

DTV-EBOOK

PHONG VÂN

TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP
ĐAN THANH & MÃ VINH THÀNH

PHONG VÂN

Tác giả: Đan Thanh - Mã Vinh Thành

Editor: hicenshi

Thể loại: Võ Hiệp

Nguồn: voz.vn

DTV-EBOOK.COM

MỤC LỤC

Phong Vân

Bộ thứ nhất, thiếu niên kinh thế

【 Bộ thứ hai, Lục Thần Thiên 】

【 Bộ thứ ba Khuynh Thành Chi Luyện 】

【 Bộ thứ tư Ma độ chúng sinh 】

【 Bộ thứ năm Gặp lại Vô Danh 】

Bộ thứ sáu Tứ Đại Thiên Vương

Bộ Thứ 7: Thiên thần kiếp chi tái thế tình duyên

【 Bộ thứ tám Cửu Thiên Tiễn Thần 】

【 Bộ thứ chín Thiên khốc 】

【 Bộ thứ mười: Kiếm Thánh Vô Song 】

【 Bộ thứ mười hai: Kinh hoàng 】

Bộ thứ nhất, thiếu niên kinh thế

※※※

“Đây là cái gì?”

“Mạng của ngươi.”

“Kim Lâm há lại là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng”, câu nói này là ngươi bắt chước mệnh lệnh của ta?”

“Đúng vậy.”

“Lời này là sao?”

“Chính giữa có nghĩa là chỉ cần ngươi vừa gặp phong vân là có thể hóa thành cửu thiên chi long, thiên hạ sẽ ở dưới chân ngươi!”

“Vậy nơi nào có thể gặp phong vân?”

“Không biết.”

“Ngay cả ngươi cũng không biết?”

“Phong vân vô hình vô tướng, không khoảnh khắc bất động; Vân Diệt tụ tán vô thường, phiêu miểu bất định! Cho dù cố nghiên cứu huyền cơ, cũng coi như không minh bạch trên trời phong vân.”

“Vô luận như thế nào, chí nguyện cả đời của ta cuối cùng cũng được đền, cũng không tiếc nuôi!”

“Không phải một đời, mà là nửa cuộc đời.”

“Nửa đời?”

“Đây chỉ là nửa đời trước của ngươi thôi!”

“Vậy nửa đời sau thì sao?”

“Thời cơ chưa đến, không cách nào biết được.”

“Khi nào mới là thời cơ?”

“Vì sao thế nhân luôn muốn biết được thiên ý? Tuy biết thiên ý khó dò, nhưng không biết còn hạnh phúc hơn biết!”

“Ta không hiểu.”

“Không cần phải biết, cứ để tất cả tùy duyên đi!”

Chương thứ nhất Phong.

Đao, như đang thở dài thật sâu... Đây là một thanh đao không hề tầm thường.

Đao dài ba thước bảy tấc, phong nhận không tỳ vết, vừa nhìn đã biết, là một thanh tuyệt thế bảo đao!

Bảo đao tuy tốt nhưng giờ khắc này phủ đầy bụi trần, mà lại quần quýt với tơ nhện xung quanh, tất cả hào quang sáng chói đã bị vụn kiếp bất phục từ lâu!

Trước đây, đao cũng từng có thời khắc hiển hách. Nó từng được chủ nhân nắm trong tay, chém xuống vô số đầu lâu cao thủ.

Nhưng hôm nay, nó lại được tùy ý treo trong góc phòng trống trải ảm đạm, hai bên còn phủ đầy vạt áo cày, hào quang vụn chùng ngày xưa, tất cả đều đang mai một trong bóng tối!

Nếu nó chỉ là một thanh đao bình thường, cũng coi như thôi.

Nhưng, nó lại là một thanh bảo đao tuyệt thế!

Thử hỏi một đao như vậy, làm sao có thể khuất thân ở một góc âm u này?

Nhưng chủ nhân đao bây giờ đang ở phương nào? Có phải cũng giống như thanh đao này, ngã người ở nơi không nên khuất thân hay không?

Đao tên “Tuyệt Âm”, rốt cuộc nó muốn uống máu? Hay là từ đây ôm hận?

Nhiếp Phong đầy hiếu kỳ nhìn tuyệt chưa rồi, hắn tuổi vừa rồi sáu tuổi lại có thể nhìn không chớp mắt tuyệt uống, trôi qua ròng rã ba canh giờ.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt vào phòng đấu giá thô lậu này, vén sợi tóc mềm mại của Nhiếp Phong lên. Khuôn mặt hắn nhỏ nhắn mà thanh tú, trong thanh tú lại ẩn chứa vài phần kiên nghị, cương nhu và trọng.

Hắn rất muốn giơ thanh đại đao này lên, nhìn xem nó rốt cuộc nặng bao nhiêu?

Hắn nhớ rõ phụ thân từng rất dễ dàng nâng chén rượu tuyệt lên, thậm chí còn dùng nó để phá củi!

Bảo đao dùng làm củi nát, lãng phí cỡ nào, đáng thương cỡ nào. Nhưng đây lại là vận mệnh của đao, chỉ trách chủ nhân của nó cứng rắn như sắt!

Nhiếp Phong tất nhiên không rõ nguyên do trong đó, một tấm Xích Tử trong lòng chỉ muốn cũng học theo cha hắn giờ chén tuyệt uống, để cho mình có thể trợ giúp hắn một tay.

Huống chi đao này cũng không giống đao phá củi bình thường, nó tản ra một loại quang mang không hiểu, hấp dẫn Nhiếp Phong thật sâu. Ngay cả khi cha hắn không cho phép chạm vào tuyệt uống, nhưng tâm linh nho nhỏ vẫn luôn kích động.

Dưới ánh nến thấp thoáng, Tuyệt Âm Tiểu như quỷ đêm, lẳng lẳng dụ dỗ Nhiếp Phong... Nhiếp Phong nhíu chặt hai hàng mi, tâm ý lập quyết, liền tìm tới một cái ghế đầu, bàn chân nhỏ đạp lên, vừa muốn uống tuyệt xong đã cảm thấy thanh đao này nặng đến thần kỳ, lại càng có một cảm giác kỳ quái ủa vào trong lòng hắn... Đó là một cảm giác bất thường.

Đao giết người, đa số còn mang theo một cảm giác chẳng lành.

Trong lòng Nhiếp Phong biết không ổn, thế nhưng đã quá muộn.

Người, đúng là mỹ nhân tuyệt sắc.

Cô có một cái tên rất ôn nhu, cô là Nhan Doanh!

Nàng đang đứng trong nhà bếp, không ngừng bấm vằm từng miếng thịt qua lại như muốn bấm vằm xuống đất lão Thiên Hoang.

Nữ nhân này chính là mẫu thân của Nhiếp Phong!

Ánh trăng sáng ngời xuyên qua cửa sổ vào bên trong bếp, rơi xuống trên mặt của nàng; Gương mặt xinh đẹp của nàng làm cho người ta không thở nổi, chính là khuôn mặt như vẽ, hoa sen như mặt, giống như ngay cả một giọt nước mắt cũng sẽ đem hàm răng nàng nhỏ ra.

Trái tim nàng đâu? Trái tim của nàng sao lại mảnh mai như vậy, một giọt nước mắt cũng sẽ nhỏ xuống tim nàng?

Nữ nhân xinh đẹp này cũng giống như Tuyết Âm, đều là nam nhân.

Một đao khách đệ nhất thiên hạ từng quát tháo lập tức - Bắc Âm Cuồng Đao “Nhiếp Nhân Vương”!

Nghĩ tới Nhiếp Nhân Vương, bàn tay cầm đao chặt thịt lại càng gấp, dùng lực nặng hơn, cứ như nhất quyết muốn giãm khối thịt kia thành thịt vụn vậy.

Thịt dưới đao như là oán của nàng, oán hận hơn sáu năm trời... Nhớ lúc trước, cô yêu Nhiếp Nhân Vương uy vũ bất phàm, càng ngưỡng mộ hẳn là người đứng đầu đời đao, ai biết được sau khi cùng hắn kết thành một mối quan hệ, ái lang hốt hoảng phong ấn đao về quê, cũng phong tỏa tâm của hắn!

Vải thô áo gai, bên trong không chịu nổi da thịt ngọc da băng: Từng sợi khói bếp, che không được vẻ đẹp khuynh thành.

Nàng ta chính là một mỹ nhân trong mỹ nhân.

Một mỹ nhân như vậy, lấy phấn son chà xát, lẽ ra phải gả cho đao khách đệ nhất thiên hạ, sao có thể trở thành thôn phụ tầm thường, ngày ngày làm bạn với nồi cơm và chổi? Cuối cùng còn làm màu bản cho củi?

Thật sự là phần uất lấp đầy ngực... Vô Tòng tuyên, duy có cầm đao nhanh hơn, thịt nát càng nát hơn.

Đang nghĩ ngợi xuất thần, chợt nghe “Coong” một tiếng! Thanh âm đến từ bên ngoài bếp, Nhan nhuận kinh ngạc, vội vàng chạy ra xem.

Chỉ thấy Nhiếp Phong đứng trên cao, ngơ ngác nhìn tuyết đang rơi trên mặt đất.

Quá nặng! Cho dù là hán tử cường tráng bình thường muốn giơ cao đao này cũng cảm thấy cổ hết sức, Nhiếp Phong mới có sáu tuổi, mặc dù đã uống được tuyết, nhưng cũng không có năng lực nhắc lên, vì vậy tay trượt một cái, tuyết uống liền nặng nề rơi xuống đất, trên mặt đất lại xuất hiện một vết nứt!

“Ai, Phong Nhi, ngươi làm gì vậy?” Nhan Doanh nhào tới ôm Nhiếp Phong trước, lại phát giác huyết mạch của hắn bình thản, trên mặt không hề có thần sắc sợ hãi.

“Mẹ ơi, trong thanh đao này dường như có thứ gì đó đáng sợ!”
Nhiếp Phong không hiểu cho lắm, ngây thơ hỏi.

Nhan doanh tránh không đáp, nói: “Đứa nhỏ ngốc, cha con không phải dặn dò con đừng đi đụng nó sao? Sao không nghe theo lời dạy của nó?”

Giọng nói của nàng cực kỳ dịu dàng.

“Ta... ta chỉ muốn giúp phụ thân ta phá củi!” Đứa bé Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt dịu dàng, đáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, bộ dạng dịu dàng khiến hắn không những không giận mà còn bật cười.

Dù sao, Nhiếp Nhân Vương mặc dù làm nàng thất vọng, nhưng nàng còn có đứa con dễ thương này.

Nàng khẽ vuốt bàn tay nhỏ bé của Nhiếp Phong, nói: “Chúng ta chớ có nói cho cha ngươi nhìn thấy, nếu không hắn sẽ dạy bảo một phen, đến đây! Bảo mẹ nhặt nó lên!”

Vừa định xoay người nhặt đao, lại phát hiện đao này ngay cả mình cũng không cách nào nhắc lên; bỗng dưng, một thanh âm trầm thấp vang lên: “Không được giúp hắn! Để hắn thu dọn xong rồi!”

Người nói là một nam tử râu quai nón, tóc xõa, thân hình cao to, mặc quần áo màu nâu, bề ngoài nhìn như một nông dân bình thường, nhưng hàng lông mày lại tản ra một cỗ khí thế cường tráng, cả người giống như một con mãnh hổ, bên trong mãnh hổ!

“Cha!” Nhiếp Phong kêu lên một tiếng.

Hóa ra nam tử kia là cha của Nhiếp Phong - Bắc Âm Cuồng Đao - “Nhiếp Nhân Vương”!

Nhiếp Nhân Vương quét mắt nhìn tàn cuộc trên mặt đất, nghiêng đầu sang phía nhi tử nói: “Ta đã dặn ngươi đừng đụng vào tuyệt uổng; nếu lần này là ngươi tự làm nó xuống, thanh đao này cũng phải do ngươi tự mình treo lại trên tường!”

***

***

***

“Nhân vương, Phong nhi chỉ mới sáu tuổi, làm sao có năng lực đưa nó lên? Người không phải đang nói đùa đấy chứ?” Nhan Nguyệt hỏi ngược lại.

“Dù thế nào đi nữa, con cũng phải gánh tất cả trách nhiệm vì những chuyện mình đã làm!” Nhiếp Nhân Vương nói xong vỗ nhẹ lên vai Nhiếp Phong, hỏi: “Phong Nhi, người hiểu không?”

Nhiếp Phong cái hiểu cái không, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một loại kiên nghị hiếm có trong mắt tiểu hài tử, chậm rãi gật gật đầu.

“Rất tốt.” Nhiếp Nhân Vương nhoen miệng cười, tiếp tục nói: “Người còn nhớ Băng Tâm quyết mà ta dạy người không?”

“Nhớ! Tâm như băng thanh, trời sập không sợ!”

“Đúng rồi. Băng Tâm quyết có thể khiến lòng người thanh minh, ta chỉ muốn người quen thuộc Băng Tâm quyết, không muốn gặp người khua đao múa thương nữa, biết chưa?”

Nhiếp Phong không hiểu hỏi: “Vì sao?”

“Hài tử không nên hỏi nhiều, đợi con lớn lên, tự nhiên sẽ hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân.”

Nhiếp Nhân Vương nói xong liền quay sang bên cạnh, vẻ mặt uyển chuyển hỏi: “Dương, người có phải không?” Lập tức vén nhẹ cánh tay xinh đẹp. Không biết vì sao sắc mặt nàng lộ vẻ dữ tợn, đem tay của hắn hất ra.

Trong lòng Nhiếp Nhân Vương thoáng cảm thấy không ổn.

Nhiếp Phong lại không lưu ý biến hóa của cha mẹ, hắn chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào tuyết uống, con mắt tròn trịa phảng phất như đang uống rượu nói với tuyết: “Tuyết Âm Tuyết Âm! Ta nhất định có thể thả người về chỗ cũ!”

Nhiếp Phong mặc dù nghĩ như vậy, thế nhưng với lực lượng nhỏ bé của y, muốn treo tuyết uống, lại nói dễ vậy sao?

Đã qua ngày thứ ba rồi, hắn vẫn nỗ lực không ngừng nhắc cả tuyết lên, nhắc đến nửa đường lại không cảnh, lần lượt tiếp lần lượt, không gián đoạn chút nào.

Bên cạnh cửa sổ ghé dựa, nửa mở đôi mắt phượng xinh đẹp, nhìn con mình ở dạng này, trong lòng không khỏi cảm thấy đứa bé này thật sự là thần kỳ.

Tính tình giống với phụ thân hẳn!

Nhiếp Nhân Vương lại đến đồng ruộng làm việc, hẳn tựa hồ vui vẻ không mệt; mỗi ngày ngoài nấu cơm và quét dọn, hơn phân nửa là nhàm chán ngồi cạnh cửa sổ, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Có đôi khi, nếu hàng xóm đi qua sẽ thân thiện gọi nàng một tiếng “Nhiếp đại tẩu”. Nhan dung luôn miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, đương nhiên nụ cười có chút cứng rắn.

Đúng vậy! Cô không vui bị người khác gọi mình như vậy, đáng lẽ cô nên gọi là “Nhiếp phu nhân” nha. Nếu Nhiếp Nhân Vương vẫn là đạo khách đệ nhất thiên hạ... Đáng tiếc, Nhiếp Nhân Vương đã không còn là đạo khách đệ nhất thiên hạ ngày trước, cô cũng vĩnh viễn không phải “Nhiếp phu nhân”

“Nhiếp đại tẩu” Ba chữ chui vào trong tai, thật sự mỗi chữ như sấm!

Đối với hẳn mà nói, sinh hoạt ở nông thôn tuy bình đạm lại không vui vẻ, nhưng cũng may là nàng vẫn còn Nhiếp Phong, đứa bé này vẫn rất vui vẻ.

Hắn khác với hài tử của đại đa số! Hắn không thích nhiều lời, cũng sẽ hỏi một vài vấn đề làm cho người không cách nào giải thích, bất quá quan trọng nhất là, hắn thập phần thích bầu bạn bên cạnh hồng hào.

Đây có lẽ là do đạo khách đệ nhất thiên hạ này được di truyền mạnh mẽ nhất.

Nhan Doanh nhìn thấy Nhiếp Phong bận bịu lâu, không khỏi thương tiếc nói: “Phong Nhi, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi, đừng để mệt quá.”

Nhiếp Phong vẫn không muốn nửa đường từ bỏ tuyết uống, đáp: “Mẫu thân, con hiểu rồi.”

Một mặt vẫn ngoan cường kiên trì, thế nhưng khí tức đã càng lúc càng thô.

Nhan Doanh cũng không tức giận, cảm thấy tâm lực đứa bé này nhất định uống phí, dù thân là mẹ nó, cũng không tin Nhiếp Phong có thể làm được.

Nhưng nàng khinh thường con trai mình quá mức, nếu như nàng biết là đã muộn rồi, mỗi khi đêm thì lại có một bóng đen nho nhỏ đang cố gắng không ngừng, như vậy, nhất định nàng sẽ thất kinh!

Vào sáng sớm ngày thứ năm, trời chưa sáng, Nhan Doanh đã tự thức dậy, chuẩn bị điễm tâm trong phòng bếp.

Khi nàng mới vừa bước ra khỏi phòng, nàng đã phát hiện một chuyện lạ, không nhìn được hô to một tiếng!

Chỉ thấy tuyết uống đã bình yên treo trên tường, nhan sắc không thể tin tưởng nhìn nó, ghen hòng nhìn trần trời!

Nhiếp Nhân Vương cũng nghe tiếng mà tới, tình cảnh trước mắt cũng khiến hấn kinh ngạc.

Hai vợ chồng nhìn nhau.

“Phong Nhi treo lên à?” Nhiếp Nhân Vương hỏi.

Nhan nhuận lắc đầu, nói: “Ai biết! Hấn nào có năng lực như vậy?”

“Đi theo ta!” Nhiếp Nhân Vương vừa nói vừa tiến vào phòng ngủ của Nhiếp Phong.

Trong phòng ngủ lò mờ Nhiếp Phong vẫn đang gục đầu ngủ say, thậm chí tiếng kêu vừa rồi không thể đánh thức hấn, hấn xem ra cực kỳ mệt mỏi.

Nhiếp Nhân Vương quan sát kỹ lưỡng, phát hiện hai tay con trai đã bị trầy da từ lâu, có thể thấy nó từng ngã xuống vô số lần gây ra. Hấn quan sát mọi chuyện trong mắt, đột nhiên nói: “Đúng là một đứa bé không biết khuất phục.”

“Nhân vương, ý của ngài là...”

“Là hấn làm!”

Trên mặt Nhiếp Nhân Vương hiện ra nụ cười khen ngợi, cho dù là đao khách bình thường cũng không thể tùy tiện nâng tuyết uống, bởi vậy có thể thấy được tiềm lực của Nhiếp Phong sâu không lường được! Ngắn ngủi trong mấy ngày ngắn

ngủi, vậy mà có thể treo tuyệt uống vào trên tường, chính giữa càng là bởi vì khí lực không tiếp theo mà nhiều lần ngã xuống, nhưng hắn vẫn có thể đứng lên, tiếp tục tàn nhẫn, quả thực là hiếm thấy trong tiểu hài tử!

Nhan Doanh càng nhảy nhót vui vẻ không thôi, vui vẻ nói: “Thật tốt quá! Nhân Vương, như vậy sau này ngươi không cần ép buộc hắn luyện Băng Tâm Quyết gì nữa, dứt khoát truyền cho hắn pháp quyết ngạo hàn lục quyết, để hắn có thể có thiên có thể khắc chế chiếc áo lông đuôi, trở thành đao khách dương oai võ lâm khác!”

Nhiếp Nhân Vương đột nhiên nghe Nhan Thuần nói vậy, cũng không trả lời ngay, trầm tư một hồi mới thận trọng nói: “Ta bức Phong Nhi treo đao chỉ vì muốn rèn luyện hắn trở thành nam nhi hán không hơn không kém, không hơn không kém. Về phần đao pháp, học được nó ngược lại khiến hắn bước chân vào giang hồ, vừa vào giang hồ, người sẽ khó mà quay đầu lại, một ngày nào đó sẽ chết trong tay người khác!”

“Nhưng tư chất Phong nhi thượng thừa như thế, nếu được người độc tú truyền thụ, đến lúc đó chỉ có người khác chết dưới đao của hắn, hắn làm sao chết trong tay người khác?” Nhan tràn đầy khát vọng nói.

Sau khi Nhiếp Nhân Vương nghe xong chỉ khẽ lắc đầu, hắn kiên quyết không truyền Nhiếp Phong đao pháp, thật sự là có nỗi khổ khác.

Nhan dịu dàng khước mắt hiện lên một tia thất vọng, phảng phất bị viên tâm kiên quyết kia của hắn đâm bị thương.

Nàng im lặng nhìn Nhiếp Phong đang ngủ, qua một lúc lâu sau mới chậm rãi quay người đi vào trong bếp.

Nhiếp Nhân Vương theo đuôi vào, hỏi: “Dương, ngươi giận ta à?”

Nhan nhuận không để ý tới, chỉ lo cúi đầu đào gạo, một hồi lâu mới nói: “Không cần lo ăn không ngồi rồi, ăn một chút đồ mới đi thôi!”

Những lời này của nàng mặc dù là một mảnh săn sóc, thế nhưng, ngữ điệu lại dị thường lãnh đạm.

Trong lòng Nhiếp Nhân Vương không khỏi đau xót.

Lúc này đang là giữa trưa, mặt trời nhô lên cao.

Đại địa tản ra một cổ khốc nhiệt buồn bức, phương xa lại có một mảnh mây đen chậm chậm canh mai, giống như điềm báo trước cơn mưa.

Ở trên mặt đất canh tác mệnh mông bát ngát đó, đám nông phu đang vất vả phá rối. Tuy rằng ai ai cũng khát khao mồ hôi đầm đìa, chỉ nghĩ đến việc thu hoạch cuối cùng, tất cả lao động đều đáng giá!

Không sai! Đối với nông hộ bình thường, lao lực đổi lấy mùa thu hoạch vụ, sao lại không làm?

Nhưng đối với một đao khách từng uy chấn võ lâm, những thứ này không phải thu hoạch đủ no nê, liệu có không cam lòng?

Nhiếp Nhân Vương cũng đang cảm mạ, mọi người bận rộn cả buổi sáng, những người khác sớm đã lộ rõ vẻ mệt mỏi, chỉ riêng Nhiếp Nhân Vương vẫn mặt không đổi sắc mặt làm việc.

Ánh mặt trời hừng hực như ngọn lửa, dày vò hần. Quần áo hần ướt đầm, trán đầy mồ hôi, bận rộn thật không khổ.

Nhưng Nhiếp Nhân Vương không hề oán thán, hần tự kết hợp với Nhan Doanh liền thề trở lại Ân Điền viên, từ nay về sau vĩnh viễn không bao giờ đặt chân vào giang hồ nữa!

Nếu lại sa vào giang hồ, sợ sớm muộn gì cũng sẽ họa tới dung nhan. Hần yêu thương nữ nhân này như thế, đương nhiên hi vọng nàng có thể sống lâu dài, vui vẻ, hạnh phúc... Hai chữ hạnh phúc, đối với Nhiếp Nhân Vương trải qua hung hiểm trên giang hồ mà nói, vốn là dị thường xa lạ, nhưng Nhiếp Nhân Vương âm thầm tin, chỉ có về bình thường, mới có thể tìm được hạnh phúc thật sự.

Hần ta kiên quyết phong đao thành tình, nghĩa vô phản cố!

Nhiều năm như vậy, hần đường đường một người đứng đầu bảy đao, không tiếc Chử Tôn hàng quý, ở trong ruộng tận lực làm việc thô thiển, tất cả đều là vì nàng độc nhất vô nhị bên người kia, thế nhưng, buổi sáng hôm nay hần mới phát giác, nàng cũng không vui!

Vì sao nàng không vui? Chẳng lẽ nàng vẫn không rõ, cuộc sống bình thường so với kiếp sống vong mệnh giang hồ càng

thêm hạnh phúc?

Nghĩ tới đây, hai tay Nhiếp Nhân Vương xiết chặt lập tức run nhè nhẹ.

May mắn hẳn định lực cực cao, trong nháy mắt cảm xúc lại bình ổn trở lại.

Nội lực thật thâm hậu! Hai tay thật vững vàng!

Các nông phu là người bình thường, đương nhiên không có tay khỏe mạnh như thế, nhưng trên con đường nhỏ cách cánh đồng không xa, đang ngồi một người quần áo gọn gàng, tay của hắn, mới xứng với bàn tay so sánh với Nhiếp Nhân Vương!

Tên nam tử kia dáng vẻ chinh tề, cầm trong tay một thanh trường kiếm cán xanh, y phục màu đỏ, đỏ như mặt trời trên mặt đất! Kiêu dương như lửa, không hỏi tự biết, hẳn là một người không bình thường; kiếm của hắn, cũng là một thanh kiếm không bình thường.

Hắn và Nhiếp Nhân Vương là cùng một loại người!

Tên hán tử kia ngồi trên con đường nhỏ hồi lâu, các nông phu bắt đầu tò mò, càng có người bên cạnh Nhiếp Nhân Vương thấp giọng nói: “Tiểu Niếp, người xem! Người kia ngồi trên đá cả buổi, thân thể lại không nhúc nhích chút nào, rất kỳ quái nha!”

Nhiếp Nhân Vương vẫn cười không nói, hẳn ta đã sớm nhìn thấy hán tử áo đỏ này, chỉ là vẫn làm bộ như không thấy, tiếp tục vục tắt.

Trường kiếm cán màu lục trong tay hắn như một ký hiệu của không ai không hiểu, Nhiếp Nhân Vương từng trải giang hồ sao lại không biết chủ nhân của nó là ai?

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập!

Đám nông hộ nhìn về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy ngoài trăm trượng cát bay đầy trời, đang có hai con ngựa chạy như bay.

Hai hán tử phân biệt ngồi trên hai con ngựa, thần sắc бур hăn, uy vũ phi thường!

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, con ngựa lại đang hướng về phía cánh đồng này!

“A! Chuyện gì?” Các nông hộ giật nảy mình, luống cuống tay chân, không biết như thế nào cho phải.

Làm kỵ chưa tới, người trên ngựa đã nhảy xuống bên cánh đồng, quát lớn: “Bắc Âm Cuồng Dao!”

Đám người kinh ngạc một hồi, rõ ràng hai người hét to lên về phía đồng ruộng, nhưng nơi này căn bản toàn là hoa anh nông dân ngày ban mặt, ngày vào ngày, sao lại có “Bắc Âm Cuồng Dao”?

Nhưng theo ánh mắt hai người nhìn lại, mới phát giác ánh mắt bọn họ, nguyên lai là rơi vào trên người tiểu phục yên lặng cày cấy kia.

Một gã hán tử trong đó đã dẫn đầu nói: “Bắc Âm Cuồng Dao, người chó tướng rằng đã thoát ải nơi thâm sơn cùng cốc này, huynh đệ Viên thị ta liền tìm người tìm không ra. Năm đó phụ thân của hai ta chết thảm dưới đao của người, chúng ta mất ròng rã bảy năm mới tìm được tung tích của người! Hôm nay, mau phái ra ngạo hàn lục quyết của người, cùng Viên thị đao pháp của chúng ta quyết định thư hùng con cái!”

Người nói chuyện, là lão đại Viên thị “Viên Kinh”

Nhiếp Nhân Vương lại thờ ơ, hai người cảm thấy mất hứng, lão nhị “Viên Chính” mắt nói: “Phì! Người xem thường chúng ta rồi?”

Nói xong mới ngừng lại, lập tức dùng đao hất tung cánh đồng lay lộn, đánh lên mặt Nhiếp Nhân Vương.

Nhiếp Nhân Vương dường như không hiểu né tránh, bắn bừa nhào ngay trước mặt, nói: “Hai vị đại hiệp, các người tìm lầm người rồi.” Viên thị huynh đệ nghe xong cười hắc hắc, Viên Kinh nói: “Năm đó hai ta tuy còn nhỏ tuổi, nhưng đến nay vẫn nhận ra dung mạo của người. Đừng giả vờ giả vịt nữa, nạp mạng đi!”

Hai người không nói lời gì, lập tức đăng thân lên, song đao ở giữa không trung hóa thành hai đạo cầu vồng, cùng lúc bổ xuống đỉnh đầu Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương xem ra không hiểu cách chống đỡ, mắt thấy sắp bị hai đao phanh thây... Bỗng dừng, bóng đỏ khẽ động!

Kiểm đã bị tia chớp cản lại trước người Nhiếp Nhân Vương!

“Ba” một tiếng! Kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, đã đánh gãy hai thanh đao đến đó tại chỗ!

Một kiếm thật nhanh!

Kẻ sử dụng kiếm chính là nam tử áo đỏ kia!

Viên thị huynh đệ mặt vàng như đất, nhìn chăm chăm trường kiếm màu xanh lục trong tay người trước mắt, cùng la hét: “Hỏa Lân kiếm? Người. Người là...” Người áo đỏ kia khí định thần nhàn, nhấn mạnh từng chữ: “Nam Lân kiếm thủ.”

“Cái gì? Người chính là Nam Lân Kiếm Thủ đoạn soái? Người. Tại sao phải cứu hắn?” Viên thị huynh đệ không khỏi lui về phía sau một bước.

Vẻ mặt Đoạn soái lạnh lùng, nói: “Bởi vì các ngươi không xứng!”

Viên thị huynh nhất thời ngậy ra tại chỗ, bọn họ thật khó có thể tưởng tượng trên đời lại có người cuồng ngạo như vậy.

Chỉ nghe Đoạn soái cao giọng nói: “Nam Lân kiếm thủ, Bắc Âm Cuồng Đao, cùng nổi danh võ lâm! Hôm nay kiếm của ta chưa ra khỏi vỏ, đã đánh gãy hai người hai song đao, thử hỏi các ngươi sao lại xứng giao phong với Nhiếp Nhân Vương? Mau trở về khổ luyện thêm mười năm đi!”

Mặt Viên thị huynh đệ không còn chút máu, trong lòng biết hôm nay đã khó báo được đại thù, chỉ có một tiếng không vang lên, xoay người lên ngựa, hậm hực rời đi.

Chỉ còn lại một mình Đoạn soái quay lưng về phía Nhiếp Nhân Vương mà đứng, cùng đám nông hộ đang khe khẽ nói chuyện.

“Đa tạ.” Nhiếp Nhân Vương phá vỡ bầu không khí trầm mặc giữa hai người đầu tiên.

Một tiếng nói tạ ơn, Đoạn soái bất ngờ quay đầu lại, mắt như chim ưng, trừng mắt nhìn Nhiếp Nhân Vương nói: “Nhiếp

nhân vương! Đoạn mỗ ở đây quan sát đã lâu, phát hiện tay của người dị thường vững vàng, quả nhiên danh bất hư truyền! Lúc đó người ta đều nổi danh cùng một phương, sớm nên phân cao thấp, lần này vượt xa ngàn dặm đến, chính là hi vọng có thể đánh một trận với người!”

Cửa trước khu hồ, cửa sau vào sỏi, Nhiếp Nhân Vương kêu khổ trong lòng, nhưng vẫn bất động thanh túc, nói: “Ôn cứu mạng của đại hiệp, ngày nào có cơ hội, hấn nhất định bỏ mình báo đáp, chỉ là tại hạ thực sự không phải Bắc uống cuồng đao! Đại hiệp, mời về.”

Thấy Nhiếp Nhân Vương lại lần nữa phủ nhận, Đoạn soái không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài: “Nhiếp Nhân Vương! Người là đối thủ tốt nhất mà Tất Thế khó tìm, người thật sự nhẫn tâm để Đoạn mỗ cô kiếm cả đời độc mình hả?”

Nhiếp Nhân Vương không để ý tới hấn nữa, đã cầm cốc xuống ruộng rồi.

***

***

***

Đoạn soái không có cách nào bắt hấn, bất đắc dĩ nói: “Nếu người còn nhớ rõ bản thân là một đao khách, Minh Ngộ tác cớ, chúng ta đao kiếm tương quyết, chỉ mong người sẽ không khiến ta thất vọng!”

Dứt lời hấn ta quay đầu đi.

Kết soái đi rồi, tay Nhiếp Nhân Vương cũng ngừng lại, cuối cùng hấn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Vừa định lau mồ hôi trên trán, đã thấy một bóng hình thướt tha xinh đẹp phản chiếu trong ruộng, ngẩng đầu nhìn lên, đúng là Nhan Doanh!

Trong tay nàng cầm rổ trúc, bên trong đựng đầy đồ ăn, nàng vốn là đưa cơm đến cho Nhiếp Nhân Vương.

Nhiếp Nhân Vương không khỏi chột dạ, hỏi: “Người... nhìn thấy tất cả rồi?”

Nhan Doanh Mộc Mộc Mộc nói: “Đúng vậy. Ta còn thấy huynh đệ họ Viên bắn bunn vào mặt ngươi, ngươi vốn không nên chịu nhục nhã như vậy!”

Nhiếp Nhân Vương á khẩu không trả lời được, hắn rất muốn nói với Nhan nhuận, ta làm vậy cũng là vì ngươi!

Nhưng Nhan Doanh cũng không cho hắn cơ hội mở miệng nói chuyện, nàng nói tiếp: “Nếu ngươi vẫn là nam nhân thì nên đi!”

Nàng có thái độ khác thường, âm thanh lạnh lùng dị thường, không còn là thê tử nhu tình vô hạn lúc trước nữa.

Nhiếp Nhân Vương cười khổ lắc đầu, lông mày lá liễu giãn ra, hung hăng cắn răng ngà, lập tức bỏ rỏ trúc xuống, cũng không quay đầu lại phẩy tay áo bỏ đi.

Nhiếp Nhân Vương đưa mắt nhìn bóng lưng nàng dần dần đi xa, trong lòng buồn bã.

Lúc này, đám mây đen vô biên vô hạn đã lướt tới, chỉ chớp lát đã che kín cả mặt trời, đồng ruộng đều chìm trong u ám, tiếng sấm chột vang, mưa rơi.

Đám nông hộ nhao nhao chạy tới dưới tàn cây tránh mưa, chỉ có Nhiếp Nhân Vương không để ý mưa rơi đánh vào trên người mình, vẫn ngây ngốc đứng trong cánh đồng, si ngốc nhìn con đường dung thu về.

Con đường phía trước vô cùng thê thảm.

Đây là một trận mưa tiêu dao...

Màn đêm đã rủ xuống, không ngờ trận mưa tiêu tiêu này kéo dài liên miên không dứt, tí tách không ngừng.

Vốn là thời gian khốc nhiệt, tức thì trở nên mát lạnh; tâm người cũng dần dần lạnh buốt.

Nhiếp Phong đứng trước cửa sổ nửa Ất, đếm từng hạt mưa từ trên mái hiên nhỏ xuống, nhàm chán vô cùng.

Nhưng mà, trong mắt của đứa nhỏ, ba mẹ còn trẻ hơn cả nó.

Nhan nhuận giả bộ đang tu bổ quần áo, Nhiếp Nhân Vương trở về sau đó không ngừng rót rượu muộn; hai người tương đối không nói gì, lời hai người họ nói phảng phất đã sớm nói hết.

Nhiếp Phong không hiểu, vì sao cha mẹ hắn luôn trong lòng nặng nề, vì sao không thể sống vui vẻ một chút chứ?

Nhiếp Nhân Vương từng dạy hắn tập Băng Tâm quyết, thường nói cái gì “Tâm như băng thanh, trời sập không sợ” nói chuyện, kết quả chính hắn vẫn đứng ngồi không yên, là vì tối nay mẫu thân không để ý tới hắn? Trầm lại hoặc là tâm của hắn đã không còn băng thanh?

Trong phòng đấu đá đầy khăn trương vẫn là Nhiếp Nhân Vương không kiềm chế được đầu tiên, đánh vỡ sự tĩnh lặng không ngừng này, nhìn qua Nhan nhuận phơn nói: “Không đi, hắn luôn tử tâm bất tức! Nhược Y theo ý của ngươi tới ứng chiến, chỉ sợ ta phong dao đã lâu, cũng không nắm chắc tất thắng. Nếu đã chết trận, ngươi và Phong nhi đành...” Nhan dụ dàng cướp lời: “Nếu ngươi chết trận, ta sẽ thay ngươi chiếu cố Phong nhi!” Ánh mắt của nàng lóe lên.

Nhiếp Nhân Vương tránh ánh mắt khao khát của nàng, chỉ lo tiếp tục uống rượu. Nhan nhuận cùng giường với hắn ngủ chung giường nhiều năm, làm sao không minh bạch ý tứ, nàng đột nhiên buông xiêm y trong tay xuống, không làm một tiếng động về phòng ngủ.

Bất ngờ, Nhiếp Nhân Vương cũng không đi vào, chỉ chậm rãi đặt chén rượu xuống, rót cục hít một hơi thật sâu, giống như là hạ một quyết định cực kỳ trọng yếu, đột nhiên khoác tay lên hai vai Nhiếp Phong, thần sắc ngưng trọng nói: “Phong nhi, ngày mai con thay phụ thân làm một chuyện, được không?”

Nhiếp Phong gạt đầu nhẹ, chợt phát hiện tay của phụ thân nặng dị thường, thậm chí còn nặng hơn cả tuyết uống.

Hôm nay, đã không còn ánh mặt trời hôm qua, cũng không còn mưa đêm qua.

Hôm nay, chỉ có bất đắc dĩ, Đoạn soái bất đắc dĩ.

Đoạn soái vẫn khoác một thân áo đỏ, đứng lặng trên một gò cỏ, đón gió.

Đã qua giờ Ngọ, bóng dáng Nhiếp Nhân Vương vẫn không thấy đâu, nhưng Đoạn soái vẫn khổ sở bất đắc dĩ; mọi chuyện hắn ghét nhất chỉ chờ đợi, nhưng hôm nay người chờ đợi lại là

một đao khách đệ nhất thiên hạ đã không còn là đao khách nữa, chỉ chờ đợi đã.

Nhưng mà, liệu Nhiếp Nhân Vương có đến không?

Đoạn soái vốn ở tại Nhạc Sơn, hôm nay vượt xa ngàn dặm, chỉ có thể quyết cao thấp với Nhiếp Nhân Vương, để cầu tu vi kiếm thuật của bản thân đạt tới hóa cảnh. Thế nhưng hôm qua tận mắt chứng kiến Nhiếp Nhân Vương như anh em gái, trong lòng thăm lo, chuyến đi này mình có tốn công vô ích hay không?

Hắn không rõ, vì sao Nhiếp Nhân Vương lại có cuộc sống thô鄙 như vậy?

Nếu hắn thật sự không đến, vậy mình nên làm thế nào cho phải?

Lại đi tìm hắn, hay là cam tâm từ bỏ, trở về Nhạc Sơn?

Đoạn soái không muốn nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc này, chợt nghe sau lưng có một hồi thanh âm nhóm cỏ.

Đoạn soái chính là Nam Lân Kiếm Thủ, tu vi cực cao, cho dù người chưa quay người, đã có thể cảm thấy khí độ người đến bất phàm; ở trong nông thôn giản này, có thể có khí độ phi phàm này, thực không phải Nhiếp Nhân Vương!

Hắn không khỏi vui mừng, vừa xoay người vừa cười nói: “Tốt! Nhiếp Nhân Vương, cuối cùng ngươi cũng không quên mình là một đao khách, tâm của ngươi cuối cùng còn có đao...” Lời còn chưa dứt, nụ cười của hắn ngưng lại, người trước mắt khiến hắn giật mình không thôi.

Người đến không phải Nhiếp Nhân Vương mà hắn chờ mong đã lâu, mà là một đứa trẻ tầm sáu tuổi.

Khí độ của đứa bé này vô cùng giống Nhiếp Nhân Vương, trên mặt càng lộ ra vẻ bình tĩnh mà Nhiếp Nhân Vương không có. Đoạn soái kinh ngạc nghi ngờ hỏi: “Ngươi... Ngươi là con trai của Nhiếp Nhân Vương?”

Nhiếp Phong khẽ gật đầu, tóc vẫn bay phấp phới theo gió, nói: “Ngươi chính là Đoạn thúc thúc mặc quần áo màu đỏ mà phụ thân nói hả? Phụ thân nói, muốn mời ngươi về nói một chút!”

Điều này thật sự vượt ra ngoài dự kiến của Đoạn soái, không biết Nhiếp Nhân Vương đang cố làm trò gì?

Nhưng bất luận Nhiếp Nhân Vương đưa ra quyết định gì, Đoạn soái vẫn tiến đến nói chuyện một hồi với hắn, hắn tuyệt đối không thể tay không quay về.

Tuyệt đối không thể!

Nếu như nói khí độ của Nhiếp Phong khiến Đoạn Soái vô cùng kinh ngạc thì tình cảnh trước mắt càng khiến cho Đoạn Soái khó quên.

Khi hắn theo sau Nhiếp Phong, ngay khi bước vào nhà Nhiếp gia, hắn nhìn thấy Nhiếp Nhân Vương từ trong bếp đi ra, bụng thức ăn đã nấu lên bàn, trong tay còn cầm một cái xẻng.

Đạo khách đệ nhất thiên hạ này rõ ràng cũng xuống bếp, trong tay không phải cầm đao mà là xẻng!

Đoạn soái chỉ cảm thấy dị thường buồn cười, không biết phải làm sao ứng phó cục diện như thế.

May mà Nhiếp Phong đã đi tới dắt góc áo phụ thân hắn, nói: “Cha, con đã mang theo Đoạn thúc thúc trở về.” “Làm tốt lắm.” Nhiếp Nhân Vương đơn giản đáp lời, tiếp theo đặt nồi cháo sang một bên, quay sang nói với Đoạn soái: “Đoạn huynh, mời ngồi.”

Đoạn soái Trắc Lập bất động, nói: “Nhiếp Nhân Vương, người vừa không đến cực một tác thảo, lại mời ta đến đây, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Nhiếp Nhân Vương mỉm cười, không đáp.

“Hắn dụng ý rất đơn giản, hắn muốn người biết khó mà lui.”

Người nói câu này, cực kỳ dễ nghe, nhưng ngữ điệu lại lạnh lùng.

Lúc này Đoạn soái mới phát giác, ở cạnh bàn, một phụ nhân dung mạo tuyệt diệu đang ngồi, một đôi mắt cắt nước thu đông lại tràn đầy u oán, thế là hỏi: “Vị này là...” Đây là nội tử của ta Nhan Doanh.” Nhiếp Nhân Vương cướp lời trả lời, như là sợ dẫu dằng còn có thể nói bậy.

Đoạn soái cũng không nói gì thêm, Nhiếp Nhân Vương nói tiếp: “Đoạn huynh bên ba ngàn dặm, Nhiếp mỗ ngại không có buổi tiệc đãi, đành phải tự mình xuống bếp, chuẩn bị cháo miễn phí, hy vọng Đoạn huynh đừng trách, mời dùng.”

Nhiếp Nhân Vương xin mời, đoạn soái khó mà giữ vững, chỉ có thể ngồi xuống.

Hai cha con họ cầm bát đưa lên nhai, vẻ mặt vốn buồn bã không vui lại rất chậm, rất chậm... Đoạn soái vẫn ngồi nghiêm chỉnh, như không hề động đũa.

Lúc này Nhiếp Phong đang nhai ngồm ngoàm cảm thấy hết sức kỳ quái, hỏi: “Đoạn thúc thúc, vì sao thúc còn không ăn? Cơm cháo nguội sẽ không ngon nữa.”

Xưa nay Đoạn soái tự phụ là Nam Lân Kiếm Thủ, những đồ ăn đạm bạc này làm sao có thể để ý? Chỉ là không chịu nổi sự khoan dung tha thiết của đứa nhỏ này, liền cố gắng hết sức uống một ngụm.

Ai ngờ miệng sền sệt rất thích hợp, gạo thơm nức mũi, không khỏi bật thốt lên khen: “Chối cháo ngon!”

Nhiếp Nhân Vương tự hào mỉm cười, nói: “Đây là thành quả ta học được từ khanh tẩu nhà bên suốt một năm qua.”

“Cái gì? Một năm?” Đoạn soái lập tức kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới đạo khách danh chấn nhất thời này lại tiêu tốn thời gian một năm, chỉ vì muốn nấu một ngụm cháo như vậy!

Nhiếp Nhân Vương chậm rãi nói: “Càng là thứ tầm thường thì người giang hồ càng khó học được, nấu cháo chỉ là một trong số đó mà thôi.”

“Vì sao ngươi phải khiến chính mình bình thường như vậy?” Đoạn soái đột nhiên hỏi.

Nhiếp Nhân Vương không đáp mà hỏi ngược lại: “Vậy vì sao ngươi lại khiến bản thân trở nên không bình thường như vậy?”

Đoạn soái nhất thời không có lí do để chống lại, Nhiếp Nhân Vương không chào hỏi hẳn mà tiếp tục nói: “Lần này cố ý mời ngươi đến đây, thật ra chỉ hy vọng ngươi có thể hiểu rõ, mọi người đều có con đường mà mình thích đi. Đối với ta mà nói, danh lợi đã thành mất, bình thường mới là hạnh phúc thật sự.”

Hắn ta vừa nói vừa nhìn vẻ oanh oanh oanh oanh không vui kia, cùng với đũa con tóc dài như tơ kia, trong mắt nổi lên nhu tình vô hạn.

Đoạn soái cực kỳ không rõ, vì sao đối thủ hắn khao khát đã lâu lại biến thành bộ dáng như vậy? Ở trên mặt Nhiếp Nhân Vương, hắn thậm chí không tìm thấy nửa tia đao khách điên cuồng.

Bỗng dưng, hai mắt Đoạn soái sáng ngời.

Bởi vì, rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy tuyết uống!

***

***

Uống rượu tuyết treo ở một góc tối tăm của phòng đấu, bên trái chứa đầy tạp vật, tựa như là một người đọc sách đường cùng, mới gặp mà không gặp, lẫn vào trong hàng ngũ thành phố, mặt mũi không có chút ánh sáng nào.

“Tuyết Âm Đao?” Đoạn soái ngẩn ra, hắn sao ngờ Nhiếp Nhân Vương lại tùy ý đặt tuyết rơi trong một góc! Đối với lời nói, đao khách, tính mạng, tới chết cũng không rời nửa bước, trừ phi Nhiếp Nhân Vương xúc động thở dài: “Thật lâu trước kia, thanh đao này đã không còn là tuyết uống, nó đã biến thành một thanh đao gãy củi bình thường, mà ta cũng không còn là Nhiếp Nhân Vương lúc trước.”

Đoạn soái không cho là đúng, hắn đang nghĩ, tuyết uống căn bản không phải là đao phá củi gì, chỉ là Nhiếp Nhân Vương đã thật sự không còn là Nhiếp Nhân Vương ngày xưa!

Tuyết uống vẫn như trước, hình dáng hoàn toàn thay đổi, lòng yêu đao của Nhiếp Nhân Vương đã đi tới nơi đó?

Đoạn soái nhìn thoáng qua Nhan Doanh cùng Nhiếp Phong bên cạnh, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ. Lòng Nhiếp Nhân Vương sớm đã hoàn toàn bị hai người này chiếm cứ, lại không có đường lui để cho tuyết uống thân... Tuyết Âm, một lần là tính mạng của hắn, đáng tiếc trong lòng hắn, chuôi đao này đã chết rồi.

Đao mà chết, chiến ý cũng tiêu, khó trách trong mắt Nhiếp Nhân Vương không hề có chút chiến ý nào!

Đoạn soái cảm thấy tiếc nuối sâu sắc, cũng không biết là tiếc hận số phận nhiều hơn, hay là tiếc hận bản thân từ nay về sau lại phải cô quạnh nửa đời?

Hắn có nằm mơ cũng không ngờ, chuyện này lại là lấy được từ trong chén cháo của đối thủ, hắn vừa uống một ngụm, giờ phút này có uống được nữa hay không?

Nhưng vì kính trọng Nhiếp Nhân Vương, bát cháo này vẫn phải tiếp tục uống.

Hắn buồn bã nhấc hết cháo, một hơi cạn sạch.

Nhiếp Nhân Vương nhìn vẻ mặt của Đoạn soái cũng biết đôi chút, nói: “Đoạn huynh, cuối cùng ngươi cũng hiểu rồi chứ?”

Đoạn soái cười khò gật đầu, trong nụ cười lại nổi lên vẻ bất đắc dĩ hiếm có của mình, nói: “Hoàn huynh, xin thứ cho Đoạn mỗ quấy rầy đã lâu, giờ phút này ta cũng không tiện ở lâu, cáo từ!” Nói đoạn chấp tay vái với vợ chồng Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Nhân Vương lập tức hoàn lễ, nhưng vẻ ngoài vẫn thông dong như cũ, không hề có cử động.

Đoạn soái không để ý lắm, chỉ khẽ vuốt mái tóc Nhiếp Phong, nói: “Hồ phụ không có khuyến tử! Thằng bé con biết mình không đơn giản, đáng tiếc đã mai một...” Hắn vừa nói vừa nghênh ngang rời đi.

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy khó hiểu, Đoạn thúc thúc này cũng giống như mình, mặt mũi tràn đầy lo lắng, sao tất cả bọn họ đều giống nhau vậy?

Đặc biệt là mẫu thân, vẻ mặt của nàng trước giờ phức tạp hơn bất kỳ ai, lúc nàng vui lúc giận thì oán hận, không một khắc nào là bất động. Thế nhưng, ngay khi thúc thúc rời đi, trên mặt nàng lại không còn chút biểu cảm nào.

Không có biểu cảm, mới là biểu cảm đáng sợ nhất.

Nhan Doanh Doanh lúc này mặt không chút thay đổi nhìn Nhiếp Nhân Vương cùng Nhiếp Phong, chợt buông bát đĩa xuống, yên lặng đứng lên, bước ra ngoài phòng.

Nàng chỉ luôn đi về phía trước, không quay đầu lại, có lẽ, nàng vốn dĩ liên liên không muốn quay đầu lại...

Nhưng, nàng từ đầu đến cuối vẫn quay đầu lại.

Vào lúc chạng vạng tối, nàng rút cuộc trở về.

Nhiếp Phong cảm thấy mẫu thân sau khi trở về rất không vui, toàn bộ không vui của nàng, tất cả đều đã viết lên mặt nàng. Nhưng mà, nàng vẫn như thường địa Đào Mễ nấu cơm, như thường địa quét dọn nhà ở, giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Mãi cho tới hoàng hôn của ngày đó thì mọi chuyện mới phát sinh.

Một cái hoàng hôn thập phần đáng sợ...

Ngày hoàng hôn kia, Nhiếp Nhân Vương còn chưa từ đồng ruộng trở về, Nhiếp Phong ở ngoài phòng tự chải đầu tóc dài mềm mại của hấn, Nhan Doanh thì ở lại trong phòng đánh đàn nhẹ nhàng, bên người còn đặt túi quần áo, xem ra sắp đi xa.

Cầm nguyên chỉ xuống là tín vật mà Nhiếp Nhân Vương đưa cho nàng, chạm trở tinh tế, cực kỳ tao nhã, nàng luôn trân trọng, thậm chí không cho trẻ con chạm vào, chỉ sợ có chút tổn hại.

Cây đàn này không chỉ là tín vật, càng đại biểu cho tình cảm kết tóc giũa nàng và Nhiếp Nhân Vương, có thể nói là vật khinh tình trọng.

tấu khúc, cũng là năm đó nàng cảm nhận được tâm ý Nhiếp Nhân Vương mà hợp thành, điệu đệm ấm áp vô cùng. Nàng từng tại mấy đêm, vì đôi phụ này bắn đàn khúc này, cùng hưởng Nhạc Tâm Luân.

Nhưng mà hôm nay, tuy là cùng một khúc điệu, tiếng đàn lại thấp thoáng cô đơn; tâm của nàng, vì sao trở nên nhanh như vậy, tàn nhẫn như vậy?

Nàng nhất định phải rời khỏi nó, vĩnh viễn rời xa nó! Khúc nhạc này, nàng không thể động chạm được nữa.

Tiếng đàn dừng lại, nữ nhân không biết từ đâu lấy ra kéo, hung hăng bắn về phía Cầm Huyền Tiễn... Nàng muốn hủy đi nó, nàng càng muốn hủy đi đoạn tình này! Nhưng nàng có thể biết, làm như vậy cũng sẽ hủy đi hấn?

Cô mặc kệ.

“Keng” một tiếng, dây đàn lập tức đứt đoạn, tình, theo đó mà cắt đứt!

Trên mặt nữ nhân nở rộ một tia tàn khóc, vui vẻ, nàng rút cuộc đã được giải thoát.

Nhưng Nhiếp Nhân Vương đâu? Nhiếp Phong đâu? Nàng có để ý tới cảm thụ của hai người bọn họ không?

Nữ nhân kia chưa kịp ngẫm nghĩ, đôi tay khỏe mạnh đã ôm chặt nàng; người tới lặng lẽ không một tiếng động, có thể thấy được võ nghệ của nàng cao cường ra sao.

Nhan Doanh chuyển mặt nhìn người nọ, nhất thời thoải mái cười duyên, vui sướng bùng bùng ngoài miệng, nói: “Người đến rồi?”

Bên ngoài phòng, Nhiếp Phong vốn đang ở một bên lau tóc dài, vừa lắng nghe tiếng đàn của mẫu thân, nhưng tiếng đàn chợt dừng lại, cũng không biết xảy ra chuyện gì?

Cho dù là tiểu hài tử, cũng không khỏi có chút thấp thỏm, lập tức vuốt tóc dài, chạy về trong phòng xem rõ ràng.

Ngay khi ba mẹ đến ngủ, hắn liền phát hiện cửa phòng đã hạ xuống, bóng người lắc lư trong phòng.

Bên trong mơ hồ truyền ra một hồi thanh âm của nam tử: “Giương, ngươi quyết định không?”

Nhiếp Phong có thể khẳng định người này không phải cha mình, thanh âm nam tử này dị thường khàn khàn, phảng phất như bị nghẹn xương tại cổ họng.

Tiếp đó hắn lại nghe thấy mẫu thân của mình nói: “Ta quyết định! Nhân sinh vốn như ván cờ, lúc trước ta ngàn lựa vạn chọn, lựa quân cờ Nhiếp Nhân Vương, tàn cục vài phần, nhưng không quan trọng, bởi vì... ngươi là người cuối cùng của ta!” Ngữ khí như chém đinh chặt sắt.

“Tốt! Vậy chúng ta đi thôi!”

Đi? Đi đâu? Mẫu thân vì sao phải đi? Chẳng lẽ nàng muốn vứt bỏ cha mẹ, không muốn? Nàng muốn vứt bỏ Phong Nhi mà không cần nữa sao?

Nhiếp Phong đang muốn gọi mẫu thân lại, cầu xin nàng không được rời đi, nhưng chữ “Mẹ” còn chưa nói ra, cái miệng nhỏ nhỏ đã đưa cho một bàn tay một mực che lại.

Ai? Người kia là ai?

Hắn giãy dựa theo bản năng, người này đột nhiên nhảy dựng lên, Nhiếp Phong cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người đã bị cuốn về phía trước.

Cảnh vật xung quanh lập tức lùi về phía sau nhanh như thiểm điện, thân hình giữa không trung nhanh như bôn lôi. Nhiếp Phong mặc dù được Băng Tâm Quyết trợ giúp mà cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn dốc sức liều mạng ra, để tránh thoát khỏi khuỷu tay người này.

Bỗng dưng, Nhiếp Phong cảm thấy thân thể người này đang run rẩy, một giọt nước mắt thuận theo phong thế đập vào mặt, nhỏ lên trên mặt hắn.

Nước mắt là chảy thành dòng.

Hắn lập tức ngừng giãy giụa, bởi vì hắn đã biết người này là ai rồi.

Ngoài phụ thân ra, ai sẽ vì mẫu thân mà rơi lệ?

Nhưng vào lúc này, người này có thể vì nhất thời tâm lực lao lực quá độ mà lao đảo một cái, cùng Nhiếp Phong ngã xuống bãi cỏ.

Lăn lộn mấy vòng, ngã về phía trước, may mà bãi cỏ mềm mại, Nhiếp Phong mới không bị thương.

Không ngoài dự liệu của Nhiếp Phong, người này quả nhiên chính là phụ thân của hắn!

Chỉ thấy Nhiếp Nhân Vương như phát điên, hai mắt đầy tơ máu, gân xanh trên trán nổi đầy, ngửa mặt lên trời khóc: “Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

Trong tiếng la hét, hắn phát cuồng đập đất cỏ, nắm nắm dày như mưa, chấn cỏ đại ở bên cạnh bay ra bốn phía, thế nhưng vẫn không cách nào phát ra oán hận trong lòng, vì vậy lại đột nhiên đập trán xuống đất, lập tức máu chảy lên áo giáp!

Nhiếp Phong chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn phụ thân mình không ngừng tức giận, nhất thời không biết phải làm sao!

Hắn mới sáu tuổi, chỉ là một đứa trẻ bất lực, đối mặt tình cảnh đáng sợ như thế, ngoài kinh ngạc ra còn có thể làm những gì nữa? “Phành phành” thanh âm không dứt bên tai, phảng phất như trời cũng tùy thời sụp đổ xuống; ai có thể thật sự đạt tới cảnh giới “Tâm như băng thanh, trời sập không sợ”?

Không biết bao lâu sau, rốt cuộc Nhiếp Nhân Vương cũng chán nản quỳ dưới đất, hai tay ôm cái trán máu me đầm đìa của mình, máu me đầy mặt, lệ đã lẫn vào nhau từ lâu. Hắn còn nức nở tự nói: “Thuật... Vì ngươi, ta không tiếc từ bỏ tất cả, làm việc chăm chỉ trong ruộng, càng bị đám đồng đạo võ lâm khinh bỉ. Vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?”

Không có trả lời, vấn đề của hắn, không người nào có thể trả lời, thậm chí chính mình cũng không thể!

***

“Nhan Tân...” Nhiếp Nhân Vương ngẩng đầu lên, đột nhiên nhớ lại vừa rồi mình chứng kiến thế tử tư thông với người khác, nhất thời nóng vội, sợ bị nàng phát hiện mà không có chỗ dung thân, lại sợ nàng thẹn quá hóa giận, không để ý mà đi; hắn quá yêu nàng, cho dù thế nào cũng không thể mất đi nữ nhân này, vì vậy dưới tình huống không biết làm sao, đành mang theo nhi tử chạy như điên. Nhưng hôm nay từ đầu đến giờ nàng không phải nói muốn cùng nam nhân kia sao? Nàng từ đầu đến cuối vẫn phải đi!

Không! Nàng không thể đi! Cho dù nàng có tư thông với người khác, hắn cũng không chút so đo! Chỉ cần nàng có thể lẫn nữa bên cạnh, bảo vệ cả đời, hắn tuyệt đối sẽ không so đo!

“Giù! Ngươi không nên đi! Ngươi ngàn vạn lần đừng đi! Ta sẽ lập tức trở về, ngươi nhất định phải chờ ta!”

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy phụ thân nói năng lộn xộn, lão đảo, thân thể của mình lại bị nhắc lên, Nhiếp Nhân Vương đã ôm theo hắn cười gió rồi đi.

Đã quá muộn!

Khi Nhiếp Nhân Vương dẫn Nhiếp Phong chạy về phòng, đã sớm người đi nhà trống.

Nhan phương phương tiêu tán, không để lại trong phòng dư hương do búi tóc của nàng lưu lại, trái tim Nhiếp Nhân Vương lập tức đau đớn như muốn nổ tung.

Trên bàn cạnh cửa sổ đặt một tờ giấy ngấn, hần hốt hoảng mở ra xem, chỉ thấy trên giấy viết mấy hàng chữ nhỏ: “Nhân vương: Ta vốn không muốn như thế, đáng tiếc người sớm đã làm ta thất vọng vô cùng, mà Phong nhi dưới sự giúp kéo của người, càng khó thành đại khí. Đau đớn không bằng đau đớn sau này sẽ có ngày càng lớn, chỉ mong hai người có thể trân quý. Bảo bối chữ “Hương”. Đến giờ khắc này, nàng còn nói cái gì trân trọng? Nàng sớm đã đặt mình ở ngoài sự việc, bỏ trốn mất dạng từ lâu!

Tay Nhiếp Nhân Vương điên cuồng run rẩy, hần vạn liệu không ra mình cũng sẽ có một ngày như vậy! Sao có thể chứ?

Nhưng là, lá thư trong tay lại viết hoa văn màu trắng đen, hiện lên hình ảnh đã thay đổi, phẳng phất như bàn sắt như núi, muốn lật cũng không theo!

Xong rồi! Hết thấy đều xong rồi!

Hần uổng công vì nàng hy sinh tất cả, nàng lại lưu luyện nhiệt tình, hồng hạnh rời tường, chẳng lẽ trong lòng nàng không chút cố niệm tình cũ? Hần không biết! Hần chỉ biết từ nay về sau, mỗi đêm hần đều muốn đọc thủ ở trong phòng đấu mộc đơn sơ này, muốn tưởng tượng nàng cùng tình phu gặp phải cương phong quang!

Nghĩ tới lúc nàng sắp triển khai nụ cười tươi như hoa, ôm ấp nam nhân kia, Nhiếp Nhân Vương lại chính mình, lập tức hung hăng xé tờ thư trong tay thành mảnh vụn, nghiền răng nghiền lợi phun ra hai chữ: “Hồ phụ!”

Đúng vậy! Cô là dâm phụ! Hần căm hận dâm phụ này!

Đổ hận công tâm, Nhiếp Nhân Vương dần dần điên cuồng, vung tay lên quét sạch tất cả vật trên bàn, hần muốn phát tiết toàn bộ oán hận trong lòng!

Âm thanh vỡ vụn rung trời! lảng giềng nghe tiếng đều lần lượt chạy tới ngoài phòng nhìn trộm, tất cả đều đang kỳ quái vì sao

thái độ của Tiểu Niếp lại khác thường.

Thích nhất là hận!

Nhiếp Nhân Vương chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân sôi trào, một ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt trong cơ thể hắn, không ngừng xua đuổi hắn, muốn hắn phá tan tất cả đồ vật trong bàn!

Nhiếp Phong kinh ngạc thấy tình cảnh như vậy, vội vàng tiến lên liều mạng kéo cha, kêu lên: “Cha! Không cần đâu!”

Nhưng Nhiếp Nhân Vương tính cách bất thường, trở tay tát mạnh một cái, đánh văng Nhiếp Phong xuống đất, tiếp đó một tay rút tuyệt uống trên tường... Nàng đã không cần nhà này, hắn còn muốn gia đình này làm gì?

ngậm đầy Đồ Hỏa, kèm theo cả hận ý như dời sông lấp biển, Nhiếp Nhân Vương ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng, bỏ lên trên một đao oanh thiên này! Một đao tích lũy nhiều năm áp đảo này!

“Ừ ừ” nổ mạnh! Tuyệt Âm đã đem nóc nhà bỏ thành hai phần, đao kinh bén nhọn bành trướng, càng mạnh mẽ đem gian phòng đẩy dạt sang hai bên trái phải!

Một đao, hai đoạn!

Nhà bị phá, tình vong!

Nhà này đã bị một nữ nhân hoàn toàn phá hủy!

Dưới cát đá, Nhiếp Phong hồn nhiên không hiểu né tránh, hắn nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, chưa từng nghĩ tới tuyệt uống lại có uy lực bá đạo như thế, càng không nghĩ tới phụ thân bỗng nhiên trở nên hung bạo đáng sợ như thế!

Bên trong ngôi đồ nát, Nhiếp Nhân Vương ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, Bắc Âm Cuồng Đao sống lại rồi! Tuyệt Âm cũng sống lại!

Ánh chiều tà chiếu nghiêng trên lưỡi đao tuyệt uống, tản ra quang mang điên cuồng, như đang khoe khoang uy lực ẩn tàng của tuyệt uống!

Thanh đao này đã từng nhập sinh tử với hắn, hôm nay nhân duyên khó giải, rốt cục cũng đã trở lại tay chủ nhân rồi!

Lúc này toàn bộ đám hàng xá đã chạy tới xem, mọi người đều kinh hãi vì nó!

Nhiếp Nhân Vương ngồi trước đám người kinh hãi, vừa vung vẩy tuyết uống vừa xông về phía trước.

***

***

***

“Cha!” Nhiếp Phong như tỉnh mộng, trong lúc kinh ngạc nhất hồn phách vể, cuống quít đuổi theo phía sau. Hắn nhất định phải đuổi kịp Nhiếp Nhân Vương, bởi vì mẫu thân bỏ mặc phụ thân, hắn đã cực kỳ đáng thương. Nếu hắn còn mất đi nhi tử, hắn chẳng còn gì cả.

Vì vậy Nhiếp Phong vẫn cứ khổ sở đuổi theo sau Nhiếp Nhân Vương mãi không bỏ, sao phải sợ đuổi tới tận chân trời?

Nhưng nơi nào là chân trời?

Chương thứ hai mây mây.

Vô thường định, làm khó tri kỷ đối địch.

Kinh Vân, lại là kinh giác, Hoắc Kinh Giác lại bước từng bước kinh vân.

Ai sẽ trở thành kẻ địch của hắn?

Ai lại bằng lòng trở thành tri kỷ của hắn ta?

Ngay khi Hoắc Bộ Thiên nhìn thấy Bộ Kinh Vân lần đầu tiên, chính là ngày mẫu thân hắn và mẫu thân ngọc dày đặc thành thân.

Khi đó, bộ kinh vân còn chỉ mới năm tuổi.

Trong đôi mắt đứa nhỏ này, Bôn Bộ Thiên phảng phất nhìn thấy tịch mịch.

Đó là một loại tịch mịch khiến người không cách nào hiểu được, cô đơn không xuất hiện trong mắt một đứa trẻ.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện ở bên trong bộ bộ kinh vân năm tuổi.

Bởi vì, hắn, so với bất luận kẻ nào đều tịch mịch...

Ngày hôm đó, là một ngày tháng tươi đẹp bỗng nhiên xuất hiện tại trang chủ Hoắc gia. Trước cửa Hoắc gia đã giăng đèn kết hoa, khách khứa đầy đường, uống rượu nói cười, tâm tình vui vẻ, trên mặt mỗi người đều tràn đầy sung sướng.

Chỉ có gương mặt không có sung sướng!

Đó là khuôn mặt của một đứa bé.

Đứa nhỏ này đang ôm gối ngồi trong một góc tịch mịch của Hoắc gia trang, đèn lồng đỏ thắm chiếu rọi thân thể cô đơn của hắn, bóng người nho nhỏ quăng xuống đất, như là rải đầy đất là lẻ loi hiu quạnh...

Nơi mà hắn ngồi, cách tất cả mọi người nơi đây đều xa xôi dị thường. Tâm hắn, cũng đồng dạng xa xôi.

Đủ loại sung sướng trên trần thế đều vô duyên với hắn ta.

Cho nên, khi Hoắc Bộ Thiên và các tân khách cao hứng phấn chấn đi qua góc kia, hắn vẫn liếc mắt nhìn thấy đứa bé, cũng nhìn thấu sự tịch mịch trong lòng hắn.

Đứa nhỏ này vẫn lẳng lặng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, liếc qua thấy một đôi giày gấm lớn chân đạp tới, ngẩng đầu nhìn, hóa ra là một hán tử lạ mặt mặc y phục đỏ tươi, trán cao.

Người đàn ông này chính là tân lang tiệc cưới tối nay - Hoắc Bộ Thiên.

Hài tử giống như không có hứng thú với người trước mặt, chỉ liếc mắt một cái, liền cúi đầu trầm tư.

Hoắc Bộ Thiên kỳ thật không biết đứa nhỏ này, chẳng qua là thấy nhiều bạn bè tọa lạc, tại sao lại có một đứa bé mặt mũi đáng thương co rút ở trong góc không người để ý tới này? Cha mẹ hắn ngược lại là rất ngoan tâm, liền bỏ qua tân khách lại đây nhìn hài tử này.

Hoắc Bộ Thiên ôn hòa nói: “Thằng nhóc, sao ngươi chỉ có mỗi mình nó ngồi ở đây?”

Không trả lời.

Hoắc Bộ Thiên lập tức hiểu ý, hỏi: “Ngươi không thích nói chuyện?”

Vẫn không trả lời.

“Người không thể nói chuyện?” Hoắc Bộ Thiên lại hỏi.

Đứa nhỏ kia bất ngờ ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, thần sắc quật cường dị thường.

Hắn có một đôi mắt rất lạnh lùng.

Hoắc Bộ Thiên không cách nào bắt hắn ta, chỉ tiếp tục hỏi: “Nếu người đã biết nói chuyện, sao không nói trước cho ta biết, cha mẹ người ở đâu?”

Hài tử khoe mắt hiện lên một cỗ thương cảm, theo đó nhìn về gian phòng chập chờn ánh nến phía tây.

Đó là phòng của Hoắc Bộ Thiên và tân hôn phu nhân. Giờ phút này, nàng đang mặc khăn đỏ, đứng bên trong chờ đợi.

Hoắc Bộ Thiên sững sốt, quan sát đứa nhỏ này từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Người... Người chính là... Kinh Vân?”

Đứa nhỏ kia xem ra cũng hiểu được trước mắt hán tử mặt chữ điền là ai, nhưng trên mặt vẫn như cũ không hề có chút hưng phấn nào.

Hoắc Bộ Thiên thì kinh ngạc dị thường, đây là lần đầu tiên hắn thấy bộ kinh vân. Trước đó, ngọc phụ mặc dù từng đề cập với nàng một đứa con năm tuổi, nhưng lại chưa từng để cho hắn gặp mặt con mình. Nàng nói, con của nàng sẽ chỉ mang đến bất hạnh...

Hôm nay, hắn rốt cuộc có thể đôi mắt nhìn một bộ kinh vân.

Chỉ thấy người này mày rậm mắt to, hình dáng không có nửa điểm trẻ con non nớt, vóc dáng cao lớn hơn bạn cùng lứa tuổi, tuy rằng không có ai để ý tới, lại không ưu lo, ngược lại càng toát ra một cỗ khí độ không khác gì người thường.

Chính vì luồng khí độ này, khiến hắn ta nhìn như mây trôi bất định trên trời, có thể nhìn mà không thấy.

Tâm của hắn, có lẽ cũng mờ ảo như mây, rất khó nắm bắt.

Vân Vô Thường Định.

Ngay cả hắn lúc này mặc một bộ đồ cũ nát, cũng khó có thể che được ánh mắt độc đáo, hắn là một đứa trẻ vô cùng đặc

biệt.

Đột nhiên, Bôn tẩu như có cảm giác gì đó, liên thanh hô to:
“Phúc tẩu!”

Phúc tẩu nhanh chóng đáp ứng, là lão tỳ chịu trách nhiệm
chăm sóc Hoắc gia hải tử, tóc bạc trắng, bộ dáng lại hiền lành.

Hoắc Bộ Thiên mang theo ý trách cứ nói: “Phúc tẩu, sao ngươi
không thay y phục mới cho thiếu gia?”

Phúc tẩu biết rõ tính cách lão gia hiền hoà, lúc này lại khác
thường hàm nộ, biết ông rất coi trọng kẻ này, sợ tới mức lão
đảo nói: “Là... phu nhân mới tới dặn ta không cần để ý tới
thiếu gia.”

“Có chuyện như vậy sao?” Hoắc Bộ Thiên kinh ngạc trong
lòng, không hiểu rõ vì sao Ngọc Phụng lại đối xử với thân sinh
cốt thịt như vậy. Phúc tẩu nói tiếp: “Nhưng ta thấy đứa bé này
cả người tả tơi đáng thương, vì thế liền muốn tự mình thay
quần áo mới cho nó. Ai ngờ nó liềm mạng ôm chặt thân thể, dù
thế nào cũng không chịu để ta cởi quần áo cho nó!”

“Hả?” Hoắc Bộ Thiên nghe xong xoay mặt nhìn về phía Bộ
Kinh Vân, phát giác trên mặt của hắn lại nổi lên vẻ quật
cường.

Hoắc Bộ Thiên hỏi: “Ngươi không thích mặc cẩm y kia à?”

Bộ Kinh Vân cũng không để ý tới hắn.

Hoắc Bộ Thiên lúc này chỉ vào áo rách trên người Bộ Kinh
Vân, nói: “Ngươi chỉ thích mặc những áo vải thô này?”

***

Bộ Kinh Vân thấy hắn chỉ vào xiêm y mình, thoáng chốc nắm
chặt vạt áo của mình, lộ ra một bộ dạng đề phòng, Hoắc Bộ
Thiên ngây người, hắn không ngờ được trong lòng kinh sợ của
đứa nhỏ này lại mãnh liệt như thế, hắn cũng không muốn tiếp
xúc với người khác.

Hoắc Bộ Thiên định thần chăm chú nhìn từng cặp mắt kinh
vân kia, hắn muốn nhìn thấu nội tâm của mình, hắn muốn biết,
trong lòng đứa bé này trừ tịch mịch, còn có vật gì khác?

Nhưng mà, hắn chỉ nhìn thấy lạnh, lạnh vô biên.

Đến lúc này, Hoắc Bộ Thiên Tài mới hiểu ý tốt của Bộ Kinh Vân cũng không muốn tiếp nhận ý tốt của hắn, cũng không muốn tiếp nhận gia đình này.

Đám tân khách kia lại thúc giục Hoắc Bộ Thiên đi tới, hắn tự biết lúc này rất khó khăn nói tiếp với Bộ Kinh Vân, không khỏi thở dài nói: “Người đã không thích mặc đồ mới, người cứ mặc lại quần áo của mình đi.”

Hắn thật sự vô kén khả thi, cũng không chuẩn bị cưỡng ép bước kinh vân mà làm.

Bộ Kinh Vân vừa nghe, mặc dù không có ý cảm kích, nhưng hai mắt sáng ngời tỏa sáng.

Hoắc Bộ Thiên lại không phát hiện, chỉ hướng tới Phúc tẩu khoát tay nói: “Phúc tẩu, người trước tiên đi phục sức thiếu gia ăn chút gì đi. Sáng nhi lại đi mua cho hắn mấy bộ quần áo giống nhau đi!”

Phúc tẩu duy nhất xưng phải, Hoắc Bộ Thiên quay mặt nhìn bộ kinh vân, cười nhạt một tiếng, nói: “Đêm nay! Dù sao cũng là đứa nhỏ, sao có thể chịu đói? Ngọc Phụ cận cũng quá mức rồi!”

Hắn dứt lời lại lần nữa bước đến đám tân khách kia, vội vàng chào hỏi.

Đêm hôm đó, khi Hoắc Bộ Thiên đi vào phòng mới, nhắc khăn đỏ che phủ đầu ngọc vụ, còn chưa vội vàng, vừa nói một câu đã hỏi cô: “Sao lại đối xử với con mình như vậy?”

Đầu tiên ngọc phụ là song nga nhú một cái, sau đó lập tức hiểu ý cười; tuy nàng không phải tuyệt sắc, nhưng dung mạo lại xinh đẹp khả ái, nụ cười khéo léo ngưng tụ đôi mắt, càng thêm quyến rũ. Hoắc Bộ Thiên thấy trong mắt, sự bất mãn cũng tiêu mất một nửa, chỉ nghe nàng cơ trí nói: “Người đã gặp được hắn?”

Hoắc Bộ Thiên gật đầu, nghiêng mắt nhìn hắn, hỏi: “Người đề ý hắn?”

Hoắc Bộ Thiên nghiêm mặt nói: “Hoắc mỗ tuy là một kẻ thô lỗ, mọi chuyện lại không then với lương tâm! Sao có thể để nhĩ tử của người khinh tiện như vậy? Ta nhất định sẽ coi khinh vân như thường thôi!”

Ngọc Phụng cười cười, trong nụ cười ẩn chứa vẻ không tin, nàng không tin trên đời này thật sự có người không có tư tâm.

“Người tựa hồ còn chưa trả lời vấn đề của ta.” Hoắc Bộ Thiên kiên nhẫn, cầm lấy bầu rượu, vừa rót rượu vừa đáp: “Ta đối xử với hần như thế, đều là vì ta hối hận sinh ra một đứa con như vậy!”

Hoắc Bộ Thiên kinh ngạc, hần không nghĩ tới một người mẹ lại nói ra lời ấy, chưa kịp hỏi, đã thấy ngọc nồng nhìn rượu trong chén, tựa hồ nhớ lại chuyện cũ như khói, lại buồn bã nói...

“Phụ thân của đứa nhỏ này là Bộ Uyên đình, trước lúc kết hôn ta đã đề cập với người, đó là một người đức kiem nhất lưu, ngày nào cũng không muốn vợ vết Hàn thiết tình kỳ trên đời để đức kiem. Trong lúc mang theo đứa nhỏ này thì đó chính là lúc mang theo đứa nhỏ này., Đột nhiên Uyên Đình nói muốn đi xa tới cực bắc, tìm kiếm một khối thiên hạ chí bảo Hàn Thiết. Từ đó ta đang mang trên người sáu giáp, cần được hần chiếu cố cẩn thận, đau khổ cầu xin hần ở lại. Đáng tiếc, hần vẫn kiên quyết không từ biệt., Đi rồi. Ta không hiểu vì sao hần có thể bỏ vợ bỏ con vì đức kiem. Ta chỉ là một nữ nhi yếu đuối, bụng phê, càng phải một mình gánh vác một gánh nặng. Hần từng nghĩ tới, một cô gái làm sao có thể chịu đựng được?” Nói tới đây, giọng nói nồng đậm như ngọc đã nghẹn ngào.

Từ cổ nam nhi đều bạc bẽo, Hoắc Bộ Thiên cho dù tuyệt không đồng ý, giờ phút này cũng khó tránh khỏi vì Bộ Uyên đình mà cảm thấy xấu hổ, không thể tưởng được thế gian lại có hán tử dẫn tới kiem tuyệt tình.

Ánh mắt nồng đậm của ngọc đậm hiện lên một mảnh tức giận, tiếp tục nói: “Chính vì thế, lúc ta mang thai ta vẫn luôn nghĩ nếu không phải có đứa bé này, có lẽ cuộc sống cũng không gian khổ như vậy, có lẽ còn có thể lấy đi theo Bộ Uyên đình đi qua tìm thép! Tất cả bất hạnh, đều là đứa nhỏ này mang cho ta...”

“Thật vất vả mới chống lại được đứa nhỏ lâm bồn, cảm thấy có thể thở phào nhẹ nhõm, không ngờ đứa nhỏ này xuất thế thì không khóc không ra tiếng, trong lòng ta vô cùng ngạc nhiên nghi ngờ, liệu nó có sinh ra lần nữa thì sẽ khàn giọng không?”

Điềm ấy ngay cả Hoắc Bộ Thiên cũng khó không chế Đậu Sinh, hiếu kỳ nói: “Hắn ta thực sự là câm rồi sao?”

“Đương nhiên không phải, bất quá hắn cũng không giống đứa trẻ tầm thường trên một, hai tuổi liền rằng mà học được tiếng, mà lúc ba tuổi mới biết, cũng không biết từ chỗ nào học được, chữ thứ nhất mà hắn nói không phải là “Mẹ”, mà là nhìn mây reo trên trời một tiếng —— Vân! Ta vốn định đợi sau khi trở về Uyên đình mới đặt tên cho hắn, nhưng cha vẫn chậm chạp chưa về. Nếu chữ đầu tiên hắn nói là mây, ta dứt khoát đặt tên cho hắn là Kinh Vân “

Hoắc Bộ Thiên nghe vậy, chợt nhớ tới cỗ khí độ mờ ảo không ai bằng kinh vân kia, không khỏi khen: “Tên hay...”

Ngọc Phụng nói: “Tên cho dù có tốt đến đâu cũng không có! Đứa nhỏ này càng lớn lên, càng cô quái, tuyệt thiếu thời gian nói chuyện cũng không hoạt bát, thường xuyên ngồi một mình ở góc tối, mọi người đều biết ta có một đứa con quái dị. Cho đến năm Kinh Vân bốn tuổi, phụ thân hắn cuối cùng cũng trở về, là được khiêng về cho người ta! Hắn vẫn luôn không tìm được khối hàn thiếp kia, trên đường nhiễm bệnh, sau đó không lâu về nhà liền bệnh chết...”

Hoắc Bộ Thiên rầu rĩ, tính mạng nữ tử này thật khổ! Con hắn sao có thể không chịu khổ?

“Ngày hạ táng Uyên đình, ta khóc thành lệ nhân! Ta không biết nên khóc cho cái chết của vong phu, hay là cảm thấy bi thương cho chính mình? Ta chỉ biết chính mình chịu khổ nhiều năm, tất cả đều vì con người bên cạnh ban tặng cho quái nhân này. Nhìn thấy hắn đang đứng bên cạnh ta, cha hắn đã chết, hắn lại có thể trấn định như thế? Ngay cả một giọt nước mắt cũng không có! Ta nhất thời giận dữ, ngay ở trước mặt mọi người, chửi ầm lên một tiếng hắn là súc sinh., Bình thường mà nói, trẻ con bị mẩu thân trách cứ tất nhiên sẽ gào khóc. Nhưng nó vẫn không khóc, lòng dạ ta độc ác, vung chưởng mạnh mẽ đánh nó mấy cái bạt tai. Nó chỉ coi chừng ta, không khóc mà còn không khóc một tiếng! Vì thế ta điên cuồng mắng nó mấy cái., Nó không né tránh, cũng không đánh trả, ta vừa đánh, vừa gào thét trong lòng trăm ngàn lần: “Kinh Vân, cha con và mẹ con sau này rất đau khổ! Khóc nhanh lên đi! Khiến mọi người biết con không sinh được một đứa con trai quái dị!” Thế

nhưng, nó vẫn cố chấp, thà chết chứ không khóc! Sau đó mọi người thấy con càng đánh càng hung hăng., Liên tiếp tiến lên ngăn cản, việc này mới lắng lại. Nhưng từ đó về sau, ta cực kỳ thất vọng đối với đứa nhỏ này, trước kia ta cảm giác hấn mang đến cho ta bất hạnh, sau lại bởi vì hấn cô quá bị mọi người giễu cợt, về sau khi phụ thân hấn hạ táng hấn lại không khóc, ta tin tưởng lúc ta lâm chung, hấn cũng sẽ không chảy xuống nửa giọt nước mắt cho ta! Thất vọng còn lại, ta không thêm để ý tới hấn nữa, chỉ cho hấn hai bữa cơm, để cho hấn tự sinh tự diệt.”

***

Lời nói của Ngọc Uyên sau khi thì thần sắc âm đạm, hốc mắt càng ảm ảm hiện lộ quang. Hoắc Bộ Thiên yên lặng nghe xong tâm sự của nàng, cân nhắc cẩn thận từng li từng tí nói: “Có lẽ, lúc trước Kinh Vân bất vi vong phụ mà khóc, chỉ vì hấn chưa bao giờ gặp qua cha hấn. Trong lòng hấn, phụ thân có thể còn xa lạ hơn so với người láng giềng, thử nghĩ, một tiểu hài tử như thế nào lại có cảm tình với người xa lạ?”

Ngọc đậm không nói, một hồi lâu mới nói: “Cho dù như thế, ta đối đãi khắc nghiệt với hấn đã nhiều năm, giữa hai ta cũng sớm không còn nửa điểm cảm tình! Cho nên cho dù ta chết ở trước mặt hấn, hấn cũng tuyệt đối sẽ không vì ta khóc rống!”

Nàng thủy chung không tin là mình trách nhầm con trai mình, Hoắc Bộ Thiên chỉ cảm thấy tiếp tục nói cũng chỉ là trò cười, ngược lại sẽ khiến bầu không khí biến thành bế tắc, vì thế một tay giơ lên ngọc nồng nặc mới châm rượu vào, cười nói: “Bất luận thế nào, Hoắc Bộ Thiên ta sinh ra một ngày, nguoi và Kinh Vân liền không cần vì sinh kế mà phát sầu! Tối nay là hai chúng ta ngày tốt lành, đừng nói hết những chuyện phiền lòng! Đến đây! Ngọc đậm, bảo hai chúng ta cạn trước một chén!”

Ngọc Phụng nhìn thấy vẻ mặt chân thành thâm tình của hấn, trong lòng không khỏi cảm động, lập tức hóa nước mắt thành cười, cũng nâng rượu cộng ly với hấn. Nữ hài tử này, dù sao còn có chút phúc khí.

Thế nhưng, con của nàng đâu? Nhi tử của nàng có được phúc khí như vậy?

Ngay lúc hai người thành thân từ sáng sớm, bộ dạng kinh vân một đại thanh sớm đã được Phúc tẩu dẫn đến đại đường Hoắc gia.

Chỉ thấy trên phòng khách, hai bên trái phải đặt hai cái ghế đơn, khí phái thanh nhã, rất có phong phạm hào môn, hàng ghế Hoắc gia cũng không ít.

Kỳ thật trong mấy năm này, Hoắc gia trang dần dần đánh vang danh đường trong chốn giang hồ, một tay kiếm pháp của Hoắc gia chủ Hoắc Bộ Thiên, thật sự không thể không có công!

Trong sảnh đường, Hoắc Bộ Thiên đang ngồi khôi ngô vĩ đại, cùng thê tử hán ta quá môn phái ngọc nông.

Bên cạnh hai người phân biệt đứng hai tiểu hài tử, một dài một nhỏ, lớn tuổi như mười một, tuổi ước chừng mười tuổi.

Hoắc Bộ Thiên vừa thấy Bộ Kinh vân, nhất thời mặt mày hớn hở, vẫy tay nói: “Hảo nhi tử, ngươi tới đây.”

Bộ Kinh Vân chậm rãi đến gần, Hoắc Bộ Thiên lúc này mới phát hiện hán đi lại rất chậm, phảng phất mỗi một bước đều phải trải qua suy nghĩ cặn kẽ mới thoát ra, để phòng ngừa sẽ rơi vào cạm bẫy.

Thật vất vả mới đợi được Bộ Kinh Vân đến trước mặt mình, Hoắc Bộ Thiên nói: “Kinh Vân, ta muốn gặp ngươi, thật ra là muốn nói một câu với ngươi.”

Hán nhìn thẳng vào Bộ Kinh Vân, bộ Kinh Vân lại không nhìn hán.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi đã danh chính ngôn thuận trở thành một thành viên của Hoắc gia, hy vọng ngươi có thể ở chung hòa thuận với mọi người!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn Bộ Kinh Vân không hiện lên nửa tia vui sướng, Hoắc Bộ Thiên chỉ cảm thấy là chuyện nằm trong dự liệu. Hán nói tiếp: “Chẳng qua, nhập gia cần phải theo tục, ngươi đã trở thành người của Hoắc gia, nếu tiếp tục gọi bước chân thành kinh vân, chỉ sợ sẽ rất xinh đẹp, càng không biết thế tục sẽ nhìn ngươi như thế tục như thế nào...”

Vấn đề đương nhiên đã đến! Làm sao Hoắc gia trang có thể nuôi nấng một đứa trẻ mang họ đi? Người thế tục không khỏi lên án.

Hoắc Bộ Thiên Ngữ hơi dừng lại, nói tiếp: “Vì vậy, người cần phải đổi tên khác. Kinh Vân, người hiểu chưa?”

Bộ Kinh Vân vốn không lưu ý hắn đang nói cái gì, lúc này chợt nghe muốn đổi tên khác, thoáng chốc sắc mặt khế biến.

Nhưng Hoắc Bộ Thiên đã kéo hai nam hài bên cạnh tới, nói: “Đây là Trường Tử Ngô Giác của ta, đây là Nhị Nhi Đồng Giác, tên của bọn họ đều lấy giác làm gốc, Ngô Đồng là khác biệt.”

Bộ Kinh tiêu sái nhìn hai nhi tử Hoắc Bộ Thiên, trên mặt hai người lộ ra một cổ ngang ngược kiêu ngạo, nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân, ánh mắt cực kỳ không thân thiện.

Hoắc Bộ Thiên nói: “Nguyên lai tên của người là kinh hải, không bằng về sau liền gọi là “Hoạt Kinh Giác”, ý là thế nào?”

Hoắc Kinh Tường?

Bộ Kinh Vân hoàn toàn không có phản ứng gì.

Ngọc đậm đặc luôn luôn ở bên cạnh yên lặng quan sát, nàng vốn đã sớm đồng ý cho Hoắc Bộ Thiên, sẽ không làm khó nhi tử của mình! Nhưng tận mắt thấy Bộ Kinh Vân chẳng nhìn chằm chằm vào Hoắc Bộ Thiên, trong lòng khó tránh khỏi tức giận, nhin không được chen vào nói: “Kinh Vân, tại sao không trả lời cha người? Người không thích sao?”

Nói xong đột nhiên nắm lấy vạt áo con trai.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn nàng, không chống cự.

Ngọc Phụng càng nhìn gương mặt hắn, càng tức giận, oán hận nói: “Ta ghét nhất là loại người như người, người luôn lạnh lùng nhìn ta, giống như ta không phải là mẹ người vậy! Ta lệnh cho người! Mau trả lời cha người!”

Bộ Kinh Vân xem ra gặp mạnh càng mạnh, càng không mở miệng.

Ngọc Vô Kiệt không nhin được nữa, chửi ầm lên: “Được! Người không đáp, ta có cách muốn người mở miệng!”

Nói không kịp ngay lúc đó liền giơ chưởng tát thẳng vào mặt Bộ Kinh Vân!

Chuyện này vượt ra ngoài dự kiến của Bộ Thiên, không ngờ ngọc đậm lại oán hận nhi tử như vậy, thật sự nói đánh là đánh, không lưu tình chút nào, ngay cả hai đứa con trai Phúc tâu và Hoắc Bộ Thiên cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Bộp” một tiếng, bộ bộ kinh vân khuôn mặt nhỏ nhắn bị một cái tát rất mạnh.

Ngọc Phụng đang muốn tát tiếp thì bỗng dừng bàn tay không lồ giống như tay gấu của Hoắc Bộ Thiên nắm lấy tay ngọc của nàng, khuyên nhủ: “Cấp, đừng hung dữ với đứa nhỏ như vậy!”

***

Ngọc đậm đánh nhau tính lên, đột nhiên hỏi lại: “Người còn bảo vệ hần làm gì? Hần vừa mới tiến lên còn không có há mồm gọi người một tiếng cha!”

Hoắc Bộ Thiên nói đến đau đớn cho nàng, lập tức đỏ mặt lên, cười khỏ nói: “Cấp đặc, nó chỉ là một đứa trẻ năm tuổi mà thôi, sao có thể trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn tiếp nhận sự thật? Chúng ta là cha mẹ, tốt nhất là thông cảm cho nó.”

Ngọc Phượng thấy hần che chở cho con mình như vậy, cũng không thể nói gì, làm cho hần ta phải rút tay về, không nói nhiều nữa.

Hoắc Bộ Thiên nhìn năm vết như máu trên trán Bộ Vân, thương tiếc nói: “Đứa nhỏ, ta biết người không muốn tiếp nhận hết thảy nơi đây, nhưng đời người luôn có vô số thất vọng, bi ai thay đổi, bất luận người không muốn, vẫn phải chấp nhận nó, đối mặt với nó. Bởi vì...”

Hần ta vừa nói vừa gập người lại, từng chữ từng chữ: “Đây là mệnh!”

Hần tận tình khuyên bảo một phen, thật ra là hi vọng đứa bé này có thể minh bạch tình cảnh của mình, có thể thông dong sống qua; nhưng mà, hần cũng đã sớm biết, đứa bé này tuyệt đối sẽ không hiểu được!

Bởi vì, Bộ Kinh Vân đã không còn mặt mũi nào nữa rồi.

Mấy ngày như vậy trôi qua, Hoắc gia trang hết thảy vẫn như thường, vẫn như cũ có người đến người đi.

Tất cả tỳ tộc đều không phát hiện trong trang có thêm một đứa bé —— Hoắc Kinh Giác.

Ngược lại, mọi người biết trang chủ phu nhân mới tên là Ngọc Phụ, bởi vì nàng thường xuyên sai khiến bọn họ làm chuyện này, Hoắc gia trang từ trên xuống dưới đều cho sử dụng qua.

Nữ tử có chút nhan sắc này, nhất triêu bay lên cành cây, đứng tự mình Phụng Hoàng, nôn nóng không đợi được khoe khoang uy phong của phu nhân, mọi người chỉ có duy mệnh là phải chạy đông chạy tây cho nàng!

Chỉ có Phúc tẩu là tức giận bất bình nhất. Lão tỳ này vốn phụ trách cuộc ăn uống sinh hoạt hàng ngày của các thiếu gia Hoắc gia. Nàng biết rõ Ngọc Uyển không quan tâm đến đứa con ruột thịt của mình.

Tân thiếu gia đã trốn trong phòng ba ngày, ba ngày cũng không bước ra khỏi phòng nửa bước! Tân phu nhân cũng chưa từng tới tìm nhi tử của mình, trong lòng nàng, không biết đã đi đâu rồi?

Làm cho Phúc tẩu cảm thấy kinh ngạc nhất chính là thiếu gia mới tuổi còn trẻ, lại không nói không mở miệng, không cười không đùa ngồi trong phòng buồn bực ba ngày! Ba ngày, thật không biết y đã vượt qua như thế nào?

Vì vậy, Phúc tẩu ngoại trừ đưa cho hắn đồ ăn, có đôi khi cũng sẽ đi vào phòng nói chuyện với hắn, để tránh đứa nhỏ này buồn bực.

Nhưng mà, bộ kinh văn lại giống như người điếc, không thèm trả lời, đối với nàng ở trong phòng nhìn như không thấy, chỉ lẳng lặng ngồi, nghiêm nhiên như người gỗ.

Thật sự tĩnh đến đáng sợ!

May mắn vào ngày thứ tư, hắn chợt tự mình đi ra khỏi hoa viên, bất quá cũng không có đi dạo bốn phía, chỉ là ngồi trên một tảng đá lớn trong vườn, ngửa đầu ngắm nhìn mây trắng phía chân trời.

Phúc tẩu thấy hắn rút cuộc bước ra hoa viên, âm thầm cao hứng, vội vàng đến phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho hắn.

Vì vậy, phiên toái liền tìm tới cửa.

Bộ Kinh Vân ngồi yên một hồi, phút chốc, một con chó con vừa kêu “Gâu mạnh”, vừa phát chân chạy về phía nó. Nhưng thấy chó con thần sắc hốt hoảng, mình đầy thương tích, hiển nhiên vừa mới cho người ta đánh đòn hiểm một trận, lúc này hoảng hốt chạy bừa sang phía sau tảng đá lớn dưới chân mây!

Nhưng vào lúc này, hai tiểu hài tử cầm Mộc Bồng Mộc Bồng trong tay đuổi theo, chính là con trai của Hoắc Bộ Thiên - Ngô Giác và Đồng Giác!

Hai người bọn họ giống như đang nhằm về phía con chó nhỏ kia, nhưng khi đuổi đến nơi này thì lại đột nhiên mất đi bóng dáng của nó, Ngô Giác không khỏi phẫn nộ kêu lên: “Xi! Con tạp mao kia thật sự là to gan! Bồn thiếu gia chỉ muốn xâu nó lại để nhìn một cái, ngược lại cho nó cắn một cái, không đánh nó một trận cho nó một trận, quả thực là khó tiêu được mối hận trong lòng!”

Đồng Giác phụ họa nói: “Thế này quá tiện nghi cho nó rồi! Theo ta thấy, tốt nhất là lột da hủy xương nó, sau đó nấu ăn no nê một bữa!”

Ngô Giác cười hắc hắc, nói: “Được! Chúng ta mau lục soát đi!”

Hai người tiếp tục tìm kiếm bốn phía trong vườn, tự nhiên phát hiện Bộ Kinh Vân đang ngồi trên tảng đá lớn.

Ngô Giác đi tới trước mặt Kinh Vân, nói: “Này! Bình đầu, ngươi có thấy con chó con nào chạy qua không?”

Cửa ra đã vô cùng khinh miệt.

Kỳ thật tiểu tạp mao sớm trốn đến tảng đá lớn phía sau, bộ kinh vân lại ngay cả nửa cái lông mày cũng không nhúc nhích một cái, là sợ vì vậy mà tiết lộ tung tích tiểu tạp mao? Hay là hần căn bản đối với bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm?

Xưa nay hần ít nói, hiện tại Ngô Giác nói năng lỗ mãng, hần tiếc chữ như vàng.

Lúc này Đồng Giác cũng tiến lên hỗ trợ nói: “Đại ca ta đang hỏi ngươi, sao ngươi không đáp? Đừng có giả bộ thần khí nữa.”

Ngô Giác nói: “Nhị đệ, không phải hấn đang giả bộ thần khí mà là một đồng loại nhỏ tạp chủng – tiểu tạp chủng!”

Đồng Giác nói: “Ha ha! Không thể trách lúc phụ thân nói chuyện với hấn, hấn khó nói nên lời! Hóa ra là miệng chó không nói nên lời!”

Hai huynh đệ hai người họ kẻ xướng người họa, lời nói lạnh nhạt, bộ bộ kinh vân nghe một hồi, liền từ trên đá nhảy xuống, hướng phòng mình đi đến.

Ngô Giác và Đồng Giác há để cho hấn dễ dàng như vậy? Thân hình hai người mở ra, vây quanh trước sau, Ngô Giác như thiểm điện nắm lấy tay trái bộ kinh vân, quát to: “Tiểu tạp chủng, ta thấy ngươi nhất định biết tiểu tạp mao lẫn lộn ở đâu? Mau nói cho chúng ta biết, nếu không...”

Ngay lúc ba người dây dưa, con tạp mao nho nhỏ kia có thể thấy ngô giác cùng Đồng Giác đang phân thần, vì vậy thừa cơ từ phía sau đá chạy ra, chạy về phía sau.

Ánh mắt Đồng Giác sắc bén, vừa thấy là lông mao, vội vàng hô: “Đại ca, lông mao tiểu tạp ở đằng kia kìa!”

Ngô Giác chợt nghe đệ đệ nói, lập tức buông lỏng bộ bộ kinh vân. Hai người đang muốn đuổi theo sát sao, chợt đồng thời chụp chặt lấy lưng Kinh Vân phía sau, hai huynh đệ lão đảo một cái, ngã về phía trước, bộ kinh vân phía sau cũng theo đó ngã xuống!

Ngô Giác nhìn Tiểu tạp mao càng chạy càng xa, giận dữ nói: “Thằng chó chết, vừa rồi nhất định là người che chở con súc sinh kia, ngươi muốn tìm đường chết sao?”

Trong lúc hô hào đã giờ mộc bổng trong tay hướng bộ kinh vân chém tới.

Bộ Kinh Vân mặc dù chỉ có năm tuổi, duy nhất không chút hoang mang, xoay người tránh qua, Ngô Giác vậy mà đánh làm một gậy trên bắp chân Đồng Giác.

Đồng Giác đau đến oa oa kêu to, bộ dạng kinh vân đang muốn đứng lên, lại ôm chặt không buông cho Ngô Giác.

Mặc dù dáng dấp của một đứa trẻ cao lớn ngang tuổi ở Bộ Kinh Vân, động tác cũng nhanh nhẹn không kém, nhưng dù

sao cũng không có căn cơ võ công, hơn nữa khí lực của một đứa trẻ năm tuổi cũng không bằng một đứa bé mười một tuổi, trong lúc nhất thời vậy mà không tránh thoát được!

Ngô Giác nói: “Hắc! Muốn chạy à? Đồng Giác, mau dùng nắm đấm đánh nó!”

Đồng Giác đứng sững tại chỗ, không biết ra tay như thế nào, run giọng hỏi: “Đại ca, nếu tiểu tử thời này có chút tổn thương, chỉ sợ mẫu thân của nó phát hiện hậu quả sẽ rơi xuống...”

Ngô Giác nói: “Sợ cái gì? Mẫu thân của nó lúc đó cũng muốn đánh nó một trận, có lẽ sau khi nó biết sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi đấy! Người mau ra sức đánh cho ta!”

Ngô Giác đã nói như thế, lá gan Đồng Giác cũng lớn lên, lập tức vung quyền hướng trên người Bộ Kinh Vân cùng trên mặt điên cuồng đánh đập, chỉ một thoáng, thanh âm “Bốp bốp bốp” không dứt bên tai, có thể biết lực đạo quá mạnh.

Quyền quyền đến thịt! Cả kinh, cắn chặt hàm răng chịu đựng! Hắc tuyệt đối không kêu đau, không cầu xin tha thứ, chỉ hung hăng mở to mắt, trong ánh mắt toát ra một luồng lãnh ý.

Luồng lãnh ý dày đặc này, nhìn vào đồng giác đang động thủ cũng không khỏi rung mình, không dám tiếp tục đánh nữa!

Ngô Giác vừa định hỏi vì sao hắc dừng tay, đột nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân từ một mặt khác của hoa viên truyền đến, nguyên lai là Hoắc Bộ Thiên trùng hợp đi qua.

Hai người thấy người đến chính là phụ thân, trong khoảnh khắc gà bay chó chạy, vội vàng độn về phía một vườn khác.

Chỉ còn lại một mình Bộ Kinh Vân đứng thẳng một mình trong vườn, hắc, cũng không vì đau đớn mà ngã xuống!

Hoắc Bộ Thiên từ xa đã nhìn thấy hai đứa con trai lén la lén lút rời đi, tới gần xem xét, thấy bộ xích đầy vết xeo mặt, không khỏi kinh ngạc, nói: “A! Kinh giác, người làm sao vậy?”

Hắc vội vàng quan sát thương thế của đứa nhỏ này, không khỏi cau mày nói: “Ra tay tàn nhẫn như vậy, là hai huynh đệ bọn họ làm sao?”

Bộ Kinh Vân im lặng không nói gì.

Hoắc Bộ Thiên nói: “Đã làm một lần, lần thứ hai nhất định sẽ đến theo. Ta hiện tại đi hảo hảo giáo huấn bọn hắc, để bọn hắc không dám khi dễ người nữa!”

Nói xong quay đầu muốn đi.

Đột nhiên, một bàn tay nhỏ bé chụp lấy góc áo hắc, chính là tay Bộ Kinh Vân!

Hoắc Bộ Thiên hơi ngẩn ra, nói: “Chẳng lẽ ngươi không muốn ta giáo huấn bọn hắc?”

Bụng vẫn mọ mọ a dua...

xâu nhân Loảng xoảng...

hăm ve sàu thư...

hăm ốc san sát nhớn nhong.

mạ hủ nho nhỏ vo ve.

mạ Lương nói loảng xoảng...

Bụng hạ du dương loảng xoảng...

Quyển Quyển Quyển nhở nhớn nhơ.

lộc cộc trên tấm lưới rào rạt...

Bộ Kinh Vân mặc dù không trả lời, nhưng bàn tay nhỏ vẫn nắm lấy góc áo của hắc.

***

“Vì sao?” Hoắc Bộ Thiên hỏi.

Kỳ thật hắc có hỏi nữa cũng vô dụng, sớm biết tính nết của đứa nhỏ này, căn bản sẽ không trả lời bất kỳ vấn đề gì.

Bộ Kinh Vân đứng như hắc dự liệu, đã xoay người trở về phòng mình.

Hoắc Bộ Thiên nhìn bóng lưng cô độc của đứa nhỏ này, ánh mắt dần dần nhu hòa, bùi ngùi thở dài: “Đúng là một đứa bé hiểu chuyện.”

Mặc dù Bộ Kinh Vân không nói là bị ai đánh, nhưng dĩ nhiên Hoắc Bộ Thiên biết việc này, đương nhiên sẽ không bỏ qua như vậy.

Đêm đó, hắn lệnh cho ba huynh đệ này cùng nhìn thấy hắn đi ngủ.

Khi ba người tới chỗ ở của phụ thân, ngọc nồng nồng đang chờ ở bên cạnh, Hoắc Bộ Thiên vừa thấy ba người liền nói với ngọc nồng: “Mông, ngươi tạm lánh đi, ta có chút sự tình cùng ba người bọn họ nói chuyện.”

“Bộ Thiên...” Ngọc phụ cảm thấy rất không đúng, thực không rõ có chuyện gì bản thân mình không thể biết.

Bất quá cũng không kiên trì, nàng vẫn rất nghe lời đi ra ngoài. Trước khi đi liếc mắt nhìn Bộ Kinh Vân một cái, nghĩ thầm đứa nhỏ này vẫn như trước, không có biểu tình gì.

Kỳ thật, lần này Hoắc Bộ Thiên muốn giáo huấn hai đứa con trai của mình, bởi vì việc này liên lụy tới cốt nhục nồng ngọc, như bà ta ở đây, sợ có nhiều điều bất tiện, cho nên mới muốn bà ta tránh trước một hồi.

Hoắc Bộ Thiên đợi đến khi ngọc đậm đi ra ngoài, lập tức đóng cửa phòng lại quát lên: “Ngô Giác! Đồng Giác! Quỳ xuống!”

Ngô Giác và Đồng Giác vốn đã chột dạ, giờ phút này đột nhiên nghe phụ thân nói năng lai lịch như vậy, chân như nhũn ra, hai chân quỳ xuống.

Đồng Giác ở bên tai Ngô Giác lặng lẽ nói: “Nguy rồi! Đại ca, phụ thân có biết tất cả hay không? quặc tốt không?”

Ngô Giác dù sao cũng hơi lớn tuổi, đảm bảo cũng cường tráng, không cam lòng nói: “Nhất định là con chó chết kia mật báo với cha, hắc! Không biết xấu hổ! Có gan liền đánh một trận!”

Dứt lời ngoan độc trừng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân lại thần sắc tự nhiên, cũng lười để ý tới bọn họ.

Hai người tuy là nói ngoài tai, nhưng Hoắc Bộ Thiên đã bị toàn thần nghe lén từ lâu, vừa nghe xong không khỏi giận tím mặt, quát lên: “Làm càn! Đồ chó chết gì? Các ngươi sao có thể nhục mạ đệ đệ của mình như vậy? Ngay cả mẹ ngươi cũng mắng chung!”

Ngô Giác vẫn là một đứa trẻ còn chưa hết chuyện, trong lòng thoải mái nói: “Không phải sao? Hắn là bình đầu!”

Hoắc Bộ Thiên đau đón ngoan ngoãn hồ đồ, tức giận không kìm được, quát lên: “Súc sinh!”

Trong tiếng hét to, bàn tay trắng kiết đã vỗ lên trên gò má của Ngô Giác, tát thẳng vào mặt hắn ta một bạt tai.

Ngô Giác tát tới khi đầu óc choáng váng, kiêu căng đột nhiên mất mát, lên tiếng khóc lớn!

Đồng Giác chưa từng thấy phụ thân thanh sắc nghiêm như vậy, cũng sợ tới mức há hốc mồm, nói không ra lời.

Hoắc Bộ Thiên nói: “Lần này ta muốn nói cho các người biết, giật mình hắn đã sớm không còn phụ thân, đáng thương cực kỳ, hai người các người nên coi hắn như em ruột, ba huynh đệ chung một đoàn hòa thuận, không nên bắt nạt hắn như vậy!”

Ngô Giác khóc một tiếng khó thu, Hoắc Bộ Thiên hơi áy náy, quả thật ra tay hơi nặng một chút, nhưng có những lời này, lại không thể không nói tiếp, liền nghiêm mặt nói: “Nếu hai người các người lại khinh thường kinh giác, vì phụ tuyệt đối sẽ không khách khí, nhất định sẽ xử phạt các người thật nặng. Hiểu chưa?”

Đồng Giác đã sớm sợ cúi người liên tục vâng dạ, Ngô Giác tuy không cam lòng nhưng vẫn khóc không ngừng.

Nhưng vào lúc này, bộ kinh vân bỗng nhiên hé miệng, nhấn mạnh từng chữ: “Ta, không cần người khác đồng tình!”

Thanh âm của nó so với hải tử bình thường trầm thấp, ngữ điệu không hề có nửa phần ngây thơ.

Một câu vô cùng đơn giản, làm ba cha con Hoắc Bộ Thiên Thiên kinh ngạc vô cùng!

Lúc này Hoắc Bộ Thiên mới chợt hiểu ra, đứa bé này thế nào cũng không chịu thổ lộ nửa điểm chân tình, cũng không phải cố ý che chở hai người Đồng Giác, mà căn bản là nó quyết cường không cần sự đồng tình của bất luận kẻ nào.

Những lời này không chỉ hàm chứa sự cao ngạo vô hạn mà còn làm lộ ra vẻ cực đoan của người nói với thế giới, tuyệt đối không phải xuất phát từ miệng của một đứa trẻ năm tuổi.

Câu nói này, cũng là lần đầu tiên nghe thấy Bộ Kinh Vân nói trong cả đời.

***

***

Sau việc này, Ngô Giác và Đồng Giác đối với bộ kinh vân càng thêm căm hận trong lòng, nếu không phải Hoắc Bộ Thiên từng nghiêm lệnh hai người bọn họ tái xâm phạm ấu đệ này, bọn họ chắc chắn sẽ cho tới chết đi sống lại.

Tuy nói như thế, nhưng hai người vẫn tận lực tìm cơ hội làm khó hấn. Có đôi khi, bộ kinh vân đi qua bên cạnh bọn họ, hai người luôn xuất kỳ bất ý giơ chân đạp ngã xuống, khiến hấn ngã đầu băng trán liệt, thậm chí có lần ngồi bốn phía không người, đem Bộ Kinh Vân đẩy xuống hồ nước trong vườn, khiến cho quần áo hấn ướt đầm, chật vật đến cực điểm.

Hoắc Bộ Thiên mỗi lần thấy tình hình Bộ Kinh Vân như vậy, luôn tìm hai đứa con trai tra hỏi, chỉ là bọn họ lần lượt phủ nhận, không có chứng cứ, hấn cũng không thể bắt bẻ.

Mà Bộ Kinh Vân tự mình mặc dù chịu thiệt, lại từ trước đến nay một chữ không đề cập tới, cũng không kể khổ với Hoắc Bộ Thiên và Ngọc Ưu.

Hấn xem ra cũng không quen sống ở Hoắc gia, hấn luôn thường xuyên ngồi bên ngoài đại môn Hoắc gia, nhìn mây trắng xa xa phía chân trời, ngơ ngác xuất thần.

Sâu trong mây trắng kia, dường như có một người hấn một mực chờ đợi...

Một người cho dù gặp bất cứ biến cố gì, vẫn sẽ hiểu rõ tri kỷ của hấn.

Nhưng mà, có ai lại nguyện ý trở thành tri kỷ của hấn chứ?

Thời gian thấm thoát, chúng sinh mờ mịt, dường như chưa kịp quay đầu nhìn năm tháng trước, đã ba năm.

Bộ Kinh Vân đã tám tuổi.

Trong ba năm này, Hoắc Bộ Thiên đối với Bộ Kinh vân cũng xem như không tệ, ngoại trừ bảo vệ người này khắp nơi, còn đặc biệt thuê một trường sư về dạy hấn đọc sách học chữ, miễn cho hấn cùng không chế hai đứa con trai mình tập trung cùng một chỗ học tập, dễ nảy sinh tranh chấp.

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân mặc dù đang học tập vẫn không nói một lời, hắc vẫn lạnh như trước, ngay cả trường sư cũng không dám ép hắc mở miệng.

Hắc tựa hồ không hề hứng thú với bất cứ chuyện gì, nhưng mỗi khi Hoắc Bộ Thiên giáo dục Ngô Giác và Đồng Giác luyện kiếm, hắc luôn đứng ở nơi rất xa quan sát. Thế nhưng khi Hoắc Bộ Thiên Chiêu gọi hắc cùng luyện, hắc lại tránh ra xa.

Phúc tẩu phụ trách chiếu cố Bộ Kinh Vân cũng phát hiện đứa nhỏ này không thích tiếp cận người khác. Trên khuôn mặt nhỏ của nó thường phủ một tầng sương lạnh, khiến Lăng tẩu không dám lại quá gần nó.

Không chỉ có Phúc tẩu, tất cả mọi người trong Hoắc gia vừa thấy hắc liền lảng tránh, giống như đứa nhỏ này mang đến bất hạnh vậy. Sau khi mẹ hắc ngọc nồng đậm tự gả vào Hoắc gia, phảng phất đã hoàn toàn quên mình có một đứa con trai như vậy. Có đôi khi, hai người ngẫu nhiên gặp được trong đình viên to như Hoắc gia, lúc gặp nhau cũng không nói gì, chỉ như người lạ đi ngang qua.

Nàng lạnh!

Hắc ta so với hắc ta càng lạnh hơn!

Hắc lạnh lẽo như một pho tượng băng núi tuyết, căn bản không giống một người sống.

Một đứa bé như vậy, rốt cuộc đang nghĩ gì?

Ai biết được? Ai muốn biết chứ?

Có thể, chỉ có Hoắc Bộ Thiên mới muốn biết!

Cho đến khi hồi hộp qua đi, cuối cùng hắc cũng biết.

Lần đó, ngọc đậm không biết vì sao nhiễm nặng, một bệnh không dậy nổi, nằm trên giường đã hơn mười ngày.

Hoắc Bộ Thiên vì chuyện này mà đôi không ít đại phu, đáng tiếc bệnh này vẫn là y nguyên không chữa khỏi được.

Ngọc Phụng đáng thương nằm trên giường kéo dài hơi tàn, thống khổ dị thường, người cũng mơ hồ.

Bộ Kinh Vân lẳng lẳng nhìn mẫu thân mình nháp nhô rên rĩ, trong ánh mắt không có chút thương tiếc nào.

Hoắc Bộ Thiên đang đứng bên cạnh hắn, mặt lộ vẻ lo âu.

Hắn nghĩ tới ngọc đậm bán sinh thủ kỳ, tự gả vào Hoắc gia, cho rằng ngày tháng sẽ khá hơn. Nhưng mà, ngày lành của nàng cũng không lâu dài, thực sự là mệnh bạc như hoa.

Hoắc Bộ Thiên buồn bã nói với Bộ Kinh Vân: “Kinh Tường, nghe đại phu nói, mẫu thân ngươi... nàng...”

Hắn muốn nói lại thôi, thanh âm càng có chút khàn khàn.

“Nàng... sống không được lâu, hiện nay ta chỉ là lấy Nhân Sâm kéo dài tính mạng nàng, có lẽ...trong mấy ngày này...”

Hắn không nói gì thêm, chỉ nhìn bọc bộ kinh vân mặt không chút biểu tình, không mang theo thất tình lục dục.

Hắn từ từ đi ra khỏi phòng.

Một buổi tối hai ngày sau, ngọc nòng rốt cục phát bệnh.

Đám người Hoắc gia trang chờ đợi trang chủ ngủ ở trong phòng tập trung, ai nấy vây quanh trang chủ phu nhân đang hấp hối trên giường, thần sắc trắc trở, cũng không biết đang chờ đợi cái gì?

Chỉ có một người vẫn chưa tới.

Y chính là Bộ Kinh Vân.

Hoắc Bộ Thiên ngồi bên mép giường, nắm chặt bàn tay ngọc. Hắn nhìn quanh mọi người nhưng không thấy bóng dáng Bộ Kinh Vân đâu, vì vậy hỏi Phúc tẩu: “Phúc tẩu, kinh hải thấy rồi sao?”

Phúc tẩu mặt lộ vẻ xấu hổ, ấp úng nói: “Ta... Không biết, hình như thiếu gia còn... hai ngày trước đã không thấy đâu.”

“Cái gì?” Hoắc Bộ Thiên ngẩn ngơ, vừa định hỏi tiếp, ngọc nòng nằm trên giường chợt thấy nửa tấm thu đồng, yếu ớt kêu lên: “Bộ Thiên...”

Hoắc Bộ Thiên vội vàng ghé tai lắng nghe, chỉ nghe ngọc nòng còn đang gọi: “Ngộ Giác, Đồng Giác...”

Hắn không khỏi chua xót, nữ nhân này đối với hai đứa con trai có lòng, lúc gần chết còn gọi tên hai người bọn họ.

Ngô Giác và Đồng Giác chợt nghe phụ thân mình hô hoán như thế, hai huynh đệ bọn họ cũng không thể tự kiềm chế được, khóc mắt ươn ướt, chảy xuống nước mắt.

Những năm gần đây, ngay cả ngọc nòng chỉ vì lấy lòng mà lấy lòng hai người bọn họ bộc phát đối xử tốt đẹp, nhưng cũng có thể nói là đã khắc tận khả năng, quan tâm đầy đủ.

Trong lúc nửa mê nửa chết, ngọc nòng giống như nói mê, rên rỉ nói: “Kinh Vân... Kinh Vân...”

Hoắc Bộ Thiên sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn không ngờ ngọc nòng thường đối đãi con mình thật khắc nghiệt, giờ phút này lại nhớ tới tên con mình. Chẳng lẽ đúng là người sắp chết, ngôn cũng thiện?

Ngọc Phụng tuy suy yếu nhưng hai chữ Kinh Vân không dừng lại ở miệng. Nàng không nhớ rõ con trai đổi tên là Kinh Giác, trong tâm khảm của nàng, hắn vẫn luôn kinh vân!

Trong lòng nàng, thì ra còn có kinh vân!

Giọng nữ nhân kia kêu to, không biết khí lực từ đâu ra mà tinh thần phấn chấn, hai tròng mắt tròn tròn như đang hồi quang phản chiếu, ánh mắt lập tức lưu chuyển, ánh mắt đang tìm kiếm một người.

Một người khiến cả đời nàng hối tiếc, nhưng lại không thể thoát khỏi.

Qua thật lâu, mặt ngọc nòng lộ vẻ thất vọng, đối mặt Hoắc Bộ Thiên Đạo bên người nàng nói: “Bộ Thiên, kinh... vân... thì sao?”

Nhưng điều nàng quan tâm vẫn là kinh vân!

Hoắc Bộ Thiên không biết người trước mắt sắp chết nói cái gì, nếu hắn nói thẳng không thấy Bộ Kinh Vân, chắc chắn sẽ khiến nàng thêm lo lắng, nhưng nếu không nói, không biết từ nơi nào tìm hắn trở về?

Đang lúc do dự, đột nhiên nghe người hầu bên cạnh cửa kêu lên: “A! Được rồi, thiếu gia trở về rồi!”

Ánh mắt mọi người đều dời về hướng bộ kinh vân đang bước vào trong phòng kia, chỉ thấy một thân y phục đầy ắp lỗ thủng, dơ bẩn dị thường, hai ngày nay cũng không biết đi nơi nào?

***

Ngọc Phụng Phủ thấy nhi tử, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc đột nhiên hiện ra một chút sinh khí, nhưng lại nhìn bộ y phục vừa rách vừa bẩn của hắn, lại dễ dàng chửi rủa: “Ngươi... Ngươi... Đứa nhỏ này, rốt cuộc... Đến cùng là cái gì... Địa phương quỷ quái... chơi đùa... Đi đâu?”

Nàng và hắn hình như có thù oán trần thế, giờ phút này vẫn không quên mắng hắn.

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời, đứng đờ đẫn cách giường vài thước, không bước tới gần.

Hoặc Bộ Thiên giật lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, âm thầm dùng sức kéo hắn lại gần, đến tai thấp giọng khuyên nhủ: “Hài tử, đừng hành động theo cảm tính nữa, mẹ ngươi... thật sự không được rồi! Mau hảo hảo nói vài câu với nàng.”

Bộ Kinh Vân bị Bộ Thiên mạnh mẽ kéo đến trước giường, ngọc đậm bắt lực nhìn đôi mắt lạnh lùng của hắn, nói: “Kinh Vân, ngươi... đợi ta... Cứ như thế... Lạnh, ngươi rất là... Hận mẫu thân... sao?”

Nàng vẫn canh cánh trong lòng nghi vấn, cuối cùng cũng nói ra.

Bộ Kinh Vân lặng yên không phản ứng, bắt quá trong ánh mắt lại hiện lên một tia đau thương.

Đáng tiếc, ngọc đậm đang đắm chìm trong thần trí vẫn chưa phát hiện ra hắn có chút bi thương nào, nàng chỉ đang rung động vụn vặt bàn tay khô gầy của mình ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ngập mây, nói: “Mẹ... sắp chết rồi, người... sẽ khóc sao?”

Rốt cuộc nàng cũng không dám khẳng định.

Hoặc Bộ Thiên ở bên cạnh không nói gì, tiếp lời: “Nhóc con, con làm theo mẫu thân của con đi, khóc đi!” Nói xong hai hàng lệ đã rơi xuống.

Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn gương mặt đau đớn. Khuôn mặt u buồn, đang định vươn tay vào ngực, như muốn lấy ra một vài thứ từ trong ngực, nhưng đột nhiên ngón tay siết chặt lại.

Tay của hắn tuy nhỏ nhưng lại rất lạnh. Lòng của hắn, liệu có băng lãnh giống như vậy không?

Ngọc đậm không khỏi âm u thở dài, nói: “Người... quả nhiên... Không khóc!”

Nói xong nắm tay lão cũng từ từ thả lỏng xuống.

“Nhiều!” Hoắc Bộ Thiên trong lòng biết không ổn, vội vàng tiến lên ôm nàng, ngọc nồng đã dâng lên như tơ, vẫn như cũ cười khổ nói: “Bộ Thiên... Ta không trách hắn... Thật... Không có vi... Ta chảy xuống... Nửa giọt lệ...”

Đứt lời cánh tay buông lỏng, lập tức hôn phách đứt thành từng khúc!

Nàng ta đến chết cũng không tin Bộ Kinh Vân sẽ vì mình mà rơi lệ!

Hoắc Bộ Thiên ôm chặt thi thể nàng không nhả ra, nước mắt già nua rơi xuống, hai huynh đệ Ngô Giác cũng gào khóc, các tỷ tộc còn lại cũng không nhìn được bật dậy.

Toàn bộ gian phòng lập tức tràn ngập một mảnh bi thảm.

Chỉ có bộ kinh vân thần sắc như cũ, hắn không nhúc nhích nhìn thi thể ngọc rậm rạp, nhìn vẻ mặt đau thương của mọi người, rõ ràng không có chút nào cảm động, thật lâu thật lâu, mới lặng lẽ lui ra ngoài, không muốn bất luận kẻ nào phát giác.

Thế nhưng, Hoắc Bộ Thiên đang đau thương vô tình liếc thấy vẻ mặt của hắn lúc này.

Đó là một loại biểu tình vô cùng cổ quái, một loại biểu lộ còn khó coi hơn so với người chết.

Bởi vì bộ kinh vân vẻ mặt này, Hoắc Bộ Thiên duy nhất có nén đau, buông xuống ngọc dày, lập tức cùng đi ra ngoài.

Mây đen rợp trời.

Đêm nay, cũng thiếu.

Ở dưới ánh trăng khuyết này, Hoắc Bộ Thiên vẫn một mực đi theo sau Bộ Kinh Vân, hắn muốn nhìn xem đứa nhỏ chết già sau khi mẫu thân này chết, lại định đi đâu?

Đường nhỏ quanh co, không chút tiếng động, ý thức cô quạnh!

Hoắc Bộ Thiên cảm thấy con đường này vô cùng quen thuộc, hắn bỗng nhiên nhớ lại, con đường này là hoang địa cách Hoắc gia một dặm.

Hắn còn nhớ rõ, ước chừng một năm trước, bởi vì cảm thấy hiềm khích giữa bộ kinh vân cùng ngọc đậm đặc giữa hai người, cho nên cố ý mang hai mẹ con này cùng ra ngoài du tán tâm tình, hi vọng có thể hóa giải tâm bệnh của hai người bọn họ.

Ngọc Phụng lại ở đây vô tình phát hiện một gốc cây gừa trong mộ viên này, nàng thấy cây gừa này rủ xuống ngàn sợi, sơ đào, vì thế nhất thời trêu chọc ngay sau nếu có thể táng thân dưới thân cây, chết cũng không tiếc.

Hoắc Bộ Thiên nghĩ tới đây, thầm giật mình, đứa nhỏ này ngày đó cũng tự mình nghe mẹ nói, hắn sẽ không... Lúc này, Bộ Kinh Vân đã từng bước đến dưới một cây đàn tùng, Hoắc Bộ Thiên không khỏi mặt xanh lên, trốn ở trong bụi cây yên lặng theo dõi kỳ biến. Nơi này, chính là nơi táng thân theo lời nói của ngọc đậm.

Chỉ thấy bộ Kinh Vân chậm rãi nằm chồm trên mặt đất, bắt đầu điều động bàn tay nhỏ đào bùn đất trên mặt đất.

Lòng Hoắc Bộ Thiên dần dần phát lạnh, đứa nhỏ này rốt cuộc muốn làm những gì?

Bùn đất vốn không phải cứng rắn, nhưng mà lấy sức đi bộ kinh vân đào, muốn đào, muốn đào thật sự là nói dễ vậy sao?

Nhưng ngay cả như vậy, Bộ Kinh Vân cũng không buông tha, hắn vẫn luôn đào, nỗ lực không ngừng đào!

Thế nhưng, thân thể huyết nhục sao có thể chống đỡ được với bùn đất chứ, không bao lâu sau, mười ngón tay nhỏ đã bị cắt ra, máu tươi như suối nhỏ.

Nhưng hắn vẫn không hề rơi lệ.

Trong lòng Hoắc Bộ Thiên không khỏi bốc lên vô hạn bi thương, vừa định tiến lên khuyên can, nhưng thấy bộ kinh vân đột nhiên đưa tay vào ngực...

Vừa rồi lúc ngọc đậm sắp chết, hắn cũng từng thấy người này vươn tay vào ngực, ý đồ lấy ra một ít thứ gì đó.

Thế là hắn lập tức dừng bước, trước tiên xem đến cùng là tính toán sau.

Dưới ánh trăng âm đạm, bộ kinh vân từ trong ngực lấy ra một vật mơ hồ như một gốc nhân sâm hoang dã?

Nhân sâm?

Hoắc Bộ Thiên nhớ ra rồi, hắn từng nói với đứa nhỏ này chỉ có nhân sâm mới có thể nuôi sống. Hắn trước đó mất tích hai ngày, sẽ tìm người ở nơi hoang sơn dã lĩnh sao?

Nhà họ Hoắc giàu có một phương, lo gì không mua được một gốc nhân sâm? Nhưng trong lòng một đứa trẻ, tất nhiên hi vọng tự mình tìm một gốc nhân sâm cấp cho mẹ mình bảo vệ tính mạng. Đương nhiên, đứa nhỏ lập đảng chỉ mới nghĩ thôi, ai cũng không có dũng khí và quyết tâm như vậy, trừ phi là một đứa bé đặc biệt mới có thể như thế.

Bộ Kinh Vân cũng không phải là một đứa trẻ bình thường.

Hoắc Bộ Thiên lập tức tỉnh ngộ, trong lòng đau đớn một hồi, thầm nghĩ: “Mồng đậm, người hiểu lầm con trai mình quá rồi.”

Đang lúc đau lòng thì nghe được tin đồn rằng Bộ Kinh Vân đã đặt nhân sâm vào trong cái huyết nhỏ mà đào, sau đó đem bùn đất cuốn về.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn đột nhiên run rẩy kịch liệt một hồi, theo đó ngã trên mặt đất.

Biến cố này thật sự là ngoài ý liệu của Bộ Thiên, lập tức không có dung mạo ngẫm nghĩ, chạy ra khỏi bụi cây, ôm Bộ Kinh Vân vào trong lòng, chỉ thấy mặt hắn trắng xanh môi đỏ, sớm đã bất tỉnh, thân thể càng nóng như lửa, đứa nhỏ này hiển nhiên đã chống bệnh. Hắn không khỏi nhọc lòng tìm dã sinh nhân Sâm, sau khi về nhà lại kinh gặp vĩnh viễn quyết, tâm

linh nho nhỏ mặc dù vẫn có thể chịu đựng được, nhưng dù sao thân thể cũng chỉ là một đũa bé.

***

***

Hoắc Bộ Thiên nhìn đồng bunn nhão trên mặt đất, bỗng nhiên cảm khái thở dài: “Có đôi khi, lúc người ta đau thương, cũng không nhất định sẽ chảy xuống nước mắt, người sao phải khổ đến mức cưỡng cầu con mình một giọt nước mắt?” Hắc vừa cảm thán vừa ôm bộ kinh vân thê lương bước đi.

Thần quang dần dần xuyên vào trong phòng, khẽ vuốt gương mặt lạnh lùng đi từng bước. Hắc chậm rãi mở mắt, lập tức phát hiện Hoắc Bộ Thiên ngồi bên giường, đang lau mồ hôi trên trán hắc.

Về mặt Hoắc Bộ Thiên vốn là một mối, giờ phút này chợt thấy bộ kinh vân tĩnh lại, lập tức uể oải, phần chân tĩnh thần, miễn cưỡng chen ra một tia ý cười âm áp, nhẹ giọng hỏi: “Người đã tỉnh lại?”

Bộ Kinh Vân như thường không đáp, chỉ muốn dùng tay chống đỡ thân thể, rồi lại toàn thân vô lực, làm cho mềm nhũn ở trên giường.

Hoắc Bộ Thiên mỉm cười nói: “Đừng nóng vội, người đã hôn mê cả đêm rồi, vừa rồi đại phu mới tới thiếu thuốc, hay là ngủ tiếp đi!”

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, cửa mở ra, Phúc tẩu bùng một bát cháo loãng vào, nói: “Lão gia, người không ngủ được, thật vất vả, không bằng để ta ăn với thiếu gia nhé!”

Hoắc Bộ Thiên nhận lấy chén cháo loãng, nói: “Không cần, người lui xuống trước đi!”

Phúc tẩu thấy lão gia quan tâm thiếu gia như thế, cũng không còn lời nào để nói, ngoan ngoãn ra khỏi phòng.

Hoắc Bộ Thiên dùng chìa khóa trộn cháo, nhẹ nhàng thổi vào một hơi với cháo, sau đó mới đưa tới bên miệng Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân không mở một khẩu cháo bành, lãnh ý trong mắt, cũng không vì Hoắc Bộ Thiên Tuyên trắng đêm không ngủ mà bị hòa tan.

Hoắc Bộ Thiên không nhìn mọi thứ xung quanh, đứng cảm nói: “Nhóc con, uống trước một ngụm, như vậy mới có ích.”

Bộ Kinh Vân nghiêm mặt, đột nhiên mạnh mẽ phát lực ngồi dậy, Hoắc Bộ Thiên vội vàng đỡ lấy hắn, kinh ngạc nói: “Hài tử, ngươi làm gì vậy?”

Bộ Kinh Vân không nhìn y, phun ra một chữ: “Đi!”

Đây là câu thứ hai trong cuộc đời Hoắc Bộ Thiên nói ra, hắn lập tức hỏi lại: “Đi? Vì sao ngươi phải đi?”

Bộ Kinh Vân nói câu thứ ba đơn giản: “Mẫu thân chết rồi.”

Rốt cuộc Hoắc Bộ Thiên cũng hiểu được ý tứ của đứa nhỏ này. Hắn vẫn cho rằng bởi vì mẹ mình mới có thể ở Hoắc gia, hiện tại ngọc nòng đã chết. Hoắc gia đã không còn lý do nào thu lưu chính mình, vì vậy phải rời đi.

Hoắc Bộ Thiên thản nhiên nói: “Ngươi không cần đi!”

Bộ Kinh Vân kinh ngạc.

Hoắc Bộ Thiên nói: “Một ngày ngươi là nhi tử của ta, cả đời cũng là nhi tử của ta! Chỉ cần ta oanh Bộ Thiên lão mệnh còn, Hoắc gia trang vĩnh viễn là nhà của ngươi! Kinh giác, ngươi hiểu chưa!”

Ánh mắt hắn kiên định dị thường, Bộ Kinh Vân chăm chú nhìn hắn, giống như muốn khám phá tâm của hắn.

Hắn ta hoàn toàn âm áp khổ tâm, giống như một ánh rạng đông trong bóng tối.

Hoắc Bộ Thiên thấy gương mặt của hắn đã không còn lạnh như lúc trước nữa, vì thế nói: “Ta còn biết ngươi trong hai ngày mất tích từng chạy lên núi tìm nhân sâm, ngươi chôn nó dưới tàng cây.”

Bộ Kinh Vân vừa nghe xong, hai mắt tỏa sáng.

Hoắc Bộ Thiên nói tiếp: “Cho dù tất cả mọi người cho rằng ngươi có nhiều nhân tính vô nhân, ta cũng sẽ vì có được nhi tử như thế mà kiêu ngạo!”

Hai người nhìn nhau, Hoắc Bộ Thiên phát hiện băng tuyết trong Bộ Kinh Vân Nhãn dần dần hòa tan, trái tim của hắn cũng đã tới gần trong gang tấc, hết thảy dĩ nhiên đã ngấm hiểu.

Đáng tiếc, chỉ trong tích tắc, một luồng sương lạnh lại lấn át ánh mắt của hắn, người của hắn tuy vẫn còn trong gang tấc, nhưng mà tâm của hắn, lại xa xôi như chân trời.

Thân ở trong gang tấc, lòng tại chân trời.

Quả nhiên Hoắc Bộ Thiên nói ra là phải làm, từ đó về sau hắn đối với Bộ Kinh Vân càng quan hoài hơn.

Bộ Kinh Vân thì ta giỏi làm theo ý mình, phảng phất như cho dù Hoắc Bộ Thiên cố gắng thay đổi hắn, hắn vẫn thờ ơ, chỉ có Hoắc Bộ Thiên tự ý hiểu, lãnh ý trong mắt đứa nhỏ này đối với hắn đã hơi giảm, cuối cùng hắn cũng cảm thấy thích thú.

Nhưng mà, đối với những người khác trong trang, Bộ Kinh Vân vẫn như cũ cười mắng người, trầm mặc ít nói.

Cũng chính vì vậy, Ngô Giác và Đồng Giác vẫn luôn chú ý mắt với tác phong này của ông ta, cho nên cuối cùng vẫn phải tìm ông ta gây sự.

Có lần, Hoắc Bộ Thiên Như Thường dạy hai huynh đệ bọn họ kiếm pháp, sau khi dặn dò hai người cần cù luyện tập, liền phải để cho hai người bọn họ tự luyện kiếm, tự mình hướng nội đường làm việc.

Ngô Giác và Đồng Giác vốn thiên tính lười biếng, tư chất bình thường, mặc dù bẩm nhiên bọn Thiên Giáo chỉ là nhập môn kiếm pháp của Hoắc gia, nhưng hai người vẫn chưa lĩnh ngộ được bí quyết trong đó, càng không nói đến việc muốn học toàn bộ kiếm pháp của Hoắc gia, bất quá hai người lại rất thích điều võ dương oai, giờ phút này đang bước từng bước rời đi, lập tức ngồi ở một bên trốn tránh lười biếng.

Ngô Giác liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện Bộ Kinh Vân đang đứng ở đằng xa, bỗng nhiên sinh ra ý niệm trêu đùa, nói với Đồng Giác: “Nhị đệ, ngươi xem, bình dầu lại đứng bên kia kia!”

Đồng Giác nói: “Đúng vậy! Mỗi lần phụ thân dạy chúng ta kiếm pháp, nó luôn ở phía xa nhìn lên, thật không biết xấu hổ!”

Ngô Giác đột nhiên đề nghị: “Được! Để chúng ta đùa giỡn hắn một chút!”

Đồng Giác chợt nghe không gió nổi sóng, không khỏi hoảng sợ nói: “Đại ca, không phải cha dặn chúng ta đừng trêu vào hấn sao? Nếu lại đi trêu đùa hấn, chỉ sợ phụ thân biết...”

Đồng Giác còn chưa nói xong, Ngô Giác đã tranh nói: “Sợ cái gì, lần này ta có một biện pháp danh chính ngôn thuận!”

Nói xong đưa miệng ghé vào bên tai Đồng Giác nói nhỏ một hồi, Đồng Giác lập tức nở nụ cười âm hiểm, tiếp đó, Ngô Giác vẫy tay với Bộ Kinh Vân nói: “Này, Tiện Cốt! Ngươi lại đây!”

Lão ta bụng dạ khó lường, trước tiên định dùng ngôn ngữ nói ép buộc mình tới gần Kinh Vân hành.

Bộ Kinh Vân sớm đã quen với việc này, không còn phản ứng.

Hai người không có cách nào bắt được hấn, đành phải cầm kiếm gỗ nhảy lên, mũi kiếm đột nhiên chỉ về hướng kinh vân.

“Hừ, cái lọ chết tiệt, ngươi ngày nào cũng nhìn trộm bọn ta luyện kiếm, rốt cuộc là có ý đồ gì?” Ngô Giác vênh váo nói.

“Đúng vậy! Phụ thân nói muốn dạy hấn nhưng không học, hấn nhất định tự cho là mình rất ghê gớm!” Đồng Giác cũng nói.

Hai người rõ ràng có lòng khiêu khích, Bộ Kinh Vân cũng lười để ý tới bọn họ, xoay người dục vân.

Ngô Giác uốn mình tiến lên ngăn cản hấn, nói: “Đừng đi dễ dàng như vậy, hai huynh đệ chúng ta hôm nay muốn nhìn xem ngươi có chỗ nào hơn người, muốn cùng ngươi luận bàn một chút!” Hấn nói Bình Kiếm đương ngực, bày ra tư thế khiêu chiến không ai bì nổi.

Bộ Kinh Vân cũng không thèm nhìn gã lấy một cái, chuyển hướng sang hướng khác.

Ngô Giác cảm thấy nhục nhã, gầm lên: “Tiểu tạp chủng lại không để ý tới sự khiêu chiến của ta, chẳng lẽ ăn gan báo hay sao?” Tiếng nói vừa dứt, cũng không để ý tới trong tay Bộ Kinh Vân có Vô Mộc kiếm, gươm kiếm đâm về phía sau lưng hấn.

Lúc này bộ kinh vân đã gần chín tuổi, vô luận thân hình cùng khí lực, đã không phải một hài đồng năm tuổi nhập môn có thể so sánh. Ngô Giác một kiếm công tới, hấn ngay cả chưa bao giờ tập võ, cũng có thể theo bản năng mà tránh ra. Tốc độ vừa

lóc lên đã nhanh dị thường, thân thủ đã vượt qua một hải tử chín tuổi!

Ngô Giác không ngờ hẳn lại như hai người khác nhau, không cam lòng nói: “Xì, người vừa thử vận may mà thôi. Lại ăn thêm một kiếm!” Ngôn Tất Kiếm vẽ nửa cung, lại phi thân lên.

Một thức ngô giác này sớm đã tập luyện vô số lần, tin tưởng mười phần, xuất chiêu lại ác liệt nhanh chóng, chỗ ngồi càng chuẩn, bộ kinh vân đã không thể nào né tránh, vội vàng trở tay bẻ gãy cành khô gốc cây thấp bên cạnh, nghênh đón cành khô.

“Đùng” một tiếng, cành khô kịp thời đuổi kịp, lại ngăn cản kiếm thế của Ngô Giác.

Ngô Giác ngẩn ngơ, tức giận nói: “Được! Đây chẳng phải là kiếm pháp cha dạy chúng ta sao? Người thật sự đi trộm?” Nói xong lại vung kiếm.

Chiêu thức kiếm này đơn giản dị thường, khiến cho toàn bộ kiếm pháp đều dựa vào nội lực tu vi, Đồng Giác tự cho rằng tuổi tác lớn hơn nhiều, khí lực hơn xa lão. Chiêu này mặc dù có thể ngăn cản, cành khô cũng phải rời tay!

Không ngờ Bộ Kinh Vân Hồi Chi lại dùng cùng một kiếm pháp ngăn cản chiêu này.

Bên cạnh Đồng Giác thấy Bộ Kinh Vân sử dụng cùng một kiếm pháp, không khỏi kêu lên “A” một tiếng.

Kiểm thế hai người đụng nhau một cái, kiếm gõ trong tay Ngô Giác ngoài ý muốn bay ra! Bởi vì cả hai kiếm pháp giống nhau, vì vậy ưu khuyết điểm lập tức phán định, không có chỗ ẩn nấp, bộ kinh vân cuối cùng so với Ngô Giác hơn một bậc.

Bộ Kinh Vân cũng không thừa thắng truy kích mà chỉ lạnh lùng nhìn hẳn.

Ngô Giác xấu hổ tự khuôn mặt, thẹn quá hóa giận, lại rút kiếm lên. Lúc này Đồng Giác thấy không ổn, cũng thi triển thân gia nhập chiến đoàn, hỗn chiến đứng dậy.

Mặc dù Bộ Kinh Vân học trộm được một hai thức kiếm pháp thô thiển này, nhưng chung quy cũng chỉ là mượn thiên phú dựa theo nhìn mà sử dụng, chưa bao giờ chính thức học kiếm, một người còn có thể ứng phó tự nhiên, hai người cùng tới,

không khỏi khiến hắn cảm thấy cổ hết sức phi thường, điệp ngộ hiểm chiêu!

Ba người đầu say sưa, Đồng Giác đột ngột xuyên qua khe hở, kiếm đi vào cửa trung, vội vàng đâm về phía yết hầu Bộ Kinh Vân. Đây vốn không có chỗ nào lợi hại, nhưng Bộ Kinh Vân đang vội vàng giải quyết đám cảnh khô Ngô Giác đánh tới. Nhất thời phân thân không hoàn mỹ, chỉ có thể vung cánh tay lên, lập tức thanh mộc kiếm của Đồng Giác bị đánh gãy ngang!

Đồng Giác không ngờ khí lực của ấu đệ này lại mạnh mẽ như vậy, cầm nửa đoạn kiếm gãy đứng chết trân tại chỗ. Ngô Giác bên kia hơi phân tâm, biết rõ không thể bỏ qua cơ hội này, lập tức thừa cơ đâm về phía mắt phải!

Chiêu kiếm này quả thật không phải tầm thường, bởi vì trong tay Ngô Giác tuy là mộc kiếm, nhưng nếu bị nó đâm trúng mắt phải không thể nghi ngờ, ngay cả Đồng Giác đang đứng ngăn người ở một bên cũng cảm thấy huynh trưởng ra tay không khỏi quá mức tàn nhẫn!

Mắt thấy Bộ Kinh Vân đã không kịp né tránh, phút chốc, một hòn đá nhỏ phá không lao tới, “Bốp” một tiếng, kiếm gỗ ngay tại cách mặt nước kinh vân mấy tấc bắn ra một hòn đá, thoáng chốc đứt đoạn thành hai!

Cùng lúc đó, một thân ảnh khôi ngô đã giống như mũi tên bay nhanh về phía trước, Ngô Giác cùng Đồng Giác còn chưa kịp nhìn rõ người tới là ai, hai khuôn mặt đã cho người nọ “Phác bốp bốp” bốn cái tát, năm cái tát, kiếm gãy cũng đang hoảng loạn rơi xuống mặt đất.

Lai Giả đúng là Hoắc Bộ Thiên, thật ra hắn đã sớm trở về, nhưng vừa vặn chạm mặt ba đứa con trai đánh nhau to, nhất thời hiếu kỳ muốn nhìn một chút thân thủ Bộ Kinh Vân đến tột cùng như thế nào, vì thế tránh ở một bên xem cuộc chiến, lúc này chỉ thấy hắn trừng mắt trợn mắt, quát to: “Súc sinh, lấy đồng người lẳng quạ, thắng mà không võ, từ trước đến nay ta dạy các ngươi như thế nào để luyện kiếm chi đạo?”

Hai người sớm đánh cho phụ thân choáng váng đầu óc, hiện tại càng nghe được hắn lớn tiếng trách cứ, nhất thời xấu hổ không chịu nổi, cúi đầu câm như hến.

“Mau rút cho ta! Ta không muốn gặp lại các ngươi!” Hoắc Bộ Thiên cả giận nói.

Sao Ngô Giác và Đồng Giác dám không nghe theo, hai người như chó nhà có tang, hậm hực rời đi.

Lập tức Hoắc Bộ Thiên quay đầu lại xem xét Bộ Kinh Vân có bị thương hay không, mới phát hiện cánh tay Mộc Kiếm chân gãy Đồng Giác vậy mà không hư hao chút nào, không khỏi yên lòng đá lớn, trong đầu hiện lên vừa rồi lúc hắn và con mình đối chiếu với nhau thân hình và kiếm pháp, nghĩ thầm tên này mỗi ngày chỉ đứng bên cạnh quan sát., Cũng đã có thành tích bậc này, tình tài tự nhiên sinh ra, bất thối khen: “Khí giác, xem ra ngươi rất có thiên phú luyện võ, khó trách lúc đầu thấy được ngươi, liền cảm giác ngươi có một cỗ khí chất đặc thù!”

***

Bộ Kinh Vân mặc dù nghe được lời ca ngợi, thế nhưng trên mặt lại không hề có chút vui mừng nào, Hoắc Bộ Thiên cũng không để ý, nói: “Nếu như ngươi nguyện ý thì bắt đầu từ Minh nhi, ta chính thức truyền cho ngươi kiếm pháp, thế nào?”

Hắn vừa nói vừa lưu ý Bộ Kinh Vân, lại thấy hắn lặng lẽ không phản ứng, liền nói tiếp: “Không chỉ có dạy hai huynh đệ bọn họ nhập môn da lông, còn có kiếm pháp Hoắc gia nhà ta truyền cho! Hai người bọn họ căn bản không có tư chất như vậy, chỉ có ngươi, nhất định có thể đều đem kiếm pháp Hoắc gia hòa hợp quán thông!”

Hắn có tuệ nhãn, tràn đầy nhiệt thành, một lòng hy vọng người này có thể gật đầu đáp ứng, ai ngờ Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn, sau đó xoay người trở về.

Hoắc Bộ Thiên biết không tiếp nhận, trong tình thế cấp bách hắn lập tức quát bảo ngừng lại: “Chậm đã!”

Bộ Kinh Vân cũng không vì hắn quát bảo ngừng lại mà dừng lại, Hoắc Bộ Thiên thấy gọi hắn không nổi, người vội sinh trí, bỗng nhiên nói: “Trùng Giác, ta còn nhớ rõ ngươi đã từng nói qua, không cần người khác đồng tình, ngươi... được không?”

Câu này quả nhiên có hiệu quả, Bộ Kinh Vân lập tức dậm chân, thế nhưng vẫn không có quay đầu lại.

Hoắc Bộ Thiên nói: “Một người nếu có ngạo cốt như vậy, quả thật không tệ! Nhưng giả bộ không có bản lĩnh võ công, chân tài thực liệu, như vậy, khi gặp phải khó khăn cùng nguy hiểm vẫn khó tránh khỏi ỷ vào người khác hỗ trợ, cuối cùng vẫn là tiếp nhận sự đồng tình của người khác!”

Lời nói của hắn như châm kiến máu, Bộ Kinh Vân mặc dù không quay đầu lại, nhưng Hoắc Bộ Thiên lại thấy thân thể hắn đang run nhè nhẹ. Hắn biết đứa bé này rất khó tâm động, thế là tiếp tục khuyên nhủ: “Nhất là ngươi! Thiên tính của ngươi cô quái, không có bằng hữu, không có thân nhân, chỉ có ta là người không phải phụ thân, ta thời đại có thể chiếu cố ngươi, bảo vệ ngươi, nhưng nếu sau khi ta chết, ngươi làm sao bây giờ?”

Bộ Kinh Vân vẫn duy trì trầm mặc.

“Ta sớm biết ngươi tính nghiêm túc quật cường, không dễ dàng tiếp nhận ân huệ của người khác, ta cũng thập phần thưởng thức loại tính cách này của ngươi, hơn nữa càng thưởng thức tư chất của ngươi! Cho nên ta mới muốn truyền cho ngươi kiếm pháp của Hoắc gia, bởi vì... ta muốn sau này ngươi có thể tự bảo vệ mình!”

Bộ Kinh Vân vẫn trầm mặc như trước.

Hoắc Bộ Thiên thấy phí không ít lời, vẫn không cách nào đã động dao bộ kinh vân, trong lòng khó tránh khỏi nhụt chí, bị ép bất đắc dĩ nói: “Ta biết ngươi không thích ngôn ngữ, vì vậy nếu ngươi nguyện ý học tập kiếm pháp Hoắc gia, chớ nói nhiều lời, chỉ cần quay đầu lại, nếu như không muốn, ngươi hãy trở về phòng đi!”

Hắn một bên nói một bên hết sức chăm chú nhìn bóng lưng đứa nhỏ này, âm thầm hiện lên các loại phỏng đoán, đến cùng nó có quay đầu lại hay không? Hắn không cần phỏng đoán nữa, hắn bỗng nhiên đã có được đáp án.

Bởi vì, hắn đã nhìn thấy mặt Bộ Kinh Vân, cũng nhìn thấy con mắt của hắn, đôi mắt từ khi xuất thế tới nay của hắn vẫn lạnh lùng như băng.

Từ lúc đó, Bộ Kinh Vân liền theo Hoắc Bộ Thiên học tập kiếm pháp Hoắc gia.

Hắn vẫn không nói lời nào, mỗi lần học kiếm chỉ là yên lặng lắng nghe Hoắc Bộ Thiên giảng thuật dụng kiếm yếu quyết, cùng quan sát hắn làm mẫu kiếm pháp Hoắc gia. Rất nhiều lúc, Hoắc Bộ Thiên sử dụng kiếm thức gần nhất, Bộ Kinh Vân lập tức có thể diễn lại một lần nữa, có thể biết hắn trí nhớ rất mạnh.

Sau đó Hoắc Bộ Thiên dạy hắn kiếm quyết hòa nhập vào trong kiếm pháp, bộ kinh vân tuy là tiểu hải tử, nhưng ràng buộc cực chuẩn, thế mà mười phần về đến nhà. Ngộ tính cực cao, không thua gì người học kiếm mười năm.

Còn nữa, Hoắc Bộ Thiên còn phát hiện đứa nhỏ này có một ưu điểm rất lớn, chính là kiên định không dời, hắn mỗi ngày đều cố gắng không ngừng luyện kiếm, cho dù Hoắc Bộ Thiên muốn đi xa cũng mưa gió không thay đổi tự mình luyện tập, chưa từng gián đoạn, tuyệt đối sẽ không lười biếng giống hai đứa con trai sinh đẻ của hắn.

Cho nên chỉ trong một năm ngắn ngủi, Bộ Kinh Vân đã được toàn bộ chân truyền của kiếm pháp Hoắc gia và kiếm quyết, chỉ là nội lực còn thấp, hỏa hầu chưa đủ. Hoắc Bộ Thiên cho rằng chỉ cần hắn kiên trì không ngừng luyện tập, đợi một thời gian nữa, nhất định sẽ có một phen thành tựu.

Khi đó, Bộ Kinh Vân còn chỉ mới mười tuổi.

Hoắc Bộ Thiên cảm giác sâu sắc thỏa mãn, hắn biết rõ, mình truyền kiếm pháp của Hoắc gia cho Bộ Kinh Vân, quyết định này tuyệt đối không sai. Nhưng mà, hắn cũng không phải hoàn toàn không có băn khoăn, bởi vì hắn phát giác trước mắt Bộ Kinh Vân có một loại lệ khí mơ hồ, lệ khí này hình như là do đã chịu nhiều năm oan khuất tích lũy mà thành, cuối cùng sẽ có một ngày bùng nổ như lũ lớn, đến lúc đó, sát tính của đứa nhỏ này tất nhiên sẽ càng ngày càng tăng.

Bởi vậy, có lần lúc cùng Bộ Kinh Vân luyện kiếm, Hoắc Bộ Thiên đối Bộ Kinh Vân nói: “Kinh Tử, bộ kiếm pháp này của Hoắc gia nói cao không cao, nói thấp không thấp, bất quá kiếm chỉ lại lấy nhân nghĩa làm gốc, mục đích là cứu người tự cứu mình. Ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta, tương lai nhất định không thể dùng kiếm pháp này giết người!”

Thật ra hẳn ta chỉ muốn một bước kinh vân, một ngày nếu như có thành tựu nhất định phải ức chế lệ khí trong lòng, không thể làm sát người vô tội!

Bộ Kinh Vân không trả lời, nhưng cũng không lắc đầu.

Hoắc Bộ Thiên đương nhiên hiểu rõ, đứa bé này nếu không lắc đầu thì cũng ngầm đồng ý.

Hắn hơi an tâm một chút, kỳ thực, hẳn đã sớm cảm thấy bộ kinh vân song lãnh ý không phải tất cả đều là lãnh ý, đứa nhỏ này chỉ là không biết ở chung với người khác mà thôi.

Mỗi lần Hoắc Bộ Thiên nhìn Bộ Kinh Vân toàn tâm toàn ý, lúc tập trung tinh thần luyện kiếm, hẳn luôn nhớ tới đứa nhỏ này từ khi sinh ra mẹ đẻ nhiều năm đến nay.

Phụ thân của hẳn ta chết sớm, mẫu thân của hẳn ta hận hẳn ta, giờ phút này lại thường ăn nhờ ở đậu, mười năm ngăn ngừa cái mạng nhỏ chưa từng được nửa điểm quan tâm và thông cảm, hẳn ta so với bất luận kẻ nào càng cần đồng tình hơn., Nhưng hẳn hết lần này tới lần khác không cần người khác đồng tình. Hoắc Bộ Thiên ngầm quyết định trong lòng, chỉ cần hẳn còn sống một ngày, hẳn nhất định sẽ khắc sâu chức phụ thân, cố gắng nuôi nấng và dìu dắt đứa trẻ cô độc này, hẳn càng khiến bộ kinh vân hơn cuộc sống của người bình thường, hẳn muốn cho hẳn hạnh phúc.

***

Chỉ cần hẳn còn sống một ngày...

Nhưng mà, đứa nhỏ đặc biệt luôn có vận mệnh khác hẳn với người thường, tất cả mọi thứ đều không thể thoát khỏi!

Vân đã thất thường, đáng tiếc, thế sự lại càng vô thường.

Cuối cùng có một ngày.

Vận rủi đã đến!

Ngày hôm đó, Hoắc Bộ Thiên sớm đã làm việc trong trang. Sau này sẽ là đại thọ của hẳn, hẳn liền phân phó nô bộc trong phủ mỗi người một lòng, đang bận rộn không thể tách ra, cánh cửa sắt to lớn của Hoắc gia trang bỗng dung bị người đá ngã, chủ nhân của cái chân này lại là một tên bị què!

Chỉ thấy thân thể người mập mạp xông vào, bộ dáng cổ quái, chân trái đã phế, chân gầy đôi lấy thiết câu, nhảy nhót nhảy vào, cả người xem ra giống như là một đầu heo biết nhảy vậy!

Hoắc Bộ Thiên vừa thấy người này, không khỏi nhướn mày, lúc này hỏi: “Vị huynh đài này, Hoắc gia trang chúng ta vốn không có xích mích gì với người, sao không mời mà tới, phá cửa vào?”

Quái nhân kia hắc hắc cười dữ tợn hai tiếng, thần thái hèn mọn bỉ ổi, nói: “Ông nội người ta là nhị lão Xích Thử Liệt Diễm Song Quái, chuyến đi này là phụng mệnh hùng bang chủ vạn năm bá nghiệp - Hùng Phách, đến đây báo tin!”

Hoắc Bộ Thiên vừa nghe danh Hùng Phách, sắc mặt đột nhiên thay đổi, thoáng cái hóa xanh, xem ra Hùng Phách này cũng không phải hạng người bình thường!

Hùng Phách nguyên lai là bang chủ một đại bang phái uy hiếp thiên hạ chi kiếp này! Nghe nói lúc hắc quật khởi, đã có dã tâm hùng bá thiên hạ, liền đổi tên thành Hùng Phách, tuyên bố trở thành kiêu hùng một đời, tên gọi chân thật không rõ ràng.

Mấy năm gần đây, Hùng Phách không ngừng diệt trừ đối lập, cũng không chiêu dụ được người trong võ lâm, hòng tăng cường thế lực của mình, đối phó với đại bang “Vô Song thành” khác trong giang hồ, không ngờ hùng bá lại để ý tới tên nhà quê Hoắc gia.

Hoắc Bộ Thiên cố làm vẻ trấn định hỏi: “Báo tin gì?”

Xích Thử biến hóa quỷ quyết cười cười, nói: “Hùng bang chủ có lệnh, lệnh Hoắc gia trang ngày này quy hàng, nạp làm một thành viên trong Thiên Hạ hội. Đời sau, đời trung thành với hùng bang chủ, không được làm trái, nếu không...”

“Nếu không thì sao?” Hoắc Bộ Thiên nghiêm mặt hỏi.

Con chuột đỏ mắt không chuyển, nhấn mạnh từng chữ: “Muốn giết Hoắc gia trang - chó gà không tha!”

Hoắc Bộ Thiên cười lạnh.

Hắn ta cũng không nghĩ tí mĩ, lập tức nghiêm túc trả lời: “Được! Người trở về nói cho Hùng Phách! Xưa nay Hoắc gia trang không tranh với đời, chỉ lấy việc tế thế giúp người làm

nhệm vụ của mình, tuyệt không nguyện liên lụy vào tranh giành quyền lực của giang hồ bực này, càng không muốn tiếp nhận sự mời chào của bang quý phái.”

Chuột đỏ nói: “Khẩu khí lớn thật! Người đây là có rượu mời không uống phạt rượu?”

Hoắc Bộ Thiên không đáp, trên mặt toát ra vẻ nghiêm nghị chính khí.

Chuột đỏ cười hì hì, nói: “Vậy để lão tử thử trước xem rốt cuộc người có bao nhiêu năng lực?”

Xích Thử dứt lời nhắc chuông kinh, đột nhiên hướng Hoắc Bộ Thiên đánh tới!

Hoắc Bộ Thiên thấy hấn vừa rồi một cước đá ngã cái cửa sắt Hoắc gia kia, có thể thấy nội lực dị thường thâm hậu, không dám chậm trễ, vội vàng thả người nhảy lên, né qua. Một chuông xích chuột này đánh vào trên cái bàn tròn bên cạnh hấn.

“Rầm” một tiếng, bàn tròn lập tức bị con chuột đỏ đập cho nát bấy, phần còn sót lại càng mang theo ngọn lửa bay ra bốn phương tám hướng, bày Đinh tỳ bộc nhất thời bị dọa đến gà bay chó chạy!

“Liệt Diễm Thần Chuông?” Hoắc Bộ Thiên chợt thấy uy lực chuông này, không khỏi động dung, bởi vì trời sinh tính cách gã không tốt đấu tranh, chỉ khi giúp người thoát khỏi mới dùng kiếm, đại đa số bình thường đều không mang bội kiếm trên người. Giờ phút này kẻ địch mạnh trước mắt, một kiếm thủ không một kiếm, tình thế hung hiểm vạn phần.

Con chuột đỏ ha ha, nói: “Hoắc lão đầu, hiện giờ ngươi sợ rồi?” Nói xong lại vỗ song chuông, điên cuồng hướng Hoắc Bộ Thiên đánh tới!

Hoắc Bộ Thiên vốn lấy kiếm phi kiếm, cũng không am hiểu chuông pháp, trước khi chưa thăm rõ công lực đối thủ, không nên tay không gan đấu, vì thế tả lách phải kêu tránh né. Xích Thử mặc dù chuông ảnh đánh xuống liên tiếp, biến chiêu cực nhanh, nhưng Hoắc Bộ Thiên thân pháp cực nhanh, xích chuột chuông thất bại, trong lúc nhất thời chưa thể thực hiện.

Hai người một công một tránh, đến bên ngoài nội đường, nhưng vào lúc này, một thân ảnh nho nhỏ đang từ trong nội đường bước ra.

Hoắc Bộ Thiên vội vàng liếc xuống phía dưới, chỉ thấy thân ảnh kia đúng là bộ kinh vân, không khỏi thất kinh, vội vàng hô lên: “Kinh giác! Mau né tránh!”

Bộ Kinh Vân như mất điếc tai ngơ, đi về phía bọn họ.

Xích Thử nghe thấy Hoắc Bộ Thiên kêu to như thế, trong lòng biết đứa nhỏ này tuyệt không đơn giản, có lẽ bắt giữ nó liền có thể uy hiếp Hoắc Bộ Thiên đi vào, lập tức thay đổi chủ ý, hóa chưởng thành trảo, trực tiếp hướng Bộ Kinh Vân chớp tới!

Bộ Kinh Vân vậy mà không chút sợ hãi né tránh, ngay tại gần con chuột đỏ, nhanh chóng chạm đến góc áo của nó. Hắn bỗng dừng đưa tay ra phía trước, không chỉ có tay mà còn có một thanh chủy thủ ngắn thân, đâm thẳng vào tim con chuột!

Đưa ra như vậy, chính là một thức Kiếm pháp của Hoắc gia - Đãng Khí Hồi Trạng, Xích Thử không lo tiểu tử mười tuổi này bỗng nhiên xuất kiếm, càng không ngờ hắn bình tĩnh như vậy, một kiếm này rơi xuống cực chuẩn, cho dù là cao thủ như hắn cũng khó né tránh, trong lúc kinh ngạc bất ngờ dùng một cá chép xoay người, còn may là bộ Kinh Vân Thủ Đoản kiếm ngắn, chiêu này hắn hiểm hiểm né qua, nhưng áo trước ngực con chuột đỏ đã đâm rách, chập vật đến cực điểm!

Nhưng chuột đỏ không hổ là sát thủ đỉnh cấp, ứng biến nhanh chóng, hai chân vừa chạm đất, chưởng kinh liệt diễm lại tuôn ra như sóng, đột nhiên chụp xuống trán Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân mặc dù tư chất cực cao, nhưng dù sao cũng là một tiểu hài tử, vừa rồi một đòn không trúng, biến chiêu tự nhiên không bằng chuột đỏ lão luyện vừa nhanh, quyết không thể tránh thoát một kích của chuột đỏ này, nếu như thẳng chưởng chống đỡ, lấy công lực yếu ớt của hắn, càng là châu chấu đá xe!

Mắt thấy một chưởng của chuột đỏ đánh nát cái ót của hắn, trong phút chốc, một thân ảnh khôi vĩ như thiểm điện ngấn ở trước người Bộ Vân, người này chính là Hoắc Bộ Thiên!

Hắn biết chiêu pháp liệt diễm lợi hại, vốn không muốn chính diện liều mạng với Xích Thử, chỉ muốn lui về trong phòng lấy kiếm nghênh chiến. Nhưng giờ phút này bộ kinh văn mệnh tại lông tóc, nhất thời dưới tình thế cấp bách, phần đầu không để ý thân thể đoạt trước, lấy thân thể của mình ngăn hai chiêu này cho hắn! “Phanh” một tiếng, liệt diễm chiêu mạnh mẽ vỗ vào trên lồng ngực Hoắc Bộ Thiên, nháy mắt phát ra tiếng vang lớn Toái Tâm!

Xích Thử biến sắc, ngược lại bị Hoắc Bộ Thiên đẩy lui xa hơn trượng!

Hoắc Bộ Thiên đứng yên bất động, trên vạt áo gã in lên hai chiêu ấn đang cháy khét.

Qua thật lâu, Xích Thử mới hồi phục huyết khí, nhìn chăm chăm bộ pháp dời dẫn sau lưng hắn, thở dốc nói: “Hảo một... tiểu tử xử sự không sợ hãi! Không ngờ Hoắc gia trang lại xuất hiện người này bẩm báo dị thường.”

Hoắc Bộ Thiên lộ vẻ hào phóng, nhưng vẫn không mất đi phong phạm kiêu khách, nói: “Khuyến nhi chỉ học được kiếm pháp thô thiển của Hoắc gia, Xích huynh đa tạ.”

Xích Thử nói: “Ngươi chớ đắc ý, lần sau lão tử đến, sẽ cùng với dơi đại ca ta đến đây, đến lúc đó hợp lực của liệt diễm song quái, nhất định sẽ san người san thành bình địa!”

Hoắc Bộ Thiên lạnh lùng trả lại cho hắn một câu, nói: “Nếu ngươi thật sự có dự liệu, sao không xuống dưới động thủ?”

Trên mặt chuột đỏ có trận thanh trận, có vẻ có lo lắng, phần nộ nói: “Hắc! Các ngươi chờ xem đi!”

Dứt lời vận dụng gậy sắt nhảy lên.

Con chuột đỏ đi rồi, Hoắc Bộ Thiên vẫn trấn định khuôn mặt đột nhiên xanh mét, từng giọt mồ hôi to như cái đầu từ trên trán chảy ròng ròng xuống, hắn bỗng nhiên mãnh liệt lấy tay vỗ vỗ ngực, đau đến mức chán nản quỳ sụp xuống!

Tỳ bộc thấy thế lập tức tiến lên đỡ, đồng thanh nói: “Lão gia, người không sao chứ?”

***

Khóe miệng Hoắc Bộ Thiên chảy ra một tia máu tươi, cắn chặt hàm răng, cố nén đau đớn nói: “Liệt Diễm Thần Chưởng thật lợi hại! Bất quá Hoắc Bộ Thiên ta tuyệt không tin, chỉ bằng huynh đệ bọn hắn liền có thể đem Hoắc gia ta trang an bình địa, có gan thì tới đi!”

Bộ Kinh Vân lại im lặng, hắn chăm chú nhìn hai chưởng ấn trước vạt áo Hoắc Bộ Thiên, phảng phất hai chưởng ấn kia mới là thứ đáng giá nhất hắn vừa nhìn qua!

Hai chưởng xích chuột này xem ra không phải chuyện đùa, Hoắc Bộ Thiên bế quan chữa thương trong phòng đã qua hai ngày.

Liệt Diễm Song Quái là sát thủ cấp một trong giang hồ, con dơi đại ca một tay Liệt Diễm Dao pháp, người trong giang hồ nghe tên sợ vỡ mật; Nhị đệ Xích Thủ thì am hiểu Liệt Diễm Thần Chưởng, xuất đạo tới nay cũng chưa bao giờ thất thủ, hai người sau khi tự quy thuận hùng phách kỳ, khí diễm càng tốt, kiêu ngạo phách lối, giết người càng nhiều, càng ác hơn.

Lần này Hoắc Bộ Thiên cùng chuột đỏ vội vàng thử một lần, bởi vì không sử dụng kiếm, chỉ dùng thân thể liều mạng, lập tức trọng thương. Nhưng Hoắc Bộ Thiên tuy thân chịu trọng thương, lòng tin lại không giảm mấy may, bởi vì Hoắc gia kiếm pháp cũng không phải bình thường, nếu có kiếm trong tay, chưa hẳn sẽ thua hai con quái vật này!

Trước mắt cấp bách, trước hết phải đi chữa trị vết thương cho an toàn, tránh cho hai người bọn họ tùy cơ đột kích.

Bất quá con chuột đỏ hôm đó rời đi thì sắc mặt phát xanh, Hoắc Bộ Thiên âm thầm suy đoán, nói về thương thế của chuột đỏ so với hắn càng nặng hơn, đại khái cũng cần năm, sáu ngày mới khỏi hẳn, đến lúc đó cũng đã vượt qua thời kỳ đại thọ của hắn.

Hắn vừa vận công chữa thương vừa suy nghĩ, đang hết sức chăm chú, đột nhiên một đôi tay nhẹ nhàng xoa xoa ở sau lưng hắn.

Trong lòng của hắn cả kinh, nhưng lập tức cảm thấy hai tay kia cũng không có ý tập kích, có thể bởi vì lúc hắn vận công chữa thương, cảm giác tương đối chết lặng, có thêm tạp niệm

rậm rạp, nếu không tuyết sẽ không ảnh hưởng đến những người tiến vào.

Dù là như thế, người này cũng đạp đất không tiếng động, tay chân khá nhẹ.

Đôi tay kia không ngừng xoa xoa ở lưng Hoắc Bộ Thiên, Hoắc Bộ Thiên chỉ cảm thấy thoải mái không nói nên lời, cả người khoan khoái vô cùng. Thế nhưng hồi tưởng lại tình tế, loại chà xát huyết pháp này hình như là chân truyền Hoắc gia nhà hắn, hai con trai hắn thiên tính ngu dốt, chưa thể lĩnh hội, chỉ có đứa con thứ ba...

Tâm thần Hoắc Bộ Thiên đột nhiên rung động, lập tức thu liễm khí tức vận công, quay đầu nhìn lại, người sau lưng không ngờ lại là Bộ Kinh Vân!

“Kinh Giác” Hắn cảm thấy vô cùng bất ngờ, bởi vì trước mắt ngoại trừ bộ kinh vân còn có một chén được trà đã bung lên trên bàn.

Đây chính là bộ kinh vân sau lưng lạnh lẽo!

Đây chính là Bộ Bộ Kinh Vân mà Bộ Thiên vẫn luôn chờ mong!

Bộ Kinh Vân vẫn không mở miệng nói chuyện, chỉ bung chén trà thuốc lên, đưa cho Hoắc Bộ Thiên.

Tại thời khắc thân thể suy yếu như thế, Hoắc Bộ Thiên cảm thấy một luồng nhiệt huyết công tâm, hốc mắt ướt nhẹp, nói: “Hài tử, thuốc này... Là cháu đun sao?”

Bộ Kinh Vân gật đầu.

Hoắc Bộ Thiên cảm giác vô cùng vui vẻ, chậm rãi tiếp nhận chén thuốc kia, uống từng ngụm từng ngụm trà lớn. Trà là khổ, nhưng hắn lại ngọt ở trong lòng. Chén trà này, đại biểu bộ kinh vân tâm!

Hắn uống cạn trà, ngưng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, cuối cùng hắn cũng cảm thấy băng tuyết trong mắt đứa nhỏ này đã tan ra, tất cả đều không còn lời gì để nói. Bộ Kinh Vân đã thật sự trở thành con hắn.

Nước mắt của hắn không ngừng lăn lộn bên trong hốc mắt, như muốn thoát ra ngoài! Vì sợ nước mắt già nua tung hoành

trước mặt trẻ con, Hoắc Bộ Thiên tránh ánh mắt Bộ Kinh Vân, nói: “Cảm ơn người!”

Bộ Kinh Vân mỉm cười không nói.

Nụ cười của hắn giống như là gió trong mùa đông, tuyệt đối không thể nào xảy ra.

Nhưng lại hết lần này tới lần khác phát sinh trước mặt Hoắc Bộ Thiên, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn nhìn thấy nụ cười kinh ngạc của Bộ Kinh Vân.

Có thể, cũng là lần cuối cùng.

Bộ Kinh Vân hình như không muốn quấy rầy vận khí của hắn ta nữa, đang muốn lui ra.

***

Khi hắn lui tới cửa, Hoắc Bộ Thiên bỗng nhiên nói: “Kinh Giác, ngày mai là ngày đại thọ của ta, nếu như người không ngại, ta hi vọng người có thể trốn ở trong phòng giống như năm xưa, ta hy vọng người có thể thay một bộ quần áo giống nhau, ngồi ở trên buổi tiệc, để ta giới thiệu người với tất cả thân bằng bạn họ, Hoắc Bộ Thiên ta có một đứa con rất giỏi!”

Sâu trong tâm khảm của Hoắc Bộ Thiên thì chỉ có được tâm nguyện bình thường như vậy. Tâm nguyện bé nhỏ không đáng kể như vậy sao?

Bộ Kinh Vân trầm mặc thật lâu, rốt cuộc nhẹ gật đầu.

Thằng bé quái gở này, đến cuối cùng cũng cam tâm nhập nhóm.

Hoắc Bộ Thiên không khỏi an ủi.

Trong nháy mắt, đã là đêm Hinh Thiên Đại Thọ.

Đại môn Hoắc gia đã tu luyện thỏa đáng từ lâu, hết như năm năm trước lúc đi vào đại hôn, giăng đèn kết hoa như trước, tiếng chiêng trống nhạc vang trời rung đất trời, lành chúc cả nhà, rất náo nhiệt!

Khách mời đến chúc mừng tất cả đều không phải người trong võ lâm, tất cả đều thuộc về thân bằng hảo hữu của Hoắc gia trang, chỉ vì thương thế mới khỏi của Hoắc Bộ Thiên, tuy có

chút vất vả, nhưng vẫn mang vẻ mặt tươi cười, trong lòng hẩn cười ra.

Bởi vì, ngay hôm nay, tất cả tân khách hẩn muốn đều biết, hẩn còn có một đứa con trai - Hoắc Kinh Giác.

Trong lúc cấp bách, Phúc tẩu vội vàng nói: “Lão gia, không được rồi! Tiểu thiếu gia không gặp rồi!”

Hoắc Bộ Thiên không khỏi ngẩn ra, ngây người một lúc lâu mới hiểu được, nói: “Cái gì?”

Phúc tẩu nói: “Vừa rồi ta muốn lấy bộ đồ mới thay cho tiểu thiếu gia, mới phát hiện trong phòng của hẩn đã không còn một ai.”

Ở bên, Ngô Giác và Đồng Giác nghe thấy tình hình như thế, khó tránh khỏi có chút hả hê, Đồng Giác ngộ bên tai Ngô Giác nói: “Đại ca, xem ra vì sợ phải đối mặt nhiều người như vậy nên mới không biết trốn đến nơi quỷ quái nào.”

Ngô Giác lộ ra vẻ khinh thường, nói: “Dù sao, chó vẫn là chó, sao có thể dùng hai chân đi bộ được?”

Mặc dù hai người chỉ xì xào bàn tán, nhưng lấy công lực của Hoắc Bộ Thiên, sao có thể không nghe được lần nói chuyện này, lập tức hai hàng lông mày dựng thẳng, ánh mắt như đuốc nhìn hai đứa con trai của mình, nói: “Mỏ chó không mọc ra ngà voi đâu!”

Nhưng lời hai người nói, sắc mặt hai người đỏ lên, cũng không nhiều lời.

Mắt Hoắc Bộ Thiên lộ ra vẻ kiên định, nói: “Ta tuyệt đối tin tưởng đứa bé này! Hôm qua hẩn đã gạt đầu, tuyệt sẽ không nuốt lời dối ý! Phúc tẩu, ngươi đi ra bên ngoài tìm nó!”

Phúc tẩu thấy lão gia tin chắc không dời, chỉ có lệnh là đúng, đang muốn cất bước đi ra ngoài, đột nhiên, mười mấy tên gia đình như điều đứt dây quăng vào.

Hơn mười tên gia đình đã chết!

Chúng tân khách chợt thấy những thi thể máu chảy đầm đìa của đám gia đình kia, không khỏi ồ lên!

Trong lòng Hoắc Bộ Thiên phát lạnh, hăn liếc mắt thấy tất cả những gia đình này đều chết dưới đao pháp, đao người cầm đao nhanh nhưng lại chuẩn, tất cả đều là một đao trí mạng!

Trong lúc kinh ngạc, hai bóng người đã đột nhiên xuất hiện trước cửa, một người trong đó rõ ràng là Xích Thử ngày đó chiêu hàng, một người dung mạo tiêu tụy, hai mắt sáng tỏ, nhưng mã bộ trầm ổn, hiển nhiên là cao thủ nhất lưu.

Xích Thử đã xung phong đi đầu, nhanh chân tiến lên phía trước, nhếch miệng cười nói với Hoắc Bộ Thiên: “Chúc mừng đại thọ của Hoắc trang chủ!” Lập tức lại như đưa đám, điều chỉnh lại lời nói: “Chúc mừng Hoắc trang chủ diệt môn, hi!” Dứt lời đột nhiên giơ chưởng phát kinh, hướng về đám tân khách kia đuổi tới!

Chưởng pháp Liệt Diễm bá đạo vô luân, đám tân khách kia lại không am hiểu võ, chưởng phong đảo qua người bọn họ, nhanh chóng bốc cháy, chỉ trong chớp mắt, không ít người bị đốt cháy, kêu la thảm thiết!

Hoắc Bộ Thiên Nhãn thấy hăn xuất thủ hung tàn như vậy, cả giận nói: “Các người chỉ là hướng về phía Hoắc mỗ mà đến, không cần lạm sát người vô tội!”

Chuột yêu nói: “Hoắc lão đầu, Hùng bang chủ sớm đã hạ lệnh muốn giết cả Hoắc gia chó gà không tha! Hôm nay tất cả mọi người trong Hoắc gia trang, tuyệt đối không có người nào còn sống đi ra ngoài!”

Hoắc Bộ Thiên nói: “Cuồng vọng ghê gớm! Thương thế của người đã khỏi hăn?”

Xích Thử cọt nhả nói: “Đa tạ Hoắc trang chủ quan tâm, vết thương của tiểu đệ sớm đã vì huynh ta mà trị!”

Ánh mắt Hoắc Bộ Thiên lúc này mới dời lên người người mù hỏi: “Vị này nhất định là dơi tiên sinh nổi tiếng giang hồ?”

Biên Bức cười lạnh, đáp: “Đúng vậy.”

“Trên giang hồ đồn đãi, dơi chỉ vì giết người cầm tù ngân lượng, tuyệt đối sẽ không làm ăn lỗ vốn mà sát hại người vô tội, không biết lời này là thật?”

Biên Bức bình tĩnh đáp: “Thật.”

***

***

Hoắc Bộ Thiên thở dài thật sâu, nói: “Hôm nay Hoắc mỗ có thể yên tâm, dơi tiên sinh sẽ không giết người nơi này, đây chỉ là tranh đấu giữa ta và các người!”

Biên Bức nói: “Người sai rồi.”

Hoắc Bộ Thiên sững sốt.

“Nơi này tất cả mọi người đầu đều có giá, hùng bang chủ nói, một đám người, đầu lâu đều đáng giá ba ngàn lượng!” Biên Bức nói. Xích Thử chen vào nói: “Mà người, Hoắc Bộ Thiên, đầu lâu của người giá trị ba vạn lượng!”

“Hai chữ “Cửa ra” đồng thời, con chuột đỏ đã bay lên, lại lao về phía đám người, vung chưởng muốn đánh chết tất cả mọi người.

Hoắc Bộ Thiên giật nảy cả mình, vội vàng rút bội kiếm ra, liều mạng vung kiếm ngăn cản thế công của chuột đỏ đánh về phía tân khách, há con dơi ở bên cạnh đồng thời ra tay!

Ánh đao lóe lên!

Một đao này đã bức văng một kiếm của Hoắc Bộ Thiên, Xích Thử không cản trở được, chưởng thế nhanh chóng đánh tới trên thân mọi người!

Trong nháy mắt huyết hoa văng khắp nơi, thê lương dị thường!

Hoắc Bộ Thiên bắn khoảu nghĩ mọi người an nguy, hết sức thoải mái, “Xoạt” một tiếng, đã chém trúng một đao của con dơi...

Tại Hoắc gia trang giết chóc liên tiếp, Kinh Vân đang nằm ở tiểu sơn trại cách Hoắc gia trang không xa.

Hắn đang chờ đợi, lẳng lặng chờ đợi.

Lẳng lặng, tựa hồ là kinh nghiệm cao nhất của hắn.

Từ khi sinh ra đời tới nay, hắn đã đợi mười năm, hắn một mực chờ đợi một người thật sự quan tâm và hiểu rõ mình. Người này có thể là một người cha, có lẽ là một người mẹ, thậm chí là một người bạn đã biết!

Rốt cuộc hấn cũng đợi được phụ thân tên Hoắc Bộ Thiên này, vì vậy hấn không cần đợi bất kỳ ai xuất hiện nữa, hôm nay, hấn chỉ là đang chờ một thứ giống khác - một con hồ ly!

Bộ Kinh Vân mỗi ngày đều ở trên đồi tĩnh tọa một lát, mỗi khi bóng đêm đậm đặc, một đầu hồ ly trắng xóa đều sẽ đến sườn núi này dạo chơi, vì vậy hôm nay hấn ẩn thân ở trong bụi cỏ, chờ đợi nó xuất hiện.

Con bạch hồ này sẽ là quà mừng hấn tặng cho Hoắc Bộ Thiên!

Bộ Kinh Vân làm như thế cũng không phải là hi vọng Hoắc Bộ Thiên ở trước mặt tân khách tán thưởng hấn, mà là hi vọng hấn có thể ở trước mặt tân khách lấy con làm vinh! Mà đồng thời đem con bạch hồ này tặng Hoắc Bộ Thiên, hấn còn gọi một tiếng cha, đây chính là tiếng cha đầu tiên của hấn từ khi chào đời!

Hôm qua lúc thay Hoắc Bộ Thiên chà xát huyết, hấn vốn đã muốn gọi hấn làm cha, nhưng nghĩ lại, nếu như mở tiệc mừng thọ mới lần đầu gọi hấn, Hoắc Bộ Thiên chắc chắn sẽ vui vẻ gấp bội.

Ngay lúc hấn đang suy nghĩ xuất thần, con bạch hồ kia đã ung dung từ từ đi tới.

Nó vừa nhàn nhã vừa kiêu ăn, vẫn không biết mình đã gây họa sát thân.

Bỗng dưng, một thanh đoản đao từ trong cỏ bay ra, ngay giữa eo của con bạch hồ kia, nó lập tức rú thẳm một tiếng, bốn chân như nhũn ra, giãy dụa mấy cái, rốt cục không nhúc nhích nữa, Ngọc Vãn Hương tiêu tan.

Lúc này bộ kinh vân từ trong bụi cỏ nhảy ra, trên mặt tràn ngập một tầng lệ khí!

Hấn vốn không muốn hạ sát thủ này, nhưng vì khiến Hoắc Bộ Thiên cao hứng, cũng bất chấp nhiều chuyện!

Ngay lúc hấn đem đoản đao rút ra khỏi eo Bạch hồ, Hoắc gia trang cách đó không xa bỗng nhiên hỏa diễm trùng thiên, bầu trời đêm đen kịt giống như lưu Tô đỏ như máu phiêu đảng, ngay cả Tiểu Sơn chỗ bộ kinh vân cũng chiếu đỏ bừng.

Bộ Kinh Vân cực mực trông về phía xa, chỉ thấy Hoắc gia trang đã lâm vào trong biển lửa hùng hực!

Trời, sao lại như vậy?

Tìm hấn không khỏi trầm xuống, bỗng nhiên nhớ lại Thiên Xích Thử phụng mệnh Hùng Phách của mình tới mời chào.

Lập tức không thể chậm trễ, con bạch hồ kia liền chạy vội trở về.

Máu, phảng phất như nước sông tuôn ra ngoài cửa!

Đại đôi đèn lồng treo lơ lửng trước cửa kia, cũng cháy lên ngọn lửa lao ra ngoài cửa, không thể không ngã một bên tự thiêu thân.

Trong khoảnh khắc, Hoắc gia trang không tranh với đời trong Địa Ngục, thăm biến nhân gian!

Cho dù trước mắt là biển lửa của Huyết Hà, bộ kinh vân cũng không sợ hãi, hấn thề phải nhảy vào trong địa ngục nhân gian này, tìm về người phụ thân duy nhất của hấn - Hoắc Bộ Thiên!

Ven đường nhìn thấy, khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể bị lửa đốt, Bộ Kinh Vân phát hiện thi thể Ngô Giác và Đồng Giác đang ở trong đồng lửa đốt cháy. Còn có Phúc tẩu, còn có cả đám người thường xuyên ra vào Hoắc gia trang. Y biết, tất cả mọi chuyện đều do Liệt Diễm Thần Chương của con chuột đỏ làm!

Không chỉ có chuột đỏ, còn có dơi thân, hùng mạnh cùng cái kia nguyên hung, là bọn hấn biến Hoắc gia trang thành địa ngục nhân gian!

Cho dù là thăm biến phát sinh, bộ kinh vân khuôn mặt vẫn trấn định như thường, hấn chỉ vội vàng đi trái qua phải trong biển lửa, hấn nhất định phải tìm về Hoắc Bộ Thiên, hấn muốn đem bạch hồ trên vai tặng cho hấn, hấn còn phải gọi hấn một tiếng cha...

Trong biển lửa hùng hực, bộ kinh vân rút cục cách xa trông thấy Hoắc Bộ Thiên.

Hoắc Bộ Thiên đang quần nhau với dơi và chuột đỏ, cả Hoắc gia trang chỉ còn lại một mình hấn ứng chiến.

Tất cả mọi người đều chết sạch, trên người hắn ta cũng đầy vết đao thương và chưởng ấn, hắn ta đã chết cách đây không xa, chắc chắn sẽ thua!

Hắn còn đang đánh cái gì? Tại sao hắn còn đang mạnh mẽ chống đỡ?

Có phải hay không, hắn vẫn đang chờ đợi một người? Còn là bởi vì hắn vẫn chưa phát hiện thi thể của hắn, trong lòng hắn thủy chung vẫn treo một đứa con trai? Một người không phải là nhi tử của hắn?

Hắn không ngừng tuyệt vọng...

Ngay khi Bôn Bộ Thiên xoay người lại, vừa định chặn một đao của con dơi, đôi mắt đỏ lờm của hắn lập tức nhìn thấy hắn!

Bộ Kinh Vân tỉnh táo mà đứng thẳng, còn là con bạch hồ và lang nha đang ở giữa nhanh như chớp kia, hắn bỗng nhiên hiểu ra.

Đứa nhỏ này cũng không tin, cũng không làm hắn thất vọng.

Y trở về quá sớm, có lẽ phải đợi sau khi liệt diễm song quái rời đi rồi mới trở về.

Bộ Kinh Vân đã không cách nào khống chế sự kích động trong lòng, vô luận mình sống hay chết, hắn cũng muốn lao tới, hắn phải gọi hắn một tiếng cha! Một tiếng cha trầm áp đã lâu, hắn nhất định phải gọi ra, hắn nhất định phải dùng bước mà nghe thấy!

Nhưng khi hắn vừa mới muốn xông qua lửa, đột nhiên nghe “Khanh” một tiếng, dao sắc của dơi đã xuyên qua lồng ngực hắn, tiếp theo lưỡi dao màu đỏ rút ra, dơi chớp giạt thêm một đao, đầu Hoắc Bộ Thiên thành linh bị chém xuống, từng đợt từng đợt lặn đến trước mặt bộ Kinh Vân, ánh mắt của hắn vẫn tràn đầy ám ý, như là đang kêu bước kinh vân mau mau trốn...

Bộ Kinh Vân máu lập tức ngưng tụ, hắn muốn thét chói tai! Cả giận kêu lên!

Hoắc Bộ Thiên! Hắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên! Hoắc Bộ Thiên!

Cha! Cha! Cha!! Cha! Cha! Cha! Cha! Cha!! Cha!! Cha!! Cha!

Thế nhưng hắn không cách nào gọi ra một chữ nào cả, hắn chỉ ngơ ngác nhìn đầu lâu lạp Bộ Thiên dưới chân!

Cho dù bây giờ có thể gọi ra cũng đã quá muộn rồi.

Người này từng bảo vệ hắn đủ mọi cách, khiến hắn cảm thấy nhân gian vẫn còn nửa điểm ấm áp, hiện giờ dù không nhận được lễ vật của hắn, cũng không thể nghe được bất cứ lời kêu và lời nói nào của hắn nữa!

Hắn hối hận vì sao mình lại không nói thêm vài câu với Hoắc Bộ Thiên Sinh! Cho đến khi hắn chết rồi mới thôi, hắn chỉ nói với hắn ba câu!

Chỉ được ba câu!

Là ai hủy nhà hắn để cư trú? Là ai phá hủy hạnh phúc sắp tới tay hắn? Là ai lần nữa đẩy hắn xuống vực sâu tịch mịch vô biên, mỗi đêm đều đau khổ chờ đợi bình minh chưa đến?

Là hung thủ tuyệt diệt nhân tính trước mắt này! Còn có Thiên Sát Hùng Phách kia!

Bộ Kinh Vân không kêu, bởi vì căn bản không có ai để ý tới!

Vẫn không có nước mắt, bởi vì tiếng khóc đã không có tác dụng gì!

Hắn ta nghĩ chỉ là báo thù, vì Hoắc Bộ Thiên mà báo thù!

Lửa thù hận nhanh chóng chạy thực mạng trong cơ thể hắn, nhưng thân thể nhỏ nhỏ của hắn lại không run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn càng thêm bình tĩnh, tĩnh mịch.

Phần nộ đáng sợ nhất, cừu hận đáng sợ nhất, chính là mặt gỗ không biểu cảm, nhưng trong năm dặm lại quặn đau cuộn cuộn cảnh giới! Lúc này, dơi đã một bên dùng góc áo lau máu trên đao, một bên nói: “Hắc! Chỉ trách người không biết điều, nếu không Hoắc gia trang Thất Thập Nhị Khẩu của người không cần gặp tai ương!” Hắn nói bị Hoắc Bộ Thiên đá vài cái trên người.

Xích Thử thì chạy tới muốn nhặt đầu Hoắc Bộ Thiên về, để trở về phục mệnh với hùng bá, nhưng thấy Bộ Kinh Vân một đứa bé đứng yên tại chỗ, ngạc nhiên nói: “A? Lại là tiểu tử người? Người còn chưa chết?” Lập tức vận kinh muốn đánh nổ đầu hắn, bộ kinh vân thế mà không tránh không né., Càng quay

người lại dùng bạch hồ trên lưng ngăn cản chiêu của hắn, xích chuột không đến độ co tay không kịp, bàn tay đã cắm vào thể nội bạch hồ, lại còn siết chặt lại cho thân thể bạch hồ, trong lúc nhất thời không thể rút tay ra được!

***

Nhưng vào lúc này, con dơi bên kia đột nhiên nói: “Lão nhị, mau nhặt lên đầu tên kia, trở về hiến cho hùng bang chủ!”

Bộ Kinh Vân chợt nghe lời nói của dơi, nhất thời hiểu rõ động cơ của hai người. Hắn tuyệt đối không thể để đầu phụ thân rơi vào trong tay kẻ thù phải chịu nhục, vì thế vội vàng cúi người lăn lộn trên mặt đất, thuận tay đẩy, lại đẩy đầu Hoắc Bộ Thiên vào trong biển lửa!

Hắn tin tưởng, Hoắc Bộ Thiên cũng là thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành!

Xích Thử thấy thủ cấp Hoắc Bộ Thiên bị đẩy vào trong biển lửa, không khỏi kinh hô một tiếng, bởi vì Hùng Phách xưa nay lòng dạ độc ác, nếu không thấy đầu lâu Hoắc Bộ Thiên, quyết sẽ không buông tha hai huynh đệ hắn, vì vậy không để ý tất cả, lập tức thi triển nhảy vào trong biển lửa. Ai ngờ bên cạnh biển lửa đã có một thân ảnh nho nhỏ cầm đao hướng hắn rơi trên mặt đất nghênh đón.

Chuột đỏ nằm mơ cũng không ngờ tới Bộ Kinh Vân lại có một lần này, “Xoát” một tiếng, đao kia vậy mà xuyên qua tim!

“Đại ca!” Trước khi chết chuột đỏ vẫn còn đang gào thét như giết heo, cuối cùng gã đã nhận được báo ứng.

Mặc dù con dơi này có thính giác nhạy bén, nhưng vẫn luôn đứng chờ dẫn trong không khí, cho nên không biết giữa sân đã có thêm một đứa trẻ. Giờ phút này nó kinh ngạc khi nghe tiếng chuột đỏ kêu thảm thiết, lập tức nhận ra phương vị, chạy đến đuổi theo Kinh Vân trước mặt, quát hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

” Hoắc Bộ Thiên chi tử —— Hoắc Kinh Giác” Bộ Kinh Vân nhất định phải cho người ta biết Hoắc Bộ Thiên còn có một nhi tử đến nay chưa từng gọi một tiếng phụ thân.

Biên Bức giận tím mặt, nói: “Tốt! Trảm cỏ nhổ tận gốc! Ngươi liền đi cùng cha ngươi đi!” Nói xong đá mạnh một cước bộ

kinh vân lên trên sư tử đá. Sư tử đá vỡ ngay tại chỗ, có thể thấy sức cuốc của dơi kinh người cỡ nào, một cuốc bộ kinh vân thật sự ăn không nhẹ, lập tức liền muốn ngắt.

Trước khi ngắt, hấn nhìn thấy đao của con dơi đã bỏ về phía mình, đao thật độc! Hấn tự biết không thể tránh được đao này, hấn chết chắc rồi!

Ngay tại thời điểm không thể phát ra, hấn đột nhiên nhìn thấy hòn đá nhỏ phá không bay tới, “Đương” một tiếng, lại dễ dàng đem binh khí trong tay dơi bắn ra!

Biên Bức là dùng đao cao thủ, cầm đao có thể vững chắc, tuyệt đối sẽ không bị người đơn độc dùng cục đá bắn ra ngoài. Hơn nữa cùng lúc đó, huyết cốt khổng lồ, huyết Khúc Trì của hấn đã bị điểm cùng huyết Kiên Tinh, toàn thân không thể động đậy! Đi theo ba huyết này, tiếng “Răng rắc” vang lên, con dơi” một tiếng, trong lòng biết rõ công lực cả đời của mình đều bị phế hết!

Bộ Kinh Vân trong đầu đã bắt đầu mơ hồ, nhưng vẫn nghe thấy giọng một đứa bé nói: “Sư phụ, đứa nhỏ này thật sự đáng thương, để chúng ta cứu hấn đi!”

Một giọng nói trầm trầm đáp: “Được.”

Lập tức, bộ kinh vân cảm thấy được người ôm lên, người đến ôm hấn là một tiểu hài tử áo trắng, đứa nhỏ kia có một khuôn mặt thập phần đáng yêu.

Cuối cùng hấn cũng ngắt đi.

Ở bên cạnh, cả người con dơi đang toát mồ hôi lạnh, bởi vì trong chốn võ lâm hiện nay, chưa có ai có thể đơn giản chế trụ hấn chỉ trong một chiêu, hơn nữa còn phế bỏ cả võ công của hấn, ngay cả những bang chủ thiên hạ có thể được khen là võ công cái thế cũng không được. Thế nhưng người này chỉ cần giơ tay nhắc chân cũng có thể dễ dàng thực hiện được, có thể thấy được võ công cao tuyệt! Hấn vốn có thể một chương là đẩy con dơi vào chỗ chết, nhưng cũng không phải như vậy.

Biên Bức còn cảm thấy một trận gió nhẹ thổi qua bên cạnh, tai hấn cảm giác cực kỳ nhạy bén, lắng nghe thì biết cao thủ tuyệt thế kia cùng với đứa con nhỏ của Hoắc gia đã rời đi. Nhưng, dơi cũng không có thở phào nhẹ nhõm, bởi vì bây giờ võ công

của hắn đã bị phế, lại không thể mang thủ cấp Hoắc Bộ Thiên quay về phục mệnh với Hùng Phách, trong lòng hắn biết rõ, mình đã không khác một người chết!

Thử hỏi một người chết, còn cần thở phào một hơi?

Tám tháng mùa thu, sương mù dày đặc, sâu trong sương mù có một dòng suối nhỏ róc rách nước, bên dòng suối nhỏ, vẫn còn dựng một gian nhà đá mộc mạc.

Lúc gần Trung thu, cây phong bốn phía nhà đá đỏ dần lên, bích thủy quanh quần, làm nổi bật cả gian nhà đá này cô tuyệt, mê ly.

Khi Bộ Kinh Vân mở mắt, cảm giác đầu tiên của hắn là, hắn còn chưa chết, hắn còn có cơ hội báo thù!

Cảm giác thứ hai chính là, hắn thân ở căn phòng này, bố trí tương đối đơn giản thanh tịnh, chủ nhân căn phòng nhất định là một người không câu nệ tiểu tiết, tính tình cao ngạo.

Hắn nhớ trước khi hôn mê, mình được một tiểu hài tử áo trắng cứu, còn có nghe được một âm thanh trầm hùng của nam tử.

Rốt cuộc là ai cứu hắn trở về? Ai có võ công kinh thế hãi tục như vậy. Có thể cứu hắn thoát khỏi con dơi sát thủ lợi hại như vậy?

Bộ Kinh Vân cũng không nghĩ nhiều, chỉ chậm rãi ngồi dậy, lập tức cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, hiển nhiên thấy vết thương mới chưa lành, bất quá hắn vẫn cố gắng xuống giường, nhìn quanh bốn phía, phát hiện cửa phòng nửa mở, trong khe hở nửa mở kia, hắn có thể nhìn thấy ngoài cửa là một hàng hàng rào thấp bé, lúc này sắc trời đã gần hoàng hôn, dưới ánh chiều hoàng hôn kia, một tiểu hài tử đang ngồi xổm bên hàng rào nuôi gà non.

Đứa nhỏ này chính là tiểu hài tử áo trắng kia!

Đứa bé áo trắng kia chợt quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng mây trôi xuống giường, vội vàng nói với đại môn bên kia: “Su phụ, đứa bé kia tỉnh lại rồi!”

Hắn hướng về phía bên kia vừa vặn bị cửa đóng lại, cho nên Bộ Kinh Vân nhìn không thấy hắn nói chuyện với ai, chỉ nghe thấy phía sau cửa truyền đến một thanh âm nói: “Ừm, vậy

ngươi cầm thuốc trên bàn cho hắn ăn vào đi!” Giọng hắn trầm thấp mà hùng hậu, lại có cảm giác làm cho người ta an tường, Bộ Kinh Vân tự nhiên nhận ra thanh âm của hắn, chính là người này đã cứu hắn!

Đứa bé áo trắng gật đầu nhẹ, lập tức chạy vào trong nhà, bưng một bát thuốc trên bàn đến trước mặt cười mây, mỉm cười nói: “Ngươi đã hôn mê cả ngày cả đêm, uống hết chén thuốc này trước đi!”

Đến lúc này, Bộ Kinh Vân mới nhìn rõ mặt tiểu hài tử kia, người trước mắt này mắt sáng mắt tròn, tuổi tác giống mình, nhưng trên mặt lại toát ra một vẻ tao nhã, so với rối đầu rối bù của mình, vải thô vải thô, giống như cách biệt giữa công tử và đi đường!

Nhưng Bộ Kinh Vân cũng không tự ti mặc cảm, hắn căn bản không thèm để ý chút nào, hắn chỉ là đắm chiêu nhìn chén thuốc kia.

Dược sắc đậm đặc mà đen, sâu không thấy đáy. Tuy là một chén trà chữa thương bình thường, nhưng ở trong nước trà, hắn hình như nhìn thấy Hoắc Bộ Thiên, hắn bỗng nhiên nhớ tới trước thời đại thọ Hoắc Bộ Thiên, hắn cũng từng tự mình sắc thuốc giống như vậy.

Đáng tiếc, lúc này thảo trà không có gì khác lạ, nhưng người đã không có ở đây...

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Bộ Kinh Vân không khỏi đau đớn một hồi!

Đứa bé áo trắng thấy hắn không nói một lời chỉ ngây ngốc nhìn chén trà thuốc kia đến xuất thần, cũng không có ý đưa tay tiếp, dường như có chút phòng bị với chính mình, liền nói: “Đừng sợ! Ta tên Kiếm Thần! Ta và sư phụ cũng không có ác ý với ngươi, thuốc này chỉ là giúp ngươi nhanh chóng phục hồi mà thôi!” Hắn nói năng vô cùng thành khẩn, nhưng Bộ Kinh Vân vì nhớ lại Hoắc Bộ Thiên nên chỉ một thoáng đã không trả lời.

Kiếm Thần thấy hắn trầm tĩnh như vậy, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng vào lúc này, thanh âm trầm bổng kia đột nhiên lại vang lên bên cửa, nói: “Người thụ thương không nhẹ, lại có thể trong đêm thức tỉnh, có thể thấy được thể trạng phi phạm!”

Bộ Kinh Vân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một hán tử thân hình cao lớn đã lặng yên không một tiếng động bước vào trong phòng.

Hán tử kia đang đưa lưng về phía hoàng hôn bên ngoài phòng, hoàng hôn âm đạm chiếu rọi, bộ dáng kinh vân chỉ thấy hán tử kia một thân áo trắng đen nhánh, trên môi là một chòm râu thưa thớt, hai mắt lộ ra một loại uy nghi cô cao khiến thể nhân không dám xâm phạm. Thần sắc lạnh như không lạnh, giống như âm áp mà không âm, giống như đã trải qua vô hạn tang thương...

Bộ Kinh Vân lập tức đoạt lấy tinh thần, nghĩ thầm thế gian lại có người có khí độ như vậy. Hoắc Bộ Thiên so với những người này là bình thường cỡ nào, nhưng là hắn vẫn nhớ thương Hoắc Bộ Thiên, cùng Hoắc Bộ Thiên mỗi câu nói...

Người đàn ông mặc áo đen kia cũng nhìn chăm chú thẳng bé với ánh mắt lạnh lùng. Bất ngờ gã phát hiện, trong mắt thẳng bé này ngoại trừ hơi lạnh ngoài ý muốn còn mang theo đau thương vô hạn, đó là một loại bi thương không cách nào nói nên lời.

Hán tử áo đen vốn không thích nhiều lời, giờ phút này chợt thấy người này như vậy, không khỏi nói: “Bất kể bi thương lớn bao nhiêu vẫn sẽ từ từ trôi qua, người vẫn phải sống, sao không uống thuốc trước, đợi chữa khỏi thương thế rồi nói sau?”

Lời của hắn giống như một loại ma lực làm cho người ta khó có thể chống cự, điều khiển Bộ Kinh Vân tiếp lấy chén thuốc kia.

Hắn tiếp được xong liền uống cạn một ngụm, cũng không vì thuốc mà sắc mặt thay đổi, mười năm qua hắn đã uống không ít đau khổ, sợ gì lại uống thêm một bát?

Quan trọng nhất là phải chữa thương trước, quan trọng nhất là mạng nhỏ giúp Hoắc Bộ Thiên báo thù.

Gã đàn ông áo đen kia hào sảng uống xong, tiếp đó hỏi: “Nhóc con, ngươi tên là gì?”

Hán tử trước mắt là ân nhân cứu mạng, Bộ Kinh Vân không thể không đáp, liền nói: “Hoắc Kinh Giác! Xin hỏi quý tính đại danh bác?” Hán tử nhận là Hoắc Kinh Giác, mà không lộ ra nguyên tên là Bộ Kinh Vân, chỉ vì muốn kỷ niệm Hoắc Bộ Thiên; sau đó lại nhớ ra phải có ân báo ân, vì thế thái dị thường hỏi tên hán tử áo đen. Hán tử áo đen kia thân nhiên nói: “Ta không có tên.”

Bộ Kinh Vân kinh ngạc, nghĩ thầm sao trên đời này lại có người không có tên tuổi? Nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, bởi vì dị nhân giang hồ không muốn lộ ra tên họ là Thập cư kỳ, hán không muốn ép buộc người khác quá mức.

Kiểm Thần thấy Bộ Kinh Vân mở miệng nói chuyện, không khỏi vui mừng đến quên mình, kéo tay Bộ Kinh Vân, nhảy nhót nói: “Tốt a! Cuối cùng cũng nói xong rồi, ta lúc đầu còn thật lo lắng ngươi là tên ngốc đấy!”

Bộ Kinh Vân chưa từng có thói quen tiếp cận người khác như thế, vội vàng bỏ qua Kiểm Thần, ngơ ngác nhìn đứa trẻ ôn văn thành khăn này.

Kiểm Thần không để ý đề phòng hán, tiếp tục hỏi: “Ngươi đã không phải người câm, vậy lấy gì hôm qua gặp bất hạnh, không khóc một tiếng chứ?”

Đồng ngôn không cổ ky, Kiểm Thần không am hiểu thế sự, chỉ là tự đặt câu hỏi, bộ kinh vân vốn định như trước không đáp, nhưng nghe hán đề cập đến thảm sự diệt môn, nhin không được nói: “Khóc, căn bản không thể bù đắp! Chỉ có bình tĩnh, mới có thể tùy thời trả thù!” Hán tử từ khi xuất thế đến nay chưa từng khóc, vì vậy những lời này người từ tâm mà phát, tựa như mấy nhà bình thường, vẻ mặt khí định thần nhàn.

Nhưng mà lời này lọt vào tai Kiểm Thần, lại làm cho hán phi thường kinh ngạc, hán không thể tưởng tượng được nam hài trước mắt này cùng tuổi với mình, tính cách quật cường như vậy.

Hán tử áo đen đứng ở một bên sau khi nghe xong, từ chối cho ý kiến, qua một hồi lâu mới nói: “Hàn Giác, ngươi tạm thời

lưu lại chữa thương rồi nói sau!”

Bộ Kinh Vân nhẹ nhàng gật đầu, hấn không gật đầu cũng không được, hấn đã không còn lựa chọn nào khác.

Cứ như vậy, bộ kinh vân liền tạm ở bên khe suối này.

Kỳ thật hấn cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, đáng tiếc thiên địa tuy lớn, nhưng cô đơn bị thương lại đau khổ không lập trù.

***

Dưới hàng đậu luôn có nhiều điều bất tiện, ở cái nơi cư trú nhỏ bé này, cũng không phải chỗ nào cũng có thể đi vào. Kiếm Thần từng đề cập tới Bộ Kinh Vân, sư phụ hấn tuyệt đối không cho phép bất cứ ai tiến vào một gian thạch thất, bởi vì nơi đó có đặt một số thứ quan trọng!

Trừ điều đó ra, đối thầy trò lưu lại bộ kinh vân còn không tệ, hấn tử áo đen kia ngày thường mặc dù trầm mặc ít nói, nhưng mỗi khi bộ kinh vân tiếp xúc cùng ánh mắt gã, hấn liền cảm thấy thúc thúc áo đen này cũng không ghét mình, càng có thể bởi vì bộ Kinh Vân cũng là không thích ngôn ngữ của gã, giữa hai người tựa hồ tồn tại một loại cảm giác kỳ diệu tán đồng.

Tính cách của Kiếm Thần thì tương đối tích cực, bất quá hấn có chút kính sợ vị sư phụ kia, vì vậy rất ít khi nói chuyện cùng hấn. Ngược lại sau khi bộ kinh vân xuất hiện, Kiếm Thần luôn thích tìm lão nói chuyện phiếm. Mặc dù Bộ Kinh Vân chưa từng há miệng đáp lại, nhưng dường như hấn vẫn vui vẻ không biết mệt mỏi, hàn huyên một lát là có thể tán gẫu được hơn nửa ngày.

Từ việc kiếm thần thuật lại, bộ kinh vân mới biết được một gã “Kiếm Thần” thực sự không phải là tên chính thức, mà là sư phụ hấn đặt cho nó. Hóa ra lúc đầu hấn tử áo đen thu làm đồ đệ, hy vọng tu kiếm đạo của người này ngày ngày có thể giống như ánh nắng ban mai vừa lên, nhu mà không yếu, ánh sáng không mãnh liệt, cho nên đặt tên cho hấn là “Kiếm Thần” Vân Vân.

Tuy hai thầy trò hấn sử dụng kiếm, nhưng từ khi vào phòng, bộ kinh vân tới nay, chưa từng thấy hấn tử áo đen kia truyền thụ kiếm pháp Kiếm Thần.

Phần lớn các ngày thường Kiếm Thần đều đang cho gà non ăn, quét dọn tiểu cư, mà hán tử áo đen kia lại càng thần bí, thường xuyên không biết kết quả thế nào.

Nhưng có một ngày, Bộ Kinh Vân từng thấy hán nhân nhả cực kỳ nhằm chán kéo đàn, tiếng đàn Hồ Cầm vốn đã đều hieu thê lương, thế nhưng một khi ra tay, tiếng đàn càng lộ ra tiêu điều, càng thêm thê lương, tựa như đang kể về vô số chuyện cũ hiên hách của người cầm, hồi ức vô tận đau đớn, quả thực khiến người ta đau đến không muốn sống.

Trong lòng hán tử áo đen kia lại có bất đắc dĩ thê lương như thế? Nhìn hai bên tóc mai bạc trắng, cùng ánh mắt thâm thúy kia, hết thảy bi hoan ly hợp đã qua, hán phảng phất sớm đã không nên sinh ra trên đời.

Đáng lẽ hán là một người đã chết!

Một người chết không họ Vô Danh!

Tại bộ kinh vân trụ trễ thứ ba, hán rốt cục phát hiện bí mật của đôi sư đồ này.

Đêm đó, hán vốn sớm đã ngủ, nhưng đang ngủ thì đột nhiên một trận dị thanh tỉnh lại!

Dị thanh đến từ bên ngoài phòng, hán vội vàng lặng lẽ đẩy cửa, xuyên qua khe cửa hẹp nhìn ra ngoài, phát hiện hán tử áo đen kia đang dạy Kiếm Thần học kiếm trong vườn.

Trăng sáng sao thưa, dưới ánh trăng sáng, Kiếm Thần cầm kiếm gỗ luyện tới mức mồ hôi đầm đìa, xem ra rất vất vả. Hán tử áo đen thì ngồi trên một cái ghế trúc, yên lặng nhìn đồ nhi luyện kiếm., Không lên tiếng, Bộ Kinh Vân phát hiện thân hình Kiếm Thần tuy cứng rắn, nhưng kiếm pháp vũ động lại tinh diệu phi thường, mỗi một kiếm đều chứa vô tận biến hóa cùng phía sau, thực là sâu không lường được. So với kiếm pháp Hoắc gia thì cao hơn không biết bao nhiêu lần. Nếu như Kiếm Thần có thể đem thần túy kiếm thức phát huy hết, uy lực tất nhiên là vô cùng vô tận.

Đáng tiếc bộ kinh vân chỉ thấy kiếm thức, không nghe kiếm quyết, vì vậy ngay cả có thể cường nhớ những chiêu thức này, cũng chỉ là dối trá.

Nhưng vào lúc này, kiếm gỗ trong tay Kiếm Thần múa đến nửa đường, bóng kiếm đầu đất đan vào nhau, giữa không trung thoáng hiện ra vô số kiếm quang giăng khắp nơi, lăng lẹ ác liệt vô cùng, một kiếm thật bá đạo!

Bộ Kinh Vân tinh thần chấn động, suy nghĩ nói: “Thế gian còn có kiếm pháp tốt như vậy?”

Kiếm thế vốn đang dần dần tăng cường, đáng tiếc trong khoảnh khắc đột nhiên cáo yếu, kiếm quang cũng theo yếu thế dần dần biến mất. Chỉ thấy Kiếm Thần quỳ dưới đất không thở dốc thở dốc, hán tử áo đen hỏi: “Thần Nhi, ngươi đã quên kiếm quyết bí thống không hiểu sao?”

Bộ Kinh Vân nhãn thần sáng lên, thì ra chiêu này tên là bí thống khó hiểu!

Trên mặt Kiếm Thần lộ vẻ xấu hổ, lắc đầu, lập tức đọc lên kiếm quyết bí thống không hiểu được.

Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy vừa rồi bên trong kiếm thức mà Kiếm Thần sử dụng, dùng chiêu này sắc bén nhất, đáng sợ nhất, giờ phút này đột nhiên Văn Kiếm Quyết, biết không thể mất, lập tức ngẫm ghi nhớ trong lòng.

Chỉ nghe người đàn ông áo đen nói: “Kiếm quyết là đúng rồi, nhưng ngươi vẫn chưa lĩnh hội kiếm ý đau buồn khó hiểu, đáng tiếc, đáng tiếc, đáng tiếc!”

Kiếm ý? Bộ Kinh Vân thầm nghĩ, chiêu này còn có cả kiếm ý? Rốt cuộc kiếm ý của hắn là cái gì?

Kiếm Thần cũng đang nhăm nháp lời nói của sư phụ, trong lúc cân nhắc, hán tử áo đen đã đứng lên, nói: “Thần Nhi, giờ ngươi phải lấy đêm đó luyện kiếm, ngươi phải nhẫn nại, nếu không khó thành đại khí.”

Kiếm Thần sớm lo lắng sư phụ sẽ trách cứ, nhưng nghe hắn nói thế, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, liên tục xưng phải. Hán tử áo đen kia đột nhiên nhìn Bộ Kinh Vân bên kia một cái, sau đó xoay người trở về phòng của mình.

Trong bóng tối, Bộ Kinh Vân lăm lăm đem kiếm thức cùng kiếm quyết khắc khổ không hiểu này niệm lại một lần, cảm thấy chiêu này ảo diệu vô cùng, nhưng chung quy còn thiếu một ít gì đó, chẳng lẽ chính là kiếm ý của chiêu này?

Đúng như vậy, Bộ Kinh Vân liên tiếp nhìn ba lượt, thương thế của gã kỳ thật đã sớm khởi hấn, nhưng mà vẫn chưa có ý niệm ly khai nơi này, bởi vì gã đã say mê thật sâu trong những kiếm thuật tinh diệu này.

Mỗi một đêm, kiếm thần đều cực kỳ cố gắng luyện, kiếm pháp khác cũng đã luyện có chút thành thạo, thế nhưng chính là thức thức bị thống kia, luôn dùng không ra. Hán tử áo đen cũng không ép hấn, nhưng mỗi khi thấy kiếm thần luyện đối với bị thống không hiểu, trong ánh mắt hấn tựa ẩn chứa vô hạn bi thương...

Cho đến đêm thứ tư, kiếm thần càng ngày càng luyện, kiếm chiêu lúc trước hấn đùa còn tinh thuần, đến khi làm ra bị thống không hiểu nổi, đột nhiên trên tay trượt một cái, một kiếm trong tay rơi xuống đất! Hán tử áo đen bên cạnh mặt không đổi sắc, hết thảy đã trong dự liệu của hấn.

Kiểm Thần xấu hổ không chỗ dung thân, chán nản quỳ xuống nói: “Đồ nhi bất tài, luyện quá muộn, vẫn không thể đoán được bí quyết chiêu này.”

Hán tử áo đen cũng không lập tức trả lời, qua một lúc lâu mới nói: “Một thức bị thống khó tả, cần phải từ trong phát ra ngoài, bằng tâm ý hội, Thần Nhi, ngươi cần gì nóng vội?”

Bộ Kinh Vân nhìn thấy hai người như dẫn dắt tình hình, trong lòng thầm nghĩ: “Kiếm pháp thức thức áo đen này thần diệu như vậy, nếu có thể thay đổi túi tiền truyền thụ, nhất định có thể đưa nguyên hung hùng bá đạo.”

Tuy nói như vậy, nhưng làm sao mới khiến hán tử áo đen kia thu hấn làm đồ đệ?

Trong lòng hấn suy nghĩ, nếu hán tử áo đen kia thu hấn làm đồ đệ, nhất định phải biểu diễn tư chất và thực lực bản thân mình. Nếu như có thể thắng được Kiếm Thần, cơ hội liền lớn hơn, thế nhưng Kiếm Thần tập kiếm pháp cực kỳ cao thâm, hấn tự biết kiếm pháp của Hoắc gia không phải là địch thủ của hấn, may mà Thần Kiếm chưa thuần thục luyện những kiếm pháp kia, mà mình thì sớm đã quen thuộc kiếm pháp bản thân, chưa chắc sẽ thua!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Bộ Kinh Vân dâng lên một trận xúc động, cũng không nghĩ ngợi, cầm lấy một cây trúc bồng bên cửa nhảy ra!

Vừa nhảy xuống lập tức kinh động Kiếm Thần, hắn không khỏi kinh ngạc nói: “A! Kinh ngạc, người... Người còn chưa ngủ sao?” Trong lòng tự đánh giá, rút cuộc có lên nhìn thấy mình luyện kiếm không.

Hán tử áo đen lại bình tĩnh như trước, tựa hồ đã sớm biết đùa nhỏ này nhìn chằm chằm đã lâu, Bộ Kinh Vân đi đến trước mặt hắn, đột nhiên nói: “Thúc thúc, ta đã được kiếm pháp chân truyền Hoắc gia, không biết có thể chỉ giáo hay không?”

Ngôn từ của hắn đơn giản, ý đồ đến đây lại làm cho người ta hiểu rất rõ, câu nói này là khiêu chiến Kiếm Thần!

Hán tử áo đen nhìn cặp mắt quật cường dạo bước trong kinh vân kia, cân nhắc một lát, mới quay mặt hướng Kiếm Thần nói: “Kiếm pháp Hoắc gia lấy nhân nghĩa làm gốc, Thần Nhi, người luận bàn một chút với Kinh Giác đi!”

Kiếm Thần lộ vẻ do dự, nói: “Sự phụ, thương thế của Kinh Giác chưa lành, chỉ sợ ta nhất thời sai khiến...” Nói xong nhìn hướng Bộ Kinh Vân một cái, chỉ thấy vẻ mặt hắn ngang nhiên, cũng không có khuôn mặt đầy bệnh tật như hắn tưởng tượng.

Nam tử áo đen nói: “Đừng sợ! Tập kiếm đã lâu, đang thiếu kinh nghiệm lâm trận, thử một chút có sao?”

Hai tiểu hài vừa nghe hán tử áo đen nói, lập tức nhìn nhau một cái, ngưng thần đề phòng!

“Nhưng chỉ có vậy là được!” Người đàn ông áo đen nói.

Kiếm Thần lập tức đứng lên, Bình Kiếm coi ngực, lộ ra khí độ kiếm khách, nói với Bộ Kinh Vân: “Đã như vậy, kinh giác, xin chỉ...”

Chữ giáo còn chưa ra khỏi miệng, Bộ Kinh Vân đã phát động tiên cơ, một kiếm lập tức giết tới! Kiếm tốc cực nhanh, đã vượt qua cực hạn của hắn, bởi vì hắn tự biết kiếm pháp của Hoắc gia không bằng kiếm pháp của đối thủ, chỉ có thể chế địch trước, mới có hi vọng thắng, vì thế mới dẫn đầu tranh công! Kiếm chỉ trong chốc lát đã đâm tới trước mặt Kiếm Thần, tuy Kiếm Thần là lần đầu tranh đấu với người khác,

nhưng vẻ mặt vẫn không hoảng hốt, ngược lại càng trấn định tự nhiên.

“Ba” một tiếng, mộc kiếm ngăn cản gây trúc, bộ kinh vân càng bị phản chấn văng ra!

Ngay khi hai người vừa giao thủ đã lập tức thấy được ưu thế, Kiếm Thần được sự phụ dốc lòng bồi dưỡng, không chỉ có kiếm pháp kỳ tinh, mà ngay cả nội lực cũng hơn một bậc so với cười mây, người đàn ông áo đen ngồi ở một bên không khỏi thầm khen trong lòng: “Thần Nhi khí độ thông dong, một kiếm này phá gọn gàng!”

Bộ Kinh Vân thì ngây người tại chỗ, hắn đoán không ra là một kiếm nhanh nhất cũng bị Kiếm Thần ngăn cản, mà bản thân mình càng bị đẩy lui, trong chốc lát, một trái tim từng tắc một chìm xuống phía dưới.

Kiếm Thần lễ phép khom người vái chào, nói: “Đa tạ.”

Bộ Kinh Vân biết khó là địch, nhưng hiện tại nhận thua, liên vĩnh viễn không có cơ hội, hắc y thúc thúc kia càng sẽ không nhìn hắn nổi.

Đánh, tuy rằng sẽ thua, nhưng nếu không đánh, chắc chắn sẽ thua không thể nghi ngờ!

Nghĩ đến đây, lập tức lại sử dụng kiếm pháp Hoắc gia công về phía Kiếm Thần, lần này tuy thế công không nhanh bằng kiếm thứ nhất, nhưng xuất chiêu kín đáo, thế đạo càng sắc bén, chiêu tuyệt không lưu tình, nhưng thân thủ Kiếm Thần nhanh nhẹn dị thường, ngăn cản tự nhiên.

Gã hán tử áo đen thấy Bộ Kinh Vân sử chiêu như vậy, thầm nghĩ: “Kinh Giác liên tục tấn công, không lưu lại đường sống, cay độc như vậy, đúng là trong hậu bối hiếm thấy!”

Lại thấy kiếm thần một mực thủ không công, biết hắn đang nhường nhịn, lại nghĩ: “Thần Nhi tính cách hiền lành, lại ngại học kiếm giả có tiến bộ một chút, quả thực là chuyện không được tốt lắm!”

Đang lúc khó phân thắng bại, Bộ Kinh Vân thấy Thần Thi một mình thủ không công, giống như đang khinh thường chính mình, càng kích phát lệ khí trong ngực hắn, kiếm thế dần dần hung hãn! Hai người sau khi đối phó với phá bỏ hơn mười

chiêu, Kiếm Thần trong lòng thầm nghĩ: “Tiếp tục dây dưa như thế không phải biện pháp! Nếu cho Bộ Kinh Vân ngẫu nhiên tìm sơ hở sẽ thất bại thảm hại, đến lúc đó sợ rằng sẽ có giáo phái phụ dưỡng thâm ân cho sư phụ., Ta không thể thua!” Kiếm Thần vừa nghĩ như vậy, bỗng nhiên ném kiếm tuốt khỏi tay, lại bắn ngược về phía Bộ Kinh Vân, chính là kiếm pháp mà sư phụ truyền thụ cho một trong hai thức đó - “Nguy cạc” chiêu này xảo trá tuyệt tình, có thể lấy phương vị khó có thể dự kiến đánh lén địch nhân, Bộ Kinh Vân không lo có một chiêu này, cổ tay phải lập tức trúng kiếm, trúc bông trong tay càng bị đánh tan!

“Bộp bộp” hai tiếng, trúc bông rơi xuống mặt đất, tựa như bộ kinh vân, cũng sắp rơi xuống mặt đất vỡ nát! Thắng bại đã phân?

Bộ Kinh Vân ngơ ngác đứng tại chỗ, hắn thất bại sao? Hay là lấy kiếm pháp của hắn, căn bản là không cách nào thắng được Kiếm Thần? Nếu thua dưới tay Kiếm Thần, hy vọng báo thù của hắn chắc chắn sẽ tan thành tro bụi!

Hắn ta không cam lòng!

Chỉ một thoáng, đủ loại chua xót nhiều năm qua cùng với huyết hải thâm cừu oanh bộ thiên, lại lần nữa lấp đầy tâm khảm nhỏ nhỏ của hắn, muốn hắn không thể không phát!

Hắn tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy, hắn muốn oán hận trời xanh, oán hận vận mệnh! oán hận vạn vật trong thiên địa!

Oán hận hận hận hận... ghi hận!

Ngay khoảnh khắc đầy căm phẫn này, bộ kinh vân trên mặt bỗng dung thanh minh, hắn như đột nhiên minh bạch cái gì!

Đúng rồi! Là kiếm ý, kiếm ý bí thống khó hiểu! Hắn cuối cùng hiểu rồi!

Hắn nhặt bông trúc đang nằm trên mặt đất nhanh như chớp, nhảy lên không trung. Hắn muốn tái chiến, hắn muốn không từ thủ đoạn, thậm chí còn dùng tới kiếm pháp của đối thủ!

Cừu sâu như biển! Bộ Kinh Vân lưng đeo vẻ bí thống như đời núi lấp biển, điên cuồng sử dụng thức này – bí thống không giải thích được! Trong khoảnh khắc, cây cối xung quanh giống

như vì đó mà cảm động, cát cát vang lên, tựa như Dạ Quỷ mang theo oan tình đang khóc!

Cảm giác đau đớn trong lòng Bộ Kinh Vân không ngừng tràn ngập, kiếm ảnh trên tay hần bỗng hóa thành vũng kiếm giăng khắp nơi, phô thiên rợp trời hướng tới Kiếm Thần phủ xuống...

Kiếm Thần thấy cảnh tượng từng đám mây từ trên không bỏ xuống thì không hiểu sao lại trở nên bi thống, không khỏi kinh ngạc!

Ngay cả người đàn ông áo đen luôn luôn bình tĩnh cũng biến sắc, nghĩ thầm: “Đau lòng khó hiểu? Hần có thể âm thầm học trộm, ngộ tính cực cao!”

Kiếm Thần tuy rằng kinh ngạc, nhưng không hổ là kỳ tài luyện kiếm, đối thủ đã dùng sự bi thống, hần tự nhiên đứng vững trên mặt đất sử xuất bi thống không hiểu sao ngăn cản. Trong chớp mắt, mặt đất lại bay lên một vũng kiếm khác, nghênh đón kiếm vũng đang từng bước kinh vân!

vũng kiếm đầy trời đụng vào nhau, nhất thời không ngừng phát ra tiếng vang chói tai “Bốp bốp”!

Kiếm Thần đã sớm tập luyện thức này lâu rồi, vốn nên so sánh với bộ bộ kinh vân càng thêm thuần thực, đáng tiếc, từ nhỏ hần đã được sư phụ dốc lòng dẫn dắt, có thể nói trời sinh đã là sủng nhi, trong lòng hần cũng không đau buồn!

Va chạm một cái, vũng kiếm của hần lập tức tan rã, kiếm trong tay cũng được chế tạo thành bộ kinh vân, bộ kinh vân thuận tay vẫy một cái, mội kiếm lập tức rời tay, bắn nhanh về phía hần tử áo đen đang xem cuộc chiến. Kiếm Thần chấn động, hô to: “Sư phụ, cẩn thận!”

Nam tử áo đen kia vẫn luôn nhìn hai người đồng thời bày ra vẻ bi thống, như là kiếm gỗ chưa phát hiện đã đập vào mặt, trong lòng còn đang suy nghĩ cẩn thận: “Nếu như không phải kiếm pháp Hoắc gia và kiếm pháp của ta có một khoảng cách trên phương diện tạo nghệ, như vậy, lấy tư chất kinh ngạc cũng tuyệt đối không kém hơn Thần Nhi, đáng tiếc, đáng tiếc..., Thế kiếm của hần lại chứa lệ khí vô cùng, luồng lệ khí này sẽ khiến hần...” Nghĩ tới đây, thanh kiếm gỗ kia đâm tới hai tấc

trước mắt hắn. Mặc dù hắn một mực không để ý, giờ phút này ánh mắt lại như tia chớp rơi trên thân kiếm gỗ. Bỗng dưng, cả thanh kiếm gỗ vụn vụn rồi rơi xuống đất!

***

***

***

Hắn lần này dùng thị mục Khúc kiếm, tu vi cao, đương đại vô song! Kiếm Thần sao ngờ rằng võ nghệ của sư phụ mình đã đến cảnh giới cao thâm, Bộ Kinh Vân càng là kinh tuyệt, thế gian thật sự có cao nhân như vậy? Nếu như được hắn dốc túi truyền thụ, báo thù chỉ huy trong tầm tay!

Lập tức bộ kinh vân không chần chờ nữa, hắn trước giờ không muốn quý gối, nhưng vì Hoắc Bộ Thiên lại lập tức quý gối trước mặt hán tử áo đen, nói: “Thỉnh thúc thúc nhận ta làm đồ đệ!” Hắn xưa nay không giỏi từ lệnh, lúc này càng không biết nên nói cái gì, chỉ si ngốc cúi đầu, chờ câu trả lời của hán tử áo đen. Nhưng qua một hồi lâu vẫn không thấy hắn trả lời. Thật lâu, chợt nghe được Kiếm Thần nói: “Kinh ngạc, đứng lên đi!”

Lúc này Bộ Kinh Vân mới kiễng chân lên, phát giác hán tử áo đen kia sớm đã không biết kết quả, trước mắt hiện lên từng đợt u buồn.

Kiếm Thần sao lại không rõ ý trong mắt gã, liền an ủi: “Sư phụ đã về phòng nghỉ ngơi rồi, nếu người đã không cự tuyệt người, thì ám chỉ nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ!”

Bộ Kinh Vân nhìn phòng ngủ của hán tử áo đen, cũng không lên tiếng.

Đêm lạnh như nước.

Hán tử áo đen kia vẫn chưa ngủ, hắn chỉ dựa vào cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, niệm lên một đoạn chuyện cũ... Tất cả là bởi vì tối nay hắn nhìn thấy Bộ Kinh Vân sử xuất chiêu bí thống không hiểu được!

Hắn còn nhớ rõ, chiêu thức này được sáng tạo từ năm đó...

Năm đó tu vi kiếm thuật của hắn đã đạt tới đỉnh phong, danh vọng cao, đáng tiếc trong giang hồ kết thù kết oán quá nhiều,

rốt cục gây mầm họa.

Lần nào hấn rời nhà đi xa, sau khi trở về phát giác người yêu vợ đã bị cừu gia giết chết, hấn thậm chí không biết là kẻ thù nào gây nên, muốn báo thù cũng không biết hướng ai báo!

Hấn ôm chặt thi thể ái thiê ngây ba ngày ba đêm, không ngủ không ăn, đau gần chết, nhưng lại khóc không ra nước mắt! Hấn tình nguyện chính mình có thể khóc lớn một trận, nhưng lại một mực chảy không ra nửa giọt nước mắt...

Hấn giờ mới hiểu được, bi thống lớn nhất cũng không cần rơi lệ. Khi một người bước tới đỉnh đau đớn không chảy ra được nước mắt, cảm giác bi thống đó mới là thứ khó chịu nhất!

Đêm thứ ba, trong đêm mưa to, hấn lại càng khó nén đau buồn trong lòng. Vì vậy hấn ôm lấy thi tử, thi thể đang phát triển chạy ra ngoài phòng, điên cuồng múa kiếm của mình trong mưa to!

Nếu như không có cách nào khóc rống, hấn phải đem toàn bộ bi thống của chính mình tận tình tiết tiết ở trên thân kiếm!

Vì vậy hấn sáng chế ra một chiêu kiếm do tình mà thành – bi thống không giải thích được, lập tức phá hủy toàn bộ mọi việc trong phạm vi mười trượng xung quanh, hạt mưa cũng không thể nào ở trong phạm vi lưới kiếm phức tạp rắc rối!

Đây là bi thống khó tả!

Sau đó, vì quá đau buồn mà hấn ngộ được thế sự hư không hết thuộc về mình, liền mượn cái chết thoát ải, không hề nhắc tới tên của mình nữa.

Chính bởi vì không hiểu mà ý niệm sáng tạo là ở bi thống trong lòng kiếm thủ, kiếm ý đã áp đảo trên kiếm thức và kiếm quyết, vì vậy người dùng kiếm tâm càng bi thống, càng có thể phát huy thần tủy, hấn tử áo đen cảm thấy kiếm thần khổ không thể thành, đều là vì đứa nhỏ này chưa bao giờ trải qua biến cố, trong lòng thực không bi thống, luyện thêm nữa cũng là uổng công.

Bộ Kinh Vân lại có thể học trộm xong, lại đem bất hạnh của bản thân nhập vào trong kiếm chiêu, thực sự là một thiên tài hiếm có! Một đứa bé như vậy, nếu dốc lòng bồi dưỡng, đợi

một thời gian, nhất định có thể phát dương quang đại kiếm đạo!

Nhưng mà, hắn cũng hiểu rõ sau lưng Bộ Kinh Vân mặt lạnh, còn tràn đầy oan hận, cừu hận cùng lệ khí, giống như là chưa thể quên đi tiền trần, nếu hắn một hướng kiếm nghệ thành công, chỉ sợ...

Thật sự là nhọc lòng suy nghĩ, giáo, hay là không dạy?

Hắn trầm tư một lúc lâu, trong lòng bỗng nhiên hạ một cái quyết định.

Sáng sớm, lúc bộ kinh vân vừa mới xuống giường, liền nghe thấy ngoài phòng truyền đến một trận dị thanh, vì thế đi xem đến cuối cùng, chỉ thấy kiếm thần đã dưới hán tử áo đen dạy bảo luyện kiếm.

Bộ Kinh Vân kinh ngạc, hai người bọn họ trước kia vì sợ họ nhận thức thấu đáo tại nửa đêm luyện kiếm, bây giờ lại công khai luyện võ buổi sáng, thật khiến người ta khó hiểu!

Kiểm Thần vừa thấy Bộ Kinh Vân, lập tức thoải mái mỉm cười, nói: “Hàn Giác, người chào buổi sáng!”

Người đàn ông mặc áo đen kia vẫn đứng quay lưng về phía Bộ Kinh Vân, lúc này bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy ám áp, nói: “Kinh Tường! Người cũng tới đây, nhìn Thần Nhi luyện kiếm đi!”

Bộ Vạn kinh vân dự liệu không đến hắn mở miệng mời, không khỏi vong hình đáp ứng một tiếng “Vâng”, đi theo liền đi tới.

Người đàn ông áo đen kia mỉm cười ôn hòa, lập tức dạy kiếm thần, nói: “Kiếm pháp yếu quyết, chính là tùy ý vô hình, không thể chỉ tư thế...”

Bộ Kinh Vân đứng bên cạnh hắn, một bên nghe hắn chậm rãi nói, một bên nhìn Kiếm Thần múa không ngừng.

Tâm ý của hắc y thúc thúc này, hắn đương nhiên ngầm hiểu, trên mặt không khỏi hiện lên một chút vui sướng hiếm thấy. Hắc y thúc thúc này hình như là kế thừa bước sau, là người thứ hai đối đãi tốt với hắn.

Lần này, hắn tuyệt đối không được bỏ lỡ cơ hội!

Thế là, bộ Kinh Vân mỗi ngày đều đứng bên cạnh hán tử áo đen nghe, hán tử áo đen chỉ là bàng quan lắng nghe, hán tử áo đen kia cũng không có trực tiếp dạy hán, cũng thủy chung không nói nữa muốn chính thức thu hán làm đồ đệ.

Bộ Kinh Vân dù sao cũng không có nơi nào để đi, cũng vui vẻ nghe hán nói về kiếm luận đạo, học thêm một ít thứ liên quan tới kiếm đạo. Có rất nhiều thứ có liên quan tới Hoắc Bộ Thiên không đề cập đến, thí dụ như thúc thúc kia sẽ nói, cảnh giới kiếm đạo cao nhất không phải nhân kiếm hợp nhất, mà là nhân kiếm lưỡng vong! Bộ Kinh Vân ngay cả nhân kiếm hợp nhất cũng không hiểu, càng đừng nói nhân kiếm lưỡng tiện quên.

Đối với gã mà nói, kiếm pháp cùng kiếm quyết đã cực kỳ bác đại tinh thâm, phảng phất như xa xa cũng học không đến cuối, chớ có mơ tưởng đạt tới nhân kiếm hợp nhất hoặc nhân kiếm lưỡng vong cảnh giới!

Ngoại trừ luyện kiếm ra, bởi vì giai đoạn Trung thu càng lúc càng gần, hán tử áo đen kia có trả lời còn dẫn hán cùng Kiếm Thần đến khu chợ gần đó làm hàng hóa, Bộ Kinh Vân Thủy biết rõ hán nguyên lai ở trong chợ ồn ào này mở một gian khách điểm, tên là “Trung Hoa Các”, tên là “Trung Hoa Các”.

Trung Hoa Các? Hán như thế không bình thường, lại là một chủ quán khách, nội tình thật là không thể tưởng tượng!

Lúc trở về, ba người đi ngang qua một tòa miếu sơn thần lụi bại, kiếm Thần chợt thấy lòng đưa bé đại tác, đề nghị: “Su phụ, gần Trung Thu, đồ nhi muốn cầu mong một nguyện vọng ở miếu sơn thần, được chứ?”

Phong tục dân gian đã thâm nhập lòng dân, ngay cả kiếm thần áo trắng cũng không ngoại lệ, hán tử áo đen tuy không nói, nhưng cũng không phản đối. Bộ Kinh Vân tựa hồ không nguyện ý bước vào thần miếu, nhưng cũng không làm trái.

Miếu cổ núi hoang, không người hỏi thăm, ngay cả đèn miếu cũng lặng ngắt như tờ. Bồ Tát trên đó cũng dính đầy bụi bặm, tơ nhện thất lại, cũng không nhìn rõ là dạng gì, không biết là cung phụng Hà Bồ Tát.

Trước thần án càng không có hương nến, Kiếm Thần cũng không để ý, cũng không quan tâm một thân áo trắng của mình,

cứ như vậy quỳ trên mặt đất, song chưởng hợp thập, thì thảo hướng Bồ Tát nói: “Tín nam kiếm thần, cầu Bồ Tát phù hộ thân thể an khang của sư phụ, càng cầu Bồ Tát phù hộ sư phụ có thể thu kinh giác làm đồ đệ...”

Tâm nguyện bình thường, chúc phúc bình thường, giờ phút này hán phảng phát đã không còn là một nam hài tử học kiếm, mà như một hài tử bình thường, đang cầu xin trời xanh tăng thêm bình an cho song thân hán.

Hán tử áo đen chỉ thì thảo nói nhỏ, nhưng núi hoang yên lặng, hán tử áo đen kia cùng Bộ Kinh Vân vẫn nghe được thập phần rõ ràng.

Hán tử áo đen sau khi nghe xong, tâm tình vui mừng tràn ngập trên bề mặt; kinh vân kiến kiếm thần quan hoài như thế, trong lòng âm thầm cảm kích.

Kiếm Thần còn dong dài không biết nên khuyên bảo cái gì, bỗng nhiên nói với Bộ Kinh Vân: “Bất giác, sao ngươi không cùng nhau cầu thần? Chẳng lẽ ngươi không muốn sư phụ thu ngươi làm đồ đệ sao?”

Bộ Kinh Vân cảm nhận được thành ý của hán, không đành lòng lạnh nhạt không đáp như bình thường, vì thế thần nhiên nói: “Tâm là thần, thần là tâm, nếu muốn vấn thần, trước tự vấn tâm!”

Lời nói rất chính xác, giống tà mà không phải tà, lịch duyệt của kiếm thần còn thấp, đương nhiên không hiểu, hán tử áo đen kia sau khi nghe xong một hồi cảm xúc thật sâu, lập tức hỏi: “Bất ngờ, ngươi nghe câu này từ đâu ra?”

Bộ Kinh Vân nói: “Tự ta nói.”

Hán tử áo đen kia có chút động dung, không ngờ một đứa bé lại có thể nói ra những lời như vậy, thế là nói: “Vậy ta cũng không hỏi thần, ta tới hỏi ngươi! Tâm của ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn chăm chú Bồ Tát trên bệ, từ từ phun ra hai chữ: “Hận Thiên!”

“Hận Thiên?” Nam tử áo đen khẽ giật mình, hỏi: “Vì sao ngươi phải hận Thiên?”

***

Bộ Kinh Vân im lặng, hắn vốn cũng muốn hiểu tâm ý của hán tử áo đen, hắn muốn đến cũng muốn có được hiểu biết của người khác. Đáng tiếc, hắn căn bản không biết phải biểu đạt tâm ý của mình như thế nào, hắn càng không biết làm sao để biểu đạt mối hận tạo vật đối với trời xanh nữa!

Cha kể hắn suốt đời sai bước nhân nghĩa, kết quả thân một nơi thân một nẻo, gặp cảnh diệt môn! Nhưng hùng bá kia lại có thể tiêu dao khoái hoạt, hiển hách giang hồ. Giả như Thương Thiên có biết, hoặc là trên đời thật sự có Bồ Tát rõ nhân quả, vậy vì sao không so bì một cái công bằng Bộ Thiên? Rốt cuộc thiên đạo là thiên đạo nào?

Hán tử áo đen thấy vẻ mặt hắn tràn đầy tức giận, biết hắn không muốn trả lời vấn đề này, thế là hỏi lại: “Ngoài hận trời, ngươi còn hận ai?”

Bộ Kinh Vân nhất thời huyết khí cuộn cuộn, một tái hăng lạnh lùng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hùng Bá!”

“Vì sao?”

Bộ Kinh Vân đã không muốn giải thích vì sao nữa, có giải thích cũng vô dụng, hắn chỉ nhìn nam tử áo đen, không hề quay đầu lại nói: “Người này không thể không giết!”

Người đàn ông mặc áo đen kia đối mặt với hắn một lúc lâu, cuối cùng cũng hít một hơi lạnh lên trời, thở dài: “Tốt... Rất tốt...”

Nói xong y bước ra ngoài miếu.

Tháng tám mười một.

Toàn bộ Kiếm Thần sáng sớm đều dùng một chút cảnh trúc cùng lụa mỏng treo hoa đăng, tựa như vô cùng vui vẻ. Những hài đồng như thế, mỗi đứa nhỏ đều yêu thích không buông tay, Kiếm Thần chỉ được mười tuổi, tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ có Bộ Kinh Vân là ngoại lệ, hắn đang ôm gối ngồi cạnh cửa, nhìn Kiếm Thần bận rộn say sưa, cũng không biết lạc thú kia ở đâu?

Kiếm Thần còn vừa vội vừa hỏi bộ bộ kinh vân: “Kinh Giác, ngươi nhàn rồi nhàn rồi, không bằng cũng làm một cái đi?”

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời, trực tiếp đứng lên đi dạo về phía sau phòng. Khi hắn đến sau phòng mới nhớ lại từng có Kiếm Thần đề cập với hắn, gã sư phụ tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào tự tiện xông vào gian thạch thất phía sau phòng, bởi vì bên trong có đặt một số thứ vô cùng trọng yếu!

Rốt cuộc là thứ gì quan trọng và thần bí đến vậy? Bộ Kinh Vân vốn không hiểu kỳ lắm, nhưng khi hắn đi ngang qua cửa thạch thất, hắn bỗng nhiên cảm thấy bên trong có một loại cảm giác dị dạng thâm thấu ra!

Đó là một loại lực lượng rất kỳ quái, khiến hắn lo sợ bất an, không khỏi nhìn về phía trước cửa, lại thấy cửa phòng cũng không khóa, vì vậy thuận thế đẩy cửa, lập tức phát hiện trong phòng một mảnh lờ mờ.

Hắn vội vàng lấy ra một lửa thắp sáng trên vách tường, nhất thời trước mắt sáng ngời! Trong phòng thỉnh thoảng treo đầy các loại kiếm, có dài, ngắn, khúc, xa, hình rắn, còn có đoạn, ít nhất cũng có hơn hai mươi thanh!

Nhưng mà những thanh kiếm này đều không cách nào hấp dẫn ánh mắt kinh vân của hắn, ánh mắt hắn chuyển sang thanh kiếm đang được nâng bằng một giá gỗ.

Về ngoài thanh kiếm này rất bình thường, vỏ kiếm cổ sơ không ánh sáng, nhưng lại lộ ra một cỗ cảm giác dị thường, khiến người vừa nhìn đã biết đó là một thanh thần kiếm tuyệt thế.

Không chỉ có một thanh thần kiếm tuyệt thế, còn là một thanh thần kiếm tuyệt thế đang phát ra Hạo Nhiên Chính Khí!

Bộ Kinh Vân không biết vì sao, không tự chủ được mà nhìn về phía thanh kiếm này, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi...

Xem ra thanh kiếm khí này không hoan nghênh hắn, Hạo Nhiên Chính Khí của nó giống như đang kháng cự lệ khí toàn thân! Chính vì thanh kiếm này đang kháng cự, càng kích phát bộ kinh vân ngoan cố, hắn đột nhiên cắn chặt hàm răng lao tới, tia chớp nhắc thanh bảo kiếm này lên!

Một cảm giác đột nhiên xuất hiện trước nay chưa từng có, đó là do kiếm phát ra, như đang cảnh cáo Bộ Kinh Vân, tuyệt đối đừng rút nó ra, nếu không...

Bộ Kinh Vân không buồn để ý, hắn bắt chấp tất cả phát ra một lực mạnh, lập tức thanh kiếm từ trong vỏ kiếm mạnh mẽ rút ra một nửa!

Bỗng dưng mũi kiếm bùng lên quang mang rực rỡ trong bóng tối, chiếu sáng cả phòng như ban ngày! Thanh kiếm này, quả nhiên là kiếm quang minh chính nghĩa!

Thanh kiếm này căn bản không thuộc về Bộ Kinh Vân, bởi vì hắn một mực thống khổ cùng sinh trưởng trong bóng tối, cừu hận của hắn, căn bản không cùng thanh kiếm này đi ngược đường!

Bộ Kinh Vân cưỡng ép rút kiếm, cảm giác bức người trên thân kiếm chấn tới mức hắn phun máu tươi, nhưng hắn vẫn cắn răng cố nhẫn, một tay lau đi tơ máu nơi khóe miệng, hắn thề phải rút kiếm ra toàn bộ!

Hắn ta không cam lòng...

Hắn ta không cam lòng bản thân chỉ có thể sống trong bóng tối, vì sao hắn ta không thể có được ánh sáng giống vậy?

Nếu đây là mạng sống của hắn thì hắn có chết cũng không chấp nhận, hắn muốn khiêu chiến vận mệnh!

Bộ Kinh Vân đang đối đầu với kiếm, đột nhiên bị người ta vỗ lưng, trong lòng hắn cả kinh, lẽ nào hắn đã phát hiện ra cho thúc thúc áo đen? Vì thế vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy kiếm Thần đang đứng phía sau, mắt lộ vẻ ngạc nhiên nói: “Kinh Giác, sao ngươi tự tiện vào đây, còn đem anh hùng kiếm mà sư phụ yêu mến đùa giỡn? Để ta trả nó lại cho ngươi đi!”

***

Kiếm Thần kinh hoảng lấy kiếm anh hùng trong tay hắn, lập tức trả kiếm về chỗ cũ. Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn chăm chú vào mặt Kiếm Thần, chỉ cảm thấy trên mặt hắn ngoại trừ một chút hoảng sợ ra, cũng không có gì khác thường hay không ổn.

Thanh kiếm anh hùng này dường như không hề kháng cự với Thần Kiếm.

Bộ Kinh Vân cảm thấy tổn thương thật sâu, không ngờ không đơn độc mọi người vứt bỏ hắn, ngay cả một thanh kiếm cũng

vỡ.

Phía sau cửa, một người đều nhìn thấy toàn bộ sự việc, đúng là hắc y hán tử kia.

Tám tháng mười hai, hoàng hôn.

Bước chân của nó chính là đi trên những nhánh cây khô ở phía sau căn nhà không xa, sau đó cầm về làm củi nhóm lửa.

Hắn đã định ở lại đây, đương nhiên phải cố gắng hết sức, hướng chỉ ánh mắt của hắc y thúc thúc luôn mang tới cho hắn một loại cảm giác thân thiết kỳ diệu, chỉ cần hắn không muốn mình rời khỏi, hắn thích làm bất cứ điều gì!

Đang vui đầu làm việc, chợt nghe đỉnh núi đối diện truyền đến từng đợt tiếng sói tru!

Trong tiếng sói tru càng xen lẫn vài tiếng rên rỉ yếu ớt, bộ kinh vân cảm giác khác thường, liền bước nhanh hướng bên kia nhìn tới. Chỉ thấy đỉnh núi kia hiện ra một cảnh tuyệt tình thế lương! Thì ra đang có một đàn sói hoang vây công một con nai cái cùng hai con nai nhỏ, đàn sói hoang kia ít nhất cũng có hơn mười con, hơn nữa xem ra đã nhiều ngày không có vật gì ở dưới bụng., đói bụng đến nổi mắt lộ hung quang! Thân hình con mẩu lộc kia ngược lại cũng không nhỏ, thế nhưng nó vừa muốn dùng hai sừng trên đầu bảo vệ chính mình, đồng thời lại muốn yểm hộ mình hai con nai con, thế là mấy chỗ yếu hại trên người đều bị sói cắn nuốt, máu tươi chảy như suối, bị thương không nhẹ!

***

***

***

***

***

***

Lúc đầu cá lớn nuốt cá bé, thứ vừa sinh tồn hình như là thiên mệnh nhất quán, nhưng Bộ Kinh Vân vừa nhìn thấy con nai mẹ liều chết cũng phải bảo vệ hai con nai con, không biết vì

sao lại nhớ tới Hắc Bộ Thiên, hơn nữa đám sói hoang kia coi chúng là lãng quả, ý cứu vớt lợi hại...

Bỗng dưng, “Xoẹt” một tiếng! Một thanh đao bổ củi bay tới, lập tức bổ trúng một con sói hoang đang cưỡi trên thân hươu mẹ đang cắn điên cuồng! Đao kinh vừa mạnh vừa ác, con sói bị đánh ngã xuống đất thõng khổ gãy dựa!

Đàn sói kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy một đôi mắt đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo, đó là một bộ mây!

Mắt hăn giờ phút này đang lộ ra sát ý lạnh lẽo, xem ra hăn còn tàn nhẫn hơn cả sói!

Không biết đám sói kia làm cho một đao kinh sợ đột nhiên xuất hiện này, hay là kinh sợ dưới ánh mắt đó, vậy mà toàn bộ ngừng lại.

Bộ Kinh Vân từng bước từng bước áp sát con sói hoang nằm trong vũng máu kia, con mắt lại không biểu lộ nửa điểm nhân tính, lạnh lùng nói: “Tâm sói ác độc, chết không đáng tiếc!”

Dứt lời lập tức rút ra con dao chẻ củi cắm ở thân sói, giơ tay chém xuống, lập tức đem con sói hoang bổ mười mấy đao, máu bắn tung tóe, đem nó bổ thành thịt vụn! Ra tay tàn nhẫn, ngay cả bầy sói kia cũng bị dọa không nổi lui về phía sau! Bộ Kinh Vân chậm rãi xoay người, con mắt lạnh lùng nhìn về phía đàn sói, đám sói kia nhất thời sợ tới mức chạy tán loạn!

Trong vũng máu, ngoại trừ con ác lang kia, còn có con nai mái bị thương nặng, nó đang đau đớn rên rỉ gãy dựa, thế nhưng cổ họng của nó đã bị cắn nát, mất hết thuật phản hồn.

Bộ Kinh Vân đến gần mẹ nai, thấy con nai con kia dùng đầu lưỡi liếm qua vết thương của nó, đáng vẻ rất đau thương, liền nói: “Mẹ của các người đã không sống nổi nữa, nếu nó còn sống uống công thống khổ, không bằng...”

“Vậy hãy để ta thành toàn nó!” Nó lên tiếng rồi chém mạnh xuống một đao, lại chặt đứt đầu của con nai cái! Hai con nai nhỏ kinh ngạc nhìn thấy tình cảnh như thế, lập tức bốn chân như nhũn ra, ngã nhào xuống đất như muốn bỏ chạy nhưng lại không thể động đậy được!

Bộ Kinh Vân đương nhiên hiểu rõ hai người này đang sợ hăn, thậm chí đang căm hận hăn, nhưng hăn tuyệt đối không để ý,

bởi vì việc này vốn là việc bắt buộc phải làm!

Đang muốn xoay người trở về, bỗng nhiên liếc mắt một cái, phát hiện hán tử áo đen kia đứng dưới một thân cây cách đó không xa!

Hắn khẽ giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ mình đã nhìn thấy hết toàn bộ rồi sao?

Nhưng lập tức nghĩ lại, cho dù cho hắn nhìn thấy thì đã sao? Hắn tin tưởng chính mình không có làm sai!

Lúc này, hán tử áo đen đang đứng dưới tàng cây suy nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên hắn cảm thấy kiếm đạo của mình tuy rằng tràn đầy sinh cơ, đáng tiếc thủy chung vẫn không có cách nào làm tan bộ kinh vân lệ khí này. Nhưng mà có một người, nhất định đem cảm giác đáng thương của đứa nhỏ này...

Bởi vì người kia tu luyện chính là —— Phật môn tuyệt học!

Mười hai tháng tám, Dạ đang ở trong phòng nhỏ giản dị, Bộ Kinh Vân và đám người cùng ăn cơm với nhau, đây là một bữa cơm tối vô cùng nặng nề.

Bộ Kinh Vân xưa nay đều trầm mặc ít nói, giờ phút này càng trầm mặc, cũng không có khẩu vị gì, chỉ là nhàm chán bóc cơm.

Người đàn ông áo đen kia lại đang uống rượu, uống từng ngụm một, xem ra tâm sự nặng nề.

Kiểm Thần lúc đầu cũng không có gì không ổn, nhưng thấy thần sắc bọn họ buồn bực, quả thực không biết thế nào là tốt, liền lấy cơm tối để che giấu các loại bất an trong lòng phỏng đoán.

Bộ Kinh Vân còn chưa ăn xong, đã không chịu nổi cỗ lạng lẽ này, đang muốn đứng lên trở về phòng, hán tử áo đen lại gọi hắn lại: “Kinh Giác.”

Bộ Kinh Vân dừng bước, quay đầu nhìn hắn, hán tử áo đen cũng nhìn hắn nói: “Ngày mai, ta dẫn ngươi đi một người.”

Bộ Kinh Vân trong lòng trầm xuống, đã biết hắn sắp nói gì, nhưng hắn không muốn nói ra chuyện mình không muốn nghe, nhưng hắn vẫn nói: “Người này là bạn thân của ta không uống công đại sư, hắn sẽ dốc lòng chăm sóc ngươi.”

“Canh cổ” Hai chữ, giống như sấm sét giữa trời quang, bỗng nhiên tiến bộ âm âm vào trong Kinh Vân Nhĩ! Hắn chỉ cảm thấy thân thể mình vốn đã bị người kéo từ vách núi lên, trong chốc lát lại bị đẩy trở về Vạn Trọng Uyên!

Gã cao lớn áo đen vẫn tự nói: “Bất Hư đại sư võ nghệ siêu việt, hắn sẽ truyền thụ cho người võ công tuyệt thế, mà quan trọng nhất là, hắn hiểu được không ít đạo lý của Phật môn. Những đạo lý này sẽ trợ giúp người nhiều hơn.”

Hắn ta vừa nói vừa chú ý phản ứng của Bộ Kinh Vân, vừa hỏi: “Trùng Giác, người hiểu chưa? Không uổng đại sư còn thích hợp làm sư phụ của người hơn ta.”

Bộ Kinh Vân làm sao không hiểu được? Hắn quá minh bạch!

Hắn hiểu được Hắc y thúc thúc muốn lấy Phật học của Bất Hư đại sư để khiến hắn biến hóa, không còn tàn nhẫn như trước, cũng không báo thù như trước nữa!

Thế nhưng, vì sao Hắc y thúc thúc lại không hiểu? Báo thù mới là mục đích sống sót của hắn!

Từ khi Hoắc Bộ Thiên chết đi, đời này hắn ta nên đi theo. Đến nay hắn ta vẫn sống tạm bợ, chỉ vì báo thù!

Vì báo thù, không biết hắn nên làm những gì? Nếu không thể báo thù, hắn sống sót lại có ích lợi gì?

Hắn tự biết kiếp này kiếp này, tuyệt đối không thể trở thành một tiểu hài tử tầm thường! Hắn sớm đã không còn là tiểu hài tử!

Uổng phí hắn tràn đầy kỳ vọng vào hắc y thúc thúc, nhưng hắn bỗng nhiên cảm thấy, cuộc đời tại hạ cô lập vô thân cỡ nào! Tất cả đều không đáng tin cậy, người duy nhất đáng tin chỉ là mình!

Vào thời khắc này, trong lòng hắn âm thầm thề, từ nay về sau, hắn tuyệt đối không cần bất luận kẻ nào đồng tình.

Kiểm Thần vẫn không rõ sư phụ khổ tâm như thế nào, ở bên cạnh nói: “Sư phụ, kinh giác thông minh như thế, cũng hoà hợp với chúng ta, tại sao phải chuyển thành tùy ý theo ý của đại sư chứ?” Nam tử áo đen im lặng không đáp, hắn cũng có

nổi khổ riêng, kỳ thật hắn cũng vì Bộ Kinh Vân mà tưởng tượng.

Bộ Kinh Vân ánh mắt lại đã khôi phục vẻ băng lãnh ngày xưa, một lúc lâu sau mới thờ ơ thốt lên ba chữ: “Ta hiểu.”

Mấy chữ vô cùng đơn giản, bên trong không có ẩn chứa oán trách, chỉ có bi ai thật sâu.

Hắn dứt lời bèn trở về phòng.

Bên trong là một màu đen kịt. Hắc ám, mới là nơi dàn xếp cho bộ kinh vân.

Kiểm Thần sớm đã ngủ thật sâu, từng bước kinh hãi nhưng vẫn đang suy tư nhấp nhô. Hắn nhìn gương mặt đầy hạnh phúc của Kiểm Thần bên cạnh mình, dần dần cảm thấy mình vốn không thích hợp ở nơi này.

Thanh kiếm anh hùng này không tiếp nhận hắn, thúc thúc áo đen cũng muốn đưa hắn đi, tuy hắn và Kiểm Thần cùng ngủ với nhau nhưng kỳ ngộ lại khác biệt với Thiên Uyên.

Cả người Kiểm Thần mặc một thân áo trắng như tuyết, tựa như một đóa hoa sen trắng không nhiễm nước bùn, hương thơm tỏa ra bốn phía, từng bước kinh vân lại giống như nước bùn dưới Bạch Liên, luôn bị người ta chà đạp, gạt bỏ, đùn đẩy, luôn không dưới hồ nước, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời, không được siêu sinh!

Hắn hết lần này tới lần khác muốn siêu sinh!

Mỗi lần nhớ lại khuôn mặt tươi cười hiền lành khi bước đi của hắn, cùng với việc sau khi chết hắn chém xuống đầu lâu đầm máu, hắn run rẩy dữ dội, Vận Mệnh thiếu nợ hai cha con hắn thực sự quá nhiều!

Vì sao ai cũng không thể minh bạch thâm cù của hắn? Ai cũng không hiểu được bi thống trong lòng hắn?

Thật sự là bi thống khó hiểu!

Bộ Kinh Vân nghĩ như vậy, trong lòng chợt sinh ra một ý tưởng...

Hắn ta bỗng nhiên rời giường.

Trong rừng cây âm u, Bộ Kinh Vân đang chạy như bay đêm. Hắn muốn vĩnh viễn rời khỏi đây, quên đi nơi này, đổi lại một nơi khác.

Khắp nơi thê lương, lặng yên không một tiếng động, chỉ có mỗi mình hắn chạy băng băng, hắn có cảm thấy tịch mịch chút nào không?

Đương nhiên hắn cảm thấy tịch mịch, quá khứ như vậy, hiện tại tương lai cũng sẽ như vậy? Thế nhưng hắn không hề sợ hãi, hắn đã quen với cô đơn lạnh lẽo, nếu hôm nay lại muốn cô độc rời đây, hắn cũng phải ưỡn ngực tiếp tục đi con đường mà mình phải đi!

Bất quá, vào lúc này, đường hắn đi lại bị một thân ảnh nhỏ bé ngăn cản!

Dưới ánh trăng mờ mờ, Bộ Kinh Vân cũng có thể nhìn rõ người trước mắt, người cản đường đúng là Kiếm Thần! Hắn cũng đoán được hắn sẽ theo bóng đêm mà rời đi? Hay là hắn trong lúc ngủ say mà giật mình tỉnh dậy?

Chỉ thấy mặt mũi Kiếm Thần tràn đầy lo lắng, nói: “Huyền Đình, xin người đừng đi!”

Ngữ điệu của hắn vẫn thành khẩn như trước, nhưng Bộ Kinh Vân lại làm bộ làm cái gì cũng không nghe thấy. Hắn thẳng thắn lao tới, khi hắn sắp lướt sát qua bên cạnh Kiếm Thần, Kiếm Thần đột nhiên tung người lui về phía sau ngăn hắn lại, khuyên nhủ: “Kinh Linh, bình tĩnh một chút!”

Bộ Kinh Vân cũng không đáp lời, chẳng qua vận kinh đâm về phía hắn, lần này hắn vốn muốn điểm huyết đạo, bảo hắn không thể nhúc nhích, không đuổi theo nữa, vì vậy ra tay rất nhanh, không ngờ rằng Thần Kiếm lại tung người nhảy một cái, dùng thân pháp tuyệt thế khéo léo né tránh!

Bộ Kinh Vân kinh ngạc, lập tức nhớ lại lần đó tỷ thí với Kiếm Thần, hắn chưa từng sử dụng tới thân pháp này, không khỏi nói: “Nếu lần đó người dùng toàn lực gây ra bi thống không hiểu tại sao ta chưa chắc sẽ thắng người, rốt cuộc người vì cái gì?”

“Bởi vì...” Kiếm Thần dừng một chút: “Ta cũng rất muốn thu sư phụ người làm đồ đệ!”

Bộ Kinh Vân cảm động, Kiếm Thần đối với hắn có ý tốt, sao hắn lại không hiểu? Chỉ tiếc, hắn và tất cả mọi người trên thế gian vô duyên.

Kiếm Thần thấy hắn như đang trầm tư, cho rằng hắn đang do dự, vì thế liền tiếp tục nói: “Trùng Giác, không bằng đợi ta trở về cầu xin sự phụ, có lẽ, có lẽ hắn sẽ thay đổi chủ ý...”

Hắn vốn hảo ngôn khuyên bảo, nhưng Bộ Kinh Vân vừa nghe nói đến hai chữ “Cầu tình”, sắc mặt Tỳ Hưu trầm xuống, vừa cất bước đi về phía trước, vừa nói: “Không cần! Ta không cần người khác đồng tình!”

Cuối cùng, hắn vẫn phải nói cùng một câu, hắn vẫn cố chấp với ta như cũ.

Kiếm Thần ngậy ra, đoán không được hắn quật cường như vậy, lúc này bộ kinh vân lại sụt qua người, trong miệng vẫn còn nói: “Con đường của ta và người đã đi tuyệt đối bất đồng! Cô độc lên đường, mới là mạng của ta!”

Ông ta đã dần dần đi xa, nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ nhìn về phía trước, tự nói: “Nhưng cho dù như thế nào, ta vô cùng cảm kích các người trong đoạn thời gian này, thiết thiết ta không có tịch mịch, tạm biệt...”

Câu này là lời Bộ Kinh Vân từ đáy lòng, đáng tiếc, rốt cuộc hắn vẫn không quay đầu lại.

Kiếm Thần ngóng nhìn bóng lưng xa dần của hắn, bỗng nhiên như cảm nhận được sự tịch mịch, bất đắc dĩ trong bộ kinh vân, không tìm được mà bắt đầu khóc.

Nhưng vào lúc này, một bàn tay đặt trên vai hắn, Kiếm Thần quay đầu nhìn lại, đúng là sự phụ của hắn, vội la lên: “Sự phụ, kinh giác kiên quyết muốn rời khỏi a! Xin người mau khuyên nhủ hắn đi!”

Hắn tử áo đen khẽ vuốt tóc của hắn, than thở: “Nếu có thể chịu đựng qua được thảm biến diệt môn, cũng không có gì khó làm được hắn. Nếu hắn kiên trì muốn đi con đường của mình, cho dù hai ta có giữ lại, hắn cũng sẽ không lưu lại.”

Lúc này trời dần sáng tỏ, một mảnh mông muội, thoáng như bước đi trong mây!

Con đường phía trước tối tăm khó dò, hắc, sắp sửa hướng lên ánh sáng, hay là bóng tối?

Ngày mười lăm tháng tám, dạ nguyệt tốt đã tròn ngay tại Thiên Âm thành dưới chân thiên hạ hội, nhà nào cũng ở chúc mừng mùa thu, bọn nhỏ tay cầm hoa đăng, hô to những tiếng đùa giỡn khéo léo nhỏ nhắn, các đại nhân cũng đang ngắm trăng đoán đèn, mỗi nhà đều đang nhạc đàm thiên luân!

Chỉ có hắc, lúc Quế Phách Viên này vẫn không có nhà, không thân bằng, không có sung sướng, hắc chính là bộ kinh vân! Hắc vẫn như năm năm năm trước mới gặp Hoắc Bộ Thiên đêm hôm đó, vẫn ôm gối ngồi ở góc đường u ám.

Còn nhớ rõ cái đêm đó, Hoắc Bộ Thiên một tay kéo hắc ra khỏi vực sâu, hôm nay hắc lại bị đánh trở về nguyên hình!

Mọi người trong thành đi qua từng góc tối của Kinh Vân thân, ai cũng không chú ý tới đứa trẻ này, ai cũng không có đứa trẻ nào đáng thương cả, bọn họ đều chạy về nhà làm bạn thân với nhau!

Bộ Kinh Vân vừa mới bỏ ra mấy ngày đường đi tới Thiên Âm Thành này, ven đường ăn tươi nuốt sống, càng khiến cho một thân cát bụi đầy mặt dơ bẩn, chỉ vì hắc muốn lên thiên hạ tìm hùng bá báo thù!

Cho dù không ai nguyện ý viện thủ, hắc ta cũng muốn dựa vào lực lượng của mình báo thù!

Thế nhưng, với lực lượng chưa có của hắc, sao có thể báo thù?

Thu phong hô hào thổi tới, lướt qua góc áo dơ bẩn không chịu nổi của hắc, cũng phát qua một tấm cáo thị trên tường.

Hắc thoáng nhìn, phát hiện cáo thị này dĩ nhiên là chiêu trò trong thiên hạ, trên cáo thị viết điều kiện thu đồ đệ, đại khái là tuyển người trẻ tuổi thân thể hơn mười tuổi, sau khi dốc lòng bồi dưỡng làm nơi mở rộng hội nghiệp ngày sau.

Chiêu đồ? Bộ Bộ Kinh Vân bỗng nhiên khẽ động linh cơ, trên mặt nổi lên một tia cười lạnh, lập tức tiến lên gỡ xuống bố cáo, đặt vào trong ngực.

Vùng thành Thiên Âm, dãy núi sừng sững, Thiên Sơn cách xa quần sơn thủ, hùng vĩ nguy nga, có thể thấy cao không thể

lường.

Bộ Kinh Vân đang từng bước từng bước leo lên thiên giai vạn cấp cao vút trong mây kia, bậc thang nổi thẳng lên Thiên Sơn, cứ cách mỗi ngàn bậc cầu thang đều sắp đặt cửa ải thủ vệ, bộ Kinh Vân thật vất vả mới đến cửa ải đầu tiên, còn chưa kịp nghỉ ngơi, một đám thủ vệ trước cửa quan đã xông lên, thân sắc lăm liệt quát: “Tiểu tử! Ngươi lên cửa thứ nhất thiên hạ làm gì?”

Bộ Kinh Vân không trả lời, chỉ lấy từ trong áo ra bỏ cáo đêm qua.

Thủ vệ vừa nhìn xuống, lập tức hiểu ra, nói: “Ngươi biết thiên hạ là nơi nào không? Há lại cho ngươi gia nhập lung tung? Mau xưng tên ra đi!”

Bộ Kinh Vân vốn là tướng niệm Hoắc Bộ Thiên mà muốn gọi là Hoắc Kinh Giác, nhưng để che giấu quá khứ thân phận, liền quyết định dùng tính danh chân thật, vì thế nói từng chữ: “Bước... Kinh!”

Nhưng ngay lúc này, một người khiêng một cỗ kiệu lớn đi qua trạm kiểm tra, người trong kiệu đột nhiên ồ khẽ một tiếng, nói: “Kinh Vân? Ngươi gọi là Kinh Vân?” Tiếp đó lệnh cho kiệu phu ngừng kiệu.

Đám kiệu phu thế là buông kiệu xuống, một loạt môn hạ quỳ hết trước cửa kiệu, đồng thanh hô to: “Nguyện làm bang chủ hùng cứ thế, bá nghiệp thiên thu!”

Người trong kiệu cười ha hả, tiếng cười hùng hồn tới cực điểm, có thể thấy khí phách phi phàm.

Bộ Kinh Vân lập tức hiểu rõ người trong kiệu là ai rồi, người trong kiệu đúng là Hùng Phách mà triều sớm hấn thống hận! Lần này hấn dứt khoát gia nhập thiên hạ hội, chính là muốn tùy cơ hội ở lại bên cạnh người này, tính ương thời cơ trả thù!

Hấn nợ hấn thì hấn phải trả lại - hoàn trả! Có thể không lâu sau, có thể sẽ là ngày mai!

Giả như, sinh mệnh của hấn vẫn còn ngày mai...

Chương thứ ba, cha mạnh như hổ...

Hổ —

Toàn bộ giống như mèo, thân dài chừng năm, sáu thước, màu lông vàng nâu, xen kẽ đường vân đen, nơi nóng lạnh đều có, tính hung ác, thềm ăn đồ ăn thịt người, thuộc loại mãnh thú.

Thú như thế, thể nhân đều kinh sợ, hỏi thể gian, ai không sợ mãnh hổ?

Có thể, chỉ có một loại người không sợ cọp kêu, loại người này so hổ hung ác hơn, so với hổ càng dữ hơn!

Nhưng trên đời này lại có nhân vật như vậy ư?

Hít kết, người này vốn là một kẻ điên?

“Keng keng keng” hai tiếng, hai lưỡi dao sắc bén rơi xuống đất, máu tươi rải đầy đất, như viết một trang huyết thư. Lão đại Viên Kinh của Tang gia bị phân thân thảm liệt ngay tại chỗ, người cầm đao chỉ cắt gọn một đao, đã bỏ đôi từ đầu tới chân hẵn, lực đao mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn cả hổ.

Lão Nhị Viên Chính càng khó chịu hơn, mặc dù hẵn không tức giận tuyệt tình, nhưng ngực bụng đã bị đao cắt ra thật sâu, máu tươi từ trong bụng xuyên suốt ồ ồ chảy ra, đau đớn cấp tốc lan tràn toàn thân, nhưng hẵn lại không thể lăn lộn trên mặt đất, bởi vì, toàn bộ tay chân của hẵn đã bị chém đứt! Một đao thật tàn nhẫn điên cuồng!

Hành hung mới từ lâu cuồng tiểu chạy đi, Viên Kinh chỉ còn sót lại cái tử trạng đáng sợ, cùng với Viên Kinh đang hấp hối nằm ở trên mặt đất bắc không người. Bích Không vô tình, cũng không bởi vì thảm cảnh huynh đệ hai người bọn họ gặp phải, Bắc Phong run sợ còn thêm thê lương xơ xác gấp bội gào thét nổi giận.

Lúc Viên Chính đang gần chết để ở lại, trong đầu lại lần nữa hiện lên cảnh tượng năm năm trước...

Năm đó, hẵn và huynh trưởng là kẻ thù của cô phụ, không khác gì mạo hiểm vượt xa ngàn dặm hướng tới vùng đất hẻo lánh đó khiêu chiến, đáng tiếc cuối cùng cũng bị Đoạn soái cản trở. Hôm nay nhớ lại, hai người bọn họ lúc trước thiên không nên tìm người kia, càng tuyệt đối không nên không ngừng truy tìm tung tích hẵn trong năm năm nay, hôm nay gặp gỡ tên kia, kết cục như vậy thật sự là gieo gió gặt bão!

Hai người huynh đệ bọn họ gặp nhau, cũng tính là một người sao? Đó căn bản là một con dã thú!

Một trận cuồng phong xẹt qua, khắp nơi lá rụng cát đá cũng thổi bay bốn phía. Ở giữa cát đá tung bay đầy trời, một thân nho nhỏ dần dần xuất hiện, mái tóc dài mềm mại như tơ phiêu đảng trong gió, cũng không biết người tới là tiên hay là ma?

Hắn không phải tiên, cũng không phải ma, hắn chỉ có một gương mặt nhỏ nhắn mà linh trí, cùng một trái tim nóng bỏng.

Đứa nhỏ kia chậm rãi đi đến bên cạnh Viên Chính đang khí nhược ti, đột nhiên cúi người xem kỹ thương thế của nó, qua hồi lâu, mới trầm ngâm nói: “Ta lại đến muộn... Quả nhiên là ngạo hàn lục quyết, nó sao lại càng ngày càng điên rồi?”

Nói đến ngữ điệu dần dần hiện ra thê thương, vậy mà chảy xuống nước mắt.

Viên Chính đang trong lúc mờ mịt mờ mịt nhìn về phía hắn, chỉ cảm thấy nam hài trước mắt như có một, mặc dù hai mắt chảy đầy nước mắt nhưng lại không yếu, ngược lại giữa lông mày càng ẩn hàm một cỗ khí độ nghị lực. Chính bởi vì cỗ khí độ này, khiến Viên Chính không khỏi nhớ tới người vừa rồi hướng huynh đệ trí mạng của mình ra đòn sát thủ, người kia ở năm năm trước cũng có trầm nghị giống nhau, khí độ như nhau...

Vừa nghĩ đến đây, khuôn mặt Viên Chính đã tái nhợt không còn chút máu ửng đỏ, suy yếu nói: “Người... Người là... nhi tử của hắn?”

Hắn thả “hắn” vào, người khác nghe không rõ là ai, nhưng đứa bé kia vừa nghe đã hoàn toàn lĩnh hội. Hắn nhìn qua miệng vết thương không thể chữa trị của Viên Chính, ánh mắt đầy thương tiếc, khẽ gật đầu, nói: “Không tệ, ta chính là con của hắn — Nhiếp Phong.” Tiếng nói dị thường nhu hòa.

Nghĩ vẩn của Viên Chính mặc dù đã được chứng thực, nhưng vẫn không thể tin được mà thở dốc nói: “Muốn... Không đến như vậy, một con... Dã thú, lại có một... Như thế này... Con trai... Còn chưa kịp nói ra chữ “con trai” trong miệng, đột nhiên toàn thân run rẩy kịch liệt, lập tức đứt đoạn!

Nhiếp Phong nhìn thi thể của y, vẻ mặt đầy thương cảm bất đắc dĩ. Trong năm năm trôi qua, thỉnh thoảng trên mặt y lại xuất hiện một tia cảm giác bất thường. Bởi vì phụ thân y, Nhiếp Nhân Vương ra tay càng ngày càng ác, càng ngày càng điên rồ! Mỗi một lần, đều dùng phương pháp càng thêm tàn nhẫn để giết hại sinh linh!

***

Nhiếp Phong ngồi xổm bên cạnh thi thể Viên Chính một lúc lâu, vừa nhớ tới hai huynh đệ bọn họ đã mai táng, bỗng dưng phát hiện có một vết máu kéo dài về phía Bắc. Đạo huyết này chảy ra từng giọt từng giọt, hình như là Nhiếp Nhân Vương dẫn theo tuyết uống máu gây nên, tâm thần hắn không khỏi chấn động, lập tức chôn thi thể của huynh đệ họ Viên xuống đất, rồi đi thẳng về hướng Bắc.

Tuyết rơi dày đặc, tuyết rơi liên miên. Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng đến được vùng đất băng tuyết cực bắc này. Tuyết hải trắng xóa trước mắt, phụ thân hắn là Nhiếp Nhân Vương đang ở đâu?

Hắn vừa truy đuổi trọn vẹn hơn nửa tháng, trên đường đi Nhiếp Phong còn lục tục phát hiện rất nhiều thi thể tổng bộ của rừng rậm, có phi cầm, tảo thú, còn có —— người! Tất cả tử trạng thi thể đều cực kỳ khủng bố, xem ra Nhiếp Nhân Vương đã càng giết càng điên, mà còn không ngừng giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!

Hắn nhớ lại năm năm trước phụ thân không phải như vậy, thể nhưng mẫu thân rời đi, tính tình phụ thân vậy mà đại biến, không chỉ hủy đi toàn bộ quê hương, sau này lại càng thỉnh thoảng cuồng tính lỗi lạc, gặp người gặp thú đồng dạng giết giết, có một lần suýt nữa giết chết Nhiếp Phong, nhưng trên nguy cấp hắn đột nhiên hồi phục nhân tính, Nhiếp Phong mới không uổng công bỏ lại cái mạng nhỏ!

Nhiếp Nhân Vương mặc dù bị đắm chìm trong điên cuồng, nhưng cũng có lúc không cuồng. Mỗi khi hắn hồi phục nhân tính, đều cảm thấy dị thường áy náy, Nhiếp Phong từ trong miệng hắn biết được., Hóa ra nhiều thế hệ Nhiếp gia bọn họ đều có chuyện nam đỉnh đột nhiên phát cuồng, tỷ như phụ thân của Nhiếp Nhân Vương, cũng tức là tổ phụ của Nhiếp

Phong, vô cớ trở nên điên cuồng vì chuyện vô cớ. Không ngờ trong một đêm đồ sát cả nhà mình, thiếu niên Nhiếp Nhân Vương bởi vì đi xa mà may mắn thoát khỏi khó khăn. Mà cha hắn cũng ở sau khi giết sạch tất cả mọi người trong nhà, tự vẫn bỏ mình.

Đây cũng là một nguyên nhân khác khiến Nhiếp Nhân Vương Quy Âm Điền Viên! Trừ vì làn da dịu dàng, hắn biết nếu mình chìm đắm trong giang hồ cừu sát, một ngày nào đó như phụ thân hắn sẽ nổi điên lên, vì vậy sớm ngày tuyệt tích trên giang hồ, liền sớm ngày thiếu đi phần nguy cơ này. Đáng tiếc, cuối cùng hắn vẫn không thể đào thoát vận mệnh điên cuồng, tất cả đều chỉ vì một nữ tử...

Đến lúc này Nhiếp Phong mới hiểu nỗi khổ tâm của phụ thân. Từ đầu đến cuối Nhiếp Nhân Vương không muốn truyền thụ đao pháp cho mình, chẳng qua cưỡng ép mình tập luyện Băng Tâm quyết, toàn là sợ Nhiếp Phong có trời cũng sẽ phát điên, đến lúc đó ngạo hàn lục quyết sẽ biến thành đao pháp lam sát, cho nên hắn thà rằng nhi tử muốn học Băng Tâm quyết, để khi hắn phát cuồng vẫn có thể tự kiềm chế mình., So với lam sát vô tội vi tốt hơn. Cho dù Nhiếp Nhân Vương chưa từng truyền thụ Nhiếp Phong đao pháp, nhưng mỗi khi Nhiếp Nhân Vương không nổi điên, cũng thỉnh thoảng luyện đao. Nhiếp Phong cứ ở bên cạnh quan sát. Nhiếp Nhân Vương lơ đãng, cho rằng không được mình chỉ điểm liền rất khó học được ngạo hàn lục quyết. Đáng tiếc, hắn quá xem thường tư chất của Nhiếp Phong...

Nhưng bất luận thế nào, Nhiếp Phong có thể có cơ hội quan sát Nhiếp Nhân Vương luyện đao như vậy cũng rất ít. Bởi vì mỗi khi Nhiếp Nhân Vương nhớ nhung vẻ ngoài, hắn lại càng điên cuồng chạy khắp nơi, Nhiếp Phong luôn đuổi sát phía sau. Hai cha con truy đuổi đuổi đuổi nhau như vậy, lang bạt thiên nhai, Nhiếp Nhân Vương khi thì điên cuồng, khi tỉnh táo, hai người liền cứng đờ qua mấy năm.

Bất quá, đoạn đường Nhiếp Nhân Vương phát cuồng lâu nhất, vậy mà hắn lại điên lên một năm! Trong thời gian này càng không ngừng giết chóc, mà mỗi khi Nhiếp Phong sắp đuổi kịp hắn, lại chạy thoát cho hắn, hắn một mực lang bạt kỳ hồ như

vậy từ sau truy tìm tung tích Nhiếp Nhân Vương đã ròng rã một năm.

Tuy Nhiếp Nhân Vương sát nghiệt càng ngày càng sâu, nhưng Nhiếp Phong vẫn nhớ tới tình trạng gần đây của lão phụ. Hắn sẽ không gầy ốm đi chứ? An ức hoặc béo á? Còn nữa, vì sao hắn càng lúc càng phát điên? Rốt cuộc đến tột cùng thì hắn sẽ dừng lại ở đây từ bao giờ?

Bây giờ Nhiếp Phong đuổi tới mảnh tuyết mệnh mông này, trước mắt lại gió tuyết đầy trời, cũng không biết nên tìm Nhiếp Nhân Vương ở phương nào đây?

Nhưng mà trong gió tuyết đang ập tới trước mặt, Nhiếp Phong bỗng nhiên ngửi được một mùi đặc biệt, không khỏi trầm nghĩ: “A! Mùi này tràn ngập máu tanh cùng sát khí, trừ cha ra, không ai có thể tỏa ra khí tức đặc biệt như thế! Chẳng lẽ... hắn đang ở gần đây?”

Lập tức đổi mắt nhìn xung quanh, không ngờ lại phát hiện dưới một gò tuyết ngoài hai trượng như có một cái sơn động, vì vậy lập tức chạy ra cửa động, vừa chạy vừa kêu: “Cha!”

Ai ngờ vừa mới tới gần cửa động, chỉ cảm thấy trong cái động tối đen có một luồng gió mạnh đánh tới. Phản ứng của Nhiếp Phong cũng cực kỳ nhanh nhẹn, bỗng nhiên dời thân, vừa vặn tránh được! “Xoẹt” một tiếng, trên vách động lập tức vạch xuống một vết cào thật sâu!

Một đạo tinh quang từ trong động bắn thẳng ra, tinh quang này dị thường hung cực ác, nhưng không phải là cha của Nhiếp Phong, mà là từ một đầu sông băng cự hổ cường tráng hai mắt phát ra!

Con hổ to lớn kia đang bước từng bước ra ngoài động, nhìn chằm chằm vào Nhiếp Phong. Tuy Nhiếp Phong có ác thú phía trước nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, trong ánh mắt càng toát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, tựa hồ không sợ con hổ lớn sông băng kia!

Nguyên nhân khí tức lẫm liệt của hắn, Bàng Nhiên cự hổ cũng bị thần sắc chấn nhiếp, không thể động dậy được!

Lúc này thời gian phẳng phất như ngừng lại, người và hổ vẫn giăng co như bàn thạch, khẩn trương như sắp nứt...

Bỗng dung, trên đỉnh một gò tuyết trắng thoáng hiện, Nhiếp Phong ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi kinh ngạc!

Cự hồ trên sông băng kia thấy tâm thần Nhiếp Phong hơi thả lỏng, lập tức phát ra một tiếng gầm thét, mở ra miệng to như chậu máu, cắn thẳng về phía Nhiếp Phong, nhưng Nhiếp Phong phản ứng còn nhanh hơn hẳn, vội lùi lại mấy bước liền né tránh thể đánh, miệng vẫn la hét: “Đừng tới đây nha!” Giọng nói tuy gấp, nhưng lại mang theo ý thương hại vô hạn.

Đáng tiếc cự hồ kia không hiểu Nhiếp Phong nói chuyện, ngay trong chớp mắt, ánh sáng trắng trên Tuyết Khâu lại lóe lên, một thân ảnh cao lớn đã nhảy từ trên đỉnh Tuyết Khâu xuống. Trong tay người nọ nắm một thanh đại đao bạch quang lập lòe, theo đà phóng xuống, một đao chém thẳng xuống đầu con cạp!

“Bốp” một tiếng! Đầu hồ to lớn bỗng bị thanh đại đao ngang cổ này phá xuống, máu tươi đỏ thẫm từ ngoài cổ bắn nhanh ra, phảng phất một dải lụa đỏ thẫm, hắt đầy về mặt Nhiếp Phong, đầu hồ kia lặn nhanh xuống đất liền. Nhiếp Phong ngẩn ngơ, sau đó mặt lộ vẻ đau thương, quay về phía đầu hồ nói: “Thật xin lỗi, ta không cứu được ngươi...”

Hóa ra hẳn vừa vặn hét lớn lên với con hồ kia, không phải sợ nó hung mãnh, chỉ vì sợ nó bị chém giết nên mới lo lắng như thế, nhưng tiếc là trước sau vẫn không thể cứu được nó.

***

Máu hồ lập tức chảy khắp tuyết, nhất thời hòa thành một con đường máu trên tuyết, là không chống nổi huyết hồ hong nóng kia, hay là do trái tim Nhiếp Phong nóng rực?

Gã cao to cầm đao vẫn quay lưng về phía Nhiếp Phong Trác Lập, đao trong tay hẳn vẫn đang nhỏ máu!

Một đao thật hung ác! Tâm một hán tử thật độc ác!

Đao là Tuyết Âm! Người là Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Phong kinh ngạc nhìn bóng lưng Nhiếp Nhân Vương, mặc dù không nhìn thấy dung mạo hẳn, nhưng cũng có thể cảm thấy sát khí của hắn còn nặng hơn trước!

Đột nhiên, Nhiếp Nhân Vương cầm tuyết xuống mặt đất, nâng cái đầu hồ lên, đổ máu hồ xuống cổ, uống đến sung sướng!

Chỉ riêng khí khái của Sát Hổ và con hổ uống máu đã đủ khiến thể nhân ngấn ra.

Nhiếp Phong chỉ cau mày không nói gì, hắn đã sớm quen với tình cảnh máu me thế này, bất quá trong lòng lại lo lắng.

“Không ngờ một năm không thấy phụ thân, hắn lại điên hơn trước nhiều, cứ tiếp tục như vậy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi...”

Đang lo lắng, chợt nghe Nhiếp Nhân Vương trầm giọng nói: “Vừa rồi vì sao ngươi phải tránh, có sợ con súc sinh kia không?”

Nhiếp Phong thấy hắn bỗng nhiên giống nhau, tâm thần không khỏi chấn động, nhưng vẫn trấn định đáp: “Hài nhi tuy là lui, nhưng cũng không phải sợ nó!”

“Nói nhảm! Nếu không sợ, vì sao phải lui?”

“Chỉ cần cha ra tay, cự hổ phải chết không thể nghi ngờ. Hài nhi sao phải sợ hãi? Chỉ là...” Nhiếp Phong dừng một chút.

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là đao thể của phụ thân còn mạnh mẽ hơn hổ, nếu hài nhi không lui, chỉ sợ...”

Nhiếp Phong nói lấy nơi này, Nhiếp Nhân Vương không đợi hắn nói nữa, trước tiên tự cười ha ha điên cuồng nói: “Tốt! Phụ mẫu hơn hổ! Nói rất hay! Nói rất hay!”

Nói xong hắn quay đầu lại, cuối cùng Nhiếp Phong cũng thấy rõ mặt phụ thân!

Chỉ thấy Nhiếp Nhân Vương tóc tai bù xù, trên mặt nổi gân xanh, đôi mắt hung ác hơn hổ! Mạnh hơn hổ! So với hổ còn ác hơn!

Đây chính là Nhiếp Nhân Vương từng trải sau khi nhà tan vỡ!
Đây chính là Nhiếp Nhân Vương trải qua năm năm đau khổ!
Đây chính là Nhiếp Nhân Vương sau vô số lần giết chóc điên cuồng!
Đây chính là Bắc Âm Cuồng Đao chân chính - Nhiếp Nhân Vương!

Chương thứ tư quỷ đang khóc

Chúng sinh ắt phải chết.

Nhưng rốt cuộc chúng sinh đã chết ở đâu?

Một trong năm kinh lễ ghi nhớ từng trải, sau khi chúng sinh sinh tử tất cả đều quy thổ vi “Quỷ”.

Phật nói, chúng sinh sau này nhất định phải đầu sinh Lục Đạo, một đạo trong đó, viết: Quỷ.

Bởi vậy có thể biết, “Quỷ” vốn xuất phát từ người, nhưng người lại sợ quỷ, thậm chí còn sợ hơn hổ.

Kỳ thực, có phải là thứ đáng sợ như truyền thuyết không? Chẳng lẽ nó đáng thương? Đáng thương?

Làm một thời điểm sống không bằng chết, hấn tình nguyện tiếp tục làm người? Làm hổ? Hay là làm quỷ?

Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn gương mặt hung bạo của Nhiếp Nhân Vương, giờ phút này mặt hấn như một con thú điên giương nanh múa vuốt, như muốn cắn nuốt tất cả vạn vật trong thế gian, xé nát. Hủy diệt!

Lại nhìn tuyết uống, cũng đang tản ra quang mang giống như chủ nhân nó, nó không cần ôm hận, đao phong của nó đã uống no máu, máu huyết trong tuyết!

Nhiếp Phong cảm thấy trong mắt phụ thân có một cỗ hận ý không cách nào tưởng tượng nổi, thế nhưng chưa kịp suy nghĩ kỹ thì một trận gió Bắc lạnh thấu xương xẹt qua, cuốn theo tuyết bay đầy trời về phía thân thể nhỏ bé của y.

Mặc cho ý chí gã kiên định thế nào, nhưng sinh mệnh nho nhỏ, làm sao chống lại được thiên uy? Dưới phong tuyết chém, Nhiếp Phong không khỏi run rẩy mà run rẩy.

Nhưng Nhiếp Nhân Vương trước mắt tuyết đối sẽ không tùy ý chém giết, hấn chỉ giết vạn vật! Lúc này, tuy quần áo trên người hấn mỏng manh, nhưng trong gió lạnh thấu xương, ý chí đôi mắt lạnh lùng lộ ra so với hổ càn ương ngạnh hơn. Hấn lạnh lùng nhìn Nhiếp Phong, đột nhiên giơ cao chén tuyết, hung hăng mở bụng hổ thi kia!

Máu tươi nóng rực vẫn còn chưa lạnh, Nhiếp Nhân Vương một tay đào lên trái tim trong lòng hổ, nghiêng đầu lớn tiếng nói với Nhiếp Phong: “Huyết tinh có thể ấm áp dạ dày, đừng run rẩy, ăn vào!”

Tâm hồ còn đang chảy máu, tâm mạch quán lấy, cũng giống như trái tim đang đập nhanh vậy, hận không thể cùng với Nhan Doanh Thiên cả đời. Đáng tiếc tình thâm duyên vô hạn, tâm ý liên miên hóa thành gông cùm xiềng xích, không thể nào thoát ra được!

Nhiếp Phong đã quen với trường hợp máu tanh, bộ lông mi cong vút đầy máu, nhìn thấy cũng phải sồn tóc gáy, vội vàng lắc đầu nói: “Hài nhi không thích máu tanh!”

Nhiếp Nhân Vương chợt nghe thấy nhi tử từ chối ăn, hai mắt trợn trừng, hừ lạnh một tiếng, giận dữ vận chân đá lên tuyết đọng trên mặt đất, mãnh liệt bắn lên mặt nhi tử!

Nhiếp Phong chỉ bị băng tuyết làm cho choáng váng đầu óc, Nhiếp Nhân Vương thừa thế bắt lấy tóc dài của hắn kéo mạnh về phía sau. Nhiếp Phong bị ép cho đầu nhỏ ngửa ra sau, cha hắn không khỏi đồng ý, đành cứng rắn nhét viên hồ tâm kia vào miệng nhỏ của hắn!

Nhiếp Phong gấp gáp muốn ngậm miệng không tiếp, Nhiếp Nhân Vương quát: “Ăn qua hồ tâm, là con người cứng rắn của Thiết Tiêu, không sợ gió thổi tuyết đánh, ăn mau!”

Nhưng mà hồ tâm to lớn, cho dù là đại nhân cũng không cách nào nuốt xuống được, huống chi chỉ là một tiểu hài tử? Chỉ một thoáng, Nhiếp Phong bị hồ tâm nhét cho không thở nổi, miệng đầy máu!

Hồ huyết tanh hôi vô cùng, Nhiếp Phong nôn mửa một hồi, ngay cả Hồ tâm nhét được một nửa cũng nhả ra!

Nhiếp Nhân Vương nhìn thấy hồ tâm rơi xuống đất, hai hàng lông mày dựng thẳng, hét lớn: “Tiểu tử, quả nhiên ngươi chẳng biết điều, lại xem tâm can như phế chó!”

Nhiếp Phong nghe nàng đề cập đến Nhan nhuận, không khỏi chua xót. Đúng vậy! Cha hắn vì mẹ vứt bỏ tất cả, tình ý đối với nàng, đúng là không chút cảm kích!

Trong Nghệ Thần, năm người Nhiếp Nhân đột nhiên phóng người lên, tay cầm tuyết ống hiển hách đánh về phía Nhiếp Phong, dùng bí quyết nhị quyết Ngạo Hàn Lục Quyết – “Băng Phong Tam Xích!”

Ngạo Hàn Lục Quyết, mỗi quyết đều chứa sát ý ác liệt, trong đó “Băng Phong Tam Xích” càng là dùng đao pháp sở tán hàn khí phong tỏa động tác đối thủ, tiếp theo liền mặc cho chém giết, tàn sát, uy lực kinh người!

Nhiếp Phong chỉ thấy bạch quang trên đầu chớp động, tuyết uống chưa đến, lưỡi đao hàn khí đã tới trước, băng phong ba thước tỏa ra hàn quang chói mắt, người thường nhìn thấy — mất lạnh!

Thân thể phát lạnh!

Tâm băng băng!

Cả người Nhiếp Phong như bị đông cứng, không thể động đậy, chỉ có ánh mắt trơ mắt nhìn Nhiếp Nhân Vương bỏ xuống mình!

Lại hóa ra đao này của Nhiếp Nhân Vương không phải muốn lấy mạng nhỏ của hắn, đao kinh lướt qua xiêm y, trên người Nhiếp Phong không có nửa phần vết đao, quần áo trên người bỗng nhiên theo gió mảnh vụn!

Nhiếp Phong kinh ngạc, hắn từng bâng quan quan phụ thân luyện đao, hiểu rõ đao pháp của hắn xưa nay cực kỳ hung tàn, nào ngờ dùng kinh lực vừa đúng sai, cũng đạt tới cảnh giới siêu phàm rõ ràng. Trong thiên hạ hiện giờ, nếu bàn về đao pháp, ai có thể vượt qua hắn?

Nhiếp Nhân Vương vừa chạm đất, vừa cười khà khà nói: “Bây giờ gió tuyết đầy trời, ngươi lại không còn mảnh vải, nếu còn không ăn trái tim hổ kia, ta thấy ngươi vẫn có thể cậy mạnh bao lâu? Ha ha...” Dứt lời cười điên cuồng.

Trong tiếng cười điên cuồng, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng “Ô ô”, nhưng thấy trong động có mấy con hổ nhỏ đang bò ra.

Đám tiểu hổ phát hiện hổ thi trên mặt đất, vội vàng chạy về phía thi hổ kêu gào. Nhiếp Nhân Vương thoáng nhìn qua vài con hổ con, lập tức mất lộ hung quang, tay cầm đao nhanh chóng xiết chặt. Nhiếp Phong kinh ngạc thấy sát ý của phụ thân dâng trào, thậm chí không ổn... Nhiếp Nhân Vương giật mình nhảy lên, kêu lên: “Trảm cỏ phải nhổ tận gốc!” Nói xong lại chém vào tay mấy con hổ nhỏ!

Ngay lúc này không được phát ra, một cỗ khí kinh lạnh lẽo từ phía sau đánh tới, Nhiếp Nhân Vương trong lòng sùng sốt, vội vàng thu đao đón đỡ.

“Keng” một tiếng! Tới và kinh lực bắn ra trên lưỡi đao trắng như tuyết, nhưng chỉ là một quả cầu tuyết nhỏ do Nhiếp Nhân Vương ném tới. Nhiếp Phong đã nhanh chóng lướt ngang trước mặt tiểu hổ, giơ tay ngăn cản: “Cha, đừng giết chúng!”

Nhiếp Nhân Vương cảm thấy vừa rồi đúng lúc quả cầu tuyết mang theo nội lực đặc biệt đánh tới, kinh ngạc nói: “Hảo tiểu tử! Không ngờ người chỉ học trộm, đã học được nội lực như vậy! Nhưng chỉ bằng chút đao hạnh nhỏ bé của người, làm sao tới quản chuyện của lão tử được?”

Nhiếp Nhân Vương vừa nói vừa giơ chưởng muốn tát Nhiếp Phong. Nhiếp Phong vì an nguy của mấy con hổ con kia mà giơ tay nhắc chân, trên cánh tay nhỏ đầy áp nội khí. Trong lúc nhất thời, hai cha con hấn giống như hai kẻ thù đang giằng co.

Nhiếp Nhân Vương giận không kìm nổi, quát: “A, người ăn tim báo mật gấu, dám ngăn cản ta?”

Nhiếp Phong vẻ mặt bất đắc dĩ, cầu khẩn nói: “Cha, chúng nó chết là bạn thân, xin người tha cho chúng nó một lần đi!”

Nhiếp Nhân Vương nói: “Phì! Trên đời này đều là súc sinh bội tín nhẹ dạ thừa vâng, cầm thú càng là vô hành! Tất cả đều đáng chết!”

Nhiếp Phong đang định mở miệng khuyên bảo, không sợ bấp chân đau nhức, định thần nhìn lại, thì ra đám tiểu hổ kia tận mắt thấy cự hổ chết thảm, không biết rõ trong đó thế nào, gặp người liền cản, đùi phải Nhiếp Phong lập tức bị cản một cái!

Nhiếp Nhân Vương cười ha hả nói: “Xem đi! Tất cả súc sinh này đều giống người, vong tình phụ nghĩa như mẹ người, hôm nay người hậu đãi bọn chúng, một ngày nào đó bọn chúng sẽ cản trả người!”

Nhiếp Nhân Vương nói một câu, trái tim Nhiếp Phong lập tức đau đớn như co quắp! Hấn không phải vì đám Tiểu Hổ kia báo thù mà cảm thấy đau lòng, mà là thương tiếc vận mệnh của phụ thân!

Trên đời này có một loại hận thù, gọi là ” hồi hận”! Khi một người bị mình thích nhất vứt bỏ, thậm chí phản kích phản kích, trong lòng có thể nào không hồi hận? Có thể nào không hận?

Hắn từng cố tình bắt nàng ta bệnh vực sủng ái nàng ta như thế, cho đến cuối cùng nàng ta lại ép hắn ta hận nàng!

Thật sự là không hồi hận được lúc trước, chỉ mong kiếp này kiếp này, xưa nay chưa từng yêu nàng!

Chỉ hy vọng kiếp này kiếp này...

Hồi hận, khiến Nhiếp Nhân Vương khó mà không chế được! Hận, càng khiến Nhiếp Nhân Vương giận chó đánh mèo lên vạn vật trong thiên hạ.

Hồi hận đốt lòng, Nhiếp Nhân Vương lại không lưu tình với nhi tử, hắn ta đột nhiên vận chân đá một cái về phía nhi tử!

Một cước lực quán thiên cân này, Nhiếp Phong căn bản không thể né tránh, “Đùng” một tiếng vang thật lớn! Đứa nhỏ lập tức bị Nhiếp Nhân Vương đá bay ra ngoài, ngã xuống đất lộn nhào vài vòng mới ngừng, bị thương không nhẹ!

Nhiếp Nhân Vương hét lớn: “Trong thiên hạ không ai ngăn được lão tử!” Tiếp đó giơ cao tuyết uổng, lại bỏ về phía mấy con hổ con!

Nhiếp Phong cố nén đau đớn mà hô to: “Cha!”

Nhưng mà, trong thiên hạ, ai có thể ngăn được một đao vô tình chí tuyệt này của Nhiếp Nhân Vương?

Không có người!

***

“Xoạt xoạt” mấy tiếng! Mấy con hổ con lập tức bị chém thành mảnh nhỏ, một cái đầu lâu trong đó lăn đến trước mặt Nhiếp Phong chỉ vài tấc, ánh mắt tiểu Hồ vẫn chưa khép lại, xem ra nó còn trẻ hơn Nhiếp Phong...

Đến trình độ này, Nhiếp Phong đã hết cách, một giọt nước mắt dọc theo khuôn mặt của hắn nhỏ ra tới đôi mắt của Tiểu Hồ. Mắt hổ lập tức khép lại, như cảm nhận được trái tim từng kiệt lực cứu giúp của hắn, dù chết cũng không tiếc!

Lệ nóng, tâm càng nóng!

Nhiếp Phong hết sức lao lực, một hơi không thể tiếp được, máu tươi từ trong miệng phun ra “Rầm rầm”, cuối cùng cũng bất tỉnh.

Trước khi hôn mê còn nghe được tiếng cười tàn khốc của Nhiếp Nhân Vương điên cuồng.

” ngã xuống nhất định phải tự mình đứng lên, không ai có thể giúp ngươi, ngay cả lão tử ngươi cũng không giúp ngươi!”

Thế nhưng, Nhiếp Nhân Vương thì đã sao?

Y đảo mắt mà đảo, liệu có thể đứng lên lần nữa được không?

Gió tuyết vẫn gào thét như trước!

Gió tuyết lạnh lẽo không ngừng đánh vào người Nhiếp Phong, sớm đã chôn nửa người hắn trong tuyết, nhưng hắn vẫn cảm giác chưa phục. Nếu cứ tiếp tục như vậy, máu huyết hắn ắt ngưng kết thành sương, mạng nhỏ khó giữ được!

Nhiếp Nhân Vương cũng đã ngồi vào trong động huyết của con hổ to lớn kia, hơn nữa còn nhóm một đống lửa nhỏ. Một nhà cự hổ đã mất mạng trên tay nó, đương nhiên cũng là tu hú chiếm cứ!

Cửa động cách Nhiếp Phong gần hai thước, cũng không xa, nhưng Nhiếp Nhân Vương tuy thấy nhi tử gặp nguy hiểm sớm muộn, thủy chung vẫn thờ ơ, hờ hững như cũ, chỉ là lấy tuyết uống thịt hổ thi nướng, xem ra rất chuyên tâm.

Hắn thật sự tâm ngoan với con trai ruột, hay là điên cuồng trong lòng, muốn nhìn xem Nhiếp Phong có bao nhiêu năng lực?

Nhiếp Phong không để hắn chờ lâu, đôi tay nhỏ bị tuyết bao phủ bỗng nắm chặt thành quyền. Hắn không vì vậy mà chết, hắn rút cuộc tỉnh lại.

Nhiếp Phong lập tức ngửi được mùi thịt nướng từ cửa động truyền đến, lúc này hắn đang đói lạnh, nếu như còn không có thứ gì vào bụng, chắc chắn sẽ chết tại đây không thể nghi ngờ.

Kiên cường ý chí cầu sinh, xua đuổi Nhiếp Phong đứng lên, tập tễnh bước vào cửa động.

Trong hang hồ đang có một con dã thú đáng sợ hơn mãnh hổ chờ đợi hần!

Nhiếp Nhân Vương Phủ thấy nhi tử tiến lên, hai mắt thoáng hiện một cổ quang mang khác thường, là khen ngợi? Hay là ánh phản chiếu trong ánh lửa?

Xem ra sắc mặt hần ta không còn dữ tợn như lúc trước nữa, sau mỗi lần giết chóc, cảm xúc của hần ta đều bình phục.

Nhiếp Phong ngồi gần đồng lửa, vừa xoa tay vừa trút giận, ý đồ muốn sưởi ấm.

Lúc này hần mới phát giác Nhiếp Nhân Vương hóa ra đã mang bốn xác hồ vào, da hồ cũng bị lột sạch, đầu hồ thì ở lại ngoài động. Nhiếp Phong càng phát hiện cái chân đang cho tuyết uống nước nướng ăn rõ ràng là một chân, một chân của tiểu hồ!

Trong lòng Nhiếp Phong không khỏi rầu rĩ, tuy Vân Mãnh hồ thềm ăn thịt người và súc vật, nhưng ở trong vùng đất băng thiên tuyết địa này, làm sao lại có người cho mấy con hồ tàn hại này chứ? Kỳ thực chúng không cần chết thảm.

Tâm linh nho nhỏ chợt cảm thấy, nếu vừa rồi hần mạnh hơn Nhiếp Nhân Vương, những con hồ này sẽ không cần chết thảm vô tội. Không sai! Chỉ cần hần mạnh hơn Nhiếp Nhân Vương...

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Nhân Vương lật một tấm da hồ lên trên đỉnh đầu hần, nói: “Mặc nó lên!”

Nhiếp Phong như lời khoác lên da hồ, chợt cảm thấy ấm áp không ít.

Nhiếp Nhân Vương lại nhặt trái tim của tên Nhiếp Phong từng nhả ra kia, đưa cho nhi tử nói: “Không muốn chết cóng ăn hết nó!”

Dứt lời trên mặt lộ ra một tia nhe răng cười thâm dò.

Hồ Tâm chưa được lửa nướng, vẫn tanh hôi vô cùng. Nhiếp Phong không nói gì mà nhìn trái tim hồ kia, hoắc mắt nhận lấy, ăn một miếng lớn mạp mẩu.

Thấy con trai không chút cân nhắc liền ăn trái tim hồ, vẻ mặt Nhiếp Nhân Vương thoáng chốc đầy thất vọng, khinh thường

nói: “Xì! Thật uất ức! Vừa rồi không phải ngươi thà chết cũng không được ăn, bây giờ vì sao lại đòi ý? Ngươi sợ chết?”

Nhiếp Phong hỏi ngược lại, lại ăn toàn bộ tinh quang Hồ Tâm, tiếp đó chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt tròn trịa nở rộ một cỗ quang mang lẫm liệt, không kém hơn hai mắt Nhiếp Nhân Vương, nói: “Sai!”

Một chữ “Sai”, Nhiếp Nhân Vương không khỏi cười lạnh một tiếng.

Nhiếp Phong nói: “Ta ăn tim cạp, chỉ vì ta biết mình tuyệt đối không thể chết, một ngày nào đó, ta sẽ mạnh hơn ngươi, ta muốn đánh bại ngươi, ngăn cản ngươi lại điên cuồng giết chóc!”

Một ngày kia lại gặp nhau?

Nhiếp Nhân Vương ngẩn ra, hẳn ta không ngờ nhi tử nhỏ tuổi lại dám nói năng hùng hồn như vậy.

Hắn làm sao có thể nghĩ đến Nhiếp Phong tuy tuổi gần mười một, nhưng sau khi gia phá năm năm nay đã lang bạc kỳ hồ, sớm đã khiến hắn hiểu được những thứ mà rất nhiều hài tử bình thường học không hiểu.

Khi các đại nhân đều ích kỷ không chịu trách nhiệm, vì yêu ghét hay thống khổ của bản thân mà xem nhẹ con mình, như vậy, cũng chỉ có thể bị buộc phải nhanh chóng lớn lên, vừa phải sống lại.

Lệ ý trong mắt Nhiếp Phong không giảm, tiếp tục nói: “Không chỉ phải ngăn cản ngươi, ta còn muốn ngăn cản toàn bộ người vô tội trong thiên hạ lạm sát!”

Lời này mới là thực sự chí khí, bản sắc nam nhi chân chính! Nhiếp Nhân Vương nghe xong nhất thời vui vẻ, tiếng cười điên cuồng vang vọng đất tuyết, nói: “Tốt! Không hổ là con trai của Bắc Âm Cuồng Dao, có gan!”

Ai ngờ Nhiếp Phong quật cường nói: “Không! Ngươi không phải cha ta! Cha ta sớm đã cùng mẹ chết chung rồi!”

Câu nói này như châm trúng máu, Nhiếp Phong nói cũng đau lòng.

Đúng vậy! Năm năm trước Nhiếp Nhân Vương đúng là một người bình thường. An tại hiện trạng của phụ thân, đáng tiếc thời điểm Bắc Âm Cuồng Dao tái sinh, cũng chính là ngày Nhiếp Nhân Vương tái sinh! Phụ thân Nhiếp Phong đã sớm ôm hận mà kết thúc!

Nhiếp Nhân Vương bị châm này hung hăng đâm trúng, lập tức lửa giận bùng lên, trong miệng như muốn phun ra lửa nóng hừng hực đốt con trai thành tro. Hắn dùng sức giật mái tóc dài của Nhiếp Phong, hận không thể đem một tay rút sạch, cao giọng tru lên: “Tiểu tử! Người nói linh tinh cái gì thế? Người dám nói lại lần nữa!”

Nhiếp Nhân Vương quát lớn như sấm, Nhiếp Phong lại không hề sợ hãi, trong lòng có chuyện không thoải mái, quả thật lập lại từng chữ: “Ta nói, cha ta đã sớm theo mẫu thân chết từ lâu rồi!”

Khó được cha con hắn vẫn nhớ mãi không quên dung nhan, bên miệng còn không ngừng nhắc nhở nàng, mặt đẹp, mặc dù bội tình vứt bỏ hắn đi, lại thường xuyên “Trên bảng có tên”, thực sự là âm dung tựa hồ đối với hai người bọn họ thương tổn rất sâu.

Nhiếp Nhân Vương nghe Nhiếp Phong đề cập, tức giận thêm, vốn lúc này phát tác, nhưng hắn thì không!

Khuôn mặt xưa nay đầy thú tính của hắn lập tức biến thành màu đỏ trận thanh, trận trận bạch, hiển nhiên bị kích thích, trong đầu bình phục một lần nữa nổi sóng chập trùng, đột nhiên hút tuyết vào mặt đất, người cũng cụt hứng quỳ rạp xuống, cả người thất thường, trong miệng lầm bầm: “Không tệ, Nhiếp Nhân Vương đã chết, Nhiếp Nhân Vương đã chết...”

Nói xong, giọng nói đã dần nghẹn ngào, thần thờ rơi lệ.

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy thân sắc lão phụ cực kỳ rối loạn, ánh mắt trở nên ngốc trệ, hỗn độn không chịu nổi, tự cảm thấy mình vừa mở miệng đúng là nặng một chút, tâm tình áy náy đột nhiên sinh ra, liền tiến lên vỗ vai Nhiếp Nhân Vương, khẽ gọi một tiếng: “Cha...”

Nhiếp Nhân Vương lại không hề có cảm giác gì, tiếp tục lầm bầm lầu bầu, ngã vào trong vực sâu hồi ức.

Qua năm năm, Nhiếp Nhân Vương vẫn luôn sinh người không nên tới gần. Nhiếp Phong lần đầu tiếp cận lão phụ như vậy, lòng bàn tay của hắn có thể cảm thấy thân thể phụ thân nóng rực như lửa đốt, đủ thấy máu của hắn cũng không lạnh. Ở sau lưng hắn tử nhiệt huyết này rốt cuộc biến thành cuồng ma máu lạnh khát máu nào?

Hắn quá rõ ràng, làm cho phụ thân trông bộ dáng như vậy là không cách nào thoát khỏi, thống khổ sâu tận xương tủy, là thống khổ!

Nhiếp Nhân Vương thống khổ, Nhiếp Phong quả thực cảm động lây, bởi vì, y cũng là một trong những người bị bao dung vất vả!

Hắn nhớ mẫu thân tới mức nào, khi nhớ lại cảm giác ấm áp mà nàng từng ôm lấy mình trong lòng, trái tim của hắn thoáng chốc liền quặn đau!

Thống khổ năm năm dài khiến hắn tăng tốc độ lớn lên, thống khổ năm năm dài khiến hắn không thể không lĩnh ngộ một chút nhân tính!

Nghĩ tới đây, hai hàng lệ đã chảy dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn.

***

Nhiếp Phong bình tĩnh nhìn Nhiếp Nhân Vương ngày càng khô bạc, nhìn số người đi qua. Lão phụ đang chờ đợi, con mắt trong suốt đột nhiên toát ra sự thông thấu lý tưởng, thấu hiểu hết thấy thế nhân gian thống khổ, một loại giao hoạt gần như thông suốt từ bi.

Nhiếp Nhân Vương còn đang thì thào nói nhỏ, bỗng dừng ngẩng đầu lên, thần sắc hoang mang cất giọng tự hỏi: “Nhiếp Nhân Vương đã chết, như vậy, ta... là ai? Ta là ai? Rốt cuộc ta là ai?”

Nhiếp Phong thấy hai mắt lão phụ dâng lên một cơn điên khiến người ta kinh hãi, gân xanh trên trán nổi lên dữ dội, bỗng nhiên dùng đầu đánh vào vách động làm huyết hoa văng khắp nơi. Nhiếp Phong cảm thấy không ổn, đang muốn lùi kéo phụ thân, ai ngờ Nhiếp Nhân Vương đột nhiên lại ngóc đầu lên, ngửa mặt lên trời điên cuồng cười lớn nói: “Ha ha! Ta nhớ

ra rồi! Ta là Bắc Âm Cuồng Dao, giết hết cuồng đao của thiên hạ! Giết! Giết! Hôm nay ta lập tức đi giết!”

Trong tiếng la giết, Nhiếp Nhân Vương kéo tuyết uống từ dưới đất lên, thú tính lao ra ngoài!

“Phụ thân.” Nhiếp Phong khóc lóc kêu to, Nhiếp Nhân Vương há lại để hấn tùy tiện kêu dừng?

Nhiếp Phong trong tình thế cấp bách, vội vàng đứng lên đuổi theo, thế nhưng thân thể nguyên khí chưa khôi phục, chạy không thoát vài bước đã lão đảo té sấp xuống mặt đất, ngất đi!

Đêm, sâu không lường được.

Đêm trong tuyết càng sâu không lường được, quỷ dị chia thành trắng đen.

Băng tuyết vẫn phiêu đảng không phân biệt được giữa ngày và đêm. Trong tiếng gió gào thét, dường như có một vài tiếng gào thét xen lẫn như đứt quãng, giống như quỷ khóc.

Trong đó có một con quỷ không nhà để về, thân thể đáng thương.

Tiếng hét như khóc như kể, Nhiếp Phong bị những âm thanh này làm tỉnh lại.

Màn đêm đen kịt trước mắt, Nhiếp Phong nỗ lực đứng lên, chậm rãi đi tới gần cửa động, chỉ thấy trước mặt đều là gió tuyết, Nhiếp Nhân Vương đã chẳng biết đi đâu!

Nghe chân tâm một chút, những tiếng gào khóc đứt quãng kia đúng là tiếng khóc, vô cùng thê lương, cũng không rõ là nam hay nữ? Là người là quỷ? Chẳng lẽ bốn con hổ kia hóa thành bốn Hổ hồn, vì cái chết thảm mà oán hận khóc lóc?

Nhiếp Phong càng nghe càng thấy trong lòng rét lạnh, vội dùng Băng Tâm Quyết thu nhiếp tinh thần, nội tâm như kết một tảng băng mỏng. Hấn lắng lắng nghe, một trái tim như đang gào thét trong gió tuyết, tìm kiếm...

Đây chính là điểm đặc biệt của Băng Tâm Quyết, vô luận là hoàn cảnh gì, đều có thể ổn định tâm thần, yên lặng nghe động tĩnh của vạn vật. Đáng tiếc Nhiếp Nhân Vương tập Băng Tâm Quyết này đã hai mươi năm, đã sớm không còn băng thanh, sao lại có thể không sợ trời đất? Cho dù kiên trì bền bỉ?, Cũng

là tiền cảnh không lớn, nhưng Nhiếp Phong ít tập pháp quyết này, tăng thêm thiên tư thông minh, nếu chỉ luận tu vi Bằng Tâm Quyết, thực so với cha hắn chỉ có hơn chứ. Cho dù là tuyết thể cao thủ, cũng chưa chắc có thể nghe thấy phong tuyết như Nhiếp Phong đang gào thét.

Đột nhiên, tai nhỏ Nhiếp Phong khẽ động, hai chân đứng thẳng theo tai, đi đến chỗ cao trên mặt tuyết, giống như đã phát hiện ra chỗ khóc.

Bởi vì bị thương trong người, Nhiếp Phong không thể nào đi quá nhanh. Chẳng qua đi được hơn mười trượng, không thấy được bốn đầu hổ của Nhiếp Nhân Vương bị bỏ ngoài động, cũng không biết bị tuyết đọng bao phủ, không phải bởi vì... Trong lòng đột nhiên thấp thỏm bất an!

Như vậy lại đi hàng trượng lộ trình, càng đi càng cao, trên mây đạt đỉnh tuyết lĩnh, bốn bề lại che kín còn cát tuyết to nhỏ. Nhiếp Phong dừng chân tại một cồn núi tuyết cao chừng ba trượng, bởi vì hắn đã có thể nghe rõ, tiếng khóc vẫn truyền đến từ sau gò tuyết này.

Nhiếp Phong tò mò, tận lực buông lỏng bước chân tiến đến sườn Tuyết Khâu. Sau đó, gã nhìn thấy một màn kỳ cảnh rộn người!

Nguyên lai không có hổ quỷ khóc thút thít! Phía sau Tuyết Khâu, chỉ thấy bốn đầu hổ của Nhiếp Nhân Vương bị chém xuống, xếp chỉnh tề trên mặt tuyết, trước đầu hổ đang có một người quay lưng về phía Nhiếp Phong ngồi xếp bằng.

Trong gió tuyết tung bay, người này còn đang chuyên tâm thút thít nỉ non, ngay cả Nhiếp Phong cũng không phát hiện, trong lòng Nhiếp Phong ngẩn ra, trên đời này vậy mà còn có người giống Nhiếp Nhân Vương, một mình ẩn cư nơi băng thiên tuyết địa không một ngọn cỏ này!

Người này quần áo trên người cũ nát dị thường, mảnh vải tung bay trong băng tuyết, tựa như cờ xí, mái tóc tán phát không khiến Nhiếp Nhân Vương tán phát đặc mẽ, sợi tóc dài hơn, càng tán hơn, cả người như một con lệ quỷ!

Nhiếp Phong đang muốn tiến lên trước một chút, nhưng lại đạp mạnh vào vũng tuyết, “Bịch” một tiếng, đợi muốn rút

chân trở lại, người nọ lập tức giật mình, cũng không quay đầu lại nhìn người tới là ai, thân hình nhanh chóng chuyển động, tia chớp biến mất trong gió tuyết!

Nhiếp Phong hơi ngẩn ra, thân pháp người này nhanh chóng tuyệt, không ngờ được tại đây hoang vu tuyết địa lại có dị nhân này!

Hắn không có đuôi, chỉ là từ từ hướng bốn cái đầu hồ kia đi đến, phát hiện mỗi một đầu hồ đều cắm vào một đoạn gỗ mục nát không chịu nổi. Phía trên khúc gỗ, thỉnh thoảng lẩy huyệt thư viết “Đại miêu”, “Nhị Miêu”, “Tam miêu”, “Tứ miêu”, “Tứ miêu” tám chữ đỏ tươi!

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy giật mình, đây là hồ huyết? Hay là máu người?

Người này lại xem hồ là mèo! Tình cảnh khủng bố trước mắt, Nhiếp Phong càng cảm thấy hiếu kỳ, vì vậy lại tĩnh tâm vừa nghe, không bao lâu sau, liền nghe ra người này ẩn nấp ở sau một cồn cát khác ngoài hai trượng.

Hắn từ từ đến gần, vừa đi vừa nghe, phát hiện người này không hề cử động chút nào. Dường như hắn cho rằng Nhiếp Phong chỉ là một đứa trẻ, căn bản không cách nào biết gã đang ẩn thân nơi nào, bởi vậy mà đứng yên bất động trên bãi tuyết!

Nhiếp Phong duy nhất đe dọa người kia, đặt bước chân lên chỗ nhẹ nhất. Y học lén khinh công của Nhiếp Nhân Vương vốn không yếu, ngay lúc cách cồn cát quanh co mấy bước, y đột nhiên xuất kỳ bất ý, vội vàng gia tăng bộ pháp, xoay người một cái, chuyển đến phía sau gò tuyết!

Người nọ không ngờ được một đứa bé lại biết chỗ mình trong gió lớn như vậy, càng không ngờ nó lại nhanh như vậy. Đột nhiên nó lùi lại không kịp, cuối cùng lại để cho Nhiếp Phong nhìn thấy toàn bộ báo!

Người nọ thấy gương mặt thật của Lư Sơn bị bóc trần, bỗng nhiên hoang mang thất thố, hú lên quái dị, vội vàng một tay che mặt, tay kia vung lên ra hiệu cho Nhiếp Phong đừng nhìn nữa, người cũng nhanh chóng lui về phía sau!

Nhưng trong chớp mắt, Nhiếp Phong đã nhìn rõ mặt người này, hắn quả thực không dám tin vào hai mắt mình nữa!

Khuôn mặt này, làm cho người ta vừa xem tim vừa đập, lại không phải là đẹp làm cho tim đập người ta đập mà là xấu đến trống ngực!

Khuôn mặt này, lò mờ chỉ là nam, nhưng gương mặt này, có thể tính là một gương mặt người?

Khuôn mặt này giống như thú, giống như dạ xoa, giống quỷ nhưng tuyệt đối không giống người!

Không thể nói là không giống người, mà là căn bản không phải người!

***

***

Khuôn mặt này giống như từng bị lửa thiêu, thối nát không chịu nổi, một số khuôn mặt như có thể tùy thời rơi xuống, đáng sợ phi thường! Mặc dù trong lòng Nhiếp Phong điên cuồng nhảy loạn không ngớt, nhưng cùng lúc đó, bỗng nhiên cảm thấy người có gương mặt này nhất định cực kỳ không dễ chịu, ai cũng không thể dễ dàng tha thứ, đi đến đâu cũng sẽ bị bài xích đến đó, khó trách người này cam nguyện sống trong mảnh đất trời đầy tuyết này!

Hán tử này một mực kìm lòng không được lui về phía sau, rốt cục thôi lui đến hai khối vách núi tuyết đọng, đã không thể lui. Nhiếp Phong thấy hán tử hoảng hốt như thế, muốn biểu lộ tuyệt không có ác ý, đang muốn tiến lên một bước giải thích, ai ngờ hán tử kia bỗng nhiên giơ chương muốn bỏ, muốn ngăn cản hán tử tiếp tục đi lại gần!

Nhiếp Phong vèn vèn dừng lại, nói: “Thúc thúc, ta cũng không có ý định mạo phạm, chỉ là... Nhất thời hiếu kỳ...”

Lý do này ngay cả chính Nhiếp Phong cũng cảm thấy gượng ép, cảm thấy mình vừa rồi mạo muội, thật sự làm tổn thương tự tôn của người này, không hận mà thương tiếc người trước mắt này.

Hán tử kia nhìn trộm Nhiếp Phong từ trong kẽ tay, chỉ thấy đứa nhỏ này mặc dù bị cản trở, nhưng cũng không e ngại rời đi, ngược lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra một mảng tình cảm thương tiếc, hán tử hai mắt không khỏi hiện lên một tia ánh mắt cổ quái khó nói nên lời!

Ngay lúc hai người đang ngơ ngác nhìn nhau, cách đó không xa bỗng dung truyền đến tiếng người, dường như có người đang tiến gần về phía này. Hán tử kia thấy có người khác, lại càng điên cuồng vọt tới phía trước, trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Nhiếp Phong thầm nghĩ, một đứa trẻ của mình ở lại cô tịch Tuyết Địa không khỏi khiến cho người ta nghi ngờ, hơn nữa người đến là thần thánh phương nào, cũng không tiện lộ diện, sau đó liền ẩn nấp sau một tảng đá lớn ngoài hai trượng.

Chỉ thấy từng nhóm bốn người, ba nam một nữ.

Cầm đầu là một nam tử tuổi hơn bốn mươi, dáng người khôi ngô, mi treo kiếm, không giận mà uy, một vẻ tôn quý phong phạm.

Người đứng thứ hai là hán tử mập lùn, nhưng mặt mày cùng nam nhân cầm đầu có chút khô khốc, hình như là huynh đệ.

Bên hông hai người đều có bội kiếm, chuôi kiếm cùng vỏ kiếm đều được chế tạo từ chân kim, vừa nhìn đã biết hệ nổi tiếng!

Một nam khác ước chừng ba mươi tuổi, mặc dù tay cầm đơn đao, một thân trang phục thợ săn, nhưng vẫn không che giấu được khuôn mặt thanh tú, mặt như ngọc, cả người xem ra mang theo bảy phần vẻ nhu nhược.

Nữ tử ăn mặc như người trong thôn đứng bên cạnh nàng lại là đẹp đến kinh người, chỉ thấy nàng mặt đỏ môi son, eo thon, thân thể mềm mại trong gió tuyết mềm mại không xương, nhìn bề ngoài cùng tuấn nam thiên tạo địa thiết cực kỳ xứng đôi, nhưng trong mắt ẩn thấy vẻ ưu sầu, tâm sự nặng nề.

Nhiếp Phong ở sau tảng đá âm thầm nhìn trộm đám người, nghĩ thầm đôi nam nữ này mặc dù cực đẹp, dù sao cũng chỉ là thợ săn cùng thôn nữ bình thường, cùng hai hán tử giang hồ đeo bội kiếm cán vàng căn bản phong mã không tương xứng, bốn người sao lại đi cùng một lần?

Mọi người vốn định đi về phía trước, lúc đi tới cách bốn cái đầu hồ năm trượng, hán tử mập mạp kia đột nhiên ngạc nhiên nói: “A? Đại ca, người xem!” Lúc nói chỉ vào bốn cái đầu hồ kia.

Hán tử khôi ngô kia nguyên lai là bào huynh người kia, không khỏi nhìn xem xét đệ gã, tức thì lông mày nhú lại.

Thợ săn mặt như quan ngọc kia lại như nhật được chí bảo tiến lên nhìn kỹ, một mặt xem còn niêm chữ huyết trên đoạn gỗ: “Đại miêu, Nhị miêu, Tam Miêu, Tứ Miêu... Không tệ! Phong đại hiệp, là nghĩa huynh ta làm!”

Những lời này của hắn là nói với hán tử khôi ngô, hán tử khôi ngô thật ra là Phong Nguyệt Môn đời thứ ba hiền hách giang hồ - Phong Thanh Ưng, hán tử mập lùn thì là đệ đệ của hắn Phong Thanh Hòa.

Phong Nguyệt môn vốn là một trong thập đại danh môn chính phái trong giang hồ, đáng tiếc thời gian đời thế dễ, đến nay đã suy thoái, sớm trở thành đại bang thiên hạ đệ nhất đại hội trong giang hồ!

Lúc này, Phong Thanh Ưng chợt hỏi hán tử mặt như ngọc kia một câu khiến Nhiếp Phong khó tin: “Nghệ Ngọc, sao ngươi lại tin tưởng người này là nghĩa huynh của ngươi - Quỷ Hồ?”

Triều Ngọc?

Quỷ Hồ?

Nhiếp Phong núp sau tảng đá khẽ giật mình tại chỗ!

Không thể tưởng được thợ săn mặt như quan ngọc trước mắt này lại có một cái tên chuẩn xác như vậy - Triều Ngọc.

Mà hán tử vừa rồi mình gặp quỷ như hồ kia, thật gọi là —— Quỷ Hồ?

Nhìn hai người một tuần bêu ra, thật sự khác biệt một trời một vực, rất khó tin được bọn họ sẽ tôn trọng quan hệ Kim Lan huynh đệ! Quả thực khó có thể tin được!

Chỉ là, phần lớn tình bạn đều hoang đường, nhiều tới mức này.

Càng khiến Nhiếp Phong khó tin vẫn còn ở phía sau.

Nghệ Ngọc đáp: “Phong đại hiệp, ta không phải đã sớm đề cập với ngươi sao? Ta cùng huynh nghĩa Quỷ Hồ vốn là thôn dân bình thường lớn lên dưới thôn ở Tuyết Lĩnh này, mười ba năm trước hắn mất tích thần bí, cho đến nửa tháng trước ta đến Tuyết Lĩnh ít thấy dấu vết săn bắn của người này, bị một đám

mãnh hổ đuổi giết thảm thảm thương., Lúc thương thể đang buồn ngủ lại thấy một người xuất hiện quát bảo đám hổ ngừng lại, sau khi tỉnh lại đã thân ở trong nhà, ta nhận ra, người kia chính là nghĩa huynh của ta, quý hổ, không biết vì sao hấn ta lại trở về.”

Phong Thanh Ứng nói: “Cho dù ngươi thật sự được huynh trưởng Quý Hổ cứu, cũng không biểu thị mộ hổ này là do nó lập!”

Nghệ Ngọc nói: “Phong đại hiệp ngươi có chỗ không biết, ngày đó khi nghĩa huynh ta quát bảo ngưng đám mãnh hổ kia, chúng nó lại thuần phục như mèo, như gặp được cổ nhân nằm sấp dưới chân hấn, cho nên ta tin tưởng con hổ này là mèo, người vì hổ lập mộ hấn là nghĩa huynh của ta không thể nghi ngờ.” Phong Thanh Ứng khẽ gật đầu, như cảm thấy có lý.

Nhiếp Phong cũng hết sức tán đồng, y từng nghe thấy tên Quý Hổ xấu xí như lệ quý kia khóc như hổ, có thể thấy người này tình thâm sâu như thế nào, cho dù là hổ lập mộ cũng không có gì lạ.

Lúc này Phong Thanh mập lùn chen miệng nói: “Ta có một nghi vấn, xưa nay mãnh hổ hung ác ăn thịt người, tại sao lại cam nguyện phục dưới chân quý hổ trở thành bằng hữu của hấn?”

Triều Ngọc giải thích: “Từ khi ta nghĩa huynh sinh ra đã có lực chỉ đạo kinh người, mười tuổi đã có thể một trao phá bách, sau khi mất tích có lẽ học được bản lĩnh bất phạm, vì vậy có thể lấy võ thuần phục mãnh hổ làm gì là lạ? Về phần vì sao mãnh hổ lại là bạn, ta nghĩ đại khái cũng bởi vì hấn trời sinh có tướng mạo xấu xí, lúc đó ta gặp mặt hấn càng ngày càng xấu, quái dị đáng thương, khả năng những con hổ kia đồng cảm với hấn, lại có lẽ nhận lầm hấn là đồng loại!”

Ngô Ngọc vừa nói vừa lộ ra một tia cười đắc ý, giống như là vui cười trên nỗi đau của người khác, tiếp theo liếc xéo nữ tử xinh đẹp bên cạnh hấn.

Cô gái kia vốn đang yên lặng không nói gì chợt thấy nụ cười của Triều Ngọc nếu như vậy thì dung nhan đột nhiên thay đổi!

Nhiếp Phong cũng cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Nếu tên Triều Ngọc này đã vì nghĩa huynh cứu giúp, cũng nên cảm ơn hần mới đúng, bây giờ ngược lại còn nói chuyện nghĩa huynh mình xấu xí, không tránh khỏi bạc tình quả ân, bất ngờ căm giận bất bình!

May mà có người bên vực bất bình, chỉ thấy trên khuôn mặt có một tia khinh miệt, lạnh lùng mỉa mai nói: “Ta cảm thấy huynh nghĩa Quỷ Hồ của người cũng không phải đáng thương thấu đỉnh, ngược lại có thể nhận được sự đồng tình của mãnh hổ, làm bạn với hổ, ít nhất gặp người không quen là tốt, có đôi khi làm bạn với người khác chưa hẳn đã là chuyện tốt!”

Cái gì gọi là gặp người không quen? Triều Ngọc là người thông minh, như thế nào nghe không ra trong lời nói của hần ta hàm ý, nhất thời khuôn mặt tuấn tú trầm xuống!

Phong Thanh Ứng đứng bên cạnh vội hướng Phong Thanh và sủng cốt, tựa hồ vì hai huynh đệ hần còn có việc ỷ vào Triều Ngọc, cố ý bảo tiểu đệ đừng có ra vẻ kích động, nhưng Phong Thanh và trong lòng có chuyện gì đó giống như bị nghẹn ở cổ họng, xông vào miệng nói: “Người là nghĩa huynh cứu người, người biết rõ chuyện này hai huynh đệ chúng ta tìm hần có ý đồ bất thiện, lại nguyện lấy một vạn lượng bạc trắng mang theo hai ta đến đây tìm hần, người làm nghĩa đệ này thật sự là rất hiếu kính với hần, thật sự là nghĩa bạc vân thiên!”

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Triều Ngọc lập tức đỏ bừng, nữ tử xinh đẹp kia ngược lại lộ ra vẻ vui mừng.

Nhiếp Phong âm thầm nghe trộm càng muốn vỗ tay khen hay, hần tử mập lùn này tuy tự xưng bất lợi đối với Quỷ Hồ, cũng vì hần nói một câu công đạo. Hần tử này ngược lại rất thẳng thắn, chỉ không biết huynh đệ hai người bọn hần vì sao phải đối địch với Quỷ Hồ?

Cùng là họ Phong, Phong Thanh Ứng thấy đệ đệ nói năng lỗ mãng, ngăn lại nói: “Nhị đệ, không được vô lễ.”

Phong Thanh lại nói: “Không phải sao? Đại ca, loại người này đúng là hết sức hiểm thấy!”

Phong Thanh Ứng nói: “Nhị đệ, lẽ nào người đã quên chúng ta vì sao mà tới đây? Chúng ta phải đi chuyện này tìm Quỷ Hồ,

sau đó thăm dò nghĩa địa chủ nhân của nó, không được làm phức tạp!”

Phong Thanh hòa nghe xong vẫn không cam lòng, nói: “Đại ca...”

Phong Thanh Ứng tức giận với Bắc Minh ngoan ngoãn mắt khôn. Hắn còn chưa dứt lời đã cướp lời: “Nhị đệ, ta hỏi đệ, đệ còn nhớ vì sao phụ thân mà chết không?”

Phong Thanh và nghe huynh trưởng đề cập đến cái chết của phụ thân, biết rõ hắn đã động chân khí, liền cúi đầu nói: “Nhớ rõ...”

Phong Thanh Ứng xanh mặt: “Thật sao? Vậy ngươi lặp lại lần nữa, cho ta biết nhiều năm qua ngươi chưa từng có nửa điểm quên lãng!”

Phong Thanh và Hưu nói: “Tám năm trước, chủ nhân của Quỷ Hồ tại võ lâm như mặt trời ban trưa, về sau chín đại danh môn chính phái còn lại liên thủ bảo Phong Nguyệt môn chúng ta liên thủ vây quét hắn, phụ thân liền dẫn dò hai ta ở lại Phong Nguyệt môn, còn mình thì xuất chiến. Một đám người đợi khi chủ nhân của Chủ Quỷ Hồ một mình đi qua núi vàng, trực tiếp chặn đánh chặn đường., Nào ngờ hắn không sợ không sợ, không phản bác liền cùng Thập đại phái tranh đấu dữ dội, ba ngày ba đêm sau, thập đại phái toàn quân bị diệt, phụ thân cũng ở trong chiến dịch này thương nặng mà chết...” Dứt lời vẻ mặt đầy trắc vọng.

Nhiếp Phong thâm nghĩ, danh môn chính phái cũng không ngoại như vậy, lấy người đông hiệp yếu, thật sự là uổng danh anh hùng hảo hán. Lại nghĩ tới chủ nhân của quỷ hồ một mình áp chế thập đại môn phái, hào khí có thể nghĩ, đáng tiếc trời cao đổ kị anh tài.

Phong Thanh Ứng nói: “Được, chỉ cần ngươi nhớ kỹ là được! Năm đó hai ta cánh chim không đủ lông, hướng hồ cừu nhân võ nghệ cao tuyệt, chỉ có khổ luyện kiếm pháp nhằm đợi hắn tự tay báo thù! Ai ngờ sấm sét giữa trời quang, tuổi tác tương đương, cừu nhân chết đi truyền khắp giang hồ. Nhị đệ, ngươi có nhớ, tám năm trước hai ta biết được hắn sau khi chết đã thất lạc cỡ nào không?”

Phong Thanh cùng Hà Điền sao quên được? Đại thù hai người bọn họ không thể tự thân báo thù người lại chết, năm đó qua đi một năm rất thê thảm. Phong Thanh Ứng tiếp tục nói: “Thật vất vả mới điều tra ra phó quý hổ tám năm trước đã về quê, cũng dò biết quê hương của nó ở đây mang, nhưng trong vòng tám năm này..., Hai ta nhiều phen tìm kiếm hạng thôn xóm này vẫn không thu hoạch được gì, không ngờ Quý Hổ Hội ẩn cư ở đây không phải là nơi người sống, may mắn Kỳ huynh đề ngoài ý muốn phát hiện hành tung của gã, khó được gã còn chạy đến báo tin! Hôm nay chúng ta cũng không phải cần phải giết quý hổ không thể được., Chỉ hy vọng từ trong miệng hắn biết chủ nhân táng thân nơi nào. Nếu cừu nhân thật sự chết, liền cầm thi thể kia trở về tế vong phụ chi linh, nếu như chưa chết, thù phụ tất nhiên không thể báo!”

Phong Thanh và Hoàng Lương rất nóng lòng báo thù, nhưng hắn vẫn hoài nghi huynh ấy sau khi tìm Quý Hổ sẽ ép hỏi như thế nào. Vô luận dùng phương pháp nào, nhất định là không nên, nếu không phải lúc nào Phong Thanh Ứng cũng lấy phụ tử bức bách, thì huynh ấy cũng sẽ không đến đây cùng hắn, huống chi trong lòng vẫn còn khinh thường Triều Ngọc này, cho nên vẫn kiên trì: “Đại ca, thù cha tất nhiên không đội trời chung, nhưng nếu dựa vào kẻ bất nghĩa mà đạt được mục đích, chỉ sợ...”

Một lời chưa dứt, chợt nghe được Triều Ngọc cười nói: “Phong nhị hiệp nói lời ấy sai rồi! Ta thấy ngươi đối với tại hạ thành kiến rất sâu, thực không thua gì vị Kỳ Nhu cô nương bên cạnh ta.”

Tốt cho Triều Ngọc! Mặc dù vừa rồi gặp phong thanh hòa khí đến đỏ mặt tía tai, không bao lâu sau hồi phục thái độ tự nhiên, mặt lộ vẻ nhẹ nhàng mỉm cười liếc xéo nữ tử bên cạnh.

Cô gái này hóa ra tên là Kỳ Nhu? Nhiếp Phong thầm nghĩ, một cái tên ôn nhu uyển chuyển thật tốt! Một người ôn nhu tốt! Nhưng Xi Ngọc nghe thấy thì chậm rãi nói: “Vị cô nương Kỳ Nhu này cùng với tại hạ là Quý Hổ Thanh Trúc Mã, tình nghĩa rất sâu đậm, từ sau khi hắn mất tích từ mười ba năm trước..., Nàng vẫn khổ hậu nghĩa huynh ta trở về. Cho nên lần này ta mang hai người các ngươi lên Tuyết Sơn này tìm nghĩa huynh ta, nàng cũng rất lạnh nhạt, đương nhiên cũng đi theo đến xem

nguyên nhân. Bất quá Phong nhị hiệp cùng nàng có chỗ không biết, hành động này của tại hạ thực có nỗi khổ khác. Ôi! Xem ra hôm nay không nói là được rồi...”

Triều Ngọc vừa nói đến đây, lập tức lắc đầu thở dài, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Kỷ Nhu vẫn luôn trầm mặc không nói, rốt cuộc cũng không kìm nén được, lạnh lùng nói: “Khổ tâm? Bán đứng nghĩa huynh cũng có nỗi khổ tâm sao?” Nàng không chỉ một người, thanh âm cũng như cực khô, trong lạnh ảm ảm ôn nhu.

Triều Ngọc ngượng ngùng cười nói: “Dương, ngươi nhớ hay không, trong thôn bảy ngày trước đã xảy ra chuyện gì?”

Kỷ Nhu ngơ ngác hỏi: “Người nói chuyện lão Lý một nhà bị giết?”

Triều Ngọc gật đầu: “Không sai! Mọi người đều biết, vợ lão Lý đã chết sớm, bản thân hán tuổi chỉ hơn bốn mươi, sáu đứa con dưới gối đều là tráng đinh khỏe mạnh, nhưng một nhà bảy người lại bị thần bí đồ sát, ruột thừa bụng, trạng chết khủng bố phi thường, thôn dân tất cả đều không biết hành hung là ai! Nhu, ngươi có biết là ai hạ độc thủ không?”

Kỷ Nhu lắc đầu, thân thể mềm mại không xương rùng mình một cái, như có dự cảm Triều Ngọc sẽ nói cái gì đó. Triều Ngọc nói: “Đêm đó trùng hợp ta muốn tìm lão Lý đánh cược vài lần, ai ngờ vừa mới đi tới cửa nhà, đã thấy cửa chính hư không, trong phòng liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, ta vội vàng theo khe cửa nhìn qua cửa., Chỉ thấy trong phòng đang có một hán tử tóc dài dùng đao chém giết lão Lý! Người nọ mặc dù lưng hướng về phía ta, ta cũng vẫn cảm thấy ý tức của hắn điên cuồng, đao trong tay lạnh hơn tuyết, bọn người lão Lý căn bản không có lực phản kháng chút nào liền bị giết sạch sành sanh, người nọ theo sát cửa phóng ra, ta hoảng sợ trốn ở trong bụi cỏ ven phòng nhìn trộm, người đoán người từ trong phòng lao ra là ai?”

Triều Ngọc nói xong nghiêng đầu nhìn kỷ nhu, khuôn mặt của nàng càng thêm tái nhợt.

Nhiếp Phong phía sau tảng đá không khỏi âm thầm suy đoán: “Dáng vẻ, điên cuồng, đao hàn trắng tuyết, người này nếu

không phải cha ta thì là ai? Ai, không thể tưởng được cha sớm hơn so với giết hổ đã ở trong thôn đồ sát một phen! Cha, cha đến khi nào mới hồi phục bản tính, cùng Phong Nhi sống một cuộc sống trước kia chứ?”

Nhớ lại mọi chuyện trước kia, tâm linh nho nhỏ không khỏi buồn bã.

Lúc này Triều Ngọc thấy Kỷ Nhu im lặng không lên tiếng, lại thấy huynh đệ Phong thị lộ vẻ tò mò, liền nói: “Các người đã đoán không đoán, ta cũng không muốn giấu diếm việc này nữa, hung thủ tàn sát cả nhà Lý là...” Hắc nói hơi ngừng, nhìn quanh về mặt mọi người, chỉ thấy cả ba đều im hơi lặng tiếng, liền nói từng chữ từng chữ: “Quỷ Hổ huynh của ta!”

Sáu chữ này vừa ra khỏi miệng, khuôn mặt trắng bệch như không còn chút máu, vẻ mặt mập mạp của Phong Thanh nổi lên sự kinh ngạc không kém gì anh họ, song ba người bọn họ đều không phải người khiếp sợ nhất, người kinh ngạc nhất chính là Nhiếp Phong!

Không, tuyệt không phải là hắc! Chỉ có Nhiếp Phong mới hiểu rõ, hung thủ máu lạnh này là cha cũ của hắc, Nhiếp Nhân Vương! Những lời Triều Ngọc nói đều là nói dối! Vì sao hắc lại vu hãm huynh của mình như vậy?

Đôi mắt sáng ngời của Kỷ Nhu đột nhiên chuyển sang xám xịt, nàng ngậy người một lúc lâu, cuối cùng mới hoảng sợ lắc đầu nói: “Không, không phải... hắc! Ta... Chờ hắc mười ba năm, hắc tuyệt đối không phải người như vậy! Ngọc, là... Nàng ta nhìn lầm rồi, là người nhìn lầm rồi...” Nàng ta lặp đi lặp lại nhiều lần nói lại những lời này, đã thấy thất thần vô chủ, tâm hỗn loạn!

Triều Ngọc nói: “Dương, ta cũng không muốn đây là thật, nhưng sự thật lại bày ngay trước mắt như thép! Hắc đã giết sạch một nhà lão Lý, khó đảm bảo hắc sẽ không tàn sát toàn thôn, đến lúc đó sẽ chỉ hại đến người vô tội, cho nên lần này ta cam nguyện gánh vác tội danh bán nghĩa huynh, trợ Phong đại hiệp hai người lên núi, cũng là vì thôn dân thiết kế, hi vọng mượn sức hai người Phong đại hiệp bắt giữ hắc, lúc cần thiết ta sẽ tự tay diệt trừ hắc!”

Hay cho câu “tự tay diệt trừ hắc” cho dù là Nhiếp Phong còn nhỏ tuổi cũng cực kỳ xem thường Triều Ngọc, cái nam nhân bất trung bất nghĩa xem ra tay trái gà không chặt này còn giả bộ đại nghĩa lắm nhiên, trượng nghĩa trừ gian, quả thực vô liêm sỉ!

Ba người sau khi nghe xong bài độc giác hát của Triều Ngọc, Phong Thanh Ứng lập tức vỗ vai một cái, cười nói: “Nhị đệ, bây giờ ngươi đã minh bạch nội tình chưa? Kỳ thật chỉ nhìn vẻ mặt chính khí凛冽 của huynh đệ Hải Trãi, liền biết hắc tuyệt đối không phải như ngươi nghĩ, bán huynh cầu vinh! Hai người chúng ta chuyến này mặc dù chỉ là thăm dò một kẻ thù, nhưng nếu gặp người tàn hại nhỏ yếu, chúng ta thân là người cầm kiếm vệ đạo, cũng có thể đứng ra lãnh đạo, vì dân trừ hại!”

Cái gọi là “Kim Ngọc ngoại, bại phũ” trong đó, Phong Thanh nghĩ thầm đại ca mình vì sao càng sống càng hồ đồ rồi? Mặc dù hắc cảm giác Ngọc kia chính nghĩa nói chuyện có chút không ổn, trong lúc nhất thời lại không biết cãi lại từ gì.

Triều Ngọc thấy bụng nở nang đại loạn, cũng không để ý Phong thị song hùng ở bên cạnh Hư Thừa nói: “Dương, nói trở lại, đúng như lời Phong hiệp nói, có lẽ Quỷ Hồ đã về Tuyết lĩnh mai phục từ tám năm trước, nơi này chỉ cách thôn trang dưới chân núi một vùng, hắc dù thế nào cũng sẽ trở lại gặp ngươi một lần, nhưng hắc không! Gặp ngươi ở trong lòng hắc đã sớm không còn trọng yếu, uống phí ngươi chờ hắc mười ba năm...”

Mười ba năm? Nhiếp Phong không khỏi âm thầm tán thưởng, cô nương Kỷ Nhu này có thể khổ đợi quỷ hồ mười ba năm, đủ thấy tình nơi chung, nếu mẫu thân mình cũng có thể đối với cha như thế, sẽ không đem Nhiếp Nhân Vương hại đến ruộng đất “Người không ra người”!

***

***

***

Kỷ Nhu vừa nghe lời Triều Ngọc, vẻ buồn bực không vui hiện lên trên khuôn mặt nàng, nói: “Quỷ Hồ làm như vậy... tất

nhiên là có nguyên nhân của hấn! Hấn nhất định có nguyên nhân của hấn!”

Triều Ngọc nói: “Đương nhiên là hấn có nguyên nhân của hấn, bởi vì hấn đã sớm quên mất người không còn một mảnh...”

Kỷ Nhu không cho hấn nói hết lời, trước tiên tự phủ định: “Không! Sẽ không!”

Triều Ngọc lại kiên nhẫn không tha: “Không biết? Hấn đã quên mất người, người cần gì phải hết hy vọng chờ hấn trở lại? Huống chi, hấn đã trở nên xấu xí dị thường, hôm nay ta dẫn người cùng lên núi, là muốn người nhìn cho rõ bộ mặt thật của hấn, để người tuyệt vọng với hấn!”

Triều Ngọc vì sao phải tỏ rõ ý đồ của Kỷ Nhu đối với Quỷ Hồ? Huynh đệ Phong thị bên cạnh cũng thuộc loại người này, loại tình bạn nam nữ này cũng có chút hiểu ra, Nhiếp Phong âm thầm nhìn thấy hai người thân thích cũng hiểu nguyên do trong đó. Đương nhiên, người hiểu rõ nhất vẫn là Thi Nhu, cặp mắt mê say của nàng nhìn Triều Ngọc, tâm ý của Triều Ngọc là không thể hiểu được!

Nhưng cho dù nàng ta hiểu được thì đã làm sao? Từ đầu đến giờ, khuôn mặt tuấn mỹ không gì sánh được của nàng ta chưa bao giờ động tâm! Sự quan sát trong lòng nàng ta chỉ là một con Quỷ Hồ bình thường, thậm chí có thể nói là tướng mạo xấu xí!

Nàng kiên định nói: “Cho dù hấn trở nên xấu xí như thế nào, ta vẫn sẽ chờ hấn trở về, ta nhất định sẽ chờ hấn trở về!”

Triều Ngọc nói: “Vậy người không khỏi đánh giá quá thấp gương mặt xấu xí của hấn rồi! Người biết không? Hấn quả thực không một tí vết, không chịu nổi vào mắt! Thử nghĩ lại, thịt trên mặt hấn tùy thời sẽ rơi xuống người, tựa như lệ quỷ, chỉ sợ người chưa tới gần đã bị dọa ngất, làm sao nổi lại tiền duyên?”

Triều Ngọc nói quá lời, Kỷ Nhu lại không bị hù dọa, nàng vẫn lắc đầu: “Không! Ta tuyệt đối không tin đây là sự thật!”

Con mắt Triều Ngọc xoay động, nói: “Tốt! Người đã không tin ta, bây giờ ta sẽ nghĩ cách dụ hấn đi ra, cho người nhìn cho rõ, người cũng đừng trách ta độc ác với hấn!”

Kỷ Nhu kinh ngạc, Phong Thanh Ưng nghe Triều Ngọc vội vàng tin tưởng mười phần, bất ngờ nói: “Kỳ huynh đệ, xem ra người đã tính trước, không biết có cách gì dẫn Quỷ Hồ ra ngoài?”

Triều Ngọc chỉ vào bốn cái cọc gỗ phía sau những cái đầu hồ kia, nói: “Phong đại hiệp, người nhìn xem! Chỗ máu trên những cọc gỗ này vẫn chưa ngưng kết, hiển thấy sách mới không lâu, ta thấy Quỷ Hồ còn chưa đi xa, có lẽ lát nữa sẽ chiết khấu quay về, có lẽ, hắc căn bản vẫn trốn ở gần đây nhìn trộm...”

Triều Ngọc nói tới đây, Phong Thanh ưng và Phong Thanh không khỏi đưa mắt nhìn xung quanh. Trong gió tuyết mờ mông, có một đôi Quỷ Nhân âm thầm giám thị mọi người, và lại sớm đã nhìn thấu tình huống hiểm ác lần này, oán hận khó mà bình tĩnh...

Triều Ngọc nhìn nhìn Triều Ngọc vẫn ngạc nhiên và rồi rầm như trước, khoe miệng khẽ mỉm cười, nói tiếp: “Nếu hắc thực sự ở gần đây mà nói, thì phương pháp này có thể sẽ có hiệu quả!”

Nói xong, Triều Ngọc Đình vung vẩy thanh đao trong tay hướng đầu cự hồ bỏ tới!

“Xoạt xoạt xoạt” thanh âm bên tai không dứt, Triều Ngọc ngay tại chỗ đem đầu lâu cự hồ kia chém nát nát ra, lập tức máu thịt be bét!

Phong Thanh Ưng và Phong Thanh, đôi lông mày nhíu lại, cũng chưa từng nghĩ tới hạ đao như thế này. Nhiếp Phong biết trong lòng Triều Ngọc không ngờ tới, hắc sớm dùng Băng Tâm quyết nghe ra Quỷ Hồ vẫn ở phụ cận.

Triều Ngọc đang muốn nhặt một đầu hồ khác trên mặt đất, Kỷ Nhu vội vàng tiến lên kéo hắc, khuyên can nói: “Ngọc, đừng như vậy! Người làm như vậy làm sao có thể xứng với quỷ hồ?”

Triều Ngọc dùng cường lực hất tay của nàng ra, nói: “Dương, hôm nay ta làm việc an nguy cho thôn dân, xuất sư nổi danh, đừng có lại lải nhải mãi không xong!”

Kỷ Nhu còn muốn lôi kéo Triều Ngọc, chợt thấy eo bị người điểm một cái, lập tức toàn thân run lên, không thể động đậy, co quắp ngã xuống đất, nguyên lai là Phong Thanh Ưng sợ nàng dây dưa không dứt, liền ra tay không chể ma huyết.

Phong Thanh Ưng nói: “Kỷ Nhu cô nương, giờ phút này lấy đại cục làm trọng, lần này ra tay thật bất đắc dĩ.”

Tiếp theo xoay mặt lại nói với Triều Ngọc: “Kỳ huynh đệ, mời động thủ nhanh!”

Triều Ngọc cũng không chậm trễ, hướng trong gió tuyết hét to: “Đại ca, ta biết ngươi đang ở gần đây. Bây giờ ta hô to ba tiếng, nếu ngươi không muốn nhìn thấy đầu lâu của các Hồ hữu còn lại bị chém thành thịt vụn, thì ngoan ngoãn đi ra gặp mọi người, nếu không, chớ trách ta — dưới đao vô tình!”

Một bên vừa uống vừa nâng một con hồ con lên, tiếp đó hô to: “Một, xung quanh không có bất cứ động tĩnh gì, huynh đệ Phong thị liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều nắm chặt chuôi kiếm.

“Nhị” “Hai” Ngọc Nhân nhìn tứ phương, kỳ thật lòng bàn tay của hắn cũng đang túa ra mồ hôi lạnh.

Nhiếp Phong lại đang cân nhắc, rốt cuộc có phải Quỷ Hồ Hội vì cứu đầu hồ mà hiện thân không? Y bỗng nhiên cảm thấy phụ thân mình giết chết Hồ Hồ bạn, y rất nên thay phụ thân bồi thường cho Quỷ Hồ, thế nhưng Phong thị huynh đệ không phải hạng xoàng xĩnh, nếu y xuất thủ tương trợ, chỉ sợ một khi bị phát hiện hậu thế khó mà toàn thân trở ra.

Nhưng đúng vào lúc này, rốt cuộc Lãnh Ngọc cũng phun ra chữ thứ ba: “Tam” theo tay chém xuống, hung hăng chém vào đầu Tiểu Hồ!

Nhiếp Phong thậm kê không ổn, dưới tình thế cấp bách, cũng không lo lắng an nguy bản thân nữa, nắm lên tuyết liền ném mạnh về phía đao phong của Triều Ngọc!

Lúc ấy nội lực Nhiếp Phong còn thấp, nhưng vừa rồi thấy thủ pháp Ngọc bổ đầu hồ chỉ là công phu da đầu thợ săn bình thường, rất uất ức, so với thân pháp nghĩa huynh Quỷ Hồ kia quả thực kém hơn ngàn dặm, một khi ném xuống nhất định có thể ngăn chặn đao thế của hắn!

“Đương” một tiếng, không ngoài dự liệu của Nhiếp Phong, đao trong tay Triều Ngọc bỗng nhiên bị chấn thoát!

Thế nhưng cùng lúc đó, Phong Thanh Ưng và Phong Thanh hòa đã xác định được phương hướng, nhanh như chớp rút kiếm đánh về phía Nhiếp Phong!

Chuôi kiếm màu vàng kim!

Vỏ kiếm màu vàng!

Ngay cả lưỡi kiếm cũng là màu vàng!

Hai huynh đệ hắc có hai trái tim màu vàng không?

Trong khoảnh khắc, tuyết trắng xóa phảng phất bị hai mũi tên vàng xẹt qua, bắn nhanh như chớp!

Nhiếp Phong biết rõ hành động անտàng bại lộ, thân hình nhanh chóng thối lui, đang muốn trở về, ai ngờ con người không bằng trời tính, mặc dù y có nội tình khinh công rất khá, nhưng cũng không quen đập tuyết, lão đảo ngã xuống mặt đất, vừa mới ngẩng đầu đã thấy huynh đệ Phong thị phá không mà tới! Hai người trong nháy mắt gió tuyết mờ hồ có một bóng người, phong thanh cùng nhân ảnh mãi vẫn không thể nhìn rõ là ai, vốn định thu kiếm, nào ngờ tuyết địa thật sự quá trơn trượt, kiếm thế trong kho hàng căn bản không thể dừng lại!

Phong Thanh Ưng thì tâm tư muốn ra tay, không ai khác ngoài Quỷ Hồ. Không nói một lời, đâm trúng rồi nói tiếp, kiếm thế càng thêm tàn nhẫn!

Hai thanh kim kiếm chia ra đâm tới hai tay Nhiếp Phong, tốc độ kiếm cực nhanh, hiện ra hai người là cao thủ nhất đẳng, Nhiếp Phong căn bản còn chưa kịp đứng lên, sao có thể né được?

Mắt thấy hai cánh tay của hắc ất bị hai kiếm phé bỏ ngay tại chỗ, bỗng dưng, một tiếng rít chói tai vang lên!

Tiếng rít này giống như tiếng quỷ khóc của Dạ Quỷ, khiến người nghe rùng mình!

Cùng lúc đó, một bóng người đột nhiên nhào tới như lưu tinh, hai tay chụp một cái, hai móng cứng rắn như sắt lập tức rút Nhiếp Phong ra, song kiếm của huynh đệ Phong thị lập tức đâm vào trong tuyết.

Người nọ đạp hai chân về phía trước, vừa vịn đạp lên lưỡi kiếm màu vàng của huynh đệ Phong thị, tiếp theo mượn lực phản chấn mềm dẻo của thân kiếm, hai chân bung ra, một ” cá chép trở mình”, ôm Nhiếp Phong rút ra ngoài trượng. Động tác này liên tục, công phu gọn gàng nhanh chóng, có thể thấy được thân pháp người tới quỷ dị tuyệt!

Phong thị huynh đệ định thần vừa thấy, chỉ thấy người tới vô cùng xấu xí, trong thiên hạ ngoại trừ một chữ “Quỷ” ra, tin rằng không còn chữ nào khác có thể hình dung xấu xí của hắn, lập tức hiểu được trước mắt là ai, cùng hô to: “Quỷ Hồ?”

Triều Ngọc đã ở bên cạnh khản trương kêu to: “Không sai! Là hắn, hắn chính là nghĩa huynh Quỷ Hồ!”

Nam nhân mới vừa nằm trên mặt đất tỏ ra mơ hồ hồ hiểu mình đã si ngốc mười ba năm rồi cuộc cũng xuất hiện, trái tim chỉ thoáng chốc đã đập loạn liên tục, hắn có trở nên xấu xí như lời Triều Ngọc nói không? Hắn có còn nhớ mình không? Vấn đề của Lâm tổng trong lúc nhất thời không ngừng xoay quanh trong đầu nàng., Nhưng cả người nàng bủn rủn không còn chút sức lực nào, mọi người lại thoát ra khỏi tầm mắt nàng, đành phải mở to hai mắt nhìn bầu trời đêm đen kịt, lo lắng vì Quỷ Hồ!

Quỷ Hồ cũng không để ý tới Phong thị huynh đệ và Triều Ngọc, hắn buông Nhiếp Phong xuống, vỗ nhẹ trên vai hắn một cái, lại chỉ về phía trước, ra hiệu cho hắn con đường đào tẩu, theo sau quay đầu hướng hai cái đầu hồ còn lại trên mặt đất chạy đi!

Huynh đệ Phong thị như thế nào lại không rõ quỷ hồ lần này là muốn đoạt lại đầu hồ? Làm sao lại để cho hắn dễ dàng đắc thủ như thế? Lập tức không cho phép chậm lại, chia làm hai đường, tả hữu bao vây!

Nhưng mà khinh công Quỷ Hồ nhanh như quỷ mị, rõ ràng ở phía trên hai người, bỗng chốc lướt tới trước đầu hồ, nhanh chóng đem hai cái đầu hồ áp chế dưới uy hiếp, đang muốn lần nữa lướt tới chỗ Triều Ngọc cướp về đầu hồ còn ở trong tay gã, ai ngờ song kiếm của huynh đệ Phong thị đã từ phía sau giết tới!

Hai người sử dụng chính là “Phong Nguyệt kiếm pháp” là con cháu truyền lại của Phong Nguyệt Môn; bộ kiếm pháp này vốn do hai bộ kiếm pháp “Phong Hoa” và “Tuyệt Nguyệt” dung hợp mà thành. Năm xưa thủy tổ của Phong Nguyệt Môn giỏi sử dụng song kiếm, hữu sử phong hoa, tả vũ tuyệt nguyệt, từng hưởng danh tiếng trong võ lâm một thời, cho đến một thế hệ của Phong Thanh Ứng, mong muốn đem Phong Nguyệt kiếm pháp đẩy lên đỉnh phong, sau đó liền tách nó ra làm hai., Từ Phong Thanh Ứng tập luyện phong hoa, phong thanh hòa thì luyện Tuyệt Nguyệt. Hai người sớm đã đem hai bộ kiếm pháp này luyện đến mức nhớ kỹ, lại hợp sử lúc nào cũng phối hợp không thỉnh, so sánh với một độc sử, uy lực cao hơn gấp đôi! Bởi vậy, hai người lúc này cùng tấn công, thế tới vô cùng tàn nhẫn.

Quý Hồ há có thể chậm trễ, chợt quay đầu lại ném mạnh hai cái đầu hồ về phía trước! Cái này đại xuất ngoài dự liệu của huynh đệ Phong thị, nghĩ thầm Quý Hồ vốn định cứu đầu hồ trở về, hôm nay vì sao lại bỏ cuộc? Tâm thần hơi phân tán, Quý Hồ đã bước một bước hướng mũi tên hai người xông lên kiếm phong., Cử động này không khác chịu chết, mặc dù hai người cảm thấy khác thường, nhưng kiếm thế bộc phát khó thu, cũng do mũi kiếm hướng Quý Hồ tiếp tục đâm tới. Không sợ tại mũi kiếm cách Quý Hồ không đến ba tấc, Quý Hồ đột nhiên vịn chân một cái., Thân hình lập tức vòng quanh Phong Thanh cùng bên người gấp gấp chuyển đến phía sau hai người, hai chân mạnh mẽ, nhất thời đặt lên hai vai, huynh đệ Phong thị chợt hoảng hốt vội vàng lui, nhưng Phong Thanh và thân pháp hơi chậm, “Đùng” một tiếng, quần áo trên thân chợt bị quý hồ xé rách, trên vai lưu lại năm vết máu đỏ tươi!

Lúc này Quý Hồ mới bỗng bèn lướt tới phía trước đón lấy hai cái đầu hồ vừa ném về, toàn bộ động tác liền mạch, sử dụng nhanh chóng bộ pháp khiến Phong thị huynh đệ tặc lưỡi!

Phong Thanh và Sát nhìn dấu chân mình, nghĩ đến Quý Hồ kỳ thật chỉ cần lực vẩy trên vuốt, cánh tay này nhất định sẽ bị phế bỏ, nhưng hắn hiển nhiên lưu tình với vuốt của mình, vền vền chỉ là tiểu giới. Thử hỏi người như vậy, sao lại lãnh huyết đến vậy, tàn nhẫn, tàn sát từng thôn dân tầm thường như thế?

Phong Thanh Ung nghĩ khác xa so với đệ hấn! Hấn không ngờ được Quỷ Hồ Quả chân nhân cũng như tên. Thân pháp biến hóa quỷ dị, song trao mãnh liệt như hổ trao. Hôm nay nếu muốn bắt hấn, nhất định phải xuất hết nhân lực, lúc này hướng về đệ đệ hô: “Nhị đệ, hai ta cùng tiến thêm một bước!”

Phong Thanh Hòa vốn đang do dự, chợt nghe chiến ý của huynh gã dâng cao, trong lòng nghĩ dù thế nào cũng phải bắt giữ Quỷ Hồ trước rồi mới nói, vì vậy lại cùng huynh gã vận kiếm như thuần, trùm tới Quỷ Hồ, chỉ một thoáng hai vòng kiếm quyền màu vàng bay múa trên mặt tuyết, nhất thời thanh tịnh kỳ quan.

Thế nhưng dù hai người là cao thủ, Quỷ Hồ cũng không phải kẻ yếu, lập tức ném đầu hồ trên tay qua lại, dùng bộ pháp quỷ dị chen tới chen lui giữa hai người, chỉ bằng vào sức một người, đã ngang tài ngang với hai huynh đệ Phong thị!

Triều Ngọc ở bên cạnh vì tự biết võ nghệ thấp kém, vẫn không tiến lên gia nhập vòng chiến, nhưng thấy ba người đấu hơn mười chiêu vẫn chưa phân thắng bại, thầm nghĩ lấy lực lượng Phong thị huynh đệ, căn bản không cách nào bắt được quỷ hồ, suy xét kỹ càng, nhanh chóng nhặt lại đơn đao trên mặt đất cho Nhiếp Phong, cũng giơ cao đầu hồ hô: “Đại ca, huynh xem đây là cái gì?” Nói xong vung đao định bỏ đầu hồ.

Kế này quả nhiên có hiệu quả, Quỷ Hồ thấy tình cảnh này, cảm thấy quýnh lên, thoáng chốc trận cước đột nhiên loạn, Phong thị huynh đệ song kiếm đâm tới, hấn bắn khoắn vì cái đầu hồ trên tay Triều Ngọc kia, thân hình né tránh hơi muộn, hai thanh kim kiếm nhất thời đánh trúng hai cái đầu hồ hấn áp chế, mạnh mẽ đem hai đầu hồ chặt nát tại chỗ!

Khuôn mặt xấu xí của Quỷ Hồ bỗng nhiên trào ra một hồi bi ai, khuôn mặt xấu xí càng thêm xấu xí, nhưng không kịp bình tĩnh, Phong thị huynh đệ song kiếm lại đến, chỉ có thể gắng sức tái chiến!

Triều Ngọc thấy kế sách đã thành, trong lòng mừng thầm, liền giơ cao đầu, cười gian xảo nói: “Đại ca, lần này ta thực sự muốn hủy luôn đầu hồ này, người mau tới gạt bằng hữu cuối cùng của người đi!” Nụ cười của Triều Ngọc xán lạn đến mức nào, sung sướng cỡ nào! Hấn thật cao hứng, bởi vì lúc này

Quý Hồ đang bị hấn đùa bốn trong lòng bàn tay, hấn sẽ thua hấn a!

Quả nhiên, tâm thần Quý Hồ đại loạn, điệp ngộ hiểm chiêu, trên đùi bị chém ra hai đạo kiếm ngân!

Triều Ngọc đang muốn giở trò lần nữa, bỗng dung, một thân ảnh lao tới nhanh như chớp, đá một cái vào cổ tay hấn, Ngọc Hồ Khẩu tê rần, đầu hồ trong tay lập tức rời tay, bóng người kia chưa kịp đầu rơi xuống đất, đã chặn trước.

Là Nhiếp Phong! Mặc dù hấn vẫn bị thương trong người, nhưng cũng không vì nguy hiểm trước mắt mà rời đi! Hấn đã sớm không còn là đứa trẻ con khóc lóc làm nũng trong lòng mẫu thân!

Triều Ngọc kinh ngạc thấy người tới là đứa bé tóc dài được Quý Hồ bảo cứu lúc nãy, không khỏi gào lên: “Tiểu tử, ngươi thật to gan, dám ngăn cản chuyện tốt của bốn thiếu gia?”

Trong tiếng hét phẫn nộ, đao sắc thuận thế bỏ về phía Nhiếp Phong, chỉ riêng người hấn mang công phu thô thiển của thợ săn bình thường, làm sao có thể so sánh với thân pháp Nhiếp Phong học trộm từ Nhiếp Nhân Vương? Lại bỏ hai đao, tất cả đều thất bại!

Bên này sương phòng, Quý Hồ ở trong kịch chiến thoáng nhìn Nhiếp Phong cũng không rời đi, lại còn xuất thủ tương trợ, trên mặt lập tức biểu lộ vẻ cảm kích.

***

Võng Thanh Ưng cũng thấy Nhiếp Phong đoạt lại đầu hồ, trong lòng cân nhắc dù có hợp lực huynh đệ cũng chỉ đánh ngang tay với Quý Hồ, cứ như vậy thực sự không phải là chế thắng chi đạo, chẳng bằng không làm, hai cũng không ngừng học Triều Ngọc công tâm. Nếu như có thể hủy diệt cái đầu hồ cuối cùng còn tồn tại trên tay Nhiếp Phong, chắc chắn con Quý Hồ kia sẽ mất hết một tác, đến lúc đó bắt sống hấn chỉ sợ dễ như trở bàn tay!

Nghĩ đến đây, thân thể Phong Thanh Ưng động theo, nhanh chóng nhảy ra khỏi vòng chiến, còn lại đệ đệ Phong Thanh và Quý Hồ tiếp tục quần nhau, bản thân đột nhiên thu kiếm đâm tới Nhiếp Phong bên kia!

Chiêu kiếm này ngoài ý người, mục tiêu của Phong Thanh ung ai cũng thấy, chính là hồ trong tay Nhiếp Phong.

Kiếm thế cực kỳ cấp bách, ngay cả Phong Thanh hòa cũng không ngờ huynh lại hạ trọng thủ với một cái đầu hồ như vậy, thật sự là đại tài tiểu dụng, một kiếm này nhất định không thể đắc thủ.

Ai ngờ kiếm đã đi được nửa đường, thân ảnh Nhiếp Phong đột ngột dời đi, nhẹ nhàng tránh thoát, một kiếm này của Phong Thanh Ưng đã đâm hụt!

Phong Thanh Ưng đột nhiên biến sắc, nghĩ đến một kiếm tự phụ tất nhiên sẽ đâm vào không trung, không khỏi thẹn quá hóa giận, thầm nghĩ: “A, người này tuổi còn nhỏ mà đã có thân pháp bậc này, thiên tư dị bẩm biết bao? Nhất định phải đánh nhanh!”

Phong Thanh Ưng vừa suy nghĩ, kim kiếm trong tay vẽ nửa vòng cung, bỗng dừng huyễn hóa ra vô số kiếm hoa, giống như hoa rơi đầy trời, phủ xuống mặt nạ Nhiếp Phong.

Phong Thanh và Quỷ Hồ chu toàn, một mặt liếc xéo qua hướng Nhiếp Phong bên kia, nhưng càng xem càng kinh ngạc, chiêu thức này chính là thức nhanh nhất của Phong Hoa kiếm pháp —— “Hoa Vũ Kinh Phong”, xem ra huynh họ cố ý cùng tiểu hài tử này so sánh nhanh hơn.

Nhiếp Phong cảm thấy vạn điểm kiếm hoa ập tới trước mặt, thật không ngờ hoa cả mắt, ngay cả khi bị thương cũng mạnh mẽ thúc giục chân khí, thân hình căng ra, chỉ có thể né tránh được vạn điểm kiếm hoa, nhưng điều này chỉ tạo thành nhiều loạn tiên tấu. bỗng nhiên ở sâu trong chỗ kiếm hoa đánh tới kia, một thanh kim kiếm như kinh phong hướng thẳng đầu hồ trong tay hắn đánh tới.

Một kiếm này mới thật sự là - Kinh Phong!

Một đạo kinh phong này thế tới vội, dù Nhiếp Phong có nội tình khinh công cũng khó tránh né, Phong Thanh Ưng chỉ một ý muốn hủy đầu hồ đã kích quỷ hồ, vốn không có ý định tổn thương tiểu hài tử tay không tác sát này. Bởi vậy Nhiếp Phong chỉ cần mặc hắn phá hủy đầu hồ, bản thân nhất định không việc gì. Nhưng mà trong lúc đó, Nhiếp Phong niệm tình Nhiếp

Phong như hổ hoang mang lo sợ bị thương nặng thêm nhiều lần., Trong lòng không đành lòng, lại không tin chính mình không cứu được cái đầu hổ này, vì thế không dám thất lễ, bàn chân nhỏ nhanh chóng chuyển động, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, tràn đầy nghĩ rằng lui ra ngoài trượng đợi kiếm thể của hấn già nhất, liền có thể mượn thân tránh qua!

Ai ngờ luồng gió này vừa là chiêu nhanh nhất của Phong Hoa kiếm pháp, tất cả đều bởi vì kiếm thể của hấn có thể càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt hai người một đuổi một lui, đã ở bên ngoài một khối băng trơn nhẵn như gương. Lúc này vết thương trên người Nhiếp Phong đã không còn chống đỡ nổi, nhưng “Hoa Vũ Kinh Phong” ở trên mặt đất trơn nhẵn còn nhanh hơn, đột nhiên đã tới gần trong gang tấc!

Phong Thanh Ứng mừng thầm trong lòng, không ngờ “hoa vũ kinh phong” lại như hổ thêm cánh trên mặt đất. Mắt thấy còn hơn một thước liền có thể đâm trúng đầu hổ, nhưng ngay lúc này, bởi vì mặt đất quá mức trơn nhẵn, dưới chân hấn lao đảo một cái, kiếm thể lệch ra, lại đâm nhầm vào ngực Nhiếp Phong.

Phong Thanh Ứng cả kinh, hấn đường đường môn chủ như không cần thiết, sao có thể làm tổn thương đứa trẻ này? Chỉ là kiếm thể quá nóng vội, ngay cả chính hấn cũng rút tay không kịp. Một kiếm này, tất đâm xuyên ngực Nhiếp Phong!

Ngay lúc sinh tử tồn vong, trong khoảnh khắc có một thân ảnh nhanh chóng vọt về phía Nhiếp Phong, đụng bay Nhiếp Phong ra ngoài hơn một trượng, kiếm thể đâm thẳng vào người kia, lập tức huyết hoa văng khắp nơi!

Người tới cứu Nhiếp Phong chính là Quỷ Hồ! Chỉ thấy thanh kim kiếm của Phong Thanh Ứng đã đâm thật sâu vào trong lòng ngực hấn, xem ra cực kỳ đau đớn nhưng hấn không rên một tiếng, thật cứng rắn!

Phong Thanh Ứng không lo bị kiếm hội này đâm trúng quỷ hồ, trong lòng khê giạt mình, quỷ hồ thừa cơ khê giạt mình, vuốt hổ mãnh liệt vươn ra nắm chặt lấy kiếm trong tay gã, vận khí vận vẹo, vận gãy tay gã tại chỗ. Phong Thanh Ứng đau đến mức oa oa kêu thảm một tiếng, quỷ hồ thuận thế lại một chưởng, người hấn và kiếm của gã nhanh chóng bay ngược ra

sau như điều hâu, lẫn lộn gào rú, có thể thấy gã cũng không thể chịu đựng được đau đớn như quỷ hồ.

Quỷ Hồ cũng không dễ chịu, máu không ngừng từ miệng vết thương chảy xuống, lồng ngực của nó cấp tốc phập phồng, hiển nhiên thấy Phong Thanh Ứng bị thương rất nặng, quay cuồng hướng bên kia Phong Thanh và nói: “Nhị đệ, hiện giờ muốn bắt giữ nó chính là cơ hội ngàn năm có một, nhanh!”

Nhưng Phong Thanh cũng rõ ràng lại không phản ứng chút nào, đứng ngẩn tại chỗ!

Ngay khi Phong Thanh ngẩn người ra, một bóng người từ bên cạnh chợt đánh tới, ánh đao lóe lên, đánh lên phần lưng của quỷ hồ!

Quỷ Hồ chưa kịp trả lời, một đao này lập tức bổ vào sau lưng của hắn. Quỷ Hồ quay mặt nhìn lại, người đánh lên hắn đúng là Triều Ngọc, hai mắt thoáng qua hiện lên một tia bi thương.

Nếu bàn về võ công, Triều Ngọc không có tư cách động thủ, nhưng hắn lại làm lơ người khác, hơn nữa còn không hề hối hận, cao thấp nói: “Đại ca, người xuống Hoàng Tuyền cũng đừng trách ta, chỉ sợ những chuyện ngươi đã làm cho cả thiên địa không thể tha thứ!”

Ai là thiên địa bất dung? Quỷ Hồ không mở miệng cãi lại, chỉ cười khổ thê lương. Triều Ngọc đang định nâng đao chém tiếp, lúc này Nhiếp Phong lại ôm đầu hồ, cũng không để ý tới Quỷ Hồ còn có năng lực phản kháng hay không, dưới tình thế cấp bách thôi động công lực toàn thân leo thẳng lên đùi phải, hung hăng đập vào lồng ngực Ngọc Dương, lập tức đá bay hắn ra xa, ngất ngay tại chỗ!

Nhiếp Phong vội vàng xem xét thương thế của Quỷ Hồ, thấy nó mồ hôi đầm đìa dưới rét lạnh, vết thương trên sống đao sau lưng chảy ra dòng máu tím, trong lòng biết rõ là trên Ngọc đao của Kính Ngọc đao có bôi kịch độc. Chuyện này y đến đây là thề lấy mạng Quỷ Hồ, vội vàng điểm vào mấy huyệt lớn trên lưng Quỷ Hồ, độc tính lan tràn, tiếp theo nói với Quỷ Hồ: “Thúc thúc, thúc có còn đi hay không?”

Quỷ Hồ cũng không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ, tiếp đó ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, tựa như một đầu lệ quỷ đang điên

cuồng thúc giục chân khí toàn thân. Móng hổ trảo bỗng dưng chụp lấy Nhiếp Phong, lôi kéo hắn biến mất trong gió tuyết.

Phong Thanh Hòa vẫn ngơ ngác đứng đó, Phong Thanh Ưng dưới đất hỏi: “Nhị đệ, người đang làm gì vậy? Chẳng lẽ người quên mối thù giết cha sao?”

***

Phong Thanh và Thanh Nguyệt vẫn im lặng không nói câu nào, khóe miệng lại chảy ra một tia máu. Hóa ra vừa rồi trong bụng hắn quần nhau với Quỷ Hồ đã sớm ăn một trảo, tuy rằng dưới vuốt Quỷ Hồ có lưu tình, nhưng không lấy tính mạng hắn, lúc này hắn cũng bị thương khó đuổi theo!

Trong đồng tuyết lớn như vậy, ngoại trừ Phong thị huynh đệ bị thương cùng Triều Ngọc ngất đi ra, còn có sự si ngốc nằm cách đó không xa.

Nước mắt từ trong đôi mắt sáng của nàng rơi ra, nhưng mà...

Người nằm đó từng lau lệ cho nàng, sau đó lại rời xa nàng...

Người đang khóc.

Gió tuyết triền miên.

triền miên giống như nước mắt của một nữ tử si tình...

Trong gió tuyết mênh mông.

Người và quỷ còn biết hồn về đâu?

Nhiếp Phong ôm đầu hổ chạy mất chừng nửa canh giờ, rốt cuộc cũng chạy đến trước một sơn động sâu trong Tuyết lĩnh. Sau còn cát ở sơn động này cực kỳ bí mật. Quỷ Hồ chạy đến trước động đã không chống đỡ nổi, kéo Nhiếp Phong cùng quay cuồng vào trong động.

Trong động là một mảnh u minh đen kịt không đáy, như du hồn dã quỷ đen kịt.

Quỷ Hồ chính là một con quỷ không nhìn thấy ánh mặt trời sống ở trong cõi u minh này.

Nhiếp Phong cảm thấy toàn thân ẩm ướt ẩm dính, cực kỳ không tự nhiên, lấy tay vuốt vuốt gần mũi người một cái, chỉ

ngửi được một mùi máu tươi nồng đậm, xem ra là máu quỷ hồ chảy trên người y gây nên.

Hắn vội vàng sờ lên lưng quỷ hồ, chỗ xúc tu là một vết đao thật dài. Một đao này của Triều Ngọc lại chém sâu như thế...

Một đao thật thâm sâu ngoan lạt!

Quỷ Hồ ở trong bóng tối thống khổ rên rỉ, Nhiếp Phong lập tức sờ đen nhạt một ít cảnh khô trên mặt đất, lại lấy từ bên hông ra mồi lửa. Mặc dù hắn hiểu được nhóm lửa có thể thu hút địch nhân chú ý, nhưng trong một năm bốn mùa đầy tuyết này, muốn dựa lửa tìm lại tuyết đôi không phải chuyện dễ, vì vậy ánh lửa cháy lên, trong động sáng ngời.

Nhiếp Phong không khỏi kinh hãi! Máu huyết khắp nơi trong động đều là của quỷ, nhưng khiến cho Nhiếp Phong kinh hãi nhất là hang này thỉnh linh phủ kín thi thể rắn. Thậm chí lúc này Quỷ Hồ cũng đang nằm trong đông xác rắn.

Xem ra những Xà thi này cất giữ không ít thời gian, bởi vậy địa vị rất nghiêm hàn, không hư thối.

Nơi này, không ngờ lại là nhà của Quỷ Hồ.

Nhiếp Phong nhất định nhìn tình cảnh trước mắt, nhìn lại, hai hàng lệ không khỏi rơi xuống.

Từ sau khi nhà bị phá, Nhiếp Phong vẫn một thân một mình, thiên nhai lưu lạc. Hắn nghĩ, chính mình cũng xem như là một đứa nhỏ không có nhà để về, hôm nay vừa mới phát giác, có nhà là có thể về chứ như thế nào?

Quỷ Hồ, y tứ cố vô thân cỡ nào! Y có khuôn mặt như quỷ mị, bị bức phải rời xa đám người, sống trong mảnh đất tuyết hoang vu này, thậm chí ngay cả cơ hội lưu lạc nơi xa xôi cũng không có, y chỉ có thể làm bạn với hồ!

Có lẽ, chỉ có hồ, mới không biết chế nhạo sự xấu xí của nó.

Thiên đạo tại sao lại bất công như thế? Nghĩa đệ bất thường kia của hắn lại còn lãnh địch nhân của hắn đến bắt hắn! Vì sao hắn không cho nghĩa huynh này nửa hơi thở dộc?

Đột nhiên, con mắt của một con hồ xám như tro tàn, nó yếu ớt chỉ về phía một cái xác rắn ở vị trí cách mặt đất khoảng bảy tấc.

Nhiếp Phong không rõ ràng cho lắm, vì vậy xé mở khoảng cách một con rắn khoảng bảy tấc có thể thấy được bên trong giống như một loại mật rắn. Y lập tức hiểu rõ đây là mật rắn, vội vàng đào xuống mấy cái mật rắn, đút cho Quỷ Hồ ăn.

Sau khi Quỷ Hồ phục qua mật rắn, tinh thần phục hồi lại một chút, nhưng vừa rồi trúng phải độc mạnh mẽ vận chân khí chạy trốn, trúng độc đã xâm nhập vào ngũ tạng, giờ phút này toàn thân bủn rủn không còn chút sức lực nào, ngay cả ngồi dậy cũng cảm thấy khó khăn, bị buộc phải nằm trên xác rắn vận khí điều tức, chỉ chốc lát sau, bỗng “Ào ào” phun ra một ngụm độc huyết! Độc huyết bốc khói, độc tính không phải chuyện đùa!

“Thúc thúc, thúc không có gì chứ?”

Quỷ Hồ lắc đầu, lại nghỉ một lúc lâu, chán nản nói: “Người... Tên...?”

Nhiếp Phong đây là lần đầu tiên nghe thấy hắn nói chuyện, chỉ cảm thấy lời nói của hắn rất gian nan, giống như cổ động toàn thân khí lực mới có thể phun ra một ít tiếng đứt quãng. Chữ đơn giản, không nói được câu nào. Thanh âm lại dị thường khàn khàn trầm thấp, nghiêm nhiên như hổ học nói tiếng người, khiến người nghe sờn hết gai ốc, tâm cực hàn.

Nhiếp Phong đáp: “Ta tên Nhiếp Phong.”

***

Quỷ Hồ cũng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Nhiếp Phong. Nhìn đứa nhỏ này vừa mới lưu lại hai vết nước mắt chưa khô, giống như muốn tìm ra manh mối cho hai dòng nước mắt này. Đáng tiếc nhìn thật lâu, không chỉ thân thể hắn không còn chút sức lực, mà ngay cả hai mắt cũng cảm thấy kiệt sức, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Hôm sau, lúc Nhiếp Phong mở mắt ra, Quỷ Hồ đã tỉnh lại trước hắn, đang đưa lưng về phía hắn ngồi xếp bằng. Trên mặt đất rải có mấy bãi máu tím, xem ra Quỷ Hồ đêm qua mặc dù mê man, nội tức vẫn không ngừng tự điều vận, bức độc huyết còn sót lại trong cơ thể ra.

Hắn bởi vì trên người hiểm trúng một đao một kiếm, bị thương không nhẹ, cho nên trước sau toàn thân như nhũn ra, nếu

không phải hao hết hết sức chín trâu hai hổ, chỉ sợ cũng không thể ngồi dậy.

Nhiếp Phong ngồi dậy, lập tức có cảm giác, nhưng không quay đầu lại, không biết vì vô lực mà trầm ngâm hoặc vô tâm? Chỉ thấy Nhiếp Phong đem qua liều chết muốn bảo tồn đầu tiểu Hổ, đầu hổ lẻ loi, thân ảnh Quỷ Hổ càng thêm mông lung.

Nhiếp Phong nhìn bóng lưng đáng thương của hắn, không biết vì sao, trong lòng cảm thấy an tâm.

Đột nhiên, Quỷ Hổ há mồm nói: “Ngươi... Hổ... Da... sao... đến đây?”

Nhiếp Phong sửng sốt, không ngờ Quỷ Hổ vừa mở miệng đã hỏi việc này nhưng cũng không định giấu giếm, nói thẳng: “Là... Cha ta cho ta!”

Quỷ Hổ hoắc mắt quay đầu lại, nghiêng mặt nhìn Nhiếp Phong, ánh mắt ngưng trọng, không nói nhiều nữa.

Muốn lấy da hổ, đương nhiên phải giết hổ, ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết đạo lý này, Quỷ Hổ làm sao mà không rõ được? Nếu như Quỷ Hổ giận dữ mắng chửi, gào khóc một trận, Nhiếp Phong sẽ dễ chịu hơn một chút, hôm nay Quỷ Hổ như vậy thì thương, ngược lại làm Nhiếp Phong bất an, liền nói: “Thúc thúc, cha ta... Ông ấy... Ông ấy là... Ông ấy...”

Hắn rất muốn nói cho phụ thân của Quỷ Hổ mình là một tên điên, nhưng vừa muốn nói lại thôi, đành phải nói: “Xin lỗi...”

Quỷ Hổ không giận, hỏi ngược lại: “Vì... đây là ngươi... ngăn cản ta... nghĩa đệ... hủy đầu?”

Nhiếp Phong đầy cho là Quỷ Hổ cũng không quá hiểu nhân tình thế sự, ai ngờ tâm ý mình đem qua bởi vì áy náy mà xuất thủ cứu đầu hổ. Quỷ Hổ hoàn toàn đoán được, không khỏi kinh ngạc gật đầu: “Bởi vì như thế, ngươi cũng liều chết vì ta... Ngăn cản một kiếm trí mạng của Phong đại hiệp kia?”

Quỷ Hổ không đáp lại, không gật đầu, không lắc đầu.

Theo như lời Nhiếp Phong thì đây chỉ là một nguyên nhân trong đó, nhưng trong lòng Quỷ Hổ lại có một nguyên nhân khác. Đây là một nguyên nhân hết sức đặc biệt.

Cứ như vậy, Nhiếp Phong lưu lại trong động rồi cùng Quỷ Hồ vận khí chữa thương, cho đến hoàng hôn, thương thế mà y bị Nhiếp Nhân Vương đánh cho đã khỏi, thế nhưng thương thế của Quỷ Hồ lại tiến triển không lớn, xem ra trong mấy ngày ngắn ngủi chưa hẳn bị thương nặng. Huống hồ độc huyết đã mất, độc tính chưa mất, thân thể vẫn mềm nhũn vô lực, vèn vèn chỉ có thể làm động tác nhỏ, Nhiếp Phong vì thế tự xưng phong, mai phục đầu tiêu hổ non nớt.

Sơn động này tựa hồ rất có lợi chỗ ẩn kín, Triều Ngọc cùng Phong thị huynh đệ cũng không tìm được, hai người có thể an tâm ở lại đây tiếp tục. Chỉ là bởi vì hàn giao, Nhiếp Phong cũng không để ý tới những xà thi kia đáng sợ thế nào, nhất mấy con lột da đi nướng, nhưng thấy thịt thơm tản ra bốn phía, liền cùng Quỷ Hồ nhai nuốt thịt rắn.

Nhiếp Phong không quen ăn uống rắn, ăn uống nôm nớp lo sợ, nhưng Quỷ Hồ lại không đổi sắc mặt, dường như đã sớm tập thành thói quen rồi. Những xác rắn này vốn là nhà của hắn.

Nhiếp Phong nhìn vào đồ ăn của hắn, mũi không khỏi cay cay. Y vốn nên nhanh chóng đi tìm Nhiếp Nhân Vương trở về, nhưng thương thế Quỷ Hồ chưa lành, dù là người qua đường cũng không thể thấy chết mà không cứu. Huống chi Quỷ Hồ bị trọng thương là vì mình ngăn cản một kiếm kia, y tuyệt đối không thể không để ý!

Hắn âm thầm quyết định, trong thời gian này nhất định phải chiếu cố Quỷ Hồ, cho đến khi công lực của hắn hồi phục về sau mới rời đi. Nhưng mà, Quỷ Hồ ngoại trừ thức tỉnh nói với hắn mấy câu, liền tuyệt đối không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Nhiếp Phong trầm nghĩ, có lẽ Quỷ Hồ không muốn nói nhiều, đều vì mỗi lần y nói chuyện đều phải xuất ra toàn lực, khiến cho người nghe cũng thấy vất vả cho y, mà hiện tại đang lúc chữa thương, lực lượng nói chuyện bực này..., Vẫn là bớt thì tiết kiệm. Nhiếp Phong đồng thời phát giác, vốn dĩ Quỷ Hồ không có thói quen nhìn người trực tiếp, hắn vẫn luôn nghiêng mặt nhìn Nhiếp Phong, không biết là do đã lâu không gặp người nên cảm thấy ngượng ngùng, hay là cũng tự giác diện mạo dữ tợn, sợ sẽ dọa người? Rốt cuộc vì sao mặt của hắn lại trở nên xấu xí như vậy? Tại sao hắn nói chuyện lại khó khăn

như vậy? Nam nhân xấu xí cô đơn này, sau lưng rớt cuộc giấu bao nhiêu chuyện cũ chua xót?

Nhiếp Phong không dám nghĩ tiếp nữa, cũng không dám hỏi, bất quá, y nhìn thấy Quý Hồ đang điều tức, lại nhàm chán lấy ngón tay vẽ vờ trong cát đá trên mặt đất.

Nam nhân này, một chữ cũng không nói, nhưng ngón tay lại viết lại, dường như đang phác họa một số tâm sự của hắn...

Nhiếp Phong hiểu kỳ thoáng nhìn, chỉ thấy hai chữ y viết lại là “Chủ nhân”.

Không thể tưởng được chủ nhân của hắn ta ảnh hưởng sâu xa như vậy, địch nhân của hắn ta tất nhiên vĩnh viễn không quên hắn ta, nhưng người hầu quý hồ của hắn ta cũng nhớ hắn ta như vậy, người bị thương vẫn còn viết hai chữ “Chủ nhân”.

Chủ nhân một người một ngựa của mười đại môn phái, võ nghệ cái thế có thể tưởng tượng được, thế nhưng phần khí khái “một người đương quan, vạn phu không địch lại kia, phải chăng càng khiến người ta thương thức, bội phục? Nhưng chủ nhân của Quý Hồ đã sớm quên thân phận tám năm trước, hắn cũng không cần lo lắng như vậy, Nhiếp Phong nhìn chữ dưới đất, nhin không được thốt lên: “Chủ... Người? Thúc thúc, người thương mến chủ nhân của người?”

Đề cập đến chủ nhân, ánh mắt đột nhiên hiện lên một loại hưng phấn giống như Quý Hồ tử ngư.

Nhiếp Phong nói: “Có thể khiến người nhớ lại được, chủ nhân của người ngoại trừ chỗ hơn người ra, nhất định cũng sẽ đối xử tốt với người!”

Quý Hồ không lên tiếng, trên khuôn mặt xấu xí lại hiện lên vẻ phong chủ lấy lòng, tựa như nhớ lại đoạn thời gian năm đó đi theo chủ nhân.

Nhiếp Phong nói: “Đáng tiếc, chuyện đã qua tám năm, người cũng không cần phải chú ý cả ngày, dù sao người chết cũng không thể sống lại!” Nhưng, nếu vẫn còn chưa chân chính đi qua đó thì sao? Như vậy, có đáng hoài niệm hay không?

Quý Hồ buồn bã nở nụ cười. Sau một lúc lâu, rõ ràng phá vỡ trầm mặc, nói: “Hắn... Vô Danh, chết... Cùng với... Không chết, không... Phân biệt...”

Vô Danh không họ? Nhiếp Phong càng nghe càng thấy mơ hồ, chủ nhân của quỹ hồ có võ nghệ siêu quần, vốn nên danh chấn giang hồ, sao lại vô danh vô tính? Chẳng lẽ đã sớm nhìn thấu tranh chấp giang hồ, tình nguyện vô danh không họ với giang hồ? Nhiếp Phong không hỏi tiếp, hắn phát hiện Quỹ Hồ không có viết hai chữ “Chủ nhân”, mà đang vẽ ra một ít dấu chân.

Nhìn kỹ lại, những dấu chân này giống như là một bộ pháp khinh công.

Quỹ Hồ chỉ chỉ mấy bộ pháp kia, ý bảo Nhiếp Phong dựa theo luyện tập. Nhiếp Phong càng không hiểu được, nhưng nhàn nhã vô cùng trong động, vui vẻ làm theo ý mình.

Ai ngờ đạp bộ pháp trên mặt đất mấy cái, vòng một vòng, chỉ cảm thấy những bộ pháp này xem ra đơn giản, mỗi một bước lại biến hóa vô cùng, biến hóa lớn nhất chính là ở dưới bộ lông của tập thể chỉ cần nhún chân một cái, thân hình liền có thể xoay chuyển, so sánh với việc hắn học trộm từ Nhiếp Nhân Vương chỉ để nhanh chóng khinh công, cấp độ tất nhiên là bất đồng, lập tức vui mừng nói: “Thúc thúc, những bộ pháp này rất tinh diệu! Là ai dạy thúc dạy con vậy?”

Quỹ Hồ không chút do dự đáp: “Chủ... người...”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, chủ nhân của Quỹ Hồ có thể có bộ pháp thần diệu như thế, thật sự là rất lợi hại! Khó trách thập đại môn phái muốn liên thủ vây quét hắn, hắn là đương danh ghen ghét!

Kỳ thật hắn từ nhỏ cực thích tập võ, chỉ là bị Nhiếp Nhân Vương nhiều phương cấm chế, giờ phút này mới gặp phải bộ pháp cao thâm như thế, quả thực mừng tới quên cả hình dạng, yêu thích không buông tay, say mê luyện tập.

Quỹ Hồ đứng bên cạnh nhìn Nhiếp Phong, nhìn biểu cảm hồn nhiên của đứa nhỏ, bỗng nhiên nhớ ra một người - chủ nhân của hắn!

Trên đời này, không ai không sợ không cười mặt xấu xí của hắn, chỉ riêng chủ nhân của hắn lúc mới thấy khuôn mặt xấu xí này, ngược lại biểu lộ ra vô hạn thương tiếc. Chính như đêm qua hắn mới gặp Nhiếp Phong, hắn ở trên mặt đứa nhỏ này cũng tìm được ánh mắt thương tiếc của chủ nhân.

Hiếm khi hắn còn là một đứa trẻ!

Đây chính là một nguyên nhân khác quý hồ liễu mình cứu giúp Nhiếp Phong! Đứa nhỏ này khiến hắn nhớ tới chủ nhân của mình! Hắn hoài niệm chủ nhân!

Vừa nghĩ tới chủ nhân của hắn, thời gian phảng phất hồi tưởng quá khứ thật lâu, Nhiếp Phong trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ...

Quý Hồ còn nhớ rõ, chính mình mười ba năm trước đây, vốn là một gã thanh niên bình thường ở trong thôn này. Ngoại trừ có chỉ lực kinh người, tướng mạo lại bình thường dị thường, trà trộn vào trong đám đông, quả thực là khuôn mặt mơ hồ, không ai dễ dàng nhận ra gã!

Nhưng một người bình thường như vậy, lại có một nghĩa đệ tuần mỹ không gì sánh được—— Ngọc. Ngọc mặt như quan ngọc, bề ngoài chính trực, mặc dù tay trái gà không chặt, nhưng có thể ăn nói thiện đạo, cho nên vẫn rất được thôn dân kính yêu.

Vốn dĩ hai huynh đệ cũng không có xung đột gì. Quý Hồ xưa nay an phận thủ hộ, cam tâm bình thường, tất cả đều bị Triều Ngọc chiếm hết, không hề oán hận. Nhưng mà, bỗng nhiên có một ngày...

Ngọc hướng con gái trưởng thôn kỹ nhu cầu thân, Kỷ Nhu Nguyên cùng hai người hắn thanh mai trúc mã, câu trả lời của nàng phi thường trực tiếp! Nàng chỉ thẳng thắn nói ra một câu luôn giấu trong lòng, cái nàng yêu thích chính là nghĩa huynh Triều Ngọc - Quý Hồ!

Chính bởi vì một câu này, ngày nọ, rớt cuộc...

Nghĩ tới đây, toàn thân Quý Hồ không khỏi run lên, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, phút chốc bừng tỉnh khỏi hồi ức, không muốn nghĩ tiếp nữa! Hết thảy, đều là bởi vì một câu nói kia, cũng bởi vì ngày đó...

Trên đời cũng không có chuyện gì không làm mà nhận được, tập luyện khinh công bộ pháp cũng không phải một sớm một chiều là xong. Nhiếp Phong đương nhiên minh bạch đạo lý này, hơn nữa cảm giác tiêu hài tử chân ngắn, cho nên càng cần cù bù kém cỏi, vì vậy không ngừng luyện tập.

Điều duy nhất hẳn không hiểu là vì sao Quỷ Hồ lại lấy bộ pháp truyền thụ, bất quá bị vây khốn trong khổ luyện chuyên tâm tu luyện, cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Ngay đêm thứ hai hẳn lưu lại trong động, rốt cuộc hẳn đã minh bạch.

Bởi vì, khi hẳn đang nướng thịt rắn, chuẩn bị bữa tối thì bỗng nhiên có một con gấu khổng lồ vọt vào trong động!

Tuy Nhiếp Phong là đứa trẻ không sợ trước mắt Thái Sơn, nhưng hôm nay thấy con gấu khổng lồ này cũng không khỏi giật nảy mình!

Con gấu này cao hơn trượng năm trượng, móng vuốt dài nửa thước, còn to hơn cả con hổ sông băng bên kia Quỷ Hồ. Nó giương nanh múa vuốt, nước miếng chảy dài, trông như mùi thịt rắn nướng vậy.

Cự Hùng xem ra đối địch thường, cùng hung cực ác, hành động nhanh nhẹn không kém, nhưng vừa thấy hai người trong hang đã lập tức điên cuồng tập tót Nhiếp Phong đang nướng thịt.

Quỷ Hồ vội vàng hô lớn: “Bộ... Pháp...”

Nhiếp Phong nghe vậy lập tức hiểu rõ, bộ pháp do Quái Quỷ Hồ truyền thụ, chân uốn éo, thân hình nhanh quay ngược lại, bộ pháp mặc dù thừa thớt, nhưng đã có thể dán sát thân thể con gấu khổng lồ đuổi tới phía sau! Vốn Quỷ Hồ không tiện đi, Cự Hùng nếu muốn tập kích hẳn sẽ dễ như trở bàn tay, nhưng Nhiếp Phong nếu đã chạy vội, khơi lên thú tính của nó, liền phát động tóm gọn Nhiếp Phong.

Hành động của con gấu to lớn mặc dù không tinh xảo nhanh nhẹn bằng Nhiếp Phong, nhưng thân hình khổng lồ, một bước chống đỡ hẳn bốn, năm bước. Chỉ trong giây lát, một đồng thú đã đuổi tới cửa động. Lúc này Quỷ Hồ đột nhiên kêu lên: “Tả... Mười bước...”

Trong lòng Nhiếp Phong biết Quỷ Hồ đang ám chỉ cái gì, nhưng đến tột cùng là chỉ bên trái mười bước hay là bên ngoài động? Cũng không thể nghĩ kỹ, trong lúc vội vã chỉ có thể chạy ra khỏi động trái bên ngoài trước!

Ngay sau khi lao ra cửa động, cự hùng đuổi theo sát tới, bàn tay như quạt hương bồ đập vào cái đầu nhỏ. Trong lúc tồn vong, Nhiếp Phong bất chấp tất cả bộ pháp thi triển quỷ hồ,

trong lúc vô ý đồng thời sử dụng khinh công của Nhiếp Nhân Vương.

Bàn quay bộ pháp vốn đã có thể làm cho bản thân xoay chuyển, hôm nay ngoài ý muốn cộng thêm Nhiếp Nhân Vương nhanh chóng bước tới xung hô, nhanh chóng bước nhanh, chuyển động liên tục. Nhiếp Phong chỉ trong chốc lát, người hóa thành một trận gió lốc, luồng gió xoáy này nhanh như thiểm điện, cứ vậy dán sát vào tường tuyết dọc theo vách đá trái.

Nhiếp Phong chạy tới vị trí mười bước, còn chưa biết rõ vì sao mình lại hóa thân thành gió lốc, đã kinh sợ trước mắt là một mảnh cuối vách đá, lại không thấy có bất kỳ dị trạng nào, nghi ngờ là mười bước phải? Lập tức thầm kêu không ổn, cùng lúc đó, con cự hùng kia đang hướng vị trí Nhiếp Phong đứng mười bước lao tới, sau lưng Nhiếp Phong chính là tuyết bích, không đường lui, mắt thấy đã sắp bị cự hùng chụp lấy!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong cùng đường, quyết định nhanh chóng xoay ngược trở lại, thân hình lại như gió lốc bắn ngược về phía khe hở do cự hùng tạo ra!

“Vèo” một tiếng, Nhiếp Phong cũng không ngờ mình lại nhanh như vậy, lại dễ dàng xông qua cự hùng uy hiếp, vòng đến sau lưng cách bảy bước.

Cùng lúc đó, cự hùng trùng thế xông lên khó có thể thu hồi, đập tại vị trí Nhiếp Phong mới đứng được mười bước, bỗng nhiên tiếng nổ “Ừ” vang lên, dưới chân cự hùng thành linh sụp đổ, lộ ra một đại huyết rộng sáu, bảy thước, dưới chân cự hùng đột nhiên trống rỗng, không còn chỗ đặt chân, thoáng chốc, thân thể cao lớn liền rơi thẳng xuống huyết động sâu, nghe tiếng rú thảm thiết hồi âm, huyết động này tựa hồ rất sâu.

Rất sâu, sâu không thấy đáy.

Cho dù băng tuyết giá rét lạnh, Nhiếp Phong vẫn khó tránh khỏi việc lau mồ hôi trên trán. May mà đầu tiên Quỷ Hồ đã sớm truyền thụ bộ pháp cho y. Nếu không chỉ với khinh công của Nhiếp Nhân Vương, căn bản không cách nào dẫn dụ cự thú rơi xuống huyết động dưới đất này được.

Hắn tiếp tục đi lại gần huyết động, nhưng thấy dưới tuyết ẩn giấu một cành cây khô, suy đoán có thể ngẫu nhiên phát hiện huyết động sâu không lường được này, liền dùng cành khô bện thành một cái vòng cây giăng khắp nơi, đem khung xương đặt lên huyết động, khi băng tuyết càng lúc càng dày, mặt ngoài huyết động liền hình thành một mảnh đất tuyết mỏng, vền vền có thể cho phép người ta đạp qua mà không nứt, nếu gặp phải dã thú khổng lồ, vậy chắc chắn khó lòng gánh nặng mà sụp đổ, có thể thấy đây là một cạm bẫy!

Ở trong mảnh tuyết này cầu sinh, mặc dù trên người Quỷ Hồ có tuyết nghệ, kiêm cả lấy Hồ là bạn, nhưng có những dị thú hung mãnh khác đột kích. Để đề phòng lỗ như đã sớm thiết lập cạm bẫy này, hôm nay rốt cuộc đã có tác dụng rồi.

Nhiếp Phong hít một hơi thật sâu sau đó chạy về trong động, còn Quỷ Hồ đã nhắm mắt điều tức.

Nhiếp Phong hỏi: “Thúc thúc, người sớm biết nơi này có Cự Hùng tồn tại, cho nên mới truyền bộ pháp cho ta?”

“Ừm” một tiếng, tiếp tục nói: “Còn... Hai ngày, ta... mới khỏi hẳn.”

Nói xong hắn mở mắt ra, dùng cành cây khô vẽ một vài hình vẽ lên mặt đất.

Nhìn kỹ một chút, Quỷ Hồ vẽ một ít hình vẽ gấu, trong đó có ba mươi sáu huyết, Nhiếp Phong không khỏi sửng sốt: ” Huyết vị? Đây là huyết vị dã thú, mãnh thú cũng có huyết?”

Quỷ Hồ không nói gì gật đầu, trong hai ngày này hắn có thể thuận lợi khỏi hẳn hay không, liền phải xem Nhiếp Phong ứng phó thế nào.

Nhiếp Phong có thể trong lúc nguy cấp đem Quỷ Hồ truyền thụ cấp độ chuyển bộ, cùng gia truyền kinh công dung hợp làm một, thân hóa gió lốc, tự nghĩ ra một ô, đã làm cho Quỷ Hồ thập phần kinh ngạc, nhưng làm cho nó ngạc nhiên nhất chính là đứa nhỏ này có nghị lực kinh người, hắn vậy mà trắng đêm không ngủ, tự mình nghiên cứu ba mươi sáu huyết thú kia.

Quỷ Hồ Nguyên dự đoán rằng Nhiếp Phong có thể lĩnh hội trong đó khoảng năm thành Thần Tủy Cảnh sử dụng được, nào

ngờ hăn cả đêm chăm chú nghiên cứu, sớm đã thấu hiểu toàn bộ huyết vị, trí nhớ và ngộ tính đều là hiếm thấy, trong hoàn cảnh không được tốt nội lực còn thấp mà thôi.

Bất quá một đêm này, Nhiếp Phong cũng không có đất dụng võ, bởi vì cũng không có mãnh thú hay đàn sói xâm nhập, hết thấy đều bình an vô sự.

Thế nhưng hoàng hôn cuối cùng của quý hồ chữa thương, Nhiếp Phong chợt nghe bên ngoài động truyền đến một trận di thanh. Quý Hồ vẫn đang nhắm mắt điều tức, đang trong thời khắc khẩn trương chữa thương cuối cùng, Nhiếp Phong cũng không có ý định quấy rầy hăn, vì vậy liền một mình bước ra ngoài động xem xét, ai ngờ vừa nhìn qua, không khỏi thất kinh!

Chỉ thấy một bóng đen đang từ cách đó năm trượng từng bước tới gần, nhưng không phải là mãnh thú cự hùng mãnh gì cả, mà là một mãnh thú hung mãnh còn hung mãnh hơn bất kỳ mãnh thú nào, cha hăn - Bắc Âm Cháp Dao Nhiếp Nhân Vương! Là Nhiếp Nhân Vương!

Sơn động này vốn trốn ở sau một gò tuyết, bình thường không dễ phát hiện, Nhiếp Nhân Vương sao lại không biết có gì vòng qua còn tuyết. Đáng sợ nhất chính là, trên tuyết Âm Dao vẫn lưu lại vết máu chưa khô, không biết vừa rồi hăn lại giết thứ gì, giờ phút này hai mắt hăn đỏ bừng như lửa, đủ thấy sát ý chưa yên, thái độ vẫn như cũ. Nếu Nhiếp Phong nhìn thấy có lẽ còn may mắn thoát khỏi khó khăn, nhưng quý hồ bị thương thể khó thoát ra được!

Kinh hãi không thể coi thường, Nhiếp Phong cũng bất chấp Quý Hồ đang căng thẳng trước mắt, vội vàng chạy về trong động kinh hô: “Tới rồi!”

Hai mắt Quý Hồ trợn lên, gã và đứa nhỏ này ở chung thời gian mặc dù ngắn ngủi, cũng biết nó rất ít kinh sợ, chỉ thấy gã bối rối như thế, cho dù thương thể vẫn còn một tia chưa lành, cũng phải trước vận hành khí tức kinh mạch toàn thân nhiếp sợ, hỏi: “Con đã thú?”

Nhiếp Phong vội vàng lắc đầu nói: “Không! Không phải đã thú! Nhưng so với đã thú còn đáng sợ hơn vạn lần! Là cha ta!”

Quý Hồ ngẩn ra, tất cả lũ trẻ trong thiên hạ đều sợ cha, sao đứa nhỏ này lại sợ muốn chết như vậy! Cha nó rốt cuộc là ai? Chưa kịp suy nghĩ sâu xa, trên mặt đất bỗng xuất hiện một bóng người cao lớn. Nhiếp Phong phản ứng rất nhanh, vội vàng đẩy Quý Hồ vào một chỗ thật sâu, lấy thi thể rắn đem nó bao trùm tầng tầng lớp lớp.

Nhưng ngay lúc này, Nhiếp Nhân Vương đã bước vào trong động!

Nhưng nghe cổ họng y thở hỗn hển giống như một con điên thú, thoáng như trầm lôi, đôi mắt đỏ như máu, sát ý nồng đậm nhanh chóng bao phủ toàn bộ sơn động, khiến người ta hít thở không thông.

Nhiếp Nhân Vương mắt như chim ưng, liếc mắt đã phát hiện Nhiếp Phong trong động, cũng không nói nửa câu với nhi tử, chỉ đi thẳng vào chỗ sâu trong động!

Nhiếp Phong không cản trở, trên thực tế, cũng không biết ngăn cản thế nào!

Nhiếp Nhân Vương xông vào sâu trong hang động, lệ mục lập tức nhìn chung quanh, ánh mắt tùy ý săn bắn trong mỗi góc, tựa hồ vừa phát hiện con mồi, liền muốn triển khai đồ sát ngay tại chỗ!

Ai là con mồi của hắn!

Qua thật lâu, trong mắt Nhiếp Nhân Vương dâng lên vẻ thất vọng cực độ, dứt khoát nhắm nghiền hai mắt, khí trùng trùng điệp điệp ngòi xuống trên mặt đất! Hắn ngòi xuống, sát khí trên thân càng hùng hực, càng mãnh liệt điên cuồng, khuấy động cát vàng vách động, Nhiếp Phong quả thực không thở nổi!

Cuối cùng Nhiếp Phong cũng hiểu ra vì sao Nhiếp Phong lại sợ hãi như vậy; nhớ lại đoạn thời gian đi theo chủ nhân, cao thủ võ lâm mà mình gặp đã là không ít, nhưng chưa một ai có thể tỏa ra sát khí kinh người như vậy! Luồng sát khí này ẩn chứa vô hạn điên cuồng oán hận, cứ như mục đích chủ nhân của sát khí và thanh đao trên tay hắn là muốn giết sạch vạn vật trong thiên hạ vậy!

Nhiếp Phong căn bản không rõ tại sao lão phụ lại đánh bậy đánh bạ, vòng qua cùn cát tìm tới nơi này, càng không rõ vì sao hấn lại vội vàng ngồi xuống!

Hai cha con không nói gì, Nhiếp Phong cũng không biết nên nói gì, chỉ sợ mất một lời, lại sẽ khiến Nhiếp Nhân Vương điên lên như lần trước, càng điên cuồng lên!

Trong động bỗng trở nên tĩnh mịch, yên tĩnh đến đáng sợ!

Trong động nhẹ nhàng qua lại, chỉ có —— tiếng hít thở cấp tốc của Nhiếp Phong.

Nhiếp Nhân Vương trầm trọng hít thở.

Còn có...

Đúng rồi! Là tiếng hít thở!

Nhiếp Nhân Vương đang nghe tiếng hít thở!

Một cao thủ như Quỷ Hồ, tiếng hít thở chưa chắc đã dễ phát giác, nhưng mà Nhiếp Nhân Vương cũng là cao thủ! Sát thủ trong đám cao thủ!

Đột nhiên hai mắt hấn trợn lên, ánh sáng leng keng lóe lên, ánh mắt cuồng bạo như mũi tên bắn về phía đồng xác rắn mà Quỷ Hồ ẩn thân kia. Theo đó, một tiếng cũng không vang lên, hấn đột nhiên rút đao bổ vào trong bụi rắn!

Chuyện xảy ra đột ngột, Nhiếp Phong lập tức tiến lên ngăn cản, nhưng đã không kịp!

Ai ngờ được Nhiếp Nhân vương đao bổ đến giữa đường, đồng xác rắn kia thành linh nhao nhao như phi kiếm, nhao nhao như tuyết uống đao nghênh đón, cứng rắn cản lại thế tuyết uống đao, vô số xác rắn nhất thời bị đao kinh chấn đến mức bay tứ tung quỷ dị!

Ngay lúc xác rắn trong động thi tung bay, một bóng người từ chỗ lõm trên vách động bắn nhanh ra như điện, phóng về phía cửa động. Người này chính là Quỷ Hồ.

Nhiếp Nhân Vương hơi sững sờ, nhếch miệng điên cuồng cười nói: “Ha ha! Lão tử đã sớm ở bên ngoài Huân trượng cảm thấy nơi này ẩn giấu cao thủ, quả nhiên không sai, giết!”

Đến thời khắc này, Nhiếp Phong cuối cùng cũng hiểu ra Nhiếp Nhân Vương vì sao từng tìm đến sơn động bí mật này. Gã dựa vào bản năng dã thú của bản thân, tìm ra nơi ở của Quỷ Hồ.

Tiếng giết vang động trời! Nhiếp Nhân Vương giết người cũng không hỏi trắng đen, cũng không để ý tới đối thủ thương thế ra sao, hấn nhanh chóng đuổi theo quỷ hồ ở phía sau.

Quỷ Hồ vốn đang khản trương, chỉ là vừa rồi Quỷ Hồ bỏ tới một đao mạnh mẽ, căn bản không cách nào tránh né, chỉ có thể chịu đựng thương thế cường ép thúc giục bầy rấn, thân mình thì phát lực chạy về phía cửa động. Thế nhưng bởi vì vọng động chân khí, nội tức bị kiềm hãm, thương càng thêm thương, chạy tới cửa động lại không chống đỡ nổi ngã xuống đất!

Nhưng Nhiếp Nhân Vương đã giết tới, thấy cao thủ ngã xuống này xấu xí như vậy cũng khế giạt mình, nhưng bất luận xấu tới đâu cũng phải giết! Hấn đang muốn nhấc đao, cùng lúc đó Nhiếp Phong nhanh như chớp vọt tới trước, ngăn lại: “Cha, đừng...”

Nhiếp Nhân Vương chưa kịp nói cho hấn hết lời, quát to: “Vũ nghệ nguyên đã học trộm của ngươi, muốn ngăn cản ta nói dễ vậy sao, cút!”

Cổ tay phải uốn éo, lấy chuôi đao trùng điệp đánh về phía ngực Nhiếp Phong, Nhiếp Phong không lo bị thương, lập tức bị đánh bại một bên! Nhiếp Nhân Vương cười nói: “Hắc, bại quân chi tướng, cần gì ăn nói dững mãi? Nếu có bản lĩnh liền tự tay chế ta!”

Nói xong không chần chờ nữa, lại giơ đao chém xuống đầu hồ!

Đao này sắc bén vô cùng, thương thế của Quỷ Hồ khiến nó bị thương không thể phản kháng, đành phải nhìn Nhiếp Phong kêu to: ” Huyệt...”

Một tiếng quỷ kêu vang lên, ngay khi Nhiếp Phong đang chờ chết trong lúc Quỷ Hồ chờ chết, chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ nghĩa chữ huyệt này của hấn. Vì vậy mãnh liệt khiến hấn dừng nghĩ ra một thức, một bộ pháp hai hợp một, người như gió xoáy dán sát lấy thân thể Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương vạn liệu bộ pháp mà nhi tử sử dụng cũng không phải bắt nguồn từ mình, vì vậy khê giết mình, nhưng đao trong tay lại không nửa phần do dự, vẫn bỏ xuống Quỷ Hồ Lực!

Nhưng thân pháp Nhiếp Phong lại khác lạ, bỗng chốc chuyển tới bên phải Nhiếp Nhân Vương, ngón út đâm một cái, liền dùng thủ huyết pháp Quỷ Hồ truyền thụ cho bên phải y một chút uy hiếp. Huyết vị y không phải là huyết vị chính tông bình thường, rất quái đản! Nhiếp Nhân Vương tự tin nội lực mạnh mẽ, đoán chừng y cũng không thể chế ngự được, dứt khoát để y làm loạn. Ai ngờ bộ vị trên người bị điểm không nghĩ tới, dùng nội lực nho nhỏ, lại khiến cánh tay phải của y tê rần!

Dưới đao tê rần, đao thế nâng lên, đao thế mênh mông như tuyết lập tức bỏ vào trên gò tuyết nhỏ bên cạnh Quỷ Hồ. “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, lập tức đem gò tuyết kia đánh cho chia năm xẻ bảy! Nếu đao này bỏ vào người Quỷ Hồ, nhất định máu thịt sẽ bay tứ tung, chết không toàn thây!

***

Nhiếp Phong không ngờ căn bản dùng điểm huyết pháp đối phó mãnh thú lại có hiệu quả đối với Nhiếp Nhân Vương, trong lòng vui mừng, cũng không biết là vì lão phụ vốn là mãnh thú trong mãnh thú, hay là bộ huyết pháp này căn bản là một môn võ học cực kỳ cao thâm?

Dù là người hay thú đều phải bị chế ngự trong đó!

Chút võ học huyết này, Quỷ Hồ đương nhiên cũng là sư thừa kỳ chủ, có thể tưởng tượng được võ nghệ của chủ nhân nó cao thâm uyên!

Nhiếp Nhân Vương thấy con trai mình xuất đao sai trái, bèn hét lên giận dữ: “Tiểu tử! Ngươi dám tạo phản?”

Đang muốn tụ tập cánh tay phải lại phách trảm Quỷ Hồ, Quỷ Hồ lại la lên: “Ba... Mười... sáu...”

Nhiếp Phong biết rõ Quỷ Hồ muốn tự mình dùng thủ huyết thi triển ra ba mươi sáu huyết toàn thân Phong lão phụ, không khỏi chần chừ một chút. Nhưng cũng biết nếu không chế trụ

phụ thân, hôm nay Quỷ Hồ chắc chắn sẽ chết dưới đao của mình, vì vậy không muốn nghĩ nhiều nữa, lập tức xuất thủ!

Ngay lúc Nhiếp Nhân Vương tụ lực cánh tay phải, Nhiếp Phong đã nhanh chóng đẩy ba mươi sáu đại huyết, thế nhưng với nội lực nhỏ nhỏ của hắn, sao có thể giam giữ Nhiếp Nhân Vương? Nhiếp Nhân Vương chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, vừa muốn ngã quy, nội lực hùng hậu lại tiếp tục xông phá bị phong huyết đao xông phá đứng lên, Quỷ Hồ vội vàng la hét: “Lại... Lại...”

Nhiếp Phong chỉ có thể điểm nữa, Nhiếp Nhân Vương vừa xông ra huyết đao lại bị phong tỏa, càng giận không kềm được, vừa định đề khí chống lại vừa ngang nhiên la to: “Tiểu tử! Ngươi dám điểm nữa, ta lập tức làm thịt ngươi!”

Nhiếp Nhân Vương cảm thấy toàn thân tê dại, lúc này dù dùng sức nhiều cũng khó mà phá vỡ khuỷu tay, trong khoảnh khắc lửa giận bùng lên, thú tính bùng phát, không ngừng hò hét điên cuồng. Trong lúc nhất thời tiếng kêu vang vọng toàn bộ sơn động, chấn động khiến đất đá trên vách động rơi lả tả, toàn bộ sơn động sắp sụp đổ!

Nhiếp Phong không bị tiếng gào thét điên cuồng của hắn dọa ngã, hắn vẫn không ngừng tới lui ở trên người Nhiếp Nhân Vương đốt, cho tới khi nội lực Nhiếp Nhân Vương cạn kiệt ngồi bệt xuống đất, khí lực cũng không thể tiếp tục gào thét như Nhiếp Nhân Vương, hắn mới buông tay! Trong động lại hồi phục tĩnh mịch!

Hắn đứng ngẩn tại chỗ nhìn phụ thân xưa nay thú tính khó thuần này, nghĩ đến hắn hôm nay vậy mà lại thua trên tay mình, quả thực khó có thể tin.

Nhiếp Nhân Vương trong tư tức suy kiệt, lồng ngực phập phồng, hung hăng nhìn Nhiếp Phong, giống như muốn nuốt con trai mình vậy! Quỷ Hồ cố gắng đứng lên, từng bước từng bước tiếp cận con thú điên này, khóe miệng hắn chảy ra từng tia máu, thương thế lại càng nặng thêm, thương thế này, thật không biết đến khi nào mới có thể khỏi hắn?

Hắn vẫn cố gắng tự chống đỡ, tập tễnh đến trước mặt Nhiếp Nhân Vương, con mắt trừng mắt nhìn hắn, hỏi từng chữ: “Ngươi... giết... Hồ?”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, giống như dự cảm được hấn sẽ làm gì đó, vội vàng đứng lại gần bên người lão phụ.

Nhiếp Nhân Vương cuồng tính khó thu, không sợ hãi, thờ phào một hơi, lăm liết đáp: “Không sai! Là Nhiếp Nhân Vương ta giết thì sao?”

Quý Hổ nghe xong sắc mặt đột biến, lập tức vận khởi nội lực còn sót lại, giơ trảo lên định đập vào đầu nó, định nện cho nó nổ tung. Thế nhưng cùng lúc đó khước mắt Nhiếp Phong thoáng nhìn bên cạnh như muốn ngăn cản, lại nhìn Nhiếp Nhân Vương mắt sáng như đuốc, vượt hổ lại ngưng lại giữa không trung, thật lâu, bỗng nhiên giương vuốt, chậm rãi nói: “Ta... Nội lực... Không đủ... Thôi được rồi...”

Dứt lời đi đến bên ngoài nửa trượng rồi ngồi xuống, cúi đầu không nói gì.

Hấn nói thật lòng à?

Nhiếp Phong nhìn chăm chăm vào Quý Hổ, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia cảm kích.

Sơn động vốn yên tĩnh, lại thêm một vị khách không mời mà đến - Nhiếp Nhân Vương, khó mà chết lặng.

Cổ họng Nhiếp Nhân Vương thường xuyên thờ dốc giống như thú tính, cấp tốc nặng nề, khiến cho toàn bộ sơn động tràn ngập một cỗ áp lực vô hình. Nhiếp Phong cùng Quý Hổ cảm thấy lo sợ bất an! Mà Quý Hổ tại thời khắc cuối cùng vọng động chân khí, bây giờ lại lần nữa điều tức, ước hẹn cần một ngày đêm phục nguyên.

Vì vậy, hai gã đại nhân bây giờ đều không thể động đậy, chỉ được một đứa trẻ Nhiếp Phong bảo vệ ở bên, hấn đề phòng lại có mãnh thú khác hoặc những người khác tập kích, thúc thủ vô sách, dứt khoát dời Quý Hổ cùng lão phụ vào chỗ sâu trong động bích kia, nếu có gió thổi cỏ lay, lập tức mang hai người dùng xà thi bao trùm.

Còn nữa, Nhiếp Phong biết rõ lão phụ nội lực bá đạo vô luân, chỉ sợ sau một thời gian, hấn sẽ tự mình giải khai huyết đạo, vì thế sau khi nghỉ ngơi một đêm, hôm Thần cuối cùng quyết định sẽ phong ấn huyết đạo, thực hiện kế hoạch vạn toàn.

Lần đầu chế ngự Nhiếp Nhân Vương bởi vì tình thế cấp bách không thể suy nghĩ cẩn thận. Tình thế hiện tại không cấp bách, Nhiếp Phong đứng một bên, trong lòng cảm thấy áy náy. Dù sao Nhiếp Nhân Vương cũng là cha ruột của hắn.

Nhiếp Nhân Vương cũng cảm thấy nhi tử lưu thủ với mình, cười hắc hắc nói: “Tiểu tử, không phải ngươi đã sớm nói muốn ngăn lão tử giết chóc sao? Nếu thật sự là như vậy liền dùng sức một chút, nếu không liền không phải nam tử hán!”

Nhiếp Phong cũng không lưu tình, lập tức trọng điểm hai lần.

Nhiếp Nhân Vương cười ha ha nói: “Được! Đại nghĩa diệt thân! Không hổ bản sắc nam nhi! Đáng tiếc ngươi vẫn chưa có thực lực cứu thiên hạ thương sinh, chế ta chỉ vẹn vẹn một thời gian, ta xem ngươi có thể chế ta bao lâu! Hắc hắc...”

Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt tươi cười cuồng bạo của lão phụ, một vẻ lo lắng xen lẫn nhau, nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên bên ngoài động truyền đến một chút âm thanh lạ thường. Cùng lúc đó, nụ cười của Nhiếp Nhân Vương có vẻ cứng ngắc, giống như cũng nghe thấy những âm thanh này!

Nhiếp Nhân Vương vốn từng tập Băng Tâm quyết, chỉ là hoang phế quá lâu, trong lòng lại không băng thanh bằng con mình, cho nên tu vi Băng Tâm quyết chỉ đứng sau nhi tử, tuy nhiên cũng không phải bình thường, nghe thấy dị thanh cũng không có gì lạ!

Trong ba người, chỉ có Quỷ Hồ là không phát hiện ra, hắn cũng không tập khắc gì về Băng Tâm Quyết!

Nhiếp Phong vội vàng dùng Băng Tâm Quyết tĩnh tâm nghe, bỗng nhiên sững sờ, nhìn lại lão phụ, sự kinh ngạc của hắn tuyệt đối không kém hơn nhi tử!

Âm thanh lạ này giống như tiếng đàn, như là từ nơi xa xôi nào đó được gió tuyết đưa tới, tiếng đàn như có như không, như ẩn như hiện, vô hạn lui về. Nhiếp Phong tuy là trẻ con, nhưng cũng có thể cảm thấy tiếng đàn mang theo vẻ thâm lương cô đơn, trong lòng cảm thấy kỳ quái, người chơi đàn này sao lại ở nơi tuyệt địa rộng lớn như vậy chứ?

Điều càng kỳ quái hơn chính là, người này lái đàn phát ra hướng về phía sơn động, dường như đang phát ra một loại tình

cảm cô đơn với một con Quỷ Hồ trong sơn động lúc trước, nhưng vì khoảng cách quá xa, tiếng đàn lại cực nhẹ, đám người điều khiển đàn giả lại dường như không muốn đám người Quỷ Hồ và những người còn lại nghe thấy lần này thế lương, tâm cảnh lại phức tạp dị thường!

Chỉ là, người điều khiển đàn có lẽ không đoán trước được, tiếng đàn của mình vừa vặn gặp phải Nhiếp Phong và Nhiếp Nhân Vương Băng Tâm quyết, hết thấy u sầu không chỗ nào che dấu!

Đây là Quỷ Hồ cũng phát hiện hai người Nhiếp Phong đang dùng toàn bộ tinh thần lắng nghe, thần thái có dị trạng liền hỏi: “Chuyện gì... Chuyện gì?”

Nhiếp Phong nói: “Là tiếng đàn! Hai ta có nghe chút tiếng đàn!”

Quỷ Hồ chợt nghe vậy, sắc mặt vui mừng, không thể tin nói: “Hồ... đàn... Âm thanh? Là... Hắc!”

Từ khi Nhiếp Phong gặp Quỷ Hồ tới nay, ngoại trừ đề cập đến chủ nhân của hắn, chưa từng thấy qua hắn hưng phấn như vậy. Hôm nay trên mặt hắn lại lộ ra vẻ như tung tăng, chẳng lẽ... người chơi đàn trên tuyết này là chủ nhân của hắn? Nhưng mà, chẳng phải chủ nhân của hắn đã sớm qua đời hay sao?

Ngay lúc đang hồ nghi, Nhiếp Phong chợt nghe thấy tiếng đàn dần dần giảm xuống, càng lúc càng chậm, càng ngày càng nhẹ, rốt cuộc, một khúc từ từ tan hết, thoáng như tiếng than thở cuối cùng hiền hách của một vị khách nhỏ, u ám khúc kiệt sức...

Hiếm khi thấy Quỷ Hồ ân cần hỏi han: “Nó còn... đang chơi đàn sao?”

Nhiếp Phong lắc đầu nói: “Không, tiếng đàn biến mất rồi.”

Ánh mắt Quỷ Hồ lộ vẻ thất vọng dị thường, cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Hắn đã lùi, lại... hà tất... không bỏ được... Ta? Hà... Phải? Hà..... Hắn tự lẩm bẩm, Nhiếp Phong vẫn là lần đầu nghe hắn nói nhiều như vậy.

Nhiếp Nhân Vương lại một mực im lặng không nói, sau khi nghe tiếng đàn, hắn đúng là trầm mặc lạ thường, hơi thở cổ họng cũng không còn, ngược lại trên mặt lại lộ ra vô hạn thê

lương, trận âm thanh cô đơn này như là khơi dậy một ít hồi ức không muốn nhớ lại của hắn...

Hắn từng là người cầm đầu một nhóm đao, hắn cũng từng lui về làm việc của mình! Đáng tiếc, ” dương danh lập vạn” vốn đã rất khó, ”S mai danh thối lui” càng thêm khó càng thêm khó, kết quả hết thảy mọi chuyện không được như nguyện, hôm nay rơi vào kết cục điên cuồng như thế, nào có thể là điều kiện tiên quyết...

Đột nhiên, Nhiếp Phong biến sắc, như vừa nghe thấy một ít âm thanh, Quỷ Hồ vội hỏi: “Đàn... Âm... Hồi... Đến... Nhiếp Phong nói: “Không phải tiếng đàn, là tiếng bước chân! Tiếng bước chân của hai người!”

Tiếng nói vừa dứt, hắn trực tiếp tự mình hướng cửa động nhìn xem rõ ràng mọi thứ.

Quỷ Hồ thừa dịp gã dỗi mắt trông về phía xa, liếc xéo Nhiếp Nhân Vương, nói: “Nhiếp... Phong, Tam Nhĩ... Nhiếp Phong, tốt... Tên... Bây giờ, đã mới có... Như thế... Người nhiệt tình... Cuối cùng rồi...”

Hắn một hơi nói nhiều như vậy, Nhiếp Nhân Vương vốn đang khổ tư lại quấy rầy hắn như thế, lập tức quét ngang hắn một cái, nhưng ánh mắt điên cuồng từ trước đến nay cũng không khỏi lộ ra vẻ tự hào.

Nhiếp Phong đứng ngoài cửa động nhìn vào một hồi, chỉ thấy hai bóng người từ xa đến gần, dần dần có thể nhận ra dung mạo, rõ ràng là nghĩa đệ cùng cô nương Kỷ Nhu của Quỷ Hồ!

Hai người đã đi đến chỗ cách cửa động hơn mười trượng, nhưng Tuyết Khâu vốn đã sớm che lấp cửa hang bị Nhiếp Nhân Vương một đao đánh nát, lúc này cửa động chắc chắn sẽ bị Triều Ngọc phát giác.

Nhiếp Phong vội vàng chạy vào trong động, nói: “Thúc thúc, hồng rồi, nghĩa đệ tới rồi.”

Quỷ Hồ biến sắc, nói: “Chỉ... Hắn... một người?”

Nhiếp Phong nói: “Không chỉ có hắn, còn có Kỷ Nhu cô nương!”

Quý Hồ chợt nghe đến ngưng ngừng, khuôn mặt xấu xí lập tức trở nên rất khó coi, nói: “Nàng... cũng tới... Không phải? Chúng ta... Tránh trước một chút...”

Nhiếp Phong thấy hắn không sợ Nghệ Ngọc đi mật báo, ngược lại sợ gặp lại cô nương Kỷ Nhu, cũng khẽ giật mình, nhưng cũng đúng như hắn nói, chạy tới động khẩu lấy một đồng tuyết đập tắt, nói với Nhiếp Nhân Vương: “Cha, thật xin lỗi.”

Chợt phong bế Nhiếp Nhân Vương, chỉ sợ hắn đột nhiên vô cớ điên cuồng la hét, làm lỡ mất đi quý hồ.

Tiếp theo Nhiếp Phong lại lấy thi thể còn sót lại chất đồng tại chỗ lổm ở quý hồ và Nhiếp nhân vương, cũng tự mình tiến vào giữa hai người, vừa mới đem xác rắn bao phủ xong, Triều Ngọc cùng Kỷ Nhu liền đi đến!

Hóa ra sau lần giáp công Quý Hồ lần trước, huynh đệ Phong thị đều có thương tích, thuộc hạ lập tức chạy về Phong Nguyệt môn triệu tập bách tinh anh, một đám người trùng trùng điệp điệp, tới Tuyết Lĩnh sơn này giữa trưa, vì miễn phí mà thất sự., Phong Thanh Ứng liền cùng môn chúng dừng chân tại sườn núi, tiếp tục ủy thác địa thế, Triều Ngọc đi sâu vào trong dãy núi tuyết tìm kiếm trước, đợi phát hiện hành tung Quý Hồ thì lập tức đến thông báo. Mà Mặc dù ảm đạm xem thường Triều Ngọc, nhưng bởi vì lo lắng cho Quý Hồ nên cũng cam tâm tình nguyện cùng hắn tìm kiếm, thậm chí trước tiên nên tìm Quý Hồ.

***

Triều Ngọc xem ra hết sức mệt mỏi, vừa bước vào động liền ngã ngòai xuống đất, Kỷ Nhu vừa mới chằm chằm ngòai ở một bên, đột nhiên nghe “Ào” một tiếng, nguyên lai hắn thoáng nhìn thấy trong động đầy những thi thể rắn, hoảng sợ, xem chân điếm liền biết tất cả đều là rắn chết, ngạc nhiên nói: “A? Hang động này làm sao lại có nhiều xác rắn như vậy?”

Kỷ Nhu nói: “Ngọc, ở đây rất đáng sợ, chúng ta đi thôi!”

Triều Ngọc nói: “Chúng ta đã tìm hắn ở nơi tuyết này một ngày một đêm, tuyết đôi không thể thất bại trong gang tấc, tốt xấu gì cũng ở chỗ này nghỉ một lát rồi lại tìm!”

Kỷ Nhu khuyên nhủ: “Ngọc, thôi! Quỷ Hổ dù sao cũng là nghĩa huynh của ngươi, ngươi sao phải đối xử với hắn như vậy?”

Ngọc giả hiện lên khuôn mặt nói: “Hắc, nghĩa huynh như thế nào? Hắn tàn sát một nhà lão Lý ở cổng thôn, thì sát hung tàn, người người đều bị giết. Ta mặc dù cùng hắn kết nghĩa kim lan, nhưng thảm kịch này là ta tận mắt nhìn thấy, thử hỏi đại nghĩa trước mắt, ta há có thể ngồi nhìn?”

Lời Triều Ngọc vừa nói ra, Nhiếp Phong trong đám rắn chợt cảm thấy thân thể quỷ hổ và Nhiếp Nhân Vương ở hai bên trái phải đồng thời run lên. Nhìn thấy trong lòng hai người hiểu rõ, nhưng run rẩy mãnh liệt nhất vẫn là quỷ hổ. Có lẽ chỉ vì y bị oan không trắng.

Kỷ Nhu vừa nghe Mang Ngọc đề cập đến đại nghĩa, mặt mày trầm xuống nói: “Đại nghĩa đương đầu? Ta thấy chưa chắc! Ngươi tận hết sức lực như vậy, chẳng qua là muốn nhận được tiền thưởng một vạn lượng bạc của Phong thị huynh đệ mà thôi.”

Triều Ngọc ngụy biện: “Chí Ngọc tiền thưởng kia cũng không phải là chủ nhân, nhưng ta đã hành nhân nghĩa, nhận lấy không hổ thẹn!”

Kỷ Nhu nói: “Dù cho ngươi cũng không phải toàn là tiền tài, nhưng ngươi còn nhớ rõ tình nghĩa kết nghĩa năm đó không? Hai người các ngươi vốn không cha không mẹ, hai người sống nương tựa lẫn nhau, một năm đó trong thôn ồn ào, ai cũng không thể chú ý hai tiểu hài tử các ngươi, hai người các ngươi lại chỉ còn lại hai cái bánh bao, ngươi ăn cái bánh bao kia xong còn ôm bụng đói, Quỷ Hổ nhìn không đành lòng, liền đem cái bánh bao còn lại của mình cho ngươi ăn...”

Chuyện vặt như lông gà vỏ tỏi, kỷ nhu hôm nay lại lặng lẽ nói, cũng cảm thấy thốn thức vô hạn...

Triều Ngọc lý khí hùng nói: “Cái này ta nhớ, nhưng về sau cái bánh bao này cũng không phải do ta độc hưởng, ta vẫn phân một nửa cho nó!”

Chuyện cũ như khói.

Nhiếp Phong trong đông rần rần lắng nghe những chuyện cũ của người khác, chỉ cảm thấy tất cả ân ân nghĩa trên thế gian, sao lại khó có thể tính toán rõ ràng như vậy? Nhưng thấy Triều Ngọc lý lẽ hùng hồn như vậy, trong lòng lại nghĩ, hắn không nên đem một nửa bánh bao trả lại quỷ hồ... Hắn có lẽ trả lại toàn bộ cho hắn! Toàn bộ trả về hắn!

Nhưng mà, Nhiếp Phong lại có thể hiểu được, cái gọi là nhân tình thế sự, có thể trả về nửa cái đã là cực kỳ xa xỉ rồi?

Chợt Nhiếp Phong nghe thấy tiếng “Tích” của con hồ vang lên bên cạnh mình, thanh âm này rất nhẹ, nhẹ đến nỗi như tiếng nước mắt rơi lên xác rắn.

Là một giọt nước mắt.

Đây có lẽ là chuyện tình Huyết Ngọc đối với Quỷ Hồ mà làm, có thể thấy được năm đó hắn đối với hắn có nửa tia chân tình.

Chỉ là, bỗng nhiên có một ngày, hắn đã trưởng thành...

Hắn giật mình, năm đó Quỷ Hồ ăn với mình một cái bánh bao, là một nghĩa huynh bình thường, bề ngoài xấu xí.

Tất cả, tất cả cũng vì khuôn mặt này...

Kỷ Nhu mặc dù biết năm đó Mao Ngọc làm ra sự thật xác thực, nhưng cuối cùng cũng thành quá khứ, Triều Ngọc trước mắt đã “bất quá xưa đâu bằng nay”, ”phán như hai người”, nàng không cam lòng nói: “Cho dù ngươi vì giữ được đại nghĩa mà không niệm nghĩa tình, nhưng mà Quỷ Hồ tại nửa tháng trước còn ở rìa hồ khẩu cứu ngươi một mạng, ngươi tuyệt đối không nên sáng khoái như vậy liền nhận lời huynh đệ Phong thị!”

Triều Ngọc vốn là giỏi về từ lệnh, nhưng những chỗ yếu hại trong lời nói Kỷ Nhu, việc này quả thật đuối lý, không ngờ thẹn quá hóa giận, nói: “Uổng công ta nhiều năm che chở ngươi đủ loại, hi vọng một ngày nào đó ngươi sẽ đứng bên cạnh ta, nào ngờ tới nơi này, ngươi vẫn như năm đó, đứng về phía hắn thiên vị!”

Kỷ Nhu nói cho hắn, lúm đồng tiền đỏ lên, nói: “Ngọc, ngươi có gì nói ra lời ấy? Cho tới nay, Quỷ Hồ đối với ngươi lúc nào cũng chiếu cố, bản tính của nó đăm bạc, cho nên trong bóng tối dùng lực lượng móng vuốt trời sinh kinh người của mình

để trừ khử những con mãnh thú của thôn dân., Tất cả đều để cho người ôm hết công lao của mình, tất cả những lời ca ngợi đều rơi lên trên người của người. Tất cả mọi người đều có mắt xanh đối với người, thử hỏi nếu người được thôn dân kính yêu, tự đắc ý, nhưng có từng có nửa điểm nhớ tới nghĩa huynh này? Khi đó, chỉ có ta vẫn đứng ở bên cạnh hần... “

Triều Ngọc nói: “Đúng! Tất cả mọi người trong thôn đối với ta thanh nhãn rất nhiều, đáng tiếc, đôi mắt xanh ta hy vọng đạt được lại rơi vào trên người nghĩa huynh ta. Hừ, hần dựa vào cái gì có thể đạt được những thứ này?”

Kỷ Nhu bị hần hỏi, lập tức líu lưỡi: “Hần... hần...”

Triều Ngọc gian xảo nói: “Người đáp không được? Hắc hắc, mỹ nữ trong thiên hạ chung tình xấu nam, phần lớn là vì lý do tâm địa thiện lương của hần, nhưng tâm tính thiện lương có gì mà có? Một người không có trí tuệ, không có ngân lượng, kết quả còn không phải biến thành dân đen sao? Người xem quý hồ, vô luận nó trọng tình trọng nghĩa như thế nào, hôm nay còn không phải chung đường mật lộ sao? Người xem ta, không phải là dựa vào khuôn mặt này đoạt được sự kính yêu của thôn dân hay sao?”

Kỷ Nhu thực không thể tin được Triều Ngọc sẽ nói ra những lời như vậy, nói: “Ngọc, người quá phận rồi, không cần lòng dạ thiếu thốn!”

Triều Ngọc giận dữ: “Đúng vậy, là lòng ta thiếu thốn! Đáng lẽ ta có thể đoạt được tất cả, nhưng lại không chiếm được tất cả, ta không cam lòng!”

Kỷ Nhu thấy hần động khí, tranh chấp nói không thôi, liền nói: “Không cần nói nữa, chuyện kia... đã là chuyện lúc trước.”

Triều Ngọc lại ôm thân thể của nàng, nói: “Không! Ta vẫn là ký ức còn mới! Nếu Quỷ Hồ đẹp hơn ta, ta thua hần, cuối cùng tâm phục khẩu phục, nhưng từ khi hần sinh ra dung mạo xấu xí, vì sao người hết lần này tới lần khác muốn chọn hần? Vì sao người lại không chọn ta?”

Triều Ngọc càng hỏi càng ngây thơ, kích động, không ngờ vừa hỏi vừa lắc lư thân thể vô cùng căng thẳng!

Kỷ Nhu bất đắc dĩ nói: “Mỹ nữ trong thiên hạ nhìn xuống đều thấy! Ngọc, ta hỏi ngươi, tội gì ngươi phải chọn ta?”

Thật sự là trong một câu nói! Nghệ Ngọc nhất thời ngẩn ngơ, biểu tình một mảnh hoang mang.

Đúng rồi, vì sao hắn lại phải lựa chọn giới hạn chi nhu?

Hắn vốn là người thông minh, đáng tiếc đối thủ không phải là nửa trí với hắn, mà là đấu tình! Ân, một chữ tiêu hồn thực cốt cỡ nào, chỉ cần ” Tùng trong lòng” là được rồi!

Thế nhưng, Triều Ngọc thông minh tuyệt đỉnh cũng không hiểu nổi, đã bị lạc mất rồi...

Hắn không hiểu, vì sao hắn lại đối với Kỷ Nhu nhu hòa? Vì sao mười ba năm qua, nàng lại không hiểu vì sao sinh tình với hắn?

Nhưng cần gì phải hiểu rõ?

Hắn chỉ muốn hỏi, lần cuối cùng, có thể cũng là một lần khiến hắn hoàn toàn bỏ mạng!

Triều Ngọc cuối cùng cũng hỏi: “VẬY, ngươi có chọn ta như thế nào cũng không?”

Kỷ nhu hòa thở dài: “Ngọc, vấn đề này ta đã trả lời từ mười ba năm trước, không ngờ hôm nay ngươi lại bức ta trả lời lần nữa...”

Nàng chăm chú nhìn Ngọc Tỳ Hưu, bất đắc dĩ nói tiếp: “Câu trả lời của ta vẫn y hệt như mười ba năm trước.”

Đáp án này, thật ra trước khi hỏi đã rõ. Triều Ngọc vẫn luôn mong đợi sẽ có kinh hi, nhưng không ngờ thứ đạt được lại là...

Hắn ngây người một lúc lâu, cuối cùng mới không chút biểu tình nói: “Ngươi thật nhẫn tâm!”

Kỷ Nhu nói: “Không ác bằng ngươi.”

Lời này vừa ra, ân đoạn nghĩa tuyệt!

Tàn nhẫn?

Triều Ngọc bỗng nhiên phát giác, thì ra hắn rất hận nàng, rất hận nàng vì được yêu thành hận!

Nếu như trước sau không chiếm được nàng, như vậy, hết thảy đều không sợ nàng biết...

Hắn ta không đếm xỉa bất cứ giá nào.

Nếu hận nàng, vậy sẽ hận tới triệt để. Hắn muốn nàng biết tất cả, nàng phải thương tâm, sợ hãi, rơi lệ...

Bỗng dưng, Triệu Ngọc phát ra một tia cười nhe răng, hắn tàn nhẫn mà nói: “Ha ha, là ta lòng dạ độc ác thì sao chứ? Có rất nhiều chuyện người còn chưa biết đấy!”

Ngữ điệu của Triệu Ngọc âm lãnh, nghe mà cảm thấy sợ hãi trong lòng, hắn muốn nói cho nàng biết một chuyện vô cùng đáng sợ!

Triệu Ngọc cười nói: “Nhà lão Lý một nhà cũng không phải là quỷ hồ giết chết, đêm đó ta nhìn thấy chỉ là một tên đại hán khác thôi!”

Kỷ Nhu giật mình, nàng sớm cảm thấy sự việc có điều kỳ quái, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới hắn sẽ vu hại nghĩa huynh mình, nàng ngay cả suy nghĩ cũng không dám nghĩ tới: Triệu Ngọc đối với vẻ mặt kinh ngạc của nàng rất thương thức, hắn dứt khoát đổi ý: “Chuyện nhỏ mà thôi! Người biết không? Vì người, chuyện mười ba năm trước ta làm còn đặc sắc hơn!”

Mười ba năm trước? Kỷ Nhu trong lòng trầm xuống, Quỷ Hồ đúng là năm đó mất tích, chẳng lẽ...

Triệu Ngọc nói tiếp: “Ngày đó, ta cầu người thân bất thành, trong lòng vừa ghen ghét vừa hận, nếu như ta không chiếm được người, Quỷ Hồ càng không xứng có được người, rốt cục có một đêm, ta sẽ hạ kịch độc vào rượu của hắn!”

Toàn thân Kỷ Nhu đều run rẩy, nàng chậm rãi đứng lên, từng bước lui về phía sau.

“Quỷ Hồ uống xong chén rượu kia liền ngã xuống đất rên rỉ, thỉnh thoảng đã cứng ngắc bất động. Ta cho rằng hắn đã tuyệt khí, liền kéo dài hắn đến việc chôn dưới tuyết, đề phòng bị người phát hiện, liền dùng hỏa thiêu hủy tướng mạo. Vốn bề ngoài hắn xấu xí, không giống người thường, cho dù bị người phát hiện, cũng không nhận ra được là hắn, ngáp...”

Tiếng cười của Triều Ngọc âm hiểm như vậy, giống như độc xà vang dội sau cùng. Nhiếp Phong nghe xong tiền căn hậu quả lần này, không khỏi sờn tóc gáy!

Khó trách tiếng của quỷ hồ lại chói tai như vậy, kịch độc mà nó uống vào không có làm nó cảm nín đã coi như là vạn hạnh!

Lão phụ bên cạnh Nhiếp Phong sớm đã nghe đến lồng ngực phập phồng, loại lấy oán trả ơn này, đến tuyệt nhân tính làm, ai nghe xong đều biết hàm ý rét lạnh, hướng chỉ là Nhiếp Nhân Vương?

Quỷ Hồ lại cực kỳ bình tĩnh.

Kỷ Nhu đã khóc không thành tiếng, không biết là khóc vì cảnh ngộ của quỷ hồ? Không phải bởi vì mình là họa thủy hồng nhan hay sao?

Nàng buồn bã, lặp đi lặp lại: “Là... Ta hại hắn, là ta hại hắn!”

Triều Ngọc thấy nàng thương tâm, càng thêm điên cuồng, đứng lên từng bước nàng tiến bức, nói: “Thật là người hại hắn! Bởi vậy người cũng nhận được báo ứng, đúng như huynh đệ Phong thị nói, hắn đã trở về nơi tuyết biệt cư này từ tám năm trước, thế nhưng người chờ hắn mười ba năm, hắn thế mà không trở lại gặp người một lần, người nói, đây là báo ứng của người?”

Kỷ Nhu Hoa Đái Vũ, lắc đầu: “Không, hắn nhất định sẽ trở về!”

Triều Ngọc cười lạnh: “Ta cũng muốn như vậy, nhưng hắn chỉ muốn trở về tìm ta! Ta vứt xác hắn đi, một ngày nào đó hắn sẽ trở lại tìm ta báo thù!”

Nhưng vào lúc này, một thanh âm giống như quỷ đêm đột nhiên từ phía sau Triều Ngọc lạnh lùng truyền đến, nói: “Người... sai rồi...”

Chương thứ năm tuyết đang khóc

Triều Ngọc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đang quay lưng về phía hắn cùng kỷ nhu, đứng ở nơi tối tăm nhất trong động.

Người này một đầu phát ra như quỷ mị, bóng lưng quen thuộc, vừa nhìn xuống dưới chân Triều Ngọc mềm nhũn, ngã xuống

đất kinh hô: “Người... người, quỷ hồ!”

Quỷ Hồ vốn ẩn thân trong đồng rấn của phụ tử Nhiếp Phong, ai ngờ lại phút chốc hiện thân, Nhiếp Phong muốn ngăn cũng không kịp. Giờ phút này, ngay cả hai cha con hắc cũng ở trước mặt Triều Ngọc và Kỷ Nhu không chỗ nào trốn!

Không thể tưởng được, lần này Quỷ Hồ hiện thân, chỉ vì nói với Triều Ngọc ba chữ “Người sai” này...

Triều Ngọc không ngờ Quỷ Hồ lại định cư trú động này, càng không lường trước được trong động còn có đứa bé tóc dài cứu đầu hồ đêm đó. Điều khiến hắc kinh ngạc nhất chính là người đang ngồi cạnh đứa trẻ này, chính là người điên tàn sát một nhà Lý lão, lúc này đang trừng mắt hung hăng nhìn mình, chuôi hàn đao bỏ ở bên cạnh hắc, dường như cũng lẳng lẳng xem xét ân oán nhân gian...

Kỷ Nhu lại không chút sợ hãi, hoàn toàn không để ý tới cha con Nhiếp Phong, vui vẻ đi tới chỗ Quỷ Hồ, nhưng Quỷ Hồ lập tức quát bảo nàng dừng lại: “Dừng... xin dừng... vào...”

Kỷ Nhu ngạc nhiên dậm chân, tiếng quát của hắc chỉ như vậy, nghe rất sợ nàng phát hiện cái gì, nàng đột nhiên hiểu ra một nghi vấn nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng, bèn giật mình nói: “Ta hiểu rồi. Hồ, tám năm qua người chưa từng trở lại gặp ta một lần, chính là không muốn gặp mặt ta... Cái mặt này?”

Giọng điệu của Quỷ Hồ rất lạnh nhạt: “Người... hiểu rồi... càng tốt...”

Kỷ Nhu Nhu Nhu nói: “Hồ, đừng ngốc! Từ đầu đến giờ, ta đối xử với người đều không phải bởi vì mặt của người, vô luận người trở nên xấu thế nào cũng không khác chút nào, người so với ta càng rõ ràng hơn...”

Quỷ Hồ không nói gì lắc đầu, xem ra cũng không cho rằng nàng ta sẽ không vì cái gương mặt xấu xí này mà thay đổi.

Ngay lúc hai người đang buồn bã, Triều Ngọc đã thừa quỷ hồ bất giác, rón ra rón rén bò về phía cửa động. Vừa định chuồn đi, bỗng dưng có một thân ảnh nhỏ như gió chặn trước người hắc. Ô Ngọc ngẩng đầu nhìn lên, chính là tiểu hài tử tóc dài đêm đó!

Quỷ Hồ đột nhiên nói: “Từ... nó đi... đi... thôi...”

Hắn cũng không quay đầu lại, đã biết đã xảy ra chuyện gì, lời này vừa ra, không chỉ Nhiếp Phong, hoang mang lo lắng Nhiếp Nhân Vương, càng ngạc nhiên, Triều Ngọc càng không thua kém so với đám người.

Kỷ Nhu vội vàng nói: “Hỗ, Phong thị huynh đệ đã đi cùng Bách Môn chúng tới sườn núi, Triều Ngọc nhất định phải đi mật báo, người sao có thể để hắn đi?”

Quý Hồ không phản ứng, lại móc từ trong ngực ra một cái bao vải cũ nát ném cho Triều Ngọc. Triều Ngọc cuống quýt nhận lấy, mở ra xem, chỉ thấy bên trong vải đúng là nửa đoàn xám trắng, khô héo không chịu nổi. Xem ra bảo tồn hắn đã lâu, bây giờ bất ngờ lại thấy ánh mặt trời, trong khoảnh khắc theo gió hóa thành màu xám, rải xuống đất màu trắng, tựa như một đoạn thời gian rất lâu, tình cảm từ trần...

Nhưng mà Triều Ngọc vừa hiện lên nửa đoàn vật thể, đã sớm thấy rõ đó là cái gì, lúc này sắc mặt hắn thậm chí so với bị tát của người ta càng khó coi hơn, rắc rối phức tạp, ngay người thật lâu, mới nói: “Thì ra ban đầu người cũng không ăn nó, tốt! Người đã trả lại nó cho ta, sau này hai ta huề nhau, lần sau gặp mặt, người không cần lại đóng giả như chuyện cũ, bỏ qua, ta tuyệt đối sẽ không lưu tình với người!”

Hắn nói xong nhìn quý hồ một chút, lại nhìn Kỷ Nhu một chút, rồi cuộc quay người hậm hực rời đi.

Nhiếp Phong mặc dù không nhìn thấy nửa đoàn đồ kia, cũng đoán được một chút, cho nên cũng không ngăn cản Tỳ Hưu Ngọc nữa, chỉ trở lại Nhiếp Nhân Vương, nhưng thấy sắc mặt lão phụ tái mét, thở như sấm, vội vàng cởi bỏ huyệt cam của hắn, há để Nhiếp Nhân Vương lúc này quát to: “Cầm thú!”

Tiếng quát rung trời, đá cát trong động bay lên!

Hắn ta liếc nhìn Quý Hồ, cả giận nói: “Nghĩa đệ ngươi là một con cầm thú, hôm nay ngươi không giết hắn, thả hồ về núi, hậu hoạn vô cùng!”

Quý Hồ nói dứt quãng: “Đây là...cho hắn... cơ hội cuối cùng, chính... lúc trước ta không giết... Ngươi, cũng... Cho ngươi... cơ hội này “Quý Hồ” nói xong liền quay mặt về phía Nhiếp Nhân Vương, hắn nhìn hắn, trừng mắt không chớp,

từng chữ một nói tiếp: “Nhưng. Nguyên... Hai cái... Sẽ không... Làm cho ta... thất vọng...”

Lời này là từ đáy lòng, Nhiếp Nhân Vương nghe xong lập tức biến sắc, trong lúc nhất thời không có lý do để phản bác, dứt khoát nhắm mắt giả bộ không nghe.

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy sau khi lão phụ nghe xong tiếng đàn và tiếng của Quỷ Hồ, hai mắt lộ ra vẻ điên cuồng cải thiện, hẳn chỉ mong bản thân không nhìn lầm, lúc này lại nói: “Không! Triều Ngọc tuyệt đối sẽ làm ngươi thất vọng! Ta tin tưởng hẳn đã chạy đến bán đứng ngươi, cộp, chúng ta lập tức bỏ đi!”

Quỷ Hồ nói: “Đi? Được, ngươi... tự đi... đi thôi...”

Kỷ Nhu ngó người, nói: “Ta không đi! Đi thôi! Ta cùng đi với ngươi!”

Quỷ Hồ nói: “Ngươi... là... động... muốn... đi cùng ta...?”

Kỷ Nhu vội vàng nói: “Hồ, bây giờ ta đã hiểu, nếu ngươi sợ hãi mặt mình sợ ta mà không dám trở về gặp lại, như vậy... Ngươi ở nơi tuyệt địa này ẩn cư, có lẽ chỉ vì nơi này tiếp cận ta nhất...” Nàng vốn định nói lại là chỗ tiếp cận nàng nhất, nhưng muốn nói lại thôi, sợ lời này vừa nói ra, Quỷ Hồ sẽ phủ nhận ngay tại chỗ... Nhưng lời của nàng, cho dù là cha con Nhiếp Phong cũng hoàn toàn hiểu, huống chi đây là một con hồ?

Quỷ Hồ bỗng dưng cười lạnh một tiếng, lạnh lẽo căn bản không giống chính hắn!

“Đừng... tự làm... Đa tình! Chủ nhân ta... cứu ta, lại... truyền cho ta... võ nghệ, tình thâm... Nghĩa trọng, ta... Trở lại đây... chỉ vì tưởng niệm kỷ niệm... Hắn...” Hắn nói cũng là lời lẽ đầy tình nghĩa, Nhiếp Phong từng thấy hắn nhớ lại chủ nhân như thế nào, cho nên hẳn vì chủ nhân hắn mà ẩn cư nơi đây cũng không có gì lạ!

Kỷ Nhu cố nhiên không tin, nói: “Bất luận thế nào, ta đợi ngươi mười ba năm, chỉ cần ngươi nguyện ý, hai ta vẫn có thể quay đầu lại!”

Quay đầu lại?

Nàng vẫn là nàng ngày xưa, nhưng đã không còn là nàng ngày xưa, nàng quay đầu lại như thế nào?

Khuôn mặt như quỷ xấu xí này chỉ khiến nàng nhận hết sự nhục nhã của nhân gian, chẳng lẽ thật sự muốn sống cùng hắn một đời ở nơi đây hay sao?

Quý Hồ nói: “Ai muốn... Người chờ? Người... sớm... nên gả cho... Tỳ Hưu... Ngọc, miễn cho hắn... Dây dưa...”

“Không!” Kỷ Nhu bỗng nhiên tiến lên, từ phía sau ôm chặt lấy Quý Hồ, vẫn kiên trì nói: “Ta không thích hắn, tâm của hắn quá xấu! Ta chỉ đối với người... đến chết cũng không đổi!” Thân thể Quý Hồ run rẩy một trận.

Đến nơi này rồi, hắn còn có thể nói gì đó, nhưng có một phen này hắn không thể không nói, hắn đã có quyết định!

Hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, vô cùng thê lương, nói: “Ha ha, người... thật sự... thật sự đối với ta... Chết... Không... du?”

Kỷ Nhu đeo mặt vào lưng hắn, dịu dàng nói: “Người hiểu, sao phải hỏi?”

Quý Hồ cười lạnh nói: “Được...” Nói xong đột nhiên bỏ qua ôm ấp của Kỷ Nhu, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nàng!

Kỷ Nhu đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt hắn gần trong gang tấc, nàng có thể nhìn thấy hắn rất rõ ràng! Quá rõ ràng!

Vô luận là nam hay nữ, có trời phát hiện người mình yêu dĩ nhiên biến thành xấu, hơn nữa thời điểm xấu đến khó có thể chịu được, rốt cuộc nên làm như thế nào?

Nếu như miễn cưỡng lưu lại, vậy lúc mình mỗi đêm mơ về, mở mắt ra liền đối mặt với một khuôn mặt xấu xí như ác quỷ, quả thực là một đời một kiếp cũng không cách nào thoát khỏi ác mộng ác ý, ăn ngủ khó bình an!

Thế nhưng, nếu bỏ đi thẳng một mạch, vậy tất cả những lời mình nói lúc trước đều là Hải thê non hẹn biển, chẳng phải là biến thành nói dối, hóa thành bọt nước? Thật sự là vắt hết sức suy nghĩ!

Rốt cuộc có nên tiếp tục ở lại bên cạnh người mình yêu bấy nhiêu hay là — trốn đi?

Đôi mắt của Kỳ Nhu mở to như chuông đồng, nhưng ánh mắt lại không ngừng co rút lại, trợn mắt há hốc mồm!

Quý Hồ ngoài cười trong không cười mà nói: “Hắn... Tâm... xấu, ta diện mạo... xấu, người... thật sự đi cùng ta?”

Kỳ nhu thực sự không thể tin nổi thế gian lại có mặt xấu như vậy, bàn chân nhỏ lùi lại phía sau... lui về phía sau...

Nàng rút cục lui tới cửa động, nước mắt, thoáng như giang hà thiếu đê, khắp hai gò má áo nàng, nàng đột nhiên quay người rời đi... Nàng rút cục chạy thoát!

Quý Hồ vẫn đứng yên như cũ, nhưng Nhiếp Phong thoáng nhìn thấy hai mắt y nổi lên một mảnh lệ quang, mảnh lệ quang này cũng không chảy xuống, chỉ ở trong hốc mắt tự sinh tự diệt, bất đắc dĩ theo gió mà khô...

Không ngờ kết cục sẽ như vậy! Không ngờ sẽ như vậy!

Trong động lặng yên không một tiếng động, lặng lẽ gần như chết, một nữ tử si tình chết trái tim!

***

Vẫn là Nhiếp Nhân Vương đầu tiên phá vỡ yên lặng, hắn bỗng dựng thờ dài: “Cái gọi là chết không đổi, hung hăng vô cùng, kết quả là địch lại khuôn mặt xấu xí dữ tợn, cũng chỉ có như thế mà thôi...” Từ trước đến nay cảm xúc hắn luôn cao vút điên cuồng giờ phút này lại vô cùng bình tĩnh, dường như đã hoàn toàn biến thành một người khác! Không sai, đến cuối cùng, biến khô đá nát. Vĩnh viễn không phai cũng không phải là “Tình”, mà là khuôn mặt xấu xí!

Quý Hồ nhìn qua Nhiếp Nhân Vương, người lạ này ngừng lại. Phát hiện giọng điệu của y không phải không có ý thần thức, mà là sau lưng y còn có một đoạn chuyện cũ si tâm chưa đủ để người ngoài nhìn thấy!

Hắn không nghĩ nhiều nữa, chỉ cảm thấy huyết khí bay vọt lên, vội vàng ngồi xuống điều tức.

Vừa rồi hắn vốn đang trong lúc khẩn trương, lại vọng động hiện thân, còn nói nhiều lời như vậy. Ven đường vẫn có thể nắm giữ, một hồi đã bình phục, từ từ nói: “Ta... Còn phải...”

sáu canh giờ... Vừa rồi... Hành công... xong, giờ phút này... có thể đi lại không... Pháp... Đi, các người... Đi thôi...”

Nhiếp Phong đi đến trước mặt Quỷ Hồ, cũng không có mở miệng nói nửa câu, mà thay thế bằng hành động. Hắn ngồi dưới đất.

Thất vọng, là một loại cảm giác rất đáng sợ.

Khi một người đối với người hoặc là người nào đó hoài hoài bão cùng hy vọng, nếu kết quả được không hài lòng, sẽ cảm thấy mất mát vô hạn, thậm chí bi ai...

Vì vậy, một trong những phương pháp đả kích đối thủ, chính là làm đối thủ thất vọng.

Triều Ngọc, có phải đã triệt để thất vọng rồi không?

Tuyệt lĩnh cô tịch.

Màn đêm tại Tuyệt lĩnh dường như còn nhanh hơn đêm buông xuống, trong nháy mắt đã qua năm canh giờ.

Màn đêm đã khuya.

Quả nhiên hắn không cô phụ “Tuệ nhãn”, hắn sắp hoàn toàn làm cho Quỷ Hồ thất vọng! Trong thời gian năm canh giờ trôi qua, hắn mau chóng đi tới sườn núi mật báo, hơn nữa còn dẫn huynh đệ Phong thị và bách tinh anh lên núi, hắn đem tác dụng của năm canh giờ này phát huy đến cảnh giới tối cao!

Chỉ vì trong lòng hắn ta có một nỗi hận không thể cho ai biết!

Vết thương móng vuốt do Quỷ Hồ lưu lại trên người Phong Thanh và gã đã khỏi, tay phải của Phong Thanh Ưng bị vặn gãy, sau khi trải qua cải tạo xương cốt đã dần không có gì đáng ngại. Huống chi, gã không cần phải dùng tay phải mới có thể múa kiếm. Phong Hoa kiếm pháp mà tay trái sử dụng, không kém hơn cánh tay phải chút nào.

Bây giờ mọi việc đã chuẩn bị đầy đủ, hắn chỉ còn thiếu Quỷ Hồ, hắn hỏi Lam Ngọc: “Lam huynh đệ, còn bao xa nữa?”

Triều Ngọc nói: “Không xa! Vượt qua đỉnh núi này là được.”

Nói xong nhìn về phía bách tinh anh phía sau, thấy thần sắc mọi người nhanh nhẹn dũng mãnh, nghĩ thầm cho dù Quỷ Hồ

bị thương càng nặng, thậm chí thêm với tiểu nhân tóc dài và tên điên kia, cũng khó thoát kiếp số!

Hắn cực kỳ hài lòng, hắn sớm đã quên đi tro trắng rải đầy trên đất kia!

Điều duy nhất khiến hắn bất mãn chính là, Kỷ Nhu không muốn đứng bên cạnh hắn.

Bên cạnh hắn, Phong Thanh và trong lòng hắn vốn đã cực kỳ chán ghét Triều Ngọc, nếu không phải huynh trưởng Phong Thanh Ứng kia khẳng khăng muốn dựa vào Triều Ngọc, hắn tuyệt đối sẽ không cùng kẻ vai sát cánh, làm mất thân phận.

Nhưng vào lúc này, cách không xa phía trước đang có một bóng người lao đảo tới gần, nhu nhược vô cốt, lại là... hiệp chi nhu!

Kỷ Nhu vừa thấy Triều Ngọc, mắt sáng lên, vung tay kêu to: “Huyền Ngọc ca!”

Điều này vượt ra ngoài dự kiến của Triều Ngọc, kỷ nhu tới gần liền quăng vào trong lòng hắn, uống nước nói: “Ngọc, ta cuối cùng nhìn rõ mặt hắn rồi, hắn... đích thật là rất xấu, ta làm hắn sợ đến bất tỉnh, hôn mê hơn phân nửa ngày mới tỉnh lại, Ngọc, lần này ta khẳng khăng một mực muốn theo ngươi...”

Triều Ngọc ôn hương tràn ngập trong lòng, vô cùng lo lắng, đang lúc hắn phiêu nhiên, đột nhiên lấy từ trong lòng ra một thanh chủy thủ hộ thân, hung hăng đâm về phía Triều Ngọc, thân thủ Triều Ngọc bình thường, sao có thể né tránh? Mắt thấy nàng sắp đâm trúng cổ họng...

Trong điện quang hỏa thạch, một bàn tay tinh táo siết chặt cổ tay nhếch lên, hơi mạnh mẽ vặn một cái, dao găm theo đó mà suy sụp!

Người vừa ra tay chính là Phong Thanh Ứng, hắn gạt bàn tay ra tỏ vẻ khiêm nhường, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ ân oán giữa hai người ra sao, nhưng Kỳ huynh đệ tuyệt đối không thể chết!”

Kỷ Nhu oán hận nói: “Ta muốn hắn chết, chỉ cần hắn chết, các người sẽ khó tìm ra quỷ hồ!”

Giọng cô quát khê, đại nghĩa lắm nhien, rất khó tưởng tượng ra một nữ tử nhu nhược yếu đuối như thế, lại cũng có lúc anh liệt.

Nguyên lai Kỷ Nhu cũng không hù dọa Quỷ Hồ, nàng chỉ hận Mang Ngọc vì sao lại không có nhân tính, đem nghĩa huynh cùng chung khổ cùng hấn thiêu đốt đến không giống con người, nàng chạy tới, chỉ vì muốn hấn lấy mạng bù đắp!

Triều Ngọc đại nạn bất tử, thở ra một hơi, vừa nghe nàng mắng, không khỏi giận tím mặt, nói: “Hừ! Tiện nhân, ngươi muốn chết?” Nói về quyền cước đấm cước đá với Kỷ Nhu, đem sự ghen tức đối với quỷ hồ, tất cả đều phát tiết trên người nàng, quyền quyền đập vào thịt, không bao lâu, Hàm Nhu đã đánh tới mức điên cuồng phun máu tươi, ngũ tạng muốn bạo liệt, bay ra ngoài.

Triều Ngọc còn muốn đuổi đánh tới cùng, Phong Thanh và Thanh rốt cục nhìn không thuận mắt, một tay che lại nắm đấm của hấn, nói: “Nam nhi hấn lại khi dễ nữ lưu yếu, không thấy xấu hổ sao?”

Triều Ngọc thấy Phong Thanh và ra tay bảo vệ, hai người đã sớm có tâm bệnh, càng giận không kềm được, mở mắt quát: “Phi, đây là việc riêng của hai ta, liên quan gì tới ngươi?”

***

Phong Thanh Ứng thấy hai người cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, lập tức tiến lên khuyên bảo: “Kỳ huynh đệ, lúc này lấy đại sự làm trọng, nếu chậm trễ chạy thoát cho Quỷ Hồ thì không ổn!”

Triều Ngọc thấy vậy cũng có lý, nói như thu tay lại, nắm tay lại, trừng mắt nhìn nàng nói: “Tiện nhân, bổn thiếu gia hôm nay muốn xem kết cục của hấn thế nào!”

Kỷ Nhu còn muốn nháy mắt, đáng tiếc, khí lực còn lại của nàng cũng không có...

Trong động, trải qua hơn năm canh giờ điều tức, Quỷ Hồ đã gần thành công, trên đỉnh động đang toát ra khói trắng lượn lờ, hiển nhiên đang hùng hực khí thế!

Nhiếp Phong ở bên cạnh thấy tình huống như vậy, không khỏi lộ vẻ vui mừng, nói: “Thúc thúc, thương thế của người tiến

triển thế nào rồi?”

Quỷ Hồ chậm rãi nói: “Ta... đã... cố gắng hết sức, đáng tiếc... Công lực chỉ hồi phục... chín thành... trái phải...”

Nhưng mà, chín thành công lực chung quy vẫn không động đây được. Kỳ thật Nhiếp Phong từng muốn cởi bỏ huyết đạo của lão phụ, hy vọng mượn lực lượng Nhiếp Nhân Vương giải ác hổ, nhưng lại sợ một khi hành động tự nhiên, tất sẽ tàn sát chúng sinh, thậm chí cuồng tính đại phát, ngay cả Quỷ Hồ cũng đồng loạt giết chết, cho nên ý nghĩ này chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, không dám suy nghĩ nhiều!

Ngay lúc Quỷ Hồ tập trung tinh thần, một bóng người đột nhiên như bại lộ ném vào, ba người giật mình, định thần nhìn lại, rõ ràng là Kỷ Nhu rời đi một cách âm thầm!

Quỷ Hồ nhìn thấy toàn thân nàng đầy thương tích, khoe miệng chảy máu, thở hổn hển, dường như đã đoán được xảy ra chuyện gì, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng, hỏi: “Người... Đi giết.... Ngọc?”

Kỷ nhu nhược gật gật đầu, máu ở khoe miệng vẫn đang không ngừng chảy ra. Tâm của nàng cũng đồng thời chảy máu. Quỷ Hồ lúc trước đối với nàng lạnh lùng, mặt đầy vẻ thương hại, cảm khái nói: ” Nhu, người... cái này... làm lại... tội gì?”

Kỷ Nhu cố nặn ra một nụ cười, nói: “Ta... Ta chỉ... là tự mình làm... Việc nên làm, Hồ, ta... Hy vọng thế nào...có thể cùng người... thủ cả đời ở sơn động này, đáng tiếc, bọn hã... đã...”

Bà ta không nói hết lời, đau đến mức ngất xỉu.

Quỷ Hồ chậm rãi đem nàng đặt trên mặt đất, khuôn mặt thâm, Nhiếp Phong cũng là một mảnh trắng trợn. Chỉ có Nhiếp Nhân Vương, trên mặt lại không chút biểu tình. Hã lạnh lùng nhìn nữ tử này, không biết có hối hận điều mình đã từng vì nàng nói hay không?

Đang lúc ba người ngơ ngác, ngoài động chợt truyền đến tiếng cười ha ha, là thanh âm của Triều Ngọc: “Đại ca, người mau ra đây! Nơi này có rất nhiều đại hiệp muốn kiến thức gương mặt của người!”

Ngũ điệu của Triều Ngọc cực kỳ hăng hái, trong lòng Quỷ Hồ biết hẳn cố ý kích động, liền trầm khí không nổi. Cách một lúc lâu, lại nghe tiếng Triều Ngọc đang gào thét: “Đại ca, sao huynh còn không ra đây? Huynh còn không đi ra, ta liền sai người đem đuốc ném vào trong động, đến lúc đó chỉ sợ sẽ làm liên lụy tới ngươi, cùng hai vị cô nương bạn kia của huynh!”

Đây đúng là Ô Ngọc giết người! Hắn từng thấy Nhiếp Nhân Vương tàn sát lão Lý gia tử, đã từng lãnh giáo võ công của Nhiếp Phong, hưởng hồ trong động âm u, địch tới ta mình, cho nên thà rằng với huynh đệ Phong thị đi ra ngoài động dẫn Quỷ Hồ ra ngoài, chung quy so với việc xâm nhập cửa động là tốt nhất!

Vì sợ Triều Ngọc thật sự như nói phóng hỏa, quỷ hồ khó có thể chần chừ, cho dù chỉ có chín thành công lực, cũng thề phải đi ra ngoài!

Hắn quay mặt lại nói với Nhiếp Phong: “Hài tử, cảm ơn cháu... cháu... chiếu cố.. Ta..”

Nói xong tùy tiện quay đầu rời đi, Nhiếp Phong lại lúi cúi góc áo tàn tạ của hắn, nói: “Thúc thúc, con cùng đi với người!”

Quỷ Hồ quay đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt của đứa nhỏ này, trong lòng không khỏi cảm động. Vì vậy một tay nó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, đặt lên gương mặt thối rửa của mình, hòa nhã nói: “Tiểu... tử, ngươi... rất hiểu chuyện, vậy... ngươi... liền cùng... Đi... Đi...”

Chữ “đi” mới vừa thốt ra, Quỷ Hồ đã đột ngột đâm một chỉ về phía eo Nhiếp Phong, Nhiếp Phong không lo lắng chút nào, nhưng toàn thân tê rần, không thể động đậy ngay tại chỗ, không khỏi kêu lên: “Thúc thúc, người làm gì vậy? Nhanh mở huyết đạo của con ra đi!”

Quỷ Hồ nói: “Bọn họ... chỉ vì... còn ta... các ngươi... Không cần phải theo ta... theo ta... cùng đưa... Chết đi...”

Lúc này, Nhiếp Nhân Vương luôn trầm mặc bất ngờ nói: “Được! Nhiếp Nhân Vương ta kính trọng ngươi là một hảo hán, nhưng nếu ngươi bảo ta ra tay giết chết nghĩa đệ súc sinh kia của ngươi, ta sẽ kính ngươi thêm vài phần!”

***

Quý vật sao có thể không rõ hấn muốn ra tay tương trợ? Nhưng nghĩ tới Nhiếp Phong mấy năm qua gian khổ mới chế ngự được cha hấn, chỉ vì ngăn cản hấn giết chóc lần nữa, nếu chính mình vì an nguy tự giải huyết đạo, chỉ sợ khó mà bắt hấn đơn giản chế phục được. Đến lúc đó nếu hấn lại nổi điên, chỉ có thể làm hỏng thương sinh, trong lòng thực sự không đành lòng, lắc đầu nói: “Không... hữu dụng, chờ... ân tình... Sau khi tỉnh lại, các người... Có thể chiếu cố nàng giúp ta... Ta. Ta cô ấy...”

Hấn dứt lời nhìn về phía kỷ nhu đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, cười đầy thâm lương, có lẽ đây là lần cuối cùng hấn nhìn nàng như vậy...

Tiếp đó, âm thầm quay người đi về phía cửa động, Nhiếp Phong cuống quýt hô to: “Thúc thúc, không cần! Không muốn...”

Thế nhưng, mặc cho Nhiếp Phong hét to sau lưng đến mức kiệt lực gào lên, hấn cũng không quay đầu lại!

Có lẽ, hấn vốn cũng muốn quay đầu nhìn bọn họ thêm một chút, đáng tiếc, hấn đã không còn đường quay đầu!

Quý Hồ Phủ vừa xuất động, lại thấy sau khi hai huynh đệ Phong thị Phong Ngọc đang đứng, phía sau còn có hơn một trăm kiếm nhân mã đem hấn bảo vệ trùng trùng điệp điệp, thật không an toàn! Thật là uy phong!

Triều Ngọc vừa gặp quý hồ thì mặt mày rạng rỡ, nói: “Đại ca, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Quý Hồ cũng không nhìn hấn lấy một cái, giống như đem hấn coi là người chết vậy, khuôn mặt không có thất vọng, cũng không có oán hận, nó chỉ trừng mắt nhìn huynh đệ Phong thị, nói: “Ta... Đến... Đến rồi, các người... muốn giết cứ giết.....”

Phong Thanh Ưng cũng không ngờ hấn lại sảng khoái như vậy, cười nói: “Quý Hồ huynh, ta và người vốn không có mâu thuẫn gì, chuyến đi này cũng không phải lấy mạng người, làm đến tình hình bế tắc này quả thật là bất đắc dĩ. Hôm nay chỉ cần người có thể nói ra nghĩa địa lệnh chủ tử, ta cam đoan sẽ không tổn hại nửa sợi lông của người!”

Triều Ngọc cũng xen vào nói: “Đúng rồi! Đại ca, chỉ cần người có thể nói ra một phần, ta thả người một con đường sống thì sao?”

Đường sống? Triều Ngọc cũng sẽ tha cho hắn một con đường sống? Quỷ Hồ cười khở, nói: “Ta... Quả thật biết chủ nhân... táng thân nơi nào... Nhưng... tuyệt đối sẽ không... nói cho các người biết...”

Phong Thanh Ứng thấy hắn kiên quyết như vậy, ánh mắt lập tức sáng như đuốc, nói: “Quỷ Hồ, đi thẳng vào vấn đề. Hôm nay ta cho người cơ hội cuối cùng, đừng rệu mòi không uống rượu phạt!”

Triều Ngọc Phi ương ngạnh, sợ hãi nói: “Vâng! Đại ca, nếu người chọc giận Phong đại hiệp, người thật dễ chịu!”

Triều Ngọc căn bản không quan tâm quỷ hồ sẽ tiết lộ chỗ mộ phần, hắn đang châm ngòi thổi gió, mong khi chiến đấu xảy ra sẽ kích phát, hắn muốn hắn - Chết!

Quỷ Hồ không sợ hãi chút nào, nói: “Vây... liền nhìn xem... Có thể làm cho... Ta như thế nào...” Dứt lời thân hình nhanh chóng giãn ra, gào thét một tiếng, bay thẳng về một phía!

Phong Thanh Ứng sớm đã chú ý nhất cử nhất động của hắn, quỷ hồ nhất động, hắn cũng lập tức khẽ động theo, Phong Thanh cùng cũng bắt đầu đi theo Trường huynh mà động, hơn trăm nhân mã kia thấy hai người gấp gấp động, tất cả đều cùng động dậy!

Trong giây lát, một đám người đều vung kiếm hướng Quỷ Hồ vây công, trong khoảnh khắc sát thanh âm xùy xùy trời...

Nhiếp Phong cùng Nhiếp Nhân Vương tuy không phải tự mình thấy bên ngoài động nhưng cũng nghe rõ mọi người đang nói chuyện ở trong động.

Nghe được rõ ràng lại có tác dụng gì? Hiện giờ huyết đạo của hai cha con bị chế trụ, chỉ đành giương mắt, yên lặng chờ đợi kết cục!

Một đám người chờ tại cửa động đầu một hồi, tiếng giết liên dần dần đi xa, Nhiếp Phong càng lo lắng như lửa đốt!

Ngay lúc hắn đang lo lắng, trên mặt đất bỗng phát ra tiếng rên rĩ, từ từ tỉnh lại.

Nàng chậm rãi ngồi dậy, một đôi mắt cắt nước thu du tảo bốn phía, đã không còn thấy quỷ ảnh, cả kinh nói: “Này... Quỷ Hồ... Hắn... Hắn ở đâu?”

Nhiếp Phong vội la lên: “Quỷ Hồ thúc thúc đã đi! Kỷ Nhu cô nương, nếu cô lập tức thay ta mở huyết đạo, có lẽ ta vẫn kịp giúp đỡ một tay!”

Kỷ Nhu kinh ngạc với một đứa nhỏ muốn giúp Quỷ Hồ, hắn có đủ thực lực không? Nhưng cũng không rảnh nghĩ xem Nhiếp Phong rốt cuộc giải pháp như thế nào, phút chốc, một người từ ngoài động đi vào, Nhiếp Nhân Vương ở bên cạnh quát: “Cẩn thận!”

Nhưng Kỷ Nhu vừa tỉnh lại, chưa kịp tỉnh hồn, mái tóc như tơ, người tới chính là Triều Ngọc!

Thì ra Triều Ngọc không phải là địch thủ quỷ hồ, không đáng gia nhập vòng tử chiến, nghĩ thầm chẳng thà vào trong động chụp lấy, có lẽ lúc nguy cấp nàng có thể dùng để uy hiếp Quỷ Hồ. Nhưng gã rất kiêng kỵ phụ tử Nhiếp Nhân Vương, cho nên cũng bước đi làm doanh, ai ngờ đi vào thấy một già một trẻ huyết đạo bị phong, lại thấy Kỷ Nhu ý đồ giúp đỡ, liền lập tức tiến lên ngăn cản!

Triều Ngọc ra sức kéo mái tóc dài mềm mại của nàng về phía sau, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắc hắc, tiện nhân, ngươi luôn thiên vị ngoại nhân, thật sự là chán sống mà!” Nói xong liền ném Kỷ Nhu ra sau lưng, nhìn chằm chằm phụ tử Nhiếp Nhân Vương nói: “Lại là một già một trẻ của các ngươi, hôm nay gặp ta có thể coi là các ngươi gặp nạn!”

Nhiếp Nhân Vương quát: “Như huyết đạo của lão tử chưa phong, ngươi đã sớm băm thây vạn đoạn!”

Triều Ngọc cười ha ha nói: “Thật cuồng vọng! Để bản thiếu gia giải quyết tiểu tử này trước rồi đem ngươi băm thây vạn đoạn!”

Hắn chuyển sang Nhiếp Phong, âm trầm nói: “Tiểu tử nhìn ngươi còn nhỏ tuổi mà võ nghệ lại rất không tồi đấy! Lần trước một cước kia làm bản thiếu gia bị thương rất nặng, cho

dù là ai từng phạm ta, ta cũng phải trả giá đắt.” Triều Ngọc keo kiệt ghi hận, trong khi nói chuyện đã giơ đao bỏ về phía Nhiếp Phong, nhưng đao thế chưa mất, chân trái lại bị người ôm chặt, hóa ra là đồ dẫn nằm trên mặt đất. Nàng cầu xin: “Người giết ta là được rồi.”

Triều Ngọc “Hừ” một tiếng đá văng nàng ra, “Tiện nhân! Không cần phải tranh trước sợ sau, người ngang dọc thế nào cũng không chọn ta, đợi người lợi dụng xong giá trị, sớm muộn gì ta sẽ một đao giết chết người, tránh để người trở lại thôn khuếch trương chuyện của ta.” Dứt lời lập tức thu đao bỏ lại Nhiếp Phong., Nhưng Kỷ Nhu rất ương ngạnh, lại nhào tới ôm chân hắn không buông. Triều Ngọc lão đảo một cái, thân thể lao về phía trước, trước đó hai tay hốt hoảng phát lực bay loạn trên không, chuôi đao trùng hợp đánh trúng chỗ yếu huyệt nơi eo Nhiếp Phong, Nhiếp Phong lập tức tỏa ra huyết khí, huyết đạo được giải.

Nhưng đạo man kinh của Triều Ngọc này thật không nhẹ, ngoài Nhiếp Phong giải huyết, người cũng bị đánh bay về phía Nhiếp Nhân Vương bên cạnh, hai cha con cùng lăn lộn trên mặt đất!

Nhiếp Nhân Vương bị nhĩ tử đụng phải toàn bộ thân thể, cũng chấn động toàn thân, tựa hồ đụng vỡ không ít huyết đạo, nhưng Nhiếp Phong chỉ cho hắn ba mươi sáu huyết, cũng không phải đụng vào là có thể giải huyết!

Nhiếp Phong nhanh chóng bắn về phía Triều Ngọc, Triều Ngọc thấy hắn có thể nhúc nhích, không khỏi chấn động, nhưng phản ứng cũng rất nhanh nhạy, hắn biết rõ người này võ công hơn xa mình, vội vàng lăn tới chỗ Kỷ Nhu, lấy đao dí vào cổ nàng, quát: “Đừng lại gần!”

Kỷ Nhu đã thoi thóp, vô lực phản kháng, Nhiếp Phong bị ép dừng bước, nói: “Người làm cho Quỷ Hồ thúc thúc thất vọng quá!”

Triều Ngọc bị một đứa trẻ nói như thế, mặt đỏ lên, nhưng lập tức hóa hồng thành cười, nhe răng cười!

“Hắc hắc, thất vọng? Bây giờ ta lập tức đi làm hắn thất vọng, người chó theo đuôi không tha, nếu không đừng trách ta vô tình với thủ hạ của nàng! Ha ha...”

Tới nước này rồi, Triều Ngọc thậm chí còn có thể giết chết nữ nhân mình yêu. Cô gái này y đã từng yêu thương rất nhiều!

Nhiếp Phong vô kế khả thi, chỉ có nước trơ mắt nhìn đầu cầm thú này ôm lấy huyền nhu, ngênh ngang rời đi!

Hắn trong lòng biết rõ Triều Ngọc muốn lấy cơ nhu bức hiếp, nhất thời ba khắc sẽ không giết hắn, việc cấp bách trước mắt vẫn là đi trợ giúp Quỷ Hồ một tay rồi nói, nhưng mà hắn đi lần này, có lẽ... Không! Trước khi đi, hắn phải làm một việc!

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phong không khỏi quay lại nhìn Nhiếp Nhân Vương, chỉ thấy lão phụ đang nhắm mắt điều tức. Hắn không biết mình vừa rồi va chạm ngoài ý muốn đây không ít huyết đạo Nhiếp Nhân Vương ra, hôm nay kỳ thật toàn thân hắn vận công, ý đồ bằng nội lực mở huyết đạo!

Nhiếp Phong đi đến trước mặt lão phụ, chợt “Phục” một tiếng, quỳ xuống trước mặt lão phụ!

Nhiếp Nhân Vương trợn tròn hai mắt, thấy con mình quỳ xuống trước mặt mình, cũng khẽ giật mình, nói: “Tiểu tử! Chẳng phải ngươi thà chết cũng phải đánh bại ông đây, ngăn cản ta điên cuồng giết chóc sao? Bây giờ sao lại khúm núm như vậy?”

Đôi mắt Nhiếp Phong rung rung lệ quang, nói: “Cha, Phong Nhi tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết có một số việc không thể không làm, cái gọi là... có việc không nên làm...”

Nhiếp Nhân Vương ngạc nhiên, hắn ta đoán không ra nhi tử mình sắp nói cái gì?

Nhiếp Phong tiếp tục nói: “Quỷ Hồ thúc thúc liệu mình cứu ta, hiện giờ người đang ở hiểm cảnh, Phong Nhi thề không thể để cho một mình hắn chết trận, chỉ là Phong Nhi đi chuyến này, chỉ sợ... Sau này khó mà có cơ hội hầu hạ phụ thân được...”

Nhiếp Phong nói xong, ngửa đầu, ngưng mắt nhìn Nhiếp Nhân Vương, nước mắt trong mắt đã hưng hăng trượt xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của y, y khóc nói: “Ân dưỡng dục chưa thể báo đáp! Cha, mời... nhận Phong Nhi cúi đầu!”

“Cuôi” một tiếng, đã hướng Nhiếp Nhân Vương cắn một cái thật mạnh, một tiếng này vừa cắn xuống, nghe được trái tim

khôỉ thiết thạch của Nhiếp Nhân Vương, cũng phải hung hăng vỡ nát!

Nhiếp Nhân Vương quát: “Nam nhi có nước mắt không nhẹ! Tiểu tử, người khóc suốt suốt... Nói bậy bạ gì đó? Mau... Mau dậy cho ta...” Tuy hấn quát bảo con trai đừng khóc, giọng nói tuy cứng rắn, nhưng nói lại bắt đầu nghẹn ngào, trong lúc nhất thời nước mắt tuôn rơi!

Nhiếp Nhân Vương không thể tin nổi, vật thể nho nhỏ năm đó chỉ là oa oa rơi xuống đất, trong năm năm mình điên cuồng giết chóc, đã dần dần hiểu chuyện, hấn đã bắt đầu hiểu được cách đi chọn con đường của mình... Thế nhưng bản thân Nhiếp Nhân Vương vẫn ngờ ngợ ngắc ngắc, không mục đích đi tàn sát chúng sinh, hấn sinh ra nó, có xứng đáng với đứa con trai này không?

Nhiếp Phong chậm rãi đứng dậy, nhìn thấy lão phụ điên cuồng năm năm lần đầu tiên rơi lệ đầy mặt, những lời luôn chôn trong đáy lòng khó kiềm chế, chậm rãi nói: “Cha, cha biết... Đạo không? Từ sau khi mẫu thân... rời khỏi chúng ta, Phong Nhi vẫn luôn suy nghĩ..., Nếu có trời... Cha có thể khôi phục bản tính, cùng Phong Nhi trọng quá quá ngày xưa “mặt trời mà làm”, cuộc sống ngày vào thành Tức, dù cho không có mẫu thân, cũng so sánh với cuộc sống hiện nay... Càng thêm yên tĩnh... hạnh phúc, nhưng mà... Nhưng mà... Nhưng mà bây giờ hấn phải đi, mà lần này đi lạnh dữ không biết.

***

Nhiếp Phong bất đắc dĩ nói tiếp: “Cha, nếu Phong nhi đi chuyến này... Không chết, thề phải trở về...Chờ cha tái sinh cuộc sống trước kia, nhưng... Nhược Phong chết rồi, thỉnh cha... Cha... Cha...”

Nói tới đây, nước mắt rơi vào trong miệng nhỏ của Nhiếp Phong, hấn đã khóc không thành tiếng, nhưng thời gian thì gấp, khó mà ở lâu được. Hấn chỉ có thể cố nén nước mắt, cắn răng phun ra câu nói cuối cùng: “Xin người... hãy tự bảo trọng!”

Hấn dứt lời lập tức quay đầu bỏ đi, chỉ sợ chính mình không nỡ.

Trân trọng? Nhiếp Nhân Vương nở nụ cười, nước mắt cũng chảy đến khóe miệng của hắn, rót cuộc hắn nở nụ cười.

Năm năm trước, khi Nhan Doanh Ly rời khỏi hắn cũng là bảo hắn chỗ tốt trân trọng, tối nay, con hắn cũng muốn rời khỏi hắn, nói cũng là một tiếng trân trọng! Nhưng hắn có biết tâm của lão phụ không? Vì phụ tuy rằng điên điên khùng khùng, nếu nhi tử thật sự chết, chính hắn còn có thể trân trọng như thế nào?

Mắt thấy đứa trẻ con có huyết mạch tương liên với mình này mà đi, lồng ngực Nhiếp Nhân Vương kịch liệt phập phồng, nội lực ẩn núp mạnh mẽ chỉ một thoáng vận chuyển khắp toàn thân, một mực thúc giục hắn thúc giục, thúc giục hắn thúc giục...

Hắn, hắn muốn bùng phát!

Nhiếp Phong vừa ngậm lệ đi ra cửa động, trong động bỗng dừng truyền ra một tiếng rống to xé trời, tiếng hô như sấm bên tai, thậm chí che khuất gió tuyết gào thét, đánh thẳng đến chư thiên...

Tiếng gào thét này, sự giận dữ, sự điên cuồng, sự quyết liệt, hóa thành một Ma Thần đã ngủ say từ lâu rốt cuộc cũng thức tỉnh, muốn làm ra thảm phán cuối cùng với thế gian!

Nhiếp Phong thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, hắn còn chưa thấy Nhiếp Nhân Vương đã cảm thấy một luồng khí thể đoạt phách từ trong động mãnh liệt tràn ra!

Một khí thể lạnh lẽo như tuyết, lạnh lẽo như một thanh đao ra khỏi vỏ!

Ngay vào lúc này, đồng thời Quỷ Hồ cùng Phong thị huynh đệ đã sớm đấu với môn chúng cách xa nhau nửa dặm.

Huynh đệ Phong thị từ lần trước thất thủ, lần xuất kiếm này càng thêm cẩn thận từng li từng tí, thêm nữa hơn trăm tinh anh mang theo lần lượt hướng về phía Quỷ Hồ công kích, quả thực mạnh yếu cách xa!

Nhưng Quỷ Hồ xưa nay lấy móng vuốt hồ để thủ thắng, tuy chỉ còn lại chín thành công lực, nhưng vì bộ pháp quỷ dị, thỉnh thoảng lại dùng chữ “Chuyển” xuyên trái lách phải trong hơn

trăm người. Hồ trào thi triển, vừa chiến vừa lui, vẫn chưa thể thất bại!

Chỉ là hấn ra tay lại mang theo chút lưu tình, chỉ đả thương đôi thủ mà không đoạt mạng, cho nên môn chúng Phong Nguyệt vẫn như tre già măng mọc, lục tục xông tới.

Trong lúc kịch chiến, Phong Thanh Hòa nhìn như không ham chiến, chỉ là qua loa ra chiêu, Phong Thanh Ưng không khỏi đi trước nói: “Nhị đệ, sao ngươi lại không thể dốc sức như thế? Người này chỉ theo chủ nhân hấn trong mấy năm ngắn ngủi mà có thể ngang hàng trăm môn chúng Phong Nguyệt chúng ta, tư chất cực cao, nhất định phải cẩn thận ứng chiến!”

Phong Thanh vừa tức giận vừa đáp: “Có lẽ không hoàn toàn là do tư chất của hấn quá thấp, mà chủ nhân của hấn tu luyện vốn là một môn võ học rất lợi hại!”

Phong Thanh Ưng nghĩ thầm có lý, nói: “Đã như vậy, được! Cứ như vậy đi!”

Nói xong lập tức hướng môn chúng quát lớn một tiếng: “Phong nguyệt trùng trùng!”

Cái gọi là “Phong nguyệt trùng điệp”, chính là đại trận kế tiếp của Phong Nguyệt môn chưa bao giờ một lần thất bại! Trận này là môn chúng với bảy bảy bốn mươi chín tu vi không kém, phân biệt lấy bảy trọng nhân tường vây địch nhân ở trung tâm, nếu ở hàng trước không chiến hết, hàng thứ hai lập tức bổ sung, đi theo hàng thứ ba, hàng thứ tư... Cho đến khi hàng thứ bảy lại tới một lần, như vậy tuần hoàn không ngừng, cho đến khi địch nhân kiệt sức mới thôi.

Thanh âm vừa dứt, bốn mươi chín tên trong hơn trăm môn chúng đột nhiên vọt tới trước vây quanh Quỷ Hồ, trong chốc lát trùng trùng điệp điệp vây quanh Quỷ Hồ trong trận!

Quỷ Hồ biết không ổn, lập tức nhảy vọt về phía trước, muốn chạy trốn khỏi trận, há dự liệu một đám môn chúng lại cũng tung người nhảy theo hấn, toàn bộ Phong Nguyệt trùng điệp trận theo thân hình Quỷ Hồ lộn một vòng giữa không trung, sau khi rơi xuống đất lại vẫn chỉnh tề như cũ! Người của hấn lộn đến chỗ nào, trận này lật đến chỗ đó, trong lúc nhất thời không thoát thân được!

Mà Phong Thanh Ưng ngay tại trận thế đâm xuyên qua, Phong Thanh Hòa xem ra rất không tích cực, vẫn ở ngoài trận, chỉ riêng mình Phong Thanh Ưng dẫn trận này, còn có thành thạo! Chỉ thấy hần ngẫu nhiên một kiếm công kích về phía Quỷ Hồ, ngẫu nhiên lại lấy trận thế yểm hộ, không đến thời gian một chén trà, Quỷ Hồ đã bị đâm đến vết thương chồng chất!

Một đám người dần dần đầu đến rìa Nhất Nhai, Phong Thanh Ưng không khỏi rung mình, tâm nghĩ Quỷ Hồ quả nhiên tuyệt vời, hần đem “Phong Nguyệt trùng trận” dẫn về phía vách đá, trận này sẽ không công tự phá, nếu không tất cả mọi người sẽ cùng rơi xuống sườn núi!

Cứ như vậy xuống không phải là cách! Phong Thanh Ưng do dự một chút, cùng lúc đó, chợt nghe bên ngoài trận hô to một tiếng: “Đại ca, người nhìn xem trên tay ta là ai!”

Quỷ Hồ trong lúc cấp bách nhìn vào ngoài trận, chỉ thấy Triều Ngọc mang theo vẻ mờ nhạt mà tới, còn cười nói: “Đại ca, nếu người còn có nửa điểm quan tâm đối với sinh tử của con tiện nhân này, lập tức thúc thủ chịu trời!”

Kỷ Nhu đã mệt mỏi vô lực, nhưng vẫn hét lớn: “Hồ! Đừng... phải để ý ta! Người... Đi mau...”

Lời nói không ngừng, một thanh đao sắc bén bất ngờ đâm vào ngực nàng, nũng nịu kêu lên một tiếng, đau đến chết đi sống lại, nguyên lai lưỡi đao chỉ là đâm khê, cũng không hoàn toàn đâm vào trái tim nàng!

Triều Ngọc hèn hạ quát: “Đại ca, ta nói là làm! Huynh mau dừng tay, nếu không...”

Nói xong tay cầm đao chợt xiết chặt, vẻ mặt Kỷ Nhu thoáng chốc đều đầy mồ hôi.

***

Phong Thanh Ưng cũng không ngu Ngọc hội coi đây là bức hiếp, nhưng cũng chấp nhận làm như vậy, dường như không sợ làm nhục danh tiếng chính nghĩa của “Phong Nguyệt Môn”.

Phong Thanh thì cảm thấy lấy nữ lưu yếu chất làm vật uy hiếp, quả thực không phải là hiếp làm, đang muốn tiến lên ngăn cản Triều Ngọc, nào ngờ ngay lúc này, thân hình Quỷ Hồ chợt

dừng lại, một đôi hồ trao hạ xuống, cùng lúc đó, bảy thanh kiếm sắc bén đặt trên cổ hắn!

Triều Ngọc cười một tiếng, cười nói: “Tốt! Không hồ là trọng tình trường! Vậy người nhanh nói cho Phong đại hiệp, rốt cuộc chủ nhân người táng thân nơi nào!” Quý hồ lạnh lùng nói: “Đừng... uống phí... Công phu, ta... thà chết... Cũng không... Sẽ... nói...”

Sắc mặt Triều Ngọc trầm xuống, nói: “Còn mạnh miệng? Hắc, cho dù người bất kể tính mạng, nhưng người thật sự không sợ ta giết nàng sao?” Nói xong lưỡi đao lại đâm vào trong phòng của Kỷ Nhu, nhưng nàng cắn chặt răng, như thế nào cũng không rên một tiếng!

Phong thanh quả thực không thể nhịn được nữa, đang muốn ra tay, ai ngờ Phong Thanh Ưng bên cạnh đột nhiên duỗi tay ngăn cản, trầm giọng nói: “Nhị đệ, đừng có lòng dạ đàn bà nữa, ta tuyệt đối không thể để chuyện này thành công sắp thành!”

Phong Thanh và đột nhiên ngẩn ra, không nghĩ tới huynh trưởng lại cho phép thủ đoạn ti tiện như thế! Tuy rằng cũng không phải là tự mình lực lượng, nhưng mượn tay người khác, có gì khác biệt với Triều Ngọc chứ?

Dưới trát ngọc đao, mặt không chút sợ hãi, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm quý hồ, yếu ớt nói: “Hồ, người... thà chết cũng không nói... Xuất chủ... Vị trí hài cốt, nam nhi... Hán... Đáng lẽ ra phải như thế, nhưng... Là bây giờ... Lại vì sinh tử của ta, mà không biết nên làm cái gì...”

Quý Hồ buồn bã nói: “Đễ, nếu... Người... Chết... Ta càng không biết... Nên làm gì bây giờ...”

Kỷ Nhu cảm động, nhưng trong lòng còn có một nỗi băn khoăn, không thể không hỏi: “Vậy... là vì... ta... Phải... trở về Tuyệt Địa?”

Giờ phút này nàng ta đang ở bên bờ sinh tử, nhưng vẫn không quên được vấn đề này. Thế nhưng tâm của nàng ta thủy chung vẫn không chết. Quý Hồ nhìn qua gương mặt tái nhợt của nàng ta, nói: “Người... người hiểu rõ...”

Đúng vậy! Tâm ý của hắn, sao nàng lại không rõ?

Kỷ Nhu cười khỏ gật đầu, nói: “Rất tốt, cũng... Không... uống... Ta chờ ngươi... trận này xong...”

Nàng chỉ bất ngờ, tự động đâm về phía đao phong của Triều Ngọc, “Xoát” một tiếng, lưỡi đao sắc bén xuyên qua tim, nhất thời huyết hoa văng khắp nơi!

Quý Hồ kinh hô: “Dễ...”

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, Triều Ngọc cũng cả kinh, không ngờ nàng lại biết tính mềm yếu đến vậy, trong lòng khiếp sợ rút đao ra, nào ngờ hoa lệ như tơ, vẫn liều mạng nắm chặt tay của hắn, trừng mắt nhìn Triều Ngọc nói: “Ngọc, ngươi, ngươi có biết... Vì sao... Ta... chỉ thích... Quý Hồ...”

Cô vừa nói, máu trong miệng tuôn như suối, như bọt lầy môi son của cô, bảo cô mãi mãi không nói được nửa câu, nhưng cuối cùng cô lại phun ra: “Bởi vì... hắn... có... thứ... Vĩnh viễn... Cũng không... sẽ không... có... có...”

Nàng nói thăm hỏi thâm sâu Quý Hồ, đôi môi đỏ mọng lộ ra một tia cười khẽ bình thản và thỏa mãn. Tiếp đó, nắm chặt lấy tay Triều Ngọc dần dần buông lỏng, thân thể mềm mại cũng chậm rãi ngã xuống, rớt cuộc mỉm cười rồi biến mất.

Tuyết lại đang khóc.

Phong Thanh thấy Kỷ Nhu uống hận như thế mà chết, không khỏi cúi đầu than khẽ...

Quý Hồ không xông lên phía trước, cũng không phải vì có bảy thanh kiếm sắc bén kề trên cổ.

Hắn chỉ ngơ ngác rơi lệ, không thể tin được đây là sự thật!

Cô ấy chết rồi sao?

Cô ấy chết rồi sao?

Cô ấy chết rồi sao?

Nữ tử si tình này, nàng một mực đau khổ chờ hắn.

Một năm, hai năm, ba năm, bốn năm... Cho đến năm thứ mười ba...

Cuối cùng nàng cũng chờ được hắn!

Thế nhưng, sau một hồi vội vã, nàng cũng phải chết.

Cuối cùng Phương Thủy phát hiện, hóa ra ả ta chỉ đang đợi - Chết!

Là Thương Thiên trêu người, luôn gọi duyên phận Phiêu Miểu?

Vẫn là trong cõi U Minh đã sớm có định số.

Tên thiên hạ có tình nhân tất cả đều thân bất do kỷ.

Mộng khó viên mãn sao?

Quý Hồ lạnh lùng trừng mắt nhìn Triều Ngọc. Triều Ngọc ở trên mặt gã căn bản tìm không thấy bất luận biểu cảm gì, chỉ nghe đôi vuốt hồ kia của gã rung động ” san sát”!

Trong lúc chột dạ, hấn không nê hà mà nổi giận. Hấn đi lên làm khó dễ, cầm đao xông về phía Quý Hồ, vừa nói: “Nó chết rồi, ngươi nhất định sẽ giết ta. Chẳng bằng ta giết ngươi trước đi!”

Hấn ỷ vào kiếm của các môn chúng Phong Nguyệt Môn chế quỷ hồ, vì vậy trước tiên phát chế người, miễn cho phức tạp, tâm kế cực kỳ ác độc! Bỗng dưng, kiếm quang ngăn cản!

Phong Thanh hòa cuối cùng cũng ra tay, ánh mắt nhìn Triều Ngọc nói: “Không được giết!”

Triều Ngọc thấy vẻ mặt nghiêm nghị như vậy, trong lúc nhất thời đứng ngây tại chỗ, lúc này Phong Thanh Ứng lại nói: “Nhị đệ, ta đã sớm cảnh báo với quý hồ, bảo nó đừng rượu mời mà uống, đừng có uống rượu phạt. Nhưng hấn thà chết chứ không nói cam tâm tình nguyện uống chén rượu phạt này, ngươi cũng đừng quá uống công làm người tốt!”

Giọng điệu của hấn cực kỳ ung dung tự nhiên, Phong Thanh và càng nghe lời nói này của huynh càng thêm lạnh lẽo, nói: “Đại ca, đã tới giờ phút này, ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu. Ngươi có nhớ, năm đó vì sao cha ngươi lại vây công chủ nhân của Cửu Đại Tiên Môn?”

Phong Thanh Ứng không ngờ đệ đệ lại khẩn trương nhắc lại chuyện trước mắt, tức giận đáp: “Là cưỡng ép Cửu Đại Môn!”

Phong Thanh nói: “Cái này cũng đúng. Ta nhớ năm đó cha từng đề cập với hai ta, chúng ta vốn là chủ nhân Quý Hồ không thù không oán với nhau, chỉ là bởi vì người này tiếng

tăm lừng lẫy mà trêu chọc Cửu đại phái ghen tị, Cửu đại phái liền hợp lực cưỡng bức Phong Nguyệt môn chúng ta cùng tham chiến. Tuy cha phát giác được mười phái vây công một người, thực không phải là anh hùng hảo hán, nhưng e ngại thể lực yếu ớt, nếu trái lệnh phái chín đại phái còn lại ắt bị diệt môn, cho nên cuối cùng bị ép dẫn dụ đi...”

Hắn vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt bi ai của một con hổ. Kỳ thực, lần này bởi vì oán, hắn không chỉ hướng về huynh trưởng trọng thân mà còn nói là cho Quỷ Hổ nghe đấy.

Quỷ Hổ chỉ ngơ ngẩn.

Phong Thanh lại tiếp tục nói: “Về sau thập đại phái bị diệt sạch, phụ thân trở về không lâu liền bị thương nặng không trị được, lúc gần chết hắn nói cho hai huynh đệ ta biết, người nọ lấy một địch vạn mặt không đổi sắc, hào khí can vãn, người như vậy mới xứng xưng một đời anh hùng, còn lại cửu đại môn phái chỉ là hạng chuột nhắt cây thế hoành hành!”

Phong Thanh Ung càng nghe càng không kiên nhẫn, sẵn giọng: “Nhị đệ, người quanh đi quẩn lại muốn nói cái gì đó? Đừng quanh co lòng vòng nữa!”

Phong Thanh và nói: “Đại ca, ta chỉ muốn nói một câu, đại trượng phu nhất định phải ân oán rõ ràng, thù giết cha tất nhiên phải báo, đáng tiếc cửu nhân đã chết, chúng ta không gây xích mích gì với quỷ hổ, đến đây ép hỏi hắn vốn đã không nên làm vậy., Càng mang theo hơn một trăm đệ tử vây quét hắn ta, thử hỏi lại có khác gì chủ nhân của cửu đại phái vây công hắn? Bây giờ người nhiều lần ép cho bất đắc dĩ còn muốn giết hắn, thật sự về lý hiệp bất dung. Ta tin tưởng phụ thân dưới cửu tuyền, cũng không hy vọng chúng ta luân lạc đến tận đây. Nếu như người còn tiếp tục kiên trì, ta... Chỉ có rút bỏ kiếm!”

Phong Thanh và một lời đã nói ra, lập tức không thể chối từ, cầm kiếm trong tay cắm trên mặt đất, để biểu thị tiếng nói cùng huynh trưởng của nàng tuyệt đối khác nhau.

Các môn chúng khác nghe lời khẳng khái của phó môn chủ, bắt đầu do dự. Bảy gã đệ tử dùng kiếm kê trên cổ quỷ hổ kia, bảy cánh tay dần dần buông lỏng.

Phong Thanh Ứng thấy lòng người dao động, xoay chuyển ánh mắt, nói: “Nhị đệ, chẳng lẽ ngươi cho rằng chuyến đi này vì huynh chỉ là vì báo thù rửa hận mà thôi sao? Ta thân là môn chủ đời thứ ba của Phong Nguyệt Môn, làm tất cả cũng chỉ vì bốn môn mà thôi.”

“Tưởng tượng hai chữ này, không chỉ một môn chúng cảm thấy kỳ quái, Phong Thanh cũng cảm thấy kỳ quái.

Phong Thanh Ứng nói: “Thật ra, ta đã sớm đoán được loại người như Quỷ Hồ này chưa chắc sẽ tiết lộ vị trí mộ chủ nhân của hắn, cho nên trước khi lên đường họ đã lên kế hoạch thà chết còn hơn không nói, dứt khoát chấm dứt chủ nhân của hắn. Nếu chủ nhân của hắn thật sự còn sống thì chắc chắn sẽ đến đây trả thù, đến lúc đó có thể tính toán rõ ràng toàn bộ ân oán., Nếu chủ nhân của hắn thật sự chết, Quỷ Hồ kia cũng sẽ không uổng mạng, bởi vì có thể bắt giết Quỷ Hồ, Hồ Cử nhất định vang dội giang hồ, đến lúc đó địa vị Phong Nguyệt môn trên giang hồ sẽ lần nữa tăng lên, trọng chấn Phong Nguyệt môn ở trong tầm tay!”

Phong Thanh nghe xong, trái tim trĩu nặng, cãi: “Đại ca, trọng chấn Phong Nguyệt Môn cũng là tâm nguyện nhiều năm của đệ, chỉ là... Nếu hy sinh tính mạng người vô tội để làm đá kê chân cho mình lung lay, vậy... dẫu sao cũng không phải là hiệp làm!”

“Cái gọi là nhất tướng công thành vạn cốt khô, người ở giang hồ muốn mưu bá nghiệp, nhất định không tính hy sinh bất cứ hi sinh nào, huống chi lần này chúng ta hy sinh cũng không phải là cốt của bốn môn! Mọi người có thể nhớ được Phong Nguyệt môn nhiều năm thần phục dưới sự hùng bá thiên hạ, phần khuất nhục vung thì có được hay không? Hôm nay vì cầu chấn lại uy thế của Phong Nguyệt môn, làm sao phải ác độc?”

Vốn đang do dự, môn hạ đang xì xào bàn tán lại bị nói như vậy, nhất thời ý chí sục sôi, dồn dập nâng kiếm lên cao giọng hô: “Vì cầu chấn hưng lại uy thế của Phong Nguyệt môn, đâu cần phải tàn nhẫn?”

“Vì cầu chấn nhiếp thanh âm Phong Nguyệt Môn, lòng dạ độc ác sao?”

Tiếng hô rung trời xuất hiện hơn trăm người, khí thế hào hùng đề lên bảy thanh kiếm đang đeo trên cổ Quỷ Hồ rồi thất chặt lại.

Quỷ Hồ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Phong Thanh và Trường Thanh, chỉ thấy hán tử nhiệt tâm ra tay khi ra tay, bỏ kiếm giúp đỡ vậy mà mặt mũi tràn đầy vẻ thất vọng.

Hắn cảm thấy thất vọng đối với vị huynh kia?

Hay là cảm thấy thất vọng đối với môn hạ Phong Nguyệt môn?

Ngao, hay là, người trong giang hồ, hắn cũng cảm thấy vô cùng thất vọng với toàn bộ giang hồ?

Người này, mặc dù bề ngoài mập lùn buồn cười, nhưng so với các đạo nhan tướng mạo của huynh trưởng, so với Chư Quỷ Hồ tuần mỹ phi phạm nghĩa đệ kia, hắn đến cùng còn có một bộ nhiệt đạo!

Rất nhiều lúc, thứ mỹ lệ dễ nhìn nhất cũng là thứ đáng sợ nhất. Thứ độc nhất!

Phong Thanh và Quỷ Hồ liếc một cái, hai mắt giống như đang nói, thật xin lỗi! Ta cứu không được ngươi...

Quỷ này chẳng qua là không nói nên lời cảm kích.

Dù sao, trên đời này còn có hán tử nhiệt huyết sôi trào, trên đời này còn có hi vọng!

Phong Thanh Ứng nói với Triều Ngọc: “Kỳ huynh đệ, lúc này chúng ta không có dị nghị gì nữa, ngươi có thể an tâm tiến lên nhặt xác Quỷ Hồ, đao của ngươi cũng tức là kiếm của chúng ta!”

Triều Ngọc cười, hắn thông minh cỡ nào? Phong Thanh Ứng đường đường một môn chủ, cho dù muốn giết Quỷ Hồ, nếu không cần thiết, cũng sẽ không ở trước mặt môn nhân, thừa dịp Quỷ Hồ không có lực hoàn thủ tiến lên ngăn cản một kiếm. Làm như vậy nhất định sẽ có thất uy, vì vậy hắn thúc giục Triều Ngọc động thủ, thật sự là mượn đao giết người. Lão gian xảo tâm kế, lại càng không ở dưới Triều Ngọc! Bất quá, Triều Ngọc cũng vui vẻ cùng hồ mưu da, bởi vì, chính hắn cũng là một đầu sài lang!

sài lang làm đao!

Triều Ngọc từng bước ép về phía Quỷ Hổ, Phong Thanh hòa còn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng một thanh kiếm đã ngăn cản đường đi của hắn, là Phong Thanh ưng!

Triều Ngọc đi đến trước mặt quỷ hổ, đao trong tay đã giơ lên cao, hắn tràn đầy thần khí nói: “Đại ca, hãy để cho đao này triệt để chứng minh, chân chính thắng là người xinh đẹp và thông minh! Hạng người ngu nhân, trước sau gì cũng sẽ có kết cục như ngươi! Ha ha...”

Triều Ngọc cười như điên, Quỷ Hổ lại thờ ơ nói: “Ngọc, ngươi... sẽ hối hận...” Triều Ngọc vẫn cười như điên: “Hối hận? Ha ha, ta chẳng biết vì sao mà hối hận!” Đao trong tay đã vận sức chờ phát động.

Nhưng mà, hắn vẫn chưa có đủ cơ hội bỏ ra thanh đao này, đột nhiên cách đó không xa truyền tới một tiếng —— tiếng gào thét oanh tâm!

Đánh cho Triều Ngọc Tâm Đám vỡ nát!

Không chỉ trái tim của Ôi Ngọc, trái tim mỗi người ở đây đều bị cùng một vận mệnh, tất cả đều bị đánh đến tim mật đều nứt ra!

Một đám người hoảng hốt quay đầu lại nhìn, thần ở tại chỗ kinh hãi! Chỉ thấy nam tử tóc dài đang điên cuồng vung đao, một bên như cơn lốc hướng bên này lao tới!

Đao thật cuồng cuồng!

Người thật cuồng cuồng!

Người như hắn, muốn hận vô cùng vô nghĩa thế gian!

Đao của hắn, muốn chém sạch đầu lâu của kẻ có ý nghĩa trong thiên hạ!

Hắn và đao, hôm nay thề sẽ là thảm phán xuất huyết, xem ai lòng dạ hiểm độc nhất! Xem trái tim cay độc nhất của ai!

Là Nhiếp Nhân Vương!

Là Bắc Âm Cuồng Đao - Nhiếp Nhân Vương đến!

Nhiếp Nhân Vương từ xa đã nhìn thấy thi thể treo trên mặt đất, nhìn thoáng qua Tam Kiếm Quỷ Hồ, càng thoáng thấy Xi Ngọc nâng đao muốn bổ, bất luận điên cuồng cỡ nào, cũng lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra!

Hắn phần nộ tới cực điểm! Hắn hận tới mức nghiến răng, phun máu, hắn hét to từ xa về phía Triều Ngọc: “Cầm thú! Ta muốn mặt ngươi và ngươi cũng xấu xí như vậy!” Trong tiếng hét to, Nhiếp Nhân Vương phun ra máu tươi, theo tiếng quát hướng trong gió tuyết, nhưng thế xung đột vẫn không hề giảm, vẫn như trâu điên xông về phía Triều Ngọc!

Triều Ngọc sợ tới mức hồn vía lên mây, hoảng hốt chạy trốn không chọn đường! Phong Thanh Ứng và Phong Thanh cùng kẻ không biết là ai, nhưng Phong Thanh Ứng thấy Nhiếp Nhân Vương điên cuồng hùng hổ, vì để tránh dẫm tràng xe cát, lập tức hô to: “Phong Nguyệt trùng trùng điệp!” Bốn chữ vừa ra, trong bốn mươi chín môn hạ lập tức giờ kiếm mà lên, bao vây Nhiếp Nhân Vương ở trung tâm!

Các môn hạ không ở bên cạnh Nhiếp Nhân Vương dời thân đi, Nhiếp Nhân Vương lại vừa vọt tới trước, vừa cười hắc hắc nói: “Trận tốt! Đáng tiếc Phổ Thiên Hạ, không có trận nào có thể vây khốn lão tử, phá!” Chữ “Phá như sấm đưa ra, Nhiếp Nhân Vương đột nhiên vung tuyết lên, hàn quang lóe lên, chính là “thiên Hàn Lục Quyết” - “Băng Phong Tam Xích”!

Tất cả trận pháp trong thiên hạ đều di động theo phương vị quỷ dị để quấy nhiễu kẻ địch vây khốn, “Phong nguyệt trùng trùng điệp điệp” cũng không ngoại lệ!

Tối nay, đại trận không gì không thắng này sẽ gặp phải khắc tinh của tất cả trận pháp!

Là khắc tinh chân chính!

Ngay khi hàn quang lóe lên, bảy gã đệ tử cầm đầu bỗng nhiên cảm thấy hàn khí trong đao xâm nhập, toàn thân nhất thời cứng ngắc bất động, tiếp theo hàn quang lại lóe lên!

Bảy cỗ huyết lãng ngập trời đột nhiên từ giữa eo bảy người phun ra, bảy người kêu thảm một tiếng, bảy chân trên rời khỏi tại chỗ, hạ thân rơi xuống đất, chịu khổ bị chém giết!

Một đao này, không chỉ riêng khắc tinh của toàn bộ trận pháp!
Cũng là khắc tinh của tất cả mọi người!

Phong Thanh Ưng thấy người tới ra tay hung tàn như vậy, trong lòng hoảng hốt, chợt nghe phía sau có một phong nguyệt khác trùng điệp điệp cũng truyền đến tiếng binh khí soàn soạt, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé đang dùng quỹ dị bộ pháp chạy trong trận pháp, thân hình như gió lốc, chính là tiểu hài tử tóc dài kia.

Hóa ra Nhiếp Nhân Vương đầy phần nộ mà tự mình giải khai tất cả huyết đạo, lại phát động chân chạy như điên dưới dãy tuyết. Nhiếp Phong đương nhiên khó mà không chế hấn, chỉ có thể đuổi sát phía sau; cũng theo phân thần mọi người xâm nhập vào trong một trận khác, có ý đồ nhất cử cử ra Quỷ Hồ!

Phong Thanh Ưng thấy tình thế không ổn, lập tức kêu lên:
“Mau bắt tiểu tử kia lại!”

Nhưng “Sĩ biệt ba ngày, nhìn nhau bằng cặp mắt, tu vi khinh công của Nhiếp Phong đã tăng nhanh như gió, nhanh kinh người, trong thời gian ngắn sao các môn hạ có thể bắt được hấn? Bầy tên đệ tử đang uy hiếp quỹ hồ chợt thấy hoa mắt, huyết vị nơi cổ tay đã bị Nhiếp Phong điểm nhẹ, lòng bàn tay tê rần, bảy kiếm đồng thời rời tay!

Nhiếp Phong vội vàng nói: “Thúc thúc, đi mau!”

Quỷ Hồ hướng về Nhiếp Phong mỉm cười, nói: “Cháu à, cảm ơn cháu. Cháu, nhưng ta... Còn có...có một chuyện...không còn gì...”

Lập tức cũng không để ý tới kiếm trong trận, vẫn lôi kéo Nhiếp Phong phóng tới thi thể bên ngoài đại trận.

Nhiếp Phong lập tức hiểu rõ tâm ý của Quỷ Hồ, chỉ là tình thế nguy cấp như vậy, mà Quỷ Hồ vẫn quyen luyện và rối loạn. Nhiếp Phong nhìn thấy hốc mắt không cảm khu đều ẩm ướt, trong lòng thầm nghĩ: “Hóa ra Quỷ Hồ thúc thúc thích Thi Nhu cô nương như thế, vậy thì so với cha ta thì hạnh phúc hơn nhiều! Thế nhưng vì sao Quỷ Hồ thúc thúc lại nhất thời phủ nhận là mình đã tiếp cận được nàng mà trở về? Vì sao không thẳng thắn nói thẳng? Ài...”

Nhiếp Phong mặc dù đã hiểu chuyện hơn so với những đứa trẻ bình thường, nhưng tình cảm rắc rối phức tạp như thế, cho dù là người trong cuộc cũng chưa hoàn toàn hiểu, huống chi là một đứa trẻ mới mười một tuổi thôi chứ? Hắn sao có thể hiểu được, nếu khuôn mặt một người đã đến mức phẳng lặng như vậy, nếu thật sự yêu nàng, như vậy...

Ngay lúc Nhiếp Phong cùng Quỷ Hồ thiếu chút nữa xông ra khỏi phong nguyệt trùng trùng điệp điệp, Phong Thanh Ứng chợt hiện đến trước trận, Kim Kiếm vung lên, liền ép hai người lui về trong trận, chính mình cũng thả người vào trận, dẫn đầu trong trận có bốn mươi chín tên môn hạ vây công, trong giây lát, khiến hai người khó có thể thoát thân!

May mà đệ đệ hắn vẫn còn đang do dự cầm kiếm, dừng chân không tiến, bởi vì, tất cả biến cố thật sự xảy ra quá nhanh!

Nhanh tới mức giống như thanh đao giết người của Nhiếp Nhân Vương!

Giữa lúc mọi người hỗn chiến, trong phút chốc lại truyền đến một tiếng gầm thét đỉnh tai nhức óc, tiếp theo liên tiếp tiếng triệu hoán bí thảm tuyệt nhân hoàn!

Tiếng kêu liên tiếp này, thật ra là do hơn mười người cùng kêu lên! Trong lúc kịch chiến, Phong Thanh Ứng vội vàng liếc xéo một phong nguyệt trùng điệp khác, thấy hơn mười môn hạ trong trận pháp thành linh bị Nhiếp nhân vương một đao chém rụng đầu, hơn mười đạo huyết tiễn nhất thời bắn lên giữa không trung, tựa như địa ngục chốn nhân gian!

Trong lúc này Nhiếp Nhân Vương như một vị vua của địa ngục, gầm thét điên cuồng: “Cầm thú! Uy phong của ngươi vừa rồi ở đâu? Mau rút ra đây cho ta!”

Trong tiếng gào thét, vung đao lên lại chém giết hơn mười tên môn hạ trước mặt, thẳng tắp như cắt dưa, đánh đâu thắng đó!

Cầm thú trong miệng hắn đương nhiên là Triều Ngọc! Cái vẻ cáo mượn oai hùm này, sức sinh khi dễ sợ ác sớm đã không biết trốn ở chỗ nào!

Phong Thanh Ứng đi vòng quanh hai người Nhiếp Phong tưởng rằng tới nay chắc chắn sẽ đại công cáo thành, thật tình không ngờ lại lòi ra một Nhiếp Nhân Vương điên không thể

đờ, thật sự là không thể dự liệu! Trong lúc hấn đang kinh ngạc, Nhiếp Nhân Vương vẫn không chịu nổi giết chóc, không xuất đao, toàn bộ Phong Nguyệt tầng lớp lớp môn hạ của bốn mươi chín đã toàn bộ giết sạch cho hấn, một tên cũng không lưu lại!

Nhiếp Nhân Vương vừa giết xong đám người, bỗng nhiên xoay người nhảy lên, liền nhảy vào trong trận. Quỷ Hổ và Phong Thanh Ứng thân ở trong trận, vẫn la hét điên cuồng: “Cầm thú! Người mau rút ra đây cho ta! Người mau lăn ra đây cho ta!”

Nhưng đám người tham sống sợ chết như Triều Ngọc há lại ở lại trong trận? Nhiếp Nhân Vương gặp không tìm được Triều Ngọc, càng thêm điên cuồng, vung đao chém giết mấy tên môn hạ!

Nhiếp Phong và Quỷ Hổ trong trận mặc dù cũng muốn toàn thân trở ra, nhưng thấy Nhiếp Nhân Vương giết người như vậy cũng cảm thấy hung tàn không chịu nổi. Nhiếp Phong nhìn không được la hét: “Phụ thân, được rồi! Chúng ta hay là trước xông ra ngoài trận rồi nói!”

Thế nhưng Nhiếp Nhân Vương nổi giận khó mà thu, mắt diếc tai ngơ, tiếp tục giết chóc, khoanh khắc huyết hoa phô thiên!

Trong lúc vội vàng, Phong Thanh Ứng vẫn luôn dẫn theo môn hạ thả người nhảy lên, không ngờ lại nhảy ra ngoài trận!

Nhiếp Nhân Vương giết tới mức nhật nguyệt ảm đạm, căn bản bất chấp hấn, nhưng hai người Quỷ Hổ và Nhiếp Phong cảm thấy kỳ quái khi đối phó với cử động khác thường của Phong Thanh ứng. Chỉ vì bận rộn ứng phó đám môn chúng Phong Nguyệt, nên không thể suy nghĩ nhiều.

Phong Thanh Ứng nhảy ra ngoài trận rồi chạy đi xa năm trượng, trên khuôn mặt vốn của những người ra vẻ đạo mạo của gã hiện lên một nụ cười mỉa mai hiểm cò. Sau đó gã thò tay vào ngực móc ra một viên vàng kim, giống như một viên nguyệt tròn.

Một viên châu màu vàng, kim như nguyệt!

Toàn bộ những người trên dãy tuyết, chỉ có Phong Thanh và những người vì khinh thường vây công Quỷ Hổ mà ngây người đứng một bên, vì vậy liếc mắt một cái đã nhìn thấy viên

kim châu kia do huynh họ nàng lấy ra, sắc mặt đại biến, dường như đã nhìn thấy ngày tận thế sắp giáng lâm!

Hắn ta hoảng sợ nhào đến bên cạnh huynh họ nói: “Đại ca, ngàn vạn lần không được sử dụng “Nguyệt Lôi”.

***

Hóa ra viên kim châu nho nhỏ này gọi là “Nguyệt Lôi”, chính là bảo vật trấn môn Phong Nguyệt Môn, vốn do hỏa dược tinh luyện thành, nhưng viên kim châu nho nhỏ này hỏa lực so với thuốc nổ cao hơn gấp trăm lần, một viên đủ san bằng một gò núi, khó trách Phong Thanh cùng Phủ thấy huynh ấy lấy Nguyệt Lôi ra, lập tức biết tình thế không ổn!

Nhưng đến tình cảnh này, phong phạm của Phong Thanh ung môn không còn sót lại chút gì, hắn cười dữ tợn nói: “Hắc, bây giờ chúng ta đã thế cuội hổ, nếu cho tên điên này tiếp tục giết, ngay cả hai ta cũng sẽ bị hắn tru sát! Hoành Thụ Công sắp thành lại bại, chẳng bằng hy sinh “Đại ta”, thành toàn” tiểu ta!”

“Đại ta tiểu nhân” trong miệng hắn, đương nhiên Phong Thanh hòa do hiểu được! Lúc này toàn bộ Phong Nguyệt đang trùng điệp chiến đấu, bất tri bất giác dời sang bên vách đá, nếu Phong Thanh Ưng muốn dùng “Nguyệt Lôi” đánh chết ba người Nhiếp Nhân Vương, bây giờ tất nhiên là cơ hội tốt ngàn năm, thế nhưng Nguyệt Lôi vừa xuất hiện, toàn bộ sườn đồi chắc chắn phải sụp đổ, hơn hai mươi đệ tử còn sót lại trong trận tất cũng sẽ rơi vào dưới vực sâu vạn trượng!

Phong Thanh Ưng không để ý khuyên ngăn, giơ tay lên, muốn ném “Nguyệt Lôi” về phía đám người Nhiếp Nhân Vương trong trận, ai ngờ phong thanh hòa chung cũng không kiềm chế được, tia chớp ra tay nắm lấy cổ tay hắn, nói: “Đại ca, ngươi muốn giết quỷ hổ tới trọng chấn môn uy đã không nên, hiện giờ vì tư dục của bản thân, ngay cả huynh đệ trung thành bán mạng cho ngươi cũng tự tay xử lý, lần này ta tuyệt không thể ngồi nhìn!”

Phong Thanh Ưng như tên ở trên dây, vốn định dùng sức giãy ra khỏi khuỷu tay đệ đệ hắn, ai ngờ Phong Thanh với cái chết cũng không chịu buông lỏng nửa phần, hắn không khỏi nổi giận, quát lên: “Nhị đệ, đừng mẹ con nữa! Mau buông tay!”

Nhưng Phong Thanh và vì cứu mọi người đã bất chấp công lực cả đời nắm chặt tay kia, ngay lúc hai người dây dưa, đột nhiên kim quang lóe lên, một người trong đó ”gâm” một tiếng, lập tức huyết hoa văng khắp nơi!

Phong Thanh cùng cả cánh tay phải thành linh bị Phong Thanh Ứng huy kiếm chém đứt ngang vai, máu chảy đầm đìa rơi xuống đất, người hắn cũng đau đến cực điểm ngã xuống!

Hắn nằm mơ cũng không ngờ huynh sẽ phát rõ như thế, lại có thể phế bỏ cánh tay phải của hắn, vẫn còn kinh hãi: “Đại... Ca, người... Hay lắm... tàn nhẫn...”

Phong Thanh Ứng cất tiếng cười nói: “Hắc hắc, muốn có bá nghiệp phải tâm ngoan thủ lạt, từ xưa chưởng môn danh môn chính phái, có ai mà không đập lên thì thể đệ tử mà như điều gặp gió? Ta đã đặc biệt lưu tình với ngươi rồi!”

Tiếng cười vừa dứt, đệ đệ hắn ta cũng không nói thêm nửa câu, cổ tay vặn một cái, lập tức bắn “Nguyệt Lôi” về phía đám người Nhiếp Nhân Vương.

Quỷ Hổ trong lúc kịch chiến vô tình ngấm về phía Phong Thanh Ứng, chợt thấy một đạo quang mang như kim tiền điện xạ tới, trong lòng giật mình, vội vàng nhấc vuốt bên cạnh Nhiếp Phong đang triển đấu cùng mọi người, hô to: “Đi!”

Không biết nội dung bên trong của Nhiếp Phong Thương, nhưng y cảm thấy kinh lực từ quỷ hổ trao hội tụ toàn thân chân khí chưa kịp kinh ngạc đã bị Quỷ Hổ ra sức ném đi, thân thể nhỏ bé đột nhiên như đứt tuyến phong tung bay ra ngoài trận!

Cùng lúc đó, Nhiếp Nhân Vương đột nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một vệt kim quang bay thẳng tới, nếu là đao khách bình thường đương nhiên tránh trước một bước, nhưng Nhiếp Nhân Vương há có thể so sánh với đao khách bình thường!

Hắn đứng đầu đám đao đầu, còn hắn là Bắc Âm Cuồng Đao!

Bắc Ly nhất quyết không lùi lại, cuồng đao!

Hắn càng điên cuồng hơn, chợt quát lên một tiếng lớn: “Hèn hạ” không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng vận kinh vận hộ thể toàn thân, tay cầm tuyệt uổng triều xạ về phía Nguyệt Lôi.

Quỷ Hổ kinh hô: “Đừng... Khinh ngôn... vọng động...”

Nhưng là hấn cách Niếp Nhân Vương khoảng mười bước, muốn ngăn cản cũng không kịp!

Một tiếng “keng” vang lên!

Đao quang lạnh lẽo như tuyết chém trúng kim quang của nguyệt lôi!

Tiếp theo nổ ra một tiếng “Ầm” vang lên tuyết thiên diệt địa!

Giống như tiếng chuông tang gõ lên đoạn hồn!

Sau tiếng nổ mạnh là yên lặng không biết điểm dừng.

Một luồng gió lạnh thổi qua, cuộn cuộn trong gió, không chỉ có tuyết mà còn cả máu và tử vong.

Lực hủy diệt do “Nguyệt Lôi” bộc phát, tuy rằng không tuyết thiên nhưng đã bị diệt địa!

Trong phạm vi ba trượng xung quanh sườn núi, tất cả tuyết đọng và núi đá đều bị nổ nát. Một đám môn chúng Phong Nguyệt môn cũng đều rơi xuống sườn núi tan xương nát thịt!

Chỉ có Phong Thanh Ưng đã sớm tung người nhảy ra ngoài trận, Phong Thanh hòa với cánh tay đã sớm ngã xuống đất, vẫn bình yên ở lại trên sườn núi chưa bị hủy hoại, ngoài ra, trên vách núi còn có Nhiếp Phong bị Quỷ Hồ ra sức ném ra ngoài trận, còn có thi thể vô cùng nhu hòa, còn có cả tuyết uống!

Tuyết Âm, vốn là vẫn luôn luôn nắm trong tay chủ nhân của nó, thế nhưng sau khi tiếng nổ lớn qua đi thì sớm đã bị lực bạo tạc mạnh mẽ bắn bay và cắm ở biên giới sườn đồi!

Không hổ là một thanh bảo đao tuyết thể! Cho dù lực hủy diệt của “Nguyệt Lôi” đủ để khai thiên tích địa, đao vẫn không hư hao gì, vẫn cố chấp với ta!

Chỉ là đao và người, không đáng chết không rời, chủ nhân đao bây giờ lại không biết ở phương nào? Có cùng vận mệnh với đệ tử Phong Nguyệt môn, Tề Hồn Đoạn Nhai hay không?

Còn có, trước khi nổ tung từng muốn ngăn cản Nhiếp Nhân Vương giờ trò quỷ hồ, cũng chẳng biết có nên nuốt hận cùng chủ nhân đao không?

Không! Hai người bọn họ tuyệt đối không thể chết! Nhiếp Phong trong lòng hò hét, hấn kinh hồn ổn định, lập tức đứng lên đi tới vách núi, hấn muốn xem rõ ngọn nguồn!

Hắn nhìn thấy một cảnh kỳ cảnh!

Nhiếp Nhân Vương không chết, Quỷ Hồ cũng không chết. Nhưng hai người bọn họ cũng chết không xa!

Chỉ thấy dưới vách đá thẳng tắp, năm ngón tay của quỷ hồ vết thương chồng chất đang giờ cao, nắm chặt vách đá lờ mờ. Năm ngón tay dùng sức quá mạnh, đang bắn ra máu tươi, vì năm ngón tay này không chỉ muốn gánh chịu lực rơi của bản thân hấn, còn có Nhiếp Nhân Vương đang nắm chặt tay!

Hóa ra là nguyệt lôi bộc phát, Nhiếp Nhân Vương đứng mũi chịu sào, bị nổ tới mức mình đầy thương tích, ngất lịm, nếu không phải trước khi xuất đao kinh vận toàn thân hộ thể, sớm đã chết không toàn thây!

Quỷ Hồ cũng gặp ác lời, nhưng thương thế xa xa không bằng Nhiếp Nhân Vương, ngay lúc đoạn nhai sụp đổ, một tay hấn nắm chặt tay Nhân Vương, thân hình cấp tốc mở ra, lấy thân pháp tuyệt thế đạp lên tảng đá rơi xuống xông đến trước sườn đồi, tay phải nắm chặt, vừa vận nắm lấy vách đá lờ mờ, mới có thể may mắn thoát khỏi!

Nhưng tình cảnh hai người nhìn thấy quả thực nguy kịch như trúng mệ, toàn thân Nhiếp Nhân Vương đang không ngừng chảy máu, hôn mê bất tỉnh. Quỷ Hồ, năm ngón tay của hấn cũng đang vang lên tiếng ngáy không ngừng, máu bắn tung tóe, xem ra cũng ủng hộ không được bao lâu!

Nhiếp Phong thấy tình thế như vậy, vội la hét: “Cha! Thúc thúc!”

Quỷ Hồ nhìn lên trên vách núi, chỉ thấy thủ lĩnh Nhiếp Phong đang vươn ra vách đá, hấn lại mỉm cười! Dù sao, trong khoảnh khắc đại nạn buông xuống này, hấn còn nhìn thấy một người hấn muốn thấy.

Nhưng vào lúc này, bên vách đá cũng duỗi ra hai người mà hấn không muốn gặp!

Một thanh kim kiếm đột nhiên kề sát cổ họng Nhiếp Phong, là Phong Thanh Ưng! Bên cạnh hấn còn có kiều ngọc!

Triều Ngọc, vừa rồi trong một thời khắc hỗn loạn, hắn không biết kết cục ra sao, thật ra là sợ bị trốn sau một sườn núi tuyết, hôm nay vui mừng thấy đại cục đã định, lại đi ra cáo mượn oai hùm.

Lúc này trên mặt hắn dương dương tự đắc, lộ ra một vẻ không ai bì nổi, hắn dùng giọng điệu của một người thắng giữu cột Quỷ Hồ: “Đại ca, ta đã sớm nói với ngươi rằng, thắng lợi cuối cùng chỉ thuộc về người như ta, đáng thương xấu xí như ngươi, chết sớm còn sớm hơn!”

Y vừa nói vừa đột ngột cầm đao trong tay hướng về phía Quỷ Hồ vừa chết, mặc dù Quỷ Hồ thân mang trọng thương nhưng vẫn có thể mượn thân thể hiểm hiểm né tránh. Chẳng qua thân thể khê động như thế, tay phải nắm lấy vách đá lập tức rung động rì rào, máu chảy từ năm ngón tay chảy xuống càng nhiều, tràn ngập nguy cơ!

Thân thể Quỷ Hồ đang dịch chuyển, Nhiếp Nhân Vương đột nhiên giật mình tỉnh lại, mắt thấy tình thế như vậy, lại thấy Triều Ngọc tái hiện, đôi mắt trợn trừng đến mức muốn nổ tung, nghiến răng hét to: “Cầm thú!”

Mặc dù trong lòng hắn tràn đầy oán giận, nhưng thân treo giữa không trung, không cách nào phát tiết, toàn thân lại run rẩy không ngừng!

Kỳ lạ thay, Nhiếp Phong dưới kiếm Phong Thanh Ưng cũng run rẩy như cha nàng, là bởi vì y vốn có quan hệ mật thiết với Nhiếp Nhân Vương, vì vậy làm ra chuyện tương tự?

Hay là bởi vì, trong tứ chi bách mạch của hắn, cũng chảy ra lực lượng giống Nhiếp Nhân Vương, cùng có oán thù tương tự - Huyết điên cuồng?

Phong Thanh Ưng cũng không phát hiện biến hóa của thân thể Nhiếp Phong, gã chỉ nhếch miệng nhẹ răng cười, nói với bọn Quỷ Hồ và Nhiếp Nhân Vương: “Cứ động đi! Các ngươi càng động thì chết càng nhanh, bất quá trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng không sâu cô đơn, ta sẽ đưa tiểu tử này cùng hai người các ngươi lên đường, miễn cho ngày sau gã công khai việc này ra đời! Ha ha...”

Mặc dù Phong Thanh Ưng hi sinh hơn trăm môn hạ, nhưng hôm nay có thể đạt được mong muốn, không khỏi trù trù满满 chí, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

Triều Ngọc, sao lại không phải là tiểu nhân đắc ý? Hắn cũng cùng một chỗ với Phong Thanh Ưng ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tiếng cười so với Phong Thanh Ưng còn vang dội hơn! Trong phút chốc, toàn bộ đất tuyết tràn ngập tiếng cười dữ tợn của hai người bọn họ, quanh quẩn không dứt, giống như hai con sài lang sau khi ăn no nê gào thét! Phía sau hai người, vốn còn có một hán tử phong thanh, ngược lại xem như là một hán tử, đáng tiếc một tay hắn bị đứt, mất máu quá nhiều, trong lúc nhất thời khó có thể đứng lên giúp đỡ.

Trên đời này, tựa như không một ai có thể ngăn cản được mọi chuyện sắp sửa phát sinh!

Phảng phất như...

Ngay lúc hai người đang cười điên cuồng, Quỷ Hồ bỗng dung cúi đầu cười với Nhiếp Nhân Vương.

Nụ cười của hắn đáng chất tới cỡ nào, giống như trên thi thể đang nở nụ cười!

Nụ cười của người chết.

Mới cười, Nhiếp Nhân Vương đã hiểu ra hắn định làm gì, vội la lên: “Nhiếp Nhân Vương ta và ngươi không có liên quan, đừng để ý tới ta! Mau... Mau buông ta xuống!”

Quỷ Hồ không thể tưởng tượng được rằng hán tử một mực điên cuồng như vậy cũng sẽ nhìn thấu tâm ý của hắn. Mà còn từ chối tiếp nhận, so với hai con sài lang trên sườn núi kia, con điên thú này đáng yêu hơn nhiều, nó nói: “Không... không giống... Làm? Vậy... Ngươi vì... Tại sao muốn giết... Triều Ngọc?”

Nhiếp Nhân Vương kinh ngạc, không biết trả lời thế nào. Quỷ Hồ cười một tiếng, nụ cười càng lúc càng cay đắng, nói: “Dương... Chết đi, ta... sống sót... Cũng không có... Ý tứ, nhưng mà... Ngươi đối... con ngươi... rất trọng yếu, nó... nó là... Một đứa... đáng thương...”

Nhiếp Nhân Vương nghe xong, hai mắt mở lớn hơn, phản lại trước kia điên cuồng, kêu lên: “Đừng như vậy! Hảo hán tử!”

Mười tám năm sau Nhiếp Nhân Vương ta lại là một hảo hán! Người mau buông tay! Mau buông tay!” Hắc vừa gọi, một mặt phát lực muốn tránh thoát vượt hồ của quỷ hồ, thà rằng bản thân theo vực sâu tan xương nát thịt, cũng không cần quỷ hồ làm như thế! Nhiếp Phong cũng hiểu ý đồ của quỷ hồ là gì, vội vàng hô: “Thúc thúc! Đừng như vậy, đừng như vậy mà...”

Quỷ Hồ nhìn Nhiếp Phong cười thê lương, lúc này vốn đang vui đến quên hết hình tượng, Phong Thanh Ưng và Triệu Ngọc ngửa mặt lên trời cười như điên cũng chú ý tới lời nói của bọn họ. Quỷ Hồ vì sợ hai người bọn họ ngăn cản, việc này không nên chậm trễ, lập tức thúc giục chân khí còn sót lại trong cơ thể, hai chân đạp trên vách đá, một bên nói với cha con họ Dịch: “Nếu... hai cha con người có thể... trốn... Hai người... đã sinh ra, xin... Đem Nhu Nhu đi xuống dưới, chỉ cần... đổi theo ta, cô ấy nhất định... Hội vui...”

Nói tới đây, thanh âm của hắc đã dần nghẹn ngào, nhưng vẫn ngửa đầu nhìn Nhiếp Phong trên vách đá!

Hắc ở chung với đứa nhỏ này chỉ mấy ngày, hôm nay lại cảm thấy không nỡ, đến tột cùng là vì sao?

Hắc không biết! Hắc chỉ hy vọng có thể nhìn hắc thêm một cái!

Liếc mắt một cái sau cùng!

Nhiếp Phong nước mắt lưng tròng, thân thể còn đang không ngừng run rẩy, miệng không ngừng hò hét: “Thúc thúc... Không cần, cầu xin người... Đừng...”

Thế nhưng Phong Thanh Ưng ở một bên đã minh bạch sắp xảy ra chuyện gì, nhất cử kim kiếm, thà đem kiếm vứt khỏi tay ném về phía Quỷ Hồ, cũng tuyệt không cho hai người bọn họ bất cứ cơ hội chạy trốn nào!

Nhưng Quỷ Hồ nhanh hơn hắc, kiếm trong tay vẫn còn vận sức chờ phát động, Quỷ Hồ đột nhiên vận công lực cả đời, tay trái tụ lực nhấc lên, lập tức nâng thân thể Nhiếp Nhân Vương lên trên đỉnh đầu. Tiếp đó hắc đạp mạnh hai chân đạp vào vách đá, thân hình mượn lực xoay lại phía sau, thừa dịp xoay chuyển lực lượng, song chưởng đẩy về phía lưng Nhiếp Nhân Vương đang đứng giữa không trung!

Ngay lúc đó, sét đánh không kịp bưng tai, Nhiếp Nhân Vương hét lên điên cuồng, lập tức bị hai tay Quỷ Hồ đánh văng trở ngược về sườn núi. Thế nhưng cùng lúc đó, Quỷ Hồ không cách nào nắm chặt vách đá trong tay phải, ở giữa không trung không cách nào mượn được. Song chương này lực đẩy càng lúc càng lớn, thân thể Quỷ Hồ rơi xuống phía dưới nhanh hơn. Nhiếp Phong khóc lóc: “Thúc thúc!”

Quỷ Hồ rơi xuống một mặt, một mặt dựa vào Nhiếp Phong, cuối cùng kêu lên: “Hải... Nhi tử, bảo trọng...”

Bảo trọng một tiếng, Quỷ Hồ đã biến mất trong mắt Nhiếp Phong bằng tia chớp!

Hắn biến mất rồi!

Nhiếp Phong ngây dại, ở trong khí lưu xoáy vòng lại, đưa tới chỉ là một giọt nước mắt, một giọt nước mắt quỷ hồ, vương trên khuôn mặt...

Nước mắt, cũng nóng hệt như năm đó Nhiếp Nhân Vương nhỏ nước mắt lên mặt hắn ta!

Là nước mắt của hán tử nhiệt huyết!

Lòng ngực nho nhỏ của Nhiếp Phong bỗng gồng lên, hai tay cũng run rẩy kịch liệt!

Nước mắt rửa sạch khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng hiện lên ngàn câu vạn câu: Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì?

Vì sao cô nương Kỷ Nhu lại phải chết?

Vì sao Quỷ Hồ thúc thúc phải chết?

Vì sao tất cả người tốt đều phải chết, người xấu lại có thể nhởn nhơ ngoài đường?

Chẳng lẽ trên đời thật sự không có công lý? Thật sự không có ai muốn đứng ra bình luận công đạo?

Không! Cho dù không có người đứng ra đi nữa, tôi nay hắn cũng yêu cầu một cái công đạo! Hắn muốn dùng cặp tay nhỏ bé của mình phán quyết công đạo lần này!

Máu đang thiêu đốt!

Nhiếp Phong càng nghĩ, trong lòng càng nổi sóng chập trùng, máu bị thiêu đốt trong tâm trí hắn lập tức phóng thẳng về phía ót, thiêu trụi đầu óc hắn, một cỗ lực lượng đáng sợ không hiểu đột nhiên bạo tăng trong cơ thể hắn, cơ nhục tiểu thân đang trương trương, muốn hắn không thể không nổi! Hai tay của hắn không ngừng run rẩy, ngực hắn đang cấp tốc phập phồng, cổ họng hắn phát ra tiếng gào nhẹ “A a”, hắn tựa hồ đã quên đi tất cả, thậm chí quên đi chính hắn!

Triều Ngọc cũng không lưu ý đến biến hóa của Nhiếp Phong, chỉ là nhìn xuống dưới núi đầy âm hiểm và lãnh huyết nói: “Đại ca, ta đã nói với ngươi rồi, ta căn bản không biết cái gì gọi là hồi hận! Nhưng hôm nay, chính ngươi có biết thế nào gọi là hồi hận không? Ha ha...”

Phong Thanh Ứng cũng không lưu ý tới Nhiếp Phong, mắt thấy Quỷ Hồ đã chết, tâm ý gã đã quay về Nhiếp Nhân Vương trên vách đá, mặc dù bị trọng thương nhưng không biết vẫn còn bao nhiêu thực lực. Vì vậy gã không nói gì, lập tức quay người đâm thẳng tới Nhiếp Nhân Vương đang ngã trên mặt đất!

Kỳ thật thương thế Nhiếp Nhân Vương không nhẹ, giờ phút này ngoại trừ có thể miễn cưỡng đi lại, căn bản không dư lực so đấu, chỉ có lảo lộn tránh né trên mặt đất!

Chỉ là, Phong Thanh Ứng không đem Nhiếp Phong một kiếm hoàn thành, mà đuổi bắt Nhiếp Nhân Vương trước quả thực là quá khinh thường, cùng chuôi kiếm kia chỉ cách tiểu hài tử mấy bước mà thôi.

Ngay lúc hắn sắp một kiếm đâm vào cổ họng Nhiếp Nhân Vương, bỗng dưng sau lưng hắn xuất hiện một luồng khí kinh lạnh lẽo không gì sánh được đánh tới, âm thầm kinh hãi, vội vàng hồi kiếm đỡ đòn, không ngờ luồng khí kinh lạnh lẽo này là do chuôi tuyệt vẫn cắm trên mặt đất kia làm phát ra, giờ phút này thế tới của nó rất mạnh mẽ, quả thực nắm trong tay Nhiếp Nhân Vương cũng không kém hơn bao nhiêu!

Nó đã hóa thành một thanh đao thẩm phán tất cả thiện ác!

Phong Thanh Ứng còn chưa kịp nhìn rõ là ai cầm tuyệt uổng bổ tới, kim kiếm trong tay đột nhiên bị chém đứt, tuyệt uổng, thế như chẻ tre mà bổ vào ngực của hắn...

Cùng lúc đó, Triều Ngọc vẫn còn đang không chút hối hận, ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Tỳ Hưu hét thảm “A” một tiếng, dường như là do Phong Thanh Ứng phát ra, còn có một cỗ huyết vụ lan khắp sau lưng, trong lòng nhất thời khê giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại. Một thanh đại đao của Sâm Hàn Thắng Tuyết mang theo đao nghĩa khí, đã bổ thẳng vào mặt hắn...

Triều Ngọc căn bản không có cơ hội né tránh, cũng không có cơ hội hối hận!

Cuối cùng hắn ta cũng không biết hối hận là gì nữa!

Tuyết vẫn đang khóc, đây là kết cục bi ai.

Nhiếp Phong chậm rãi chống đỡ, không biết mình lúc nào sẽ ngất xỉu trên mặt đất, càng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì!

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, thấy rượu tuyết cắm trên mặt đất cách mình không xa, ngạo nghễ đón gió tuyết đứng lặng, lưỡi đao nhuốm đầy máu tươi, nghiêm nhiên thảm phán bất nghĩa nhân gian!

Thế nhưng, ai từng cầm đao? Ai từng xét xử? Ai là tàn nhẫn thật sự phán quan?

Nhiếp Phong hốt hoảng đảo mắt chung quanh, thỉnh linh phát hiện thi thể Phong Thanh Ứng, còn có thi thể Triều Ngọc cách đó không xa!

Thi thể Phong Thanh Ứng từ ngực bụng trở xuống đều bị một đao xé rách, ruột gan tất cả đều rút ra, tử trạng dị thường đáng sợ, hai mắt lộ vẻ kinh ngạc, giống như không thể tin người giết hắn lại có năng lực giết chết hắn!

Triều Ngọc, hắn chết thảm hơn Phong Thanh Ứng, tứ chi hắn đều bị chém đứt, sống lưng cũng bị chặt đứt, toàn bộ thi thể vỡ thành bảy mảnh. Nhưng đáng sợ nhất chính là khuôn mặt vốn tuấn như ngọc của hắn, sớm đã bị thiên đao vạn quả, hóa thành thịt nát!

Cuối cùng hắn ta cũng nhận được báo ứng rồi.

Trong tuyết lớn như vậy, còn có Nhiếp Nhân Vương cùng Phong Thanh đang ngồi ngoài trượng, hai người bọn họ “Tất

cả cứ một phương”, đều kinh ngạc trừng mắt nhìn Nhiếp Phong, bốn con mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Nhiếp Phong từ từ đứng lên, đi tới trước mặt Nhiếp Nhân Vương, hỏi: “Cha, là ai... ai giết chết bọn họ?”

Nhiếp Nhân Vương im lặng không nói, chỉ một mực nhìn chăm chăm mặt Nhiếp Phong, trong lòng chợt nhớ lại trước khi chết Quỷ Hồ từng nói với hắn một câu - con trai ngươi là một đứa bé đáng thương.

Nhiếp Nhân Vương nghĩ nghĩ, đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Kỷ Nhu, ôm lấy thi thể của nàng, tập tễnh đi về phía vách đá.

Nhiếp Phong đuổi theo phía sau hỏi: “Cha, cha... Huynh muốn làm gì?”

Lúc này Nhiếp Nhân Vương đã đi tới vách núi, ánh mắt của hắn trông về phía xa, dặn dò: “Trước khi chết Quỷ Hồ đã dặn dò, hy vọng chúng ta có thể vứt bỏ sự nhu hòa xuống dưới núi, đây là tâm nguyện cuối cùng của hắn.”

Nhiếp Phong cúi đầu không nói gì, Nhiếp Nhân Vương ngẩn ngơ nói tiếp: “Có lẽ, mười ba năm qua rồi... vẫn luôn ẩn giấu ở đáy lòng... Chỉ mong mọi!”

Dứt lời hắn buông lỏng tay, thi thể Kỷ Nhu rơi dọc theo vách đá xuống vực sâu.

Cuối cùng vẫn là do ma đầu giết người Nhiếp Nhân Vương thành toàn đôi nam nữ này, không biết hắn lén lút nghĩ xem hắn sẽ nghĩ thế nào?

Liệu có nhớ lại giai đoạn của mình không chịu nổi quay đầu không? Nữ nhân xinh đẹp nhưng tuyệt tình kia?

***

Hắn vẫn nhìn về phương xa, cách một lúc lâu, rốt cục mờ mịt nói: “Phong nhi... Có lẽ con nói rất đúng, ta thật sự nên cùng lui về ẩn quy điền với con, nặng hơn cuộc sống trước kia, có lẽ...không muộn...”

Có lẽ chưa muộn? Vì sao hắn lại cảm thấy hơi muộn?

Ngũ khí của hắn bình tĩnh như vậy, sự điên cuồng trước kia đã không còn, rốt cuộc là ai đã thay đổi hắn, từng điên cuồng thích giết chóc hắn?

Là quỷ hồ? Là Kỵ Nhu? Là người điều khiển đàn cầm thể lương cô đơn kia?

Hay là vừa rồi ở trên người con trai, hắn đã tìm được bản thân hung tàn kia?

Nhiếp Phong quả thực không dám tin vào mắt mình, chuyện này có thật không vậy? Nó có thật không vậy?

Nó không khỏi mừng tới phát khóc: “Cha...”

Thế nhưng, Nhiếp Nhân Vương lập tức nói thêm: “Bất quá...”

Nhưng? Còn không đủ?

Nhiếp Nhân Vương liếc xéo Nhiếp Phong, nói: “Ta còn có tâm sự chán chường? Năm đó nương thân ngươi vì ta không muốn quyết định trận chiến với Nam Lâm Kiếm Thủ Quyết mà rời đi, vì để trút được cơn tức giận này, ta quyết định đánh một trận với Đoạn Soái! Trận chiến này cho dù nàng không cách nào nhìn thấy, nhưng ta vẫn muốn chứng minh thực lực chân chính của mình, vừa rồi mới cam tâm...”

“Nhưng... Nếu ngươi thua, vậy... Ta...” Nhiếp Phong nói.

Nhiếp Nhân Vương không nói với hắn ta câu nào, quyết đoán nói: “Ta tuyệt đối sẽ không bại!”

Chắc chắn sẽ không thua? Nhiếp Phong thầm kêu khổ, trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối, lần này lão phụ đi, có lẽ đã là kết cục cuối cùng...

Nhưng Nhiếp Nhân Vương bỗng quay người, rút Tuyết Âm, ném cho Nhiếp Phong nói: “Cầm nó giúp ta, ngươi đã có đủ tư cách!”

Nhiếp Phong một tay đón lấy tuyết uống, không kịp nghĩ tới ý tứ hàm ý của cha lão. Nhiếp Nhân Vương lập tức sải bước đi thẳng về phía trước.

Hắn chỉ có thể cầm tuyết uống vào vai, gắt gao đuổi theo Nhiếp Nhân Vương. Ngay lúc hai người bọn họ trải qua thương thế trên đất, Nhiếp Nhân Vương lại một lần lăm sát tác

phong, cũng không rút đao nhô cỏ tận gốc, chỉ nhìn chăm chăm phía trước, không nhìn hết thấy tiến lên!

Ánh mắt Phong Thanh Hòa sao lại quái dị như vậy? Nhiếp Phong chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn luôn đặt trên người mình, vị thúc thúc này thật ra không xấu, không nhìn được hỏi: “Thúc thúc, ngươi... thương thế ra sao? Có muốn chữa thương giúp ngươi không?”

Phong Thanh và cười khở lắc đầu, ngoài miệng lại nói một câu kỳ quái: “Đại ca ta trừng phạt đúng tội, dù chết ông ấy ta cũng không muốn truy cứu, chỉ là... Hài tử, con thật đúng là một đứa bé... Đáng thương, ai...”

Hắn thở dài một tiếng, Nhiếp Phong cảm thấy không hiểu thấu, nhưng Nhiếp Nhân Vương dần dần đi xa, cũng không thể ở lại, đành bất đắc dĩ cười với Phong Thanh, theo sát Nhiếp Nhân Vương.

Dưới núi.

Vốn là một thế giới Ninh Dật trong treo, bây giờ lại phơi bày khắp nơi, thi thể đệ tử Phong Nguyệt Môn đầy mình tan xương nát thịt.

Gió tuyết như trước gào thét phẫn nộ, trong tiếng gió gào thét, còn có tiếng gào thét như quỷ khóc, khóc lóc kể lể cuộc đời mình buồn bực không như ý?

Còn sống quả thật là quá thống khổ! Nếu như có thể tái sinh ở thế gian này, cũng không muốn sinh thành người...

Nhưng mà, hắn cơ bản không cách nào tái sinh được nữa, bởi vì, hắn chưa hề chết đi.

Ngay tại một huyết động cực kỳ bí ẩn trên núi, lại có một gã hán tử ngồi dưới đất, vong tình mà cười đàn cá.

Trước hán tử, một nam một nữ đang nằm song song, nữ tử chính là nữ nhân ngậm cười mà biến mất, nam, lại là quỷ hồ vì cứu Nhân Vương mà rơi xuống dưới núi!

Thân thể hai người hoàn chỉnh không sút mẻ, hiển nhiên trước khi rơi xuống đáy vực đã bị tiếp nối, có thể ở đáy vực sâu không lường được an ổn tiếp nối hai thân thể, người này võ công cao cường, quả thực làm thế nhân lú lỏi!

Người đàn ông này khoác áo đen nhánh, hai mắt sáng ngời nội liễm, thần sắc tuy bình thản nhưng mang theo vẻ cô đơn...

Vì sao hắn ta cô đơn?

Từ tám năm trước, hắn ta đã từ bỏ tất cả, càng buông tha cho hùng tâm vạn trượng kia!

Cho đến hôm nay, hắn ta không mong thắng, cũng không muốn thua.

Hắn chỉ cầu có thể bình thản bình thường, thà rằng sống qua một cuộc sống mới!

Đáng tiếc, vì sao người trong giang hồ không cho hắn chút yên tĩnh nào? Thậm chí còn không cho người từng đi theo hắn nửa điểm yên tĩnh?

Vừa nghĩ đến đây, tiếng đàn của hán tử áo đen càng thêm trầm thấp, trầm thấp giống như tiếng thở dài...

Nhưng, ở giữa những tiếng đàn trầm thấp này, tựa hồ phiêu hốt một cỗ nội lực nhu hòa, nhẹ nhàng, ôn nhu rót vào trong tai Quỷ Hổ, lại tản ra khắp lục phủ ngũ tạng, toàn thân bách mạch...

Qua thật lâu sau, tiếng đàn dần dần trầm lặng không thể nghe thấy. Cuối cùng khúc nhạc tan rã, Quỷ Hổ cũng từ từ tỉnh lại.

Gã nửa mảnh mắt mệt mỏi, liếc nhìn về Kỷ Nhu bên cạnh, lại nhìn sang tên hán tử áo đen kia, trên mặt cũng không kinh ngạc, chỉ có Thích Nhiên.

Gã dứt quãng nói: “Người... người... sớm đã... mượn cái chết... Ân, vốn... Không nên... Tới...” Nam tử áo đen cười khỏ, thở dài: “Người vốn không nên ẩn cư ở đây, người nên theo ta ẩn cư mà đi...”

Quỷ Hổ buồn bã nói: “Nhưng... đúng, nơi này... là gần nhất... Nơi đó...”

Người áo kia nói: “Hắn đã chết.”

Quỷ Hổ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm thi thể của Kỷ Nhu, nói: “Vậy... ta càng... phải... lưu lại... nơi này bồi tiếp... Nàng, đây là... tâm... Nguyên...”

Nói xong hắn nhìn người đàn ông áo đen, ánh mắt còn kiên cố hơn cả kim loại: “Người... hay là... về... đi... đi...”

Hắn tử áo đen chăm chú nhìn hắn, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, chợt ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên, nói với quỷ hồ: “Có lẽ... người là đúng. Thế giới bên ngoài không thích hợp với người, rất nhiều lúc, người so với cầm thú còn kém hơn.”

Y đi đến cửa động, nhưng vẫn nhìn theo, nói: “Nơi này mới là thế giới của người.”

Cuối cùng hắn ta cũng chán nản rời đi.

Quỷ Hồ chỉ nhìn bộ dáng Kỳ Nhu trong lòng, nhìn đôi lúm đồng tiền xinh xắn kiên định của nàng, ngây ngốc mà trầm ngâm.

“Muội, muội... biết chưa? Những năm qua, ta... hi vọng tới cỡ nào... hẹn ngày gặp lại muội... Gương mặt tươi cười này, nhưng...không dám...rở về, hôm nay hai ta... lại...có thể...có thể...một... khởi...”

Khuôn mặt Kỳ nhu vẫn duy trì nét cười thỏa mãn trước khi chết, giống như đang hướng về quỷ hồ nhẹ nhàng nói ra, nếu như tình không thay đổi, nào quản sự biến hóa tang thương của thế đạo, nào quan tâm sống hay chết...

Đúng vậy! Sinh mệnh ngắn ngủi...

Nó và cô gái này trải qua vô số đau khổ, tới cuối cùng thì có thể tựa sát vào nhau như năm xưa vậy.

Chỉ mong nụ cười si ngốc này của nàng có thể vĩnh viễn ngưng tụ trên mặt.

Chỉ mong thời khắc này vĩnh viễn không đi qua.

Chỉ hy vọng có thể trời đất lâu.

Đây mới thực sự là...

Sinh tử, tương tự.

Chương thứ sáu Bất Tử Thần!

Ngày mai là một bí ẩn không thể đoán trước được.

Sinh mệnh bộ kinh vân đương nhiên vẫn có ngày mai, hơn nữa ngày qua ngày, năm qua năm.

Chỉ chớp mắt, hắn đã mười ba tuổi.

Hắn mười ba tuổi, rốt cuộc sẽ biến thành cái dạng gì?

Có phải hay không, hắn đã biến thành một người khác?

Vẫn giống như trước kia.

Vẫn cố giữ ta?

Thiên Sơn, cao vút trong mây, chính là dãy núi đứng đầu thành Thiên Âm, nơi đây đang thai nghén một thế hệ đại bang uy chấn võ lâm!

“Thiên hạ hội”, tổng đàn chính là được thiết lập trên đỉnh Thiên Sơn này, đàn cựa vào núi, hùng vĩ nguy nga, muôn hình vạn trạng, khiến người ta nhìn mà than thở.

Gần năm, trong sáu năm, bang hội quật khởi như gió xoáy này đã đánh chiếm không ít tiểu bang trong giới võ lâm, ngay cả Huyền Thiên, Lạc Mộ, điều hâu, Phong Nguyệt, Linh Hạc cũng quy thuận dưới trướng, năm đại phái còn lại, những bang phái bỏ cửa tự dọn tuyết trước cửa chẳng đáng sợ chút nào.

Ngược lại là một đại bang phái khác của giang hồ “Vô Song thành”, lịch sử lâu đời, thành chủ một phương còn trí dũng vô song, võ nghệ siêu quần, Vô Song thành này mới thật sự là họa lớn của thiên hạ!

Thế nên sau khi thiên hạ quật khởi, không ngừng dùng thủ đoạn cưỡng ép dụ dỗ, chiêu binh mãi mã, thậm chí “Nghịch Ma Giả chết” là vì muốn củng cố thực lực, lấy kỳ hạn đối phó với Vô Song Thành.

Cho tới bây giờ, thiên hạ đã có ba trăm phân đàn trải rộng khắp Trung Nguyên, chỉ cần thực lực khỏe mạnh, thời cơ chín muồi sẽ lập tức san bằng Vô Song thành, san bằng cả võ lâm!

Nghe nói, ba trăm cái phân đàn này, tất cả đều xây hướng tổng đàn, giống như vạn thần triều bái tổng đàn Thiên Sơn, cùng trên tổng đàn dựng một toà —— thiên hạ đệ nhất lâu.

Tòa Thiên Hạ Đệ Nhất các, lầu cao ba tầng, có thể nói là Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, phần điêu ngọc trác, chính là nơi cao

nhất trên đỉnh Thiên Sơn, xông thẳng lên tầng mây, nếu đặt mình vào trong đó tất có thể quan sát toàn bộ đại địa mệnh môg, rất có tư thế “Quân lâm thiên hạ”!

Dáng vẻ như thế, thử hỏi trên thế gian một đám thương sinh bình phàm, ai có thể xứng đôi?

Gần như không tồn tại!

Cho nên, người có thể bước vào Thiên Hạ Đệ Nhất các quả thực chỉ đếm được trên đầu ngón tay, căn bản Thiên Hạ Đệ Nhất các không thềm để phân đàn chủ bình thường tiến vào, cũng không cho phép môn hạ bình thường tiến vào, ai giỏi vào... Chém!

Nhưng mà, giờ phút này đang có một gã nam tử bước vào Thiên Hạ Đệ Nhất các, hắn là một trong số ít người có thể vào trong lầu, chỉ là hắn không xứng ngồi trong lầu, hắn chỉ xứng với “Đứng” và “Quỳ”!

Thân hình hắn thon gầy, tựa hồ cũng cỡ ba mươi tuổi? Thế nhưng một bộ áo bào rộng lớn, màu vàng óng, cùng mũ cao màu vàng vô thường trên đầu, khiến cho cả người hắn nhìn phi thường buồn cười!

Có lẽ, đây chính là thủ đoạn mưu sinh của hắn, thủ đoạn tìm đường sống.

Màu vàng, có thể làm cho người ta vui vẻ, buồn cười, có thể làm người ta yêu thích. Bộ dạng khổ tâm cô nghệ này của hắn, chỉ vì muốn người nào đó “Cảnh đẹp ý vui”!

Người này, đương nhiên chính là bang chủ “Hùng Cự Vạn Thế” trong miệng môn chúng trong thiên hạ thường xuyên la hét, bá nghiệp thiên thu - Hùng Phách!

Hùng Phách, một kiêu hùng đương thời, toàn thân đều tỏa ra khí độ Hoàng Giả duy ngã độc tôn! Cũng chỉ có loại người như hắn mới có thể chiếm cứ tòa Thiên Hạ Đệ Nhất các này! Cũng chỉ có người như hắn mới xứng đáng với quyền sinh sát trong Thiên Hạ Đệ Nhất các này!

Mà nam tử áo vàng này, chính là người tự sáng lập ra hội nghị, một mực đứng bên cạnh Hùng Phách, thay hắn đâm lưng bôn tẩu, quân sư hiến kế - Văn xấu, cũng có thể nói, hắn là người hầu cận thân của bang chủ Hùng Phách.

Văn xấu đối với việc ăn sủi cỏ của mình, tựa hồ cũng không có gì bất mãn, có lẽ là bị ép nên cũng không có bất mãn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người tài tầm thường, mặc dù không thể dưới một người, trên vạn người “chỉ có thể tới bên “một người”, cũng không tệ chứ?

Chính vì hắn là bên cạnh một người, cho nên hắn cũng có đặc quyền ra vào cấm địa Thiên Hạ Đệ Nhất các này.

Cũng giống như lúc này, hắn có thể bước vào Thiên Hạ Đệ Nhất các, chỉ vì hắn muốn đem chiến tích thiên hạ năm ngoài trình lên giao hùng bá quá mức. Điều duy nhất hắn không thích là “Quý”, hắn muốn quý đến khi bang chủ đọc chiến tích trên Tắt Sách mới có thể rời đi. Thế nhưng hùng bá lại đem chiến tích chậm chạp đọc xong, hắn ở trong trường đã đọc rất lâu.

Xưa nay hắn luôn thích xử lý việc trong màn trướng, cái gọi là ” may mắn bày mưu kế”, quyết thắng ngoài ngàn dặm chính là đạo lý này.

Văn xấu quỳ trên mặt đất, nhìn chằm chằm vào hùng bá trong màn trướng. Tuy cách một tầng màn trướng nhưng màn trướng mỏng như cánh ve, hắn vẫn lơ mơ có thể phân biệt được thần sắc hùng bá, cùng áo lụa tím trên người hắn.

Bộ Miên y màu tím này, bóng loáng như gương, bên trên thêu chín con Du Long bằng tơ vàng thật, giương nanh múa vuốt, uốn lượn bay lên, tựa như chín con rồng hộ thân. Trên thực tế, người mặc áo choàng tuy không phải là Cửu Ngũ Tôn, nhưng khí độ còn bức người hơn cả hoàng đế chín tầng năm. Bởi vì, hắn là một con rồng chín tầng trời, cũng tức là Cửu Long!

Cửu Long tôn này vẫn cẩn thận đọc chiến tích trên sách, ánh mắt lấp lánh mang theo vạn phần cẩn thận, mỗi hành động trên sách đều dừng lại hồi lâu, sợ để lộ bất kỳ chữ bé nhỏ không đáng kể nào.

Hắn nhất định phải nắm rõ mọi thứ trong thiên hạ, như vậy mới có thể tính trước được chuyện phát sinh trong tương lai! Đây chính là tác phong kiêu hùng một đời!

Chính vì hắn cẩn thận từng li từng tí như thế, nên sau khi xem kỹ, hắn liền phát hiện một chuyện lạ, chỉ thấy trên chiến tích

viết: “Thập bát thág giêng, đại cử tiêu diệt cứ điểm Hắc Sơn, hắc sơn nhét tử thương nửa giữ, nhét chủ bị bắt, thần phục. Dưới trướng bốn bang môn., Hậu viện một chết một bị thương, Trung Phong Tam bị thương, tiền phong thương vong hàng loạt, chỉ được một môn hạ Bộ Kinh Vân bình yên vô sự. Hai thág mười ba, tiến công Hàn Sơn phái, đại hoạch toàn thắng, môn hạ của bốn bang, nhị hậu viện tử vong., Trung Phong Cửu Tử bị thương, quân tiền phong lại lần nữa đổ thương vong, chỉ vẹn vẹn một môn hạ bộ kinh vân hoàn toàn không tổn thương gì. Ba thág mười bảy, lực chiếm Quảng Lăng phái, cuối cùng thành công nhập chủ. Bản bang môn hạ, hậu lĩnh thất tử bát thương, trung phong thập tử thương thất thương, tiền phong bị phong trừ khỏi môn hạ bộ kinh vân vẫn còn, không còn sống một đời! Bốn thág tư mười lăm... Thág năm... Lục...”

Hùng Phách rút cục đọc hết tất cả chiến tích, trầm tư một lúc bỗng nhiên hướng về Văn xấu xí hỏi: “Ai là Bộ Kinh Vân?”

Giọng nói của hắn ta cực kỳ to lớn, phảng phất như rồng gầm, không hổ là Cửu Long tôn sư!

Văn xấu kinh ngạc, gã không ngờ tới việc giúp đỡ bang chủ quý nhân lại chú ý tới một tên tiểu tốt, bèn nói: “Kẻ này ba năm trước từng xông vào thiên hạ đệ nhất cầu tiến bản bang, thông qua Ngự Kiêu của bang chủ, thuận đường đem hắn nạp làm môn hạ. Hắn nhập hội đã ba năm, hai năm đầu chỉ làm một ít công việc tạp dịch nhỏ bé, cho đến năm trước mới chính thức bắt đầu tham dự chiến dịch lớn nhỏ của bản hội.”

Hùng Phách nghe vậy nhíu mày, nghĩ lại kỹ, rốt cuộc nhớ ra.

Đúng vậy! Ba năm trước khi hắn đi qua cửa thứ nhất thiên hạ, xác thực là nghe nói một đứa bé gọi là kinh vân, nên không hề cân nhắc nhận hắn làm môn hạ. Thậm chí hắn còn không hề nhắc kiêu trưởng lên nhìn hắn một cái, đã sảng khoái hạ quyết định này!

Chỉ vì đứa nhỏ này gọi là — Vân, chữ “Vân” này là một bí mật trong lòng Hùng Phách!

Không thể tưởng được trong một năm vừa qua, trong hơn mười trận chiến lớn nhỏ trong thiên hạ, kẻ này lại chiếm mười trận, mỗi trận đều là một thành viên đứng đầu.

Phải biết rằng, mỗi một lần tiên phong là một vòng quan trọng nhất trong một cuộc chiến, mục đích là tiên hành công đối địch quân tâm, cho nên mỗi thành viên đều phải dũng mãnh thiện chiến, bộ kinh vân tiêu tử này năm mười ba tuổi, vả lại đầu nhập thiên hạ mới chỉ ba năm, đã có thể xuất chinh nhiều lần, hơn nữa mặc dù các phong môn khác không chết cũng bị thương. Nhưng hấn lại như bình thường vô sự, hiển thị có chỗ hơn người!

Hùng Phách tiếp tục hỏi: “Kẻ này có lai lịch ra sao?”

Văn xấu lắc đầu, đáp: “Không biết! Theo như tổng giáo Tàn Ninh Đạo phụ trách huấn luyện môn hạ, đứa nhỏ này tính tình quái gở, không thích ngôn ngữ, hơn nữa am hiểu một bộ chương pháp, có thể nói là dẫn kỹ nhập môn.”

Chương pháp? Bộ Kinh Vân không phải chỉ hiểu kiếm pháp thôi sao? Sao lại biết chương pháp?

Hùng Phách Kỳ nói: “Hấn sử dụng chương pháp gì?”

Văn xấu lại lắc đầu, nói: “Không cách nào biết được! Tàn Ninh nói, đứa nhỏ này mỗi khi bị hỏi sư thừa là người phương nào, xuất thân nơi nào, luôn mờ mịt lắc đầu, giống như tất cả chuyện cũ, tất cả đều không nhớ ra.”

Hùng Phách nói: “Có lẽ hấn không nhớ gì, mà là không muốn nói.”

Văn xấu cười bồi nói: “Phó chủ nói cũng đúng!”

Đối mặt với Hùng Phách, Văn Sửu luôn không biết làm sao mà cười, cười gượng, Càn Tiểu, cười nịnh, cười nịnh, thậm chí còn miễn cưỡng vui vẻ cười!

Nhìn thật một chút, thì ra miệng của hấn không nhỏ, hơn nữa khóe miệng còn vểnh lên, trời sinh đã nở một nụ cười ngửa mặt lên trời, có điều, ánh mắt của hấn thì lại không cười! Cười, chỉ là hấn theo bản năng che giấu!

Hùng Phách đột nhiên nói: “Tàn Trữ đã nói đứa nhỏ này đặc biệt như vậy, lão phu cũng muốn gặp hấn một lần!”

Lời này quả thật là một lời nói từ tận đáy lòng, trải qua nhiều trận chiến mà không làm tổn thương đến bộ dáng Bộ Kinh Vân không chết, vậy mà chỉ có mười ba tuổi!

Một hài tử bí ẩn như vậy, ai cũng hy vọng được mở mang kiến thức một chút.

Văn xấu sao có thể không rõ tâm ý bang chủ, nói: “Thuộc hạ quyết định xử lý thỏa đáng!”

Hùng Phách trầm ngâm một tiếng, hỏi: “Ngoại trừ chiến tích, còn có cái gì báo đáp?”

Văn xấu nói: “Tần Sương thiếu gia dẫn người tân công Thiên Phong trại đã báo tin, dự tính mười ngày sau sẽ trở về tổng đàn.”

Tần Sương này vốn là đệ tử nhập thất Hùng Phách thu nhận trước kia, cũng là đệ tử nhập thất duy nhất, hùng bá bởi vì có con nên thuộc hạ dưới mệnh đã được gọi là Thiếu gia chỉ là con nhà quê.

Hùng Phách nghe được lời nói của Văn xấu xí, khóe miệng nổi lên một tia tiêu ý dẫn đồ đệ kiêu hãnh, nói: “Tốt! Sương nhi làm tốt lắm! Xú, người trước cắt ra ngoài cho ta!”

***

Phủ quân như hồ đi cùng, Văn xấu cũng không muốn ở lại quá lâu, vì thế một mặt khom người chấp tay, một mặt cười nói: “Nếu bang chủ không có nhiều chỉ bảo, vậy... thuộc hạ xin cáo lui.”

Dứt lời lập tức xoay người, đang muốn bước ra khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất các chuồn mắt, nào ngờ đột nhiên lại nghe thấy tiếng hùng bá từ phía sau gọi lại mình: “Xấu hổ!”

Văn xấu sợ hết hồn, lập tức cúi đầu, lúng túng nói: ” bang chủ, còn có gì phân phó?”

Hùng Phách trầm mặt nói: “Vừa rồi hình như ta lệnh ngươi cắt ra ngoài, cũng không phải là muốn ngươi đứng đi ra!”

Văn xấu lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hóa buồn làm cười, liên tục gật đầu nói: “Thuộc hạ biết tội! Thuộc hạ biết tội! Ta lập tức cắt ra ngoài!”

Nói xong lập tức cúi người lộn một vòng trên mặt đất lăn ra ngoài. Vừa mới cắt khỏi Đệ Nhất Lâu, Văn xấu liền nghe thấy trong lâu truyền đến tiếng cười to mà đặc ý và vang dội kia, trong lòng càng phát lạnh, hoang mang chạy trốn chết!

Đây chính là quyền lực!

Nó là nơi khiến người ta sợ hãi nhất, cũng là điểm mê người nhất!

Chỉ cần có quyền, nếu muốn hấn cút, hấn không thể đứng đi được nữa!

Nếu muốn hấn chết, hấn tuyệt đối không thể tiếp tục sống nữa!

Tam Phần giáo tràng là một nơi rất kỳ quái.

Nơi này là thiên hạ hội, bao la vô cùng, nói nó kỳ quái, chỉ vì nó tuy tên là giáo trường, nhưng cũng không phải dùng để điều động môn chúng trong thiên hạ hội tụ, ngược lại, tất cả môn chúng chỉ có thể tiếp nhận huấn luyện trong phòng ngoài giáo trường!

Ba phần giáo trường, kỳ thật chỉ vì cung cấp cho bang chủ Hùng Phách kiểm duyệt duyệt duyệt bộ hạ kiêm quan sát môn đồ tỳ võ mà thiết lập, tất cả kiến trúc đường hoàng, đều chỉ vì một người trên một “Vạn người”.

Bởi vì hấn là Hùng Phách, hấn có quyền uy vô thượng có thể hưởng dụng tất cả!

Thử hỏi có ai dám không phục?

Hôm nay, trên Tam Phần Giáo Tràng lại tụ tập một đám thiên đồ chúng, số tuổi phần lớn là từ mười hai đến mười sáu, có thể nói là đang lúc mặt trời mới mọc.

Đáng tiếc, những thiếu niên này vốn phải cầu tiến lên, cũng không có lòng muốn tạo phúc cho xã tắc, lại một lòng chỉ cầu công lợi, cho nên tuổi còn nhỏ như vậy đã bắt đầu đắm chìm trong cừu sát giang hồ.

Là ai khiến bọn họ biến thành như vậy?

Nếu như bọn họ đều là nhi tử của các đại hộ thì nên hưởng thụ hết vinh hoa phú quý, ai mà hi hấn gia nhập thiên hạ sẽ lấy thân mạo hiểm, lấy huyết hấn đoạt được phù hoa trong chốc lát?

Tất cả, tất cả chỉ vì nghèo.

Mặt đất bao la, khắp nơi đều là vùng đất cần cỗi. Trên vạn dặm Thần Châu tràn ngập những kẻ mặt mày ủ dột vì sinh kế!

Dân chúng lịch sử tao nhã, đại địa có chủ đã không có chủ, khắp nơi đều là oán tràng, đang khổ sở chờ chìm nổi!

Toàn bộ Thần Châu đều đang rên rỉ, tiếng rên rỉ rải khắp bá tánh!

Người giang hồ nhất thời hưng thịnh, tất cả mọi người đều chân thật đi kiến thiết cho dân chúng, chỉ một lòng xâm chiếm địa bàn, thỏa mãn dục vọng cá nhân.

Nhân vật võ lâm hùng bá như vậy cũng có thể độc bá một phương, uy thế của nó so với đương kim thiên tử, quả thực chỉ có hơn chứ không kém. Nếu không hôm nay qua hơn ngàn thiếu niên này cũng không cần tụ tập ở ba phần giáo trường!

Hùng Phách sớm đã ngồi ở chính giữa ba phần giáo trường trên một cái long ý, không chút sút mẻ. Phía sau long ý là hơn trăm đệ tử tinh anh thần sắc nhanh nhẹn, hình dáng như nửa tháng sau đem hắc bảo vệ xung quanh, hơn nữa còn có Văn xấu xí hầu hạ ở bên, thủ vệ sâm nghiêm.

Thiên hạ từ trước đến nay gia pháp nghiêm khắc, nếu bang chủ truyền lệnh tập hợp, các đệ tử vô luận thân ở tổng đàn kiến trúc nào, đều phải nhanh chóng tập hợp đủ trong một canh giờ, nếu không giết chết không cần luận tội!

Cho nên những thiếu niên đồ chúng này tuy nhân số hơn ngàn, nhưng sớm đã nối liền không dứt nối đuôi nhau mà vào tràng. Giờ phút này chúng thiếu niên gần như đã đến đông đủ, cùng nhau xếp thành Thập Hành triều hùng bá!

Kỳ thực Hùng Phách từ khi sáng lập đến nay, bởi vì bận rộn tru tính làm sao có thể phát triển càng nhiều hơn, cho nên vẫn luôn không muốn kiểm duyệt đồ đệ bình thường, càng không nói đến những con nghé mới sinh chưa thành tài này, cho nên những thiếu niên đồ chúng này mặc dù từng ở trong thiên hạ mấy năm, hùng bá vẫn là lần đầu tiên kiểm duyệt bọn họ.

Tuy thiếu niên này thần sắc lạnh lẽo, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy phong thái của bang chủ, tâm tình mọi người không khỏi khẩn trương, hơn nữa trong lúc căng thẳng còn kinh hồn táng đảm!

Nhưng mà bọn họ cũng không phải vì gặp bang chủ mà kinh hồn bạt vía, mà là bởi vì một người khác!

Cho nên đám thiếu niên chỉ coi như vô tình, nghiêng đầu liếc xéo vị trí cuối cùng của hàng thứ mười, vị trí này vẫn đang lơ lửng, vẫn còn thiếu một người.

Một người rất đáng sợ - hắc!

Thời hạn một canh giờ đã đến, bọn hắc thực sự không phải là sợ hãi gã chậm chạp chưa đến mức bang chủ phải nghiêm trị, mà là sợ hãi gã thật sự đến!

Hùng Phách vẫn luôn nhìn chăm chú vào những thiếu niên thần sắc khẩn trương này, ánh mắt sắc bén như điều hâu quét nhanh qua mặt mỗi người như đang tìm kiếm thứ gì đó. Thế nhưng sau khi mọi người xếp hàng chỉnh tề, hai mắt gã hiện lên vẻ thất vọng, dường như không tìm được thứ gã muốn trong tay Quá Thiên thiếu niên này, gã không khỏi hỏi Văn xấu xí: “Sửu quá, người có thấy hắc không?”

Văn Sửu rung đùi đắc ý đáp: “Không biết, thuộc hạ cũng chưa từng gặp qua hắc, nhưng mà sau khi đếm số người một chút thì vẫn còn nợ một người.”

Hùng Phách kinh ngạc, trầm ngâm không nói, chốc lát mới nói: “Cũng tốt! Dù sao này cũng hơn một ngàn thiếu niên xem ra tinh thần sáng láng, chưa làm ra vẻ quá kém cỏi, nhưng thần sắc có vẻ khẩn trương. Nếu trong bọn họ, cũng có cái tên Bộ Kinh Vân trải qua mười chiến dịch mà không tổn hại kia, như thế bộ kinh vân này cũng không tránh khỏi làm lão phu rất thất vọng.”

Đúng vậy! Một đám đều là phạm phu tục tử, sao có thể lọt vào mắt?

Hóa ra khi quay lại kiểm duyệt nhóm thuộc hạ thiếu niên này, bởi vì trước đó hùng bá tại chỗ nhất thời hưng thịnh, liền cùng tâm phúc văn xấu xí đến đánh cược một phen, xem bản thân có thể ở trong quá ngàn thiếu niên đem bộ kinh vân nhận ra, nếu không thể, Văn xấu liền có thể được tặng một vạn lượng hoàng kim. Nếu như thắng, hắc là người đứng đầu một bang, đã chứng minh ánh mắt độc đáo của mình, đương nhiên không cần Văn xấu xí lại phải trả giá cái gì.

Trong lúc hai người nói chuyện, một bóng người đã chậm rãi bước lên từng bậc thang ở cổng vào giáo trường. Ngay khi

bóng người này xuất hiện, tất cả đồ đệ trên giáo trường cũng trở nên khẩn trương hơn.

Vào thời khắc cuối cùng của thời hạn, hắn rút cuộc đã tới.

Hắn không cao không thấp, xem ra hắn chỉ là một thiếu niên mới mười ba tuổi, nhưng lúc này hơn một ngàn đồ chúng tự tiến vào giáo trường, liền nhìn hắn không chớp mắt, trong lòng mọi người đều đang phát lạnh, tựa như đang nhìn tử thần!

Không sai! Hắn chính là Tử Thần!

Hắn tham dự chiến dịch mười trận đầu thiên hạ, tất cả các đồng môn tiền phong không chết cũng bị thương, chỉ có hắn bình yên không thiếu. Tuy tên tuổi hắn vô cùng nhỏ giọng, nhưng mọi người đều cho rằng hắn sẽ chỉ dẫn đến tử vong. Những người nghe nói chiến tích của hắn đều sợ gặp bất trắc, cố gắng tránh xa hắn. Một vài thiếu niên còn vì hắn mà mang biệt danh “Bất Tử Thần”.

Chỉ vì hắn gia nhập thiên hạ đã ba năm, một mực không thích ngôn ngữ, trên mặt lại càng không có chút biểu tình nào, hơn nữa vô luận phát sinh chuyện gì, hoặc là nhìn thấy đồng môn chết thảm trong chiến trường, hắn cũng chưa từng có nửa phần kích động, vẫn là nhất quán Mộc Vô biểu tình, càng không nói đến bất kỳ biến cố nào, mà sẽ khóc!

Dường như hắn thật sự sẽ không khóc, chưa từng có ai thấy hắn khóc!

Mà “Bất Chấp Tử Thần” này bây giờ đã đi đến vị trí cuối cùng của vòng thứ mười, chỉ một thoáng, các thiếu niên trong phạm vi một trượng kia, thân thể đều đang run nhè nhẹ, giống như e ngại hắn thật sự sẽ mang đến bất hạnh cho bọn họ.

Ngàn vạn ánh mắt đang nhìn chăm chăm “hắn”, như thiên phu chỉ, thế nhưng “hắn” không chút động dung.

Hắn vừa đứng vững, liền không nhúc nhích.

Hắn, chính là Bộ Kinh Vân - đã mười ba tuổi!

Năm tháng vô thanh vô tức mà trôi qua, năm tháng cô độc im ắng, còn có bộ kinh vân.

Hắn càng lớn thì càng lạnh lẽo không tiếng động.

Mười ba tuổi!

Mười ba tuổi so với hăm mười tuổi, trên mặt lại tăng thêm một cổ tang thương khó hiểu.

Thế nhưng, hàng lông mày ngang lạnh lùng kia vẫn như ba năm trước, như đang kể ra đau khổ trước kia, cùng cuộc đời quyết tuyệt khóc trong tương lai!

Ánh mắt lạnh lùng tựa như một giấc mơ xa xăm không thể chạm tới được.

***

Một ác mộng tan cửa nát.

Hùng Phách Phủ thấy thiếu niên cuối cùng tiến vào, tuy tuổi còn trẻ, nhưng toàn thân lại tản ra một cỗ khí khái đặc biệt, nhất thời trước mắt sáng ngời, âm thầm vui mừng, liền cười xấu xí với Văn xấu xí nói: “Xấu xí, nếu lão phu không đoán sai, hôm nay một vạn lượng hoàng kim của ngươi, đã cung ứng nước chảy rồi.”

Văn xấu cũng thấy được sự đặc biệt của thiếu niên trước mắt, trong lòng biết chắc chắn sẽ thấy tài hóa nước, nhưng thật ra trong lòng có khí, vẫn không thoát khỏi bản sắc thị vệ, trơ mắt mà nói: “Giúp chủ tuệ nhãn cao siêu, thuộc hạ thua tâm phục khẩu phục.”

Hùng Phách cười nói: “Chậm rãi thất vọng, để lão phu chứng thực kẻ này là thật!”

Dứt lời hai chân điểm một cái, toàn bộ thân hình bỗng nhiên đột ngột từ mặt đất bay lên, thế như đại bàng giương cánh bay về phía bộ kinh vân kia.

Chiêu khinh công này cực nhanh, mọi người ở đây nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, hùng bá có thể trở thành kiêu hùng đương thời, đích thật là danh quy. Nhưng lấy một bang tôn sư, bốn có thể mệnh bộ kinh vân tiến lên phổ kiến, giờ phút này lại tự thân ra sức, thấy người này cũng dị thường coi trọng.

Là vì duyên cớ gì?

Hùng Phách chính mình cũng không hiểu được, chỉ cảm thấy rất muốn mau chóng nhìn rõ thiếu niên này!

Thật ra, là bởi vì.

Ác duyên!

Từ nơi sâu xa, hấn một mực trốn không thoát.

Bộ Kinh Vân vẫn đứng thẳng tắp như sắt, Tỳ Hưu thấy một bóng người từ xa mà nhanh chóng đánh tới, vậy mà thần sắc không hề động!

Là hấn? Là hấn? Là hấn?

Hấn biết, hấn tới.

Rốt cuộc cũng tới!

Từ sau khi Hoắc gia trang bị diệt môn, hấn gia nhập Thiên Hạ sẽ làm môn chúng mất ba năm. Ba năm qua, hấn vẫn đảm đương công tác tạp dịch thô tục, chịu nhục sống lại, cho đến năm trước mới bắt đầu tham dự chiến dịch lớn nhỏ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có cơ hội nhìn thấy mặt mũi chính thức của kẻ thù.

Nhưng hôm nay, rốt cuộc hấn cũng đã nhìn rõ!

Trong tia chớp, Hùng Phách đã như núi Thái Sơn đứng sừng sững trước mắt nó!

Hấn nhìn hấn, hấn cũng đang nhìn hấn.

Bốn mắt giao nhau, nhưng không phải vừa gặp đã quen, mà tất cả ân oán bụi bặm khắc cốt, đều đang dây dưa ngàn tơ vạn sợi ở khắp nơi.

Bộ Kinh Vân chỉ thấy người trước mắt ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, một gương mặt chữ điền dài ra, hai bên thái dương quắc thước, hai mắt hàm uy, khí phách phi phàm, không hỏi mà biết hấn chính là kẻ thù mà mình thống hận suốt ngày hôm - Hùng Phách!

Ba năm qua, Bộ Kinh Vân Diệp chưa bao giờ thấy bộ dáng hấn rốt cuộc như thế nào, cũng đã lặng lẽ nghe được không ít tin tức về hấn.

Hấn biết, tên thật của hấn cũng không phải là hùng bá, chỉ vì tên tuổi của hấn hùng dũng bá thiên hạ, mới có thể đổi tên cho hấn là Dịch Bá!

Hắn biết, vợ hắn chết sớm, lại không có con nối dõi, chỉ có một cô gái duy nhất “U Nhượng” giờ còn nhỏ tuổi!

Hắn biết, cho đến hiện tại, hắn chỉ nạp được một đệ tử nhập thất, tên là Tần Sương, tuổi chừng mười sáu!

Trừ những chuyện đó ra, Bộ Kinh Vân không biết nhiều lắm.

Mà Hùng Phách đối với hắn lại hoàn toàn không biết gì cả!

Hùng Phách từ trên xuống dưới đánh giá thiếu niên đặc biệt này, nhưng cảm giác hai đầu lông mày phát ra lạnh lẽo quả thực chưa từng thấy, mà lại mơ hồ lộ ra một cỗ khí tức tử vong! Phảng phất không mang theo bất kỳ thất tình lục dục nào, không nghĩ tới thế gian lại có một nhân vật như vậy!

Bộ Kinh Vân và Hùng Phách đứng đối diện nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, hắn như một bức tượng băng trân tại nguyên chỗ, nếu như không tập trung tinh thần nhìn kỹ, còn tưởng rằng hắn là một pho tượng đá trường tồn từ tận cổ tới nay.

Một pho tượng đá Tử Thần!

Hùng Phách càng nhìn bộ dáng này của hắn càng vui vẻ, khoe miệng thỉnh thoảng mỉm cười, bỗng nhiên hỏi Bộ Kinh Vân: “Người, chính là Bộ Kinh Vân?”

Bộ Kinh Vân vẫn không rời khỏi khuôn mặt Hùng Phách, hắn thần thờ không chút biểu tình, từ từ gật gật đầu.

Hùng Phách đối với việc thiếu niên này không có mở miệng trả lời vấn đề của mình có chút bất ngờ, nhưng lập tức liên tưởng đến việc Văn Sửu từng nói qua tên này không thích nhiều lời, cũng là lơ đãng, ngược lại đột nhiên cất tiếng cười dài nói: “Được! Không hổ là Bộ Kinh Vân, người quả nhiên không làm lão phu thất vọng! Ha ha...”

Tiếng cười hùng vĩ vô cùng, giống như tiếng rồng ngâm, mà lại ẩn chứa nội lực thâm hậu, trong lúc nhất thời chấn động khiến cát đá bay lên, phảng phất đại địa cũng không dám làm trái ý hắn, làm cho hắn cùng nhau cười!

Hùng Phách cười lớn, mặt đất cũng cười theo!

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc đối với tiếng cười bất thành linh của bang chủ, bất quá sự tình liên tiếp mà đến, càng làm

cho bọn họ không tưởng được!

Ngay trong một tiếng cười rung trời, đất trời rung chuyển, hùng bá bỗng dung xuất thủ!

Hắn vậy mà cười bên trong giấu đao, giờ chuông hướng tạng nào bộ kinh vân đánh xuống!

Một chuông này ẩn chứa nội kinh vô địch, vừa nhìn liền biết là đang đoạt mệnh, mắt thấy bộ kinh vân chắc chắn sẽ bị hắn đánh ngay tại chỗ, nào liệt đương trường...

“Toéng” nổ vang, một chuông này cũng không đánh trên đầu bộ kinh vân, lại trong thời khắc không thể phát ra, dừng lại ở trước mặt hắn hai tắc!

Thế nhưng chiêu này tuy dừng lại song dư thế vẫn chưa hết, kinh khí mệnh mông lại thuận thế men theo trán bộ kinh vân đánh thẳng xuống mặt đất dưới chân hắn, nhất thời mặt đất nổ tung chia năm xẻ bảy!

Hay cho một câu hùng bá! Một chiêu vận kinh này quả thực không thể tưởng tượng!

Chiêu này vốn là thế cường lực mãnh, muốn dừng lại trước mặt Bộ Kinh Vân hai tắc đã là rất khó, muốn dừng lại hai tắc cũng khó khăn, muốn đem dư kinh đánh dọc mặt đất càng khó càng thêm khó!

Thế nhưng “Tam nan” này, lại tạo cho Hùng Phách, công lực cực cao của hắn quả thực không thể nào tưởng tượng, vị trí bang chủ này thực sự không phải may mắn, cũng không phải hư danh vô dụng!

Nhưng mặc cho một chuông này của hắn bá đạo như thế nào, làm sao dọa người, bộ kinh vân thần sắc vẫn không động.

Mặt không đổi sắc.

Tay không động.

Chân không động.

Thân không động.

Thế mà hắn ta lại bất động.

Hắn bất động.

Hùng Phách hành động lần này vốn muốn thử một lần lực lượng kinh người, cho nên dưới lòng bàn tay cũng không có nửa phần dung tình, nghĩ thâm dù là cao thủ nhất lưu, cũng khó tránh khỏi bị một kích bất thành linh xuất hiện này chấn nhiếp!

Ai ngờ, bộ kinh vân lại khí định thần nhàn như đứng, vẫn vô cảm cây, nghiêm nhiên vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh.

Đây là —— định.

Ba năm qua, từng là một buổi tối cô tịch, bộ kinh vân yên lặng nằm trên giường gỗ lạnh lẽo âm thầm thề với mình, vì muốn báo đáp trời cao nuôi dưỡng thâm ân bộ thiên năm năm của cha kế, hấn nhất định phải chịu bất cứ khuất nhục nào, hấn nhất định phải chiến thắng vận mệnh trước mắt, hấn nhất định phải báo thù!

Muốn chiến thắng vận mệnh trước mắt, hấn phải đem tâm mình đúc thành tinh cương bách luyện, hấn phải vượt qua sợ hãi tử vong, chỉ cần không sợ chết, mới có thể bất động, mới có thể “Định”!

Nhân định không chỉ có thể thắng người, mà còn có thể thắng trời!

Hùng Phách thấy tên này quả thật không sợ hãi, âm thầm vui mừng, nói: “Thái Sơn sụp đổ ở phía trước mà không sợ, đứng là khó có được, chỉ là vừa rồi khi lão phu một chương đánh xuống, ngươi thật sự không sợ?” Gã quá lo lắng, vì vậy hỏi lại lần nữa, bộ kinh vân chỉ chậm rãi lắc đầu. Hùng Phách nói: “Vì sao không sợ?”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng phun ra một câu: “Không sợ chính là không sợ.”

Rốt cuộc hấn cũng phá lệ mở miệng, ngữ điệu vừa chậm vừa chậm, giống như tiếng gầm thét phát ra từ sâu trong đáy lòng hấn.

Đúng vậy! Không sợ chính là không sợ, giải thích thế nào đây?

Trên đời này, những người này dù như thế nào cũng sẽ không sợ hãi một số người hay vật, chính như rất nhiều người không

hiểu tại sao lại sợ hãi những người hoặc vật nào đó, căn bản không cách nào giải thích được.

***

Bộ Kinh Vân chỉ biết mình không sợ Hùng Phách, hắn chỉ căm ghét Hùng Phách!

Nếu hận ý có thể cách không giết người, Hùng Phách sớm cho hắn thiên đao vạn quả, chết không kịp hoàn thi!

Nhưng mà, hắn có thể sao? Cho dù hiện tại hắn một kiếm ở nắm trong tay, cho dù hiện tại hắn cùng hùng bá gần trong gang tấc, chỉ cần hắn tùy tiện ra tay, hùng bá nhất định có thể lách mình né qua!

Lấy đao hạnh trước mắt của hắn, căn bản không có cách nào một kích diệt sát hắn, tuyệt không có khả năng!

Không bằng chờ...

Chờ đợi thời cơ thành thực.

Hắn tuyệt đối không thể thất thủ!

Ngoài dự liệu, Hùng Phách thế mà nhìn không thấu hận ý trong mắt thiếu niên này, chỉ phát giác trong mắt hắn có ý lạnh, thậm chí cực kỳ thương thức vẻ lạnh lẽo trong mắt của hắn.

Vào thời khắc này đang cùng Bộ Kinh Vân nhìn nhau, trong đầu Hùng Phách bỗng dựng dăng lên một danh thuật cao nhân nhiều năm trước nói với gã một câu: “Kim Lân há là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng!”

Vừa gặp phong vân?

Đây là một bí mật trọng đại ẩn sâu trong đáy lòng Hùng Phách, hắn một mực không đề cập cho bất luận kẻ nào một lời nào. Bí mật này, ngoại trừ chính hắn, cũng chỉ có những cao nhân lúc trước nói cho hắn biết những lời này!

Mà vì bí mật này, nhiều năm trước hắn đã không ngừng đợi, chờ đợi hai người xuất hiện trong cuộc đời hắn.

Hắn muốn phong vân!

Bộ Kinh Vân trước mắt như phủ sương, lạnh lùng như tử thần, hùng bá nhìn chằm chằm vào hắn, lặp đi lặp lại tự hỏi: Chẳng lẽ là hắn?

Chẳng lẽ là hắn?

Chẳng lẽ là hắn?

Nhưng thật ra y không cần tự hỏi cũng cảm thấy, từ trong ánh mắt của thiếu niên này, y cảm thấy y chính là một trong những người mà y luôn chờ đợi!

Là hắn!

Là hắn!

Chắc chắn là hắn!

Vừa nghĩ đến đây, vị kiêu hùng đương thời này tâm ý lập quyết, hắn chợt lại cao giọng cười nói: “Tốt! Không sợ chính là không sợ! Có gan! Lão phu thích nhất loại người như ngươi, bắt đầu ngày mai, ta chính thức thu ngươi làm đệ tử nhập thất thứ hai cho ta, cũng truyền cho ngươi một trong Tam Tuyệt - “Xếp Vân Chương”!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc không hiểu, Văn Sửu thân là tâm phúc bang chủ càng cảm thấy ngoài ý liệu!

Hùng Phách chỉ nói hai ba câu liền hạ quyết định trọng đại như thế, bất luận kẻ nào cũng không khỏi nghĩ đến bang chủ, đáy lòng đang suy nghĩ cái gì?

Chỉ có Bộ Kinh Vân, trong suy đoán của mọi người, thần sắc vẫn không đổi, hắn vẫn như bị đóng băng ở đó, bình tĩnh nhìn Hùng Phách, nội tâm lại dâng lên một tia lạnh lùng gần như tàn khốc: Hùng Phách, ngươi từ đầu đến cuối trốn không thoát!

Bộ Kinh Vân cảm thấy mình đã bước ra bước đầu tiên báo thù, thế nhưng trên con đường báo thù dài đằng đẵng, bất kể là kẻ bị trả thù hay báo thù, song phương đều chắc chắn phải trả giá xa xỉ...

Bộ Kinh Vân, nếu hắn đã thề thốt báo thù, sao có thể chạy thoát?

Đêm.

Ánh trăng thông thả xuyên vào trong Thiên Hạ Độ Nhất các, nhưng cũng không mang đến thanh âm điềm tĩnh và an nhàn, ngược lại, trong lâu lại truyền ra tiếng rất tức giận của hùng bá!

“Làm càn!”

Văn xấu sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, vừa cúi đầu vừa nói: “Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám!”

Hùng Phách tức giận nói: “Còn nói không dám? Hắc, người mới không phải nói Bộ Kinh Vân lai lịch chưa rõ ràng, lão phu lần này thu hấn làm đồ đệ, không khỏi có chút qua loa, đúng không?”

Văn xấu nghe vậy vẫn mang theo tức giận, hoảng sợ kêu lên một tiếng “Thuộc hạ không dám”, lúng túng nói: “Tiểu nhân không có ý này, chỉ là vì thiết kế theo suy nghĩ của bang chủ!”

Hùng Phách cũng biết Văn xấu vốn xuất phát từ hảo tâm khuyên can, chỉ là chính mình vừa rồi tức giận trong lòng, liền nói: “Từ xưa ai cũng là anh hùng ngoại lai! Lão phu không để ý tới người này có không nhớ nổi tiền trần hay không, cũng không muốn truy cứu thân thế của hấn, chỉ cần hấn có thể tận tâm bồi dưỡng, thì sẽ được!”

Văn xấu khúm núm, vội vàng gật đầu đồng ý: ” bang chủ nói có lý! bang chủ nói có lý!”

Lại là khẩu thị tâm phi, thầm nghĩ trong lòng hùng bá từ trước đến nay vạn phần hà khắc cẩn thận, hôm nay sảng khoái như vậy liền một hơi thu đồ đệ, thực có vi phạm bản tính của nó, ở trong đến cùng có nguyên nhân gì không đủ để người ngoài giảng đạo?

Hùng Phách nói tiếp: “Huống hồ, mặc dù người này có ý giấu diếm thân thế, nhưng bất luận thế nào, hấn chỉ là một trong hàng ngàn quân cờ của lão phu, từ đầu đến cuối khó thành uy hiếp, cần gì phải sợ?”

Văn xấu thấy hấn nôn nóng dần dần tiêu tan, vội vàng vuốt miệng ngựa: “Đúng vậy! Bang chủ hùng phong cái thế, trí quan giang hồ, chẳng lẽ còn không phòng ngự được kẻ này hay sao?”

Mặc dù hấn hết sức nịnh nọt, nhưng hùng bá lại lộ vẻ ưu sầu, chỉ vì trong lời nói của Văn xấu có bốn chữ “Hùng phong cái thế”, mơ hồ khơi dậy lòng hấn.

Cho tới giờ, tuy Hùng Phách đã nằm trong hàng ngũ kiêu hùng đương đại, nhưng nếu bàn về hùng phong cái thế, dường như vẫn chưa hoàn toàn làm được, vì trong thiên hạ sẽ còn một cường địch - Vô Song thành!

Vô Song thành mạnh mẽ cường lực, căn cơ sâu xa, muốn tiêu diệt nó thì dễ dàng gì? Thiên hạ sẽ càng ngày càng khỏe mạnh trưởng thành, nhưng nhìn quanh tất cả các hội chúng, tài năng chân chính có thể sử dụng cũng không nhiều!

Lấy hùng bá tự mình chiêu mộ đệ tử thì có thể thấy được một chút! Hấn trừ đệ tử nhập thất Tàn Sương, sau này khó tìm được nhân tài, có thể thấy được nhân tài như thế nào không đủ!

Chỉ là tuy tư chất Tàn Sương không thấp, cũng không phải là thoát nước chảy lá gan, hùng bá thu hấn hoàn toàn tin tưởng người này phẩm tính trung hậu, có thể tin cậy mà thôi.

Thiên hạ sẽ thật sự cần đến Bá Vương, vì Hoàng Giả hùng bá nam chinh bắc thỉnh giang sơn bá vương.

Bộ Kinh Vân chính là Bá Vương!

Y lạnh lùng, một thân khí tức “Tử Thần” của y, tất cả đều là bố cục của Bá Vương, sự xuất hiện của thiếu niên này quả thực chính là một loại ân tứ của ông trời đối với hùng bá, giúp thúc đẩy cơ nghiệp muôn đời của mình!

Đúng như câu nói kia: “Kim Lân há lại là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng!”

Bây giờ mây cũng đã tuôn trào, còn gió thì sao?

Gió khi nào mới nổi?

Hùng Phách không biết, cho nên chỉ có thể chờ.

Văn xấu cảm thấy trong lòng bang chủ tối nay chợt giận dữ, cảm xúc bất định, cũng biết khó mà nhiều loạn được, vì thế thức thối nói: “Phó chủ hội chủ lo việc quần thân, xem ra cực cần nghỉ ngơi, thời điểm cũng không còn sớm nữa. Nếu bang

chủ không phân phó, xấu xí cũng không quấy rầy nữa, tiểu nhân xin cáo lui!”

Hùng Phách “Ừm” một tiếng, cũng không để ý tới Văn Sửu nữa, chỉ tự mình ngắm trăng sương mù ngoài cửa sổ.

Cuối cùng Văn xấu cũng rời đi.

Hùng Phách lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cơ bắp căng thẳng nhất thời thả lỏng xuống, cổ uy nghiêm bang chủ không thể xâm phạm kia cũng theo đó mà biến mất vô hình, đây mới là diện mục chân chính của gã.

Hắn ta rất mệt mỏi.

Vô luận ở trước mặt người khác hắn nhiều hay mạnh, nhưng mà tại vạn vật vắng lặng, lúc chỉ còn lại một mình hắn lúc, mặt của hắn liền không kiêng nể gì “lão già nua” nổi lên, nửa điểm cũng không thể cho vào!

Đây chính là sinh mệnh!

Cho dù vạn thể cơ nghiệp đã thành, cho dù vạn thể cơ nghiệp thật sự có thể trường tồn vạn thế, nhưng sinh mệnh, có thể kéo dài mãi hay không?

Tuyệt đối không thể!

Không chỉ không thể, mà sống đến trăm tuổi, cũng là phượng mao lân giác, khó có thể đáng quý.

Thế nhưng, ai sẽ hoàn toàn lĩnh ngộ được chân lý của cái này?

Vì vậy hùng bá vẫn lấy sinh mệnh có hạn để tranh giành không thể bắt giữ, không thể mang đi danh lợi, như trước vui vẻ không biết mệt.

Hai chữ “Danh lợi”.

Lừa hết thương sinh trong thiên hạ.

Ánh trăng mờ ảo chiếu lên thân một người khác trông có vẻ lạnh lẽo như huyền băng.

Chỉ vì trong lòng hắn ta cũng rất lạnh.

Ánh trăng u ám, bộ bộ kinh vân đang ngồi cạnh cửa sổ, định thần nhìn cùng một vầng trăng.

Nơi này, là một chỗ gấp, một người hốt hoảng!

Nói nơi này là “gòng người” đúng là không có gì đáng trách, nơi đây là nơi thiên hạ sẽ sắp xếp thiếu niên đồ chúng, mặc dù rộng lớn, nhưng lại từng có Thiên Cơ giường, chia làm hàng mười hàng, đúng là kỳ quan!

Vị trí trên ván bài không phải do đám thiếu niên tự mình lựa chọn mà là rút thăm để quyết định giường người nào lạc vào bất hạnh, bộ kinh vân được sắp xếp ngủ ở góc tối nhất trong đám người này, hẳn giống như vĩnh viễn cũng chỉ thuộc về hắc ám, đời đời kiếp kiếp cũng không thể thoát khỏi!

Hắn đã ngủ suốt ba năm trong góc tối hẻo lánh nhất này.

Ba năm, đúng là một đoạn thời gian dài dòng, thế nhưng Bộ Kinh Vân đã kiên trì chịu đựng qua một bên tối tăm này, ngày mai sẽ là một bước ngoặt khác bắt đầu!

Bởi vì, ngày mai hùng bá sẽ chính thức thu hắn làm đồ đệ, cũng sẽ truyền cho hắn một trong Tam tuyệt nhất “Xếp Vân Chương”.

Cái gọi là “Tam Tuyệt”, chính là tuyệt nghệ thành danh bang lập của Hùng Phách Hùng, chia làm “Thiên Sương Quyền”, “Xếp vân chương” và “Phong Thần Thoái”; trong đó Thiên Sương quyền đã sớm trao tặng đại đệ tử nhập thất cho Tần Sương, hiện giờ Bộ Kinh Vân có thể thu hoạch bài vân chương cho Hùng Phách Thủ Thiên, ở người xem mà nói, quả thực là được mấy đời tu luyện.

Nhưng Bộ Kinh Vân cũng không cảm thấy vô cùng vinh hạnh, hắn chỉ cảm thấy vừa lòng, thỏa mãn tất cả nỗ lực ba năm này của mình đều không uổng phí!

Lúc trước hắn gia nhập thiên hạ lần đầu, còn băn khoăn một sát thủ “con dơi” trong bảy mươi hai người của Hoắc gia vẫn chưa chết, chỉ sợ hắn sẽ trở về thiên hạ tổ giác hắn, nhưng ngày từng ngày trôi qua, vẫn chưa thấy con dơi xuất hiện, đạo bước kinh vân mới tương đối an tâm.

Có lẽ, ngày đó dơi đã phong bế huyết đạo toàn thân cho Hắc y thúc thúc, không thể động đậy, sớm đã có thể cho Hoắc gia trận đại hỏa diệt môn kia làm tro tàn, vĩnh viễn không siêu sinh. Đây vốn là trừng phạt mà hắn nên có, hết thảy đều là ý trời!

Nhưng Bộ Kinh Vân có lẽ vẫn chưa tự cảm nhận được, bản thân hẳn thật ra lại là một thiếu niên rất đặc biệt, hẳn lẳng lẳng đứng một cái đã đặc biệt dị thường, những thiếu niên đồ đệ còn lại tất cả đều diện mục mơ hồ, chỉ có hẳn là không diện mục nhất! Nếu hùng bá không chọn hẳn, còn có thể chọn ai?

Bất luận thế nào, quyết định sai lầm này sẽ dẫn hẳn thoát ly khỏi “ngân người”. Ngày mai, hẳn sẽ ở làm bang chủ chuyên môn chiêu trò “Phong Vân Các” để xây dựng!

Tôi nay, là đêm cuối cùng hẳn ngủ ở đây.

Tiếng chiêng gõ mõ “Bang bang” đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, phá vỡ màn đêm âm u buồn bã, lại xen lẫn tiếng thị vệ khàn khàn mệt mỏi kia, giống như đang thúc giục chúng sinh chết nhanh một chút, nhanh chóng tử vong...

Đã tới canh ba!

Bộ Kinh Vân lại không hề buồn ngủ, con mắt của hẳn vẫn phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối, bình tĩnh nhìn về phía thiếu niên nhiều tuổi đang ngủ chung quanh mình.

Bọn họ tuy ở ban ngày vì quyết định của bang chủ khôn nhiều một số thời điểm, cũng từng đối với Bộ Kinh Vân chỉ vạch vạch, xì xào bàn tán, nhưng sự tình rất nhanh lại trôi qua, và lại đã đêm tối người ta tĩnh, bọn họ đã sớm bình an vô ưu đi.

Nhiều thiếu niên đến từ những gia đình khác nhau có thể tụ tập sinh hoạt cùng nhau, có thể thấy được là duyên phận.

Bọn họ đơn giản hơn Bộ Kinh Vân, cũng tương đối hạnh phúc, bởi vì trong bọn họ có rất nhiều song thân, còn có gia đình!

Đây chính là nơi bộ kinh vân không rõ ràng nhất, vì sao bọn họ quăng cha bỏ mẹ đến thiên hạ lại truy đuổi danh lợi? Danh lợi, thật sự mê người như thế?

Bộ Kinh Vân lại khao khát cỡ nào có thể nắm giữ thân nhân, đáng tiếc liên tục gặp thảm biến, vô duyên với người, cho dù là Hoắc Bộ Thiên quan tâm hẳn cũng khó thoát khỏi vận rủi, thực sự là tạo hóa trêu người!

Mỗi lần đọc lên khuôn mặt tươi cười hiền hòa khi bước đi, trái tim hẳn lại giống như bị mũi kim sắc bén đâm vào đau đớn!

Hắn khi còn sống đối đãi với hắn đủ kiểu che chở, Bộ Kinh Vân chưa bao giờ vì hắn mà làm qua cái gì, trong trí nhớ cũng chỉ nói với hắn ba câu, tiếp theo, Bộ Kinh Vân cái gì cũng không kịp, không kịp trả lời, không kịp cười, không kịp gọi hắn một tiếng cha, Hoắc Bộ Thiên liền biến mất...

Biến mất hoàn toàn.

Hắn ta chỉ có thể báo thù để báo đáp hắn ta!

Bây giờ nhớ lại, ba chữ Hách Bộ Thiên, “Bộ” trong đó chẳng phải là họ của Bộ Kinh Vân sao? Chẳng lẽ kiếp trước kiếp này, hai người đã sớm có duyên nhìn thấu?

Họ của hắn mang tên của hắn, lại giống như mang theo hồn của mình, giống như gọi hắn kiếp này kiếp này, cũng không được quên báo thù thay hắn!

Nhất định phải báo thù!

Thế nhưng, trước khi đại thù được báo, thật ra thiếu niên từng bước đến gần Hoàng Tuyên này, đến cùng còn phải trải qua bao nhiêu thử thách, tang thương, dày vò sao?

Kinh vân, vốn là mây trên trời! Thế nhân đều không khỏi ngẩng đầu nhìn mây trên trời, thật sự là một cái tên không thể gánh nổi!

Cho nên bộ pháp kinh vân này không như đám mây trên bầu trời kia được người ta ngược nhìn lên, đã như một đám mây phiêu bạt không nơi nương tựa...

Trong lòng có quá nhiều cái không đoán được ngày mai, quá nhiều vận mệnh đoán không ra, duy có thường xuyên ngồi một mình ở góc tối đen chuyên tâm khổ tư!

Thanh âm chiêng dần dần đi xa, ngay lúc bước chân như nước chảy mây trôi, bỗng dưng phát hiện chỗ cách ngoài cửa sổ không xa, lại có vài bóng đen vội vàng chạy qua, chạy thẳng về phía Thiên Hạ Độ Nhất các!

Nếu là ở trong mắt người bình thường, những này chỉ là bóng đen mà thôi, nhưng bộ kinh vân đã sớm quen việc sống qua của u ám, ánh mắt của hắn thậm chí trong bóng đêm còn sắc bén hơn so với mèo! Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra những

bóng đen này trang phục, bọn họ đều khoác áo bóng đêm đen nhánh khoái ý!

Bộ Kinh Vân thấy mấy bóng người này đều làm trang phục thích khách, lại xuất phát về phía Thiên Hạ Độ Nhất các, lập tức thâm cảm thấy không ổn, không nói lời nào, cũng lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ đuổi theo...

Bộ Kinh Vân còn chưa đuổi tới Thiên Hạ Độ Nhất các đã nghe tiếng cảnh báo, xa xa còn truyền đến tiếng binh khí giao kích! Hắn không khỏi ngăn ra, lẽ nào có người hành thích hùng bá?

Hùng Phách những năm gần đây vì tăng cường thể lực của mình, sớm kết không ít kẻ thù, có người hành thích cũng chẳng có gì lạ! Chỉ là thiên hạ từ trước đến nay thủ vệ nghiêm ngặt, muốn tới hành thích, quả thực vọng tưởng!

Đến tột cùng thích khách tới nay là ai?

Không kịp chạy tới bên ngoài Thiên Hạ Độ Nhất các, chỉ thấy Hùng Phách đã nhảy ra từ lâu, đang quần nhau với nhiều thích khách áo đen bịt mặt cầm kiếm.

Thiên hạ hội chúng lần lượt tiếp viện tới, Văn Sứ cũng đã nghe tiếng chạy tới, chỉ trong chốc lát, hai nhóm nhân mã hỗn chiến, tình huống vô cùng hỗn loạn!

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

“...”

※※※

※※※

Bộ Kinh Vân thấy tình hình như vậy, lập tức khắc không thể chậm, chợt đoạt lấy bội kiếm của một thị vệ bên cạnh, tung người nhảy lên, lập tức gia nhập vòng chiến!

Hắn cũng không phải muốn giết Hùng Phách, mà là muốn bảo vệ Hùng Phách!

Nó tuyệt đối không thể để cho Hùng Phách chết trong tay người khác, nó nhất định phải chết trong tay mình, nó nhất định phải tự tay dùng máu của Hùng Phách để tế luyện Bộ Thiên!

Nhưng mà, ngay khi hắn vừa nhảy vào vòng chiến, một thanh kiếm đột nhiên trước khi tấn công nhanh như điện chặn hắn lại, vậy mà lại là kiếm pháp Hoắc gia!

Bộ Kinh Vân không khỏi ngẩn ra, bộ kiếm pháp này Hoắc Bộ Thiên chỉ truyền cho mình, trên đời này không ngờ lại có người hiểu được kiếm pháp của Hoắc gia!

Sau khi khẽ giật mình, Bộ Kinh Vân nhất thời không khỏi vận dụng kiếm pháp của Hoắc gia đâm trảo!

Hình như tên thích khách bị mặt này cũng không ngờ thiếu niên mười ba tuổi cũng hiểu được kiếm pháp của Hoắc gia, lập tức kinh ngạc, Bộ Kinh Vân liền thừa dịp kinh ngạc, mũi kiếm thuận thế vẩy một cái, nhất thời nhắc khăn che mặt lên!

Nhìn xuống phía dưới, bộ kinh vân quả thực không thể tin được trước mắt mình!

Sao lại như vậy được?

Sao lại như vậy được?

Sao lại như vậy được?

Người trước mắt rõ ràng là người sáng sớm nhớ lại, vì mục đích báo thù cho hắn - Hoắc Bộ Thiên!

Là Hoắc Bộ Thiên!

Chương thứ bảy phiên người nhớ kỹ ta.

“Hài tử, những kiếm pháp Hoắc gia này, cháu đã học thuộc hết chưa?”

“Rất tốt, thật sự là một đứa nhỏ thông minh!”

“Ta hy vọng ngươi có thể ghi nhớ những kiếm pháp này trong lòng...”

“Đó là vì ta rất ích kỷ, chỉ cần ngươi nhớ kỹ những kiếm pháp này thì sẽ nhớ rõ là ai dạy ngươi.”

“Chỉ mong cả đời người sẽ không quên phụ thân ta đây không phải phụ thân.”

“Cái tâm nguyện bé nhỏ không đáng kể này, người... sẽ tác thành cho ta sao?”

“Cảm ơn cháu! Hải tử, vậy xin cháu nhớ kỹ ta, vĩnh viễn ghi nhớ ta... khuôn mặt này!”

Hồng trần mệt mỏi, ngàn vạn sinh linh sống sót.

Có những người tài năng xuất chúng, có vài người tầm thường không có gì đặc biệt, có vài người lẻ loi hiu quạnh, có mấy người ngồi hưởng thụ tổ ấm.

Các loại người, tất cả đều tràn ngập trong hồng trần này.

Vì vậy nếu vô số hồng trần, chúng sinh đâu chỉ có ngàn vạn?

Biển người mênh mông, năm tháng dài đằng đẵng, hai người xưa nay không quen biết có thể gặp nhau ở một nơi, ở trong đó phải đi qua bao nhiêu cơ duyên? Bao nhiêu trùng hợp?

Nhưng mà, cũng bởi vì trong hồng trần có quá nhiều chúng sinh, vì vậy cũng thường có rất nhiều chuyện không thể nào tưởng tượng nổi, sự tình không thể xảy ra!

Tựa như bước chân kinh vân, hắn đang gặp một người hấn tuyệt không thể gặp lại nữa.

Người này không ngờ chính là người kẻ phụ đã chết của hấn ta đã lâu -

Hoắc Bộ Thiên!

Mặt mũi hấn lúc này chỉ còn cách bộ kinh vân một gang tấc!

Hấn có thể nhìn rõ khuôn mặt này, ngay cả mỗi cây râu quai nón cũng không chỗ ẩn giấu.

Không!

Không phải Hoắc Bộ Thiên!

Người trước mắt không phải Hoắc Bộ Thiên, Bộ Kinh Vân có thể khẳng định.

Chỉ là dáng dấp của hấn và Hoắc Bộ Thiên giống nhau như đúc, nhưng lại không phải Hoắc Bộ Thiên!

Cách biệt rõ ràng nhất là ở hai mắt hấn. Ánh mắt Hoắc Bộ Thiên lúc nào cũng tỏa ra nhu hòa nhưng ánh mắt người này lại mạnh mẽ như liệt hỏa.

Thế nhưng, nam nhân gần như giống với Hoắc Bộ Thiên này rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc hấn ta là ai?

Đi như mây rồi nhìn hán tử này, hán tử này cũng định thần nhìn lại hấn.

Hấn có thể từ trong ánh mắt hán tử này nhìn ra, người này tựa hồ nhận ra hấn.

Có lẽ không chỉ quen biết mà còn hết sức quen thuộc.

Hai người vừa nhìn qua, kỳ thật chỉ trong một hơi thở, tiếp theo, bốn bề bỗng vang lên từng tiếng kêu thảm thiết.

Hán tử lúc này mới tỉnh lại, vội vàng nhìn quanh hai bên, đáng tiếc đã quá muộn...

Hành lang dưới lòng đất đen kịt uốn lượn, giống như một hành lang đi thông xuống địa ngục.

Hai bên vách tường hành lang, cách mỗi hai trượng lại có một ngọn đèn dầu, ở trong có oan hồn ngậm miệng không biện hộ?

Không tệ! Đây thật sự là một đầu Địa Ngục Đạo!

Bởi vì phần cuối của Thông Thông là một nơi đầy những oan hồn chết thảm - Thiên Lao!

Thiên Lao không nằm trên trời, ngược lại còn thâm nhập vào lòng đất.

Nơi đây là lao tù giam cầm trọng phạm trong thiên hạ, đi vào được ba con đường.

Một là bị tù lão, một là bị tra tấn đến chết, một là bị xử quyết.

Lúc này, Thiên lao hành lang tĩnh lặng như vực sâu bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân.

Những tiếng bước chân này chậm mà trầm trọng, giống như bài đạo đầu tử thần sắp sửa buông xuống.

Lập tức trăm thủ vệ canh giữ bên ngoài Thiên Lao cảnh giác, nơi đây không có khách đến thăm, tiếng bước chân này đến

cùng là thuộc về ai?

Rất nhanh bọn họ đã có được đáp án, phía trên hành lang âm u, một bóng đen đang chậm rãi đi xuống.

Môn Hạ môn này quanh năm suốt tháng thủ vệ Thiên Lao thủ vệ, sớm đã quen với sự hắc ám, nhưng trên thân bóng người này dường như tản ra một cỗ hắc khí ảm đạm không thể tưởng tượng nổi, đen tới mức che khuất toàn bộ bóng tối chung quanh, trong lúc nhất thời bọn họ không nhìn rõ người tới là ai.

Người này hình như đã hòa làm một với bóng tối...

Không! Không cần phải nói hòa làm một thể, phải nói, hắc vốn là hóa thân của hắc ám và tử vong!

Người mới đến dần dần từ trong bóng đêm tới gần, bọn thủ vệ rút cuộc nhìn thấy lệnh bài thông hành hắn đang cầm trên tay, cùng khuôn mặt hắc trắng bạch gần như vô tình kia.

Quả nhiên là hóa thân của hắc ám và tử vong! Hắn chính là thần tử không khóc muôn màu trong thiên hạ! Bộ Kinh Vân!

Thủ vệ vội vàng cười mây liên tục bước vào Thiên Lao, xuyên qua ải ải này, chỉ thấy Thiên Lao đã bị tàn phá không chịu nổi, cảnh tượng hoang tàn muôn màu, băng hàn lạnh lẽo, người sống quả thực khó có thể sống sót ở nơi đây được lâu.

Trong nhà tù tổng cộng có một cánh cửa sắt, trong đó mười chín cánh cửa mở rộng, không một bóng người, nhưng phạm nhân bên trong đã sớm chết hết.

Những năm gần đây, Hùng Phách mù quáng diệt trừ đối lập, uống mạng người quá nhiều; tội phạm lớp này, chắc hẳn cũng là đối thủ hùng bá?

Bọn họ bị nhốt lại ở đây, bị hại bị giết, sau khi chết liệu có nén hận không? Liệu có bị luân hồi không? Liệu có tái sinh nữa không?

Cuối cùng vẫn giống như Bộ Kinh Vân —

Oan hồn không ngừng, thề thốt báo thù?

Trong thiên lao to như vậy, chỉ có hai cánh cửa sắt vẫn khóa chặt.

Bộ Kinh Vân hôm nay chỉ cần muốn tiến vào một cánh cửa sắt, hắn chỉ mong có thể gặp một người mà mình tuyệt đối không tin tưởng sẽ gặp lại. Về phần một cánh cửa khác đang giam giữ chính là kẻ thù của Hùng Phách kia, hắn không có hứng thú biết, cũng không cách nào biết được.

Thủ vệ trưởng là một chiếc khóa nhỏ, cung kính mang theo vài phần nịnh hót, trơ mặt ra nói: “Vân thiếu gia, mời.”

Hắn gọi hắn là Vân thiếu gia, chỉ vì từ hôm nay bắt đầu, đệ tử nhập thất thứ hai đã là quý nhân hùng bá, chính thức vào ở ở Phong Vân Các. Hùng Phách hạ lệnh, ai cũng không thể gọi hắn đi bộ qua mây, nếu không giết chết không cần hỏi.

Có thể tưởng tượng được Hùng Phách coi trọng kẻ này thế nào.

Mọi người đều cực kỳ hâm mộ nữ tử không khóc không cười này, mỗi người đều đem bốn chữ ” khát vọng thành danh” viết lên mặt.

Đương nhiên, trong mắt người đứng xem, một thiếu niên mới mười ba tuổi, có thể trở thành đệ tử nhập thất kiêu hùng bá một đời, tiền đồ thật sự là không thể hạn lượng.

Trong vòng một đêm, tất cả mọi người đều cho rằng, tình thế đột ngột quá nhiều, quá nhiều...

Nhưng, hắn đã mất đi thứ gì đây?

Tuổi thơ của hắn, cha kế của hắn, hy vọng của hắn, trong lòng hắn, “ấp” của hắn...

Mọi người có thể vì hắn mà tính toán không?

Hắn chỉ mong chính mình chưa từng đạt được những thứ trước mắt này, cũng chưa bao giờ mất đi những thứ trước kia.

Nếu như có thể sống lại một lần, tình nguyện tất cả vẫn chưa xảy ra...

Bất quá, mặc dù đã trở thành Hùng Phách đệ tử nhập thất, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn chưa thụ bài văn chương, đều bởi vì đêm qua có tám tên thích khách che mặt hành thích bang chủ, mặc dù thiên hạ trong nháy mắt ổn định đại cục, năm tên thích khách bị giết tại chỗ, còn lại ba tên bị bắt, càng bị giam ở trong thiên lao không thấy ánh mặt trời này...

Việc này lại làm cho Hùng bá thêm nhiều việc, rất là phiền phức để điều chế thủ vệ thiên hạ. Để phòng vệ tốt hơn cho nên trong lúc nhất thời cũng không rảnh để ý bước lượng kinh vân.

Hơn nữa ở đây, Hùng Phách càng dạy bằng lệnh bài, dẫn dò tên đồ nhi mới thu này đến đây tra hỏi ba tên thích khách còn lại, nhìn bọn họ có cánh tay còn lại hay không.

Đúng như bộ kinh vân mong muốn, trong ba tên thích khách, có một tên chính là hán tử bộ dạng giống với Hoắc Bộ Thiên lúc trước như đúc.

Hắn cũng rất muốn biết tên thích khách kia rốt cuộc là ai?

“Oành” một tiếng, cánh cửa sắt dày mở ra, bộ dạng kinh vân chậm rãi tiến lên, con mắt lạnh lùng trong âm u tỏa ra ánh sáng, chỉ thấy một góc gian phòng phủ phục ba bóng đen.

Gã nghiêng mắt nhìn thủ vệ trưởng lão phía sau, nghiêm nhiên như tử thần hạ lệnh, tên thủ vệ lập tức hiểu ý, cười nói: “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Dứt lời khom người lui ra, thuận tay khép cửa sắt lại.

Trong phòng thực sự quá mức lờ mờ, bộ kinh vân lấy ra hỏa chiết bốc cháy trên tường một chén đèn dầu, trong phòng nhất thời sáng lên.

Vừa nhìn xuống, chỉ thấy tay chân ba người cùng bị xích sắt trói chặt. Trong đó một nam ước mười bảy, một nam niên thịnh vượng, người cuối cùng, dĩ nhiên chính là hán tử Bộ Kinh Vân gặp phải.

Vết thương khắp người ba người, hiển nhiên đã sớm bị nghiêm hình tra hỏi không biết bao nhiêu lần, lúc này thấy đèn đuốc sáng ngời, tinh thần vốn là hơi chấn động, nào ngờ trước mắt lại đột ngột tối đen.

Thì ra cũng không phải ánh đèn đã tắt, chỉ là bọn họ nhìn thấy, lần này tiến vào cũng không phải là môn hạ bình thường, mà là một thiếu niên áo đen bề ngoài lạnh như băng.

Toàn thân đen kịt, đen như vực sâu tịch mịch trong lòng hắn.

Một vực sâu tịch mịch vĩnh viễn không cách nào lấp đầy, vĩnh viễn cũng không cách nào có được sự thông cảm.

Tên thích khách trẻ tuổi nhất kia vẻ mặt hung hãn, đột nhiên mắng: “Phì! Chó săn! Không cần phải ép hỏi chúng ta nữa, chúng ta căn bản không có đồng đảng gì hết!”

Hán tử kia giống với Hoắc Bộ Thiên như đúc thấy Bộ Kinh Vân, lại nói ra một câu mà gã nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Chỉ nghe hán bình tĩnh nói: “Kinh Giác, là ngươi?”

Kinh giác?

Kinh giác?

Kinh giác?

Hai chữ này quả thực thể như trọng chùy, từng chữ từng chữ hung hăng đánh vào trong tai Kinh Vân, khiến cho thân thể hán tử trước đến nay vốn tỉnh táo không khỏi đột nhiên chấn động.

Kinh giác...

Đã bao lâu rồi không có ai gọi hán như vậy? Cái tên do Hoắc Bộ Thiên tự đặt cho hán đã biến mất ba năm, Hoắc Kinh Giác cũng đã biến mất ba năm, ai ngờ hôm nay lại có thể “thấy lại ánh mặt trời”!

Hán tử này không chỉ có bề ngoài tương tự Hoắc Bộ Thiên, mà ngay cả thanh âm cũng như xuất nhất mạch. “Kinh Giác” hai chữ, phảng phất ẩn chứa vô hạn thâm thiết, không ngừng phiêu đảng bên tai Bộ Kinh Vân, quần quanh không đi được.

Nhưng mà, Hoắc gia sớm đã bị diệt môn, trên đời này làm sao có người biết được hán gọi là “Kinh giác” chứ?

Hán tử kia vẫn vững vàng nhìn Bộ Kinh Vân, xem ra cũng nhận thấy được phản ứng khác thường của đứa nhỏ này, hai mắt hán tử lại dần dần mưa dầm, nói: “Ta quả nhiên không đoán sai, ngươi thật sự là... giết mình!”

Bộ Kinh Vân nhất định đứng yên, thật lâu bất động, bởi vì chuyện phát sinh trước mắt quá không có khả năng, trước khi biết rõ phải ứng phó như thế nào, hán chỉ có bình tĩnh đứng đó.

Nhưng gã cao to đã không thể chờ được nữa, giờ tay đang thắt chặt sợi xích sắt, mở cái mào trên đầu ra, lấy từ trong cái quan

kia ra một vật.

Một thư tàn cũ không chịu nổi, người thu thư viết trên thư rõ ràng là —— ” Hoắc Liệt Ngô đệ”!

“Liệt đệ: Thống lĩnh cấm cung sinh hoạt như thế nào? Vì huynh rất nhớ. Tám tháng chính là kỳ hạn đại thọ của huynh, ta và người tay chân không thấy sáu năm, sao không nhân cơ hội này khai luân tương tự? Còn nhớ vì huynh vẫn luôn nhắc đến tam tử giết mình? Người này tuy tính tình ít ỏi, nhưng bản chất không xấu, mà ta trưởng lão, nhị tử ngộ giác cùng Đồng Giác đều bất tài., Người này thiên phú xuất chúng, đã có chân truyền kiếm pháp của Hoắc gia, ngày khác nhất định có thể phát dương quang đại kiếm pháp của Hoắc gia. Cho nên vì huynh đã sớm dự tiệc mừng thọ, tuyên bố với tất cả thân bằng, kinh giác, sẽ là người thừa kế tương lai của Hoắc gia trang. Nguyên Liệt đệ là đêm có thể tham dự cộng chứng. Huynh Bộ Thiên Thảo...”

Liệt đệ?

Bộ Kinh Vân cẩn thận từng li từng tí xem lá thư của hán tử kia, trên lá thư đích thật là bút tích của Hoắc Bộ Thiên, đôi tay hần vốn ổn định phi thường cũng khó mà run lên.

Thì ra người này là em trai ruột của Hoắc Bộ Thiên, Hoắc Liệt, sao lại chưa từng nghe gã đề cập đến vài câu?

Hoắc Liệt nói: “Bản thân kiếm nghệ có thành tựu đến nay, lại đảm đương chức thống lĩnh ở cấm cung, bởi vì chuyện cơ mật, nên mới cùng thân hữu lui tới, đại ca cũng không tiện phô trương chuyện của mình. Nhưng hai huynh đệ chúng ta lúc nào cũng có đưa thư, đại ca vẫn luôn không ngừng đề cập tới người trong thư. Hần nói, kinh giác mặc dù bề ngoài lạnh như băng một điểm, nhưng thật ra bên trong lại không phải như thế. Hần nói người là một hài tử rất hiểu chuyện...”

Hần nói, hần nói...

Nghĩ tới một câu của Hoắc Bộ Thiên Sinh trước đó, Hoắc Liệt thoáng có chút ghen ngạo, khó có thể nói tiếp.

Trong lòng bực mảy lại trầm xuống phía dưới một tắc.

Trời! Hoắc Bộ Thiên lại dự bị truyền thừa quyền kế thừa cho hần!

Khó trách hần định cưới Vân Hân trong dạ tiệc mừng thọ mà ăn như vậy.

Đây không phải phụ thân, bộ dáng thông minh, sớm đã vì tiền đồ “tẩu gia tử” này của hần mà trải đường cho tốt!

Đáng tiếc, cho dù Hoắc Bộ Thiên hao hết tâm huyết như thế nào, cố gắng như thế nào lót đường cho Bộ Kinh Vân...

Trong vòng một đêm, một trận diệt môn đại hỏa đem tất cả tâm huyết cùng đường xá thiêu đốt hần làm một thể, hóa thành bộ kinh vân cả đời cũng đi không hết Huyết Lộ!

Đường máu mệnh mỏng, không có điểm cuối.

Được cưới cưới mây, cô độc một mình bước lên con đường.

Nhưng hần vẫn cảm thấy, bản thân mình chịu nhọc nặng bao năm qua hoàn toàn có giá trị.

Hết thấy tất cả, đều là vì báo đáp ơn tri ngộ duy nhất của Bộ Thiên.

Hoắc Liệt vốn tưởng Bộ Kinh Vân sẽ ở Bộ Bộ Thiên khóc không ra nước mắt, ai ngờ người này ngoại trừ vừa rồi đọc kỹ thủ bút của huynh đệ mình, hai tay khẽ run lên, đi theo đường như thờ ơ với tất cả mọi thứ, thậm nghĩ lời huynh ấy nói quả nhiên không ngoa, người này đúng là lạnh đến kỳ lạ, vì để phá vỡ bầu không khí trầm mặc này nên liền chỉ hai gã nam nhi bên cạnh, nói: “Hai người bọn họ là con trai ta kế thừa cùng ấu tử kế niệm.”

Hoắc Liệt nói: “Đêm hôm đại thọ, ta mang theo hai con trai tới đây, thật tình không biết đã quá muộn, Hoắc gia trang sớm biến thành một biển lửa...” Đúng vậy, tất cả đều đã muộn.

Bộ Kinh Vân biết, bởi vì khi đó hần đã được hắc y thúc thúc cứu.

Thời gian vĩnh viễn là trôi đi như vậy, nếu Hoắc Liệt tới kịp, chỉ sợ gã đã trở thành một trong những thích khách hành thích hùng phách lần này, mà không trở thành đệ tử hùng bá.

Thích khách và đệ tử, hai loại thân phận khác nhau quả thực chính là sự chênh lệch lớn nhất của thời gian.

Có lúc chỉ chênh lệch có ba khắc, liền có thể chế tạo tiếc nuôi cả đời, bộ kinh vân là rõ ràng nhất.

Hắn cả đời cũng không quên, ngay lúc hắn quyết định gọi Phi Thiên Bộ Thiên một tiếng, chỉ thiếu một chút thời gian, Hoắc Bộ Thiên đã không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì.

Mà chuyện đáng tiếc này vĩnh viễn không thể được bồi thường.

Tất cả đều chỉ vì thời gian.

Hoắc Liệt tiếp tục nói: “Sau này nhiều lần gian khổ nên mới biết được chuyện tốt như hùng bá, tất nhiên ngại việc mình cô lực yếu ớt, không báo thù được. Cho đến năm nay, ta có duyên gặp vài tên đã từng bị thiên hạ ép sát phạm sĩ hùng bá, cuối cùng đêm qua tính cả hai con trai ta., Một nhóm tám người đến ám sát hùng phách, ai ngờ... Ai...” Nói tới đây, Hoắc Liệt không khỏi thở dài một tiếng, liếc Bộ Kinh Vân một cái, phát hiện kẻ này chết lặng như cũ, liền hỏi: “Cháu à, ta thật không ngờ cháu vẫn có thể may mắn thoát khỏi, sao cháu lại có thể lên làm kẻ hùng bá?”

Bộ Kinh Vân hai mắt mờ mịt, hắn xưa nay không thích ngữ khí, lần này khúc chiết nên nói từ đâu đây?

Nhưng lúc này đứa nhỏ Hoắc Liệt lại tiếp tục nói: “Hắc, theo ta thấy dĩ nhiên là có nguyên nhân, có lẽ chỉ vì gã tham luyện hư danh.” Dứt lời lộ vẻ tự cho là đúng.

Bộ Kinh Vân nghe xong lại không có chút phản ứng nào.

Con trai trưởng luôn im lặng ở bên cạnh tiếp tục len lén khuyên can: “Nhị đệ, không nên hạ quyết tâm, ta thấy Kinh Giác không phải là người như vậy.”

Tiếp theo khinh bỉ nói: “Hắc, nói cho cùng, hắn cũng không phải họ Hoắc, cái chết của bá phụ với hắn có quan hệ gì? Thử hỏi có ai muốn trở thành kẻ kiêu hùng đương thời? Nếu không hắn cũng sẽ không gọi về Bộ Kinh Vân nữa, điều này đủ chứng minh hắn đã sớm quên sạch ân dưỡng dục của bá phụ.”

Hoắc Liệt đau lòng vì con trai mình ra miệng đả thương người, quát khê: “Niệm nhi, đừng quá khắc bạc, ánh mắt bá phụ người tuyệt đối sẽ không sai.” Lần lượt nhớ tới trách cứ của cha gã, lập tức câm miệng.

Hoắc Niệm Chính ngưng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, hỏi từng chữ từng chữ: “Hải tử, ngươi gia nhập thiên hạ hội, là báo thù cho đại ca?”

Hai chữ “Báo thù”, Bộ Kinh Vân mới chính thức phản ứng, từ từ nhìn lại Hoắc Liệt, con mắt đen nhánh hiện lên một tia cảm kích.

Hoắc Liệt sao lại không hiểu được ý cảm kích của hắn, trong lòng co giật một hồi, nói: “Rất tốt, đại ca của ta quả nhiên không nhìn lầm người.” Đúng lúc này, bỗng dưng vang lên một hồi thanh âm vỗ cửa, nhưng nghe thủ vệ bên ngoài nói: “Vân thiếu gia, cho mời bang chủ.”

Bộ Kinh Vân liếc ba người một cái, trong lòng biết không thể ở lâu, lạnh lùng xoay người, chậm rãi đi đi.

Tích tắc nhìn theo bóng lưng hắn, thủy chung vẫn không vừa mắt, nói thầm: “Mù! Đi chậm quá!” Hoắc Liệt bùi ngùi thở dài: “Khi một người một đời cả đời cũng phải gánh vác chính hắn gánh vác trách nhiệm nặng nề vốn không dậy nổi, sao có thể không đi chậm? Ai...”

Bộ Kinh Vân lần thứ hai đi thăm cha con Hoắc Liệt là giữa trưa hôm sau.

Tuy Liệt Dương treo cao bên ngoài, nhưng phòng đấu đá lò mờ như trước, sau khi bước vào vẫn như khúc gỗ, không nói một lời, rất là quái lạ!

Hoắc Liệt đứng đối diện với hắn một hồi, chợt hiểu ra, hỏi: “Thiếp Sơn, xem ra hôm qua Hùng Phách phái người đến đây, thật ra là muốn tra hỏi chúng ta có đồng đảng không, đúng không?”

Bộ Kinh Vân không lên tiếng.

“Nhưng ngươi lại không công mà về, cho nên hôm nay hắn lại phái người đến?”

Vẫn không hề lên tiếng.

Hoắc Liệt nói: “Tình huống có lẽ đã rõ, nếu chúng ta không dâng nạp đồng đảng, có lẽ sẽ chết.”

Đã đoán đúng! Nhưng Bộ Kinh Vân cũng không trả lời.

“Hài tử, vậy thì... thật là làm khó người.” Hoắc Liệt bất đắc dĩ nói: “Lão phu đã một tuổi, một chết thì có sợ cái gì? Chỉ là... nhi tử của ta nếu như... Vậy... Vậy thì Hoắc gia thật sự không có người nối nghiệp rồi...”

“Vì vậy cháu có một yêu cầu quá đáng. Hài tử, cháu... có cách giúp hai người bọn họ trốn thoát không?”

Trốn thoát được trời?

Bộ Kinh Vân thầm cười khô, chính hắn sao lại không muốn chạy thoát?

Ác chương báo thù đã chính thức triển khai, nhưng đây sẽ là ác mộng của ai?

Bộ Kinh Vân?

Hay là hùng bá?

Hùng Phách thân cao như ngọc, bộ kinh vân lại cứng như ngoan thạch, có lẽ đại kết cục này chỉ có một, chính là ngọc thạch câu phân!

Bộ Kinh Vân trong lòng tự biết, hắn kiếp này kiếp này, vĩnh viễn không thể trốn tránh ác mộng này.

Kế tiếp tiềm ẩn nghe cha hắn nói như thế, vội vàng nói: “Cha, cho dù phải chết, hài nhi cũng phải cùng cha.”

Suy nghĩ đồ thêm dầu vào lửa: “Đúng rồi! Sống hay chết, cũng đừng cầu tình với người ngoài.”

“Người ngoài” một lời dị thường chói tai, Hoắc Liệt không khỏi giương mắt nhìn về phía kế niệm, tiếp theo xoay mặt đối diện với Bộ Kinh Vân nói: “Hài tử...”

Đôi mắt già nua ẩn chứa vẻ cầu khẩn.

Cha mẹ ái tử trong thiên hạ đều như vậy, thế nhưng các con cái đều không hiểu nổi quan tâm của cha mẹ, hơi một tí liền nói xấu đối với bọn họ.

***

Ai thương tâm cha mẹ thiên hạ?

Một bộ kinh vân lạnh như băng cũng biết?

Hắn ta chỉ im lặng.

Ngày hôm sau, bộ Kinh Vân cũng không đến thêm lần nữa.

Hoắc Liệt vẫn luôn lẳng lặng chờ đợi, miệng trầm ngâm: “Đã là hoàng hôn, sao hắc tử vẫn không đến?”

Suy nghĩ kế thừa vui sướng khi người gặp họa, nói: “Cha, đừng hồ đồ! Sao hắc tử bỏ vinh hoa phú quý, phản bội hùng bá tới cứu chúng con?”

Kế tiếp khuyên nhủ: “Nhị đệ, vì sao ngươi luôn nhằm vào giết mình như vậy? Hắc tử cũng là người của Hoắc gia chúng ta!”

Hoắc Liệt nghe nói trưởng tử bán bộ kinh vân là một thành viên Hoắc gia, không khỏi an ủi.

Lại nói tiếp: “Đại ca, huynh cũng bị hắc tử mê hoặc rồi, tuy hắc tử làm bộ làm tịch ra vẻ đặc biệt, nhưng tuyệt đối không gạt được con mắt của ta.”

“Câm miệng!” Hoắc Liệt rút cuộc cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng quát bảo ngưng lại.

Nhưng vào lúc này, cửa sắt đột nhiên đẩy ra.

Nơi cánh cửa mở ra, từng đám mây chậm rãi đi vào.

Thấy sắc mặt hắc tử ngày hôm nay tái nhợt dị thường, Thiết Môn Phủ vừa đóng lại, Hoắc Liệt vội vàng tiến lên, vỗ vai hắc tử hỏi: “Hài tử, thế nào? Sắc mặt ngươi xem ra rất kém cỏi, không có gì chứ?”

Nổi niệm vẫn không phục, thấp giọng mắng: “Xì! Tham phú quý, làm bộ làm tịch, hắc tử căn bản không có tư cách họ Hoắc!”

Lời còn chưa dứt, bộ kinh vân bỗng dựng một tay nắm lấy khóa sắt hai bên, tia chớp hướng cô mình xoắn một cái, tiếp theo chân ngang bay ra, một cước liền đá văng cửa sắt kia.

Thiên hạ lớn như vậy, chợt báo hiệu mãnh liệt.

Đa số môn hạ không biết chuyện gì xảy ra, chỉ biết đầu tiên báo động chính là Thiên Lao tỉnh mạch từ trước đến nay, sau đó nhanh chóng lan tràn, cho đến khi mỗi góc ngách trong thiên hạ đều vang lên tiếng cảnh báo.

Lỗi ra càng ngày càng tụ tập nhiều môn hạ tới mặt đất Thiên lao, thế nhưng chưa bao giờ nhìn thấy tù phạm nào có thể chạy

trốn khỏi Thiên lao. Hôm nay rõ ràng còn có người còn sống chạy ra được, mà còn là ba người.

Ba cha con Hoắc Liệt!

Cửa lớn Thiên Lao vừa mở ra, Hoắc Liệt đã dùng khóa sắt trên tay cầm Bộ Kinh Vân bay ra, hai đứa con trai theo sát phía sau.

Xưa nay thủ vệ trong thiên hạ sâm nghiêm, muốn chạy thoát khỏi Thiên lao quả thực khó như lên trời, nhưng nếu Bộ Kinh Vân ở trên tay Hoắc Liệt, chỉ cần khóa chặt xích sắt, hẳn liền lập tức chết ngay tại chỗ.

Bộ Kinh Vân tuy mới thu đệ tử của bang chủ, nhưng bởi vì địa vị đặc thù, chúng môn hạ không rõ người này trong lòng bang chủ như thế nào, vẫn là không nên động thủ mới tốt, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ mọi người không biết như thế nào cho phải.

Ba người Hoắc Liệt mang theo kinh vân xông thẳng về phía cửa thứ nhất thiên hạ, môn hạ nhắm mắt theo đuôi tuyệt không bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Chỉ là Hoắc Liệt hơi buông lỏng, lập tức đồng loạt xông lên.

Hoắc Liệt vừa đi, vừa ngồi bên tai Bộ Kinh Vân nhỏ giọng nói: “Đứa nhỏ, cảm ơn ngươi! Nhưng lần này ngươi để chúng ta rời đi, chỉ sợ Hùng Phách sẽ trách cứ ngươi một phen.”

Bộ Kinh Vân cũng không quay đầu nhìn hắn, tựa như không nghe thấy gì, nhưng lời nói này lọt vào tai hắn, hắn đột nhiên nói: “Cha, đừng nói lời cảm tạ sớm, chờ chúng con an toàn chạy ra khỏi thiên hạ rồi hãy nói!”

Sự tình đến đây đã vô cùng rõ ràng minh bạch, Bộ Kinh Vân cũng không phải là như hắn nghĩ, nhưng tiếp theo lời nói thủy chung làm khó dễ hắn, tiếp theo tiếp tục im lặng nghe cũng thay hắn không cam lòng, nói: “Nhị đệ, ngươi quá phận rồi!”

Y vốn định quở trách vài câu, nhưng các hội chúng thiên hạ ở bốn phía, nói tiếp sợ sẽ làm bộ bộ kinh vân thân phận bại lộ, cho nên cũng không nhiều lời, chỉ liếc thấy lão phụ bên cạnh, lại thấy ánh mắt lão phụ đang biểu lộ một cổ tín nhiệm bộ kinh vân dị thường.

Thiên hạ hội chiếm diện tích rất rộng, muốn rời khỏi cũng không phải chuyện nhất thời ba khắc. Phụ tử Hoắc Liệt một mặt đi thẳng về phía trước, một mặt lại muốn cố kỵ các hội chúng thiên hạ tùy thời xuất kích, bởi vậy tốc độ cực chậm, thật vất vả mới đến cửa thứ nhất thiên hạ, đang muốn đi qua quan ải, bỗng dưng, một tiếng rít vang lên từ đất bằng vang lên.

Tiếng thét như rồng gầm, rồng gầm trên chín tầng trời!

Cha con Hoắc Liệt không khỏi ngẩn ngơ, bộ kinh văn lại biết không ổn.

Cho dù là thiên quân vạn mã, đôi mắt với cảnh bắt người giằng co như vậy, tất cả đều vô kế khả thi.

Nhưng mà, thiên hạ sẽ có một người, cuộc đại cục hãn đời này trải qua nhiều không đếm xuể, tất cả trong mắt hãn, căn bản không đủ sự chân thành, bất cứ chuyện gì hãn có thể giải quyết dễ dàng!

Ngay khi tiếng thét vang lên, phụ tử Hoắc Liệt đột nhiên cảm thấy bóng tím trước mắt nhoáng lên một cái, tiếp theo ba đạo kinh phong nhanh chóng đánh tới, rõ ràng là —— một quyền, một chưởng, một cước!

Quyền là “Thiên Sương”!

Chưởng là “Xếp vân”!

Chân là “Phong Thần”!

Cha con Hoắc Liệt còn chưa điều tra rõ thế tới, yếu huyết trên người đã bị quyền đánh, chưởng, ba chiêu chân bị chế thành tê rần cả người, ngay lúc này một mối quỳ trên mặt đất!

Ba chiêu đồng thời phát ra, người đến thân thủ cực nhanh, nhìn quanh chưởng môn các phái hiện tại, không có tới năm người.

Người này tuy nằm trong nhóm năm người, nhưng lại đứng đầu năm người.

Bóng tím đứng yên, người ra tay chính là Hùng Phách!

Đi theo một bóng vàng cũng tới, đứng bên cạnh Hùng Phách, đương nhiên là người hầu của hãn - Văn Sửu.

Hùng Phách chấp hai tay đứng sừng sững, uy thế vô song, Văn xấu thấy bang chủ không nói một lời, lập tức hiểu ý, quay mặt lại mắng với một đám môn hạ: “Phi! Việc nhỏ như vậy cũng cần bang chủ ra tay, toàn bộ đều là thùng cơm! Còn không mau trói gô Văn thiếu gia?”

Hoắc Liệt toàn thân tê dại, bởi vậy môn hạ dễ dàng đem xích sắt lỏng ra, bộ kinh vân vẫn đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn Hoắc Liệt.

Hùng Phách thấy mới vừa rồi gã bị áp bức mà thủy chung không lộ vẻ sợ hãi, nói: “Tốt! Quả nhiên Thái Sơn áp đỉnh cũng không đổi sắc, xem ra lão phu cũng không có nhận sai đồ nhi!”

Dứt lời hướng về Văn xấu nháy mắt ra hiệu, lại liếc mắt nhìn ba người Hoắc Liệt, Văn xấu nhanh chóng hiểu ý, nói với ba người: “Thật to gan! Ba người các ngươi liền có gan hành thích bang chủ, sẽ không còn mệnh ra ngoài!”

Nói xong y nhắc lấy con trai trưởng của Hoắc Liệt, một trảo bóp chặt cổ họng của y, quát lên: “Ta hỏi ngươi, các ngươi rốt cuộc còn có đồng đảng hay không?”

Yết hầu tiếp theo bị bóp chặt, phi thường thống khổ, còn chưa mở miệng trả lời, Hoắc Liệt một bên nói trước: “Tiềm nhi, ngươi nhớ kỹ, Hoắc gia nam nhi tuyệt đối không thể tham sống sợ chết!”

Từ huyết đạo sau khi bị điểm, Hoắc Liệt không nhìn Bộ Kinh Vân lần nào nữa, đương nhiên là sợ lộ ra sơ hở trước mặt Hùng Phách. Giờ phút này hắn dần dò nhi tử như thế, kỳ thật là gọi nhi tử Ninh Tử cũng không nên tiết lộ Kinh Vân chính là ấu tử Hoắc gia, kế tiếp sao lại không rõ tâm ý lão phu, cười khổ một cái, nói: “Cha! Cha yên tâm, hài nhi... Không sợ... Chết...”

Hơi thở của hắn đã dần dần lớn, hô hấp cũng cảm thấy khó khăn. Bởi vì bàn tay của Văn xấu đã dần dần co lại, nhưng gã vẫn cố gắng nói: “Chết... Không đáng sợ, không đáng sợ, sinh không... Như chết tài nhất... Đáng sợ nhất, gã có thể... Sống không bằng chết... Nhiều năm, ta bội phục nhất... Gã, thật ra... Gã... so với chúng ta càng xứng đôi hơn... Họ Hoắc...”

Tiếp theo, khi nói ra những lời này, không phải là không thành tâm, ánh mắt cũng lộ ra vẻ kính nể, chỉ là hắn cũng không có nhìn thẳng Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân về mặt dờ dẫm, không biết là đang cảm kích không biết là đang suy nghĩ một câu nói nhẹ nhàng xúc động lòng hắn?

Không tệ.

Sống không bằng chết...

“Hắn” kể tiếp trong miệng, đương nhiên thiên hạ hội chúng không biết là ai, nhưng Hoắc Liệt vừa nghe lập tức ngẫm hiểu, trong lòng không khỏi quặn đau một hồi, ảm đạm nói: “Hai tử, sĩ có thể giết không thể nhục, ngươi... Vậy đi đi!”

Kể tiếp nghe vậy cười nhạt, Văn Sửu càng không kiên nhẫn, quát: “Hai cha con ngươi không nên nói bậy! Tiểu tử, ngươi thật sự không sợ chết?”

Nói xong móng vuốt lại khép chặt lại, há ngay lúc này, tiếp theo khóe miệng chảy ra một đạo tơ máu.

Văn xấu kinh ngạc, vội vận kinh chân khai miệng gã. Nhìn qua, phát hiện gã đã sớm cắn lưỡi tự sát.

Chỉ vì che giấu thân phận của một người mà không tiếc tính mạng, kể tiếp hành động lần này không chỉ khiến tất cả mọi người trong thiên hạ khiếp sợ, ngay cả hùng bá uy trấn thiên hạ cũng có không ít biến sắc.

Chỉ có bộ kinh vân vẫn đứng yên tại chỗ, trong cả sự kiện này, hắn lạnh nhất, hắn là người yên tĩnh nhất!

Văn xấu xí thấy mình đụng đỉnh, quá xấu hổ thành giận, lập tức nhắc kế niệm bên cạnh lên, lại một trảo siết chặt cổ họng của hắn, nói: “Hắc! Tiểu tử anh liệt! Nhưng nhân sinh cửu phẩm, ta không tin ai cũng không sợ chết, người thiếu niên, ngươi có biết không?”

Kế niệm vẫn luôn nói Bộ Kinh Vân không xứng mang họ Hoắc, nhưng huynh trưởng đã chết, xe trước có thể kiểm chứng, chẳng lẽ hắn không sợ chết?

Không! Toàn thân hắn đều đang run rẩy.

Hoắc Liệt thấy tình thế có vẻ không ổn, bèn nói: “Niệm nhi, người đừng quên hô hào Hoắc gia trưởng, nam nhi hán ngàn vạn lần đừng tự sát miệng!”

Nhưng mà ý niệm kế tiếp bị nắm đến thở gấp như trâu, hấn sợ hãi nhìn lại lão phụ, chép miệng nói: “Cha... Chúng ta không đáng làm... Hấn mà... Chết, ta... Ta không... Muốn... Chết...”

Văn Sửu biết rõ lần này mình mưu kế nhất định thành công, sức vượt nặng gấp bội, còn giật dây nói: “Đúng rồi! Người trẻ tuổi không cần phải chết như vậy chứ! Có thể sống thật tốt, ta thay bang chủ nhận lời người, nếu người cung cấp cho ai là đồng đảng, chúng ta ban cho người một con đường sống thì như thế nào?”

Nói xong nhìn Hùng Phách, Hùng Phách chậm rãi gật đầu.

“Thật...?” Tiếp theo mừng rỡ nhìn ra bên ngoài, hưng phấn không thôi, ánh mắt lập tức lưu chuyển, hai mắt tìm kiếm từng bước.

Rất nhiều lúc, không cần ra khỏi miệng, ánh mắt đã là một đáp án.

Bộ Kinh Vân trong lòng rét run, hấn biết rõ tiếp theo niệm là cầu sinh tồn, tuyệt đối sẽ không lưu tình. Thế nhưng thân phận mình một khi bị vạch trần, thù hận của Hoắc Bộ Thiên vĩnh viễn sẽ chìm trong đại hỏa diệt môn của Hoắc gia...

Ngay lúc ánh mắt còn cách Bộ Kinh Vân vài thước tiếp tục nhìn, đột nhiên truyền đến một tiếng hét to, một bóng người thiểm điện lướt qua trước, một chương đánh xuống trên Niệm Thiên Linh!

“Phụ thân...” Kế niệm chỉ quát lên một tiếng đã mất mạng ngay tại chỗ, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, xuất chương nhân chính là Hoắc Liệt!

Thì ra lúc này ở giữa lông tóc, Hoắc Liệt dưới tình thế cấp bách điên cuồng thúc giục chân khí giải khai huyết đạo, gã tuyệt đối không thể để nhi tử làm cho kế hoạch bộ kinh vân như vậy, gã cũng tuyệt đối không muốn nhi tử làm ra chuyện bất trung bất nghĩa.

Hấn tình nguyện bị giết!

Một chương qua đi, không biết vì đau lòng hay là sức cùng lực kiệt mà chân nản ngồi xuống.

Bộ Kinh Vân vẫn bất động, không nói, không nói, nhưng mà hân có thể không nhìn, không đau, không có cảm tình không?

Văn Sửu tức giận phá hỏng chuyện tốt của mình, trong lòng biết hôm nay lập công vô vọng, trong cơn tức giận giờ chường chém thẳng vào óc của gã!

Nhưng vào lúc này, Hùng Phách đột nhiên ra tay giải khai Văn xấu xí, Văn xấu ngẩn ngơ, ngơ ngác hỏi: ” bang chủ, vì sao không cho phép... tiểu nhân giết...”

Hùng Phách không để cho hân nói hết lời, vẫn cười lạnh: “Dựa vào người mà người cũng xứng?”

Lời này vừa nói ra, Hoắc Liệt không khỏi hồi tưởng lại Hùng Phách, chỉ thấy vẻ mặt Hùng Phách thương thức, nói: “Sát tử tồn nghĩa, không hổ là hảo hán tử đỉnh thiên lập địa! Ta hùng bá kính trọng người! Đáng tiếc, phạm là những người đối nghịch lão phu đều phải chết, bất quá lấy nhân vật như ngươi, sao lại chết trong tay tiểu thương?”

Vẻ mặt bê bối của Văn xấu đỏ bừng, lúc này ánh mắt của Hùng Phách đột nhiên rơi vào Bộ Kinh Vân, nói: “Chỉ có chết trên tay đệ tử tầng thứ hai như Bộ Kinh Vân mà thôi, đó mới là phúc khí của ngươi!”

Thật sự là ngũ lôi oanh đỉnh, sấm sét giữa trời quang, kinh tâm động phách!

Bộ Kinh Vân tuy vẫn không chút biểu tình, nhưng trong lòng đột nhiên chấn động.

Hoắc Liệt cũng chấn động, ngây ngốc nhìn bộ kinh vân, chỉ thấy người này mặt không đổi sắc, không đổi sắc.

Hùng Phách không quên dặn dò: “Kinh Vân, ngày mai phá Hiểu, ngươi thay ta lấy đầu, để hân chết thống khoái khoái!”

Dứt lời thì xoay người ngênh ngang rời đi, còn Văn xấu thì như chó theo sát phía sau.

Chỉ còn sót lại một bộ Kinh Vân lẳng lẳng, lẳng lẳng nhìn Hoắc gia nam thi, nhìn tàn cục chưa hoàn toàn xong này.

Một cái tàn cục đáng sợ sắp sửa do chính tay hắn chấm dứt.

Chương thứ tám khiến ta khóc.

Ban đêm chia năm.

Con người khác nhau, mỗi người có một đêm khác nhau, một giấc mộng khác nhau.

Vì vậy canh năm ngán ngủ, thế nhân đã mơ thấy toàn bộ tang thương của nhân gian đều tụ tập, bi hoan ly hợp, sinh ly tử biệt.

Nhưng đối với một người không có mộng tưởng, không có nước mắt, không có cười, không có thân bằng, chỉ có thiếu niên cô đơn...

Mỗi một đêm, hắn lại vượt qua như thế nào?

Đặc biệt là đêm qua.

Đêm qua lặng lẽ chuồn đi, ngẩng đầu đã là nắng sớm.

Thu phong âm lãnh, Phong Hồng thổi ra một cây cây, Phong Hồng như sóng máu dần dần tản ra.

Mỗi khối lá phong đều đỏ tươi ướt át, đỏ như một giọt huyết lệ.

Đã là cuối thu.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng cầm đao, xuyên qua rừng phong đỏ máu, bước lên một con đường mòn khúc chiết dẫn tới Thiên Lao.

Hắn đi càng chậm hơn so với trước kia, mỗi một bước đều nặng trĩu thường, giống như không muốn tiến lên.

Chỉ vì hắn muốn làm một chuyện mà thế gian không thể tha.

Hoắc Bộ Thiên đã chết, Ngô Giác, Đồng Giác đã chết, tiếp tục tiềm phục, kế niệm đã chết. Hôm nay, ngay cả Hoắc Liệt cũng phải chết. Từ nay về sau, Hoắc gia sắp sửa tuyệt tử tuyệt tôn!

Hắn gia nhập thiên hạ vốn muốn báo thù cho Hoắc gia, nào ngờ ngược lại, thế mạch Hoắc gia hoàn toàn cắt ngang tay hắn.

Hồi tưởng lại, cũng không biết là Hoắc gia thiếu nợ hắn, hay là hắn nợ Hoắc gia?

Cửa mở ra, Hoắc Liệt quay đầu lại nhìn, hắn biết cái chết sắp giáng lâm.

Bởi vì danh xứng với tử thần đã đứng ngay trước mắt hắn.

Tử thần chân chính chỉ mang đến bi ai và tử vong cho thế giới, nhưng bản thân tử vong không hề khóc.

Tử thần trước mắt, mặc dù hắn không khóc, nhưng hắn vì nhiều người như vậy mà trong lòng có chút bi ai?

Hoắc Liệt giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cười nhạt một tiếng rồi nói: “Người đã đến?”

Bộ Kinh Vân chậm rãi đóng cửa sắt lại, đôi mắt chuyên chú nhìn đao trong tay. Thanh đao này tuy cực kỳ bình thường, nhưng giờ phút này lại phát ra ánh sáng lạnh lẽo trong bóng tối, như đang cười nhạo người cầm đao ngày hôm nay, cho dù lạnh lùng mặt mày nhưng trong lòng lại lạnh lẽo hơn cả đao trong tay?

Hoắc Liệt nhìn bộ dạng hắn, ôn hòa nói: “Hài tử, đừng trách chính mình! Ta nằm ngang chết, chết trên tay ai có gì khác biệt? Hôm nay ngươi làm tất cả, nếu trời cao có mắt, chắc hẳn cũng sẽ... tha thứ cho ngươi...” Hắn nói xong, giọng nói cũng dần nghẹn ngào.

Vậy sao?

Bộ Kinh Vân nghe xong trầm nghĩ: Vậy vì sao ngẩng đầu nhìn trời, chưa bao giờ phát hiện nửa con mắt?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

Chỉ vì Hoàng Thiên căn bản không có mắt!

Tạo hóa dường như đặc biệt “thiếp cổ” Bộ Kinh Vân, luôn vì hắn chế tạo nhiều bi ai ngoài dự liệu như vậy, còn có hận!

Bao gồm cả hận Bộ Kinh Vân hôm qua, cùng thù hận hôm nay sắp tăng thêm.

Phàm nhân có hận, quá nhiều hận!

Tuy giọng nói của Hoắc Liệt nghẹn ngào, nhưng vẫn không có rơi lệ, gã nói tiếp: “Cháu à, chuyện cho tới bây giờ, ta chỉ cầu cháu một chuyện.”

Giọng điệu của y ngưng trọng như vậy, bộ kinh vân cũng không khỏi nhìn y.

“Ứng thừa ta, vô luận con đường phía trước gian khổ như thế nào, ngươi nhất định phải chống đỡ cho đến khi báo được đại thù cho đại ca mới thôi.”

Bộ Kinh Vân nhìn hần, thật lâu, rốt cục gật đầu, kiên định nói: “Ta vẫn là Hoắc Kinh Giác trong lòng cha. Hoắc gia vĩnh viễn sẽ không bao giờ tuyệt hậu, bởi vì Hùng Phách chắc chắn sẽ chết trên tay hậu nhân Hoắc gia.”

Trước đó, hần chưa từng mở miệng nói với Hoắc Liệt nửa câu, giờ phút này lại mở miệng, Hoắc Liệt nhất thời mừng rỡ không thôi.

Nó vui mừng, cũng không phải vì Bộ Kinh Vân mở miệng nói chuyện với nó mà là vì đã hứa hẹn với nó.

Một người miệng lưỡi lưu loát, dễ dàng đưa ra lời hứa hẹn, phần lớn bỏ dở giữa chừng, hoặc là kết cục qua loa.

Không dễ mở miệng nói ra, loại người này đáng sợ nhất, có ân tất báo, có hận tất có tuyết, một khi mở miệng đáp ứng, khẳng định làm được.

Hoắc Liệt nghe vậy hần một lần nữa hứa hẹn, rất yên tâm, thờ dài: “Rất tốt... Tiềm Nhi và Niệm Nhi cũng coi như chết không uổng...”

Những lời này của hần không phải là bi ai, cố nén nước mắt lại một lần nữa không nhìn được lẫn lộn trong hốc mắt, thế như muốn tranh đoạt mà ra. Nhưng đối với thằng nhỏ không khóc này, một nam nhân như hần sao có thể tỏ ra yếu đuối như vậy? Hần bỗng quay người, lưng mang theo bộ bộ kinh vân, làm bộ ngáp dài, thuận thế hướng hai mắt lau một cái, liền lén lút đem nước mắt sắp lẫn xuống lau đi, hết thấy như không có chuyện gì xảy ra.

Dù như thế, bộ kinh vân lúc này trong lúc vội vàng, liếc thấy hần lau nước mắt?

Bộ Kinh Vân đột nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi có tâm nguyện nào khác không?”

Miệng hần vụng về, nhưng tâm ý lần này, Hoắc Liệt sao lại không rõ?

Vào một khắc trước khi mệnh bài tuyệt, hần cảm động thật sâu, vì thế quay đầu lại, lấy tay vỗ nhẹ xuống bả vai kinh vân, khẽ cười khổ nói: “Không có, bất quá... Nếu có thể, hy vọng người có thể đem thi thủ ba phụ tử chúng ta đốt thành tro tàn, đem tro cốt mang cho Thiểm Tây Di ẩn tự không uổng đại sư... Bất Hư đại sư là bạn thân của ta, lần này chúng ta đến đây hành thích hùng bá hần cũng từng gây khó dễ, tin tưởng hần nhất định sẽ đem chúng ta an táng thật tốt, niệm kinh siêu độ...”

Không uổng công!

Hóa ra Hoắc Liệt cũng biết về Vô Hư đại sư?

Bộ Kinh Vân trong lòng bật cười.

Làm sao quanh quẩn, bên cạnh hần đều là người qua lại như nhau?

Hoắc Bộ Thiên, thúc thúc Hắc y, Hùng Phách, Bất Hư Đại Sư, Hoắc Liệt, bọn họ có chút quen biết lẫn nhau, có chút không quen biết nhau, nhưng tất cả mọi người đều liên lụy vào việc này.

Muốn thật hay không, chẳng lẽ tất cả đều đã được định trước, nửa điểm cũng không thể trách được?

Vận Mệnh dường như đã sớm bố trí từng bước kinh vân, mỗi một bước đều như thế.

Nó vốn đã an bài hần đi gặp đại sư bất hư, cho dù tránh một lần, cũng không tránh khỏi lần thứ hai.

Đây là trêu cợt.

Bộ Kinh Vân đang trầm tư, bỗng nghe thấy Hoắc Liệt nói: “Hài tử, con bây giờ liền động thủ đi!”

Bộ Kinh Vân ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hần, không nâng đao.

Hoắc Liệt buồn bã hỏi: “Ta quá giống đại ca ta, người giết không ra tay?”

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời.

“Hài tử, không nên mềm lòng, mềm lòng không thể báo thù, càng không xứng làm nam nhi hán!”

Nói xong y đột nhiên nắm lấy tay cầm đao của Bộ Kinh Vân, tay ra sức ói một cái, mạnh mẽ đâm đao vào tim mình một cái, máu tươi lập tức bắn tung tóe, bắn tới mức khắp mặt mũi khắp nơi đều là máu!

Huyết nóng mặt lạnh, mặt lạnh của hắn sẽ bị nhiệt huyết của Hoắc Liệt hòa tan sao?

Sự việc xảy ra đột ngột, bộ không hề rút đao, bởi vì đã quá muộn.

Đao của hắn đã xuyên qua tim Hoắc Liệt, từ sau lưng bị phá ra.

Máu, tim tim đang sôi sục ùn ùn chảy ra, dọc theo lưỡi đao chuôi đao, nhuộm đầy kinh vân tay cầm đao, nhưng tay của hắn cũng không có chút run rẩy nào. Mặt hắn cũng như vậy.

Không cần phải e ngại!

Không nên bị thương!

Đừng có mà khóc!

Chỉ cần báo thù!

Hoắc Liệt đang thoi thóp, gã suy yếu nhìn gương mặt không chút biểu cảm của đứa bé kia. Gã nhìn thấy cánh tay không chút run rẩy của mình, một mực cố nén nước mắt rồi cuộc không nghe lời, hung hăng trượt xuống khỏi mặt gã. Khóe miệng gã nhếch lên một tia cười chua xót, nói tiếp: “Đại ca... Trong thư... Nói... Gã có... Một người... khá... rất giỏi... đứa con... Hắn... Hắn nói... Đúng rồi! giết mình, người... thực sự... rất ghê gớm, bởi vì từ khi hắn bắt đầu... Không khóc, người... rất kiên cố...”

Đúng vậy, ngay chính bản thân hắn cũng muốn khóc. Đứa bé này vẫn không khóc, thật là nói dễ vậy sao? Nhưng mặc dù hắn xem Bộ Kinh Vân khi đối mặt với sinh ly tử biệt là kiên cường, người bình thường sẽ xem nó là máu lạnh.

Hoắc Liệt nói tới đây đã không chịu nổi nữa, miệng phun ra một chùm máu tươi, nhưng hắn vẫn kiên trì, từng chữ từng câu phun ra.

Cũng là câu hần muốn nói nhất: “Nhưng...ta... Biết, người... Người... Tâm... lại... khóc...”

Chữ “Khóc” vừa xuất hiện, thân thể của hần bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, một bàn tay nắm thật chặt thân thể sải bước kinh vân, như không đành lòng lưu đưa bé cô đơn này lại, một mình đối mặt với vận xui khó lường tương lai.

Hần cứ như vậy định thần nhìn chăm chăm vào bộ dáng mây mù, thật lâu sau, ánh mắt thủy chung không dời đi chút nào.

Vì từ nay về sau, một đôi mắt của y đã không cách nào động đậy lại.

Máu, tí tách, tí tách...

Máu, từng giọt từng giọt rơi xuống đất, dần dần ngưng tụ thành một con đường máu, thê lương đi về phía Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu.

Máu huyết, là máu hùng hực từ trên đầu của hần nhỏ xuống, máu nhỏ như nước mắt.

Đầu của hần đã bị một đao hạ xuống, lúc này tóc tai bù xù, tràn đầy oan khuất không cam lòng, thật sự chết không nhắm mắt.

Đầu cũng không lẻ loi hiu quạnh, bởi vì một bên còn có một đôi chân so với nó càng thêm lẻ loi, đang đạp trên con đường máu chân chính.

Chân là bộ kinh vân.

Mặt của hần vẫn trước sau như một, mặt không biểu tình, nhưng Hoắc Liệt vẫn còn máu trên trán, tựa như tất cả máu đều chảy từ trên đầu hần xuống, bộ dáng vô cùng dọa người.

Lá Phong trên cây sợ hãi đến mức rơi từ trên cao xuống cũng không dám tới gần.

Hần từ đầu đến cuối không có rơi lệ.

Thiên hạ không phải là nơi rơi lệ.

Giang hồ cũng không phải chỗ rơi lệ.

Nhưng mà đã đi tới nửa đường, bất ngờ mưa bụi mù mịt, liên bầu trời, vậy mà cũng bắt đầu khóc thút thít...

Lúc Hùng Phách trông thấy Bộ Kinh Vân, hắn đã sớm bị nước mưa đánh cho toàn thân ướt đẫm, máu tươi trên mặt cũng đã được rửa sạch.

Chỉ là máu trong đầu Hoắc Liệt vẫn còn chưa khô, đang từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất ở lầu một.

Huyết còn chưa khô, máu mang hận!

Hùng Phách cũng không vì bộ dáng này của hắn mà cảm thấy nửa tia kinh ngạc, ngược lại có vẻ có chút cao hứng, khen:

“Tốt! Làm tốt lắm! Tuy chúng ta cuối cùng không cách nào tìm ra được lông vũ của hắn, nhưng giết một người răn trăm người, tin tưởng người sau này muốn mưu hại lão phu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.”

Đã đoán đúng, nếu không phải chuyện lần này, Bộ Kinh Vân thật không biết “Tam Tuyệt” hùng bá lại lợi hại như thế! Hắn tận mắt nhìn thấy, ba cha con Hoắc Liệt còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra đã bị chế trụ, muốn giết hùng bá, thật đúng là không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Bộ Kinh Vân nghe xong lời Hùng Phách nói, im lặng nhẹ gật đầu, ánh mắt cũng không bán tín hiệu nửa phần.

Thì ra ở đây lúc cần, Bộ Kinh Vân cũng là một hí kịch xuất sắc!

Nhưng cuộc đời vẫn như diễn trò, thử hỏi thế gian, có ai mà không phải trò đùa?

Trong hiện thực, mọi người vì sinh tồn, vì đạt mục đích, tất cả đều thi triển bí thuật cả người, trên thất tình, khuynh đảo diễn xuất, nhưng cầu được một cái đại kết cục chính mình hài lòng mới kết thúc.

Nhưng tại ca đài múa may này, từng bước từng bước trôi đi trong kinh vân lạc là một màn máu dày đặc, thử hỏi ai muốn thưởng thức?

Vở kịch này mặc dù vừa mới bắt đầu, còn chưa được hưởng lợi, hắn đã bồi thường bằng máu, đúng là máu không có về, nhưng vẫn phải tiếp tục diễn.

Bởi vì hận này vẫn chưa kết thúc.

Bộ Kinh Vân vẫn nhìn chăm chú hừng bá như cũ, ánh mắt mặc dù gần, nhưng tâm lại dị thường xa xôi.

Lòng hắn đang lặng lẽ, lặng lẽ không ngừng tính toán, tiếp tục bày ra thiên la địa võng hắn ta báo thù.

Hùng Phách lại không phát hiện ra Bộ Kinh Vân đang diễn kịch, càng không phát hiện ra hắn đang giăng lưới thiên la địa đối phó với mình, hắn nói tiếp: “Kinh Vân, bắt đầu từ ngày mai, lão phu sẽ chính thức truyền cho ngươi Bài Vân Chưởng, có điều hôm nay, ta sẽ giới thiệu với ngươi một người trước.”

Nói xong hướng chỗ sâu màn trướng phía sau liếc một cái ánh mắt.

Một bóng người từ từ đi ra từ sâu trong trướng, khi người này dần dần đi tới màn trướng mỏng, bộ kinh vân đã có thể mơ hồ thấy được dung mạo người này. Người trước mắt là thiếu niên thon dài ước chừng mười sáu tuổi, thân khoác một bộ quần áo xám nhạt, cả người làm cho người ta có cảm giác giống y phục trên người hắn, nhàn nhạt, không lộ ra chút nào, nhưng lại làm cho người ta nhìn thấy hết sức thoải mái.

Lại nhìn chân dung của hắn, nói như thế nào đây? Bộ dạng của hắn cũng không tuần tú, mi thanh mục tú, mũi thẳng, miệng vuông, vẻ mặt trung hậu biểu lộ không sót chút nào.

Người này tuy mới mười sáu tuổi, nhưng nét trung hậu và thành thực trên gương mặt đã vượt xa tuổi của hắn. Hắn không hề giống một thiếu niên giang hồ mới xuất đạo.

Có lẽ, chỗ đặc thù nhất của hắn chính là, quá bình thường!

Bình thường mặc dù sẽ không rước lấy ánh mắt hâm mộ, không kinh động bốn tòa, nhưng bình thường thường thường là sát chiêu trí mạng nhất, bởi vì ai cũng sẽ không chú ý tới, đề phòng một người bình thường, vì thế hắn tại mọi người trong bất tri bất giác “Đế Đạo thành tiên”.

Hùng Phách nghiêng mặt nhìn thiếu niên tầm thường này, sự thường thức trong ánh mắt quả thực không cách nào che giấu, gã nói với Bộ Kinh Vân: “Kinh Vân, đây là sư huynh Tàn Sương của ngươi.”

Sau đó lại quay mặt nói với thiếu niên bình thường kia: “Sương Nhi, cái này chính là bộ kinh vân của vị sư đệ mới này

của người!”

Tần Sương? Hóa ra vị thiếu niên bình thường này chính là đệ tử đầu tiên của hùng bá Tần Sương?

Hùng Phách cười nói tiếp: “Sương nhi dẫn người tấn công Thiên Phong trại báo tin tức nhanh chóng trở về, nào ngờ trên đường về nghe nói lão phu bị đâm chết. Trong lòng lo lắng, ngay lập tức phó soái dưới cửa, bản thân kiêm trình suốt đêm, trước tiên chạy về thiên hạ hội, thứ nhất là vì thăm lão phu có bị làm sao hay không, thứ hai đương nhiên là muốn gặp tiểu sư đệ của mình, Bộ Bộ Kinh Vân...”

Hùng Phách vừa nói vừa cười, nụ cười vô cùng thỏa mãn, sáng lạn biết bao! Rõ ràng, hắc đối với Tần Sương tin tưởng cũng không phải là giả vờ. Mà vẻ mặt của Tần Sương, sự trung hậu của hắc mặc dù dễ dàng, nhưng ánh mắt hắc hồi tưởng lại sự hùng bá., Trong đó biểu lộ sự trung thành cực kỳ tự nhiên. Hắc đối với hùng bá là triệt để tôn kính, phục tùng, hết thảy phát sinh tất cả. Hắc cũng không phải là nhân vật vẻ mặt vui vẻ không cười như Văn Sửu, có thể thấy được, hắc đối hùng bá, tuyệt đối trung thành! Người này mới có thể là chương ngại lớn nhất sau khi bộ kinh vân báo thù.

***

Trong tiếng cười của Hùng Phách, Tần Sương khí định thần nhàn nhã đến mức kinh vân trước mặt, hắc chấp tay vái chào, cười nhạt một tiếng, nói: “Kinh Vân, về sau hai ta chính là đồng môn, nếu sau này người có gì khó khăn, không ngại nói thẳng với ta, ta tất nhiên tận lực tương trợ, ta sẽ ở phía tây “Vọng Sương lâu” ta ở.”

Hắc ta nói như thế, rất thành khẩn, hữu lễ, nhưng Bộ Kinh Vân cũng không chấp tay đáp lễ.

Tay phải của hắc ta nhắc theo đồ đao, tay trái còn xách theo đầu lâu người bị tàn sát đầm máu, tay đầy máu tanh, tay đầy tội nghiệt, làm sao trả lễ?

Tần Sương đương nhiên nhìn thấy đao và đầu trong tay hắc, dường như rất thông cảm, chỉ là Bộ Kinh Vân một tiếng không làm, cũng không gật đầu đáp lại, lại làm hắc cảm thấy ngoài ý muốn.

Hơn nữa, hai mắt Hàn ý lạnh lẽo, căn bản không giống nhìn một người sống. Ở trong mắt đứa bé này, tựa hồ tất cả mọi người đều như là người chết, giết hay không giết, đều không phân biệt!

Lúc này Hùng Phách cũng phát giác ra tình cảnh xấu hổ, liền nói: “Kính Vân, vì sư còn có một chuyện bàn bạc cùng Sưong nhi, người tạm thời xử lý cái đầu này trước đi!”

Kỳ thật Bộ Kinh Vân xử trí đầu Hoắc Liệt như thế nào, Hùng Phách căn bản là không có tâm lý, bởi vì hắn giết một người để răn trăm người đã đạt được mục đích.

Bộ Kinh Vân chỉ chậm rãi xoay người, chậm rãi bước ra khỏi Thiên Hạ Độ Nhất các, đầu Hoắc Liệt còn đang nhỏ máu...

Rất nhiều máu, nhiều đến mức mây trời khó có thể tính rõ cùng Hùng Phách!

Hùng Phách nhìn bóng lưng dần dần biến mất của hắn, bỗng nhiên hỏi Tần Sưong bên người: “Như thế nào?”

Tần Bá thản nhiên nói: “Hắn rất lạnh.”

Hùng Phách cười nói: “Rất tốt, lão phu muốn chính là người như vậy.”

“Nhưng...” Tần Sưong muốn nói lại thôi.

“Ồ?”

Tần Sưong không chút e dè, mặt lộ vẻ ưu sầu nói: “Hắn, lạnh đến mức làm người tan nát cõi lòng!”

Đúng! Tần Sưong nói đúng, khiến người ta tan nát cõi lòng.

Thế nhưng mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, cái tên tiểu sư đệ gọi là Bộ Kinh Vân này, sau một hồi lâu, rốt cuộc làm được một chuyện khiến cho hắn đau đớn như đao cắt, thật sự làm hắn tan nát cõi lòng.

triệt để tan nát!

Trời mưa càng mãnh liệt, càng kịch liệt hơn, mãi cho tới đêm dài ai tĩnh.

Giao Bằng Đại Vũ, giống như là ý đồ đem một đoạn nợ máu sáng nay không chịu nổi, muốn lấy tiếng mưa vui lấp, âm

thầm chầm dứt, để đoạn huyết khoản này tùy thanh một tiếng chôn thây nhân gian...

Không! Thượng thiên quá không công bằng, tuyệt đối không thể để lúc này lên lút chầm dứt!

Bộ Kinh Vân không ngờ dẫn theo đầu Hoắc Liệt và thanh đao kia. Trong mưa gió đầy trời, y lạnh lùng đứng lặng.

Từ sáng nay sau khi ra khỏi thiên hạ đệ nhất các, hắn vẫn đi về phía trước, cuối cùng cũng tới nơi này.

Nơi này là một góc vắng vẻ ít ai lui tới trong thiên hạ, hắn đã sớm đứng ở đây cho đến bây giờ người Dạ Lan cũng không có ai phát hiện ra hắn, hắn cũng không muốn bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Từ khi hỉ một cái, xung quanh tất cả mọi người sinh tử, đối với hắn, chỉ cảm thấy tất cả đều là thân ngoại sự khó hiểu, hắn một mực một mực lạnh lẽo nhìn thương sinh hưng vong, nhưng mà hôm nay, hắn không thể xem thường!

Bởi vì hôm nay, hắn tự tay giết chết một người giống như Hoắc Bộ Thiên, Hoắc Liệt!

Ngay cả người thân nhất cũng có thể giết, còn có ai không thể giết?

Hắn có một loại cảm giác hoàn toàn rơi xuống hắc ám, một loại cảm giác vạn kiếp bất phục, vĩnh viễn không xoay người, không chỉ thân thể, bao gồm cả linh hồn của hắn!

Hôm nay hắn mới giết mình, thì ra đám người Hoắc Liệt so với hắn hạnh phúc hơn nhiều.

Kiên trì chịu chết sao mà dễ dàng? Chết là xong trăm người! Nhưng người ăn trộm sống lại phải gánh hết thống khổ của người chết, quả thực nặng đến mức ngay cả thất lung cũng không thể thẳng.

Nhưng Bộ Kinh Vân vẫn ưỡn thẳng tấp như trước, mặc cho mưa to làm cả người hắn ướt sũng, hắn không hướng Vận Mệnh thất lung!

Hắn chỉ muốn phá lệ khóc, vì Hoắc Bộ Thiên, vì Hoắc Liệt, vì mỗi người Hoắc gia chết thảm mà khóc lóc thảm thiết một trận!

Đầu tóc của hắn ướt nhẹp, tóc hạ xuống trán, hạt mưa dọc theo đầu hắn nhỏ vào trong mắt hắn, lại từ ánh mắt hắn hung hăng trượt xuống khuôn mặt hắn, giống như “Nước mắt”.

Không phải nước mắt thật sự của hắn.

Thân thể hắn dần dần bị nước mưa đánh cho đông cứng, hắn có thể cảm thấy lực lượng chèo chống cho mình đang từng phần từng chút một xói mòn, hắn thủy chung vẫn là một người có máu có thịt, hắn sắp mệt đến mức ngã xuống chết cứng...

Phía chân trời chợt xẹt qua một đạo thiểm điện, bộ kinh vân tịch nén không cam lòng nhiều năm rốt cục lại khó kiềm chế, hắn đột nhiên ngẩng đầu!

Lưng còng oan tình kinh thiên động địa, mang theo hận ý đời núi lập biên, hắn đột nhiên mở miệng, khước miệng cũng phun ra máu, khiến tất cả khí lực còn sót lại hướng lên trời rồng lên một tiếng giận dữ: “Để ta khóc!”

Đáng tiếc đồng thời sấm sét chợt vang, nhất thời đè ép hắn từ lúc chào đời đến nay, một tiếng gầm giận dữ đã đọng lại nhiều năm hung hăng lẫn át!

Ở giữa trời đất mênh mông, hồng trần chúng sinh thống khổ nhỏ bé biết bao? Ngàn năm như một ngày, hết thảy ân oán dây dưa trong chớp mắt sẽ qua, căn bản bé nhỏ không đáng kể!

Bộ Kinh Vân trước sau gì cũng không thể khóc nổi!

Sau tiếng sấm sét, thân thể hắn đã bị đông cứng bởi tiếng gào thét mà tâm lực lao lực quá độ, rồi lập tức mềm nhũn chân, lăn một vòng, lăn qua một bên hố sâu.

Đầu Hoắc Liệt cũng lăn vào trong mương, thanh đồ đao rơi xuống đất.

Mặt hắn ngâm trong nước bẩn, hắn cảm thấy không thở nổi, thể nhưng toàn thân mệt mỏi nửa phần khí lực cũng sử dụng không ra, hắn biết, lúc này hắn sắp ngạt thở.

Bộ Kinh Vân trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác tê lương khổ não. A, hóa ra kết cục lại là như vậy!

Thật ra kết cục cũng không phải như vậy.

Nơi hẻo lánh ít ai lui tới này lại có người đi qua.

Ngay một khắc quyết định, một đôi tay đột nhiên rút lui khỏi mặt nước.

“Cô ta” đến rồi.

“Cô ta” rớt cuộc cũng xuất hiện trên mệnh bộ kinh vân tịch mịch.

***

“...”

***

“...”

Tất cả đều là do sự cợt báng tàn khốc của Vận Mệnh đối với bộc tẩu mây gió.

“A, xem! Đây là cái gì?”

“Nhưng hình như là người.”

“Không sai! Xem ra chính là môn hạ của thiếu niên thiên hạ chúng ta! Đầu của hắn ngâm ở trong cái rãnh nước, để cho chúng ta hợp lực kéo hắn lên đi!”

“Được rồi! Những thiếu niên này môn hạ căn bản không quan trọng, trong năm không biết có bao nhiêu người như vậy triệt để không chịu được huấn luyện nghiêm khắc mà tự sát đây! Nếu hai ta còn không kịp trở về, tất nhiên sẽ chủ quản một trận độc ác!”

“Người... Được rồi! Vậy để ta một mình kéo huynh ấy lên đi.”

“Ai! Đền cho mưa tấp, hai người chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi thôi!”

“Cứu một mạng người, còn hơn xây Thất cấp phù đồ. Ta không đi, người muốn đi thì tự đi đi!”

“Người... Người thật ngốc! Ta mặc kệ người, ta đi trước một bước!”

Mưa tạnh.

Bộ Kinh Vân Du Du tĩnh lại, trợn mắt nhìn, đập vào mắt đều là bóng tối, trước mắt vẫn là màn đêm mênh mông vô tận.

Ánh bình minh cũng không đến.

Nhưng sau cơn mưa lớn này, mây đen phía chân trời tản đi, ánh trăng lại sáng tỏ chiếu rọi đại địa.

Bộ Kinh Vân lúc này mới phát hiện mình đã sớm bị dò đi dưới bóng cây, bên người có một bóng người đang ngồi.

Tuy có ánh trăng yếu ớt, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn không cách nào nhìn rõ hình dáng người này, chỉ mơ hồ nhìn thấy ngọn đèn đặt bên cạnh, vốn là ngọn đèn dùng chiếu sáng con đường ban đêm, lúc này cũng bị nước mưa dập tắt.

Người nọ thấy Bộ Kinh Vân ngồi dậy, nhảy nhót hỏi: “Người tỉnh rồi?”

Là tiếng của một cô gái, tuổi tác nghe qua thì đại khái giống như bộ bộ kinh vân, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Thì ra là cô gái này đã cứu hấn.

Bộ Kinh Vân chỉ khẽ gật đầu, nhưng cô bé kia trong bóng tối cũng lơ mơ nhận ra động tác hấn gật đầu, nói: “May mà hôm nay ta đã bận bịu, vừa phải chạy về báo cáo cho thị tì chủ quản, mới đi con đường tắt vắng vẻ này, nếu không, người thật sự không tưởng tượng nổi...”

Ồ, hóa ra là một đứa tiểu tỳ trong thiên hạ, xem ra nàng vẫn phải bỏ hết sức uống sữa kéo nó lên nha, tâm tính thật tốt!

Nữ hài dịu dàng nói: “Tuy rằng không nhìn thấy người, nhưng nhìn thân hình của người, ước chừng tuổi tác của người ngang ngửa với ta?”

“A, người... Người bị câm?” Thiếu nữ có chút kinh ngạc, bởi vì bộ kinh vân thủy chung không lên tiếng.

Bộ Kinh Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

Cô gái càng kinh ngạc: “Vậy... Vì sao người không nói gì? Người không thích nói chuyện?”

Lời này vừa nói ra, bộ kinh vân trong bóng tối kinh ngạc, làm sao... làm sao mà vấn đề giống như đã từng quen biết?

Hấn nhớ ra rồi, ngay khi Hoắc Bộ Thiên lần đầu tiên nhìn thấy Bộ Kinh Vân, hấn cũng từng hỏi vì sao hấn không thích nói chuyện.

Sau đó, Hoắc Bộ Thiên định thay đổi tính cách của Kinh Vân Cô Độc, cố hết sức kéo hấn từ trong vực sâu tịch mịch lên.

Bây giờ cô bé này lại kéo hấn từ trong mương nước lên, khó trách tất cả dường như đã từng quen biết.

Cô gái nói: “Không thích nói chuyện không nhanh không chậm, đừng tự buộc mình là được rồi. Hy vọng người không phải cố ý tự mình chôn mặt mình ở trong nước chứ?”

Nàng rất thông minh, đáng tiếc đoán sai! Bộ Kinh Vân sao có thể tự biện giải? Hấn tuyệt đối sẽ không chết sớm hơn Hùng Phách!

Bất quá hấn vừa không phủ nhận, nữ hài càng khẳng định, còn một mảnh nhiệt tình lấy thân làm gương, an ủi cái tên không khóc Tử Thần kia!

“Kỳ thật trên đời này lại có chuyện gì không thể giải quyết đây? Giống ta, mẫu thân ta sớm chết, phụ thân vì muốn thay bang chủ hùng vĩ đi xa làm việc, liền mang ta ở lại thiên hạ hội, một đi ba năm, hoàn toàn không biết kết cục, sinh tử chưa biết, ta duy có ở lại thiên hạ sẽ làm nô tỳ, chờ hấn trở về...”

Dù sao cũng là một cô gái hơn mười tuổi, như vậy dễ dàng đem thân thể cùng nội tâm nói chuyện, hướng một thiếu niên xa lạ, không biết khuôn mặt cùng bàn tay căn dặn, thật sự không biết phải làm sao.

Bộ Kinh Vân trước giờ chưa từng nói ra lời trong lòng như thế, có lẽ, hấn căn bản chưa từng có cơ hội nói ra, cũng không có ai muốn biết những lời trong lòng hấn.

Trong bóng tối, bởi vì mọi người đều không nhìn rõ được đôi phương, lá gan của nữ hài cũng lớn hơn một chút, nàng lại nói: “Hi vọng sau này phát sinh chuyện gì, người vẫn có thể kiên cường sống tiếp, không nên tự bạo, có thể sống sót vô cùng... đáng quý...”

Cô bé này dường như cũng rất hiểu chuyện, chỉ nói tới đây thì âm thanh lại có chút khàn khàn, có khả năng câu “sống sót” vừa rồi của nàng làm nàng nhớ lại sinh tử của cha mình chưa biết, nhất thời cảm thấy mang thân thể đúng không?

Trong bóng tối bộ Kinh Vân thoáng thấy nàng lấy tay lau mặt, theo đó nhẹ nhàng lau một cái, một giọt nước thành linh vẩy

đến tay Bộ Kinh Vân.

Tay của hắn rất lạnh, viên thủy châu này lại rất ấm áp, chẳng lẽ là...

Lệ?

A, là một cô gái thiệt mạng! Cũng không biết từng ở thiên hạ phải chịu bao nhiêu cay nghiệt, ủy khuất, ủy khuất?

Bộ Kinh Vân chưa từng rơi lệ, cũng chưa từng tiếp xúc với nước mắt thật sự.

Nước mắt đến tột cùng là như thế nào?

Hôm nay rốt cuộc hắn cũng biết, là nóng đấy.

Hơn nữa đây còn là một giọt nước mắt của nữ hài. Giọt nước mắt này có phảng phất huyết thủ lạnh như băng trong kinh vân kia không?

Từ lúc gia nhập thiên hạ hội, Bộ Kinh Vân vì báo thù cho vạn và chí hướng, trong lòng từng âm thầm quyết định, tuyệt đối sẽ không một ngọn cây ngọn cỏ nào ở nơi này, bất luận người nào xảy ra bất kỳ tình cảm nào, nhưng, người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình?

Mặc dù hắn một mực đè nén chính mình, không hề câu thông với bất kỳ người nào, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, trong góc tối này, lại có một nữ hài không biết diện mạo đáng thương, vì khuyên bảo hắn mà cảm hoài thân thế, khóc lên...

Nữ hài hảo tâm này, giống như Hoắc Bộ Thiên năm đó, trong bóng đêm đỡ lấy hắn một cái.

Người từng ở trong bóng tối nâng hắn một tay, hắn tuyệt đối sẽ không quên, cũng không muốn quên...

Trong khoảnh khắc thân thể suy yếu như thế, hắn dùng Huyền băng tạo thành tường vây còn có nửa tia sơ hở, làm cho người ta ấm áp, thấm vào trong hư không?

***

***

Hai người cứ thế im lặng nhìn nhau, qua một lúc lâu, bỗng có tiếng một cô gái từ xa truyền tới: “Này! Chủ quản nói, nếu

ngươi còn không trở về, sau này không cần trở về nữa.”

Nghe giọng nói này, vừa rồi là cô gái đi cùng mình thúc giục! Cùng lúc đó, một ngọn đèn chột xuất hiện cách đó hai trượng, chứng tỏ cô bé kia cùng mang đến, cô bé này cũng không có tới gần.

Mặc dù có thêm một ngọn đèn nhưng dù sao cũng cách quá xa, ánh đèn chiếu tới nơi này đã cực kỳ yếu ớt, Bộ Kinh Vân cùng cô bé kia thủy chung chưa gặp mặt.

Cô gái lại quan tâm hỏi: “Ngươi, tốt chưa?”

Ngữ khí của nàng ôn nhu như đêm trăng sau cơn mưa, thê lương mà bình tĩnh, bộ kinh vân yên lặng gật đầu.

Nữ hài khoan thai đứng dậy, nói: “Vậy ta thật sự phải đi rồi, chủ quản cực kỳ hung dữ! Nếu chậm trễ, nhất định sẽ đánh chết ta!”

A! Thiên hạ tổng lấy danh nghĩa bang chủ chí cao, mệnh những người khác, sao tiện vậy?

Giọng nói của nàng có chút áy náy, như là lúc này bỏ lại bộ dáng điềm đạm, có chút ngượng ngùng.

“Ngươi ở đây nghỉ ngơi trước đi, lát nữa mới về đi?”

Nói xong cô xoay người, đang định cất bước rời đi, bộ dáng như mây trôi bỗng nhiên mở miệng, nói rất đơn giản: “Cảm ơn.”

Ngữ điệu tuy vẫn lạnh như băng, nhưng đã là cố gắng lớn nhất của hắn rồi.

Cuối cùng y cũng nói rồi.

Cô bé rất là kinh ngạc, lông mày hơi nhíu lại, nói: “Ngươi đúng là một người kỳ quái!”

Sau đó lại mỉm cười, nói: “Nhưng mà, ta hy vọng có thể gặp lại ngươi lần nữa.”

Nói xong quay người, lần này bỏ đi thật rồi.

Chỉ còn sót lại bộ Kinh Vân vẫn ngồi một mình trong góc vắng này.

Gió xuân như kỳ tích lướt qua, sau cơn mưa, Thu Hàn đột nhiên đánh úp về phía hắn, bóng tối lạnh lẽo, lại lần nữa về phía hắn...

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên nhớ lại, vừa rồi trong bóng tối, hắn cũng không thấy nàng.

Hắn chỉ nghe thấy nàng!

Hắn hoàn toàn không biết bộ dáng nàng như thế nào, cũng không biết nàng là ai?

Nàng là ai?

Chương thứ chín Thần Ma hội.

Đó là một truyền thuyết rất bí ẩn.

Truyền thuyết, trên đường hoàng tuyền, qua cầu Nại Hà, có một đình nghỉ mát, gọi là “Mạnh Bà đình”.

Truyền thuyết, Mạnh Bà đình là do một lão phụ có khuôn mặt u ám, “Mạnh Bà” chưởng quản.

Theo truyền thuyết, công việc của Mạnh Bà là cung cấp việc đầu thai, đi ngang qua con đường này là Địa Ngục Âm Hồn uống “Mạnh Bà Quán”.

Theo truyền thuyết, chén Mạnh Bà trà này có mùi vị chua chua lại mặn, thoáng như nhân tình thế sự, vừa chua lại mặn.

Truyền thuyết, chỉ cần âm hồn uống xong ba chén Mạnh Bà Trà, tất cả ân oán ái hận của kiếp trước, đều sẽ quên sạch.

Theo truyền thuyết, những âm hồn này sẽ mơ mơ màng màng, tự đổ vào trong “Lục Đạo Luân Hồi” xông loạn.

Theo truyền thuyết, sau khi vượt qua Lục Đạo Luân Hồi thì người ập a ập ứng, quên đi những chuyện trước kia, thoát thai trùng sinh.

Truyền thuyết kể rằng, nhân gian cuộn cuộn này cũng có người luyện thành “Mạnh Bà Quán”

Có người nói:

Đen, là một loại lực lượng rất mạnh.

Trong lĩnh vực đen kịt, người vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng được nó rốt cuộc sâu bao nhiêu, còn có, cuối màu đen

đến tốt cùng là ở nơi nào.

Vì vậy, thực lực chân chính của con đen này không thể nào đoán được, sâu không lường được!

Nhưng, cũng có người không cho là đúng.

Người này cho rằng:

Bạch, mới là mạnh nhất!

Bởi vì ở trong lĩnh vực màu trắng, người có thể tận tình tưởng tượng và đắp nặn trong một mảnh trống rỗng, cũng không thể bằng cái chết cứng như màu đen, người có thể tạo ra các loại màu sắc rực rỡ, thậm chí thêm cả màu đen, cả màu đen nữa.

Bởi vậy, bao hàm tất cả mọi thứ trong thế gian, trắng xóa bao phủ hết thảy, cũng bao dung hết thảy tư tưởng của thế gian.

Người cho rằng trắng là mạnh nhất, nghe nói là “Bất Hư đại sư”.

Trong phòng, là một vùng trắng mờ mịt mê mang.

Đây là một gian phòng nhỏ rất kỳ quái.

Gian phòng nhỏ này rất vuông vức, một bức tường xây, hai bên trái phải cửa đều đặt đầy vô số kinh thư Phật học, một bức tường cao tương đối với cánh cửa, nhưng cái gì cũng không có, chỉ là một bức tường trắng.

Điểm đặc biệt nhất trong gian phòng nhỏ này chính là bất kỳ bố trí nào, đều là trắng.

Cửa là trắng, mặt sách kinh thư là trắng, đặt ở bàn thấp trong phòng nhỏ là trắng, thậm chí hòa thượng ngồi xếp bằng trước bàn cũng một thân cà sa trắng bóc!

Hòa thượng này xem ra đã gần ba mươi tuổi, một đôi lông mày hình chữ bát thật dài, khiến hắn có vẻ mặt từ bi, nhưng hai mắt của hắn lại ẩn chứa một vẻ bất đắc dĩ.

Hắn không hề nhắm mắt niệm kinh như hòa thượng bình thường, ngược lại mở mắt, mờ mịt nhìn bức tường trắng cao lớn trước mắt, trong miệng lầm bầm, niệm “Tuyệt học Phật môn Nhược Tâm Kinh”!

Bởi vì hẩn tin tưởng, chỉ có Bạch, mới tiếp cận “Vô”; chỉ có khi không, mới tiếp cận “Phật”, chỉ có “Phật”, mới có thể tìm được “Tâm” chân chính.

Niệm Phật đơn thuần là niệm tự tâm, tự đáy lòng tìm đến Phật Mạc.

Gian phòng nhỏ này đúng là “Tầm Tâm các”.

Vì sao hòa thượng này phải ở lại đây để tìm tâm?

Chỉ vì hẩn đạo hạnh tuy cao, lại không thể khắc phục sự bất đắc dĩ trong mắt mình, bất đắc dĩ nhân gian...

Hẩn bất đắc dĩ, chỉ vì trên đời này có quá nhiều chuyện bi thảm, nhiều đến hẩn cũng không giúp được gì...

Hẩn bất đắc dĩ, chỉ vì trên đời có quá nhiều người làm ác, báo ứng lại quá chậm... Hẩn hết thấy phiền não, đều là bất đắc dĩ...

“Quan Tự Tại Bồ Tát, đi như ba la mật đã lâu, chiếu thấy ngũ hàm đều trống không, độ tất cả ách... Nên biết như ba mật nhiều...có thể trừ tất cả khổ, chân thực không giả!”

Không uổng?

Tại một mảnh tường hòa tưng kinh trong, cái này thân khoác tổ bạch hòa thượng im bất mà dừng!

Hai chữ “Bất Hư” đúng là pháp hiệu của hẩn, nhưng hẩn không phải vì đọc hai chữ mà dừng lại, mà vì trong lòng hẩn bỗng dưng khế động!

Tưng kinh vốn là tĩnh tâm, sao giờ phút này hẩn lại khó tự không chế? Vì sao hẩn phải động tâm?

Nhưng thấy hẩn thật lâu không nhắm hai mắt lại, một mảnh ưu sắc đè thẳng lông mày, thấp giọng trầm ngâm: “Đến rồi.”

Đến rồi! Mấy ngày nay tâm thần hẩn một mực không yên, âm thầm có một loại điềm không lành, nhưng cuối cùng nghĩ không ra nguyên do.

Thế nhưng ngay vừa rồi nháy mắt, hẩn đột nhiên cảm thấy điềm báo bất thường này đã hàng lâm, lại còn ở nơi nào đó ngoài cửa.

Một nơi tối tăm nào đó.

Cảm giác này như chân thực, chân thực đến đáng sợ, đáng sợ gần như tử vong!

Rốt cuộc là oan hồn nào đang tới gần hử? Là người? Là hồn? Oan áp là vong tâm bất tức?

Trong lúc thất bại, bỗng dưng có người vỗ cửa: “Không uổng đại sư!”

Hóa ra hòa thượng một thân trắng tinh này chính là Bất Hư Đại Sư của Di Hư Tự, cũng là bạn tốt của Hoắc Liệt, Bất Hư Đại Sư. Nói như vậy Tầm Tâm Các ở trong Di Hóa Tự?

Bất Hư đại sư đáp: “Cửa không có cài then, vào đi!”

Nơi mở cửa, một tiểu hòa thượng hoảng hốt dị thường đi vào, thiếu chút nữa muốn ngã quỵ xuống đất, vừa thấy liền nói: “Bất Hư đại sư, trong chùa có một thiếu niên rất đáng sợ muốn gặp ngài, hiện giờ đang chờ ở đại điện!”

Không dưng thấy tiểu hòa thượng hoang mang như vậy, ngạc nhiên nói: “Ồ, hử đáng sợ như thế nào?”

“Hử...” Tiểu hòa thượng nuốt nước bọt, hốt hoảng đáp: “Hử bước vào chùa, chim chóc nhỏ trên nhiều cây to trong vườn bị dọa bay thẳng lên trời, gần nửa ngày nay cũng đã che đầy rồi, chùa viên nhất thời thật sự rất u ám...”

***

Hòa thượng nho nhỏ, sinh mệnh hỗn độn nho nhỏ sơ khai, tựa hồ cả đời cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế, còn muốn tiếp tục mô tả nữa, nhưng không ngờ tuy người tới là thiếu niên, nhưng khí độ lại có thể kinh sợ thối lui chúng điều, nhất định sẽ vang dội, cắt đứt lời nói của tiểu hòa thượng, hỏi: “Hử có nói ra tên họ không?”

Tiểu hòa thượng rung đùi đắc ý, đáp: “Không có gì! Hử chỉ cho ta tờ giấy này.”

Nói xong đưa tờ giấy cho Bất Hư, trong miệng vẫn còn sợi tơ không ngớt: “Ta nhìn đôi mắt kia một chút, oa! Không biết sao nhất thời toàn thân rét run, thật đáng sợ...”

Tiểu hòa thượng lại muốn mô tả đôi mắt kia của thiếu niên, nhưng lúc này đã mở tờ giấy ra xem kỹ, khuôn mặt tỉnh táo cũng khó giữ lại biến đổi!

Trên tờ giấy viết một cái tên nhìn thấy mà giật mình, một cái tên thoảng nghe thấy tên đã chết - Hoắc Kinh Giác!

Di Ân tự là thâm sơn cô tự, chiếm diện tích rất rộng, Phật từ đường là đại điện trong chùa, đại điện tên là gì đương nhiên lớn đến mức kinh người!

Hàng phía sau Phật từ đường, chính cung phụng một vị Thích Ca Kim Phật, hai tay kết ấn, ngôi xếp bằng trên sen, ít nhất cũng cao hơn sáu trượng.

Hai bên Kim Phật chia ra xếp theo mười tám La Hán, mỗi bên chín vị, khiến cho cả tòa đại điện Phật Từ đường càng thêm nghiêm túc và nghiêm túc hơn so với đại điện của chùa chiến bình thường.

Nghe nói Di Ân tự là chùa lớn nhất trong phạm vi trăm dặm quanh đây, quả thật truyền lại không ngoa.

Chủ trì Độ Không đại sư, lại là sư huynh danh tiếng Bất Hư đại sư, danh tiếng vang xa, nhưng tất cả mọi người trong giang hồ đều biết, Bất Hư đại sư từ nhỏ cực kỳ thông minh, vào lúc mười chín tuổi, chỉ vẹn vẹn trước kim Phật tọa vẫn thấp một ngọn đèn độc, giống như muốn vì những doanh doanh dịch dịch mà lao碌 bốn ba, chúng sinh hồng trần cả đời sáng lên một ngọn đèn.

Đáng tiếc vẫn không làm bộ kinh vân sáng lên đèn sáng...

Lúc này, hắn đang đứng lẻ loi một góc cực kỳ mờ tối trong điện, một đôi mắt lạnh lùng trong bóng đêm nở rộ bạch quang, lẳng lẳng nhìn tượng Thích Tôn Phật to lớn vô luân trước mắt này.

Tượng Phật lộ ra nụ cười cực kỳ hiền hòa, như đã hiểu được nỗi khổ chúng sinh, cho nên mỉm cười để an ủi chúng sinh buồn bực.

Nhưng mà trong mắt Bộ Kinh Vân lại hoàn toàn trái ngược với sự thù hận, “Cười” nó quá thỏa mãn, “nó” quá hiểu, “nó” quá đắc ý!

Không sai! Mặc cho một đời kiêu hùng, đế hầu tương tước, cả đời tranh đấu gay gắt, người tranh ta tranh giành, xưng vương xưng đế, đến cuối cùng, còn không phải là toàn bộ không cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của “nó” sao?” Vì sao không cười?

Bộ Kinh Vân lại cố tình chạy khỏi lòng bàn tay “nó”!

Hắn vẫn là một thân hắc, riêng thân hình lại cao lớn hơn rất nhiều, có thể biết thời gian qua đi so với chết thảm vừa rồi đã qua không ít thời gian.

Đúng vậy! Đã qua nửa năm.

Trong nửa năm này, hắn đã trải qua thật sự quá nhiều...

Kể từ khi bị nữ hài Thần Mật kia rút ra khỏi mương máng, chỉ chốc lát liền thoăn thoắt đến mương máng tìm đầu Hoắc Liệt trở về. Về sau, hắn tìm được thi thể kẻ tiếp tiếm phục ở bãi tha ma thiên hạ. Sau đó hắn đốt cháy ba phụ tử bọn họ, lại đem tro cốt bảo tồn thật tốt vào ba cái dụng cụ nhỏ bé, Tĩnh Tuyền một cơ hội có thể bước ra thiên hạ hội để đi tìm Bất Hư Đại Sư.

Chờ đợi như vậy đã nửa năm.

Tuy nhiên trong lúc này, Bộ Kinh Vân cũng không phải loại ngu ngốc, bởi vì Hùng Phách đã bắt đầu truyền cho hắn một trong Tam Tuyệt Sơn Chương.

Chương pháp Bài Vân này, kỳ thật bộ kinh vân cũng không khinh thường tập luyện, nhưng niệm tình hắn ngày mai có thể lấy tính mệnh hùng bá, lấy chương pháp của hùng bá đi phản kích chính hắn, vì thế mỗi ngày cố gắng không nghỉ luyện tập, hơn nữa ngộ tính của hắn cực cao, không tiêu hết ba tháng, vậy mà đã thấu hiểu trọn bộ chương pháp Bài Vân!

Nhanh được hùng bá cũng khó tin!

Lúc trước, hắn thu Bộ Kinh Vân làm đồ đệ, bởi vậy tử độ khí lạnh lẽo độc đáo, hơn nữa còn là “Kinh Vân”, nhưng hắn chưa từng cân nhắc tới tư chất Bộ Kinh Vân., Tâm ý hắn là một trong tam tuyệt nhất “Xếp vân chương” chính là tuyệt học cả đời của mình, đây dù là luyện võ có tài, muốn nắm giữ liệu Vân chương chi khiêu cũng cần một năm rưỡi. Ai ngờ bộ kinh vân không đơn thuần chỉ là tài liệu luyện võ, mà lại là kỳ tài

trong kỳ tài, tiến cảnh của hắn quả thực đã ngoài dự liệu của hùng bá, cũng vượt ra ngoài Tần Sương dự kiến.

Tần Sương tuyệt đối không ngờ tiểu sư đệ này lại có thiên phú kinh người như vậy, hơn nữa nhìn cốt cách của hắn tinh kỳ, nếu tiếp tục luyện tập, trong ngoài kiêm thu, không đến một năm, chỉ sợ đều là nội lực và võ công.

Nhưng mà Tần Sương trời sinh tính tình trung thực dị thường, hắn hoàn toàn không quan tâm, không đề phòng nếu bước từng bước tăng võ nghệ, có lẽ sẽ có một ngày thay thế địa vị sư phụ trong lòng mình. Trong lòng hắn nghĩ rằng, mình đã là sư huynh, liền toàn tâm toàn ý, hết sức chăm chỉ trợ giúp sư giáo đạo sư đệ thành tài.

Mặc dù “Thiên Sương quyền” của Tần Sương khác một trời một vực với “Liệt Vân chương”, hai người tu luyện chân khí cũng khác nhau rất lớn, nhưng hai đại võ học này đều xuất hùng bá “Tam Tuyệt”, xét cho cùng, khi luyện công gặp phải chướng ngại, thậm chí tình huống tẩu hỏa nhập ma cũng không khác nhau là mấy. Bởi vậy, Tần Sương cũng không keo kiệt, tận lực nói kinh nghiệm của mình cho Bộ Bộ Kinh Vân, mong nàng có thể tránh khỏi.

Nhưng mà tiểu sư đệ này dường như thật sự rất lạnh lùng, cho dù hắn có nhiệt tình dẫn dắt, Bộ Bộ Kinh Vân thủy chung vẫn không chút biểu tình, không nói một tiếng, hai người tự kết thành sư huynh đệ cho tới nay, Bộ Bộ Kinh Vân chưa từng mở miệng nói nửa câu với hắn, hắn tựa hồ không muốn nảy sinh tình cảm với hắn, cũng không muốn sinh ra tình cảm với bất kỳ người nào.

Thiên hạ này có rất nhiều thị nữ không muốn tiến bộ vượt bậc ở Phong Vân Các, bề ngoài hắn lạnh lẽo vô tình khiến các nàng nhìn mà phát sợ, thậm chí uy phong của bang chủ hùng bá cũng không thể khiến các nàng sợ hãi như vậy.

Đương nhiên, các nàng cuối cùng vẫn là ngại bang quy, bị buộc phải thay phiên đưa cơm và việc vặt vặt trong xử lý các.

Bộ Bộ Kinh Vân tuy lạnh đến đáng sợ như thế, nhưng thỉnh thoảng Tần Sương cũng sẽ liếc nhìn trong mắt hắn toát ra một nỗi lo lắng.

Một thiếu niên lạnh lùng như thế, lo lắng của hắn rốt cuộc là từ đâu mà ra? Tần Sương rất tò mò!

Hùng Phách lại không lo lắng nhiều như Tần Sương, hắn chỉ quan tâm tiến độ võ công của Bộ Kinh Vân mà thôi.

Đồ nhi này ngoại trừ ngộ tính cực cao, rất nhanh liền nắm giữ bài vân chương, hùng bá một lần truyền thụ công pháp trong Kinh Vân nội công, chống đỡ hai chương với gã, gã ngạc nhiên phát hiện, hải tử này lại có ba cỗ chân khí hoàn toàn khác nhau đang không ngừng lưu chuyển.

Trong đó một đạo chân khí yếu nhất, chính là Bài Vân chương kinh, có thể vì thời gian tu luyện ngắn ngủi.

Một đạo chân khí khác rất thâm hậu, hiển nhiên đã tập luyện không ít thời gian, đạo chân khí này còn ẩn ẩn có một cỗ nhu hòa, thuộc về nội gia chân khí rất chính tông.

Về phần đạo thứ ba, lại làm cho Hùng Phách giật mình nhất, thời gian luyện tập đạo chân khí này tin tưởng so với đạo chân khí thâm hậu kia ngắn hơn một năm, ước chừng chênh lệch khoảng một năm, nhưng đạo chân khí này lại là chân khí mạnh mẽ nhất trong cơ thể Kinh Vân!

Hùng Phách cũng không biết dùng từ thế nào để hình dung đạo chân khí này, đạo chân khí này vậy mà mang theo một loại cảm giác bi thống, nghiêm nhiên như đặt trong bộ kinh vân cơ thể thiên thạch hỏa dược, vừa chạm vào liền phát ra, lực lượng khó dò.

Tần Sương thâm nghĩ, võ công bước trên mây không tới một năm sẽ vượt qua y, nhưng Hùng Phách lại cho rằng võ công của đứa nhỏ này đã vượt qua đại đệ tử của y, Tần Sương.

Rốt cuộc vì sao đạo bước kinh vân chân khí lại dào dạt một luồng bi thống? Hùng Phách cũng không hỏi bộ bộ kinh vân, hắn chỉ làm bộ như không có việc gì, tiếp tục hướng hắn truyền thụ tiếp tục.

Chỉ có Bộ Kinh Vân tự biết, cỗ chân khí thâm hậu chính tông kia, chính là độc môn nội công của Hoắc gia. Bởi vì kiếm pháp Hoắc gia hướng cứu thế trợ giúp người làm nhiệm vụ, vô luận ở nội công cùng kiếm pháp đều rất nhu hòa.

***

Mà luồng chân khí bí thống kia là từ chiêu mà hắc học trộm từ Hắc y thúc thúc, “Bí thống khổ”!

Hắc sớm đã đem kiếm pháp bí thống, kiếm quyết, kiếm ý bí thống thấu hội cùng nội tâm mình, hóa thành bản thân sử dụng, không nghĩ tới chiêu này ngoại trừ uy lực hải nhân, mỗi lần hắc âm thâm tập luyện ” bí thống” trong cơ thể rõ ràng lại tự sinh ra một cỗ chân khí bí thống, mà cỗ chân khí bí thống này cũng theo hắc không ngừng khổ luyện chiêu kiếm pháp này mà ngày càng tăng lên, kiếm pháp do hắc y thúc thúc sáng chế quả thật thâm bất khả trắc!

Hùng Phách không hỏi Bộ Bộ Kinh Vân, đều vì gã biết rõ, cho dù hỏi thế nào cũng sẽ không biết được đáp án, huống chi một số người sẽ luôn có một số người không muốn nhắc lại quá khứ, gã chỉ thường thức bộ bộ Kinh Vân “Lạnh”, gã chỉ thường thức hai chữ “Kinh Vân” trong tính danh họ gã, những thứ khác đã không cần phải để ý tới, chỉ cần người này quy thuận mình, chạy đi mua mạng mình, liền đã đạt tới mục đích chủ yếu gã thu làm đồ đệ.

Về phần chân khí thần bí trong cơ thể hắc, đối với Hùng Phách mà nói, nhiều hơn một đạo hắc càng hoan nghênh! Bởi vì hắc có thể càng nhanh hơn một bước phong bộ kinh vân này là chủ soái, lập tức tứ xuất chinh nam chinh bắc thỉnh bắc, đi đánh giang sơn thùng sắt, có sao mà không làm?

Vì vậy, Hùng Phách đệ tử không tới tháng tư, Bộ Kinh Vân liên tục phụng mệnh xuất chinh, mỗi lần đều chiến thắng trở về.

Cũng chính vì thế, cuối cùng lần này hắc cũng được bổ nhiệm tiến đánh một sơn trại cách Di Ân Tự ngoài hai dặm. Sau khi báo cáo xong, Bộ Kinh Vân thừa cơ trước khi lên đường trở về thiên hạ, rút chỗ trống này đến thăm Vị Đại sư Bất Hư để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi Hoắc Liệt chết.

Đúng là sinh không gặp thời, nếu không phải vì báo thù mà vào thiên hạ hội, thì sao có thể trở thành công cụ báo thù trong giang hồ?

Bộ Kinh Vân đang xuất thần, chợt sau lưng truyền tới âm thanh nôm nớp lo sợ: “Thí chủ... “Hóa ra là tiểu hòa thượng vừa mới báo tin cho Hư Không kia.

Bằng thanh sắc bén phán đoán vị trí, Bộ Kinh Vân biết hấn đứng rất xa, xem ra tiểu hòa thượng này thật sự rất sợ lại gần mình, có lẽ mới vừa rồi bị vẻ mặt lạnh lùng của mình dọa hoảng sợ rồi! Cho nên Bộ Kinh Vân cũng không quay đầu lại, dọa cho tiểu hòa thượng này thực sự không phải là mong muốn của hấn.

Chỉ là tiểu hòa thượng xem ra cũng không hiểu được ý tốt của hấn, hấn không quay đầu lại, hấn càng luống cuống hơn, mười phần khó khăn mới có thể há mồm: “Thí chủ, không giả... Đại sư... Có... xin mời!”

Trắng và trắng hai cái cực đoan, nếu như trộn lẫn vào nhau, đến tốt cùng có hậu quả gì?

Tử thân và cao tăng tu đạo, nếu như đối đầu trực diện thì sẽ trở thành đấu tranh, thông cảm, hay là bắt đắc dĩ để đại địch thành?

Một đen một trắng, đã ngồi đối diện với Tầm Tâm các một lúc lâu, ngay cả tiểu hòa thượng kia cũng đã dâng trà xanh từ lâu, che cửa mà đi.

Hương trà nhàn nhạt tràn ngập toàn bộ không gian màu trắng, bộ kinh vân đi vào vẫn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Bất Hư Đại Sư ngồi ở bên kia bàn.

Tất cả dường như đều có Chúa Tể, y và hấn cứ tới lui lui lui, vẫn luôn quan trọng như vậy, song phương có cảm giác gì không?

“Người, chỉ là kinh giác?” Cực kỳ ngạc nhiên của vị Bất Hư đại sư này, hấn không ngờ tới cái tên Hoắc Kinh Giác kia vừa nghe nói đã chết thảm lại lạnh tới mức không còn sinh mệnh, nghiêm nhiên là một người chết.

Một người chết đã bị trời cao lãng quên từ lâu.

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời, chỉ chậm rãi lấy ra ba bình chứa đặt lên bàn. Bất Hư đại sư thoáng nhìn qua, không khỏi giật nảy mình!

Ba người này chính là bình chứa chứa đầy tro cốt, thế nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân khiến hấn giật mình, mà là ba cái tên được khắc bên trên những chiếc bình này, khiến cho hấn ngây ra như phỗng!

Ba cái tên này rõ ràng là soạt soạt suy nghĩ, dĩ vãng tiềm cùng Hoắc Liệt!

Bất Hư đại sư cứ ngơ ngác nhìn tro cốt của ba người như vậy, sau nửa ngày mới rầu rĩ đáp: “Thiên hạ đệ tử cường mã tráng, muốn giết bá chủ không phải chỉ dựa vào dũng cảm của người thất phu là có thể làm được. Lúc hắn đi, đã từng đến đây cáo biệt ta, đáng tiếc vô luận ta khuyên bảo thế nào, hắn đều khư khư cố chấp, không nghe được... từ biệt đã thành Vĩnh Quyết, ai...”

Nói đến đây, Bất Hư đại sư đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, hai mắt mờ hồ lóe lên quang mang, nhìn thật một điểm, đúng là lệ quang!

A! Ngay cả cao tăng tu hành cũng đang khóc không ra nước mắt đây này!

Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn chăm chú không thôi, dường như hắn cũng không vì vị cao tăng này mà bật khóc mà bật cười. Ngược lại, ánh mắt lạnh lùng lại lộ ra một tia thương thức hiếm có.

Vì nước mắt vì tình cảm mà sinh, hắn thương thức không quên tình bạn? Hay là từ nhỏ hắn chưa từng rơi lệ, hắn hăm mộ nước mắt của hắn?

Đáng tiếc, Bất Hư đại sư chỉ chuyên tâm tro cốt trước mắt, cuối cùng vẫn bỏ qua bộ kinh vân hiếm có này.

Thật lâu sau, hắn mới dời ánh mắt qua thiêu niên toàn thân đen kịt này, nói: “Bất quá, điều làm ta không thể tưởng tượng được nhất chính là Hoắc Liệt từng đề cập đến ta, thời đại của đại ca hắn còn sống coi trọng nhất chính là ba đứa con trai do hắn gây ra, kẻ này đã tận tâm ngộ kiếm pháp Hoắc gia, tiếc nuôi hắn lại theo lửa lớn của Hoắc gia cùng tan thành mây khói, thật không nghĩ tới, Hoắc Kinh Giác lại vẫn còn trên đời...”

Âm thanh của Bất Hư Ngữ hơi dừng lại rồi trầm tư, nói tiếp: “Nhưng ta vẫn có một điểm không hiểu. Hải tử, người làm sao có thể lấy thi thể của ba cha con họ ra rồi hành hỏa vậy?”

A! Sao mỗi người đều có nhiều vấn đề như vậy?

Đúng như Hắc y thúc thúc nói, Hoắc Liệt như thế, ngay cả Vô Hư đại sư cũng vậy!

Nhưng Bộ Kinh Vân vẫn phá lệ trả lời vấn đề của hắn, hắn lạnh lùng nói: “Bởi vì, ta là đệ tử thứ hai của Hùng Phách.”

Ngữ điệu của hắn cực lạnh, nghiêm nhiên lộ ra một kế hoạch vô cùng khủng bố.

Không ngớt cực độ khiếp sợ, nói: “Cái gì? Người chính là... đệ tử mới thu về bộ bộ kinh vân?”

Mấy ngày nay, trong giang hồ mọi người đều nghe nói có một đệ tử không khóc không cười tên Bộ Kinh Vân!

Hoắc Bộ Thiên cũng không nói với Hoắc Liệt “Kinh Nghiệt” với tên “Kinh Vân” cho nên không ngờ lại không biết Bộ Kinh Vân của một đệ tử hùng bá là hậu nhân Hoắc gia. Bây giờ hắn rốt cuộc biết rồi, lấy hắn trải qua thế sự, sao lại không biết Bộ Kinh Vân Tán thân là đệ tử hùng bá?

Đây sẽ là một sát cục báo thù tràn ngập máu tanh tứ phía!

Mà người đã lên kế hoạch sát cục hiểm ác này đúng là Bộ Thập Tam kinh vân!

Hắn chỉ có một chủ mưu, có lẽ, cũng là người hy sinh đáng thương nhất.

Không khỏi hít vào một hơi lương khí, nói: “Không ngờ được... Người chính là Bộ Kinh Vân! Hải tử, người có biết... mình nguy hiểm thế nào không?”

Bộ Kinh Vân gật đầu.

“Vậy người có biết cứ tiếp tục như vậy... người sẽ chết không?”

Không sai, nhân hải cô đơn, thâm nhập địch trận, mưu toan lấy sức một người báo thù, quả thực là một cái không muốn mạng bố cục!

Nhưng “chết” đáng sợ sao? Đối với bộ kinh vân, đã không còn vui vẻ, chết không biết có gì đáng sợ? Sao lại sợ chết?

Bất Hư đại sư khuyên nhủ: “Cháu à, nghe ta nói đã, đừng có trở về mạo hiểm nữa, hãy ở lại chùa Di Âm hảo hảo sống sót đi!”

Bộ Kinh Vân lắc đầu.

Bất Hư đạo: “Ta cũng hiểu người nóng lòng báo thù, toàn là vì hiếu tâm. Nhưng người kế thừa cha người bộ bộ thiên tuyền có biết, cũng sẽ không muốn người báo thù cho hấn mà chết, càng không muốn thấy người trải qua thống khổ mỗi ngày như vậy. Ta tin tưởng hấn cũng hy vọng người có thể trưởng thành như một đứa trẻ bình thường, sau đó cưới vợ sinh con, hạnh phúc sống, quên hết thấy bất hạnh, bị thương cùng thống khổ trong quá khứ, hảo hảo giải sầu cho Hoắc gia...”

Không uổng đại sư nói không sai.

Bộ Kinh Vân cũng tin tưởng Bộ Bộ Thiên dưới xuôi có biết, nhất định không hy vọng hấn báo thù cho mình. Bởi vì trước khi cất bước này đã khắc sâu hết chức cha, tận lực dùng sức một mình thay đổi Bộ Kinh Vân, hy vọng hấn có thể vui vẻ sống như trẻ con bình thường, cho nên sau khi chết cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy Bộ Kinh Vân vì hấn báo thù mà chịu đủ dày vò, một lần nữa trải qua đau khổ trong vực sâu tăm tối!

Thế nhưng, cho dù biết rõ tâm ý của hấn thì đã làm sao? Bộ Bộ Kinh Vân như thế nào có thể quên được tình cảnh bộ thiên ngày đó bị con dơi chém bay đầu ra sao?

Còn nữa, đầu Hoắc Liệt bị chính tay gã đè chặt xuống, gã còn nhớ rõ máu huyết trên đầu Hoắc Liệt nhỏ xuống như suối.

Thật nhiều máu, đường máu thật dài...

Từng chuyện cũ được tạo thành từ máu, đã sớm bị ấn huyết sâu vào trong lòng hấn, khiến hấn không cách nào tự kiềm chế được, cả đời hấn cũng không quên được!

Bất hư thấy nàng mờ mịt, suy đoán: “Người... không quên được?”

Bộ Kinh Vân vẻ mặt ngây ra, cũng không phủ nhận.

Ánh mắt Bất Hư lấp loé, đột nhiên từ trên giá kinh thư bên cạnh lấy ra một hộp nhỏ bằng lụa trắng, nói: “Nếu chỉ vì không quên được, có lẽ chuyện này ta có thể giúp được một tay.”

Hấn mở hộp nhỏ màu trắng kia ra, chỉ thấy ở trong có một viên dược hoàn lớn chừng đầu ngón tay.

Viên dược hoàn này có màu sắc dị thường thâm trầm, không chút nghĩ ngợi liền đem dược hoàn đặt vào trong chén trà xanh trước mặt, viên thuốc vừa chạm vào liền giống như sương mù tan ra...

Không ngớt hỏi: “Hài tử, ngươi từng nghe nói tới “Mạnh Bà Quán” chưa?”

Mạnh Bà Trà? Đây là thứ gì?

Bất Hư đạo: “Tương truyền Mạnh Bà Trà chỉ cho âm hồn trên đường xuống hoàng tuyền uống, âm hồn sau khi uống Mạnh Bà trà sẽ quên sạch toàn bộ chuyện cũ, sau đó đầu thai lục đạo, lại lâm thế, thoát thai trùng sinh! Lúc đó sư phụ ta chính là trụ trì toà Di Ấn tự này, tinh thông phật, y nhị lý. Ông ấy cả đời khổ sở nghiên cứu, tìm kiếm vạn loại dị thảo, cuối cùng tại lúc tuổi già ngộ ra một loại kỳ dược phối hợp với Mạnh Bà trà và dị công, đúng là dược hoàn do ta thả vào trong trà của ngươi.”

Không ngớt nói tiếp: “Đáng tiếc, năm đó sư phụ tìm được vạn loại dị thảo chỉ đủ luyện dược hai viên kỳ dược. Luyện không lâu, sư phụ ta cũng bỗng nhiên trường tử, có thể nói phương pháp luyện dược từ nay về sau thất truyền...”

Ngữ khí hần hơi dừng một chút, bỗng nhiên ngăm nhìn Bộ Kinh Vân, hỏi: “Hài tử, ta đoán trong lòng con nhất định sẽ hỏi, nếu đã luyện thành hai viên, vì sao hôm nay chỉ còn lại một viên?”

Đúng, Bộ Kinh Vân cũng khó hiểu, rốt cuộc vì sao chỉ có một viên?

Không ngớt bình tĩnh nói: “Bởi vì, một viên kia sau khi luyện thành liền hòa tan trong trà, hơn mười năm trước đã bị ta uống mất rồi.”

Lời này vừa nói ra, bộ kinh vân cũng không khỏi sững sờ tại chỗ.

Nhưng nghe thấy không khỏi hoang mang than nhẹ: “Tất cả mười lăm tuổi trước, ta đã không nhớ lại, chỉ nhớ lúc ta tỉnh lại, sư phụ luôn nói với ta: Hài tử, con thực sự có quá nhiều chuyện cũ thương tâm, như vậy cũng tốt, từ nay về sau, con có thể thu xếp tâm tình, chuyên tâm hướng Phật...”

Không nói những lời này lúc nào cũng ần ần vô hạn thốn thức, không biết là vì mất đi trí nhớ nửa đời trước hay là để nhớ lại sự phụ này?

Bộ Kinh Vân thầm nghĩ quả nhiên mình đoán đúng, hóa ra Bất Hư đại sư đúng là có tình nhân. Chỉ có tình nhân mới có chuyện cũ thương tâm này...

Lúc này viên dược hoàn kia đã hòa vào trong trà, trong chén một mảnh vẫn đục không rõ, thoáng như hồng trần.

Không dung giơ lên Mạnh Bà Trà hiếm có này, nhìn nước trà trong chén ảm đạm, không hện mà than nhẹ: “Nhân tình thế thái, ân hận, thị phi thích, đừng nói thẳng, không bằng chén Mạnh Bà trà này lúng túng khó phân biệt! Chẳng qua chỉ cần uống xong chén Mạnh Bà trà này, hết thấy đều có thể quên hết, hải tử, quấy dầu là bờ, người cứ uống nó đi!”

Nói xong đã báo cho Mạnh Bà trà tới trước mặt Bộ Kinh Vân.

Bộ Kinh Vân lẳng lặng nhìn chén Mạnh Bà Trà này, chỉ một thoáng, tất cả ân oán bụi bặm đều cuộn trào trong lòng, giống như sóng lớn mãnh liệt, liên tiếp trút xuống.

Hắn như một con lệ quỷ, lập lời thề sẽ kết thù trước, nhưng trước khi con lệ quỷ này báo được đại thù thì hắn đã có cơ hội chuyển thế đầu sinh, thật không biết đi con đường nào?

Bây giờ Mạnh Bà trà gần lông mày, hắn uống hay là không uống?

Nếu như không uống, sẽ phải gánh chịu cừu hận như núi, cả đời ăn ngủ không yên!

Nếu như uống rượu, là có thể quên hết thấy ân oán, thậm chí quên hết thấy đau khổ, thoát thai trùng sinh!

Chỉ là, hắn có thể mặt dày đối mặt với thâm ân nuôi dưỡng của Hoắc Bộ Thiên hay không, hắn có thể mặt dày đối mặt với đại nghĩa đã giết Hoắc Liệt hay không?

Không uống nữa! Không thể bình tĩnh được nữa, chết cũng không cam lòng!

Tinh vệ lấp biển, biển hận khó lấp!

Chén Mạnh Bà Trà này, hấn không uống nữa! Đột nhiên hấn giơ chuông lên đẩy chén về, không chút kinh ngạc nói: “Cháu trai, chỉ là một người đã chết, cháu lấy tiền đồ cả đời của chính mình, hạnh phúc chôn cùng, làm như vậy đáng sao?” Bộ Kinh Vân kiên quyết nói: “Hai người bọn họ đối tốt với ta quá, đây là tâm ý cuối cùng của bọn họ.”

Bất hủ vô nói: “Tốt, cuối cùng cũng không uống công Hoắc Bộ Thiên gửi gắm hy vọng về ngươi, bất quá ngươi đã là cổ nhân tử, bất luận thế nào ta cũng không thể để ngươi trở về chịu chết! Hài tử, đừng trách ta cưỡng ép ngươi!”

Vừa nói vừa vận chuông đẩy chén trà trở về, trong lòng bàn tay càng ẩn chứa một cỗ nhu kinh, rõ ràng là “Nhân quả chuyển nghiệp” “Tiểu Chuyển Nghiệp” “Tiểu Chuyển Nghiệp” vốn dùng để đem đối thủ độc sức dời đi. Ngay sau đó sử dụng ra, kinh lực bộ kinh vân đẩy chén nhất thời bị gỡ xuống thành vô hình., Chén trà trong chớp mắt đã bị Bất Hủ đẩy tới trước miệng vài tấc, Bất Hủ càng nhanh chóng nắm chặt hàm dưới kinh vân, mạnh mẽ đem miệng hấn há ra, tiếp theo tay cầm chén vận kinh chấn động, nước trà trong chén lập tức bị chấn động như mũi tên bắn thẳng về phía bộ kinh vân.

***

***

***

***

Bộ Kinh Vân sao lại không hiểu tại sao Trung Hư đại sư lại có nỗi khổ tâm cứng rắn như vậy? Kỳ thật hấn cũng đã tưởng tượng cho hấn, chỉ là Bộ Kinh Vân quyết đoán đến mức này, hấn tuyệt đối không thể để bản thân lâm vào tình cảnh như thế mà hồ đồ quên đi tất cả!

Ngay khi Mạnh Bà Trà sắp vào miệng, bộ kinh vân cấp sinh, đột nhiên lấy chuông làm kiếm, đột nhiên sử dụng một thức kiếm chiêu học lên từ kiếm chiêu của Hắc y thúc thúc: “Thương bi khó hiểu!”

Chỉ trong tích tắc, vô số chuông ảnh tung hoành ngang dọc, đan dệt thành một tấm lưới bằng chuông, ngăn cản toàn bộ

nước Mạnh Bà trà, không chừa lại một giọt nào, dội hết lên vách tường màu trắng bên trong!

Bạch Bích vốn không tì vết, giờ phút này lại bị nước trà nhuộm hết, nước trà nồng đậm từ trên vách khảm xuống, tựa như một chuỗi nước mắt bi thống...

Không ngờ không ngờ võ công của đứa nhỏ này lại không giống bình thường, nhưng càng khiến hắn giật mình, vẫn phải một chiêu. Hắn kinh ngạc hỏi: “Đau lòng khó hiểu? Người... người từng gặp hắn?”

Bộ Kinh Vân im lặng gật đầu.

“Hắn... Hắn có khỏe không?”

Bộ Kinh Vân nói: “Hắn rất tốt.”

Không ngớt có chút ngoài ý muốn, nói: “Hắn vậy mà cũng do một thân người báo thù?”

Bộ Kinh Vân không trả lời, nhưng có thể biết từ trong ánh mắt như bàn thạch của hắn, chỉ cần là đứa nhỏ này quyết định, bất luận kẻ nào cũng ngăn không được. Ngay cả “hắn” đã sớm biến mất kia cũng không ngoại lệ!

Bất hư biến sắc nói: “Kinh Giác, nếu không phải người vẫn là hải tử, ta nhất định sẽ nghĩ cách lưu người lại, tuyệt sẽ không để cho người trở về tiễn biệt cả đời, thậm chí không tiếc dùng võ lực...”

Bộ Kinh Vân chưa làm hầu hắn nói hết lời, trước tiên tự chặt đứt lời hắn, dứt khoát nói: “Được, ta chờ người!”

Nói đi nói lại, Bất Hư đại sư vẫn không cách nào thông cảm nỗi nỗi khổ tâm muốn báo thù của hắn, hắn cũng không cần phải thông cảm gì!

Hôm nay, hắn tự giác đã nói quá nhiều, câu chém đinh chặt sắt này, lập tức chém đứt hai người!

Lời đã nói hết, lưu lại cũng vô vị!

Bộ Kinh Vân bỗng đứng bật dậy, xoay người, chậm rãi đẩy cửa đi ra.

Thực ra, Bất Hư đại sư cũng không cản trở được hắn, ngay cả người “không thể cản trở” của hắn cũng không cản trở được.

Bộ Kinh Vân rời đi không lâu, tiểu hòa thượng kia lại đi vào, hiếu kỳ hỏi: “Ồ, Bất Hư đại sư, rốt cuộc thiếu niên mặt lạnh kia đi rồi?”

“Lạnh?” Bất Hư cười khở lắc đầu.

“Không! Hắn không lạnh chút nào...”

Nói xong nhìn về phía nước trà Mạnh Bà còn đang chảy trên tường, thờ dài nói: “Một ngày nào đó, sẽ có một người ở đó, nhất định sẽ hiểu được trái tim đau khổ của hắn, nhất định...”

Năm ngày sau, bộ kinh vân đã nhanh chóng trở về, Thiên Hạ Đệ Nhất các lại vang lên tiếng cười to.

Tiếng cười xuất phát từ hừng bá, đây đã là mấy tháng nay, hắn thoải mái cười to như thế.

Đồ chúng ngoài lầu canh gác nghe vậy cũng không khỏi ngạc nhiên.

Trong lầu, lúc này chỉ có đúng một mình Hùng Phách và Bộ Kinh Vân mà thôi, Hùng Phách vừa cười vừa nói: “Kinh Vân, từ khi ngươi truyền thụ Vân Chương tới nay, chín lần xuất chinh cửu lần đều mau lẹ, lập công không phải nhẹ, ngươi muốn vì sư khen thưởng ngươi như thế nào? Hả?”

Phân thưởng? Hóa ra cũng có phân thưởng?

Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn Hùng Phách, phân thưởng mà hắn muốn là mở miệng nói như thế nào?

Hắn không muốn thấy hắn thoải mái cười to như vậy nữa, hắn chỉ muốn nhìn thấy hắn sợ hãi, hốt hoảng hoảng, tuyệt vọng, khóc ròng!

Chỉ thế mà thôi, thế nhưng đã rất khó làm được!

Hùng Phách thấy hắn cũng không trả lời, nói: “Ta nghĩ trong thời gian ngắn ngươi cũng không biết nên lấy cái gì, như vậy đi! Lần này do vì sư làm chủ cho ngươi, ta thưởng cho ngươi hai người hầu, thế nào?”

Hai người hầu?

Bộ Kinh Vân hơi kinh ngạc, không biết lão thất phu này lại có kế hoạch gì?

Lúc này hắc hùng bá nói: “Chết, tù song nô, còn không mau quỳ xuống với chủ nhân?”

Thanh âm vừa dứt, bộ kinh vân đột nhiên nghe phía sau truyền đến thanh âm “Phốc phốc”, nhìn lại, rõ ràng thấy hai trung niên hán tử đã quỳ gối phía sau, cùng kêu lên: “Tham kiến chủ nhân!” Hai người này có thể vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Bộ Kinh Vân, võ công cao có thể tưởng tượng được, hùng bá mặc dù mây khen thưởng, nhưng cho hắc hai đại cao thủ này làm nô bộc, nhất định có mưu đồ!

Quả nhiên, Hùng Phách đã sáng sủa mà nói: “Kinh Vân, mặt sẹo dài là “Tử Nô”, trong mắt không có lông mày chính là “Lưu Nô”, hai người họ đều sử dụng kiếm cao thủ, chỉ cần người sử dụng hai người bọn họ, tất cả kế hoạch nhất định nước chảy thành sông, đặc biệt là kế hoạch lần này...”

Đến rồi! Bộ Kinh Vân trong lòng cười lạnh, hùng bá mỗi một câu nói đều có mục đích, hướng chỉ là khen thưởng? Hắc một phần chắc chắn sẽ rút về mười phần!

Bộ Kinh Vân lẳng lẳng nhìn cái chết này, chịu tù hai nô, nhưng thấy nét đặc trưng của hai người bọn họ đúng như lời hùng bá nói, bọn họ mặc dù quỳ xuống, nhưng mặc dù vẫn không cúi đầu, bốn mắt càng khinh miệt bộ kinh vân trong địa lao, tựa hồ cực kỳ bất mãn đối với chủ nhân mười ba tuổi này.

Ngay lúc ba người đang lặng lẽ quan sát, Hùng Phách đã từ từ nói ra kế hoạch kế tiếp của hắc...

Đến khi hoàng hôn, từ từ bước ra khỏi Thiên Hạ Độ Nhất các.

Hùng Phách tốn thời gian ròng rã một canh giờ mới có thể liên lụy tất cả những nhân vật rõ ràng trong kế hoạch – thuật lại với hắc, có thể thấy kế hoạch khó giải quyết như thế nào.

Hơn nữa chuyện này đã tới gần lông mày rồi, buổi trưa vừa tới hắc sẽ phải cùng chết, hai nô tù tội liên thủ cất bước!

Lần này sẽ là lần hành động hung hiểm nhất kể từ khi hắc gia nhập thiên hạ!

Bộ Kinh Vân vừa đi về phía Phong Vân Các, vừa suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên cách đó không xa vang lên tiếng nữ tử mắng: “Xú nha đầu! Tiện nha đầu! Còn không đi nhanh lên cho ta?”

Bộ Kinh Vân xưa nay luôn thờ ơ với tất cả mọi thứ, thế nhưng nghe thấy giọng nữ nhân này “Xú tiện”, mắng ra một cách tàn nhẫn như vậy, không khỏi nhìn về phía trước một chút, nhưng thấy cách đó hai trượng có một nữ tử trung niên đang lôi kéo một người mười hai, nữ hài ba tuổi, đang ở bên cạnh mắng chửi.

Nữ nhân yếu đuối, vốn xinh đẹp động lòng người, đáng tiếc giờ phút này khuôn mặt đầy vết thương, hiển thị nữ tử trung niên ra tay rất trọng yếu, mà nữ hài khuôn mặt cũng đầy nước mắt, bộ dạng rất đáng thương.

Trên thực tế, đúng là nàng vô cùng đáng thương.

Nữ tử trung niên kia lại một chương hung hăng tát lên mặt nữ hài, mắng: “Nha đầu ti tiện! Ai bảo ngươi bung canh cho tổng giáo Tàn Ninh vỡ bát? Sau khi trở về ta nhất định phải giết ngươi róc xương dóc!”

Nói xong đang định tát tiếp thì chương chưa kịp đánh đã bị người ngăn cản.

Nữ tử trung niên đột nhiên xoay người lại, chửi ầm lên: “Ai to gan như vậy?”

Lập tức phát hiện người tới, đúng là đệ tử thứ hai của bang chủ bộc vân, nhất thời dung nhan thất sắc, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: “Tiểu nhân... Thị tỳ chủ quản... Hương Liên, hướng... Bộ thiếu gia vẫn an.”

Hóa ra nữ tử này là thị tỳ chủ quản, bộ kinh vân cho tới nay cũng chưa chú ý tới nàng, nhưng sau khi hắn trở thành đệ tử hùng bá nhập thất, thiên hạ sẽ có rất nhiều đồ đệ chúng sớm gặp hắn ở các nơi, ngay cả nữ tử này cũng liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

Bộ Kinh Vân cũng không lên tiếng, kỳ thật hắn ra tay chỉ vì xem cô gái này cay nghiệt như vậy, hôm nay thấy hắn sợ hãi như thế, trong lòng biết rõ dụng ý hắn xuất thủ, tin tưởng sẽ không làm khó cô gái kia nữa. Mục đích đã đạt được, liền im lặng xoay người rời đi.

Không ngờ nữ tử kia thấy hắn xoay người lại tưởng rằng mình đã chọc giận hắn, liền thúc giục nữ hài ở bên cạnh nói: “Nha

đầu, xem! Vân thiếu gia nổi giận, còn mau đến hỏi an Vân thiếu gia?”

Cô bé kia một mực không dám cãi lại, bây giờ lại được thúc giục như thế, chỉ có nói: “Tiểu tỳ... Hường... Vân thiếu gia... Vãn An.”

Lời này vừa nói ra, bộ kinh vân đột nhiên ngẩn ra, hần dừng bước.

Hần quay đầu lại.

Là nàng? Là nàng? Là nàng?

Hần nhìn chăm chú khuôn mặt đau đớn của cô gái này, mặc dù hần không nhận ra nàng, nhưng hần nhận ra giọng nói của nàng, người từng giúp đỡ hần trong bóng tối, hần cả đời cũng sẽ không quên!

Hần cùng nàng, vì khó hiểu nhân duyên cùng nghiệt, rốt cuộc chính thức đứng ra.

Hần hỏi: “Ngươi, tên là gì?” Âm thanh trầm thấp không giống như một thiếu niên.

Cô gái vừa nghe thấy lời này, cũng khẽ giật mình. Thanh âm đặc biệt trầm thấp này, mặc cho ai nghe xong cũng sẽ nhớ kỹ, nhưng nàng quả thực không thể tin được cái tên thiếu niên trầm muộn không nói kia, đúng là Vân thiếu gia dùng tốc độ lạnh lùng nổi danh thiên hạ này sao?

Cô cúi đầu xuống, nói ra một cái tên mà cả đời đều không quên, cô nói: “Ta tên... Khổng Từ.”

Hôm sau, Phong Vân Các vốn yên lặng từ trước đến nay không cần thị tỳ khác xử lý, bởi vì nó đã tăng thêm một đứa con nít.

Nàng rốt cuộc không cần tiếp tục bị người ta khi dễ và cay nghiệt nữa.

Đáng tiếc, chủ nhân Phong Vân Các cũng phải đi xa, xa dần...

“Lãng Nhi:

Đây là một bức di thư.

Có lẽ ngươi nên hiểu, vì phụ thân là “Nam Lâm Kiếm Thủ”, càng là truyền nhân của thế hệ thứ mười một Đoạn Nhật Kiếm Pháp, đối mặt với đủ loại khiêu chiến, quả thật là số mệnh của cha.

Nhưng là, khiêu chiến sắp tới gần lông mày, chính là trận chiến hung hiểm nhất từ lúc cha đến nay, cũng là một trận chiến đặc biệt nhất, chỉ vì đối thủ về nay cũng không phải sử kiếm, mà là sử đao, hẳn chính là Bắc Âm Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương!

Nhiếp Nhân Vương chính là đối thủ tốt đẹp vì cha mình khó cầu, đáng tiếc năm năm trước cha đã từng khiêu chiến với hắn, bị hắn dứt khoát cự tuyệt. Ai ngờ tháng trước lại nhận được thư của Nhiếp Nhân Vương, cũng do sáu đại khẩu đầu của Nhạc Sơn giao cho. Chắc là Nhiếp Nhân Vương thấy hắn làm ác trên đường, sau khi giáo huấn một trận mới ép hắn phải mang thư.

Đó là một phong thư khiêu chiến.

Nhiếp Nhân Vương ngạo hàn lục quyết, bá đạo tàn nhẫn. Lăng Nhi, đối thủ thật sự quá mạnh, vì phụ lúc này tin tưởng không lớn, nhưng mà bởi vì ngươi tuổi còn nhỏ, vì phụ miễn ngươi lo lắng, mới nói giả tất thắng, kì thực là trận chiến này lành dữ khó liệu...

Lăng Nhi, lúc này nơi đây, vì phụ nhất định phải hướng ngươi nói thẳng, nếu vì phụ chiến bại, bám vào trong Phong Di Thư Thực Nhật Kiếm Phổ này, việc của ngươi cần phải phối hợp với Hỏa Lâm Kiếm tập luyện, mới có thể đạt đến cảnh giới tối cao.

Tin tưởng uy lực của Hỏa Lâm Kiếm cũng không cần phải nói lại, Lăng nhi ngươi sớm nên tận mắt nhìn thấy. Tuy nói kiếm này tà dị, lúc thì kiếm không nhân tâm. Nhưng Tâm Chính Kiếm Chính, Tâm Tà Kiếm tà, hết thảy đều phải xem bản tính và tu vi bản thân mới có thể kết luận.

Hơn nữa, Hỏa Lâm Kiếm cũng liên quan đến truyền thuyết về Đoạn gia chúng ta, truyền thuyết này có liên quan tới Đại Phật có thể với Nhạc Sơn, có thể trèo lên một bí huyết trên đầu gối của vị Đại Phật kia...”

Viết đến đây, Đoạn soái hốt hoảng liếc xéo Hỏa Lâm kiếm bên cạnh hắn, kiếm vẫn còn bên trong vỏ, thế nhưng chuôi kiếm xanh biếc vậy mà ầm ầm nổi lên một hồi hồng quang, yêu di quỷ di, nhìn thật kỳ quan.

Vẻ lo lắng vốn chất đầy mặt của Đoạn soái nhất thời bị quét sạch, hắn đột nhiên lộ ra một nụ cười tà dị, nhìn Hỏa Lâm Kiếm, giống như đang nhìn một tri kỷ bầu bạn đã lâu, hưng phấn nói: “Lão bằng hữu, ta biết ngươi nhất định rất hưng phấn rồi?”

Hỏa Lâm Kiếm đương nhiên không thể trả lời, nhưng chuôi kiếm càng thịnh hồng quang, giống như đang trả lời.

Đoạn soái cười tà dị nói: “Không sai! Khó trách ngươi hưng phấn như thế, bởi vì ta cũng cảm thấy một cỗ đao khí lăng lệ ác liệt vô cùng đang từng bước hướng hai ta xâm nhập... Không! Không phải một cỗ, mà là hai cỗ! Một liệt một nhu, liệt nhất nhu, liệt chính là Nhiếp Nhân Vương, nhu chính là Nhiếp Phong! Tốt! Tốt! Tốt! Một trận chiến thật thống khoái! Ha ha...”

Trong tiếng cười cuồng ngạo, Đoạn soái tắt nụ cười, giống như là một con kiến vậy...

Tâm Chính kiếm chính, Tâm Tà kiếm tà?

Giờ phút này trong lòng Đoạn soái nghiêm nghị hơn nhiều so với năm trước đi tìm Nhiếp Nhân Vương, rốt cuộc là nguyên nhân? Tê liệt là tà?

Hắn như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, lau mồ hôi trên trán, cầm bút nhanh chóng viết tiếp bí mật còn dang dở trên di thư...

Một bí mật động trời mà tất cả mọi người cũng không thể tưởng tượng được!

Vận Mệnh, cuối cùng an bài hai cái vốn không liên quan, người của mỗi một phương thiên một phương sắp gặp nhau.

Bọn họ cũng không phải là nhân vật chính của trận quyết chiến lần này, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái, mà là một thiếu niên thích khóc, một người không khóc nghe ngóng!

Hùng bá phong vân!

Chương thứ mười tái chiến giang hồ.

“Sư phụ, rốt cuộc giang hồ thế nào?”

“Thần Nhi, trên giang hồ giấy Túy Kim Mê, khiến người ta chìm đắm trong đó, thường thường mang đến máu thịt be bét vẫn không biết.”

“Sư phụ, vì sao còn có nhiều người dấn thân vào giang hồ như vậy?”

“Vì giang hồ hiểm nguy, lòng tham của người càng hiểm.”

“Thần Nhi không hiểu.”

***

***

***

***

“Trò chơi giang hồ kích thích phi thường, trong nháy mắt thiên biến vạn hóa, cơ hội thành danh một đêm không có mặt trời. Hôm qua đi, hôm nay đi, còn có ngày mai...”

“Sư phụ, ngày mai thì sao?”

“Ngày mai vĩnh viễn không cách nào đoán được! Hôm nay là vô danh tiểu tốt, ngày mai có thể trở thành chủ nhân của một bang phái; hôm nay là cao thủ tuyệt thế, ngày mai có thể thất bại thảm hại, đầu đường máu...”

“Sư phụ, thế thì thế nào mới gọi là cao thủ tuyệt thế?”

“Cao thủ tuyệt thế nhất định phải có võ nghệ tuyệt thế, còn phải có một đôi tay tuyệt thế.”

“Nếu cao thủ tuyệt thế lợi hại như vậy, vậy chắc chắn bọn họ sẽ may mắn thoát khỏi giang hồ?”

“Ài, đáng tiếc người trong giang hồ đã thân bất do kỷ, người không ở trong giang hồ thì thân bất do kỷ! Những cao thủ tuyệt thế này cho dù có lui về quê, chỉ cần một ngày không chết thì dù có đổi danh thành lợi, vì nghĩa vì đãi, thậm chí vì tình, một ngày nào đó sẽ bị ép buộc thôi...”

“Lại tái chiến giang hồ!”

Người.

Chữ này chỉ có hai đường, tuy chỉ là một chữ cực kỳ đơn giản, nhưng cũng là chữ khổ não nhất.

Mỗi người đều có khổ.

Có sống, già, bệnh, chết mới sinh khổ, có nghèo hèn, không được no nê, không có nổi khổ cơm ăn.

Có thứ gì đó khao khát trong lòng, cầu còn không được, cố nhiên khổ, tìm được lại sợ hãi tới mất mát càng khổ hơn.

Còn nữa, yêu nhau không thể kết hợp, yêu nhau từ sâu trong lòng đối phương nhưng không được đối phương yêu thích, hoặc là những người yêu thương đột nhiên qua đời, khổ sở sinh ra là dẫn vật lòng người, đau khổ càng thêm đau khổ!

Khổ cực khổ đau khổ!

Nhân gian, nếu là nơi người ta sống, đương nhiên tràn đầy đủ loại khổ sở nhân gian.

Nhân gian có khổ, nhiều không đếm xuể, vạn khổ giao tranh!

Đặc biệt là đại địa Thần châu, những dân trong triều lâm than, là một nơi cực khổ nhất...

Chúng sinh vì đau khổ mà mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa nóng, vì vậy, trong lòng mọi người luôn ao ước có phương pháp tiêu trừ và chân lý nhân gian, có người trí tuệ cao hơn mình có thể cứu vớt hoặc khuyên giải mình. Cho nên nhân gian mặc dù có đủ loại khổ, cũng có đủ loại đau khổ vì chúng sinh mà phát ra.

Trong vô số tượng phật, một trong số đó, tin rằng đây là một trong những tượng Phật lớn nhất trên đời này, chính là tượng Phật lớn nhất của Nhạc Sơn.

Đại Phật của Nhạc Sơn ở phía tây Nhạc Sơn, sông Truy Giang, sông Thanh Y, Đại Độ Hà đều tụ hợp ở đây.

Tương truyền vào thời sơ khai Đường triều, có một hải thông hòa thượng, bởi vì gặp dòng nước nơi đây cấp bách, thỉnh thoảng có thuyền gặp phải tảng đá ngầm này, cho nên hi vọng xây dựng tượng Phật ở đây, bảo vệ thuyền qua lại an toàn, lập tức bắt đầu dẫn người tu kiến, thời gian dài đến chín mươi năm, tượng Đại Phật vừa mới rơi xuống, trong đó Hải Thông hòa thượng cũng đã sớm viên tịch.

Đại Phật Sơn Nhạc Sơn được xây dựng thành thực là tượng phật Di Lặc, cao và núi bằng phẳng, lưng cồng núi mặt sông, dựa vào đá lót núi mà thành, dưới chân nước sông cuộn cuộn, thuyền đi như kiến, nhìn phi thường đồ sộ.

Nghe nói, trên mặt nàng có một đôi “Phật nhãn”, mỗi con dài hơn trượng năm trượng, có thể biết bản thân tượng Phật hùng vĩ thế nào.

Nhưng mà, đôi mắt phật dài hơn trượng này có thể lớn mà không mắc mưu, có thể nhìn thấu đủ loại khổ não chúng sinh thế gian? Có thể an ủi trái tim bọn họ?

Ít nhất, có một người sẽ không nghĩ như vậy, hắn cũng không cho rằng Nhạc Sơn Đại Phật sẽ an ủi trái tim nhỏ nhỏ kia của hắn.

Từ khi xuất thai đến nay, hắn đã có rất nhiều nỗi khổ, nơi ở của hắn đã tiếp cận Đại Phật của Nhạc Sơn, nhưng vẫn chưa ưu đãi tới mức vượt đuôi, dường như Nhạc Sơn Đại Phật vẫn chưa thể xóa đi đủ loại đau khổ của hắn.

Hắn chỉ là một đứa trẻ.

Đứa bé trai này chừng tám tuổi, mặc một bộ áo xanh nhạt, khuôn mặt tròn trịa, thần tình thú vị, vừa nhìn là biết, vốn là một con nghé mới sinh cực kỳ thông minh.

Bất quá đứa bé này cũng không giống những đứa trẻ cùng tuổi khác có thể quanh ngày chơi đùa, mỗi ngày nó đều từ sáng sớm đến ngồi xõm bên chân Đại Phật, đo sông nước ba lần, mưa gió không thay đổi.

Một đứa trẻ tám tuổi, sao lại ở bờ sông đo nước, nói đến thật sự có nguyên nhân.

Đứa nhỏ này họ là một đứa nghe được, xem ra là một chữ hết sức quyết đoán – Đoan.

Hắn đúng là Nam Lâm Kiếm Thủ Đoan Lăng, nhi tử Đoan Lăng!

Đoan Lăng rất là khổ não, chỉ vì gã họ “Đoan”!

Bên phải trên Nhạc Sơn Đại Phật, có một cổ tự tên là Đại Phật Tự; mà bên trái Đại Phật Tự cách xa hơn trăm trượng, lại xây một dãy đình đài lầu các, tên là Đoan gia trang.

Trước năm đời, Đoạn gia trang ban đầu là danh môn vọng tộc trong giang hồ, phú giáp sơn một vùng. Đáng tiếc từ đời tổ phụ Đoạn Lăng kia bắt đầu, Đoạn gia vọng mà dần dần suy diễn, chí đoạn lăng tổ phụ một đời, càng ở trong võ lâm mai danh ảm tích.

Vì sao Đoạn gia lại mai danh ảm tích trong chốn võ lâm?

Đoạn Lăng không rõ ràng lắm, chỉ nhớ phụ soái đã từng đề cập, Đoạn gia trang lúc trước có thể quật khởi trên giang hồ, hoàn toàn là nhờ vào một thanh thần phong “Hỏa Lân kiếm” tổ truyền, phối hợp với Đoạn gia một tay Thực Nhật kiếm pháp, uy lực phi phàm, cho nên có thể đánh vang danh đường.

Chỉ là chuôi Hỏa Lân kiếm này vô cùng tà môn, khi thì có dấu hiệu “Kiếm không nhân tâm”, bởi vậy thời điểm đến hai đời tổ phụ Đoạn Lăng tổ phụ và tổ phụ, vì sợ tẩu hỏa nhập ma, tất cả đều vứt đi không dùng, khiến cho Hỏa Lân kiếm không thể phối hợp “Chiếu Nhật kiếm” tinh tú phát huy uy lực cao nhất, Đoạn gia liền từ đó về sau thất bại không gượng dậy.

Rốt cuộc Hỏa Lân Kiếm tại sao lại không chế nhân tâm? Vì sao tà môn như thế? Đoạn gia tổ tổ tại sao lại có được kiếm này? Loại vấn đề này, đoạn lăng mặc dù rất tò mò, Đoạn soái thủy chung không có đề cập qua một mảnh ngôn ngữ.

Cho đến đời của Đoạn Soái, Đoạn gia trang suy tàn không chịu nổi, Đoạn soái nghèo rớt mòng tơi, duy nhất vẫn giữ lại, là mảnh đình viên to như vậy, cùng với thanh Hỏa Lân kiếm tổ truyền.

Cho đến đầu giường kim tận, tráng sĩ không còn mặt mũi!

Không tới năm năm, hẳn dựa vào Hỏa Lân kiếm đoạt được danh hiệu “Nam Lân kiếm thủ” trong giang hồ, đáng tiếc thời gian đó Đoạn gia đã héo rũ không chịu nổi, không thể theo quy định. Thiên hạ và Vô Song thành lại hưng vượng dị thường, nhân cường mã tráng. Nếu có ý muốn của môn phái quy phục cường giả, hoặc người giang hồ muốn tham gia cũng chọn lấy hai đại thế lực mạnh. Đoạn soái mặc dù được danh hiệu Nam Lân kiếm, nhưng cuối cùng khó có thể hấp dẫn bằng hai người trước, xem ra phục hưng vô vọng của Đoạn gia.

Ngoài thất vọng ra, Đoạn soái càng thêm thảm biến. Lúc này thân thể Đoạn soái ái thể vốn đã suy yếu nhiều bệnh, sau khi sinh ra sóng lớn liền đi đòi nhà ma. Đoạn soái nản lòng thoái chí, cuối cùng quyết định lòng quy ẩn.

Thế nhưng trong ba năm quy ẩn, hấn một mực rục rịch, Hỏa Lâm Kiếm cũng rục rịch.

Cuối cùng hấn cũng nghĩ ra một cách có thể khôi phục gia tộc, vì vậy không nhìn được phân tích, đem đoạn sóng do con trai mới ba tuổi giao phó nuôi dưỡng họ hàng xa, còn lưu lại tác dụng nuôi dưỡng ngân lượng, đi theo mình đi khắp chân trời góc biển, tìm kiếm nơi cất giữ Cuồng Dao Nhiếp Nhân Vương ở Bắc.

Bắc Âm Cuồng Dao chỉ có đánh bại danh tiếng giang hồ của Tăng Phi, danh khí của kiếm thủ Nam Lâm mới càng thêm vang dội.

Đáng tiếc thời điểm hấn tìm Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Nhân Vương đã quyết định phong dao về ruộng, không còn dũng khí năm đó, nhả nhận từ chối lần quyết chiến này, khiến cho Đoạn Soái thất bại mà quay về.

Sau khi trở về Nhạc Sơn, Đoạn soái cảm thấy đời này khó có thể phát triển thêm nữa, đành phải gửi gắm hy vọng trên người nhi tử Đoạn Lăng, sau đó mỗi ngày chuyên tâm truyền thụ kiếm pháp cho nó, hi vọng nhi tử một ngày thành tài.

Mặc dù Vọng Tử thành tài nóng lòng, nhưng Đoạn soái chưa bao giờ dùng Thực Nhật kiếm pháp, đều là vì Thực Nhật kiếm pháp mãnh liệt vô luân, phải tuổi hơi lớn mới có tâm tính kiên cường tập luyện, nếu không kiêu gì cũng bị tẩu hỏa nhập ma, lại thêm tà khí của Hỏa Lâm kiếm, càng thêm tà, đáng sợ tới cực điểm!

Đoạn Lăng mặc dù không thụ Thực Nhật kiếm pháp, nhưng đối với kiếm pháp bình thường và các võ nghệ còn lại, vẫn không ngừng khổ luyện, thứ nhất là bởi vì Thiên Thích Vũ của gã, thứ hai, bởi vì gã tuy ít tuổi, đã tự biết mình số khổ.

Đúng không? Đoạn gia đến mức đời này của hấn đã suy tàn, cho dù cha hấn là Nam Lâm Kiếm Thủ vẫn khó có hy vọng phục hưng, về sau Phục Hưng Đoạn gia chi trách liền rơi

xuống trên người Đoạn Lăng, chưa xuất thế đã cần gánh vác trách nhiệm trọng đại như thế, tội gì phải khổ?

Nếu như sinh ra trong nhà dân bình thường, có thể an phận phân chia làm con trai nông hộ thì còn thôi, nhưng gia tộc của hắn từng là Đoạn gia trang nhất thời, cha hắn là Nam Lân kiếm chủ soái, tất cả mọi thứ, đều không thể suy đoán, quên đi!

Hắn chỉ mới tám tuổi mà tâm linh nho nhỏ đã thấy được tình cảm âm lạnh. Mỗi lần lão cha nhận được cái nhìn xa nhà, khi phát hiện trong mắt lão phụ ẩn chứa ý chí bất định, lần thứ hai lão nhìn mảnh ngói mục nát quanh hiu quạnh của Đoạn gia trang., Cảnh thận thì hắn sẽ âm thầm thề với mình, một ngày nào đó hắn sẽ luyện được võ công tuyệt thế, hắn muốn đánh bại tất cả cao thủ trong võ lâm, hắn càng phải đánh bại suy tàn của Đoạn gia!

Sóng đứt sóng...

Đoạn soái đặt tên là Đoạn Lăng, thật sự hi vọng sẽ có một ngày, ý chí của nó có thể làm đứt sóng, chỉ là... Năm tháng nào thì ngày nào, lúc nào thì, Lăng Đoạn thì mới có thể trở thành Đoạn Lăng chân chính?

Cuồng phong vân?

Không ngờ sau nhiều năm như vậy, Đoạn soái lại nhận được thư khiêu chiến của Nhiếp Nhân Vương, hắn đã sớm yên lặng, lòng cam nguyện của An Phân giáo lại lần nữa thức tỉnh, khiến dục vọng chán hưng đoạn gia của hắn lại bốc cháy hùng hực.

Hôm nay, chính là thời kỳ quyết chiến của Nhiếp Nhân Vương, nhưng vẫn là đoạn sóng như bình thường ở bờ sông.

Hắn ở trên một sợi dây thừng đay vừa thô vừa dài, cứ cách vài thước lại buộc một số hòn đá nhỏ, dùng lực nặng đến độ rơi xuống sông, mà dây thừng thì chưa lạnh, trôi trên một tảng đá lớn bên bờ sông.

Đoạn Lăng cẩn thận từng li từng tí đem dây thừng từ trong nước kéo ra, phát hiện dây thừng bị ướt rõ ràng dài hơn rất nhiều so với hôm qua, bởi vậy vị trí tri thủy lại lên cao hơn không ít, không khỏi tự nhủ: “Ừm, mực nước lại lên cao rồi, cha đã biết nhất định rất cao hứng.”

Từ lúc Đoạn Lãng bắt đầu đến sáu tuổi, Đoạn soái của hắn mỗi ngày ước lượng nước sông này ba lần, chưa bao giờ gián đoạn.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Kỳ thật là vì...

Nhưng vào lúc này, một hòn đá nhỏ bỗng rụng rơi xuống sau ót con sóng, con sóng chợt đau nhói, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy ba năm đến mười hai thôn đồng đang ném đá về phía nó, vừa nói: “Hi hi, thằng con thằng nhóc tự xưng là “Cầu” Nam Lân kiếm kia lại đang lượng nước.”

Đối phương làm nhục lão phụ, đoạn lãng vừa né tránh đá ném tới, vừa la lên: “Các người... Nói bậy bạ gì đó?”

Một thôn đồng trong đó cổ họng the thé, âm dương quái khí ngượng ngùng cười: “Di! Dưới chân Đại Phật có gì kỳ lạ, tiểu tử đầu hói đem lượng nước lên, lượng trưa, lượng chậm, nhưng mình lại không có mẹ! Ha ha...”

Ban thôn đồng này kỳ thực không chỉ một lần hướng tới Đoạn Lãng cười nhạo, đoạn lãng hôm nay nhịn không được, cả giận nói: “Hắc, người không phạm ta, ta không phạm ta! Hai cha con ta chưa từng mạo phạm các người, các người lại năm lần bảy lượt ức hiếp ta. Hôm nay ta không khách khí nữa!”

Nói xong lập tức rút cây gậy trúc nhỏ cầm bên hông ra, Ban thôn đồng kia sớm biết nó ra khỏi thế gia võ học này, giờ phút này thấy nó rút bổng, trong lòng biết không ổn, lớn tiếng kêu la: “Oa! Con chó không mẹ nổi giận rồi, đi mau!”

Đi? Hắc, Đoạn Lãng cho dù không ngại bọn họ cười hắn không mẹ nhưng lại hận bọn họ nhất là tên Nam Lân Kiếm cầu, nhục mạ Đoạn gia như thế, hắn tuyệt đối không thể buông tha, hắn đột nhiên nói: “Chạy đi đâu!”

Nói xong ném cây gậy nhỏ trong tay ra, cây gậy nhỏ lại ẩn chứa nội kình, trong chớp lát đã trượt ngã thôn đồng cuối cùng, thôn đồng còn lại vừa định nâng nó dậy, sóng lớn lập tức xoay người tới, đánh mấy quyền lên ngực mấy tên thôn đồng, ra tay cực nhanh.

Các thôn đồng nhìn thấy tiểu tử này mặc dù tuổi nhỏ hơn mình, thân thủ kiện tráng vô luân, trong lòng biết tuyệt đối

không dịch lại, sau khi trúng quyền đồng loạt chịu đựng đau đớn chạy như điên, chạy trời chết.

Sóng lớn cũng không đuổi theo mãnh liệt, vừa rồi đánh mấy quyền khiến chim trong lòng hấn mất hết khí phách, đang muốn đi về bên bờ sông thu dọn dây thừng, đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn! Vội vàng đi tới bờ sông xem xét, nguyên lai một chiếc thuyền nhỏ bởi vì không dịch lại dòng nước xiết, bị dòng nước xiết ép tới đột nhiên văng về phía bờ sông, nhất thời bị đụng nát bét!

Nhưng mà ngay lúc thuyền vỡ vụn, hai bóng người chớp giạt từ trong thuyền đột ngột từ mặt đất mọc lên, dựa thế nhảy lên, liền đến bên bờ sông.

Chỉ thấy hai người này một lớn một nhỏ, lưng đeo đại đao, hai mắt bắn ra tinh quang mãnh liệt, khiến người vừa nhìn liền không rét mà run.

***

Bất luận là khuôn mặt nhỏ nhắn kia thần sắc lại dị thường nhu hòa, lại mang theo bảy phần bất đắc dĩ, quả thực là khác biệt giữa Thiên Uyên. Đoạn Lăng mặc dù trường cư nhạc sơn, chưa bao giờ gặp qua nhân vật giang hồ, nhưng từ khí độ hai người bọn họ xem ra, cũng biết hai người đến từ giang hồ, mà nếu đoán không sai, vậy lớn lên chắc là Nhiếp Nhân Vương hôm nay tìm phụ soái quyết chiến.

Không sai, Đoạn Lăng đoán không sai.

Người tới chính là phụ tử của Nhiếp Nhân Vương!

Nhưng hấn làm sao đoán được, bởi vì đôi phụ tử tới từ giang hồ này, từ nay về sau hấn muốn lưu lạc giang hồ!

Đoạn Lăng vội vàng đến gần, ngẩng đầu lên ức chế Nhiếp Nhân Vương cao lớn, chỉ cảm thấy hấn giống như một Ma Thần bề ngỗ thế gian hết thấy thương sinh, không khỏi hỏi: “Xin hỏi tiên bối có phải là Bắc Âm Niếp tiên bối không?”

Nhiếp Nhân Vương “Ừm” một tiếng, Nhiếp Phong đứng ở sau mặt vẫn lộ vẻ lo âu.

Đoạn Lăng thâm nghĩ: “A, đại ca tóc dài này đích thị là Nhiếp Phong? Sao mặt mày ủ rũ, sống như đũa liệm vậy?”

Tuy Đoạn Lãng biết hôm nay cha nàng ước chiến với Nhiếp Nhân Vương, nhưng tiểu hài tử làm sao ngờ được, cái gọi là luận võ giữa cao thủ tuyệt thế, há lại phân thắng bại đơn giản như vậy? Thực sự là sinh tử quyết không chết không thôi!

Nhiều năm qua Nhiếp Phong đi khắp giang hồ, mười một tuổi hắn có cảm giác mệt mỏi, hắn quá rõ ràng trận chiến này đối chiến kết thúc, Nhiếp hai nhà tạo thành thương tổn. Đoạn Lãng lại không biết hậu quả trận chiến này quá đáng lo, lại còn dẫn tới tự hào, âm thầm dâng lên ý niệm ương ngạnh: “Ừm, dám tìm cha ta quyết chiến? Tốt! Đầu tiên để ta dạy người kiến thức sự lợi hại của bản thiếu gia!”

Vừa nghĩ, vừa nói với Nhiếp Nhân Vương: “Tiền bối, văn bối Đoạn Lãng, gia phụ Nam Lâm Kiếm Thủ Mệnh lệnh ta chờ ở đây đã lâu, tiền bối mời đi cùng văn bối, bên kia có đường tắt!”

Nói xong cả người lên tiếng, lên xuống mấy cái, liền dọc theo dưới chân Nhạc Sơn Đại Phật, mượn nhờ vách núi lởm chởm nhô lên một mực leo lên gôi Đại Phật, thân thủ có chút không tầm thường.

Đoạn gia trang ở ngay phía sau Đại Phật, vốn có thể men theo đường núi mà lên, sóng dứt lại bay thẳng lên đầu gôi Phật, kỳ thật là thông bệnh của võ giả bình thường, muốn khoe khoang thân pháp Đoạn gia mà hắn học được từ cha hắn, cũng muốn nhìn xem Nhiếp Nhân Vương có bản lĩnh lớn bao nhiêu.

Nào ngờ Nhiếp Nhân Vương bất động thì thôi, thân hình khê động liền như mũi tên bay, hoàn toàn không cần dựa vào vách núi đá lởm chởm phụ trợ, trực tiếp bắn nhanh về phía đầu gôi Đại Phật, sóng vỡ thoáng nhìn xuống dưới liền khê giật mình, thầm nghĩ: “Oa! Khinh công thật đẹp trai!”

Nhưng làm Đoạn Lãng kinh ngạc nhất ngược lại là Nhiếp Phong, con trai Nhiếp Nhân Vương, ngay lúc thân hình Nhiếp Nhân Vương nhô lên, Nhiếp Phong cũng theo đó bay lên, thân hình lại nhanh như gió, sau đó lại cùng cha gã nhảy lên chống đỡ đầu gôi.

Cái gôi Phật chân này cách ít bàn chân Phật cũng hơn mười trượng, đầu tiên là làm cho Nhiếp Nhân Vương phải giật mình khi khinh công, sau đó lại bị thân pháp của Nhiếp Phong làm

cho sợ ngây người, cả người đứng bên đầu gối Phật, trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc một lúc lâu mới hiểu được nói chuyện, ôm cái ót cười nói: “Ha ha... Tiền bối khinh công cao tuyệt, làm cho người ta cảm thấy khâm phục a!”

Những lời này thật lòng thật lòng, bất quá đoạn sóng tâm phục nhất vẫn là Nhiếp Phong, hắc liếc xéo ca nhi tóc dài một mực trầm mặc này, thầm nghĩ: “Nhiếp Phong này tin tưởng so với ta lớn hơn mấy năm, khinh công lại không thua kém cha hắn. Nhưng không quan trọng, ta còn mấy năm nữa mới có thể giống hắn, chỉ cần bền bỉ gia chăm chỉ khổ luyện, đến lúc đó nhất định sẽ xuất sắc hơn hắn...”

Hắn vì từ nhỏ gánh vác trách nhiệm phục hưng Đoạn gia, cho nên khắp nơi so sánh cùng người khác, lòng hiếu thắng cực kỳ mãnh liệt.

Nhiếp Nhân Vương, Phủ Đăng Phật đầu gối chột cảm thấy một luồng khí thế lăng lệ ác liệt vô cùng từ phía sau Phật đỉnh vọt thẳng xuống dưới, ép người ta không thở nổi, là kiếm khí, kiếm khí của Đoạn soái!

Nhiếp Nhân Vương không khỏi ngẩng đầu nhìn Phật đỉnh, thầm nghĩ: “Kiếm khí thật sắc bén! Đoạn soái, người đợi tròn năm năm, hôm nay ta đền đáp tâm nguyện của ngươi.”

Sau đó tháo Tuyết Âm, giao nó cho Nhiếp Phong ở bên cạnh, không quên dặn dò: “Phong nhi, con trước tạm thời ở lại đây, bảo đảm uống tuyết cho cha.”

Lão phụ lâm trận bỏ đao không cần, Nhiếp Phong thực không biết phụ thân suy nghĩ điều gì, trong lòng càng lo lắng, nói: “Cha...”

Nhiếp Nhân Vương cười nhạt một tiếng: “Đừng lo lắng, trận chiến này của vi phụ tất thắng, nhất định sẽ trở về cùng ngươi sống một đêm!”

Lúc này sóng lớn thấy hai người nói ra những lời không hiểu khiến hắn ta cảm thấy khó hiểu, liền đi lên phía trước nói: “Tiền bối, cha ta đã chờ ở lâu các cách đỉnh Phật không xa, chờ văn bối dẫn đường cho ngài.”

Đang định cất bước, ai ngờ Nhiếp Nhân Vương nói: “Không cần! Ta đã cảm thấy hắn ở đâu rồi!”

Nói xong hóa thành một luồng cương phong hùng mãnh vọt lên, lao thẳng tới đỉnh phật.

Trên đỉnh phật, hôm nay chỉ còn hai đứa trẻ là Nhiếp Phong và Đoạn Lăng, Nhiếp Phong nhìn chăm chú bóng lưng lão phụ dần dần biến mất, hai hàng lông mày nhú lại thiếu chút nữa đã nổi thành một đường, tựa như một đường tam biệt thành Vĩnh Quyết.

Đoạn Lăng mới có tám tuổi, vẻ trẻ con còn chưa trừ, thấy Nhiếp Phong sầu lo như thế, ý niệm bừng bình lại dâng lên, thâm nghĩ: “Hắn khinh công tuy tốt, nhưng không phải võ công cũng cao cường như vậy! Tốt! Để ta thử ngươi một lần trước xem.”

Nghĩ đến đây, tín thủ Đoạn Lăng gầy nhặt lên một cảnh khô dài hơn hai thước trên mặt đất, rón ra rón rén, lặng lẽ đến cách lưng Nhiếp Phong trong vòng nửa trượng. Gã đang muốn giơ cảnh khô quát xuống dưới roi cửa, nghĩ thâm Nhiếp Phong mặc dù không trúng chiêu, nhưng cũng là sóng lưng đau mà thôi. Thật tình gã còn chưa biết dưới roi, Nhiếp Phong không quay trở lại., Thân bất động, đột nhiên nói: “Chiêu “Con cò trắng” này của ngươi vốn là hảo chiêu, đáng tiếc hạ bàn phù phiếm, khí tức đục ngầu không tinh khiết, nắm kiếm vô lực, nhún vai giằng, ba đại huyết của Khúc Trì chính là sơ hở trọng đại.”

***

***

Sóng lớn lập tức kinh ngạc, nói: “Oa, ngươi cũng không nhìn ta một cái, sao... lại biết chứ?”

Nhiếp Phong thần nhiên nói: “Nghe hiểu rồi.”

Đoạn Lăng Đại Kỳ nói: “Cái gì? Nghe được... Nghe được? Đây là thần công cái thể gì?”

Nhiếp Phong chậm rãi quay đầu, ngưng mắt nhìn sóng gió, cười ôn hòa: “Đây không phải võ công cái thể gì, chỉ từ lúc bắt đầu ba tuổi đã bắt đầu nghiên cứu Băng Tâm Quyết, có câu: Tâm Như Băng Thanh, trời sập không sợ!”

Đoạn Lăng nhìn thấy Nhiếp Phong vẫn luôn âu lo giờ phút này lại mỉm cười, không khỏi tự cười lên: “Ha ha! Tâm như băng

thanh, trời không sợ hãi! Điều này thật thần kỳ, vừa không phải võ công thần diệu như thế, thật là bí hiểm cao thâm!”

Đến lúc này, khoảng cách hai đứa trẻ cười, lập tức rút ngắn lại.

Nhiếp Phong rất cao hứng, bởi vì hắn phát hiện mấy năm qua chưa bao giờ cười, hôm nay lại cười tiếp, có thể là để Đoạn Lăng trêu đùa, cũng có thể là vì hài tử cùng thuộc loại, dễ câu thông chứ?

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Nhiếp Phong đột nhiên biến đổi.

Hắn cảm thấy bốn phía tràn ngập một cảm giác rất kỳ quái.

Cảm giác như vậy là...

Vạn vật trên thế gian, luôn khiến người ta sinh ra cảm giác khác biệt.

Thí dụ như tuyết, làm cho người ta cảm giác như đóng băng; hỏa, cho người ta cảm giác là nóng rực, dã thú, làm cho người ta có cảm giác hung mãnh. Đẩy đến người, tỳ bộc, cho người ta cảm giác là hạ lưu; tài tử, cho người ta cảm giác là ôn văn; Bá Vương, cho người ta cảm giác là vô địch!

Nhưng bất luận cảm giác thế nào, đều không phức tạp như giờ phút này tràn ngập bốn phía Nhiếp Phong.

Đó là một cảm giác rất bí ẩn.

Cảm giác này căn bản không chút thú vị, phảng phất không muốn tiếp tục sống, nhưng lại bị bức ép phải sống, khiến người ta cảm thấy vô cùng bí ẩn, tuyệt vọng, tuyệt vọng tuyệt vọng, tuyệt không hy vọng tiếp cận cảm giác này.

Thật thần kỳ, Nhiếp Phong bị cảm giác bí ẩn này hấp dẫn, hắn vội vàng thu nhiếp tinh thần, Tĩnh tâm cảm ứng Băng Tâm Quyết do Băng Tâm Quyết phát hiện ra manh mối.

Mà ở dưới đầu gối Phật!

Hắn cấp tốc đi vào bên cạnh đầu gối nhìn xuống, thành linh thấy một thiếu niên ước chừng mười ba, bốn tuổi đang đứng ở trên chân Phật, ngẩng đầu nhìn lên tòa Nhạc Sơn Đại Phật cao cao tại thượng này.

Thiếu niên kia một thân áo đen như mực, một đôi mày vừa lạnh lùng vừa cứng lại vừa u buồn, hai mắt càng lạnh lẽo lạ

thường, tựa như tất cả mọi người cùng vật, tất cả đều không liên quan gì đến hắn.

Hắn ta thoảng như một pho tượng màu đen đứng lặng tại đó, làm cho người ta có cảm giác cô đơn, bi ai như thế...

Tuyệt vọng đến vậy!

Thiếu niên kia vốn chuyên tâm nhìn Nhạc Sơn Đại Phật, nhưng cũng phát giác có người đang nhìn mình, liền trừng mắt nhìn về phía Nhiếp Phong. Mới nhìn một cái, toàn thân Nhiếp Phong không khỏi chấn động.

Vẻ lạnh lẽo trong mắt thiếu niên áo đen này khiến hắn khắp người phát lạnh, hắn chưa bao giờ nghĩ tới thế gian sẽ có một đôi mắt băng lãnh như thế này.

May mà trong ánh mắt thiếu niên này ngoại trừ kỳ lạnh, cũng không có gì, hắn xem ra đối với Nhiếp Phong cũng không có địch ý.

Thế nhưng trước cuộc quyết chiến sinh tử giữa hai đại cao thủ tuyệt thế, nơi đây lại xuất hiện một thiếu niên đặc biệt như vậy, nhìn bề ngoài ba người tuy là phong mã ngư không tương xứng, nhưng trong lòng Nhiếp Phong lại nổi lên một cảm giác khó hiểu...

Đang tự thấp thỏm, chợt nghe đoạn Lãng sau lưng hỏi: “Nhiếp Phong, ngươi đang nhìn cái gì?”

Nhiếp Phong quay đầu lại, nở nụ cười, đáp: “Không có gì! Ta thấy một thiếu niên đứng trên chân tượng mà thôi.”

Nói xong chỉ tay lên chân Đại Phật, lập tức cả kinh.

Không ngờ chân của đại Phật lại rỗng tuếch, hoàn toàn không còn một bóng người, thiếu niên áo đen vừa nãy chẳng biết kết quả ra sao.

“Thiếu niên nào a? Không có người nào cả, Nhiếp Phong, ngươi nhất định gặp quỷ rồi!”

Quỷ?

Nhiếp Phong càng bất an, đại Phật chân cách lương đình cùng nơi bí mật gần nhất cũng xa hơn, hắn vừa rồi chỉ là quay đầu đáp một câu đoạn lãng, thiếu niên áo đen kia liền biến mất

không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nếu hắn cũng không phải quỷ mị, thân pháp kia và khinh công cao tới đâu, tuyệt đối sẽ không kém mình.

Nhưng Nhiếp Phong khẳng định hắn không phải là quỷ, bởi vì hắn cảm thấy sự bi ai dị thường toát ra từ người thiếu niên kia.

Đó là một loại bi ai rất sâu sắc, một loại bi ai chẳng biết lúc nào đã nhìn thấy ánh mặt trời...

Bỗng dưng, Nhiếp Phong tựa hồ lại có cảm giác, hắn nhìn thấy một vài thứ hắn không rõ.

Hắn ôm tuyết uống, từ từ đi đến phía bên trái trên gôi Đại Phật, chỉ thấy trên vách núi đá bên trái của Đại Phật thành linh có một sơn động cao tới mức có thể dung người, miệng động khắc một câu: “Nước ngập đầu gôi Đại Phật, hỏa thiêu Lăng Vân Quật.”

Một câu này thật kỳ quái.

Tâm, đang nhảy.

Trái tim, là trái tim của Đoạn soái!

Đoạn soái đang ngồi trước cửa ngõ cực, khí độ trầm ổn, yên lặng như vực ngục, không hổ là kiếm thủ đời thứ nhất!

Nhưng tim hắn lúc này lại không ngừng đập thành linh, không phải vì sợ hãi mà đang đập, mà là vì hưng phấn!

Vì y có thể cảm thấy Nhiếp Nhân Vương đang bước từng bước tiến tới.

Đoạn soái vẫn giống như năm năm trước tìm Nhiếp Nhân Vương mặc một thân áo đỏ, vẻ mặt duy nhất tăng thêm mấy phần tà khí, là vì năm năm năm tuế nguyệt làm hắn cải biến? Hay là Hỏa Lâm Kiếm lệnh của hắn cải biến?

Hỏa Lâm Kiếm hôm nay nắm chặt trong tay Đoạn soái, chuôi kiếm xanh biếc lại hiện ra hồng quang, giống như cũng cảm thấy đối thủ chân chính sắp xuất hiện. Đoạn soái vượt kiếm trầm ngâm, trên mặt tà khí càng thịnh, nói với Hỏa Lâm Kiếm: “Lão bằng hữu, ngươi cũng cảm thấy hắn sắp đến sao? Năm đó hắn vì tình phong dao, nhưng dạy hai ta cô đơn lạnh lẽo đến nay a!”

Đang khi nói chuyện, Đoạn soái liếc mắt nhìn về phía xa, chợt thấy cách đó hơn mười trượng có một nhân ảnh cấp tốc nhào tới, Đoạn soái đột nhiên cười một tiếng.

Là “Tuyệt” tới! Là “Đao” tới! Là “Chiến” tới!

Là Bắc Âm Cuồng Đao - Nhiếp Nhân Vương tới!

Nhiếp Nhân Vương cũng từ xa xa nhìn thấy Đoạn soái ngồi trước phòng, chiến ý nhanh chóng tăng vọt, ý chí càng cuồng bạo, ngay khi lao tới trước người Đoạn soái hai trượng, tiện tay liền rút ra một thanh Phá Đao thô ráp đã bị vút bỏ trong vườn, thả người nhảy lên giữa không trung, vừa giơ đao chém thẳng về phía Đoạn soái, vừa cất cao giọng nói: “Đoạn soái! Trận chiến ngày hôm nay ngươi đã khổ sở chờ đợi nhiều năm, chúng ta sẽ cao thấp quyết định!”

Đao thế sắc bén dị thường, ngay sau khi ra tay, vậy mà lại ngạo hàn lực quyết chí kiêu ngạo “kinh hàn thoáng nhìn!”

Chiêu thức mãnh liệt đánh xuống, Đoạn soái lại coi như không thấy, vẫn thản nhiên như cũ, Hỏa Lân cũng không rời vỏ, chỉ nhắm mắt phun ra hai chữ: “Đáng tiếc.”

Lời này vừa nói ra, Nhiếp Nhân Vương “kinh Hàn” thoáng nhìn lập tức dừng lại, đao liền dừng lại trên trán Đoạn soái mấy tấc, thế nhưng “Kinh Hàn” thoáng thấy đao thế vốn như cuồng phong bão táp, bá đạo vô cùng, hôm nay ngành muốn thu chiêu, dư kinh lãng lệ cũng kích thích hàng rào trúc hai nhà trong gia viện rung động không ngớt.

Nhiếp Nhân Vương nghiêm nghị hỏi: “Vì sao không ra tay?”

Đoạn soái lúc này mới chậm rãi mở mắt ra, nói: “Bởi vì vừa rồi ngươi một đao thật sự làm ta cảm thấy tiếc nuối, căn bản không xứng ép ta xuống tay!”

Nhiếp Nhân Vương nói: “Hắc! Chẳng lẽ ngươi không sợ ta một đao lấy mạng ngươi?”

Đoạn soái nói: “Đao chiêu của ngươi tuy mãnh liệt, lại lưu lại một phần sức lực, hiển thị thấy chưa dùng hết toàn lực, cho dù gần lông mày, ta cũng tuyệt đối có nắm chắc phá được đao này.”

Nhiếp Nhân Vương nghe vậy hào hùng vạn trượng, nói: “Tốt! nhân lực tốt! Định lực cho tốt!” Vừa rồi mới xuất đao chỉ để thử định lực của người, không ngờ định lực của người không tầm thường, không uổng công Nhiếp Nhân Vương ngàn dặm xa xôi tới đây tìm người!”

Đoạn soái nói: “Nam Lân Kiếm Thủ, Bắc Âm Cuồng Đao, mỗi bên một phương, lãnh đao lẫn nhau, người và ta năm năm trước đã sớm ứng chiến một trận, hôm nay dù chết, cũng cảm thấy cuộc đời này không uổng phí!”

Chiến ý của Nhiếp Nhân Vương đã đạt tới đỉnh, cao giọng quát: “Được! Vậy thì xuất chiêu đi!”

Ai ngờ Đoạn soái lộ vẻ ưu sầu, nói: “Không, ta còn có một tâm sự chưa xong...”

Nhiếp Nhân Vương hỏi: “Trận chiến hệ sinh tử, người ta đã sớm giao phó tâm sự trước trận chiến, chẳng lẽ có liên quan tới Nhiếp Nhân Vương ta?”

Đoạn soái nói: “Không sai! Đoạn mỗ chỉ có được một quân đoạn lãng, hai cha con ta vốn sống nương tựa lẫn nhau. Nếu ta chết trận, mong người truyền cho hãn võ nghệ, đạo thành tài.”

Thì ra tâm nguyện của Đoạn Soái chỉ đơn giản như vậy, Nhiếp Nhân Vương không cần nghĩ ngợi, hào sảng đáp lời: “Được!”

Đoạn soái nghe gã nói lời hứa hẹn, tinh thần chấn động, tiếp tục nói: “Nếu như người bại vong, Đoạn mỗ sẽ toàn tâm dưỡng dục con trai Nhiếp Phong người, cho đến khi hãn trở nên nổi bật, tuyệt đối không thiên vị!”

Nhiếp Nhân Vương cực kỳ ngạc nhiên, nói: “Không cần! Nhiếp Nhân Vương ta hôm nay nếu chết, con ta từ nay về sau sẽ lấy người làm vinh quang, coi là mục tiêu chung thân!”

Trong lúc nói chuyện, Nhiếp Nhân Vương bỗng nhiên tung người nhảy lên, vung ngang đao lên, hàn khí trong đao đã chụp thẳng về phía Đoạn soái, chính là chiêu đệ nhị pháp Ngạo Hàn Lục Quyết “Băng Phong Tam Xích!”

Băng phong ba thước là dùng nội lực hùng hồn rót vào tuyết uống, hóa nội kinh thành hàn khí đao phong, vây đối thủ vào trong đao hàn, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, mặc cho người chém giết!

Nhưng giáp soái là Nam Lân Kiếm, chắc chắn không phải kẻ yếu, thân hình tiêu sái, né tránh như thiểm điện, ghế ngồi bị Nhiếp Nhân Vương bổ thành từng khúc!

Đoạn Soái nhìn con dao chặt củi trong tay Nhiếp Nhân Vương hỏi: “Người uống Tuyết ở đâu?”

Không sai! Năm năm trước hắn tìm Nhiếp Nhân Vương, không chỉ có thể uống cuồng đao ở phương bắc, cũng muốn một hồi tuyết uống, thế nhưng hôm nay lại thiếu Tuyết Âm!

Nhiếp Nhân Vương không thở dốc cho Đoạn soái, vừa tiếp tục truy kích vừa nói: “Thua người không cần râu tóc như tuyết? Chỉ dựa vào lợi thế của binh khí, thắng không vẻ vang!”

“Thật là lỗ mãng!” Đoạn soái nhanh chóng lui lại như gió, lắc mình cắt đứt nóc nhà.

Nhiếp Nhân Vương cũng không đuổi theo đến tận cùng, hắn ta nhún người nhảy lên nóc nhà, tuy không thể nhìn thấy vị trí nút soái ở dưới mái ngói, nhưng đang tập trung tinh thần ở giữa không trung, lập tức cảm thấy kiếm khí phát ra từ trên người Đoạn Soái.

Bất cứ kiếm thủ nào cũng có kiếm khí, huống chi là tuyết thế kiếm thủ như Đoạn Soái? Kiếm khí bành trướng quả thực không thể che lấp!

Nhiếp Nhân Vương Phủ vừa phân biệt ra vị trí của ẩn soái, lập tức dùng đao phá, “Đùng” nổ mạnh, thân thể nhanh như điện vung đao giết xuống, chính là “Hong Hạnh ra tường bí quyết thứ ba trong Ngạo Hàn Lục Quyết của hắn!”

Kiểu này nguyên lai tên là “Tuyết Trung Hong Hạnh”, sau bởi vì thù tử Nhiếp Nhân Vương tức giận, cam tâm tình nguyện làm ra bức tường đỏ Hạnh mà đi, liền đem đầy hân hận hóa thành lực lượng, dung hợp thức này trong, lột xác mà thành “Hong Hạnh Xuất Tường”.

Cho nên “Hong Hạnh Xuất Tường” một khi sử dụng, đao thế mang theo vô tận ghen ghét mãnh liệt tràn ra, bá đạo vô cùng, từ trên cao nhìn xuống, nhất thời đao kinh đầy trời như mưa, phân về phía mỗi một khớp nối trên người Đoạn soái xâm nhập...

Đoạn soái vốn là không có ra tay, nhưng lúc này ở vào hạch tâm chiêu này, đã là tránh cũng không thể tránh, bức bách bất đắc dĩ, rốt cục ra tay!

Nhưng mà hấn vẫn chưa xuất kiếm, chỉ thấy hấn vung kiếm lên, cứ như vậy đem Hỏa Lân Kiếm nối liền với vỏ kiếm, làm cho kiếm thức thứ nhất của Đoạn Nhật Kiếm Pháp Đoạn gia “Bạch Dương Phá Hiếu”!

Kiếm chưa ra khỏi vỏ, kiếm thế đã tỏa ra hào quang, như phá hiếu Bạch Dương tỏa ra màu dân, chói mắt như kim châm. Nhiếp Nhân Vương chợt thấy hoa mắt, một luồng kiếm phong đã chặn tới, vội vàng thu đao đỡ, “Hồng Hạnh ra tường” và “Bạch Dương Phá Hiếu” lập tức đánh ngang tay, hai đại cao thủ đồng thời đánh vắng lẫn nhau.

Đoạn soái thầm nghĩ: “Ách, đao chiêu của hấn gọi là cuồng dã, sao lần này lại có thêm một luồng hận ý khó tả?”

Gã nào có thể nghĩ đến năm năm trước mình đi khiêu chiến Nhiếp Nhân Vương, mặc dù cuối cùng cô đơn trở về, lại vô ý ỉu thành thảm biến trong gia đình Nhiếp Nhân Vương; cuộc chiến hôm nay, quả thật do một tay Đoạn Soái tạo thành.

Tuy cò cổ tương đương, Nhiếp Nhân Vương vẫn không buông tha, quét đao bay lên, quát to: “Sao Hỏa Lân vẫn không ra khỏi vỏ?”

Đoạn soái bên cạnh chặn bên đáp: “Không thấy tuyết uống, Hỏa Lân ra khỏi vỏ còn có ý gì?”

Nhiếp Nhân Vương trừng mắt nói: “Người hùng cứ Thiên Nam, vốn ở chỗ Hỏa Lân và Thực Nhật kiếm pháp phối hợp vô gian, nếu còn không xuất kiếm, trận chiến này tất bại!”

Đúng! Mới vừa rồi một thức “Bạch Dương Phá Hiếu”, kiếm chưa ra khỏi vỏ đã có thể nở rộ hào quang hoa mắt; nếu ra khỏi vỏ, phối hợp với Hỏa Lân Kiếm Phong tà dị hồng mang, uy lực nhất định tăng gấp bội.

Đoạn soái trấn định như thường, nói: “Chưa chắc!”

Hai chữ vừa ra, Kiếm Tuệ vậy mà vung về phía Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Nhân Vương không lo có xảo chiêu này, gò má phải lập tức trúng roi!

Đoạn soái cầm kiếm đứng lặng, nghiêm nhiên phong phạm tông sư một đời, ngạo nghễ nói: “Đoạn mỗ không cần đến thần phong, riêng võ công chân chính đã có thể thắng người!”

Nhiếp Nhân Vương hơi bị thương, thú tính hai mắt càng cuồng, chiến ý càng mạnh, ha ha cười nói: “Được! Nhiếp Nhân Vương ta không mang theo tuyệt uổng, chính vì không muốn dựa vào thần phong lợi hại, nên muốn dùng chân công phu hoàn toàn đánh bại người, không thể tưởng được người ta tâm ý như một, thống khoái! Thật thống khoái!”

Trong tiếng cười khiến người ta sợ hãi, sắc mặt Nhiếp Nhân Vương đột nhiên trầm xuống!

Đao, lại động!

Lần đao kiếm tử quyết này, thế lực song phương ngang nhau, liệu sẽ lưỡng bại câu vong?

Không ai có thể biết trước, có lẽ chỉ có thể hai chân Nhạc Sơn Đại Phật kia dài hơn trượng năm trượng, nhìn thấu hết thấy Phật nhãn mới có thể biết trước...

Kết quả của trận quyết chiến này sẽ khiến cho tất cả mọi người đều thất kinh!

Chương thứ mười một Hỏa dị...

“Nước ngập đầu gối Đại Phật, châm lửa thiêu Lăng Vân Quật.”

Những lời này rất đúng chuẩn xác, chợt nhìn thấy cũng không có gì không ổn, nhưng trên thực tế lại hết sức không ổn.

Nhiếp Phong xác định nhìn hang động trên đầu gối Đại Phật của Nhạc Sơn, hỏi Đoạn Lăng: “Cái này là Lăng Vân Quật sao?”

Sóng lớn khẽ gật đầu, đáp: “Đúng vậy! Đại sông này thường xuyên có sóng lớn chập trùng, khi ngôi vị hạ xuống thì biến hóa không chừng. Theo truyền thuyết, nếu như có nước Thiên Giang nhân quá đầu gối Đại Phật thì lúc đó Lăng Vân Quật sẽ bốc cháy, và lại còn có kỳ sự xảy ra.”

Lông mày Nhiếp Phong chau nhẹ: “Kỳ quái, nếu nước sông có thể nhân chìm đầu gối Đại Phật, vậy Lăng Vân Quật trên đầu

gối Đại Phật tất sẽ cùng gặp nạn, sao có thể phản kích bị lửa đốt được?”

Sóng gầy nhún vai, nói: “Ta cũng không rõ, nhưng lịch đại Đoạn gia chúng ta chính là vì chuyện này mà ở lại Nhạc Sơn trong truyền thuyết, hơn nữa mỗi đời đều phải thường xuyên đo nước sông, lấy kiến trúc chống đỡ...”

“Cái kia, truyền thuyết này là có quan hệ sâu xa với Đoạn gia các ngươi à?”

Đoạn Lăng nói: “Ta nghĩ đúng không! Bất quá mỗi lần ta hỏi cha đến cùng truyền thuyết này là liên quan tới cái gì, nếu Lăng Vân Quật sau khi đốt lửa sẽ phát sinh chuyện lạ gì, hẳn luôn quanh co chống đối, nói ta tuổi còn ít, nói cũng không rõ, đợi ta lớn lên rồi mới... Nói cho ta biết!”

Lúc này Nhiếp Phong thuận tay nhặt lên một hòn đá nhỏ quăng vào trong Lăng Vân quật, tĩnh tâm nghe xong, chỉ nghe thấy tiếng hòn đá va chạm vào mặt đất rồi rơi xuống, cũng biết động này địa thế nghiêng, sâu không thấy đáy...

Nhiếp Phong lại càng hiếu kỳ, hỏi Đoạn Lăng: “Vậy ngươi có từng hỏi mẹ ngươi chưa? Ngay cả cô ấy cũng không chịu nói?”

Cặp mắt của Đoạn Lăng tinh linh hơi hiện vẻ ưu sầu, gương mặt nói: “Không có, mẹ ta sau khi sinh ra mặc dù chết đi, ta thậm chí còn không biết mẹ ta là cái dạng gì.”

Nhiếp Phong thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ buồn bã của Đoạn Lăng, trong lòng biết mình nói năng đường đột, áy náy nói: “Đoạn Lăng, thật xin lỗi...”

“Không, cũng không có gì!”

“Đúng rồi, Nhiếp Phong, mẹ con là thế nào vậy? Chắc bà ấy xinh đẹp lắm phải không?”

Nhiếp Phong kinh ngạc: “Ngươi... Ngươi sao lại nghĩ như vậy?”

Đoạn Lăng cười nói: “Không đúng không? Ta thấy dáng vẻ ngươi thanh tú như vậy, quả thực khác biệt với cha ngươi. Có thể tưởng tượng được, chắc hẳn ngươi rất giống mẹ ngươi. Chắc hẳn nàng là một đại mỹ nhân không thể nghi ngờ!”

Nhiếp Phong nghe vậy chợt lộ vẻ đau buồn, thậm chí so với đoạn sóng vừa rồi càng thêm sâu muộn, sâu kín nói: “Nàng... Nàng thật sự rất đẹp, bất quá...” Y muốn nói lại thôi.

Đoạn Lăng Đại Kỳ, truy hỏi: “Bất quá thế nào?”

Nhiếp Phong ngữ khí bi thương, cúi đầu đáp: “Có lúc, mỹ lệ... chỉ khiến người ta thương tâm, cũng không phải chuyện tốt...”

Nói xong lại rơi lệ.

Đoạn Lăng cảm thấy bất cười, hấn so với Nhiếp Phong lịch duyệt nông cạn, dưới con mắt to tròn của hấn, mỹ lệ chỉ làm cho người ta yêu thích, căn bản sẽ không làm cho người ta thương tâm.

Nhưng mặc dù hấn hiểu thắng, nhưng thấy Nhiếp Phong thương tâm như thế, cũng không mở miệng cãi lại, bỏ đá xuống giếng cũng không phải là hành động cuối cùng.

Bỗng dưng, Nhiếp Phong ngẩng đầu lên trong một nỗi đau thương nồng đậm, kinh ngạc nói: “Đoạn Lăng, ngươi có nghe thấy không?”

Đoạn Lăng ngây ngốc hỏi: “Nghe thấy gì?”

Con mắt Nhiếp Phong trợn to, như là nghe thấy một số chuyện rất đáng sợ: “Là... tiếng gầm!”

***

“Tiếng sóng?” Đoạn Lăng vội vàng quay đầu nhìn lại, còn chưa có nhìn rõ ràng chuyện gì xảy ra, tiếng nước ù ù khắp bốn bề, hoắc mắt hoa lên!

Một cơn sóng lớn mãnh liệt từ trong sông phóng lên tận trời cao, cao tới hơn mười trượng, mãnh liệt dâng trào, bao phủ đầu gối Phật!

Biến sinh khuỷu tay dưới nách, làm sao không biết làm sao, không hiểu né tránh, chỉ biết hét to: “Oa! Nước ngập đầu gối Đại Phật ở đâu!”

Trên thực tế cũng không thể né tránh, càng lúc càng mạnh mẽ, che phủ toàn bộ đầu gối Phật Tổ, đương nhiên Lăng Vân Quật cũng khó may mắn thoát khỏi.

Dù thân thủ Nhiếp Phong nhanh nhẹn, cũng khó tránh khỏi thiên uy lẫm liệt này, đánh thẳng vào đầu sóng lớn, thân hình khó mà vững vàng, bị sóng dữ và sóng dữ thôn phệ ngay tại chỗ!

Hai tiểu hải tử cùng bị cuốn vào trong sông, nước sông vẫn là một mảnh kinh đào hải lãng, liên tiếp, Nhiếp Phong thân ở tình thế ác liệt như vậy, vẫn không quên đoạn sóng, một tay túm chặt hắc, đề phòng hắc phóng đi.

Trong thời khắc sinh tử này, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy bàn tay mình bị Đoạn Lăng nắm chặt như vậy! Từ khi xuất thai đến nay, ngoại trừ phụ tử Đoạn Soái vì không chém đứt được huyết thống mà còn quan tâm đến hắc, trên đời những người khác chỉ có thể cười nhạo hắc như đám thôn đồng, miệt thị hắc. Thế nhưng Nhiếp Phong trước mắt tuy là bèo nước gặp nhau, giờ phút này lại vô tư tiến hành giúp đỡ hắc, quan tâm, mặc dù Đoạn Lăng mới tám tuổi, nhưng cũng đã hiểu được Nhiếp Phong nhiệt tâm, thâm cảm động.

Nhưng sóng lớn vừa rồi còn chưa hết, một cơn sóng cương lui về phía sau. Lăng quan vọt tới, xông thẳng lên trời, hai người thân bất do kỷ, lại bị sóng biển quăng lên giữa không trung.

Sóng lớn ngập trời, lần này càng mạnh mẽ hơn, cuốn một cái liền lên tới mười trượng, cao hơn đỉnh Phật; cùng lúc đó, ngọn sóng chợt tan hết, chớp giạt lao xuống phía dưới, chỉ một thoáng hai đứa trẻ chợt mất chỗ dựa, thân hình cấp tốc rơi xuống, nhưng lần này không thất bại trong sông may mắn như vậy, mà lại rơi thẳng xuống Phật Túc đang nằm dưới mấy chục trượng.

Phật chân cứng rắn vô cùng, chỉ sợ hai người vừa rơi xuống tất sẽ biến thành thịt vụn. Mắt thấy sóng đã chết chắc chắn phải chết, “Oa” một tiếng kêu to. Phản ứng Nhiếp Phong đối mặt với cái chết dị thường trấn định, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong đột nhiên buông cơn sóng, tay cầm tuyệt nâng lên, quát: “Đoạn Lăng, ôm chặt lấy ta!”

Đoạn Lăng vốn tưởng Nhiếp Phong đã bỏ cuộc, nào ngờ hắc uống một tiếng, hốt hoảng đưa tay ôm lấy Nhiếp Phong. Ngay trong lúc đó, hai người đã rơi xuống bên cạnh đầu gối Phật.

khắc không được chậm lại, Nhiếp Phong hung hăng cắn răng, Mãng Thiên thi triển khí lực toàn thân, nặng nề cắm tuyệt uổng vào bên đầu gối Phật, “Bang” một tiếng, xu thế hai người hạ xuống lập tức dừng lại.

Không ngờ sóng sót sau tai nạn, còn chưa kịp trở về gối Phật, hai người đột nhiên nghe được thanh âm binh khí giao kích từ trên đỉnh Phật truyền đến.

Đổi mắt nhìn lại, thành linh thấy đao ảnh tung hoành, hóa ra Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn soái đã đấu đến cận đầu Phật.

Tuy trên tay Nhiếp Nhân Vương là đao chẻ củi, nhưng Hỏa Lân kiếm của Đoạn soái cũng không ra khỏi vỏ, vẫn dùng vỏ kiếm đau khổ chống đỡ. Vì Thực Nhật kiếm pháp phải phối hợp với Hỏa Lân kiếm mới có thể phát huy uy lực tối cao, vì vậy nói về chiêu thức thì Đoạn soái rõ ràng đã chịu thiệt thòi lớn, liên tục lùi về phía sau.

Nhiếp Phong, Đoạn Lăng thoáng thấy trận quyết chiến kinh tâm động phách này, vội vàng leo về đầu gối Phật. Đoạn Lăng càng lo lắng như lửa đốt, hô to: “Cha!”

Thế nhưng cho dù có kêu nát yết hầu, thanh âm vẫn bị tiếng sóng cuộn cuộn trong sông lấn át, vẫn bị tiếng gió lạnh thấu xương thổi qua!

Sóng đang gào thét, gió đang rít gào, người đang la hét!

Trên thiên hạ địa, dường như đang đợi một người được sinh ra!

Một cường giả được sinh ra!

Bụi cây là một nơi rất bình thường.

Nhưng mà nếu trong bụi cây có ẩn giấu cao thủ, sẽ lộ ra nguy cơ bốn bề, cực kỳ không tầm thường.

Tựa như trong một bụi cây cách đỉnh Phật không xa, đang tản ra một cỗ khí tức cực kỳ không bình thường.

Nơi này có hai cao thủ dùng kiếm, không! Phải nói là ba người!

Bởi vì người thứ ba dù chưa mang kiếm, hơn nữa tuổi còn ít nhất, nhưng có lẽ hắn mới là kiếm thủ mạnh nhất trong ba

người.

Nhưng hai gã kiếm thủ cầm đầu không biết hấn cũng là kiếm thủ, càng không phát hiện trên người hấn cũng ẩn giấu một cỗ kiếm khí sắc bén!

Hấn lạnh, hấn tĩnh, hấn định, hắc, hấn hận...

Sớm đã vượt xa kiếm của hấn!

Cầm đầu là hai gã kiếm thủ tử nô, tù nô mà Hùng Phách ban tặng cho Bộ Kinh Vân.

Kiếm thủ thâm tàng bất lộ thứ ba tất nhiên là Bộ Kinh Vân!

Lần này hùng bá ban cho cái chết, tù binh song nô, thực ra là vì Hùng Phách đã sớm xuất ra chiến một trận với Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn soái đao kiếm, cho nên sai người cười mây đến Nhạc Sơn cùng hai người bọn họ, tùy thời đoạt lấy Hỏa Lân, Tuyết Âm hai đại thần phong, sau đó tặng cho thiên hạ một cái chết của Vô Song thành chủ Độc Cô một phương!

Xưa nay Vô Song thành là mối họa lớn cho thiên hạ, hùng bá đã muốn diệt trừ tận gốc, đáng tiếc tuy Vô Song thành không mạnh mẽ bằng thiên hạ nhưng căn cơ lại rất sâu, sao có thể dễ dàng tiêu diệt một cách dễ dàng được?

Vừa không thể dùng vũ lực nhổ tận gốc, lại càng không thể dùng vũ lực bức hấn quy thuận thần phục, chỉ có mượn sức hấn làm bạn, để tạm thời giảm bớt lực cản võ lâm trong thiên hạ, đợi đến khi thời cơ chín muồi lại quay giáo đối lập, bội tín bội nghĩa đã muộn.

Đây mới là thượng sách về binh pháp.

Nghe nói Độc Cô một phương cất chứa khí lợi sắc bén trên đời, hùng bá là muốn kết minh với hấn, tuyết uống cùng Hỏa Lân đã là nhất định phải có được!

Nhưng Bộ Kinh Vân đương nhiên sẽ không để cho Thiên Hạ và Vô Song Thành kết minh một cách dễ dàng như vậy, nguyên nhân chính là nếu hai bang kết minh, thế lực hùng bá chắc chắn sẽ ngày càng khổng lồ, cơ hội báo thù của hấn sẽ giảm bớt.

Hấn tình nguyện lần này thất thủ mà quay về, cũng không muốn Hùng Phách đắc thủ.

Hắn âm thầm suy nghĩ, nếu như chuyện mình thực sự bại, lấy sự thương thức của Hùng Phách đối với hắn như thế, cũng sẽ không quá mức khó xử.

Mà mục đích hắn muốn ngăn cản hai bang kết minh đã đạt thành.

Bộ Kinh Vân cùng tử vong, hôm nay song nô tù binh ẩn thân tại hốc cây này, không chỉ có thể nhìn thấy hai đại cao thủ quyết chiến, càng có thể quan sát toàn bộ tình thế Phật đỉnh trở xuống, đương nhiên bao gồm Đoạn Lăng cùng Nhiếp Phong nhất cử nhất động.

Nhiếp Phong...

Bộ Kinh Vân lần đầu tiên tiếp xúc với cái tên này là hắn nghe được từ lần kế hoạch cướp đoạt hai thanh Tuyệt Thế Thần Phong lần này, lúc đó hắn chỉ cảm thấy tên này rất bình thường, bây giờ được thấy Nhiếp Phong mới biết người này tuyệt đối không tầm thường.

Hắn ta không bình thường cho nên từ xa xa hắn ta đã có thể cảm ứng được nỗi bi ai khi bước chân lên trời, chỉ có người bi ai mới có thể cảm ứng được bi ai.

Hắn không bình thường, cho nên đối mặt thiên uy sóng to gió lớn mà không sợ, rốt cuộc tìm được đường sống trong chỗ chết.

Nhưng Bộ Kinh Vân cảm thấy Nhiếp Phong không hề tầm thường, đó là tâm của hắn.

Bởi vì bất luận kẻ nào trong lúc sinh tử, đều sẽ lo cứu tính mạng của mình trước. Chỉ riêng Nhiếp Phong trong lúc nguy cấp vẫn liều mạng nắm chặt lấy đoạn sóng, cam tâm tình nguyện cứu đứt sóng mà buông tha cho một người cơ hội chạy trốn, trái tim này...

Bộ Kinh Vân có thương thức không? Bộ phục? Bộ phục?

***

***

***

***

***

Chết, song nô thấy bộ kinh vân tựa hồ cũng không chú ý đến hai đại cao thủ quyết chiến kinh thể trên đỉnh phật, ngược lại chú ý tới Nhiếp Phong đang cùng Đoạn Lăng ở đầu gối Phật ngơ ngác quan chiến, đồng cảm thấy không hiểu, tử nô càng không nhìn được nói: “Vân thiếu gia, lần này bang chủ nhất định phải lấy được hai thanh tuyệt thể thần phong này, hy vọng Vân thiếu gia không phân tâm, hồng đại sự không ổn trái lại!”

Từ nô bên cạnh cũng vênh váo phụ họa: “Đúng vậy, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đều là cao thủ hàng đầu hiện nay, cho dù hợp lực lượng của ba người chúng ta cũng chưa chắc có thể địch nổi. Ý tứ của bang chủ, là muốn chúng ta đợi đến khi bọn hấn sức cùng lực kiệt hoặc lưỡng bại câu thương, mới ngồi xuống ngư dân lợi hại. Giờ phút này hai người chiến đấu gần sát nhau, chúng ta phải hành sự theo kế hoạch của bang chủ, Vân thiếu gia xin đừng coi thường!”

Cái chết này, từ nhân song nô kỳ thực là hai trong mười đại kiếm khách hiển hách hơn mười năm trước—— Song Long Kiếm Bích!

Hai người tự ý sử song kiếm, từng nghĩ hoành hành làm ác, về sau bại dưới hùng bá, thần phục làm tử, từ song nô, làm ác càng nhiều, hơn nữa bình thường cũng sẽ không tùy tiện xuất động. Lúc này hùng bá không đơn phái hai người bọn họ đến đây, càng đem hai người bọn họ ban bộ kinh vân làm phớ; hai người phi thường bất mãn với thiếu chủ mới mười ba tuổi này, thầm nghĩ người này tuổi còn trẻ, võ công đa số không ngoài giống, sao có thể xứng làm chủ nhân của bọn họ?

Cho nên trên đường đi tới Nhạc Sơn, hai người đều muốn tìm cơ hội cùng Bộ Kinh Vân khó xử. Bây giờ thấy bộ kinh vân chỉ chăm chú nhìn Nhiếp Phong, càng là cơ hội tốt. Hai người bọn họ vừa rồi tuy nói ngoài mặt tốt, nhưng kẻ xướng người họa, mỗi câu đều lấy danh nghĩa bang chủ ép tới, rõ ràng biểu thị bọn họ tuy bị buộc trở thành tôi tớ bộc của bộc, nhưng lại chỉ làm việc hùng bá, tuyệt sẽ không nghe lệnh nhượng bộ kinh vân.

Nhưng mà Bộ Kinh Vân nghe xong hai người nói, thế mà phảng phất như không nghe thấy, cũng không trả lời, hoàn

toàn không để ý đến sự tồn tại của hai người.

Chết, song nô tù nhân thấy vậy không thêm để ý chút nào, thậm chí cá nhân, nếu không có e ngại với uy lực hùng bá, sớm đã rút kiếm đâm chết Thiệu chủ ngay tại chỗ.

Bộ Kinh Vân vẫn nhìn Nhiếp Phong chăm chú như thể trên thế gian hư vô tịch mịch cuối cùng cũng phát hiện ra thứ mà hắn cảm thấy hứng thú: Một đối thủ? Hay là một bằng hữu?

Bên này, Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái vẫn còn chiến đấu kịch liệt với nhau ở đỉnh Phất, bởi vì Nhiếp Nhân Vương đã chiếm thượng phong, càng hăng hái hấn lên, lộ rõ thái độ điên cuồng, vừa chiến vừa nói: “Đoạn soái, người mà không rút Hỏa Luân, sớm muộn gì cũng chết dưới đao lão tử!”

Đao của hắn còn nặng hơn đao trước, soái đã nỗ lực hết đà, ngăn cản cực kỳ vất vả, đầu còn rảnh há miệng trả lời?

Ai ngờ là ngay lúc Nhiếp Nhân Vương cho rằng nắm chắc thắng lợi trong tay, Hỏa Luân Kiếm đột nhiên cách vỏ kiếm, sinh ra một luồng khí kinh nóng rực như lửa, bỗng nhiên chấn nát đao chẻ cùi trong tay thành từng khúc!

Cao thủ so chiêu, nửa phần sai lầm cũng có thể chuyển thắng thành bại, chuyển bại thành thắng. Biến cố này không phải chuyện đùa, Đoạn soái cười Nhiếp Nhân Vương kinh ngạc, mãnh liệt đánh Hỏa Luân kiếm vào giữa vỏ bên phải đầu gối Nhiếp Nhân Vương, đập vỡ đầu gối y ngay tại chỗ.

Nhiếp Nhân Vương đột nhiên mất bình khí, đầu gối phải vừa bị trọng thương, sức chiến đấu lập tức giảm mạnh. Cùng lúc đó, Hỏa Luân Kiếm bỗng nhiên tự động rời vỏ, bay thẳng lên cao hơn trượng!

Hỏa Luân Phủ vừa ra khỏi vỏ, lập tức kiếm run như sấm, mũi kiếm đỏ thẫm như lửa đang tỏa ra lửa nóng hùng hực, khiến người ta cảm thấy nóng rực không gì sánh được!

Đoạn soái mắt thấy Hỏa Luân vô cơ mắt không chế, cũng là khẽ giật mình, vội vàng nhào tới nắm chặt Hỏa Luân, ai ngờ Hỏa Luân Kiếm Phong lại có một cỗ tà khí công tâm. Đoạn soái vốn biết Hỏa Luân tà khí rất nặng, nhưng vẫn tự tin bản thân công lực bản thân đủ giá ngự kiếm này, không ngờ được Hỏa Luân phát ra khí thể mạnh mẽ chưa từng có, không khỏi giật nảy

mình, vội vàng thúc giục nội lực bình ổn tâm thần, miễn cho “Kiếm Tâm Không” cùng lúc đó...

Đoạn soái mặc dù đang ở giữa không trung, lại phát hiện Hỏa Lân không khống chế được.

Hỏa Lân không khống chế được là vì nó đang cực độ hưng phấn, là vì nó đã tìm được địch thủ tương đương xứng phen!

Giống như việc Đoạn Soái tìm được Nhiếp Nhân Vương vậy!

Còn đối thủ mà Hỏa Lân từ khi thành kiếm tới nay luôn khát vọng chính là Tuyết Âm!

Đang nắm trong tay Nhiếp Phong tuyết uống!

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng cùng ở trên gôi Phật nhìn tình hình chiến đấu, Đoạn Soái ở trên đỉnh đầu Phật nhìn xuống từ trên cao dưới, liếc thấy trong tay Nhiếp Phong có tuyết uống, Hỏa Lân nhảy nhót như điên, rung động không ngớt. Đoạn soái nhanh chóng chiến hỏa như lửa đốt, lại khó áp được tà khí Hỏa Lân công tâm, hai mắt lúc này tơ máu mở ra, trên mặt tràn ngập tà khí, quả thực cùng phẫn như hai người trước, cuồng tiếu nói: “Ha ha, nha! Tuyết Âm, mau tới cùng Hỏa Lân ta phân cao thấp!”

Tiếng nói còn chưa dứt, thân hình đã lao thẳng từ đỉnh Phật xuống dưới hơn mười trượng của Nhiếp Phong, đồng thời vung kiếm vạch một cái, tách ra kiếm vông nghiêm mật, che khuất bầu trời, phảng phất như mây đen chụp thẳng xuống, kín không một chút ánh sáng, chính là thức “Hỏa Lân Thực Nhật” lợi hại nhất của Đoạn Nhật Kiếm Pháp!”

Thức kiếm pháp này cực kỳ bí mật, dù là Nhiếp Nhân Vương cũng không nắm chắc tìm ra sơ hở, không ngờ Đoạn soái lại đoạt mạng đánh về phía con mình như vậy, đáng tiếc đầu gôi của hắn đã vỡ, muốn đuổi cũng không có sức đuổi kịp, chỉ có trợn mắt hét to: “Đê tiện! Vì tranh phong với Tuyết, không tiếc sử dụng giết chết đối với tiểu hài tử, sao xứng xưng là nhất đại tông sư?”

Nhưng Hỏa Lân cầm Đoạn soái trong tay, vì chiến ý trong lòng nên đã bị Hỏa Lân Thừa Hư Kiếm khống chế, lý trí mất hết, phong phạm tông sư trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì, làm sao bị tiếng quát ngăn trở, cuồng bạo nói: “Hắc!

Ta thấy con trai ngươi năm năm trước, sớm biết thiên phú kỳ bẩm của hần, ngươi có thể tiếp, hần cũng nhất định có thể tiếp được!”

Nói xong thân hình càng nhanh, võng kiếm càng chặt. Nhiếp Phong thấy Đoạn thúc thúc năm đó trở nên dữ tợn như vậy cũng ngẩn ngơ!

Đoạn Lăng vẫn luôn đứng bên cạnh Nhiếp Phong, mắt thấy lão phụ đầy điên cuồng, ngửa đầu hướng về phía y van xin: “Cha, Nhiếp Phong từng cứu mạng con, là bằng hữu của con, đừng có mà...”

Nhưng vì muốn làm cho Hỏa Lân và Tuyết Âm Sát, hần cũng bất chấp việc nhi tử thân mình đang đứng dưới võng kiếm, Nhiếp Phong thấy kiếm thế còn cách xa mấy trượng liền tới sát cửa, lập tức quyết định thật nhanh, một chưởng đẩy con sóng gây ra ngoài hai trượng, tránh cho hần bị thương...

Nếu đã đi tới góc ngách của Đức Phật thì cũng không cách nào trốn tránh một kích tuyệt mệnh này, Nhiếp Phong dứt khoát không tránh né!

Chỉ thấy hai tay hần nâng đao, mặt không lộ ra vẻ khiếp sợ, ngưng thần nhìn chằm chằm vào lưới kiếm đang bức ra khỏi phạm vi từng trượng, tìm kiếm sơ hở...

Thế nhưng “Hỏa Lân Thực Nhật” mang theo thân hình vị tiêu soái hạ xuống, đã như lời đình chụp xuống, hần còn có dư để tìm ra sơ hở?

Cái chết đang từ từ tiến tới gần!

Tám trượng, bảy trượng, sáu trượng...

Năm trượng, bốn trượng...

Ba trượng...

Trong bụi cây, bộ kinh vân cùng tử, song nô tù phạm đã nhìn thấy hết thảy trong mắt, tử nô cười dữ tợn nói: “Hắc hắc! Thật sự là tiểu tử không biết sống chết, ngay cả ta, tù nô cũng tự biết không phá nổi một chiêu “Hỏa Lân Thực Nhật”, chỉ bằng sức ngóc này của tiểu tử hần là có thể phá? Quả thực không biết tự lượng sức mình!”

Tù Nô cũng cười lạnh nói: “Như vậy cũng tốt! Nếu người này chết dưới kiếm của Đoạn Soái, hôm nay Nhiếp Nhân Vương và Đoạn Soái đồng quy vu tận, đến lúc đó đỡ cho chúng ta không ít công sức a! Ha ha...”

Bộ Kinh Vân vẫn yên lặng nghe hai người châm chọc, thủy chung không có phản ứng.

Tông sư đời thứ nhất trước mắt lại dùng kiếm chiêu tàn nhẫn điên cuồng tấn công một đứa trẻ, lấy mạnh hiếp yếu như thế, dùng hành vi lớn ép nhỏ, Bộ Kinh Vân thật sự có thể như chết, tù nhân song nô ngồi yên không để ý đến sao? Thật sự lãnh huyết như vậy sao?

Đang lúc tù nô cười lạnh, Bộ Kinh Vân bỗng nhiên rút kiếm!

Trong tay hắn vốn không có kiếm, không ngờ hắn lại rút ra một kiếm trong hai nô kia!

Tù nô đã là cao thủ kiếm thuật, thường xuyên kiếm không rời thân, tuyệt đối không có khả năng đoạt kiếm!

Trừ phi, người đoạt kiếm là một người kiếm nghệ cao hơn hắn...

Tù nô ngàn vạn không ngờ, năm nay chỉ mười ba tuổi, mình một mực không phục thiếu chủ, thủ pháp rút kiếm lại thuần thục như thế!

Thật xảo diệu!

Nhanh vô cùng!

Thậm chí nhanh hơn hắn!

Kiếm đã ép tới trên trán Nhiếp Phong hai trượng.

Kiếm vòng như cầu vòng, lăng lệ ác liệt kiếm khí sắc bén có thể đoạn kim, cắt chém đất đai trong phương viên hai trượng quanh Nhiếp Phong đến chia năm xẻ bảy, chỉ một thoáng cát đá bay loạn, vòng kiếm nghiễm nhiên như dải lụa, liên tiếp đem Nhiếp Phong chặt chẽ trong đó.

Hay cho một thức “Hỏa Luân Thực Nhật!”

vòng kiếm càng gia tốc co rút lại, nhanh chóng xâm nhập vào Nhiếp Phong ở trung tâm vòng kiếm!

Lưới kiếm dày đặc, thoáng như một cái chuông lớn chụp Nhiếp Phong từ trên xuống dưới, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy xung quanh là một mảnh đen kịt, không có nửa tia ánh sáng cùng hy vọng...

“Hỏa Lân Thực Nhật” không có độc thực nhật, không có độc ăn mòn ánh sáng, còn có thể ăn mòn đi hi vọng cầu sinh trong lòng người.

Quả nhiên là một chiêu dị thường tuyệt vọng!

Chỉ là, Nhiếp Phong còn muốn cuộc sống sinh hoạt như lúc mặt trời mọc trước kia với lão phụ, mặt trời lặn mà nghỉ ngơi, còn muốn lấy chính mình suốt đời đều phụng dưỡng ngược lại vị lão phụ bị vứt bỏ này, vì vận mệnh bấp bênh bất bình của người này tận lực thêm chút hạnh phúc...

Không! Hắn tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha hy vọng sống sót, hắn tuyệt đối không thể chết!

Nhiếp Phong lại lần nữa bình ổn tâm thần, ngưng mắt nhìn chăm chú tám lưới kiếm áp xuống.

Hắn thiên tư thông minh, hơn nữa tu vi của Băng Tâm Quyết không kém, lại thêm cố ý chí cầu sinh bất diệt bên trong, trong kiếm võng bịt kín, hắn đột nhiên phát hiện một tia sáng mờ hồ không thể thấy.

Không sai! Đây chính là chỗ sơ hở!

Nhiếp Phong giơ đao lên, hắn biết chỉ cần xuất ra ngạo hàn lục quyết bất luận một pháp quyết gì bỏ về phía này, “Hỏa Lân Thực Nhật” sẽ tan rã không thành quân!

Nhưng mà Đoạn soái có công lực hùng hồn mấy chục năm, cộng thêm lực ép từ trên cao hơn mười trượng xuống mạnh mẽ, Nhiếp Phong cho dù có thể phá chiêu, cũng phải chần cho lực phủ ngũ tạng vỡ ra mà chết.

Nhưng một đao này hắn đã không thể không bỏ, đây là con đường sống duy nhất của hắn.

Nhiếp Nhân Vương giờ phút này đầu gối vỡ nát, khinh công khó có thể triển khai hết, chỉ là chậm rãi trượt xuống gối Phật, đã không cứu được hắn; Đoạn Lăng càng không có năng lực cứu giúp, hắn chỉ có thể tự cứu mình.

Bất quá Nhiếp Phong nằm mơ cũng không nghĩ tới, xung quanh Nhạc Sơn Đại Phật, còn có một người có năng lực cứu hần, một người “Tâm” cứu hần!

Ngay lúc Nhiếp Phong chém chưa xong, bỗng dừng lại có kỳ tích!

Ngàn vạn đạo kiếm quang bỗng chốc xuyên vào không gian tối tăm phong kín, trong nháy mắt đan vào thành một lưới kiếm bó sát người, kịp thời chụp cho Nhiếp Phong một đường kiếm võng.

võng kiếm thật bi thống! thật tuyệt vọng! Hay cho một cái võng kiếm khóc thảm thiết!

“Là bi thống khó tả!”

Là bộ kinh vân bi thống khó hiểu!”

Hai tấm lưới kiếm tuyệt thế trải đầy bầu trời, thoáng cái đã biến mất.

Chiến ý điên cuồng và tự tin của Đoạn Soái cũng theo đó mà biến mất, chỉ có thể đứng lặng im.

Bởi vì hần thoáng thấy một sự thật đáng sợ: Người cứu Nhiếp Phong, phá “Hỏa Lân Thực Nhật” của hần, là một thiếu niên áo đen tuổi còn nhỏ!

Nhiếp Phong cũng ngớ người, hần không ngờ người cứu mình lại là thiếu niên bi ai vừa rồi, sao hần lại có võ công như vậy?

Bộ Kinh Vân trong tay kiếm đã đứt, khoe miệng cũng chảy máu tơ máu, hiển nhiên bi thống không hiểu sao phá được mặt trời của Hỏa Lân Thực. Nhưng tu vi nội lực mấy chục năm nay của Đoạn soái đúng là không tầm thường, thêm vào Hỏa Lân kiếm mãnh liệt, bộ Kinh Vân phá chiêu xong khí huyết cuộn cuộn, trong chốc lát đứng không vững. Nhiếp Phong thấy thế vội vàng tiến lên đỡ tay đỡ gã, hỏi: “Là người? Vì sao người lại cứu ta?”

Vì sao? Bộ Kinh Vân chưa trả lời, lại đột nhiên dùng sức ném gậy kiếm bay lên không trung. Nhiếp Phong cảm thấy khác thường, vội vàng quay người, thỉnh thoảng thấy giữa không trung một thân hình khôi ngô cầm song kiếm đâm nhanh về phía mình, lại gặp Bộ Vân Đoạn Kiếm ngăn cản, người kia chỉ có

song kiếm ngăn cản, “Đương” một tiếng, kiếm thế cứng lại, thân hình đã nhanh chóng hạ xuống, là cao thủ hạng nhất!

Hóa ra người này là một trong những tử nô của Bộ Kinh Vân song tộc.

Tử Nô vốn định thừa lúc rảnh ám sát Nhiếp Phong, đoạt lại chén rượu trắng trong tay hắn, nhưng không sợ bộ vũ sẽ ngăn cản hắn đoạt đao, không khỏi kinh ngạc, trờng Bộ Kinh Vân nói: “Người...”

Hắn còn chưa nói hết lời, một thanh trường kiếm màu đỏ đã từ sau đánh tới, tử nô trong lòng biết rõ không thể nghi ngờ, lập tức song kiếm vạch ra nửa cung, đồng loạt ngăn chặn một kiếm của soái soái, xoay người hỏi: “Phì! Lão tử muốn đoạt Tuyết Âm Tiểu có quan hệ gì với người?”

Đoạn soái nói: “Tuyết Âm chỉ có thể nắm trên tay phụ tử Nhiếp gia mới có thể đánh một trận với Hỏa Lân ta, tuyệt đối không thể để rơi vào tay người khác!”

Dứt lời hồng quang nổi lên, Hỏa Lân lại liên tiếp tấn công về phía tử nô. Tử nô biết rõ thực lực kiếm pháp của nó lợi hại, không muốn liều mạng, vội vàng triển khai thân chạy, đoạn soái đuổi theo không tha nói: “Đi! Hắc, không ai có thể đào tẩu dưới kiếm của Nam Lân!”

Nhưng vào lúc này, chợt nghe cách đó hai trượng truyền đến một tiếng hét to: “Đoạn soái! Mau buông Hỏa Lân Kiếm ra!”

Từ trước tới nay không ai dám hạ lệnh với Đoạn soái, từ trước tới nay chưa có ai dám lệnh cho Đoạn soái buông Hỏa Lân kiếm ra. Đoạn soái lập tức quay mặt lại xem xét xem người đến là ai, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân bất ngờ quay đầu lại nhìn.

Khó trách người này lại to gan như vậy, bởi vì trong tay hắn có sát thủ!

Sát thủ là Đoạn Lãng dưới kiếm của hắn, người này chính là tử nô số hai trong Bộ Kinh Vân Chi!

Tử nô một tay chụp lấy đoạn lãng, kiếm sắc sớm gác trên cổ hắn, uy hiếp đoạn soái nói: “Đoạn soái! Người thức thời mau giao ra hỏa lân!”

Đoạn Lăng ở trong lồng ngực liễu mạng giây dụa, hò hét: “Cha, không cần để ý con! Hỏa Lâm là hi vọng của Đoạn gia chúng ta, tuyệt đối đừng vứt bỏ kiếm!”

Sắc mặt tù nô trầm xuống, mũi kiếm vạch một cái, thoáng chốc ở gò má phải Đoạn Lăng cắt đạo đạo vết máu thật sâu, nói: “Tiểu tử thú! Không nói lời nào đối với người hữu ích!”

Đoạn soái nói: “Rốt cuộc các người là ai? Vì sao phải đoạt Hỏa Lâm, Tuyết Âm?”

Tù nô bắt gọn trong tay, không hề sợ hãi, kiêu ngạo nói: “Hai người lão tử là ai không cần người quản! Tử nô, mau bắt lấy kiếm trong tay hắn!”

Chết, tù binh đã đến, nơi đây cũng không phải vì Bộ Kinh Vân mà tới, ngược lại là muốn ngăn cản hai người hắn, động cơ không rõ. Vì thế hai người nóng lòng tranh công, cũng không muốn cùng Bộ Kinh Vân làm việc nữa. Không ngờ khi tử nô vừa muốn đoạt được Hỏa Lâm kiếm trong tay soái soái, Đoạn soái bỗng trở tay một kiếm đâm thẳng vào lồng ngực tử nô!

Tử Nô cho rằng bảo kiếm sắp tới tay, đắc ý vênh váo, không kịp phòng bị soái cầm kiếm đâm tới, căn bản không có chút cơ hội hoàn thủ nào, Hỏa Lâm đã đâm xuyên ngực qua, “A” một tiếng hét thảm, chết ngay tại chỗ.

Tù nô không ngờ rằng tên Đoạn soái lại có thể hoang đường ngoan ngoãn như vậy, trong lòng phát lạnh, nói: “Người... Người lại dám giết hắn. Chẳng lẽ người không sợ ta giết con người sao?”

Hỏa Lâm uống máu, lưỡi kiếm lập tức phóng ra ráng mây đỏ, chiếu rọi sắc mặt Đoạn soái càng tà dị, Đoạn soái cười lạnh nói: “Hỏa Lâm sẽ mang lại danh dự hiển hách cho ta, lại càng làm cho ta hy vọng phục hưng của Đoạn gia, muốn ta giao nó ra, ta thà rằng hy sinh con ta, người muốn giết cứ giết đi!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người tại đây đều kinh ngạc, Nhiếp Phong thầm nghĩ: “A, năm năm trước mặt mũi Đoạn thúc thúc không phải là tà dị đến vậy! Cha từng nói Hỏa Lâm Kiếm tà khí rất nặng, lúc nào cũng tăng trưởng mà dần dần không kiếm không nhân người, hôm nay thấy quả nói thật không phải giả!”

Đang suy nghĩ lờm bộ kinh vân bên người một cái, đã thấy hấn mặt không chút ngạc nhiên, tựa hồ đối với hết thảy đều không cảm thấy kinh ngạc, đối với hết thảy đều không có chút hứng thú nào.

Bất quá đến giờ phút này, Nhiếp Phong vẫn không biết Bộ Kinh Vân vốn là cùng tử, Tù Song nô đồng thời tới đoạt Thần Phong, chết, Tù Song nô hiện thân cũng không có cơ hội nói rõ.

Trong số mọi người, đáng sợ nhất vẫn là sóng lớn vỡ nát. Tuy hấn chết vì sóng ngoài trời, nhưng khi nghe thấy lời nói quyết tuyệt vô tình của phụ thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên tái nhợt vô cùng.

Đoạn soái không sợ tù nô sát hại con mình, càng cất bước đi lên, từng bước ép về phía tù nô. Tù nô vốn là hảo thủ trong kiếm, lúc này lại bị tà dị của nó dọa cho khiếp sợ, cầm lấy sóng gãy lùi từng bước về phía sau, hoảng hốt nói: “Đừng... Tới đây, nếu không ta giết nó!”

Nhưng Đoạn soái thoáng như không nghe thấy, tiếp tục ép trước, Tù Nô hung hãn cắn lấy hàm răng, nói: “Tốt! Người không tin ta giết hấn sao? Hôm nay ta sẽ giết cho người xem!”

Nói xong liền lấy kiếm hướng trên cổ Đoạn Lăng kéo một cái, thật tình không biết tay cầm kiếm đột nhiên khóa lại từ phía sau, người tới nội lực phi thường thâm hậu, trở tay vặn gãy, ngay tại chỗ vặn gãy cổ tay tù binh, tiếp theo một chương đem tiểu đoạn lăng đẩy cho Đoạn Soái, quát mắng: “Phì! Tên chuột nhắt hèn hạ, lấy con non làm uy hiếp, chết không đáng tiếc!”

Người này chính là Nhiếp Nhân Vương! Hấn vừa rồi bị thương chân không thể kịp thời cứu Nhiếp Phong, nhưng vẫn cố nén đau từ trên đỉnh phật chậm rãi trượt xuống, mọi người bởi vì người tranh ta từng người mà không chú ý tới hấn đã trượt đến đầu gối Phật, không ngờ cuối cùng cứu được đoạn sóng này cho Nhiếp Nhân Vương.

Tay phải tù nô bị vặn gãy, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất không ngừng, phải lăn lộn đến trước Lăng Vân Quạt mới có thể miễn cưỡng chịu đựng được đau đớn chống đỡ, nào ngờ vừa mới đứng lên lại thấy soái trưởng và Nhiếp Nhân Vương tới gần, sắc mặt Đoạn soái nghiêm nghị hỏi: “Ta cho người

thêm một cơ hội! Rốt cuộc là ai phái các người đến đây đoạt Thần Phong?”

Tù nô mồ hôi tuôn rơi, chột con mắt chuyển động, kêu to: “Tốt! Ta nói! Chủ nhân đánh hội người của chúng ta chính là ——” Kỳ thực tù nô là muốn chỉ chứng Bộ Kinh Vân, nhưng mà lời nói còn chưa dứt, bỗng dừng trong Lăng Vân Quạt truyền ra một tiếng gào thét xé trời!

Tiếng gào như sấm, đỉnh tai nhức óc, quả thực không phải là tiếng của phạm nhân!

Là thú, là tiếng kêu của thú! Nhưng dã thú nào có thể hung mãnh như vậy, tiếng kêu đáng sợ tới mức làm người ta sợ hãi?

Tiếng gào không ngừng, tù nô vừa định quay đầu nhìn lại thì thấy đó là hung thú Hà Mãnh, một chùm lửa từ bên trong Lăng Vân quạt phun ra mãnh liệt, tù nô không kịp né tránh, nhất thời đốt lên lưỡi lửa. Lưỡi lửa còn ẩn chứa khí kinh mạnh mẽ, “Xoát xoát” vài tiếng, toàn thân tù nô không chỉ có lửa mà thiêu, còn cho lưỡi lửa cắt thành mảnh nhỏ, cũng không rên lên một tiếng, tử trạng phi thường khủng bố!

Kịch biến phát sinh, Đoạn soái dường như sớm có chuẩn bị, lập tức lật ra bên ngoài, nhưng Nhiếp Nhân Vương đang đứng ở cửa động, đầu gối cũng vỡ, khó mà đi tránh. Nhưng lúc này, một cự trảo bốn ngón tay lại từ trong động nhào ra, một trảo chiếm lấy bắp chân Nhiếp Nhân Vương, Nhiếp Nhân Vương cuồng dã thấy gọi, há lại e ngại, một quyền liền đánh tới trên cự trảo, ai ngờ cự trảo cứng rắn như thép, không sợ hãi chút nào, trảo mạnh mẽ kéo ra, cứng rắn đem Nhiếp Nhân Vương kéo vào trong động...

Nhiếp Phong thấy thế kinh hãi khó hiểu, kinh hô: “Cha!”

Trong tiếng kinh hô, đang muốn tung người tiến lên, ai ngờ một người theo sát phía sau là Đoạn soái!

Nhiếp Phong liều mạng muốn giãy ra khỏi khuỷu tay Đoạn soái để chế ngự, nhưng tay của y đã như kim sắt khóa chặt lại, Nhiếp Phong vừa giãy dựa vừa kêu la: “Buông ta ra! Ta muốn cứu cha ta!”

Đoạn soái chột thấy trong động phát sinh kịch biến, chiến ý tà dị điên cuồng lại dường như không còn, lần hiếu tâm này của

Nhiếp Phong đương nhiên gầy, nhưng vẫn tàn nhẫn nói: “Đã quá muộn! Tiểu tử, nó đang tức giận, ngươi đi vào chỉ có chịu chết!”

Nhiếp Phong ngẩn ngơ, kinh ngạc hỏi: “Nó? Nó là cái gì vậy?”

Đoạn Lăng nghe vậy cũng lập tức hỏi trước: “Cha! Lăng Vân Quật đã cháy, nó... Có phải là thứ mà Đoạn gia chúng ta đã chờ từ nhiều năm trước hay không?”

Đoạn soái nói: “Không sai! Nhưng không thể tưởng được nó so với truyền thuyết càng đáng sợ hơn!”

Lúc này cửa động đã giăng đầy ngọn lửa, trong động đột nhiên truyền ra tiếng kêu của Nhiếp Nhân Vương: “Phong Nhi...”

“Cha!” Nhiếp Phong lại liều mạng muốn thoát khỏi nút thắt soái, cùng lúc đó, Hách Văn Nhân Vương hét thảm một tiếng!

“Không...” Nhiếp Phong dốc hết toàn lực kêu to, điên cuồng hét lên, kêu to!

Không! Hắn không cha chết, hắn còn phải cùng phụ thân sống một cuộc sống hạnh phúc! Hắn còn phải nuôi dưỡng lão phụ chung tuổi!

Nhưng tiếng kêu thảm thiết này, bất cứ ai cũng biết Nhiếp Nhân Vương đã lành ít dữ nhiều!

Nhiếp Phong vẫn còn ra sức kêu to, ra sức giãy giụa, vị Đoạn soái vẫn chưa buông lỏng nửa phần. Y quay người lại nhìn sóng bị vỡ, vôi vàng lấy ra từ trong ngực áo một cái tin tức, nhanh chóng bỏ vào trong lòng sóng bị vỡ, ngưng trọng nói: “Lân Nhi, lá thư này liên quan đến tất cả bí mật và võ công của Đoạn gia chúng ta, ngươi sau mười lăm tuổi có thể gỡ bỏ.”

Đoạn Lăng chưa kịp đáp lại, Đoạn soái đã quay mặt trừng mắt nhìn Nhiếp Phong nói: “Tiểu tử, chỉ có thể đi chịu chết là ngu dốt! phẩm cách thiên phú của ngươi đều là thượng thừa, đừng có lãng phí chính mình!”

Nói xong ném vận kinh bắt lấy tay Nhiếp Phong ra, toàn bộ thân thể Nhiếp Phong bỗng nhiên ném về phía Đoạn Lăng, động tác này ẩn chứa lực hút cường đại, trùng hợp cuốn một

cái, Đoạn Lãng “Oa” một tiếng cũng được mang ra, thân thể hai người không tự chủ được, lăn thẳng tới rìa gôi Phật...

Đoạn soái lâm nguy hô to: “Đi mau! Sống tốt cho ta, có mạng cũng đừng trở về nữa!”

Nhưng dưới gôi Phật lúc này đã là vị nước tăng vọt, mặt sông sóng dập trùng, khắp nơi vòng xoáy, hai tiểu hài tử lần này nhất định cửu tử nhất sinh, Đoạn soái vì sao biết rõ lý do này lại đưa hai người vào trong sông?

Ngay khi Nhiếp Phong và Đoạn Lãng vừa định lăn ra khỏi đầu gôi Phật thì một bóng người nhanh như chớp muốn cướp đoạt hai người về. Nhiếp Phong quay cuồng cũng nhìn thấy bóng người này chính là thiếu niên áo đen kia!

Đáng tiếc ngay khi Bộ Kinh Vân sắp chớp lấy tay Nhiếp Phong, thân thể nhỏ nhỏ của Đoạn Lãng giống như Đoạn Cơ lăn ra khỏi đầu gôi Phật. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong dứt khoát đưa ra quyết định, hắn tuyệt đối không thể buông bỏ Đoạn Lãng, hắn đột nhiên một tay siết chặt lấy bàn tay nhỏ của Đoạn Lãng, cùng hắn rơi thẳng xuống sông...

Giữa không trung, Nhiếp Phong muốn toàn lực nắm chặt con sóng, tay kia không tự chủ được buông lỏng, tuyệt uổng lại thoát khỏi tay, cả kinh, vội vàng một chân bay ra, đá tuyệt uổng vào vách đá cạnh đại Phật thạch, cầm thẳng đến chuôi, theo đó cùng Đoạn Lãng song rơi vào trong Nộ Đào biến mất.

Bộ Kinh Vân Ngoan nhìn khắp sông Nộ Đào, không ngờ trên đời này cũng có người không để ý tới sinh tử của mình mà đi chiếu cố người khác, chỉ tiếc người này đã biến mất...

Hắn thăm thăm nhìn lại, thỉnh linh phát giác Lãng Vân quật sớm đã trải qua một biển lửa, tên Đoạn soái đang đứng ở bên ngoài trùng mắt nhìn hắn, nói: “Tiểu tử, không biết tại sao ta lại ra tay cứu viện Nhiếp Phong, nhưng ta biết trong lòng ngươi nhất định đang hỏi, vì sao ta lại đưa hai đứa nhỏ này lên một con đường cửu tử nhất sinh?”

Bộ Kinh Vân không trả lời.

Đoạn soái như đang giải thích cách biện hộ cho mình: “Bởi vì con đường Lãng Vân quật trước mắt này, lại là một con đường chết chắc!”

Đoạn soái dứt lời liền quay người, đi đến hướng Lăng Vân quật bên kia, nhưng vẫn quay đầu liếc nhìn Bộ Kinh Vân một cái, ánh mắt đầy vẻ thương thức, nói: “Người có thể tiếp được ‘Hỏa Lân Thực Nhật’ lão phu, ngày khác nhất định có thể trở thành một kiếm thủ có một không hai, nếu người không muốn uổng phí một thân tư chất của mình liền nhanh chóng nhảy vào trong sông, có lẽ còn có một đường sinh cơ, nếu không lão phu lại bớt đi một đối thủ tốt...”

Đoạn soái nói xong không chần chờ nữa, giương người nhảy vào biển lửa, thoáng cái biến mất.

Bộ Kinh Vân chỉ là ngơ ngác nhìn chăm chăm Lăng Vân Quật ánh lửa hùng hực, trong lòng thoáng chốc dâng lên một cái nghi vấn: nếu Lăng Vân Quật chắc chắn là tử lộ, sao Đoạn soái còn muốn bước lên con đường chết này? Hẳn rồi cuộc vì cái gì?

Hắn không nghĩ tiếp nữa, đột nhiên nhận được đáp án.

Chỉ thấy trong ánh lửa hùng hực kia của Lăng Vân Quật, có một bóng đen đang chậm rãi bước ra...

Hướng là người xử sự không chút sợ hãi bộ bộ kinh vân thoáng nhìn phía dưới, cũng không khỏi rùng mình.

Trời! Đây là cái gì?

Bóng đen này là sự trừng phạt của trời cao đối với thế nhân!

Rõ ràng cái bóng đen này là...

Một con dị thú toàn thân nổi lửa!

Một con Kỳ lân lửa!

Đạo đầu tiên thật đáng thương.... Mười hai chương.

Hắn hiểu rõ Thiên Cơ.

Hắn ta tính toán tận gốc thiên cơ.

Hắn tinh thông Chu Dịch, Hoàng Cực kinh thế thư, Tử Vi đẩu số, Bình Mệnh lý, Lục Nhâm Thần số...

Thế nhưng chính hắn hết lần này tới lần khác trón vào trong miếu đồ nát, lập tức không chống đỡ được nữa mà lăn đến phía trước thần án.

Đã là đêm dài, chỉ có một ngôi miếu đồ nát này mà không một ai, thật ra giữa ban ngày thì chẳng khác gì nhau cả?

Thế đạo mỗi khi sa sút, nhân tâm dần dần lưu vong, lương tri đại lượng dần diệt, ai còn cố kỵ “Ngẩng đầu ba thước có thần linh”? Tượng Phật Bồ Tát, quả thực đã trở thành đối tượng khiến đa số người chê cười!

Hắn rất thông khổ, cả người máu tươi tanh hôi khắp nơi, cũng không biết là từ chỗ nào trên người hắn chảy xuống nữa.

Hắn ta mềm yếu vô lực ngẩng đầu nhìn Thần Phật ngồi trên cao, mơ hồ than thở: “Trời ạ! Phật à! Rốt cuộc ta làm sai cái gì? Ta rốt cuộc làm sai cái gì?”

Âm thanh mơ hồ vang vọng trong miếu, không ngừng vang lên vô số hồi âm, tựa như âm thanh truy vấn. Thần Phật lại không phản ứng chút nào, dường như vẫn chưa bị tiếng kêu gào của người này lay động.

Hắn vẫn đang cố gắng rên rỉ.

“Trời! Ta cả đời tính toán thiên cơ, chỉ điểm bên mê cho thế nhân, giúp đỡ đỡ Ách Quái, lẽ nào như vậy cũng là sai? Lẽ nào như vậy cũng là sai?”

Thần Phật từ đầu đến cuối đều im lặng không đáp lại, nhưng mà chân trời bên ngoài miếu bỗng dưng hiện lên một đạo tử điện, tiếp theo một tiếng nổ vang rung trời!

Là trời tức giận? Là Phật nổi giận?

Một đạo hạn lôi thành hình đánh vào trong miếu, đem mặt đất quanh người hắn nổ tung, giống như là trời và Phật cho hắn một cái trực tiếp đơn giản nhất, triệt để. Phần nộ nhất hồi đáp!

Hắn ta ắt sẽ bị trời phạt!

Hắn ta hoảng sợ trừng mắt nhìn tình cảnh trước mắt, sợ đến trợn mắt há hốc mồm, trong đầu không tự chủ được hiện lên một đoạn chuyện cũ...

“A, chẳng lẽ là chuyện đó?” Hắn đột nhiên nhớ lại mình nhiều năm trước bởi vì một khoản tiền thù lao hậu hĩnh mà tính mạng một người đã cao cao tại thượng, người nọ cũng không có tai ương, chỉ muốn tăng thêm một tầng, hắn phê bình cho

hắn một câu: “Kim Lân há là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng.”

***

***

***

Không sai! Đúng là cái này sai!

Sai! Sai! Sai!

Chỉ vì hắn nhất thời tham lam, ngông cuồng tiết lộ một câu thiên cơ không nên tiết lộ, càng trợ giúp khí diễm của người đó và hùng tâm tráng chí! Chỉ vì hắn câu phê ngôn này, càng cổ vũ người nọ điên cuồng tiến lên đỉnh phong, cho nên tạo thành càng nhiều sát cơ tàn khốc, thế cho nên bị cướp!

Nguyên nhân là vì từng câu nói sai lầm!

Hắn hổ thẹn, áy náy, trong lòng hắn vô cùng rối loạn, chán nản quỳ gối trước mặt Thần Phật, tiếc nuối nói: “Là ta sai rồi! Nhưng... Việc này sẽ cứu thế nào đây?”

Hắn tuyệt vọng bấm ngón tay tính toán, ánh mắt thoáng một cái lộ vẻ kinh hoàng, giống như tính toán ra một chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, ngơ ngẩn gào thét: “Đã quá muộn! Phong vân đã rơi vào tay hắn, quá gần...”

Trong lúc rung động, hắn đi loạn tới trước cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi trên mặt của hắn, rõ ràng thấy được khuôn mặt hắn chất đầy một đồng chất độc, huyết mủ khoác mặt, dữ tợn đáng sợ đến cực điểm...

Ngay khi tiếng kêu gào vang lên, vô số vết thương trên mặt hắn đột nhiên nổ tung, trăm ngàn mũi tên máu tung tóe, vô cùng thâm lương, khiến người ta vô cùng thâm tâm!

Đây chính là nguyên nhân khiến toàn thân hắn đầm máu! Đây chính là báo ứng của hắn khi tiết lộ thiên cơ!

Hắn đau đến mức đầu đất đồng loạt cầu xin Phật: “Quá... Khổ sở rồi, xin khoan... Thứ cho ta, để ta... đau đớn chết nhanh một chút... thôi...”

Nhưng tuy rằng hắn chịu đủ dằn vặt, gần như hư thoát mà chết đi, nhưng thủy chung không hề chết đi. Bởi vì Vận Mệnh còn

có một sắp xếp đối với hắn.

Y còn một câu thiên cơ chưa tiết lộ.

Cũng là câu nói quan trọng nhất.

“Phong chủ, hai người này là hài tử ta giúp người ở ven sông cứu đi, đã hôn mê suốt bảy ngày.”

“Sửu xấu, hai người bọn họ chính là Bắc Âm Cuồng Dao cùng Nam Lâm Kiếm Thủ đệ tử Nhiếp Phong, Đoạn Lăng?”

“Đúng vậy.”

“Vậy, trong đó ai là Nhiếp Phong?”

“Là thiếu niên tóc dài này.”

“Ừm, rất tốt.”

“Ý của bang chủ là...”

“Mặt ngoài xem ra, kẻ này tuy là một mảnh thuần hậu, kì thực ẩn hàm cứng rắn bất khuất chí khí, tuyệt không phải hạng người hời hợt, thực sự giống như kinh vân, là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp.”

“Chỉ tiếc bang chủ đã nạp hai đồ.”

“Sửu xấu, ngươi quên lão phu tam tuyệt Phong Thần cước pháp còn thiếu một truyền nhân?”

“Nhưng... bang chủ, đừng quên lần này Nhiếp Phong gặp phải là do bang chủ ngấp nghé Thần Phong dẫn tới, chỉ sợ...”

“Không cần quan tâm, chuyện này chỉ có ngươi và chấp hành nhiệm vụ kinh vân biết được, tử tù song nô cũng đã gặp nạn, cho dù ngay cả Sương nhi cũng không biết kế hoạch trong đó, nếu ba người chúng ta không nói, ai sẽ biết?”

” bang chủ hùng tài vĩ lược, nói có lý, tiểu dân tâm phục khẩu phục!”

“Đã như vậy, ngươi nhớ kỹ bốn chữ cho ta nghe.”

“Hi hi, là chữ gì?”

“Thủ khẩu như bình!”

Năm tháng vô tình, sẽ không vì bất kỳ người nào, bất luận biến cố gì cũng sẽ chỉ dừng lại nửa khắc nửa khắc.

Sinh mệnh, dưới sự giám thị nghiêm mật của thiên địa và năm tháng, vẫn là bị bức ra đời, trưởng thành, xem hoa dần già, cho đến tử vong!

Sinh mệnh Nhiếp Phong vẫn chưa kết thúc, nhưng Nhiếp Nhân Vương hiển nhiên đã chết thảm trong Lăng Vân quật. Sau này, hắn không thể sống cuộc sống bình thản không có hạnh phúc với phụ thân nữa, đối với hắn mà nói, cho dù có thể sống tạm trên đời, cũng không biết là may mắn? Hay là bất hạnh?

Sinh mệnh, thực sự có quá nhiều tiếc nuối cùng bi thương...

Nhưng có một điều có thể khẳng định, lịch sử cả đời Nhiếp Phong từ giờ phút này sẽ bắt đầu từ việc thay đổi và thay đổi!

Trong một vùng hỗn loạn, Nhiếp Phong mơ hồ nghe thấy một giọng nói đang gọi hắn: “Nhiếp Phong...”

Là ảo giác trước khi chết ư? Âm thanh này rất cứng rắn, không hề có chút cao thấp ngửa đầu, tựa như là sự kêu gọi của tử thần vậy.

Đúng vậy! Nhiếp Phong mơ hồ nghĩ, có lẽ y đã chết thật rồi mới nghe thấy tiếng kêu của thần chết?

Nhưng mà, thanh âm lại vang lên, như mộng như ảo, hắn loáng thoáng có thể phân biệt thanh âm ngay tại bên cạnh mình: “Nhớ kỹ, đừng nói cho bất luận kẻ nào trong ta tiếp “Hỏa Lân Thực Nhật”.

Một câu đơn giản trực tiếp khiến Nhiếp Phong giật mình, lời nói cũng không phải là thần chết, mà là cái kia...

Hắn rất muốn chứng thực suy đoán của mình có chính xác không, hắn rất muốn mở mắt nhìn người này là ai, chỉ là toàn thân một chút sức lực cũng không xuất ra được, ngay cả khí lực mở mắt ra cũng không có.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm từ xa đến gần truyền đến: “Vân thiếu gia! Vân thiếu gia!”

Lại một cô bé rất thơm ngọt kêu lên, có thể tưởng tượng được bộ dáng của cô bé không tẻ.

“Vân thiếu gia, người mấy ngày nay sao lại ngồi bên cạnh Nhiếp Phong này? Xem! Trời cũng sắp tối rồi, người không

biết một sao? Ta đã chuẩn bị đồ ăn cho ngươi rồi.”

Lời này vừa nói ra, tâm thần Nhiếp Phong đang mê man đột nhiên chấn động. Người gọi là “Vân thiếu gia” này đứng đợi hắn mấy ngày, chính là đợi hắn khôi phục tri giác, nói với hắn một câu kia?

Hắn càng muốn nhìn dung mạo người này, đáng tiếc thủy chung vô lực giương mắt nhìn lên.

Chợt, Nhiếp Phong nghe thấy một trận tiếng đẩy cửa cấp tốc, một thanh âm xa lạ cung kính nói: “Vân thiếu gia, bang chủ cho mời.”

Tiếp theo là liên tiếp tiếng bước chân, nghe nói Vân thiếu gia cùng nữ hài đã dần dần rời xa.

Nhiếp Phong đoán tiếp, chỉ tiếc khí lực đã không thể tiếp tục, hắn có thể cảm thấy trong đầu của mình đang dần dần trở nên mơ hồ. Hắn rốt cục lại lần nữa mê man.

Trong Thiên Hạ Độ Nhất các, Hùng Phách đã nói chuyện rất lâu với một người cực kỳ trầm mặc.

Kỳ thực hai người cũng không phải đang nói đến, bởi vì vẫn luôn là Hùng Phách tại một mình nói tri, người kia lại cuối cùng không có lên tiếng, chỉ là ngẫu nhiên gật đầu.

Người này, chính là Bộ Kinh Vân chân diện mục khi ở Lăng Vân Quật nhìn thấy dị thú lục sơn!

Hai đại cao thủ tuyệt thế là Nhiếp Nhân Vương và Đoạn soái sau khi thấy con dị thú nổi lửa này chắc đã bị ngộ hại, thế nhưng Bộ Kinh Vân vẫn có thể may mắn sống sót?

Nguyên lai ngày đó Đoạn soái bước chân vào Lăng Vân quật, sau nửa ngày không thấy đi ra. Trong động chậm rãi đi ra ngược lại là một con Kỳ lân toàn thân bốc hỏa, bộ kinh vân trong lòng phát lạnh, cũng biết rõ ràng đoạn soái đã gặp nạn.

Hỏa Kỳ Lân ánh mắt như đuốc, giương nanh múa vuốt, thềm nhỏ dải, giống như muốn đem thế gian vạn vật thôn phệ cũng đốt thành tro tàn, hết thảy đều đốt thành một bó đuốc.

Bộ Kinh Vân không nói một tiếng, vẫn lẳng lặng nhìn Hỏa Kỳ Lân, không nhúc nhích. Hắn biết, con dị thú này có thể lập tức diệt sạch nhị đại cao thủ, thật sự không phải chuyện đùa!

Trước khi chưa nắm chắc mười thành hắc sẽ tránh được, hắc tuyệt đối không vọng động!

Hắc lại giống như một pho tượng băng trấn định tại chỗ.

Thật sự! Hắc thật sự giống như một toà băng điêu vô sinh, nó cũng giống như một đoàn liệt hỏa.

Người cùng thú, băng và hỏa, khăn trương giăng co, giăng co, giăng co...

Chỉ cần vừa chạm vào lập tức phát ra!

Trong lúc giăng co, Bộ Kinh Vân đột nhiên phát giác, đôi mắt của con dị thú này mặc dù không nhìn hắc chăm chăm, nhưng ánh mắt lại trống rỗng, thị lực dường như rất yếu, Phương Minh minh chính mình vốn không phải đang trừng mắt nhìn mình, nó chỉ dựa vào thính giác cùng bản năng cảm giác được biến hóa xung quanh.

Vì vậy bất luận vật thể gì ở bốn phía đều cần di động một chút, nó lập tức sẽ tấn công mãnh liệt vào nó. Đáng tiếc, lần này nó gặp chính là Bộ Kinh Vân.

Một người không nói, không cười, không sợ, bất động Tử Thần, toàn thân đều đang tản ra khí tức lạnh như băng và tử vong.

Hắc như một thạch kê không có sinh mệnh, tỉnh táo đến mức ngay cả nửa giọt mồ hôi cũng không chảy xuống, nó căn bản không thể cảm ứng sự tồn tại của hắc!

Cách một lúc lâu, kỳ tích như mặt đất, con dị thú này đột nhiên xoay người, từng bước từng bước gặm nhẹ trở về bên trong Lăng Vân Quật, cuối cùng Bộ Kinh Vân thoát hiểm.

Bất quá tử tù song nô đã chết, hai đại cao thủ đã chết, hai hậu nhân của hai đại cao thủ cũng chắc là đã chết, vì muốn trở về phục mệnh hướng hùng bá, Bộ Kinh Vân nhất định phải bịa ra một câu chuyện cho chính mình.

Chuyện hợp lý nhất là Mạc Nhân Vương không thúc giục đao lao lên chiến trường mà ngược lại đem tuyết uống vào bảo quản cho con trai. Hai nô tử tù nóng lòng muốn đoạt được tuyết uống liền nhào về phía Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân hiện thân ngăn chặn hai người vọng động, nhưng lại làm cho Nhiếp

Phong hiểu lầm hẳn đặc biệt đến cứu giúp. Trong lúc đây đưa tử nô bị Đoạn soái giết chết, còn tử nô thì bị một dị thú trong Lăng Vân quật thiêu chết., Đoạn soái thấy thế lập tức ném hai đứa bé vào trong sông trốn chạy, hai cao thủ cuối cùng bị con dị thú này kéo vào trong Lăng Vân quật. Hỏa Lân, Tuyết Âm cũng bị mất trong động, mà Bộ Kinh Vân vì tỉnh táo nên may mắn thoát khỏi, về phần con dị thú kia thì không rõ đi đâu...

***

***

Toàn bộ quá trình cũng không phải không có kẽ hở, nhưng đã đủ để cho Hùng Phách tin tưởng. Huống chi sau khi cưới kinh vân phản hồi thiên hạ, Hùng Phách đã từng phái người đi Lăng Vân quật dò xét tỉ mỉ, xác thực ở trong động phát hiện rất nhiều dấu chân mãnh thú, hình dạng móng vuốt, lớn nhỏ đều khác hẳn hiện hữu thú, vì vậy hai đại cao thủ bị dị thú kéo vào trong động cũng là hợp lý.

Mà địa thế trong Lăng Vân quật cực kỳ nghiêng, sâu không thấy đáy, thủ hạ cũng không dám tùy tiện xâm nhập vào trong động điều tra tiếp, chỉ thấy trong động khẩu, xương mọc, cây cối trong phạm vi mười trượng đều bị đốt cháy, đoán chừng Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn Soái đều bị đốt thành tro tàn, thi cốt vô toàn. Mà tuyết cùng Hỏa Lân hai đại thần phong này, tin tưởng cũng bị thất lạc trong vực sâu vạn trượng trong động, không cách nào tìm về.

Không ngờ tới trên đường trở về Thiên Hạ hội chúng lại phát hiện Nhiếp Phong và Nhiếp Phong bị sóng biển xông lên bãi lầy dưới hạ du Nghiêu Giang. Hai người sớm đã hôn mê bất tỉnh, thoi thóp.

Mà Nhiếp Phong, Đoạn Lăng xuất hiện chính là sơ hở lớn nhất trong những câu chuyện xưa của Bộ Kinh Vân, chỉ vì chỉ cần Nhiếp Phong tỉnh dậy rồi nói ra chân tướng. Bộ Kinh Vân vẫn luôn canh giữ bên cạnh hai người, chỉ có hai người bọn họ hơi ảo giác thì lập tức nhắc nhở hai người đừng nói ra chân tướng sự việc.

Bất quá có một chút lại thật sự vượt ra ngoài dự kiến. Hùng Phách lần này kế hoạch phí công vô ích, càng tổn thất hai tên song nô song nô chết lao, nhưng cũng không tức giận, ngược

lại phát hiện Nhiếp Phong sau càng vui mừng, làm cho người nghĩ mãi không ra.

Nhưng mà ngay tại lúc này, ngay trong Thiên Hạ Độ Nhất các, trong lời nói của Hùng Phách đối với lão, Bộ Kinh Vân rốt cuộc biết nguyên nhân vì sao.

Hùng Phách vui mừng, đều vì y phát hiện Nhiếp Phong là kỳ tài hiếm có, phát hiện này so với kết minh với Vô Song thành càng quan trọng hơn.

Kỳ thật Đoạn Lăng chẳng lẽ không phải là một khối vật liệu? Hùng Phách làm sao thiên vị Nhiếp Phong? Bộ Kinh Vân mặc dù không rõ, nhưng cũng không hỏi.

Hùng Phách đã là an bài thích đáng cho Nhiếp Phong sau này, mà vì sắp xếp này, chân tướng thiên hạ ngập ngề Thần Phong nhất định phải giấu diếm.

Đối với chuyện giấu diếm chân tướng, hẳn tin tưởng Bộ Kinh Vân tuyệt đối có năng lực này, thậm chí còn có năng lực càng cao hơn so với Văn xấu.

Chỉ là, bộ Kinh Vân có năng lực giấu diếm chân tướng thực sự cao hơn so với suy nghĩ của hắn. Hùng Phách tự cho là đã biết chân tướng, lại không ngờ tới, chân tướng mà hắn biết không phải là sự thật.

Chân tướng chân tướng sớm đã chôn sâu trong Bộ Kinh Vân Tâm Diễm.

Có lẽ, mãi cho tới khi kết thúc.

Cơ hồ Nhiếp Phong và Đoạn Lăng cùng thức tỉnh.

Hắn mở mắt ra, liền thấy sóng cát mê man bên kia, đầu đầy mồ hôi, cái miệng nhỏ còn kêu cha, có thể biết đang ma công.

Nhiếp Phong lập tức nhẹ nhàng đẩy hắn, kêu nhỏ: “Đoạn Lăng, Đoạn Lăng...”

Đoạn Lăng chà xát cặp mắt to long lanh kia của hắn, cũng tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy Nhiếp Phong, nhất thời vui mừng khôn xiết, nắm lấy tay Nhiếp Phong, nhảy nhót hỏi: “Nhiếp Phong, là... Người? Ta... Chúng ta còn chưa chết sao?”

Tuyệt cảnh sóc thú sống sao mà mờ mịt được chứ? Thảo nào Nhất khó mà tin được sự thật. Nhiếp Phong cười một tiếng nhưng không chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Hai người phóng tầm mắt ra, chỉ thấy bản thân đang nằm trên một chiếc giường êm rộng rãi, mà gian phòng ngủ đặt trên giường mềm này, đủ để chứa trăm chiếc giường êm, so với phòng khách của Đoàn gia trang chúng ta còn lớn hơn! Nhưng... Nơi này... Rốt cuộc là địa phương nào? Nơi này rốt cuộc là địa phương nào vậy?

Đôi mắt không gian xa lạ rộng lớn như thế, sóng gió cảm thấy thần thờ, vẫn như cũ hỏi cùng một vấn đề. Nhiếp Phong cười khỏ, hẳn cũng là một đứa trẻ cô đơn bất lực trong biển người, hẳn giải đáp như thế nào?

Chỗ này ngay cả một gian phòng ngủ cũng rộng lớn kinh người như thế, tin tưởng những chỗ khác càng là lớn đến khó có thể tưởng tượng.

Nhưng ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến đáp án, một đáp án kinh hồn.

“Nơi này là thiên hạ hội!”

Tiếng nói vừa dứt, một người đẩy cửa bước vào.

Từ câu nói trầm hùng vừa rồi nghe ra, người tới chắc là trưởng giả đức cao vọng trọng, nhưng hai người Nhiếp Phong Hách gặp mặt là một thiếu niên cao lớn chừng mười sáu tuổi, áo xám toàn thân, dung mạo trung thành, thân thiết chân thành, Nhiếp Phong không khỏi cả gan hỏi: “Nơi này... thật sự là thiên hạ biết sao?”

Thiếu niên áo xám không hề kiêu ngạo, thoải mái đáp: “Đúng vậy, là thiên hạ của chúng ta để hai người các người tới cứu.” Tiếp đó tự giới thiệu: “Ta là Tàn Thương.” Hóa ra thiếu niên áo xám này chính là Tàn Thương.

Nhiếp Phong nghe vậy hít ngược một hơi, dường như không tin vào chỗ mình đặt chân ra là thiên hạ hội, đoạn sóng ở nhạc sơn, cô lậu quả văn, gãi gãi cái đầu nhỏ, hạ giọng hiêu kỳ hỏi: “Nhiếp Phong, thiên hạ rốt cuộc là cái gì?”

Nhiếp Phong đáp: “Đoạn Lăng, thiên hạ sẽ là đại bang đời thứ nhất trong giang hồ, gần như chia cắt toàn bộ võ lâm với Vô

Song thành bài danh thứ hai.”

Tuy Đoạn Lăng từng nghe Đoạn soái đề cập tới trong giang hồ có rất nhiều danh môn đại phái, nhưng hôm nay mình thân ở đứng đầu trong đó, sợ tới mức lè lưỡi.

Tần Sương thấy vậy chỉ cười nhạt một tiếng, quay mặt lại nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp Phong, gia sư hùng bá muốn đi cùng ngươi một hồi, ngươi có đi được không?”

Nhiếp Phong sững sờ, trầm nghĩ: “Hùng Phách? Hắc... Hắc là một đời kiêu hùng! Vì sao muốn gặp ta?”

Sống sót sau Đoạn Lăng Kiếp rất đáng sợ, chỉ có một mình hắc ở lại trong phòng. Nhiếp Phong là người hắc quen thuộc nhất, hắc vội vàng nói: “Nhiếp Phong, đừng để ta ở lại, ta muốn đi cùng với ngươi.”

Nhiếp Phong nhìn về phía Tần Sương, ánh mắt giống như đang khấn cầu, từ trước đến nay tâm địa của Tần Sương quá mềm yếu, hòa nhã nói: “Không sao, tin tưởng sẽ không có chuyện vương bận.”

Dứt lời chậm rãi thốt lên.

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng một mực đi theo sau lưng Tần Sương, xuyên qua hành lang thật dài và nhìn quanh là đình viên, mới thoáng nhìn qua trên tường đình viên có khắc ba chữ “Phong Vân Các”, mới biết vừa rồi mình chỉ ở trong phòng ngủ của Phong Vân Các mà thôi.

Còn bọn họ đang đi về phía điện phủ của Phong Vân các.

Nhiếp Phong bỗng nhiên nhớ lại một câu trong cơn mê man, liền ghé vào bên tai Đoạn Lăng nói nhỏ: “Tán Lăng, một hồi vô luận gặp gỡ người nào, cũng đừng nói ra chuyện thiếu niên áo đen kia phá “Hỏa Lân Thực Nhật”.

Đoạn Lăng kỳ nói: “Ồ? Vì sao?”

Nhiếp Phong nói: “Cũng không có gì, chỉ là... giang hồ hiểm ác, mọi việc cần phải cẩn thận.”

Đoạn Lăng rất ngoan ngoãn gật đầu, lúc này, Tần Sương đã đưa hai người vào trong điện.

Thấy được điện phủ Phong Vân Các cực kỳ bao la hùng vĩ nhưng không có thị vệ nào. Trên tường sau điện có treo một tấm biển lớn, trên đó viết hai chữ to màu trắng đen rõ ràng, viết chữ Thương Kính “Phong Vân!”

Nhưng người biết tấm biển này coi trọng “Phong Vân” tới mức nào!

Trên điện phủ, một người đang ngồi ổn định, sau lưng là một nam tử cổ quái đầu đội mũ cao Vô Thường.

Người ngồi yên mặt mày uy vũ, khiến người vừa nhìn là biết hẳn là một người tuyệt đối có tư cách bề ngễ thương sinh, một người có thể sẽ hùng bá thiên hạ.

Nhiếp Phong vừa thấy người này, lập tức biết rõ hẳn nhất định là đại bang chủ của thế bang này hùng bá không thể nghi ngờ.

Tần Sương khom người vái chào Hùng Phách, nói: “Su phụ, Nhiếp Phong đã đưa tới.”

Hùng Phách đang uống trà, lười biếng “Ô” một tiếng, cũng không nhìn về phía Nhiếp Phong, sóng cả.

Đứng phía sau hẳn chính là Văn xấu xí, người này am hiểu nhất là bang chủ, lập tức hiểu ý, quát lớn: “Tiểu tử to gan! Tần kiến chủ của một bang chúng ta, còn không quỳ xuống?”

Thật ra lúc Đoạn Lăng đi vào đã bị uy thế hùng bá chấn nhiếp từ lâu. Bây giờ gặp Văn xấu xí quát lớn như vậy, dù sao gã cũng là một hài đồng tám tuổi, quỳ xuống sân viện, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: “Thật uy phong a, chỉ cần có thể trở thành chúa tể một bang phái, hiệu lệnh thiên hạ, tất cả mọi người cũng phải quỳ xuống trước mình như thế. Khó trách phụ thân nhiệt tình muốn phục hưng chúng ta như vậy.”

Khi cẩn thận một chút là bắt đầu, y hạ thềm, sẽ hùng bá chí võ lâm trong thiên hạ.

Thế nhưng Nhiếp Phong vẫn không quỳ như nói như sóng lớn, hẳn vẫn đứng thẳng như trước, nói: “Hùng Phách, mặc dù ta được thiên hạ cứu, nhưng tuyệt đối không thể ngồi gồi trước người khác như vậy được, thậm chí là người!”

Lời này vừa nói ra, Tần Sương ở bên cạnh đột nhiên biến sắc, hẳn biết Nhiếp Phong đã gây họa, bất luận kẻ nào cũng chưa

bao giờ vô lễ với sư phụ nàng như vậy.

Chỉ thấy Hùng Phách đột nhiên cầm chén trà xanh trong tay cạy sạch, lúc này mới liếc mắt nhìn Nhiếp Phong một cái, trầm giọng nói: “Tiểu tử thật quật cường, nhưng bất luận kẻ nào ở trước mặt lão phu, đều phải quỳ gối!”

Dứt lời bàn tay bóp một cái, lập tức bóp chặt chén trong tay thành hai nửa, hai ngón tay bung ra, hai mảnh vỡ bắn ra như điện, bắn thẳng đến hai đầu gối Nhiếp Phong.

Bình thường, với khinh công của Nhiếp Phong, cho dù hai mảnh rách nát mau lẹ, có lẽ vẫn có cơ hội né qua. Nhưng bây giờ thương thế mới khỏi, khí lực chưa đủ...

“Rắc” một tiếng, hai bên trái phải Nhiếp Phong khó chống đỡ nổi, bị chấn bể thảm liệt. Nhiếp Phong đau đớn kịch liệt, hai chân vô lực chống đỡ, ngã quỵ tại chỗ...

Hùng Phách tung tiếng cười to, nghĩ thầm Nhiếp Phong lần này thật khó thoát khỏi quỳ, ai ngờ thần vừa nhìn, nhưng thấy kẻ này tuy đầu gối vỡ vụn, vẫn cắn răng cố nén đau đớn đứng thẳng tắp, thật kiêu ngạo!

Cho dù là kẻ thông thường thấy tài giỏi, hùng bá cũng không khỏi biến sắc, càng trở nên vui mừng, hấn dứt khoát giơ ngón cái lên tán thưởng: “Nhiếp Phong tốt! Nhân tài! Lão phu càng ngày càng thưởng thức ngươi! Từ giờ trở đi, lão phu quyết định muốn ngươi trở thành truyền nhân của Phong Thần cước pháp, nhanh hành lễ bái sư với sư phụ - quỳ lạy!”

Nói ra đột nhiên, Tần Sương không ngờ sư phụ lại thu đồ nhi, Đoạn Lăng thì lại càng kinh ngạc. Hấn mới vừa rồi đã bị hùng bá hùng phong hấp dẫn, nghĩ thầm nếu có thể dựa vào thực lực này thực sự vững vàng. Hấn và Nhiếp Phong đều thuộc cao thủ đương thời, vì sao hùng bá lại chọn Nhiếp Phong? Trong lòng lập tức dâng lên một loại chua chát, không phải cảm giác nông cạn.

Về mặt bên xấu thì tự nhiên, xem ra y sớm đã biết mọi chuyện diễn ra vào hôm nay.

Nhưng Nhiếp Phong ngoại trừ kinh ngạc ra, lại không có vẻ gì ôn hòa, cũng không có ý quỳ xuống.

Ai mà không hi vọng trở thành Hùng Phách đệ tử? Nhiếp Phong may mắn được sủng ái này, lại không biết điều, kêu Hùng Phách như vậy khó có thể xuống đài, giúp uy ở đâu? Hùng Phách chỉ trong chốc lát sắc mặt liền trầm xuống.

Ngay lúc Nhiếp Phong giằng co với Hùng Phách, bỗng dưng, hai hòn đá nhỏ từ ngoài cửa cấp tốc bắn vào, “Phụ phịch” hai tiếng, đánh vào sau đầu gối Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đầu gối vỡ nát, mặc dù hai hòn đá này chưa mạnh lắm nhưng đã va chạm cực mạnh khiến hai chân Nhiếp Phong ngay lập tức bị đập gãy. Chân giang rộng, khó mà ngồi thẳng lên được, Nhiếp Phong “A a” một tiếng, lập tức quỳ rạp xuống đất.

Chỉ thấy hai người chậm rãi đi vào trong điện phủ, người cầm đầu là Bộ Kinh Vân, phía sau hần là Khổng Tử.

Nhiếp Phong vừa thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức hoảng hốt, thậm chí mình nghe nhầm lời nói mình nói là hần nói không sai, kinh ngạc hỏi: “Lại là ngươi? Ngươi... Sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời, chỉ chậm rãi bước đến bên cạnh Hùng Phách, Hùng Phách cười thay hần trả lời: “Bởi vì, hần là đệ tử nhập thất thứ hai của lão phu Bộ Kinh Vân.”

Thì ra là thế, Nhiếp Phong lập tức giật mình, khó trách gã nghe thấy cô bé kia gọi là Vân thiếu gia.

Lại nhìn cô gái kia, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo đang tò mò nhìn mình, đứng sau lưng bộ kinh vân, phảng phất như là bóng dáng của hần, hiển lộ thấy nàng là phục vụ hần, hơn nữa là cam tâm tình nguyện phục tùng hần.

Ngay lúc Nhiếp Phong trầm tư, lão đảo, lại nghe tiếng hùng bá cất cao giọng nói: “Được! Lễ bá sư đã thành! Nhiếp Phong, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là đệ tử thứ ba của lão phu, ngươi có thể ở lại Phong Vân Các này cùng ở với nhị sư huynh của ngươi, nhất định phải chung sống hòa thuận, biết không?”

Nhiếp Phong còn muốn đứng lên ngoan cố chống cự đến cùng, đáng tiếc vừa rồi quỳ xuống đã khiến y khó có dư lực chèo chống. Huống hồ bất luận y quỳ như thế nào, bất luận tự

nguyện hay không, cuối cùng cũng đã lễ thành, đại thế đã mất...

Bồng Môn thực nữ, vừa vào Hầu Môn sâu như biển, Nhân Hải Cô Hồng, vừa vào thiên hạ đã làm sao?

Hùng Phách lại xoay mặt nhìn Bộ Kinh Vân nói: “Kinh Vân, vì sư còn phải lo việc khác, trước tiên ngươi hãy ở lại tìm hiểu về tam sư đệ của ngươi đi?”

Dứt lời rời khỏi chỗ ngồi nghênh ngang rời đi, Văn xấu tất nhiên theo sát phía sau, Tần Sương cũng không muốn quấy rầy hai vị sư đệ, sau đó cũng rời đi.

Cung điện to như vậy mà chỉ còn sót lại mỗi Nhiếp Phong đang quỳ xuống, đoạn lẫm, còn có bộ kinh vân cùng Khổng Từ.

Hùng Phách vừa rời khỏi, lập tức sóng lớn lại sinh long hoạt hổ nhảy lên, vội vàng đỡ Nhiếp Phong, còn vừa đưa đầu lưỡi về phía Bộ Kinh Vân, phun ra một cái mặt quỷ, mắng: “Cái đầu gỗ chết, nếu không phải ngươi dùng đá đụng đến Nhiếp Phong quỳ, hắn sẽ không quỳ đâu! Ngươi là gian!”

Nhiếp Phong được Đoạn Lăng Hoa nâng mới miễn cưỡng đứng dậy, mở miệng khuyên ngăn: “Cắt sóng, đừng nói như vậy! Hắn... Hắn là muốn tốt cho ta!”

***

***

***

Lời này vừa ra, bộ kinh vân xưa nay hờ hững, ánh mắt nhìn hướng Nhiếp Phong, giống như đang nhìn thấy một tia sáng yếu ớt trong thế giới hắc ám tịch mịch...

Sóng lớn vẫn không hiểu, bèn hỏi: “Sao lại như vậy được? Rõ ràng hắn muốn giúp sư phụ ngươi quỳ xuống, để sư phụ hắn ta có thể dễ dàng xuống đài mà thôi.”

Trong lúc nói chuyện, bộ kinh vân cũng không để ý tới hai người, trực tiếp cất bước muốn đi.

Nhiếp Phong vội vàng gọi hắn lại nói: “Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, cha ta rốt cuộc thế nào?”

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt lạnh lẽo lóe lên một tia bi ai như đang bi ai cho Nhiếp Phong. Hắn bình tĩnh tuyên án công bằng: “Chết rồi.”

Sấm sét giữa trời quang, Nhiếp Phong biết phụ thân mình bị một cái cự trảo kéo vào trong Lăng Vân quật. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không biết là y sống hay chết, hôm nay được may mắn còn sống ở Lăng Vân quật chứng thực, cả người không khỏi ngơ ngác rơi lệ.

Đoạn Lăng cũng vội vàng xông lên phía trước hỏi: “Vậy cha ta thì sao?”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nói: “Hắn cũng không ngoại lệ.”

Nói xong không lưu loát nữa, lần này hắn thật sự rời đi.

Sóng gậy khó có thể tin đây là sự thật, còn trẻ con đứng sau bộ kinh vân gào thét: “Ta không tin! Người gạt ta! Người đầu gối chết tiệt này không có ý tốt... Người... lừa gạt... Ta...”

Giữa lúc la hét lại khóc không thành tiếng, hết thấy đã không khỏi hắn không tin, không khóc!

Khổng Tử kinh ngạc nhìn hai người, vội vàng cúi đầu nói: “Đúng... Không dậy nổi, kỳ thật bang chủ sớm đã phái người đến Lăng Vân quật điều tra, cũng không phát hiện hai vị thi thể lệnh tôn, cho nên suy đoán hai người bọn họ sớm đã bị đại hỏa thiêu thi thể vô hoàn. Vân thiếu gia... Hắn làm người tuy cổ quái một chút, nhưng... Hắn tuyệt sẽ không gạt các người, hắn... Hắn là người tốt!”

Dạ đã từ từ bước vào trong cửa sổ.

Bên trong cửa sổ, bộ kinh vân lại như tượng đá lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, hắn phảng phất vĩnh viễn đều dựa vào cửa sổ nhìn bầu trời, hắn phảng phất vĩnh viễn là loại người chỉ mong trời sáng kiến nguyệt minh.

Nhưng mà, thế gian thật có người thủ được vân khai?

Có lẽ, một ngày nào đó, mây sẽ sáng, trăng sáng, nhưng người canh giữ đã không còn ở đây...

Nghĩ tới đây, một bộ áo choàng bỗng nhiên khoác lên vai bộ kinh vân, khoác áo choàng lên vai, là một đôi tay dịu dàng.

Bộ Kinh Vân cũng không cảm thấy bất ngờ, cũng không quay đầu lại, hắn biết hai tay là của cô gái dịu dàng kia.

Khổng Tử ôn nhu nói: “Vân thiếu gia, Dạ, phải bảo trọng thân thể, cẩn thận bị lạnh.”

Lúc nói lời này, đầu của nàng vẫn rất thấp rất thấp, thấp tới mức giống như thân phận của nàng.

Dù sao, mặc dù Bộ Kinh Vân đã đem nàng từ trong tay thị tỳ chủ quản cứu ra, nàng đã không còn phải chịu bất kỳ sự cay nghiệt nào, nhưng mà nữ nhân nhỏ bé yếu ớt này làm sao mà không có chỗ dựa? Cũng may vẫn là tỳ nô, nàng rất tự ti...

Đặc biệt là thái độ bộ kinh vân hồ hững với tất cả mọi người, càng khiến nàng rất nhiều lúc không biết hắn vui hay giận, hay là căn bản không phản ứng chút nào? Nàng có chút không biết làm sao.

Nàng dứt khoát ngẩng đầu nói: “Vân thiếu gia, đừng quá để ý đến lời nói của con sóng đã dứt quãng, tuổi của hắn thật sự quá trẻ. Ta biết, Vân thiếu gia không phải chỉ vì bang chủ giải vây, mà là thật sự tưởng tượng cho Nhiếp Phong... Bởi vì, nếu Nhiếp Phong thủy chung không quỳ, bang chủ thủy chung không xuống đài được, như vậy lấy tác phong xưa nay của bang chủ, Nhiếp Phong có lẽ sẽ...”

Nàng không dám nói ra chữ kia, nhưng Bộ Kinh Vân đã biết nàng thật sự hiểu.

Không sai! Lấy cái tính độc đáo ngang ngược của Hùng Phách, thế gian không có một vật nào mà hắn không thể đạt được, bao gồm cả đệ tử!

Nếu không có được hắn, hắn chỉ có đem “biên” của hắn là “nó”. Bộ Kinh Vân sau khi nghe xong bỗng nhiên quay đầu lại, âm u nhìn Khổng Tử, giống như hôm nay nhìn lại Nhiếp Phong, hắn phảng phất lại tìm được một tia ánh sáng mỏng manh khác. Khổng Tử cũng ngưng mắt nhìn chăm chú hắn, từ từ nói: “Ta tin tưởng, Vân thiếu gia làm ra, Nhiếp Phong cũng minh bạch...”

Đúng vậy! Dụng ý bộ kinh vân, Nhiếp Phong hiểu rõ!

Đáng tiếc, Nhiếp Phong lúc này đã không rảnh chiếu cố bất cứ kẻ nào, hắn chỉ là ngơ ngác ngồi ở một góc phòng ngủ, lắng

lặng nhớ lại lời lão phụ nói lúc còn sống...

Hắn còn nhớ rõ lão phụ vì muốn tốt cho mình như vậy, hơn nữa có đôi khi lão phụ còn ôm hắn vào lòng, dạy hắn viết chữ. Từ đó trở đi, Nhiếp Phong vẫn luôn cầu khẩn trong lòng, hy vọng có thể sống lâu trăm tuổi, sau khi hắn trưởng thành sẽ quay ngược lại quan tâm tới hắn, nuôi hắn, nhưng mà...

Đến nỗi mẫu thân buông bỏ cha, đến mức cha biến thành điên rồi, đến nỗi cha gặp Quỷ Hồ thúc thúc và Lộ Dịch cô nương, còn phụ thân đi tìm thúc thúc quyết chiến, đến kịp...

Hết thảy mọi thứ đã không còn kịp nữa, nó đã không còn kịp nữa rồi, nó đã không còn kịp trưởng thành nữa, mệnh đồ của nó quá nhiều kiếp, cả đời lão phụ bị mẫu thân tra tấn không thôi.

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong lại không nhịn được khóc lên.

Sóng vỗ trong một góc khác của phòng ngủ không phải cũng đã rơi lệ đầy mặt sao?

Thật ra hắn không thể đỡ hơn Nhiếp Phong bao nhiêu, bây giờ hắn và Nhiếp Phong đều đã trở thành cô nhi không cha.

Đường nhân gian, há chỉ là đường đầy bi thương?

May mà bây giờ bên cạnh hắn còn có Nhiếp Phong, một người hắn không cảm thấy xa lạ, một người khiến hắn cảm thấy an toàn.

Nhưng, bất hạnh lập tức trở lại đây...

Ngay tại ngoài cửa!

Trong một mảnh mây đen ảm đạm, cửa phòng bị đẩy ra, nam nhân cổ quái Văn xấu đi theo Hùng Phách kia đi đến.

“Phong thiếu gia, người không có gì đáng ngại chứ?”

Nhiếp Phong dờ dẫm lắc đầu, cũng không nghĩ tới lúc này Văn Sữu sẽ nói tiếp: “Phong Vân Các đã gọi là “Phong Vân”, nên chỉ cho phong vân ở lại, tuyệt đối nghiêm cấm những người còn lại ở đây!”

Những lời này rõ ràng là nói với Đoạn Lăng, Nhiếp Phong, Đoạn Lăng đều kinh ngạc, Nhiếp Phong vội vàng hỏi: “Vậy... làm sao bây giờ?”

Văn xấu nhún vai, đáp: “Ai mà biết được?” Lập tức lại nói: “Bất quá thuộc hạ cũng có một kiến nghị, nếu bang chủ cũng không có ra lệnh cưỡng chế Đoạn Lăng sẽ lập tức rời đi, hắn có thể ở lại thiên hạ làm tạp dịch, tóm lại không có chỗ nào là tốt cả.”

Trước tiên Đoạn Lăng nghe tin xấu của cha già, hiện tại lại nghe thấy rời khỏi Nhiếp Phong duy nhất có thể dựa vào, vội vàng cướp lấy: “Năng làm tạp dịch? Vậy... làm sao được?” Đúng! Nam Lâm Kiếm Thủ chi tử sao có thể làm tạp dịch? Nhưng mà...

“Nếu đã không được...” Văn xấu lại giảo hoạt tiếp tục nói: “Vậy ngươi đành phải rời khỏi thiên hạ hội.”

Sóng lớn không hề rời khỏi thiên hạ, cuối cùng hắn ta cũng ở lại.

Nói cho cùng, với một hài đồng tám tuổi như hắn, nếu không ở lại thiên hạ làm tạp dịch nói chuyện để sống sót, còn đến đâu?

Thân thể này giống như phù mộc, muốn phiêu bạt không biết nơi nào là đường về? Hắn quả thật đã không có nhà để về.

Lúc này hắn đang mặc một bộ xiêm y bằng vải thô, tay bung mâm, chén đựng bốn chén trà xanh, bốn chén trà xanh này là bốn người dâng cho ngồi bên cạnh.

Hắn đã làm tạp dịch nhiều ngày, mấy ngày nay hắn đã dâng trà mời đầu mục của không ít thiên hạ, có Tần Trữ tổng giáo, có tỳ phụ trách hương liên, có Văn Sửu, còn có đủ loại người...

Hắn cũng từng nghe qua rất nhiều tiêu hội viên bàn tán xì xào: “Hi hi, đó chính là Nam Lâm Kiếm Đầu chi tử dứt Lăng sao? Thực nhìn không ra! Hảo lưu lạc a...”

“Không có cách nào, ngươi xem hắn có tư cách gì? Còn không phải là nô tài tướng sao? Nếu không bang chủ cũng sẽ không chỉ nhận Nhiếp Phong làm đồ đệ!”

Mấy ngày nay, Đoạn Lăng một mực nghe được mấy lời châm chọc, hắn cho dù phần uất khó bình, ngực có ngàn loại không nhanh, cũng chỉ tám tuổi, làm sao lý luận với bọn họ, liều mạng? Hết thầy đều chỉ có thể á khẩu chịu đựng.

Nhưng hôm nay...

Hùng Phách mấy ngày nay đều bận rộn ở hội sự, hôm nay rất cuộc có rảnh có thể chúc mừng một phen, vì chúc mừng? Làm thế nào chúc mừng?

Nghe nói có thể thu một đệ tử hiếm có như Nhiếp Phong, mà quyết định chung yên sư đồ một phen.

Để ăn mừng, bữa cơm này tất nhiên không thiếu được đồ nhĩ hùng bá.

Vì vậy bữa tiệc hôm nay, bên trên có ngoại trừ hùng bá, Tần Sương bộ kinh vân, còn có...

Không biết là vì vô tâm trùng hợp, ngựa mặt là cố ý an bài, đoạn lăng vậy mà lại bị giữ lại kính trà, hơn nữa là kính cho mỗi vị ngồi trong tiệc!

Kính trà cho hùng bá, đoạn lăng cũng có thể tiếp nhận.

Kính trà cho khối gỗ chết của Bộ Kinh Vân, Đoạn Lăng mặc dù lão đại không nguyện ý, cũng chịu đựng được.

Nhưng!

Cuối cùng người hấn muốn dâng trà xanh, thật sự nhìn thấy mà giật mình, lại là...

Nhiếp Phong!

A! A! A! A! A! A!

Nhiếp Phong đang ngồi bên cạnh Hùng Phách, hấn cũng biết, Đoạn Lăng sắp được kính trà với hấn, hấn cảm thấy rất bồn chồn bất an.

Nếu không phải bị bức trở thành Hùng Phách, dù trốn đến chân trời góc biển cũng trốn không thoát, cho dù hấn và sóng dữ cùng lưu lạc giang hồ, tình cảnh trước mắt vẫn tốt hơn.

Nhưng mà mặc dù hấn đã thỉnh cầu một phen với Hùng Phách, hy vọng không cần làm đến việc con con này nữa, cuối cùng vẫn bị hấn từ chối nghiêm khắc.

Rốt cục cục diện ngày hôm nay, hấn nhanh chóng biến thành mới quý giá, hấn lại làm cho thế trở thành nô bộc.

Y phục sạch sẽ, hấn lại mặc vải thô vải vóc, dung mạo sạch sẽ, hấn lại rồi bù; thân thể quý giá, hấn lại tiện!

Rất tiện tiện, rất ti tiện!

Đoạn Lăng mặc dù mới tám tuổi, nhưng đã tự cảm thấy ti tiện như một đồng bunn nhão. Hắn chậm rãi dâng trà xanh cho Nhiếp Phong, tay xách đến nửa đường run rẩy, một hạt cần thận vừa xấu hổ lại xấu hổ, lại tự ti mặc cảm, không biết thân hình nhỏ bé mà không có chút sức nào thừa nhận nổi không?

Sao y không biết xấu hổ? Sao lại không hổ?

Đúng không? Cha hắn là Bắc Âm Cuồng Dao, cha ta là Nam Lâm Kiếm Thủ! Sau khi ta cũng là cao thủ! Vì sao hết lần này tới lần khác hắn là đồ đệ? Ta là tôi? Hắn cao quý? Ta ti tiện?

Biết rõ chén trà này cho dù dùng kính, Nhiếp Phong cũng không uống nổi, nhưng vẫn bị ép phải kính!

Đôi mắt to của con sóng lúc này vô cùng khẩn trương, chợt mưa dầm thấm dầm, nước mắt lã dãi. Hắn liều mạng cố nén không để nước mắt tràn ra...

Hắc, hôm nay mặc dù con trai đầu kiếm Nam Lâm làm nô bộc, ngày sau chắc chắn sẽ thăng chức bằng vàng, xưng bá võ lâm, trước mặt tuyệt không lệ!

Rốt cuộc hắn cũng ngăn được nước mắt, nhưng lại cố tình rơi nước mắt, lại quên cả bàn tay đang run rẩy của mình, không cẩn thận bàn tay nhỏ bé này trượt “Xương” một tiếng, chén trà xanh liền rơi xuống mấy lần, chảy cả bàn nước trà...

Một bàn “Kính tâm”!

Bất ngờ, một giọt nước bắn thẳng vào mặt Hùng Phách.

Nhìn viên thủy châu này, Tần Sương thâm kêu không ổn, bộ dạng kinh vân hơi nhú mảy, Văn xấu xí đứng sau lưng Hùng Phách mặt trầm xuống, canh giữ ở bốn phía dưới môn hạ đồng loạt cả kinh, Nhiếp Phong thì...

Chưa từng có ai dám đem giọt nước bắn lên mặt bang chủ, cho nên chưa từng có ai dám tưởng tượng sẽ có hậu quả gì!

Nhưng tất cả mọi người lúc này đều nhìn thấy, chỉ thấy giọt nước này nhanh chóng bốc hơi, không biết là vì công lực hùng bá thâm hậu, hay là bởi vì hắn tức giận?

Hùng Phách sắc mặt xanh mét, môi vừa định mở miệng phun ra một chữ đáng sợ...

Chém...

Nhiếp Phong nhìn thấy miệng hắn trong nháy mắt, Hùng Phách đã nói ra như núi. Hắn tuyệt đối không thể để cho chữ này ra khỏi miệng. Hắn tuyệt đối không thể để Tiểu Đoạn Lãng rời khỏi nơi thân thể khác nhau, kết cục thê thảm, trước mắt đành phải có biện pháp giải cứu...

Bỗng dưng hắn cố nén vết thương trên đầu gối, nhanh như tia chớp quỳ gối trước mặt Hùng Phách. Đầu gối bị thương nặng chưa lành chạm phải mặt đất lạnh lạnh cứng rắn, tiếng “Bốp” nổ xuong vang lên không dứt, miệng vết thương phun ra máu tươi rất lớn. Hắn ta buộc phải cúi đầu cầu khẩn: “Sư phụ, tuổi đoạn lãng thực sự quá ít, lực tay không thể tiếp tục, xin sư phụ ngàn vạn lần bao dung!”

Đoạn Lãng sớm đã sợ tới mức hồn vía lên mây, không biết làm sao, lúc này mới thấy Nhiếp Phong như vậy, trong lòng không khỏi quặn đau một trận, thầm nghĩ: “Nhiếp Phong à! Người không vì cường quyền mà quỳ xuống, hôm nay như thế nào phản vì ta đứt sọng mà khúm núm nịnh nọt? Đoạn Lãng của ta sớm đã ti tiện đến tận đây, thật sự không đáng để người phải ủy khuất như thế! Ân tình lần này, ta làm sao có tư cách gánh vác nổi?”

Hùng Phách cũng thấy Nhiếp Phong quỳ xuống, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười tàn khốc, châm chọc nói: “Đồ đệ ngoan của ta, chẳng phải người thà chết cũng không chịu quỳ trước lão phu? Sao hôm nay lại như thầy dạy của vậy?” Nhiếp Phong có ý cầu xin hắn, trong lúc nhất thời không chối từ, chỉ là mồ hôi đầm đìa. Bởi vì mọi người ở đây thấy chỗ hắn quỳ, miệng vết thương đã dính đầy máu trên đầu gối của hắn.

Máu thật đỏ, một trái tim Xích Tử thật nặng!

Hùng Phách đương nhiên cũng nhìn thấy vết máu lôm đôm này, ngưng thần hồi lâu, rốt cục tiếp tục nói: “Tốt! Đồ tam đệ tử đã khúm núm cầu xin như thế, lão phu nếu còn tức giận quá không cận nhân tình, việc này hôm nay cứ vậy mà chấm dứt, bất quá...” Y nói xoay mặt nhìn Đoạn Lãng, nghiêm nghị cảnh

cáo: “Đoạn Lãng, nếu lần sau tái phạm, lão phu sẽ lấy mạng của ngươi, có biết không?”

Đoạn Lãng vẫn luôn bị dọa đến mức ngơ ngác đứng, lúc này như nhặt được ba hồn bảy vía, lúc này mới hiểu quỳ xuống, liên tục gập đầu như chó, giống như đầu heo, kiệt lực kêu lên: “Nô tài biết tội! Nô tài biết tội...” Hắn la hét cố gắng như vậy, cố gắng đổ máu, từ hàm răng hắn chảy ra một dòng máu tươi!

Nhưng mà giọng trẻ con, phát ra tiếng cầu khẩn chỉ vừa mới xuất hiện, khiến cho người nghe không khỏi có chút cảm giác buồn cười, buồn cười gần như đáng thương.

Nhưng ai là con nít? Một môn hạ nhìn thấy Đoạn Lãng như con chó gập đầu lấy lòng, ai nấy đều cười vang.

Chỉ có Đoạn Lãng biết mình đau khổ, y như chó gập đầu, không phải vì sợ chết, mà là vì không muốn lần này tâm ý của Nhiếp Phong uổng phí, không nghĩ tới Huyết Bạch Lưu của y...

Thế nhưng, trong lúc Nhiếp Phong quỳ tới mức chảy máu, trái tim nhỏ nhỏ của Đoạn Lãng sao lại không nhỏ máu?

Nhiếp Phong đã có thể hy sinh tôn nghiêm vì hắn như vậy, vì sao hắn không thể thành toàn cho hắn sống như chó?

***

***

***

Hắn quỳ gối bên cạnh Nhiếp Phong, nhìn máu huyết đỏ sẫm của hắn, nhưng cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông thẳng vào trong lòng. Hắn bỗng nhiên hướng Nhiếp Phong dập đầu một cái thật mạnh, thật lòng nói một câu: “Gió, cha con ta đã từng ném qua thất mắt trắng, thân thuộc như không thân thích. Ta Đoạn Lãng... Kiếp này gặp được ngươi... Thật tốt, cũng không uổng công mẫu thân... Đem ta sinh ra...” Câu nói đến đây lại khiến lệ nóng doanh tròng, cuối cùng hắn không kìm nén được khóc lên.

“Lãng...” Nhiếp Phong không nói nhiều, hắn chỉ nhìn lại sóng bị vỡ, nhìn bộ dạng này của hắn, một cái đau lòng như dao cắt.

Hai mắt hắn mơ hồ nổi lên một mảnh lệ quang, đến giờ phút này, song phương đều hiểu được, hết thấy tình tình nghĩa cũng không cần nói thêm.

Không sai! Chỉ cần tình bạn không thay đổi, nào quản thân phận địa vị cách xa, hai đứa nhỏ này phải cùng nhau sống ở thiên hạ hội, tình bạn sẽ mãi kéo dài mãi.

Mọi người tại đây, ngoại trừ Tần Sương đối với tình cảnh này không đành lòng, quay mặt qua bên ngoài, còn có một bộ kinh vân...

Chỉ thấy hắn ổn định chăm chú nhìn máu dưới gôi Nhiếp Phong, con mắt đen phát sáng hiện lên một tia quang mang dị dạng, cũng không biết là có hiệu kỳ với máu của hắn hay không?

Vẫn là hi vọng trong khoảng thời gian ngắn ngủi của hắn, cũng có thể giống như một cơn sóng lớn...

Gặp phải một bằng hữu có thể nhỏ máu mình?

Trần Hoàn như sóng triều mãnh liệt, một đám thương sinh như hải dương cô thuyền bất lực sinh tồn, ngơ ngơ ngác ngác lại qua một năm.

Nếu như nói, thời gian có thể hòa tan tất cả mọi thứ, cũng có thể khiến người ta dần dần quên đi một người.

Hắn suýt nữa đã quên mất hắn, cuối cùng cũng không hề quên hắn nữa.

Vì vậy, hắn quyết định phải gặp hắn!

Cánh cửa sắt cuối cùng của Thiên lao cũng được mở ra, được tạo thành từ kinh vân.

Bởi vì những người bị giam cầm chính là những người mà Bộ Kinh Vân muốn gặp.

Còn nhớ rõ ngày đó hắn tới Thiên lao thăm ba cha con Hoắc Liệt, từng phát hiện trong Thiên lao đã có một nhà tù, mười chín nhà tù đã không còn một bóng người, hai người còn lại, một là dùng để giam cầm Hoắc Liệt, một người khác, lúc ấy Bộ Kinh Vân cũng không biết, cũng không có hứng thú biết. Chỉ là, trong mấy ngày này, trong lúc vô tình hắn từ trong

miệng hội chúng thiên hạ, biết được người cuối cùng bị giam là ai.

Hắn vô cùng khiếp sợ, bởi vì người bị giam cầm trong đó hẳn biết đâu chỉ là người?

Hắn tuyệt đối không nên quên hẳn!

Bộ Kinh Vân chậm rãi đi vào trong cửa, chỉ thấy ở trong là một mảnh đen kịt, hắn cũng không lấy ra mỗi lửa đốt sáng đèn trên tường.

Cho dù không có ngọn đèn trợ giúp, bằng vào đôi mắt lạnh lùng của hắn, cũng có thể nhìn thấy trong phòng có một bóng người đang phủ phục.

Mà y cũng tương tự, bóng người này cũng không cần ánh sáng gì, nhưng đã biết là ai đến.

Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng thốt lên với bóng người: “Là người thật sao?”

Bốn chữ đơn giản trực tiếp, thanh âm băng lãnh vô tình, trong bóng tối, bóng người kia chợt nghe vậy, lập tức kinh ngạc.

Hắn bị giam ở Thiên lao này đã rất lâu rồi, hết thảy bên ngoài hắn đều từ từ lãng quên, thiếu chút nữa hắn đã quên mất Bộ Kinh Vân trước mắt này rồi.

Nhưng mà sau khi Bộ Kinh Vân mở miệng nói ra một câu, thanh âm lạnh lẽo của hắn phiêu đảng ở trong không gian u ám mê ly, bóng người này phảng phất lại tìm về trí nhớ ngày xưa, hắn bỗng nhớ lại hắn là ai, cũng nhớ lại thanh đao thương tâm năm đó trong tay hắn! Hắn là đứa bé đáng sợ nhất trong cuộc đời hắn, hắn chỉ mong chính mình chưa từng gặp phải hắn!

“A...” Hắn la lên một tiếng, cũng không rõ là thở dài, hay là sợ hãi!

Dù như thế, Bộ Kinh Vân Phủ nghe thanh âm của hắn, lập tức khẳng định hắn là người mình muốn tìm, hắn cũng không quên người này, hắn càng không quên đầu của hắn!

Đột nhiên hắn rút ra đoản đao mà mình mang đến, ánh đao run lên, hung hăng bổ về phía cổ cái bóng người này!

A, đao quang thật thương tâm! Một đao thật đau lòng!

Hắn thật sự không quên đầu của hắn ta!

Hắn muốn chém bay đầu của hắn!

Chương thứ mười ba, hắn ta là một truyền kỳ.

Ngàn năm qua đi, mọi người vẫn yêu thích viết những lời mà bọn họ muốn lên “Chỉ”

Cho nên, “Chỉ” sắm vai một người không nên lên tiếng, lặng lẽ xem tình đời.

Nó vẫn luôn lẳng lẳng mặc cho người vẽ những chữ khác nhau trên người, chưa từng oán hận.

Nó hỏi han ân cần lạnh lẽo trong thư thân ở nhân gian.

Nó liếc mắt nhìn vị tử giai nhân này trao đổi lời ngon tiếng ngọt với nhau.

Nó không nhìn người đọc sách viết thi kinh luân phiên đầy bụng.

Tờ giấy, mãi mãi là một phái cương chính chính bất ác, kín đáo như sâu...

Có lẽ, đối với chúng sinh, cái gọi là chúng sinh là thể thái viêm lương, ân cừ công qua, tình tình nghĩa nghĩa, đen đui, tất cả đều như mây khói, không hề tồn tại như vậy.

Không đơn thuần thế sự như vậy, chính là những thể nhân viết trên giấy kia, sinh mệnh của bọn họ cũng giống như ngọn nến trong gió, tùy thời dập tắt, chết đi, thậm chí cũng không có ổ vàng, mục nát trước giấy.

Hết thấy sự tình, hết thấy đều là phù dung hoa vừa hiện, căn bản không đáng giá nhắc tới, cũng không đáng vì những người này mà phát ra một tiếng thở dài...

Bởi vậy, giấy lúc nào cũng không ngừng mà xem...

Cũng giống như lúc này, nó bình tĩnh nhìn một tiểu cô nương mười mấy tuổi, viết vài tâm sự lên người nó.

Dường như chữ mà nữ hài biết không nhiều lắm, vì vậy viết rất vấp vấp, nhưng nàng vẫn cố gắng viết.

Một cơn gió nhẹ lướt qua, thổi nhẹ giấy dưới ngòi bút của nữ hài, như là giấy thở dài.

Giấy, nó rớt cuộc cũng không cách nào thờ ơ lạnh nhạt nữa?
Cuối cùng nó cũng phải thấy mà cảm khái?

Vì tâm sự của con gái?

Chẳng những ứ là vì nữ hài ngoại trừ viết ra tâm sự, còn viết lại chuyện về một người khác?

Một truyền kỳ?

Tĩnh tâm ngẫm lại, Vân thiếu gia đã có một đoạn thời gian để hầu hạ Vân thiếu gia; Phong thiếu gia và Đoạn Lăng gia nhập Thiên Hạ Hội cũng đã được một năm.

Lúc ta và Phong thiếu gia có gặp nhau, có đôi khi còn phải làm bữa cơm tối cho hắn.

Phong thiếu gia là người rất tốt, hắn đối với tất cả mọi người đều không kiêu căng, đối đãi công bằng, hơn nữa còn có thể giúp một số tỳ bộc hơi cao tuổi hoặc thân thể yếu đuối làm việc, thật sự rất được lòng người.

Bang chủ đã từng nhiều lần khuyên bảo Phong thiếu gia không nên hạ mình như vậy, miễn cho mất đi thân phận đệ tử thứ ba trong thiên hạ. Nhưng Phong thiếu gia nghe theo là không nhầm; dù sao chuyện nhỏ như vậy cũng không ảnh hưởng gì lớn, dưới sự khuyên bảo của bang chủ cũng không có hiệu quả.

Nhưng mà trên đại sự, hai người xung đột rất lớn.

Nói như thế nào nhỉ? Có thể nói như vậy, bang chủ cũng không nhận nhầm Phong thiếu gia làm đồ đệ, nhưng thật ra là nhận sai đồ đệ.

Phong thiếu gia luyện võ tư chất, tin tưởng tuyệt đối không thua kém Vân thiếu gia. Nghe nói Vân thiếu gia chỉ mất ba tháng đã học xong bài vận chuyển của bang chủ, Phong thiếu gia không hề thua kém, hắn cũng chỉ tốn có ba tháng, Phong Thần cước pháp liền có thành tựu.

Nghe nói có một lần bang chủ lúc truyền thụ chân, từng một lần liên hoàn đá ra mười cái chân, xuất cước nhanh có thể nói là vô song thế gian; nhưng Phong thiếu gia vừa xuất cước lại càng giáo chủ lú lẫm, hắn lại liên hoàn đá ra bảy chân! Tuy còn kém ba chân, nhưng tuổi còn nhỏ đã có thành tích này,

thực là kỳ tài khó được, ánh mắt cố bang chủ có thể nói đi thường độc đáo.

Nhưng tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết mục đích giúp đỡ chủ thu đồ đệ chỉ vì trợ giúp ngài nam chinh bắc phạt bình. Nếu Phong thiếu gia đã học thành tích trong thời gian ngắn, vậy thì khó tránh khỏi việc xuất chinh. Vì vậy vấn đề đã đến.

Phong thiếu gia không đồng ý, thà chết không đồng ý!

Mặc dù không rõ lý do của hắn, nhưng ta từ phong thiếu gia xưa nay luôn vui vì giúp đỡ người khác, một lòng đỏ có thể suy đoán hành vi, hắn tuyệt đối không phải loại người muốn củng cố địa vị Nam chinh Bắc phạt cầu, hắn tuyệt đối không muốn bất cứ ai bị thương tổn.

Bang chủ và Phong thiếu gia đã giằng co rất lâu, cần phải giải quyết vấn đề này, mặt mũi Phong thiếu gia cũng càng ngày càng lo lắng, ta biết hắn ngoại trừ lo lắng vì chuyện này, cũng vì tham gia vào cuộc sống dữ gia nhập thiên hạ với hắn...

Bởi vì cũng có một ngày Đoạn Lăng đáng thương một ngày.

Còn nhớ rõ hơn một năm trước, sóng lớn không cẩn thận làm ướt mặt bang chủ, may mà Phong thiếu gia phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Tội chết mặc dù miễn, tội sống khó tha; phía sau sóng cầu ngoại trừ kính trà, còn phải chịu trách nhiệm chăn ngựa, mức thuốc tẩy trừ ngựa, rất bẩn...

May mà Đoạn Lăng sinh tính tình thông suốt, mặt ủ mày chau suốt ngày, nhưng cũng thường sầu khổ, tâm sự nặng nề. Có đôi khi, nếu ta ở trong bếp đầu với gã, cũng sẽ giải vây gã một chút, gã luôn luôn buồn rầu vì cười. Chẳng qua ta biết những nụ cười kia là cố giả vờ. Gã không muốn ta đem chuyện gã không vui nói với Phong thiếu gia, miễn cho gã quan tâm, azzzz...

Thật ra Sương thiếu gia cũng rất quan tâm đến Đoạn Lăng, có lẽ hắn cũng cho rằng chuyện giúp con trai Nam Lâm kiếm chủ đảm nhiệm làm nô bộc thật sự là chuyện quá phận à? Đáng tiếc Đoạn Lăng không chút cảm tình, rất nhiều lúc hắn thấy Sương thiếu gia liền chạy đi. Trong thiên hạ hội hội, hắn chỉ muốn tiếp nhận ý tốt của Phong thiếu gia, những thứ khác đều

không chịu nhận. Xem ra hai người bọn họ thật sự là bạn tốt của nhau.

Phong thiếu gia, Sương thiếu gia, Sương thiếu gia, Đoạn Lăng, ta ở chung với bọn họ đã lâu, cuối cùng cũng có nhận thức đôi chút về tính cách của ba người. Nhưng có một người, cơ hội ta gặp hắn lại càng nhiều hơn, nhưng mãi vẫn không thể sờ thấu tim của hắn!

Vân thiếu gia...

***

***

Ngày tháng qua đi, Vân thiếu gia vẫn hờ hững như cũ, không tùy tiện nói chuyện, rất ít khi nói chuyện, ai cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì. Chỉ biết chiến tích của hắn ngày càng khủng khiếp, thậm chí còn áp đảo được Sương thiếu gia. Hắn dường như đã trở thành công cụ chiến đấu mà bang chủ trọng dụng.

Nhưng mà, Vân thiếu gia thật sự cam nguyện làm công cụ chiến đấu sao?

Thật sự chết lặng hết cả?

Không! Ta không tin! Ta chưa bao giờ quên một đêm gặp Vân thiếu gia, bị thương của hắn tuyệt đối là chân thật, nếu không về sau hắn liền không cứu ta từ trong tay thị tỳ về.

Nhưng mà, Vân thiếu gia, người trở thành đối tượng khiến mọi người trong thiên hạ hâm mộ đổ xô, người trở thành công cụ chiến đấu dưới trướng bang chủ, có thể có nửa phần khổ tâm khó nói không? Oan khuất?

Nếu không phải như vậy, vì sao trong đôi mắt lạnh lẽo của người lại thỉnh thoảng hiện lên một tia bất đắc dĩ, ưu thương của mình?

Có phải hay không, sau gương mặt yên tĩnh như núi của người...

Cũng từng có đoạn cảm động lòng người trôi qua?

Cũng từng có một giọt nước mắt không thể cho ai biết?

Vân thiếu gia...

Rốt cuộc cố hương của ngươi ở đâu?

Nhà của ngươi ở đâu?

Ngươi có từng nhớ nhung người thân của mình chưa?

Ngươi có từng âm thầm chảy một chút nước mắt không?

Vân thiếu gia...

Khổng Tử thực sự rất muốn biết rốt cuộc có chuyện gì khiến trái tim của ngươi rung động nhẹ nhàng vậy? Cát giữ, từ đầu đến cuối ngươi vẫn thờ ơ với tất cả mọi thứ, tiếp tục kéo dài cuộc đời lạnh lùng của ngươi...

Truyền thuyết như mây phiêu miểu?

Ngay tại thời điểm Khổng Tử viết ra bí ẩn này, đồng thời bộ kinh vân đang làm một việc mà nàng ta tuyệt đối không hiểu.

Đao trong tay hắn đang chém về phía cổ của một người!

Người này đã bị giam cầm ở Thiên lao rất lâu, ở trong không gian đen tối dơ bẩn này thì hắn không thấy trời đất sống bao nhiêu năm, làm sao có thể rước lấy một đao kinh vân như vậy?

Nhưng mà, đao thật sự rất đau lòng, người cầm đao cũng thật sự rất đau lòng!

Một đao này, đáng lẽ cách đây hơn bốn năm trước đã đánh xuống, nhưng vẫn lạc hậu đến nay, chỉ vì năm đó Bộ Kinh Vân cũng không có đủ thực lực.

Hôm nay, rốt cuộc hắn cũng có đủ thực lực để duy trì một đao này, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể chém xuống.

Ngay lúc lưỡi đao xuyên qua cổ người nọ, đao đột nhiên dừng lại.

Trong bóng tối, người nọ có thể cảm thấy lưỡi đao đang gác trên cổ mình lại hung ác như vậy, tàn nhẫn như bộ vân trước mắt.

“A...” Hắn tuyệt vọng thốt ra một tiếng sợ hãi gần chết.

Bộ Kinh Vân thu đao, nguyên nhân vì hắn phát hiện một chuyện trong bóng đêm.

Vì sao người này không lên tiếng, không cầu xin tha thứ? Vì sao chỉ là sợ hãi kêu to?

Hắn từ từ lấy ra mỗi lửa nhóm lửa trên vách đèn dầu, trong phòng sáng ngời, mới chợt hiểu ra.

Dưới ánh đèn ảm đạm, hắn từ trong miệng người này mở ra, liếc mắt liền nhìn ra đầu lưỡi của hắn đã bị chọn đi, khó trách cho tới nay hắn chỉ là “Nha nha”.

Thế nhưng, thứ xúc động nhất vẫn chính là thân thể của hắn!

Định văn nhìn thấy, rõ ràng tứ chi hắn đã bị tước đi toàn bộ, toàn bộ thân thể bởi vì khó đứng vững, bị bức đứng ở góc tường, mà phân và uế thì tiêu hao đầy quần áo cũ nát không chịu nổi của hắn. Mà cũng có vô số giò bộ đang hư thối mập mạp ở miệng hắn, quả thực làm cho người ta phải coi là sao...

Dù là Bộ Kinh Vân chỗ biến không chút sợ hãi, thấy tình cảnh này cũng không khỏi sắc mặt trắng bệch.

Quá tàn nhẫn mà!

Đây chính là kết cục của việc mất đi lợi dụng đối với Hùng Phách sao?

Hay là cuối cùng Hoàng Thiên cũng có mắt, đối với kẻ tính tình hung tàn đáng bị trừng phạt như vậy?

Kẻ tay chân mất hết này đúng là con dơi hung thủ năm đó tham dự đồ sát Hoắc gia trang!

Rốt cục hắn cũng tìm được hắn!

Biên Bức còn đang không ngừng kêu sợ hãi, mặc dù hai mắt hắn mù mờ, nhưng hai tai thậm chí là nhạy cảm, vừa rồi bộ kinh vân tiến vào từng hỏi một câu “Thật sự là ngươi”, hắn lập tức biết hắn chính là đứa con Hoắc gia tử năm đó còn may mắn sống sót dưới đao của hắn, Hoắc giết mình!

Hắn không quên mất hắn, đêm đó hắn cũng không quên đoạn đao đang nắm chặt bàn tay. Thanh đao kia không chỉ thu được đầy những thương tâm và bi phẫn và thương tâm đối với đứa nhỏ này mà còn giết chết Nhị đệ Xích Thử của con dơi ngay tại chỗ!

Mà cái đao đau lòng này đã gác trên cổ con dơi.

Con dơi biết rõ, ngày đó hắn chém gục đầu Hoắc Bộ Thiên, hôm nay cũng chắc chắn sẽ chém đầu của hắn. Hắn đã mất từ

chi, đầu của hắn đã là thứ duy nhất có thể chém được trong một ngày.

Nhưng mà năng lực đào tẩu của hắn ta lại không có, hắn ta chỉ có thể “A a a” kêu lên sợ hãi.

Bộ Kinh Vân chỉ kinh ngạc nhìn bộ dạng dơi này, đao trong tay cũng không động nữa.

Không biết vì sao người Trung Quốc luôn ở trong tình trạng tay chân tàn hại cùng đồng căn sinh, thương vong qua triều biến mang đến đã là nhiều không đếm xuể.

Trong đó còn có người tâm tư móc sọc, tỉ mỉ thiết kế rất nhiều loại cực hình khác nhau, chuyên dụng để đối phó dị hư thực.

Thí dụ như, từng miếng thịt người lần lượt bị lăng trì xử tử, có ngũ mã phanh thây, hình cung, đầu, lột da...

Nhiều chuyện, Lâm tông, đủ mọi người tưởng tượng nhất định sẽ có, tưởng tượng không kịp cũng sẽ có. Đủ loại cực hình, đủ loại cực hình, khiến người ta vừa nhìn liền không rét mà run, tình nguyện tự đập chết, thống khoái khoái khoái chết sạch sẽ lưu loát còn có thể dễ chịu hơn một chút.

Giống như con dơi giờ phút này, đã là một tên phế nhân, ném vào trong góc hắc ám này, do hắn tự sinh tự diệt, chậm chậm hư thối, thậm chí giòi bọ ở trên người hắn, trong lòng đục ra từng lỗ nhỏ, loại cảm giác toàn thân che kín thiên trùng vạn nhiên này, khiến cho người nghe cũng sờn tóc gáy.

Có thể tưởng tượng được Hùng bá tàn nhẫn và nghiêm khắc như thế nào đối với môn hạ!

Biên Bức làm việc bất lực, thêm nữa võ công toàn thân bị hắc y thúc thúc phế bỏ, đối với Hùng Phách đã hoàn toàn mất đi giá trị lợi dụng. Kỳ thật có thể cách chức hắn đã một trăm, nhưng lại phạt hắn thê thảm không người, rốt cuộc là vì sao?

Vì một luồng quyền lực không cách nào thỏa mãn trong lòng Kiêu hùng bá giá!

Cho dù dơi điện là cừu nhân bộ kinh vân hận đến nghiến răng, nhưng mắt thấy hắn hôm nay tình huống thật sự Ngu, Bộ Kinh Vân cũng không khỏi vì loại thủ đoạn tàn nhẫn cực điểm của

người thi hình mà dâng lên một tia hàn ý; hấn bỗng nhiên phát giác, nếu có thiên chính mình báo thù thất bại, kết quả của hấn, tin tưởng sẽ càng thâm đậm hơn so với dơi.

Đao, giờ phút này đang nắm trong tay Bộ Kinh Vân.

Chẳng qua là Bộ Kinh Vân kình cắt một nhát, con dơi chắc chắn sẽ đầu rơi xuống đất, mọi gút mắc của hấn cùng hấn, cừu hận cũng lập tức kết thúc. Hấn chờ đến hôm nay, ngậm đắng nuốt cay đem mạng nhỏ của mình trộm sống đến Thập Tứ, nhưng một đao này...

Vì sao Bộ Kinh Vân vẫn không ra tay?

Tiếng Biên Bức kêu cũng dần dần ngừng lại, có lẽ chính hấn cũng đã nghĩ thông suốt, hôm nay tình cảnh bản thân khó chịu hơn so với chết, chi bằng dứt khoát chết đi.

Hấn đã nhận lấy quá nhiều báo ứng tàn khốc, có thể chết dưới đao con của Hoắc gia, cuối cùng cũng coi như “Công Đức viên mãn”, mười tám năm sau lại là một hảo hán!

Thời gian phẳng phát như ngừng lại vào giờ phút này.

Bộ Kinh Vân đang suy nghĩ có nên động thủ hay không, con dơi lại đang đợi hấn động thủ.

Mồ hôi lạnh chảy đầy mặt hai người, ngay cả góc áo cũng dính đầy mồ hôi.

Ngay lúc hai người đối chọi, mấy chục con giò bọ từ chỗ con dơi dừng lại, dọc theo lưỡi đao, một mực hướng trên tay bộ vân mà bò đi.

Bộ Kinh Vân rốt cục không nhịn nổi nữa, hấn, xuất đao!

“Bang” một tiếng, hung hăng phá vỡ cả phòng trầm mặc.

***

Đao, cũng không có cắt đứt cổ họng con dơi, lại trùng trùng đâm vào vách tường trên trán nó, cắm thẳng đến chuôi!

Đao này, Bộ Kinh Vân cũng không cách nào hạ thủ!

Hấn thật sự không cách nào giết được một người tay không tác sát... Không! Phải nói là, người không tay không chân không lưỡi!

Biên rừng mình, nó không ngờ đứa bé này sẽ bỏ qua cho mình. Nó lại kêu “A nha” nữa.

Thế nhưng lần này tiếng kêu không phải xuất phát từ sợ hãi, mà là một tiếng cầu khẩn bất lực.

Thật sự là quá thống khổ! Nếu tiếp tục hư thối như thế, chẳng bằng thống khoái mà chết đi!

Nhưng mà bộ Kinh Vân sắc mặt lại hồi phục một mảng hờ hững, nhưng nghe hần bình tĩnh nói: “Ta không giết ngươi, ta chỉ muốn quên ngươi, vĩnh viễn, vĩnh viễn...”

Gã nói xong vẫn quay đầu liếc con dơi một cái, cười khổ hiếm có: “Trời cao sẽ báo ứng cho ngươi, báo thù như mũi tên, tương lai cũng sẽ báo ứng cho ta.”

Rốt cuộc hần ta cũng dứt khoát xoay người rời đi.

Bộ Kinh Vân cũng từng một đao giết chết Hoắc Liệt, cũng từng bị bức làm hùng bá nam chinh bắc thỉnh vương. Tuy nói đại bang tiểu đội vây hãm thập ác bất dung, lại càng không phải tự nguyện, nhưng người bị hần tiện tay gây ra thì thật sự rất nhiều.

Dù sao Thiên Võng cũng rộng rãi...

Con dơi còn đang kêu rên vì giết heo. Có lẽ nếu hần biết năm đó mình cay độc thủ đoạn diệt sạch Hoắc gia, mà biến đứa nhỏ này trở thành ma quỷ cầm đầy tội nghiệt thì hần sẽ hiểu được bản thân chịu khổ, tuyệt đối là trừng phạt đúng tội!

Chương thứ mười bốn hỏi ai lĩnh phong tao.

Thu đi đông lâm, đêm lạnh như băng.

Thiên hạ sẽ ở trên đỉnh Thiên Sơn, đêm lạnh của nó so với bất cứ nơi nào trong phương viên trăm dặm, đêm lạnh lẽo hơn.

Có lẽ, băng tuyết thật sự không lâu nữa sẽ phủ xuống.

Đây là mùa đông thứ hai trong thiên hạ của Nhiếp Phong và Đoạn Lăng.

Sóng ở ngoài rãnh ngựa nhóm một đống lửa, một bên nấu một nồi cháo loãng cùng chút thịt vụn, một bên lửa sưởi ấm.

Đêm càng lạnh, trên người hần mặc một bộ quần áo mỏng manh, lạnh tới mức răng va vào nhau, chỉ có đôi bàn tay nhỏ của mình liều mạng chà xát, liên tiếp hướng lòng bàn tay hô khí, lẩm bẩm: “A, thực lạnh! Năm nay... So với năm ngoái... Lạnh hơn rất nhiều...”

Rốt cuộc cũng khó chống đỡ, bị bức ép nên cầm nồi cháo chưa có thành tựu kia, nhanh chóng chạy tới căn nhà nhỏ ven chuồng ngựa. Đó là nơi ở của hần.

Cái lửa nhỏ dị thường hẹp, chỉ có thể nuốt xuống một cái nước miếng ngắn. Sóng nước gây lấy lửa hợp cảnh khô, một mạch xông lên trên miệng, mới cảm thấy ấm áp không ít.

Nhưng nhà nhỏ vốn như rãnh ngựa chỉ dùng làm gỗ dựng nên, hơn nữa còn thừa thớt hơn cả gỗ dưới rãnh ngựa. Nơi này là một khoảng trống rộng vài tấc, bên kia còn có một cái khác. Gió Bắc thổi mạnh như vậy, “Vùng phát” từ bốn phương tám hướng chảy vào, rẽ chỉ có thể cầm theo một đồng cỏ khô co lại.

A, thực sự là người không bằng ngựa!

Bên kia ngõ máng ngựa tuy được làm bằng gỗ, nhưng lại gió thổi không lọt, chỉ sợ ngựa nguội. Ngựa con, người còn đáng sợ hơn sóng gợn của ta!

Đoạn Lăng nghĩ tới đây, không tự chủ được lấy từ trong ngực ra một phong thư ố vàng.

Phong thư này là lá thư do cha hần lâm nguy bỏ vào trong lòng hần, mặt ngoài lá thư được vẽ đầy một tầng sáp dày đặc, sau khi sóng vỡ và Nhiếp Phong cùng rơi vào trong sông vẫn có thể nói là không bị ảnh hưởng gì, rất may tin tức không bị tổn hại chút nào, cho thấy Đoạn soái đã sớm chuẩn bị có việc này.

Phong thư này ngoại trừ sâu xa của Đoạn gia và con dị thú bên trong Lăng Vân quật, còn ghi nhớ Thực Nhật kiếm pháp của Đoạn gia. Đoạn soái từng dặn dò Nhất Lăng phải đến năm mười lăm tuổi mới có thể vạch thư này ra, điểm này thì rất rõ, bởi vì Kiếm Ý Nhật không thích hợp để cho trẻ con tập luyện, miễn cưỡng chỉ bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên cho đến nay vẫn chưa đọc thư này, đều tin một lần, vô luận như thế nào cũng là trăm hại mà không có lợi.

Hắn cũng rất muốn trở về Lăng Vân quật, nhìn xem có thể lấy lại di thể của phụ thân hay không.

Nếu tìm không ra, tốt xấu gì cũng lập bia mộ cho lão phụ, đây cũng không phải chuyện mà Nhiếp Phong muốn làm. Đáng tiếc vô luận hắn thỉnh cầu hùng bá như thế nào, hùng bá hay là cự tuyệt, trừ phi...

Nhiếp Phong đáp giúp hắn đi giang sơn như thùng sắt!

Điều kiện này thực sự làm cho Nhiếp Phong cảm thấy khó xử, việc này rốt cục lại kéo dài, hai đứa trẻ từ sau khi gia nhập thiên hạ liền chưa bao giờ được phép bước ra nửa bước, nghiễm nhiên trở thành tù phạm.

Sóng gậy dựng một chén cháo loãng, nhẹ nhàng nở một ngụm, chỉ cảm thấy mười phần thỏa mãn.

Bởi vì đêm nay nồi này không chỉ có hơi nóng mà còn sôi trào hơn nồi nấu không ít thịt nát. Thịt nát những thứ này là Không Từ vụng trộm lấy từ trong bếp cho gậy sóng. Thật ra, rất nhiều lúc Nhiếp Phong không chú ý tới lại làm như thế.

Tuy Không Từ hầu hạ Bộ Kinh Vân, nhưng cũng sẽ chú ý đến Nhiếp Phong, đương nhiên không quên Đoạn Lăng.

Đoạn Lăng nghĩ thầm, tâm địa Không Từ lại tốt!

Bất quá Bộ Kinh Vân đi theo nàng thật sự không phải thứ tốt lành gì!

Không dưới mấy chục lần, mỗi khi bước trên làn sóng, bộ hạnh vũ đều không chút biểu tình, cũng không có liếc qua cơn sóng, đi thẳng qua, tâm linh nhỏ bé trong cơn sóng đều bị tổn thương rất sâu...

Hắc! Hắn không nhìn ta, có lẽ trong mắt hắn, ta căn bản cũng không tồn tại, có lẽ hắn đang nhìn khinh ta...

***

Kỳ thật Bộ Kinh Vân đâu có chú ý tới những người khác? Chỉ vì cảm giác tự ti tự sinh ra trong nội tâm Đoạn Lăng Tâm, liền nghĩ đến bộ kinh vân nhìn xem khinh bỉ hắn thành tiện nhân.

Nguyên nhân chính là, cho dù trước mắt tình cảnh bản thân có thể liên kết, sóng gió vẫn kiên quyết lưu lại trong thiên hạ, thứ nhất bởi vì không có nhà để về, thứ hai, tất nhiên là vì đợi đến một ngày học hơi hãnh diện, đến lúc đó hẳn tất sẽ cấp cho những người xem nhẹ mình, kể cả Bộ Kinh Vân.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, dù sao vẫn chỉ là si tưởng, tuổi tác của hắn thật sự quá ít.

Cháo đã lạnh dần, sóng rơi vội vã thêm một chén cháo loãng, “Lộc cộc” trút vào trong miệng, ý đồ tranh thủ cơn ấm cuối cùng của cháo. Đáng tiếc chén cháo này không mang tới cho hắn chút cảm giác no nê nào, hắn lại muốn thêm một chén nữa, mới phát hiện đáy nồi đã thấy đáy.

A, sóng lớn đoạn sóng, người người nhỏ như vậy, dạ dày lại lớn như vậy, thật không có chí tiến thủ!

Hiện giờ chỉ mới bắt đầu một đêm mà đã không thể nào no bụng được nữa, quả thật không cách nào tưởng tượng được làm sao có thể vượt qua màn đêm lạnh lẽo này.

Sóng đã nguội nên chỉ còn một góc mềm mại, một sinh mệnh không nơi nương tựa nằm bên cạnh, không biết phải làm sao, phút chốc cánh cửa của ngôi nhà nhỏ bị thổi tung lên.

Thổi vào đương nhiên là gió, nhưng không phải gió lạnh thấu xương, mà là một cơn gió ôn hòa khác, Nhiếp Phong.

Đoạn Lãng há miệng thật lớn, lớn đến mức có thể một ngụm nuốt mất một cái màn thầu. Gã rất kinh ngạc, không phải vì Nhiếp Phong xuất hiện, mà là vì cái túi vải thô đeo trên lưng Nhiếp Phong kia.

Cái túi to này, bên trong như là cất giấu rất nhiều thứ.

Sóng đã ngừng chảy, Nhiếp Phong mở túi trữ vật ra, móc một vài thứ từ trong đó ra, nói: “Mùa đông năm nay lạnh hơn năm ngoái nhiều, có lẽ còn có tuyết rơi. Lãng! Xem ta mang đến cho người cái gì!”

Sóng lớn vẫn ngây ngốc ngồi trên bờ môi, Nhiếp Phong đã như con cháu quý tộc trong nhà: “Nhóm áo bông này, khâu da chồn trên cổ áo, rất ấm... Những cái chăn này tất cả đều là do tơ tằm khâu, bên trong lót dày nặng lông thú, tuyết rơi cũng không cần sợ...”

“Gió...” Đoạn Lăng bỗng nhiên kêu lên, mặt lộ vẻ sợ hãi nói: “Người mau lấy những thứ này đi! Hùng Phách cũng không thích người chiếu cố ta, nếu cho nó biết người cho ta những chuyện này, nó nhất định sẽ nổi giận trách cứ người!”

Nhiếp Phong nghe thấy Đoạn Lăng chỉ sợ mình sẽ bị trách cứ mà hoang mang hoảng loạn như vậy, lúc này mới nhìn sóng gió, cười nhạt một tiếng, nói: “Sóng, người cho là hấn sẽ rút ngắn thời gian đến Tam Cổ Thảo Lư, nhìn xem người có được cơm áo Phong y không? Đừng ngốc! Hấn đang bận không đủ việc đây.”

Đoạn Lăng chỉ cho gã một lời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tựa hồ vẫn do dự.

Nhiếp Phong bỗng lấy một bọc đồ từ trong túi ra, chậm rãi mở bọc vải ra. Khôn Phong đưa thứ gì đó cho sóng nước hỏi: “Nhìn xem! Đây là cái gì?”

Đoạn Lăng vừa nhìn xuống, bụng lập tức rung động, gã vui đến quên cả hình kêu lên: “A, là gà nướng!”

Con cái trong thiên hạ đa số chỉ yêu hai việc ăn và chơi. Chơi, đối với việc mỗi ngày đều phải xử lý con ngựa gãy và rẽ trà mà nói, tuyệt đối là không có khả năng. Nhưng ăn, lại là cần thiết, đặc biệt thời điểm đói lạnh bức bách này...

Hấn không chút suy nghĩ liền tiếp nhận con gà to béo người được hương thơm mềm không gì sánh được này, còn xé xuống cái đùi mềm mại kia, bắt đầu ăn từng ngậm từng miếng.

“Oa! Rất ngon đây!” Tuy chỉ là một cái chân gà đã cực kỳ bình thường, sóng đã bị gãy ăn uống ngon lành như vậy, còn vừa ăn vừa sợ hãi than thở. Nhiếp Phong nhìn bộ dạng hấn ăn như hổ đói, không lâu sau đã cảm thấy tiếc hận vô cùng. Con người, vào lúc không được no nê tôn nghiêm liền chia năm xẻ bảy như một tấm gương rơi xuống đất., Ai còn có năng lực giữ được nửa phần tự tôn? Dù sao, đứa nhỏ đoạn lăng này, vốn nên dưới song thân hộ phúc, phát triển sung sướng, tuyệt đối không nên bị đối đãi khắc nghiệt như thế. Sóng vỗ vừa có thể ăn uống thả cửa, lại thấy Nhiếp Phong chuyển chân đệm tới nước mũi, ngạc nhiên nói: “Phong, người làm gì vậy?”

***

Nhiếp Phong ôn hòa nói: “Ta muốn đặt giường lên trên, như vậy mới ấm áp một chút.”

Đoạn Lăng nói: “Không cần làm phiền ngươi! Đợi chút nữa để ta tự mình tới là được.”

Nhiếp Phong quay đầu lại, lắc đầu nói: “Không, bởi vì đêm nay ta cũng sẽ ngủ ở đây.”

Đoạn Lăng khẽ giật mình, vội vàng nói: “Cái này... Sao lại được? Nơi này vừa bẩn vừa lạnh...”

Đúng vậy! Sao gian nhà nhỏ bên cạnh chuồng ngựa không làm bẩn? Chẳng những bẩn thỉu, hơn nữa quanh năm đều mang theo một mùi vị khiến người ta khó chịu.

Nhưng Nhiếp Phong xem ra rất kiên quyết, hắn không để cho Đoạn Lăng nói tiếp, trước tiên phải bảo y ngừng lại: “Sóng...”

Đoạn Lăng im lặng, Nhiếp Phong ngưng mắt nhìn hắn, nói: “Đừng quên hai ta từng là bằng hữu sinh ra nhập tử! Mùa đông này lạnh lẽo vô cùng, tuyệt đối không dễ chịu. Ta quyết không thể để một mình ngươi lúc này run rẩy, ta quyết định sau này đều ở lại đây ngủ. Nếu run rẩy, hai ta cũng phải run lên!”

“Gió...” Đoạn Lăng nhất thời nghẹn lời.

Ông ta vì tất cả những việc ông ta làm, ông ta có nên nói gì với ông ta không?

Thế nhưng lúc này hắn chỉ cảm thấy muốn nói đã khó nói.

Bóng đêm đen kịt như một bãi mực rơi xuống, đã canh ba rồi.

Sóng lớn vẫn mở to mắt, nhìn Nhiếp Phong ngủ bên cạnh mình, hồi lâu không ngủ.

Trong gian nhà nhỏ xác thực rất lạnh, chăn đệm Nhiếp Phong mang đến tuy rất dày, nhưng hai người dùng chung, Nhiếp Phong trong lúc ngủ say cũng không khỏi cuộn mình lại.

Đoạn Lăng nhìn thấy như thế, càng không đồ kỵ nhin, liền vội vàng đắp chăn cho gã, nghĩ thầm: “Phong, ngươi vốn nên ngủ trên giường cao trong Phong Vân Các gối ấm, vì sao còn cùng ta chen lấn ở chỗ vừa dơ vừa thối này?”

Có khối người thêu hoa trên gấm.

Có mấy người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi?

Hiếm khi hạ xuống hồ như vậy, còn có một người Nhiếp Phong...

Nghĩ tới đây, hai mắt Đoạn Lăng không khỏi ướt lên.

Nhưng vào lúc này, Nhiếp Phong bỗng nhiên dụi dụi con mắt, nửa mở mắt, tinh thần buồn bã hỏi: “Săng, ngươi... Còn chưa ngủ? Sao không đắp chăn?”

Nói xong đột nhiên bị chặn lại, Đoạn Lăng vội vàng vươn tay muốn lau nước mắt ở khóe mắt, không muốn để Nhiếp Phong nhìn thấy, miễn cho hắn quan tâm, nhưng Nhiếp Phong vẫn phát hiện, hỏi: “Sao vậy? Lăng, ngươi có tâm sự à?”

Sóng lớn áp úng: “Không... Không... Không có gì!”

Nhiếp Phong ôn nhu nói: “Lăng, đừng nghĩ quá nhiều...”

Nghe y nói như vậy, Đoạn Lăng nhất thời xúc động, nhin không được nghẹn ngào nói: “Phong, ta... Kiếp này thật khổ.”

Chỉ mới chín tuổi đã phải đau khổ, còn có một đoạn đường dài đằng đẵng phải đi!

Nhiếp Phong thấy hắn như vậy đau thương, an ủi hắn nói: “Lãong, cho dù kiếp này không tốt, chúng ta vẫn phải nỗ lực tiếp tục sống, an thủ bốn phận của mình, hi vọng cuộc sống có chút tốt đẹp, đúng không?”

Thật sự là? Đoạn Lăng trầm nghĩ?

Gió, vậy mà ngươi lại biết kiếp sau thực sự quá xa xôi, khó đoán...

Nếu như kiếp sau lại đau khổ như vậy thì phải làm sao đây?

Con đường phía trước thực sự quá dài, lẽ nào cả đời đều phải kính trà đút ngựa, ngồi chờ chết sao?

Không! Quan trọng nhất vẫn là phải nắm giữ ngày mai!

Ai cam tâm chôn vùi trong biển người mê mông này?

May là vẫn còn ngày mai.

Đêm nay tuy làm cho người ta khó ngủ, nhưng sóng đã ngừng lại cuối cùng vẫn là đang ngủ.

Nhưng sáng sớm ngày thứ hai, lại vang lên một hồi tiếng đập cửa cấp tốc.

Nhiếp Phong và Đoạn Lãng cùng giật mình tỉnh lại, hai người nhìn nhau.

Nhiếp Phong khẽ cau mày, nói: “Chẳng lẽ là để cho Hùng Phách phát hiện ta ở lại chỗ này?”

Đoạn Lãng nói: “Không thể nào? Đợi ta xem trước rốt cuộc là ai.”

Dứt lời, hần mở cửa, chỉ thấy một nữ hài tử đang đứng ngoài cửa.

Là Khổng Từ!

Đoạn Lãng hoa không khỏi than thở, may mắn người gõ cửa là Khổng Từ, nàng tuyệt sẽ không tiết lộ việc này.

Nhưng Đoạn Lãng vẫn sững sốt, Khổng Từ tới tìm hần làm gì?

Lúc này Khổng Từ đứng ở ngoài cửa nhìn thấy Nhiếp Phong, lập tức mừng tí mắt, nhảy nhót nói: “Phong thiếu gia! Người quả nhiên ở chỗ này! Ta đoán được một chút cũng không sai!”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Người... tìm ta?”

Khổng Từ nói: “Không phải ta tìm người, là bang chủ tìm người đó!”

Nhiếp Phong càng ngạc nhiên, Hùng Phách rất ít khi gặp hần sớm như vậy, hỏi: “Hần? Hần tìm ta làm gì?”

Khổng Từ nói: “Giúp chủ yếu là người mau chóng đến giáo trường gặp một người.”

“Ai?”

“Thành chủ Vô Song thành Độc Cô một phương!”

Vô Song Thành không phải một tòa thành.

Vô Song thành là một bang phái, đại bang.

Vô Song thành cũng không phải thế gian vô song, vì trong giang hồ còn có đại bang thiên hạ hội!

Tuy thiên hạ gần đây quật khởi, nhưng tông đàn được đặt trên Thiên Sơn Tây Bắc Thần Châu, cực kỳ nguy hiểm. Phân đàn

rải rác ở các nơi trong Trung Nguyên cũng có hơn ba trăm cái, có thể nói cực thịnh một thời, tuyệt đối không để Vô Song thành thống lĩnh phong bạo.

Nhưng tuy Vô Song thành không phải Vô Song, nhưng tài trí bên phía thành chủ Vô Song thành Độc Cô lại thật sự là vô song.

***

bang Vô Song thành xây dựng đã lâu, cho tới nay đã hơn trăm năm, tổng đàn nằm ở Hà Nam Dự Châu, căn cơ dị thường sâu xa. Hơn nữa truyền tới thế hệ này của Độc Cô, thế lực của Vô Song thành càng thêm mạnh mẽ, từ hơn ba trăm phân đàn ban đầu xây dựng đến bây giờ.

Xem tình hình phát triển mặc dù không nhanh bằng thiên hạ, nhưng đã khiến người giang hồ ghen hòng nhìn trân trời, đủ thấy một phương nhân loại Độc Cô tài trí cùng quyết đoán, so với chư hùng bá, tuyệt đối không kém nhiều!

Một đời đại bang như thế, như vậy tài trí siêu quần một đời bá chủ, đến cùng sẽ là như thế nào người?

Nhiếp Phong cũng rất muốn biết.

Lúc Nhiếp Phong đến giáo trường, Tàn Thương và Văn Sửu đã đến từ lâu, hơn nữa còn đứng bên cạnh Hùng Phách, mà Bộ Kinh Vân thì không thấy bóng dáng.

Hắn luôn thích hiện thân vào thời khắc cuối cùng.

Chỉ thấy Hùng Phách ngồi ổn trên long ỷ trong sân, sắc mặt hiếm khi ngưng trọng, phía sau hơn ba trăm thị vệ đứng đầy, đem hắn bảo vệ nghiêm mật, giống như lâm đại địch.

Hùng Phách đúng là kẻ địch lớn nhất đối mặt với hắn, một kẻ địch có lẽ ngang ngửa với hắn!

Nhiếp Phong chỉ thấy một gã đàn ông đang ngồi thẳng lưng về phía Hùng Phách. Một thiếu niên mười ba tuổi đứng bên cạnh gã, mà sau lưng gã này cũng có hơn ba trăm thị vệ, đám thị vệ này khoác trên mình trang phục cũng không phải môn hạ thiên hạ hội, hiển nhiên cũng không phải là thiên hạ hội chúng, chỉ vì bảo vệ chủ tử mà đến, khó trách hùng bá như lâm đại địch.

Nhìn chân điểm một cái, hán tử này ước chừng ba mươi lăm, sáu, vẻ mặt tươi cười, tuyệt đối không có cái loại kiêu hùng dương oai hùng, duy ngã độc tôn kiêu hùng khí phách, phản chi khí độ thông dong dị thường, hai mắt đầy trí tuệ, trong bình thường hiển thị hết chỗ không tầm thường, Nhiếp Phong không hỏi liền biết, chắc chắn là thành chủ Vô Song thành Độc Cô một phương không thể nghi ngờ!

Trước đó, Nhiếp Phong cũng từng nghe nói Hùng Phách muốn gặp mặt cùng Độc Cô một phương, dùng thương thảo chuyện kết minh. Không ngờ tới Độc Cô lại đột nhiên suất lĩnh mấy trăm đồ dân tới.

Hai đại kiêu hùng vốn đang khản trương muốn giằng co, lúc này mới thấy Nhiếp Phong đuổi tới, lập tức mỉm cười. Bên phía Độc Cô cũng quan sát Nhiếp Phong từ trên xuống dưới, vuốt râu cười nói: “Trong sự hùng hậu ẩn chứa khí thế bất khuất, Hùng huynh, đứa nhỏ này chắc chắn là Nhiếp Phong đệ tử thứ ba của huynh.”

Hùng bá nói: “Đúng là tiểu đồ.”

Ánh mắt Độc Cô Nhất lóe lên nói: “Vậy thì phải chúc mừng bang chủ rồi, có thể thu đồ đệ thế này, nuốt cả võ lâm... Coi như tầm tay.”

Hắn nói mang theo song quan, trong lời nói cũng có ẩn ý, Hùng Phách cũng là người thông minh tuyệt đỉnh, lập tức ngẫm hiểu, nhếch miệng cười nói: “Thành chủ Độc Cô thành nói thế thì biết nói đùa! Võ lâm Trung Nguyên mệnh mông vô biên, cho dù lão phu cả đời tinh lực cũng chưa chắc có thể nuốt hết một nửa, chi bằng kết minh với thành chủ làm bạn, hai ta liên thủ chia toàn bộ võ lâm nhé?”

Hùng phách muốn kết thành bằng hữu với Vô Song thành, kỳ thực là muốn giảm bớt trở ngại trong võ lâm của mình, đợi thế lực thiên hạ tăng thêm rồi mới ra tay tiêu diệt Vô Song thành, vì vậy bây giờ tặng lễ cho người khác tất có việc nhờ vả, nếu không bình thường đã có mấy ai thấy vẻ mặt hắn ôn hòa như vậy đâu?

Thế nhưng bên Độc Cô chỉ trầm giọng đáp lại một tiếng: “Ồ?”

Hùng Phách trong lòng biết giờ phút này không phải là thời cơ thương thảo kết minh thích hợp, vội vàng nói: “Việc này tạm thời đừng nói nữa. Độc Cô thành chủ, gần đây lão phu tìm được vị “Tửu Trung Tiên” kia ủ hai bình rượu tuyệt đỉnh cho ta, không biết thành chủ có cùng lão phu uống chén rượu không?”

Bên Độc Cô khẽ vuốt cằm: “Rượu nhân gian ngon, ai ai cũng thích nhắm nháp, tiểu đệ tình nguyện phụng bồi.”

Hùng Phách nghe xong không quay đầu lại, hạ lệnh cho lớp học đồ phía sau: “Người đâu! Mau lấy từ “Tửu Lư” ra, còn nữa, đem đoạn sóng làm rượu!” Các môn hạ xưa nay chỉ tuân mệnh, lời này vừa nói ra, lập tức có người cướp đi.

Độc Cô khẽ chau mày, hỏi: “Thất Lãng? Là con trai của kiếm chủ Nam Lâm?” Hùng Phách cười nói: “Không tồi.” Bên phía Độc Cô không khỏi ngẩn ra! Mọi người trong giang hồ đều biết, Hùng Phách đã thu Bắc Âm Cuồng Dao và con trai của Nam Lâm Kiếm, Nhiếp Phong trước mắt đã đổi mới quý, không ngờ con sóng gây lại muốn mời rượu kính trà.

***

Kỳ thực Hùng Phách cố ý tìm Đoạn Lãng tới đây mời rượu, đơn giản là muốn hướng một phương độc cô bày ra quyền uy vô thượng, xem! Ngay cả con trai của Nam Lâm Kiếm cũng chỉ xứng tặng rượu cho lão phu, thử hỏi ai dám nói thà chết chứ?

Nhiếp Phong bên cạnh, Tần Sương tất nhiên cũng minh bạch loại tâm thái hùng bá này, nhưng hai người bọn họ cũng lực bất tòng tâm, chỉ đành cười khỏ trong lòng. Ngay ở góc độc cô, hùng bá nói: “Nghe nói thành chủ Độc Cô tìm tòi kỳ phong trên đời, lão phu gần đây được một bảo vật gọi là càn khôn, có thể thay lão phu giám sát thật giả được không?”

Bên Độc Cô gật đầu nói: “Hùng bang chủ đã thưởng thức đối với tiểu đệ như thế, tiểu đệ chắc chắn sẽ cố hết sức.”

Hùng Phách hướng Văn Sửu nháy mắt, Văn xấu xí cười hướng Độc Cô nhất thời khom người vái chào, hai tay dâng lên một thanh cổ kiếm.

Kiểm này mặc dù nhìn bên ngoài vô cùng cổ xưa, nhưng khi một phương Độc Cô rút kiếm từ trong vỏ ra, không tự chủ được mà tán thưởng một tiếng: “Kiếm tốt! Hai bên trái phải của mũi kiếm phân biệt lấy hai loại kỳ thiết đen trắng đúc thành, một đen một trắng, cắt hợp càn khôn, bao hàm khí Âm Dương, một thanh bảo kiếm tốt!”

Hùng Phách thân nhiên nói: “Bảo kiếm xứng với hào sĩ, thành chủ đã thích như thế, lão phu chỉ có thể nhịn đau cắt đứt ái, lấy kiếm này làm lễ đổi nghịch hai ta, như thế nào?” Độc Cô một phương vốn đang toàn tâm thưởng thức “Càn Khôn”, chợt nghe lời này, sắc mặt đột biến, cũng đặt “Càn Khôn” trên mấy cái trước.

Hùng Phách hỏi: “Thành chủ ngại lễ này không đủ phong phú sao?”

Độc Cô một phương lắc đầu, nói: “Hùng bang chủ hậu ý, tiểu đệ sao lại ghét bỏ chứ? Chỉ là trên đời khó có ai có quan hệ trái ý, biết đã chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, có lẽ ngày mai, ta sẽ coi bang chủ là bạn tri kỷ của mình...”

Vì sao ngày mai mới xem bang chủ là tri kỷ?

Thế thì nói, hôm nay thì không!

Có lẽ mãi mãi không xong!

Lời này của Độc Cô tuy là khéo léo từ chối và hùng bá, nhưng Nhiếp Phong và Tần Sương sau khi nghe xong, trong lòng cũng không khỏi cảm khái.

Đúng vậy, đã biết có thể ngộ nhưng không thể cầu, đại bộ phận người trong giang hồ đều sa vào võ nghệ và danh lợi, biết đã hai chữ càng là hy vọng xa vời suốt đời.

Những lời này của Độc Cô một phương không hổ là một câu ăn nói sâu xa, ẩn chứa ranh mãnh vô hạn, phát tài giỏi, nhưng khi nghe thấy Hùng Phách, lại khiến sắc mặt hấn trầm xuống.

Hùng Phách nói: “Thành chủ Độc Cô Thành, một mảnh thành ý của lão phu và người là bằng hữu, lẽ nào thật sự không có chút khoan nhượng nào sao?” Mọi người thấy sắc mặt bang chủ càng ngày càng tái, trong lòng đều biết hai đại bang chủ nếu một lời không hợp, sau này trên giang hồ ắt sẽ nhắc lên một phen gió tanh mưa máu đáng sợ.

May mà ngay lúc này, một phương nói tiếp: “Cũng không phải hoàn toàn không có đường lui! Chỉ cần thiên hạ có thể khiến Vô Song thành chúng ta tâm phục khẩu phục, chuyện liên minh làm bạn có gì không thể?”

Ồ, nguyên lai là có chủ tâm khiêu chiến, Hùng Phách cười lạnh: “Vậy làm sao mới có thể khiến quý nhân tâm phục khẩu phục?”

Bên Độc Cô nở nụ cười khoan thai: “Quy củ của người giang hồ, mọi chuyện đều dùng võ giải quyết...” Hắn nói dứt khoát là thấy hùng bá, mắt như chim ưng, gần từng chữ: “Hỏi ai lĩnh phong tao!”

Hỏi ai là người lãnh đạo phong trào?

Hùng Phách không cần nghĩ ngợi, gã điên cuồng đáp lại một câu: “Ý kiến hay!” Sau đó, vừa định rời khỏi chỗ ngồi, Độc Cô một phương bất ngờ lại nói: “Hùng huynh, chậm đã! Lấy hai ta thân làm một bang tôn, nếu tùy tiện trước mặt bang chúng đánh cược không khỏi có chút thất thố. Nếu song phương đều có truyền nhân, chi bằng để cho bọn hậu bối luận bàn một phen, xem ý của Hùng huynh như thế nào?” Độc Cô một phương đề nghị này cũng là hợp lý, hùng bá lạnh lùng gật đầu.

Một phương Độc Cô thích chỉ vào thiếu niên luôn đứng bên cạnh mình, nói: “Võ học của Vô Song thành chúng ta từ trước đến nay bác đại tinh thâm, đây là khuyến nghị Độc Cô Minh, từ nhỏ đã dốc lòng tập trung vào nhất mạch Vô Song võ học - Hàng Long Thần Thoái, có chút thành tựu, chỉ cần một tên bang chủ hùng cổ gì đó có thể tiếp được ba chân của hắn, Vô Song thành ta lập tức phụng thiên hạ làm huynh trưởng!”

Thật cuồng vọng! Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng rơi vào trên thân thiếu niên này, nhưng thấy hắn mắt sâu rộng, một phái kiêu ngạo, đơn giản trong mắt không người!

Hùng Phách thỉnh thoảng liếc xéo Tần Sương cùng Nhiếp Phong, trầm tư một lúc lâu, rốt cục nói với Tần Sương: “Sương nhi, để ngươi tới ứng chiến!”

Tần Sương thân là đại sư huynh, hắn ứng chiến cũng không có gì không ổn, hướng chỉ thiên tư Nhiếp Phong tuy cao, nhưng

từ trước đến nay thiên hạ chưa bao giờ tham dự một trận chiến nào, thực lực thủy chung vẫn là bí ẩn.

Nghe được sư phụ hạ lệnh, Tần Sương liền tiến lên chấp tay thi lễ với Độc Cô Minh, lễ phép nói: “Một trận chiến khó tránh khỏi, thiếu hiệp Độc Cô, xin chỉ giáo!”

Ai ngờ lúc này Độc Cô một phương lại nói: “Chậm! Khuyên nhi cứ trước khi tỷ thí với người khác, hướng tới một quy củ bất thành văn.”

Mọi người kinh ngạc không thôi, không biết lão hồ ly này còn muốn giở trò gì nữa không.

Bên Độc Cô nói: “Phàm là đối thủ tỷ thí với khuyên nhi, đều cần phải thử nhãn lực trước!”

Tần Sương sững sốt, hồi tưởng hùng bá, trầm giọng nói: “Thử như thế nào?”

Bên Độc Cô nói: “Rất đơn giản, liền do khuyên nhi đá ra một cước, Tần thiếu hiệp nhất định phải nói rõ cước là đá ra chân nào, nếu ngay cả bóng chân cũng không nhìn rõ thì càng đừng nói tỷ thí với khuyên nhi, lãng phí không ít công lực cho nó.”

Bên Độc Cô càng nói càng hùng hổ dọa người, khuôn mặt Độc Cô Minh càng ngày càng vênh váo hung hăng, xưa nay Tần Sương luôn dày dạn, cũng rất khó nhịn, dứt khoát nói: “Được! Vậy xin mời Độc Cô Thiếu hiệp ra tay!”

Độc Cô Minh một mực im lặng, giờ phút này khóe miệng mới hơi nhếch lên, vẻ mặt ngang ngược kiêu ngạo, bỗng dung, bóng chân khẽ động!

Động! Tần Sương chỉ thấy bóng chân đang động, tia chớp biến mất!

Hai chân Độc Cô Minh vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như hẳn chưa bao giờ động tới!

Một chân thật nhanh! Nhanh đến mức người ta khó có thể biết hẳn động vào cái chân nào!

Không thể tưởng được Độc Cô Minh tuổi còn trẻ mà đã có tu vi cước pháp cao như thế!

Mồ hôi của Tần Sương vẫn luôn từ trán hắt trượt xuống, hắt ngay người!

Độc Cô một phương gian xảo hỏi: “Thế nào? Tần thiếu hiệp có thấy rõ không? Rốt cuộc là cái chân nào!”

Chỉ có hai đáp án, chỉ có một nửa cơ hội, tâm tình Tần Sương như đặt cược, thở ra một hơi đáp: “Là chân trái!” Hùng Phách lập tức nhướng mày, bởi vì vô luận công pháp của Độc Minh cước pháp cao cường thế nào, lấy công lực đỉnh cấp của Hùng Phách, đã sớm nhìn ra manh mối.

Bên phía Độc Cô chợt nghe vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời cười ha hả: “Ha ha! Hùng huynh, ngay cả đại đệ tử của ngươi cũng không trả lời được vấn đề này, xem ra ngươi không có đệ tử nào dưới trướng có thể sánh ngang với khuyển nhi rồi!” Tần Sương lập tức mặt xám ngắt, hổ thẹn nhìn về Hùng Phách, trong ánh mắt Hùng Phách không hề có ý trách cứ, có lẽ cũng minh bạch một phương này là có chuẩn bị mà đến, mục đích là muốn trọng áp uy phong thiên hạ hội.

Ngay lúc Độc Cô tộc một phương ngửa đầu cười to, Độc Cô Minh đặc chí, đột nhiên một âm thanh bình tĩnh vang lên: “Là tâm tại động.” Một chữ “Tâm” đơn giản trực tiếp ngay lập tức làm cha con Độc Cô nhất thời biến sắc, bởi vì, đây mới là đáp án chân chính!

Hai phụ tử không khỏi nhìn về phía người vừa lên tiếng, nhưng thấy người này là Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong nói: “Trước tiên Độc Cô Thiếu hiệp đá ra ba cái đùi phải, sau đó lại đá ra bốn cái chân trái, thoáng cái đá ra bảy chân.” Bên Độc Cô càng nghe càng kinh hãi, Nhiếp Phong miêu tả Độc Cô Minh vô cùng trân quý, hiển nhiên không phải mưu lợi, mà thật sự đặt chân vào lòng ngực của Độc Cô Minh.

Nhiếp Phong tiếp tục nói: “Có điều, Độc Cô Thiếu hiệp mặc dù có thể động bảy chân, nhưng xét cho cùng, còn bởi vì tâm của hắn nên động trước!” Độc Cô vừa nghe xong thì cực kỳ kinh ngạc, hai mắt cũng lộ ra vẻ tán dương.

Không sai! Hàng Long Thần Thoái Quan trọng quyết ở chỗ dùng chiến ý ngự cước trong lòng, nếu chiến ý bất động liền không có uy lực.

Không ngờ Nhiếp Phong chỉ liếc mắt liền nhìn thấu yếu quyết dưới chân của Hàng Long Thần, bên phía Độc Cô cũng không tự chủ được bật khen: “Đáp hay lắm! Nhiếp thiếu hiệp ngộ tính và nhãn lực rất cao, tuyệt đối có tư cách so sánh cao thấp với khuyển nhi., Chỉ không biết ngươi có năng lực như thế mà có thể đỡ được ba chân của khuyển nhi!” Nói xong đột nhiên né sang một bên, còn chưa nói rõ bắt đầu tỷ thí, Độc Cô Minh đã không nói một lời đột nhiên đoạt đi tiên cơ, đá mạnh ra cước thứ nhất - “Hàng Long Thần Thoái” thấy Long Tại Điền!

Hàng Long Thần Thoái vốn được Thủy Tổ của Vô Song Thành sáng tạo từ trong quẻ bói Dịch Kinh, cho nên mỗi chiêu đều ẩn chứa khí tức thiên địa cương dương, bá đạo vô cùng.

Một chiêu này “thấy rồng trên đồng mà không nhanh, hơn nữa còn tàn nhẫn! Nhiếp Phong vốn không muốn tranh đấu với người khác, nhưng nghĩ tới thiên hạ nếu không thể kết minh với Vô Song thành, chắc chắn sẽ lại nhấc lên gió tanh mưa máu, vì vậy cũng không được chậm trễ, toàn lực ứng phó!

Chỉ thấy đùi phải hắn hoạt động mãnh liệt, trong chớp mắt Phong Thần cước pháp sử hùng bá đó chính là Phong Quyền Lâu tàn phá!

Nhiếp Phong tự đắc Truyền Phong Thần cước pháp tới nay, hôm nay vẫn là lần đầu cùng người khác đọ sức. Cho dù là như vậy, chân vẫn không thấy có gì lạ, chân phản phong hỏ hỏ, thẳng hướng “thấy rồng ở ruộng” tiếc đi!

Quả thật Phong Thần cước pháp là tuyệt học hùng bá nửa đời, ngay lúc “Phong Quyền Lâu tàn” va chạm với đoản binh “thấy rồng trên đồng”, bóng chân Nhiếp Phong giống như vây quanh bóng chân của Độc Cô Minh, tiến thẳng đến khoang bụng. Độc Cô Minh không ngờ tới hành động của hắn lại quái dị như thế, nhanh chóng rút chân thu chiêu.

Đây chính là diệu dụng của chiêu ‘Phong Quyền Lâu tàn’ này, nằm ở một bí quyết chữ ” quyết”, hùng bá thấy mà âm thầm tán thưởng.

Một cước đã qua, hai bên bàn tay ngang nhau. Độc Cô Minh tức giận vì cái chân đầu tiên của mình không chiếm được thượng phong, phần uất nhẩy lên giữa không trung, đá ra một chiêu “Chiến đấu giữa chân rồng và Tiểu Dã” còn ác hơn một

chiêu vừa rồi. Đối phó với chiêu cước pháp cương mãnh như vậy, Nhiếp Phong biết nhất định phải dùng nhu chế cương, không chút hoang mang sử dụng kinh thảo trong phong, đạo Phong Thần cước pháp.

Chiêu này mới vừa trúng mềm mại, vừa vặn có thể phá bỏ sức mạnh tàn nhẫn của “Long Chiến Vu Dã”, nhưng nghe “Bốp” một tiếng, bóng chân đan xen, hai người lại đánh ngang tay, lần lượt tách ra.

Lúc này hai người đã đánh đến rìa cửa vào giáo trường, bên dưới là một loạt lầu các. Độc Cô Minh thấy tận hai chiêu liên tục đều đỡ được Nhiếp Phong, trong lòng hận ý đã đạt tới đỉnh phong, hận không thể chém hẳn thành muôn mảnh. Hơn nữa nếu chân thứ ba cũng đỡ cho Nhiếp Phong, vậy hôm nay tất có ý nhục phụ mệnh của hắn., Vì vậy không suy nghĩ nữa, quát to một tiếng, thân hình nhảy lên cao hai trượng, thành linh vận mười thành công lực, đá ra tất cả chiêu thức của Hàng Long cước pháp bá đạo nhất, lợi hại nhất chiêu thức “Kháng Long Hữu Hồi”!

***

“Kháng Long Hữu Hồi” vừa ra, Độc Cô Minh giữa không trung dường như đã thay đổi người khác, tinh quang trong hai mắt sáng rực, giống như Thần Long mở to mắt, chân chưa đến, khí thế cực kỳ khiếp người.

Kinh chân bành trướng tuyệt luân đón đầu đè xuống, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy sức ép cho chân không thở nổi, chiêu này bá đạo sắc bén, tuyệt đối không thể xoay chuyển “Phong trung kinh thảo” chế trụ nó, cũng tuyệt đối không nên liều mạng! Giữa kho hàng, Nhiếp Phong kiệt liệt sử Quỷ Hồ truyền bộ pháp gian xảo, thân như gió xoáy cấp chuyển, nhanh chóng vòng ra phạm vi “Kháng Long có hồi hận”, chân kinh ngoại vi ba trượng.

Một phe Độc Cô đang quan chiến giật mình, thầm nghĩ: “A! Tốc độ bộ pháp thật nhanh! Đệ tử hùng bá lại có bộ pháp này sao?”

Không! Bộ pháp này cũng không phải do hùng bá truyền, Hùng Phách tự mình biết rõ trong lòng, gã cũng không ngờ tới Nhiếp Phong lại có tiềm chất xuất chúng như thế.

Nhiếp Phong đã từ xa xa chuyển ra bên ngoài phạm vi công kích “Kháng Long Hữu Hối”, mắt thấy một cước này của Độc Cô Minh chắc chắn sẽ thất bại...

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh nhỏ bỗng nhiên bước lên ba phần giáo trường từ bậc thang, bước vào trong phạm vi hoạt động “Kháng Long Hữu Hối” đó, thân ảnh nhỏ bé này chính là Đoạn Lăng!

Chỉ thấy hai tay Đoạn Lăng bung khay, trên khay để hai bình rượu ngon, hai bầu rượu này đương nhiên chính là mạnh mẽ thích hợp mới hạ lệnh “Tiêu Hồn Túy” cùng “Đoạn sầu hương”.

Đoạn Lăng tay nâng rượu ngon, trong lúc vội vàng căn bản không biết né tránh, trên thực tế cũng không có năng lực né tránh, mà Độc Cô Minh cũng không kịp rút chiêu, hướng chỉ đối với gã mà nói, đá chết một tiện nhân có gì to tát đâu?

Thấy Đoạn Lăng đã mất mạng dưới “Kháng Long Hữu Hối”, Nhiếp Phong dưới tình thế cấp bách hô to một tiếng: “Đoạn Lăng!”

Hắn không nghĩ nhiều nữa, vội vàng xoay nhanh bộ pháp, một cơn gió nhanh chóng chuyển tới trước người con sóng, sinh tử bùng phát, buộc phải đá ra Phong Thần cước pháp hùng hồn nhất, lợi hại nhất chiêu thức - Lôi Lệ Phong Hành!

Trong chốc lát “Lôi lệ phong hành” và “Kháng Long có đại kinh chiêu” chính diện liều mạng, “Ầm” một tiếng, nổ vang rung trời, nghiêm nhiên như cửu tiêu lôi minh!

Tiếng nổ mạnh vang lên, Nhiếp Phong ngay lập tức miệng phun máu tươi, có thể biết đã bị “Kháng Long có hối hận” đánh tới trọng thương nhưng hắn vẫn chưa bại!

Bởi vì Độc Cô Minh so với hắn càng không tốt hơn, hắn bị sấm rền gió cuốn bay cũng không thành vấn đề. Giữa không trung, chỉ thấy miệng mũi hắn đều đang phun máu, máu tươi bay tứ tung, phún huyết càng nhiều, sau khi rơi xuống đất càng lăn lộn vài vòng, rõ ràng bị thương so với Nhiếp Phong càng nặng hơn.

Trận này, là Nhiếp Phong thắng!

Nhưng một chân Nhiếp Phong vốn là cứu Đoạn Lăng, mãi vẫn không thể cứu được Đoạn Lăng...

Hai đại kinh chiêu liễu mạng sinh ra lực phản chấn mạnh mẽ, sớm đem hai bầu rượu ngon trong tay Đoạn Lăng chấn động bay đầy trời, càn chấn gãy sóng xuống cầu thang, sóng lớn “Oa” một tiếng, người ngựa về phía cầu thang ngã xuống.

Mắt thấy Đoạn Lăng sắp đánh xuống đất, đầu óc nổ tung mà chết, Nhiếp Phong giật nảy cả mình, vốn định tiến lên bắt lấy, thể nhưng trọng thương nửa bước khó dời đi.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người đột nhiên tung người nhào tới, một tay lại tiếp lấy sóng, tay kia bắt ngờ đẩy ra một luồng nhu kinh, vừa vận chuyển, liền vững vàng đưa hai bình rượu ngon sắp rơi xuống đất tới trước mấy lần của Độc Cô, không chút gợn sóng, chỉ cần vận kinh là có thể thấy được.

Người này không phải ai khác, chính là Bộ Kinh Vân lúc cuối cùng mới hiện thân!

Không ngờ rằng lần này hãn rốt cuộc đã tới đúng thời điểm.

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong chớp mắt, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc. Ban môn đồ Vô Song Thành mới biết ôm thiếu chủ lên.

Chỉ thấy Độc Cô Minh vậy mà không có chút khí lực nào, đám đệ tử chỉ có thể ôm lấy hãn, xem ra hãn bị thương không nhẹ. Nhưng mà hãn còn chưa tỉnh táo lại, nhìn chăm chăm vào Nhiếp Phong đang hiên ngang đứng thẳng, hai mắt dăng lên vẻ không cam lòng.

Hãn vốn là người mạnh nhất trong đám thiếu niên cao thủ của Vô Song thành, từ trước đến nay luôn mang theo thân công mạnh nhất, thật tình không biết lần này lại thua dưới chân thằng nhóc tóc dài này.

Lúc này Đoạn Lăng vẫn còn hoảng hồn khiếp vía, lúc này mới phát hiện người tiếp theo của mình là bộ kinh vân, khẽ giật mình, nói: “Là... người?”

Nhưng hãn cũng không hướng Bộ Kinh Vân nói lời cảm tạ, hốt hoảng chạy lên phía trước xem xét thương thế Nhiếp Phong, lo lắng hỏi: “Phong, người... sao rồi?”

Nhiếp Phong lắc đầu cười, không trả lời.

Kỳ thực, hắn đã không còn dư lực trả lời, hắn còn có khí lực đứng thẳng, chỉ vì một loại ý chí kiên cường không khuất phục.

Bên phía Độc Cô Độc tái nhợt mặt mày. Thứ nhất là do kinh sợ thấy người Nhiếp Phong có uy phong của Vô Song thành, thứ hai là vì đột nhiên xuất hiện một thiếu niên áo đen khác.

Bộ Kinh Vân đứng yên tại chỗ, giống như một truyền kỳ. Độc Cô một phương nhìn thấy ánh mắt cùng chương pháp của thiếu niên này, lập tức cũng minh bạch người đến là ai, liền hỏi hùng bá đạo nói: “Hùng huynh, nếu tiểu đệ không đoán sai, cái này nhất định là bước thứ hai khinh thường?”

Hùng Phách tự hào nói: “Ánh mắt thành chủ dị thường độc đáo.”

Bên phía Độc Cô quét mắt nhìn qua Kinh Vân và Nhiếp Phong, miễn cưỡng cười nói: “Hùng huynh có thể thu nhận đồ đệ như vậy, thực khiến tiểu đệ không khỏi hâm mộ. Hôm nay Vô Song Thành chúng ta thật lòng phục khẩu phục, tuân thủ lời hứa, sau này coi thiên hạ như huynh rồi!”

Hùng Phách nghe được Độc Cô một phương rút cuộc cam nguyện kết minh, không khỏi vui vẻ tung tiếng cười dài.

“Được! Thành chủ quả nhiên lời hứa đáng giá ngàn vàng! Sau này võ lâm này nhất định sẽ trở thành thiên hạ của hai bang chúng ta! Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ có phúc cùng hưởng! Ha ha...”

Có phúc cùng hưởng!

Chỉ sợ chưa hẳn!

Hùng Phách nếu tấn nhập giang hồ tranh giành danh lợi, tuyệt sẽ không bao giờ chỉ thỏa mãn cùng người chung thiên hạ.

***

Hắn muốn một mình độc bá thiên hạ!

Chỉ cần ngày đó tới.

Thử hỏi còn có ai dám nói với thiên hạ một câu...

Hỏi ai là người lãnh đạo phong trần?

Cuối cùng tuyết rơi.

Hơn nữa còn là tuyết lớn.

Chỉ trong một đêm, thiên hạ đột nhiên chìm vào trong biển tuyết trắng như tuyết.

Thiên hạ của Mông Tuyết phảng phất như là một bá giả lạnh lẽo trong lạnh ngoài lạnh, lãnh huyết lạnh lẽo, tuyết đối không thể để thế nhân mạo phạm.

Sóng cạn dưới ánh nắng sớm mờ mịt, cẩn thận từng li từng tí bung lấy một chậu nước nóng bỏng, đập trên mặt tuyết trơn trượt, đi đến sương phòng khách thiên hạ hội.

Để tránh bị Hùng Phách phát hiện chuyện Nhiếp Phong giúp hắn, hắn cũng không khoác lên áo bông Nhiếp Phong đưa cho hắn. Áo bông kia cũng chỉ được giữ lại vào buổi tối rồi trở lại trong nhà nhỏ mới được hưởng dụng.

Cho nên lúc này hắn vẫn mặc một thân quần áo mỏng manh, người mỏng như quần áo, quần áo mỏng như người, cả hai làm sao có thể chống lại gió tuyết đang ập tới trước mặt, làm cho sóng gió ùng ùng không ngừng run rẩy.

Vài lần, y còn kém chút ngã sấp xuống đấy! Nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, từng bước là doanh, bởi vì trong tay cầm chậu nước kia, là dang cho một thành chủ Vô Song thành hết sức quan trọng trong giang hồ.

Nguyên lai Độc Cô Minh bị Nhiếp Phong đánh cho ngũ lao thất thương, trong lúc nhất thời không tiện đi, cho nên sau khi Độc Cô kết minh với Hùng Phách cũng không lập tức rời đi, chỉ vì để Độc Cô Minh có thể nghỉ ngơi một đêm, cho dù hôm nay hắn vẫn sai bước gian nan, cũng không gây tổn thương nguyên khí cho xe ngựa.

Đoạn Lăng nghĩ thầm: “Khà khà, trận chiến này Nhiếp Phong hắn cũng không dễ chịu đâu! Lúc này hắn vẫn nằm bên trên miệng lửa của ta xem ra bị thương cũng không nhẹ. Độc Cô Minh, người hại Nhiếp Phong đến mức này, thế nhưng bản thân người cũng nhận lấy, thật là đáng đời!”

Tới giờ Vô Song thành sắp xuất phát rồi, khó khăn lắm Vô Song thành mới nâng được con sóng lên tới gian phòng ngủ của bên phía Độc Cô, hấn gọi một tiếng ngoài cửa: “Thành chủ, nước nóng đến rồi.”

Chỉ nghe bên trong cánh cửa, Độc Cô “Ô” một tiếng trầm giọng, sóng lớn nhẹ nhàng đẩy cửa tiến lên.

Chỉ thấy một bên Độc Cô đã sớm ngồi xếp bằng bên cửa sổ, sóng im lặng cúi đầu, nhẹ nhàng bê nước lên trên cửa sổ, nói: “Thành chủ, xin ngài lau mặt rồi hãy rời đi!”

“Nhiệm vụ” hoàn thành, đoạn sóng cũng không dừng lại, lập tức quay đầu rời đi, ai ngờ bên Độc Cô đột nhiên gọi hấn lại: “Người, là con trai của người đứng đầu Nam Lâm Kiếm - Đoạn Lăng?”

Đoạn Lăng càng hoảng sợ, hấn không ngờ tới bên Độc Cô lại biết hấn là con trai của Nam Lâm kiếm, chỉ một thoáng mặt mũi đỏ bừng. Hấn không há miệng trả lời, chỉ quay lưng về phía Độc Cô gật đầu nhẹ.

Khóe miệng Độc Cô nổi lên một nụ cười tàn khốc, cố ý than thở: “Thật đáng thương! Ngay cả con trai của Nam Lâm Kiếm Thủ cũng phải kính trà mời rượu, tẩy mã dứt cỏ, thế thì tàn nhẫn quá đi?”

Đoạn Lăng nghe ngữ khí hấn giống như mang theo trào phúng, dưới một hơi cũng không để ý tới hấn nữa, trực tiếp hướng cửa phòng bước tới.

Ai ngờ Độc Cô một phương lại nói: “Ban ngày ban mặt, ban đêm âm thầm nhắm vào vết thương trong lòng, làm như vậy tuyệt đối sẽ không được bất cứ ai đồng tình và thông cảm, ngược lại sẽ trở thành lời người khác châm chọc trà dư tửu hậu. Sóng lặng, chẳng lẽ người thật sự cam tâm ti tiện sống cả đời như vậy?”

Đoạn Lăng nghe xong lập tức dừng bước, trong lòng đau xót, thầm nghĩ: “A, gã... Vì sao nói thế? Y... Rất cuộc muốn làm gì?”

Mặc dù Đoạn Lăng không nói ra nghi vấn trong lòng nhưng bên Độc Cô lại có thể nhìn thấu tâm tư của y, y nói: “Đoạn tiểu tử, hùng bá thật sự quá khinh địch. Tuy lão phu bị bức liên

minh nhưng cũng không cam lòng với người. Huống chi người chính là con trai cầm đầu Nam Lân kiếm, tin tưởng tư chất quyết không kém Nhiếp Phong. Như vậy đi! Người không bằng theo lão phu cùng trở về Vô Song thành, để lão phu bồi dưỡng người thành tài, như thế nào?”

***

***

***

***

Thật sự là như vậy sao? Đây thật sự là dụng ý của hắc sao? Tuy rằng Đoạn Lăng còn non nớt chưa loại bỏ, cũng biết cử động này của một phương phái Độc Cô không phải là đơn giản chỉ vì thưởng thức mình như vậy. Kỳ thật hắc không cam lòng, muốn mượn việc này để hạ một hơi khí mạnh mẽ bá đạo!

Nhưng đối với Đoạn Lăng mà nói, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp, hắc không có lý do gì để từ chối.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắc chợt kinh hãi, hắc bỗng nhớ lại một người —— Nhiếp Phong...

Không! Nhiếp Phong từng cứu hắc trong sóng to gió lớn, lại từng vì hắc hướng hùng bá quý xuống đất cầu tình, còn quý đến đầy máu tươi; huống chi, đối xử với hắc tốt như vậy, mọi chuyện đều chiếu cố hắc, hôm qua còn vì cứu hắc mà liều mạng một cước với Độc Cô Minh, hôm nay đang trọng thương nằm trên giường...

Sao hắc có thể không quan tâm tới chuyện trọng thương mà không hề quan tâm?

Không!

Sóng lớn đột nhiên lắc đầu liên tục.

Bên phía Độc Cô Nhi cho rằng sóng lớn ắt sẽ vỡ đuôi đồng ý, nên sững sờ tại chỗ, kinh ngạc vô cùng hỏi: “Người không muốn? Vì có gì?” Đoạn Lăng yếu ớt nói: “Vì... Nhiếp Phong!” Thiên địa lương tâm, đoạn Lăng thật sự là vì Nhiếp Phong!

Bên phía Độc Cô lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ: “Ừm, hóa ra hai người bọn họ là hảo bằng hữu, chẳng trách hôm qua Nhiếp tiểu tử kia liều chết cũng cứu hắn.” Tròng mắt đang suy nghĩ bỗng chuyển động, ánh mắt lập tức thành một sợi dây nhỏ, lắc đầu cười nói: “Đoạn Lăng, người sai rồi.”

Sai? Lưu lại bằng hữu ở lại cũng tính là sai? Đoạn Lăng cực không rõ, hỏi: “Thành chủ, ngài... vì sao nói thế?”

Một bên Độc Cô bẽ nghề sóng gió, hắc hắc nói: “Một thằng đàn như ngươi, ném vị ngọt nho nhỏ mà người khác cấp cho là đã sớm nghĩ đến bản đồ cả đời, làm như vậy quả thật không có lợi! Để lão phu nói cho ngươi biết! Thế nhân hiện giờ ngày nào cũng kém cỏi, nhiều đời gian xảo, không còn ý nghĩa chân chính nữa.”

“Nhưng...” Đoạn Lăng nghe xong có chút bối rối, lại kiên trì nói: “Nhiếp Phong... Nhiếp Phong thật lòng muốn tốt với ta!”

Độc Cô một phương cười khinh thường, vô tình nói: “Cho dù có thì cũng chỉ vì nó còn trẻ, hồn nhiên, thế nhưng luôn là người lớn lên, đợi khi nó trưởng thành, khi nó muốn tự sáng tạo ra công tích vĩ đại thì nó sẽ quên thằng đàn nhà ngươi hôm nay từng ở lại thiên hạ gặp nó.”

Sóng càng nghe càng không hiểu thành tiếng, nó chỉ ngơ ngác nghe. Một phương Độc Cô nói tiếp: “Đến cuối cùng ngươi sẽ phát giác cái gọi là “Tình nghĩa nghĩa” hư ảo hết thuộc tính, chỉ có “Danh lợi” mới là thứ thực tế nhất... Người nói danh lợi vạn ác, bắt không được, chỉ vì bọn họ không có.”

Bên Độc Cô nói tới đây, ông ta nhanh chóng khoác lên vai con sóng nhỏ, nhìn chăm chăm vào ông ta, nghiêm túc nói: “Đoạn Lăng, đừng cự tuyệt vì bất cứ ai nữa! Ngươi dù không quý trọng bản thân mình, ai sẽ quý trọng ngươi chứ? Đến đây đi! Để ta trở về Vô Song thành cùng với lão phu, lão phu cam đoan ngươi nhất định sẽ nhận được thứ mà mình tha thiết ước mơ!”

Một phương Độc Cô không hổ là một kiêu hùng có kinh nghiệm nhiều đời, tuyệt đỉnh thông minh, chỉ dăm ba câu, đã ẩn chứa sức thuyết phục cực mạnh, càng làm cho tâm linh nhỏ yếu của Đoạn Lăng chấn động thật sâu...

Dù là thời tiết rét lạnh, nhưng lúc này sóng gió lại đổ đầy mồ hôi, hấn kinh ngạc nhìn về phía Độc Cô, lén lút phập phồng ngàn vạn suy nghĩ, nghĩ đến khuất nhục mà mình phải chịu trong một năm vừa qua, nghĩ đến danh lợi, nghĩ tới việc chôn cho lại đoạn gia, nhớ lại tình hữu nghị...

Cách rất lâu, cuối cùng đôi môi của hắn cũng cử động.

Hắn đã có quyết định.

Hắn muốn nói ra một chữ đối với Độc Cô một bên, một câu trả lời trả lời.

Chữ kia là...

Hai người nói những lời này, không thể tưởng được lại cho một nữ hài ngẫu nhiên đi qua bên ngoài phòng lại nghe thấy được.

Nàng ta rất giật mình, bởi vậy cũng không kịp đợi câu trả lời của Đoạn Lăng, liền vội vàng chạy đi.

Cô bé này chính là ——

Khổng Từ.

“Phản Lăng” “Xuy Lăng” sợ hãi kêu lên, gào lên, bỗng dung ngồi dậy, hai mắt tròn lên, mới phát hiện chính mình hóa ra là một con ma quỷ đáng sợ.

Trong ác mộng, hắn mơ thấy mẫu thân mình tàn nhẫn vứt bỏ hắn mà đi, hắn mơ thấy Nhiếp Nhân Vương cũng không kịp ở cùng hắn một chỗ sống sót liên chết thảm. Hắn mơ thấy Quỷ Hồ thúc thúc vì cứu mình mà rơi xuống vực sâu vạn trượng, còn có, cuối cùng cũng phải đi...

Hắn liều mạng gọi hắn lại, đáng tiếc Đoạn Lăng không nói gì nửa lời, cũng không quay người rời đi...

Mộng cảnh mặc dù cũng không chân thật, nhưng ở trong mộng lại chết người, sống người chết. Cuối cùng, mọi người vẫn cách xa hắn, hắn cảm thấy cô đơn dị thường.

A, hóa ra cô đơn này là một loại cảm giác khiến người ta chán nản!

May mà chỉ là một giấc mộng...

Lúc này Nhiếp Phong mới phát hiện toàn thân mình mồ hôi đầm đìa, không biết là vì ác mộng vừa rồi, hay là vì nội thương chưa lành? Lòng ngực còn không ngừng truyền đến đau nhức kịch liệt, lần này thụ thương, tin tưởng cũng nửa tháng mới khỏi hẳn.

Đang trong lúc thấp thỏm, bỗng cửa nhà nhỏ được đẩy mạnh ra, một bóng người lao vào.

Là Không Từ! Chỉ là lòng ngực nàng phập phồng, hiển nhiên là chạy tới.

Nhiếp Phong khẽ giật mình, Không Từ thấy Nhiếp Phong, chưa kịp thở, đã vội vàng nói: “Phong... Thiếu gia, không ổn rồi...”

Nhiếp Phong nhìn sắc mặt gã, trong lòng biết không ổn, vội hỏi: “Chuyện gì?”

Không Từ thở hổn hển, nói như đứt đoạn: “Đoạn... Đoạn Lãng... Hắn...”

Liên Văn Đoạn Lãng danh tự, Nhiếp Phong bỗng chấn động toàn thân, chẳng lẽ... Khuất kia là thật? Hắn vội hỏi: “Cái gì? Đoạn Lãng xảy ra chuyện?”

Không Từ nhẹ gật đầu, rút cuộc cũng phòng lên một hơi trả lời: “Độc Cô... Một bên muốn... Sóng dữ... Dẫn đi...”

“Oanh” Tình Thiên Phích Lịch.

Ác ma...

Là sự thật!

Tất cả cảnh vật nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chỉ vì tốc độ của Nhiếp Phong cùng trái tim nóng như lửa đốt của hắn.

Tuyết trắng mênh mông, Nhiếp Phong dốc sức liều mạng chịu đựng trọng thương chưa lành cùng cơn đau đớn thấu tâm, liều lĩnh tung người chạy về phía Thiên Hạ Đệ Nhất Quan.

Chợt nghe Không Từ báo tin, vừa rồi y đã chạy tới sương phòng bên Độc Cô, đáng tiếc người đi lại trống trơn, bên Đoạn Lãng và Độc Cô đã biến mất không còn bóng dáng.

Hắn chỉ có thể chịu đựng đau đớn, chuyển hướng chạy tới cửa thứ nhất thiên hạ, hy vọng trước khi hai người bọn họ rời khỏi thiên hạ, kịp thời bắt kịp hai người.

Máu tươi nồng đậm không ngừng nhỏ xuống từ khóe miệng của hắn, theo gió tuyết đập vào mặt mà tung bay liên miên không dứt, tựa như một đoạn chém không ngừng tình hữu nghị...

Nhiếp Phong càng đi càng gấp, càng đi càng thương, nhưng hắn vẫn nỗ lực chống đỡ, bởi vì hắn còn muốn gặp lại Đoạn Lăng một lần, chỉ vì nói với Đoạn Lăng trân trọng!

Hắn cảm thấy không nỡ vì việc Đoạn Lăng rời đi, nhưng lại càng cảm thấy cao hứng thay cho hắn. Hắn tuyệt đối không hy vọng đoạn lăng vì làm bạn với hắn mà tiếp tục ở lại trong thiên hạ hội, giống như một con mèo con bị người ta vứt bỏ cầu thả mà sống trộm.

Hắn cũng hi vọng hắn sẽ hãnh diện nở mày, thăng tiến nhanh chóng!

Nhưng lần đi này sẽ không gặp lại...

Nó luôn hi vọng có thể gặp lại lần đoạn lăng này, còn cản dận nó phải bảo trọng.

Nhưng ngay lúc cửa ải thứ nhất thiên hạ dần dần chiếu vào mắt Nhiếp Phong, hắn ngậy đại tại chỗ!

Không!

Không!

Nhiếp Phong chạy tới trước cửa thứ nhất thiên hạ, tình cảnh trước mắt đã khiến hắn ta thất thố.

Ngoại trừ bạt thiên hạ đệ nhất đại hội, cánh cửa còn sót lại của thiên hạ đã ở bên ngoài thủ vệ, cũng không thấy bất kỳ bóng người nào, nhưng...

Bên trên mặt đất tuyết là vô số dấu chân, vừa nhìn đã biết từng có rất nhiều đội ngũ đi ngang qua, chẳng lẽ là Độc Cô một phương cùng môn chúng đã rời đi?

Lúc này, trong đó có một gã thiên hạ nhìn thấy Nhiếp Phong giật mình đứng ở trước quan xuất thân, không khỏi nói:

“Phong thiếu gia, sắc mặt ngươi xem ra rất kém, nơi này gió tuyết lại mạnh, hay là ngươi trở về nghỉ ngơi một chút đi!”

Một người trong thiên hạ khác cũng phụ họa nói: “Đúng vậy! Huống chi bang chủ nghiêm cấm ngươi bước ra khỏi thiên hạ nửa bước. Hôm nay ngươi tiếp cận Quan ải như vậy, sợ rằng nếu bang chủ phát hiện, các tiểu nhân sẽ có một phen khó xử...”

Ý tứ của môn hạ này, Nhiếp Phong sao lại không rõ? Hắn cũng không muốn vì mình ở đây lâu mà làm lỡ môn chúng người trong tông, nhưng hắn vẫn không nhịn được hỏi: “Độc Cô thành chủ đã đi?”

“Đi thôi! Hắn suất lĩnh môn hạ của Vô Song thành, tới thời điểm uống một chén trà thì đã đi rồi!”

A, nguyên lai chỉ kém một bước! Nhiếp Phong một lòng ngơ ngẩn, hắn bắt đầu dĩ quay người, cất bước đi về.

Thế nhưng vừa mới bước ra ngoài tầm mắt mọi người phía sau, rốt cuộc hắn khó mà chống đỡ tiếp, “Bịch” một tiếng, ngã nhào trên mặt tuyết.

Máu chảy ròng ròng từ khóe miệng của hắn chảy xuống. Nghĩ đến đêm qua cơn sóng còn nguyên đêm không ngủ, hắn vội vàng chịu trọng thương không thôi. Nghĩ đến cái kiểu thềm ăn chân gà ngày thơ không tà dị kia, nhớ đến hình ảnh cơn sóng lúc đánh ngựa liều mình chặn ngựa, Nhiếp Phong chẳng biết tại sao lại cảm thấy trong lòng có một nỗi buồn không thể phát tiết...

Hắn chỉ nắm một cây tuyết lên dùng lòng bàn tay liều mạng chà xát, tựa như đang chà xát quả cầu tuyết, đáng tiếc quả cầu tuyết này thủy chung không cách nào xoắn tròn... Giống như vô số tình hữu nghị nông sâu tại nhân gian, chà xát qua lại, từ đầu đến cuối vẫn phải ly biệt, vẫn là không cách nào xoắn tròn... Sóng gió, vì sao ngươi không từ mà biệt?

Lẽ nào... Ngươi còn không rõ, ta vẫn luôn coi ngươi là em ruột của mình?

Nhiếp Phong không ngừng hỏi đi hỏi lại trong lòng cùng một vấn đề, nỗi lòng nhất thời dị thường hỗn loạn.

Trong lúc hỗn loạn, hắn đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền đến một hồi tiếng đập tuyết “sàn sạt”.

Ai?

Bỗng nhiên hắn quay đầu lại...

Gió tuyết tung bay.

Thiên địa hoang mang.

Một thân hình thấp bé đang đứng giữa thiên địa mê mang, vừa dặc ý rút lại, vừa ở trong bóng tối nhìn Nhiếp Phong...

“Sóng?” Nhiếp Phong không thể tin hô nhỏ: “Người... vì sao còn ở đây? Không phải người theo Độc Cô về Vô Song thành sao?”

Đoạn Lăng mỉm cười yếu ớt lắc đầu: “Không, ta chỉ tiến thành chủ một đoạn đường mà thôi.” Nhiếp Phong yên lặng nhìn đoạn sóng, tâm ý của hắn, Nhiếp Phong hiểu rõ.

Hắn từ đầu đến cuối không hề rời đi, cuối cùng hắn cũng đưa ra lựa chọn của mình?

Vì sao người lại muốn lưu lại chịu khổ?

Có phải hay không, người cam tâm ở lại, chỉ vì một người?

Một người thân như huynh đệ với người?

Nhiếp Phong cuối cùng khó kiềm chế, nước mắt lưng tròng, hắn nức nở nói: “Sãng, người... Thật ngốc...”

Sóng lớn ra sức lắc đầu, nước mắt rơi xuống kéo dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, hắn nói: “Không! Ta không đi, có lẽ chỉ tổn thất một cơ hội! Ta đi, lại tổn thất... Một người đối với ta giỏi nhất...” Hắn dứt khoát ngẩng đầu, liều mạng dùng bàn tay nhỏ lau nước mắt trên mặt mình, tiếp tục nói: “Ta còn nhỏ, có lẽ tương lai sẽ có không ít cơ hội xoay mình.”, Nhưng... Trên đời này... Người đối với ta tốt nhất... chỉ có... một người... Người, nếu mất đi thì... Nếu như cuối cùng cũng không tìm được nữa... Sẽ...” Cuối cùng khóc không thành tiếng, hét thảy giả bộ kiên cường vũ trang sụp đổ, tiểu thân nhi cũng khó mà nhịn được, mềm nhũn ngã xuống, Nhiếp Phong vội vàng tiến lên ôm lấy hắn, không khỏi thương tiếc mà lắc đầu.

***

***

***

Lúc tới dễ được ngàn lượng vàng, duyên đi khó tìm bạn bè...

Đoạn Lăng nói không sai, cơ hội xoay người còn nhiều, nhưng lần này đi, chắc chắn khó gặp được một người giống như Nhiếp Phong đang bế quan đối xử với gã như vậy. Gã tình nguyện lưu lại.

Có điều, mãi cho tới tận lúc thật lâu sau, lúc cuối sóng đã vỡ mới phát giác, trong đời hắn gặp vô số khách qua đường, hóa ra chỉ có một Nhiếp Phong đối xử với hắn tốt nhất. Chỉ có một Nhiếp Phong đối xử với hắn như huynh đệ, hắn lại không gặp được một người tốt hơn Nhiếp Phong!

Đáng tiếc, rốt cuộc cũng có một ngày...

Hắn ta vẫn là mất đi người tốt nhất đối với hắn ta. Hắn ta vẫn mất đi người bạn này!

Chương thứ mười lăm biết mình khó đối địch.

”duyên“

Mị Huyền, khó dò!

Phiền thân, Thực Cốt!

”duyên” là vật, thường trêu đùa thương sinh, luôn khiến người ta không muốn gặp mặt gặp nhau trên đường hẹp gặp nhau, người nguyện ý gặp mặt lại hết lần này tới lần khác cự ly tử biệt.

Cũng chính vì thế, người khác nhau bị bất đồng duyên phận dẫn dắt mà đi cùng một chỗ, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện khác nhau “Quả”.

Cứ lấy Bộ Kinh Vân mà nói, hắn đối lập với Kiếm Thần, Hắc Bạch.

Cùng với Bất Hư, Thần Ma là mối liên kết khó khăn.

Cùng Hắc y thúc thúc, khó thành thầy trò.

Thay vì cha cất bước, duyên như tờ giấy mỏng.

Cùng mẫu ngọc đặc thù, tình hận khó phân.

Cùng Hoắc Liệt, từ biệt vĩnh biệt.

Cùng Hoắc Bộ Thiên...

Ân thâm, duyên cạn.

Tính tới tính lui, hấn lại vô duyên với tất cả mọi người!

Hắn vẫn luôn sống trong lĩnh vực cô độc, xưa nay cũng không hy vọng xa vời sẽ có một ngày sáng sớm đến, cũng chưa bao giờ nguyện tiếp nhận sự đồng cảm của bất luận kẻ nào.

Nhưng mà, liệu hắn có đồng tình với người khác không?

“Tuyệt đối không được!”

Trong Thiên Hạ Độ Nhất các vang lên một câu trả lời chắc chắn của Hùng Phách.

Chỉ thấy đứng trong lầu ngoại trừ Văn xấu xí, còn có Tần Sương, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong.

Mà câu trả lời này của Hùng Phách nguyên lai là phát cho Nhiếp Phong.

Nhưng nghe thấy Hùng Phách nói: “Vi sư tuy vì người hạ thấp nhuệ khí Vô Song thành mà nhận thưởng cho người, nhưng cũng không hề tỏ vẻ đồng ý bất cứ thỉnh cầu nào của người, đặc biệt là điều này!”

Nhiếp Phong khẩn cầu: “Su phụ, đệ tử chỉ hy vọng có thể cùng nhau về Nhạc Lăng sơn, Lăng Vân quật vì cha lập mộ, yêu cầu này cũng không quá đáng, chẳng lẽ cũng không được?”

Hùng Phách lấy một loại giọng điệu cực độ hoài nghi hỏi: “Ha ha, người xưa nay cũng không thích lưu lại thiên hạ hội, như thế đi, sao cam đoan người biết chim mà trả?”

Ở bên cạnh, Tần Sương thấy hai người giằng co không dứt, xen vào nói: “Su phụ, ta thấy Phong sư đệ cũng không phải là người nói không giữ lời, hơn nữa cho dù hắn không trở về, thiên hạ của chúng ta sẽ phân đàn trải rộng khắp Thần Châu, luôn có biện pháp tìm về hắn!”

Hùng Phách kiên quyết nói: “Cho dù là như thế, đề phòng vạn nhất, cũng không thể để hắn rời khỏi thiên hạ sẽ nửa bước,

một khi xảy ra sự cố, ai dám cam đoan chứ?”

Đúng vậy! Lòng người khó dò, vạn nhất Nhiếp Phong và Đoạn Lăng đi không trở lại, dùng hùng bá từ trước đến nay rất nghiêm khắc, cam đoan người của hai người bọn họ nhất định sẽ gặp tai ương!

Mặc dù Tần Sương có ý định giúp đỡ, nhưng tội danh như thế thì ông ta thật sự không gánh nổi, cũng lập tức im lặng.

Nhiếp Phong thấy đã nhiều lần cầu không có hiệu quả, trong lòng biết cầu tiếp cũng là uổng công, đành phải cúi đầu buồn bã nói: “Nếu sư phụ đã kiên quyết như vậy, vậy...đệ tử xin cáo lui.”

Nói xong hắn quay người, chậm rãi bước ra khỏi tầng thứ nhất.

Bộ Kinh Vân vẫn không nói một lời yên lặng nhìn bóng lưng hắn cúi đầu rời đi, trong ánh mắt đột nhiên thoáng hiện một trận thần sắc khác thường.

Kỳ thật lập mộ cho phụ thân cũng chỉ là một yêu cầu rất cơ bản mà thôi, thế nhưng ngay cả chuyện này vậy mà cũng không cách nào làm được...

Bộ Kinh Vân cũng từng nhìn thấy Nhiếp Phong xả thân cứu đứt sóng trong sóng to gió lớn, người như vậy sao lại nói không giữ lời như vậy?

Người như vậy nên nhận được tin tốt.

Nếu trời xanh không đạo, không cho hắn được báo cáo tốt, vậy, ma đầy tay tội lỗi đã làm sao?

Ngay khi Nhiếp Phong vừa bước ra khỏi Đệ Nhất Lâu, đột nhiên Bộ Kinh Vân nói: “Để ta cam đoan với hắn.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ mình Tần Sương cùng Văn Sửu cảm thấy bất ngờ, ngay cả Hùng Phách cũng có chút biến sắc, bất quá hắn vẫn ung dung mà cười nói: “Ha ha, ha ha, người là ái tướng dưới trướng lão phu không chút lưu tình, sao đột nhiên lại sống càng ngày càng giống người vậy?”

Những lời này của Hùng Phách tuy là tùy tâm phát ra, nhưng mà chỉ một câu đã lọt vào trong tai gã!

Thật sự là! Bộ Kinh Vân càng lúc càng giống một người sống!

Xưa nay y như một kẻ đã chết, vốn ứng phó với mọi chuyện đều không chút cảm giác, hôm nay vì sao đứng dậy?

Hùng Phách tiếp tục nói: “Kinh Vân, ngươi có biết phải đảm bảo người ta trả giá như thế nào không?”

Đánh đổi? Bộ Kinh Vân nghĩ thầm, đừng nói với hấn cái giá phải trả, còn cái gì đáng sợ hơn cái giá hấn gia nhập thiên hạ nữa?

Hấn đương nhiên sẽ không đáp, chỉ chờ hấn nói tiếp.

Hùng bá cất cao giọng nói: “Tốt! Lão phu đánh cuộc với ngươi! Ta quyết định cho Phong nhi cùng Đoạn Lăng tiến đến Nhạc Sơn, bất quá... Ta muốn ngươi cùng hai người bọn họ đi đến, dọc đường vẫn giám thị hai người, cho đến khi bọn họ trở về thiên hạ mới thôi. Nếu trong nửa tháng còn chưa trở về...”

Nói xong y nói tà bộ kinh vân, cười gằn nói bộ bộ kinh vân phải trả giá như thế nào.

Tần Sương cùng Văn xấu vừa nghe xong, cả hai đều kinh hãi, kinh ngạc nhìn lại Bộ Kinh Vân.

Chỉ thấy hấn im lặng gật đầu, không nói gì đáp ứng đánh cuộc này.

Phong Vân Các vốn chỉ có thể ở một mình, về sau Nhiếp Phong cũng ở Phong Vân Các, Hùng Phách phân Phong các thành hai, một gã “Phong Các”, một gã “Vân Các”.

Giờ phút này, bộ kinh vân đang trần truồng ở trong một ao tắm to lớn của “Vân Các”, bốn phía tràn ngập hơi nước, chỉ một thoáng, cũng không rõ rốt cuộc là người nào ngâm mình trong ao tắm? Là quỷ? Là tiên? Hay là ma?

Chỉ là bất luận là người hay quỷ hay là tiên hay là ma, hấn cũng không muốn thế nhân hỏi đến.

Khổng Tử đang sửa sang lại y phục cho hấn rồi cởi ra, nàng bỗng nhiên tò mò hỏi: “Vân thiếu gia, nghe nói hôm nay Phong thiếu gia từng thỉnh cầu bang chủ lập mộ, không biết bang chủ có đồng ý hay không?” Bộ Kinh Vân hơi đáp: “Đáp ứng.”

Khổng Tử nhất thời vui mừng ra mặt, nhảy nhót nói: “Thật sao? Vậy... quả thật là quá tốt!”

Trận pháp vui sướng này là xuất phát từ đáy lòng, cô cao hứng vì Nhiếp Phong và Tuyệt Lãng.

“Ta cũng sẽ đi.”

Khổng Tử còn chưa thu hồi lúm đồng thời kinh ngạc hỏi: “A, vì sao?”

“Bởi vì phải theo dõi.”

Giám thị? Khổng Tử nghĩ thầm, thì ra bang chủ thủy chung đối với hai người bọn họ không yên lòng, chỉ không biết vì sao Vân thiếu gia lại chấp nhận loại nhiệm vụ nghi ngờ này?

Thịnh phách, một tờ giấy ngoài ý muốn từ trong quần áo bộ kinh vân ngã xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, phát ra một thanh âm rất nhỏ rất nhỏ.

Khổng Tử đưa tay nhặt lên, có chút hiếu kỳ, vừa định mở ra xem rốt cuộc là ai, ai ngờ Bộ Kinh Vân trong ao lại có thể nghe thấy thanh âm rất nhỏ sau tấm bình phong này. Y từ từ nói: “Đừng nhìn.”

Khổng Tử lại càng lầy làm lạ, hỏi: “Vân thiếu gia, đó là... là cái gì?”

Bộ Kinh Vân không trả lời, hôm nay hắn đã nói quá nhiều rồi.

Trong khoảnh khắc, trong phòng trầm mặc không chịu nổi.

Nếu Bộ Kinh Vân như vậy, Khổng Tử cũng minh bạch đây là thứ mình không nên xem, chỉ có đem tờ giấy để vào trong quần áo.

Kỳ thực, tờ giấy kia là một tờ đánh cược giữa bộ kinh vân cùng hùng phách, ở trong ghi rõ nếu Nhiếp Phong cùng sóng gió chạy thoát, bộ kinh vân sẽ phải trả giá.

Đó là một cái giá phải trả, vốn chuyện vốn không liên quan tới mình, bộ kinh vân căn bản không nên vì Nhiếp Phong cùng Đoạn Lãng làm như thế.

Cho nên nội dung đồ ước này cũng không cho bất luận kẻ nào biết rõ!

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc Nhiếp Phong cũng biết được Hùng Phách đã đồng ý để cho hắn và Đoạn Lăng đi tới Nhạc Lăng sơn xa xôi, mặc dù không biết Hùng Phách tại sao đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng cũng cao hứng bừng bừng cùng Đoạn Lăng cùng nhau thu thập hành trang, đợi đến giữa trưa liền bắt đầu dắt tay nhau đi.

Đương nhiên không thể thiếu bước kinh vân.

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng đã nhiều năm không đặt chân vào thế giới bên ngoài thiên hạ, cho nên sóng gầy vẫn luôn vui vẻ vô cùng, vừa đi vừa nhảy nhót cao giọng cười nói: “Oa! Thật vui vẻ! Hôm nay mới phát hiện thế giới bên ngoài là đáng yêu như vậy!”

Thật ra bên ngoài không phải chỉ là một mảnh tuyết trắng xóa như bên ngoài, sóng lớn cảm thấy bên ngoài đáng yêu hơn, chỉ vì tâm tình cởi mở mà thôi.

Nhiếp Phong mỉm cười gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bộ Kinh Vân cùng hai người bạn họ đến Nhạc Sơn, nhưng cho đến bây giờ cũng không cùng hai người bạn họ đi cùng một đường, chỉ đứng xa xa ở phía sau hai người.

Hắn thủy chung vẫn duy trì một đoạn khoảng cách dị thường rất xa với tất cả mọi người, không biết là đang đề phòng người khác sẽ thương tổn đến hắn, là đang đề phòng chính mình sẽ thương tổn người khác?

Chợt nhìn lại, lúc này hắn một mình bước đi trên mặt tuyết, thật sự có điểm giống như một Ma Thần xa không thể chạm tới.

Đoạn Lăng nhìn thấy bộ dạng hắn, không khỏi ghé miệng bên tai Nhiếp Phong nói: “Xì! Vì sao hắn muốn đi tới Nhạc Sơn cùng chúng ta? Rõ ràng hắn giám thị chúng ta!”

Nhiếp Phong nói: “Lăng, Vân sư huynh chỉ phụng mệnh làm việc, tất cả đều là chủ ý của hùng bá.”

Đoạn Lăng càng không cam lòng nói: “Vậy vì sao hùng bá không phái Tần Sương, lại phái hắn đến giám thị chúng ta? Theo ta thấy, có lẽ chỉ vì hắn tự động xin đi, trở về hướng hùng phách tranh công.”

Trong lòng Nhiếp Phong biết có giải thích nữa cũng không thể làm Đoạn Lăng sửa lại Bộ Kinh Vân, không thể làm gì khác, chỉ có thể im lặng.

Nhạc Sơn ở Tứ Xuyên, ba người ngày đêm đi gấp, cách thiên hạ càng xa, tuyết liền ít, cũng không có rét lạnh như vậy, rốt cục tới Nhạc Sơn...

Thôn Nhạc Dương là một thôn nhỏ ở Nhạc Sơn, mùa đông nơi đây cũng không quanh quẽ, âm áp hơn thiên hạ nhiều.

Ba người đi vào trong chợ của thôn, nhưng thấy dòng người nhôn nháo, một mảnh nhộn nhịp, rất náo nhiệt.

Đoạn Lăng tự xuất ra mẫu thai liền ở Nhạc Sơn, mặc dù cũng không ở tại thôn Nhạc Dương, đối với nơi này cũng dị thường quen thuộc, không ngờ dâng lên một hồi cảm giác thân thiết mãnh liệt.

Nhiếp Phong nhìn thấy đám người chen chúc nhau, không khỏi nhớ lại ngày xưa lão phụ lui về ruộng, thôn nhỏ kia cũng là như thế, chỉ mong một ngày mình cũng có thể trở lại thôn kia lần nữa, an ổn, bình tĩnh, trải qua cuộc đời bình thường.

Trong ba người, Túc Chỉ Kinh Vân không quen nhất đối mặt với sóng người mãnh liệt này, bất quá những thôn dân này tựa hồ cũng không quen đối mặt với hắn, đám người tiếp xúc ánh mắt của hắn liền tránh xa ra xa.

Hắn có một đôi mắt có thể khuất phục thương sinh.

Nhưng mà, đôi mắt này lại ẩn giấu một trái tim không ai biết, có thể hiểu rõ.

Trái tim này, cũng không biết đến ngày nào sẽ đào cho người ta từ trong thân thể đã chết kia, nhìn rõ ràng mình bạch?

Có lẽ vĩnh viễn sẽ có một ngày.

Nhưng vào lúc này, một gian nhà đá cũ nát cách ba người không xa đột nhiên bay ra một bóng người, chỉ thấy một người phụ nữ tuổi chừng ba mươi khóc nức nở ngã trên mặt đất, một người đàn ông thô kệch từ trong nhà đuổi theo, mắng: “Xì! Bà nương thối, lão tử chỉ là đến Tiểu Hoàng gia chơi mấy ván thôi, người cả ngày dài xui khiến, phiền toái không ngót, đợi lão tử hảo hảo trị tội ngươi!”

Nguyên lai là cố sự của vợ chồng củi gạo, nhưng ban ngày ban mặt lại đánh một nữ lưu như thế, thử hỏi ai có thể ngồi nhìn?

Tuy nhiên thân thể thô kệch này lại cao hơn bảy thước, quyền to như cái bát, thôn dân bình thường cũng chỉ làm bộ như không thấy mà thôi.

Thấy mọi người như người mù, kiên quyết không cạy mạnh giúp đỡ kẻ yếu, Nhiếp Phong không nói lời gì xông tới trước, đỡ người phụ nữ kia lên hỏi: “Vị đại tẩu này có bị thương không?”

Phu nhân kia vừa khóc vừa gật đầu, lúc này tên thô hán kia gặp vợ có người giúp đỡ, trong lòng càng tức giận, trừng mắt thét to: “Hắc, tiểu tử tuổi còn trẻ, lại dám can đảm quản chuyện lão Lý ta, là chán sống rồi!”

Lúc này Đoạn Lăng cũng chạy lên trước, xen mồm nói: “Lão đại của ngươi đường đường một người đàn ông lại đánh một nữ lưu không hề phản kháng, không thẹn thùng sao? Hừ! Ta tuổi còn trẻ hơn hẳn, ta cũng phải quản một chút!”

Tên thô lỗ kia nghe xong càng không nhịn nổi cơn giận, như phát cuồng vung trọng quyền, liền hướng hai đứa bé đánh tới, quát: “Được! Để lão tử giáo huấn hai tên tiểu quỷ các ngươi trước rồi mới trị nàng!”

Quyền xuống như sấm, đánh trúng một quyền của tên thô to này cũng không phải dễ chịu gì.

Nhưng một quyền này của hắn cũng không đánh xuống, bởi vì đã có một người đang nắm lấy tay của hắn.

Lý Đại hoảng hốt quay đầu lại, nhưng thấy người tới là một thiếu niên áo đen, vội vàng quát lên: “Tiểu tử mau buông tay ra, nếu không lão tử làm thịt ngươi!”

Đến giờ phút này hắn còn phô trương thanh thế, ngoan ngoãn bất tỉnh, Bộ Kinh Vân một tiếng không làm, nhẹ nhàng vung một chưởng ra, liền đem toàn bộ thân thể khổng lồ của hắn chém ra thật xa, quay cuồng hơn mười vòng vuông dừng.

Thê tử của lão Lý kia kinh ngạc nhìn thấy lão Lý bị đánh, bỗng nhiên thét to: “Ai! Tên tiểu tử này đánh người kiêu gì vậy? Người đâu! Tiểu tử này vô cớ đả thương người a!”

Thật sự là trắng đen không rõ, thị phi điên đảo. Người cứu người bị kẻ cứu người vu tội, thiên lý ở đâu? Nhiếp Phong vội vàng giải thích: “Vị đại tẩu này, sư huynh ta chỉ vì giúp người...”

Còn chưa dứt lời, phụ nhân kia đã trừng mắt, hung hăng mắng: “Ta nhờ vào! Ai muốn hấn giúp đỡ? Nếu lão Lý đánh chết hấn, sau này ai sẽ nuôi ta?”

Tiếp theo tiến đến xem lão Lý, phát hiện khóe miệng lão chảy ra một ít tơ máu, lại cố ý the the cổ họng kêu lên: “Người đâu! Giết người đi! Người đâu!”

Loại không biết tốt xấu này, chuyện lấy oán báo ân, bộ kinh vân đã nhiều lần nhìn thấy. Hấn Mộc Vô Nghi xoay người muốn đi.

Nhưng phụ nhân kia còn đang đánh đá hô to gọi nhỏ, các thôn dân liền tò mò dừng chân xem, vì thế liền có không ít người đang xì xào bàn tán: “A, gia hỏa này sao lại ngang ngược vô lý như thế, còn dám đả thương người ta! Nhất định không phải thứ tốt lành gì!”

“Đúng nha! Vừa rồi ta liếc mắt nhìn hấn một cái, thiếu chút nữa là tè ra cả nước tiểu, thật đáng sợ!”

“Theo ta thấy, loại người lộ ra hung quang này nhất định sẽ thành tính, có lẽ hấn thật sự đã giết rất nhiều người!”

“Vậy... làm sao bây giờ? Cho người như vậy đi vào thôn chúng ta, nhất định vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh!”

“Chúng ta mau đi xem Hoàng bảng, xem gần đây có một trọng phạm như vậy hay không!”

“Không cần nhìn! Chúng ta mau hợp sức đuổi hấn ra khỏi thôn chúng ta đi!”

Nhiều người xông xáo bàn tán, nhiều lúc thế nhân chính là mù quáng, vô tri, dã man, ân oán như thế, khoảnh khắc quần chúng tình mãnh liệt, nhao nhao nhặt lên cục đá trên mặt đất rồi ném về phía Bộ Kinh Vân.

Nhiếp Phong vội vàng la lên: “Vân sư huynh, mau tránh ra!”

Thế nhưng Bộ Kinh Vân dường như không nghe thấy, cũng không có ý tránh né.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt chỉ hung hăng hướng hòn đá trong tay thôn dân đảo qua, tay của những người này nhất thời dừng lại, không dám vọng động.

Trong nháy mắt, hắn còn tưởng rằng thôn nhỏ này bỗng dưng có thêm rất nhiều tượng đá.

Không thể tưởng được cuối cùng lại lấy phương pháp này để dẹp yên can qua một bên.

Có nửa điểm bất đắc dĩ ở trong đó không?

***

***

***

“Vân sư huynh...” Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn Bộ Kinh Vân, bỗng nhiên hắn phát giác, ngay khi Bộ Kinh Vân quét nhìn qua mọi người, trong mắt của hắn mơ hồ hiện lên một tia bi thương không cách nào nói rõ.

Một loại lạnh lẽo bi thương đối với Thiên phu chi.

Nhưng mà tia cảm giác này rất nhanh lóe lên rồi biến mất, hắn vội vàng quay người lại, không nhìn tất cả thôn dân tiếp tục đi tới.

Biết rõ không nên xen vào việc của người khác, biết rõ thế nhân sẽ không tha thứ cho người khác, chỉ biết tha thứ cho mình...

Bộ Kinh Vân! Tại sao ngươi còn xen vào việc của người khác? Có phải chỉ vì một chút lương tri trong lòng chưa mất đi hay không?

Một ngày của hắn thông minh hơn một ngày, một ngày so với một ngày càng nhìn thấu nhân tính, thật sự là bi ai...

Phụ nhân kia còn hung hãn hô to bắt người, rút cuộc Nhiếp Phong cũng hiểu vì sao lão Lý kia lại đánh bà ta một trận.

Dù là Đoạn Lăng cũng không có thiện cảm với Bộ Kinh Vân, lúc này cũng không thuận mắt, hắn tiện tay nhặt lên một trái cây trước quán, sử dụng toàn lực vứt đi, liền đem nó bao phủ

vào trong cái mồm to như chậu máu đang khàn khàn của phụ nhân kia...

Đem cái miệng thối của nàng nhét đây!

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng bởi vì muốn tìm được người làm trước hai vị phụ thân điều khắc bia mộ, cho nên cũng không kịp thời chạy tới Lăng Vân quật, đành phải ngủ một đêm.

Nhưng khách sương trong khách sạn đã sớm cung không đủ cầu, ba người chỉ chen chúc trong một gian phòng nhỏ.

Trong phòng chỉ có một cái giường nhỏ, miễn cưỡng có thể để hai đứa bé cùng ngủ, bộ kinh vân không nói một lời đưa lưng về phía hai người Nhiếp Phong ngủ trên giường, rõ ràng cho thấy hắn sẽ không ngủ trên giường.

Bởi vì hắn căn bản không thích ngủ chung giường với bất kỳ ai? Hay là bởi vì...

Nhạc Sơn mang theo một vùng mặc dù không lạnh, nhưng ban đêm cũng là hàn khí bức người. Nhiếp Phong thấy cảnh này, vội cầm lấy cái chăn duy nhất trên giường đưa cho hắn, đoạn lăng kinh ngạc hỏi: “Phong, ngươi đem chăn mền đưa cho hắn, vậy hai ta đắp cái gì?”

Nhiếp Phong nói: “Mặt đất rét lạnh vô cùng, Vân sư huynh ngủ trên mặt đất như vậy nhất định sẽ nguội, hơn nữa hai ta ngủ trên giường, thực sự bất giác quá lạnh, không bằng...”

Đoạn Lăng cướp lời nói: “Ha ha, là tự hắn muốn đi theo, tự mình chuốc lấy đau khổ, không cần lo gì với người khác!”

“Lăng...” Nhiếp Phong thấp giọng gọi hắn dừng lại, nói: “Có lúc chân tướng cũng không đơn giản như suy nghĩ của người, một trái tim cũng không đơn giản như suy nghĩ của người...”

Sóng lớn chợt nghe xong, không cãi lại nữa, chỉ có cực không muốn nhảy lên trên giường.

Nhiếp Phong đi đến đằng sau bộ Kinh Vân, cúi người khẽ kêu: “Vân sư huynh.”

Bộ Kinh Vân không trả lời, vẫn cống Nhiếp Phong nghiêng người nằm.

“A, hóa ra là ngủ thật.” Nhiếp Phong đành phải đem chăn nhẹ nhàng đắp lên đám mây, tiếp đó là thổi tắt ngọn đèn trong phòng.

Trong phòng nhất thời một mảnh u ám.

Thế nhưng trong mảnh u ám này, bỗng dung sáng lên hai điểm hàn tinh.

Đó là Bộ Kinh Vân đôi mắt sáng ngời tỏa sáng.

Nguyên lai hắn vẫn chưa chìm vào giấc ngủ.

Hắn chỉ mở to mắt, trong tay nắm chặt lấy cái chăn mà Nhiếp Phong đẩy cho.

Trong đầu hắn không ngừng suy nghĩ về câu nói vừa rồi của Nhiếp Phong.

“Một trái tim cũng không đơn giản như suy nghĩ của người...”

Nói không sai, đương nhiên hắn cũng không phải không có khả năng tưởng tượng sóng lớn, nhưng cố sự ẩn giấu sau lưng của hắn, cũng không phải Nhiếp Phong có thể lý giải.

Có lẽ trên đời căn bản sẽ không có người giống như bực bệ thiên, có thể lý giải được thống khổ của hắn.

Ngay cả Nhiếp Phong cũng không thể!

Nghĩ tới đây, bước chân đột nhiên vén tấm chăn kia ra.

Rốt cục lại trở về Lăng Vân quật.

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng mỗi người đều đã khắc xong bia mộ dựng đứng bên ngoài Lăng Vân Quật, hai người vái thật sâu.

Hai người bọn họ đã sớm đem phạm vi mấy chục trượng quanh Lăng Vân Quật quan sát một lần, phát giác Lăng Vân Quật quả thật sâu không thấy đáy, nếu cưỡng ép tiến lên, liền vĩnh viễn khó quay đầu.

Hai người càng khẳng định Nhiếp Nhân Vương và Đoạn soái đã chết, bởi vì nếu hai lão chưa chết, chắc chắn đã sớm đi thiên hạ gặp Nhiếp Phong, đoạn lăng. Chỉ không biết Bộ Kinh Vân nói tới, dị thú lửa hôm nay lại đang ở chỗ nào? Liệu có

thể hay không vẫn ẩn ở sâu trong Lăng Vân quật, chờ đến lần “Thủy ngập đầu gối Đại Phật” lại thấy ánh mặt trời?

Không thể tưởng được trải qua biến cố hơn một năm, vốn hai đại cao thủ tuyệt thế của địch nhân, một đôi con trai lại trở thành hảo hữu, nghĩ thật một chút, chưa chắc không phải là ” duyên”.

Nhiếp Phong cũng không tìm lại tuyết uống ngày đó đá hấn vào vách đá đại phật. Cũng không nói cho bất cứ ai chỗ uống tuyết, nếu đao khách tuyết thế đã qua đời, thanh bảo đao chí hàn chí hung này cũng không nên tái hiện giang hồ.

Bộ Kinh Vân lẳng lặng nhìn hai người một mảnh chân thành tế vong tiên phụ, trong lòng thỉnh thoảng âm thầm một trận cảm giác khó hiểu.

Nhiếp Phong cùng Đoạn Lăng mặc dù thành cô bản, nhưng mà hai người bọn họ chung quy cũng có cơ hội treo tiền tế tiên phụ chi linh, bộ kinh vân? Hẳn hi vọng có thể vì Hoắc Bộ Thiên, Hoắc Liệt mỗi người lập mộ, nhưng trước khi đại thù chưa báo, làm như thế sẽ chỉ gây cho nhân sinh nghi, hậu quả có thể Ngu.

Thậm chí hẳn ta còn không thể trở về bái tế cha mẹ ruột Bộ Uyên đình và ngọc trì nồng đậm.

Nhưng nó cũng không thể thay đổi vận mệnh này, chỉ đành nhẫn nhịn, yêu thích nó!

Trong lúc Bộ Kinh Vân đang tưởng tượng đến mức nhập thần, đột nhiên xuất hiện tại chỗ, không biết từ đâu truyền đến một tiếng kêu cực kỳ nhỏ: “Hắc Kinh Giác, cần gì phải vậy...”

Một tiếng “Lang Kinh Giác” vang lên, cả người Bộ Kinh Vân đột nhiên chấn động.

Tiếng kêu này nhẹ như vang bên tai hẳn, nhưng tựa hồ như từ nơi xa xôi truyền đến, như hư như thật. Người gọi hẳn chính là một người có nội lực thâm hậu, nếu không tuyệt đối khó mà âm thanh này lại truyền tới tận đây.

Nhiếp Phong được Băng Tâm Quyết trợ giúp, đương nhiên còn nhanh hơn Bộ Kinh Vân nghe thấy tiếng gọi này. Hẳn nhướng mày, xem ra cũng không dám khẳng định, hỏi Bộ

Kinh Vân: “Vân sư huynh, người có nghe thấy tên một người đang gọi “Hắc Kinh Giác” không?”

Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại.

Công lực của Đoạn Lăng là ít nhất, Đại Kỳ hỏi: “Cái gì Hoắc Kinh Giác à? Tại sao ta một chút cũng không nghe thấy? Ai là Hoắc Kinh Giác?”

Bộ Kinh Vân cho tới nay đều không lên tiếng, hắn chậm rãi đi đến sát rìa đầu gối của Đại Phật, quan sát hoàn cảnh xung quanh mà không phát hiện bất cứ thứ gì.

Người Hoắc gia sớm đã chết hết, trên đời này ngoại trừ hắn, Hắc y thúc thúc, Kiếm Thần, Bất Hư đại sư và dơi ra thì không còn ai có thể nhận ra Hoắc Kinh Giác người này nữa.

Biên Bức đã không còn lưỡi để nói, âm thanh vừa rồi càng không phải là của đám người Hắc y thúc thúc, như vậy, người được gọi hắn đến cùng là ai?

Người này không chỉ biết hắn gọi là Hoắc Kinh Giác, hắn biết dĩ nhiên Kinh Giác đã tới Nhạc Sơn...

Ai có thể truyền âm bằng công lực thâm hậu như vậy chứ? Ai mà có bản lĩnh thông thiên như vậy để biết bí mật bộc lộ kinh vân chứ?

Hơn nữa, người này lại gọi mình như thế, tựa như muốn đứng bên cạnh hắn.

Lúc này bộ kinh vân trên trán cũng không khỏi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh...

Lúc ba người từ Lăng Vân quật trở lại thôn Nhạc Dương, đã gần chạng vạng tối.

Mặt trời chiều màu vàng chiếu nghiêng, đại địa lập tức trở nên một mảnh mờ nhạt, lúc ba người đi ngang qua cửa thôn, đột nhiên liếc thấy bên cửa thôn vốn có một toà miếu thờ thật nhỏ.

Mỗi thôn làng đều xây dựng miếu thờ, không có gì hiếm lạ, bất quá trước cổng nhân nhật này lại hết sức thú vị, miếu này vậy mà không có danh đường, vèn vèn ở ngoài cửa treo một cái bảng hiệu lớn, viết một chữ to “Ngh Miếu”!

Giống như những nơi bán mặt hàng, Vĩnh Hằng đều lơ lửng một chữ “Mặt”.

Sóng lớn vừa nhìn xuống, lập tức mừng rỡ kêu to: “Gió, xem! Tên của ngôi miếu này rất thú vị! Không bằng chúng ta đi vào xem một chút, thế nào?”

Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng, tiếp đó nhìn lại Bộ Kinh Vân, bộ bộ Kinh Vân từ chối cho ý kiến, sóng lớn lập tức không thể chờ đợi được nữa mà đạp một cái đi vào trong miếu.

Trong miếu so với vẻ bề ngoài còn nhỏ bé hơn, vả lại đã tàn tạ không chịu nổi. Bởi vì gần đến hoàng hôn, đã tìm không thấy nửa bóng dáng thôn dân đến đây thăm viếng, nhưng trong miếu vẫn dị thường tràn ngập một tầng khói đặc chói mắt, làm cho người cũng không thấy rõ trước thần án cung phụng là thần thánh phương nào.

Trong khắp miếu khói đặc, một người đang ngồi một góc u ám trong miếu, giống như là miếu thờ, nhưng mà vô luận ba người thế nào cũng không thấy rõ dung mạo người này, chỉ mơ hồ có thể phân biệt là một người sung phù khó phân.

Tên kia thấy ba người tiến vào miếu, chầm chậm nói: “Tại hạ là người hầu trong miếu này, không biết ba vị thí chủ đến bản miếu chậm như vậy là tá túc, cầu thần, vấn Quái, hay là xem tướng?”

Lời này vừa ra, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong đột nhiên biến sắc.

Bởi vì, thanh âm của người này khiến hai người bọn họ cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

Thanh âm trầm thấp của một hán tử, vốn rất bình thường, nhưng hai người vừa nghe được thanh âm này ở Lăng Vân quật!

Bộ Kinh Vân từ khi vào miếu một mực vẫn không dấu hiệu gì, hiện giờ hai mắt phản hiện một tia quang mang, xem ra, hẳn đối diện mục chân thật của hán tử trước mặt cảm thấy cảm thấy hứng thú.

Nhiếp Phong thì cảm thấy cả chuyện này dị thường quỷ dị, gã biết rõ người đến tuyệt không đơn giản, không khỏi toàn thân

căng thẳng, chỉ cần người tới hơi có dị động, vừa chạm liền phát ra.

Chúc chúc trong miếu này, cũng đoán được tâm ý hai người, cười nói: “Hai vị thí chủ có chuyện gì khẩn trương như vậy? Tại hạ chỉ hỏi các người đến bản miếu rốt cuộc là làm chuyện gì mà thôi!”

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên nói: “Ta, phải xem tướng.”

Người nọ cười nói: “Thí chủ, ngài muốn nhìn tướng mạo thế nào?”

Bộ Kinh Vân nói: “Chân tướng!”

Tiếng nói còn chưa dứt, đột nhiên thi triển bộ pháp phối hợp với bộ pháp mà Bài Vân Chương sở luyện “Vân Tung Mị Ảnh”, thiểm điện phóng tới trước miếu chúc kia, thề phải đem bộ mặt thật của hắn nhìn ra đá rơi.

Nào ngờ hắn không chút hoang mang, còn bình tĩnh nhàn nhã cười nói: “Thí chủ, xem ra cũng không cần vội vã như thế.”

Theo thân thể như sợi mây bay, lướt ra ngoài trượng, thân pháp cực nhanh, tuyệt không kém bước kinh vân.

Bộ Kinh Vân lạnh lùng hỏi: “Người, là ai?”

Người dân trong miếu vẫn luôn đặt mình trong làn khói mù dày đặc, không cho người ta thấy gương mặt thật của hắn, hắn búi ngùi thở dài nói: “Ta là một người hiểu rõ thiên cơ, đáng tiếc, ta cũng là một người không trốn thoát được thiên cơ...”

Nhiếp Phong ở bên cạnh cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Dù tiên bối có thể hiểu rõ thiên cơ thì có liên quan gì tới ba người chúng ta?”

Người coi miếu liếc ba người một cái, nói: “Chỉ bởi vì, ba người các người đều là bị kịch!”

Lời này vừa nói ra, ba người lập tức kinh ngạc, người trong miếu quay mặt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Ta tới, chính là muốn tận hết bốn phận của ta, cho các người lời khuyên cuối cùng, hy vọng tương lai các người có thể may mắn thoát khỏi.” Hắn nói, nghiêng mặt nhìn sóng dữ, nói: “Hải tử, đã tâm là lửa sao, có thể cháy trên đồng bằng, người phải cố gắng tiết chế tâm của mình cho tốt, nếu không, có một ngày sẽ mất

đi một hoặc là một vài người cực kỳ quý giá trong cuộc đời người... Một chữ “Bằng”, hàn hôn đưa than, Mạc Bất Vong quên!”

Đoạn Lăng ngây ngốc, không rõ ràng cho lắm, đang định lên tiếng hỏi, nhưng tên miếu chúc kia đã quay sang nhìn Nhiếp Phong, yếu ớt nói: “Lai Như Thanh Phong, đi như gió mát. Hải tử, mẫu thân ngươi điên điên, bản thân trời sinh cũng quá mức nhân hậu, cả đời làm người chịu bỏ, số mệnh của ngươi là “Hy sinh”, bản lĩnh lớn nhất của ngươi cũng là “Hy sinh”, hơn nữa, một ngày nào đó, ngươi sẽ làm ra cho thế gian này...”

Nói xong hắn dừng một chút, trong mắt đầy thương tiếc, tiếp tục nói: “Hy sinh lớn nhất!”

Nhiếp Phong nghe xong khẽ giật mình. Hy sinh? Hắn càng nghe càng hoang mang.

Đương nhiên Đoạn Lăng không phục, thậm chí nói: “Hừ! Cát Nhân Thiên Tướng ta sao lại xảy ra chuyện? Nói bậy!”

Người coi miếu kia cũng không để ý tới Đoạn Lăng nữa, ánh mắt đã rơi trên người Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân chưa kịp mở miệng nói chuyện với hắn, đã tự nói trước: “Không cần lo cho ta, ta, sớm biết vận mệnh của mình.”

Không sai! Hắn sớm đã biết vận mệnh của mình!

Vì thù mà sinh, vì thù mà chết.

Nhưng người coi miếu kia lại ngoảnh mặt làm ngơ với hắn, hắn chăm chú nhìn mây mù, quỷ dị nói một câu: “Ngươi, là bí mật không thể cho ai biết!”

Chợt nghe lời này, bộ kinh vân không khỏi giật mình.

Hắn đúng là một bí mật không thể cho ai biết!

Nhưng làm bộ kinh vân nan giải nhất chính là, người này làm sao biết hắn có cái tên khác gọi là “Hoắc Kinh Giác”, chẳng lẽ... Hắn chiếm tính toán thật như là linh nghiệm? Hắn là ai?

Ngay trong lúc bộ kinh vân nghi hoặc, ngôi chùa kia đã lần lần nói: “Vân Vô Thường Định, làm biết người khó làm địch...”

“Cháu à, câu nói này sẽ là sự miêu tả cả đời cháu đau khổ...”

***

***

***

“Người cho rằng tao ngộ trước mắt rất bi thảm? Không! Tao ngộ tương lai của người càng bi thảm... Người mệnh mang cô tình, vô duyên với lục thân, ngược lại người không có huyết thống với người lại thương tiếc đủ loại như cha kế của người, tỷ như hồng nhan tương lai của người... Đáng tiếc bọn họ mệnh mỏng như tờ, cùng người “Tình thâm duyên nông”, chỉ trở thành ký ức thương xót nhất đời của người...”

Người coi miếu kia nói tới đây lại cười một cách quỷ dị, trong nụ cười tràn đầy bất đắc dĩ, tiếp tục nói: “Hơn nữa, ta còn biết được người hiện tại có một tâm nguyện bí mật...”

Bộ Kinh Vân lao vào nhìn hấn, tâm nguyện bí mật? Lẽ nào là hấn...

Báo thù?

“Ta có thể nói cho người biết, người nhất định sẽ được như nguyện, chỉ là...”

Hấn vừa nói vừa ngửa mặt lên trời thở dài: “Tâm nguyện một ngày, chính người lại làm sao? Là khổ sao? Cần gì phải vậy? Ai...”

Hấn càng nói càng Huyền, Nhiếp Phong và Đoạn Lãng đều không hiểu, chỉ có Bộ Kinh Vân hiểu rõ, hấn vẫn luôn lặng lẽ nhìn người hiểu rõ hấn như lòng bàn tay, lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi.

Từ đầu đến cuối, Đoạn Lãng không phục việc này, chế nhạo nói: “Hắc, giang hồ thuật sĩ, ăn nói lung tung, căn bản không thể làm cho người ta tin tưởng!”

Người miếu kia cười nhẹ một tiếng, nói: “Thật sao? Vậy ta sẽ nói cho các người một tiên đoán, để chứng thực lời nói không phải giả.”

Lúc này Nhiếp Phong cũng cảm thấy hứng thú, nói: “Ồ? Tiên bối có tiên đoán gì?”

Người coi miếu nói: “Nhạc Sơn này sắp phát sinh đại nạn.”

Sóng dữ nghe vậy lập tức cười nhạo: “Xì! Núi nhạc không phải chỉ là một mảng bình, lấy đâu ra đại nạn? Phong, đừng tin hần!”

Người coi miếu kia không để ý tới sóng lớn cười nhạo, vừa nhìn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, như vô cùng vội vàng, vội vàng gào lên: “Được rồi, người lão phu có khả năng đề cập tới cũng chỉ có bấy nhiêu. Đại nạn đã tới nơi, từng người bay thôi!”

Lời còn chưa dứt, hần đã bay khỏi mặt đất, “Băng” một tiếng, phá tan nóc nhà lao vút đi.

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân còn chưa hiểu những lời này của hần, chợt nghe xung quanh truyền đến tiếng vang lớn “Ừ ừ”. A, đây là... “Nhiếp Phong dị thường khiếp sợ gọi nhỏ.

Hần không kịp nói ra đây là cái gì, cũng lập tức biết đây là âm thanh gì, bởi vì cả tòa miếu thờ phát sinh một trận đất rung núi chuyển, giống như là bị một cây thiết trụ ngàn cân va chạm mạnh mẽ!

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Đoạn Lăng cùng lúc nhìn lại trong miếu, bất ngờ thấy một cổ thiên uy lẫm liệt xông vào cửa, “Khanh” một tiếng nổ mạnh rung trời, đùng cả cánh cửa miếu tan thành từng mảnh nhỏ, càng cuốn thẳng về phía ba người!

Người nọ nói không sai chút nào.

Thật sự là cực kỳ khó khăn!

Là hồng thủy!

Ầm!

Chương mười sáu Ma vì ta độc ngã.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đại đa số thế nhân luôn thích phân chia con đường nhân sinh ra làm hai loại chính, ma đạo.

Những người này thường thường chính là những kẻ tự xưng là chính đạo, bọn họ thích nhất là bị quần chúng ca công tụng đức, vì vậy kiên quyết phân rõ giới hạn với ma, hung hăng phê chiến, thề phải diệt trừ ma chương cho tới vừa rồi.

Nhưng lịch sử không ngừng cung cấp giáo huấn, chuyện nhân tính cực độ phức tạp khó hiểu, ai dám khẳng định chính giữa không có ma? Trong ma sẽ không chính thức?

Thử hỏi thế gian.

Ai lại đi giữ gìn lòng tin là chính xác để cuồng vọng vào chuyện mà cổ ky Thiên phủ ám chỉ, sống càng độc ác, càng rõ ràng hơn?

Lại có ai hào tình vạn trượng hữu nghĩa vô phản cố, dám rộng to một tiếng đối với người câu nệ thủ chính một tiếng...

Vì ma độc ngã?

Bầu trời vạn dặm.

Vật mà mà trăm ngàn năm qua Thương Sinh Thần Châu e ngại nhất, có lẽ là nước.

Nước tuy có thể mang đến vô hạn trơn bóng, sinh cơ, tắm bổ vạn vật, nhưng có lúc nó cũng sẽ có thái độ khác thường, cùng hung cực ác, thôn phệ ngàn vạn sinh linh.

Tựa như vô số tình hữu nghị lòng can đảm chiếu vào nhân gian, một khi chữ lợi ở trước mắt, luôn quay mặt vô tình như tia chớp!

“Ầm” một tiếng nổ vang rung trời, nước lại tiếp tục nổi giận!

Một đạo hồng thủy không cách nào ngăn cản đột nhiên phá cửa mà vào, bộ dạng kinh vân, Nhiếp Phong, đoạn lăng vẫn còn trong miếu, trong miếu lại không có đường ra, ba người thành tâm cầu được cầu mất, chỉ có đỉnh miếu mới là con đường chạy thoát duy nhất.

Nhưng thế đến của hồng thủy mãnh liệt vô cùng, không chỉ phá tan cửa miếu, còn đồng thời từ bên ngoài đánh nứt bốn vách tường của miếu. Vách miếu rớt cuộc ngăn cản không nổi hồng thủy ở bên ngoài, toàn bộ sụp đổ ngay tại chỗ. “Soạt” một tiếng, hồng thủy lập tức từ bốn phương tám hướng tràn vào, quét sạch ba người. Mà đỉnh miếu duy nhất sinh lộ lúc này lại vỡ thành mảnh vụn, đại lượng hồng thủy cuốn theo mảnh vỡ đỉnh miếu, giống như trời sập nặng nặng đè xuống ba người!

Sóng lớn chỉ biết hoảng hốt hoảng loạn, hoảng sợ kêu lên:
“Oa! Làn này đúng là tai vạ đến nơi!”

Mắt thấy tình thế ba người ắt bị hồng thủy bao phủ, giữa sinh tử tồn vong, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong liếc mắt nhìn nhau, song phương đều biết phải liên thủ mới có thể thoát hiểm. Ngay khi năm phương hồng thủy xâm phạm phạm vi tám thước, bộ kinh vân nghị nhiên cùng nhau lật song chưởng, hai chưởng hùng mãnh vô cùng thẳng trái phải, đánh ra bài vân chưởng lấy một thức xung hô lẫm liệt.

Chiêu này vừa ra, chưởng thế thật sự khí thế như bài sơn đảo hải, lập tức ngăn chặn hai đạo hồng thủy đang xông tới. Mà Nhiếp Phong cũng khác không thể chậm, đồng thời vận chân đá ra “Phong Thần Thoái tàn”.

Một tia chớp hình chân từ giữa chân Nhiếp Phong xoay lại, giống như một con lốc đẩy tan hai luồng nước lũ còn lại ra. Trong khoảng khắc, bốn cột nước lũ trên mặt đất đã bị khổng chế nhất thời, nhưng ba người vẫn không thể thở dốc nửa phần, bởi vì nước lũ đáng sợ nhất đã từ trên trời giáng xuống, ép tới trên đầu ba người hai thước!

Nghìn cân treo sợi tóc, Bộ Kinh Vân song chưởng hợp lại, chân khí bỗng nhiên từ đầu ngón tay bắn ra, mạnh mẽ đẩy nước lũ trên đỉnh đầu ra một khe hở, theo tả chưởng nhanh chóng phân chia, đạo chân khí này thế mà chia ra làm hai, chính là “Khiệt Vân Khoát Thiên Bạt Vân Thuật” trong tuyệt học Bài Vân!

Hay cho một chiêu “Xé thiên bài vân”! Chiêu này ở trong tay bộ kinh vân mặc dù chưa thể xé rách thiên địa, nhưng đủ xé toang. Chỉ thấy hai đạo chân khí tùy theo bộ kinh vân thủ, ngạnh sinh đem nước lũ đè xuống xé làm hai, bức ở hai bên trút xuống, ở giữa càng trông ra một cái gút mắt rộng khoảng một thước.

Sinh cơ hiện ra, Bộ Kinh Vân lập tức phun ra một chữ.

“Nhảy đi!”

“Ầm” thanh âm không dứt bên tai, cả tòa miếu bị dòng lũ lũ phá thành mảnh nhỏ, trong nháy mắt chìm vào trong sóng dữ.

Ngay lúc một ít gỗ vụn trong miếu lơ lửng trên mặt nước, ba bóng người mới nhẹ nhàng rơi xuống trên những cây gỗ đó.

Cuối cùng đám người Bộ Kinh Vân cũng tìm được đường sống trong chỗ chết.

Ba người phiêu phù trên mộc xà phía sau mới đứng vững nhìn về phía xa, nhưng thấy ven sông Thanh Y thủy triều cuộn cuộn, thủy triều dâng cao, bọt nước cuộn cuộn tựa như một đầu Cự Long vạm vỡ phun trào mãnh liệt, như muốn muốn thôn phệ vạn vạn vật trên thế gian vào trong miệng rồng, hung ác tới cực điểm.

Con Cự Long này chắc là do nước lũ trong dòng sông lớn Côn Bằng, Thanh Y Giang và Đại Độ Hà gây ra, không ngờ nước lũ vẫn không có dấu hiệu báo trước đột nhiên xuất hiện. Tin rằng bờ bên bờ sông Côn Bằng đã sớm biến thành vùng đầm lầy, không ít bình dân gặp tai họa đến.

Không thể tưởng được vừa rồi những lời người trong miếu thần bí kia nói không ngoa, trái lại của Nhạc Sơn đúng như lời xuất hiện đại nạn, nhưng cái miếu chúc đó ở trong dòng lũ này đã không biết kết thúc.

Hồng lưu tung hoành, nhưng lúc này tràn tới cửa thôn Nhạc Dương, trong lúc nhất thời cũng không thể xâm lấn. Nguyên nhân là do thôn Nhạc Dương vốn nằm ở bình nguyên địa thế tương đối cao, mà trong thôn cách cửa thôn chừng nửa dặm, cho nên trong thời gian ngắn, hồng thủy vẫn chưa thể làm hại đến thôn Lạc Dương.

Nhưng nhìn hồng thủy lan tràn nhanh như vậy, tin tưởng không đến nửa canh giờ, đến lúc đó thủy vị tăng vọt, sẽ nuốt hết toàn bộ thôn Lạc Dương, triệt để hủy diệt!

Nhiếp Phong vội la lên: “Cùm! Lần này hồng thủy mãnh liệt như ngàn cân, nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người trong thôn Nhạc Dương sẽ phải chết, chúng ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn.”

Sóng vỗ chập vào: “Gió, thôn dân lớp kia ngang ngược vô lý như thế, kỳ thật chúng ta cũng khó tự bảo vệ bản thân, không đáng...”

Lời còn chưa dứt, Nhiếp Phong đã nghiêm nghị cắt đứt lời của hắn: “Lão ông, không nên nói như thế! Bọn hắn cho dù có ngàn loại không phải, dù sao cũng là nhất mạch Thần Châu, máu mủ trong nước, chúng ta nhất định phải chạy đến thông báo cho bọn hắn!”

Nhưng nghe ngữ khí Nhiếp Phong ngưng trọng hiểm có, hắn cũng tự biết nhẹ nhàng nói, lập tức cúi đầu im lặng.

Nhiếp Phong quay mặt lại hỏi Bộ Kinh Vân: “Vân sư huynh, cứu người quan trọng hơn, hi vọng người đừng để ý đến chuyện bọn họ đã làm với người, bất chấp thù hận lúc trước, cùng ta giúp bọn họ một tay, thế nào?”

Hắn đầy vẻ nóng bỏng, bộ kinh vân lại từ chối cho ý kiến. Nhiếp Phong thấy hắn im lặng không phản ứng, cảm thấy thất vọng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ trên đời thật sự không có người có lòng dạ rộng lượng, lỗi lạc?

Nhưng tình thế trước mắt đã không cho phép hắn tiếp tục ở lại nữa, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Nếu Vân sư huynh đã khẳng định muốn như vậy, ta chỉ còn cách tự mình đi.”

Dứt lời, hắn lập tức tung người lên, lao thẳng về phía thôn Nhạc Dương, thân hình tiêu sái tuyệt.

Sóng lớn ầm ầm ở phía sau: “Phong, chờ ta một chút! Ta cũng đi cùng!”

Sóng lớn khó được minh bạch, đuổi sát theo sau. Bất quá hắn khinh công so với Nhiếp Phong kém xa, đành phải vừa dựa vào những cây vụn thô to đang lơ lửng ở trên mặt nước vừa nhảy vọt tới.

Thế nhưng chưa tới mười bước, vừa không chú ý liền trượt chân rơi xuống nước. Ngay tại đây một người đột nhiên túm lấy hắn, kéo hắn ra khỏi mặt nước, lại thuận thế cùng hắn phóng lên như bôn lôi hướng thôn Nhạc Dương bay đi.

Trong lúc lao vùn vụt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Lăng hơi nghiêng nhìn lại, muốn xem rốt cuộc phía sau là ai, thoáng nhìn phía dưới không khỏi kinh dị lạ thường. Người này không ngờ lại là Bộ Kinh Vân!

Mặc dù thời gian gần hoàng hôn, trong chợ của thôn Nhạc Dương vẫn là một mảnh ngựa xe như cũ, cửa hàng bày biện

bày biện ngăn cản. Rất nhiều phụ nữ vẫn đang bận rộn mua đồ ăn làm cơm, nhưng thấy các nàng có chút lưng mang ấu nhi, có chút tay trói trẻ con, mua, bán, bán, vẫn không biết đại họa lâm đầu thế nào.

Bỗng dưng, một thân ảnh nhỏ bé như thiên thần từ trên trời giáng xuống, đáp xuống chỗ chật chội nhất trong chợ, sau đó cao giọng kêu lên: “Mọi người chạy mau!”

Trong chợ tuy dị thường ồn ào, nhưng tiếng kêu này hết sức chăm chú đưa nội lực ra, tất cả mọi người đều nghe được rõ ràng.

Người trong chợ không chỉ có người, thôn dân cũng đồng thời nghe thấy được.

Thôn Nhạc Dương vốn vẹn chỉ là một cái thôn nhỏ, chỉ được mấy chục hộ ở phụ cận chợ, nhân số cũng không quá trăm, la lên như thế, cho dù thôn dân đang ở trong phòng, cũng không khỏi muốn thăm dò bên ngoài cửa sổ nhìn cho rõ.

Trong thoáng chốc, tất cả hiếu kỳ, hoài nghi, ánh mắt ngượng ngùng đều dời về phía thân ảnh nhỏ bé trong chợ kia.

Thân ảnh nhỏ này đúng là Nhiếp Phong.

Trong đám người, đã có một hán tử trung niên trắng trẻo mập mạp đẩy đám người ra ngoài, đi về hướng Nhiếp Phong, cực không lễ phép mà hỏi: “Ta là trưởng thôn của thôn Nhạc Dương, tiểu tử! Vừa rồi ngươi kêu là gì?”

Nhiếp Phong vội la lên: “Biển Giang bên kia đã là nước lũ gây họa, thủy thế cũng dần dần áp sát bờ Thanh Y Giang bên này, tin tưởng không lâu nữa sẽ hoàn toàn bao phủ lại thôn này. Thỉnh mọi người mau thu thập đồ châu báu, nhanh trốn lên chỗ cao đi!”

Lời này vừa ra, phụ nữ và trẻ em trong sân nhất thời dâng lên một trận khủng hoảng, chính giữa càng có không ít người đang kinh hô: “A! Nước lũ đến rồi! Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Trưởng thôn, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Trong lúc nhất thời mọi người nghị luận sôi nổi, trưởng thôn kia thấy chỉ một đứa bé nói chuyện đã khiến lòng người bàng hoàng, không khỏi tái nhợt mặt mũi, quát: “Mọi người bình tĩnh một chút! Để ta hỏi trước cho rõ ràng mình bạch!” Sau đó

trùng mắt với Nhiếp Phong hỏi: “Nếu Nhạc Sơn đã có nước lũ tràn lan thành tai, vậy vì sao quan phủ của huyện này không biết hện gặp chúng ta?”

Nhiếp Phong vội đáp: “Luồng hồng thủy này thậm chí đến vì đột ngột, có lẽ quan phủ cũng không kịp thông báo cho các người...”

“Ồ? Phải không?” Trương thôn kia trên khuôn mặt trần trụi lộ ra một tia khinh miệt, ngờ vực, đánh giá Nhiếp Phong từ trên xuống dưới, lạnh giọng quát hỏi: “Vậy, ta hỏi người, tiểu quý! Người cũng không phải thôn dân bản thôn, vì sao người lại có thể kịp thông tri cho chúng ta? Người rốt cuộc là ai?”

Nhiếp Phong kinh ngạc, không ngờ một phen nhiệt tình mình chạy tới bẩm báo lại bị nghi kỵ như thế. Y hỏi, trong lúc kinh ngạc cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ biết là quanh co: “Ta... Ta là...”

Bỗng dưng, nghe một gian nhà đá thanh âm cách đó không xa truyền đến: “Không cần nói nữa! Ta nhận ra hắn!”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ đang dìu một hán tử cường tráng từ trong phòng tập tễnh đi ra. Nhiếp Phong vừa nhìn, trong lòng thầm kêu không ổn, nguyên lai nam nhân kia chính là lão hán nóng rực Bộ Kinh Vân hôm qua bị thương, người vừa nói chuyện chính là vợ lão Lý, nữ nhân gán nợ oán hận kia!

”Bưu tẩu, là người?” Các thôn dân không hện mà cùng bật thốt lên, có thể thấy được địa vị của nàng ở trong thôn không nhẹ.

Lại nguyên lai hán tử thô lỗ vốn tên là Lý Bưu, là giáo đầu duy nhất trong thôn. Thê tử của hắn Lưu Thúy đương nhiên cũng hiểu chút xú hoa quyền tú chân múa tay, hơn nữa nàng là con gái trưởng thôn, cho nên thường xuyên ý thể hiếp yếu dân làng, thậm chí ức hiếp trượng phu của mình. Kỳ thật lần đó lão Lý cũng là nhịn không được nhịn mới lấy hết sức đối với nàng.

Bây giờ Bát phụ đã từng bước một đỡ lão Lý tiếp cận, nàng không ai bì nổi chỉ vào mũi Nhiếp Phong, nói: “Ta nhận ra tiểu quý này! Sư huynh hắn là ma đầu, hôm qua còn đánh lão Lý

độc một trận, sau đó dọa cho một ít thôn dân chúng ta bỏ chạy, chắc là ma đầu kia ôm hận trong lòng, liền bố trí tiểu quỷ này bịa đặt sinh sự, yêu ngôn mê hoặc chúng...”

“Không! Chuyện này cũng không phải như vậy! Mọi người nghe ta nói...” Nhiếp Phong cuống quýt giải thích, đáng tiếc mọi người không nghe hắn giải thích, trong đám người đã có nam đỉnh phụ họa: “Đúng vậy! Ta cũng nhận ra hắn! Tiểu quỷ này chính là sư đệ ma đầu kia, tên ma đầu kia vừa nhìn qua đã thấy không rét mà run, cực kỳ đáng sợ!”

“Không sai! Hôm nay ma đầu này phái sư đệ hắn đến đây hồ ngôn loạn ngữ, không biết có ý đồ gì?”

“Sẽ... là gây bất lợi cho bản thôn?”

“Không thể nào? Ta thấy bọn họ cũng chỉ là giỡn chơi thôi!”

Mọi người mồm năm miệng mười, không biết bắt đầu từ khi nào, Bộ Kinh Vân trong miệng bọn họ, không ngờ đã vinh thăng thành “một thế hệ ma đầu”.

Thấy mọi người như nước thấm vào mi mắt, vẫn không biết tốt xấu, ngu muội vô tri, Nhiếp Phong sau một trận bật cười, cũng cảm thấy không biết phải làm sao.

May mà lúc này có một tay nắm hai đứa bé, bụng phê, gọi là quả phụ mới của ” tường tẩu”, có khả năng vì lo lắng an nguy của các con, lý trí tương đối, nói với trưởng thôn kia: “Trưởng thôn”, Nếu đứa nhỏ này chỉ biết làm âm ỉ để chơi đùa, thì trò đùa này không khỏi quá lớn đi! Ta thấy thần sắc của nó cũng rất chân thành, hơn nữa cái vẻ sốt ruột trên mặt kia xem ra cũng không phải là giả vờ. Cái gọi là “Ninh tin kỳ có, không tin nó không có”, nếu thật sự có nước lũ ngập tới, chúng ta liền không dám tưởng tượng...”

***

Lời này mới là lời hợp tình hợp lý, tuy trưởng thôn kia cực kỳ hoài nghi Nhiếp Phong, nhưng nếu trong thôn có gần trăm mạng người nếu như có mất, tội danh bức này, ai có thể gánh được? Không khỏi do dự.

Lưu Thúy đành đá thấy vậy, nhất thời mặt mũi tràn đầy vẻ không vui, dưới sự giận dữ, tiện tay liền đem tường tẩu trực tiếp đẩy qua một bên, nào ngờ dùng lực quá mạnh, lại đem cả

dây lưng người của nàng cùng rơi xuống đất, hai đứa nhỏ lập tức dựng võ đầu kêu “Oa oa” kêu to, tường tàu cũng cảm thấy bụng đau như sấm, hoảng sợ hỏi: ” Bưu tàu, người...”

Lưu Thúy hung hăng trừng nàng ta một cái, nữ nhân này thật sự khinh người quá đáng, dùng sức vỗ ngực, hung hăng mắng: “Xì! Phụ nhân ngu ngốc nhà ngươi thì biết cái quái gì! Lão nương dám lấy đầu người đảm bảo, tiểu tử này nhất định đang nói dối! Nếu thật sự lừa dối mọi người, liền lấy mạng lão nương đền tội đi?”

Nhiếp Phong nghe vậy sững sốt, sao vị bát phụ này càng nói càng không nói lý lẽ? Vậy mà mang đến đầu người đảm bảo ruộng đồng này, có ích lợi gì với nàng? Nàng rõ ràng là vì oán riêng mà ghen tỵ!

Đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong gặp loại người “r xấu người hại mình” như vậy, nàng không để ý tới sinh tử của thôn dân, âm độc dị thường.

Nhưng mà những lời kia của nàng lọt vào tai một đám thôn dân, bọn họ bỗng nhiên do dự.

Lưu Thúy thấy mình một câu đã thực hiện được, trên mặt liền lộ ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

Trong lúc mọi người còn đang do dự thì đột nhiên có một giọng nói khiến lòng người lạnh lẽo vang lên.

“Tốt! sẽ lấy đầu của ngươi đền...”

Lời còn chưa dứt, giữa không trung đã có hai bóng người bay xuống, một trong số đó là Đoạn Lăng, hai là Bộ Kinh Vân!

Nhiếp Phong chợt thấy Bộ Kinh Vân mang theo sóng gió đuổi tới, lập tức vui mừng ra mặt.

Dù sao hắn cũng nguyện đến đây.

Những thôn dân kia chợt thấy ma đầu được công nhận bỗng nhiên hạ xuống, sợ tới mức lùi lại mấy bước.

Lưu Thúy vẫn tiếp tục lải nhải, quát: “Thật vô dụng! Các ngươi sợ cái gì? Hôm nay chúng ta cùng nhau hợp lực giáo huấn hắn một trận!”

Mặc dù trong miệng nàng không ngừng giật dây thôn dân tiến lên liều mạng sống, nhưng mình lại không tiến lên nửa bước, ngược lại lui càng nhanh hơn.

Bộ Kinh Vân chỉ nhoáng người một cái.

Hắn thành linh làm một chuyện khiến tất cả mọi người ở đây đều liếc mắt nhìn, chính đạo người lạnh lẽo!

Chỉ thấy chưởng ảnh gã lật một cái, dễ dàng lấy trảo chụp chặt cổ họng nữ nhân như làn nước lũ kia.

Không ngờ hắn lại muốn giết một nữ lưu không có chút năng lực phản kháng?

Lưu Thúy không hổ là vợ của giáo đầu, vẫn còn hai vợ, mặc dù bị hạn chế, nhưng vẫn có thể hồi khuỷu tay huy chưởng, uy vũ nhưng phải đối phó với bộ kinh vân phía sau, không khỏi thấy vô biên vô hạn.

Lão Lý thấy thê tử bị không chế, trong tình thế cấp bách muốn nhào tới trước công kích, nhưng gã bị thương trong người, còn chưa nhào ra đã ngã rầm xuống đất.

Lưu Thúy hướng về phía sự kiêu ngạo trong thôn, đã bao giờ ném qua thất thổ như thế? Nhưng vẫn không quên chửi rủa: “Hắc! Quả nhiên là danh xứng với ma đầu, thậm chí ngay cả nữ nhân cũng muốn giết, tuy nhiên lão nương khẳng định ngươi không dám động thủ!”

Bộ Kinh Vân chậm rãi nói: “Đoán đúng rồi, ta, sẽ không giết ngươi...”

Lưu Thúy không hề sợ hãi hừ nói: “Hừ! Lão nương sớm biết ngươi chẳng qua chỉ là một tên chuột nhắt, ngươi giết ta, không sợ bị người toàn thôn đánh chết sao?”

Nàng quá đặc ý, căn bản không chú ý Bộ Kinh Vân trong mắt bỗng dung lộ ra một tia hung quang, nhưng Nhiếp Phong liếc mắt một cái liền thấy, hắn biết sư huynh muốn làm gì, vội la lên: “Vân sư huynh! Đừng nên như vậy...”

Nhưng còn chưa dứt lời, Hách Thính nghe “Cành” một tiếng.

Đó là âm thanh của loại xương cốt bị xé đứt! Âm thanh khiến người sợ vỡ mật!

Thanh âm qua đi, chỉ thấy Lưu Thúy kia “A” một tiếng ngã trên mặt đất, máu tươi từ khuỷu tay trái tràn ra như suối, theo thân thể thống khổ lăn lộn trên mặt đất mà bôi đầy mặt đất. Cánh tay trái của nàng, thỉnh linh mạnh mẽ xé đứt bộ kinh vân!

Xé ra thật tàn nhẫn!

Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân thật sự không lưu tình chút nào xuống tay với nữ lưu, tại chỗ rất là kinh hãi, vội vàng chặn trước thay Lưu Thúy kia điểm vài đại huyệt, máu tươi mới chậm rãi ngừng chảy, thế nhưng Lưu Thúy đau đớn đã hơi thư giãn, lập tức đẩy Nhiếp Phong ra, lại mắng: “Cút ngay! Ngươi... Cùng sư huynh của ngươi... Cùng thuộc hàng giống nhau, đừng có mà... Xà tâm Phật khẩu!”

Nhiếp Phong không thể tưởng tượng được bản thân có ý tốt lại cho nàng nhục mạ như thế, nhất thời ngậy người, sóng đã đứt lại từ sau vai hắn, nói: “Phong, nàng là đáng đời! Đừng để ý tới nàng!”

Đáng đời?

Quả thật là đáng đời, các thôn dân cũng cho rằng nàng đáng đời?

Đổi mặt một màn máu chảy đầm đìa, nhìn thấy mà giật mình, các thôn dân đều ngẩn ra, sau đó là cổ động ồn ào.

Mặc dù xưa nay Lưu Thúy luôn ỷ vào thế, nhưng sau khi mọi người xảy ra chuyện, vẫn yêu thương ” Giúp người khác bất chấp đạo lý”, vô luận như thế nào cũng là nói giúp người mình trước rồi tính sau, nhất là chuyện tàn hại nữ lưu, lại càng khó nhin, bởi vậy trong đám người đã rống giận lên: “Ma quỷ!”

“Ma quỷ!”

Ma quỷ? Ai mới là ma quỷ thật sự tổn hại đến sinh mệnh của thôn dân? Làm sao bọn họ cũng biết tính toán rõ ràng một chút?

Tiếng “Ma quỷ” không ngừng vang lên bên tai, bộ kinh vân vẫn như cũ ngoảnh mặt làm ngơ, tay phải vẫn nhỏ máu, từ chỗ tay bị cụt của Lưu Thúy nhuộm thành máu tươi.

***

Đại bộ phận thôn dân tuy đang gằm nhẹ chữ nhỏ, nhưng cuối cùng không có người nào dám đứng vững bước trước một bước, ngược lại từng bước một lui về phía sau, bởi vì mọi người đã sớm dùng thủ đoạn tàn nhẫn, tàn nhẫn vô tình chân nhiếp Bộ Vân!

Bọn họ thối lui, chính là mục đích bộ kinh vân!

Vô luận giải thích như thế nào cũng không thể nào khiến thôn dân này tin tưởng hồng thủy sắp tới, làm cho thiên luân nhạc của bọn họ xả bỏ nhà đã sống nửa đời, làm bọn họ có thể đồng lòng đào tẩu, nhưng nguy cơ đã tới gần, không để cho bọn họ tử ý không đi được nữa. Bộ Kinh Vân duy có một người phụ nữ hi sinh trái phải thôn dân, lấy đoạn cánh tay của nàng để đe dọa bọn họ.

Đây là hạ sách, một người trong chính đạo cả ngày chỉ lo danh dự của mình làm không được, không dám dùng hạ sách!

Nhưng lại là một phương pháp vô cùng tàn nhẫn, tận cùng, hữu hiệu nhất!

Nhiếp Phong vẫn còn đang ngăn người, có lẽ y chỉ đang suy nghĩ nếu như hôm nay không có tên Vân sư huynh được coi là ma đầu này, thì chỉ dùng miệng mình, liệu có thể thuyết phục đối phương rồi rút lui hay không? Nếu thôn dân không tin y, vậy... tất cả nam nam nữ nữ đều sẽ chết trong một ngày, kể cả những đứa nhỏ còn chưa biết xảy ra chuyện gì...

Lớp này có không ít trẻ con sẽ vì cha mẹ mà do dự, không quyết tâm gửi cái mạng nhỏ vô ích!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong chợt phát hiện, Bộ Kinh Vân hôm nay đã trở thành mục tiêu công kích của tất cả mọi người, kỳ thật cũng là vì...

Tuy nhiên Bộ Kinh Vân xem ra cũng không ngại việc mình bị coi là ma, hơn nữa dường như cũng không quá hài lòng với tốc độ các thôn dân lui về phía sau, bọn họ lui lại quá chậm, căn bản không kịp chạy trốn.

Bởi vậy, bộ vân đột nhiên quét mắt nhìn qua mọi người, lạnh lùng nói ra một câu: “Đừng chọc giận ta, muốn chết thì mau chạy, nếu không...”

Nói xong gã nghiêng mặt khẽ giật mình nhìn Lưu Thúy trên mặt đất, ánh mắt lộ ra hung quang nói tiếp: “Sẽ còn thảm hơn nàng.”

Giọng nói không chút cao hay thấp, ngữ điệu nặng nề mà mạnh mẽ, hợp thành lời này, quả thực giống như một cây sắt làm hình chiếu lửa đỏ đưa tới trước mắt, loại lực áp bách giết người răn trăm người này, hù cho tất cả mọi người máng chửi, thôn dân lui về phía sau lui nhanh hơn.

Cho dù là những thôn dân kia sợ trốn trong phòng, cũng lập tức đỡ lão và chạy trốn.

Mắt thấy tất cả mọi người đều hướng về phía sau phân cao lên đầu bỏ chạy, từng bước một làm kinh vân trên mặt hung quang mới hòa hoãn lại một chút.

Nhưng ngay lúc này, Nhiếp Phong đột nhiên hô nhỏ một tiếng: “Hỏa!”

Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn Nhiếp Phong một cái, đoạn lẳng cũng đi tới phía trước hỏi: “Phong, chuyện gì?”

Nhiếp Phong nghiêng tai lắng nghe, hắn đã dùng Băng Tâm Quyết nghe rất rõ ràng. Chỉ thấy hai mắt hắn mở càng lúc càng lớn, lớn đến mức giống như sợ hãi trong lòng hắn, hắn sợ hãi kêu lên: “Đến... Không kịp rồi!”

Mặt mũi hắn tràn đầy âu lo nhìn lại Kinh Vân Bộ Kinh Lãng, phun ra bốn chữ khiến người nghe mà tim đập nhanh: “Đã... Đến rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, dưới chân ba người hiện ra một bóng đen to lớn vô cùng.

Cái thứ nào có thể có bóng đen to lớn như thế? Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong không cần quay đầu lại, cũng biết đó là cái gì. Thế nhưng sóng lớn vẫn không tự chủ được quay đầu nhìn lại.

Sau lưng ba người bỗng nhiên dâng lên một đạo thao thiên cự lãng, nhanh chóng hướng cả thôn Nhạc Dương phô thiên nện xuống!

Tiếng nước ù ù, bọt nước cuộn cuộn, nghiễm nhiên như thủy thần nổi giận!

Tất cả phòng lâu ngăn trở đường đi, kiến cũng không cách nào ngăn cản, gặp nước tức sập, long trời lở đất!

Đoạn Lăng không tự chủ được hét lên một tiếng: “Oa!”

Nước lũ, đào hết cát vàng trên đất, đào hết tác phẩm cày ruộng mà đám nông hộ vất vả kiếm được, đào hết chúng sinh phàm trần...

Đào hết ma và đạo!

Tiếng nổ mạnh qua đi, chỉ còn sót lại chút ít, không cách nào đoán trước được đã bị phá hủy cùng tử vong!

Cả thôn Lạc Dương đã chìm dưới nước lũ.

Nhưng mà, thôn dân của thôn Nhạc Dương vẫn chưa chết hết, chỉ trong thời khắc hồng thủy ngập tới, một phần thôn dân đã trèo đến phía sau núi cao, hiểm hiểm tránh khỏi thiên kiếp lần này.

Đáng tiếc vốn là gần trăm thôn dân, bây giờ chỉ có hơn ba mươi người may mắn thoát khỏi, trong đó năm người, vẫn là bộ kinh vân, Nhiếp Phong cùng Đoạn Lăng chạy trốn thuận thể cứu được hài tử.

Lấy khinh công cùng lực lượng ba người bọn họ, ở trong sóng biển mãnh liệt này, cho dù dùng hết toàn lực, cũng chỉ có thể cứu được những thứ này.

Mọi người bây giờ đang ở trên sườn núi một con đường hẹp rộng hai trượng, hai bên đường hẹp là vách núi thẳng tắp hiểm trở, cao tới ba mươi trượng. Mọi người căn bản không cách nào leo lên, còn may là cuối đường hẹp có một thềm đá dựa vào núi, vượt qua núi mà đi qua, chỉ cần bước qua bậc thềm thông lên núi là có thể đến được phía sau núi.

Thế nhưng những thôn dân còn lại cũng không có ý định leo lên đỉnh núi này, bởi vì hồng thủy hiện tại đã hơi ổn định lại, bọn họ đều vội vã đi vớt thi thể các thông gia đang lơ lửng ở trên mặt nước.

Mỗi một cỗ thi thể được vớt lên, trong đám người đều phát ra tiếng khóc thê thảm không dứt. Trong khoảnh khắc, xung quanh một mảnh mây đen u ám!

Ở trong thi thể, cũng xuất hiện thi thể trưởng thôn, ông nghi ngờ nhiều điều, lỡ mất thôn dân, vốn tội không đáng chết, nhưng đã chết nhiều thôn dân như vậy, ông thân là trưởng thôn, sao có thể không chết, lấy thiên hạ làm cảm ơn?

Lão Lý Lưu Thúy và Thi Thi trôi nổi giữa dòng lũ.

Nữ nhân ác độc này, nếu không phải trong lòng nàng có ân oán riêng, tổn hại thôn dân an nguy mà miệng cam đoan, dẫn đến làm lỡ quyết định của thôn dân bỏ chạy, có lẽ thôn dân chưa hẳn không thể kịp thời chạy trốn, không gây thành thảm kịch lần này. Nàng cuối cùng mặc dù bồi thường tính mạng, không khỏi quá mức tiện nghi.

Ngoài ra, trong hơn sáu mươi người chết thảm, một nửa đều là trẻ con.

Bạn nhỏ đáng thương...

Nhiếp Phong liều mạng dùng đai lưng giúp một số thôn dân già yếu vớt lên thi thể gần sát sườn núi, vợ vớt một cái thi thể lại là thượng cụ, mỗi một bộ đều không thể cứu, phản hồn không có thuật, vợ vớt thật tốt không tan lòng...

Những thi thể này, mười đứa trẻ đều là dưới mười tuổi, khuôn mặt bọn nó vẫn tròn trịa, có thể biết khi còn sống như thế nào đáng yêu, đối với nhân thế như thế nào đầy khát khao. Mắt thấy đám hài đồng vợ không hết này, hai mắt Nhiếp Phong chột rơi hai hàng nước mắt.

Cuối cùng hẳn ta cũng không thể kiên trì thêm được nữa, quỳ xuống khóc ròng...

Trời ạ! Tại sao người cứ muốn tàn nhẫn như vậy, làm sao những thôn dân không hề có sức chống cự đều táng thân dưới sóng dữ vậy? Bọn họ chỉ là ngu muội vô tri, hồ nghi nghi, vì sao lại muốn hại tử vô tội của bọn họ chôn cùng?

Những đứa trẻ này sinh ra ở nhà dân nghèo khổ, vốn đã ti tiện như cỏ rác, ngay cả ăn cũng không ngon, bây giờ ngay cả mạng nhỏ cũng mất.

Đoạn Lăng cau mày, vỗ nhẹ vai Nhiếp Phong, thấp giọng an ủi: “Gió... Đừng quá, khổ sở, chúng ta... đã hết sức...”

Nói tới đây, hắn không nhịn được mà rơi lệ, nước mắt lưng tròng.

Dù sao, tất cả mọi người đều là Viêm Hoàng tử tôn thịt nát không rời da...

Đứa trẻ của rồng...

Chỉ một thoáng, xung quanh chỉ tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng, đau thương, khóc rống, vẻ mặt của con dân Thần Châu trăm ngàn năm qua một lần.

Thiên địa nhân gian, chỉ có một người tận mắt nhìn thấy cảnh bi thảm tuyệt nhân hoàn như vậy, vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì.

Bộ Kinh Vân!

***

Hắn chỉ yên lặng nhìn những thi thể người lớn và trẻ con đã nhặt được, lại nhìn hơn mười thôn dân vẫn chưa chết, còn có đứa trẻ oa oa khóc lóc, bàng hoàng bất lực...

Hắn vẫn không chút biểu cảm.

Trong cái mạng nhỏ mười bốn năm của hắn, hắn trải qua bi kịch thực sự quá nhiều.

Hắn quá minh bạch, bi ai tuy là chí tình chí thánh, nhưng cũng vô bổ!

Chỉ có anh dũng sinh tồn tiếp mới là trả thù tàn nhẫn nhất đối với thiên ý! Việc cấp bách trước mắt, cũng không phải đau thương, tìm thi khóc rống, mà là trước giúp thôn dân và trẻ nhỏ thoát khỏi hiểm cảnh mới là thượng sách.

Hắn ngẩng nhìn Phật ở Nhạc Sơn không xa, may mắn lần này nước lũ mặc dù mãnh liệt, vẫn chưa đủ để nhấn chìm nước sơn phật, nếu đầu dị thú kia lại hiện thân, nhất định sẽ dẫn đến bất hạnh càng lớn hơn.

Nhưng mà giờ phút này hoàng hôn dần rút đi, bóng đêm dần tới, đêm đen sắp bao phủ đại địa, đến lúc đó, nếu đưa tay không thấy năm ngón gập phải hồng thủy trong đêm tối, sẽ càng thêm hung hiểm.

Hắn bỗng nhiên nói: “Cục xác, bi thống, không hợp lúc, đi!”

Lời này vừa ra, lập tức gây nên phản ứng cực lớn của các thôn dân, tất cả mọi người không ngờ được lúc này hấn nói ra lời như vậy, ngay cả Nhiếp Phong khóc rống lên, cũng sững sờ.

Nhiếp Phong kinh ngạc nói: “Vân sư huynh, chúng ta... Tốt xấu gì cũng giúp thôn dân... vớt lên tất cả thi thể... Mới đi thôi.”

Bộ Kinh Vân lại nói như chém đinh chặt sắt: “Ai bảo chặn nước lũ sẽ không chảy đến nữa?”

Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình, lúc này mới giật mình, nếu nước lũ thật lại tràn ra, ngay cả mấy chục thôn dân trước mắt cũng không bảo vệ được.

Đáng tiếc, những thôn dân kia vừa chết trong lúc bị thương tổn thân nhân đã mất đi lý trí. Bọn họ chỉ biết là, người ngăn cản bọn họ vớt lên thi thể người thân hữu, là ma quỷ!

Nhưng nghe trong đám người không ngừng truyền đến vô số rằng nghiêng chặt, trong khe hở lộ ra cùng một loại âm độc vô cùng tương tự nguyên rủa: “Ma quỷ! Súc sinh!”

“Người không xứng làm người, nguyện người đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không siêu sinh!”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả đại nhân đều đỏ bừng lên như lửa đốt. Tất cả mọi người đều cảm thấy đau lòng vì không thể phát tiết tang hôn, hóa thành hận không thể giải, giận lây sang Bộ Kinh Vân.

Nhiếp Phong vội la lên: “Mọi người đừng vọng động!”

Thế nhưng căn bản liền không có ai để ý tới hấn, bọn hấn chỉ lo nhặt lên đá vụn trên mặt đất, nắm chặt, từng bước từng bước, ép về phía mép cảnh kinh vân.

Hơn mười đứa trẻ kia cũng làm cho các đại nhân cảm thấy sợ hãi với thú tính dã man, không hện mà cùng khóc lớn “Oa oa”.

Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không siêu sinh?

Bộ Kinh Vân sớm đã không thể siêu sinh từ lâu, không cần bọn họ nguyên rủa.

Hấn cũng không hề lui lại, hấn chỉ muốn xem xem đám người gọi hấn vì ma làm súc vật này có thể đối xử với hấn như thế

nào?

Ngay lúc song phương khản trương muốn nứt ra giăng co, Hoắc địa, trên mặt thôn dân đều lộ ra vẻ sợ hãi vô hạn.

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng cũng lộ vẻ sợ hãi.

Bởi vì, rốt cuộc hấn cũng đã nói đúng với Bộ Kinh Vân.

Con lũ thứ ba đã đến!

Toàn bộ thôn dân đột nhiên bỏ đá chạy, bọn nhỏ cũng đang khóc rống lên, bộ kinh vân mặc dù không quay đầu, nhưng cũng nghe thấy tiếng nước “Rầm rầm” sau lưng, nó đã biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nhiếp Phong hoảng sợ kêu lên: “Vân sư huynh, đi mau!”

Đi? Đi tới nơi nào? Không tệ! Lấy bộ kinh vân, Nhiếp Phong cùng khinh công giảm giá, tin tưởng muốn trèo lên hai vách núi cao mấy chục trượng bên đường cũng không phải là chuyện khó khăn, nhưng, hấn có thể đi sao?

Mất thấy toàn bộ thôn dân trong sân đều ịch kỷ ôm lấy con mình chạy về bậc thềm đá cuối con đường, bất quá dường như bọn họ đã quên mất một chuyện...

Còn có tám hài tử mới chết đi song thân, đang không biết làm sao, không hiểu chạy run rẩy, lấy bầy co rút lại!

Bọn họ đều là đứa bé tứ cố vô thân, nước mắt giàn giụa, tuyệt vọng gào khóc: “Mẹ thân!”

“Cha!”

Mẫu thân? Cha? Lũ trẻ ngây thơ này sao mà đoán được, cha mẹ của chúng cho dù kêu gọi thế nào cũng không bao giờ lại bảo vệ chúng nữa!

Không thể tưởng được những thôn dân còn lại có thể ngoan tâm bỏ rơi bọn trẻ vô tội đáng yêu này, không quan tâm mà đi, lẽ nào thật sự cứ như vậy lại để cho bọn nó trơ mắt ra nước lũ nuốt giết, biến thành những thi thể trẻ con trôi nổi ở trên mặt nước kia chết không nhắm mắt?

Không! Tuyệt đối không!

Bộ Kinh Vân quá minh bạch, nếu không ngăn được nước lũ lần này, cho dù là những thôn dân ôm đầu chạy trốn chết kia, bọn họ còn chưa chạy lên thêm đá, đã thân tử thủy!

Nghĩ tới đây, một luồng nhiệt huyết nam nhi tiềm tàng nhất thời làm tim hấn ngất đi, hấn hạ xuống một quyết định khiến người ta khó có thể tin! Hấn dừng mãnh xoay người lại!

Chỉ thấy một cơn sóng lớn cao tới ba trượng đang ập tới, nghiễm nhiên trở thành một con hung thú tâm chấy nước miếng, bành trướng tuyệt luân, nhưng trên mặt Bộ Kinh Vân không chút biến sắc.

Trời! Người muốn thế nhân coi ta là ma, ta mặc kệ!

Nhưng người không phải Mẫn Diệt Thiên Lương, ngay cả đám trẻ con vô tội cũng phải đuổi tận giết tuyệt, ta phải can thiệp!

Nếu đây là cái gọi là thiên ý, thiên ý chính là sai lầm tuyệt đối, bộ kinh vân của ta thiên về trời là địch, cho dù thế nhân vẫn coi ta là ma, ta cũng cam nguyện vì ma cả đời!

Ta chỉ muốn hôm nay có thể cứu được đứa trẻ này, tất cả giá cả ta đều cam tâm giao lên!

Cho dù là ma, độc ngã!

Bộ kinh vân bạo hở ra một cỗ khí phách ngang dọc, cho đến giờ khắc này, hấn thậm chí ngay cả thù hận cá nhân cũng quên mất, hấn không để ý tất cả, chẳng chút do dự đem bản thân ra đánh giá, chưa bao giờ thử hết như thế!

Chân khí Hoắc gia trong cơ thể hấn, bài vận khí kinh và bí thống không hiểu vẫn luôn tự mình sử dụng, không thể hợp nhất, nhưng mà ngay lúc sinh tử phát ra...

Nam nhi hùng dũng hào tình, cùng trái tim vội vàng cứu vớt người vô tội kia, thúc đẩy ba luồng chân khí khác nhau trong cơ thể hấn ta không ngừng trùng kích, lưu chuyển, hoắc hoắc, hấn ta trợn trừng hai mắt!

“Bộp bộp bộp” một tiếng, quần áo trên người hấn thành linh bị đánh rách, bắn vỡ!

Kỳ tích xuất hiện! Dưới khí thế của hấn, ba luồng chân khí sinh sôi nảy nở cho hấn thành công dung hợp làm một, phát

sinh nội lực bạo tạc có tính sâu không lường được của hắn, vận sức chờ phát động!

Cùng lúc đó, sóng đã ép đến trước mắt trong gang tấc, quả thực thể như ác long hướng vận cắn nuốt xuống.

Bộ Kinh Vân ở trần, một thân cơ bắp căng phồng, hai tay kiên cố như bách luyện tinh cương, mỗi sợi gân xanh trên cánh tay đều làm cho nội lực siêu cấp mới thành trong cơ thể trào máu, hắn không để ý đau đớn, phần nộ giờ song chưởng lên!

Đến đây đi! Thiên!

Mãnh thú thác nước mà trăm ngàn năm qua ở Thần Châu sợ hãi, do một mình ta ngăn cản!

Chỉ cần ta cho là đúng, liền không có bất kỳ vật gì có thể làm khó ta bộ kinh vân, bao gồm cả trời!

Cho dù muốn đánh chúng ta vào địa ngục tối tăm nhất thế giới này, ta cũng phải cứu chúng!

Ma mà ta khinh bỉ ở thế gian này nói cho người biết, rốt cuộc là ai cưỡng ép chống chế hoặc Thiên cường đây? Ai đúng ai sai?

Bộ Kinh Vân vận hết chân khí toàn thân, hung hăng hướng đầu sóng đánh ra công lực suốt đời hắn, khổ tâm suốt đời hắn, đánh ra một chưởng chống lại thiên mệnh này, đủ để khai thiên tích địa bá liệt!

“Ầm ầm” một tiếng nổ mạnh rung trời, lập tức đất rung núi chuyển, thiên địa biến sắc!

Cũng trong lúc đó, sấm sét nổ vang trên trời, năm tia chớp màu tím bổ mạnh xuống, tựa như trời xanh đã bị chọc giận, muốn trừng phạt kẻ chống lại kẻ cứu trời vì cứu người vô tội này!

Nó muốn hắn ngũ lôi oanh đỉnh!

Nộ triều xông xao, lôi điện loạn vũ, Nhiếp Phong và Đoạn Lăng đã không hiểu được đi đâu tránh đi, Nhiếp Phong chỉ dốc sức liều mạng gào thét: “Vân sư huynh.”

Chương thứ mười bảy đại luân hồi.

Thiên ý tàn khốc như đao.

Nước lũ hung mãnh như thú.

Dưới thiên uy lâm liệt, mặc cho Nhiếp Phong kêu rách họng, vẫn không ngăn được “Trời” đâu, không ngăn được “Bộ Kinh Vân” cùng với sự việc sắp sửa phát sinh!

Nhưng mà, tất cả những sự việc đáng sợ mà Nhiếp Phong dự liệu đều không có phát sinh vào lúc này. Bởi vì, ngay khi hồng thủy cùng hung cực ác, Thiên Nhân sắp hung hăng đánh cho người chết ta sống, bỗng “Bồm” một tiếng, nước lũ bàng bạc vô cùng lại mạnh mẽ cho Bộ Kinh Vân một đạo Tam Hợp Chân Khí bá liệt ngạnh sinh chống giữa không trung, giống như một bức tường nước cao mấy trượng nhét vào lối vào hẹp.

Bộ Kinh Vân thành linh thay đổi thiên ý!

Nhiếp Phong kinh hãi khi thấy sự thật khó tin này, phản ứng đầu tiên là vui mừng, bởi vì Bộ Kinh Vân tạm thời không việc gì, phản ứng thứ hai là – chấn động!

Đây là... sức mạnh của con người ư? Hay là...

Lực lượng của “Ma”?

Trong giây lát chuyển hướng này, thậm chí ngay cả Nhiếp Phong cũng có chút không thể tin được là một người chân chính, hay là, thật ra hẳn thật sự là hóa thân của “Ma”...

Một ma đầu thai tới chiều thế gian một chuyển, cả đời căm thù Thiết Tác Như Sơn, vững chắc không thể sửa đổi thiên ý, không tiếc hy sinh mình cứu người, nhưng từ đầu đến cuối không vì thế nhân thông cảm.

Có lẽ trong minh minh, tất cả thần, ma, người, thậm chí vạn vật đều khó thoát khỏi năm ngón tay của thiên ý, dù là Bộ Kinh Vân lần này chống lại thiên mệnh xuất thủ cứu bọn trẻ này, cũng là do ý trời an bài đó!

Thế nhưng, Nhiếp Phong sao có thể nghĩ được, Bộ Kinh Vân giờ phút này có thể ngăn nước lũ mệnh mông này, chỉ vì trong lòng tràn đầy nhiệt huyết ngoan cường bất khuất, thúc đẩy ba khí hợp nhất của y, ngoài ý muốn giải khai nhậm chức., Đốc nhị mạch, mới có thể đánh ra siêu cấp chương lực ngày thường hẳn không thi triển ra được, đặc biệt là bí thống “Một trong tam khí” không hiểu, vốn là tuyệt học của hán tử áo đen, lực lượng càng không thể tưởng tượng, nếu không đủ “không bí

thống” nội lực ủng hộ, cho dù ba khí hợp nhất, cũng khó ngăn được hồng thủy nguy hiểm!

Nhưng dù sao Bộ Kinh Vân cũng chỉ là một người sống, thân thể huyết nhục tuy có thể ngăn cản thiên uy nhất thời, khó cản cả đời, Nhiếp Phong cùng Thất Lãng nhưng thấy bộ kinh vân tinh trên thân đã bị chân khí quá mức mãnh liệt, bức tới mức khắp thân thể hiện ra gân xanh, mỗi sợi gân xanh lại càng rướm máu...

Chẳng những gân xanh nhỏ máu, ngay cả thất khiếu kinh vân cũng cuộn cuộn nhỏ máu!

Trong nháy mắt, hắn đột nhiên biến thành một huyết nhân, nhưng hắn vẫn liều mạng dùng song chưởng chống đỡ hồng thủy cách không, thẳng như “một người qua ải, vạn người không địch lại”!

Nhiếp Phong chỉ là kinh ngạc khi chân tay luống cuống, lập tức biết rõ lúc này mình nên làm chuyện gì, hắn không nghĩ ngợi liền phóng về hướng Bộ Kinh Vân, nói: “Vân sư huynh, để ta hỗ trợ ngươi!”

Nhưng Bộ Kinh Vân tựa hồ cũng không nhận ý tốt của hắn, ngay lúc Nhiếp Phong nhảy đến gần trong vòng một trượng, hắn đột nhiên phòng lên, liên tục hét to: “Đừng... Lại đây!”

Nhiếp Phong ngẩn ngơ, hỏi: “Vân sư huynh, ngươi...”

Nguy cơ sắp tới, Bộ Kinh Vân trở lại với ngữ điệu trầm thấp, cao giọng quát lớn: “Ngươi... Nếu muốn đám trẻ này... đi cùng chết với chúng ta thì... đến đây đi...”

Trong những lời này mỗi một chữ đều là Bộ Kinh Vân nói ra giữa tranh đấu cùng nước lũ, có thể nghĩ khổ cực như thế nào, Nhiếp Phong nghe vậy lập tức bừng tỉnh đại ngộ!

Không sai! Cho dù hắn tiến lên lấy nội lực trợ giúp bước bộ kinh vân một phen, nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ được nhất thời ba khắc, đương thời ba khắc trôi qua, ba người bọn họ vẫn phải chết, đám trẻ con này vẫn là kiếp số khó chạy thoát!

Mà tâm ý Bộ Kinh Vân đánh bạc hết thảy cũng bởi vậy mà uổng phí!

Trước mắt cấp bách, trước hết phải mang đám trẻ này đến đây làm việc!

Ai sẽ đảm đương trọng trách này? Bây giờ chỉ có hai người... Nhiếp Phong và Đoạn Lăng!

Nhiếp Phong vừa nghĩ đến đây, tim đập thành thịch, hai mắt bỗng nhiên hiện lên lệ quang, có chút mờ mịt nhìn Bộ Kinh Vân nói: “Vân sư huynh...”

Mắt thấy Nhiếp Phong còn đang do dự, bộ kinh vân đột nhiên hung hăng từ trong kẽ răng phun ra một cột máu tươi cùng một chữ vô cùng vội vàng: “Đi”, chữ “Đi” này, nồn ra như thế chém đinh chặt sắt, nghĩa bất dung tình. Nhiếp Phong lập tức chấn động toàn thân, trong lòng hắn biết mình phải quyết định tuyệt tình nhất ngay giữa binh lính này.

Hắn ngấm một cái về phía sông bị đứt, nhưng cũng đã quyết định, cái đầu nhỏ của hắn khẽ gật.

Đi?

Được lắm!

Hắn bỗng nhiên quay người lại, nước mắt trong mắt không tự chủ rơi xuống. Nhưng hắn vừa mới quay người, lại phát hiện đám trẻ con kia không ngờ đã đứng sau lưng hắn và Đoạn Lăng.

“Người... Các người...” Nhiếp Phong chỉ cảm thấy kinh ngạc, không rõ ràng cho lắm.

Một đứa nhỏ trong đó lau nước mắt, nức nở nói: “Anh đây... là người tốt, chúng ta không... Đi!”

Một đứa bé khác cũng khóc phụ họa: “Đúng vậy! Nó... Không phải là... Cái gì ma đầu, nếu không... Sẽ không liều chết... Bảo vệ chúng ta a...”

Những đứa trẻ khác cũng đồng thanh reo lên: “Sư trưởng thường nói, người tốt sẽ có báo tốt, Mộc Diện ca ca bảo vệ chúng ta, chúng ta cũng phải bảo hộ Mộc Diện ca ca!”

Không thể tưởng được các đại nhân trưởng thành trải qua năm tháng ừn ừn như nấm, cũng không thể hiểu rõ trái tim Bộ Bộ Kinh Vân, mà đám trẻ này mỗi đứa đều chỉ là ước chừng sáu

tuổi, bảy tuổi, bọn chúng căn bản không hiểu thế sự, nhưng lại dễ nhìn thấu chân tâm một người nhất.

Thực sự là châm chọc!

Nhiếp Phong nghe thấy mấy đứa nhỏ này nói chuyện ngây thơ, nước mắt càng rơi nhanh hơn, ngay cả những đoạn sóng từ trước đến nay đối với Bộ Kinh Vân không hề có hảo cảm, cũng nhịn không được mà rơi xuống nước mắt.

Hai người quay đầu nhìn Bộ Kinh Vân đang công bọn họ thoáng qua, thấy máu tươi tung tóe đầy mình thì thân hình đột nhiên chấn động một cái.

Y cũng sẽ vì lũ trẻ này mà ra tay chân thành?

Hắn ta hoắc mắt gào to: “Các người... các người cho rằng mình... là thứ gì? Ta chỉ vì...chính mình mà... kháng trời, mau cút!”

Hắn phun ra một hơi nhiều lời như vậy, quả thực là lần đầu tiên trong đời hắn nói ra nhiều nhất...

Có thể, cũng là lần cuối cùng!

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng thường không thích nói mấy lời như vậy, trong lòng run lên. Trong lúc Bộ Kinh Vân hét to, hai đạo khí kinh mạnh mẽ dưới chân hắn đột nhiên phá vỡ mặt đất, đánh thẳng về phía đám hải tử sau lưng, đám hải tử kia bỗng nhiên hù dọa khí thế hung ác của hắn tản ra.

Bộ Kinh Vân cũng không quay đầu lại, nói với hai người Nhiếp Phong: “Ta còn có thể ủng hộ... Một chén trà... Lúc chia, hai người các người... Phải biết... làm thế nào chứ?”

Hai người Nhiếp Phong nhìn thấy vết máu loang lổ trên người và hai cánh tay vẫn còn chống đỡ nước lũ, hai đôi mắt nước mắt nhìn nhau, biết đã không thể kéo dài thêm nữa.

Đoạn Lăng bùi ngùi nói: “Bộ Kinh Vân! Ta vẫn luôn nhìn không thuận mắt ngươi, hôm nay... Cũng phải nói một câu... Đoạn Lăng Chân ta kính ngươi... Là một hảo hán, đối với ngươi... Tâm phục khẩu phục!”

Câu này là từ tận đáy lòng, nhưng Bộ Kinh Vân cũng không phản ứng, ngữ điệu của hắn lại khôi phục vẻ lạnh lùng, chỉ

trầm giọng phun ra một câu: “Mẹ... mẹ ơi! Mau... Dem bọn hăn đi... Đi!”

Nhiếp Phong buồn bã nhìn về phía Đoạn Lăng sứ một cái, đoạn lăng lập tức hiểu ý, hai người chột xuất thủ!

“Phốc phốc” mấy tiếng, tất cả lũ trẻ đều bị hai người bọn họ điểm đại huyết, không thể động đậy.

Bọn nhỏ cùng kinh hô: “Cửu ca ca tóc dài, các người... làm gì vậy?”

Hai người Nhiếp Phong cũng không đáp lại bọn họ, chỉ là rung rung đem bọn họ chia ra đặt lên hai vai, có chút khoanh tay. Tiếp theo, Nhiếp Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng lưng bộ dáng bộ kinh vân tịch mịch mà cô đơn, ghen ngào nói: “Vân sư huynh, Phong sư đệ... vĩnh viễn sẽ vĩnh viễn... Nhớ lại người, ta...ta nhất định sẽ... Trở về... Tìm người...”

Tìm người? Tìm cái gì? Có lẽ ngay cả thi thể của hăn cũng không thể tìm? Bộ bộ kinh vân cũng không đáp lại.

Chữ “người vừa xuất, Nhiếp Phong đã mang theo hài tử xoay người, như thiểm điện chiến đấu hướng cầu thang đá phía cuối ngõ hẹp phóng đi. Đoạn Lăng không nói một lời nhìn một bước kinh vân, cũng không chần chờ, mang theo hài tử đuổi theo Nhiếp Phong.

Hai người bọn họ từ đầu đến cuối đều không quay đầu lại nhìn, bởi vì chỉ sợ lần này nhìn lại, lại thay đổi chủ ý.

Bất quá, đám hài tử không thể động đậy kia còn đang gào thét, trong miệng bọn họ vẫn khóc nói “Mộc Diện ca ca...”

Mộc Diện ca ca... Mộc diện ca... Mộc diện...

Tiếng la khóc của bọn trẻ rốt cuộc cũng đi xa, dần dần, nơi đây trở nên bé nhỏ không thể nghe thấy.

Nhiếp Phong, Đoạn Lăng cùng đám nhóc đi bước kinh vân cuối cùng có thể than một hơi. Hăn biết, bọn chúng đã đi xa, thậm chí đã trèo qua thêm đá, tới nơi khác tương đối an toàn.

Thời hạn một chén trà cũng vô tình hàng lâm!

Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy hai bàn tay của mình dần dần tê dại, giống như thân thể hăn vậy.

Bởi vì, toàn bộ sức mạnh của hắn gần như cạn kiệt!

Ngay cả máu nóng hùng hực trong cơ thể hắn, chiến ý trong lòng hắn cũng đã đến tình trạng dầu cạn đèn tắt.

Nhìn bức tường nước trước mắt sắp rơi xuống đầu hắn, Bộ Kinh Vân không tự chủ được cười rầu rĩ, nghĩ thầm: Thì ra kết quả là gì, đây mới thực sự là kết cục của hắn sao?

Nghĩ như vậy, nước lũ lại hướng hắn đè ép thêm vài thước, chân khí trong song chưởng hắn cũng càng lúc càng yếu, thần trí của hắn cũng bắt đầu có chút mơ hồ.

Trong mơ hồ, hắn tựa hồ nhìn thấy tường nước kia hiện ra khuôn mặt tươi cười hiền hòa của Bôn Thiên Bộ, quả thực sinh động như thật, cái này, là ảo giác sao?

Chẳng những nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hoắc Bộ Thiên, hắn còn lơ mơ nghe thấy chính mình nói chuyện với hắn: “Cha, kinh giác... Bất hiểu, thủy chung không thể báo thù cho người...”

“Hài tử, chuyện báo thù cũng không quan trọng, cháu hôm nay hi sinh chính mình cứu nhiều người bất hạnh vô tội như vậy, cha ở trên đường hoàng tuy tịch mịch, nhưng cũng vì cháu mà tự hào.”

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

“Cha không cần cô đơn nữa, con sắp đi cùng huynh.”

“Thật sao? Chỉ sợ chưa chắc...”

Còn chưa hẳn?

Bộ Kinh Vân bỗng tỉnh lại từ trong mơ hồ, trong đầu hiện lên một ý niệm: Chẳng lẽ còn có một chút hi vọng sống?

Không! Vừa rồi chỉ là ảo giác! Hắn căn bản không có bất kỳ sinh cơ nào!

Bởi vì, hắn đột nhiên cảm thấy kiệt sức, chân khí trong lòng bàn tay cũng biến mất nhanh như chớp, tường nước cao tới ba trượng không còn bất cứ chân khí nào cản đường, nhất thời lại giương nanh múa vuốt, “Ầm” một tiếng, thế như Thái Sơn áp đỉnh hướng chân vân che phủ!

Bộ Kinh Vân căn bản không có nửa điểm sức mạnh ngoan cố chống lại, giờ phút này, hắn thậm chí so với một đứa trẻ sơ sinh còn yếu ớt hơn, hồng thủy lại nặng như ngàn cân, đánh hắn bất tỉnh ngay tại chỗ, thôn phệ hắn!

“Soạt” một tiếng!

Cuối cùng hắn ta cũng phải trả giá vì đi ngược ý trời!

Đây vốn là một đôi tay vô cùng trấn định.

Kể từ khi hai tay này đi theo chủ nhân của chúng nó tới cõi đời này, liền một mực hiệp trợ hắn hoàn thành các sự tình, bao gồm cả việc không muốn làm.

Chúng nó biết, người từng bị thương dưới tay chủ nhân nó quả thực đếm vô số, mà tất cả đều là mụ ác tà không xá, người chết không đáng tiếc!

Cũng chỉ có chúng nó mới có thể chân chính hiểu rõ, mỗi khi chủ nhân gặp một ít người vô tội thì hắn từng âm thầm làm được cái gì.

Đáng tiếc, tội tình quá nhiều, máu tươi tràn ra khiến chủ nhân của chúng nó mang danh hàm “Ma”, cũng khiến cho đôi tay

này biến thành một đôi Huyết thủ!

Ngay khi hồng thủy nhấn chìm Bộ Kinh Vân, trong nháy mắt đôi huyết thủ của hắn vẫn đang ngạo nghễ đứng thẳng trên mặt nước, như đang giúp chủ nhân chúng nó nhấp nhô, hướng lên trời làm ra điều gì đó để khỏi kể ra...

Nhưng mà lời kể lại vô thanh vô tức này, xem ra vền vẹn chỉ có trời mới biết, biết và biết mà thôi, hết thấy không cam lòng bất bình, ở trong hồng trần cuộn cuộn, tất cả đều không làm nên chuyện gì. Không! Thế gian này, nguyên lai còn có một người biết...

Chính là hắn!

Hắn giờ phút này đang đứng trên một vách đá dựng đứng hai bên đường hẹp, hắn đã sớm để ý hết thấy vào trong mắt, nhưng một mực chỉ chấp hai tay sau lưng đứng lặng, quan sát đám hải tử khóc suốt mướt, hắn chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng, giữa hàng lông mày của hắn vẫn ẩn hiện vẻ ưu sầu, thật ra hắn là một người bất đắc dĩ nhất trong thiên hạ.

Bởi vì, dù cho hắn hiểu rõ thiên cơ thế nhưng cũng không cách nào làm trái với thiên cơ.

Mắt thấy sinh linh đồ thán, hắn đành than thở một tiếng lực bất tòng tâm. Hắn biết, nếu mình không nhịn được ra tay đối kháng thiên mệnh, chắc chắn sẽ gặp thiên khiển, tin tưởng lúc kết thúc sẽ còn thảm thiết hơn Bộ Kinh Vân.

Người dân kiệt xuất như Nê Bồ Tát lướt sông, bản thân khó bảo toàn. Nhưng, cho đến khi bộ kinh vân bị nước lũ đánh ngất, hai mắt người này đột nhiên hiện lên một tia thương tiếc, không khỏi cay đắng lắc đầu, bùi ngùi thở dài: “Chính giả không chính, Ma giả không phải ma, cho dù là người nào xuất ra tính mệnh vẫn không có nửa điểm thông cảm. Hải tử, con nếu có thể hạ lệ, chỉ sợ nước mắt còn mãnh liệt hơn nước mắt cuộn cuộn này phải không?”

A, nghe thật một chút, cổ họng của hắn lại giống như bộ kinh vân đám người gặp trên miếu, hắn là hắn chính là cái miếu chúc mặt mũi mơ hồ kia?

Hắn nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân vươn ra mặt nước, nghiêm nhiên như bàn tay không chế, thở mạnh một cái, ngửa mặt lên trời mà than thở: “Thôi! Nếu bàn về nhân quả, hành vi của đứa nhỏ này thật không nên tuyệt. Lão phu lúc trước lập chí tính toán huyền cơ, cũng chỉ muốn giúp đỡ chúng sinh thoát khổ, giống như hắn, càng là người không cứu được... Thương sinh a! Thỉnh cho phép ta xâm phạm thiên cơ một lần nữa, để ta cứu hắn đi!”

Hắn nói xong đang muốn tung người nhảy vào nước lũ cứu Vân Bộ Kinh, nhưng mà ngay lúc này, bầu trời đêm tối đen bỗng dưng truyền đến một tiếng nổ vang tim gan!

“Ầm” một tiếng sấm vang, bước chân của hắn thoáng cái đã dừng lại.

Hắn không khỏi mặt đầy nghi hoặc, ngẩng đầu hỏi ngược lại Thương Thiên: “Trời ơi! Vì sao người nhất quyết không cứu hắn cho ta?”

Thương Thiên cũng không có bất kỳ câu trả lời nào, gã chợt cảm thấy tâm huyết dâng trào, vội vàng hợp lại ngón tay tính toán, hai mắt lập tức toát ra một mảnh bi ai khó nói lên lời.

“Thì ra là thế.” Hắn lầm bầm trầm ngâm: “Hóa ra bộ ngựa bắt ve, “Bạch” sau lưng, nguyên lai căn bản không cần ta phải ra tay, ai...”

Nó lại nhìn Bộ Kinh Vân một lần nữa, lời khuyên tựa như rất sợ hãi, nó than thở: “Cháu à, trong cuộc đời của cháu, một “Nàng” khác sắp xuất hiện, nàng chính là người kế tục bước chân, người thứ hai tình thâm nghĩa trọng với cháu, từ giờ phút này bắt đầu, vận mệnh của cháu đã vì nàng mà chuẩn bị thoát khỏi quỹ đạo, tiến vào đại luân hồi.”

Đáng tiếc, vẫn là như lão phu dự liệu, cuối cùng hồng nhan bạc nhược cuối cùng vẫn là hồng nhan, nàng thủy chung vẫn là cùng người...

Tình thâm, duyên cạn...

Nói xong hắn quay người, cứ như bước trên mây an nguy, không cần để trong lòng nữa, đã không còn là trách nhiệm của hắn.

“Ai, trời có tình, chỉ sợ... Trời cũng biết... Trưởng lão chứ? Đáng tiếc chính là, vì trong cõi U Minh sớm đã không thể thay đổi sắp xếp, mặc dù Thương Thiên có ngàn loại không muốn, cũng phải đối xử với hai người các ngươi... Vô tình a...”

Tiếng nói thôn thức vô hạn, theo thân ảnh sừng phù khó phân dần dần đi xa.

Cuối cùng hẳn ta cũng biết thiên ý tàn khốc nhất.

Lũ lụt mặc dù có thể đào hết tất cả, nhưng bước chân như nước lũ vẫn thẳng tắp đứng sừng sững trong nước lũ.

Ngay tại miếu chúc kia rời đi, như kỳ tích, không biết từ nơi nào bay tới một bạch luyện mềm mại như tơ, “Xùy” một tiếng, giống như bạch xà quấn chặt lấy tay Bộ Kinh Vân...

Tựa như một đoạn thiên ti vạn lũ tình, sắp dây đưa đến bộ bộ kinh vân tâm bất động kia, nắm chắc cái “nàng” đáng lẽ không lạc phạm trần kia...

Nguyệt có âm tình viên khuyết, người có họa phúc trong sớm chiều.

Nhiếp Phong và Đoạn Lăng vỗ vai, ở đêm trăng tròn quanh đêm Thương Hoàng này, bọn nhỏ ôm nhau một mực tiến về phía trước, cũng không biết là sẽ đi hướng nào, chỉ biết là càng xa càng tốt!

Ngay lúc bọn họ vượt qua thêm đá, leo lên đỉnh núi, bỗng dừng, phía sau truyền đến tiếng nước lũ “ầm ầm”, hai đứa con trên vai cùng trên tay nghe tiếng lại gào khóc: “Ca ca mặt gỗ!”

“Mộc diện ca ca!”

Nhưng vô luận bọn họ gào thét như thế nào, chỉ sợ Mộc Diện ca ca vĩnh viễn không có vận khí đuổi theo một đường cùng bọn họ.

Đoạn Lăng nhìn qua Nhiếp Phong, thích thú nói: “Hắn... xong rồi.”

Nhiếp Phong không quay đầu nhìn hắn, chỉ thẳng về phía trước, chân không ngừng lại, hắn thê lương nói một câu: “Không, ta rất tin tưởng có thiện báo, Vân sư huynh... chắc sẽ không có việc gì đâu, hắn... chắc chắn gặp dữ. Hóa lành...”

Tuy Nhiếp Phong nói như vậy, nhưng trong lòng lại không phải là nghĩ như vậy.

Thật ra hẳn vô cùng nghi ngờ: Vậy sao? Thật sự biết thiện có thiện báo sao?

Vậy thì vì sao năm đó Quỷ Hồ thúc thúc liều chết cứu hai cha con mình, từ đầu đến cuối vẫn khó thoát khỏi kết cục tan xương nát thịt?

Vì sao Kỷ Nhu cô nương si tâm khổ đợi quỷ hồ thúc thúc mười ba năm, cuối cùng vẫn là mộng đẹp khó tròn, hàm hận mà chết?

Nhân gian căn bản không có thiên lý!

Tuy nhiên, Vân sư huynh từ trước đến nay vốn là người có sinh mệnh lực cực kỳ mãnh liệt, giống như lần trước, cho dù là đương kim đao, kiếm nhị đại cao thủ Nhiếp Nhân Vương cùng Đoạn Soái cũng phải chịu cảnh ngộ độc thủ dị thú, Vân sư huynh vẫn có thể chạy thoát, tin tưởng lần này, hẳn cũng sẽ không dễ dàng như thế...

Nhiếp Phong tự an ủi mình như thế, trong lòng lại dấy lên một cỗ hi vọng, bước chân càng nhanh hơn.

Bởi vì hẳn phải nhanh chóng đưa đám trẻ nhỏ này đến nơi an toàn nhất, sau đó mau chóng trở lại ngõ hẹp tìm bước mây.

Hắn chỉ một mực đi về phía trước, nhìn về phía trước.

Nhưng vì sao hẳn không hướng lên trên mà nhìn?

Chỉ cần hẳn ngẩng đầu nhìn lên trên một cái, hẳn sẽ phát giác, cũng sẽ kinh ngạc...

Trên bầu trời ngoại trừ có một vòng trăng tròn, còn có hai bóng người nhanh tuyệt như thiểm điện xẹt qua.

Không! Là ba con đây!

Cầm đầu là hai thân ảnh một trắng một xanh, thân thể thướt tha, quần la tơ tằm, tóc dài, rõ ràng là hai nữ tử.

Mà sau lưng thân ảnh màu trắng kia kéo dài thêm một đầu bạch luyện dài chừng trượng, dường như là hữu tình, một đầu kia càng nắm chặt là một thân ảnh máu me đầm đìa...

Đó chính là người đã hoàn toàn mất đi tri giác –

Bộ Kinh Vân!

Cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Chỉ biết nơi đây đã cách xa phạm vi hồng thủy có thể kéo dài.

Nơi này là một ngọn núi cao nhất, nếu nước lũ có thể làm hại đến nơi này, chỉ sợ toàn bộ Thần Châu đại địa cũng phải bị hủy diệt chỉ trong chốc lát.

Hai thân ảnh một trắng một xanh rớt cuộc phiêu nhiên rơi vào trên ngọn núi này.

Bóng người màu trắng kia nhẹ nhàng đặt bộ mây đỏ xuống đất, ôn nhu quan sát thương thế của hắn.

Nhìn thật một chút, thì ra bóng trắng này là nữ, hơn nữa trên mặt từ mũi đến miệng đều phủ một lớp lụa trắng như sương mù. Có thể nói, nàng một thân trắng bệnh, thoáng như một cái màu trắng - yêu mị.

Chỉ có đầu tóc đen nhánh đầu gối nàng là ngọt ngào như một đêm...

Còn có, nàng có một đôi mắt xinh đẹp.

Ánh mắt của nàng mười phần trẻ tuổi, xem ra chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, nhưng mà đôi mắt này đẹp đẽ, sớm đã báo cho chủ nhân tương lai của con mắt này một tuyệt sắc kinh thế.

Trong mơ hồ, sâu trong đôi mắt tịch mịch, như có một giấc mơ xa xôi nào đó đang tồn tại, mơ một giấc mơ có được sự quan tâm nhân gian.

Ánh mắt nhẹ nhẹ như mộng, lại giống như ánh mắt kinh vân bình thường vô cùng bất ngờ.

Bây giờ đôi mắt này ẩn chứa mộng tưởng, đang nhẹ nhàng rơi vào bộ kinh vân.

Nàng quan tâm ngoài ý muốn, có chút ngượng ngùng hỏi bóng người áo xanh đứng bên cạnh: “Thần mẫu, hắn... là ai?”

Tuy nàng đã tự tay cứu hắn, nhưng vẫn không biết hắn là ai.

Thân ảnh màu xanh kia thì ra gọi là “Thần mẫu”, lẽ nào nàng là mẹ của chúng thần? Nghe giống như tên gọi của cô gái kia.

Người được gọi là “Thần mẫu” này vừa chậm rãi quay mặt nhìn thiếu nữ áo trắng, chỉ thấy trên mặt người áo xanh lại đeo một cái mặt nạ bảy màu rực rỡ, khiến người ta khó có thể nhận ra khuôn mặt thật của nàng, rốt cuộc là nam hay nữ?

Bất quá người áo xanh vừa mở miệng đã không chỗ ẩn núp, nghe được từ cuồng hống một phụ nhân thành thực.

Cô nói: “Theo ta được biết, hắc là đệ tử thứ hai của các đại bang hùng bá đương thời của võ lâm hiện nay, cũng là công cụ chiến đấu đầu tiên của kiêu hùng này - Bộ Kinh Vân! Ngoài ra, hắc ở trong thiên hạ hội đồ đệ, có biệt danh “Bất khai tử thần tử”!”

Vị phụ nhân mặc áo xanh này rõ ràng lại quan tâm tới việc xuất thân của bộc phát kinh vân, nghiêm nhiên mọi chuyện trong thiên hạ đều không qua mắt được nàng. Nàng là ai? Rốt cuộc các nàng là ai? Rốt cuộc các nàng là ai?

“Không khóc thần tử? Nhị? Kinh? Vân?” Bạch y thiếu nữ kia chậm chậm từng chữ từng chữ, lặp đi lặp lại niệm ba chữ Bộ Kinh Vân, giống như đối với cái tên xa lạ này cực cảm thấy hứng thú, muốn đem nó ghi tạc trong lòng.

Nàng đột nhiên nổi lên vẻ hân thưởng, ôn nhu nói: “Cho dù bị hiểu lầm nhưng vẫn kiên quyết hy sinh mình cứu người, không hổ là hảo hán tử đỉnh thiên lập địa...”

Vị phụ nhân áo xanh kia chợt nghe nàng đồng ý như vậy, có chút kinh ngạc nói: “Người... người sẽ không phải là đối với hắc...”

Bạch y thiếu nữ trầm mặc không trả lời, chỉ là thương tiếc nhìn thân thể thân thể đang đầm máu của những đám mây.

Ông ta không chỉ máu me đầy người, ngay cả trán ông ta cũng máu me đầm đìa, là bị nước lũ gây thương tích.

Nàng thỉnh thoảng xé xuống Bạch luyện vừa mới chặt đứt cánh tay, vừa cẩn thận băng bó trên trán cho hắc, vừa nói: “Thương thế hắc không nhẹ, có lẽ sắp chết rồi. Dòng lũ kia quả thật đáng sợ...”

Lời còn chưa dứt, thanh y phụ nhân đã đột nhiên cắt đứt lời nói của nàng ta, dùng giọng điệu tận tình khuyên bảo, nói ra một câu khó hiểu khó hiểu: “Đừng quên, ngươi không thuộc về nhân gian hèn mọn này...”

Thiếu nữ áo trắng nghe vậy liền biến sắc. Những lời này dường như là nói đúng chỗ đau của nàng.

Ồ? Vì sao cô ấy cũng không thuộc về nhân gian này?

Chẳng lẽ... Nàng vốn không phải người?

Nàng thật sự chỉ là một yêu kiều diễm, tịch mịch?

Người phụ nữ áo xanh tiếp tục nói: “Vừa rồi ngươi mù quáng ra tay cứu hắn đã vượt qua bản phận, bây giờ còn băng bó cho hắn, càng không nên...”

Đúng vậy! Trong lòng thiếu nữ áo trắng cũng rõ ràng, nàng đã sớm vượt qua bốn phận thân phận của mình. Đáng lẽ nàng phải lạnh nhạt nhìn tất cả hưng suy của nhân gian, lạnh lùng nhìn tất cả anh hùng hảo hán, nhưng ngay khoảnh khắc Bộ Vân Mệnh rủ xuống lông tóc, nàng lại bất chấp hậu quả mà cứu lấy hắn...

Tất cả đều vượt xa bốn phận vốn có, đã như thế, dứt khoát...

“Thần mẫu...” Thiếu nữ áo trắng chột nhìn lại phụ nhân áo xanh, vẻ mặt khẩn cầu, nói: “Hắn là một người trong tính tình, người như vậy chết cũng rất đáng tiếc, cầu xin người, để ta cứu hắn một lần!”

Phụ nhân áo xanh yên lặng nhìn cặp mắt ai oán của thiếu nữ kia, một hồi lâu không nói gì, cuối cùng trương trương “ai” thờ dài một tiếng, quay mặt lại không hề nhìn nàng nữa.

Bạch y thiếu nữ mừng rỡ, nói: “Cảm ơn người.”

Nói xong vội vàng dùng song chưởng nhẹ nhàng nhấn vào ngực bụng của Kinh Vân, nhắm mắt đề khí.

Nói cũng kỳ quái, trong chốc lát, chỉ thấy bộ kinh vân toàn thân tản ra hơi thở lượn lờ, đôi môi hơi khởi động, dường như đã hồi phục sinh khí.

Lấy tổn thương của Bộ Kinh Vân bây giờ, cho dù Hùng Phách đích thân đến thay hắn chữa thương cũng không phải mất một

canh giờ. Thiếu nữ áo trắng này xem ra cũng chỉ vắn vện mười bốn, năm tuổi, võ công đã đến mức độ kinh người như thế, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Sâu sắc, thứ nàng sử dụng không phải là võ công gì cả, bởi vì nàng vốn không phải là người...

Người phụ nữ áo xanh hỏi: “Được rồi?”

“Ừm.” Thiếu nữ áo trắng đỏ mồ hôi đầm đìa, vì cứu Bộ Kinh Ly sắp chết, nàng đã nỗ lực vô cùng gian khổ.

“Bất quá, đầu của hắn đã rơi xuống nước lũ, bị thương nặng nhất, chỉ sợ hắn mặc dù khỏi hẳn, cũng sẽ...”

Phu nhân áo xanh không nói tiếp, tự nói trước: “Nhưng đó đã không còn là chuyện của ngươi nữa rồi, chúng ta đi nhanh đi!”

Bạch y thiếu nữ hơi sững sốt, hỏi: “Thần mẫu, hai người chúng ta cứ như vậy vứt hắn ở nơi hoang sơn dã lĩnh này sao?”

Người phụ nữ áo xanh liếc mắt nhìn nàng khẽ giật mình, hỏi ngược lại: “Ngươi không nữa?”

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu không nói gì, không dám nhìn nàng. Trên mặt nàng đeo lụa trắng, không ai nhìn rõ được sắc mặt của nàng.

Phu nhân áo xanh nói: “Hắn đã sắp tỉnh lại, tuyệt không thể cho hắn biết sự tồn tại của hai ta, bởi vì hai ta cũng không phải là...”

Không phải là người? Nàng không nói tiếp.

Bạch y thiếu nữ vẫn có chút lo lắng, nói: “Nhưng...”

Thanh âm vô hạn vọng lại.

Phu nhân áo xanh có chút bật cười, bỗng nhiên tóm lấy tay nàng, nói: “Đi!”

Dứt lời hai chân hắn đạp một cái, lập tức tung người nhảy lên, lôi kéo thiếu nữ áo trắng phiêu dật bay dưới ánh trăng u ám kia, một mảnh yêu huyền mê ly.

Rốt cuộc, hai người này là người? ngưỡng mộ là yêu?

Bạch y thiếu nữ phiêu thân giữa không trung, bạch luyện trên tơ lụa lại như thiên ti vạn lữ theo gió tung bay, nàng vẫn không nhìn được nhìn lại Bộ Kinh Vân trên mặt đất, trong con người như mộng, lại âm thầm nổi lên một loại tình cảm khó nói nên lời...

Một loại tình cảm tuyệt đối không thể có của nàng.

Rốt cục Nhiếp Phong cũng không cách nào tìm được Bộ Kinh Vân nữa!

Đột nhiên hắc hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian!

Đây là ngày thứ ba sau khi hồng thủy qua đi.

Ngay tại một trấn cách thôn Nhạc Dương mười dặm ——

Trong Xương Bình trấn...

Trong vòng mấy ngày này, Nhạc Sơn bởi vì hồng thủy tàn phá bờ bãi mà biến thành một vùng thủy quốc, chỉ dựa vào Xương Bình trấn này, bởi vì địa thế so với thôn nhỏ Lạc Dương thì cao hơn nhiều, lại bốn bề toàn núi, có đủ lá chắn thiên nhiên bảo hộ mới có thể may mắn thoát khỏi.

Vì vậy, không ít nạn dân vốn sống nhờ trên núi Nhạc may mắn còn sống, chỉ có bỏ qua nhà cửa ngâm dưới nước lũ khó có thể thu thập, nhao nhao chạy tới Xương Bình trấn, từ đó lại trấn di các nơi.

Trong khoảng thời gian ngắn, những nạn dân lớn nhỏ tràn ngập ngõ nhỏ đường lớn trong trấn, cùng một nhóm ăn mày đi tới, số lượng cũng vượt quá mấy phần...

Kỳ quan?

Không!

Cái này có thể coi là kỳ quan cảnh cảnh đẹp ý vui sao?

Đây vốn là nỗi khổ và bi ai của con dân Thần Châu đã bị nước lũ làm thay thay cho.

Trong đó bao hàm vô số cốt nhục tách rời máu và nước mắt.

Khóe đường lại lật ngược cơn gió bắc.

Gió Bắc lạnh lẽo, vĩnh viễn giống như một phán quan tuyệt không lưu tình, mặc kệ đón gió đến là bần hay giàu, nó đều

thừa nhận không sai.

Tập tễnh bước đi, cúi đầu ủ rũ và phát tán ra những nạn dân, bọn họ không thể nào no bụng được nên không ngừng run rẩy, lạnh run co rút.

Trong số bọn họ có một số người, đã hai ngày nay không có đồ đạc để vào bụng, càng có một số người dính bệnh dịch.

Đôi mắt với đôi khát và bệnh tật, các đại nhân vẫn còn có thể miễn cưỡng chịu đựng, bọn trẻ đáng thương...

“Phục” một tiếng, trong đám nạn dân đi theo kiến lại có một nữ đồng khoảng bốn tuổi té xỉu trên mặt đất...

“Ah! Linh Nhi, muội... làm sao? Muội... đừng dọa mẹ chứ!” Trong nạn dân, một cô bé gái trung niên vội vàng ôm lấy hôn mê, đưa hơi thở của nàng sang, nhưng cảm thấy hơi thở của nàng đã mong manh, hoảng hốt hướng nạn dân xung quanh cao giọng cầu cứu: “Người đâu! Con gái của ta nhiễm bệnh dịch, đã lâu rồi không có đồ gì để dùng, mời mọi người mau cứu giúp cháu... Hải tử! Xin hãy làm tốt... Hừ...”

Nữ nhân kêu đến đây dĩ nhiên khóc không thành tiếng, khàn cả giọng.

Không ít nạn dân cũng dừng chân xem, nhưng mọi người chỉ là âm ỉ mặt đất nhìn nhau, người nhà bọn họ bị nhiễm dịch bệnh cũng “Không có thuốc nào cứu” căn bản không giúp được gì!

Thật sự là kêu cứu không có cửa!

Mọi người đang đứng sững, tay chân luống cuống chờ đợi bé gái khô gầy đáng thương này rời thế, đột nhiên một bóng người từ một đám nạn dân khác tiến lên, không chút do dự, một chưởng liền đặt lên sau lưng của cô gái...

Chân khí cuộn cuộn từ lòng bàn tay hấn quán chú vào cơ thể cô bé. Đáng tiếc bệnh tình của cô bé đang nguy kịch, đôi mắt bé mở to, nhìn người đang dùng hết chân khí toàn thân muốn cứu mình, cảm kích cười, tiếp đó nhìn mẫu thân đang đau muốn chết của mình, yếu ớt nói: “Mẹ... mẹ, Linh Nhi. Ta biết... Người rất thương ta...”

Vừa dứt lời, toàn thân nữ hài đột nhiên tuyệt vọng run rẩy, hai chân đạp một cái, tuyệt khí bỏ mình ngay tại chỗ!

Một câu vừa rồi đã chân thành tiếc cho mẫu thân đã dưỡng dục nhiều năm.

“Linh Nhi! Linh Nhi! Ngươi đừng có... bỏ một mình của mẫu thân ta! Oa...”

Phụ nhân ôm thật chặt con gái mình cất tiếng khóc rống, khóc đến dị thường thê lương, nhưng là ai có thể giúp được nàng?

Không có ai cả! Cho dù là người vừa rồi dốc hết sức cứu cô bé kia, hẳn cũng không thể!

Nhưng thấy hẳn đang kinh ngạc nhìn thi thể cô gái kia dần dần cứng ngắc, nhìn vẻ mặt đau đớn gần chết của phụ nhân kia, hai mắt nổi lên một mảnh thê lương.

Chuyện đau buồn nhất trên thế gian, không gì hơn sinh ly tử biệt, hẳn quá có kinh nghiệm, quá rõ ràng!

Hắn không đành lòng nhìn tiếp nữa, chán nản quay người, mái tóc dài trong gió bắc hướng lên trời, phảng phất như hẳn không oán trời đất gì cả...

Người này không phải ai khác, chính là Nhiếp Phong.

Sau khi sắp xếp đám hài tử kia ở trong Xương Bình trấn, Nhiếp Phong và Đoạn Lăng lập tức đi ngược đường hẹp, hy vọng có thể tìm lại bộ vân, cho dù thi thể của hẳn.

Đáng tiếc mặc dù hồng thủy đã bình phục, hai người bọn họ tìm khắp nơi hẻo lánh đầy thi thể trôi nổi trên núi Nhạc Sơn, bộ kinh vân thủy chung vẫn không thấy bóng dáng.

Kết luận duy nhất là hẳn đã thật sự chết.

Từ trước đến nay Nhiếp Phong vốn ưa thích rơi lệ cũng không còn lệ, chỉ vì lệ đã cạn.

Thiên địa mệnh mông, trong sự nản lòng thoái chí, không hề có mục đích, nó và sóng biển mơ hồ theo nạn dân đi thẳng về phía trước.

Lúc này hẳn mới giật mình, thì ra có nhiều dân tai nạn như vậy!

Nhóm nạn dân chạy nạn này ít nhất cũng có mấy vạn người, còn tính những người kiên quyết ở lại Nhạc Sơn, thề thốt xây dựng lại quê hương ở trong.

Không ngờ một lần thiên tai lại dẫn tới phá hủy một cách thảm trọng như vậy.

Hai ngày qua, vì hồng thủy mang đến ôn dịch hại không ít mạng người, hơn nữa, cũng không thiếu người chết đói.

Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng biết, hóa ra thế nhân không phải hoàn toàn vì giang hồ báo thù mà chết, hóa ra thế nhân cũng sẽ chết đói, bệnh chết, đặc biệt là tiểu hài tử.

Cũng giống như cô gái vừa rồi, đã là...

“Đã là tiểu hài tử thứ chín trăm ba mươi một chết trong ôn dịch rồi.” Nhiếp Phong một mực đi theo sau lưng hắn, bỗng nhiên nói.

Nhiếp Phong chờ hắn đáp: “Không chỉ có hơn chín trăm đứa trẻ bị bệnh mà chết, còn có hơn năm trăm cha mẹ vì để lại lương khô cho con cái mà chết đói...” Giọng điệu vẫn không khỏi nghẹn ngào.

Nhiều ngày qua, hắn không ngừng hết sức cứu viện trong đám nạn dân, đáng tiếc mặc dù hắn kiệt sức mệt mỏi, thủy chung vẫn không cứu nổi nửa cái mạng nhỏ.

Nỗi đau trong lòng hắn đã không còn khả năng biểu đạt nữa, rốt cuộc hắn cũng đã mất đi biểu đạt.

Tuy không phải là người thân của Nhiếp Phong chết, nhưng mắt thấy vô số cỗ thi thể to nhỏ, không có một nửa ngọn cỏ nào có thể cuốn bọn họ lên chắp táng. Chỉ cần trong cơ thể Nhiếp Phong còn lại nửa điểm máu, y vẫn đi cứu chứ?

Nhưng võ công trên người hắn thì có tác dụng gì? Lúc này, những nạn nhân kia không cần võ công của hắn!

Võ công, cũng không thể đỡ đói, cũng không thể trị tận gốc ôn dịch, thứ bọn họ muốn, là lương thực cùng dược!

Chỉ có vàng bạc trắng mới có thể mua lương thực và dược thảo!

Lần đầu tiên hắn cảm thấy “Lợi”, nguyên lai là như vậy quan trọng!

Nhưng ai có thể có lợi và tài phú hùng hậu như thế, có thể cứu tế những nạn dân tính bằng đơn vị hàng nghìn này chứ?

Nhiếp Phong nghĩ tới đây, tâm niệm đột nhiên thay đổi, hắn quay đầu lại hỏi Đoạn Lăng: “Trần, hai ta sau khi rời khỏi Thiên Hạ hội, hôm nay là... mấy ngày đầu tiên hả?”

Đoạn Lăng suy nghĩ một chút, đáp: “Hình như là... Ngày thứ mười một...”

Hắn rất thông minh, lập tức đoán được Nhiếp Phong đang có chủ ý gì, hắn vô cùng kinh ngạc hỏi: “Phong, ngươi... ngươi sẽ không về thiên hạ đó chứ?”

Nhiếp Phong gật đầu: “Không sai, ta đang có ý này.”

Sóng lớn càng thêm lo lắng: “Nhưng... Bộ Kinh Vân đã chết, hai ta không đáng quay về thiên hạ hội, đối với hùng bá loại kiêu hùng này, chúng ta không cần phải thủ tín!”

Nhiếp Phong buồn bã nói: “Thủ tín chỉ là một nguyên nhân, nhưng cũng không phải nguyên nhân chính của ta.”

Sóng vỗ nghi hoặc: “Ồ? Ngươi còn nguyên nhân nào khác không?”

Nhiếp Phong không nói gì gật gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ ảm ức, không vui.

Bởi vì, trong lòng hắn đang âm thầm do dự vì một quyết định, đó là một quyết định khó xử.

Khi Bộ Kinh Vân thức tỉnh đã là sáng sớm ngày thứ tư.

Hắn vừa mở mắt, liền phát hiện bốn phía toàn bộ vách tường tàn phá không chịu nổi.

Thì ra hắn đã đặt mình trong một căn nhà đá.

Hắn muốn ngồi dậy, nhìn xem nơi này đến tột cùng là nơi nào, ai ngờ vừa mới ra sức, liền cảm thấy toàn thân đau như đao cắt, căn bản hắn không cách nào xuống giường được.

Bỗng dưng, thanh âm của một nam nhân truyền tới: “Tiểu huynh đệ, đừng quá vọng động! Gân mạch toàn thân ngươi tất

cả đều nổ tung, còn có hơn mười khớp xương bị phá tan, ít nhất cũng phải nằm trên giường nửa tháng chứ!”

Lời nói vừa dứt, hai hán tử hào sảng lưng hùm vai gấu đã từ ngoài phòng bước vào.

Bộ kinh vân định, nhìn hai hán tử này, đôi mắt bình thường lãnh ý thế mà mất hết, biểu lộ ra một mảnh ngờ ngác, hần mờ mịt hỏi: “Các người... Rốt cuộc là ai?”

Một gã hán tử trong đó đáp: “Ta tên Võ Đại, hần tên là Võ Nhị!”

Hán tử chỉ vào hán tử thấp bé bên người tiếp tục nói: “Hai huynh đệ chúng ta ở chỗ này lấy săn bắn mà sống. Ba ngày trước, khi chúng ta lên núi săn bắn, phát hiện người đang hôn mê trên núi, vì thế liền cứu người trở về!”

Võ Nhị kia cũng xen mồm nói: “Không sai! Khi đó người bị thương rất nặng, chúng ta còn tưởng người chết chắc, nhưng không biết lại sống lại.”

Võ Đại Đạo: “Ừm! Huynh đệ chúng ta từng gặp một người bị thương nặng như vậy, vẫn có thể không chết, hơn nữa...”

Nói xong y giơ ngón tay vạch trên trán một đám mây, hỏi: “Là ai băng bó cho người?”

Bộ Kinh Vân chỉ một thoáng không rõ cho lắm, chỉ lo vỗ về Bạch Luyện bao ở trên trán.

Võ Nhị cũng nói: “Phải! Còn nữa, tiểu huynh đệ, người tên là gì? Sao lại té xỉu trên núi?”

Tên? Tuy chỉ đơn giản là một vấn đề, nhưng Bộ Kinh Vân nghe vậy lại đột nhiên biến sắc.

Tên gì?

Hần thành linh phát giác...

Hần vậy mà không cách nào nhớ lại tên mình, cũng không cách nào nhớ lại mình từ đâu đến, sắp sửa đi về nơi nào!

Hần mất trí nhớ! Nơi này, Nhạc Sơn và nước lũ tràn ra, hết như là hai thế giới.

Bởi vì, nơi đây vẫn còn tuyết triền miên...

Thiên hạ lớn như vậy, dưới gió tuyết đầy trời, nhìn một mảnh tĩnh mịch.

Thương Tùng đặt ở hai bên quan thứ nhất thiên hạ, tựa hồ cũng mệt mỏi, chỉ vì y chờ quá mệt mỏi.

Hùng Phách đang ngồi ở trước quan, Tần Sương và Văn xấu cũng đứng ở hai bên, Văn xấu càng cầm dù ngăn cản gió tuyết.

Bọn họ đang chờ đợi.

Toàn bộ thiên hạ đều đang đợi, chờ ba người trở về.

Thời hạn nửa tháng đã đến, giờ phút này càng là hoàng hôn thứ mười lăm.

Chỉ cần ánh nắng chiều trước mắt biến mất, tất cả mọi người không cần chờ nữa.

Tần Sương bắt đầu có chút vội vàng, thấp giọng cân nhắc: “Sao lại thế? Phong sư đệ tuyệt đối không phải người nói không giữ lời...”

Văn Sữu khinh thường nói: “Ai biết được chứ? Có lẽ sự thật thà trên mặt hắn chỉ là một vở kịch lừa gạt chúng ta mà thôi!”

Tần Sương cãi: “Sẽ không! Cho dù hắn và Đoạn Lăng như thế, Vân sư đệ cũng phải trở về trả lời, ta chỉ sợ ba người bọn họ gặp phải bất ngờ...”

Văn xấu nói: “Ta thấy chưa chắc! Đừng quên cá cược giữa Vân thiếu gia và bang chủ, có lẽ hắn đã sớm sợ tội lần trốn rồi!”

Hai người mặc dù ngơ ngác một lời ta một câu, nhưng mà hùng bá thủy chung không nói một lời.

Bởi vì, đáp án đã dần dần xuất hiện ở trên cầu thang cửa thứ nhất thiên hạ đệ nhất.

Trong một khắc cuối cùng này, Nhiếp Phong và Đoạn Lăng rất cuộc kịp thời trở về.

Hai mắt Hùng Phách nở rộ hào quang, lúc này gã mới nhếch miệng cười nói: “Quả nhiên các ngươi thủ tín trở về, rất tốt!”

Theo dõi theo Nhiếp Phong đang cúi đầu nói: “Kính Vân đâu?”

Nhiếp Phong cũng không trả lời ngay, hắn chỉ ngẩng đầu chăm chú nhìn Hùng Phách.

Nhưng vẻ bí thông trong đôi mắt của hắn, tựa hồ đã nói cho tất cả mọi người về Hùng Phách.

Hùng Phách quả thực khó có thể tin, nụ cười cứng đờ, hắn lần đầu tiên kinh ngạc như thế trước mặt người khác: “Khó... Lẽ nào...”

Kỳ thật, hắn cũng không cần lại “Chẳng lẽ cái gì”, Nhiếp Phong thập phần khẳng định gật gật đầu.

Tần Sương cùng Văn Xâu ở một bên nhìn thấy cũng bỗng nhiên biến sắc.

Không thể tưởng được kết quả của chuyến đi này, ngoài dự liệu của hai người họ, cũng nằm ngoài dự đoán của Hùng Bá!

Một kết cục cực kỳ chấn động!

Kết cục cực kỳ rung động này, nhanh chóng như gió lốc truyền khắp mọi góc ngách trong thiên hạ.

Trong lòng mỗi môn hạ cũng rất kinh nghi.

“Bất hủ tử thần” - được khen tặng là chiến đấu không gì không thắng, vậy mà có thể đánh bạc ra tất cả, chỉ vì cứu một đám trẻ con bé không đáng kể này?

Hắn rút cuộc vì cái gì?

Người trong thiên hạ xưa nay chỉ lo tranh giành danh lợi, đều trăm mối vẫn không có cách giải.

Tuy mọi người bàn tán sôi nổi, nhưng Hùng Phách đã hạ nghiêm lệnh: Có người ngoài thiên hạ tham gia hội hỏi tới Bộ Kinh Vân, tất cả môn hạ đều không được nói thẳng tin tức chết của gã, phải nói Bộ Kinh Vân đang bế quan khổ luyện, tìm kiếm võ công mới tăng một tầng.

Nếu có môn hạ dám can đảm tiết lộ việc này ra ngoài nửa câu, kẻ vi phạm – chém!

Hùng Phách hạ lệnh như thế, chỉ vì mấy năm gần đây, bộ kinh vân đã vang danh Đường trong giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy.

Mỗi người trong giang hồ đều đã nghe qua danh hiệu “Bất khốc tử thần” đáng sợ này.

Bây giờ thiên hạ vẫn chưa độc bá võ lâm, lúc này lại truyền ra tin tức ngập trời, có thể nói là cực kỳ không hợp lúc.

Một khi cho người trong võ lâm biết hùng bá mất đi trợ lực lớn nhất, như thế sẽ khiến người ta biết hẳn đã đứt mất một cánh tay phải.

Đặc biệt là nếu biết tin này cho thành chủ Vô Song thành Độc Cô một phương, sợ chuyện đề phòng kết minh sẽ có biến.

Càng hướng nữa, các môn phái khác sẽ lập tức bị hỗn loạn, đồng loạt công kích...

Chuyện đó cực kỳ không ổn!

Việc này xác thực làm thiên hạ rối loạn một hồi, bất quá rất nhanh liền bị hùng bá điều khiển đại cục, làm tâm tình một đám môn hạ bất an ổn lại.

“Ngu không với tới!”

Chính là loại tuyệt tình kiêu hùng này, đối với Bộ Kinh Vân không tiếc xả thân cứu người, trong lòng âm thầm đưa ra kết luận!

Đóa hoa không thơm. Nguyệt Nhi không ngừng nghỉ, người cũng không tiếp tục thoải mái nữa.

Tối nay, là một đêm ảm đạm không tiêu hồn.

Nhiếp Phong ngồi ngoài cửa gian nhà nhỏ bên bờ ngựa, đã ngồi một canh giờ.

Hắn vẫn chưa hề nhúc nhích, nghiêm nhiên trở thành một pho tượng gỗ em bé.

Bởi vì, trong lòng hắn đang không ngừng giãy dụa...

Hắn có nên đi làm việc cách mạng không nên làm hay không, nhưng lại là chuyện nghĩa không thể chối từ hay không?

Đoạn Lăng cũng không có cùng hắn ngồi yên, hắn sau khi trở về liền phải không ngừng tẩy mã, đây là chức trách của hắn, cho dù gặp chuyện không như ý, hắn vẫn phải bị ép sống như thường địa, công việc tiếp tục.

Nhưng mà lúc này hấn cũng quản lý tốt ngựa, chậm rãi đi tới bên người Nhiếp Phong, nhún vai hấn nói: “Phong, người trên đường trở về đã suy nghĩ mấy ngày, hôm nay lại nghĩ như thế, rốt cuộc người đang nghĩ gì? Người còn muốn bộ kinh vân không?”

Nhiếp Phong cúi đầu không nói.

Đoạn Lăng lại nói: “Bộ Kinh Vân mặc dù là vì cứu chúng ta và đám tiêu đồng kia mà chết, làm ta thay đổi cách nhìn với nó. Bất quá, Phong, nó thật sự đã chết, chúng ta vẫn còn sống, quyết không thể nhớ tới nó suốt đời!”

Hấn lần này thật là tâm phủ nói như vậy, chuyện này về sau, đoạn lăng cũng chân thành bội phục bộ kinh vân.

Nhiếp Phong yếu ớt nói: “Vân sư huynh... Ta cả đời cũng sẽ không quên, chỉ là... ta đang nghĩ về một số người khác.”

“Là ai?”

“Những nạn dân kia!” Nhiếp Phong nói: “Những nạn dân kia còn đang chịu đói lạnh và ôn dịch bức ép, còn có nạn dân vẫn như cũ ở lại Nhạc Sơn, ta nghĩ cũng có hơn mười vạn người chứ?”

Nghĩ đến có ít nhất hơn mười vạn người bị lưu ly, nghĩ đến những đứa bé kia chết đói. Thi thể bị bệnh chết, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy trong lòng lo lắng không yên.

Đoạn Lăng đáp: “Không nghĩ cũng không thực tế, chúng ta căn bản không giúp được bọn chúng!”

Nhiếp Phong giật mình nói: “Không! Đúng là có cách! Chỉ cần ta...”

Hấn không nói gì tiếp, bỗng nhiên nhìn thấy một người đang hướng về phía ngôi nhà nhỏ bước tới.

Là Khổng Từ!

Chỉ thấy nàng mặt mũi tràn đầy tử khí âm trầm đi tới hai người.

Nhiếp Phong cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hấn đoán chừng sau khi nàng biết tin của Bộ Kinh Vân, nhất định sẽ đến tìm bọn họ.

Nhưng hắn lại không ngờ rằng Khổng Từ vừa thấy hắn, lời mà lão bồ đầu nói đúng là một lời nói khó hiểu.

Nàng ngơ ngác nói: “Ta... nhìn lên rồi.”

Nhìn trộm?

Rốt cuộc cô ta nhìn lên cái gì? Sẽ khiến cô ta có vẻ mặt tức chết, tỉnh đến mức đáng sợ như vậy sao?

Nhiếp Phong đang muốn hỏi, Khổng Từ đã đem một tờ giấy đưa cho hắn; hắn còn chưa mở ra, Khổng Từ đã buồn bã nói: “Đến cùng, tại sao... Vân thiếu gia lại đáp ứng giúp chủ giám thị các người? Hắn vì sao... muốn nhận nhiệm vụ nhằm chán này? Chẳng lẽ... hắn đúng như lời hội chúng thiên hạ nói., Thâm nghĩ... Đại công? Cho đến sau khi ta biết tin hắn đã chết, ta không cần lại phải hoài nghi nữa. Rốt cuộc ta không nhìn được nhìn lên rồi... Vân thiếu gia bảo ta đừng nhìn tờ giấy này, mới vừa rồi phát giác... Thì ra hắn... Hắn không có chút... Được lợi, còn phải trả giá... Không rẻ... “

***

Tiếng nói của nàng đã dần khàn khàn, nước mắt cũng không nhìn được từ con người của nàng trượt xuống, đôi mắt đầm lệ nhìn Nhiếp Phong, hết sức gian nan hoàn thành câu nàng còn chưa nói xong, nói: “Hắn vì... Các người, cùng bang chủ... Đánh cược hắn... Một đôi mắt!”

Dứt lời, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Bốn chữ “một đôi mắt” như sét đánh, hung hăng oanh nhập vào trong tai Nhiếp Phong và Đoạn Lăng, sóng vỗ ngay tại chỗ đỏ bừng cả khuôn mặt, bởi vì ngày đó hắn cũng tự cho là Bộ Kinh Vân là vì tranh công mới có thể theo dõi hai người bọn họ.

Nhiếp Phong nhanh như chớp mở tờ giấy kia ra, rốt cuộc hắn nhìn thấy...

Quả thật là một tờ đánh cược, liệt kê rõ như Nhiếp Phong cùng sóng gió không kịp trở về, một đôi mắt Hùng Phách sắp sửa đào xuống Bộ Kinh Vân, để biểu thị hắn “Có mắt không trông”, nhìn lầm người.

Đánh cuộc còn có Bộ Kinh Vân Thảo chữ kí rất mạnh, có thể thấy lúc hấn ký như thế nào sảng khoái, làm sao tin tưởng vững chắc, độc ác thế nào!

Cuối cùng hấn cũng không nhìn lầm Nhiếp Phong và Đoạn Lăng!

Chính hấn ta lại bị thế giới này nhìn lầm!

Lòng Nhiếp Phong không khỏi trầm xuống, một đôi mắt vốn đã khô cạn lại mưa dầm thấm ướt, một mực tại trong lòng hấn do dự quyết định lựa chọn, giờ phút này, hấn đã quyết định hung hăng rồi!

Khổng Tử vẫn tuyệt vọng khóc lóc: “Vì sao? Vì sao Vân thiếu gia phải... bảo đảm... Các người? Vì sao hấn tình nguyện... không tiếc bất cứ giá nào... Tính mạng... Cũng phải cứu những đứa nhỏ kia... Vì... Cái gì? Hấn... Vì sao... ngu ngốc như vậy?”

Nhiếp Phong trầm trở nhìn chăm chăm khuôn mặt đau như đao của nàng, hấn bỗng phát hiện nữ hài mười bốn tuổi này đối với Bộ Kinh Vân không ngờ đã có một loại cảm tình vượt qua chủ tớ...

Nàng ôm lấy thân thể của nàng, dứt khoát nói: “Khổng Tử, lẽ nào... Người còn rõ ràng? Vân sư huynh làm như thế. Chỉ vì... Hấn tin tưởng rằng...không những làm như vậy tuyệt đối chính xác, hơn nữa, cũng là đời này làm người, nên... Làm.”

Khổng Tử nước mắt đầy mặt nhìn hấn, bị ai hỏi: “Ứng... làm chuyện...?”

“Không sai.” Nhiếp Phong nhìn tuyết rơi đầy trời, mười hai tuổi hấn lại thản thức: “Đã sinh ra mà làm người, nếu tự nhận là làm việc, cho dù... chết, cũng vẫn là... sẽ không chút suy nghĩ. Một lòng một mình đi làm đi?”

Hấn ta nói xong liền liếc Khổng Tử và Đoạn Lăng một cái, ung dung nói: “Hôm nay, ta cũng bừng tỉnh hiểu được đạo lý này, cũng đã đến lúc ta thực hành đạo lý này!”

Nói xong hấn thản nhiên xoay người, không để ý tới sóng lớn và Khổng Tử nữa mà đi thẳng.

Đoạn Lăng yên lặng nhìn Nhiếp Phong đi xa, thật lâu, khóe mắt đột nhiên chảy xuống một ngấn nước, thần sắc ảm thương nói: “Gió, rốt cuộc ta đã minh bạch người muốn làm gì...”

Khổng Từ kinh ngạc hỏi: “Đoạn Lăng, Phong thiếu gia... sắp làm những gì?”

Đoạn Lăng nói: “Hắn, hắn sắp làm một việc cho nạn dân, hắn không muốn làm, nhưng lại nên đi làm việc.”

Khổng Từ vẫn là đại nghi nan giải, chỉ có ngưng mục đưa mắt nhìn Nhiếp Phong dần dần đi xa cũng theo bóng lưng cô đơn.

Tóc của hắn vẫn tung bay trong gió tuyết.

Như mưa.

Như tơ.

Như hận.

Nhưng không như ý...

Trong Thiên Hạ Độ Nhất các.

Hùng Phách đang muốn ngủ, chợt bên ngoài lầu vang lên một trận tiếng gõ cửa cô đơn.

Hùng Phách vô cùng kinh ngạc, đêm như vậy, còn có ai có gan dám đến quấy rối hắn như vậy?

“Ai?” Hắn trầm giọng hỏi.

“Ta.” Người ngoài cửa đáp gọn gàng.

Hùng Phách đương nhiên nhận ra thanh âm này, gã ta không thể tưởng được đêm nay gã ta lại tới tìm mình.

“Cửa không then cài, vào đi!” Hùng Phách vừa đáp vừa thả lỏng khuôn mặt già nua căng thẳng lại, trong nháy mắt, trên mặt lại lộ ra một cỗ uy nghi không thể xâm phạm, chờ phát động.

“Rầm” một tiếng, chỗ cửa mở ra, hắn chậm rãi đi vào.

Khó trách tiếng gõ cửa vừa rồi cô đơn như vậy, bởi vì hắn có trái tim cô đơn bước đi.

Hắn là Nhiếp Phong.

“Sư phụ.” Nhiếp Phong dõng dạc gọi khẽ.

“Ô, Hùng Phách từ trong mũi trầm phối, hỏi: “Phong Nhi, người Dạ tới tìm vì sự như vậy là vì chuyện gì?”

Nhiếp Phong kiên định nhìn hắn, nhưng vẫn không có chút biểu cảm nào, nói từng chữ từng chữ: “Đồ nhi muốn giao dịch cùng sự phụ.”

“Ồ? Giao dịch?” Hùng Phách hơi kinh ngạc, nhất định nhìn chằm chằm Nhiếp Phong, giễu cợt nói: “Đồ nhi ngoan của ta, người tại sao đột nhiên biến thành một thương nhân, lại cùng vì sự bàn bạc giao dịch? Đúng rồi, người rốt cuộc muốn giao dịch cái gì?”

Nhiếp Phong bình tĩnh nói: “Ta, cần bạc ngàn một trăm vạn lượng.”

Một trăm vạn lượng? Hùng Phách một đôi mắt rộng mở to như chuông đồng, con mắt của hắn, vẫn là lần đầu tiên mở to như vậy từ khi chào đời tới nay.

Nhiếp Phong đáp: “Không sai, một trăm vạn lượng, một lượng bạc cũng không thể thiếu... Hy vọng khoản ngân lượng này lấy tên Vân sư huynh... quyên tặng cho Nhạc Sơn tất cả thôn dân bị nước lũ tàn phá bừa bãi!”

A! Hóa ra suy nghĩ trong lòng hắn...

Hay là những nạn dân sống ở nước sôi lửa bỏng kia?

Vẫn là...

Bộ Kinh Vân?

Đây là việc mà hắn cho rằng nên làm ư? Thế chuyện không nên làm thì sao?

Hùng Phách chỉ cho là Nhiếp Phong là kẻ ngu, hắn giả hoạt liếc xéo Nhiếp Phong, mắt như chim ưng, hỏi: “Người nói đây là một tông giao dịch, vậy người lấy gì giao dịch với vì sự?”

Nhiếp Phong đáp ngay không chút do dự: “Ta, ta tự đáp!”

“Chỉ cần người nguyện ra một trăm vạn lượng này, ta sẽ thay người đổi thành Vân sư huynh đánh —— giang sơn chắc chắn!”

Hùng Phách khẽ giật mình, đến tận đây hắn mới biết được, chính mình vẫn luôn đánh giá quá thấp Nhiếp Phong.

Hắn cho rằng mình quá mức ngu ngốc, không hiểu lợi hại, bây giờ rốt cuộc biết, Nhiếp Phong so với suy nghĩ của hắn càng biết phân tích lợi hại.

Nhìn Bộ Kinh Vân đã chết, Hùng Phách đã mất một viên đại tướng, Nhiếp Phong muốn tự mình đàm phán điều kiện. Hiện tại chính là thời cơ ngàn năm khó gặp.

Vì qua, như vậy thừa cơ tự mình giao dịch, chỉ là vì cứu vớt nạn dân, chỉ là báo đáp ân cứu mạng của người đã chết Kinh Vân, trong mắt hùng bá, Nhiếp Phong trước sau vẫn giống như bộ kinh vân – ngu không thể bì kịp!

Nhưng mà, thứ mà Nhiếp Phong đưa ra đúng là một sự lựa chọn rất có sức hấp dẫn.

Hùng Phách Lãng cười nói: “Ha ha! Quả thật là bi thiên thương nhân, ngay cả lão phu cũng bắt đầu tôn kính đồ nhi của mình rồi, bất quá người có từng nghĩ, khắp nơi trên nhân gian đều là người sâu khổ vì sinh kế, người giúp đỡ một lần, không giúp được lần thứ hai...”

Nhiếp Phong cũng không lên tiếng, hắn chỉ nghiêm nghị nhìn Hùng Phách, sự kiên định trong ánh mắt biểu lộ không bỏ sót.

Không còn cầu xin, bởi vì đây là giao dịch công bằng nhất.

Cũng là giao dịch bất đắc dĩ nhất của một tông.

Cái tâm trí đa mưu của Hùng Phách xưa nay đều được tính toán sâu xa trong nháy mắt, không ngừng suy tư, cân nhắc và tính toán.

Một lúc lâu sau, trong Thiên Hạ Đệ Nhất các, cuối cùng một tiếng cười cực kỳ phóng khoáng vang lên: “Được!”

【 Bộ thứ hai, Lục Thần Thiên 】

Mồ hôi chảy xuống từ trán hần.

Thiếu niên đang vội vàng chạy đi, không khổ cực cho lắm, nhưng mà dưới chân đang đạp trên đường, cũng không biết là hần có nên đạp lên đường hay không?

Dù cho không có phương hướng, chân vẫn một mực đi về phía trước, giống như một đầu cô hồn đã quỷ.

Trước mặt sau lưng, đều là bóng hình hỗn loạn, mờ mờ ảo ảo; thiếu niên nhìn thật một điểm, chỉ thấy bóng người tất cả đều là bách tính mặt mày ủ rũ, giống như đang chạy nạn...

Chạy nạn?

Trốn đi đâu?

Thiếu niên dỗi mắt nhìn xuống, thì ra những người này không phải chạy nạn, mà là đang luân phiên ở đó...

Hần không biết Hà Khứ Hà Tòng là người như thế nào, Lục Thần vô chủ gần với đám người đang vây quanh.

Chỉ thấy đám người xếp thành một hàng chỉnh tề, nghiêm như một con rồng lớn, uốn lượn cũng vài dặm, vì sao lại có nhiều người như vậy thay phiên đợi? Bọn họ đang chờ cái gì?

Trong quần chúng của Luân Hậu, một người tuổi hơn bảy, dẫn theo một ông chồng nam tôn sáu tuổi thoáng nhìn vẻ mặt nghi hoặc của thiếu niên này, không khỏi từ từ nói: “Người thiếu niên, ngươi ngây ra ở đây làm gì? Mau đến phía sau đám người đi!”

Đứa bé kia cũng mở to đôi mắt to nói: “Đúng vậy! Nếu không trời đã tối, sẽ đói bụng đợi ngày mai.”

Thiếu niên còn không giải thích được hỏi: “Phu quân, các người... Ở luân phiên nào?”

Cha cha người có chút bật cười, nói: “Mẽ lương thực mà! Chúng ta đều là nạn dân, người không phải người bản địa sao?”

Thiếu niên lắc đầu, hoảng hốt nói: “Ta... Ta không biết mình là người phương nào.”

Ông vợ của người lại hỏi: “Vậy người tên là gì?”

Hai mắt thiếu niên lập tức lại nổi lên một mảnh hoang mang, đáp: “Ta... Ngay cả tên của mình ta cũng không nhớ ra.”

Lời này vừa nói ra, đám đông lập tức xôn xao bàn tán, dù sao ông chồng khá lớn tuổi, sớm biết chuyện gì xảy ra, thở dài nói: “Ài, lại là một đứa trẻ đáng thương, chắc là bị nước lũ làm cho hoảng sợ. Người thiếu niên, người đói bụng không?”

Thiếu niên sắc mặt lúc đỏ, cũng không đáp lại, bắt quá bụng của hắn lại “Ừng ục” rung động, thay hắn trả lời.

“Thật đáng thương!” Công công lấy từ trong lòng ra một cái bánh bao khô héo đưa cho thiếu niên, nói: “Cháu trai, ăn trước đã rồi nói sau!”

“Cảm ơn trượng phu!” Thiếu niên vội vàng nhận lấy, không chút suy nghĩ liền bắt đầu ăn từng ngậm, có thể biết đói bụng không ít ngày rồi.

Thằng bé bên tai chồng trẻ lặng lẽ nói: “Gia gia, đó là cái bánh bao riêng biệt của chúng con! Cho nó, đêm nay chúng con...”

Cha cha người công bằng: “Tiểu Định, đừng nói như vậy! Hắn nghĩ chắc sẽ thất lạc cùng cha mẹ, lại không nhớ nổi mình là ai, thật đáng thương nha! Hơn nữa mọi người cũng là người nghèo, tốt nhất chiếu cố lẫn nhau, chúng ta cũng sắp đến gạo lương rồi, không cần lo lắng...”

Tuy rằng nói như thế, nhưng Tiểu Định vẫn nhìn chằm chằm vào cái bánh bao mà thiếu niên đang ăn, nuốt một ngụm nước miếng.

Thiếu niên ăn gần một nửa, khước mắt liếc nhìn hắn, bỗng nhiên không thèm ăn nữa, đem nửa bánh bao còn lại trả lại cho chồng chồng chồng, nói: “Phu công, cảm ơn người! Ta đói quá rồi... Quá lâu rồi, trong lúc nhất thời không thể ăn được...”

Vậy sao? Vậy thì có đạo lý này sao? Y rõ ràng không đành lòng tiếp tục ăn.

Tiểu định nghe hắn nói vậy, vui mừng ra mặt, vội vàng thay ông nội tiếp nhận. Một bên thưởng thức cái bánh bao nửa bên

bánh bao, hấn cho rằng mình sẽ ăn giống nhau, ai ngờ lại không ăn, bất kỳ lúc nào đối với ông nội vui sướng dị thường nói: “Ông nội, hì hì, nhìn! Còn nửa bên nữa! Tối nay quyết định tiêu định không ăn, dùng để hiếu kính ông nội!”

Hóa ra đĩa nhỏ này lại hồi hộp như vậy chỉ vì một chút hiếu tâm, thật sự là hiếm có...

Hai mắt thiếu niên không khỏi có chút mưa dầm, rất hối hận vì mới ăn nửa cái màn thầu kia của hấn.

Thiếu niên chuyển đề tài, hỏi công bằng của trượng phu: “Phu quân, người nói... mọi người đều thay nhau chờ lương thực, những lương gạo này... Bán bao nhiêu ngân lượng?”

Cha mẹ nó mỉm cười, đáp: “Mấy thứ này lương thực không cần ngân lượng mua.”

“Không cần ngân lượng?” Thiếu niên nói: “Lại có... chuyện rẻ như vậy? Là ai... hùng hồn như vậy?!”

Cha người có công bằng: “Là đệ tử thứ hai đại bang thiên hạ biết hùng bá một bước kinh vân!”

“Đúng vậy! Từ sau khi xảy ra lũ lụt, Bộ Kinh Vân liền sai phái một trăm vạn lượng quan phủ Nhạc Sơn, mua lương thực và thuốc cho những người nghèo khổ chúng ta như vậy!” Tiểu Định đang cầm bánh bao, nghe thấy ba chữ Bộ Kinh Vân, chợt hưng phấn cướp đoạt nói.

Những nạn dân khác đang luân phiên lắng nghe tên bộc lộ kinh vân, vẻ mặt không vui vẻ mà tươi cười nói: “Không tệ! Bộ Kinh Vân là đại ân nhân của chúng ta!”

“Bộ Kinh Vân?” Thiếu niên chợt nghe ba chữ này, chỉ cảm thấy trong lòng rung động một trận, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không tìm ra chút manh mối nào.

Ba chữ này, tựa hồ trong đầu hấn từng chiếm một góc trống rỗng. Nhưng mà, mê mang, hấn thủy chung tìm không ra nửa điểm dấu vết. Rất lâu trước kia, tựa như “Hạ lạc bất minh”.

Tiểu Định kia vẫn đang hoa chân múa tay vui sướng, mặt mày hớn hờ nói: “Theo ta nghĩ, Bộ Kinh Vân nhất định là vô cùng cao lớn uy mãnh, thường xuyên hành hiệp trượng nghĩa, ta thật muốn gặp hấn một lần a...”

Chữ “A” vừa mới ra khỏi miệng, đột nhiên lại nghe Tiểu Định “A” một tiếng; hóa ra bánh bao trong tay hắn bỗng đá bay cho người ta một cước, lăn xuống đất, dính đầy cát bụi.

Người đem bánh bao đá bay là một người cao gầy, trang phục thương nhân, phía sau hắn là hai tên tùy tùng nhanh nhẹn đứng mãi.

Tiểu Định mặc áo trùm đầu xuống đất, vội hô to: “A, con cho gia gia ăn bánh bao đầu...”

Tuy là bánh bao bị phủ nửa bên, nhưng trong hoàn cảnh đói lạnh bức bách, Tiểu Định vội vàng muốn rửa sạch sẽ, nhưng đang trước tiên cúi người nhặt bánh bao về, Hách Địa, nam nhân cao gầy kia giẫm một cước lên bàn tay nhỏ bé của hắn, “Phụp” một tiếng, bàn tay nhỏ và bánh bao như muốn cùng bị giẫm nát ngay tại chỗ.

“Oa!” Tiểu Định đau đến mức kêu lên, lão bá cũng lập tức kinh hô: “Tiểu Định!”

Vội vàng quỳ gối ở trước mặt nam nhân cao gầy kia, “Thùng thùng” vang lên mấy tiếng, cầu xin nói: “Liều lão gia, cầu xin ngài... tha cho tôn nhi của ta đi!”

Hán tử cao gầy này nguyên lai gọi là “Liều Kiên”, là ” Xương Bình trấn” bản cư sống chưa được chìm nước ở Nhạc Sơn; hắn vốn là một sư gia thổ hào, Nhạc Sơn một cõi không người không biết; sau đó chẳng biết tại sao lại vận chuyển, bỗng nhiên lặn mình biến thành nhà giàu mới nổi.

Liều Kiên một chân giẫm lên bàn tay nhỏ bé, một bộ mặt nhà giàu mới nổi, vẫn đang khí định thần nhàn cười nói: “Ai bảo tôn nhi ngươi sùng bái bộ kinh vân như vậy? Hừ! Tên kia xem ra là đồ chó gì?”

Tiểu Định đã đau đến mức mồ hôi đầm đìa, nhưng nghe hắn nói hắn là người vũ nhục sùng bái mình như thế, vẫn quật cường, ngậy thơ bác bỏ: “Phi! Bộ Kinh Vân là đại ân nhân của chúng ta, cũng không phải là... đồ chó gì đó!”

Liều Kiên nghe rồi cười: “Hắc hắc, thật đúng là một hài tử ngậy ngốc mà vô tri, ngươi nói xem tại sao Bộ Kinh Vân lại quyên góp giúp các ngươi? Hắn chỉ mượn điều này để gia tăng thanh thế, mua danh chuộc tiếng mà thôi!”

Mua danh chuộc tiếng? Phải không? Chính hấn lại đã làm ra cái gì cho thiên tai lần này? Còn không phải chỉ biết mở miệng đả thương người?

Trong lúc nói chuyện, Liễu Kiên vẫn luôn đạp chân lên bàn tay nhỏ bé, mắt thấy bàn tay nhỏ bé của hấn sắp bị giẫm bẹp rồi.

Thôn dân bên cạnh tất cả đều ngại hấn là ác bá, không dám can thiệp; chỉ có mỗi thiếu niên thấy vậy biến sắc, đang muốn vồ tới trước, lại dùng lực bắt lấy hai tên thủ hạ của Liễu Kiên.

Người thiếu niên mặc dù không nhớ nổi mình là ai, nhưng vẫn có thể phân biệt thị phi, thấy người gọi là Liễu Kiên này là căn bã hành hạ trẻ con như thế, hấn căm hận nói: “Phế vật! Mình phát tài... Không lập phẩm, không tốt... quyên góp nạn dân, ngược lại không cam lòng nhìn thấy... Người khác quyên góp giúp, tiểu nhân như vậy, nhất định sẽ có người trừng phạt ngươi!”

Sắc mặt Liễu Kiên tái nhợt vì thiếu niên nói đúng vào cái lòng tiểu nhân của hấn.

Nhưng đột nhiên hấn lại hóa thành Thanh mỉm cười, nói: “Ha ha! Thiếu niên, ngươi sao lại đối với bản đại gia nói chuyện như vậy, thật là dũng cảm! Đại gia nhất định sẽ trị tốt ngươi, bất quá trước khi chinh trị ngươi, cũng cần phải giải thích cho ngươi một chút, đến cùng gia tài bản đại gia trăm vạn, vì sao cũng không quyên một văn tiền giúp a!”

Người thiếu niên kia hung hăng trừng mắt nhìn hấn, không tiếp tục phụ họa nữa.

Liễu Kiên nói: “Kỳ thực! Bản đại gia tin nhân quả nhất! Cũng tức là trồng thiện nhân đắc thiện, phú quý nghèo hèn, đều là do một tay tạo thành. Bản đại gia có thể hưởng phú quý, kiêm cả tránh được đại nạn thủy kiếp; đương nhiên bởi vì ta là người tốt đại nhân...”

Nói xong y chỉ những thôn dân đang đói khát, cao giọng nói: “Ngược lại, đám nạn dân này vì gặp phải tai họa, chỉ vì bọn chúng là người xấu, đã là người xấu liền phải gánh chịu ác quả, có báo ứng này thật sự là được mở rộng tầm mắt, còn ta à...”

Khóe miệng hắn nhếch lên hướng về thiếu niên tà dị cười, nói: “Ta đã là người tốt, tuyệt đối sẽ không quyên góp tiền giúp người xấu! Người thiếu niên, ngươi hiểu không? Ha ha...”

Liễu Kiên dứt lời liền cất tiếng cười điên cuồng, hai gã thủ hạ cũng phụ họa theo.

Y vẫn chưa có rời khỏi bàn chân của Tiểu Định, vị trưởng phu kia vẫn đang quỳ xuống đất phát ra tiếng cầu xin “Liễu lão gia”, thiếu niên đột nhiên biến sắc nói: “Hắc hắc, ngươi như vậy... Khúc Thiên Lý, nhìn nhân mạng như cỏ rác, lẽ nào... những người này liền không có mẫu thân sao? Đừng quên! Người cũng là sinh ra nhờ mẹ ngươi!”

Liễu Kiên suy nghĩ một chút, cười nói: “Đúng vậy a! Thiếu chút nữa ta cũng quên mẫu thân ta! Năm trước ta đuổi nàng ra đầu đường, không biết nàng có chết đói không?”

Nói xong lại cao giọng cười to.

“Súc sinh!” Thiếu niên hận đến nghiến răng nghiến lợi, đáng tiếc bị hai tên thủ hạ kiềm chế, không thể động đậy.

Liễu Kiên nhìn bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của hắn, cảm thấy cực kỳ thoải mái, dứt khoát trở nên càng thêm dữ dằn, chân đạp Tiểu Định Thủ càng dùng sức hơn, Tiểu Định Nhân lập tức đau đến kêu thảm một tiếng.

Liễu Kiên nói: “Xương bị gãy còn có thể pha tạp, dầm nát là không có thuốc nào cứu được, bàn tay nhỏ bé này nhất định là phế rồi! Ta thích nhất là nhìn thấy người xấu bị tra tấn vô tận, người thiếu niên, ta biết nếu ta phế tay của hắn, ngươi nhất định sẽ rất đau lòng, có phải không?”

Vấn đề này căn bản cũng không dự đoán thiếu niên hội đáp, hắn chỉ vừa nói vừa tăng sức lực lên chân mà thôi.

Lúc này những nạn dân kia nhìn thấy cũng không đành lòng, có mấy người to gan lớn mật nói: “Liễu lão gia, cầu xin ngài... giờ cao đánh khê đi! Dù sao Tiểu Định là một... hài tử...”

Liễu Kiên trả lời lại một cách mỉa mai: “Hừ! Các ngươi còn giả bộ từ bi cái gì? Tay hắn phế thì liên quan gì tới các ngươi? Nếu hắn chết vì chuyện này, bớt đi một tên phế vật tranh ăn với các ngươi chẳng phải là càng tốt hơn sao? Ha...”

Dân chúng lập tức lên tiếng nói, Liễu Kiên lại liều mạng dùng sức, thề phải đem bàn tay Tiểu Định nhỏ dẫm nát mới được.

“Liều lão gia! Không...” Ông chồng kia còn đang cầu xin, nước mắt tuôn rơi, càn đột nhiên một tay ôm chặt chân Liễu Kiên, Liễu Kiên dưới sự giận dữ duỗi chân ra, đẩy chồng chồng ra ngay tại chỗ, lập tức đầu của chồng chồng ta rơi vào trên một tảng đá lớn. “Bụp” một tiếng, bộ não bộp bộp bộp bộp, đã chết!

“Gia gia!” Tiểu Định thấy gia gia chết rồi, vội vàng lên tiếng kinh hô!

Liều Kiên thấy mình dẫm chân làm chết người cũng kinh ngạc, vội vàng co chân lại, lập tức cố nén đau, thừa thế nhào về phía gia gia của mình, liều mạng lắc lắc hẳn, gào khóc: “Gia gia, người không nên chết a! Tiểu Định còn nửa bánh bao cho người ăn! Gia gia! Người đáp đi, tiểu ổn nhé...”

Hắn hoảng hốt đưa bàn tay nhỏ be bét máu tới trước mặt gia gia, nửa cái bánh bao kia sớm đã biến thành một nắm tay dính đầy máu hẳn, tình huống vô cùng thê lương, nhưng gia gia của hắn mãi mãi không đáp lại hắn.

Liều Kiên từng bước từng bước lui về phía sau, có lẽ hắn cũng không ngờ hội tụ thành thảm kịch; loại tiểu nhân này, xưa nay không giúp đồng bào, sẽ chỉ lấn ép đồng bào, đến thời điểm này, cũng chỉ biết sợ tội bỏ chạy...

Nhưng ngay khi hắn vừa lui được một trượng, đột nhiên sau lưng vang lên một âm thanh lạnh như băng: “Người, súc sinh này.”

Liều Kiên Thương hoảng sợ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên vừa rồi bị hắn bắt giữ, giờ phút này không biết thế nào không ngờ đã đứng sau lưng hắn.

Điều khiến hắn ngoài dự đoán chính là, người thiếu niên đang quỵ ngã xuống làm một thủ hạ nhanh nhẹn bưng người.

Hắn không biết từ lúc nào đã đánh bại hai người bọn họ, vậy mà hắn lại có sức mạnh như vậy?

Giờ phút này, thiếu niên trước mắt như biến thành người khác, hắn bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh đột ngột xuất hiện, một luồng lực lượng...

Lực lượng giết người!

Ánh mắt của hắn cũng trở nên băng lãnh dị thường.

Giống như...

Ánh mắt “Tử Thần”!

Một tử thần đang thực hiện nhân quả cho thiên địa!

Liễu Kiên nhìn đôi mắt lạnh lẽo của thiếu niên, hắn cảm thấy một luồng khí tức tử vong nồng đậm bao trùm lấy mình, hai chân lập tức mềm nhũn, nước tiểu cũng văng tung tóe. Không biết vì sao hắn lại sợ hãi như vậy, hắn không tự chủ được cầu khẩn: “Đừng giết ta... Ta... Biết sai rồi...”

Thiếu niên lẳng lặng nhìn chồng của mình nổ tung, Mộc Vô cảm xúc nói: “Trên đời này cũng không có ai biết chuyện này là sai, ta đã sớm không có ý tha thứ cho con rồi.”

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Kiên, chỉ nói một phán quyết công bằng: “Người, tuyệt đối nên xuống địa ngục!”

Tiếp theo, quyền ảnh khê động!

“Bup” một tiếng, một đoàn đồ vật từ trong cơ thể Liễu Kiên bay ra, rơi trên mặt đất.

Đoàn đồ vật kia còn đang nhảy lên theo quy luật, nạn dân tập trung nhìn vào, tất cả đều xôn xao.

Vật thể này rõ ràng là ruột gan của Liễu Kiên và trái tim bé nhỏ kia!

Máu tươi khắp nơi, lẫn lộn trong óc chồng chồng, cũng hòa trộn với tiếng khóc của Tiểu Định, rốt cuộc đem sự từ từ của thiếu niên đánh thức lại, sự lạnh lùng trong mắt hắn, thế mà lại biến mất một cách thần kỳ.

Ánh mắt của hắn lại hồi phục một mảnh mơ hồ, càng hoang mang so với vừa rồi...

Hắn như bừng tỉnh từ trong mộng, mờ mịt trừng mắt nhìn mình với nắm đấm nhuộm đầy máu, như đúc bằng sắt, nhìn nạn dân mờ mịt mà kinh hãi, còn như không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, hoảng sợ hỏi nạn dân: “Ta... Ta là ai?”

Không ai biết hắn là ai, cho nên không ai dám đáp.

“Ta... Tại sao lại có... lực lượng như vậy?”

Từ đầu đến cuối vẫn không trả lời, chỉ có Tiểu Định cố nén giọng nói đau lòng đang khóc: “Thiết quyền ca ca... Đi mau đi! Nếu không... Quan phủ đến rồi, sẽ không đi được... Đâu...”

Những nạn dân khác cũng đồng thanh kêu lên: “Vâng! Đi mau! Không cần vì giết một con chó này mà bị chém đầu a!”

Trong lúc nhất thời, thiếu niên chỉ cảm thấy hoảng sợ thất thố.

Nhưng dưới sự thúc giục nhiệt tâm của mọi người, hắn chỉ có thể phi nước đại.

Hắn giống như một ma bị thiên hạ hạ thấp, mất đi ba hồn bảy vía, mơ hồ, mù quáng xông loạn về phía trước.

Không hề có thân thể, cũng không có tiến tới!

Đáng tiếc, trước mặt lại không phải là đại lộ khang trang bằng phẳng, mà là tương lai không cách nào biết trước kia của hắn.

Tương lai đầy đau thương.

Đó là một ngọn núi đầy những cây cổ thụ che kín bầu trời.

Vì vậy, ở sâu trong ngọn núi kia, quanh năm chỉ có vài tia nắng chiếu vào mắt, hơn nữa còn thường xuyên tràn ngập một tầng sương mù dày đặc quỳ dị.

Cũng không biết từ phương nào truyền tới tiếng hát nữ tử: “Là đứa trẻ con không biết nói chuyện đấy...”

”lữ trình nhân sinh dài dằng dặc như thế, từ khi người bắt đầu bước lên con đường, cha mẹ đã quan tâm đến người... “

“Phụ mẫu đối với người thâm ân, làm sao chỉ có cơm nước? “

“Cho nên người nhất định không thể quên được...”

“Ân ơn của cha mẹ...”

Tiếng ca khóc như khóc như kẻ, thê lương mà trống rỗng tịch mịch vô hạn, tựa như một nữ nhân khổ sai vứt bỏ đầu đường, kẻ ra khúc nhạc hồi hận của dưỡng con dưỡng dục nữ...

Trong sương mù dày đặc khắp núi, một bóng người đang thất hồn lạc phách chạy, đúng là thiếu niên không nhớ rõ chính mình là ai!

Hắn chẳng biết vì sao vẫn đang chạy trốn, có lẽ là bởi vì vết máu vẫn còn dính trên tay nên hắn muốn quên đi vũng máu này, quên đi chuyện đáng sợ vừa xảy ra.

Nhưng nó chật vật dị thường, Chữ Bằng liền ngã xuống đất, lăn một vòng về phía trước...

Cho đến khi trở mình dưới một đôi chân mới dừng lại.

Hai chân này cũng không phải một đôi chân người, mà đôi chân này được làm bằng đá.

Thiếu niên hốt hoảng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mình đã lăn tới trước một tượng đá cao ngang người.

Đó là một bức tượng thần nữ, trên tượng thần còn khắc bốn chữ nhìn mà giật mình.

“Quỷ Tử Thần Mẫu”!

“Thần mẫu”!

Khuôn mặt khách nhân lộ ra một nụ cười quỷ dị, mập mờ mà âm trầm, khiến người ta vừa nhìn liền cảm thấy không rét mà run.

Nơi thâm sơn ít người lui tới của người này, sao lại xuất hiện một bức tượng thần như vậy?

Thiếu niên cũng không miễn cưỡng tự mình muốn tìm ra đáp án, hắn chỉ vội vàng đứng lên muốn đi tiếp!

Nhưng vào lúc này, không gian yên tĩnh chợt vang lên một thanh âm mê ly: “Hải tử, đường này chỉ đi hướng Tây hồ, đừng đi nữa.”

Thanh âm tựa như còn rất xa, thiếu niên nghi hoặc mà nhìn quanh bốn phía, không thấy bất cứ bóng dáng nào, vèn vèn chỉ có tượng thần này.

“Ai? Ai đang nói chuyện vậy?” Thiếu niên kêu to.

Giọng nói kia không đáp lời hắn, chỉ tiếp tục nói: “Tây Hồ, cũng không phải là nơi ngươi nên đi, phải tìm lại ký ức trước kia, phía sau ngươi còn có mười con đường...”

Thiếu niên nghe vậy lập tức xoay người lại, định thần thấy rõ ràng, rõ ràng ở chỗ sâu trong sương mù dày đặc có mười lối rẽ

hi hữu.

Giọng nói lại nói: “Những thứ này mới là con đường người nên đi.”

Thanh âm này vì sao lại ngăn cản hấn đi Tây Hồ? Phải chăng ở phía Tây hồ, đang có một việc chờ đợi hấn?

hoặc một người đang chờ hấn?

Con đường phía trước tuy mờ mịt xa vời, nhưng thiếu niên cũng không hề bước lên bất kỳ con đường nào, trái lại hấn lại tiếp tục đi về phía trước!

Âm thanh vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Cháu trai, cháu không muốn... hồi phục ký ức trước kia? Con không muốn trả ơn cho cha mẹ sao?”

Thiếu niên đột nhiên quay đầu lại nói: “Không! Ta đã cảm giác được, tiền thân của ta nhất định là một kẻ đáng sợ, có sức mạnh rất đáng sợ, ta không muốn lại giẫm vào vết xe đổ...”

Hấn ngẩn ngơ nhìn về phía trước, tiếp tục nói: “Ta chỉ muốn...”

“Quá kim sinh!”

Nói xong không còn bị thanh âm mê hoặc, kiên quyết bước tới.

Trong rừng cây trống rỗng chết lặng, lại vang lên một tiếng ca bi ai: “Là đứa trẻ không biết nói chuyện đây...”

“Vì sao người lại nhẫn tâm như vậy, quên mất thâm ân của cha mẹ...”

“Chẳng những quên mất mối thù giết cha...”

Chương thứ nhất...

Giả như cô ta còn chưa chết, tính ra thì năm nay cũng đã được một ngàn một trăm tuổi rồi.

Nàng không khác gì nữ tử hiền lành thực đức, khác biệt duy nhất chính là ——

Không phải người của nàng.

Nàng, họ “Bạch”, tên “Tổ Trinh”, là một con bạch xà tu luyện ngàn năm dưới chân Hàng Châu Tây Hồ.

Nàng còn có một người huynh muội khác.

Một con thanh xà tu luyện năm trăm năm, gọi là “Tiểu Thanh”.

Hai con rắn tình như tỷ muội, một mực không qua lại thế sự, không tranh với đời, nhưng mà...

Bỗng nhiên có một ngày, Bạch Xà Tố Trinh cảm thấy chán ghét kiếp sống nhàm chán của yêu tinh này, nàng ta đã động lòng phạm.

Nàng nhanh chóng biến ảo thân thành mỹ nữ tuyệt mỹ, chỉ vì muốn tìm một nam nhân tốt phò mặc cả đời; mà Tiểu Thanh bởi vì muốn đi theo tỷ tỷ, cũng biến thành một thiếu nữ xinh đẹp, cùng nàng đi tìm tình lang.

Cuối cùng, hai người gặp được cha mẹ hai mất giữa Hàng Châu Tây Hồ, sống nhờ ở hàng đậu bạn bè, là một thiếu niên tuần tú “Hứa Tiên” mắt trắng dã!”

Một con nghé trắng đơn thuần sinh ra đã hợp ý với một con bạch xà ngàn năm đạo hạnh, vừa thấy đã yêu, lửa nóng dậy sóng; con xà yêu điên cuồng này còn giúp Hứa Tiên mở một cửa hàng bán thuốc, khiến hắn nhảy nhót thành ông chủ nhỏ, không cần được bạn thân chê cười.

Tiểu Thanh lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt, cũng khuyên nàng đừng quá trầm mê, nhưng vì nó mà Bạch Tố Trinh đã coi thường tất cả!

Nàng yêu nàng, tất cả đều trả giá, nàng muốn một tay dẫn dắt nàng!

Một người một xà vốn có thể bình an vô sự tu sửa xuống, đáng tiếc...

Một ngày nọ, một cao tăng được xưng là “Pháp Hải” đi ngang qua Hứa trạch, dùng ngón tay cứng rắn chỉ vào Bạch Tố Trinh là yêu vật, cũng thuyết phục được Hứa Tiên trợ giúp phục yêu.

Hứa Tiên bán tín bán nghi, hỏi Bạch Tố Trinh nhiều lần, từ đầu đến cuối mờ mịt không có đầu mối.

Về sau, Pháp Hải kiên quyết không để cho yêu phạm yêu yêu luyện, bắt Hứa Tiên xuống Trấn Giang - Kim Sơn tự.

Địa hình Kim Sơn tự hiểm trở, sau khi Bạch Tố Trinh biết chuyện lập tức khẩn trương tại chỗ, liền cùng với Tiểu Thanh đi cứu Hứa Tiên, đương nhiên trong lúc đó gặp phải không ít trở ngại, suýt chết vẫn sống, sinh con trai tiếp theo — “Hứa Sĩ Lâm”.

Cuối cùng, Bạch Tố Trinh nắm chặt yêu không gì không phá nổi trong lòng, loại trừ vạn khó khăn, cứu Hứa Tiên ra.

Nàng tràn đầy cho rằng có thể lại kề sát nhau với Hứa Tiên, nhưng Trọc Hà ngay lúc nàng cùng Tiểu Thanh, Hứa Tiên trên đường trở về gia tộc, sau đầu đột nhiên gặp trọng kích. Nàng kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy vật đánh vào đầu rõ ràng là “Phế Bát” pháp khí tập hợp thiên địa linh khí thành, mà người cầm trong tay bình bát, đúng là nàng liều mạng cứu lẫn nhau...

“Hứa Tiên”!

Cùng lúc đó, Pháp Hải cũng hiện thân; nguyên lai hắn ở trong Kim Sơn tự đã thuyết phục Hứa Tiên, Hứa Tiên cũng cảm thấy yêu phạm khó mà lưu luyến lâu, lại vong ân phụ nghĩa tiếp nhận bình bát Pháp Hải cho hắn, theo kế đánh lén Tố Trinh.

Tố Trinh quả thực không thể tin được, kiên cứu Hứa Tiên, cùng Tiểu Thanh đã hao tổn không ít chân nguyên; liền đẩy Tiểu Thanh ra, để nàng chạy trốn, mà nàng cuối cùng cũng vì bình bát thu được, càng bị Pháp Hải cầm tù dưới “Lôi Phong Tháp”.

Sau việc này, Hứa Tiên đương nhiên phải trở về nhi tử Hứa Sĩ Lâm của Tố Trinh, cũng tái lập tái giá, tiếp tục “Làm sinh con đẻ cái”, khai chi tán diệp.

Về phần Pháp Hải, để đề phòng Tiểu Thanh chạy trốn sẽ đến Lôi Phong tháp cứu viện bạch xà, rồi dùng pháp lực phong ấn dưới chân tháp, để cho Bạch Tố Trinh có thể sinh thể tại lôi phong tháp, vĩnh viễn không thể siêu sinh...

Lôi Phong tháp, tức thì trở thành một bia mộ vĩnh hằng mà thê mỹ, một con xà yêu bị chôn vùi bởi tình thịt nát xương tan, đang bất chấp tất cả...

Bạch Tố Trinh!

Mà truyền thuyết này, đến đây người này lưu truyền...

Nếu nàng không phải là thật ——

“Truyền thuyết này, đã lưu truyền một trăm năm.”

“Hứa bá” ngồi ở trong trà khản nhẹ nhàng quan sát một ngum trà hoa lệ, chậm rãi nói với bọn nhỏ.

Đây là một đĩa trà đặc biệt đơn sơ, nằm ở bên bờ tây Hàng Châu; mà “Hứa bá”, chính là ông chủùngùng trà.

Hứa bá đã rất già, mái tóc bạc trắng không biết khi nào đã thoát ra tinh quang, trụi lủi, bộ dáng xem ra cũng đã hơn bảy mươi tuổi. Bởi vì tuổi rồi, lại không có người nhà, dòng dõi, chỉ có muốn một tiểu tử trẻ tuổi khỏe mạnh trở về giúp đỡ.

Đáng trách lập tức giảm bớt, sinh hoạt cũng cư trú rất hào phóng, lại càng có những câu chuyện nhàn hạ dành cho những đứa nhỏ này!

Tựa như giờ phút này, ngoại trừ ba thương lữ nghỉ chân, còn có một đám thôn đồng ước chừng tám, chín tuổi đang vây quanh Hứa bá, “Rửa tai lắng nghe” hôm nay gã kể chuyện.

Trải qua mấy ngày nay, Hứa sợ đã kể cho bọn nhỏ không ít chuyện, tỷ như chuyện Thích Ca Mâu Ni đắc đạo dưới cây Bồ Đề, Mạnh Mẫu dời đi, thậm chí trên lưng có khắc hai người Nhạc Phi, tổng số người Lâm Lâm, nghe mà mặt mày hớn hờ.

Chẳng qua, những chuyện xưa này tựa hồ cũng không hấp dẫn bằng chuyện hôm nay. Bởi vì câu chuyện mà Hứa bá kể hôm nay, lại phát sinh ở Tây Hồ mà bọn nhỏ ở, câu chuyện này, chính là...

Chuyện của bạch xà.

“Cái gì?” Một đứa trẻ trong đó sau khi nghe xong toàn bộ chuyện cũ, đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Hứa bá, truyền thuyết này... Đến đây chỉ lưu truyền một trăm năm? Đó chẳng phải là chuyện xa xôi trước đây sao?”

Đứa nhỏ này gọi là “Tiểu quốc”, tuổi còn nhỏ đã mắt to mày rậm, vẻ mặt hồn nhiên, ngây thơ chất phác.

Hứa bá chậm rãi nói: “Không sai, kỳ thật tính ra, đại khái là phát sinh ở thời đại đó của tổ phụ các người.”

Một cô bé khác cũng xen mồm nói: “Đúng vậy! Cháu cũng nhớ ra rồi! Gia gia cũng từng nói truyền thuyết này cho cháu biết, là cha của người nói cho hẳn.”

“Cái này không phải cùng Hứa bá nói không mưu mà hợp sao, ha ha!” Tiểu quốc hưng phấn cười.

Cô bé bỗng nhú chặt hai hàng lông mày, nói: “Có lẽ... đúng không? Tuy nhiên, câu chuyện gia gia ta kể, tựa hồ có chút khác với Hứa bá...”

“Cái gì khác biệt?” Nó làm thôn đồng cũng cảm thấy tò mò hỏi.

“Gia gia nói, Bạch Tố Trinh được Pháp Hải dùng bình bát thu lấy, cũng không phải là bị Hứa Tiên đánh lén!”

Bọn nhỏ mới nghe xong đều quay đầu lại nhìn Hứa bá, tiểu quốc hỏi trước: “Hứa bá, vì sao người nói hoàn toàn không giống vậy?”

Hứa bá hiền hòa cười cười, nói: “Một truyền thuyết ai cũng biết, trải qua một trăm năm rộng rãi, lưu truyền, đương nhiên có sự xuất nhập vào với câu chuyện ban đầu, thậm chí sẽ có phiên bản khác nhau, cũng không có gì lạ!”

Tiểu quốc lại mở to mắt, cực kỳ hứng thú truy hỏi: “Vậy, Hứa bá, người còn biết thế nào?”

“Còn một người, có lẽ, cũng là một người dễ làm cho người ta tin tưởng nhất...” Hứa bá ung dung nói.

Lũ trẻ nghe đến đó đều nín thở chờ đợi, chờ nhóc tỳ nói tiếp.

Hứa bá cố ý dè giọng xuống, thần bí hề hề nói: “Nghe nói, truyền thuyết này cũng không phải là truyền thuyết, mà con rắn trắng Bạch Tố Trinh này cũng không phải là yêu tinh thật sự, nàng thật ra là giả...”

“A!” Đứa bé không hện mà cùng hô to một tiếng, tiểu quốc liền vội vàng hỏi: “Chỉ sợ, nếu Bạch Tố Trinh không phải yêu tinh, vậy... Nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Hứa bá cười nhạt một tiếng, đáp: “Thân phận thật sự của nàng, vốn là một cái tên một trăm năm trước...”

Lời còn chưa dứt, Tỳ Hưu nghe thấy một thanh âm dữ tợn quát lên: “Hắc, lão quỷ, ngươi lại đang lừa trẻ con!”

Lời này vừa nói ra, lũ trẻ không khỏi đều nhìn lại phía sau, nhưng thấy người nói chuyện là một gã đại hán vạm vỡ, phía sau còn có ba gã thủ hạ đi theo.

Tên vạm vỡ này gọi là “Lê Bằng”, là phụ nữ trẻ em già yếu của Tây Hồ này, chuyên ức hiếp nơi đây; vất vả mồ hôi của bọn họ; về phần đối với nam đỉnh khác, hắn thì không dám mạo phạm, vì sợ bọn họ sẽ cùng nhau tấn công.

Hiện giờ Lê Bằng khi thiện sợ ác này, đương nhiên là coi trọng lão nhân quá cô hi của Hứa bá này rồi. Hắn đạp một chân lên ghế, chấp hai tay, khước mắt vênh váo tự đắc nói: “Hứa lão quỷ, nhả hứng của con thật không ít, không ngờ lại vì đứa trẻ mà nói chuyện! Xem tâm tình của con không tệ, hôm nay chắc chắc kiếm được không ít, sẵn khoái lên! Đem ngân lượng giao ra đây đi!” Nói xong mở bàn tay ra, đưa đến trước mắt Hứa bá.

Quang thiên hóa nhật, thật sự là tranh đoạt sáng suốt! Bất quá lúc này trong trà đẳng này chỉ còn lại đám nhóc này, còn có ba thương lũ một người tiểu nhị mười sáu tuổi cùng Hứa bá; bọn nhỏ tất nhiên vô lực giúp đỡ, tiểu tử kia cũng khiếp sợ uy phong của Lê Bằng, về phần ba thương lũ kia càng là chuyện không liên quan đến mình, mình không cần nhọc lòng.

Hứa bá cười khỏ một chút, chỉ có dâng bạc kiếm được hôm nay lên.

Lê Bằng tập trung nhìn vào, không khỏi đột nhiên nói: “Vô liêm sỉ! Sao lại chỉ có ít như vậy?”

Dứt lời bàn tay to vung lên, hung hăng tát Hứa bá một cái tát, lập tức đánh gã ngã lăn ra đất, ngay cả răng cũng rụng ra không ít:

Hứa bá miệng đầy răng nghiến lợi, nói: “Lê đại gia, hôm nay đúng là có lời to rồi, mời ngài giờ cao đánh khế!”

Lê Bằng túm lấy vạt áo hắn, nổi giận mắng: “Lão quỷ chết tiệt còn giả bộ ngu à? Đợi lão tử hảo hảo cho ngươi một chút màu sắc!”

Vừa nói vừa lại muốn tát tiếp, há đoán nước nhỏ trong hải tử không ngờ lại nhìn không lại mắt, chạy lên đá một cước vào hông Lê Bằng, trách mắng: “Người cái tên vô lại chuyên đánh già yếu, tính là anh hùng hảo hán gì? Mau buông tay!”

Lê Bằng bị đá hông, tức giận không kìm được, một tay rút cây gậy gỗ thô cắm bên hông, quát to: “Thằng quỷ này chán sống rồi, lão tử ở trên đầu người nở hoa!” Trong tiếng hét to đã vung gậy đập vào đầu tiểu quốc.

Tiểu quốc căn bản không biết né tránh, mắt thấy sắp bị gậy gỗ đập vỡ đầu chảy máu, bỗng dừng ——

Một nhân ảnh nhanh như chớp xông về phía trước, một tay nắm lấy động bồng của Lê Bằng, một bồng lập tức dừng lại trên đỉnh tiểu quốc vài tấc.

Cái khóa chặt tay Lê Bằng, là một cái tay tinh thiết.

Bàn tay này cứng rắn như tinh thiết, thuộc về một người còn kiên định hơn cả sắt.

Chỉ thấy người ra tay cứu tiểu quốc là một thanh niên mười chín tuổi, vóc người vô cùng khôi ngô.

Thanh niên này mày rậm mắt sâu, cũng một cái sọt cỏ; tuy rằng người mặc quần áo vải thô, nhưng chỉ có thể che giấu không được vẻ mặt anh tuấn không ngừng, cả người xem ra hiên ngang vĩ đại, dị thường đặc biệt.

Bọn nhóc vừa thấy hắn, nhất thời sắc mặt vui mừng, tiểu quốc càng vui vẻ hét lớn: “A Thiết ca ca!”

A Thiết?

Thanh niên tên A Thiết này cười cười chỉ hướng tiểu quốc nhặt một cái, cũng không nói gì, theo đó phát lực hất văng tay Lê Bằng, Lê Bằng vẫn là kẻ gian xảo bất linh, khinh miệt nói: “Tiểu tốt hơn! Người dựa vào cái gì để quản chuyện của bọn đại gia?”

Nói xong ba gã thủ hạ phía sau nháy mắt ra hiệu, đám người đột nhiên chất vấn, dồn dập vung gậy tấn công về phía A Thiết.

Dựa vào cái gì? Chỉ bằng một đôi tay bằng sắt!

“Bồng bồng bồng” bốn tiếng, đòn chưa đến, nắm đấm của A Thiết đã đánh vào ngực và bụng bốn người Lê Bằng, đánh cho bọn họ ngã trái ngã phải ngay tại chỗ, bạc cướp đoạt của Hứa bá rơi đầy đất, vô cùng chật vật.

Hay cho một câu nam nhi khoan thai, không hổ người như tên!

Trong lòng Lê Bằng biết rõ không địch lại, cuống quýt bò lên như chó, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu tử thú! Lão tử luôn có một cái sẽ trả thù, hãy chờ xem!” Ngôn Lập cùng ba tên thủ hạ hậm hực chạy trời chết.

A Thiết tuy là một thôn phu bình thường, không hiểu võ nghệ, nhưng trời sinh thần lực, chỉ dựa vào một đôi thiết quyền đôi phó bọn lưu manh này, vẫn dư sức.

Hắn lập tức tiến lên đỡ Hứa bá dậy, lúc này mới há miệng nói chuyện, hỏi: “Hứa sợ, người có bị thương không?”

Hứa bá lau máu trên khóe miệng, cười khỏ nói: “Chỉ là đánh rụng mấy cái răng lớn mà thôi. Ai, người già thật không vừa! Nếu không liền không cần bị họ Lê kia khi dễ!”

Lúc này tiểu nữ hài luôn lắng nghe chuyện xưa bên cạnh hắn nói: “Hứa bá, ai nói con không thích dùng chứ? Con mỗi ngày cũng kể cho chúng ta nghe nha! Giống truyền thuyết bạch xà con nói hôm nay con... Bạch xà, càng đặc sắc hơn đó!”

A Thiết cũng nhìn nhìn Hứa bá, thản nhiên cười nói: “Không sai. Hứa bá, từ lúc mười bốn tuổi ta đã nghe câu chuyện của người, đơn thuần chỉ là truyền thuyết về bạch xà này, hàng năm người cũng có phiên bản khác nhau, cuối cùng ngay cả ta cũng cảm thấy mê hoặc...”

“A Thiết, không ngờ trí nhớ của ngươi lại tốt như vậy. Xem ra sau khi lão đầu tử chết, bản lĩnh kể chuyện xưa này nhất định là ngươi chỉ có một truyền nhân duy nhất rồi.” Hứa sợ Nghiêu Nhĩ cười cười.

A Thiết khẽ cau mày, nói: “Chỉ sợ, đừng nói nhiều lời không đúng, lão nhân gia ngươi chuẩn xác sống trăm tuổi.”

Tiểu quốc luôn giúp Hứa bá nhặt bạc đỡ đầy đất, giờ phút này cũng không nhịn được phụ họa nói: “Đúng vậy! Hứa sợ nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, sống lâu như rùa!”

Chữ “Quy” vừa ra, thôn đồng đều nở nụ cười, ngay cả lão nhân Hứa bá được gọi là rùa này, cũng nhin không được.

Tiểu quốc vẫn không biết mình lỡ lời, còn ngu ngơ hỏi: “Này! Các người cười cái gì? Hứa bá, sao ngay cả người cũng không đứng đắn, cười đến mức khó coi thế này?”

Bọn nhỏ cười còn lợi hại hơn, trong lúc bọn nó cười vang thì toàn bộ tiếng cười của đứa nhỏ đều ngưng lại.

Bởi vì, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy một người đang công sọt cỏ, yên lặng đi về phía bên này.

Đó là một người mà bọn họ rất sợ hãi, cũng là một người có bộ dáng giống A Thiết như đúc.

A Hắc!

Năm năm trước, ở đại lung Hàng Châu Tây Hồ, trước sau có hai thiếu niên không rõ lai lịch đang lang thang, hai người bọn họ đã mất đi ký ức từ lâu, không nhớ nổi mình là ai, cũng không nhớ nổi từ nơi nào.

Hai người chẳng những đồng dạng mặt trí nhớ, còn có một điểm tương đồng, chính là dung mạo của bọn họ.

Hai thiếu niên lại giống nhau như đúc, giống như một đôi huynh đệ sinh đôi.

A Hắc lang thang đầu tiên đến Tây Hồ, sau đó A Thiết vô tình gặp lại trên đường.

Hai người sững sờ tại chỗ, song phương mặc dù không nhớ rõ chính mình là ai, nhưng mà thấy khuôn mặt giống nhau kia, đều biết thân thế của nhau nhất định có một đoạn quan hệ sâu xa.

Mà phần lớn những người ở khu vực Tây Hồ đều phỏng đoán hai thiếu niên này là huynh đệ sinh đôi, có lẽ bởi vì gia đình thảm biến mà sẽ mất trí nhớ, lại thất lạc với người nhà nên mới lưu lạc ở Hàng Châu.

A Hắc và A Thiết sau khi gặp nhau liền sống nương tựa vào nhau, hẳn bởi vì năm đó một thân hắc y mà gọi hắn là “A Hắc”, hẳn vì ánh mắt như thiết nhãn của hắn mà gọi hắn là “A Thiết”.

Hai người mắt không thân, lang thang đầu đường, không phân biệt ai là đệ ai: Chẳng qua tính cách A Hắc trầm mặc, A Thiết lại khá ôn trọng so với A Hắc, vì vậy trong đoạn thời gian này hắn luôn dùng thân thể đại ca chiêu cô A Hắc. Nghe nói có một lần, hai người đói đến vô lực, A Thiết vì A Hắc mà mạo hiểm đoạt lấy một miếng cơm chó to béo để cho A Hắc ăn...

Dưới sự áp bức của đói lạnh, A Hắc lạnh lùng nhìn dấu răng A Thiết toàn thân bị ác khuyến cắn xé, có một số bộ vị còn cho đi ăn cả đông huyết nhục, hắn vẫn không có chút biểu tình nào, chỉ lẳng lặng tiếp nhận cơm chó A Thiết liều chết đoạt về, từng miếng từng miếng, chậm rãi chiêu ăn như bị biến...

Nhưng mà ngay đêm đó, ba con ác khuyến cường tráng trong nhà phú hộ kia, thỉnh linh đều bị chém giết, từ miệng đến đuôi xé ra hai bên, ruột xuyên bụng nát, tử trạng khủng bố phi thường.

Ai là người có lực lượng như vậy, có thể tay không chém giết ba đầu ác liệt đây?

Hai người lưu lạc suốt mười mấy ngày ở hồ Tây, rốt cuộc, may mắn được hai lão quả phụ có lòng tốt gọi là “Từ mù”, thấy hắn hai thiếu niên mười bốn tuổi thực sự đáng thương, thế là cũng bất chấp bản thân nghèo khổ, không chút suy nghĩ liền thu nuôi hai người bọn họ.

Từ mù mù không có con cái dưới gối, xưa nay chỉ dựa vào may vá vá cho nhà giàu lớn mà sống. Nhưng chút thủ đoạn này, chỉ miễn cưỡng nuôi sống được chính mình mà thôi, hôm nay thu dưỡng hai đứa con trai, trong lúc nhất thời không chi tiêu, chỉ có thể làm thêm chút việc cho đám phú hộ, tỷ như những công việc con con cần làm.

May mà A Hắc và A Thiết cũng rất hiểu chuyện, chủ động giúp đỡ Từ mù cời quần áo, giặt bó cho nàng không ít gánh nặng. Nếu được như vậy, dưới sự đồng tâm hợp lực của ba mẹ con trai, đau khổ chịu đựng ba năm.

Mẹ của hắn làm việc ngày đêm bận rộn may vá quần áo, tuổi tác dần cao, đôi mắt càng lúc càng kém; mà A Thiết cùng A Hắc cũng đã mười bảy tuổi, rốt cuộc hai người họ cũng tìm được một công việc để bán thuốc ở tiệm thuốc.

Từ mù cuối cùng có thể hưởng chút thanh phúc, không cần híp đôi mắt già nua nhìn nhau suốt đêm.

Tuy cuộc sống vẫn hết sức kham khổ, nhưng A Thiết và A Hắc đều vì Từ lão mù, cho dù lúc hai người hái thuốc phải hao tổn chân tay hay là vẫn không rên một tiếng, không nói một câu oán hận.

Lại sống như vậy hai năm.

Hai người năm nay đã mười chín tuổi, hai huynh đệ đều trưởng thành hai thanh niên khôi ngô vĩ đại, có được diện mạo giống nhau, ngũ quan, khác nhau duy nhất chính là tính cách cùng khí chất.

A Thiết và A Hắc càng lớn lên thì càng giống nhau, chỉ có tính cách là khác biệt. A Thiết càng lớn thì kiên cường như sắt, thường xuyên ra tay giúp đỡ thôn dân vì vậy rất được bọn nhỏ yêu thích. Mà A Hắc...

Ngày nào đó hắc cũng trầm mặc hơn ngày đó, ngày đó lạnh lẽo hơn ngày trước, càng ngày càng thần bí hơn.

Tuy là hai khuôn mặt giống nhau, nhưng ai cũng không thể tưởng tượng được, hai người bọn họ lại biểu lộ ra khí chất khác nhau của Thiên Uyên.

Cái gọi là “Tướng tương” trong câu nói của giang hồ thuật sĩ, trên mặt hai huynh đệ hắc căn bản không có chút tác dụng nào.

Khuôn mặt lạnh lẽo của A Hắc khiến mọi người không đoán ra được suy nghĩ trong lòng hắc, hắc có tức giận hay không? Có biết cười không?

Mọi người đối với người hoặc vật không biết chỉ cảm thấy sợ hãi; Vì vậy, rất nhiều người của khu vực này đều cực kỳ sợ hãi A Hắc, nghiêm túc giống như yêu quái vậy.

Tựa như giờ phút này, hắc chỉ cõng đầy cỏ cây hôm nay hái được tới gần, bọn nhỏ cười vui tất cả đều ngừng cười, mở to mắt không biết phải làm sao, có chút nhẹn không được lùi lại mấy bước.

A Thiết cũng cảm nhận được sự khiếp sợ của bọn nhỏ, hắc vội hỏi: “Sao vậy? Không phải các ngươi vừa cười vừa vui vẻ

sao?”

Bọn nhỏ cũng không để ý tới hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn “Không kiêng nể gì” tràn đầy ý sợ hãi.

Có lúc, sợ hãi cũng là một loại vũ nhục.

A Hắc dường như cũng phát hiện ra sự không ổn của bọn nhỏ, bởi vậy khi hắn bước đến vị trí mười bước của hải tử liền tự động dừng lại, không tiến lên trước nữa mà chỉ nói với A Thiết: “Có đủ ăn chưa?”

Đầu đầy tự phát, càng có mấy dùm dùm rơi vãi ở trên trán đầy nếp nhăn của nàng, làm nàng xem ra càng thêm tiêu tụy, càng già nua không nơi nương tựa; trên thực tế, bất luận nhìn từ xa, nàng xem ra cũng hơn sáu mươi tuổi, thật là rất già.

Sắc trời càng lúc càng tối, nàng vẫn ngồi ngây người trước cửa như cũ, chỉ vì nàng đang đợi đám con về nhà.

Cha mẹ trong thiên hạ, nửa đời dưỡng con dưỡng con, kết cục cả đời, kết cục, còn không phải ngồi yên trong nhà chờ con về nhà sao?

Từ từ, hai bóng người cao lớn từ đằng xa bước tới gần nhà đá, lão phụ thế mà lại không hề cảm giác được, là vì bà ta đang nghĩ đến những chuyện khác, kiểm tra bởi vì bà ta căn bản không thể phát hiện có người tới gần?

Không sai! Nàng thật sự không cách nào phát giác, đôi mắt của nàng đã lún xuống nửa mù rồi...

Trong mấy năm quá khứ, nàng từng lần lượt dùng thời gian hưởng lợi thay người, nhằm duy trì một kế sinh nhai, để cung cấp nuôi dưỡng hai cái giếng không phải con ruột của nàng. Mắt già của nàng càng mờ, càng không dùng, cuối cùng, nàng chỉ có thể nhìn thấy thứ ở trong vòng một thước.

Nhưng mà nàng ta tuyệt đối không hối hận, chỉ vì nàng ta nhận được hai đứa con giống vào lúc tuổi già.

Hai thân ảnh cao lớn cuối cùng cũng đi đến trước mặt lão phụ, một người trong đó nhẹ giọng gọi: “Mẫu thân.”

Người khẽ gọi “Mẫu thân” là A Thiết, ngoài ra lặng yên không lên tiếng chính là A Hắc; lão phụ này, chính là mẫu thân ngầm đáng nuốt cay mấy năm qua của hai người - Từ mộ.

Từ mụ chợt nghe tiếng gọi khẽ này, trên mặt chợt hiện vẻ vui mừng, vừa rồi giật mình thấy có người đi tới trước mặt, bà liền vội vàng dùng sức xoa đôi mắt già nua, ngẩng đầu nhìn hai người, thở dài một hơi nói: “Sao hôm nay hai người các người lại như vậy? Mẫu thân thật sự lo lắng muốn chết! Còn sợ các người cắn độc xà à.”

Từ mụ ụt ịt đứng dậy, vừa sờ soạng tường vừa bước vào trong phòng, vẫn nói: “Sau này khi các người hái thuốc nhớ phải cẩn thận một chút đấy! Trong bụi cỏ có nhiều con nhện độc xà như vậy...”

A Thiết nhìn mẫu thân vừa sờ soạng, vừa đi về phía trước, bóng lưng lẻ loi mông lung, mũi không khỏi cay cay. Hôm nay nàng cũng không nhìn rõ con đường phía trước, phải dựa vào tường mà đi tiếp.

Tất cả những đau khổ này đều là vì hai huynh đệ hần!

Từ mụ cẩn thận từng li từng tí tiến vào trong bếp, từ từ bung ra một cái khay đựng ba chén cháo, mỉm cười nói: “Xem! Cơm tối nay rất phong phú đó! Là cháo thịt đấy!”

Chỉ là một miếng thịt mỏng như cánh ve, bát cháo này liền gọi phong phú sao? Có biết người nhà này nghèo như thế nào không!

A Thiết vội vàng tiến lên nhận lấy cái khay, đem ba chén cháo đặt lên trên bàn. Từ mụ không quên dặn dò: “Cái chén có lỗ hỏng kia là do mẫu thân thường dùng, không được làm hỏng quy củ.”

A Thiết như nói đem chén cháo đặt trước mặt Từ mụ, trong lúc vô ý phát hiện, trong chén của Từ mụ chỉ có cháo loãng, không có thịt.

Chỉ có trong cháo A Thiết A Thiết mới có thịt...

A? Tại sao có thể như vậy?

Có lẽ, thật ra căn phòng này chỉ có hai miếng thịt, nhưng đã có ba người, Từ mụ đành phải...

Đáng thương nhất thiên hạ là tấm lòng cha mẹ.

Nàng vẫn còn sợ A Thiết sẽ làm sai, ngón tay gầy còm vô hạn cẩn thận sờ soạng bên cạnh cái chén, mãi đến khi sờ vào cái lỗ

hồng mới khẳng định chén này là do nàng sớm có mưu đồ ” chúc trước”, ngay cả nửa miếng thịt mỏng như cánh ve cũng không nhìn được nhét vào cháo loãng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, còn sợ cành cây mọc ra bên ngoài, vội vàng cười mạnh: “Tới đây! Nhanh ăn đi! Cháo nguội rồi không ngon đâu...”

Trái tim A Thiết chùng xuống, quay đầu lại nhìn A Hắc.

A Hắc vẫn dờ dẩn như cũ, dường như không hề phát giác.

Nhìn mẫu thân vì hai huynh đệ của hắn có thể mặc đẹp đến mức tiết y từng chút một mà bản thân lại ăn, một thân quần áo tả tơi, vẻ mặt cay độc; nhìn đôi mắt mờ mịt xám xịt của mẫu thân, A Thiết chợt cảm thấy không đành lòng.

Hắn bỗng nhiên nhanh như chớp nhặt miếng thịt trong bát của mình lên, dùng thủ pháp nhanh như chớp đặt vào trong cháo của mẫu thân.

Hai mắt Từ mù này nửa mù, đương nhiên nhìn không thấy động tác này của lão, A Hắc vẫn cúi đầu như không nhìn thấy.

Mẫu thân, thật xin lỗi...

Người thương hai huynh đệ bọn ta như thế, A Thiết biết rất rõ.

Nhưng mảnh thịt này của người, A Thiết dù ăn vào bụng chỉ sợ... chỉ sợ so với chết còn khó chịu hơn.

A Thiết không nói cho A Hắc, nếu A Hắc không biết thì hắn phải uống vào bụng, không biết còn hạnh phúc hơn nữa.

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, đang muốn giờ cháo muốn bành, mới phát giác không có chìa khóa, vội vàng nói: “Nguyên lai còn không cầm muôi, mẫu thân, con đợi một lát.”

Dứt lời liền lập tức đi tới bên trong phòng bếp mang chiếc chìa khóa tới, đưa một cái cho mẫu thân rồi đưa thêm một cái cho A Hắc...

Thế nhưng ngay lúc hắn đem chiếc thìa đưa cho A Hắc, hắn đột nhiên phát giác, miếng thịt trong bát A Hắc vậy mà không thấy đâu nữa!

A Thiết thoáng nhìn A Hắc, trong lòng thầm nghĩ: A Hắc nhất định rất đói, nhanh như vậy đã ăn được miếng thịt kia.

Nhưng khi nó ngồi xuống định múc cháo uống thì bỗng đưa mắt nhìn vào chén mẹ, không ngờ lại phát hiện chẳng biết lúc nào trong bát của mẹ...

Không ngờ lại thêm một miếng thịt nữa!

Trong lòng A Thiết khẽ động. Chẳng lẽ...

Hắn nhanh chóng nhìn lại A Hắc, A Hắc cũng đang chăm chú nhìn hắn, chỉ tụt múc cháo loãng, chuyên tâm ăn từng miếng một, không nói một lời, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lúc này Từ mù cũng đã múc một ngụm cháo đặt lên môi, giác giác quan khác thường, vội vàng đem chén cháo này đặt gần nhìn rõ ràng.

Nàng rốt cục thấy rõ ràng cái miệng cháo này! Cũng nhìn thấy trái tim hai con trai!

Trên nhân gian, tất cả cha mẹ, cả đời chí nguyện, cũng chỉ có thể nhìn thấu tâm tư con cái đối với mình chứ?

Chỉ một thoáng, tay cầm chìa khóa kia của Từ mù không biết làm sao ngừng lại giữa không trung, thê thảm run rẩy, tiến thoái lui.

Thật lâu sau, bàn tay này của nàng mới đưa bình cháo vào trong miệng mình. Nàng vừa cẩn thận nhai nuốt hai miếng thịt kia, vừa nức nở khen: “Thật... Thực... ăn ngon, mẫu thân... Đã lâu không... Ăn qua... Như vậy... Như ăn ngon... Cháo thơm...”

Nói xong đã ngậm bồ hòn làm ngọt, không nói được nửa câu; hai hàng nước mắt già nua bàng hoàng rơi vào chén cháo loãng...

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên mưa xuống.

A Hắc và A Thiết đang ăn cháo vội vàng chạy ra ngoài, nhặt quần áo phoir trên hàng rào trúc thay mẫu thân.

Phòng nhỏ bọn họ ở một góc Tây Hồ, chính giữa lúc hai người vừa cởi quần áo xuống, A Hắc bỗng dừng bình tĩnh nhìn Tây Hồ to lớn.

“A Hắc, ngươi đang nhìn gì vậy?” A Thiết hỏi.

Ánh mắt A Hắc vẫn không rời khỏi mặt hồ nửa phần, hần bình tĩnh nói: “Dưới hồ hình như có một thứ gì đó.”

A Thiết nhướn mày, đổi mắt trông về phía trước, dưới hồ có thứ gì vậy?

Chỉ có mặt hồ bị mưa bụi triền miên tạo thành rung động.

“Cũng dịch... cái gì, đại khái là cá mà thôi.” A Thiết nói: “Chúng ta mau trở về phòng đi, nếu không nhất định sẽ bị lạnh.”

A Hắc cũng không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng xoay người theo A Thiết vào nhà.

Ngay tại hai thân ảnh cao lớn khôi ngô bước vào trong phòng, khắp nơi phía tây hồ nước, bỗng dưng xảy ra một trận dị thường biến hóa.

Chỉ thấy nước hồ ở một góc khác thành linh bị tách ra, ở chỗ nước hồ tách ra, một bóng người chậm rãi từ dưới nước dâng lên.

Một bóng người màu trắng, là nữ!

Bạch sắc nhân ảnh này có thân hình cao ráo dị thường, thướt tha, mặc dù từ dưới hồ bay lên nhưng một thân bạch như tơ lụa như mộng lại không ướt chút nào.

Trên váy lại duỗi ra vô số bạch luyện mềm mại dài nhỏ, bạch luyện tựa như ngàn tơ vạn sợi, lại như vô số bạch xà, không ngừng bay lượn trong mưa, thành linh mưa không rơi!

Đây là võ công? Hay là...?

Trên mặt nàng phủ một lớp lụa trắng, chỉ lộ ra đôi mắt, một đôi mắt xinh đẹp nhất trên đời!

Nhưng mà đôi mắt này, lúc này lại tràn đầy nghi hoặc.

Nàng chăm chú nhìn phòng đá chỗ A Hắc và A Thiết ở, hoang mang thấp giọng nỉ non nói: “Năm năm rồi, từ năm năm trước, ta đã tìm người năm năm, cuối cùng cũng tìm được người...”

“Nhưng vì sao... vì sao ta lại tìm được hai người đã mất đi trí nhớ giống nhau như vậy...”

“Bộ Kinh Vân?”

Ngàn dặm tìm hấn!

Nơi này, không biết là nơi nào.

Chỉ biết nơi này là một không gian u ám.

Bốn phía ngoài bóng tối, còn tràn ngập một tầng sương khói lượn lờ; nhìn rõ ràng, lại không phải là sương khói, mà là từ trên thân một người phát ra hào khí ——

Nàng!

Nàng vẫn hệt như năm năm trước, trắng trẻo xuất trần. Thế nhưng, mặc dù chưa từng có ai nhìn rõ khuôn mặt dưới lớp lụa trắng của nàng, nhưng khí chất của nàng cũng đã biết nàng xinh đẹp hơn cả năm ngoái, hoàn mỹ không tỳ vết, không chút tì vết nào đánh tới...

Khuyết điểm duy nhất, là ——

Đa tình!

Chương thứ hai...

Nàng đẹp đến mức quả thực không giống người sống, ngược lại như một con yêu, một con xà yêu màu trắng tu luyện ngàn năm.

Quanh người khói trắng vẫn còn tràn ngập, đôi mắt xinh đẹp của nàng còn đang khép lại, nhưng biết nàng đang tập trung tinh thần, phảng phất như một cao thủ tuyệt thế đang chăm chỉ khổ cực nghiên cứu, lại phảng phất như một con yêu đang tu luyện...

Tu luyện?

Bỗng dưng, nàng đặt song chưởng từ trên ngực xuống, buông tay không luyện, còn âm u nói: “Một ngày tựa như ngàn năm, quá nặng nề, ta không cách nào tiếp tục tu luyện nữa.”

Đây là một tiếng oán trách, nhưng mà âm thanh của nàng lại ôn nhu dị thường, làm cho tiếng oán trách này trở nên bình thản và mệt mỏi, giống như chính nàng vậy, cuộc sống trước giờ đều rất ôn hòa, như là bị người ta điều khiển, thân bất do kỷ.

Lời vừa nói ra, hà khí trên người nàng lập tức ngăn chặn, khói trắng mê hoặc trong bóng tối cũng dần dần tiêu tán. Chỉ thấy

trong sương trắng tiêu tán, có một phụ nhân thanh niên đứng lặng bên cạnh nàng.

Còn có phụ nhân che cái mặt nạ bảy màu sắc sỡ trên mặt, cũng ở trong bóng tối dần dần hiện lên.

“Nguồn chữ này, cũng không phải là loại người như ngươi nên nói. Vì sao ngươi cảm thấy buồn?”

Thiếu nữ áo trắng nhú mày, nói: “Thần mẫu à, ta luôn nghĩ vì sao mình lại không giống những người khác, rất buồn chán.”

Thần mẫu? Lại là con thần mẫu này?

Chỉ nghe thần mẫu đeo mặt nạ nói: “Ồ? Ngươi cảm thấy mình khác những người khác có gì?”

“Ta, mỗi ngày đều phải tu luyện.”

“Mỗi ngày tu luyện sẽ là việc nên làm của bản thân ngươi, hơn nữa, càng có thể giúp ngươi đạt tới cảnh giới tối cao.”

“Không sai, tu luyện xác thực có thể làm cho ta đạt tới cảnh giới cao nhất, nhưng ai biết được nếu cứ tiếp tục tu luyện như vậy thì đến cùng là chuyện gì? Sau khi đạt tới cảnh giới tối cao thì có thể đạt được cái gì chứ?”

“...” Lần này, ngay cả mẫu thân kia cũng không biết trả lời. Đúng, nếu tiếp tục tu luyện thì có chỗ tốt gì, đạt tới cảnh giới tối cao thì sẽ vì mục đích gì?

Tựa như tất cả võ lâm cao thủ thế gian, cả đời đấu sinh tử, kết quả chỉ vì một cái tên tuổi “Đệ nhất thiên hạ”, thế nhưng trở thành đệ nhất thiên hạ thì thế nào đây? Không thể mang chức vị hoàng tuyền này xuống?

Tất cả đều là hư ảo, cuối cùng cũng phải chôn xương trắng ở mộ hoang.

Đúng như Bạch y thiếu nữ và Thần mẫu vẫn nói “Tu luyện” và “cảnh giới cao nhất, đều không ngoại lệ.

Thần mẫu không đáp, bạch y nữ nhân đành phải thương xót than nhẹ một tiếng: “Nỗi đau khổ lớn nhất của ta là tịch mịch.” Thanh âm vô hạn đau thương.

“Ngươi không nên cảm thấy tịch mịch. Nhiều năm như vậy, ta vẫn xem ngươi như con gái ruột.”

Bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng quay đầu, ngưng mắt nhìn mặt nạ trên mặt thần mẫu, nói: “Ta biết, bởi vì ngươi gọi là “Thần mẫu”, đem ta coi như con gái ruột của mình để che chở cho thân thể ngươi làm những việc nên làm. Nhưng, ta đồng thời biết, ngươi có rất nhiều cổ hòng bất đồng, ngươi chưa bao giờ lấy cổ hòng thật sự của ngươi nói chuyện với ta, ngươi cũng chưa bao giờ cho ta biết —— diện mạo thật sự của ngươi...”

Thần mẫu áy náy nói: “Xin lỗi, đây là...”

Bạch y thiếu nữ không đợi nàng nói hết lời, tự nói trước: “Đây là quy củ “Thần” sớm đã lập ra, có phải không?”

Thần? Trên đời này thật sự có Thần sao?

Ai là thần?

Thiếu nữ áo trắng tiếp tục nói: “Giống như lụa trắng trên mặt ta, cho tới bây giờ cũng không thể trước mặt người khác xóc lên, tuyệt đối không thể để cho người ta nhìn thấy mặt của ta, đây chính là quy củ của Thần sao?”

“Ngươi hiểu rõ thì tốt nhất.”

Hai mắt thiếu nữ áo trắng tràn ngập vẻ đau thương, bỗng nhiên nói: “Thế nhưng, ta đã chán ghét quy củ và vận mệnh mà Thần sắp đặt, chán ghét kiếp sống tu luyện này...”

Thần mẫu nghe vậy giận dữ mắng: “Đừng có ngốc, tu luyện tiếp đi, chí ít có thể giúp ngươi bảo vệ bản thân.”

“Có lẽ đúng không...” Thiếu nữ áo trắng hồ nghi: “Tu luyện, không thể nghi ngờ làm ta càng lúc càng mạnh, làm cho ta có thể bảo vệ mình, chỉ là...”

“Bất luận là người hay yêu, bất luận mạnh thế nào, một nữ tử, là “Tráng Chí chí chí chí lớn nhất cả đời”, chẳng qua là hi vọng có một người dám làm bất cứ chuyện gì, cố gắng cả đời để bảo vệ nam nhân của mình?”

Không thể tưởng được, nàng lại có sự thông minh đặc biệt thoát tục như thế!

Nhìn đôi mắt mỹ lệ tràn ngập ước mơ của nàng, nghe nàng như mê sảng nói nhỏ, thần mẫu vừa mới bừng tỉnh đại ngộ, thở dài: “Có lẽ lời ngươi nói không sai. Chỉ là... Thế giới hiện nay, đã không còn nam nhân nào nguyện ý làm bất cứ điều gì

cho nữ nhân, tất cả nam nhân hiện nay đều chất vấn tốt, phong lưu bạc ý, không có một nữ nhân nào đáng để tử tâm phục vụ hần.”

“Thần mẫu, người quá võ nghệ...”

“Phải không? Vậy người có thể thuyết phục được ta?” Thần mẫu bình tĩnh hỏi.

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu xuống nói: “Ít nhất, ở trong đám người mà ta gặp còn có một người khác...”

“Hần? Hần là ai?” Thần mẫu kinh ngạc hỏi.

Bạch y thiếu nữ sắc mặt đỏ lên, đáp: “Chính là hần chính là người năm năm trước hai ta gặp mà...”

Thần mẫu nghe vậy kinh ngạc, nói: “Năm năm rồi, hóa ra... Hóa ra người vẫn chưa quên hần - Bộ Kinh Vân?”

“Những chuyện hần làm đều là đỉnh thiên lập địa, là một người khiến người khác nhìn thấy liền rất khó quên.” Thiếu nữ áo trắng đáp.

Thần mẫu cũng đồng cảm: “Không sai, bề ngoài hần tuy lạnh, nhưng chỉ khiến người khó quên. Hơn nữa, hôm nay năm năm sau, tin rằng bản thân hần biến thành một nam nhân tương đối “tiêu sắc”.”

Ồ? Nàng lại lấy “Đặc sắc” để hình dung một nam nhân, có thể biết hần bất phàm như thế nào.

Bạch y thiếu nữ gật đầu nói: “Ừm, cũng là một nam nhân đáng để yêu.”

Nghe một chữ “yêu”, thần mẫu ngẩn ra tại chỗ, lạnh lùng nói: “Nhưng bất luận hần có đáng để yêu thương cỡ nào, cũng không liên quan đến người.”

“Ồ?” Thiếu nữ áo đen liếc mắt nhìn nàng, chờ nàng giải thích.

Thần mẫu lãnh tĩnh tuyên bố: “Người tuyệt đối không thể phá hỏng quy củ của Thần, phá hư vận mệnh đã được an bài cho người!”

Lại là thần? Thiếu nữ áo trắng hỏi ngược lại: “Giả như... Nếu ta nhất định phải làm vậy?”

Thần mẫu cười gằn: “Con sẽ không thành công, cũng sẽ không tìm ra ai là hắn, bởi vì con đã hạ thủ rồi.”

Lời này vừa nói ra, thiếu nữ áo trắng đột nhiên ngẩn ra, ngạc nhiên hỏi: “Người... ngừng tay? A, ta hiểu rồi.” Lúc này nàng mới giật mình hiểu ra, hít vào một hơi nói: “Chẳng trách... ta lại phát hiện ra hai người kia.”

Thần mẫu không ngạc nhiên chút nào, âm đạm hỏi: “Người đã tìm được hắn từ lâu rồi? Hắc hắc, đáng tiếc, người vĩnh viễn sẽ không thể tìm ra hắn ai là hắn, bởi vì ta đã hạ thủ đoạn đặc ý nhất đối với bọn hắn—— “Thiên Y Vô Mục”!

“Thiên y vô phùng?” Bạch y thiếu nữ cả kinh, nàng dường như cũng biết “thiên y vô phùng” là cái gì.

“Đúng vậy, năm năm trước hai ta vớt hắn ra khỏi hoang lĩnh, sau đó ta thấy trong con ngươi người dựa vào cái gì, sớm biết người sẽ không quên được hắn, cũng đoán người sẽ tìm trăm phương ngàn kế tìm hắn...” Thần mẫu nói: “Vì vậy, ta tìm tới một thiếu niên cũng mất trí, thừa dịp hắn hôn mê không biết lúc, trên khuôn mặt hắn có một vết thương giống với Bộ Kinh Vân, “Thiên Y Vô Tâm”, lại sắp xếp cho hai người bọn họ gặp gỡ trùng hợp. Người cũng nên biết chỗ độc đáo chứ?”

“Ta biết, “Thiên Y Vô Đề” là mặt nạ độc môn của người, còn huyền diệu hơn cả mặt nạ da người giang hồ. Chỉ cần hắn ta khâu trên mặt người, liền hoàn toàn không có dấu vết để tìm, cho dù là người mang “Thiên Y Vô Đề” kia mỗi ngày rửa mặt, cũng sẽ không phát giác trên mặt mình có thêm một mặt nạ da người, hơn nữa cũng không thoát ra được.” Thiếu nữ áo trắng thở dài.

“Không sai, trừ phi hạ độc ăn mòn nó, nếu không phải “thiên y vô phùng” phải do ta biết cởi bỏ, nó còn có chỗ đặc biệt, chính là theo đặc trưng mặt nạ cùng hoa văn cơ bắp, không ngừng diễn hóa thành dáng vẻ người kia lớn lên hoặc già yếu.”

Thiếu nữ áo trắng cũng hít một luồng lương khí, nói: “Bởi vậy, ta nhìn thấy hai người sau khi hắn lớn lên, trong đó có một người chắc chắn do “Thiên Y Vô Vi” gây nên, cho dù ngay cả người bị đeo mặt nạ hắn cũng không biết.”

“Cuối cùng ngươi cũng hiểu rồi? Cho nên, mặc dù ngươi đã tìm hấn, ngươi cũng không phân biệt được ai là hấn, làm sao yêu?”

“Ta... chỉ có một điểm không rõ.”

“Cái gì không rõ?”

“Ngươi đã phải trăm phương ngàn kế ngăn cản ta tìm được hấn, sao không dứt khoát giết hấn, khiến ta phải hết hy vọng?”

Thần mẫu kinh ngạc, không ngờ nàng lại nhắc tới vấn đề này, nói: “Ta có mục đích riêng, cũng không cần nói cho ngươi.”

Bạch y thiếu nữ than nhẹ một tiếng, nói: “Bất luận ngươi có mục đích gì, thần mẫu, ngươi vẫn sai lầm...”

“Ồ?”

“Gương mặt một người tuy rằng có thể tạo ra giống nhau như đúc, duy độc chỉ khí chất và tính cách, vẫn không cách nào noi theo. Đặc biệt là ngươi tìm một thiếu niên mất trí nhớ để

“Thiên Y Vô Vi”. Mặc dù dáng dấp của hấn cũng giống hấn, nhưng vẫn có tính cách và khí chất độc đáo của bản thân, sẽ hoàn toàn khác biệt với hấn.”

“Ý của ngươi là...”

Thiếu nữ áo trắng nói: “Chỉ cần ta và hai người bọn họ ở cùng một chỗ, qua một thời gian, sẽ có thể tìm ra hấn.”

“Ngươi muốn rời khỏi nơi này? Không! Ta tuyệt đối không cho phép ngươi phá hỏng quy củ của Thần, tự mình rời đi!”

Thần mẫu nói xong bỗng dừng muốn cưỡng ép nắm lấy tay bạch y thiếu nữ, không ngờ thân hình lại lóe lên, khéo léo né qua, thần mẫu lại quay trở về cướp đoạt. Thiếu nữ áo trắng vội vàng giang tay ra, trong bóng tối, hai người “Phốc phốc”

“Phốc phốc” lướt qua, riêng phần mình đều tự đánh văng ra.

Thần mẫu kinh ngạc nói: “Không ngờ... ngươi đã có đạo hạnh như thế, xem ra cũng không kém hơn ta, ta vẫn luôn xem thường ngươi.”

Bạch y thiếu nữ có chút áy náy, nói: “Thần mẫu, ngươi ta tình như mẹ cái, ta vốn không muốn cùng ngươi giao thủ, chỉ là...”

“Chỉ vì hấn thôi sao?” Thần mẫu lạnh lùng hỏi.

Bạch y thiếu nữ không trả lời nữa, bỗng nhiên quay mặt lại, quyết tuyệt địa, hung hăng kéo mạng che mặt của mình xuống, ném vào trong bóng tối.

Vốn dĩ nàng tuyệt đối không thể xé mạng che mặt trước người khác, nhưng là nàng đã xé rồi.

mạng che mặt phiêu đảng trong u ám, tựa như nàng sắp đối mặt đoạn hư vô mờ ảo, dẫn đo không thôi.

“Ngươi dám phản bội Thần cho hử?” Thần mẫu khiếp sợ nói nhỏ.

Nhưng từ trước đến nay nàng vốn ôn nhu, lúc này giọng nói lại vô cùng kiên định, hơi áy náy nói: “Thần mẫu, cảm ơn người đã dưỡng dục ta nhiều năm. Nhưng ta tuyệt đối không thể tiếp tục ở đây tu luyện nữa. Ta cả đời chỉ ngồi chờ chết, ta chỉ mong có thể truy tìm giấc mơ trong lòng. Hử là một người không thể bỏ qua, cũng là cơ hội duy nhất trước mắt ta...”

“Nếu đã đến được trên đời này một chuyến, ta nhất định sẽ không sinh con ở đây, thần mẫu, cầu xin ngài, đừng để cho “Thần” biết, chỉ cần ta thật sự được sống một lần, ta chỉ cần thời gian rất ngắn.”

“Bộ kinh văn, thật sự là mộng tưởng của ngươi sao?”

“Không sai, ta chỉ cầu có thể được tự do một đoạn, qua đó nhất định sẽ tự trở về, tiếp tục an thủ tu luyện!”

Chỉ mong kiếp này thật sự là cuộc sống chân chính, chẳng lẽ cũng yêu cầu nghiêm khắc? Thần mẫu có đồng ý không?

Thần mẫu nhất định nhìn bóng lưng của nàng, phảng phất như nhìn thấy bóng dáng của một “Nàng” khác, bi kịch “Nàng” tái diễn.

Thật lâu sau, nàng mới “Ào” một tiếng thở dài: “Tình như trắng trong nước, đoá hoa trong gương, cho dù có thể nắm chặt phiên thời âm áp, sau đó cũng khó phân thật giả; nếu kiên muốn “Chấp tử chi thủ, giai lão” càng là si tâm vọng tưởng. Ngươi, nhất định sẽ rất hối hận, ai...”

Nàng rút cuộc không còn gì để nói xoay người, dần dần tan biến trong bóng tối...

Biết rõ bi kịch sắp tái diễn, vì sao nàng còn muốn nàng rời đi? Là nàng thương nàng? Hay là nàng cũng âm thầm cho rằng, hi vọng có thể sống thật sự một lần cũng là đúng?

Bạch y thiếu nữ cũng không đưa nàng rời đi, chỉ là trong con ngươi hiện lên một tia nước mắt, nàng buồn bã nói: “Thần mẫu, cảm ơn ngài... Ngài...”

Dứt lời, cũng lập tức biến mất trong bóng tối.

Nàng cuối cùng cũng đi, nhưng mà, nàng có thể tìm ra ai là bộ kinh vân không?

Nàng dùng cách nào đi tìm nữa đây?

Ngay sau khi thần mẫu và “Nàng” lần lượt biến mất, trong bóng tối u ám, lại có hai bóng người thần bí chậm rãi xuất hiện.

Chỉ thấy hai bóng người này đều mặc trường bào chập chờn, trên mặt cũng không đeo bất luận mặt nạ hay khăn che mặt gì, nhưng thủy chung vẫn làm cho người ta nhìn không rõ bọn họ rốt cuộc bộ dáng thế nào.

Bởi vì, trên mặt bọn họ đều bôi đầy các loại màu sắc khác nhau, làm cho người hoa cả mắt, không chỉ khó phân biệt được khuôn mặt chân chính của họ, thậm chí cũng không dám khẳng định ngũ quan của họ có chính xác hay không.

“Ta nghe thấy rồi.” Một người thần bí dẫn đầu nói.

“Ta cũng nghe thấy.” Một người thần bí khác cũng hòa theo.

“Thần mẫu và “Nàng ấy...” Đạo hạnh tuy cao, nhưng là quá không cẩn thận, cũng quá khinh thường bản lĩnh nghe lén của chúng ta.”

“Không ngờ được... Lấy thân phận tôn quý “Nàng ta” như vậy, lại cả gan muốn lừa gạt “Thần”, vụng trộm đi tìm những phạm phu tặc tử kia.”

“Đại thần quan, nếu như người và ta đã biết việc này, có nên lập tức trở về nói cho thần biết không?”

Thần quan?

Từ cái tên nghe ra, bọn họ dường như cũng là cùng một nhóm với thần mẫu?

Sự tình càng ngày càng phức tạp, trên đời còn có bao nhiêu người như vậy?

Đại thần quan nói: “Vốn là nên, chỉ là nhị thần quan, liệu thần hội có tin hai chúng ta nói một lần không?”

Thì ra người kia thấp bé gọi là “Nhị thần quan”, nhị thần quan đều kinh ngạc.

Đại thần quan cười nói: “Không cần bàng hoàng, ta đột nhiên nghĩ ra một phương pháp khiêu chiến công pháp.”

Nhị thần quan hỏi: “Ồ? Đại thần quan có cách gì?”

Đại thần quan không nói, vền vền chỉ cười tà dị.

Thần Châu có bảy nơi gọi là “Tây Hồ”, duy độc, lại lấy tiếng lớn nhất tại Hàng Châu Tây Hồ.

Tây Châu Châu, một vùng Linh Sơn Tĩnh Thủy, giống như một mỹ nhân dịu dàng dịu dàng tĩnh lặng, làm người say mê trong mộng sinh tử.

Tô đê, là một con đê dài từ nam chí bắc ở hồ Tây, từng do tài tử Tô Đông xây dựng ở sườn núi; nếu nói Tây Hồ xinh đẹp như mỹ nhân, thì Tô đê chính là mỹ nhân tóc dài mềm mại...

Mộ Xuân Tam Nguyệt.

Hai bên bờ Tây Hồ, Liễu Thúy Yên đậm, hoa đào đua nhau khoe sắc khắp nơi.

A Hắc và A Thiết trải qua một ngày lao lực, những thảo dược hái được cũng đã làm toàn bộ thảo dược trên lưng hai người cạn kiệt, lúc này lại gần hoàng hôn, A Thiết lau mồ hôi nói: “A Hắc, thời gian không còn sớm nữa, hai ta tốt nhất nên sớm lên đường về nhà, miễn cho mẫu thân lại ngồi chờ đợi bên ngoài, lão nhân gia ngồi xồm quá lâu cũng không tốt lắm.” Hắc rất có hiếu tâm.

A Hắc im lặng gật đầu, hai người lập tức dọc theo Tô đê cùng trở về gia tộc.

Sắc trời mặc dù đã dần ảm đạm, duy ngã vẫn chưa đại muộn, A Thiết nghĩ thầm: Tối nay mẫu thân nên không cần ngồi chờ bọn họ ở ngoài cửa.

Ngay khi cửa chính dần dần lọt vào tầm mắt, hai người bọn họ đã phát giác được, một bóng người lại đang ngồi xổm ở ngoài cửa.

A Thiết tùy ý nhìn thoáng qua, rồi nhìn về phía A Hắc: “Ai, mẫu thân thật là! Cũng không cần vội vàng chờ chúng ta trở về như vậy...” Lời còn chưa dứt, y bỗng nhiên im lặng.

Bởi vì, hắn và A Hắc phát giác nguyên lai người ngồi xổm ngoài cửa không phải là mẹ mình.

Ngồi xổm ngoài cửa, là một thân ảnh thướt tha của một thiếu nữ.

A Thiết chợt tiến tới gần nhìn kỹ, thấy thiếu nữ này một thân áo giản dị trước đã sớm xâm trần, lại còn ôm gối co đầu rụt cổ ngoài cửa nhà bọn họ, bởi vì nàng một mực cúi đầu, A Thiết như thế nào cũng nhìn không ra nàng bộ dáng thế nào, hắn chỉ nhẹ giọng hỏi.

“Cô nương, người không thấy thoải mái sao?”

Cô gái lắc đầu, đầu rũ xuống càng thấp hơn.

“Vây, tại sao người lại trốn ngoài cửa nhà ta?”

Thiếu nữ lúc này mới dứt quãng đáp: “Ta... Ta đã... Vô gia có thể... Quy...” Cô hòng nàng vô cùng ôn nhu, chỉ nghe có chút khàn khàn, giống như từng rơi lệ.

“Ồ?” A Thiết thoáng nhìn qua A Hắc, không rõ ràng lắm, tiếp tục hỏi: “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ..Cô nương chạy ra cho người nhà?”

Thiếu nữ nghe thấy A Thiết hỏi như thế, không đáp lại mà chỉ khẽ nâng ly cụng chén.

A Thiết kinh ngạc, thầm nghĩ cô nương này nhất định có rất nhiều chuyện cũ thương tâm, nếu không cũng đã không ban đêm đến không có nhà để về, khoe khoang ở chỗ khác. Ngoài cửa nhà, lại thấy mình truy hỏi, không ngờ lại gây ra được cho cô bé khóc không thành tiếng, tự nhiên cảm thấy áy náy, dịu dàng nói: “Xin lỗi cô nương, xin đừng trách ta mở miệng mạo muội...”

Thiếu nữ kia lắc đầu, nói: “Không, ta... Đa tạ hai vị đã hỏi... Còn chưa kịp, chỉ là... ta ở đây... Thật sự không có nhà...”

A Thiết bắt đầu hiểu ra, hỏi: “Cô nương, nhà cô không ở Tây Hồ?”

Thiếu nữ khẽ gật đầu, nói: “Ta họ “Bạch”, tên chỉ có một chữ “Tình”, nguyên sinh ở Dương Châu, sau đó... Cha mẹ qua đời, sau đó lại không có huynh đệ tỷ muội, ta đành phải... Xa xa tới Hàng Châu đầu dựa vào ngón tay làm nhà phụ, nào ngờ... tìm người thân bất ngộ, đến đây, ta... cũng dùng hết, cũng khó mà phản hồi Dương Châu, có xương cốt... Chỉ có đường phiêu bạt trên đường...”

Ồ? Hóa ra nàng gọi là “Bạch tình”?

Lại là chuyện tìm người thân bất ngộ, chỉ riêng câu chuyện này là do cô gái này u oán nói ra, cho nên mượn cảm giác thế lương. A Thiết và A Hắc liếc mắt nhìn nhau, A Thiết thở dài nói: “Thật đáng thương, chỉ không biết phu gia chỉ trích trong bụng cô nương là ai?”

“Hắc?” Thiếu nữ kia cuối cùng cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn A Thiết và A Hắc nói: “Hắc tên là...”

“Bộ Kinh Vân!”

Lời này vừa nói ra, A Thiết vô cùng kinh ngạc, từ trước đến nay khuôn mặt bình tĩnh của A Hắc vẫn luôn lộ vẻ sững sờ.

Thiếu nữ tên gọi “Bạch tình” kia cũng đã ngẩng đầu lên, nguyên lai nàng lại có một khuôn mặt dị thường đẹp đẽ, cùng một đôi con ngươi thanh tịnh thoát tục.

Mà hai con ngươi trong suốt, giờ phút này mặc dù ẩn hiện lệ quang, lại nhất định chăm chú nhìn khuôn mặt hai hán tử khôi ngô, giống như muốn tìm ra cái tên “Bộ Kinh Vân” kia, sẽ ở trên mặt hai người họ hiện ra cái dạng phản ứng gì.

Đáng tiếc, nàng vốn mong muốn chỉ có một mình nàng nghe được ba chữ này xong sẽ có phản ứng, nhưng không ngờ cả hai đều sững sờ.

Nàng từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra.

A Thiết trầm ngâm nói: “Bộ... Kinh vân, hắc... Không phải là người năm đó cứu tế nạn dân tại Tế Nhạc Sơn hay sao? Hắc... hình như là đệ tử hùng bá!”

A, hóa ra huynh đệ Tiên của hắc kinh ngạc, chỉ vì từng nghe cái tên này, mà không phải vì cái tên này dẫn dắt ấn tượng sâu đậm của bọn họ.

Thiếu nữ được gọi là “Bạch tình” này tựa hồ có chút thất vọng, nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không, chỉ là cùng họ mà thôi, phu gia của ta... cũng không phải là Bộ Kinh Vân kia.”

Nói xong bỗng nhiên mắt lộ vẻ ngạc nhiên, giống như vừa rồi thấy rõ dung mạo hai người trước mắt, kinh ngạc hỏi: “A! Người... bộ dạng... thật giống nhau, các người... là anh em sinh đôi?”

A Thiết khẽ ngấm nhìn A Hắc bên cạnh, cảm thấy A Hắc rất hào phóng, đáp: “Không sai, chúng ta thật sự là huynh đệ!” Trên thực tế, hắc xác thực coi A Hắc như là đệ đệ ruột của mình.

A Thiết tiếp tục hỏi: “Bạch Tình cô nương, người đã tìm người thân bất ngộ, sau này có tính toán gì không?”

“Ta... Cũng không biết nên làm cái gì, nhà chồng ta... cả nhà hắc không biết dời đi châu nào, biển người mênh mông, ta... chưa từng gặp mặt hắc, làm sao... đi tìm?” Thiếu nữ hoang mang nói: “Chỉ hy vọng... có thể tìm được một hộ gia đình... hảo tâm thu nhận ta, đại ân... Đại Đức, ta...ta cũng sẽ... Vì nô tỳ... Báo đáp...” Nói xong, bỗng nhiên lại ứa lệ.

Mắt thấy nữ nhân yếu ớt phiêu linh, chân tay A Thiết nhất thời luống cuống, A Hắc thì im lặng không nói gì.

Bỗng dưng A Thiết nảy ra một quyết định vội vàng trong lòng, hắc nói: “Bạch Tình cô nương, người thân thể đáng thương như vậy, nếu không chèo gian phòng của chúng ta ít rau hẹ thì cứ ở lại rồi bàn bạc kỹ hơn đi, chỉ là...”

“Hai ta trên có mẫu thân, còn cần hỏi một chút ý kiến của lão nhân gia.”

Hắc nói hết sức thành khẩn, lúc này trong môn phái bỗng truyền ra một giọng nói, cảm thán nói: “Mẹ không có ý kiến gì.”

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng từ từ mở ra, chính là mẹ của A Thiết - Từ mù mù.

Nguyên lai Từ mù mù ở trong môn nghe được hết thấy, tâm địa lão nhân gia từ trước đến nay rất tốt, lúc này càng không để ý trong nhà nghèo khó, trước giúp cô gái đáng thương này rồi lại nói, bà hiền hòa nói: “Bạch Tình cô nương, ta vừa rồi đã nghe thấy hết thấy. Hai huynh đệ hắc cũng là nhi tử ta nhận nuôi trước kia, người nếu không thấy bỏ, coi nơi này là nhà mình tốt rồi, chỉ không biết ý người thế nào?”

Tới gần tuyệt cảnh, chợt gặp được sinh cơ, thiếu nữ tên gọi là bạch tình này còn có thể chỗi từ thế nào, vội vàng vái thật sâu với Từ Khuê và A Thiết, mắt phiếm lệ nói: “Bà bà, cảm ơn hai người... Các người... Đối với ta... Thực sự... quá tốt... Thôi, ta... ta nhất định... sẽ báo đáp... Mai đáp người...” Nói xong, chợt mềm nhũn, giống như mệt mỏi ngã xuống, có thể đã đói quá lâu rồi.

A Thiết vội vàng tranh thủ nâng nàng dậy. Thiếu nữ ngượng ngùng cười cười, hữu khí vô lực liếc xéo A Thiết, nói: “Các người... Bộ dạng thật sự rất giống, chỉ sợ cho dù... đợi một thời gian ngắn, ta cũng chưa chắc có thể phân biệt... Ai huynh... Chuẩn đệ.”

“Hết cách rồi, không muốn sống thêm nữa.” A Thiết cười ôn hòa.

Đúng! Ngày còn nhiều, cho nên tuy nàng mang theo mục đích không thể cho ai biết mà đến...

Nhưng cũng không quá sốt ruột.

Trong bốn người, chỉ có A Hắc, vẫn chưa nói nửa câu. Hắc đột nhiên xoay người, về phòng trước.

Thiếu nữ không nói gì mà chỉ nhìn theo bóng lưng của hắc, trầm tư: “Hắc... rất lạnh, lẽ nào... là hắc?”

Nếu đúng như vậy, thiếu nữ xinh đẹp gọi là “Bạch tình” rất cuộc cũng ở cả nhà A Thiết.

Nàng rất ôn thuận.

Con người rất chịu khó, mỗi một ngày cũng tự động giúp Từ mù nấu cơm ăn, còn đem nhà cổ chấp nhặt lên đầu là nói.

A Thiết và A Hắc trở về nhà mỗi đêm, luôn cảm thấy hai mắt sáng ngời. Bởi vì căn phòng luôn được quét sáng sủa, không

nhiễm một hạt bụi.

Chỉ tiếc nuôi duy nhất, chính là đồ ăn vốn mỏng manh không chịu nổi ở trong nhà nhiều thêm một người, lại càng thấy mỏng manh.

Nhưng mẹ Từ và A Thiết không hề cảm thấy hối hận, bởi vì, cô bé thật sự là một cô gái rất “Ngoan”.

Chỉ có A Hắc trước giờ chưa từng tỏ ý kiến gì.

Nàng suốt ngày bận việc không nghỉ, như là không cần nghỉ ngơi, có đôi khi ngay cả Từ mục cũng nhìn không thuận mắt, khuyên nàng: “Bạch Tình cô nương, cô nương cứ nghỉ ngơi một chút, không được bận rộn.”

“Bà bà, không cần khách sáo như vậy, bà cứ gọi ta là tiểu tình đi. Bà bà, đợi ta chấp nhật chuồng trúc xong sẽ nghỉ ngơi, hay là trước về phòng nghỉ ngơi một chút đi!” Nàng luôn làm việc tốn sức như vậy.

Vì vậy sau khi cô cố tình đẩy hàng rào lên, cô lại bận rộn thêm mấy chuyện khác.

Hơn nữa, tuy một nhà A Thiết mỗi ngày chỉ được ăn rau xanh, nhưng dường như ngay cả rau xanh nàng cũng không đành lòng chia làm tam mẫu tử của bọn họ, mỗi lần ăn cơm đều chỉ ăn không, tuyệt không gấp đồ ăn.

Có đôi khi Từ mục nhìn không được muốn gấp đồ ăn cho bà, bà vẫn luôn trăm phương ngàn kế gấp lại cho bà, bất kể thế nào cũng không muốn ăn.

Mẹ của Từ cảm động, A Thiết cũng rất cảm động, hai người bọn họ hiểu rõ, nàng không muốn vất vả cho cả nhà bọn họ.

Chỉ có A Hắc vẫn không có vẻ gì cảm động như trước.

Người của Tây Hồ cũng nghe nói Từ Nương thu nhận một thiếu nữ tuyệt sắc, có vài người nhân rồi nhàm chán, lại căn cứ vào lòng hiếu kỳ của nhân loại, nghe tin mà tới rất nhiều, có nam, cũng có nữ.

Bọn họ đứng gần nhà A Thiết nhìn nàng, không khỏi lấy làm lạ, bởi vì nàng thực sự quá xinh đẹp.

Đương nhiên, cũng có vài nam nhân không chỉ có ý tưởng đó với nàng, mà còn thêm nhỏ dãi. Chỉ lo cho thiết quyền của A Thiết và sự lạnh lẽo của A Hắc nên tất cả mọi người đều không dám lỗ mãng, cho nên không đưa tới nhiều phiền toái quá lớn.

Cái tên “Bạch Tình” này, nhanh chóng không gấp rút mà định, truyền khắp Tây Hồ.

Từ mù nhìn cô gái dịu dàng nhu thuận này, chỉ cảm thấy rất mỹ mãn.

Nàng và A Thiết quả thực coi nàng như người thân bảo hộ, bắt đầu gọi nàng là “Tiểu tình”, càng liên quan đến nàng hơn. Từ mù mù đêm nay còn có thể đứng lên xem xem nàng có làm gì được không. A Thiết, càng thường xuyên ở trên nhà hái không ít hương hoa nàng yêu thích phối hợp cho nàng. Có một lần, bởi vì có lưu manh thật sự can đảm, đối với nàng rất là nhẹ nhàng, A Thiết liền lấy một địch mười, đánh một trận với bọn họ, may mà cuối cùng đẩy lùi lưu manh, cho dù cuối cùng A Thiết cũng bị thương.

Nàng giống như là cô kim, vô số nữ giác yêu mị trong thần thoại Trung Quốc, sa đọa hồng trần, đột nhiên xuất hiện ở nhà dân bình thường, lao lực nhậm trách nhiệm.

Mục đích, có thể vì báo ân, lại có khả năng là vì tìm hiểu yêu thích trong lòng, càng có thể là...

Có lẽ, nàng thật sự là một trong những yêu mị đó.

Chỉ là, một cô gái gần như hoàn mỹ như vậy cũng có chỗ khiến người khác cảm thấy kỳ quái.

Điểm ấy, với việc nàng ở chỗ này nửa tháng, A Thiết liền biết.

Mỗi một đêm, sau khi bọn họ ăn xong, nàng luôn lẳng lặng ngồi bên cửa sổ, âm u nhìn màn đêm tĩnh mịch ngoài cửa sổ; tựa như đang đợi một người. Nàng rốt cuộc đang đợi ai?

Sâu hoặc im lặng, nàng đang chờ “Ngày đó” lại đến?

A Thiết hết sức tò mò, nhưng vẫn vô tình mà nhìn nàng, dần dà, hần phát hiện một chuyện lạ.

Ánh mắt của tiểu tình lại thường xuyên rơi vào trên mặt A Hắc.

Điều này thật kỳ quái, vẻ lạnh lùng của A Hắc đều là do người nhìn thấy sợ, vì sao nàng lại muốn xem lại xem?

Rất nhiều lúc, tiểu tình cũng tán gẫu với A Thiết, chỉ là lúc nói chuyện ánh mắt vẫn âm thầm nhìn A Hắc đứng cạnh A Thiết. A Thiết bắt đầu nhìn ra một điểm mảnh khẻo, nàng thập phần thưởng thức sắc mặt lạnh lẽo của A Hắc.

“Đáng tiếc, từ đầu đến cuối A Hắc không hề bị không chế, cũng chưa từng nói với nàng nửa câu, càng không có nhìn nàng.”

Hắn không nhìn nàng, hết lần này tới lần khác nàng lại muốn xem hắn.

Mặc dù nhìn đến mức hàm súc như vậy, nhưng cho dù ngay cả mắt của Từ mù cũng đã phát hiện ra, trong lòng bà chỉ biết mỉm cười.

A Thiết cũng sẽ mỉm cười trong lòng.

Mặc dù hắn không dám khẳng định vì sao A Hắc lại như vậy, nhưng hắn tin rằng, có khả năng nàng mới là người đầu tiên nhìn thấy A Hắc.

Mọi chuyện tình yêu bắt đầu, đều bắt đầu bởi vì thứ rung động lòng người kia!

Từ trước đến nay, mọi người đều sợ A Hắc, từ xa đã thấy hắn tranh nhau tránh đi, không ai nguyện ý thân cận với hắn.

Hôm nay, khó có được một cô gái nhìn lại A Hắc, A Thiết nghĩ thầm, bản thân ta làm đại ca, nên vì A Hắc mà cảm thấy cao hứng mới đúng, nếu có thể mở rộng trợ giúp hai người bọn họ...

Nghĩ tới đây, A Thiết rút cuộc cũng đưa ra một quyết định.

Chương thứ ba tìm hắn ta...

Bóng đêm yên tĩnh, không biết vì sao sau khi huynh đệ A Thiết và Từ mù chợ mắt đã lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ.

Thiên địa một mảnh hỗn độn mênh mông, đôi mắt trong suốt của nàng nhìn chăm chú một đống lá cây đen sì nặng nề trong đó, hỏi: “Người có ở đây không?” Nàng lại nói chuyện với một đống lá cây, nàng bị ngốc à?

Bên trong lá cây lại có người trả lời: “Không thể tưởng tượng được, người đã nổi tiếng ở hồ Tây.”

Tiểu Tình nói: “Tất cả màu sắc đều là hư ảo chỉ là thể nhân quá trầm mê.”

Thụ Diệp Trung Nhân nói: “Đã là ngày thứ mười sáu, người thể nào rồi?”

Tiểu tình nói: “Rất tốt, cả nhà bọn họ đều rất đối đãi với ta, đặc biệt là Từ Nương và A Thiết kia, cũng xem ta như con gái đối đãi với nàng.” Nàng nói đến cảm xúc cân đối, là cảm xúc của Từ mục và A Thiết, dường như nàng có hảo cảm với hai người bọn họ.

“Vậy người có thể phân biệt được ai là Bộ Kinh vân không?” Thụ Diệp Trung Nhân hỏi.

Bộ Kinh Vân? Lẽ nào tiểu tình chính là cái kia...

Tiểu tình như có điều suy nghĩ, đáp: “Ta nghĩ, ta đã biết ai là hắc, nhưng vẫn không dám khẳng định...”

“Hơn nữa, hắc rất lạnh!”

“Lạnh?” Nàng ta nói là....?

Người trên lá cây nói: “Đừng quên, nó từng có một biệt danh, gọi là “Bất Tử Thần”, nếu đã không khóc thì lấy gì mà không rét chứ?”

“Nhưng...” Tiểu Tình lại nói: “Hắc, làm ta lạnh đến nỗi khó có thể nói chuyện với hắc.”

“Vậy thì phải xem bản lĩnh của người rồi.” Diệp Trung Nhân cười nhạt.

“Ừm.” Tiểu tình khẽ đáp.

“Nhìn ánh mắt người, hình như người có chút dao động?” Thụ Thụ Trung Nhân lại hỏi.

Vì sao nàng lại dao động? Nàng thật sự là yêu? Phàm người ở cùng với nàng đều sẽ bị tổn hại dương nguyên? Cho nên nàng mới dao động?

Tiểu tình chỉ bất đắc dĩ nói: “Bọn họ... là một người rất thiện lương, đối với ta... cũng thật sự là quá tốt.” Câu nói này chân

thành nói thật.

“Cái này ta không muốn nghe! Chỉ là việc này không thích hợp quá mức, người hiểu không?” Người trong lá cây nói.

“Ta hiểu rồi.” Tiểu tình khẽ gật đầu.

“Được! Tuy nhiên người cũng phải cẩn thận tính toán thời gian, cho nên chỗ tốt mới phải!”

Người trong lá cây dứt lời, trong lá cây bỗng dung truyền ra một tiếng ”Điên”, hiển nhiên người kia đã gặp từ xa.

Tiểu tình vẫn ngơ ngác đứng, miệng đang nỉ non, tựa hồ, nàng thật sự tính toán cuộc sống còn lại.

Cuộc sống lại trôi qua.

Đối với người thường, có lẽ cũng không cảm giác được mặt trời dần trôi qua, nhưng đối với tiểu tình mà nói, lại là trọng yếu dị thường.

Mỗi ngày nàng đều tỉ mỉ thời gian, chờ đợi “Ngày đó” đến.

Hôm nay đã là ngày thứ mười chín tiểu tình lưu lại, đối với nàng cũng là một ngày đặc biệt.

Bởi vì A Thiết rốt cuộc dẫn nàng cùng đi hái thuốc, đây là nàng lần đầu theo hai người bọn họ đi ra ngoài.

Mục đích?

A Hắc cực độ lạnh lẽo, ngoại trừ ngẫu nhiên nói một hai câu với cha mẹ A Thiết, thì xưa nay hẳn giống người câm hơn người câm. A Thiết ở chung với hắn năm năm, đương nhiên rất rõ tính cách của hắn. Hắn mang tiểu tình cùng đi hái thuốc, thật ra là hi vọng tiểu tình có thể có nhiều cơ hội ở chung với A Hắc hơn, thật sự là nỗi khổ tâm thân là đại ca của hắn.

Ba người lên núi cô, đạp lên đê Tô đê, dọc theo đường đi, khóe mắt đuôi lông mày của tiểu Tình ẩn chứa một nụ cười thần kỳ; A Thiết nghĩ thầm, khả năng lớn nhất, nàng là vì có thể cùng A Hắc trở nên mới như vậy nhỉ?

Đáng tiếc, A Hắc tựa hồ cũng không hài lòng lắm, hắn lung lay theo sau hai người, nghiêm nhiên là bóng dáng của bọn họ.

Tuy rằng thái độ của A Hắc có chút lúng túng, nhưng nếu mọi người đã bắt đầu đi một đường, thì chỉ có thể một hai trước một sau, đi thẳng một mạch về phía trước.

Đi qua Tô đê, thấy ở vị trí dòng nước lặn tăn, có một cây cầu đá.

Tiểu tình bỗng nhiên nổi lên ngạc nhiên, nhưng vẫn xấu hổ cúi đầu hỏi: “Không biết... cây cầu kia... Gọi là tên gì?”

Nàng là A Hắc sau lưng đang hỏi thăm A Thiết, trầm mặc là A Thiết lưng còng? Cho dù thế nào thì A Hắc đứng cách nàng rất xa, giả bộ như không nghe thấy, cũng không định trả lời ngay lập tức nên hẳn không nói gì.

A Thiết thấy tình thế không ổn, liền nhanh chóng trả lời: “Cây cầu kia gọi là “Cầu gãy”, trước kia thì gọi là “Đoàn gia kiều”.”

Tiểu tình nghe vậy càng kỳ lạ, nói: “Cây gãy? Cái tên này nghe đến cùng cực, giống như... một cổ sự ngọc đá cùng vỡ...”

“Nó đúng là một câu chuyện ngọc đá cùng vỡ.”

“Ồ?” Tiểu tình mở đôi mắt to trong veo như nước.

“Tiểu tình, ngươi đã từng nghe qua truyền thuyết về Bạch Tố Trinh chưa?” A Thiết sớm đã gọi nàng là tiểu tình rồi.

Nàng nhẹ gật đầu: “Ừm, nàng là một nữ tử rất đáng tôn kính.”

“Cây cầu này, theo truyền thuyết, cây cầu này nằm ở nơi sản sinh con của nàng năm đó. Ví dụ nàng bị Hứa Tiên bán đứng, lấy cái bình bát thu đi...” A Thiết nói, khuôn mặt lại nổi lên một trận thổn thức.

Chẳng trách cây cầu này là một câu chuyện ngọc đá cùng tan, hóa ra từng có một cô gái viết xuống chuyện xưa về con gái ở đây khiến nàng hoàn toàn mất hết tâm trí.

Tiểu Tình nhìn A Thiết, trong mắt lộ ra một tia thăm dò, hỏi: “A Thiết đại ca dường như rất thông cảm cho Bạch Tố Trinh.”

“Ừ.” A Thiết khẽ đáp.

“Vậy, nếu có ngày nào đó có một nữ tử giống như Bạch Tố Trinh nguyện cả đời theo ngươi. Ngươi sẽ quay sao?”

“Nếu ta là Hứa Tiên, có thể gặp một nữ tử giống như Bạch Tố Trinh khăng khăng một mực vì mình như vậy, chắc chắn sẽ tận tâm tận lực che chở nàng, bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không bán đứng nàng như Hứa Tiên!”

Tiểu tình nghe vậy nhẹ nhàng cười, nàng mặc dù thường xuyên chú ý A Hắc mà lúc này ánh mắt đối với A Thiết cũng không khỏi có chút tán thưởng, thở dài: “Đáng tiếc, Bạch Tố Trinh cũng không hạnh phúc, nàng không gặp được người. A Thiết đại ca, tương lai gả cho người nữ hài, nhất định là nữ hài hạnh phúc nhất trong thiên hạ.”

Lời nói của A Thiết đầy ôn hòa, nói: “Thật không? Nhưng ta lại cho rằng, có một người có thể giúp cho nữ tử hạnh phúc hơn.”

“Ai? Ai sẽ còn tâm địa tốt hơn A Thiết đại ca chứ?”

“A Hắc!”

“Hắn?” Tiểu tình cũng không khỏi liếc xéo A Hắc xa xa đằng sau, giờ phút này hai mắt A Hắc chính trực nhìn về phía trước, vốn có thể nhìn thấy hai người nhưng lại làm như không thấy.

“Không sai.” A Thiết đáp: “A Hắc là một người rất chuyên tâm, mỗi một việc hắn làm đều rất chuyên tâm; đặc biệt là đối với người, rất chuyên tâm.”

Hắn nói có chuyện, hình như đang cố gắng đè cữ.

“Ví dụ đi?” Tiểu tình hỏi.

“Ông ta và mẹ ta đã gặp nhau từ năm năm trước, vẫn luôn xem hai ta là người chí thân.”

“Thế nhưng hắn rất lạnh và cũng rất cô đơn, tựa như hiện tại vì sao hắn không cùng chúng ta rời đi?”

A Thiết vội vàng biện hộ cho A Hắc: “Tiểu tình, người sai rồi. Hắn tuy có chút quái lạ, nhưng kỳ thật cũng không hề lạnh lẽo như bề ngoài của hắn...”

Tiểu tình thấy hắn cuống quýt giải thích cho A Hắc, thái độ ngây thơ thân thiện, không khỏi khẽ cười nói: “Xem ra, hai người các ngươi thật sự là huynh đệ tốt, người thường xuyên bảo vệ hắn.”

Hai chữ “huynh đệ” của Phủ Đề, A Thiết không hẹn mà nói: “Ta và A Hắc, năm mười bốn tuổi đã gặp nhau rồi. Năm đó, ta cướp cơm chó của gia đình giàu có, cho đám ác ôn kia một bữa rồi bị thương khắp người; không ngờ đêm đó cả đám chó dữ kia cũng chém giết lẫn nhau cho người ta, ta biết, là thù mà A Hắc báo thay cho ta...”

“Ồ? Sao ngươi nhất định là hắc?”

“Vì sau này ta phát hiện dấu răng và vết cào của rất nhiều chó trên lưng hắc, ta biết đó là do hắc chém giết đám chó kia gây ra. Hắc bị thương còn nặng hơn ta, mà trên lưng hắc để lại vết thương vĩnh viễn khó mà xóa nhòa...”

A nói cho cùng cũng không khỏi cảm thấy thương cảm.

Người cùng một đám cầm thú vật vật chiến đấu, cho dù có thể thắng thảm, bản thân cũng khó tránh khỏi trọng thương, thậm chí là một chết một tên vận rủi. Điểm này, trước khi đi, A Hắc không thể không biết.

Nhưng hắc vẫn lạnh lùng không nói lời nào, cũng không nói cho A Thiết biết, đi.

Chỉ vì mấy miếng thịt trên người A Thiết bị xé xuống, cùng cái bát kia được không bù nổi mất, so thịt người còn quý hơn cơm chó...

“Từ nay về sau, ta từng âm thầm thề, kiếp này kiếp này, ta đều coi A Hắc là em ruột của mình, bất luận chuyện gì, đều nhất định hết sức giúp hắc đạt thành, ta muốn đổi chiều với vết thương trên lưng hắc!”

Huynh đệ hào tình thật khảng khái! Tiểu tình nghe xong, trên mặt lại thể hiện vẻ xấu hổ, vì sao nàng lại có vẻ xấu hổ?

Có phải hay không, tất cả mọi thứ của nàng đều là một âm mưu? Nàng thẹn thùng bản thân lại lừa gạt một đôi huynh đệ tốt như vậy? Còn lừa gạt tình cảm từ mẫu thân của Từ nương?

Nhớ tới công tác hái thuốc của A Thiết đêm nay, nghĩ tới công việc của mình mặc dù bận rộn, lại còn hái hoa thơm cho nàng, nàng nghĩ, cả đời này của mình cũng chưa từng có ai đối tốt với mình như vậy.

Nếu như chỉ vì có được chân tình của người nọ mà lừa gạt mẫu tử hai chân thành này, cũng còn hợp tình hợp lý? Chỉ là...

Tiểu tình nghĩ tới đây, bỗng nhiên không lên tiếng nữa, chỉ một thoáng một mảnh im lặng.

A Thiết cũng phát giác nàng không ổn, quan tâm hỏi: “Tiểu tình, sắc mặt ngươi rất kém, không sao chứ?”

Tiểu tình vừa rồi giật mình vì thất thố, vì che giấu, lại tiếp tục giả bộ tươi cười, trong miệng tìm một đề tài, hỏi: “Dạ phải. A Thiết đại ca, năm đó tại sao huynh lại biết đoạt cơm chó?”

Vừa mở miệng là sai, nàng lập tức biết mình hỏi. Nàng đã nhìn thấy sắc mặt A Thiết bỗng nhiên khế biến, cũng không trả lời.

Bất quá nhìn vẻ mặt của hắn, không cần hắn đáp, nàng cũng đại khái đoán được vì sao hắn lại đi tranh cơm chó rồi.

Hai thiếu niên phiêu bạt không nhà không, phiền não lớn nhất vẫn là không ăn đi?

Đều là vì A Hắc.

Ánh mắt của tiểu tình dần trở nên dịu dàng, nói: “A Thiết đại ca, kiếp này A Hắc có thể gặp được đại ca nhà huynh, thật ra thì...”

“Là phúc khí lớn nhất của hắn.”

“Vậy sao?” Đột nhiên A Thiết phá vỡ bầu không khí trầm mặc, nói: “Theo ta thấy, đây vẫn chưa phải là phúc khí lớn nhất của hắn.”

“Ồ?” Dường như nàng vẫn không hiểu.

A Thiết chăm chú nhìn nàng nói: “Ta cảm thấy, A Hắc là phúc khí lớn nhất. Có lẽ là gặp được nàng.”

Tiểu tình không biết vì sao mặt đỏ lên, nói: “A Thiết đại ca, huynh đang nói giỡn sao...”

A Thiết dứt khoát thẳng thắn một chút, không hề đổi hướng nữa: “Ngươi cứ coi như ta nói đùa đi, nhưng ta biết, ngươi vẫn luôn nhìn lên hắn.”

Tiểu tình cúi đầu không hề lên tiếng.

“Tiểu tình, A Hắc cũng không có lạnh như nghĩ, chỉ cần người có thể đả động lòng hắn, hắn nhất định sẽ đối xử với người rất tốt.”

Tiểu tình vẫn không có lên tiếng, như có ân ý.

Ăn cắp? Không phải nàng thường xuyên nhìn trộm A Hắc chứ? Lẽ nào nàng cũng không có thiện cảm gì với hắn?

Nhưng khi tận mắt chứng kiến bộ dạng khổ tâm của A Thiết trong lòng nghĩ ngợi của đệ đệ, vì không đành lòng làm cho vị huynh trưởng này khó chịu, cũng vì mục đích không thể cho ai biết của mình mà đột nhiên hắn cố ra vẻ tươi cười, gật đầu nói: “A Thiết đại ca, huynh... Đoán không sai, muội... đúng là nhìn lên A Hắc.”

Nghe được tiểu tình chính miệng thừa nhận, A Thiết lập tức dĩ thường thành khẩn nói: “Tiểu tình, người đã thật sự thích A Hắc, ta thân là đại ca của hắn, nhất định sẽ tận lực giúp người!”

Giúp ư? Chuyện như vậy mà cũng ngu ngốc á?

Tình cảm nho nhỏ chợt bật cười, chỉ nhìn vẻ mặt đầy chân thành như đệ đệ tưởng tượng của A Thiết, nàng đành phải bắt đầu dĩ gật đầu.

Có lẽ, nàng căn bản không cần hắn hỗ trợ, bởi vì...

Trong nháy mắt lại qua mấy ngày.

Trong mấy ngày này, bất kể là tình huống nhỏ hay là có thể bỏ qua A Thiết hỗ trợ thì hắn vẫn giữ chặt nàng với A Hắc không chút do dự.

A Thiết đã nhận định là nàng thích A Hắc, nên liền nhận định nếu A Hắc có thể yêu thích tiểu tình, nàng sẽ là một người không có cảm thấy cô đơn như vậy.

Vì để xứng với vết thương trên lưng A Hắc, A Thiết ở trên việc này quả thực vong hết sức, cúi đầu tận tụy “

Thí dụ như lúc ăn cơm tối, hắn luôn để cho tiểu tình ngồi bên người A Hắc; sau khi ăn xong lại giả bộ đau bụng, muốn A Hắc vào trong bếp thay thế hắn, giúp tiểu tình cùng rửa đĩa.

Càng có một ngày, hắn còn giả bộ bị bệnh, bản thân kiên quyết muốn ở lại trong nhà, đẩy A Hắc cùng tiểu tình cùng nhau lên núi hái thuốc.

Đáng tiếc, lần khổ tâm này của hắn cuối cùng vẫn uổng phí. Ngày đó, A Hắc và tiểu tình đi chung một đường, mà vẫn cố cố ý giữ một khoảng cách hai trượng với nàng, thậm chí còn xa hơn A Thiết.

Gã xem ra tuyệt đối sẽ không tiếp nhận nàng, chỉ là một ý nguyện của nàng, không! Phải nói, là A Thiết tình nguyện ở một phía, cho dù tiểu tình chưa hẳn là vẫn nguyện ý.

Một ngày này, sau khi tình cờ trở về nhà, A Hắc hái thuốc, không biết tại sao, vừa vào cửa, nàng liền cảm thấy hết sức mệt mỏi, xem ra nàng cũng bị bệnh giống A Thiết.

Rất có khả năng, nàng không muốn tiếp tục như thế nữa. Nhưng nàng không muốn dựa vào cái gì để nhìn trộm A Hắc lúc trước?

A Thiết chợt thấy gương mặt đang nóng lên kia của nàng bỗng trở nên đỏ rực, vội vàng đỡ nàng lên giường. Từ mũ thì đi lấy nước cho nàng; A Hắc, lại đứng xa xa bên cửa phòng, không có lên tiếng.

A Thiết lo lắng hỏi: “Tiểu tình, ngươi... không có gì chứ?”

Tiểu tình lắc đầu, hỏi lại: “A Thiết đại ca, huynh... Hôm nay cũng đang có bệnh sao? Làm sao... đột nhiên tinh thần toả sáng như thế?”

A Thiết xấu hổ cười cười, nói: “Ta... sớm bệnh tật rồi.”

“Vậy sao?” Tiểu tình vừa nhìn A Hắc bên cạnh cửa, thấp giọng nói: “A Thiết đại ca, huynh... là muốn để đệ có cơ hội ở cùng với A Hắc nên mới giả bệnh đúng không?”

A Thiết dịch đáp, tiểu tình lại “Ài” một tiếng, tiếp tục nói: “Nếu hôm nay ta không phải cũng bị bệnh, ta nghĩ, ngày mai ngươi cũng sẽ tiếp tục giả bệnh...”

A Thiết vẫn giữ mồm giữ miệng như bình, chờ chấp nhận như vậy.

Tiểu tình đau khổ cười khổ, tâm của A Thiết, nàng đã hiểu rõ. Thật ra, bản thân nàng không phải đang giả bộ sao? Chỉ là

nàng giả bệnh so với A Thiết cao minh hơn nhiều lắm. Ít nhất, có thể tùy ý khống chế chân khí trong cơ thể mình hình thành một cỗ nhiệt lực, giống như thật sự nóng lên, đây là bí mật của nàng.

Lúc này Từ mục đã lấy nước về, bà cuống quýt thấm ướt tấm vải, lên thay bà, còn vừa hỏi: “Tiểu tình, con tốt một chút chưa?”

Tiểu tình nhẹ gật đầu, Từ mục lại nói: “Ài, thật đáng thương, nữ hán tử kinh doanh thật không thích hợp để thổi gió, sau này không nên hái thuốc nữa.”

Tiểu tình im lặng không nói, thoáng nhìn qua A Thiết, lại nhìn A Hắc không thể thân cận, nàng rốt cục đạt được mục đích.

Nhưng để cho Lê mục bớt lo, bà đành phải giả bộ ngủ dân.

Sau đó biết vì sao, nàng thật sự bị vây khốn.

Lúc mở mắt ra đã là lúc ánh sáng chói lọi, thế nhưng nàng cũng không phải bị nắng sớm làm tỉnh dậy mà là tỉnh dậy bởi tấm vải đầy mồ hôi lạnh.

Hóa ra là A Thiết, hắn vẫn luôn ở bên cạnh nàng, không rời nửa phần, mãi tới khi tỉnh dậy vẫn luôn xem trán nàng.

Tiểu tình được sung ái mà kinh sợ, cuống quýt ngồi dậy hỏi: “A Thiết... Đại ca, huynh... Sao còn chưa ngủ?”

A Thiết nói: “Mẫu thân nói, dùng trán nước sẽ làm cho con thoải mái một chút, nhưng tuổi tác của nàng đã cao, con liền để nàng đi ngủ, để con đến thay trán cho con.”

Tiểu tình nghe xong tâm thần chấn động, hán tử này trung trực trắng đêm chưa ngủ, chỉ vì chiếu cố giả bệnh; mắt thấy cái bụng ngăm đen, tiêu tụy, không khỏi mũi cay cay.

“A Thiết đại ca, huynh đối xử với đệ... thật tốt.”

“Người là tương lai đệ phụ của ta, ta sao có thể đối xử tệ với người chứ? Cho dù người không phải, ta cũng không thể không để mặc kệ.”

Không sai! Đây mới là tấm lòng hán tử nhiệt huyết chân thành! Tiểu tình trong lòng âm thầm cảm động.

Tại quốc gia của nàng, trong thế giới nàng đã đi qua, tất cả những người nhìn thấy đều cười nói lung tung, cho tới bây giờ cũng không có người nào đối xử với nàng như thể một kẻ đầy máu thịt, chỉ có A Thiết, Từ mục...

Vì không muốn A Thiết tiếp tục đau khổ chống đỡ, nàng thu liễm lại toàn thân, nhiệt độ đột nhiên trở nên nóng bức, nàng nói: “A Thiết... Đại ca, đệ... đã khỏi bệnh rồi...”

“Sao có thể nhanh như vậy?”

“Người không tin thì xem thử đi.” Nàng dứt lời liền nắm tay A Thiết sờ lên trán mình. A Thiết nhất thời mừng rỡ như uống mây: “Ừm, hình như là đang lùi hơi nóng.” Tuy bàn tay của hắn cứng rắn như sắt nhưng rất ấm áp.

“A Thiết đại ca, hay là huynh nhanh chân lên đi, nếu không lát nữa lại muốn lên núi hái thuốc...”

“Vậy... Được rồi! Con phải nghỉ ngơi thật tốt.” Nói xong đẩy cửa bước ra cho nàng.

Đôi mắt tiểu tình nghi nhìn chăm chú bóng lưng cao lớn của hắn, thương phạt nhìn đến si dại; một trái tim cũng đang lặng lẽ nghĩ:

A Thiết đại ca, sao huynh đối xử với đệ tốt như vậy?

Người có biết, đối với ta người càng tốt, ta càng xấu hổ, càng không biết nên làm cái gì bây giờ?

A Thiết bước ra khỏi phòng, khi đó A Thiết thấy cách ngoài cửa không xa có một người đang đứng, hắn dự đoán được sẽ có người đứng ở ngoài cửa.

Là hắn, A Hắc!

Trong lúc nhất thời A Thiết cũng không hiểu tại sao Hắc A Hắc có thể sớm ở ngoài cửa gian phòng tiểu tình như vậy, có thể hắn vừa mới đứng lên, ngang qua ngoài cửa mà thôi? Hắn sẽ không giống như A Thiết đến mức đêm khuya không ngủ chứ?

A Hắc thấy A Thiết, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là muốn một thân một mình tiến vào trong phòng mình, ai ngờ vừa xoay người, A Thiết liền thở dài nói với hắn: “A Hắc, đừng làm bộ không biết gì nữa.”

Thừa Hắc nghe vậy dừng bước, chờ hắn nói tiếp.

“Ta biết, người sớm đã cảm thấy tiểu tình thường xuyên len lén nhìn người.”

A Hắc không đáp.

“Cô ấy dường như rất thích người.”

A Hắc vẫn không nói gì, A Thiết rốt cuộc nhin không được mà thành thật nói: “A Hắc, tiểu tình là một cô gái tốt, nàng sẽ là một thê tử rất tốt, đừng đối xử với nàng lạnh lẽo như vậy.”

Nhưng nghe vậy A Hắc mới phá lệ một lần, từ từ mở miệng đáp: “Nàng, rất quái lạ.”

A Thiết vì thế mà bật cười, đệ đệ quái dị mà hắn được mọi người công nhận ở trong thôn này, lại nói một cô bé xinh đẹp lại kỳ quái?

“Sau khi nàng ta tới...” A Hắc bổ sung: “Hình như chúng ta bị theo dõi.”

Tùy tùng? A Thiết nghĩ thầm: lý do của A Hắc thật sự là “Khúc chiết ly kỳ”, hắn cười nói: “A Hắc, đừng đa số chỉ là một cô gái thích người mà thôi.”

“Vậy sao?” A Hắc thản nhiên nói, hắn chỉ có thể nói với A Thiết vài câu: “Đáng tiếc, ngoại trừ bản cơm chó kia, còn có ánh mắt của mẫu thân...”

“Nếu không có bất kỳ sự vật nào đáng để ta thích.” A Hắc sau khi dứt lời cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp trở về phòng mình, trên thực tế, hôm nay hắn đã phá lệ nói quá nhiều.

Cơm chó? Con mắt? A Thiết nghe xong không khỏi tại đương trường!

A Hắc, trong lòng người làm cho người không thể tưởng tượng nổi, nguyên lai một mực cất giấu, chỉ là năm đó ta cướp được cơm chó cho người, cùng mẫu thân làm cung cấp cho hai ta mà tạo ra ánh mắt hơi mù?

A Hắc, hảo huynh đệ của ta. Một khi đã như vậy, đại ca càng không đành lòng để cho người cả đời này phải suy nghĩ những ý nghĩ này.

Ta nhất định phải đánh một người có thể khiến người hạnh phúc hơn, tuyệt đối không để cả đời cô độc tịch mịch.

Người tin tưởng, trái tim của người tuy có một bức tường lạnh lùng, nhưng nhất định còn có phương pháp có thể đả động được người...

Nhất định phải!

Trời mưa dài, tiểu tình sớm đã bệnh suy giảm nên vẫn còn vội vàng làm đồ ăn. A Thiết về đến nhà, chuyện đầu tiên là đi vào trong, cao hứng bưng bưng nói với tiểu tình: “Tiểu tình, cuối cùng ta cũng nghĩ ra một cách khiến A Hắc thay đổi suy nghĩ đối với người.”

Tiểu tình vốn đang bận không thở được, nhưng thấy vẻ mặt A Thiết tràn đầy tự tin cũng không khỏi kinh ngạc hỏi: “A Thiết đại ca, huynh... có cách sao?”

A Thiết mỉm cười thần bí, nói: “Không tệ, nhưng hôm nay không tiện nói ra trước, ba ngày sau, tự nhiên người sẽ biết.”

Ba ngày? Nghe hai chữ “Ba ngày”, tiểu tình nhất thời xanh mặt.

“Tiểu tình, người làm sao vậy? Sắc mặt người thoát nhìn rất kém.”

Tiểu tình miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: “Không, không... Không có gì. A Thiết đại ca, nơi này rất oi bức, hay là huynh ra ngoài ngồi đi.” Vừa nói vừa đẩy hẳn ra, A Thiết chỉ cảm thấy kỳ quái.

Sau khi đẩy A Thiết ra, tiểu tình vừa rồi yếu ớt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng một trận lo lắng, lẩm bẩm: “Ba ngày? Ba ngày sau chẳng phải là lúc ngày đó đã tới? Chẳng lẽ... Thật sự là trùng hợp như vậy sao?”

Nhưng vào lúc này, một cái bóng đen xẹt qua ngoài cửa sổ, nhưng nghe một thanh âm thần bí thấp giọng nói: “Thế sự thường thường là trùng hợp như vậy, chỉ là, sao người lại thấp thỏm như thế?”

“Là người?” Tiểu tình lập tức tới gần cửa sổ.

“Xem ra người bắt đầu chú ý tới A Thiết này, nhưng chớ quên mục tiêu thực sự của người là Bộ Kinh Vân!”

“Có lẽ hấn mới thật sự là Bộ Kinh Vân!” Tiểu Tình nói.

“Nhưng ta biết, bởi vì những chuyện hấn làm nên mới chú ý tới, cũng không phải vì hấn bộ kinh vân!”

Nếu như chú ý hoặc là thích một người, hấn có phải bộ kinh vân hay không có gì khác nhau? Vì sao nhất định phải bộ kinh vân?

“A Thiết vì A Hắc mà tận lực. Loại hán tử này căn bản đáng để bất luận kẻ nào chú ý, tôn kính, cho dù hấn cũng không phải bộ kinh vân.” Tiểu tình hoang mang nói.

“Người chú ý ai, người tôn kính ai, chuyện này ta cũng không muốn quản. Thế nhưng vô luận như thế nào, người không nên làm hỏng sự kiện ba ngày sau là xong.”

Tiểu tình sững sốt, bóng đen tiếp tục nói: “Hy vọng chuyện ba ngày sau có thể hoàn thành thuận lợi, người có biết hay không?”

Tiểu tình một lúc lâu sau, rốt cục bất đắc dĩ gật đầu, xem ra có chút không muốn.

Rốt cuộc ba ngày sau, chuyện gì đã xảy ra với nhau khiến nàng bất đắc dĩ?

Tam chết vẫn chưa đến, bất quá trong ba ngày này đã xảy ra một chuyện lạ.

Việc lạ này, từ trước đến nay A Thiết luôn đi theo khuôn phép, bỗng nhiên lại thích ra ngoài vào ban đêm.

Từ mù không khỏi kỳ lạ hỏi hấn: “A Thiết, sao lại đêm như vậy còn ra ngoài? Sáng sớm mai phải lên núi hái thuốc.”

A Thiết trả lời, là như vậy: “Mẫu thân, con cảm thấy có chút buồn bực, muốn ra ngoài dạo chơi.”

Vì vậy Từ mù cũng lấy hấn nghĩ cách, một đứa con trai khôi ngô như vậy, chẳng lẽ bà ta định khóa hấn lại hay sao?

Tuy nhiên A Thiết cứ thế dạo quanh một vòng, dạo mãi đến gần bình minh mới trở về, thiếu chút nữa cũng tới lúc lên núi hái thuốc rồi.

Từ mù thực sự không rõ tại sao nhi tử lại có thái độ khác biệt, cũng không dám nói gì nữa. A Hắc từ trước đến nay đều im

lặng không nói, lão biết, đại ca mình làm như vậy tất có lý do của mình, nếu lão không muốn nói, lão sẽ không hỏi.

Chỉ có tiểu tình là nghi hoặc nhất, hơn nữa hai đêm liên tiếp, A Thiết đều dạo quanh đến hừng đông mới về nhà, người cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Cho nên, ngay muộn ba bữa sau, tiểu tình cuối cùng nhận không được lén lút đi theo phía sau hắn. Nàng muốn nhìn một chút, rốt cuộc A Thiết mỗi đêm đi làm chút gì?

Nàng rút cục nhìn thấy A Thiết ở xa xa đang làm cái gì, nàng nhất thời im lặng.

Đó là sự thật khiến người ta không thể tin được!

Thiên Ti thứ tư vẫn tiến đến, chuyện nhỏ tình một mực lo lắng, cũng đã đến lúc phát sinh.

Lại là hoàng hôn, lúc A Thiết cùng nhà A Hắc, tiểu tình đang bận rộn nấu cơm ăn. Nếu là lúc bình thường, khói dầu luôn làm đầu nàng đầy mồ hôi, không thở nổi, nhưng giờ phút này mặc dù khói vẫn tràn ngập, nàng cũng không có cảm giác hít thở không khí, cũng trọn trù biểu tình.

Có phải hay không, nàng đang lo lắng vì chuyện kia? Trầm chế, để biết được chuyện A Thiết làm ban đêm mà Mộc không hề có biểu tình?

Nàng còn đang khắc, khi ngày đầu tiên nàng gặp phải Ác Hắc, thì ra nàng đã là hoàng hôn một tháng trước.

Một tháng nói dài thì không dài, nhưng trong ba mươi ngày ngắn ngủi này, nàng cảm nhận được con mẹ Từ Ngôn, nàng cũng cảm nhận được nỗi khổ tâm vì chuyện đệ đệ làm. Nàng vốn mang theo mục đích không thể cho ai biết, cuối cùng lại do dự.

Nàng vẫn không có biểu cảm nào là nấu đồ ăn, không nói gì.

Ngay lúc nàng đang nghĩ tới cảnh nhân thần thì đột nhiên có người vỗ vai nàng.

Không cần quay đầu lại cũng biết, công lực mà nàng vẫn luôn ẩn giấu sâu không lộ ra, chính là A Thiết!

A Thiết cười nói: “Có, người xem ta mang đến cho người cái gì?”

Tiểu tình không hề quay đầu lại, vẫn đang nấu đồ ăn như trước.

“Tại sao không nói chuyện? Tiểu tình, mau quay đầu lại xem đi!” A Thiết thấy nàng mặc nhiên không có phản ứng gì, tay nắm thân thể nàng, đem vật trong tay bỏ vào trên tay, nói: “Nhìn xem! Có đẹp không?”

Là một đôi ngọc trạc màu xanh biếc. Tầm thức lục, là một loại màu xanh biếc khiến cho người ta cảm thấy phé toán.

Song ngọc này tuy rằng không có danh tiếng gì, bình thường không có gì lạ, nhưng mà lấy tiền công A Thiết không chống đỡ nổi, căn bản là không có khả năng mua một đôi vòng ngọc tuy rẻ.

Tiểu tình vẫn thờ ơ, A Thiết nói: “Ừm, chắc chắn là nhìn đến ngây người rồi? Nhưng đừng cao hứng quá sớm, song ngọc trạc này cũng không phải cho người, mà là tặng cho mẫu thân.”

Tiểu tình không có kinh ngạc, A Thiết nói ra kế hoạch của hắn: “Hôm nay là sinh nhật nương đặt ra. Từ trước đến nay mẫu thân đều không thích bất cứ ai nói ra, cũng không thích chúc mừng cái gì. Chỉ là tiểu tình, ta hy vọng hôm nay con có thể chúc mừng mẫu thân.”

A Thiết nói nhất thời nhìn tiểu tình, nói: “Chỉ cần một buổi người đem hai cái vòng tay này lúc ăn cơm đưa cho mẫu thân, cũng nói là trải qua việc duy nhất người mới phát được về, mẫu thân nhất định sẽ cảm thấy rơi nước mắt. A Hắc trước nay rất hiếu kính mẫu thân, hắn thấy mẹ vui vẻ, liền nhất định sẽ thay đổi cái nhìn với người...”

Hay cho kế hoạch trăm phương ngàn kế, dụng tâm lương khổ! Nhưng tiểu tình sau khi nghe xong như cũ không có phản ứng, một lúc lâu mới nói: “A Thiết đại ca, trong ba ngày qua, trên người huynh đều có một loại mùi vị khác thường.”

A Thiết gác tay áo lên mũi người một cái, gãi gãi cái ót cười nói: “Vậy sao? Sao ta không tự giác?”

Tiểu tình bình tĩnh nói: “A Thiết đại ca, mùi vị chọn cũng không dễ chịu gì nhỉ?”

A Thiết nghe vậy sắc mặt trở nên tái nhợt, trong lòng trầm xuống, ngạc nhiên nói: “Người... Người biết rồi sao?”

Tiểu tình chán nản nói: “A Thiết đại ca, vì... Ta và A Hắc, người vậy mà không từ tốn khổ cực, trắng đêm không ngủ, gánh kiếm tiền mua Song Ngọc Trạc này, chẳng lẽ... Ta không cảm thấy quá ủy khuất sao? Người... Người làm như vậy lại là... tội gì?”

A Thiết tâm ý như bị vạch trần, chỉ một thoáng không biết làm sao, duy nhất không biết làm sao, vẫn miễn cưỡng cười nói: “Không phải tình, không cần... nói như vậy! Chọn... cũng là công tác đúng đắn, ta... Không chút nào cảm thấy ủy khuất chính mình, ngược lại, đây là... Ta..”

“Đây là ta cam tâm tình nguyện, không cùng người.” Hắc nói tay nắm chặt tiểu tình, khẩn cầu: “Tiểu tình, ta cầu xin người, vì... A Hắc, cũng vì chính người, người liên... đem song ngọc thủ trạc này giao cho mẫu thân đi!”

Tay hắc nắm tiểu tình vẫn rất ấm áp, bữa khuya còn quá ấm áp.

Đôi mắt tiểu tình si si ngốc nhìn hắc, một đôi tay khác cầm vòng ngọc đang run rẩy. Trước lúc này, nàng căn bản không thể hiểu được thế nào mới xứng với danh xưng là “người; bây giờ nàng cuối cùng minh bạch. “Người”, vốn nên giống A Thiết.

Người như vậy, nếu như gặp bất trắc gì đó, thật sự là rất đáng tiếc...

Chỉ là, ai sẽ khiến hắc gặp bất trắc chứ?

Trong mục đích không thể cho ai biết, bộ vân chân chính dĩ nhiên là sẽ có bất cứ nguy hiểm nào. Thế nhưng tình cảnh còn lại không phải Bộ Bộ Kinh Vân, cũng tương đối...

Trái tim nàng không ngừng giãy dụa, sóng lớn đập chùng, cuối cùng nàng quyết định. Nhưng thấy đôi mắt sáng tỏ từ từ ứa ra lệ quang, sau một lát, nàng mới khe khẽ thở dài một tiếng, nói: “Được... A Thiết đại ca, ta... sẽ làm theo lời huynh nói.”

“Thật sao?” A Thiết cảm thấy vô cùng kích động: “Vậy ta đi ra ngoài trước đây, nhớ kỹ chuyện người hưởng ứng ta đấy.” Nói xong bước ra ngoài bếp:

Lâm Tam Phế liếc nhìn bóng lưng A Thiết, hai hàng nước mắt nóng hổi, bất ngờ dọc theo gò má rơi xuống vòng ngọc trong tay nàng.

Vì sao lần đầu tiên kể từ khi sinh ra tới nay lại đau thương như vậy.

“Người, khóc.” Ngoài cửa sổ, bỗng dừng lại truyền đến âm thanh thân bí kia.

Tiểu tình lau lau nước mắt, ra vẻ trung bình nói: “Nhưng việc người sắp đi làm, liên quan rất nhiều đến ta.” Thanh âm thân bí lại nói:

Tiểu tình lắc đầu: “Ta muốn dừng tay không làm.”

“Người điên rồi? Người đã xem là vì những tên phạm phu tục tử tục pháp bất kham kia...”

Tiểu tình không nói hết lời cho thân, ra sức lắc đầu, phẫn nộ nói: “Không! Bọn họ tuyệt không! Từ mộ rất hài lòng! Hai huynh đệ của nó cũng rất tốt! Bọn họ càng có thể vì đôi phương mà làm bất cứ chuyện gì! Bọn họ mới xứng là “người”! Chúng ta đều không phải!”

Nói tới đây, tiểu tình chợt bụng đĩa rau xanh vừa mới làm xong lên, tức giận dùng dùng đi ra ngoài.

Khi tiểu tình đem thức ăn lên trên bàn, nàng vẫn không chút biểu tình.

Tiểu tình nhìn thấy Từ Nương lo lắng cho mình như thế, hốc mắt cũng đỏ lên, liếc A Thiết một cái, A Thiết nháy mắt ra hiệu một cái, ý bảo nàng làm theo lời mọi người vừa mới thảo luận xong đi làm.

Tiểu tình lại không chút phản ứng, lúc này A Hắc đã gấp một miếng thức ăn lên, vừa muốn đem thức ăn đặt vào trong miệng, tiểu tình đột nhiên dùng trúc đón quân A Hắc, không cho hắn đem thức ăn xuống, sau đó nói: “A Hắc, xin người đừng ăn thức ăn, cho ta nói vài lời.”

A Hắc yên lặng nhìn nàng, cuối cùng cũng buông thức ăn xuống, A Thiết và Từ căn bà cũng rất tò mò, không biết bà muốn nói gì.

Tiểu tình chuyên hướng nhìn Từ mục, hỏi: “Bà bà, hôm nay là ngày sinh nhật của bà?”

“Con... làm sao biết được?” Từ mục vô cùng kinh ngạc, vừa nhìn A Thiết và A Hắc, trong lòng nghĩ chắc hai người bọn họ đang nắm.

Tiểu Tình cười thầm nói: “Ta cái gì cũng biết, ta là trong các người, biết... ta nhiều nhất.”

“Hôm nay, nếu là ngày sinh nhật của bà bà, không bằng, vậy để ta kể cho bà bà một câu chuyện.”

“Chuyện gì?” Từ mục cũng cảm thấy hứng thú.

Tiểu tình cũng không trả lời ngay, chỉ lấy từ trong ngực ra một đôi vòng tay vương đặt lên bàn, đó là vòng ngọc A Thiết đưa cho nàng.

Từ mục thở dài nói: “Ngọc trạc này rất không tồi. Tiểu tình, người từ đâu có được?”

Tiểu tình nhìn chăm chú A Thiết, tiếp theo mới nghiêng mặt nói với Từ mục: “Bà bà, hôm nay, ta chính là muốn nói cho bà nghe về câu chuyện cặp vòng tay này.”

A Thiết nghe vậy nhướng mày, nghĩ thầm: “Tiểu tình, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Nhưng tiểu tình đã nhìn cặp vòng tay ngọc kia, thôn thức nói: “Năm năm trước, một vùng Nhạc Sơn... xuất hiện một thiếu niên tên là Bộ Kinh Vân. Hắn vì cứu một đứa bé không ai cứu được mà hăng hái tiến lên đón lấy nước lũ, đám nhóc này có thể tránh được đại nạn.”

“Bộ Kinh Vân? Đó không phải tên nhà chồng của người à?” Từ Nương kinh ngạc hỏi.

“Bà bà, lát nữa bà sẽ hiểu.” Tiểu Tình Thiển Thiển cười cười, nói tiếp: “Thế nhưng, từ khi nó có thể cứu được đứa bé kia, chính mình lại bị nước lũ cuốn đến mất trí nhớ, sau đó cũng vì một thiếu nữ áo trắng cứu. Thiếu nữ áo trắng kính trọng Bộ

Kinh Vân vì cứu đứa nhỏ mà không màng tính mạng cao hứng, đối với nó luôn nhớ mãi không quên...”

Đáng tiếc, thiếu nữ áo trắng ở trước bộ kinh vân nhất định phải đi, nó cũng có một phụ nhân áo xanh cùng thiếu nữ cứu bộ kinh vân. Bạch y thiếu nữ thật ra là một người có thân phận cực kỳ tôn quý, nàng tuyệt đối không thể động tình với bất luận kẻ nào, nhưng mà phụ nhân áo xanh thấy nàng nhìn cái ánh mắt dựa dẫm như vậy, trong lòng biết một ngày nào đó Bạch y sa nữ sẽ đi tìm nàng, vì vậy Thanh y phụ nhân đề phòng nàng nhận ra hấn, nghĩ ra một diệu kế...

“Ồ? Diệu kế gì?” Từ mụ giống như bị câu chuyện này làm cho không tự chủ được mà hỏi.

“Nàng biết Bộ Kinh Vân đã mất trí nhớ, tìm ra một thiếu niên mất trí nhớ từ dân gian. Nàng đeo mặt nạ gọi là “Thiên địa vô phù” cho thiếu niên này. Mặt nạ này khiến nàng ta thấy giống như bộ kinh vân như đúc, hơn nữa còn diễn theo thời gian biến thành bộ dáng bệch vân lớn lên, đi theo sau., Vị phụ nhân áo xanh an bài cho thiếu niên không biết chuyện gì này. Giữa đường gặp phải mây đen thật sự, cũng là chuyện nên làm. Hai người vừa gặp mà như đã thân, lập tức thành Mạc Nghị huynh đệ...”

A Thiết và A Hắc nghe đến đó liếc mắt nhìn nhau, song chủ cùng lúc càng lúc càng khó chịu.

“Về sau, hai huynh đệ này cũng tốt bụng nhận nuôi một quả phụ, tam mẫu tử vốn có thể sống an cư ở đây. Đáng tiếc năm năm sau, bạch y thiếu nữ cuối cùng cũng đã trưởng thành đến bộ kinh vân, lại phát hiện, không ngờ có hai người hấn...”

“Nhưng có hai người hấn cũng không quan tâm, tình cảm năm năm qua nàng quá nhớ hấn, nàng nhất định phải tìm ra ai là Bộ Kinh Vân. Vì hấn, nàng vứt bỏ thân phận tôn quý của mình, phản bội người cùng nàng một đạo...”

A Thiết xem ra cũng bắt đầu hiểu được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, y đột nhiên thở dài, nói thay nàng: “Đi theo, nàng cải trang làm cô gái thân bất ngộ, trà trộn vào trong người nhà, để tìm ra ai là Bộ Kinh vân?”

Tiểu tình nhìn hấn, lại nhìn A Hắc một chút, xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, A Thiết, người đoán sai rồi.” A Thiết khẽ giật mình, nói: “Chân tướng của nó so với suy nghĩ của người còn hiểm ác hơn, bởi vì ta cũng không có hy sinh một người vĩ đại như vậy...”

“Ta không phải là Bạch y thiếu nữ kia!”

A Thiết và Từ Mậu ngơ ngác trừng mắt nhìn nàng, thậm chí A Hắc cũng không khỏi phải xem nàng.

Không phải Bạch Y thiếu nữ kia? Vậy nàng rốt cuộc là ai?

Tiểu tình từ biệt không dám nhìn thẳng vào bọn họ, nói tiếp: “Bất hạnh, sự tình thiếu nữ áo trắng phản bội lại làm cho hai người đồng đạo của nàng sung sướng. Mà thiếu nữ áo trắng không biết vì nguyên nhân gì, lại không có kịp thời tìm kiếm kinh văn. Hai người đồng đạo với hấn vốn là một nam một nữ, nam trưởng nữ trẻ tuổi, vì tranh công, trực xuất từ nữ tử trẻ tuổi kia đóng giả làm cô nữ, trà trộn vào người nhà kia...”

“Cô gái này rất hiểu diễn kịch, luôn đóng giả một cô gái nhu thuận, rất được một bước phụ nữ kia và một người trong đó kinh văn hoan hỉ, mà cô ta phỏng chừng sẽ thật sự bước đi kinh văn, có thể là một người khác tinh táo, chỉ vì thật sự bộ kinh văn, vốn đã lạnh như băng. Vì vậy cô ta thường xuyên chú ý tới cô ta, không ngờ lại khiến đại ca của cô ta hiểu lầm, cho rằng cô ta thích cô ấy...”

A Thiết đỏ mặt lên, nhưng nguyên lai hấn vẫn đã đoán sai. Chỉ có mình hấn đoán được một phía.

“Cái này một lòng vì đệ đệ nghĩ cho đại ca, vì muốn đệ đệ sửa lại quan niệm với cô nữ, liền mua lại song ngọc trạc này...”

Tiểu tình nói chỉ vào vòng ngọc trên bàn: “Nó giao nó cho nữ hài, dặn dò nàng đem vòng ngọc đưa cho mẫu thân đang sinh nhật, khiến cho lão nhân gia cảm động vui vẻ, lấy sự thay đổi của đệ ấy đối với cô bé này...” Tiểu tình nói đến đây, A Hắc thật lâu không nói gì mà chỉ ngơ ngác hỏi: “Chỉ là, đại ca của hấn rất nghèo, sao có thể dư tiền mua cặp vòng tay bằng ngọc này?”

Tiểu tình nhìn A Hắc, nói: “Người muốn biết thật sao?”

A Hắc gật đầu, tiểu tình nhẹ nhàng thở dài: “Tốt lắm, người cuối cùng cũng không lạnh như bề ngoài, người cuối cùng cũng chỉ là một người, cũng không nghĩa tình huynh đệ với người được...” Tiểu tình nói qua nhìn A Thiết, xem phản ứng của hắn.

“Người vẫn chưa nói cho ta biết.” A Hắc nhắc nhở nàng.

“Đêm qua, nếu như người đi vào trong hồ trong thôn, người nhất định sẽ phát hiện hắn đang lựa chọn.” Nàng hời hợt nói ra, nhưng lời này vừa nói ra, từ trước đến nay A Hắc vốn khó có thể thay đổi sắc mặt, toàn thân chấn động, xoay mặt nhìn A Thiết.

A Thiết cúi đầu cẹn lời, không dám nhìn gã, như một đứa trẻ làm sai chuyện cuối cùng cũng vạch mặt cha mẹ.

“Đại ca...” A Hắc lần đầu tiên mặt xám như tro tàn. Hắn bình thường không nói nhiều nhưng giờ đây cũng không biết nên nói gì.

Nhưng mà, nói chuyện, hết thảy cảm kích đã không còn lời nào, khoảnh khắc, xung quanh một mảnh trầm mặc.

***

“Chuyện, còn chưa kể xong, xin kiên trì cổ vũ ta tiếp...” Tiểu tình bỗng nhiên trong phòng trầm mặc phát ra thanh âm tịch tịch.

“Nữ tử này, nếu muốn tìm ra một cách không chút đường hoàng, cũng nên lẳng lặng mang hắn về hướng tranh công cấp cao nhất, vì vậy không ngừng lưu ý tên đệ đệ lạnh như băng kia, lại còn dùng một phương pháp...”

“Cái gì... Phương pháp?” Từ mục càng lúc càng khiếp sợ, cả đời bà cũng không ngờ sẽ có cố sự như vậy.

“Một phương pháp rất âm độc...” Tiểu tình nói: “Chính là dùng một loại kỳ độc tính chậm để phá tằm “thiên y vô phòng” kia thì sẽ vì thuốc độc mà hư thối, bộ kinh vận giả kia cũng sẽ thối mất mà chết...”

“Khi mới bắt đầu nữ tử kia luôn khư khư cố chấp, nàng giành lấy lấy lấy quả phụ kia, trong mỗi đĩa thì đều hạ kỳ độc, cơm thì không, vì vậy nàng vẫn luôn không ăn đồ ăn, chỉ ăn

cơm...” Tiểu tình nói xong nhìn Từ mộ và A Thiết một cái, nói: “Nực cười chính là, nhưng lại làm cho người nhà này hiểu lầm, còn tưởng rằng nàng không đành lòng chia cắt món ăn này, càng thêm yêu thương nàng nữa.”

Từ mộ nhìn nhau, xem ra chân tướng đã cạn kiệt, tuy rằng vô cùng thâm hiểm, xương sống a thiết kiên trì nói: “Nhưng mà, ít nhất cô bé kia cũng không âm hiểm như mình nghĩ. Vào ngày cuối cùng, một khắc cuối cùng, cô bé không đem đĩa thức ăn kia cho chúng ta ăn, cũng nói ra toàn bộ chân tướng. Cô bé, đã tìm được trái tim thật sự của cô bé...”

Tiểu nhân chợt nghe A Thiết nói vậy, không khỏi quay đầu hướng hẩn nhìn thật sâu.

Nàng biết những lời này của hẩn là để đáp tạ nàng, hai mắt nàng bình tĩnh lại, nàng cố định rồi đột nhiên rơi hai hàng nước mắt.

“A Thiết, người... Thật sự là một người... Có ý tốt... Nam nhân..” Nói xong, cổ họng nghẹn ngào, cuối cùng khóc không thành tiếng.

A Thiết vô cùng thương tiếc nhìn nàng, vỗ nhẹ bả vai, nói: “Tiểu tình, thật xin lỗi, tin tưởng người hôm nay làm như vậy, cũng phải... bỏ ra đại giới xa xỉ...”

Đúng lúc này, Hách nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đúng vậy! Vốn dĩ nàng ta vốn là quan nhị thần đi theo ta, ngược lại phản bội ta, ta sẽ không cho nàng ta được dễ chịu đâu!”

A Thiết, Từ mẫu, tiểu tình ngay ngắn quay đầu lại nhìn, bắt gặp thấy một nam nhân mặc trường bào mặt mũi bóng loáng lướt vào.

Tiểu Tình ngay sau khi thấy người này tiến vào, nhất thời liền liếc mình không để ý đến việc bảo hộ trước mặt đám người A Thiết, nói: “Đại thần quan, không được làm càn!”

Đại thần quan? Thì ra người này là Đại thần quan? Hẩn chính là âm thanh thần bí luôn nói chuyện với tiểu tình? Nhưng thấy hẩn cười lạnh nói: “Hắc, nhị thần quan, pháp quan của người lúc này vẫn chấp mê vì ngộ, che chở bọn họ, chán sống sao!”

Mau rút đi! Người đã phá hủy kế hoạch của ta! May mà bây giờ không cần ta cũng có thể tìm ra kẻ nào là Bộ Kinh Vân!”

“Cái gì? Người làm sao biết ai là bộ kinh vân?” Tiểu tình chân động hỏi.

“Bước chân chính là bước kinh vân, không khóc thần tử, tuyệt đối sẽ không rơi nửa giọt nước mắt, nhưng sau khi nghe xong câu chuyện của hai người, ai cũng đang rơi lệ?”

Tiểu tình nhanh chóng quay đầu lại nhìn A Thiết huynh đệ. Nàng nhìn thấy A Hắc vẫn đang yên lặng ngồi bên cạnh, hai mắt vốn bình tĩnh không chút gợn sóng không ngờ lại chảy ra hai hàng nước mắt.

Đó là nước mắt chảy dài vì A Thiết.

Nàng giật mình, A Hắc lạnh nhạt lại rơi lệ, đó... A Thiết...

A Thiết chính là...

Bộ Kinh Vân?

Long! Trời quang mây tạnh! A Thiết không thể tin được chính mình không có nước mắt, hẳn không thể tin được chính mình đang thất kinh!

Hắn trừng mắt, lắc đầu, từng bước từng bước lui về phía sau: “Sao? Ta... sao lại là bộ bộ kinh vân?” Hắc không cách nào tin tưởng, không thể tin tất cả mầm tai họa đều do hắn gây nên.

Không thể tưởng được cuối cùng chỉ dựa vào phương pháp này mới có thể phân biệt ai là Bộ Kinh Vân!

Đại Thần quan nhe răng cười nói với tiểu tình: “Nhị thần quan, vì tuân thủ tinh thần muốn chúng ta tận lực không thể quấy rầy quy củ nhân gian, ta vốn định lợi dụng độc của mình lặng lẽ đem Bộ Kinh tìm ra, sau đó dẫn nó trở về làm người sống sờ sờ để tranh công, đáng tiếc..., Đứng hiện tại không thể không dùng vũ lực.” Ngữ khí vừa tan, đại thần quan đã khắc không thể chậm, trong chớp lát vọt qua cướp đoạt A Thiết, ai ngờ tiểu tình tung người một bậc, lập tức tách ra. Đại thần quan cả giận nói: “Phì! Người còn muốn ngăn cản ta? Lấy đạo hạnh của người chỉ xứng làm tùy tùng của ta, đừng vọng tưởng ngăn cản ta!”

Tiểu Tình mặt không biểu cảm nói: “Chỉ có ta còn có chút sức lực, ta cũng không cho phép người chia rẽ gia đình tốt đẹp của bọn họ!”

Đại thần quan lãnh khóc cười một tiếng: “Vậy à? Vậy chịu chết đi!” Dứt lời vung chưởng liên tấn công về phía nó, nhanh mà tàn nhẫn, tiểu tình cũng khá cứng rắn. Nhưng công lực của nàng rõ ràng kém hơn đại thần quan phần lớn, “Bành bành” tiếp được ba chưởng, đã không chống đỡ nổi.

Ngay lúc nàng đang không ngừng nội khí, Đại Thần quan xoạt một chưởng vung ngang, vỗ mạnh về phía gương mặt xinh đẹp, nàng tự biết chưởng của mình tuyệt đối không có tốc độ như vậy, lực lượng mạnh như vậy có thể chống đỡ được!

Nàng chết chắc rồi!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, không biết vì sao chưởng thế của Đại Thần lệch ra, chuyển qua bên cạnh bức tường của nàng, “Ầm” một tiếng vang thật lớn, cả bức tường lập tức cho hấn một chưởng, công lực thật đáng sợ! Nếu là ở trên thân người, khẳng định chết không toàn thây!

Cho nên đại thần quan ra tay sai lầm, chỉ vì hấn vậy mà ôm lấy eo người ta, ai dám không để ý sinh tử như vậy?

Là Từ nương!

Chỉ thấy Từ mục liêu mạng ôm eo đại thần quan, cất tiếng kêu to: “Tiểu tình! Mau mang đám A Thiết đi!” Tình tử nóng lòng biểu lộ không sót gì.

“Bà bà! Đừng làm vậy!” Tiểu Tình thét lên, bởi vì nàng biết Từ mục căn bản không ngăn được Đại Thần quan, nên đã sớm biết hậu quả!

Thế nhưng, nàng còn chưa kịp tới cứu Từ mục, Đại thần quan đã lạnh lùng phun ra hai chữ: “Phế vật!” Tiếp đó chưởng vỗ mạnh về phía Từ lão bà, trong đầu Từ mục đột nhiên truyền ra tiếng xương vỡ “răng rắc”, cặp mắt già nua càng lúc càng trợn trừng, tuyệt vọng nhìn hai đứa con trai, ánh mắt không chuyển: “A... Thiết, A... Hắc... đừng... mẹ... Đi... mau...”

Còn chưa dứt lời, Từ mục đã chán nản khí tuyệt, đôi mắt mù rớt cục nhắm lại: Bởi vì bà đã hết lực cứu trở lại là tình nhỏ trên

bờ, cuối cùng dùng một hơi đối với hai con trai nói với mẹ cô khổ cả đời —— một tiếng dạn dò cuối cùng:

Đi thôi!

Từ mù thương cảm, không hưởng được bao nhiêu phúc, đột nhiên bay tới hoành tai, đã tại chỗ đánh chết tươi!

“Cút!” Đại thần quan lại hét lớn một tiếng, khí thế trên người lập tức đánh bay thi thể Từ Mẹ nó. Kinh lực bành trướng vô cùng, thi thể của Từ mù được thả ra khỏi tường, ngã vào trong hồ nước.

“Mẫu thân!” A Hắc và A Thiết kinh ngạc khi thấy mẫu thân đã dưỡng dục mình nhiều năm rồi chết thảm mới như bưng tỉnh khỏi giấc mộng, kinh hô lên!

Chỉ là hò hét căn bản không có ích gì, Từ mù vĩnh viễn không thể lại ngồi xồm lẻ loi chờ hai người bọn họ về nhà!

Hai huynh đệ trong lúc nhất thời giận không kèm được, giận dữ ôm về phía Đại Thần quan!

Đúng vậy! Bọn họ muốn báo thù cho mẫu thân, đặc biệt là mẹ ruột của họ không phải là mẹ ruột của họ! Bọn họ càng muốn!

Tiểu tình vội vàng kêu to: “A Thiết! A Hắc! Đừng kích động!”

Không sai! Thân thủ của A Hắc quá mức bình thường, A Thiết không biết sử dụng lực lượng của bộ kinh vân năm đó, hai người bọn họ tuyệt đối không nên xúc động!

Nhưng, có thể khuyên được không?

Hai người đã vẻ mặt đầy căm phẫn, quên mình ôm đại thần quan tới trước mặt năm thước.

Đại thần quan nhe răng cười một tiếng, nói: “Được! Chọc cho lão tử hung ác rồi, ta dứt khoát mang thi thể cười mây bay về đi!”

Dứt lời, song chương cùng xuất ra, lòng bàn tay đỏ thẫm như lửa, đủ thấy đã thúc dục mười thành công lực, trùng trùng điệp điệp hướng về phía hai người A Thiết nghênh đón.

“A Thiết! A Hắc!” Tiểu Tình liều mạng hô to.

Từ mộ vừa rồi từng xả thân cứu nàng, bà tuyệt đối không thể để hai đứa con trai của bà chết như vậy được!

Nàng muốn báo cho Từ mẫu tình cảm nàng như con gái ruột, nàng còn muốn tạ ơn A Thiết thương tiếc, ơn tri ngộ!

Mắt thấy hai người sắp bị tim phổi đánh nát, đột nhiên, tiểu tình ngân nga hung hăng cắn, cắn đến môi son đỏ tươi cũng bắn nứt ra máu tươi!

Nàng liều lĩnh bất chấp tất cả mà liều lĩnh đi ra ngoài, vì nghĩa vì tình là ân, không hề suy tư, vươn người nhảy lên!

“Ầm” một tiếng, hai đạo lực Đại Thần quan quán quán thiên cân chưởng, bài sơn đảo hải đều đặt hết trên thân một người!

Chỉ là ngay lúc sinh tử phát ra, cũng giống như Từ mộ bỏ qua sinh mệnh quý giá của mình, che ở trước mặt hai người, bà muốn vì hai huynh đệ của bà đỡ được hai chưởng này!

Tiếng nổ mạnh qua đi, máu huyết trong khoảnh khắc từ sau lưng bị nàng đánh rách bắn ra, nghiễm nhiên trở thành hai mũi tên máu trên mặt A Thiết và A Hắc!

Đó là tiểu tình cùng huyết! Con gái xinh đẹp tuyệt trần!

“Tiểu tình” A Thiết điên cuồng gào thét, muốn trước tranh được muốn đỡ nàng; nhưng mà có chưởng sự chưa lập tức ngã xuống, ngược lại hai tay đang nắm chặt lấy một phần sức lực cuối cùng của Đại thần quan; thì ra hai cánh tay của đại thần quan đã bất ngờ tiến vào trong cơ thể nàng, còn giúp nàng một mực không chế, hai chưởng trong lúc nhất thời khảm vào bên trong, không thể rút tay ra!

“Tiện nhân, mau buông tay!” Đại thần quan bị không chế lần đầu tiên, nổi giận quát lớn.

Tiểu tình sẽ không nghe lời hắn, chỉ là liều mạng nắm chặt lấy tay hắn. Nàng suy yếu quay đầu lại nhìn A Thiết và A Hắc nói: “Các người... mau... Đi!”

A Hắc này giờ vẫn không nói một lời, thấy nàng đầm đìa máu tươi, gần như tử địa, bỗng nhiên lệ nóng tràn mi, kích động nói: “Không! Chúng ta không đi! Muốn chết, thì cùng chết đi!”

Nhưng từ trước đến nay, A Hắc vốn lạnh lùng lại kích động cho mình như vậy, men theo khoe miệng tơ máu khế mỉm cười, cười thầm nói: “A... Hắc, nó... thực, người... Tâm, ta... Vẫn luôn... rất... Minh bạch...”

Hiểu? Nàng rốt cuộc hiểu được cái gì? Tới nơi này, nàng còn muốn nói gì nữa?

“Người... là vì... đại ca... Mới có thể...có thể đối với ta...có lạnh...có phải không?”

“Không sai, ta... cho rằng, đại ca... có tư cách phối hợp với người.”

A!

Trong lòng A Thiết trầm xuống từng tắc một, bất ngờ bị nhấn chìm xuống phía dưới, hắn đã hiểu ra mọi chuyện.

Khó trách đêm đó tiểu tình sinh bệnh, A Hắc cũng đứng ở ngoài cửa, có thể hắn cũng giống A Thiết trắng đêm không ngủ. A Hắc không có nửa phần cảm tình, chỉ vì A Thiết, không! Là vì cơm chó A Thiết năm đó cướp cho hắn!

Tiểu tình đã hơi thở mong manh, nhưng trong lòng vẫn có một số lời không thể không nói, nàng dùng hết khí lực rồi mới nói: “A... Thiết, A... Hắc, cảm... Tạ ơn các người... Hai huynh đệ... Ta... Hiểu rồi... Cái gì... Mới là... Người...”

Nói tới đây, bà ta thở dốc liên tục, lúc này Đại Thần Quan cũng liều mạng muốn tránh thoát khỏi tay bà ta, nhưng bà ta vẫn kiên trì:

“Đáng tiếc... Chỉ là...một cái.... không có.. thuốc có thể cứu... Chân ái... nhân, ta.... Phối hợp không nổi... Các hạ...” Nói xong, vẻ hèn mọn vô hạn trên khuôn mặt lúc sắp chết, một đôi mắt cũng đã khô nóng.

“Không, tiểu tình, người... thật ra là một cô gái rất tốt, người... Hợp tác với bất cứ ai!” A Thiết trầm trầm nói.

Tiểu tình chợt nghe qua lời nói của A Thiết, toàn thân mặc dù thống khổ, nhưng vẫn cười ngọt ngào, đó là điều ngọt ngào do trong lòng bật cười, có lẽ, đã là nụ cười ngọt ngào độc nhất trong đời nàng, cuối cùng nàng cũng thở ra một hơi, nôn ra một tâm nguyện cả đời chưa hoàn thành:

“A Thiết... Đại ca, cảm ơn... Ngài... Ta... Ta... Vẫn thương... Tiếng...”

“A... Thiết.. Đại.. Ca..”

“A Thiết đại ca” bốn chữ dừng lại một chút, tiểu tình bất được đại thần quan, hai tay nhất thời buông lỏng, hồn phách lập tức đứt thành từng khúc.

Hai con người của nàng nhìn A Thiết, tuy chết không nhắm mắt, giống như là thập phần thỏa mãn. Nguyên nhân, nàng hôm nay làm được một chuyện nàng rất vui vẻ, chính là vì nam nhân mình yêu thương nhất mà chết.

Không sai, A Thiết là người đàn ông nàng yêu thương, nàng đã tự mình khẳng định trước khi chết, nhưng nàng chết cũng không nói cho A Thiết, chỉ liếc một hơi gọi hắn một tiếng “A Thiết đại ca”, có thể làm con gái nhà người đã là hạnh phúc vô hạn rồi.

Nếu chính mình cũng phải chết, tội gì phải khiến hắn thêm đau khổ? Chỉ mong sau này hắn có thể bình an sống tiếp, để nỗi lòng này vĩnh viễn chôn ở trong thân thể lạnh như băng, vĩnh viễn chôn ở trong phong nguyệt vô biên Tây Hồ, yên lặng chúc phúc cho hắn...

“Tiểu tình!” A Thiết và A Hắc cùng kinh hô, nhưng thời gian đã không cho phép hai người bọn họ tiến lên ôm lấy nàng khóc rống, bởi vì ngay lúc tiểu tình thả lỏng hai tay, hai chương Đại Thần quan bỗng nhiên mất đi khuỷu tay, hắn chợt quát lớn một tiếng:

“Tiện nhân!” Tiếp theo hai lòng bàn tay phát lực, “Bành” một tiếng, thi thể tiểu tình đã phá nát chương kinh bành trướng của nó, cùng với trái tim hối hận quá muộn kia hóa thành huyết vụ nồng đậm, chết không toàn thân!

“Chuyện nhỏ!” Trong nháy mắt, A Thiết và A Hắc chẳng hề phản bội, mọi chuyện xảy ra quá nhanh đến thê thảm!

Hơn nữa cùng lúc đó, hai bàn tay khổng lồ đã tấn công từ huyết vụ nồng đậm hai bên, là độc chương của đại thần quan!

“Bành bành” hai tiếng, lồng ngực hai người bị trọng kích, hai chương này cực kỳ hùng hồn, thân hình hai người trúng chương liền bị đẩy lùi ra sau gian phòng.

Hai chương thật đáng sợ! A Thiết cố nén đau lòng, đang muốn liều mạng đỡ A Hắc dậy cùng đi, mới phát hiện chương kình này dị thường tà dị, chương lực còn du tẩu trong cơ thể, không ngừng trùng kích lục phủ ngũ tạng ở bên trong...

“A...” Con đau nhức kịch liệt không chịu nổi, hai huynh đệ không chống đỡ nổi. Lập tức lăn lộn thống khổ, rên rỉ.

Lúc này Đại thần quan đã ung dung bước ra khỏi phòng, thần thái thần nhiên nói: “Thế nào? Tư vị “xúc Nguyên Không” của ta thế nào? Rất tốt, có phải không. Ha ha...”

Đại thần quan cười điên cuồng, A Thiết và A Hắc Thất vụng trộm chảy máu, hung hăng trừng mắt với đại thần quan, không nói được nửa câu.

“Tranh Tâm Nguyên Không” của ta đánh vào trong cơ thể, dư kình sẽ không ngừng công kích lặp đi lặp lại ở trong bụng các người, cho đến khi nội tạng các người đều bị đánh nát, sẽ bị nội thương mà chết...”

“Như vậy đi! Để cho ta nhìn rõ ràng ai không có nước mắt bước chân kình vân, sau đó lại đem một chương giả kia kết thúc, để cho hắn chết thoải mái đi! Ha ha!..”

Đại thần quan dứt lời, một tay nhắc một trong hai người họ lên, đang muốn nhìn cho rõ, bỗng dưng, phía sau truyền đến một thanh âm vô cùng ôn nhu, nói: “Ta... tới muộn.”

Đúng vậy! Cô tới quá muộn, quá muộn!

Đại thần quan chợt nghe thanh âm của nàng, lập tức cuống quýt quay đầu nhìn lại, thấy rõ ràng một thân bạch y nàng, một đôi mắt đang nhìn máu thịt khắp nơi thành mảnh nhỏ cùng nước mắt hèn mọn của nàng, “Nàng lại vì nàng rơi hai hàng lệ tiếc hận.

A Thiết và A Hắc đau đến nỗi bắt đầu mê hồ, bọn họ chỉ lơ mơ nhìn thấy nàng là một bóng người màu trắng.

Cô vẫn nói đầy tiếc nuối: “Ta... tuy đã quyết định tới tìm hắn, thế nhưng vẫn không có dũng khí; do dự cả tháng, cuối cùng cũng có dũng khí, đáng tiếc... Ài...”

Đúng vậy! Cho dù người mạnh tới mức nào, một khi gặp phải một chữ tình thì không biết làm sao, thiếu đi dũng khí đôi mắt,

huống chi...

Thế nhưng không thể tưởng tượng được nàng lại chậm chạp như vậy, lại đối lấy một bi kịch tuyệt nhân hoàn như vậy...

Nàng rất đau lòng, nàng phải kết thúc cho bi kịch lần này, nàng từng bước một tới gần đại thần quan.

“Ngươi... Ngươi đừng làm vậy, bằng không, ta trở về nói với Thần!” Vừa rồi Đại Thần Quan làm mưa làm gió, thế mà lúc này lại lộ ra vẻ hoảng sợ cực độ, từng bước một lui về phía sau. Trước mặt nàng, không ngờ hần lại trở nên thấp kém, chỉ biết lợi dụng thần để dọa nàng?

Bởi vì hần biết rõ sức mạnh đáng sợ kia của nàng, là nguồn sức mạnh tuyệt thế kia!

Thiếu nữ áo trắng có vẻ không còn kiêng kị nữa, nàng chỉ đau thương nói: “Nói năng vậy bạ là ngươi, ngươi, chắc chắn phải bị trừng phạt.” Trong lúc nói chuyện, gương mặt trắng nõn khẽ nghiêng, hai hàng nước mắt từ trên mặt bay xuống giữa không trung, nàng không chút hoang mang, nhẹ nhàng búng ngón tay, rơi một dòng lệ trong đó bắn thẳng về phía Đại Thần Quan.

Nước mắt là vũ khí của tất cả các mỹ nữ trong thiên hạ, nhưng dưới sự chỉ dẫn của nàng, nàng có thể làm được tốt hơn, đặc biệt là thời điểm bi thương này...

Lệ, kiếm như kiếm, tình nhân!

Nàng có thể hóa lệ thành kiếm, kiếm nhanh như điện, bắn nhanh về phía mi tâm Đại Thần quan!

Quá nhanh! Nhanh tới mức bất luận là ai cũng không thể né tránh!

Vừa rồi không có tiếng Hán hại đại thần quan bá đạo, lúc này lại như thăng ngóc chậm chậm hành động, hần căn bản không tránh được một kiếm này, hần chỉ có thể khẽ nghiêng kiếm sang một bên!

“Khanh” một tiếng! Lệ kiếm xuyên qua mắt trái của hần, đánh thẳng ra sau đầu hần.

Võ công thật đáng sợ! Không! Đây quả thực không phải võ công! Là yêu pháp!

“Di Thiên Thần quyết?” Đại Thần quan hét lên đầy thê thảm, trước tiên nhắc theo một bộ bộ kinh vân mờ ảo trong tay rồi điên cuồng bỏ chạy, bởi vì hắn biết dù đau đớn cỡ nào cũng phải bỏ chạy, hắn tuyệt đối không thể cho nàng phát kiếm thứ hai, nếu không chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì!

Thiếu nữ áo trắng đang muốn đuổi theo, đột nhiên nghe tiếng bộ kinh vân nằm trên mặt đất kia rên rỉ, vội vàng tiến lên xem xét, rõ ràng thấy toàn thân gã mồ hôi đầm đìa, khí tức suy kiệt, sắp đoạn tuyệt khí thể, không khỏi cả kinh, lập tức một luồng hương về khí môn của gã, mãnh liệt truyền chân khí cuộn cuộn trong cơ thể mình cho gã...

Chỉ là hắn này, dưới đôi mắt nhắm chặt có hai hàng lệ chưa khô không?

Trong rừng rậm, một bóng người đang phát chân chạy vội, máu đỏ tươi không ngừng tràn ra từ sau não, theo gió bay lượn.

Hắn ta chính là Đại Thần Quan kia!

Nguyên lai hắn tự biết tuyệt đối không địch lại, chỉ có trốn trước rồi nói; nhưng mà đi tới nửa đường, hắn bỗng nhiên nhìn thoáng qua bộ kinh vân không biết có đúng hay không trên mặt mình, nhất thời trong lòng trầm xuống, suy nghĩ gấp:

“A! Nước mắt? Ta... trên tay cũng không phải thật sự là bộ kinh vân?”

Đang ảo não tự mình chớp thành công vô dụng, bỗng dung khuôn mặt đầy màu sắc lại bộc phát một tia ý cười tàn nhẫn dị thường, lẩm bẩm: “Hắc hắc, bất quá cái này có làm gì? Chỉ cần cái này trong tay ta còn lưu lại một tia khí tức, ta có thể hảo hảo lợi dụng hắn...”

Nói xong hắn vừa lao vùn vụt vừa ngửa mặt lên trời cười khằng khặc, nói: “Bộ Kinh Vân à! Người cứ chờ xem! Nhìn xem ta cứu sống đệ đệ tình như tay như chân người ra sao, theo ta muốn hai người cầu sinh không được, muốn chết không được, để báo thù phế mục hôm nay, ha ha...”

Mang theo tiếng cười tà ác khủng bố, rốt cuộc hắn rời khỏi tuyệt trần.

Thi thể của Từ Mẹ nó vẫn luôn trôi theo dòng nước, cuối cùng trôi tới cạnh cầu kiều.

Nơi đó, đã sớm có một nam nhân chấp hai tay sau lưng, cũng đau nhức theo cầu gãy chờ đợi.

Vì thế, hắn vẫn có thể nghe thấy thanh âm gác lại khi thi thể Từ mẹ bay đến cầu gãy, hắn trầm giọng nói: “Nhiệm vụ hai ta hoàn thành.”

Xung quanh không có ai khác, chỉ có thi thể của Từ Mẹ nó, lẽ nào ông đang nói chuyện với Từ mẹ mất tích?

Nhưng bên cầu nghe tiếng trả lời truyền đến: “Không tệ, thủ hộ năm năm, cuối cùng cũng có thể trải qua công lao, lui người.”

Chỉ? Ai đang trả lời? Chẳng lẽ thật sự là thi thể của Từ mẹ?

Thật sự là thi thể của Từ mẫu!

Nhìn thấy thi thể Từ mẹ đứng lên trên bờ đê, trên người không dính lấy một giọt nước, chậm rãi đi đến người đàn ông kia.

A! Thì ra nàng còn chưa chết!

***

Chỉ thấy đôi mắt già của Từ mẹ vốn nửa mù lúc này lại sáng ngời tinh quang, bà nói: “Đại Thần quan kia, nội lực ngược lại tăng lên không ít, bất quá lấy hắn hơi không đạo hạnh căn bản không đủ đánh nát Thiên Linh của ta, may mà cũng không làm hỏng đại sự của chúng ta.”

Nam nhân kia vẫn chưa hề xoay người, nói: “Có điều hình như nàng tiến cảnh, lại vượt ngoài dự liệu của chúng ta, có lẽ nàng cũng không thua kém ta và người.”

Nàng trong miệng hai người bọn họ chính là người cứu được bạch y thiếu nữ sao?

Từ mẹ cười cười quỷ dị, nói: “Đạo hạnh nàng cao đến đâu cũng không đủ gây họa, nàng căn bản sẽ không nghĩ tới Từ mẹ không phải là Từ mẹ.”

“Cái này cũng khó trách, không ai biết, Từ mẹ chân chính, đã hơn năm năm vì không chịu được nỗi khổ sở, sớm đã vào hồ tự sát, thi trầm hồ xử lý.” Nam nhân kia nói.

“Nhân gian thật sự tràn đầy đáng sợ, nếu nhất định phải thực hiện kế hoạch “Thần”, ta cũng sẽ không đóng giả Từ mù năm năm. Trên thực tế, cuộc sống dân chúng ngược lại nghèo khổ...”

Kế hoạch của “Thần”? kế hoạch “Thần” là gì?

Hai người này nguyên lai là cùng Thần mẫu. Thần quan một viên? Hai người bọn họ tựa hồ có một nhiệm vụ quan trọng hơn, xem ra là nhiệm vụ cực kỳ trọng yếu, nếu không liền sẽ không có thần quan, cùng với “Nàng” cũng không cách nào biết.

Nam nhân kia nói: “Hiện giờ, giáo dục, giám sát. Quan sát nhiệm vụ Bộ Kinh Vân đã xong, cuối cùng người cũng có thể thả lỏng rồi chứ?”

“Vốn là vậy, chẳng qua bây giờ Bộ Kinh Vân đã cứu “Nàng” không biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Việc này cũng không phải là chuyện của hai ta, hai ta chỉ phụ trách giám thị bộ dáng năm năm kinh vân mà thôi. Về phần “Nàng”...”

Nam nhân kia nói tới đây, đầu ý “Ài” thờ dài một tiếng, nói: “Nàng ta đã chọn Bộ Kinh Vân, chúng ta cũng không ngăn được, hi vọng sau khi Thần biết việc này, sẽ không đối với nàng trọng phạt chứ!”

“Thế nhưng, Bộ Kinh Vân là người “Thần” lựa chọn, nếu không hai ta cũng không cần phải xem hắn như năm năm qua, nàng làm như vậy, nhất định phải trả giá xa xỉ.”

Cái gì, Bộ Kinh Vân là người do Thần chọn? Thần kia, chọn hắn tới làm gì?

“Chúng ta bất lực.” Nam nhân kia nói.

“Đây cũng là ý chỉ! Chúng ta một mực không cách nào tả hữu ý chỉ. Cho dù có đôi khi ý chỉ của hắn là sai”.

“Không cần nói lung tung, nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!”

Nam nhân kia dứt lời xoay người nhìn Từ mù giả vờ, cuối cùng hắn cũng quay đầu lại.

A! Hấn là...

Chỉ thấy mặt hấn đầy nếp nhăn, tóc tai đều rụng sạch, cái đầu trọc lóc còn sót lại.

Hấn chính là tên Hứa bá đang kể chuyện cho bọn nhỏ kia!

Hóa ra hấn ở nơi này, cũng chỉ vì theo dõi Bộ Kinh Vân cùng với Từ Nương. Thân phận thật sự của hấn rốt cuộc là ai?

Giả mẫu có chút áy náy nói: “Đi luôn phải đi, chỉ là...” Nàng đột nhiên quay đầu lại nhìn phương hướng kia, nơi đó từng là chỗ ở của nhà nàng.

“Người không nhớ bỏ gian phòng kia sao?”

Giả dạng Từ mù lắc đầu nói: “Không, ta chỉ nhớ không được người...”

Hứa bá biến sắc, hỏi: “Người... đối với hai người bọn họ là chân tình?”

“Ừm, hai người bọn họ đúng là một đôi con trai lý tưởng nhất, kiếp này ta cũng sẽ không quên hai người bọn họ đặt trong cháo ta, cùng với hai trái tim chí hiếu kia, lúc ấy ta khóc cũng là thật...” Nàng nói xong hai mắt không ngờ lại mưa dầm.

“Cho dù như vậy vẫn đã kết thúc, hai ta vẫn nên đi thôi!” Hứa bá than thở.

Từ mù bất đắc dĩ gạt đầu, sau đó cũng rời đi theo.

Nhưng cuối cùng cô vẫn theo sát quay đầu lại nhìn nơi từng người kia, chán nản nói: “Cháu trai, tuy rằng mẹ cũng không biết “Thần” muốn chọn con làm gì? Chỉ là... chuyển đi này sắp bắt đầu...”

“Mặc dù mẫu tử trong lòng con, nhưng...”

“Hài tử, đừng nản lòng...”

Rốt cuộc nàng đã biến mất trong sương mù dày đặc ở Tây Hồ. Nàng rốt cuộc là ai?

Thời gian phẳng phất như trôi qua thật lâu, đến tận cùng là bao lâu đây? A Thiết sớm đã không biết tính toán, hấn chỉ là trong lúc hôn mê, mơ mơ hồ hồ nghe thấy hai nữ tử đang nói chuyện:

“Không sai, trên mặt hấn không có thiên y không chē vào đầu được, hấn đúng là bộ kinh vân, chỉ là người thật sự sẽ cứu hấn?”

“Thần mẫu, nếu không phải ta nhất thời động lòng phàm muốn đi tìm hấn, liền sẽ không tuân theo đại thần quan muốn hiến nàng cho thần, mẹ hấn liền không cần chết, đệ đệ của hấn cũng không cần bị bắt, Nhị thần quan cũng không cần chết không toàn thây, ta tuyệt đối không thể để ý hấn.”

“Nhưng người cũng biết, hiện giờ Đại Thần quan chắc chắn đã dẫn theo đệ đệ của hấn trở về kiến thần, người làm bừa chuyện phạm tục thần sắp biết, chỉ cần người bây giờ buông tay không để ý tới hấn, có lẽ, thần sẽ không tin tưởng đại thần quan mà trọng phạt người...”

“Không, đã... đã quá muộn, ta sớm quyết định cả đời đi theo nó, đến bồi thường tội lỗi cho ta.”

“Người... Điên rồi, người cũng biết... làm như vậy không chỉ bị phạt nặng mà còn chết nữa...”

“Thần mẫu, ta đã nói từ sớm... Chỉ cần cả đời có thể sống có ý nghĩa, chết thì có sao chứ?”

“Ai...”

“Thần mẫu, người... khóc?”

“Ta... Không khóc, chỉ là... hạt cát rơi vào mắt...”

“Thần mẫu, cảm ơn ngài...”

“Vì sao... Tạ ơn ta?”

“Người hiểu rồi.”

“Ha ha, đừng... Đừng nói lời cảm ơn quá sớm. Nếu Thần thực sự vì người mà tức giận ra lệnh cho ta giết người, đến lúc đó ngay cả ta cũng sẽ không lưu tình cũng sẽ không rơi lệ...”

“Bất kể thế nào, lúc có thể cảm ơn cuối cùng cũng cảm ơn được, hơn nữa, có lẽ ta... căn bản không có tương lai.”

“Khuyết điểm lớn nhất của người là đa tình, người có biết không, “Tình” là một trò chơi khiến người ta nguyên khí đại thương, cho dù là anh hùng hào khí cái thế, một khi động tình, cũng sẽ dùng tâm lực lao lực lao lực!”

“Bất quá đa tình, cũng là một mực ủng hộ ta sống sót một hy vọng duy nhất. Sinh mệnh quá dài, không có chuyện gì có thể làm, tốt nhất cũng phải truy tìm mộng tưởng trong lòng, thật sự là sống một lần, vậy thì sợ cuối cùng... tan xương nát thịt!”

“Cái kia... Được rồi! Ta cũng không còn gì để nói; tình, rốt cuộc là không về đường nào; chàng... Phải bảo trọng! Haizzz...”

“Vèo” một tiếng, A Thiết lơ mơ nghe đến đó, trong đầu lại dần trở nên mơ hồ, hấn lại lần nữa bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng hấn cũng hồi phục được một chút tri giác, nhưng vẫn không có đủ lực lượng mở mắt ra.

Hấn chỉ cảm thấy một đôi chưởng đang chống đỡ sau lưng mình, hai luồng lực lượng kỳ dị cuồn cuộn không ngừng quán thấu vào cơ thể hấn, khiến hấn cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ là hấn bị thương quá nặng, tuy hai luồng sức mạnh có vô biên nhưng vẫn không thể lấp đầy thương tích do cơ thể hấn chịu. Không đến một hồi, A Thiết cảm thấy không thể tiếp tục ngất đi.

Lần này, lực lượng thua vào càng thêm cường đại, hiển thị người dùng chưởng chống lưng hấn đã dùng toàn lực, nhất định phải cứu hấn từ biên giới tử vong.

Là ai kiên quyết muốn cứu hấn như vậy? Là ra sức cứu hấn mà không tiếc bất cứ giá nào dùng công lực toàn thân?

Ai là ai ôn nhu cẩn thận lau mồ hôi cho hấn? Cũng chưa từng gián đoạn?

Mặc dù A Thiết vẫn hôn mê, nhưng chỉ trong mơ hồ cũng sẽ nghĩ như vậy.

Nhưng mà, A Thiết một mực không cách nào biết, y chỉ biết mình cuối cùng được cứu chữa, cũng dần dần khôi phục khí lực.

Hấn chậm rãi mở mắt, lần đầu tiên, chỉ thấy bốn bề dị thường mờ tối, hấn lấy thân, đến tột cùng là nơi nào?

Tiếp theo, ánh mắt của hấn chậm rãi lưu chuyển, rốt cuộc nhìn thấy một vật đang lẳng lẳng ngồi ở một góc.

Nàng!

Nàng, giờ phút này đang ngồi trước mặt hắn, một thân áo trắng. Mặc dù A Thiết không nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng từ bóng lưng nàng, nàng giống như một pho tượng hoàn mỹ nhất, xinh đẹp nhất.

Đáng tiếc, thứ hoàn mỹ nhất thường chỉ có thể thưởng thức cho thể nhân, thậm chí đồ kỵ. Không thể nắm bắt.

Có lẽ chính vì thế, cả người nàng xem ra cùng hết thấy buồn vui ly hợp vô duyên.

***

***

Không chỉ vô duyên, hơn nữa nàng nửa đời bị trói buộc bởi song thường nhân còn nhiều hơn, có thể nói là thân bất do kỷ.

Cho nên nàng chỉ có một tâm nguyện, chính là hi vọng bắt đầu từ hôm nay, nàng có thể hút khói lửa nhân gian, có thể làm chuyện mình thích...

Thích người mình thích!

“Người tỉnh lại rồi hả?” Nàng vẫn chưa quay đầu lại thì đã nghe thấy thanh âm của A Thiết khi mở mắt ra và chuyển động trong con người, dị thường kinh người:

A Thiết cố gắng hít vào một hơi, suy yếu hỏi: “Người... là... ai?”

Cô nhẹ nhàng đáp: “Ta là người đã từng gặp người năm năm năm trước.”

Nói xong cô chậm rãi quay đầu, tiếp tục nói: “Ta tên...”

“Bạch Tố Trinh.”

Bạch Tố Trinh, nàng... sao có thể là Bạch Tố Trinh?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt A Thiết lập tức thay đổi.

Mà là vì bản thân hắn đã nhìn thấy mặt của nàng.

Sao lại như vậy được?

Trên đời làm sao có một đôi mắt như vậy được?

A Thiết nhìn thấy một đôi mắt đẹp.

Một đôi mắt mỹ lệ nhất trên đời này!

Cùng lúc đó, trong thiên hạ ở phương xa xôi của Thần Châu...

Hắn, chính là vì “hắn” nói ra một truyền thuyết được mọi nhà thời phong.

Lão ta đã dùng trăm phương ngàn kế để nuốt chửng kiêu hùng võ lâm. Năm năm sau, tuy tóc mai của lão ta đã bạc trắng, nhưng lại làm suy yếu uy nghi, vẻ mặt đầy bá đạo lộ rõ sự bá đạo.

“Hắn” đã trải qua năm năm dài dòng, lệnh” Vẻ mặt trẻ con của hắn đã sớm thay bằng vẻ tuấn lãng.

Năm năm hoài niệm về Bộ Kinh Vân, càng làm hắn hôm nay vền vẹn mười sáu tuổi “hắn”, bề ngoài nhìn nghiệp so thực tế tuổi còn lớn hơn, còn muốn tỉnh táo. Năm năm trước một màn, đối với “hắn” chỉ là quá khứ xa xôi như ngày hôm qua.

Thứ duy nhất không thay đổi, là “Hắn” tóc dài kia, phiêu dật như xưa, từ tự nhiên không gió cũng có thể tự động, chỉ bởi vì

Bây giờ công lực “hắn” đã tiến bộ nhiều, sâu không lường được; tiến cảnh đã không nằm trong dự liệu của bất cứ kẻ nào.

Không! Phải nói, chưa từng có người nào gặp qua “hắn” chân chính thực lực!

Năm năm rồi! “Mặc dù hắn từng trải vô số nhiệm vụ, mỗi lần cũng chỉ đả thương người chứ không giết người, bởi vậy chưa bao giờ có ai biết được, nếu “hắn” thật sự muốn giết người, thực lực của hắn sẽ là cảnh giới cỡ nào?

“Hắn” Yên lặng nghe hết toàn bộ truyền thuyết hắn nói, không khỏi khẽ nhíu mày, hỏi: “Ồ? Người nói truyền thuyết bạch xà kia không phải là thật?”

“Không sai, tất cả truyền thuyết đều là nghe nhầm, cái gọi là xà yêu biến ảo thành Bạch Tố Trinh thật ra đều là giả: Bạch Tố Trinh chỉ là siêu cấp cao thủ của tông phái thần bí một trăm năm trước.”

“Cao thủ siêu cấp?”

“Ừm, tuyệt đối là cao thủ siêu cấp! Rất có khả năng, nàng đã trở thành đệ nhất thiên hạ của một trăm năm trước!”

“Tuy nhiên, nếu Bạch Tổ Trinh thật sự là siêu cấp cao thủ, như vậy, với thực lực yếu kém của Hứa Tiên, cho dù nàng ta bắt tri bất giác đánh lén, cũng không thể nào chế ngự được nàng ta!”

“Vấn đề chính là ở chỗ này. Theo như hồi báo thám tử, truyền thuyết này nếu thật sự là giả, vậy năm đó Hứa Tiên thu phục Bạch Tổ Trinh, cái gọi là “Phạm Bát” thu thập thiên địa linh khí nhất định là một loại vũ khí phải giết phi thường lợi hại!”

“Vũ khí tất sát?”

“Đúng vậy! Cho dù người bình thường nắm vũ khí này trong tay, cũng đủ để thu cao thủ siêu cấp như Bạch Tổ Trinh, vì vậy, nếu như vũ khí này rơi vào tay cao thủ võ lâm, người đó sẽ – vô địch thiên hạ!”

“Bây giờ ta rút cuộc minh bạch vì sao ngươi có ý chí nhân nhã như vậy nói với thần thoại cổ sự này.”

“Tìm kiếm bình bát!”

Dạ tuy lãng mạn.

Nhưng mà càng ngày càng nhiều thời điểm, từ đáy lòng người ta xuất hiện một loại hàn ý không biết vì sao mà ra, mờ mịt vô cùng.

Hơn nữa trong màn đêm dài dằng dặc, sẽ phát sinh vô số chuyện quỷ dị kinh khủng, khó có thể tưởng tượng.

Tựa như tối nay...

Ánh sao tối nay cũng không rực rỡ.

Không có trăng sáng giữa trời, cũng không có điểm điểm hy vọng của người ta, chỉ có một tầng mây đen dày đặc, ăn mòn nhân gian vẫn đục.

Thiên địa mệnh mông, càng như mở ra một tầng sa đen như sương mù!

Chương thứ tư yêu dạ

Cổ miếu đã hai trăm tuổi.

Vì vậy, dù là trong miếu ngoài miếu đều tàn phá không chịu nổi, một mảnh ngôi mòn thê lương. Hơn nữa ngôi miếu cổ này được xây trên đỉnh núi hoang dã ít ai lui tới, đường quanh co khúc chiết, vô cùng hẻo lánh.

Thời đại này, Thần Phật đã đầy trời, miếu thờ tự tự cũng đầy đặc như cửa hàng; mọi người muốn tham thần cầu ký, chỉ cần đi mấy bước là được, ai lại đi đường dài kiên nhẫn như vậy, leo núi cầu nguyện?

Điểm chết người chính là, nghe nói vị Thần này được thờ cúng trong phạm vi trăm dặm...

Một kẻ không có linh quang, có cầu nhất định không đáp, thế lợi mà lòng người, càng kính nhi viễn chi cho miếu này.

Miếu cổ, vì vậy càng tịch mịch.

Trong miếu cũng không có miếu chúc, có lẽ từ đầu đến nay, trong miếu căn bản liền không có miếu thờ gì.

Mọi người lần cuối cùng đến dâng hương tham thần, đã là chuyện của ba năm trước; sau đó, ngay cả chó mèo cũng không muốn đến.

Rốt cuộc, cung phụng trong miếu cổ là thần linh gì? Có thể cảm thấy phần nộ vì không có người tham bái?

Ngay đêm nay, mầm tai họa khủng bố của ngôi miếu cổ này cuối cùng đã chính thức triển khai.

Đã là nửa đêm, xung quanh ngôi miếu cổ tịch mịch, bỗng vang lên tiếng nữ tử kêu to:

“Cứu mạng! Người đâu! Cứu với!” Tiếng kêu gào từ xa lao tới gần, từ từ ép về phía ngôi miếu cổ, chính giữa còn xen lẫn tiếng cười của một nam tử vang vọng như đứt quãng, hóa ra là một thiếu nữ công trên lưng lao về phía miếu cổ.

Hai đại hán thân hình thập phần khôi ngô, bộ dạng mày gian tặc, vạt áo rộng mở, hông đeo đại đao, người sáng suốt nhìn qua liền biết hai người bọn họ là sơn tặc; nghĩ hắn hai người không biết từ chỗ nào cướp được thiếu nữ này, cũng không cách nào chờ đợi trở lại sơn trại, sớm đã nóng lòng muốn ở phụ cận tìm kiếm hướng nàng làm trò dâm nhục.

Hai tên sơn tặc đem thiếu nữ đặt vào trong miếu cổ, một tay quăng nạng xuống mặt đất, thiếu nữ hoảng hốt đứng lên muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng cấp cho hai người bọn họ một cái góc tường, đã không thể lui lại; thiếu nữ lệ rơi đầy mặt, chấp tay cầu xin: “Hai vị đại gia, van xin các ngài làm như vậy... Có lòng tốt, bỏ qua cho ta đi!”

Hai tên sơn tặc một bên cười tà bức về phía nàng, nói: “Ha ha! Tiểu cô nương, các đại gia chỉ là muốn đem ngươi nạp làm áp trại phu nhân mà thôi, ngươi sợ cái gì?”

Nói xong không nói gì, cùng đánh về phía cô gái kia.

Núi hoang tiêu tịch, thật sự là kêu cứu không có cửa, hai người lại như sói như hổ, cho dù trong miếu giờ đầu ba thước có thần linh, vẫn là như thường làm ác mắt thấy thiếu nữ sắp bị hai gã đại hán tuổi tác sánh vai, bỗng dưng, trong miếu thành linh vang lên một trận thanh âm kỳ quái:

“Cạc cạc...”

“Dát... khục...”

Thanh âm vô cùng mê ly, hít thở nặng nề, lại như ngáy, hai gã sơn tặc chột ngửi, nhất thời dừng chân.

Cổ miếu tuy rằng âm u, nhưng lại rất nhỏ bé, có thể nhìn rõ mọi ngóc ngách, căn bản không cách nào để cho người ta ẩn thân. Nếu trong miếu không có người khác, vậy, âm thanh nặng nề này từ đâu mà đến?

“Dát... khục...” Âm thanh vẫn còn tiếp tục, ngay cả thiếu nữ vốn định chạy trốn kia cũng nghe ra trận trận.

Hai tên sơn tặc không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên, hai người nhìn nhau, bởi vì song phương từ từ đưa ra chỗ phát ra âm thanh, mọi người không hẹn mà cùng xuất hiện một ý nghĩ, một ý tưởng rất hoang đường đáng sợ!

Âm thanh này phát ra từ tượng thần trên bàn!

“Quạ quạ.... cạc cạc...”

Hai người nửa sống gian dân bắt cóc, làm tạt giạt mình, lúc này cũng bắt chấp thiếu nữ kia, hoảng hốt không chọn đường thoát môn, không toàn mạng chạy trốn.

Nghĩ thầm chính mình sắp khó thoát khỏi bị làm nhục vận rủi, lại may mắn chạy ra khỏi miệng hổ. Thiếu nữ tại chỗ thờ phào một hơi, mặc dù trận thanh âm kia cấp tốc mà quái dị, Thiếu nữ vẫn là không tự chủ được với bức tượng thần trên bàn, cảm động nói: “Thật tốt, thì ra ngẩng đầu lên ba thước có thần linh...” Nói xong ngẩng đầu muốn nhìn rõ rốt cuộc vị thần chỉ nào trên bàn, mới phát giác ánh trăng xuyên vào cửa sổ căn bản không cách nào chiếu vào trên tượng thần; bức tượng vị thần này, vẫn héo rũ trong bóng tối.

Thiếu nữ vội vàng lấy ra chiếu lửa từ trong tay áo nhóm lên thần đăng trên bàn, lúc ánh đèn sáng ngời, nàng thành linh phát giác, đó là một pho tượng thần chính mình chưa từng thấy qua, hình dáng cực kỳ cổ quái.

Trước mắt là bức tượng thần được chế tạo từ một tảng đá, đứng thẳng tắp, từ đỉnh đến chân cao hơn tám thước; mái tóc dài, dung mạo hung ác âm trầm, cũng không biết là trang phục của triều nào, chỉ biết đó là tầng tầng lớp lớp như hộ giáp chi vật.

Thiếu nữ thâm thấp thỏm một hồi, thầm nghĩ: Vì sao mình chưa từng nghe thấy trên đời có một Thần như vậy? Rốt cuộc chỗ này là miếu gì?

Mặc dù trong lòng nàng hoài nghi, duy vô luận trên án là thần thánh phương nào, bản thân mình dù sao cũng là vì thanh âm của tượng thần mà cứu, chí ít cũng nên thành kính dâng hương lên tượng thần, hảo hảo đáp tạ mới đúng, thế là quay về xem xét trên bàn có thấp hương hay không.

Cuối cùng, như tìm được một bó...

Hương màu lửa đỏ!

Thiếu nữ sững sờ, không ngờ trên đời lại có mùi thơm như vậy, màu đỏ, tà diễm như máu!

Nàng hơi chần chừ một chút, nhưng cuối cùng vẫn là đốt hương khấn đầu, cắm hương hỏa hồng lên trên bàn hương.

Khói dày đặc lập tức dập dờn trong miếu, Thiếu Huyền chỉ cảm thấy khói đặc này lại có một loại mùi hương quái dị; mà ngay lúc này, chuyện càng quái dị tiếp tục phát sinh.

Chỉ thấy khói đặc bay lượn trong miếu, không biết vì sao tất cả đều hướng mũi vị tượng thần này tán thưởng. Thiếu nữ vội vàng quan sát rõ ràng, vừa rồi mới phát giác, hóa ra dưới mũi tượng thần lại có hai lỗ mũi, hút sạch khói đặc vào.

“Sao... Sao lại như vậy? Chẳng lẽ... tượng thần thực hiện linh?” Thiếu nữ điệp ngộ kỳ sự, chỉ một thoáng không biết phải làm sao.

Không sai! Hình tượng thần hiển linh! Nhưng mà hiển lộ cũng không biết là thần linh chân chính? Chẳng lẽ là ác linh?

Đang lúc tượng thần hút toàn bộ khói đặc lượn lờ vào trong mũi, thần liền lại phát ra thanh âm, nhưng lần này không phải hít thở, cũng không phải ngáy, mà là rõ ràng có thể nghe được tiếng nói chuyện:

“Ba... năm...”

“Ở đây, ta ngủ say ba năm, cũng đợi ba năm nữa. Đáng tiếc chưa từng có ai thắp một nén hương cho ta...”

A! Tượng thần lại đang nói chuyện? Thật sự là tức giận ba năm qua chưa từng có ai dâng hương?

“Hôm nay, rốt cuộc cũng có người giúp ta thắp một nén nhang “Hoán Hồn hương”, gọi ta từ trong cõi ngủ say không bờ bến của mình về thế giới này...”

“Ta phải... hảo hảo cảm ơn người này.”

Bên trong tượng thần lại truyền ra tiếng người, thiếu nữ càng nghe càng ngạc nhiên, cùng lúc đó, đột nhiên tượng thần lại “Chuành” một tiếng.

Mặt ngoài tượng thần lập tức hiện lên một khe hở thật dài, thiếu nữ còn chưa kịp kinh ngạc, bỗng dưng “Ầm” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ tượng thần từ đỉnh đầu đến chân nổ tung, trong khoảnh khắc hóa thành mảnh vỡ.

Trong cát đá bay khắp miếu, thiếu nữ Định Nhiên thoáng thấy một hán tử giống tượng thần giống nhau như đúc ngạo nghễ từ trên bàn bay xuống, hán tử có mái tóc dài đen lá đỏ, có một bộ chiến bào đỏ rực như lửa, còn có một bộ chiến giáp kim loại u ám như đêm tối!

Hồng hòa hắc, như thế “Ám hận rõ ràng” ở trên đầu hắc giảng co, đặt tên cho hắc là, nghiêm như trong đêm tối vô biên một đám liệt hỏa!

Một ngọn lửa cực kỳ tà ác!

Nhưng mà đôi mắt kia của hắc lại tràn ngập lửa nóng hùng hực, ngược lại lại toát ra một luồng lạnh...

Một luồng tuyết diệt nhân tính, vô cùng lạnh lẽo!

Hắc bình tĩnh nhìn thiếu nữ Quảng Danh Trận tại đương trường, nói: “Là người... Dùng mùi thơm lay tỉnh ta?”

Thiếu nữ sớm đã bị dọa đến hoang mang lo sợ, khẽ gật đầu, vẫn như cũ hỏi: “Người... Là... ai?”

Hắc tử kia vẻ mặt thờ ơ, đáp từng chữ từng chữ: “Ta có một cái tên thể nhân thiên thu vạn đời cũng nên nhớ kỹ cái tên này, ta tên...”

“Thần Tướng!”

Thần tướng?

Thiếu nữ nghe vậy khẽ giật mình, chẳng lẽ nam tử từ bên trong tượng Thần đi ra thật sự là Thần sao?

“Người... Vì sao... lại đi từ bên trong tượng thần ra ngoài?”
Thiếu nữ nơm nớp lo sợ hỏi.

Thần tướng vẫn thờ ơ như trước, lạnh lùng đáp: “Bởi vì, ba năm trước ta đã phạm vào một sai lầm rất lớn, chọc giận cái gọi là vị thần chí cao vô thượng kia, chạy nhanh như vậy đã đúng kinh mạch toàn thân ta, khiến cho Quy Tức vẫn luôn nằm trong tượng thần...”

“Bất quá, hắc cũng để lại một nén hương có thể thông kinh mạch toàn thân “Hoán Hồn hương”, chỉ cần có trời có người đi qua cỗ miếu không người chú ý tới, hướng về phía ta nén hương, chính là thời điểm ta tỉnh lại từ trong giấc ngủ say...”

Nói xong y nhìn chằm chằm vào thiếu nữ kia, nói: “Cảm ơn người đã đánh thức ta dậy.”

Khuôn mặt Thần Tướng mặc dù lạnh lùng mà hung ác, nhưng hắc đã mở miệng đa tạ, thiếu nữ vẫn không khỏi đỏ mặt lên, tình yêu e ngại cũng tiêu diệt hơn phân nửa, lập tức tiếp tục:

“Vậy, nếu như... Người đã thức tỉnh, người... Sau này có tính toán gì không?”

“Ta chưa bao giờ có ý định thay mặt trời, ta chỉ vì tính toán trước mắt...” Nói xong, thần vương nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay trắng kiện của thiếu nữ. Không biết vì sao, cô gái bị ánh mắt của hắn làm cho khiếp sợ, hoàn toàn không thể nào tránh ra được, chỉ đành để tay hắn vuốt ve giữa hai hàng lông mày của mình.

“Ta đã đói bụng ba năm rồi, ta hi vọng, người có thể...” Ngón trở tay phải của Thần Tướng nhẹ nhàng chống lên mi tâm của thiếu nữ, thiếu nữ lại như bị con mắt của hắn mê mang, không hề nhúc nhích.

“Đưa ta bữa tối cho người!”

“Com canh” vừa xuất hiện, ngón trở của Thần Tướng nhất thời vươn về phía trước, “Bụp” một tiếng!

Cổ miếu tĩnh mịch, lập tức vang lên một hồi tiếng kêu thảm tuyệt nhân hoàn, tiếp theo tiếng kêu thảm thiết ngừng lại, tiếp theo là liên tiếp những âm thanh hút vào sữa.

Giống như một con dã thú đang mút óc của tử thi.

Sau khi bình tĩnh lại thì chỉ còn sót lại tiếng gió vù vù bên ngoài ngôi miếu cổ mà thôi.

Liên Phong, hình như cũng run rẩy vì chuyện vừa phát sinh.

Bên trong miếu, cô gái kia sớm đã phơi thây trên mặt đất; vị trí mi tâm của nàng ta đã chọc thủng một lỗ sâu sâu như đầu ngón tay, thật sự là một điểm, bên trong lỗ sâu là một lỗ trống, những thứ thấy được bên trong đã sớm mút ánh sáng xanh.

Những thứ đó, là óc của nàng sao?

Thần Tướng kia vẫn ngạo nghễ đứng sừng sững, một tia chất nhầy như máu từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống, hắn không chút hoang mang, dùng đầu lưỡi liếm lại chỗ dính đó, hồi lâu mới ung dung lâm bầm:

“Sót thật là mới mẻ! Đã ba năm chưa từng ăn thứ óc như vậy, chỉ có không đủ bên trong vẻ đẹp, là cái óc quá vô tri. Ta thích ăn nhất, là óc của trí giả, còn có, óc của dũng giả...”

“Hai loại não tương này, làm người ta vô cùng dư vị.”

Lời nói Tất Lãnh ngạo nghễ nhìn thiếu nữ chết không nhắm mắt vẻ mặt hoảng sợ vô hạn kia, tà tà cười một tiếng, nói:

“Người quá tuần tú, người vì sao phải sợ hãi như thế?”

“Từ lúc người trên đời này bước vào thời khắc mầu thai, vận mệnh đã định đoạt tới cái chết; nhân sinh chính là như thế, không có chuyện đáng để khóc hay cười, cũng không có chuyện đáng để hoảng sợ...”

“Hơn nữa, vì để đáp lời cảm ơn người đã đánh thức ta từ trong giấc ngủ say dài đằng đằng qua, ta cho người trở thành bữa tối của cường giả như ta. Thật ra, đây là chuyện hạnh phúc nhất của cả đời người, người hiểu không hả?”

Thần Tướng kia vừa dứt lời bỗng dưng đập mạnh lên mặt thiếu nữ kia, “Lặc” một tiếng, đầu lâu thiếu nữ kia lập tức nát bét như quả dưa, cốt nhục bay tứ tung.

Thần tướng cực kỳ hài lòng, bởi vì ông ta không thích vẻ mặt hoảng sợ của nàng ta.

Hắn từ từ xoay người, vừa định bước ra ngoài miếu, liền trông thấy một người đang đứng cạnh cửa miếu.

Người kia mặc một bộ trường bào, mặt đầy đốm dầu loang lổ, thể nhưng hốc mắt trái lại trống rỗng một lỗ thủng sâu thẳm: Lỗ thủng kia, tựa như trong lòng hắn một nỗi hận sâu không thể nào lắng lại, sâu không thấy đáy.

Người kia rõ ràng là trọng thương thiếu nữ áo trắng, hoảng hốt bắt đi A Hắc.

Đại thần quan!

Chợt thấy đại thần quan, vị thần tướng kia tựa hồ không có biểu cảm gì, thân thể khô ngô vẫn một mực đi về phía trước, cho đến lúc sắp sửa sượt qua với đại thần quan của cửa miếu, đại thần quan đột nhiên đột nhiên nói: “Thần tướng, người có muốn biết ai trợn mắt trái của ta không?”

Ồ, hóa ra hắn quen với vị Thần Tướng này?

Thần tướng nghe vậy mới tạm dừng lại, nặng nề nói: “Trên đời này đã không có ai đáng để ta chú ý, người đã hỏi ta có muốn

hay không, kẻ làm mù mắt trái ngươi, nhất định là người duy nhất ta còn muốn chú ý, chẳng lẽ là “nàng”?

Hắn rất thông minh, quả thực đoán sự tình như thần, có lẽ tất cả đều bởi vì khát ăn óc, nhưng mà, có thể làm một nam nhân kinh khủng như thế tạm thời đạp chân một gian, trên đời chỉ có một “nàng”? Vậy hắn đối với “Nàng...”

Đại thần quan khề gật đầu, sau đó mở miệng khẳng định đáp án của mình:

“Không sai, đúng là —— “Nàng”!”

Sắc mặt của Thần Tướng vậy mà lại thay đổi, nói: “Nhưng nàng là loại người ngay cả lũ kiến hôi chết rồi cũng sẽ khóc một trận, trừ phi bất đắc dĩ nàng tuyệt đối sẽ không ngông cuồng thương tổn ngươi, rốt cuộc nàng vì cái gì?”

Đại Thần quan liếc mắt nhìn Thần Tướng, âm hiểm cười, đầy sóng từng chữ:

“Vì một nam nhân mà nàng thích.”

Thần tướng vẫn luôn khinh thường nhìn thẳng khuôn mặt đốm hoa của đại thần quan, đột nhiên nghe lời này, không tự chủ được liếc ngang mắt nhìn hắn, cao giọng quát hỏi: “Cái gì? Ngươi nói cái gì?” Rõ ràng, hắn để ý...”

Hắn ta nói tổng cộng sáu chữ, mỗi chữ đều như ẩn chứa lực lượng vô cùng phát ra, cổ miếu trống trải nhất thời làm thanh âm của hắn ta chấn động lung lay sắp đổ, đỉnh miếu bất phàm cũng rì rào rơi xuống.

Đại thần quan lại khí định thần nhàn nói: “Người nam nhân kia, gọi là Bộ Kinh Vân!”

“Bộ?” Kinh sợ?” “Vân?” Thần Tướng trừng mắt, không thể tin nổi mà lặp lại ba chữ Bộ Kinh Vân. Vì nàng, hắn kiên quyết muốn đem cái tên này khắc thật chặt trong lòng, hắn sắp sửa triệt để đổ kị hắn, hoàn toàn căm hận hắn!

Đốn hận bài xuất ra đảo hải, chỉ một thoáng ở trong cơ thể hắn không ngừng bành trướng, khiến hắn vốn lạnh như nước đột nhiên biến thành một người khác. Hắn hận đến mức nghiền răng, hai quyền nắm chặt đến mức miệng hở phun máu, trên

trán gân xanh bạo hiện, hai mắt giống như muốn phun ra lửa giận hừng hực!

Đúng vậy! Hắn tuyệt đối nên đổ kị!

Bởi vì chỉ có thể tương xứng với cường giả “Nàng ta” cao thấp, cũng là cường giả duy nhất có tư cách tương xứng với nàng!

Nhưng ba năm trước, “Cô ấy” đã từ chối yêu thương của hắn.

Hắn vì cầu ái mà muốn cứng đầu, nhưng mặc dù hắn bá đạo, nàng càng không yếu, hắn chỉ có thể đánh ngang tay với nàng, căn bản không chế ngự được nàng.

Mà việc này càng khiến cho Thần bị chọc giận, Thần liền phong ấn toàn bộ kinh mạch toàn thân hắn, giấu hắn vào trong tượng thần, hơn nữa ba năm trước đã đặt tượng thần ở trong cổ miếu không người nguyện đến thăm viếng, muốn hắn ở trong ngủ say khôn cùng cố gắng kiểm điểm lại bản thân.

Chỉ cần có thể hệ trước có người đến cổ miếu này giúp hắn lên một cây “Diệt Hồn Hương”, cũng là lúc hắn hình đây án xuất quan.

Trần trước không chịu nổi quay đầu lại trong đầu thần tượng lại lần nữa sóng dập trùng, khiến trái tim hắn đã sớm trong Đổ Hỏa thiêu đốt đỏ bừng một mảnh, không phát tiết ra ngoài, hắn chỉ hận đến ngửa mặt lên trời rống giận:

“Ba năm rồi! Ta vì ngươi mà cô đơn ở cổ miếu núi hoang này ba năm!”

“Vì sao? Vì sao ngươi hết lần này tới lần khác lại chọn Bộ Kinh Vân kia? Vì sao ngươi hết lần này tới lần khác không chọn ta?”

“Rốt cuộc ai là Bộ? Kinh hã? Vân?”

Tiếng hò hét xé trời cướp đất, lập tức bộc phát ra lực áp bức mệnh môn tuyệt luân! Cổ miếu đã cổ, vậy có thể phá hủy như thế?” “Ầm” một tiếng vang lớn rung trời, cả tòa cổ miếu thành linh chấn động thanh âm như si như cuồng của hắn!

Lực lượng thật đáng sợ, thật đáng sợ! Rốt cuộc là lực lượng gì?

Gian nhà Lương Sa đá mãnh liệt đè xuống, đại thần quan vốn cố ý dùng ngôn ngữ để kích thích, cũng không sợ hấn làm như vậy kích động, hốt hoảng hoảng hậu rút lui.

Nhưng Thần Tướng lại không có lùi lại!

Vậy mà hấn lại không hề tránh né, mặc cho đá trong nhà đổ xuống người mình!

Mặc dù hòn đá cùng nhà đá không ngừng đè xuống hấn, nhưng khi chạm đến thân thể của hấn, lại nhao nhao vỡ ra bay tán. Toàn thân hấn không hư hao gì.

Sau tiếng nổ mạnh, cát bay khắp trời cũng dần dần tan hết, thần tướng thỉnh linh vẫn ngạo nghễ đứng bên trong ngôi vỡ gạch rách. Tất cả đã ngã xuống, chỉ có hấn, không ngã!

Mặt của hấn lại hồi phục một lần nữa, cảm xúc mãnh liệt không còn, mà còn bắt đầu tính toán, hấn hờ hững nói: “Đại thần quan, đêm khuya ngươi tới thăm, quyết sẽ không để bụng như vậy, đến nói cho ta biết tình hình gần đây của cô ấy chứ?”

Đại thần quan nhe răng cười: “Đương nhiên là có yêu cầu khác! Vốn dĩ ta còn muốn làm trái quy củ của thần, tự mình dâng lên cho ngươi một cây “Thai Hồn Hương” đem ngươi gọi tỉnh lại, may mắn mà vừa vặn có một cô gái vô tội làm chuyện này cho ta.”

“Có thể khiến ngươi dám làm trái quy củ của Thần để đánh thức ta, nhất định là vì hận ngươi sao?” Thần Tướng khi nói vừa liếc mắt trái trống rỗng của Đại Thần Quan, nói tiếp: “Ngươi muốn mượn đao giết người, để ta đôi phó nàng?”

Phân tích của hấn cực cao nhưng đại thần quan lại lắc đầu nói: “Không, phải đôi phó với cô ta, ta có thể trở về nói cho thần biết chuyện cô ta trộm cắp phạm phu. Để thần đi xử phạt cô ta cũng không tốt lắm, một là thần chưa chắc sẽ tin ta; hai là cô ta cùng lắm là chết, chết cũng không đau đớn, cũng quá tiện nghi cho cô ta, ta muốn cô ta thống khổ hơn chết, hận có thể rửa sạch tội danh của ta!”

Không sai! Chết cũng không thống khổ, trên đời còn có một số thứ có thể làm cho người ta thống khổ hơn cả chết, Thần Tướng cuối cùng cũng minh bạch, bởi vì trái tim của hấn cũng đang đau khổ.

Kẻ khiến hấn thống khổ chính là nàng!

Thật sự là yêu chết người này cũng hận người này!

Nụ cười tà ác lại hiện lên trên mặt thần tướng, hấn bình tĩnh hỏi: “Cho nên, nếu muốn khiến nàng thống khổ, kẻ muốn giết không phải là nàng, mà là cái nàng thích...”

Đại thần quan chưa đợi hấn nói xong, đã thay hấn nói ra tên người kia:

“Bộ Kinh Vân!”

Thần tướng cười thích ý, nói: “Ha ha, Đại Thần Cung, người không hổ là một tiểu nhân nham hiểm, đáng tiếc, người đoán là sai lầm rồi...”

Hấn trừng mắt nhìn đại thần quan, gằn từng chữ một: “Ta tuyệt đối sẽ không vì giúp người mà ra tay khiến nàng thống khổ!”

“Tại sao?” Đại Thần quan ngẩn ra, từ trước đến nay Thần Tướng luôn phiêu hốt khó liệu, hỉ nộ vô thường, ông ta không đoán ra được ông ta muốn như thế nào.

Thần tướng cười tà nói: “Bởi vì, ta là thần tướng độc nhất vô nhị dưới đất trên trời, căn bản sẽ không vì bất kỳ ai, ta sẽ chỉ vì nỗi thống khổ của mình mà đi làm cho nàng thống khổ!”

Thật cuồng vọng tự đại! Đại thần quan nghĩ thầm, nhưng bất luận hấn vì ai, mục đích của mình cuối cùng cũng đạt được.

“Tên Bộ Kinh Vân này ta nhất định phải giết. Nàng ta, ta cũng nhất định phải giết. Đại thần quan, người cứ chờ xem đi!”

“Người thật sự hận nàng và hấn như vậy sao?”

Thần tướng ngửa mặt lên trời cười như điên, một mặt cất bước về phía trước, nói: “Từ hôm nay trở đi, ta đối với hấn ghen ghét, chỉ riêng hời ức, cũng đủ dùng một trăm năm!”

※※※

“Hơn nữa, ta mới sống ba năm tại tượng thần, công lực đã đột nhiên tăng mạnh. Để cho ta chứng minh triệt để, “Diệt thể ma thân” của ta so với Di Thiên Thần Quyết của nàng càng thêm đặc biệt hơn, lần này cho dù thần muốn ngăn cản...”

“Tuyệt đối không ngăn được!”

Diệt Thế Ma Thân? Đây là yêu pháp gì?

Nhưng mà bất luận đây là yêu pháp hay không, thần tướng đã mang theo tiếng cười khùng khiếp tàn nhẫn mà chậm rãi đi tới, đối mặt với cây cối ngăn cản, đánh đầu thắng đó, làm cho tiếng cười của hắn chấn động. Xem ra, hắn thật sự có một thân lực lượng có thể diệt thế!

Mà bước tiếp theo sẽ bị tiếng cười của hắn cắt đứt, có lẽ...

Bộ Kinh Vân!

Bí mật, tên như ý nghĩa, bí ẩn mà bí ẩn, ẩn chứa ý không muốn người biết.

Chỉ là, thế gian có bí mật chân chính nào hoàn toàn không để người ta biết không?

Trừ phi không nói cũng không viết, nếu không từ đầu đến cuối vẫn là khó mà giữ bí mật.

Vì vậy tất cả đối thoại bí mật tối nay, ngoại trừ Đại Thần Quan và Thần Tướng mỗi người đều có tính toán trong lòng, thì ra còn có hai người biết.

Chính là kẻ đang ẩn thân trên núi cao không xa, âm thầm nhìn coi hết thấy sự tình.

Hứa bá, cùng Từ mẫu giả!

Từ mẫu giả tựa hồ có chút lo lắng nói: “Không ngờ “Thần Tướng sẽ thức tỉnh vào lúc này, xem ra sẽ vì kế hoạch của Thần mà thêm không ít phiền phức...”

Hứa sợ hãi lại nói: “Không, vừa vặn.”

“Ồ?” Từ Kỳ sửng sốt.

Có vẻ sợ đã tính trước: “Bộ Kinh Vân là người do thần từ trong chúng sinh mệnh mong lựa chọn ra, “Thần Tướng xuất quan, vừa vặn có tư cách thử một lần.”

Giả mẫu nói: “Chủ ý này vốn không tệ, chỉ là Bộ Kinh Vân vẫn chưa hiểu được sức mạnh trong quá khứ của nó, cho dù nó hiểu được dùng lực lượng của nó liều mạng với “Thần Tướng”, tình cảnh vẫn tương đối đáng lo...”

Hứa bá cười yếu ớt:

“Đừng quên, bây giờ bên cạnh hắn còn có “nàng” kia, Di Thiên thần quyết của nàng tuyệt đối sẽ không kém hơn so với “Diệt Thế Ma Thân” kia...”

“Hơn nữa diệu dụng lớn nhất của Di Thiên thần quyết chính là chữ “Di”, chẳng lẽ ngươi vẫn chưa hiểu?”

Từ mù giả nghe vậy dường như cũng dần hiểu ra, từ từ hỏi: “Ý của ngươi là, rất có khả năng, Bộ Kinh Vân sẽ có được lực lượng giống như nàng?”

Hứa bá nói: “Nếu như bà ấy thật sự yêu thích ông ấy, bà ấy đương nhiên sẽ cố hết sức để ông ấy tiếp tục sống sót. Bên cạnh ông ấy là một trong những phương pháp bảo vệ, nhưng phương pháp triệt để nhất vẫn là ông ấy có đủ thực lực để tự bảo vệ mình!”

Giả dạng Từ mù thở dài nói: “Yêu một người là như vậy, khắp nơi đều sẽ vì hắn mà tưởng tượng, chỉ là kết quả làm như vậy, đối với nàng, không khỏi quá không công bằng, quá tàn khốc...”

Ồ? Như vậy sao lệnh Bộ Kinh Vân lại có được lực lượng giống như bà ta? Vì sao lại tàn khốc với bà ta?

Hứa sợ cũng than thở: “Đây chính là chỗ khiến người ta mù mắt, nàng đã phản bội Thần, lựa chọn tình yêu, đương nhiên phải trả giá đắt.”

Nói xong tào lao giả Từ mù:

“Cho nên, ta và ngươi tốt nhất vẫn là không quan tâm, kinh ngạc nhìn một cái xem Bộ Kinh Vân có phải là người chân chính thích hợp làm thần lựa chọn hay không...”

“Chúng ta, mới thật sự cần ——”

“Người ngoài cuộc khoanh tay đứng nhìn!”

Chương thứ năm: Trường Sinh...

Từ xưa đến nay, Thần Châu đã có vô số câu chuyện thâm sâu vào lòng người, ngụ ý rất sâu xa trong truyền thuyết, trong những truyền thuyết này, cũng có rất nhiều nhân vật chính làm người ngưỡng mộ trong lòng.

Truyện thuyết kể rằng nói chuyện say sưa, nhưng mà nếu có một ngày...

Khi nhân vật truyện thuyết trước nay mình hướng tới bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mình, thử hỏi...

Nên làm gì bây giờ?

A Thiết đang đối mặt với vấn đề này, bởi vì thiếu nữ áo trắng ngồi ở trước mặt hắn, có thể không phải là người, mà thật sự là con Xà Yêu - Bạch Tố Trinh trong truyện thuyết kia.

Tuy rằng lúc này nàng còn chưa xóc lớp lụa lên, thế nhưng cặp mắt xinh đẹp của nàng, càng làm cho hắn hoài nghi nàng thật sự không phải là người, người, sao lại có một đôi mắt xinh đẹp như vậy?

Hai mắt nàng không trong suốt, ngược lại là một mảnh xám xịt, khiến người ta nhìn không ra linh hồn hắn cất giấu trong đó rốt cuộc có bao nhiêu cô đơn, trong lòng nàng rốt cuộc có bao nhiêu ưu sầu; chính bởi nhìn không thấu, cho nên đẹp nhất...

Những thứ đẹp dễ nhất, phần lớn đều là thứ khiến người ta không thể đoán ra được.

A Thiết ngơ ngẩn mà hỏi: “Người... thật sự là Bạch Tố Trinh sao? Tại sao... Không... Nàng chỉ là... một truyện thuyết đẹp dễ mà thôi...”

Bạch y thiếu nữ chậm rãi nói: “Không sai, nơi dân gian lưu truyền quả thật là một truyện thuyết mỹ lệ, nhưng mà chân tướng sau lưng truyện thuyết lại là vô cùng bí ẩn, nhưng ta thật sự là Bạch Tố Trinh...”

A Thiết vẫn còn khó tin hỏi: “Dù cho người thật sự là... Bạch Tố Trinh, vậy cũng đã sớm chôn cất ở dưới tháp Lôi Phong rồi, sao lại xuất hiện ở đây ở đây?”

Bạch y thiếu nữ nói: “Ừm, đây chính là chuyện ta sắp giải thích cho người, mặc dù ta là Bạch Tố Trinh, nhưng lại không phải Bạch Tố Trinh khổ yêu Hứa Tiên, vĩnh viễn chôn cất dưới tháp Lôi Phong...”

Nàng càng nói càng huyền ảo, A Thiết càng nghe càng cảm thấy khó hiểu: “Vậy... Người là ai?”

Bạch y thiếu nữ gần từng chữ: “Ta, là thể thân của Bạch Tố Trinh!”

Thể thân của Bạch Tố Trinh? Ngay sau khi nghe xong câu này, A Thiết không khỏi đứng yên tại chỗ, sự tình càng ngày càng khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp hỏi thì thiếu nữ áo trắng đã quay mặt lại, đeo A Thiết lên lưng nói: “Ta biết rất khó khiến người hiểu ta là cái gì, nhưng chỉ cần ta nói cho người biết một chân tướng rõ ràng nhất, người sẽ hoàn toàn hiểu rõ.”

“Chân tướng gì?”

“Đó là chân tướng liên quan tới một “Thần”...”

Thiếu nữ áo trắng nói đầy ẩn ý: “Chân tướng, thì ra là như vậy...”

“Hơn một trăm bảy mươi năm trước, nhân gian xuất hiện một nam nhân thần bí thông minh tuyệt đỉnh, bất luận kẻ nào đấu trí với hắn, chưa xong nhất định sẽ thua.”

“Nam nhân thần bí này không đơn thuần thông minh cái thể, hơn nữa từ khi sinh ra đã có lực lượng vô cùng lớn, tư chất tập võ cũng cực cao. Trước hai mươi tuổi, tất cả võ công hắn đều không cái nào không tinh, riêng chương pháp mà nói, nghe nói lúc đó hắn đã đạt tới cảnh giới tối cao.”

Thiếu nữ áo trắng nói tới đây, A Thiết bỗng nhiên chen miệng vào nói: “Trên đời... Thật sự có loại nam nhân văn võ toàn tài như vậy sao?”

Thiếu nữ áo trắng khẽ gật đầu: “Hắn không chỉ là văn võ toàn tài mà còn vì hắn thông minh tuyệt đỉnh, vì vậy năm xưa đã đọc hết tất cả sách trong thiên hạ, càng tinh thông Phật, Đạo, Nho, thậm chí là các môn tu hành. Hơn nữa, thậm chí trên thiên văn địa lý, dưới thì độn giáp chí kỳ môn hắn cũng đều hiểu, vì vậy vấn đề đã tới...”

A Thiết nghĩ thầm, một nam nhân hoàn mỹ như vậy mà cũng có thể phát sinh vấn đề sao?

“Hắn đã từng có nhân tài học được tinh túy của người trí tuệ, thân mang võ nghệ hơn người. Dần dà, lòng tự đại của hắn cũng theo học thức cùng lực lượng tăng trưởng. Lúc ba mươi

tuổi, hắn bắt đầu cảm thấy mình giống nhất trên đời này, người có tư cách chi phối mạng người liên thông nhân sinh., Trong mắt hắn, Hoàng đế chỉ là phàm phu tục tử tục tử bất nhân, thậm chí hắn còn không hi hi hã hã “Hoàng” tôn hiệu này, dứt khoát vứt bỏ tên của mình, tự xưng là “Thần”!”

“Thần?” Suy nghĩ của A Thiết đối với nam nhân này vô cùng kinh ngạc.

“Không sai, cũng cho rằng trên đời chỉ có chữ “Thần” này mới xứng đôi với nó, càng cho rằng thể nhân đại đô bị ỏi, nhất định phải do “Thần” này thống trị, vì thể liên bốn phía tìm kỳ nhân dị sĩ, bí mật thành lập một tông phái thần bí “Lục Thần Cung...”

“Lục soát Thần Cung? Tại sao lại gọi là sư Thần Cung?” A Thiết hỏi.

“Đó là vì hắn bốn phía rồi rảo đều là một số kỳ nhân dị sĩ như thần, cho nên mới được đặt tên như vậy. Mà mục đích chủ yếu khi hắn thành lập Thần Cung là tập hợp một nhóm tinh anh chiếm cứ võ lâm Trung Nguyên trước, sau đó chiếm cứ vạn dặm Thần Châu, tiếp theo là quốc gia ngoài Thần Châu. Cuối cùng đương nhiên là do vị thần như hắn thống trị cả vùng đất bao la mờ mịt này...”

A Thiết thầm giật mình, không ngờ nam nhân vốn từ một đứa trẻ chậm rãi trưởng thành, đã tâm so với thể tích của hắn lớn hơn mười vạn tám ngàn lần. Thống trị thiên địa mệnh mông đã là cực hạn dã tâm của con người.

“Đáng tiếc, tại thời điểm sư thần cung thành lập, tập dự chưa nhiều, quần hùng Trung Nguyên đã biết việc này. Mọi người đương nhiên sẽ không để cho sư thần cung phát triển mạnh mẽ thêm nữa, lập tức quần nhau tấn công. Nghe nói trận chiến không lồ nhất là thảm thiết nhất, là trận chiến của năm mươi đại môn phái lớn nhỏ ở Trung Nguyên vây quét thần cung., Chính do một mình Thần đánh bại Chương môn năm mươi phái, sư tập năm mươi kỳ nhân dị sĩ Thần Cung liêu mạng dưới cờ của năm mươi phái, đối đầu với vạn đệ tử, hoành chân huyết chiến mười ngày mười đêm. Cuối cùng, Thần lấy sức của một người, trọng thương năm mươi vị Chương môn

võ công sâu không lường được, mà tinh anh Thần Cung cũng dốc sức lui lại năm mươi phái dưới cờ... “

Thần có thể lấy sức một người làm năm mươi đại môn phái trọng thương, võ công cái thế có thể tưởng tượng được! Mặc dù A Thiết cảm thấy dã tâm thống trị thiên địa của hắn dĩ thường đáng sợ, chỉ nghe nói đến sự tích này, cũng không khỏi nghĩ: Quả nhiên không hổ là thần! Hắn tuyệt đối có tư cách tự đại. Chỉ là A Thiết còn có chút không rõ ràng:

“Nếu như... Suu Thần Cung ở đây đại hoạch toàn thắng, vì sao bây giờ lại không có tiếng tăm gì?”

“Vốn người thắng là Vương Thiên Công địa độn, thế nhưng chiến dịch của Thần ở đây tuy có thể toàn thắng, nguyên khí cũng đại thương; suu tập tinh anh Thần Cung thương vong bừa bãi. Vì không để cho quân hùng Trung Nguyên dùng chiến thuật liên hoàn diệt sát thần cung., Thần liền suất lĩnh một đám môn hạ di tích giang hồ; mà năm mươi môn nhân và truyền nhân của năm mươi phái thảm bại cũng đem cuộc chiến liên thủ đánh bại một người làm dẫn tới kinh ngạc, đối với cuộc chiến này tuyệt khẩu không nhắc tới, thế là đến hôm nay hơn một trăm bảy mươi năm sau, càng là không có ai nhớ lại từng có một người suu tập thần cung.”

“Vậy Lục Thần Cung thật sự biến mất trên đời này?”

“Đương nhiên không phải. Thần tình cờ tìm được một cái hang sâu dưới lòng đất thật lớn, liền khai thác nó thành suu Thần Cung mới. Sau đó ở nơi đó nghỉ ngơi lấy lại sức, dốc lòng khổ luyện. Đợi đến ngày hắn thời cơ chín muồi, đông sơn tái khởi. Không thể tưởng được lần này đã đợi hơn một trăm bảy mươi năm...”

A Thiết nghe vậy kinh ngạc:

“Hơn một trăm bảy mươi năm? Vậy...Thần hôm nay...”

Bạch y thiếu nữ đáp rất bình tĩnh: “Hắn còn chưa chết, hắn đã hơn hai trăm tuổi rồi...”

Hơn hai trăm tuổi, trời! Chuyện này rốt cuộc là thế nào, A Thiết ngửa mặt lên trời hít vào một hơi khí lạnh.

“Người không tin?”

A Thiết gật đầu, thiếu nữ áo trắng nói: “Người không thể không tin, bởi vì đây là chuyện hoàn toàn chính xác.”

“Nhưng trên đời... Có ai có thể sống tới độ tuổi già như vậy chứ?”

“Vì khoảng thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức của Thần, hẳn bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ vô cùng hoang đường.”

A Thiết càng nghe càng cảm thấy sờn cả tóc gáy. Hẳn hoặc mất ngủ, nếu có thể khiến một người sống đến hơn hai trăm tuổi thì nhất định đó là một ý tưởng vô cùng đáng sợ.

“Thần tưởng tượng, trước mắt thần cung đã tôn thương nguyên khí rất lớn, cho dù xuất kích lần nữa, chiếm lấy võ lâm cũng nhất định phải mười năm tám năm, càng muốn hùng bá Thần Châu, thống trị thiên địa, tin tưởng cũng phải bốn năm mười năm nỗ lực không thể...”

“Nhưng sinh mệnh ngắn ngủi, Thần đã là hơn ba mươi tuổi, lại qua bốn năm mười năm nữa là đến bảy, tám mươi tuổi, đến lúc đó, cho dù hẳn có thể thống trị thiên địa, thì có thể sống được bao lâu? Có thể tọa hưởng bao lâu?”

“Nhưng mà, hẳn là Thần đó! Trên đời này căn bản không có chuyện gì làm khó được hẳn, vì thế hẳn tạm thời buông bỏ hùng tâm thống trị thiên địa, không phân biệt ngày đêm đi nghiên cứu cùng ngày, suy nghĩ lại tinh túy của vạn gia mà hẳn học cả đời, cuối cùng vào mười năm sau, gom góp cho hẳn đại thành vạn gia, ngộ ra hai bộ võ học thượng thừa - Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân...”

“Chỉ cần tu luyện dựa vào hai bộ võ học này, nhất định có thể —— Trường Sinh bất tử.”

“Bởi vì, chỉ có hấp dẫn bất tử, mới có thể khiến hẳn có đủ thời gian đi thực hành kế hoạch hùng bá thiên địa; chỉ có trường sinh bất tử, mới có thể khiến hẳn sau này đạt được quyền thống trị thế gian này, còn có thể vĩnh viễn lấy “thần” vô thượng thân thể nhìn xuống phàm trần chúng sinh...”

Hết thấy kẻ kiêu hùng bá chủ nhân gian, tung hoành một đời, đã tâm cũng chỉ dừng lại mấy chục nóng lạnh mà thôi. Chỉ riêng thần này lại vọng tưởng đời đời kiếp kiếp kéo dài đã tâm của hẳn và ngày càng tăng lên, vĩnh viễn quản lý sinh mệnh

mỗi người trên đời, bện cho bọn họ Ác Ma. A Thiết càng nghe, trong lòng càng trầm xuống, trên trán không khỏi chảy xuống mồ hôi hột, mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

Bạch y thiếu nữ liếc nhìn mồ hôi đầy mặt A Thiết, không hèn mà thương tiếc nói: “Dã tâm rất đáng sợ, có phải hay không, đáng tiếc thân ở trong cục Thần, vĩnh viễn sẽ không cảm thấy mình đáng sợ; vì thế hấn vui đầu khổ luyện hai bộ võ học mà chính mình ngộ ra., Bây giờ đã là đẳng phong tạo cục công lực càng ngày càng tăng cường. Mà năm tháng đồng thời bay nhanh, trong chớp mắt đã luyện hai mươi năm, nhưng hấn chấp mê bất ngộ vẫn không dám khẳng định mình có trường sinh bất tử hay không, cũng không cần sưu tập thần cung coi trọng giang hồ nữa, chính mình tiếp tục chuyên tâm tu luyện...”

“Về sau, lúc Thần đã tám mươi tuổi, hấn và thê tử vẫn có thể sinh được một đứa con gái, cũng là người thừa kế duy nhất của hấn. Nhưng thê tử sản xuất không lâu sau bỗng nhiên biến mất, vì kỷ niệm vợ hấn, Thần liền lấy một cái tên giống với con gái hấn, tên họ kia, chính là...”

“Bạch Tố Trinh!”

“Bạch Tố Trinh” ba chữ vừa ra, A Thiết đứng tại chỗ ngẩn ra, hỏi: “Cái gì? Bạch Tố Trinh... Thì ra là...con gái của Thần? Nàng ta... thật sự không phải là xà yêu gì đó?”

“Không sai, thế nhân dạy làm nàng là xà yêu, đều là vì nàng từ nhỏ tâm địa thiện lương, có lần cứu một con rắn toàn thân đều trắng, con rắn này liền không cắn lấy nàng nữa, nàng có lòng tốt thu dưỡng lại;, Mỗi khi ở nhân gian xuất hiện đều rất vui vẻ cùng một con bạch xà này đi, thế nhân liền nghe sai đồn nàng là yêu tinh bạch xà. Kỳ thực, nàng chỉ là một nữ hài so với phạm nhân bình thường sinh mệnh liên tục nhấp nhô mà thôi...” Nói tới đây, bạch y thiếu nữ không hèn mà dừng lại, một mảnh thôn thức.

“Khí gấp? Nàng thân là con gái của thần, vì sao lại nhấp nhô?”

“Chính bởi vì nàng là con gái của thần, thần thánh liền muốn nàng trợ giúp mình thực hiện mộng tưởng hùng bá thiên địa. Vì vậy bắt đầu từ năm tuổi, hấn muốn nàng bắt đầu luyện Di Thiên Thần Quyết cùng Diệt Thế Ma Thân. Hấn muốn cùng

nàng cùng nhau trường sinh bất tử, đời đời kiếp kiếp ở bên hắc giúp đỡ hắc...”

“Thế nhưng, Bạch Tố Trinh chỉ là một cô bé dịu dàng thành thạo mà thôi, nàng căn bản không hi vọng hiếm hoi sẽ hùng bá thiên địa này. Thứ mà nàng ta muốn chính là lời hỏi han ân cần của nhân gian. Nhưng mà phụ thân bên cạnh nàng ta lại đang hỏi han ân cần., Gương mặt vĩnh hằng đều là lạnh lẽo đến mức thần thánh không thể xâm phạm, thậm chí nàng còn không nhận được chút ít tình thân xương thịt mà nữ hài bình thường nên có. Không chỉ không chiếm được những thứ này, mà mỗi một bước nàng bước ra đều đã trải qua sự xếp đặt tỉ mỉ, chuẩn bị đầy đủ...”

A Thiết nghe đến đó, dần dần đã hiểu ra vì sao tính mạng Bạch Tố Trinh lại nhấp nhô như thế.

Mỗi nam nhân thành công, sau lưng đều có một nữ nhân tịch mịch; chỉ đáng thương, nữ nhân tịch mịch sau lưng thần lại là con gái của hắc.

Bạch y thiếu nữ tiếp tục nói:

“Như vậy, Thần cùng Bạch Tố Trinh vẫn luôn tu luyện Di Thiên Thân Quyết và Diệt Thế Ma Thân hai loại võ học vô thượng. Rốt cuộc, đến lúc Thần mới trăm tuổi, hắc cẩn thận xem xét kỹ càng công lực của bản thân cùng các huyết khí trong cơ thể, cuối cùng có thể khẳng định, nếu tiếp tục tu luyện như vậy, sẽ có thể trường sinh bất tử...”

“Kết quả luyện công này khiến cho tinh thần phấn chấn dị thường, đã tâm đã yên lặng lại lần nữa bùng cháy. Hắc quyết định sưu tập thần cung xuất giang hồ, thực hành Thiên Thu bá nghiệp danh xưng với thực của hắc. Nhưng ngay lúc hắc chuẩn bị ôn hòa mọi thứ, ở trong lại xuất hiện một nhiễu loạn...”

“A, Thần nếu... Tất cả đều dốc lòng an bài. Không chế, còn có thể có nhiễu loạn gì?” A Thiết hỏi.

Bạch y thiếu nữ thở dài nói: “Vốn là vậy, nhưng hắc mặc dù có thể không chế tất cả sách lược chiếm hết nhân gian, lại không chế không thể không chế tất cả cảm tình một người...”

“Ngay lúc thần sắp cùng sưu tập thần cung tái hiện giang hồ, con gái duy nhất của hắc là Bạch Tổ Trinh, trong một lần lên lút xuất hiện trên nhân gian với thị tỳ Tiểu Thanh bên cạnh nàng ta, không ngờ gặp phải thiếu niên xinh đẹp Hứa Tiên...”

“A!” A Thiết rất kinh ngạc:

“Thì ra... thật sự cũng có Tiểu Thanh, nàng là thị tỳ của Bạch Tổ Trinh?”

“Không sai, hơn nữa Tiểu Thanh cùng nàng còn tình như muội muội. Bạch Tổ Trinh còn đem một phần pháp môn Di Thiên Quyết và Diệt Thế Ma Thân âm thầm truyền cho nàng, cho nên Tiểu Thanh cũng hiểu được năm phần, thành công cũng cực kỳ lợi hại.”

“Bạch Tổ Trinh sau khi gặp gỡ Hứa Tiên lập tức cảm thấy bảy điều đáng yêu, càng không để ý việc quay về hầm băng lạnh lẽo. Nhưng cuối cùng chiếc xe này cũng được thần tri tri thức, hắc tức giận vô cùng, lập tức sai khiến lão đạo Nam lão đạo dưới trướng nàng nhanh chóng quay về. Đáng tiếc Bạch Tổ Trinh lúc này thân mang hai đại thần công có một không hai, đạo hạnh không thể coi thường, cuối cùng Nam Lão buộc không thể địch lại mà quay về...”

“Vì vậy Thần càng thêm nổi giận, lần này, hắc sai người phái Chấp pháp trưởng lão “Pháp Hải hòa thượng” của Thần Cung tự mình đi đến, thề phải triệu hồi nữ nhi của Bất Tiêu về.”

A Thiết lập tức bừng tỉnh đại ngộ, không thể tưởng được tại trong truyền thuyết bạch xà có một đám người; Chung Nam lão đạo, hòa thượng Pháp Hải, tất cả đều là môn hạ của thần cung.

“Trước khi gia nhập Thần Cung, công lực của Pháp Hải đã không còn vang vọng như bình thường nữa. Nghe nói Thần Linh từng thuyết phục hắc gia nhập môn hạ, cũng từng thử chiêu với Thần Ma sau khi đấu với hắc suốt ngày đêm mới chịu thua, cam tâm thần phục, lần này Thần khiến Pháp Hải đến đó, tin rằng đã tuyệt đối không có sơ hở nào, không ngờ tiến cảnh của Bạch Tổ Trinh đã vượt quá tưởng tượng của Thần, cuối cùng Pháp Hải cũng thất bại trở về...”

“Lần này, Thần thật sự nổi giận! Hấn chính là thần linh vô tư của Nghiêm Chính! Nữ nhân này đã nhiều lần khuyên không sửa, để chấp hành môn quy Thần Cung, nàng nhất định phải... chết!”

Nghe đến đó, A Thiết chỉ cảm thấy như có một nam nhân đã tâm vì môn quy mà định ra, cuối cùng phải xử tử con gái mình, phục chúng. Hành vi điên rồ này khiến tâm thần A Thiết không khỏi nguội lạnh.

“Cho nên thần là một vũ khí lợi hại nhất trong thiên địa, lệnh cho hấn nhanh chóng đem Bạch Tố Trinh chính pháp. Nhưng Pháp Hải vì kiêng kỵ lợi hại võ công của nàng, chỉ sợ trước khi ra vũ khí sắc bén này đã bị giết chết, cho nên trước tiên cứ theo Hứa Tiên đi hướng Trấn Giang Kim Sơn tự., Nhiều lần dùng phật khẩu bà bà ý thuyết phục Hứa Tiên, cũng là vận khí của Bạch Tố Trinh không tốt, nàng chưa từng gặp một nam nhân nào vì nàng mà bất luận là ai, Hứa Tiên dưới uy hiếp của Pháp Hải, cuối cùng đáp ứng lấy vũ khí kia đánh lên Bạch Tố Trinh.”

A Thiết hỏi: “Cái món vũ khí lợi hại nhất trong thiên địa chính là Mạnh Bát tụ tập thiên địa linh khí sao?”

Thiếu nữ áo trắng vừa nghe thấy hai chữ Mạnh Bát, không khỏi rung mình một cái, xem ra cũng rất kiêng kỵ vật ấy, nàng đáp: “Đúng vậy, vì thế Hứa Tiên liền thay đổi kế hoạch theo biển mà đi. Chuyện sau đó, liền cách truyền thụ mà thể nhân nghe được không xa. Tuy nhiên vẫn có điểm khác biệt., Ngay cả Bạch Tố Trinh cũng không bị Pháp Hải thu lấy dưới tháp Lôi Phong, thật ra nàng ta đã sớm bị Mạnh Bát đánh gục tại chỗ, rồi chôn ở tháp Lôi Phong. Mà Tiểu Thanh vốn cũng rất sống động, chỉ vì tư chất của nàng ta vượt xa người thường như Tố Trinh có thể tập luyện Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân., Thần vì để tránh lại mất một lương tài, tạm thời tha thứ cho nàng, đem nàng trọng nạp làm môn hạ. Chỉ là cũng không lại dạy nàng đem hai đại thần công này luyện tập tiếp, miễn cho có trời khi lợi hại như Tố Trinh thì khó có thể không chế, không thể văn hồi...”

Trọng nghe một nữ nhân đã tuyệt thân tử tâm như chuyện cũ, A Thiết cũng không khỏi thổn thức, nhưng vẫn còn có chút không rõ, hỏi: “Nếu... Việc này đã bình phục, hấn thần sẽ lại

xuất hiện ở nhân gian, vì sao... Trên đời còn chưa thấy suu thần cung?”

Bạch y thiếu nữ than thở: “Chỉ vì việc này mà ngay sau khi đại sự bắt đầu thì bỗng nhiên lại xuất hiện thêm hai nhiễu loạn nữa”.

“Lại có... mới hỗn loạn “

“Ừm, Thần bỗng nhiên cả ngày trốn sau màn che tấm cung của hắc, từ nay về sau không ra gặp mặt môn hạ nữa, mà huỷ bỏ sự hành động tái xuất giang hồ của Thần Cung. Cứ như vậy, lại thêm một trăm năm nữa...”

“Cái gì? Nam nhân đây đã tâm như thần, sao lại cam tâm ẩn núp một trăm năm? Hắc... Vì cái gì?”

“Không biết, chỉ biết là hắc vẫn còn sống sau màn phòng ngủ, dường như hắc đã trở thành Thần trường sinh bất tử chân chính, điều khiển vận mệnh của mọi người trong Thần Cung.”
Thiếu nữ áo trắng buồn bã đáp.

A Thiết ngạc nhiên hỏi lại: “Bao gồm cả ngươi?”

Con ngươi của thiếu nữ áo trắng lộ vẻ cô đơn vô hạn, từ từ nói: “Phải... Ta cũng là một phần khả năng không chế thần linh, bởi vì... từ đầu đến cuối... Ta đều là thể thân của Bạch Tổ Trinh...”

“Ngươi... Tại sao lại thể thân của Bạch Tổ Trinh?”

“Đó là vì mười bốn năm trước, vào lúc Thần hơn một trăm tám mươi tuổi, không biết tại sao, hắc bỗng nhiên dâng lên tưởng niệm đối với nữ nhi Bạch Tổ Trinh đã hạ lệnh xử tử nữ nhi. Hắc mặc dù đối với quyết định ngày đó quyết định tuyệt không nuốt lời, nhưng lại sai thuộc hạ ra bốn phía tìm một cô bé có bộ dáng giống Bạch Tổ Trinh năm đó như đúc. Nữ hài thiên tư cũng siêu phàm trở về thần cung suu bái Thần Cung., Đem nó đi, gọi Bạch Tổ Trinh là “thần cơ”, rồi đưa cho nàng ta thêm một cái mặt nạ vĩnh hằng che đi, nuôi dưỡng “Thần mẫu” sâu không lường được. Hết thấy mọi thứ, đều chỉ vì bù đắp tiếc nuối mất đi Thần mất đi con gái duy nhất trong đời...”

“Vì vậy, ngươi liền bị tìm trở về làm Thần Cơ Bạch Tổ Trinh này?” A Thiết nhìn cặp mắt cô đơn của nàng hỏi.

Thiếu nữ áo trắng nói: “Ừm, năm đó lúc ta vào cung, còn chỉ được năm tuổi...”

“Năm tuổi? Người năm tuổi... đã giống Bạch Tố Trinh như đúc?”

Bạch y thiếu nữ khẽ gật đầu, vẻ mặt như nhớ lại quá khứ thật lâu, chậm rãi nói: “Đúng vậy, giống nhau như đúc. Ta còn nhớ lần đầu tiên gặp thần mẫu, ta đối với khuôn mặt đốm hoa của nàng sợ hãi dị thường, sợ tới phát khóc., Thần mẫu lại dịu dàng ôm lấy ta, ôn hòa che chở: “Sợ khác, nhỏ ngoan, lúc người lớn lên năm tuổi với con gái của Thần coi như thật, chỉ mong... Ai, chỉ mong người không có vận mệnh đáng thương giống như nàng, bằng không...”

Bạch y thiếu nữ nói hơi ngừng một chút, tựa hồ vừa rồi nghe được câu nói kia của thần mẫu khiến nàng có cảm khái đối với một số thần mẫu trân quý như con gái ruột của mình.

“Cho dù năm đó người có dáng dấp giống Bạch Tố Trinh như đúc, nhưng bây giờ đã là mười bốn năm sau, tổng cộng... sẽ không giống như vậy chứ?” A Thiết nói.

“Không, vừa hay tương phản! Thần mẫu nói, ta càng như Bạch Tố Trinh sau khi lớn lên càng nhiều...” Nói xong nàng đột nhiên giật tấm lụa trắng trên mặt mình xuống, ngưng mắt nhìn A Thiết:

“Gương mặt này, thật ra cũng không khác gì sắc mặt Bạch Tố Trinh một trăm năm trước.”

Cuối cùng nàng cũng tháo khăn che mặt xuống, mặt đối mặt với A Thiết khiến nàng cảm thấy rất rõ khuôn mặt của nàng.

Thật quá chân động! Quả thực A Thiết không cách nào tưởng tượng, trong truyền thuyết Bạch Xà mà hắn luôn hướng tới, Bạch Tố Trinh yêu thích đối mặt với tất cả cường quyền, hóa ra là như vậy!

Người trước mắt ngoại trừ đôi mắt vừa rồi của A Thiết ra thì còn có một khuôn mặt rõ ràng, phối hợp với đôi mắt tuyệt đẹp của nàng quả thực đẹp tới mức không hề dính chút khói bụi trần gian, giống như một pho tượng hoàn mỹ nhất vậy.

Đáng tiếc, trên khuôn mặt hoàn mỹ này lại có một tia ai oán. Có lẽ biểu cảm này vốn là của Bạch y thiếu nữ trước mắt, hoặc

có lẽ, hơn nữa, ở hơn một trăm năm trước, Bạch Tố Trinh chân chính kia, trên mặt cũng từng xuất hiện biểu tình ai oán này...

Chỉ vì hai nữ tử xinh đẹp này đều là vì nam nhân mình thích mà không sợ nguy hiểm!

Tính cách của nàng, giấc mộng của nàng giống như giấc mộng của Bạch Tố Trinh năm đó tái sinh.

Không! Không thể nói là như vậy!

Có lẽ, nàng thật sự chính là tái sinh sau khi Bạch Tố Trinh đầu thai vào nhân gian một trăm năm!

Nàng phải trở về, tìm kiếm kiếp trước nhưng không cách nào đạt được tình yêu thích bù đắp...

A Thiết nhìn đến ngây người cả nửa ngày, nàng có thể khiến nàng kinh ngạc, một tia tình cảm đối với nàng khác thường, nhưng nàng rốt cuộc không dám khẳng định, bởi vì tia tình cảm này rất nhanh đã bị A Thiết thu liễm lại; sợ là biểu tình sẽ bị bán đứng chính mình, A Thiết lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hỏi: “Nhưng, trước khi ngươi chưa phá mang vào Thần Cung, ngươi... Thì là nữ hài nhà ai?”

Thiếu Huyền áo trắng đáp: “Năm đó... Ta chỉ mới năm tuổi, thật sự quá nhỏ. Mọi chuyện của năm tuổi trước... ta không nhớ được, ta thậm chí không nhớ rõ hình dáng cha mẹ ruột mình thế nào, chỉ nhớ là... Mẹ ta đích thân Trớ Nhu gọi ta vô số tiếng... Tuyết Duyên...”

Nói đến đây, thiếu nữ áo trắng gọi là “Tuyết Duyên” này không khỏi một mảnh buồn bã, hai con ngươi lóe lên một mảnh lệ quang.

Tuyết Duyên, trong tuyết cầu duyên, thiếu nữ gian khổ cỡ nào, nhưng ở sau cái tên này, có thể ẩn giấu thân thể đáng thương mà người ta biết không?

A Thiết hỏi: “Vậy, ngươi có biết ba mẹ ruột thịt của mình còn ở nhân gian không?”

Nàng cười thảm đáp: “Thần mẫu nói với ta, khi người lục soát thần quan phát hiện ra ta, nhà của ta...ta bị hãm trong một biển lửa, song thân ta... ở trong biển lửa, là cha mẹ... Hợp sức

đẩy ta ra khỏi biển lửa, đáng tiếc... Hai người bọn họ đã... không kịp chạy trốn...”

Nói xong cô nói, hai hàng nước mắt lấp loáng trong hốc mắt rớt cuộc cũng rớt xuống.

Một cô bé đáng thương! Cô thậm chí không biết cha mẹ ruột mình tên gì, chỉ biết là cha mẹ hy sinh vì cứu mình, nhưng ngay cả cơ hội báo hiếu cha mẹ cũng không có.

Mỗi một cô gái xinh đẹp nhân gian, sau lưng gương mặt đẹp luôn có một số chưa khô lệ chưa khô, thiên cổ như vậy.

A Thiết nhìn thấy vẻ mặt diêm dâm đáng yêu của nàng, không khỏi thương tiếc mà thương tiếc nói: “Tuyệt Duyên cô nương, đừng quá... nản lòng, tin tưởng cha mẹ cô năm đó có thể hi sinh tính mạng để cứu ngươi, cũng không hy vọng... Nhìn thấy ngươi sầu khổ sống qua ngày như thế...”

Lần này A Thiết thật sự là từ đáy lòng, hơn nữa hẳn gọi là “Tuyệt Duyên cô nương”, mà không gọi nàng là “thần cơ” hoặc “Bạch Tố Trinh”, cũng là sự tôn trọng to lớn đối với nàng ta. Trong mắt hắn, nàng chính là tuyệt duyên, cũng không phải là thể thân của Bạch Tố Trinh.

Tuyệt Duyên này nghe vậy lập tức mừng rỡ, cảm kích nói: “Đã rất lâu rồi... Đã không có ai gọi ta như thế. A Thiết, cảm ơn ngươi. Chỉ mong... sau này ngươi có thể gọi ta là Tuyệt Duyên là tốt rồi...”

Về sau? Hắn và nàng còn có sau này?

A Thiết đỏ mặt lên, cuống quýt chuyển đề tài, ngại ngùng nói: “Tuyệt Duyên... Cô nương, cô đã lớn lên trong thần cung, vậy... chắc hẳn cô đã gặp vị Thần nào rồi? Chân diện mục của hắn... Rốt cuộc là thế nào chứ?”

Câu trả lời của nàng lại nằm ngoài dự đoán của A Thiết, nàng nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Thật xin lỗi, A Thiết. Ta cũng không biết bộ mặt thật của Thần, cũng không phải tất cả đều lớn lên ở trong thần cung...” Nói thì du mục quét mắt nhìn xung quanh:

“Đại bộ phận năm tháng của ta đều là ở chỗ này bào mòn, lớn lên ở nơi này.”

A Thiết sững sốt, trong chốc lát chẳng thấy có chút manh mối nào.

Đúng rồi. Hắn sau khi tỉnh lại từ trong vết thương đã tỉnh lại liền hỏi, lúc này mới giật mình nhận ra nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Tuyết Duyên không đợi hắn hỏi, đã tự đáp: “Nơi đây, là một huyết động cực lớn dưới đáy sông ở Tây Hồ, cũng là một phân đàn bí ẩn của thần cung.”

Nơi này lại là đáy Tây Hồ, A Thiết khó có thể tin nói: “Ta... Ta không hiểu.”

Tuyết Duyên nói: “Mặc dù ta được đưa vào thần cung để thu thập thần cơ, tấn cấp thần cơ, Bạch Tổ Trinh, nhưng thần lại luôn cách màn trướng tới đón ta, chưa từng nghĩ hắn có bộ dáng gì, thậm chí ngay lúc hắn truyền võ học thượng thừa “Di Thiên Thần Quyết” cho ta, cũng là hé miệng trao đổi câu nói., Mà sau hai năm ta ở trong nội cung, thần thông điều khiển thần mẫu điều khiển ta tới phân đàn dưới đáy Tây Hồ, bắt đầu học tập tin tức giúp thần quan thu thập các phái võ lâm Trung Nguyên thu thập tin tức, chỉ là cứ cách mỗi năm năm mới trở về gặp Thần một lần, để thần cách một chút xem tiến cảnh “Di thiên thần quyết” ta tập luyện được không... “

A Thiết nghe xong chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Thần này, tựa hồ mỗi lần làm một việc đều có mục đích; mỗi lần thu nạp một người, cho dù là con gái, cũng chỉ là quân cờ hắn thu thập tình báo. Hơn nữa, A Thiết bỗng nhiên phát giác, nguyên lai tuyết duyên này cũng có tập Di Thiên Thần Quyết, vậy nàng có thể...

A Thiết lại hỏi: “Tuyết Duyên cô nương, người đã luyện tập Di Thiên Thần Quyết, lẽ nào... người cũng trường sinh bất tử giống như Thần?”

Tuyết Duyên gật đầu: “Không sai, chỉ cần luyện Di Thiên Thần Quyết lâu dài hoặc diệt thể ma thân, bất luận môn nào, đều có thể vĩnh hưởng trường sinh.”

A Thiết rất chấn động, trước mắt chính là một ví dụ sống sờ sờ, duy chỉ có hắn vẫn có một số điều không hiểu: “Vậy, tại

sao Thần không truyền thụ cho Bạch Tố Trinh giống như thần linh, đem Diệt Thế Ma Thân truyền lại cho ngươi?”

Tuyết Duyên nói: “Đều là vì xe trước có thể kiểm tra, hắc không muốn xuất hiện thêm một đứa con gái khác bất hiếu mà thực lực mạnh mẽ đối nghịch, cho nên chỉ truyền cho ta một môn phái trong đó. Nhưng vì muốn tăng cường việc lục soát thần quan tương lai tái xuất giang hồ, cũng vì chế tạo đối với ta, bởi vậy vào lúc ta vào cung, thần đồng thời nạp một đứa bé lớn tuổi hơn so với ta mười tuổi, kiêm luôn đứa bé trai thiên tư siêu phàm, cũng truyền thụ cho hắc thân thể diệt thế, càng muốn sưu tập thần cung...”

“Vậy... tức là nếu ngươi phản bội Thần, Thần sẽ phái “Thần Tướng” này đến đối phó ngươi? Thậm chí là giết ngươi?”

“Vốn là vậy, bất quá Thần Tướng hôm nay ở một nơi ít ai lui tới, tin tưởng hắc không thể đến đây.” Nàng vẫn không bằng Thần Tướng phá quan mà ra, vì vậy nàng rất yên tâm nói: “Cho nên, A Thiết, ngươi có thể ở phân đàn này an tâm chữa thương. Phân đàn này là nơi thần mẫu mang ta lớn nhất., Cũng là nơi ta và nàng thu thập tình báo, cũng không có lục soát môn chúng Thần Cung gì khác; sau đó mặc dù thêm vào Đại thần quan và Nhị thần quan và hai ta cùng nhau tìm kiếm tin tức võ lâm. Tuy nhiên đại thần quan dưới mắt bị ta trọng thương, tuyệt sẽ không trở về nơi này, thần mẫu cũng rất ít khi trở về, về phần nhị thần quan...”

Vừa nói xong, nàng phát hiện mình nói sai, lập tức im miệng.

Nhưng A Thiết như thế nào lại không rõ Nhị Thần Quan mà nàng chỉ là ai? Nhị Thần Quan chính là vì cứu hắc và A Hắc mà không tiếc chút tiểu tình, chết không toàn thân của bản thân.

Nhớ lại tình hình lúc tiểu tình đã chết, A Thiết nghĩ đến sự nghiêm khắc của lục soát thần quan đối với phản đồ. A Thiết chăm chú nhìn tuyết duyên trước mắt này vì hắc mà cam tâm phản bội thần. Nếu như nàng ở bên cạnh hắc, thân bất tử như hoa như ngọc sẽ có một ngày chết cũng không toàn thân., Có lẽ kết cục giống như Bạch Tố Trinh, hắc đột nhiên cố nén thương thế vừa khỏi trên người, cực kỳ gian khổ đứng dậy,

đầu đầy mồ hôi nói: “Xin lỗi, Tuyết Duyên cô nương, ta... Không thể ở lại đây nữa, bây giờ ta... liền phải đi.”

Lời này vừa nói ra, Tuyết Duyên lập tức chấn động, sững sờ hỏi: “A Thiết, ngươi... Vì sao phải đi? Ngươi có biết... ngươi chính là Bộ Kinh Vân không? Đại Thần quan... Chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi. Nếu ngươi ở lại bên cạnh ta, ít nhất sẽ an toàn hơn một chút...”

Lần này nàng nói là hợp tình lý, Xương A Thiết tự biết không có lòng mềm lòng, hấn dứt khoát nhẫn nại nói: “Nhưng... Nếu không phải bởi vì ngươi, mẫu thân cùng tiểu tình của ta... liền không cần chết, Nhị đệ a hắc ta... càng sẽ không đưa cho Đại Thần quan chộp tới, giờ phút này sinh tử chưa rõ, đại ca ta đây... Sao có thể diện mạo an phận nằm ở bên người ngươi khoanh chân không để ý tới? Cho dù ta... Ta không biết đi tìm hấn như thế nào, ít nhất cũng nên về nhà chờ, vạn nhất hấn may mắn chạy trốn mà nói...”

“A Thiết, không, Bộ Kinh Vân! A Hắc trúng ” Thực Tâm Nguyên Không”, đã là dữ nhiều lành ít rồi! Hấn sẽ không về nhà nữa, ngươi đợi thêm nữa cũng chỉ là đồ vô dụng, đáng tiếc, ta cũng không có cách nào tra ra được Đại Thần Quan mang A Hắc đi đâu...” Tuyết Duyên khuyên nhủ.

“Vì vậy, mời ngươi mang ta rời khỏi nơi này, ta nhất định phải về nhà chờ hấn.” A Thiết thiết thiết nói.

Nhìn vẻ mặt kiên quyết của y, Tuyết Duyên không kìm được dâng lên cảm giác thất vọng cực độ, y xem ra tuyệt đối không vì mình mà ở lại. Thật lâu sau, y mới thở dài một hơi, nói: “Được rồi! Nếu ngươi thật sự... kiên quyết rời đi, vậy thì theo ta tới đây.” Dứt lời đã cất bước đi về phía trước.

A Thiết vội vàng đi theo phía sau nàng, nhưng hấn mới khỏi, vốn không nên xuống giường đi lại quá sớm, không kịp vài bước, lão đảo một cái liền muốn tới tở. May mà Tuyết Duyên đã xoay người đỡ lấy hấn, dịu dàng nói: “A Thiết, ta thấy... hay là ngươi ở đây nghỉ ngơi một hai ngày rồi hãy đi thôi.”

Nhưng A Thiết không nói một lời, lại đứng thẳng người lên. Tuyết Duyên không có cách nào đối phó với y, chỉ có thể dẫn đường.

Hai người đi ngang qua một không gian mờ mịt không giới hạn, đại khái tiến về phía trước là cam trượng, phía cuối không gian là một hành lang càng thêm mờ mịt, trong hành lang càng truyền đến tiếng gió: A Thiết cảm thấy kỳ quái, chưa bao giờ ngược nhìn sâu trong hành lang, tuyết duyên đã nói: “Dưới hồ phía tây lại có gió, rất kỳ quái, có phải không?”

“Không có lửa, không hẳn không có. Con đường hành lang này chính là lối ra của phân đàn Thần Cung, kéo dài thẳng tắp xuống mặt đất, cho nên hành lang này thỉnh thoảng truyền đến tiếng gió, cũng là nơi duy nhất trong khí của phân đàn này...”

Nguyên lai dưới đáy Tây Hồ giống như vậy thần bí kiến trúc; Tuyết Duyên nói xong đã bước vào hành lang này, A Thiết yên lặng đi theo nàng, hai người lại đi thẳng về phía trước, địa thế cũng càng lúc càng chênh lệch; ước hẹn đi hơn một trăm trượng, A Thiết dần dần nhìn thấy con đường phía trước loáng thoáng có vài tia sáng yếu ớt. Như vậy lại hiện đến mười trượng, rốt cục đến cuối con đường mưa., Nhất thời trước mắt sáng bừng, sáng sủa. Nhưng ở cửa ra vào, bỗng nhiên con đé chiếm cứ một con mãng xà cực lớn dài chừng hai trượng, toàn thân trắng lóa, hai mắt đỏ sẫm, nhất định nhìn chằm chằm A Thiết, không quên phun tin, lưỡi rắn lượn lờ.

A Thiết cả kinh, Tuyết Duyên vội vàng giải thích:

“Đừng sợ, rất thuần, chỉ phụ trách trông coi lối ra của phân đàn. Nếu có người đến gần là hù dọa bọn họ, miễn cho người ta phát hiện nơi này mà thôi.” Nàng nói nhẹ nhàng vuốt ve đầu con rắn trắng, con rắn trắng kia rõ ràng giống như thập phần hiểu chuyện, nặng nề cuộn mình, nằm xuống.

Tuyết Duyên quay đầu lại, thoáng nhìn A Thiết, tiếp tục nói: “Kỳ thật chính là con rắn trắng mà Bạch Tố Trinh cứu hơn trăm năm trước, gọi là “Tiểu Bạch”.”

A Thiết chợt nghe thấy đây chính là con rắn trắng mà Bạch Tố Trinh cứu năm xưa, không khỏi kinh ngạc chăm chú nhìn nó, lúc này tuyết duyên than thở: “Không ngờ, Hứa Tiên mà Bạch Tố Trinh yêu đã chết sau khi nàng chết, đã quên đi hoàn toàn hồng nhan mê mạng này, không ngừng khai hoa tán diệp, chỉ có con rắn trắng này...”, Cố chấp canh giữ Tây Hồ ở nơi ân nhân chôn thân nhiều năm, trăm năm qua, mãi đến lúc hoàng

hôn vẫn không ngừng thương nhớ nàng...” Nói đến đây, đôi mắt nàng âm u rủ xuống, vẻ mặt tiếc nuối, A Thiết cũng ảm đạm.

***

Đúng vậy! Trải qua năm tháng trăm năm dài đằng đẵng, tình yêu và tình yêu của Bạch Tố Trinh năm xưa đã sớm tan thành mây khói. Cho nên chỉ có duy nhất một con rắn được người khác ghi nhớ là phải có thâm ân ngàn năm, trung tâm không khác gì một con rắn...

Mạng người ngắn hơn mạng rắn, máu người nóng hơn máu rắn. Thế nhưng...

Lòng người thay đổi so với tim rắn, biến cũng lạnh hơn!

Bạch Tố Trinh như ở dưới suối có biết, sẽ thở dài một tiếng: Sớm biết hôm nay, hối hận không kịp lúc trước.

A Thiết cuối cùng cũng bước ra cửa động, vừa rồi mới phát hiện lối ra phân đàn này hẳn là ở sâu trong một rừng rậm bên kia bờ Tô đê. Nơi này cực kỳ bí mật, cho dù không có con rắn trắng này trông coi, tin tưởng cũng sẽ không tùy tiện bị người ta phát hiện.

Tuyết Duyên dựa vào cửa động, ngưng mắt nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, sâu kín nói: “Người... đi thật sao?”

A Thiết không đành lòng quay đầu lại nhìn cô bé năm năm qua đều đang tìm mình. Đến lúc này, y mới đánh vỡ trầm mặc, bình tĩnh nói: “Người đã sớm quyết định phải đi, luôn phải đi.” Ngôn Tất Bộ muốn rời đi.

Tuyết Duyên luống cuống, nàng mặc dù thân phụ thần công vô địch, duy ngãi trước một nam nhân đã lâu, nhưng đột nhiên lại thúc thủ vô sách. Nàng không biết phải làm sao, cũng không biết mình đang nói cái gì.

“Người... có nhớ ta không?” Nói tới nói lui, tâm nguyện vẫn chưa được như thế, chỉ mong hắn có chút ấn tượng đối với nàng.

A Thiết nghe vậy dậm chân, nhưng vẫn không quay đầu lại, sợ nàng nhìn thấy biểu tình của hắn.

Sau nửa ngày do dự, cuối cùng lắc đầu, kiên quyết mà ngoan ngoãn đáp: “Không phải.”

“Ta... Ta chỉ muốn quên đi người, quên mất vì người mà quên gia tộc ta một đêm thăm biến, càng muốn quên Bộ Kinh Vân người gặp vào năm năm năm trước...”

“Ta chỉ muốn trở về làm con trai của Từ mụ A Thiết, an phận sống qua ngày, yên lặng chờ đợi A Hắc của đệ ta trở về...”

“Có điều, Tuyệt Duyên cô nương, ta vẫn phải cảm ơn cô trong năm năm vừa rồi... hoài niệm bộc lộ bất ngờ trước mặt ta, càng phải cảm ơn hai lần ân cứu giúp, chỉ là... ta và cô là người sinh sống ở hai thế giới khác nhau, chúng ta... không nên có qua lại, hy vọng cô hiểu rõ, gặp lại.”

A Thiết nói xong cũng không quay đầu lại, quyết tuyệt mà đi nhanh.

Hắn từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại nhìn nàng, mà ngay cả liếc cũng không.

Nhưng mà, nếu như hắn có thể quay đầu lại nhìn nàng một cái, hắn sẽ thấy được biểu tình lúc này của nàng.

Loại biểu tình này so với chết còn khó chịu hơn.

Rời khỏi phân đàn của thần cung, A Thiết cũng không có về nhà ngay tức khắc. Y chỉ cảm thấy buồn bực dị thường, mặc dù mới bị thương nhưng vẫn không có mục đích để đi dạo khắp nơi. Cuối cùng y cũng dạo bước đến trước cửa một cửa hàng rượu trong phường thị.

Hắn mê man đưa bàn tay vào trong ngực, lại móc ra mấy miếng bạc vụn. Thì ra, trên người hắn còn có bạc.

A Thiết vội vàng đi vào quán rượu, bỏ bạc xuống, không nói lời nào liền vội vã xách rượu trong đó lên rồi đi.

Hắn không biết mình nên đi hướng nào, chỉ biết mình đi đến một góc tối mờ mịt không người, thế là hắn chán nản ngồi xuống, tỉnh dậy hết to.

Hắn ta muốn say!

Đây là lần đầu tiên trong suốt năm năm qua hắn uống rượu! Hắn không nhớ nổi mình có uống rượu Bộ Kinh Vân năm năm

trước không, có thích uống rượu hay không? Giờ phút này, hấn chỉ muốn uống thật đau đớn cho bản thân!

Mẹ ơi, tiểu tình, A Hắc...

Thật sự là đại thống khổ! Mỗi khi hấn nhớ tới mẫu thân trước khi chết vẫn còn hiền lành, liều mạng kêu hấn đi mau; tiểu tình khí tuyệt tình còn thoả mãn một tiếng “A Thiết đại ca; A Hắc mang đến cho hấn vết thương trên lưng vẫn sinh tử không biết, tâm của A Thiết sẽ dâng lên cảm giác quặn đau không thể chịu đựng được...

Người hấn tình nguyện ở nơi nào, người bị bắt đi là chính hấn!

Chỉ là, vì sao tới lúc này thì lại không chết, chỉ còn sót lại mình hấn?

Hấn đột nhiên nhớ lại, cái gì mà đại thần quan từng lấy bốn chữ Bất Tử Thần, để nhận biết A Hắc cùng hấn ai là bộ kinh vân; tức là nói, chính mình gọi là bộ kinh vân, từng có một biệt danh thần tử?

Không khóc tử thân, đây là ngoại hiệu tuyệt tình lạnh lùng vô tình đến cỡ nào! Cái tử thân này tuy từng cứu được tiểu hài tử vô tội, thế nhưng người có tư cách mang danh hiệu này, nhất định sẽ là một người vĩnh viễn không khóc, mà lại luôn mang đến bất hạnh và tử vong cho người khác.

Mà A Thiết lúc này cũng từ từ tin tưởng, y thật sự là cái người không khóc thần tử kia; bởi vì, hôm nay y rất muốn khóc rống vì mẫu thân và tiểu tình một hồi, đáng tiếc y không thể nào rơi lệ, hóa ra y là một người không có nước mắt.

Nghĩ tới đây, A Thiết lại không nhịn được rót mạnh bình tĩnh rượu trong tay vào miệng mình.

Rượu là liệt tử; người, lại là một người không uống rượu. Rượu không ai sâu khổ, rượu chua cay như đao sắc cắt ngược cổ họng hấn, nguyên lai uống rượu là thống khổ như vậy.

Cổ họng hấn bị rượu đánh thức ho sặc sụa không ngừng, thế nhưng hấn vẫn thò tay vào ngực, móc ra một thứ.

Một cái đã theo thời gian dần dần “già nua thất sắc”, có chút tóc vàng bạch luyện!

A? Bạch luyện này là...

Bạch luyện này là vật mà A Thiết trân trọng nhất trong năm năm qua.

Hắn còn nhớ rõ trong năm năm trước, lần dẫn đến hắn thất ý kia, hắn tuy rằng bị thương nặng, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một cô bé tuổi còn trẻ, sau đó ở đỉnh núi dùng bạch luyện ghi chép lên trán hắn.

Vì vậy, sau khi A Thiết tỉnh lại, cho tới nay hắn đều cất giấu kỹ tùy thân Bạch luyện này, không rời nửa bước, đối với cô bé thần bí đã cứu chính mình kia, A Thiết từ nay về sau nhớ mãi không quên, mặc dù không biết dung mạo của cô bé ra sao, nhưng dung mạo chỉ có mỗi A Thiết sớm đã ảo tưởng vô số lần rồi.

Trong suy nghĩ của hắn, cô bé dịu dàng mà hoàn mỹ, chỉ mong một ngày nào đó mình có thể được gặp lại cô gái tốt bụng này.

Đáng tiếc, qua năm này, cô bé này vẫn không có xuất hiện. Cô bé này riêng đều để lại cho A Thiết, chỉ là một con đường luyện tập bạch luyện dài chừng một trượng, cùng với sự nhớ nhung chưa từng có của Bạch Luyện, sự nhớ nhung A Thiết dành cho cô bé...

***

Gián liệu hôm nay, hắn chung quy có cơ hội đối mặt nhìn rõ cô gái này.

A Thiết không thất vọng, Tuyết Duyên hoàn mỹ, ôn nhu hơn so với tưởng tượng của hắn; hơn nữa, nguyên lai nàng cũng giống như hắn, năm năm nay cũng là tưởng niệm đối phương.

Tất cả đều đã được định sẵn, nhưng đáng tiếc, nàng có một thân phận đáng sợ.

Bạch Tố Trinh!

Nếu như nàng tiếp tục quấn lấy A Thiết, kết cục duy nhất, chính là chết! Giống như Bạch Tố Trinh, thân tử tâm chết, hàm hận với Lôi Phong tháp, không! Khả năng càng thâm hơn!

Không! A Thiết không muốn nàng chết! Thân thể của nàng đã vô cùng đáng thương, nàng chỉ mong nàng có thể bình an ổn định mà sống sót, an hưởng thân thể bất tử kia của nàng!

Cho nên A Thiết tình nguyện tàn nhẫn với nàng, hắn cũng biết nàng vẫn luôn kiêng kỵ mơ ước của nàng, nhưng nhất định phải thừa dịp khi khoảng cách giữa hắn và nàng còn chưa diễn ra, trước tiên hung hăng chặt đứt bất cứ dây dưa gì, có khả năng xảy ra!

Sau khi nàng phai nhạt đi một thời gian thì hoàn toàn quên mất hắn!

Thế nhưng, bản thân A Thiết thì sao? Bản thân hắn có thể quên nàng đi hay không?

Hắn ta không thể! Hắn ta đang không ngừng nhớ lại chuyện Bạch Luyện kia, chỉ sợ nó bị tổn hại nửa phần, tiếp đó lại tỉnh dậy hét lớn!

Hắn vốn không phải người uống thiện tâm, bây giờ lại càng dễ say, rượu còn chưa uống một nửa hắn đã bắt đầu lung lay sắp đổ.

Hắn đột nhiên muốn về nhà, người kia từng là nhà ấm áp vô hạn, dù đã không còn người thân, nhưng thủy chung vẫn là nhà.

A Thiết miễn cưỡng đứng lên, từng bước từng bước Hình Châu hướng về phía trước, nhưng tử tính trong cơ thể hắn bắt đầu phát tác, hai chân hắn mềm nhũn ra, “Phụp” một tiếng, liền say ngã trên mặt đất.

Lúc rượu tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là đêm đen.

Thì ra A Thiết đã ở bên trong cửa sổ, cửa sổ này chính là cửa sổ nhà hắn.

Hắn vội vàng ngồi dậy, đưa mắt nhìn xung quanh. Hắn nhớ rõ mình từng say ngã vào một góc hẻo lánh không người, hôm nay sao lại ở trong nhà?

Chẳng lẽ... A Hắc may mắn trốn trở về, kiểm chế hoặc là, các hàng xóm đã phát hiện hắn đang nấp trong góc, mang hắn về nhà?

Hắn rất nhanh biết suy đoán của mình đúng hay sai, bởi vì lúc này đã có một người đẩy cửa phòng bước vào.

Hóa ra là cô ta!

Hắn lại lần nữa nhìn đôi mắt mỹ lệ mà xám xịt của nàng ta.

“Là người?” Bộ lông mày của Ngô Thiết nhíu lại, không ngờ người tới lại là nàng.

Nhưng một thân tuyết duyên vốn chất liệu quý báu, quần áo lụa đã sớm đổi thành một bộ áo gai vải thô màu trắng noãn, lấy một thân thần cơ cao quý của thần cung vốn không cần như thế; trong tay nàng, còn có một chén trà.

Nàng xem lễ bưng trà đến trước mặt A Thiết, ôn nhu nói: “Sau khi say rượu uống chút trà sẽ dễ chịu hơn một chút. A Thiết, uống chút trà trước đi.”

A Thiết cũng không nhận lấy trà, chỉ hỏi: “Người vẫn luôn đi theo ta? Là người mang ta về sao?”

Tuyết Duyên xấu hổ gật gật đầu, cúi gầm đầu xuống, đều vì nàng nhìn thấy A Thiết mặt xanh xanh, nàng tự biết đã làm ra một số việc nàng không thích.

A Thiết vốn định nhẫn tâm không tiếp tục gặp mặt nàng nữa, nhưng cũng không sợ nàng cứ như bóng với hình, nàng giống như một đầu yêu tinh âm hồn bất tán, một khi tìm được nam nhân mình thích, sẽ không bao giờ muốn rời xa hắn nữa...

Yêu tinh muốn là triền miên, không muốn hắn cách nàng nửa bước nửa bước, cho dù cuối cùng tia nhu cảm thổ hết mà chết: cũng chết mà không oán!

Nhưng A Thiết không muốn nàng chết.

Hắn quay sang, hờ hững nói: “Tuyết Duyên cô nương, đây không phải nhà cô, cũng không cho cô có người xuất thân. Xin cô đi đi.”

Tuyết Duyên nghe vậy mặt mày xám ngoét lại. Có lẽ nàng không ngờ A Thiết lại lạnh nhạt với nàng như vậy. Có điều nàng vẫn kiên trì nói: “Không. A Thiết, ta sẽ không đi. Người quyết định dời đến nơi này làm nhà của ta.”

Sắc mặt A Thiết đột nhiên thay đổi, hắn không nghĩ tới việc thẹn thùng mà nàng lại thẳng thắn trực tiếp như thế, hắn nói: “Đúng không? Nhưng mà ta nghĩ cái này chỉ là nhất thời xúc động thôi, khi người nhìn rõ gian phòng này, người sẽ phát giác nơi này vừa có văn vẻ cũ nát, rắn sâu chuột trong nhà bếp

lại đặc biệt nhiều, với thân phận tôn quý như ngươi, không cần ở tại nơi hoang vắng như đồng ruộng này mà chịu tội?”

Tuy hắn nói nghe lời nguy hiểm, duy Tuyết Duyên tựa hồ sớm đã hiểu rõ trong lòng, nói: “A Thiết, xin đừng nhắc tới hai chữ tôn quý này nữa. Có lẽ ta nên nói cho ngươi trước một chuyện, trước khi tới nơi này, ta đã thề, ta quyết định vứt bỏ thân phận Thần Cơ của mình.”

“Cái gì?” A Nhân ngẩn ra, yên lặng trừng mắt nhìn nàng.

Tuyết Duyên buồn bã nói: “Trong mười bốn năm qua, ta một mực thụ thân điều khiển, thân bất do kỷ, không có chút ý nghĩa nào, thủ vững thân phận Thần Cơ của bản thân; nhưng trong lòng ta biết rõ, thứ ta cần không phải những thứ này. Ta cần là sống một cách chân chính trong nhân gian, cố gắng truy tìm giấc mộng của mình...” Nói về vẻ thâm tình sâu vô hạn nhìn A Thiết.

Cái gì là giấc mộng trong lòng nàng? A Thiết cũng không ngốc. Đương nhiên hắn cũng muốn giải tỏa nỗi lòng, hắn chỉ hỏi ngược lại: “Cho dù... cháu biến thành một thôn nữ tử tầm thường thì cũng không tiếc?”

Tuyết Duyên không chút nghĩ ngợi đáp: “Làm một thôn nữ có gì không tốt? Để triệt đề từ bỏ thân phận cũ, ta đã quyết định tuyệt sẽ không trở về phân đàn dưới đáy Tây Hồ kia, cũng tuyệt sẽ không thu thập nửa văn thần cung; nếu không quá nguy cấp, cũng tuyệt sẽ không sử dụng Di Thiên Thần Quyết truyền thần truyền cho ta...”

“Ta muốn, thật sự là làm một người chân chính!” Đúng! Chỉ có người có huyết có thịt mới có thể hút lấy khói lửa nhân gian!

Một hơi nàng nói ra các lời thề, A Thiết nhất định nhìn gương mặt nghĩa vô phản cố kia của nàng, thật ra không khỏi có chút cảm động.

Một cô gái bị khống chế nửa sống nửa chết lấy dũng khí đi con đường mà mình thích lựa chọn một lần nữa, bất luận kẻ nào vốn cũng ủng hộ cổ vũ, nhưng nếu biết rõ con đường mà cô đi là một con đường chết...

A Thiết chợt nói: “Tuyệt Duyên cô nương, cô đến nhà ta nói nhiều như vậy, nhưng cô muốn làm một người chân chính có liên quan gì đến ta? Cô đi đường dương quan của cô, ta đi cây cầu độc mộc của ta; mời cô lập tức rời khỏi đây, ta muốn nghỉ ngơi.”

Tuyệt Duyên làm sao ngờ tới hần tuyệt tình như vậy? Nhất thời ngẩn ra, tay run lên nhẹ nhẹ. May mà trong cơ thể hần có đạo hạnh sâu không lường được, còn có thể miễn cưỡng bình phục tâm thần; hơn nữa, nàng so với rất nhiều người đều thông minh, nàng lập tức nghĩ tới nên ứng phó thế nào. Nếu A Thiết lưu lại nhiều khó khăn, tố chất của nàng cũng bắt kể ra sao, nhưng thấy nàng biến sắc, ngữ khí thay đổi, nói: “A Thiết, đừng quên, ai là ân nhân hai lần cứu ngươi một mạng?”

A Thiết liếc mắt nhìn nàng, hần không đoán được nàng muốn nói gì.

Tuyệt duyên nói tiếp: “Trước mắt, ân nhân cứu mạng của ngươi muốn tái sinh, ngươi thật sự có thể không cần giúp đỡ?”

“Hôm nay ta liền lấy thân phận ân nhân cứu mạng của ngươi cầu xin ngươi, hy vọng có thể để cho ta ở chỗ này, đây chính là phương pháp ngươi báo ân riêng biệt.”

Ngữ khí của nàng gọn gàng dứt khoát như thế. Nếu A Thiết không tự bảo vệ mình thì nhất định phải lấy cho bằng được nàng, nàng tuyệt đối không nghĩ ra hạ sách này!

A Thiết không ngu khéo xảo diệu lấy ân cầu, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào; sau một lát, Mộc Vô biểu tình nói: “Ngươi đã khẳng khẳng như vậy, ta cũng không dám tin tưởng, nhưng ta tuyệt đối không tin ngươi có thể giống một thôn nữ bình thường ở chỗ này lâu dài. Luôn có một ngày ngươi sẽ chán ghét loại kiếp sống nghèo khổ này; hơn nữa ta càng không tin, ngươi có thể không trở về lấy nửa phần nửa văn tiền của thần cung, cùng với Di Thiên Thần Quyết không còn sử dụng nữa!”

Nói xong nàng ta lại nằm xuống giường, mặt quay qua hướng tường, dường như không muốn nhìn nàng ta thêm nữa, cũng không muốn nói chuyện với nàng ta.

Mặc dù biểu hiện A Thiết lãnh đạm như thế, riêng Tuyết Duyên có thể có cơ hội lưu lại, cũng không tự chủ được mà vui mừng nhường mảy, hướng về phía A Thiết đang công năng cảm kích nói: “A Thiết, cảm ơn ngài...”

Mặc dù tuyết duyên có thể ở lại nhà A Thiết, nhưng với một cô bé như vậy ở chỗ này, vẫn xuất hiện không ít vấn đề.

Vị thứ nhất chắc hẳn là vấn đề: Tuyết Duyên trước kia thường hay ăn thức ăn ngon, bây giờ đã không cách nào nếm thử; bởi vì nàng từng lập lời thề không hề trở về lấy ra phân đàn nửa đồng bạc, nàng căn bản ngay cả bạc mua gạo cũng không có; may mà trong nhà A Thiết còn có một túi gạo, miễn cưỡng có thể nấu chút cháo loãng sống qua, còn có thể tạm thời duy trì một đoạn thời gian.

Nhưng mặc dù trên người nàng có tuyết thể thần công, đáng tiếc cũng không phải nấu cháo có thể nấu; nồi cháo đầu tiên đã cháy, nàng chỉ sợ A Thiết ăn không quen, cuống quýt vội vã lại nấu nồi thứ hai, lần này cuối cùng cũng coi như có thể ăn vào trong bụng, thế là nàng cẩn thận biến thái sáng láng lấy một chén lớn cho A Thiết, chỉ lưu lại một chén nhỏ cho mình., Nhưng ngay khi nàng đang rất ân cần cố gắng nấu cháo cho A Thiết thì A Thiết lại không dự tính muốn nhận lấy, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn. Hắn chỉ không nói một lời, tự mình đi vào bếp lại nấu một nồi cháo khác, tự nấu tự ăn, hoàn toàn không tiếp thu ý tốt của nàng, làm nàng tự sinh tự diệt giống như phế nhân vậy!

Còn nữa, từ lần trước sau khi hắn đàm phán với nàng lần cuối cùng, hắn cũng không mở miệng nói chuyện với nàng nữa, cũng không nhìn nàng mà đi thẳng tới, nghiêm như trong căn phòng này, từ đầu đến nay chỉ vẹn vẹn có một mình hắn ở, nàng căn bản là không tồn tại!

Mà A Thiết ở trong nhà hai ngày, nguyên khí đã dần khôi phục. Y quyết định trọng thao cổ nghiệp, ra ngoài hái thuốc.

Như vậy công việc nóng lòng, thứ nhất tất nhiên là không muốn đứng trong phòng sớm chiều đối lập với nàng; hai chưa, là bởi vì hắn muốn kiếm tiền mua rượu, hắn muốn uống rượu!

A Hắc thủy chung không trở về, có lẽ hắn thật sự đã chết rồi. A Thiết càng ngày càng không muốn đối mặt với chân tướng

nghư vậy, hắnh chỉ muốnh trốn tránh sự thật, duy chỉ có uống rượu.

Dần dần, hắnh mỗi ngày đều rượu không rời tay; thậm chí có lúc ngay cả cháo cũng không nấu, chỉ uống rượu.

Nhưng mà, mỗi đêm hắnh về đến nhà, vẫn có một chén cháo lớn đặt trên bàn, chờ đợi hắnh.

Hắnh biết tuyết duyên là trốn trong phòng chờ nàng nấu cháo, nhưng mà...

cháo của nàng trộn lẫn phần lớn tình cảm, nàng hiểu chỉ cần mình vừa ăn vào sẽ chậm rãi tiếp nhận nàng, hắnh tình nguyện không ăn!

Huống hồ có rất nhiều lúc A Thiết thức tỉnh, luôn cảm thấy đôi giày của mình được quét sạch, hắnh biết ngoại trừ việc là do tuyết duyên làm ra thì còn có ai sẽ vì hắnh mà như thế?

Cẩn thận thật! Nếu không phải có tình ý quá lượng, một thiếu nữ sao lại quản lý giày thúi của nam nhân như mới?

A Thiết cũng không phải là một người tâm địa sắt đá, hắnh có chút cảm động nhưng cũng tự biết không thể mềm lòng.

Vì vậy, trước khi đi hái thuốc buổi sáng, A Thiết luôn luôn quản lý sạch sẽ đôi giày trước mặt nàng, đập lên người nàng mà đi lung tung, hắnh không muốn nhận lấy ân tình này!

Tuyết Duyên luôn cúi đầu nhìn đôi giày của hắnh, cũng không hề oán giận, chỉ là trên khuôn mặt đáng thương lộ ra một tia bi thương.

Cái này vừa vặn là chính giữa lòng ngực, A Thiết chính là hy vọng nàng biết khó mà lui! Hắnh muốn làm một nam nhân vô tình nhất!

Bất quá, tuyết duyên tựa hồ so với hắnh nghĩ còn cố chấp hơn, nàng đơn giản bách nháo, vẫn như cũ thuận theo tất cả.

Cứ như vậy, mỗi một buổi sáng sớm, A Thiết vẫn phát hiện đôi giày của y sáng như mới.

Mỗi đêm, lúc về nhà hắnh vẫn phát hiện trên bàn đặt một chén cháo lớn đầy tâm ý.

Người và cháo giống như nữ nhân thiên cổ canh giữ tại khuê phòng sâu, nhìn xuyên qua làn nước mùa thu, chờ đợi tình lang trở về.

si ngốc...

Chương thứ sáu tình thâm.

Năm tháng hỗn độn như một bí ẩn, cho tới bây giờ cũng không có người biết được trong năm tháng tương lai mình sẽ gặp phải cái gì.

Tuyết Duyên đã đoán mình sẽ lún sâu bùn đất, vì nàng phát hiện chẳng biết tại sao mình càng ngày càng không muốn rời khỏi hắn...

Vào một buổi tối của nửa tháng sau, A Thiết vẫn chưa về nhà, Tuyết Duyên vừa mới bung cháo đã nấu lên trên bàn, chợt quay người lại, bất ngờ phát hiện một bóng người áo xanh không biết đứng sau lưng nàng từ khi nào.

Bóng người còn có một cái mặt nạ bảy màu sắc sỡ, giống như quỷ thủy. Nàng rút cục đến tìm nàng.

“Thần mẫu?” Tuyết Duyên thấy nàng, lập tức vui sướng như gặp lại người thân.

Đúng vậy! Thần mẫu và nàng từng như mẹ con, ít nhất trong lòng Tuyết Duyên cho là như vậy.

Thần mẫu không vui mừng như nàng, nàng chỉ lạnh nhạt nói: “Ngay cả ta lao vào cũng không thể phát hiện, xem ra vì hắn mà ngươi đã quên sạch đạo hạnh kinh thể của mình rồi.”

Tuyết Duyên đỏ mặt. Đúng là mấy ngày nay nàng đang suy nghĩ làm thế nào để khiến A Thiết hài lòng, thường xuyên không yên lòng. Nàng đã sớm quên mình mang tuyệt nghệ rồi.

Có lẽ trong lòng nàng âm thầm ngâm nga ngàn vạn lần, nếu không phải Di Thiên thần quyết tu luyện pháp môn, mà là một chữ “Vân”.

Thần mẫu tiếp tục nói: “Không thể tưởng tượng được lấy sự tôn sùng của Thần Cơ ngươi, thế mà lại như khuất phục hàng quý giá, mỗi ngày dọn cháo nấu, còn thay nam nhân lau giày, ngươi làm như vậy, người ta còn chưa muốn lĩnh tình đây!

Kiếp sống thế này, người không cảm thấy quá mức ủy khuất chính mình sao?”

Tuyết Duyên kinh ngạc, phảng phất có chút cảm xúc, nhưng vẫn tiếp tục kiên trì:

“Thích một người, nhất định phải bao hàm nhường nhịn như thế, không có điều kiện trả giá; trên đời này, không có chuyện không làm mà không hưởng thụ...” Một câu này, thật không bằng tiếng tăm của si nam oán nữ.

Thần mẫu nói: “Vậy người có thu hoạch gì không?”

Tuyết Duyên nói: “Ta bất kể có thu hoạch gì, ta chỉ cảm thấy cuộc sống hiện giờ của bản thân bất luận tốt hay xấu, khổ là ngọt, cũng là chính mình cam tâm tình nguyện. Con đường ta chọn, ta tự mình phụ trách, không cần thụ thân bài bố.”

Thần mẫu truy hỏi: “Vậy người cho rằng cuộc sống trước mắt là khổ hay ngọt? Vui vẻ không?”

Tuyết Duyên nghe vậy vành mắt đỏ lên, chỉ vì nàng thực sự sống không tốt, lại không biết nên nói với thần mẫu như thế nào, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nhưng mà thần mẫu tâm mảnh như trần, tuyết duyên mặc dù không nói, cũng đoán được một hai, nàng lại tận tình khuyên nhủ: “Nếu sống không tốt mà nói: Người hôm nay vẫn có thể quay đầu lại. Ta mới từ sưư Thần Cung tổng đàn trở về, mới biết được đại thần quan vẫn chưa mang theo A Hắc trở về gặp thần, hẳn đã sớm không biết kết cục cuối cùng, thần hồn vẫn chưa biết việc này.”

“Quan lớn không mang A Hắc về xem thần? Vậy... hai người bọn họ đi đâu?” Tuyết Duyên kinh ngạc hỏi.

“Không biết. Cho nên nếu người muốn đổi ý quay đầu lại, còn chưa quá muộn...”

Tuyết Duyên đột nhiên nghe lời này, thoáng chốc đứng tại chỗ, nàng có thể có nửa phần dao động sao?

“Không!” Nàng cũng không có dao động nửa phần, ngược lại không chút do dự nói: “Không! Thần mẫu, xin người đừng khuyên ta nữa, ta đã quyết định...”

“Cả đời này đều đi theo hần!”

“Đúng là ngu xuẩn mất khôn!” Thần mẫu thở dài: “Chỉ vì nhớ lại những kỷ niệm năm năm trước mà lần đầu tiên nhìn thấy nó, cho dù thật sự phải chết, ngươi cũng không sợ sao?”

Tuyết Duyên tâm sự nặng nề nhìn thần mẫu, không đáp lời, đột nhiên nhào vào trong lòng thần mẫu, con ngươi nổi lên một mảnh lệ quang, tâm tình ỷ lại đối với nàng nhiều năm qua của nàng đột nhiên trào ra như sông lớn không đáy.

Thần mẫu còn nhớ rõ, cô bé này đã mười chín tuổi, mười bốn năm trước cũng khóc lóc trong lòng nàng, chẳng qua là mười bốn năm trước nàng phải đối mặt với một thần cung hoàn toàn xa lạ, hôm nay, nàng bởi vì phải đối mặt với một tình cảnh không thể nắm bắt, con đường phía trước đầy bụi gai.

Giờ phút này, thần mẫu và nàng dường như lại trở về năm xưa, lại nhìn lại cảm giác thân mật như mẹ con lần nữa.

Một mặt thần mẫu nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc đen bóng của nàng, một mặt an ủi nàng nói: “Cháu à, đừng đau thương, trên đời này cũng không có chuyện gì là không thể giải quyết, mọi việc đều không nên bi quan...”

Tuyết Duyên nước mắt lưng tròng, nức nở nói: “Nhưng mà... Vô luận... Ta đối xử tốt với hắn như thế nào, hắn... đều đối với ta... rất lạnh, ta... Lần này thật sự tính là...Coi mùa quan rồi...”

Thần mẫu ôn hòa nói: “Vậy ngươi trở về đi, cho dù tất cả mọi người trong thiên hạ đều không cần ngươi, còn có... Thần mẫu sẽ đứng ở bên cạnh ngươi.”

Tuyết Duyên nhưng nghe thần mẫu thương yêu mình như thế, rớt cuộc rơi nước mắt, nhưng nàng vẫn lắc đầu nói: “Không! Thần mẫu, ta... không cách nào rời khỏi... Hắn, hắn, tuy rằng đúng... Ta không tốt, nhưng... Lúc ta không thấy hắn... Trong lòng lại rất muốn... Hắn, thần mẫu, cái này... Chính là... Tình thế...”

Không sai! Đây là tình yêu!

Khi ngươi phát hiện ra bất luận thế nào, ngươi cũng không thể hạ quyết tâm rời khỏi người kia...

***

Khi người đọc sách, ngẫu nhiên phát hiện trong tên hoặc có một chữ trong sách của hần, người sẽ dâng lên nỗi nhớ duy nhất, đó là tình cảm.

Thần mẫu bắt đắc dĩ gật đầu, thở dài:

“Đây quả thật là tình cảm. Xem ra người đã động chân tình với hần, nhưng nếu hần đã không thích người, người không thể không để ý an nguy của bản thân lại lún sâu thêm...”

Nghe lời này, Tuyết Duyên lại ra sức lắc đầu, giống như hạ quyết tâm vô cùng:

“Không, ta sớm... Đã nói rồi, mọi chuyện cả đời... đều sẽ quyết định với hần, quyết định này... tuyệt đối sẽ không thay đổi, chỉ là... Ta có dự cảm, bản thân... Cuộc đời của mình... sẽ không quá dài, có lẽ không bao lâu sau...”

Nhưng nghe thấy nàng vẫn đang tiên đoán bản thân sẽ chết, thần mẫu khiếp sợ nói: “Đừng có suy nghĩ lung tung lung tung nữa, người... Tốt hơn là đợi hần trở về ăn cháo đi! Lúc không còn sớm, ta phải đi rồi!”

Đúng vậy! Trên bàn còn có một bát cháo mà cô đã bỏ rất nhiều tâm tư, đang chờ người trong lòng cô trở về ăn!

Tuyết Duyên yên lặng ngồi trở lại bên cạnh bàn, Thần mẫu đang muốn quay người rời đi, tuyết duyên đột nhiên lại nói: “Thần mẫu, có thể đáp ứng ta một lời thỉnh cầu của ta không?”

“Người cứ việc nói.”

“Ứng thừa ta, như... có trời ta... Thật sự gặp được... cái gì bất trắc, van cầu người, thay ta... bảo vệ hần, đặc biệt là... không nên cho đại thần quan...”

Thấy nàng si tình với hần như thế, Thần mẫu còn chưa nói hết lời, đã nói: “Tốt, ta đáp ứng người, chỉ cần Thần Mẫu ta sinh một ngày, bộ kinh vân tuyệt đối sẽ không chết.”

Có thể được thần mẫu mở miệng đáp ứng, Tuyết Duyên rất yên tâm, chậm rãi nhắm mắt lại, nói: “Cảm ơn ngài, thần mẫu. Ta không đành lòng nhìn thấy người đi, xin ngài hãy đi trước khi ta mở mắt đi!”

Lại là “cảm ơn”! Cô gái này, sao lại nói “cảm ơn” đã thành thói quen rồi?

Hai mắt dưới mặt nạ thần mẫu xem ra cũng nổi lên một mảng nước mắt, cuối cùng nàng phun ra năm chữ vì nàng:

“Được! Con phải bảo trọng!”

Sau đó biến mất trong đêm tối mênh mông.

Đáng tiếc, một đêm này sau khi A Thiết về nhà, vẫn không có ăn cháo nàng nấu cho hắn.

Hắn chỉ uống rượu.

Ngày thứ mười bảy.

Hôm nay A Thiết sớm đã ra ngoài hái thuốc, chỉ vì rượu của hắn càng uống càng hung, càng uống càng nhiều, căn bản không có tiền dư để mua rượu để uống, phương pháp duy nhất, chính là liều mạng hái thêm một chút thuốc.

Thế nhưng hình như ông trời cũng không hy vọng ông ta say khướt như thế, hái cả buổi, thuốc trong sọt A Thiết thảo vẫn ít đến mức đáng thương, không chỉ có vậy, khi hoàng hôn về, mưa lại càng thêm trút xuống.

A Thiết vội vàng đi tới dưới cây tránh mưa, lòng tràn đầy sự cho rằng mưa tạnh là có thể về nhà, trận mưa này không ngờ lại rơi xuống nửa canh giờ. A Thiết trong tình trạng buồn chán quá đi, liền lấy rượu sớm đặt mình trong giỏ ra.

A Thiết nghĩ thầm, rượu, thật sự là heo bằng hữu của nhân loại, chỉ cần còn có tiền thì còn có rượu uống, trừ bằng câu hữu cũng sẽ quay quanh bên người. Nếu như một hồi sơn cùng thủy tận, không chỉ không có tiền mua rượu, ngay cả heo bằng hữu cũng tránh được.

Trời mưa càng lúc càng nhanh, A Thiết chụm xuống bụng, bắt đầu có chút men say.

Hắn không kiên nhẫn được nữa, đành ngồi dưới năm phần cao hứng rượu, cũng không để ý tới Vũ Ngưng nữa, chậm rãi đứng lên, va chạm ngã xuống đi về phía trước.

Nước mưa đánh vào trên người hắn, đánh cho cả người ướt đầm, hắn lại như không cảm giác gì, dưới chân chột trượt một

cái, lão đảo một cái, liền ngã xuống đất quay cuồng, thoáng như cả đời hắn cũng theo đó ngã xuống.

Lật nha lật, một mực lật đến Tây Hồ biên giới, Tô đề.

Nước mưa không ngừng rơi xuống hồ làm nổi lên vô số gợn sóng trong đó. A Thiết nhìn cái bóng của mình trong hồ, cái bóng của hắn tái nhợt không còn chút máu. Thì ra sau khi hắn hét lớn thì sắc mặt lại trở nên xanh mét.

Cái này chính là mình? Cái này là Bộ Kinh Vân à?

A Thiết cười thầm, trong lòng thầm nghĩ: Như vậy để bản thân sa sút cũng tốt, hắn không muốn làm cái gì mà không khóc đến tử thần!

Hắn không tự chủ được vuốt ve mặt mình, tiếp theo, hắn đột nhiên phát hiện một chuyện lạ!

Đó là một cái bóng của mình in sâu trong hồ, không ngờ lại không có lấy tay che mặt giống như mình, hơn nữa còn mỉm cười quỷ dị với A Thiết.

A Thiết hoảng hốt, vội vàng dụi dụi con mắt nhìn cho rõ ràng, nhưng lúc này cái bóng trong nước cũng không có gì khác thường.

A Thiết lúc này mới cảm thấy an tâm hơn không ít, có thể là mình uống phần lớn rượu nên hai mắt mới choáng váng như thế.

Đang muốn miễn cưỡng đứng lên, đột nhiên, một đôi tay mạnh mẽ thành linh từ dưới hồ thiểm điện vươn ra, một tay cướp lấy cổ, phát lực điên cuồng kéo, muốn đem đầu A Thiết kéo vào trong nước.

Xích sắt kinh hãi, men rượu cũng tiêu tan một nửa, vội vàng lấy hai tay dốc sức liều mạng ấn lên bờ đề.

Năm năm qua, hắn ở trong thôn một mực lấy lực lượng lớn vô cùng xưng hô, hôm nay sinh tử quan, càng dùng hết toàn lực, “Soạt” một tiếng, thân hình hắn bỗng nhiên đẩy về phía sau, trong nước cuồng lôi kéo người sau gáy hắn ra mặt nước.

Hai người cùng rơi xuống mặt đất, A Thiết đang kinh hoàng định thần nhìn người, không khỏi tại chỗ lớn tiếng kinh hô một tiếng:

“A Hắc?”

Không sai! Người trước mặt cùng A Thiết giống nhau như đúc, mà A Thiết chỉ cần liếc mắt một cái liền biết rõ hắn là A Hắc; ánh mắt lạnh như băng của A Hắc, hắn cùng sống chung với hắn năm năm, liếc mắt là có thể nhận ra.

Hóa ra cái bóng trong nước vừa rồi không phải là A Thiết mà là A Hắc!

Chỉ là, A Hắc lúc này đang lạnh lùng nhìn chằm chằm A Thiết, khóe miệng lại hiện lên một nụ cười tà dị, tựa như hoàn toàn không nhận ra A Thiết là đại ca của hắn vậy.

Trong mắt hắn, A Thiết tựa hồ đã trở thành... con mồi mà hắn muốn bắt giết!

***

Bây giờ một kích đã không thể đắc thủ, A Hắc cũng không lưu lại, hai chân đạp một cái, liền quay người rút lui, thân hình cực nhanh, quả thực giống như một đầu báo màu đen, mạnh mẽ vô cùng, tốc độ làm cho người lú lười!

“A Hắc, đừng đi!” A Thiết cuống quýt đứng lên điên cuồng đuổi theo, nhưng A Hắc hắn nhanh đến mức đã là điểm cao nhất của con người nên A Thiết căn bản không thể nào đuổi kịp. Hơn nữa cơ thể không theo kịp được trăm trượng, rượu trong cơ thể A Thiết cũng vì phát lực chạy như điên mà càng lúc càng mạnh, đầu ý niệm của hắn có mùi rượu nổi lên tận tâm, trong đầu mơ hồ có chút mơ hồ, bỗng ngã xuống đất.

Nhưng trước khi hắn mất đi tri giác, trong miệng lại không ngừng lầm bầm như nói mê:

“Nghe kỹ, A Hắc... Người thật sự...không chết, nhưng người... vì... Cái gì... Không... Nhận ra ta?”

“A... Hắc, ta... Người.. Đại.. Ca...”

Giọng nói nỉ non dần dần nặng nề không thể nghe thấy, A Thiết rốt cuộc ngất đi.

Chỉ Đại Vũ vẫn hạ xuống, như đang thương tiếc cho nhân gian.

Vừa ngã xuống, A Thiết đã hôn mê hai ngày.

Chỉ vì lúc tuyết duyên phát hiện hấn vẫn nằm nguyên dưới mưa to, toàn thân đã bị Lệ Thủy đánh cho cứng ngắt.

Nhưng sau khi Tuyết Duyên mang hấn về nhà, thân thể bắt đầu nóng lên, hấn bị bệnh.

Mặc dù trong đầu A Thiết hoàn toàn mơ hồ, nhưng vẫn lơ mơ cảm thấy tuyết duyên đã cởi áo của y ra, một đôi tay ngọc đang dí vào sau lưng. Đương nhiên y hiểu nàng muốn làm gì, mơ mơ màng màng màng, yếu ớt kêu lên:

“Không... Muốn, ta... Không cần người... Phá lời thề, lấy... đời Thiên... Thân... quyết... thay... Ta... đuổi... nóng...”

Bàn tay tuyết duyên lập tức dừng lại. A Thiết cảm thấy, nàng đã mặc lại áo cho hấn, hai hạt nước nóng hổi nhỏ lên mặt hấn, hấn còn chưa kịp nghĩ đó là thứ gì thì đã không cách nào cảm nhận được nữa rồi.

Khi lần nữa hồi phục tri giác, A Thiết nghe thấy thanh âm của một nam nhân.

“Hấn đã không có gì đáng ngại, sau khi tỉnh dậy là có thể xuống giường rồi, có điều, vì để hấn có thể cố gắng bồi nguyên, một hồi người đem chén thuốc sớm đã đun này cho hấn ăn đi.”

A Thiết lại nghe được thanh âm duy nhất của Tuyết Duyên:

“Ta hiểu rồi, đa tạ đại phu! Đáng tiếc những bạc này không đủ, ta dứt khoát đưa tới cùng với người!”

A Thiết mở mắt, chỉ thấy Tuyết Duyên đang đưa một nam nhân ra ngoài cửa; nam nhân kia, chính là Đường đại phu thu phí lớn nhất, y thuật cao nhất và cũng là cao minh nhất trong thôn.

Sau khi Đường đại phu rời đi, Tuyết Duyên mới chậm rãi xoay người lấy ra một ít bạc vụn, một mặt mang đầy tâm sự trở về phòng. Chợt thấy A Thiết đã xuống khỏi giường, vẻ u sầu trên mặt nhất thời biến mất, vui mừng ra mặt hỏi: “A Thiết, người... tỉnh lại rồi?”

A Thiết cũng không trả lời, chỉ từ từ ngồi xuống cạnh bàn.

Tuyết Duyên lơ đãng, một bên đem bạc đặt lên bàn, một bên nói: “Người tỉnh lại là tốt rồi. Người có biết hay không mình

đã hôn mê hai ngày, toàn thân nóng như lửa không? Ta vốn định dùng Di Thiên thần quyết thay người khu nóng người lại không chịu, duy chỉ tìm Đường đại phu trở về thay người trị bệnh...”

Nói xong đang định bưng chén Bồi Nguyên dược lên cho A Thiết ăn, Chắt liệu còn chưa chạm đến chén thuốc kia, A Thiết vội vàng nói: “Đường đại phu xưa nay thu phí cực đắt, người, vậy có nhiều bạc như vậy?”

Hắn chỉ vào bạc vụn trên bàn, Tuyết Duyên nhao nhao biến sắc, không ngờ A Thiết Phũ tỉnh lại liền hỏi vấn đề này, trong thoáng chốc đáp không ra lời.

Lúc nàng đến nhà A Thiết ở tạm, trên người cũng không có xu dính túi com mà mẹ Từ để lại coi là đồ sống, sao bây giờ lại nhiều bạc như vậy? Xem ra, lai lịch những bạc này rất có vấn đề.

A Thiết liếc mắt nhìn nàng, suy đoán: “Những bạc này, là người trở về sưu tập phân đàn Thần Cung mang về phải không?”

“Ta...”

Tuyết Duyên không ngờ A Thiết sẽ phỏng đoán nàng như thế, xem ra vô cùng thất vọng, đột nhiên á khẩu không trả lời được, đứng hồi lâu, đang định mở miệng giải thích, nhưng A Thiết cũng không cho nàng bất cứ cơ hội nào để giải thích, hắn bỗng nhiên biến sắc, cao giọng nói: “Chẳng lẽ... Người đã quên lời thề của mình rồi sao? Không phải người đã nói là tuyệt đối không quay về chỗ đó sao? Tuyệt đối không lấy chỗ nào nữa vẫn nữa? Người muốn tái sinh sao?”

Tuyết Duyên cúi đầu xuống rất thấp, thấp đến mức làm cho người ta không thể nhìn rõ sắc mặt nàng lúc này, nàng có nửa phần ủy khuất không?

Lần đầu tiên A Thiết nói năng ngông cuồng như vậy: “Ta ghét người không có nguyên tắc! Cho dù người có lấy tiền ra cứu ta cũng sẽ không đa tạ người, ta không muốn gặp lại người!”

Dứt lời, vung tay lên, đảo qua chỗ thuốc và bạc trên bàn! Hắn cố ý, muốn thừa thế đuổi nàng đi!

***

“Băng” một tiếng, chén bị đập cùng với tiếng bạc rơi xuống đất. Trong khoảnh khắc, trên mặt đất rải đầy bạc vụn, còn có từng mảnh vỡ của chén thuốc và nước thuốc đổ xuống.

Những bạc kia biểu lộ tự tôn như tuyết duyên bị thương tổn.

Những mảnh vỡ đó như trái tim của nàng.

Tuyết Duyên mặt không biểu tình nhìn đồng bừa bộn dưới đất, nhìn đồng bạc, nước mắt không chịu nổi lăn qua lăn lại trong chuồng, nhưng nàng kiên nhẫn không lưu. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình khổ tâm như vậy mà lại đổi lấy sự đổi đời vô tình như A Thiết.

Có lẽ nàng vốn dự đoán sau khi A Thiết tỉnh lại sẽ vì nàng tìm bạc trị bệnh cho nàng, sẽ đổi với nàng tốt một chút, nào ngờ hiện giờ... chưa từng yêu nhau, đã vô tình!

Hắn giận đến xanh mặt, nàng rơi vào mặt tái nhợt, có lẽ, đây nguyên là diện mạo vốn có của hắn với nàng.

Nàng đột nhiên buồn bã ngồi xổm xuống, từ từ cẩn thận từng li từng tí từng tí nhặt bạc rải đầy đất, giống như một người con gái vớt bỏ ở đầu đường, ý lại nhặt được bà lão của Hoang Duy sinh ra, nàng không có nửa tia oán giận.

Cho dù nam nhân vô tình nhất nhìn thấy nàng lẻ loi đến mức đáng thương cũng không đành lòng. Nhưng A Thiết vẫn không buông tha, nói: “Người còn u mê không tỉnh, còn muốn nhặt bạc lên?”

Tuyết Duyên cũng không ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ lo nhặt nhanh lấy bạc, vừa dờ dẫm nói: “A Thiết, vô luận ngươi thích hay không... Những thứ này đều là... Ta tìm đến... Bạc, ta... sẽ không... bừa bãi... vớt bỏ...”

Nói xong đã bắt đầu có chút nghẹn ngào, nhưng nàng vẫn cúi đầu thật sâu, không cho A Thiết nhìn thấy sắc mặt nàng lúc này.

Chỉ vì, sắc mặt của nàng đang biểu lộ chân tướng; mà chân tướng lại là một sự thật đáng thương, nàng tình nguyện hắn không biết...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, hai đêm không có chuyện gì, ba đêm cũng không có chuyện gì. A Thiết dường như tuyết

đôi sẽ không nói nửa câu với Tuyết Duyên, cũng không nói cho nàng biết chuyện hấn gặp phải A Hắc, miễn cho nàng lại liên lụy vào chuyện này, hấn chỉ muốn nàng rời khỏi đây.

Hơn nữa vào ngày thứ hai sau cơn đau nhức, hấn cũng không muốn gôi lên giường xuống, miễn cho lại được nàng chiều cố, cho nên một buổi sáng sớm liền đi ra ngoài hái thuốc.

Thật ra nếu thật sự muốn thoát khỏi nàng, A Thiết chỉ cần tiêu tán không trở về là được, nhưng trời đất bao la, nếu không về nhà, lại không biết nên đi nơi nào? Huống chi, A Hắc có thể trở về bất cứ lúc nào, hấn cũng không rõ, vì sao A Hắc lại bình yên không chết, vì sao hấn lại có thái độ khác thường, rơi xuống tập kích A Thiết?

Nhưng A Thiết quyết định không nghĩ nhiều nữa, mọi nghi vấn cứ đợi A Hắc hiện thân rồi tính!

Lại qua ba ngày như vậy, vẫn luôn bình an vô sự, cho đến ngày thứ hai mươi bốn Tuyết Duyên lưu lại...

Giữa trưa ngày thứ hai mươi bốn, một buổi trưa kinh tâm động phách...

A Thiết hôm đó thu hoạch mười phần không tề, thảo dược trên lưng ử rũ ở buổi trưa đã đầy đủ hết, vì thế cũng không tiếp tục hái nữa, mà đi thẳng tới giao hàng ở hiệu thuốc trên chợ.

Sau khi hàng ngân lượng thoang thoảng, A Thiết không muốn hái nữa, chỉ một thoáng không biết nên đi nơi nào. Thầm nghĩ: Không bằng sớm về nhà nghỉ ngơi đi! Dù sao cho Tuyết Duyên ở nhà, y cũng có thể trốn trong phòng uống rượu.

Quyết định xong, A Thiết liền nhanh chóng trở về nhà, nhưng khi hấn về nhà chống đỡ, tuyết duyên lại không còn ở đây!

A Thiết không nghĩ tới, mỗi ngày lúc hấn ra ngoài hái thuốc, Tuyết Duyên đều ở nhà làm chút gì đó, nhưng hấn cũng không hiếu kỳ, trực tiếp bước vào trong phòng mình.

Còn chưa ngồi xuống nghỉ ngơi, ngoài phòng liền truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

“Ai?” A Thiết vội vàng chạy đến Ứng môn, nhưng thấy cửa mở, vị Đường đại phu chữa bệnh thay hấn đang đứng ngoài cửa.

Đường đại phu xem ra cũng không dự tính người ứng môn sẽ là A Thiết, vừa đứng, lập tức cười cười, hỏi: “A Thiết, là người? Thân thể người tốt chứ?”

A Thiết không hiểu vì sao trưa nay Đường đại phu lại đến thăm, chỉ hàn huyên nói: “May mà, lần trước cảm tạ người đã chữa bệnh cho ta.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã phát hiện ra mắt Đường đại phu không phải đang nhìn mình mà là dừng lại trong phòng: “Giống như đang tìm kiếm trong phòng, A Thiết ngạc nhiên hỏi: “Đường đại phu, người đang nhìn cái gì?”

Đường đại phu cau mày: “A Thiết, vị hôn thê của người... Tuyết Duyên cô nương có ở đây không?”

A Thiết kinh ngạc, không nghĩ tới Tuyết Duyên lại tự xưng là hôn thê của Đường đại phu, trong lòng tuy có chút căm tức nhưng không hiểu sao lại có một chút ngọt ngào, hắn đáp: “Nàng không có ở đây, Đường đại phu, người tìm nàng có việc?”

Đường đại phu tựa hồ không nghe thấy lời của A Thiết, chỉ tự thấp giọng trầm ngâm:

“Nàng không có ở đây? Hóa ra là... đồn đại không phải là giả. Ai, thật là đáng tiếc...”

Dứt lời bỗng nhiên móc từ trong ngực ra một bao bạc vụn nhỏ, đưa cho A Thiết, nói: “A Thiết, thật xin lỗi, ta mời người đem những bạc này trả lại Tuyết Duyên cô nương. Những bạc này, lão phu hổ thẹn.”

A Thiết rất hiếu kỳ, hỏi: “Đường đại phu, ta... căn bản không rõ người đang nói cái gì.”

Đường đại phu nói: “Hóa ra người vẫn chưa biết? Vậy cũng được, để lão phu nói cho người biết chuyện là như vậy...”

“Ở đêm một đêm mưa gió sáu ngày trước, ngoài cửa nhà ta chợt truyền đến một trận tiếng vỗ cửa cấp tốc, vì thế ông trời liền đi tới cửa, lại không thể tưởng được ngoài cửa là một thiếu nữ áo trắng. Lúc đó toàn thân nàng đã ướt đẫm, chắc là có người thân bệnh tật, nàng không tiếc mưa rào đến đây cầu ta xuất bệnh...”

A Thiết nghe đến đó, không khỏi nhớ lại lúc mình bị bệnh tới mơ hồ, từng gọi Tuyết Duyên không được dùng Di Thiên thần quyết cứu hần, chỉ vì một câu nói kia, nàng liền bay lên mưa đêm, không lâu sau lại nổi lên cảm giác hồ thẹn...

Đường đại phu tiếp tục nói:

“Lúc ấy, nàng vì người mà nước mắt lưng tròng, nhưng gió lớn mưa to, ta thật sự không muốn bước ra cửa nửa bước, liền yêu cầu tiên khám bệnh một cách lung tung, hi vọng nàng biết mà lui.”

“Đường đại phu, người hướng nàng muốn bao nhiêu?” Nghĩ đến tuyết duyên vì hần mà lệ rơi trên mặt, sắc mặt A Thiết càng lúc càng tái xanh.

“Ba lượng!” Đường đại phu vẻ mặt xấu hổ nói.

“Ba lượng?” A Thiết ghen hòng nhìn trần trời. Ba lượng bạc một cái số lượng không ít, bao lao túng y thị cũng không cần làm nhiều như vậy!

Đường đại phu nói: “Đúng vậy! Ta vốn mong muốn nàng ta sẽ rời đi, ai ngờ Tuyết Duyên cô nương chỉ hơi sững sờ, theo đó liền gật đầu lia lịa, nói không có vấn đề gì, nhưng trên tay nàng ta cũng không có nhiều tiền như vậy, nàng ta nói nhất định sẽ kiếm tiền trả lại ta...”

“Lúc ấy ta thấy nàng không chút do dự gật đầu, trong lòng cũng bị nàng cảm động đối với quan hoài của người, cảm thấy có chút không đành lòng, vì vậy cũng không nói gì, cùng nàng khám bệnh cho người.”

“Lúc tới nhà người, toàn thân người đã lửa nóng, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục như vậy mà không chết, cũng sẽ biến thành si ngốc. Nhưng cửa hàng thuốc đã sớm đóng lại, dù cho ta mở phương thuốc cũng không có thuốc nào phối hợp, nhưng Tuyết Duyên cô nương nói không sao, nàng ta có cách để tìm thuốc trở về, đi theo nàng ta liền không để ý gió cuốn mưa to gió lớn, cầm theo được phương kia nhào ra ngoài...”

“Một lúc lâu sau, nàng không biết mang thuốc từ chỗ nào trở về, ta thấy một thân bạch y đầy bùn lầy, lập tức cũng minh bạch chuyện gì xảy ra, nên cũng không hỏi nhiều nữa, mau sắc thuốc cho người ăn, mới hiềm đem người cứu sống lại.”

A Thiết bỗng cảm thấy trong lòng quặn đau một hồi, hẳn có thể tưởng tượng được một thiếu nữ áo trắng bốc lên mưa to gió lớn, một mình ở trong núi đau khổ tìm thuốc, loại cảm giác tê lương kia, chỉ vì một người trong lòng nàng!

Hắn đột nhiên giật mình, hóa ra Tuyết Duyên đối xử với hắn như vậy là tốt, thế nhưng hắn lại phụ nàng...

Nhưng hắn không phải một lòng vì nàng mà bức ép nàng khó đi sao, cho dù biết nàng đối với mình như vậy cũng tuyệt đối không thể mềm lòng!

“Sau đó, người trải qua hai ngày dùng thuốc mắt và điều tức, cuối cùng cũng khá hơn, mà ngày thứ ba, Tuyết Duyên cô nương đã tới tìm ta, cho ta ít bạc.” Đường đại phu thấy A Thiết không nói gì, lại nói.

“Nàng, có bạc gì?” A Thiết vốn kiên quyết cứng rắn, nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Đường đại phu nói: “Lúc đầu ta cũng không biết lắm, cứ việc nhận lấy, nghĩ thầm số bạc này cũng đủ để mình thu tiền khám bệnh, cuối cùng cũng không uổng công, không ngờ hôm sau Tuyết Duyên cô nương lại tới viếng thăm, cho ta ít bạc...”

“Ta được sủng ái mà kinh sợ, nhất thời tham lam nhận lấy. Nhưng ngày thứ ba, cũng tức là ngày hôm qua, nàng lại đưa ta bạc: Tính ra đã có nửa lượng, ta thực sự hồ thẹn, vì vậy liền chối từ không muốn tiếp nhận, chỉ là Tuyết Duyên cô nương kiên quyết nói, đây đã là nàng thảo luận với ta, ta không cần thương hại nàng, nàng muốn giữ chữ tín, cản dận ta nhận nhé.”

A Thiết một mực lắng lắng nghe, trong lòng cũng đang âm thầm cân nhắc, rốt cuộc Tuyết Duyên lấy bạc từ đâu? Nếu những bạc này thật sự lấy lại từ phân đàn Thần Cung, nàng chỉ cần đưa ngân lượng cho Đường đại phu một lần là được, cần gì phải mỗi ngày đến tìm hắn chứ?

A Thiết có chút dự cảm không tốt đột nhiên hỏi: “Đường đại phu, hôm nay người nói nhận thì thật là hồ thẹn, ta nghĩ, người nhất định đã biết Tuyết Duyên từ đâu lấy được bạc?”

Đường đại phu cúi đầu thở dài: “Đúng vậy! Hôm qua ta đã biết, nghe nói...” Hắn chợt muốn nói lại thôi.

A Thiết truy hỏi: “Đường đại phu, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Cuối cùng Đường đại phu cũng thở ra một hơi nói: “Được! A Thiết, ta nghĩ ngươi cũng có quyền biết, Tuyết Duyên cô nương vì ngươi, nghe nói làm việc trong lầu đỏ.”

Ỗ Hồng lâu? Trời! Thật sự là sấm sét giữa trời quang! A Thiết chợt nghe ba chữ này, đứng tại chỗ, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Ỗ Hồng Lâu là một kỹ viện ở Tây Hồ! Tuyết Duyên ở đâu cũng được? Nàng làm vậy vì hắn sao có thể đảm đương nổi?

Tuyết Duyên...

Đường đại phu vẫn nói: “Cho nên, những bạc này đúng là ta cũng bị bệnh ngủ không yên, ngay cả bệnh khám vàng ròng ta cũng không thêm. A Thiết, hy vọng ngươi đem những thứ này giao cho Tuyết Duyên cô nương...” Dứt lời lại đưa túi bạc kia cho A Thiết, nhưng hắn không nhận lấy.

“Tuyết Duyên!” A Thiết bỗng hô to một tiếng, rồi không để ý tới Đường đại phu nữa, cứ như đang phát cuồng xông ra ngoài.

***

Chỉ vì, một cảm tình ẩn sâu trong lòng hắn đối với Tuyết Duyên bùng nổ, hắn luôn làm bộ tâm địa sắt đá rồi cuộc sụp đổ, hắn rất hối hận sẽ đối xử với nàng như vậy! Hắn cho rằng làm như vậy là vì tốt cho nàng, ai ngờ đối với nàng lại càng không tốt!

Nếu như muốn tới, ai cũng không ngăn cản được! Khi hắn nhận ra mình thật ra là người hạnh phúc nhất trong thiên hạ liệu có thể chậm chạp quá không?

Ỗ Hồng lâu, lầu cao ba tầng, là một tòa lầu các rất bắt mắt trong Tây Hồ thị. Bởi vì bên ngoài Di Hồng lâu, một năm bốn mùa, từ sáng sớm đến tối, từ tối muộn, hai bên trái phải luôn treo hai hàng đèn lồng đỏ lớn.

Ỗ Hồng lâu cũng không vắng vẻ, ngược lại cửa nó như chợ, khách lại như mây, trên đời này, chỉ cần có nam nhân chịu mua, liền có nữ nhân chịu bán.

Thế nhưng, hôm nay Ý Hồng lâu lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến, một người hai mắt mờ mịt, không biết đang tìm kiếm khách nhân gì! Người này chính là A Thiết!

Hắn đi vào dựa vào lầu đỏ, trong chốc lát cảm giác hoảng sợ thất thố.

Chỉ thấy bên trong gian phòng to lớn không gì sánh được, tràn đầy nữ tử lục nam nữ, đang rộn ràng lui tới, quần áo và trang sức của các nữ nhân đều rất hoa lệ điểm lệ, khiến người ta hoa mắt, A Thiết chỉ cảm thấy hoa cả mắt.

Lúc này một Cưu bà bà vẻ mặt nịnh bợ đã tiến lên đón, tro mặt ra nói: “Hi hi, vị quan nhân này, đang đến tìm cô nương đúng không?”

A Thiết không đáp, chỉ đi thẳng về phía trước. Cưu bà bà cảm thấy mất mặt, khẽ gắt một tiếng, trực tiếp đi ra, miễn cưỡng vui vẻ đi nghênh đón những khách nhân khác tiến vào.

A Thiết đứng ở giữa sảnh đường, ngẩng đầu quét mắt nhìn những cô nương hai tầng uyển chuyển cười mỉa hoặc, các cô gái đều trang điểm xinh đẹp, tranh giành Nghiên Nghiên Đầu Lệ, Hoa Cô sắc cười, nhưng trong chúng nữ không có tuyệt duyên...

Tuyệt Duyên ở đâu? Chẳng lẽ nàng đang...?

Vừa nghĩ đến đây, tim A Thiết chợt nóng như lửa đốt, hắn quan tâm đến nàng đến thế sao?

Đúng! Hắn quan tâm đến nàng! Cho dù nàng đã rơi vào nụ cười của Linh Cô thì sao? Hắn tuyệt đối sẽ không so đo, hắn chỉ muốn tìm nàng về. Khi không cần nàng, thời điểm đôi đũa quá nghiêm khắc với nàng, nàng vẫn kiên trì đôi đũa tốt, nàng chính là tốt nhất. A Thiết quay lại nhìn chúng sinh trong thánh đường, chỉ thấy một bóng đen nghìn nghịt, tất cả đều có mặt mũi mơ hồ, nhưng... mọi người đang tìm nàng trăm ngàn lần, đột nhiên quay đầu lại...

Lúc đèn đuốc kia hết thời, một bóng trắng đang từ từ đi ra khỏi hậu viên.

Là nàng?

Tuyệt Duyên?

Trong lòng A Thiết dấy lên một niềm vui mừng giống như được nhật được vậy, sau đó theo nhóm Cưu mẫu bước ra khỏi hậu viên.

Ỗ Hồng lâu hóa ra như một tên ngụy quân tử bất đồng trong ngoài, bề ngoài tuy phong quang bề nghệ, nhưng hậu viên lại dơ bẩn không chịu nổi.

Tất cả phế vật, đồ ăn còn sót đều vứt ở hậu viên, cho nên nơi này chẳng những phần khích, còn hôi thối hun trời. Những nơi này chỉ thích hợp cho những tên dê tiện kia làm việc ở đây, nhưng lúc này một cái bóng màu trắng đang đem một chậu đầy bát đĩa, đồ uống, mấy cái chậu đựng thức ăn nâng đến bãi đất trống phía sau hậu viên, chột vắn tay áo, trong hoàn cảnh ác liệt như vậy bắt đầu làm việc nặng nhọc.

Xung quanh tuy rằng bốc mùi hôi thối, duy ngã người này một chút cũng không để ý, bởi vì nàng làm, đều là vì người trong lòng kia, chỉ cần người kia có thể cường tráng khỏe mạnh sinh hoạt, nàng chịu chút đau khổ này có đáng là gì?

Cho dù ngày sau nàng coi nàng như người lạ, nàng cũng sẽ không oán trách hần!

Nàng đúng là Tuyết Duyên!

Nàng cũng không có công việc nào ngoài sự tưởng tượng của A Thiết, bởi vì công việc nàng làm hôm nay, ngay cả những kỹ nữ kia cũng khinh thường làm!

Trong bồn, bát đĩa, tử cụ vô cùng nhiều, giống như Tuyết Duyên cố gắng thế nào, làm sao tắm đến toàn thân đầy mồ hôi, vẫn là tắm rửa không hết; bất quá trong lòng nàng biết rõ, nàng phải làm tốt trước hoàng hôn, sau đó chạy về nhà nấu cháo miễn cho A Thiết hoài nghi. Nàng không muốn biết nàng làm gì cho nàng, tránh cho tâm lý của hần lại tăng thêm áp lực.

Chỉ là nàng rửa mặt một mặt, một mặt dường như đang suy nghĩ một số chuyện, vì vậy cũng quên mất cảnh giác, nàng lại không phát hiện cách đó không xa có một bóng người đang đứng, đang vụng trộm nhìn trộm tất cả những gì nàng làm, mặt người kia đã không còn huyết sắc.

Tuyết Duyên suy nghĩ một hồi, cuối cùng ngừng lại, nàng lấy ra một ít bạc vụn, đếm toán, còn lắm bầm suy nghĩ: “Làm sao

bây giờ? Chỉ nên ít như vậy, tin tưởng làm nhiều thời gian...”

Hóa ra suy nghĩ của nàng chỉ là làm cách nào để kiếm tiền trả hết tiền chữa bệnh cho A Thiết?

Đang nghĩ đến xuất thần, bỗng dưng nàng phát giác trên mặt đất chợt có một bóng người xuất hiện.

Ai? Nàng kinh ngạc vì sự xuất thần của mình, vậy mà không biết có người đang ở phía sau, cuống quýt xoay người lại.

Vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài!

Người phía sau nàng, đúng là hướng về phía nhớ chiều của hấn - A Thiết!

A Thiết bình tĩnh nhìn nàng, khuôn mặt xám như tro tàn; tro tàn của hấn, là bởi vì nàng không tiếc vì mình mà khúm núm quỳ gối xuống ở loại địa phương hạ lưu này, hấn không biết nên cảm kích như thế nào!

Thế nhưng trước kia hấn vẫn rất lạnh nhạt với nàng, màu xám tro trên mặt khiến nàng hiểu lầm, hoàn toàn hiểu lầm rồi!

“A Thiết...” Nàng cho là A Thiết lại lần nữa nổi giận, lại muốn ném bạc của nàng, huống chi tư thái chật vật như thế đã để cho hấn nhìn thấy, tự ti mặc cảm, không biết xấu hổ, tự dung. Nàng thê hoàng cầm bạc trong tay vội vàng chạy về phía sảnh đường!

A Thiết vốn định nói chuyện thật tốt với nàng, không ngờ nàng lại chạy bán sống bán chết, sau đó vội vàng đuổi theo nàng; hai người ngay sau khi ra khỏi phòng, A Thiết đã nắm chặt lấy bàn tay bạc của nàng, há miệng đang muốn giải thích:

“Tuyệt Duyên...”

Chỉ là nàng cho là hấn lại muốn ném bạc của mình nữa, cuống quýt nói: “Không! A Thiết! Cầu xin người! Không cần phải ném tiếp... Những bạc này!”

Lời này mặc dù nói ra miệng, duy hai người dây dưa, nàng không để ý trên tay hơi buông lỏng, bạc vẫn “Tí tách” rải đầy đất, trái tim của nàng nhất thời lại như thủy tinh vỡ nát ra.

Tất cả khách nhân và nữ nhân trong phòng đều quay sang nhìn, nhưng thấy tuyệt duyên chật vật cúi người nhặt lấy

những bạc kia, trong miệng vẫn còn nói: “A Thiết, những bạc này đều là của ta... Khổ nỗi phải vất vả mới kiếm về bằng mồ hôi. Cầu xin người đừng đến đây, mau ta đi, mời cho ta... Một cơ hội sống lại, cho dù là... rất ngắn... Thì...”

Giọng nói của nàng ta đã dần nuốt xuống, thần kỳ lại rơi lệ, chỉ vì trăm ngàn ánh mắt đang nhìn chăm chăm nàng ta nhặt bạc, còn có không ít người đang ở vòm trời cười nhạo, có chút hả hê, cho dù bọn họ không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nàng không nên rơi lệ trước mặt người khác! Nàng muốn kiên cường! Nàng chỉ muốn nhặt về ánh sáng chính đại của mình, vất vả kiếm được bạc! Sách tốt hơn thỉnh 20 văn tự.

A Thiết đứng thẳng nhìn một thân áo trắng xuất trần đầy những vết bẩn, nhìn đôi tay đang làm việc nặng nề thanh tẩy trong thời gian dài của nàng, lòng hấn chấn động thật sâu!

Hắn vẫn luôn đánh giá cao dung mạo và xem nhẹ ý chí của nàng, cũng đã đánh giá thấp cảm tình của nàng.

Hắn tuyệt không muốn nàng lưu lạc đến tận đây, hắn đột nhiên cay cay mũi, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động khó hiểu, hắn muốn tiến lên ôm chặt cô gái đáng thương chưa từng ấm áp qua này, hắn muốn dùng lời ôn nhu nhất nói với nàng một câu:

Ta thích nàng.

Thế nhưng, ngay khi A Thiết đang muốn tiến tới ôm lấy nàng, Tuyết Duyên đã nhặt được bạc, nàng không dám nhìn thẳng vào A Thiết nữa, chỉ cúi đầu thật thấp nói: “A Thiết, ta... Biết là mình... Không đúng, nếu người... muốn trách cứ... Lời của ta, cứ đợi... Đêm nay về nhà... Mới sáng...”

***

Dứt lời cũng không cho A Thiết cơ hội nói chuyện, hèn mọn không dám nhìn mọi người trong sảnh, vội vàng đi ra hậu viên.

A Thiết cũng không đuổi theo, hắn chỉ si ngốc nhìn theo bóng lưng lẻ loi của nàng, thầm hạ quyết định.

Hôm nay, nhà của A Thiết, chưa tới lúc ăn cơm tối thì đã rất sớm, từng sợi khói bếp bốc lên.

Đó là bởi vì A Thiết đã quyết định không say rượu nữa. Từ nay về sau, hắn phải làm một nam nhân nam nhân tốt.

Người đàn ông của bà ta!

Cho nên, buổi chiều này, hắn đặc biệt mua thức ăn và thịt về, hắn muốn nấu cho nàng một nồi canh.

Canh, ả chứa thể gian ám áp; nếu không phải yêu thích một người, ai nguyện đứng trong nhà hơn một canh giờ, khổ đợi Dương “Công thành xuất quan”. Thiên hạ nam nữ già trẻ, mỗi ngày về nhà, cũng chỉ là ước ao được ăn một ngum canh a?

Huống chi, những món ăn cùng thịt này, đã tiêu hết tiền A Thiết hương phong, tiền rượu!

Có điều hắn mặc kệ, tối nay, hắn quyết định đối xử tử tế với nàng.

Hắn muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ, hắn sẽ trở về trước tiên làm bộ lạnh lùng hơn với nàng, sau đó ngay lúc nàng nản lòng thoái chí thì hắn sẽ đột nhiên ra tay ôm lấy nàng, nói câu giới hôm nay hắn đang đứng tại hồng lâu muốn nói chuyện chưa từ chối:

Tuyệt Duyên, ta thích ngươi.

Đúng! Chỉ cần nói ra câu này, tình cảm giữa hắn và cô sẽ chính thức bắt đầu, chỉ cần nói ra câu này...

Sau khi đặt tên xong, kết cục của ả là chết, lão cũng sẽ cùng đi với ả - Chết!

Tất cả mọi việc đều cản trở hai người bọn họ: Hắn cũng không sợ, chỉ cần đoạn tình cảm này có thể bắt đầu, ai còn quan tâm kết cục?

Đã biết khó có thể vĩnh cửu, vậy thì không bằng lúc quý trọng.

Địa Thiên Hoang cùng với nàng, có lẽ vì tương lai sau này bị vây khốn mà trở nên xa vời không thể với tới, nhưng ít nhất, nơi đây, người này cũng vậy, như nàng đã muốn, để cho hai người bọn họ không muốn sống thật sự một lần!

Nghĩ đến đây, trên mặt A Thiết hiện lên một nụ cười âm áp. Hắn cẩn thận trộn lẫn cái nôi với tâm ý vô hạn của mình, rồi

mức một chén từ từ, cẩn thận thưởng thức, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm.

Mùi canh thơm nức mũi, động lòng người.

Hắn muốn cho nàng một kinh hỉ ngoài dự liệu! Cho dù mình bạch âm tình bất định, nhưng phiên thời vui cười lại tương thân...

Sau khi mặc kệ tất cả sinh hoạt, Tuyết Duyên cũng không lập tức về nhà, chỉ hời hợt đi dạo trên đường.

Bởi vì nàng cảm thấy sợ hãi.

Chuyện của nàng đã bị A Thiết biết được, nàng biết, sau khi trở về nhất định nàng sẽ càng lạnh hơn nàng, nàng không dám đối mặt với hắn!

Nàng không hiểu, vì sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của A Thiết thì lại không vui:

Có mấy lần, nàng thật sự muốn từ bỏ, trở lại Tây Hồ tịch mịch vô cùng, tiếp tục kiếp sống bất tử nàng tu luyện. Thế nhưng mỗi lần như vậy nàng vẫn luôn ở bên cạnh, nàng từ đầu đến cuối không rời bỏ được hắn.

Bóng đêm càng lúc càng dày đặc, hoàng hôn chớp mắt đã trôi qua, gió đêm cũng càng lúc càng lạnh, tuyết duyên lấy hai tay ôm chặt lấy thân thể mỏng manh của mình, gió đêm phát phơ trong gió đêm, một thân thân thể phiêu đảng đã thành dân ở trong gió chiều.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, nghĩ thầm: Sắc trời đã tối, có lẽ, cơn giận của A Thiết đã tiêu tan? Không bằng bây giờ trở về...

Nhưng nàng còn chưa kịp về đến nhà thì đã phát hiện ra, A Thiết sớm đã yên lặng ngồi dưới hàng rào ngoài phòng, cúi đầu xuống vẻ mặt hờ hững.

Tuyết Duyên tâm động không ổn, đoán hắn đang tức giận, mỗi lần tức giận, hắn luôn lạnh lùng.

Nàng đi từng bước đến bên cạnh hắn, áy náy nói khẽ: “A Thiết, đúng... đúng rồi, ta... giấu người đi... Ở Ý Hồng lâu... Làm việc...”

A Thiết không nghe không đáp, bởi vì hắn muốn mang đến cho nàng kinh hỉ lớn hơn nữa.

Tuyết Duyên thấy vậy không nói gì, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, liền nhẹ nhàng vỗ vào mình hắn, nói: “A Thiết, xin hãy tha thứ cho ta...”

Rõ ràng cô nàng không làm sai, lại trái lại cầu xin hắn tha thứ, có biết cô thích hắn như thế nào không!

Chỉ là, A Thiết vẫn không trả lời. Hắn còn muốn đến khi nào thì mới chịu nói với nàng những lời mình cần chuẩn bị trước đây?

Tuyết Duyên lại gần khuôn mặt của hắn, nàng si ngốc nhìn hắn, lại khẽ gọi:

“A Thiết...”

Hắn cùng nàng, giờ phút này khoảng cách là như thế, chỉ cần hắn hơi đi trước, hắn liền có thể ôm chặt lấy nàng, hôn sâu thật...

Quả nhiên! A Thiết lập tức ôm chặt lấy nàng, hắn muốn lập tức hướng nàng tỏ rõ vết tích lòng người?

Tuyết Duyên không ngờ A Thiết trước nay đối với nàng lại đột nhiên nhiệt tình như thế, nhất thời thụ sủng như kinh, tâm thần rung động, trên mặt ửng đỏ, mặc dù nàng không hiểu tại sao A Thiết lại đột nhiên có thái độ khác thường, nhưng cho dù như thế, nàng vẫn cảm thấy hạnh phúc vô hạn...

Hạnh phúc đã giáng lâm trên người nàng, nàng cũng có phần không dám tin, nhưng không thể không tin, hai môi A Thiết đã in sâu vào cổ nàng...

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, sau đó nàng liền phát hiện một chuyện.

Ấn lên cổ nàng, không phải là nụ hôn của A Thiết!

Mà là cắn!

Cắn rào rạt như dã thú!

Tuyết Duyên thậm cả kinh, cuống quýt vận chuyển nội lực hộ thể toàn thân, bỗng nhiên chấn văng A Thiết ra, hét lớn:

“Người không phải A Thiết! Người là ai?”

Người trước mặt không đáp lời, chỉ trừng mắt nhìn nàng cười tà dị, khóe miệng còn vương một tia máu. Nếu tuyết duyên không phải có Di Thiên thần quyết hộ thể, nếu như tuyết duyên không kịp thời đánh văng hắc, sợ rằng đã bị cắn rách cổ họng!

Nàng cũng nguyện không nhìn được dấu răng rướm máu trên cổ, bởi vì nhìn khuôn mặt người này giống A Thiết như đúc, nàng bỗng nhiên dâng lên một ý nghĩ khủng bố dị thường, nàng vô cùng khiếp sợ hỏi: “Người... Là A Hắc? Trời! Đại thần quan cho người ăn cái gì?”

A Hắc vẫn không trả lời, hắc lấy hành động để trả lời.

“Vèo” một tiếng, nó như một con báo màu đen nhào về phía tuyết duyên, thân hình nhanh như chớp giật, tốc độ đã vượt qua tốc độ của nhân loại.

“Người ăn “Thú hoàn”? Nàng vẫn vô cùng khiếp sợ mà hỏi, cùng lúc đó thân hình nhoáng lên một cái, dễ dàng né tránh thế công của A Hắc, có thể thấy được mặc dù A Hắc nhanh nhưng nàng cũng nhanh hơn rất nhiều lần!

Thú hoàn? Thú hoàn là cái gì? Người thường sau khi ăn sẽ biến thành như thế nào? Mặc dù Tuyết Duyên thân có tuyết thể thần công, nhưng thú hoàn đáng sợ lại có thể làm cho nàng không rét mà run?

A Hắc vô huyệt, không ngờ cũng không triển đấu nữa, thuận thế bay về phía trước. Mắt thấy nhị đệ của A Thiết đã xuất hiện trong tay mình, sao Tuyết Duyên có thể để hắc đi dễ dàng như vậy được? Không cần phải nói, tia chớp tung người lên, đuổi theo!

Nhưng mà truy đến nửa đường, nàng đột nhiên dâng lên một ý niệm càng đáng sợ hơn:

“Phì! Trung kế! A Thiết hắc...”

Trời ạ!

Chương thứ bảy, kinh qua nhanh.

A Thiết lẳng lẳng chờ đợi trong phòng, đợi Tuyết Duyên trở về.

Chỉ là sắc trời đã dần tối đen, tuyết duyên vẫn chưa trở về. A Thiết bắt đầu nếm trái, trước kia mỗi ngày ở nhà chờ hấn trở về tư vị như thế nào.

A Thiết nghĩ thầm, Tuyết Duyên có thể vì hấn vạch trần công tác trồng cây vào hồng lâu mà không dám trở về nhỉ?

Sẽ không! A Thiết an ủi chính mình, Tuyết Duyên sẽ không như vậy liền dễ dàng buông tha hấn, hấn không tin nàng thật sự là loại người gặp một chút khó khăn liền lùi bước như thế.

Nàng nhất định sẽ trở về.

A Thiết nghĩ nghĩ, lại không tự chủ được bước vào trong bếp: xốc nắp nồi lên, tiện tay múc một chén canh, đặt vào trong miệng khẽ thưởng thức.

Bỗng dung hấn nhíu chặt lông mày. Hấn phát hiện trong canh có mùi lạ, một loại mùi rất khó hình dung.

Sao lại như vậy?

Hấn vội vàng tập trung nhìn vào trong nồi, vừa nhìn xuống, sắc mặt trắng bệch ngay tại chỗ!

Chỉ thấy trong nồi ngoại trừ thức ăn cùng thịt lúc đầu chẳng biết từ lúc nào, thỉnh thoảng nhiều hơn một cái đầu bạo liệt, óc đã sớm nóng rực...

Đầu người!

“A...” A Thiết hô lên một tiếng, một bên vội vàng thối lui một bên không ngừng ói ra như điên, vừa rồi ông còn uống một ngụm nữa, quả thực không thể tin được lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy trên người mình! Rốt cuộc ai sẽ làm chuyện đáng sợ như vậy chứ?!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe một thanh âm không chút cảm tình nào nói: “Một cái đầu người bị thiêu chín tuy rằng không có tươi mới như vậy, bắt quá đủ để người hồi hương vô tận!”

Thanh âm trầm thấp mà mạnh mẽ, thế nhưng lời nói quả thực vô cùng không đúng với câu nói “nhân ngữ” mà người nên nói, làm cho người ta nghĩ thấy mà sờn tóc gáy.

“Ai?” A Thiết Lăng Hoàng giương mắt nhìn xung quanh, trong đầu bếp không có ai khác, thanh âm từ đâu mà đến?

Hoắc Địa, trên tường đột nhiên tuôn ra “Ầm” một tiếng, cả bức tường thành linh bị người ta đụng sập, một người khí định thần nhân đi đến, nguyên lai thanh âm là người này ngoài phòng lấy nội lực hùng hồn truyền vào!

Người bước nhanh tiến vào cao tới tám thước, so với A Thiết to lớn khôi ngô còn cao hơn một cái đầu, một đầu tóc dài màu đỏ đen “Theo một phương”, càng làm cho hắn thêm xem ra như một Ma thần phé lợi hại thương sinh!

Đúng vậy! Hắn là Ma Thần!

Hắn mặc một thân chiến giáp màu xám đen, màu đen như trái tim của hắn vậy!

Hắn một hoa sen đỏ chiến bào, liệt như lửa của chính hắn; Đố Hỏa!

Hiện giờ nam nhân như ma như thần lại không giống người này đã ngang nhiên đứng sừng sững trước mặt A Thiết.

“Người rốt cuộc là ai?” Trong lòng A Thiết biết tình thế không ổn, vừa nói vừa lui về phía sau.

Người tới đánh giá A Thiết từ trên xuống dưới, đáp: “Ta là thần tướng độc nhất vô nhị dưới đất trên trời, cũng là tình địch của ngươi.”

“Tình... Địch? Ngươi...có quen biết... tuyệt duyên?” A Thiết kinh ngạc.

Thần tướng gật đầu nói: “Đúng vậy, cô ấy là thần cơ hoàn mỹ nhất trong lòng ta. Nhưng cô ấy lại thích ngươi...”

Vừa nghĩ tới chuyện nàng cũng không lựa chọn mình, Thần Tướng chợt lửa giận bùng bùng, vừa lạnh lùng, đột nhiên biến sắc quát to:

“Bộ Kinh Vân!”

“Tình trường giống như chiến trường, ngươi có ta như vậy. Một địch thủ có thể xem như bất hạnh của ngươi, hôm nay ta nhất định phải hút hết óc của ngươi, nhìn xem mùi vị ra sao, xem rốt cuộc ngươi có thứ gì đáng giá để nàng thích ngươi!”

Nói xong, thần tướng bước nhanh tới, chỉ thẳng vào mi tâm A Thiết!

Thân hình của Xích Thiết chỉ có thể nhanh chóng lui về phía sau, chỉ lui về sau hai bước, sau lưng đã áp sát tường, hóa ra là không thể lui lại; mà lúc này ngón tay của Thần Tướng đã đâm tới cách mi tâm lão ba thước, mắt thấy lão sắp bị đâm thủng mi tâm, lão chết chắc rồi!

Trong nháy mắt khi sinh tử tồn vong, trong lòng A Thiết hiện lên vô số hồi ức, bỗng nhiên hần nhớ lại những chuyện mà Tuyết Duyên đã làm vì chính mình, nàng chịu rất nhiều đau khổ vì hần, hần tuyệt đối không thể cứ như vậy chết đi, ít nhất, hần phải chịu đựng đến lúc nàng trở về, nói với nàng câu nói kia: Ta thích ngươi! Hần nhất định phải nói ra câu này, đây là thứ duy nhất hần có thể để lại cho nàng!

Tâm niệm vừa quyết, A Thiết lập tức bỏ đi máu tươi, một luồng sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể nhanh chóng lan ra toàn thân. Ngay thời khắc tuyệt vọng sắp chết này, bản năng của hần là lấy kiếm thay tay đánh ra bộ kinh vân học lên từ một chiêu từ thúc thúc áo đen.

”bi thông không giải thích được!”

Trong khoảnh khắc, chưởng ảnh tung bay đầy trời, đan vào nhau thành cương, lít nha lít nhít nghênh đón ngón trỏ thần tướng, đoản binh đụng vào nhau, ngay tại chỗ phát ra “Ba” một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc!

Ngăn cản rồi! A Thiết cũng không ngờ mình lại có thể chặn được một kích trí mạng của Thần Tướng! Thế nhưng Thần Tướng thân mang Diệt Thế Ma Thân Tuyết Đỉnh công, nội lực không thể tưởng tượng nổi, lực phản chấn mạnh mẽ chưa từng có nhất thời đem A Thiết chấn động phá tường mà ra, thẳng tắp bay ra bên ngoài.

Thần Tướng cũng đứng ở một chỗ, hần vốn không có lực hoàn thủ A Thiết, cho nên mới chỉ đâm ra một kích thành công, không ngờ A Thiết lại có thể ngăn cản, hơn nữa còn đánh bay A Thiết ra ngoài, ngón tay hần cũng bị đẩy lui hơn một thước!

Mặc dù năm đó bộ kinh vân dùng ”bi thông” vẫn chưa đạt tới trình độ cao nhất của chiêu công lực này, nhưng hôm nay A

Thiết có thể sử dụng cũng có năm thành uy lực: Nhưng thần tướng chỉ có thể một thành công lực cũng chỉ lui lại một thước, thân hình không động, có thể tưởng tượng được uy lực của Diệt Thế Ma thân cao đến mức không lường được.

Nhưng mà một thước này, đối với thần tướng tự đại, đây là một cự ly xấu hổ cỡ nào! Thần Tướng nổi giận! Hấn giận đến cực điểm mà cười:

“Ha ha, vẫn còn hai nước! Nhìn ngươi giống như nam nhân đăng ký thật! Khó trách nàng đối với ngươi khăng khăng một mực! Hơn nữa ngươi dám lấy chưởng ngăn cản ta, ngươi cũng là một dũng giả...”

Hấn quyết định nhìn chăm chú vào đầu A Thiết, ánh mắt tham lam lộ ra, liếm đầu lưỡi nói: “Lão tử rất hứng thú với dũng giả, ta thích nhất là...”

“Sông óc của dũng giả!”

Lời nói vừa dứt, thân hình Thần Tướng nhoáng lên một cái, A Thiết còn muốn nhìn rõ thể công của hấn, nhưng trong nháy mắt lại mất đi tung tích của Thần Tướng. A! Sao lại như vậy?

Bởi vì Thần Tướng kia rất nhanh, nhanh đến khó có thể tin, nhanh đến mức mắt thường có khả năng bắt giữ, chỉ trong nháy mắt, chẳng biết từ lúc nào y đã xuất hiện ở sau lưng A Thiết, hai móng vuốt lên, hai tay A Thiết nhất thời truyền ra âm thanh “rắc rắc”, hai cái xương tay ngay tại chỗ bị y bóp thành từng khúc.

A Thiết đau đớn cực quay cuồng trên mặt đất, hai cánh tay bay loạn như hai cái dây lưng không xương, nhưng y vẫn không hét thảm một tiếng, y tuyệt đối không yếu thế trước mắt người này.

Trên mặt thần tướng lộ ra một tia ý cười tàn khốc, giống như mèo bắt chuột muốn đùa bỡn đến chết, hấn nói: “Ha ha, đã lâu rồi không bóp được thống khoái như vậy! Bộ Kinh Vân, ngươi có biết không? Lão Tử giết người xưa nay không thích dùng đao! Ta thích nhất là nghe những thanh âm xương cốt bị bóp nát kia...” Nói xong bước từng bước một về phía trước:

“Để lão tử bóp nát xương cốt toàn thân của ngươi, rồi lại hút máu não của ngươi. Ta muốn ngươi chết rất thảm. Ta muốn

ngươi nhìn thấy cái chết khủng bố mà chính mình yêu cầu, ta muốn nàng thống khổ hơn ta!”

Thần tướng điên cuồng, lại giơ hai móng vuốt ra, xương đùi của A Thiết nhất thời bị chặt thành từng khúc. Tiếp đó, một chưởng của thần tướng lại giáng xuống, mục tiêu của chưởng này chính là A Thiết!

“Chết đi! Bộ Kinh Vân!” Cuối cùng hắn cũng muốn ra tay! Hắn muốn giết đôi phương!

Mắt thấy bàn tay của Thần Tướng còn dài nửa thước đã chạm tới tâm khảm của A Thiết, trong điện quang hỏa thạch truyền đến một tiếng quát:

“Dừng tay!” Một đạo bạch luyện đồng thời theo âm thanh thiểm điện tới, “Xùy” một tiếng ném chưởng thần tướng, lại muốn cứng rắn đem chưởng này ngăn lại, nhưng thần tướng này vốn muốn đánh xuyên tạc A Thiết Ất, bây giờ tuy bị Bạch Luyện quán, thế đi một chưởng này cũng chỉ chậm lại bốn thành, còn có sáu thành, đã đủ để đem A Thiết nổ chết tại chỗ!

“Bành” một tiếng vang lên rung chuyển tâm can, rốt cục chưởng của Thần Tướng cũng vỡ mạnh vào trong tâm khảm A Thiết! Mặc dù A Thiết chưa bị đánh nát tâm phủ, nhưng âm thanh xương sườn đã truyền đến, máu tươi trong miệng không ngừng phun ra, nhất thời không nhúc nhích được. Hắn... Chết rồi sao!

“A Thiết!” Một tiếng thét kinh hãi phát ra từ kinh hô, luyện tới đoạn kia chiết tuyệt duyên, nàng cuối cùng cũng trở lại, nhưng sẽ không quá chậm:

Không! Còn chưa quá muộn! Chỉ cần hôm nay nàng đã sớm bị chân khí thua sạch cho A Thiết, hắn còn có thể sống lại!

Đang lúc nàng định lao tới cứu viện, Thần Tướng đã ngông nghênh ngăn trước mặt nàng! Nàng gấp gấp quát mắng: “Tên ma quỷ nhà ngươi! Không ngờ được... Ngươi lại có thể thức tỉnh, còn muốn ngăn cản ta!”

Thần tướng cười lạnh: “Thần Cơ, ngươi thật sự thay đổi, càng lúc càng ngu xuẩn! Ngươi có biết phạm phu tục tử này hôm nay dù không chết, cả đời cùng lắm cũng chỉ có thể khoái hoạt

mấy chục băng nóng. Nhưng người đi có khả năng sống hơn ngàn năm vạn năm vạn năm., Lấy sinh mệnh ngàn năm vạn năm của người làm tiền đặt cược, thắng hẳn mấy chục nóng lạnh tình yêu không thay đổi, loại sản vật này cũng không có lời!” Hắn nói dứt lời bắt đầu đề cử chính mình: “Chỉ có ta, mới có thể sống cùng người ngàn năm vạn năm, cùng ở chung một chỗ với người!”

Mắt thấy Thần Tướng mặt dày như vậy, tuyết duyên đã không thể nhìn được nữa, bác bỏ: “Không!”

“Cho dù sống sót ngàn vạn năm, nhưng phải tu luyện như người chết, ta không muốn trải qua kiếp sống như vậy! Ta muốn cứu A Thiết, cho dù có thể được một câu nói thật lòng của hắn mà ta phải chết ngay lập tức, ta cũng có chết cũng không tiếc! “

“Thần Tướng, người mau tránh ra! Đừng ngăn ta lại!” Nàng gấp đến nước mắt cũng rơi xuống.

Thần Tướng không nghĩ tới nàng lại rơi lệ, thâm tình với hắn như vậy, lửa giận sâu giấu lại hừng hực phun ra, gầm thét:

“Tốt! Người muốn cứu hắn, trước tiên sẽ vượt qua cửa ải của ta! Ta muốn nhìn xem hắn đối với người quan trọng thế nào!”

Tiếng nói vừa dứt, Thần Tướng đã tung người nhảy lên, giữa không trung thúc giục công lực toàn thân, quát lớn một tiếng:

“Diệt!” “Thế!” “Ma!”

Chỉ một thoáng, hai chương kinh hùng hồn vô địch từ song chương của gã đánh ra, lập tức vạn thành một đạo huyết hồng khí, mãnh liệt đánh xuống Tuyết Duyên.

Nàng ta không cần hắn, hắn chỉ có hủy nàng! Tránh cho tương lai nàng cho người khác lấy được!

Kính chưa đến, mặt đất xung quanh Tuyết Duyên đã sụp đổ, người và đất nằm thước, tuyết duyên như ngọn núi đặt trên trụ lớn rộng một trượng, nhưng nàng vẫn không chút khiếp sợ.

Bởi vì nàng có lòng tin tuyệt đối! Trong lòng nàng cũng có cầm lấy tình yêu không đâu không phá, nàng muốn đánh bại Thần Tướng rồi lại cứu A Thiết!

Chỉ thấy nàng không chút hoang mang, song chưởng nhanh chóng lật qua, cũng là hai chưởng kinh bạo xuất, nhanh chóng vận thành một đạo bạch mang, ngạnh sinh nghênh đón hồng quang diệt thể ma thân!

Đây là Di Thiên thần quyết?

Hai đại lực lượng tuyệt thể dùng sét đánh liều mạng. “Ầm” một tiếng, trong khoảnh khắc bộc phát ra một tiếng sét đánh vang trời! Cũng bắn ra một đạo hào quang đỏ trắng hoà lẫn! Hào quang của nhà A Thiết khiến cho lực chấn động đến mức sụp đổ! Hai đạo lực lượng thật kinh thế!

Không ai có thể nhìn ra chiến quả trong hào quang như thế nào! Không ai có thể thấy được hai loại lực lượng này lợi hại như thế nào?

Có lẽ ngay cả thần linh lúc trước ngộ ra hai đại thần công này, hắn cũng không biết hai loại lực lượng này do hắn sáng lập ra nếu toàn lực chống lại lẫn nhau thì người thắng ai thua?

Đợi sau khi tiếng nổ thật lâu, A Thiết cuối cùng có thể nghe thấy âm thanh.

Đó bởi vì Tuyết Duyên đang dùng chân khí căn nguyên tiến vào trong cơ thể hắn, miễn cưỡng kéo dài sinh mệnh của hắn.

Nhưng mà cái kia cũng chỉ là kéo dài mà thôi, hắn đã có thể cảm nhận được, chính mình vừa mới bị Thần Tướng làm trọng thương, nhanh sắp dừng lại.

Hắn chậm rãi mở mắt, nhìn một tay vịn hắn, một tay truyền qua chân khí cho hắn tuyết duyên. Khóe miệng nàng có một tơ máu thật dài, nước mắt chảy dài, tóc tán loạn, thê thảm vô cùng nhìn hắn. Hắn rất muốn lau đi mặt mũi của nàng, lau đi vết máu nơi khóe miệng vì nàng, lau đi nước mắt trên khóe mắt, nhưng cánh tay của hắn đã vỡ nát, hắn không cách nào di chuyển.

“Tuyết...” Hắn muốn há mồm nói chuyện, đáng tiếc sắp chết, hắn căn bản vô lực nói chuyện.

Tuyết Duyên khóc thành lệ, vội vàng nói: “A Thiết, thần tướng cùng ta lưỡng bại câu thương, đã đi rồi! Người không nên vọng động chân khí...” Nàng không thể nói tiếp nữa.

A Thiết chỉ cảm thấy nhịp tim của mình càng lúc càng chậm, hần tự biết lần này mình bị thương nặng đến mức nào, vô luận Tuyết Duyên có truyền thụ chân khí như thế nào cũng không làm được gì, nhưng trước khi chết vẫn phải nói với nàng một câu:

Tuyết Duyên, ta thích ngươi.

Đúng vậy! Chỉ một câu sáu chữ thôi! Hần nhất định phải phun nó ra! Hần suy yếu nhìn Tuyết Duyên, lần nữa há miệng:

“Tuyết... Duyên...”

“Ta...”

Nhưng mà, vô luận câu nói này trong lòng hần từng nói ngàn lần vạn lần, rất đáng tiếc, đến bước sống chết này, hần chỉ có thể nói ra ba chữ, liền vô lực nói tiếp.

***

A Thiết cảm thấy tâm mình chậm rãi dừng lại. Hần luống cuống, hần cũng không sợ chết, người chỉ là lo lắng không yên lòng bỏ nàng một mình đi đối mặt với vận mệnh cô đơn về sau, hần nhất định phải cho nàng một chút ấm áp ở nhân gian, cho dù tia ấm áp này chỉ duy trì một câu!

“Trời ạ, thỉnh cho ta khí lực nói ra câu nói kia, trời ạ...” Trong lòng A Thiết gào thét, hần không muốn ôm hận mà chết.

Nhưng trên đời thực sự có quá nhiều chuyện đáng tiếc, ông trời đã quen với việc này, trở nên vô tình, không thương tiếc cho hần nửa phần tiếc nuối ẩn sâu trong đáy lòng, mà để hần gắng sức nói ra câu nói kia. Hần thậm chí không cách nào khóc lóc để biểu thị cho nàng biết lòng hần tích của mình...

Hần rất hối hận, đối xử với nàng ta khắc nghiệt như vậy, chẳng qua lúc này nàng ta đã không có cơ hội cứu chữa, tất cả đã không còn kịp nữa rồi!

“A Thiết!” Tuyết Duyên kêu lên sợ hãi, bởi vì hai mắt A Thiết lúc nào cũng mở to, miệng cũng mở thật lớn.

Trích tai của hần: “Văn chương: ánh mắt sáng lạn: phong cách của nàng: Vạn Hoán Lộ: Phòng này như không nữ, nàng lại không nhìn ra được!

Nàng chỉ thấy toàn thân hấn cấp tốc phập phồng, tựa như không thở nổi, nàng hoảng hốt, phát cuồng mà truyền hết chân khí toàn thân cho hắn, là hoàn toàn vô dụng!

A Thiết vẫn cố định nhìn nàng, không có sức khóc cười, cuối cùng trong lòng không ngừng cảm thấy thương tiếc:

Xin lỗi, Tuyết Duyên, tới bây giờ ta mới biết bản thân nên đối xử tốt với người, đáng tiếc hai ta đã không còn thời gian...

Nếu không có việc này phát sinh, ta vốn định cùng người trốn trốn đến một nơi không có ai tìm ra hai ta, để giữa hai ta có thể hảo hảo bắt đầu, cho dù đường sau này khổ mà dài lâu, chỉ cần hai ta có thể cố gắng tựa sát vào nhau, liên cái gì... Cũng không sợ...

Thế nhưng bây giờ... Ta không thể nào giữ lại cho người dù chỉ một câu, Tuyết Duyên, thật xin lỗi, kiếp sau... Lại... hẹn gặp...

Nghĩ tới đây, toàn thân A Thiết đột nhiên run rẩy kịch liệt, lão muốn nắm chắc thời khắc cuối cùng của mình, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích!

Ông chết rồi à? Đúng vậy! A Thiết chết rồi! Bộ Kinh Vân cũng vậy mà... chết rồi.

“A Thiết...” Phía chân trời bỗng nhiên xuất hiện một cơn mưa to, át đi tuyết duyên đang gào thét đầy tuyệt vọng; mưa vẫn còn không ngừng đánh lên người nàng, cũng đánh lên trên thi thể A Thiết. Tất cả phiền muộn lẫn oán hận như sắp hóa thành hư ảo.

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn chết không nhắm mắt, tuy nàng biết trước khi chết hắn muốn nói một số lời, nhưng nàng quá bạc mệnh, nàng không có phúc phận nghe được những lời này!

Mà A Thiết, đã mang theo mê hoặc vĩnh cửu này, có thể bắt đầu từ một đoạn tình cảm, chìm xuống cửu tuyền.

Tuyết Duyên vẫn cứ si ngốc nhìn A Thiết, chợt xoa xoa khuôn mặt tuấn lãng của hắn, nghẹn ngào nói: “Không khóc... Tử Thần? A Thiết, người... vì sao lại kêu là... Tử Thần? Tử Thần chỉ có thể là... người mang đến tử vong, nhưng bản thân lại là... Bất Tử, A Thiết, vì cái gì... Vì sao lại gọi là... Tử Thần, Tử Thần sẽ... là người nào mang đến tử vong, còn chính mình

lại là... A Thiết, vì... Người chỉ là... Không khóc, nhưng... Không thể... Không thể... chết?”

“A...” Nàng mất hết can đảm quỳ gối bên người A Thiết, hai tay chống đất, đau khổ cúi đầu, không biết là đau buồn, hay là trầm tư. Qua một lúc lâu, nàng mới nói nhỏ:

“Tâm... ngừng lại, hơi thở... gãy mất, người...thật sự... Chết rồi sao?”

Nàng điên rồi? Nàng vậy mà nghĩ như vậy, chỉ thấy nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, dường như phát hiện ra một tia hi vọng:

“Không! Thần... Nói về âm, tâm của một người... Nếu như bản thân dừng lại, thì chỉ thuộc về... bán chết, nhưng nếu chết không lâu, nhiệt độ cơ thể ấm áp, chỉ cần có phương pháp... Có thể làm tim của hắn nhảy lên, liền có... Cơ hội... Có thể sống lại...Lại đây...”

Không sai! Từ xưa đến nay, hơi thở đều có thể cắt đứt như vậy, nhưng làm sao để nổi lòng lại lần nữa nhảy lên?

Chỉ có một phương pháp! Tuyệt Duyên biết phương pháp này, đó chính là chữ “Di” trong Di Thiên thần quyết!

Chỉ thấy nàng đột nhiên khoanh chân ngồi xuống bên cạnh A Thiết, vừa thúc giục công lực toàn thân tụ ở đan điền, vừa bi thương nói: “A Thiết, người... là nam nhân mà cả đời ta đều yêu thích, bất kể người có thích ta hay không, ta cũng nguyện trả giá hết thảy vì người. Cho dù sau khi người vứt bỏ ta như cỏ rác, ta cũng sẽ không oán người...”

Nàng thật đáng thương! Đến giờ phút này nàng vẫn không biết tâm ý A Thiết, nàng còn tưởng A Thiết không thích mình.

Nhưng dù thế nào đi nữa, vì hắn, dù cho đã cùng trời cao xuống hoàng tuyền, nàng cũng không phản cố nữa!

Qua thật lâu, Tuyệt Duyên toàn thân đều phát ra Cưu Cưu Bạch, nàng bỗng nhiên há mồm phun một cái, một đoàn khí trắng lớn nhỏ như viên đạn từ trong miệng bay ra, nàng vươn tay tiếp lấy, sau đó liền đem miệng A Thiết mở ra, nói: “A Thiết, đây chính là toàn bộ chân nguyên tu luyện Di Thiên Thần Quyết trong mười bốn năm qua, hôm nay ta đã đem nó dung hợp phun ra, trên người không còn chút chân khí nào...”

“Chỉ cần ta dịch chuyển chút chân nguyên ấy lên người ngươi, thật không chỗ nào để chạy trong cơ thể ngươi, càng không ngừng kích thích tâm trí của ngươi lần thứ hai nhảy lên, thậm chí khiến xương cốt vỡ nát toàn thân ngươi lại lần nữa khép lại. Ngươi, sắp sửa... sống lại!”

Hóa ra Di Thiên thần quyết ngoại trừ khiến người ta trường sinh bất tử ra còn có hiệu quả khởi tử hồi sinh? Nhưng, một người đã từng có Di Thiên thần quyết lại bất ngờ làm mất đi toàn bộ, kết cục của nàng sẽ ra sao?

Điểm ấy, “Thần” chưa từng nói với nàng, chỉ nói đó là một cái kết cục đáng sợ: mà kết cục này, cũng chỉ có “Thông Bát” bằng vũ khí siêu việt mới có thể giải cứu!

Nàng cũng không biết vận mệnh của mình sẽ như thế nào! Nàng chỉ biết, có lẽ trong lúc A Thiết chưa tỉnh lại, đã chết rồi, thậm chí toàn thân tan thành tro bụi, nàng thậm chí không có cơ hội nhìn thấy A Thiết trùng sinh!

Nhưng yêu một người chính là như vậy, nàng tình nguyện thay hân chết!

***

Chỉ thấy Di Thiên Thần bỗng nhiên rời thân thể, nàng bắt đầu suy yếu, thở dốc, chỉ có một hơi nói nốt một câu:

“A Thiết, ngươi biết không, ta phản bội Thần, thật ra ta biết mình chắc chắn phải chết. Chỉ là, ta vẫn hi vọng trong đoạn thời gian ngắn ngủi này sẽ sống một cuộc sống bình thường với ngươi, chỉ là thực hiện... Tâm nguyện như vậy đã mãi nguyện. Thế nhưng, cuộc sống ở chung với ngươi thực sự quá ngắn...”

“Khi ngươi trọng sinh, ta nghĩ ta sớm đã rời khỏi nhân thể này, không thể tiếp tục ở bên cạnh ngươi nữa, nhưng ngươi không cần sợ hãi, bởi vì ngươi sẽ có được sức mạnh của ta vốn là di chuyển Thiên Thần Quyết, lại thêm về võ công lúc trước của ngươi, ngươi tuyệt đối có cơ hội thắng được Thần Tướng, ngươi sẽ trở thành cường giả chân chính trên đời này, trường sinh bất tử.”

“Không khóc chết được!” Tuyết Duyên dứt lời không chút do dự dồn chân nguyên vào miệng A Thiết, nàng đến chết cũng

không hối hận!

“Àm” một tiếng! Thoáng chốc kinh lôi bạo hưởng, dường như thương thiên cũng biết nỗi khổ tâm đối với nàng, phát ra cho nàng một tiếng rên rỉ cả thế gian đều nghe thấy!

Tựa như nữ nhân yếu đuối này, sợ nhật nguyệt tang thương, vậy sợ thế đạo vô thường, trước sau sinh tử không đổi, thiên địa cùng chứng thực!

Ngay lúc sấm sét vang lên, một bóng người cao lớn đã xuất hiện trong một cái chợ nhỏ ở Tây Hồ, trong số những người gấp rút về nhà ăn cơm.

Hai bên vẫn không ngừng, người này cầm theo rất thấp, rất thấp, thấp tới mức che hết nửa khuôn mặt trên của hắn, khiến người ta không nhìn rõ hắn là ai, cũng không nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hắn.

Rốt cuộc hắn đã đến Tây Hồ! Mặc dù hắn không thích đến đây, nhưng vì một lời hứa năm năm trước đối với sư bá Hùng Phách, hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ đảm nhiệm nhiệm vụ.

Mà nhiệm vụ lần này chính là tìm kiếm...

Vũ khí siêu cấp “Mạnh Bát”!

Nhưng mà, có lẽ hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, hắn sẽ tại yên lặng Tây Hồ, gặp lại một người hắn tuyệt đối không thể tin tưởng sẽ gặp gỡ người.

Một người hoàn toàn không biết hắn mà trường sinh bất tử -
Bộ Kinh Vân!

Chương thứ tám, tử thân tái sinh.

Tây hồ như đang khóc.

Nó đã tịch mịch khóc lên hai ngày.

Mưa bụi khắp trời rơi lệ, vào đêm mưa thứ ba, Linh Ẩn tự tại Bắc Sơn vang lên tiếng chuông muộn, kéo dài đêm tối bao phủ Tây Hồ trong Yên Vũ...

Người của nàng trở lại nơi mà nàng nên quay trở lại ——

Đáy Tây Hồ!

Khi thần mẫu vừa trở lại khu vực phân đàn sưu Thần Cung dưới đáy Tây Hồ, vẫn chưa bước vào phòng ngủ của mình, ngay ngoài cửa phòng, gặp phải đêm tối.

Đáng lẽ đêm đen ở thế giới bên ngoài sẽ nặng nề bao phủ, thần mẫu sao có thể nhìn thấy bóng đêm trong phân đàn chứ?

Chỉ vì, ngay tại một góc của phân đàn: đang có một người cúi đầu, lẳng lặng ngồi. 《 Kinh thư tốt hơn muôn muôn muôn. Dựa vào 20 văn tiền điện.

Cả người hấn nghiêm như đêm tối, đôi mắt tỏa sáng trong bóng đêm, giống như đêm tối bên ngoài đang dẫn hấn vào.

“Bộ Kinh Vân?”

Thần mẫu cực độ kinh ngạc hô nhỏ một tiếng.

Nàng không nghĩ tới hấn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, càng không nghĩ tới “Tiểu Bạch xà” đang canh giữ ở cửa ra vào lại để cho hấn tiến vào, chẳng lẽ từ ngày trước hấn hôn mê tại đây mấy ngày, nó đã nhận ra hấn?

“Người chính là thần mẫu?”

Chỉ thấy A Thiết chậm rãi ngẩng đầu, một tấm thành linh tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, một loại tuyệt đối không giống như A Thiết trước giờ vẫn luôn đối đãi với người thành thật.

Loại lạnh này, thậm chí so với A Hắc mặt lạnh còn lạnh hơn gấp ngàn lần; loại lạnh như này, đã đến bên bờ tử vong, thế gian chỉ có một người vừa rồi mới xứng có cái lạnh như vậy

---

Không khóc thần tử!

Đúng vậy! Dưới ánh nhìn của thần mẫu, A Thiết trước mắt đã không còn là đứa con trai của mẹ Từ nữa, A Thiết. Không hiểu sao sự phần hận sâu tận xương tủy của hấn, nàng nhớ rõ trong cơ thể hấn, cảm giác lạnh lẽo đã quên đi năm năm nay!

Sự lạnh lẽo của tử vong dần dần hồi sinh trong lòng hấn!

Vì nguyên nhân gì?

Thần mẫu cũng không hỏi thẳng nàng có phải là thần mẫu hay không, nàng chỉ hỏi ngược lại: “Người, sao người biết trên đời

có người “thần mẫu” này? Sao người biết chạy tới đây để chờ?”

Liên tiếp những câu hỏi, A Thiết lại không trả lời ngay lập tức. Y chăm chú nhìn vào cái mặt nạ loang lổ hoa văn trên mặt thần mẫu, nhìn chằm chằm một lúc lâu rồi mới từ từ nói: “Là nàng nói cho ta biết.”

Không sai, Tuyết Duyên từng nói với A Thiết, nàng là trưởng lão “Thần mẫu” đeo mặt nạ vĩnh hằng cho thần quan đưa tới phân đàn dưới Tây Hồ, cẩn thận nuôi dưỡng thành người; Tuyết Duyên còn nói cho A Thiết, Thần mẫu cứ cách một đoạn thời gian lại trở về nơi này; nhưng hôm nay, hồng nhan từng nói hết thấy mọi chuyện cho hắn, ở đâu?

“Nàng... còn nói gì cho người nữa không?” Dường như thần mẫu càng lúc càng lo lắng.

A Thiết dờ dẩn đáp lại: “Nàng còn nói cho ta biết chân tướng về “Thần”, ta, cái gì cũng biết.”

Thần mẫu ngẩn ra, mặc dù nàng biết Tuyết Duyên thích nàng nhưng cũng không sợ nàng nói hết mọi thứ liên quan đến Thần cho A Thiết, không ngờ nàng cũng yêu thương nàng như vậy, thỉnh thoảng lại khẽ thở dài: “Người đã không biết biến thành biết rồi, vậy cũng không còn cách nào khác. Chỉ là, nàng hiện giờ ở đâu?”

Nàng có dự cảm bất tường.

Đúng vậy. Một thần mẫu tình như mẹ đẻ với nàng, một người phụ nữ luôn thích; hai người rất có quan hệ sâu xa với nàng lúc này mới gặp nhau ở đây, bây giờ người nàng đang ở kẻ hở này ở đâu?

A Thiết không lập tức trả lời vấn đề này ngay, mà dùng năm ngón tay nắm chặt!

Chỉ thấy hắn không nói một lời, một quyền bất ngờ đánh mạnh lên tường đá bên người, “Ầm” một tiếng: Cả bức tường cũng không chỉ xuyên thủng một cái động lớn đơn giản như vậy, cả bức tường hai trượng thành linh đánh một quyền vào vỡ tan, trong khoảnh khắc hóa thành tro bụi, gạch cũng không để lại!

Không ngờ hắn lại có lực lượng mạnh như vậy? Sức mạnh này so với lực lượng bộ kinh vân năm năm trước hắn có được còn

đáng sợ hơn gấp mười lần!

Thần mẫu còn chưa kịp kinh ngạc vì A Thiết có được loại lực lượng này, liền nghe thấy A Thiết bình tĩnh nói: “Nàng, chính là ở đây.”

Thần mẫu vừa nghe, vừa nhìn xuống, tuy không quá cao nhưng trái tim cũng thiếu chút nữa nhảy ra ngoài.

Bởi vì ở sau bức tường chắn cho A Thiết đã tan thành tro bụi, từng là tấm phòng tuyết duyên. Lúc này trên giường ngủ có một người đang nằm yên lặng, một người có lẽ chỉ có thần mẫu trên đời mới quan tâm...

Tuyết Duyên!

Chỉ thấy Tuyết Duyên đang nhắm chặt đôi mắt xinh đẹp của nàng, không hề nhúc nhích, dường như ngay cả hô hấp cũng không có.

Cô ấy chết rồi sao?

“A!” Thần mẫu đột nhiên kinh hô một tiếng, nương theo tiếng mà lao về phía tuyết duyên, không ngừng quan sát gương mặt của nàng, có thể biết nàng quan tâm nàng như thế nào không!

Trên gò má tuyết duyên giờ phút này lại hiện ra một tia ly kỳ vui vẻ, vừa thỏa mãn vừa đáng ghét; thần mẫu tìm tòi mũi nàng, phát hiện nàng đã khí tuyệt; sau đó lại đè áp tâm khảm của nàng, lại phát hiện trái tim nàng vẫn còn đập...

Chỉ là, Tuyết Duyên không hề có phản ứng gì với mọi chuyện, hiện tại nàng tựa như một đoá hoa thật sự vậy.

Xinh đẹp, mềm mại, nhưng không cách nào động đây, khiếm khuyết sinh mệnh.

Sao lại như thế? Thần mẫu hỏi.

A Thiết cắn răng phun ra một câu:

“Là bởi vì... Thần tướng.”

“Thần Tướng?” Thần mẫu nghe vậy:

“Hắn... vậy mà đã thức tỉnh?”

“Không sai! Hơn nữa hắn còn giết ta!” A Thiết đau đớn trả lời, sau đó quay lại nhìn tuyết duyên trên giường.

Thần mẫu bắt đầu hiểu ra rồi, trầm ngâm nói: “Cho nên, người vốn nên là một người đã chết, không ngờ lại sống lại. Mà nàng, trái lại giống như người chết ngủ không tỉnh, cũng không thể lại mở mắt nữa, ai...”

A Thiết yên lặng gật đầu, nói tiếp:

“Sau khi ta từ trong tử vong sống lại, ta liền phát hiện... Cô bé nằm ở bên cạnh ta, hai tay ôm thật chặt lấy ta, còn sợ ta sẽ bị thương tổn...” Nói đến đây, A Thiết xem ra có chút cảm xúc:

“Ta không hiểu vì sao chính mình lại sống lại, cũng không rõ vì sao nàng lại biến thành như vậy; sau đó, ta yên lặng thủ hộ bên người nàng một ngày một đêm. Khi ta khóc không ra nước mắt, phát cuồng đánh trên mặt đất, ta rốt cuộc hiểu rõ một chuyện!”

“Người hiểu rõ... Chuyện gì?”

A Thiết lại bình tĩnh nhìn chăm chú vào thần mẫu, giọng cao nắm đấm, nhấn mạnh từng chữ từng chữ nói: “Không ngờ một quyền của ta lại đánh nứt mặt đất trong phạm vi hai mươi trượng, ta bắt đầu hiểu được mình có thể trùng sinh là bởi vì...”

“Ta có được lực lượng của Di Thiên thần quyết vốn là Tuyệt Duyên!”

Thần mẫu vẫn luôn kiên nhẫn nghe, lần này nàng cũng không cảm thấy bất ngờ. Chỉ vì nàng biết A Thiết từ cái chết sống lại, mà tuyệt duyên lại biến thành như vậy, nàng đã như ngực, tuyệt duyên chắc là vì cứu sống hấn mà không tiếc hy sinh chân nguyên của Di Thiên thần quyết.

Không thể tưởng được, nàng đối với hấn, đã tình thâm đến nước này...

Nhưng mà, hấn với nàng sao? Hấn đối với nàng còn có phân lượng tương đương sao? Sâu thì ức hoặc thủy chung, nàng yêu hấn sâu đậm hơn so với hấn?

Thần mẫu bỗng nhiên nhớ lại, Tuyệt Duyên từng âm u quăng vào lòng nàng, mang theo lệ kẻ lẻ loi đối với nàng rất lạnh, hôm nay, hấn vẫn cố ý cho ta? Trầm ngâm hoặc đã...

Vừa nghĩ đến đây, Thần mẫu bỗng dung hiện lên một ý niệm trong đầu, nàng cố ý muốn thăm dò hần:

“Nếu nàng đã hi sinh vì ngươi, mà ngươi cũng trở thành một cường giả bất tử, vậy ngươi còn tới nơi này tìm ta làm gì?”

Ngô Thiết trừng mắt nhìn thần mẫu, từ từ nói: “Bởi vì, ta không cần phải trở thành một cường giả, hơn nữa nàng từng nói, là ngươi một tay nuôi dưỡng thành người, ta nghĩ, cho dù sưu tập những người khác trong thần cung đối với nàng như thế nào, ít nhất ngươi cũng sẽ có chút tình cảm với nàng...”

Thần mẫu cười khô, nàng đâu chỉ có chút tình cảm với nàng? Từ đầu đến nay, nàng luôn luôn coi nàng như con gái ruột của mình.

Trong lúc thần mẫu đang cười khô, A Thiết đột nhiên “Phốc” một tiếng quỳ gối trước mặt thần mẫu, sáng khoái nói: “Thần mẫu, ta từng thử vận chuyển Di Thiên Thần Quyết cho nàng nhưng cũng không thành công. Ta chờ ở đây hai ngày, cuối cùng cũng chờ được ngươi, ta chỉ hy vọng, ngươi có thể niệm tình một chút cảm với Tuyết Duyên, dạy ta cách để cứu sống nàng.”

Chuyện xảy ra đột ngột, trong lòng thần mẫu chấn động một trận thật sâu, cũng không biết ứng phó thế nào, chỉ có nói: “Nam nhi dưới gối có hoàng kim, ngươi lại vì cứu nàng mà không tiếc khom gối khom lưng khúm núm nữ lưu, nàng thật đáng giá như thế?”

A Thiết lạnh lùng và vô hạn đau đớn, vẻ mặt vô cùng phức tạp, hần chậm rãi gật đầu:

“Cấp Sứ lại lần nữa mất đi tính mạng ta cũng không tính toán, ta, đã không thể đánh mất nàng!”

Hần dứt lời nhìn lại Tuyết Duyên đang nằm trên giường.

Hoa chết rồi! Hoa từng lưu luyện các loại quan tâm, ái mộ, hi sinh, tùy theo một luồng hoa hồn sắp chôn dấu dưới đất vàng lạnh như băng, đâu quan tâm đến việc bây giờ hần quyền luyện nương theo?

Không ngờ đến khi hần mất đi nàng, mới giật mình, hần không thể mất nàng...

Thần mẫu yên lặng nhìn khuôn mặt đau đớn của hắn, cuối cùng cũng hiểu được vì sao hắn lại phản ngược lại sự ấm áp bình thường của A Thiết, trở nên lạnh lẽo như chết chóc, bởi vì con người đang dần biến đổi trong bi thương...

Có đôi khi, quá bi thương, mang đến, sẽ chỉ là quá lạnh, đối với nhân thể nản lòng thoái chí!

A Thiết lạnh lùng cũng là vì muốn đánh mất nàng...

Có điều thần mẫu đã sống một đoạn thời gian dài, đối với bi thương, bà rất có kinh nghiệm ứng phó, bà chỉ lý trí nói: “Tuy nói không thể mất đi bà, nhưng có lẽ chỉ vì nhất thời xúc động nên mới cầu xin ta cứu bà...”

Lời của nàng còn chưa dứt, A Thiết liền thu liễm vẻ mặt đau đớn của mình lại một lần nữa lạnh lùng như tử thần, nói: “Ta, giống như nhất thời xúc động sao?”

“Ta không giống, nhưng là nam nhân, phần lớn đều là một loại động vật dễ dàng nuốt lời dối ý...”

Không phải vậy đâu? Tuyệt sắc hồng nhan từ xưa tới nay, tất cả đều vì nam nhân yêu quý của mình mà đau thương.

Nam nhân của Bạch Tố Trinh làm cho nàng hoàn toàn tuyệt vọng, ôm hận dưới tháp Lô Phong.

Nam nhân của Dương Quý Phi, tuy từng sủng ái nàng yêu nàng, chỉ đứng ở sườn ngựa vì sáu quân không phát mà ban cho nàng một đường rèn luyện tự sát, để cảm ơn thiên hạ.

Nam nhân Ngư Huyền Cơ càng tin vào cuối cùng nàng không thể không ân cần nói một câu “Dịch cầu bảo vô giá, hiếm khi hữu tình lang...”

Bảo vật dễ được, tình nghĩa khó cầu, thật sự là chuyện bi ai của thiên cổ nhân...

Nhưng A Thiết lại vô cùng kiên định nói: “Ta đối với nàng ta tuyệt đối sẽ không hối hận!”

Bảy chữ đơn giản vang lên rất có lực, duy Thần mẫu vẫn tiếp tục thăm dò.

“Hừ! Hiếm khi thấy người mở miệng tuyệt đối không dối ý! Chỉ là muốn ta vi phạm thân linh mà dạy người cứu nàng. Có

lẽ còn chưa đủ, ta cần chứng minh!”

“Chứng minh như thế nào?”

“Người nếu như được xưng là Bất Tử Thần, nếu như người có thể nhỏ xuống một giọt nước mắt lên nàng, thì đó chính là minh chứng tốt nhất!”

Lời này vừa nói ra, con người A Thiết đột nhiên co rút lại, môi mím chặt, chỉ vì đây là nan đề của hắn!

Tử thần không khóc kia vừa là cái tên không khóc, sao lại có nước mắt? Giọng nói của hắn rất lạnh nhạt và bình thản, hỏi: “Có cách khác không?”

“Biện pháp thay thế cũng không phải bằng chứng tốt nhất.” Thần mẫu nói xong nhìn lại A Thiết, thở dài nói: “Có thể thay thế tình yêu bất cứ lúc nào: Cũng không phải là yêu thật sự, chẳng lẽ người còn chưa hiểu?”

“Ta hiểu rồi.” A Thiết cũng cực kỳ ngưng trọng nhìn thần mẫu, hỏi lại một lần: “Nếu ta có thể rơi lệ, người thật sự có biện pháp cứu được nàng ta sao?”

Thần mẫu yên lặng không đáp, chỉ khẽ gật đầu. Vì thế A Thiết rất yên tâm:

“Rất tốt. Đáng tiếc, ta là một người không có nước mắt...”

“Một khi đã vậy, ta sẽ làm như vậy...”

“Máu của ta để thay nước mắt của ta, mau khóc đi!”

Lời này vừa nói ra, A Thiết bỗng ưỡn hai ngón tay chỉ thẳng vào cổ họng mình!

Hắn ta thật sự muốn lấy máu của mình thay cho nước mắt!

Biến sinh ra dưới nách, Thần mẫu cả kinh không thể coi thường, không nghĩ tới hắn vì cứu Tuyết Duyên lấy tử minh chí, hoảng loạn đưa ra một trảo, siết chặt cổ tay của hắn, miễn cho hắn thật sự cắn hai ngón tay vào cổ họng; thế nhưng tu vi Thần mẫu tuy cao, A Thiết lúc này đã dùng hết Di Thiên Thần Quyết, công lực cái thế; mặc dù một trảo của nàng siết chặt cổ tay, nhưng từ đầu đến cuối không thể ngăn cản xu thế hai ngón tay của hắn cắn trước mặt, chỉ có thể cào lệch hướng hai ngón tay...

“Phốc” một tiếng, hai ngón tay A Thiết cắm trên lồng ngực của mình, thần mẫu lại liều mạng dùng sức giật giật, hai ngón tay mới cắm hết vào trong ngực nhưng đã xé rách vạt áo A Thiết, hơn nữa trên ngực lại có hai vết sâu hoắm sâu hoắm, máu tươi từ ngón tay chảy ra, giọt máu nhỏ xuống như suối...

Giống như hai giọt nước mắt, chân chính là huyết lệ!

Tử thần không khóc, cuối cùng cũng vì nàng mà rơi lệ...

Thần mẫu vẫn nắm chặt tay hắn, thở dài:

“A Thiết, ngươi... Ngươi làm như vậy cũng là... tội gì?”

A Thiết mặt không biểu cảm nói: “Cái mạng này là nàng cho ta, ta chết một lần thì đã sao?”

Thần mẫu nói: “Vì nàng ấy, ngươi thật sự không sợ chết?”

A Thiết nói: “Ta vốn định tự mình cứu sống nàng, sau đó sẽ nói với nàng một câu ta chưa nói ra.”

“Lời gì vậy?”

“Là câu nữ tử thích nghe nhất trong thiên hạ.”

Cái gì là cô gái thiên hạ thích nghe nhất lời? Thần mẫu cũng không ngốc, vừa nghe liền ngầm hiểu.

Nàng sững sờ nhìn đôi mắt “chí chí bất du” của A Thiết, đôi mắt này tuy có một tia lãnh ý nhưng sau lưng lại như có ngọn lửa hừng hực cháy!

Nàng đột nhiên thả tay của hắn ra, lại nhìn tuyết duyên trên giường, âm u thở dài với nàng:

“Thì ra... Hắn còn chưa nói ra câu nói kia với ngươi? Ai, thật là đáng tiếc! Có điều... Ánh mắt của ngươi không tệ, ngươi thật sự chọn một người đàn ông có thể làm bất cứ chuyện gì trong chúng sinh...”

Nói xong, hắn nhìn A Thiết một lúc lâu rồi nói: “A Thiết, nếu muốn cứu nàng, ngươi đi đi!”

“Đi đâu?”

“Dưới đáy Lôi Phong tháp, nơi chôn xác Bạch Tố Trinh.”

“Vì cái gì?”

“Để tìm ra nữ nhân bình bát cứu người.”

A Thiết khẽ nhăn mày hỏi: “Vãn Bát vốn là một vũ khí siêu cấp, vừa là vũ khí giết người, sao có thể cứu người?”

Thần mẫu thông dong đáp lại: “Khi người tìm được bình bát, người sẽ hiểu được tất cả.”

“Nhớ kỹ! Người vốn tu luyện Di Thiên Thần Quyết một khi thần công ly thể, nếu như không tìm thấy bình bát, tuyệt đối không chịu nổi một tháng, toàn thân sẽ tan thành bọt biển mà chết...”

A Thiết khẽ giật mình, hỏi: “Vậy tức là...”

“Vậy tức là, thời gian còn lại của Tuyết Duyên đã không còn nhiều, chỉ còn lại hai mươi bảy ngày...”

Sắc mặt A Thiết càng thêm tái xanh, Thần mẫu lại nói: “Ta cũng nên cùng người dắt tay mà đi, chỉ là từ trước đến nay mộ của Bạch Tố Trinh là cấm địa thuộc môn hạ Thần Cung, cho nên ta cũng không muốn cùng người xuất hiện; nếu khẩu quả có thể, có lẽ ta sẽ hiện giúp người vào lúc thích hợp...”

Nói xong cô bé nhìn tuyết duyên trên giường, tiếp tục nói: “Hơn nữa ta rất tin tưởng, nữ nhân phải cứu người dựa vào một lòng một dạ của người, nếu giờ phút này nàng biết cũng cao hứng bằng một mình người mà cứu nàng. Cho dù cuối cùng không cứu được nàng, chắc hẳn nàng cũng cam tâm tình nguyện...”

A Thiết nói: “Điều này quyết sẽ không xảy ra, nàng tuyệt đối không chết được!”

Thần mẫu cười khỏ:

“Mọi việc đều đúng như dự tính, Mộ Cơ quan của Bạch Tố Trinh trùng trùng điệp điệp, vô cùng nguy hiểm; cho dù là ta, đi vào được cũng chưa chắc có thể sống sót đi ra, con đường người phải đi bây giờ, có lẽ là một con đường chết không về...”

A Thiết nói: “Cho dù chỉ có một con đường chết, ta cũng không thể không xông vào!”

“Giả như có cao thủ mạnh hơn sẽ xuất hiện cản trở người...”

“Vây ta giết! Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

Giờ phút này, trên mặt A Thiết lại lần nữa hiện lên chút lãnh ý. Hắn đột nhiên đi đến bên người Tuyết Duyên, ôm lấy nàng, nhắc chân muốn rời khỏi.

Tình có điểm đáng sợ này! Tình nếu tới lúc cần tới, nó thậm chí triệt để triệt để cải biến một người!

Người thô bạo sẽ vì tình mà trở nên dịu dàng, người lương thiện cũng sẽ vì tình sinh hận mà trở nên tàn khốc!

Từ trước đến nay, A Thiết vốn ôn thuần sau khi từ địa ngục bước trở về, giờ phút này cũng vì tình cảm của nàng mà trở nên lạnh lẽo dị thường, giống như cái tiền thân năm năm trước của nàng – Không khóc Thần tử Bộ Kinh Vân!”

Bởi vì chỉ có lạnh mới có thể khắc chế nỗi tiếc nuối và thương nhớ trong lòng nàng, mới có thể khiến hắn dừng cảm tiền về phía trước, không sợ hết thảy!

Tất cả đều là vì nàng.

Thần mẫu thấy A Thiết nói đi là đi, kinh ngạc nói: “Vì sao ngươi phải đưa nàng cùng đi? Đưa nàng ở lại chỗ này đi! Để ta chăm sóc nàng thật tốt!”

Mặc dù thần mẫu chỉ có ý tốt, nhưng A Thiết lại lắc đầu liên tục, đáp: “Không! Nếu chuyện này không thể tìm được bình bát, tức là nói mình đã chết dưới tháp Lô Phong, vậy nàng cũng không cứu được; cho dù chết, nhiều cũng phải chết chung một chỗ với nàng, ta đối với nàng, đến chết —— “

“Không rời nửa bước!”

Giọng điệu của y cứ chém đinh chặt sắt như vậy, dường như thần mẫu rất cảm động, cho nên cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Nhớ kỹ! Hồ Tây cạn nước, giang hồ không nổi, Lô Phong tháp sập xuống, bạch xà xuất thế!”

A Thiết nghe vậy dừng lại, quay đầu lại nhìn thần mẫu như đang nhăm nháp hàm ý trong những lời này của nàng, cuối cùng nửa hiểu nửa không nói: “Thần mẫu, đa tạ ngươi phản bội đưa cho ta câu nhắc nhở này, kẻ có lệnh sẽ gặp lại!”

A Thiết dứt lời không chút biến hóa xoay người rời đi, kiên quyết kiên định.

Dường như lão ta đang từng bước khôi phục lại bộ mặt thật của thân tử mà lão ta chưa từng khóc, Thần tử, xem ra sắp trọng sinh trong cơ thể lão ta...

Thần mẫu nhìn A Thiết từ từ đi xa, nhìn tuyệt duyên trong tay hắn, không khỏi lại thở dài nói: “Cháu à, cháu may mắn hơn Bạch Tố Trinh trực tiếp, cháu đã tìm được một nam nhân chân chính...”

“Dù cho hai người các người chết cùng một chỗ, cũng là chết mà không hối tiếc đúng không? Ai...”

Lúc A Thiết ôm tuyệt duyên bước đến cuối đường, con rắn trắng “Tiểu Bạch” vẫn canh giữ ở lối ra khỏi phân đàn.

A Thiết không nói gì mà chỉ lướt qua người nó, nhưng... Bỗng dưng, A Thiết cảm thấy có thứ gì đó đang lôi kéo hắn từ phía sau.

A Thiết quay đầu lại nhìn, thì ra Tiểu Bạch đang cắn áo trắng tuyệt duyên, có vẻ lưu luyến không rời.

A Thiết cay đắng nói: “Người cũng muốn đi?”

Tiểu Bạch đương nhiên không hiểu gật đầu, nhưng A Thiết cũng biết, dù sao, Tuyệt Duyên ở đây đã mười mấy năm, người và rắn cũng gặp nhau hơn mười năm; chỉ có những người như vậy mới vì lợi mà vong nghĩa, Xà, trái lại còn chuyên tâm.

A Thiết bắt đặc dĩ nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Bạch, nói: “Xin lỗi. Chuyến này là hành trình sinh tử, chỉ sợ ta không tiện mang người đi cùng, nhưng mà, tin tưởng ta đi, ta nhất định sẽ mang Tuyệt Duyên trở lại gặp ngươi.”

Tiểu Bạch lẳng lẳng nhìn chằm chằm A Thiết, không hề tỏ lộ tin tức, một lúc lâu sau, dường như đã hiểu rõ ý tứ của A Thiết, rốt cục giống như là thập phần hiểu chuyện lại tiếp tục cuộn mình nữa, năng đối với nó, xem ra cũng có lòng tin.

A Thiết lặng lẽ xoay người, tiếp tục đi về phía trước, không đành lòng quay đầu lại nhìn hắn.

Rừng linh tự Bắc Sơn lại vang lên tiếng chuông cuối cùng.

Cũng không biết có phải vì đôi nam nữ sinh tử này hay không, vang lên một tiếng đoạn hồn...

Tang chung?

Chương thứ chín Thần Thạch

Tương truyền cổ xưa, ở khởi nguồn của Thái Sơ, thế gian vốn là một mảnh hỗn độn không rõ, bất phân cao thấp.

Sau đó, “Bàn Cổ” khai thiên quan địa, thế là không gian hỗn độn này liền xuất hiện thiên hòa địa.

Trời đất ở trên, tại hạ.

Đáng tiếc không lâu sau, cuối chân trời lại xuất hiện một cái lỗ thủng, dẫn tới trời diệt liên miên, sinh linh chịu đủ đồ thần.

Nữ Oa “Muội muội” Bàn Cổ tâm hoài thần từ bi, mắt thấy thương sinh thụ kiếp, trong lòng không đành lòng, vì trạch Thương Sinh, liền không tiếc hao hết tâm tư nghĩ ra một phương pháp bổ cứu.

Nàng quyết ý...

Luyện thạch bổ thanh thiên!

Vì vậy Nữ Oa dốc hết tinh lực cả đời, thiên chuy bách luyện, luyện được ba vạn sáu ngàn năm trăm lẻ bốn viên ngoan thạch hình thù màu sắc, từng viên từng viên khảm nạm trên bầu trời phá động, cuối cùng có chí giả thành, cuối cùng, Thanh Thiên không thiếu.

Thế nhưng, rồi lại xuất hiện một vấn đề khác...

Một vấn đề không nghiêm trọng lắm, nhưng nhất định phải giải quyết.

Nguyên lai, Nữ Oa hôm nay phỏng chừng sai lầm rồi, từ sau nàng Bổ Thiên, thế mà còn sót lại bốn hòn đá khác nhau.

Bốn viên kỳ thạch!

Bốn khối kỳ thạch này, là những loại đá nổi bật nhất trong số những ngoan thạch của Bổ Thiên; các loại lực lượng thần kỳ, đáng tiếc chúng nó “một thân bất phàm”, lại vô duyên có thể Bổ Thiên.

Nữ Oa chỉ cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Bốn viên kỳ thạch này đều do một tay nàng gian khổ luyện thành, bây giờ không cách

nào “vạn hết” được, nếu bốn viên kỳ thạch biết được, chắc hẳn cũng sẽ than thở một câu “Hoài tài bất ngộ”!

Để tránh bị phụ sự bày gà của bốn tảng đá này, Nữ Oa lại đắm chìm trong trầm tư, nàng muốn nghĩ ra một biện pháp xử trí tứ đại kỳ thạch.

Nghĩ đi nghĩ lại, nửa ngày suy nghĩ lại một hồi, suy nghĩ một lát lại là chốc lát, suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nàng nghĩ thông suốt!

Bốn tảng đá lớn này đều có sức mạnh thần kỳ: Sao không đem bọn nó ném sang những nơi hẻo lánh khác ở nhân gian, rồi cho chúng nó tùy duyên, tạo phúc rất có duyên với người tạo ra chúng?

Nghĩ kỹ quyết định, Nữ Oa cũng không do dự. Nàng quyết định cẩn thận tiễn biệt bốn viên kỳ thạch.

Viên đá kỳ lạ thứ nhất muốn phá rơi xuống Phàm gian: Tên nó là —

“Băng Phách.”

“Băng Phách” là một viên đá thủy tinh trong suốt, óng ánh trong suốt, chói mắt phi thường: Nữ Oa lưu luyến cầm lấy băng phách, ôn nhu cầu khẩn tiền đồ cho nó:

“Băng Phách, ngươi là một viên mỹ lệ và đẹp nhất trong bốn khối kỳ thạch, hơn nữa thạch tính thanh lương. Nếu đem ngươi đặt vào trong miệng người chết, có thể bảo vệ thi thể sẽ không mục nát, vĩnh viễn không thay đổi...”

“Băng Phách, để cho tiền đồ của ta chúc phúc, chỉ mong cuối cùng ngươi có thể gặp gỡ một đôi tình nhân; nếu như một trong hai tình nhân này chết trước, ngươi đem di thể của nó hoặc là di thể của nó vĩnh hằng bảo tồn, làm cho vẫn như cũ sinh sống trên đời cái người cô độc đáng thương kia, cuối cùng trọng sinh vẫn còn có nửa điểm an ủi cùng hồi ức chưa có.”

Nói đến đây, cho dù Nữ Oa muôn vàn không muốn, nhưng vẫn ném băng phách xuống nhân gian, đồng thời cũng không kìm lòng được mà rơi xuống một giọt nước mắt, cũng không biết có nên bỏ qua Băng Phách hay không?

Chắc là vì sẽ phát sinh trên cả băng phách, đoạn ca này có thể khóc được, đau đớn triền miên tình yêu?

Viên thứ ba sắp rơi vào tảng đá kỳ lạ Phàm gian, gọi là —
“Bạch Lộ.”

Nghiêm túc mà nói, “Bạch Lộ” cũng không hoàn toàn xem như một viên đá, bởi vì trong chất liệu băng đá trắng như bạch lộ hỗn tạp không ít Hàn Thiết lỏng lẻo ánh sáng loè màu trắng.

Nữ Oa nhẹ nhàng nâng lên sương trắng, lại cầu khẩn:

“Thạch Trung Chi Thiết, Thiết Trung Chi Thạch, Bạch Lộ à! Người là một trong những vật chí hàn trong thiên địa, hàn khí của người có thể hóa khí thành băng, đóng băng ba thước; hơn nữa người còn chứa Hàn Thiết màu trắng có thể truyền tạo tuyệt thế thần phong, cho dù người vô duyên bổ thiên, cũng không cần tự cảm thán: Rơi vào hạ giới, càng có thể phát huy sở trường của người...”

Nữ Oa vội vàng giơ tay lên, ném sương trắng về phía hạ giới, vừa nói: “Đi đi! Đến nhân gian tìm kiếm! Chỉ mong sắt trong đá người có thể đúc thành một thanh thần phong tuyệt thế, chỉ mong cuối cùng người có thể rơi vào một nơi tâm địa thiện lương, nguyện vì chúng sinh hạnh phúc mà cam tâm làm ra chủ nhân hi sinh, đem ngàn vạn người sống trong nước sôi lửa bỏng từ trong khổ cực cứu vớt...”

Vừa nói đến đây, Nữ Oa đã nghẹn ngào thất thanh, yên lặng đưa mắt nhìn Bạch Lộ rơi xuống, chân thành hy vọng nó có thể tìm được nơi phù hợp để về.

Viên thứ ba sắp rơi xuống từ Phàm gian, đúng là...

“Hắc Hàn”.

Nếu như nói Bạch Lộ là một trong những vật chí hàn trong thiên địa, viên “Hắc Hàn” này, hai thứ gọi là Thiên Địa chí hàn cũng hoàn toàn xứng đáng! Bởi vì Nữ Oa phủ đã bưng nó vào trong lòng bàn tay, liền lập tức cảm thấy khối đá màu đen này phát ra ánh sáng lập lòe., Trong tảng đá đang có một cỗ hàn khí như hồ sâu không đáy đang cuộn cuộn hấp thu lực lượng trong cơ thể Nữ Oa, khiến nàng cũng không hèn mà rung mình một cái. Nhưng Nữ Oa vẫn không có ý buông tay, nàng chỉ âm u nhìn Hắc Hàn Hàn., Nói: “Hắc Hàn a! Người mặc dù cũng là

chỉ hàn chi vật, người tuy cũng giống như Bạch Lộ chất chứa trong đá, nhưng màu đen trong đó thoáng như một trái tim màu đen, cùng Bạch Lộ phát tán ra ngoài đá như vậy., Hàn khí phát hóa thành băng tuyết đối khác nhau, màu đen của người, hàn của người, sẽ chỉ đem toàn bộ lực lượng thể gian hút vào: Hóa thành bản thân dùng, hơn nữa hôm nay ta có dự cảm, tương lai người nhất định sẽ bị đúc thành một thanh —— tuyết thể hảo kiếm, sần thần phong không như Bạch Lộ đúc...”

***

“Đáng tiếc, người lại là một thanh kiếm tốt sát nghiệt kỳ trọng tuyết thể, người rất có thể sẽ mang đến vô số tử vong cho thể gian...”

“Ta vốn không muốn hung vật như người rơi vào nhân gian, bất quá bởi vì người và Bạch Lộ đồng dạng có đầy đủ thực lực có thể cứu vớt nhân gian, mới để cho người đi thử vận khí một chút, cho nên người nhất định phải chờ, cho dù phải chờ hơn nghìn năm vạn năm...”

“Người cũng phải đợi đến khi một kiếm thủ chân chính cũng thâm như người, chỉ có hắc, mới xứng làm chủ nhân của người...”

Nữ Oa nói tới đây, không khỏi thôn thức một câu: “Chỉ có người sống trong bóng tối và lạnh lẽo lâu ngày mới biết được sự đáng sợ của hắc ám và hắc ám. Sau khi đạt được hảo kiếm tuyết thể mới hiểu được, lợi dụng thanh kiếm này cứu chúng sinh khỏi hắc ám, cuối cùng mới có thể vận vẹo vận mệnh bi ai của bản thân và hắc hàn...”

Không sai! Vận mệnh của một người, Thạch cũng có vận mệnh của Thạch, chỉ không biết vận mệnh của Hàn Lập như thế nào, liệu hắc có thể chờ tới lúc một người giống như hắc cũng thuộc về hắc ám hay không?

“Bởi vậy, nếu người cuối cùng vẫn không chờ được hắc, cứ việc trở thành gỉ sắt trong bóng tối, cũng không cần cầu thả khắp chốn nhân gian này!”

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Đây chính là hy vọng duy nhất của Nữ Oa đối với hắc hàn, mặc dù nàng thấp thỏm

không yên, nhưng cuối cùng vẫn vút hắc hàn xuống nhân gian. Tiếp theo, nàng lại nâng lên một viên kỳ thạch khác.

Đây cũng là viên kỳ thạch cuối cùng -

“Thần thạch.”

“Thần thạch”, là một cái tên chí cao vô thượng! Thần thạch cũng là một trong bốn loại đá thần kỳ nhất, là một viên đá có uy lực lớn nhất!

Nữ Oa nhìn chằm chằm vào khối thần thạch, chậm rãi nói: “Thần chi thạch, thần của Thạch Trung Thần, vận mệnh của người so với Hắc Hàn cũng không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì với uy lực của vật chất đá, người có thể trở thành một món vũ khí siêu cấp lợi hại nhất trong thiên địa!”

“May mà, người có một điểm so với hắc hàn ưu thắng, là người đồng thời cũng có thể trở thành một thánh vật mau chóng cứu người thoát khỏi tử vong...”

“Giết và cứu, hại và ích lợi, chính tà thiện ác, phải xem vận may của người. Thần thạch a, tự thu xếp đi!”

Nữ Oa thở dài một hơi, cũng vút thần thạch ra khỏi tay, cuối cùng nàng cũng bù đắp được sơ sẩy của mình, cũng bù đắp được sự tiếc nuối bất phàm của tứ đại kỳ thạch.

Bốn tảng đá lớn cũng có hòn đá riêng mình khác nhau. Vận mệnh và cơ duyên khác nhau, phân biệt thành bốn nơi khác nhau trên thế gian.

Tạm thời đừng nói câu chuyện cổ xưa truyền lại này là giả, vì chúng sinh phàm trần luôn thích lấy một vài chuyện không thể giải thích, phú lấy thần thoại truyền thuyết buồn bã, lấy bản vẽ tự bào chữa.

Nhưng trên đời thật sự có rất nhiều đá thiên kì bách quái, có tứ đại kỳ thạch này cũng không có gì lạ.

Hơn nữa, nghe nói trên đời này thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi – tứ đại kỳ thạch!

Số mệnh Thạch Liên, xem ra cũng hơi giống với lời Nữ Oa nói.

Thí dụ như “Băng Phách”...

Nghe nói “Băng Phách” đã rơi vào tay thế gia võ lâm, hơn nữa còn dùng nó để bảo tồn di hài tổ tiên của hân, dâng hương cho hậu nhân tới thăm viếng. Có lẽ, đây chỉ là số mệnh tạm thời mà thôi. Một ngày nào đó, luôn có một người si tình, sẽ lấy được Băng Phách từ trong thi thể ra, rồi đặt vào trong miệng người yêu của mình, cho dù không từ thủ đoạn...

Chỉ lấy tình làm vật, ngộ tuyệt thương sinh.

Còn viên kỳ thạch thứ hai “Bạch Lộ” chính là viên may mắn nhất trong bốn hòn đá. Nghe nói nó đã sớm rơi vào tay một thế gia dùng đao, mà trải qua thiên chuy bách luyện, đã được rèn đúc thành một thanh bảo đao đệ nhất thiên hạ -

“Tuyệt Âm!”

Cái chuôi Tuyệt Âm này, đao xuất ra chắc chắn có thể hóa nội lực thành lá băng, hàn khí kinh người, không mưu mà hợp với lời Nữ Oa nói!

Mà một hòn đá khác có tên “Hắc Hàn”, dường như còn khó hơn “Bạch Lộ” nhiều, đến nay vẫn không rõ tung tích. Có lẽ nó đang ở một góc tối om nào đó, vẫn lẳng lặng chờ đợi chủ nhân tương tự vận mệnh của nó xuất hiện, đem nó rời khỏi hắc ám vĩnh hằng, cho dù thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành...

Viên kỳ thạch cuối cùng “Thần thạch”, nghe nói cách đây hơn trăm năm trước, từng bị một môn phái thần bí đoạt được, dùng nó để luyện thành một vũ khí siêu cấp lợi hại nhất trong thiên địa, vũ khí siêu cấp này chính là...

“Vấn bát!”

Cuối cùng hân cũng đã đọc hết câu chuyện về Nữ Oa đã đọc cuốn mật thám này, sau đó hân nhắm chặt hai mắt trầm tư.

Nơi này là một gian sương phòng khách sạn ở chợ Tây Hồ, xem ra không tính là xa hoa tráng lệ; đối với người địa vị tôn quý như hân, thật ra cũng không mười phần xem mắt.

Bất quá địa vị của hân mặc dù tôn quý, lại có một trái tim không tham danh lợi; sinh hoạt ở hân, chỉ cầu đơn giản, sạch sẽ đã cảm thấy mỹ mãn, hân cũng không phải loại người nghèo rớt mùng tơi xa xôi, ngay cả hân cực có tư cách làm như vậy.

Thế nhưng, số mệnh đáng thương vẫn liên lụy hấn trong đấu tranh giang hồ thờ không nổi. Năm năm qua, hấn không hề có một khắc nào không muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút, nhưng để giữ vững giao dịch năm năm trước với sư phụ, hấn không thể không tiếp tục vì sư phụ mà chạy đi, hiệu lệnh.

Mà giao dịch của hấn và kỳ sư, năm năm trước cũng từng cứu hấn và một đám nhóc con “Hấn”, cũng là vì diệt vong vô số dân chúng ở Nhạc Sơn năm xưa...

Hấn đã hoàn thành nhiệm vụ, không đếm được nhiệm vụ, toàn lực ứng phó, chưa từng nếm qua bại tích, có lẽ hôm nay hấn sẽ chấp hành nhiệm vụ này.

Tìm kiếm Mạnh Bát!

Hấn chính là người giang hồ cho rằng địa vị của hấn quan trọng hơn đại sư huynh Tần Sương.

“Nhiếp Phong”!

Nhiếp Phong đã mười sáu tuổi, vóc dáng so sánh năm năm trước đã cao hơn không ít. Có thể nói y đã là một thanh niên cất giấu bảy thước, hơn nữa khí tức trẻ con trên mặt y cũng đã bị quét sạch, đổi lại là vẻ mặt anh tuấn tuấn, cùng với sự biến đổi không chút sợ hãi tinh táo.

Thứ duy nhất không thay đổi, chính là mái tóc dài đen nhánh của hấn, vẫn như thời còn nhỏ, không bị bất kỳ ràng buộc nào trên thế gian, phiêu đảng trong giang hồ, phiêu đảng trong mắt người giang hồ...

Dù hấn có tiêu sái như thế nào thì từ đầu đến cuối vẫn tiêu sái như hấn.

Trong lòng âm áp vẫn luôn âm áp, có lẽ sẽ cả đời không dời đi.

Nhiếp Phong trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, rồi lại chậm rãi giương mắt. Hấn nhìn ra ngoài cửa sổ từ gian phòng khách khách, liền thoáng thấy Lôi Phong tháp đang đứng ngạo nghễ ở xa ngoài nửa dặm, ngạo nghễ đứng dưới ánh mặt trời gay gắt giữa trưa.

Đây chính là nguyên nhân khác mà y chọn gian khách sạn này, ngoại trừ căn nhà y yêu thích nơi này giản dị tự nhiên, còn vì y

thích cửa sổ nơi này; từ cửa sổ nơi này, có thể thấy tình thế gần Lôi Phong tháp.

Theo tư liệu do thám từ thiên hạ cung cấp, Lôi Phong tháp chính là nơi năm đó Bạch Tố Trinh bị chôn cất; mà bình bát, cũng rất có khả năng chôn ở dưới Lôi Phong tháp, cho nên Nhiếp Phong mặc dù đã tới Tây Hồ ba ngày, vẫn một mực ở phụ cận quan sát.

Kỳ thật Nhiếp Phong đã đọc vô số cuốn sách về Nữ Oa mà trình thám từ lâu, duy chỉ có thể cẩn thận đọc lại một lần; thứ nhất là để tăng thêm nhận thức đối với việc này, phòng ngừa thỉnh thoảng cần, thứ hai, cũng bởi vì trong đó có đề cập tới bốn viên, một viên là hãn vô cùng quen thuộc...

“Bạch Lộ!”

Chỉ vì “Bạch Lộ” là hàn thiết trong đá, cuối cùng đúc thành, chính là thần phong của Nhiếp gia nhiều thế hệ tương truyền...

“Tuyết Âm!”

Bởi Nhiếp Phong năm đó cùng Nhiếp Nhân Vương chết từ biệt, tuổi còn nhỏ, Nhiếp Nhân Vương căn bản không nói cho Nhiếp Phong biết, rốt cuộc Tuyết Âm là do sắt lạ gì đúc thành, cho nên Nhiếp Phong vẫn luôn cảm thấy nghi hoặc. Mãi đến khi đọc hết tất cả sự tích của Tất Nữ Oa, hãn mới biết được hàn khí lẫm liệt, khiến người ta không rét mà run, sau lưng dao rét lạnh, cũng có một đoạn chuyện xưa thê lương như vậy...

Mặc dù đây chỉ là câu chuyện đời đời để tham khảo, nhưng Nhiếp Phong lại tình nguyện đoạn chuyện xưa này là thật. Hãn vô cùng hy vọng có thể gánh vác số mệnh thần thánh cứu vớt những người sống trong cơn nóng bỏng nước sôi...

Điều này đã trải qua hơn ngàn vạn năm về trước, chuyện mà Nữ Oa đặt hy vọng vào Tuyết Âm...

Chính như bình bát, nếu nó lấy “Thần thạch” tạo ra, vậy nó cũng không chỉ là một kiện siêu cấp vũ khí lợi hại nhất trong thiên địa; vô cùng có khả năng, nó càng sẽ trở thành một cái du dương cứu người Thánh vật.

Cho nên Nhiếp Phong chuyến này mặc dù vì thực hiện lời hứa của mình đối với Hùng Phách mà đến tìm kiếm bình bát, kỳ

thật trong lòng cũng âm thầm có một cái hi vọng, hẩn hy vọng hẩn tìm được bình bát, cũng không phải là một vũ khí siêu cấp, ngược lại là có thể dùng để cứu người.

Nhiếp Phong vừa nghĩ vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hẩn bỗng nhiên phát hiện trên đường phố chợ có hai cái ——
Người!

Khu chợ từ trước đến nay là nơi có thôn cùng trần náo nhiệt nhất, từ sáng sớm đến tối mọi người đều chen vai chằm chọc, sao giờ chỉ có hai người được?

Bởi vì, khi ánh mắt Nhiếp Phong nhìn về phía Lô Phong tháp ở phía xa, hẩn nhìn thấy hai người trong chợ ở bên ngoài khách sạn với khuôn mặt mơ hồ, hẩn nhìn thấy hai người kia!

Bởi vì trên người bọn họ, có...

Cao thủ không tầm thường sát khí!

Cả hai đều đội nón cỏ, cúi thấp đầu, cũng không lộ ra diện mục hai người, cho nên hơn phân nửa khuôn mặt đều giấu dưới mũ. Nhiếp Phong vẻ miến cưỡng có thể nhìn thấy miệng của bọn họ, hai người áo rộng tay áo rộng, làm người trong lúc nhất thời khó phân biệt được đó là nam hay nữ.

Hai người mang theo một ít trang điểm nhẹ nhàng, xem ra cũng là vừa mới đến Tây Hồ, vẻ mặt vội vàng, thần bí. Nhiếp Phong thấy hai người vừa tiến về phía trước vừa nói chuyện, vì thế không nói lời nào, lập tức bình tĩnh lại, định dùng gia truyền Băng Tâm Quyết, gạt mọi tiếng bàn tán xôn xao trong chợ ra ngoài tai, Ngưng Thần Băng Tâm lắng nghe hai người này rốt cuộc đang nói cái gì vậy.

Côn Bằng liệu vừa nghe phía dưới, kết quả lớn ngoài ý muốn!

Hai người này không ngờ lại không phát ra bất cứ âm thanh nào!

Hóa ra bọn họ không nói chuyện!

Bọn họ chỉ im lặng đứng đó mà thôi!

Nếu chỉ dựa vào hai người qua đường bình thường thì sao vô duyên vô cớ lại ở bên trong tập thể không ngừng thay đổi

miệng, mà không phải đang nói chuyện nữa?

Hai người này rõ ràng mang mục đích không cho ai biết mà đến, cho nên cũng không muốn quá mức phô trương. Nhiếp Phong đột nhiên hiểu ra, hai người bọn họ chỉ im miệng chứ không phát ra bất kỳ âm thanh nào, kỳ thật chỉ sợ có cao thủ nhất lưu ở xa xa nghe lén bí mật của bọn họ, còn nếu nhìn thật một chút, khóe miệng cử động của hai người cũng không phải là miệng nói chuyện bình thường, chứng kiến hai người đã sớm có ăn ý, song phương sử dụng một loại phương pháp câu thông khác thường nhân.

Hai người đi thẳng về phía trước, rớt cuộc tiến vào một khách sạn khác, giống như tìm nơi ngủ trọ.

Nhiếp Phong có chút lo lắng trong lòng, vốn là cao thủ của Trung Nguyên, tại Tây Hồ xuất hiện hai cao thủ căn bản không đủ để làm gì. Chỉ là lúc hấn đến Tây Hồ tìm kiếm bình bát, đồng thời cũng xuất hiện hai cao thủ không biết khuôn mặt, thần bí khó lường, không khỏi làm cho lòng cảnh giới của hấn càng thêm mãnh liệt.

Nhiếp Phong trầm nghĩ, để tránh đêm dài lắm mộng, xem ra việc này đã không thể kéo dài thêm nữa.

Đây đúng là như thế, nhiệm vụ đã xâm nhập vào trong Lôi Phong tháp để tìm kiếm Mạnh Bát, còn không bằng...

Ngay tại tối nay!

Tây Hồ rất có nội dung.

Hình dung Tây Hồ như vậy, chỉ vì nó không đơn thuần sắc màu, mà vĩnh hằng đều bao phủ một phần sắc thái thần thoại nồng đậm.

Tây Hồ càng không giống Hoàng Hà.

Hoàng Hà tuy là nguyên địa phát ra văn hóa Thần châu thiên cổ, quá bá đạo! Nó quá kiêu ngạo! Thường xuyên có sóng lớn cuộn trào, sóng lớn ngập trời, tràn lan thành tai họa khiến cho thương sinh vô cùng yêu thương nó, vừa hận vừa yêu, yêu hận yêu hận, không biết phải làm sao.

Cho nên so với Hoàng Hà chột nóng chột lạnh, Tây Hồ, quả thực an nhàn như chiếc ghế chứa sâu.

Nhưng quân tử bên trong thái cơ đó, một khi vạch trần có lẽ chỉ là một nguy quân tử.

Nơi quá yên tĩnh xinh đẹp, có lẽ cũng là nơi nguy hiểm nhất.

Tựa như Tây Hồ.

Cũng giống như Lôi Phong tháp ở Tây Hồ...

Lôi Phong tháp, muốn truyền bá cho Ngô Việt.

Nghe nói, năm đó “Ngô Việt Vương Tiên thúc” bởi vì sủng phi của nó “Được”, kế hoạch liên hưng kiến một tòa gạch tháp cao mười ba tầng, lấy tám vạn bốn ngàn quyển phật kinh, dùng cho “Hoàng thị” bảo vệ bình an.

Cho nên, Lôi Phong tháp, lại tên “Hoàng Phi Tháp”.

Thật ra một nam nhân; nếu không phải đối với một nữ nhân có yêu thương cực sâu cực kỳ, như thế nào không tiếc dùng lượng lớn tiền tài cầu hộ nàng bình an trường mệnh, an hưởng thiên niên? Có lẽ còn ước mong nàng chết sớm, để cho hắc mau mau lần nữa tái cưới!

***

Cho nên, Lôi Phong tháp cũng là một lời hứa của nam nhân si tình đối với nữ nhân mình yêu mến!

trào phúng chính là, trong truyền thuyết dưới tòa Lôi Phong tháp này lại chôn một nữ tử đáng thương, chính là Bạch Tố Trinh, cảnh ngộ của nàng và “Hoàng phi”, cách biệt rất xa so với Thiên Uyên.

Lôi Phong tháp tự xây thành đến nay, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, cũng đã được sửa chữa mấy lần.

Nghe nói, thời gian cuối cùng sửa tháp Lôi Phong ước chừng hơn trăm năm trước, đại khái là ở sau khi hòa thượng Pháp Hải đem Bạch Tố Trinh thu vào đáy tháp Lôi Phong...

Lần sửa chữa này, nghe đồn là do một đoàn thể thần bí không rõ lai lịch, rút cuộc đoàn thể thần bí không rõ lai lịch này, liệu có dính líu gì đến Bạch Tố Trinh không?

Sau lần sửa chữa thần bí này, Lôi Phong tháp, liệu có còn là tháp Lôi Phong lúc trước hay không.

Đột nhiên nó biến thành một cái bình bát tràn ngập sát khí –
Cạm bẫy?

Ánh tà dương tàn khốc như máu.

Khi hoàng hôn tàn dương chiều rơi vào Lôi Phong tháp, lúc
Lôi Phong tháp tắm trong một vùng huyết hồng...

Một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua đỉnh tháp, một người đã như
lông hồng xuất hiện trên đỉnh tháp.

Là Nhiếp Phong!

Kỳ thật mấy ngày qua, hắn một mực từng lấy thân phận du
khách đi vào Lôi Phong tháp cẩn thận quan sát, phát hiện tòa
tháp cao mười ba tầng này, ngoại trừ mỗi một tầng bốn vách
tường đều đóng đinh giá sách gỗ đào chứa đầy kinh Phật, bên
trong cũng không có khí cụ nào khác., Một mảng trống rỗng
tịch liêu; Nhiếp Phong thậm chí không tìm ra chút manh mối
nào để lại. Tòa tháp này, xem ra thật sự chỉ là một tòa cổ tích
danh thắng cổ, chỉ cho người du lãm, bên trong tháp cũng
không có người trông coi, quản lý.

Bất quá nếu truyền thuyết Bạch Tố Trinh chôn ở đáy tháp, cho
nên Nhiếp Phong đã từng cẩn thận xem xét một tầng thấp nhất,
kết quả ra cực giống nhau; tầng này cũng không có gì khác
thường, hơn nữa, đá dưới mặt đất rất kiên cố, dưới mặt đất
cũng không phải trống không, cũng không giống bị chôn vùi
gì.

Đã là như thế, chẳng lẽ lời đồn đại về Bạch Tố Trinh và bình
bát đều là giả?

Nhiếp Phong cũng không phủ định khả năng này, cũng không
khẳng định khả năng này; từ trước đến nay hắn vô cùng đặc
biệt với kiến giải của sự vật, trong ba ngày này, hắn nảy ra một
ý nghĩ như vậy trên đầu trường:

“Điểm yên tĩnh nhất phần lớn là chỗ nguy hiểm nhất; điểm
khiến người ta chú ý nhất, có lẽ chỉ vì nó muốn phân tán mọi
người đối với một địa phương trọng yếu chú ý mới khiến
người chú ý; vì vậy điểm khiến người chú ý nhất, chưa chắc là
điểm mấu chốt.”

Không sai! Một mực luôn đồn đãi Bạch Tố Trinh là chôn ở đây tháp, rất có khả năng là muốn phân tán sự chú ý của mọi người. Có thể điểm then chốt chính là nó sẽ hoàn toàn trái ngược với tháp của nàng.

Mà ba ngày nay Nhiếp Phong vẫn chưa từng lên tới đỉnh tháp!

Bởi vậy, hôm nay là hoàng hôn, đợi đến khi người du lịch tản hết, Nhiếp Phong xuất hiện đầu tiên, lại là đỉnh tháp cao nhất trên Lôi Phong tháp, đỉnh ngôi hình tam giác treo nghiêng!

Hắn đã đoán đúng! Ngay sau khi bước lên đỉnh tháp hắn liền phát hiện ra một số thứ hắn không nghĩ tới!

Chỉ thấy trên một khối ngói cao ngất trên đỉnh tháp, khắc sâu mười sáu cây cỏ mà cứng cáp:

Tây Hồ cạn nước.

Giang hồ không dậy nổi.

Lôi Phong tháp đổ,

Bạch xà xuất thế!

Nhiếp Phong lập tức vui mừng nhướng mày, mười sáu chữ này không thể nghi ngờ là một phát hiện trọng đại; nếu đã từng có chữ khắc trên đỉnh tháp mà người thường khó tới, tức là nói, người khắc chữ cũng không muốn cho quần chúng biết mười sáu chữ này, dụng ý người khắc chữ, là muốn cấp cho một số người biết năng lực có thể xông lên đỉnh tháp.

Hơn nữa, mười sáu chữ khắc trên đó cũng không phải bị dấu vết năm tháng ăn mòn, rõ ràng là gần đây mới khắc lên, rất có khả năng, chỉ là chuyện mấy ngày này...

Trong lòng Nhiếp Phong chột mừng rỡ, đồng thời cũng có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc là ai biết hắn đã tới Tây Hồ? Rốt cuộc là ai đang âm thầm giúp hắn?

Người này, hoặc là người như vậy, rốt cuộc là địch hay là bạn? Có phải là một cái bẫy hay không?

Nhiếp Phong cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ vì lần này hắn đến là vì bình bát, bây giờ lại nhận được bưu kiện, con đường

phía trước cho dù là Huyết Hà Hỏa Hải, cũng phải tìm ra bình bát trước rồi tính sau.

Vì vậy y lật ngược nghiên ngẫm mười sáu chữ:

“Tây Hồ Thủy cạn, Giang Triều không nổi? Tây Hồ bao la như vậy, làm sao có thể cạn nước được? Tám chữ dẫn đầu tuyệt đối không thể phát sinh, xem ra không có ý nghĩa gì đặc biệt. Về phần “Lôi Phong Tháp” tuy có thể, nhưng sau khi Lôi Phong Tháp ngã xuống, bạch xà thật sự sẽ... coi trọng nhân gian?”

Nhiếp Phong càng nghĩ càng thấy mười sáu chữ này hoang đường vô căn cứ, trong thoáng chốc mờ mịt không manh mối. Lúc này gió mạnh càng mạnh, mái tóc dài của hắn tung bay trong gió, đỉnh tháp nghiêng nghiêng kia cũng bị gió thổi khê rung động. Nhiếp Phong Mã bộc phát, duy chỉ cảm thấy có chút lung lay sắp đổ, bất ngờ một tay chụp lấy mũi tháp hình trụ phần điêu ngọc kia, hiển nhiên, hắn lại phát hiện một việc kỳ quái khác...

Mũi tháp này tựa hồ có thể thi triển!

Hắn sửng sốt, chẳng lẽ...

Nhiếp Phong không nói lời nào, hai tay nắm chặt đỉnh tháp, thử xoay qua bên trái, trong khoảnh khắc “Đốp” một tiếng...

Bắt đầu chuyển động! Trong Lôi Phong tháp truyền ra tiếng “Rầm rầm”, cả tòa Lôi Phong tháp như một cơ quan, cuối cùng cơ quan cũng khởi động!

***

Nhiếp Phong còn chưa kịp kinh ngạc bốn khối mái ngói hình tam giác đột nhiên như bốn cánh cửa sổ, toàn bộ nghiêng vào phía trong, khung tháp cùng đỉnh tháp vẫn duy trì vị trí ban đầu; dưới chân Nhiếp Phong nhanh chóng trống không, không còn chỗ nương tựa, thân hình không thể cưỡng chế rơi thẳng xuống phía dưới.

Cho rằng ngã xuống tầng tiếp theo sẽ có chỗ đặt chân, nhưng Nhiếp Phong đoán chừng đã sai!

Mặt đất bên trong tháp vốn dĩ đã sớm như hai cánh cửa sổ lộn nhào xuống phía dưới, toàn bộ những mặt đất này đều có

thể hoạt động, mà đầu ngọn tháp kia chính là đầu mối then chốt của cơ quan!

Cũng như vậy, Nhiếp Phong ngã xuống, rõ ràng từ đỉnh tháp rơi xuống tầng thấp nhất, thông hành không chút trở ngại; đoạn đường này ít nhất cũng hai mươi trượng, nhưng với nội tình khinh công trước mắt của Nhiếp Phong, đã tinh tiến đâu chỉ gấp đôi năm năm trước? Độ cao hai mươi trượng này còn chưa đủ để hắn bị thương.

Nhưng ngay lúc thân hình hắn rơi xuống cách mặt đất năm trượng, thấy mặt đất dưới chân tháp vậy mà chậm rãi mở sang hai bên, ở giữa lộ ra một khe đá rộng khoảng một trượng; thì ra mặt đất dưới chân tháp kiên cố cũng có thể di động?

Biến hóa này không thể coi thường! Bởi vì không biết dưới đáy tháp còn sâu bao nhiêu, nếu là vực sâu vạn trượng thì tình cảnh có thể Ngụ được. Thế nhưng Nhiếp Phong ở giữa không trung cực khổ không có sức lực, cho dù khinh công diệu tuyệt, muốn đề khí nhảy lên trên cũng tuyệt đối không thể, “Vù” một tiếng! Thân hình đã như điện xẹt ngã vào lòng đất!

Ngay lúc Nhiếp Phong không tiến vào vực sâu hắc ám dưới đáy tháp, hai bóng người áo tím chợt từ cửa chính Lôi Phong tháp chui vào trong tháp Lôi Phong, cũng không chút khảo nghiệm liền nhảy vào khe đá rộng chừng một trượng trên mặt đất, đuổi sát Nhiếp Phong!

Hai bóng người áo tím này xem ra chính là người thần bí mà Nhiếp Phong gặp ở cửa sổ khách sạn, vì sao bọn họ phải đi theo Nhiếp Phong? Muốn giết hắn? Hay là muốn cứu hắn?

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau.

Ngay lúc hai người này không biết là Bọ ngựa hay là bằng hữu của nhau nhảy xuống lòng đất thì chim sẻ màu vàng cuối cùng cũng xuất hiện.

Hơn nữa, còn là hai đôi!

Chỉ thấy hai bóng người đã từ từ tiến vào Lôi Phong tháp, yên lặng nhìn chằm chằm vào khe đá rộng mấy trượng trên mặt đất, hai người không kìm được nhe răng cười một tiếng.

Một người trong đó mặc chiến bào màu đỏ như máu, một người khác trên mặt thì bôi đầy đốm dầu mỡ. Không sai! Là

hắn cùng hắn! Là thần tướng cùng đại thần quan! Bọn họ tới đây làm gì?

Chỉ nghe đại thần quan nói: “Không ngờ người ứng theo tới vẫn chưa tới, người không theo tới lại tới hết.”

Thần tướng lạnh nhạt nói: “Cái này cũng khó trách. Nghe đồn Mạnh Bát chính là vũ khí lợi hại nhất trong thiên địa, người giang hồ muốn nhiệm phải cũng chẳng có gì lạ.”

Đại thần quan nói: “Đáng tiếc, ta vốn định Bộ Kinh Vân sẽ đến, hắn lại chậm chạp không hiện thân.”

Thần tướng nói: “Có lẽ hắn căn bản sẽ không tới. Hai ta mặc dù đối với thần cơ tính cách như lòng bàn tay, tính toán là sau khi Bộ Kinh Vân quan sát đánh chết, nàng sẽ hy sinh chân nguyên Di Thiên Thần Quyết cứu hắn. Nhưng mà, chúng ta nhận thức về Bộ Kinh Vân vẫn chưa đủ sâu sắc., Lão chưa chắc yêu quý Thần Cơ như chúng ta đoán, cũng chưa chắc sẽ đi tìm Thần Mẫu xin giúp đỡ. Lão rất có khả năng chôn bà ta đi rồi bỏ trốn mất dạng...” Lúc Thần Tướng nói lời này có một loại cảm giác vui sướng họa phúc.

“Vậy, mười sáu chữ ta lưu lại trên đỉnh tháp, chẳng phải là uổng phí à?” Đại thần quan không cam lòng.

“Theo ta thấy, cho dù ngươi không lưu lại sáu chữ kia thì vẫn như cũ. Nếu như Bộ Kinh Vân thật sự hướng tới Tầm Thần Mẫu mà nói thì Thần Mẫu cũng nguyện trợ giúp hắn, có thể sớm đã nói cho hắn mười sáu chữ kia. Mười sáu chữ ngươi lưu lại hôm nay, cũng chỉ kêu hắn chú ý đến đầu mối then chốt của đầu tháp mà thôi.” Không hổ là Thần Tướng, quả nhiên liệu sự như thần!

Đại thần quan hỏi: “Nếu hắn không tới, hai ta há không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ?”

Công hết? Hai người bọn họ có tiền công gì?

Thần tướng cười lạnh: “Cái đó cũng chưa chắc! Đừng quên Di Thiên Thần Quyết, bốn phận là “Chính thể” và “Di thể”.

“Ồ?”

“Chính thể, dù là người vốn tu luyện Di Thiên Thần Quyết cũng tức là Thần Cơ; di thể, nhưng chưa từng tu luyện Di

Thiên Thần Quyết nhưng lại chuyển vào Di Thiên Thần Quyết, cũng tức là Bộ Kinh Vân...” Thần Tướng nói tới đây dừng lại một chút., Tiếp tục nói: “Dùng uy lực của Diệt Thế Ma Thân, giống như trận chiến lần trước, cũng chỉ miễn cưỡng đấu cùng “Thần Cơ Chính Thiên” nhanh chóng lưỡng bại câu thương. Chẳng qua, nếu lấy công lực của ta đối phó với Bộ Di Vân Bộ Di Thiên Thần Quyết vừa mới được dời dời đi, tin tưởng sẽ không có vấn đề gì quá lớn...” Thần Tướng cười tà dị một cái.

“Lần trước ta dùng một kích trí mạng đối với Bộ Kinh Vân, kỳ thật sớm đã dự tính cho dù hắn được Thần Cơ dùng Di Thiên Thần Quyết cứu sống, cũng rất có thể sẽ nghĩ cách tìm kiếm bình bát cứu nàng, nếu hắn thật sự làm như vậy, sẽ trúng bẫy của ta...”

Đại thần quan xen mồm: “Bởi vì ngươi muốn nhất cử tam lợi, ngươi phải: Tàn sát bộ kinh vân, đoạt lại thần cơ, còn có, phải đem bình bát thu về tay.”

Thần Tướng nói: “Không sai. Tất cả môn hạ sư Thiên Cung đều biết bình bát ở dưới tháp Lô Phong, thế nhưng trở ngại ở nơi này là cấm địa, càng biết nơi này phân bố cơ quan đoạt mệnh, cho nên cho đến nay đều không dám vọng động. Lấy uy lực diệt thế ma thân ta, đương nhiên không nhất thiết phải e ngại những cơ quan này, bất quá nếu có người làm thay cho ta, đương nhiên không còn gì tốt hơn...”

Đại thần quan cũng nói: “Ừm, cho nên kế hoạch lý tưởng vốn là như vậy, do Bộ Kinh Vân đi phá những cơ quan này trước, chúng ta mới đi ngồi làm ngư ông đắc lợi, từ hắn cái này chưa hẳn có thể chống lại người dời bình bát trong tay cướp lại...”

Thần Tướng cười hắc hắc đáp: “Chỉ cần bình bát của ta tới tay, không chỉ có một kích có thể giết chết Bộ Sát Kinh Vân, càng có thể cứu sống nàng lại rồi mới chiếm hữu nàng. Hơn nữa điểm quan trọng nhất chính là từ nay về sau ta cũng không cần phải nghe theo mệnh lệnh của Thần nữa, Diệt Thế Ma Thân cộng thêm cái bình vũ khí siêu cấp bình bát, có thể so sánh với thực lực Thần Linh mà không kém gì...”

Đại thần quan bỗng nhiên nói: “Đáng tiếc, Bộ Kinh Vân tựa hồ cũng không phải là hạt giống đa tình, hắn vẫn chưa đến...”

Thần tướng mỉm cười, cười tà dị: “Nhưng chuyện này có liên quan gì? Hắc vốn muốn an bài con cờ phá hoại cơ quan dưới tháp, nhưng không phải hôm nay đã có ba người thay hắc đi trước rồi sao? Tin rằng bọn họ đã bắt đầu tranh giành...”

“Người thật sự nắm chắc ba người kia có thể phá hư Lôi Phong tháp sao?” Đại thần quan hồ nghi hỏi.

Thần tướng nói: “Hai người áo tím phía sau ta không dám khẳng định; tuy nhiên tiểu tử tóc dài kia thân thủ phi phàm, hưởng hồ vừa rồi ta xa xa nhìn thấy hắc, đã thỉnh thoảng cảm thấy hắc có một loại tiềm năng đặc biệt phi phàm như Bộ Kinh Vân, ánh mắt của ta tuyệt đối không sai, tiểu tử tóc dài này nhất định có thể phá được tất cả cơ quan bên dưới...”

Đại thần quan nói: “Hắc đương nhiên là đặc biệt bất phàm giống như Bộ Kinh Vân, bởi vì theo ta dò xét được, hắc chính là tam sư đệ năm đó của Bộ Kinh Vân, cũng là đệ tử thứ ba thiên hạ hùng bá - Nhiếp Phong! Năm năm qua mỗi lần hắc xuất động, chưa bao giờ thất thủ một lần!”

“Khà khà, hóa ra thiên hạ cũng có ý tranh đoạt bình bát? Không ngờ rằng đã là bá chủ kiêu hùng một đời, lại còn có dã tâm như vậy?” Thần Tướng ngượng ngùng.

Đại thần quan nói: “Người, được một lại hai, được kiêu thê lại muốn danh lợi, được danh lợi lại phải quyền thế, được quyền thế càng muốn xưng vương một đời, dã tâm không ngừng...”

Thần tướng lại cười điên cuồng khác thường: “Hắc hắc! Đúng như ta đã tâm bây giờ, chính là muốn đoạt được bình bát đánh giết bộ bộ kinh vân, lại hoành đao đoạt ái; cuối cùng, ta muốn đánh bại Thần, thật sự trở thành vô địch Thần!”

Hắc nói qua liếc mắt nhìn đại thần quan bên lề, dặn dò: “Nhiếp Phong tiểu tử kia chắc hắc đã bắt đầu phá quan rồi, bây giờ ta cũng theo dõi, giống như hắc vừa phát hiện ra bình bát liền lập tức ngang tay cướp đoạt. Đại thần quan, người cứ ở chỗ này, nếu như bộ kinh vân thực sự xuất hiện, người liền nghĩ cách ngăn cản hắc cho ta, miễn cho hắc cũng tới đây ngăn trở đại sự của ta, tiết lộ ra ngoài, biết không?”

***

Khi thần tướng nói chuyện đã nghiêm nhiên như chủ nhân hạ lệnh cho người hầu, thật ra đại thần quan không phục, chỉ biết đứng cùng một chỗ da thịt với cuồng nhân này; hơn nữa hắn lệnh đứng đây trông coi, rõ ràng là không muốn hắn xuống chia một chén canh, loại tâm tính này đại thần quan sao lại không rõ? Chẳng qua ngại vì thần tướng mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, đành phải bị ép gật đầu.

Thần Tướng dặn dò hết thầy, lập tức từ thân nhảy xuống lòng đất, một mặt đuổi theo tận cùng, một mặt cười điên cuồng nói:

“Nhiếp Phong à! Thần Tướng của ta theo ngươi tới đây! Đa tạ ngươi vì tìm kiếm bình bát mở đường cho ta, cũng đa tạ ngươi sắp sửa cho lão tử ——”

“Súc! Ha ha...”

Mang theo tiếng cười khùng bỏ mà tàn nhẫn, rút cuộc thần tướng dần biến mất trước mắt đại thần quan, biến mất trong u ám khôn cùng dưới lòng đất.

Thế nhưng, Thần Tướng dặn dò Đại Thần Quan lúc cần thiết phải dẫn bộ lui kinh vân, cũng thực sự là quá đánh giá cao tên Đại Thần Quan này.

Ngay khi Thần Tướng vừa biến mất, Đại Thần Quan quay người định du mắt xem xét tình thế bên trong tháp Lôi Phong. Lão thành linh phát hiện chẳng biết từ lúc nào đã có một người đang đứng trước cửa chính của tháp Lôi Phong, đang nhìn chăm chăm vào mình không chớp mắt.

Đó là một đôi mắt rất lạnh lùng, rất lạnh lùng - hắn!

Rất chưa từng nghĩ tới, hắn vốn đã nhiệt tình như vậy, lại trở nên lạnh như băng. Loại băng lãnh này, là một loại lạnh mất đi chí yêu mà mất đi chí niệm, cái loại băng lãnh này, là vì chí ái báo thù mà thề đem kẻ thù đẩy vào tử vong!

“Là... ngươi?” Câu hỏi này của Đại thần quan không nhiều lắm, bởi vì hắn thật sự không thể tin được người trước mắt lại là hắn.

Mà ngay trong lúc hắn lo lắng, cặp mắt lạnh như băng kia không biết khi nào đã dòn đến trước mắt hắn, hắn chỉ cảm thấy một trận gió mạnh lướt sát qua thân thể, còn nghe thấy người nọ lạnh lùng nói: “Coi như ngươi gặp may! Ta sau này còn

muốn hỏi người về tung tích của A Hắc, hơn nữa hôm nay ta cũng không có thời gian giết người...”

Âm thanh trong nháy mắt đã đi xa, Đại Thần quan muốn quay người nhìn thoáng qua xem người kia có nhảy vào lòng đất tối tăm hay không, vừa rồi mới phát hiện, toàn thân ba mươi sáu đại huyết chủ yếu đã bị chế trụ toàn bộ, cả người không thể động đậy.

Thật đáng sợ, không ngờ sức mạnh của Di Thiên Thần Quyết lại có thể làm hấn nhanh chóng hiểu được những võ nghệ sử dụng trong quá khứ?

Thực lực thật đáng sợ! Thật là một quá nhanh!

Lạnh thật đáng sợ!

Đại thần quan không kìm được lông tóc toàn thân dựng đứng, nghiêng răng đứt quãng thán phục:

“Chết... Thần...”

“Thật là đáng sợ... Tử Thần...”

“A! Thì ra... Hấn thật sự là... Chết và Thần...”

Hạ xuống!

Nhiếp Phong ngã xuống phía dưới, giống như muốn rơi vào địa ngục vô tận.

Đến giờ phút này, rốt cuộc hấn đã hiểu hàm ý bốn chữ “Lôi Phong tháp” này. Lôi Phong tháp không phải thực sự làm cho cả tòa Lôi Phong tháp sụp đổ, mà là chỉ mặt đất trong tháp mười ba tầng sẽ lật đổ.

Bây giờ đã là Lôi Phong tháp ngã xuống, vậy Nhiếp Phong ở trong lòng đất liệu có nhìn thấy “Bạch xà xuất thế” không?

Nàng không biết, hấn chỉ phát hiện một chuyện, nguyên lai mặt đất tầng thấp nhất của Lôi Phong tháp do hai tầng đá nặng năm trượng làm thành, khó trách vô luận thế nào cũng khó có thể phát hiện ra dưới lòng đất vốn trống không.

Mà khi hấn rơi xuống sáu, bảy trượng nữa, bỗng nhiên phát hiện mình đập phải một chút sức lực, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tràn đầy cho rằng đây đã là chỗ thấp nhất của Lôi Phong tháp, nào ngờ “Xùy” một tiếng, trong bóng tối hấn chỉ

cảm thấy mặt đất dưới chân là một vùng ướt át, thân hình lại lần nữa rơi nhanh xuống.

Lần này, Nhiếp Phong cảm thấy chính mình tiến vào một địa đạo kéo dài xuống dưới, trong địa đạo càng tràn đầy mùi Đồng Du, bởi vậy y cũng vô pháp đứng vững trong địa đạo, chỉ là thân bất do kỷ dọc theo địa đạo trượt xuống dưới, càng ngày càng sâu...

Cũng không biết trượt xuống dưới bao nhiêu lần, đoán chừng ít nhất Nhiếp Phong cũng phải mất vài nén nhang, ít nhất cũng lặn xuống phía dưới vài dặm. “Phụp” một tiếng, hắn cảm thấy hai chân mình rốt cuộc cũng đặt trên mặt đất cứng rắn.

Không thể tưởng được cuối Lôi Phong tháp có một địa phương dài dằng dặc như vậy, địa đạo phía dưới, cuối cùng đến cùng là địa phương nào?

Bốn phía đen tối dị thường, đưa tay không thấy được năm ngón. Nhiếp Phong vội vàng lấy ra mỗi lửa quẹt qua, đốm lửa bắn tung tóe. Dựa vào ánh sáng yếu ớt này, gã liếc thấy trên tường không xa có một cây đuốc.

Nhiếp Phong trước tiên bỏ nhào tới sát tường, sờ sờ cây đuốc đen nắm trong tay, lại lấy mỗi lửa đốt lên. Ánh lửa sáng ngời, hoàn cảnh xung quanh thình lình làm Nhiếp Phong ngây dại!

Chỉ thấy cuối đường hầm này, rõ ràng là một cái động cực lớn cao chừng hai mươi trượng vuông, cao chừng năm trượng, đỉnh động còn có thể thấy rõ lối ra địa đạo Nhiếp Phong vừa mới trượt xuống.

Nhưng điều khiến Nhiếp Phong kinh ngạc nhất không phải là động này cực lớn, mà là trong một hốc đá có một cánh cửa đá, sau cánh cửa này có một thông đạo khác; Nhiếp Phong từ từ tới gần, dùng sức đẩy cửa đá ra, chỉ thấy trong đạo môn một mảnh sâu không thấy đáy, bên cạnh cửa còn khắc một ít chữ nhỏ:

“Ta rất hối hận, đáng tiếc đã không thể nào cứu vãn được nữa, chỉ có duy nhất thế giới bên trong cánh cửa này mà thôi.”

Nơi thông đạo môn này là một con đường chết tuyệt đối khó có thể quay đầu lại. Nếu không có bản đồ của Thần đưa cho, xin thì cầu rút từ đường cũ trở về.

Những chữ được khắc bằng đá này rõ ràng là một lời khuyên, nhưng từ trước đến nay Nhiếp Phong luôn nhập sinh vào tử, cho nên những thứ này sớm đã chết lạng, lúc này trong đầu hắn chỉ là không ngừng nghĩ:

“Cái gì? Hòa thượng Pháp Hải, hóa ra trên đời này thật sự có người nào là Pháp Hải? Hắn rốt cuộc có hồi hận gì? Khó trách sư phụ từng nói, Bạch Tổ Trinh rất có thể cũng không phải yêu tinh gì, mà là siêu cấp cao thủ của một tông phái thần bí hơn trăm năm trước, chẳng lẽ... lời nói của hắn là thật? Trên đời, thật sự có Bạch Tổ Trinh người này sao?”

Nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ của Nhiếp Phong lập tức dâng cao; nếu đã tới, tốt xấu gì cũng phải tìm ra chân tướng. Vì vậy cũng không nghĩ lại, đang định bước vào cánh cửa sâu không thấy đáy này, nhưng đúng vào lúc này...

“Phục phục” hai tiếng! Hai bóng người áo tím hoắc hoắc từ dưới hang động cùng nhảy xuống, mới nhìn thấy Nhiếp Phong, không nói lời gì nhảy lên, tấn công hắn!

Biến này làm Nhiếp Phong hơi giật mình! Hai người áo tím trước mắt rõ ràng là hắn từng phát hiện người thần bí ở chợ, thực không ngờ hai người bọn họ sẽ theo đuôi tới, càng không ngờ hai người họ là địch phi thân, một người dùng quyền, một người dùng chưởng hướng mình hợp kích, lập tức khắc không thể chậm, phản công!

“Phốc phốc” hai tiếng thanh thúy lưu loát! Nhiếp Phong thiểm điện liền ra hai chân, kịp thời đánh tan thế công của hai người! Tốc độ nhanh chóng, đơn giản làm người ta hoài nghi hắn rốt cuộc có chân hay không, chỉ vì căn bản không cách nào nhìn rõ chân hắn!

Hai người áo tím thế công bị xử lý, lập tức nhảy lùi lại phía sau, một người trong đó điềm nhiên cười nói: “Tâm như gió mát, chân như gió mát! Cước pháp nhanh như vậy, ngay cả sư hùng bá của ngươi cũng chưa chắc có thể đạt tới, không hổ danh chân giang hồ Phong Thần Thoái Nhiếp Phong!”

Nhiếp Phong sững sốt, duy trì bình tĩnh hỏi: “Các người biết ta? Các người rốt cuộc là ai?”

Hai gã mặc áo tím sau khi hiện thân một mực dùng mũ cỏ che kín nửa tấm, khiến cho người ta nhìn không rõ dung mạo; một gã mặc áo tím trong đó quát lên: “Người không cần biết! Người chỉ cần biết chúng ta cũng là tới đoạt bình bát đã đủ, tiếp chiêu đi!”

Uống xong tiếng quát mới nghỉ, thân hình hai người lại phục hồi nhảy lên, chia trái trái phải giáp công Nhiếp Phong.

Hai người hôm nay quay lại không hề lấy quyền chưởng tiếp đón Nhiếp Phong, lại đổi thành cướp trao hướng về phía Nhiếp Phong, hiển thị hai người tập võ nghệ rất uyên bác, là cao thủ nhất lưu!

Rốt cuộc hai người kia là ai? Nhiếp Phong căn bản không rảnh ngâm nghĩ, trong tay hắn còn nắm bó đuốc, chỉ có chân nghênh tiếp, nhưng đòn vừa rồi, y lại sử dụng pháp môn Phong Thần cước.

“Phong Trung Kinh thảo!”

“Hắc Phong Kinh Thảo” vừa ra, chân Nhiếp Phong nhanh như chớp vẽ một vòng cung, chặn ở tay phải tên Tử Y Nhân, rồi hai người ngăn bên trái, hai người nhanh chóng thối lui, trong đó có một gã mặc áo tím nói: “Thật lợi hại! Tốt! Chúng ta sẽ lấy chân mà biết!”

Dứt lời hai người lập tức dời thân đi, nhanh chóng cải biến chiến lược, cước bộ từng người quét ra, một công phía dưới Nhiếp Phong, một lấy cổ họng Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong một mực đang áp dụng thủ thế, nhưng hai người hùng hổ bức bách, lập tức cũng không nhanh không chậm, bạo cước vừa ra, thành linh chính là Phong Thần cước pháp ——

“Phong điệu tân lâu tàn!”

“Phong nghệ lâu tàn” vừa ra, lập tức như bị một cỗ gió lốc kinh động, mang theo vô số cát đá hướng về phía hai người. Hai người dưới sự kinh hãi nhanh chóng thối lui, nhưng trong lúc cấp tốc lui lại, bóng dáng Nhiếp Phong lại đến!

“Oành oành” hai tiếng! Hai người được hạt cát, không lo được trung lộ đại không, giữa ngực bụng hai đôi chân giữa: Một người trong khổ cực trên người càng rơi xuống một khối lệnh bài xanh biếc, trên lệnh bài điêu khắc ba chữ lớn đầu giá ——

Vô! Song! Thành!

Nhiếp Phong vội vàng quan sát, không khỏi giật nảy mình:
“Cái gì? Các người là người của Vô Song thành? Một bên Độc Cô phái các người tới à?”

Hai gã áo tím thấy thân thể bại lộ, không khỏi nhìn nhau một cái, hai người đột nhiên từ trong ngực lấy ra một ít vật, ném mạnh về phía Nhiếp Phong!

Là hai hạt châu xanh biếc! Với thân thủ của Nhiếp Phong sắp tuyệt, chỉ mượn thân thể đã né tránh toàn bộ, nhưng mục tiêu của hai hạt châu này không phải là Nhiếp Phong...

Mà là bức tường sau lưng Nhiếp Phong!

“Phốc” một tiếng! Hai hạt châu đâm vào tường lập tức bị phá, nhất thời hai luồng sương mù màu xanh biếc tràn ra, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía trong động. Sương mù còn có một mùi thơm thoang thoảng, Nhiếp Phong ngửi một cái, trong khoảnh khắc biến sắc, hô khẽ:

“Mị Ảnh Mê Tâm Pháp? Hai người các người là hai đại hộ pháp dưới trướng Vô Song thành - Mị Ảnh, tâm linh?”

Không có trả lời! Hai gã áo tím đã biến mất trong sương mù, phút chốc, trong sương mù trong động thành linh xuất hiện mười cái bóng đen khổng lồ, trùng điệp vây Nhiếp Phong ở chính giữa!

Mười cái bóng đen này, không ngờ là...

Mười con sư tử giương nanh múa vuốt!

Trong sơn động sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện mười con sư tử? Thế nhưng Nhiếp Phong còn chưa kịp nghĩ kỹ, mười con sư tử đã há to miệng như chậu máu dồn dập nhào tới Nhiếp Phong!

Nhưng Nhiếp Phong lại không tránh không né, hấn điên rồi sao?

Trời! Không ngờ hấn lại mặc cho mười con sư tử nhào vào mình!

Mắt thấy Nhiếp Phong sắp bị đám sư tử cắn xé, chuyện lạ xảy ra!

Mười đầu sư tử vừa chạm vào thân thể Nhiếp Phong, tất cả đều tan thành mây khói, biến mất trong sương mù đầy động.

Nhiếp Phong vẫn tỉnh táo hơn, trong sương mù lại lơ mơ truyền đến tiếng cười dữ tợn:

“Ha ha, không hổ là Phong Thần Thoái chưa bao giờ thất thủ của Thiên Đình! Dĩ nhiên đã sớm biết những sư tử kia là do Mị Ảnh Mê Tâm Pháp chúng ta tạo thành, tuy nhiên tâm pháp Mị Ảnh ta lại vô cùng cao minh, ngay cả thật hay giả cũng là giả, khi thật hay giả, chỉ cần tâm thần người hơi lơ lửng, ắt sẽ bị ảo ảnh chúng ta khôn tâm mà chết...”

Nói đến đây, trong sương mù đột nhiên lại lóe lên trăm đạo hàn quang, Nhiếp Phong liếc mắt nhìn, chỉ thấy một trăm con dao găm tinh quang bắn ra bốn phía đang chia ra bắn về phía trên người mình một trăm phương vị khác nhau, khiến hắn sắp tuyệt không thể tránh né nhiều dao găm như vậy! Một trăm con dao găm này thật sự cũng là huyền tượng? Hay là tất cả đều là thật?

Không! Một trăm con dao này trong đó, chỉ có hai thanh là thật! Nhiếp Phong đã sớm dùng Băng Tâm quyết đoán ra, hắn vội vàng cong eo lóe lên, hiem hiem tránh khỏi hai con dao găm phân biệt bắn vào cổ họng và tim hắn.

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong nhìn thấy trong sương mù là một góc tương đối âm đạm, nơi đó cực kỳ có khả năng vừa rồi rất có cửa dẫn vào tử lộ, hắn biết rõ nếu mình bị Mị Ảnh mê hoặc lâu nay, nhất định sẽ bị sương mù giày vò đến tâm trí khô kiệt mà chết, vì vậy không cần nghĩ ngợi, thả người nhảy lên, liền chạy sâu vào trong sương mù!

Vượt qua sương mù, nhưng hậu quả của sương mù thật sự là cánh cửa đá kia, hắn không chút suy nghĩ liền vọt vào trong ngõ cụt sau cánh cửa kia, thân hình lập tức trượt xuống dưới, nào quản con đường chết hung hiểm trùng điệp!

Nhưng điều này lại làm hắn nghĩ đến, ngoại trừ phải đối mặt với hung hiểm đi vào con đường chết trước mắt này, ngoại trừ hai người áo tím có khả năng truy đuổi hắn tận cùng, còn có thể có một kẻ địch siêu cấp đáng sợ – Thần Tướng?

Thần tướng ——

Đây mới thật sự là nguy hiểm của hấn!

Chương thứ mười gặp phải bất ngờ.

Thế nào mới xứng xưng một con đường chết?

Trên đời này có rất nhiều Lâm tổng đang tìm đường chết.
Chắc chắn không có con đường nào lui như Nhiếp Phong hôm nay còn xứng đáng gọi là một con đường chết!

Bởi vì con đường này, ngoại trừ khiến cho người ta hung hiểm chí tử, còn có hai người đã chết - Bạch Tố Trinh và Pháp Hải, sẽ ở cuối con đường này chờ đợi người tiến vào tìm chết!

Thử hỏi, con đường này có danh xứng với thực hay không?

Là một con đường cụt?

Nhiếp Phong lại trượt xuống phía dưới hành lang tử vong ba nén hương, thật lâu vẫn không đến điểm cuối, xem nghiệp quả là con đường chết, so với địa đạo vừa rồi còn sâu hơn rất nhiều.

Nhiếp Phong càng xuống phía dưới càng hoài nghi, một mạch trượt xuống dưới như vậy, dường như thật sự không có điểm dừng, chẳng lẽ thật sự phải trượt đến “địa tâm” hay sao?”

Truyền thuyết “Địa tâm” là tâm phế, tràn đầy nham thạch nóng chảy nóng bỏng, những nham thạch nóng chảy này cực kỳ nóng, gặp vật liền đốt, trên đời không có vật gì có thể không đốt tới hơi phi yên diệt; địa tâm, có lẽ chính là A Tì địa ngục trong truyền thuyết.

Mà Nhiếp Phong càng xuống dưới càng lúc càng nóng, dưới chân như có hơi nóng hùng hực bốc lên, hấn chỉ cần cầm cây đuốc đã tắt trong tay về phía vách đá trong hành lang, là có thể dừng quân một chút rồi rút lui; nhưng Nhiếp Phong cũng không có ý định quay đầu lại.

Nếu đã đến nơi này, hấn kiên quyết tìm kiếm nước rơi đá xuống, huống chi bây giờ tìm kiếm bình bát đã không phải một mình hấn, còn có hai gã Tử Y Nhân còn lại mơ ước bảo vật này; nếu hấn bứt ra mà lui, bình bát tắt rơi vào trong tay hai người này., Lúc này bọn họ sở hữu vũ khí siêu cấp này, cũng không biết võ lâm sẽ đại loạn như thế nào, thậm chí so với Hùng Phách có được bình bát còn loạn hơn! Lại nghĩ tới

hai người áo tím vừa rồi, mặc dù hấn chưa từng thấy bọn họ, duy Nhiếp Phong khẳng định bọn họ nhất định là hai đại hộ pháp dưới trướng Vô Song thành - Mị Ảnh, Tâm Ma!

Nghe nói Vô Song thành có tam đại hộ pháp, đại hộ pháp ”Thích Vũ tôn”, nói một tay tuyệt học Phật môn “Như Lai Thần Chưởng” đã khiến cho xuất thần nhập hóa, bình thường sẽ không xuất động, chỉ phụ trách hỗ trợ Vô Song thành chủ “một phương “Độc Cô” xử lý hội vụ, địa vị tôn quý.

Mà hai gã hộ pháp tắc còn lại phân biệt là hai gã hán tử “Mị Ảnh Tâm Ma”, bọn họ cũng có thể nói là tả thủ đại hộ pháp Thích Vũ tôn, hai người ngoại trừ tinh thông bốn loại võ nghệ “Quyền chưởng cước trảo”, còn am hiểu sâu sắc một bộ “Mị Ảnh Mê Tâm Pháp”, có thể mê vụ nhiều địch tâm chí, cho đến khi giết địch thủ ngưng!

Nhưng sao hai người lại tới Lôi Phong tháp để tranh đoạt Mạnh Bát? Chẳng lẽ là phụng mệnh thành chủ Vô Song thành Độc Cô một phương tới đây?

Thế thì tại sao Vô Song thành biết dưới đáy Lôi Phong tháp lại có Mạnh Bát? Làm sao bọn họ biết Nhiếp Phong tới đây?

Tâm niệm Nhiếp Phong đột nhiên động.

Chẳng lẽ trong thiên hạ có...

Nội gian?

Sao? Lần này hấn đến đây tìm kiếm Mạnh Bát, cho dù là những thám tử thay thiên hạ biết được tin tức tình báo cũng không biết. Việc này ngoại trừ bản thân hấn là rõ ràng nhất thì chỉ có một mình hấn đến đây là biết rõ, đương nhiên còn có Tần Sương, Văn xấu cùng với...

Ngay khi Nhiếp Phong nghĩ tới đây, đột nhiên hấn trượt đến cuối con đường mưa, còn trượt ra khỏi con đường mưa.

Hấn cảm thấy chính mình đã trượt vào một không gian rộng hơn, trong nháy mắt ngay lúc hấn rơi thẳng xuống phía dưới không gian rộng lớn này, hấn đã đồng thời lấy hỏa khí phách đốt cháy người cầm trên tay, vì vậy không gian rộng lớn này nhất thời sáng ngời.

Hắn còn chưa rơi xuống đáy của không gian này, đã nhìn thấy rõ ràng giữa không trung!

Chỉ thấy nơi này là một cái động khổng lồ rộng hơn so với phía trên, hắn đồng thời liếc thấy vách tường bốn phía có bảy mươi hai cửa động, mà mặt đất cách dưới chân hắn ba trượng chính là một vòng tròn rộng hơn một trượng; nếu lúc này hắn hạ xuống, chắc chắn sẽ rớt xuống phía trên vòng tròn.

Nhưng vào thời khắc này, Nhiếp Phong bỗng dừng hoài nghi, vì sao mặt đất của động này lại vô cớ khắc lên một vòng tròn, có ý nghĩa gì đặc biệt không?

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu đáy tháp Lôi Phong thật sự có bố trí cơ quan, như vậy hiện tại đã là thời điểm tốt nhất để khởi động cơ quan điều khiển địch.

Điểm tiếp cận chân tường nhất, cũng là nơi gần với tử vong nhất!

Nếu như thuận thế hạ gục tất sẽ rơi vào trong vòng tròn, nghe Phong Tâm nghĩ, vòng tròn này rất có khả năng là một trụ cột khởi động cơ quan, thế là khắc không thể chậm, toàn lực xoay người giữa không trung, thân hình nghiêng một cái, “Phốc” một tiếng, hắn đã rơi vào bên ngoài vòng tròn!

Nhiếp Phong an toàn rồi?

Không! Trùng hợp tương phản! Hắn sai rồi! Sai sai rồi!

Hắn quá thông minh, phản ứng và tâm tư cũng thực sự quá nhanh nhẹn, nhưng cơ quan dưới đáy Lôi Phong tháp chính là dùng để đối phó loại người nhanh nhẹn như hắn!

Có thể trượt đến đây mà không chết, tuyệt đối không phải hạng người hời hợt, người thiết kế cơ quan dưới tháp đã sớm đoán được, vì vậy thiết kế cũng thông minh dị thường, hắn bố trí một bố cục rất thú vị!

Nếu như người đến an phận phần an ổn rơi vào trong vòng tròn, có lẽ hết thảy sẽ không có việc gì. Đại khái có thể ở bên trong vòng tròn hưởng thụ một lát nghỉ ngơi, lại nhìn kỹ bảy mươi hai cửa hang kia, đến cùng cửa động sẽ thông lên chân tường con đường.

Thế nhưng, nếu người tới tuyệt đỉnh thông minh, nhanh nhẹn lựa chọn rơi vào bên ngoài vòng tròn, vậy...

“Ầm ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Lỗ lớn đột nhiên xảy ra một trận đất rung núi chuyển, tựa như sắp sụp đổ!

Không! Không phải sụp đổ! Nhiếp Phong có thể nghe thấy, trận “Ầm ầm” này liên miên bất tuyệt, hẳn lấy Băng Tâm quyết nghe thật một chút, đó cũng không phải là thanh âm “Ầm ầm”, mà là ——

Bảy mươi một tiếng “Ầm ầm” vang lên!

“Đây là...” Nhiếp Phong rất kinh ngạc, hẳn nhìn quanh bảy mươi hai cửa động, chỉ có một cửa động không có truyền ra tiếng động “Ầm ầm”, mà trên cửa động này có khắc năm chữ nhỏ “Bạch Tổ Trinh”.

Mộ Bạch Tổ Trinh?

Nhiếp Phong thấy thế không khỏi mừng rỡ trong lòng, nhưng cùng lúc đó, âm thanh “Ầm ầm” của bảy mươi một cửa động còn lại càng lúc càng vang, càng lúc càng gần, Nhiếp Phong còn chưa kịp giương người nhảy qua cái cửa động “Bạch Tổ Trinh Chi Mộ”, soàn soạt, bảy mươi một cái tia chớp còn lại từ cửa động lẫn ra bảy mươi một tảng đá lớn!

Bảy mươi một viên cự thạch nặng ngàn cân đường kính một trượng, từ bốn phương tám hướng bị Nhiếp Phong vây ở hạch tâm lẫn qua, mắt thấy tình thế chắc chắn sẽ nghiền hẳn thành thịt vụn; cùng lúc đó, đỉnh động to như vậy không ngờ lại bắn ra vô số đoản kiếm lạnh lẽo, kiếm mỏng như mưa, cho dù Nhiếp Phong có thể kịp thời tung người lên áp lực của tất cả cự thạch cũng khó tránh khỏi vô số đoản kiếm đâm tới, lần này hẳn thật sự là lên trời không đường, rơi xuống đất không cửa! Đây quả nhiên là một cơ quan chắc chắn phải chết!

Kết cục duy nhất của nó, một là biến thành thịt vụn, một là trở nên gay gắt!

Nhưng người thiết kế cơ quan này mặc dù đã tương đối thông minh, nhưng hình như còn chưa thông minh bằng Thính Phong! Bởi vì người thiết kế cơ quan này tựa hồ chưa từng nghĩ tới, trên đời này sẽ có một chiêu cước pháp, dùng ở trên đùi một Nhiếp Phong chuyên về khinh công cước pháp, loại

uy lực này người bình thường không cách nào tưởng tượng được, ngay cả hùng bá cho hãn phong thần cước pháp cũng không cách nào tưởng tượng được!

Một chân kia chính là một thức ăn quả đắng và sắc bén nhất của Phong Thần cước pháp.

“Lôi lệ phong hành!”

Nguy cơ vừa tiếp xúc đã phát tác, đối mặt với đại nạn, vẻ mặt Nhiếp Phong vẫn rất tự nhiên, hãn vẫn rất bình tĩnh!

Cái cơ quan chắc chắn phải chết này, cho dù mạnh như thần tướng cũng chưa chắc có thể phá được, cùng lắm hãn chỉ có thể dùng thân thể diệt thể ma chân vỡ ba mươi sáu khối cự thạch nặng ba mươi sáu cân, nhưng mà đá còn sót lại hãn cũng bắt lực! Bất quá Nhiếp Phong xem ra tuyệt đối tin tưởng!

Ngay lúc một tảng đá lớn lăn đến trong phạm vi năm thước quanh người hãn, ngay lúc mưa thiên kiếm đâm tới cách hãn năm thước, Nhiếp Phong vậy mà lẳng không đạp hai chân ra, thân hình cũng chớp giật xoay tròn, sử dụng đúng là ——

“Lôi lệ phong hành!”

Trận này nhanh chóng xoay chuyển, dung hợp thân pháp qua lại của Nhiếp Phong và Nhiếp Nhân Vương, cho nên chiêu “Lôi lệ phong hành” này được Nhiếp Phong sử dụng trên đài, uy lực lại khác với dùng để sử dụng một cách hùng bá; trong khoảng khắc, Nhiếp Phong càng lúc càng nhanh, người đã hóa thành một cơn gió xoáy, chân càng giống tiếng khen ngợi không lồ...

“Xoẹt” một tiếng! Cả người Nhiếp Phong nhanh như chớp tiến vào trong một tảng đá lớn, cùng lúc đó, “ầm” một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc!

Bảy mươi một tảng đá lớn rớt cuộc toàn bộ đụng vào nhau, lực rung động cùng tiếng nổ lớn phát ra cũng khuấy động cả sơn động, mà lúc này tiếng đá tảng “Đình đình đang đang đang” va chạm cũng vang lên không dứt, trung cơ hung tất cả lợi kiếm đã cắm xuống như mưa.

Hay cho Nhiếp Phong! Hãn vậy mà ở trong tình huống nguy cấp này mà nghĩ ra được phương pháp thoát thân!

Không sai! Chỉ cần có thể khen ngợi một viên đá trong đó thì viên đá đó sẽ biến thành hộ giáp cho hấn, vì hấn mà ngăn cản, không thể tránh né thanh kiếm sắc bén đã bị hấn phá tan thành đồng thịt vụn!

Hay cho một phương pháp so với người bày trận càng thông minh hơn! Xem ra, Nhiếp Phong đã trưởng thành trong năm năm đóa hoa này rồi, tâm tư của hấn, võ nghệ của hấn, đâu chỉ có mượn vài cái?

Để tránh cơ quan thay nhau ra, Nhiếp Phong ở bên trong cự thạch một lúc lâu, rốt cục lại khen ra ngoài đá. bó đuốc trong tay hấn lại tắt, trong động tràn ngập bóng tối vô biên, hấn lại dùng lửa đốt bó đuốc...

Ánh lửa sáng ngời, hấn thoáng nhìn lưỡi dao đầy sắc bén trên mặt đất, cùng bảy mươi một tảng đá lớn kia giống như bị chất thành mê cung tĩnh lặng bất động, hấn còn nhìn thấy một cổ mê chương màu xanh lá lại tràn ngập trong động...

“Cái gì? Là Mị Ảnh Mê Tâm Pháp? Hai người bọn họ lại đuổi tới?”

Đúng vậy! Ngay lúc Nhiếp Phong đang ở trong tảng đá né tránh tất cả nguy cơ, hai người bọn họ lại giống như oan hồn đuổi theo!

Nhiếp Phong không muốn dây dưa với hai người bọn họ nữa, nhưng ngay khi hấn đang chăm chú quan sát, muốn tìm lại cửa động “Bạch Tổ Trinh”, bỗng dưng, mười bóng người từ trong sương mù lao ra!

Là mười bóng người màu tím!

Mười bóng người áo tím như sói như hổ hướng Nhiếp Phong lao nhanh tới. Nhiếp Phong biết đây nhất định là kiệt tác của “Mị Ảnh Mê Tâm Pháp”. Nhưng hấn chỉ một thoáng không dám khẳng định mười người này toàn bộ đều rõ ràng, hay là thật sự có hai tên Tử Y Nhân - Mị Ảnh Tâm Ma?

Hấn vội vàng rút ra, tránh được một kích liên thủ của mười người, nhưng ngay lúc thân hình hấn chạm đất, mười người lại quay lại tấn công hấn. Lúc này đây, Nhiếp Phong cảm thấy không thể trốn lâu được nữa, trong nháy mắt, hấn thuận thực

lấy Băng Tâm Quyết ổn định tâm thần, tĩnh tâm vừa nghe, lập tức nghe ra chỉ có hai đạo kinh phong trong đó.

Hắn tuyệt đối không muốn dây dưa lâu với bọn họ, điều này sẽ không ngừng tiêu hao thời gian cùng tinh lực của hắn, vì vậy lần này hắn không lưu tình nữa, vận đủ bảy phần công lực kề sát hai chân hắn, bỗng nhiên lẳng không đá ra một cái, đá ra một kích lôi đình của hắn!

“Oành oành” hai tiếng! Trong đó lồng ngực hai bóng người áo tím đang đứng tại chỗ, hai người cũng không ngờ Nhiếp Phong có thể trong nháy mắt đã phân biệt ra chân thân của hắn, cho nên không dốc toàn lực phòng vệ. Hai chân này thực sự không nhẹ, xương sườn của hai người truyền ra tiếng “Công Lặc”, nhất thời miệng phun máu tươi, bứt ra mà lui, biến mất trong sương mù!

Nhiếp Phong không khỏi thở dài, trong lòng hắn biết hai người này trúng đòn chắc chắn sẽ bị thương không nhẹ, cho dù không lập tức biết khó mà lui, ít nhất cũng cần một canh giờ mới có thể hồi khí trở lại.

Một canh giờ đủ để hắn đi vào ngôi mộ Bạch Tố Trinh để tìm ra chân tướng!

Nhưng mà ngay khi hắn đang tìm kiếm trong lớp sương mù màu xanh lục kia thì hắn lại nghe thấy một loạt dị thanh, một âm thanh khiến người nghe sồn cả tóc gáy...

Loại âm thanh đó, tựa như dã thú đang hút lấy âm thanh của huyết thanh!

Thính Phong càng nghe càng thấy quỷ dị, không hẹn mà cùng bước về phía một góc sáng sủa.

Âm thanh là ở trong một tảng đá lớn phía sau.

Nhiếp Phong đứng gần quan sát, toàn thân căng thẳng, ngưng thần đề phòng, bởi vì chẳng biết tại sao trong lòng của y đột nhiên nháy lên không ngừng, giống như đang báo cho tâm chủ nhân của tảng đá này, phía sau có nguy hiểm chân chính!

Nguy hiểm thật sự khiến người ta chết đi!

Nhưng Nhiếp Phong vẫn không tự chủ được bước ra sau đá, dường như muốn nhìn đá rơi.

Rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy một vài thứ mà lúc đầu hắn muốn nhìn, sau đó lại biết những điều không nên nhìn!

Đây là một nam nhân cổ quái có mái tóc nửa đỏ nửa đen, đang cố gắng nhắc Mị Ảnh Tâm Ma lên, đôi môi đỏ như máu ấn lên mi tâm hắn, hút vào óc hắn!

Mà người còn lại của Mị Ảnh Tâm Ma sớm đã ngã lăn trên mặt đất, mi tâm sớm đã bị hút sạch tinh quang, thậm chí đã bị hại, một đôi mắt vẫn mở thật to, có lẽ hắn đã từng tưởng tượng ra được trên đời này lại có một ác ma kinh khủng như thế!

Nhiếp Phong có thể dùng bảy thành công lực đá Mị Ảnh Tâm Ma bị thương đã là dị thường bất phàm, nhưng người này lại có thể vô thanh vô tức tàn sát hai người, hai người ngay cả cơ hội “Hừ” một tiếng cũng không có, có thể thấy, công lực người này cao đến mức không thể tưởng tượng.

Đúng vậy! Hắn là ác ma! Yêu ma! Cuồng ma!

Hắn ta có một thể nhân thiên thu vạn đại người phải nhớ, nhưng lại sợ cái tên mình muốn quên hoàn toàn, hắn ta gọi.

Thần Tướng!

Nhiếp Phong kinh ngạc trừng mắt nhìn Thần Tướng, ngoài sự nghiêm nghị ra, trong lòng hắn càng hiện lên một ý niệm trong đầu: Cảnh tượng khủng bố như trước mắt liệu có phải là một tác phẩm khác của Mị Ảnh Tâm Ma Mê Tâm Pháp không? Có phải đây là một âm mưu làm người ta mê hoặc không?

Cuối cùng thần tướng cũng gạt phăng óc của người áo tím thứ hai, vung tay lên, ném thi thể hắn ta xuống đất như phế vật.

Khóe miệng của hắn vẫn còn rướm nở, toàn thân mặc một bộ chiến bào màu đỏ tà diễm, khiến cho khuôn mặt của hắn càng thêm tà ác. Một đôi mắt của hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mi tâm Nhiếp Phong, cực kỳ tham lam nói: “Mộ phần của Bạch Tố Trinh đang chờ mình, trò chơi tâm bảo sắp kết thúc...”

Trong lòng Nhiếp Phong biết không ổn, dần dần hắn cảm thấy trước mắt không phải ảo giác. Bởi vì hắn có thể cảm thấy một cỗ sát khí tuyệt thế cao thủ đang trùng trùng điệp điệp bao phủ bản thân mình. Mị Ảnh Mê Tâm Pháp chỉ có thể diễn sinh

huyền tượng, nhưng không thể như không sinh ra một cỗ sát khí siêu cấp.

Thần tướng dần dần ép sát khí của Nhiếp Phong tới mức không thở nổi, duy Nhiếp Phong từ đầu đến cuối vẫn không sợ hãi, hần bình tĩnh hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Thần tướng cười tà, nói: “Hắc hắc, Nhiếp tiểu tử, niệm tình ngươi thay ta phá cơ quan này, ta cũng không muốn phá, ta tạm thời cho ngươi biết tên của ta trước khi chết...”

“Ta tên là —— “

“Thần Tướng!”

Chữ “rời” vừa ra, thân hình Thần Tướng đã động, ngón tay khẽ động, chỉ vào mi tâm Nhiếp Phong. Thế nhưng Thần Tướng mặc dù nhanh, Nhiếp Phong cũng không chậm! Lúc này cũng không để ý tới bó đuốc trong tay, lập tức ném một bó đuốc xuống mặt đất rồi mới đá tiếp một cước! Một ngón tay chạm một cước, đầu ngón tay Thần Tướng lập tức bị Nhiếp Phong quét văng ra, nhưng mà Nhiếp Phong lại bị chỉ lực mạnh mẽ của Thần Tướng đẩy lui ra sau nửa trượng, thoáng chốc!

“A! Một cước vừa rồi ta đã sử dụng năm thành công lực, tuy đã đem chỉ của hắc quét ra, nhưng hắc chỉ khe khẽ chỉ mình có lực phản chấn mạnh mẽ như thế, công lực xem ra không phải chuyện đùa!”

đuốc còn thiêu đốt trên mặt đất, chiếu rọi khiến khuôn mặt Thần Tướng trở nên dữ tợn!

Trong lòng biết rõ trước mặt cường địch hiểm thấy, Nhiếp Phong không khỏi ngưng thần đề phòng, khuôn mặt càng thêm tỉnh táo, chú ý mỗi một động tác của thần tướng, bởi vậy trong lòng biết nội lực đối thủ cường đại chỉ sợ so với mình thắng hơn rất nhiều, cho nên gã nhất định phải đối thủ xuất chiêu trước triển khai công kích!

Tuy nhiên, trái lại Thần Tướng lại thản nhiên tự đắc, một bên lấy ngón tay xoa xoa đầu sọ đang tràn ra khóe miệng, sau đó lại dùng đầu lưỡi liếm nhẹ óc, khủng bố mà yêu dị nói: “Đáng tiếc! Trong ánh mắt của bản thần tướng, với tư chất như ngươi, tin tưởng không tới năm năm nhất định có thể tiến vào

năm đại cao thủ tuyệt thế, đáng tiếc, cho dù ta muốn thả người một lần, nhưng bụng của ta lại không cho phép...”

Nói xong hắn nhìn chằm chằm vào Nhiếp Phong, nhấn mạnh từng chữ một: “Hai cái bọc mủ màu tím vừa rồi không có chút mỹ vị nào, ta thích ăn nhất, là óc của người vừa thông minh vừa bình tĩnh như người...”

Tiếng nói của thần tướng không ngừng, phút chốc lại lóe lên, hắn đã biến mất!

Nhiếp Phong không lớn chút nào, vì từ trước đến nay hắn luôn gọi là nhanh chóng, hắn sớm biết tốc độ của mình nhanh đến mức vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể nắm giữ được, sẽ biến mất như một vị Thần Tướng vậy!

Thế nhưng khó nắm bắt bằng mắt thường, tâm của ta có thể nắm bắt! Hắn sớm tỉnh tâm lắng nghe Băng Tâm quyết, hắn đã nghe ra thần tướng đã quán tới phía sau hắn, đang giờ cao chỉ về phía sau đầu tập kích!

Thần tướng nhanh, thế nhưng dù sao cũng không phải sở trường của hắn, sở trường của hắn chính là nội lực trong thân diệt thế ma, mà nhanh lại là sở trường sở trường lớn nhất của Nhiếp Phong, vì lẽ đó hắn càng nhanh hơn thần tướng!

“Phục” một tiếng, thân hình Nhiếp Phong đáp xuống phía trước, ngón tay Thần Tướng đã thất bại, càng trùng trùng điệp điệp cắm trên một hòn đá trước mặt Nhiếp Phong.

“Oanh” một tiếng chói tai vang lên, dưới một chỉ của Thần Tướng, tảng đá lập tức bị đâm nát, bắn tung tóe tại chỗ!

Thấy chỉ này của Thần Tướng không thể coi thường, Nhiếp Phong không nói lời gì thả người nhào vào trong mê vụ lực sắc nhọn nhọn trong động, trong khoảnh khắc biến mất bóng dáng.

Một đôi mắt tàn khốc của thần tướng quét qua hai bên trong sương mù, trơ mặt ra mà nói: “Nhiếp tiểu tử, ta thật sự là người khinh thường người rồi. Không ngờ người còn nhanh hơn ta, nhưng nếu người có thể chủ động đi ra mở miệng cho tổ quốc của ta, ta cam đoan ta nhất định sẽ cho người chết một cách thoải mái, ha ha...”

Hôm nay, không riêng gì bình bát sắp tới tay, lại nghĩ tới đầu Nhiếp Phong xem ra cực kỳ mỹ vị, nước bọt trong miệng thần

tướng không nhin được chảy ra, nhỏ xuống đất, phát ra âm thanh “Tí tách” khủng bố!

Bộ Bộ Bộ kinh tâm!

Nhưng mà nháy mắt khi Thần Tướng nghĩ tới mức mặt mày hơn hờ, một bóng người thình lình từ trong sương mù trước mắt hấn lẳng không phi thân nhào ra, như là lấy lực mười thành công, ra đòn trí mạng nhất về phía lồng ngực hấn ——

“Lôi lệ phong hành!”

“Đương” một tiếng đinh tai nhức óc! Một cước liên tục mười thành công lực của Nhiếp Phong đã đập thẳng vào lồng ngực Thần Tướng, cuối cùng hấn cũng đá trúng chỗ yếu hại của hấn!

Một cước này, Nhiếp Phong dự tính có thể đá nát chiến giáp trước ngực Thần Tướng, lại làm trọng thương tim phổi hấn! Một cước này, cho dù Thần Tướng không bị thương nặng thì lực phủ ngũ tạng huyết khí cũng dâng trào, khí suy giảm mà ngất xỉu.

Nhưng đáng sợ chính là, tất cả thành quả mà Nhiếp Phong mong muốn đều không có phát sinh, Thần Tướng chẳng qua là bị đá bay một trượng, theo sau liền trầm mả đứng vững, chiến giáp đen kịt trước ngực chẳng những không có nửa điểm tổn hại, ngay cả nửa phần lõm cũng không có, cũng không biết chiến giáp trên người hấn rốt cuộc được đúc bằng loại kim loại kỳ dị nào!

Đến giờ phút này, Nhiếp Phong bỗng nhiên hồi hận vì sao mình vẫn không quay về Lăng Vân quật tìm hấn, đá vào trong đại phật bích lấy tuyết uống. Nếu giờ phút này hấn cầm bảo đao trong tay, lại học trộm đao pháp từ cha hấn và Nhiếp Nhân Vương khác hấn không thể so với bình thường, cho dù Thần Tướng có nội lực mạnh mẽ như thế nào, cũng phải tránh kỵ ba phần đối với mình.

Tay không tác sát thi đấu quyền cước, ngoại trừ nhanh, quan trọng nhất vẫn là nội lực hùng hồn, nội lực của Nhiếp Phong lúc này tuy đã xua đầu bằng nay, nhưng so với Chư Thần Tướng, vẫn cực kỳ bất lợi với hấn.

Một chân hấn dùng hết sức cũng không thể nhứt cử đắc thủ, chân khí Nhiếp Phong bị kiềm hãm, thân hình từ giữa không trung rơi xuống, phản ứng cũng bởi vì nội lực không tiếp theo trong nháy mắt mà chậm chạp, nhưng Thần Tướng thì có đủ thần nguyên khí!

Hắn liền ngồi theo Nhiếp Phong chậm chạp thoáng một cái, cả người như lôi điện bắn nhanh về phía trước, một trảo bóp chặt cổ họng Nhiếp Phong, một ngón tay nâng lên cao, cười dữ tợn nói: “Ha ha! Nhiếp Tiểu Vu! Người cuối cùng vẫn phải làm bữa tối của lão tử! Nhận mệnh đi!”

“Nên” vừa ra khỏi miệng, ngón trỏ thần tướng như lôi đình vạn quân đâm thẳng vào mi tâm Nhiếp Phong. Yết hầu Nhiếp Phong bị xiết chặt, căn bản không thể giấy thoát, mắt thấy hắn chắc chắn sẽ bị chọc thủng mi tâm, chết chắc!

Nhưng ngay lúc lông tóc này, hắn đột nhiên lại nghe thấy thanh âm của một nam tử:

“Yêu nghiệt.”

Cứ mắng mỗ đơn giản như vậy! Thanh âm từ xa tới gần chỉ là chuyện trong điện quang hỏa thạch, mà thanh âm này càng hàm chứa một luồng băng lãnh, một luồng Nhiếp Phong giống như đã từng quen biết lạnh như băng...

Thế nhưng ngón trỏ của Thần Tướng đã như lôi điện đâm đến trước mắt hắn nửa thước, khoảng cách ngắn như vậy, hắn căn bản trốn không thoát, cũng không có ai có thể cứu được hắn!

Không! Còn có một tên là tặc! Công tử cầu điện tử là có thể cứu được hắn!

Hơn nữa người này cũng là một người rất phải cứu hắn!

Bởi vì, Nhiếp Phong với hắn sớm đã không thể chết ở giờ phút này, vận mệnh hai người bọn họ sớm đã bị một câu nói “Phong Vân tể” để nói chuyện, bọn họ sau này còn phải cùng nhau vai tác chiến, đối phó người bọn họ cần phải đối phó!

“Ba” một tiếng! Một đôi tay trắng kiện ngăn trước mi tâm Nhiếp Phong, ngón trỏ thần tướng nhất thời bị mạnh mẽ đánh bật ra; đồng thời Nhiếp Phong nghe “Công Lặc” một tiếng, người tới lại dùng chưởng bổ vào xương tay của thần tướng,

tay nắm chặt cổ họng Nhiếp Phong cũng buông lỏng, Nhiếp Phong thoát hiểm, lập tức rút lui!

Bởi vì hắn muốn nhìn cho rõ, rốt cuộc là ai có nội lực mạnh mẽ như thế, có thể trong lúc nguy cấp lấy chưởng ngăn trở ngón trỏ của Thần Tướng, lại càng có thể đánh thoát Thần Tướng xiết chặt cổ họng Nhiếp Phong?

Thế nhưng ngay khi Nhiếp Phong lùi lại hơn nửa trượng, y vẫn không cách nào nhìn thấy người này là ai, chỉ vì nam nhân này đang quay lưng về phía Nhiếp Phong, đối mặt với Thần Tướng. Hơn nữa trên lưng người này còn có một cái giá trúc dùng trúc dựng nên, trên giá trúc lại càng bịt kín một đầu trắng, toàn thân áo trắng, cũng không biết là tử thi ức chế người sống?

Chỉ biết là người áo trắng kia mặc trang phục nữ giới, hiển nhiên là nữ tử.

Mà thần tướng chợt thấy người đàn ông kia ra tay cứu giúp Nhiếp Phong, xem ra cũng rất kinh ngạc trước sức mạnh của hắn, trong lúc ngạc nhiên:

“Là... Người? Cuối cùng người cũng tới?”

Nhưng nghe nam tử kia lại lạnh lùng nói: “Thần Tướng, hôm nay, ta nhất định phải bị trừng phạt đáng có!”

Thần Tướng nghe vậy càng điên cuồng, Nhiếp Phong phát hiện trong mắt Cuồng Ma này cạnh tranh với nhau có một tia ghen ghét khó hiểu, như điên như dại cười nói: “Tốt! Dám vì nàng mà đến Lôi Phong tháp chịu chết, cuối cùng người cũng không cô phụ tình nàng truyền công cho người, Thần Tướng ta cho dù không đội trời chung với người, cũng vì có một tình địch như người mà kiêu ngạo!”

Tình địch? Nhiếp Phong đột nhiên ngẩn ra, hóa ra... Nam tử này cùng Thần Tướng tình địch? Vậy, nữ tử áo trắng trên lưng nam tử này chắc là người mà hai người thích. Nàng, vì sao đến nay không nói một lời?

Nam tử kia đột nhiên nghe qua lời này, nhưng vẫn như cũ không phản ứng. Nhiếp Phong chỉ cảm thấy người này dị thường lạnh lùng quen thuộc, nhưng mà loại lạnh lùng quen thuộc này, tuyệt đối không nên còn tại trên đời...

Thần tướng thấy nam tử kia không phản ứng lại không hề tức giận mà ngược lại còn cười. Ông ta nhìn chăm chăm vào nữ nhân áo trắng trên lưng nam tử, gần từng chữ một: “Không ngờ hôm nay ngươi cũng đem nàng đến kết cục như vậy, một đôi uyên ương đồng mệnh đến chết cũng không bỏ! Đáng tiếc kiếp này các ngươi căn bản không cách nào đạt thành tâm nguyện này, bởi vì hôm nay...”

“Ta nhất định sẽ giết chết ngươi! Sau đó sẽ chiếm nàng làm của riêng! Mọi chuyện giữa các ngươi sẽ chấm dứt tại đây!”

Nói xong thần tướng lập tức vận song chưởng, vội vàng quát lớn:

“Diệt!” “Thế!” “Ma!”

Đột nhiên hai đạo chưởng kinh hùng hồn từ song chưởng bắn ra, nhanh chóng vụn vụn thành một đạo khí mang xích hồng, khí thế bàng bạc, trùng trùng điệp điệp đánh tới nam tử kia!

“Cẩn thận!” Nhiếp Phong kêu to, nam tử kia không chút hoang mang, cũng vận vũ song chưởng, quát to.

“Đi!” “Thiên!” “Thần!” “Quyết!”

Hai đạo chưởng kinh trong khoảnh khắc từ hai lòng bàn tay bắn ra, lập tức cũng vụn vụn thành một chùm sáng màu trắng chói mắt, mãnh liệt vọt tới phía cột sáng màu đỏ trước mặt!

“Bành” một tiếng vang đủ để khai thiên tích địa! Hai luồng khí trắng đỏ va chạm mạnh vào nhau, nhất thời bộc phát ra ánh sáng đỏ trắng chói mắt, hào quang bắn ra khắp mọi ngõ ngách trong động, trong khoảnh khắc đem bảy mươi tầng đá còn sót lại trong động đánh cho nổ tung, toàn bộ hang động bị chấn động đến nguy hiểm sắp sụp đổ! May mà Nhiếp Phong vẫn đứng ở cách nam tử kia nửa trượng, dưới sự yểm hộ của kinh khí, mới có thể bình yên vô sự!

Sau khi chen chúc, đá vụn đầy động cát tung bay, còn kèm theo mê vụ lục sắc còn sót lại của Mị Ảnh phiêu đảng trong không gian tịch mịch, Ổn khí hiện lên một mảng thê lương xơ xác tiêu điều!

Ngay lúc sa thạch lục yên đó dần dần tràn ngập, Nhiếp Phong còn có thể liếc thấy thần tướng khóe miệng lại chảy ra một tia

máu; đạo tơ máu này, xem ra tỉnh không phải óc, mà là máu tươi do thần tướng tự thân chảy ra!

Vị cường giả Thần Tướng bị trúng ma như cuồng này không ngờ cũng bị thương! Mà người khiến hắn bị thương lại chính là nam tử vẫn luôn quay lưng về phía Nhiếp Phong kia! Hắn không ngờ lại có sức mạnh sánh ngang với Thần Tướng?

Thần tướng vẫn đang giằng co với nam tử kia, bầu không khí vô cùng căng thẳng như muốn nứt ra, thật lâu sau, cuối cùng thần tướng cũng mở miệng nói trước: “Người thân là Di Thiên thần quyết, công lực vốn không bằng thân là chính thể Di Đại Thần quyết, nhưng mà ngươi lại có thể đánh ngang tay với ta, đến cùng là vì duyên cớ gì...?”

Nhưng nam tử kia vỗ chân nói: “Đó là bởi vì... Ta có một nguyện vọng không thể thất bại... Ta nhất định phải đoạt được bình bát cứu nàng!”

Hắn kiên định không nói gì, thần tướng cười thảm: “Tốt lắm, cho dù ta và ngươi lưỡng bại câu vong cũng không phụ trận này...”

Hai người vừa mới trải qua một lần liều mạng, song phương đều cân nhắc thực lực đối thủ, nhưng mà Nhiếp Phong chợt nghe nam tử kia nói, lập tức cảm thấy trong lời nói của hắn có chút khí lực không tiếp tục, tựa hồ cũng bị nội thương giống như Thần Tướng., Không khỏi tiến lên định dùng chưởng trợ hắn chữa thương, há lại để hắn khế động, nam tử kia rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân hắn khế ngữ, nhưng nghe giọng hắn bình tĩnh nói: “Nếu ngươi muốn thay ta chữa thương, ta vô cùng cảm kích, nhưng nơi này nguy hiểm dị thường, ngươi vẫn nên mau đi thôi!”

Nam tử kia nói xong cũng quay đầu lại nhìn Nhiếp Phong.

Cuối cùng hắn ta cũng quay đầu lại!

Vừa nhìn qua, Nhiếp Phong từ trước đến nay luôn bình tĩnh lại như bị lôi liệt, trái tim tỉnh táo thiếu chút nữa nhảy ra!

Trời ạ!

Là hắn?

Là hắn?

Là hắc?

Không! Tuyệt đối không có khả năng!

Người trước mặt sao có khả năng là...

Hắc?

Chương thứ mười một Ma Ha Vô Lượng

Nhiếp Phong quả thực không thể tin tưởng, dung mạo nam tử trước mắt này giống như Bộ Kinh Vân!

Mặc dù dáng vẻ của hắc là một thanh niên mười mấy tuổi, nhưng trên khuôn mặt này, rõ ràng nhìn thấy dấu vết lạnh lẽo của bộ năm năm trước từng diễn ra biến hóa trên gương mặt này, lại đặc biệt giống ánh mắt hắc, kiên cường!

Nam nhân này, thật sự cực kỳ giống bộ binh mười chín tuổi! Hắc, nghiêm như bộ kinh vân tái sinh!

Nhưng Bộ Kinh Vân bản tuyệt không thể sinh ra trên đời, hắc sớm nên ôm hận với Nhạc Sơn trận thủy diệt kia.

Dù vậy, Nhiếp Phong vẫn không tự chủ được hô lên một tiếng: “Vân... Sư huynh...”

Nếu người này là Bộ Kinh Vân, sau khi nghe được ba chữ này nhất định sẽ có phản ứng rất lớn; có nam tử này lại mờ mịt không phản ứng, giống như chưa từng nghe nói đến ba chữ này, cũng giống như chưa từng gặp Nhiếp Phong, chưa từng gặp qua Nhiếp Phong này a...

Mà ngay trong Bao Phong Thương: Có một kiện lệnh Nhiếp Phong còn giết mình phát sinh!

Hắc thoáng nhìn qua Thần Tướng kia, ngay lúc gã quay đầu lại, bỗng dung tung người lên đánh lén!

“Vân sư huynh: cẩn thận!” Nhiếp Phong hô to một tiếng, nhưng đã quá muộn!

“Bành” một tiếng, thần tướng đã trọng quyền đánh vào sau đầu nam tử kia, đem hắc và thiếu nữ trật khớp đồng thời giơ lên: ngoài mười trượng.

Thực lực nam tử kia vốn có thể so sánh với Thần Tướng, nhưng mà quyền này thật sự xuất kỳ bất ý, ăn không nhẹ, cũng

tưởng tượng qua Thần Tượng vậy mà biết hèn hạ đánh lén, lập tức đánh cho đầu choáng váng, trong lúc nhất thời không ngờ lại không đứng lên nữa, tựa hồ đã bị đánh bất tỉnh!

“Hèn hạ!” Nhiếp Phong hoảng hốt, vội vàng nhặt ngọn đuốc dưới đất lên, vận khí thổi một cái, lập tức trong động lại rơi vào trong bóng tối lần nữa; cùng lúc đó, Nhiếp Phong đã dựa vào trí nhớ để xử lý, dùng hết khả năng dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía vị trí nam tử kia ngã xuống, năng lực ứng biến quả thực vượt quá sức tưởng tượng của thần tượng!

Thần tượng trong bóng tối vốn cũng muốn giương người nhào tới, đáng tiếc đã lộ tin cho Nhiếp Phong đoạt tiên cơ, Nhiếp Phong rút thanh niên cực bộ kinh vân cùng thiếu nữ áo trắng trên lưng nàng ra, nhanh chóng nhảy vào một cửa động biến mất.

Trong bóng tối, trong chốc lát Thần Tượng không cách nào phân biệt được Nhiếp Phong nhảy vào trong bảy mươi hai động khẩu kia, nhưng dường như hắn cũng không vội, trái lại hắn còn cuồng tiếu nói: “Nhiếp tiểu tử, lần này ngươi thật sự cứu đúng người rồi! Người có biết, người cứu hắn đích xác là bộ kinh vân của sư huynh ngươi không? Đáng tiếc hắn đã mất đi tất cả trí nhớ, đã hoàn toàn không còn nhận ra ngươi nữa rồi!”

“Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, hôm nay hai người các ngươi tuyệt đối chạy không thoát đâu đấy...”

“Hãy chậm rãi nhận nhau trên đường xuống Hoàng Tuyền đi!”

Nhiếp Phong một mực lao vùn vụt về phía trước, một mực không hề quay đầu lại, bởi vì hắn không cách nào khẳng định liệu Thần Tượng có nhìn thấy hắn tiến vào cửa động kia hay không, hắn chỉ sợ bản thân sau khi quay đầu lại, Thần Tượng đứng sau lưng hắn vênh váo làm sát thủ!

Chỉ trong lúc hắn đang bay vùn vụt về phía trước, hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng cười kinh khủng của thần tượng, cũng đã nghe rõ ràng lời nói vừa rồi của hắn!

“Người ngươi cứu đúng là sư huynh bộ kinh vân” Những lời này, tựa như một đạo sét đánh bổ vào trong tai Nhiếp Phong, chỉ một thoáng làm trái tim của hắn càng thêm hỗn loạn:

Lẽ nào... Nam tử có vẻ ngoài rất giống Bộ Kinh Vân này, thật sự là Vân sư huynh sao?

Đúng như lời vị Thần Tướng kia vừa mới nói, lão đã mất tất cả trí nhớ, chuyện kia... Lão dường như hoàn toàn không nhận ra ta, cũng là chuyện đương nhiên...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong càng lúc càng tin tưởng nam tử này thật sự là bộ kinh vân!

Mà ngay lúc này, nam tử Nhiếp Phong đang rong ruổi giữa gian phòng đã dần dần thức tỉnh, phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Năng lực phục hồi thật nhanh! Vừa rồi đúng thần tướng đánh một quyền kia, nếu đổi lại là người khác, sớm đã bị nổ tung đầu rồi, nhưng hắn lại chỉ hôn mê một hồi, có thể thấy được công lực phi phàm!

Trong bóng tối, nam nhân kia vừa tỉnh dậy theo bản năng tránh khỏi Nhiếp Phong, Nhiếp Phong chỉ tập trung thân mình, ân cần hỏi han.

“Người đã tỉnh lại?”

Nam nhân kia dường như cũng nhận ra giọng nói của Nhiếp Phong, như đã rộng lòng không ít, duy chỉ có một chút phòng bị, nói: “Ừm, là... người? Người... Rất cuộc người là ai?”

Nhiếp Phong đáp: “Ta tên Nhiếp Phong.” Nói xong, Nhiếp Phong quyết định hỏi cho rõ thân thế của người trước mặt, miệng không khỏi dùng thăm dò hỏi: “Xin hỏi... Người có Bộ Kinh Vân hay không?”

Nam tử kia nghe vậy kinh ngạc, không nói gì, sau nửa ngày mới từ từ đáp: “Không sai, ta quả thật là Bộ Kinh Vân...”

Đúng vậy! Thật sự hắn từng là Bộ Kinh Vân, bởi vì nam tử ra tay cứu Nhiếp Phong này chính là A Thiết! Hôm nay nhắc lại tên mình năm năm trước, A Thiết chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ, nhưng Nhiếp Phong chợt nghe chính miệng hắn thừa nhận thân phận của mình, không khỏi vui mừng thầm nói:

“Người... thật sự là Vân sư huynh? Vậy thì tốt quá! Vân sư huynh, người... có nhận ra ta không? Ta là sư đệ của người, Nhiếp Phong...”

“Ngươi là người của thiên hạ hội?” A Thiết có chút ngoài ý muốn, thanh âm đột nhiên trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Trong lòng Nhiếp Phong cảm thấy cao hứng: “Đúng vậy! Vân sư huynh, lần này có thể tìm về ngươi, tin rằng mọi người... nhất định sẽ cảm thấy cao hứng!”

“Đừng cao hứng quá!” Trong bóng tối A Thiết hờ hững phun ra câu nói này, Nhiếp Phong lập tức đứng lại, nghiêm như chậu nước lạnh tạt vào đầu, A Thiết nói tiếp: “Từ giờ phút này trở đi, xin ngươi lập tức quên đã từng gặp ta.”

“Tại sao phải như vậy?” Nhiếp Phong khẽ giạt mình.

“Bởi vì, bộ kinh vân kia đã là người của từ rất lâu rồi...” A Thiết có chút thản thức: “Ta đã không còn là hắc, hiện tại tên của ta là A Thiết.”

“A Thiết?”

“Ừm! Cho nên, nếu ngươi khư khư cố chấp muốn gọi ta là bộ kinh vân, vậy thì chúng ta sẽ đi đường này!”

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy trái tim nặng nề, gập lại trên một con đường hẹp, tuy gã biết rõ Bộ Kinh Vân đã mất đi trí nhớ nhưng lại càng không hiểu tại sao bây giờ tên A Thiết này lại không muốn trở về quá khứ, hơn nữa còn quyết tuyệt như thế.

Hắn sẽ nghĩ đến, A Thiết bởi vì bộ kinh vân ba chữ kia, đã mất đi một mẫu thân “Tư mụ”, cũng mất đi một hảo muội muội “Tiểu tình”, Nhị đệ “A Hắc” của hắn càng không biết kết quả ra sao, còn có, hôm nay hồng nhan “Tuyệt duyên” hơi mỏng trên lưng hắn, cũng bởi vì muốn cứu sống bộ kinh vân này mà hy sinh bản thân mình...

Bất hạnh của tất cả, đều chỉ vì bộ bộ kinh vân ba chữ này mà lên! Kiếp này kiếp này, hắn đều không muốn quay về cái tên không khóc tử thân đáng sợ này! Trước mắt hắn chỉ một lòng nguyện, chính là đem tuyệt duyên cứu sống lại, lại nghe nàng gọi hắn một tiếng “A Thiết...”

Trong không gian đen kịt, tựa như ẩn chứa một mảnh trầm mặc khôn cùng, Hà Thiết đã bắt đầu từng bước một hướng sâu bên trong Bộ Vân, mà còn lạnh nhạt hỏi Nhiếp Phong: “Lôi Phong thấp cực kỳ hung hiểm, ngươi quyết không vô cớ tiềm nhập nơi đây chứ?” Hắn rất thông minh! Từ sau khi sống lại,

ngoại trừ chuyện khác, hắt càng lúc càng lạnh, cũng càng lúc càng giáo hoạt, không còn thanh niên đôn hậu không biết giang hồ xảo trá lúc trước nữa.

Nhiếp Phong vừa đi theo phía sau hắt ta, vừa nói: “Ta... Vì tìm kiếm bình bát giúp sư phụ, mới lên vào Lôi Phong tháp...”

Nói đến thật hồ thẹn, lần này hắt đi tìm bình bát, chỉ là để thỏa mãn dục vọng hùng bá bá võ lâm, mà hắt vừa mới nghe A Thiết nói với thần tướng, hắt muốn tìm bình bát cứu nữ nhân của mình; hai người bọn họ một người vì lợi, một người vì tình, động cơ giảm đi rất xa.

Nhưng mà suy cho cùng, Nhiếp Phong vì sao phải làm việc thay Hùng Phách? Đơn giản là vì hứa hẹn một năm năm trước thay đi bộ kinh vân mà hùng bá...

A Thiết tựa hồ không phản ứng nhiều với mục đích tìm kiếm bình bát của Nhiếp Phong, chỉ bất ngờ hỏi: “Nơi này, rốt cuộc là địa phương nào?”

Đúng rồi! Vừa rồi Nhiếp Phong chỉ để ý lao nhanh về phía trước, rốt cuộc nơi này là địa phương nào? Liệu có nguy hiểm lớn hơn nữa không?

Nhiếp Phong lập tức cảnh giác gấp bội, nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi dưới tình thế cấp bách, rút hai cái liền nhảy vào một cửa động lộn xộn, ta cũng không biết bây giờ chúng ta đang ở đâu?”

Vừa nói xong, Nhiếp Phong như đang vuốt ve thứ gì trong đêm, nói: “Hóa ra trên vách đá có một bó đuốc.” Vì vậy vội vàng lấy từ trong ngực ra bó đuốc nhóm lửa trên vách tường, nhất thời hai người sáng mắt lên!

Hóa ra nơi này là...

Hai người vừa nhìn đã phát hiện bản thân đang ở trong một thạch động lớn như vậy, mắt thứ hai phát hiện ra toàn bộ vách động đều bị người khắc lên vô số chữ rậm rạp.

Nhìn quả thực một chút, những chữ chi chít chằng chịt này, thì ra chỉ là bốn chữ phản ngược lại.

Ta! Rất! Sau! Hối hận!

“Ta rất hối hận?” Hai hàng lông mày Nhiếp Phong nhíu lại, vì hắn phát hiện những vết tích khắc sâu hơn nữa thô, tuyệt đối không phải dùng lợi khí khắc lên mà là dùng một loại công cụ không nên dùng để khắc trên đá...

Chỉ!

Nếu mấy chữ này được khắc lên trên thì công lực khắc chữ sẽ sâu không lường được...

Nhiếp Phong đột nhiên nhớ lại câu nói vừa rồi ở bên cạnh cánh cửa đá kia:

“Ta rất hối hận, đáng tiếc đã không cách nào cứu vãn được nữa, chỉ có thể giới sau cánh cửa này tự sát...”

Câu nói kia có tên của hòa thượng Pháp Hải, chẳng lẽ... Trên đời này thật sự có hòa thượng Pháp Hải? Nơi này là nơi Pháp Hải tự sát? Vì sao hắn lại tự sát? Thi thể của hắn hiện giờ đang ở đâu?

Nhiếp Phong lập tức nhìn về phía A Thiết, A Thiết cũng yên lặng liếc gã một cái, xem ra giờ phút này ý nghĩ của hai bên hoàn toàn giống nhau.

Ánh mắt hai người lưu chuyển bốn phía dưới ánh sáng mờ nhạt, giống như đang tìm tòi thi thể Pháp Hải, rốt cuộc không hên mà cùng rơi vào một chỗ sáng trong một cái hang to lớn không cách nào chiếu tới được. Nơi này tuy là một mảnh đen kịt, mơ hồ có nhiều thứ.

Hai người lại nhìn nhau, Nhiếp Phong vội vã gỡ bó đuốc trên vách xuống, cùng bước gần với A Thiết. Khi bó đuốc phát ra ánh sáng, từ từ di chuyển về góc tối tăm này, Nhiếp Phong tỉnh táo lại và A Thiết lạnh như băng đột nhiên biến sắc!

Bởi vì bọn họ đầu tiên là nhìn thấy năm chữ khắc bằng đá, năm chữ nhìn thấy mà giật mình.

Mộ Bạch Tố Trinh!

Tiếp theo, bọn họ liền phát hiện năm chữ này vốn khắc trên một quan tài đá.

Sau đó, bọn hắn càng phát hiện bộ xương khô suy sụp ngồi ở cạnh quan tài đá, xương khô khoác trên đó một bộ áo cà sa tăng lữ, trên áo cà sa treo một khối ngọc bội màu trắng trơn

bóng, trên ngọc bội thành linh khắc hai chữ lớn như cái đầu

“Pháp Hải”!

Phát hiện này quả thật khiến người ta phấn chấn, Nhiếp Phong không khỏi quên hình nói: “Thì ra trên đời thật sự có Tổ Trinh và Pháp Hải? Vậy tức là cũng nhất định có bình bát?”

***

Đúng vậy! Đáy án của bình bát sắp công bố rồi! Nhiếp Phong vội vàng gần như muốn nhìn rõ ràng, đang lúc ánh lửa chiếu khắp toàn bộ góc, hắn và A Thiết lại phát hiện một chuyện!

Ngay tại vách động góc này, vậy mà có khắc một đoạn bích văn dài, rõ ràng đoạn bích văn này được khắc bằng ngón tay, rõ ràng cũng là bút tích của Pháp Hải...

Hơn nữa đoạn bích văn này cũng ghi lại một bí ẩn, đáy bình bát bí ẩn!

Đáp án, thì ra là như vậy.

“Bần tăng là Pháp Hải, tiềm tu ở Trấn Giang Kim Sơn tự, lấy chứng ngộ Bồ Đề làm mục tiêu chung thân, càng lấy việc tán thưởng nghiên cứu võ học làm nhiệm vụ của mình.

Một ngày, một hán tử tự xưng là “Thần” hướng trong chùa cầu kiến nghèo nàn, cũng muốn mời chào bần tăng làm môn hạ, bần tăng từ trước đến nay không tranh với đời, uyển chuyển từ chối, nào ngờ vị thí chủ này không nói một lời, liền công kích bần tăng, vì tự vệ, bần tăng liền thi đấu, không ngờ tỷ thí này, lại tỷ thí một ngày một đêm mới bỏ qua...

Bần tăng cuối cùng cũng thất bại, thực sự không thể không bội phục vị thí chủ này võ nghệ cái thế vô địch, chỉ có thảm bại, bần tăng thà chết chứ không chịu khuất phục, quyết sẽ không khuất phục dưới trướng hắn, gián điệp này vị thí chủ này cũng không giết ta, trái lại lạnh lùng phun ra một câu:

“Hòa thượng Pháp Hải, các người xuất gia thì giúp người cứu thế làm nhiệm vụ của mình, nhưng các người quanh năm trốn ở thâm sơn, làm sao cứu thế? Làm sao giúp người?”

Một khi bần tăng nghe được thì á khẩu không trả lời được, vị thí chủ này lại nói:

“Người có biết hôm nay thiên tử băng hà, quần vương tranh vị, khói lửa nổi lên bốn phía, dân chúng không nói chuyện chủ không? Đám ngốc nghếch các người chỉ biết trốn trong mai làm người, có nghĩ tới phế bỏ hoàng triều hỗn loạn này không? Nói phá bỏ đế chế? Để cho dân chúng sau này tự lấy mình làm chủ, tự cung tự cấp, đãi ngộ bình đẳng của mọi người, tuyệt đối không chênh lệch với dân chúng, chẳng phải là sướng khoái sao?”

Bần tăng nghe được trợn mắt há hốc mồm, đều vì lời vị thí chủ này nói thật là một nhân gian lý tưởng, nhưng phế bỏ Đế chế thì dễ dàng gì? Trong lúc bần tăng do dự, vị thí chủ này lại nói:

“Phế Đế để cho vạn dân tự lập, trọng trách này phải ủy thác cho lương tài. Lạnh lùng nhìn ngang bách sinh, trừ ta, “thần” năm người, thử hỏi ai có thể đảm đương trọng trách này? Ta cam đoan, ngày khác nếu có thể phế bỏ đế chế, tất nhiên sẽ lạng lẽ dẫn lui, để thứ dân tự chủ!”

Không sai! Vị thí chủ này tự xưng là Thần, chẳng những võ công cái thế, tài trí cùng kiến giải cũng là siêu việt bất phàm. Bần tăng rót cục tâm phục khẩu phục, cam tâm thần phục dưới trướng, cam tâm thần phục tùng, trở thành chấp pháp trưởng lão tối cao “Lục Thần Quan”.

Nhưng sau khi gia nhập Lục Thần Cung, bần tăng mới dần dần cảm thấy không ổn, một phen nói chuyện của Thần lúc trước tựa hồ nói không thật lòng, dã tâm của hắc kỳ thật so với quân hoàng bình thường còn khủng bố hơn ngàn lần; hắc kỳ có một lý tưởng khiến người ta không dám tin tưởng, hắc kỳ muốn trở thành thống trị trung thổ, thống trị ngũ hồ tứ hải, thống trị thiên hạ, trong lòng đất, nhân gian — Thần!

Đồng thời bần tăng cũng phát hiện một sự thật đáng sợ khác; không ngờ Thần lại ngộ ra hai loại võ học thượng thừa - Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, có thể trường sinh bất tử: Hắc kỳ sẽ vĩnh viễn mở rộng dã tâm và thống trị của hắc kỳ!

Đáng tiếc lúc này bần tăng đã không cách nào rời khỏi sư phụ Thần Cung, bởi vì Thần lấy sinh mệnh một ngàn tăng lữ Kim Sơn tự ta làm hiệp nghị, nếu như ta cãi lệnh của hắc kỳ, Kim Sơn tự sẽ bị san thành bình địa, một tăng cũng không tha!

Bần tăng chỉ có tiếp tục kiếp sống bất đắc dĩ này; cuối cùng có một ngày...

Thần đi du tứ hải với ta, nguyên ý sư Thần Cung tìm một phân đàn thích hợp, cuối cùng, hai ta có thể phát hiện không ít động thiên nhiên cực lớn dưới Lôi Phong tháp, đây thật là một tin vui!

Nhưng mà cùng lúc đó, hai ta lại phát hiện ra một cái địa động thấp nhất, có hai đạo tự nhiên hình thành thiên hiểm, hai đạo này tự nhiên trời hiểm trong cái động này không tương dung lẫn nhau, chỉ cần vừa chạm vào liền phát ra, Tây Hồ chắc chắn sẽ cạn nước, nửa Thần Châu cũng tắt đại nạn lâm đầu!

May mà giữa hai luồng trời nguy hiểm, không biết tại sao lại đặt một viên đá kỳ lạ; viên đá kỳ lạ này phát ra ánh sáng lấp lánh, ngăn cách như hai luồng trời hiểm địa, bởi vậy đại địa Thần Châu mới được thái bình một mực.

Ta và Thần Khổ Khổ ở trong động quan sát nửa ngày, rốt cuộc hiểu được, viên đá kỳ dị này, rất có khả năng chính là viên đá cuối cùng mà Nữ Oa truyền lại cho nhân gian cổ xưa - Thần Thạch!

Có lẽ, nếu như trong cõi U Minh thật sự có Nữ Oa nói, Nữ Oa kia ném viên đá này ở đây, mục đích của nàng cũng vốn là ngăn cản Thần Châu sẽ phát sinh một trận trời diệt rất nghiêm trọng mà thôi.

Nghe đồn viên Thần Thạch này có thể luyện thành một vũ khí siêu cấp: Thần vốn thấy bảo tâm, nhưng nếu cầm vật này đi thì sẽ hại Thần Châu, trong lúc nhất thời cũng không muốn làm bậy. Hơn nữa bởi vì phát hiện Lôi Phong Tháp có hai đạo này tự nhiên là trời hiểm, nơi đây cũng không nên xây dựng lại phân đàn, thần bá và ta vô công mà quay về.

Việc này về sau, mãi cho đến khi bình an vô sự...

Con gái của thần Bạch Tố Trinh yêu quý thiếu niên Hứa Tiên, thần tuyệt đối không cho phép thiếu máu của thần, yêu một tên phạm phu tục tử như vậy, vì thế sứ mệnh ta nhanh chóng triệu hồi nàng về, bần tăng mặc dù biết chuyện tình yêu vốn là chuyện riêng, hơn nữa Bạch Tố Trinh cũng là một cô gái đã

thiếu hụt sự ảm áp của nhân gian lâu ngày, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được gì mình, phụng mệnh đi theo.

Chỉ là sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng. Võ nghệ của Bạch Tố Trinh đã không hề tầm thường, cho dù từ trước đến nay được công nhận là đang ở trong Thần Cung, võ công chỉ đứng sau Thần, bản tăng vẫn không sánh bằng, đại bại quay về.

Thần Toại ban thưởng cho ta một món vũ khí siêu cấp lợi hại nhất trong thiên địa, “Đàm Bát”, muốn bản tăng một đòn giết chết Bạch Tố Trinh.

Ta còn chưa nói Ngu Thần thể mà lại phát rồ đến mức này, ngay cả máu thịt ruột của mình cũng phải giết, chỉ biết ôm uy thế của mình, cuối cùng đành cúi đầu tuân mệnh.

Nhưng, đang lúc ta tiếp nhận bình bát, nhất thời ta bị dọa cho sợ ngây người! Nhưng thấy trong tay tiếp bình bát phát ra ánh sáng óng ánh, ánh sáng này giống như đã từng quen biết, bản tăng lập tức nhớ lại, bình bát này chính là thần thạch!

Thần nhận thẳng, cũng nói không được hoang mang, bởi vì hần từng cẩn thận quan sát hai rãnh trời kia, mặc dù lấy đi thần thạch, mặc dù để hai luồng thiên hiểm chính diện cứng đối cứng, chỉ cần có thể trong vòng một tháng thả thần thạch về chỗ cũ, tất cả sẽ trở về trạng thái cũ!

Hần đem thần thạch luyện thành vũ khí siêu cấp này đã năm ngày, dần dần ta mau chóng mang Mạnh Bát đi giết Bạch Tố Trinh, sau đó mang nó về trả lại vị trí ban đầu cho Lôi Phong tháp. Ta trong lòng biết tình thế không ổn, tránh cho thương sinh phải nhận trừng phạt, chỉ có một ngày chạy liền đêm giết Bạch Tố Trinh.

Nhưng là, muốn bản tăng tự tay tàn sát một nữ hài chí hướng mình thích đi như vậy, chí tình chí nghĩa, chân chính không cách nào xuống tay. Vì thế ở trên trăm kế khả thi, ta rốt cục nghĩ ra một biện pháp giải quyết.

Ta giết chết Trần Giang Kim Sơn tự nơi miệng trộm cướp của Hứa Tiên, cũng đe dọa lợi hại, cho hần hai con đường!

Một, chính là chết! Vì bảo vệ tình yêu đối với Bạch Tố Trinh. Nếu hần thật sự lựa chọn con đường này, ta sẽ kính hần là một

hán tử!

Hai, chính là cái chết của Bạch Tố Trinh! Ta cho Hứa Tiên cái lợi hại nhất trong thiên địa, cho dù nằm trong ngàn người bình thường cũng có thể phát huy uy lực của bình thường, nếu Hứa Tiên không muốn chết, vậy hẳn nhất định phải theo kế hoạch của ta đánh lên Bạch Tố Trinh, giết nàng!

Hai con đường này mặc dù đều là con đường rất quyết tuyệt, nhưng thật ra bản tăng làm như vậy, là gián tiếp cho Hứa Tiên một cơ hội chạy trốn, chỉ cần hắn giả ngôn tiếp nhận giết chết con đường Bạch Tố Trinh, sau khi hội hợp sẽ giao bình bát cho nàng, lúc này, nàng liền có thể bình bát cùng Thần trao đổi một con đường sống, mà bản tăng cũng có cái cơ có thể không giết nàng!

Đây mới là phương pháp của Nhất Thạch Nhị Điều!

Quả nhiên Hứa Tiên lựa chọn bình bát đúng như dự đoán, ta hoàn toàn cho rằng gã nhất định sẽ giao nó cho Bạch Tố Trinh, vậy thì mọi chuyện đều dễ làm rồi!

Nhưng, những chuyện tiếp theo, tất cả đều không như mong muốn...

Hắn thế mà thật sự sợ hãi nếu như ăn nói không thuận theo ta làm, người sẽ giết hắn, cho nên, hắn thật sự lấy bình bát đánh lên Tố Trinh!

Trời! Hứa Tiên chết tiệt! Ta đã nhìn lầm hắn! Tố Trinh cũng nhìn lầm hắn!

Ta vốn dĩ luôn âm thầm nhìn trộm, cho rằng ta phát hiện Hứa Tiên đúng như lời nói muốn đánh lên Tố Trinh. Thật sự sẽ lấy bình bát từ sau đập vào sau đầu Tố Trinh, ta liền vội vàng muốn lao ra ngăn cản, bởi vì đây vốn không phải mong muốn của bản tăng!

Thế nhưng tất cả đã không còn kịp nữa rồi! “Ầm” một tiếng! Cái bình bát đã cứng rắn nện vào sau ót Tố Trinh, tiếng nổ kia, đủ để chứng minh bình bát là vũ khí lợi hại nhất trong thiên địa!

Tố Trinh cũng không lập tức chết đi, nàng chỉ lặng lẽ quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Hứa Tiên vẫn đứng giữ bình bát, trong ánh

mắt không có kinh ngạc, trách cứ, chỉ có một loại ánh mắt chán nản, nói lời cuối cùng với Hứa Tiên:

“Vì ngươi, ta cam nguyện... tan xương nát thịt!”

Lời này vừa dứt, nàng rót cục đã ngã xuống đất mà chết! Tử trạng càng kinh khủng dị thường!

Ta nhìn cái tử trạng ly kỳ dị của Tổ Trinh trên mặt đất, cũng không thể nào tại đương trường. Nào hải của ta, cũng đang suy nghĩ lại vừa rồi ánh mắt vạn niệm đều xám xịt của Tổ Trinh, ta đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, lấy một tuyệt thể cao thủ như nàng, thật ra nàng đã sớm nghe thấy Hứa Tiên đánh lén sau lưng nàng.

Nàng đã biết từ sớm! Nhưng, vì sao nàng không lập tức xoay người ngăn cản nàng? Vì sao nàng mặc cho hấn nện xuống?

Ta nghĩ, tâm của nàng cũng nhất định giống như bản tăng, rất muốn biết Hứa Tiên có thật sự tiếp tục đánh cược hay không. Cho nên, nàng lấy tính mạng để đánh cược!

Nếu như hấn thật sự thà chết chứ không chịu khuất phục, thì đời này nàng đã thắng được một tình yêu thật sự!

Nếu như hấn thật sự đập xuống...

À càng không thể chấp nhận được chân tướng này. À tình nguyện chết trên tay người mình yêu thương nhất, tình nguyện “vốn không có đường về”, một xong trăm ngàn năm cũng không nguyện ý tiếc nuối cả ngàn năm!

Đáng tiếc tiền đặt cược thực sự quá lớn, nàng cuối cùng cũng đền được sinh mệnh trường sinh bất tử của mình.

Hứa Tiên cũng không nhìn lại dáng vẻ khủng bố của Tổ Trinh trên mặt đất, không biết là bởi vì tử trạng của nàng thực sự quá mức khủng bố, hấn không đành lòng đánh cược? Hay là hấn xấu hổ không thể nhìn tiếp nữa?

Hắn ta tro mặt, cung kính dâng cho Mạnh Bát nhuốm máu ta, cái bát kia, nhiễm đầy máu nóng si tình của Tổ Trinh...

Ta trùng mắt với Hứa Tiên, trùng mắt nhìn con rối nhân gian này, chỉ có vẻ ngoài của gã, ta thật muốn một chương giết chết gã!

Nhưng cuối cùng ta không làm như vậy! Ta nghĩ, tuy Bạch Tố Trinh đã biết tấm lòng của Hứa Tiên, nhưng chắc chắn nàng không muốn người mình yêu thương mình bị giết, ta, sao có thể tác thành cho nàng?

Ta buông tha cho Hứa Tiên.

Cuối cùng ta cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình, chấp nhận thi thể Tố Trinh rồi mới bình yên cầm bình bát trở về: Chẳng qua là sau khi thần tiếp nhận Mạnh Bát, ta bắt đầu phát giác, nguyên lai thần không có đem bình bát thả về dưới Lôi Phong tháp.

Hắn đã là vô địch mà còn muốn chiếm làm của riêng!

bần tăng lập tức khẩn trương, hoảng hốt trình tấu: “Điều này sao có thể? Bình bát chỉ ứng trên trời có, nó vốn cũng không thuộc về chúng ta sư Thần Cung, chúng ta nên dùng sau đó thả nó về đáy tháp Lôi Phong ban đầu, nếu không như người nói không ra một tháng, Tây Hồ chắc chắn nước cạn, toàn bộ Thần Châu đại địa chỉ sợ có hơn nửa nơi sẽ bị tai họa, sinh linh tất gặp đồ thán...”

Thần lại nói: “Chuyện này có liên quan gì tới ta? Nếu Thần Châu thật sự long trời lở đất, càng có trợ giúp ta thống trị nó, hơn nữa đạt được bình bát, ta càng như hổ thêm cánh!”

Hắn ta điên rồi! Đáng lý ra ta nên nghĩ, người ngay cả con gái ruột cũng có thể giết, sao có thể băn khoăn việc sống yên bình?

Ta không thể nào thuyết phục được thần, xương sống có thể chạy về Kim Sơn tự, nói rõ từ đầu đến cuối toàn bộ toàn bộ chùa có hơn ngàn tăng lữ, cũng cầu xin bọn họ gấp rút tới thần cung. Cuối cùng, toàn bộ tăng lữ Kim Sơn tự vì cứu muôn dân, cùng ta canh giữ trên đại điện thần cung, hướng thần cung tụng kinh, hy vọng có thể khiến hắn từ bỏ bình bát.

Nhưng mà Thần Bát Thương lại là một vị Thần tâm địa sắt đá, chúng ta không ngủ không nghỉ ngâm nga ba ngày, hắn vẫn thờ ơ như trước, chúng ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có kiên trì cùng hắn giằng co tiếp.

Trên người bần tăng mang theo võ công tuyệt thế còn có thể duy trì từ lâu, những tăng chúng tài khác võ đều bình thường,

sau khi không ngủ không nghỉ ngâm nga mười ngày mười đêm, rốt cục chúng tăng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, cùng tức mà chết!

Ngàn tăng lữ, ngàn miệng máu tươi, chỉ một thoáng lưu thông lục soát cung điện to lớn của Thần Cung, như muốn hóa thành hai chữ “Từ bi”. Lúc này, thần nhìn thiên tăng vì cứu thế nhân mà bất cứ sinh mệnh cùng huyết mạch nào cũng có thể tạo thành., Tựa hồ có chút cảm động. Kỳ thật cho dù hắc không có bình bát, cũng có Di Thiên thần quyết cùng Diệt Thế ma thân, căn bản đã cái thế vô địch, hắc rốt cuộc đáp ứng để khí tức suy kiệt đem bình bát thả xuống dưới Lôi Phong tháp, cũng lập trọng thệ, tuyệt sẽ không lại chạm tay với bình bát.

***

Chỉ là, Thần có một điều kiện...

Gã nói, nếu như vũ khí siêu cấp của gã không chiếm được, gã cũng không thể để bất cứ kẻ nào đạt được. Gã lệnh cho ta thiết kế một cơ quan bắt buộc phải giết, phòng ngừa bất cứ kẻ nào sau khi xông vào trong Lôi Phong tháp cướp lấy bình bát, còn muốn ta vào ngày đại thành cơ quan cùng với cơ quan mai táng, để tiết lộ mối hận làm trái ý chỉ của gã ta!

Vì Trạch Thương Sinh, lúc đó ta đã không kịp suy nghĩ kỹ càng, liên tục chỉ dám xưng là, vì thế lập tức Đề Cơ Bát chạy về Lôi Phong Tháp, thả nó trở về chỗ cũ, sau đó bắt đầu thiết kế cơ quan.

Đạo cơ quan này, cuối cùng hoàn thành sau một năm, mà tính mạng của ta, cũng ứng như lời ở đây kết thúc...

Bản tăng năn nỉ ta di thể của Bạch Tô Trinh cũng dời di thể của mình xuống dưới Lôi Phong tháp, chỉ vì ta một mực áy náy không hiểu sao đối với nàng, cho dù bản tăng chết rồi đời kiếp kiếp không thể thành Phật, cũng muốn vĩnh viễn thủ hộ di hài của nàng, để bồi thường...

Thần đáp ứng, ta lập tức trước khi chia tay, hướng về các môn chúng Thần Cung khác lưu lại một câu nói:

“Tây Hồ cạn nước, Giang triều không dậy nổi, Lôi Phong tháp đổ, bạch xà xuất thế.”

Những lời này thực ra là một lời khuyên khuyên, bản tăng khuyên bọn họ đừng bao giờ ham cái bát của Lôi Phong tháp, nếu bọn họ thật sự muốn xông vào Lôi Phong tháp mà thành công thì khi cơ quan bên trong Lôi Phong tháp hoàn toàn đổ xuống, khi bọn họ phát hiện bình bát sẽ trở thành vật chứa trong tay bọn họ, Tây Hồ chắc chắn sẽ cạn khô, hơn nữa lại không có nước sông, Thần Châu sắp gặp nạn...

Ta không biết bọn họ sẽ ở trên đài nghe lời khuyên của ta, ta chỉ là dùng hết bốn phận của mình đi ngăn lại một hồi họa nan. Tiếp theo bản tăng liền đến chỗ đáy của tháp Lôi Phong này, để mặc cho hài cốt Tố Trinh được an ổn bên trong quan tài đá, bên trong quan tài đá này có một lối đi thông tới chỗ của bình bát, sau đó ta liền ngồi xuống thay đổi suy nghĩ, lần này...

Là lần cuối cùng trong đời bản tăng hối hận nhất!

Ta hiểu rõ, chỉ là cuộc sống của ta so với cuộc sống của người bình thường còn có nhiều chuyện sai lầm hơn...

Lúc trước, ta thực sự không nên nói chuyện tín thần mà gia nhập thần cung, vọng tưởng nhanh chóng thay đổi để chế nhân gian; càng không nên cùng thần tìm ra cái mầm họa này của bình bát, càng không nên đi giết Bạch Tố Trinh... Tụ Văn Lam nhân động lại từng bộ sách.

Ta hoàn toàn sai rồi, đáng tiếc đã không cách nào cứu vãn được nữa, chỉ có tự sát và bù đắp tội lỗi của ta.

Sách này bích văn, bởi vì trăm năm ngàn năm sau, nếu có người tài ba có thể phá cơ quan này tiến vào nơi này, bình bát kia đã không còn thuộc về nó, chỉ hy vọng nó có thể giờ cao đánh khế, từ bỏ bình bát, thương sinh kia cùng bản tăng đời đời kiếp kiếp cũng cảm giác khó tả.

Tạm biệt, khổ cực nhân gian, ngã phạt từ bi...

Pháp Hải Tuyệt Bút “

A Thiết và Nhiếp Phong rốt cục cũng yên lặng đọc xong toàn bộ văn chương. Hai người lại du mục khắp nơi nhìn quanh động, chỉ thấy vách động đều bị “ta rất hối hận” lấp đầy bốn chữ. Có thể thấy được, Pháp Hải hơn trăm năm trước hối hận vô cùng sâu sắc.

Chuyến đi này Nhiếp Phong vốn là tìm bình bát, hôm nay đã biết trên đời có một thần trường sinh bất tử, cũng biết rõ chân tướng. Y có vẫn khư khư cố chấp, để cho vũ khí đáng sợ này của bình bát tái hiện nhân gian? Làm cho một hồi hạo nan đáng sợ hàng lâm?

Có lẽ, lúc này trong lòng hắn đã nắm rõ...

Gã vội vàng vái chào thi hài Pháp Hải, thần sắc vô cùng cung kính, thỏm thức nói: “Pháp Hải đại sư, thật ra người cũng không sai, lúc trước người người đều có thể bình đẳng, chỉ vì một lòng từ bi không đành lòng chịu cường quyền chèn ép của dân chúng mà thôi. Chỉ là người lầm tin không phải người mà thôi...”

“Hơn nữa, cuối cùng người vì cứu thương sinh mà không tiếc cùng đi chôn xuống bình bát, loại tinh thần này, vẫn bối... Thực sự vui lòng phục tùng, xin tiếp tục nhận vẫn bối một lễ.” Nhiếp Phong nói xong lại hướng thi cốt Pháp Hải vái thật sâu.

A Thiết vẫn không lên tiếng, bỗng dưng, hắn định vạch trần linh khu của Bạch Tố Trinh.

Nhiếp Phong khẽ giật mình, hỏi: “Vân sư... Không! A Thiết! Người... làm gì?”

A Thiết lạnh lùng nói: “Pháp Hải nói, thông đạo chỗ bình bát ở ngay trong quan tài!” Đúng vậy, hắn muốn tìm bình thể!

Nhiếp Phong nói: “Nhưng... Một khi Mạnh Bát rời khỏi Lô Phong tháp, sẽ mang đến họa sát thân, tội gì người phải...”

A Thiết còn chưa nói hết lời, đôi mắt lạnh lẽo của y nhìn thoáng qua hắn, rất ít khi nổi giận hỏi lại: “Khổ nỗi gì? Người có biết trên lưng ta là ai không?”

Nhiếp Phong giật mình, đúng rồi! Hắn cũng không hỏi A Thiết rốt cuộc là ai?

A Thiết nói: “Trên lưng ta là một cô gái cũng bị ai giống như Bạch Tố Trinh, nàng vì cứu ta mà không tiếc hi sinh bản thân, nhưng ngay cả một câu thích nàng cũng không nói, liền tro mắt để nàng nửa chết nửa sống, ta sao có thể bỏ nàng không để ý?”

“Ta nhất định phải tìm ra bình bát cứu nàng!”

Nhiếp Phong nói năng không khỏi thoáng nhìn qua nữ tử trật khớp trên lưng Ngô Thiết, nàng vẫn như cũ không nhúc nhích, trên mặt còn khoác lên một cái trong trắng, khuôn mặt đầy mê hoặc, A Thiết vì sao lại đắp khăn trắng cho nàng? Chẳng lẽ mặt nàng không thể khó nhìn thấy sự đáng sợ của nàng?

Mặc dù Nhiếp Phong nghĩ như vậy, nhưng ngoài sự phẫn nộ của A Thiết, hắn cũng không muốn hỏi lại, chỉ là một mảnh trầm mặc.

A Thiết nói: “Yên tâm! Ta cũng minh bạch sự trọng yếu của Mạnh Bát! Ta quyết sẽ không mang nó tới nơi này, ta ở chỗ này cứu nó sống lại rồi lại đi!”

Nếu A Thiết đã kiên quyết như thế, Nhiếp Phong cũng không muốn cản trở nữa, chỉ nói: “Vậy... Được rồi! Bây giờ ta cũng quyết định sẽ không lấy bình bát về cho sư phụ, nhưng xin nguyện... Bình bát thật sự có thể cứu được nàng...”

Không sai! Thiên hạ chí tình nam nữ đã là mua ít thấy, có thể cứu sống một người, tin rằng cũng sẽ không phụ mục đích luyện thành thần thạch lúc trước của Nữ Oa!

Sau khi đã quyết định xong, Nhiếp Phong lập tức giúp A Thiết xé cái quan tài đá của Bạch Tố Trinh ra, ngay khi quan tài đá được mở ra, bọn họ lập tức kinh sợ!

Bên trong quan tài đá có đặt đây, là...

Bên trong quan tài đá đặt một bộ thi cốt sao có thể gọi là một bộ hài cốt?

Nhưng thấy nắp động này không có cửa động ba thước vuông, tin tưởng chính là lối vào bình bát theo lời Pháp Hải, có thể đi vào.

Thế nhưng thi hài của Bạch Tố Trinh ở đâu?

Thi hài của Bạch Tố Trinh, nguyên lai là ở nửa đầu trước quan tài đá, trong hộp thủy tinh trong suốt kia.

A Thiết và Nhiếp Phong có thể thấy rõ ràng, đó chính là thi hài của Bạch Tố Trinh đây!

Nhưng làm sao có thể được xem là thi hài? Xương khô? Khó trách Pháp Hải nói tử trạng của Bạch Tố Trinh kinh khủng như

thể nào, bởi vì, trong hộp thủy tinh trước mắt chỉ có vô số khối xương khô lớn cỡ một tắc!

Hóa ra, Bạch Tố Trinh thật sự vì Hứa Tiên mà bị bình bát đánh trúng – phần thân! Toái thân!

Đây cũng chính là “Lôi Phong tháp”, trong lời nói của bạch xà xuất thế, rốt cuộc bộ xương bạch xà cũng đã hiện diện!

Cái bình bát thật đáng sợ! Vũ khí siêu cấp thật đáng sợ! Có thể một đòn liền đem một cao thủ siêu cấp như Bạch Tố Trinh đánh cho tan xương nát thịt, sức mạnh khổng lồ thật sự không phải chuyện đùa!

A Thiết nhìn nhân vật chính mà mình từng hướng tới này, cuối cùng vì tình cảm rơi vào tan xương nát thịt, hắn cũng không khỏi kinh ngạc. Nhiếp Phong càng cảm thấy tiếc nuối, vì Bạch Tố Trinh cả đời trung thành với tình yêu nhưng lại không chiếm được tình yêu mà tiếc hận...

Một lúc lâu sau, A Thiết đột nhiên vái chào “phần thân toái cốt” của Bạch Tố Trinh, nói: “Xin lỗi, tiền bối, quấy rầy Thanh Linh, nhưng ta chỉ muốn cứu lại thứ mình yêu thương...”

“Dù cho cuối cùng cũng tan xương nát thịt như tiền bối, ta cũng nghĩa không chùn bước!”

Đúng vậy! Vì nàng, hắn cam nguyện tan xương nát thịt, hắn bất chấp tất cả nhảy vào cửa động trong quan tài.

Mặc dù Nhiếp Phong không biết hắn đã từng gặp phải những gì trong năm năm nay, nhưng ít nhất cũng biết, trong khoảng thời gian này A Thiết gặp phải một người cực kỳ yêu hắn, không tiếc hy sinh khuôn mặt hồng hồng của mình, cảm động vô cùng, Nhiếp Phong cũng không khỏi thốt nên lời, cùng nhảy với hắn!

Rốt cuộc bình bát là một vũ khí siêu cấp, làm sao nó lại là thánh vật kéo dài tính mệnh?

Vì sao một khi bình bát rời khỏi đáy Lôi Phong tháp, Tây Hồ sẽ cạn nước, Giang Triều không nổi?!

Đã gần đến lúc công bố tất cả câu trả lời!

Bí mật của tất cả sắp hiện ra trước mắt A Thiết và Nhiếp Phong rồi!

Sau khi hai người vượt qua một thông đạo dài ước chừng trăm trượng, “Lo” một tiếng! Hai người đã cùng rơi vào trong một cái hang sâu nhất.

Mũi chân vừa chạm đất, thân hình A Thiết cùng Nhiếp Phong còn chưa kịp ổn định đã bị cảnh tượng trước mắt chấn nhiếp đứng lại!

Bởi vì một cảnh tượng thật khiến người ta không thể tin nổi xuất hiện trước mắt - kỳ quan!

Hai người thấy ở sâu trong động, trong sương mù mờ lung có một mảng ánh sáng đỏ, hồng quang tuy sáng, nhưng thủy chung không theo kịp đoàn bạch quang rực rỡ trên hồng quang! Đoàn bạch quang này, đem góc sâu trong động chiếu rọi giống như ban ngày...

Hai người không khỏi nín thở tĩnh khí định thần nhìn kỹ, vừa nhìn qua, sắc mặt A Thiết đột nhiên xanh mét một trận. Thần sắc hai mắt Nhiếp Phong càng kinh ngạc không cách nào hình dung, nhưng nghe thấy gã không tự chủ được hô to vong hình:

“Đây là...thần thạch của Nữ Oa?”

“Đây chính là bình bát vũ khí siêu cấp sao?”

“Trời! Thì ra bình bát là như vậy!”

Ngay lúc hai người dừng lại, bỗng nghe sau lưng truyền đến một thanh âm kinh khủng:

“Ha ha, ta cảm ơn các người lĩnh ta tìm được bình bát, Mạnh Bát lão tử là nhất định!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người nhanh chóng xẹt qua bên cạnh hai người, đúng là Thần Tướng!

Hắn đã theo đuôi bọn họ tới rồi!

Mắt thấy Thần Tướng bay sâu vào trong quang mang, A Thiết cảm thấy tình thế này không phải chuyện đùa, lập tức thi triển Thiểm Điện hành động đuổi theo!

Hắn tuyệt đối không thể đoạt được bình bát trước cho Thần Tướng, nếu không tuyệt duyên sẽ không cứu được, hắn tuyệt

không thể phụ lòng nàng nữa!

Mà Nhiếp Phong bên cạnh cũng đã đồng thời tung người, vì hấn biết, bình bát rơi vào tay thần tướng sẽ đáng sợ ra sao?

Sẽ mang tới vong vong khủng khiếp tới mức nào cho thế gian?

Ba bóng người đều có khinh công tuyệt thế, mỗi người đều có mục đích khác nhau, đồng thời cố gắng dồn hết toàn lực để nhào nhanh về phía bình bát, đến cùng...

Chân ai nhanh nhất? Tay ai nhanh nhất?

Không! Mọi chuyện không cần phải đoán nữa, bởi vì trong nháy mắt đã có kết quả!

Nhanh nhất chính là...

“Xùy” một tiếng! Hai tay đã đột nhiên vươn vào trong đoàn ánh sáng chói lóa kia muốn đoạt lấy bình bát!

Nhìn quả thực một chút, chủ nhân của hai tay này...

Không ngờ lại là ——

“Hắn!”

A!

Năm tháng dài đằng dặc chôn nhân gian, từng giây từng phút đất như nước sông tràn đi; cuộc sống nơi này, lại phẳng phất chưa từng động dậy nửa phần.

Chỉ vì nơi này - điện của hắn, điện của Thần!

Thần điện như được xây bằng băng, lại nhộn nhạo một mảnh hàn khí mê huyền lâu dài, trên mặt đất vắng vẻ vô số người không biểu tình, bọn họ quỳ lạy phía màn trướng cuối thần điện, bái lạy, là bóng người trong trướng!

Mỗi một khối đá ở đây, lạnh như một khối băng; mỗi người quỳ ở đây, tĩnh như tượng băng xưa nay đang quỳ ở đây; ánh mắt bọn họ hoàn toàn mờ mịt, bọn họ như bóng người đã đem linh hồn mình hoàn toàn đặt sau màn trướng, bọn họ như đã không còn suy nghĩ, không còn hi vọng ái ố của mình, bọn họ đem linh hồn giao cho thần? Tập trung hay yêu ma?

Mà bóng người đang đứng vững sau màn trướng, cũng giống như đã rất lâu rồi không di chuyển.

Nghe nói, hơn trăm năm trước sau khi nữ nhi của hắc chết, hắc cũng không bước ra khỏi trướng nửa bước, vì sao phải tránh ở sau màn trướng? Trăm năm tuế nguyệt, trướng mạo của hắc rốt cuộc biến thành như thế nào? Nghi vấn này, đã trở thành một câu đố kị không ai có thể biết!

Hắc chính là chủ nhân của đại điện Suru Thần Cung - Thần!

Bắt đầu từ tòa đại điện này sẽ có bức màn che giấu diện mục thật sự của thần thánh; đạo màn trướng kia, phảng phất như mới thật sự là bạn hữu của thần linh, phảng phất như ngàn vạn năm sau, cho đến khi thế giới này diệt vong: Hạo trướng này vẫn sẽ ở trước mặt thần, trung thành không khác, “Địa Thiên Hoang “

Thần ở sau màn trướng rất lâu không có âm thanh nào phát ra, chẳng qua, hôm nay hắc tựa hồ có chút nhũ húng, hắc xưa nay rất ít mở mắt ra, đột nhiên trọn trướng, trong màn trướng phảng phất sẽ bắn ra hai luồng sáng trắng bắn chết tất cả mọi người trong điện!

Hắc có một đôi mắt mê ly ma huyễn! Trong mắt hắc ẩn giấu “Yêu ma!”

“Thời điểm... Đã đến.” Hắc chậm chậm phát ra một tiếng nói không giống như là người, trong thanh âm cũng tránh né “Yêu ma.”

Nghe thấy giọng nói của y, một nam nhân trong đó đang quỳ trên mặt đất cuống quít đứng lên, chạy đến trước màn trướng, cung kính nói: “Thuộc hạ... Bất tài, không rõ Thần nói: Đến tột cùng... Rốt cuộc là cái gì... Ý tứ gì? Nhìn... Thần... Chỉ giáo!”

Trong giọng nói còn mang theo vạn phần mỉa mai, hóa ra nam nhân này khác với những người quỳ dưới đất khác, hắc còn có linh hồn có thể sợ hãi. Xem thật sự, nam nhân này, không ngờ lại là: “Hứa bá!”

Nếu Hứa bá đã ở đây, vậy thì, Từ mụ giả đâu? Vì sao nàng không có ở đây?

“Pháp Trí, ngươi là chấp pháp trưởng lão tối cao, cũng là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải, làm sao lại trở nên lải nhải giống như Pháp Hải vậy?”

A! Pháp Trí? Nguyên lai Hứa bá là đời thứ ba truyền nhân của Pháp Hải? Pháp Trí này nghe vậy mặt đã đỏ bừng, mơ ước cúi đầu.

“Có điều, niệm tình người nhiều năm trung thành, ta, tạm thời trả lời câu hỏi của người...” Thần nói tiếp: “Đến lúc rồi, chính là lúc này, người đã có thể dẫn Bộ Kinh Vân về gặp ta...”

“Thần... Muốn ta dẫn Bộ Kinh Vân trở về, phải chăng... sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch của người đối với hần?” Pháp Trí hỏi.

Không sai, năm năm qua hần vẫn một mực theo dõi Bộ Kinh Vân của Từ mù giả, đều là vì thần ở Bộ Kinh Vân đã sớm có kế hoạch, một kế hoạch cũng không biết hai người bọn họ là gì!

“Gặp mặt”. Thần lạnh lùng trầm mặc, trong tiếng nói phát ra uy nghi khiến người ta không rét mà run:

“Ta tốn hết trăm năm tâm tư, rốt cuộc cũng luyện thành một luồng lực lượng còn lợi hại hơn Di Thiên thần quyết và Diệt Thế Ma Thân nhiều lần, hiện giờ thời cơ đã chín muồi, có thể truyền nguồn lực lượng này cho Bộ Kinh Vân...”

Lời này vừa ra, pháp trí của hần lập tức lú lỏi, hần quả thực không thể tin nổi! Thần thế mà lại có lực lượng càng mạnh hơn? Hơn nữa kế hoạch hần mưu đồ năm năm, thật sự là đem lực lượng mới mà mình ngộ được truyền cho Bộ Kinh Vân đơn giản như vậy sao?

Không! Đây nhất định không phải là mục đích thực sự của thần! Mỗi lần hần làm một chuyện, nhất định còn có mục đích khác đáng sợ hơn!

“Pháp Trí, vì sao đột nhiên người lại trầm mặc như vậy? Người không tin ta sẽ làm như vậy sao?” Thần đứng bên trong màn giá từ tốn hỏi.

“Thuộc hạ... Không dám không tin, chỉ là Thần muốn truyền cho bộ kinh vân lực lượng mới, rốt cuộc là lực lượng gì?”

Thần sau màn trướng nghe vậy đột nhiên cười lớn, hôm nay hần rốt cục nở nụ cười lần đầu:

“Ha ha, tốt! Vậy ta liền nói cho người đi, dù sao cũng là thời điểm người nên biết.”

“Ta muốn truyền lại nguồn sức mạnh kia cho Kinh Vân, gọi là “Thần nói tới đây thì dừng lại, rồi từng chữ từng chữ nói tiếp: “Ma!” “Hà!” “Vô!” “Sương!” “Sương!”

Chương thứ mười hai, thanh âm nhanh hơn âm thanh.

Đó là một người vô cùng thâm trầm...

Câu chuyện về Thần Ma.

Nghe đồn, ở rất lâu trước kia, “Thần”, “Ma”, “người” vốn chung sống hoà bình.

Về sau văn hóa con người càng lúc càng tiến bộ, con người cũng càng lúc càng có trí tuệ, môi trường sinh hoạt cũng bởi vì trí tuệ tăng vọt mà dần dần trở thành giàu có con thú, hậu quả rất dễ dẫn đến một bộ phận người nghèo khó dân dật, hậu quả là người xa hoa dân dật, thì phải mở rộng lãnh thổ của mình, để tranh thủ càng nhiều vật chất và vui sướng.

Vì vậy tham niệm của những người này không chỉ gây họa cho nhân gian mà còn bắt đầu xâm nhập vào ma cảnh dưới lòng đất, đó là nơi thuộc về ma. Tất cả chế phục, hơn nữa còn gây họa cho đám người Đồ Tuyệt Chữ Niệm kia, quyết định không làm thì làm cho xong, ngược lại còn rơi vào nhân gian., Vốn là một thế giới hài hòa, một khi đã bắt đầu phân tranh, các vị thần vốn vui vẻ hòa bình trên trời đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý tới, bọn họ chỉ có thể gấp rút tiến vào nhân gian diệt trừ quần ma, rốt cục, song phương năm xưa trăm năm chiến, quần thần đại thắng.

Chúng thần thiên tính nhân từ, vì sao sẽ không giết sạch quần ma, chỉ lệnh cho bọn họ ở sâu hơn một tầng lòng đất, muốn bọn họ không thấy mặt trời liền thôi.

Nhưng suy xét cặn kẽ, đã tâm vốn có một bộ phận người đưa lên, quần ma tuy thất bại nhưng không cam lòng, cho nên trước khi xuống dưới tầng đất sâu hơn một tầng, số lượng ma vật nhin không được đồng thanh kêu khóc, lại nhao nhao cắn rách đầu ngón tay, phun ra vụn giọt máu, cắn hận nguyên rửa:

“Là những người kia trước gương ngừng nghĩ trước, muốn mặt dày vô sỉ quỳ phục quần thần lực cáo mượn oai hùm. Sau

đó chúng ta mặc dù bại, vẫn để máu của chúng ta, hóa thành lửa ăn mòn thân người, để nước mắt chúng ta, hóa thành họa kéo dài nhân gian nước mắt...”

Để tiết ra sự bất bình, quần ma nói đến việc lau đi nước mắt đang chảy xuống, huyết lệ của bọn họ nhất thời hình thành hai đạo thiên hiểm dưới mặt đất.

Vạn giọt nguyên nhân, hóa thành một đầm “Địa Ngục Chi Hỏa!”

Vạn khóa ma lệ, ngưng tụ thành một “Nước mắt Hoàng Tuyền”!

Để tránh hai luồng thiên hiểm va chạm ngay lập tức, quần ma ở giữa hai người đặt Thần thạch Nữ Oa ném xuống nhân gian, cũng nói: “Thần thạch là kỳ trân hiếm thấy, có được nó liền có thể hùng cứ thiên hạ; nếu sau này có người lại nảy sinh lòng tham lấy đi thần thạch, khiến cho Địa Ngục Chi Hỏa cùng nước mắt Hoàng Tuyền đọng vào, đến lúc đó nhân gian sẽ đại họa lâm đầu...” Không tệ! Đây là một cuộc thử thách tử vong!

“Nhưng việc này cũng không trách được chúng ta, chỉ trách lòng tham của một số người các ngươi lại —— liên lụy tới người vô tội! Ha ha...”

Mang theo tiếng cười có tính trả thù, quần ma cuối cùng cũng thoải mái mà nhảy xuống lòng đất sâu hơn, bọn họ đang chờ đợi, chờ đợi ngày đó...

Rốt cuộc câu chuyện này là thật hay giả? Là Ma thật sự đợi ở sâu trong lòng đất đợi đợi nhân loại tự tìm diệt vong?

Nhưng mà vô luận việc này là thật hay không, ngay lúc “Ngô Việt vương Thiết thúc” sai người và Kiến Lôi Phong tháp, thật sự sẽ phát sinh bi kịch!

Bởi vì lúc đó chịu trách nhiệm xây dựng hơn ngàn công tượng, khi xây tháp cũng sẽ phát hiện ra khu vực mang trong lòng đất này giống như là một cái hang to to nhỏ dưới lòng đất vậy.

Mà ở trong một cái động nhỏ thấp nhất, bọn họ càng phát hiện sâu trong động, giữa không trung có một hào quang dị thường vây quanh canh nổi, dưới hào quang tìm mặt đất, lại hiện ra một mảnh sương mù mờ mờ lung huyết hồng.

Hơn ngàn công thác trợ bị cảnh tượng kỳ lạ này hấp dẫn, lòng hiếu kỳ nổi lên, mọi người nhao nhao đi lại, muốn thấy rõ mảnh hào quang này và mảnh đầu gối đỏ như máu kia rốt cuộc là kỳ vật phương nào.

Chỉ là, ngay lúc bọn họ đi về phía trước mười bước, bọn họ vẫn không thể nhìn rõ ràng. Bất quá, muốn lại phát hiện một kỳ cảnh khác.

Cảnh tượng kỳ lạ này càng khiến bọn họ giật mình hơn.

Bởi vì kỳ cảnh này tựa như không thể xảy ra!

Ngay lúc một đám người đang công cốc kinh dị thì bỗng dừng...

Hơn trăm tên công tượng đi ở phía trước, thành linh cùng phát ra tiếng hét chói tai phi thường!

Phía sau hơn chín trăm thợ thủ công nghe thấy tiếng dừng tại chỗ, mọi người tập trung nhìn vào, tất cả đều xôn xao!

Chỉ thấy ở phía trước có hơn trăm tên thợ thủ công, thế mà vô ý rơi vào trong mảnh đỏ như máu kia, mảnh đỏ tươi đỏ, càng nghiêm nhiên như một cái huyết trì sâu không thấy đáy.

Trong khoảnh khắc, máu huyết bên trong kinh hải biến đổi, bốc lên một làn khói hồng, khói đỏ trôi qua, tình cảnh trước mắt càng day hơn chín trăm tên thợ thủ công còn lại tim mật đều nứt ra!

Nhìn thấy, trăm tên thợ thủ công cầm đầu đã bị màu máu ăn mòn đến mức da tróc thịt thối, thi cốt không còn đầy đủ, có vài đầu người công nhân đã bị ăn mòn hết nửa bên mặt, nửa còn lại chỉ còn một ít cũng sắp tàn lụi -

Bạch cốt!

Trời! Nơi này rốt cuộc là địa động như thế nào? Chẳng lẽ, đây chính là nơi trong truyền thuyết ——

Hoàng Tuyền?

Hơn trăm tên thợ thủ công chỉ kêu thảm một tiếng sau đó đã thi cốt vô cùng, các thợ thủ công khác kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng nhân gian địa ngục này, cũng không kịp nhìn rõ rốt

cuộc mãnh huyết hồng này là cái gì, đã bị dọa đến mức hốt hoảng chạy trốn!

Sau khi trở lại mặt đất, hơn chín trăm tên thợ thủ công sống sót sau tai nạn, cũng không dám đem việc này nói rõ ra, thậm chí cũng không đem việc này nói cho bọn họ biết “Ngô Việt Tiền thúc”, chỉ vì trong lòng bọn họ không hèn mà cùng cho rằng...

Bọn họ nhìn thấy ở sâu trong lòng đất là thiên cơ!

Thiên cơ không thể tiết ra lại tiết, hòa sẽ có thêm người chết.

Bọn họ càng tin tưởng sâu sắc, mãnh đỏ như máu nhất định chính là ——

Địa Ngục Chi Hỏa! Mà cột nước giữa không trung kia, càng chắc chắn là —— trong truyền thuyết ——

Nước mắt Hoàng Tuyền... Trên đời này, rốt cuộc là thứ gì nhanh nhất.

Có người nói:

Là âm thanh.

Người nói lời này là lý do chính, nếu A Giáp hướng về A Ất cách đó mười trượng vừa chạy vừa gọi, như vậy, cho dù A Giáp chưa chạy đến bên cạnh A Ất, A Ất vẫn xa xa có thể nghe thấy tiếng kêu của A Giáp; tức là nói, thanh âm A Giáp còn nhanh hơn so với bản thân A Giáp.

Vì vậy, những người này cho rằng thanh âm là nhanh nhất.

Nghe được đáp án này có vẻ rất hợp lý.

Nhưng muốn nói sâu một tầng, lời này thật ra không đúng. Giải thích thế nào?

Bởi vậy nếu như có thể cẩn thận lưu ý tới khí tượng tự nhiên thì sẽ phát hiện, ví dụ rõ ràng nhất thì chớ có —

“Lôi Điện”!

“Lôi” là tiếng sấm, ”Điện” là điện quang; đến tột cùng là “Lôi điện” bình thường mà mọi người hay gặp, là tia chớp trước vang tận trời, sau đó là sấm sét trước tiên?

Đây là một câu hỏi rất thú vị, thế nhưng không khó giải đáp, đáp án là ——

Mỗi lần nhìn thoáng qua bầu trời xẹt qua tia chớp, mọi người bỗng nhiên nghe thấy tiếng sấm.

Bởi vậy có thể thấy, ánh sáng này còn nhanh hơn cả âm thanh!

Không chỉ có vậy, còn là thế gian nhanh nhất!

Nếu thế, người kia là linh hồn của vạn vật, có khả năng hay không, có cách nào còn nhanh hơn ánh sáng hay không?

Không có! Tuyệt đối không có!

Nghe nói, trong giang hồ hai mươi người nhanh nhất, thủy chung vẫn không cách nào so sánh nhanh hơn, bọn họ dốc hết toàn lực, đạt tới cực hạn suốt đời, cũng chỉ có thể là...

So với thanh âm nhanh hơn một chút mà thôi!

Những người này nghe có chút không đồng đều, chỉ là thử tưởng tượng một người ở bên trong nói chuyện, thanh âm của hắn còn chưa đến, người của hắn đã xuất hiện trước mắt, tiếp theo mới nghe được hắn vừa nói câu nói kia, đây là một chuyện khiến người ta kinh hãi cỡ nào!

Trong hai mươi người có thể có khinh công kinh thế hãi tục này, nghe nói...

Có một người là “hắn”!

Không sai! Là “hắn”

Ngay tại trong một cái động dưới cùng của lôi phong tháp, cơn lốc nhanh nhất, là chân của “hắn”!

Tay nhanh nhất, cũng là “Tay” của hắn!

Thần Tướng thể ma thân cố nhiên mạnh mẽ vô cùng, nhưng mà hắn công lực tung hoành, nếu luận khinh công, so với “hắn”, còn chậm hơn một phần trăm”.

Còn Di Thiên Thần Quyết của A Thiết mặc dù ngang tầm với Diệt Thế Ma Thân - Diệt Thế Ma Quyết, khinh công lại càng không kém; đáng tiếc hắn công “Tuyệt Duyên”, thân hình quá nặng, hắn so với Thần Tướng đã chậm hơn một phần trăm “Sát”, so với “anh Sát” của hắn, chậm hơn hai phần trăm”.

Bởi vậy, giờ phút này, người nhanh nhất trong động, chỉ có “Hắn” một cái.

Là Nhiếp Phong!

Từ trước tới nay, Nhiếp Phong đã tập được ba loại khinh công!

Một là “Nhiếp gia bộ pháp” học trộm từ phụ thân hắn là “thiếp gia bộ pháp”, hai là “Cấp chuyển bộ pháp” quý hồ năm đó truyền thụ, ba đương nhiên là “Phong Thần cước” hùng bá truyền thụ —— “Bộ pháp bắt ảnh”.

Mà “Bộ Phong Tróc Ảnh” càng là thức đầu nhập môn “Phong Thần cước pháp”, nhanh chóng tuyệt tuyệt vô luân; Nhiếp Phong có thể một thân tu luyện được ba loại bộ pháp đã là khinh công cao tuyệt, nhưng xưa nay hắn giỏi không mệt, trong năm năm không ngừng nghiền ngẫm nghiên cứu., Cộng thêm thiên tư thông minh, rốt cuộc cho hắn tinh thông hỗn hợp “Nhiếp gia bộ pháp” và “Hoạt thể bộ pháp”, lại đem hai loại tuyệt thế bộ pháp phối hợp “Bộ phong võng ảnh” sử dụng, lại ngộ ra một loại tam gia sở trường, chỉ thuộc về chính hắn tuyệt thế khinh công ——

“Bộ phong túc ảnh”!

Bước đi như gió, chân như ảnh...

Nếu bước chân đã nhanh như gió, bản thân đã là phong ảnh, cần gì phải dốc hết toàn lực bộc phát, bắt hình?

Tiến cảnh của Nhiếp Phong do “Bộ Phụng Túc Ảnh” từ “Bộ Phong Tróc Ảnh” đến, ảo diệu biến hóa trong đó tất nhiên không thể nói bằng lời; nhưng mà “Bộ Phong Túc Ảnh” tự nghĩ ra lại nhanh hơn không chỉ gấp đôi “Bộ Phong Tróc Ảnh” kia!

Tin tưởng rằng nói cho hắn “Bộ Phong Tróc Ảnh” hùng Phách, công năng khinh thường cũng không làm Nhiếp Phong trong năm năm ngắn ngủn đã xuất thân Lam, Trác Nhiên thành gia!

Có lẽ, ngay cả khinh công của Hùng Phách hiện tại cũng chưa chắc có thể nhanh như Nhiếp Phong!

Nhanh! Là “Trò hay” của Nhiếp Phong! Cũng là tiền vốn tốt nhất mà giờ phút này hắn có thể thủ thắng và nhanh chân đến

trước!

“Keng” một tiếng vẫn chưa truyền tới phía trước, Nhiếp Phong còn nhanh hơn cả tiếng động thân hình phát ra, lướt đến mảnh huyết hồng phía trước, lướt đến cạnh hào quang đang lơ lửng giữa không trung!

Hắn đúng là một trong ba người nhanh nhất!

Không một chân nhanh, tay cũng nhanh, hắn còn chưa kịp nhìn rõ phía dưới khối máu kia rốt cuộc là cái gì, tay đã như tia chớp vọt vào trong hào quang muốn đoạt lấy vũ khí siêu cấp “Mạnh Bát”!

Liên tiếp động tác liền một mạch mà thành, nhưng mà hắn mặc dù so với Thần Tướng nhanh hơn một phần trăm “một sát” kia, nhưng phần trăm này thật sự là chuyện rất ngắn ngủi “một phần trăm” kia, còn chưa kịp chớp mắt, “khoảnh khắc” này đã qua đi, cho nên đang lúc Nhiếp Phong duỗi tay vào trong hào quang...

Thần tướng đã tới!

“Phốc” một tiếng! Thần Tướng gồ lên Diệt Thế Ma Thân nhất thành công lực, kịp thời tóm lấy Nhiếp Phong muốn đoạt lấy tay của Mạnh Bát, chính mình thì lặng yên vọt tay trái vào trong ánh sáng cướp đoạt Mạnh Bát, nhưng cùng lúc đó A Thiết cũng đến...

A Thiết khắc không thể chậm chạp, một tay lấy cứng rắn kéo tay trái của thần tướng Di Thiên thần quyết về; trong nháy mắt thân hình ba người phiêu phù trên mảnh huyết hồng kia: Thần tướng chế ngự tay phải Nhiếp Phong, A Thiết lại chế tay trái thần tướng, trong lúc nhất thời giằng co lẫn nhau.

Ba người đang lơ lửng giữa không trung, dưới chân cũng không có nhiều chỗ dựa, vì sao ba người lại có thể phiêu phù trên mảnh huyết hồng kia?

Bởi vì, hào quang bên trong huyết hồng dường như đang tản ra một bức tường khí vô hình bao phủ ba người lại.

Nếu đổi lại là người thường không hiểu khinh công, chỉ sợ ngay cả khi có tường khí này, vẫn sẽ ngã xuống máu đỏ. Nhưng Nhiếp Phong thần đem khinh công tuyệt thế, bọn họ

chỉ dựa vào chút sức lực đã có thể khinh công lơ lửng giữa không trung.

Nhưng vì sao trong hào quang lại tự động phát ra bức tường khí vô hình này.

Rốt cuộc bức tường khí này là gì?

Là sức mạnh! Là lực lượng vô hình do hào quang nội bình bát phát ra!

Vu bát thật lợi hại! Lại có thể cách không phát ra tường khí vô hình này, có thể nghĩ uy lực của bình bát như thế nào vô địch!

Nhiếp Phong, Thần Tướng đương nhiên minh bạch bản thân bây giờ có thể nổi giữa không trung là do bình bát ban tặng, mọi người đều biết rõ uy lực của bình bát. Hơn nữa lúc ba người giằng co giữa không trung, Nhiếp Phong đã nhìn thấy tình thế chung quanh Uông Sở!

Vừa nhìn thấy, hai người đã phát hiện bên dưới hào quang là một mảnh huyết hồng, mảnh huyết hồng này nóng như lửa, nhìn thật hai điểm, huyết hồng rõ ràng là ——

Một cái ao lớn thiên nhiên đầy hỏa nhiệt nham thạch nóng chảy, trong ao càng bốc hơi nóng, ngọn lửa múa loạn, như một cái ao ——

“Địa Ngục Chi Hỏa”!

Nhiếp Phong âm thầm hít một luồng lương khí, may mà trong ba người đều có khinh công kinh người, còn có thể mượn nhờ tường khí vô hình lơ lửng giữa không trung; nếu không sớm đã ngã vào trong ao đốt thành tro bụi, không! Có lẽ ngay cả tro cũng không có!

Nhiếp Phong và hắc không hẹn mà cùng đồng lòng, đây chính là một trong những thiên nhiên trên bức tường của Pháp Hải? Vậy, đạo thiên hiểm thứ hai là...

Đạo Thiên hiểm thứ hai ở ngay trên hào quang, Nhiếp Phong cùng A Thiết cũng đồng thời liếc thấy; vừa nhìn qua, hai người không khỏi ngẩn ra!

Cái này... có thể sao?

Điều này sao có thể? Hai người thấy phía trên hào quang lại là một dòng nước dài hơn năm trượng, to hơn nửa trượng từ đỉnh động đổ xuống, muốn cứng rắn dừng lại trên hào quang năm thước. Nước ở đó giống như nửa con đường không thể chảy ra.

Nước mắt Hoàng Tuyền...

Ngay lúc Nhiếp Phong còn đang lo lắng, thần tướng đột nhiên cười lạnh nói.

”Ngạc nhiên à? Ta là người của Thần Cung, đã sớm nghe Thần đề cập đến chỗ này có hai đạo kỳ quan...”

“Hai người đó chính là “Địa Ngục Chi Hỏa” do dân gian tương truyền cùng “Đáy vàng”, Địa Ngục Chi Hỏa là trạm thứ nhất đi thông Địa Tâm Hỏa Nham; mà nước Hoàng Tuyền thì là vì đáy hồ phía tây xuất hiện một lỗ hổng lớn nửa trượng, làm nước hồ không ngừng rót vào trong lỗ hổng này...”

“Hồ nước dưới lòng đất sau một cái hố dài hẹp lại thẳng đến một chỗ hổng khác trên đỉnh động này, nước hồ từ hồ lớn chảy vào con đường nhỏ, thủy lực đã không phải nặng vạn cân đơn giản như vậy, cho dù lấy cự thạch mắc ở đỉnh động, rất nhanh sẽ bị thủy lực phá tan...”

Thần Tướng nói đến đây một hơi, Nhiếp Phong và A Thiết nhìn nhau; song phương đều từ từ hiểu được Pháp Hải đã nhấn lại “Tây Hồ cạn nước, Giang Triều rút cuộc không dậy nổi” là có ý gì.

Nếu đáy Lôi Phong tháp đã có cột nước do lỗ hổng của Tây Hồ mà thành, như vậy, nếu cột nước trên đỉnh kia thật sự đánh xuống ao dung nham, có lẽ trong thời gian ngắn ba khắc, Hỏa Nhiệt Nham thạch nóng chảy trong ao còn có thể làm nước bốc hơi; chỉ là Tây Hồ rộng lớn như thế, nước sâu càng khó lường, như nước không ngừng hướng lòng đất chảy xuống...

Một tấp có lẽ không sao, thậm chí số lượng cũng không đáng ngại!

Nhưng không tới một tháng, nước hồ ở hồ Tây Hồ tất sẽ cạn! Đã không có nước hồ, nên “Giang Triều” không nổi!

Rút cuộc Nhiếp Phong và A Thiết đã lĩnh ngộ được ý tứ của Pháp Hải, nhưng mà hồ nước ở hồ Tây Hồ vẫn còn là vấn đề

quan trọng nhất, quan trọng nhất là hồ nước kia đã đi đâu rồi?

Đương nhiên nước hồ sẽ dốc toàn bộ vào nham trì trong động. Nham trì này là trạm thứ nhất đi thông tới địa tâm nham tương, với nhiệt lực không gì sánh được, muốn bốc hơi bộ phận hồ nước cũng cố không thành vấn đề, thế nhưng nếu cứ kéo dài đều có nước trong hồ đổ vào trong ao dung nham...

Tin tưởng lại là không tới một tháng, cho dù nước hồ cuối cùng cũng không thể chạm tới địa tâm, nham tương phía dưới nham trì này cũng sẽ bị lượng lớn nước hồ dần dần nguội đi.

Lãnh thu nóng là định luật tự nhiên; vốn trong lòng đất cực nóng đột nhiên lại trở nên lạnh lẽo, nham thạch trong lòng đất sẽ co lại. Trong lòng đất kịch liệt co rút lại, vỏ ngoài tất phát sinh dị động. Đến lúc đó, tin tưởng hơn phân nửa Thần Châu tất nhiên sẽ phát sinh địa chấn cường đại chưa từng có liên quan tới chu vi cực lớn...

Nhiếp Phong và A Thiết nghĩ đến đây, không hên mà lắm tởm mồ hôi, khó trách Pháp Hải nói hai đạo này tự nhiên trời cao gặp nhau, Thần Châu tất sẽ xảy ra một hồi họa kiếp chưa từng có, nguyên lai nội tình lại là như vậy!

May mà giữa hai đạo thiên hiểm địa này, chẳng biết lúc nào lại có một viên thần thạch đặt trong đó, lấy thần thạch phát ra uy lực đặc thù đem hai đạo thiên hiểm ngành sinh ngăn cản, ngăn chặn trận tai nạn thiên nhiên này...

Trao đổi căn nguyên, ngàn vạn năm trước, viên thần thạch này tại sao lại đặt vào giữa hai thiên hiểm, lẽ nào... trong cõi U Minh thật sự có thiên ý? Hoặc là trong minh có Nữ Oa, sớm làm ra đề phòng tai nạn ở nhân gian?

Có lẽ tất cả đều không phải! Tự nhiên thường có một ít người không cách nào giải thích, thiên nhiên cũng sẽ tự sinh một ít phương pháp giải quyết nan đề của bản thân nó; viên thần thạch này, có lẽ vốn do tự thiên nhiên hình thành, lấy phương pháp chế trụ bí mật tai họa!

Không ngờ rằng viên thần thạch này đã lấy thần từ hơn trăm năm trước, lấy ra luyện thành bình bát, tuy cuối cùng vẫn là vật quy nguyên vị, nhưng thiên nhiên bí mật thần bí đã tiết lộ, cho nên mấy trăm năm sau vẫn có người không để ý tới an

nguy của muôn dân, một lòng tới đoạt bình bát, chỉ cầu vô địch thiên hạ...

Không sai! Mạnh Bát đã có thể đem toàn bộ thủy lực của Tây Hồ ngành sinh chặn lại, lại có thể chống lại nhiệt lực nham thạch nóng chảy mà không bị thiêu hủy, vậy nó đảm tính tình là một loại vũ khí siêu cấp kinh người, trên đời không ai không ham muốn...

Đúng là bá đạo! Chính là Thần Tướng trước mắt!

Ba người giăng co một lát giữa không trung, bỗng chốc Thần Tướng lại thay đổi chiến lược!

Nàng vốn dùng tay phải chụp lấy tay Nhiếp Phong, tay trái thì bị A Thiết chụp lấy, nhưng lúc này hấn bỗng hất văng Nhiếp Phong, đưa tay phải ra nhanh như chớp chui vào trong hào quang cướp đoạt bình bát!

A Thiết cả kinh, chỉ lập tức lấy tay trái nhàn rỗi ngăn chặn Tiệt Thần Tướng.

“Bốp” một tiếng, tay phải thần tướng nhất thời bị A Thiết chặn ngang, nhưng Thần Tướng thật sự là tham niệm đáng khen, há lại cam tâm buông tha? Lại tiếp tục giơ chưởng lên, hai người cứ như vậy lấy chưởng đụng nhau, trong nháy mắt đoản binh liên mạng mấy chưởng, trong lúc nhất thời đầu ngang nhau.

Nhiếp Phong đương nhiên cũng sẽ không sờ giữa không trung, ngay lúc Thần Tướng và A Thiết đổi chưởng, y đã thừa cơ đưa tay ra muốn đoạt bình bát, mắt thấy sắp đắc thủ trong nháy mắt...

Thần tướng không ngờ lại không ngăn cản được chưởng công tới của A Thiết, lấy lồng ngực đón nhận một chưởng của hấn, còn bản thân lại phóng ra một tay khác đánh vào lồng ngực Nhiếp Phong!

“Phành phành” hai tiếng! Ngực của Nhiếp Phong và thần tướng đồng thời trúng chiêu!

Bên trong Nhiếp Phong là chưởng của Thần Tướng! Thần tướng là chưởng của A Thiết!

Thần tướng điên thật rồi! Lão tà trúng một chưởng A Thiết cũng phải đánh tan Nhiếp Phong đang muốn đoạt bình bát!

Lão thật sự nhất định phải đoạt được của Mạnh Bát!

Thần Tướng trúng một chưởng A Thiết, mặc dù A Thiết chỉ dùng ba thành công lực, nhưng trong phút chốc Thần Tướng cũng làm hắn phản ứng hơi chậm lại; những thứ này hơi chậm chạp, thực sự là cơ hội ngàn năm có thể A Thiết cướp lấy bình bát, bởi vì Thần Tướng đã không kịp ngăn cản hắn!

Nhưng đừng quên Nhiếp Phong, hắn cũng trúng một chưởng của thần tướng!

Thần Tướng thân mang Diệt Thế Ma Thân, mà một nhà A Thiết Tam thành công lực, phản ứng cũng chỉ là chốc lát trì hoãn, liền Nhiếp Phong...

Hắn cũng không có Diệt Thế Ma Thân và Di Thiên Thần Quyết nào hộ thể, nội lực của hắn mặc dù không yếu, nhưng chỉ dựa vào nội lực, trúng một chưởng của Thần Tướng...

Một chưởng này không chỉ đánh văng Nhiếp Phong ra mà còn đánh y tới thổ huyết, đánh ra bên ngoài tường khí vô hình cho nên Mạnh Bát; y dưới chân không hề bám theo bất cứ thứ gì, hơn nữa sau khi trúng chưởng, huyết khí cuộn cuộn trong cơ thể một hồi. Chân khí không ngừng, toàn thân nhũn ra, cả người liền rơi thẳng xuống mảnh nham thạch huyết hồng kia...

Biến hóa này quả thật không phải ngốc! A Thiết tuy có cơ hội trong chốc lát có thể dùng tay trái trống không cướp lấy bình bát, duy nhất thấy Nhiếp Phong đồng thời cũng rơi vào trong nham trì đột đến không có, hắn nên làm gì bây giờ?

Ở giữa lông tóc này, tay trái của hắn đang vươn ra kia, nên đột kích cướp lấy Mạnh Bát cầu Tuyết Duyên ư?

Hay là cứu Nhiếp Phong trước?

Trên đời này, rốt cuộc cái gì mới là “yêu”?

Có người nói, “Thích” nhất định phải chuyên tâm, nhất định phải toàn tâm toàn ý vì đối phương mà nghĩ, những lời này vốn cũng không tồi.

Nhưng mà, nếu một người chỉ vì người mình yêu mà quên đi tất cả mọi người xung quanh, thậm chí còn vì cứu người mình yêu mà không để ý tới sống chết của người khác...

Tình yêu của người này có điên cuồng không? Loại yêu điên cuồng này có phải là “Chân ái” hay không?

Mà tình yêu điên cuồng này, chỉ lo cho bản thân, không để ý tới người khác sống chết, cũng có đáng để người hấn yêu thích đi yêu hay không?

“Xùy” một tiếng, một con dao trắng hơi vàng bắn ra như mũi tên, quán lấy tay Nhiếp Phong, kéo thân hình đang cấp tốc rơi xuống!

Bạch luyện này, chính là Bạch Luyện mà A Thiết năm năm qua vẫn luôn trân trọng, ngay thời khắc Nhiếp Phong sinh tử tồn vong, hấn rốt cục nhìn không được ra tay cứu hấn!

Nhiếp Phong vốn tự nghĩ hấn mình sẽ chết không thể nghi ngờ, lại tưởng tượng ra A Thiết sẽ buông tha cho một cơ hội cướp đoạt bình bát cứu giúp nàng, trong thoáng chốc kinh ngạc một hồi, âm thầm hiện lên thiên niệm vạn niệm:

“Vì sao? Vì sao hấn lại làm như vậy? Hấn vốn đã có thể lấy được bình bát!”

Liên tiếp gặp vấn đề căn bản là không có đáp án, có lẽ A Thiết ra tay cứu Nhiếp Phong cũng không biết vì sao mình lại ra tay!

A Thiết đã vì Nhiếp Phong mà từ bỏ cơ hội hiếm có này, vì thế thần tướng lập tức phản ứng ngay, trong khoảnh khắc hồi phục sự nhanh nhẹn; hấn, không phải là một người dễ dàng bỏ qua bất cứ cơ hội nào!

Huống chi, giờ phút này tay phải A đỡ đang nắm chặt tay trái Thần Tướng, tay trái lại nắm chặt con đường trắng luyện quán lấy Nhiếp Phong, căn bản hấn không xuất ra bất cứ thủ đoạn nào để cướp đoạt Mạnh Bát với Thần Tướng!

“Phốc” một tiếng! A Thiết cùng Nhiếp Phong đã bỗng dưng nghe thấy tiếng tay phải Thần Tướng chạm vào mép bình bát, thanh âm này rất nhỏ làm hai người họ kinh tâm động phách!

Tiếp theo, hai người bọn họ thấy được thần tướng giơ cao hào quang!

Bình bát rốt cục rơi vào trên tay thần tướng!

Trời ạ!

A Thiết quả thực không cách nào đối mặt với sự thật, đoàn hào quang trên tay phải của vị thần tướng trước mắt đã khiến hắn không thể không tin!

Hơn nữa cùng lúc đó, bình bát bởi vì đã dịch chuyển thần tướng, dòng nước trên đỉnh kia không còn ngăn vệ, “Ngũ” một tiếng vang thật lớn, Y như một con rồng lớn vọt vào trong ao dung nham phía dưới.

Thuỷ cùng hỏa, hai thiên nhiên vô hiểm tại hơn trăm năm sau, rốt cục lại ngạnh kháng, “sàn soạt” không dứt, kích khởi vô số hơi nước nồng đậm, trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ động đất, khiến cho ba người trong động lập tức rơi vào trong một mảnh sương mù.

A Thiết vẫn giữ chặt tay trái Thần tướng, liều mạng không buông, bởi vì hắn tuyệt đối không thể để cho Thần Tướng đắc thủ như vậy, hắn nhất định phải nghĩ cách đoạt lấy bình bát trong tay mình để cứu Tuyết Duyên!

Vừa rồi hắn lấy Di Thiên Thần Quyết cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Diệt Thế Ma Thân; Mắt nhìn xuống bình thần của Vu Thần Bát, có vũ khí siêu cấp này, càng như hổ thêm cánh, cho dù Bạch Tố Trinh thân mang hai đại thần công trọng sinh, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được, huống chi là A Thiết chỉ có được Di Thiên Thần Quyết?

Cho nên tình trạng trước mắt của hắn thực sự là tương đối Ngu: Mặc dù hắn nắm chặt một chưởng của thần tướng, nhưng hơi thở nhanh chóng tràn ngập giữa hai người, căn bản hắn đã nhìn không thấy diện mục thần tướng, vền vền chỉ lơ mơ thấy hắn giơ cao cái bình bát phát ra hào quang hoa mắt, cùng nghe thấy một câu châm biếm lạnh lùng của thần tướng:

“Thật không biết tự lượng sức mình! Bộ Kinh vân! Ngươi làm vậy tan xương nát thịt ta ——”

Chữ “Cốt” của thần tướng vẫn chưa ra khỏi miệng, bình bát trong tay hắn còn chưa hướng A Thiết nện xuống, trong phút chốc, bàn tay A Thiết liều mạng siết chặt thần tướng thành linh đồng thời xòe ra tất cả cho người ta, buông ra tại chỗ!

Đôi tay A Thiết dùng sức mở ra, cũng không phải tay của Thần Tướng, cũng không phải tay của Nhiếp Phong.

Đây là một đôi ——

Tay nữ nhân!

Giờ phút này tuyết duyên trên lưng A Thiết vẫn bán sống bán chết, tay của hai nữ nhân này đương nhiên không phải là của Tuyết Duyên.

Mà là “Tay” của nàng ta!

Tay của “Thần mẫu”!

Trong khoảnh khắc cực kỳ nguy hiểm này, không ngờ thần mẫu lại bỏ mạng!

“Đi!” Thần mẫu phun ra một chữ, đồng thời vận kinh kéo một phát, “Ly” một tiếng! A Thiết cùng Tuyết Duyên đã song song kéo bay, còn có A Thiết dùng Bạch Luyện không dẫn dắt Nhiếp Phong cũng bị cuốn bay theo!

Thần mẫu, A Thiết, Nhiếp Phong vừa chạm đất đã đứng cách nhau chừng năm trượng. Trong sương mù khắp nơi, A Thiết lơ mơ có thể phân biệt được cả mặt nạ loang lỗ hoa văn của thần mẫu. Hắn nói: “Là ngươi? Thần mẫu? Ngươi cũng tới à?” Hắn không có kinh ngạc nhiều lắm, dường như đã sớm đoán được nàng sẽ đến đây.

Trong lòng nàng rất có lòng tin.

Thần mẫu không trực tiếp trả lời hắn, chỉ đột nhiên hỏi ngược lại: “Ngươi không muốn chết? Chẳng lẽ ngươi không biết bây giờ thần tướng đang ở trong tay Mạnh Bát, ngươi căn bản không đấu lại hắn?”

A Thiết nghe vậy sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn lạnh lùng lắc đầu:

“Vãn bát đã ở trên tay hắn, ta càng muốn đấu! Nếu không tuyết duyên không sống lại được, ta còn giữ cái mạng này làm gì?”

Dứt lời hắn lập tức giương thân nhào về hướng thần tướng trong sương mù dày đặc, nhưng thần mẫu lại kéo hắn nói: “Giữ được núi xanh, cho dù không có củi đốt? A Thiết, không nên vọng động!”

Một lần kéo này thần mẫu đã dốc hết sức chín trâu hai hổ, nhưng A Thiết mang theo thần quyết Di Thiên Thần Quyết, ý đi lại kiên quyết như vậy, công lực thần mẫu tuy không phải bình thường, nhưng vẫn không thể ngăn hãm lại, hai tiếng “Xoát” vang lên, cánh tay lôi kéo A Thiết đã không còn dùng sức đẩy hãm ra!

Nhưng mà ngay lúc A Thiết đang định vươn người ra thì trong sương mù lại bất ngờ bay tới một chân!

Thật mạnh mẽ! Chuẩn!

Chân thật nhanh, cực chuẩn!

Giờ phút này trong động đá ra nhanh chân như vậy, chỉ có một người chân mới có thể đạt tới cảnh giới này!

Là chân Nhiếp Phong!

“Bành” một tiếng! A Thiết không lo lắng sương mù sẽ đột ngột bay tới một chân, trán đầy huyệt lớn, trước mắt tối sầm, nhất thời bất tỉnh!

Một cước này A Thiết thật sự ăn không ít, bởi vì mục đích của Nhiếp Phong chính là muốn đá ngất hãm, vì vậy chân hãm đâm mạnh vào nội lực toàn thân, kiêm tập trung mà đá vào huyệt vị yếu ớt nhất trong đầu hãm, A Thiết muốn không ngất cũng không được!

Thần mẫu ngơ ngác nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong cũng nhìn nàng, nói: “Ta không biết rốt cuộc người là ai, ta chỉ biết là người tới cứu A Thiết; ta cũng giống như người, đều là người không hy vọng hãm chết, chỉ có thể đưa ra hạ sách này...”

“Ta hiểu rồi.” Thần mẫu vẫn y nguyên ngấm nghĩa khuôn mặt thành khẩn của Nhiếp Phong, nói: “Vậy hai người chúng ta lập tức dẫn nó rời khỏi đây đi! Nếu không không còn kịp nữa!”

“Được!” Nhiếp Phong thuận tay đỡ A Thiết dậy, thần mẫu cũng một tay nâng A Thiết uy hiếp. Hai người cứ như vậy một trái một phải ôm lấy A Thiết, cùng thi triển khinh công tuyệt thế nhảy lên thông đạo trên đỉnh động, toàn lực rút lui về phía sau.

A Thiết, Nhiếp Phong, Thần mẫu, Tuyết Duyên bốn người sau khi đi, ở trong sương mù đầy hang động, lại dần dần truyền đến một trận cười tàn khốc mà khủng bố:

“Ha ha! Đi rồi? Các ngươi đã đi rồi sao?”

Là âm thanh của Thần Tướng! Hắn tựa hồ bởi tầm nhìn bị hấp khí cản trở nên không thể tìm tới đám người A Thiết, bất quá hắn cũng không lo lắng:

“Đi cũng không sao! Bình bát đã rơi vào trong tay bản thân, nửa Thần Châu trong vòng một tháng cũng sắp phát sinh họa kiếp, các ngươi có đi được không?”

“Bộ óc mỹ vị của các ngươi nhất định không thoát khỏi miệng lão tử, ha ha, các ngươi cứ việc trốn đi! trò mèo bắt chuột này, bản thân yêu thích nhất, ha ha, ha ha...”

Tiếng cười đáng sợ mà lãnh khốc, nhất thời vang vọng khắp hang động, chấn động đến mức vách động cũng dao động mãnh liệt, chẳng qua là...

Những thanh âm này còn chưa phải đáng sợ nhất, thanh âm đáng sợ nhất là...

Tiếng thần tướng nhỏ dãi ba thước, nước dãi nhỏ xuống đất.

Phía chân trời cuối cùng cũng xuất hiện một mảng ánh rạng đông màu trắng bạc, lúc này đã là rạng đông.

Không biết là trầm miên, hay là vạn vật hôn mê, dần dần hiện ra sinh khí, mặt trời cũng chậm rãi mọc lên, lại là một ngày mới.

Lôi Phong tháp giữa nắng sớm lộ ra đặc biệt to lớn, chẳng qua lúc này người đứng trong Lôi Phong tháp lại dị thường suy yếu.

Bởi vì người này đã đứng suốt một đêm, hắn chính là “đại thần quan” dùng ba mươi sáu đại huyết phong ấn toàn thân cho A Thiết!

Đã qua một đêm, A Thiết, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, Thần Tướng và hai người áo tím vẫn không thể từ mặt đất nhảy lên, rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì ở dưới Lôi Phong tháp? Bọn họ không phải đã táng thân toàn bộ cơ quan ở dưới Lôi Phong tháp chứ?

Còn nữa, đại thần quan còn cảm thấy, đêm qua khoảng thời gian nửa đêm, lúc hắn bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, giống như còn có một người “Đằng sau” nhảy nhanh vào dưới tháp Lôi Phong; bóng người kia quả thực quá nhanh, hắn lại quá mệt mỏi, hắn không dám khẳng định hai mắt ngái ngủ của mình có thật sự nhìn thấy một người nhảy vào không?

Nhưng do dự một đêm, bây giờ tựa hồ là lúc công bố đáp án, bởi vì đột nhiên hắn nghe thấy tiếng gió mơ hồ từ dưới Lôi Phong tháp truyền đến!

Tiếng gió chuyển động thân thể!

“Khanh” một tiếng! Bốn bóng người đã như điện xạ lên mặt đất, Đại Thần quan ngày nay trở về có thể nhìn thấy rõ ràng, người ở trong đó cũng tuyệt duyên, sớm đã hôn mê bất tỉnh a Thiệt, còn có cả Nhiếp Phong ở hai bên ôm lấy hắn mà lên

---

Thần mẫu!

Đúng vậy! Đại thần quan lúc này rốt cuộc đã hiểu, “Hậu thừa” trong đêm qua, là thần mẫu! Trong lòng hắn bỗng trầm xuống, nếu bốn người còn sống đi ra, như vậy... Thần tướng chẳng phải đã...

Đại thần quan không phải lo lắng cho an nguy của thần tướng, hắn chỉ vì hiện giờ an nguy của mình!

Quả nhiên, bốn người vừa đáp đất, thần mẫu đã lạnh lùng hướng về phía Đại Thần Quan trách mắng: “Súc sinh! Thần Châu sắp diệt rồi! Tất cả mọi người phải chết! Tất cả đều là do ngươi gây ra!”

Nói xong thần mẫu giờ trao ánh mạnh mẽ, đang định hạ sát chiêu với Đại Thần quan, nhưng đúng vào lúc này, dưới đất lại truyền đến tiếng gió, Nhiếp Phong đứng bên cạnh thần mẫu vội vàng khuyên nhủ: “Không kịp! Thần mẫu, chúng ta đi mau!”

Không kịp nữa ư? Chết tiệt sẽ muộn mát sao?

Đột nhiên nghe được lời này, Thần mẫu cũng tự biết không thể ở lâu, chỉ khẽ gạt đầu, thân hình đột nhiên chuyển động, lại cùng Nhiếp Phong kèm theo A Thiệt và Tuyết Duyên tuyệt trần bay đi!

Đại thần quan vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hoắc mắt, một bóng người lảo đảo lại từ lòng đất nhảy lên, bóng người kia vẫn toét miệng to như châu máu, thoải mái cười nói: “Ha ha! Đại thần quan, đã lâu không gặp!”

Đại thần quan vội vàng tập trung nhìn, chỉ thấy bóng người kia đã đứng sừng sững trước mặt hắn, chính là Thần Tướng!

Chợt thấy thần tướng, đại thần quan tại chỗ như trút được gánh nặng, đẩy hắn vẫn không thể nhìn thẳng vào thần tướng, chỉ vì trên tay thần tướng đang nắm chặt một món đồ!

Một kiện đồ vật tỏa ra hào quang chói mắt——

Bình bát!

Đại thần quan bắt đầu minh bạch, vì sao bọn thần mẫu lại rút nhanh như vậy, bình bát đã rơi vào tay thần tướng, bọn họ không rút, phải chết!

Cho dù không thể nhìn thẳng vào bình quang, Đại Thần quan vẫn không nhịn được muốn trợn mắt nhìn rõ rốt cuộc nó là vũ khí siêu cấp gì, vừa nhìn xuống không khỏi rất kinh ngạc, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới bình bát trước mắt, thành linh cũng không phải một cái —

Bát!

Bình bát tên là Mạnh Bát, sao lại không phải bát? Đại thần quan không khỏi ngơ ngác hỏi thần tướng: “Đây... chính là bình bát?”

Thần tướng cao hứng phấn chấn cười to, tươi cười tràn ngập cảm giác ưu việt của người thắng, cao giọng đáp: “Không sai, đây là bình bát!”

Đại thần quan càng thêm kinh ngạc:

“Nhưng... Bình bát... Vì sao không phải là bát? Không ngờ lại là... một thanh... “Kiếm”?”

Kiếm? Hóa ra giờ phút này Thần Tướng chấp nhất cũng không phải là bình bát, mà là một thanh kiếm phát sáng?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Thần Tướng ngắm nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Đại Thần Quan, càng cảm thấy thống khoái vô cùng, cái này đủ để chứng minh

hắn so với Đại Thần Quan càng có trí tuệ hơn, hắn cười trả lời: “Văn Bát, đương nhiên không phải là một cái bát, nhưng nó cũng không phải là một thanh kiếm...”

Nghe Thần Tướng nói vậy, Đại Thần Quan càng hồ đồ hơn, nhưng trong cùng lúc đó, thủ ảnh Đấu Địa Đấu Thần Tướng run lên, thanh kiếm trong hào quang đột nhiên biến mất!

A! Sao lại như vậy? Vừa rồi Đại thần quan còn rõ ràng nhìn thấy một thanh kiếm, vì sao kiếm hội lại đột nhiên biến mất? Là kiếm biến mất thật sao? Là hắn hoa mắt? Hay là...

Hắn cuống quýt định thần lại nhìn rõ ràng, vừa xem, quả thực làm hắn nghẹn họng nhìn trân trối! Trong hào quang lại là...

Thần tướng cười khà khà nói: “Thấy chưa? Bây giờ chắc ngươi cũng hiểu, bình bát vốn không phải là tồn tại thật sự...”

“Căn bản nó đều không phải!”

Mặt nạ của con thần mẫu thứ mười ba

“Tuyệt Duyên!”

A Thiết hô lên một tiếng, rồi ngồi bỗng nhiên bật dậy, cuối cùng hắn cũng tỉnh dậy từ trong hôn mê.

Nhưng mà trải qua một trận kinh mộng vừa rồi, hắn sau khi tỉnh mộng, còn biết hôm nay bản thân đang hỏi mình sao?

Nhìn ngang qua bốn bề, tất cả đều là tường gạch màu đỏ ảm đạm, mỗi bức tường gạch đều có một cái cửa sổ nhỏ, nơi này là...

Đáng sợ nhất là tuyệt duyên trên lưng y chẳng biết kết thúc như thế nào.

A Thiết bước nhanh đến cạnh không trung, nhìn ra ngoài cửa sổ, bằng cảnh vật bên ngoài cửa sổ nhìn như đã từng quen biết, hắn lập tức biết đây là nơi mẹ gì.

“Nơi này là... đỉnh tháp Lôi Phong?” A Thiết trầm ngâm, sau đó hắn nghe thấy một câu trả lời khác: “Không sai, nơi này đúng là đỉnh tháp Lôi Phong.”

Người trả lời hắn, giọng nói bình thản mà bình thản, là một âm thanh hắn nhận ra.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy một người đang đứng cạnh cửa, mái tóc dài thoáng như gió ngừng lại giữa không trung.

Người này vốn là một người A Thiết quen thuộc, đáng tiếc bây giờ đã là một người hắn không nhớ rõ là Nhiếp Phong.

“Là ngươi?” Liếc thấy Nhiếp Phong, A Thiết thấy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ hỏi: “Vì sao ngươi mang ta tới đây?”

“Bởi vì ta tin tưởng, Thần Tướng vì muốn giết ngươi, phát hiện đã tìm kiếm khắp Tây Hồ, nơi này ngược lại là chỗ an toàn nhất.”

A Thiết nói: “Có lẽ vậy, nhưng thần tướng không ngốc, có lẽ hắn đã sớm nghĩ ra Lôi Phong tháp là chỗ ẩn thân tốt nhất của chúng ta.”

Nhiếp Phong cười cười, đó là nụ cười chiến thắng sau khi đấu trí với người khác. Y nói: “Hắn thật sự không ngốc, thứ đầu tiên hắn tìm kiếm chính là Lôi Phong tháp. Ta đã theo hắn rồi đi rất lâu, mới mang ngươi đến đỉnh tháp.”

A Thiết hơi sửng sốt, không ngờ người này từng là thiếu niên tuấn dật như Nhiếp Phong, tâm tư lại dày đặc, Chu Tường; tục ngữ có câu: người dễ nhìn đại đa số đều nhìn không được vừa mắt, đầu óc trống rỗng, những lời này dường như không phù hợp với hắn.

“Đã là ngươi mang ta tới đây.” A Thiết nói: “Vậy cuối cùng đã ta ngất đi một cước, cũng là xuất phát từ —— ngươi?”

Nhiếp Phong nghe vậy trên mặt nổi lên vẻ ngại ngùng, thừa nhận không kiên nhẫn gì:

“Không sai, chân kia là ta đá đấy, nhưng chân kia, là bắt đắc dĩ một cước...”

A Thiết một mực nhìn Nhiếp Phong, lạnh lùng không nói, thật lâu sau mới phun ra ba chữ:

“Ta hiểu rồi.”

Đúng vậy, hắn hiểu rồi! Nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy...

Chỉ là, vì sao giờ phút này trong thanh âm của hắn lại ần ần lộ ra một tia đau thương?

Là bởi vì tuyết duyên rốt cục không cách nào cứu? Hay là vì hắn cảm thấy xấu hổ?

Hắn ngay cả một cái hồng nhan đã tận tâm tận lực hi sinh cũng không cách nào cứu sống được?

Mặc dù có đau thương nhưng hắn vẫn có một vấn đề không thể không hỏi, A Thiết nói: “Người trên lưng ta bây giờ đang ở đâu?”

Nhiếp Phong vừa định há miệng trả lời, sau lưng lại có một người trả lời thay hắn: “Nàng, đang ở chỗ ta.”

A Thiết nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy thần mẫu ôm tuyết duyên chậm rãi đi vào trong. Tuyết Duyên vẫn đeo khăn trắng; chiếc khăn trắng này hình như chưa từng được tháo xuống.

Thần mẫu từ từ đi đến trước mặt A Thiết, nhẹ nhàng giao tuyết duyên lên tay A Thiết, nói: “A Thiết, ngươi hôn mê một đêm; tuy ta không rõ vì sao ngươi lại bọc khăn trắng cho Tuyết Duyên, nhưng chưa được ngươi đồng ý, ta và sư đệ Nhiếp Phong từ đầu đến cuối đều không đem khăn trắng cởi ra...”

“Chỉ là! Năm năm qua ngươi đã trải qua đủ loại chuyện trên người ngươi, còn có Nhị Thần Quan, a Hắc, Từ mù và đám người Tuyết Duyên, ta đã nói hết với Nhiếp Phong rồi.”

Thần mẫu nói xong lại liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong cũng nói: “Không sai. Vân sư... Không! A Thiết, ta đã biết rất nhiều chuyện rồi. Không thể tưởng được trên đời này thật sự có một nữ nhân si tình như vậy; vô luận như thế nào, ta chắc chắn sẽ giúp ngươi hết sức...”

A Thiết nghe xong tựa hồ như không có phản ứng gì, cũng không mở khăn trắng trên đầu Tuyết Duyên ra, chỉ yên lặng nhìn tuyết duyên mà mình đang ôm trong ngực.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên ôm tuyết duyên, cất bước tính bước ra ngoài cửa.

Nhiếp Phong sửng sốt, vội vã một tay khoác lên vai hắn, nói: “A Thiết, ngươi muốn đi đâu?”

Thái độ của A Thiết lại bình tĩnh trở lại, hắn cũng không thêm đề ý tới Nhiếp Phong, chỉ hờ hững nói: “Tìm Thần Tướng.”

Lời này vừa nói ra, không riêng gì Nhiếp Phong giật mình, ngay cả thần mẫu ở bên cạnh cũng nhin không được nói: “Nhưng ngươi căn bản không thể đánh lại thần tướng cầm Mạnh Bát trong tay, ngươi chỉ có đường chết!”

A Thiết vẫn không quay đầu lại, chỉ nói: “Ta, chính là muốn đi...”

“Tìm đường chết.”

Biết rõ là chịu chết hay là đi, thần mẫu không khỏi ngạc nhiên hỏi: “A Thiết, vì sao ngươi phải đi chịu chết?”

“Bởi vì, Thần Tướng hận ta.” A Thiết từ đầu đến cuối cũng hai người, không để cho bọn họ thấy vẻ mặt của hắn lúc này:

“Tin tưởng vào thần tướng trên đời này chính là óc của ta...”

Không phải thế? Trên đời có chuyện quái gì, suy nghĩ thông khoái hơn việc chính miệng hút lấy tình địch của mình?

Nếu A Thiết tự động Hiến não, Thần Tướng làm sao khách sáo, kháng cự?

A Thiết nói: “Ta từng dùng óc mình để trao đổi một mạng cho Tuyết Duyên, hi vọng sau khi Thần sẽ trút giận sẽ dùng Mạnh Bát cứu sống nàng.”

“Nhưng...” Nhiếp Phong nói: “Thần tướng hung tàn thành tính, hắn chưa chắc sẽ như ngươi mong muốn...”

Thần mẫu lại ngắt lời hắn:

“Không, ta tin tưởng Thần Tướng cũng không phải nuốt lời dối ý người này. Chỉ cần A Thiết đồng ý dâng lên tính mạng, hắn nhất định sẽ nói như vậy, cứu sống Tuyết Duyên. Chỉ là...”

Thần mẫu vừa nói vừa nhìn bóng lưng A Thiết, nói: “A Thiết, ngươi vốn không cần làm như vậy.”

A Thiết không nói gì, hắn đang đợi Thần mẫu nói tiếp.

“Bởi vì ngươi làm vậy cho dù có thể cứu sống tuyết duyên, nhưng đến lúc đó ngươi lại lần nữa chết đi, sinh tử tử như thế,

kết quả cuối cùng cho dù nàng có thể lại đạt được trường sinh, nhưng lại mất đi người, nàng sống không bằng chết...”

Lời nói của thần mẫu không phải là giả, có điều A Thiết lại có một lời giải thích riêng cho chính bản thân mình:

“Thần mẫu, hình như ngươi quên mất một điểm rồi.”

“Một điểm kia?”

“Ngươi quên thời gian sẽ giảm đi đau thương của tất cả mọi thứ; cho dù tuyết duyên sau khi sống lại sẽ rất thống khổ, nhưng nàng có thể trường sinh bất tử, có lẽ sau một trăm năm thống khổ, nàng sẽ dần dần quên ta, sẽ không đau đớn như vậy...”

Đây thực sự là một giải thích kinh người! Nhiếp Phong ở bên nghe vậy cũng không khỏi âm thầm nổi lên một cảm xúc, hần đột nhiên nhớ lại phụ thân hần là Niếp Nhân Vương vì mẫu thân mình mà vứt bỏ hần đi, mà đau đớn nửa điên; loại thống khổ vì chí lý này, có một số người cả đời cũng không dễ quên, nhưng trải qua một trăm năm, thậm chí một ngàn năm sau, những thống khổ này thật sự sẽ bị quên lãng?

Không ai dám khẳng định! Vì vậy thần mẫu vẫn nói: “Thời gian đúng là có thể xóa sạch tất cả những đau thương, chỉ vụn vụn có thể hòa tan, nhưng không thể xóa sạch tất cả những đau thương. Trừ phi ngươi cho rằng Tuyết Duyên đối với ngươi tình yêu nồng nàn dễ biến, nếu không tình thực, cho dù trải qua trăm năm ngàn năm vạn năm, có lẽ nàng vẫn còn đang thương nhớ ngươi, còn đang đau khổ vĩnh viễn...”

Câu này mới là lời hợp tình hợp lý! Nhưng A Thiết còn đang kiên trì nói:

“Cho dù như thế nào, ta cũng không thể không đi!”

Thần mẫu trách mắng:

“A Thiết, đừng có ngu xuẩn mất khôn!”

Ngoan ngoan mất khôn? Cuối cùng A Thiết cũng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thần mẫu, hỏi lại: “Thần mẫu, người có biết vì sao ta lại bịt khăn trắng cho Tuyết Duyên không?”

Thần mẫu không nói gì, Nhiếp Phong cũng không nói gì, bởi vì hai người bọn họ đều biết A Thiết có chuyện gì đó muốn nói.

Quả nhiên A Thiết nói: “Ngay đêm ta cầu xin người cứu nàng, Tuyết Duyên nàng...”

“Đột nhiên biến thành thế này!”

Lời còn chưa dứt, trong phút chốc A Thiết đã giật phăng khăn trắng tuyết duyên, hai mẹ thần và Nhiếp Phong lập tức liếc nhìn nhau, sau khi nhìn qua hai người lập tức ghen hòng trên trời! Cả hai trợn mắt há hốc mồm!

Sao lại như vậy?

Khó trách A Thiết lại gấp gáp cứu nàng!

Hóa ra... tuyết duyên không ngờ lại biến thành như vậy?

Trong tầm mắt, Tuyết Duyên có mái tóc đen sáng như mây, không ngờ lại trở nên trắng như băng tuyết: Một lúm đồng tiền như bạch ngọc tuy rằng vẫn như xưa, nhưng chỉ có vẻ tái nhợt như sương giá; đáng sợ nhất chính là hai cánh tay vốn nhỏ bé mềm mại trơn trượt của nàng, bây giờ không ngờ lại được tích lũy, giống như một đôi...

Tay lão nhân!

Thần mẫu sao lại không nhìn xuống mà thốt lên một tiếng với vẻ cực kỳ khiếp sợ:

“Cái này... Đây là..”

“Tử tướng!”

Tướng chết? Đột nhiên nghĩ thấy hai chữ không rõ kia, A Thiết lập tức nhìn sang Thần mẫu, Nhiếp Phong vội vàng hỏi: “Thần mẫu, rốt cuộc là... Tướng chết gì đây?”

Thần mẫu giải thích:

“Ta khắc, Thần đã từng nói qua hai loại võ học có một không hai là Diệt Thế Ma Thân là Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, bản thân nó vốn là “Chính thể” tu luyện thần công, và “Di thể” Di Thần công...”

“Mà những thứ bị Di Thần công dịch chuyển thân thể, càng có thể đem thần công cho người khác, đều là do hai loại thần công này vốn không phải bản thân tu luyện mà có, nếu không phải sinh mệnh của nó phải có, cho dù thần công rời khỏi thân thể vẫn không có nguy hiểm; quy định duy nhất, chính là không biết tại sao, dù cố gắng dời thân thể đi như thế nào cũng không cách nào đem thần công chuyển về chính thể...”

“Về phần chính thể lại bất hạnh hơn so với di thể nhiều, bởi vì thần công vốn là hấn tu luyện mà có được trong cả đời, nghiêm nhiên giống như sinh mệnh của hấn; vì vậy một khi thần công ly thể, cũng tức là sinh mệnh ly thể, lại không thể tiếp thu dịch thể dời trở về thần công., Mấy ngày sau, trên tay Tuyết Duyên sẽ xuất hiện một câu “cái chết” như trên tay hấn. Lại thêm chết một lần nữa, thân thể bắt đầu dần già yếu, khô quắt lại, cho đến khi không còn cách nào khô được nữa, cả người ngược lại sẽ tan thành một bãi bọt biển mà chết...”

Đây đúng là một loại tử pháp vô cùng kinh khủng và hiểm thấy! Thần mẫu giải thích nội tình bên trong một mạch, Nhiếp Phong nghe mà phát lạnh trong lòng. Nhưng mà A Thiết nhìn như không sợ hãi, nhưng bởi vì hấn sớm biết nếu không thể đạt được Mạnh Bát, tuyết duyên trong vòng một tháng chắc chắn sẽ chết một cách kinh khủng như vậy? Hay là hấn nghĩ tới tuyết duyên ngày đó không sợ loại chết này, cái này là vì tình yêu của mình?

“Thần mẫu, đã như thế, người nên hiểu, ta tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn chết thảm như Tuyết Duyên.”

Thần mẫu không nói.

A Thiết lại nói: “Cho đến hôm nay, những người đáng để ta sinh tồn, chỉ còn lại tuyết duyên cùng A Hắc...”

Đúng vậy! Thế nhưng A Hắc đã rơi vào tay Đại Thần Cung, bản tính đã mất hết; mà Tuyết Duyên lại nửa chết nửa sống. Nếu A Thiết lần này dùng mạng mình để giao dịch với Thần Tướng, thứ nhất có thể cứu được A Hắc, thứ hai là có thể cứu được Tuyết Duyên. Vụ mua bán này có thể nói là rất có lợi...

Nhưng những lời này của A Thiết có thể nói là thôn thức. Vì hai người luôn có ý chí kiên cường để hấn tồn tại tới bây giờ, hấn lại muốn tìm chết, chẳng phải là đang chê cười sao?

Chỉ là, Thần mẫu vẫn nói: “A Thiết, ở trên đời này không chỉ có hai người bọn họ đáng để con sống sót được, mà còn có một người khác, con càng nên tiếp tục sinh tồn cho tốt.”

Câu nói này quả thực khiến cho A Thiết và Nhiếp Phong đều cảm thấy kinh ngạc, hai hàng lông mày A Thiết nhíu chặt lại. Thần mẫu hít sâu một hơi, dường như đang hạ quyết định rất trọng đại cho A Thiết, rốt cục thốt ra từng chữ từng chữ: “Người này chính là ta! Còn có ta đáng để người sống sót, hy vọng người còn sống sót!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong tất nhiên giật mình, A Thiết cũng vậy, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như trước:

“Thần mẫu, mặc dù ngài và Tuyết Duyên tình như mẹ con, và lại còn phản thần tương trợ, nhưng nói trắng ra, ngài vẫn chưa đáng để ta sinh tồn tiếp.”

“Vậy sao?” Thần mẫu quý dị ngăn ngớt A Thiết, bỗng nhiên lại nói thêm một câu, một câu nói khiến cho hắn vô cùng khiếp sợ:

“A Thiết, người không nhớ ta rồi sao?”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ như vậy! Chợt nghe xong, những lời này thực khiến người ta khó hiểu, không biết sao lại lấy lúc này đây nói ra những lời này; nhưng từ tám chữ này vừa ra, Nhiếp Phong không khỏi ngẩn ra, mà A Thiết, khuôn mặt càng trở nên xanh mét!

Tám chữ này đối với A Thiết mà nói, nghiễm nhiên giống như một câu ——

Lời nói của người chết!

Đúng vậy! Đây đúng là một câu người chết!

Bởi vì người nói câu này, lẽ ra phải sớm chết rồi!

Nhiếp Phong hơi giật mình, là bởi vì hắn đột nhiên nghe thấy Thần mẫu nói ra một thanh âm khác, mà A Thiết mặt mũi tái xanh lực lượng cố định làm thần mẫu đổi thành thanh âm, rõ ràng là một thanh âm hắn vô cùng quen thuộc!

Thanh âm này, vốn thuộc về một người vì cứu hắn mà chết...

“Mẹ... hôn?” A Thiết không dám tin tưởng, hỏi thăm dò, hắt bỗng nhiên phát hiện, tất cả quá khứ đều là âm mưu!

Thần mẫu ngưng mắt nhìn A Thiết, hai mắt bỗng nhiên nổi lên một mảng lệ quang, nàng tiếp tục dùng giọng nói mới này nói sâu xa: “A Thiết, hải tử của ta, thật có lỗi, mẫu thân... vẫn luôn gạt con...”

Trời! Nhiếp Phong chợt nghe hai người nói chuyện với nhau, không khỏi đứng ngây ra tại chỗ! Chẳng lẽ... cho tới hiện nay, mẫu thân có thân phận thần bí, lại chính là mẫu thân năm năm nay cùng huynh đệ A Thiết chung sống khổ.... Từ mộ?

Chuyện này quả thực khiến người ta khó mà tin được, nhưng lại không thể không tin! Giọng nói của thần mẫu giờ phút này, thật sự không khác với giọng của Từ mẫu; không chỉ có âm thanh không khác biệt, hơn nữa ngữ khí nói chuyện cũng không khác lắm, cho dù thần mẫu có thể mô phỏng theo giọng của Từ mộ, cũng chưa chắc có thể học được giọng điệu như vậy.

A Thiết vẫn không cách nào tin được, hỏi: “Ngươi... thật sự là mẫu thân sao?”

Thần mẫu đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một cái mặt nạ da người, đưa cho A Thiết, còn vừa thở dài: “Từ bà ngoại, chỉ là một trong số đó “Thiên Y Vô Mục” của ta; thanh âm của Từ mộ, cũng chỉ là âm thanh ta tập được trong âm thanh đông đảo; gương mặt và âm thanh chân chính của ta, cũng không phải là như vậy...”

Tám mặt nạ da người mà A Thiết nhìn chăm chú chính xác, cái mặt nạ này chính là dung mạo của Từ mẹ nó. Trên mặt cụ, làn da lưu lại nụ cười hiền hòa ngày xưa dành cho hai huynh đệ...

Thần mẫu lại dùng giọng nói của Từ mộ nói: “A Thiết, hiện giờ... Ngươi cũng nên tin tưởng rồi chứ?”

A Thiết Lặng nhìn cái mặt nạ loang lổ hoa râm của thần mẫu, nhìn đôi mắt đã là mưa dầm thấm ướt lại tràn đầy sự âm áp, trong lúc nhất thời trong lòng phi thường hỗn loạn, không nhịn được hỏi: “Ngươi... Vì sao luôn giấu diếm ta?”

Thần mẫu than thở:

“Chỉ vì lúc trước chọn lựa người, cũng dự toán thực hành trên kế hoạch của người; mà ta, liền phụng mệnh lấy thân phận Từ muội bảo vệ người, cho nên ta vẫn luôn không dám nhìn hai huynh đệ người tiết lộ nửa điểm phong thanh...”

“Kế hoạch? Tại sao Thần lại chọn A Thiết? Thần mẫu, kế hoạch đó ra sao?” Nhiếp Phong đứng bên cạnh hỏi.

Thần mẫu lắc đầu đáp: “Ta chỉ là một người chấp hành nhiệm vụ thế Thần, căn bản không có tư cách đứng đắn biết kế hoạch của hã; huống chi thần đúng là một trí giả tuyệt đỉnh thông minh, chưa tới bước cuối cùng, ta cũng không biết sẽ là gì nữa...”

Nhiếp Phong hỏi tiếp: “Nếu kế hoạch của người là thực hành mà tuyệt đối không thể tiết lộ thân phận của mình, vậy bây giờ sao lại...”

Hã còn chưa nói hết câu, Thần mẫu đã nói: “Đó là bởi vì Tuyết Duyên kia phản bội A Thiết, tất cả mọi an bài đều nằm ngoài dự liệu của mọi người, còn có đại thần quan và phản nghịch của thần tướng, ta vì Tuyết Duyên mà vi phạm thần, lớn mật cho A Thiết câu nhắc nhở lời tháp kia, đã phản bội một lần, bây giờ... tất cả đều đã bất chấp mọi giá, không cần bản khoản thân phận nữa?”

Đây thật sự là nguyên nhân Thần mẫu tự vạch trần thân phận sao? Có lẽ chưa chắc.

Mắt thấy một nữ tử nửa sống nửa chết, một người con bị bắt, người con cuối cùng cũng vội vàng đuổi theo chịu chết, người làm mẹ trăm phương ngàn kế cũng sẽ ngăn cản, cho dù đánh bất cứ giá cao tất cả, cho dù thân phận bại lộ...

Điểm ấy, Nhiếp Phong người ngoài đứng xem hiểu rõ nhất, nhưng mà, người trong cục u mê cục u mê A Thiết làm sao không rõ?

Mặc dù tất cả đều là âm mưu, nhưng Thần mẫu năm năm qua đều liên quan đến hã, hã cũng không còn gì để nói, hơn nữa...

Vừa rồi trong hốc mắt nàng nổi lên lệ quang, cũng là thật; mặc dù nàng có ngàn loại giả, ít nhất... Tình chân.

Có lẽ, giờ phút này A Thiết không biết phải xử lý đoạn đáng lẽ đoạn thời gian này như thế nào, nhưng rồi lại tái hiện, vốn nên là âm mưu, rồi lại giả bộ thật...

Năm năm dài đằng đẵng, hắn vẫn sống trong âm mưu; thật thật giả, tình tình nghĩa, âm mưu bóc bóc hiện giờ, chân tướng rõ ràng, nhưng chân tướng thật sự khiến người ta khiếp sợ không thôi, chân kinh ba người trong tháp đột nhiên bước vào một mảnh tĩnh lặng.

Thật lâu sau, vì để đánh vỡ trăm mặt, Nhiếp Phong cuối cùng cũng lên tiếng đầu tiên: “Thần mẫu, nếu như Từ mục cũng chỉ là đồng cụ của người, vậy thân phận thật sự của người rốt cuộc là ai?”

Vấn đúng rồi!

Tuy thần mẫu có vô số gương mặt, nàng luôn có một khuôn mặt là thật, nàng luôn có thân phận chân chính, thân phận của nàng rốt cuộc là ai?

Dưới mặt nạ thần mẫu truyền ra tiếng cười khổ bất đắc dĩ, nàng nói: “Các người thật sự biết bộ mặt thật của ta? Thân phận chân chính?”

Nhiếp Phong khẽ gật đầu, A Thiết chăm chú nhìn thần mẫu thật sâu rồi cũng gật đầu nhẹ.

Thần mẫu lại cười khổ:

“Vậy được rồi! Các người phải lưu tâm nhìn cho rõ! Không cần hỏi hặn!” Nàng vừa nói vừa bắt đầu động thủ cởi mặt nạ đã bao lâu dài ở trên mặt, A Thiết cùng Nhiếp Phong dừng lại hơi thở, đều đang đợi Thần mẫu mở cửa một cách thần bí khó lường...

“Thân phận thật sự của ta là...” Thần mẫu nói đến đây, lại phun ra hai chữ rợn người:

“Tiểu Thanh.”

Lời này vừa nói ra, cả người A Thiết lẫn Nhiếp Phong đều chấn động!

Thứ nhất là kinh văn thân phận thần mẫu, chính là Tiểu Thanh, hơn trăm năm trước cùng Bạch Tố Trinh tình tình như tỷ muội; thứ hai, là bởi vì Thần mẫu thân cởi mặt nạ!

A!

Đây... là khuôn mặt thật của thần mẫu?

Khuôn mặt ẩn sau chiếc mặt nạ thần mẫu là một gương mặt còn trẻ hơn cả tuyết duyên, tuổi khoảng mười sáu.

Thiếu nữ xinh đẹp vô song!

Tất cả những gì chứng kiến trước mắt đều không thể tưởng tượng nổi, A Thiết và Nhiếp Phong tất nhiên đoạt lấy, chỉ tin người kinh hãi nhất vẫn là A Thiết. Bởi vì hắn nằm mơ cũng đã từng tưởng tượng ra, mẫu thân cùng chịu khổ với hai huynh đệ mình, chính thức là một thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười bảy.

Trong phòng lại là một mảnh im lặng không nói gì, qua hồi lâu, cuối cùng Nhiếp Phong kinh hãi cũng không sâu như A Thiết, vừa rời tỉnh mộng, hỏi thần mẫu: “Thần... Mẫu, người thật sự là... Tiểu Thanh? Đây mới thật là... diện mục ban đầu của người?”

Thần mẫu cười khò:

“Ta sao lại phải gạt các ngươi chứ? Ta đúng thật là Tiểu Thanh! Ta có thể sống đến hôm nay chính là bởi vì năm đó Tổ Trinh một mình đem một ít khẩu quyết Di Thiên thần quyết và Diệt Thế Ma Thân truyền cho ta, vì vậy ta cũng có thể trường sinh bất tử...”

Nói tới đây, nàng lại không nhịn được thổn thức:

“Không thể tưởng tượng được một lần sống lại kéo dài hơn trăm năm, ta đã không nhớ rõ mình đã bao nhiêu tuổi rồi...”

Nghe tiếng nói, thanh âm Thần mẫu nói vẫn là của Từ mụ, duy quan khuôn mặt, lại là một thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, chỉ một thoáng khiến người ta cảm thấy năm tháng quay lại, phi thường hỗn loạn.

Khuôn mặt xinh đẹp trăm năm không thay đổi kia chẳng lẽ là do Di Thiên thần quyết và Diệt Thế ma thân ẩn chứa ma lực?

Thần mẫu dường như cũng phát hiện tuổi tác của mình, giọng nói và dung mạo không tương xứng, liền vội vàng đeo mặt nạ xuống, nói: “Rất hỗn loạn, có phải hay không, vì vậy cần gì nhất định phải xem? Từ hơn trăm năm trước, sau chuyện Tổ

Trình kia, thần vì muốn xử phạt tội phản nghịch của ta cùng nàng, liền hạ lệnh không cho ta dùng diện mục thật gặp người, cho nên bắt đầu từ hơn trăm năm trước, ta đã không còn cở mặt nạ ra trước mặt người khác, cũng thiếu chút nữa quên đi tướng mạo thật của mình...”

“Đối với ta, sinh mệnh thật sự quá dài, sao không lưu lại một gương mặt thật sự mê hoặc cho bản thân? Sau khi nói rõ chân tướng, cuộc sống càng bình thản nhàm chán...” Nói xong, thần mẫu không khỏi cảm thấy buồn bã.

A Thiết vẫn trầm mặc, lúc này lại mở miệng nói: “Mẫu thân, người đã là Tiểu Thanh được truyền Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, vậy hợp lực của hai người chúng ta chưa chắc đã không thể thắng được Mạnh Bát...”

Hắn từ đầu đến cuối vẫn một mực hi vọng không thôi, từ đầu đến cuối nghĩ làm thế nào đánh bại Thần Tướng cứu sống Tuyết Duyên, Thần Mẫu liền nói: “Hợp lực hai người chúng ta tới không thành vấn đề., Đáng tiếc, năm đó Tổ Trình tuy cũng muốn ta luyện Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma sau lưng nàng, trở thành một cặp tỷ muội vĩnh viễn với nhau, duy trì quy tắc nghiêm khắc của thần linh. Dưới sự căng thẳng nom nớp lo sợ, nàng cũng chỉ là truyền cho ta một nửa khẩu quyết trong hai loại thần công trước, đợi ta lĩnh ngộ xong mới truyền xuống còn lại một nửa...”

***

“Chỉ là, trước khi ta đem nửa khẩu quyết dung hội quán thông, Tổ Trình nàng...đã chết thảm dưới bình bát...”

A Thiết nói: “Cho dù người chỉ có một nửa công lực của hai loại thần công, chẳng lẽ còn không đủ để liên thủ với ta để đối phó bình bát?”

Thần mẫu lắc đầu đáp: “Ta tập được một nửa khẩu quyết của hai loại thần công này, cũng chỉ có thể trường sinh mà thôi. Về phần công lực, mặc dù so với cao thủ nhất lưu trong giang hồ đã cao hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu so sánh với tuyết duyên năm mươi bốn năm Tu Di Thiên Thần Quyết, còn có một đoạn khoảng cách, hướng chi...”

“Cho dù ta tập đủ tất cả khẩu quyết cùng người hợp lực, cũng chưa chắc có thể cùng bình bát liều mạng, bởi vì...”

Nói đến đây, thần mẫu vừa muốn nói lại thôi.

A Thiết nhìn thấy khuôn mặt nàng khó coi, không khỏi hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì...” Thần mẫu Vu Cảnh Cảnh Địa đáp: “Năm đó Hứa Tiên lấy bình bát đánh lén Tổ Trinh, chỉ có ta cùng Pháp Hải chính mắt thấy uy lực vô địch của bình bát, nó, thật sự là một vũ khí vang dội xưa nay - chắc chắn phải giết!”

Thần mẫu nói tới đây thì tựa hồ vẫn còn sợ hãi, có thể tưởng tượng được, Mạnh Bát năm đó nàng thấy đáng sợ tới mức nào!

Đúng rồi! Từ khi A Thiết cùng Nhiếp Phong tiến vào một cái động thấp nhất dưới lời phong tháp, bọn họ nhìn thấy, cũng chỉ là một đoàn hào quang loá mắt đặt ngang giữa hai đạo thiên hiểm, bọn họ căn bản không có đủ cơ hội, cũng vô pháp thấy rõ ràng bình bát trong hào quang đến tột cùng có bộ dáng thế nào; Mạnh Bát, từng là một vũ khí lợi hại vô cùng như thế nào?

Hai người A Thiết và Nhiếp Phong nhìn nhau một cái, đang định hỏi thì Thần mẫu lại đột nhiên lên tiếng: “A Thiết, mặc dù hợp lực lượng của ta và người còn chưa thể thắng được bình bát, nhưng người không cần gánh vác, sẽ có người giúp chúng ta đoạt được Mạnh Bát...”

Thật sự là phong hồi lộ chuyển! A Thiết vốn tưởng rằng đã tuyệt vọng, nào ngờ thần mẫu lại nói ra lời ấy. Huống hồ nghe ngữ khí rất có lòng tin, A Thiết không khỏi hỏi: “Ai? Còn có ai sẽ vì chúng ta đoạt lại Mạnh Bát?”

Thần mẫu cười cười, đáp: “Một người mà người cũng quen biết, cũng là một người khiến người khiếp sợ hơn.”

Nói xong cô chỉ tay về phía cửa, có một người đang chậm rãi đi vào trong.

A Thiết và Nhiếp Phong cùng quay đầu nhìn lại, hai người không khỏi ngẩn ngơ tại chỗ.

Đặc biệt là A Thiết, khi hắn trông thấy người này thì vẻ kinh ngạc trên mặt tuyệt đối không thể so với việc hắn biết được

thần mẫu chính là chân tướng của Từ căn bản là ít. Bởi vì trước mắt cũng là một người mà hắn không dám tin cũng liên lụy tới!

“Nguyên lai là... Người?” A Thiết sững sờ hỏi.

Trên mặt người nọ lộ ra một nụ cười thản nhiên: “Không tiếc, là ta...”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên ta?”

Người vốn nhỏ bé trong ba ngàn đại thiên thế giới.

Nghi vấn của con người ngược lại nhiều đến kỳ lạ.

Đáng tiếc, cho tới nay, vấn đề mà người ta có thể tự mình giải đáp đã ít lại càng ít.

Tựa như vấn đề này trở xuống, là một trong số đó:

Đến tột cùng một vũ khí sẽ lợi hại như thế nào, một vũ khí siêu cấp có thể xứng đáng để làm vũ khí?

Nếu như trên đời có một loại vũ khí, cho dù nằm trên tay phạm nhân, cũng có thể không cần tốn nhiều sức, đánh chết cao thủ tuyệt thế trong lòng bàn tay; vũ khí này, có thể xứng làm một vũ khí siêu cấp hay không?

Nếu còn có một loại vũ khí, nó bao hàm kiếm linh hoạt, đao cương liệt, thương vô tình, kích tàn nhẫn, sở trường giết địch của toàn bộ vũ khí là sở trường của bản thân, vậy vũ khí này sẽ lợi hại tới mức nào —

Vũ khí giết người?

Ba ngày sau, đã mừng năm tháng năm, ngày thú triều đỉnh dương giai tiết.

Ngày ấy cũng là ngày thứ tư bình bát trùng kiến thiên mục.

Địa động thấp nhất dưới Lôi Phong tháp, từ sau khi nước mắt Địa Ngục và nước mắt Hoàng Tuyền chạm nhau, đến cùng đã biến thành một thế giới như thế nào?

Căn bản không ai quan tâm! Chúng sinh chán ghét không biết, mọi người còn phấn khởi, ăn mừng.

Nhưng mà, ngày tháng cách đại nạn của Thần Châu đến...

Còn chỉ được vậy ——

Hai mươi bảy ngày!

Buổi trưa ngày 5 tháng 5, ánh mặt trời chói chang.

Thái dương là dạng nhiệt và độc đó, nghiêm nhiên như một cái lò lửa không ngừng đem hơi nước trên mặt đất bốc hơi, đại địa vì thế càng nóng hơn.

Loại nóng này, quả thực hành hạ người khác tới cháy cả trong vòng năm dặm, bề ngoài bất an.

Thậm chí so với sự tương tự của người thẹn sát nhân...

Càng gian nan hơn.

Lúc này vẫn đang giữa trưa, mặt trời nhô lên cao, mặt trời chói chang, thôn dân vùng Tây Hồ sớm đã không hẹn mà cùng nhau chạy tới bên hồ. Mọi người ở dưới bóng cây ngoài hồ hưởng thụ một lát mát mẻ, cũng đem cái bánh chưng đã bóc từ sớm vứt vào trong hồ. Nghe nói, đây là một phong tục của dân gian; mọi người đem bánh chưng ném vào trong hồ, thật ra là hi vọng cá lớn trong nước không ăn thịt Khuất Nguyên.

Tương truyền trước kia là một vị trung thần của Trung Quốc, bởi vì gián quân Bất Toại, nên đã nhảy xuống hồ làm gián ngôn cho cái chết, kỳ bá đạo đáng khen, hậu nhân để tránh thi thể bị cá ăn tươi, liền thay thế Tổng Tổng thay thế Khuất Nguyên cho bụng cộp, coi như là một phần tôn kính và kỷ niệm của trung thần thế hệ này.

Chỉ tiếc, sau khi Khuất nguyên, Trung Quốc vẫn còn có vị tể tướng cũ, còn có rất nhiều trung thần can quân bất chính, thậm chí bị hãm hại. Kết cục của mỗi người cũng không tốt hơn Khuất Nguyên bao nhiêu, nếu mỗi người cũng đến đầu hồ tự sát, chỉ sợ ngũ hồ tứ hải Thần Châu sớm đã thâm tích như núi.

Trung Quốc, thực sự có phần lớn Khuất nguyên, cũng khó trách, Trung Quốc từ trước đến nay thịnh sản Khuất nguyên!

Vì vậy, Đoan Dương Kiêm vốn là thời tiết thương tiếc thương nguyên kỷ thần châu, không biết vì sao, mọi người lại chúc mừng đại sự.

Đúng như lúc này, hồ Tây, tuy có người đóng bánh chưng quỳ gối ban xuống, nhưng trên mặt hồ lúc này có năm chiếc thuyền

đang tranh đấu với nhau, xem thuyền của ai nhanh nhất, xem ai cườg tráng nhất!

Thôn dân bên hồ cũng bởi trận thi đấu phần khích này mà vỗ tay hô to, náo nhiệt vô cùng.

Ngũ Long tranh hùng, trên mỗi con thuyền đều có hai mươi đũa khỏe mạnh, đám trẻ khỏe như bay, chiến ý dồi dào, không thắng không được; mỗi một đũa con trai cườg tráng, đều có cánh tay cơ thể kiên cườg; mỗi một đũa con trai khỏe mạnh đều có tinh thần hùng dũng oai vệ!

Chính bởi vì chiến ý cùng tinh thần hùng dũng oai vệ kia, vì thế mà lần cạnh tranh này, hấp dẫn.

Hắn!

Ngay lúc năm thuyền một trăm người đang xông tới trước vạch lui toàn bộ tinh thần, đột nhiên có một số chuyện khiến bọn họ đều phân tâm trong cùng một khoảng thời gian!

Bởi vì, đột nhiên bọn họ cùng liếc thấy khoảng giữa năm chiếc thuyền rồng mà họ đã vẽ ra, chẳng biết từ lúc nào, còn có chiếc thuyền thứ sáu!

Không! Đây không phải Long thuyền! Đây chỉ là một luồng hào quang hẹp dài đang tiến nhanh về phía trước!

Mà phía trên hào quang hẹp dài này, một người mặc chiến bào đỏ như máu đang đứng vững vàng. Mái tóc dài nửa đỏ nửa đen của gã vẫn còn tung bay theo gió.

“Người... Người là...” Ngay lúc một đám nhóc tuấn tú đang hoảng sợ nghi hoặc, người đứng vững vàng trên hào quang kia đã nhe răng cười nói: “Đầu óc hùng dũng oai vệ của các người, ngược lại còn không phải muốn biến thành bản thân tướng sao...”

” com trưa! Ha ha ha...”

Đúng vậy! Hắn chính là Thần Tướng! Hắn bị cái đầu đầy chiến ý của Ban Già Nhi hấp dẫn tới đây!

Chỉ là, Thần Tướng bây giờ dưới chân đạp lên đạo hào quang hẹp dài kia, rốt cuộc là thứ gì?

Trong tiếng cười điên cuồng, bỗng dung mũi chân Thần Tướng vẩy một cái, đạo hào quang dưới chân kia lập tức bị đánh bay, nhanh chóng vượt qua trước năm Long Châu, cùng lúc đó, Thần Tướng cũng mượn nước bắn ra!

“Keng” một tiếng, người của hắn đã như sấm nổ trước mặt, khí định thần nhàn rồi đón lấy luồng hào quang kia. Cùng lúc đó, năm chiếc thuyền rồng kia đã tiến đến một trạng so với hắn...

Hai tiếng “Rắc rắc” vang lên, thần tướng chỉ phất nhẹ tay, luồng hào quang không ngừng dài ra, trong nháy mắt đã biến thành một thanh cự đại, phát sáng lên - liên đao!

Liên đao?

Thanh Liên đao mỏng manh này ít nhất cũng phải đường dài hai trượng, thần tướng chỉ lãnh khốc vô tình cười một cái mà thôi:

“Là thời điểm ăn cơm trưa dự bị!”

Dứt lời, liên đao không lò trong tay chém về phía ba cái Long chu, tiếp theo năm âm thanh “Phốc phốc phốc phốc phốc” vang lên!

Năm cái đầu rồng đã bị cắt trong nháy mắt, sau đó nối liền với nhau.

Là một trăm âm thanh kêu gào thảm thiết cực kỳ làm cho lòng người sợ vỡ mật!

Trong khoảnh khắc, màn máu ngập trời, một trăm đồ vật tròn vo bay vụt lên trời!

Một trăm viên tròn tròn này rõ ràng là máu của trăm đứa trẻ cường tráng kia.

Đầu người!

Biến sinh nách tay, tim hồ thoáng một cái sóng máu cuộn cuộn, đầu người bay loạn, quần chúng ở ven hồ nhìn thấy tình cảnh thi đấu vong hình xem này nhất thời sờn cả tóc gáy, mặt không có máu, ở trong càn có không ít người cao giọng hét chói tai:

“A! Sao lại như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong tiếng kinh hô, mọi người lại thấy một bóng người đỏ như máu như thiên tướng hạ phàm trôi tới bên hồ. Bóng người khô ngô dị thường công trên lưng hào quang loá mắt, trường mâu, trường mâu dài hơn một trượng, rõ ràng là chuỗi năm tên cường tráng —

Đầu lâu!

“Oa! Giết người à! Yêu quái a! Cứu mạng a!”

Mọi người vừa nhìn đều ồ lên, rồi rít gà bay chó chạy! Phụ nữ và trẻ em vừa đi vừa kêu, không chỉ có phụ nữ trẻ em, cho dù là gò bầy thước, Khổng Vũ hữu lực thôn phu cũng sợ đến mức mất mạng chạy trốn!

Đúng vậy! Bóng người này là yêu quái! Hẳn thật sự là yêu quái hấp thu óc người ta!

Không cần tốn thời gian một chén trà nhỏ, tất cả thôn dân ven hồ đã diêm tĩnh, bất quá Thần Tướng tựa hồ cũng không có ý đuổi theo.

Bởi vì trên trường mâu ông ta đang khiêng đã sớm có năm phần cơm trưa cho ông ta, năm cái đầu người chảy máu đeo khăn che mặt!

Chỉ thấy Thần Tướng tham lam trừng mắt nhìn năm cái đầu người chết không nhắm mắt, tàn nhẫn mà biến thái cười nói: “Hắc hắc, nhìn năm người các ngươi còn chiến ý tràn đầy, cuối cùng miễn cưỡng có thể đảm đương bữa trưa của bản thân tướng, cuối cùng cũng không uống công ta giết sạch trăm người, ha ha...”

Giết trăm người cũng chỉ vì chọn lựa năm cái đầu khâu vị hợp lại trong đó, hành vi hiếu sát của thần tướng đã gần như điên cuồng; xem ra sau khi hắn đến nhận được bình bát, hắn đã không cần kiêng kị thần, càng không cần nghe lời dạy bảo của thần nữa, lệnh hắn không được ngông cuồng nhiễu loạn nhân gian, lệnh thần quan đánh cỏ động rắn...

Cứ như vậy, hạo kiếp mà nhân gian không cần đợi tới khi lưỡng đạo thiên hiểm trở nên xuất hiện, đã đại họa lâm đầu...

Nhưng mà, bình bát mà Thần Tướng đoạt được hiện nay ở nơi nào?

Trong hào quang dài hẹp mà hấn vừa bước tới?

Hay là trong thanh liêm đao khổng lồ mà hấn nhẹ nhàng lấy ra?

Trầm ngâm, Mạnh Bát đã dùng mâu xuyên thẳng qua năm đầu của hấn bây giờ?

Có lẽ tất cả đều không phải như lời Thần Tướng nói lúc trước, bình bát —

Căn bản cái gì cũng không phải là...

Chương Thập Tứ Pháp Hải truyền nhân của truyền nhân.

Hai ngày sau ngày mừng bảy tháng năm sau.

Chỉ còn hai mươi lăm ngày nữa là tới thời điểm hạo kiếp Thần Châu...

Nghiêm túc mà nói, đây không phải là một bức tường.

Thế nhưng nhìn thật một chút, nơi này lại giống như một bức tường.

Nguyên Mễ, nó thật sự là một bức tường.

Nó rõ ràng là một bức tường người – do đầu người kết thành!

Nhìn thấy bức tường người này được đắp bằng đầu người, lại nằm trong một rừng rậm hoang vu Tây Hồ, ít nhất cũng cao hơn nửa trượng, đường dài mười trượng; mỗi cái đầu lâu trên tường đều là nam giới, đều là bị người ta dùng cổ chém xuống, máu chảy đầy mặt, hơn nữa còn mở to mắt, giống như không dám tin hung khí giết hại bọn họ, lại là như vậy!

Bức tường người khủng khiếp tới cùng cực này, rốt cuộc là bao nhiêu cái đầu người chất thành?

“Đã là một ngàn lẻ tám cái đầu người rồi.”

Dưới ánh chiều tà, Đại Thần quan nhìn Thần Tướng đang ngồi trên tường chắn người kia, không chút biểu cảm nói: “Thần Tướng, năm ngày qua người đã giết một ngàn lẻ tám tên tráng nam ở Tây Hồ, chẳng lẽ còn thấy chưa đủ?”

Thần tướng hờ hững liếc đại thần quan một cái, nói: “Giết một ngàn lẻ tám người nghĩa như thế nào? Những người này tất cả đều là mủ! Chỉ được hơn ba mươi cái óc miễn cưỡng có thể

nuốt xuống, những cái khác tất cả đều không chịu nổi dân cư, quả thực tất cả đều là phế vật!”

Đại thần quan hỏi: “Thần Tướng, cứ giết như vậy cũng không phải biện pháp, rốt cuộc muốn tương nào của người nào mới có thể thỏa mãn người.”

Thần Tướng ánh mắt lóe lên, ăn uống vui vẻ cười nói: “Thích ăn nhất, đương nhiên là óc người dũng cảm và trí giả; hai điểm này, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong bắt quá lý tưởng nhất! Đáng tiếc ta giết hết một ngàn lẻ tám gã tráng nam, cũng còn không tìm được nửa người bất phạm như bọn hần...”

Hần thủy chung nhớ mãi không quên kinh vân cùng Nhiếp Phong, có lẽ chỉ vì trên đầu hai người bọn họ nhìn qua có vẻ hấp dẫn dị thường, cái đầu mỹ vị.

Đại thần quan tức giận khuyên nhủ: “Nhưng mà thần tướng, người cũng biết đấy, ngày Đoan Dương giai lễ ngày đó, người đã giết trăm tên khỏe mạnh trước mặt mọi người, hai ngày nay người còn không ngừng giết người, dám tử thi không đầu kia đã khiến cho thôn dân Tây Hồ khủng hoảng, lòng người bàng hoàng, mọi người vừa vào đêm đã không ra khỏi cửa, hơn nữa nghe nói những quan binh mang theo này cũng bắt đầu chú ý tới chuyện này, không ít người giang hồ cũng muốn tới đây điều tra...”

Thần tướng ngang ngược đáp: “Hắc hắc, hiện giờ Vu Bát trong tay ta, cho dù là “Thần” có lẽ cũng phải kiêng ta ba phần, huống chi là những nhân vật cầu quan và giang hồ kia? Bọn họ nếu muốn tới thì không thể tốt hơn, bọn họ dù sao cũng biết chút hoa quyền tú chân, óc tương đối tin tưởng võ phu bình thường dễ vào miệng, không cần ta đi tìm người khác, ha ha...”

Thần tướng nói lời này quả thực trong mắt không người, đại thần quan âm thầm thấp thỏm, lại khuyên nhủ: “Chỉ sợ vô luận người đạt được bình bát trở nên mạnh bao nhiêu, chỉ có thể trước khi người còn chưa thành môn lập hộ, đã sớm bị những quan binh cùng nhân vật giang hồ kia quần quýt đến hao hết khí lực của người, còn nói gì so với thần dã tâm càng lớn hơn?”

Thần Tướng nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nói: “Hắc hắc, Đại Thần Quan, tựa hồ ngươi vẫn chưa đủ tin tưởng đối với uy lực của bình bát...”

“Chi bằng để cho bản thân đem thêm cho ngươi một chút uy lực của nó, thế nào?”

Đại thần quan nghe phía sau biến sắc, mà thần tướng đã một tay lấy từ dưới chiến bào màu máu ra một luồng hào quang sáng lạn dị thường.

Một luồng hào quang có thể nói là vô địch thiên hạ!

Hào quang lóe lên!

Không biết vì sao, hào quang lóe lên, bất ngờ biến thành một cây cung lớn, Thần Tướng “Cung” trong tay, mặc dù trên cung không có mũi tên, nhưng hắn chỉ là nâng cung căng dây, tiếp theo, hắn lắp dây cung lên!

Nếu như trên cung không có mũi tên, hắn còn giương cung bắn dây cái gì? Lại nguyên lai, thần tướng bắn ra cũng không phải là tên, mà là khí!

Dây cung vừa buông xuống, lập tức “Cheng” lên, bỗng nhiên khí lưu xung quanh bị thổi bay, hóa khí thành một mũi tên vô hình, bắn thẳng đến một ngọn đồi nhỏ cao ba trượng ở ngoài trăm trượng!

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, gò núi nhỏ bị trúng tên ngay tại chỗ, trong nháy mắt nổ thành mảnh vụn, cát đá phô thiên cái địa bay lên!

Toàn bộ gò núi nhỏ có thể trong chốc lát hóa thành hư ảo, vừa rồi uy lực của mũi tên khí kia thật đúng là không thể coi thường! Mà cây cung lớn phát sáng phát ra mũi tên khí này, liệu có phải chính là chiếc bình bát đoạt được của Thần Tướng không?

Không! Dây cung này cũng không phải là bình bát! Bởi vì Mạnh bát căn bản không phải là thực chất!

Mà dây cung này cũng giống như cái bình bát, cũng không phải là tồn tại chân chính!

Thứ thật sự tồn tại, chỉ có — Thần Thạch!

Đại thần quan rớt cuộc lại một lần nữa tận mắt chứng kiến uy lực của thần thạch, không khỏi ghen hòng trên trời.

Thần tướng hài lòng nhìn hấn đang ngây người, hỏi: “Thấy chưa? Uy lực của thần thạch biến hóa vô cùng, trên đời này, không có bất cứ vũ khí nào có thể sánh bằng.”

Đại thần quan mờ mịt gật đầu, biểu thị tán thành:

“Không ngờ trên đời lại có một loại vũ khí siêu cấp như vậy, đây quả thực là không xứng làm vũ khí nhân gian, nó có lẽ là vũ khí của trời cao...”

“Ừm.” Thần tướng cũng nói: “Lại có ai ngờ được! Cái gọi là thần thạch căn bản là một loại thiên biến vạn hóa...”

“Chất lỏng hóa vũ khí!”

Cái gì? Thần thạch lại là một loại “Dịch hóa vũ khí” thiên biến vạn hóa?

Nếu thần thạch là đá, tại sao lại “Chất dịch” hóa?”

Rốt cuộc cái gì là “Vũ khí dịch hóa”?

Thần tướng đột nhiên vận kinh đem dây cung phát sáng kia rung lên, “Soạt” một tiếng, dây cung kia không biết sao, lại nhanh chóng co lại làm một cái bình bát phát sáng đường kính cả thước, đây chính là... bình bát!

Đại thần quan yên lặng nhìn cái bình thần tướng đem bình bát thả vào trong chiến bào, nói: “Chỉ là, thần tướng, mặc dù ngươi đã đạt được vũ khí siêu cấp thần thạch này, cũng phải cẩn thận đề phòng khắp nơi, nếu không ở trước khi ngươi đánh ngã thần. Nếu như bị đoạt đi bình bát, vậy thì rất không thú vị...”

Thần Tướng lạnh lùng thoát khỏi đại thần quan, nói: “Chuyện này không cần ngươi quan tâm! Ta đã sớm đề phòng rồi.”

“Ồ?” Đại thần quan hơi kinh ngạc.

Thần tướng nở nụ cười, rất có trí tuệ cười:

“Mấy ngày nay, ta vẫn chỉ giết người đến ăn máu, không ăn những thứ khác, ngươi biết vì cái gì không?”

“Là vì sợ có người sẽ hạ độc rượu và thức ăn của ngươi?” Đại Tướng quan Bất Kiệt là Đại Thần Cung, tâm tư ngay cả Thần Tướng hấn cũng rõ như lòng bàn tay.

Thần tướng quý dị nhìn đại thần quan, cười gằn nói tiếp.

“Đúng vậy, hơn nữa ta đặc biệt đề phòng ngươi...”

“Là ngươi!”

Chữ “ngươi” vừa ra, toàn thân Đại Thần quan đột nhiên chấn động, hấn không ngờ Thần Tướng lại bắt đầu đề phòng mình, thảo nào mấy ngày nay hấn cải trang đi chợ mua rượu và thức ăn từ đâu tới nay, Thần Tướng một mực không chạm vào, Đại Thần quan chỉ có chính mình đem toàn bộ rượu và thức ăn ăn ăn uống hết.

Hấn không khỏi miễn cưỡng cười, một giọt mồ hôi nhỏ xuống thái dương, rơi vào trên vạt áo của hấn, phát ra một tiếng vang kinh tâm động phách, hấn trơ mắt ra nói: “Thần tướng, ngươi cũng thật sự cẩn thận. Ngươi nên biết, ta là một người thông minh, người thông minh tuyệt đối sẽ không làm chuyện không chắc chắn chút nào, sao ta dám hạ độc trong rượu của ngươi?”

Thần tướng cười tà một cái, nói: “Nói cũng đúng! Sao ngươi dám hạ độc trong rượu và thức ăn của ta? Ngươi thông minh như vậy, có trí tuệ như vậy, ha ha...”

Thần tướng thành linh ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, Đại Thần Quan cũng chỉ có đổ mồ hôi, cùng cười với hấn.

Bạn hữu như hổ, tin rằng lúc này đại thần quan vô cùng cảm thụ. Thần Tướng cười nửa ngày, đột nhiên ngừng cười, hấn không cười, chỉ có điều Mộc Vô Tâm không thay đổi nói một câu:

“Đại thần quan, ta lại đói bụng...”

Đại thần quan lập tức nịnh nọt nói: “Vậy ta lập tức đi tìm người trở về cho ngươi ăn một no...”

Hấn còn chưa giương mình rời đi, Thần Tướng lại bỗng nhiên bó vai hấn xuống, nói: “Không cần đi tìm, ta không phải nói, ta thích nhất dừng giả cùng trí giả óc, ngươi như vậy có trí tuệ, không bằng...”

Kinh hãi nghe lời này, Đại Thần Quan bỗng nhiên sợ tới mức cả người mềm nhũn, cầu xin tha thứ, nói: “Thần Tướng, ta... Chỗ ta có thông minh như vậy sao? Nơi đó có gan hướng về người... Hạ độc? Người... Không nên ăn ta...”

Thần tướng nhìn thấy vẻ mặt Đại thần quan sợ hãi luống cuống, cảm thấy cực kỳ hài lòng, nói: “Thế nhưng, hiện giờ ta đói chết đi được, nếu như không ăn người, còn có ai nữa không?”

Đại thần quan trong lúc kinh hãi, Toan Nghê đột nhiên xoay chuyển, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Có, còn có óc của một người, người nhất định sẽ muốn ăn!”

Hắn dứt lời vỗ song chương.

Tiếng vỗ tay vừa dứt, một bóng người áo đen đã từ trong thảo nghiệp xa xôi chậm rãi đi ra, một mực đi đến trước mặt hai người Thần Tướng và Đại Thần Quan.

Bóng người áo đen này rõ ràng từng là huynh đệ với A Thiết như A Tình.

A Hắc.

Thần tướng nhìn A Hắc, không khỏi cười:

“Ha ha, ngay cả bản thân tướng cũng quên mất, người còn có một “Thú Nô” đã ăn thú hoàn...”

Thú hoàn? Thú nô? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Thì ra, thú hoàn là một loại kỳ dược do “Thần” tự mình chế ra; chỉ cần ăn nó vào, người sẽ mất đi tính lễ thường, trở thành “Thú nô” không có suy nghĩ; những thú nô này chỉ biết nghe lệnh người hạ dược, nếu như không có giải dược, cả đời sẽ đi theo dược nhân, làm bất cứ chuyện gì, kể cả chết...

Thần lúc trước luyện thành thuốc này, mục đích chỉ là ngày sau hắn có thể thống trị trời đất mênh mông, tất cả mọi người cũng cần phải ăn thú hoàn, vì vậy, sẽ không còn ai phản kháng hắn, cãi lệnh của hắn.

Đại thần quan lại miễn cưỡng cười nói: “Không sai! Người cũng biết ta còn có một thú nô, vẫn luôn âm thầm đi theo giúp ta, nghe lệnh của ta, thậm chí thay thế ta cho người ăn cũng được! Hơn nữa dáng dấp của hắn và Bộ Kinh Vân giống nhau

như đúc, ăn hấn như bước từng bước trong mây, chắc chắn người sẽ cảm thấy càng thêm ăn...”

Thần tướng liếc xéo A Hắc đang mờ mịt không có phản ứng kia, lại tiếp tục cười thoải mái nói: “Ha ha! Thật đúng là “Phi điều tận, Lương Cung Tàng”! Đại thần quan, A Hắc này đã từng thay người đánh lên đại ca và thân cơ của hấn, hôm nay sao người lại nói không có lương tâm, bán đứng hấn thế?”

Trên mặt Đại Thần quan lộ ra một tia cười yếu ớt, một tia cười nhạt rất máu lạnh, nói: “Ha ha, ta đem hấn cứu sống lại đây rồi cho thú hoàn, chính là muốn lấy hấn tập kích Bộ Kinh Vân cùng Thần Cơ, để tiết lộ ta hủy mục hận, hiện giờ giá trị lợi dụng của hấn đã hết, ta đâu dám đem hấn hiến cho Đại Thần Tướng của người?”

Sau khi Thần Tướng nghe xong, bỗng nhiên lộ ra một nụ cười âm hiểm hơn cả Đại Thần Quan:

“Đáng tiếc, trước kia khi ta lục soát Thần Cung đã từng ném qua óc của những con thú nô này, bọn chúng không có tư tưởng, óc nó vốn nhạt nhẽo vô vị, như là đang nhai nến. Bởi vậy mặc dù A Hắc này cực kỳ giống mây, nhưng ta cũng không có hứng thú, ta bắt đầu cảm thấy hứng thú...” Hấn nghiêng mặt liếc nhìn quan lớn, vốn đang đặt mình lên vai quan lớn, nhưng tay vốn đang nắm chặt, nói: “Là do đầu óc loại tiểu nhân âm hiểm này...”

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Thần Tướng một lời chưa dứt, Đại Thần Quan bỗng nhiên làm khó dễ, đột nhiên một trảo vào chiến bào của Thần Tướng muốn đoạt lấy Mạnh Bát, lấy đồ đoạt được bình bát đối phó Thần Tướng, trốn ra được; không ngờ dưới một trảo, lại bắt hụt, Thần Tướng chiến bào ngoại trừ bao bọc thân thể khôîng của hấn, bên trong trống rỗng như vậy, Mạnh Bát vậy mà không cánh mà bay!

Đại Thần quan không khỏi chấn động, phát lực muốn mạnh mẽ tránh thoát Thần Tướng đứng bó tay. Nhưng Diệt Thế Ma Thân vốn nội lực khác với thần thực một trời một vực, bất luận thế nào cũng không tránh thoát, cùng lúc đó Thần Tướng hồ hững nói: “Đại Thần Quan, người mới đúng là đang tìm bình bát nhỉ?”

Đại Thần quan dùng hết sức lắc đầu, nói: “Ta... Ta không dám...”

Thần tướng vừa cười vừa nói:

“Ha ha! Còn giả vờ giả vịt? Ngươi đã nghĩ như vậy gặp lại Mạnh Bát, ta liền cho ngươi thấy thống khoái đi!”

“Không! Không cần...” Đại Thần quan cực kỳ sợ hãi gào thét, bởi vì hắn nhìn thấy, một con thần tướng khác nhảy ra tay, không ngờ lại nắm một cái ống dài phát sáng, cái đó lại là bình bát?

Thần tướng tỏ vẻ cực kỳ xem thường nói: “Ngươi không muốn cũng không được! Ngươi là người có thể giữ ngươi lại bên người này quá nguy hiểm! Hơn nữa ta đã sớm muốn ném thử loại óc nham hiểm tiểu nhân này, đến cùng là tư vị cỡ nào? Còn có...”

“Chữ “Đại” trong một đây của Đại Thần quan ngươi, thật là đại hỉ công, sớm đã khiến ta cảm thấy phi thường chán ghét!”

“Không. ——” Đại thần quan kinh hô một tiếng, vẫn muốn liều mạng giãy dụa, nhưng lại bất ngờ “Phốc phốc” một tiếng, cái ống phát sáng trên tay thần tướng đã đâm vào vị trí mi tâm của Đại thần quan. Thần Tướng thì không nói gì, càng ngậm miệng vào một cái ống khác, đề khí lên, một cái hút vào, bên trong từng tia từng tia màu trắng chảy ra não tương đỏ thẫm thẳng vào trong miệng thần, mà Thần Tướng lại như là vô cùng hưởng thụ, từ từ hưởng thụ.

Tới gần, thân thể đại thần quan đang liều mạng giãy dụa ngừng giãy dụa, hấp hối ngã xuống đất.

Hắn từng tàn sát Tiểu Thanh, cũng dùng thú hoàn không chế A Hắc, hiện giờ trời xanh có mắt, cuối cùng cũng đạt được báo ứng cho hắn...

Thần Tướng lau khóe miệng, lạnh lùng nhìn gương mặt đại thần quan, chỉ thấy mắt phải của hắn vẫn mở ra, chết không nhắm mắt, không khỏi cười lạnh nói: “Không ngờ óc âm hiểm của tiểu nhân lại không tệ! Sau này trong Lai Phở của ta có thêm một lựa chọn! Hắc hắc...”

Nói xong vội vàng lấy cây ống trong tay nhắm mắt phải còn sót lại của Đại thần quan nhảy “Úm” một tiếng! Đem mắt phải

của hắc móc tận gốc ra.

Thần Tướng khinh thường con mắt nhỏ bé của Đại Thần Quan đang trừng mắt nhìn hắc!

Ngay sau khi hút khô óc của Đại Thần Quan, Thần Tướng liền rung cái ống phát sáng kia, lại đặt nó vào trong chiến bào, sau đó lại quay đầu nhìn về phía A Hắc mà không có phản ứng gì. Hắc đi đến trước mặt, chậm rãi nói: “Thật đáng thương! Người chỉ là vật hi sinh dưới sự báo thù của Đại Thần Quan! Đáng tiếc, ta có giải dược không có thú hoàn, nếu không có thể cứu người trở về nguyên trạng; sau đó lại hấp thụ óc của người...”

“Như vậy đi! Cứ coi như nể mặt nhị đệ Bộ Kinh Vân của người, vì để tình địch của ta càng thêm thống khổ...”

“Bản thân sẽ khiến người toi đời thôi!”

Tiếng nói vừa dứt, chuông của thần tướng đã giờ lên cao, kinh lên đánh về phía thiên linh của A Hắc!

Một chuông này ẩn chứa sự đố kỵ với Bộ Kinh Vân của Thần Tướng, sức mạnh quán thiên cân, chắc chắn sẽ đánh nổ đầu A Hắc!

Nhưng đúng vào lúc này, chuông của Thần Tướng bỗng dừng lại!

Bởi vì hắc thành linh phát hiện một chuyện đáng sợ dị thường phát sinh trên người hắc!

Không ngờ hắc lại không xuất ra bất cứ công lực gì!

Hắc ta đã trúng độc?

“Ừc!” Thần Tướng kinh hô một tiếng, cuống quýt ngồi xuống vận khí điều tức: Thế nhưng hắc càng độc sức chống lại độc tính trong cơ thể, cổ độc tính kia càng thêm nổi giận, càng ăn mòn nội lực của hắc. Trong nháy mắt, hắc rõ ràng ngay cả nửa phần khí lực cũng không sử dụng được...

Thần tướng thảm giật mình, năm ngày qua hắc đã vận phần kinh giác, ngay cả rượu và thức ăn cũng không ăn, chỉ ăn não và máu của người bị bắt giết mà vận liệu không tới, vậy mà mình cũng trúng độc, đến tột cùng độc này hạ từ khi nào? Người nào hạ?

Hắn không cần phải đoán mò nhiều lắm, phần lớn những người hạ độc chỉ xuất hiện khi đối phương phát độc để chứng minh nội tình của người phát độc, để tăng cường cảm giác hạ độc giả thành công!

Quả nhiên, trong bụi cỏ đã có một thanh âm truyền ra:

“Thần Tướng, không cần uổng phí khí lực nữa! Người càng phải đề khí chống độc càng vô lực, trước khi người hôn mê, sao không tiết kiệm chút khí lực cùng ta tâm sự?”

Người tới nói bước ra khỏi bụi cỏ, thần tướng vừa nhìn, nhất thời thần sắc kinh hãi!

Rõ ràng người này là...

“Pháp Trí?”

Thần tướng không tự chủ hô nhỏ một tiếng, bởi vì người hạ độc hắn này lại là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải, càng là Chấp pháp trưởng lão tối cao của Thần Cung - “Pháp Trí”.

Hắn, cũng là năm năm qua vẫn một mực dùng thân phận “Hứa bá” giám thị bộc lộ kinh vân chi nhân.

Pháp Trí hiện ra, tâm thần thần thần tướng lập tức trầm xuống, trong lòng hắn biết tình thế không ổn, nói: “Pháp Trí, người... Lão gia hỏa này lại dám hướng ta... Hạ độc? Người rút cuộc hạ độc... Chết tiệt gì độc?”

Thần tướng không chỉ mình hắn ta không còn sức lực, ngay cả lời nói cũng không còn chút sức lực nào.

Pháp Trí hiện lãnh cười nhạt, đáp: “Đúng là đứa trẻ hiếu kỳ lại thích đặt câu hỏi! Được rồi! Lão phu không định nói với người, loại độc này là do thần luyện thành mới nhất – “Cách tường có độc”!”

“Bức tường ngăn cách... Có độc?”

“Đúng vậy.” Pháp Trí đáp.

“Nhưng... Năm ngày qua ta cẩn thận khắp nơi, người căn bản... Không có cơ hội... Hạ độc...”

Pháp Trí nói: “Vốn là vậy. Nhưng có một điểm người cũng không rõ, chỗ độc hại này chính là không cần trực tiếp hạ độc người, chỉ cần cách một người cũng có thể hạ độc.”

“Cách... một người? Ý của ngươi là...” Thần Tướng bắt đầu hiểu ra.

“Ý của ta chính là ở cùng với đại thần quan với ngươi, hấn vốn chính là - độc!”

Lời vừa nói ra, thần tướng tại chỗ bừng tỉnh đại ngộ.

Loại kỳ độc gọi là Cách Tường có độc này, tin rằng đã do Pháp Trí cải trang thành trong vỏ rượu mà đại thần quan mấy ngày nay bán ra ở bên ngoài. Vì vậy, thật ra đại thần quan đã trúng độc từ lâu, chẳng qua loại độc này đầu tiên là tiềm phục không phát, đợi đến khi thần tướng hấp thu óc của hấn, giống như ăn thứ gì đó mang độc, mà loại độc này do một người khác chuyển cho người còn lại., Sẽ tức thời phát tác. Nhưng mà, có thể biết trước Thần Tướng sau khi có được bình bát, sẽ cho rằng Đại Thần Quan đã mất đi giá trị lợi dụng mà bộc lộ sát cơ, đem óc nó hấp thu, cho nên trước tiên hướng đại thần quan hạ độc; tâm tư người này có thể tính toán mỗi một điểm thần tướng, tâm kế đặt dày đặc cỡ nào?

Người hạ độc kế hoạch này khẳng định không phải là Pháp Trí trước mắt, chẳng lẽ là...?

Bởi vậy thần tướng còn có một điểm không rõ, trước khi hấn kiệt sức hôn mê, hấn còn nói: “Pháp Trí, vậy... Vậy ngươi... Vì sao... muốn hạ độc với ta?”

Đúng rồi! Tại sao Pháp Trí lại hạ độc Thần Tướng? Chẳng lẽ đúng là hấn ở đỉnh Lôi Phong Tháp gặp mặt Bộ Kinh Vân, mở miệng là người có thể đoạt được bình bát kia?

Chỉ thấy Pháp Trí Thi như một phán quan thủ Chính Bất Ha, tuyên án tội thần tướng:

“Tại sao ta phải hạ độc ngươi? Đó là bởi vì, Thần đã biết ngươi lòng mang độc chiếm Mạnh Bát, vọng tưởng tranh đoạt đã tâm với hấn, hấn muốn bắt ngươi trở về; mà lại vì dẫn bộ kinh vân trở về kiến thần. Cho nên ta nhất định phải đoạt được bình bát không được!”

Không! Hấn không phải là kẻ từng dẫm đạp mây trên đỉnh tháp, chỉ từ đây nói chuyện đã biết không phải là hấn!

Thần tướng không hiểu hỏi: “Thần muốn... kiến bộ kinh vân? Hấn... Vì cái gì?”

“Ai biết được!” Pháp Trí đáp: “Thần ý từ trước đến nay cao thâm khó dò, bất quá ta có thể nói cho ngươi. Dự tính của thần tiên muốn truyền bộ Kinh Vân là một loại lực lượng mạnh hơn Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, theo ta phỏng đoán, có lẽ thần muốn lấy Bộ Kinh Vân làm tay phải, hiệp trợ sư phụ Thần Cung phục xuất giang hồ, thậm chí lấy hần làm người thừa kế cũng không thể lường trước...”

Chợt nghe thấy Bộ Kinh Vân là nhân vật đặc thù do Thần chọn lựa, Thần Tướng không khỏi đổ mồ hôi trong lòng, trầm giọng nói: “Cái này không công bằng! Ta tuyệt đối không thể so sánh... Bộ Kinh Vân thua sắc! Vì sao... Thần không chọn ta?”

Pháp Trí lắc đầu:

“Không ai biết! chức trách của ta chỉ là đem ngươi và bình bát trở về cùng nhau.”

Nói xong đã một tay tóm lấy Thần Tướng, dưới cơn thịnh nộ của Tự liệu Thần Tướng, thế mà ngươi vẫn có thể trước khi hôn mê cuồng hồng một tiếng:

“Cút ——”

Thật lợi lệ vô địch gầm lên giận dữ! Cái chữ “Cút” này càng tập trung toàn bộ tinh thần lực còn sót lại, tiếng hô mang theo kinh lực vô cùng mạnh mẽ từ miệng của pháp tướng bắn ra, nhắm thẳng mi tâm pháp trí gần trong gang tấc đánh tới, ý đồ đem một tiếng oanh ngã!

Đòn này đã là đòn cuối cùng của Thần Tướng! Cho dù có thể đánh tan pháp trí, bản thân cũng lập tức kiệt sức mà ngã, nhưng tóm lại không phản kháng được chút sức sống nào!

Nhưng là, hần cũng thực sự quá đánh giá rồi! Pháp Trí là truyền nhân đời thứ ba của Pháp Hải, lấy hết tinh túy võ học năm đó của hần, kỳ thật cũng là một người giống Nhiếp Phong.

Còn nhanh hơn cả tiếng nói!

Thanh âm của Thần Tướng mang theo nội lực mạnh mẽ, mặc dù cực nhanh, nhưng Pháp trí càng nhanh!

“Bành” một tiếng vang thật lớn, Pháp Trí tung chuông ngăn trước mi tâm của mình, âm thanh và nội lực vang vọng, ngược lại hướng về mi tâm của Thần Tướng đánh tới!

Thần tướng vạn liệu không tới giọng nói của mình lại sẽ quay về, nhất thời trúng chiêu, chột thấy trước mắt tối sầm, rốt cục hấn cũng bất tỉnh!

Pháp Trí không khỏi than thở, lại từ từ cười một cái:

“Không hổ là thần tướng độc nhất vô nhị dưới đất trên trời! Ngay cả trước khi ngất cũng có thể dùng một kích dừng mãnh này, đáng tiếc người gặp là ta, đừng quên, năm đó võ công của sư tổ Pháp Hải ta cũng gần bằng với Bạch Tổ Trinh mà thôi...”

Pháp Trí nói xong, liền thò tay vào trong chiến bào huyết hồng tìm tòi, rồi móc ra một cái bát phát sáng. Bát phát sáng rực rỡ, riêng pháp trí vẫn nhìn thẳng vào nó, nhìn chăm chú một lát, rồi mới thở dài nói: “Thần thạch à! Hôm nay có thể nhìn trúng tướng mạo của ngươi, hôm nay lão phu cuối cùng cũng hiểu, vì sao ngươi là bát hay là đao hay cung, lại không bát không kiếm không cung, hóa ra là như thế...”

Trong tiếng thở dài, pháp trí đã từ trong ngực lấy ra một khối lụa đen, đem bình bát cẩn thận gói kỹ, đang muốn đem vật này bỏ vào trong áo, nhưng ngay lúc này, một tay bất ngờ từ phía sau duỗi ra trước người chấp nhất Mạnh Bát.

Pháp Trí vừa nãy khi nhìn thấy hình dáng thật của thần thạch thì như có điều suy nghĩ, bất thành linh có người từ phía sau cướp lấy Mạnh Bát, Mạnh Bát lại bị một người khác đoạt mất.

Nhưng mà Pháp Trí không hổ là trưởng lão chấp pháp cao nhất sư tập thần quan, mặt không đổi sắc, khí định thần vui vẻ, khéo tay vừa lộn, đã quay người một trao cướp lấy cổ họng người đoạt bát, định thần xem xét, không tự chủ được đột nhiên ngân ra, thấp giọng hô:

“Là ngươi?”

Người vừa thấy có can đảm cướp đoạt Mạnh Bát ở trên tay hấn, đúng là vừa rồi ngây ngốc không có phản ứng – A Hắc!

“Ngươi không phải đã ăn thú hoàn sao? Tại sao lại cướp đoạt Mạnh bát?” Pháp Trí ngạc nhiên trong lòng. Nhưng đang lúc

hắn ngạc nhiên thì A Hắc đã hếch lên đem Mạnh Bát được bọc trong lụa đen ném lên không trung, đồng thời hô to một tiếng:

“Đại ca!”

Chữ “Ca” vừa ra, một bóng người đã như điện từ trong bụi cỏ bắn lên giữa không trung, thẳng đến bình bát đánh tới!

Bóng người này chính là người vẫn công tuyệt duyên trên giá trúc.

A Thiết!

A Thiết? Tại sao lại là A Thiết? Lẽ nào A Hắc đã hồi phục bản tính? Hắn đã nhận ra đại ca của hắn?

“Không tiếp được!” Dù sao Pháp Trí cũng là một cao thủ tuyệt thế còn nhanh hơn cả âm thanh, y khẽ quát một tiếng, mang theo A Hắc bay nhào lên trên, đồng thời nhảy lên giữa không trung.

Pháp Trí quả thật nhanh kinh người, phát sau mà đến trước, một trào nhanh ra, lại so với A Thiết còn nhanh hơn, mắt thấy bình bát sắp về tay hắn...

Nhưng lại ngay lúc này, bỗng nhiên “Bốp” một tiếng, một cái chân mạnh mạnh mạnh đá văng bàn tay Pháp Trí muốn đoạt bát ra, chủ nhân cái chân này, đúng là ——

Nhiếp Phong!

Pháp Trí quả thực không thể tin được, thiếu niên tuổi mười sáu tuổi trước mắt này, cũng là người nhanh hơn âm thanh của chính mình, hắn không chỉ có thanh âm còn nhanh hơn, hơn nữa có thể còn nhanh hơn Pháp Trí!

Vừa rồi nhìn thấy pháp trí của A Thiết từ trong bụi cỏ chui ra, nhưng mà Nhiếp Phong khi nào thì tung ra? Xuất ra từ đâu? Hắn căn bản không phát hiện ra chút nào, có thể tưởng tượng được Nhiếp Phong thật sự là nhanh đến đáng sợ!

Cùng lúc đó, nếu Nhiếp Phong đã một chân quét sạch bàn tay Pháp Trí, thuận lý thành chương “Phốc” một tiếng, A Thiết đã một tay cướp lấy bình bát!

Nhưng Pháp Trí vẫn không cam lòng, lại bị Nhiếp Phong đá văng ra khỏi tay, vận lực trong chân mạnh mẽ đập mạnh vào

lồng ngực A Thiết, lấy mưu đồ đánh cho huyết khí cuộn cuộn tuôn ra, lại tùy thời đoạt lấy Mạnh Bát.

Có vẻ như A Thiết đã sớm đoán ra việc này, hấn xuất ra một chưởng đã súc thể chờ phát động, anh dừng nghênh đón chưởng pháp trí đánh tới!

“Ầm” một tiếng nổ vang rền! Di Thiên Thần Quyết liều mạng dùng pháp trí toàn thân công lực, thể mà đầu ngang nhau, chấn động người ngã ngựa, chạt vật nằm trên mặt đất.

A Thiết vừa chạm đất liền cảm thấy huyết khí trong cơ thể cuộn cuộn một hồi, miễn cưỡng dừng lại. Nhiếp Phong vội vàng tiến lên đỡ hấn, hỏi: “A Thiết, ngươi có bị thương không?”

A Thiết im lặng lắc đầu, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào pháp trí bên kia, nhưng thấy Pháp Trí vẫn mang theo A Hắc như cũ, nhanh như chớp điểm vào trên người hấn ba cái đại huyết, khiến cho hấn không thể nhúc nhích; nhưng mà vừa mới liều mạng, rõ ràng hấn đã chịu thiệt thòi lớn, bởi vì lúc này khoe miệng hấn đã rỉ ra một tơ máu, mà A Thiết, vẫn chưa rơi xuống máu!

Pháp Trí nhìn chăm chú A Thiết, sâu thẳm cười một tiếng, nói: “Bất Kiệt là Di Thiên Thần Quyết của thần, trước sau vẫn hơn võ công của sư tổ Pháp Hải ta một bậc, hơn nữa Di Thiên Thần Quyết trên người ngươi tựa hồ có thể phát huy uy lực đặc biệt của nó, so với trên thân Thần Cơ cao hơn không ít...”

Đúng rồi! Từ trước tới nay, lần nói chuyện này không chỉ riêng mình Pháp Trí, ngay cả Thần Tướng đã từng giao thủ với A Thiết cũng từng nói qua, A Thiết vốn là ” na di Thiên Thần Quyết”, vì sao lại so với Chính Thể Tuyệt Duyên càng thêm lợi hại? Chẳng lẽ có một số người trong đó cho dù pháp trí và Thần mẫu cũng không biết, bí mật không thể cho người khác biết?

A Thiết cũng bình tĩnh nhìn Pháp Trí, nói: “Ta cũng không thể nhìn ra được, ngay cả bề ngoài trông rất hiền lành. Nó kể chuyện cho hài tử nghe, hơn nữa ta cũng cực kỳ tôn trọng, không ngờ lại là môn chúng thần, càng là một cao thủ tuyệt thế sâu không lường được!”

Sắc mặt Pháp Trí xanh mét, thoáng hiện vẻ xấu hổ, nói: “Thật xin lỗi, A Thiết, trong năm năm qua ta vẫn luôn giấu nàng, chỉ vì muốn thực hiện kế hoạch của người mà thôi. Chuyện gì cũng phải nói, hi vọng người hiểu rõ...”

“Ta hiểu rõ.” A Thiết dứt khoát nói như chém đinh chặt sắt. Trong năm năm qua, hẳn một mực sống trong lời nói dối quá nhiều, kết quả là như trong mộng mới tỉnh, vừa rồi phát hiện mẫu thân mình yêu thương và tôn trọng, đều là có cơ hội khác, sao không gọi là chán lòng người?

“Người hiểu được thì tốt nhất.” Pháp Trí tựa hồ có chút áy náy đối với A Thiết? Có phải trong năm tháng trước đây, lão cũng cực kỳ thương thức lòng nhiệt tình của A Thiết, lão đã lừa một người như thế mà trong lòng lại thấy thẹn?

Nhưng nghe hắn nói tiếp: “Nhưng ta có chút không rõ, A Hắc đã ăn thú hoàn, sao lại biết giúp người cướp đoạt bình bát?”

Hắn vừa nói vừa liếc mắt một cái. Hắn không thể động đậy A Hắc nhưng A Hắc chưa trả lời A Thiết thì đã tỏ vẻ lạnh lùng thốt ra trước vài chữ:

“Bởi vì... mẫu thân.”

Pháp Trí khẽ giật mình, hỏi: “Mẫu thân? Ý người là: Thần mẫu?”

Nhưng vào lúc này, trong đám cỏ lại truyền tới thanh âm của một cô gái, nói: “Không sai, là ta.”

Vừa dứt lời, một bóng người áo xanh đã bước ra khỏi cỏ, khuôn mặt nàng lại khoác lên bộ mặt nạ bảy màu sắc sỡ kia, nàng lại hồi phục nguyên trạng của nàng trong trăm năm qua như quý như mị, nàng đúng là thần mẫu!

Pháp Trí mới thấy được thần mẫu, rốt cục bưng tỉnh đại ngộ, không khỏi hướng lên trời thở dài nói: “Kỳ thật vào ngày ba mẹ con các người phá, ta nhìn thấy ánh mắt người lưu luyến không muốn rời, nên sớm nghĩ đến. Người từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi hai chữ “thân tình”, người từ đầu đến cuối vẫn sẽ là phản bội kế hoạch của thần tiên! Ngược lại, trợ giúp bọn họ...”

Thần mẫu cũng thở dài nói: “Pháp Trí, người hẳn là biết rõ, mặc dù ta sống hơn trăm tuổi, mặc dù đã trải qua rất nhiều

chuyện, nhưng dù sao ta cũng là một người, không phải là Thần, ta sao có thể trơ mắt nhìn con gái mình nuôi dưỡng Thập Tứ từ trần như vậy? Sao có thể nhìn thấy kế hoạch của hai con trai được sắp xếp trong Thần?”

“Cho nên, ngay sau khi Tuyệt duyên vì A Thiết mà hôn mê, người đã tìm thấy A Hắc, âm thầm cho hắn giải được ăn vào, làm cho hắn hồi phục bản tính, trở về bên cạnh Đại Thần quan, tùy thời lại đoạt được bình bát?” Pháp Trí hỏi.

Thần mẫu nói: “Ta không thể không làm như vậy, bởi vì chỉ có A Hắc như vậy mới có cơ hội tiếp cận Thần Tướng; tuy cử động lần này cực kỳ nguy hiểm, nhưng nắp bình bát xác thực lợi hại dị thường, muốn đoạt lại nó, đã là tuyệt đối không có khả năng, duy chỉ có kế sách...”

A Quỷ! Thì ra người gặp mặt A Hắc ở đỉnh Lôi Phong tháp? Thảo nào lúc ấy A Thiết rất kinh ngạc!

Pháp Trí sau khi nghe xong hiểu ý cười:

“Bất quá tin rằng các người làm sao cũng không ngờ tới ta sẽ gia nhập nhóm cướp đoạt bình bát, điều này ngược lại càng có lợi cho các người.”

Thần mẫu gật đầu nói: “Ừm, nếu không phải người “Cách Tường có độc”, có lẽ kế hoạch A Hắc chúng ta cướp lấy bình bát cũng chưa hẳn thuận lợi như vậy, nói vậy cũng tổn không ít công phu.”

Pháp Trí cười nhạt, liếc nhìn qua thù lao bị cưỡng chế, hai mắt nổi lên vẻ cực kỳ thương thức A Hắc hỏi: “A Hắc, người sớm nên biết tình cảnh của mình tương đối hung hiểm, vì sao người vẫn muốn trở lại bên cạnh Đại Thần Cung, cho thêm quyền nằm vùng?”

A Hắc không thích nhiều lời bị hỏi vậy, không nghĩ ngợi nữa, đáp rất thẳng thắn: “Bởi vì đại ca luôn là đại ca của ta!”

Nói xong gã quay đầu thoáng nhìn A Thiết, A Thiết cũng nhìn thẳng vào A Hắc, hai mắt lộ ra vẻ cảm kích. Tình cảm giữa hai người vốn không phải là huynh đệ nhưng lại còn kiên nghị hơn huynh đệ, không cần nói cũng biết.

Trên đời này, ai dám thề thốt vĩnh viễn? A Hắc có thể không cần nghĩ ngợi liền đáp “A Thiết vĩnh viễn là đại ca của hắn”,

có thể nghĩ, trong lòng hẳn đối với A Thiết có một phần tình huynh đệ, làm sao có thể kiên quyết và khẳng định!

Nhiếp Phong một mực ở bên cạnh lắng nghe tỉ mỉ, vô cùng hâm mộ. Y nhìn A Thiết, cũng nhìn sang A Hắc, bỗng nhiên y phát giác, A Thiết trước mắt so với Bộ Kinh Vân năm năm trước thực sự là hạnh phúc hơn nhiều; ít nhất, bây giờ bên cạnh y còn có một thân mẫu thân thiết không tiếc vì y mà phản bội thân linh, còn có một người vì cứu sống y mà hy sinh Hồng Nhan Tuyết Duyên, còn có A Hắc là một huynh đệ, người sống đến tận bây giờ, phu nhân còn cầu gì nữa?

Ngược lại Bộ Kinh Vân trong quá khứ lại không có gì cả; không có mẹ. Không có yêu. Không có đệ, không có cười, không có khóc, xem ra cũng không có... tình...

Chỉ có vô biên vô hạn, băng lãnh sâu không lường được, cùng với sự cô độc và tịch mịch của cái chết...

Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong lập tức ngầm hạ quyết định; nếu tất cả đã qua đi, nếu A Thiết còn sống, nếu tất cả nan đề đều được giải quyết dễ dàng, vậy sau khi hắn trở lại thiên hạ hội, cũng sẽ không nói cho Hùng Bá chuyện hắn gặp lại bộ kinh vân, khiến A Thiết cùng mọi người bên cạnh không can thiệp vào giang hồ hiểm ác, sống một cuộc đời an bình...

Pháp Trí mới nghe đáp án kiên định của A Hắc, trên mặt lại lộ ra một tia cười quỷ dị, nói: “Tốt! Thật sự là, đánh chết huynh đệ ruột thịt! Đáng tiếc lão phu vẫn phải thử một chút tình huynh đệ giữa các ngươi!”

Nói xong hắn quay mặt về phía A Thiết nói: “A Thiết, thật xin lỗi, cho dù lão phu rất thương thức hai huynh đệ ngươi, chức trách của lão phu cũng phải mang A Hắc về Thần Cung lục soát; nếu ngươi muốn cứu hắn, trong vòng mười ngày nhất định phải mang theo Bình thần bát đến Tấn kiến thần, nếu ngươi tới chậm nửa khắc, không chỉ A Hắc sẽ bị sưu hồn phân thân trong thần quan, mà ngươi cũng không kịp trở về Lôi Phong dưới tháp thả Mạnh Bát về chỗ cũ...”

Pháp Trí nói xong, đột nhiên nhấc lên một tay nhấc lên một thân thần tướng ngất xỉu trên mặt đất, còn cười nói: “Thần mẫu, ta và người đồng bào đã nhiều năm, ta cũng không muốn thấy người ôm hận mà kết thúc. Tốt nhất ngươi mau quay đầu

lại bên bờ, nếu không thần chắc chắn sẽ khiến ngươi không được chết tử tế, tự giải quyết cho tốt đi ——”

“Thả tay đi.” Pháp Trí kèm theo A Hắc và Thần Tướng, trong phút chốc đã chuyển động thân hình bay ra ngoài rừng rậm. A Thiết vẫn nghe thấy tiếng hò hét của A Hắc:

“Đại ca, bỏ rơi ta! Huynh mau cùng Tuyết Duyên cô nương và mẫu thân ——”

“Viễn...đi —— Cao —— Phi ——”

Trong chớp mắt, tiếng hò hét của A Hắc càng lúc càng xa, A Thiết cùng Nhiếp Phong vừa định đuổi theo sát sao, thần mẫu lại chặn đường: “Cháu trai, còn đuổi theo nữa! Nếu cháu đuổi cùng chỉ sợ không đến lúc sưu tập Thần Cung, A Hắc đã bị pháp trí giết chết...”

A Thiết sững sốt, dậm chân hỏi: “Sao lại thế, Hứa bá... Không! Pháp Trí xem ra cũng không giống ma đầu giết người không chớp mắt, sao hắn có thể nhẫn tâm xuống tay?”

Nhiếp Phong cũng nói: “Không sai, pháp trí kia tựa hồ không phải là người xấu, có lẽ hắn chỉ là nói quá vậy...”

Thần mẫu lại lắc đầu thật mạnh nói: “Hai người các ngươi có chỗ không biết, ta và Pháp Trí cùng là trưởng lão, ở chung nửa đời, ta rõ ràng nhất cách làm người của ông ta, bản tính ông ta mặc dù không phải đại ác, lại có một nguyên tắc.”

“Cái gì nguyên tắc?” Nhiếp Phong hỏi.

“Đó chính là ——”

“Nhất định phải chết từ bi!”

Chương thứ mười lăm, bước thứ ba làm kinh vân.

“Từ bi của tất sát?” A Thiết nghe vậy càng cảm thấy mê man.

“Đúng vậy.” Thần mẫu đáp, bắt đầu kể lại một đoạn trước về Pháp Trí:

“Năm đó Pháp Hải nói chuyện nhằm người, cho rằng có thể lật đổ đế chế, để vạn dân có thể bình đẳng, tự cung tự cấp mà gia nhập Thần Cung, chấp niệm dưới mắt pháp trí vẫn giống như cũ, hắn cho rằng, chỉ cần trợ thần lật đổ đế chế, vạn dân liền có thể được hạnh phúc...”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Cái gì? Chẳng lẽ hấn còn không biết dã tâm thần đục thiên thu vạn năm thống trị thiên địa minh mông?”

Thần mẫu nói: “Sao hấn không biết được? Hấn sớm đã biết, nhưng đây cũng là nguyên nhân hấn quyết chí hiệp trợ Thần.”

Lúc này A Thiết cũng cảm thấy tốt hơn rồi, nói: “Vậy thì hấn trợ Trụ vì ngược sao?”

“Không có nghiêm trọng như vậy! Hấn chỉ cảm thấy Thần Châu trong trăm ngàn năm qua đã xuất hiện hôn quân, đạo cực kỳ khắc nghiệt mua thuế nặng, còn có chư hầu cắt giấy, chiến loạn liên miên, dân chúng lầm than, tuy nhiên thỉnh thoảng sẽ có hiền chủ, nhưng dù sao cũng quá ít, đối với thảo dân cũng bảo đảm; xét đến gốc rễ, nếu muốn thiên hạ có thể duy trì cục diện an ổn phồn vinh, sự bảo đảm tốt nhất vẫn có thể có một thần trường sinh bất tử. Có thể thống trị nhân dân thiên thu vạn năm!”

Đúng vậy! Đối với dân thường qua lại, trọng thuế chính trị còn không đáng sợ bằng chiến loạn! Trong loạn mã, quân binh mạnh mẽ tàn sát bừa bãi, gian dân bắt cóc, thậm chí còn xung làm tặc...

Pháp Trí so với Pháp Hải thì có kiến giải đặc biệt hơn nhiều; hấn không thể trường sinh, hấn đã gần như xé chiều, chỉ muốn nhìn thấy duy nhất là ngàn vạn vạn người trong vòng nghìn vạn năm đều có thể thống trị, vĩnh hằng bảo trì an ổn phồn vinh...

Đây cũng là một loại từ bi, một loại không có lựa chọn nào khác, không thể làm gì khác hơn từ bi...

Chỉ là, sao lại xưng là —— tất sát?

Thần mẫu lại tiếp tục giải thích: “Bởi vì lý tưởng, Pháp Trí vốn là hy sinh một người, nên có thể so sánh hy sinh ngàn vạn người là ý tưởng tốt nhất; nếu chúng ta không thuận theo lời nói mà làm, hấn tuyệt đối sẽ không lưu tình với A Hắc!”

Lại nguyên lai, xem ra bề ngoài pháp trí hiền lành, tâm tư sau lưng lại có lần này khúc chiết; A Thiết cùng Nhiếp Phong sau khi nghe xong, trong lòng cũng âm thầm cảm thán, người, thật sự là một loại động vật dị thường phức tạp khó hiểu.

A Thiết đột nhiên nói: “Nếu nói như vậy, chỉ sợ trước đó đi sưu tập Thần Cung, đã là con đường riêng biệt của ta.”

Thần mẫu gật đầu:

“Đừng không có cách nào! Chỉ dựa vào lời nói của hắc mang theo bình bát hướng sưu Thần Cung, nếu không A Hắc chết chắc rồi.”

Nhiếp Phong động dung:

“Đây chẳng phải là bảo A Thiết đưa dê vào miệng cạp?”

Thần mẫu không còn cách nào khác:

“Ta hy vọng không phải: Bởi vì vừa rồi nghe Pháp Trí nói Thần Tướng, một trong những kế hoạch của Thần, chỉ là muốn truyền một loại lực lượng lợi hại hơn so với Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân. Nếu như vậy, có lẽ tình huống cũng không xấu như chúng ta tưởng tượng, có lẽ Thần chỉ là muốn thêm một tay giúp hắc phục hồi ra giang hồ, đến lúc đó, ngược lại là xem ý nguyện của A Thiết...”

“Tuy nhiên, chúng ta đương nhiên phải làm ra cái dự định xấu nhất, đó là thần khả năng có mục đích khác; A Thiết đi chuyến này, khả năng không thể nào sống sót mà đi ra thần cung...”
Thần mẫu âm u nhìn thoáng qua A Thiết.

Lúc này vẻ mặt của A Thiết lại lạnh mà kiên định, giống như biểu cảm trên khuôn mặt A Hắc lúc vừa rồi, hắc nói: “Vì A Hắc, ta nhất định sẽ đi!” Chỉ đơn giản tám chữ thôi đã nói rất có lực.

Thần mẫu không khỏi thở dài thật sâu:

“Rất tốt, cho dù lúc này A Hắc đã chết đi, hắc còn có một đại ca không tiếc vì hắc xông pha khói lửa; mà ta, cũng có hai người... Làm ta... Đáng để vĩnh viễn... kiêu ngạo, hoài niệm... Nhi tử...”

Nói tới đây, thần mẫu chỉ thoáng chốc đã ghen ngạo, khó có thể thành lời; trên đời mẹ hiền, ai hy vọng có hai người có thể ưỡn ngực trước mặt người khác, cả đời không hối hận con trai?

A Thiết nhìn đôi mắt lộ rõ lệ quang dưới chiếc mặt nạ thần mẫu, vẻ kiên định trên mặt nhất thời hòa hoãn xuống, lập tức

khoác lên hai vai nàng, thấp giọng gọi khẽ:

“Mẫu thân, chỉ là lần này con đi, chẳng biết lúc nào mới có thể nâng đỡ hai bên?”

Thanh âm của hắn trầm thấp vô hạn, Nhiếp Phong từ khi còn sống lần đầu tiên nghe thấy thanh âm Bộ Bộ Kinh Vân lại nói ra lời như vậy, âm thầm cảm động.

Thần mẫu cố nén nước mắt của mình, không để cho chúng rơi xuống, chỉ ghen ngào nói: “Mẫu thân... Đã sống hơn trăm năm, chẳng lẽ còn không biết chiều cố chính mình? Người không cần nghĩ đến ta! Nhưng trước khi người khởi hành, người còn phải làm thỏa đáng một việc.”

“Ta biết.” A Thiết bình tĩnh đáp.

Hắn đương nhiên biết, bởi vì đây vốn là mục đích hắn xông vào lôi phong tháp! Trước khi đi, hắn trước tiên phải lấy Mạnh Bát đem tuyệt duyên cứu sống, nếu không cho dù hắn có thể có mệnh tự mình sưu tập thần cung trở về, có lẽ cũng chưa kịp cứu nàng.

A Thiết vừa dứt lời liền mở tấm bình lụa đen đang quấn lấy bình bát, đồng thời cởi bỏ tấm lụa đen ra. Hắn cùng Nhiếp Phong nhìn thấy một cái bát sáng lạn tuyết luân, hoa mắt rực rỡ, Nhiếp Phong không khỏi thấp giọng hô lên:

“Cái này... Chính là bình bát rồi hả?”

Thần mẫu đáp: “Xem ra đây là bình bát, nhưng thật ra cũng không phải Mạnh Bát!”

Đâu là thật, cái gì cũng không phải, cho dù là A Thiết đang ôm Mạnh Bát cũng cảm thấy hoang mang lạ thường: “Ý của mẫu thân là...”

Thần mẫu thần thần bí bí nói: “Ý của ta, là bình bát vốn không phải bát...”

“Nó vốn vốn chỉ là một loại hình thái mà hơn trăm năm trước Thần Thạch đã biến thành!”

Nói xong, thần mẫu lấy mạnh bát trong tay A Thiết ra, vận khí của nó run lên, chuyện lạ đã xảy ra ngay trước mặt A Thiết và Nhiếp Phong!

Nhìn thấy, bình bát lại dưới sự run rẩy của thần mẫu, chớp giật, thần kỳ biến thành một tấm khiên bảo vệ!

A Thiết và Nhiếp Phong đột nhiên ngẩn người, cuối cùng hai người bọn họ cũng hiểu, thần thạch rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra!

Nước, bình thường nhất.

Một chén nước bình thường, nhìn ngang cũng không có gì nổi bật, chứ đừng nói tới việc sẽ gây sự chú ý cho mọi người.

Bất quá, mọi người thường xem nhẹ sự vật, hết lần này tới lần khác đều có chỗ đặc biệt, như nước.

Nó kết băng ở đây, gặp nóng sẽ hóa thành hơi, nhiệt độ không lạnh không ấm lại có chất lỏng chảy xuống; nước bình thường như vậy mà có thể có được ba loại hình thái, yên lặng dạy người đối với tự nhiên kỳ diệu cảm thán là dừng?

Nhưng mà, tự nhiên giới còn có rất nhiều vật chất kỳ dị, không để cho mọi người phát hiện; nhưng không biết trong mây mù bị người phát hiện vật chất kỳ dị, liệu có một vật có thể giống như nước có thể hóa thành ba thân, thậm chí...

Càng nhiều thân hơn?

Đã là nửa đêm.

Nhưng bầu trời và đêm ở đây không khác gì nhau, bởi vì quanh năm không có ánh mặt trời chiếu vào, chỉ có màn đêm vĩnh hằng.

Nơi này, chính là phân đàn của Tiềm Thần Cung ở dưới Tây Hồ.

Đại Thần quan đã chết, Thần bị bắt đi, A Thiết. Nhiếp Phong, Thần mẫu đã không còn ở lại trên đỉnh Lô Phong tháp; sau khi đoạt được Mạnh Bát, bọn họ lập tức mang Tuyết Duyên về sưu tập phân đàn của thần cung để cứu trị.

Chỉ thấy ở bên cạnh phòng tắm tá của phân đàn thần cung, A Thiết đang khoan chân gối, hai mắt nhắm nghiền, gân xanh trên trán nổi lên, trạng thái vô cùng khổ sở; mà Nhiếp Phong và Thần mẫu gối hai bên trái phải, giống như đang bảo vệ tạm thời vậy.

Tại sao A Thiết lại vất vả như vậy? Nguyên lai, giờ phút này song chưởng đang trước duỗi ra, song chưởng chống đỡ, đúng là một viên cầu phát ra ánh sáng đường kính năm thước, viên cầu và song chưởng tiếp xúc thỉnh thoảng còn toát ra từng sợi khói trắng, đây chính là nguyên nhân A Thiết vất vả sao?

Không sai! Bởi vì hắn đang đem chân nguyên trong cơ thể Tán Thiên thần quyết lật số lên viên cầu đang phát sáng.

Vì sao y phải làm như vậy?

Toàn bộ bởi vì, Tuyết Duyên nửa sống nửa chết, hôm nay đang bị bao ở bên trong quả cầu phát ra ánh sáng mỏng như vỏ trứng này.

Mà viên cầu này, chính là ——

Thần thạch!

Từ hoàng hôn trở về cho đến nay, A Thiết thiếu gia đã vận công vượt xa ba canh giờ, toàn thân cũng mồ hôi đầm đìa, thế nhưng tuyết duyên bên trong quả cầu đang phát sáng kia vẫn không phản ứng chút nào. Nhiếp Phong không khỏi hỏi thần mẫu: “Thần mẫu, cái này... khối thần thạch này, thật sự có thể cứu sống Tuyết Duyên cô nương sao?”

“Nhất định!” Thần mẫu khẳng định đáp: “Trừ phi chết đi ít nhất đã có một Thần Thần trở lên, nếu không Tuyết Duyên sẽ chết đến không sống được, còn thần thạch thì vẫn là Phản Hồn hữu thuật.”

Nhiếp Phong nghe vậy cảm thấy vô cùng an tâm; A Thiết đang nhắm mắt ngưng thần vận khí sau khi nghe xong, xem ra cũng không cảm thấy bất an, chỉ là tăng thêm vận khí mà thôi.

Nhiếp Phong nhìn viên cầu phát sáng do A Thiết song chưởng chống đỡ được, không hèn mà lại trầm ngâm nói: “Thiên địa to lớn, thật sự là không thiếu! Mọi người đều biết đến huyền bí tự nhiên thực sự quá ít, trước khi nhìn thấy thần thạch chân dung, ta nằm mơ cũng không nghĩ ra trên đời lại có một viên đá kỳ lạ như vậy!”

Thần mẫu nói: “Hai người các ngươi mới nhìn thấy biểu cảm biến thành khiên che chở, đã nghiễm nhiên như lần đầu tiên trăm năm trước ta nhìn thấy uy lực của cái bình bát; lại có ai

nghĩ đến được, thần thạch là một loại biến ảo vô cùng —— dịch hóa binh khí?”

Đúng vậy! Ngay khi thích hợp Thần mẫu biến Mạnh Bát thành khiên bảo vệ, Nhiếp Phong và A Thiết cuối cùng cũng hiểu, Nữ Oa Thần Thạch trong truyền thuyết lại là như vậy...

Cái gọi là thần thạch, thực ra là một viên Tinh thể thạch hơi mờ, hơi mờ như thủy tinh, cộng thêm bản thân nó còn có thể phát sáng, riêng dật thần thạch tuy là loại đá cố thể, nhưng đồng thời cũng là chất lỏng tinh thạch!

Nói như thế nào nhỉ? Nói như thế này, băng đang đun sôi rồi sau đó biến thành “thủy”; mà thần thạch thì lại giống như đặc tính của “Băng”, sau khi dùng một loại sức mạnh nào đó thì nó liền biến thành một loại đá ” Chết”.

Khác biệt ở chỗ, chính là thần thạch cần cỡ lực lượng kia biến từ đá thành chất lỏng, cũng không phải lực nóng, mà là một loại khí đặc thù trong cơ thể một người nào đó ——

Nội lực của cao thủ!

Nội lực, chủ yếu là thần thạch thiên biến vạn hóa, mấu chốt là người dùng phải đem một chút nội lực truyền lên trên thần thạch. Thần thạch có thể biến thành một loại dịch nhờn nồng đậm giống như bùn nhão, nhưng loại dịch thể này chỉ có thể duy trì được thời gian trong nháy mắt. Trong giây lát, thần thạch lại khôi phục nhanh như chớp, biến thành đá cố thể.

Bởi vậy, người dùng phải thừa thần thạch biến thành dịch dinh dính, trong nháy mắt ngưng thần dùng tu vi nội lực của bản thân quán thông trên Thâu Thần Thạch, đem nó đã hóa lỏng đắp nặn thành hình dạng lớn nhỏ mà mình suy nghĩ, thậm chí bất kỳ một loại vũ khí nào!

Đây là chỗ thần thạch so với đá bình thường còn ảo diệu hơn nước bình thường; ngoại trừ dùng nội lực có thể đem nó hòa tan trong chốc lát, thần thạch càng là một loại đá siêu cấp cứng rắn, tin tưởng trên đời này., Không có bất kỳ loại lực lượng nào có thể hủy diệt nó, bao gồm hỏa nhiệt nham tương; đây cũng là nguyên nhân vì sao thần thạch có thể ngăn cách lửa địa ngục và nước mắt của hoàng tuyền! Hơn nữa kỳ diệu nhất

chính là thần thạch còn có một ưu điểm đặc biệt, đó là người dùng nội lực như từ thần thạch mà phát ra...

Lực lượng sẽ tăng gấp hai mươi lần trở lên!

Vì vậy, thần thạch cũng là một món vũ khí siêu cấp vô cùng ác liệt!

Mặc dù người không hiểu võ nghệ dùng sức mạnh thần thạch đánh ra, nhưng khí lực vẫn cao hơn người thường hai mươi lần, cao thủ nghiêm nhiên! Nếu cao thủ nhất lưu đạt được thần thạch càng khó tưởng tượng, uy lực mà cao thủ đánh ra thông qua thần thạch đã thực sự là —

Trời! Hạ! Vô! Địch!

Cũng bởi vì duyên cớ này, thần thạch cũng có thể làm một thánh vật kéo dài tính mệnh...

Cho dù đã sắp cận kề kề cái chết, chỉ cần xuyên thấu qua thần thạch, như vậy nội lực cũng có thể hóa thành nội lực cường đại gấp hai mươi lần, nội lực cường đại đương nhiên là tiền vốn để sống sót, vả lại càng có trợ giúp chữa thương.

Tựa như A Thiết lúc này, hắn trước tiên lấy bình bát di động làm một quả cầu phát sáng, bao lấy tuyết duyên, không ngừng vận công bức chân nguyên Di Thiên Thần Quyết vào trong quả cầu.

Nếu là bình thường, lấy Di Thiên Thần Quyết của A Thiết này di thể, căn bản không cách nào đem chân nguyên dời về trong cơ thể Tuyết Duyên, khiến cho nó sống lại, nhưng mà lúc này chân nguyên xuyên thấu qua thần thạch biến thành viên cầu, sớm đã hóa thành chân nguyên cường đại gấp hai mươi lần; lực áp bách chân nguyên cường đại gấp hai mươi lần này thật sự không giống bình thường, cho dù vốn không thể nào di thể chính thể Di Thiên Thần Quyết cũng phải thua trở về!

A Thiết vẫn còn cố gắng vận khí, như vậy lại qua một lúc nữa, rốt cuộc, bên trong viên cầu truyền ra “Ba” một tiếng, A Thiết trợn mắt tại chỗ!

Thần mẫu vui mừng nói: “Được rồi?”

A Thiết không có lên tiếng, đầu đầy mồ hôi dùng hai tay đem viên cầu vòng sang trái, “Xùy” một tiếng, viên cầu nhất thời

theo nội lực A Thiết sử dụng biến thành một cái bát phát sáng; mà ngay tại nháy mắt viên cầu biến mất, ba người bọn họ đã thấy tuyết duyên vốn được bọc ở trong viên cầu, đã biến thành bộ dáng gì rồi.

Tuyết duyên có thể được đưa trở về chân nguyên, đôi tay khô héo đã hồi phục đầy đủ, dung mạo tái nhợt cũng đã biến mất, sau đó lại hiện lên một vẻ diễm lệ; chỉ có điều, nàng vẫn như cũ, vẫn ngủ say như một pho tượng mỹ lệ, Mộc Vô Chấn, hơn nữa mái tóc dài của nàng vậy mà vẫn trắng như tuyết.

A Thiết vội vàng ôm tuyết duyên vào trong lòng, xem xét hơi thở của nàng một chút, nhưng cảm thấy hơi thở của nàng đều đều đều đặn, nội tức cũng không có gì đáng ngại, không khỏi quay đầu lại hỏi thần mẫu: “Sao lại như vậy?”

Thần mẫu nhìn mái tóc bạc trắng của Tuyết Duyên, thở dài đáp: “Nàng đã không sao. Nhưng do sống nửa chết quá lâu, không cho dù trở lại cơ thể nhất định phải sau bảy ngày mới có thể thức tỉnh, chỉ là... mái tóc dài này đã bạc trắng, thì không thể biến thành màu đen nữa...”

Đúng vậy! Dù cho có thể hồi sinh cũng không có nghĩa là tất cả có thể khôi phục hoàn toàn, trên đời cũng không có chuyện hoàn mỹ tuyệt đối.

Nhiếp Phong nhìn vẻ buồn bực trên mặt A Thiết, không khỏi nói: “A Thiết, tuyết duyên mặc dù không thể khôi phục hoàn toàn như cũ, nhưng hôm nay có thể sống lại đã là tốt lắm rồi. Không cần nản chí...”

Thần mẫu lại nói: “Nhiếp Phong, A Thiết không phải vì Tuyết Duyên tự phát mà nản lòng.”

“Ồ?” Nhiếp Phong cảm thấy hơi kinh ngạc.

Thần mẫu nhẹ nhàng vỗ vai A Thiết, nói: “Cháu trai, mẫu thân biết con bởi vì trong vòng mười ngày phải đi sưu tập thần quan thấy thần nên phải bắt đầu chuyển đi ngày mai. Mà tuyết duyên, nhưng ít nhất bảy ngày sau mới có thể thức tỉnh...”

A! Nhiếp Phong nghe vậy giật mình tại chỗ, bảy ngày sau, A Thiết ở trên đường, mà Tuyết Duyên cô nương...

Không nghĩ tới hắn và nàng đang luân hồi sinh tử, đến thời điểm nàng sắp sửa sống lại, hắn lại muốn đi, có lẽ lần này đi...

Bản thân không có duyên gặp lại.

A Thiết nhìn thật sâu gương mặt nở nụ cười thỏa mãn trong mắt Tuyết Duyên, nhìn nàng ta chồng chất làm tiền cho y mà làm hết sức khô khan; nghĩ đến việc nàng vì yêu chính mình, ngay cả tự tôn cũng mất đi thân phận, còn y....

Nhưng một câu nói thích cô cũng không thể nói thẳng vào mắt cô, không thể nhớ được ký ức về trường sinh xa xăm...

Thần mẫu và Nhiếp Phong thấy hấn gặp tình cảnh này, hai người cũng không nhìn được rủ mắt xuống, một mảnh buồn bã.

Qua một lúc lâu, vẻ hậm hực trên mặt A Thiết bỗng nhiên biến mất, lạ thường thay bằng vẻ kiên quyết, giống như đã hạ quyết tâm vô cùng vậy, đột nhiên hấn dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi Thần mẫu:

“Sưu Thần Cung ở đâu?”

Thần mẫu hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Lần này ngươi đi có lẽ sẽ cùng sở thích từ biệt, thật sự ngươi còn muốn đi sao?”

“Ta không thể bỏ A Hắc lại!”

Không sai, hấn không thể bỏ A Hắc được! Nếu hấn thật sự nhân tâm ném A Hắc đi, hấn sẽ không đáng để Tuyết Duyên yêu. Nếu sau khi tuyết tỉnh lại, A Thiết lại oán trách vì cứu A Hắc mà vứt bỏ nàng, vậy nàng cũng không đáng để hấn yêu!

Đây mới là chân chính chính chính chính nhân tính... Tỉnh!

A Thiết nói tiếp: “Hơn nữa, ta còn đi một mình theo lời Pháp Trí, hi vọng hai người các ngươi có thể ở lại chiếu cố tốt Tuyết Duyên.”

Hy vọng mọi người có thể ở lại chiếu cố Tuyết Duyên là vì mục đích của họ, nhưng cũng có thể, hấn lại càng không muốn hai người cùng chịu chết với mình.

“Nhưng...” Nhiếp Phong nhất thời không biết làm sao, kỳ thật hấn vô cùng lo lắng cho chuyến đi này của A Thiết. Hấn rất muốn cùng A Thiết đi xa thu thập Thần Cung, chỉ là lúc này một tay Thần mẫu nhẹ nhàng che miệng hấn, nàng giành trả lời A Thiết trước:

“Hài tử, nếu ngươi đã kiên quyết như vậy, mẫu thân cũng sẽ không làm trái nổi khổ tâm của ngươi.”

Nhiếp Phong nghe thấy thần mẫu nói như vậy thì càng thêm lo lắng, hắn không rõ tại sao Thần Mẫu lại có thể dễ dàng mặc cho A Thiết đi mạo hiểm như vậy.

Nhưng khi hắn đang định mở miệng lần nữa, Thần mẫu sóc từ trong tay áo móc ra một tiên vàng nhạt, khéo léo bay tới trước mặt A Thiết:

“Đây là sưu Thần Cung sở tại nơi này, chi tiết địa đồ, ngươi đem nó mang theo bên người cho tốt đi.”

A Thiết khẽ gật đầu, đột nhiên quay mặt không nhìn Nhiếp Phong và Thần mẫu nữa mà nặng nề nói: “Mẫu thân, ta hy vọng có thể trước khi dậy sớm...”

“Có thể lãng lãng vượt qua đêm nay với Tuyết Duyên...”

Thần mẫu đương nhiên hiểu ý của hắn, đáp: “Vậy... Được rồi! Ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Hai người đi đến phòng ngủ của Lương Vi và Nhiếp Phong, A Thiết đột nhiên không kiềm chế được nữa, ôm chặt lấy tuyết duyên, đôi mắt nhìn thật sâu vào khuôn mặt tươi cười của nàng. Thật lâu sau, A Thiết chán nản cúi thấp đầu xuống, lúc nào cũng cố gắng cưỡng chế và kiên định trước mặt thần mẫu và Nhiếp Phong, cuối cùng bản thân hoàn toàn sụp đổ...

Chỉ vì, trong sinh mệnh mười chín năm của hắn, đây là lần đầu tiên hắn yêu thương.

Cuộc đời hiện tại phong phú, tình yêu ngăn ngại; phần tình yêu này mặc dù ngăn ngại, nhưng cho dù ngày thay đổi sao dời, từ đầu đến cuối vẫn sẽ in sâu trong đáy lòng A Thiết; nhưng bất kể thế nào, trước bình minh đến, tất cả đều phải hóa thành bọt nước...

Trước người A Thiết vốn là lẻ loi cô độc, bộ dạng cực kỳ bá vương tiềm chất kinh vân. Hôm nay A Thiết thủy chung vẫn phải cống bộ kinh vân trên lưng như thần chết lại như bá mệnh, loại vận mệnh này là kế hoạch mà “Thần Linh” vì Bá Vương Bộ Kinh Vân an bài!

Cho dù hắn không muốn mọi thứ như vậy, cho dù hắn không đành lòng rời khỏi Tuyết Duyên, nhưng nếu hắn không cách nào lệnh cho binh mình không nên đến, hắn vẫn phải rời khỏi Tuyết Duyên, bước lên con đường bá vương có lẽ vĩnh viễn không thể quay lại.

Bá Vương, sắp —

Biệt Cơ!

Ngày hôm sau, Nhiếp Phong cùng thần mẫu một lòng một dạ đã sớm đi vào phòng tuyết, vừa rời mới phát giác, bóng dáng A Thiết biến mất, chỉ còn lại tuyết duyên nằm trên giường, cùng hai tờ giấy ngấn tiên viết như vậy:

“Mẫu thân, Nhiếp Phong:

Bảo ngươi phải tự bảo trọng!

A Thiết “

Không có kích động! Căn dặn ngàn vạn lần chỉ như bảo trọng hai chữ; Nhiếp Phong ngây ngốc nhìn trang giấy này, dờ dẫm nói: “Hắn, cuối cùng đi rồi.”

Nói xong lại viết một tờ A Thiết khác cho Tuyết Duyên, giấy viết này hắn đương nhiên không xem.

Thần mẫu như không có việc gì xảy ra nói: “Ta sớm biết nó sẽ không từ biệt, nó không muốn nhìn thấy ánh mắt dầm lệ của ta.”

“Nhưng ít nhất, chúng ta cũng nên kiên trì cùng đi với hắn, lần này hắn đi thực sự quá nguy hiểm.” Nhiếp Phong liếc xéo Thần mẫu.

Thần mẫu nói: “Ta biết, ta cũng biết, trên người hắn đã không còn Di Thiên Thần Quyết.”

Nhiếp Phong giật mình, hỏi: “Sao vậy? Hắn đã không sử dụng Thiên Thần Quyết?”

“Đúng vậy, hắn đã đưa chân nguyên trở về Tuyết Duyên, bây giờ chỉ còn lại võ công lúc trước; nhưng không cần quan tâm, hắn còn có thần thạch...” Nguyên lai A Thiết đã không còn Di Thiên Thần Quyết, vậy chuyến đi này của hắn sẽ càng nguy hiểm hơn.

“Nhưng...” Nhiếp Phong không biết nên nói thế nào, hắn chỉ cảm thấy Thần mẫu không nên để A Thiết đi một mình.

“Nhiếp Phong.” Thần mẫu đột nhiên nói: “Ta biết rõ ngươi nhất định đang lấy làm lạ, vì sao ta nhẫn tâm để A Thiết đi một mình?”

“Ừm.” Nhiếp Phong không phủ nhận, Thần mẫu liền nói: “Chỉ vì con biết rất rõ A Thiết, nếu chúng ta đi cùng hắn, hắn sẽ lo lắng chúng ta, ngược lại không chuyên tâm đối mặt với kẻ địch của hắn – Thần.”

“Nhưng mà, ngươi dù sao cũng thật sự để cho hắn đi một mình...”

“Vậy sao, lẽ nào ngươi thật sự khẳng định ta sẽ không âm thầm đi theo hắn?” Thần mẫu giáo hoạt hỏi ngược lại.

“Ngươi... sẽ sao?” Nhiếp Phong ngạc nhiên.

Đôi mắt của Thần mẫu chứa ý cười, liếc mắt hỏi: “Lẽ nào ngươi không biết?”

Chợt nghe câu hỏi này, Nhiếp Phong dần dần hiểu ý thần mẫu, trên khuôn mặt tuấn lãng của hắn cũng dần dần nổi lên một tia mỉm cười.

“Thần mẫu, cho đến bây giờ, ta mới phát giác, ngươi khả ái hơn ta tưởng tượng nhiều.”

Thần mẫu lại cười nói: “Ta cũng phát giác, Nhiếp Phong chân chân thần chân chính còn đáng yêu hơn Nhiếp Phong ta nghe được nhiều.”

Không sai! Chính bởi vì trên đời còn có người giống như Nhiếp Phong Thần Mẫu, cho nên nhân gian mới không bị ai như vậy...

“Thế nào, thần mẫu, chúng ta phải an bài Tuyết Duyên cô nương như thế nào?” Nhiếp Phong chợt tỉnh ngộ, hai người bọn họ còn phải chiếu cố Tuyết Duyên.

Thần mẫu nói: “Không có gì đặc biệt lắm! Chúng ta sẽ cống nàng đi cùng, bởi vì cho dù tuyết duyên sau bảy ngày thức tỉnh, nàng cũng sẽ không ngồi ở đây chờ A Thiết chết.”

Nhiếp Phong không khỏi ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, hắn cũng hiểu rõ, nếu A Thiết không đành lòng nhìn thấy nàng nửa sống nửa chết, nàng sẽ không tự mình sống một mình.

Nhiếp Phong nhìn lại Thần mẫu, lại hỏi: “Thần mẫu, vậy bây giờ chúng ta nên đi nơi nào?”

Thần mẫu đáp rất ngắn gọn: “Tàng Đô.”

“Khẩn Đô?” Nhiếp Phong ngẩn ra, hắn chưa từng nghe nói Thần Châu có quận này.

“Đúng vậy, Côn Bằng đều là Minh Phủ trong truyền thuyết, cũng là nơi sư Thần Cung.”

“Quỷ Đô...”

“Đều là quỷ đói!”

Năm ngày sau, ngày đại họa cách Thần châu còn hai mươi ngày nữa.

Lại là nơi lạnh lẽo như băng vạn năm này, lại là nơi dường như không có năm tháng, không có tương lai...

Lục soát Thần Cung.

Đám kia ăn thú hoàn, đầu tư kiến chúng vẫn không có biểu tình gì quý như trước, tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa từng di động qua, cũng không có tư cách tùy ý di động.

Chỉ có Pháp Trí, trước mặt thần mới có một chút tư cách di động.

Cũng giống như hôm nay, hắn đã mang Thần Tượng cùng A Hắc trở về, giam cầm ở Thần Cung một cái lao ngục bí ẩn, tiếp theo chính là báo cáo lại tất cả của hắn cho Thần.

Chỉ thấy giờ phút này hắn đã quỳ gối trước bức màn che thần sắc kia, cúi đầu thật sâu, hơn nữa cất cao giọng nói: “Thần, thuộc hạ bất tài, không thể đoạt được thần thạch, chỉ là thần tượng của mình đem thần tượng phản đồ trở về, hơn nữa đồng thời chế trụ một bộ kinh vân chi đệ A Hắc; tên A Hắc này, sẽ làm từng bước kinh vân trong vòng mười ngày không thể không mang theo đồng thần thạch để tấn kiến thần...”

Thần sau màn trướng yên lặng nghe pháp trí báo cáo. Qua một lúc lâu, rốt cục lấy một loại thanh âm cực kỳ uy nghi đề khen

ngợi:

“Rất tốt, Pháp Trí, người làm rất tốt.”

Pháp Trí hỏi: “Thần, bước tiếp theo thuộc hạ cần chuẩn bị thứ gì đó kinh vân từng bước một đến đây?”

Thần Từ nói: “Không cần, người làm đủ rồi, ta chỉ muốn hấn đến đây mà thôi.”

Pháp Trí kinh ngạc:

“Nhưng mà, lẽ nào... Thần không sợ bộ kinh vân gặp người lúc đó sẽ có chỗ bất kính đối với Thần, có chỗ bất lợi, chẳng lẽ thật sự không cần thuộc hạ vì thế đề phòng?”

Thần nghe vậy cười lạnh: “Pháp Trí, người cũng thật sự quá khinh thường bản thân, người cho rằng, bằng vào một bước kinh vân đã có thể làm tổn thương ta sao?”

Pháp Trí e dè đáp: “Bộ Kinh Vân không thể, chỉ là trên tay hấn có thần thạch...”

Chợt nghe thấy hai chữ thần thạch, tiếng cười gằn của Thần càng thêm ngông cuồng, nói: “Ha ha, thần thạch? Một trăm năm trước, bản thân còn rất hi hãn, hiện giờ nó có tác dụng gì?”

Cái gì? Thần không còn hi vọng hiếm có thần thạch nữa, chẳng lẽ hấn còn có lực lượng lợi hại hơn thần thạch rất nhiều hay sao?

“Có điều, Bộ Kinh Vân cộng thêm Thần Thạch, có lẽ không thể coi thường...” Pháp Trí vốn định nói không thể khinh thường, bước nào cũng phải dừng bước kinh vân, thế nhưng đúng lúc này thần lại đột ngột ngắt lời hấn, chuyển chủ đề:

“Pháp Trí, đừng nói những lời nhụt chí này nữa, hôm nay bản thân có chút nhả hứng, nói cho người biết một số chuyện người rất muốn biết. Không phải người vẫn luôn rất tò mò vì sao bản thân lại đem chuyện Ma Ha Vô Lượng vừa mới luyện thành truyền cho Bộ Kinh Vân?”

Pháp Trí cả kinh, lập tức ngẩng đầu, không dám tin nhìn về cái bóng mờ mờ của vị thần trong màn trướng, nói: “Thuộc hạ không dám.”

Đây là bản thân được ban thưởng khi lập công lao cho người, người không cần không dám, hơn nữa, còn nói: “Thần không nói chơi!”

Đúng vậy! Thần không nói đùa, Pháp Trí quá rõ ràng, người Thần muốn giết nhất định phải giết!

Hắn ta chỉ có nơm nớp lo sợ đi vào trong màn trướng, chỉ thấy thần đã sớm quay lưng về phía hắn ta, chấp hai tay sau lưng đứng sừng sững.

Từ khi gia nhập Tục Thần Cung tới nay, Pháp Trí sống đến nay, cho tới nay chưa từng thấy bộ mặt thật của Thần, cũng chưa chắc tiếp cận Thần như thế; đây là lần đầu tiên hắn không cần qua màn trướng, đứng sòng vai cùng Thần.

Tuy thần quay lưng về phía Pháp Trí, khí thể vô địch phát ra đã làm pháp trí cảm thấy ghệt thở, hơn nữa với tu vi cái thể hơn hai trăm năm của nó, đương nhiên sớm đã nghe thấy pháp trí đã tiến vào trong màn trướng, thần nói: “Pháp Trí, hôm nay ta muốn nói cho người biết tất cả, thứ nhất là vì người giống bản thân, có được lý tưởng viễn siêu, bây giờ đã là thời điểm thích hợp người biết. Thứ hai, ta còn có một số việc phải dựa vào người...”

“Ta muốn truyền Ma Ha vô lượng cho Bộ Kinh Vân, chỉ vì...”

“Bộ Kinh Vân chính là ta, ta chính là Bộ Kinh Vân...”

Tiếng nói vừa dứt, thần đã đột nhiên quay đầu, cuối cùng Pháp Trí cũng đối mặt với thần, hoàn toàn nhìn rõ diện mạo thật sự của thần; hắn, ngay người tại chỗ!

Không! Không có khả năng! Pháp Trí ở trong lòng hò hét cả ngàn vạn lần, hắn quả thực không thể tin, trước mắt gương mặt chân chính của thần linh hắn nhìn thấy, lại là...

Bộ! Kinh! Vân!

Chương 16 để lại cho người thích nhất.

“Đáng tiếc, ai dám khẳng định...”

“Trên đời... Thật sự có luân hồi?”

Tuyệt Duyên cười khổ, vừa xem lại bài thơ ngắn trên tay.

Giấy rất mỏng, mạng Tuyết Duyên cũng không mỏng như giấy này.

Nhưng mà nhẹ nhàng như vậy, tờ giấy mỏng lại lấp đầy ân nghĩa vô tận...

Vì thế sau khi gấp lại tờ giấy ngấn, tuyết duyên lập tức cẩn thận nhét vào trong ngực, sợ nó có chút hư hại; chỉ vì, có lẽ đây là hồi ức duy nhất của A Thiết lưu lại cho nàng trong cuộc đời này, càng là di thư một tờ giấy đoạn hồn.

Mà hiện giờ nàng đang ở nơi này, là một gian tiểu cư đơn giản sạch sẽ, trong tiểu dân trừ nàng ra cũng không có người nào khác.

Thần mẫu đâu? Nhiếp Phong đâu rồi? Lẽ nào bọn họ thay đổi chủ ý, đem nàng lưu lại tìm kiếm A Thiết. Tuyết duyên mặc dù từ trong hôn mê tỉnh lại, nhưng không có kinh ngạc vì mình vì sao ở chỗ này mà không lo lắng cho mái tóc dài màu trắng bạc của mình. Nàng căn bản không quan tâm những thứ này, điều duy nhất nàng quan tâm, chính là giấy tiên ngấn trên tay cùng với chữ A Thiết viết “Tâm”.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được tâm của hắn.

Nam nhân ” hoặc sắc” luôn có tiền đồ phấn khích. Đặc sắc một đời; cô vui mừng vì mình từng gặp một nam nhân phấn khích như vậy.

Chỉ là, nàng cũng là một nữ nhân tương đối phấn khích.

Vì vậy, nàng sẽ không để hắn chết một mình.

Sao nàng có thể không đi được?

“Oành” một tiếng, tuyết duyên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đang muốn rời khỏi thì ngay lúc này, nàng liền phát giác trên một ngọn núi đá giả bên trong tiểu viên ngoài phòng đang yên lặng ngồi một nam tử, một nam tử tóc dài tung bay, cực kỳ tuấn dật.

Nam tử kia chợt thấy Tuyết Duyên bước ra cửa phòng, không khỏi mỉm cười ôn hòa, nói: “Tuyết Duyên cô nương, không ngờ cô còn tỉnh sớm hơn dự tính của chúng ta, cô đã tỉnh lại tận một ngày rồi...”

Tuyết Duyên kinh ngạc, trong trí nhớ, nàng dường như chưa từng thấy nam tử này, không khỏi xấu hổ nói: “Ngươi... Sao biết ta gọi là Tuyết Duyên? Ngươi là...”

Nàng còn chưa có cơ hội hỏi tiếp, liền có một thanh âm từ phía sau hòn giả sơn truyền ra, sáng sủa mà nói: “Hắn là một người không tiếc cùng A Thiết mạo hiểm tính mạng đi tìm Mạnh Bát cứu ngươi. Hắn chính là...”

“Sư đệ Bộ Kinh Vân năm năm trước - Nhiếp Phong.”

“Nhiếp Phong?” Phát duyên mười phần kinh ngạc, nàng nhớ rõ, năm năm trước nàng thoáng nhìn bộ kinh vân đầu tiên, đồng thời cũng thoáng thấy hai thiếu niên tuổi còn nhỏ - Nhiếp Phong và Đoạn Lăng, nàng không ngờ một trong số đó lại xuất hiện ở đây, và lại còn liên lụy vào việc này.

Nhưng mà lúc này, thứ khiến hắn kinh ngạc nhất cũng không dừng lại ở Nhiếp Phong, còn có người nói chuyện sau hòn giả sơn kia, bởi vì người nọ đã từ sau hòn núi giả chậm rãi đi ra.

Thanh âm người nọ vốn già nua phi thường, nếu chỉ nghe thanh âm người nọ, tuyết duyên thế khó ngờ tới, người từ sau hòn giả sơn bước ra, lại là một người tuổi chừng mười sáu. Xem ra so với nàng càng trẻ hơn -

Thiếu nữ xinh đẹp.

“Ngươi là...” Tuyết Duyên có chút bối rối, tuy rằng nàng chưa từng gặp thiếu nữ xa lạ này nhưng lại cảm thấy thiếu phụ này ánh mắt cực kỳ thân thiết.

“Ta là...” Thiếu nữ này tuyết duyên bay thật sâu, nở một nụ cười quỷ dị, nói: “Tiểu Thanh, thị tỳ của Bạch Tố Trinh năm đó.”

“Tiểu Thanh? Ngươi... chính là Tiểu Thanh ở cùng một chỗ với Bạch Tố Trinh hơn trăm năm trước sao? Từ sau lần thần đặc xá tội chết của ngươi, chẳng phải ngươi đã sớm bị hắn phát hiện trong nhà lao thần bí của thần quan, không thấy mặt trời sao?”

***

Thiếu nữ kia lại mỉm cười, đáp: “Đó chỉ là lời nói dối của Thần mà thôi. Thần muốn lợi dụng ta, hắn không muốn năm

đó vơ vét của môn chúng Thần Cung và biết hẳn không có nói gì về ta, mới mệnh lệnh ta luôn ẩn giấu thân phận làm việc, ta vẫn luôn ở bên cạnh ngươi...” Nói xong nàng chợt dùng ống tay áo rộng rãi của mình chỉ vào mặt, chỉ thấy ống tay áo lướt qua, gương mặt của nàng thành linh đã đổi sang một khuôn mặt già nua khác thường, khuôn mặt này đúng là...

“Từ mù...” Tuyết Duyên không kìm lòng nổi hô nhỏ một tiếng, người đổi lại khuôn mặt Từ mù này vẫn còn mang theo ngữ khí sâu xa nói: “Con không chỉ là Tiểu Thanh, Từ mù ơi, con vẫn là người mà con vô cùng quen thuộc.”

Nói xong hẳn lại chỉ tay vào mặt mình, Tuyết Duyên chợt líu lưỡi! Nàng quả thực không thể tin, Từ mù này lại đeo thêm một cái mặt nạ loang lỗ hoa văn, mặt nạ này tượng trưng cho thân phận thần bí của chủ nhân mặt nạ trăm năm qua, mặt nạ này cũng khiến cho tuyết duyên trở nên âm áp như mẫu thân...

“Thần mẫu! Ngươi... Là Thần mẫu?”

Cho tới bây giờ, nàng mới hiểu được bí mật mình luôn biết lại ít như vậy!

Cuối cùng thần mẫu cũng trả lời, nói: “Rất kinh ngạc phải không? Đáng tiếc, bây giờ không phải là lúc giải thích tất cả, mà là lúc chúng ta toàn lực đuổi theo A Thiết...”

“Tất cả đầu đuôi câu chuyện, cùng với những chuyện phát sinh sau khi ngươi hôn mê, hãy để chúng ta từ từ bàn lại đi.”

Tuyết Duyên miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh từ trong cơn kinh hãi rồi hỏi: “Đuổi theo A Thiết? Không phải A Thiết sớm đã đi sưu tập Thần Cung rồi sao? Chúng ta vẫn có đủ thời gian đuổi theo hẳn sao?”

Thần mẫu nói: “Ừm. Chỉ vì ta cho A Thiết địa đồ, cũng không chính thức chỉ thị trực tiếp đi tìm Thần Cung, mà dẫn nó đi nơi khác...”

Lời này vừa nói ra, chẳng những tuyết duyên ngẩn ra, ngay cả Nhiếp Phong luôn im lặng ở bên cạnh cũng khẽ giật mình, hẳn không hiểu nói: “Thần mẫu, vì sao người không cho A Thiết bản đồ chính xác?”

Thần mẫu cười, đáp.

“Bởi vì ta muốn hấn đi gặp một người.”

“Gặp ai?”

Thần mẫu phun ra một danh xưng hết sức đơn giản khiến người nghe kinh sợ:

“Thập điện Diêm La!”

Thập điện Diêm La? Nhiếp Phong tục nghe vậy khẽ cau mày, thầm nghĩ: Thần mẫu vì sao luôn nói không dọa người chết không ngớt? Danh xưng “Diêm La” này vốn là “Diêm Vương” trong địa ngục, chẳng lẽ, trên đời có vị thần trường sinh bất tử kia, còn ngại chưa đủ?

Còn muốn thêm một cái “Thập điện Diêm La” bốn chữ, hoa đột nhiên biến sắc, tử trận thanh, tựa hồ đã biết người này là ai, càng khác thường hô nhỏ:

“Không! Thần mẫu, người... làm sao có thể mang A Thiết đi gặp — “

“Thập điện Diêm La —— “

“Phàm... Nguyên... soái?”

Mạnh Nguyên Soái? Mạnh Nguyên Soái rốt cuộc là ai?

Vì sao một cái tên bình thường như vậy, lại có danh xưng “Thập điện Diêm La” mà mọi người nghe thấy? Mà tuyệt duyên trên người cũng không tự chủ được chân động toàn thân, ngay cả nàng cũng sợ?

Hấn rốt cuộc là người như thế nào?

Ai biết được! Có lẽ ngay cả Tuyệt Duyên cũng không rõ lắm, nàng chỉ biết được những chuyện xưa của Vu Điện Nguyên Soái cho nên mới sợ hấn?

Nhưng bất luận thế nào, “Thần” trong màn trướng thần cung kia, nhất định biết rõ!

Hai ngày sau.

Trong Sư Thần Cung, “Thần” vốn đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng hai mắt mở ra, bởi vì, hấn nghe thấy một loạt tiếng gió ngoài một trượng!

Sưu Thần Cung từ trước đến nay vẫn tĩnh lặng như nước, cho dù đám thú nô không có suy nghĩ kia, xưa nay cũng không dám tùy ý di động, càng không nói đến hô to hít mạnh, nếu như có gió, cũng tức là có người đến, hoặc có thể là...

Có người trở về rồi!

Quả nhiên, hắc đã trở lại!

Trong chớp mắt, pháp trí đã lướt đến trước màn trướng, ngay trước đó, hắc vẫn còn hành động cách đó trăm trượng, có thể nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt thần tốc như vậy, còn không phải là một người nhanh hơn thanh âm!

Còn thần, kỳ thực đã sớm nghe ra tiếng gió rất nhỏ ngoài trăm trượng, đối với danh xưng Thần này, hoàn toàn xứng đáng!

Pháp Trí mặc dù đã biết bộ mặt chính thức của Thần, nhưng không có sự phê chuẩn của Thần, lão đương nhiên không dám tự tiện bước vào trong trướng, lão chỉ bình thường, dị thường cung kính quỳ gối ngoài trướng.

Thần Từ chậm rãi mà hỏi: “Pháp Trí, từ Tây Hồ đến Thần Cung, bình thường cao thủ cách người ngựa cũng chỉ cần năm đến bảy ngày lộ trình...”

“Hôm nay đã là ngày thứ tám...”

Thần cũng không nói thêm gì nữa, nhưng ý của hắc, sao Pháp Trí lại không rõ? Hắc đang hỏi hắc, Bộ Kinh Vân tại sao vẫn chưa đến?

Pháp Trí mặt lộ vẻ xấu hổ, cuống quýt đáp: “Thần, thuộc hạ... Bất tài, ngoài ý muốn, bộ Kinh Vân và Thần mẫu... Tựa hồ... cũng không phải xuất phát về bốn cung...”

“Ồ?” Thần cảm tức.

“Theo lệnh người ta ra ngoài âm thầm theo dõi bọn họ, Thú Nô Phi Cấp báo cáo, Bộ Kinh Vân và đám Thần Mẫu không cùng xuất phát. Bộ Kinh Vân sau khi được cứu về thần cơ, chắc hẳn Thần mẫu đã cho bản đồ của bốn cung, vì vậy đã sớm không chối từ mà đi. Còn thần mẫu, Nhiếp Phong sau khi cười bộ Kinh Vân đi không bao lâu, lưng vẫn đeo thần cơ đang hôn mê, sau đó đuổi theo...”

Thần đột nhiên đuổi theo:

“Nếu bọn họ đã đoạn tuyệt, vì sao lại không xuất phát tới bồn cung?”

Pháp Trí đáp.

“Xin thứ tội thuộc hạ không biết! Thần mẫu và Nhiếp Phong vốn là mang tuyệt duyên sau lưng rời đi, lại muốn tìm nơi nghỉ chân nên đã trễ không ít hành trình, may mà sáu ngày sau Thần Cơ tỉnh sớm hơn dự đoán một ngày, ba người mới có thể dốc hết sức đuổi theo; bởi vì ba người công nhẹ nhàng mà mất đi Thiên Thần Quyết, đạo Thái Vân là một bước cao., Hiện ra chỉ cách hần có nửa ngày hành trình, nhưng hôm nay bộ kinh vân kỳ thật đã đến “Phong Đô” bồn cung. Thuộc hạ nghĩ rằng hần sẽ xông thẳng vào “Lục Thần Cung”, nào ngờ hần đột nhiên thay đổi lộ tuyến, lại đi sang một hướng khác...”

Lại là “Phong Đô”? Thần mẫu này từng nói với Nhiếp Phong địa phương đó, cũng là nơi sưu tầm tổng đàn của Thần Cung, rốt cuộc ở nơi nào của Thần Châu?

Thần nghe xong lời nói của Tất Pháp Trí, tựa hồ không cảm thấy bất ngờ chút nào, ngược lại cười hết sức nói: “Pháp Trí, vì sao ngươi không dám nói ra một bước kinh vân chuyển đến nơi nào? Không bằng, cứ để bản thần đoán...”

“Nơi Bộ Kinh Vân chuyển qua lại.”

“Có phải ở “Phong Đô” Tây hay không?”

Pháp Trí khẽ giật mình, bởi vì thần đoán được ” Điện thứ mười”?

Điện thứ mười là nơi nào? Chẳng lẽ chính là nơi mà thần mẫu muốn dẫn A Thiết đi gặp “Thập điện Diêm La” Vu Nguyên Soái? Tòa điện thứ mười này đã tiếp cận gần như vậy thì vì sao lại không thuộc về việc sưu tập thần cung? Chẳng lẽ song phương là đối lập?

Thần năng nói toạc ra một câu, Pháp Trí đối với trí tuệ của hần quả thực vô cùng bội phục sát đất, nói: “Không tệ! Bộ Kinh Vân quả thật đã bước vào phạm vi của điện thứ mười, từ trước đến nay luôn nghiêm cấm việc thu thập người thần cung tiến vào nơi đó.”

Thần nói: “Ha ha, nếu Thần mẫu đã dẫn hần đến điện thứ mười, vậy thì chúng ta để hần đi thôi! Tuy tâm tư của Thần

mẫu đã tinh tế dị thường, nhưng thủy chung vẫn nằm trong dự liệu của bản thân, nàng làm như vậy, là cố ý.”

Pháp Trí ngẩn ra tại chỗ, hỏi: “Cái gì! Thần... Ý tứ, chẳng lẽ là thần chỉ nói, thần mẫu cố ý sai chỉ thị của Bộ Kinh Vân, dẫn hấn thẳng tiến “Thứ mười”?”

“Ừm.” Thần khẽ gật đầu:

“Cái gọi là “Bình hành tử, phản tử vi sinh”, chính là Thần mẫu dùng chiến lược bây giờ để đối phó bản thân.”

“Bình đi chết rồi? Phản tử là sống? Thần, đây rốt cuộc là chiến lược gì vậy?”

Thần đầu thờ dài nói: “Pháp Trí, ngươi đã hơn bảy mươi, luận võ công, ngươi được Pháp Hải chân truyền từ Pháp Hải, mặc dù mỗi người có Thiên Thu, nhưng luận tài trí, rõ ràng ngươi không phải là thần mẫu rồi...” Thần sắc thờ dài, là vì Pháp Trí không thể như tên của người khác.

“Cái gọi là bình đi chết, ngược lại chết sống, bởi vì Thần mẫu tự biết bản thân và đám người Bộ Chi đã đứng vào thế thua, cho nên mới phải chết như thế này.”

“Đại bại chắc rồi?”

“Đúng vậy, thần mẫu đã biết nếu muốn đối phó với bản thân thì cho dù là hợp tác với bà ta với Thần Cơ, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong và Thần Thạch vẫn không đủ sức thắng, cho nên bà ta dứt khoát không mong thắng, chỉ muốn chết - Bộ Kinh Vân chết!”

“Nhưng...” Pháp Trí hỏi: “Vì sao nàng lại muốn dẫn dắt Kinh Vân đi tìm chết ” Điện thứ mười? Thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái thật sự sẽ giết hấn...”

Thần nói: “Đã nhiều năm như vậy, bản thân và điện thứ mười chưa từng lui tới, phần lớn những đại môn phái sư tập Thần Cung đều phỏng đoán Mạnh Nguyên Soái là địch nhân của ta, mà điện thứ mười của nó còn chôn giấu một cơ mật cực kỳ nguy hiểm, tự tiện xông vào giết người, Thần mẫu chắc chắn sẽ tin tưởng, nếu như bước vào điện thứ mười mà tự tiện xông vào chắc chắn sẽ gây họa sát thân, mà nàng, cũng đã đoán được kế hoạch của ta muốn bước vào Kinh Vân thành còn

sống đến đây, nhất định là ta không thể thiếu mục đích của hần...”

Nghe đến đó, Pháp Trí vừa mới bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Vây... Thuộc hạ minh bạch rồi. Hóa ra Thần mẫu muốn cuời mây đến điện thứ mười tìm chết, thật ra là trong kế hoạch của người nhất định có chỗ cần phải đi một bước kinh vân, tuyệt đối sẽ không để cho hần chết, chắc chắn sẽ đích thân tới điện thứ mười cứu hần. Đến lúc đó, kể cả người có võ công cái thế, người vào điện thứ mười, cũng rất có thể sẽ có tổn thương to lớn, nàg có thể ngồi cùng đám người Bộ Kinh Vân hợp lực diệt trừ người.”

Thần sắc lạnh nhạt cười, khen:

“Nói hay lắm. Lần này người thông minh hơn nhiều, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không bằng thần mẫu.”

“Không sai, trí tuệ của thần mẫu quả thật tốt hơn rất nhiều so với thuộc hạ.”

Thần nói: “Đâu chỉ thắng tốt hơn nhiều? Thần mẫu tích lũy trí tuệ trăm năm, bây giờ đã là xưa đâu bằng nay, lúc trước ta thật không nên ham lợi dụng phần còn sót lại của bản thân nàg, thả cho nàg một con đường sống, đã trở thành cái gai trong lòng ta, trong mắt định, ta phải sớm diệt trừ nàg.”

Pháp Trí tự biết tin tức về thần mẫu đã tích lũy được trí tuệ hơn trăm năm, vậy mà không kinh ngạc vì sao lại trường sinh như thế. Xem ra, Thần đã sớm nói cho lão biết bí mật của Tiểu Thanh thần mẫu.

Thần tiếp tục nói:

“Đáng tiếc, mặc cho trí tuệ của nàg cao hơn nhiều so với Gia Cát Khổng Minh năm xưa, bằng vào đạo hạnh tâm tính hơn trăm năm của nàg, sao có thể bằng đạo hạnh trí tuệ hơn hai trăm năm của Thần được? Mặc cho nàg ngàn tính vạn tính, khó mà tính ra quan hệ phức tạp giữa Thanh Thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái và bản thân...”

Thì ra là, Thần và Thập Điện Diêm Lãg có quan hệ sâu xa, quan hệ của bọn họ là đối địch sao? Chẳng hạn như cái mẹ nói, cực kỳ phức tạp? Chỉ cho dù là địch hay bạn, tại sao thần

không diệt trừ điện thứ mười? Là vì Vu Nguyên Soái? Hay là vì bên trong điện thứ mười có cơ mật?

“Huống hồ, năm đó một tên thị nữ đề tiện như Thần mẫu, căn bản không có tư cách nhìn thấy bản thân lung sơn, cho dù ta có cái gì cũng mệnh nằng, cũng chỉ là ngăn cửa đối thoại, căn bản liền không biết bộ mặt thật của bản thân, nếu nằng biết bản thân là ai...” Thần ngữ hơi dừng một chút:

“Nằng sẽ hoàn toàn hiểu rõ, bây giờ nằng sử dụng “Bình hành chết” căn bản không thể” chuyển chết thành sống, chỉ có càng nhanh ——”

“Tự rước lấy diệt vong! Hắc hắc...”

Thần nói đến đây cuối cùng cũng biết một tiếng cười lãnh khốc, quả thực khiến người ta vừa nghe đã sợ đến vỡ mật.

Pháp Trí cũng không để ý tới lời nói của hần, bởi vì lão biết rõ dù bản thân có truy đuổi mãnh liệt, thần cũng sẽ quanh co lòng vòng, sẽ không nói rõ toàn bộ chân tướng sự việc ra.

Đúng như lần trước, tuy Thần nói sẽ nói chân tướng hết thảy cho hần biết, nhưng số lượng cũng chỉ hơi vạch trần bộ mặt thật của mình ở trước mặt hần, cũng nói cái gì mà “Bộ Kinh Vân” chính là những câu chuyện không giải thích được mà thôi. Kế hoạch mà Bộ Kinh Vân muốn làm trên người Thần, đối với Pháp Trí mà nói vẫn là nghi vấn...

Chỉ là, vì sao giờ phút này thần quan tâm như thế, trên mặt Pháp Trí ngược lại không có sắc mặt vui mừng? Mà trong lòng bàn tay còn đang đổ mồ hôi?

Là bởi vì hần từng cùng Thần mẫu đồng bào nhiều năm, hần lo lắng Thần mẫu sau khi thất bại sẽ có kết cục bi tu?

Bởi vì hần dần dần cảm thấy, kế hoạch của Thần sẽ là một dị thường đáng sợ...

So với kế hoạch tàn sát con gái ruột Bạch Tố Trinh còn điên cuồng hơn so với kế hoạch giết chết con trai mình thì sao?

Chương thứ mười bảy của Mạnh Nguyên soái

Trời không có người, muôn đời như đêm dài.

Nguyên lai “Mạnh Nguyên Soái” ở trong dân gian lưu truyền, thật sự có người.

Không chỉ có người thật sự đó, hơn nữa sự tích của vị Vu Nguyên Soái này còn có chút cảm động, chỉ là dân gian lưu truyền từ trước đến nay thích xen vào dự hội, sau khi diễn biến kinh văn diễn biến thường sẽ biến thành thần thoại làm cho người ta khó mà tin tưởng...

Tương truyền, Mạnh Nguyên soái nguyên tên là “Mạnh Sơn”, vốn là một võ quan quản lý nhà lao của dân gian.

Có một năm tuổi già nhất trong mùa đông, hơn tám trăm nguyên nhân tử vong trong ngục khí kỳ hàn, vì nhớ nhung cha mẹ có bệnh lạnh hay không, trong lúc nhất thời tự mình khóc lóc.

Bình Sơn thiên tính nhân từ, nhìn thấy tình hình như vậy, chỉ cảm thấy bọn họ dị thường đáng thương, trong lòng không đành lòng, vì thế liền cả gan cấu kết cùng tám trăm tù phạm này, hẩn nguyện ý từ mười hai tháng mười hai ngày trở đi, tạm thời thả bọn họ mười ngày, để bọn họ về nhà chiếu cố thân nhân, một nhà chuyển tỵ, nhưng nhất định phải theo Chính Nguyệt sơ ngũ tự quay về trong ngục.

Đám tù phạm đương nhiên vô cùng vui mừng, sau khi về nhà gặp người thân độ tuổi, mọi người cảm ngộ ân đức của quý tông, quả nhiên tuân thủ toàn bộ lời hứa mà quay về, không một lời hứa sảng khoái.

Ví dụ như vậy, Vu Sơn hàng năm phá lệ đem bọn họ tạm hồi hương, dần dần biến thành lệ cũ.

***

***

Vài năm sau, gặp đám tù phạm, Mạnh vẫn luôn thủ tín, không dám nghĩ như vậy:

Bọn họ còn nhớ tới thân, có thể thấy được trong lòng có “hiếu” có “Tình”.

Năm đó bọn họ thủ tín trở về trong ngục, có thể thấy được có “Tin” có “nghĩa”.

Vì vậy sau khi Mạnh Sơn trải qua suy nghĩ cẩn kẽ, cuối cùng cũng đưa ra kiến nghị với chúng tử tù:

“Nếu ta phóng thích toàn bộ các người từ đây, các người còn có thể tiếp tục phạm án?”

Đám tù phạm nói: “Chúng ta đã từng một lần thất bại thành thiên cổ hận, nếu có thể một lần nữa làm người, làm chuyện ác gì? Chỉ có điều, nếu người thật sự thả chúng ta ra, người làm sao báo cáo với thượng cấp? Hẳn nhất định sẽ xử tử người!”

Mạnh Sơn không chút nghĩ ngợi đáp: “Chỉ cần các người thật sự có thể bỏ ác hướng thiện, lấy mạng Mạnh Sơn ta một cái mạng nhỏ đổi các người hơn tám trăm cái mạng, mặc dù chết thế nào đáng tiếc!”

Nói xong liền không chút do dự thả toàn bộ tám trăm tên trọng phạm ra.

Giấy không gói được lửa, việc này cuối cùng cấp trên “Phủ quân Đẳng Công” biết được, vì thế liền khiêu khích Vu Sơn:

“Đồ ngu! Tên phạm nhân này tội ác tày trời, làm sao có thể sửa lại bản thân? Mau bắt bọn chúng về cho ta, nếu không người cũng đừng mong còn sống trở về gặp ta!”

Mạnh Sơn dưới sự nghiêm lệnh bắt buộc phải làm việc bất đắc dĩ, nhưng nếu muốn hắn bắt tám trăm tên trọng phạm đã lập tâm lập tức thay đổi về thì hắn lại không muốn, hắn thật sự rất muốn cho bọn chúng một cơ hội, nếu đã không có cách nào báo cáo với cấp trên thì vì những tù phạm này, hắn quyết tâm hi sinh bản thân!

Bình Sơn liền đi đến trước một ngôi miếu đồ nát, đem vũ khí trường thương của mình cắm trên mặt đất, theo sau liền phóng về phía mũi thương, ý đồ lấy lợi giải quyết việc này.

Không ngờ cùng lúc đó, trong miếu chợt lao ra một đôi thỏ trắng đung ngã trường thương, Mạnh Sơn chỉ cảm thấy vô cùng nhứt chí, thầm nghĩ: “Cả đời mình liên tục tự sát cũng gặp phải khó khăn bậc này, nhưng vì tử chí kiên, liền đem trường thương dựng thẳng trên mặt đất, lại chết một lần nữa.

Không ngờ tình hình lần này vẫn y như vậy, con thỏ trắng này lại nhào tới cản hắn lại, hắn tức giận tiếp tục nghiêm khắc.

Như là người rớt cục thử ba lần, ba lần đều bị thử trắng ngăn cản.

Có thể thử trắng biết, cũng vì sự ân nghĩa của Vu Sơn đối với tử tù mà cảm động chứ?

Ngay lúc Mạnh Sơn không biết làm thế nào cho phải, bỗng dừng lại có một hòa thượng xuất hiện, cũng tuyên bố sắc lệnh của “Thần”.

Hóa ra Mạnh Sơn cao thượng cảm động Thần, Thần Toại Phong hẩn vi: “Thập Điện Diêm La”. Ngoại hiệu, “Phạm Nguyên Soái”! Cũng chừng quản địa ngục ngày thứ mười trong Phong Đô Minh Phủ.

Mà đại ân đại đức của Mạnh Nguyên Soái đối với tù phạm càng ca tụng cho hậu thế, các đời ngục lại Trung Quốc cũng phần lớn phụng vị Mạnh Nguyên Soái này làm ——

Tổ sư.

Nếu Vu Nguyên Sư là một người trọng tình trọng nghĩa như vậy, vậy làm sao Tuyệt Duyên vừa nghe tên của hẩn liền hoa dung thất sắc? Thần cũng có mấy phần cổ kị với hẩn?

Lẽ nào thập điện Diêm La Mạnh Nguyên sư chân chính cũng không phải là “Mạnh Sơn” trong dân gian lưu truyền?

Trầm ngâm một chút.

Lại là một người khác?

“Diêm La”, vốn là phạm ngữ, ý là “Thần này đại công vô tư, linh hồn chúng sinh ở trước mặt hẩn tất cả đều bình đẳng, —— đều cần theo pháp lý địa ngục xét xử.”

“Thập điện Diêm La” đương nhiên sống lâu trong địa ngục “Thập phần điện”, mà “Thập thất điện” ở chỗ này, chính là chỗ phía tây của địa ngục, cũng là chỗ chúng sinh quy tây.

Nhưng mà vị trí thật sự của Địa Ngục, rốt cuộc ở đâu?

Không có ai dám xuống địa ngục mà sống sót trở về, cho nên không có ai biết!

Cũng không có ai dám khẳng định!

Chỉ là từ xưa tới nay, có không ít người thâm nghĩ, khó lòng mà quyết định được.

Không biết đến khi nào, nghe nói Tứ Xuyên bang đô bạn tốt Sơn Phong Đô Quan có một cái quan, hộp đêm sâu chổng lên tiếng quỷ tru, cho nên có rất nhiều câu chuyện quỷ làm người ta sờn hết gai ốc cũng là từ địa phương lưu truyền ra, vì thế lập tức đưa tới mọi người nói lộn xộn, mọi người đều suy đoán “Phong Đô” đều là quỷ đói, chính là địa ngục!

Cũng vì thế, cho dù sau đó mọi người đều không thể chứng thực: “Truyện Phong Đô” là Địa Ngục, cũng nghe nói Địa Ngục tác “Phong Đô”!

Nhưng mà, “Phong Đô” trong truyền thuyết, “Địa Ngục” trong truyền thuyết, sẽ thật sự ngay tại huyện Phong Đô trong Tứ Xuyên tỉnh sao?

Có lẽ chưa chắc.

Tuy vậy, tuy không trúng nhưng cũng không xa.

Rất có khả năng, “Phong Đô” mà dân gian thịnh truyền, cho dù không ở huyện Phong Đô; tin tưởng cũng sẽ ở huyện ——

Bên trong bốn bờ sông.

Tứ Xuyên chiếm diện tích không ít trên bản đồ Trung Quốc, có thể nói là đất rộng vật lớn. Mà trong Tứ Xuyên tỉnh cũng có rất nhiều nơi thần bí mà kỳ diệu, cũng có sông băng.

“Hải loay biển” như một nơi rất kỳ diệu.

Bốn bề rãnh biển bao quanh núi băng trùng điệp, vốn phi thường băng lãnh, nhưng mà bởi vì bản thân nó là một cái cốc, vô luận gió rét lạnh thế nào cũng không thổi vào trong cốc, hơn nữa dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hơi nóng ở trong cốc trì trệ không tiêu tan, cho nên mặc dù bốn phía đều là tuyết sơn băng hà, rãnh ốc biển một năm bốn mùa đều ấm áp như xuân, phồn hoa như gấm.

Thế nhưng một khi bước vào rãnh ốc, chính là băng thiên tuyết địa, đây thật sự là kỳ cảnh khó gặp ở những địa phương khác ở Thần Châu.

Có lẽ, rãnh biển thần kỳ nào đó là nơi suu tầm Thần Cung.

“Phong Đô”.

Đáng tiếc, A Thiết cũng không biết.

Y theo chỉ dẫn của thần mẫu chỉ dẫn trên địa đồ, A Thiết sớm đã đến “Hải loa lạch” một trấn nhỏ phía tây “Ma Tây trấn”, nhưng hắn cũng không biết địa đồ thần mẫu cho hắn là sai.

Địa đồ chỉ ra, tổng đàn Thần Cung có lẽ ở một ngọn sông băng phía tây “Hải loa”, cho nên A Thiết mới cho rằng rãnh biển là con đường phải đi qua của Thần Cung, cũng không chú ý tới rãnh biển có thể không phải là mục đích của gã.

Nhưng có một điểm hết sức kỳ quái, khi hắn đi trên con phố nhỏ bên trong “Tri Tây trấn”, hắn phát hiện, tất cả ánh mắt dân trấn đều không hẹn mà cùng rơi lên trên người hắn.

A Thiết thâm nghĩ, mình là người từ bên ngoài đến, trấn dân đối với gương mặt xa lạ cũng không có gì lạ, chỉ là, kỳ quái nhất chính là, những người dân trấn này vô luận nam nữ già trẻ, đều nhất định sẽ nhìn hắn chăm chú, trong ánh mắt biểu lộ cũng không phải là vẻ tò mò, mà là một loại ——

Mong mỗi nhiệt tình cùng tôn kính.

A Thiết cảm thấy rất không được tự nhiên, duy chỉ có thể tăng nhanh cước bộ đến đầu trấn do thần mẫu chỉ dẫn, nơi đó cũng là khe rãnh phía tây ” mười ốc biển”, gã nghĩ, chỉ cần bước ra khỏi rãnh đó chính là sông băng kia, cũng tức là thần cung sưu tầm của thần mẫu.

Nhưng kỳ thật nơi này không phải là sưu tầm Thần Cung, ngược lại là bắt đầu vơ vét phạm vi của điện thứ mười.

Đang lúc A Thiết dần dần đến gần khe rãnh ốc biển, hắn đã bắt đầu liếc thấy từ xa, ở khe có một thạch bích rộng chừng năm trượng, trên thạch bích có vẽ lờ mờ vài thứ.

A Thiết nhú mày, trong lòng thâm nghĩ; tại cửa hang ốc biển này, vì sao cô đơn lẻ loi cô đơn vách đá này? Trên vách tường vẽ lại là cái gì?

Hắn không suy tư quá lâu, bởi vì trong lúc suy tư, hắn đã đi tới gần vách đá gần kia.

Rốt cục hắn cũng thấy rõ trên vách tường có vẽ cái gì.

Đó là một bức bích họa.

A Thiết nhìn thấy bức bích họa này, phút chốc hiện ra tại chỗ!

Bởi vì bức bích họa này có vẽ bốn người.

Một người trong đó chính là cực điểm uy nghi ngời nghiêm
chinh, hai mắt lấp lánh sáng sinh quang, chói lọi như khai
nguyệt, giống như tại mắt thoát sinh, toàn thân càng tản ra một
cổ khí khái tuyệt thể duy ngã độc tôn.

Người này không ai khác, chính là ——

A Thiết quả thực không thể tin được chân dung của mình lại
xuất hiện ở trong rãnh biển này. Vì sao nơi này lại có bức họa
của hắn? Trên bức họa có vẽ một người?

Còn nữa, người trên bức tranh không duy nhất này A Thiết
giật mình, nữ tử bên cạnh hắn kia, lại là tuyết duyên! Tuyết
duyên, tuyết duyên diện mạo vốn tương tự Bạch Tố Trinh,
chẳng lẽ, phụ tử trên bích họa này cũng không phải là tuyết
duyên? Mà là Bạch Tố Trinh?

“A Thiết” trên bích họa kia là ai?

Tâm thần A Thiết ổn định lại, mới chậm rãi đem ánh mắt của
mình từ trên vách đá do chính mình và tuyết duyên, hướng về
hai người còn lại trên người, nhưng thấy một người trong đó là
một nam tử khoác áo cà sa, vẻ mặt an lành, rõ ràng là một hòa
thượng, nam tử này, lại chính là Pháp Hải.

Người cuối cùng, đứng ở phía sau ba người là một nam tử mặc
trang phục võ quan màu đỏ, khỏe miệng mặc dù ẩn chứa
không ít ý cười âm áp, duy chỉ có một đôi mắt là u buồn,
khuôn mặt đầy hoài niệm, cho dù chỉ là một bức họa, cũng làm
cho người ta cảm thấy người trong tranh này tâm sự nặng nề.

Trái lại nam tử này A Thiết không biết, hắn là ai?

A Thiết đứng trước bức tranh yên lặng nhìn một lúc lâu, cuối
cùng không tìm ra chút manh mối nào, chỉ có thể xoay người
tiếp tục lên đường.

Ai ngờ vừa quay người lại, trước mắt đột nhiên lại xuất hiện
cảnh tượng so với bức bích họa kia càng khiến A Thiết lú
lưỡi!

Chỉ thấy vừa rồi toàn bộ trấn dân chú ý hẳn, bất luận nam nữ già trẻ, thế mà tất cả đều cúi đầu quỳ xuống trước A Thiết!

Mặc dù trấn Ma Tây ở vị trí hẻo lánh, nhưng ít ra cũng có hơn ngàn trấn dân. Hơn ngàn trấn dân đồng thời quỳ xuống nhìn A Thiết.

Một nam nhân hình như là trưởng trấn ngẩng đầu cung kính nói với A Thiết: “Là người, người là Thần của bọn ta, không ngờ người thật sự đến đây.”

“Thần?” A Thiết đối mặt với hơn ngàn người cúi đầu quỳ xuống, tuy trong phút chốc không biết làm sao, nhưng chợt nghe đến chữ Thần, lại lập tức bình tĩnh lại, hỏi: “Người nói xem, ta là Thần của các người?”

Trưởng trấn đáp: “Sai thế nào được! Người giống nam nhân trên bích hoạ như đúc, người nhất định là Thần của chúng ta!”

Mắt thấy những người này tin tưởng không chút nghi ngờ, A Thiết không khỏi thở dài: “Thật xin lỗi, các người nhầm rồi, ta cũng không phải là Thần của các người...”

“Sao lại như vậy được?” Một ả phụ nhân quỳ gối phía trước cướp lời: “Phía này của chúng ta một mực lưu truyền một lời tiên đoán, nói sẽ kéo dài cả một ngày, sẽ có một nam tử giống hệt như đúc đang ngồi trên bích hoạ. Hắn sẽ mang đến cảnh tượng cực khổ chiến loạn liên tiếp này, sau này tất cả mọi người không cần sợ hãi binh hoang mã loạn nữa, bình an được thần linh quan tâm vĩnh viễn hưởng thái bình...”

Phụ nhân còn chưa nói xong, một nam nhân trấn dân của quốc gia cũng phụ họa theo: “Đúng vậy! Vốn dĩ chúng ta cũng không tin tưởng lắm, chỉ coi đây là tin đồn mà thôi, thật tình không biết người vừa mới thấy xuất hiện cứu giải chúng cho nhân gian chúng ta thì khó khăn như thế nào...”

Tên nam trấn dân này nói “Bặc” một tiếng, trùng trùng điệp điệp hướng A Thiết đập đầu một cái. Những người khác cũng cảm động thật sâu, quần tình mãnh liệt, cũng theo đó mà nhao nhao hướng A Thiết đập đầu, chỉ một thoáng thanh âm “Bặc khặc” không dứt!

A Thiết cảm thấy không biết nên khóc hay cười nữa. Hắn tự biết bản thân không phải là thần của bọn họ, căn bản hẳn

không nên quỳ lạy nhiều người như vậy. Nơi đây thật sự không thích hợp ở lâu, vì vậy không nói gì liền đứng dậy, nhảy xuống sông băng bên ngoài rãnh biển.

Bởi vì những thôn dân đó một mực cố gắng đập đầu, hoàn toàn không để ý A Thiết đã sớm giương thân nhảy đi trước mắt, mọi người liên tục đập đầu ba cái, đập đầu cũng không đau nữa, có mấy người liền ngừng đập đầu, ngẩng lên nhìn A Thiết. Ai ngờ, A Thiết đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, không khỏi ồ lên nói: “A? Thần đâu? Thần đi đâu rồi?”

Dân chúng sinh sống trong u cốc, cô lậu quả văn, căn bản không biết trên đời có khinh công. Lại thấy tia chớp A Thiết biến mất khi bọn họ đập đầu, thần kỳ như thế, mọi người càng tin tưởng không nghi ngờ, vì vậy người vốn đã dừng lại không thêm đập đầu, hăng hái khấu đầu.

Phần lớn thế nhân đều có tính xấu — nô tính.

Từ cổ chí kim, còn có không ít người thờ phụng cái gọi là “Quân yếu thần chết, thần không thể không chết”, những người này vĩnh viễn hi vọng có thể trở thành một Hoàng đế tốt, để cho bọn họ bình yên ổn định cuộc sống, lại chưa từng nghĩ tới, vì sao quân muốn thần chết, thần nhất định phải chết?

Làm hoàng đế thì nhất định có quyền kêu nhân dân chết sao? Người dân phải trả giá thuê nặng nuôi hoàng đế, cho hắn cuộc sống xa hoa, lại vẫn không có quyền sinh tồn cơ bản nhất, thậm chí ngay cả tự do sinh tử cũng bị bóc lột?

Suy xét thấu đáo nhất vẫn là hoàng đế muốn nhân dân chết, nhân dân cần phải tỏ ý vui lòng trung với Trinh Trung, mỉm cười đi tới Hoàng Tuyền.

Chuyện này thật sự không công bằng!

Nhưng mà, rất ít người sẽ nghĩ đến vấn đề tự do và công bằng, phần lớn mọi người vẫn ỷ lại Hoàng đế quyết sách sinh tử và sinh tử của mình, những người này tình nguyện tin tưởng. Hoàng đế là cử ngũ chí tôn, là hóa thân của rồng, bọn họ mù quáng kính rồng, đương nhiên tôn kính nhất, còn cả thần phật đây tôn kính!

Nếu như trên đời thật sự có “Phật”, thật sự có giác giác nhìn thấu tất cả, xây dựng đại ngộ, đương nhiên đáng được thể nhân tôn kính, học tập; nhưng mà...

Trên đời này, có phải có một người đặc thù hay không, hẳn có được trí tuệ tuyệt đỉnh. Hẳn đã sớm hiểu rõ thể nhân mù quáng sùng bái Hoàng đế, sùng bái Thần Phật, vì vậy, liền tự tôn tự thần, càng lấy các loại kinh nghiệm dọc đường chính mình là nhân dân, phân chia nhau trên đời, biến nhân gian thành tiên đoán?

A Thiết vừa đi về phía trước vừa nghĩ như vậy.

A Thiết nghĩ thầm trong lòng, trên đời này thật sự có người coi trọng nhân tính, ý đồ lợi dụng nô tính người khác để củng cố thế lực của chính mình, chỉ sợ người này cũng không phải là “Thần” trong việc lực soát cung kia!

Hắn ta muốn trở về nhân gian! Hắn ta muốn thân phận Thiên Thu vạn năm của Thần để quản lý nhân gian, càng muốn thể nhân sùng bái hắn ta hơn. Cho nên hắn ta đã sớm lan truyền lời tiên đoán mình cứu vớt thể nhân, chờ tương lai ra khỏi giang hồ càng dễ làm việc hơn.

Cách giả thiết này hoàn toàn không phải là không có khả năng, chỉ có A Thiết còn có một điểm không rõ. Nếu như thần thật sự lợi dụng bức bích họa này cùng tiên đoán khiến người ta mê tín mê tín, vậy vì sao cái kia thần muốn người người sùng bái không phải chỉ có mình hắn, ngược lại là A Thiết?

Huống chi, bức bích họa kia xem ra đã trải qua ít nhất trăm năm tháng dài dằng dặc, chẳng lẽ bức bích họa thật sự thần hơn trăm năm trước đặt ở trước cửa trấn, chẳng phải Thần đã biết trước A Thiết hơn một trăm năm trước, bộ dáng như thế nào?

Tuyệt đối không có khả năng! A Thiết càng muốn càng cảm giác không thông.

Còn nữa, trong bức họa kia, nữ tử cùng với hòa thượng khoác áo cà sa của Tuyết Duyên có thể suy đoán được là Bạch Tố Trinh và Pháp Hải, nhưng tên kia đứng ở cuối cùng, khuôn mặt đầy vẻ suy tư, vẻ mặt hậm hực của nam tử là ai? Tại sao chưa từng nghe Thần mẫu đề cập với hắn?

A Thiết càng nghĩ càng thấy bất an, hắn bắt đầu cảm thấy kế hoạch của thần tiên ở trên người hắn là không thể tưởng tượng nổi.

Đang lúc toàn bộ tinh thần suy nghĩ, đột nhiên A Thiết cảm thấy một trận gió lạnh thấu xương đập vào mặt, vội vàng định thần nhìn kỹ, đưa mắt nhìn tới, trước mắt lại hiện ra một màn kỳ quan.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn đang ở trong rừng lá xanh ngắt của ốc biển, nhưng ở bên ngoài một trượng lại là tuyết rơi dày đặc, tuyết rơi liên miên. Mùa hè như mùa hè tất cả đều bị bức đứng ở rãnh ốc biển bên này, mà bên kia lại vô cùng nghiêm hàn...

Mùa đông!

Bên này chim hót hoa nở, bên kia gió tuyết gào thét, một mảng sông băng mênh mông, một màn này, trắng tấp như Thiên giới cùng địa ngục đồng thời giáng xuống nhân gian, phi thường quý dị!

Đúng vậy! sông băng trước mắt quả thật là địa ngục! Chỉ vì nó không phải là nơi suu thần cung, mà vì địa ngục của “Điện thứ mười” mới nhìn thấy cửa trần chỉ vền vền là phạm vi thể lực của điện thứ mười, chỉ là cấm địa của chúng thần cung. Bây giờ sông băng này mới là căn cứ chính thức của điện thứ mười.

Thế nhưng mà, A Thiết trong gió vẫn không biết bản thân đã tới bên bờ cấm địa “Tự ý nhập giả chết” của mình. Y ở trong kẽ hở mùa xuân cùng mùa đông suy nghĩ một hồi, rốt cục bước vào trong sông băng.

Gió còn đang gào thét, tuyết vẫn còn gào thét.

Trong chớp mắt, thân hình cao lớn của A Thiết biến mất trong gió tuyết vô biên vô hạn...

Không biết đi bao lâu, trước mắt vẫn là một biển tuyết trắng xóa, không có bất cứ lâu các nào, lấy đâu ra suu tập Thần Cung?

Chỉ có A Thiết vẫn luôn tin tưởng vào chỉ thị của thần mẫu, hắn vẫn luôn đi về phía trước, dù cho vùng sông băng này mịt mù vô biên?

Nhưng mà gió lạnh thấu trời đập vào mặt thật lợi hại, không chỉ có khí lạnh thấu xương mà còn đem gương mặt A Thiết thổi đến đau nhức như đao cạo, A Thiết vì thế lấy ra cái khuôn mặt tuyết duyên kia trong lòng mọi người, đem nửa khuôn mặt sau của mình quay vòng thật mạnh mới miễn cưỡng dễ chịu được một chút.

Bỗng dưng, trong tiếng rống giận dữ của gió tuyết, phảng phất truyền đến một ít thanh âm:

“Dừng lại!”

Dừng bước? A Thiết không có Băng Tâm quyết như Nhiếp Phong, chỉ một thoáng cũng không dám khẳng định mình có nghe thấy hai chữ này hay không, hắn cũng không có dừng lại.

Chỉ ngay lúc này, thanh âm đột nhiên tăng mạnh, cũng đồng thời rót đầy chân khí, phá gió tuyết mà tới:

“Dừng lại!”

Quả A Thiết dừng bước thật, bởi vì hắn thật sự nghe thấy thanh âm này, là một thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm của nam tử.

“Ai? Là ai đang nói chuyện?” A Thiết nhìn quanh bốn phía, bốn phía vẫn như cũ không có một bóng người.

“Nơi này tuyệt đối không nên là nơi cho người đến, mau rút cho ta!” Âm thanh thần bí kia lại truyền đến!

A Thiết thấy người tới không có ý tốt, lập tức cảnh giác, hỏi lại: “Không nên là nơi người đến? Vậy người không phải là người?”

Thanh âm trầm mặc một hồi, đột nhiên lại vang lên:

“Hỏi hay lắm! Ta nên nói, nơi này tuyệt đối không nên là nơi phạm nhân nên đến.”

“Người không phải phạm nhân?” A Thiết lại hỏi, giọng nói kia lại đáp: “Không sai, ta không phải phạm nhân, bởi vì ta là chủ nhân nơi này!”

“Thập điện Diêm La — Mạnh Nguyên Soái!”

Chương mười tám, mười tám Diêm La điện thứ mười.

“Mười điện Diêm La Nguyên Soái” vừa ra bảy chữ, sắc mặt A Thiết bỗng nhiên biến đổi, chỉ vì sự tích của Thìn Nguyên Soái trong truyền thuyết, hắn ở năm năm năm Tây Hồ đã từng nghe nói qua, khi đó, hắn đã bị sự tích của Mạnh Nguyên Soái làm rung động thật sâu.

Không ngờ sông băng mệnh mông vô bờ này lại có một dòng sông băng mờ mịt không người, ở nơi này A Thiết tin rằng đó là nơi ở của thần cung, lại có một âm thanh không một bóng người tự xưng là Mạnh Nguyên soái!

A Thiết nói: “Bất kể ngươi có thật sự là Mạnh Nguyên Soái hay không, ta vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước!”

“Nghĩa là sao?”

“Bởi vì ta muốn đến Lục Thần Cung!”

Chợt nghe thấy A Thiết nói muốn đi sưu Thần Cung, thanh âm trầm mặc một hồi, tiếp theo là một tiếng cười lạnh, nói:

“Người trẻ tuổi, ngươi sai rồi! Nếu ngươi muốn đi sưu Thần Cung, đường này càng không phải là lối ngươi nên đi, ngươi nên trở về phía nam rãnh biển, nơi đó mới là chỗ sưu thần cung...”

A Thiết xem ra không tin, nói: “Ngươi đã nói nơi này không phải là vơ vét thần quan, vậy nơi này rốt cuộc là địa phương nào?”

“Nơi này là ——” Âm thanh dị thường trịnh trọng đáp.

“Người sống tuyệt đối nghiêm cấm tự tiện xông vào.”

“Cung điện thứ mười!”

A Thiết càng nghe càng thấy không thích hợp, thanh âm thần bí này đầu tiên tự xưng là Thập Điện Diêm La Nguyên Soái. Trở lại nơi này gọi là địa ngục thứ mười càng nói càng làm cho người ta cảm thấy hoang đường, hắn đột nhiên nói: “Địa Ngục điện thứ mười? Lời nói phiến diện, ngươi có phương pháp gì có thể làm ta xem tướng. Tin lời ngươi?” Nói xong không ngờ lại bắt đầu tiến lên lần nữa.

Giọng nói không hề khách khí, bỗng nhiên nói: “Ta hôm nay đã đặc biệt lưu tình, thật ra, ta căn bản không cần ngươi phải tin!”

“Tự tiện vào điện mườì——”

“Giết!”

Chữ “Giết” vừa xuất hiện đã thấy hai vệt sáng lóe lên trong gió tuyết vô biên phía trước phía A Thiết đứng trước mặt hắn!

Hàn quang rất cấp bách, từ xa đến gần chỉ là chuyện trong nháy mắt. Ngay khi hàn quang bay tới vị trí cách A Thiết một trượng, A Thiết trông thấy hai đạo hàn quang này chính là...

Đầu trâu!

Mặt ngựa!

Đầu trâu bình thường cũng không đáng sợ, thế nhưng nếu nơi này thật sự là U Minh địa ngục thì lại vô cùng đáng sợ!

Huống chi, giờ phút này bỏ nhào tới gần A Thiết chính là Ngưu Đầu Mã Diện từ trên sườn núi chém xuống. Cặp sừng trâu kia, cái miệng đầy răng ngựa, sớm đã khảm lên trên kim loại ánh sáng màu lam, xem ra vô cùng sắc bén, đá gãy chia vàng!

Thế tới của đầu trâu mặt ngựa cực nhanh, A Thiết dường như không cách nào né tránh được, bị cái sừng trâu cùng cái răng nanh sắc nhọn kia xé nát thành từng mảnh, nhưng đúng vào lúc này...

Hàn quang càng lạnh hơn chợt lóe!

“Keng keng keng!” Hai tiếng! Đầu trâu mặt ngựa khoác lên đại đao phát sáng xuất hiện trong đấu trường của A Thiết, chém thẳng về phía trước, bỏ xuống một vật liệu quý hiếm ngay tại chỗ, lăn lên trên tuyết!

Chỉ bởi vì, vũ khí trên đời này vô luận sắc bén đáng sợ bao nhiêu, từ đầu đến cuối đều không bằng “nó” trong tay A Thiết, nó sắc bén như vậy, thật là đáng sợ!

“Nó” chính là A Thiết kịp thời lấy từ trong ngực ra ngăn địch.

Thần thạch!

“Thần thạch?” Giọng nói thần bí như là người biết hàng, có chút ngạc nhiên:

“Thần thạch tuyệt đối không nên rời khỏi Lôi Phong tháp, sao ngươi lại lấy được? Ngươi không phải người bình thường, ngươi là ai?”

Thanh âm vừa phát ra một chuỗi vấn đề, vừa từ xa tới gần, rõ ràng, chủ nhân của thanh âm đang đến gần, trong lòng A Thiết biết người đến cũng không phải là hạng xoàng, nắm chặt đại đao Thần Thạch biến thành trong tay, trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Thế nhưng hắn vẫn cho rằng chỉ cần âm thanh tới gần thì trong vòng bốn trượng là có thể nhìn thấy vị cao thủ thần bí này ở phía xa xa, nhưng...

Hắn sai rồi!

Trong biển tuyết mênh mông trước mắt, không có nửa bóng người!

Không thể nào! Hắn rõ ràng nghe thấy thanh âm tới gần, vì sao hôm nay lại hoàn toàn không còn bóng người?

Chỉ có một khả năng! Chính là đúng thần bí âm thanh, thật sự không phải người, thật sự là thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái!

Trái tim A Thiết như lún xuống phía dưới, trong lúc bối rối, âm thanh thần bí kia lại vang lên:

“Ngươi đang nhìn cái gì?”

“Ta, ở chỗ này!”

Lời này vừa nói ra, lập tức A Thiết biết rõ thanh âm này đang ở đâu, bởi vì thanh âm này bây giờ gần trong gang tấc với hắn, hắn muốn nghe chỗ đó không được.

Thanh âm vang lên ngay dưới chân A Thiết!

A Thiết vội vàng tập trung nhìn xuống dưới chân, xuyên thấu qua lớp băng hơi mờ kia. Lúc này hắn mới phát hiện ra, lúc này mình đạp lên lớp tuyết, hóa ra đó là một dòng sông băng! Hắn còn có thể mơ hồ nhìn thấy nước chảy mênh mông dưới lớp băng dày kia, còn có ——

Trời! Người đến nội công thật thâm hậu! Người này lại có thể ngâm mình dưới băng hà mà không bị đông cứng, mà có thể

cách âm thanh bằng tuyết rất dày truyền lên. Công lực không phải chuyển đùa.

Song mặc dù A Thiết đã phát hiện chỗ có tiếng động, nhưng quá muộn hắn mới phát hiện ra!

Ngay khi hắn thoáng nhìn về phía có người bên dưới lớp băng, một tiếng “Bành” thật lớn vang lên! Đôi tay to như quạt hương bồ đã phá băng trước khi A Thiết xuất chiêu, tia chớp chớp lấy hai tay hắn, mạnh mẽ kéo hắn vào dưới băng hà.

Đoạn thời gian này A Thiết đã được Di Thiên thần quyết hỗ trợ mà dần dần hiểu được sử dụng công lực bực kinh vân năm năm trước. Chỉ có đôi tay này xác thực quá nhanh, gã ở trong nước còn không kịp đề khí ngự hàn, miễn cho gặp phải thời tiết đông cứng, cửa khí đã phủ kín người ta, nhất thời nửa tia chân khí cũng sẽ không ra được, mà lúc này nước lạnh vô cùng đã đông cứng lực phủ ngũ tạng của gã. Gã mặc dù cảm thấy máu huyết toàn thân như muốn đông cứng lại, nhưng trước mắt tối sầm, liền đã đông cứng ngắt đi.

Ngay lúc A Thiết đang hôn mê, cả vùng đất như “Soạt” một tiếng, một bóng người khôi ngô đã bình bình trong nước A Thiết bắn ra, ném A Thiết xuống mặt tuyết.

Trong tay bóng người kia nắm chặt thanh đại đao phát sáng mà A Thiết vừa mới dùng thần thạch biến thành, hiển nhiên là đã đoạt được thứ mà lúc A Thiết hôn mê, nhưng thấy hắn nhìn chằm chằm A Thiết, lạnh lùng nói: “Ta đã sớm nói người xông vào diện thứ mười giết không tha! Nhưng nếu ngươi đã có thể thu thập được khối Khoáng Thế Thần Thạch này, chắc hẳn cũng không phải hạng người tầm thường...”

“Để cho bản nguyên soái giải quyết ngươi trước, xem xem ngươi rốt cuộc là loại hàng gì!”

Bóng người thần bí nói xong liền lấy mũi đao sáng ngời lên, đẩy bạch quang quán quanh mặt A Thiết ra, thoáng nhìn xuống dưới, cả người không khỏi ngậy ra tại chỗ, giống như là nhìn thấy một ít thứ mà hắn hoàn toàn không dự liệu được.

“Cái gì? Là... Ngươi...” Hai mắt của thần bí nhân ảnh vẫn không rời khỏi mặt A Thiết, mặt xấu hổ nói: “Không! Sao có thể là ngươi?”

“Người vốn không phải là người! Người là...”

“Ai?”

A Thiết sẽ chết sao?

Kỳ thật người sống trên đời, trước sau gì cũng khó thoát khỏi cái chết, chết sớm muộn còn hơn.

Quan trọng nhất là, là người có thể tự mình biết rõ, cuộc đời mình chưa từng có, không hối hận kiếp này!

Vậy là đủ rồi.

Thế nhưng có một số người, ý chí cầu sinh của bọn họ cực kỳ thức thời, hơn nữa đường như trời cao đã sắp xếp cho bọn họ đủ loại vận mệnh, nhất định phải khiến bọn họ phải đối mặt với sự sống, tuyệt đối không thể trốn tránh!

Giống như A Thiết, con đường của y sớm đã được tinh thần “Hơn trăm năm” đã có sắp xếp, y căn bản không thể nào trốn tránh.

Vận mệnh sắp phát sinh trên người hắn, đối với A Thiết có thể nói là một hồi khiêu chiến không nên xài.

Nhưng trong mắt Thần, những lời khiêu chiến này chỉ là một trò chơi mà thôi.

Đúng vậy.

Chỉ là một trò chơi...

Cuối cùng A Thiết cũng không chết, Bộ Kinh Vân cũng không chết.

Khi hắn mở mắt lần nữa, lần đầu tiên, hắn đã thấy người ngồi ở trước mặt hắn.

Chính là hắn ta!

Không! Phải nói rằng, bản thân trước mắt chỉ là một bức tranh mà thôi.

Nguyên lai lúc này A Thiết đang nằm ở chính giữa một tòa cung điện trên mặt đất, tòa cung điện này to lớn vô cùng, hơn nữa vô luận đỉnh điện, mặt đất, cột trụ đều được điêu khắc tinh tế bằng đá đỏ như máu, thân thể ở trong không gian huyết

hồng này quả thực đang ở trong địa ngục có lửa cháy hừng hực!

Nơi này thật sự là địa ngục sao?

A Thiết không dám khẳng định, hắn chỉ biết là chủ nhân nơi này nhất định có liên quan tới hắn.

Bởi vì khi hắn mở mắt ra, cái đầu tiên thoáng nhìn thấy là ở cuối điện, lại có một bức bích họa giống như bức họa dựng đứng ở cửa rãnh trên con ốc, đương nhiên là vẽ bốn người trong bức họa kia. Người ngồi trong đó vẫn là A Thiết!

A Thiết khẽ nhếch mép, nơi này rốt cuộc là địa phương nào?

Hắn không khỏi lập tức nhìn quanh bốn phía, tiếp theo, hắn liền phát giác, toà cung điện huyết hồng này mặc dù tịch mịch, nhưng giờ phút này cũng không phải chỉ có mình hắn. Lại nguyên lai, ở trước một vách tường huyết hồng, có một người đang cung kính quỳ lạy hắn.

A Thiết lần đầu tiên không thể phát hiện ra người này là bởi vì người này đầu đội một cái mũ đỏ như máu, trên người mặc một bộ võ y đỏ như máu, hơn nữa còn cúi đầu thật sâu. Vì vậy mắt thường nhìn lại, trừ một mảnh màu đỏ ra thì không còn màu sắc nào khác nữa, giống như hòa làm một thể với bức tường huyết hồng phía sau hắn...

Người nọ không cúi đầu, nhưng dường như cũng nghe thấy A Thiết tỉnh lại, đột nhiên nói: “Cuối cùng người nên tới cũng tới rồi...”

“Ngươi có biết, vì để chờ ngươi, ta đã chờ cả đời ở đây rồi.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn, A Thiết nghe xong chợt biến sắc, bản thân hắn nhận ra giọng nói này chính là nam tử vừa rồi tập kích hắn ở trong sông băng. Hắn không khỏi hỏi:

“Ngươi chính là người vừa rồi tự xưng là Thập Điện Diêm La?”

“Đúng vậy.” Nam tử kia vẫn cúi đầu đáp.

“Tại sao ngươi mang ta tới đây? Nơi này đến cùng là địa phương nào?”

Nam tử kia ngẩng đầu lên, mặt khí định thần nhàn đáp: “Ta mang ngươi tới nơi này, là vì nơi này vốn là nơi ngươi nên

đến.”

“Nơi này được giấu sâu dưới sông băng mười trượng, đúng vậy —— “

“Huyết điện trong điện thứ mười!”

A Thiết lập tức kinh ngạc! Hấn kinh ngạc, không phải vì hai chữ ” huyết điện” này, mà bởi vì hấn đã nhìn thấy mặt của nam nhân này. Tên này xem ra là nam nhân năm mươi tuổi rồi!

Giương mặt của hấn vậy mà lại có tám phần tương tự với nam tử u buồn đứng trong bức họa!

Hấn, cũng có thể là người trong tranh sao?

Nam tử kia thấy vẻ mặt A Thiết tràn đầy ngạc nhiên, không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, nói: “Rất bất ngờ phải không? Bất quá nói thẳng, ta cũng không phải là tên nam tử u buồn trong tranh kia, ta chỉ là giống y tám phần mười mà thôi.”

A Thiết hỏi: “Vậy, hấn có chuẩn không?”

Nam tử kia đáp: “Hấn, mới là Thập điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái chân chính; mà ta, là cháu đích tôn duy nhất của hấn...”

“Mạnh Hận!”

Mạnh Sơn? Mạnh Hận? A Thiết càng nghe càng ít.

“Thì ra... Trên đời thật sự có “Mạnh Sơn” người này? Dân gian kia lưu truyền về sự tích của hấn...”

“Dân gian lưu truyền lại sự tích của tổ phụ ta, có thật có giả...”

“Những thứ kia là thật? Những giả kia?”

“Liên quan tới việc tổ phụ ta “Phẫn Sơn” phóng thích tất cả tử tù vẫn luôn là sự thật, về phần những tù phạm kia sau khi được tự do và tân sinh, chuyện sau đó liền hoàn toàn bất đồng.”

“A? A Thiết phát ra hứng thú, hấn bỗng nhiên phát giác, đại bộ phận truyền thuyết thần thoại bị diễm mỹ lệ trong dân gian, vậy mà toàn bộ đều có người, trong đó bao gồm Bạch Tố

Trinh, Pháp Hải, Tiểu Thanh, có Địa Ngục Vương trong truyền thuyết kia —— Thập Đỉnh Diêm La Phủ Nguyên Soái!”

Bình hận vô hạn nói: “Một trăm hai mươi năm trước, tổ phụ ta Mạnh Sơn cảm thấy hơn tám trăm tử tù kia có thể lập chí cải tạo, nhân tâm một ý đã tùy tiện thả hết bọn chúng đi, ngược lại chính mình lại không sợ tội trốn chạy., Vì hắn tự biết mình khó tránh khỏi tử tội, cho nên tự hành thính tội với cấp trên, quyết lấy một mạng để đền tội cho hơn tám trăm nhân mạng của bọn họ. Cuối cùng, tổ phụ không thể cãi lại được, bị cấp trên nhốt vào ngục, chờ đợi chín tháng sau thu dọn xử tử...”

A Thiết nghe vậy, không khỏi cũng vì phần tinh thần hi sinh của mình của Mạnh Sơn năm đó mà lần nữa cảm nhận được, nói: “Đàm tiền bối cao nghĩa thật sự làm người ta kính trọng, chỉ là, về sau hắn gặp gỡ như thế nào?”

Mạnh Hận lắc đầu than nhẹ, đáp: “Kỳ ngộ của hắn quả thực so với trong truyền thuyết bất hạnh hơn nhiều, đối với tổ phụ ta mà nói, chết đi, đã là sự tình già nua, có thể vì hơn tám trăm người mà chết, chết có gì đáng tiếc? Nhưng hắn sau đó mới biết được, trên đời có một số chuyện, thậm chí so với còn có thể làm cho người thống khổ hơn!”

“Ồ?”

“Trước đó mấy ngày trước khi tổ phụ bị người ta tra hỏi, cấp trên của ông ta đi tới trong ngục cười ngượng ngùng với người kia, nói tổ phụ ta ngu không thể theo kịp, chết chưa hết tội, ông ta nói..., Hơn tám trăm tên tù phạm mà tổ phụ ta phái ra đều đã bị quan binh bắt về. Bọn họ bị bắt là bởi vì sau khi ra tù bọn họ cũng cảm thấy ân nghĩa của tổ phụ ta nên học được một thời gian, nhưng cuối cùng xác nhận “bản tính khó dời” câu nói này, tặc chung quy vẫn là tặc tặc tặc., Không lâu sau đó, bọn họ liền cố tình lại hồ đồ, cuộc sống khôn cùng khiến bọn họ dần dần quên đi hứa hẹn của tổ phụ ta, tiếp tục gian dân tù tù túng, giết người như ngóe, hại người bị giết nhiều vô tội bách tính nhiều không kể xiết, tổ phụ ta vừa nghe thấy liền ngậy người tại chỗ, nước mắt tuôn rơi...”

A Thiết bắt đầu hiểu được vì sao Giải Bích họa mà Mạnh Nguyên Soái u buồn như vậy, hỏi: “Cho nên hắn rất thống khổ? Hắn đáng hận?”

Bản thân mình vô cùng tin tưởng và bội tín, dẫm vào vết xe đổ, chẳng những mình tự hy sinh tính mạng cho bọn họ, mà còn hại tính mạng của rất nhiều người, thử hỏi sao không đau chứ? Không hận? A Thiết hiểu rất rõ điều này.

“Hả!” Mạnh Hận đáp: “Tổ phụ ta vô cùng thống hận chính mình khi dễ tin người khác, càng thất vọng đối với nhân tính, ông hận! Vì sao thế gian này không có người trọng nghĩa chân chính? Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

A Thiết lạnh nhạt nói: “Thật ra hấn không cần hận, hấn đã là một đại trượng phu tin tưởng trọng dạ, trên đời này người như thế cũng có rất nhiều, chỉ là hấn trùng hợp gặp gỡ một số người có ý chí tương đối yếu kém mà thôi.”

Bình sắt nghe nói tổ phụ A Thiết là người trọng tín trọng nghĩa, hai mắt thỉnh thoảng hiện lên vẻ cảm kích, nói: “Sau đó, tổ phụ ta chịu thiệt vô ích mấy ngày liền tuyệt vọng, ngay đêm hôm trước hành hình, chính lúc đêm tối người ta tĩnh, Hách Địa, nhà tù kiên hậu đột phá vách tường mở ra, lại có một hòa thượng xông vào.”

“Hòa thượng kia là ai?” Ngô sắt hỏi.

Mạnh Hận thoáng nhìn hòa thượng trên bức tranh đá kia, nói: “Chính là tên —— hòa thượng Pháp Hải.”

“Hòa thượng Pháp Hải?” A Thiết Kỳ nói: “Chính là hòa thượng Pháp Hải của Thần Cung?”

Mạnh Hận gật gật đầu:

“Chính là hấn! Pháp Hải sau khi tiến vào lao ngục liền hỏi tổ phụ ta có muốn thay đổi điều này không? Cứ đi cùng với hấn! Tổ phụ ta thấy tình cảnh như vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng theo Pháp Hải rời đi.”

Nghe đến đây, A Thiết dần dần hiểu rõ nội tình bên trong, hấn hỏi: “Vì vậy, Pháp Hải đều cùng tổ phụ người hồi sư tập Thần Cung, gặp được Thần kia sao? Thần càng hiểu rõ hấn là Thập Điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái sao?”

Bình hận liếc A Thiết một cái, ánh mắt như đang khen ngợi sự thông minh của nàng, đáp.

“Ừm! Hơn nữa để tránh cho tổ phụ ta cuối cùng sẽ có quan binh tìm về, Thần liền ở sông băng mờ mịt không một bóng người xây dựng một tòa “Tứ điện” cho tổ phụ ta cư trú, cố ý làm ra lời đồn, cố lộng huyền bí, nói nơi này là Thập Điện Diêm La thăm phán thế nhân, để dọa dẫm dân chúng nhân hạ, để tránh bọn họ sau khi đánh bại đánh bại lại phát hiện tung tích tổ phụ ta...”

A Thiết nghe xong nhân quả, nói: “Nhưng ta vẫn có một điểm không rõ, mỗi chuyện thần làm đều có mục đích. Thứ cho ta tuyên ngôn, lệnh tổ phụ chỉ là một cái nhà tù vô quan, tại sao thần lại đối xử với hắn như Thập Điện Diêm La? Hắn nhất định sẽ không như dân gian truyền lại, là vì cảm thấy tính cách thương thiên thương nhân của tổ phụ ngươi!”

Mạnh Hận đau buồn cười:

“Đương nhiên là không rồi! Trên đời này rất ít người làm chuyện lỗ vốn, huống chi là Thần thông minh lão luyện? Hắn đã cứu tổ phụ ta ra khỏi ngục, chỉ vì hắn có một loại thần năng không bằng tự giác.”

Chuyện này thật kỳ lạ! Không phải vô sự không tỉnh, không hiểu sao? Hắn còn có cái gì không bằng Vu sơn?

Mạnh Hận tiếp tục nói.

“Tổ phụ ta từ nhỏ thiên tư thông minh, lại sở trường hạng nhất, chính là nghiên cứu hỏa dược rất sâu, ông có thể dùng hỏa dược chế thành các loại vũ khí có uy lực vô cùng, tỷ như hỏa đạn, hỏa châm, hỏa thương, thậm chí càng không thể tưởng tượng được là vũ khí và vũ khí ám khí. Loại bốn sự này, ngược lại là hướng thần linh đến từ cao quý võ công vô địch một mực khinh thường xâm nhập đề...”

A Thiết nói: “Bởi vậy, Thần liền xây dựng tòa “Thập thất điện” này, để tổ phụ ngươi chuyên tâm nghiên cứu cập nhật hỏa dược, lợi hại hơn đề đổi mới?”

Mạnh Sơn đáp: “Không sai. Tổ phụ ta muốn báo đáp tri ngộ của Thần, ơn cứu giúp, lại tin rằng Thần sẽ cải cách nhân gian, cho nên mỗi ngày đều không cần nghỉ ngơi, quên ăn quên ngủ, thay người ta nghiên cứu ra vũ khí hỏa dược được cải tạo...”

“Mà Thần vì để cho tổ phụ ta chuyên tâm nghiên cứu, cũng đem “Thập thất điện” liệt vào cấm địa, ngoại trừ Pháp Hải có thể liên lạc cùng hắn, còn lại bất kỳ môn chúng Thần Cung nào đều phải nghiêm cấm bước vào “Thứ mười”, thậm chí phạm vi bức tranh kia cũng là cấm địa, việc này cầu xin tổ phụ ta sẽ không bị quấy rầy bất cứ cái gì, cho nên ngoại trừ Thần cùng Pháp Hải biết được Thập Điện Diêm La rốt cuộc là ai, người khác lục soát Thần Cung hoàn toàn không biết, cũng không biết đến cùng thập điện Diêm La là địch hay là bạn...”

A Thiết búng tỉnh đại ngộ, khó trách Thần mẫu chưa từng đề cập đến “Thập Túc Diêm La” ở trước mặt gã. Bởi vì nàng chỉ mới nghe nói đến Vu ngôn Nguyên Soái, cũng chưa từng thấy qua Mạnh Nguyên Soái, càng không biết gã và Thần là địch hay bạn. Hơn nữa, nàng thậm chí ngay cả bức tường nơi cửa rãnh Hải Loa cũng chưa từng nhìn thấy qua. Tất cả đều bởi vì bắt đầu từ cửa rãnh ốc biển, mà đã là cấm địa của “Đệ lục điện”.

A Thiết hỏi: “Nhưng mà, Thần muốn tổ phụ ngươi nghiên cứu những vũ khí hỏa dược này làm gì?”

“Đó là bởi vì, tuy thần võ cái thể nhưng tài trí siêu quần, hơn nữa khi sưu tập thần quan kỳ dưới cờ có không ít kỳ nhân dị sĩ giống như Pháp Hải. Đáng tiếc muốn chinh phục toàn bộ Thần Châu, thậm chí trời đất bao la, lực lượng một đám nhỏ này vẫn là không đáng kể. Sưu Thần Cung phải có lượng lớn vũ khí hỏa dược, mới có thể lấy ít địch nhiều, bách chiến bách thắng.”

Đúng vậy, cho dù vô địch như thần, nếu muốn xâm lấn nhân gian, lực lượng vũ khí cường đại từ đầu đến cuối đều muốn thiếu cái điều kiện này như thiếu thốn điều kiện, như vậy mặc cho Thần khôn khéo như thế nào, cũng tuyệt đối không thể lấy yếu địch chúng, những “chúng” kia, đương nhiên là trên đời toàn bộ quốc gia.

A Thiết nói: “Nếu là cái gì, vậy tổ phụ ngươi thật sự cả đời cũng đang chế tạo vũ khí cho Thần sao?”

Mạnh Hận đáp: “Không có dài như cả đời nhưng cũng tương đối lâu. Tổ phụ ta vùi đầu vào nghiên cứu, chớp mắt đã qua mười năm, mười năm năm tuế nguyệt, ông tổng cộng nghiên

cứu mấy ngàn loại hỏa dược, không cùng một ngàn loại với một ngàn loại hỏa dược., Mỗi một vũ khí đều có uy lực đặc biệt của nó, một viên hỏa đạn đã có thể san bằng một gò núi nhỏ, càng không nói đến những vũ khí hỏa dược lớn khác. Nếu như thần tái sinh lệnh môn, trợ giúp tổ phụ ta chế tạo hàng loạt ngàn loại vũ khí, không đến một năm, liền có thể có mấy vạn kiện vũ khí hủy thiên diệt địa... “

Đột nhiên A Thiết cảm thấy trong lòng phát lạnh:

“Đến lúc đó, chính là thời điểm sưu tập Thần Cung dương oai thiên hạ?”

Mạnh Hận gật đầu thờ dài:

“Nói không sai! Nhưng ngay lúc này, liền bắt đầu xuất hiện rối loạn...”

A Thiết cũng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì hắn rõ ràng nếu như trong đó không có vấn đề gì, trí năng của Thần Cung kia sớm đã trở nên hiển hách nhờ vào mấy vạn vũ khí hiển hách này rồi, thì làm sao có thể lạng lẽ không nghe thấy như bây giờ chứ? Tuy nhiên hắn vẫn hỏi: “Là nhiều loạn gì?”

Mạnh Hận nói: “Một ngày nọ, ngay lúc tổ phụ ta vui đầu nghiên cứu, Pháp Hải đột nhiên lao tới, vả lại sắc mặt vô cùng tái nhợt, cũng nói cho tổ phụ ta biết, Thần đã nói người xử tử con gái Bạch Tố Trinh của mình., Cực kỳ phát rồ, hơn nữa Pháp Hải còn nói, chính hắn cũng muốn thực hiện lời hứa trước đó đi xuống Lôi Phong tháp tự sát, lần này hắn lâm tử cùng tổ phụ ta một hồi, là hy vọng hắn tuyệt đối đừng đem những vũ khí hỏa dược đó hiến cho thần, nếu không, sau khi cho thần có đủ lực lượng buôn bán đủ vũ khí chinh phục thiên địa, hắn tuyệt sẽ không tạo phúc nhân gian. Hắn chỉ có thể trở thành người độc quyền thiên thu vạn thế.”

Lại là Pháp Hải! A Thiết nghĩ thầm, đã tâm muốn ngăn cản Thần thống trị thiên địa của hòa thượng Pháp Hải thật sự dốc hết sức lực, chân thành vô cùng đáng khen ngợi.

Mạnh hận nói tiếp: “Tổ phụ ta thấy Pháp Hải ta khẩn cầu lâm nguy, và Pháp Hải vì cứu thương sinh một chút từ bi. Vì thế không nói lời nào gật đầu đáp ứng, mà trước khi chia tay, Pháp Hải còn tặng một quyển bí bằng hữu ghi nhớ võ học cả đời của

nó cho tổ phụ ta, hi vọng ông ấy có thể siêng năng rèn luyện, đạt tới liệt kê võ nghệ bình thường, tự vệ lấy bản thân.”

A Thiết nói: “Nhưng, võ công của Thần thần bí khó lường, cho dù tổ phụ có thể quán thông võ học Pháp Hải trong thời gian ngắn, cũng tuyệt đối không phải là địch thủ của Thần, làm sao hấn có thể không đi vào khuôn khổ, làm sao có thể không đem nhóm vũ khí đó hiến cho Thần?”

Mạnh Hận cười: “Đừng quên tổ phụ ta có tiền vốn.”

“Tiền vốn gì?”

“Chính là một ngàn loại vũ khí thuốc nổ! Pháp Hải dạy hấn, đem tất cả vũ khí chôn trong một mật thất “Huyết Lao” của Huyết điện, giếng ở cánh cửa huyết lao trang bị một cơ quan đặc biệt, nhất định phải có chìa khóa đặc chế mới có thể mở ra, nếu không cửa huyết lao sẽ bị người khác ngông cuồng phá hủy., Vạn thạch phòng chứa thuốc nổ sẽ lập tức nổ tung, lực bạo tạc đủ có thể san tóa sông băng này thành bình địa, đến lúc đó, chẳng những có ngàn loại vũ khí kia cùng đốt một mối lửa, ngay cả người tự tiện xông vào mật thất cũng khó may mắn thoát khỏi...”

“Vì vậy, tổ phụ ta tuy rằng kiên quyết không đem nhóm vũ khí này hiến cho Thần, Thần cũng không dám tùy tiện phái người đến đây cưỡng ép cướp đoạt, lại càng không tự mình đến đây, bởi vì sợ tổ phụ ta sẽ không tiếc hi sinh bản thân, đốt cháy vạn thạch được cùng những vũ khí kia, cùng Thần cùng nhau ngọc đá câu thiêu!”

A Thiết nghe đến đây, rốt cục lĩnh ngộ được nguyên nhân tại sao lại không dám hành động đối với điện thứ mười. Bởi vì thần túng có thể trường sinh, nếu cho vạn thạch hỏa khu nổ, cũng tuyệt đối không thể bắt tử.

Còn nữa, nếu tùy tiện sai khiến người khác thay mình đến cướp, cũng chỉ làm cho ngàn loại vũ khí hỏa dược không thể tưởng tượng này hủy hoại trong chốc lát, càng không có lợi, riêng có cơ hội thủ.

A Thiết đột nhiên hỏi: “Còn có một chuyện nữa, vừa rồi người nói lúc này chờ ta cả đời, người, sao lại nhận ra ta?”

Bình thường ghi hận: “Đó là bởi vì Thần ngoại trừ muốn chinh phục nhân gian, ở hơn trăm năm trước có một âm mưu không thể cho ai biết...”

A Thiết nhíu mày:

“Âm mưu? Vậy mà Thần còn có một âm mưu không thể cho người khác biết?”

“Đúng vậy! Là Pháp Hải vô tình phát hiện sau khi Bạch Tố Trinh chết, đệ tử chân truyền Pháp Hải vốn đã thành tâm phúc, hắn thậm chí không dám đem âm mưu này nói cho đồ đệ, Cáp chỉ cáo tri với tổ phụ ta trước khi chia tay...”

Nói đến đây, Mạnh Hận không hẹn mà cùng nhìn sang A Thiết, quỷ dị nói:

Hơn nữa, âm mưu bí mật này cũng liên quan đến ngươi...

A Thiết ngẩn ngơ: “Liên quan đến ta? Thần ở hơn trăm năm trước, thế mà có thể đoán trước hôm nay ta sẽ sinh ra trên đời?”

Mạnh Hận nghiêng mặt liếc bức tranh không lồ kia, cười một tiếng: “Lẽ nào, người một chút cũng không cảm thấy, người ngồi trong bức tranh này giống người y đức?”

A Thiết có chút lo lắng trong lòng: “Ý người là... người trong bức tranh đúng là ta?”

Mạnh Hận thần bí bí nói: “Quyển sách đó không phải là người, nhưng kỳ thật lại là người.”

Những lời hư hư thực thực này, xác thực khiến A Thiết phải khóc dở cười, hắn duy nhất có nói: “Ta không hiểu.”

Mạnh Hận thở dài: “Người sao phải hiểu rõ? Có đôi khi, người biết rõ chân tướng càng ít càng tốt, nếu người biết người trong tranh có điên đảo người hay không, chỉ sợ người sẽ không kiên trì muốn đi trước tìm thần cung rồi.”

A Thiết hỏi: “Người biết vì sao ta muốn đi sưu tầm Thần Cung không?”

Mạnh Hận lắc lắc đầu: “Không biết! Nhưng ta phỏng chừng, người hắn là có một số người hoặc là đồ vật ở trên tay Thần, cho nên mới ép buộc đi.”

A Thiết thập phần bội phục hẩn liệu sự như thần, gật đầu: “Đúng vậy. Nhị đệ của ta, A Hắc ở trên tay thần, cho nên ta không thể không đi, nhưng trước sau không rõ, vì sao thần lại không phải ta thì không thể?”

Mạnh Hận nói: “Đó chính là vị trí mấu chốt của âm mưu bí mật mà thần kế hoạch hơn trăm năm trước. Năm đó Pháp Hải nói cho ta biết bí mật này của tổ phụ, còn dự đoán có thể hơn hai trăm năm sau sẽ xuất hiện một người giống với chân dung trong bức họa. Người này chính là người mà Thần chọn lựa được, Pháp Hải càng phỏng đoán thần sẽ dẫn người này đến Tấn kiến Thần Cung, giống như tình hình hiện nay của ngươi...”

“Vì vậy, Pháp Hải ngoại trừ dạy tổ phụ ta bố trí bạo tạc cơ quan kia, khẩn cầu hẩn chờ đợi một người giống bức họa như đúc, rồi mới đem chìa khóa “Huyết Lao” giao cho người này...”

“Ồ? Vì sao phải đem cái chìa khóa này giao cho người trong hội họa? Cái chìa khóa này thì có liên quan gì tới nó?”

Bình đại hận nói: “Bởi vì, Pháp Hải trong lòng biết cái chìa khóa cùng huyết lao chi lễ kia đều là vật mà Thần muốn có được nhất, hẩn liền bày ra một cái bố cục, lấy đồ để triệt để tiêu diệt Thần, miễn cho ngày sau làm hại nhân gian.”

“Rốt cuộc là cục diện như thế nào?” A Thiết đối với Pháp Hải càng lúc càng khâm kính, vì cứu vớt nhân gian, rất nhiều chuyện đã làm.

Mạnh Hận cũng không có chính diện trả lời nghi vấn này của A Thiết, chỉ là không nói một lời móc từ trong ngực ra một tờ huyết hồng thiếp cũ nát, liên tục bay cho A Thiết, nói: “Tổ phụ ta đã đem cái bố cục này viết trên hồng tiên, ngươi là người giống bức họa như đúc, hay là tự ngươi tự xem đi.”

A Thiết lặng lẽ nhận lấy tờ giấy, mở ra vừa nhìn, khuôn mặt không khỏi tái nhợt.

Cuối cùng hẩn cũng phát hiện ra bố cục mà Pháp Hải bố trí, rốt cuộc là một sát cục như thế nào. Người Tự Văn Phúc Nhân chỉ đọc được từng tý một.

“Bây giờ ngươi hẳn là minh bạch vai diễn của mình trong Thiếu Hải cục phải không? Ngươi có bằng lòng giúp Pháp Hải một tay hay không?” Mạnh Hận nhìn A Thiết hỏi.

Một lát sau A Thiết không nói gì, cuối cùng cười nhạt một tiếng, đáp: “Pháp Hải đại sư từ bi cả đời, là một người rất đáng để ta tôn kính...”

“Hơn nữa, nếu có thể tiêu diệt Thần thì nhân gian có thể tiêu diệt một tên bạo quân vạn thế, ta không có lý do gì phải không muốn đâu.”

Tờ giấy kia viết thế cục, khẳng định yêu cầu A Thiết trả giá cực cao, chỉ riêng A Thiết lại nhẹ nhàng bằng quơ đáp ứng; Mạnh Hận Định Định nhìn chăm chăm A Thiết trên mặt nhàn nhạt, hai mắt thoáng một cái nổi lên vẻ tán thưởng dị thường, kiên quyết xưng hô:

“Được! Không hổ là anh hùng thiếu niên! Đối mặt với sự lựa chọn quan trọng mà không hối hận, phần khí phách này đáng được lão phu kính nể!”

A Thiết lại cười nhạt một tiếng, ngạc nhiên nói: “Ngươi sao lại không đáng để ta kính nể?”

Mạnh Hận ngây dại:

“Ngươi ta bèo nước gặp nhau, lão phu... Có gì đáng để ngươi kính nể?”

A Thiết nói: “Theo như lời ngươi vừa mới nói, mặc dù Pháp Hải có một sát cục có khả năng tiêu diệt Thần, nhưng nếu người giống như bức họa này sẽ chỉ bị dẫn tới Thần Cung, thì chưa chắc hẳn đã đi qua hoặc xông nhầm vào điện thứ mười này. Chắc hẳn tổ phụ ngươi đã sớm nghĩ đến điểm này, duy chỉ có hắn vẫn không để ý đến việc có thể xuất hiện hay không, hay là cuối đời mới có thể làm được. Tín tiền bồi người cũng bởi vì tiền bồi có người điều khiển mà tiếp tục ở chỗ này chờ đi!”

Mạnh Hận không thể tưởng tượng được A Thiết lại nghĩ đến nỗi khổ mà hắn dành cả đời ở điện thứ mười cô tịch, không khỏi cảm kích dị thường, tự nhiên buồn bã nói: “Không sai, tuy rằng tổ phụ ta sớm biết người giống như bức họa kia khả năng chỉ đi sưu tập Thần cung chứ chưa chắc sẽ xông vào điện

thứ mười, duy chỉ có hấn vẫn ôm hi vọng vạn nhất; hấn tin tưởng sâu sắc; Thượng thiên nhất định sẽ không một kẻ vi phạm lẽ thường mà có thể trường sinh quản lý thế gian, sơ suất nhất định sẽ khiến người trong bức tranh ngộ nhập bản điện. Cũng chính vì khả năng này mà hấn hứa hẹn với Pháp Hải, cả đời hấn cũng không rời khỏi thập đại điện nửa bước, cả đời đều cực khổ...”

“Về phần cha mẹ ta, cũng giống như tổ phụ ta, bọn họ tin tưởng nhất định có thiên ý, bọn họ cũng đang chờ người, về sau hai ông cháu đều mất lâu dài, liền để lại lão phu...”

“Người cũng tin người trong bức tranh nhất định sẽ nhằm xông vào điện thứ mười sao?” A Thiết hỏi.

Bình cười khổ:

“Ta không thể không tin, đây đã là hy vọng duy nhất để tiêu diệt thần, tốt xấu gì cũng phải đợi tiếp, đây là số mệnh của ta.”

Đúng vậy! Chính vì là một tia hy vọng cho nên tốt xấu gì cũng phải chờ đợi! May mà Hoàng Thiên không phụ, bị Thần mẫu đánh bại đánh bại, lão lại sắp xếp đến Thiết Quan đi Điện thứ mười. Có lẽ, trong cõi U Minh thật sự có ý trời...

Nghĩ tới một người đàn ông năm mươi năm thọ mệnh tất cả đều đang đợi một người, A Thiết không khỏi thầm tiếc hận, nói: “Nhưng mà, tiền bối, người có thể còn khổ hơn so với tổ tiên của người, bởi vì đến cuối cùng, chỉ còn lại một mình người.”

Mạnh oán giận nói: “Khi bản thân mười tuổi thì phụ mẫu lần lượt qua đời, ta liền một mình đứng chờ người kia xuất hiện, ta còn đáp ứng song thân, nếu như Thần thật sự bất chấp tất cả để đoạt những vũ khí hỏa dược kia, ta liền lập tức dẫn hấn đi vào mật thất, tái kích nổ hỏa dược vạn thạch, thề đồng quy vu tận với hấn, tuyệt đối không keo kiệt tính mạng...”

“Không thể tưởng được chờ đợi ba mươi bốn năm, mỗi ngày ta đều lo lắng Thần sẽ xuất hiện mà không dám ngủ, sợ bản thân nhất thời tham ngủ sẽ bị Thần có thể lợi dụng, lo lắng đề phòng, ta không ngủ quá ba mươi bốn năm rồi...”

“Cái gì? Người chưa ngủ ba mươi bốn năm!” A Thiết cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Có thể nào? Người thật sự có

thể không ngủ ba mươi bốn năm?

Mạnh Hận Đẳng nhắc tới một chữ “Ngủ”, trong chốc lát hai mắt trở nên mông lung, giống như đã bắt đầu buồn ngủ, hắn cười nói: “Không ngủ suốt ba mươi bốn năm, ta thực sự mệt mỏi, vậy mà hôm nay rốt cục đã chờ được ngươi. Cuối cùng ta cũng hoàn thành hứa hẹn với cha mẹ, ngươi cũng đáp ứng đôi phò Thần, ta không cần lo lắng Thần hội trước đến đây cướp đoạt những vũ khí này, rốt cuộc ta có thể an tâm ngủ rồi...”

Nói xong, mí mắt Mạnh Hận cũng sụp xuống một nửa, hắn nhìn lại mệt mỏi rồi nói:

Mạnh Hận từ từ đáp: “Ồ trong lòng ngươi.”

A Thiết vội vàng đưa tay vào ngực. Quả nhiên, trong ngực quả thật có một cái chìa khóa, nhưng chỉ thấy hai đầu chìa khóa còn lại là hai màu kim ngân. Vậy mà ngươi lại là một cái “Hai cái chìa khóa”, vì sao cái chìa khóa này lại có hai cái? A Thiết mặc dù đã xem qua giấy đỏ đỏ ngấn tiên, nhưng hắn có biết làm thế nào để mở cánh cửa Huyết Lao hay không?

Ngoại trừ chìa khóa này, trong lòng A Thiết có một con đường trắng luyên về tuyết duyên. Thần thạch và một tờ bản đồ sưu tập thần cung hoàn toàn bất đồng với thần mẫu, nói chắc rất mệt mỏi: “Người trẻ tuổi, nói cho ta biết, ngươi... tên là...? Tên là gì?”

A Thiết đáp: “Bộ kinh vân, có thể là A Thiết!”

Mạnh Hận ôn hòa nở nụ cười, suy yếu nói: “Rất tốt, ta sẽ cố nhớ kỹ... Trong cuộc đời của mình, sẽ gặp gỡ hai người trẻ tuổi, cũng nói rằng rất kính trọng ta, thì ra, cuộc đời của ta buồn tẻ và cô đơn và tịch mịch này cũng sẽ có người thương thức, kính trọng, ta nhất định sẽ nhớ kỹ ngươi, bước... Kinh Vân, A... Thiết, lại... Kiến...”

Mạnh Hận một mặt nói một mặt đã mệt đến không thể mở mắt, cuối cùng hắn yên lặng, nặng nề ngủ thiếp đi...

“Tiền bối...” A Thiết vẫn còn muốn nói gì đó, chỉ thấy hắn đã ngủ, nghĩ thầm nếu như hắn không ngủ ba mươi bốn năm, cũng không đành lòng quấy rầy hắn, nhưng mà, hắn phát hiện một việc...

Vô luận một người ngủ say say bao nhiêu, ngực ít nhất cũng phải hơi phập phồng, nhưng tại sao thân thể Mạnh Hận lại dừng lại không? Phảng phất một chút khí tức cũng không có?

A Bá Thiết không khỏi vươn tay kiểm tra hơi thở của hắn, không ngờ lại là giạt mình, bản hân đã không còn hơi thở! Thân hình càng lúc càng cứng ngắc!

A! Hắn chết rồi!

Trong lòng A Thiết run lên, mới biết rõ, một người vì lo lắng mà không ngủ được ba mươi bốn năm, hắn một mực đề phòng, hắn một mực không hề có cơ hội thở dốc, tâm lực của hắn đã sớm hao mòn gần như không còn trong vòng ba mươi bốn năm., Hắn có thể chèo chống đến hôm nay, có lẽ tất cả là vì hắn sẽ nhận lời hứa song thân, hắn phải thủ tín thủ nghĩa như tổ tiên của hắn Vu Sơn, hắn không muốn kêu tổ tiên Mạnh Sơn thất vọng, hắn không muốn kêu mình thất vọng, hơn nữa, càng vì thương sinh vô tội thiên hạ...

Nhưng mà hôm nay, hắn đáp ứng chuyện song thân đã làm xong, sầu lo cũng đã lắng xuống, hắn không có bất kỳ áp lực gì, tâm niệm vừa buông lỏng, vì thế liền chìm vào giấc ngủ say...

Nghĩ đến lão nhân này vì chờ đợi mình mà ở trong sông băng cô đơn vô biên này phải bảo vệ năm tháng dài đằng đẳng, trong lòng A Thiết đột nhiên dâng lên một nỗi lo lắng, hắn không khỏi vái thật sâu vào di thể Mạnh Hận, khê thờ dài:

“Tiền bối, văn bối sinh thời không gặp thời, đã hại người lãng phí mấy chục mùa hè rét lạnh, nhưng xin người cứ an tâm, A Thiết nhất định sẽ thực hiện bố cục do Pháp Hải bố trí, thề phải tiêu diệt Thần...”

“Ta, tuyệt đối sẽ không khiến người thất vọng!”

Mang theo ý chí kiên định, A Thiết hỏi một câu, lại vái một cái vào di thể Mạnh Hận, liền dứt khoát xoay người, bước lên con đường không về của hắn.

Chỉ không biết, cuối con đường bất quy của hắn –

Là Sát Thần?

Lục soát là bị giết?

Chương thứ mười chín Song Thần Hội

Đã qua hơn nửa ngày, bốn phía một mảnh khói hương mê man.

Hóa ra trước bức bích họa ở cửa rãnh ốc biển kia, những dân chúng kia vẫn còn quanh quẩn trước bức họa không đi, có một số càng về nhà mang tới hương khói cung phụng, đại sự tế thần một phen, bởi vậy màn khói chỗ miệng rãnh càng lúc càng dày đặc, nồng đậm không thể tan nổi.

Chỉ thấy một đám dân thường quỳ gối trước bích họa, tất cả đều song chưởng hợp thập, thành kính bái lạy, tranh nhau hỏi ý nguyện của thần, kỳ thật nguyện vọng của mỗi người không phải đều giống nhau? Đều là những nhân duyên vũ khí tài nguyên các loại, lại có ai thật sự quan tâm an nguy Thần Châu? Vì thương sinh kỳ phúc?

Bỗng dưng, dân chúng trong trấn nghe một tiếng “Xẹt” chói tai vang lên, rõ ràng thấy được bóng đen trong sông băng mệnh mông sau bích họa chợt lóe, một người khô ngô bị gió tuyết đầy trời trước mặt lẳng không bay ra, tia chớp xẹt qua giữa không trung hai trượng trên đầu dân trấn, có người mất sắc, liếc một cái liền nhìn ra bóng người kia, đúng là bọn họ nhận định là “Thần” ——

A Thiết!

“A! Là... Thần?” Có chút dân bản thân trấn kinh hô to.

“Thần thật à! Thần... lại trở về rồi sao?”

“Trời ạ, xin đừng xa lánh chúng ta! Cầu xin ngài ban phúc cho chúng ta đi!”

Dân chúng vừa hô to gọi nhỏ, vừa đuổi sát theo bóng người giữa không trung từ dưới mặt đất. Nhưng bóng người kia nhanh hơn bọn họ rất nhiều, trong nháy mắt đã vứt bỏ mọi người, không biết kết cục ra sao.

Trong đó một gã trấn dân thấy bóng dáng lại mất đi thần sắc, không khỏi sốt ruột:

“Chắc, sao vừa Thần nhìn thấy bọn ta đã bỏ chạy vậy? Hoá ra là thế, thật sự không biết hấn là Chân Thần hay là quỷ giả?”

Một trấn dân khác lập tức trầm mặt bác bỏ:

“Nói bậy! Người không có mắt sao? Thần vừa mới ở giữa không trung vừa rồi còn đang chạy như bay! Người có thể sao? Người như vậy không thành kính, khó trách thần không để ý tới chúng ta, đều là người quá đáng!”

Tên dân trấn kia vội vã chửi thề Hàn Thiên, những người dân trấn khác dồn dập đáp lại: “Đúng vậy! Sao chúng ta có thể không tin tưởng và bắt kính với Thần như vậy? Chúng ta hẳn là nên tin tưởng hẳn là Thần, chỉ có hẳn mới chiếu cố chúng ta!”

Lời vừa nói ra, trong đám người bỗng truyền ra một thanh âm già nua mà trầm thấp, nói: “Đúng vậy! Hẳn thật là thần...”

“Tử Thần!”

Tiếng nói vừa dứt, trong trấn dân môn còn chưa tìm ra rốt cuộc là ai trong bọn họ nói ra lời khó hiểu này, đột nhiên, một thân ảnh nam tử như thiểm điện từ trong đám người rút lên giữa không trung, đuổi theo hướng vừa rồi thần tốc phi hành!

Bóng người kia, thậm chí còn nhanh hơn cả Thần mà dân trấn chứng kiến!

Thậm chí còn nhanh hơn cả âm thanh!

Dân chúng trong trấn kinh ngạc nhìn thấy có bóng đen thứ hai đang bay như bay giữa không trung, không khỏi đồng loạt ngẩng người tại chỗ, há mồm cứng lưỡi:

“A, vừa mới... cái kia theo sát... Một vị Thần khác?”

“A, thật sự là quá tốt, chúng ta lại gặp phải...hai vị Thần, xem ra... trời ơi, sớm muộn gì ông trời cũng sẽ giáng phúc xuống người chúng ta a...”

Trong bầu không khí mê tín, trấn dân lại quay sang hướng vừa rồi hai bóng đen lướt tới quỳ xuống, lại có một số người, rõ ràng ngũ thể đầu rạp xuống đất...

Nhưng mà, ngay lúc mọi người thành kính quỳ lạy, giữa không trung lại truyền đến ba tiếng “Xuy xuy xuy”!

Tất cả dân chúng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trời, thình lình thấy ba bóng người lại như ba cơn gió lốc xẹt qua trời cao, hướng phía sau bích hoạ ốc biển rãnh tây sông băng! Ở chính giữa còn có hai bóng người lơ lửng là nữ.

Phía tây rãnh biển là căn cứ vào Địa Thập Điện, ba thân ảnh nhanh tuyệt này rốt cuộc là ai? Tại sao bọn họ phải tiến điện thứ mười?

Dân chúng trấn chột thấy ba bóng người này lướt qua, tất cả đều ngẩn ngơ, hơn nữa lần này còn là thật sự ngây người!

“Quá... quá thần kỳ... rồi, chúng ta... rõ ràng... chỉ trong vòng một ngày...”

“Gặp phải... năm vị Thần...”

“Chuyện này... rốt cuộc là... vì sao... chuyện gì đã xảy ra?”

“Là dấu hiệu tốt hay là... hung triệu?”

“Trời ạ! Các người... thật sự muốn... Môn...”

“Khởi... Ra hiệu... Hả?”

Không sai! Vừa rồi dân trấn nhìn thấy thân ảnh đầu tiên lao vùn vụt giữa không trung, chính là A Thiết vừa mới rời khỏi điện thứ mười!

Bởi vì A Thiết sợ bị dân chúng trấn phát hiện mà bị dây dưa, cho nên chỉ có thể chuyển động bay vút qua ở giữa không trung, ý đồ mau chóng thoát khỏi bọn họ!

Mà bây giờ phương hướng A Thiết bay đến chính là phía nam rãnh biển ốc biển. Cũng tức là nơi suu Thần Cung mà Mạnh Hận chỉ cho hắn tám địa đồ kia, hoàn toàn khác với con đường dẫn đến điện thứ mười ở phía Tây con ốc biển.

Không thể tưởng được, thần mẫu lại cho hắn một tấm bản đồ sai lầm, nỗi băn khoăn trong lòng A Thiết mãi vẫn không thể mở ra, tại sao Thần mẫu phải làm như vậy?

Nhưng mà gã ngưng đoàn này không tồn tại bao lâu, rất nhanh, đã có một người tới giải thích nghi ngờ cho gã.

Một người còn ồn ào hơn cả âm thanh!

Một tiếng “choang” vang lên! Một bóng người bất ngờ lướt tới phía sau lưng A Thiết, xoay người một cái liền vượt qua A Thiết, đáp xuống trước mặt A Thiết một trượng.

Thật nhanh khinh công thật! người có được khinh công như vậy, trừ Nhiếp Phong, còn có hắn...

Pháp trí!

“Là người?” A Thiết thấy kẻ tới đúng là Pháp Trí, cảm thấy bất ngờ, lập tức dừng chân, cả người đề phòng nghiêm ngặt, Pháp Trí lại khí định thần nhàn cười nói: “Thần liệu sự như thần, không ngờ hậu nhân Thập Điện Diêm La cũng không vì người tự tiện xông vào Thập Điện mà giết người, lại để cho người còn sống đi ra...”

A Thiết ngưng thần nhìn chằm chằm Pháp Trí, hỏi: “Thần sớm đã biết trước ta nhất định sẽ đi đến điện thứ mười? Sớm biết được ta nhất định có thể còn sống mà đi ra?”

“Ừm.” Pháp Trí đáp: “Chỉ vì hần đã sớm đoán được điểm cuối cùng của thần mẫu, cho nên hôm nay mới có thể đặc biệt đặt chân vào bức tường cấm địa vẽ ở cửa điện thứ mười kia ta để người ra ngoài, sau đó mang người về Lục Thần Cung.”

“Con đường cuối cùng của thần mẫu?” Hai hàng lông mày A Thiết nhíu nhẹ.

“Đúng vậy.” Pháp Trí nói: “Tâm tư của thần mẫu vô cùng lợi hại, nàng đã sớm đoán được, nếu thần muốn người ít đến đây thu thập thần cung, chắc chắn người sẽ cực kỳ quan trọng đối với thần, cho nên nàng cố ý cho người bản đồ sai lầm., Dẫn người xông nhầm vào điện thứ mười, tràn đầy coi thần là miễn người bị Thập Điện Diêm La hậu nhân đả thương, mà tất sẽ đích thân tới điện thứ mười cứu người, đến lúc đó nàng có thể hợp hợp với người cùng Thần Cơ. Nhiếp Phong cùng thần thạch lực lượng, thừa thần so đấu với Thập Điện Diêm La đánh đến lúc suy nhược thương xuống tay, chưa hẳn hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng...”

A Thiết lúc này mới hiểu rõ trong lòng, không khỏi nói: “Đáng tiếc, thần mẫu chưa từng thấy Thập Điện Diêm La, cũng không biết hần là ai; nàng thiên tính vạn tính, tràn đầy cho rằng thần một mực cố kỵ Thập Điện Diêm La ba phần, nhất định bởi vì Thập Điện Diêm La là một người võ công có thể tranh phong cùng thần, liền lấy ta làm nguồn gốc phát sinh xung đột giữa hai người, khiến cho hai người lưỡng bại câu thương, mà bốn người chúng ta liền ngư ông đắc lợi...”

Pháp Trí nói: “Nhưng mà thần mẫu nằm mơ cũng không ngờ, điện thứ mười lệnh thần không phải thập điện Diêm La cố kỵ,

mà là vạn thạch hỏa dược, cùng với đám kỳ môn hỏa dược kia.”

“Ồ? Người cũng biết?” A Thiết hỏi.

Pháp Trí cười yếu ớt:

“Trước khi tới đây gặp ngươi, Thần đã ước hẹn chỗ đáng sợ của điện thứ mười ta, kế hoạch lần này của thần mẫu đã hoàn toàn thất bại.”

Đúng vậy, mặc dù Thần mẫu không thể thực hiện được, nhưng A Thiết không thể không bội phục túc trí đa mưu của Thần Mẫu. Mặc dù Thần mẫu cố ý dẫn hắc tới điện thứ mười, nhưng nàng không hề oán trách Thần mẫu. Bởi vì hắc tin tưởng Thần mẫu nhất định sẽ không bỏ rơi hắc, để hắc một mình đối mặt với thập điện Diêm La và Thần.

A Thiết tin tưởng, có lẽ Thần mẫu đã mang theo tuyệt duyên và Nhiếp Phong đến điện thứ mười...

Tuy nhiên, chuyến đi lần này A Thiết sớm đã ôm chặt lấy hắc, nhưng cũng không muốn ba người bọn họ cùng chết, vì vậy để tránh đêm dài lắm mộng. A Thiết nhất định phải nhanh chóng bố trí xong bố cục ở Pháp Hải, chỉ cần có thể nhanh chóng diệt Thần bằng sát cục này, cho dù đám người Thần mẫu sau khi đến, cũng không còn bị Thần thương tổn nữa.

Vừa nghĩ đến đây, A Thiết liền hỏi: “Hứa bá, ông đột nhiên ngăn đường ta đi, không phải là đang hàn huyên chuyện cũ với ta đơn giản như vậy đấy chứ?”

Hứa bá cũng không muốn trả lời vấn đề này, nhìn chung quanh mà nói, gã khẽ cười nói: “A Thiết, không ngờ ngươi còn nhớ lão phu từng khẽ gọi là ‘Hứa bá’, ngươi ngược lại thật sự là một người nhớ cũ. Lão phu cả đời rất thương thức, chính là người trọng tình niệm cũ.”

A Thiết ngưng mắt nhìn Hứa bá trước mặt, nói ra lời trong lòng của hắc:

“Trong lòng ta, từ đầu đến nay, ngươi vẫn là Hứa bá ta dĩ thường tôn trọng, thích kể chuyện cho hài tử kia...”

“Ta trước sau vẫn không tin, ngươi là vì đại sự trong miệng thần mẫu, có pháp trí giết chết tất từ bi.”

Đột nhiên nghe lời này, mặt Pháp Trí hiện lên một tia giận dữ, xem ra lão có chút xấu hổ. May mà lão có thể giữ lấy, nhanh chóng bình tĩnh, lão thốt nhiên nói: “A Thiết, chỉ tiếc thân phận chân chính của ta vẫn là Pháp Trí, ta có lý tưởng của ta. Ta có chức trách là phải làm việc, hiện giờ thứ hai, ta chính là đến đây lĩnh người đi sưu tầm Thần Cung.”

A Thiết nghe xong vẻ mặt dờ dẫn, dường như là vì sự cố chấp của Hứa bá mà suy nghĩ gì đó. Thật lâu sau, y mới ra vẻ hờ hững nói: “Rất tốt, ta cũng đang muốn đi sưu tập Thần Cung, nhờ người dẫn đường, cũng tiết kiệm được không ít công sức.”

A Thiết vừa nói vừa cất bước đi về phía trước, vừa nói: “Pháp Trí đại sư, làm phiền ngài dẫn đường.” Ngữ khí vẫn lạnh lùng, không có nửa điểm cảm tình.

Hứa bá chợt nghe hai chữ “Pháp Trí”, không khỏi biến sắc, hỏi: “A Thiết, người rốt cuộc cũng không niệm tình cũ nữa, mẹ người cũng gọi ta và người làm “Pháp Trí” hả?”

A Thiết Mộc trả lời không chút cảm xúc: “Ta rất nhớ ngày xưa, nhưng đột nhiên ta phát hiện...” Nói xong liếc mắt nhìn Pháp Trí:

“Thì ra, ta đã không còn ý gì để đọc nữa...”

“Ta biết Hứa bá đã chết rồi.”

Lời vừa nói ra, bầu không khí lập tức cứng ngắt, sắc mặt Pháp Trí cũng càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng, hắt hất ngược một hơi khí lạnh lên trời, thở dài nói: “Ai, người đã không còn ý niệm cũ, sao không sớm cùng lão phu tay áo đi tìm thần cung xem, xem Thần Tại sao lại chọn lựa người? Giải quyết hết thảy gút mắc?”

A Thiết nói: “Ta đang có ý này.”

Pháp Trí nói: “Rất tốt, A Thiết, mời!”

Nói xong hắt từ từ tiến vào trong khu rừng dày đặc đen sì ở phía nam con ốc biển kia.

A Thiết yên lặng nhìn bóng lưng già đi không chịu nổi của Pháp Trí, trong ánh mắt lưu chuyển tựa hồ hiện lên một tia tiếc hận.

Từ góc độ nào đó nhìn lại, có thể thấy nó vốn không phải người hay sao, đáng tiếc...

A Thiết chỉ nguyện trong tương lai trước mặt, không cần cùng người hấn tôn kính giao thủ.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của A Thiết, thần mẫu, Tuyết Duyên và Nhiếp Phong, thật sự đã đến điện thứ mười.

Bọn họ, cũng chính là ba thân ảnh nhanh chóng bị dân trấn thoáng nhìn thấy cuối cùng!

Thế nhưng, cho dù thần mẫu từng cho A Thiết địa đồ của điện thứ mười, nhưng bản đồ cũng chỉ mang theo một chút hướng đi trong phạm vi cấm địa của điện thứ mười. Mà bởi vì thần mẫu chưa bao giờ đặt chân đến nơi này, cho nên cũng không biết vị trí chính thức của điện thứ mười, may mà Nhiếp Phong có một kỳ năng mà người khác không hiểu, “Băng Tâm quyết”, dù cho băng tuyết đầy gào thét thì ông vẫn có thể dùng tai thay mắt, nghe ra được lòng đất dưới băng tuyết là trống không!

Ba người tìm tòi qua một trong số đó, cuối cùng tìm kiếm cửa vào của điện thứ mười, rồi tiến vào, xuyên qua một đường hầm dài dằng dặc kéo dài xuống phía dưới, cuối cùng bọn họ cũng tới được căn cứ của thập điện Diêm La - ” Điện thứ mười”.

Dựa theo kế hoạch của thần mẫu, nàng vốn dự liệu bọn họ đến điện thứ mười là rất có khả năng, Thần Khư cùng Thập Điện Diêm La đấu đến lưỡng bại câu thương, cho dù không phải chiến quả này, cũng nhất định phải đấu ở đây. Đến lúc đó, nàng và Tuyết Duyên, Nhiếp Phong có thể thừa cơ cứu được A Thiết, bốn người lại tùy thời liên thủ đối phó Thần...

Nhưng ba người vừa mới phát hiện, bọn họ tới quá muộn!

Chỉ thấy trong điện thứ mười, ngoài ý liệu, Tĩnh không có thần cùng thập điện Diêm La liêu mạng, cũng không có bóng dáng A Thiết, chỉ có một nam tử áo đỏ đang ngồi xếp bằng.

Cùng một bức bích họa khiến ba người bọn họ khiếp sợ dị thường!

Đương nhiên bởi vì trong bích họa, Thiết bất cùng Tuyết Duyên, cùng với nam tử áo đỏ đang khoanh chân chết đi kia

cũng ở trong bích hoạ.

Tuyết Duyên vạn phần nghi hoặc nói: “Thần mẫu, sao... Sao lại như vậy? Nơi này sao lại có A Thiết và ta có bức tranh? A Thiết hẳn... Hắn bây giờ lại chống đỡ thế nào rồi?”

Thần mẫu cũng không lập tức đáp lời nàng, nàng quét mắt nhìn xung quanh một lúc lâu rồi mới nói: “Nhìn xem nơi này không có dấu hàng hoàn chỉnh, nam nhân áo đỏ này xem ra cũng vừa chết không lâu, hơn nữa chết rất an phận, rõ ràng không có dấu hiệu bắt đầu. Cho nên ta đoán rằng, Thần cũng không có đến nơi này, mà A Thiết cũng an toàn rồi đi...”

Nhiếp Phong này giờ vẫn im lặng đột nhiên hỏi.

“Nhưng... A Thiết bây giờ còn có thể đi đâu nữa?”

Thần mẫu ngắm nhìn thi thể Mạnh Hận, nói: “Nếu ta đoán không sai, người này chắc hẳn là hậu nhân Thập điện Diêm La hoặc Thập điện Diêm La. Hắn không đáng sợ như trong truyền thuyết, cho nên rút cuộc hắn lệnh cho A Thiết bình yên rời đi. Có lẽ, còn chỉ thị cho A Thiết đi con đường đi đến thần cung.”

Tuyết Duyên sắc mặt xanh mét:

“Ý ngươi là A Thiết đã đi sưu tập Thần Cung?”

Thần mẫu an ủi nàng: “Nhìn nam tử áo đỏ kia mới vừa chết không lâu, tin rằng A Thiết đang trên đường đi, chưa chắc chúng ta không thể đuổi kịp hắn.”

Nói xong lại liếc mắt nhìn tuyết duyên và A Thiết trong bích hoạ, nói tiếp:

Nhiếp Phong tò mò hỏi: “Thần mẫu, bức bích họa này tuy có A Thiết và Tuyết Duyên cô nương, nhưng dường như không có gì đặc biệt.”

Thần mẫu nhìn qua cũng không tán đồng, hỏi: “Các ngươi có để ý tới hòa thượng trong bích hoạ không?”

Nhiếp Phong nói: “Hòa thượng này pháp tướng trang nghiêm, ánh mắt trừu tượng so với hòa thượng bình thường càng hiền lành hơn, giống như không có gì chú ý.”

Thần mẫu lắc đầu:

“Không! Cho dù hấn xem ra bình thường không có gì lạ, hấn có một ít đặc biệt hơn các hòa thượng khác.”

“Ồ?” Nhiếp Phong và Tuyết Duyên không hện mà cùng nhìn về phía thần mẫu, đợi nàng giải thích.

Thần mẫu nói: “Hòa thượng này, ta vừa liếc mắt đã nhận ra hấn, hấn có một thân phận rất đặc biệt...”

“Hấn chính là người đã từng chung sống với ta hơn trăm năm trước —— “

“Hòa thượng Pháp Hải!”

Bốn chữ “Hòa thượng Pháp Hải” vừa ra, Nhiếp Phong và Tuyết Duyên khẽ giật mình, bởi vì hai người chưa từng thấy dung mạo Pháp Hải.

Lần trước Nhiếp Phong chứng kiến tại đáy Lôi Phong tháp cũng chỉ là xương khô Pháp Hải mà thôi, bây giờ thấy chân dung cao tăng từng cứu vớt mình, không tiếc tự sát dưới đáy Lôi Phong tháp, lại từ từ, trong lòng bất ngờ dâng lên sự tôn kính vô hạn.

Phản ứng của Tuyết Duyên không giống Nhiếp Phong, nàng chỉ nghĩ đến một chuyện rất đáng sợ, nàng xấu hổ hỏi thần mẫu:

“Thần mẫu, người này vừa là Pháp Hải, vừa nói bức bích họa này... Ít nhất cũng đã vẽ một trăm năm?”

Gò cằm thần mẫu:

“Không sai, nhìn bức bích họa này vẫn như cũ như thời gian, ngọn núi hấn đã có lịch sử trăm năm.”

Tuyết Duyên nói: “Bức tranh này vẽ từ trăm năm trước, ta, chắc không phải ta thật mà là... Bạch Tố Trinh thật sự?”

Thần mẫu đáp.

“Người đoán được một điểm không sai.”

“Nhưng...” Nhiếp Phong cũng xen mồm nói: “Nếu trong tranh không phải là cô nương Tuyết Duyên, vì sao lại xuất hiện A Thiết? Chẳng lẽ... hơn trăm năm trước, có người biết trước dung mạo của A Thiết sao? A Thiết xuất hiện sao?”

Thần mẫu nói: “Ta cũng không nghĩ ra những huyền bí trong này. Tuy nhiên, mặc dù có người biết được A Thiết sẽ sống trên đời sau hơn trăm năm, người này cũng không phải là người khác, mà là Thần!”

Nhiếp Phong lập tức suy nghĩ:

“Vậy tức là Thần đã sớm biết trăm năm sau sẽ có người A Thiết này? Cho nên hắn mới sắp xếp cho A Thiết một kế hoạch?”

Thần mẫu không thể phủ định suy nghĩ này, đáp: “Ta nghĩ là vậy, hơn nữa cũng không muốn truyền cho hắn cái gì đó đơn giản như “Ma Ha Vô Lượng” kia.”

Tuyết Duyên đứng bên cạnh nghe thấy suy đoán này, cảm giác lo lắng đã tràn ngập trong lời nói, nhin không được thấp giọng hô: “Trời! Rốt cuộc thần đã an bài kế hoạch gì cho A Thiết?”

“Hắn rốt cuộc muốn thế nào A Thiết?”

Đêm khuya, vạn núi ảm, bốn bề dâng lên sương mù dày đặc, tựa như mê trận.

Cũng giống như một trái tim của hán tử đang mê mang ở con đường phía trước.

Cuối cùng Pháp Trí cũng dẫn A Thiết tới một cánh rừng sâu trong Loan biển ở phía Nam, nơi này có rất nhiều cổ thụ che kín bầu trời. Cho dù hôm nay không phải là đêm đen, nhưng chắc hẳn ban ngày ban mặt cũng không có một chút ánh sáng nào, dân trần mắt thường làm sao có can đảm đến đây?

Nếu như không phải Ngụy Trí trên đường bẻ cành cây làm bó đuốc thì tại đêm đen này, A Thiết căn bản không cách nào nhìn thấy pháp trí, cũng không cách nào đi theo phía sau hắn.

Vì vậy, tổng đàn sưu tầm thần quan có một số yểm hộ tự nhiên, là an toàn nhất.

Quả nhiên, sau khi tiến lên không bao lâu, Pháp Trí liền dừng lại, quay mặt về phía A Thiết nói: “Đến rồi.”

A Thiết sửng sốt, hỏi: “Đến rồi? Thế nhưng nơi này là một mảnh rừng núi hoang vu, hoàn toàn không có bóng dáng lâu lâu, sưu Thần Cung ở đâu?”

Pháp Trí cười quỷ dị:

“Đại diện thứ mười nếu ẩn sâu dưới sông băng, chẳng lẽ người còn không nghĩ tới việc sư Thần Cung cũng có thể ở dưới rừng rậm?”

Tiếng nói vừa dứt, Pháp Trí đã vỗ nhẹ lên một chuông vào một góc cổ thụ che trời ở bên cạnh, nói cũng kỳ quái, vị trí mới nổi kia nhất thời bị san bằng, hơn nữa dưới chân hai người cũng lập tức truyền đến một tiếng “Vù ù” thật lớn!

Tiếp theo, chuyện lạ đã xảy ra.

Chỉ thấy bãi cỏ trong phạm vi một trượng quanh hai người, rõ ràng chậm rãi hướng lòng đất hạ xuống, Pháp Trí thấy vẻ mặt A Thiết ngưng trọng, giống như đang toàn bộ tinh thần đề phòng, bộ bước làm doanh, không khỏi cười nói: “Không được khẩn trương như thế, đây chỉ là thông hướng xuống lòng đất sư tầm Thần Cung mà thôi. Hôm nay còn không nghĩ tới thời điểm người cần khẩn trương.”

A Thiết không nói, không có mấy, bãi cỏ phạm vi một trượng kia tựa hồ đã thẳng tới lòng đất, dần dần dừng lại, A Thiết vốn thông minh liền bước vào một thông đạo u ám, nhưng ngay sau khi đi vào thông đạo này, A Thiết đột nhiên ngẩn ngơ.

Hách kiến hai bên thông đạo, lại xếp đầy một ít nam nhân cường tráng không chút biểu tình, bọn họ giống như đã không còn tư tưởng, A Thiết vội vàng nhớ lại, sau khi A Hắc biến thành “Thú Nô” đã từng có bộ dáng này, thỉnh thoảng lại hỏi Pháp Trí:

“Những nam nhân này, cũng là thú nô?”

Pháp Trí chậm rãi gật đầu:

“Không sai. Những người này đều là thú nô! A Thiết, người có biết trong Thần Cung có bao nhiêu thú nô không?”

A Thiết nói: “Bao nhiêu?”

Pháp Trí thờ dãi đáp: “Không nhiều, một vạn.”

A Thiết hơi động dung:

“Mười ngàn? Thần muốn nhiều thú nô như vậy tới làm gì?”

Pháp Trí thờ dãi một tiếng:

“Đó là bởi vì, tại suu Thần Cung thành lập sơ khai, Thần mặc dù mời chào không ít kỳ nhân dị sĩ, nhưng về sau trong những kỳ nhân dị sĩ này, có một bộ phận người bởi vì cùng thần ý tương đối khác nhau, Thần đương nhiên sẽ không để cho bọn hắn làm như vậy, đã không thể không chế tư tưởng người ban này, hắn dứt khoát không làm thì thôi, tất cả đều tự tay giết bọn hắn...”

“Đáng tiếc, suu Thần Cung đến nay đã có lịch sử hơn một trăm bảy mươi năm, cho dù vẫn nguyện ở lại kỳ nhân dị thổ nguyện trung thành thần, cũng không cách nào trường sinh như thần, bọn họ không ngừng lần lượt chết đi, cho đến hôm nay, suu Thần Cung đã nhân tài điêu linh, thần liên luyện thành “Thú hoàn” đem một ít người bình thường bắt trở thành thú nô.”

A Thiết nói: “Nhưng những thú này có tư tưởng nô dịch, tuyệt đối không bằng dị sĩ Ban Kỳ Nhân lúc trước, muốn tới có tác dụng gì?”

Pháp Trí nói: “Cũng không phải là không có tác dụng! Những thú giận này cho dù không có tư tưởng, không thể trở thành trí đồ bên cạnh thần, nhưng tinh thần đã tích lũy hơn hai trăm năm trí tuệ, hắn đã không cần những thứ này, ngược lại những thú nô này vì trải qua thú hoàn thúc giục, thể lực cao hơn gấp mười lần so với người bình thường. Đối với thần mà nói, những thứ này không hiểu a. Chỉ biết nghe mệnh lệnh của hắn, thú nô thậm chí so với kỳ nhân lúc trước càng có tác dụng...”

Pháp Trí nói đến đây thì ngừng lại một chút:

“Hơn nữa, Thần lúc đầu dự tính, trừ thú nô, có chúng ta, có đám người Thần Cơ, Thần Tướng, Thần Mẫu, muốn tái xuất giang hồ, ngày một chiều có thể...”

A Thiết liếc nhìn thú nô hai bên, nói: “Đáng tiếc đám thú nô này lại rất vô tội, vô duyên vô cớ trở thành công cụ chiến đấu của thần.”

Thê trí thở dài:

“Cái gọi là “Nhất tướng công thành vạn cốt khô”, huống chi “Nhất thần công thành”? Đây là con đường mà cường giả trước khi sinh ra phải trải qua, hơn nữa, thần cũng sẽ đáp ứng ta, chỉ cần đại sự thành, hắn chắc chắn sẽ khiến những thú nô

này sợ hãi giải được, giúp bọn họ hồi phục bản tính, trở về quê hương của quá khứ.”

A Thiết lạnh lùng nói: “Người thật sự cho rằng thần nhất định sẽ làm như vậy sao? Ngược hoặc, vì giúp hắc hoàn thành đại nghiệp. Thà rằng người lừa gạt chính mình, cho rằng hắc biết sao?”

Pháp Trí nghe vậy sắc mặt đột biến, dứt khoát không hỏi A Thiết vấn đề bên nhon này nữa, mà giữa những lời nói, hai người đã đi đến cuối đường.

Chỉ thấy cuối thông đạo là một thạch thất kiên cố, Pháp Trí lúc này mới quay đầu nói với A Thiết: “Chuyến này không phải người muốn cứu A Hắc sao? Đây chính là “Thú ngục” nhốt hắc, hôm nay người có thể mang A Hắc ra ngoài.”

A Thiết lại không nghĩ tới Pháp Trí là người đầu tiên dẫn hắc đi tới nơi này lại giam cầm “Thú ngục” của A Hắc, mọi chuyện sao lại thuận lợi như vậy? Hắc hoài nghi:

“Người không sợ ta sẽ lập tức mang A Hắc xoay người bỏ chạy sao?”

Pháp Trí cười cười: “Đây là ý của Thần. Hắc có lòng tin đối với người, hắc cũng có lòng tin với bản thân.”

“Ồ?”

Pháp Trí giải thích: “Cơ quan thu thập Thần Cung cực kỳ nghiêm mật, người vừa bước vào, nếu đồng ý thì đừng mơ tưởng có thể toàn thân chạy thoát khỏi Thần Cung. Huống chi cho dù người có thể chạy thoát khỏi sự lục soát của Thần Cung, cuối cùng người cũng không trốn thoát khỏi Ngũ Chỉ sơn, vì vậy thần tuyệt đối có lòng tin siêu nhiên đối với bản thân.”

A Thiết nghe xong pháp giác đầy trí tuệ nói có lý, mặc dù hắc có thể cứu A Hắc ra sưu tập thần cung thì đã sao? Cho dù có thể trốn đến chân trời, sừng biển thần thủy chung vẫn không cách nào bắt hai người bọn Tuyết Duyên và họ trở về, tin tưởng hoàn toàn phương pháp...

Vẫn là tiêu diệt Thần, Đỗ Tuyết sẽ mang đến hết tất cả tai họa cho nhân gian! 【MOOP8, khoá điện tử thư 】

Đang lúc A Thiết suy nghĩ, pháp trí đã vận động trên tường một cái đầu đồng sư, “Hạt” một tiếng, cửa đá vững chắc hướng một bên trượt ra.

Pháp Trí dẫn A Thiết tiến vào bên trong “Thú ngục”, nhưng thấy thú ngục này cũng không rộng rãi, chỉ khoảng ba trượng, trong thú ngục chỉ có một cây đuốc, cực kỳ u ám. Nhưng A Thiết liếc mắt một cái liền thấy bên trong phòng có một góc đen kịt, trong đó có một bóng người đang cúi đầu phủ phục, một mảnh tĩnh mịch, trên người người người này quần đầy vô số thiết luyện, ít nhất cũng hơn trăm cây.

A Thiết từng bước từng bước tiếp cận, tuy rằng người đó vẫn cúi đầu, nhưng hắn không cần nhìn mặt hắn nữa, hắn và hắn từng cùng nhau lưu lạc ở đầu đường Tây Hồ, không có cơm ăn, hắn và hắn từng ở cùng nhau một thời gian nghèo khó, tình như huynh đệ. Hắn tin tưởng mình cả đời cũng sẽ không quên, A Hắc vì hắn mà vật lộn với ác quỷ, trên lưng lưu lại vết thương không cách nào xóa nhòa. Sâu trong cả đời.

“A Hắc...” A Thiết hô khẽ.

Người nọ nghe thấy hai chữ này, toàn thân chấn động mãnh liệt, không thể tin ngẩng đầu lên nhìn A Thiết:

“Là... Người? Đại ca, là... Người?”

Từ trước đến nay ánh mắt lạnh như băng của A Hắc chỉ thoáng chốc liền nổi lên một cảm giác vui sướng khó nói nên lời, viên mắt dần dần nóng lên, hắn không ngờ rằng bản thân còn sống nữa, lại có thể gặp tên đại ca đã từng vì hắn mà ăn cơm chó cho đến khi mình bị thương khắp người — A Thiết.

Nhưng mà, niềm vui sướng trong mắt hắn chỉ tồn tại vẻ duy nhất một lát, rất nhanh, vui sướng biến mất, tiếp theo lại khủng bố đến mức không cách nào tưởng tượng!

Xưa nay không thích nói chuyện, A Hắc không vui vẻ gầm to giận dữ hét lớn:

“Đại ca, người... Đi mau!”

A Thiết muốn giải khai xích sắt trên người thay cho hắn, mặt khác nói: “Không! Ta đã sớm nói rồi, nếu muốn đi thì hai huynh đệ chúng ta cũng phải đi cùng!”

Được A Thiết nói ra những lời này, A Hắc bỗng nhiên nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào khó nói nhưng cố gắng nói ra:

“Đại... Ca, đa tạ người... Vẫn luôn coi ta là... Huynh đệ, nhưng... Đã... Không kịp...”

A Thiết chỉ cảm thấy một luồng không rõ ràng ập vào trong lòng, vội vàng hỏi: “Vì sao không kịp? A Hắc, nhanh nói cho đại ca tại sao lại không kịp?”

A Hắc nghẹn ngào nói: “Bởi vì, thần ở một canh giờ trước... Đã thiếu thú nô ăn vào cho ta... chúng được vật. Gọi là...”

“Cắt lòng!”

“Đoạn tâm?” Pháp Trí một mực đứng ở một bên chột nghe hai chữ này, thỉnh thoảng so với A Thiết càng thêm giật mình. A Thiết cuống quýt tiến lên nắm lấy pháp trí, liều mạng lắc lư hẳn, quát hỏi: “Mau nói cho ta biết! Định Ý là cái gì?”

Pháp Trí tựa hồ không cách nào tin tưởng thần linh lại ăn vào đứt tim A Hắc, trả lời đứt quãng:

Đoạn Tâm... là Thần... Gần đây luyện thành... ăn được mới, so với thú hoàn... Càng đáng sợ gấp mười lần, chỉ cần thường nhân ăn vào đoạn tâm, sẽ tiến vào trong vòng hai canh giờ...

“Cực ác thú đạo!”

“Cực ác thú đạo!” A Thiết nghe xong trong lòng biết không ổn, liền truy hỏi: “Thế nào là ác thú đạo gì?”

Pháp Trí then thùng đáp: “Cái gọi là Cực Ác Thú Đạo, là một cảnh giới vô thân vô tình chỉ có ta vô tình, không có thú tính, bọn họ sẽ giống như thú nô không nhận ra thân nhân, không có tư tưởng, chỉ hiểu tàn sát, khí lực so với cái nô lệ cao hơn mười mấy lần. Điểm đáng sợ nhất chính là, Cực Ác Thú Đạo không có giải dược, bọn chúng sẽ trở thành không cách nào quay đầu lại...”

“Thần thú!”

“Thần thú?” A Thiết kinh ngạc nghe hai chữ này, trong lòng lập tức trầm xuống:

“Vì sao... Thần muốn đối xử như vậy với A Hắc...”

Khuôn mặt Pháp Trí áy náy, đáp: “Thật xin lỗi, A Thiết, ta cũng không biết thần không ngờ lại cho A Hắc ăn đứt tâm, thần sẽ tiếp nhận ta... Chắc chắn sẽ không làm khó... A Hắc...”

Ứng thừa, nhận hai chữ này A Thiết đã nghe quá nhiều. Nhưng cùng lúc đó, A Hắc phía sau hắn cũng gào to lên một tiếng.

“Đại ca —— “

A Thiết và Pháp Trí đồng thời quay đầu lại nhìn. Thịnh linh thấy trên mặt A Hắc nổi đầy gân xanh, mồ hôi đầm đìa, thân hình bành trướng kịch liệt. “Bụp” một tiếng, quần áo trên người y phục trong nháy mắt đã bị cơ nhục đang tăng vọt của y làm cho nứt vỡ, nổ tung thành từng mảnh.

“A Hắc!” A Thiết hét hoảng đi trước, nào ngờ ngay lúc này, A Hắc hắc hai mắt khê đảo, lập tức...

Chấn tay hướng lên trời điên cuồng gào thét một tiếng:

“Grào!”

Tiếng rống giận dữ vang lên, đồng thời hơn trăm thiết luyện trên người A Hắc cũng bị lực lượng mạnh mẽ của hắn đánh gãy tại chỗ!

Cực Ác Thú Đạo thật đáng sợ! Thần thật đáng sợ!

A Thiết muốn tiến lên xem A Hắc, không ngờ A Hắc cũng không nhận ra A Thiết nữa, hắn hét lớn một tiếng, nắm tay to như chậu hướng về phía A Thiết đứng sừng sững!

Tiền thân của A Thiết không hổ là không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân, trong lúc đó, không ngờ có thể nhanh chóng né tránh. Một kinh quyền này của A Hắc liền đứng sừng sững ở trên tường. “Ầm” một tiếng: Toàn bộ bức tường lập tức sụp đổ!

“A Hắc, bình tĩnh một chút!” A Thiết còn muốn dùng thanh âm của mình thức tỉnh A Hắc, chỉ có mỗi Ác Hắc là không có phản ứng chút nào, xoay người lại một quyền. Một quyền này so ra còn nhanh hơn, A Thiết đã không thể tránh được, chỉ có thể giơ tay chịu đựng mà liều mạng với nắm đấm!

“Răng” một tiếng! A Thiết dùng chưởng lực bộc phát từ năm năm trước, cứng rắn ngạnh tiếp một quyền lôi đình vạn quân của A Hắc. Một quyền này của A Hắc tuy không làm A Thiết bị thương, nhưng cũng làm cho lòng bàn tay y đau nhói.

Thế nhưng khi vừa xuất chưởng, A Thiết lại dùng một ngón tay điểm vào một đại huyệt trên người A Hắc, yêu cầu trước tiên phải chế trụ hắc đã rồi mới tính!

Thế nhưng A Thiết nóng lòng khó lường được, một chỉ này của hắc căn bản phí công nguyên công. Cơ nhục A Hắc đã bành trướng, toàn thân và đầu giống như có một cỗ lực lượng cường hãn bao phủ, chỉ lực căn bản không cách nào chế trụ huyệt đạo.

Mà lúc này quyền thứ ba của A Hắc lại đánh tới trước mặt, A Thiết biết không thể tiếp tục chơi đùa như vậy nữa, bắt đắc dĩ hắc đành phải nuốt ực vào trong ngực mà lấy ra một vật phát sáng.

Là thần thạch!

Cường quang lóe lên! Thần thạch bị Liên Kinh A Thiết rung lên, trong chốc lát biến thành một cây gậy phát sáng dài ba thước, vì sao A Thiết phải đem thần thạch biến thành một cây gậy?

Đáp án rất nhanh được công bố! “Thùng” một tiếng! Trước khi quyền thứ ba của A Hắc chưa đến, A Thiết đã dùng cây gậy này phát sáng nhẹ nhàng điểm đại huyệt trên trán A Hắc!

Từ trước đến nay, thần thạch luôn có tác dụng đem sức mạnh yếu ớt hóa thành sức mạnh khổng lồ, A Thiết tuy chỉ điểm nhẹ một chút nhưng đã là chỉ lực lượng tuyệt thế cực kỳ thâm hậu. Lần này cho dù khí kinh hộ thể trên đầu A Hắc nhiều lên cũng không thể không bị đánh bất tỉnh!

“Lùng” một tiếng nổ rung trời! Thân thể to lớn của A Hắc rốt cục ngã xuống đất.

Lập tức bên trong phòng lại rơi vào một mảnh tĩnh mịch vô biên!

Pháp Trí cũng không có động, chỉ vì lão đang ghen hòng nhìn trần trối, lão không rõ, vì sao thần muốn đem A Hắc biến

thành người không giống người này, bộ dáng thú không giống thú.

A Thiết cũng không nhúc nhích, mặt y không có chút phập phồng nào.

Nhưng lồng ngực không phập phồng cũng không có nghĩa là trong lòng hắn không phập phồng.

Hắn xanh mét mặt, yên lặng nhìn chăm chú vào A Hắc đang nằm trên mặt đất, chăm chú nhìn hắn bị Thần giày vò đến mức này, chỉ có bản thân A Thiết mới biết được, trong lòng hắn phập phồng nhiều không kể xiết!

Quá giận!

Cơn giận quá độ ngược lại khiến hắn càng thêm lạnh lẽo, lại càng lạnh hơn không giống A Thiết, dường như ngay lúc này, hắn đã hồi phục lại bộ mặt thật sự của cái tên Bất Tử Thần kia - Bộ Kinh Vân.

Bộ kinh vân trước kia, mục đích duy nhất để sinh tồn, là báo thù! Là hận! Hiện giờ, ngay cả A Thiết vốn chính trực nhiệt thành, hắn cũng phải hận!

Thật lâu sau, cuối cùng A Thiết cũng từ trong hàm răng cắn chặt phun ra một câu:

“Thần hôm nay đang ở đâu?”

Mỗi một chữ theo như lời hắn đều hỗn hợp với tơ máu nồng đậm phun ra, hiển lộ thấy hắn khó khăn cỡ nào mới từ trong kẽ răng cắn chặt phun ra mấy chữ này.

Pháp Trí không biết làm sao, từ khi sinh tới giờ hắn chưa từng cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm gì, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy hình như mình rất có lỗi với hai huynh đệ Đại Thiết và A Hắc, đặc biệt là A Thiết. Trước đây đứa nhỏ này quan tâm tôn trọng hắn tới cỡ nào, trong lòng Pháp Trí không khỏi không hổ thẹn nói: “Người... Vẫn là nên đi gặp Thần?”

A Thiết im lặng không đáp, vấn đề về Pháp Trí căn bản nhiều hơn một câu.

Pháp Trí cũng minh bạch sự tình sắp phát sinh, nhưng mà lão cũng vô lực ngăn cản, đành phải nói như đứt quãng: “Thần...

Đang ở ngoài cửa thú ngục này, đầu thông đạo bên trái kia...
Tận cùng...”

A Thiết cũng không quay đầu nhìn lại kiến thức mà chỉ lạnh nhạt nói: “Rất tốt, cảm ơn ngươi, Pháp Trí... Đại sư..”

“Có lệnh sẽ gặp lại!”

“Thấy chữ “liền” vừa nói, A Thiết đã ôm lấy A Hắc đang nằm trên mặt đất bước ra khỏi thú ngục, mỗi bước đi đều vô cùng quyết liệt!

Chỉ nghe thấy A Thiết từ đầu đến cuối vẫn gọi hắn là “Pháp Trí”, vẻ mặt càng thêm xấu hổ. Hắn đứng ngẩn cả nửa ngày rồi mới lẩm bẩm nói: “Thật xin lỗi, A Thiết, ta thật sự... thật sự có lỗi... không dậy nổi...”

Nói qua nói lại, hai hàng nước mắt già nua, không tự kìm hãm được rơi xuống.

Pháp trí không thể tưởng tượng được là “Chắc chắn giết từ bi”, cũng vì A Thiết mà rơi lệ...

Tử thân, tên như ý nghĩa, đương nhiên là thân mang ý tử vong đến cho thế hời của thế giới này.

Nhưng mục tiêu lần này của thân chết, lại là trên thiên hạ địa, duy ngã độc tôn - Thân.

Tử thân có thể vì thân mà chết không?

Hai Thân gặp nhau, kết quả sẽ ra sao?

Là một Thân chết? Hai Thân chết?

hoặc —— cộng tồn?

A Thiết ôm lấy A Hắc còn đang hôn mê, bước vào con đường mà pháp trí đã chỉ ra, con đường này thậm chí dài hơn con đường dẫn tới thú ngục, giống như cả đời cũng đi không hết.

Có lẽ lúc A Thiết đi đến cuối thông đạo cũng là lúc A Thiết đi hết một đời.

Chính vào một khắc khắc khắc khắc đó, A Thiết bước từng bước đến thông đạo, vậy mà lại nghe thấy một thanh âm đang ở đâu than nhẹ:

“Hoa nhỏ sáng ngời.

Như không nhìn, như không thương.

Như không hái, không gãy.

Hoa liền điêu linh.

Bất đắc dĩ xuân thương... “

Mặc dù từ ý cực nhạt trắng bệch, chỉ có đau không giữ được ánh sáng mùa xuân lại biểu lộ vẻ ngoài nguyên di, loại từ này, từ cổ chí tử giai nhân đề ra cũng không ngoại lệ; vốn không có gì quá ngạc nhiên, chỉ có từ ngữ này lọt vào tai A Thiết, lại làm cho hắn khiếp sợ vô cùng!

Vấn đề của Tỉnh Bình không phải dựa trên cái từ này, mà là xuất phát từ giọng nói lúc vừa rồi ngâm tụng.

Đó là âm thanh của một nam tử cực kỳ trầm thấp già nua nhưng lại cực kỳ uy nghi, vừa nghe đã biết, chủ nhân mà âm thanh này phối hợp đặc biệt không ai sánh bằng, đáng lẽ nên là bá chủ cái thế không ai bì nổi, nhưng vì sao âm thanh này lại khác biệt với lúc so với bá giả, một lời lẽ hào khí cái thế?

Nam nhân đang tụng niệm này sẽ là ai? Sẽ là một người như thế nào?

A Thiết nổi lên một dự cảm cực độ không ổn, bởi vì hắn đã nghe ra được chỗ xuất xứ của âm thanh, là ở cuối thông đạo, cũng tức là vị trí mà pháp trí chỉ ra.

Lẽ nào... thanh âm già nua và uy nghi vừa già nua vừa đáng sợ vừa là của Thần?

Nhưng mà, nếu đó là giọng nói của Thần, Thần... Tại sao lại đau thương như vậy? Ta thương xuân sớm bỏ đi, tuyệt đối không phải là thứ mà loại nam nhân đã tâm bùng bùng như thần nên ngâm tụng!

Đang lúc suy nghĩ, A Thiết bỗng nhiên lại cảm thấy một chuyện càng thêm kinh hãi!

Bỗng dưng hắn cảm thấy một cỗ lực áp bách nguyên hình lại cường đại dị thường, đang từ cuối thông đạo phát ra trùng điệp điệp áp thẳng tới hắn.

Đó là một lực áp bách có một không hai! Một lực áp bách có thể khiến ngàn vạn người trên đời không thể nào không quỳ

không lay!

A Thiết thăm giật mình, chuyện này... chính là khí thế vô địch của Thần!

Nhưng A Thiết cũng không khóc mà chết... Thần, hấn tuyệt đối không. Cũng không muốn quỳ gối trong khí thế vô địch của thần! Hấn cắn chặt hàm răng, dùng hết sức lực toàn thân, ngừng đầu bước về phía trước!

Một hấn tuyệt đối không thể trước khi thấy thần, đã bị khí thế cường đại của hấn thổi phồng, Bá Vương đã chia tay, hôm nay xem trò chơi này, Bá Vương chung quy không thể không chịu khuất nhục đối đầu với cường địch, Bá Vương tình nguyện Ô Giang tự vẫn!

Rốt cuộc hấn dồn hết toàn lực bước đến cuối thông đạo, tiếp đó, chỉ thấy một mảnh sáng tỏ thông suốt phía trước.

Nên một hình dung như thế nào đây nhỉ? Trước mặt A Thiết chính là một tòa cung điện rộng lớn vô cùng, loại to lớn đó thậm chí còn lớn hơn cả cung điện của Hoàng đế, cũng chỉ có đại điện như vậy mới xứng đáng xưng là “Thần điện”!

Không sai! Nơi này thật sự là cung điện của Thần! Bởi vì nơi này mỗi một bức tường, mỗi một cây trụ đều không phải được xây từ kim điêu ngọc, toàn bộ kiến trúc của đại điện đều được chế tạo từ thủy tinh khổng lồ.

Nguyên nhân chính là ở đây tất cả đều là thủy tinh xây thành, cho nên bốn bề thập phần thanh lưu sáng ngời, thanh lưu như trong suốt, trong suốt giống như không có gì, không có đồ vật gì gần được...

Vô tình!

Thi triển vô tình, Thần vô tình, ẩn giấu bên trong, có thể sẽ là một kế hoạch vô tình, âm mưu tuyệt đối?

A Thiết chỉ thấy hai bên thần điện là những thú nô quỳ gối không có phản ứng gì. Mà ở chính giữa hậu phương thần điện lại có một tấm màn mỏng như cánh ve, mờ ảo như sương, bên trong màn che, mơ hồ có một bóng người khôi ngô đang đứng.

Là hấn! Mặc dù A Thiết cách màn trướng ít nhất cũng hai mươi trượng nhưng hấn có thể cảm nhận được, thân ảnh khôi

ngô đứng trong màn trướng đúng là Thần...

Chỉ vì tất cả lực áp bách cần vạ người quỳ lạy đều xuất phát từ trên thân người này.

A Thiết nhìn chằm chằm vào bóng người trong màn trướng, trên thái dương không ngờ lại chảy ra một giọt mồ hôi, hắn bỗng nhiên cảm thấy kẻ địch mà mình phải đối mặt lại mạnh mẽ và đáng sợ như thế. Sự cường đại mà hắn cảm thấy mình tuyệt đối không ứng phó được, nhưng hắn vẫn kiên cường ủng hộ, miệng hắn lạnh như băng, nói ra câu đầu tiên với Thần:

“Người, chính là Thần?”

Hai người mặc dù cách xa nhau hai mươi trượng, nhưng lấy tu vi Thần hai trăm năm, chắc chắn A Thiết có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhưng mà, cũng không lập tức trả lời, qua một hồi, Thần mới nói: “Người, chính là bộ kinh vân...”

***

Giọng nói vô cùng trầm thấp mà uy nghiêm, đúng là âm thanh của thích hợp để ngâm tụng.

A Thiết trừng mắt nhìn người trước mắt mình, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Người chỉ muốn ta mà thôi, vì sao đối xử với đệ đệ A Hắc của ta như vậy?”

Thần sau màn trướng nghe xong lại cười một tiếng, chậm rãi đáp: “Bởi vì...”

“Phàm phụ tục tử ti tiện thấp kém như hắn căn bản không xứng làm Nhị đệ của người...”

“Cầu nô như vậy mới có thể trở thành thần thú của bản thân, đã là mấy đời hắn ta tu luyện được...”

Thần đã biến A Hắc thành bộ dáng này, lúc này còn mở miệng vũ nhục A Hắc. A Thiết nghe vậy sắc mặt xanh xanh thêm xanh, lạnh càng thêm lạnh. Ông ta không nhìn mọi thứ, chỉ thẳng mặt nói bậy:

“Hèn hạ! Kiêu ngạo tự đại, coi thương sinh như rơm rác, người như vậy còn xứng làm thần trên người thượng?”

Thần trong màn trướng cười nhẹ một tiếng, nói: “Thôi bỏ đi, Bộ Kinh Vân, tội gì ngươi phải khổ sở vì một tên đồ tể và bản thân bị tổn thương hòa khí như vậy? Ngươi có biết trên đời này, quan hệ giữa ta và ngươi, mật thiết hơn bất kỳ người nào...”

Những lời này cực kỳ mập mờ, A Thiết nghe xong cũng đột nhiên nhíu mày:

“Ngươi... nói cái gì?”

Trong màn trướng lại truyền ra tiếng cười như cười như A Thiết không biết, thần nói: “Ý của ta là nói ta và ngươi có quan hệ, phải...”

“Cùng tồn tại!”

Để tiếp tục tồn tại? A Thiết càng nghe càng cảm thấy hỗn loạn, lời nói của thần linh phức tạp khó hiểu đến vậy sao?

Nhưng ngay lúc A Thiết đang nghi hoặc, Thần giật mình nói: “Xem ra, nói tiếp thì ngươi cũng sẽ không hiểu được, không bằng, để bản thân cho ngươi xem một thứ đặc sắc, thế nào?”

Nhìn giống như một món đồ đặc sắc? A Thiết còn chưa kịp phản ứng, đã trông thấy màn che trước mắt bỗng dưng như bị một trận kinh phong quét qua. Tiếp đó, hắn liền liếc thấy một bóng người khôi ngô đã xuất hiện trước mặt hắn.

Trời! A Thiết quả thực không thể tin vào hai mắt của mình!

Bởi vì thần muốn cho hắn xem, không ngờ lại là mặt của thần! Mặt của hắn hôm nay đã gần trong gang tấc, A Thiết bản thân thấy rất rõ!

Sẽ không! Làm sao có thể chứ? Trái tim A Thiết như chì thẳng tắp chìm xuống phía dưới, một mực quay ngược lại la hét:

Tuyệt đối không có khả năng!

Hắn cũng không nghĩ tới hình ảnh chân chính của Thần nhất thời lại giống mình như đúc!

Nhưng mặc dù khuôn mặt của thần đã khiến A Thiết cực độ khiếp sợ, còn không bằng lời nói sắp nói của “Thần” khiến A Thiết khiếp sợ!

Chỉ thấy A Thiết chỉ đứng gần A Thiết trong gang tấc, đã khoanh hai vai A Thiết, quỵ dị nói: “Thấy rồi chứ...”

“Bây giờ, chắc hẳn ngươi đã bắt đầu nhìn ra một điểm manh mối...”

“Vì sao bản thân và ngươi lại tồn tại cùng nhau?”

“Chỉ vì...”

“Ta là ngươi, ngươi là ta, ta và ngươi đều là họ Bộ...” Ta cũng là chân chính...”

“Bộ Kinh Vân!”

Bộ Kinh Vân chân chính?

A Thiết càng nghe càng cảm thấy hoang mang, sao lại như vậy?

Vì sao lại ngày càng nhiều bộ kinh vân vậy?

Rốt cuộc thân phận chân chính của Bộ Kinh Vân là ai?

A Thiết bỗng nhiên cảm thấy.

Có lẽ, bản thân hẳn cũng chưa chắc sẽ là...

Bộ bộ chân chính! Kinh! Vân!

“Thần!”

Một người thường xuất hiện ở cuộc sống sinh hoạt hàng ngày trên môi, nhìn như đơn giản nhưng nếu muốn sâu một chút, đến tột cùng là Hà Vị “Thần”?

Mạnh Tử từng nói: “Thánh mà không thể biết, gọi là “Thần”.”

Mà Đại Trung Quốc lưu truyền lâu đời bên trong, Thần chính là “Thiên địa chi bản, vạn vật khởi đầu”, cho nên một phàm phu vốn sinh ra trong thế tục lấy tự tôn làm “Thần”.

Trong lòng loại người tự tôn vì thần này, thật sự cần trí tuệ và dũng khí đến mức nào!

Quả nhiên “tàn mi lạnh lẽo vô cùng tự tin đối với Thiên phu chỉ đích danh?

Cùng đáng sợ tới mức nào —

Kiêu tâm?

Trong lịch sử của nhân loại, đã từng xuất hiện thần phật khác biệt, tương tự, trong lịch sử giang hồ cũng từng xuất hiện một ít tuấn kiệt tài năng giống như thần.

Thí dụ như cách đây năm trăm năm trước, trong giang hồ từng xuất hiện một vị “Kiếm Thần”, một kiếm độc chiếm quần hùng, chỉ vì không trọng danh lợi, nên họ tên không rõ ràng.

Còn bốn trăm năm trước, trong giang hồ lại xuất hiện một dị nhân khác - “Đao Thần”, một thanh Phách Đao chém tận thiên hạ vô lý bất bình, nhưng mà danh tính thật sự của nó cũng là không rõ ràng.

Còn nữa, từ ba trăm năm trước, còn có một “Quyền Thần” cái thể vô địch, bá tuyệt ngũ hồ tứ hải, nhưng hành tung của hắn phiêu hốt, tên tuổi vẫn là không rõ ràng.

Về phần hơn hai trăm năm trước, cũng sinh ra một vị “Thần” tài trí song toàn. văn võ toàn tài, hắc ám hiểu sâu sắc thiên văn địa lý, võ học các môn các phái càng không cái nào không tinh, thành tựu lớn nhất cả đời hắn, chính là “Trường sinh bất tử”!

Nhưng hành động giả dạng một “thần” trác việt bất phàm, thân thể lại so với kiếm thần trong quá khứ. Đao thần và quyền thần đều rất bí ẩn, người trong giang hồ hiện giờ thậm chí còn không biết sự hiện hữu của hắn, đương nhiên, họ tên thật của hắn càng không rõ ràng!

Điều thú vị là trong giới võ lâm hiện tại còn xuất hiện một thứ băng lãnh lạ lẫm...

“Không khóc thần tử!”

Mà cái Bất Tử Thần bộ Kinh Vân này, thân thể và xuất xứ của nó cho dù ngay cả sư bá của nó cũng không biết được, người trong giang hồ cũng không thể dò xét được.

Có lẽ, ngay cả bản thân Bộ Kinh Vân cũng chưa chắc đã biết thân phận chính thức của mình là ai...

Chỉ có, ở “Kiếm Thần”, “Đao Thần”, “Quyền Thần”, “Thần” và những danh hiệu “Bất Chấp Tử Thần” này, có thể tìm ra một số chỗ chung hay không? Trầm hoặc một ít manh mối, để lại dấu vết hay manh mối gì không?

Năm vị Thần này, đều cực độ thần bí, sau lưng bọn họ, liệu có một số vi diệu không thể cho ai biết hay không?

Tựa như “Thần” và “Bất khóc Tử Thần” ngày hôm nay.

Bọn họ sinh ra trong hai niên đại cách xa nhau hai trăm năm.

Đáng lẽ bọn họ phải là hai người hoàn toàn khác biệt, Thần hoàn toàn khác nhau!

Nhưng gương mặt bọn họ lại khiến người ta kinh ngạc như vậy.

Chỉ vì bọn họ cùng có một tấm với đôi phương——

Gương mặt tương tự!

Chương thứ hai mươi hai mặt Kinh Vân

Sau khi xem hồng trần, mỗi người lại có một gương mặt tái sinh, một người thân phận, một người, một linh hồn!

Duy chỉ có Thần ở gần A Thiết trong gang tấc, rõ ràng là một “chính mình” khác không khác gì hấn, Nhâm A Thiết trấn định như thế nào giờ phút này vẫn không khỏi kinh ngạc động dung!

Nhưng điều khiến A Thiết khiếp sợ nhất vẫn là lời mà Thần nói, không ngờ Thần cũng tự xưng là...

Bộ Kinh Vân?

Không thể nào! Đáy lòng A Thiết thâm hô nhỏ, nếu như thần thật sự là bộ kinh vân, vậy chính mình đến tột cùng là ai?

Chỉ là, nếu như A Thiết chính mình mới nói lời này, tại sao Thần lại nói ra lời ấy?

Tất cả đã không cần đến A Thiết suy tư nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt khiếp sợ: “Rất tà dị? Đúng không? Ta biết rõ ngươi nhất định đang suy nghĩ, vì sao bản thân lại có dung mạo giống ngươi? Còn tự xưng là Bộ Kinh Vân? Nhưng ngươi không cần quan tâm, ngươi hiện tại giải thích cho ngươi...”

Thần nói đến đây, bàn tay đặt vai A Thiết dần dần co lại, từng chữ từng chữ nói: “Ta nói chính mình là ngươi, lại nói ngươi là ta, đơn giản bởi vì hồi lâu trước kia, bản thân đã sớm khổ sở

chờ mong sự xuất hiện của ngươi. Ta muốn ngươi thay thế ta, mà ta, cũng phải thay thế ngươi!”

“Thay thế ngươi, ta căn bản không biết ngươi đang nói cái gì!” Trong khi A Thiết nói chuyện, trên người tự nhiên sinh ra một cỗ nội lực chống đỡ cả tay chân nắm chặt lấy vai hắn, đôi tay thần kia dường như nặng cả vạn cân, có thể thấy công lực của thần linh thâm sâu cỡ nào!

Thần lạnh nhạt nói: “Ngươi không cần phải hiểu rõ, dù sao thứ bản thân muốn không phải là tâm của ngươi, cũng không phải là linh hồn của ngươi, thứ ta muốn, chỉ là A Thiết không có linh hồn!”

Lời nói của Thần mang theo vẻ hoang đường vô căn cứ, A Thiết lạnh lùng đáp lại:

“Ngươi muốn ta! Thần thạch đã nằm trong tay ta, nếu như ngươi muốn ta, ngươi cho rằng mình có năng lực vượt qua thần thạch sao?”

Thần cười nhạt: “Lẽ nào ngươi cho rằng bản thân không có năng lực vượt qua thần thạch?”

A Thiết nhìn chằm chằm vào hai mắt của Thần, nói: “Không cần hỏi nữa, hai ta hôm nay liền tới ——”

“Cầu chúng!”

Tiếng nói vừa dứt, tay trái của A Thiết mặc dù vẫn ôm A Hắc đã hôn mê, nhưng tay phải lại bỗng dưng thò vào trong ngực, bạch quang run lên, trên tay đã có thêm một chuôi...

Thần thạch biến thành trường kiếm phát sáng!

Sau đó kiếm quang lóe lên!

Kiếm trong tay A Thiết đã đâm thẳng vào hai vai của tên thần linh kia, động tác liền một mạch mà thành, không chút kết quả, một kiếm này đã khiến tốc độ nhanh nhất cả đời của A Thiết, hắn muốn dùng thần thạch chém gãy tay của thần!

Thế nhưng tuy thần thạch là binh khí có một không hai khoáng thế vô song, hiện tại đã không còn Di Thiên Thần Quyết như A Thiết, thân thủ của hắn căn bản không cách nào so sánh với thần, một kiếm này phóng nhanh, cũng không nhanh hơn được

---

Là nụ cười mỉm của Thần!

Không sai! Thần chỉ vờ vờ mỉm cười, thân hình lại phiêu phiêu tiến trong màn trướng ngoài hai mươi trượng, còn an tọa trên bảo tọa của hắn.

Thiên! Thật là khinh công kinh người! Phần khinh công này không chỉ có mỗi âm thanh còn nhanh hơn, mà A Thiết lại tin tưởng, thậm chí Thần còn nhanh hơn cả Nhiếp Phong!

Chỉ có mỗi A Thiết không hồ danh là bất tử thần, hắn tận mắt thấy khinh công thần khoáng cổ kim vang dội, mặt đất không hề thay đổi, không hề sợ hãi chút nào, kỳ thật một kiếm vừa rồi của hắn cũng không phải là nhất định phải có, mục đích chủ yếu của hắn chính là phải thử công lực của thần linh trước!

Một kích không thành, A Thiết không chút hoang mang, ngay sau đó liền đâm ra “kiếm thứ hai”!

Cũng là một kiếm dốc hết toàn lực!

“Ba” một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc! Một đạo kiếm khí mạnh mẽ vô cùng từ mũi trường kiếm do thần thạch biến thành bắn ra, vù vù như sét đánh hướng thần cách không hướng trong trướng!

Thì ra là, A Thiết biết rõ thân pháp của mình vô luận như thế nào cũng không thể so sánh với thần tốc; nếu lại tung người giờ kiếm hướng thần công kích, căn bản ngay cả góc áo cũng chưa thể chạm đến, vì vậy dứt khoát đem công lực toàn thân hội tụ ở trên thần thạch, lại tiếp tục theo mũi kiếm bắn ra., Phải biết rằng, thần thạch có thể quán chú nội lực cường đại gấp hai mươi lần, huống chi hiện nay A Thiết đã sử dụng bộ kinh vân công lực ngày xưa, đạo kiếm khí này từ mũi kiếm bắn nhanh ra, bất luận là tốc độ hay thực lực đều không phải bình thường!

Hai mươi lần! Cường đại gấp hai mươi lần kiếm khí của Lăng Lệ kiếm khí, lúc trước giữa đường đã bạo thăng thành hai mươi đạo kiếm khí, thoáng như hai mươi cái A Thiết dốc hết sức lực mà hướng thần linh giương kiếm vây công, khí thế bàng bạc dị thường, kiếm khí lại kín không kẽ hở, cho dù là tuyệt thế cao thủ, mặc dù là “Thần Tướng” mang trong mình

Diệt Thế Ma Thân, đối mặt với kiếm này, cũng không thể nghi ngờ gì nữa cũng phải chết dưới kiếm khí của A Thiết!

Chỉ là “Thần” không phải cao thủ tuyệt thế bình thường, “Thần” càng không phải thần tượng...

Thần là thiên hạ, duy ngã độc tôn, là vị thần độc nhất vô nhị!

Thần độc nhất vô nhị, có võ học siêu phàm độc nhất vô nhị!

Hai mươi luồng kiếm khí lạnh thấu xương tản ra, màn trường đứng sừng sững đến tan thành tro bụi, còn ép tới trước mắt thần, nhưng thần thể mà vẫn khí định thần nhàn, thân không dờn, chân không động, tay không giơ, không chút ý tứ né tránh...

Hắn không làm gì cả! Hắn chỉ thản nhiên ngồi trên bảo tọa, hân đang...

Chờ chết sao?

Thần đương nhiên không phải ngồi chờ chết, duy nhất cũng không di động nửa phần, nhưng, khó có thể tin, đột nhiên một tiếng nổ lớn “Bành” vang lên! Hai mươi đạo Sát Kiếm Khí kia không biết vì sao, đột nhiên dừng lại trước thần, càng như là cột trụ cao hơn nửa trượng, cả tòa thần điện rung động kịch liệt, nếu không phải bên trong thần điện vẫn còn có hơn hai mươi cái cọc lớn đang chèo chống, chỉ sợ cả tòa sớm đã sụp đổ!

Có thể tưởng tượng được, hai mươi đạo kiếm khí mà lúc này A Thiết dựa vào thân thạch đứng sừng sững bắn ra như thế nào thì không thể đỡ được!

Thế nhưng kiếm khí mạnh mẽ như vậy lại làm cho thần kinh đôi học thức liên ngăn cản; khiến A Thiết run rẩy chính là căn bản thần không có ra tay!

Cao thủ nhất đẳng từ cổ chí kim, mặc cho võ nghệ đạt tới mức có thể cách không tức giận, thậm chí dùng khí ngự kiếm, dù sao vẫn phải động tay động chân mới có thể phát kình, cho dù là võ học lấy tiếng “sư tử hồng” cũng phải há hốc mồm gào trời, trên đời này chưa từng có một môn võ học nào, trên phương diện công thủ hoàn toàn không cần động tay động chân động chân động khẩu!

Thế nhưng, vì sao Thần lại có thể không nhúc nhích, lập tức tách thần thạch có một không hai ra uy lực cường đại?

A Thiết đứng tại chỗ, nắm chặt thần thạch trong lòng bàn tay đã đỏ mồ hôi.

Thần Phục lại chậm rãi há miệng, ngữ khí tựa như vừa mới uống một chén trà xanh do hoa cúc ngâm, nhàn nhã, cười nói: “Ừm, thạch ngược thật không giống phàm phẩm, Bất Tra là một vũ khí vô địch thiên hạ...”

“Đáng tiếc, vũ khí vô địch thiên hạ hôm nay lại gặp người vô địch thiên hạ như ta...”

“Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc...”

A Thiết yên lặng trừng mắt nhìn gương mặt không khác gì mình, nhưng khuôn mặt lại tràn đầy vẻ hiểu ý. Hắn không nói nữa, chỉ tập trung tinh thần đề phòng. Hắn biết, loại nam nhân đầy dã tâm như thần này phần lớn đều đang cười hoặc giấu đao, không! Có lẽ khuôn mặt tươi cười của thần đã là ——

Đao!

Thần tiếp tục nói: “Binh khí là chết, người là sống, kỳ thật thần thạch có uy lực tuyệt thế không thể chống đỡ. Nhưng lấy vũ khí vô địch này đối phó ta là thần bất tử vô địch, ngược lại phải xem tu vi đạo hạnh của người sử dụng binh khí...”

Một lời nói đến đây, Thần không hẹn mà cùng A Thiết nói:

“Bộ Kinh Vân, mặc dù ngươi cũng có thiên tư tập võ coi trần thế như bản thân, nhưng mà dưới ánh mắt ngươi chỉ là một kỳ ngọc hiếm thấy chưa từng suy nghĩ, không có kỳ tài trong người mà không biết cách sử dụng. Cho dù uy lực của thần thạch có thể phát huy trong thời gian ngắn trên tay ngươi cũng chỉ vì công lực của ngươi có hạn, thủy chung vẫn khó có thể phát huy được uy lực của thần thạch đến cảnh giới tối cao...”

Ha ha? Hóa ra dạo chơi giống với Thần, có được thiên tư tập võ coi trần thế? Lẽ nào đây chính là nguyên nhân chủ yếu chọn lựa bộ kinh vân của Thần?

A Thiết nghe đến đó, hỏi: “Ý của ngươi là, nếu chỉ cần công lực của ta tăng cường, liền có thể đem uy lực Thần thạch đẩy lên đỉnh phong, tiêu diệt ngươi?”

Hai chữ “Tiêu diệt” nghe được ở trong tai thần, hấn tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, có lẽ thần căn bản chưa từng nghĩ tới trường sinh bất tử chính mình sẽ bị tiêu diệt, hấn nói: “Vây cũng phải xem người nâng cao công lực bản thân tới cảnh giới nào, một trăm năm trước, nếu người có thể tập thành Di Thiên Thần Quyết hoặc hai đại thần công diệt thể ma thân, cộng thêm trợ giúp thần thạch, đã đủ để làm thất bại bản thân, bất quá ngày nay trăm năm sau, chỉ sợ không thể thực hiện được...”

“Bây giờ, bản thân đã luyện thành công chưa từng có, thần công thiên cổ vô địch “Ma Hà Vô Lượng” trừ phi là con gái ta, Bạch Tố Trinh sống lại, bởi vì nàng có được Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thể Ma Thân, cộng thêm thần thạch uy lực vô tận, mới có thể miễn cưỡng phân cao thấp với bản thân, nếu không...”

Còn nói đến “không thì sao? Đương nhiên ý của Thần, A Thiết hiểu rất rõ, Bạch Tố Trinh sớm đã tan xương nát thịt, thể giới hiện nay, ngoại trừ Thần ra đã không còn ai đồng thời mang theo hai đại thần công, cũng tức là, Thần căn bản đã không còn đối thủ, hấn đã thật sự chính thức trở thành...

Vô địch thiên hạ!

Huống chi, thần còn luyện thành cổ thần công vô địch thiên cổ “Ma Hà Vô Lượng” kia, cổ lực lượng này không biết mạnh hơn so với Di Thiên Thần Quyết cùng Diệt Thể Ma Thân bao nhiêu lần!

Vừa nghĩ đến đây, A Thiết bỗng nhiên hỏi: “Vừa rồi toàn thân người không động đậy chút nào, không ngờ có thể ngăn được kiếm khí của Thần thạch. Cổ này chính là lời người nói - Ma Hà Vô Lượng?”

Thần nghe được khóe miệng của Thần nhếch lên, cười ngạo nghễ, giống như đang tự hào vì thần công này:

“Không tệ chút nào, đó chính là Ma Hà Vô Lượng...”

“Người, muốn thử một lần nữa hay không?”

Chợt nghe “Thử lại một lần” bốn chữ, toàn thân A Thiết nhanh chóng như giương cung bạt kiếm. Y biết rõ một khi đã nói ra, tức thì lúc nào cũng có thể tập kích y, y phải đề phòng.

Nhưng tất cả phòng bị đều phí công vô ích, vị thần ngồi ngoài A Thiết hai mươi trượng vẫn không nhúc nhích, đột nhiên A Thiết cảm thấy toàn thân như bị một luồng sức mạnh mãnh liệt xâm nhập!

A Thiết! Sao lại như vậy? A Thiết còn không kịp ngẫm nghĩ, trên người đột nhiên tuôn ra một trăm bốn mươi bốn tiếng “phốc phốc”, toàn thân trên dưới một trăm bốn mươi tư đại huyết đều bị lực lượng vô hình này phong bế, nhất thời không thể động đậy!

Vốn dĩ A Hắc sau khi hôn mê cũng ngã xuống dưới tay A Thiết, cũng vì tay hắn bị khóa chế nên lập tức ngã xuống mặt đất!

Vị trí Thiên Linh của A Thiết tiếp đó càng trở nên nặng nề hơn, nhưng hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức sắp bất tỉnh!

Nhưng trước khi ngất đi, trong đầu hắn vẫn hiện lên vô số nghi vấn...

Nghi vấn lớn nhất là vì sao hắn lại thua?

Hắn từ đầu đến cuối vẫn không hiểu, làm sao Thần có thể không động một chút là có thể đánh hắn ngã trong nháy mắt?

Ma Hà Vô Lượng có uy lực thật sự có thể khiến Thần đạt tới cảnh giới không cần ra tay sao?

Đến cùng Ma Ha vô lượng, sẽ là một loại đáng sợ như thế nào, vô địch như thế nào...

Lực lượng?

Ngay lúc A Thiết ngã xuống, phía sau thần đột nhiên vang lên một tiếng cười chói tai, the thé:

“Hi hi, hắn rốt cục đến rồi!”

Cái gì, sau màn che thần thánh, người còn có...

Một người khác?

Thanh âm người này nghe ra mặc dù bén nhọn như mũi đồng, nhưng nghe duy nhất biết là thanh âm của một nam tử, là thanh âm của lão nam tử!

Nam tử này từ đâu mà có, nếu hấn một mực ở lại trong trường? Vậy A Thiết phải làm sao mới hoàn toàn không phát hiện ra hấn?

Thần cũng không quay lại nhìn nam tử sau lưng một cái, chỉ lúng túng đáp: “Đúng vậy, ta đợi đã trăm năm, rốt cuộc chờ đến ngày hôm nay, rốt cuộc cũng chờ được hấn!” Nam nhân sau lưng thần nghe vậy cười “Phốc phốc” một tiếng, nói: “Ta cũng không khá hơn người bao nhiêu, ta cũng chờ hấn ba mươi năm...”

Ồ, nam nhân này thế mà cũng đợi năm ba mươi năm kinh hô, thần chờ mong bộc vân xuất hiện, hình như có một mục đích, nhưng nam tử này là vì sao?

Thần trầm mặc không nói, nam nhân kia lại nói: “Nếu hôm nay hấn đã tới, vậy chúng ta có thể bắt đầu không?”

Bắt đầu? Bắt đầu cái gì?

Thần sắc lạnh nhạt nói: “Hiện tại vẫn chưa phải lúc “bắt đầu”, người hấn cũng biết, ta nhất định phải xác định lựa chọn thích hợp nhất của hấn mới có thể động thủ...”

Nam nhân kia hỏi: “Làm sao xác định?”

Thần rút cục quay người liếc nam tử sau lưng một cái, hỏi ngược lại: “Người cho rằng thế nào?”

Nam tử nhún vai đáp: “Ta không hiểu, ta đang vì chúng ta sắp hoàn thành việc trên người Bộ Kinh Vân mà vô cùng khẩn trương, đây sẽ là kỳ tích thứ hai vĩ đại nhất lịch sử!”

Kỳ tích thứ hai vĩ đại nhất lịch sử? Thế kỳ tích đầu tiên là...

Trong lòng Thần hội nở một nụ cười, nói: “Ừm! Bản thân có thể trường sinh bất tử, đã là kỳ tích đệ nhất trên đời, Bộ Kinh Vân đã tới, tin tưởng kỳ tích thứ hai cũng đã không xa.”

Nam tử kia cũng vỗ tay phụ họa: “Không sai, kỳ tích thứ hai đã không xa, cũng không uống phí hai chúng ta chờ năm tháng dài đằng đẳng...”

Rốt cuộc vị nam tử này là ai? Tại sao hấn lại ở sau màn trường với Thần?

Hấn ta có quan hệ gì với Thần?

Có lẽ, cửa ải lớn nhất của bọn họ chính là...

Vì một kế hoạch không thể cho ai biết, Thần đợi hơn một trăm năm, mà hắn cũng đợi ba mươi năm.

Hơn ba mươi năm...

Nếu như một người có thể sống trong mộng lâu dài, hoặc là phòng ốc hôn mê, mà không cần tiếp tục đối mặt với hiện thực tàn khốc, nên tốt bao nhiêu?

Đáng tiếc đây chỉ là ý nghĩ, xác định trừ phi chết đi, cuối cùng vẫn phải từ trong mộng hoặc trong hôn mê tỉnh lại, đối mặt với hiện thực tàn khốc mà không thể chấp nhận được kia!

Tựa như A Thiết, khi hắn tỉnh lại từ trong hôn mê hơn một canh giờ, hắn liền phát giác hiện ra sự thật hắn đang đối mặt, xác thực vô cùng đáng sợ!

Thậm chí còn đáng sợ hơn cả mộng mị vừa rồi của hắn...

Lúc A Thiết từ từ mở mắt ra thì hiện thực mà hắn nhìn thấy lần đầu tiên là vượt quá lẽ thường, cũng là hiện thực mà người thường không dám đối mặt.

Bởi vì lúc này hắn phải đối mặt với một cái khe sâu vạn trượng!

Nếu không phải muốn rơi vào thâm cốc vạn trượng, thâm cốc vạn trượng kỳ thật cũng không đáng sợ, ngược lại khó khăn lắm mới xem qua, nhưng có ai lại nghĩ đến một khi bị treo tại trên thâm cốc vạn trượng, mùi vị sẽ như thế nào.

Nguyên lai, A Thiết hôm nay chính là bị treo ở chỗ sâu vạn trượng này, Thâm Cốc này vốn do hai sườn núi cực kỳ hiểm trở hình thành, hai bên sườn núi này cách nhau ít nhất hai mươi trượng, mỗi bên đều có hai đoạn nhai đều kéo dài ra, tổng cộng bốn đầu, phân biệt buộc tứ chi A Thiết, treo hắn trên cao vạn trượng!

Kinh khủng nhất chính là lúc này A Thiết quay lưng hướng lên trời, hắn không thể không cúi nhìn xuống khe sâu vạn trượng dưới thân mình!

Tình cảnh quỷ dị như vậy, người bình thường ai sẽ gặp được: Nhưng giờ phút này người bị treo chính là người bình thường, chỉ sợ sớm đã vì bản thân mình mà tan xương nát thịt đến nơi

sâu vạn trượng rồi chết bất đắc kỳ tử, nhưng A Thiết cũng không phải là thường nhân!

Hắn có thiên phú tập võ giống như “Thần” nhìn trần thế, hắn có được sự lãnh tĩnh vượt xa người thường, hắn còn có nguyên nhân tuyệt đối không thể sợ hãi...

Hắn muốn cứu A Hắc, cho dù cuối cùng hắn có thể cũng không cứu được!

Hắn muốn tiêu diệt Thần, cho dù cuối cùng hắn có thể chết trong tay Thần!

Hắn không thể liên như vậy khủng bố lùi bước,! Hắn biết, thần khóa hắn ở chỗ này, mục đích, khả năng chính là muốn hắn hốt hoảng thất thố, muốn hắn lùi bước, những cường giả từ phòng kín này là “Thần” làm Hoàng, thường ngày đều có một loại hi vọng đối thủ lùi bước, quỳ gối cầu xin tha thứ!

Nhưng A Thiết tuyệt đối sẽ không khuất phục hướng thần, hắn cũng không cần phải quỳ gối trước vận mệnh!

Vì vậy hắn vẫn bình thản như cũ, hắn chỉ hơi ngẩng đầu lên, hắn muốn nhìn rõ tình thế xung quanh, vì vậy, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra xa một cái.

Một người hắn cũng biết, khoác áo choàng đỏ rực...

Thần Tướng!

A Thiết thấy thần tướng đang ngồi trên rìa sườn núi phía trước, lưng dựa vào một vách núi trên đó; mà trên vách núi đá lại có hai đường luyện từ tinh hắc thiết, cứng rắn đem chiến giáp của thần tướng cùng xương tỳ bà xuyên thủng, khóa chặt hắn như con chó, bởi vì hai cái Thiết Luyện là máu thịt xuyên qua Thần Tướng rồi lại khóa chặt xương Tỳ Bà, cho nên như sắt thép luyện không ngừng, không ngừng luyện chế., Thần tướng căn bản không cách nào thi triển bất luận nội lực gì, hơn nữa, tơ máu nồng đậm không ngừng từ trong miệng vết thương của lão chảy xuống còn được rèn luyện. Rõ ràng, Thần Tướng phải chịu đau đớn đến mức nào gian nan, một loại Tỏa Pháp thật tàn nhẫn!

Thần Tướng chợt nhìn thấy A Thiết thức tỉnh, không khỏi hung hăng cười nói: “Cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại sao? Hắc hắc, bộ kinh văn, ta tính được Thần lựa chọn ngươi cái gì “Ma

Ha Vô Lượng”? Nghĩ không ra người cũng có ngày hôm nay...”

Trong lúc nói chuyện, trên mặt Thần Tướng bất nguyên còn có chút hả hê, hẳn đối với A Thiết ghen ghét quả thật rất sâu!

A Thiết ngấm nghĩa hai khúc rèn luyện loang lổ vết máu trên xương tỳ bà của nó, không khỏi buồn bã nói: “Xem ra người cũng không dễ chịu hơn ta bao nhiêu.”

Thần tướng vẫn quật cường kiên trì:

“Ha ha, dễ chịu hay không cũng không quan trọng, quan trọng nhất là lão tử có thể bị khóa cùng với tình địch ở “Thiên Tuyệt Tù Nhai” này, mọi người cùng vận mệnh, hai bên tương hỗ chẳng phải sung sướng sao? Ha ha...”

Thần tướng dứt lời lập tức ngửa mặt lên trời cuồng tiếu.

“Thiên Tuyệt Tù Nhai? Người nói nơi này là Thiên Tuyệt Tù Nhai?” A Thiết đột nhiên hỏi.

Thần tướng đáp: “Không sai! Thiên Tuyệt Tù Nhai này đang ở trên mảnh rừng dày kia của thần cung suu tâm, người xem một chút nơi sâu vạn trượng dưới thân người, có một cái rừng rậm xanh ngắt hay không?”

A Thiết như lời nhìn xuống đáy cốc, nhưng thấy ở trong có một điểm xanh thật nhỏ, điểm màu xanh này, tin tưởng rằng chính là mảnh rừng dày kia của Thần Cung, lấy phiến rừng rậm kia, giờ phút này thoát nhìn cũng chỉ là điểm màu xanh, bởi vậy mới biết, cốc sâu vạn trượng dưới thân A Thiết cực kỳ sâu!

Cho dù là cao thủ khinh công cao tuyệt, nếu không cẩn thận từ vách đá rơi xuống đáy vực thì cũng không thể không tan xương nát thịt!

Thần tướng lại nói: “Thấy chưa? Cái Thiên Tuyệt Tù Nhai này vốn là trù tính hơn trăm năm trước bắt được nữ thần Bạch Tố Trinh về, sau đó lại dùng vách đá này nhốt nàng. Nghĩ đến cuối cùng Thần không thể không hạ lệnh xử tử thân thể hắc, Đại Tuyệt Tù Nhai một mực bỏ trống này, cho đến bây giờ ngược lại trở thành nơi người và ta bị nhốt...”

Thần sẽ vọng tưởng cướp đoạt thần thạch, lấy đồ đánh bại Thần hậu để trở thành Thần càng mạnh hơn. Hắn đã bắt trung với Thần, Thần sẽ nhốt hắn ở đây cũng là chuyện đương nhiên, nhưng nếu đã chọn lựa A Thiết, lại còn sai mệnh thần mẫu và Pháp Trí trong vòng năm năm qua thủ hộ giám thị hắn, cuối cùng trăm phương ngàn kế đưa hắn tới sư tâm Thần Cung, mục đích chính là để đưa hắn vào tù nhai ở Thiên Tuyệt Nhai này?

Điều này dường như không có khả năng! A Thiết tin tưởng sâu sắc thần linh giam cầm hắn ở chỗ này, nhất định là có dụng ý.

Đang suy nghĩ, bỗng dung hắn lại niệm tới một chuyện, liền hỏi: “Ta vừa bị cầm tù ở trên trời tuyết đối này, vậy, có phải thần tự mình giam ta ở đây không?”

“Ai biết!” Thần Tướng tức giận đáp: “Ta tỉnh lại đã phát giác người bị khóa ở sâu trong cốc vạn trượng này.”

A Thiết nói: “Vậy tức là người không biết là ai đã giam ta ở chỗ này? Người càng không biết được khuôn mặt thật của vị Thần này?”

Thần tướng chỉ cảm thấy A Thiết La nhiều lần không xong, giận dữ nói: “Xì! Ta làm sao biết được lúc đó mới có bộ dáng như thế nào? Nhiều năm qua hắn truyền cho ta Diệt Thê Ma Thân, cũng chỉ che miệng truyền cho ta, hắn, hắn, giống như một đôi lão rùa đen vĩnh viễn trốn ở trong mai rùa, giấu đầu lòi đuôi...”

Hóa ra là ngay cả Thần Tướng cũng không biết gương mặt thật của Thần, nhưng dường như hắn cũng không quá quan tâm đến dung mạo của Thần, hắn chỉ tiếp tục nói:

“Tuy nhiên ta mặc dù không biết mặt mũi Thần rốt cuộc như thế nào, lại biết một chuyện.”

“Người biết chuyện gì rồi...” A Thiết nói.

Thần tướng nhếch miệng cười một tiếng: “Ta biết người chết chắc rồi.”

A Thiết lạnh lùng hỏi: “Vì sao người nói như vậy?”

Thần tướng lại mỉm cười, nói: “Bởi vì sau khi con tỉnh lại, ngoại trừ phát hiện người ở đây đã bị giam lại, con còn phát

giác... “

“Hai con thiết luyện vốn khóa tỳ bà của ta kia, không biết tại sao, cũng không biết là ai làm, thế mà đã bị cắt đứt; hôm nay, bản thân song khả hành động tự nhiên!”

Cái gì? Thiết luyện trên xương Tỳ Bà đã đứt?

A Thiết không kịp ngăn cản Thần Tướng nói chuyện lần này, thần tướng bỗng đứng lên, hai con thiết luyện khóa lấy xương tỳ bà của hắn nhất thời “Đình đình đang đang” rơi xuống mặt đất, quả nhiên đã đứt thật rồi!

Trong lòng A Thiết cảm thấy tâm thần bất định, là ai đã đánh gãy thiết luyện của mình trong lúc thần tướng quen thuộc ngủ?

Lẽ nào là Thần?

Nếu như thật sự là Thần, Thần trước tiên giam cầm A Thiết cùng một chỗ với Thần Tướng, tiếp đó làm gãy Thần Tướng rèn luyện, vậy mục đích của hắn là gì?

A Thiết căn bản không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa. Thần tướng từng bước một đi tới gần vách đá, đôi mắt tàn khốc lộ ra sát ý, nhẹ răng cười nói với A Thiết: “Bộ kinh vân, ngươi biết không? Vốn là thiết luyện vừa đứt đoạn, chân khí trong cơ thể ta đã hồi phục toàn bộ, nhưng ta vừa rồi vẫn không ra tay với ngươi. Bởi vì, ta không muốn giết ngươi trong lúc ngươi hôn mê...”

Thần tướng vừa nói vừa giơ cao hữu chương:

“Ta sau khi thức tỉnh ngươi mới giết ngươi, ta muốn thưởng thức thật kỹ loại cảm giác đau đớn, sợ sệt khi Thần Tướng sắp chết kia, hơn nữa ta muốn cẩn thận nhấm nháp...”

“Cái óc mỹ vị kia của ngươi! Ha ha...”

Thần Tướng nói năng phóng khoáng cười to, khuôn mặt tươi cười xoay chuyển, sắc mặt trầm xuống, rống to:

“Chết đi! Bộ Kinh Vân — “

Đồng thời, thần tướng đang giơ cao chương phải lập tức vung lên, một cỗ chương kinh hùng hồn không sóng lập tức xẹt qua trời cao, thẳng đến chỗ bị A Thiết hãm hại ở thâm cốc bỏ xuống, thề phải đem trán của gã chém thành thịt vụn.

Trong lòng A Thiết biết không ổn, sau khi tỉnh lại y tỉnh lại ngoại trừ phát hiện bên cạnh mình đã mất đi bóng dáng A Hắc, mất đi vũ khí thần thạch cái thể, thì tứ chi lại bị trói chặt, không thoát thân được thì cũng không vọt ra được bất kì tay chân nào để chống lại trọng kích của Thần Tướng.

Nhưng mà, bộ kinh vân năm năm trước thân mang bị thống không hiểu, ba đạo chân khí bài vân chương cùng kiếm pháp Hoắc gia cũng không phải là hạng người hư danh “Bất tử thần” mà chỉ là hư thủ. Trong lúc sinh tử phát ra, A Thiết bỗng nhiên trầm giọng kêu một tiếng, hai tay duỗi ra, hai chân đạp một cái, tứ chi lập tức cứng rắn như bốn cây cột thẳng tắp, mượn được bốn cái thiết luyện mạnh mẽ, thân thể uốn lượn như bán nguyệt, miễn cưỡng né được một kích đoạt mệnh!

Một đòn của Thần Tướng không thể đắc thủ, thật lạ kỳ không giận mà ngược lại cười:

“Ha ha, Bộ Kinh Vân! Bản thân tướng ngày càng coi trọng ngươi rồi! tứ chi của ngươi bị trói, không ngờ có thể né tránh tự nhiên, bản thân thật sự là không nhìn được muốn ban thưởng cho ngươi một ít...”

Đang nói chuyện, thần tướng đã tung người nhảy lên, bỗng bình hạ xuống một đầu thiết luyện trên hai tay đang trói chặt A Thiết. Tiếp đó A Thiết từng bước từng bước tới gần trung tâm, nói: “Bộ Kinh Vân! Hiện tại bản thân sẽ thưởng cho ngươi ——”

“Một chương!”

Chữ “Chương” vừa ra, thần tướng lại giơ chương đập thẳng về phía ót A Thiết, một chương này nặng hơn một chương vừa rồi, mạnh như sấm sét. Hơn nữa thần tướng đã gần với A Thiết trong gang tấc, một chương này căn bản không cần cách không bỏ ra, vô cùng gọn gàng dứt khoát, uy lực đâu chỉ tăng gấp bội?

Mắt thấy A Thiết chắc chắn sẽ chết dưới chương này, nhưng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc...

Hào quang lóe lên!

Một thanh trường kiếm bỗng dựng sáng lên xẹt qua trời cao, bắn nhanh về phía con thiết luyện đang đứng của Thần Tướng:

“Keng” một tiếng! Thiết luyện bị đứt, thần tượng dưới chân bỗng dựng sụp đổ, chuông thể lệch đi, một chuông của lôi đình vạn quân đã thất bại ngay tại chỗ, hơn nữa trong lúc thiết luyện vừa mới đứt, thân hình của hắn cũng theo đó rơi nhanh xuống dưới. Thần Tượng cả kinh, vội vàng vận công lực toàn thân tụ trên đầu mũi chân, đập mạnh về phía thiết luyện đã gãy, dựa vào thiết luyện giúp đỡ nhanh chóng nhảy về bên vách núi.

Cùng lúc đó, bởi vì A Thiết đã bị trói buộc bởi thiết luyện ở tay phải, lập tức dùng hai tầng này lấy được tự do tay phải quơ thanh kiếm phát sáng này lên rồi phát sáng, chuỗi sáng này liền bắt ngờ dài ra.

Thần thạch!

Trong khoảnh khắc khắc tương như muốn nứt ra này, A Thiết cũng không cần nghĩ ngợi vì sao thần thạch lại mất đi rồi lại tái hiện, y chỉ dùng thanh trường kiếm phát ra ánh sáng do thần thạch biến thành này nhanh chóng chém đứt thiết luyện ở hai chân mình. Tiếp theo kiếm quang lại lóe lên, y vậy mà lại chém đứt được Thiết Luyện ở tay trái của mình!

Thiết luyện trên tay phải của A Thiết đã bị chặt đứt, hôm nay cả hai đồng thời y còn lại ba đầu thiết luyện. Chẳng lẽ y không biết lúc này mình đang ở sâu trên vạn trượng? Giả như bốn đầu thiết luyện bị hủy toàn bộ, y tất phải rơi vào cảnh tan xương nát thịt dưới đáy vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục?

Hắc! Sao hắn không biết? Hắn biết chính là thần thạch trên tay mình, là một vũ khí vô địch thiên hạ!

Vũ khí vô địch thiên hạ, sao lại để cho chủ nhân nó dễ dàng bại vong như vậy?

Ngay khi luyện thành bốn đoạn, bỗng dựng A Thiết “Xẹt” một tiếng! Trường kiếm trong tay A Thiết biến thành từ thần thạch bỗng dựng sáng rực lên, trong phút chốc đã biến thành một sợi tơ dài phát sáng dài đến hai mươi trượng, rồi ném về phía gốc cây đại thụ bên cạnh sườn núi. A Thiết lập tức trở lại trầm khí kiếm, từng sợi tơ dài không ngừng sáng lên, trong khoảnh khắc đã kéo A Thiết trở lại vách đá!

Cơ trí phi thường coi như phi thường! Cho dù là cao thủ nhất đẳng đạt được thần thạch, cũng chưa chắc trong khoảnh khắc mệnh treo sợi tóc này, vẫn có đầu óc tỉnh táo vô cùng nghĩ ra cách thoát hiểm, bởi vậy có thể biết tâm A Thiết tỉnh táo như thế nào!

Thế nhưng chính lúc A Thiết vừa nhảy về nhai Bặc thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng rống tức giận chấn tâm, Thần Tướng gào thét!

“Diệt! Thế! Ma! Thân!”

Diệt thế ma thân? A Thiết đại rõ ràng ý nghĩa đặc thù của tiếng rống giận này, đây chính là tấu đầu tiên của mười thành công lực lượng thần tướng diệt thế ma thân!

Quả nhiên một luồng cương khí cương mãnh tuyệt luân từ phía sau như sóng to gió lớn ập tới, khí thế hung hãn, A Thiết biết Thần Tướng đã dốc hết toàn lực, lập tức ngăn cản không cho phép trì hoãn, xoay người lại ngăn cản!

“Ầm” một tiếng vang lên như sấm động! Mười thành công lực của Thần Tướng diệt thế ma thân va chạm với A Thiết ngay tại chỗ, nhưng A Thiết không đứng thẳng!

Chỉ là A Thiết trong lúc nguy cấp này, kịp thời biến thần thạch thành một cái đại thuẫn phát sáng, A Thiết liền lấy cái đại thuẫn phát sáng này cùng Diệt Thế Ma Thân mạnh mẽ liều mạng, đụng một cái, Diệt Thế Ma Phong lại ngơ ngác không địch lại thần thạch, toàn bộ khí công đều bị bắn trở về, phản hướng Thần Tướng đứng sừng sững!

Thần tướng vạn liệu không tới Diệt Thế Ma Thân Công của mình sẽ bị Thạch Toàn Hồi Đạn, cho tới bây giờ muốn ngăn cản cũng không kịp, rốt cục “Bành” một tiếng, Diệt Thế Ma Thân vô cùng vô tận khí công lại hồi phục đứng sừng sững trên lồng ngực Thần Tướng, nhất thời tuôn ra một trận thanh âm chiến giáp vỡ tan, cùng với liên tiếp thanh âm xương ngực khiến người nghe sồn cả gai ốc bắn nát!

Nhưng Thần Tướng Bất Phác là một cường giả bá đạo vô song, mặc dù xương ngực bị công lực của mình phá vỡ, vẫn có thể chịu được vết thương kịch liệt đứng thẳng lên, duy chỉ có

đứng thẳng giữa nó, một thanh đại đao phát sáng làm người ta hoa mắt đã gác trên cổ...

Là đao của A Thiết!

Thần bán, hôm nay là thua hoàn toàn rồi...

Mặc dù thần tướng đã thất bại nhưng vẫn không mất khí phách của cao thủ tuyệt thế, cố nén đau đớn mà cất cao giọng: “Ha ha! Không ngờ tới trên tay của thần thạch có thể liên tục sử dụng tự nhiên, nghiêm nhiên giống như tứ chi của thân thể người vậy, đủ thấy người tập võ thiên phú cực cao, cho dù không y lại vào thần thạch thì với thực lực của người trong vòng năm năm năm cũng có thể vượt qua ta. Bộ kinh vân! Bản thần tướng hôm nay được tâm phục khẩu phục, người muốn giết cứ giết đi!”

Thần Tướng theo đuôi tuy rằng gần như là cường đao, nhưng chỉ có bình phẩm bại trận này phát ra từ tận đáy lòng, không chút thiên vị, thấy hấn thật ra là kẻ ham võ, cam tâm bại trận. A Thiết yên lặng liếc nhìn vẻ mặt quật cường ngang ngược của hấn, thật lâu sau, đột nhiên rút đao!

Thần tướng kinh ngạc, hấn ngơ ngác nhìn gương mặt A Thiết, sau nửa ngày lờm, cuối cùng há miệng nói: “Nếu muốn giết ta, đây là cơ hội ngàn năm có một, tại sao người lại bỏ cuộc?”

A Thiết dờ dẩn đáp lại: “Bởi vì, người quá đáng thương”

Câu này Hứa Nhược Lệnh Thần Tướng không biết nên khóc hay nên cười, hấn không khỏi hắc hắc ngượng ngùng:

“Ta rất đáng thương? Hừ! Bộ Kinh Vân, người thắng chính là thắng, còn nói nhảm gì đó hả? Phi!”

A Thiết lại không để ý tới nụ cười ngượng ngùng của thần tướng, chỉ nói: “Người không đáng thương? Người chỉ là vật hi sinh dưới đại kế thống nhất thiên hạ, giá trị của người đối với thần thậm chí không khác những thú nô kia, bán nội tâm của người có thể càng trống rỗng tịch mịch hơn bất cứ ai. Bởi vậy mới có thể mê luyến Tuyệt Duyên lớn lên ở trong sự giám thị nghiêm mật của người...”

“Bởi vì, ở trên đời này, người hi vọng có thể nắm chặt lấy một hoặc vật vĩnh viễn trường tồn cùng với người, giúp người cỡi

bỏ sự tịch mịch không hiểu sau khi bị Thần lợi dụng, cho đến địa lão Thiên Hoang...”

A Thiết càng nói, sắc mặt Thần Tướng càng xanh, có lẽ lần này A Thiết nói chuyện đã trúng trái tim tịch mịch của thần tướng sau lưng hung tàn tàn bạo...

Duy Thần Tướng vẫn miễn cưỡng đè sự kiêu ngạo lên mặt, hần cười lạnh:

“Thế nhưng, Bộ Kinh Vân! Cho dù ngươi nói thế nào, ta và ngươi đã là tình địch không đội trời chung. Ngươi hôm nay cho dù tha cho ta một mạng, bản thân cũng sẽ ngày khác đem hần đi lấy oán báo đức, giết ngươi rồi sau đó nhanh...”

Thần tướng còn chưa nói xong, A Thiết đã ra sức cười khỏ:

“Ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội giết ta, ngươi cho rằng ta còn có thể giữ mạng chờ ngươi sau này giết ta?”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Thần Tướng không khỏi cảm thấy lo lắng, ngơ ngác hỏi lại: “Ý của ngươi là gì...” Thần Tướng cũng bắt đầu cảm thấy lần này A Thiết vợ vét Thần Cung đã không còn hy vọng sống sót, nhưng lại không quá khẳng định. Chỉ có điều, nếu đội A Thiết thật sự vì tiêu diệt Thần mà ôm tâm lý hần phải chết, vậy chẳng lẽ hần thật sự có thể vì cứu thương sinh mà bỏ thứ mình thích nhất - Tuyệt Duyên.

Giữa trời đất mênh mông, yêu thương mỗi cá nhân đều cực khổ hơn chúng sinh, nhỏ bé biết dường nào! Nhưng, có ai thật sự nhìn thấu tất cả, bỏ qua một phần yêu quý hiếm có cho an nguy của muôn dân? Thần tướng liền tự biết mình tuyệt đối khó làm được...

A Thiết cũng không để cho thần tướng nghĩ tiếp, nói: “Thần Tướng, tin tưởng cuộc chiến hôm nay đã là trận chiến cuối cùng của chúng ta, thứ cho ta chưa chắc sẽ cho ngươi cơ hội bại trận nào.”

Thần Tướng quyết định trừng mắt A Thiết, trừng cặp mắt lãnh tinh mà thâm thúy của hần, đây còn là lần đầu tiên hần nhìn hần như vậy từ trước tới nay, xem tình địch hần nên đổ kỵ, rốt cuộc hần nhìn thấy cái gì?

Từ ánh mắt kiên định của A Thiết, Thần Tướng dần dần hiểu ra, vì sao Tuyết Duyên lại thích hắn như vậy...

Cuối cùng thần tướng cũng nói: “Tốt lắm, Bộ Kinh Vân!”

“Trận chiến ngày hôm nay dù ngươi và ta có chiến một trận cuối cùng hay không thì cả đời Thần Tướng ta sẽ không quên chạm phải tình địch như ngươi, ta sẽ không cảm kích ngươi, thế nhưng ta hy vọng, ngươi và ta vẫn có cơ hội đánh một trận!”

Ngay cả Thần Tướng cả đời cũng không quên Bộ Kinh Vân tình địch? Thần Tướng nói lời này quả thực trái với thái độ kiêu ngạo xưa nay của hắn! Tại sao trong nháy mắt hắn lại khác thường như vậy?!

Có lẽ vì tình thần tượng kính, cho đến giờ phút này, hắn rút cuộc may mắn có được tình địch như A Thiết!

...

Những danh hiệp giang hồ miệng lưỡi đầy nhân nghĩa, thanh âm lãnh tà ma kia, thần tướng quả thực xem thường! Nhưng mà một người có thể yên lặng bỏ tình cảm vì thương sinh, khẳng khái chịu chết, loại tu sĩ vô danh này, cho dù là yêu nghiệt trong ma trung ma chi ma, cũng sẽ cam tâm tình nguyện bá phục chứ?

Trong lúc nói chuyện, thân thể Thần Tướng đã thương mệt không chịu nổi, tập tễnh đi thẳng về phía trước, thế nhưng đi không xa lắm, hắn đột nhiên hai mắt hơi quay đầu, lại tăng thêm một câu:

“Bộ Kinh Vân, đừng quên bản thân là một yêu ma trường sinh bất tử hút máu óc người sống. Nếu ngươi chết, ta cũng sẽ không vì vậy mà chấm dứt ghen ghét ngươi, cũng sẽ không vì ngươi mà bỏ đi cái ham mê ăn não của ngươi đâu...”

Đúng vậy! Đó mới là thần tướng khí phách ngút trời dưới đất! Thế nhưng trong lời nói của thần tướng ẩn chứa vẻ kích động, sao A Thiết lại không rõ! Hắn đáp: “Yên tâm, đến lúc đó nếu ngươi còn không biết hối cải, ta nhất định sẽ trừng trị ngươi.”

“Một lời đã định?”

“Một lời đã định?”

“Rất tốt, sau này còn gặp lại.”

Cuối cùng thần tướng cũng rời đi, nhưng A Thiết thủy chung vẫn không xoay người liếc hắt một cái, hắt chỉ một mực nhìn xuống phiến rừng rậm dưới thâm cốc vạn trượng kia, muốn nhìn thấu sự thần bí khó lường dưới rừng rậm...

Nhìn nửa ngày, hắt mới thở ra một hơi thật dài, nói: “Còn không ra?”

Trên đoạn nhai không có một bóng người, A Thiết đang nói chuyện với ai?

“Khịch” một tiếng!

Chỉ thấy một bóng người từ trong đồng lá cây trên sườn đồi bay tán loạn ra, người nọ lại là...

Pháp trí!

A Thiết mặt không đổi sắc nói: “Ta vốn tưởng rằng vừa rồi phải ném thần thạch cho ta là thần, không ngờ lại là người.”

Pháp Trí nói: “Có phải thần đem thần thạch ném cho người cũng không có nhiều sự phân biệt lắm, bởi vì ta làm như vậy cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi!”

A Thiết khẽ cau mày: “Thì ra là mệnh lệnh của Thần, khóa ta ở Thiên Tuyệt Tù Nhai này, cũng là thần mệnh của người như thế?”

“Không sai, hơn nữa chặt đứt thần đem trên xương Tỳ Bà luyện sắt, thậm chí dưới tình huống tất yếu đem thần thạch ném cho người, cũng là ý của Thần.”

A Thiết nói: “Nhưng ta hết lần này tới lần khác đều không rõ, Thần làm như vậy rốt cuộc có dụng ý gì?”

“Nếu ta đã đến, hắt nêu cho rằng chính mình chọn sai lầm, lúc gặp mặt ta có thể dứt khoát giết chết ta, vì sao lại muốn khóa ta ở chỗ này? Cố ý khiến ta cùng với Thần Tướng đánh nhau sống chết?”

Pháp Trí thở dài: “Xin lỗi, A Thiết.”

“Cái này ta cũng không rõ, ta chỉ là một người chấp hành mệnh lệnh mà thôi.”

A Thiết nghe vậy, chăm chú nhìn khuôn mặt hiền lành của Pháp Trí, nói: “Người chỉ biết chấp hành mệnh lệnh mà thôi?”

“Dường như người cũng không biết rõ con đường mình đang đi, rốt cuộc là sai hay là đúng?”

Những lời này của A Thiết thật sự là vô cùng đáng quý, hẳn thật ra muốn nhắc nhở Pháp Trí thêm lần nữa, có thể khiến cho tư tưởng duy nhất của hắn trở nên thâm căn cố đế. Hắn vội vàng nói: “A Thiết!”, Lão phu khao khát có thể duy trì một suy nghĩ vĩnh viễn yên ổn phồn vinh thế giới, tin tưởng cũng không phải là người bình thường có thể hiểu được; ta hiểu thần ở một số quyết định có thể bất cận nhân tình, nhưng cũng chỉ có bất tử cường giả như hắn mới có đủ thời gian và lực lượng thống trị nhân gian, vĩnh viễn bảo trì một cục diện an ổn phồn vinh.”

Cách đó không xa vang lên một âm thanh:

“Pháp Trí, người nói rất hay! Người là môn hạ trung thành nhất, trung thành nhất trong hai trăm năm qua của bản thân!”

A Thiết và Pháp Trí nghe thấy lời này, tất cả đều ngẩn ra, song song trả lời, liền liếc thấy một khuôn mặt giống A Thiết như đúc.

Tùng ấy năm qua hắn chưa từng bước ra ngoài lục soát Thần Cung nửa bước, chỉ ở trong màn trướng bày mưu tính kế thần linh.

Không biết khi nào mình vô thanh vô tức đứng ngạo nghễ phía sau hai người ba thước, khoảng cách gần như thế, hai người vậy mà không chút phát hiện, đủ thấy thần khinh công, đương thời không ai có thể sánh bằng.

Pháp Trí mới thấy thần dĩ nhiên phá lệ bước ra khỏi suu thần cung, vội vàng giáng lâm, lập tức khẩn trương, cung kính dị thường hướng nó quỳ xuống. Thần chỉ là hơi cảm, tiếp theo liền nhìn chăm chăm vào A Thiết đang nắm chặt thần thạch, toàn bộ tinh thần đề phòng.

Thần ngược lại thoải mái nở nụ cười, nói: “Bộ kinh văn, không cần khẩn trương, nếu bản thân muốn đem người đặt vào chỗ chết, vừa rồi sẽ không có mệnh pháp thần trí ném thần

thạch cho ngươi, để ngươi dùng nó đối phó Thần Tướng phản đồ rồi.”

“Hơn nữa, trong tay ngươi còn có thần thạch thì sao đây? Ngươi nên hiểu, với công lực trước mắt của ngươi, cộng thêm thần thạch, có thể chiến thắng thần tướng nhưng căn bản không cách nào đối phó với bản thân...”

Thần nói chuyện lần này không phải nói ngoa, chỉ có mỗi A Thiết còn không giải thích được: “Đã như thế, vì sao ngươi lại nhốt ta ở Thiên Tuyệt Tù Nhai này? Cố ý dẫn thần tướng tranh đấu với ta?”

Ánh mắt của Thần lóe lên, nói: “Bởi vì, ta muốn nhìn xem ngươi có bao nhiêu tư chất thực lực chân chính? Ngươi có phải là người mà bản thân chờ mong hay không?”

Thì ra Thần muốn thăm dò thực lực và tư chất của A Thiết thêm một lần nữa! Cuối cùng hắn cũng thử ra được A Thiết là lựa chọn thích hợp nhất!

A Thiết nói: “Nhưng nếu ta đánh chết Thần Tướng, tâm huyết trước đây của ngươi chẳng phải sẽ hóa thành hư ảo hay sao?”

Thần Cục cục có tự tin lắc đầu nói: “Sao lại như vậy? Nếu ngươi thật sự là người mà ta mong đợi, ngươi nhất định sẽ có đầy đủ tư chất tập võ giống như bản thân, nhất định sẽ không chết được.”

Thần đã tin tưởng vào con mắt của chính mình như thế, sao lại dùng thần tướng để thăm dò tư chất của A Thiết chứ?

Rõ ràng, lựa chọn cuối cùng nhất định trọng yếu dị thường trong miệng A Thiết, cho nên tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót!

A Thiết ngạc nhiên hỏi lại: “Ta chỉ muốn hỏi, hiện giờ A Hắc ở đâu?”

Thần nói: “Yên tâm, A Hắc còn chưa chết, hiện giờ hắn đang ở một nơi ngươi cũng nên đến.”

A Thiết hỏi: “Nơi nào?”

Thần cười đáp: “Một nơi tràn ngập chân tướng, nếu ngươi muốn biết tất cả nội tình, sao không theo bản thân cùng đi?”

Thần một lời vừa dứt, ý bảo A Thiết đã nhận lời hay không, nên tự mình xoay người trở về con đường cũ.

Hắn vì nước sông không đợi A Thiết trả lời liền rời đi sao?

Có thể, bởi vì đã sớm biết A Thiết nhất định sẽ đi theo, hắn rất có trí tuệ và tin tưởng, nên hắn biết, khi có một người đang đứng ở bên bờ vực thật sự thì hắn tuyệt đối sẽ không xoay người bỏ chạy.

Chắc chắn hắn sẽ tìm ra chân tướng, cho dù lúc tiếp cận chân tướng đã gần như tử vong...

Huống chi, A Hắc còn đang ở trên tay thần...

Quả nhiên! A Thiết nhìn chăm chăm vào bóng lưng dần dần đi xa của thần linh, sau khi cân nhắc đôi chút thì cũng rời đi theo thần linh.

Trong Thiên Tuyệt Tù Nhai rộng giập, đột nhiên lại truyền đến âm thanh như thật như ảo.

“Pháp Trí, bây giờ chân tướng đã rõ ràng...”

“Ngươi, cũng đi cùng đi...”

Được nghe thần cho phép, một mực cung kính quỳ gối ở Pháp Trí mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng, rốt cục cũng không nghĩ nhiều nữa, thân hình mở ra, liền theo sát ở phía sau thần cùng A Thiết.

Không! Phải nói ——

Sau lưng hai “Thần” kia...

Phần tòa mộ Thần thứ hai mươi mốt.

Săn bắn là một loại chơi có tính khiêu chiến cực giàu.

Bởi vì thợ săn tuy tên là thợ săn, nhưng trong quá trình săn, rất nhiều lúc bọn họ chưa chắc có thể săn được bất kỳ mãnh thú nào.

Ngược lại, có lẽ sẽ trở thành thú săn!

Tựa như A Thiết hiện tại đang đi theo sau “Thần”, từng bước từng bước một bước tiến vào sâu trong thần cung, hắn rốt cuộc là thợ săn “Không vào hang hổ”, sao lại có thể “một con cọp”?

Sâu sắc, hẳn đã là một con mãnh thú từ từ tiến vào “Cạm bẫy Thần” rồi?

Rốt cuộc đây là nơi nào?

Vấn đề này không chỉ có mình A Thiết đang không ngừng tính toán, mà còn đang không ngừng tìm kiếm trong đầu.

Thì ra là, Thần lúc này đang dẫn A Thiết và Pháp Trí tiến vào, là một thông đạo cực kỳ hẹp và u ám, nếu không phải thần thạch trong tay A Thiết có thể tự sáng lên hào quang chói mắt thì căn bản Pháp Trí và hắn không có khả năng theo sát bóng lưng thần tiên về phía trước.

Mà trước đó A Thiết chưa bao giờ đặt chân vào thần cung, cảm thấy thông đạo này lạ lẫm đến mức có thể thông suốt, riêng pháp trí nửa ngồi trú tại đây, nhưng cũng không biết bên trong thần cung lại có một thông đạo u ám thần bí như vậy!

Điều này cũng không có gì lạ! Chỉ vì nhân khẩu thông đạo này, sau khi bố trí một cửa ngầm trong thần sa trường, pháp trí từ trước đến nay luôn trung thành, sẽ không ngông cuồng tự vào trong trường, đã như thế, hẳn sao lại biết thần cung có thông đạo thần bí này?

Mà nam tử thần bí từng đàm luận với Thần, liệu có phải từ nay trở đi hẳn khen cửa ngầm không? Hẳn một mực sống ở thế giới đằng sau của con đường Âm môn này, sống ba mươi năm mà thủy chung không bị lục soát thần quan biết được? Làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

A Thiết và Pháp Trí đi theo sau thần linh khoảng chừng một nén nhang, càng đi càng sâu, cuối cùng cũng tới cuối thông đạo, trước mắt không ngờ lại xuất hiện một đạo: Cửa đá cứng rắn!

Thần dừng bước trước cửa đá, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn A Thiết và Pháp Trí, nhưng khi hai người vừa đi tới gần, dưới thần thạch trong tay A Thiết, hai người bọn họ rõ ràng phát giác trên tảng đá có khắc hai chữ to ba thước vuông ——

Thần mộ!

Thần mộ!

Vì sao sâu trong thần điện lại có một tòa thần mộ?

A Thiết biểu hiện ra vẻ bất động thanh sắc, pháp trí cho dù âm thầm giật mình, duy nhất cũng không dám lên tiếng trước thần, có lẽ hấn chưa từng nghĩ đến bản thân đang suu thần quan sống nửa đời, cũng không biết trong cung có một tòa thần mộ...

Nhưng Thần cũng không khiến hai người ngạc nhiên lâu, lúc này Thần đã chậm rãi quay đầu lại, nói: “Ta biết hai người các ngươi nhất định rất kỳ quái, đang vơ vét một tòa thần mộ ở trong Thần Cung...”

A Thiết hỏi: “Tên như ý nghĩa, đây là mộ do ngươi thiết lập cho chính mình?”

Thần giáo hoạt cười:

“Ta đã là “Thần” trường sinh bất tử, ngươi cho rằng ta có cần thiết lập cho mình một cái mộ không?”

A Thiết lắc đầu:

“Ta không biết, vậy mộ này là của ai?”

Thần lại lần nữa cười giáo hoạt:

“Tại sao ngươi không nghĩ đến, ngôi mộ này sẽ được thiết lập vì ngươi?”

A Thiết lập tức lạnh lùng đáp lại.

“Vì ta? Nếu ta không phải Thần, sao xứng có ngôi mộ này?”

Thần đáp: “Đừng hỏi ngươi là Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân có biệt danh là Bất Tử Thần, Thần Mộ, có lẽ chính là Thần Chi Mộ...”

Một mặt của A Thiết ngồi thẳng xuống, đôi mắt sáng như sao của nàng như ẩn chứa một vực sâu không lường được. Nhưng hai mắt A Thiết cũng không yếu thế, hấn cũng lạnh lùng nhìn lại, hơn nữa còn đáp lại một câu:

“Cũng có lẽ là mộ Song Thần, mộ của ngươi ta...”

Lấy trí tuệ hơn hai trăm năm của thần, lời nói của A Thiết mang ý nghĩa sâu xa, thần đương nhiên vừa nghe đã ngầm hiểu ý tứ của A Thiết. Ý tứ của A Thiết chính là cho dù y có chết cũng sẽ không một mình chết đi, y sẽ đồng quy vu tận với thần, nơi này, có lẽ chính là mộ của hai người bọn họ.

Mộ Song Thần!

Thần cảm thấy cực kỳ hài lòng với dũng khí coi mạng chết như Quy của A Thiết này, hắn ta nói: “Rất tốt! Vậy cứ nhìn một cái đi, ngôi mộ này sẽ thuộc về người giữa hai ta thôi!”

Một lời nói đến đây, thần Hoắc mặt đất hướng một tiếng khảm vào cạnh cửa đá, hai thước vuông thủy tinh, nói cũng kỳ quái, mặc dù thần vẫn không nhúc nhích, nhưng thủy tinh kia tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình nhấn vào phía trong đẩy mạnh, nhanh chóng hướng vào trong vách tường xâm nhập vài thước, tiếp theo “Phành” một tiếng, cửa mộ hướng về phía bên cạnh trượt đi!

Nguyên lai viên thủy tinh kia là đầu mối then chốt của cửa mộ? A Thiết cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn chỉ là đang nghĩ, vì sao thần không có chạm đến âm thanh thủy tinh kia, thủy tinh kia đã bị đè xuống rồi sao?

Đây có phải là lực lượng vô lượng của “Ma Ha Vô Lượng” hay không?

Từ khi tiến vào Thần Cung tới nay, Thần ngoại trừ đã từng làm chỗ dựa cho A Thiết, hai tay hắn một mực không di động lại, cho dù giao thủ cùng A Thiết cũng hoàn toàn không động thủ. Mà bây giờ, hắn cũng không có xuất thủ, A Thiết quả thực không cách nào tưởng tượng nổi, “Ma Ha Vô Lượng” rõ ràng đã đến cảnh giới siêu phàm không cần động thủ động khí này...

Mở rộng mộ môn, Thần hoàn toàn không để ý tới A Thiết và Pháp Trí nữa, hắn sấn tiến vào bên trong thần mộ. Pháp trí liếc A Thiết một cái, trong ánh mắt tràn đầy tiếc hận, có lẽ, hắn cũng cảm thấy A Thiết lúc này nếu bước vào thần mộ, sẽ vĩnh viễn không thể nào sống sót ra được nữa. Hắn hồ thẹn cúi đầu nói: “A Thiết, thật xin lỗi, nếu không phải lão phu từ bên trong thúc đẩy việc này, có lẽ hôm nay ngươi không cần phải đối mặt với con đường này...”

A Thiết thủy chung không hề liếc gľa lấy một cái, chỉ lạnh nhạt nói: “Thôi bỏ đi, Pháp Trí đại sư! Cho dù không có ngươi, đường của ta vẫn giống nhau...”

“Bất quá việc này về sau, người nên suy nghĩ thật kỹ, sau này con đường của mình nên đi...”

Đúng vậy! Ngay cả khi hỏi sắt không còn gọi pháp trí là “Hứa bá”, hấn vẫn cho hấn một lời khuyên cuối cùng.

Lời khuyên này, dù là Pháp Trí hay bình thân tai điếc, A Thiết cũng đã quen biết lão.

Pháp Trí nghe vậy, đầu cúi xuống càng thêm thấp, giống như không muốn cho A Thiết nhìn thấy biểu cảm trên mặt. Nhưng dường như A Thiết đã sớm biết rõ Pháp trí nhất định không muốn người khác phát hiện ra biểu lộ của mình, nên y cũng không nhìn gã mà chỉ ngẩng đầu bước đi, không chút suy nghĩ liền bước vào trong thần mộ.

Đã tới rồi, lúc này cho dù là cái giá phải trả chính xác sau khi biết được chân tướng, A Thiết cũng không hề chùn bước!

Pháp Trí ngậy người trong chốc lát rồi cũng theo sát A Thiết bước vào thần mộ.

Nhưng hấn chưa từng nghĩ đến chân tướng bên trong thần mộ...

Sẽ khiến hấn hối hận hơn?

Lại càng hồ thẹn?

Khi tiến vào trong thần mộ, A Thiết mới phát giác, nguyên lai là không cần dùng thần thạch trong tay mình chiếu sáng hoàn cảnh xung quanh, bên trong thần mộ đã có ánh sáng dị thường.

Nơi phát ra ánh sáng, lại không phải đến từ bất kỳ bó đuốc nào, trong thần mộ căn bản không có bó đuốc!

Có điều ánh sáng này được đặt ở trung tâm của thần mộ...

Mười chín cái đỉnh!

Mười chín cái đỉnh lớn đốt đỏ rực!

A Thiết và Pháp Trí chỉ thấy tòa đại điện to lớn vô cùng, thậm chí có thể sánh ngang với thần linh này!

Nhưng làm cho người ta chú ý nhất lại không phải mộ này rộng lớn, mà là vây thành mười chín cái đỉnh hình tròn ở giữa thần mộ!

Mười chín cái đỉnh lớn này nhìn phương pháp khác hẳn so với phương pháp luyện đan của các luyện đan bình thường về được đỉnh. Hóa ra dưới chân mỗi cái đỉnh đều có một cái hồ lửa, không ngừng sinh ra liệt hỏa hùng hực đốt đỏ bùng cả cái đỉnh trên đó. Cũng không biết những cái đỉnh này là do ngoạn thạch tạo thành. Cho dù nó bị đốt đỏ bùng một mảng vẫn không khô nứt nứt, rốt cuộc là ở trong đỉnh kỳ đan diệu được gì? Cần nhiệt lực mạnh mẽ như thế mới có thể luyện thành?

Hơn nữa, giữa mười chín đại đỉnh này còn đặt một cái giường bằng thủy tinh điêu khắc thành, cả cái giường chiếu rọi ánh lửa xung quanh, giống như một viên bảo thạch màu đỏ long lanh trong suốt, vô cùng xinh đẹp. Chiếc giường này rốt cuộc là đặt vì ai?

Vì A Thiết? Hay là vì Thần?

Trong mộ ngoại trừ mười chín cái Hỏa Mi cùng cái giường thủy tinh này, ở phía sau mộ còn có ba cánh cửa đá cực lớn cao hơn một trượng, sau ba cánh cửa đá này, rốt cuộc là thông hướng đến nơi nào? Trầm hoặc, phía sau cánh cửa cất giấu một số sự vật càng làm cho người ta kinh hãi?

Ngoài ra, tất cả vách tường bên trong thần mộ đều được đặt đầy những cái giá bằng gỗ, Lâm tổng, nhìn không đủ cho, xem mười chín cái hỏa đỉnh luyện đan cùng những thứ hình muôn vẻ này, nói nơi này là thần mộ, không bằng nói nơi này là “Dư Mộ”, càng đến phù hợp!

A Thiết im lặng nhìn tình thế bên trong thần mộ, vẻ mặt trấn định như trước, dường như không thấy tình cảnh này mà có chút bất an, thần lại nói: “Thế nào? Thần mộ của bản thân ra sao?”

A Thiết trả lời một cách hồ hững: “Ta chỉ muốn biết A Hắc ở đâu thôi.”

Thần nói: “Không nên lo lắng, rất nhanh hẳn sẽ hiện thân gặp ngươi.”

Nói xong một góc tường bên trong triều, ánh sáng không cách nào chiếu tới mà nói: “Thần thú, ra đi!”

Thần thét ra lệnh một tiếng, trong bóng tối, từ từ đi ra một bóng người thật lớn.

Chỉ thấy người bước ra có dung mạo vắn vẹo vì cực độ đau đớn mà cực độ đau đớn, cùng với thân hình khổng lồ cao hơn chín thước, mặt của hắn đã hoàn toàn mất đi sinh khí người thường nên có, chỉ có vẻ mặt tạm thời khoe khoang thú tính, thay vì nói hắn là người, không bằng nói hắn đã là một con dã thú.

Mãnh thú trong dã thú!

“A Hắc?” A Thiết lại nhìn A Hắc, giống như huyết mạch tương liên, cảm giác máu mủ như nước lập tức dâng lên trong lòng, khiến cho hắn vốn luôn tỉnh táo nhưng A Hắc thì không kịp phản ứng, hai mắt mờ mịt, ngây người tại chỗ, hắn giống như chỉ có phản ứng với lời nói của thần.

Thần cười lạnh:

“Không cần uổng phí tâm cơ, hắn sẽ không nhận ra ngươi nữa.”

A Thiết cắn răng, hung hăng nghiến răng hỏi: “Rốt cuộc phải như thế nào mới cứu được A Hắc trở về?”

Thần lắc đầu than nhẹ, giống như phi thường đắc ý:

“Chẳng lẽ Pháp Trí còn chưa nói cho ngươi? A Hắc vì phục “Tán tâm” của “Cực ác thú đạo” mà tiến vào “Trở thành thần thú”, Đoạn Tâm” không có giải được. Thế gian hiện nay, cũng không có ai có thể giải được thuốc mà bản thân luyện chế...”

Ngữ khí của thần như là tự mình nghiến cứu ra loại thuốc không thể giải này, khiến A Thiết càng thêm giận dữ, cả giận nói: “Ta không tin trên đời này có thuốc nào không thể giải! Ngươi có thể luyện thành loại thuốc này, một ngày nào đó ta cũng sẽ nghĩ ra cách giải nó!”

Đúng vậy! Trên đời không có chuyện gì là không thể, cũng không có gì khó hiểu, chỉ vì trên đời còn có...

Tình cảm khó hiểu!

Thần dị thường kiêu ngạo nói: “Thật sự là tử thần niệm tình cũ! Bất quá bắt đầu từ hôm nay, tin tưởng ngươi đã không còn niệm tình cũ, ngươi sẽ triệt để triệt để quên đi cái này thứ ti tiện không chịu nổi này...”

A Thiết nghe vậy, vẻ mặt lạnh như băng:

“Người cho rằng mình thật sự là Thần sao? Người cho rằng người thật sự có năng lực có thể làm ta quên mất A Hắc sao? Đừng nằm mơ nữa! Cho dù cho người ăn “Tán tâm” cho ta, làm ta quên tất cả mọi người, nhưng đến lúc đó ta cũng trở nên như dã thú, tin tưởng đây không phải là bước chân người muốn hả?”

Thần nói đúng! Chuyện ta muốn đương nhiên không giống như bước chân của dã thú, bản thân đã sớm nói qua, thứ ta muốn, là một người không có linh hồn người...”

Không có linh hồn? Rốt cuộc chuyện này là sao? Thần tiếp tục nói: “Đem người biến thành thú không còn linh hồn, lại không muốn biến người thành lục thân bất nhận, cũng bởi nguyên nhân này, bản thân đặc biệt tốn một khoảng thời gian dài, luyện cho người một loại kỳ dược, gọi là...”

“Vong tình!”

Chữ “Tình” vừa ra, mười chín hỏa đỉnh ở trung tâm thần một phút chốc nổ tung thành từng mảnh!

Mười chín cái hỏa đỉnh này sao lại đồng thời bạo phát làm mảnh nhỏ trong cùng một thời gian? Có phải thần trong lúc nói chuyện đã âm thầm sử dụng tuyệt thể lực lượng “Ma Ha Vô Lượng” phá hủy chúng hay không?

Không cần suy đoán! Bởi vì lúc mười chín cái đỉnh nổ tung, mười chín viên tròn trịa a sự đồng thời từ trong đỉnh bắn lên giữa không trung, càng bị một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, nhao nhao rơi vào trên giường thủy tinh ở trung ương.

Thấy tình cảnh này, Pháp Trí đứng ở một bên này giờ vẫn không dám lên tiếng đã sớm trợn mắt há hốc mồm, chỉ có A Thiết duy trì trấn định cao độ, ánh mắt của hắn lạnh lùng nhìn mọi thứ trên giường thủy tinh., Chỉ thấy trên giường thủy tinh đã sắp xếp mười chín viên đan dược lớn như trân châu, chỗ kỳ lạ nhất của những đan dược này chính là mỗi viên đều không biết dùng loại thảo dược nào luyện thành, mỗi một viên đều trong suốt óng ánh, quả thực rất thú vị với chiếc giường thủy tinh trong suốt kia!

Nhưng điều khiến A Thiết kinh ngạc không chỉ là mười chín viên đan dược trong suốt này, mà là công lực vô hình độc nhất

vô nhị của Thần kia, bởi vì A Thiết từ đầu đến cuối vẫn không thấy hấn ra tay!

Thần nói: “Rất đẹp à? Mười chín viên đan dược này gọi là “Vong Tình”, chính là thuốc mà bản thần đặc biệt luyện riêng cho ngươi.”

A Thiết đỡ dẫn đáp: “Đa tạ! Nhưng những viên thuốc trong suốt này không giống thuốc, ngược lại giống hạt châu giá trị liên thành...”

Thần cười cười:

“Hạt châu xinh đẹp luôn luôn khiến người ta khó quên; Nhưng thuốc trị thương lại khiến người ta càng nhanh chóng quên mất.”

A Thiết nói: “Bất kể ngươi cho ta ăn thứ gì đi nữa, ta cũng sẽ không quên những người từng đối xử tốt với ta.”

Hấn nói xong hơi hồi tưởng Pháp Trí, Pháp Trí, cũng đã từng là một trưởng lão rất tốt với A Thiết.

Thần nói: “Vậy sao? Ngươi cũng thật sự nhìn những ” vong tình” này nhiều lần rồi. Bộ kinh vân! Ngươi có biết, chỉ cần ngươi ăn vào mỗi một viên trí nhớ, liền mất đi trí nhớ một năm, nơi này có mười chín viên, ngươi năm nay chỉ mới mười chín viên, nếu ngươi ăn toàn bộ mười chín viên “Vong Tình” này, ngươi đoán sẽ biến ngươi sẽ biến thành như thế nào không?”

Mỗi một viên liền mất đi ký ức một năm, mười chín viên là mười chín năm, nếu ăn hết chúng, hấn tin rằng A Thiết sẽ hoàn toàn quên đi vô số hồi ức trong mười chín năm nay của mình, trở thành một người chân chính không có hồi ức, một tờ giấy trắng không một vật!

A Thiết vẻ mặt nghi hoặc:

“Nếu nhất được người chọn ta, vì sao lại bắt ta trở thành một tờ giấy? Trở thành một người không có linh hồn?”

Thần nói: “Bởi vì chỉ có người không có linh hồn mới có thể thay thế ngươi?”

Thần khẽ thở dài: “Đúng là tiểu tử không có tính nhẫn nại!”
Chuyện cũ “Ta” và “Ngươi bây giờ mới là cái nôm, vì sao vội

vã muốn biết “Kết cục” như vậy?”

Nói tới chỗ này, thần chột quỷ quyết cười một tiếng, nói tiếp:

“Nhưng nếu ngươi thật sự muốn biết hết mọi chuyện, vậy bản thần dạy ngươi một cách...”

“Ngươi thấy ba cánh cửa đá bên trong nội mộ? Ba cánh cửa đá này kỳ thật ẩn giấu bí mật liên quan giữa ta và ngươi, ngươi sao không chuyển động tượng đầu sư đồng bên cánh cửa đá bên phải, nhìn xem có phát sinh chuyện gì không?”

Lời vừa nói ra, A Thiết bất ngờ nhìn về ba cánh cửa đá phía sau Thần mộ, điều này là sự thật! Bên cạnh mỗi cánh cửa đá đều có một đầu sư tử đồng, vậy mấy con đồng sư này chính là do mở ra ba cánh cửa đá này?

A Thiết đã sớm bước vào trong thần mộ, đoán chừng ba cánh cửa đá này có điểm kỳ lạ, không thể tưởng được bên trong lại cất giấu bí mật của hắn và Thần. Nếu như hắn thật sự giữ kín cửa, sẽ có chuyện gì xảy ra?

A Thiết cũng không suy nghĩ quá lâu, lúc này cũng không phải lúc suy nghĩ, mà là “nhìn” thấy, y đã đi sát cánh cửa đá vuông kia, để tay ở trên đầu đồng sư một bên.

Là một khắc trước khi rút chén! Hắn tuy không biết phía sau cửa sẽ có cái gì, nhưng hắn tin tưởng đó không phải là thứ tốt, hắn không khỏi âm thầm toàn thân sụp đổ, ngưng thần đề phòng, tiếp theo, hắn vận đồng sư trên tường!

“Oành” một tiếng, cánh cửa đá kia lập tức từ từ bay lên, vẫn bay lên, cho đến tận đỉnh mộ mới dừng lại!

A Thiết chăm chú nhìn vào thế giới đằng sau cánh cửa, nhìn xuống dưới, tim hắn như muốn ngừng đập lại ngay lập tức!

Pháp trí ở một bên thấy vậy cũng không tự chủ được “A” một tiếng kinh hô, sắc mặt phát xanh!

Trời ạ!

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cảnh tượng trước mắt là ảo giác? Hay là thật?

Sự bình tĩnh trong lòng của A Thiết càng lúc càng chậm, lòng bàn tay cũng đang đổ mồ hôi.

Người đứng trước mặt, rõ ràng là...

Ba bộ kinh vân!

Không!

Không thể như vậy được!

Trên đời này ngoài Thần và A Thiết ra còn có ba “Bộ Kinh Vân” giống nhau như đúc ư?

Cực độ khiếp sợ khiến A Thiết suýt chút nữa hít thở không thông, may mà hắn còn có thể khắc chế bản thân, trong nháy mắt đã miễn cưỡng từ trong khiếp sợ cực độ hồi phục trấn định, hắn lập tức phát hiện một chuyện...

Tại sao ba người này lại không chút biểu tình? Thậm chí còn không thèm nháy mắt một cái?

A Thiết từ từ đi về phía ba “Bộ Kinh Vân” này. Vừa rồi A Thiết phát hiện bọn họ chẳng những không có biểu tình, cũng không có năng lực di chuyển, chẳng lẽ... bọn họ chỉ là tượng sáp trông rất sống động mà thôi?

A Thiết lại bất giác đưa tay xúc tu, một khuôn mặt đi từng bước trong đó, nhưng cảm giác xúc tu là da thịt chân thật, cũng không phải bìa đặt, bọn họ là người thật, nhưng bọn họ lại không phải người sống...

Bởi vì A Thiết chỉ cảm thấy da thịt của xúc tu trở nên lạnh lẽo dị thường, còn ba bước chân này thì ra đã chết từ lâu...

A Thiết quay đầu nhìn thoáng qua Pháp Trí đang ngây người như phỗng, lại liếc qua thần sắc bên người Pháp Trí, hỏi: “Bọn họ và ta giống nhau, bọn họ cũng là... Bộ Kinh Vân?”

Thật sự là càng lúc càng nhiều bước kinh vân! A Thiết cũng càng lúc càng cảm thấy hoang mang, ba chữ Bộ Kinh Vân này tựa hồ đã trở thành gọi chung của một đám người, mà không phải A Thiết độc hữu, cái tên từng có.

May mà đáp án của Thần cũng không làm A Thiết giật mình thêm một bước, Thần chỉ lắc đầu nói: “Không, bọn họ cũng không phải là bộ kinh vân, chỉ có bản thân và người mới là Bộ Kinh Vân...”

A Thiết không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn tiếp tục truy vấn:

“Vậy tại sao bọn họ lại giống chúng ta như đúc, bọn họ là ai?”

Thần nhìn chằm chằm A Thiết, trợn mắt không xoay chuyển, cười gian xảo hỏi: “Người giống nhau luôn có quan hệ huyết mạch liên kết vi diệu, người đoán bọn họ là ai?” Huyết mạch tương liên? A Thiết nghe xong trong lòng đột nhiên trầm xuống, ngưng thần nhìn kỹ mặt ba người, dung mạo ba người này tuy mười phần giống A Thiết, nhưng nhìn thật một điểm, ba người tuổi tác lại hơi khác hẳn, bề ngoài ba người tương đối thành thực, xem ra mới hơn bốn mươi...

Một ý niệm khiến A Thiết kinh ngạc đột nhiên lóe lên trong đầu, hần nhú mày nhìn thần thái chính khí định thần nhân, hỏi: “Bọn họ... sẽ không phải là...”

A Thiết cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vì vẻ mặt của y đã thay y nói ra nghi vấn của mình, có điều tinh thần vẫn cười xác định đáp án mà A Thiết muốn nói.

“Rất tốt, ta nghĩ ngươi cũng đã đoán được thân phận ba người này...”

“Ba người bọn họ, là tổ tiên của ngươi!”

“Cũng là tổ tiên của bản thân!”

“Bọn họ đều là họ – “

“Bước!”

Ầm!

Đáp án của Thần này giống như sét đánh giữa trời quang, hung hăng dựng thẳng trong nội tâm A Thiết vào trong tai, giống như muốn làm cho đầu óc và tim hần trở nên nát nhừ, không chút lưu tâm!

Trong thoáng chốc, trong lòng A Thiết tràn ngập vô số nghi vấn, khiến cho hần vốn đang bình tĩnh bỗng trở nên cực độ hỗn loạn:

“Vì sao ba người này sẽ là tổ tiên của ta? Bọn họ thật sự là tổ tiên của ta? Vậy bọn họ như thế nào lại là tổ tiên của Thần, lẽ nào... Quan hệ giữa ta và Thần thật sự mật thiết như thế?”

“Nếu như bọn họ thật sự là tổ tiên của ta và Thần, bọn họ đã chết, vì sao thi thể vẫn có thể sống động như thật đứng ở trước mắt chúng ta, vì sao bọn họ không sớm hư thối?”

Đủ loại vấn đề không thể tưởng tượng nổi, trong lúc nhất thời bị A Thiết quẩn chặt không cách nào tưởng tượng nổi, giống như một cái thiên ti vạn lữ, lưới chằng chịt phức tạp vây khốn hắn ở trong đó, muốn thoát ra mà không thể làm được!

Thần tựa hồ hết sức vui vẻ vì A Thiết giải khai nghi vấn trong lòng, hắn nói: “Ta biết hiện tại ngươi nhất định cực kỳ khiếp sợ, nhưng đây là chuyện hoàn toàn chính xác, ba người bọn họ chính là tổ tiên của hai ta, hơn nữa, bọn họ đã chết rất lâu rồi...”

A Thiết hỏi: “Chết bao lâu?”

Thần đột nhiên thở dài:

“Bọn chúng tất cả đều chết trong những ngày rực rỡ nhất trong cuộc đời mình, có thể nói là chết sớm nhất. Một người chết sớm nhất đã mất năm trăm năm, người thứ hai cũng đã chết bốn trăm năm, cuối cùng, cũng mất ba trăm năm...”

Năm trăm năm? Bốn trăm năm? Ba trăm năm?

Những thứ này cũng không phải là con số nhỏ, càng không phải là năm tháng ngắn ngủi. Bọn hắn nếu thật sự chết lâu như vậy, tất cả huyết nhục hắn là đã hóa thành hư ảo rồi. Sao có thể giải thích vẫn có thể trông rất sống động đứng ở trước mặt bọn A Thiết, triền lãm “Màu sắc” của mấy trăm năm trước bọn hắn?

A Thiết chỉ cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng không đơn giản, nói: “Bọn chúng đã chết từ lâu rồi, vì sao thi thể vẫn không thối rữa?”

Thần nói: “Bởi vì bọn họ không muốn bản thân tự chịu thối rữa.”

Những lời này nghe ra khiến người ta cảm thấy khắp người phát lạnh, ba tử thi lại không muốn mình hư thối?

A Thiết nhú nhú hai hàng lông mày ngang lạnh lùng của hắn:

“Ta không hiểu.”

Thần nói: “Người không hiểu là hợp tình hợp lý, nguyên do và nguyên nguyên ở trong này thật không phải là thứ người có thể hiểu...”

Nói đến đây, thần không khỏi dừng lại, nhìn ba người giống A Thiết kia, ngẩng đầu than nhẹ:

“Ba người bọn họ vốn giống ta và người, đều có thiên tư tuyệt hảo luyện võ trong thế gian ngạo thị trần tư chất tuyệt hảo của ba người bọn họ trong vòng năm trăm năm qua, thành tựu cũng không giống bình thường, có thể nói đã là vô địch thiên hạ...”

“Vô địch thiên hạ? Vậy bọn họ là...” Pháp trí một bên rút cuộc cũng không nhịn được xen vào, bởi vì kiến thức của hắn uyên bác, cũng có thể nhìn thấy một ít võ lâm dã sử do người giang hồ ghi nhớ, đối với lời đồn đại lớn nhỏ võ lâm ba đến chín trăm năm trước, Pháp Trí cũng có chút ấn tượng.

Thần liếc mắt nhìn pháp trí:

“Pháp Trí, người lịch duyệt không cạn, ta biết người nhất định sẽ đoán trúng. Nhưng mà thân phận ba người này vẫn là để bản thân tự mình nói với Bộ Kinh Vân đi...”

Thần nói xong nghiêng mặt nhìn A Thiết, nói: “Bộ kinh vân, người có biết không? Ba người này ngoại trừ là tổ tiên của người và ta ra thì ba người này đều có thân phận hiển hách?”

A Thiết không đáp lời, hắn chỉ yên lặng ngồi đợi tinh thần nói tiếp.

Thần thần nhiên cười nhạt, ánh mắt dường như cũng đang vì tổ tiên của mình mà kiêu ngạo, ông ta nhấn mạnh từng chữ: “Ba người bọn họ, chính là người giang hồ thế hệ trước không ai không biết...”

“Kiếm Thần!”

“Đao Thần!”

“Quyền Thần!”

Chương thứ hai mươi hai Thần tộc.

Thiên cổ võ lâm, chỉ lưu truyền một câu Kim khoa Ngọc Tân:

“Thành giả vi vương, bại là giặc!”

Câu này không chỉ có chứng minh chân lý vĩnh hằng của kim khoa ngọc luật cho thấy sự ưu thắng bất bại của giang hồ, càng nói rõ quần hùng lẫn lộn trong giang hồ phải có chân tài, mới có thể được công nhận là địa vị tôn quý.

Trong võ lâm, trong số rất nhiều người có thể được gọi là “Hoàng” là “thánh”, nhưng khó khiến anh hùng trong thiên hạ nhất trí tôn sùng thành chữ “Thần” chí kiết là bao nhiêu người?

Chỉ sợ ngàn vạn người không có một.

“Kiếm Thần”, “Đao Thần”, “Quyền Thần”, ba người này sống ở những niên đại khác nhau. Trong những người dân võ lâm khác nhau, nếu được tôn là “Thần” thì không hỏi cũng biết ba người này tạo thành siêu quần cở nào trong giới võ lâm trước đây? Địa vị cao quý nhường nào?

Trái lại hôm nay thời gian chuyển nóng, mặc dù thi thể ba gã cường giả đã qua đời vẫn còn hôn ám trong thần mộ, nhưng khí phách hào hùng của ba người từ xưa đến nay vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt lạnh như băng; nhưng ba tên này nghe thấy trong tai A Thiết chỉ cảm thấy dị thường xa xôi mà lạ lẫm...

A Thiết duy nhất vô cùng kinh ngạc. Chỉ là ba tên thần từng quát tháo này không ngờ lại có cùng dòng họ, giống nhau như đúc, càng là sự giải đáp của tổ tiên hẩn.

Vấn đề riêng của A Thiết, chỉ thi thể bọn họ mấy trăm năm sau vậy mà vẫn không hư thối? Bọn họ giải sao mà không hư thối chứ?

Vấn đề nằm trong lòng A Thiết vẫn chưa được giải đáp, may mắn là giờ phút này, “Thần” chấp hai tay sau lưng, nói tỉ mỉ cho hẩn.

Tất cả tiền căn hậu quả của ba người chí kiết này, hóa ra là như vậy...

Tiền căn hậu quả, đều ở trong hồng trần.

Bắt đầu từ Đoạn Trần thứ nhất cách đây năm trăm năm, bắt đầu...

“Năm trăm năm trước, võ lâm xuất hiện một cường giả trong kiếm pháp, tư chất tập võ cực cao. Hẩn không chỉ là người

đứng đầu trong cao thủ kiếm thuật Vân Vân, mà với tu vi kiếm đạo của hắn, cho dù là cao thủ tuyệt thế dùng kiếm không giỏi về vũ khí và võ nghệ khác cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn...”

“Cho nên, người này có thể nói là vô địch thiên hạ, nhưng mà thiên tính của hắn lại không trọng danh lợi, chỉ cầu khi còn sống có thể cảm kiếm vệ đạo là đã hài lòng, càng chán ghét bị người trong giang hồ bình thường tranh chấp nịnh bợ, bởi vậy mỗi lần hắn hiện thân ở giang hồ đều không lưu lại tên họ, mặc cho thám tử giang hồ linh thông nhất tin tức nhất, cũng không cách nào dò được thân thế và tên thật của hắn...”

“Về sau, những người giang hồ từng được cứu giúp cũng có cảm tình với ân huệ này, lại cảm thấy kiếm pháp của hắn là vô địch vô song trên thế gian, mọi người đều tự tôn xưng hắn là Kiếm Thần!”

Nguyên lai danh xưng “Kiếm Thần” vì vậy mà đến đây! A Thiết nghe đến đây, cũng không khỏi sinh ra một phần tôn kính đối với “Kiếm Thần” này, một cái chỉ cầu giữ kiếm vệ đạo, không có danh tiếng vang dội thiên hạ chân chính thủ, ngoại trừ một chữ “Thần”, hình như đã không còn chữ nào có thể phối hợp với hắn!

Huống chi lấy kiếm nghệ kinh thế, danh xưng “Kiếm Thần” này lại càng không thẹn chút nào...

A Thiết nói: “Nếu như Kiếm Thần không cầu danh lợi thì cần gì phải tìm thi thể bất hóa?”

Thần nói: “Đơn giản! Tuy Kiếm Thần thành tựu trác tuyệt, nhưng trong lòng tự biết, mình một qua bốn mươi, chắc chắn phải chết!”

A Thiết sững sốt, hỏi: “Ah? Vì sao Kiếm Thần có thể biết trước mình một qua bốn mươi đã không còn khí số nữa? Nghe nói vô cùng huyền diệu...”

Thần cắt đứt lời của hắn, nói: “Hà Huyền có thật không? Chúng ta chỉ nói một câu này là nam tử họ “Bộ”, có một người đáng sợ từ lâu di truyền từ lâu, đến lúc chúng ta sắp gần bốn mươi tuổi, sẽ dần dần cạn kiệt tâm lực, chỉ cần đạt tới bốn mươi, tử kỳ càng không xa...”

“Công việc nhà chúng ta, thật ra là...”

“Thần tộc!”

Thần tộc? A Thiết nghe vậy có chút động dung, người trong thiên hạ họ Bộ mặc dù không nhiều, duy chỉ không thiếu người, nhưng ở trong đám người họ Vân Vân, bộ tộc Độc của bọn họ là Thần tộc sao? Cũng chỉ có nam tử họ Vệ này mới có mạng ngắn như vậy? A Thiết không hiểu hỏi: “Ý của ngươi là. Là nói bộ tộc chúng ta nam tử họ Bộ, toàn bộ sống không quá bốn mươi tuổi?”

Thần gật đầu nói: “Đây là một sự thật không thể phủ nhận, tuy ngươi đã mất trí nhớ, nhưng trước đây ngươi bộ dáng kinh vân của phụ thân Bộ Uyên Đình, cũng là đang tìm kiếm một tiếng kỳ hàn thiết chí bảo trên đường đi nhiệm bệnh mà chết, hưởng niên kỷ mới ba mươi chín tuổi, có thể thấy thần quan tâm bộ tộc kinh vân; có lẽ, trước khi bộ kinh vân chưa sinh ra, thần đã bắt đầu như hồ rình mồi mẹ đẻ, hài tử là nam hay là nữ...”

Kế hoạch của Thần thật sự vô cùng đáng sợ, sâu xa!

A Thiết thầm khiếp sợ, nhưng vẫn bất động thanh sắc nói: “Vì sao tất cả nam tử gia tộc chúng ta đều không thể sống quá bốn mươi?”

Thần nói: “Ai biết được! Có lẽ có quan hệ với tư chất nam đình gia tộc chúng ta từ trước đến nay hay không, nam tử chúng ta xuất thân từ bộ gia, không phải kỳ tài luyện võ thì cũng là người bác học trí giả tuyệt thế, có sở trường riêng, cho dù có bất bất nhất như cha ngươi dạo chơi chốn uyên đình, ít nhất cũng là một đại sư đức kiếm nhất lưu...”

Cho đến giờ phút này, A Thiết rốt cục biết được tại sao bộ tộc bọn họ lại gọi là “Thần tộc”, nếu mỗi một đời đều có tinh anh lương tài, kiêm cả Kiếm Thần, Dao Thần, Quyền Thần, những nhân vật hàng đầu cũng là con cháu trong tộc, có thể nói hai chữ Thần Nhân xuất hiện lớp lớp, “Thần tộc”, quả nhiên hoàn toàn xứng đáng...

Mặc dù A Thiết hoàn toàn không còn nhớ lại Bộ Kinh Vân trong quá khứ, duy nhất hôm nay nghe thần kể tên Bộ Uyên đình liên tục, cũng cảm thấy thân thiết dị thường, lúc này thần lại nói tiếp: “Cũng bởi vì nam nhân trong tộc chúng ta đều là

trình anh thiên tài, thiên tài gặp trời đổ kị, chuyện này có thể liên quan đến phần lớn tâm lực hao tổn cả đời chúng ta...”

A Thiết làm cha không khỏi âm thầm suy nghĩ, nếu như phụ thân hắn không thể may mắn thoát khỏi mà chết sớm, tức là bản thân A Thiết cũng sẽ chết trong bốn mươi năm?

Hắn vội vàng hỏi: “Thật sự sau khi bốn mươi tuổi Kiếm Thần đã chết rồi sao?”

Thần khẽ vuốt cằm:

“Không sai, ở năm Kiếm Thần bốn mươi tuổi, đã là thọ nguyên cực hạn của hắn, hắn rốt cục tại một đêm thọ nguyên hết sạch ngủ say, không nhanh không chết, nhưng mà, hắn không cam lòng...”

A Thiết than nhẹ:

“Tử vong đối với mỗi người chỉ là chuyện sớm muộn, Kiếm Thần cả đời có thể đạt đến cấp số “Thần”, càng có thể cảm kiếm vệ đạo, không thẹn cả đời, chết sớm cũng có gì đáng tiếc? Làm sao không cam tâm?”

Thần nói: “Hắn không cam lòng là bởi vì hắn có quá nhiều tâm nguyện chưa hoàn thành thỏa đáng, đặc biệt trên đời vẫn có rất nhiều chuyện bất bình, hắn vẫn muốn tiếp tục nắm kiếm thuật đạo...”

A Thiết nói: “Nhưng hắn sắp chết rồi, cho dù có tâm nguyện gì đi nữa, vẫn luôn lưu luyến mong mỏi với nhân thế, duy tử vong là chuyện không thể tránh khỏi.”

Thần lắc đầu đáp: “Không! Không phải hắn nghĩ như vậy! Ngay lúc Kiếm Thần mới ba mươi bảy tuổi, hắn càng ngày càng cảm thấy phiền phức với tử kỳ ba năm sau, hắn đột nhiên dâng lên một suy nghĩ mười phần hoang đường...”

A Thiết hỏi: “Ý tưởng gì?”

Thần nói: “Kiếm Thần nghĩ thầm: Nếu mình đã không thể tránh khỏi tử kỳ bốn mươi tuổi này, nhưng chính hắn mặc dù không thể nghĩ ra phương pháp kéo dài tính mạng, nhưng cũng không tỏ vẻ là con cháu hậu nhân không thể nghĩ ra phương pháp kéo dài tính mạng, phá vỡ cục diện bế tắc bốn mươi phần phải chết.”

A Thiết nghe vậy biến sắc, y lập tức bừng tỉnh đại ngộ: “Cho nên, y liền nghĩ hết tâm tư nghĩ ra một phương pháp, đem thi thể của mình bảo tồn lâu dài, cho đến rất nhiều năm sau, hầu hạ có hậu nhân tôn nghĩ ra cách kéo dài tính mạng sống lại, lại đem thi thể bất hủ của y cứu sống trong lúc chết, để cho y kéo dài tâm nguyện không còn?”

Đây thực sự là một suy nghĩ vô cùng vớ vẩn! Nhưng mà tinh thần đã gạt đầu cười, khen: “Người không hổ là cháu của Thần tộc chúng ta! Suy đoán của người hoàn toàn chính xác! Ý tưởng của Kiếm Thần quả thật có nghĩ này. Hắn muốn luyện chế một loại kỳ đan diệu dược có thể bảo vệ thi thể, chờ đợi ngày mình sống lại...”

Nghĩ đến việc một đời Kiếm thần vì tử vong khủng bố mà ba năm cuối cùng lại hao tổn thời gian nghiên cứu chế tạo dược vật. A Thiết thỉnh thoảng có chút tiếc hận, nói: “Vậy, cuối cùng hắn đã nghĩ thông suốt?”

Thần nói: “Chúng ta “Bộ” các đời nam tử của các tộc mỗi nhà ngoại trừ thiên tư ưu đãi, cách mỗi một hai đời sẽ xuất hiện một vài nam tử tư chất tài năng xuất chúng, người ta cũng là một trong hai, mà Kiếm Thần cũng là một trong số đó, cho nên lấy trí tuệ của hắn, như thế nào nghĩ không ra thuốc có thể bảo vệ thi thể không thay đổi?”

“Đó rốt cuộc là một loại dược như thế nào?”

Thần đáp: “Đó là một loại kỳ đan diệu dược gọi là “Trường Thanh ngàn năm.”

“Trường Thanh ngàn năm?”

Thần nói: “Ừm, loại thuốc này cùng nữ miêu tứ đại kỳ thạch trong truyền thuyết “Băng Phách” có hiệu quả tương tự; người muốn trước khi chết ăn vào một viên “Trường Thanh ngàn năm”, liền có thể bảo vệ thi thể bất hóa...”

“Chỉ có thiếu sót duy nhất là “Băng Phách” có thể bảo vệ thi thể “Vĩnh hằng” bất hóa, mà “Trường Thanh nghìn năm” chỉ có thể bảo vệ thi thể, thậm chí năm trăm năm không bị mục nát mà thôi, nhưng như vậy cũng đã đủ...”

A Thiết nghe đến đó, không khỏi liếc mắt nhìn Pháp Trí bên người, bởi vì đây chính là thời điểm pháp trí vẫn lấy thân phận

“Hứa bá” tương giao cùng A Thiết. A Thiết cũng từng nghe qua câu chuyện về Tứ đại kỳ thạch của Nữ Oa trong pháp trí.

Không thể tưởng được lúc này thần lại sẽ nhắc lại một viên kỳ thạch “Băng Phách”, càng không thể tưởng được “Kiếm Thần” lại có thể luyện ra một loại kỳ dược khác có hiệu quả tương tự băng phách...

Loại “Trường Thanh ngàn năm” này cũng không thể bảo trì nguyên trạng thì thể giống như “Băng Phách” vĩnh viễn, chỉ có thể bảo trì năm trăm năm đến một ngàn năm, cũng là phi thường khó có được...

A Thiết nói: “Vì vậy, cuối cùng Kiếm Thần cũng đạt thành tâm nguyện không muốn mục nát của hắc. Không muốn bản thân hoàn toàn biến mất trên đời, ở đây yên lặng chờ đợi ánh mặt trời sao?”

Thần nói: “Đây là lựa chọn duy nhất của hắc, chỉ cần nửa tia ánh sáng đông sống lại, nói chung cũng không có chút hi vọng sống.”

A Thiết nói: “Vậy Dao Thần và Quyền Thần thì sao? Bọn họ cũng giống như Kiếm Thần, không muốn từ bỏ tu vi cái thể trong cuộc đời mình. Cũng vì muốn sau khi chết có thể sống lại, cho nên mới giống như Kiếm Thần chờ cơ hội sống lại ở đây?”

“Đúng vậy, sau Kiếm Thần, “Thần thoại” của chúng ta đã cách một thế hệ lại xuất hiện thêm một cường giả tuyệt thế khác — “Dao Thần”, người như danh đao pháp như thần, cả đời cũng là quân được bất bình, mà “Dao Thần” sau đó lại cách một thế hệ nữa ra một “Quyền Thần”, thành tựu cũng là cả thế gian không mưa, đáng tiếc...”

“Hai người bọn họ cuối cùng cũng không thoát khỏi chấp nhất của bản thân, cũng vọng tưởng giống như Kiếm Thần sau khi bốn mươi tuổi vẫn có thể bảo tồn thi thể, chờ đợi sống lại, bọn họ chỉ đi theo vết kiếm của Kiếm Thần mà thôi!”

A Thiết âm thầm nhìn “Kiếm Thần” của Mộc Vô Ngu Mệnh, “Dao Thần”, “Quyền Thần”, dung mạo ba người mặc dù không khác A Thiết, duy chỉ có một người trong đó eo treo một tiếng bạch ngọc, trên khắc hai chữ “Kiếm Thần”, người

này chẳng lẽ là A Thiết đã đi “Kiếm Thần” từ năm trăm năm trước?

Còn lại hai cái, thất lưng mặc dù không có bội thổ, chỉ riêng một người trong lòng bàn tay rõ ràng cao long, đủ thấy giỏi dùng binh khí hạng nặng, chắc chắn là “Đao Thần” bốn trăm năm trước không thể nghi ngờ!

Mà người cuối cùng nắm chặt hai tay, trên cánh tay đột nhiên hiện lên thanh mãnh, vừa nhìn là biết là “Quyền Thần” ba trăm năm trước!”

A Thiết chăm chú nhìn ba vị thần từng dùng sức nhỏ sơn hà khí cái thế, chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ, phẳng phất như mới ngày hôm qua...

Cho dù là Bá Tuyệt Trần Hoàn, mạnh mẽ tuyệt luân, là chí kiệt trong loài người thần thánh, kết quả là không thể đột phá cửa ải sinh tử, không thể vạch trần tình đời. Cho đến hôm nay, nó trở thành ba Bất Hủ trong động u ám, thi thể không thấy mặt trời, thần thoại không thể, thật đáng tiếc đến cỡ nào...

A Thiết nói: “Kiếm vượn, Đao Thần, sau khi đánh quyền thần, trong Thần tộc, vị Thần tiếp theo xuất hiện chính là người rồi?”

Thần thái nhiên đáp: “Đúng vậy, hơn nữa bản thân cũng là vị thần có trí tuệ nhất sau ba thần, là người có trí tuệ mạnh nhất! Ba người bọn họ trước kia tuy rằng không nghĩ ra cách kéo dài tính mạng, nhưng ta, chẳng những hiếm có ai kéo dài tính mạng, mà còn ngộ ra hai tuyệt học “Di Thiên Thần quyết” có thể trường sinh bất tử và “Diệt Thế Ma Thân” hai đại tuyệt học, trong thần tộc của chúng ta chỉ có một mình ta mới có thể vĩnh viễn bảo vệ trường sinh, mới là thần mạnh nhất trong 500 năm trở lại đây...”

Thần nói tới chỗ này, trên mặt không phải không có tự phụ, cũng khó trách, chỉ có một cái dạng cường giả trí giả như hần, mới xứng đáng là Thần coi thường thương sinh...

Nhưng mà tia tự phụ này rất nhanh biến mất ở trên mặt Thần, tiếp theo lại một tia bất đắc dĩ lạ kỳ, Thần thôn thục nói: “Đáng tiếc, Thần tộc chúng ta từ sau bản thân, tất cả mọi người đều tản đồ đặc của mình ra ngoài.”, Nhân tài điêu linh,

thậm chí có ít người đã quên tổ tiên mình từng là Thần tộc quát tháo một thời, tình hình này đã kéo dài hơn một trăm tám mươi năm, cho đến một mạch cha người từ mười chín năm trước, vậy mà sinh ra người, mới coi như phá vỡ cục diện buồn bức này...”

Một lời đến nước này, thần không khỏi chăm chú liếc A Thiết, từng chữ một nói: “Bộ Kinh Vân! Người biết hay cả đời người đã được chú định là vận mệnh của Thần không? Người có thể trở thành “Tử Thần” thực không phải ngẫu nhiên! Chỉ có người, mới là Thần tộc chúng ta trong vòng một trăm tám mươi năm qua, duy nhất đều có tư chất luyện võ ngang ngửa với bản thân...”

“Một Thần sắp vô địch đời khác!”

A Thiết khẽ giật mình, hỏi: “Người mặc dù nói ta là Thần tộc của các người, nhưng Thần tộc đã tách đồ vật ra, người làm sao có thể nhận ra ta chính là Thần trong Thần tộc cứ một, hai đời sẽ xuất hiện Thần?”

Khóe miệng Thần nhếch lên, giọng nói sâu xa đáp lại: “Cái này cũng không quá khó! Thời điểm mỗi một cường giả tài năng xuất chúng của Thần tộc chúng ta, đều sẽ có một cái thai ký kỳ diệu.”

Thai ký? A Thiết nghe vậy lập tức nói: “Vậy tin tưởng ta càng không phải là người mà người muốn tìm, toàn thân ta từ trên xuống dưới, cũng không có thai ký!”

“Thật sao?” Thần cười yếu ớt.

“Vậy người có biết thai ký kỳ diệu này của chúng ta không?”

Hai hàng lông mày A Thiết nhíu chặt, không trả lời.

Thần lại nói tiếp:

“Kiếm Thần, Dao Thần, Quyền Thần, người ta đều là người mạnh nhất trong Thần tộc, chúng ta đều có một thai ký kỳ diệu, chỉ là thai ký của chúng ta cũng không phải ở trên người chúng ta...”

“Là ở trên mặt của chúng ta...”

“Mặt của chúng ta, đã là của chúng ta —— “

“Thai ký!”

Cái gì? Gương mặt của năm Thần chính là nhận thức của bọn họ? Ký ư?

Thần vừa nói ra, A Thiết còn chưa kịp phản ứng, pháp trí đang lắng nghe rửa tai chợt không tự chủ được hô lên một tiếng.

Pháp trí bây giờ mới hiểu được, vì sao khuôn mặt của Thần và A Thiết giống nhau như đúc, vì sao năm vị Thần lại giống nhau như đúc?

Chỉ vì bọn họ đều có ký hiệu tương tự, đó chính là mặt mũi của bọn họ...

A Thiết vẫn đứng thẳng tắp, nhưng mà chỉ có hấn mới biết được, lúc này lòng hấn giật mình đến mức nào!

Thiên hạ to lớn, có rất nhiều thai ký khác nhau, thế mà lại có một tộc nhân, gương mặt mới là thai ký của bọn họ, thật đúng là không thể tưởng tượng nổi mình cực điểm...

Nhưng là nghĩ sâu một chút, này trên đời có một người hài tử, sau lớn lên, dung mạo không giống cha bọn họ, cũng không giống mẹ bọn họ, ngược lại sẽ như tổ phụ, thậm chí tổ phụ bọn họ, ông cố...

Tình hình này chẳng phải giống như A Thiết sao?

Trước người A Thiết là bộ kinh vân có được một gương mặt lạnh tuyệt nhân hoàn, khuôn mặt này cũng không phải xuất phát từ mẫu thân nàng ngọc dày đặc, càng không phải xuất phát từ cha nàng Bộ Uyên Đình. Dáng dấp của hấn tuyệt không giống song thân của hấn, hấn chỉ là tổ tiên “Kiếm Thần”, “Đao Thần” mà thôi...

A Thiết bỗng nhớ lại bức bích họa ở khe rãnh nơi miệng ốc biển. Lúc mới hiểu ra, thật ra Thần không thể biết trước dung mạo bộ kinh vân trăm năm sau mà đem bức bích họa này vẽ ra. Có lẽ bức bích họa kia căn bản chính là bức họa tự vẽ của Thần!

Thần liếc nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt A Thiết, cảm thấy cực kỳ thú vị, hấn nói: “Thế nào? Bây giờ ngươi cuối cùng cũng hiểu được vì sao bản thân và mặt của ngươi giống nhau như đúc?”

Đúng vậy! Tất cả nghi đoàn càng lúc càng rõ ràng, nhưng chân tướng thật khiến người ta kinh hãi!

A Thiết hướng lên trời hít ngược một hơi, đáp: “Hoàn toàn hiểu được! Hơn nữa ta còn hiểu rõ, vì sao nơi này lại là “Thần mộ”; sản vật ở đây không phải là Mộ của ta và ngươi, mà là mộ của ba người bọn họ...”

Thần kỳ, nhưng thần linh lại lắc đầu, trên mặt lại nổi lên một tia cười khổ cực kỳ hiếm thấy:

“Ngươi sai rồi, nơi này gọi là “Thần mộ”, trừ vì nơi này là mộ của ba vị tổ tiên chúng ta, còn có một nguyên nhân đặc biệt khác...”

A Thiết nhú mày:

“Nguyên nhân đặc biệt gì?”

Thần cái đầu thờ dài:

“Bởi vì, nơi này cũng sẽ là mộ của bản thân, ta muốn đem thân thể của chính mình chôn ở nơi này, càng phải hoàn toàn chôn cất vĩnh viễn quá khứ của bản thân...”

Kế hoạch của Chương Hòa Thần thứ hai mươi ba...

Chợt nghe lời ấy, A Thiết không khỏi ngơ ngẩn, không phải Thần đã sớm dùng “Di Thiên Thần Quyết” và “Diệt Thế Ma Thân” trở thành thần linh trường sinh bất tử, sao lại muốn chôn vùi chính mình? Lẽ nào...

Thần cũng có thể chết?

A Thiết trầm mồi vẫn không có cách giải:

“Ta không quá minh bạch ý của ngươi...”

Thần liếc mắt nhìn hắn, nói: “Nếu ngươi không hiểu, ngươi không thử mở cánh cửa đá thứ hai trong thần mộ, sau cửa đá, có khả năng có vài thứ sẽ giúp ngươi biết nhiều hơn một chút chân tướng...”

A Thiết nói: “Sau cánh cửa đá, không phải lại có một đám Bộ Kinh Vân giống nhau như đúc đấy chứ?”

“Sao có thể? Ba cánh cửa đá của bản thân chỉ là ba trò chơi đánh đố hoài nghi mãi mãi không lặp lại. Lúc nào cũng có tân

ý...”

Giọng điệu của Thần ả hàm ý tứ giạt dây, A Thiết bất ngờ đi đến trước cánh cửa thứ ba.

Bên trong cánh cửa này sẽ là thứ gì?

Đứng yên lặng một lúc lâu, A Thiết thở ra một hơi thật to, sau đó vặn vẹo cơ quan đầu tư trên tường.

Nếu như chân tướng đã vạch trần một nửa, cho dù phía sau cửa là núi đao biển lửa, tốt xấu gì cũng phải tính toán một chút!

Nhưng mà khi cánh cửa đá thứ ba đang bay lên, A Thiết thoáng nhìn lại không phải núi đao biển lửa gì đó, trong một mảnh tối tăm mờ mịt mơ hồ hắc có thể nhìn ra một chút đang nhúc nhích trong bóng tối!

Đây... đây rốt cuộc là thứ gì?

Trong lòng A Thiết trở nên thừa thớt, đang muốn tiến gần thêm một chút, đột nhiên, trong bóng tối phía sau cánh cửa vang lên một hồi âm thanh “Rầm rầm”!

Rốt cuộc thanh âm gì vậy?

A Thiết vừa định dừng bước, nhưng vào lúc này, thanh âm đã như tia chớp tiến tới gần hắc!

Hắc đã không kịp né tránh! Hắc bất đắc dĩ phải đối mặt với tất cả những gì đang vọt tới trước mắt!

Trời! Đây rốt cuộc là thứ gì?

Rốt cuộc A Thiết cũng nhìn rõ ràng, bên trong cánh cửa thứ ba thành linh đã chất đầy ——

Cái trán của hầu tử đã bị vô số chặt đứt!

Những cái trán khi chồng chất như núi này, đều đều bị cắt xuống. Ở trong đầu bọn chúng cắt, còn có không ít óc tủy não trơn trượt dính dính, từng con khi ở trong đầu sinh ra giòi bọ nhiều không đếm được, không ngừng nhúc nhích, thiên trùng vạn cương, khiến lông chim dựng thẳng...

Đáng lý ra khác biệt nhất chính là, ngay khi cánh cửa thứ hai được mở ra, Khâu nhỏ được đầu khi chồng chất thành thế này

lại tựa như sông lớn vỡ đê, lập tức sụp đổ!

Đầu khỉ dính đầy máu, giò bọ đầy đà, còn có túy còn sót lại của “Ngưu Đoạn Tì” còn sót lại, sét đánh không kịp bưng tai, như dòi núi lấp biển, “Rầm rầm” hướng A Thiết đón đầu phủ xuống, A Thiết trở tay không kịp, trong khoảnh khắc liền bao phủ khỉ và giò trong chuồng...

Không đến đỉnh!

Trong thoáng chốc, trong mộ tựa như lại thêm một gò đất nhỏ do đầu khỉ chồng thành, cao hai trượng, não túy mục nát cùng giò bọ tinh muội tràn ngập toàn bộ thân mộ, khiến người ta muốn nôn mửa, quần quanh không tan, núi khỉ này ít nhất phải lấy não mấy vạn khỉ mới có thể chất thành, thật sự là làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm!

Bên kia, Pháp Trí Chử Bằng trừng mắt nhìn A Thiết bao phủ toàn bộ núi Hải Hầu, nhìn thấy những con giò bọ béo tốt kia, vẫn đang nhảy nhót trong trạng thái Tiểu Đoạn, tình cảnh trước mắt hết sức quỷ dị, âm trầm, lấy tuổi tác kinh nghiệm thế sự của hắn, cũng không khỏi nhìn mà mồ hôi đầy mặt, ngốc nghếch một lúc lâu, hắn mới hiểu được há mồm hỏi thần:

“Thần, A Thiết... Hắn bị chôn sống... dưới những thứ này... đầu khỉ, có cần... thuộc hạ giúp hắn một tay không?”

Thần sắc lạnh lùng cười:

“Cần phải như vậy sao? Nếu thật sự cần thiết, hắn liền không xứng làm người “Thần tộc” chúng ta, càng không xứng làm “không khóc Thần Tử”!”

Đúng vậy! Không khóc thần chết sao có thể e ngại? Sao phải e ngại như vậy? Chỉ cần tử thần khiến người ta cảm thấy sợ hãi là bản thân tuyệt đối không có cảm giác e ngại!

Ngay lúc Thần cùng Pháp Trí Ngôn trao đổi, trong Hào Sơn truyền ra một trận thanh âm “Bốp bốp”, một bóng người từ trong Hào Sơn phá núi bắn ra, chính là A Thiết!

Chỉ thấy A Thiết lúc này một thân đều là não túy huyết ô, còn có không ít giò bọ bám vào trên người hắn không ngừng nhúc nhích, nhưng mà A Thiết ngoại trừ vừa rồi khi mở cửa còn hơi kinh ngạc, lúc này lại dị thường thông dong tự nhiên, dường

như đối với những tiểu trùng cực kỳ khủng bố này không hề phản ứng chút nào...

Bỗng dưng, trên thân A Thiết truyền ra một tiếng “Bồm”, tất cả giò bọ trên người đều bị nội công chấn bay ra xa, một côn trùng cũng không lưu lại.

Thần khen ngợi: “Thật không hổ là tử thần! Có thể mặt không đổi sắc! Với sự can đảm hơn người của ngươi, thật sự có thể so sánh với bản thân hơn trăm năm trước.”

A Thiết lạnh lùng hỏi: “Nơi này ít nhất cũng phải có mấy vạn con khỉ, vì sao ngươi phải tàn sát nhiều khỉ như vậy?”

Đúng rồi! Sau cánh cửa đá thứ hai tại sao lại chất đầy đầu khỉ? Có phải lại có một nguyên nhân khiến người ta không rét mà run?

Ngoài dự liệu, Thần không ngờ người trả lời đơn giản như vậy: “Vì bản thân và ngươi.”

A Thiết lại lạnh lùng nói: “Ta không biết hầu tử có quan hệ gì với ngươi, nhưng hình như ta chẳng có chút quan hệ nào với hầu tử cả.”

Thần lão gian xảo đáp: “Ha ha, quan hệ cũng có đấy! Chỉ cần ngươi mở rộng cánh cửa đá thứ ba, là sẽ rõ ràng.”

Hai hàng lông mày A Thiết nhíu chặt, trong cánh cửa thứ nhất là ẩn giấu ba Thần của quá khứ, bên trong cánh cửa thứ hai là mấy vạn khỉ. Về cánh cửa thứ ba, bên trong đó chắc chắn không phải là thứ gì tốt, chỉ là...

Trong lúc trầm tư, A Thiết dĩ nhiên vô cùng sợ hãi tiến về phía trước, nhưng lần này hắn cũng không vịn vịn cơ quan đầu sư tử trên tường!

Nhưng thấy hàn quang lóe lên, cổ tay hắn chỉ khẽ run, thanh đại đao do thần thạch biến thành trên tay đã mạnh mẽ đem cánh cửa thứ ba đập nát tại chỗ!

Ngay lúc cửa vỡ, A Thiết nhìn thoáng qua mọi vật trong cửa, rõ ràng là...

Một đôi mắt tinh linh!

Cũng là một đôi mắt biết chuyển động, chớp động!

A! Nguyên lai bên trong cánh cửa thứ ba này không phải là tử vật! Mà là vật sống!

Bên trong là người? Chẳng lẽ là thú?

Đang lúc A Thiết nghiên cứu, chủ nhân đôi mắt này đã từ từ từ từ theo thế giới âm u vô biên trong môn phái đi ra ngoài cửa. Khi ánh sáng chiếu vào trên người, A Thiết mới phát giác nguyên lai bước ra cũng không phải là thú, mà là người!

Một người thấp bé!

Cũng là một người xấu xí – nam nhân!

Người đàn ông trông như kiến bò, mũi to, miệng rộng, tai to, miệng rộng, đầu lớn, thân dài, nhưng lại là năm ngón, xem ra tuổi đời thừa thớt, cả người xấu xí vô cùng!

Nam nhân vừa già vừa xấu này lại luôn đi đến bên cạnh Thần, so sánh với dung mạo và thần thái của Thần Lôi Ngạo thì càng là hình dáng kém cỏi, như một bãi bùn nhão trên mặt đất...

Tên nam nhân xấu xí này, chẳng lẽ chính là nam tử đang đối thoại với Thần trong trường!

A Thiết thấy từ cánh cửa thứ ba bước ra lại là một nam nhân không chịu nổi như thế, âm thầm ngạc nhiên, nhưng cái cảm giác kỳ quái này thật không bằng pháp trí đứng một bên không dám nhiều lời, bởi vì pháp trí ở bên trong thần cung, cũng chưa từng gặp qua xú nam này, hẳn rốt cục không nhìn được chen miệng hỏi: “Thần. Vị này là...”

Thần Dương cười nói: “Pháp Trí, đừng ngạc nhiên quá! Hắn chỉ là đệ đệ của người trong mật thất hơn ba mươi năm trước mà thôi.”

Ồ? Không ngờ Thần lại nạp một đệ tử bí mật vào hơn ba mươi năm trước, mà người của Thần Cung lại không biết toàn bộ, tâm ý của Thần biến ảo khó dò.

Thần lại tiếp tục nói: “Nhưng mà, nó không phải là đệ tử trong võ học, mà là bản thân là đệ tử trên y lý, cho nên khi học thành công, bản thân liền ban cho nó một biệt danh của nó.”

“Thần y!”

Thần ngoại trừ võ học, trí tuệ của người này đương thời không ai bằng! Hẳn hiểu rõ, biết nhiều về việc tu luyện được lý, những kiến thức này nếu so sánh với thần công tuyệt thế, đương nhiên những y lý này cũng cần tìm một truyền nhân thích hợp.

Từ cái danh hiệu “Thần y” này mà nghe ra, dường như nam nhân này đã có đủ y thuật của tất cả các kỳ môn thần kỳ, bằng không thần cũng sẽ không ban cho hắn danh hiệu “Thần y”.

Mà thần y có bộ dáng cực khôi này, giờ phút này đang nhìn chăm chăm A Thiết, chợt nhả nói: “Hi hi, bộ kinh vân! Ta biết ngươi cũng không nhận ra lão tử, bất quá lão tử sớm đã nghe qua đại danh của ngươi! Từ khi thập chín năm trước ngươi sinh ra, Thần Vô Nhật không nói với ta, kỳ tích thứ hai có lẽ cũng sắp tới rồi...”

“Kỳ tích thứ hai?” A Thiết sửng sốt.

Thần y nhếch miệng cười nói: “Đúng vậy! Nếu không Thần chọn lựa ngươi tới can thiệp? Chính là để hoàn thành kỳ tích thứ hai cho hắn đó!”

Chuyện chọn lựa bộ kinh vân vẫn là một bí ẩn, hiện giờ A Thiết cùng Pháp Trí chợt nghe “Kỳ tích thứ hai” bốn chữ, trong lòng không khỏi hiện lên một tia sáng.

Nhưng mà bộ kinh vân, thần, vô số bước ra não sắt, thần y và kỳ tích thứ hai là loại người và vật như vậy, xâu chuỗi lại tựa hồ vẫn không có tác dụng, đến cùng giữa mỗi thứ có quan hệ gì?

Nhưng vào lúc này, trong một mảnh tĩnh lặng, thần đột nhiên cao giọng ngâm tụng:

“Hoa nhỏ xán lạn khai.

Như không nhìn, như không thưởng.

Như không hái, không gãy.

Hoa tự điều không,

Bất đắc dĩ xuân thương...”

Từ ý luân hồi thương cảm vô hạn; ai cũng không cách nào tưởng tượng, Thần này có lẽ là thiên thu vạn thế cường giả,

không ngờ tại lúc này lại ngâm tụng những này thương xuân chi từ:

Còn nhớ rõ, A Thiết ở trong thông đạo dẫn tới thần điện dài dằng dặc kia, hắn cũng đã nghe qua bài thơ này, hôm nay thần tại nơi đây làm lại một lần, bài thơ này, có phải là có quan hệ mật thiết với kỳ tích thứ hai hay không?

Vừa dứt lời, thần kinh bỗng nhiên quay lại liếc nhìn A Thiết, trong mắt tràn đầy thương cảm đối thành vẻ hào hức, thốt lên từng chữ: “Là thời điểm kết thúc...”

Đúng vậy! Khi mình là kết cục, nhưng cái cục này, là một cái bẫy có lợi cho A Thiết?

Hay là một sát cục?

“Thần y...”

“Động thủ!”

Dưới mệnh lệnh của Thần, thần y đứng bên cạnh lập tức lên tiếng, trong tay có thêm một sợi dây đỏ ba thước, cả người đều đeo dây, nóng như mũi tên bắn về phía A Thiết!

Việc này thật sự nằm ngoài dự liệu của A Thiết và Pháp Trí, không ngờ thần linh lại chợt lộ ra cơ hội xuống tay trong thương cảm vô hạn, càng không ngờ được thần y và thần thụ trở nên lây lộn ăn ý như vậy, nói động là động!

Rốt cuộc thần muốn thần y động thủ làm gì? Trên tay thần y dùng sợi dây đỏ ba thước có tác dụng gì?

A Thiết đương nhiên sẽ không để hai người bọn họ đạt được mục đích, đối mặt với biến hóa, hắn vô cùng bình tĩnh, giơ tay lên, thần thạch đã hóa thành một cái roi dài bảy thước quất mạnh lên người thần y!

Thần y đang ở giữa không trung, không kịp né tránh liền bị ném roi dài sáng lấp lánh, A Thiết đang định hất roi liên tục bay ra, lấy đồ hình ném ra thì ai ngờ ngay lúc này, A Thiết đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng vô hình cách không đánh tới, theo xương sườn bị đánh cho tê rần, roi dài nhất thời mất không chế; mặc dù chưa thể không chế được bộ thủ, nhưng thần y đã có thể thoát thân, lại còn nhảy lên tới trên đỉnh đầu A

Thiết, dây đỏ trong tay phóng ra, nhất thời vây quanh đầu A Thiết, một phen...

A Thiết cả kinh, chỉ vì hành động này của thần y mà vô cùng quái lạ, không biết hắn đang ước lượng cái gì!

Hắn biết rõ vừa rồi lực lượng vô hình kia nhất định là thần âm trong bóng tối hiệp trợ thần y sợ phát nổ, vội vàng hồi tiên rút ra, lần này thần y đã học thuộc thuộc lòng, khéo léo tránh qua, ở giữa không trung lại xoay người một cái, cả người lẫn dây thừng lại rơi xuống bên người thần!

Thần y cẩn thận đánh giá sợi dây đỏ trong tay, nói: “Một thước sáu của trán, vô cùng thích hợp!”

Thì ra là, thần y vừa ra tay chỉ vì xem xét kích cỡ đầu A Thiết, A Thiết và Pháp Trí cùng giật mình tại chỗ.

Thần thần nhiên nói: “Rất tốt, nếu như hoàn toàn phù hợp với nhu cầu của bản thân, vậy bây giờ đã là...”

“Đến lúc bản thân động thủ rồi.”

Chợt nghe thấy thần đề cập đến hai chữ động thủ, A Thiết càng là nắm chặt trường tiên trong tay. Ông đã sớm lĩnh giáo qua lực lượng tuyệt thế của thần, ông không ra tay đã như lợi hại. Bây giờ nếu muốn ra tay, uy lực càng không dám nghĩ tới!

Thần lại ung dung nở nụ cười, nói: “Bộ kinh vân, không cần khẩn trương, bản thân vừa mới chỉ nói động thủ mà thôi, cũng không phải thật sự ra tay, trên thực tế với công lực trước mắt của ngươi, còn chưa thể làm cho bản thân xuất thủ...”

Trên trán A Thiết chảy xuống từng giọt mồ hôi lớn như cái đầu, nhìn chằm chằm mỗi một động tác của Thần, hỏi: “Ta vẫn không rõ lắm, mặc dù ngươi đã luyện thành tuyệt thế thần công “Ma Ha Vô Lượng” nhưng bất luận thần công lợi hại như thế nào cũng phải xuất thủ, ngươi cần gì phải xuất thủ đã có thể công địch vô hình?”

Thần nghe thấy thế cười vang, nói: “Đó chính là “Ma Ha Vô Lượng” chỗ thần diệu, bộ kinh vân! Ngươi có biết “Ma Ha Vô Lượng” bốn chữ là có ý tứ gì không?”

A Thiết chỉ muốn kéo dài thời gian tìm ra đối sách, nói: “Ma Ha Ha vô lượng rốt cuộc là có ý gì?”

Thần đạo: “Ma Ha, vốn là phạm ngữ, ý chỉ vô hạn đại, vô lượng, tức là ý niệm đánh giá. Ma Ha vô lượng, tức là cổ lực lượng này sẽ to lớn vô hạn. Không cách nào đánh giá...”

“Hơn nữa, nguồn lực lượng này càng là bản thân nghiên cứu trăm năm, nghĩ thông đại địa nhị tự nhiên thiên tượng mới có thể ngộ được...”

Lúc này A Thiết thật sự cảm thấy tò mò, hỏi: “A? Người từ cái gì tự nhiên Thiên Tượng mà ngộ được Ma Ha Vô Lượng...”

Thần phun ra hai chữ đơn giản:

“Phong, Vân!”

“Phong vân?”

“Ừm, gió vốn vô hình vô tướng, mây, cũng tụ tán vô thường, phiêu miểu vô định, vô hình vô thường vô tướng giữa bản thân và phong vân vô thường trăm năm, lúc này mới hiểu, lực lượng thật sự chính là ở...”

“Không có!”

Vô, nội tâm A Thiết không khỏi trầm xuống, khó trách Thần một mực không xuất thủ có lực lượng hủy diệt! Nguyên lai “Ma Ha Vô Lượng” yếu quyết là ở “Vô”?

Ngay trong lúc A Thiết Tư lo lắng, thần đã nói tiếp: “Chính bởi vì Ma Ha vô lượng yếu quyết ở chỗ “Vô”, cho nên bản thân căn bản không cần ra tay, xuất chân, xuất chương, ra khỏi miệng, bản thân chỉ cần...”

“Ra mắt!”

Lời vừa nói ra, thần đột nhiên hai mắt quét ngang, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, A Thiết nhất thời cảm thấy một cổ cương phong vô hình hung mãnh đánh tới, vội vàng hồi tiên cản lại!

“Bành” một tiếng, may mắn A Thiết kịp thời dùng Thần thạch biến thành trường tiên cản đường, chưa bị trúng chiêu, nhưng lại bị Thần thạch cản lại, lập tức hướng bốn phía bắn ra, đem mộ bích kích nước sôi chảy, thật tốt Ma Ha vô lượng hùng mãnh vô song!

Thần đã ngửa mặt lên trời cười nói: “Thấy chưa? Bộ Kinh vân! Thiên hạ mệnh mông, tất cả người tài ba, tất cả đều bận rộn theo đuổi chương kinh tuyệt thế, quyền kinh, cước kinh, kiếm kinh, đao kinh, nhưng vì sao chưa từng có người thông minh như bản thân, luyện thành —— “

“Nhân lực?”

Trời ạ! A Thiết chỉ cảm thấy trong lòng Tôn Nhất bầm sinh, không nghĩ đến Ma Ha Ha Vô Lượng có thể từ trong mắt thần bắn ra, đây là chuyện làm cho người ta không tưởng tượng nổi!

Hóa ra, không ngờ lại có một đôi Thần...

Hai mắt giết người!

Chẳng trách đến nay A Thiết vẫn chưa từng thấy Thần ra tay, bởi vì mắt của Thần đã là tay của hắn! Tên sát thủ!

Mà cặp mắt của hội thần bí ẩn chứa yêu ma đang mở to mỗi tác trên người A Thiết, chỉ thấy A Thiết giống như trong suốt, toàn thân không một chút kẽ hở nào trốn vào trong thần nhãn!

Dường như thái độ của Thần càng lúc càng nhảy nhót và hưng phấn, càng lúc càng kiêu ngạo, nói: “Bước chân kinh vân! Nhận mệnh đi! Người cũng nên hiểu rõ, ở song với bản thân người nhất định không thể trốn thoát, cũng tuyệt đối không cản được!”

Không sai! A Thiết cũng tin là như thế, chỉ vì Thần trước mắt đúng là một đối thủ không thể trắc trở, hắn căn bản không thể đối phó với sự nắm chắc của mình, đối sách duy nhất, chỉ có

Tự biến mất!

“Xùy” một tiếng, cổ tay A Thiết run lên, nhưng không phải là đem thần thạch trong tay biến trở lại thành vũ khí khác, mà là đem nội lực toàn thân quán chú vào...

Tình cảm hôm nay đã nóng đến mức nguy cấp, vì sao A Thiết phải làm như vậy?

Chỉ vì hắn muốn đối phó trước tiên.

Một đôi mắt tinh tinh của Thần!

Chỉ một thoáng, thần thạch vốn đang phát sáng, lúc này được quán thông bởi nội lực A Thiết, trong khoảnh khắc ánh mắt rực rỡ sáng ngời, nghiêm nhiên như ánh nắng ban mai, khiến toàn bộ thân mộ sáng rực như ban ngày!

Lần này, Thần thật sự đã ra tay, nhưng hấn ra tay cũng không phải để công kích, mà chỉ là che đôi mắt của mình lại!

Nhưng thần đang che mắt vẫn cười lạnh:

“Ha ha, có thể nghĩ ra ưu điểm của bản thân cũng là nhược điểm, lại dùng cường quang để đối phó với hai mắt của bản thân, thật là chiến lược thông minh! Bộ Kinh Vân, người không hổ là con cháu Thần tộc a! Ha ha...”

Thần chỉ mỉm cười, không hề cử động, cũng không hề dời khỏi bàn tay ánh sáng che chắn, mãi đến tia sáng tối đen...

Vì sao ánh sáng lại suy yếu? Là vì nội lực của A Thiết không thể tiếp tục?

Hay là vì hấn đã giấu mình?

Rốt cuộc Thần cũng dời tay cản hai mắt đi, mà thần y và Pháp Trí bên cạnh cũng không kịp nhắm mắt, đã bị cường quang làm cho đầu váng mắt hoa rồi.

Về phần A Hắc, y nguyên đờ đẫn đứng nguyên tại chỗ, thế mà mắt lại không chớp lấy một cái, thật là đáng sợ thần thú!

Ánh sáng chói lòa qua đi, bóng dáng A Thiết trong phòng mất đi, phản ứng đầu tiên của thần y chính là muốn rút chân ra khỏi thân mộ. Còn Pháp Trí thì vẫn không biết phải làm sao, chỉ đứng ngẩn người.

Thần đầu nói: “Đừng đuổi nữa! Thần y, hấn căn bản còn chưa rời đi.”

Thần y ngẩn ngơ, dậm chân hỏi: “Cái gì? Hấn còn chưa đi? Vậy hiện giờ hấn ở đâu?”

Nói xong không khỏi vờn quanh bốn phía, chỉ thấy trong mấy vạn con khi chất thành gò đất hình như có vật nhúc nhích, lập tức thấp giọng nói với thần: “Hấn... Có ở chỗ này?”

Thần lắc đầu không nói, thần y lại liếc mắt nhìn về phía một trong những “Kiếm Thần” đứng phía sau một cánh cửa, “Đao

Thần”, “Quyền Thần” nhìn lại, hỏi: “Chẳng lẽ... hấn sẽ ở nơi nào?”

Thần Song lắc đầu cười nhạt, nói tiếp: “Thần y, người đã đi theo bản thần hơn ba mươi năm, chỉ có y lý mới lấy được tinh túy của bản thần, nhưng đầu óc thật sự là quá yếu, Bộ Kinh Vân sao lại ẩn thân ở hai nơi người nghĩ, bây giờ hấn đang ẩn thân...”

Thần vừa nói vừa đưa mắt nhìn qua Pháp Trí, nói: “Phía sau Pháp Trí!”

Một lời vừa dứt, một đạo nhãn kinh sắc bén bất ngờ từ mắt thần bắn ra, thẳng hướng Pháp Trí đón đầu đánh tới.

Nhưng đúng lúc này, một tấm thuẫn phát sáng đã tới trước mặt Pháp Trí kịp thời che mắt hấn, “Ầm” một tiếng đánh bay toàn bộ ánh mắt của hấn, tiếp theo, sau lưng Pháp Trí có một người bước ra, người này chính là ——

A Thiết!

A Thiết nói: “Thật lợi hại! Không ngờ ngay cả sau lưng pháp trí của mình mà người cũng có thể nghe ra...”

Thần cười: “Vớ bản thân mà nói võ công thay mặt tai này để như trở bàn tay, ta chỉ nghĩ lại có một điểm...”

A? Thế mà cũng có chuyện mà thần không tính được? Rốt cuộc đây là chuyện thế nào?

Thần nói: “Thế ta khó đoán được, từ trước đến nay luôn trung thành với pháp trí của ta, thế mà biết rõ người ẩn thân sau lưng hấn mà không lên tiếng...”

Nói tới đây, Thần ngữ âm hơi dừng lại, quét ngang pháp trí, hỏi: “Pháp Trí, người làm như vậy rõ ràng là vì bảo vệ hấn?”

Pháp Trí nghe vậy lập tức quỳ rạp xuống đất, cúi đầu nói: “Thuộc hạ... Tội đáng chết vạn lần! Thuộc hạ vừa mới chỉ...”

Sắc mặt hấn trầm xuống, quát hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Trên trán Pháp Trí đầy mồ hôi, thẹn thùng đáp: “Thuộc hạ chỉ... không muốn A Thiết bị thương tổn...”

Lời vừa nói ra, A Thiết lập tức ngăn ra, bởi vì vừa rồi hấn trốn ở phía sau Pháp Trí, thần không biết quỷ không hay, nhưng

hiện tại mới nghĩ đến dùng pháp trí hơn người cao thủ, cũng có khả năng sớm nghe ra hấn trốn ở phía sau mình...

Pháp Trí lấy gì không hướng thần biểu thị? Nghĩ tới đây, trong lòng A Thiết đột nhiên chấn động, không khỏi nghiêng mặt thoáng nhìn Pháp Trí, hấn rất muốn một lần nữa nhìn lại hấn, nhưng mà Pháp Trí thì không nhìn lại A Thiết.

Thần cười lạnh: “Hắc hắc, Pháp Trí, nhưng ý của ngươi là bản thân không nên tổn thương Bộ Kinh Vân? Chẳng lẽ ngươi đã quên rồi, vì trợ giúp bản thân hoàn thành đại sự thống trị thiên địa, Bộ Kinh Vân sớm đã là người người dự tính hy sinh?”

Mặt Pháp Trí đỏ lên, quanh co chống lại:

“Thuộc hạ... biết! Chỉ là, vừa rồi thuộc hạ nhìn thấy nơi này, có nhiều... Đầu khỉ, thuộc hạ... Thật sự nghĩ không ra là tinh thần rút cuộc phải... làm những gì với A Thiết, mới có thể...”

Thần nói: “Chính vì vậy, niềm tin của ngươi mới bắt đầu dao động? Không ché, Pháp Trí, ngươi vốn không đành lòng đặt bước vào cảnh tượng kinh vân, hy sinh thay cho bản thân sao?”

Mỗi vấn đề của Thần Thi như một thanh lợi kiếm, mỗi một vấn đề đều đâm trúng chỗ pháp trí đau đớn, pháp trí nhất thời không biết làm sao, á khẩu không trả lời được.

Thần tiếp tục nói: “Pháp Trí, để bản thân nói cho ngươi biết, vì đại nghiệp, hy sinh một cách kinh vân hôm nay đều đáng giá...”

Thần dứt lời thoáng nhìn qua cái đầu khỉ kinh khủng đến cùng cực kia, hỏi:

Pháp Trí sợ hãi đến không ngừng lắc đầu.

“Bởi vì, bản thân và thần y ở đây hơn ba mươi năm, không ngừng làm một thí nghiệm...”

“Thí nghiệm gì?” A Thiết đứng bên hỏi.

Vừa ngấm nhìn Pháp Trí và A Thiết, hấn phun ra một đáp án đáng sợ:

“Đó chính là kỳ tích thứ hai mà bản thân tiếp nhận được sau khi trường sinh bất tử, cũng là kế hoạch mà bản thân muốn

thực hiện bước trên một tầng mây.”

“Một thí nghiệm đôi não!”

Trời ạ! Thần rốt cuộc đang nói cái gì?

Đôi lại suy nghĩ? Chuyện hoang đường như vậy sao lại xuất phát từ một người trí tuệ tuyệt thế như vậy? A Thiết và Pháp Trí không khỏi ngây ngốc tại chỗ!

Thần nói: “Ta biết việc này thật sự làm cho người ta khó có thể tin được, nhưng ở hơn trăm năm trước ta đã có ý nghĩ này, mà trong ba mươi năm qua, ta và thần y đang vùi đầu nghiên cứu, không ngừng thử dùng não của thần hầu, cuối cùng cũng thành công dời não của một con khỉ vào trong đầu của một con khỉ khác...”

Cái gì? Thần và thần y lại thành công ư? Lòng bàn tay của A Thiết không ngừng đổ mồ hôi, cho tới hôm nay mới phát hiện ra kế hoạch kinh khủng và đáng sợ tới mức nào khi thi hành của Thần trên người hần!

Nhưng mà hần vẫn bình tĩnh hỏi: “Cho dù người có thể thí nghiệm thành công trên thân hầu tử, cũng không thể hiện là đồng dạng thành công trên người người...”

Thần cười khò:

“Nhưng đây là phương pháp duy nhất, bất kỳ thí nghiệm nào cũng không khỏi phải mạo hiểm, tuy nhiên, vì để bản thân mạo hiểm tới mức thấp nhất cho nên bản thân cần chọn lựa một người có quan hệ huyết thống với ta, lựa chọn người thích hợp nhất đương nhiên là người...”

“Hơn nữa, vì sợ trong đầu người còn sót lại một ít tủy não sẽ kháng cự lại bản thân, ta còn luyện thành “Vong Tình”, lấy trí nhớ người mười chín năm đi trước rửa sạch ký ức người, như vậy, bản thân song phương sẽ an toàn một chút...”

Hai hàng lông mày A Thiết nhíu lại thành một đường nói:

“Nhưng nếu chính người cũng phải mạo hiểm như vậy, tội gì người nhất định phải đem não của mình dời vào trong đầu của ta?”

Thần nói: “Người sẽ không hiểu được đâu! Ta đã không thể chịu đựng được cái thân thể này của ta...”

Lúc này Pháp Trí của hấn cũng không khỏi buột miệng hỏi: “Thần, ngài đã... giống Bộ Kinh Vân như trước, thân thể cũng không khác gì nhau. Ngài đưa đầu óc của mình vào trong đầu A Thiết, chẳng phải là... làm điều thừa sao?”

Thần lắc đầu cười yếu ớt: “Pháp Trí, nguời sai rồi! Hiện giờ khuôn mặt thật của các nguời cũng không phải là chân diện mục của bản thần...”

Cái gì? Thần sao còn có mặt mũi khác?

A Thiết và Pháp Trí càng lúc càng hồ đồ, thật sự không biết Thần đang bán cái gì.

Thần nói: “Bản thần luôn nói Bộ Kinh Vân chính là ta, kỳ thật nói ta muốn biến thành Bộ Kinh Vân, ta cũng sẽ là Bộ Kinh Vân, hơn nữa, nếu bản thần có thể có được bộ kinh vân thể mà nói, thực lực cùng thành tựu của ta lại càng không chỉ có như hiện tại, thống trị thiên địa càng là chỉ còn chờ ngày...”

Chuyện này thật kỳ lạ! Nói đến nói, thần không phải giống như Bộ Kinh Vân như đức? Hai nguời bọn họ có gì khác nhau?

Trong mộ một mảnh tĩnh mịch, giống như đang chờ đợi Thần đem chân tướng phun ra.

Thần nhìn A Thiết, rồi cùng nhìn Pháp Trí, nói: “Bây giờ đã là lúc kết thúc, vậy thì...”

“Để bản thần cho các nguời xem cho rõ ràng...”

“Mặc dù dung mạo Bộ Kinh Vân là một cái thai ký của một vị Thần, nhưng mà bản thần cũng không phải như các nguời nghĩ...”

“Bản thần, thật ra là như vậy!”

Thần nói xong đột nhiên giơ tay lên mặt chụp một cái, không biết hấn lấy loại thủ pháp nào, thỉnh linh rút xuống một cái mặt nạ!

A! Hóa ra trên mặt Thần luôn mang theo, cũng không phải mặt nguời thật mà là mặt nạ giống hệt Bộ Kinh Vân?

Cử động của Thần mặc dù đã làm cho A Thiết và Pháp Trí khiếp sợ dị thường, nhưng mà khi hai nguời tập trung nhìn vào

diện mạo chân chính thì lại khiếp sợ đến mức nhìn thấy mà giật mình...

Ngay khi ánh mắt A Thiết rơi xuống khuôn mặt chân chính của Thần, tim hắn thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài!

Hắn không cách nào tin tưởng, cũng không thể tin, không muốn tin!

Khuôn mặt trước mặt, không ngờ lại là...

Chương thứ hai mươi bốn, trả giá trường sinh bất tử.

Nếu như cho người một cơ hội, người tình nguyện dùng sinh mệnh vĩnh viễn đổi lấy sự mỹ lệ, đặc sắc và truyền thuyết một đời ngắn ngủi?

Thiên, lấy sinh mệnh truyền kỳ mỹ lệ ngắn ngủi, đổi lấy vô hạn vô tận, trường sinh bất tử nhưng lại khô khan vô vị vĩnh hằng?

Phật học nói, “Sinh” và “chết” là đại sự của cuộc đời.

Có sinh ắt có tử, đây là định luật tự nhiên; cho nên mục đích cuối cùng của Phật học ngoại trừ giúp đỡ người thoát khỏi phiền não, càng dẫn dắt mọi người nhìn thấu sinh tử, bình yên đối mặt với tử vong...

Lại không phải giáo nhân trốn tử vong, bởi vì tử vong vốn là giai đoạn tất phải trải qua của nhân sinh.

Nhưng nếu một người từ chối bước vào tử lộ tất gặp phải, lại thừa dịp sinh mệnh quần vào khe hở nhỏ, chạy ra khỏi giới hạn tử vong, đạt tới vĩnh sinh, vậy người kia phải trả giá thế nào?

Tin tưởng, đó nhất định là một cái giá phải trả rất đáng sợ...

Mà cái giá phải trả để thoát khỏi cái chết này, hiện giờ đang ở ngay trước mắt pháp trí của A Thiết và hắn, cuối cùng hắn đã biết Thần đạt tới trường sinh bất tử, đến cùng phải trả giá lớn đến mức nào!

Thần thấy trước mắt đã tháo cái mặt nạ da người giống hệt như cái của A Thiết ra, vậy mà khuôn mặt thật của hắn lại như thế này!

Đúng vậy! Gương mặt này đúng là rất già! “Xếp ngang dọc trên khuôn mặt” này, thậm chí so với những nếp nhăn trên những người trăm tuổi kia còn sâu hơn nhiều, sâu như một đồng bùn nhão xe ngựa hung hăng lưu lại ấn luân!

Mà trên thực tế, Thần cũng tương đương cũ, tính ra, hắn đã trải qua hai trăm năm tang thương, hắn vẫn có thể bảo trì bộ dáng “nhân hình” này, thật là phi thường khó được!

A Thiết kinh ngạc nhìn vào diện mạo chân chính của Thần, hắn có thể lờ mờ nhìn thấy một chút vết tích và hình dáng giống mình như đúc, khi mình còn trẻ, có thể thấy được hình dáng và thần của A Thiết giống nhau như đúc!

Thần uể oải nhìn mặt nạ da người trong tay, giống như vô cùng nhớ nhung dung mạo này, càng cười một tiếng thê lương khác thường:

“Bộ Kinh Vân! Ngươi bây giờ cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của bản thân chứ? Xa cách hơn một trăm bảy mươi năm về trước, khi bản thân vẫn còn hơn ba mươi tuổi, thật sự ta có một dung mạo giống ngươi, đáng tiếc...”

“Năm tháng quá không lưu lại người, chỉ để lại tính mạng của ta, lại không giữ được phong lưu thiếu niên; truyền thừa Thiên Thần quyết và Diệt Thế Ma Thân ban cho bản thân, chỉ là trường sinh bất tử ở biên giới vô tận, lại không thể...”

“Trường sinh...”

“Bất lão!”

A! Hóa ra Thần chỉ có thể trường sinh bất tử, lại không thể trường sinh bất lão?

Chỉ khác nhau một chữ, đã khiến thần ôm tiếc hơn một trăm bảy mươi năm?

Cho đến giờ phút này, A Thiết và Pháp Trí rốt cục bừng tỉnh đại ngộ, vì sao cứ thích cái tù mà đầu xuân nhân thương tích ở Ngâm Mạch kia mất sớm; một người không thừa dịp thiếu niên tuổi thanh xuân hảo ngắm hoa phân sắc, nhưng chỉ lo tranh giành danh lợi, Hư Độ đại hảo niên hoa, quay đầu lại lại là thân thể trăm năm, tiếc nuôi biết bao?

Kết quả là tuy có thể vĩnh viễn hưởng thụ trường sinh, nhưng không thể thoát khỏi gương mặt càng lúc càng già nua này, thật sự là trời phạt người tạo vật vi phạm tự nhiên!

A Thiết nghĩ đến một vấn đề, hắn nói: “Nhưng mà Thần mẫu đã từng tu luyện Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân một nửa, nàng cũng đã từng cho ta thấy khuôn mặt thật của nàng, vì sao nàng vẫn có thể thanh xuân thiếu nữ như vậy?”

Thần nghe vậy cười lạnh:

“Nha đầu Thần mẫu kia mặc dù tuổi đã hơn trăm nhưng nữ nhân hơn trăm tuổi vẫn là nữ nhân; đừng quên thích giấu điểm tuổi của bản thân nhất; duy nhất là tuổi thật sự không giấu được người, nàng chỉ giấu điểm dung mạo già của mình; bởi vì chân tướng thực khiến người ta phi thường khó chịu...”

Không sai! Nếu chân diện mục khó chịu, sao không dứt khoát ẩn tàng, trở thành một điều bí ẩn vĩnh viễn?

Thần lại cao giọng thốt nói: “Thần mẫu đang đeo mặt nạ sống qua, là bởi vì không muốn người khác biết hình dáng thật sự của nàng; mà bản thân lại đeo mặt nạ da người không có gì khác với năm xưa, nhưng vì nhớ nhung thời đại của bản thân...”

Đúng vậy! Nhớ năm đó, hắn giống như A Thiết hiện giờ, anh tư bộc phát, trí dũng không ai bì kịp; chỉ có cặp mắt kiêu căng lạnh lùng kia, phối hợp với thiên hạ thương sinh, gián liệu hiện giờ...

Cho dù mặt tiền trần óng ánh ra sao, lại bị ép cả ngày làm bạn với lão nhân, sao có thể không đề cập tới?

Nghe đến đây, A Thiết đã hiểu rõ tất cả, nói: “Ta hiểu rồi, người dùng hết tâm tư muốn dùng đầu óc của người để tiến vào trong đầu ta, là vì muốn có lại năm đó người bị mất đi?”

Thần sắc chậm rãi lắc đầu:

“Hồi phục dung mạo năm đó chỉ là một trong những mục đích của bản thân! Mục đích chính nhất, bản thân phải có được thân thể trẻ tuổi giống như người...”

“Ồ?”

“Bởi vì thân thể này của bản thân cũng cùng khuôn mặt của bản thân giống nhau, mặc dù sẽ không tử vong, nhưng đã không ngừng già yếu co rút, mặc dù công lực duy nhất của bản thân mới luyện thành “Ma Ha Vô Lượng” năm đó, nếu có thể làm cho bản thân có được một thân thể trẻ tuổi có thể có được tư chất siêu phàm tập võ, uy lực không chỉ như vậy, đạo hạnh cả đời của bản thân đâu chỉ tăng gấp bội?”

Nói đến nói lui, nguyên lai thân là dã tâm bùng bùng. A Thiết có thể tưởng tượng, thần linh hơn trăm năm trước vốn đã có thực lực có thể chinh phục nhân gian; nhưng khi hắn phát hiện dung mạo cùng thân thể mình đang không ngừng già yếu, hắn bắt đầu tránh gặp bất luận kẻ nào, càng trốn sau trường khổ tư lương sách.

Mục đích cuối cùng, vẫn không thoát được muốn làm cho công lực bản thân tăng lên một tầng, lệnh cho kế hoạch chinh phục nhân gian càng ổn định thắng lợi!

A Thiết thoáng nhìn pháp trí bên người, chỉ thấy pháp trí như biết trước kế hoạch bí mật này mà giật mình không thôi: Hắn chưa từng nghĩ tới, thần từng nói truyền Ma Ha Vô Lượng cho Bộ Kinh Vân, kỳ thật là truyền cho chính hắn, bởi vì hắn sẽ chiếm dụng thân thể bộ kinh vân, chiếm lấy, đem linh hồn Bộ Vân hoặc A Thiết bức ra ngoài cơ thể!

Ngay lúc A Thiết liếc xéo Pháp trí, đột nhiên hắn cảm thấy có một chuyện không thể xảy ra, không ngờ lại xảy ra trên người mình!

Hắn... Không thể động!

Thì ra là, toàn thân A Thiết từ trên xuống dưới đột nhiên không thể động đậy, ngay cả tròng mắt cũng không cách nào chuyển động, là duyên đến lúc thần thừa dịp hắn liếc nhìn Pháp Trí, dùng một đôi lệ mục phong hắn các đại huyết toàn thân, mặc dù hắn không cách nào chuyển động tròng mắt nhìn lại thần sắc, vẫn không khỏi mở miệng thốt ra: “Đê tiện! Không ngờ lấy người tự xưng là Thần Chi Tôn, cũng sẽ thừa hư đánh lén!”

Thần cười ngượng ngùng:

“Bản thân chỉ là muốn ngươi đừng làm phản kháng vô vị, cũng muốn tiến hành thuận lợi một chút mà thôi...”

“Bộ Kinh Vân, ta và ngươi rất cao và ngươi sau khi xem qua bộ mặt thật của bản thân cũng không kinh hô điên cuồng la hét, đáng tiếc, ngươi đã không có thời gian để cho bản thân sắp sửa gặp phải bất hạnh mà bị thương...”

“Bản thân cùng với thí nghiệm thay đổi não này của ngươi sẽ do đệ tử đặc ý của ta cầm đao. Đừng hy vọng xa vời rằng hắc sẽ tha cho ngươi một mạng, hắc là con trai trong nghề, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tạo ra kỳ tích trong lịch sử nhân loại này...”

“Mà ta, ta sẽ là kỳ tích thứ hai, ta sẽ biến thành ngươi, biến thành bộ dạng như bao giả bộ kinh vân, đem toàn bộ quá khứ của mình mai táng ở trong thần mộ, về phần óc của ngươi, chỉ sợ những súc sinh biến thái kia mới có thể cảm thấy hứng thú...” Thần vừa đến đây lời nói hơi dừng một chút, tiếp theo trầm giọng nói: “Thần y, lập tức động thủ!”

Ra lệnh một tiếng, thần y đứng bên cạnh thần thân bắn lên, nhảy dựng lên, cười đùa tí tưng nói trước mặt A Thiết: “Hi hi, bộ kinh vân! Đừng trừng mắt với ta như vậy nha, ngươi và thần hợp thành một thể chẳng phải tốt hơn sao? Nếu thành công, ngược lại ngươi có thể đạt được trường sinh...”

Trường sinh? Hắc, A Thiết biết, bất kể là thí nghiệm này có thành công hay không thì bản thân nàng cũng đã gần như phát điên rồi?

A Thiết lạnh lùng nói: “Vậy sao? Nhưng nếu thân thể của ta bị linh hồn ô uế như thế chiếm làm của riêng, chẳng bằng dứt khoát chết đi cho xong mọi chuyện là tốt nhất.”

Thần y dặn dò:

“Ai da! Người trẻ tuổi hôm nay dũng cảm bao nhiêu, lối ra chính là chết chắc! Đáng tiếc bây giờ ngươi muốn chết, ta và Thần cũng không bỏ ngươi được đâu! Mau đến đây! Mau há mồm ra! Ngoan ngoãn ăn vào mười chín viên “Vong Tình” này, đi theo, sau khi ngươi quên hết tất cả, sẽ đem “Diệt Thế Thiên Thần Quyết” “Diệt Thế Ma Ha Vô Lượng” truyền hết cho ngươi, sau đó, hi hi, bản thân y sẽ ở trên chiếc giường thủy

ting này, lấy tay cầm đao thánh thủ của ta đem nảo tủy của người móc ra trước...”

Thần y nói xong đưa tay phải của mình tới môi A Thiết, chỉ thấy trong lòng bàn tay hắn chẳng biết lúc nào, đã lấy ra mười chín viên “Vong Tinh” vừa rồi đặt ở trên giường thủy tinh.

Trong lòng A Thiết biết không ổn, nhưng bề ngoài phi thường trấn định, nhưng lần này sự trấn định hơn người của hắn đã không cứu được hắn, hắn không thể xoay chuyển xu hướng suy tàn; bởi vì thần y đã một tay mở mũi nhọn của hắn ra, tay kia đã đem mười chín viên “Vong Tinh” kia nhét vào trong miệng hắn.

Pháp Trí ở bên cạnh thấy thế, đầu rủ xuống càng thấp hơn, không biết có phải đang vì mình trợ Trụ vi ngược mà hổ thẹn hay không?

Lẽ nào... Vận mệnh của A Thiết chỉ dừng lại ở đó? Lúc hắn mở mắt ra lần nữa, vận mệnh của hắn đã biến thành vận mệnh của Thần? Tử thần, cũng biến thành Thần trường sinh bất tử.

Không! Tử thần tuyệt sẽ không dễ dàng thay đổi, hoặc bị thay đổi, bao gồm quá khứ của tử thần, hôm nay, cùng với linh hồn trong tương lai!

Thậm chí, “Nàng” cũng không muốn tử thần cải biến...

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên “Xẹt” một tiếng! Một cái Bạch Luyện đột nhiên lẳng không ném tới, thế tới nhanh vô cùng, thần y bất ngờ không kịp đề phòng, tay phải nhất thời bị Bạch Luyện đánh trúng, nhất thời không chú ý, “Soạt” một tiếng! “Vong Tinh” trong lòng bàn tay đã rơi “Tí tách” xuống đất!

Dur lực luyện tập không còn, lại được ném về thế cũ, vừa vặn ném vào eo A Thiết. “Phụp” một tiếng, cả người A Thiết đã bị kéo đến cửa vào Thần mộ bên kia, toàn thân bị bịt kín lại đồng thời bị người ta dùng nội kình giải khai!

“Ai? Là ai?” Nội tâm biến sinh ra phé phủ, thần y không khỏi đứng ngây tại chỗ, nhưng mà hắn hỏi như vậy căn bản nhiều hơn một câu, bởi vì ngay lúc thân hình A Thiết bị Bạch luyện đánh bay đi, một cái bóng trắng đã xuất hiện ở cửa vào thần mộ, thì ra là bóng trắng này...

Nàng!

Thật sự là quá!

Lúc hắn ta cần nàng nhất, rốt cuộc nàng đã tới!

“Tuyệt Duyên? Là....”

Liếc thấy tuyệt duyên, A Thiết vong hình hô nhỏ một tiếng, đến nay mặt mày trầm mặc nhất thời dâng lên một loại vui sướng hiếm thấy; hắn vui sướng, là lần trước hắn rời đi, tuyệt duyên vẫn còn hôn mê, hắn căn bản có vận một câu trong lòng cũng không thể nói với nàng: Nhưng hôm nay nàng đã tới, nhìn thấy nàng vẫn bình yên vô sự, hắn rất vui vẻ!

Đáng tiếc niềm vui này nhanh chóng biến mất khỏi lòng mày A Thiết. Đột nhiên hắn nghĩ đến, nàng tuyệt đối không nên tới đây!

Nàng không nên đi chịu chết cùng hắn!

“Tuyệt...” A Thiết vội vàng há mồm muốn nàng chạy trốn, nhưng không biết tuyệt duyên đã dịu dàng giữ cái miệng của mình, đôi mắt sáng ngời trong suốt ẩn chứa lệ quang, là lệ quang gấp lại! Nàng lắc đầu cười khổ nói: “A Thiết, ta tới là được rồi, xin người...không bao giờ muốn gọi ta...”

“Đi!”

Đúng vậy! Tại thời điểm nàng cùng đi với hắn, hắn luôn bảo nàng đi, nhưng nàng thủy chung không đi; trước mắt hắn lại muốn bảo nàng đi, cho dù hắn vì an nguy của nàng mà thiết tưởng, nàng cũng sẽ không rời đi...

Bá Vương khí thế đã hết, tiện thiếp còn gì chuyện trò?

Hôm nay Bá Vương đã cùng đường mạt lộ, Ngu Cơ như thế nào lại không mỉm cười đi theo?

Không chỉ có Ngu Cơ, A Thiết còn phát giác, thì ra phía sau Tuyệt Duyên không xa, cũng có hai người đang đứng.

Hắn và nàng!

“Nhiếp Phong? Mẫu thân?” A Thiết tương đối kinh ngạc, hắn có thể hiểu vì sao Tuyệt Duyên và Thần Mẫu lại cam tâm tình nguyện đến đây cùng hắn chịu chết; nhưng Nhiếp Phong, hắn chỉ là sư đệ bộ kinh vân năm năm trước mà thôi, hắn cùng A

Thiệt năm năm qua căn bản không chút quan hệ, A Thiệt thậm chí không nhớ ra hần, hần không đáng vào đây chịu chết, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng, nói: “A Thiệt, hỏi ta sao cũng tới đây. Ta chỉ không tin ngươi và Tuyết Duyên cô nương đang quang minh chính đại tình cảm, đâu không lại ham muốn tư tâm của hần!”

“Hần” trong miệng Nhiếp Phong đương nhiên là thần rồi, thần nghe vậy chỉ cười khẽ, vẻ mặt tự đắc phải; phản phương pháp trí nghe xong, sắc mặt tái nhợt, như là hồi hận vô hạn, tức giận...

Đúng vậy! Vô địch trên đời này có lẽ không phải là một đám thần công tuyệt thế, rất nhiều thời điểm tổn thương tâm người khác, thậm chí vũ khí đoạt mệnh nhất là giữa người và người... Tình!

Tình có thể đem một người triệt để phá hủy một người, cũng có thể khiến người khác đoàn kết nhất trí, hóa bì tình là lực lượng!

Thần mẫu bên cạnh Nhiếp Phong cũng ngạc nhiên, nói từng chữ từng chữ: “Không sai! Thật là cực khổ, chúng ta đã sớm đến đây sưu tập Thần Cung từ nửa canh giờ, hơn nữa còn tìm được bí đạo này, chỉ là vẫn luôn tĩnh tâm rình mò bên ngoài cửa mộ; hôm nay, toàn bộ bí mật của ngươi đã nói toạc ra, có phải đã đến lúc tổng kết hay không?”

Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt nạ bảy màu sắc sỡ của Thần mẫu, nói: “Thần mẫu, người vốn là nha đầu Tiểu Thanh! Hơn trăm năm trước bản thân sớm đã đem người và cả Tổ Trinh cùng xử tử, tránh cho bản thân gặp không ít phiền phức!”

Thần mẫu bác bỏ.

“Có điều trăm năm qua ta sống cũng không khá hơn chút nào, ngươi cũng biết, trăm năm qua ta vẫn cam tâm lại bị ngươi sai phái sử dụng, là vì sao?”

Thần liếc mắt nhìn đẹp, không nói lời nào, chờ nàng nói tiếp.

Thần mẫu nói tiếp: “Ta là vì Tổ Trinh đã chết! Nàng khi còn sống coi ta như em ruột, nhưng ngươi lại không xem nàng là

con gái ruột, hơn nữa, người cuối cùng còn xử tử nàng...”

“Biệt danh của người tuy gọi là “Thần”, bề ngoài người tuy nhìn” người, nhưng tâm của người lại là chân chính “yêu ma”, ta từng thề, vô luận phải ở trên gối bên cạnh người bao lâu, cho dù là ngàn năm vạn năm, ta cũng nhất định phải đợi cơ hội tìm người tiêu diệt, đưa người vào địa ngục để làm yêu ma!”

Hay cho một thần mẫu! Hay cho một Tiêu Thanh! Hàng trăm năm nhẫn nhục phụ trọng, chỉ vì nữ tử muội Tố Trinh với nàng, chỉ vì chờ đợi ngày này, nhưng mà hôm nay, không biết là nàng chết? Hoặc là thần vong?

Thần một mực lẳng lặng nghe thần mẫu nói, vẻ mặt bình thản tự nhiên đến tái nhợt, xanh mét như đúc bằng sắt! Có lẽ, thần mẫu đã nói trúng chỗ đau của hắn; hắn từng vì kiến tạo uy tín mà xử tử con gái mình!

Cho dù là Thần, mỗi khi đêm hôm khuya vắng người, ngẫu nhiên nhớ lại chuyện năm đó, nhưng cũng cảm thấy nửa điểm đau âm ỉ không hiểu?

Sắc mặt của Thần trầm xuống, không biết là giận hay là cười, nói: “Ha ha, thần mẫu! Bản thân còn tính rằng sau khi người trải qua trăm năm tuế nguyệt, trí tuệ bản thân có thể đuổi thẳng theo bản thân! Thật không ngờ, trí tuệ của người vẫn nhảy không ra được khuôn khổ “Tình”, người tựa hồ cũng không thông minh như bản thân nghĩ!”

Thần mẫu giương mắt nói: “Hắc! Dù sao con người cũng là người, tuyệt đối không phải là thần! Phải thông minh như vậy làm gì? Nếu như có khả năng, ta tình nguyện dùng trí tuệ của bản thân, thậm chí trường sinh bất tử để đổi lấy Tố Trinh tái sinh, đáng tiếc, tất cả đều không thể vấn hồi...”

Nghe qua hai chữ Tố Trinh, khuôn mặt thần càng thêm âm trầm, khuôn mặt già càng thêm ác, hắn căn bản không muốn nhớ lại Tố Trinh, thế nhưng thần mẫu lại hết lần này tới lần khác nhắc đến tên của nàng, thần hẳn vô cùng không kiên nhẫn nói: “Hắc hắc! Chỉ là tiện tì! Sao cho phép người ở trước mặt bản thân và La Hầu nhiều không? Hôm nay chúng ta đã kết thúc một tên rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, đôi mắt lạnh lẽo của Thần trợn lên điên cuồng, đảo qua đảo lại, hai luồng nhãn lực vô cùng sắc bén đột nhiên bắn ra từ trong mắt, đánh thẳng vào thần mẫu!

Thần mẫu đương nhiên cũng không phải kẻ yếu, sao lại ngồi chờ chết được? Hai tay vội nhấc lên, hai chưởng trái phải phân biệt rền lộ ra một luồng sáng trắng và ánh đỏ, chính là một nửa công lực của Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, nàng đã bắt chập tất cả, dốc hết sức lực!

Nhưng là vô luận ai cũng có thể nhìn ra, ánh mắt đạo “Ma Ha Vô Lượng” kia mạnh hơn khí kinh của thần mẫu gấp mấy lần? Chỉ cần vừa mới va chạm, thần mẫu chắc chắn không chết cũng bị thương!

Ngay lúc kinh lực của thần linh sắp sửa va chạm cùng thần mẫu song chưởng, thì bỗng dung một thanh trường đao phát sáng đặt trước mặt thần mẫu, “Ầm” một tiếng! Trùng hợp là đem ánh mắt vô cùng thần hùng của nàng dời đi!

Đao là một thanh đao phát ra ánh sáng vô tận, lạnh...

Lạnh đến mức người cầm đao lúc này đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong suốt của thần linh!

A Thiết, hắn đã bình đao trong ngực, ngăn ở trước mặt Thần mẫu, lạnh lùng nói với Thần:

“Nàng là mẫu thân của ta, ai cũng không được để nàng bị thương!”

Cùng lúc đó, Tuyết Duyên và Nhiếp Phong không hẹn mà cùng đứng hai bên trái phải của A Thiết, tất cả cuối cùng cũng đứng thành một trận tuyến.

Đôi mắt của Thần lập tức co rút lại, đôi mắt thiếu chút nữa liền muốn bí ẩn thành một đường, tuyệt tình mà nguy hiểm nói: “Tốt! Các ngươi tất cả đều là những người tinh thâm nghĩa trọng! Chỉ có bản thân mới không phải! Đáng tiếc, bản thân ở hơn một trăm bảy mươi năm trước đã thấu triệt lĩnh ngộ một cái chân lý thiên cổ không dễ có, người tốt chưa chắc sẽ chết tử tế, đúng như các ngươi hôm nay...”

“Đều giống nhau!”

Lời chưa dứt, thân hình Thần Linh trong khoảnh khắc đã bay đến trước mặt đám người A Thiết, thân pháp cực nhanh, quả thực đã đến cực hạn của con người, cực hạn của âm thanh, cực hạn của Thần, bất cứ một vật nào trong thiên địa... Cực hạn!

Hơn nữa, hai ánh mắt như ma như ảo của hắn đã rơi xuống mặt một người - Nhiếp Phong!

Vì sao Thần chọn đối phó với Nhiếp Phong đầu tiên?

Đơn giản vì Nhiếp Phong là người thần cảm xa lạ nhất: Giết người không rõ ràng nhất mới là lựa chọn thông minh của trí giả!

“Xùy” một tiếng! Hai luồng nhãn lực đã từ thần tới, đánh thẳng tới Nhiếp Phong gần trong gang tấc; nhãn lực cực mạnh, thấy thần đã vận tới năm thành công lực, một đòn này hắn nhất định phải đoạt mạng!

Nhưng đừng quên, Nhiếp Phong là một người nhanh hơn cả âm thanh! Thần tuy đã nhanh tuyệt, nhưng Nhiếp Phong vẫn có năng lực song chưởng ngăn cản sự giết người của hắn. Chỉ là, cho dù Nhiếp Phong có thể kịp thời ủng hộ, hắn cũng không di thiên thần quyết hoặc diệt thể ma thân, hắn thật sự ngăn cản được năm thành công lực của “Ma Ha giới”?

Đáp án đương nhiên là - không!

Nhưng đúng lúc này, tiếng hô to của thần mẫu đã vang lên.

“Bốn khí hợp nhất!”

A Thiết và Tuyết Duyên ở một bên lập tức hiểu ý, Nhiếp Phong đột nhiên thấy ba đôi tay mạnh mẽ của mình nhanh chóng đặt ở sau lưng mình. Tiếp theo ba luồng chân khí thông suốt vào trong cơ thể hắn, liên hợp với chân khí vốn có trong cơ thể hắn, hợp thành một đạo chân khí mãnh liệt mênh mông, hùng dũng tuyệt luân, làm cho song chưởng của hắn phải tức khắc nổ tung...

“Ầm ầm” một tiếng! Di Thiên Thần quyết, Thần mẫu của Tuyết Duyên mỗi người có một nửa nội công thần lực. Chân khí phức tạp trong cơ thể A Thiết cùng với nội lực của bản thân Nhiếp Phong hợp lại làm một. Đồng thời, cùng lúc với năm thành công lực “Ma Ha Vô Lượng” hợp lại với nhau, trong khoảnh khắc phát ra một tiếng nổ rung núi chuyển, đình

tai nhưc óc. Bình thuốc trong toàn bộ thần mộ cũng bị chấn động đến chia năm xẻ bảy, tình cảnh vô cùng thê thảm!

Pháp Trí và thần y thấy vậy, chiêu này liền cùng nhau đứng vừa thấy!

Chỉ có A Hắc biến thành thần thú vẫn dờ dẩn như cũ!

Cuối cùng hợp lực của bốn người lại, có thể chiến thắng gần một nửa Ma Ha Vô Lượng hay không?

Vẫn là đáp án:

Không!

Sau tiếng nổ mạnh đó, bốn người A Thiết đều bị chấn ngược lên trên mặt đất, bốn người tất cả căn góc đều chảy đầy tơ máu, rõ ràng, toàn bộ bốn người đều bị thương!

Trong bốn người, Nhiếp Phong bị thương nặng nhất, bởi vì vừa rồi một chiêu chém giết, hắn là một người cầm đầu, trực tiếp độ sức chính diện với “Ma Ha vô lượng”, một kích này cho dù không đem ngũ tạng lục phủ của hắn phá hủy, cũng không phải chuyện đùa!

Vì vậy Nhiếp Phong ngay khi rơi xuống đất liền lập tức ngồi lên khoanh chân điều tức, thế nhưng thần trí đã bắt đầu mơ hồ, dần dần chìm vào hôn mê. A Thiết thấy Nhiếp Phong vì bản thân mà rơi vào tình trạng trọng thương, ngoài cảm kích ra còn vội vàng cố nén nội thương, đứng vững trước người Nhiếp Phong, thủ hộ...

Thần chỉ thi triển năm thành công lực “Ma Ha Vô Lượng”, một kích liền đem bốn người đánh tới ngũ li bảy thương, công lực cực cao, chỉ sợ thế gian này đã thật không người hơn được. Mà về mặt Thần vẫn khí định thần nhàn, lực chiến tứ đại cao thủ, vậy mà ngay cả hơi thở cũng không có nửa phần, “Ma Ha Vô Lượng” thật sự như dọa người ư?

Pháp Trí nhìn thấy mồ hôi đầy đầu, một trăm năm trước, sư tổ của nó “Pháp Hải” cũng có thể cùng Thần Cùng Đấu một ngày một đêm, nhưng bây giờ, chỉ sợ Pháp Hải trùng sinh, cũng không cách nào cùng thần đấu một canh giờ...

Huống chi là Pháp Trí?

Pháp Trí cũng sẽ tử thí với thần? Không! Sao lại như vậy? Hắc tuyệt đối sẽ không phản bội thần!

Thần y bên cạnh Pháp Trí liếc mắt đầy mờ hồi, cười nói: “Hi hi, Pháp Trí, sao ngay cả ngươi cũng sợ hãi như vậy? Ma Ha vô lượng của thần tuy rằng lợi hại, nhưng nếu ngươi thủy chung trung thành với hắc, ngươi căn bản không cần lo lắng mình có thể đối phó Ma Ha Vô Lượng hay không, đúng không?”

Không sai! như thế nào đối phó Ma Ha Nguyên lượng, cũng không phải là phiền não trung thành môn hạ của thần, mà là ưu phiền của thần đối thủ!

Giống như đang hiện ra bốn tên không biết nâng đối thủ trước mắt!

Thần nhìn chăm chăm A Thiết, Tuyết Duyên, Thần mẫu, Nhiếp Phong bốn khuôn mặt mệt mỏi không chịu nổi, trên mặt thỉnh thoảng nổi lên một tia cười gằn không nên là Thần giả, lại còn từng bước từng bước tới gần bốn người, nói: “Ha ha, như thế nào? Bản thần vô tận tâm tư trăm năm thành Ma Ha vô lượng, phải chăng vượt qua dự kiến của các ngươi?”

A Thiết không nói lời nào, chỉ nắm chặt trường đao do thần thạch biến thành trong tay. Trong lòng gã biết với công lực của bốn người bọn họ, hôm nay đừng nói là muốn ” Chống lại “Thần” cho dù muốn ngăn cản “Thần cũng tràn ngập nguy hiểm; trước mắt, chỉ có thần thạch mới có thể miễn cưỡng đem thần lực ngăn cản, phải tiêu diệt thần, có lẽ chỉ có một cách...

Vừa nghĩ đến đây, A Thiết vội vàng vô cùng trấn định phun ra một chữ:

“Đi!”

Đi? Tuyết Duyên và thần mẫu đều kinh ngạc, ngay cả Nhiếp Phong đang cực lực điều tức, dần dần rơi vào hôn mê cũng chấn động. Chỉ vì A Hắc còn ở trên tay thần, A Thiết từ trước đến nay luôn coi A Hắc như đệ đệ ruột, sao lại bỏ đi?

Nhưng ngay lúc A Thiết phun ra chữ “Đi”, hắc đã dồn hết chân khí còn sót lại sau khi trọng thương vào trong thần thạch, một nửa quán chú vào thần thạch, thần thạch đột nhiên biến

đổi, trong khoảnh khắc tỏa ra quang mang vạn trượng, lập tức cả thần mộ lại sáng lên như một bức tranh trắng!

Phản ứng của Thần lúc này lại càng nhanh, lập tức nhắm nghiền hai mắt, thật là buồn cười! Một người tự tôn là Thần mà lại sợ ánh sáng ư?

Một chiêu này của A Thiết rõ ràng là “làm lại trò cũ”! Tuyệt Duyên và thần mẫu nhanh chóng hiểu ra A Thiết muốn dùng cường quang nhiễu loạn ánh mắt của Thần lần thứ hai để che dấu cho bọn họ kịp thời thoát đi; lập tức cũng không rảnh để ý tới A Thiết sẽ bỏ qua A Hắc, thậm chí hẳn nhất định có nguyên nhân khác; hơn nữa A Thiết cũng đã dùng tia chớp lôi kéo Nhiếp Phong đang bị thương nặng không chịu nổi, tuyệt duyên và thần mẫu lại càng thêm khắc không thể chậm. Ta chỉ có hai mắt, trước tiên theo hắn cùng ra khỏi cửa rồi tính sau!

Bốn người đi rồi, trong mộ lại khôi phục một mảnh u ám, thần lại lần nữa mở cặp mắt như yêu ma của mình ra, dường như cũng không có ý tứ đuổi theo mãi...

Pháp Trí vội tiến lên phía trước hỏi: “Thần, A Thiết bọn họ...”

Hắn còn chưa nói hết lời, thần đã hờ hững cắt đứt lời của hắn, nói: “Pháp Trí, ý của ngươi, có phải là muốn nói đám A Thiết đã rời đi, vì sao bản thân không đuổi theo?”

Pháp Trí gật đầu, cái đầu càng cúi xuống càng thêm thấp: “Xin thứ cho... thuộc hạ bất tài, thuộc hạ thật sự không hiểu rõ...”

“Không hiểu rõ cũng không quan trọng, đừng bắt trung với bản thân là được.”

Thần vừa nói xong, Pháp Trí lập tức đỏ bừng cả mặt, thần sắc ngây thơ: “Pháp Trí, vừa rồi ngươi ra tay giữ gìn Bộ Kinh Vân, bản thân có thể bỏ qua chuyện cũ, nhưng ngươi cần nhớ kỹ, ngươi và bản thân đồng thời có ý thống nhất cả nhân gian Lăng Vân tráng chí, trước khi lý tưởng này chưa đạt được, một chút thủ đoạn tàn nhẫn cũng khó tránh khỏi...”

Thiếu Hứa lòng dạ độc ác? Thần đem hơn vạn bình dân chủ bắt trở về làm thú nô, còn có tàn sát con gái ruột hung ác, sao có thể nói là một chút?

Bức tượng pháp trí đã hoàn toàn khuất phục dưới uy thế khiếp người của thần linh, vội vàng khúm núm nói:

“Thuộc hạ... Cũng hiểu, vừa rồi thuộc hạ thật quá mức lỗ mãng, suýt nữa làm hỏng đại sự Thiên Thu!”

Thần cực kỳ hài lòng với thái độ của Pháp Trí, mặt hần vừa già vừa lại vừa cười gằn:

“Người hiểu là tốt nhất.” Tiếp đó quay mặt nói với thần y: “Thần y, dưới ánh mắt của bản thân cùng với Pháp Trí và thần thú đuổi bắt Kinh Vân, võ nghệ của người yếu kém, vẫn nên lưu thủ ở trong thần mộ, đợi bản thân trở về.”

Thần y trơ mặt đáp: “Cái này đương nhiên! Cái này đương nhiên!” Về mặt ôn hòa, tựa hồ cực kỳ phục tùng sự phụ trên y lý của thần.

Sau khi sắp xếp sơ qua, Thần vì thế lại quay đầu nhìn Pháp Trí và Hắc Ám: “Pháp Trí, thần thú, đi theo ta!”

A Hắc xem ra đã hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Thần, lập tức cất bước. Pháp trí lại hồ nghi: “Thần, A Thiết đã đi xa rồi, hôm nay chúng ta đi theo hướng đó sao?”

“Không cần quan tâm, bản thân sớm đã biết đám A Thiết đi đâu rồi.” Thần vô cùng tin tưởng đáp.

Pháp Nhất ngờ ngác, nói: “Thần sớm biết bọn họ đi đâu rồi?”

Thần Từ Từ gật đầu: “Tuy Bộ Kinh Vân là kỳ tài hiếm có nhất trong hai đời của Thần tộc, cách một hai đời mới có thể xuất hiện, nhưng tâm tư của hần hiện tại vẫn chưa tới thời điểm thích hợp với cảnh giới Thần, mỗi một người trong hần, căn bản không trốn thoát khỏi mắt thần pháp của ta...”

“Tất cả những gì hần làm hôm nay sẽ hoàn toàn phí công vô ích, ha ha...”

Thật là đáng sợ! Thần thế mà đã biết A Thiết mỗi cái? Thời kỳ đã sớm biết A Thiết sẽ đi đâu?

Vô luận thần đoán có chuẩn xác hay không, thần đã cực kỳ tự tin, một bên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, một bên ngẩng đầu bước ra thần mộ, A Hắc tất nhiên theo sát phía sau, pháp trí cũng chỉ có thể đi theo hần.

Bên trong mộ, khoảnh khắc chỉ còn lại một mình thần y, thần y quét mắt nhìn hai bên tàn sát bừa bãi đầy đất vừa rồi, phút chốc, y tựa hồ phát hiện một thứ khiến y cực kỳ lú lủi.

Đúng vậy! Đồ vật như vậy thật khiến y lú lủi, thứ như vậy thật ra là —

Những giọt mồ hôi tí tách rơi tí tách trên mặt đất!

Đó là... mồ hôi của ai?

Chỉ thấy nơi giọt mồ hôi rơi xuống, đúng là vị trí A Hắc đã trở thành thần thú lúc này!

Mồ hôi chảy ròng ròng là quan trọng của sinh lý, cũng là chuyện thường tình của con người, sao thần y lại đột nhiên nhận ra giọt mồ hôi của A Hắc chứ?

Thần y một mực định thần nhìn mấy giọt mồ hôi này, trên trán cũng không tự chủ được chảy xuống mấy giọt mồ hôi, giống như muốn tranh nhau tỏa sáng cùng giọt mồ hôi trên mặt đất, qua thật lâu, thần y xưa nay cột nhả cũng thỉnh thoảng ngừng đầu thở dài một tiếng:

“Ai ui...”

“Thiên ý!”

Vì sao thần y lại thở dài một tiếng sâu? Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra một số chuyện cho dù là thần cũng không để ý tới?

Rốt cuộc đây là chuyện gì kinh người như vậy?

A Thiết rốt cuộc muốn đi đâu đây?

Tuy rằng thần nghĩ sớm đã biết, nhưng mà Thần mẫu và Tuyết Duyên không sống hơn hai trăm năm như Thần. Các nàng không thể lập tức lĩnh hội. Hai nàng chẳng qua chỉ là A Thiết theo sát nghe gió, một mực lao vùn vụt về phía trước!

Ba người vốn hợp lực ngăn cản với Nhiếp Phong, Ma Ha Vô Lượng đã tự mình thụ trọng thương, duy thương thể thủy chung không bằng Nhiếp Phong; nhưng thấy khóe miệng Nhiếp Phong cuộn cuộn chảy ra huyết tia không dứt, đã biết nội thương của gã sâu cỡ nào?

Nhưng hắn vẫn đang trong lúc hôn mê cố mở miệng hỏi: “A... Thiết, vì hỏi... Muốn bỏ lại... Hà Hắc?” Hắn rất bất an, sợ rằng bản thân bị trọng thương mà liên lụy đến A Hắc.

A Thiết thoáng nhìn Nhiếp Phong, đáp: “Yên tâm! Ta đi, cũng không phải vì đệ.”

Tuyết Duyên đi sát đằng sau lưng A Thiết hỏi: “A Thiết, ngươi còn có nguyên nhân nào khác không?”

A Thiết ngưng mắt nhìn tuyết duyên, không nói, lúc này Thần mẫu ngạc nhiên nói: “Cháu à, hiện tại cha đã biết vì sao cháu phải đi rồi.”

Tuyết Duyên nhìn lại Thần mẫu, bước chân A Thiết từ đầu đến cuối không hề dừng lại nửa khắc.

Thần mẫu nói từng chữ từng chữ: “Bởi vì ngươi biết cho dù có rời đi, Thần cũng sẽ suất lĩnh A Hắc đuổi theo, hơn nữa...”

“Ngươi là muốn dụ thần tiên vào Thập Điện Diêm Vương —— Điện thứ mười?”

A Thiết nghe xong chỉ cười khở một tiếng, cũng không trả lời, nhưng cảnh vật trước mắt đã giải thích đáp cho mọi người!

Đang lúc nói chuyện, bốn người đã lướt đến rãnh biển phía tây mảnh đất băng thiên tuyết kia, nơi này chính là phạm vi Thập Điện bãi miễn điện thứ mười!

Hóa ra A Thiết thật sự là muốn dụ thần tiên vào điện thứ mười? Vậy phương pháp duy nhất mà hắn nghĩ ra trong lúc kịch đấu có thể tiêu diệt thần, liệu có phải chính là phương pháp mà “Pháp Hải” hơn trăm ngàn năm trước đã bố trí - “Bố cục Sát Thần” không?”

Chương thứ hai mươi lăm giết Thần chi cục.

Cuối cùng bốn người cũng bước vào mảnh đất tuyết bao la bát ngát này. Tuy thần mẫu đã đoán được A Thiết cố ý dụ thần tới đây, nhưng cuối cùng vẫn không đoán ra được vì sao ông ta lại dụ thần tới đây. Bà ta không khỏi nói: “Nếu như ta đoán không sai, thì thập điện Diêm hoặc hậu nhân sẽ dạy cho ngươi một phương pháp đối phó với Thần.”

Không hổ là thần mẫu trí tuệ cùng thần cách xa nhau hơn trăm năm! Đoán trúng rồi! A Thiết cũng không khỏi tán thưởng từ tận đáy lòng:

“Mẫu thân thật sự liệu sự như thần! Đã bị con đoán trúng, vậy thỉnh mẫu thân lập tức mang Tuyết Duyên cùng Nhiếp Phong cao chạy xa bay, để cho một mình A Thiết đối phó với Thần.”

Tuyết Duyên đứng một bên nghe vậy trong lòng cả kinh, lập tức lo lắng nói: “Không! A Thiết, sao chúng ta có thể bỏ mặc người cùng thân một đầu? Muốn chết, cùng lắm thì chúng ta chết chung một chỗ...”

A Thiết chợt nghe nàng nói chuyện, không khỏi nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt thâm tình của nàng, nói: “Ừm, đáng tiếc, hiện tại không chỉ có chúng ta và một người có vấn đề sinh tử, mà còn liên quan đến vấn đề thương sinh; nếu như một ngày Thần không chết, từ đầu đến cuối vẫn hậu hoạn vô cùng...”

Không sai! Bây giờ hết thấy chân tướng bây giờ rõ ràng, còn lại cần phải giải quyết, cũng không phải là mấy người bọn họ cùng mấy thân tố tình thù chuốc oán đơn giản như vậy, cho dù sớm đã ôm tâm lý chắc chắn phải chết, cũng chưa chắc có thể giải quyết triệt để vấn đề...

Tuyết Duyên lo lắng nhìn A Thiết, con người lại nổi lên một mảnh lệ quang: Nam nhân trước mắt này nàng cực kỳ yêu thương, hôm nay xem ra sắp sửa tiến vào ngôi mộ địa ngục băng lãnh vô biên trong thập điện, chờ cùng thân quyết đấu một lần cuối cùng. Có lẽ, nơi đó sẽ thật sự là mộ của hắn, hắn sẽ hận cửu tuyền...

Nếu đổi lại là nữ tử khác, nhất định nàng sẽ ở cửa ải sinh ly tử này lè mề, khuyên can người trong lòng đừng đi chịu chết. Nhưng mà tuyết duyên không phải là nữ tử khác, nàng chỉ si ngốc nhìn A Thiết, rốt cục gạt đầu thật sâu, ôn nhu nói: “Ta hiểu, A Thiết.”

Nói một câu hời hợt, cố lại bao hàm sự thông cảm vô hạn, sâu sắc, sâu sắc.

Đương nhiên cô hiểu, nhớ lúc trước, lần đầu tiên cô nhìn thấy Bộ Kinh Vân là lúc ở trong con lũ ở Nhạc Sơn, hắn đã tận lực bảo vệ lấy đám trẻ con đau xót mất cha mất mẹ.

Lần đầu tiên, hắn bành trướng! Bi tráng! Làm hài tử hung hãn dũng mãnh như một tên chúa tể cái thế tuyệt đối không được ngã xuống trước thiên uy! Chính bởi vì cái liếc mắt này...

Mặt của hắn, bóng lưng của hắn, con mắt của hắn, xông vào trong trái tim của nàng, cả đời không diệt...

Đạo chí bất động, nghĩa vô phản cố!

Mà hôm nay, A Thiết lại phải đi, người nàng yêu nhất nếu là một bộ kinh vân vì cứu hài tử mà cam nguyện một chết một bước, vậy thì A Thiết phải quyết đấu với thần vì muôn dân trăm họ, nàng càng không có lý do gì phải cản trở; nếu A Thiết thật có thể vì nàng mà bay cao quên đi thương sinh mà bỏ chạy, như vậy hẳn chính là người đầu tiên nhìn thấy –

Bộ Kinh Vân?

Chỉ là, mặc dù nàng hiểu nỗi khổ tâm của hắn, mặc dù nàng không muốn đi theo hắn, nhưng chỉ có màn nước mắt kia, vẫn nhìn không được hung hăng cất xuống khuôn mặt của nàng...

Mặc dù Nhiếp Phong trong tay A Thiết đã dần chìm vào hôn mê, nhưng vẫn mơ hồ nghe thấy hai người nói chuyện. Cho dù khí suy lực kiệt, Nhiếp Phong vẫn cố lấy một hơi, đoạn tục nói: “Thật... Tốt, A... Thiết, nhân sinh... biết người... chết mà không tiếc, người...có thể... có một Tuyệt duyên... Vị trí kỷ như cô nương... Hồng nhan tri kỷ, thật sự... So với cô độc năm năm trước... hạnh phúc... Đa tạ...”

Vừa dứt lời, Nhiếp Phong ngay cả chân khí đầu đá cũng không đỡ nổi, chống đỡ hết nổi, rốt cuộc bất tỉnh.

Thần mẫu thấy thế hoảng hốt, vội vàng tìm tòi kinh mạch cổ tay của hắn, bỗngưng kinh hô:

“Hỏa! Nhiếp Phong hắn...”

A Thiết và Tuyệt Duyên cùng lớn tiếng hỏi: “Nhiếp Phong rốt cuộc thế nào rồi?”

Thần mẫu cực kỳ lo lắng đáp: “Vừa rồi hắn đứng mũi chịu sào chiến đấu cùng Thần, Ma Hà Vô Lượng tuy không đánh vỡ lực phủ ngũ tạng của hắn, nhưng đã đánh chân khí trong cơ thể hắn đại loạn, đáng sợ nhất chính là, máu của hắn, hiện giờ đang đi ngược lại...”

A Thiết biến sắc:

“Cái gì? huyết dịch đảo ngược mà đi? Cái kia tức là...”

Thần mẫu nói: “Nói vậy tức là trong vòng một canh giờ vẫn không thể cứu vớt Nhiếp Phong, hắn sẽ vì huyết dịch chảy ngược quá lâu mà họa chạy khắp các huyết toàn thân, chắc chắn phải chết...”

A Thiết liếc nhìn Nhiếp Phong đã hôn mê, nhưng vẫn kiên định nói ra một câu:

“Nhiếp Phong vốn không có quan hệ gì với việc này, nhưng bản thân đã trải qua trận tranh đấu này, ta nhất định phải cứu hắn trở về!”

Thần mẫu thở dài:

“Tốt lắm, cũng không gọi ngươi là Vân sư huynh nữa, dù sao, các ngươi vẫn là sư huynh đệ...”

Nói đến đây, ngữ khí Thần mẫu hơi dừng lại, tiếp theo nói:

“Phải cứu Nhiếp Phong, chỉ có một biện pháp!”

A Thiết và Tuyết Duyên hỏi: “Có biện pháp gì vậy?”

Thần mẫu giải thích:

“Trong ba người chúng ta, trước mắt Tuyết Duyên thân có Di Thiên Thần Quyết hoàn chỉnh nhất, công lực cao nhất; cho nên nàng phải lấy chưởng chống đỡ Nhiếp Phong, dùng thượng thừa chân khí Di Thiên Quyết dẫn dắt chân khí trong cơ thể hỗn loạn không chịu nổi nhét vào quỹ đạo; mà ai bằng sắt với ta, lại phải đứng trước mặt Nhiếp Phong. Mỗi người giữ thân thạch lại, chống đỡ hai tay trái phải của hắn, khí phân hai đường, thần lực chữa thương cường đại của thần thạch khiến huyết dịch ngược lại xoay trở lại; Nhiếp Phong kia được cứu rồi.”

A Thiết nghe xong, vội vàng nhìn quanh phiến tuyết hải trắng phau xung quanh, chỉ thấy cách chỗ bọn họ đứng chừng trăm trượng, đứng sừng sững một tòa tuyết gò cao mấy trượng.

Dưới gò tuyết thấp thoáng có hang động, thỉnh thoảng quay đầu lại nói với thần mẫu: “Bên kia có vẻ có một cái sơn động, chúng ta liền đi qua bên kia chữa thương cho Nhiếp Phong, thấy thế nào?”

“Được!” Thần mẫu đáp lại, ba người cùng nhau điều khiển Nhiếp Phong tiến vào sơn động cách đó hơn trăm trượng. Ba người mới phát hiện sơn động kia vô cùng sâu.

Bởi vì thần có thể tùy thời đuổi theo, cho nên ba người cũng không tiếp tục đi sâu vào sơn động này đến cùng là sâu bao nhiêu, vén vện xâm nhập vào cửa động ba trượng thì dừng lại, thần mẫu nói: “Đừng thâm nhập nữa, chúng ta cần phải tranh

thủ thời gian, phụ cần tiểu thần hiện thân cứu sống Nhiếp Phong trước. Lúc này, A Thiết có thể lấy phương pháp mười điện Diêm Vương để đối phó thần thần...”

A Thiết và Nhiếp Phong xếp Nhiếp Phong xuống đất như lời, để hấn khoanh chân ngồi, tiếp đó, tuyết duyên và thần mẫu cũng lần lượt ngồi xuống; tuyết duyên ở phía sau, A Thiết và thần mẫu thì đứng trước Nhiếp Phong.

Thần mẫu lại nói: “Nhớ kỹ! Bất luận chuyện gì xảy ra, ngàn vạn lần không thể di động! Nếu không trong ba người chúng ta, bất cứ người nào nếu vọng động nửa phần, chân khí có chút sai lệch, không chỉ Nhiếp Phong không cứu được, ngay cả ba người chúng ta cũng phải huyết dịch như Nhiếp Phong, đi ngược lại, cho đến khi suy yếu mà chết...”

A Thiết khẽ gật đầu, tiếp theo liếc nhìn thần mẫu, rồi lại liếc nhìn tuyết duyên, tuyết duyên dường như cũng thập phần rõ ràng, A Thiết liền nói: “Mẹ thân, chúng ta bắt đầu đi!”

Thần mẫu đáp: “Được!”

Chữ “được” vừa nói ra, ba người vận nội lực một mạch phun lên thân thể Nhiếp Phong, thể phải cứu Nhiếp Phong từ biên giới tử vong!

Ước chừng qua thời gian một chén trà, khuôn mặt vốn tái nhợt của Nhiếp Phong đã dần dần hồi phục một chút huyết sắc. A Thiết thấy thể vui mừng ra mặt, hỏi: “Nhiếp Phong hấn... tựa hồ bắt đầu có dấu hiệu hồi phục như cũ.”

Thần mẫu nói: “Không thể lo lắng, phải quan tâm đến việc khôi phục sắc mặt của hấn, chúng ta sẽ tập trung tinh thần vận khí, hy vọng trong thời gian hai chén trà sẽ hoàn thành...”

Thần mẫu còn chưa dứt lời, Tuyết Duyên vốn luôn nhắm mắt ngưng thần vận công bỗng nhiên trợn mắt, mày liễu nhẹ chau lại, nói với A Thiết và Thần mẫu: “Khoan đã, hình như ta nghe thấy một ít...”

“Có một ít gì không?” A Thiết hỏi.

Tuyết Duyên nói: “Hình như là tiếng hít thở.”

“Tiếng hít thở?” Trong lòng Thần mẫu trầm xuống, “Rửa tai tĩnh nghe...” Quả thật, trong băng động này, không ngờ lại mơ

hồ tồn tại một hồi tiếng hít thở trầm trọng, một trận tiếng hít thở của mãnh thú...

Tiếng hít thở này truyền ra từ sâu trong sơn động, u ám đến mức vươn tay không thấy được năm ngón.

Trong lòng ba người cả kinh, không thể tưởng được trong sơn động này ngoài bọn họ và Nhiếp Phong ra còn có người thứ năm, rốt cuộc người thứ năm là người, ức chế thú?

Đáp án rất nhanh được công bố! Bởi vì trong phiên u ám đó, có một đoàn bóng đen dần dần hiện ra, dần dần đến gần bốn người A Thiết.

Rõ ràng đoàn bóng đen này là...

Thần Tướng!

“Thần Tướng?” Thần Tướng tạm biệt, A Thiết không tự chủ được hô lên một tiếng, hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, giờ phút này lại gặp gỡ Thần Tướng trên đường hẹp.

Chỉ thấy khoe miệng thần tướng khế nhếch lên, vẻ mặt cười tà, mà sắc mặt so với trước đã hồng nhuận không ít. Rõ ràng, từ sau khi A Hân dùng thần thạch oanh thương, trải qua mấy canh giờ bồi nguyên dưỡng khí, thương thế của hắn đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

Chỉ trong giây lát, thần tướng đã đến cạnh bốn người A Thiết. A Thiết bỗng nhiên nhớ lại lời nói của A Thiết sau khi chiến bại thần tướng lần trước, cho dù A Thiết buông tha hắn cũng sẽ lấy oán báo đức, thế sẽ không bỏ qua tình địch này, bây giờ...

Thần Tướng cũng sẽ nhớ lại những lời mình từng nói?

Trái tim A Thiết chùng xuống, không phải hắn e ngại Thần sẽ ép sát thủ lên mình, mà là chỉ sợ làm lỡ Nhiếp Phong.

Thần tướng trừng đôi mắt A Thiết, Tuyết Duyên, Thần Mẫu, cười bất thường nói: “Ha ha, bộ kinh văn, sau khi bị người đánh bị thương, bản thân vì tai mắt của lão thất phu tị thần kia, mới tìm đến ẩn thân trong sơn động ẩn thân ít dấu vết mà người này mong muốn nhanh chóng hồi phục công lực, không ngờ rằng ngươi và Thần Cơ lại gặp nhau ở đây, thật sự oan gia ngõ hẹp...”

Thì ra Thần Tướng vẫn luôn cư trú ở đây? Cũng khó trách, nơi này nằm trong phạm vi Thập Thủ điện mà chúng thần cung nghiêm cấm xông vào, Thần Tướng chọn nơi này làm nơi chữa thương đúng là một hành động sáng suốt, chỉ trách đám A Thiết vận khí quá kém.

Tuyết Duyên ngưng mắt nhìn thần tướng, lông mày nhíu lại, hỏi: “Thần Tướng! Rốt cuộc người muốn như thế nào?”

Thần tướng cười tà mị, đáp: “Không thể nào cả! Ta chỉ muốn...”

“Động thủ!”

Hai chữ “Động thủ” vừa ra, Thần Tướng bất ngờ song chưởng giương lên, trong lòng bàn tay đã sơ hở ra hai đạo hồng mang, đúng là sáu thành công lực còn sót lại do thụ thương Diệt Thế Ma Thân còn sót lại, tựa như song lôi oanh đỉnh, đập mạnh về phía trán Tuyết Duyên!

Tuyết Duyên từng là thứ mà Thần Tướng yêu, nhưng trước sau gì cũng không chiếm được nàng, cho nên hẳn muốn hủy nàng?

Kinh ngạc này đúng là không thể coi thường, phải biết rằng mọi người đang tiềm vận công lực toàn thân chữa thương cho Nhiếp Phong, chỉ cần khẽ động là bốn người đều chết, cho nên tuyết duyên đã không cách nào phản kích, chẳng lẽ thật sự muốn ngồi chờ chết?

Cho đến giờ phút này, A Thiết mới bắt đầu hối hận vì sao mình bỏ qua cho Thần Tướng, Thần Tướng này tính tình thô bạo khó dò, chỉ vì hắn là người nhất thời, thả hổ về rừng, không ngờ lại liên lụy đến Tuyết Duyên...

“Tuyết Duyên!” A Thiết và Thần mẫu đồng thanh kinh hô, đang định liều lĩnh xuất thủ đoạt lại nàng. Nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên hai thước trên đỉnh Tuyết Duyên vang lên tiếng sấm nổ, “bính” một tiếng...

Vốn dĩ hồng mang của thần tướng là hai đạo Diệt Thế Ma Thân vốn cũng không phải muốn đánh lên trên gáy Tuyết Duyên, mà là vừa vận đánh tan hai đạo khí kinh vô hình bắn về phía sau ót nàng; Thần Tướng, thì ra cũng không phải là giết nàng, mà là cứu nàng!

Nhưng, tại sao lại có hai đạo khí kinh vô hình công kích Tuyết Duyên, mọi người thỉnh thoảng nhìn về phía cửa động, thỉnh thoảng thấy cửa động chẳng biết lúc nào, đã đứng sừng sững ba bóng người...

Ba bóng người này, trong đó có hai người là Pháp Trí và A Hắc, người cuối cùng không nhìn mà biết, chính là A Hắc.

Thần!

Cuối cùng hắn ta cũng đuổi kịp!

Thần sóc hiện thân, đám người A Thiết tất cả đều khiếp sợ, chỉ vì bọn họ còn thiếu một chút nữa là có thể cứu sống Nhiếp Phong, lẽ nào sắp thành công lại thất bại, thất bại trong gang tấc?

Mà thần tướng chợt thấy gương mặt già mà lại quỷ kia, gương mặt kiêu căng cũng ngó lơ một hồi, bật thốt lên: “Cái gì vậy? Người chính là... Thần?”

Thần Thiên Thiên mỉm cười, nếp nhăn trên mặt như sắp thành một cục, biến thành một viên đá hình thù kỳ lạ, hắn nói: “Ha ha, Thần Tướng, tên phản đồ nhà ngươi cuối cùng cũng có chút thông minh, vừa theo đó liền nhận ra bản thân. Đáng tiếc ngươi có chút không thông minh...”

“Ồ?”

“Ngươi rõ ràng ra tay cứu tên lừa đảo Thần Cơ kia. Ngươi có biết làm như vậy sẽ chọc giận bản thân hay không, sẽ đẩy bản thân ngươi vào chỗ vạn kiếp bất phục không?”

Thần tướng nghe vậy cười lạnh, đáp: “Hắc, sao bản thân tướng lại không biết? Ta đã sớm hảo hảo lĩnh giáo qua thủ đoạn của ngươi, bất quá ta lại muốn ngươi biết một chuyện, nữ nhân bản thân tướng thích, ngươi tuyệt đối không thể giết!”

Lời này vừa nói ra, tuyết duyên hoa dung đột nhiên trở nên tái nhợt, thần tướng thực sự quá thẳng thắn.

Thần nghe xong lại cười tàn khốc, khinh bỉ nói: “Hắc hắc, thực sự nhìn không ra, hóa ra ngươi cũng giống như Bộ Kinh Vân, cũng là một hạt giống đa tình? Được rồi! Hôm nay bản thân cứ tạm thời mở một mặt, hoàn thành tâm nguyện của ngươi; nếu như ngươi không trở ngại bản thân tù thủ hồi Bộ

Kinh Vân, bản thân sẽ ban cho Thần Cơ đồ tể này thưởng cho ngươi, thế nào?”

Thần tướng lẫm liệt đáp lời: “Đừng vọng tưởng! Ngươi cho rằng bản thân là cái mặt hàng gì? Hôm nay chỉ cần có Thần Tướng của ta, cũng không cho phép ngươi bắt giữ bộ binh kinh vân!” Những lời này của Thần Tướng như chém đinh chặt sắt, A Thiết, Tuyết Duyên, Thần Mẫu nghe vậy không khỏi động dung, gọi là pháp trí đứng sau lưng Thần, cũng là kinh ngạc không có gì là lạ, bởi vì xưa nay thần tướng luôn coi bước vào bộ mây thành tình địch, bây giờ sao lại tới bảo vệ hắn?

Thần cười ngược ngùng:

“Ha ha, Bộ Kinh Vân không phải luôn là tình địch của ngươi sao? Hình như ngươi điên thật rồi, ngược lại lại còn bảo vệ tình địch của mình?”

Thần Tướng giận dữ mắng:

“Không! Ta không điên! Người điên chẳng qua là ngươi...”

“Bộ Kinh Vân từng tha cho ta một mạng, bản thân tuyệt không dung thứ bản thân đang nợ tình địch của mình, hôm nay ta đã quyết định giúp hắn một tay, không bao giờ thiếu nợ hắn nữa!”

Đúng vậy! Đã dùng danh nghĩa “Thần tướng” tự cho mình, sao thần tướng có thể để mình khát nợ tình địch, một tình địch mà hắn ta cực hận?

Thần tướng vừa dứt lời, A Thiết lập tức biến sắc, nói: “Thần tướng, ngươi không đáng... Vì ta mà...”

Thần Tướng không đợi hắn nói xong, trước ngắt lời hắn, đều tự mình thét to:

“Phì! Bộ Kinh Vân! Ngươi nói chính mình là cái gì? Bản thân làm sao đều vì ngươi, ngươi là tình địch của ta, vĩnh viễn là thế! Hôm nay ta giúp ngươi một tay, ngoại trừ không muốn nợ ngươi tình địch, cũng là vì...”

“Nàng!” Thần Tướng vừa nói vừa chỉ vào Tuyết Duyên, vừa cười như điên nói.

“Nàng là người ta yêu nhất, ta từng nghĩ sẽ hủy nàng, nhưng sau đó mới phát hiện không cách nào hủy diệt được nàng!”

Tình, là một người tính tình vô cùng phức tạp khó hiểu, nếu đã không thể yêu nàng, giết nàng không đành lòng, thật không biết nên xử trí bản thân như thế nào cho phải?

Cho dù là thần tướng tàn nhẫn tới cực điểm, mỗi khi nửa đêm mơ về, có lúc dâng lên một hồi vào tận xương tủy, không thể xóa bỏ sự đố kỵ, ăn ngủ không yên sao?

Thần tướng vừa nói vừa nâng khí kinh của Diệt Thế Ma toàn thân còn sót lại lên đến đỉnh điểm, nhưng cuối cùng vẫn không quên quay đầu bỏ sung cho A Thiết một câu:

“Bộ Kinh Vân! Chớ quên, chỉ cần một ngày Thần Tướng ta không chết, kiểu gì cũng sẽ tìm người quyết cao thấp, giết người rồi sau đó nhanh hơn!”

“Ta căm hận người, người vĩnh viễn là tình địch của ta; vĩnh viễn là...”

“Đừng, của ta...”

“Thần Cơ!”

Thần tướng quát lên một tiếng lớn, công lực hùng hồn của Diệt Thế Ma Thân đã đốt toàn bộ thân thể như một ngọn lửa hùng hực, cả người hấn tựa như hóa thành cầu vồng, thể như chẻ tre lao thẳng về phía tia chớp!

“Thần Tướng...” A Thiết và Tuyết Duyên cất tiếng hô to, thiếu chút nữa đã kiệt lực khàn cả giọng.

Cho đến giờ phút này, A Thiết mới hiểu ra vừa rồi mình hiểu lầm thần tướng; thần tướng tuy nói giọng căm hận hấn, nhưng ở khuôn mặt quật cường của hấn, có thể giấu nửa tia tình cảm đối với Bộ Kinh Vân, một loại cảm giác thương thức tinh thần tương ái.

Mà Tuyết Duyên lại càng giật mình. Vốn tưởng tượng ra thần tướng bề ngoài hung tàn nhưng sau lưng lại có tình cảm nhu tình nồng đậm như vậy đối với chính mình. Bây giờ hấn lấy thân chấn thân, mục đích chính là để nàng và A Thiết có tình thân kịp thời rời đi...

Cho dù là ác ma ngoan cường nhất tà ác nhất, cũng có một đoạn tình cảm hấn không thể thoát khỏi; trong kinh phong thân

hình thần tướng, người lại đưa tới một viên nước ấm, bắn tung tóe lên đôi má tuyết duyên...

Viên thủy châu này, có thể sẽ là...

Nước mắt ác ma?

Trầm ngâm một chút, chỉ là từ cửa động phong tuyết bay vào biến thành?

Ngay lúc A Thiết và tuyết duyên liên tục hô to, trước mắt thần tướng đã thế như sét đánh, một đôi cự chưởng hồng mang hung hăng đánh xuống mặt của thần!

Một kích của lôi đình này, Thần Tướng tự phụ lấy toàn bộ công lực diệt thể ma thân của mình, cho dù thần năng kịp thời ngăn cản, sau khi ra chiêu cũng tất hư hao không ít chân khí, lúc này tuyết duyên cùng đám người A Thiết tất có thể thừa cơ đào tẩu, mà thần tướng cũng tự tin chính mình có đủ thời gian thoát thân.

Đáng tiếc, Thần Tướng sai rồi!

Thần tựa hồ không có ý né tránh, chỉ là lạnh lùng phun ra một câu:

“Chút tài mọn!”

“Diệt thể thân ma thân cuộn cuộn xuất phát từ ta, ngươi vẫn không có tư cách yêu cầu ta ra tay, cực kỳ lượng, bản thân chỉ cần xuất ra...”

“Chỉ!”

A! Rốt cuộc Thần cũng không dùng mắt thay thủ đoạn nữa, rốt cuộc hấn đã làm chỉ rồi?

Đúng vậy! Tuy y vẫn không ra tay, nhưng chỉ này để nhanh chóng giải quyết thần tướng, thỏ kéo lỗ thời gian, thêm phiền phức!

“Phốc” một tiếng! Khuôn mặt của thần tướng còn chưa đánh trúng Thần Linh, nhưng một chỉ của thần không biết như thế nào, đã đâm trúng lồng ngực của hấn, tiếp theo, chuyện lạ xảy ra!

Một chỉ này của Thần như ẩn hàm một cổ hàn kinh rét lạnh từ tận đáy lòng, hàn kinh nhanh chóng từ trong ngón tay đó chảy

ra, đột nhiên đánh úp về từng bộ vị của Thần Tướng, không tiêu tan nháy mắt, nhất thời Thần Tướng bị một ngón tay của Thần phong ấn vào trong một tấm lá băng thật dày, không thể động đậy, theo sau, Thần bỗng dưng đạp nhẹ chân phải!

Chỉ nhẹ nhàng đạp mạnh một cái, đất tuyết trong sơn động liền bị một chân phá vỡ, hình thành một cái động băng rộng ba thước, sâu không thấy ý nghĩa, trời! Ma Ha Ha của Thần vô lượng, nguyên lai đã đến nơi này có thể ngự hàn ngự nhiệt, hủy thiên diệt địa, cảnh giới siêu phàm xuất thần nhập hóa?

Tất cả đều trở tay không kịp! Thần Tướng vẻ mặt chỉ lưu lại một tia nước sôi, không tin thần đã đến cảnh giới vô thượng như thế này!

Ngay lúc băng động hình thành, thần linh cũng cười sảng sặc với nguyên rủa.

“Đi đi! Con bộ ngựa không biết tự lượng sức mình trong chuyện xưa của Thần Tướng, sẽ khiến bản thân đánh ngươi tiến vào địa ngục lạnh lẽo nhất, để ngươi cố gắng nhớ lại, hưởng thụ sự ngóng trông xưa nay của ngươi — “

“Tĩnh!”

“Tĩnh!” Chữ “ật lại hiện ra, hai mắt lại lần nữa mở ra, nháy mắt, làm rung động cả tòa thần tướng bị đóng băng, hướng về hắc ám băng động mới thành, rơi thẳng xuống vực sâu tối tăm...

“Thần Tướng...” Mắt thấy Thần Tướng vì mình hi sinh vô ích, tuyệt duyên nhịn không được kêu to, hai hàng nước mắt lại rơi xuống lần nữa; ngược lại A Thiết lại đột nhiên trở nên tĩnh lặng như vực ngục, là vì sự phần nộ quá độ?

Tuyệt Duyên mặc dù không cách nào yêu thích thần tướng, duy chỉ không hận thần tướng, nhưng bây giờ hấn lại vì mình hi sinh, nàng thật không biết phải cảm kích hấn như thế nào? Nhưng nguyên kinh làm sao hồi hộp, nàng vẫn không thể bút ra thay thần tướng báo thù, bởi vì nàng thật sự không kìm nén được, buông tay không để ý Nhiếp Phong, vậy A Thiết và thần mẫu cũng rơi vào tình thế bất buộc phải chết!

Thần tướng, tin tưởng vĩnh viễn không thể bò ra khỏi địa ngục lạnh như băng kia, lòng dạ nóng bỏng của hấn đối với nàng sẽ

vĩnh viễn chôn hận dưới băng tuyết, lạnh lẽo...

Thần dễ dàng giải quyết Thần Tướng, phong thái càng kiêu ngạo, không khỏi khinh thường nhìn cái hồ băng đen kia cười nói: “Bất kể là niên đại nào, “Tình” luôn là tất cả phiền não! Thần tướng, bản thân đã sớm nói cho ngươi, “Tình” là một vật khiến người ngu si, người mặc dù tư chất không tệ, nhưng nếu ngươi muốn vượt qua bản thân, chuyện thứ nhất phải vong tình, tựa như bản thân...”

Thần vừa nói vừa quay đầu nhìn bọn A Thiết, cười nói:

“Bản thân từ lúc xử tử thân nữ hơn trăm năm trước, đã leo lên cảnh giới cao nhất vong tình vứt bỏ ái, tuyệt nhân tuyệt nghĩa!”

“Ân, ta sẽ không đưa cho người khác, ta sẽ để lại cho mình...”

“Khi đói mới ăn!”

Trời! Đây chính là một câu người? Trong động đám người A Thiết, kể cả pháp trí trăm mặc đến nay, tất cả đều là khuôn mặt của thần!

Đúng rồi! Thần không phải người! Cũng không phải Thần!” Thần Tướng “So với hắc, chỉ là một đôi mèo hoang tùy hứng mà tham ăn!

Thần, mới là ác ma chân chính, hoàn toàn mất hết nhân tính!

Mà giờ phút này, cặp ác ma này từng bước một áp sát đám người A Thiết đang đề khí chữa thương cho Nhiếp Phong, còn có một mặt chậm chậm nói: “Nhận mệnh chưa? Bộ Kinh vân! Mặt của ngươi, thân thể ngươi, tư chất luyện võ của ngươi sớm đã là vật trong túi bản thân rồi, tội gì phải giãy dụa vô vị như vậy?”

A Thiết vẫn hung hăng nhìn chằm chằm vào hắc, đột nhiên nói: “Ta cũng không nghĩ tới giãy dụa vô vị, ta chỉ có thể làm ra hành động mạnh mẽ nhất...”

“Phản kích!”

Lời vừa nói ra, bỗng dừng lại đột biến!

A Thiết đột nhiên nhảy lên, hai tay nắm chặt trường đao do thần thạch biến thành, dốc toàn lực chém mạnh về phía cổ

hạng của thần linh!

Cùng lúc đó, sự tình xảy ra càng làm cho người ta giật mình! Nhiếp Phong vốn mơ màng không dậy, hai mắt mở to, bóng dáng chân Thần Phong cũng theo đao của A Thiết bay lên!

Còn có tuyệt duyên và thần mẫu, ai cũng cố gắng vận công, đồng loạt tấn công về những phương vị khác trên thân thần!

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Vì sao bốn người bọn họ toàn bộ có thể... hành động?

Bốn gã cao thủ cùng một thời gian liên thủ, thần chỉ lộ ra một nụ cười tán thưởng xán lạn, dung mạo, hắc lại còn có một chút ung dung nói ra một câu:

“Giỏi cho Nhiếp Phong! Năng lực phục hồi của ngươi vô cùng tốt, tư chất cũng thượng giai...”

“Nếu không phải Bộ Kinh Vân là truyền nhân huyết thống gần gũi nhất với bản thân trong Thần tộc, bản thân cần phải cần nhắc kỹ càng việc chọn lựa thân thể của ngươi, hắc hắc...”

Không sai, năng lực phục hồi của Nhiếp Phong xác thực không tầm thường! Nguyên lai vừa rồi Thần bị đánh vào hang băng trong lòng đất, Nhiếp Phong bỗng nhiên so với hai chén trà mà Thần mẫu dự tính thì nhanh hơn nhiều, bốn người bắt động thanh sắc, yên lặng chờ đợi thời cơ động thủ!

Khoảnh khắc tất cả mọi người đồng loạt tấn công về Thần, trong tiếng cười lạnh của thần, cuối cùng thì Thần cũng xuất thủ rồi!

Đối mặt với bốn gã cao thủ cùng tấn công, và lại trong đó còn có thần thạch vô địch khoáng thế, lúc này đây Thần đã không có lý do gì để ngạo mạn tự trách. Khinh địch mà không thêm ra tay; nếu còn không ra tay thì trí tuệ của hắc sẽ không xứng xưng là trí tuệ thần nữa!

Pháp Trí ở bên thấy thần bị bốn người tấn công, cũng chỉ có đứng ngoài quan sát; bởi y biết, thần đã ra tay, nếu y ra tay gia nhập vòng chiến, đó là thực lực sĩ nhục thần linh: Còn A Hắc đã thành thần thú, ngay cả mệnh lệnh không được thần cũng không ra tay!

Thần là vị Thần mạnh nhất trong thiên hạ, nếu vị Thần mạnh nhất ra tay thì sẽ kinh động thiên địa cỡ nào chứ?

A! Chính là cảnh giới này...

Ngay lúc Phong Thần cước sắp thất bại, phong thần cước xuất phát tới trước, trùng trùng điệp điệp đá trúng lồng ngực Thần; ngay lúc tuyết duyên cùng thần mẫu đều cố hết sức mình, bốn chưởng của hai người phân biệt đánh trúng sau lưng thần, thần lại không để ý chút nào đến công kích của ba người, nguyên nhân riêng mỗi bên hấn ra tay, chính là muốn cùng A Thiết bỏ về phía cổ họng hắn, thần thạch trường đao - chính diện liều mạng!

Bởi vì Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, công kích của thần mẫu quả thực như là cách châm ngòi nuôi dưỡng: trí mạng, ngược lại là lực lượng mạnh mẽ gấp mấy lần thần thạch vô địch thiên hạ, nếu cổ họng của thần bị một nhát, cho dù không chết cũng phải trọng thương, vì vậy một đao này không thể ngăn cản!

Chưởng, đao của A Thiết, trong khoảnh khắc đã ép nhau gần đến vài tấc, còn chưa kịp chính diện tiếp xúc thì chưởng và đao đã làm vang lên tiếng “Ong ong” của khí lưu “Ong ong”, giống như nhân thể sắp sửa sửa giáng lâm!

Tiếp theo, đao và chưởng đụng vào nhau!

Thần thạch cùng thần chưởng quán triệt vô lượng, rốt cuộc xưa nay chưa từng có va chạm qua!

“Ầm ầm” một tiếng xé rách trời cao! nghiêm nhiên có trăm ngàn đạo cơn lôi bổ vào phiến tuyết hải trắng xóa này. Đám người A Thiết cùng thần tiên hướng tới Tuyết Khâu, nhất thời làm cho hai cổ lực lượng tuyết thể vỡ vụn từng khúc. Băng tuyết vỡ vụn nhao nhao bắn ra bốn phương tám hướng, người ở trong trù thần cùng A Thiết, tất cả mọi người giống như tuyết duyên, Nhiếp Phong., Thần mẫu, Pháp trí với A Hắc đều bị hai lực lượng tuyết thể phản chấn đánh văng ra ngoài mười trượng. Pháp trí và A Hắc còn may là không bị thương, khi rơi xuống đất không ít chân khí giờ phút này khó có thể chống đỡ, sau khi rơi xuống đất ba người nhanh chóng ngã xuống, máu tươi phun như điên, chứng tỏ bị thương không nhẹ!

Một trận khổ chiến thật mãnh liệt! Nhưng mà trận khổ chiến này, rốt cuộc ai thắng ai thua?

Chỉ thấy A Thiết và Thần vẫn đứng sừng sững trên mặt tuyết như trước. Hai người nhìn chằm chằm đối phương, một mảnh gió tuyết theo lương xơ xác tiêu điều, phần nộ gào thét, giống như đang thúc giục một trong hai người một loại, nhanh chóng ngã xuống.

Nhưng qua thật lâu, thủy chung không có một nơi ngã xuống, chỉ là ở khóm miệng A Thiết, bỗng dưng địa nguyên chảy ra một đạo tơ máu thật dài, tay nắm trường đao cũng dần dần mềm dần buông xuống, dường như bởi vì nội thương nghiêm trọng mà dần dần kiệt sức, nguyên lai một trận chiến này...

Là A Thiết thất bại!

Bất quá tình huống của thần cũng không phải là quá tốt, thỉnh thoảng thấy nơi thái dương nó rốt cuộc cũng chảy xuống một giọt mồ hôi...

Tin tưởng rằng Thần vào thời gian một trăm bảy mươi năm qua cũng chưa từng tiếp tục đổ mồ hôi, chỉ có ở nơi băng tuyết giá lạnh này rõ ràng chảy ra một giọt mồ hôi. Có thể tưởng tượng được, vừa rồi đối chiến chính diện với thần thạch., Thần cũng không thể không động chân khí lực phủ ngũ tạng; có lẽ, ngũ tạng của hắn cũng bị thần thạch chấn cho đau đớn; thần xuất kỳ nghỉ ngơi một chút, nhưng vẫn ra vẻ thông dong nói: “Hắc hắc, không ngờ sức mạnh vô địch của thần thạch, quả thật có thể làm bản thân có cảm giác đau đớn, bản thân đã rất lâu rồi không có cảm giác đau đớn...”

Đúng! Đã lâu lắm rồi thần không có cảm giác đau, kể cả nỗi đau giết con cái...

“Đáng tiếc, Bộ Kinh Vân, nội lực của ngươi thực sự cách bản thân quá xa, cho dù thần thạch có cường hóa ngươi hai mươi lần, vẫn không đối phó được bản thân.”

Sự thật chứng minh, thần mới là thế vô địch; hơn nữa, thần đã một tay bóp cổ họng A Thiết, nói: “Bộ kinh vân, ngươi liền theo bản thân trở về, hợp làm một với bản thân, vĩnh hưởng trường chủ đi!”

Vừa nói vừa nắm lấy A Thiết, A Thiết vậy mà lại vô lực phản kháng. Hiển nhiên, A Thiết chỉ dựa vào một cố ý chí kiên cường kiên cường đứng thẳng trước mặt Thần mà không muốn quỳ gối nói: trên thực tế, lão đã mệt mỏi lắm rồi.

Nhưng mà ngay tại lúc Thần nhắc lên thiết sát, một đôi tay bất ngờ nắm lấy đùi phải của Thần, chủ nhân của đôi tay này...

Là tuyệt duyên!

Tuyệt Duyên vốn đã mệt mỏi ngã xuống đất, nhưng nàng vẫn dốc sức liều mạng với chân thần, hò hét:

“Không! Ngươi tuyệt đối không thể mang A Thiết đi được! Hôm nay ta đã dùng hết một mạng cũng sẽ không để A Thiết rơi vào tay ngươi...”

Thần cười lạnh, trong mắt lộ ra hung quang:

“Xiyu! Ngươi đã nhiều lần chọc giận bản thân, ta vốn còn muốn đem các ngươi để lại cho thần thú giải quyết, xem ra vì để cho các ngươi một giấc ngủ yên lành, hôm nay bản thân sẽ tự tay tiễn các ngươi một đoạn đường!”

Tiếng nói vừa dứt, Thần đã nhẹ giơ một chưởng, làm bộ muốn đánh xuống thiên linh tuyệt duyên; Thần mặc dù vừa mới liều mạng với A Thiết, giờ phút này nội lực vẫn tràn đầy, trận đánh này cũng không phải nói đùa, chắc chắn phải đánh nát thiên linh tuyệt duyên!

Chỉ trong giây lát ngàn cân treo sợi tóc, A Thiết trong tay Thần vọt lên cao giọng nói: “Đừng giết nàng! Chỉ cần ngươi chịu buông tha bọn họ...”

“Ta sẽ cho ngươi cái này!”

Thần liếc mắt nhìn A Thiết, đang muốn đánh tới Tuyệt Duyên Thiên Linh thì bàn tay lập tức dừng lại!

Bởi vì A Thiết hiện tại đang cầm trong tay một vật, vật này cũng giống như A Thiết, chính là vật mà trăm năm qua A Thiết vẫn luôn muốn có...

Thứ vô cùng khát vọng đạt được!

Cái đồ vật này...

Chương 2 mươi sáu cuối cùng vẫy tay một cái.

“Chìa khóa của Huyết Lao?” Thần mới nhìn thấy vật A Thiết cầm trong tay lúc này, hai mắt không khỏi sáng lên.

“Không sai, người quả nhiên là người biết xem hàng, cái này đúng là chìa khóa Huyết Lao Chi Mâu mà người mơ ước hơn trăm năm qua!”

Chỉ thấy cái mà A Thiết đang cầm trên tay chính là một cái thiết lâu sáng lập lòe, cái chìa khóa này không ngờ chỉ có hai đầu, một vàng một bạc, rõ ràng là hai cái chìa khóa, cũng chính là hậu nhân của Thập Điện Diêm, đáng hận hơn là trước khi chết đã giao cho A Thiết chiếc chìa khóa “Huyết Lao Chi Lô!”

Năm xưa Thập Điện Diêm La Mạnh Sơn từng dựa theo bố cục của Pháp Hải, lưu giữ lại ngàn loại vũ khí kỳ môn nghiên cứu ra thuốc nổ trong Huyết Lao, cũng trang bị một cơ quan, chìa khóa của Huyết Lao mới có thể mở ra, nếu không có người cứng rắn xông vào, trong Huyết Lao có chứa ngàn loại vũ khí hỏa dược., Cùng với Vạn thạch chôn dưới huyết lao, thuốc nổ lập tức sẽ nổ tung. Lúc này, huyết lao không chỉ hóa thành hư ảo, ngay cả khu vực sông băng phần lớn của cung điện thứ mười và ốc biển cũng sẽ đốt một đuốc, tất cả mọi người cùng vật...

Ngọc nát đá tan!

Thần nhìn A Thiết, con người co rút lại, giống như một con mãnh hổ đang nhìn con mồi:

“Bộ Kinh Vân, ta cao lắm mới bằng chìa khóa Huyết Lao để đổi lấy phần tàn mệnh của bọn họ, nhưng chìa khóa Huyết Lao quan trọng như vậy, giao dịch này của người có xuất phát từ việc thật lòng hay không?”

A Thiết cười lạnh:

“Mạng người quan trọng, người cho rằng đám người Tuyệt Duyên không hề quan trọng với ta sao?”

“Bản thân tất nhiên mình bạch tâm quan trọng của bọn hắn với người, chẳng qua người đã từng nghĩ qua, người có thể dễ dàng lấy ra chìa khóa Huyết Lao ở trước mặt ta như vậy, bản thân có thể không cần tốn nhiều sức đã đoạt lấy nó hay không?”

A Thiết đáp: “Người có lấy được nó cũng vô dụng, đây là một cái chìa khóa, chỉ có một cái duy nhất mới có thể mở được Huyết Lao, còn một mặt khác chỉ khiến Vạn Thạch được nổ tung; hôm nay chỉ có ta mới biết cái chìa khóa kia là mở ra chiếc chìa khóa Huyết Lao...”

Đúng vậy! Chỉ A Thiết mới biết được, bởi vì gã từng nhìn qua bố cục của Pháp Hải, cũng là gã tự tay xé bỏ bố cục Pháp Hải!

Pháp Hải thật sự là tuyệt thế! Ở đây Nhiếp Phong, Tuyệt Duyên, thần mẫu, thậm chí pháp trí sau khi nghe xong, cũng không hèn mà cùng tán thưởng, Pháp Hải, quả thật là một người có trí tuệ, mà pháp trí, càng như vút bỏ suy nghĩ...

Nhưng Thần nghe xong vẻ mặt tái nhợt, đáp lại:

“Hắc hắc, nếu đã như thế, sao bản thân có thể tin tưởng, người nhất định sẽ nói cho ta biết nhóm người kia là bí quyết thật sự? Có lẽ đúng như bản thân dự liệu lúc trước, Kỳ thật Pháp Hải đã sớm có một kế hoạch hoàn chỉnh tiêu diệt bản thân, mà bước đầu tiên của kế hoạch này chính là muốn người dụ ta tiến vào Huyết lao, rồi kích nổ hỏa dược vạn thạch kia, đồng quy vu tận với ta?”

A! Thật thông minh tuyệt đỉnh! Hắc vậy mà ngay cả tâm tư tinh xảo của Pháp Hải cũng đoán được! Khó trách vừa rồi Pháp Trí hướng thần hướng về phía đám người A Thiết chạy trốn, thần lại tràn đầy tự tin, thì ra là, thế cục Pháp Hải cũng trốn không thoát được thần linh! Hắc, sớm đã đoán được Pháp Hải muốn dùng A Thiết dụ hắc đồng quy vu tận Huyết lao!

A Thiết nghe vậy hơi động dung, thần đánh giá mặt của hắc, tựa hồ đã nhìn ra chân tướng đằng sau. Hắc cười:

“Quả nhiên không sai, bản thân nhìn biểu tình của người đã nhận ra người là cục diện của Tuân Pháp Hải, muốn dụ ta đồng quy vu tận Huyết lao, bộ kinh văn! Bản thân thật sự là rất khâm phục người, người thật vĩ đại, ha ha...”

A Thiết khẽ nhíu mày hỏi: “Người đã tự cho là đoán ra tâm ý của ta và bố trí Pháp Hải, vậy thì vụ giao dịch này của chúng ta chỉ là chém gió thôi sao?”

Thần cười lắc đầu:

“Cái này cũng chưa chắc! Bởi vì bản thân đã nghĩ ra một biện pháp có thể khiến cho bản thân mở ra huyết lao, lại cam đoan người sẽ tự làm nổ tung phương pháp huyết lao sao?”

“Cái gì vậy?”

Khóe miệng thần khê nhếch, chợt hai mắt hướng về phía tuyết duyên đang trọng thương ngã xuống đất, Nhiếp Phong, thần mẫu quét ngang, một mặt cao giọng nói: “Chính là phương pháp này!”

Đỏ, vốn là một loại màu sắc làm cho người cảm thấy vui sướng nhảy nhót, nhưng màu đỏ trước mắt, ngược lại khiến người cảm thấy trầm trọng không gì sánh được.

Bốn phía là một mảnh huyết hồng, đỏ tới mức giống như A Tì bị đốt cháy hừng hực dưới địa ngục...

Hồng tới hóa không tan!

Ai mà ngờ được, dưới biển tuyết trắng xóa kia, nơi cực điểm ẩn nấp lại có một tòa tháp điện đỏ như lửa?

Một lúc lâu sau, A Thiết từ từ đi vào bên trong hành lang màu huyết hồng kéo dài trong điện thứ mười, đi theo sau lưng là một người, còn có...

Thần!

Không chỉ có Thần, Thần, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, Thần mẫu, thậm chí Pháp Trí và A Hắc, cũng theo đuôi A Thiết.

Ba người Tuyết Duyên tập tễnh bước đi, trên người như có một số huyết vị trọng yếu nào đó đang trùng trùng điệp điệp phong bế, chẳng lẽ đây chính là phương pháp để Thần uy hiếp A Thiết mở cánh cửa huyết lao?

Đúng rồi! Đây đúng là phương pháp của Thần! Thần vừa ở đằng sau A Thiết cẩn thận từng li từng tí đi thẳng về phía trước, vừa nói: “Bộ Kinh Vân, bản thân thật sự rất cao hứng vì người có thể trung thành hợp tác với ta, bất quá một hồi nữa khi mở ra Huyết Lao nếu như người có gì khác thường, đừng quên nữ nhân của người...”

“Mẫu thân của người, nghĩa đệ của người thậm chí sư đệ của người cũng ở nơi này, cho dù người quyết tâm sát thân thành

nhân, lại không nghĩ tới một người từng đối với người tình đã hết, lại cùng người mất mạng chứ?”

A! Nguyên lai phương pháp thần diệu lời nói vừa rồi lại là như thế! Hắn trước tiên nhìn trúng đại huyết ba người Nhiếp Phong, khiến bọn họ không cách nào liên tiếp dùng công lực, lại đem bọn họ cùng đi vào điện thứ mười: Nếu A Thiết thật muốn thực hiện thế cục của Pháp Hải và Thần đồng quy vu tận, đám người tuyệt duyên kia sẽ gặp họa thảm, Thần bị đẩy, có thể nói thật không có sơ hở nào!

Hắn đã nhìn ra nhược điểm của A Thiết, hắn tin tưởng, A Thiết tuyệt đối không muốn cho bọn người Tuyệt Duyên phải hi sinh vì quyết định của mình! Bảy người đi thẳng về phía trước, hẹn thời điểm đi thêm một chén trà nữa, cuối cùng đi tới điểm cuối của hành lang này, ngay cả vị trí cánh cửa Huyết Lao kia...

Rốt cuộc cánh cửa huyết lao là như thế nào?

Cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy cánh cửa Huyết Lao, cho dù thần thông tuyệt thế nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cánh cửa Huyết Lao cũng không khỏi nhíu mày; trước đó A Thiết cũng chưa từng thấy cánh cửa này, cũng như sương mù, tuyệt duyên, thần mẫu, pháp trí kinh ngạc không nói chơi, Nhiếp Phong càng nhìn không được mở miệng hỏi: “Cái này là...”

“Cửa vào Huyết Lao?”

Mọi người sao có thể chợt thấy cánh cửa Huyết Lao Chi Môn, lại kinh ngạc như vậy, ngay cả đặt tên Thần cũng không thể may mắn thoát khỏi?

Bởi vì, cánh cửa Huyết Lao chính là một cánh cửa, không thể không nói nó là một sợi chỉ.

Một chìa khóa lớn sở hữu vô số chìa khóa!

Nhìn qua có thể thấy rõ cánh cửa Huyết Lao này là một cánh cửa sắt kiên cố, cao chừng một trượng, vốn bình thường không có gì lạ, điểm kỳ lạ nhất chính là trên cánh cửa này đặt lộn xộn vô số cái chìa khóa, tổng số lại hơn trăm cái, trong thời gian ngắn xem xét!

Lực phòng thủ mạnh nhất của cánh cửa Huyết Lao này không phải ở mức độ cứng rắn của cánh cửa sắt, bởi vì bất kể rộng

lớn cỡ nào, gặp phải cao thủ tuyệt thế cũng không chống đỡ nổi; chỗ trí mạng của nó chính là cơ quan tinh xảo của nó, nó giống như phán quan thủ chính không ha, một khi có người không được dùng cái chìa khóa xông vào, thề không lưu tình, lập tức nổ tung, ngọc đá cùng tan!

Nhìn cánh cửa huyết lao, thần không khỏi khen ngợi:

“Hắc hắc, cái cửa sắt này thật sự rất khác biệt! Trên cửa có hơn trăm cái chìa khóa, mặc dù bản thân là Khổng Minh tái thế, căn bản không cách nào đoán trúng khiêu khẩu mới thật sự mở ra cánh cửa này. Pháp Hải tên trọc như ngươi, năm đó bản thân thật sự đánh giá quá thấp tài trí của bản thân, may mà...” Thần nói xong quay đầu lại liếc xéo A Thiết, hỏi: “Bản thân căn bản không cần đoán tiếp, bộ kinh vân, ngươi nói có đúng không?”

Ý tứ của Thần, A Thiết hiểu được. Hắn đương nhiên không cần đoán tiếp, bởi vì hắn tin tưởng A Thiết nhất định sẽ vì an nguy của đám người Tuyết Duyên, thay hắn mở ra cánh cửa Huyết Lao.

A Thiết lẳng lặng đứng trước cửa, tay cầm chìa khóa của huyết lao, vẻ mặt chờ đợi; xem ra hắn đã biết, chỉ cần hắn theo phương pháp mở cửa Pháp Hải, mở ra Huyết Lao, Tuyết Duyên, Nhiếp Phong, Thần mẫu ba người có lẽ sẽ may mắn thoát khỏi độc thủ của Thần, bởi vì có lẽ Thần sẽ chịu tự phụ là thần mà thủ tín, tuy nhiên cuối cùng A Thiết vẫn khó thoát khỏi vận mệnh bị Thần xâm chiếm thân thể...

Chỉ là nếu Thần lấy được số lượng hỏa dược cho kỳ môn kia, thương sinh kia còn chưa hết tội?

A Thiết cứ như vậy đứng ở trước cửa, giống như do dự cực độ, càng từ từ quay đầu nhìn thoáng qua Tuyết Duyên, Nhiếp Phong, Thần Mẫu...

Con người trong suốt như tuyết của tuyết duyên giờ phút này lại phủ đầy bụi, nàng tình cờ ngẩng nhìn A Thiết, ôn nhu nói: “A Thiết, ngươi và ta đều từng từ trong tử vong sống lại, cái mạng này có thể nói là nhật về, cuộc đời này... Ta có thể sống cùng ngươi suốt đoạn thời gian đó, đã chết rồi... Tiếc nuối, chết thì có sao chứ?”

Nhiếp Phong cũng cười tiêu sái:

“Không sai, chết thì có làm sao? A Thiết, ta chỉ hy vọng người đừng quên tên sư đệ này của ta là được rồi...”

A Thiết nghe xong hai người nói, không hện mà thở dài một hơi thật sâu, nói: “Sao ta lại quên các người chứ? Hai người và Thần mẫu, A Hắc, là người thân nhất của A Thiết kiếp này...”

A Thiết vừa dứt lời thì quay lại nhìn Thần mẫu, Thần mẫu vẫn im lặng không nói lúc này lại nói: “Cháu à, dựa theo lương tri của cháu mà làm việc đi, cho dù mẫu thân có chết cũng hy vọng có một đứa con trai không biết làm mẫu thân thất vọng...”

Làm sao mới có thể khiến mẫu thân của mình sẽ không thất vọng? Nữ nhân làm cho mẫu thân của mình sẽ không thất vọng, làm cho sư đệ phải kính nể mình sẽ không phải thất vọng. A Thiết hiểu rõ, nhưng vào lúc này, trong lòng hắn lại hiện lên một quyết định bất thành linh xuất hiện, một quyết định trí mạng...

Được rồi! Đã như vậy, bốn người bọn họ, duy có lệnh thần thất vọng!

Lời còn chưa dứt, vội vàng không kịp chuẩn bị, A Thiết đã dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, đưa cổ tay một cái liền cắm một đầu chìa khóa màu vàng kim ở cửa bên trái. Vì sao hắn vội vã cắm cái chìa khóa vào như vậy? Bởi vì hắn sợ phòng thần sẽ đột nhiên ra tay ngăn cản?

Vậy tại sao hắn lại sợ phòng thần sẽ ra tay ngăn cản? Có phải vì hiện giờ hắn muốn cắm lỗ quá, và một đầu của cái chìa khóa màu vàng kia đều sai? Điều sẽ bất lợi đối với thần cực đoan hay không? Vì vậy hắn mới muốn thủ pháp nhanh như tia chớp mau chóng hoàn thành nhiệm vụ này? Tốt nhất là đồng quy vu tận với thần?

Tuy nhiên, A Thiết không khỏi đánh giá thấp trí tuệ của Thần; thần linh sao lại không nghĩ ra điểm này chứ? Ngay khi cái chìa khóa trong tay A Thiết sắp cắm vào lỗ hồng kia thì thần đã lập tức ra tay!

“Phốc” một tiếng! Thần đã dễ như trở bàn tay đang muốn nhét chìa khóa vào chiếc chìa khóa, cùng lúc đó, tay kia của Thần

đã đoạt lấy chìa khóa của Huyết Lao, sau đó lại nhẹ nhàng vỗ một chưởng, đánh liền một trận, liền đánh bay A Thiết!

Trời ạ! Trong lúc giờ tay nhắc chân thế mà chìa khóa của Huyết Lao cũng rơi vào tay của Thần, lẽ nào Thần Châu đã tuyệt vọng?

Thần Du Du nhìn chìa khóa Huyết Lao trong tay, cười nói: “Thật sự là một chiếc chìa khóa có tính then chốt, chìa khóa này có thể làm bản thân thành công, cũng có thể làm bản thân thất bại.”

Cây chìa khóa trong tay A Thiết cũng không có quá nhiều khiếp sợ, hắn chỉ tập trung tinh thần mà thôi: “Quên mất, chỉ có ta mới có thể mở được cánh cửa Huyết Lao, cho dù người có đoạt được chiếc chìa khóa này thì cũng chỉ là đồ bỏ mà thôi.”

“Vậy sao?” Thần chế nhạo:

“Nhưng người có biết, bản thân nghĩ người còn thông minh cái thế hơn nhiều so với người không? Vừa rồi bản thân chợt nhìn thấy cánh cửa Huyết Lao này, bản thân mơ hồ cảm thấy trên cửa có hơn trăm cái chìa khóa, giống như căn cứ vào vị trí mà “Dịch học quả Tượng”. Cho đến khi người dùng chìa khóa của Huyết Lao cắm vào cái chìa khóa ở bên trái, bản thân càng có thể xác định suy đoán của mình, cái chìa khóa lớn nhất chính là chìa khóa mở ra của Huyết Lao, cũng là điểm mấu chốt để kích nổ Huyết Lao...”

A Thiết vừa nghe, sắc mặt đã càng lúc càng xanh, Thần thật sự nói đúng sao?

Thần lại tiếp tục nói: “Những thứ gọi là “Dịch học” này còn làm khó bản thân, thật sự là nói dễ vậy sao? Ngược lại, thứ đơn giản nhất như chìa khóa Huyết Lao chi li, hai đầu của nó, rốt cuộc thì kim ngân mới là mấu chốt sao? Kim hoặc ngân, hai bên đều có cơ hội lấy một nửa, cơ hội đoán trúng cũng là một nửa, ngược lại lại là cố gắng suy nghĩ...”

Một lời nói đến nước này, thần không hẹn mà dừng lại một chút, ánh mắt đầy vẻ đắc ý quét qua đám người A Thiết và Tuyết Duyên, nói: “Nhưng ngay lúc người vừa vặn cầm cái

chìa khóa vào lỗ hồng này, bản thân đã biết rõ cánh cửa này cuối cùng mới là mấu chốt mở ra...”

“Ta thoáng nhìn thấy vẻ mặt ôm cái chết của ngươi và đám thần cơ, đã biết rõ ngươi tình thân nhất mấy người theo ngươi tuần táng, cũng không muốn muôn dân trăm họ tuần táng cùng ngươi! Như vậy mới là thật sự — Bộ Kinh Vân, có đúng hay không?”

Thần vừa nói vừa nhìn A Thiết, vừa cực kỳ uy tín, giọng điệu vững tin cất cao giọng nói: “Cho nên, bản thân nhận định, vừa rồi ngươi cắm đầu chìa khóa màu vàng vào, căn bản là muốn cùng bản thân ngọc nát đá tan; đổi lời, người thật sự có thể mở cửa Huyết Lao chính là chìa khóa này...”

“Đoạn cuối màu bạc!”

Lời còn chưa dứt, Thần đã kịp lật tay, lập tức dùng chìa khóa của huyết lao, đâm thẳng vào cái chìa khóa ở bên trái trên cửa.

“Không...” A Thiết lập tức kêu to một tiếng, gấp gáp xông lên, bởi vì hắn tuyệt đối không thể để cho tinh thần đạt được nhóm kỳ môn, hỏa dược, nhưng với thân pháp trước mắt của hắn, tuyệt đối không thể nào so sánh với thần được; có lẽ trong cái động này, chỉ có Nhiếp Phong và Pháp Trí nhanh nhẹn mới có thể đủ mạnh để so sánh cùng với thần, nhưng, pháp trí đứng ở một phương, thế khó có thể giúp đỡ bọn hắn, mà Nhiếp Phong bị thần sắc phong bế huyết đạo vẫn chưa giải trừ, dục vọng không thể bằng!

A Thiết không kịp ngăn cản tinh thần, chìa khóa trong tay thần liền không chút cản trở liền thuận lợi cắm vào trong lỗ, đi theo sau, cánh cửa huyết lao lập tức phát ra một tiếng vang “Tạch” làm người ta đứt hồn, có lẽ cũng làm cho tất cả thể nhân đoạn hồn vang lên!

A! Cánh cửa huyết lao rốt cuộc cũng mở ra?

Chợt nghe thấy một tiếng “Khắc khắc” này, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, Thần Mẫu trên mặt âm u dâng lên một tia tuyệt vọng, không ngờ cuối cùng vẫn có thể đạt được ước nguyện; hắn chẳng những có thể lấy được thân thể trẻ tuổi mà còn có tiềm chất của A Thiết, còn có thể đạt được các vũ khí kỳ môn kia, thống trị thời kỳ thiên địa đã không xa, phải chăng... Ý

trời thật sự là như vậy sao? Thật sự không muốn chúng sinh có được sự bình đẳng và tự do bình đẳng sao? Thiên ý thật sự hi vọng ban cho nhân gian một tên bạo quân vạn thế, phải chăng...

Thiên ý như... đao?

Không! Tuyệt đối không có khả năng là ý trời! Sau khi phát ra một tiếng “cạch”, cửa huyết lao cũng không lập tức mở ra, ngược lại, cánh cửa an nguy của muôn dân bắt đầu truyền ra tiếng “Oanh oanh oanh oanh”...

Đây rốt cuộc là âm thanh gì vậy?

“Rốt cuộc là... âm thanh gì vậy?” Thần đồng thời cũng phát ra nghi vấn, nghiêng mặt nhìn A Thiết nói: “Không thể nào! Bản thân xác định ánh mắt ngươi vừa rồi chính là tìm chết chí kiên, nhất định cái chìa khóa vàng của Huyết Lao sẽ làm nổ tung một lúc. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...” Thần bắt đầu hiểu được...” Gã trùng mắt với A Thiết, quát hỏi: “Căn bản này không phải là chìa khóa Huyết Lao?”

“Đoán đúng rồi đấy.” A Thiết nhìn hắn một cách quỵên rũ, đáp: “Nhưng thật ra ta cũng không cần phải nói cái chìa khóa này không phải là chìa khóa của Huyết Lao, trên đời này căn bản là không mở được chìa khóa Huyết Lao, mà cửa Huyết Lao này cũng là một cửa chết, nó chỉ có thể bị kíp nổ, lại không thể mở được...”

Pháp Hải thật lợi hại! Hóa ra hai cái chìa khóa mà hắn sắp đặt chỉ là một trò hề che mắt; hai cái chìa khóa, vô luận dùng một đầu kim ngân đảm nhiệm một đầu cũng chỉ có thể làm nổ huyết lao, cũng không thể mở ra cánh cửa này, trên đời căn bản cũng không có chìa khóa để mở ra, một nhóm hỏa dược, vũ khí, Pháp Hải cùng mười điện Diêm Vương sớm đã chuẩn bị đem chúng chôn dài trong huyết lao, cũng không muốn chúng thấy ánh mặt trời!

Hay cho một ván bài giữa hai bên, kế hoạch trùng, một bên dùng để làm kẻ có trí tuệ tuyệt thế như đối với thần!

Thanh âm “Ầm ầm” vẫn vang lên không dứt bên tai, thoáng cái đã vang lên mười lần, A Thiết lạnh lùng bổ sung:

“Kích nổ cơ quan huyết lao đã mở rộng, chỉ cần âm thanh này vang lên trăm lần, huyết lao sẽ nổ tung, tất cả mọi người chúng ta ở đây, hẳn phải chết không thể nghi ngờ...” A Thiết nói xong, lập tức tiến lên giải đi Tuyết Duyên, Nhiếp Phong, huyết đạo của Thần mẫu, nói: ” duyên, Nhiếp Phong, mẫu thân, hi vọng các người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta...”

Tuyết Duyên sớm đã lệ rơi, nắm chặt tay A Thiết nói: “Ta... ta hiểu rõ, có thể cùng người chết chung một chỗ, là chí nguyện cả đời của ta...”

Câu nói này thật không có bi ai! Một người nếu có thể sống mái với người yêu mến, ai muốn uống phí mình tự tử vì tình? Đáng tiếc trên đời này không được như ý tám chín phần mười, có thể chết cùng một chỗ, đối với Đại Thiết và Tuyết Duyên mà nói, cũng coi như là một chuyện được như ý trong lúc bất đắc dĩ?

Thần mẫu cũng thoáng nhìn Nhiếp Phong bên cạnh, nói: “Nhiếp Phong, thật ra thần mẫu của ta đã báo thù từ hơn trăm năm trước, có lẽ sẽ có một ngày đồng quy vu tận với Thần, nhưng ta không thể ngờ được, hôm nay lại có nhiều người đi chung với lão nữ nhân này, lại còn có tuấn nam làm bạn với người nữa, trên đường xuống hoàng tuyền cũng không phải không cười...”

Đối mặt với tử vong, mắt Thần mẫu không sợ hãi, lại thoải mái tự nhiên, nhưng Nhiếp Phong cũng không phải loại người sợ chết, hẳn chỉ mỉm cười ôn hòa, nhưng biết nụ cười trước khi chết cần phải có dũng khí cỡ nào? Cần phải kiên cường cỡ nào?

Giờ phút này, mỗi thứ hẳn lo lắng chính là sóng lớn trong thiên hạ. Hắc và hắc, một mực tình như huynh đệ, hắc duy nhất không yên lòng, cũng là hắc. Bất quá Nhiếp Phong tin tưởng, đoạn lăng là một người kiên cường hơn bất luận kẻ nào, cho dù Nhiếp Phong chết, hết thấy, hắc còn có thể kiên cường chịu đựng...

A Thiết nắm chặt tay Tuyết Duyên, ánh mắt lại rơi vào A Hắc đứng chung một chỗ xa xa, nghĩ đến cuối cùng chính mình vẫn không thể cứu hắc trở về được, hơn nữa hôm nay còn liên lụy

hắn cùng chịu chết, trong nội tâm áy náy càng là tự nhiên sinh ra!

Ánh mắt của hắn không tự chủ được rơi trên mặt Pháp Trí, chỉ thấy vẻ mặt Pháp Trí tái nhợt, tựa hồ còn đang suy nghĩ đến quyết định trọng đại gì đó, đã sắp cận tử địa rồi, hắn vẫn còn suy xét sao?

Cho dù pháp vẫn đối đầu với A Thiết, riêng A Thiết vẫn nói với hắn một câu:

“Pháp Trí, thần sắc ngươi tựa hồ có chút không ổn...”

Không cách nào trả lời, nhưng vào lúc này, chợt truyền đến thanh âm cực kỳ lãnh khốc của Thần.

“Ha ha, như vậy coi như là một cái ngọc đá cùng vỡ cơ quan? Hắc, những tiếng vang này thực sự quá chậm...”

Mọi người nghe vậy thính thoảng lại tập trung thần linh bên kia, chỉ thấy thần sắc khinh miệt nói: “Nếu trước khi bản thân còn chưa luyện thành Ma Ha giới vô lượng, tin tưởng bản thân ở trong hàng trăm lần vang lên tiếng vang, cũng sẽ không kịp chạy ra khỏi điện thứ mười, sẽ bị đánh cho tan xương nát thịt. Đáng tiếc, bản thân đã luyện thành Ma Ha vô lượng có một không hai, vô số tiếng vang lớn...”

Mọi người nghe xong đột nhiên cả kinh, a! Chẳng lẽ thần vẫn có thể nắm chắc kịp thời chạy ra khỏi điện thứ mười?

“Chỉ cần bản thân thúc giục liên tục Ma Ha vô lượng thập phần thành công lực tại hai chân, liền có thể đạt tới cảnh giới “Nhanh” mà phàm nhân không thể đạt tới. Trong mười mấy lần vang lên, muốn đi ra điện thứ mười cũng không phải là việc khó...”

Đó là cái gì? Hóa ra Thần không ngờ lại có thể vang lên hơn mười lần mà đi ra khỏi điện thứ mười? Bây giờ chỉ mới vang lên bốn mươi lần, còn có hơn sáu mươi lần. Điều này chẳng phải là... Hôm nay đám người A Thiết hi sinh tất cả đều uống phí sao?

Ngay lúc mọi người lo lắng, chỉ thấy tinh thần đã đề khí lên, vị trí đan điền thành linh xuyên thấu qua quần áo hắn mơ hồ nổi lên hai cổ bạch mang, dần dần dờn xuống hai chân hắn. a! Hai cổ bạch mang này, chính là tất cả Ma Ha vô lượng của Thần?

Phát sinh dưới nách khuỷu tay, A Thiết không khỏi hoảng hốt, hốt hoảng hét lớn một tiếng:

“Tuyệt đối không thể để hắn đi!”

Trong tiếng hét lớn, A Thiết xông lên trước, vung trường đao thần thạch lao thẳng về phía thần. Tuyệt Duyên và thần mẫu cũng có thời gian thi triển, nhưng bọn họ tuy nhanh nhưng tất cả đều không nhanh bằng một người, người này chính là...

Nhiếp Phong!

“Bành” một tiếng, Nhiếp Phong đã đá một cước vào một đoàn khí mang đang thần hướng xuống phía dưới. Nhưng hắn không có đá đoàn khí mang này tan đi, trái lại còn bị khí mang một mực hút lấy, trong lúc nhất thời không thể động đậy được!

Cùng lúc đó, A Thiết cũng đã tới, thần sắc khẽ nhú mào. Bởi vì thần thạch tuyệt đối không thể khinh thường, vội vàng di chuyển một luồng tia chớp còn sót lại lên trên tay phải, “rắc” một tiếng! Luồng khí mang ẩn chứa một nửa Ma Ha vô lượng đó đang đứng cùng thần thạch trường đao chạm vào nhau, cứng rắn đánh bay A Thiết ra ngoài trượng, thân thể thần cũng vì thế mà liều mạng rung động!

Cùng lúc đó, tuyệt duyên và thần mẫu cũng đến, hai người phân kích lồng ngực Thần, thần không hoảng không vội, lại dùng Ma Ha Vô Lượng còn lại quán chú song chưởng, song chưởng cấp tốc về, “Ầm ầm” hai tiếng! Đúng lúc tiếp hai chưởng của các nàng! Công lực hai người cố nhiên không bằng uy lực Ma Ha vô lượng, bị đánh đến mức thân tâm chấn động, bay ngược!

Thần nghe vậy liền đánh lui A Thiết, Thần mẫu, Tuyệt Duyên ba người, lập tức có thời gian xử trí ung dung, còn Nhiếp Phong một chân bị một nửa Ma Ha hút đi một chân, nhưng thấy thần âm độc ác cười nói với Nhiếp Phong: “Người xen vào việc của người khác khó tránh khỏi chết sớm, Nhiếp Phong! Người hạ thế đầu thai phải hảo hảo một câu này của bản thân!”

Lời còn chưa dứt, thần vận một nửa Ma Ha Vô Lượng còn lại, huy động hữu chưởng, mạnh mẽ vỗ thẳng về phía mặt Nhiếp Phong, chưởng lực chưa tới, Nhiếp Phong đã bị chưởng kinh

lầm liệt kéo về phía sau, đứng thẳng như kiếm, chưởng này chắc chắn sẽ đánh nát đầu hấn!

“Nhiếp Phong...” A Thiết kêu lên sợ hãi, hấn tuyệt đối không thể để Nhiếp Phong chết dưới tay thần được, cho dù có chết cũng nhất định phải đồng quy vu tận với thần!

Trong tiếng kêu sợ hãi, thân thể A Thiết vang lên theo tiếng kêu, nhưng y có thể nhanh hơn việc đoạt mệnh một chưởng?

Đáp án dĩ nhiên là, thời khắc căng thẳng muốn nứt này, thời khắc này hấn rốt cuộc đã phá tan cực hạn của bản thân!

Rốt cục hấn có thể so âm thanh còn nhanh hơn!

“Phụp” một tiếng! A Thiết đã như một mũi tên nhọn do thanh âm biến thành, thân hình nhanh như chớp bắn nhanh đến bên người Nhiếp Phong, cùng lúc đó thần thạch trong tay cũng biến thành một tấm thuẫn lớn phát sáng, cứng rắn ngăn chặn chưởng này đánh thần về phía mặt Nhiếp Phong; Thần ở đây trong nháy mắt không quên cười lạnh:

“Được! Bộ Kinh Vân! Hôm nay ngươi có thể vượt qua cực hạn của bản thân, đạt tới cảnh giới còn nhanh hơn cả âm thanh, ngươi thật sự không hổ là Thần của Thần tộc; bất quá nếu bản thân không chiếm được ngươi, cũng sẽ không để cánh chim của ngươi tái đầu, ngươi vậy thì cùng Nhiếp Phong...”

“Cùng chết đi!”

Cái này chiếm được một phần, thần đã đem một nửa Ma Ha Vô Lượng tụ lại song chưởng, hai chưởng tề tụ, ý đồ cách thần cùng thần ở giữa oanh oanh mặt hai người. Nhưng ngay lúc hai chưởng của hấn chống đỡ thần thạch tròn trịa đại thuẫn, Nhiếp Phong cùng A Thiết cũng quan sát đúng thời cơ., Nhiếp Phong gọi là động chân kia, A Thiết xuất chưởng, hai chân đồng loạt thi triển, thế có thể mạnh mẽ chen đôi bàn tay đoạt mệnh của Thần Thạch bên kia! Sao có thể ngờ được khi vừa mới va chạm với binh khí ngăn ngui kia mà lại không nổ ra một tiếng nổ vang rung trời, hơn nữa, đúng lúc này lại xảy ra chuyện lạ!

Song chưởng của thần kỳ cùng với bàn chân của A Thiết và Nhiếp Phong, tuy cách nhau một khoảng thần thạch nhưng không cách nào tách ra; hơn nữa cự thuẫn do thần thạch biến

thành lại có một đạo bạch quang hùng hồn không ngừng xoay tròn, nhìn như thật, luồng bạch mang này lẽ nào trong thân không phải một đoàn bạch mang ẩn chứa một nửa Ma Ha giới vô lượng?

“Sao...có thể như thế này?” Thần trăm năm qua khiếp sợ như thế, chỉ vì hắn cảm thấy trong cơ thể có một nửa Ma Ha Vô Lượng Bản bị Thần Thạch hút lấy, càng cuộn cuộn không dứt từ Thần Thạch truyền vào trong cơ thể Nhiếp Phong cùng A Thiết, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào Thần thạch loại quái đạo mà bản thân không cách nào ngăn lại này., Hai mắt mở càng lúc càng lớn, không khỏi sững sờ nói: “A, ta... mình bạch!” Thần chợt có chút ngộ ra, không thể tin nhìn A Thiết cùng Nhiếp Phong, phun ra một câu chỉ có chính hắn mới hiểu được:

“Các ngươi là... bầm sinh...”

“Gió?”

“Vân!”

Ma Ha vô lượng vốn là ngộ từ hai loại thiên tượng vô hình vô thường trong thiên địa—— phong vân đã từ thiên địa sở ngộ ra, quy về thiên địa cũng không phải không có lý, nhưng mà vì sao thần lại cho rằng A Thiết cùng Nhiếp Phong trời sinh là “Phong vân”? “Phong”, “Phong”, hai cái tên này vốn đều là hậu thiên của hai người bọn họ đặt!

Một điểm trọng yếu nhất, là vì sao thể chất hai người lại ngẫu nhiên cách thần thạch không ngừng thu nạp vô lượng Ma Ha Ha?

Ngay lúc ba người A Thiết, Nhiếp Phong và Thần đều vô cùng kinh ngạc, thần thạch lại đột ngột phát ra một tiếng “Bụp”, ba người đều tự bật ra tại chỗ; may mà thần thạch ở đây trong nháy mắt tương đối nghiêng về phía A Thiết một chút, A Thiết tỉnh mắt nhanh tay, một tay liền nắm chặt nó vào lòng bàn tay, thần thạch lại từ đại thuẫn phát sáng biến thành trường đao!

Nhiếp Phong cùng A Thiết cảm thấy toàn thân cũng không có gì khác thường, ngược lại thần linh trước mắt, trên thân lại thiếu đi một đạo bạch mang vô lượng Ma Ha, còn sót lại một

cước mới hút Nhiếp Phong vào một đạo Ma Ha vô lượng khác...

Thần lại mất đi một nửa Ma Ha Vô Lượng? Mà Ma Ha Vô Lượng còn lại rốt cuộc đã đi nơi nào? Lẽ nào...

Thật sự đã thu nạp A Thiết cùng Nhiếp Phong thật sao?

Thần hung hăng nhìn chằm chằm A Thiết cùng Nhiếp Phong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật là vô tình, tàn nhẫn vô nghĩa! Bản thân bỏ ra hơn trăm năm mới có được Ma Ha Ha vô lượng võ học vô thượng, không ngờ được không đến một nửa công lực lại bị các người đoạt được, chỉ vì... Các người là trời sinh phong vân, thật không nghĩ tới...” Ý trong thần thoại, hình như đã nhìn ra thiên cơ...

Trong cõi u minh thật sự có thiên cơ? Vậy nếu “Phong vân” trời sinh đã là “Phong vân”, cổ trung thiên cơ là cái gì?

Lúc này Tuyết Duyên và Thần mẫu cũng đứng cùng một tuyến với hai người A Thiết. A Thiết thoáng nhìn qua Nhiếp Phong rồi quay lại nhìn, nói: “Chúng ta căn bản không hiểu ý của người.”

“Bản thân căn bản không cần phải giải thích với các người! Nếu hôm nay các người không chết, có thể sau một hồi lâu, sẽ luôn minh bạch vì sao mình trời sinh lại là phong vân, đáng tiếc...” Thần một câu nói đến nước này cười một tiếng, nói tiếp:

“Bộ Lương Vân, Nhiếp Phong! Hai người các người cho dù đạt được một nửa Ma Ha Vô Lượng của bản thân thì như thế nào? Ma Ha Vô Lượng tuy rằng đã khiến hai người các người tăng nhiều công lực, mặc dù làm Kinh Vân phá tan đại nạn di truyền bốn mươi nam tử Thần tộc, nhưng các người khắc xuống bất luận thế nào cũng không biết pháp môn vô lượng sử dụng Ma Ha, còn không phải cũng ở trong Huyết lao chờ chết hay sao?”

“Chỉ có bản thân, bản thân cho dù còn lại hơn phân nửa Ma Ha Vô Lượng, vẫn có năng lực kịp thời đi ra điện thứ mười, cùng lắm thì bản thân từ bỏ bộ kinh vân thân thể cùng triệu hồi các loại vũ khí hỏa dược kia!”

Sắp thành lại thất bại, chuyện quan trọng trước mắt của Thần đương nhiên là rời đi, mạng sống quan trọng hơn!

Tính toán ra, trận thanh âm “Ầm ầm” kia đã vang lên sáu mươi lần, vền vền còn lại bốn mươi lần, đám A Thiết dù thế nào cũng không đi được, nhưng thần có thể thoát ra được hay không.

Ngay lúc thần ngữ kết thúc, bạch mang trong cơ thể thành linh chia ra hai bên, phân biệt tiến vào hai chân của hắn. Cùng lúc đó, hai chân hắn điểm một cái, đục vận vô lượng Ma Ha tốc ly khai nơi đây...

Thế nhưng đúng vào lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện ngay sau lưng như tên, ôm chặt lấy thần từ phía sau. Bóng người này cũng là một người còn nhanh hơn cả âm thanh. Hắn, rõ ràng là vẫn luôn lặng yên không một tiếng động -

Pháp trí!

“Pháp Trí?” Thần đột nhiên ngăn ra, đám người A Thiết cũng khê giật mình, không hiểu vì sao pháp trí lại đột nhiên ngăn cản thần rời khỏi điện thứ mười!

“Pháp Trí, ngươi làm gì vậy, mau buông tay!” Thần vừa thét ra lệnh vừa dốc sức giãy giụa lấy hai tay Pháp Trí. Nhưng ngay lúc đó, Ma Vực vô lượng chìm trong hai chân vậy mà không cách nào tiến lên được. Nguyên lai, pháp trí hoàn ôm lấy eo của hắn đã sớm đỡ bưng một mảnh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo liệt phun máu. Đây rõ ràng là pháp trí đem một đời công lực trong hai tay của hắn tụ lại. Hắn, lại lấy công lực cả đời ngăn cản Thần Ma phát ra vô lượng?

Hơn nữa thần càng đồng thời phát hiện, pháp trí một đôi chân, đã không biết khi nào lồm xuống Doanh xích, nghiêng nhiên như rễ cây!

Pháp Trí vừa ôm chặt thần, vừa đau khổ cười nói: “Rất bất ngờ phải không? Thần, ta tin rằng đây là bí mật bất truyền mà sư tổ Pháp Hải bí mật sáng tạo ra —— “Quy chuyển sinh căn”, người chưa từng đọc qua đúng không?”

Thần giật mình nói: “Pháp Trí, lẽ nào...ngươi là...”

Pháp Trí nhấn mạnh từng chữ: “Người không cần nói ta cũng biết người dự đoán là gì sao, ta đi theo người nhiều năm như vậy, ta thực sự quá rõ ràng người rồi, không sai! Người đoán được một điểm không sai! Ta, Pháp Trí, mới là cục diện trong Pháp Hải Sát Thân của sư tổ ta...”

“Một sát thủ cuối cùng!”

Sao lại thế? Hóa ra Pháp Trí mới là con mối cuối cùng trong bố cục của hòa thượng Pháp Hải? Hóa ra A Thiết chỉ là con mối dẫn dụ Thần tới điện thứ mười, giết người thật sự là Pháp Trí?

Đúng là xoay chuyển lòng vòng, khúc chiết ly kỳ! Cho đến giờ khắc này, A Thiết, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, Thần mẫu, mới hiểu được vì sao Pháp Trí luôn một mực trung thành và tận tâm như vậy! Nhiệm vụ của hắn, kỳ thật là muốn tuyệt thế trí giả đa nghi nghi nghi này triệt để tín nhiệm hắn, sau đó đến khi mỗi câu dụ thần tiến vào điện thứ mười, mới lấy chiêu “tuyệt học bất truyền sinh căn” này khóa chặt Thần Lao, cho đến khi đồng quy vu tận mới thôi, để nhiệm vụ không cần mạng!

Trong đoạn thời gian này, trên lưng Pháp Trí còn viết một tiếng “Tử bi” “Chắc chắn phải chết; kỳ thực, có lẽ y mới giống như sư tổ của Pháp Hải kia, từ bỏ bản thân vì muôn dân trăm họ mà vứt bỏ thanh danh mình, y mới thật sự là tử bi chân chính!

Pháp Trí nói: “Sư phụ Pháp Thiện của ta cũng giống như ta, vì để lệnh thần tín nhiệm mới có thể giả ý trở thành tâm phúc của thần. Thật ra, hai ta vẫn khổ luyện chiêu ” dương đất sinh căn” mà soái pháp hải truyền thụ. Chiêu “phân lạc sinh căn” này mặc dù không thể địch nổi với võ công của thần, nhưng chỉ cần quán đầy sinh công lực vẫn có thể miễn cưỡng kiềm chế hắn một thời trước khi thần chưa vận công, như vậy đã đủ rồi.”

Pháp liếc nhìn đám người A Thiết, không khỏi thở dài nói: “Thật xin lỗi, A Thiết. Ta vẫn luôn giấu các ngươi. Thật ra ta có nỗi khổ tâm của ta, hi vọng các ngươi có thể hiểu rõ, số mệnh của ta là...”

“Hy sinh!”

Đúng vậy! Số mệnh Pháp Trí là hi sinh, nhưng tất cả mọi người ở đây, không ai phải hy sinh cùng lúc? Bây giờ, ai có thể thoát khỏi vụ nổ lớn sắp tới?

Nhưng mà, cũng có thể còn một người may mắn thoát khỏi, người này chính là...

Thần!

Chỉ thấy Thần bị hấn chế ngự thoát ần thoát hiện, cười quỷ dị nói: “Hắc hắc, Pháp Trí, ngươi cho rằng dùng chiêu “nắm đất sinh căn” này là có thể đem bản thân chế thành khuỷu tay? Không khỏi quá ngây thơ rồi!”

Nghe vậy, bốn người A Thiết và Nhiếp Phong đều sững sờ, sắc mặt Pháp Trí trầm xuống, nói: “Hắc, chỉ cần có ta ở đây, ta không tin ngươi vẫn có thể trốn thoát khỏi tòa điện thứ mười này!”

Thần tràn đầy tự tin cười:

“Ngươi không tin? Ha ha, Huyết Lao đến đây chỉ vang lên bảy mươi lần, còn ba mươi lần, bản thân đã đi ra khỏi điện thứ mười trong vòng ba mươi lần này, ngươi thấy sao?”

Vừa nói xong, Pháp Trí bỗng dừng cực kỳ thống khổ kêu thảm một tiếng, đám người A Thiết định thần nhìn lại, chỉ thấy hai chân của A Thiết trở xuống mang theo một cỗ nhiệt điểm tà dị, nhanh chóng lan tràn đến trên người Pháp Trí. Luồng nhiệt điểm này vừa chạm vào vật thể khác liền lập tức bùng lên thành hỏa, trong khoảnh khắc hai tay Pháp Trí và thân thể cũng bốc cháy theo!

Thần gian xảo cười:

“Nhìn thấy chưa? Pháp trí, Ma Ha Vô Lượng của bản thân có thể đem thần tướng đóng băng, đương nhiên cũng có thể tự sinh ra liệt hỏa, hơn nữa cỗ liệt hỏa này đối với bản thân căn bản vô hại, ngược lại, ngươi khổ không thể tả!”

Trong lúc nói chuyện, hai tay Pháp Trí đã bị đốt cháy còn sót lại một bộ xương khô, thân trên cũng dần dần lún vào trong ngọn lửa, bốn người A Thiết muốn nhào tới cứu Pháp Trí, nhưng dùng sức vẽ một cái, trên mặt đất lại dấy lên một đường lửa hùng hực, cứng rắn bức lui đám người!

Pháp trí vẫn đang đau khổ chèo chống, hắn còn ôm chặt lấy tinh thần, nhưng A Thiết hai mắt vẫn đang nhìn vào hỏa hải trận, giống như đang dẫn dò:

“A Thiết, ta... gạt ngươi nhiều như vậy, ngươi... sẽ tha thứ... ta là... lão đầu thôi?”

A Thiết sột ruột nói: “Hứa bá! Ta sao lại trách ngài, ta tôn kính người cũng không kịp! Người vĩnh viễn là tôn kính của ta... Hứa bá...”

Không sai! Hôm nay chân tướng đã rõ ràng, cho dù A Thiết muốn tôn kính cũng không kịp nữa rồi...

Pháp Trí chợt nghe A Thiết gọi hắn lần nữa là Hứa bá, trong biển lửa ông ta cũng mặt mày hớn hờ, nói: “Thật... Tốt, A Thiết, không ngờ được... Ngươi lại gọi ta là Hứa bá nữa rồi. A Thiết, cảm ơn ngươi, ngươi là... một người trẻ tuổi... Tốt lắm...” Ông ta nghiêng mặt nhìn tuyết duyên, rất thương thức nhưng lại dị thường suy yếu nói:

“Nhưng... Nguyên... Ngươi và Thần Cơ... Không cần chết, có tình nhân... Có thể kết thúc... thành thân... thuộc hạ!”

“Thuộc tính” Chữ “Thuộc tính xuất hiện, cả khuôn mặt pháp trí đã bị Thần Ma Ha giới vô lượng liệt hỏa thiêu đốt, rốt cuộc hắn không thể rời tay ngã xuống, trong khoảnh khắc đã khói không còn trong ngọn lửa.

“Có sợ đấy...” A Thiết, Tuyết Duyên, Nhiếp Phong, Thần mẫu cùng cất tiếng kinh hô, nhưng mà Pháp trí đã rất kém nên không nghe thấy. Trong huyết lao chỉ có duy nhất tiếng vang “Ầm ầm” của Huyết Lao, cùng với tiếng thi thể Hứa bá bị đốt cháy khét...”

Trong biển lửa hùng hực, chỉ có Thần vẫn ngạo nghễ như trước. Ngọn lửa vô lượng Ma Ha giới mặc dù một mảnh hỏa quang đỏ hồng, duy nhất không cách nào đốt đến góc áo của hắn, một cỗ liệt hỏa yêu dị!

Trước tiên mất đi một nửa Ma Ha vô lượng, tiếp theo bị pháp trí kèm chế, điệp ngộ phản kích, duy thần giả khí định thần nhàn nói: “Là thời điểm đi rồi...”

“Bây giờ huyết lao đã vang lên chín mươi lần, chỉ còn sót lại âm thanh mười lần. Nhưng mười lần này thanh âm tuy dồn ép

một chút, tràn ngập nguy cơ, nhưng bản thân vẫn có cơ hội rời khỏi...” Thần nói xong, thoáng nhìn bốn người A Thiết, cười gằn nói tiếp: “Tuy nhiên các người lại ở đây chờ chết, thật xin lỗi, bản thân sắp đi trước một bước rồi...”

“Bộ kinh văn! Nhiếp Phong! Thần Cơ! Thần mẫu! Trên đường xuống hoàng tuyền hi vọng sẽ không gặp nhau, bởi vì bản thân vẫn sẽ tiếp tục...”

“Trường sinh bất tử! Ha ha...”

Trong tiếng cười gằn, tinh thần đã nhảy vọt lên, muốn thoát khỏi biển lửa mà chạy ra điện thứ mười. Đám người A Thiết thấy thế lập tức cùng xông về hướng thần tốc, nào ngờ đúng vào lúc này, một thân ảnh khổng lồ đã nhanh chóng nắm lấy thần trước bọn họ. Người này, không ngờ lại là ——

A Hắc!

“Thần thú?”

“Người lao lên làm gì? Người rút nhanh cho bản thân!” Liếc thấy A Hắc nhào tới, thần không đúng thời hạn cực độ run rẩy, bởi vì trước mắt không còn nhiều thời gian, hắn vừa rồi khi đối phó pháp trí lại hao tổn không ít công lực, một hơi không thể kịp thời đón lên, nếu lại cho A Hắc ngăn cản...

Không ngờ A Hắc không chỉ đánh về phía trước ngăn cản hắn, mà còn thừa dịp chân khí trong cơ thể thần, cũng giống Pháp Trí ôm chặt lấy thần thân, một mực giống như đã mất đi tính thông thường, hắn mở miệng nói: “Người... sai rồi, Thần, người... Đoạn Tâm chỉ đem... đạo lực lượng của ta tăng cường, cũng thiếu chút nữa... Ta mất đi... Tiếc là... còn thiếu chút... điểm... A Hắc lại còn biết nói? Hắn thế mà vẫn có tư tưởng?”

“Còn thiếu cái gì?” Thần giật mình hỏi, phong độ của đại tướng thần đã không còn sót lại chút gì.

“Chính là... Ta từ đầu đến cuối... Vẫn không quên được... Đại ca của ta... Đang cùng mẫu thân...” A Hắc nhìn lại A Thiết cùng thần mẫu ở biển lửa, nói tiếp:

“Ta cũng không rõ... Vì sao sau khi ta ăn vào đoạn tâm... Không lâu, lại vẫn... nhớ được... Bọn họ, ta... tương kế tựu

kế, giả bộ... giả bộ như chính mình... đã trở thành... thần... Thú...”

Hóa ra A Hắc không biết vì sao vẫn không thể quên được A Thiết và thần mẫu? Bởi vì ba người bọn họ đã từng trải qua rất nhiều năm tháng cực khổ, khiến cho hắn có ý chí kiên cường, không dễ quên. Bởi vì thần vẫn tự cho rằng mình có thể chinh phục được kỳ được “Đoạn tâm”, cũng chỉ là một trong những điều hắn tự tin mà thôi?

Thuộc vô tình, sao có thể chinh phục người có tình?

Thần tính toán thấu đáo tâm tư, nhưng vạn lần bỏ sót một điều, chính là điểm này hắn tuyệt đối không hiểu. “Tình!”

Chẳng trách thần y phát hiện giọt mồ hôi của A Hắc lại giật mình như vậy, bởi vì thần thú mất đi tính thông thường căn bản sẽ không chảy ra mồ hôi.

Chợt thấy A Hắc không phải là người thất thường, thần mẫu không khỏi rơi lệ nơi mắt. A Thiết cũng hưng phấn nhưng trước tiên hắn lại cảm thấy bất an, hốt hoảng lớn tiếng hô to:

“A Hắc, mau thả ra Thần! Nếu không ngươi sẽ bị thiêu chết tươi...”

“Không tệ! Hải tử, nhanh...” Thần mẫu cũng gấp đến mức quên hết tất cả la hét.

A Hắc lại cười buồn một tiếng, nói: “Đại ca, chúng ta... không phải tất cả chúng ta... sắp... sắp chết sao? Cho dù... phải chết, ta cũng không thể... khiến thần... Cái ác ma này chạy trốn, ta muốn chạy, hắn cũng muốn mang theo... Địa ngục...”

“Đại ca, A Hắc ta... Mặc dù không phải... Bộ kinh vân chân chính, cũng không phải... vai chính, nhưng... đời này có thể gặp được... Ngươi cùng tiểu tình, mẫu thân, đã rất mãn ý...”

“Ta chỉ có... một tiếc nuối...”

“Chính là không thể chôn... Tình hình nhỏ... Bên người...”

“Ta... yêu... nàng!”

“A Hắc — ” Mộc Hắc đến đây một câu đã bị thiêu hấp tới tận khí, A Thiết, thần mẫu. Tuyết Duyên, Nhiếp Phong đều kinh hô, nhưng A Hắc vừa chết vẫn ôm chặt tinh thần, thần lúc này

lại không thể giãy dụa nữa, ngược lại có chút thất thường cười ha ha:

“Ha ha, không còn kịp nữa rồi?”

Đúng! Đã không còn kịp nữa, chỉ còn sót lại vài tiếng vang vọng, mặc cho thần khinh công cái thể cũng có chấp cánh cũng khó mà bay thoát!

Thần tiếp tục cười điên cuồng:

“Ha ha, không thể tưởng tượng được bản thân đoạn tuyệt không với lòng dạ bỉ ổi của một phàm phu, ta làm sao xứng với lòng trung thành với người? Ta còn xứng gọi là thần trong loài người sao?”

“Hôm nay thua ở trong tay những tên lính quèn này...”

“Ta không cam lòng! Ta... Không cam lòng! Tâm! Ta... Không cam lòng...”

“Tâm!”

Điên rồi! Thần thật sự điên rồi! Không ngờ một đời cường giả trường sinh bất tử, trước khi chết vì sợ chết mà điên cuồng! Thật sự là mỉa mai!

Hắn ta thật sự sợ chết mà điên sao? Hay là bởi vì hắn ta không tin không thể thắng được nhân tâm mà điên?

Ngay lúc chữ “Tâm” trong miệng thần vừa xuất hiện, bên trong huyết lao chợt vang lên một hồi tiếng nổ mạnh đất rung núi chuyển! Cuối cùng thì thời gian cũng đã tới!

Mặc dù A Thiết vẫn một tay cầm chặt thần thạch, nhưng tay kia vẫn nắm chặt bàn tay Tuyết Duyên, hai người liếc nhìn nhau, tất cả mọi thứ đều không thể nói ra được!

Đúng vậy! Thế gian phàm luyện, tuy không có thần tiên quyền lực, nhưng cuối cùng vẫn có thể tùy tùng đến chết, phu cần gì?

Thần mẫu cũng không hèn mà dựa sát vào bên người Tuyết Duyên và A Thiết, một nữ nhân có thể cùng con cái chết với mình cũng là chết không tiếc!

Chỉ có Nhiếp Phong, hắn vẫn tỉnh táo đứng đó. Chỉ vì, hắn bỗng nhiên nghĩ tới một cái ——

Phương pháp! Không sai! Một phương pháp có thể chạy trốn!

“Ầm ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Ngay lúc cánh cửa huyết lao nổ tung, trong nháy mắt ngay khi thần sắc còn đang điên cuồng hô to ta không cam lòng thì Nhiếp Phong đã dùng hết tốc độ nhanh nhất kiếp này của hắn đoạt được A Thiết...

Tiếp theo...

Toàn bộ huyết lao và điện thứ mười đồng thời phát sinh một vụ nổ hủy thiên diệt địa, ngọc đá cùng nát!

Ầm!

Chết tiệt, tất cả đều đang yên lặng lảng tránh.

Gió, còn đang vù vù thổi, thổi qua cả rãnh biển, cũng thổi qua cả phiến sông băng nơi rãnh biển kia.

Tuyết hải trên sông băng này vừa mới bùng nổ một trận kịch liệt chấn động, không ít Tuyết Khâu bị san phẳng, choáng váng đầu óc, sông băng vốn đã lạnh lẽo dị thường, lại thêm thể lương xơ xác, băng hải vô ngần bao phủ một vùng tĩnh mịch!

Mà ngọn núi băng trên điện thứ mười kia đã bị nổ không còn chút băng tuyết nào, chỉ có một cái hố to sâu trăm trượng, rộng chừng trăm trượng, có thể tưởng tượng được vừa rồi vụ nổ này làm sao hùng tráng, thể thảm?

Nhưng mà dưới sự hùng tráng và thể thảm như vậy, có tên là nổ mạnh mà ngay cả Thần Ma cũng không thể không chết, nhưng còn nửa người sống?

Về mặt tình thì không còn, nhưng nhiều lúc...

Có một số việc cũng không thể dùng tình lý giải thích.

Ngay tại trong một mảnh tĩnh mịch, nơi này, cái hố to lớn kia thành linh truyền ra một ít tiếng vang “Khách khách ghìm”...

Tiếng vang từ yếu dần mạnh lên, từ dưới lên, cái này... sẽ là âm thanh gì đây?

Bỗng nhiên, “Bụp” một tiếng, một vật thể từ dưới hố phá đất chui lên, nhìn kĩ thì là một quả cầu có đường kính tám thước, quả cầu sáng lóng lánh, bên trong quả cầu, thật là...

A Thiết? Nhiếp Phong? Tuyết duyên? Thần mẫu?

Chỉ thấy tám cổ tay của bốn người đan vào nhau, mỗi người đều áp hai tay lên thành một quả cầu, chẳng lẽ quả cầu này là thần thạch biến thành?

Hóa ra ngay lúc Huyết Lao điện thứ mười phát sinh dịch chuyển sát thương khổng lồ, Nhiếp Phong kịp thời nghĩ đến dùng thần thạch biến thành một quả cầu tròn rải rác có thể dung nạp bốn người; thần thạch vốn là kỳ vật khoáng thể không gì không phá được, cho dù ngay cả nham thạch lửa dưới đáy hồ Tây cũng không cách nào nung chảy nó nửa phần, nếu bốn người quán chú chân khí vào viên cầu phát sáng trên thần thạch này, lại lấy viên cầu này làm vòng bảo hộ thân, chưa hẳn hoàn toàn không có hi vọng sống.

Không thể tưởng được, kế hoạch này của Nhiếp Phong rất cuộc thật sự đã cứu mạng bốn người bọn họ!

Bốn người thật vất vả lắm mới chèo chống được tới giờ phút này, đã kiệt sức hết rồi, chân khí bị kiềm hãm, nhất tề ngã xuống, thần thạch cũng không còn chân khí chèo chống, nhanh chóng biến trở về một viên đá phát sáng!

Bốn người cứ như vậy rơi vào trong cái hố này, gió tuyết trên sông băng lại dần dần bao trùm thân thể bốn người, nhưng đối với đám người A Thiết mà nói, đây đã không còn là một bước khôn cảnh nữa rồi, so với tình huống hung hiểm vừa rồi, gió tuyết này làm sao mà nhỏ bé được chứ?

May mà, hết thủy cũng đã qua, thần đã qua, thần vi thể nhân sắp sửa ùn ùn, chưa từng trình diễn, cũng đã qua; Thiên Thu công qua cũng đi; nhưng, tiểu tình cũng qua, thần tướng cũng qua, còn có pháp trí, a hắc...

Ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ, trong bốn người, A Thiết cùng Nhiếp Phong rõ ràng hồi phục nguyên khí nhanh hơn so với tuyết duyên và thần mẫu, hai người đã có thể đau khổ chèo chống, phải chăng... Bởi vì trong cơ thể bọn họ thật sự có thêm nhiều thần hơn một nửa Ma Ha vô lượng bồ trí? Cho dù bọn họ vẫn không biết cách sử dụng Ma Ha vô lượng bí quyết?

Sau một lát, Tuyết Duyên và Thần mẫu cũng đã có thể miễn cưỡng ngồi dậy được, A Thiết lập tức nhặt thần thạch lên, thở hồn hển nói: “Tất cả... Tất cả đều kết thúc, đợi chúng ta nghỉ

ngôi một hồi, liền chạy trở về... Trả thần thạch lại cho Lôi Phong tháp...”

Không sai! Chỉ cần đem thần thạch trả lại cho Lôi Phong tháp, đám người A Thiết liền đại công cáo thành, mà nhân gian cũng theo đó mà tránh được một hồi căng thẳng.

Nhưng mà, đám người A Thiết không khỏi cao hứng tới quá sớm, bởi vì sự tình càng khiến người khác lú lẫm rất cuộc cũng đã phát sinh!

Ngay lúc A Thiết vừa dứt lời, bỗng dung khối thần thạch trong tay bỗng phát ra “Cạch” một tiếng.

Một âm thanh làm cho lòng người nghe thấy sợ vỡ mật!

“Băng” một tiếng! Vô kiên bất tồi, theo lời đồn có thể vĩnh viễn không ngừng tiêu diệt thần thạch, trong phút chốc vậy mà bắn nát!

Mảnh vỡ tan thành từng mảnh!

Không!

Chương thứ hai mươi bảy, kết lương duyên.

Cuộc đời của mỗi người đều có thể nói là một khúc kịch.

Có một số người rất có mị lực, cả đời có thể nói là một khúc dẫn người nhập trãng; vả lại gạt bỏ những phần tử đặc thù này, phần lớn người một bộ phận trong cuộc đời đều mơ hồ hồ hồ, không có mục tiêu mà lẩn lộn qua lại. Mọi người đều lễ phép, không chút ác ý lấy “Giả tình thân bằng hữu của ta”, lừa gạt chúng sinh phạm trần, xảo diệu che giấu chân ngã, diễn cũng không tệ. Nếu như không quá cầu, đời này cũng bình thường vượt qua...

Đây mới là nhân sinh thật sự.

Trong chúng sinh, chỉ riêng hào hiệp, liệt sĩ, anh hùng, tài tử, giai nhân cố sự cũng tự nhiên không ít, những tình nghĩa nghĩa này đều mỹ lệ tới mức có được phần động lòng người, mị huyền giống như mộng đẹp, căn bản không phải cuộc đời nên có trong hiện thực...

Đặc biệt là, đối với hần và nơi đây, sự thật này tựa như là trái tim đã bị móc ra ngoài cơ thể, máu me đầm đìa không thể nào

tưởng tượng được!

Chỉ vì, y vốn là lãnh đạm xem bá vương nhân gian, nàng lại là nữ nhân dựa vào Bá Vương mà sinh; Bá Vương và mỹ nữ, chỉ nên xuất hiện trong truyền thuyết, lại không nên sống tạm bợ ở nhân gian!

Chuyện tình yêu yêu của Bá Vương mỹ nữ, cũng vĩnh viễn không thể vẹn toàn kết cục.

Tình yêu chân chính vốn là một kỳ tích có độ khó tương đối cao.

Đúng như hấn và nàng...

Đó đã là ngày thứ mười lăm sau khi Thần chết.

Cách ngày đại nạn của Thần Châu, còn một ngày nữa...

Lôi Phong tháp đã lâu không gặp, dưới ánh chiều tà chiếu xuống vẫn nguy nga hùng vĩ như trước, chỉ là ai có thể biết, Lôi Phong tháp khả năng cũng đầy tâm sự? Hai đạo dưới Lôi Phong tháp tự nhiên thiên hiểm đã đụng vào nhau, thời hạn một tháng đã gần hết, nếu ngày mai vẫn không cách nào bỏ cứu, Thần Châu chỉ còn hơn nửa địa phương chắc chắn sẽ gặp khó khăn...

Cho nên, tháp đầy tâm sự; “người” cũng đang lòng đầy tâm sự.

“Người” này chính là Tuyết Duyên.

Nhưng thấy Tuyết Duyên đang ngồi trong một rừng nhỏ cách Lôi Phong tháp mười trượng, tĩnh mịch nhìn bốn ngôi mộ mới xây trong rừng, bốn ngôi mộ không có di thể.

Mà tên được khắc trên bốn tấm bia mộ này, bên trong không phải phần thân toái cốt là không thể tìm về thi thể; bốn tấm bia mộ này, chính là phân biệt thuộc về “Tiểu tình”, “A Hắc”, “Hứa bá” và “Thần tướng”.

Hóa ra từ khi A Thiết may mắn chạy trốn từ vụ nổ kinh thiên động địa trong Huyết Lao kia, sau đó cũng hôn mê trở về thần mộ tìm kiếm thân y, thật tình không biết thần y sớm biết cơ hội bỏ chạy, hơn nữa lưu lại tờ giấy, tuyên bố nếu có cơ hội, nhất định sẽ thử tay cầm đao thánh thủ của y trên người Bộ Kinh Vân một lần nữa. Bốn người tìm khắp nơi thân y rồi vòng trở

lại Tây Hồ., Bởi vì lúc trước Đồ Tể đã bị Thần Tướng hủy đi nên tạm thời thuê một ngôi nhà nhỏ khác, còn xây bốn ngôi mộ bên cạnh Lôi Phong tháp. Mà A Thiết còn xây luôn bên cạnh ngôi mộ của A Hắc - Tiểu Tình. Đây vốn là tâm nguyện cuối cùng của A Hắc nên tất nhiên hắn sẽ thành toàn cho hắn.

Nhưng sau khi xây mộ, đám người A Thiết không còn thể làm gì nữa, việc làm vì Thần Châu của bọn họ đã không thể làm!

Mà ngày mai, hơn phân nửa Thần Châu cũng không biết sẽ trở thành cảnh giới như thế nào nữa?

Thần thạch tuy là vũ khí cả thế gian trầm địch, nhưng cũng không có nghĩa là nó có thể vĩnh viễn không mài mòn thế gian, không có bất diệt vĩnh viễn, thần bất tử trường sinh cũng không ngoại lệ, đã là bằng chứng sắt tốt nhất rồi!

Thần thạch nhiều lần cùng với siêu cấp lực lượng Ma Ha nhiều lần liều mạng, tiếp theo còn muốn ngăn cản huyết lao kia có thể hủy thiên diệt địa oanh kích, mặc dù cuối cùng thần thạch vẫn có thể trợ giúp A Thiết bọn hắn bình yên thoát hiểm, nhưng bản thân nó, nhưng rốt cuộc không thể duy trì được, hủy thành từng mảnh...

Thần thạch đã tan tành hết, trên đời này không còn bất cứ thứ gì có thể thay thế thần thạch ngăn trở hai luồng thiên hiểm, ngày mai hơn phân nửa Thần Châu chắc chắn sẽ phát sinh biến cố lớn cho địa xác; nhóm người A Thiết cũng muốn thông báo cho tất cả mọi người chạy nạn, nhưng không biết sẽ bị tiêu diệt nơi nào. Mọi người cho dù biết cũng không biết nên tránh nạn ở đâu mới có thể giữ được mạng sống, ngược lại sẽ còn sợ hãi như thường ngày, sao không dứt khoát cho bọn họ biết? Có lẽ sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy khá hơn một chút.

Vẫn là câu châm ngôn kia, không biết so với tri thức càng thêm hạnh phúc!

Mấy ngày nay, bốn người Tuyệt Duyên, A Thiết, Nhiếp Phong, Thần mẫu đều ngày ngày ngày tới đây quét ngôi mộ, duy chỉ có hôm nay, A Thiết cùng Nhiếp Phong sáng sớm đã ra ngoài, thần thần bí bí, không biết vì sao, lại không trở lại giếng, cái này tựa hồ không phù hợp với cá tính của hai người bọn họ. Mà thần mẫu vốn thần bí khó lường thì lại gấp bội thần bí, bóng dáng bao quát...

Tuyết Duyên vẫn yên lặng ngắm nhìn bốn tòa trách nhiệm trước mắt, suy nghĩ một chút rồi lại suy nghĩ, cứ như không dứt, cũng không biết nàng đang nghĩ gì?

Suy nghĩ thật lâu, nàng hốt hoảng than nhẹ một tiếng, đứng dậy, xem ra trong lòng đã hạ quyết định rất trọng đại, vừa muốn cất bước rời đi, nơi này, sau lưng truyền đến một thanh âm:

“Cuối cùng ngươi cũng nghĩ thông suốt rồi?”

Tuyết Duyên quay đầu lại, chỉ thấy sâu trong rừng cây có một chiếc mặt nạ sáu màu rực rỡ hiện ra, không ngờ thần mẫu lại xuất hiện lần nữa.

Thần mẫu xuất hiện, Tuyết Duyên lại không cảm thấy bất ngờ, nàng chỉ nói: “Thần mẫu, người có biết ta đang nghĩ gì không?”

Thần mẫu thở dài:

“Đừng quên ta một tay nuôi dưỡng ngươi thành người trưởng thành. Với tính cách của ngươi, ngươi sẽ suy nghĩ nhiều lắm, ta thực sự quá rõ ràng.”

Tuyết Duyên lại nói: “Vậy ngươi cho rằng ta đang nghĩ gì?”

Thần mẫu đáp: “Chắc hẳn ngươi đang suy nghĩ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể ngăn cản sự khác biệt này của Thần Châu? Hải tử, ngươi không gạt được ta...”

Tuyết Duyên nghe vậy sững sờ, lập tức khẽ gật đầu:

“Đúng vậy, thần mẫu, người đoán được một điểm không sai, ta thật sự muốn như thế nào mới có thể ngăn cản trận hạo kiếp này.”

Thần mẫu hỏi: “Ngươi đã nghĩ thông suốt chưa?”

“Ừm.” Tuyết Duyên gật đầu:

“Mấy ngày nay, ta một mực nhìn bốn mộ này, một mực suy nghĩ không ngừng, có thể là bọn hắc cho ta một chút linh cảm, ta đột nhiên hiểu được, nếu lúc trước Thanh Thiên thiếu, hạo nữ cũng có thể luyện thạch bổ thanh thiên...”

“Thần thạch hôm nay mặc dù đã vỡ, nhưng ta cũng có thể một lần nữa dính lại thần thạch...”

Cái gì? Hóa ra Thần Châu còn có một chút hi vọng sống? Thần Châu thương sinh khả năng không phải chết? Nhưng mà, rốt cuộc dùng phương pháp gì có thể khiến thần thạch một lần nữa dính lại đây?

“Từ đầu đến nay, quả thật ta đã xem hai chữ “Tình ái” quá nặng, A Thiết vĩnh viễn xếp thứ nhất trong lòng ta, nhưng ta lại không đếm xỉa đến sự tồn tại của những người khác xung quanh, chuyện này... Thật ra là không nên...”

“Tiểu tình cùng thần tượng tử vong ta lĩnh đến “Tình” cũng không cần thật sự có được; mà pháp trí cùng a hắc, hai người bọn họ vì thương sinh tình nguyện chết đi, càng làm ta bừng tỉnh, chính là...”

“Nửa đời ta chịu Thần điều khiển, hiện tại tóm lại cũng nên dựa theo chí hướng của chính mình, làm chút chuyện cho muôn dân trăm họ!” Ngữ khí thập phần kiên quyết!

Thần mẫu nhìn chằm chằm vào tuyết duyên, nếu nàng không đeo mặt nạ, tuyết duyên nhất định có thể nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng...

Một lúc lâu sau, thần mẫu mới ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói: “Rất tốt, ngươi... rốt cuộc cũng đã chính thức hoàn thiện... trưởng thành...”

Đúng vậy! Nàng thành thực rồi! Nàng không còn là cô bé ban đầu lén vào Thần Cung, bị ném vào trong lòng Thần Mẫu sợ hãi uống cạn. Nàng ta cũng không còn là thần cơ si mê bộ tộc kinh vân kia...

Đương nhiên, không si tình nữa, cũng không biểu thị nàng tình yêu: Nếu nghĩ hấn là bành phụ, nàng vĩnh viễn cũng không muốn làm đối xứng...

“Thần mẫu” hy vọng tạm thời ngươi không nói việc này cho A Thiết, ta không muốn hấn...

Lời của Tuyết Duyên vẫn chưa nói hết, thần mẫu đã cắt lời nàng, sắc khoái nói: “Yên tâm! Ta sẽ không nói, đây là ý nguyện của ngươi, ta nhất định thành toàn cho ngươi.”

“Rất tốt.” Tuyết Duyên vẻ mặt bất đắc dĩ nở nụ cười, chợt hỏi: “Đúng rồi, A Thiết cùng Nhiếp Phong hôm nay như thế nào lại ra ngoài sớm như vậy? Hai người bọn họ đang làm gì ở đây?”

Thần mẫu dường như có chút chột dạ, cố ý nhún vai che giấu, đáp: “Ai biết được? Nam nhân cũng có tâm sự của đám nam nhân, chúng ta chưa hẳn đã hiểu rõ hoàn toàn, giống như nam nhân cũng sẽ không hoàn toàn hiểu tâm sự của chúng ta...” Loại đáp án này giống như không phải mà chính là đáp án, dường như không có đáp lại., Thật sự là “Trò hay” của thần mẫu! Tuyết Duyên cũng không muốn tiếp tục truy tìm, nàng chỉ ung dung xoay người, vừa nói: “Thần mẫu, ta còn muốn lẳng lặng suy nghĩ một chút, người để cho ta độc nhất vô nhị trở về nhà, trên đường đi suy nghĩ thật kỹ đi!”

Thần mẫu nói: “Cái này lại có gì khó? Hai ta tạm thời mỗi người một đường, riêng phần mình về nhà là được rồi, nhưng mà...”

“Cháu trai, hy vọng người có thể nhớ kỹ một câu ta từng nói; cho dù người khắp thiên hạ đã rời khỏi người, thần mẫu ta cũng vĩnh viễn đứng bên cạnh người, vĩnh viễn người hiểu chứ?” Đây là một câu an ủi, Tuyết Duyên mười phần cảm kích:

“Ta hiểu, thần mẫu, tuy người chỉ phụng mệnh của thần nuôi dưỡng ta thành người, nhưng ta dù nhỏ nhất, từ lâu cho rằng... Người là... thân thích của... thân mẹ ruột...” Một lời nói đến đây, tuyết duyên đã rơi lệ, nghẹn ngào khó tả, chỉ có thể xoay người, cất bước rời đi.

Thần mẫu phiến muộn nhìn bóng lưng Tuyết Duyên Khôn, trong mắt không khỏi tiếc hận, bỗng nhiên thở dài nói: “Trời nếu có tình thiên mà già, hài tử, ta chỉ có một hi vọng, chính là sau khi tất cả kết thúc...”

“Người, cũng không già đi giống như trời, ai...”

Rốt cuộc thần mẫu đang nói cái gì?

Rốt cuộc Tuyết Duyên làm sao mới có thể khiến mỗ đá trở lại trạng thái cũ?

Gió chiều nhẹ nhàng thổi, lời nói ngọt ngào như là tình nhân, dịu dàng như...

Tay tình nhân.

Bây giờ tuyết duyên không bị tình nhân ôm chặt, mái tóc đen tung bay, thân thể cô đơn lạc lõng trong gió chiều ôn nhu, hai

bóng dáng đơn độc bồi hồi ở trên đường cái chợ Tây Hồ, phảng phất như một đôi yêu cô độc, đáng thương.

Đã là mặt trời lặn về tây núi, dân lao dịch doanh trại ở chợ đã sớm về nhà tụ họp, trên đường lớn, chỉ có vài cửa hàng bán lúa mì bán trà còn đang buôn bán, vì kế hoạch sinh nhai, không ít người vẫn đang làm việc!

Đúng như đường cái tối một góc, một cô bé bé ở bên trong gió đêm rụt lại, một bên cũng đang bán hoa.

Nhìn nữ hài cũng chỉ tầm hơn chín tuổi, đáng lẽ nữ hài tuổi này đã ở nhà lẳng lặng chờ Hầu nương đích thân nấu cơm, làm sao cha mẹ nàng lại tàn nhẫn như vậy, đã khuya như vậy rồi, còn muốn một cô bé như nàng đang bày trò bán sao?

Tuyết Duyên không hẹn mà đi đến gần cô bé này, cô bé chợt thấy có người bước tới gần, tưởng là làm ăn đến rồi, không ngừng kéo cổ họng non nớt kêu to:

“Hoa được lắm! Hoa rất tốt! Tỷ tỷ, có muốn mua chút hay không?”

Tuyết Duyên nhìn gương mặt đầy dơ bẩn của nàng, hoàn toàn khác với bộ quần áo trên người nàng, không khỏi thương tiếc: “Con trai, đã khuya vậy rồi, sao con còn ở đây bán hoa? Con không cảm thấy lạnh à? Cha mẹ của con đâu?”

Dù sao đứa bé chín tuổi cũng là hài đồng, bị Tuyết Duyên hỏi như thế, không hề cảnh giác nói ra thân thế bình thường:

“Năm ngoái cha chết rồi, mẫu thân gần nhất cũng bị bệnh, trong nhà rất nghèo, tỷ tỷ, xin giúp ta mua chút hoa đi, những hoa này bán không hết, ta... Ngay cả tiền y dược của mẫu thân... cũng bồi thường hết rồi...”

A! Là một tiểu cô nương hiếu thuận hiếu chuyện mà! Thiếu nữ kéo góc áo tuyết duyên tuyết trắng, tuyết duyên nhìn đôi mắt tròn đáng thương của cô bé, mũi không khỏi đau xót, trong lòng không đành lòng, vội vàng lấy ra một thỏi bạc đưa cho cô bé, nói: “Cháu trai, tỷ tỷ không cần phải tiêu, bạc này, người cứ lấy về cho mẹ người y bệnh nhé!”

Bạc đã đưa tới trước mặt nữ hài, ánh mắt cô gái này rơi vào trên một nén bạc, trong lúc nhất thời nàng đứng lại, có lẽ tâm linh nhỏ yếu chưa từng nghĩ tới, sẽ có người nhân từ như vậy,

tặng một thỏi bạc? Nhưng, cô bé thể mà liều mạng lắc cái đầu nhỏ nói: “Không! Ta không cần! Tỷ tỷ, mẫu thân... Đã nói, vô công... Không thụ lộc, người phải tự lực càng sống, ta... chỉ là đang bán hoa, lại không phải... đang ăn xin...”

A! Thà bán không đi ăn xin? Giáo chủ tốt nhỉ! Tuyết Duyên tâm nghĩ.

Thiếu nữ đã kiên quyết như vậy, dốc sức liều mạng lắc đầu, sợ Tuyết Duyên cứng rắn nhét bạc cho nàng, Tuyết Duyên mới nói: “VẬY... tỷ tỷ mua hết hoa của người đi! Hài tử, đêm rồi, mau về nhà chăm sóc mẹ đẻ!” Trong lúc nói chuyện đã nhét thỏi bạc kia vào trong tay tiểu nữ hài, chỉ sợ nàng không cần.

Kỳ thật mấy gốc hoa đáng thương ở chỗ đó đáng giá một nén bạc, trên nguyên tắc riêng không ngờ đã bán rồi, tiểu cô nương cuối cùng vui vẻ nhận lấy bạc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ cảm kích, nói: “Tạ ơn tỷ tỷ! Có, tâm địa của người tốt như vậy., Thân mẫu từng nói, người tốt ắt sẽ báo đáp, ông trời... nhất định sẽ cho người... Như Ý lang quân...” Cô gái vui vẻ cầm thỏi bạc xoay người, chân nhỏ vội vàng chạy tới, như muốn mau chóng về nhà thuê đại phu trị bệnh cho mẫu thân, bi ai tính mạng nhỏ yếu, ghi lại trong nhà cũng chỉ là người hiền thân...

Cô bé bán hoa này chỉ là một ví dụ trong số đó bất hạnh mà thôi, trên đường vô số Thần Châu, còn có vô số tiểu hài tử nghèo khổ ngay cả đường cái, bọn họ không có chỗ dựa, không có giáo dục, cũng không có hạnh phúc...

Thần Châu, thật sự có quá nhiều cực khổ. Mà ngày mai vừa đến, một phần lớn người trong bọn họ sẽ phải đối mặt với một trận cực khổ khác. Kể cả, những đứa bé kia...

Vừa nghĩ tới sẽ có vô số đứa nhỏ và muôn dân trăm họ chịu khó, lòng tuyết duyên càng thêm kiên định.

Như Ý lang quân? Tuyết duyên đột nhiên nhớ lại câu chúc phúc cuối cùng mà cô bé nói lúc nãy, không khỏi ngòn ngọt. Đúng vậy! Cô đã tìm được lang quân như ý, đáng tiếc...

Trong lúc tuyết duyên đang dậy sóng, bỗng dưng cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng sáo trống vang động trời!

Chỉ thấy trên đường cái, đang có một hàng đội ngũ đưa giá trùng trùng điệp điệp đi qua, một hàng lại có tới hơn nửa trăm người; đội ngũ đưa giá này khổng lồ, đội ngũ đội ngũ hình chân chính cường thịnh.

Thôn dân ở hai bên đường lớn nghe tiếng, cũng nhao nhao thăm dò ngoài cửa sổ, lại thỉnh thoảng truyền đến vô số tiếng xì xào:

“A! Dạ như vậy, làm sao còn có tân nương xuất giá?”

“Ồ! Một đội ngũ đưa cưới thật lớn, là nữ hài nhà ai hạnh phúc như vậy, lại có nhiều người đưa gả như vậy?”

“Ai, nếu ta cũng có trận dung cường thịnh như vậy tặng cho ta, ta lập tức gả một lần cũng nguyện ý a...”

Trong khoảnh khắc tiếng người huyên náo, tiếng tấu nhạc ồn ào, tất cả mọi người đều hâm mộ, cho dù ngay cả tuyệt duyên đứng há hốc mồm cũng hâm mộ...

Không sai! Cô gái kia không hy vọng có thể vui vẻ gả đi? Nếu gả cho người trong lòng, sẽ là vài đời học đòi!

Đang lúc mọi người cực kỳ hâm mộ thì cỗ kiệu hoa đỏ lớn kia đột ngột dừng lại trước Tuyên Tuyệt Duyên!

Tuyệt Duyên khẽ giật mình, nàng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đột nhiên sàng sổ sách của Hoa kiệu bung ra, tân nương trong kiệu bước ra ngoài!

Tất cả những người xem đều ghé mắt, vậy tân nương không phản ứng với lễ thường nam gia chạy ra khỏi kiệu hoa? Sao lại dự đoán được mọi người sẽ xôn xao không thôi; hóa ra người đi ra từ kiệu hoa không phải là tân nương, mà là một người mặc áo lạnh đỏ thẫm, khí vũ hiên ngang...

Tân lang uyển chuyển!

Trời ạ! Rốt cuộc đây là một thế giới như thế nào vậy?

“A... Thiết?” Tuyệt Duyên vô cùng kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ. Nàng quả thực chưa từng nghĩ đến người từ trong kiệu hoa đi ra lại là A Thiết!

Không chỉ A Thiết, trong đó có một nam nhân luôn đứng chặn mũ trúc, trước khi đội ngũ cưới phụ trách tấu nhạc cũng ngừng

đầu lên. Người này rõ ràng là Nhiếp Phong!

Thấy Nhiếp Phong từ trước đến nay vẫn phiêu dật vậy mà cam tâm đảm nhiệm chức vụ Nhạc Thủ, tuyệt duyên càng thêm hiếm thấy, Nhiếp Phong lại vui vẻ cười nói:

“Chúc mừng chúc mừng! Tuyệt Duyên cô nương, chúc mừng hôm nay được gả lang quân như ý!”

Ngay cả Nhiếp Phong là người thoát tục cũng muốn dính vào kẻ này, thực sự là làm khó hắn, cũng đủ để thấy tình nghĩa giữa hắn và A Thiết! Mà lúc này A Thiết cũng đã đi đến trước mặt tuyệt duyên, nhẹ nhàng chấp tay với nàng, ôn nhu nói:

“Chấp tử chi thủ, giai lão với tử. Duyên, ta muốn thành hôn, tân nương... Có phải là ngươi không?”

Nói rồi! Câu nữ tử thiên hạ này rất thích nói chuyện, A Thiết rốt cuộc lúc này đã nói ra!

Tuyệt Duyên sững sờ nhìn A Thiết. Nàng nhìn vào mắt của nàng, hắn cũng đang nhìn vào mắt nàng.

Bốn mắt giao nhau, song phương như muốn hòa tan trong ánh mắt của đối phương...

Tuyệt Duyên giờ phút này mới hiểu ra, vì sao hôm nay A Thiết và Nhiếp Phong lại thần bí như vậy, thì ra là bọn họ đang chuẩn bị hôn lễ này; vào buổi tối trước khi bản chép châu sắp đại nạn lâm đầu, A Thiết cuối cùng quyết định sẽ đạt thành chí nguyện cả đời của nàng...

Hắn ta muốn phải đón nàng ta!

Chỉ vì không có ngày mai, bọn họ có lẽ không có ngày mai, hơn phân nửa Thần Châu thương sinh có lẽ cũng không có ngày mai!

Hôm nay trời chiều, sao lại có ngày tốt như vậy? Trong đêm hôm nay không có ngày mai, nàng, bị cảm động thật sâu.

Thế nhưng nàng vẫn đứng thẳng bất động làm A Thiết hiểu lầm nàng đang do dự, đường đường A Thiết từng là người không khóc không ra chết, cũng không khỏi thẹn thùng:

“Duyên, sao... rồi sao? Chẳng lẽ... Ngươi không...”

Hắn vốn định hỏi, chẳng lẽ ngươi không thích ta? Nhưng hắn còn chưa nói hết, tuyệt duyên đã nhanh chóng chui vào trong

lòng hần, nhẹ nhàng che miệng hần; nàng vô hạn thâm tình nhìn hần, cuối cùng mạch khẽ gật đầu.

Quân chúng xung quanh thấy cảnh này diễn ra quá trình viên mãn diễn ra, không khỏi ồn ào, trong lúc nhất thời liên tục tiếng vỗ tay, tiếng khen hay không dứt bên tai!

Nhiếp Phong ở bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi, nhưng hần lại rất bất mắt, hần bỗng phát hiện ra, vì sao hai mắt tuyệt duyên lại ẩn hiện không ít lệ quang? Nàng... không vui?

Sao lại như vậy? Nhiếp Phong trầm nghĩ, có lẽ Tuyệt Duyên chẳng qua là quá vui vẻ, nàng vui đến chảy nước mắt à?

Nhất định là như vậy!

Đây là một hôn lễ rất đau buồn.

Nói là bi ai, nhưng đêm nay là ngày lành của A Thiết chính thức cưới tuyệt duyên. Thế nhưng chỉ có bọn họ biết, qua tối nay, ngày mai bọn họ có thể dựa vào võ công thượng giai tránh được họa kiếp, sẽ nhìn thấy rất nhiều thảm kịch tán nhân chết thảm...

Chỉ là, đã không cách nào cứu chữa, chỉ có như vậy, phiền tiểu tiểu lại tương thân...

Tại tiểu cư mà A Thiết mới thuê trở về, ngoài cửa cũng treo một đôi đèn lồng đỏ lớn; trong cửa, càng xây mấy bàn thức ăn, đại yến hần và thần mẫu ở bờ Tây Hồ, trong chốc lát cả nhà lành muộn, vui vẻ dương dương...

Trong đám lảng giềng này, kỳ thật đã sớm biết tại sao nhà cũ của A Thiết lại sụp đổ chỉ trong một đêm, tam mẫu tử Từ mộ và tiểu tình lại mất tích một đoạn thời gian; nhưng mà tối nay, thần mẫu lại lần nữa tháo mặt nạ của nàng xuống, đáp lại thân phận “Từ mộ” của nàng xuất hiện ở khu vực lân cận., Vả lại, thay cho nhi tử chủ trì cuộc hôn sự lần này. Mọi người tuy cảm thấy kỳ quái, A Hắc và tiểu tình rút cuộc đi đâu, nhưng vì dù sao tối nay cũng là ngày lành của A Thiết nên đám người bên cạnh không kịp chúc mừng, cũng không hỏi lung tung!

Dựa theo tục lệ dân gian, sau khi một đôi người mới vào bái đường, tân nương liền phải vào phòng mới chờ tân lang; vì vậy tuyệt duyên cùng A Thiết song song dâng trà cho thần

mẫu, nàng liền cần vào phòng mới chờ đợi, mà A Thiết cũng tiếp tục chào hỏi hàng xóm.

Thần mẫu đôi con cái có thể có tình nhân cuối cùng trở thành quyến thuộc, trong bữa tiệc cố nhiên vui mừng không thôi, về mặt có chút lo lắng: Mà Nhiếp Phong mắt thấy vị Vân sư huynh từng tử khí trầm trầm này cuối cùng cũng thành gia đình, cũng vì đó mà vui vẻ; về phần A Thiết bản thân đang thoải mái, loại nụ cười xán lạn trên mặt này, tin tưởng sẽ là một lần sáng lạn nhất trong cuộc đời Bất Tử Thần, có lẽ...

Cũng là lần cuối cùng...

Chương thứ hai mươi tám tình yêu vốn là độ khó cao.

Ngay lúc A Thiết cười vô cùng xán lạn, trong phòng mới đang có kỳ cảnh bất đồng...

Nơi đây không ngờ lại là một mảnh sương mù giăng đầy.

Chỉ thấy trên giường mới, trong căn lều đỏ bãi nước âm kia, cuộn cuộn không dứt lộ ra sương mù nồng đậm, trong hồng chấm trướng tựa hồ có bóng người, bóng người này chính là... Tuyết Duyên? Nàng rốt cuộc ở trong giường làm gì vậy?

Sương khói càng dày, nhưng mà dày tới đỉnh điểm, ngược lại dần dần tiêu tán; trong bão táp bọc sương khói, tuyết duyên đã mặc áo hồng tân nương, đỏ bừng chấm dứt, chân đạp giày đỏ, từ từ đi xuống giường.

Chỉ thấy mồ hôi trên trán nàng ta túa ra đầy mồ hôi, lại còn lầm bầm nói: “Không thể tưởng tượng được... thật sự có thể thành công, rốt cuộc đại công cáo thành...”

Ồ? Rốt cuộc là cái gì đại công cáo thành vậy? Không có ai biết! Chỉ có chính nàng mới biết!

Nàng sắp phải đối mặt thống khổ, cũng chỉ có chính nàng mới biết được...

Tuyết Duyên khẽ lau mồ hôi trên trán, chậm rãi đi đến trước bàn Long Phượng Chúc. Trước bàn đặt hai chén rượu, bên cạnh còn có một bình rượu ngon. Nàng thần nhiên nhắc bầu rượu lên, rót rượu vào trong chén. Không bao lâu sau, đã uống đầy hai chén hợp rượu của nàng và A Thiết.

Trong đó một chén rượu lại không giống như ly còn lại, Hà Khuyết hai chén không thể “hoàn mỹ” như nhau? Phải chăng nàng còn có một vài thứ muốn thêm vào trong một chén rượu?

Đúng vậy! Chỉ thấy Tuyết Duyên không biết móc đâu ra một ít thứ, từng viên từng viên thêm vào trong rượu.

Một viên, hai viên, ba viên... A, đó là cái gì vậy?

Không biết rốt cuộc nàng đã đặt bao nhiêu viên, cuối cùng hai chén rượu cũng đầy mỹ mãn như vậy. Ánh mắt nàng lấp lánh giữa hai chén rượu, nhưng trong lòng đang suy nghĩ một số chuyện không hài lòng...

Nàng nghĩ tới những ngày tháng bé quan với A Thiết, cùng nhau vượt qua, tuy rằng đoạn thời gian đó rất ngắn ngủi thế nhưng sinh mệnh của nàng mới chỉ là một người đàn ông duy nhất.

Cho nàng hoàn thiện nhất là bộ kinh vân! Cho nàng yêu nhất, cũng là hấn! Chỉ có một nàng là hấn, thứ hấn yêu nhất trong cuộc đời, tổng cộng yêu năm năm lẻ ba tháng, tổng cộng yêu được một ngàn chín trăm lẻ mười sáu ngày...

Nàng sẽ vĩnh viễn không quên được hấn, nhưng mà, bắt đầu từ tối nay trở đi, nàng lại muốn hấn quên mất —— cô!

Trong lúc tuyết duyên đang thần thờ, đột nhiên cửa phòng được đẩy ra, người đẩy cửa đương nhiên chính là A Thiết trong lòng nàng!

Chỉ thấy hai gò má A Thiết đỏ ửng, hiển nhiên rót rất nhiều rượu cho các tân khách, vẫn còn may là tửu lượng của hấn không kém, khi bước vào trong phòng cũng không có lung lay sắp đổ, duy nhất hấn thấy thần sắc tuyết duyên, không khỏi nhíu mày hỏi: ” duyên! Sao vậy? Người... không vui à?”

Tuyết Duyên cuống quýt thu liễm vẻ mặt sầu muộn, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, chỉ có nàng mới biết được ý cười của mình có bao nhiêu kiên cường:

“Không! Sao ta... Không vui? A Thiết, người... tựa hồ đã uống rất nhiều rượu...”

A Thiết có chút áy náy nói: “Vâng! Nhưng khó được cao hứng như vậy, Nhiếp Phong vốn dĩ không uống rượu, cũng phá lệ

uống không ít...”

Trong lúc trả lời, hấn hốt thấy hai chén hợp rượu trên bàn, lập tức cười nói: “Thiếu chút nữa quên rồi! Hai chúng ta còn chưa uống chén rượu hợp rượu này! Duyên, bảo chúng ta cạn chén này trước!”

Nói xong đang định lấy rượu ra thì Tuyết Duyên đã nhanh hơn y một bước lấy hai chén rượu kia. Nàng chăm chú đưa một chén cho A Thiết, chén rượu đó có phải là chén uống...?

A Thiết lấy chén rượu ra, nhìn chăm chăm vào Tuyết Duyên nói: “Huyền, nguyện chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, cho dù ngày mai phải chết, cũng phải chết chung một chỗ!”

Thật sự là một câu vô cùng điềm xấu mà nói, Tuyết Duyên có chút thấp thỏm, vội vàng che miệng hấn lại, nói: “A Thiết, đừng nói những lời không may như vậy mà chết sao được? Người sẽ sống lâu trăm tuổi, thậm chí còn quan trọng hơn cả ta...”

Đúng vậy! Nàng hi vọng A Thiết có thể sống lâu trăm tuổi, khỏe mạnh khỏe mạnh, bình an, thoải mái sống sót, cho dù cuối cùng đến cuối cùng, đến ca đài vũ cơ, lúc khúc chung người tán, nàng đã không thể làm bạn bên cạnh nàng nữa, nàng cũng đã hoàn toàn quên nàng...

Thời gian tổ chức hôn lễ, song phương đều luân phiên nói những lời khó hiểu này, A Thiết cũng cảm thấy có chút không ổn, vội chuyển đề tài, dùng ý niệm đặt tên đựng vào cái chén của nàng ta, nói: ” Duyên, người nói không sai chút nào, hai ta đừng nói những lời không tường tận! Đến đây! Để cho chúng ta uống trước rồi nói sau!”

Nói xong hấn rót chén rượu kia vào miệng, Tuyết Duyên âm u nhìn hấn trút rượu xuống, mãi không chút lưu luyến. Lúc này nàng mới an tâm, nàng rất an tâm...

A Thiết chỉ thấy tuyết duyên mộc mạc cầm rượu, cho tới nay chưa uống, không khỏi hỏi lại: ” duyên, vì sao người vẫn không uống rượu?”

Tuyết Duyên vừa mới giật mình, lập tức nâng chén muốn uống, chỉ ngay lúc này, hai mắt A Thiết sáng ngời, nhìn chăm chăm vào phần đỏ trên giường, như là phát hiện cái gì vậy, cả

người trong nháy mắt liền thay đổi sang một người khác, dị thường đề phòng nói: ” Duyên, ngươi có thấy hay không... sau giường có nhiều thứ gì đó đang mơ hồ phát sáng?”

Tuyết Duyên âm thầm giật mình, đó chính là bí mật khiến cả phòng sương khói mê man, cuống quýt che giấu:

“VẬY... có sao? Chắc ngươi nhìn lầm rồi...”

Lời còn chưa dứt, A Thiết bỗng đứng tiến lên trước, một tay xốc lên giường giấy đỏ, thành linh phát giác, hóa ra phía sau lều là...

Một thứ hắc không thể tin tưởng là thứ hắc vẫn đang tồn tại – thần thạch!

Thần thạch? Thần thạch không phải sớm đã tan biến từ lâu rồi sao? Làm sao vẫn có thể tái hiện hoàn chỉnh như cũ?

A Thiết chỉ cảm thấy có chỗ kỳ quặc, cảm giác say cũng tiêu tan hơn phân nửa, vội vàng quay đầu hỏi Tuyết Duyên:

“Sao... như vậy? Vì sao thần thạch lại hồi phục như cũ? Duyên, đây rốt cuộc là chuyện quái gì vậy?”

Đồ Cùng Tiêu thấy vậy, trong lòng Tuyết Duyên biết không thể giấu được nữa, đành thẳng thắn nói ra một chân tướng đáng sợ:

“A Thiết, xin ngươi bình tĩnh một chút nghe ta, thần thạch có thể hồi phục lại trạng thái như cũ, chỉ vì...”

“Chỉ vì ta dùng Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể... Thất Chân Nguyên, cưỡng ép nó kết hợp lần nữa!”

“Cái gì? Ngươi đã tiêu hao hết... Thất thành nguyên?” A Thiết cực kì khiếp sợ, từng bước từng bước trầm tâm xuống dưới; hắc rất minh bạch, lần trước tuyết duyên dùng toàn bộ Di Thiên Thần quyết chân nguyên liền có thể cứu sống hắc; hôm nay nàng nghĩ đến bảy thành chân nguyên đem thần thạch hồi phục lại cũng không phải không có khả năng, cái này cũng chỉ có nàng mới có thể làm được., Vì thần mẫu cũng chỉ luyện thành ngũ thành chân nguyên; chỉ là, bỏ lại Tuyết Duyên nguyên chân nguyên từng bán tử bất sinh, mắt thấy nàng mất đi bảy thành chân nguyên, kết cục của nàng, lại sẽ... như thế nào?

A Thiết dì thường nóng lòng tiến lên nắm lấy hai vai tuyết kinh, tuy rằng thân thạch có thể hồi phục như cũ vốn là chuyện tốt, bờ Thần Châu ngày mai có thể cứu, nhưng hấn càng quan tâm hơn là nàng; nửa đời trước nàng đã cực kỳ nháp nhô, hiện giờ, mặc dù nàng không để ý mình cứu Thương Chủ trước, Vận Mệnh lại muốn lần nữa tàn phá nàng thành bộ dáng thế nào?

Tuyết Duyên cười cười như ra sức, lệ quang, dập dờn trong đôi mắt xinh đẹp của nàng, nàng vẫn chỉ lo an ủi hấn:

“A Thiết, đừng quá bối rối, ta chỉ mất đi bảy thành chân nguyên mà thôi, sẽ không chết đâu...”

Đột nhiên nghe thấy tuyết duyên cũng không chết, A Thiết cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà tuyết duyên vẫn không nói xong, nàng tiếp tục:

“Thế nhưng, không có bảy thành chân nguyên như ta, mặc dù vẫn có thể làm chủ, nhưng... khuôn mặt này của ta, chỉ sợ sẽ giống như Thần, trở thành... rất già...”

Àm! Thật sự là sấm sét giữa trời quang! A Thiết đứng lại tại chỗ, máu huyết đông cứng, toàn thân không thể nhúc nhích!

Một nữ nhân nếu phải vứt bỏ tuổi thanh xuân của bản thân thì cần phải có dũng khí lớn đến mức nào? Mà một mỹ nữ tuyết sắc cần có càng nhiều dũng khí; có lúc, thậm chí chết đi còn dễ chịu hơn một chút; A Thiết mờ mịt một lúc lâu, lúc này mới hiểu được:

”duyên, ngươi... Vì sao phải làm như vậy? Vì sao ngươi lại làm như vậy?”

“Vì sống trong Thần Châu tất cả mọi người...” Tuyết Duyên bất đắc dĩ đáp: “Người Mỹ thực sự có quá nhiều đau khổ, không thể nhiều hơn nữa, nếu hy sinh dung mạo của ta có thể nhẹ hơn bọn họ vô số cực khổ, có gì đáng tiếc?”

A Thiết nghe xong không khỏi hít vào một ngụm khí, hấn đương nhiên hiểu được! Nếu đổi lại là hấn, hấn cũng nhất định sẽ làm như vậy! Chỉ là, nàng quá đáng thương, sinh mệnh của nàng mười chín năm, chưa từng lọt vào mắt quần chúng sao, Hà Thiên lại chọn nàng?

Đang lúc A Thiết không biết làm sao, Tuyết Duyên bỗng buồn bã nói: “A Thiết, là lúc ta và người cáo biệt nhau...”

A Thiết chợt nghe tâm thần ngay tại chỗ cả kinh, hỏi: ” duyên, vô luận... Người biến thành bộ dáng gì, ta... sao lại chia tay với người chứ? Đừng có nói những lời như vậy nữa!”

Tuyết Duyên nói: “A Thiết, nhưng... người có nghĩ tới không, khi ta trở nên rất già rồi, cho dù ta và người đã thành hôn, cũng sẽ... không vui vẻ được sao?” Đây là sự thật! A Thiết cũng hiểu rất rõ, nhưng tình yêu của nó không thể xóa bỏ được, hấn nghĩ không phản đối:

“Dù thế nào không vui, duyên, ta sẽ suốt đời bảo vệ bên cạnh người, cho đến ta chết!” Ngữ khí kiên định lạ thường.

Tuyết Duyên nhìn hấn, như ngây dại, nàng vui mừng vì mình từng gặp nam nhân thâm tình này, đáng tiếc...

Nàng bắt đắc dĩ, nhẫn nhịn nói: “Vô dụng thôi! A Thiết, một ngày nào đó... người sẽ thay đổi, người sẽ ghét bỏ bà lão vừa già vừa quỷ này...”

“Không!” A Thiết kêu to: “Không!”

“Ta sẽ không! Duyên, tin tưởng ta, chúng ta nhất định sẽ sống thật tốt!”

Tuyết Duyên lắc đầu, phun ra một câu càng khiến A Thiết kinh hãi:

“Đáng tiếc đã quá muộn, vừa rồi ta đã động tay động chân vào rượu của người, ta hạ năm viên ——”

“Vong tình!”

“Vong tình?” A Thiết suýt nữa bị dọa cho choáng váng, khuôn mặt hấn tái nhợt, trắng tới tận tóc. Cả người cũng như muốn trắng bệch ra, hấn bỗng phát hiện mình đã rơi vào ba vực sâu; ở trong vực sâu, hấn sắp sửa mất đi tuyết duyên...

“Đúng vậy. Năm viên vong tình này là ta âm thầm thu thập Thần Cung trở về, A Thiết, chúng nó sẽ giúp người hoàn toàn quên những chuyện đã xảy ra trong năm năm nay, kể cả người còn được gọi là A Thiết, bao gồm cả ta...”

***

“Không! Ta không cần! Duyên, người vì ta hy sinh nhiều như vậy, ta không muốn quên người!” A Thiết nghe đến đây rất cuộc không nhin được nữa, hấn vội vàng ôm chặt lấy tuyết duyên, hấn không muốn mất đi nàng, cũng không nên quên nàng; nhưng cùng lúc đó, một loại cảm giác kỳ quái dần dần ăn mòn trong đầu hấn, hấn chỉ cảm thấy chính mình dường như đã bắt đầu không nhớ ra một thứ gì đó, người cũng trở nên mơ hồ, chẳng lẽ... Là Vong Tình bắt đầu phát tác?

Tuyết Duyên cũng ôm chặt lấy hấn, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh cửa huyệt hậu của hấn, mặt sớm đã tràn đầy nước mắt, nàng nói: “A Thiết, ta biết rõ dã tâm của người hiện giờ rất... thống khổ, nhưng... Ta chỉ muốn người quên đi những thống khổ này, xin hãy tha thứ cho ta tự mình ăn vào vong tình; người cũng đã biết, nếu có thể quên ta người sẽ khá hơn một chút?”

Nói đến nói lui, tâm nguyện nàng còn chưa hoàn thành, vẫn là hi vọng sau này có thể vui vẻ sống tiếp, nhưng chính nàng thì như thế nào? Nàng sắp sửa lại già lại xấu vĩnh cửu cầu thả khắp thế gian, vĩnh hằng, cô độc bất lực chịu đựng thống khổ do nhớ nhung A Thiết...

A Thiết chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng mềm yếu, người cũng càng lúc càng hôn mê, ký ức trong đầu càng như nước sông thiếu đê, một mực bị đẩy lùi về phía trước, duy nhất y vẫn dốc hết toàn lực muốn giữ lại một ít ký ức liên quan tới nàng, nhưng mà...

Tuyết Duyên lại nói: “A Thiết, bỏ qua đi? Đây là... Vận mệnh của người và ta, đừng có kháng cự vong tình nữa! Để nó cố gắng quên đi ta cho người đi...” Câu nói này của nó vô cùng bi ai, hai hàng nước mắt lại rơi như mưa! A Thiết một mực nhìn nó, giống như một lần cuối cùng, nó còn đang giãy dụa, nó cố gắng giữ lại bộ dạng của mình...

Nhưng trong lòng hấn biết rõ, hấn sắp thất bại rồi! Hấn không có hành động gì mà dốc hết toàn lực ôm chặt lấy tuyết duyên, lớn tiếng gọi:

“Không! Tuyết Duyên! Ta không muốn quên người! Ta không cho Vận Mệnh lại đem hai ta tách ra! Ta thích người! Ta thích người! Ta thích người!”

“Ta — Hoan —— người —— “

Trong tiếng kêu gào điên cuồng, cuối cùng A Thiết cũng không còn sức để ngã xuống mà hoàn toàn bất tỉnh; cho dù là hấn cũng không muốn quên việc mình kết bạn với thân thiết trong cơn mưa lạnh vũ, hồng nhan sinh mệnh, hấn đã không còn sức phản kháng vận mệnh, thậm chí không thể mở mắt ra nhìn nàng một lần cuối cùng!

Tuyết Duyên buồn bã thê lương khẽ vuốt mặt A Thiết, không ngờ lúc nàng sắp lấy được hấn, nàng rốt cục lại mất đi hấn!

Tiếng kêu điên cuồng tin tưởng sớm đã chấn động cả gian phòng, hai thân ảnh nhanh chóng nghe tiếng lập tức phá cửa mà tới, đúng là...

Nhiếp Phong, Thần mẫu!

Thần mẫu chợt thấy A Thiết ngã trên mặt đất, sớm đã biết chuyện gì đã xảy ra. Nhiếp Phong nhanh chóng thì triển quan sát A Thiết, nhưng thấy hấn đã hôn mê bất tỉnh, không phản ứng chút nào, lập tức quay đầu hỏi Tuyết Duyên: “Tuyết Duyên cô nương, A Thiết hấn... tại sao lại như vậy?”

Tuyết Duyên cũng không trả lời, chỉ đi đến trước mặt Nhiếp Phong, đột nhiên xuất hiện. Không có chỗ nào báo hiệu, “phụt” một tiếng! Nàng ta không ngờ lại quỳ xuống trước mặt Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong vừa định cúi người đỡ nàng, vừa giật mình nói: “Tuyết Duyên cô nương, cô... vì sao phải quỳ xuống với ta? Nhiếp Phong ta... sao gánh được?”

Tuyết Duyên đột nhiên nhìn hấn, một lúm đồng tiền đầy nước mắt, nàng cầu khẩn hấn:

“Nhiếp Phong, tại hạ chưa đem cái chuyện vừa rồi nói cho huynh biết, hi vọng huynh có thể đáp ứng thiếp, kiếp này kiếp này, tuyệt đối không được nhắc lại chuyện năm năm qua của A Thiết với gã, càng đừng nhắc tới thiếp với gã, thiếp hi vọng huynh cũng có thể làm bộ quên mất thiếp, chỉ vì...”

Nhiếp Phong kinh ngạc, thực sự không hiểu nàng đang nói cái gì. Nhưng nhìn vẻ mặt khẩn cầu của nàng, thật sự không đành lòng nhìn tiếp nữa, rút cuộc hấn gật đầu.

Cái kia trọng hạ điểm dương, cái kia từ từ tại cửa thôn xe đi tới xe bò, kỳ lạ địa, cấu thành một bức cực đoan ôn hòa đồ hoạ.

Đáng tiếc một góc bức tranh này, lại có một đôi mắt lạnh như băng vừa mới ở trên xe mở ra, hung hăng cắt đứt bầu không khí ôn hòa điềm đạm; đôi mắt này, là con mắt của thần chết, cũng là đôi mắt của Bộ Kinh Vân!

Ngay hôm sau, hoàng hôn, hắc rớt cuộc tỉnh lại, chung quanh vẫn không sút mẻ, hoàn toàn yên tĩnh, Thần Châu cũng không có đại nạn phát sinh, chắc hẳn, Tuyết Duyên cùng Thần Mẩu đã thả thần thạch về chỗ cũ, ngăn lại một hồi họa kiếp.

Thế nhưng Bộ Kinh Vân sau khi thức tỉnh, còn nhớ rõ Thần Châu vốn muốn phát sinh một trận đại nạn không? Còn nhớ mình từng gọi là A Thiết không? Còn nhớ người từng cùng đường với hắn, từng hi vọng vĩnh viễn bảo vệ hồng nhan mệnh bạc với hắn không?

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân y nguyên khoác trên người một bộ quần áo lạnh đỏ tươi, nằm chéo ở trên xe bò, mà một nam tử đang cười trâu, giục xe bò tiến lên.

“Người tỉnh lại rồi hả?” Nam tử kia chậm rãi quay đầu lại, bộ dạng kinh vân lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, ngay cả nửa sợi lông mày cũng chưa kịp chớp một cái, hắn lại không có phản ứng quá lớn.

“Vân sư huynh, người... không nhận ra ta? Ta là... Nhiếp Phong...” Không sai! Hạng Ngưu Nhân này đúng là Nhiếp Phong, nhưng Bộ Kinh Vân tựa hồ vẫn không nhận ra hắn, hắn chỉ hồ hững nói: “Nhiếp Phong chỉ mới mười hai tuổi, người, sao lại là hắn được?”

A! Nhiếp Phong đột nhiên ngẩn ra, tuyết duyên tuy lấy Vong Tình rửa sạch trí nhớ Bộ Kinh Vân năm năm nay, nhưng chẳng lẽ... lại bất ngờ khiến hắn khôi phục trí nhớ năm năm trước? Cho nên trong lòng Bộ Kinh Vân, hình dạng Nhiếp Phong hắn là năm năm trước?

“Vân sư huynh, người có chỗ không biết, người biết không? Người đã mất trí nhớ năm năm...” Chỉ thấy Bộ Kinh Vân có thể kỳ tích nhớ lại bản thân năm năm trước. Nhiếp Phong vui

vẻ giải thích cho Bộ Kinh Vân, xe trâu vẫn luôn đi tới, hắn luôn miệng nói không ngớt., Ý đồ cho Bộ Kinh Vân hiểu ra chuyện hắn mất trí, nhưng lại tránh nặng thì nhẹ, cũng không đề cập đến đám người Tuyết Duyên, chỉ vì đêm qua hắn đã nhận được Tuyết Duyên, để tránh Bộ Kinh Vân sẽ nhớ lại chuyện đau đớn của nàng, hắn sẽ không nói toàn bộ sự thật về Bộ Kinh Vân.

***

Bộ Kinh Vân vẫn luôn yên lặng lắng nghe, vẻ mặt lạnh như băng, giống như đang nghe một đứa trẻ ba tuổi nói dối mà cũng không tin. Khuôn mặt tươi cười ấm áp của A Thiết đã không xuất hiện trên mặt hắn nữa. Hắn, rõ ràng lại biến trở về chân chính...

Bộ Kinh Vân!

Nhưng mà, đúng lúc hai người đi qua cửa thôn, ngang qua sáu, bảy lão phụ vừa mới mua đồ ăn về nhà, bộ dạng kinh vân hai mắt tỏa sáng, phảng phất có điều suy nghĩ. Hắn đột nhiên nhảy xuống xe bò, Nhiếp Phong giật mình, cũng nhảy theo xuống xe trâu.

Bộ Kinh Vân vừa đáp xuống đất, liền lập tức quay đầu lại nhìn đám lão phụ vừa mới gặp gỡ kia, tại sao hắn lại như vậy? Nhiếp Phong cũng không khỏi định thần, chỉ thấy trong đám lão phụ, hai thân ảnh tựa như đã từng quen biết - Nhất Bạch Nhất Thanh...

A! Là nàng? Là nàng? Nhiếp Phong sửng sốt, nghĩ thầm, lẽ nào... là Tuyết Duyên và Thần Mẫu đến đưa tiễn?

Nhưng khó khăn nhất là Bộ Kinh Vân lại quay lại nhìn các nàng! Hắn sao lại quay đầu? Lẽ nào...

Chẳng lẽ trong đầu hắn sâu không lường được còn lưu lại một chút nhớ nhung đối với tuyết duyên? Trong tối tăm, ngay chính hắn cũng không rõ ràng lắm, trong trí nhớ một góc chết nào đó, bộ dáng nàng còn đang hèn mọn cầu tồn, cho nên hắn mới quay đầu?

Mặc dù đóa hoa đã không thơm, nhưng hoa vẫn có vẻ xinh đẹp tuyệt thế, có thể lại chìm đắm trong suy nghĩ của tử thần?

Thế nhưng, Nhiếp Phong thủy chung không cách nào chứng thực, bởi vì bộ kinh vân hồi phục trạng thái như cũ lại trở nên trầm mặc ít nói, phiêu hốt vô định: Trái tim của hắn, lại biến trở về một bí ẩn, hắn tuyệt sẽ không tiết lộ với bất luận kẻ nào giờ phút này hắn từng hiện lên suy nghĩ gì, hoặc là ký ức!

Sau nửa ngày bộ kinh vân rốt cuộc cũng quay người, thần kỳ hồi lại năm năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không suy nghĩ sâu xa vì sao mình một thân thượng phục, hắn vứt bỏ xe mà không ngồi. Cứ như vậy khoác bộ lạc đỏ tươi kia, cất bước rời đi.

“Vân sư huynh, người muốn đi đâu?” Nhiếp Phong truy vấn.

“Về thiên hạ.” Bộ Kinh Vân lạnh nhạt đáp lại.

A! Nhiếp Phong thầm nghĩ, hắn vừa khôi phục trí nhớ liền chạy về thiên hạ hội, chẳng lẽ còn sợ bị hùng bá lợi dụng không đủ? Hắn có mục đích gì?

Nhưng mà bộ Kinh Vân đã không để ý tới Nhiếp Phong nữa, hắn đi càng lúc càng xa, càng cách người hắn yêu mến nhất xa hơn...

Nhiếp Phong chỉ có thể theo sát phía sau, nhưng cuối cùng hắn nhịn không được quay đầu lại, mê cũ nói với rừng cây không xa: “Tuyệt Duyên cô nương, thần mẫu, cho dù Vân sư huynh quên hai người các người đi, Nhiếp Phong ta cả đời này... Cũng sẽ không quên các người...”

“Thỉnh hai người... Thật là tự quý, tạm biệt...”

Ngay lúc hai người rời đi, hai bóng người đã sớm trốn trong rừng cây cách đó không xa, yên lặng dõi theo hai người đi xa.

Hai thân ảnh này một xanh một trắng, nguyên lai chính là hai lão phụ trong nhóm lão phụ vừa rồi, hai người nàng là ai vậy?

Chỉ thấy dung nhan hai người tuy đã già, nhưng xem ra năm tháng đã qua rất nhiều, chỉ có hai người mới phỏng đoán, lúc hai người còn trẻ, có lẽ là hai nữ hài hài tử bột phấn hơi nghiêng mắt, nở nụ cười rạng rỡ, khuynh quốc khuynh thành!

Lại có xương cốt nhớ rõ hai nàng đã từng phong hoa tuyết đại? Ai còn nhớ được hai người nàng từng gặp phải hai nam nhân vô cùng đặc sắc...

Phong vân?

“Cuối cùng hấn cũng đi rồi.”

“Người phải đi luôn là phải đi. Thật ra, người thật vất vả mới tìm được một nam nhân chung tình bất nhị như thế, lại có giới hạn từ bỏ hấn, thật sự là đáng tiếc...”

“Ta không thể không làm như vậy, hấn không đi... sẽ càng thống khổ hơn, ta... không thể ích kỷ quá.”

“Thế nhưng, hấn chưa chắc sẽ là loại nam nhân duy sắc là đồ, bơ nhạt nhảm chán kia, hấn ta tuyệt đối sẽ không ghét bỏ người.”

“Đáng tiếc... Ta lại là một nữ nhân nông cạn, ngay cả chính ta cũng không thể tiếp nhận dung mạo này. Ta không muốn miễn cưỡng hấn.”

“Ta luôn cảm thấy, nếu như trên đời thật sự có luân hồi, có lẽ, kiếp trước người nhất định là Bạch Tố Trinh, mà hấn, có lẽ chính là Hứa Tiên. Hấn kiếp này đến, là vì trả lại món nợ kiếp trước của người...”

“Cho nên khoản nợ xong rồi, hấn... cũng đi?”

“Hấn chưa chắc đã thật sự đi rồi: có lẽ, một lúc lâu sau, hấn có lẽ sẽ lại vì tình cờ hồi phục ký ức năm nay, nói không chừng lại trở về bên người.”

“Ta cũng không có lạc quan như vậy, trừ phi... Khi đó ta cũng nghĩ ra cách khôi phục dung mạo trước kia, nhưng khả năng đây đã là... chuyện hai trăm năm sau, lúc này, hấn cũng đã... chết...”

“Ai mà biết được sẽ có kỳ tích xuất hiện hay không, tuy nhiên trước mắt cũng không nên nghĩ nhiều, chúng ta còn rất nhiều việc quan trọng cần làm! Đừng quên! Chúng ta nhất định phải phong kín cơ quan dưới Lôi Phong tháp, đề phòng có người đoạt được thần thạch. Còn nữa, vạn thú nô kia cũng đang chờ chúng ta giúp đỡ họ phục hồi bản tính, để họ trở về quê hương, trở về nhà đoàn tụ...”

“Đội hết thầy kết thúc, hai ta liền chân chính quy ẩn, không hỏi giang hồ?”

“Đúng vậy. Chẳng lẽ ngươi đã quên ta đã từng nói, cho dù người khắp thiên hạ đều đã rời khỏi ngươi, còn có ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi? Hải tử, trở về đi! Để cho chúng ta trở về địa phương chúng ta nên trở về.”

“Không! Thỉnh cho ta thêm chút thời gian...”

“Ai, ngươi còn muốn làm gì nữa?”

“Ta chỉ là... còn muốn nhìn hấn thêm một lần nữa...”

Lại nhìn lần nữa!

Ta vĩnh viễn sẽ hoài niệm...

A Thiết, Kinh Vân!

Ta thích nhất -

Kinh hải!

Vân!”

Liếc cuối cùng, nàng nhìn bóng lưng hấn dần dần thu nhỏ lại rồi cuộc biến mất dưới tà dương, mà chính nàng, cũng lưu luyến không rời cùng nàng khác, mờ ảo như tiên địa, từ từ tan vào rừng cây...

Khói bay không ngừng trong phong nguyệt vô biên phía tây hồ.

Trong truyền kỳ vô biên.

Trong truyền thuyết tưởng nhớ hấn,

Mãi cho tới vĩnh hằng.

Vĩnh hằng vô hạn...

【 Bộ thứ ba Khuynh Thành Chi Luyện 】

“Cái gì...? Khuynh Thành Chi Luyện... Là một thức... kỳ chiêu tuyệt thế?”

“Không sai. Thần nhi, hôm nay vì sư giới thiệu cho con, chính là kỳ chiêu trong kỳ chiêu này – Khuynh Thành Chi Luyện.”

“Nhưng, sư phụ, xin thứ cho Thần Nhi bất tài. Toàn bộ tuyệt chiêu kỳ nghệ trên đời này, đều có thể mơ hồ lưu lộ khiêu diễm hoặc đặc biệt khi sử dụng; ví dụ như sư phụ từng giới thiệu với đồ nhi Đoạn Nhật kiếm pháp Đoạn gia truyền thụ “Hỏa Lân Thực Nhật”, đó là một thức kiếm chiêu quỷ dị đủ để ăn mòn hết ánh sáng của đối thủ, có thể nói là danh xứng với nhau, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà Khuynh Thành Chi Luyện này, nếu chỉ nhìn từ chữ thì chỉ như một chuyện vui mà thôi, hoặc câu chuyện tình cảm động lòng người, khiến người ta bất luận nghĩ ra sao, cũng không cách nào lĩnh ngộ được khiêu môn của nó, thậm chí là chiêu ý...”

“Chính vì nghĩ không thông cho nên mới đáng sợ hơn. Thần Nhi, con đã luyện kiếm nhiều năm, chẳng lẽ ngay cả điều này vẫn không hiểu?”

“Sư phụ, tình luyện khuynh thành này xuất phát từ người? Hay là xuất từ môn phái khác?”

“Khuynh Thành Chi Luyện không phải là trù tiên trong tay vì sư. Nó tuy là một thức bá đạo vô cùng, siêu cấp kỳ chiêu đủ khuynh thành, chỉ cách thời đại ba nước ngàn năm nay đã từng xuất hiện, cũng là duy nhất một lần; cho đến hôm nay, người giang hồ càng hiếm có nghe nói; vì sư, cũng chỉ là trước đó nhiều năm, từ miệng một cao thủ sử dụng kiếm mà biết được mỗi Khuynh Thành Chi Luyện xuất hiện...”

“Ồ? Nói cho sư phụ biết người thân thiết với Khuynh Thành, rốt cuộc là cao thủ dùng kiếm như thế nào?”

“Hắn là một phàm vật siêu phàm dùng kiếm đã đạt tới cảnh giới “Thánh giả”, cũng là kẻ mà vi sư thưởng thức nhất trong đời; hắn, thậm chí còn trọng kiếm hơn cả vi sư, yêu kiếm, xin kiếm!”

“Sư phụ, vậy Khuynh Thành Chi Luyện mà cao thủ dùng kiếm này nói đến, rốt cuộc là xuất từ môn phái nào, kinh nghiệm ra sao?”

“Xuất xứ yêu thích khuynh thành, liên quan đến một cố sự không biết gì đó...”

“Chuyện gì thế?”

“Một câu chuyện thành tâm.”

“Ồ? Thành gì thế?”

“Một người vẫn còn, không phải là thành của thành...”

“Vô! Song! Thành!”

Chương thứ nhất, hắn cùng kiếm...

Nhân gian có rất nhiều nơi khác nhau, ở nhiều nơi khác nhau.

Nơi này, có một góc khuất đã sớm bị thế nhân quên lãng từ rất lâu.

Nơi này là một mảnh hoang địa mênh mông bát ngát, xem ra chỉ ít cũng trăm mẫu. Chỉ nhìn thấy, nhưng khắp nơi là thê lương, cho dù là hoa cỏ cây cối, chim bay cá nhảy cũng rất hiếm thấy, càng truy luận từng có dấu vết của người. Nhưng mà, nơi này thật sự có — dấu vết của người!

Chỉ thấy chính giữa mảnh đất hoang này, lại có một gian nhà đá nhỏ bé sơ sài đang ở chỗ này. Người bình thường hay sống quần cư, vì sao chủ nhân căn phòng này lại chọn nơi này ở một mình? Chẳng lẽ nhà này cực kỳ không tầm thường?

Gió thổi không ngừng, gian nhà đá này dưới những cơn gió thổi không ngừng, quả thực giống như là một lão nhân đã từng ngoan cường phấn đấu cả đời. Bây giờ lại phải đối mặt với những lão nhân đã chết, xem ra thật sự rất mệt mỏi; ngay cả một gian phòng xem ra cũng rất mệt mỏi, có thể suy đoán, tâm của chủ nhân gian nhà này, có phải cũng giống như vậy - hay không?

Đúng vậy! Hắn thật sự rất mệt mỏi!

Từ khi bắt đầu gặp “kiếm” này, lúc đầu hắn đã chú định hắn không nói thất bại. Từ trước đến nay chưa bao giờ nói đến vận mệnh của mình!

Mà hắn, cùng kiếm, cũng tại này một mực nguyên pháp chia cắt, nửa cuộc dây dưa không rõ.

Quan hệ giữa hắn và kiếm, càng tựa như một đoạn lương tâm gánh nặng, tình yêu khó dứt.

Kiếm của hắn, là một thanh kiếm của “Vô Song” thiên hạ!

Bản thân hắn, cũng là người của cả thiên hạ “Nguyên Song”!

Kiếm của thiên hạ vô song phối với người có thể sánh ngang với Nguyên Thiên Hạ, đương nhiên còn là thiên hạ vô song!

Hắn vẫn còn nhớ rõ, hắn mới năm tuổi học kiếm, bảy tuổi đã có thể học được từ Lam.

***

Chín tuổi, lại dùng một kiếm thành danh; người và kiếm đều khá đặc sắc.

Cho đến lúc mười ba tuổi, hắn càng tự ngộ ra một bộ kiếm đạo vĩ đại bác đại tinh thâm, từ nay về sau, hắn và kiếm của hắn, đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, đạt tới cảnh giới đỉnh cao; cũng là từ đó về sau bắt đầu từ thời gian, hắn đã vạn thế khó tìm đối thủ!

Có thể nói như vậy, kiếm chính là sinh mệnh của hắn, là tất cả mọi thứ của hắn, cũng đại biểu cho cảnh ngộ và chuyện xưa trong cuộc đời của hắn.

Trước kia, sinh tồn của hắn như là vì kiếm!

Trước đây, hắn chỉ biết yêu đương với kiếm!

Trước kia bởi vì kiếm mà hắn đạt được một địa vị huy hoàng được công nhận là, một địa vị mà tất cả kiếm thủ đều tha thiết ước mơ!

Nhưng mà tất cả những chuyện này, đã hóa thành huy hoàng từ trần sớm, đã từng mất đi.

Chỉ vì, sau khi hấn ta đã leo lên đỉnh phong, lúc hấn ta cảm thấy vô địch là thời điểm tịch mịch nhất...

“Y”, cuối cùng cũng xuất hiện trong cuộc đời của y!

“Hấn”, cũng là kình địch mạnh nhất trong cuộc đời hấn!

Cực kỳ kình địch!

“Người hấn” đặc sắc hơn hấn, “hấn” kiếm pháp so với hấn càng đặc sắc hơn; bởi vì ứng phó “hấn”, hấn cảm thấy kiệt tâm khô, hấn rút cuộc nếm được mùi vị ử rữ, cuối cùng, hấn càng phản bội kiếm của hấn, giống như phản bội một đoạn tình cảm chí tử bất du, hấn rút cục —— vút kiếm! mai danh! Quy ẩn!

Bây giờ, hai chữ “đã từng” này đã trở thành một giấc mộng xuân thu không cách nào nắm bắt.

Hôm nay, những người còn sót lại mới chịu chứng kiến một cách thê lương...

Tựa như khối hoang địa mệnh mông trước mắt này thê lương.

Thiên địa mê man, chỉ có gian nhà đá đơn sơ này, cùng với hấn chưa từng gián đoạn tiếng gió bạn chiều già; thậm chí, năm đó vào sinh ra tử với hấn, đâm thủng vô số cao thủ trái tim, cũng đã không còn bạn cùng hấn bên cạnh.

Làm bạn với hấn, chỉ có vô biên cô đơn, vạn năm thê lương...

Nhưng mà hôm nay, ở trên mảnh đất hoang tĩnh mịch kia, trong tiếng gió rít gợn dữ, đầu giá kia giống như đưa tới một ít thanh âm làm cho người ta bất ngờ, đánh chọc vào người khác thất tha thất thểu.

Thanh âm giống như một đàn ngựa hoang thoát cương đang nhảy nhót.

Không! Không thể nói là “tạch như”! Phải nói là “đó là thật chứ?”

Thật sự là có một con ngựa hoang, không biết vì nguyên nhân gì, nó đang bay thẳng về phía gian nhà đá này!

Bọn dã mã này, ít nhất cũng có hơn bảy mươi con, tất cả đều thần thái điên cuồng, giống như bị đực vật khống chế, không tự chủ được, nhưng thấy bọn chúng khí thế hùng hấn, chắc

chấn sẽ đánh cho căn phòng nhỏ kia chia năm xẻ bảy, trong phòng hấn càng khó tránh khỏi bị mất mạng dưới gót sắt.

Rốt cuộc là ai xua không đám ngựa điên này đi về phía phòng nhỏ? Mục đích của người thúc ngựa là gì?

Hấn trong phòng ai?

Bất kể mục đích giục ngựa là gì, hấn trong phòng rõ ràng không ra khỏi cửa, ngược lại còn chậm rãi nói ra một câu: “Ai, không ngờ được, cho dù ta trốn ở một góc đã bị thế nhân lãng quên, nhưng vẫn như cũ không thể làm thế nhân...”

“Quên mất ta...”

Thanh âm trầm thấp dị thường, dị thường chậm chạp, chậm đến không thể chậm hơn; tại một khắc căng thẳng muốn nứt này, người trong phòng thế mà vẫn thông thả ổn định, nói chuyện chậm chạp, chẳng lẽ hấn nắm chắc không cho ngựa hoang phá hủy cả căn phòng nhỏ này?

Ngay lúc mấy chục con ngựa hoang đã như sấm bay đến trước phòng năm thước, bỗng dừng, trong cửa truyền ra một tiếng “Phốc”!

Âm thanh này cực kỳ bé nhỏ không thể nghe thấy, mà cánh cửa cũng không mở ra, chỉ lạ kỳ địa, mấy chục con ngựa hoang xông tới gần cửa lập tức bị chém thành mảnh nhỏ: tiếng rú thảm liên thiên, tiếp theo “Bồng” một tiếng, mấy chục con ngựa hoang máu me dính đất, trên đất trông đóng chặt cửa bỗng nhiên bị máu ngựa bôi lên một thanh huyết kiếm dài chừng mấy trượng!

Tình huống vô cùng thâm hiểm, huyết kiếm không chịu nổi bốc lên từng tia khí nóng, những khí nóng kia, là đám ngựa hoang thật sự chết quá nhanh, máu ngựa chưa kịp nguội lại gây nên? Hay là một chút dư khí?

Dư khí của kiếm khí tuyệt thế?

Cửa chưa mở, người chưa hiện, kiếm chưa lộ, ngựa đã chết; rốt cuộc người trong phòng làm sao giải quyết đám ngựa hoang? Với công lực kinh thế hãi tục trước mắt của hấn, như kinh địch năm xưa - “hấn” lần nữa gặp lại, chiến quả lại ra sao?

Đang lúc huyết kiếm vẫn không ngừng bốc lên từng tia khí nóng, bỗng dung trong yên tĩnh vang lên tiếng vó sắt, cách đó không xa cát bụi phôi thiên, một người đàn ông giục ngựa lao nhanh đến căn phòng cách xa hai trượng, sau đó xoay người nhảy xuống ngựa!

Chỉ thấy người tới có trán sâu mắt, râu quai nón chảnh tề, hai mắt sáng ngời, hiển nhiên cũng là cao thủ nhất lưu, nhưng những thứ này đều không quan trọng, quan trọng nhất là khí độ bất phàm trên mặt hắn, khí độ bất phàm của hắn giống như một tờ Hoàng Bổng chú ý, kính cáo thương sinh thiên hạ, hắn là – bá giả!

Tuyệt thế bá đạo!

Thế giới hiện nay, ngoại trừ hùng bá thiên hạ còn ai xứng xưng bá giả tuyệt thế?

Không tệ! Ngoài ra còn có hắn! Hắn chính là Vô Song thành chủ đã chia cắt giang hồ với cả thiên hạ - Độc Cô một phương!

Độc Cô vừa mới chạm đất, lại không hề nhằm cửa tiến vào, chỉ cất cao giọng nói với người trong phòng: “Kiếm khí cách vật phát, không phá cửa mà giết hết ngựa hoang bảy mươi con. Đại ca, không ngờ không gặp nhiều năm mà kiếm nghệ của huynh đã tiến bộ nhanh như vậy.”

Cái gì? Đại ca? Người trong phòng lại là trưởng huynh một phương bá chủ Độc Cô? Hắn rốt cuộc là ai?

Người trong phòng lạnh nhạt đáp lại: “Cho dù kiếm của ta tiến bộ bao nhiêu, thủy chung không nắm chắc có thể một kiếm đâm thủng tim “hắn”, thì có tác dụng gì?”

Lúc nói những lời này, thanh âm người trong phòng nghe càng mệt mỏi, phảng phất mỗi năm khi nhớ tới năm xưa “hắn”, hắn mệt mỏi đến mức không muốn thấu sống trên đời nữa.

Bên phía Độc Cô Độc cười giảo hoạt: “Đại ca, sao phải coi nhẹ mình như vậy? Chỉ cần người đáp ứng trở lại giang hồ, hôm nay địa vị của Vô Song thành trong giang hồ đâu chỉ như vậy? Với công lực thâm sâu khó lường của ngươi, cho dù là mạnh như hùng bá cũng phải cúi đầu xưng thần!”

Tuy bên phía Độc Cô lên tiếng nịnh nọt, nhưng đây cũng là một câu nói thật. Người trong phòng vẫn như cũ không dính

dáng chút vui mừng nào, hẳn không thích, không giận không giận, không giận, không cười, giống như một đầm nước yên tĩnh, tử khí âm trầm nói: “Lão phu sớm đã vứt bỏ kiếm mai danh, không hỏi giang hồ, bất cứ kẻ nào muốn lão phu tái xuất giang hồ, trừ phi có thể bức lão phu rời khỏi căn phòng này nửa bước.”

Muốn bức một người đi ra khỏi một gian phòng vốn cũng không khó, đáng tiếc đối tượng nếu là hẳn trong môn nội, so với lên trời càng khó hơn. Điểm này, một phương phái Độc Cô những năm gần đây đã ném qua không dưới mười lần; căn phòng này được huynh trưởng trên đời bao phủ bởi kiếm khí, người và thú đều không cách nào tiếp cận, cho dù vận dụng thủy khoái tiễn, cũng phải dừng lại cách đó năm trượng.

Cho dù hôm nay có hơn bảy mươi con ngựa đứt cương, cũng không ngoại lệ!

Bên phía Độc Cô Cô, gương mặt tươi cười đột nhiên thu kiếm, nghiêm nghị lạ thường, nói: “Đại ca, nhưng ngươi cũng biết đây, nếu ngươi không còn xuất hiện Giang Tổ nữa, Vô Song – chắc chắn sẽ chết!”

“Ồ?” Nghe thấy bốn chữ “Vô Song chắc chắn phải chết”, trong lòng người trong phòng dường như cũng có chút ít gợn sóng.

Bên phía Độc Cô bắt đầu giải thích: “Hiện nay võ lâm, hắc bạch lưỡng đạo đã không còn phân giới. Cái gọi là danh môn chính phái, đại trại tiểu bang cũng dần dần nhỏ bé, tiếp theo chỉ có Vô Song thành chúng ta và thiên hạ hội hai thế lực giang hồ...”

“Vốn dĩ nếu Vô Song thành có thể độc lập khỏe mạnh, tin tưởng không tới mười năm chắc sẽ hùng chiếm toàn bộ võ lâm; nhưng hùng bá không hổ là kiêu hùng một đời, hẳn đã sớm nhìn thấu tiềm lực phát triển của Vô Song thành, cho nên năm năm trước đã lợi dụng ưu thế thiên hạ có chút vượt trội so với Vô Song thành chúng ta, cứng rắn lôi kéo Vô Song thành chúng ta làm đồng minh.”

“Đoạn quan hệ này tên là Kết Minh, quả thật là hợp nhất: Từ nay về sau, trước khi Vô Song Thành công chiếm một tiểu bang trong một đại trại, thường xuyên gặp thiên hạ sẽ nhanh

chân lên trước; tuy rằng bây giờ bề ngoài Vô Song Thành vẫn phân chia giang hồ với thiên hạ, nhưng thực chất lại là bảy tam đại thế lực, mạnh yếu dần cách xa, hơn nữa...”

“Gần đây hùng bá còn cố ý nhúng tay vào món vũ khí siêu cấp tồn tại trong truyền thuyết “Mạnh Bát”, nếu cho nó nằm được vật này, Vô Song thành chúng ta sẽ ăn ngủ không yên; may mà ta kết minh với thiên hạ từ năm năm trước, đã bố trí một “quân cờ” mà cả thiên hạ cũng không nghĩ tới, quân cờ này sau khi đoạt được nội tình sẽ lập tức phi câu đưa thư, thông báo cho chúng ta...”

A? Hóa ra Độc Cô một phương lúc thượng thiên hạ năm năm trước đã bố trí quân cờ? Chẳng trách hành tung Nhiếp Phong lại bại lộ. Rốt cuộc, quân cờ này là ai? Chẳng lẽ là...

Bên Độc Cô lại tiếp tục nói tiếp: “Sau khi biết Hùng Bá di đệ tử dưới trướng là Nhiếp Phong đích thân tới Hàng Châu tìm kiếm bình bát, ta cũng điều động “Mị Ảnh Tâm Ma” của Vô Song thành tới tranh đoạt, nào ngờ hai người đã mất đi tin tức ly kỳ, tin rằng đã lành ít dữ nhiều. Còn tiểu tử Nhiếp Phong này, theo thám tử dọc đường báo lại, tuy hắn không tìm được bình bát nhưng lại tìm được sư huynh đã mất tích năm năm —— “Bộ Kinh Vân”, hai người đang trên đường trở về thiên hạ...”

“Ta tin Nhiếp Phong nhất định sẽ “Mị Ảnh Tâm Ma” Vô Song thành chúng ta, hơn nữa còn có thể tự tay giải quyết bọn họ. Vì vậy, nếu sau khi hắn trở về thiên hạ, chắc chắn sẽ báo cáo với Hùng Phách việc này; đến lúc đó, nếu hắn biết Vô Song thành chúng ta có lòng ly dị với thiên hạ, nhất định sẽ cực kỳ hưng phấn vẫn tội chúng ta, thậm chí với thực lực trước mắt, muốn diệt trừ Vô Song thành cũng có thể làm được. Tuy nhiên đến cuối cùng, thiên hạ cũng sẽ đại thương nguyên khí...”

“Không sai! Hùng Phách đã có thực lực hơn người, muốn diệt trừ Vô Song thành Nguyên có thể làm được! Chỉ là căn cứ vào trí giả thiên lo, hùng bá vẫn án binh bất động, chỉ vì sợ thôn tính nguyên khí bản thân cũng sẽ đại thương...”

Độc Cô một phương lại nói: “Cho nên, đại ca! Nhị đệ không ngại cầu người tái xuất giang hồ, mục đích chính là muốn người tọa trấn Vô Song; lấy uy danh kinh thế của thánh nhân

ngày xưa ngươi, Hùng Phách lão cáo già kia tất sẽ cố kỵ, sẽ không tự ý xuất thủ!”

Nói tới nói lui, vẫn là một câu châm chọc: “Tái xuất giang hồ”!

Người trong phòng một mực yên lặng lắng nghe, lại nói vắn không phản ứng, thật lâu sau, trong phòng mới truyền ra một tiếng thở dài: “Làm người khó, làm danh kiếm thủ càng khó hơn; nhưng mà một khi được kiếm, bỏ kiếm lại càng khó...”

“Nhị đệ, vi huynh vốn là trưởng tử đích tôn, theo lý mà nói, vị trí thành chủ Vô Song thành vốn nên do vi huynh tiếp nhận. Ngươi có nhớ năm đó ngươi sao lại ngồi lên chức thành chủ Vô Song thành?”

Bên Độc Cô Không sợ hấn sẽ nhắc tới chuyện năm xưa, không khỏi suy nghĩ một chút rồi đáp: “Bởi vì đại ca yêu kiếm trọng kiếm, vì cầu kiếm cả đời, ngươi thà không làm thành chủ, để cho ta có thể chăm chú tập trung vào kiếm...”

Người trong phòng nói: “Chính là như vậy. Lão phu yêu kiếm như vậy, năm đó cũng có thể vì kiếm vứt bỏ thành, có thể biết kiếm, đối với lão phu quan trọng cỡ nào? Kiếm vốn như sinh mệnh của lão phu, riêng biệt để lão phu vứt bỏ như rơm rác từ nhiều năm trước...”

Đúng, bên Độc Cô cũng biết, vì hấn biết huynh ấy từng vứt bỏ kiếm thật. Thanh kiếm đó cắm trong một nơi bí ẩn nào đó của Vô Song thành, trở thành bảo vật trấn thành của Vô Song thành!

Trong phòng người lại tiếp tục nói: “Nếu lão phu ngay cả kiếm cũng có thể vứt bỏ, trên đời làm gì có chuyện lão phu quý trọng? Nhị đệ, ngươi sẽ không ngây thơ cho rằng Vô Song thành quan trọng hơn kiếm của ta chứ?”

Đúng là chỉ trong một câu! Ý của hấn chính là tôn chỉ nhất quán của hấn - Tuyệt đối sẽ không vì bất cứ chuyện gì hoặc bất cứ người nào tái xuất giang hồ!

“Nhưng... Đại ca, lẽ nào Vô Song thành bị diệt vong trước mắt ngươi, ngươi cũng thật sự nhẫn tâm thấy chết mà không cứu?”

Người trong phòng hờ hững nói: “Vân chúng sinh, chung quy là bụi đất; hoàng hoa buồn bực, đơn giản là hư ảo; cái gọi là danh lợi quyền, cuối cùng tất cả đều uổng công; cho dù là loại vật tương đối tiếp cận vĩnh hằng này, cuối cùng cũng là một hời hợt không...”

“Nhị đệ, thứ cho vi huynh không cách nào giúp đỡ, mời trở về.”

Lại còn kể đến phạt kệ! Một phương Độc Cô nghe vậy không khỏi tràn đầy vẻ thất vọng.

Nói: “Đến bây giờ ta mới hiểu ra, người so với kiếm của người, càng giống một thanh kiếm hơn!”

“Ồ?” Bởi vì kiếm của người so với người lạnh hơn! Tuyệt hơn! Vô tình hơn!”

Đối với một tuyệt đại kiếm khách mà nói, đây thực sự không biết là một câu ca ngợi, triệt để là một câu chê bai?

Nhưng cho dù thế nào đi nữa, bên phía Độc Cô Độc cũng đã tung người lên ngựa, phần nộ nói: “Đại ca, hôm nay có một lần, có lẽ đã là lần cuối cùng của ta và người; từ nay về sau, cho dù Vô Song thành rơi vào tay thiên hạ hội, một bên cũng tuyệt đối không cầu xin người thêm nữa!”

Dứt lời định thúc ngựa chạy về, không ngờ lúc này trong phòng lại bỗng nhiên nói ra một câu khó hiểu: “Nhị đệ, người yên tâm. Vô Song thành tuyệt đối sẽ không nghiêng về phía thiên hạ hội thủ.”

Bên phía Độc Cô nghe vậy quay đầu lại hỏi: “Ồ? Lẽ nào đại ca đã hồi tâm chuyển ý, quyết định xuất giang hồ lần nữa?”

Người trong phòng cười khở một tiếng, đáp: “Tuyệt đối không. Ta chỉ muốn nói cho người biết một bí mật mà chỉ có ta mới biết, đó là nếu Vô Song thành thật sự bị hãm trong hiểm cảnh tuyệt lộ, đến lúc đó chắc chắn sẽ có một dị nhân thần bí xuất hiện, khiến Vô Song thành không được nghiêng về bất cứ ai trên tay.”

Độc Cô Độc cười lạnh: “Đại ca, người trấn an à? Ta sống nửa đời ở Vô Song thành, sao lại không biết bí mật này?” Người trong phòng nói: “Ta cần gì lừa người? Đây là bí mật nói cho một mình ta biết trước lúc lâm chung...”

Độc Cô Đao nói: “Tốt! Vậy bây giờ ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc dị nhân thần bí này là ai? Có phương pháp gì có thể bảo vệ Vô Song?”

Người trong phòng trả lời gần từng chữ: “Người kia, có một danh xưng rất gần với ta, tên là Võ Thánh!”

“Võ Thánh?” Một phương của Độc Cô cực độ kinh ngạc, bởi vì hai chữ “Vũ Thánh”, hẳn từng nghe sơ qua: “Trong những thần chỉ do dân gian lưu truyền, không phải đang có nhân vật “Vũ Thánh Quan Công” hoặc “Quan Thánh Đế Quân”?

Nhưng Quan Công là anh hùng hào kiệt của ba nước, đến nay đã trải qua sự dằng dặc sự tang thương trong triều, bây giờ Vũ Thánh mà huynh ấy đề cập đến có phải là Quan Công không? Huống hồ hai chữ Vũ Thánh này, Độc Cô một phương cũng đã từng gặp qua...

Bên Độc Cô Độc khó tin hỏi ngược lại: “Hắc! Vậy cái gọi là Vũ Thánh chẳng lẽ là Quan Công thật sao? Rốt cuộc hẳn có năng lực gì, có thể trong lúc nguy cấp mà bảo vệ Vô Song chưa từng đổ xuống tay người?”

Trong phòng người trả lời: “Vi huynh cũng không dám chắc Vũ Thánh là Quan Công là người khác; theo cha nói, “Vũ Thánh” sẽ là cứu tinh cuối cùng của Vô Song thành, bởi vì chỉ có ông ta mới biết cách sử dụng tuyệt chiêu vô địch từng xuất hiện trong lịch sử...”

“Phong! Thành! Chi! Tình cảm!”

“Khoái Thành Chi luyện” vừa ra bốn chữ, một khuôn mặt bá đạo của Độc Cô Thành bỗng lộ ra sự khiếp sợ chưa từng có! Chỉ vì hẳn từng nghe nói tuyệt chiêu “Khuyên Thành Chi luyện” này đặt trên khắp thế gian!

Nghe nói, chiêu này từng hiện lên ở hơn ngàn năm trước, tin tưởng cũng là kỳ chiêu cường hãn bá đạo nhất của Thần Châu, ngàn thu vạn thế duy nhất! Chiêu này vừa ra đã đủ sức bạt sơn hà., Thạch Phá Thiên kinh, khuyên quốc khuyên thành; nhưng mà rốt cuộc chiêu này là kiếm chiêu? Đao chiêu? Quyền chiêu? Chiêu thức? Chưởng chiêu hoặc là chiêu số của những công phu khác? Thậm chí xuất phát từ môn phái nào? Tất cả đều không có lựa chọn! Toàn bộ đều bởi vì... Năm đó từng tận

mắt thấy chiêu này uy lực khủng bố, không phải chết dưới chiêu này, mà là chết già từ lâu...

Mà sau chân tướng không cách nào điều tra ra, một thức kỳ chiêu kinh thiên động địa này giống như vô số kỳ môn tuyệt học Trung Quốc, thất truyền như kỳ tích.

“Diệt thành... lưu luyện?” Bên phía Độc Cô rất khó che giấu vẻ xúc động, hỏi: “Nhân gian thật sự có tuyệt chiêu vô địch sao?”

“Ừ.” Người trong phòng theo lệ, “Phụ thân sẽ không trước lúc lâm chung lừa gạt ta.”

Nói cũng đúng! Trước khi chết, phụ thân kia còn lừa gạt nhi tử?

Hô hấp một phương Độc Cô càng nhanh, hắn không tự chủ được buột miệng truy hỏi: “Nhưng, chiêu này vốn đã thất truyền, tại sao lại để cho cái “Vũ Thánh” thần bí không rõ thân phận kia luyện được?”

“Rốt cuộc ai là...”

“Vũ Thánh?”

Không trả lời! Bởi vì người bên trong phòng cũng chỉ biết rõ những thứ này!

Bất quá, đáp án có lẽ cũng nhanh chóng hắt tung chén ra...

Kỳ thật, trong lịch sử và dã sử của Trung Quốc, chỉ là từng xuất hiện một “Vũ Thánh”, cũng chỉ một người duy nhất, hắn chính là Thời đại ba nước —— Vũ Thánh Quan Công!

Quan Vũ, hoặc là Quan Vân Trường!

Tương truyền, “Vũ Thánh quan quan công” vốn là đại hán tráng danh tướng thời đại ba nước, dũng mãnh thiện chiến, từng Tá bị Lưu Bị thành đại nghiệp, cuối cùng cũng vì Tôn Quyền mà hại.

Quan Vũ cả đời nghĩa bạc vân thiên, khuôn mặt trời sinh đỏ rực như một lòng nhiệt huyết, trung can nghĩa gan sáng nhật nguyệt, lịch sử càng gọi hắn “Trung nghĩa dũng dũng dũng sĩ”.

Cho nên đồn đại cùng Lưu Bị, Trương Phi “Vườn đào kết nghĩa”, vô cùng hứng khởi, từ xưa đến nay vẫn luôn vì vô số

người giang hồ say sưa bàn tán, tôn kính, thậm chí bị người trong ngũ hồ tứ hải, tam sơn ngũ nhạc, hắc bạch lưỡng đạo cúng bái như thần.

Nhưng mà, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở phương diện nghĩa khí Quan Vũ, tựa hồ chưa có người nào chú ý tới võ công của hắn...

Hắn đã được tôn làm “Vũ Thánh”, vậy liệu hắn ở thời đại tam quốc, có phải cũng là cao thủ võ lâm không? Võ nghệ của hắn cao tới mức kinh người cỡ nào?

Sẽ hay không, đã là vô địch trong vô địch rồi?

Nghe đồn, trong tay Vũ Thánh quan công cầm một thanh “Thanh Vưu Nguyệt Đao”, bây giờ, dường như liên quan đến Vô Song Thành, thân phận che phủ sắc thái thần bí dày đặc. Rốt cuộc “Vũ Thánh” còn chưa lộ diện sẽ là người như thế nào?

Liệu có giống như Vũ Thánh Quan Công thời đại tam quốc không?

Trầm ngâm, khó tin....

Hai người bọn họ có lẽ – cùng một người?

Chương thứ hai khuynh thành tái hiện.

Nghiêm túc mà nói, Vô Song thành không phải cùng một thành.

Thật ra Vô Song thành chỉ là ngoại quan được xây dựng nên từ một “Thành”, không phải là “Thành Ấp” chân chính do đích thân hoàng đế phong cho. Chẳng qua, thành giả của Vô Song thành cũng không kém hơn thành viên bình thường.

Khay đặt tổng đàn ở Hà Nam Dự Châu, mà phân đàn của nó, càng trải rộng hơn ba trăm chỗ không giống Thần Châu; thế lực rộng lớn, chỉ đứng sau thiên hạ hội, duy nhất bên trong không đủ, ngược lại là trước mắt nó bị thiên hạ hạn chế khuỷu tay, đè nén mở rộng, nếu không, thế lực của nó sẽ càng dừng lại như thế!

Còn trong tổng đàn của Vô Song thành, ngoài thành chủ Độc Cô một phương cùng môn chúng trường trú, còn có một số ít bình dân bản địa Dự Châu tụ cư thành, vì vậy ngoài cửa thành;

mỗi ngày đều có người chen chúc sóng vai, nối liền không dứt, rất náo nhiệt!

Nhưng mà rất nhiều lúc, phía sau náo nhiệt lại có chuyện kỳ quái.

Thí dụ như một trong những người dân trong Vô Song thành đều cảm thấy kỳ quái, đó là ngoài cửa thành của Vô Song thành, không biết bắt đầu từ thế hệ kia của Vô Song thành, không ngờ lại dựng đứng một cột sắt thô to chừng ba thước, cao hơn năm trượng.

Thiết Trụ này bề ngoài bình thường không có gì lạ, điểm kỳ lạ nhất là ở hai chữ “Vũ Thánh” ước chừng một xích vuông!

Vũ Thánh? Khó trách Độc Cô được một phương nghe huynh ấy đề cập đến hai chữ Vũ Thánh trở nên khiếp sợ như vậy! Hóa ra hai chữ đó không chỉ khiến cho hắc liên tưởng tới Vũ Thánh Quan Công, mà còn khiến hắc nhớ tới cây trụ lớn trước cửa Vô Song thành này!

Vì sao trước cửa Vô Song thành lại dựng thẳng một cây cột sắt? Vì sao trên cây cột sắt này lại khắc hai chữ “Vũ Thánh”? Hơn nữa, không biết Thiết Trụ này được rèn từ sắt lạ, chém không đứt, không thiêu nổi! Thứ kia, ai có thể khắc hai chữ “Vũ Thánh” lên cây cột cứng rắn như vậy? Người khắc chữ này liệu có công lực tuyệt thế khiến người ta không thể tin tưởng hay không?

Tất cả mọi chuyện, đối với tất cả thành dân trong Vô Song thành, môn chúng và thành chủ đơn độc một phương mà nói, trước mắt vẫn là một bí ẩn không cách nào giải thích!

Nếu chém nó không ngừng, thiêu nó không dung, cho dù lấy nội lực thâm hậu của Độc Cô một phương, cũng không cách nào rút nó ra; cây thiết trụ to lớn này vẫn như một thần thoại đã lâu, đứng sừng sững ngoài Vô Song thành, yên lặng, ngạo nghễ thủ hộ Vô Song thành.

Có lẽ, cây thiết to lớn phía sau lưng, trong hai chữ Vũ Thánh khắc, cũng ẩn sâu một đoạn thần thoại...

Một đoạn thần thoại khuynh thành...

Đêm đã dần sâu.

Trong một tòa “Quan Thánh miếu” ở phía đông của Vô Song thành, vẫn là một mảnh khói hương mê man.

Không ngờ trong Vô Song thành cũng có một tòa “Quan Thánh Miếu”? Vô Song thành lại cực kỳ thành kính.

Đã qua canh ba, người hầu trong miếu đã tìm kiếm trong gối ẩm, miếu chúc đã ngủ từ lâu, ở đây tịch liêu đêm dài, sao lại có khói? Rốt cuộc ai là Quan công thượng hương lạnh lẽo cô quạnh?

Không phải là... những cô quỷ dã quỷ kia?

Sao lại như vậy? Từ trước đến nay phủ thánh miếu luôn là nơi quang minh lẫm liệt nhất; nếu trong thiên địa thật sự có quỷ thần tồn tại, hiện giờ vững vàng ngồi trên điện thờ cười thỏ đỏ, tay cầm tượng Quan Công Thanh Long thích Nguyệt Dao, càng ứng vạn quỷ không địch nổi, sao lại rước lấy cô hồn dã quỷ?

Nhưng mà, trong màn đêm im ắng không chút tiếng động này, giữa màn khói hương ngập tràn, cho dù Chính Khí của Vô Thánh Quan Công như ở trên điện thờ giờ phút này cũng đang đề lộ một cổ mê ly yêu...

Ngay tại trong một mảnh tĩnh mịch, bỗng nhiên “Ầm” một tiếng, bầu trời đen kịt bên ngoài miếu thành linh bạo phát ra một tiếng bạo vang trầm lôi!

Không đến một lát, nước mưa tựa như thác nước đổ xuống. Cả tòa “Quan Thánh miếu” trong phạm vi trăm trượng đều bị bao phủ trong cơn mưa tầm tã.

“Phốc phốc phốc phốc phốc phốc” trong cơn mưa, bỗng dưng có mười bóng đen chạy vào “Quan Thánh Miếu”; nhìn thật một chút, mười bóng đen này đều là đại hán khoác kinh trang hành động đêm! Mười người này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Làm sao từng đi đêm trong kinh y của Vô Song thành?

Mười người vừa vào miếu, lập tức sửa sang lại cho nước mưa ướt nhẹ quần áo, trong đó một gã đại hán nhin không được chữ ầm lên: “Móa nó! Cái nghề thám tử chúng ta đây, mỗi lần gặp mưa gió, thật sự là hồng tám đời!”

Ồ? Hóa ra bọn họ là thám tử? Vậy chắc là bọn họ trên đường tìm hiểu bí mật gặp phải mưa to?

Bọn họ là thám tử của môn phái đó?

Một đại hán khác lại nói: “Đừng nóng vội! Vận khí của chúng ta hình như còn chưa hết, ít nhất chúng ta cũng tìm được ngôi miếu cổ này để tránh mưa, coi như là vận hạnh!”

Đám thám tử còn lại cũng phụ họa nói: “Không tệ! Đợi sau khi mưa tạnh, chúng ta lại thử lên vào Tầng Kinh các của Vô Song thành, xem còn có cơ mật gì liên quan tới Vô Song thành, hợp tác với chủ của hùng bang...”

Hùng bang chủ? A! Chẳng lẽ... Mười người này là thám tử thiên hạ hội?

Đang lúc mười người muốn ngồi nghỉ ngơi thì đột nhiên, một người trong đó nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Ồ? Các người... có nghe thấy... một ít âm thanh không?”

“Âm thanh gì vậy?”

“Hình như là...”

“Tiếng vó ngựa!”

Không sai! Là tiếng vó ngựa! Hơn nữa tiếng vó ngựa này cũng là chiêu ngựa trong mưa to ngoài miếu đêm?

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, tựa hồ càng lúc càng gần ngôi miếu cổ này.

Mười tên thám tử không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, một người trong đó như thủ lĩnh, hạ lệnh: “Chúng ta tuyệt đối không được phát hiện ra bất cứ ai trong Vô Song thành, đi mau!”

Ra lệnh một tiếng, mười người lập tức không cho chậm, phi thân lao ra ngoài miếu, chui vào trong cơn mưa to kia.

Chỉ vì nếu vẫn lưu lại trong miếu cổ, bọn họ sẽ càng dễ dàng bị đối phương phát hiện; mà ở trong mưa to lại mờ mịt, dễ dàng che dấu thân hình.

Nhưng đúng lúc sáu người trốn vào trong màn mưa, bọn họ thỉnh thoảng phát hiện, sau màn mưa, lờ mờ sau đó có bóng đen cười tuấn mã, lẳng lẽ chờ bọn họ trong màn mưa lớn, cũng ngăn cản đường đi của bọn họ.

Con ngựa kia, thân thể đỏ như máu, hình như là một con thỏ rừng...

Do hạt mưa cách xa, bọn họ căn bản không thấy rõ mặt mũi bóng đen này, trong đó một thám tử đã xông tới miệng quát: “Thần thánh phương nào? Lại dám ngăn cản đường chúng ta?”

Bóng đen thân bí phía sau màn mưa kia cũng không làm gì, cũng không trả lời, bóng đen này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Mười tên thám tử toàn thân đã bị nước mưa đánh ướt đầm, tỏ vẻ cực không kiên nhẫn, ở trong đã có người mở miệng đe dọa: “Hắc! Nhìn người cũng không muốn sống, thức thời mau tránh ra, nếu không...”

Nếu không? Tên thám tử này còn muốn nói “Nếu không”, chỉ là hần đột nhiên nói không ra lời!

Bởi vì trước mắt mười tên thám tử, đột nhiên xuất hiện một kỳ cảnh làm người ta kinh hãi!

“Thủy Long” ở bên trong màn mưa, đột nhiên từ Vũ Thủy Huyền Sinh giương nanh múa vuốt, cùng hung cực ác quán lấy mười người bọn họ!

Biến sinh khuỷu tay, mười người ghen hòng nhìn trần trời, phản ứng còn tính nhanh nhẹn, lập tức muốn phát chân chạy như điên, thật tình không biết ba con thủy long thể tới cực nhanh, thể mà trong nháy mắt quán lấy tất cả bọn chúng, mười người nhất thời không thể động đậy...

Đây rốt cuộc là võ công gì? Trầm chế một chút... căn bản không phải võ công?

Ngay lúc mười người bị không chế, đao đã phá mưa mà tới!

Đao, là một thanh Thanh Long thích Nguyệt đao dài hơn bảy thước! Giống như đao của Võ Thánh Quan công vậy!

Tay cầm đao, là một bàn tay mặc găng tay bằng ngân tuyến!

Cái bao tay được dệt từ những sợi chỉ bạc, bên trên có thêu một con rồng, rồng và tay đều tỏa ra khí phách cái thể duy nhất, duy ngã vô địch thiên hạ!

Cái thể khí phách vô có nhất toàn bộ Thần Châu!

Đá vỡ! Kinh động trời! Một đao long trời lở đất này, thử hỏi thế gian ai có thể ngăn cản?

Không ai có thể ngăn cản!

“Xoẹt” một tiếng! Đao, thành linh đem tầng tầng mưa lớn kia, bổ ra một khe hở rộng hai trượng, càn chém mười tên thám tử từ đỉnh đến tả hữu, nhất thời huyết hoa phô thiên, huyết, thậm chí so với nước mưa càng thêm dày đặc! Trong lúc sét đánh không kịp bưng tai, mười tên thám tử đã ở giữa một đao nhìn thấy khuôn mặt người thần bí này, nhưng mà bọn họ thật sự không thể tin tưởng, người trước mắt tuyệt không có khả năng vẫn còn tồn tại - hần!

Mưa, vẫn như nước lũ trút xuống, bóng đen thần bí trong mưa lại không sợ mưa gió, đột nhiên một tay cầm chuôi Thanh Long Thiên Nguyệt Đao cắm trên mặt đất, mở miệng ngửa mặt lên trời thở dài: “Ngàn năm trôi qua, triều đại không ngừng biến đổi; duy nhất sắp sửa vạn cổ không thay đổi, vì sao lại độc địa...”

“Một mình ta?”

Thanh âm vô hạn tiêu điều mê ly, là một thanh âm trầm thấp mà già nua, nhưng mà tiếng mưa rơi lớn, cũng không che giấu được bi ca hùng tráng của hần...

Vì sao hần lại nói ra những lời như vậy? Chẳng lẽ... thật sự hần không phải là người của triều đại này? Mà là người từ hơn ngàn năm trước?

“Ta từng nói, chỉ cần một hơi hồn phách của ta còn tồn tại, sẽ tuyệt đối không để Vô Song thành rơi vào tay bất kỳ ai...”

“Mả tâm này, cho dù trải qua ngàn vạn năm, nhưng thủy chung vẫn là một viên...”

“Tâm bất biến!”

Chữ “Tâm” vừa ra, bóng đen thần bí bỗng nhiên giương thanh long đao cắm trên mặt đất lên, lập tức thúc ngựa, giống như u linh từ từ biến mất trong mưa rào tầm tã.

Mười thi thể thám tử bị chém thành mười vắn nằm ngang trên mặt đất như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện bọn chúng vừa mới rơi đầy máu, nhưng lại không bị nước mưa

mạnh mẽ cuốn đi, ngược lại giống như bị một cỗ lực lượng kỳ diệu ngưng tụ, dần dần hóa thành bốn chữ Huyết “Liệt” khác nhau trên mặt đất! “Thành”!” “Luyện!

Cái gì? Lại là Khuynh Thành Chi Luyện?

Mẹ nó! Đây rốt cuộc là lực lượng đáng sợ gì? Lại có thể ngưng tụ máu, không bị nước mưa tách ra? Chẳng lẽ, vừa rồi bóng đen kia cầm đao của hắn xuống đất, đã đem máu của mọi người ngưng tụ thành bốn chữ bất diệt này?

Phần công lực này, đừng nói là thành chủ Vô Song thành Độc Cô một phương, cho dù là thiên hạ thống lĩnh hùng bá cũng chỉ có không kịp!

Bóng đen trong cơn mưa này mang theo cỗ khí thế vô địch, sức mạnh vô địch, vậy là ai?

Chẳng lẽ là...?

Trong gió, trong vẻ đẹp, trong miếu, tượng thần của Vũ Thánh quan quan công vẫn ngồi ngay ngắn vô cùng uy nghiêm trên lưng ngựa, đôi mắt tượng gỗ tràn ngập quý dị quý dị, như đang nhìn thi thể nằm ngang mười cái, cùng bốn chữ máu nhìn thấy mà giật mình; khóe miệng càng giống như nở một nụ cười hài lòng, thoáng như cũng đang nói nhỏ: “Ta từng nói, chỉ cần một hơi vận động và hồn phách của ta vẫn còn...”

“Tuyệt đối không để Vô Song thành rơi vào tay bất cứ ai...”

“Tuyệt đối không dung!”

Ba ngày sau, trong Vô Song Thành minh huynh “Thiên hạ hội” cũng xảy ra một chuyện khiến tất cả thiên hạ hội cảm thấy cực độ khó tưởng tượng!

Khi đó vẫn là mặt trời chói chang, mặt trời lên cao, nhưng chính tại một đồi đến hùng gọi là “Hùng Phách”, cùng đại đệ tử của Tần Sương và tâm phúc xấu xí hơn ba phần môn nhân kiểm tra giáo trường, ba người bọn họ, bao gồm cả môn hạ trong sân, cùng sống kỳ lạ!

Ban ngày ban mặt, sao lại có quỷ?

Nhưng một bóng người chậm rãi bước lên ba phần giáo trường, cho dù mạnh như hùng bá, cũng không thể không trợn mắt há mồm, hoài nghi mình có phải là gặp quỷ hay không!

Thì ra, bước lên ba phần giáo trường lúc này là một bóng người huyết hồng, mà bóng người huyết hồng này, chính là thứ mà bọn họ tin tưởng đã chết từ lâu - Bộ Kinh Vân!

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân vẫn khoác trên người bộ y phục tân lang cát, lạnh lùng hướng về hùng bá, không ngờ trên đường trở về thiên hạ, hắn vẫn không đổi áo khác...

Vì sao hắn mãi không đổi quần áo?

Chẳng lẽ nó biết?

Trải qua năm năm, trải qua “cô ấy” đã trải qua ” Vong Tình”, hắn dường như đã vui sướng uất ức cả đời, lại như quên cả hi vọng ái ô; hôm nay trái tim của hắn thậm chí so với năm năm trước càng sâu hơn...

Bộ áo đỏ trên người hắn ửng hồng tựa như huyết lệ rơi vãi giữa không trung, chỉ riêng những huyết lệ này, lại là những huyết lệ si tình hồng nhan vì tử thần trả giá?

Mặc dù năm năm trôi qua, bộ Kinh Vân bất luận là dung mạo hay thân hình đều có cải biến rõ rệt.

Thế nhưng hàng mi ngang ngược lạnh lùng kia lại càng giống cặp mắt băng tuyết hơn cả băng tuyết. Chỉ cần là người đã từng thấy cặp mắt này, vẫn có thể liếc mắt nhìn qua là nhận ra chủ nhân của nó!

Trên đời này có một số sự vật, cho dù năm tháng lặng lẽ rút đi, nhưng nó vẫn cố chấp ta, vĩnh viễn không thể rút sắc...

Giống như ánh mắt của hắn và hắn, thậm chí lòng hắn đều là bằng chứng sắt tốt nhất!

Thật vất vả, Hùng Phách mới đợi đến khi đã đến một bước kinh vân tiến đến trước mặt hắn, hắn định liếc nhìn nhị đệ tử mất tích năm năm trước, à không! Phải nói là công cụ chiến đấu đầu tiên của hắn, hắn chưa bao giờ coi hắn là đệ tử, trên khuôn mặt vô cùng uy nghiêm cũng lộ vẻ không thể tin tưởng, hỏi thăm dò: “Người... là Kinh Vân?”

Bộ Kinh Vân thần thờ ngăm hắn, còn chưa có bất kỳ phản ứng nào, lúc này nhân khẩu trong giáo trường lại truyền tới một âm thanh đáp: “Không tệ! Hắn chính là chúng ta đã không còn năm năm...”

“Vân sư huynh!”

Những lời này vẫn chưa truyền tới tai mọi người, một bóng người phiêu dật đã nhanh chóng lướt tới bên người Bộ Kinh Vân hơn, mọi người chăm chú nhìn lại, người tới không ai khác, chính là Nhiếp Phong!

“Phong nhi?” Hùng Phách nhíu mày, hẳn không ngờ tới mình phải Nhiếp Phong tiến đến Tây Hồ tìm kiếm bình bát, lại tìm được một tên — Bộ Kinh Vân!

Tần Sương một mực đứng sau lưng Hùng Phách thấy bộ kinh vân kỳ tích trở về, gặp lại Nhiếp Phong cũng bình yên trở về, sau khi hai người bình yên vô sự, rốt cục cũng nhịn không được cười ôn hoà nói: “Phong sư đệ, xem ra chuyến này người thu hoạch thật sự không ít...”

Nhiếp Phong nghe vậy chỉ cười khỏ, không tệ! Thu hoạch lớn nhất chuyến đi này của y, chính là Bộ Kinh Vân mất tích năm năm; nhưng chỉ có y tự biết, sư bá của y hi vọng thu hoạch lớn nhất chuyến đi này của y cũng không phải là không có, còn có Mạnh Bát Thiển Thiển cổ kim kia...

Nhưng mà, ngay lúc Nhiếp Phong còn đang không biết giải thích vì sao chuyến đi này không thể hoàn thành nhiệm vụ, bộ kinh vân trầm mặc đã lâu, hẳn mở miệng nói với Hùng Phách một câu vào lúc này, tình cảnh này không chút liên quan: “Ta, phải bế quan nửa tháng.”

Cái gì? Hắn muốn bế quan?

Vì sao hắn phải bế quan?

Có phải hay không, trong đầu hắn vẫn tồn tại một cái mơ hồ ước, hình như có hư ảnh áo trắng, luôn làm đáy lòng hắn dâng lên một hồi khó hiểu, khó có thể lý giải sự nặng nề cùng bất an, làm hắn cảm thấy như có cái gì đó bị mất...

Lớn, một cái ở cuộc đời của hắn đã từng vô cùng trọng yếu đối với nàng...

Cho nên, hắn không thể không bế quan tự chữa trị vết thương trong lòng?

Nhiếp Phong, Hùng Phách, Tần Sương, Văn xấu đều không rõ cho lắm, nhưng là bộ Kinh Vân tuy không nhìn tất cả mọi

người, dứt khoát xoay người trước mắt bao người, từng bước từng bước đi về phía ba phần giáo trường, lưu lại người không rõ ràng lắm, tự mình bế quan!

Thật thần kỳ, Hùng Phách lại chưa làm cho hắn tức giận như thế, ngược lại nhìn chằm chằm bóng lưng hắn dần dần đi xa, thật lâu, vừa rồi liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, nói: “Phong nhi, đường dài phong trần mệt mỏi, xem ra ngươi cũng hơi ủ rũ. Ngươi sao không nghỉ ngơi một chút, đợi giờ Hạo ngày nay lại đến Thiên Hạ Đệ Nhất các tán kiến vi sư, thế nào?”

Nhiếp Phong cười khỏ không nói, chỉ khẽ gật đầu, bởi vì hắn biết rất rõ, tối nay, chính là thời điểm hắn nhất định phải nói rõ hết với sư hùng bá.

Cũng sẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn nói dối rất nhiều lần!

Đây là một đôi tay mềm mại như tờ.

Bình thường mà nói, mềm mại như triền miên. Mười ngón tay bén nhọn, phần lớn thuộc về những đại gia khuê các, quyền quý thực phụ nữ; đa số những nữ nhân này, mười ngón không dính Dương Xuân Thủy, thường xuyên ở dưới sự che chở của cha mẹ thường xuyên nuông chiều, một đôi ngọc thủ, mềm như không xương lại có gì là lạ?

Chỉ có duy nhất, bây giờ cặp tay mềm mại như tơ, lại không thuộc về những nữ tử sinh ra lúc tốt giờ lành, mà thuộc về một cô gái có số mệnh hoàn toàn khác nhau - “Cô”.

Nàng, mười chín tuổi, một khuôn mặt lúm đồng tiền màu đã nở tươi như hoa đào; cho dù một thân áo trắng, chỉ có thể che giấu không được sắc đẹp tuyệt trần của hoa đào, nhưng vẫn không che giấu được đôi tay vừa thô vừa to lại vừa mịn màng như kỳ tích. Nàng, là một cô bé chín đầu mang hoa đào.

Đôi mắt nàng, càng là hoa đào trong hoa đào, chỉ có đôi mắt đào này, lại không phải là những kia phong tình vạn chủng. Chiêu ong dẫn bướm mắt hoa có thể so; tròn mắt nàng, quanh năm suốt tháng cuối đêm, đều nhón nhạo một mảnh xám xịt, như xa sơn trong sương mù. Cảm tình của nàng, u ám, bí mật, thỉnh thoảng trong con ngươi nàng chột hiện ra...

Cũng giống như ánh mắt của nàng lúc này, bên trong lại chứa đầy sự nhớ nhung và tưởng niệm của hắn...

Mong nhớ một sự ôn nhu...

Hắn và cô, hai người trong cuộc đời cô là hai người cực kỳ quan trọng.

Người thứ nhất hắn, là một người đã cứu thị tì từ trên tay nàng ra; nhớ lúc trước, hắn bề ngoài lãnh khốc, vô tình như một cái chết, trầm mặc cực độ, nàng trước giờ cũng không khẳng định hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng không quá khẳng định cảm giác của mình đối với hắn...

Có thể, thật ra nàng bắt đầu thích nàng, nhưng mà, ngay khi nàng còn chưa dám khẳng định mình có thích nàng hay không thì nàng đã chết, giống như một đám mây khói trôi nổi trước mắt nàng, rồi biến mất...

Sau này là vô số nước mắt cùng nhau nhớ, nàng nhớ hắn? Đúng! Bất luận nàng có thích hắn hay không, nàng cũng rất yêu hắn nha!

Một năm tiếp theo, hai năm, ba năm..., không có sinh mệnh của hắn, nữ tử san sát yếu ớt, trước sau vẫn cứ tiếp tục sống tạm bợ...

Sau đó đột nhiên xuất hiện, xuất kỳ bất ý, nàng bỗng nhiên kinh ngạc, một người khác thường xuyên còng người vào hắn, khiến nàng bắt đầu...?

Trong mộng nàng bắt đầu thấy mái tóc dài phiêu dạt của hắn, nàng bắt đầu đem những đồ chơi mình đưa cho lưu trữ thật kỹ, trân trọng như vậy không đành lòng nhìn thấy nửa phần tổn hại.

Đây rốt cuộc là vì cái gì? Lần này nàng vô cùng hiểu rõ cảm giác của mình, chỉ là nàng không dám thổ lộ cảm giác của mình với hắn...

Nàng không dám, là bởi vì nàng còn lớn hơn hắn hai tuổi, nàng không nhìn!

Nàng không dám, là bởi vì hắn vô luận là trong ngoài đều hoàn mỹ như vậy, hơn nữa hắn là thiếu gia dưới một người, nàng lại là dưới vạn người, hầu hạ tỳ nữ của hắn; do nữ tỳ nhỏ

năm đó đến giờ, tuổi tác của nàng chỉ gia tăng, địa vị lại ngay cả một cấp cũng không có. Vô luận là nhìn ngang một cái, nàng cũng là tiện, nàng cũng là tỳ nữ, nàng tự biết mình vĩnh viễn không bao giờ xứng với hắn!

Nhưng mà, tất cả những chuyện tâm sự này, cần gì phải nói cho hắn biết? Có thể ở bên cạnh hắn hầu hạ hắn cha bữa ăn hàng ngày, thường xuyên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ấm áp kia của hắn, nàng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi.

Nhưng, cuối cùng ngày nào đó hắn cũng sẽ biết, mỗi một món ăn mà hắn nấu cho hắn, mỗi một chén trà hắn mang đến đều trải qua tâm ý vô hạn của nàng, “Thiên chuy bách luyện” mới có thể luyện thành? Đưa tới miệng của hắn?

Trong Phong Phong các của Phong Vân các, một mặt nghĩ tới hai nam nhân dĩ thường trọng yếu trong cuộc đời mình, một mặt thù thù.

Chỉ thấy bức thêu nàng ta đang thêu trên một tấm lụa trắng như tuyết, có thêu một chữ “Phong” nhàn nhạt, chữ “Phong” này, liệu có phải trong lòng nàng ta hay không...

Khởi tơ lụa tinh bạch này, mặc dù giá trị con người không tính là đắt tiền, nhưng là nàng dùng tiền thưởng nhiều tháng tới mua về. Vì trữ tiền mua mảnh vải tơ này, nàng thậm chí ngay cả son phấn nữ nhi thích nhất cũng không cần nửa phần.

Không ngờ tơ so với son phấn quý hơn, mà tình, càng dài hơn tơ, càng nặng hơn...

Nhưng điều này đều là Không Từ cam tâm tình nguyện; cho dù tự giác nàng không xứng với hắn được, nàng cũng hi vọng, lúc hắn vào sinh ra tử, luôn có một tấm vải thêu tên hắn làm bạn cùng hắn, mà tấm vải này, là nàng thêu cho hắn.

Chỉ là một phần nhỏ như thế này mà thôi, chỉ cần có thể đạt tới, nàng đã có cảm giác không tiếc nuôi...

Nhưng mà khi nàng đang tập trung tinh thần, chuyên tâm làm những chuyện mà thiên cổ nữ tính tình thích làm hay bị bức ép, thì trên đất, sau lưng truyền đến một âm thanh tràn đầy ý cười, nói: “Hắc hắc! Không Từ, tại sao ngươi lại làm hoạt động buồn chán như vậy?”

Trái tim Không Từ đập thành thạch, cuống quít đem tấm lều thêu vừa mới hoàn thành, để cho chữ “Phong” kia chưa từng bị người ta thoáng nhìn thấy, tiếp theo liền khoan thai quay đầu lại liếc nhìn người mới vừa bước vào, nói: “Tranh Lãng, người làm sao cứ thích xuất hiện sau lưng người ta vậy? Cho dù người bộ pháp vô thanh vô tức như thế nào, ta cũng sẽ không khen người khinh công cái thế đâu...”

Tuy nàng đang tức giận nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng, cho thấy nàng đang kể chuyện cười đùa với Đoạn Lãng.

Sóng đồ? A, hóa ra người tiến vào “Phong các” là Đoạn Lãng? Cách nhau năm năm, sóng gió lại đã biến thành như thế nào?

Chỉ thấy bước vào Phong các, một thân áo rách màu xanh nhạt, mái tóc xoã tung năm năm trước đã kết thúc một bím tóc, vóc dáng cũng cao hơn không ít, nhưng dáng vẻ vẫn khá cường tráng; một đôi mắt thô mi rộng, bây giờ đã tràn đầy anh khí, duy chỉ có anh khí, tràn đầy vẻ xảo quyết.

Kỳ thật nếu nói tuổi tác, năm nay hắn vừa đủ mười bốn tuổi; thiếu niên mười bốn tuổi có lẽ còn chưa bằng thất đồng, chỉ là trên mặt Đoạn Lãng sớm đã thiếu đồng, có lẽ hôm nay mười chín tuổi Không Từ so với hắn còn tương đối đồng thật hơn một chút...

Rốt cuộc là ai làm hắn mất đi đứa trẻ quá khứ? Là kiếp sống si nhục năm năm qua hay là quyết tâm vô cùng trọng chấn Đoạn gia?

Nhưng bất luận hắn mất đi bao nhiêu đồng chân, có một chút tình cảm hắn từ đầu đến cuối không mất đi chính là Nhiếp Phong và hắn thân như huynh đệ.

Đoạn Lãng chợt nhả nói: “Đúng vậy! Đoạn Lãng lão ta sớm đã hiểu được mình không phải là khinh công cái thế, dùng cái gì người thường xuyên nhắc nhở như mẫu thân thường xuyên, hì hì, kỳ thật thật người sao lại khen ta khinh công cái thế, nếu muốn khen, người cũng phải khen Phong đại ca của người trước...”

Chợt nghe năm chữ “Phong đại ca” của người, khuôn mặt Không Từ đỏ bừng, nhưng lại nhanh chóng dâng lên vẻ quyền rũ... Tơ chỉ có chính nàng mới biết, nàng nói: “Cái gì “Phong

đại ca” của ta, Đoạn Lãng, Phong thiếu gia thì sao... Là ta? Hắc làm người chính trực, đối xử mọi người lại trăm tốt, Khổng Từ ta chỉ là một thị tỳ bé nhỏ không đáng kể mà thôi, sao xứng được... Hắc?”

Đúng vậy! Hắc đối xử với mọi người đủ kiểu tốt, Khổng Từ hiểu rất rõ; năm năm qua, hắc chưa bao giờ ghét bỏ cô là thị tỳ, thường xuyên nói cười đùa với cô, càng sợ cô ấy bị người ta khi dễ, còn âm thầm truyền cho cô ấy một ít tâm pháp khinh công và võ công...

Liếc thấy mặt Khổng Từ bỗng nhiên tràn đầy u sầu, Đoạn Lãng mới biết mình nói năng lỗ mãng, cuống quýt đưa đầu lưỡi giả bộ mặt quý, cười làm lạnh nói: “Được rồi, Khổng Từ, không cần sầu muộn cảm nhiều như vậy. Ta lần này đến là vì mang đến cho ngươi hai tin tức...”

Khổng Từ cho hắc mặt mũi nát óc chọc cười, thản nhiên hỏi: “Tin tức gì?”

“Đối với ngươi mà nói, tin tưởng là hai tin tức tốt...” Đoạn Lãng muốn nói còn không thôi, ra vẻ khần trương; hơn nữa một mặt nói chuyện gắt gao ngấm nhìn khuôn mặt của Khổng Từ, cố ý muốn xem phản ứng của nàng, tiếp theo mới nói tiếp: “Vừa mới nghe thị vệ canh giữ tại Thiên Hạ Độ Nhất Quan nói...”

“Phong, đã trở về!”

Gió đã về rồi? Khổng Từ thoáng chốc đứng yên tại chỗ, trận này quả nhiên, vui mừng khôn xiết.

Từ sau khi bộ kinh vân chết đi, Khổng Từ thuận lý thành chương trở thành thị tỳ của Nhiếp Phong.

Mỗi lần Nhiếp Phong theo lệnh Hùng Sương đi chấp hành nhiệm vụ, mỗi lần nàng đều âm thầm lo lắng, sợ một ngày nào đó sẽ đến, như Bộ Kinh Vân năm đó một đi không trở lại, cho nên mỗi lần thấy hắc an toàn trở về, nàng đều mừng rỡ, không biết phải làm sao.

Đoạn Lãng vốn mong muốn sẽ nhìn thấy thần thái những thiếu nữ hay nữ gì đó trên mặt Khổng Từ, nhưng không Ngu nàng đúng là mặt ngây dại, thiếu chút nữa ngay cả hắc cũng ngây

dại. Đoạn Lăng khẽ chau mày, hỏi: “Làm sao vậy? Khổng Tử, người có gì không ổn?”

Khổng Tử vừa rồi như trong mộng tỉnh lại, tự giác thất thố, hốt hoảng nói chuyện quanh co đáp lại: “Không, ta... Không có gì! Đúng rồi, nếu như Phong thiếu gia đã trở về, hẳn... Vì sao còn chưa trở về... Phong các?”

Đoạn Lăng đáp: “Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là khích lệ một phen! Nghe nói Tần Sương đã mời hẳn tới Vọng Sương lâu tụ tập một lát.”

Vọng Sương lâu là nơi Tần Sương ở trong thiên hạ; những năm gần đây, thân là một đại sư huynh, đối với Nhiếp Phong, Đoạn Lăng thật sự không tệ; tuy rằng sau khi Nhiếp Phong, Phong Thần cước pháp đại thành, lập công tàn tàn công, đoạt đi không ít ánh sáng của vị đại sư huynh Tần Sương này, nhưng hẳn dường như cũng không để ý.

Khổng Tử lại hỏi: “Đoạn Lăng, người vừa mới nói có hai tin tức tốt, vậy một tin tức khác là gì?”

Đoạn Lăng tận lực đè thấp thanh âm xuống, cổ lý cổ quái đáp lại: “Còn một tin tức khác? Hắc hắc, đây thật đúng là một tin tức phi thường kinh người!”

Khổng Tử nói: “Đoạn Lăng, xin người đừng đùa giỡn ta nữa, mau bước vào chính đề đi!”

Con mắt của Đoạn Lăng đảo đảo một vòng, cười xảo diệu: “Được! Người đã mở miệng xin ta, thì cứ nói cho người nghe đi! Nghe nói lần này Phong mang theo một người trở về...”

“Là ai?”

“Một người mà người không ngờ tới...”

Bộ! Kinh! Vân!

Bộ?

Kinh ngạc?

Vân?

Ba chữ này nghiêm ra như ba tia sét, toàn thân Khổng Tử như bị sét đánh, đầu óc như tràn ngập vô số nghi vấn, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không thở nổi: “Là... Vân thiếu gia?”

Nhưng... sao có thể chứ? Hấn... không phải đã chết từ lâu... dưới tai ương của Nhạc Sơn?”

Trên mặt Khổng Từ giờ phút này chột vui mừng chột loạn, đương nhiên là Bộ Kinh Vân như thật sự không việc gì trở về, quả thật là một chuyện khiến nàng cao hứng muôn phần, đồng thời, cũng khiến trái tim nàng loạn như tơ...

Tại sao nàng lại loạn? Phải hay không, một loại cảm giác nàng đối với bộ kinh vân, vốn sớm đã biến thành một màn nhân nhật, sâu xa dằng dặc tưởng niệm, hiện giờ, đột nhiên người lại như sông lớn thiếu đê, bỗng nhiên dâng lên trong lòng?

Sóng lớn nhún vai, đáp: “Ta cũng không biết vì sao hấn lại an toàn trở về! Là Phong mang hấn về, người đi hỏi han phong cảnh đi...”

Tiếng nói còn chưa dứt, tiếng nói lại vang lên, nhưng lần này giống không phải là tiếng dứt Lãng cùng tiếng Khổng Từ, mà là một thanh âm sang sảng khác: “Không cần hỏi nữa. Ta bây giờ sẽ giải đáp cho các người...”

Bọn Khổng Từ còn chưa nghe hết những lời này, người của hấn đã bay tới trước mặt hai người, thật nhanh khinh công! Phần khinh công này còn nhanh hơn cả âm thanh, bây giờ đã vượt qua Hùng Phách rồi sao?

“Phong... Thiếu gia?” Khổng Từ mở to đôi mắt to như chuông đồng, nàng không ngờ Nhiếp Phong nhanh như vậy đã gặp Tần Sương, cuống quýt đem tấm vải thêu “Phong” kia che lại phía sau.

Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng, nói với Khổng Từ và Đoạn Lãng: “Vân sư huynh quả thật đã trở lại, ta ở trong phòng không một hộ ở Tây Hồ phát hiện ra hấn: Khi đó, hấn còn ngây ngốc, giống như quên cả điều gì đó, về sau ở chung với hấn mấy ngày, hấn mới dần dần nhớ lại ta, cũng dần dần khôi phục trí nhớ...”

“Nhưng năm năm qua, hấn đã từng tới đâu? Hấn có trải qua gì? Ngay cả chính hấn cũng không nhớ nổi. Bởi vậy hấn sau khi trải qua thiên hạ đấu tranh, hấn đã lập tức trở về “Vân Các” bế quan nửa tháng, ta nghĩ, hấn nhất định muốn nhớ lại

chuyện năm năm qua, cho nên các người tạm thời để hẩn tỉnh táo nửa tháng, trước đừng đi tìm “Vân Các” tìm hẩn...”

Nhiếp Phong nói một lèo nhiều lời như vậy, có lẽ là câu nói dài nhất mà hẩn nói ra từ lúc còn sống tới giờ; một người bình thường không thích “Trường luận đại khái” bồng nhiều lời, nguyên nhân chỉ có một, chính là muốn dùng những lời liên tiếp nói để che giấu chân tướng.

Hẩn ta đang nói dối!

Vì Tuyết Duyên từng hướng về hẩn quỳ xuống khẩn cầu, hy vọng hẩn tuyệt đối không thể để Bộ Kinh Vân biết sự thật, cho nên không thích nói dối, hẩn mới bất đắc dĩ nói dối, thật làm khó hẩn!

Khổng Từ cùng Đoạn Lăng thấy hẩn như người có giới thiệu, một hơi nói những lời này, hai người hai mặt nhìn nhau, thật sự có chút ngoài ý muốn; bất quá hai người vẫn tin tưởng, chỉ vì Bộ Kinh Vân có thể trở về thiên hạ đã làm cho hai người bọn họ khó có thể tin. Bây giờ Nhiếp Phong miễn cưỡng bịa đặt một ít nguyên nhân giải thích, tóm lại sự thật sinh ra đã làm người ta tin tưởng hơn nhiều.

Hơn nữa Khổng Từ luôn giấu tấm vải ở phía sau, lại làm kẻ chột dạ. Vô Tâm ngẫm nghĩ, cô miễn cưỡng cười nói: “Đúng rồi, Phong thiếu gia, xem ra người cũng hết sức mệt mỏi, không cần ta đun nước lau mặt người nữa, thấy sao?”

Nhiếp Phong cảm thấy một hồi thừa thớt, quay đầu nói với Đoạn Lăng: “Khổng Từ rốt cuộc thế nào rồi? Xem ra là kỳ quái.”

Đoạn Lăng đưa hai tay giao trước ngực, ra vẻ không biết đáp: “Ai mà biết chứ? Đều là tâm sự của thiếu nữ...” Nói xong khoe miệng còn nhếch lên, tràn đầy thâm ý cười một tiếng.

Ha ha! Chính mình Đoạn Lăng cũng chỉ là thiếu nam mười bốn tuổi mà thôi! Lại có thể nói Khổng Từ có tâm sự hơn so với hẩn năm năm? Hay cho một người điều luyện vô cùng, lão khí phách hoành thu, nhân tế quỷ lớn đoạn lăng!

“Lăng...” Nhiếp Phong nhớ tới một ít chuyện, hẩn muốn hỏi một câu về Đoạn Lăng.

“Ồ? Phong, rốt cuộc là có chuyện gì?” Đoạn Lăng hết sức miễn cảm, y đã cảm thấy có chút không ổn.

“...“Nhiếp Phong muốn nói lại thôi, rốt cuộc nuốt hết các vấn đề ở cửa ra vào trong bụng, hẳn bỗng nhiên lại không muốn hỏi nữa, chỉ lắc đầu nói: “Không, dịch vụ cái gì, ta... Thật sự là quá mệt mỏi...”

Đoạn Lăng từng gặp hắn nhiều năm, biết rõ hắn muốn nói gì, bất quá hắn quá quá quá thông minh, cũng quá thông cảm hắn, không đành lòng nói toạc, liền cố nặn ra một nụ cười buồn bã, nói sang chủ đề khác: “Người lặn lội đường xa, đương nhiên là mệt mỏi! Hi hi, ta vẫn thức thoir rời khỏi nơi này trước tiên là tốt nhất, nếu không một hồi gặp lão gia hỏa Hùng Phách kia trách nhiệm ta mãi quần lầy người, không cho người thời gian nghỉ ngơi...”

“Người mau hảo hảo nghỉ ngơi một hồi đi!” Đoạn Lăng vừa nói vừa nhảy nhót đi ra ngoài cửa, bộ dạng rất cởi mở. Nhiếp Phong nhìn cái bím tóc nhỏ lay động bất định của hắn, thoáng như chủ nhân hắn động như thỏ chạy, cũng không tự chủ được mỉm cười đứng lên.

Chỉ có vẻ mỉm cười của Nhiếp Phong, mơ hồ có chút xấu hổ.

Tại sao hắn ta lại có ý xấu hổ?

Chỉ vì hắn vừa rời muốn nói lại thôi, thật ra là muốn hỏi Đoạn Lăng một vấn đề mà hắn tự biết không nên hỏi.

Lần này Nhiếp Phong đến Hàng Châu Tây Hồ tìm kiếm bình bát, việc này ngoài Hùng Phách, Tần Sương, Văn Sửu biết được bên ngoài, Nhiếp Phong chỉ nói với sóng gió phần lớn; cho dù là Khổng Tử, cũng chỉ biết chuyến đi này Nhiếp Phong là vì một bảo vật, nhưng vẫn không biết mục đích của hắn, thế nhưng...

“Mị Ảnh Tâm Ma” của Hà Giải Vô Song thành sẽ xuất hiện bên dưới Lôi Phong tháp, tranh đoạt cùng Nhiếp Phong?

Không hỏi cũng biết nhiệm vụ lần này nhất định đã tiết lộ ra ngoài, trong thiên hạ chắc chắn có nội gian do Vô Song thành phái tới!

Nói theo lý mà nói, Tần Sương và Văn Sửu đối với hùng bá vô cùng trung thành, cơ hội bán đứng hùng bá cực kỳ bé nhỏ, mà

hắn và Nhiếp Phong vẫn tình như thủ túc, Nhiếp Phong càng tin Đoạn Lăng tuyệt đối sẽ không bán đứng hắn, cái này tốt nhất cũng sẽ không là hắn!

Trái lại, Nhiếp Phong còn lo lắng là do Đoạn Lăng từ trước đến nay luôn ăn nói bừa bãi với tất cả các hội chúng, không biết có phải do gã không muốn nói hay không. Thậm chí gã còn không thêm mở miệng nói ra, tiết lộ việc này cho mọi người trong thiên hạ đều biết, nhưng vạn nhất trong số đông đảo hội chúng, thì sớm muộn gì cũng sẽ có một tên nội gian ẩn nấp.

Đây chính là vấn đề mà Nhiếp Phong vừa định hỏi về Đoạn Lăng; hắn vốn định hỏi Đoạn Lăng, rốt cuộc có vô tình hay không trong lúc vô ý hắn không cẩn thận tiết lộ việc này ra ngoài? Nhưng khi vấn đề này vừa mới xuất hiện, Nhiếp Phong mới cảm thấy mình không nên hỏi.

Hắn biết rõ Đoạn Lăng nhìn mình giống như huynh trưởng, tuy tính tình hắn cao ngạo không bị trói buộc, lúc nào cũng thích nói đùa, nhưng nếu liên quan đến đại sự của Nhiếp Phong, Nhiếp Phong tin tưởng hắn tuyệt đối sẽ không ngả nón xử lý, nhất định sẽ vô cùng cẩn thận lời nói hành...

Nếu Nhiếp Phong thật sự há mồm hỏi đoạn lăng, vậy tỏ vẻ hắn quá coi thường tình hữu nghị của hắn đối với hắn, cho nên Nhiếp Phong mới cảm thấy hổ thẹn, bởi vì căn bản hắn không nên hỏi!

Thậm chí ngay cả mơ cũng không nên nghĩ như vậy!

Đây mới là tình bạn chân chính không hề nghi kỵ, thật tình đối đãi!

Nhưng đối với tình bạn này, Nhiếp Phong tuy nghĩ như thế nhưng hắn cũng từng nghĩ như vậy?

Không được quên! Năm năm trước một phương, Độc Cô từng lên thiên hạ kết minh với Hùng Phách, trong lúc lưu lại, hắn từng cực lực thuyết phục sóng gió mới chỉ có chín tuổi, cùng hắn mở miệng đi Vô Song thành, cũng cam đoan sẽ tài bồi dứt sóng thành tài...

Tuy cuối cùng Đoạn Lăng quyết định lưu lại cho Nhiếp Phong, nhưng y và Độc Cô đàm luận toàn bộ với nhau, chỉ có hai

người bọn họ trong lòng mới biết rõ...

Có thể hay không, trong đoạn nói chuyện này, liên lụy đến vấn đề “Hai tầng thân phận”?

Còn nói, Đoạn Lãng cố nhiên có thể vì Nhiếp Phong, vì tình cảm mà ở lại thiên hạ hội, đây là thân phận đầu tiên của hắn.

Vì lợi ích khổng lồ nào đó mà một bên độc cô phủ nhận cho hắn, hắn cũng đáp ứng có được thân phận thứ hai, chính là trở thành quân cờ Độc Cô giới thiệu thiên hạ?

Chỉ mong điều này sẽ không thực sự xảy ra...

Thật sự không muốn phát sinh chuyện gì...

Sau khi Nhiếp Phong gia nhập thiên hạ, Phong Vân các đã được chia thành “Phong các” và “Vân các; hai các cách nhau một đình viên mà Bộ Kinh Vân mất tích trong năm năm: “Vân các”

Một mực rỗng tuếch, chỉ vì — hậu duệ không người!

Không sai! Ngoại trừ hắn lạnh như băng vạn năm, cho dù có tư cách được chia làm chủ nhân của “Vân Các” hay sao? Ai còn có tư cách có thể lọt vào cặp mắt hùng bá của thiên hạ đệ nhất, làm theo ý khác, nạp làm đồ đệ? Cho nên, “Vân Các” vẫn trống rỗng, nghiêm nhiên trở thành một người hầu trung tâm không khác, kiên quyết không thay đổi, từ đầu đến cuối chờ đợi chủ nhân trở về hoặc chí cường chí cường của nó biến mất...

Mà “Vân Các” càng ngày càng vắng lặng, yên tĩnh giống như một phần mộ.

Trước đây, những ngày sau khi kinh vân vẫn còn, rất nhiều thị nữ đã không dám tiến vào quét dọn; chỉ sau khi bộ Kinh Vân mất tích, các nàng càng không dám tiến vào quét dọn.

Nghe nói có một lần, một thị nữ được lệnh quét dọn bên trong, gặp quỷ hồn bộ kinh vân, sau đó còn bệnh nặng một hồi; “Vân Các”, từ đó trở thành nơi ác quỷ nhất thiên hạ.

Nhưng vì sao thị nữ kia ở trong Vân Các nhìn thấy quỷ hồn bọc lộ kinh vân? Bây giờ sự thật chứng minh, hắn căn bản không có chết!

Do đó nhiều lúc, “Quý” cũng là mọi người nghi ngờ, tự cho rằng chỉ có Khổng Từ, cho dù “Vân Các” bị truyền có quỷ, cô vẫn không sợ hãi, thỉnh thoảng lại quét dọn qua “Vân Các”, một là vì cô không muốn bước đi vào nơi mây mù lưu lạc; hai là, có lẽ chính vì cô cũng muốn nhìn thấy quỷ hồn hay tới mây!

Nàng... cũng từng chịu hại hấn như vậy?

Đương nhiên nàng tuyệt sẽ không có bất kỳ phát hiện nào, nếu không hôm nay Bộ Kinh Vân sẽ không còn sống trở về, Khổng Từ đang cầm một chậu nước sôi, vội vàng trở về “Phong các” lau mặt cho Nhiếp Phong. Lúc nàng đi ngang qua cửa “Vân Các”, đột nhiên không tự chủ được ngừng chân nhìn lại.

Hấn trở lại rồi? Thật sự hấn trở lại rồi?

Nếu không phải xuất phát từ Nhiếp Phong, nàng thực sự không thể tin được đây là sự thật; nhưng mà, hấn thật sự đã trở về.

Giữa “Phong Các” và “Vân Các” chỉ là một đình viên nho nhỏ, nàng buồn bực vì sao mình chuyên tâm thâm thù như vậy, ngay cả tiếng cửa hấn tiến vào “Vân Các” cũng không phát hiện sai mất một cơ hội gặp lại hấn.

Hôm nay hấn đã bế quan, Khổng Từ thâm biết tính nết của hấn tuyệt không thích bất luận quấy rầy gì, lần này bế quan, chỉ sợ phải nửa tháng sau mới có thể gặp lại hấn.

Rốt cuộc thì tử vong năm năm năm sau đã biến thành hình dạng gì?

Hấn vẫn im lặng như cũ?

Hấn mập, trầm hoặc gầy?

Trong lòng hấn, khi hấn lại lần nữa bước vào Vân các, có chú ý hay không, bây giờ trong Vân các thiếu một thứ...” “Cô ta?”

Hấn vẫn cần nàng?

Loại vấn đề này, đều là Khổng Từ quan tâm; nhưng trong tay nàng còn cầm một chậu nước muốn lau mặt cho Nhiếp Phong...

Một người chỉ có một hai tay, chỉ có thể nâng một chậu nước, cũng không thể nâng hai chậu nước...

Một lòng, cũng chỉ có thể chứa một người, không thể có hai người...

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Khổng Tử cũng cắn răng, lại cất bước đi về phía “Phong các”, cứ như... đã quyết định con đường mà nàng nên đi.

Nhưng làm sao nàng lại nghĩ tới, sau khi bế quan, bộ trọng xuất kinh vân sẽ giống Nhiếp Phong, lần nữa trở thành một nam nhân vô cùng phi thường trọng yếu trong cuộc đời hắn, trong Thiên Hạ Đệ Nhất các.

Đây là một đêm nói dối, đêm nói dối của Nhiếp Phong.

Từ khi lần nữa bước vào thiên hạ hội, Nhiếp Phong liền bắt đầu không ngừng nói dối; đầu tiên là nói dối Khổng Tử và Đoạn Lăng, giờ phút này lại muốn dối mặt hùng bá, quả thực là “cắt thep mạng”!

Bất quá hùng bá dị thường cáo già gian xảo, lấy hắn luôn luôn tinh minh, chưa chắc sẽ dễ dàng tin tưởng như Khổng Tử cùng sóng lớn.

Nhưng rất nhiều lúc, ví dụ “Tinh” bị “Thông minh” làm hại lại là nhiều lần không hay...

Nhiếp Phong phát hiện quá trình Bộ Kinh Vân, Hùng Phách dường như cũng không quá hoài nghi, chỉ vì Bộ Kinh Vân đã thất ý, hắn lưu lạc đến Tây Hồ có gì lạ?

Ngược lại, Nhiếp Phong nói lên lời phủ định truyền thuyết về Lôi Phong tháp ẩn dưới bát của mình, xem ra có chút vấn đề.

Chỉ là, xưa nay người không nói dối sẽ có điểm này tốt; một khi hắn nói dối, mọi người có thể cũng có chút hoài nghi, nhưng chung quy cũng sẽ mang theo tâm lý ghi chép tốt đẹp cho quá khứ, thế là hắn có thể “Lừa trời qua biển”.

Cho nên, cao thủ nói dối vô cùng đẳng phong tạo cực, chỉ vì Hùng Phách một mặt nghe hắn giải thích, một mặt nhú chặt hai hàng lông mày, thế nhưng đến cuối cùng, hắn lại khẽ gật đầu nói: “Được! Phong Nhi, tuy theo lời người nói, dưới Lôi Phong Tháp căn bản không có Mạnh Bát gì. Bất quá lần này

người có thể tìm được Nhị sư huynh của người, cuối cùng cũng không uổng công đi một chuyến...”

Hắn sao lại không tin? Nguyên nhân hắn tin tưởng: Một là vì từ trước đến nay Nhiếp Phong đều không thích nói dối, cho nên hùng bá có cho rằng Nhiếp Phong cũng sẽ nói một chút.

Hai, nếu Nhiếp Phong thật sự đạt được món thần khí vang dội cổ kim gì đó: “Mạnh Bát”

Hắn càng không cần trở về thiên hạ hội, hắn có thể dựa vào lực lượng của Mạnh Bát độc chiếm một phương, xưng hùng hậu hậu thế gian, cần gì phải bịa chuyện để giấu diếm?

Ba, chính là Hùng Phách xưa nay là một người vô cùng cẩn thận, giờ phút này hắn cho dù đã tin tưởng hắn vẫn sẽ tiếp tục đi vào Lôi Phong tháp tra xét rốt cuộc, phòng ngừa vạn nhất...

Nhưng mà Nhiếp Phong ngược lại không hề lo lắng Hùng Phách sẽ phái người đến Lôi Phong tháp điều tra rõ ràng!

Hắn tin rằng, Tuyết Duyên và Thần Mẫu để phòng bình bát lại lần nữa bị người giang hồ phát hiện, đã phong kín hoàn toàn lối vào dưới Lôi Phong tháp; bình bát vĩnh viễn sẽ không bao giờ tái hiện nhân gian!

Hùng Phách đã người tin, Nhiếp Phong không khỏi nặng nề thả tảng đá lớn trong lòng, để tránh tiếp tục lên trên sẽ lộ ra dấu vết. Hắn vội vàng ôm quyền nói với hùng bá: “Sư phụ, hết thầy đã bàn giao, nếu không có chuyện gì, đệ tử cũng không muốn ngăn trở sư phụ nghỉ ngơi, vậy xin cáo lui trước.”

Nói xong đang định xoay người rời đi, há dự liệu Hùng Phách bỗng gọi hắn lại: “Chậm đã. “Chậm đã? Mỗi lần nghe thấy Hùng Phách nói hai chữ này, tâm Nhiếp Phong luôn luôn trầm xuống. Hai chữ này, đại biểu lại có trò hay ở phía sau...” “Trò hay “Hùng Bá!

Quả nhiên! Kịch hay đã đến, nhưng nghe Hùng Phách nói từng chữ một: “Phong Nhị, vì sư còn có một số lời muốn nói với con...” “

Đường đường là hai gã nam tử, một già một trẻ, một bá một thuần, tính cách vô cùng cực đoan, chẳng lẽ còn có thể bàn bạc tâm sự trong đêm với nhau? Lời hùng bá muốn nói đương nhiên lại là một khúc tiền tác của nhiệm vụ động trời gì đó...

Hùng bá đạo nói: “Gần đây, thiên hạ sẽ có một số chuyện.”

Nhiếp Phong không lên tiếng, chỉ im lặng chờ sư phụ nói tiếp. Hắn tin tưởng, cho dù hắn không phụ họa hoặc trả lời, hắn cũng sẽ nói tiếp.

“Theo một số do thám của trưởng lão Thiên Hạ chúng ta ở lại Vô Song thành hồi báo, gần đây trong số bọn họ có mười tên thám tử bị giết!”

Đến tận bây giờ, Nhiếp Phong mới biết, hóa ra thiên hạ cũng bố trí trinh thám ở Vô Song thành, chẳng trách Vô Song thành lại bố trí trong thiên hạ tốt, mọi người thi mình tài, đấu pháp với nhau, ai nấy đặc sắc! Trần Tường vì, tội không đáng chết, khó trách người vô tội...

Nhiếp Phong nói: “Bọn chúng phát hiện ra cho mấy người Vô Song thành nên mới bị giết?”

Hùng Phách nói: “Lúc trước ta cũng nghĩ như vậy, nhưng theo những miêu tả của đám thám tử còn lại, sự tình không phải đơn giản như vậy.”

“Ồ?” Nhiếp Phong bắt đầu cảm thấy tò mò, ngay cả Hùng Phách cũng cảm thấy không đơn giản, đó là chân chính không đơn giản.

“Mười người bọn họ, tất cả đều đang trong một đêm mưa tầm tã. Bên ngoài cửa một tòa thánh miếu ở Vô Song thành vẫn còn lưu lại một vẻ mặt khiếp sợ cực độ, tựa như là đang thoáng nhìn thấy một số người hoặc vật nào đó mà bọn họ không thể tin tưởng sẽ xuất hiện...”

Nhiếp Phong nói: “Người trước khi chết đa phần đều cực kỳ khủng hoảng, có loại vẻ mặt này là hợp tình hợp lý...”

Hùng Phách nói: “Nếu hết thấy đều hợp tình hợp lý, vậy sẽ không khiến vì sư lưu tâm như thế. Theo lời những thám tử còn lại, Quan Thánh miếu ngoại trừ mười bộ thi thể kia thật là thê thảm, trên mặt đất còn có bốn chữ thật lớn bằng máu...”

Nhiếp Phong hỏi: “Đó là chữ gì?”

“Bốn chữ huyết đó chính là...” Hùng Phách đáp từng chữ từng chữ: “Lòng say mê khuynh thành!”

“Khuynh Thành chi tình?” Nhiếp Phong cảm thấy hơi bất ngờ, tựa hồ mỗi người nghe thấy bốn chữ này cũng khó tránh khỏi cảm thấy bất ngờ: “Thường lý lấy lý mà nói, giết người lưu danh có nhiều người, có mấy người thích sau khi giết người làm hoạt động phát rồ này; nhưng tại sao tên hành hung này không lưu danh, lại để lại bốn chữ khiến người ta khó hiểu này?”

Hùng bá đạo: “Ai biết được? Ta chỉ biết một điều...”

“Chính là người hành hung muốn cảnh cáo nghiêm trọng nhất thiên hạ; nếu thiên hạ thật sự có ý ngấp nghé vô song, hẳn nhất định có đủ thực lực để làm ra công kích cường đại nhất đối với thiên hạ!”

Nhiếp Phong đáp: “Ồ? Từ đâu ra?”

Hùng Phách đáp: “Cũng bởi vì bốn chữ bằng máu kia trên đất! Phong nhi, con có biết, bốn chữ bằng máu kia cũng không phải là dùng bút hoặc những vật khác viết lên, mà là dùng một luồng nội lực mạnh mẽ vô cùng ngưng tụ mà thành. Mà trận mưa to tầm tã kia mấy ngày liên miên, những chữ máu kia vậy mà trong mấy ngày vẫn không bị nước mưa ập tới, vẫn rõ mồn một trước mắt như trước...”

“Cho rằng công lực trước mắt của sư cũng không thành vấn đề với công lực dùng máu ngưng tụ trên mặt đất, nếu muốn nơi này ngưng tụ từng ngày hào huyết sẽ không cách nào tẩy sạch được, căn bản là không cách nào làm được. Cực kỳ lạ lùng, chữ vì sư ngưng tụ, cũng chỉ có thể bảo tồn trong mưa phùn ba khắc mà thôi.”

A! Ngay cả cường giả đương kim hùng bá cảnh giới cũng không cách nào đạt đến, trên đời còn có ai đạt đến?

Có! Nhiếp Phong biết, “Thần” trường sinh bất lão chính là biểu giả trong đó, tin tưởng “Ma Ha vô lượng” của hắn liền có thể đạt tới cảnh giới này, nhưng dù là “Thần”, cũng đã hơi phi yên diệt...

Cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân, lẽ nào... nhân gian, còn có vô số cao thủ tuyệt thế sâu không lường được đang ngủ đông bất động, tĩnh liêu thời cơ lại thấy ánh mặt trời?

Nhiếp Phong nói: “Vì vậy người cho rằng kẻ giết người lưu chữ lại sau khi giết người, trắng trợn chính là cố ý muốn người biết, hẳn có đủ thực lực để bảo vệ Vô Song với tiền vốn chứ?”

“Ừm.”

“Nhưng vì sao hẳn cứ cố tình lưu luyện khuynh thành bốn chữ này? Bốn chữ này nghe qua không có lực sát thương gì, hơn nữa một chút cũng không đáng sợ, thậm chí có chút cảm động...”

“Không.” Hùng Phách lắc đầu: “Người sai rồi. Bốn chữ này, thậm chí so với công lực ngưng huyết thành chữ trong mưa còn đáng sợ hơn gấp nghìn lần...”

“Ta không hiểu.”

“Không rõ là chuyện đương nhiên, bởi vì đây đã không phải chuyện mà đời này người nhìn thấy trong giang hồ chỉ còn là tân tú; ngay khi tuổi tác của vi sư và người còn rất trẻ, ta mới từng nghe một số chuyện tình cảm của các tiền bối trên giang hồ...”

“Ồ? Hóa ra bốn chữ yêu thầm khuynh thành này đã lưu truyền từ trước?”

“Đúng vậy! Mặc dù hiện nay giang hồ có rất ít người nhớ rõ nó, nhưng ký ức của ta vẫn còn mới mẻ. Nghe nói nó là một loại Khuynh Thành Chi Luyện đủ để nhổ núi, khuynh quốc khuynh thành, kỳ chiêu vô địch - địa vị quý thần kinh thiên!”

Lúc này ngay cả Nhiếp Phong cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ, giật mình hỏi: “Cái gì? Khuynh Thành Chi Luyện là một loại kỳ chiêu vô địch? Dựa vào cái gì mà nó có thể vô địch? Dựa vào cái gì để kiểm được nhiệt lệ?”

Hùng bá chính sắc, đáp: “Không biết. Cho dù ngay cả nói cho tiền bối ta cũng không biết! Chiêu này chỉ xuất hiện trong lịch sử một lần, chỉ là phù dung hoa vừa hiện, liền không còn xuất hiện nữa...”

Nhiếp Phong nhú mày hỏi: “Nó từng xuất hiện vào lúc đó sao?”

“Thời đại ba nước.” Hùng Phách đáp: “Hơn nữa, nghe nói người sử dụng chiêu “Khuynh Thành Chi luyện” này, đúng là

người lúc đó có danh xưng “Vũ Thánh”, Quan Vũ, Vũ Thánh Quan Công!”

Nhiếp Phong nghe vậy chỉ cảm thấy một trận cười, không thể tưởng được trong lịch sử “Trung nghĩa văn dũng” đầy đủ “Vũ Thánh Quan Vũ, lại có một chiêu khuynh thành khuynh quốc khuynh thành, rốt cuộc vì sao một chiêu này lại đặt tên như thế? Phía sau bốn chữ này, có phải cũng có một đoạn tình yêu có thể khóc có thể khóc hay không?

Quan Vũ tình nghĩa?

Hùng Phách nói tiếp: “Vì vậy theo suy đoán của vi sư, Quan Vũ thời đại tam quốc đã được xưng là “Vũ Thánh”, mà biết sử dụng chiêu này đánh đâu thắng đó, đánh đâu thắng đó; “Triều thành chi tình”, năm đó hán nhất định đã là một cao thủ võ lâm tuyệt thế vô địch!”

Nhiếp Phong cũng không cảm thấy kỳ quái, những gì hán trải qua ở Tây Hồ đã làm hán dần dần thấy kỳ quái: Cho dù là xà yêu Bạch Tố Trinh, Tiểu Thanh, thậm chí là hòa thượng Pháp Hải trong thần thoại “Bạch Xà truyền”.

Tất cả đều là cao thủ tuyệt thế, thử hỏi trên đời còn có chuyện gì không thể phát sinh?

Nhưng mà Nhiếp Phong vẫn còn có một ít nghi vấn, hán nói: “Nếu Quan Vũ đã hiểu được “Ác thành chi tình”, vậy vì sao trong lịch sử tam quốc và Dã sử, hán lại bị bộ hạ Ngô quốc Tôn Quyền vây công, cuối cùng thân thủ khác nhau một chỗ? Tại sao hán không dùng ra Khuynh Thành Chi Luyến giải vây?”

Đúng vậy! Đây là nghi vấn còn sót lại của lịch sử...

Về chuyện Vũ Thánh Quan Công cách đây hơn ngàn năm, tại thời đại tam quốc, chi tiết cá nhân không gì sánh được với Lưu Bị. Trương Phi gọi là “Vườn đào” kết nghĩa, về sau lại thề thốt trợ giúp Trương Phi, giúp Lưu Bị trở thành nghĩa huynh đại nghiệp, sinh ra trong tử nghĩa không chối từ, chỉ vì giang sơn của Lưu Bị, nhưng Quan Vũ chưa từng vì tính toán tiền đồ của mình, cũng chưa từng oán hận, trung với nghĩa kỳ là đáng khen!

Còn có lần Quan Vũ trúng tên của Tào Nhân thuộc Tào Tháo, là loại độc tiền năm trăm tiền thủ của bộ lạc Tào Nhân khi hạ lệnh, một đời danh y “Hoa Đà” thay mình cạo xương chữa độc; lúc đó Hoa Đà vì thay hấn cạo ra độc tiền đã cắt thịt hấn, còn cạo đi xương cốt đã trúng độc. Lúc cạo xương, loại quái thanh âm “Kẹt xẹt kẽ kẽ kéo kẹt” đó vang lên., Nghe được từng tiếng Quan Vũ đều sờn hết cả gai ốc, ta không dám nhìn tiếp. Nhưng Quan Vũ không có thuốc tê, thần sắc vẫn tự nhiên như cũ, còn vừa uống rượu ăn thịt, một mặt chơi cờ, một chút đau đớn cũng không có bởi vì sức chịu đựng của Quan Vũ phi thường siêu phàm? Phàm nhân khó ứng kịp ư?

Hay là bởi vì hấn thân mang tuyệt thể thần công?

Đây đều là những sự tích nổi bật nhất trong cuộc đời Quan Vũ, nhưng trước đó hấn và Lưu Bị, Trương Phi có kinh nghiệm và những xuất thân và những gì đã trải qua trong quá trình kết nghĩa ở vườn đào, từ xa xưa đến dân dã đều không thể tìm ra vẫn tự. Rốt cuộc võ công của Quan Vũ học từ môn hà phái nào? Hà Tông Hà Sư? Thậm chí là cảm tình của hấn, vì sao cho tới bây giờ vẫn chưa có ai biết? Vì sao hấn cất giấu thật sâu bản thân?

Còn nữa, Quan Vũ cả đời mặc dù chiến đâu thắng đó, nhưng cuối cùng hấn vẫn trúng độc kế của Tôn Quyền Ngô quốc và Lữ Mông, không may bị bọn hấn bắt sống, về sau càng bị Tôn Quyền hạ lệnh chém đầu, lúc đó vì một ngày mùa đông nghiêm hàn tháng mười hai chín tháng mười hai, Quan Vũ Tốt năm mươi tám tuổi cũng không tính là già.

Tuy nói ngày đó đám người Tôn Quyền là liên miên bất tuyệt phục binh vây công, chỉ là chính như Nhiếp Phong nói, vì sao gã không sử xuất tuyệt chiêu vô địch “Khuyh Thành chi tình” tự vệ? Một đời Vũ Thánh, lấy gì cam bại trong ngàn đồ đệ tốt, gã... Nhưng có nửa điểm chưa đủ để người ngoài trách nhiệm?

Hùng Phách nói: “Phong Nhi, vì sư thấy Giải Đô không khác gì người, cũng là nghi vấn Quan Vũ vì sao không sử dụng Khuyh Thành trong lúc nguy cấp; nhưng vấn đề trước mắt vì sư không phải là Quan Vũ vì sao không dùng Khuyh Thành Chi Luyện; mà là, rốt cuộc cao thủ trong Vô Song thành ẩn giấu có thể dùng Huyết Ngưng Tự kia, hấn rốt cuộc là ai? Hấn

dựa vào đâu mà đe dọa chúng ta khuynh thành, hấn thật sự hiểu yêu mến sứ khuynh thành?”

Không sai! Người có thể làm cho quả hùng bá giả đứng ngồi không yên thì làm sao là vấn đề thật sự? Nghi vấn của lịch sử, liên do những sự thúc gà không chặt kia hoặc là văn nhân đi kiểm tra cho tốt!

Kiêu hùng bá chủ, mục đích cuối cùng là vì lưu danh trong lịch sử, sáng tạo lịch sử! Cho nên bọn họ quan tâm nhất, hấn là cường địch? Ai sẽ trở thành chướng ngại vật mạnh mẽ của bọn họ khi tiến vào lịch sử?

Nhiếp Phong đột nhiên hiểu được ý của Hùng Phách, hấn nói: “Cho nên, ta nghĩ có lẽ ta lại muốn đi xa nữa.”

Hùng Phách gật đầu: “Mặc dù đám mây lớn trước mắt đã trở về, nhưng thứ nhất là hấn muốn bế quan; thứ hai, vì sự không biết trong năm năm này hấn còn bao nhiêu thực lực, bởi vậy nhiệm vụ phải đổi mặt, người vẫn là lựa chọn thích hợp nhất...”

Nói xong lại liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, hiểu ý cười, nói: “Con cũng nên hiểu rõ, vì sự năm năm trước cho mượn một trăm vạn nạn dân Tề Sơn Phong của con, sao lại trả không công?”

Hóa ra một trăm vạn lượng là quan hệ thật sự giữa hai thầy trò này, đúng là bị ai tới mức nào mà Nhiếp Phong bất đắc dĩ nói: “Vậy nhiệm vụ lần này của ta là gì?”

Hùng Phách ngưng trọng tuyên bố: “Độc nhập Vô Song, truy tra Khuynh Thành Chi Luyện!”

Nhiếp Phong dứt khoát sáng khoái nói: “Vẫn quy củ cũ, ta không cần ra tay giết người?”

Hùng Phách nói: “Yên tâm! Nếu người thật sự tra ra được vị cao thủ tuyệt thế thần bí ẩn thân trong Vô Song thành, chưa chắc người có thể giết được hấn!”

Nói cũng đúng! Ngay cả hùng bá cũng tự giác không bằng cao thủ thần bí, Nhiếp Phong tuy có thiên tư cực cao, nhưng với thực lực trước mắt sao có thể diệt trừ nó?

Thuần Hùng Phách lại vạn liệu không đến, cùng Bộ Kinh Vân cùng nhau thu nạp một nửa “Thần” Ma Ha Vô Lượng Nhiếp Phong, bây giờ hắc ần tàng thực lực to lớn, có lẽ ngay cả bản thân Nhiếp Phong cũng không biết!

Nhiếp Phong tiếp tục hỏi: “Nếu ta thật sự điều tra được ai là người hành hung và mê muội khuynh thành, người sẽ làm thế nào?”

Hùng Phách nói: “Cái này người không cần quan tâm! Vì sự đến thời điểm tự có biện pháp giải quyết, nhưng trước mắt ngay cả cao thủ thần bí này là ai cũng không biết, căn bản là không thể bắt tay được...”

Đúng! Hùng Phách từ trước đến nay là người có biện pháp nhất, hắc đối với bất cứ chuyện gì cũng đã tính trước; chỉ cần liên tục đưa ra cao thủ thần bí này, hắc đại năng có thể lợi hại lôi kéo; nếu thật sự lôi kéo không được, liền nghĩ cách đối phó; nếu như còn không đối phó được hắc, ít nhất có thể bởi vì thực lực ứng phó mà đề phòng.

Cái gọi là “Biết người biết ta, bách chiến bách thắng”, chính là đạo lý này!

Cho nên việc cấp bách trước mắt vẫn là tìm ra một cao thủ tuyệt thế ẩn nấp sau lưng Vô Song thành...

Lại tính toán tiếp!

Hai ngày sau, Nhiếp Phong đã chỉnh đốn hành trang, lại bắt đầu hành tẩu.

Nghe nói Hùng Phách bận rộn ở hội nghị, chưa thể dành thời gian tiến về quan đệ nhất thiên hạ tổng biệt: Hắc thật sự bận đến không thở được, còn là cái gọi là nhân tình thế sự của một đám kiêu bá trên đời, nàng cũng chỉ như thế này thôi sao?

Chỉ là Nhiếp Phong tựa hồ không oán than; thể thái thái viêm lương, lúc hắc mười tuổi đã hoàn toàn hiểu.

May mà kiêu hùng nhân gian cũng không nhiều lắm, cho nên người đến đưa tiễn, còn có Đoạn Lăng, Tần Sương, Không Từ.

Không Từ...

Không Từ rốt cục cố lấy dũng khí lớn nhất, trước khi chia tay đã tặng một tấm Hộ thân phù cho hắc, còn lấy một tấm vải

khác cẩn thận gói kỹ càng. Bành Vạn dặn dò, kêu Nhiếp Phong không nên dỡ bỏ, nếu không Hộ thân phù liền mất linh nghiệm rồi.

Nhiếp Phong chỉ bình tĩnh nhận lấy rồi nhét vào trong ngực; Khổng Tử nhìn hắn cầm bùa hộ mệnh kia nhét vào trong ngực, âm thầm thở phào nhẹ nhõm...

Kỳ thật, bên trong ngoại trừ một đạo bùa hộ mệnh, còn có tấm vải màu trắng mà nàng tận tâm thêu chữ “Phong”.

Nàng từ đầu đến cuối cũng không dám trực tiếp giao lên tay Nhiếp Phong, chỉ có thể đem tâm ý tính tính tính cả Hộ Thân phù này cùng đưa cho hắn...

Ngàn vạn lời dặn chỉ hóa thành một tâm nguyện...

Chỉ hy vọng chữ “Phong” mà hắn thêu, cùng với bùa hộ mệnh kia, thật sự có thể phù hộ cho hắn - bình an trở về.

Thế nhưng có lẽ ở một bí địa nào đó của Vô Song Thành, chính là một Võ Thánh thần bí, cũng giống như Khổng Tử, đang ở trong bóng tối chờ đợi - Nhiếp Phong giáng lâm...

Chương thứ ba Vô Song Mỗ Mỗ

Thời đại ba nước, ngoại trừ Võ Thánh quan công, Lưu Bị, Trương Phi, Khổng Minh là người quen thuộc, đương nhiên còn có không ít “Nhân sĩ nổi danh” như Tôn Quyền, Chu Du, Tào Tháo, Lữ Bố, Điêu Thiển... Ở trong đồng người này có một cái tên không rõ, tin rằng hậu thế không ai không biết, đó chính là gian hùng đệ nhất thiên hạ - Tào Tháo!

Tào Tháo từng là đối thủ của Quan Vũ, nghe nói giữa hắn ta và một thế hệ Võ Thánh Quan đã từng xảy ra đoạn chuyện xưa không thể tưởng tượng nổi này... Nói rằng sau khi Tôn Quyền thiết kế vây bắt Quan Vũ, rốt cục bắt sống hắn ta, còn đưa ra Trảm Thủ Quan Vũ!

Về sau, Tôn Quyền vì sợ Lưu Bị kết nghĩa với Quan Vũ vườn đào tìm lão báo thù, vì vậy liền lập tức sai người dùng đàn hương mộc chế thành một cái hộp, đem đầu quan Vũ thịnh nhân đưa đến chỗ Tào Tháo.

Tôn Quyền thật ra là vu oan giá họa. Hắn đưa đầu Quan Vũ đến chỗ Tào Tháo, mục đích là muốn lừa gạt Lưu Bị nghĩ rằng

giết chết Quan Quan Vũ là do Tào Tháo sai. Có điều như vậy, Lưu Bị chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo Tào Tháo; đến lúc đó hai hùng tranh chấp, Tôn Quyền có thể ngồi bắt ngư ông đắc lợi.

Mà một sương khác, Tào Tháo nghe nói Tôn Quyền phái người dâng lên đầu Quan Vũ, đương nhiên vạn phần cao hứng; bởi vì Quan Vũ là một mãnh tướng bên người Lưu Bị, bây giờ lực cản đã bị loại bỏ, hẳn có thể yên gối không lo.

Thế là, khi sứ giả Tôn Quyền trình lên hộp gỗ kia, Tào Tháo đã khẩn cấp mở ra xem, nhưng thấy di dung Quan Vũ khi còn sống cũng không có dị dạng gì, thật sự là sống động như thật, lén lút đã sửng sốt.

Mà ngay cùng lúc đó, chuyện còn kinh người hơn đã xảy ra! Đột nhiên, Quan Vũ há miệng rung động, râu tóc dựng đứng, Tào Tháo nhất thời bị dọa đến tứ chi như nhũn ra, hồn vía lên mây, dưới sự kinh hãi liền ngất xỉu tại chỗ!

Trải qua một khoảng thời gian, Tào Tháo mới từ từ tỉnh lại, nhưng thấy mồ hôi hắt nhỏ như mưa, toàn thân không ngừng run rẩy, nhìn cái đầu lâu Quan Vũ sinh động như thật kia, giống như là vô cùng sợ hãi!

Sau chuyện này, Tào Tháo không biết là vì chán nhiep thần uy Quan Vũ hay vì khác mà tổ chức một tang lễ long trọng cho Quan Vũ, cũng tự mình bái tế truy phong hẳn làm —— Kinh Vương!

Lấy một đời gian hùng của Tào Tháo, thế nhưng cũng chán nhiep thần uy của Quan Vũ sau khi chết. Có biết Quan Vũ năm đó làm sao có thể cái thế Anh Hùng?

Rốt cuộc là vì sao đầu lâu của Quan Vũ sau khi bị chém đứt vẫn có thể há hốc mồm, râu tóc dựng đứng?

Tào Tháo tuy đã đem đầu của lão mai táng, nhưng trải qua hơn ngàn năm tuế nguyệt, đầu của Võ Thánh quan công... sẽ còn sinh động như thật, há mồm rung động lòng người.

Còn có, liệu đầu của hắn còn ở dưới mộ mà Tào Tháo chôn năm đó hay không?

Càng không thể tưởng tượng nổi chính là Quan Vũ đã không còn ở dưới mộ năm đó, mà là một địa phương khiến người ta

không thể tưởng tượng được – Vô Song Thành?

Nghi vấn này, đúng là vấn đề mà Nhiếp Phong nghĩ tới lúc này!

Liên quan tới chuyện đầu lâu Quan Vũ sau khi chết vẫn có thể há mồm động mắt với khúc dã sử này, Nhiếp Phong trước kia đã từng nghe qua; khi đó hắn từng nghĩ tới, đây chẳng qua là do một bách tính dân gian kính trọng Quan Vũ sáng tạo ra, suy nghĩ của Nhiếp Phong có chuyển biến cực lớn. Hắn hoài nghi., Đoạn chuyện về cái đầu Quan Vũ này hồi sinh, chưa hẳn chính là do dân gian cố ý bịa đặt; chỉ là nếu câu chuyện này là thật, vậy Quan Vũ sau khi chết, một cái đầu vẫn có thể mở mồm động mắt, chẳng phải là càng khó làm người ta tin tưởng hơn “Thần” trường sinh bất tử kia?

Nhưng dù thế nào, Nhiếp Phong vẫn tin tưởng, hôm nay cao thủ thần bí trốn sau lưng Vô Song thành nhất định có cửa ải cực lớn; cho nên, sau khi hắn dự định lên vào Vô Song thành, chuyện đầu tiên là tới tòa Thánh Miếu ở Vô Song thành kia điều tra!

Còn ngay lúc Nhiếp Phong suy nghĩ, Vô Song Thành đã dần dần soi mặt y.

Dùng kinh công trắc việt của Nhiếp Phong trong võ lâm, trải qua ba ngày ba đêm chạy như bay, cuối cùng cũng tới phạm vi quân hạt của Vô Song thành!

Nhiếp Phong không lập tức tới Nhân Thành, hắn chỉ ẩn thân trong một rừng cây bí ẩn cách Vô Song thành năm mươi trượng, từ xa xa nhìn trộm tình thế Vô Song thành.

Tuy cách chỗ cần đến là năm mươi trượng, nhưng Nhiếp Phong tự tin trong khoảng cách này có thể thấy rõ ràng!

Lúc này đã gần chạng vạng tối, mặt trời ngả về tây, rất nhiều thương lữ buôn bán Vô Song thành đã thúc ngựa ra khỏi thành; mà thị vệ canh giữ ngoài cửa Vô Song thành, thần sắc mỗi người cũng tương đối nhanh nhẹn, rõ ràng đều là tinh anh được một mình một mình của Vô Song thành chủ chăm chỉ chọn lựa. Bọn thị vệ vẫn luôn “Kim Tinh Hỏa Nhân”, ánh mắt nhìn về phía thương lữ rời đi, dường như một khi phát hiện ra điều gì khác thường, họ sẽ lập tức động thủ bắt giữ!

Phòng thủ nghiêm mật quá! Ngay cả thương khách rời đi cũng không dễ dàng bỏ qua cơ hội kiểm tra, có thể thấy, buổi sáng khách khứa muốn vào doanh trại của Vô Song thành phải được kiểm tra cực kỳ nghiêm ngặt!

Thế nhưng khiến Nhiếp Phong chú ý nhất không phải chuyện đó, điều khiến Nhiếp Phong chú ý nhất chính là cây thiết trụ cao hơn trượng năm trượng đứng sừng sững trước cửa Vô Song thành. Thiết trụ thô to hơn ba thước, cùng với hai chữ to khắc trên Thiết Trụ - Võ Thánh!

Nhiếp Phong khó lường, không ngờ trên Vô Song thành lại dựng thẳng một cột sắt khắc “Vũ Thánh” lên! Là ai cấm nó vào Vô Song thành? Là người của Vô Song thành gây nên? Hay là chế tạo từ ngoại nhân?

Vì sao bọn họ để mặc thiết trụ cấm ở đây? Nếu bên trên Thiết Trụ khắc hai chữ “Vũ Thánh”, vậy, liệu Vô Song thành có liên quan tới Quan Vũ lâu đời không?

Nhiếp Phong bỗng cảm thấy dị thường thấp thỏm bất an, hần bắt đầu cảm thấy, sự tình so với trong tưởng tượng còn rắc rối phức tạp hơn.

Nhưng cho dù phức tạp tới mức nào hần vẫn phải vào Vô Song thành điều tra manh mối, đây là nhiệm vụ duy nhất của hần trong chuyến đi này.

Hần dùng phương pháp gì trà trộn tiến vô song?

Thường lý mà nói, nếu người bình thường mà trà trộn vào một địa phương nào đó thì luôn cải trang thành một người khác; tỷ như trẻ tuổi sẽ đóng giả thành người lớn tuổi, người lớn tuổi lại có ý đồ lây phát tác tuổi tác, bất lão bất thanh, lại luôn bôi lên mặt, rốt cục có thể làm được đến không phải là mặt mũi có lỗi lổm, mà là tướng mạo xấu xí lỗi lổm, quái dị, có lẽ so với lúc cải trang thì dễ bị người phát giác hơn!

Mục đích duy nhất là để người khác không thể nhận ra mình!

Chỉ là, cao thủ nhất lưu chân chính, căn bản không quan tâm người khác có thể nhận ra mình hay không, bởi vì bọn họ thậm chí sẽ không cho bất cứ ai cơ hội “Nhận ra” bọn họ!

Giống như Nhiếp Phong lúc này!

Thị vệ giáp càng nói với thị vệ Ất: “Ha ha! Thời tiết rất oi bức, vừa rồi trận gió kia thực sự mát mẻ không gì sánh được!” Thị vệ Ất đáp: “Đáng tiếc, thật sự quá ngắn, trong chớp mắt đã không nguội lạnh nữa rồi, loại đại nhiệt thiên này thật khó chịu a!” Những thị công khác nghe thấy hai người nói vậy cũng đồng thanh phụ họa, nhưng đám thị vệ lại biết, ngay vừa rồi bọn họ cảm thấy thể xác và tinh thần sảng khoái, bọn họ một đám người, toàn bộ đã thất trách?

Trên đời này có một loại cao thủ, tốc độ của bọn họ có thể so với âm thanh còn nhanh hơn, mà âm thanh đương nhiên so với Thanh Phong nhanh hơn... Nhanh đến mức mắt thường của bọn họ căn bản không cách nào bắt giữ được, không cách nào liếc mắt nhìn, cũng đã qua rồi!

Sắc trời dần dần chìm xuống, hoàng hôn dần dần dày đặc, đêm dài dằng dặc giống như một yêu tinh bụng dạ khó lường, rốt cục giáng lâm ở trong Vô Song thành.

Trong Vô Song thành, ngoại trừ chính giữa thành có phủ đệ mỹ lệ một phương thành chủ độc cô, “Vô Song phủ”, còn lại gần mấy trăm mẫu đất, tất cả đều là phố lớn ngõ nhỏ đầy dọc đan xen, mười trong số đó có bảy đồ đệ một phương độc cô, mà ba trong số đó lại có không ít bình dân, nghiêm nhiên như một trấn lớn.

Lúc này đã là lúc ăn cơm tối, phần lớn dân thành đã về nhà ăn cơm từ lâu, đương nhiên cũng có không ít người yêu thích quán rượu náo nhiệt nhất trong thành, cho nên chợ đêm trong Vô Song thành cũng rất náo nhiệt.

Quán không ăn uống, chơi bồi lêu lổng, ngay cả phố xá ngõ hẹp, cũng tràn ngập không ít tiểu thương bán hàng rong bán dầu nổ đồ ăn, còn có người đang bán hát!

Ngay lúc biến người đông đúc, trong bóng mờ đó, dường như cũng có một bóng người đội nón cỏ... Là Nhiếp Phong!

Hóa ra là Nhiếp Phong tự nhiên dùng tốc độ kinh người lướt qua đám thị vệ canh cửa kia xong, vì muốn mua lại mũ rộng trong thành, sau đó lão đảo giữa đường.

Đây là lần đầu tiên hắn đặt chân vào cái địa phương như Vô Song thành này, hắn không ngờ Vô Song thành lại giống như

một cái trần lớn, người ở giai cấp hình người.

Đúng vậy! Quan niệm giai cấp của thành này thập phần nghiêm trọng, Nhiếp Phong đi dạo một hồi đã phát hiện, ngồi trong quán ăn, hóa ra tất cả đều là hán tử cường tráng khoác trang phục thị vệ của Vô Song thành, cực kỳ lượng, cũng chỉ có một ít thương nhân giàu có không kịp rời thành tiến vào ăn hoặc nghỉ ngơi; rõ ràng, trong Vô Song thành bản phú xa xôi xa xôi., Phú, đương nhiên là một binh một binh một tốt của phương Độc Cô; bản chính là những thảo dân kia, bọn họ ngay cả ngân lượng thượng quán, không có, đành phải lưu luyến đầu đường, khó trách có người ở đầu đường bán xướng, dùng đám nghèo khó tri âm.

Đương nhiên, đã biến thành kẻ bán bài ở đầu đường, mức độ khốn cùng của nó lại càng không phải không tưởng tượng được.

Người hát còn đang bán xướng, bất quá không hát, lại còn có người chơi đàn tỳ bà kèm tấu. Nhiếp Phong cách đám người đông nghịt, chỉ thấy trong góc tối, có một nữ tử trẻ tuổi khoác áo xanh quần thô, đang ôm tỳ bà hát yếu ớt; góc đường kia thật sự tối tăm, Nhiếp Phong trong lúc nhất thời cũng không nhìn rõ nàng là bộ dáng gì.

Nhưng nghe cô gái trẻ tuổi hát, lại là nhạc khúc vô cùng ai oán; nội dung ca, lại liên quan tới một người hào khí ngập trời:

“Quan tài này tình trọng, kết nghĩa nghĩa sâu xa!

Sao lại lấy một đời anh hùng, không thể không có tâm ý cởi bỏ nô lệ?

Trọng nghĩa nghĩa hán ta đi.

Chỉ Dư Nô gia lạnh lùng canh giữ?

Đôi mắt đầm lệ liên tục...” Tiếng ca như khóc như than, thanh âm hồi ngược lại, giống như một người yêu tuyệt sắc hồng nhan. Vốn yêu hán trọng nghĩa anh hùng, kết cục duy trọng nghĩa nam nhân cuối cùng không khỏi khẳng khái chịu chết, sâu trong đáy lòng nàng, lại không nở từ nay về sau vĩnh viễn cách biệt với âm dương với hán., Trái tim thiếu nữ vô cùng phức tạp, dị thường phức tạp, chính vì phức tạp nên khúc nhạc này mới có thể nghe được tiếng ai oán quần thân như vậy...

Nhiếp Phong không ngờ tới một đời Vũ Thánh Quan Vũ lại có một đoạn tình si mê mê mê như vậy ở trong dân gian; khúc nhạc này rốt cuộc do ai viết ra, nữ chính trong khúc nhạc này lại là giai nhân tuyệt sắc kia?

Một khúc đã kết thúc, ví dụ đã đến “Hàng Ngân lưỡng bạt”, cuối cùng đám người cũng giải tán; Nhiếp Phong vì đứng ngoài mây trượng, trong lúc nhất thời chưa kịp lấy bạc ra phụng ước; hắn định thần nhìn mặt đất, chỉ thấy nguyên lai hai đồng tiền, nhân tình, không khỏi quá lạnh đi?

Đương nhiên không phải! Chỉ vì người vừa rồi vậy xem bản thân cũng rất nghèo, bản thân khó bảo toàn, có thể có người bỏ lại hai đồng tiền, đã là phi thường khó có thể... Nhân triều tan hết, nữ tử trẻ tuổi kia ngưng mắt chăm chú nhìn hai đồng tiền trên mặt đất, lẳng lặng, tựa như cũng không oán giận, càng tựa như cực kỳ thông cảm, nàng chỉ là cúi người nhặt chúng lên... Đây là kiếp người nghèo mặt xỉ người!

Cổ nhân Đào Uyên từng quát: “Ta há có thể vì năm gói gạo, khom lưng hướng tiểu nhi trong thôn”. Nhất thời làm cho những người cao gầy sáng sủa nói, nhưng ý tứ của những lời này, có thể là “Chỉ cần có sáu đấu gạo, ta sẽ khom lưng hướng tiểu nhi trong thôn...”, Người nghèo há có thể thanh cao như thế? Làm một người trong nhà có con cái chờ tôi dậy, chính hắn cho dù có thể thanh cao, bụng con gái lại khó thanh cao... Ngay tại lúc nữ lang đem đồng tiền nhặt lên, bỗng dưng nàng dừng lại, nàng giống như phát hiện một số thứ... Thì ra..., Giờ phút này ở góc phố u ám kia, còn có một đứa em gái già yếu đang sốt ruột rứt cổ, xem ra đã mệt đến ngủ mất rồi. Trong cái bát rách của nàng dùng để ăn xin, ngay cả một cái tiền đồng cũng không có, thật sự là đáng thương... Nữ lang kia nhìn hai đồng tiền trên tay mình., Lại nhìn nhìn bát của lão phụ kia, bất ngờ không chần chừ chút nào, liền nhẹ nhàng đem hai tiền đồng mình vất vả kiếm được đặt vào trong Phá bát của lão Cái phụ, tay của bà ta nhẹ như thế, không biết là sợ đánh thức bà ta, hay là không muốn cho người ta biết chuyện mình làm?

Chẳng qua hết thấy những thứ này, lại khiến Nhiếp Phong đứng cách đó mấy trượng nhìn thấy từ xa, tim hắn đập thình thịch!

A! Hay cho một cô nương bán giọng cô nương! Nàng đem tiền đồng của mình đưa cho người khác, còn không muốn cho người ta phát giác, loại tình cảm này, thật sự rất khó được!

Hai đồng tiền này chỉ có thể mua được một bát mỳ thô, hôm nay, nàng ăn mất dày riêng một cơ hội cũng tự mình từ bỏ... Chắc hẳn trên người nàng cũng không còn một đồng nào nhỉ? Nếu không sao lại biến thành lời bán gây? Vậy tối nay nàng làm sao mà chịu đựng nổi?

Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong đột nhiên đưa tay vào ngực... Nữ lang kia vẫn luôn cúi đầu, đang muốn nhắc tỳ bà vội vàng rời đi, nào ngờ chỉ thấy một đôi chân đứng ở trước mặt mình, còn có một đôi tay dị thường ổn định., Đưa một thỏi bạc tới trước mặt cô, còn có giọng nam cực kỳ ôn hòa nói: “Cô nương, vừa rồi tại hạ say mê tiếng ca của cô, nhất thời quên lấy bạc ra tặng, đây là chỗ tâm ý nho nhỏ của tại hạ...” Chủ nhân thanh âm đương nhiên là Nhiếp Phong.

Nữ lang kia đầu tiên là sững sốt, có lẽ không ngờ được lại có nam tử đồng dạng như thế, dùng bạc tương trợ khốn cảnh của nàng; thế nhưng là thần kỳ, nàng lại không đưa tay đón lấy, hơn nữa một cái đầu vẫn rũ xuống thật thấp như cũ, giống như thập phần thẹn thùng vậy., Nhiếp Phong thủy chung không cách nào thấy rõ dung mạo của nàng, nàng ôn nhu nói: “Vừa rồi khúc nhạc chung thân tán nhân, tiểu nữ tử giờ phút này chuyên dùng lực kiệt sức, không hát cũng bán; vị đại ca này thật thâm ý, ta thực thẹn không dám nhận; sao không đem thỏi bạc này cho lão ăn phụ bên kia, có lẽ., Nàng so với ta càng cần những thứ này...” Thì ra nàng nhớ nhung, vẫn là bà lão yếu ớt kia; Nhiếp Phong nghe vậy mũi không khỏi cay cay, cười khổ một tiếng, liền hướng bà lão kia đi đến, lại nhẹ nhàng đặt bạc vào trong cái bát vỡ của lão phu nhân, bà lão vẫn ngủ rất say., Vẫn không biết tình hình...nhưng hẳn buông xuống một nén bạc, lại có một thỏi bạc khác đưa đến trước mặt nữ lang kia, nhưng nghe Nhiếp Phong khuyên nhủ: “Cô nương, bèo nước gặp nhau, tại hạ chỉ một lòng mong nhớ khốn cảnh của cô nương, không có ý gì khác, hy vọng cô nương vui lòng nhận cho.”

Thân thể nữ lang chấn động, tựa hồ cũng vì phần nhiệt tình đây đưa không ngớt của Nhiếp Phong mà có cảm động, nàng

không biết là vì không tiện duyên chuyển từ chối, tập trung vì những nguyên nhân khác, nàng rút cục đem thỏi bạc kia nhẹ nhàng tiếp lấy, nói: “Vây... Xin đa tạ vị đại ca này, là! Xin hỏi quý tính đại danh của vị đại ca này?”

Nhiếp Phong vốn định nói lung tung một cái tên thôi, không muốn chuyện này quá mức phô trương; nhưng thấy nữ lang này là người mang tính tình, nghĩ thâm lấy thành giao, vì vậy không kiêng dè chút nào, nói thẳng: “Tại hạ Nhiếp Phong.”

“Tên rất hay, nghe như là một trận gió mát...”

Nhiếp Phong nhất thời hiếu kỳ, cũng hỏi: “Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo phương danh cô nương?”

Nữ lang kia lại sửng sốt, như đang trù trừ đáp ứng cho mình, nhưng thấy Nhiếp Phong một mảnh giúp người lấy lòng, tựa hồ cũng muốn nhìn xem nam tử xa lạ nhiệt tình này rốt cuộc bộ dáng như thế nào, liền không khỏi từ từ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nhìn Nhiếp Phong, càng nói ra một cái tên sẽ dây dưa Nhiếp Phong cả đời một kiếp: “Ta gọi là...”

“Mộng!”

Mộng?

Nhiếp Phong ngây dại tại chỗ, nguyên nhân hắn ngây dại là vì rốt cuộc hắn thấy rõ khuôn mặt nữ lang này!

Bất luận là một nữ tử dáng vẻ đẹp hay xấu, tin rằng cũng sẽ không làm Nhiếp Phong ngây ngốc thất thố như thế, nhưng mặt của nữ tử trước mắt này, lại là một người - tiếc nuối!

Chỉ thấy nữ tử này tuổi khoảng mười sáu, môi hồng răng trắng, bộ dạng thập phần thanh tú đoan trang, một đôi mắt lại ẩn chứa một loại như mộng như ảo say tình ý, giống như tên của nàng vậy... Nhưng khuôn mặt xinh đẹp như vậy, lại có một dị thường đỏ tươi dòng máu chảy ra., Từ tóc trái của nàng, một mực xoắn xuyên qua mi mắt trái, thẳng đến hàm bên trái của nàng, giống như một vết đao... Nếu nhìn thật một chút, thì vết máu này vốn cũng không phải là vết sẹo, mà là một cái ấn đỏ cùng loại với ký hiệu, có thể thấy được trời sinh... Thật sự là một cái tiếc nuối!

Nhiếp Phong không khỏi âm thầm tiếc hận cho cô bé này, cô bé vốn là một cô bé hoàn mỹ...

Cô gái tên gọi “Mộng” kia cũng ngây dại! Có lẽ, là vì cô ta cũng không ngờ được nam tử trước mắt sở hữu một tấm nhân tâm, còn có một gương mặt cực kỳ ôn hòa: Thế gian, đã có rất ít nam nhân có thể như Nhiếp Phong, có được một tấm khiến người ta nhìn dị thường thoải mái, phiêu dật bình thản,, Gương mặt không nhiễm bụi trần... Thế nhưng, trong mắt Nhiếp Phong tuy không có vẻ căm hận và tiếc nuối, hình như cô đã phát hiện, gương mặt cổ nặn ra nụ cười, hỏi: “Nhiếp... Đại ca, mặt của ta... doạ chết người rồi?”

Thì ra, mặt của nàng không chỉ làm Nhiếp Phong cảm thấy tiếc nuối, mà tin tưởng hơn mười năm sinh mệnh của nàng ta cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối...

Nhiếp Phong cuống quýt giải thích: “Không! Mộng... Tri thức cô nương không... Cái gì... Cái gì... Người... đôi mắt của người rất tốt...” Câu này thật ra là lời thật! Nhiếp Phong cảm thấy ánh mắt của nàng ta xem ra cực kỳ thiện lương, nếu không cũng sẽ không tổn hại bản thân mà phụ cái cổ kia; hai chữ “Nương thiện” này đã sắp biến thành văn võ lịch sử...

Cô lại cười khỏ: “Thật sao? Đáng tiếc vết đỏ trên mặt ta từ nhỏ đến lớn, đã là trò cười của tất cả mọi người.”

Cô vừa nói vừa nhặt tỳ bà dưới đất lên, tiếp đó vái nhẹ nhàng với Nhiếp Phong, nói tiếp: “Nhiếp đại ca, thật sự đa tạ ý tốt của huynh. Chỉ là đêm đã khuya, một người con gái ta không tiện ở đây quá lâu, cũng là lúc nên về nhà... Thật vui vẻ tụ họp ngắn ngủi với huynh, hữu duyên gặp mặt huynh...” Nói xong đã ôm đàn tỳ bà quay người cất bước đi.

Mộng...Cô nương...

Giống như giấc mộng bước vào một con phố ngầm, từ từ biến mất.

Mộng, đã xuất hiện ở góc đường hắc ám, đương nhiên, cũng sẽ biến mất ở góc đường hắc ám.

“Mộng...” Nhiếp Phong vẫn đang không biết làm sao đứng giữa đường, phảng phất chữ “Mộng” này, đối với hắn có một loại cảm giác sâu sắc, tựa như kiếp trước tích lũy, trong lúc nhất thời không biết mình đang ở đâu, đây là lần đầu tiên trong đời hắn có loại cảm giác này.

Chỉ có điều, hắn lại nghĩ đến, trong cuộc đời hắn, không chỉ ở nơi đây gặp gỡ “Mộng” khiến hắn tiếc nuối này, còn có thể gặp gỡ hai “Mộng” khác làm hắn không cách nào quên này?

Sau khi từ biệt vị “Mộng cô nương”, Nhiếp Phong ăn một bữa ở quán gần đó, mục đích là để trung tâm, cũng vì muốn hỏi thăm tiểu nhị, cuối cùng tòa “Quan Thánh Miếu” kia ở nơi nào trong Vô Song thành?

Nhưng khi hắn dùng bữa muộn, đang muốn hỏi thăm nha hoàn thì bỗng dưng hắn cảm thấy một cảm giác ngạt thở!

Cảm giác này là sát khí của cao thủ!

Hơn nữa còn là một cỗ sát khí cực kỳ cao thủ vô địch!

Trên đời chỉ có “Thần” kia mới từng khiến hắn cảm thấy như vậy, đồng dạng là vô địch ích thế sát khí!

Luồng sát khí này đến từ sau lưng Nhiếp Phong.

Vì sao phía sau hắn đột nhiên xuất hiện cỗ sát khí vô địch này? Rốt cuộc là cao thủ phương nào đột nhiên xuất hiện ở quán này?

Nhiếp Phong bỗng nhiên buông lỏng tay, cổ ý giả bộ như trong lúc vô tình trút hết chén nước trong chén xuống. Ngay khi nước còn chưa đổ xuống bàn, thì ở giữa không trung, gã đã phản ứng bằng nước phản xạ như gương., Nhìn thoáng qua tình cảnh phía sau mình... Chỉ thấy bên cạnh một cái bàn góc tối đằng sau lưng gã, một người thần bí bí bí nhân che tầng tầng lớp lớp đang ngồi, mặt trắng bệch, bởi vì ám giác này thật sự tối tăm, người trong quán trong lúc nhất thời cũng phát giác người này tồn tại!

Người này toàn thân được che kín, Nhiếp Phong đương nhiên không cách nào phân biệt được diện mạo thật sự của hắn, chỉ là, ở trong tầng tầng lớp lớp kia, người này chỉ lộ ra một cánh tay!

Một người đeo bao tay bằng tơ bạc.

Bao tay? Vậy bàn tay này... chẳng phải là tay tàn sát mười tên thám tử trong thiên hạ hay sao?

Nhưng Nhiếp Phong lại không biết chuyện này, hắn chỉ biết, sát khí vô địch vừa rồi thực ra không phải đến từ người này,

mà là từ trên người kẻ này... Ngay khi Nhiếp Phong nhìn thấy rõ mọi việc ngay sau lưng, nước đã đổ xuống bàn, rốt cuộc hắn lại không nhìn thấy thêm cao thủ tuyệt thế sau lưng nữa.

Cùng lúc đó, đột nhiên nghe “Phụp” một tiếng sau lưng! Một cơn gió xoáy nhanh như chớp thổi ra ngoài quán, sát khí vô địch phía sau hắn cũng đột nhiên biến mất! Rầm công; hắn vội vàng buông một thổi bạc, cũng thiểm điện đuổi theo ra ngoài cửa!

Nhưng cao thủ kia đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Không cần sợ! Bởi vì Nhiếp Phong còn có Băng Tâm Quyết dùng tai thay mắt, có thể nghe ra “cao thủ” vô hình!

Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng không đuổi theo vị cao thủ tuyệt thế kia, thật ra cho dù thân pháp hai người nhanh chóng tuyệt đối, chỉ vì Nhiếp Phong sau khi cất bước cũng khó có thể đuổi kịp vị cao thủ thần bí kia!

Nhưng hắn có thể khẳng định, người này nhất định có liên quan tới tình lữ khuynh thành; bởi vì hướng mà Nhiếp Phong đuổi theo bây giờ là đông của Vô Song thành, trước mắt là một mảnh hoang dã đen kịt, nhưng trong nơi hoang dã đó lại loáng thoáng đứng sừng sững một ngôi miếu - Quan Thánh Miếu!

Thật sự có được cũng không tốn nhiều công phu! Nhiếp Phong không ngờ mình mặc dù không đuổi kịp vị cao thủ thần bí này, lại vô tình phát hiện tòa Quan Thánh miếu này. Xem ra, tòa Thánh miếu này thật sự có quan hệ với cao thủ thần bí, nếu không người này cũng sẽ không lao nhanh theo hướng này!

Chỉ là, vị cao thủ thần bí có thể phát ra sát khí vô địch kia liệu có ở ngay trong ngôi miếu này không? Cách ức chế, bóng hình đã chân chính biến mất từ lâu không còn thấy tung tích?

Nhiếp Phong không nghĩ nữa, đa số thời điểm suy nghĩ đều không phải. Y chỉ cẩn thận từng li từng tí bước vào trong miếu.

Trong miếu thập phần âm u, cũng không có hương hỏa; từ khi tòa “Quan Thánh Miếu” này xảy ra trận đồ sát làm người ta

kinh hãi kia, nơi đây đã bị phần lớn thành dân coi là điềm xấu, vì thế càng thêm nhân sinh gần gũi.

Võ Thánh quan công trong miếu có cảm thấy tăng vì tích mịch không?

Cả tòa Quan Thánh Miếu, giờ phút này chỉ tràn ngập vô biên tích mịch cùng hắc ám, thật sự là quá hắc ám, Nhiếp Phong không thể không lấy ra mồi lửa đốt đèn trên tường, lấy ánh đèn lấp đầy vẻ tịch mịch buồn bực trống rỗng trống rỗng, đèn đuốc sáng lên, Nhiếp Phong vừa mới phát giác ra..., Kỳ thật tòa Thánh miếu này cũng không lớn lắm, ước chừng chỉ có vài trượng vuông, trong Chỉ Tràng chỉ có tượng Thánh Thần ở Quan Thánh đó cũng thật không nhỏ, cao chừng một người, mà còn cầm trong tay Thanh Long Ngưng Nguyệt đao, cười con thỏ đỏ, thần uy凛冽, thật không sợ người!

Nhưng mà một tòa Quan Thánh miếu thật nhỏ bé như vậy liệu có còn cất giấu một bí mật động trời khiến người ta khó ngờ được nữa không?

Ngay khi Nhiếp Phong vừa định kiểm tra mỗi góc ngách trong miếu, đột nhiên, hắn nghe thấy một âm thanh rất nhỏ rất nhỏ rất nhỏ, vang lên “Sàn sạt”!

Giọng nói thỉnh linh truyền ra từ sau tượng Thánh Thần... Nhiếp Phong đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an, rốt cuộc là thứ gì đã phát ra âm thanh kỳ quái sau tượng Thánh? Hắn vội vàng chấp tay chào Quan Thánh Thần, nói: “Quan đại ca, đắc tội rồi!” Tiếp đó một người xoay người nhảy lên điện thờ, hai tay cầm Quan Thánh Thần tượng gỗ chuyển qua một bên.

Hóa ra đằng sau tượng thần, lại có vài con chuột đang bò lổm ngổm, Nhiếp Phong không khỏi bật cười, đang nghĩ thầm mình thật sự quá nhiều nghi ngờ, Hoắc Địa, hắn phát hiện một số thứ khiến hắn khiếp sợ cực độ! Một số thứ còn khiến hắn khiếp sợ hơn cả Mạnh Bát!

Hách Kiến thấy phần lưng của Quan Thánh Thần, thì ra không phải là phần lưng!

Phần lưng tượng thần, không ngờ lại có điêu khắc một bức tượng tuyệt sắc mỹ nữ, tượng thần và tượng mỹ nữ cứ thế dán lưng, dính sát vào lưng, nối liền thành một thể; mỹ nữ kia còn

cầm trong tay một cái ngọc bội, ngọc bội, thỉnh thoảng có bảy chữ mơ mơ hồ hồ —— “Ta vì người, thiên thu ta không hối hận!” Trời! Vì sao phần lưng tượng Thánh Thần còn có một bức tượng mỹ nữ? Hai người hai người sao lại ở cùng một chỗ?

Bảy chữ này là một lời thề? Là một câu chuyện? Hay là một câu ám chỉ?

Không biết nơi này ở ngoài Vô Song Thành hay trong Vô Song Thành.

Chỉ biết nơi này là một cái động, rất sâu trong sơn động!

Trong động thế mà cứ cách một trượng lại đặt một ngọn đèn! Động này là tự nhiên sao? Cường chế ra từ người à? Trong động cũng có người ở?

Đúng vậy! Trong động không chỉ có người ở, không chỉ một người.

Chỉ thấy sâu hơn mười trượng bên trong động, đang có hai nữ tử nằm nghiêng trên mặt đất, trong tay còn cầm hai cuốn đồ vật, dường như là hai cuốn người, rốt cuộc người trong bức họa là ai?

Hai nữ tử kia diện mạo ước chừng mười chín, một nữ tử trên trán có một nốt ruồi son chu sa, nữ còn lại cũng vậy, chỉ là mọc ở khóe miệng; hai người đều là tuyệt sắc, nhưng mà quần áo bại lộ, đôi mắt càng cực đoan yêu kiều hơn, khóe mắt nơi đuôi lông mày thai nghén ra mị ý vô hạn, quả thực như là hai con nhện chuyên hút tinh huyết nam tử, cũng chuẩn bị ăn thịt của người con “Đường Tăng”, trăm hang núi này, cũng như là một cái tinh vân chiếm cứ —— Bàn Tơ động!

Nhưng nữ tử trên trán có nốt ruồi chu sa cười tà nói: “Hi hi, nhị muội, người nhìn xem! Bộ kinh vân này có vẻ đẹp trai bao nhiêu! “Cái gì? Bộ kinh vân? Thì ra bức họa chân dung nữ tử kia, là bộ kinh vân?”

Đó, bức họa mà cô gái kia cầm, không phải là...?

Nữ tử được gọi là “Nhị muội” kia lại cười nói: “Bộ Kinh Vân lớn lên coi như tuần tú, nhưng cũng là lạnh một chút, nam nhân như vậy chưa chắc biết được tri thức! Hơn nữa đại tỷ tỷ người cầm là bức họa hắc vẽ năm năm., Cũng không biết hắc hiện nay đã trưởng thành bộ dáng thế nào?” Nhị muội kia vừa

nói vừa nghiêng tượng người trên tay nàng, mị nhãn như tơ nói: “Vẫn là thực tế nhất của ta! Người xem! Nhiếp Phong mười bảy tuổi, phải chăng đã là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử?” Đại tỷ kia trêu đùa: “Nhị muội: “Nhị muội: “Nhiếp Phong mười bảy tuổi, có phải hay không?”, Ta thấy người thật sự mê hoặc Nhiếp Phong này!” “Lâm mỗ” cho chúng ta hai bức họa này, chỉ muốn chúng ta biết đối với chúng ta là nhân vật cực độ trọng yếu! Người lại thường xuyên chảy nước miếng vào bức họa Nhiếp Phong...” Nhị muội kia nghe vậy mà mặt cũng đỏ bừng bừng., Ngược lại hờn dỗi vô hạn nói: “Ai da! Đại tỷ, người đùa giỡn ta! Người sao đem ta hình dung hèn mọn như thế? Ta cũng không thường xuyên hướng dung họa của Nhiếp Phong chảy dài dài dài, chỉ là ném qua một lần mà thôi...” Đại tỷ kia lại là cười “Khụ khụ khụ”, hai người cười ngủ thành một đoàn, hai cái tượng người cũng ném xuống đất.

Vì sao hai nàng lại có bức họa Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân? Bức họa “Bổ mỗ” gì kia lại muốn hai người bọn họ chú ý tới mình? Rốt cuộc “Bổ mỗ” là ai?

Trong động đầy xuân ý dạt dào, hai người ngay lúc tưởng tượng đến xuân tình bộc phát, tim đập thành thịch, thôi đất, hai người nàng đều không cười nữa.

Bởi vì, một thân ảnh thướt tha đã bay vào trong động.

Thân ảnh thướt tha này, đương nhiên là một nữ, lại không nhìn yêu trên áo hai nàng buông tha, ngược lại hết sức đoan chính cường tráng; nhưng thấy nàng vừa vào động, liền hướng riêng hai nữ nhân chào hỏi một cái, nói: “Đại tỷ tỷ, nhị tỷ.” Nguyên lai nữ Tam muội này là của hai nàng?

Hai nàng vậy mà không ngó ngang gì đến nàng, tự mình “hừ” một tiếng, quay mặt không nhìn nàng!

Thân ảnh thướt tha trên mặt đất tựa hồ cũng không phải lo lắng, chỉ liếc mắt nhìn hai bức tượng người dưới đất một cái thần kỳ. Ánh mắt của nàng thế mà lưu loát một hồi trên bức họa Nhiếp Phong... Sau đó không nói một tiếng nào., Nàng liền như là đóa hoa trong gió, bay vào sâu trong động, trong khoảnh khắc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, khinh công xem ra không ở dưới Nhiếp Phong... Đại tỷ kia thấy bóng người thướt tha đi xa, mới há mồm nói: “Xì! Xú bát

quái! Thâm đậm tác quái, bộ dáng rất giống tam Trinh Cửu Liệt!”

Nhị muội kia nói: “Đại tỷ tỷ, đừng mắng nữa! Nếu cho mỗ mỗ nghe được lời nói thì không tốt! Người cũng biết, mỗ mỗ coi trọng nhất, là nàng...”

“Xì! mỗ mỗ nhìn nàng, là bởi vì trong đám ba tỷ muội muội của nàng, đạo hạnh và tư chất cao nhất! Chẳng lẽ còn có thể vì mặt mũi nàng sao? Nàng sao có thể đẹp hai ta? Làm mọi người vui vẻ?” Thật không? Vẻ đẹp của một người, có thể suy xét từ vẻ ngoài đơn giản như vậy hay không?

Đến cùng, vừa rồi thân ảnh thướt tha tiến vào... Sẽ là ai?

Trong động, đột nhiên phát ra tiếng thở dài rất sâu: “Hắn, rốt cuộc đã tới.” Sau tiếng thở dài, phát ra từ sâu trong động một luồng bình phong, âm thanh lại là giọng nói của một lão phụ cực kỳ già nua, nghe rất có uy nghi. Mỗ mỗ, người cũng biết à? Đúng vậy, Nhiếp Phong đã tới. Cô ấy cúi đầu thật sâu.

Ngay cả Mỗ mỗ cũng biết Nhiếp Phong đến? Chẳng lẽ cao thủ thân bí theo dõi Nhiếp Phong vừa rồi chính là mỗ mỗ?

“Hắn đến thì tốt nhất! Hắn và Bộ Kinh Vân, là nhân tài kiệt xuất trong tứ lệ của võ lâm hiện nay, có lẽ, trong hai người bọn họ sẽ có một chiêu “biệt thành chi tình”, vẫn luôn chờ đợi người...”

Khuyên Thành Chi Luyện?

Không ngờ mỗ mỗ cũng biết “Phong Vân” này còn biết chuyện Khuyên Thành Chi Luyện? Rốt cuộc các nàng muốn phong vân tới làm gì? Sao lại dùng chiêu “huynh thành chi tình” kia, vẫn luôn đợi một người?

Được một già một trẻ coi trọng như vậy, được sủng ái như thế, Phong Vân hai người thật sự là ”vinh hạnh” sao?

Thân ảnh thướt tha có chút không đành lòng: “Nhưng, Nhiếp Phong... Xem ra là một nam tử không tệ lắm...” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn đạo bình phong kia, rốt cuộc, dưới ánh đèn, mặt của nàng đã nhìn không sót gì.

A! Không ngờ lại là nàng! Bóng người thướt tha này, không ngờ lại là tình cờ gặp được Nhiếp Phong lúc trước - giấc mộng

mà hấn cho là rất hiền lành?

mỗ mỗ nói: “Cho dù hấn không tề, người cũng phải nhớ kỹ; từ thời đại ba nước đến nay, đã trải qua hơn ngàn năm tháng, bổn nhiệm của chúng ta là chỉ cần chúng ta còn một hơi hồn phách, tuyệt đối không thể để Vô Song thành đồ lên tay bất cứ ai...”

Nếu các nàng là người của Vô Song Thành, tại sao lại ẩn cư trong hang núi bí ẩn này? Ngay cả một phương Độc Cô cũng không biết sự tồn tại của các nàng?

Thiếu nữ tên Khải Khải kia ngơ ngác nói: “Cho dù ——
“Một” thành Vô Song không phải là một tòa thành đáng giá chúng ta xuất thủ cứu giúp. Bên Độc Cô, càng không phải cái gọi là thành chủ đáng để chúng ta xuất thủ cứu giúp?” Đúng rồi!” Sau tám bình phong, mỗ mỗ chém đinh chặt sắt đáp ứng một tiếng, cái bịch vang lên thay đổi thanh âm của bà ta., Trầm hùng dị thường! Đây rõ ràng là giọng nói của đàn ông, nhưng sao lại như vậy được? Nhưng cho dù là người cũng không thể, mỗ mỗ vẫn lấy âm thanh này nói: “Cho dù thành chủ của cái thành này không đáng, chúng ta vẫn phải chống đỡ., Chỉ vì bốn chữ “tiếng nói” này chưa ngừng, sau khi bình phong ở chỗ bà mỗ bỗng dừng truyền ra một tiếng “Bàng” vang lên, bình phong trước mặt bà mỗ tan thành từng mảnh như hoa rơi, sau bình phong đột nhiên xuất hiện một tấm biển lớn, bên trên có bốn chữ to trắng đen rõ ràng - “Ngộ mộng Vân Thiên”!

Nghĩa bạc vân thiên?

Bốn chữ này rõ ràng vô cùng nông cạn, giáo viên vừa nhìn đã hiểu hoàn toàn! Chỉ riêng bốn chữ “Kiền khanh” này là sao?

Chỉ có điều khiến người ta kinh ngạc nhất lại không phải bốn chữ này, mà là bà mỗ sau tám bình phong... Chỉ thấy mỗ mỗ phía sau tám bình phong hóa ra là một nam nhân... Thiết Tiêu!

Không chỉ có nam nhân, còn là một nam nhân khiến người ta khiếp sợ!

Khuôn mặt mẹ mỗ đỏ sậm như máu chảy, râu tóc chiếu tới ngực, quả trượng mà bà lão hay dùng lại là một thanh Thanh Long Yểm Nguyệt đao dài hơn bảy thước!

Trên người mỗ càng toát ra khí phách vô địch, cao thủ vô địch!

Trời! Làm sao có thể? Tượng mạo này, là diện mạo của Quan Công! Trang phục này, lại càng là trang phục của Quan Công!

Nhưng không phải Quan Công đã chết từ ngàn năm trước rồi à? Vì sao hắn lại gọi là mỗ mỗ?

Chẳng lẽ... Quan mỗ không phải mỗ mỗ, Quan Công không phải Quan Công, mỗ mỗ và Quan Công đều là nàng, hay là nàng?

Rốt cuộc ai mới là mỗ mỗ? Ai là quan công? Ai mới thật sự là Vũ Thánh?

Tình lữ chiêu khuynh thành đã trải qua hơn ngàn năm tuế nguyệt, đến tột cùng vô địch như thế nào đây? Rốt cuộc nó đang chờ người nào?

Nhiếp Phong thật sự là... người trong tuyệt chiêu có một không hai khoáng thế vô địch?

Chương thứ tư gặp gỡ một tình cờ.

“Cho ngươi, ta... Thiên Thu không hối hận?” Đây là một câu nói kiên định tới mức nào! Nhiếp Phong nhất định sẽ liếc nhìn ngọc bội trong tay tượng mỹ nữ trước mặt, nhẹ giọng đọc lên lời thề từ trên ngọc bội, nhất thời đứng tại chỗ.

Bức tượng mỹ nữ này không chỉ có hai đầu tương liên với tượng Quan Thánh chính diện, hơn nữa tay chân của hai pho tượng kia cũng có chất dính chặt, giống như đang ản dụ mỹ nữ này và Quan Vũ sẽ vĩnh viễn dung hợp với nhau, đời đời kiếp không tách ra... Cho dù là thiên thu quá tận, tâm tình không hối hận!

Rốt cuộc mỹ nữ khuynh thành này là ai? Vì sao pho tượng của nàng lại bị người khác cố ý điêu khắc sau tượng Thần Quan Vũ? Hơn nữa ai là pho tượng?

Người có thể tìm được pho tượng, tin tưởng sẽ tìm ra được nhân quả tiền căn của mọi chuyện... Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong đột nhiên phát hiện, ngọc bội kia cũng không phải dùng tay cô định với pho tượng mỹ nữ này; ngọc bội kia hình như có thể thu được... Nhiếp Phong không tự chủ được muốn vươn tay bắt lấy ngọc bội, bởi vì hắn còn muốn nhìn rõ ràng, rốt cuộc trừ bảy chữ kia ra, năm bộ gương này còn có thể làm gì?

Đặc biệt là mặt sau ngọc bội.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc Nhiếp Phong đem ngọc bội thu lại, hắn liền phát hiện, mặt sau ngọc bội rõ ràng chỉ khắc một câu: “Người xen vào việc của người, người có khả năng biết chỉ có vậy thôi sao, tạm biệt!” Tạm biệt? Gặp lại hai chữ này là ý gì?

Đang lúc Nhiếp Phong suy nghĩ, tay cầm ngọc bội của nữ tử mỹ nữ bỗng dừng truyền ra một tiếng “Thịch”... Nhiếp Phong lập tức biến sắc, rút cuộc hắn đã hiểu ý tứ “Gặp lại”.

Chỉ trong chớp mắt, hắn bỗng nhảy dựng lên!

Tiếp theo!

Bạo!

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Quan Thánh miếu bỗng nhiên phát sinh một trận nổ kịch liệt; lực nổ cực mạnh, càng đem cả tòa miếu đánh cho chia năm xẻ bảy, mảnh lửa bay tứ tung, trong nháy mắt đã chìm vào trong một biển lửa.

Chỉ là cùng lúc đó, trong Diệp Lâm cách biển lửa mười trượng này đang có một người đứng thẳng, lẳng lặng trừng mắt nhìn phiến biển lửa trước mắt. Người này chính là Nhiếp Phong!

Với khinh công và thân thủ của hắn, vừa rồi vụ nổ kia còn chưa đủ tư cách nổ chết hắn; thân thể hắn thậm chí không có nửa điểm tổn thương; bất quá mặt hắn tuy vẫn tỉnh táo, nhưng lại lặng lẽ suy nghĩ: “Bố cục thật lợi hại! Kẻ núp phía sau màn này, chắc hẳn đã sớm chuẩn bị xinh đẹp sau tượng Thánh Thần này một khi bị người khác phát hiện trong lúc vô tình., Đến lúc đó nhất định phải giết người diệt khẩu. Mà người này cũng đoán chừng phát hiện ra người của tượng nữ xinh đẹp, chắc chắn sẽ tìm ra căn nguyên nguyên cứu, cầm lấy khối ngọc bội kia rồi tiếp tục tra xét, thế là vừa vặn trúng kế, khối ngọc bội kia..., Hiên nhiên là cơ quan then chốt dẫn phát hỏa dược trong tượng thần... “Không tệ! Chỉ cần hỏa dược giấu trong tượng thần Quan Thánh bùng nổ, không chỉ hủy diệt đi manh mối này, còn có thể nổ chết người phát hiện sau đó, Đỗ Tuyệt hậu hoạn, có thể nói là một thạch hai điều.

Nhưng mà mỹ nữ phía sau màn này nếu như bắn khoả về quan Thánh Thần tượng hẳn sẽ bị người khác phát hiện. Vậy

tại sao còn cam nguyện mạo hiểm bị phát hiện, đặt bức tượng mỹ nữ sau Quan Vũ?

Mục đích của người này... Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong lại nghĩ, có thể người phía sau màn này có một đoạn quan hệ rất sâu xa với pho tượng mỹ nữ kia; người phía sau màn có thể sẽ cho rằng địa vị của mỹ nữ tuyệt sắc này cũng rất quan trọng với Quan Vũ, thế nhân đã cúng bái Quan Vũ như thần., Người mỹ nữ này đương nhiên cũng đáng được thế nhân hạ bái, người đứng sau bức tượng mỹ nữ có mục đích sau tượng Quan Vũ, rất có khả năng đó là muốn khi thế nhân bái kiến Quan Vũ, đồng thời cũng quỳ lạy mỹ nữ này... Chỉ vì “Nàng” cũng xứng đôi!

Thế nhưng, vì sao người đứng phía sau lại cho rằng vị mỹ nữ này cũng đáng lạy ngàn người? Vạn người quỳ? Người đẹp này rốt cuộc đã làm ra chuyện vĩ đại gì vậy?

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy càng nghĩ càng không thông, càng không rõ dụng ý trốn sau màn thần bí này của Vô Song thành; mà ngay lúc hắn đang suy nghĩ ngược lại, chợt nghe tiếng người ồn ào ở phía xa xa... Hắn lập tức nhìn chỗ thanh âm phát ra, nhưng thấy ngoài trăm trượng tràn đầy lửa cháy hùng hực; hắn biết, nhất định là dân thành miếu này ở đây kinh động gặp lửa nóng ở hướng Thánh Miếu này, mới có thể chạy tới xem rõ ngọn lửa ấy.

Vốn Nhiếp Phong còn muốn đợi thế lửa hơi trì hoãn rồi cẩn thận xem xét ngôi miếu này, nhưng để tránh dân chúng trong thành phát hiện y đã từng dùng đêm thăm quan thánh miếu, vì vậy không nói lời gì mà tung người nhảy lên, tựa như gió đêm biến mất trong màn đêm.

Sáng sớm hôm sau, đường lớn ngõ nhỏ của Vô Song thành đã đứng đầy vô số người trong thành, tất cả mọi người đang xì xào bàn tán! Không ngờ tòa thánh miếu ở thành đông kia lại cực kỳ tà môn!” “Đúng vậy! Trận trước chém giết đã khiến người nghe kinh hãi, đêm qua còn vô cớ phát sinh trận hỏa hoạn kia, chỉ không biết là ai phá trò quỷ?”, Ta thấy trong miếu thật sự có quỷ rồi! Nếu không như thế nào lại liên tiếp phát sinh hung ác? “Nói vậy! Quan công gia gia chính khí có thể sáng nhật nguyệt, như thế nào lại cho phép những du hồn kia phá phách?” “Ta thấy chưa chắc! Từ sau trận tàn sát đó,

ngay cả miếu chúc trong miếu cũng thần bí mất tích, có lẽ, miếu chúc từng nhìn thấy một số thứ không nên thấy, mới sợ mình mất tích.”

Hai chữ ” đèn miếu” vừa ra, một đầu đội mũ rộng vành, một thân ảnh đang đi về phía trước gặm màn thầu, hoặc mắt dừng bước cách một đám dân thành không xa; thân ảnh này không phải ai khác, chính là Nhiếp Phong!

Nguyên lai đêm qua Nhiếp Phong rời khỏi miếu thánh miếu trong biển lửa, liền nghỉ một đêm ở khách sạn. Cũng chuẩn bị hôm nay trở về tòa thánh miếu kia xem có manh mối gì đêm qua không, không ngờ vừa rời lại đi ngủ bên cạnh thành dân., Nghe thấy hai chữ “Túc chúc” này... Nhiếp Phong không khỏi thầm nghĩ: “Chúc miếu? Đúng rồi! Làm sao đêm qua ta từ tượng tượng ra miếu chúc lại?” Lễ chúc của mỗi gian miếu, chúc trách ngoại trừ thu thập tiền dầu thơm của đám thiện tín ra, còn phải quét dọn miếu ngoài; đương nhiên, tượng thần trên điện thờ là một trong những công việc của bọn họ; cho nên triều đình quan thánh miếu triều chúc., Nhất định đã sớm biết sau lưng Quan Vũ còn có tượng mỹ nữ, rất có khả năng, tượng nữ xinh đẹp thậm chí là tác phẩm kiệt tác của hắn... Nhưng chính như các thành dân nói, ngôi miếu này đã sớm mất tích; Nhiếp Phong âm thầm, ngôi miếu này chắc chắn có liên quan tới người đứng sau, có lẽ đây là miếu chúc vốn là người đứng sau cũng không có gì lạ!

Thế nhưng Vô Song thành tuy không phải biển người mênh mông, con số dân trong thành cũng không ít, muốn tìm một miếu chúc mất đi bóng dáng thật là dễ nói chuyện sao?

Ngay lúc Nhiếp Phong còn chưa biết bước tiếp theo sẽ theo thể nào, hắn cảm thấy bên cạnh bỗng xuất hiện một luồng khí!

Những người trong võ lâm kia, đại bộ tập có nội công, bất luận căn cơ sâu cạn ra sao, trên người đều có thể tỏa ra một luồng khí vô hình; nội công càng sâu, khí tức càng mạnh.

Nhiếp Phong lẫn lộn trong giang hồ nhiều năm, cũng coi như đã gặp không ít cao thủ, cũng từng cảm thụ được khí tức muôn hình muôn vẻ.

Ví dụ như nói, cao thủ nội gia có “chân khí”, bá giả có “h phách”, sát thủ có “sát khí”, kiếm khách có “kiếm khí”, nhưng

không có bất kỳ khí tức cao thủ nào, đặc biệt có thể giống như Nhiếp Phong lúc này, càng có thể khiến Nhiếp Phong lấy làm kỳ lạ!

Đó là một luồng sát khí vô cùng nồng đậm!

Vô luận sát khí nồng đậm cỡ nào, vốn cũng không đủ kỳ lạ; bất quá kỳ nhất là, mục tiêu của luồng sát khí này không phải là Nhiếp Phong, mà là cái màn thầu tròn trịa trong tay Nhiếp Phong kia!

Ai! Ai muốn giết chết bánh bao trong tay Nhiếp Phong?

A! Là nàng! Sát khí nồng nặc đến từ hai mắt nàng; nàng, hóa ra là một tiểu cô nương bảy tuổi!

Chỉ thấy bé gái này buộc hai bím tóc nhỏ, khuôn mặt tròn trịa lót một ít quả táo đỏ thắm, vóc dáng thấp bé mập mạp, giống như một trái bí đao không đổ, thật sự cực kỳ đáng yêu.

Tiểu cô nương còn đang mút ngón tay mỡ, xấu hổ, đáng trách đáng yêu, nhưng một đôi mắt tròn mà sáng ngời, lại một mực nhìn chằm chằm màn thầu trong tay Nhiếp Phong.

Không sai! Sát khí nồng nặc kia quả thật phát ra từ hai mắt cô! Mắt cô như đang nói với Nhiếp Phong, cô muốn dùng miệng mình giết sạch cái bánh bao này! Giết chết! Ăn sạch!!!

Nhiếp Phong chưa từng thấy qua sát khí đặc biệt nào như vậy, y thấy tiểu cô nương kia sắp chảy cả nước miếng ra ngoài. Thật sự là đến cảnh giới cao nhất “vật chết ta lưỡng vong”, không khỏi bật cười, liền ngồi xổm xuống nhẹ nhàng nói với tiểu nữ hài: “Tiểu ngoan ngoan nghe lời.”, Người gọi cái tên gì vậy?” Cô bé nhìn chằm chằm vào màn thầu của Nhiếp Phong, trong miệng không tự chủ được phun ra một cái tên: “Tiểu... mèo?” Con mèo nhỏ hả? Nhiếp Phong ngẩn ra, nghĩ thầm làm sao hai đứa con gái này lại “tướng bình như vậy”, lại đi đặt tên cho con mình một con động vật? Nhưng nó lại thật sự giống như tên con mèo, quả thật là có một đôi mắt tròn trịa sáng ngời!

Hắn nghiêm nghị cười cười, lại hỏi: “Tiểu mèo nhỏ, người dói à?” Tiểu cô nương gọi là mèo nhỏ này vội gật đầu liên tục. Nhiếp Phong cho dù không dùng Băng Tâm quyết, cổ họng cũng có thể nghe được “thịch Toản Cốt” của nàng lăn lộn trên

dưới, chỉ là bụng không có vang lên “Ừng ục”, có thể suy nghĩ, nằng ta chỉ là thèm ăn mà thôi, cũng không phải là thực sự đói muốn chết.

Xưa nay Nhiếp Phong luôn ” Kiên cường bất khuất”, cho dù đối mặt với cao thủ đứng đầu như “Thần” cũng không hề sợ hãi, nhưng sau một đời anh danh của hắn rốt cuộc cũng không địch nổi sát khí vô cùng như cô gái này; hắn mềm lòng., Lại vội vàng không ngừng, từ trong lồng ngực móc ra một cái bánh bao khác, đưa cho tiểu cô nương, còn nhẹ giọng nói: “Cái bánh bao kia ta vừa mới cắn một miếng, nhưng cái bánh bao này vẫn tròn trịa., Đến đây! Con mèo nhỏ, muốn ăn không?” Có muốn ăn hay không? Vấn đề căn bản đa phần chỉ hỏi một câu! Nhiếp Phong nghe thấy con mèo nhỏ kia cũng rất ngẫu hứng thú hô to một tiếng: “Cảm ơn! Cảm ơn Trường Phát ca ca!” Tiếp đó không khỏi phân bua, một tay cầm bánh bao trong tay Nhiếp Phong đưa vào miệng, ra tay cực nhanh, e rằng không kém đám cao thủ võ lâm kia bao nhiêu!

Không nghĩ đến! vũ khí lợi hại nhất thế gian không phải là đao kiếm thần binh, lại là mắt của một tiểu cô nương; dưới ánh mắt hề hề của nàng, mạnh như Nhiếp Phong cũng phải cam bái hạ phong, đem bánh bao hoàn toàn kính dâng “Bánh bao”.

Nhiếp Phong yên lặng liếc con mèo nhỏ một cái rồi bắt đầu nhai nuốt cái màn thầu phình ra kia, giúp hắn cảm thấy động lực đáng yêu nhất của hài tử, đa phần bọn nhỏ là thuần khiết nhất, cho dù có ăn thì cũng nghiêm túc như vậy; ăn thì ăn, không ăn chính là không ăn, mỗi miếng đều vô cùng kiên định, dũng cảm tiến tới, hết sức quan tâm!

Chỉ là, lại có ai từng nghĩ đến, đứa nhỏ đáng yêu như thế, tương lai hoặc trưởng thành thành bất đồng? Nữ hài trước mắt này gọi là mèo nhỏ, nói không chừng sau khi lớn lên vẫn sẽ lấy đôi mắt mềm mại của nam nhân này mà mưu sinh, tiếp tục phát dương thủ đoạn sở trường mà mình thích, tung hoành tình trường?

Chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng! Dưới ánh mắt của Nhiếp Phong, vị sư phụ oai hùng uy chấn võ lâm, hùng bá, có lẽ năm xưa chính là một tên tiểu đồng lông vàng đang chảy nước mũi!

Bởi vậy, có thể nói tiểu hài tử là hy vọng tương lai của nhân gian, ai lại nhẫn tâm tàn hại nhỏ nhỏ lẽ vật ẩn chứa sinh mệnh lực đáng yêu như thế? Nếu thật sự nhẫn tâm, người này chính là ma quỷ nhân gian!

Không mất bao lâu, con mèo nhỏ lại tự mình lấy bánh bao ăn thanh quang; ánh mắt nàng lại tiếp tục “Như khóc như than” rơi vào cái bánh bao trong tay Nhiếp Phong. Nhiếp Phong kinh ngạc, hỏi: “Không phải... Không phải? Cái này cần một miếng... Người cũng phải không?” Con mèo nhỏ nghe vậy lại không gật đầu được. Nhiếp Phong nhìn hai bím tóc nhỏ lay động theo nàng không ngừng, cuối cùng cũng không địch lại đầu hàng, hai tay dâng cái bánh bao lên.

Chỉ có con mèo nhỏ nhận lấy màn thầu, đang muốn quên mình ăn, thì chỗ đầu trường, cách đó không xa truyền đến một âm thanh, nói: “Con mèo nhỏ nhà ngươi, trong nhà cũng không phải là không cho ngươi ăn, không phải là không cho ngươi ăn., Sao cứ mãi không ngậm miệng được? Ta phân phó ngươi đứng bên kia chờ ta, ngươi lại ở đây cầu người xa lạ cho ngươi ăn; ta là ca ca, mặt mũi cũng mất hết cho ngươi rồi...” Tiếng nói không ngừng, hai tay uốn ve lỗ tai mèo nhỏ kêu quàng quạc; lại hóa ra, vặn lỗ tai nàng là một đứa bé trai khoảng mười tuổi!

Chỉ thấy nam hài này mặt mày đoan chính, một thân áo vải thô, lưng đeo một cái sọt cỏ; sọt cỏ mang theo một cái xẻng nhỏ cùng ba cây cỏ xanh, một thân trang phục vốn không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng lại làm cho Nhiếp Phong biến sắc.

Chỉ vì, nam hài này cũng có mái tóc dài tùy ý hạ xuống, chợt nhìn lướt qua, Nhiếp Phong còn tưởng rằng mình là Thập Tuế; đương nhiên nếu nhìn thật một chút, sẽ phát giác hai cái kỳ thật cũng không giống nhau; ngũ quan nam hài này so với Ngũ Quan lúc Nhiếp Phong Thập Tuế còn mạnh mẽ hơn một chút.

Chẳng qua Nhiếp Phong lúc nhỏ từng trải qua trùng trùng kiếp nạn, vẫn kiên cường bất khuất như trước; đứa bé trai bề ngoài so với Nhiếp Phong mười tuổi này xem ra kiên cường hơn, lại có phải là vô cùng kiên cường hay không?

Nhiếp Phong thấy tiểu nam hài giãy dụa, nắm lấy tay mèo nhỏ liền chết không buông, lập tức khuyên nhủ: “Tha cho nàng ta

đi! Nàng ta cũng không cầu xin ta cho nàng ta màn thầu, là ta chủ động cho nàng ấy...” Bé trai sau khi nghe xong, mới định thần thoảng nhìn Nhiếp Phong vừa rồi., “Ca ca tóc dài người thật sự quá tốt, nhưng ta thân là ca ca của nàng, nếu lại dung túng nàng: Chỉ sợ lúc nàng có Thiên Béo không đi nổi, đến lúc đó ai bắt được con chuột?” Con mèo nhỏ lại la lớn: “Ta... Không được bắt con chuột! Chuột khó coi như vậy!, Vừa không được, bắt tới làm gì? Ta cũng không phải là mèo thật...” Nghe hai huynh muội người một câu ta một lời, nam tận lực làm bộ như uy của đại ca, nữ tử lại thủy chung không thoát khỏi bản sắc “Ngô Nhị Miêu”, Nhiếp Phong chỉ cho bọn hắn một cái là xong; không cần quá vui vẻ, hắn đồng thời phẩy nhẹ tay vuốt nhẹ lên cổ tay đứa bé.

Tiểu nam hài đột nhiên cảm thấy trong tay mềm nhũn, uốn đôi tai mèo nhỏ buông lỏng ra ngay tại chỗ; kỳ thật Nhiếp Phong chỉ là không đành lòng nhìn con mèo nhỏ đang chịu khổ, mới có thể lấy thủ pháp điểm huyết rất cơ bản vuốt nhẹ tay đứa bé trai, ý đồ ra lệnh nó từ bỏ em gái mình.

Không ngờ lúc bàn tay nhỏ bé của cậu bé buông lỏng, cậu bé tự kèm chế chỉ vào Nhiếp Phong, che miệng hô to một tiếng: “Rào? Sao vẻ mặt của hắn lại khoa trương như vậy? Hắn đang “ào” gì đó?

Thằng bé trai cách một lúc lâu vừa rồi mới hiểu được, như là giật mình bối rối hỏi: “Trường Phát ca ca, người... am hiểu võ công?” Nhiếp Phong kinh ngạc, không sợ hắn hỏi vấn đề này, nhưng vẫn gật đầu một cái: “Hiểu một chút, đều là hoa quyền tú chân!” Đứa bé nói: “Người sao lại là hoa quyền tú chân, người hiểu chút huyết à! Cầu xin thu ta “Tiểu Nam” làm đồ đệ đi!” Nói xong đã nhanh như chớp quỳ xuống, dập đầu với Nhiếp Phong.

Tiểu Nam? Cái tên này giống như một cái tên “người”, Nhiếp Phong sợ hãi cha mẹ y đến mức nào, lại từng đem con mình lấy động vật làm tên, gọi là “Tiểu Cầu chó con” hoặc gì đó, dùng để làm nổi bật cái tên “Tiểu mèo nhỏ”.

Chỉ có đôi phương tuy là tiểu hài tử, Nhiếp Phong cũng không lý do gì chấp nhận hắn quỳ xuống trước mình, vội vàng một tay đỡ lấy hắn, nói: “Cháu trai, một tay ta cũng đỡ hắn dậy.”, Ta không phải người trong Vô Song Thành, chuyện này chỉ ở

lại trong một đoạn thời gian rất ngắn, tựa hồ cũng không thích hợp làm sư phụ người...” Nam hài ở Tiểu Nam nói xong Nhiếp Phong liền cướp lời: “Sao lại không thích hợp? Trong khoảng thời gian này, người dạy ta chút võ công nhỏ bé..., Cũng đã đủ rồi...” Nhiếp Phong nhíu mày khẽ hỏi: “Đủ rồi? Người dựa vào đâu mà một lòng tập võ, nếu người học được những võ công này, người sẽ sử dụng nó như thế nào?” Tiểu Nam không chút nghĩ ngợi đáp: “Ta sẽ tiếp tục khổ luyện, cho đến khi ta có thể dùng hai tay mình đánh ngã thành chủ Độc Cô một phương mới thôi!” Độc Cô một phương?

Vốn Nhiếp Phong dự đoán mục đích của một đứa trẻ bình thường tập võ, phần lớn là cường thân kiện thể, không ngờ được một đứa bé trai lại nói ra những lời chém đinh chặt sắt như vậy, lập tức truy hỏi: “Hài tử!”, Vì sao người phải đánh ngã Độc Cô một phương?” “Bởi vì hắn là người xấu, hết sức đáng ghét!” Hắn làm sao bại hoại? Đáng ghét như thế nào?” Hắn chỉ lo khuếch trương thể lực của mình, chưa từng vì bình dân Vô Song thành chúng ta suy nghĩ, còn không ngừng vắt cạn tiền mồ hôi của chúng ta để nuôi sống hắn trong môn hạ ban đó!” Lúc này con mèo nhỏ cũng phụ thuộc vào ca ca của nàng ta., Miệng chen vào nói: “Đúng vậy! Cha mẹ của chúng ta, cũng là vì giao không ra... Quân phí, cho môn hạ của thành chủ... Một cước... đá... chết... A...” Nói đến đây, mèo nhỏ thèm ăn cũng không ăn nửa cái mìn thầu kia, giống như đang hoài niệm song thân của mình, vong hình mà nuốt xuống.

Nhiếp Phong không ngờ hai huynh muội nhỏ này lại có một đoạn tao ngộ đáng thương như vậy; nếu như một phương Độc Cô nói ra đúng như bọn họ nói, thì hùng bá kia thích hợp hơn là kiêu hùng bá chủ một phương.

Tuy Hùng Phách mỗi một chuyện đều có mục đích riêng, cho dù năm đó lấy danh nghĩa Bộ Kinh Vân cứu tể Tể Thương Sơn, cũng chỉ vì được Nhiếp Phong hứa hẹn trung thành cống hiến mà dùng; nhưng mà, dưới thiên hạ hội, “Thiên Âm Thành”, một mục ở dưới hộ khẩu của hùng bá dân sinh ra an thái bình., Tuyệt đối không cần quyền thuế nặng. Bởi vì tiền thuê của môn hạ Hùng Phách, tất cả đều đến từ hai đạo hắc bạch tự động cống hiến; hùng bá cho dù xử sự tàn nhẫn, duy chỉ nhằm vào dị kỷ giang hồ, thứ dân chưa từng gây họa tới người vô tội, vẫn có phong phạm của đại tướng.

Nếu chỉ xét riêng điểm này, thì dân chúng trong thành Thiên Âm đúng là hạnh phúc hơn nhiều so với hạ thành dân của Vô Song thành. Tiếp theo Nhiếp Phong ngưng mắt nhìn chăm chú vào tiểu huynh muội trước mắt, ôn hòa hỏi: “Vừa rồi mèo nhỏ nói các người đã không còn phụ thân, bây giờ lại ở nơi nào?”

Con mèo nhỏ vẫn đang khóc nức nở, Tiểu Nam khá bình tĩnh, đáp: “Chúng ta bây giờ ở cùng tỷ tỷ đâu rồi.” Nhiếp Phong nói: “Tỷ tỷ? Các người còn có tỷ tỷ?” Tiểu Nam lắc đầu đáp: “Tỷ tỷ không phải là tỷ tỷ ruột thịt! Tâm địa của tỷ tỷ rất tốt, chính nàng cũng rất nghèo rồi., Còn bắt chấp tất cả thu dưỡng chúng ta.” A? Tiểu nam này tuổi còn nhỏ, thế mà cũng biết tỷ tỷ thu dưỡng thâm ân? Nhiếp Phong nghe vậy không khỏi âm thầm khen ngợi tự do, đứa bé trai này có thể hiểu được nhân tình thế sự, tương lai nhất định sẽ là đại trượng phu có ân báo ân, rất có tiền đồ!

Nếu như người Trung Quốc có thêm một đứa bé như vậy, thì sẽ không khiến cho người ta cảm thấy tuyệt vọng chỉ biết, người tỷ tỷ không để ý mình nhận nuôi hai huynh muội hần, sẽ là người như thế nào?

Nhiếp Phong hỏi: “Nếu tỷ tỷ đã thu dưỡng các người, vì sao các người lại lang thang trên đường?” Tiểu Nam vội vàng biện hộ thay tỷ tỷ: “Không phải! Tỷ tỷ mỗi ngày đều dạy chúng ta đọc sách viết chữ, tỷ tỷ luôn nói là tỷ ấy à., Người nhất định phải không ngừng bổ sung; chúng ta chỉ là mượn cô bé bắt tri bất giác chuồn ra...” Lông mày Nhiếp Phong lơ là nói: “Ồ? Hai người các người không thích đọc sách...” Tiểu Nam lắc lắc cái đầu nhỏ đáp: “Không phải. Chỉ là hôm qua khi tỷ tỷ dẫn chúng ta đi ra chợ mua thức ăn, ta thấy chợ có từng khối cỏ nát không sinh liền muốn trồng ở nơi đó, cỏ xanh, để cho tòa thành này nhìn có vẻ khá hơn một chút., Tin rằng sau này tỷ tỷ sẽ không trách ta.” Hần nói chỉ cây cỏ trong giỏ tre sau lưng mình, Nhiếp Phong đương nhiên hiểu rõ, bèn hỏi: “Nhưng..., Khiến Vô Song Thành trông có vẻ khá hơn là chuyện của thành chủ, căn bản không cần các người động thủ.” Tiểu Nam đáp: “Thành chủ đã rất lâu rồi không quan tâm đến cái thành này, hần chỉ quan tâm đến việc mở rộng thế lực từ bên ngoài hay là mở rộng thế lực? Hóa ra một phương Độc Cô đã không có lòng người như vậy? Thậm chí ngay cả tâm của một đứa bé cũng không chiếm được?”

Tiểu Nam tiếp tục nói: “Nếu thành chủ đã không quan tâm, chúng ta chỉ có thể tự xử lý mà thôi! Tỷ tỷ nói, đôi tay của con người dùng để xây dựng, tuyệt đối không thể dùng phá hoại, cho nên tỷ quyết định dùng hai tay của mình làm cho tòa thành này thay đổi!” Đúng là một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên, còn chưa rõ tình trạng gian nan! Dùng một đứa bé hai tay một bàn tay, sao có thể khiến một tòa thành thay đổi được? Đây cơ hồ là chuyện không thể nào!

Nhưng Nhiếp Phong lại cực kỳ phục chí hướng của Tiểu Nam, cùng đôi tay nhỏ bé của hắn! Nghe xong những lời hắn nói, Nhiếp Phong không khỏi có chút cảm động, hắn quyết định trong thời gian ngắn mình ở lại Vô Song thành, tác thành đôi tay nhỏ bé của hắn., Hắn tinh thần nói: “Tiểu Nam, vậy sao ngươi không mau nói cho ta biết các ngươi ở nơi nào, nếu không sao ta lại đi tìm ngươi?” Tiểu Nam nghe vậy khẽ giật mình, giống như là suy nghĩ thật lâu mới hiểu được ý của Nhiếp Phong, có chút không dám tin tưởng., Nhảy nhót vô cùng nói: “Chiêu phát ca, ngươi... thật sự đáp ứng làm của ta... sư phụ?” Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng, gật đầu: “Ta biết võ công, tin tưởng ngươi trong thời gian ngắn, chưa chắc có thể học đầy đủ...” Đây là lời nói thật! Với võ công bây giờ của Nhiếp Phong, nếu đổi lại là người có tư chất bình thường, chỉ sợ cả đời cũng học không đầy đủ.

Chỉ có phía Nam nho nhỏ lại mừng rỡ như điên đáp: “Không không không! Cho dù học không đầy đủ, đệ cũng sẽ cố hết sức học!” Dứt lời xoay người chỉ về phía đông thành, nói: “Chúng ta ở trong một căn nhà gạch đỏ gần Thánh Miếu thành đông quan, rất dễ nhận ra. Sư phụ, ngươi khi nào sẽ đến đây?” Đây là lần đầu tiên Nhiếp Phong được gọi là sư phụ., Đối với tình thầy trò sương mù này, ngược lại thật khiến hắn không biết nên khóc hay cười, bất quá hắn vẫn cực kỳ nghiêm túc đáp: “Ta còn có chút việc vặt cần làm, đại khái một hai ngày sau sẽ đến thăm.” Thật tốt quá.” Tiểu Nam bẻ tay cười to, mèo nhỏ nghĩ thấy Nhiếp Phong thu ca ca mình làm đồ đệ, cũng vui đến mức bật khóc vì cười.

Chỉ là Tiểu Nam bỗng nhiên vươn ngón tay ra, nói: “Sư phụ, để phòng ngừa ngươi đổi ý, chúng ta nên ngoắc ngoắc đuôi trước hay không?” Sau khi Nhiếp Phong nghe xong thật sự bật cười, lén lút nghi ngờ bộ dạng mình giống như là người

thường hay nói dối sao? Không ngờ đệ tử thứ ba bá chủ bá chủ một đời Nhiếp Phong, lời hứa lại lưu lạc đến nông nổi này?

Nhưng vì để cho Tiểu Nam an tâm trước mắt, Nhiếp Phong vẫn giơ ngón tay ra ngoắc một cái, Tiểu Phủ càng thêm tin tưởng không nghi ngờ, cực kỳ vui vẻ, liền kéo tay mèo nhỏ, vái chào Nhiếp Phong nói: “ Sư phụ, đồ nhi không cùng muội tử về nhà, tỷ tỷ sẽ phát hiện hai người chúng ta chuồn ra ngoài. Sư phụ, người phải giữ lời a!” Nói xong, khoát tay một cái, cùng mèo nhỏ rời đi.

Nhiếp Phong tức giận vẩy vẩy tay, nhìn hai huynh muội hẩn biến mất trong góc đường, hẩn mới thở ra một hơi!

Hắc! Không thể tưởng được hẩn vốn là yêu thú điều tra tình cảm thành trì, thế mà lại ở Vô Song thành thu đệ nhất đồ của hẩn trong cuộc đời, nghĩ đi nghĩ lại, Nhiếp Phong cũng không kìm lòng được cười ngây ngô.

Nhưng ngay khi Nhiếp Phong đang định cười thì nơi góc đường vang lên tiếng ngựa hí khiến người ta không rét mà run!

Ngay sau đó, lại càng là từng đợt kêu thê lương thảm thiết, cùng quần chúng liên tiếp la hét kinh hãi!

Nụ cười trên mặt Nhiếp Phong lập tức cứng ngắc. Sao lại như vậy? Vì sao hàng phố lại ồn ào như vậy? Rốt cuộc nơi đó đã xảy ra chuyện gì đáng sợ?

Không nói một lời, hẩn lập tức thi triển thân nhảy lên, vừa lộn một cái, liền bay lên cương điện đến gần nóc nhà, dỗi mắt trông về phía xa, liền thấy một tình cảnh làm hẩn khá là khiếp sợ!

Trên phố, có hơn mười người đang vây quanh hai người, hai người đang nằm trong vũng máu!

Nhiếp Phong khiếp sợ, cũng bởi hai người này!

Sao lại như vậy?

Hai người kia rõ ràng là... vừa rồi Nhiếp Phong gặp phải hai đứa bé Tiểu Nam!

Con mèo nhỏ!

Trời ạ!

Quá nhiều máu! Ai mà ngờ được một đứa bé lại có thể chảy ra máu tươi như vậy!

Trong chớp mắt, Nhiếp Phong đã như một mũi tên bắn vào trong vũng máu. Chỉ thấy con mèo nhỏ đã vỡ đầu chảy máu, dù nó không sợ hãi hấn cũng lập tức dâng lên một cơn hốt hoảng. Hấn vội vàng sờ lỗ mũi nàng, may mà còn có khí tức., Xem ra chỉ là sau khi va chạm mạnh mẽ ngất đi; nhưng, làm cho Nhiếp Phong nhìn thấy mà giật mình nhất chính là Tiểu Nam... Hai tay Tiểu Nam không biết đã trải qua cái gì, vậy mà một mạch bốn đoạn, máu tươi càn từ cánh tay bị cắt đứt tràn ra, hai cánh tay cụt nhỏ cũng vút ở cạnh thân thể hấn, tình huống đơn giản là thê thảm không người!

Không ngờ vừa rồi còn thấy hai người bọn họ khỏe mạnh hoạt bát, sôi nổi, trong giây lát lại không giống người!

Biến chủ lúc này là nách, Nhiếp Phong mặc dù khiếp sợ, nhưng vẫn duy trì được sự bình tĩnh cao độ; hấn đề khí phun ra, liền dùng trọng điểm trọng điểm tất cả các huyết của cánh tay ở Tiểu Nam, miễn cho hấn mất máu phần lớn mà chết, đồng thời lại xé rách cả mảng lớn quần áo của chính mình, mau chóng băng bó vết thương cho mèo nhỏ Tiểu Nam!

Con mèo nhỏ dù chưa thức tỉnh nhưng sau khi băng bó vết thương trên đầu đã cầm máu, cuối cùng cũng không có gì đáng ngại; nhưng cánh tay cụt của Tiểu Nam mặc dù được Nhiếp Phong trọng điểm về các huyết, kiêm băng bó, vẫn là máu như suối tuôn ra. Hấn chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, tu vi không có nội gia, cho dù Nhiếp Phong công phu điểm huyết thế nào, lần này hấn thật sự bị thương quá nặng, căn bản không cách nào ức chế máu huyết cuộn cuộn không dứt của hấn.

Tiếp tục như vậy nữa, hấn tất nhiên sẽ bỏ mình hết; thấy khí tức hấn đã mỏng manh như tơ, Nhiếp Phong trong lòng cả kinh, cuống quýt thôi động chân khí xoay chuyển tiến vào trong cơ thể, cấp mệnh cho hấn.

Cho đến giờ phút này, Nhiếp Phong vừa mới há miệng hỏi dân chúng thành đang vây xem xung quanh: “Có ai biết... Chuyện này từ đầu đến cuối?” Trong thành có một phụ nhân quần áo tả tơi thấy Nhiếp Phong đóng cửa như thế., Đã nhiệt tình cướp lời: “Ta biết! Là chuyện tốt của môn hạ một mình thành chủ

Độc Cô!” Những thành dân còn lại nghe nữ thành dân kia cao giọng kêu to, hoảng hốt khuyên nhủ nàng: “Ngu tẩu! Nói chuyện nhẹ chút! Nếu cho môn hạ thành chủ nghe thấy người nói không phải, chỉ sợ... người sẽ gặp phiền toái!”

Ngu tẩu kia nói: “Ta không sợ! Ta đã nghèo sắp vào giếng, còn sợ cái gì? Vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy Vô Song thành kia uống say như chết, nhưng không coi ai ra gì thúc ngựa chạy như bay. Cặp huynh muội nhỏ này vốn bình an an trên đường, không ngờ được con chó chết hôm đó vậy mà không chút nào ghìem cương, hướng hai người bọn họ lao thẳng tới...”

Ngu tẩu nói tới đây liền dừng lại một chút, ngấm ngấm cánh tay bị đứt của Tiểu Nam, vô cùng tiếc nuối nói tiếp: “Thằng bé này thật sự rất dũng cảm! Ta thấy nó phấn đấu quên mình, đầu tiên đẩy muội muội của nó xuống mặt đất, sau đó lập tức dùng thân thể của mình đè nó xuống, ý đồ dùng yểm hộ cho nó. Thế nhưng cứ như vậy đi., Đầu cô bé đụng vào mặt đất, lập tức bị va phải đầu rơi máu chảy, ngất đi; nhưng dù sao cô vẫn may mắn hơn ca ca của mình. Ta thấy vó ngựa của con ngựa kia đột nhiên đập trúng khuỷu tay của thằng bé, tiếp đó là “rắc” một tiếng, ta... không dám nhìn tiếp nữa...”

“Xoẹt” một tiếng! Cũng bởi vì một tiếng này, hai tay Tiểu Nam bị đập gãy! Nửa đời sau có lẽ từ nay về sau sẽ bị phế! Không! Có lẽ căn bản hẳn không có nửa đời sau, bây giờ hẳn sắp chết rồi., Y đã không còn kịp trưởng thành... chỉ vì một thể lực quân sự say rượu thúc ngựa dưới cửa thành Vô Song mà đã hy sinh một đứa trẻ hoạt bát như vậy; đáng hận hơn là, gia hỏa này lúc này đã bỏ trốn mất dạng từ lâu... Không ngờ tới tận Vô Song thành, một đám hạ thành dân chỉ tôn trọng thể lực quân lực mà chỉ quản lý một phương, mạng người lại có thể khinh thường như vậy?

Sau khi Nhiếp Phong nghe xong mọi chuyện từ đầu đến cuối chỉ cảm thấy không cam lòng, nhưng hẳn vẫn phải trấn định tâm thần. Bởi vì toàn bộ tính mạng của Tiểu Nam lúc này đều thua vào chân khí của hắn, hắn tuyệt đối không thể để có sai sót!

Thật lâu sau, Nhiếp Phong không ngừng quán chú chân khí, Tiểu Nam tựa hồ bắt đầu có chút tri giác, đôi mắt to tròn của hắn chậm rãi mở ra, nhưng giờ phút này thấy kẻ cứu mình

đúng là Nhiếp Phong, không khỏi suy yếu cười một tiếng, ngắt quãng nói: “Là... Người? Sư... Phụ?”

Nhiếp Phong nghe thấy sinh mệnh nho nhỏ sắp chết này, vẫn không quên gọi mình một tiếng “Sư phụ”, chỉ cảm thấy cổ họng có một dòng máu nóng dâng lên, mũi cay, nghẹn ngào nói: “Tiểu Nam, đừng nói chuyện! Mau... nhắm mắt dưỡng thần.”

Tiểu Nam lại lắc đầu nói: “Không! Sư... Xin mời..... Người cứu... mèo béo.. Đi thôi, ta... đẩy ngã nó... trên mặt đất, nàng... bị thương...” Tới giờ phút này, hắn vẫn ghi nhớ muối tử mình thêm ăn miệng: Có thể thấy được mặc dù thường xuyên thổi mũi nàng, còn nhéo tai nàng, nhưng kỳ thật là vì tốt cho nàng, huynh muội tình thâm.

Để phòng hắn nói tiếp sẽ rối loạn chân khí, Nhiếp Phong không đợi hắn nói hết lời, trước đã tự nhiên nói: “Tiểu Nam yên tâm! muối tử người... Sẽ không có việc gì! Sư phụ... sẽ không để người chết dễ dàng như vậy! Đúng rồi! Hắn tuyệt đối sẽ không để hắn chết! Nếu hài tử vô tội này thật sự đã chết, thử hỏi thiên lý hiện tại ở đâu?

Nhưng mà lời này vừa dứt, toàn thân Tiểu Nam chợt kịch liệt run rẩy một trận, lại lần nữa bất tỉnh.

Nhiếp Phong thấy miệng vết thương trên tay cụt vẫn còn chảy máu, trong lòng biết cho dù dốc hết nội lực của mình cũng chỉ có thể khiến cho hắn sống thêm được một khắc; chỉ cần huyết lưu hắn cạn kiệt, cũng có thể phản hồn thuật, hắn vội vàng hỏi bên ngoài: “Gần đây có đại phu không? Không sai! Kế sách này, phải tìm đại phu dùng được thảo cầm máu cho hắn, mới có thể có một tia hy vọng kéo dài tính mạng!

Ngưu tẩu kia lại giành đáp: “Có thì có đấy! Hơn nữa còn có ba người! Đáng tiếc ba đại phu này ở phụ cận đây, là thông báo mà thành chủ thuê sử dụng cho môn hạ của hắn, tuyệt đối không cho phép chúng ta khám bệnh, cho nên cho dù người cho bọn họ bao nhiêu ngân lượng, bọn họ cũng không dám tùy tiện trị liệu cho dân chúng thấp thành...” “Cái gì? Nhiếp Phong nghe vậy càng thêm khiếp sợ. Độc Cô một phương! Người thực sự là quá đáng!

“Cái kia... Ngoại trừ ba vị đại phu này, trong thành chẳng lẽ không còn đại phu nào chuyên dụng mà không phải là môn hạ thành chủ?” Nguru tẩu lại đáp: “Đương nhiên còn có! Chỉ là chỗ ở của bọn họ đều cách rất xa. Vị gần nhất, cũng ở cách đây một dặm., Hơn nữa cái tên đại phu kia, còn là đại phu mà toàn thành dân chúng ta cho rằng là tốt nhất, y thuật vô cùng cao minh., Người cũng rất tốt...” Nhiếp Phong nghe vậy lập tức vui mừng, nhú mồm hỏi: “Nguru tẩu, vị đại phu này sống ở đâu?” Nguru tẩu đáp: “Vị đại phu ở trong một căn phòng nhỏ màu đỏ gần Thánh miếu thành đông quan. Phòng ốc màu gạch màu đỏ của Quan Thánh Miếu? Đó chẳng phải là chỗ của tử tử Tiểu Nam sao? Nhiếp Phong đột nhiên ngẩn ra, sao lại trùng hợp như vậy? Chẳng lẽ đại phu kia vốn là huynh muội Tiểu Nam và tử tử của hắn ở cùng nhau?

Nguru tẩu lại nói: “Tuy nhiên, nơi đó cách nơi này khoảng một dặm, máu huyết của đứa nhỏ này chảy lại nhanh như vậy, chỉ sợ... đã không kịp... Đưa nó đi đâu rồi...” “Không kịp?

Nếu đổi lại là người khác đương nhiên không cách nào đuổi kịp! Nhưng Nhiếp Phong, kinh công của hắn đủ để ngạo thị toàn bộ võ lâm; một dặm đối với hắn mà nói, giống không phải vấn đề quá lớn. Nghe xong lời Nguru tẩu nói, Nhiếp Phong đã không thể chậm rãi xé rách một mảnh quần áo trên người mình, gói kỹ hai đoạn tay máu chảy đầm đìa của Tiểu Nam, vác ra sau lưng., Tiếp theo còn nâng hai huynh muội mèo nhỏ ở Tiểu Nam lên, nói với Nguru tẩu: “Cảm ơn người, Nguru tẩu! Người có lòng tốt như vậy, nhất định sẽ báo đáp...” Lời còn chưa dứt, Nguru tẩu và một đám dân thành chợt thấy hoa mắt, hai huynh muội Nhiếp Phong và Tiểu Nam thình lình biến mất trước mắt như kỳ tích!

Bởi vì, tốc độ của Nhiếp Phong lúc này đã vượt qua âm thanh mà ánh mắt bọn họ có thể thấy được... Hơn nữa Nguru tẩu còn phát hiện, trong tay nàng chẳng biết lúc nào, không biết như thế nào, đã có thêm một thỏi bạc!

Bạc này đã đủ để giải quyết khẩn cầu đốt lông mày của nàng, nàng rốt cuộc không bao giờ phải nghèo đến mức chui đầu vào giếng tự sát nữa.

Nguru tẩu nhìn nén bạc này, hốc mắt cũng dần dần ướt đẫm, nước mắt liên tục rơi xuống, lại chảy vào trên nén bạc. Nàng

thỉnh thoảng nhìn về phía thánh miếu Đông Quan ở phía xa, thấp giọng trầm ngâm: “Không ngờ... nhân gian thật sự... Còn có... người nhiệt tình như vậy... Không! Có lẽ... “Hắn căn bản không phải... người!” “Người làm sao biến mất như kỳ tích?” “Sao lại giống như hắn...” - “Đặng giọng nói có nhanh vậy?”

Từ xưa đến nay, cho tới nay, chưa một ai có thể ước lượng được tốc độ của âm thanh, chỉ là, nếu như một người thường chạy được một dặm, thì sẽ cần thời gian chống hương, một người so với âm thanh kia còn nhanh hơn, muốn chạy hết một dặm này, hoặc có thể chỉ cần... máu vẫn chưa khô thôi.

Máu huyết hai tay Tiểu Nam vẫn cuồn cuộn mãnh liệt tràn ra, đương nhiên sẽ không dễ dàng cầm quét như vậy, nhưng mà mèo nhỏ bị thương khá nhẹ, vết thương trên trán mặc dù đã cầm máu, duy chỉ máu hắn còn chưa kịp thấm vào. Nhiếp Phong ôm song huynh muội nhỏ này: “Nhanh như một đạo sấm sét lướt đến trong phạm vi mười trượng quanh Quan Thánh miếu ngoài một dặm.”

Chỉ vì vừa rồi hắn đã bắt kể tốc độ nhanh nhất cuộc đời, hắn đem khinh công của mình phát huy đến cảnh giới cao nhất chưa từng có, hắn nhất định phải trước khi máu huyết ở Tiểu Nam chưa cạn hết tìm đại phu kia cứu sống lại.

Còn có đôi tay Tiểu Nam kia.

Hắn từng nói muốn dùng đôi bàn tay nhỏ bé này đổi sang quan niệm khác với Vô Song thành. Bây giờ tráng chí chưa kết thù, Nhiếp Phong sao lại nhẫn tâm để đệ tử đầu tiên mà mình nhận được đã âm thầm mất, hắn nhất định phải cứu sống hắn!

Máu đã thâm lương vô hạn, thấm ướt quần áo Nhiếp Phong.

Không ngờ hắn chuyển này vốn là vì điều tra Khuynh Thành Chi Luyện mà đến, giờ phút này lại vì sinh tử một đứa bé mà bỏn ba; Nhiếp Phong à Nhiếp Phong! Người tựa hồ cũng không thích hợp lẫn lộn trong giang hồ này!

Nhiếp Phong chỉ thấy sau vụ nổ đêm qua: Quan Thánh Miếu đã đổ nát thâm lương, thế nhưng hắn đã “Vô Tâm quyền luyện” với ngôi miếu này; bị thương cấp bách, phải mau chóng tìm ra ngôi nhà gạch màu đỏ tính toán!

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, vẫn như cũ mù mịt không có đầu mối, liền không nói lời gì nhảy lên, liền nhảy đến một góc cổ thụ cao chừng tám, cao chín trượng ở trên đỉnh cổ thụ cheo leo cao. Hắn liếc nhìn qua, trên mặt thu vân không lộ ra lập tức biến mất.

Rốt cục hắn cũng tìm được gian phòng gạch màu đỏ kia!

Càng đến gần, Nhiếp Phong càng cảm thấy gian nhà gạch màu đỏ này cũ nát không chịu nổi.

Từ bề ngoài mà xem, này gian gạch phòng ngược lại cũng không nhỏ, tựa hồ bên trong còn có một cái đình viên, thậm chí còn có thể có hai sương phòng... Chỉ là, căn phòng này dị thường cũ nát; ngoài cửa những tường gạch kia, mỗi viên gạch đều tàn cũ như hóa đá ngàn năm, phảng phất như có thể chộp thủng một ngón tay; hoặc là cát tiếng rỗng, cũng sẽ chấn sập cả gian nhà này... Gian nhà này bao lâu rồi lịch sử? Nhiếp Phong suy đoán, một trăm năm? Hai trăm năm?

Dấu hoặc, ít nhất đã ngàn năm?

Đối mặt nhà nghèo như vậy, dù Nhiếp Phong phi thường tình thế cấp bách, cũng không dám ra sức gõ cửa, kinh động vị “lão nhân gia” khả năng đã nghìn tuổi này, sợ nhất thời sai lầm, đại môn căn phòng sẽ lập tức vỡ vụn, hắn chỉ nhẹ nhàng gõ cửa.

“Khanh khách” tiếng gõ cửa vang lên trong cửa rất tịch liêu, thật lâu không thấy người nào tới tiếp đón. Nhiếp Phong không khỏi lo lắng như lửa đốt, thầm nghĩ: “Không ổn! Chẳng lẽ tỷ tỷ của huynh muội Tiểu Nam đã ra ngoài? Đại phu kia cũng không có ở đây?” Lập tức đang muốn liềm lĩnh, đại lực điểm một cái vào cánh cửa, ngay lúc này lại ra ngoài., Trong phút chốc, một giọng nói của một nữ tử trẻ tuổi vang lên, phun ra một chữ đơn giản: “Ai?” Nhiếp Phong chỉ cảm thấy giọng nói của cô gái này dường như đã từng quen biết, chẳng qua hắn đã không thể ngẫm nghĩ cẩn thận, hắn đáp lại liên tục: “Tại hạ Nhiếp Phong! Cô nương, nơi này có phải gia đình của Tiểu Nam huynh hay không?, Hai huynh muội hắn bị trọng thương, mạng người quan thiên, mời người nhanh mở cửa một chút!” Nữ tử trong cửa kia thoáng chốc tĩnh lặng nửa khắc, không biết có phải vì nghe thấy tên “Nhiếp Phong” mà ngây

người, nhưng chợt nghe “huynh muội Tiểu Nam” bị trọng thương, lập tức khắc cũng không cho mở cửa chậm.

“Oanh” một tiếng, cánh cửa rút cuộc cũng mở ra!

Nhiếp Phong thuận mắt nhìn nữ tử mở cửa, sắc mặt đại biến.

Rốt cuộc là duyên? Hay trầm hoặc chỉ là một giấc mộng hoang đường?

Hắn ta không thể ngờ được!

Hắn thực sự nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình lại còn có cơ hội nhìn thấy vết máu đỏ tươi kia!

Cô gái mở cửa là cô?

Hắn ta chưa từng tình cờ hát cô nương mộng gặp gỡ ngoài đường?

“Mộng... Cô nương, là... Ngươi?” Nhiếp Phong không thể tin nổi liếc mắt nhìn giấc mộng trước mắt; hắn bỗng nhiên tỉnh giấc, người tử tử có ý là huynh muội Tiểu Nam thu dưỡng bọn họ, có thể là... Nàng?

Hắn lập tức hỏi: “Ngươi... chính là tử tử của huynh muội Tiểu Nam?” Mộng cũng không phủ nhận, nàng liếc nhìn Nhiếp Phong, lại liếc nhìn huynh muội Tiểu Nam bị thương nặng không tỉnh, dường như đã hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng bỗng nhiên quay người, nói: “Nhiếp đại ca.”, Xem ra Tiểu Nam bị thương rất nghiêm trọng, ngươi mau ôm hai huynh muội hắn đi theo ta!” Nhiếp Phong vội vàng theo sau, đi thẳng vào trong phòng, nhưng hắn vẫn hỏi một câu: “Mộng cô nương, nơi này... có một vị đại phu ở cùng các ngươi không?” “Đại phu ở cùng với chúng ta không? Nhiếp đại ca, nơi này cũng không có đại phu nào cùng ở với chúng ta...” “Ngu chết rồi! Nơi này không có đại phu nào ở cùng với bọn họ?”

Trong lòng Nhiếp Phong đột nhiên trầm xuống, chẳng lẽ... mặc dù y tìm tử tử của huynh muội Tiểu Nam, nhưng lại tìm nhầm chỗ? Đại phu mà Ngưu tẩu nói không phải là ở gian phòng này, mà là có thể ở tại một gian nhà gạch màu đỏ gần đó?

Ngay lúc Nhiếp Phong đang kinh ngạc, lại đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt tràn ngập mỉa mai hoặc nhìn hắt, tiếp tục nói: “Nhưng chúng ta tuy rằng không có đại phu nào ở cùng., Nhưng cũng có một đại phu.” Cái gì mà bất đồng ở? Đại phu hay đại phu? Nhiếp Phong càng nghe càng hồ đồ, hỏi: “Mộng cô nương, vậy... đại phu này là ai?” “Đại phu này chính là...” Mộng liếc mắt nhìn khuôn mặt ngây thơ của hắn, đáp có thâm ý sâu sắc: “Ta! Ta... Thời đại tiến bộ, phân trời nam nữ càng ít.”

Đôi khi, nữ nhân thậm chí khôn khéo còn có năng lực hơn so với đàn ông.

Không phải vậy chứ? Từ xưa đến nay, ở phương diện “Văn” này, Lý Thanh đã nhìn ra chữ “Tài nữ” bác học đa tài như Ngưu Huyền Cơ; ở phương diện “Võ”, cũng có nữ giả nam trang, Mộc Lan thay cha tòng quân, xung phong hãm trận diện không đổi sắc mặt, tuyệt không kém hơn nam nhi chút nào.

Còn có tình mộng mà Nhiếp Phong gặp lúc này đây!

Nhiếp Phong đã sớm bị mộng dẫn tới một gian sương phòng phía đông phòng, huynh muội Tiểu Nam cũng được đặt lên giường trong phòng; hóa ra căn phòng này chia làm hai sương, xuyên qua đỉnh viện suy sụp, chính là sương phòng phía đông bọn họ đang ngồi; nơi này, cũng là chỗ người bệnh mộng mị xem.

Gian phòng này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Nhiếp Phong cũng không kỳ quái vì mộng đã biến thành hát, làm sao giải thích được còn có thể có một gian phòng như vậy? Trên đời này, có một số hiếu tử hiền tôn tuy đã năm cùng sáu nhưng vẫn vì kính trọng tiên nhân, tình nguyện chết đói cũng sẽ không bán đi tổ tiên di thất tổ tiên lưu lại, cho dù không còn tiền để sửa phòng ốc, cho dù nghèo rớt mùng tơi cũng tốt!

Nhiếp Phong chỉ là thể khó đoán được, vậy mà mộng lại là đại phu y thuật tinh xảo trong miệng dân thành!

Bởi vì con mèo nhỏ trên trán đã cầm máu, cũng không lo lắng gì đến tính mạng, cho nên việc đầu tiên trong mộng làm lúc này là phải làm, trước tiên phải giải trừ Tiểu Nam bị thương nặng nhất; Nhiếp Phong chỉ thấy trong nháy mắt y đã cởi bỏ mảnh vải quấn quanh hai tay ở Tiểu Nam, càn vội vàng dùng một ít dược dịch tẩy trị vết thương ở Tiểu Nam, thủ pháp

nhánh đến thuần thực, quả thực giống như một cao thủ sâu không lường được đang sử dụng chiêu, khiến cho Nhiếp Phong cũng phải “nhìn xem là xong”, bội phục sát đất!

Có lẽ, nàng thật sự là một cao thủ sâu không lường được... Nhiếp Phong thầm nghĩ: “Nữ nhân hiện giờ thật sự là tài cao, tài nghệ nhiều lắm, “Bát diện linh lung”! Như Mộng cô nương, nàng không đơn ca hát, y thuật lại cao minh như vậy., Nhìn bề ngoài nàng yếu ớt như Phụng Hoàng, thật sự không thể xem thường! Chỉ là...” Nàng ta đã treo bầu không khí, làm sao mà ban đêm còn phải ra chợ bán bài hát?” Nhiếp Phong mặc dù có chút bối rối, đương nhiên sẽ không lỗ mãng mở miệng hỏi, hơn nữa giờ phút này cũng không phải là lúc thích hợp để hỏi, mà giấc mộng lúc này dĩ nhiên đã đem hai vết thương lớn như cái đầu ở Tiểu Nam cầm máu., Chỉ là, trên mặt nàng vẫn là một mảnh đặc sắc, hoắc hoắc, chỉ thấy nàng uể oải lấy hai tay chống mép giường, một cái đầu rũ rất thấp, thấp tới mức tóc dài mềm mại suýt nữa bao trùm cả khuôn mặt nàng; mái tóc của nàng, thoáng như Thiên Hành nước mắt... Nàng như thế nào có thể uể oải?

Chẳng lẽ... Nhiếp Phong chỉ thoáng nghĩ tới điều gì đó, hần nói: “Mộng cô nương, Tiểu Nam... sao rồi?” Mộng chậm rãi quay sang Nhiếp Phong, khẽ lắc đầu: “Nhiếp đại ca, quá... đã muộn...”

“Đã quá muộn?” Nhiếp Phong phi thường kinh ngạc nói: “Mộng cô nương, ý của cô là...”

Mộng trầm đáp: “Vết thương của hần giờ phút này tuy rằng chỉ cầm máu, không lo tới tính mạng, nhưng bởi vì hần mất quá nhiều máu, tay cụt cũng quá lâu, chỉ sợ... hai cánh tay kia của hần là... không phản hồi được...” bác bỏ cánh tay? Nhiếp Phong trong lúc nhất thời không tin lỗ tai của mình. Trên đời này, lại có loại y thuật thần kỳ ” bác bỏ cánh tay”? Hần thỉnh thoảng truy vấn: “Mộng cô nương, cô... vốn có cách để thay Tiểu Nam bác bỏ hai tay?”

Mộng gật đầu nói: “Ừm. Đó là bí pháp bất truyền “Cải cốt nổi gân” của tổ tiên ta, chỉ cần tay chân người không bị chặt đứt thật lâu, vẫn có phương pháp đặc thù đem bọn chúng bác bỏ...”

“Cho nên hôm nay xương cánh tay của Tiểu Nam, ta có thể dùng phương pháp này để đuổi nguyên vị. Chẳng qua ” Gân tay” của hắn bị đứt quá lâu, chỗ gân đã khô hết, cho nên cho dù ta phải thu hồi xương. Một đôi tay của hắn cũng có thể...” sứt mẻ?”

Một người nếu như bại liệt hai tay thì còn có tác dụng gì lớn? Tiểu Nam còn nói muốn dùng một đôi tay của mình biến Vô Song thành thành thành ra khác? Bây giờ...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong không khỏi như lửa đốt nói: “Ngoại trừ như vậy, thật sự... không còn cách nào khác sao?”

Mộng nhìn Nhiếp Phong, lắp bắp: “Biện pháp thì vẫn có, chỉ là...” Chỉ là...” Chỉ là phải có một người nguyện ý hy sinh hai tắc gân mạch của mình, để ta đem hai tắc gân tay này hết thảy làm hai, mỗi một tắc, xua ở trên môi khô quắt gân mạch hai tay Tiểu Nam. Như vậy, có lẽ hắn còn có hi vọng phục hồi như cũ...”

Nhiếp Phong nghe vậy lập tức không chút do dự nói: “Mộng cô nương, ta nguyện ý kết hai tắc gân mạch Tiểu Nam, việc này không nên chậm trễ, xin người mau động thủ đi!”

Lời này vừa nói ra, Mộng lập tức chăm chú nhìn khuôn mặt kiên định của hắn, trong con người mơ hồ nổi lên một tia tán thưởng dị thường, giống như đang kinh ngạc cái tâm không chút lo lắng của hắn, nàng thử thăm dò: “Nhiếp đại ca, hy sinh hai tắc gân mạch cũng không phải chuyện nhỏ., Trong quá trình “Xuyên cốt kéo gân”, người cũng sẽ co quắp, người, thật không sợ sao?” Nhiếp Phong thản nhiên đáp: “Nếu có thể hy sinh hai tắc gân mạch của ta liền có thể xoay chuyển một đũa bé, ta không sợ. Huống chi, Tiểu Nam đã là đồ nhi của ta.”

Nghe xong câu này, Mộng như sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Nhiếp đại ca, người đã thu nhận Tiểu Nam làm đồ đệ? Người... biết võ công?” Hắc, không ngờ nàng không biết Nhiếp Phong biết võ công? Làm sao nàng biết rõ còn có hỏi? Có phải vì che giấu thân phận không cho ai biết không?

Nhiếp Phong đáp: “Hiểu được một chút.” Mộng Chân nói: “Vậy muội càng không thể để cho huynh làm như vậy. Nhiếp đại ca, huynh biết không? Cái gọi là “nhất tắc gân mạch” thành công, huynh hi sinh hai tắc gân mạch, liền như bị phế

hai phần thành công lực, cái này hy sinh quá lớn... “Đúng vậy! Tăng cường hai thành công lực đối với người giang hồ tập võ mà nói, phải mất hai ba năm mới làm được! Hy sinh này không phải quá lớn!

Nhưng Nhiếp Phong vẫn kiên trì: “Mộng cô nương, tại hạ không cho rằng đây là hy sinh sao. Vén vẹn hai cánh tay thành công có thể cứu vãn một đứa bé, thực sự rất có lợi...”, Mỗi đứa trẻ đều giống như một trang lịch sử chưa từng thù hận, ta và Tiểu Nam tuy là bè nước gặp nhau, nhưng ta không hy vọng thấy hấn vì hai tay đứt rời mà trở thành một trang lịch sử cực kỳ bi thảm; chỉ cần cứu được một đứa bé, đứa bé này tương lai cũng mang đến hy vọng mới cho nhân gian... “Ào! Đạo lý ngu ngơ như vậy cũng thuyết phục? Thực sự là Nhiếp Phong nghĩ ra được!

Mộng cười thầm, duy chỉ vì thế nàng cho rằng Nhiếp Phong có điểm chất phác, chân thành và nhiệt tình của hấn đã xúc động nàng. Đôi khi nữ nhân lại yêu thích nàng, chính là loại thanh niên ngu ngơ chất phác này; thật ra đa số người ngu dốt đều đơn thuần, thiện lương, đa số là nam nhân tốt... Chỉ có điều, nàng có phải cũng là một người phụ nữ tốt hay không?

Nàng chăm chú nhìn Nhiếp Phong, giống như đang thật sự nhìn hấn, thật lâu, rốt cục nàng ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, nói: “Được! Niếp đại ca, vậy thay Tiểu Nam ta đi trước đa tạ ngươi...” Chúng ta bây giờ bắt đầu đi!” Mùi thuốc nức mũi, tựa như một giấc mơ huyền ảo mờ ảo, nhẹ đến mức có thể bắn ra một chỉ.

Nhiếp Phong nằm trên giường, dưới tác động của dược hương như mộng như ảo, đầu óc bắt đầu mơ hồ. Nhưng hấn vẫn có thể cảm thấy, giấc mộng vừa vắn che lên mũi hấn, chiếc khăn đựng thuốc tê đã rời khỏi, hấn lơ mơ nghe thấy tiếng nói nhỏ của cô bé bên tai hấn như mê muội: “Niếp đại ca, hình như là...”, Những đan dược này, đủ để người trong quá trình “bỏ lại gân” của ta hoàn toàn không có chút thống khổ nào, bất quá chỉ sợ người một giấc ngủ này, cũng phải ngủ đến sáng sớm ngày mai rồi...” Nhiếp Phong mặc dù đã từ từ mê man, nhưng vẫn như đứt đoạn đáp: “Mộng... Cô nương, tất cả... Xin nhờ... cô... Thôi được rồi, hi vọng... Tiểu Nam... thật sự phải về... đôi tay...” Nói xong, rốt cuộc hấn đã ngủ mê man.

Không thể tưởng được hắn trong lúc hỗn loạn này vẫn còn nhớ tới tay của Tiểu Nam; Mộng yên lặng nhìn hắn, xác định hắn đã mất đi tri giác, không lâu sau đó, nàng bỗng nhiên như cố lấy dũng khí, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Nhiếp Phong.

Gương mặt hắn nhu hòa nhu hòa như vậy, ôn hòa đến mức như một gương mặt hài tử, có lẽ là trái tim chôn giấu sau khuôn mặt này, cũng là một trái tim nóng bỏng từ nhỏ đến lớn cũng không biến dị chút nào của Xích Tử, một mặt khẽ vuốt ve mặt của hắn., Một mặt thương tiếc vô hạn nhẹ giọng nói: “Nhiếp đại ca, người biết không? Nhiều năm như vậy, ta gặp mọi người không ngoài mấy loại kia; người, lại là loại ” trân quý” nhất, người là loại hán tử “Ngoài nóng trong nóng” này... “Ồ? Nàng thế mà lấy ” trân quý” để hình dung Nhiếp Phong? Nhiếp Phong khi nào biến thành trân cầm dị thú hi hữu rồi?

Không phải chứ! Chúng sinh Hồng Trần, không ngoài việc chỉ có thể chia làm năm loại “Ngoại lạnh trong lạnh”, “Ngoại nóng ngoài lạnh” trong lạnh, “Ngoại lãnh” trong nóng” và “Ngoại nóng” trong nóng”.

Trong đó “Ngoại lạnh ngoài nóng trong lạnh” và ngoài nhiệt tình, càng là tu vi giống như kiêu hùng bá giả; về phần “không lạnh không nóng”, chỉ là bình thường thương sinh; mà “Ngoại lạnh nội nhiệt” bản tính nguyên thủy bất hoại, đáng tiếc vô cùng trác tuyệt bất phàm, không có nhiệt huyết mà không ai biết, mỗi lần tự thống khổ.

Trong năm cái, hoàn mỹ nhất, đương nhiên chính là cái loại “Ngoại nóng nội nhiệt; một người nếu có thể trong ngoài đều hoàn mỹ như vậy, quả thực là cực phẩm nhân gian, lấy hai chữ ” trân quý” để hình dung hắn, thực sự không đủ đáng.

Đáng mừng chính là, loại “người chủng hi hữu” này vẫn chưa tuyệt tích; càng không nghĩ tới chính là, mờ mịt người mai, đầy rẫy tuế nguyệt, nàng tại này hiện tại nơi đây, kiếp này kiếp này kiếp này.... Cũng có duyên gặp được một Nhiếp Phong... Mộng nhìn khuôn mặt của Nhiếp Phong, cũng nhìn tiểu nam đang hôn mê bất tỉnh nằm bên cạnh Nhiếp Phong, không biết vì sao mặt nàng lại đột nhiên đau thương; cuối cùng, nàng lấy ra một cái hộp dùng sứ trắng nấu thành; chỉ thấy trong hộp chứa một ít dược dịch trong suốt không biết tên, bên trong có

ngâm một ít kim chỉ, cùng với mấy thanh tiểu đao bảy tấc mỏng manh sắc bén!

Nàng lấy ra một thanh tiểu đao trong đó, đặt nó lên trên ánh nến bên giường; lưỡi đao trong ánh lửa phản chiếu dần dần cháy đến đỏ bừng một mảnh, ngay lúc đao thiêu đến đỏ bừng, nàng vội vàng giơ đao.

Đã tới lúc “Khu Cốt Truyền Cân” rồi! Bộ bí pháp tổ truyền này không biết đã luyện tập trong sinh mệnh mười sáu năm của cô ấy bao nhiêu lần, quả thực đã đạt tới mức quen tay hay sao! Nhưng thấy tiểu đao của cô bé cắt một cái là cắt da thịt trong khuỷu tay trái của Nhiếp Phong ra, máu tuôn như suối., Nàng lập tức “xì xì xì” điểm mấy đại huyết nơi máu tươi Nhiếp Phong ra, trước tạm Chỉ Huyết Sát lại mãnh liệt tuôn ra, bước tiếp theo, cũng là vòng quan trọng nhất Khu Cốt Tự Thể... Bước quan trọng nhất này, phải chăng muốn cắt gân mạch trong khuỷu tay Nhiếp Phong ra, cắt hai tấc hay không?

Vốn là như vậy, nhưng mà nàng, cũng không có làm như vậy... Ngoài ý liệu, móng chỉ nhẹ nhàng bò lên từ trong được dịch của hộp sứ trắng kia, cùng một chỗ kim một châm khâu lại vết thương bị Nhiếp Phong cắt đứt, mỗi một châm đều dị thường cẩn thận, tựa như sợ mình hai châm mất đi, sẽ triệt để phá hư hoàn mỹ trong ngoài Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đã nhanh chóng quyết định thành toàn Tiểu Nam, vì sao nàng phải làm như vậy, chẳng lẽ nàng đã quên hai tay Tiểu Nam? Nhiếp Phong đã nhanh chóng quyết định thành toàn cho Tiểu Nam, vì sao nàng phải làm như vậy, chẳng lẽ nàng đã quên hai tay Tiểu Nam?

Nàng đương nhiên vẫn chưa quên, càng không quên Tiểu Nam là một hài tử ngoan!

Nàng chợt từ hộp sứ trắng lấy ra một thanh đao khác, đặt lên ánh nến đỏ, tiếp theo, nàng khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, cắn đôi môi đỏ mọng sắp rỉ máu, nàng hoắc công kích ống tay áo của mình như mây trôi, nặng nề nhìn Nhiếp Phong nói: “Nhiếp đại ca, người tình nguyện hi sinh hai lực lượng thành công cứu giúp tiểu nam cao nghĩa., Ta thực sự bội phục; nhưng người đừng quên, Tiểu Nam không chỉ là đồ đệ của người, mà còn gọi ta là tỷ tỷ, hai đường gân mạch này, thật ra người hy sinh

nhất là “Ta”!” “Ta” vừa nói ra chữ, chỉ thấy nàng giơ tay chém xuống, thanh tiểu đao bảy tấc kia đã chém thẳng về cánh tay phải của mình!

Hóa ra cô không đành lòng để Nhiếp Phong hy sinh? Cho nên mới dùng gân mạch của mình hi sinh? Nhưng đừng quên, nếu cô ta muốn tự động “Khu xương kéo gân”, trong tình huống hoàn toàn thanh tỉnh, cô ta phải cầm đao, cho nên tuyệt đối không thể hút vào nửa điểm thuốc tê, nếu không làm sao tự cầm đao?

Nhưng, đây thực sự là một chuyện khiến lòng người nguội lạnh, nàng muốn lấy tay trái mình tự xé rách da thịt cánh tay phải mình, lại lấy gân mạch cắt ra hai tấc, tiếp theo còn phải một khâu ghép lại vết thương; toàn bộ quá trình phải chịu đau thấu xương, lấy độ suy yếu của nàng, sao có thể chịu đựng nổi?

Nhưng vì hai tay Tiểu Nam, vì không muốn Nhiếp Phong hy sinh, nàng quyết định.. “Cần rồi” ngay lúc đao của nàng thiếu một chút liền chạm đến da thịt nàng, ngoài phòng đột nhiên truyền đến một tiếng rống giận của lão phụ, một cây gậy đầu rồng đã xuyên qua cửa sổ bay vào, đầu rồng quai trượng đầu rồng vẫn vừa vặn đánh trúng cổ tay cầm đao của nàng, “Đương” một tiếng! Đao nhỏ sắc bén trong tay nàng lập tức rơi xuống đất, quai trượng đầu rồng cũng mượn lực xoay tròn, sau đó lượn vào trong phòng một tấm bình phong.

Gần như cùng lúc đó, một thân ảnh khôi ngô đã lướt vào sau tấm bình phong trong phòng, một tay cầm quai trượng đầu rồng cắm xuống mặt đất. Tuy là tấm bình phong ngăn cách, chỉ có tấm bình phong trên dưới toàn thân toả ra cái phần bá khí vô cùng đã sớm làm tấm bình phong rung động!

Mộng và thân ảnh khôi ngô cứ như vậy mà ngăn cách với làn gió này; nếu chỉ nhìn từ bóng người khôi ngô kia, thì đây rõ ràng là một người đàn ông nấp sau tấm bình phong dài bảy thước; nhưng mà bóng dáng trên bình phong đã hơi còng xuống, từ bóng dáng lờ mờ có thể phân biệt ra, trang phục của bóng người này là một bà lão Long Chung... ” mờ mờ?” Vừa nhìn thấy thân ảnh này xuất hiện, một trái tim thiếu nữ bất ngờ trầm thẳng xuống phía dưới từng tấc một.

Mỗ Mỗ? Hóa ra thân ảnh này là “Bà mỗ” nấp sau tấm bình phong trong sơn động?” Không ngờ bà ta cũng xuất hiện ở đây? Nhưng không phải bà ta mang dáng vẻ quan công, một thân trang phục quan trọng sao? Bây giờ nhìn xuyên qua tấm bình phong này, cái bóng sao lại có thể là lão phụ? Mà không phải hán Quan Vũ?

Giọng nói của bóng người này vì sao lại là giọng nữ? Không còn là giọng nam nữa ư? Chân thân của bà ta sau tấm bình phong thật sự là bà lão?

Cái này... có thể sao?

Còn nữa, hai chữ “Mỗ mỗ” nguyên giải là ý tổ mẫu bên ngoài; mộng gọi hán là “Bổ mỗ”, liệu nàng có phải là tổ mẫu bên ngoài của nàng không?

mỗ cố ý uy nghi nói: “Nha đầu ngươi thật to gan! Ngươi có nhớ mình là ai không?” Tuy cách bình phong, giấc mộng đã không thấy được sắc mặt khó coi của mỗ mỗ, nhưng bà vẫn không tự chủ được cúi đầu thật sâu, chống lại: “Ta... đương nhiên nhớ rõ... là người nào.” Mỗ Mỗ giận dữ hỏi ngược lại: “Nếu ngươi đã nhớ rõ bản thân mình là ai, vì sao ngươi lại không biết quý trọng bản thân mình? Ngươi có biết không?, Mỗi một khắc ngươi sinh tồn, mỗi phần sức mạnh trong thân thể của ngươi đều không thuộc về bản thân ngươi, mà thuộc về bốn chữ “nghĩa” này! Bạc! Trời! “Phụng văn” Vân Thiên, cả người Mộng chấn động, dường như cũng vì sự che giấu sau bốn chữ này mà chấn động!

Chỉ không biết, đó là một chuyện xưa làm cho người chấn động như thế nào?

Mộng Mỗ Mỗ buồn bã nói: “Mỗ mỗ, Mộng Nhi cũng biết bốn chữ “nguy nghĩa bạc vân thiên” đối với chúng ta cực kỳ quan trọng, nhưng mà... Nếu chúng ta chỉ coi nhẹ bốn chữ này mà không quan trọng với những người khác, vậy thì... càng gấp rút chạy theo bốn chữ này... “Sau tấm bình phong, mỗ mỗ nghe được lời này, cảm xúc tựa hồ tương đối bình phục một chút, nhưng vẫn là hỏi: “Nha đầu giỏi miệng kén ăn! Được! Con cứ nâng ví dụ lên đi, nhìn xem thế gian hiện tại, ai còn xứng với bốn chữ “Ý Vân Thiên”?” cũng không hề nghĩ tới?”, Nhiếp Phong lập tức chỉ lên giường, đáp: “Nơi này có một hán

tử, hắc... có một khoang...” Bà mỗ sau tấm bình phong tuy nhìn không thấy giấc mộng, nhưng chỉ có công lực như nghe được chỗ nào trong giấc mộng, bà cười nhạt: “Hắc! Nhiếp Phong? Tiểu tử này quá không có cơ tâm, quá đơn thuần! Hắc đi lại trong giang hồ, lại dám để người cầm đao thay hắc. Không hề cảnh giác như thế., Hắc có thể sống tới bây giờ, cũng thực sự quá sống lâu, quá thần kỳ...” Mộng vẫn biện hộ thay hắc: “Nhưng, đây chính là sở trường của hắc! Hắc vì tên đồ đệ mới thu ở Tiểu Nam này, lại nguyện ý mạo hiểm tề liệt, còn hi sinh hai thành công lực cứu giúp tay hắc; mỗ mỗ, xin hỏi lòng., Người như vậy... có xứng với bốn chữ “nghĩa nghĩa bạc vân thiên”?” Nàng lại dám gọi là mỗ mỗ hỏi lòng? Xem ra nàng một lòng muốn bảo vệ Nhiếp Phong rồi! Mỗ mỗ sau khi nghe xong lời lẽ đồng dục của nàng, phảng phất như đang suy nghĩ một hồi lâu: “Cho nên, vì không đành lòng để hắc hy sinh, người thà hy sinh hai tắc gân mạch của mình? Hai phần thành công lực?” “Hơn nữa, người còn cố ý cắt da thịt hắc, khiến hắc cho mình hi sinh, người không biết hy sinh chính là người, để hắc yên tâm thoải mái?” Hóa ra trong mộng cắt đứt da thịt của Nhiếp Phong lại rất may mắn, chỉ để hắc quan tâm.

Tâm ý vừa bị thuyết phục, lúm đồng tiền lập tức hóa thành màu hồng, không biết trả lời thế nào. Nhưng xem ra mỗ mỗ cũng không cần nàng trả lời, nàng tiếp tục nói: “Mộng Nhi, thật ra người có thể không để Nhiếp Phong hy sinh mà cố tình hi sinh bản thân, sao lại không xứng với bốn chữ “nghĩa nghĩa bạc vân thiên”?” Vốn giọng nói của mỗ mỗ vô cùng nghiêm nghị, nhưng lúc này lại đột nhiên trở nên hiền hòa, vì sao nàng lại thay đổi thái độ?

Cuộc sống của nàng, vốn là sinh ra từ bốn chữ “nghĩa nghĩa bạc vân thiên”? Bây giờ có thể thấy được cảnh trong mơ cũng phù hợp với đạo nghĩa, trong lòng nàng tràn ngập uy nghi cũng cảm thấy ít được một phần an ủi?

Mặc dù bây giờ giấc mơ, cái gọi là đạo nghĩa, nhưng đối với tương lai của các nàng sẽ không tiện tạo thành? Thậm chí là chướng ngại?

Mộng Nhược nghe chuyện mỗ mỗ như thay đổi ước nguyện ban đầu, thái độ mềm yếu, lập tức vui mừng trong lòng, nói: “Dỗ mỗ, thế thì... ngài sẽ không ngăn cản con?” Mỗ Mỗ lại

nói: “Chưa chắc. Tuy Tiểu Nam là đứa trẻ đáng giá để ngài ra tay cứu giúp, thằng bé này từ nhỏ đã lòng mang chí lớn, sau này lớn lên nhất định sẽ có ích với Vô Song thành. Chẳng qua, chỉ có điều..., Phải hy sinh hai thành công lực của ngươi, dù sao cũng quá nhiều, ngươi có biết, nếu ngươi thiếu hai tắc gân mạch, không chỉ không có hai thành công lực; cánh tay phải của ngươi cũng đừng hy vọng xa vời có thể vươn thẳng lại đúng không?” Nói cũng phải! Nếu thiếu hai tắc gân mạch, khoảng cách giữa khuỷu tay rõ ràng bị rút ngắn, sao có thể vươn thẳng?

Mộng nghe xong hơi thất vọng, nói tới nói lui, mỗ mỗ vẫn đang cố ý ngăn cản nàng!

Nhưng mỗ mỗ đột nhiên lại nói: “Nhưng không cần lo! Nếu có một người có thể hy sinh gân mạch với ngươi, mỗi người bỏ một tắc, mỗi người một thành công lực, vấn đề sẽ không quá lớn...” Lời này vừa ra, lập tức sắc mặt của Mộng Nhi biến đổi., Hình như bà hiểu ý của mỗ mỗ, lại như không thể tin được ý của mỗ, không khỏi trợn mắt há hốc mồm: “Trở mỗ, ngài... “Trả lại cho ta cái gì? Còn không mau chuẩn bị thêm một thanh đao, cắt thịt lấy gân thay ta!” Mộng Đình không cách nào làm được bản thân., Ngẩng đầu nhìn bóng dáng của bà mỗ sau tấm bình phong, nói: “Bà mỗ... bà không cần phải... ngốc cùng Mộng Nhi à! Bà làm vậy sẽ khiến con hao hết lực lượng thành công...” Mỗ nghe vậy không khỏi tức giận, đột nhiên nói: “Hắc! Bây giờ ngay cả nha đầu của bà cũng xứng với bốn chữ “nghĩa bạc vân thiên”., Chẳng lẽ mỗ mỗ ta không xứng? Đừng lãng phí thời gian!” Mộng Vô cùng khiếp sợ, nhưng nếu mỗ mỗ hào tình như vậy, cô cũng không tiện nói thêm gì; chỉ chớp mắt khi cô nhặt thanh đao nhỏ đặt trên ánh nến, thất bại, một đôi tay tiêu tụy vô cùng đã nổi vai của cô.

Ai mà có được khinh công vô thanh vô tức như vậy?

Không phải mỗ mỗ thì là ai?

Mộng cũng không quay đầu nhìn Mỗ Mỗ, chỉ tiếp tục chuẩn bị tiểu đao, mỗ mỗ lại nói sau lưng bà: “Mộng nhi, bất quá sau này phải đáp ứng với mỗ mỗ một chuyện!” “Bổ Mỗ, rốt cuộc có chuyện gì?” “Từ nhỏ ngài đã chí lớn, tâm địa cũng không cứng rắn hơn tên tiểu tử ngốc Nhiếp Phong kia bao nhiêu;

nhưng mỗi mỗi hy vọng ngài bỏ qua chuyện này một lần! Mỗi mỗi hy vọng sau này sẽ cố chấp!, Tuyệt đối đừng quên Nhiếp Phong, rất có thể là chiêu “huynh thành chi luyện” kia đã chờ đợi cả ngàn năm, người nhất định phải lợi dụng hắn...” Đối với giấc mơ, đây đúng là một nan đề: Nhưng trong lòng Tiểu Nam đang hấp hối trước mắt, cũng vì mỗi có thể hy sinh vì nàng, cuối cùng cô ả ả ả đắm gập đầu.

Trước nay vô cùng uy nghiêm, mỗi mỗi không nghe thấy tiếng cười đột nhiên mỉm cười, hơn nữa còn cực kỳ thê lương ngửa mặt lên trời cười dài, rốt cuộc nàng cũng sáng khoái phun ra bốn chữ: “Mộng Nhi! Động thủ đi!” Ngày Nhiếp Phong hôn mê, rất nhanh đã qua; nhưng ngày kia sắp kết thúc, đêm dài sắp buông xuống, người của y thật sự như trong mộng, vẫn chưa tỉnh lại.

Xem ra, hắn nhanh nhất cũng cần sáng sớm mới tỉnh dậy, chỉ là, một đêm này sau khi hắn tỉnh dậy.

Trong Vô Song thành sẽ có chuyện gì xảy ra?

Có người nói, nhân gian có một vài nghề đặc thù, chỉ thích hợp làm việc ăn khuya, ăn khuya đặc biệt sôi nổi.

Thí dụ như gánh phân, thí dụ như từ trước tới giờ, còn có loại “Vô Song phủ” này, ở trung tâm của Vô Song thành chính là phủ đệ của thành chủ Độc Cô thành; tòa phủ đệ này chiếm diện tích cực lớn khiến người ta lú lú; tòa phủ đệ này bố trí xa hoa, so với nhà thô lậu của dân hạ lưu, quả thực khác biệt như Thiên Quốc và Địa Ngục.

Ban đêm, từ bên ngoài xem ra Vô Song phủ càng yên tĩnh dị thường, người và vật trong Tư phủ, lại có yên tĩnh như nhau không?

Nhất là tâm của hắn.

Trái tim của bá chủ Độc Cô một phương.

Hắn đang đứng ở bên trong chỗ ngủ, đốt đèn đêm đọc.

Trải qua một sự vụ bang hội bận rộn mà nặng nề, một phương Độc Cô mới có thời gian rảnh rỗi vén đèn tối đọc, rốt cuộc hắn đọc là cái gì?

Hóa ra lúc này hần ta chấp nhất chính là một quyển bí thuật võ học gia truyền của Vô Song thành. A? Hần ta thân là thành chủ, không phải đã sớm học hết tuyệt học của Vô Song thành mới có thể ngồi lên chức thành chủ à? Làm sao còn ở Vong Chỉ Lao?

Hơn nữa, tâm tình của hần lúc này xem ra cực kỳ không bình tĩnh, giống như không thể hoàn toàn hiểu được võ học trong quyển bí tịch kia mà bức bối bất an. Hoắc địa, hần buồn bực, liền ném bí tịch đến trên bàn trước mặt.

Hần ta không nhìn!

Trên bàn còn có hơn mười quyển cuộc đời mà hần tự tay viết ra. Tất cả đều là sự tích cuộc đời từ mười mấy năm trước của hần.

Có lẽ hần đã quên mất bản thân đã từng làm qua chuyện gì đó từ lâu rồi? Nếu không làm sao hần lại đọc lại sự tích của mình? Cũng giống như đang cố gắng phấn đấu “người khác” vậy?

Có thể, một phương xưa nay của Độc Cô Bình thật sự quá bận rộn. Lúc hần ở cùng phòng, hần căn bản không giống một thành chủ chân chính sống được, một phương Độc Cô chân chính “chính đại”... Có thể... Dự địa, bên ngoài vô biên tịch tịch truyền đến trập trập tiếng gõ cửa “Khanh khách”!

“Ai?” Bên phía Độc Cô nhất thời tiến vào trạng thái chiến đấu, vừa rồi còn bất an, trên mặt đã thay đổi, là một bộ tinh táo và khí phách mạnh mẽ.

“Thành chủ, là chúng ta!” giềng vốn không phải là một người, mà là một ban người! Đang lúc giọng nói còn chưa dứt, ba bóng người đã “Xùy” một tiếng xuyên qua cửa sổ mà vào!

Thường lý mà nói, nhiều người sẽ qua cửa thành đăng đường nhập thất, ba người này lại bỏ cửa bỏ cửa sổ mở cửa, bỏ gần ra xa, không hỏi mà cũng biết, tất là một loại chuyên nghiệp ban đêm nào đó từ xưa đến nay đều tồn tại không thể nghi ngờ.

Quả nhiên! Chỉ thấy vừa vào là ba gã cao to mặc áo trùm kín đầu, mặt đen kịt, ba người thấy bên Độc Cô lập tức quỳ xuống, rõ ràng là thám tử của Vô Song thành, hơn nữa còn khấu đầu nói: “Vĩ Châu phi ung” bái kiến thành chủ!

Độc Cô Độc nghiêm mặt: “Thời điểm đã không còn, ba con phi ung các người đêm hôm đến thăm lão phu, có báo cáo gì không?” Một phi ung trong đó nói: “Thành chủ, chúng ta đêm khuya thăm viếng., Chỉ vì chúng ta phát hiện ra tin tức kinh người.” Tin tức gì?” “Từ sau khi mười tên thám tử thân bí bị đồ sát, hai tên thám tử còn lại cũng bị ba người chúng ta vạch trần, giết hại; còn lại..., Bọn ta cũng không phát hiện ra phương pháp liên hệ tình báo của bọn họ trong thành, thì ra là dùng tờ giấy trời trên một số cây cối đặc biệt; tuy nhiên kinh ngạc nhất vẫn là phát hiện ra, chúng ta phát hiện trên một cây cây bên trong đó có tờ giấy này...” Tên Phi Ưng này vừa nói vừa giơ hai tay lên tờ giấy, Độc Cô Nhất Phương vừa nhìn, lập tức sắc mặt đại biến!

Nhưng không ngờ trên giấy lại viết như vậy:

“Xin chuyển lời tới sư phụ: Đệ tử bình an vô song.

Nhiếp Phong...

“Cái gì? Là... Nhiếp Phong?” rải rác mười mấy chữ, đã khiến Độc Cô một phương vô cùng giật mình.

“Không sai!” Một Phi Ưng khác đáp: “Thành chủ, theo tờ giấy này xem ra, Nhiếp Phong đã trà trộn vào Vô Song thành chúng ta; nhưng hắn không ngờ thám tử trong thiên hạ đã bị chúng ta bắt chết, cho nên vẫn dùng phương pháp liên lạc của bọn họ.” “Ừm.” Một phương Vạn liệu Độc Cô không biết quý không hay lên vào Vô Song, hắn nhíu mày hỏi: “Vậy các người có tra ra được không, Nhiếp Phong bây giờ đang ở đâu? Hắn chuyển này rốt cuộc vì cái gì?” Đối với kẻ không nói câu nào?”, Thành chủ, chúng ta chưa biết hành tung của Nhiếp Phong.” Một con chim ung trong đó đáp: “Bất quá thuộc hạ ngu ngốc, Nhiếp Phong rất có khả năng, là vì điều tra xem xét tình cảm huyết thống khuynh thành trên mặt đất trong lần đồ sát thánh miếu đó và bốn chữ “Độc Cô” bên này nói: “Ngoài ra, các người cho rằng hắn chẳng có mục đích gì khác sao?” Phi Ưng nói: “Thành chủ, khả năng này khá thấp., Hùng Phách đã dò ra được đại thiếu gia và nhị tiểu thư hiện tại, thậm chí đại hộ pháp Thích Vũ tôn đã không còn ở Vô Song thành. Khi hắn thừa lúc đại tướng vô song bên cạnh người, sai Nhiếp Phong tiềm nhập bản thành nội ứng ngoại hợp, đánh Vô Song thành!” Thì ra một phương thể thân độc lập đã chết sớm., Chỉ còn lại

một người con; một người con trai; thái tử “Độc Cô Ô”, một bộ “Hàng Long cước pháp” tương đương đến nhà, năm năm năm trước đã từng cùng cha hấn liên thủ trên thiên hạ đàm phán chuyện kết minh, cuối cùng càng thảm bại dưới chân Nhiếp Phong, một bại, một mực khiến hấn đối với Nhiếp Phong ôm hận khó quên.

Về phần hai cô gái bên Độc Cô, thuở nhỏ đã rất thông minh, tuy rằng thiên tính không thích tập võ, lại càng không thích thủ pháp xử lý quân tình mà cha nàng chỉ trọng quân trị không trọng dân, chỉ vì tư chất của nàng cực cao., Đối với Vô Song hoặc tổ truyền các loại võ học cũng không phải việc khó, vì vậy tu vi võ học của hấn không hề thua kém so với Độc Cô Minh. Mặc dù hấn và cha hấn giải thích rất trái ngược, nhưng từ đầu đến cuối cốt nhục chí thân, thịt cũng không thể tách da, cô vẫn như huynh cô ấy, là một thành viên mãnh tướng bên trái phải.

Huống chi, còn có hộ pháp sâu không lường được ” Thích Vũ tôn”, một tay tuyệt học phật môn “Nữ Lai Thần Chưởng”, nghe nói đã khiến cho xuất thần nhập hóa, nhân hóa xuất thần!

Vô Song thành trải rộng khắp nơi trên Thần Châu hơn ba trăm cao thủ phân binh đã sớm như mây, kể cả Độc Cô trấn giữ tổng đàn một phương. Huynh muội Độc Cô Minh, Đại hộ pháp Thích Vũ Tôn, cùng với một vạn tinh binh trong thành, có thể nói thủ vững như bàn thạch; nhưng vì thế lực trong thiên hạ càng lúc càng vượt xa Vô Song, có thể nói là thủ vững như bàn thạch; song vì thế lực trong Thiên Hạ hội càng lúc càng vượt xa., Độc Cô một phương sợ cứ như vậy, hùng bá cuối cùng cũng có ngày tiêu diệt vô song, vì vậy tăng cường thực lực. Cho nên không tiếc tại mấy tháng trước, lệnh cho Thích Vũ Tôn dẫn dắt huynh muội Độc Cô Minh đi xa Tây Tạng, cầu kiến vị sư phụ ” Thích Hóa Thượng Nhân” của Thích Vũ Tôn, hi vọng Thích Hóa Thượng Nhân có thể theo tây tạng võ học tinh nghĩa, chỉ điểm huynh muội Độc Cô Minh đem tổ truyền võ học Vô Song thành tăng thêm một tầng, đẩy lên đỉnh phong.

Mà hiện tại còn một tháng nữa ba người bọn họ mới trở về ngày Vô Song... Hùng Phách, nhất định sẽ không có hành động nào trong tháng này chứ?

Tuy nhiên, trái tim bên Độc Cô vẫn âm thầm thấp thỏm, hần quả quyết nói với ba gã Phi Ưng: “Tuy rằng Hùng Phách lúc này muốn tấn công vô song khả năng rất thấp, bất quá vì sách lược vạn toàn, Minh Thần ta vẫn sẽ tấn công hơn ba trăm phân đàn ở các nơi., Một bộ phận tinh anh cấp tốc trở về tổng đàn đóng giữ, phòng ngừa có biến...” “Đúng rồi, Vũ Thánh thần bí mà ta lệnh cho các người tra rõ tung tích của chiêu lưu luyện khuynh thành kia, có tiến triển gì không?” Các Phi Ưng không lo một phương diện độc cô đột nhiên hỏi chuyện này, không khỏi hồ thẹn nói: “Thành chủ, thuộc hạ bất tài., Bọn ta không có... Nửa điểm... manh mối...” Cái gì?” Độc Cô tộc nghe vậy đột nhiên biến sắc, một chương vỗ lên bàn, bàn gỗ nặng nề lập tức vỡ nát. Hần như đổi thành một người khác, quát lớn: “Các người ăn Lộc Lộc của ta, vốn nên gánh ngôi vua! Ta có thể không so đo chuyện các người tra xét triệt để đá rơi... “Nhưng không cho các người một chút manh mối nào cũng không có!”

Tiếng nói vừa dứt, hai mắt một phương Độc Cô lộ ra sát ý, đột nhiên chương ảnh vung lên, ba gã Phi Ưng giật mình, trong lòng biết không ổn, cuống quýt nhảy lên, muốn mặc bỏ chạy; nào ngờ còn chưa kịp nhảy lên giữa không trung, ba người Thiên Linh, ngực bụng, dưới âm đã ” bội phục” mỗi người trúng ba chương!

Chương nặng thì độc, cay! Hợp chín chương! Toàn bộ chín chương của Độc Cô nhất thời phát hiện, chín chương này không chỉ nhanh mà còn nặng! Ba người Thiên Linh lập tức thối rữa, ngũ tạng nát bét, máu thịt Thiên Âm lẫn lộn, trạng thái chết cực kỳ khủng bố! Độc Cô một phe thân là chủ thành, tàn nhẫn hiếu sát, trừng phạt chín chương của thuộc hạ này không khỏi quá mức tàn nhẫn.

“Đúng là tiện nô tài vô dụng! Chết rồi sẽ được xử lý sạch sẽ! Để lão phu khỏi thấy khó chịu trong lòng!” Bên phía Độc Cô Cô dường như không buồn phiền vì đã chết mất ba con phi ưng, trên thực tế ba tên thám tử chết đi đối với hần mà nói tuyệt đối không đáng tiếc, rất nhanh sẽ có ba tên khác bổ sung. Cho nên... Đây là giang hồ.

Tuy phe Độc Cô Độc không phiền não vì tử vong của ba gã thám tử, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn vì một chuyện phiền não khác không thôi, đó chính là tình yêu của khuynh thành!

Thế nhưng, ngay khi hấn lạnh lùng liếc nhìn thân thể của ba gã thám tử, đột nhiên linh cơ của hấn khẽ động, giống như là nghĩ tới cái gì, chỉ thấy hấn quay về phía ba thân thể kia, tự trầm ngâm nói: “Hắc hắc! Không có manh mối?”

“Ba người các người, nô tài cuối cùng cũng là nô tài, với trí lực của các người có hạn mà đáng thương, đương nhiên không tìm được chút manh mối; cho dù bản thành chủ lại dùng ba nô tài thay thế các người vẫn là uổng công...”

“Nhưng mà, bản thành chủ sẽ không cần phải dùng bất kỳ mật thám nào nữa, giúp ta tìm ra bất kỳ manh mối nào về mối lưu luyến giữa Vũ Thánh và Khuynh Thành, bởi vì ta vẫn luôn đi sai hướng!”

“Ta căn bản không cần phải tìm ra manh mối, mà là muốn dẫn ra manh mối!”

“Vô Thánh! Người có biết, bản thành chủ đã nghĩ ra một phương pháp có thể bắt giữ người không? Phương pháp này sẽ không có kẽ hở, đến lúc đó, Vô Song Thành căn bản không cần kỳ vọng người là cứu tinh cuối cùng nữa, đơn giản là vì...”

“Khuynh Thành chỉ tình kỳ chiêu này, sẽ rơi vào tay bản thành chủ. Ta, chẳng những sẽ trở thành...”

“Khắc tinh của thiên hạ hội, sẽ trở thành khắc tinh phổ thiên hạ!”

“Ha ha...” Mang theo tiếng cười tàn khốc khủng bố, một phương Độc Cô không ngừng ngửa mặt lên trời cười điên cuồng; phần kiêu ngạo kia, phảng phất như đã tính trước; phảng phất, Khuynh Thành Chi Luyện đã ở trong ma chương của hấn... phảng phất...

Chương thứ năm vô địch bá thủ!

Đó là một đôi tay mạnh mẽ và mạnh mẽ, tràn ngập bá khí vô địch!

Giờ phút này hai tay đang bóp chặt cổ họng Nhiếp Phong, thề phải nắm chặt đến tận khí tuyệt bỏ mình!

Mà bàn tay đang nắm cổ họng Nhiếp Phong này lại là một bàn tay mặc găng tay màu bạc!

Tay đột ngột xiết chặt, tuy Nhiếp Phong không bị nó nắm hết chỉ khí, nhưng yết hầu lại bắt ngờ cho nó - bóp nát!

Năm ngón tay đúc bằng sắt đã chộp thật sâu vào cổ họng Nhiếp Phong yếu ớt!

“A...” Nhiếp Phong hô nhỏ một tiếng, lập tức ngồi dậy.

Lại là nguyên lai, vừa mới chỉ là một cơn ác mộng! Chỉ là hôm nay, trên cổ họng hắn thật sự có một đôi tay, đôi tay này, là cánh tay trong mộng lau mồ hôi cho hắn.

“Con tỉnh lại rồi à?” Mộng Mộng nhìn hắn dịu dàng hỏi; dưới ánh nắng ban mai, gương mặt của nàng dịu dàng hơn tiếng nói của nàng, vết đỏ trên mặt, phút chốc cũng trở nên dịu dàng.

Gió sớm thổi vào từng đợt, xem ra hôm nay sẽ là một ngày nắng mai.

Con mèo nhỏ và Tiểu Nam vẫn mơ mơ màng màng ngủ trong thân liệu thân thể Nhiếp Phong. Nhiếp Phong đưa mắt nhìn lại cánh tay trái của mình và hai cánh tay Tiểu Nam sớm đã kín kẽ, không khỏi hỏi: “Mộng cô nương, hai huynh muội của hắn đã không sao chứ?” Mộng Thiên Thiên cười cười, đáp: “Đã không còn chuyện gì đáng lo nữa rồi.”, “Nhưng mèo nhỏ có thể xuống giường, tiểu Nam còn phải nằm trên giường năm ngày.” Cô nói xong bưng lên một chén cháo loãng từ trên bàn, đưa cho Nhiếp Phong nói: “Nhiếp đại ca, có muốn uống chút cháo loãng không?” Nhiếp Phong không sợ nàng dậy sáng sớm đã nấu lên rồi., Tuy rằng không cảm thấy đói, duy thịnh tình khó chịu, nhưng một tay liền nhận lấy, đem một miếng cháo dùng hết, nhưng thật tình không biết đồ vật dân cư lại vô cùng ngon miệng, không khỏi bật thốt khen: “Mộng cô nương, cháo cô nấu rất ngon đó!”

Không sai! Chén cháo này chẳng những không tệ, càng làm cho Nhiếp Phong nhớ lại năm đó phụ thân hắn là Niếp Nhân Vương, đã từng nấu cho hắn vô số món ngon. Đáng tiếc bây giờ cháo và người từng là đạo khách đòi trước đã không còn, thật sự là đáng tiếc... Nhiếp Phong nói: “Đúng rồi. Mộng cô nương muốn cô bớt thời gian chăm sóc chúng ta, có biết có làm hỏng kế sinh nhai của cô không?”

Mộng Yên Yên mỉm cười: “Nhiếp đại ca nói quá lời rồi! Người cứu huynh muội Tiểu Nam trở về, ta muốn đa tạ người còn không kịp; huống chi, ta cũng phải đến chợ bán hát buổi tối, xưa nay đa số lưu lại trong nhà chờ người bệnh tới cửa.”

“Xin thứ cho tại hạ mạo muội. Mộng cô nương, thật ra cô đã là đại phu, tại sao lại đến chợ bán bài? Nếu làm như vậy, không cảm thấy quá ủy khuất cho bản thân sao?”

“Sao lại như vậy? Nhiếp đại ca, quả thật ta mới là người thích hát ca!” Nữ hài tử nếu không phải bị thế buộc, như thế nào ” sòng đầu lộ diện”? Nếu những lời này là xuất phát từ trong miệng những cô gái khác, có thể có chút dối trá; bất quá trong miệng giấc mơ, lại là một câu ngàn vạn phần chính xác.

Tuy nàng là đại phu, nhưng lại không lấy thân phận của đại phu để kiếm sinh kế, càng là giúp người dân trong thành trị bệnh đưa tặng y dược; nhưng sinh kế của nàng, cũng không phải đến từ lời ca, nàng tự có nguồn tài phú của nàng: Nàng buôn hát, chỉ vì một nguyên nhân.

Từ nhỏ tới lớn cô đều nghe ” Mồ mỗ” của cô kể lại một câu chuyện, một câu chuyện khiến cô cực kỳ cảm động; Cô rất muốn dân trong Vô Song thành biết câu chuyện này, cho nên cô lựa chọn một con đường hữu hiệu nhất - cô quyết định hát nó ra.

Câu trả lời của Mộng làm Nhiếp Phong không biết làm sao, mặt nhất thời đỏ lên, không biết nên nói gì tiếp. Nhưng vào lúc này, chợt nghe hai tiếng cười “hì hì hì”, Nhiếp Phong và Mộng Tâm cảm thấy khác thường, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Tiểu Nam và mèo nhỏ đã tỉnh lại từ lâu, hai huynh muội một mực nghe lén hai người đối thoại; nghe đến đây rất cuộc nhin tuần tú không khỏi bật cười. Tiểu Nam mặc dù suy yếu, vẫn mô phỏng theo giọng nói ôn văn của Nhiếp Phong nói: “Mộng cô nương, cô nấu cháo rất tốt nha!” Con mèo nhỏ cũng học cách nói trong mộng, trong giọng hát quái dị: “Nhiếp đại ca nói quá lời! Cô đã cứu huynh muội Tiểu Nam trở về, ta muốn đa tạ cô còn không kịp.”

Tiểu Nam dứt khoát hạ giọng, Thiên Mã Hành Không mãnh liệt nói: “Nếu người đã đa tạ ta, vậy không bằng gả cho ta đi! ” Ca mèo càng là người tể quý lớn, vỗ tay phụ họa: “Quá tốt!

Chúng ta mau mau thành thân đi! Ta rất sợ... Mình... gả... Không... A..." Nói đến đây, hai tên tiểu quỷ lại nhìn cười không được, cười to lên "Hi hi", Tiểu Nam còn cười đến nước mắt chảy ròng ròng, nói: "Sur phụ, tử tử! Hai người thật sự là thể ngoại cao nhân a! Nói chuyện như vậy "Văn Tường", chúng ta thật sự không chịu đựng nổi... A..." chưa vui xong, lại cùng mèo nhỏ cười vang, thật sợ vết thương của nó sẽ cười đến rách ra.

Nói ra như vậy cho hai đứa trẻ, mặt của Nhiếp Phong và Mộng Sơn nhất thời như bị lửa thiêu.

Hai bên cũng không dám nhìn vào mắt đối phương, Mộng càng là thẹn thùng vô hạn, nói: "Hai tiểu quỷ nhà người lại nở nụ cười! Được rồi! Ta biết các người đều rất đói, ta... bụng hai chén cháo đến cho các người!" Nói xong vội vàng chạy ra ngoài phòng, không dám quay đầu lại nhìn ánh mắt Nhiếp Phong.

Bất quá nàng vẫn có cơ hội nhìn thấy mặt Nhiếp Phong.

Sau khi huynh muội Tiểu Nam ăn hết cháo loãng, lại ngủ say, Mộng Toại hướng trong bếp mò một vốc cốc, liền đến sau vườn cho ba con bò câu trắng ở đó ăn.

Nàng ta rải cốc lên trên mặt đất, các bò câu nhanh chóng tiến lên mổ nhau.

Kỳ thật làm chim bay cá nhảy cũng rất không tồi, mỗi ngày ngủ rồi lại ăn, ăn hết lại ngủ, tận tình âu yếm, hoàn toàn không có bất cứ băn khoăn gì, không có phiền não.

Con người thì khác! Con người quá phức tạp, phần lớn đều tranh chấp tình cảm, thù hận oán, có một số người càng tham lam cầu lợi, thế là càng thêm phiền não.

Mộng tán xong cốc trên tay, không hẹn mà đưa tay vỗ nhẹ lấy bò câu đang bận bịu mổ ăn; Những bò câu trắng kia đoán cũng không sợ nàng, mặc kệ nàng vuốt ve, giống như đồng loại của nàng.

Đầu địa, một thanh âm làm nàng "kinh tâm động phách" ở bên cạnh nàng nói: "Mộng cô nương, cô dường như cực kỳ yêu thích động vật." Những con bò câu trắng này cũng cực kỳ thích cô." Trái tim của Mộng Tuyền đập thành thịch, thiếu chút

nữa nhảy ra; cô gái không phải vì hấn đột nhiên nói chuyện mà tìm đập thành thích, mà là vì cô gái này đã ba thước, hấn và cô đã tiếp cận cô nàng, thậm chí có thể tự mình có công lực sâu không lường được.

Nhưng nàng không quay đầu lại, vẫn giả bộ như đang vuốt ve bờ câu trắng, thản nhiên đáp: “Nhiếp đại ca, vì sao ngươi nhanh như vậy đã xuống giường rồi? Nằm dài hai ngày là có ích với ngươi.” Nhiếp Phong âm áp cười nói: “Nhưng không biết vì sao, ta cứ cảm thấy bản thân cũng không tổn thất hai thành công lực, tinh thần còn tốt hơn trước...”

Mộng Vân nghe vậy thân thể chấn động, lập tức chuyển đề tài: “Nếu vậy, Nhiếp đại ca kia sẽ ở lại bản thành bao lâu?” Còn chưa từng nghĩ qua! Ta thấy đại khái là mười lăm đến ba mươi ngày.” Nhiếp Phong nói tới đây, không khỏi nhớ lại một chuyện: “Mộng cô nương, ta từng làm sư phụ Tiểu Nam, không biết trong đoạn thời gian này, ta có thể thường xuyên tới đây dạy hấn võ công không?” Mộng cười một tiếng, vẫn cõng hấn trên lưng., Nói: “Vì sao không chứ, Niếp đại ca, chúng ta tùy thời đều hoan nghênh ngươi. Ta tin tưởng bọn tiểu nam cũng rất muốn gặp lại ngươi!” Nàng vừa nói vừa cười, Hoắc, trong tay nàng đang vuốt ve con bờ câu trắng không biết tại sao, hướng nàng kêu “ChiChiChi” không ngớt không ngớt, mộng đẹp lập tức gật gật đầu, đưa tay rút về.

Nhiếp Phong nhìn thấy, ngạc nhiên nói: “Mộng cô nương, không biết có phải là ảo giác của tại hạ hay không; con bờ câu trắng kia, vừa rồi hình như đang nói chuyện với ngươi...”

“Mộng Tĩnh không hề che giấu, ướm ướm lạnh đáp: “Không tệ không tệ..., Nó vừa mắng ta, đánh tay của nó quá mạnh mẽ.” Nhiếp Phong sửng sốt, hỏi: “Cái gì? Ngươi... có thể hiểu tiếng chim sẽ nói?” Mộng Nặc quay đầu lại nhìn Nhiếp Phong, đáp: “Không! Ta không thật sự nghe hiểu tiếng nói của nó, mà là ta có cảm giác được ý của nó.” Ta không hiểu.” Mộng cười giải thích: “Từ nhỏ tới lớn.”, Không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ là trời sinh ra rồi! Mỗi lần lúc ta lấy tay chạm đến bất luận động vật nào, đều có thể dụng tâm mà suy nghĩ. Loại năng lực này khi ta càng ngủ càng lớn, càng cường liệt, chỉ có người cùng động vật ngủ, ta mới không cách nào cảm giác bọn hấn đang suy nghĩ cái gì...” A? Không thể tưởng được nàng lại có loại dị năng này? Thế nhưng có cái gì gọi là kỳ? Thần Châu từ

trước đến nay kỳ nhân dị sĩ trăm ngàn năm qua xuất hiện, cũng không có chút nào ngạc nhiên!

Chỉ là giấc mơ trước mắt này, không chỉ biết hát, còn hiểu tâm tư của người và động vật, có lẽ, đây chính là cái vết đỏ tiếc nuôi trên mặt ông trời mà bồi thường cho nàng.

Giờ phút này, hai người cứ như vậy mặt đối mặt đứng như vậy, Mộng Tuyền bỗng nhiên phát giác, hóa ra bản thân trong lúc nói chuyện cũng bất ngờ tiếp xúc với ánh mắt Nhiếp Phong; không biết vì sao Giải Hội lại có ánh mắt thẹn thùng như thế, vừa hoảng hốt khom lưng, giả bộ trấn an bày chim bồ câu, thật ra là đang trấn an trái tim đập thình thịch của mình.

Khẽ vuốt bồ câu, chỉ vì để cho mình thêm chút thời gian, bận rộn nhanh chóng, không cần đưa bốn mắt nhìn nhau!

Nhiếp Phong cũng cảm thấy xấu hổ khi bầu không khí trở nên khó xử, vội vàng ho khan một tiếng, chấp tay vái chào: “Mộng cô nương, Nhiếp Phong đã quấy rầy đã lâu, thật sự cũng nên cáo từ. Ngày mai ta mới đi xem thương thế của huynh muội Tiểu Nam, hy vọng sẽ không quấy rầy, sau này có ngày gặp lại.” “Vây... Được rồi! Nhiếp đại ca cũng phải tự nghĩ ngơi, sau này... có kỳ hạn...” Câu này có nói ra cho thế nhân biết ngàn vạn lần có phải là vì hai người bọn họ lén lút hay không?

Thanh âm của giấc mộng có chút cô đơn, giống như bởi vì hắn nói muốn đi, hơn nữa đồng thời nàng còn từ từ quay đầu nhìn lại. Đáng tiếc, nàng quá chậm, Nhiếp Phong đã đi ra khỏi đình viên rách nát, thẳng hướng đại môn đi đến. Nàng chỉ có thể đưa mắt nhìn bóng lưng thon dài phiêu dật của hắn mà thôi.

Một con bồ câu trắng nhanh chóng đáp xuống đầu ngón tay nàng, lại không ngừng nói “Khíu riu ra riu rít”, nàng dường như hiểu được bọn họ nói chuyện, lúc đồng tiền đỏ bừng tại chỗ, thấp giọng nói với bồ câu: “Cái gì? Các ngươi cũng cho rằng... ta rất nổi bật... hắn?” Trong thanh âm âm âm âm thầm mang theo chút kinh hi.

“Ta... Sao lại xứng với hắn? Ngay cả bày chim sẻ các ngươi cũng thích nói đùa...” Mộng tuy cười mắng, trái tim duy nhất trong sáng, nhưng chắc đã sớm bay tới ngoài cửa. “Hắn” bên người...

Trong lúc nàng đang buồn bã thất vọng thì một giọng nói lạnh lùng của bà ta vang lên sau lưng nàng, nói: “Đúng rồi! Sao ngươi không xứng với hắn? Hắn thật sự là một nam nhân bên ngoài đều hoàn mỹ...”

“Đồ vật hoàn mỹ chỉ có thể làm cho người ta thương thức, không xứng để ai nhận được hắn!”

“Mồ mỗ? Mộng giết không kinh ngạc vì nàng xuất quỷ nhập thần, nàng chỉ vì lời nói của mình mà hoảng hốt cho nàng.”

“Tuy trung ngôn nghịch tai, nhưng ngươi phải nhớ kỹ những lời của mồ mỗ từng nói; người quý giá nhất trên đời này không phải là cao quý tình cảm quý phái, tình yêu vĩ đại, tri thức vô biên, tài hoa khoáng thế; những thứ này trong vẻ ngoài mỹ mãn, đến cuối cùng tất cả cũng chỉ là ảo ảnh máu me rơi dưới bùn vàng; tất cả đều không thể lưu lại, chỉ có một chữ mới có thể trường tồn thiên cổ, đó chính là...”

“Nghĩa!”

Nhiếp Phong nói với giấc mộng là phải ở lại Vô Song thành mười lăm đến ba mươi ngày, thật ra cũng là một câu nói thật.

Chỉ vì hắn vẫn không có đầu mối nào đối với “Khuyên thành chi tình” như trước, hắn còn cần thời gian tìm ra manh mối.

Vẫn còn nhớ, sáng sớm thứ hai hắn lên vào Vô Song thành, cũng tức là trước khi hắn gặp huynh muội Tiểu Nam, từng cuộn một tờ giấy lại thành từng mảnh, trói một gốc tùng trong thành thị của Vô Song; đây vốn là phương pháp điều tra tình báo của Thiên Hạ hội; bọn họ đem tờ giấy buộc ở trên chợ không bị ai chú ý, nơi sẽ có người thu thập tin tức tình báo., Cũng có người cung cấp thông tin cho Nhiếp Phong, Phủ Ly Mộng lập tức chạy tới chợ, trên cây tùng hắn từng buộc trên đó, vừa rồi phát hiện, tờ giấy hắn viết đã bị lấy đi; nhưng mà vì sao những thám tử kia không để tờ giấy lại, không báo cáo gì?

Hắn cực kỳ cẩn thận, lập tức đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Đám thám tử không lưu chữ lại cho hắn, tức là nói, có lẽ bọn họ không còn mạng để trả lời hắn.

Có thể, chuyện hắn tiềm nhập Vô Song sự đã bị Độc Cô nhất phương biết được.

Nhưng Nhiếp Phong không sợ, trên thực tế trên đời đã không có chuyện gì khiến hắn cảm thấy sợ hãi; chỉ là hắn biết, sau này ở trong Vô Song Thành điều tra kỹ càng, mỗi lần ra ngoài đều phải phi thường cẩn thận, đề phòng có người theo dõi.

Đáng tiếc mặc dù hắn rất cẩn thận, cũng từng âm thầm trở về tòa Thánh Quan Miếu bị thiêu hủy kia để tra xét, nhưng vẫn không thể tìm ra chút dấu vết nào; hắn chỉ có thể tiếp tục lưu lại, chờ tình thế có tiến triển mới.

Cũng như vậy, một ngày rồi lại một ngày, cuối cùng hắn ở lại Vô Song thành đã hơn mười ngày... Trong mười mấy ngày này, hầu như Nhiếp Phong đã đi khắp mọi góc ngách của Vô Song thành, mỗi góc ngách của Vô Song thành., Ngoại trừ “Vô Song phủ” bên phía Độc Cô! Nhiếp Phong không âm thầm thăm dò Vô Song phủ, thứ nhất là vì đây là đại bản doanh một phương của Độc Cô, thủ vệ sâm nghiêm nhất. Chẳng qua thủ vệ sâm nghiêm cũng không phải vấn đề lớn, Nhiếp Phong tự tin với khinh công của mình, cho dù bị phát hiện nhưng vẫn có thể tự nhiên; đương nhiên, hắn không cần cho Độc Cô một cơ hội phát hiện ra hắn.

Điểm quan trọng nhất, ngược lại Nhiếp Phong căn bản không cho rằng phương phái Độc Cô có bất cứ khả nghi nào; nếu “huynh Thành chi luyện” thật sự ở trong Vô Song phủ, phe Độc Cô đã sớm dùng nó đối phó với thiên hạ, sao phải kết minh với hùng bá? Cho nên trước sau nghĩ, “huynh thành chi luyện”, hắn là sẽ không ở trong Vô Song phủ.

Con kia, nó rốt cuộc ở đâu?

Nhiếp Phong vẫn luôn suy nghĩ.

Trong đoạn thời gian này, Nhiếp Phong không đơn hàng tìm kiếm, suy nghĩ, hơn nữa mỗi ngày cũng sẽ đi bán phỏng mộng, thứ nhất là muốn xem xem thương thế của huynh muội Tiểu Nam, thứ hai... Thứ hai? Còn có thứ hai? Hắn kỳ thật cũng không biết tại sao mình lại đi nơi nào? Có lẽ, vết thương huynh muội Tiểu Nam chỉ có là do hắn lấy cớ... Hắn chỉ biết, giấc mộng mang đến cho hắn cảm giác hết sức thân thiết.

Nàng vô cùng thân bí.

Nói cô thần bí, là vì y thuật cao thâm khó lường của cô ta, rốt cuộc học được từ đâu? Còn nữa họ, cô ta xưa nay không nói nửa lời với Nhiếp Phong; thậm chí, Nhiếp Phong thủy chung không hiểu vì sao cô ta muốn cố thủ trong ngôi nhà lớn cổ xưa dị thường; với sự tinh thông y thuật của cô ta, vì sao không xông pha một lần vào thế giới bên ngoài Vô Song thành?

Sau đó Nhiếp Phong mới hiểu rõ, nàng không xông ra ngoài Vô Song thành mà xông vào, hoàn toàn là nhờ vào dân thành nơi này.

Mỗi ngày sau bữa trưa, đã không ngừng có rất nhiều dân trong thành nghèo khó tấp nập từ Vô Song thành tới, cũng là thời khắc bận rộn nhất trong mộng: Dân trong thành tìm nàng, ngoại trừ y thuật cao minh, cũng là vì nàng không nhận văn tiền.

Mỗi một ngày, nàng đều như vì bệnh nhân mà sống, có lẽ chính mình cũng phi thường vui vẻ tiếp nhận loại kiếp sống này; có đôi khi Nhiếp Phong thấy nàng đôi mắt nhiều sầu khổ chúng sinh như vậy, cũng cảm thấy nàng thực sự quá bận rộn, vì thế muốn ở bên phối hợp tác, chỉ là dù sao hán cũng là ngoại hán, phần lớn càng giúp càng.

Vì vậy sau khi khu cốt chi vị ở hai cánh tay Tiểu Nam khép lại, hán liền quyết định không quấy rầy nàng nữa, ngược lại chuyên tâm dạy một ít võ học cơ bản ở Tiểu Nam ở hậu viên.

Đây vốn là tâm nguyện của Tiểu Nam.

Chỉ là mặc dù hai tay Tiểu Nam đã khép lại, nhưng cũng không tiện dùng sức quá mạnh. Nhiếp Phong đành phải truyền cho hán một ít công phu bàn chân, giống với bộ dạng “Thú huyết pháp” năm đó Quỷ Hồ thúc thúc truyền cho hán... Còn có bộ “Không cần tốn bao nhiêu khí lực cũng có thể chế địch được.

Tiểu Nam mặc dù thực chất cũng không cao như Nhiếp Phong năm đó, nhưng cũng có chút thông minh, rất nhiều lúc Nhiếp Phong xuất khiếu, hán có thể lập tức lĩnh hội, ngộ tính không kém.

Con mèo nhỏ là vật lười biếng nhất trong phòng, dường như chỉ hiểu được ăn; mỗi lần Nhiếp Phong đến đây đều mua tới

mấy râu kẹo hồ lô. Cô bé luôn ngồi ở một bên, một mặt nhìn đại ca của mình tập võ., Một mặt hút kẹo hồ lô, chưa bao giờ có ý tham dự; có đôi khi Tiểu Nam gọi nàng cùng luyện với hắn, nàng luôn lắc đầu, đáp: “Ồ! Ta là thực nữ mà! thực nữ sao có thể luyện võ? thực nữ tương lai là muốn bảo vệ cho các nam nhân! Nếu không nam nhân luyện võ có ích gì? “Quả thực thông minh chút!”

Có đôi khi, Nhiếp Phong cũng sẽ theo Tiểu Nam tập luyện, một mình đi dạo các nơi trong phòng.

Hắn phát hiện, ở sương tây hồi phòng này có một gian Tượng Tử, cửa phòng cả ngày đóng chặt như là bên trong có một số việc không muốn người khác biết; Nhiếp Phong đương nhiên cũng không ngông cuồng đi vào, chỉ lén lút hỏi thăm người Tiểu Nam, rốt cuộc bên trong đặt những gì.

Đáp án vượt ngoài dự kiến của Nhiếp Phong, hóa ra bên trong không phải là chuyện gì, mà là một người - mỡ mỡ của Nhất Mộng!

Mỡ mỡ? Nhiếp Phong hồ nghi, vì sao hắn chưa từng thấy mỡ mỡ ra khỏi phòng?

Tiểu Nam lại nói: “Sur phụ, con và mèo nhỏ ở chỗ tử tử suốt một năm nay, cũng chưa từng gặp mỡ mỡ! Tử tử còn căn dặn hai chúng con ngàn vạn lần đừng đi ra khỏi phòng. Nàng nói, mỡ mỡ mắc một loại quái bệnh, ngay cả nàng cũng không chữa được... Mỡ mỡ càng không thể lộ ra ánh sáng, cho nên cũng không tiện gặp người, mỡ mỡ cần hảo hảo tĩnh dưỡng.”

Nhiếp Phong hỏi: “Nếu các người chưa từng gặp mỡ mỡ, thế nhưng lại nói, các người cũng không dám khẳng định trong phòng có mỡ mỡ thật sao?”

Con mèo nhỏ cướp lời: “Cái này thì không phải! Rất nhiều lúc tử tử đều vào phòng xem xét mỡ mỡ; chúng ta từng vụng trộm ở ngoài phòng nghe, đúng là có giọng nói trò chuyện với tử tử.” Nhiếp Phong càng kỳ quái, nếu nhà có mỡ mỡ, sao không kể cho hắn?

Cho dù mỡ mỡ của cô có bệnh lạ, cũng đâu có khó khăn như mở miệng?

Còn nữa, mỗi lần bước vào gian phòng lớn cũ kỹ này, hắn luôn cảm thấy như một đôi mắt lạnh lẽo âm thầm theo dõi hắn...

Hắn cảm thấy rất kỳ quái vì sao mình lại có cảm giác này nhưng từ đầu đến cuối không hề hoài nghi đối với cơn mơ, bởi vì hắn tin tưởng, với tính thích thú của giấc mộng trợ giúp những người liên quan đến nghèo khổ, cô tuyệt đối không phải một người xấu, cô nhất định có nỗi khổ tâm hoặc có ẩn ý nào đó.

Hơn nữa đồng thời hắn cũng phát hiện ra một việc... từ ngày đó sau khi hắn rời đi, khi hai người lần nữa gặp mặt, dường như mộng bắt đầu có chút né tránh hắn.

Cho dù có đôi khi hắn chủ động băng bó cho nàng những bệnh nhân kia, nàng luôn cố tình vô ý, cố gắng tránh nói chuyện với hắn.

Nhiếp Phong chỉ mong đây chỉ là ảo giác mà hắn mong muốn.

Hắn rất có lòng tin đối với ánh mắt của mình.

Hắn tin tưởng bản thân tuyệt đối sẽ không —— sai nhìn lầm nàng!

Nơi này, vẫn là sơn động ở bên ngoài Vô Song Thành hay Vô Song Thành.

Chỉ biết là ở nơi này, cặp cực đoan xinh đẹp, nghiêm như con nhện tử muội vẫn còn ngồi trong động, hai người đang từng hơi hút một ít ống gỗ không rõ chế tác, trong ống lại không ngừng toát ra khói đặc lượn lờ. Hai người đang hút, giống như một loại mùi hương làm tinh thần người ta đắm chìm trong mộng ảo cảnh.

Trong thoáng chốc, trong động tràn ngập một mảnh khói đặc, nồng đậm thiếu chút nữa liền che dấu hết thấy sự vật trong động, cũng không phân rõ nơi này đến cùng là nhân gian trên trời, hay là “Địa ngục”?

Nhưng mà ngay lúc hai người đang thôn vôn thô vụn, ở giữa mảnh khói đặc sương mù dày đặc kia, thân ảnh khô ngô mà cầu Uy đột nhiên lại giống như quý mị xuất hiện.

“Mồ Mồ? Người... trở về rồi à?” Hai cô gái thấy mồ mồ đột nhiên trở về, vội vàng ném cái ống gỗ sang một bên, cung kính quỳ xuống.

Mồ mồ trầm ỏn, gương mặt cô vẫn giấu trong làn sương, vẫn có vẻ mặt mơ hồ.

“Bốn đêm, năm đêm, có phải các người sống quá nhàm chán hay không? Thế mà cả gan lén lút đánh mấy cây Ma hương có hại này?” Bốn đêm? Năm đêm? Cái tên thật quái dị! Rốt cuộc hai nàng họ họ mang họ gì trong giấc mộng?

Hóa ra hai tử muội này lấy Dạ làm tên? Tứ đêm đã ở trước, nhất định là vị tử tử kia không thể nghi ngờ.

Bốn đêm nghe mồ mồ nói như thế, trong lúc nhất thời cũng không trả lời, ngược lại Nhị muội đang giữa đêm vội hòa giải nói: “Mồ mồ, hai ta chỉ rảnh rồi có chút hoảng loạn, mới hiểu kỳ thử một lần. Cầu mồ mồ không nên thâm quái.”

mồ mồ nói: “Tốt lắm, vẫn là ngũ giao người có chút hàm đạo hạnh, hiểu được hòa giải. Bây giờ mồ mồ sẽ nói với người hai tử muội. Từ hôm nay trở đi, các người không cần rảnh rồi tới phát hoảng.” Năm đêm lấy làm lạ nói: “Ồ? Mồ mồ sao lại nói lời ấy?” mồ mồ nói: “Bởi vì, Tam muội Mộng Nhị của các người..., Từ sau khi gặp phải Nhiếp Phong, xem ra càng lúc càng không giống. Mồ Mồ bảo cô ấy đi cùng hần, vốn muốn lợi dụng hần một cách tốt nhưng không ngờ được cô ấy lại lảng tránh hần khắp nơi...” Đột nhiên nghe thấy cái tên Nhiếp Phong., Bốn đêm vừa rời đôi mắt của người đại tử kia tỏa sáng, trong mắt lộ vẻ vui mừng, lộ vẻ hỏi: “Cái gì? mồ mồ. Cái gì mà nam tử thiên hạ đệ nhất Nhiếp Phong, đã tới Vô Song?” “Vừa nghĩ tới gương mặt tuấn mỹ của Nhiếp Phong, bốn đêm thiếu chút nữa phải chảy nước miếng. Trong mắt nàng, Nhiếp Phong quả thực là một con rối mỹ lệ, có thể tán thưởng.

Mồ mồ đáp: “Không sai!” Một trong số Nhiếp Phong của “Phong Vân” đã tới.” Hơn nữa lần này, mồ mồ muốn các người làm một chuyện vô cùng trọng yếu “Có chuyện gì?” Mồ Mồ cười một tiếng quý dị, nói tiếp gần từng chữ: “Cùng ta...” “Nhận giữ “Nhất” Nhiếp Phong!”, Trong Thiên Hạ hội cách Vô Song thành khá xa xôi... Tuy đã gần giữa trưa, nhưng bầu trời lại khác thường, âm u dày đặc; đại địa, bóng tối như một địa ngục không đáy, nuốt chửng chút ánh sáng mà nhân gian sở hữu, thế phải cấu kết với âm phủ chập vạt trên trời.

***

Trong những ngày tháng đen tối như vậy, rốt cuộc sẽ có chuyện gì phát sinh đây?

Trong những ngày tháng đen tối như thế này, có ai sẽ phát triển hơn đây?

Có!

Có một người, đường về của hắn vẫn luôn ở sâu trong hắc ám tối tăm nhất; Năm năm trước là, năm năm sau vẫn là như vậy!

Nghe nói, hôm nay, chính là ngày thứ mười lăm từ khi hắn bế quan, cũng chính là một ngày hắn sắp sửa được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa!

Nhưng không biết có phải thiên ý hay không luôn thích trêu đùa hắn, hôm nay vẫn luôn vô cùng âm u, xem ra không đưa “thiên nhật” cho hắn. “Trọng kiến”!

Hắn ta vẫn không thể nào thoát khỏi sự quy tụ thật sự của hắn ta - hắc ám!

Sắc trời càng tối, đã là chạng vạng tối.

Cửa Vân các vẫn đóng chặt như cũ, trong lòng vững chắc như hắn.

Khổng Tử cùng Đoạn Lăng lão sớm liền canh giữ trước một cửa sổ “Phong Các”, xuyên qua cửa sổ ngắm nhìn đỉnh viên “Vân Các”.

Bọn họ đều đang đợi.

Chờ hắn xuất quan.

Nhưng vì sao hắn vẫn không xuất quan? Hắn sẽ khi nào mới chịu xuất quan?

Khổng Tử chỉ cảm thấy lo sợ bất an, không kìm được mà nói với nàng câu dứt quãng luôn bên cạnh: “Đêm nay, sao Vân thiếu gia trong Vân Các vẫn không hề có động tĩnh gì?”

Tuổi của Đoạn Lăng tuy nhỏ hơn nàng một chút, nhưng nhìn qua có vẻ tinh táo hơn xa, hắn nói chắc như đinh đóng cột: “Khổng Tử, đừng quá mức bận tâm! Trong năm năm qua hắn từng trải qua chuyện gì, chúng ta đều không biết. Nói không

chừng hấn từng chịu một ít thương tích chúng ta không thể nhìn thấy, hấn cần thời gian phục hồi như cũ...”

Ngoại trừ vết thương trong lòng, còn có cái gì mà người khác không nhìn thấy?

Không sai! Cái gọi là chân tướng của “sinh mệnh” không thể nào phủ nhận, vốn là không ngừng “Bị thương”.

” phục hồi” với ” lặp lại”, nếu như sau khi thụ thương không thể khôi nguyên, cho dù miễn cưỡng xuất quan, còn không phải như cái xác không hồn sao?

Có thể nói ra những lời như vậy, sóng gió mười bốn tuổi đã vô cùng thành thực, rất có khả năng. Trong tư tưởng của hấn đã trưởng thành, đã xa xa vượt qua Khổng Từ, thậm chí Nhiếp Phong. Đang lúc hai người nói chuyện, “Đoành” một tiếng, trên trời sấm sét vang dội! Mưa, giống như mọi người không thể dự đoán rơi xuống nhân gian.

“A, trời mưa rồi!” Khổng Từ thấp giọng hô một tiếng, vừa nghĩ Trọng thủ đóng nửa cửa sổ, há lại ngay lúc này... Ngay lúc này... thấy mấy chục bóng đen cầm kiếm lao vào “Phong các” và “Vân Các”, trong đình viện không nói lời nào đã như tên bắn phá cửa sổ, xông vào trong Vân Các.

“Không xong rồi, là... Thích khách!” Khổng Từ bị dọa đến hoa dung thất sắc, ngay cả Đoạn Lăng vốn thờ ơ lạnh nhạt cũng phải thay đổi sắc mặt.

Thật to gan! Lại có người dám xâm nhập thiên hạ, hành thích hùng mạnh kinh vân đệ tử? Đột nhiên mắt nhìn lại, vừa rồi bóng đen ít nhất ba mươi, bọn họ rốt cuộc là nhân mã phương nào?

Ngay lúc Khổng Từ kinh hô, Đoạn Lăng đang muốn giương thân nhào về phía Vân Các xem trong nháy mắt, khó mà tin nổi, mấy chục bóng đen kia lại đồng thời từ trong Vân Các bay ra, toàn bộ đều ở trên đất bùn trong vườn, mặc cho nước mưa đánh lên người bọn họ, tất cả đều không thể động dậy!

Mấy chục bóng đen này tuy che mặt bằng vải bố, nhưng ánh mắt của Đoạn Lăng như chim ưng, nhìn ra được đôi mắt của bọn họ vẫn có thể chuyển động, mà lại lộ ra vẻ không thể tin được. Bọn họ tuy đã ngã bay trên mặt đất, nhưng vẫn chưa

chết, bọn họ chỉ là bị người ta dùng cùng một hắc huyết mà thôi!

Trời! Trên đời có thể có thủ pháp điểm huyết nhanh như vậy sao? Sóng lớn xuyên thấu qua cửa sổ nhìn mấy chục thích khách không thể động đây này, trong lòng âm thầm sợ hãi. Vừa rồi mấy chục người này xông vào trong Vân Các, bên trong căn bản không có nửa điểm thanh binh khí va chạm, hiển thị hơn mười người này trước khi chưa xuất kiếm đã đồng thời bị chế trụ, càng bị một cỗ nội lực bá đạo vô cùng đồng loạt hất ra ngoài phòng!

Ngay lúc đoạn lãng cùng Khổng Từ bên cạnh cửa sổ sững sờ, đầu đất, trên đỉnh viên thành linh lại truyền đến một trận tiếng cười chấn động tâm hồn, một trận tiếng cười nghiêm nhiên như rồng ngâm!

Đúng vậy! Hắn là một con giao long trác tuyệt bất phàm trong giang hồ! Trong tiếng cười đầy trời, rốt cuộc hắn cũng như giao long hàng lâm trong đỉnh viên, còn nghênh ngang hơn mười thích khách nằm dưới đất.

Hắn chính là – Hùng Phách!

Mưa vẫn không ngừng rơi, bất quá đối với Hùng Phách kẻ này cũng không có ảnh hưởng gì nhiều. Khổng Từ cùng sóng lớn thấy tay phải của hắn đang cầm một cây dù, tay trái cầm một mớ đồ vật; nhưng bởi vì mưa rơi dày đặc, hai người bọn họ trong lúc nhất thời cũng không nhìn rõ đây rốt cuộc là thứ gì.

Hùng Phách hình như cũng không ngại Khổng Từ và Đoạn Lãng đứng ngoài quan sát, hắn chỉ nhìn về phía cửa Vân Các, sáng lãng mà nói: “Tốt! Tức cũng tốt! Kinh Vân thật tốt!, Hơn ba mươi sát thủ này đều đứng trong một trăm sát thủ giang hồ, tư chất không phải tầm thường., Gần đây mới bí mật nương nhờ vào thiên hạ hội quân chúng ta...” “Lão phu sai bọn họ đến đây chỉ vì muốn thử công lực của ngươi năm năm sau một lần, không ngờ hơn ba mươi người bọn họ còn chưa kịp xuất thủ, ngươi đã điểm điểm huyết đạo cho bọn họ trước khi bọn họ xuất thủ, tốt lắm! Thật sự là tốt! Ngươi và Tam sư đệ đã sà sà như nhau!” Thì ra hơn ba mươi sát thủ này là do hùng bá sai tới? Khổng Từ cùng Đoạn Lãng không khỏi âm thầm kinh hãi, cũng không biết là giật mình vì công lực của Hùng

Phách làm thử đệ tử mà không từ thủ đoạn? Hay là giết mình vì phần công lực Kinh Vân trước đó mà không cách nào đo lường được?

Trong lúc hai người giết mình, trong mảnh đen kịt vô biên của Vân Các bỗng nhiên truyền ra một thanh âm lạnh đến không giống như là người., Lạnh như một thanh kiếm đoạt mệnh: “Vì sao lại thử ta?” Là bộ kinh vân thanh âm! Nhưng thanh âm lạnh lẽo cứng rắn, không tôn sư trọng đạo, quả thực giống như đang hỏi ngược lại sư phụ hần hùng bá! Đối mặt với người lợi dụng có giá trị cực cao., Hùng bá ra vẻ lơ đãng nói: “Bởi vì vì sư muốn thử xem người có đủ tư cách nhận món đồ này hay không!” Lời chưa dứt, Hùng Phách đã hạ xuống tay; “Bồng” một tiếng, vật thể không rõ ở tay trái lơ lửng lên, nhất thời như một tấm khiên cấp tốc xoay tròn hướng Vân Các quét tới.

Chỉ một thoáng, nhưng trong Vân Các cũng truyền ra một tiếng “Phục”! Vật thể giống như tấm khiên lớn này từ trái của cấp tốc lao vào: càng tức thì từ cửa bên phải xoay trở lại; hơn nữa trên cự thuẫn đang xoay nhanh hiện ra, còn có một người đang đứng - Bộ Kinh Vân!

Không khóc thần tử rút cuộc cũng xuất quan!

Bất luận trong cuộc sống từng có bao nhiêu thương tổn, hần vẫn cần phải bước lên giang hồ mệnh mông không quay đầu lại này!

Đây chính là Vân thiếu gia sao?

Ánh mắt Không Từ một tác cũng không rời khỏi bộ bộ kinh vân trên khuôn mặt; nhìn hần, con mắt cũng theo đó trở nên nho nhĩ ướt át. Nàng có thể thấy được khuôn mặt Mộc Vô Tâm kia càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị so với năm năm trước, cơ bắp cuộn cuộn toàn thân càng thêm mạnh mẽ., Cùng với đôi mắt còn lạnh lùng nhìn muôn dân trăm họ kia, phảng phất như đang nói cho mỗi một người thấy hần, hần có lực lượng càng mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều... Có đủ thực lực để trở thành kẻ bất dung thế nhân mạo phạm!

Ngay khi hình ảnh tử thần vừa thoáng nhìn qua, những kinh chỉ một chân nhắc bổng cự thuẫn giữa không trung lên, thẳng tay vỗ về phía cự thuẫn, cự thuẫn tràn ngập chân khí mãnh liệt vỡ ra như kỳ tích, rơi xuống trên vai bộ kinh vân; đoàn bị hùng

bá dùng kinh hóa thành cự thuần, rõ ràng là một bộ áo choàng đen nhánh!

Bộ Kinh Vân cứ như vậy lạnh lùng khoác áo choàng, cũng không có liếc mắt nhìn Khổng Từ và Đoạn Lăng trong cửa sổ Phong Các, có lẽ hẳn kỳ thật đã sớm nhìn qua bọn họ, cũng liếc mắt một cái nhận ra hai người bọn họ, nhưng hẳn không có phản ứng gì đối với hai người, bất kỳ biểu thị gì!

Ở trên đời này, hẳn vì mục tiêu bí mật của mình mà cảm thấy vô cùng hả giận, hẳn không cần vì người khác mà sinh!

Hắn chỉ chờ đợi đứng trong màn mưa, nước mưa đã quét qua áo choàng đen của hắn, sau đó dừng lại trên mặt Hùng Phách, hỏi: “Đây là cái gì?” Hùng Phách đáp: “Ta không cần chiến ý.” Nhưng ta không cần “Nhưng ngươi lại cần quyền lực, chiếc áo choàng này đại diện cho ngươi có thể tùy ý ra lệnh cho quyền lực của một vạn thiên hạ hội.” Lời này vừa thốt ra, đôi mắt của Tử Thần lập tức hóa thành một đường mờ hồ, giống như đang đánh giá Hùng Phách.

Hùng Phách giải thích: “Vi sư biết ngươi nhất định đang cảm thấy kỳ quái, vì sao ta lại đột nhiên ban cho ngươi một vạn hùng sư?” Bộ Kinh Vân không có phủ nhận.

Hùng Phách tiếp tục nói: “Bởi vì ta muốn ngày mai ngươi suất lĩnh một vạn hùng binh khởi hành —— ” Tấn công vô song!” Lời này vừa ra, một mực “Cuồng Lăng bổng dựng” ở bên ngoài quan sát “A” thấp giọng hô lên một tiếng, Huyền Từ cũng không khỏi mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Không ngờ ngọn lửa dã tâm của Hùng Phách cuối cùng cũng đốt tới Vô Song Thành.

Bộ Kinh Vân nghe vậy càng thêm lạnh lùng, hắn chỉ nói ra một câu: “Có lý do gì mà ta không đi?” Lý do không đi, hắc! Hùng Phách sao lại để hắn có lý do không đi chứ, hắn không thể nghi ngờ.

“Tuyệt đối không có!” “Vậy có lý do gì mà ta phải đi không thể không? Hắc hắc! Hùng Phách nghĩ thầm, điều này còn có hai cái! Hắn nói: “Một trong những lý do, ngươi là công cụ chiến đấu đầu tiên của lão phu!” Hai “Lý do khác nhau”, Sư đệ của ngươi là Nhiếp Phong vốn đã đi Vô Song điều tra một

cao thủ bí ẩn “Vũ Thánh”, cùng với một kỳ chiêu kinh thế “Khuyên Thành luyện”, đáng tiếc đến nay vẫn mịt mù không có tin tức...” “Lấy tài trí siêu phàm của hắc, vốn không nên xảy ra loại chuyện này., Cho nên vì sự lo lắng Vô Song thành có thể đã có một chiến lược đối phó với bang chúng ta; để chế tạo người trước, cướp đoạt tiên cơ, cho dù sau này thôn tính vô song, thiên hạ sẽ đại thương nguyên khí., Lão phu cũng không tiếc, tấn công Vô Song đã là tình thế bắt buộc!” Lời này vừa nói ra, Khổng Từ cùng Đoạn Lăng ở bên cạnh cũng giật mình, Khổng Từ lại càng mặt xám ngắt! Bọn họ vốn tưởng rằng Nhiếp Phong nhiệm vụ cần có thời gian dài hơn một chút, nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiếp Phong lại không có tin tức gì, chẳng lẽ... hắc đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

***

Chỉ có Bộ Kinh Vân, sau khi nghe xong mấy câu nói của Hùng Phách vẫn không hề có biểu cảm gì, hắc bỗng dưng xoay người, áo choàng giơ lên, lạnh lùng phun ra ba chữ: “Được! Ta đi!” Hắc đi? Vậy lý do hắc đi chuyện này là gì?

Là vì nguyên nhân đầu tiên của Hùng Phách sao? Hay là bởi vì lý do thứ hai mà Hùng Phách nói —— Nhiếp Phong đã không còn tin tức?

Tử Thần, cũng sẽ vì Nhiếp Phong?

“Nhưng mà, trước ngày mai xuất phát...”

“Tôi nay, bất kỳ người nào cũng không thể —— “

“Quấy rầy ta!”

Một câu nói, đã phong ấn toàn bộ Khổng Từ, Đoạn Lăng, thậm chí hùng bá dây dưa. Cuối cùng hắc lại như Mị Ảnh, tiến vào Vân Các tối tăm của mình.

Phân mộ trong lòng hắc, cho đến Thiên Hoang.

Trời mưa càng lúc càng lớn, như thể trời cao sắp sấm xảy ra trận chiến tàn khốc giữa thiên hạ và Vô Song thành.

Chỉ không biết, trận chiến này tàn khốc chiến quả, người bị hại lớn nhất là ai?

Là Bộ Kinh Vân?

Là Hùng Phách?

Là bên độc hồ?

Là Võ Thánh?

Áp chế hoặc là — Nhiếp Phong?

Mộng?

Ngay vào lúc Bộ Kinh Vân quyết định xuất chinh, Nhiếp Phong trong Vô Song thành lại sắp gặp phải nguy cơ bá bá.

Nguy cơ này chính là —— hần tuy rằng từ đầu đến cuối không thể nào tìm ra “huynh Thành chi luyện”.

“Nhi ước khuynh thành” lại rốt cục tự tìm tới tận cửa rồi!

Ngày hôm đó Vô Song thành cũng bị mây đen phủ kín, mưa phùn không ngừng, nhưng Nhiếp Phong vẫn như bình thường tới mộng hồi tiểu Nam tập võ.

Đến khi nhận được nhà của nàng, lại phát hiện trong phòng không có một ai, chỉ có mấy trang giấy nhỏ nát cũ nát trong sảnh, phía trên có trán giấy.

Nhiếp Phong vội vàng cầm lấy giấy ngẩn xem thử, chỉ thấy trên tiên viết mấy chữ thanh tú nhỏ: Nhiếp đại ca, trong thành có người bệnh không nổi, nhu cầu cấp bách; hai người Tiểu Nam đang ngủ giữa trưa, hy vọng có thể chăm sóc thay, sau đó hồi.

Mộng à? Hóa ra giấc mộng lại vội vã tới trong thành khám bệnh? Nhiếp Phong không khỏi mỉm cười.

Hắn bước từng bước đến phòng huynh muội Tiểu Nam, nhưng thấy hai người đang ngủ say, “Thân thể ngang ngược”, ngủ say trông rất đáng yêu, Nhiếp Phong lại che chắn cho hai người bọn họ, nghĩ thầm cứ để cho họ ngủ một lát là được rồi, dù sao hôm nay có mưa, chỉ sợ luyện võ trong đình viện không thuận tiện lắm.

Hắn bước ra ngoài phòng hai người, đang định vòng lại sảnh nghỉ một lát, đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng gọi hắn: “Nhiếp công tử.” Nhiếp Phong từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên được người xưng hô như vậy, không khỏi từ từ quay đầu lại.

Đó là giọng nói của một bà lão vô cùng trầm thấp; còn đồn đại trong phòng của mỗ mỗ.

Nhiếp Phong chưa từng nghe qua trong phòng này truyền ra tiếng người, đây là lần đầu tiên.

Hắn không biết là hiếu kỳ, ức chế bị âm thanh mê hoặc, thân bất do kỷ tới cánh cửa.

Y hỏi: “Vừa rồi là Mộng cô nương gọi mỗ mỗ tại hạ?” Trong phòng lại vang lên giọng nói của bà lão kia, đáp: “Nhiếp công tử đoán không sai! Ta đúng là mỗ mỗ của Mộng Nhi.” Nhiếp Phong đột nhiên nghe thấy đối phương tự xưng là mỗ mỗ của Mộng Môn, càng vui mừng hơn nhiều: “Chào mỗ mỗ ngài! Chỉ không biết ngài vừa rồi gọi tại hạ tới.”, Có việc gì cần làm?” mỗ mỗ nói: “Cũng không có gì! Chỉ là, Mộng nhi nha đầu ngốc kia thường xuyên ở trước mặt ta tán thưởng Nhiếp công tử; nàng nói Nhiếp công là một quân tử lòng dạ sâu sắc, cho nên lão thiếp cũng muốn gặp Nhiếp công tử!”

Hóa ra trong mộng thường xuyên khen hắn trước mặt mỗ mỗ? Nhiếp Phong nghe vậy đỏ bừng cả mặt, khiêm tốn nói: “Mộng cô nương thật quá khen. Nhiếp Phong chỉ là một lãng tử giang hồ, há có thể đề cập tới?”

mỗ mỗ nói: “Nhiếp công tử nói đùa đi! Chỉ không biết Nhiếp công tử có thể thưởng thức, vào trong phòng tụ họp với lão thiếp không?” Vào phòng? Nhiếp Phong sửng sốt, chẳng phải trong mộng dặn dò huynh muội Tiểu Phủ không được vào phòng sao? Nhiếp Phong có thể nào ngoại lệ, hắn nói: “Chào mỗ mỗ, nghe nói thân thể ngài có bệnh nhẹ., Không tiện thấy ánh sáng; nếu tại hạ mạo muội vào phòng, chỉ sợ quấy rầy lão nhân gia ngài...” mỗ mỗ cười đáp: “Không có gì đáng ngại! Chẳng lẽ thân thể chính ta không biết? Nhiếp công tử còn cự tuyệt người ngàn dặm như vậy, chắc sẽ ghét bỏ lão thiếp?” Sao lại thế? Nhiếp Phong phải lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho nàng, sao lại ghét bỏ nàng?

Hắn vội vàng nói: “Xin mỗ mỗ đừng trách! Nếu mỗ mỗ muốn gặp tại hạ, Nhiếp Phong đành mạo phạm.” Nói xong đã đẩy cửa vào.

Vừa vào phòng, Nhiếp Phong không khỏi ngẩn ngơ tại chỗ!

Chỉ vì hấn chưa từng nghĩ tới hết thấy mọi chuyện trong phòng, dĩ nhiên lại sẽ như vậy!

Nhà này tuy không rộng lớn nhưng nhà hai bên lại có hai cái lò vừa dài vừa rộng, trên lò còn có không ít người làm thuốc, nồi sào, có ít nhất ba mươi cái, không ít nồi thuốc còn đang đun, toàn bộ phòng ồ nóng rực, khiến cho người ta cảm thấy hết sức khó chịu.

Còn trong giường chưa có phòng ở, đang có bóng dáng một bà lão Tuân Lô đang chậm rãi ngồi dậy; do có giường trướng ngăn cách nên Nhiếp Phong không thể nào thấy rõ diện mạo của mỗ mỗ trên giường.

Nhiếp Phong không khỏi nhướn mày, rốt cuộc mỗ mỗ này mắc bệnh lạ gì? Vì sao cần nhiều nồi thuốc như vậy để chế thuốc cho nàng?

Ngay lúc Nhiếp Phong đầy bụng nghi vấn, mỗ mỗ đã nói: “Nhiếp công tử, ngươi sao lại đứng xa như vậy? Sao không tới gần một chút? Để chúng ta một già một trẻ dễ nói chuyện?” Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng, nghĩ thầm cũng có lý, không chút nghĩ ngợi liền đi tới trước giường mỗ ba thước.

Nhưng mỗ mỗ còn chưa thỏa mãn, còn nói: “Nhiếp công tử, ngài thật sự đánh giá cao nhãn lực của lão thiếp rồi. Lão thiếp sống tới tuổi này đã già cả mắt mờ, ngài vẫn đứng xa như vậy bảo ta làm sao có thể nhìn rõ được ngài đây? Mộng Nha đầu ngốc còn nói nữa., Dáng dấp của Nhiếp công tử rất hào sảng, tuấn dật phi phàm, lão thiếp cũng muốn mở mang kiến thức...” Tuy Nhiếp Phong không rõ vì sao bà Mỗ lại muốn hấn tới gần, nhưng trong đầu thầm nghĩ, phần lớn là lão nhân gia cũng như vậy, cho nên cũng thuận theo tâm ý, nói: “Ông mỗ đừng tức giận! Tại hạ sẽ tới đây cho người thấy rõ một chút!” Nói xong bà ấy đã bước nhanh tới bên giường bà ấy.

Thế nhưng lúc này mỗ mỗ lại không vạch giường nhìn Nhiếp Phong, chỉ đột nhiên than thở: “Ài, Nhiếp công tử đúng là người tốt thiên hạ, chẳng trách Mộng nhi nói ngươi...” Nói tới đây, mỗ mỗ không biết vì sao, bỗng dung hạ giọng, giọng nói đã tới mức không thể nghe thấy.

“Mỗ mỗ, ngươi vừa nói cái gì đó? Mộng cô nương nói với ngươi gì đó...” Nhiếp Phong vừa nói vừa ghé đầu vào giường,

cố gắng nghe rõ lời nàng nói.

Ngay khi hắn vừa mới áp gần sát vào đầu, không kịp phòng bị, một đôi tay thành linh phá vỡ giường lao ra, năm ngón tay đúc bằng sắt, đã hung hăng nắm chặt cổ họng Nhiếp Phong!

Hóa ra mỗi mỗi cố ý hạ thấp giọng, chính là muốn hắn tiến lại gần!

Biến sinh dưới nách, Nhiếp Phong kinh hãi tại chỗ! Hắn kinh hãi: vì thân thủ của hắn đã nhanh hơn âm thanh, cho dù phục, cũng có thể kịp thời tránh thoát; nhưng hai người này tập kích tay của hắn trong giường, thế mà so với âm thanh còn nhanh hơn, bàn tay này lại có thể nắm lấy cổ họng của hắn!

Nhanh thật! Mà Nhiếp Phong lại càng đồng thời kinh sợ, cánh tay này, là một bàn tay đang tản ra khí phách vô địch!

Cái tay này, càng là một cái bao tay mang tơ bạc!

Mà cái găng tay màu bạc này, lại là một cái găng tay thêu hình rồng! Trời! Cái này bất chính cùng mộng cảnh của hắn?

Cái bao tay này, không phải là cái bao tay mà cao thủ thần bí đã dụ hắn tới Quan Thánh miếu hay sao?

Chẳng lẽ bên trong có...?

Ngay lúc Nhiếp Phong hết sức khiếp sợ, thoát thân vô tung, trong nháy mắt sắp bị nắm giữ đến hít thở không thông, chuyện càng làm cho hắn khiếp sợ nhanh chóng phát sinh!

Ngay trong lúc đó, ngoài phòng thiềm điện lướt qua một thân ảnh thần bí, thân ảnh này cực nhanh, hoàn toàn không thua kém Nhiếp Phong. Chỉ là mục tiêu của người không phải Nhiếp Phong, mà là bàn tay đeo bao tay bằng tơ bạc trong giường!

“Ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Thân ảnh thần bí kia vậy mà không chút do dự, tay hướng về phía bao tay đang mặc ngân tuyến đâm mạnh xuống; bàn tay của thân ảnh thần bí này, cũng là... một bàn tay cũng mặc bao tay bằng tơ bạc, cũng phát ra khí phách vô song!

Hai bàn tay mang theo khí phách vô địch của cả thế gian chính diện liều mạng, chỉ một thoáng, cả gian phòng ầm ầm cho hai cỗ lực lượng hùng mãnh làm đất chuyển núi chuyển động,

lung lay sắp đổ, Nhiếp Phong càng bị chấn văng ngay tại chỗ: Đang lúc hắn bị đánh văng ra, rốt cuộc hắn thấy rõ con bá khí vô địch này, chạy tới đoạt thân ảnh của hắn là ai!

Thân ảnh thần bí: ủa là... Nhiếp Phong cho rằng mình tuyệt đối không nhìn lầm —— Mộng!

Vũ khí bí mật của chương thứ sáu Nhiếp Phong

Ra ngoài lang bạt giang hồ, là con đường của trẻ con hiểm ác, các nhánh nhân mã đều tự chuẩn bị vũ khí, thỉnh thoảng phải dùng.

Vũ khí của một số người là “Kiếm”, vũ khí của vài người là “Đao”, vũ khí kiểu như mười tám loại vũ khí đều rất hữu dụng cho đám hảo hán giang hồ. Nhưng mà, cũng có cao thủ nhất lưu tay không tác sát, bọn họ chưa chắc không mang theo vũ khí, chỉ là vũ khí của bọn họ có thể là bí mật.

Đúng như Nhiếp Phong, hắn cũng có một kiện vũ khí bí mật vô cùng vô cùng vô bí...

Ầm! Long! Long! Long! Long! Long! Long!

Ầm!

Bảy tiếng lôi đình vang lên, Thi như cảnh tỉnh bảy mươi lần trước mắt, không cách nào tin tưởng Nhiếp Phong mà mình đang thấy, cũng không thể không so sự thật trước mắt!

Không sai! Trước mắt quả thật là sự thật! “Mộng” nhỏ yếu nhưng chạy tới kịp thời, hơn nữa còn có thực lực cường đại đầy đủ. Trọng chương bóp chặt cổ họng Nhiếp Phong, “Vô cơ bá thủ” của Mỗ Mỗ. Còn nữa, khi mỗ đang muốn đánh về phía Nhiếp Phong, bằng vào đôi tay của bà, nàng cũng là bá thủ vô địch mặc gắng tay bạc, mạnh mẽ hợp sức đấu với mỗ mỗ bảy chương!

Hai đôi tay vô cơ tiếp tục oanh kích nhau, lập tức bùng phát bảy đạo sét đánh trong phòng trống nhỏ như cuồng tiều, thanh âm chấn động to lớn, nghiêm nhiên như sấm sét! Lực chấn động mạnh mẽ, tức khắc đem nội thuốc trong phòng chấn nổ tung, dục trà trong nồi nóng rực vô cùng nhất thời như quần bằng hữu bay múa, tiễn hướng bốn phương tám hướng bắn phá, trong lúc nhất thời sáng lạn như pháo hoa bùng nổ!

Nhưng khiến Nhiếp Phong không thể tin được chỉ có vậy. Mộng và mỗ mỗ liều mạng tạo ra lực chấn động siêu cường, đồng thời còn khiến khung giường che lấp của mỗ mỗ bị chia năm xẻ bảy, xé tan thành từng mảnh. Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng thoáng thấy vị mỗ mỗ này vẫn luôn không bước chân ra khỏi nhà, thần bí khó lường!

Bất luận Nhiếp Phong có biến cố thể nào hay không, giờ phút này cũng khó mà cảm thay mỗ mỗ diện mục mà... trơ mắt trợn mắt há hốc mồm!

Là do Quan Công Giả Tướng của mỗ khiến hấn kinh ngạc!

Vẫn là bởi vì.

Gương mặt thật sự của mỗ mỗ... Không ngờ lại như vậy?

Không ngờ lại như vậy?

Đây... là một khuôn mặt người sao?

Mỗ mỗ mà Nhiếp Phong chứng kiến, thật thần kỳ, không phải giống có một gương mặt quan hệ công khai, mà là một gương mặt càng khiến người ta giật mình!

Khuôn mặt Hách mỗ mái tóc bạc trắng, tuy một thân ăn mặc như bà lão, dáng người lại khá khôi ngô, mặt mày kiên nghị, không giận mà uy, đáng sợ nhất chính là gương mặt của mỗ mỗ... Không ngờ mặt nàng lại không có nửa phần huyết nhục, cả khuôn mặt giống như một quả cầu xỉ hơi, chỉ có một lớp da mỏng dính sát da thịt dưới da, hơn nữa còn lộ cả hàm răng trắng tinh, nghiêm như một bộ xương khô - lạnh, cứng rắn, tiêu tụy, khủng bố!

Chính giữa da mặt mảnh khảnh của nàng bất ngờ lại có một vết đỏ như máu, từ trán đến mũi, lại quán thông miệng và hàm dưới, khiến mặt nàng như bị người ta bóp ra, lại khâu lại lần nữa, tương đương yêu dị dọa người!

Đối mặt với tình cảnh quái dị như vậy, Nhiếp Phong vẫn không kịp suy nghĩ tại sao hấn sẽ ra tay giúp hấn, Mộng đã nắm chặt tay hấn, nói: “May là ta trở về kịp thời, Nhiếp đại ca, đi mau!” Nói xong không nói lời nào lôi kéo Nhiếp Phong, định cùng hấn đoạt cửa đi.

Mỗ mỗ đương nhiên sẽ không dễ để Nhiếp Phong đi như vậy, lập tức quát lớn một tiếng: “Đi nơi đó!” Trong tiếng quát lớn, đôi tay vô địch của mỗ mỗ đột nhiên hướng về phía bên phải cấp tốc xoay tròn: càng kéo càng nhanh, trong khoảnh khắc khí lưu xung quanh rung chuyển, mãnh liệt thành một vòng xoáy vô hình, vòng xoáy như ẩn chứa một lực hút cường đại vô cùng, không ngờ thiếu chút nữa thoát khỏi Nhiếp Phong và giắc mộng ngoài cửa, cố sức hút ngược trở về.

Công lực kinh người! Không ngờ Vô Trung Sinh có thể khiến mỗ mỗ thất bại, mắt thấy chỉ thoáng qua, cả hai đã bị vòng xoáy vô hình kia hút tới trước mặt mỗ mỗ ước chừng năm sáu thước, nhanh chóng trốn không thoát ma chướng của mỗ., Ngay lúc này không cho phát ra, càng khiến Nhiếp Phong không ngờ tới xướng rang. Đột nhiên nghe thấy từng chữ trong mộng cất cao giọng nói: “Bồ mỗ, ngài đừng quên Mộng Nhi cũng giống ngài, có một đôi “Vô! Vô! Bá! Bá!” Đột nhiên nghe vậy, Nhiếp Phong ngạc nhiên tại chỗ, vô địch bá thiên? Rốt cuộc đây là một cánh tay như thế nào?

Nhưng rất nhanh hẳn liền biết, bởi vì ngay lúc chữ “tay” vừa xuất hiện, mộng túy xoay người, đối mặt với vòng xoáy tác động của mỗ mỗ, sét đánh không kịp bưng tai, liền dùng tay trái của mình mặc bao tay màu bạc, tay trái theo thứ tự gấp rút lura gạt, trong khoảnh khắc tạo thành một vòng xoáy vô hình khác, mãnh liệt nghênh đón vòng xoáy của mỗ mỗ.

Trời! Không ngờ mơ cũng có công lực không thể tưởng tượng như vậy?

Một bên trái, một bên phải trá, hai vòng xoáy hùng hồn chính diện va chạm, nhanh chóng phát ra một tiếng “Ba” chói tai. Cả hai khắc chế lẫn nhau, biến mất vô hình ngay giữa hai vòng xoáy, Nhiếp Phong và Mộng Lâm đột nhiên biến mất trước mặt Mỗ Mỗ... Chỉ vì hai người đã phi thân như tên bắn ra ngoài cửa!

Thế nhưng lông mày mỗ lại không nhúc nhích nửa phần, càng không giương thân đuổi cùng, trên gương mặt đáng sợ da bọc xương của nàng, nổi lên một tia cười ngượng ngùng... Bởi vì nàng biết, hai người bọn họ căn bản không thể nào chạy thoát khỏi thiên la, địa võng!

Đúng vậy! Quả nhiên Nhiếp Phong và Mộng không cách nào chạy khỏi Thiên La Địa Võng của mỗ! Đang lúc hai người vừa nhảy ra khỏi phòng, đang định đáp xuống mặt đất ngay bên ngoài phòng, lúc muốn tiếp tục lao vùn vụt về phía trước thì phát hiện căn bản “Không có đất để trốn”!

Chỗ bốn chân của bọn họ, rõ ràng không phải mặt đất cứng rắn mà là một cái mạng nhện cực lớn!

Chỉ thấy trong đình viện đã sụp đổ ở bên ngoài phòng của Mỗ Mỗ, chẳng biết từ lúc nào đã bố trí xuống một tấm lưới lớn đường kính tám trượng. Lưới này không biết dệt thành từ loại lưới kỳ dị nào, ẩn hiện bạch quang, mỗi một sợi lưới chưa kịp chạm vào thân cây trong vườn thì toàn bộ dệt pháp. Mắt thường nhìn thấy, nó giống như đang biến ảo thành lưới nhện trên không trung, trên mạng còn dính đầy chất nhầy đặc sệt không biết tên.

“Hồng! Là “Khôn Tiên Võng”!” Mộng cùng Nhiếp Phong cùng rơi vào con lốc lớn này, trong lòng biết không ổn, bật thốt lên kinh hãi.

“Khôn tiên võng?” Nhiếp Phong thừa thốt; lưới này tên là “Khôn Tiên”, tên như ý nghĩa, uy lực ngay cả thân tiên cũng có thể vây khốn. Chỉ có nhìn trái ngó phải, lưới này ngoại trừ như một cái mạng nhện ra.

Không có gì đáng ngạc nhiên, rốt cuộc uy lực ở đâu?

Hơn nữa, vừa rồi trước khi mộng tránh vào trong phòng mỗ mỗ cứu hấn, trong nước còn chưa có tấm lưới này, chỉ trong chớp mắt đã kết thành tám lưới ở bên ngoài. Có thể tưởng tượng được, thủ pháp người kết lưới vô cùng nhanh nhẹn thuần thực, tuyệt đối không phải hạng người hời hợt!

Mà cơ hồ ngay lúc Nhiếp Phong nhận ít ai, sau lưng hấn và Mộng Tư bỗng dựng truyền đến hai tiếng “Xuy xuy”, hình như có vật gì đó cấp tốc phá không bay tới gần. Nhiếp Phong phản ứng cực nhanh, bản năng muốn nhấc chân né tránh, nào ngờ chỉ trong nháy mắt như vậy, y mới bừng tỉnh đại ngộ, vì sao mỗ mỗ lại không theo đuổi theo bọn họ? Lại còn minh bạch cái Khôn Tiên võng này lấy được tên gì?

Hấn rõ ràng là... không thể bẻ chân!

Lại thì ra là cái Khốn Tiên Vồng này giống như một tấm lưới thật sự. Nó có một tính lay động vô cùng mạnh mẽ, có thể đem bốn chân Nhiếp Phong cùng Lâm Thiết bám chặt lại. Hai người thoáng như côn trùng rơi vào trong mạng nhện, dưới bàn chân khó mà nhúc nhích nửa phần đã chuẩn bị sẵn hai chân rồi., Trong lúc vội vàng, hai người đương nhiên không thể né tránh vật cấp tốc bay tới sau lưng, “Xoát xoát” hai tiếng, hai tay cùng hai người Nhiếp Phong cùng Mộng chia ra quần quanh thân thể, nhất thời không cách nào nhúc nhích. Hai người chỉ thấy vật quần tay quần lấy nhau là hai sợi tơ giống hết sợi tơ trên tấm lưới vây khốn Tiên vồng!

Hóa ra hai sợi dây từ phía sau áp sát là hai sợi này? Vậy, ai là người mỗi câu sau lưng?

Nhiếp Phong chỉ thấy vẻ mặt Mộng Nhi bên cạnh tái nhợt, cặp tay vô địch của nàng giờ phút này cũng bị bạch tuyến quần chặt lấy, mặc dù có uy lực vô địch nhưng cũng không có cách nào triển khai. Duy chỉ có Nhiếp Phong vẫn không tức giận chút nào, lập tức muốn hội tụ chân khí toàn thân đánh cho vồng tuyến trên đùi đang quần chặt đứt, ai ngờ đúng vào lúc này lại như thế., Tỳ Hưu nghe thân thủ truyền đến âm thanh của một cô gái: “Vô dụng! Nhiếp, lưới vây tiên của chúng ta cùng dây Khốn Tiên đến từ Tây Tạng, là một loại tơ lưới màu trắng vô cùng hiếm thấy và cứng cỏi dị thường, cho dù là tuyệt thế cao thủ muốn cưỡng ép chân khí đánh gãy nó, kinh lực cũng chỉ có thể bị lưới cứng cỏi gạt sạch, tổn công vô ích...”

“Hơn nữa vô luận là Khốn Tiên vồng hay Khốn Tiên tác, đều có thể lấy hàng ngàn loại dịch nhờn và dịch thể của các loài nhện khác nhau cùng với chất lỏng của trăm loại kỳ hoa dị thảo, tính chất dinh dính rất mạnh, cho dù song thủ vô địch mạnh mẽ như song vật bá chủ của Tam muội chúng ta, nhưng nếu bị quần lên cũng không có chỗ nào mở rộng tài nghệ., Căn bản không trốn thoát được năm ngón tay chúng ta.” Tiếng nói vừa đi vừa nghỉ, nhưng thấy hai thân ảnh thướt tha hiện sau lưng Nhiếp Phong và Mộng Nhi cách đó không xa, nhanh nhẹn dừng lại trước hai người bọn họ một trượng, a! Thì ra, lại là hai nàng?

“Tri Chu tinh” kết lưới cuối cùng cũng hiện nguyên hình!

“Tứ Dạ... Đại tỷ? Năm đêm... Nhị tỷ tỷ?” Mộng Tân nhìn tới lại là hai nô tỳ của mình, đột nhiên sững sờ.

Bốn đêm? Năm đêm? Nhiếp Phong không lo được ngoài nhà có mỗ mỗ ra còn có hai tỷ muội lấy tên là Dạ. Thân thể của giấc mộng càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi, nàng còn có gì giấu diếm Nhiếp Phong đây?

Nhưng mà vô luận thân thể mộng cảnh bí ẩn như thế nào, có lẽ lúc này đã là lúc lột chung một cái, hai cái tên “vô địch bá thủ” kia của nàng, cùng hai vị xâu rục của nàng, đã biểu diễn sống sờ sờ ở trước mắt Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong chỉ thấy bốn ngày năm đêm sau trên Khôn Tiên võng là hai mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa ngoại trừ vẻ đẹp tuyệt luân, thần thái cũng cực đoan yêu kiều, trong mắt đầy xuân ý, lại càng lộ ra dị thường, dường như quần áo của hai nàng cũng không phải dùng để che đậy thân thể, cũng không phải là chỗ yếu hại dùng để che đậy trên người... Mà là đang đảm nhiệm những nhiệm vụ trọng yếu, đột nhiên xuất hiện những chỗ quan trọng, làm cho bộ vị mê người của hai nàng càng thêm - hô lên rõ ràng!

Nàng với nàng, đúng là có hai tên – Tri Chu tinh!

Bởi vì câu dẫn, hưởng dụng nam nhân, là thói đam mê cả đời của hai nàng!

Mà Khôn Tiên Võng trước mắt cũng là trò hay của các nàng!

“Đại tỷ tỷ, nhị tỷ, là... mỗ mỗ sai các người tới?” Đại tỷ bốn đêm lạnh lùng cười, đầu tiên liếc mắt thoáng nhìn gian phòng của mỗ mỗ, lại quay đầu nhìn thoáng qua, hé miệng nói: “Cái này còn dùng gian? Người từ trước đến nay là tam muội mỗ mỗ coi trọng nhất, lần này nếu không phải lão nhân gia ngài lệnh chúng ta như thế., Sao chúng ta dám lố mắng được!” Câu này vừa nói ra, gương mặt Mộng Tuyên lộ vẻ xấu hổ, như mình vi phạm mệnh lệnh của mỗ mỗ mà trong lòng thấy hổ thẹn. Chỉ có điều, trong phòng của mỗ mỗ vẫn không hề có tiếng động, ngoài ý muốn, mỗ mỗ cũng không đuổi theo ra ngoài phòng.

Chẳng qua nhị tỷ của Mộng Dạ đã vững vàng nhìn Mộng, không nhìn được mắng: “Hừ, xú nha đầu, người còn có mặt

mũi gọi chúng ta là đại tỷ tỷ! Mỗi mỗi bảo người lợi dụng Nhiếp Phong cho tốt, người lại cứ lảng tránh hẳn, mỗi mỗi hiện nay muốn đích thân bắt Nhiếp Phong, người lại còn cả gan cứu hẳn? Người đúng là không biết xấu hổ, gan to bằng trời!” Tứ Dạ lập tức cũng lấy ánh mắt cực độ khinh bỉ nhìn Mộng Phong, âm hiểm phụ họa.

“Nhị muội người thật sự là nói trúng một câu! Người xem Tam muội của chúng ta, cũng không tự lượng hồng ngân trên mặt mình rút cuộc xấu như thế nào, lại cho là mình có thể xứng với Nhiếp Phong, theo ta thấy, nàng đại khái cũng vì nguyên nhân này mới có thể cứu Nhiếp Phong? Hắc hắc! Thật sự là qua đen phối với phượng hoàng sao!, Đúng thật là không biết xấu là gì!” Hai người người một lời ta một câu, nói chuyện Ngũ Dạ chỉ là nghiêm khắc trách nhiệm, không có gì, nhưng lời nói của Tứ Dạ lại ẩn chứa tính vũ nhục rất mạnh, phi thường chanh chua, Mộng Văn không khỏi tái mặt.

Thật ra ở thời gian quá khứ, vết đỏ đó đã bị đại tỷ tỷ bốn đêm lấy bút không dưới trăm ngàn lần, chỉ là hôm nay trước mặt Nhiếp Phong, lại bị giễu cợt làm xấu mặt, trong lòng chẳng biết vì sao chỉ cảm thấy khổ sở, càng xấu hổ tới không thể lặp lại, không đành cúi đầu.

Nhiếp Phong để hết mọi chuyện vào trong tai, không khỏi ngo ngác nhìn mộng, nói: “Mộng... cô nương, nguyên lai mỗi mỗi muốn người, muốn lợi dụng ta? Vậy tại sao... Người còn muốn cứu ta?” Nhiếp Phong hỏi một câu, không biết phải làm sao: “Nhiếp... đại ca, ta...” Nàng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể đỏ mặt, đầu rũ xuống càng thấp hơn, không dám nhìn Nhiếp Phong.

Tứ Dạ the thé giọng trào phúng nói: “Tên ngốc, đúng là hỏi nhiều một chút, tam muội ta cứu người, đương nhiên là vì lý do ” điều ái tuần” cũ kỹ không chịu nổi.” Nàng ta nói do đột nhiên con người xoay vòng, ngắm Nhiếp Phong, cười dâm dăng: “Nhưng nàng thật sự biết cách lựa chọn, chọn trúng vị tuyệt sắc mỹ nam tử này của người.”, Không mất là loại hàng thượng đẳng!” Lời này vừa mới dứt, bốn đêm bỗng nhiên cất bước, đi tới trước mặt Nhiếp Phong. Mặc dù tay chân Nhiếp Phong bị khống chế, nhưng vẫn nhìn không chớp mắt vào chân nàng, giống như đang cảm thấy kỳ quái. Vì sao nàng lại

hành động trên tấm Khôn Tiên võng có tính dính cực mạnh này lại rất tự nhiên.

Bốn đêm đi về phía Nhiếp Phong, hần cười nói: “Nhiếp mỹ nam tử, ta biết rõ ngươi nhất định rất hiếu kỳ vì sao ta và năm đêm có thể đi lại trên lưới. Được rồi! Nhìn vào khuôn mặt tuần tú mà người gặp người ta yêu này, ta sẽ nói cho ngươi biết! Đó là bởi vì chúng ta đã bơi dưới chân từ lâu...”

“Giải Tiên Thủy!”

“Giải Tiên Thủy!” Nhiếp Phong nhú mày.

“Không sai!” Đối mặt Nhiếp Phong là nam tuyệt sắc tuấn nam, năm đêm cũng không tiếp tục khiêm tốn lễ độ với đại tỷ của hần nữa, vội vàng cũng bước tới trước mặt hần, giành đáp:

“Chúng ta tuy không có tư chất như Tam muội..., “Bá thủ vô địch có thể tập luyện mỗi mỗi, nhưng mỗi mỗi lại truyền cho chúng ta một mảnh khóc khác — “Khôn Tiên võng” và “Trói tiên tác”, hai thứ này chẳng những khiến cho những kẻ được gọi là cao thủ tuyệt thế kia vô kế khả thi, sự mềm dẻo của chúng càng có thể lấy nhu chế cương, khắc chế vô địch thủ mà tam muội cương kinh vô song...”

“Trừ phi Tam muội cũng giống như chúng ta, hiểu được phối chế có thể giải được tiên thủy dính trên lưới, nếu không, nàng cũng không làm gì được chúng ta...” Năm đêm một mặt nói một mặt đắc chí, phảng phất khắc tinh trở thành bá thủ vô địch cho hai người bọn họ mà cảm thấy mặt mày hơn hớn, bất quá Nhiếp Phong lại không cho là đúng.

Hần nghĩ mình là loại người nào liền luyện công phu như thế, quan sát song muội muội hoa yêu đột nhiên như con nhện đơn độc cắn nuốt người khác, luyện công phu kết lưới là thích hợp nhất. mỗi mỗi lại có ánh mắt, đương nhiên phải kết lưới mới được!

Nhưng mà giấc mộng, xưa nay nàng dịu dàng yên tĩnh, nhỏ yếu, lại có thiên phú tập võ vô địch cương kinh vô luân, thật sự là ngoài ý liệu, hần bất ngờ nhìn thoáng qua giấc mộng bên người.

Mộng, lúc này cũng không dám nhìn hần, ánh mắt hình như hi vọng hần có thể tha thứ, chỉ vì trước giờ nàng luôn giấu hần

rất nhiều chuyện... Tứ Dạ nhìn hai người với vẻ bất mãn, bốn đêm đã vô cùng không khách khí nói: “Nhiếp Phong, trước mắt có hai mỹ nữ nhuyển ngọc ôn hương người không thèm nhìn hấn., Người còn muốn nhìn thấy gương mặt xấu xí có vết màu hồng kia, xem người có biết điều không giơ tay lên!” Nói xong đã giơ hai tay lên, đeo mặt Nhiếp Phong lên, Nhiếp Phong chột giật mình. Ngoài ý muốn thấy bốn đêm bên hông hấn còn treo một cái bình sứ màu trắng, miệng bình sứ này mở ra kín mít, trên bình còn khắc ba chữ nhỏ - Giải Tiên Thủy!

Ngũ Dạ thấy tỷ tỷ của nàng giống như muốn chiếm Nhiếp Phong làm của mình, dưới sự không cam lòng, cũng dựa theo dạng hồ lô đem khuôn mặt Nhiếp Phong áp vào mình, Tứ Dạ lập tức thối nàng: “Nhị muội, ta biết muội thường xuyên đối diện với bức họa Nhiếp Phong, nước miếng chảy mạnh vào miệng., Nhưng cũng không cần vội vã như vậy chứ! Mỗi lần hai ta phát hiện ra nam tử tuần tú gì, đều là do đại tỷ tỷ ta trước, người lần này phá quy củ như thế nào?” Thật sự là mặt trời ban trưa, lòng người không cổ xưa! Những thôn nữ trói gà không chặt trước kia luôn cho lục lâm đại tặc đùa giỡn. Bây giờ lại là đối với việc dòi thế dịch thế., Dưới ban ngày ban mặt, đường đường là một Nhiếp Phong lại bị hai mỹ nữ háo sắc trêu ghẹo. Đúng là còn ra thể thống gì, bốn đêm năm đêm còn đang tranh chấp bất phân thắng bại., Mộng thấy hai con ô nường của mình lộ ra vẻ mặt tức giận như thế trước mặt Nhiếp Phong, chỉ cảm thấy thị phụ lúng túng, Nhiếp Phong vẫn một mực không nói, mặc cho hai cô gái dặt mặt hấn xoay vòng. Nhưng đúng lúc hai người hỗn loạn, Mộng lại thoáng nhìn Nhiếp Phong mỉm cười.

Trong thời điểm sắp bị người ta “thiên thủ tội hoa” này, hấn lại nở nụ cười thản nhiên, rốt cuộc hấn đang cười cái gì? Không phải hấn bị choáng váng đầu chứ?

Đương nhiên hấn không phải! Nhiếp Phong cười, là bởi vì hấn cho dù tay chân bị chế trụ, không cách nào động đậy, trên người hấn còn có một thứ khác có thể dùng để công kích vũ khí trong lúc nguy cấp. Mặc dù loại vũ khí này, loại tuyệt nghệ này, không phải lúc cần thiết, hấn tuyệt đối sẽ không dùng!

Bốn đêm năm đêm đã qua không hề cảnh giác đối với Nhiếp Phong bị tay chân chế trụ, trong lúc quấy nhiễu rõ ràng đã đến

gần Nhiếp Phong trong gang tấc. Khoảng cách gần cái thước này, chính là thời cơ Nhiếp Phong khao khát!

Nụ cười vẫn còn đọng trên mặt hắn, đột nhiên... “Bồng” một tiếng! Nhiếp Phong gậy chân khí toàn thân mạnh mẽ hướng lên đầu, mái tóc dài vốn nhu thuận vô cùng, bỗng nhiên ngút trời đứng sừng sững, nghiêm nhiên như thân ma tức giận... “A!” Bốn đêm năm đêm trong đêm quấy nhiễu cảnh tượng kỳ lạ trên đầu nam tử tuần nam tuyệt thế này, nhất thời hù cho đồng loạt hét to một tiếng!

Nhưng chỉ một tiếng gọi này, hai nàng không kêu nữa; vì Nhiếp Phong đã dùng tốc độ nhanh hơn âm thanh khiến cổ mình vặn vẹo, mái tóc dài tràn đầy chân khí theo cổ vặn vẹo, đầu trường như một cái bóng chân nhanh vô cùng, “bí chạm” hai tiếng, đã chớp giạt đánh trúng Thiên Linh huyết bốn đêm năm đêm!

Một đòn này không thể để xảy ra sai sót, toàn thân Nhiếp Phong đầy chân khí, khiến bốn đêm năm đêm rơi vào trạng thái không nhẹ, huông chi còn bị quét trúng linh huyết, cho dù hai người nàng võ công không kém cũng phải ngất tại chỗ!

Ngay lúc hai người đang chuẩn bị hôn mê trên võng, mái tóc dài của Nhiếp Phong lại liên tiếp dài ra sức, vừa vặn ném bình Giải Tiên Thủy bốn đêm đến bên hông. Tiếp đó hắn lại dùng lực kéo một cái, đoạt lấy giải tiên thủy!

Giải Tiên Thủy vừa đến tay, Nhiếp Phong lập tức lấy lực lượng mềm mại đánh bật cái nút của y ra. Y cứ như vậy lấy đầu tóc của mình ném thẳng xuống Giải Tiên Thủy, tưới lên chân y và Mộng Tuyền một vòng. Không tiêu diệt được cái kia, dịch nhờn của hai người đã hòa tan toàn bộ tiên thủy. Không chỉ có một cái, trên chân y đã đầy Giải Tiên Thủy, hai người còn có thể tạm thời hành động tự nhiên trên Khôn Tiên võng!

Thế nhưng mộng vẫn đứng tại chỗ, sững sờ nhìn hai tử tử bị đánh hôn mê, hai mắt sững sờ nhìn mái tóc dài mềm mại bóng loáng của Nhiếp Phong đã biến trở về hình dạng mềm mại trơn bóng, giống như vừa rồi là kỳ quan trọn mắt há hốc mồm.

Nhiếp Phong cười lúng túng: “Mộng cô nương, vừa rồi đáng vẻ của ta... rành rành sợ cô, nghe Nhiếp Phong nói, mơ mới

như tỉnh mộng, đáp: “Không! Ta... Ta chỉ kinh ngạc... tóc của một nam nhân cũng có thể lợi hại như vậy...” Đúng! Cho dù muốn phá đầu, ai lại nghĩ tới tóc dài Nhiếp Phong lại có tác dụng này.

Liên tiếp công kích vừa rồi nối liền thành một mạch, uy lực tuyệt không thua gì đui phong thần của Nhiếp Phong, hơn nữa còn là độc môn công phu độc đáo hẳn tự nghĩ ra, chỉ ít một đầu bộ loạn xạ bộ kinh vân, cũng không thể giống Nhiếp Phong như vậy!

Mộng Nhi còn chưa nói hết câu, chợt nghe bên trong phòng Mỗ Mỗ yên lặng đã lâu, lại tiếp tục truyền ra một tràng cười, mỗ mỗ cười nói: “Lão thiếp cũng khá kinh ngạc! tràn đầy cho rằng dựa vào Khốn Tiên võng đã có thể “tổ gió bắt mộng” cho nên vẫn luôn ở trong phòng chờ đợi giai âm, không ngờ được hai nha đầu kia háo sắc làm hỏng việc suốt bốn đêm, Nhiếp tiêu tử, lão thiếp thật sự đã xem thường bản lĩnh của ngươi, cùng với đánh giá thấp sự mỹ mạo kinh người của ngươi!”

Lời này vừa nói ra, Nhiếp Phong và Mộng Mộng lập tức nhìn nhau, hai bên đều ngưng thần đề phòng, biết rõ mỗ mỗ có thể ra tay bất cứ lúc nào.

mỗ mỗ tiếp tục nói: “Bất quá như vậy cũng tốt! Ít nhất có thể để lão thiếp biết ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, bản lĩnh của ngươi càng lớn, càng có thể là “Khuynh Thành chi luyện” chúng ta đã trên ngàn năm...” Nhiếp Phong nghe vậy kinh ngạc, hỏi: “Cái gì? Ta... có thể là Khuynh Thành Chi Luyện đã đợi hơn ngàn năm? Sao... làm sao... Ta chỉ phụng mệnh của sư phụ đến đây truy xét Khuynh Thành Chi Luyện mà thôi, sao lại có quan hệ với chiêu này?”

Mỗ mỗ trong phòng cười lạnh: “Đương nhiên ngươi sẽ không hiểu! Nếu ngươi hiểu vì sao lưu luyện trong khuynh thành ngàn năm tới nay vẫn còn chờ đợi một người, chỉ sợ ngươi đã sớm không đến Vô Song thành. Nhưng nếu ngươi được tới bốn thành, lão thiếp sẽ không để ngươi bước nửa bước ra khỏi bản thành...” “Ta muốn” “Sinh bắt ngươi!” “Ngôn chữ” “Ngươi” lại xuất, nghe thấy mỗ mỗ lập tức bạo cương.” “Vèo” một tiếng, cây quả trượng bằng hữu kia của nàng đột phá cửa sổ đi ra. Mục tiêu chính là —— chân Nhiếp Phong!

Nàng muốn bắt sống Nhiếp Phong, chuyện quan trọng nhất là không thể để hắn đi, cho nên quyết định đánh nát xương chân hắn, tuyệt đối chính xác!

Kinh lực đầu trượng của bạn thân bành trướng dị thường, hơn nữa nhanh như thiểm điện, trượng chưa đến, trượng phong tới trước, khiến cho quần áo Nhiếp Phong và giấc mộng rung động rì rào, nếu để cho hắn bắn trúng, không chết cũng phải trọng thương!

Nhiếp Phong tay không tác sát, cứng rắn chống đỡ tất nhiên là không thể, tâm niệm vừa động, lập tức nhảy lên giữa không trung né qua, ai ngờ cây quả trượng này dường như có mắt, chưởng nóng vội quay về, lại hướng Nhiếp Phong giữa không trung giữa hai chân quét tới!

“Nhiếp đại ca cẩn thận!” Mộng nhi bên cạnh kinh hãi, vội vàng nhảy dựng lên, cặp tay bá chủ vô địch kia vung lên. “Coong” một tiếng, va chạm với quả trượng đầu rồng, phát ra tiếng kim loại đinh tai nhức óc, quả trượng đầu rồng bị đánh văng về phòng của mỗ!

Mỗ mỗ trong phòng thấy ác mộng lập tức ra tay giúp đỡ Nhiếp Phong, sau đó nổi trận lôi đình: “Hay lắm! Nha đầu, vì tên Nhiếp tiểu tử này mà hôm nay ngươi dám tạo phản?”

Đúng! Có lẽ tất cả những thứ cô đứng về cũng là vì Nhiếp Phong, vì vậy trong mộng còn thử cầu xin: “Mỗ mỗ! Cầu ngài bỏ qua cho hắn đi! Chắc chắn hắn là người có Khuynh Thành Chi Luyện trong lòng mọi người.”

mỗ cao giọng hô to: “Cho dù thế nào đi nữa, tốt xấu gì hôm nay cũng phải bắt giữ rồi nói!”

Vừa nói xong, mỗ mỗ đã như tia chớp xuyên qua cửa sổ, tung người nhảy lên, không ngờ lại nhảy lên trên cao ba trượng, tiếp đó dùng cặp tay vô địch của bà đùa bỡn một đóa hoa chưởng, hét to: “Nhiếp Phong, tiếp chiêu đi!” Tiếng nói vang như chuông đồng hồ vang lên., Đoạt nhân tâm hồn, nhưng càng chiêm đoạt nhân phách, là chưởng thủ vô địch của nàng giờ phút này. Cánh tay này đang hội tụ năm thành công lực toàn thân nàng, thế như chẻ tre từ giữa không trung bổ cực nhanh về phía Nhiếp Phong, chưởng thế hùng hồn bá đạo, đã

ép Nhiếp Phong và Khôn Tiên vồng rơi xuống thật sâu, mặt đất dưới tấm lưới càng bắt đầu nổ tung “Bốp”!

Vô địch vô địch vô địch! Chương này phát ra một cỗ khí phách vô địch, như ép thương sinh trong thiên hạ phải công nhận quan mới là vô địch!

Một chương thật vô địch! Một chương này thể tới cực nhanh, tuyệt đối không kém Nhiếp Phong, thể nhưng cho dù Nhiếp Phong có đủ thời gian giờ chân ngăn cản cũng không đủ nội lực ngăn cản. Hắn đã cảm thấy, bất luận hắn lấy bất luận một vị trí nào trong thân thể mình để ngăn cản bá thủ vô địch này, kết quả cũng chỉ có thể—— cắt!

Bạo! Toé!

Mộng thấy thể tới của mỗi mỗi mãnh liệt sắc bén, trong lòng biết không ổn, chương này của riêng mỗi bà đã nhanh tới mức bà không cách nào giúp Nhiếp Phong kịp thời, chỉ có thể kêu lên sợ hãi: “Nhiếp đại ca, chương này tuyệt đối không nên liều mạng, mau tránh!”

Nhiếp Phong âm thầm kêu khổ, nếu có thể né qua chương này, hắn đã sớm né tránh, nhưng lực lượng mệnh mông của chương này giống như một thùng sắt đường kính vài thước, một mực giam cầm hắn trong phạm vi vài thước, tránh lui không được, tùy ý để chém giết... Đương nhiên... không!

Đường đường là con trai của Bắc Âm Cuồng Dao Nhiếp Nhân Vương, tuyệt đối sẽ không mặc kệ chuyện chém giết, cho dù xương chân nát vụn, cho dù địch nhân vô địch cái thể như thế nào, hắn cũng muốn đấu đến cùng với kẻ địch!

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phong không khỏi ngóc đầu lên nói với mỗi mỗi đang ở giữa không trung cấp tốc rơi xuống: “Mỗi mỗi, ngài là trưởng bối của mộng cảnh, ta vốn không muốn giao thủ với ngài, nhưng ngài ba lần bốn lần khuất phục...” “Nhiếp Phong hôm nay chỉ có thể nói với ngài...” “Cố gắng hết sức!”

Liều hết sức! Thật sự liều hết! Nhiếp Phong vội vàng đem sở học cả đời —— mười thành nội lực ” Ngạo Hàn Lục Quyết” cùng mười thành nội lực “Phong Thần cước pháp”, đều hội tụ trên đùi phải—— kinh cước nghênh đón!

Thế nhưng, cho dù hấn đã dốc hết mười thành công lực vẫn có thể chống lại lực lượng thành công của mỡ mỡ - Bá Thủ vô địch?

Chỉ vèn vèn là năm thành công lực - Vô địch?

Đáp án dĩ nhiên là... Lần liều này không đơn độc khiến giác mộng giật mình, khiến mỡ mỡ giật mình!

Càng khiến Nhiếp Phong giật mình!

Ngay khi chân Nhiếp Phong đối diện với bá thủ vô địch của mỡ, Nhiếp Phong lập tức biết mình đã thất bại, bởi vì cho dù hấn đã xuất mười thành công lực, hấn đã cảm thấy lực lượng chạm vào đùi phải mình, ít nhất so với mười thành công lực cao hơn mấy lần, cái chân này của hấn chắc chắn sẽ bị phế!

Nhưng không biết vì sao, ngay lúc toàn bộ đùi phải của mỡ mỡ sắp sửa bị lực lượng cường đại của bà ta đập tan, dưới tình thế cấp bách, vị trí đan điền của hấn bỗng có một quang sáng trắng lóe lên, như là một luồng chân khí. Luồng chân khí màu trắng này hình như vẫn luôn ẩn nấp trong cơ thể Nhiếp Phong, lúc này lại bị Vô Địch thủ của mỡ mỡ hấp dẫn, tĩnh cực âm động, nhanh chóng chạy tới đùi phải của Nhiếp Phong, thế phải cao thấp với vô địch!

Mỡ mỡ vốn đã chắc chắn thắng lợi, thấy vậy không khỏi suy nghĩ.

“Không có khả năng! Tiểu tử này vốn nên quân lính tan rã, sao đột nhiên lại sinh ra một luồng khí trắng chạy về phía chân? Luồng khí này xem ra sử cường đại dị thường, đệ tử hùng bá... Sao lại có sức mạnh siêu phàm như vậy?” Tâm niệm vừa chuyển, đang muốn tăng cường chuông kinh, nhưng đã quá muộn!

Khí đoàn Nhiếp Phong bị bẻ gãy đã thành công vọt tới đầu đùi phải. Ngay lúc đó, hấn vừa vận đối mặt với lực lượng cường đại vô địch bá thủ!

“Àm!” Liều mạng, hai người nổ tung phát ra một tiếng động sét vang vọng tuyệt luân!

Trời sắp sụp rồi! Đất sụp rồi!

Thiên Hòa địa, phảng phất giống như hai cỗ lực lượng tuyệt thế vẫn đang tồn tại trên đời này, liều mạng với nhau mà kinh hô!

Mà Mộng Mộng ở một bên, sớm đã ngậy ngân không tưởng được vốn là một chiêu mạnh yếu cách xa nhau, lại bị cỗ khí đoàn màu trắng tiềm ẩn này của Nhiếp Phong xoay chuyển qua, biến thành thế lực ngang nhau, chỉ chốc lát toàn bộ đình viên bởi vì hai đại lực lượng kinh thiên động địa đụng nhau, phát sinh một trận chấn động kịch liệt kinh thiên động địa, hai đại lực lượng tuyệt thế giao đấu lực phản chấn, càng làm cây cối trong phạm vi năm trượng đứng sừng sững hóa thành từng mảnh vỡ!

Đáng sợ đáng sợ! Khí đoàn màu trắng ẩn giấu trong cơ thể Nhiếp Phong rốt cuộc là lực lượng đáng sợ gì? Chẳng lẽ là... Chấn động qua đi, lực lượng của mỗ mỗ không Ngu Nhiếp Phong lại có thể đánh ngang tay với Vô Địch Bá Thủ đã hợp lực thành công, khiến hãn lão đảo, mà thân thể giữa không trung cũng cực kỳ bất lợi., Toại Liên vội vàng xoay người nhảy lên, rơi trên mặt đất, chỉ thấy mặt trận tử trận, rõ ràng bởi vì một trận liều này mà huyết khí đại loạn, nhu cầu cấp bách hồi khí., Nhưng mỗ mỗ là tà thoát Nhiếp Phong, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi, hào hùng chỉ thẳng: “Được! Tiếp hay lắm! Đúng là thiếu niên xuất anh hùng! Lão thiếp hồi hận vừa rồi không dốc hết mười thành công lực liều mạng với ngươi, xem rốt cuộc bàn tay vô địch kia và chân khí màu trắng của ngươi ai thắng ai thua, ha ha...” Trong tiếng cười điên cuồng, khóe miệng mỗ đã phun ra máu tươi, xem ra thật sự bị nội thương.

Nhưng Nhiếp Phong cũng không dễ chịu, tuy lúc trước liều mạng vô cùng rục rịch, nhưng hãn và mỗ mỗ cũng cần phải trả giá đắt như vậy.

Khóe miệng của hãn cũng hết như mỗ mỗ, suy tính cuồn cuộn!

Tuy lúc này Nhiếp Phong vẫn đứng sừng sững, nhưng trong lòng hãn biết rõ, huyết khí của bản thân đã thích hợp cho sống chết mà nghịch loạn, bây giờ hãn đã bước đi khó khăn...

Nhưng điều khiến người ta kinh hãi nhất là, vào giờ phút này, mỗ mỗ vẫn luôn chấn động., Không ngờ hãn cũng biết tình huống của mình, còn cười lạnh như đứt quãng: “Nhiếp tiểu tử! Trong cơ thể ngươi... Mặc dù có luồng chân khí kỳ dị bảo vệ

ngươi, thế nhưng lão thiếp cùng ngươi vừa mới hợp với ngươi... Trong lúc so chiêu, đã cảm thấy ngươi... không biết cách nào vận dụng linh hoạt của nó...” Bây giờ, ngươi cũng phải giống lão thiếp, cảm thấy bước đi khó khăn à?” Thì ra mỗi cũng bước đi khó khăn à?

Nhiếp Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Vì như vậy chẳng phải là không thể hiện, mỗi mỗi đã không còn dư lực công kích hẳn?

Nhưng mà, hẳn không khỏi cao hứng tới quá sớm.

Hách Mỗi Mỗi giật mình: “Chẳng qua tuy lão thiếp cất bước khó khăn, nhưng vẫn có dư lực làm ra. Cuối cùng...” Người cuối cùng?

mỗi mỗi còn một người cuối cùng?

mỗi mỗi nói tiếp: “Nhiếp tiểu tử! Lão thiếp không tin ngươi còn có thể sử dụng cổ lực lượng! Giờ phút này cho dù ta không lập tức nghỉ ngơi về, cũng phải sử dụng “Tình khuynh thất thế” để xem ngươi còn có bao nhiêu cân lượng?”

Bảy đời?

Cái tên quá si mê! Đây là kỳ chiêu gì vậy? Phạm phu thế tục, yêu quý lẫn nhau, chỉ là chán sống cả đời, sao còn cần bảy đời chuyển tình?

Thật sự là phiền càng thêm phiền, phiền chết đi được!

Hiếm khi thấy người đặt tên này vẫn không khuếch đại phiền toái, vì chiêu này mà lấy một cái tên si tình như vậy, có thể biết đặt tên người thâm tình cỡ nào?

Nghe lời này, Nhiếp Phong ngó người tại chỗ: Y ngơ ngác, không phải hoàn toàn vì cái tên này, mà chủ yếu là vì giọng nói của mỗi mỗi lúc này!

mỗi mỗi, giọng nói của nàng, trong nháy mắt lại đột ngột vang lên giọng nói trầm thấp của một nam tử!

Cùng lúc đó, trên người mỗi mỗi cũng không ngừng toát ra vô số luồng khí màu đỏ, ngọn núi của nàng cũng sinh ra biến hóa kinh người!

“Rắc rắc” một tiếng! Nhưng thấy thân thể của mỗ mỗ vốn đã khô ngo càng to lớn, vốn bàn tay tiều tụy cũng nổi da thịt, gương mặt bọc xương của bà ta còn đồng thời phồng lên như một quả bóng: Đầu tóc bạc kia cũng dần dần biến thành màu đen... Sắc mặt của bà ta, kịch liệt chuyển thành đỏ đậm...

Trời ạ! Quyền lực chỉ trong khoảnh khắc, không ngờ mỗ mỗ lại biến từ một lão phụ Trường Mộ thành một nam nhân hùng dũng oai vệ?

Hơn nữa nam nhân này, còn là một nam nhân khiến người ta có cảm giác quen thuộc...

“Quan... Công?”

Nhiếp Phong quả thực ngây người: “Sao có thể... Có thể? Vũ Thánh quan công,... Sao có thể là... nữ nhân?”

Mà chuyện càng không thể cũng xảy ra! Mỗ mỗ vốn cũng sải bước khó khăn như Nhiếp Phong, giờ phút này chẳng những hình thể đột biến, mà găng tay chỉ bạc vô địch trên tay vị bá chủ kia cũng đã sớm trở nên một mảnh đỏ thẫm, Liệt Diễm bắn ra bốn phía, hình như là kinh chiêu tiên tấu!

“A... A... “

“Nhiếp Phong, “Tình khuynh bát thế” chia làm bảy cấp công lực, mỗi đời một cấp, trước mắt chỉ có lão thiếp mới hiểu được, tuy rằng trải qua chiêu kia đánh nhau ta đã đại thương nguyên khí, không thể sử dụng hết công lực cấp bảy cấp bảy, chỉ có thể sử dụng một cấp, nhưng nghiêng một “Nhất thế” hùng hực tình hỏa, cũng đủ để người từ từ tiêu thụ...”

“Nhiếp Phong, bảo ngươi nhìn xem chiêu “Tình khuynh thất thế” của ta...”

“Cấp một có công lực đi!”

Chữ “điều” lóe ra, nàng biến thành nam nhân cũng đã bạo khởi, nhảy lên cao năm trượng, mà đá cát phương viên năm trượng, càng như người hầu theo thân hình nàng bay lên, thoáng chốc cát bay đầy trời, như mặt trời hoàng hôn, một mảnh túc sát...

Nhiếp Phong vẫn đứng ngẩn người, mộng không nói lời nào xông tới trước mặt Nhiếp Phong nói: “Nhiếp đại ca, đừng có

cứng đối cứng nữa, chúng ta đi mau!” Nói xong lôi kéo Nhiếp Phong, muốn chạy ra khỏi đình viện rách nát này. Vừa rồi hấn giật mình, Nhiếp Phong cố gắng cất bước khó khăn...

“Nhiếp đại ca...” Mộng vô cùng kinh ngạc, bởi vì máu chảy ra từ khoe miệng Nhiếp Phong chưa bao giờ ngừng lại, hơn nữa còn nhuộm đầm vạt áo trước ngực hấn. Mà vào lúc này, Chử Bằng nghe mờ mờ bạo liệt một tiếng, cùng với bá thủ vô địch đồ thâm của nàng, đã kéo theo vô số cát đá, binh mang theo một cỗ khí thế vô địch so với một kích vừa rồi càng mạnh mẽ hơn gấp bội, mạnh mẽ hướng Nhiếp Phong đứng sừng sững mà xuống!

“Mồ Mồ, không nên như vậy! Người thật sự muốn giết hấn à?” Mộng cao giọng kinh hô, đồng thời một tay đỡ Nhiếp Phong ra khỏi cửa, chỉ cần có thể phá cửa ra là có thể chạy khỏi căn phòng cũ nát này, chạy khỏi tình cảnh “Nhất thế” của mồ mồ!

Hấn không hề biết, ngay lúc hai người này vừa mới đoạt được cửa ra thì lại rơi vào một cái khác – hạnh phúc!

Nhìn thấy mặt đất ngoài cửa đã tách ra hai bên, lộ ra một cửa động đen kịt dị thường, sâu không thấy đáy. Nhiếp Phong và Mộng Không lo có chuyện này, cả hai cùng rơi vào trong động!

May mà trong mộng vẫn còn phản ứng nhanh nhẹn, khi hai người hạ xuống cách đó năm trượng, nàng cuống quýt dùng chỉ bá bá vô địch của mình cắm xuống mép thành, ngăn chặn hai người rơi xuống, chưa kịp suy sụp đến đáy động: Nhưng cùng lúc đó, trên mặt đất lại có một kinh khí vô địch ép xuống hai người.

Hóa ra mồ mồ đã đuổi tới tận cùng, vô địch bá thủ “tình tình ái khuynh đời” của bà ta càng nổi lên hồng quang trong âm u vô biên. Người và tay bà ta hóa thành ngọn lửa dữ dội, Mộng Nhi còn nghe thấy bà ta vừa vặn đối mặt với hai người bọn họ, vừa cười ha hả nói: “Nha đầu! Chưa dám khẳng định Nhiếp Phong trước khi Khuynh Thành Chi Luyến, người cho rằng mồ có nhân tâm giết ông ta không?”

“Ta chỉ muốn ép các người tiến vào dưới cái động này. Bây giờ, ta lấy tình cảm thấu tâm, đem các người đánh vào đáy

động, rồi từ từ xử trí các người!” Lời nói vừa dứt, mỗ mỗ tràn đầy bá thủ xích hồng liệt diễm vô địch, đã bình sĩ bá đạo vô cùng, đột nhiên hướng Nhiếp Phong và Mộng Đình đứng sừng sững, thề phải đem hai người này sừng sững tiến vào đáy động!

Tình nghiêng đời chưa tới, lực lượng tình cảm nghiêng đời đã tới trước, dù cho chỉ là công lực cấp thứ nhất, nhưng phần khí kình kia đã ép cho giấc mộng và huyền phong không cách nào hô hấp, vốn dùng quyền bá thủ vô địch màu bạc trắng của Mộng Đình, có thể cũng có thể miễn cưỡng ngăn cản tình yêu cả đời., Nhưng mà, lúc này tay phải của Mộng Tuyền đang đứng sừng sững, không bá thủ của nàng đang cắm sâu vào trong vách đá, chống đỡ ngọn núi của hai người nên không cách nào liều mạng với mỗ mỗ. Mắt thấy tình thế hai người chắc chắn sẽ bị ngũ lao bách thương cả đời, lại bị đánh vào đáy động sâu không lường được kia...

Nhưng đúng vào lúc này, trong động u ám không ngờ lại lóe lên một đoàn bạch quang, một đoàn bạch quang có khả năng xoay chuyển thân thể...

Bạch quang? A, vậy không phải là...?

Đúng rồi! Đoàn bạch quang kia chính là cỗ chân khí thâm tấn không phát trong cơ thể Nhiếp Phong, tuy Nhiếp Phong đã cất bước khó khăn, nhưng trong lúc thiên thiết đạo nhất thời, đoàn chân khí kia lại như nước lũ bạo phát, trút ra ngoài, khiến cho Nhiếp Phong vốn đã uể oải không thể không phát!

“Mẹ... mỗ, hơn nữa —— “Nhiếp Phong hét to một tiếng. “Keng” một tiếng, chân hấn cũng theo âm thanh mà nổi lên, sức lực một chân này mạnh mẽ tuyệt đối không kém hơn cước thứ nhất hấn và mỗ mỗ liều mạng với mỗ mỗ chút nào., Tiếp theo, chỉ thấy ánh sáng đỏ thẫm trên chân hấn rớt cuộc cũng chính diện giao chiến với Phích Lịch Hỏa trên người Mỗ Mỗ, nhất thời vang lên một tiếng sét đánh đủ để chấn vỡ trời cao - Thật chấn động lòng người, xé trời, một tiếng nổ vang rung đất! Chỉ là chiến công mang tới từ tiếng nổ này, rốt cuộc là... ai thắng ai thua?

Không! Căn bản không phân ra được ai thắng xương sống! Bởi vì Nhiếp Phong đã chạm cứng tay với Mỗ Mỗ. Luồng

chân khí trong người Nhiếp Phong tạo ra lực phản chấn vô cùng cường đại, chấn cả người mỡ ra khỏi động, bắn ngược về mặt đất. Mà mộng vẫn đánh vào tay phải Nhiếp Phong, cũng khó mà giữ vững hẳn. Tay phải của nàng buông lỏng, Nhiếp Phong đã kiệt sức, lập tức như một ngọn lửa rơi xuống đáy vực!

“Nhiếp đại ca!” Mộng rất khiếp sợ, nàng biết Nhiếp Phong và Mỗ Mỗ sau khi liêu mạng với nhau đã không còn dư lực giữa không trung, hơn nữa còn sắp tức tới mức ngất lịm, nếu cứ thế rơi xuống đáy hồ sâu không lường được này, hẳn chắc chắn – thịt nát xương tan!

Bởi vậy không nói gì, Mộng Tuyên lập tức rút ra cặp tay vô địch cắm trên mép thành của mình, lướt gấp xuống, đuổi theo hướng Nhiếp Phong đang rơi xuống!

Còn mỗ mỗ, đã sớm cười lạnh trên mặt đất, chỉ có tiếng cười lạnh của cô đã cực kỳ suy yếu, hơn nữa còn vang lên giọng nói của bà lão: “Được... một... Nhiếp Phong!”

“Thà chết... Không khuất phục, càng chiến... càng mạnh, lại có thể... ở tình cảnh của lão thiếp... Đem... phản chấn của ta... Mà... Ra lão thiếp, thật sự là... càng ngày càng thương thức... Ngươi...”

“Đáng tiếc, vô luận ngươi... ngươi có... Cường đại cỡ nào, trước sau... Hay là... muốn rơi vào...lão thiếp vì ngươi... chuẩn bị... Giảng thuật...”

“Lão thiếp... Hiện giờ sắp... giận đến ngất đi. Chẳng qua, chàng cũng... cũng giống như ta. Sẽ tức giận... Thất... Thất?”

“Khi... khi ngươi... tỉnh lại lần nữa, có thể cũng là...là ta... Thức tỉnh... Đến lúc đó, khi đó... ta, ta, ta... nhất định sẽ... xuống tay bắt giữ... ngươi...”

“Ta nhất định... cần ngươi... ném thử đi... Ném thử, coi ta đây là tình khuynh...Bảy kiếp...Khi đến cấp sáu, sẽ là... động thiên cỡ nào...Cảnh giới... động đất...” Nói tới đây, lời của mỗ mỗ có vẻ suy yếu, nhưng nàng vẫn cố vận lên một hơi hát vang:

“Tình hải... Vô chu, khuynh... Diệt Vô Thường; bảy đời... Tình thâm, đời tương mao... tùy!”

Tiếng ca thật the lương! Mười sáu chữ này, mỗi một câu phía trước, đều lấy “Tình” “Tử”, “Bãi” “Thế” làm đầu, liệu có phải chính là khẩu quyết “Tình khuynh thất thế” không?

Chiêu “Tình khuynh thất thế” này, song hội cùng “huynh thành chi tình quan liên kết?

Nhưng bất luận thế nào, trong tiếng ca hư nhược mà the lương của mõ, cửa động rộng trên mặt đất, “rộp” một tiếng, bắt đầu chậm rãi khép lại... Không ổn!

Cứ như vậy, Nhiếp Phong và Mộng, chẳng lẽ lại trở thành cá trong chậu?

Người còn sống thì không thể không làm việc.

Bần khổ đại tòng, gia vô hằng sản, mỗi ngày vì miếng mà chạy băng băng, từ làm việc sớm đến đêm có gì là lạ?

Cho dù là phú giáp một phương, bọn họ cũng có công việc của bọn họ, công việc của bọn họ, đương nhiên là phải kiệt lực bảo trì sự giàu có của mình, phòng ngừa có triều đình, tráng sĩ không có Nhan, gia đình ngày càng xuống dốc.

Cho nên bần có bốn ba, giàu có phú Hân lao động. Nếu người sống trên đời không thể không làm việc, vậy thì chưa xong, nếu có thể tìm được một công tác làm việc thân hứng hợp, liền có thể ngụ ý làm việc như vui vẻ, cả đời đến đây, phu nhân còn cầu gì nữa? Đáng tiếc, trên đời người có thể tìm được một phần công tác lý tưởng cũng không nhiều, ở trong Vô Song thành thống trị Độc Cô, loại ví dụ này càng là phượng mao lân giác.

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác vẫn còn một nhóm người này... Bọn họ mỗi ngày đều ở chỗ thích hợp với công việc của mình!

Người của Thiết A Nhị trông chẳng ra sao, tính khí cũng không tốt lắm, nhưng dù sao tuổi của hắn cũng đã quá ba mươi, trong khu chợ của Vô Song Thành đã có thể tính là một nhân vật khá giống rồi.

Bởi vì, Thiết A A mặc dù không có gia tài bạc triệu, nhưng cũng đã là một cửa hàng chủ tiệm. Ở chợ không chỉ, hắn đã có một gian chuyên bán heo, bò, dê, gà, trong tiệm thịt, còn có

hai mươi nam tiểu nhị, ngày ngày thay Thiết A A giết sạch gia súc, cung cấp một bộ phận người của Vô Song thành ăn thịt.

Hai mươi tên tiểu nhị như Thiết A Nhị, mỗi tên đều có bộ dạng bình phàm bình thường như Thiết A Nhị, không chút xuất sắc. Nhưng đám tiểu nhị này đều coi là chuyên nghiệp, mỗi ngày đều giết chết siêu việt hơn ngàn sinh mệnh., Vậy mà mặt không đổi sắc, chưa từng cảm thấy vất vả, ngược lại, xem ra còn tương đương say mê... Mà Thiết A Nhị, mặc dù công khai đôi bên bận tối mày tối mặt, mỗi ngày vẫn rút thời gian ở đỉnh cao để tự mình cầm đao, hấn cũng giống như bọn tiểu nhị của hấn, đều sẽ giống nhau., Mỗi ngày nếu không giết một ít sinh mệnh, liền cảm thấy đứng ngồi không yên, như có điều gì mất... Đúng lúc này, Thiết A Nhị lại tình nguyện từ bỏ một thứ tục vụ, cùng một đám tiểu nhị ở trong phòng đồ mổ – cắt heo Đồ Ngưu sau cửa hàng... “Ngao!” một tiếng rú thảm thê lương vô cùng, như một dải lụa máu tươi phun ra từ cổ con trâu kia., Thiết Nhị tràn đầy trán, thế nhưng hấn tựa hồ không để ý chút nào, ngược lại giống như vô cùng hưởng thụ, đao của hấn vừa chém ra, con trâu đực cường tráng như núi bị hấn hung hăng xé ra hai bên trái phải, chết không toàn thân, khí lực thật lớn!

Nếu đổi lại là đồ tể bình thường, giết một con trâu vốn là chuyện bình thường, chỉ là biểu lộ của Thiết A Nhị lúc này, lại giống như đạt được khoái cảm vô thượng trong nháy mắt, loại cảm giác khoái cảm này, khiến Thiết A Nhị tương mạo bình thường, lại có chút khủng bố dữ tợn!

Nhưng mà hai mươi tên tiểu nhị quan sát lúc này lại không cảm thấy có gì bất an, ở trong lại có một người bật lời khen: “Thống khoái sướng khoái! Đại ca, con bò này người giết vô cùng tàn nhẫn, các huynh đệ thấy thế khá thống khoái!”
Huynh đệ?

Mọi người đều biết, Thiết A Nhị là ông chủ của bọn họ, sao lại đột nhiên biến thành đại ca của bọn họ? Còn xưng huynh gọi đệ với nhau?

Thiết A Nhị chỉ thích ý cười một tiếng, đồ đao trong tay không hề dừng lại, tiếp theo hấn lại chém ra hai đao, lưỡi đao chỉ phát ra hai tiếng “Xẹt xẹt”, không ngờ con trâu đã cho hấn lột

da, xé thành trăm tiếng, nằm rải rác trên bàn gỗ, đã có thể “Côn Lân bán”.

Đao tốt! Hảo thủ! Thanh đao thật nhanh! Chỉ là hai đao liền đem toàn đầu trâu đực cường tráng như núi thối kèn lo sợ, nếu như không phải chém vào người ta, vậy người kia sẽ bị chết - rất thâm... Ngay lúc A Thiết hai người vô cùng hài lòng khi cùng mình hết sức kiệt tác, đột nhiên hai mắt hấn nghiêng nghiêng hướng một góc treo đầy thi thể trâu bò trong phòng đồ tể đảo qua một góc., Trong miệng đã phun ra tiếp một chữ: “Ai?” “Ai” vừa xuất hiện, nhưng thấy khuôn mặt A Thiết vốn bình thường, phút chốc trở nên cực kỳ không tầm thường, không ai có thể tưởng tượng được một người bình thường trong khoảnh khắc trở nên cực kỳ không bình thường., Dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, chỉ vì lúc này... giữa hai mắt A Thiết, hai mắt, tay chân, thậm chí bất kỳ bộ vị nào trên người, trong thoáng chốc tràn ngập sát khí... nhất đẳng cao thủ!

Không sai! Là sát khí! Sát khí không chỉ đơn thuần biến thành một người khác của A Thiết hai người còn lại, càng khiến dao mổ trong tay hấn biến chất, biến thành một thanh đao giết người!

Đao giết người đương nhiên là dùng để giết người! Cho nên khi A Thiết và “Ai” tên đồng thời hét lên.

Đao mổ trong tay hấn đã theo âm thanh bắn ra!

Cùng lúc đó, mười hai tên tiểu nhị A Thiết cũng nhao nhao ném đồ đao trong tay, hợp thành hai mươi một thanh đao, chém về hướng cái góc kia!

Rốt cuộc người cất giấu sau thi thể Trư Ngưu là ai?

Mặc dù A Thiết hỏi một chữ “Ai”, căn bản là không muốn người trong bóng tối trả lời. Hấn và huynh đệ của hấn sẽ giết người này sau rồi nhìn xem người đó là “Ai”, phương pháp này tin tưởng đơn giản và trực tiếp hơn!

Thế nhưng là, người trong góc tối tựa hồ cũng không phải kẻ yếu, hai mươi một thanh đao đồ tể mặc dù đã phô thiên bô tới, nhưng chỉ thấy bóng người trong góc tối cũng không biết là ở đâu., Một cái xác trâu trong góc tối đột nhiên dùng ngón tay

phá tan hai mươi một tiếng, hai mươi một tiếng xác trâu bị phá thành mảnh nhỏ, nghiêm như bài sơn đảo hải nghênh đón mười một thanh đao đồ, ngay sau đó một tiếng nổ “Oành” vang lên, tiếp theo là âm thanh đinh đang liên tiếp vang lên, hai mươi một thanh đao đồ đã cùng hai mươi một khối thịt trâu cùng rơi xuống mặt đất!

Lợi hại lắm! A Thiết chỉ dùng hai đao liền chém con trâu đực thành trăm mảnh, dùng đao nhanh đến mức cắt đứt dây thừng chắc chắn, có thể mang theo đao pháp siêu phàm như vậy, nhìn quanh đao pháp võ lâm hiện giờ, không có mười tên, nhưng kẻ đến lại không dựa vào bất kỳ binh khí nào, đã đem xác trâu xé thành từng mảnh nhỏ, tuy rằng con số không nhiều, nhưng số lượng cũng không nhiều., Nhưng tất cả đều dùng một ngón tay, hoàn thành trong một thức, người đến tu vi cao, càng không dưới A Thiết hai chữ: “Vô Song thần chi?” A Thiết cau mày, xem ra có chút ngoài ý muốn, ám giác kia lại khí định thần nhàn đáp: “Không tệ! Thiết Lang, người cho dù không nhớ ta cũng nhớ tới Vô Song thần chỉ của lão phu!” Thiết Lang! Hóa ra Thiết Nhị gọi là Thiết Lang?

Trong tiếng trả lời, người kia chậm rãi bước ra từ góc tối. A! Người này vậy mà là... người tới, Thiết A Nhị lại không biểu lộ chút kinh ngạc nào, trên thực tế, một ông chủ Vô Song thành bình thường đối mặt với người này, tuyệt đối không trấn định như vậy, bởi vì người tới chính là Vô Song thành chủ “Độc Cô”!

“Thành chủ Độc Cô Thành, là người?” Thiết A Nhị chỉ lạnh nhạt hỏi, không hề có ý cung kính nghênh đón thành chủ già lắm.

Dường như hắn đã quen biết bên Độc Cô.

Bên phía Độc Cô, Độc Cô cười nói: “Thiết Lang, mặc dù ngươi đứng hạng thứ hai trong giang hồ nhưng cũng không cần ngạo mạn như vậy. Phải biết một năm trước các ngươi bị người kia truy sát., Khi bị ép tới đường cùng, ai cho ngươi cùng hai mươi huynh đệ của ngươi một con đường sống, để cho các ngươi ẩn tàng thân phận ở trong Vô Song thành, an tâm bảo vệ tính mạng?” Cái gì? Thiết A Nhị bề ngoài bình thường lại là sát thủ thứ hai giang hồ? Khó trách hắn mới đơn giản dùng hai đao liền có thể chém trâu đực thành trăm khối,

càng khó trách hấn và hai mươi huynh đệ của hấn, một mực lấy đồ tể làm nghề nghiệp ở Vô Song thành!

Sát thủ quen giết người, một khi muốn che giấu thân phận, tuyệt tích giang hồ, không giết người nữa, nhất định sẽ kỹ dưỡng gian nan... Cho nên, bọn họ lựa chọn một loại công việc thích hợp khác của bọn họ — Đồ tể..., Cái gọi là giang sơn dễ thay đổi, bản tính khó đổi, sát thủ, vẫn là lấy tàn sát từ khi sinh ra làm niềm vui... Nhưng mà, có thể làm cho nhân vật thứ hai giang hồ cùng với các huynh đệ sợ hãi trốn đi, sẽ là một người đáng sợ như thế nào? Tên sát thủ có thể giết người vì nghề cũng sợ bị giết, đến cùng ai là người đáng sợ đây?

Còn nữa, ai là người đứng thứ nhất giang hồ hiện giờ? Giết? Tay?

Thiệt Lang chậm rãi đáp: “Không tệ! Lúc trước đúng là thành chủ Độc Cô giữ chúng ta lại, thế nhưng hôm nay thành chủ bí mật đích thân tới một đồ phòng dính đầy máu bầm, không phải đến đây muốn chúng ta báo đáp tri ân chứ?”

Độc Cô cười tươi gật đầu: “Không hổ là “Sát Thủ Chi Lang”! Nhanh như vậy đã có thể hiểu rõ động cơ của bản thành chủ! Thiệt Lang, người đoán được hôm nay bản thành chủ tới đây, đang hy vọng các người có thể thay ta làm một chuyện.”

Thiệt Lang nhìn về phía hai mươi huynh đệ của mình, ánh mắt lại rơi xuống Độc Cô một bên, hờ hững cười một tiếng: “Thành chủ, hình như ngươi cũng không hiểu tâm tính sát thủ, với loại ngành nghề sát thủ như chúng ta, căn bản không có hai chữ “ân tình”, đặc biệt là hai mươi một con “Sát Thủ Chi Lang” của chúng ta, cho dù ngươi có ân với chúng ta, chúng ta cũng sẽ không dễ dàng mua nợ, tất cả phải lấy chữ “Lợi” làm đầu...”

Độc Cô một phương cười trảm xuống, hỏi: “Sao bản thành chủ lại không rõ sát thủ các người không đặt đạo nghĩa ân tình vào trong mắt? Nhưng nếu bản thành chủ muốn các người cùng ta đối phó một người, cần trả giá bao nhiêu?”

Ánh mắt Thiệt Lang lóe lên vẻ giảo hoạt, đáp: “Vậy phải xem người mà thành chủ muốn đối phó là ai? Dùng cách nào đối phó? Hơn nữa, nếu muốn đi khỏi nhiệm vụ trong vòng mười dặm của Vô Song thành, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhận!”

“Ồ?” Độc Cô Phương giả hoạt cười: “Nguyên lai các người còn kiêng kị kẻ đuổi giết các người? Hắc hắc, yên tâm! Lão phu cho các người nhiệm vụ này, không cần đi trong vòng mười dặm của Vô Song thành...” Mà lão phu muốn các người đối phó, là một người rất thần bí đáng sợ, đừng nói các người nguyện ý tiếp hay không, lão phu cũng lo lắng các người chưa hẳn có thể ứng phó được...”

Một câu nói này của phe Độc Cô, không thể nghi ngờ là “Công pháp kích tướng”. Nhưng binh pháp cổ xưa như vậy cũng là phương pháp có hiệu quả nhất, chỉ vì đại đa số mọi người đều có một khuyết điểm – tự thị quá cao!

Còn sát thủ hạng hai giang hồ, tuy địa vị giang hồ cao nhưng nhược điểm này càng rõ rệt, Thiết Đột vốn lãnh đạm phản ứng, không khỏi phản ứng lại, cười nhạt: “Thú vị! Xem biểu cảm của thành chủ, chẳng lẽ người này mọc ra ba đầu sáu tay?”

Một phương Độc Cô ngưng trọng nói: “Không biết! Có lẽ người này thật sự có ba đầu sáu tay, người này từng ở bên ngoài “Quan Thánh Miếu”, ở trong mưa lấy máu ngưng tụ thành bốn hạng yêu luyện chữ máu mấy ngày không rút đi!”

”thảm muội khuynh thành!” Thiết Lang hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ý cười một tiếng, dường như cũng từng nghe chuyện phân thân đồ sát ngoài Quan Thánh Miếu, không khỏi nói: “Ta hiểu rồi, hóa ra thành chủ Độc Cô lại có ý nhúng tay vào kỳ chiêu trong truyền thuyết kia?”

Một bên Độc Cô nói: “Cái này các người không cần quan tâm! Bản thành chủ đã nghĩ ra một diệu kế, chỉ cần các người nguyện ý hợp tác với ta, liền nhất định có thể thành công, các người rốt cuộc muốn bao nhiêu? Cứ việc nói!”

diệu kế? Thiết Lang chỉ cảm thấy bật cười, mỗi người tự cho là mình thông minh, cho rằng kế hoạch của mình là tốt nhất, thế nhưng hẳn là sát thủ, hẳn vô cùng cẩn thận, đặc biệt đang lúc cò kè mặc cả.

“Tốt! Thành chủ quả nhiên là người sáng khoái nói chuyện! Bất quá thành chủ có điều không biết, ta cùng hai mươi huynh đệ xuất đạo hơn mười năm, cho đến khi trèo lên vị trí sát thủ thứ hai, kinh lịch của ta không đơn giản, cũng không phải dăm

ba câu có thể nói hết. Cho đến hôm nay, chúng ta phải ra tay giết người, giềng đã không còn vì tiền tài, tiền đã không thể khiến cho chúng ta nảy sinh hứng thú giết người...”

Độc Cô một phương thấy nhiều lần câu không trôi chảy, đã lộ ra vẻ cực không kiên nhẫn, nói: “Quẻ vật, tuyệt đối không phải do sát thủ làm, vẫn là đi thẳng vào vấn đề, nói ra điều kiện đi!”

Thiệt Lang giao hoạt nhìn về phía Độc Cô, tựa như một con sài lang đang nhìn một lão hồ ly, từng chữ từng chữ tuyên bố điều kiện của hắn: “Được! Thành chủ cũng nên cẩn thận nghe!” Bất luận chuyện gì thành công, chúng ta đều cần Thành chủ: “Vô Song Thần chỉ sau...”

“Vô Song thần kiếm!”

“Vô Song Thần Kiếm Chỉ!”

Vô Song thần kiếm!

Trời! Vô Song tổ truyền võ học, phân ba loại, Vô Song Kiếm Pháp, Vô Song Thần Chỉ và Vô Song Thần Thoái!

Bây giờ ba người “Sát Thủ Lang” muốn có một, không khỏi quá tham lam rồi nhỉ?

Huống chi, còn có bảo vật trấn thành của Vô Song thành - Vô Song Thần Kiếm!

Thanh kiếm này tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác, yêu cầu Thiệt Lang đưa ra vốn chính là cưỡng ép, từ chối thẳng thừng!

Có lẽ, hắn là sói sát thủ, cũng có linh cảm nhạy bén như sói, hành động lần này, hắn tuyệt đối không chấp nhận, cho nên, mới lấy hai yêu cầu này làm khó Độc Cô một phương?

Thế nhưng, bên Độc Cô chợt nghe lời này, không ngờ lại không chút động dung, cũng không chút do dự, không nói liền đáp ứng: “Được! Lời quân tử, thúc ngựa thúc ngựa: “Thành giao!” Cái gì? Lần này đã khiến đám Thiệt Lang giật mình!

Trong giang hồ, bất cứ ai cũng biết Vô Song Kiếm vô cùng quan trọng với Vô Song Thành, bất cứ thành chủ thế hệ nào, nếu thất kiếm là khi sư diệt tổ.

Mặc dù nếu có thể đạt được Khuynh Thành Chi Luyến, thì rất có khả năng vô địch thiên hạ, nhưng chẳng lẽ ở trong lòng Bàn Cô, vô địch thiên hạ, so với khi sư diệt tổ càng quan trọng hơn?

Hai mươi một con “Sát Thủ Chi Lang”, giờ phút này tất cả đều hưng phấn quyết định sẵn khoải bên phía Độc Cô, bọn họ quả thực không thể tin nổi, người có thể dùng bảo vật trấn thành Vô Song Kiếm làm điều kiện giao dịch... Không ngờ lại là thành chủ Vô Song chân chính - Độc Cô một phương!

Nếu như, lúc trước “chân tướng” là “nghuyễn hoặc”, ở “nghuyễn hoặc” lúc trước lại là “chân tướng giả trá”, hẳn là mở ra?

Đỏ.

Bốn phía chỉ còn lại một mảnh huyết hồng.

Khi Nhiếp Phong tỉnh lại, trong lúc hôn mê thông dong tỉnh lại vẫn chỉ thấy trong tầm mắt là một màu đỏ máu vô biên.

Thì ra là, nơi hắn ở lại là một gian chuyên dùng gạch đỏ xây thành, ước chừng là phòng ngủ hai trượng vuông, ngay cả giường chôn hắn hôm nay cũng dùng gạch đỏ xây thành.

A? Lúc hắn ngất, không phải là đang rơi vào một cái đáy hắc ám động sâu không lường được sao?

Bây giờ tại sao lại ở chỗ này?

May mà hắn rất nhanh không cần suy nghĩ, bởi vì khi ánh mắt hắn lưu chuyển ở trong phòng, hắn phát hiện bên người đang ngồi một người, một người rất có khả năng sẽ giải đáp hết thắc mắc - Mộng!

Mộng đang khoanh chân ngồi bên giường Nhiếp Phong, nhắm mắt dưỡng thần, Nhiếp Phong nhẹ nhàng gọi nàng: “Mộng cô nương...” Mộng Du Du mở mắt ra, khi nàng thấy hắn đã tỉnh lại, không khỏi nhoẻn miệng cười, thật tâm: “Nhiếp đại ca, ngươi... không sao chứ?” Nhiếp Phong lập tức lắc đầu, lại ngồi dậy, ôn nhu nói: “Ta... Không có việc gì, Mộng cô nương, ngươi... vẫn luôn canh giữ bên cạnh ta?” Mộng Nhi xấu hổ gật đầu.

“Ừm, ta từng thử chữa thương cho biên công của ngươi, không ngờ luồng chân khí tiềm ẩn trong cơ thể ngươi lại kháng cự chân khí từ bên ngoài. Hơn nữa luồng chân khí này khiến ngươi có thể tự chữa thương, trong vòng một canh giờ nhanh chóng khôi phục khí, tỉnh lại...”

“Thật không ngờ, Nhiếp đại ca, trong cơ thể ngươi... lại có một lực lượng mạnh mẽ như vậy, có thể sánh ngang với mỗ mỗ. Có lẽ...”

“Ngươi đúng như mỗ mỗ đã nói, là chiêu “Khuyên thành chi tình” đời ngàn năm...”

Đề cập tới tình yêu của mỗ mỗ và khuyên thành, Nhiếp Phong lập tức nghĩ tới thân phận khó lường của Mộng Thần, đột nhiên nói: “Ta cũng không ngờ được: Mộng cô nương, cô cũng là... cao thủ nhất lưu.”

Nghe vậy, trái tim trong mộng không khỏi đập mạnh, hai gò má đỏ lên, may mà từ đầu đến cuối không đỏ thắm như viên gạch bốn phía, cho nên Nhiếp Phong cũng không phát hiện, nàng then thùng đáp: “Đúng... Không đúng, Nhiếp đại ca, ta vẫn luôn gạt ngươi, thật sự là... bất đắc dĩ...”

Nhiếp Phong nói: “Ta hiểu, trêu cô nương, ngược lại vì nô bộc mà khiến ngài và mỗ mỗ trở mặt... tròng mắt, ta... Lại càng không biết... Phải... nói thế nào...”

Câu này ngược lại là do Nhiếp Phong nói từ tận đáy lòng! Vừa rồi gã thoáng nhìn thấy giấc mộng cứu mình, phần đầu quen mình liên tục luân phiên chém giết với mỗ mỗ, tất nhiên gã thập phần cảm kích, duy chỉ có đồng thời càng cảm thấy áy náy...

Mộng Khô cười khỏ: “Nhiếp đại ca sao phải áy náy như vậy? Việc này sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh, chỉ là... Ta cũng không ngờ sẽ... Nhanh như vậy...”

“Đúng rồi.” Nhiếp nội bỗng nhiên như có cảm giác, hỏi: “Ta nhớ rõ, hai ta vốn dĩ rơi xuống đáy một cái hố đen kịt, bây giờ tại sao... lại ở chỗ này?”

Mộng Tuyên đáp đầy thâm ý: “Nơi này, chính là một góc trong đáy động.”

“Cái gì?” Nhiếp Phong khẽ giật mình, không ngờ đáp án lại như vậy.” Nơi này... chỉ là một góc trong đáy động? Vậy cái lỗ này... chẳng phải là rất lớn sao?”

“Ừ.” Mộng Tuyền khẽ gật đầu đáp: “Chẳng những sâu hơn năm mươi trượng dưới lòng đất mà còn lớn như toàn bộ Vô Song thành. Có thể nói, động này vốn là của Vô Song thành!”

“Căn của Vô Song thành?”

“Không tệ! Cái lỗ này chẳng những là gốc rễ của Vô Song thành...” Cũng là rễ của ta!”

“Căn của ngươi!”

“Nơi này, là nơi mà ta sinh ra.” Một câu nói đã đến nước này, Mộng không khỏi giơ lên bá thủ vô địch của mình lên, vừa nhìn vừa thần thức nói: “Nhưng mong, xưa nay ta chưa từng sinh ra ở đây...” Cũng chưa từng có...” “Vô Địch thủ” này!” Nếu như trong mộng có một căn nhà gạch màu đỏ nằm trên mặt đất, chí ít cũng phải có lịch sử ngàn năm trở lên của mình, cái động phủ trước mắt này cũng đã có tuổi tác ngang nhau.

Nhiếp Phong đi theo sau lưng Mộng, đi thẳng về phía trước, càng đi về phía trước, hấn càng kinh hãi. Bởi vì địa động này chẳng những phi thường lớn, lại còn bố trí đường hầm quanh co khúc khuỷu, mỗi đầu thông đạo cứ mỗi một trượng lại có một cái đèn không tắt, phảng phất như không có điểm cuối; hai người hẹn nửa chén trà, rốt cuộc mộng dừng lại tại một ngã ba đường.

Lại nguyên lai, trên mặt đất chỗ ba đường bánh răng tệ này khắc hình tròn lỗ chỗ, Mộng Tuyền đột nhiên nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp đại ca, huynh ngẩng đầu nhìn xem.”

Nhiếp Phong thuận miệng nhìn thoáng qua, chỉ thấy trên đầu là một thông đạo đen kịt kéo dài lên phía trên, giống như không có giới hạn, không khỏi hỏi: “Thông đạo này, rốt cuộc thông tới nơi nào?”

Ánh mắt Mộng Tuyền lóe lên, đáp: “Thông đạo này sâu chừng năm mươi trượng, đúng là lối ra duy nhất trong động này, cũng là lối ra duy nhất!”

“Đường ra duy nhất và dân cư?” Nhiếp Phong sững sốt: “Vậy tức là, chúng ta mới phải từ thông đạo này ngã xuống?”

“Đúng vậy!” Mộng đáp: “Đáng tiếc, bây giờ chúng ta không thể quay về theo đường cũ rồi.”

“Ồ?”

“Bởi vì phần cuối của đoạn thông đầu này, chính là phần đất trống trước cửa tòa gạch ốc màu đỏ của ta. Mặt đất nơi đó vốn là do hai tảng đá lớn dày tới năm trượng ghép lại, lại còn mở ra bằng cơ quan, giống như một cánh cửa sống...”

“Nếu đổi lại bình thường, cho dù tảng đá đã đóng lại, người trong động vẫn có thể khởi động cơ quan, mở cửa, đi vào. Thế nhưng hôm nay, mỗ mỗ đã khóa then khóa lại bên ngoài cơ quan. Chúng ta dù có khởi động cơ quan bên trong hang cũng không cách nào mở ra được, chạy thoát được...”

Nhiếp Phong lại tiếp tục hỏi: “Nhưng nếu là cao thủ nhất lưu nội lực thâm hậu, chỉ cần nhảy đến tận cùng thông đạo, dùng chưởng phá vỡ hai tảng đá dày tới năm trượng này cũng không phải chuyện quá khó. Cho dù một chưởng không được, lại thêm hai, ba chưởng, không phải có thể giải quyết nan đề sao?” Đúng vậy! Một số nội lực cao thủ tuyệt thế, cơ hồ đạt tới cảnh giới kinh người có thể khai thiên tích địa, Nhiếp Phong ẩn nấp cố nhiên có thể, mà bá thủ vô địch của giấc mộng, chẳng lẽ không thể?

Mộng chỉ thấy ánh mắt Nhiếp Phong nhìn vào găng tay bạc chưa tháo ra của nàng, lập tức hiểu ý tứ của Nhiếp Phong, nói: “Nhiếp đại ca, khai sơn phá thạch nguyên cũng không khó, nhưng có nghĩ tới hay không, cho dù đem hai khối đá lớn cắt nát, loại đá nặng hơn vạn cân kia cũng sẽ chôn sống người ta ở dưới hay không?” Đúng rồi! Đây mới là mấu chốt!

Suy đi nghĩ lại, vẫn không cách nào ra khỏi nơi này, trừ phi, mỗ mỗ sẽ khởi động cơ quan dưới mặt đất... Thế nhưng mỗ mỗ đương nhiên sẽ không làm như vậy, bà ta khóa cửa cơ quan, mục đích là để Nhiếp Phong trở thành con cua trong chậu, đợi khi cô ta tỉnh lại sẽ bắt hắn lại!

Nghĩ tới đây Nhiếp Phong lại hỏi: “Mộng cô nương, theo người đoán, bao lâu nữa mỗ mỗ sẽ tỉnh lại?” Mộng Duyên suy nghĩ, đáp: “Chắc sẽ không quá lâu. Người liều hai chiêu với cô ấy, chắc phải thức tỉnh trong một canh giờ, nhưng trước đó mỗ còn liều mạng với ta bảy tám chưởng., Cố gắng hết sức, cố ý

cực kỳ, nàng chỉ hơn người cần một canh giờ, liền có thể khôi phục nguyên khí, tỉnh lại.” Tức là, Nhiếp Phong và Mộng còn chưa tới một canh giờ... Nhiếp Phong nói: “Hết cách rồi! Đường ra duy nhất đã bị phong kín, đành phải mau mau nghỉ ngơi dưỡng sức trong thời gian này, chờ tu...” tái chiến Mỗ Mỗ!”

Nhiếp Phong quả thật còn có vô số chiến ý, nhưng giấc mộng lúc này lại đầy lo lắng mà nói: “Nhưng mà... Nhiếp đại ca, mỗ mỗ “Tình khuynh thất thế”, uy lực không phải đơn giản như người suy nghĩ...”

Nhiếp Phong liếc nhìn Mộng, ngược lại cũng không lo lắng giống nàng, dịu dàng hỏi: “A? Ưu thế bảy đời sao có thể không đơn giản?”

Mộng Mộng giải thích: “Mỗ mỗ mới lý do vì nội lực chưa đủ, cho nên chỉ có thể sử dụng cấp bậc “Tình khuynh Thất Thế” nghiêng đời thứ nhất. Nếu nội lực của bà hoàn toàn khôi phục, bảy đời cùng xuất hiện cũng không phải thứ mà người và ta có thể ngăn cản...”

“Hơn nữa, đoàn chân khí kia của Nhiếp đại ca, mặc dù xem không thấy đáy, còn như là có uy lực lớn, có thể phát huy. Nhưng mà, nguồn lực lượng này tựa hồ cũng không phải là chính người tu luyện, khả năng chỉ là ngoài ý muốn đạt được mà thôi, cũng không thể hiểu được đầy đủ phát huy, dù cho có thể cùng tình khuynh bảy thế, cũng là vô dụng...”

Đúng vậy! Lâm trận đối địch, thắng bại tồn vong chỉ trong một chiêu! Nếu không bảo đảm lực lượng này có thể như ý sử dụng, căn bản là đánh một trận trống không nắm chắc... Nghe xong phân tích tinh tế của giấc mộng, Nhiếp nội cũng cảm thấy rất có lý, không khỏi nhíu mày hỏi: “Mộng cô nương, chẳng lẽ... bây giờ chúng ta thật sự không còn cách nào? Ngồi chờ chết à?”

Mộng định ngưng mắt nhìn hắn, nói: “Vậy cũng chưa chắc! Nhiếp đại ca, có biết vì sao trong mộng lại nói “Tình khuynh thất thế” nếu toàn lực xuất kích, sẽ vô cùng đáng sợ không?”

“Ồ?”

“Bởi vì tình tán bảy thế, vốn là một chiêu tuyệt thế tuyệt thế vô cùng đáng sợ, một thức của mỗ mỗ còn chưa có được kỳ chiêu tuyệt thế, cho nên cho dù tình khuynh thất thế chỉ có một phần trăm tinh túy và uy lực của chiêu tuyệt thế này, đã không phải bình thường...” Cái gì? Vén vén chỉ có một phần trăm tinh túy và uy lực, tình khuynh lục thế đã phi thường đáng sợ?

Chiêu tuyệt thế kỳ chiêu kia chẳng phải đủ khiến thiên địa chấn động, vị quý thần? Nhiếp Phong dường như đã vững vàng cảm thấy kỳ chiêu tuyệt thế trong mộng nói là cái gì, y hỏi: “Mộng cô nương, kỳ chiêu tuyệt thế như lời ngươi, chẳng lẽ là...”

“Nhiếp đại ca đoán được một điểm không sai!” Mộng Hồi nhìn Nhiếp Phong, dường như đã biết hắn muốn nói gì, nói: “Kỳ chiêu tuyệt thế kia, chính là...”

”thảm thiết khuynh thành.”

“Chỉ cần chúng ta có thể đạt được nó, sẽ nắm chắc mười phần tình cảm với mỗ mỗ nghiêng đời bảy kiếp...”

“Trốn ra trời!”

Thế nhưng lúc này Nhiếp Phong càng lúc càng hồ đồ rồi.

Hắn không hiểu, vì sao mỗ mỗ đã luyện thành tình yêu diễn hóa khuynh thành thiên hạ tứ thế? Nhưng vẫn không thể có được Khuynh Thành Chi Luyện? Trên đời này thật sự chỉ có tình yêu của phù dung khuynh thành trong lịch sử?

Trừ điều này ra, hắn không rõ còn rất nhiều, thí dụ như sao trên lưng mỗ mỗ đều có một đôi bá thủ vô địch? Hai nàng, cùng với song oan như chu tinh kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? luyện luyện các nàng cùng khuynh thành có quan hệ sâu xa gì?

Vì sao chỉ có mỗ mỗ mới hiểu được chiêu kia... Tình khuynh bảy thế? Còn mộng lại không?

Mỗ mỗ có thể giải thích sao trong lúc hành chiêu lại có thể lắc mình biến thành dáng vẻ “Quan công”? Nàng, hoặc là hắn, rốt cuộc chân thân là nam?

Hí hoặc là nữ giới?

Còn nữa, vì sao mỗ mỗ lại cho rằng Nhiếp Phong là lưu luyện khuynh thành trên ngàn năm.

Rốt cuộc chiêu tình luyện khuynh thành này đang đợi một người như thế nào?

Dù sao Lâm Lâm tổng chỉ có hơn mười câu hỏi. Chẳng qua Nhiếp Phong quan tâm nhất lại là... ngày đó ở ngoài cửa Quan Thánh miếu, một đao chém giết mười cao thủ thần bí thám tử trong thiên hạ, rốt cuộc là mỗ mỗ? Hay là... Mộng?

Không biết vì sao hắn lại cực kỳ lo lắng, hắn chỉ mong cao thủ giết người lưu lại trong mưa kia cũng không phải... Tuy nhiên, tuy nàng cũng giống như mỗ mỗ, có một đôi bá thủ vô địch... Hắn chỉ mong, mình cũng không... nhìn lầm nàng!

Mộng liếc mắt nhìn khuôn mặt đầy nghi hoặc của Nhiếp Phong, bỗng nhiên vươn tay ra, nói: “Nhiếp đại ca, ta... có thể chạm vào tay của ngươi không?” Cái gì? Nàng muốn chạm vào... Tay của hắn? Nhiếp Phong nghe vậy, mặt đột nhiên nóng lên, tuy rằng trước lúc đó, Mộng Tuyền đã kéo hắn cùng trốn mất, nhưng lúc này nàng có ý đề xuất, hắn lại lần đầu tiên khẩn trương như vậy từ khi sinh ra, càng có chút không biết làm sao, cứ như không biết làm sao, cứ như là không hiểu tư tưởng, nàng chậm rãi vươn cánh tay của mình ra.

khẩn trương! khẩn trương! Tay càng đến gần càng khẩn trương! Nhưng mà... Mộng chỉ nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay của hắn, nhắm mắt ngưng thần một hồi, liền dờ tay của mình, thản nhiên cười nói: “Nhiếp đại ca, ta đã biết hôm nay trong lòng ngươi có đủ loại vấn đề...” Lời này vừa nói ra... “, Nhiếp Phong lập tức hiểu ra, bỗng nhiên nhớ lại Mộng từng nói, nàng trời sinh có một loại năng lực đặc thù, chỉ cần chạm vào thân thể bất kỳ động vật nào hoặc là đều có thể cảm thụ được bọn họ đang nghĩ gì... Thì ra, vừa rồi nàng chỉ muốn biết về Nhiếp nội nghi hoặc?

Nhiếp Phong không khỏi bật cười thầm một trận, cũng không biết đang cười chính mình thật ngu xuẩn? Hay là cười tự mình đa tình?

Mộng vẫn một mực ngưng mắt nhìn Nhiếp, ta nói tiếp: “Nhiếp đại ca, xin ngươi yên tâm. Vấn đề của ngươi, ta sẽ —— giải đáp cho ngươi.” Thật ra, bây giờ cũng đến thời điểm ngươi

nên biết rồi.”, Mộng Tuyền xoay người, tiếp tục đi vào trong một thông đạo, Nhiếp Phong vội vàng truy hỏi: “Mộng cô nương, bây giờ chúng ta đi đâu?” Mộng Tuyền đáp: “Đi một nơi có thể cho cô biết tất cả mọi chuyện.” “Ở nơi nào, nếu cô đúng là người Khuynh Thành Chi Luyện, cô có thể có cơ hội được thấy chân tướng của nó, cùng với “Nó rốt cuộc như thế nào?” “Vạn thế vô địch!”

Truyền thuyết về anh hùng chương thứ bảy...

Truyền thuyết, sát tới thời đại lớn, hoặc thế gặp đại nạn, tất xuất yêu nghiệt.

Cũng sinh anh hùng.

Anh hùng, cũng không phải xuất hiện ở lúc thái bình thịnh thế, mà là sẽ chỉ ở trong loạn thế cùng khổ cực trưởng thành, đàn sinh khỏe mạnh, nghiễm nhiên là một viên quang mang vạn trượng, chiếu khắp vạn thế, để chúng sinh hoang mang vô cứu chữa thoáng nhìn qua.

Mà nhân gian anh hùng, cùng lấy Thần Châu nhiều nhất, bao gồm nổi danh... cùng với vô danh.

Mỗi vị anh hùng nào cũng khóc lóc vì chúng sinh.

Kể cả những thứ đã chảy ra ngoài.

Mà những thứ này chỉ ngưng tụ ở hốc mắt, đến chết cũng sẽ không chảy ra... Còn có một truyền thuyết khác.

Có người nói, trên trời có vài ngôi sao, đều tượng trưng cho người đặc thù hoặc tai nạn.

Mà một số ngôi sao trong đó cực kỳ đặc biệt, mỗi một ngôi, càng đại biểu cho một truyền thuyết - anh hùng.

Vì tranh thủ thời gian, Nhiếp Phong cùng Mộng Nhất một mực thi triển khinh công chạy như bay giữa lối đi, xuyên qua một đầu thông đạo lại là một đầu thông đạo khác, cũng không biết phải xuyên qua bao nhiêu thông đạo mới có thể dừng lại.

Nhưng mà, ước chừng nửa canh giờ sau, Nhiếp Phong cảm thấy trước mắt sáng tỏ thông suốt, nguyên lai hai người bọn họ đã tiến vào một sơn động vô cùng to lớn!

Chỉ thấy sơn động trước mắt lớn chừng hai mươi trượng, cũng phủ kín gạch đỏ, ngoại trừ rộng lớn, sơn động này được xây dựng không có gì đáng ngạc nhiên, điều làm người ta khó khăn nhất chính là, bên trong sơn động, thỉnh thoảng xếp chỉnh tề một bộ - quan tài đá!

Những quan tài đá này ít nhất cũng phải mấy chục cái, đút lút đủ các loại sinh vật sắp xếp giống nhau, giống như quan tài đá đang quỳ lạy vật này, mặc dù ánh đèn trong động tối tăm, nhưng Nhiếp Phong liếc mắt liền thấy rõ thứ gì đó.

Đó là —— một cây thiết trụ dài chừng năm trượng, to hơn ba lần!

Mà đoạn đầu của đoạn thiết trụ này đã sớm xuyên qua đỉnh động này. Mà ở dưới, lại không có một thông lộ đường kính lớn sáu đường trên mặt đất, mà khoảng cách giữa hai bên vẫn còn không ít, có thể cho người đi qua. Nhưng mà thông lộ này, rốt cuộc thông đến nơi nào?

Chợt thấy tình cảnh trong động như vậy, Nhiếp Phong không khỏi nói với Mộng Tuyền: “Mộng cô nương, vì sao nơi này lại có nhiều thạch quan như vậy?”

Mộng Kim cũng không lập tức trả lời Nhiếp Phong, mà lại chấp tay cúi chào tất cả quan tài đá trong động, mặt mày hiện lên một tia đau thương thật sâu, qua nửa ngày, mới trả lời Nhiếp Phong vấn đề: “Nơi này thả nhiều quan tài đá như vậy, chỉ vậy lấy chúng để cất giữ, những di thể đời đời thủ hộ khuynh thành ở đây, mà những di thể kia, chính là...”

“Tổ tiên của các đời ta...”

Nói tới đây, đôi mắt như sương mù của Mộng Tuyền thỉnh thoảng lại hiện lên một tia nước mắt.

A! Hóa ra trong quan tài tất cả đều là tiên nhân mộng? Hóa ra tổ tiên và cô ta đều phải nhiều thế hệ bảo vệ nơi này? Khó trách cô ta từ đầu đến cuối không rời khỏi tòa gạch ốc màu đỏ đã có lịch sử ngàn năm nay. Thế nhưng Nhiếp Phong vẫn có một số chỗ không rõ, hần hỏi: “Mộng cô nương, những thứ này... Tất cả đều là linh Xu của người trước., Nhưng tại sao trên quan tài đá lại không có khắc tên người trước - “Đúng rồi!

Mấy chục bộ quan tài đá này lại không có nửa chữ, giải thích ra sao?

Không ngờ đáp án của Mộng lại nằm ngoài dự đoán của hắn, nàng nói: “Bởi vì, nếu so với người chôn dưới sơn động kia, tổ tiên của ta đều không nhận ra đó là thứ gì, bọn họ cho rằng tên của mình căn bản không quan trọng gì, cho nên dứt khoát phân phó con cháu hậu thế, không cần khắc tên của bọn họ lên quan tài.”, Mỗi bộ quan tài đều phải để lại chỗ chôn cất của người kia, để biểu thị sự chân thành kính ý của bọn họ...” Nghe đến đây, Nhiếp Phong rốt cuộc đã hiểu tại sao những quan tài đá này lại như đang quỳ lạy ở giữa, nguyên lai có một nguyên nhân, nhưng mà tiên nhân nằm mơ đều hồ thẹn không bằng người kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Người này đã được chôn cất trong sơn động, bên trong có Thiết Trụ và thông đạo có đường kính sáu thước, có phải chính là lối vào mà người nọ táng thân?

Nhiếp Phong nói: “Mộng cô nương, nếu Nhiếp Phong đoán không sai, người nọ chắc chắn là chôn ở nơi Thiết Trụ thông.”

“Ừm.” Mộng khẽ gật đầu.

Nhiếp Phong tiếp tục nói: “Người này nếu là tổ tiên người kính trọng nhất, vậy người này nhất định cùng “huynh thành chi luyện” có quan hệ lớn...” “Mộng cũng không phủ nhận: “Không sai! Người chôn dưới sơn động này có quan hệ rất mật thiết với Khuynh Thành Chi Luyện. Nhiếp đại ca, chúng ta xuống đây gặp mặt người này, thế nào?”, Mộng đã đi đến bên cạnh cây thiết trụ, Nhiếp Phong vội vàng bắt kịp, ngay khi y càng lúc càng đến gần cây thiết trụ kia, y mới phát hiện ra màu sắc của cây thiết trụ cực đoan quái dị kia., Thiết Trụ như một loại kim loại không biết tên tạo thành, loại kim loại này tuy không biết tên nhưng lại khiến Nhiếp Phong cảm thấy như đã từng quen biết... A! Nhiếp Phong đột nhiên nhớ ra! Trước cửa thành Vô Song thành, hai chữ “Vũ Thánh” đứng sừng sững chính là dùng kim loại màu sắc tương tự đúc thành!

“Ồ? Cây thiết trụ này, bất chính với cây thiết trụ trước cửa Vô Song thành, dùng kim loại đó đúc thành!” Mộng Tuyền đáp: “Đương nhiên là nó được tạo thành từ cùng một loại kim loại, bởi vì...”

“Chúng căn bản là —— “

“Cùng một cây cột!”

“Cùng một cây... Trụ?” Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn đỉnh động cắm thẳng vào Thiết Trụ, bây giờ hắn và Mộng Chính đang ở dưới Vô Song thành sâu năm mươi trượng. Nếu cột trước mắt này và cột trụ của Vô Song thành là cùng một cây, vậy có nghĩa là cột trụ này có liên kết với cột trên mặt đất không?

“Kinh ngạc chứ?” Mộng Tuyên nói: “Thiết Trụ này đúng là cùng một mạch của Vô Song thành nối liền, cho nên từ sâu vào lòng đất của sơn động này có thể suy đoán được, cây thiết trụ này dài ít nhất hơn năm mươi trượng, lại càng không tính nó tiếp tục kéo dài thêm một đoạn dài...”

Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc: “Nếu hai cột đều cùng một gốc, chẳng lẽ bây giờ người trên đầu chúng ta là — Vô Song thành?” Mộng nghe vậy gật đầu: “Không tệ! Bây giờ chúng ta đang ở trên năm mươi trượng, chính là Vô Song thành! “Năm mươi trượng! Đúng là một con số không nhỏ! Một cây Thiết Trụ dài ít nhất năm mươi trượng, hèn gì mạnh mẽ như thành chủ Vô Song Thành, cũng không cách nào nhỏ tận gốc!

Nhiếp Phong nghe càng giật mình, truy hỏi: “Nhưng, vì sao lúc trước người xây một sơn động dưới lòng đất lại cắm một cây thiết xà dài như vậy xuống lòng đất? Làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

“Ta cũng rất muốn biết.” Mộng Nghi nói: “Ta và tiên nhân của ta mặc dù muốn bảo vệ nơi này, nhưng đến nay vẫn không biết điểm cuối của cây thiết trụ này là ở đâu? Rốt cuộc nó có công dụng gì?”

Nhiếp Phong nói: “Mộng cô nương, vậy vì sao người và tiên nhân của người lại phải thủ hộ nơi này? Nghe giọng điệu của người, hình như người và mỗ chưa bao giờ gặp tình cảm chân thật khuynh thành...”

Mộng nghe xong chẳng qua lắc đầu cười khò: “Cái này... sau này mới bàn lại đi! Bây giờ cách mỗ mỗ thức tỉnh không tới nửa canh giờ, Nhiếp đại ca, chúng ta vẫn là nhanh xuống dưới đi!” Mộng nói xong ngoái đầu lại nhìn Nhiếp Phong, đôi mắt

mê ly như sương mù, nói: “Ta biết.”, Dù không phải muốn truy tìm Mỗ Mỗ, Nhiếp đại ca cũng rất muốn biết, rốt cuộc Khuynh Thành Chi Luyến là chuyện gì xảy ra, có phải không?” Nhiếp Phong hiểu ý cười, thực sự bội phục, mộng ý có thể nhìn thấu tâm ý của hắn.

Đúng vậy! Mặc dù Nhiếp Phong không muốn có được Khuynh Thành Chi Luyến, nhưng cũng không quá e ngại đòn đánh lên của mỗ mỗ sau khi thức tỉnh, duy chỉ có hắn vẫn luôn truy cầu Khuynh Thành Chi Luyến, hôm nay đã đến nước này, bất luận bên dưới hang núi này là biển lửa sông máu, hắn vẫn tiếp tục tra xét... Huống chi, mộng cảnh anh dũng cứu giúp nàng như vậy., Cho dù không vì Khuynh Thành Chi Luyến, hắn cũng sẽ không ở giờ phút này vứt bỏ nàng mà đi... Giờ phút này, mộng cùng Nhiếp Phong lại ngoài ý muốn nhìn chăm chú lẫn nhau, nàng nhìn hắn, hắn càng thấy hai người nàng cứ như vậy lặng lẽ nhìn thật lâu, bốn mắt giao đầu, đôi mắt thiên hạ mỹ nam đệ nhất thiên hạ trong miệng hai vị em gái hắn hình dung., Mộng rốt cục “Không địch lại”, từ từ dời ánh mắt đi, ngượng ngùng nói: “Đừng chậm trễ nữa, Nhiếp đại ca, đến đây đi!” Chữ “đi” vừa ra, cô đã nhảy dọc theo cây cột sắt, nhảy thẳng xuống dưới sơn động!

Nhiếp Phong nhìn bóng lưng yếu ớt san hô của nàng, hai mắt không ngờ lại nổi lên một tia thương tiếc dị thường... Ả Mộng khiến phong ấn rất tốt, vốn đã không vấn đề gì, nhưng vì sao giờ này khắc này, hắn lại vì nàng mà nổi lên một tia thương tiếc?

Là vì hắn cho rằng nàng đáng thương? Hay là vì hắn đã sớm hiểu... chân tướng trước đó là giả dối, là giả dối lúc trước là chân lý chân tướng?

Nhưng dù thế nào, hắn cũng không thể không nói, cùng nhảy vào sâu hơn một tầng bí địa!

Khi Tiểu Nam và mèo nhỏ thức tỉnh, nguyên lai là đã là hoàng hôn.

Trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, tĩnh mịch đến nỗi tiểu hài tử cũng cảm thấy bầu không khí cực kỳ không tầm thường, mèo nhỏ xoa cặp mắt buồn ngủ kia của nàng, nói với Tiểu Nam bên cạnh: “Đại ca, sao trời đã bắt đầu tối rồi? Chúng ta rốt cuộc

ngủ bao lâu rồi?” Tiểu Nam vẫn như trong mộng, đáp: “Người hỏi ta: “Người hỏi ta câu này”, Ta song hỏi ai? Chính người vì sao không dựng thẳng đầu ngón tay tính toán?” Con mèo nhỏ ngược lại thật sự như con mèo nhỏ nghe lời, thế mà dựng thẳng đầu ngón tay bắt đầu tính: “Một canh giờ, hai canh giờ...” Thế nhưng xưa nay nàng thật sự quá lười, lúc Mộng giáo nàng đọc sách, nàng không chuyên tâm học tập, tính tới tính lui tính lui, Vẫn không tính ra nguyên do, Tiểu Nam không kiên nhẫn nói: “Hắc! Bình thường không thấp hương, vội ôm chân Phật! Xem ngươi! Không có mỹ mạo đã không cần phải nói rồi, trí tuệ cũng thiếu, còn thường xuyên tự xưng là thứ gì liên quan tới nữ, đợi ta!” Nói xong cũng dựng thẳng ngón tay lên tính toán.

Nhưng mà lần này, Tiểu Nam không râu cũng phải đốt râu, thấy hắc tính toán hồi lâu, tính đến mười đầu ngón tay cũng bắt đầu đau nhức, lại vẫn như cũ không có đáp án, mèo nhỏ một mực âm trầm cười nhìn hắc., Bỗng nhiên hắc hỏi: “Đại ca, huynh năm nay mười tuổi, ta bảy tuổi, huynh lớn hơn ta bao nhiêu tuổi?” Tiểu Nam đã có thể tính là mồ hôi đầy đầu, trong lúc bận rộn chỉ có thể tính là mèo con, vấn đề lần này cuối cùng cũng nhanh chóng được bỏ qua., Hắc đáp: “Tứ tuổi.” “Sai!” “Tiểu miêu miêu giống như tràn đầy cảm giác thắng lợi, lập tức tự cho là thông minh, cao hứng bừng bừng chỉ ra chỗ sai của hắc: “Là hai tuổi! “Hai tuổi?” “Tiểu Nam do dự, kỳ thật hắc đã đầu óc choáng váng, nhưng cố ý giả bộ như đã tính toán trước: “Hắc! Đương nhiên là hai tuổi! Ta sớm biết rồi, chỉ là muốn thử ngươi một lần thôi! Quả nhiên thử ta!, Ngươi và đại ca của ngươi - ta, cũng rất thông minh!” Con mèo nhỏ biết rõ hắc đang đánh cho mặt sưng phù lên, nhưng có lẽ huynh đệ tình thâm, không đành lòng vạch trần hắc, chỉ nói: “Đại ca, chúng ta không nên bỏ qua, mau ra ngoài gặp tỷ tỷ đi!” Cũng tốt! Nếu không tỷ tỷ lại cho rằng chúng ta chuồn ra đường! “Hai huynh muội liền lập tức nhảy xuống giường, đi ra ngoài phòng.

Hai người đi thẳng về phía trước, vẫn không biết căn phòng này đã phát sinh biến đổi kinh người, nhưng mà khi hai người đi đến Thủ Viên, tình cảnh trong vườn khiến Tiểu Nam không khỏi trở mắt, mèo nhỏ không khỏi líu lười, chỉ thấy ở trên hậu viện, vậy mà có một mạng nhện rất lớn!

“Rào!” Tiểu Nam cách nửa ngày mới biết được kêu gào. Hắn thỉnh thoảng đến gần Khốn Tiên võng mà bốn đêm năm đêm kết thành kia, một mặt nói: “Sao... có mạng nhện lớn như vậy? Hồ ly, hai ta... Không phải đang nằm mơ chứ?”

Mắt thấy tình cảnh quỷ dị như vậy, toàn thân mèo nhỏ run rẩy, nói: “Đại ca, huynh không nên đứng gần như vậy chứ! Mạng châu châu này thật đáng sợ! Không biết có thể có nhện lớn không đây?”

Đúng rồi! Muốn dệt cái lưới lớn như vậy, đương nhiên cần một con nhện rất lớn, Tiểu Nam ngẫm lại cũng cảm thấy đáng sợ, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, nói: “Con mèo nhỏ người nói không sai chút nào! Con nhện dệt cái lưới này nhất định rất lớn! Chúng ta cứ đi tìm... Tỷ tỷ rồi nói sau!” Dứt lời lôi con mèo nhỏ đi, không ngờ vừa quay người lại đã phát hiện sau lưng bọn họ có hai nữ nhân xa lạ - hai nữ nhân cực đoan yêu kiều!

Tiểu Nam theo bản năng cảm thấy có điều gì đó không đúng, bèn kéo con mèo nhỏ lùi về phía sau, đối mặt với nữ nhân đang hỏi trước kia, nói: “Vị cô cô này, đến cùng là... Là ai? Người là... Người đến tìm tỷ tỷ... khám bệnh sao? Ha! Cô cô?

Đứng ở đầu nguyên lai là Nhị tỷ tỷ năm đêm của Mộng, năm đêm chợt nghe hai chữ này của cô cô, trên mặt nhất thời đỏ lên, vỗ mặt mình, hướng bốn đêm bên người hỏi: “Đại tỷ, hai chi nhỏ nhỏ này..., Vậy mà gọi ta là “Cô cô”, ta thật sự... Xem ra có già như vậy sao?” Đối mặt với vấn đề tuổi tác, các nữ nhân trong thiên hạ vĩnh viễn mãi cảm lo lắng, cũng phi thường xu nịnh, bốn đêm phi thường may mắn cô cô trong miệng Tiểu Nam nói ra., Tỉnh không bao gồm mình ở bên trong, cố ý cực lực đóng vai người thông đồng, an ủi năm đêm nói: “Nhị muội, người như thế nào nhìn ra rất già? Chỉ là so về ta, xem ra, tăng thêm một chút phong vận thành thực mà thôi...” Lời còn chưa nói xong, ai ngờ mèo nhỏ ở bên cạnh đã giành nói: “Không đúng a, thậm thậm ở phía trước so với cô người sau, xem ra hẳn là tuổi còn rất nhiều...” “Oa ào! thậm thậm? Cái này còn được gì nữa?

Nhưng tiểu hài tử thường nói lời thật, bốn đêm lên nhất thời già thẹn quá hóa giận, trong lửa giận, yêu tính đại phát, khàn giọng: “Oa oa! Hai chi tiểu quỷ các người không muốn sống

nữa, lão nương hiện tại liền phải hảo hảo chinh trị các người.” Dứt lời liền muốn nhào về phía huynh muội Tiểu Nam, ai ngờ năm đêm mặc dù bị gọi là cô cô., Còn có vài phần khí lượng dung nạp người, kéo đại tử của nàng khuyên nhủ: “Đại tử, trẻ con không cố kỵ, trẻ con vô tội! Không cần chấp nhặt với tiểu bình, hơn nữa, mỗi mỗi cũng rất coi trọng đứa bé kia...” Tứ Dạ quét ngang nàng một cái, mắng: “Phì! Đầu của ta đã mọc đến gập cổ rồi!”

“Nhị muội, mỗi mỗi từng nói với ta, Nhiếp Phong đã thu đứa bé kia làm đồ đệ. Nếu chúng ta có thể bắt hắn, còn sợ Nhiếp Phong không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao?” Chỉ có Dung Phong? Các nàng cần Nhiếp Phong như thế nào đi vào khuôn khổ? Ngũ Dạ suy nghĩ, lập tức tâm dưỡng cực khổ...

“Tốt à! Vậy, đại tử, chúng ta mau bắt bọn họ đi! Bắt quá chừng quá quá khó làm trẻ con.” Hai tử muội nhất thời tâm ý hợp nhất, xuất chiêu!

Chỉ thấy bốn đêm vừa lật, năm ngón tay thon dài, liền hướng vạt áo Tiểu Nam chộp tới, mà năm đêm cũng cùng một thời gian hướng mèo nhỏ bóng kích!

Cuối cùng Tiểu Nam là Nhiếp Phong đồ nhi, trong một thời gian ngắn luyện tập phản ứng cũng không tệ, lập tức một tay nắm tay mèo nhỏ, bộ pháp nhanh chóng xoay chuyển, rõ ràng là Nhiếp Phong truyền thụ “Nhanh chóng chuyển bộ pháp”.

Bộ pháp nhanh chóng này chính là do Quỷ Hồ truyền cho Nhiếp Phong ngày đó. Bộ pháp này mặc dù đơn giản, nhưng tương đối thực dụng. Nhiếp Phong thời thơ ấu đã từng dùng nó để né qua một con gấu đen cực lớn cao khoảng năm trượng. Tư chất Tiểu Nam mặc dù không bằng Nhiếp Phong, nhưng bộ pháp tuyệt thế dù sao cũng là bộ pháp tuyệt thế, có thể khéo léo vô cùng. Hai huynh muội Tiểu Nam liền lấy bộ pháp này nhanh chóng rút lui, rõ ràng có thể né tránh được sở trường bắt nạt suốt bốn đêm và năm đêm.

Tiểu Nam thấy mình luyện được võ công, lần đầu xuất sư đã thắng lợi, không khỏi vui mừng như điên, mèo nhỏ càng thêm xảo quyệt, lập tức trợ hô: “Thật là xấu hổ quá đi! Cô cô lấy lớn hiếp nhỏ, thật không biết xấu hổ! Hôm nay tiểu thư không bắt nạt được tiểu nhân đâu!, Càng không có mặt mũi!”

Có thể ma chường chạy trốn vốn là chuyện đáng ăn mừng, nhưng hai huynh muội bọn họ không khỏi cao hứng quá sớm, ngay khoảnh khắc hai người đắc chí, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng cười lạnh: “Loại bộ pháp này vốn cực kỳ tinh diệu, đáng tiếc người tuổi quá nhỏ, đáng tiếc người quá nhỏ tuổi., Đạo hạnh còn quá nông cạn, còn chưa đủ để ứng phó với chúng ta...” “Là âm thanh của Tứ Dạ! Nàng và Ngũ Dạ không biết khi nào đã xuất hiện sau lưng hai người, huynh muội Tiểu Nam không khỏi thần tình bị đoạt mất, còn chưa kịp kêu gọi, Tứ Dạ đã một trào gió lên toàn bộ Tiểu Nam, giống như một con tê toạ ung khiêu chiến gà, mà tình cảnh con mèo nhỏ bị năm đêm cướp đoạt cũng thế!

Bốn đêm ngẩng đầu nhìn Tiểu Nam bị nàng bắt được nói: “Hừ! Tiểu quỷ, người cuối cùng đã rơi vào trong tay lão nương, người vừa mới uy phong đi đến chỗ đó? Người muốn chinh trị người thế nào? Làm thịt người được không?” Tiểu miêu nhưng bây giờ nghe đại ca nó bị người ta chém giết, dù sao cũng là tiểu cô nương., Đã bị dọa cho không ngừng run rẩy, nói: “Không nên làm thịt đại ca ta a! Hắn còn không nỡ như heo, van xin các người... tha cho hắn, đổi thành thịt heo đi...” Tiểu Nam ngược lại còn có chút khí phách., Không cho nàng tiếp tục cầu xin: “Con mèo nhỏ, không yêu cầu các nàng, chúng ta vẫn chưa tuyệt vọng! Người hãy nhớ, chúng ta còn có một chiêu...” Con mèo nhỏ giờ cao năm đêm lập tức kinh ngạc: “Đại ca!, Người là nói người?” Tiểu Nam hướng nàng liếc mắt nhìn một cái: “Con mèo ngu xuẩn! Tiểu hài tử chúng ta đang sợ hãi đệ nhất sát thủ, người không nhớ rõ sao?” Tiểu quỷ rất giáo hoạt! Ta nên nói đúng huyết đạo của người trước đã...” Lời còn chưa dứt, Tiểu Nam đã hướng về mèo nhỏ kêu to: “Mèo mập, ra chiêu đi!” Xuất chiêu? Bốn đêm khuya lời nói vì thế mà cười lên, hai tiểu hài tử còn có chiêu nào kỳ lạ không?

Hai tỷ muội nhìn trái nhìn phải một chút, nhìn lại nhìn tiếp, còn chưa thấy hai huynh muội hắn khác thường ra sao, đang muốn diễn tả trào phúng, năm đêm đầu đá kinh hô lên! Bốn đêm liếc mắt một cái, chỉ thấy cánh tay con mèo nhỏ giờ cao, rõ ràng đã... ướm át!

Bốn đêm còn chưa kịp ngẫm nghĩ đó là cái gì, cùng lúc đó, Chử Bằng nghe thấy Tiểu Nam đang giờ cao trong tay mình

hồ to: “Sát thủ đồng đến rồi!” Sát thủ tới rồi? Tứ đêm vội vã nhìn về phía hắc, ai gây hai mặt chính diện hướng hắc, “sàn” một tiếng! Một cột nước ấm áp vô cùng hướng về phía nàng phóng tới, tuy thân thủ nàng không kém, nhưng cũng tránh không thể tránh, ngay tại chỗ!

Hóa ra cái gọi là đệ nhất sát thủ của trẻ con, đích xác mười phần đáng sợ, lại đúng là —— tiểu!

Tứ Dạ chỉ cảm thấy mặt mũi đầy chất lỏng, lập tức biết rõ là cái gì. Từ trước đến nay nàng và ngũ giao xinh đẹp sạch sẽ nhất, giờ phút này không khỏi làm cho đệ nhất sát thủ hồn phi phách tán, hai tỷ muội cùng nhau phát cuồng hét chói tai, càng cuống quýt đem huynh muội Tiểu Nam ném xuống đất., Nhanh chóng lau sạch nước tiểu trên mặt mình, mà ngay lúc hai người đang hoảng tâm rối loạn, không kịp chuẩn bị, một thân ảnh nhỏ đã nhào về phía hai người... “Phốc phốc” hai tiếng! Thân ảnh nhỏ này lại dùng một loại thủ pháp điểm huyết chưa từng thấy, nhanh như chớp điểm lên người Tứ Dạ Vương Dạ, một chỗ không tưởng tượng nổi, hai tỷ muội ở tại chỗ không thể động đậy, mắt lộ vẻ cực đoan lú lười!

Bởi vì điểm hai huyết đạo của cô, không ngờ lại là Tiểu Nam!

Mà thủ pháp điểm huyết Tiểu Nam sử dụng, chính là thú huyết pháp mà năm đó Nhiếp Phong dùng để chế tạo ra.

Kỳ thật, Tiểu Nam có thể chế trụ tỷ muội bốn đêm, thứ nhất là vì hai người quá hành khinh địch, thứ hai, cũng bởi vì sở học của hắc, vốn dĩ chính là hai bộ pháp cực kỳ xảo diệu cùng với công phu điểm huyết, thả ra mặc dù khí lực của hắc không lớn, vẫn là dựa vào vận khí tạo ra chế thắng lợi thần kỳ!

Mắt thấy hai chi yêu tinh bị chế trụ, mèo nhỏ hơi kinh hãi, vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Đại ca thật uy phong! Ta cũng yêu cầu Nhiếp đại ca dạy ta tập võ, ta quyết định về sau cũng không làm cái gì thực nữ nữa, ta muốn làm hiệp nữ!” Tứ Dạ khuôn mặt đầy vết tích cả người., Tiện thể mèo già đốt râu lần này, lửa giận sớm đã không chịu nổi, bốn đêm đã điên cuồng hét to: “Tiểu quỷ mau thả chúng ta ra! Nếu không lão nương nhất định đem ngươi hủy cốt đoan da!” Tiểu Nam tuy đã ra tay chế thắng bất ngờ, lần này lại học khôn từ trên người Tứ Dạ Ngũ Dạ, không có khinh địch., “Ta sẽ không ngốc như các

ngươi! hoành dọc ta phóng không tha các ngươi, các ngươi cũng sẽ đem ta rút xương lột da, không bằng hôm nay chúng ta đi tìm sư phụ cùng tỷ tỷ trở về trước, mới thả các ngươi đi!” Tiểu miêu cũng nói: “Đúng nha! Chúng ta hay là mau đi tìm ca ca tỷ tỷ đi!” Hai huynh muội đang cao hứng bừng bừng, đột nhiên mà nói., Sau lưng Hách Giác có một cảm giác cực kỳ không thoải mái, đó là một cảm giác rất đáng sợ, làm cho hai người tức không thở nổi, tiếp theo, một thanh âm chậm chậm vang lên: “Rất tốt! Ta cũng rất muốn tìm Nhiếp Phong và Mộng Nhi về, sao hai người các ngươi không đồng hành cùng ta?” Thanh âm này cực kỳ cay nghiệt, là giọng nói của một bà lão trầm thấp khàn khàn, huynh muội Tiểu Nam nghe vậy lập tức biến sắc.

Bọn họ nhận ra giọng nói này! Tuy rằng họ chưa từng gặp qua chủ nhân của âm thanh này: Nhưng hai huynh muội hần đã nghe qua vô số lần giọng nói này, đó là trôn trong phòng, vĩnh viễn không gặp ai, mỗ!

Trời ạ!

Thiệt là mỗ mỗ!

Không thể tưởng được... Không ngờ bà mỗ còn tỉnh lại nhanh hơn so với dự liệu của mình!

Cái kia... Không thể tưởng được! Tâm địa này, đúng là rét lạnh thần kỳ.

Nhiếp Phong và Ảo Mộng nhảy xuống dưới cột sắt, càng xuống càng lạnh, cho tới khi nhảy xuống hai mươi trượng, quả thực đã tới mức kỳ hàn thấu xương, Nhiếp Phong thầm nghĩ: “Cái gì? Dưới chân Vô Song thành sao lại có một nơi lạnh giá? Rốt cuộc nơi đó to lớn đến thế nào?”, Mộng bỗng nhiên khê hô: “Nhiếp đại ca, sắp đến rồi, cẩn thận!” Còn chưa dứt lời, Nhiếp Phong chỉ thấy dưới chân mình năm trượng, mặt đất tự nhiên như đang nhìn thấy, nhưng nhìn thật sự, dưới chân lại là —— mặt băng trơn nhẵn như gương!

Đến nơi đã thấy, bất luận là mặt đất trầm hoặc mặt băng, Nhiếp Phong vẫn giầy vò như thường. Ngay lúc này, chân khí tụ tại hai chân, mũi chân điểm nhẹ, rơi thẳng vào mặt băng, công lực cao, đúng là địa ngục không tiếng động.

Mà giấc mộng dường như không làm Nhiếp Phong có tư mỹ chút nào, nhảy từ trên cao hơn hai mươi trượng xuống, cô cũng không nói tiếng nào, hóa ra nơi này là một hầm băng khá lớn.

Mắt thấy lần thứ hai, hấn phát hiện trong hầm băng này có những cột sắt liên miên bất tuyệt dựng thẳng đứng. Nhưng lần này phía dưới Thiết Trụ đã không còn đi sâu xuống phía dưới lớp băng tuyết dày đặc nữa, không còn bất cứ lối nào xuống dưới.

Mà mắt thứ ba, rớt cuộc ánh mắt của hấn quét về phía trong hầm băng có một vách tường băng phủ đầy tường băng. Bởi vì trên vách tường ngăn này có một số thần tuyến phi thường hấp dẫn Nhiếp Phong, đó chính là một cửa hang cao chừng một trượng!

Mà ở trên cửa động, còn khắc một ít thứ càng làm cho người ta chú ý—— tứ hàng chữ nhỏ cùng sáu chữ lớn!

Tứ hàng chữ nhỏ này, thì ra là một câu nói dị thường dai dẳng:

“Tình hải vô chu,

Diệt vong Vô Thường.

Bảy đời tình thâm.

Nhiều thế hệ đi theo.”

Mà sáu chữ lớn kia, lại khiến Nhiếp Phong giật mình nhất, bởi vì sáu chữ đó là ——

“Mộ của Vô Song phu nhân!”

“Vô Song phu nhân?” Nhiếp nội ngơ ngác nhìn lại mộng mị, hỏi: “Vô Song phu nhân là ai? Nghe danh hiệu của nàng, hình như có nguồn gốc của Cực Lạc sơn cùng Vô Song thành...”

Mộng đáp: “Đương nhiên cô ấy có quan hệ sâu xa với Vô Song thành, nếu không phải vì cô ấy, sẽ không có Vô Song thành ngày hôm nay!”

“Nàng, cũng là người đem “Tình khuynh thành chi luyện” diễn sinh ra đó!” Nói tới đây, con người của Mộng bỗng nhiên lại nổi lên vẻ khâm kính, loại khâm kính kia, không giống như đang giả vờ.

Nhiếp Phong hỏi: “Nếu Vô Song thành nổi lên vì vị “Vô Song phu nhân” này, vậy chắc chắn cô ta là thủy tổ của Vô Song thành?”

Mộng nói: “Có thể nói như vậy cũng không thể nói như vậy, Vô Song thành kiến phái hơn trăm năm trước, nhưng Vô Song phu nhân đã là người hơn ngàn năm trước.”

“Cái gì? Người hơn ngàn năm trước, nàng... Rốt cuộc là ai?”

Mộng nhìn Nhiếp, ta, từng chữ từng chữ thốt ra câu trả lời khiến Nhiếp Phong vô cùng khiếp sợ: “Nàng có một mối quan hệ không tầm thường với một nam nhân không bình thường. Vô Song phu nhân, thật ra chính là người khai Thánh Quan công hơn ngàn năm trước...”

“Nguyên! Phôi! Phu! Người!”

Vạn liệu không tới, phu nhân nguyên phôi của Võ Thánh quan lại chôn dưới Vô Song thành, bà ta và Vô Song thành thật sự có quan hệ vi diệu?

Nàng, lại là một hồng nhan như thế nào? Vì sao vừa nhắc tới nàng, lại lộ ra vẻ khâm kính?

Nghi vấn này cũng không tồn tại trong đầu Nhiếp Phong bao lâu, bởi vì khi mộng cùng hắn bước vào cửa động trong hầm băng, hắn lập tức nhìn thấy nàng... Cũng nhìn thấy cái khuôn mặt đủ nghiêng nước nghiêng thành kia!

Nhìn thấy, trong động giống như hầm băng, khắp nơi cũng là băng tuyết trắng xóa, chỉ có bốn tấm bình phong trong suốt dựng sừng sững như bốn bức tường, tạo thành một căn phòng nhỏ. Nhiếp Phong thấy trong phòng nhỏ này lại có một nữ nhân nằm, một nữ nhân khiến hắn vô cùng kinh diễm!

Cái này là... Vô Song phu nhân?

Đương nhiên Nhiếp Phong nhất định phải giật mình, bởi vì hắn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới, Vô Song phu nhân sẽ là... nàng?

Trước mắt di thể của Vô Song phu nhân, có thể bởi vì năm này tháng nọ tháng nào cũng ở trong hầm băng xâm nhập lòng đất hơn bảy mươi trượng, vẫn nguyên vẹn không sút mẻ, trông rất sống động. Khuôn mặt của nàng càng diễm lệ vô song, có thể

nói, nàng là phụ nữ thứ tư xinh đẹp nhất mà Nhiếp Phong gặp được từ lúc sinh ra tới giờ - Nữ nhân thứ tư:

Người thứ nhất Nhiếp Phong cho rằng nữ nhân xinh đẹp nhất chính là mẫu thân hắn “dung hoan” của hắn. Tuy nàng đã hoàn toàn lĩnh ngộ được một đạo lý, “Có lúc, thứ mỹ lệ nhất, có thể là thứ vô tình nhất”, nhưng mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường mà mình yêu thích nhất, hắn chưa bao giờ oán trách nàng.

Thứ hai là yêu thích “A Thiết” trong lòng “thúc Hồn” của bộ kinh vân, “Tuyệt Duyên cô nương”, vẻ đẹp của cô càng thêm tuyệt vọng, mặc dù cô đã theo bước kinh vân mà mai một.

Người thứ ba, Nhiếp Phong thỉnh thoảng nhìn lại người đang đứng bên cạnh y... Hồng ngân trên mặt, không biết vì sao, nhưng trong mắt y, tiếc nuối lại hóa thành một vẻ đẹp động lòng người...

Người thứ tư, đương nhiên là Vô Song phu nhân trước mắt. Vô Song phu nhân khiến Nhiếp Phong giật mình, ngoài vẻ đẹp hiếm thấy của cô ra, còn vì gương mặt của cô hoàn toàn liên kết chặt chẽ với Quan Thánh Miếu, tượng mỹ nữ sau lưng Quan Thánh... giống nhau như đúc!

Sự tình có manh mối càng lúc càng rõ ràng, Nhiếp Phong vội vàng hỏi: “Vô Song phu nhân, chẳng phải là mỹ nữ sau tượng Thánh Thần sao? Ta hiểu rồi, tượng nữ nhân kia, chắc chắn là người và mỗi lần sau khi khắc tượng thần, hi vọng nàng cũng có thể giống Quan Công, được thiên nhân bái, vạn người quý?”

Mộng liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, ánh mắt như đang tán thưởng sự thông tuệ của y, đáp: “Không tệ! Vì Vô Song phu nhân, mỗi không tiếc cả ngày đeo mặt nạ da người, che lấp gương mặt da bọc xương của nàng trong Quan Thánh Miếu, bảo vệ chân dung nàng, không ngờ lại bị người trong lúc vô tình phát hiện, tượng của Vô Song phu nhân mới bị ép nổ...”

Nhiếp Phong nói: “Vẫn chưa, ai giết mười tên cao thủ không tử thân bí trong thiên hạ?”

Mộng trách tặc trách đáp lời: “Là... mỗi, nhưng... Xin Nhiếp đại ca đừng trách mỗi, nàng... có nỗi khổ tâm.”

“Khổ tâm?”

“Ừm! Vì số mệnh của chúng ta, cho dù hoàng muốn bảo vệ Vô Song thành cũng tuyệt đối không cho nó trút lên tay bất cứ kẻ nào. Cho nên, vì đề mỗi mỗi phải dọa sợ hùng bá của ngươi, cho nên mới dùng cách này... hạ sách...”

Thấy Mộng Như Kỳ áy náy, Nhiếp Phong chỉ im lặng, trong khoảng thời gian ngắn lại càng không biết nói gì với nàng. Sau nửa ngày, vì đề tránh xấu hổ, hắn cố ý đổi chủ đề nói: “Mộng cô nương, ta trước sau vẫn không hiểu, vì sao các ngươi phải ở lại đây bảo vệ Vô Song thành? Các ngươi hoặc Vô Song phu nhân có quan hệ sâu xa?”

Mộng lại cười khỏ, nói: “Nhiếp đại ca, ngươi khổ sở muốn biết quan hệ giữa chúng ta và Vô Song thành, sao không đọc kỹ di thư trong tay Vô Song phu nhân? Di thư mà cô ấy tự tay viết, chẳng những có thể khiến mọi chuyện ngươi biết từ đầu đến cuối, còn viết xuống bí mật Khuynh Thành Chi Luyện...”

Khuynh Thành Chi Luyện?

Nhiếp Phong lập tức nhìn thoáng qua di thể phu nhân Vô Song, quả nhiên! Nhiếp Phong vẫn không chú ý, hóa ra trong tay nàng ta đang nắm chặt đồ vật cuốn, cuốn thứ mà vô số bá giả kiêu hùng muốn nhìn qua!

Bởi vì trên di thư này, rõ ràng viết bốn chữ —— khuynh thành! Thành! Tình cảm!!!

Khuynh Thành Chi Luyện!

Câu đồ lưu truyền chỉ ít ngàn năm nay, cuối cùng cũng được vạch trần!

Nhiếp Phong từ trong tay Vô Song phu nhân lấy cuốn di thư kia ra, không biết sao, lòng bàn tay của hắn không ngừng đổ mồ hôi, nếu so sánh với nhiệm vụ tìm kiếm bình bát trong Tây Hồ, lần này hắn không thể nghi ngờ, hắn khẩn trương hơn nhiều... Chỉ vì lần đó hắn tìm kiếm bình bát, cũng không có quan hệ gì với hắn. Nhưng lần này, mỗi mỗi lần lướt cho rằng, rất có thể hắn sẽ là người lòng thành chờ đợi ngàn năm, vậy thì chưa, hắn cũng có quan hệ cực kỳ chặt chẽ với Khuynh Thành Chi Luyện?

Hắn rất muốn biết tại sao bản thân mình lại có thể là người mà tình yêu của khuynh thành.

***

Còn thiết trụ dài hơn bảy mươi trượng kia nữa, điểm cuối thật sự nó ở đâu? Nó có tác dụng đặc biệt gì?

Còn có, thân thể của giấc mộng... Vừa nghĩ tới thân thể thần bí khó lường của Mộng, Nhiếp Phong lại càng không do dự, chậm rãi mở di thư trong tay ra, một quyển di thư quan trọng như vậy, hắn chuẩn bị mỗi chữ một chữ, thận trọng xem xét tất cả mọi chuyện đều sắp được công bố!

Nhưng đang lúc Nhiếp Phong mở quyển di thư này ra giết, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến!

Không thể như vậy được!

Không thể như vậy được!

Cuốn di thư này, sao lại là... như vậy?

Sao lại như vậy?

Ngay lúc Nhiếp Phong vô cùng khiếp sợ, đang muốn trở về vết hỏi của người đi đầu tiên, giết kẻ đó... lại phát sinh thêm chuyện kinh người hơn!

Hắn quả thực không đành lòng tin tưởng những gì đã thấy trước mắt... Mộng, nàng... Nàng lại đang...!

Đang lúc “huynh Thành Chi luyện” bí mật chiêu tuyệt thế này sắp sửa trở lại diện thế giết chóc, Vô Song thành, không ngờ lại xảy ra một chuyện khiến cho tất cả dân chúng trong thành đều cực kỳ khiếp sợ.

Mình là màn đêm buông xuống, không ít người dân trong thành Vô Song đã chạy về nhà nói chuyện phiếm với Thiên Luân, chí ít cũng có bảy phần mười dân chúng Vô Song thành đang trên đường đi, có vài thành dân còn kết bạn đồng hành, vừa cười vừa nói, vẫn không biết đã xảy ra đại họa... giáng lâm đầu!

Bỗng... không biết từ đâu bên ngoài Vô Song Thành mà lại vang lên tiếng sấm ù ù đình tai nhức óc!

Chuyện này thật kỳ quái! Lúc da là trời sáng khí trong, vạn dặm không mây, sao có thể vang lên tiếng sấm?

Nghe thật một điểm, a... Đây không phải tiếng sấm! Đây là tiếng pháo hoa bạo phát - tiếng nổ!

Ngay lúc đó, bầu trời đêm đen kịt cách Vô Song thành ba dặm lại bùng nổ vô số pháo hoa mỹ lệ rực rỡ, những ngôi sao trên bầu trời cũng nổ tung, ảm đạm thất sắc!

pháo hoa vốn là biểu tượng phồn vinh và Cát Khánh, tuy rằng sau khi pháo hoa tan đi, thế nhân vẫn luôn cảm thấy cô đơn trong đêm dài mênh mông... Thế nhưng giờ phút này tất cả pháo hoa khoe khoang trong Vô Song thành đều liếc mắt nhìn pháo hoa trên trời nhưng không hề cảm thấy cao hứng chút nào, ngược lại, ánh mắt mọi người đều hiện lên một cảm giác kinh khủng khó hiểu!

Chỉ vì, pháo hoa bùng nổ trên bầu trời, cũng không xây thành đồ án mỹ lệ làm người ta than thở, ngược lại, càng xây thành một cảnh tượng kỳ lạ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình!

Không ngờ pháo hoa trên bầu trời đêm lại được thiết lập thành hai chữ phi thường to lớn - công thành!

Cái gì? Công thành?

Hóa ra Bộ Kinh Vân đã nhận lĩnh hùng bá cho một vạn hùng sư, ầm tới cách Vô Song thành ba dặm?

Chẳng lẽ, ngày giao thừa bí mật khuynh thành sắp diễn ra.

Chính là tử kị bên bá chủ Độc Hồ bại vong?

Còn là Vô Song thành...

Thành?

Cạnh ư?

Hóa ra là thế?

Lúc?

“Bạc Bạc Bạc!”

Từng đợt âm thanh va chạm của mai rùa và tiền đồng vang lên không dứt trên vách núi không biết tên, những thứ này có thể là âm thanh xem bói hay không?

Hoang sơn cô nhai, vốn là hiểm có dấu chân người, nhưng bây giờ vì sao lại có người ở đây chiếm đoạt? Có phải vì, vách núi này đã là nơi cao nhất trong phạm vi mười dặm, cũng là địa phương tiếp cận “Trời” nhất hay không?

Vì vậy tính kế chiếm cứ ở đây cũng chính xác nhất? Linh nghiệm?

Rốt cuộc có ai rảnh rỗi như vậy: Đào rỗng tâm tư ở đây chiếm lợi thế? Ai yêu cầu chính mình chiếm được tuyệt đối chuẩn xác?

Hóa ra là hần!

Năm năm trước, lúc ở Nhạc Sơn, gã khuyển bảo Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân, Đoạn Lăng “hần vẫn không thể tách rời!”, vẫn hết như một vị “bạch Bò Tát không cách nào cứu mình, chẳng qua những năm tháng trên mặt hần càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đau nhức. Năm năm nay, hần thật sự suy sụp, đã bị hành hạ đến không giống hình người!

Hần vẫn đang liều mạng lắc cái mai rùa cứng hơn mạng sống của hần, một mặt lại làm bầm một mình. Xem ra hần đã suy tính một thời gian dài, duy chỉ không tính ra được, rốt cuộc hần đang tính toán cái gì?

Nhưng vào lúc này, rốt cuộc tính toán của hần cũng có kết quả!

Đột nhiên từ trong mai rùa phát ra một tiếng “keng” chói tai, đồng tiền ở trong lập tức rơi xuống đầy đất, giống như sao băng bị hủy... Đúng vậy! Là sao băng! Đúng rồi! Là sao băng!

Hần liều mạng lay động mai rùa, chính là vì có lẽ hai người sẽ trở thành lưu tinh nhân gian mà chiếm tính toán. Năm năm trôi qua, hần từng vì hai người bọn họ Bạc vạn khóa trở lên, nhưng mỗi lần đồng tiền dưới đất bày biện quỷ tượng, kỳ tích, thành linh tất cả—— giống nhau như đúc!

Một vạn lần đều có đáp án giống nhau, sao lại trùng hợp như vậy? Lẽ nào đây là ý trời?

Không! Hần không tin! Cho dù hần tinh thông thuật số, hiểu thấu thiên cơ, hần cũng không nguyện tin tưởng đó là thiên ý!

Hắn chỉ mong vận mệnh của hai người kia sẽ có thay đổi! Hắn chỉ mong sắp xếp trong cõi u minh kia thật sự sẽ bị người khác bề nghề!

Đáng tiếc, mặc dù bói vận khóa nhưng kết quả vẫn không có một lần khác, tựa như —— hiện giờ tiền đồng bày ra trên đất.

Vẫn giống như trước kia!

Vận mệnh hai người bọn họ đã vững chắc tới mức không thể sửa đổi!

Thiết án như núi!

“Cái gì... Đáng tiếc...” Dưới ánh trăng lơ mờ, hắn chợt thấy mấy đồng tiền trên mặt đất không thể giải thích được, không khỏi lẩm bầm, bọn họ... là hai người cực kỳ khó tìm, nhưng lại vác vận mệnh khiến người tiếc nuối như vậy, là... Vì sao? Tại sao ông trời lại đối xử với bọn họ như vậy? Vì sao Thương Thiên vẫn thích đem phạm nhân làm trò? Vì sao...”

“Thiên... ý giống đao?”

Vì sao thiên ý như đao? Vấn đề bất đắc dĩ này trong lịch sử, đã có không biết bao nhiêu tài tử hào hiệp hàm oan không trắng, trắng chí chưa kết nghĩa, bắt đầu hỏi Thiên Vô số lần, nhưng vẫn không hài lòng với đáp án!

Vừa than thở vô tận, Vấn Thiên Vô Ngữ, đột nhiên biến sắc —— sắc mặt hắn như có cảm giác, lại như tâm huyết dâng trào, hốt hoảng hợp lại chỉ tính, một gương mặt biến sắc lập tức tái nhợt, tái nhợt, cứ như, hắn lại phát hiện một thiên ý cực kỳ đáng sợ...

“Cái gì? Hai người họ... Một trong số đó, dần dần biết được...”

“Vận mệnh của bản thân ư?”

“Trời! Khổ nỗi gì phải để hắn biết vận mệnh của mình?”

“Hắn đã sống dưới sự bài bố của vận mệnh, có chấp cánh cũng khó mà bay từ lâu, sao không hào phóng chút đi, để cho hắn đối với vận mệnh của mình...”

“Vĩnh viễn không biết?!”

Chương thứ tám, kiếm tinh

Vận Mệnh thật sự vững vàng không thể thay đổi sao? Án sắt như núi ư?

Chưa chắc.

Nghe nói Vận Mệnh có thể thay đổi được vấn đề này hay không, nghe nói đã từng có một câu chuyện hiếm ai biết đến như vậy.

Một cổ sự anh hùng...

Có lẽ người Trung Quốc khổ sở đa số, vì an ủi bản thân, đại đa số mọi người đều tình nguyện tin tưởng, mọi chuyện đã sớm có định số, tất cả sớm có ý trời.

Cho nên, loại “sinh vật” hiếm có gần như tuyệt chủng như anh hùng này, cái khác coi là an bài trong khoảnh khắc; bọn họ đầu sinh chỉ vì cứu chúng sinh ở trong nước sôi lửa bỏng.

Sau khi nói từ thuở sơ khai thiên địa, kể từ khi Nữ Oa luyện thạch, sau đó nữ Oa luyện thạch bổ thiên, lên thiên hạ địa, dần dần đạt được sự cân bằng; mà bốn tảng đá đại kỳ lạ còn lại của Bồ Thiên cũng đã theo cơ duyên bất đồng đi xuống nhân gian.

Cuối cùng thì Nữ Oa cũng coi như đại công cáo thành, nàng nhẹ nhàng bay trên bầu trời đêm vô biên vô hạn, đang muốn hưởng thụ một chút nhàn nhã, điềm đạm...

Nàng mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Rốt cuộc là có gì không ổn?

Nữ Oa lập tức nhàn nhã ngưng thần, tâm trí hướng về hư không, lại ở trong hư không quăng về phía tương lai, qua một lúc lâu, chỉ thấy khóe mắt nàng chậm chậm hiện lên một mảnh lệ quang, nghẹn ngào thở dài: “Thì ra là thế! Nguyên lai trong cõi u minh sớm có ý trời an bài, nhân gian dù trải qua ngàn vạn ức năm sau, vẫn còn nhiều kiếp số và khổ ải như vậy; thiên ý... Cũng thật quá tàn nhẫn, nhưng... Sẽ bổ cứu như thế nào?”

Cứu chữa?

Thậm chí Nữ Oa có thể luyện thạch bổ thiên, nhưng lại không cách nào cứu vớt thiên ý, trải qua cực khổ cho thế nhân? Làm sao nàng lại có thể khổ sở như vậy?

Chỉ vì, lúc luyện thạch bổ sung mất tích, nàng đã tiêu tốn một nửa nguyên khí trên người; nàng còn lại chỉ còn một nửa nguyên khí, nếu không lại vọng động lòng từ bi, vọng động nguyên khí cứu vớt chúng chủ, nàng có thể vĩnh viễn sống lay lắt trong thiên địa.

Đúng vậy! Chỉ cần nàng thấy chết mà không chịu cứu, một nửa nguyên khí kia cũng đủ cho nàng hưởng dụng vĩnh viễn, nhưng...

Nếu không thể cứu chúng sinh, tính nàng ————— tiêu, chết tiệt, mặc dù có tác dụng gì?

Vừa nghĩ đến đây, Nữ Oa càng thêm nghĩa bất dung từ, nàng đã biết trước nhân gian sẽ có cực khổ vô cùng vô tận, nàng liền muốn bất chấp hết thảy bản thân có thể đi cứu trợ, cho dù cuối cùng hình thần đều diệt, quy về hư không?

Nhưng cho dù bà nguyện ý hy sinh bản thân vì thế nhân cũng phải có một phương pháp có thể hữu hiệu giúp đỡ thế nhân nha!

Nàng nhìn phòng đêm không có điểm cuối, chợt phát giác ở trên bầu trời đêm đen kịt, trừ có một vầng trăng tròn, chung quy giống như thiếu cái gì đó, chung quy giống như... có chút tiếc nuối.

A! Cô tưởng tượng ra cách có thể cứu chúng sinh ly thủy hỏa, vì lúc thiên địa sơ khai, hóa ra trên trời không có ngôi sao!

Không tệ! Là tinh!

Trên trời không có từng điểm, rất đáng tiếc.

Nữ Oa bất chấp tất cả, lập tức ngưng thần, hóa nguyên khí trong cơ thể thành một luồng ý niệm, tiện tay vung lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay nàng lóe lên hào quang, một góc trời đêm., Chỉ một thoáng bảy ngôi sao vô cùng phát sáng xuất hiện; Bảy ngôi sao này càng ngày càng mờ hồ, Nữ Oa liếc nhìn bảy ngôi sao này, nói: “Nhân gian thực sự có phần lớn khổ não, con người càng dễ bị lạc phương hướng, bao gồm phương hướng trong lòng bọn họ; bắc đầu thất tinh, sao các ngươi không vĩnh viễn chỉ phương hướng cho thế nhân, đem chúng sinh hoang mang hướng chính đạo?”

Hóa ra bảy ngôi sao này gọi là “Bắc Đẩu”, lần này Nữ Oa lấy bắc đẩu thất tinh làm ngọn đèn sáng, đúng là dụng tâm lương thành. Thế nhưng cho dù thể nhân đã có ngọn đèn chỉ đạo, nhưng vẫn không thoát khỏi kiếp số và cực khổ, nữ nhân đương nhiên hiểu rõ, nàng tiếp tục động hai tay., Trên bầu trời đêm lại xuất hiện không ít ngôi sao, nàng tự đặt tên cho mỗi ngôi sao; mỗi ngôi sao đều lẫn lộn với hy vọng và chúc phúc của Nữ Oa đối với thể nhân, cùng với nguyên khí của nàng mà thành, cho nên mỗi ngôi sao đó đều có được lực lượng linh lực đặc thù, thậm chí có một ít, càng đại biểu cho một số người nào đó trên đời sẽ giáng sinh thành anh hùng -

Kể cả nổi danh, cũng như vô danh...

Đúng! Nàng đã không cách nào ngàn năm vạn năm chiếu cố thể nhân, nàng liền lấy lực lượng bản thân hóa thành ngôi sao trên trời; khi người sở hữu tượng huy của những ngôi sao này hoặc anh hùng giáng thế gian, liền có thể tận lực giải đi một số họa kiếp cùng khổ cực nào đó vì chúng sinh...

Nàng không tin thiên ý thật sự — án sắt như núi!

Cũng không biết trải qua bao lâu, bầu trời đêm đen như mực cuối cùng cũng được phủ kín bởi một tờ giấy gấm; trời xanh mênh mông, đất rộng mênh mông, không chỉ có những ngôi sao hừng hực đốt cháy, cũng có người nổi danh hoặc anh hùng có biểu tượng, có những anh hùng có vô số hình ảnh ngôi sao, nhiều như hằng hà sa số, con người đủ để hóa giải khổ ải vạn năm của nhân gian; chúng tinh đã trở về chỗ mình, ai nấy quy mệnh, nữ mỹ cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà, vận khí lành của bản thân nàng cũng theo đó...

Vì luyện thạch bổ thiên, vì sáng tạo tinh tượng để thay đổi thiên ý, nàng đã sức cùng lực kiệt, dầu cạn đèn tắt; nàng vẫn chưa vô hình thân câu diệt chỉ vì trong ngực còn tồn tại ba luồng nguyên khí; duy chỉ ba luồng nguyên khí này, cũng chỉ đủ cho nàng tồn tại thêm ba khắc mà thôi; kết quả của phản nghịch thiên mệnh sắp giáng lâm; cho dù nàng là thần, cũng phải vĩnh viễn biến mất ở trong thiên địa vô biên này.

Thật ra, tuy nàng đã sáng tạo ra rất nhiều anh hùng, nhưng bản thân nàng mới là anh hùng thật sự!

Trong thoáng chốc, toàn bộ bầu trời đêm tràn ngập hơi tàn của Nữ Oa, kéo dài hơi tàn.

Nàng quả thật đã suy yếu rất nhiều, nhưng trong lúc đang suy yếu, con mắt của nàng bỗng hiện lên vẻ hồi hộp không cách nào hình dung!

A? Nữ Oa có phải cũng sợ đối mặt với tử vong không? Hay kiềm chế...

Không! Nàng sao lại sợ tử vong? Nàng bỗng nhiên theo bản năng cảm thấy, nàng phạm vào một sai lầm rất lớn – nàng tính sót hai kiếp!

Kiếp thứ nhất, sẽ phát sinh một thời đại chiến tranh đỉnh lập ba nước; lúc này sẽ xuất hiện một hoàng giả họ Lưu, cùng một kẻ gian hùng đời họ Tào; nếu đối với hoàng giả họ Lưu không thể có được một trượng nghĩa can vãn, anh hùng vô địch thiên hạ tương trợ, liền khó có thể chế tạo gian hùng đời kia, mà gian hùng kia, càng thuận lợi đăng hoàng, thương sinh khắp thiên hạ ắt chịu đủ đồ thán...

Mà kiếp thứ hai phát sinh sau hơn ngàn năm, kiếp đó còn ảnh hưởng rất sâu, cũng phải có anh hùng xuất hiện...

“A...”

“Ta... sai lầm, ta... sao có thể... phạm vào...”

“Như vậy... sai?”

Nữ Oa dứt quãng, suy yếu thở dài, nàng vì sơ sẩy của mình mà cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng chẳng lẽ sự việc thực đã không cách nào cứu được?

Để bù đắp sai lầm của hai người này, nàng không ngừng dùng sinh mệnh bản thân còn sót lại mà đau khổ suy nghĩ; một mái tóc dài cũng vì khổ sở mà biến thành trắng, rồi từ trắng thay trắng. Mảnh đất này, khéo miệng nàng làm nụ cười, một nụ cười ẩn chứa hy vọng, nhưng nghe nàng trầm ngâm nói:

“Đúng rồi! Còn... có một phương pháp... Chỉ cần ta... Ngay lúc này... Ba khắc... Hơi tàn... Không cần, liền có thể...”

Cái gì? Nàng ngay cả một lúc ba khắc nghỉ ngơi cũng không cần? Vậy chẳng phải là nói...

Nàng ta không muốn sống?

Đúng vậy! Để giúp cả dân chúng khắp thế gian này, Nữ Oa quyết định bỏ mạng!

Nhưng sinh mệnh đã không thể vĩnh viễn, ước mong nhất thời ba khắc làm gì?

Nàng ta đã vô cùng vô tận rồi!

Chỉ thấy nữ Oa mở miệng phun một cái, thành linh phun ra ba đoàn hào quang hoa mắt. A!

Ba luồng sáng này, là...

Ba ngôi sao!

Cũng là ba ngôi sao cuối cùng mà Nữ Oa dùng ba luồng nguyên khí còn sót lại dung hợp thành!

Nàng thật sự không muốn sống!

Ba ngôi sao đều vô cùng lấp lánh; trong đó có một mảnh lửa đỏ, phi thường chói mắt; còn lại hai viên cũng quang mang vạn trượng; chỉ là một viên trong đó mơ hồ tỏa ra một tầng mây, dị thường đặc biệt; cuối cùng cũng không kém bao nhiêu, lại như một cỗ gió xoáy vòng quanh ngôi sao che kín đám mây kia lưu tẩu, hai viên tinh nghiêm nhiên như tri kỷ, bằng hữu.

Ba con báo này phiêu đảng trong trời đêm đen kịt, tựa hồ vẫn chưa biết vị trí sắp trở về; mà Nữ Oa, sau khi nôn ra ba luồng nguyên khí này, thân thể của nàng đã như tóc dài của nàng, dần dần biến thành trắng, lại từ trắng biến thành trong suốt, nàng, sắp hết khí, biến mất...

Nhưng mà nàng vẫn cố gắng dùng một phần lực cuối cùng, nói với ba ngôi sao này: “Võ Tinh, Phong Tinh, Vân Tinh, các ngươi vốn là... Vốn là... cuối cùng của ta... Ba... Giọng khí, cho nên... Các ngươi cùng... Ra thế... Tương tự, các ngươi... huy chương... Ba... anh hùng, toàn bộ... Đều có...có...”

“Giống nhau...là luyện võ... Tư chất...”

Võ tinh?

Phong Tinh?

Vân Tinh?

Từ bên ngoài quan sát đến, ngôi sao mây phủ đầy vân khí kia không thể nghi ngờ; mà phong tinh, nhất định là ngôi sao vòng quanh mây, như gió cuốn đi...

Về phần Võ Tinh càng không cần phải nói, tất nhiên là ngôi sao màu đỏ kia!

Nữ Oa lại vô cùng suy yếu nói tiếp: “Các người... Hội phù... là người... ba... kia sẽ thành...là nhân gian... Chí kiệt, nhưng... là... hiện giờ đã... hết lực rồi, không còn... dư lực nữa... Đặt các người ở... Hai...tỷ số... kiếp... chính xác... vị trí...”

Đúng rồi! Nữ Oa mặc dù đã sáng tạo ra ba ngôi sao này cuối cùng, nhưng nếu không thể đem chúng nó đặt ở vị trí đại biểu cho hai kiếp số trên bầu trời, hay là vô ích vô công...

Chỉ là, hai phương vị bị lơ là, rút cuộc là ở nơi nào?

Nữ Oa thỉnh thoảng nhìn về phía cực bắc trên bầu trời đêm, tiếp đó lại liếc về phía vị trí cực nam, nói đứt quãng: “Võ tinh, Phong... Tinh... Tinh..., cực bắc... chính là... vị trí đại biểu cho tam quốc... Đỉnh lập... Đó là cực... Còn vị trí của Nam... Đại kiếp ngàn năm sau... Đại kiếp nạn, ta... đã không... Có thể làm... Lực... các người còn... là... tùy duyên, đi thôi...”

Lời này vừa nói ra, cũng thật kỳ quái, ba ngôi sao dường như có sẵn linh tính, không ngừng tự chuyển, dường như đang do dự. Cuối cùng, Phong Tinh và Vân Tinh lại đột nhiên phát sinh dị biến, mỗi người sinh ra một cỗ lực lượng xoáy vô hình, hợp lực hai sao, mạnh mẽ đem Võ Tinh đỏ thẫm kéo đi, kéo Võ Tinh về hướng cực bắc.

Võ Tinh xem ra cũng không muốn, chỉ là tư chất ba viên tinh vốn bằng nhau, nó căn bản không thể thoát khỏi nhị tinh chế ngự khuỷu tay.

Nữ Oa thấy thế không khỏi ngẩn ra, hiềm thấy: “Phong... Tinh, Vân... Tinh, các người... đang làm... cái gì?”

Lời còn chưa dứt, Võ Tinh đã bị nhị tinh ném tới cực bắc; Võ Tinh Phủ vừa đến vị trí đó, không thể xoay chuyển ngay tại chỗ, nguyên lai một ngôi sao cố định quỹ tích đặc biệt, liền không thể tiếp tục thay đổi.

Võ tinh đã định, phong, vân nhị tinh tựa như bị lưu vong, hướng vị trí cực nam bay đi, Nữ Oa nhìn hai ngôi sao cuối cùng cùng cùng cố định tại vị trí cực nam, vừa rồi bùng tỉnh đại ngộ; lệ, lại như sông lớn thiếu đê, chúng con người cuộn cuộn chảy xuống: “Ta... Đã hiểu...”

“Phong Tinh, Vân... Tinh, các người.... Cũng cảm ứng... Cực Nam... tòa vị trí kia... Kiếp... Bất Tường, cho nên.... Khiến Võ Tinh... ném về hướng... Cực Bắc, các người... không muốn... Nó... mạo hiểm cùng các người....”

Cực Bắc là kiếp, Cực Nam cũng là kiếp, nhưng mà kiếp cũng phân ra lớn nhỏ, Phong Nhị Tinh cùng một kiểu với Võ Tinh, thì ra không đành lòng nhìn Vũ Tinh cùng một chỗ tạo ra kiếp nạn quá lớn?

“Nhưng mà, các người... có biết, Võ Tinh ở... Cực Bắc, tương lai... nhất định sẽ... sẽ trở thành... một người... vô địch thiên hạ... Võ Trung Thánh... Võ giả, Thánh... võ giả... phải nhận... Thiên Thu... Vạn thế... Người quý lạ, tên là... Thiên Cồ?”

***

Nói đến đây, Nữ Oa không khỏi nhìn chăm chăm vào Phong, Vân Nhị Tinh trên bầu trời, tương đối tiếc hận: “Mà... hai người các người... Tọa tại... Cực Nam, tương lai, cho dù... có thể hóa đi... đại hung... là đại hung... Tòa kiếp..., bản thân... nhưng vẫn cứ... chông bừa... Vô... Vô... Vô danh, các người... Cho dù là người trong thiên hạ... Làm hết... Chuyện tốt, cũng sẽ không... Bị người ta nhớ lại, cũng sẽ không... cảm kích... Các người, các người càng sẽ không... lưu danh... Trong lịch sử...”

Đương nhiên Phong, Vân Nhị Tinh sẽ không trả lời, phảng phất im lặng, nhưng mà, bọn chúng xem ra cũng không hối tiếc, không hối hận...

Vũ Lệ!

Chỉ có Nữ Oa vẫn đang rơi nước mắt, nàng rơi lệ đồng tình vì sự lựa chọn của Phong Vân Nhị Tinh...

“Người... Có người... Mệnh, tinh có... Tinh mệnh, thần... có thần mệnh...”

“Ta... Kẻ phản nghịch... mà thiên ý... mà sáng tạo sao, ý đồ cho nhân gian... Mang đến... cứu tinh... và hy vọng, cho dù là... cho dù là... chấn, trời phạt, hình thần... Câu diệt... Vào thiên địa... Cũng vậy... giác... Không tiếc...

Đúng vậy! Mặc dù Nữ Oa có thể tính là ngàn kiếp vạn kiếp, gạt bỏ tất cả tâm tư, không tiếc sáng tạo ra sao để thay đổi thiên ý, nhưng chưa chắc hẳn đã có thể bày tỏ thiên ý nhất định sẽ bị anh hùng trong hình tượng tinh huy đảo ngược, tất cả mọi thứ, đều phải xem tạo hóa của mỗi ngôi sao, nhưng...

Chí ít, bất kể là Nữ Oa trầm tĩnh hay mỗi một ngôi sao, đều từng thử nghiệm nghịch chuyển ý đồ.

Đã từng thử nghiệm.

Ít nhất so với cam chịu tiếp nhận Vận Mệnh, ngồi chờ chết.

Trong lúc nói chuyện, thân thể Nữ Oa trở nên gần như trong suốt cũng bắt đầu tan thành mây khói, chỉ có nàng là trăm lần thấp thỏm, không quên đối với Phong, Vân Nhị Tinh làm ra chúc phúc cuối cùng:

“Phong Tinh, Vân... Tinh, kỳ thật...ta... yên tâm, không... là... Các người! Nhưng xin...”

“Hai...là nhân gian... Hóa giải... Đại nạn... sau đó, bản thân... sẽ không giống như ta... Sẽ như vậy, gặp... Trời phạt, càng không cần phải... ôm...”

“Vĩnh viễn.... Di.. hỏ thẹn...”

“Nhưng... Nguyễn...”

“Nhưng... Nguyễn...”

“Nhưng mà...”

“Nguyễn...”

Chỉ hy vọng? Còn có mong sao?

Đã còn có hy vọng, có thể thấy vẫn là ý khó bình, nhưng có tiếc nuối...

Nữ Oa còn chưa kịp nói “Chỉ vọng” cuối cùng của nàng ta, hình dáng và thần của nàng ta đã hoàn toàn biến mất giữa thiên địa, cho đến khi vĩnh viễn, mãi mãi.

Mà trên bầu trời đêm, từng ngôi sao dày đặc, giống như nước mắt của Nữ Oa giáng xuống cho thế nhân vậy.

Chuyện liên quan tới thiên ý phản nghịch, vận mệnh của phản nghịch, bất luận là thật hay giả đều nên kết thúc ở đây.

Nhưng nghe nói vẫn còn có đuôi.

Tuy rằng người biết câu chuyện này cũng không nhiều, nhưng ngay thời đại tam quốc Võ Tinh giáng sinh, lại có một nữ nhân vô cùng vô cùng thông minh; nàng tinh thông ngũ hành nghệ số, giỏi về xem rõ vạn tượng; nàng sớm đã lấy tinh tượng báo trước số mệnh khai khẩn, càng phát hiện tại vị trí cực nam trên bầu trời có hai ngôi sao cô độc.

Nàng chưa từng thấy ngôi sao cô độc như vậy, hơn nữa nhìn từ phương hướng của hai ngôi sao này, nàng đã biết, nhân vật huy Tượng của hai ngôi sao này, đều sẽ giống như Võ Tinh, có được tư chất luyện võ vô địch trên đời...

Nữ nhân này vô cùng thông minh, chính là...

Cuối cùng Nhiếp Phong cũng mở di thư của Vô Song phu nhân ra.

Nhưng mà, ở trong mắt hắn, đó là di thư gì?

Hắn nhìn thấy, chỉ là...

Chỉ là một tờ giấy trắng!

Giấy trắng?

Sao có thể? Di thư của Vô Song phu nhân sao có thể là một tờ giấy trắng?

Nhiếp Phong thừa thốt, vừa rồi mơ hồ còn nói quyền di thư này sẽ mở ra tất cả bí mật, nhưng bây giờ bên trong di thư lại trống không một chữ, chẳng lẽ... Hắn tin tưởng giấc mơ mình tuyệt đối không nhìn lầm, lại dám nói dối hắn?

Điều này tựa hồ càng không có khả năng! Nhiếp Phong lập tức quay đầu, bởi vì hắn muốn hỏi rõ ràng với Mộng; sao lại ngay sau khi quay đầu lại...

Trời ạ!

Mộng mà hấn nhìn thấy, so với di thư trống không càng khiến hấn khiếp sợ hơn!

Hấn chỉ mong mộng thực sự nói dối hấn, bởi vì tất cả những gì hiện ra trước mắt khiến hấn không sợ hãi chút nào, cũng đột nhiên trong lòng phát lạnh!

Mộng...

Vậy mà nàng lại đang...

Nàng ta vậy mà đang —— hòa tan!

“Mộng cô nương?”

Đây thực sự là một kịch biến ngoài dự liệu của mọi người! Người như thế nào lại vô cớ hòa tan? Hơn nữa còn ở trong băng sát kỳ hàn vô cùng? Nhiếp Phong giật mình như vậy quả thật không phải chuyện đùa, lập tức muốn cứu nàng, bó đuốc còn chưa chạm tới tay nàng, cả người giấc mộng, còn cả khuôn mặt đang lộ vẻ bất đắc dĩ của nàng, tia chớp đã dung hợp thành một bãi chất nhầy đậm đặc...

“Mộng... Cô nương...”

Nhiếp Phong trần nhiên đứng, hấn liếc bãi nước đọng trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho phải. Mà ngay lúc hấn còn chưa điều chỉnh lại suy nghĩ, vẫn chưa rõ ràng phát sinh chuyện gì, càng làm cho người ta sợ hãi cũng theo đó mà phát sinh!

Chất nhầy đậm đặc thấy được trong mộng không hề khuếch tán, ngược lại chảy về phần trung tâm chất nhầy, dần dần ngưng tụ thành hình một người. Người này vẫn cúi đầu, từ từ đứng lên: Nhiếp Phong tự nhiên phát tài hiếm có, nghĩ thầm, lẽ nào đây là kỳ công có thể hòa tan xương cốt của mình trong mộng?

Chuyện này cũng không có gì lạ! Mồ mồ cũng từng thay đổi bộ dáng của một lão phụ tiêu tụy, biến thành quan hệ công khai. Thế nhưng ngay lúc Nhiếp Phong đang nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hấn một cái.

Rốt cuộc hấn cũng thấy được gương mặt của người này. A! Thân hình người này, vậy mà... đã không còn là “Mộng” nữa...

Nhìn qua, trước mắt chính là một gương mặt đủ nghiêng nước nghiêng thành!

Gương mặt Vô Song phu nhân!

“Vô... Song phu nhân? Mộng cô nương, sao người lại là Vô Song phu nhân?” Cảnh tượng trước mắt hết sức không thể tưởng tượng nổi, Nhiếp Phong thỉnh thoảng lại nhìn Vô Song phu nhân vốn nằm trong bốn tấm bình phong thủy tinh, chỉ thấy di thể của nàng vẫn bình yên vô sự; hắn không khỏi nhướng mày, nhìn lại Vô Song phu nhân trước mắt, nói: “Người không phải là Vô Song phu nhân, rốt cuộc người là ai?”

Vô Song phu nhân chỉ mỉm cười ôn nhu, đáp: “Người sai rồi, ta đúng là Vô Song phu nhân, mà Vô Song phu nhân nằm trong bình phong thủy tinh, cũng là Vô Song phu nhân.”

Đúng là càng nói càng nói năng lộn xộn! Chỉ riêng Nhiếp Phong quan tâm, cũng không phải ai cũng có vấn đề này với Vô Song phu nhân, hắn đột nhiên hỏi: “Vậy chưa, Mộng cô nương... Bây giờ ở đâu?”

Rõ ràng, hắn quan tâm chính là...

Nữ nhân tự xưng là Vô Song phu nhân lại cười nói: “Bây giờ nàng còn đang ở hầm băng này, chẳng qua người không nhìn thấy nàng mà thôi.”

Chuyện này thật lạ! Mộng mới vừa rồi rõ ràng đã hòa làm một bãi chất nhầy sền sệt, sao lại nói Vô Song phu nhân không cần quan tâm tới chuyện này? Nhiếp Phong nói: “Ta không hiểu.”

Vô Song phu nhân buồn bã thở dài: “Không hiểu là tốt; nếu một người quá hiểu tất cả mọi chuyện, quá thông minh, ngược lại chưa chắc là chuyện tốt...”

Nàng ta như cảm thấy điều gì đó.

Nhiếp Phong nhắc nhở nàng: “Xin lỗi, bất luận người có phải Vô Song phu nhân hay không, hình như người còn chưa nói cho ta biết Mộng cô nương hiện thân ở nơi nào?”

Nghe vậy, gương mặt Vô Song phu nhân lập tức lộ vẻ áy náy, đáp: “Không cần quan tâm! Nó đang ở trước mặt người!”

“Nghiêm túc mà nói, đứng ở trước mắt ngươi cũng không phải là ta.”

“Mà là giấc mơ theo như lời ngươi!”

Cái gì? Nàng lại nói nàng không phải chính nàng, mà là mộng? Nhiếp Phong càng nghe xăm!

May mà Vô Song phu nhân lại bổ sung: “Thật ra, khi ngươi mở được quyển di thư kia ra, ngươi đã tiến vào cảnh giới hư không của di thư của ta.”

“Ngươi đã trúng ta —— “

“Thần Di Hư Không!”

“Thần Di... Hư không?” Nhiếp Phong nghe vậy kinh ngạc, hẳn chưa từng nghe qua bốn chữ này, hỏi: “Đây là võ công gì?”

Vô Song phu nhân cười khở: “Đó không phải võ công mà là một loại mê tâm pháp phối hợp được vật đặc thù mà thành, chỉ là loại mê tâm pháp mà người trong giang hồ sử dụng phức tạp hơn một chút mà thôi.”

Lại là Mê Tâm Pháp? Nhiếp Phong nhớ lại lúc ở đáy tháp Lôi Phong, đã từng ở trong hai đại hộ pháp “Mị Ảnh Tâm Ma” của Vô Song thành, “Mị Ảnh Tâm Pháp” là “Mị Ảnh Mê Tâm Pháp; loại mê tâm pháp này có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, thực khiến người ta sợ hãi thán phục, bây giờ, bây giờ...

Hắn đột nhiên hiểu ra gì đó, lập tức thử dò xét nói: “Chẳng lẽ, vừa rồi ta nhìn thấy Mộng cô nương như tia chớp hòa tan, là một loại ảo giác?”

Vô Song phu nhân chăm chú nhìn Nhiếp Phong, mục tiêu rất thưởng thức, đáp: “Ừm, ở lúc ta gần chết, ta quyết định viết một quyển di thư, để người đời sau có duyên có thể biết “Khuyên thành biến” Long Vân mạch, bất kể kỳ chiêu tuyệt thế này thất truyền; thế nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, ta vẫn không biết viết thế nào, cuối cùng ta cũng hết sức lực viết tiếp, liền ở trong di thư trống rỗng này, hạ kỳ học độc môn của ta...”

“Thần Di Hư Không...”

Nhiếp Phong xen vào: “Mà loại di chuyển hư không này đúng như lời ngươi nói, cũng là một loại tâm pháp, cũng có thể

khiến người khác sinh ra ảo giác?”

Vô Song phu nhân nói: “Cũng không hẳn như vậy. Tuy Thần Di Hư Không là một loại pháp môn mê hoặc, nhưng mỗi ảo giác sinh ra không hề giống với loại tâm pháp mê hoặc tầm thường, Thiên Mã Hành Không; ảo cảnh thần di hư không, tất cả đều do được giả dốc lòng bố trí...”

“Thu xếp ư?”

“Không sai! Bởi vì Thần Di Hư Không vốn lấy một loại kỳ dược dị hương, làm cho người sinh ra ảo giác, tâm thần bỗng nhiên bị đưa vào trong ảo cảnh này; chính như người vừa mới mở di thư của ta ra, liền chính mình trúng dược hương ta để lại trong di thư: Sau đó, người thấy rồi đấy, thứ người thấy được., Tất cả đều là do ta an bài trong hương thuốc hơn ngàn năm trước, cùng với những lời ta định nói, cho nên người mới nhìn thấy ta. Đương nhiên, ở trong ảo cảnh, cũng vì tính cách của người nên có thể thay đổi hoặc thích hợp., Tỷ như bây giờ người nói chuyện với ta, vấn đề người hỏi, cũng không phải là ta nghi ngờ ở nhiều năm trước; trên thực tế, ta chỉ là vì người giải quyết một ảo ảnh nghi vấn, cho dù người nhìn thấy biểu cảm của ta, cũng là biểu cảm người nghĩ ta sẽ có...”

Ảo ảnh của Vô Song phu nhân này nói đến đạo lý này, bỗng liếc mắt nhìn Vô Song phu nhân trong bình phong thủy tinh, ngơ ngẩn nói: “Trên thực tế, ta thật sự đã chết.”

A, thì ra là thế! Nhiếp Phong yên lặng nhìn chăm chú vào huyền ảnh của Vô Song phu nhân, yên lặng nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của nàng, nghĩ thầm, hóa ra vẻ mặt ngơ ngẩn này, cũng là do chính bản thân huyễn ảo tưởng Vô Song phu nhân có cảm xúc gì?

Nhưng hẳn vẫn còn một điểm không rõ: “Nhưng vừa rồi người còn nói trước mặt ta không phải là người mà là giấc mộng, lời này giải thích thế nào?”

Vô Song phu nhân thân nhiên mỉm cười: “Đó là vì khi mở sách ở trước mặt người, giấc mộng thích hợp mà người nói vừa rồi cũng đã cùng người hút vào dị hương của thần di hư không, tâm thần tiến vào ảo giác cảnh giới; mà trong ảo giác của bà ta, bà ta lại biến thành ta. Vì vậy., Hôm nay ta đứng trước người kỳ thật cũng không phải chân chính hư vô mờ mịt,

khó có thể nắm bắt, mà là giấc mộng có thực thể; chỉ là trong mắt người, dung mạo của nàng đã biến thành dung mạo của ta, thanh âm của nàng cũng biến thành thanh âm của ta, như thế mà thôi...”

Không ngờ trên đời này lại có thần di hư không tuyệt diệu như thế, lại có thể làm cho một người chết hơn ngàn năm như vậy, vẫn có thể “thanh dung” hiện ra trong ảo cảnh, tiếp tục nói chuyện với nàng, bí mật chưa hết...

Tâm nguyện chưa hoàn thành.

Sau khi nghe xong lời nói của Vô Song phu nhân, Nhiếp Phong mới thả lỏng tảng đá lớn trong lòng; thì ra giấc mộng cũng không thật sự bị hòa tan, hơn nữa bây giờ nàng còn ở trong ảo cảnh của hắn, trở thành Nguyên Song phu nhân...

Hắn không khỏi lại hỏi: “Một khi đã vậy, Vô Song phu nhân, bây giờ người muốn nói cho ta chuyện tình cảm “Khuynh Thành” ấy à.”

“Ừ.” Vô Song phu nhân gật đầu: “Bất quá chuyện liên quan tới ” cải biến nghiêng thành” nói rất dài, ta có một cách khác nói cho người.”

Nói xong cô chỉ tay vào mi tâm Nhiếp Phong, nói tiếp: “Mời người nhắm mắt lại. Hôm nay, ta dẫn người đi xem bí mật của luyện tiếu khuynh thành...”

“Nhìn xem? Chúng ta phải rời khỏi nơi này?”

Vô Song phu nhân lắc đầu, dịu dàng đáp: “Cũng không phải là rời khỏi nơi này, mà là ta sắp dẫn dắt tâm thần của người trở lại quá khứ hơn ngàn năm; ở nơi đó, người chẳng những sẽ thấy Khuynh Thành Chi Luyện, còn có tất cả mọi thứ...”

“Tiền căn hậu quả!”

Đây đúng là ảo cảnh hoang đường tuyệt luân! Nhiếp Phong thầm nghĩ; nhưng ngoài dự liệu là, trong huyền cảnh này, Vô Song phu nhân còn muốn lĩnh ngộ tâm thần của hắn tiến vào thế giới của hơn ngàn năm trước, một thế giới hư vô...

Cái này... có khả năng sao?

Nhiếp Phong mặc dù nghĩ như vậy, nhưng đã đến nước này, hắn không còn lý do gì nữa. Hắn nhắm mắt lại, tiếp theo, hắn

cảm thấy trong lòng như muốn theo ngón tay của Vô Song phu nhân bay ra ngoài cơ thể mình, như muốn bay tới một nơi rất xa.

Một thời đại trong lịch sử đã từng xuất hiện...

Hư không, hư không bốn phía đều là hư không vô tận.

Mà Nhiếp Phong, giờ phút này đang phiêu đảng trong vùng hư không này; nghiêm khắc mà nói, cũng không phải thân thể y phiêu đảng trong hư không, mà là tâm của y!

Hắn sớm đã không nhìn thấy rõ thân thể của mình. Giờ phút này hắn tựa như một luồng gió thổi, rong ruổi giữa hư không.

Còn có Vô Song phu nhân vốn ở bên cạnh ông ta từ lâu đã không thấy bóng dáng, ông ta đang muốn quay lại nhìn, nhìn xem cô ta có đứng sau lưng mình hay không, chỉ ngay lúc này lại đột nhiên nghe thấy giọng nói ôn nhu của cô ta vang lên trong hư không: “Xin đừng nhìn lại, nếu không, ngươi sẽ tỉnh lại từ trong ảo cảnh...”

“Nhớ kỹ! Ta vẫn luôn ở bên người ngươi để giải thích những thứ ngươi nhìn thấy, tuy rằng những thứ đó sẽ không nhìn thấy, bởi vì toàn bộ những thứ đó đều là lịch sử tái diễn, ảo giác tái diễn...”

Nếu Vô Song phu nhân nói vậy, Nhiếp Phong càng thêm hiểu ý, trái tim lại bay càng nhanh, xa hơn cảnh giới hư vô mờ ảo.

Ước chừng rong ruổi một lát, Nhiếp Phong liền phát hiện ra ở một nơi cách đó không xa có một chùm sáng như ẩn như hiện, ánh sáng mờ mờ lung mờ ảo. Xem ra có một điểm, đoàn ánh sáng này rõ ràng là —— trăng!

Không chỉ mặt trăng, còn có ánh sao lấp lánh đầy trời, tối nay ánh sao thật sự rực rỡ.

Lại thì ra là, tâm thần Nhiếp Phong đã bay lên bầu trời đêm đen kịt. Rốt cuộc bầu trời đêm này là năm nào, trời đêm thế nào?

Chỉ là trừ ánh sao xán lạn kia, ngoài trăng tròn say lòng người, trên bầu trời đêm còn có vật thể như vậy, khiến Nhiếp Phong thâm giật mình.

Hắn tìm một nữ nhân phiêu phù trên bầu trời đêm, nhanh chóng biến thân thành trong suốt.

Nhiếp Phong không rõ nữ nhân này vì sông có thể trôi nổi trên bầu trời đêm, hắn chỉ cảm thấy khóe mắt đuôi lông mày của nàng đều lộ ra vẻ từ bi vô hạn, đôi mắt nàng có vẻ bi lão một ngày thương lòng người; loại ánh mắt bi thương đó khiến Nhiếp Phong không hèn mà dâng lên vẻ tôn kính bình thường, hắn không khỏi hướng về một không gian vô hạn: “Nàng là ai?”

Câu hỏi này truyền tới câu trả lời của Vô Song phu nhân, như là câu trả lời từ rất xa truyền tới: “Cô ấy là Nữ Oa.”

Nhiếp Phong càng lú lờ: “Nữ Oa? Chính là Nữ Oa trong dân gian truyền lại?”

“Ừ.” Vô Song phu nhân đáp.

“Nhưng...” Nhiếp Phong lại hỏi: “Trên đời thật sự có Nữ Oa có Thần này sao?”

Vô Song phu nhân nói: “Thật ra trên đời này có Nữ Oa hay không cũng quan trọng? Quan trọng nhất chính là phải giữ lại tinh thần cho Nữ Oa.”

“Tinh thần của Nữ Oa?”

“Đúng vậy, lần này ta dẫn ngươi tới truyền thuyết này trước, chính là muốn ngươi nhìn xem Nữ Oa kia thương lượng cách làm người, kháng trời nghịch mệnh tinh thần: Người trẻ tuổi, ngươi phải hảo hảo lưu tâm xem.”

Nhiếp Phong như nói lờm Nữ Oa, nhưng thấy mặc dù lúc này ánh sao rực rỡ đầy trời, duy Nữ Oa vẫn phun ra ba ngôi sao vô cùng đặc biệt; còn nữa, thân thể của nàng cũng dần dần tan thành mây khói...

“A! Cô ấy... sắp biến mất rồi...” Nhiếp Phong khẽ gọi.

Vô Song phu nhân nói: “Không tệ! Hơn nữa không chỉ có cơ thể cô ấy, nguyên thần của cô ấy cũng phải biến mất.”

“Vì sao nàng ta phải làm như vậy? Hình thần câu diệt, hy sinh này thật sự rất lớn.”

“Vì cô ấy muốn phun ra ba ngôi sao cuối cùng để bù đắp cho hai kiếp mà cô ấy đã bỏ sót, cô ấy quá từ bi.” Vô Song phu nhân thở dài.

“Nhưng ba ngôi sao này có thể hóa giải hai kiếp của nhân gian?”

“Trong truyền thuyết là có thể, ngôi sao đó gọi là Vô Tinh, nghe nói chính là Quan Vũ xuất hiện từ thời đại ba nước, cũng tức là ông chồng của ta...”

“Mà hai ngôi sao kia, cũng đại biểu cho hai anh hùng khác sau khi sống chung với Vô Tinh hơn ngàn năm mới có thể sinh ra, hai anh hùng vô duyên lưu danh trong lịch sử...”

Nghe đến đó, Nhiếp Phong cảm khái nói: “Chỉ cần có thể cứu được muôn dân trăm họ ở trong nước lửa, cả đời anh hùng vô danh, thậm chí không được người ta coi là anh hùng thì đã sao?”

Câu nói này của hắn tương đối thành khẩn, tuyệt đối không phải giả ý, Vô Song phu nhân nghe vậy ngược lại trong thoáng chốc không nói gì, sau nửa ngày mới nói: “Rất tốt, có thể có loại tâm địa này, người trẻ tuổi, người nếu thật sự là một trong hai ngôi sao này, mua là phúc của chúng sinh; chúng ta đi thôi! Bảo chúng ta tiếp tục đi tới, trên đường của người, bây giờ chỉ là bắt đầu...”

Nhiếp Phong lại ngưng thần bay như bay, nhưng hắn vẫn không tự chủ được hỏi lại một câu: “Vừa rồi trong truyền thuyết mà ta từng thấy, có phải là thật không?”

Giọng nói của Vô Song phu nhân vang lên trong hư không: “Ai biết được! Ta cũng chỉ dùng ảo ảnh trong truyền thuyết để hiện lên thôi. Trên thực tế, những lời đồn đại này kỳ thực là nói rõ, mỗi ngôi sao trên trời đều có ý nghĩa tượng huy đặc thù, chỉ vậy mà thôi; còn thật giả giả trong truyền thuyết này., Không cần thiết phải tìm ra manh mối?” Trong dân gian cũng truyền lưu một truyền thuyết về tứ đại kỳ thạch, cho dù trên đời có bất kỳ Nữ Oa, nghe nói bốn loại kỳ thạch kia thật sự tồn tại trên đời, lưng đeo sứ mạng của bản thân.”

Không sai! Tứ đại kỳ thạch tồn tại trên đời là sự thật, bởi vì Nhiếp Phong đã từng nhìn thấy hai loại thần thạch.

Hắn nói: “Nói vậy tức là vừa rồi chúng ta chứng kiến, truyền thuyết về Nữ Oa sáng tạo sao kia cũng giống như truyền thuyết về tứ đại kỳ thạch, cho dù không phải sự thật, kỳ thạch mà chúng nó nói ra, thậm chí là nhân vật mà tinh tượng hiện lên cũng sẽ xuất hiện ở nhân gian?”

Vô Song phu nhân đáp: “Từ xưa tới nay, vô số tiên hiền của cổ nhân đều rất tin tưởng, sao, có tính đại biểu nhất định; ta tận tâm huyết suốt đời đều khen ngợi nghiên cứu tinh tượng, chỉ cảm thấy một viên trong đó thật sự ứng nghiệm, đó chính là Vô Tinh Quan Vũ —— nhưng có thể chỉ là trùng hợp.”

“Về phần hai viên khác – Phong Tinh và Vân Tinh, thủy chung không thể biết được bọn chúng sẽ trả lời hay không: Chỉ biết là nếu như bọn chúng đồng ý, người huy chương của chúng sẽ xuất hiện sau khi ta chết hơn nghìn năm, cũng tức là niên đại hiện tại của người...”

“Vũ Tinh, Phượng Tinh, Vân Tinh, ba cái canh khăn này cũng có ánh sáng đặc biệt giống nhau, cho nên người tam tinh sở hữu tượng huy thật sự sẽ đầu sinh nhân gian, cũng sẽ là ba người vô luận ở tài trí, tư chất đều tuyệt đối giống người kia...”

Trong lời nói của Nguyên Song phu nhân có rất nhiều của cải, nhưng trong lúc nhất thời Nhiếp Phong cũng không nghe ra trong lời nói của nàng có gì, hắn chỉ nhìn thẳng về phía trước, bởi vì lúc này phía trước lại xuất hiện một đạo ánh sáng khác.

Hắn lại quăng vào trong mảng sáng này.

Chương thứ chín truy tung.

Nếu đây là một giấc mơ, thì sẽ là một giấc mộng vô cùng hoang đường.

Đáng tiếc đây không phải một giấc mộng, mà là Hư Không Huyền Cảnh mà Vô Song phu nhân đã bố trí từ trước hơn ngàn năm trước.

Một ảo cảnh có thể làm cho người ta biết chân tướng.

Sau khi đoàn ánh sáng thứ hai tiến vào, Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy phía trước sáng tỏ thông suốt, sau đó, hắn liền nhìn thấy một thảo nguyên cỏ xanh như tấm đệm, phong cảnh như tranh vẽ, nghiêm như thế ngoại đào nguyên.

“Thật đẹp! Đây là Thần Châu của thời đại tam quốc sao?”
Nhiếp Phong cảm thấy tinh thần sáng sủa, tâm thần sáng khoái.

“Đúng vậy.” Giọng nói của Vô Song phu nhân lại vang lên:

“Chúng ta đã tiến vào huyệt cảnh diễn ra ở thời đại tam quốc. Nơi này thật sự rất xinh đẹp, đáng tiếc vô luận là nơi xinh đẹp cỡ nào, chỉ cần có vật thể như vậy tồn tại thì sẽ không thể xinh đẹp nữa.”

“Ý của ngươi là...”

“Ý của ta, là nơi này cuối cùng cũng không thoát khỏi bị tàn phá số mệnh...”

Vô Song phu nhân không nói xong, bốn phía bỗng vang lên tiếng kèn đình tai nhức óc, hung hăng cắt phá sự yên tĩnh của thế ngoại đảo nguyên này, tiếng kèn vang lên liên tiếp, trong tiếng kèn lệnh vang lên trên không trung, hai nhánh quân đội cường đại bỗng dung xông lên bình nguyên, không nói một lời

---

Giết!

Chém giết giết! Trong khoảnh khắc, toàn bộ bình nguyên tràn ngập tiếng la giết, tiếng phân thân bị chém thành ngàn đao vạn chém, đầu bị chém xuống, tay chân bay múa đầy trời; máu càng như sương mù bắn nhanh; không tới một nén nhang, hai đội nhân mã đã giết sạch không còn giáp, thi hài nằm bừa, căn bản không phân được ai thắng ai thua ai thua, có lẽ đã lường bại câu vong!

Không ngờ nơi này trước một nén nhang vẫn là phong quang cùng họa, một nén nhang sau đã hóa thành nhân gian địa ngục!

Nhiếp Phong quan sát hết thấy mọi chuyện, trong lòng càng thêm rét lạnh, không đành lòng nhìn, giọng nói của Vô Song phu nhân đã vang lên: “Rất đáng sợ, có phải không? Chiến tranh vốn có điểm đáng sợ như vậy, hai chi quân đội đều có dũng khí, đồng thời cũng vô cùng ngu xuẩn; bọn họ đánh chết không biết là vì sao; nếu dùng những dũng khí và tâm lực này trên phương diện xây dựng, tin rằng bình dân căn lại càng cảm kích bọn họ, đáng thương bọn họ sai, bọn họ không biết...”

Vô Song phu nhân nói tới đây, giọng nói dần trở nên khàn khàn, ảm đạm; nhiều lúc, một người thông minh còn khó vui vẻ hơn cả chúng sinh tầm thường, bởi vì bọn họ dù sao cũng đã sớm nhìn thấu ác quả của chuyện này, đáng tiếc hết lần này tới lần khác không cách nào khuyên ngăn được...

Nửa khắc buồn bã, Vô Song phu nhân lại nói: “Ở thời đại chiến tranh này, những quân mã được người ra lệnh này cố nhiên hết sức đáng thương, nhưng còn một người so với bọn họ càng đáng thương, tất cả những chuyện hấn làm, hấn đều hiểu...”

“Ai?”

“Chính là...” Hấn “!”

Chữ “hấn” vừa kiệt, Nhiếp Phong đột nhiên thấy cảnh vật xung quanh nhanh chóng thay đổi, hấn đột nhiên ở trong một căn phòng nhỏ giản dị; một nam nhân tương đối khôi ngô đang quay lưng về phía hấn, khoanh chân ngồi dưới đất, trên người còn không ngừng toát ra rặng mây đỏ lượn lờ.

“Hấn là ai?”

Vô Song phu nhân đáp: “Sao ngươi không đích thân tới xem hấn là ai, yên tâm! Hôm nay trong Ảo Cảnh này chỉ có “Tâm” của ngươi, Tỉnh không phải thân thể ngươi, hấn không thể bắt được ngươi đâu.”

Nhiếp Phong liền theo lời lướt đến trước mặt tên đại hán kia, nhanh nhẹn xem xét...

Là hấn! Nhiếp Phong không ngờ mình lại có duyên nhìn thấy bộ mặt thật của “hấn; hấn chính là anh hùng một đời mà người đời thiên thu vạn năm đều cam nguyện quý lạy ——

Quan Vũ!

Vũ Thánh quan công!

Nhìn kỹ lại, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy có một gương mặt của hán tử trước mặt, rõ ràng là không khác gì vẻ mặt của Quan Thánh Thần trong Thánh Miếu Thánh Miếu ở Vô Song thành, gương mặt vẫn chính trực, vẻ mặt uy vũ; duy nhất khác là, Quan Vũ trước mắt lại là mặt trắng như ngọc, căn bản không có một gương mặt đỏ rực như lửa.

Còn nữa, từ trên người hấn tản ra hồng hà xem ra, hấn tựa hồ đang luyện công, hấn luyện đến tột cùng là công phu gì?

“Hấn... chính là trượng phu - “Vũ Thánh Quan Công” sao?”
Nhiếp Phong có chút không tin hỏi.

“Ừm.”

“Nhưng, dân gian thịnh truyền, khuôn mặt của Võ Thánh quan công đỏ bừng như lửa, hấn, sao phải mặt dày như ngọc?”

“Vì vẫn chưa tới thời điểm thích hợp.”

“Vào thời điểm thích hợp?”

“Đúng vậy, thiên tướng giáng đại nhiệm vụ Vu Tắc Nhân, trước hết phải khổ sở tâm chí, làm phiền gân cốt, trước khi hấn trở thành Hồng diện “Vũ Thánh”, ai có thể biết được khổ luyện mà hấn đã bỏ ra?”

Trong khi Vô Song phu nhân đang nói chuyện, Quan Vũ trên người đột nhiên xuất hiện dị biến, chỉ thấy toàn thân hấn đột nhiên tán ra một đạo hồng quang loá mắt, chiếu đỏ cả gian phòng như Huyết Hà biển lửa; một lúc lâu sau hồng quang lóe lên, cuối cùng hồng quang cũng ảm đạm, rút cuộc biến mất, phía dưới chỉ có tĩnh lặng đầy phòng.

Nhiếp Phong đưa mắt nhìn khuôn mặt Quan Vũ, khẽ giật mình. Bởi vì Quan Vũ đã biến thành...

Màu đỏ!

Vô Song phu nhân nói: “Rất cuộc tình yêu “Khuyneh Thành chi thành”, thần công đại thành rồi.”

Nhiếp Phong đứng đó:

“Khuyneh Thành chi tình, nguyên lai hấn vừa rồi tu tập Khuyneh Thành Chi Luyện gì chứ? có sao mặt của hấn lại chuyển sang màu đỏ?”

“Chỉ vì, yêu mến khuyneh thành vốn là kỳ chiêu vô địch chí cương chí dương, một thức không phải là kỳ chiêu con người luyện; vì vậy cho dù là cương dương như hấn, cũng phải gánh vác cương dương chân khí khuyneh thành này, mặt hấn bỗng nhiên chuyển hồng, cũng là bởi vậy chiêu chân khí trong cốc quá mức có thể gây nên.”

Nhiếp Phong nói: “Nếu nó một chiêu không nên là kỳ chiêu con người luyện, hấn cũng luyện đến mức vất vả như vậy, vì sao vẫn phải kiên trì?”

Vô Song phu nhân nói: “Vì trong lòng hấn có một niềm tin, một niềm tin kiên định không dòi — “

“Hấn hy vọng thương sinh chốn nhân gian có thể sống ở thời thái bình thịnh thế.”

Nhiếp Phong nghi hoặc:

“Nếu đã hi vọng nhân gian có thể thái bình thịnh thế, vì sao hấn vẫn muốn luyện thành mối tình yêu? Phải biết rằng rất nhiều lúc phân tranh đều là vì mọi người muốn phân ra võ công cao thấp, cùng với ai là bá giả, cao thủ hoặc Hoàng Giả mà lên...”

Vô Song phu nhân thở dài: “Nhưng người đừng quên, thời đại ba nước là một thời đại theo đuổi bạo lực, chiến tranh và quyền thế; cái gọi là “Kẻ bại trận làm giặc”, nếu không có thực lực chân chính, căn bản không có tư cách yêu cầu thái bình thịnh thế, thậm chí ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được, còn khoe khoang có thể cứu vạn dân trong nước lửa...”

Điểm này, Nhiếp Phong ngược lại hiểu được; kỳ thật theo đuổi quyền thế và thực lực, há lại là thời đại độc nhất vô nhị của tam quốc? Y sống trong giang hồ, chẳng lẽ là hình ảnh thu nhỏ của ba nước?

“Cho nên tới cuối cùng, hấn vẫn quyết định trở thành thiên hạ đệ nhất, trở thành anh hùng có thực lực mạnh nhất mang tới thái bình an khắp thế gian?”

Vô Song phu nhân ừ một tiếng, đáp: “Quan Lang từ nhỏ thích tập võ, năm chín tuổi đã từ bỏ tất cả sự phụ, tự học tập; mười lăm tuổi càng đạt tới cảnh giới cao thủ tuyệt thế; Mười tám tuổi sau mười tám tuổi., Hấn bắt đầu tự sáng chế; mục đích của hấn là muốn sáng chế một chiêu tuyệt thế thiên thu vạn thế đều vĩnh viễn vô địch; đáng tiếc, kỳ chiêu tuyệt thế ra đời luôn cần vô số cơ duyên xảo hợp mới thành tựu; hấn vừa nghĩ vậy đã nghĩ một đoạn thời gian dài; khi đại đa số nam nhi có thể

chinh chiến đã sớm vào sa trường chém giết tới mức nhật nguyệt ảm đạm, hắn còn đang không ngừng suy nghĩ...”

“Nhưng mà, theo chúng ta thấy vừa rồi, dù sao hắn cũng đã luyện thành Khuynh Thành Chi Luyện, cái này, có phải đã là lúc hắn tham dự chiến tranh hay không?”

“Đúng vậy! Cũng là hắn gặp gỡ Lưu Bị, Trương Phi, sau khi kết nghĩa với hai người bọn họ, kết nghĩa, hắn đời sau, liền không thể thoát khỏi huyết chiến; hắn lúc trước tham dự những chiến tranh này: chỉ muốn lấy thực lực của hắn sớm ngày áp chế chiến hỏa, hi vọng thế nhân có thể được thái bình thịnh thế; há đoán thế cục Thần Châu càng đánh càng loạn., Thiên hạ ba phần, dân sinh càng khổ; nhưng bọn họ là anh hùng trên chiến trường, nào có ai rảnh rỗi đi quan sát dân chúng sinh tật khổ, chỉ có một lần, rốt cuộc hắn phát hiện mình sai rồi, hoàn toàn sai rồi...”

“Ồ? Là lần đó à?” Nhiếp Phong nói.

Lần này Vô Song phu nhân im lặng một hồi lâu rồi mới nói tiếp:

“Chính là lần đó...”

Trầm ngâm một lúc, khung cảnh xung quanh Nhiếp Phong lại đột nhiên biến đổi, hắn phát hiện chính mình đứng trước cửa thành, mà trước mắt hắn là Quan Vũ mặt đỏ, thần phong凛冽, cùng với mấy ngàn hùng sư dưới cờ của hắn.

“Bọn hắn đang làm gì vậy?” Nhiếp Phong liếc nhìn Quan Vũ trước mắt.

“Công thành.” Vô Song phu nhân đáp.

“Đây là một thành trì Lưu Bị tấn công lâu dài, quan di phái của hắn ta được đích thân xuất chinh; nhưng cho dù Quan Cao tự mình đến đây, vẫn không cách nào tấn công vào trong thành này, cho nên hắn ta thúc thủ vô sách. Hắn ta đã quyết định đặt tên ra một cái kỳ chiêu đệ nhất thiên hạ mà hắn luyện thành “Khuynh Thành”, để cầu phá thành!” phá thành, Nhiếp Phong đột nhiên chấn động tinh thần, trừng mắt nhìn Tuyệt Nguyệt đao trong tay Quan Vũ.

Vô Song phu nhân nói: “Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng “Ác thành chi luyện” trong cuộc đời, cũng là lần cuối cùng trong

lịch sử, cũng là lần thứ hai. Sau lần này, Khuynh Thành Chi Luyện sẽ chỉ trở thành mộng tưởng đỉnh cao trong võ lâm, không còn xuất hiện nữa. Vì vậy, đây cũng là cơ hội duy nhất mà người không thấy được Khuynh Thành Chi Luyện uy lực kinh người - một cơ hội!”

“Người phải nhìn cho rõ ràng!”

Chữ ” Lao Sơn” này của Vô Song phu nhân vừa xuất hiện, Nhiếp Phong đột nhiên thấy ánh sáng màu đỏ bùng lên trước mắt, nhìn kỹ một chút, Quan Vũ toàn thân hùng hực liệt diễm, xem ra hần sắp bức ra Khuynh Thành Chi Luyện...

Nhiếp Phong đột nhiên nhớ lại lúc Mỗ mỗ sử dụng “Tình khuynh Thất Thế” cũng là toàn thân bốc hỏa, khó trách nói: “Tình khuynh thất thế” Nguyên Diễn sinh từ “huynh thành luyện”; thức mở đầu của cả hai xem ra đều giống nhau, khác biệt duy nhất, chỉ là tình khuynh thành tình cảm chỉ có 1% uy lực.”

Nhưng, thật sự có kỳ chiêu đáng sợ như vậy sao, tình cảm bảy đời chỉ sử dụng một thành công lực, uy lực đã khiến Nhiếp Phong khá lú lờ; so với tình yêu thiên hạ mười phần thành công lực mạnh hơn một trăm lần, tình cảm “Khuynh Thành chi tình”, đến cùng sẽ đến mức nào cảnh giới khiếp người?

Rốt cuộc Nhiếp Phong không cần cô nữa nghi, phỏng đoán. Bởi vì Quan Vũ toàn thân bị đốt đến đỏ rực, đã giơ lên chuôi “Thanh Long “Thanh Nguyệt Đao” khí thế vô song của hắn. A? Nguyên lai Khuynh Thành Chi Luyện, chính là lấy Thanh Long Yểm Nguyệt đao sử dụng?

Không! Cũng không có đơn giản như vậy! Đang nín thở tĩnh khí, ngưng thần đợi xem kỳ chiêu kinh thiên này của Nhiếp Phong, căn bản là không nhìn thấy nửa tia đao quang, cũng không nhìn thấy hai tay Quan Vũ nâng đao có chút dị động!

Hắn vừa mới nhìn thấy, chỉ là trong đôi mắt sâu Quan Vũ như Vạn Trọng Uyên biểu lộ ra chiêu ý!

Vĩnh sinh vô địch!

Quan Vũ khí thế âm trầm như uyên thu được —— vẫn chưa xuất đao!

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Nhiếp Phong đang âm thầm hấp thu, bỗng dưng hắn nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng nổ “ầm ầm” đình tai nhức óc, nghiêm như núi lở đất nứt, đây là thứ mà hắn nghe thấy rõ nhất từ trước tới nay, chấn động lòng người nhất, tiếng vang đáng sợ nhất!

Phảng phất, trời cũng sắp sập! Đất cũng sắp tăng lên! Thiên địa cân khôn, chính bởi vậy chiều mà đổi vị trí!

Đến cùng là vật gì có thể phát ra tiếng vang đáng sợ như vậy? Nhiếp Phong thỉnh thoảng mới chậm rãi quay đầu nhìn lại, hắn cuối cùng cũng thấy một cảnh tượng y suốt đời khó quên!

Đó là...

Trời ạ! Khả năng đó sao? Vậy thật sự có khả năng sao?

Đây chính là cái gọi là... mỗi Khuynh Thành Chi Luyện sao?

Nhiếp Phong thấy ở phía sau là một đại thành, vậy mà phát ra một đạo cường quang vạn trượng, tiếp đó, toàn bộ thành trì ở ngay trước mặt Quan Vũ...

Biến mất hoàn toàn!

Đám tinh anh sau lưng Quan Vũ, kinh sợ khi thấy võ công cao đến mức xuất thần nhập hóa của chủ soái, cảnh giới đáng sợ lập tức xao động, nghị luận xôn xao.

Nhiếp Phong cũng nhìn đến ngây người, hắn vốn dự tính niệm đan mê khuynh thành vô địch đến bậc nào, Quan Vũ nhiều lắm là lấy một đao, đánh nát đại thành này, đây đã là cực hạn của con người rồi...

Không phải sao! Điều này căn bản không phải là cực hạn của con người! Sức mạnh con người cho dù thúc giục đến cực hạn, thì có thể nào chỉ bằng một đao đã đập tan toàn bộ đại thành? Hơn nữa, Tỉnh không ai trông thấy Quan Vũ xuất đao! Cái đại thành này càng không bị một đao đánh nát, nó căn bản đã biến mất toàn bộ rồi!

Không xuất đao đã khiến toàn bộ đại thành biến mất, đây... là lực lượng mà con người nên có sao? Hay đây là thần thông? Yêu pháp?

Cho đến giờ phút này, Nhiếp Phong mới bừng tỉnh đại ngộ, vì sao dùng tuyệt chiêu khuynh thành vô địch thiên thu vạn thế.

Hắn càng hiểu rõ, vì sao Quan Vũ lại được Nhân Tôn gọi là “Vũ Thánh”.

Lực lượng có một không hai mà hắn sở hữu, ngay cả là “Thần” trường sinh bất tử kia cũng theo không kịp; giả như Quan Vũ cũng trường sinh bất tử giống như “Thần”, hắn sẽ là cường giả vĩnh viễn của Thần Châu, vĩnh viễn viễn xa xôi —

Thiên hạ đệ nhất!

Danh xưng “Vũ Thánh” đối với hắn mà nói căn bản chính là nhảm nhí, quả thực là bỉ ổi chê tiếng!

Chỉ có Nhiếp Phong vẫn muốn hỏi Vô Song phu nhân:

“Uy lực khuynh thành chi luyện... Cuối cùng ta cũng nhìn thấy rồi, chỉ là, hắn căn bản không xuất đao! Một chiêu này, rốt cuộc làm thế nào thi triển ra?”

Vô Song phu nhân đáp: “Có thể dễ dàng đặt tên cho người, ví dụ này không xứng được gọi là kỳ chiêu vô địch; trên thực tế, mặc dù tất cả mọi người trong sân đều là tinh anh nhưng không ai có thể nhìn ra quan lang thi triển Khuynh Thành Chi Luyện như thế nào.”

“Khuynh Thành chi tinh đã vô địch như vậy, vì sao hắn không sử dụng nữa? Vì sao hắn lại muốn khuynh thành tình yêu thích hiện lên trong lịch sử?”

Vô Song phu nhân thở dài:

“Quan lang hắn... Có hắn đau khổ, người cứ nhìn tiếp, tự nhiên sẽ hiểu...”

Xem tiếp? Nhiếp Phong cũng không phản đối. Nói thẳng ra, ở trong huyền cảnh sớm đã an bài này, y cũng chỉ có thể làm duy nhất, đó là tiếp tục xem.

Làm hạ khuynh thành mối tình nghĩa Quan Vũ, tựa hồ cũng không cao hứng như tinh anh dưới cờ của hắn; đang lúc một đám tinh anh hoan hô muốn lấy, đang lúc quanh hắn dâng lên vô số ca ngợi cùng phụng dưỡng. Quan Vũ lại đột nhiên từ từ tiếp cận thành trì đã bị hắn tiêu diệt, nhìn mảnh đất bị kỳ tích san bằng, hắn cũng không cười một chút nào.

Đôn đất, hắn cụt hứng quỳ rạp xuống đất, chỉ là lấy Thanh Long thích Nguyệt đao trong tay chèo chống thân thể, hai

hàng lệ nóng, đã từ trong đôi mắt hấn cuộn cuộn chảy ra...

Đám người trong sân mắt thấy chủ soái rơi lệ, trong chốc lát không dám lên tiếng, phù như Hàn Thiên, bốn phía lập tức hiện lên một mảnh xơ xác tiêu điều.

Nhiếp Phong cũng khẽ giật mình, hấn vạn liệu không đến, cái này xem ra hùng dũng oai vệ, khí vũ hiên ngang hảo hán, lại ở trên chiến trường chảy xuống...

Giang hồ thiên cổ không phải là nơi khiến người ta rơi lệ; chiến trường càng không thích hợp để rơi lệ.

Chiến trường chỉ thấy máu, không nên rơi lệ. Nước mắt, chỉ để lại cho gia quyến của những người thợ săn đã hi sinh, để phụ nữ và trẻ em trong then cài đi...

Rào lên!

Tại sao hấn lại rơi lệ?

Nhiếp Phong nhìn thoáng qua chỗ Quan Vũ, bất ngờ thấy trên mặt đất bị san phẳng kia vẫn còn lưu lại nửa người thi thể của trẻ con, nửa bên trái. Còn bên cạnh thi thể trẻ con còn có nửa đoạn thi thể của nữ nhân, cũng là nửa bên trái, hiển nhiên dễ dàng. Mẫu thân của nữ nhân này là của trẻ con.

Hai mẹ con huyết nhục mơ hồ, bất quá trên nửa khuôn mặt nữ nhân kia, vẫn lưu lại một tia biểu tình quan trọng dị thường; lúc sắp chết, chắc hấn nàng còn đang cố gắng bảo hộ đứa trẻ sơ sinh của mình; đáng tiếc, lực lượng mẫu ái, từ đầu đến cuối vẫn không địch lại lực lượng vô địch khuynh thế, nàng cùng cốt nhục của nàng, cuối cùng đều bị phân thân, ruột thủng bụng nát, chết không nhắm mắt!

Trong sân ngoại trừ thi thể hai mẹ con này, không còn thi thể nào khác; có thể suy đoán, dưới Khuynh Thành Chi Luyến, cô gái cùng trẻ con này, chỉ là cực kỳ ngoài ý muốn có thể may mắn còn sống sót nửa phần thi thể; những thi hài còn lại trong thành, sớm đã biến mất cùng tòa thành này, tan thành mây khói...

Nhiếp Phong vừa nhìn thấy thảm kịch làm cho người khác nhìn thấy mà giật mình, hấn tựa hồ dần dần có tâm tình ở Vũ trưởng lão, nói: “Cho nên, vì nguyên nhân này, hấn vĩnh viễn không bao giờ dùng Khuynh Thành Chi Luyến nữa?”

“Đúng vậy.” Vô Song phu nhân buồn bã đáp lại:

“Lúc trước Quan Lang khổ sở luyện hết niềm đam mê thành trì vốn là để ổn định chiến loạn giúp nhân dân Thần Châu được thái bình; nhưng hắn mặc dù biết tình luyện khuynh thành mà ngộ ra sẽ vô địch, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không biết nó sẽ vô có vô có; bởi vì uy lực của chiêu này đã vượt qua phạm trù hắn biết; hôm nay, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Khuynh Thành Chi Luyện., Vừa biết chiêu này đáng sợ tới mức nào, hắn không ngờ, kỳ chiêu tuyệt thế vốn dùng yên ổn chiến họa lại mang tới nhiều kẻ vô tội như vậy. Vì vậy hắn thề, nếu không thể nghĩ ra làm sao để lưu luyện khuynh thành trên đường chính, đặt tên cho hắn được bao vây trùng trùng điệp điệp, cho dù hắn rơi vào hiểm cảnh, hắn tuyệt đối sẽ không dùng lại.”

Nghe đến đó, Nhiếp Phong mới hiểu ra tại sao trong lịch sử, Quan Vũ từng bất hạnh bị Tôn Quyền và Lữ Mông bắt lại, nhưng vẫn không sử dụng môi tình khuynh thành để thoát hiểm, nguyên lai chỉ vì một lời thề...

Nhiếp Phong nói: “Nhi tình khuynh thành đã là sáng tạo ra Quan Vũ, vì sao hắn ta lại không biết uy lực chính thức của nó?”

Vô Song phu nhân giải thích:

“Trên đời này, ngoại trừ người sử dụng kỳ chiêu, rất nhiều lúc, đều là mượn sức mạnh ảo diệu của thiên nhiên mà thành; mà lực lượng của thiên nhiên, thường thường vượt qua khả năng dự đoán của người khác; cho dù là người ngộ được kỳ chiêu, có đôi khi cũng không biết kỳ chiêu mà mình ngộ ra, đỉnh phong uy lực sẽ đạt tới cảnh giới gì...”

“Sau khi Quan lang tự ngộ được Khuynh Thành Chi Luyện, cũng chỉ biết đó là tuyệt chiêu một thức sẽ vô địch vạn thế; cho nên vừa rồi hắn nâng đao, cũng chỉ là muốn một chiêu đại triệt để đem một hội tường thành dài hơn mười dặm kia bồng chốc nổ nát. Đây đã là cực hạn vô địch trong phạm vi tri thức của hắn, có thể đoán trước được. Hắn lại vạn liệu xào hàng đến, Khuynh Thành Chi Luyện một khi đã sử dụng ra, vậy mà đem toàn bộ đại thành hoàn toàn biến mất...”

“Hắn dự tính chỉ là lấy chiêu phá thành, tái tiến đánh vào, cũng không phải là muốn hủy toàn bộ thành này...”

Trên đời này lại có một chiêu như vậy, uy lực vượt qua tri thức ngộ kiếm của người khác! Có lẽ, vừa rồi chúng kiến một màn, cũng chỉ là một phần uy lực của Khuynh Thành Chi Luyện. Uy lực chính thức của nó, chưa đến cực hạn...

Đáng tiếc chính là, một chiêu này, đã không còn cơ hội xuất hiện trong lịch sử, cũng không có cơ hội phát huy uy lực đỉnh phong của nó...

Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy không rét mà run:

“Nếu như lúc hắn ngộ chiêu cũng không biết uy lực chiêu này sẽ có được như thế nào, tại sao lại lấy chiêu này lấy tên là “Khuynh Thành Chi luyện”? Khuynh Thành Chi luyện bốn chữ, nghe nói tương đối ôn nhu, khiêm khuyết thô bạo cùng lực sát thương, căn bản không cách nào xứng với chiêu này trước chưa từng có!”

“Thật ra...” Vô Song phu nhân đáp: “Sau khi Quan Lang ngộ được chiêu này, vẫn chưa đặt tên vì nó. Nhưng từ sau lần đầu tiên hắn sử dụng chiêu này, hắn mới đặt chiêu “Khuynh Thành Chi luyện” này ra, ý tứ của “Khuynh Thành” hết sức dễ hiểu, tin rằng vừa rồi người đã thấy rõ uy lực của nó khuynh thành...”

“Nhưng, luyện thì sao? Chữ “Luyện” kia là có ý gì?”

” mên?” Vô Song phu nhân âm áp cười một tiếng:

“Luyện chữ kia, cũng không phải là chỉ một đoạn tình cảm, mà là Quan lang vì kỷ niệm một người.”

“Là ai?”

“Một nữ nhân tên là “Luyện Nhi”.”

“Luyện Nhi là ai?”

Vô Song phu nhân đáp: “Luyện Nhi chính là ta, tuy được thế nhân gọi là “Vô Song phu nhân”, nhưng tên thật sự của ta, gọi là...”

“Độc Cô Luyện Nhi!”

Tiếng nói vừa dứt, cảnh vật xung quanh Nhiếp Phong lại đột nhiên thay đổi; lúc này đây, y đang ở trong một đại thành tương đối hùng vĩ, trên cửa thành còn khắc ba chữ to -

Độc! Cô! Thành!

“Độc Cô... Thành? Nơi này là...”

Vô Song phu nhân nói: “Nơi này vốn là nơi ta sinh ra, cũng là nơi ta kết tóc với Quan Lang...”

“Phụ thân của ta, cũng chính là thành chủ - của tòa thành này!”

Hóa ra phụ thân của Vô Song phu nhân là thành chủ Độc Cô thành này! Nhiếp Phong đột nhiên nhớ lại, trong mộng từng nói Vô Song phu nhân vốn là thủy tổ của Vô Song thành, không hề trách Vô Song thành hiện nay cũng là hai chữ Vô Song của “Độc Cô thành” Vô Song thành, đại phản cũng lấy được tên của Vô Song phu nhân; nhưng Vô Song phu nhân lại có được nó từ đâu?

Ngay lúc Nhiếp Phong suy nghĩ, những cảnh vật ở Độc Cô Thành kia cũng bắt đầu không ngừng trôi qua nhanh chóng, quá khứ, rồi cuộc hấn cũng thoáng thấy một nam một nữ đang quỳ lạy một nam nhân dung mạo rất hiền lành; một nam một nữ này giống như đang lập gia đình, nam thì nhìn một cái là biết, là Quan Vũ, cô gái kia, chính là Vô Song phu nhân trẻ tuổi!

Nhiếp Phong lại nghe thấy tiếng ca ngợi của vô số thành dân xung quanh dành cho Vô Song phu nhân, từ trong những tiếng ca ngợi này, hần dần hiểu ra làm sao bản thân lại được gọi là Vô Song phu nhân...

Vô Song phu nhân từ nhỏ đã tuệ chất bẩm sinh, cực kỳ thông minh, nghe nói còn là người thông minh nhất trong toàn bộ Độc Cô thành, bà đọc nhiều sách vở, giỏi nhất là thuật số ngũ hành, giỏi về biến hóa của thiên tượng; hơn nữa không chỉ có mình thông minh., Tập võ thiên phú cũng rất tốt, võ học tổ truyền của thành Độc Cô đã học đầy đủ, cho nên khi mười chín tuổi, đã từ trong kinh dịch ngộ ra “Hàng Long Thần Thoái” sắc bén vô song, còn tự sáng tạo hai đại tuyệt học “Vô Song Thần Chỉ” và “Vô Song Kiếm Pháp”, danh tiếng trong

thời gian ngắn chỉ có hai. Một mỹ nữ tuyệt sắc văn võ như vậy, trong lúc thử, còn có người nam nhân kia có tư cách phối hợp?

Có! Nam nhân này là một nam nhân trong một nam nhân, chính là “Trung nghĩa văn dũng” đầy đủ...

Vũ Thánh quan công — “Quan Vũ!”

Sau khi hai người tự kết làm vợ chồng, Vô Song phu nhân càng trở thành đối tượng mà toàn bộ dân trong thành hâm mộ; Cô rất xinh đẹp, dịu dàng, thông minh, đối xử với người ta vừa hòa ái vừa dễ gần, kiêm cả võ nghệ phi phàm. Bây giờ còn nhận được vị hôn phu này, cô quả thực đã là một người vô song, vì vậy tất cả thành dân trong thành đều được cô nhắc tới - “Vô Song phu nhân.”

Đáng tiếc...

Anh hùng giai nhân luôn bị bầu trời đổ kị, một đôi bích nhân xinh đẹp như vậy sao có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ được?

Lúc đó gian hùng Tào Tháo làm đạo, Quan Vũ đã luyện thành thần công ước hẹn, luyện thành Khuynh Thành Chi Luyến vô địch thiên hạ, sao có thể ngồi yên không để ý tới hấn chứ?

Đến cuối cùng, hấn vẫn quyết định đi: Lần này đi, không chỉ có một mình Lưu Bị, Trương Phi Đào Viên kết nghĩa; chiến tranh, cũng bắt đầu không lúc nào không quán bên người hấn, đến chết không thôi!

Cả đời hấn đều ở —— Chiến!

Cho dù, sau khi hấn ta dùng đến Khuynh Thành Chi Luyến, đến khi hấn ta hiểu được sự đáng sợ của chiến tranh, đến hấn ta hiểu được chiến tranh không thể dùng bạo dịch bạo phát, sau khi mang đến thái bình cho thảo dân, vẫn là không thể không tiếp tục chiến đấu!

Chỉ vì lúc này hấn không thể không để ý tới Lưu Bị, Trương Phi, hấn còn muốn có nghĩa, còn muốn...

Nghĩa bạc vân thiên!

Hơn nữa, hấn cũng không thể để Tào Tháo dễ dàng chiếm được thiên hạ như vậy. Có lẽ số mệnh vốn dĩ của hấn ta là phải

trợ giúp Lưu Bị, cản trở Tào Tháo độc chiếm thiên hạ. Ngươi nhục bách sinh đã diệt sạch kiếp số nhân gian ít nhất...

Nhìn cảnh tượng trước mặt Vô Song phu nhân và Quan Vũ, Nhiếp Phong cũng không khỏi lén lút lo lắng, lúc này thanh âm của Vô Song phu nhân vang vọng khắp bốn phía:

“Sau khi hiểu được sự tàn khốc của chiến tranh, Quan Lang vốn không muốn tiếp tục trải qua chiến sự, duy chỉ còn là vì mang ý nghĩa kết bái với Lưu Bị mà đến sa trường: Thân là nữ nhân của hân, mắt thấy anh hùng trọng nghĩa, ta căn bản không có lý do gì để ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản. Chỉ là sau này có chút biến hóa, ngay cả ta cũng không kịp chuẩn bị...”

“Ngay cả ngươi cũng không kịp chuẩn bị? Đó là biến hóa gì vậy?”

Vô Song phu nhân khổ sở nói: “Đó là biến hóa mà một nữ nhân sợ gặp nhất...”

Trong lúc nói chuyện, cảnh vật xung quanh Nhiếp Phong lại một lần nữa chuyển biến kịch liệt. Lần này y đang ở trong một gian nhà thuốc chứa đầy bình thuốc, trong nhà tranh còn có một đám quan binh, bọn họ vây quanh hai người - một nam nhân mặt đỏ và một trưởng lão lớn tuổi hơn sáu mươi.

Tên nam nhân mặt đỏ kia, vừa nhìn liền biết, chính là Quan Vũ; mà vị trưởng giả kia lại là vẻ mặt hòa nhã, khí phái ung dung, mặc dù trang phục vải vóc, nhưng vẫn không thể che đi cổ khí thể cao ngất giữa hai hàng lông mày; vị trưởng giả này, xem ra cũng không phải hạng người hời hợt.

Đám võ quan đang vây quanh hai người bọn họ có lẽ là thuộc hạ Quan Vũ, mà lại có một tên cùng Quan Vũ đối khỏe: Quan Vũ dường như đang trầm tư nhìn quân cờ của chính mình, thần thái thông dong mà trấn định, nhưng Nhiếp Phong đã thoáng nhìn thấy., Nguyên lai tên trưởng lão kia đã đem da thịt Quan Vũ cắt ra, xương cốt dưới da thịt lại đã biến thành màu đen, tên trưởng giả kia dùng tiểu đao chậm rãi lấy cốt chất màu đen trên xương Quan Vũ chậm rãi cạo, loại xương cốt kia làm tiểu đao phát ra tiếng vang “Kèo kẹt kèo kẹt” làm tất cả nam tử ở đây nghe được đều tâm hàn!

Cảnh tượng này như đã từng quen biết, Nhiếp Phong gặp mặt đã không khỏi quên hình hô: “Là... cạo xương chữa độc?”

Vô Song phu nhân nói: “Không tệ! Đúng là cạo xương chữa độc trong lịch sử! Năm xưa Quan lang thân hãm trong năm trăm tiền thủ của trận địch, trúng phải tên trúng độc, mới được danh y chữa thương cho hãn...”

“Vậy...” Nhiếp Phong càng thêm hồi tiếc:

“Hiện nay trưởng giả thay thế Quan Vũ đã cạo xương, chẳng phải là một đời thần y —— “

“Hoa Đà?”

“Đúng vậy.” Vô Song phu nhân không phủ nhận.

Nhiếp Phong âm thầm lú lẫm, không ngờ trong Hư Không Huyền Cảnh này, hãn không chỉ thấy rõ ràng chân diện mục của lịch sử anh hùng Quan Vũ, còn nhìn thấy một thế hệ thần y hoa bận rộn chân diện mục; mà Hoa Luân, cũng không có đặt tên Nhiếp Phong thất vọng; một đời thần y của Trung Quốc từ thiên cổ tới nay., Giờ tay nhắc chân hỏi khí độ cố nhiên là bất phàm, mặt mày duy Hoa Đà toát ra sự hiền hòa, ngược lại Nhiếp Phong thích nhất: Vị Hoa đại phu trừ danh Trung Quốc này, bằng ánh mắt hãn nhìn lại, nhất định có một viên hiệp cốt y tâm.

Nhiếp Phong nói: “Phu nhân, người muốn Nhiếp Phong nhìn màn lột xương này để giải độc, lẽ nào... Người sợ nhất gặp phải biến hóa này?”

“Đoán đúng rồi.” Vô Song phu nhân khen khẽ:

“Người có nhìn thấy trong đám người đó có một đôi mắt?”

Một đôi mắt?

Nhiếp Phong trầm nghĩ, nơi này có một đám người, sao chỉ có một đôi mắt? Vì sao mỗi lần Vô Song phu nhân lên tiếng lại làm cho người ta trăm mối vẫn không có cách giải thích? Chẳng lẽ nam nữ thông minh lúc nói chuyện lại thích ra vẻ cao thâm?

Bất quá rất nhanh hãn biết ý nghĩ của mình sai rồi; sau khi hãn ngưng thần quan sát người quần chúng Quan Quan Quan Quan

Quan Quan Quan Quan Quan Quan Quan, hần đột nhiên phát hiện một đôi mắt, một đôi mắt hết sức xuất chúng!

Đôi mắt này dị thường mỹ lệ, đơn giản có thể so sánh với mắt Vô Song phu nhân; Nhiếp Phong sớm có lẽ phát hiện đôi mắt này, hần không nhìn thấy đôi mắt này, có lẽ là vì đôi mắt này sau đám người...

Cuối cùng trong đám người này!

Chủ nhân của đôi mắt này là một người có sắc đẹp ngang ngửa với Vô Song phu nhân.

Nàng vẫn đứng sau đám võ quan, một đôi mắt mỹ lệ liếc xéo, yên lặng ngắm Quan Vũ đang bị cạo xương chữa độc, cùng với vẻ mặt khí định thần nhàn kia của hần; ánh mắt nàng phảng phất toát ra một vẻ tán thưởng, một loại...

Tình ý.

Đôi mắt với đau nhức kịch liệt như vậy vẫn có thể trấn định như thường, không chút mồ hôi, lông mày không nhíu lại, người cứng rắn giãy dụa như thế, đỉnh thiên lập địa, thử hỏi lại có người con gái kia không có gì khác mắt với hần sao? Trái tim thiếu nữ có chỗ dựa?

Nhiếp Phong càng nhìn càng thấy không thích hợp, hỏi: “Xem ra nữ tử này chỉ mới hơn hai mươi tuổi, nàng là ai?”

Vô Song phu nhân bắt đầu dĩ đáp: “Cô ấy là con gái duy nhất Hoa Luân...”

“Hoa ân.”

“Cũng là một tình địch duy nhất trong đời ta!”

“Tình địch? Vậy tức là Quan Vũ cũng có ý muốn nàng?”

Nhiếp Phong cảm thấy ngạc nhiên.

Cái gọi là tình địch đương nhiên sẽ là một người khác trong tình nhân của mình; nếu nữ thần có lòng, Tương Vương Vô Mộng, vậy người này vốn không tính là tình địch.

Mặc dù là chuyện riêng của nam nữ, duy nhất Vô Song phu nhân cũng không kiêng kỵ, nói thẳng:

“Quan Lang... Hần... Không thể không tốt với nàng.”

“Lấy đâu hắc không thể không tốt với nàng? Hắc sớm đã có người, rõ ràng là có chồng...” Nhiếp Phong tiếp tục hỏi.

“Hắc không thể không tốt với nàng, bởi vì nàng đối xử với hắc thật sự quá tốt, người có biết, tên của Quan lang đã bôi kỳ độc gì không?”

Đối với chuyện Vô Song phu nhân đổ mồ hôi, Nhiếp Phong cũng không để bụng, hắc lập tức hỏi: “Hắc trúng độc gì?”

“Ba ngày câu hồn!” Vô Song phu nhân đáp: “Loại kỳ độc này có thể lấy mạng người trong vòng ba ngày.”

Nhiếp Phong nói: “Hắc nếu biết Hoa Đà cạo xương chữa độc, tựa như không cần lo lắng.”

“Không! Tình huống vẫn khiến người ta sầu lo; Hoa Luân lần này trị độc cho hắc, chỉ có thể giải độc trong nhất thời, vẫn không thể trừ tận gốc độc, chỉ kéo dài tính mạng Quan Lang hai ngày mà thôi; mà Quan Lang cho dù thần công cái thế, sau khi cạo xương chữa độc cũng rơi vào hôn mê...”

“Nhưng, lẽ nào ngoài chờ chết, liền không còn biện pháp khác.”

“Vẫn có biện pháp! Nghe nói muốn trị “Tam nhật câu hồn”, cần lấy xử nữ hoá giải...”

Người giang hồ vĩnh hằng đều là thú vị như vậy, cao thủ dùng độc của các môn phái khác nhau sử dụng độc dược, có phương pháp giải độc chỉ cần dùng giải dược là có thể giải độc, có một số lại cần một số phương pháp kỳ quái để khu trừ độc dược; dùng thân xử nữ giải độc là đã gặp nhiều lần rồi, còn có người xử nam giả giải độc, chỉ không biết người trúng độc lại là nam tử mà nói, thật sự không biết nên làm như thế nào cho phải?

Nhiếp Phong trầm ngâm:

“Cái thân xử nữ? A, ta hiểu rồi...”

Không hổ là chân thần phong Nhiếp Phong, suy nghĩ một chút liền cho hắc minh bạch, hắc nói với Vô Song phu nhân: “Vị Hoa Ân cô nương này có ý với Quan Vũ, lại thấy hắc ở bên bờ vực tử vong, đương nhiên sẽ không thấy chết không cứu, cho nên, nàng nhất định sẽ ở lúc hắc hôn mê...”

Hắn không nói tiếp nữa, chỉ có duy nhất Song phu nhân đã ngậm hiều:

“Người đoán đúng. Chính Quan Lang này đã thức tỉnh nên không thể không đối xử tốt với cô ấy.”

“Cho nên từ nay về sau, người chính là thêm một tình địch?”

“Ban đầu ta đúng là vì chuyện này mà phiền não một đoạn thời gian, sau đó cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. Dù sao, nếu Quan lang thực sự độc phát mà chết, ta sẽ triệt để mất đi hắn; mà cuối cùng hắn cho Hoa cô nương cứu, mặc dù ta mất đi nửa người, cũng tương đối tốt hơn mất đi toàn bộ của hắn...”

Nói xong câu này, giọng nói của Vô Song phu nhân càng khàn khàn trầm thấp hơn; Thật ra một nữ nhân, cứ ung dung nhường một nửa cho một nữ nhân khác thật là dễ dàng, mà nam nhân này lại dây dưa giữa hai nữ nhân, một người vì tình, một người vì ân, một người lại phiền muộn, khổ không thể tả...

Nhiếp Phong nói: “Vì vậy, các người vẫn luôn duy trì mối quan hệ tam giác này?”

Vô Song phu nhân ôn hòa đáp: “Ta không còn lựa chọn nào khác! Nếu Quan Lang thật sự vì ta mà không để ý Hoa Ân cô nương, ta càng khó mà an tâm; may mà Hoa cô nương vẫn ở chỗ Hoa Đà đại phu, ta và cô nương mới có thể tận lực tránh gặp mặt, miễn sinh xấu hổ; đáng tiếc, cho dù là quãng thời gian lúng túng này, cũng không duy trì bao lâu, sẽ kết thúc...”

“Chẳng lẽ cuối cùng Hoa ân cũng rời khỏi Quan Vũ?”

“Không! Hoa cô nương tình cảm sâu đậm với Quan Lang, sao lại rời khỏi hắn? Chỉ là, Quan lang hắn... Cuối cùng hắn cũng sắp rời khỏi chúng ta...”

Một lời đã đến nước này, giọng nói của Vô Song phu nhân lại từ từ nghẹn ngào.

Nhiếp Phong thâm tin, đã vất vả lắm mới có thể khiến một nam hai nữ hài hòa ở chung, rốt cuộc giải thích thế nào hắn còn muốn rời khỏi các nàng? Trong Cố Trung tuy có ân tình?

Đang lúc Nhiếp Phong suy tư, bốn bề bỗng ồ ạt xoay tròn, từng cảnh tượng lúc trước lại giống như mây khói hùng hổ lý

giải...

Nhưng hóa ra, Vô Song phu nhân lại coi tình lang là nghĩa, luân phiên xuất chiến vốn là vì Hô Nặc, nhưng có một lần...

Có một lần, nàng ban đêm xem tinh tượng, nhưng thấy một viên hồng tinh ở vị trí cực bắc trên trời dần dần ảm đạm xuống; từ xưa đến nay, vô luận cửu ngũ tôn, dân chúng dưới dân gian, tất cả đều tín ngưỡng khai khẩn tượng; bọn họ thậm chí cho rằng sinh ra cùng vận lạc của sao trời, chính là đại biểu cho sinh tử của người hùng vĩ lịch sử.

Xưa nay Vô Song phu nhân luôn tinh thông ngũ hành thuật, giỏi về ngấm voi, bất ngờ này đúng là không phải chuyện đùa; vì hồng tinh kia gọi là “Võ Tinh”, bà từng suy tính cẩn thận, người đại diện cho ngôi sao này chính là trượng phu Quan Vũ!

Lúc đó đám người Lưu Bị lại tiếp tục vây khốn khỏ chiến với tôn quyền Ngô quốc, Lưu Bị mời Quan Vũ xuất chinh; nghĩa huynh có mời, Quan Vũ dĩ nhiên nghĩa bất dung từ, nhưng trước nay Vô Song phu nhân chưa từng ngăn cản hẳn, lần này cũng không thể không mở miệng ngăn cản.

Chất liệu Quan Vũ ý đồ rất kiên định, Vô Song phu nhân không cách nào bắt hắn, chỉ có cô không tiếc kiên trì tới cầu ơn Hoa, hy vọng nàng có thể cùng mình thuyết phục trượng phu, nhưng lại không biết Hoa ân nhằm vào đầu cô mà châm chọc:

“Vô Song phu nhân, ngài là người có trí tuệ nhất trong Độc Cô Thành, sao hôm nay lại hạ thấp tôn quý như vậy, khúm núm, hạ nhân con gái đại phu ta uyển chuyển cầu xin? Rốt cuộc ngài biết xấu hổ không biết thẹn nha?”

Cái gọi là “Tình địch gặp mặt, là đỏ mắt”, Vô Song phu nhân mặc dù niệm tình tại hoa ân có ân cứu mạng đối với Quan Vũ, nhưng không so đo sự tồn tại của người thứ ba này; nhưng cũng không phải là hoa tư không so đo!

Hoa ân dù sao tuổi còn nhỏ, hơn nữa nữ nhân đối mặt những vấn đề này thường thường đều như vậy, luôn có ý dấm chua đời sông; Hoa ân đối với Vô Song phu nhân nhiều lần chế nhạo, cuối cùng vẫn từ chối thẳng thắn với cô, lý do là ——

Nàng ta không tin!

Vô Song phu nhân chỉ cảm thấy bất đắc dĩ trăm lần, thật ra trong chuyện này bà đã tận tâm tận lực, chẳng lẽ... thật sự thiên ý khó trái? Muốn chết cũng phải...?

Không biết vì sao, thời điểm Quan Vũ chia tay, dường như hắn ta cũng âm thầm thấp thỏm không yên. Cho nên hắn ta mới lưu lại bí ẩn uẩn quần trong chiêu này cho Vô Song phu nhân, đồng thời nói: “Nương tử!”, Khuynh Thành Chi Luyện là một loại kỳ chiêu vô địch, sự vô địch của nó có thể đạt tới cảnh giới nào, đối với người sáng tạo chiêu này mà nói, vẫn là một bí ẩn! Trước khi chưa nghĩ ra cách dùng kỳ chiêu này trên đường chính, ta đã thể không sử dụng chiêu này lần nữa. Nhưng mà đi lần này... Ta không biết vì sao lại có một điềm chẳng lành, nương tử..., Hôm nay ta để lại bí tịch Khuynh Thành Chi Luyện cho ngươi, ngươi là người có trí tuệ nhất trong thành Độc Cô, cũng là người mà Lưu Bị đại ca nói, có thể so sánh với “Nữ Gia Cát” của Khổng Minh huynh, chỉ cần qua một thời gian, ngươi nhất định có thể nghĩ ra cách dùng niềm đam mê khuynh thành như thế nào.”

Lời chào tạm biệt này thật sự là bất an, quả thực giống như di ngôn, Vô Song phu nhân lập tức rơi lệ như mưa, nức nở:

“Quan Lang, ngươi đã... bản thân ngươi... cũng...có... Bất Tường... cảm giác khổ... Còn chịu chết sao? Quan lang, mời... theo ta...một lần, ở lại cùng ta... Cùng tham... tường... Khuynh Thành... Tình...”

Đối mặt thê tử như hoa mỹ như khóc như kẻ, hán tử tầm thường có lẽ đã sớm mềm lòng, duy Quan Vũ vẫn kiên trì, nghiêm mặt nói: “Nương tử, đại trượng phu sinh ra trên đời, có chỗ không hợp lý; Lưu Bị đại ca đối với ta tình thâm nghĩa trọng, nếu lần này ta không đi, đại quân của hắn nếu vì vậy mà thất thế, Quan Vũ ta càng khó lòng an lòng; Chẳng lẽ thật sự muốn ta làm một người vô nghĩa vô nghĩa, được ôm vợ, an hưởng thiên niên?”

“Cho dù muốn chết, ta cũng muốn...”

“Chết trận!”

Vũ Thánh một đời, lần nói chuyện này thật sự là đại nghĩa lâm nhiên, Vô Song phu nhân cũng biết nhiều lời khuyên bảo cũng

vô hiệu, chỉ có ngậm nước mắt tiễn biệt, chỉ có điều Quan Vũ cuối cùng còn dặn dò một tiếng:

“Nương tử, ta biết Hoa cô nương từng lưu lại các khó khăn cho người, nhưng dù sao tuổi nàng còn nhỏ, lại đối với ta có ân cứu mạng, hy vọng người có thể niệm ân tình vợ chồng ta, bất kể hiềm khích lúc trước; nếu vẫn có thể, mời người thay nàng chiếu cố cho nàng, bởi vì, nàng đã... mang cốt nhục của ta...”

Thực sự là sấm sét giữa trời quang! Vô Song phu nhân lập tức đứng lại. Sau khi nàng và Quan Vũ đám cưới nhiều năm, đã trưởng thành từ lâu, giờ đã là thiếu niên, nhưng vạn liệu không có hoa ân cũng đã mang cốt nhục của trượng phu; thế nhưng khi nhìn về mặt đầy tử khí của trượng phu trước mặt, nàng biết, chuyện này hẳn đi nhất định sẽ trở thành một người chết, nàng sao có thể nhẫn tâm nghịch ý? Nàng lập tức không hề nghĩ ngợi, lập tức chém đỉnh đáp ứng:

“Quan Lang yên tâm! Chỉ cần có một ngày Vô Song phu nhân ta, gương mặt Hoa cô nương đúng là không có việc gì! Nếu nàng thật sự có điều gì bất trắc, ta sẽ đặt tên dốc hết lực lượng vật lực của toàn bộ người ở Độc Cô thành, cũng tuyệt đối biết...”

“Bảo vệ nàng!”

“Bảo vệ cô ấy” Ba chữ, nghiêm nhiên như âm thanh sấm rền đưa ra; Quan Vũ cố nhiên đại nghĩa lắm rồi, Vô Song phu nhân sao lại không phải? Không thể tưởng được vợ chồng vốn nên ai oán quần quýt đưa tiễn, sẽ phát triển thành cục diện như vậy!

Bất quá cuối cùng, Quan Vũ vẫn đi, hơn nữa là thật sự đi, bởi vì không tới một tháng, quả nhiên! Vô Song phu nhân đã nhận được tin Tử vong của Quan Vũ, hẳn là bị Tôn Quyền và Lữ Mông thiết kế bắt sống, lại đẩy ra chém đầu mà chết.

Lần này, Vô Song phu nhân không còn khóc lóc nữa, có lẽ chỉ vì nước mắt rơi lẫn cả; Vạn Thế Võ Thánh, để lại cho nữ nhân của hắn, cũng đành phải dặn dò:

“Cảm ơn cái mền khuynh thành!”

“Xem Cố Hoa cô nương!”

Lúc đó phụ thân của Vô Song phu nhân cũng chết, vốn là khắc chế chiếc áo lông cừu, vị trí thành chủ đáng lẽ phải do con trai duy nhất xuất hiện khi tuổi già của cha mình, cũng tức là nhị đệ của Vô Song phu nhân tiếp nhận chức vụ, đáng tiếc nhị đệ chỉ mới mười tuổi. Đúng là quá mức nhỏ tuổi, Vô Song phu nhân chỉ tạm thời đảm nhiệm chức thành chủ.

Sau đó, con trai của Quan Vũ cô ta và Quan Vũ cũng đi lên chiến trường; phần lớn nam nhi Trung Quốc rất thích như vậy, hình như không ra chiến trường thì không có khí khái nam nhi, Vô Song phu nhân đương nhiên không ngăn được, vì vậy thành Độc Hồ lớn như vậy chỉ còn lại một nữ nhân đang chờ chồng đại cục.

Nếu tất cả có thể không gió không sóng, có lẽ nàng cũng có thể an hưởng thiên niên? Đáng tiếc...

Một ngày, hoa ân đã bụng phê đột nhiên đến nhà, lại không phải là “Lai lịch”, mà là bố đầu câu đầu tiên lại lần nữa chửi ầm lên Vô Song phu nhân:

“Tiện phụ! Ngươi thật độc ác! Ngươi vì sao biết rõ hắn sẽ chết, cũng thật sự để cho hắn xuất chiến? Nhất định ngươi không có lòng tốt! Ngươi nhất định sợ hắn sẽ sợ hãi một ngày nào đó sẽ hoàn toàn thuộc về ta, mới tình nguyện để hắn chịu chết, ngươi thà rằng tất cả mọi người đều chiếm không được hắn? Có đúng không?”

Thật sự là ngang ngược vô lý, ngu xuẩn mất khôn! Hoa ân này chẳng những thanh song rơi lệ, mà mỗi chữ đều hung hăng từ trong kẽ răng nghiền chặt phun ra, có thể thấy được đối với Vô Song phu nhân ghen tị ghét thương hại sâu, rõ ràng là giận lây sang người Vô Song phu nhân.

Vô Song phu nhân đã là người đứng đầu một thành, vốn không thể để cho bà ta mắng chửi dọc đường, nhưng nhìn hoa ân lộ lớn, Vô Song phu nhân ngược lại bình tĩnh dị thường, vui vẻ cảm ơn: “Hoa cô nương, ngươi nói đủ chưa?”

Hoa ân trả lời mỉa mai:

“Hắc! Nói đủ rồi thì đã sao?”

Vô Song phu nhân nói: “Người chết đã rồi, chúng ta có đau đón nữa cũng vô ích; con đã là tử lệ lớn, sao không ở lại chăm

sóc con. Trong thành Độc Cô chúng ta người cường mã tráng, ít nhất có thể bảo vệ con... “

Lại còn nói phải chiếu cố, bảo vệ nàng, thật là hiếm có! Nhưng Hoa ân không cảm kích:

“Phi! Sao người có lòng tốt như vậy? Ta làm sao biết người có muốn thoát khỏi thai trong bụng ta? Hừ! Nói nhảm!”

Cuối cùng, sau một phen âm ỉ, Hoa ân rốt cục phát tiết ghen ghét trong lòng, cùng tan biến, chỉ còn lại khuôn mặt đầy cô đơn của Vô Song phu nhân...

Theo lý mà nói, gút mắc giữa nàng và Hoa Ân có lẽ đã chấm dứt, nhưng vận mệnh bi ai, lại không để cho hai nữ nhân này từ nay về sau kết thúc...

Đang lúc Hoa Ân trở về nhà, bỗng dưng gặp phải rất nhiều cao thủ bắt nàng đi; thì ra sau khi Quan Vũ chết đi, Lưu Bị là mối thù báo nghĩa đệ, đương nhiên sẽ không bỏ qua, khắp nơi đều nhằm vào tôn quyền Ngô Quốc; Tôn Quyền vì chế ngự Lưu Bị, vì vậy lại nghĩ ra một độc kế khác!

Lưu Bị và Quan Vũ đều đồng tình như vậy, Quan Vũ đã chiến tử sa trường cho Lưu Bị, Lưu Bị chắc chắn sẽ không để ý đến hậu nhân của đệ ấy chứ?

Cho nên, Tôn Quyền thuê rất nhiều sát thủ nhất lưu, bắt đi hoa ân mang theo xương cốt Quan Vũ, nhằm uy hiếp Lưu Bị.

Nhưng Tôn Quyền ngàn tính vạn tính, lại tính sót một Vô Song phu nhân!

Ngay khi các sát thủ nhất lưu mang theo hoa ân phản tôn quyền, Vô Song phu nhân đã sớm nhận được tin báo cáo của thám tử Độc Cô thành – Hoa Ân đã bị bắt, nàng vô cùng khiếp sợ, tức khắc suất lĩnh một đám tinh anh của Độc Cô thành đi cứu Hoa Ân!

Chỉ vì, nếu nàng đã đồng ý Quan Vũ phải xem Cố hoa ân, nàng cũng muốn tuyệt đối làm được!

Đây là Nghĩa!

May mà, nhóm sát thủ kia cuối cùng bị đám người Vô Song phu nhân dọc đường cướp được, hai bên lập tức triển khai một trận huyết chiến rèn luyện!

Sát thủ hạng nhất không hổ là sát thủ hạng nhất, võ công đương nhiên cực cao; mà Vô Song phu nhân suất lĩnh đám tinh anh đó, võ nghệ cho dù không yếu, từ đầu đến cuối vẫn khó đối phó với đám sát thủ kia, cuối cùng tất cả tinh anh đều bị giết, chỉ còn lại một Vô Song phu nhân đang che chở cho Hoa Ân!

Cho đến giờ phút này, Hoa Ân biết mình vẫn luôn trách lầm Vô Song phu nhân, mới biết lòng dạ của mình luôn hẹp hòi như vậy, nàng hổ thẹn không dám ngẩng đầu lên, chỉ khóc lóc nói với Vô Song phu nhân: “Phu nhân, nếu như giờ phút này người... bứt ra mà lui, vẫn có thể đi, xin người nhanh một chút... Đi thôi! Đại ân đại đức của người... Hoa ân đại đức... Trong lòng hết sức minh bạch, nhưng... Ta không muốn lại liên lụy người thêm nữa, người sẽ... Chết đi...”

“Chết?”

Vô Song phu nhân chỉ cười khỏ một tiếng, đáp lại hàm răng thắm vào giọt máu: “Từ sau khi Quan Lang chết, ta đã sớm không biết sinh ra là vật gì, sớm theo hắn mà đi, ta vẫn còn sống đến bây giờ, chỉ vì hắn từng dặn dò ta muốn yêu thích khuyển thành phát dương quang đại, càng phải trông chừng người...”

Cô nói xong nhìn lại Hoa ân, đau đớn nói: “Ta vẫn luôn lưu luyến người với Khuyển Thành Chi Luyến mà sống sót, bây giờ người lại bảo ta không để ý tới sống chết của người...”

“Bảo ta đi?”

Tiếng nói còn chưa dứt, đám sát thủ kia lại giết tới, Vô Song phu nhân là hạng nữ lưu, cũng không khỏi ngửa mặt lên trời rống to:

“Hoa cô nương! Tức là dùng hết phần sức lực cuối cùng của Song phu nhân ta, hôm nay cũng thề phải giết người ——”

“Cứu khỏi vòng vây!”

Dứt lời, Vô Song phu nhân lại dốc toàn lực lao vào chém giết!

Tuy võ nghệ của cô không bằng Quan Vũ hại, duy trì thiên phú cực cao của võ công, lúc này chỉ biết đối mặt với đám sát thủ nhất lưu này cũng không thể không sử dụng tuyệt học mà

bản thân tự nghĩ ra – Vô Song kiếm pháp, Hàng Long Thần Thoái cùng với Vô Song Thần Chỉ!

Đối mặt với một đám sát thủ đáng sợ, ngoài ý muốn, không biết sát khí của phu nhân, chiến ý lại mạnh hơn bọn họ! Ba loại tuyệt học của nàng lúc này được sử dụng, so với công lực bình thường cao hơn nhiều, rốt cuộc là vì duyên cớ gì?

Có lẽ bởi vì, trận chiến này của nàng - không thể không thắng!

Nàng tuyệt đối không thể bại! Bằng không nàng sẽ triệt để thất tín với trượng phu của mình - Quan Vũ!

Chiến ý kinh thiên động địa cùng với ý niệm kiên cường cầu sinh, Vô Song phu nhân vậy mà lại có thể một mình cố gắng chen chúc với đám sát thủ này suốt một đêm, giết! Giết! Giết! Giết! Giết được trời đất tối tăm, cuối cùng nhật nguyệt vô quang, khó có thể tin được, đám sát thủ này thành linh toàn quân bị diệt, tất cả đều bị ả giết sạch!

Một trận chiến thật thảm thiết! Một nữ lưu lực lượng lớn nhất lưu sát thủ, tuy cuối cùng đem bọn họ tàn diệt, nhưng kết quả của nàng sẽ như thế nào?

Kết cục của Vô Song phu nhân, chính là - Chết!

Chỉ thấy trên người nàng đầy những vết thương, máu tuôn như suối, hơn nữa còn trúng vô số kỳ môn độc chưởng cổ quái của đám sát thủ kia, sớm đã hấp hối...

Hoa Ân ôm nàng trong lòng, khóc thành nước mắt; Nàng thật sự rất hối hận mình từng đối xử với Vô Song phu nhân như vậy, thế nhưng hôm nay nàng sắp chết rồi, nàng còn có cách gì cứu nàng?

Không! Phải có cách cứu cô!

Đừng quên, Hoa ân, là sau một đời thần y Hoa Đà!

Nàng, tuy rằng không hiểu võ nghệ, nhưng thân lại phụ y thuật kinh thế!

Hoa ân hiện tại đương nhiên sẽ không khiến Vô Song phu nhân dễ dàng chết như vậy!

Nàng nhất định phải cứu sống nàng.

Chỉ vì chính nàng cũng cứu sống nàng!

Chuyện cũ như yên như khói, Nhiếp Phong dùng xem từng chuyện của Vô Song phu nhân, cũng không khỏi tự nhiên thôn thức vô hạn; ai mà ngờ được, vốn quan hệ lúng túng của một nam hai nữ lại phát triển thành hai anh hùng thân thiết với nhau, đồng sinh cộng tử...

Nhiếp Phong không khỏi lại hỏi Vô Song phu nhân:

“Phu nhân, lần này, ngươi... có phải chết hay không?”

Vô Song phu nhân đáp:

Ta chưa chết, ngược lại còn có thể sống lại; Hoa cô nương dùng hết tu vi y thuật cả đời của mình cứu ta ra khỏi tử vong...

Nhiếp Phong nói: “Vậy chẳng phải tốt lắm sao? Ngươi và Hoa cô nương, cuối cùng có thể trở thành một đôi tỷ muội tốt đẹp...”

“Không!” Vô phu nhân nói: “Sự tình không lạc quan như vậy; tuy ta và Hoa cô nương lúc trước hòa giải, lại còn sống lại, nhưng trận chiến đó, ta thực sự bị thương quá sâu, cho dù có thể cứu sống, thọ nguyên cũng chỉ còn lại một năm...”

“Một năm?” Nhiếp Phong khá bất ngờ, cho tới bây giờ ông trời cũng không có bỏ qua cho Vô Song phu nhân như thế nào cả.

“Ta biết sau chuyện này cũng không có phản ứng gì quá lớn, nhưng Hoa cô nương lại càng lo lắng hơn ta. Mỗi ngày cô ấy đều mất ăn mất ngủ, cố gắng kéo dài tính mạng cho ta, không ngờ mái tóc lại biến thành tóc trắng, thế nhưng trước sau ta vẫn không có thuốc nào cứu được...”

Nhiếp Phong thở dài: “Hoa cô nương nghĩ cũng là người có tính tình, chỉ tiếc rất nhiều lúc đều là trời không nghe ý nguyện người khác...”

Vô Song phu nhân nói: “Vì vậy sau này vì thai nhi trong bụng nàng, ta dứt khoát xin nàng đừng nghĩ tiếp. Hơn nữa trong một năm này, ta còn muốn làm một chuyện còn quan trọng hơn cả tính mạng bản thân.”

“Ồ? Phu nhân, người còn muốn làm chuyện gì?”

“Chính là liên quan đến —— “

“Chuyện Khuynh Thành Chi Luyến!”

Cuối cùng Vô Song phu nhân cũng đập người lên chính đề, Nhiếp Phong lập tức phấn chấn tinh thần, hỏi: “Phu nhân, nhưng thời gian còn lại chỉ còn một năm tuổi thọ, ngài còn muốn làm gì nữa không?”

Khi đó Vô Song phu nhân đang suy nghĩ, nếu mình sắp chết, tin rằng đã không có thời gian nghĩ ra làm sao để lưu lại ước mơ khuynh thành trên chính đường; nhưng ta không nghĩ ra, chưa chắc đã nói ra những người còn lại cũng không nghĩ ra. Thế nhưng, một chiêu vô cớ chỉ xứng làm anh hùng thật sự, ta không muốn chiêu tuyệt chiêu này rơi vào tay người không xứng, làm vậy chỉ phá hoại nó; nếu hậu nhân của ta không xứng, ta cũng không để lại cho bọn họ...”

“Vì vậy, ta lợi dụng tính mạng còn lại của mình không ngừng suy nghĩ, tìm ra phương pháp giải quyết. Cuối cùng tại một đêm, lúc ta đêm xem thiên tượng, phát hiện cho ta hai ngôi sao mới...”

“Hai ngôi sao này, rõ ràng là sau khi Quan lang võ công vẫn lạc, mới xuất hiện ở trên trời; cũng tức là nói, ba ngôi sao này vốn cùng một kiểu, mà nhân vật đại biểu của hai ngôi sao này, cũng sẽ hoàn toàn giống với tư cách Quan Lang, hai người bọn họ, có lẽ mới là người đáng giá khuynh thành mền...”

“Đáng tiếc ta đồng thời phát hiện, hai khối Tinh này nhân vật cũng không thể sống tại đương đại, ngược lại sau hơn ngàn năm sinh ra tại Tam Quốc, thật sự không thể không than thở. Thời đại Tam Quốc người lại không có phúc khí như vậy, có thể có duyên nhìn thấy hai nhân vật này cùng Quan Lãng kỳ công tương đương...”

Nhiếp Phong càng nghe càng bật cười, hỏi: “Vô Song phu nhân, người... thật sự tin tưởng tinh tượng như vậy?”

Vô Song phu nhân dứt khoát đáp: “Nghe nói Tinh Tượng là Nữ Oa sáng tạo ra, cho rằng thể nhân chống lại mệnh trời tàn khốc; ta tình nguyện tin tưởng tinh tượng, cũng luôn tin tưởng thiên ý tàn khốc của án sắt như núi kia là tốt nhất...”

Đúng! Ý trời tàn khốc cỡ nào, tự phụ không thể sửa được; ngược lại, khai thiên lại là ánh sáng thay đổi vận mệnh, cho dù

tinh tượng không phải thật sự, cũng từng cho thể nhân hy vọng, từng cho thể nhân một tia hy vọng...

Nếu vận mệnh không tốt, không ai cam nguyện tiếp nhận Vận Mệnh, cho nên Ninh tin vào chính bản thân mình, tin tưởng ngôi sao...

Cũng không tin thiên mệnh!

Nguyên Song phu nhân nghỉ ngơi nửa ngày, lại tiếp tục nói:

“Hoài cảm theo biểu hiện của tinh tượng, hai người có thể kết hợp với Khuynh Thành Chi Luyện chỉ xuất hiện sau hơn ngàn năm, tâm ta càng lặng như nước, ngược lại vấn đề còn lại, ví dụ như làm sao lưu lại niềm nhớ khuynh thành cho tốt, lưu lại cho hai người đáng giá, để cho hai người kia suy nghĩ cẩn thận, làm sao dùng kỳ chiêu này trên đường, phát dương quang đại là tốt rồi...”

Nghe đến đây, Nhiếp Phong rốt cục hiểu ra:

“Vì vậy người lợi dụng số thọ mệnh còn lại của mình để thiết kế một hầm băng dưới lòng đất, ẩn giấu bí mật khuynh thành?”

“Người đoán không sai! Ta đem bí mật lưu luyện khuynh thành giấu sâu dưới hầm băng này, còn thiết lập xuống một cơ quan vô cùng tinh xảo tinh xảo; nếu không phải hai người có thiên phú tương tự Quan Lăng, tuyệt không được cửa vào...”

Nhiếp Phong nói: “Nhưng nếu tất cả những biểu hiện của tinh tượng đều chỉ là giả dối, hơn ngàn năm sau căn bản không có hai người kia, vậy thì luyện luyện khuynh thành chẳng phải là hàng ngàn năm sao?”

Vô Song phu nhân vô song tin tưởng: “Mê luyện khuynh thành tuyệt đối sẽ không vô nghĩa! Ta không tin trên đời này sẽ có vô ý không thể thay đổi! Trên đời này, nhất định sẽ có hai người trọng nghĩa trọng tình như Quan Lang xuất hiện, thậm chí ta còn từ trong tinh tượng, đã sớm nhìn ra được hai người này giáng sinh trên đời!”

Nhiếp Phong khẽ giật mình:

“Vô Song phu nhân, người đã biết trước tên hai người kia rồi à? Bọn họ... là ai?”

Vô Song phu nhân nói: “Người trẻ tuổi, ngươi rất muốn biết rốt cuộc mình có phải là một trong số đó không? Được! Để ta nói cho ngươi biết...”

“Bọn họ...”

Ngay khoảnh khắc đang căng thẳng như muốn nứt ra này, thanh âm phiêu đăng của Vô Song phu nhân trong hư không chợt trở nên bé nhỏ không thể nghe thấy.

Sao lại như vậy? Không ngờ tới vào thời khắc mấu chốt như vậy, giọng nói của nàng sẽ dần suy yếu. Nhiếp Phong không khỏi ngẩng nhìn bốn phía, cao giọng nói: “Vô Song phu nhân, rốt cuộc ngươi ở đâu?”

“Mời ngươi nói cho ta biết, hai người kia rốt cuộc là ai?”

Trong hư không lại truyền đến thanh âm Vô Song phu nhân, tựa hồ vẫn cố gắng nói hết với Nhiếp Phong, đáng tiếc thanh âm của nàng thực sự quá nhẹ nhàng. Mặc dù Nhiếp Phong dốc sức liềm mạng dùng Băng Tâm quyết lắng nghe, nhưng chỉ nghe thấy tiếng nói này:

“Hắn... Bọn này...”

Vô Song phu nhân vẫn không cách nào nói tiếp, rốt cuộc giọng nói của cô đã hoàn toàn biến mất trong hư không.

“Vô Song phu nhân! Vô Song phu nhân! Vô Song — phu nhân — người.”

Nhiếp Phong liềm mạng kêu to, nhưng Vô Song phu nhân vẫn không phản ứng gì. Ngay lúc này, hắn chợt cảm thấy trời đất quay cuồng.

Toàn bộ không gian mờ ảo chuyển động, không ngừng chuyển động khiến Nhiếp Phong cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Cuối cùng, dưới sự chuyển động không ngừng của bốn bề, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy...

Trước mắt chợt tối sầm!

Bốn phía lại tiến vào một mảnh bóng tối vô biên!

Sắc đen trước mắt Nhiếp Phong không bao lâu, chỉ trong chớp mắt, vùng bóng tối vô tận kia cũng nhanh chóng biến mất, cảnh vật trước mắt hắn bỗng trở lại trong hạm băng.

Mộng vẫn đứng bên cạnh hắn, âm u quan sát hắn; Vô Song phu nhân vô cùng an tường, nằm trong bình phong thủy tinh, không hề có dấu hiệu di chuyển. Xem ra, vừa rồi Nhiếp Phong chứng kiến, thật sự chỉ là ảo cảnh Vô Song phu nhân bố trí từ ngàn năm trước!

Không thể tưởng tượng được là Thần Di Hư Không! Vô Song phu nhân trong Ảo Cảnh, thậm chí tất cả lịch sử trong Ảo Cảnh đều là vô cùng chân thực, thật sự là người chuyên nghi ngờ. Vô Song phu nhân theo lời đồn đại của Ảo Cảnh, có thể so với thiên ngôn vạn ngữ trong sách di thư cao minh hơn nhiều!

Vẫn là trong mộng mở hộp ra đầu tiên:

“Nhiếp đại ca, Thần Di Hư Không chỉ duy trì được thời gian một nén nhang, bây giờ thời hạn đã tới, ảo ảnh của Vô Song phu nhân, phải chăng đã nói cho huynh biết tất cả?”

Ồ? Vừa rồi Nhiếp Phong nhìn nhiều chuyện cũ như vậy, cũng chỉ mất thời gian một nén nhang?

Nhưng ánh mắt Nhiếp Phong nghĩ lại không phải như vậy. Y chợt nhớ tới một vấn đề, một bên trong Ảo Cảnh, Vô Song phu nhân không đề cập đến vấn đề này. Y không chau mày mà hỏi Mộng Tuyền về cuốn di thư kia:

“Mộng cô nương, trải qua thần di hư không, ta đại khái đã biết chân tướng chuyện trước của Vô Song phu nhân, nhưng ta có một vấn đề...”

Mộng ngạo nghễ đáp: “Chúng ta mỗi đời đều phải bảo vệ bí địa của Vô Song phu nhân, tất cả đều phải mở quyển di thư, trải qua ảo cảnh thần di hư không, để biết tất cả; cho nên ta cũng biết một chút về Vô Song phu nhân. Nhiếp đại ca, nếu người còn gì không rõ, đừng ngại nói thẳng.”

Nhiếp Phong lắc đầu:

“Không, lần này ta không có hỏi vấn đề gì về Vô Song phu nhân, ta chỉ muốn hỏi...”

“Rốt cuộc người và mỗ là ai?”

Đúng rồi! Thật sự chỉ là lời nói mà thôi! Mộng Tư từng nói bà tổ tiên bà đã qua đời đời bảo vệ nơi này, còn phải bảo vệ sứ

mệnh của Vô Song thành; nhưng trong Ảo Cảnh lại chưa từng bị nhắc đến, bà và mỗ rốt cuộc là ai?

Đối mặt với vấn đề này, Mộng vốn khẽ giật mình, tiếp theo mới gật đầu nói: “Nhiếp đại ca, lần này huynh hỏi đúng rồi! Không sai! Thần Di Hư Không trong giếng không liên quan gì tới chúng ta, bởi vì ảo cảnh Vô Song phu nhân sắp xếp, cũng chỉ là chuyện lúc còn sống của nàng, lại không có chuyện sau khi nàng chết...”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Người chết như đèn tắt, Vô Song phu nhân cũng theo đó mà suy ra mọi chuyện, còn có chuyện gì xảy ra?”

Mộng dĩ nhiên than nhẹ:

“Vô Song phu nhân tuy đã một lần hết trăm rồi, nhưng vẫn có một người chưa giải quyết xong...”

Nhiếp Phong sau khi nghe xong, âm thầm nhớ lại các loại cảnh tượng vừa thấy trong Thần Di Hư Không, đủ loại nhân vật; hần đột nhiên nhớ lại một người, một người ở bên trong ảo cảnh vẫn không có kết cục, không khỏi hỏi: “Mộng cô nương, người người chỉ chính là...”

“Hoa ân?”

Mộng chẳng qua chỉ cười, trong nụ cười lại ẩn chứa vẻ phiền muộn:

“Không sai! Thứ ta muốn nói chính là Hoa ân.”

“Nàng, cũng là tổ tiên ta và mỗ mỗ!”

Trong lòng Nhiếp Phong khẽ giật mình, vô cùng giật mình hỏi: “Mộng cô nương, như vậy... Nói đi, chẳng phải các người cũng là đằng sau Quan Vũ sao? Chẳng phải là các người không phải họ Quan rồi sao?”

Ý cười trên mặt Mộng càng khổ, đáp: “Thật sự chúng ta là Võ Thánh, đáng tiếc, chúng ta căn bản không phải là họ Quan — “

“Chúng ta căn bản không có... họ!”

Giang hồ hiểm trá, ẩn tính mai danh ẩn tích rất nhiều người; nhưng sao chuyện lấy mộng với mỗ mỗ chỉ có tên chứ không có họ? Nhiếp Phong càng cảm thấy bối rối, may mà mơ thấy

trên mặt hấn vẻ nghi hoặc, đã tự nói chân tướng trước cho hấn...

Mọi chuyện, hóa ra là như vậy...

Năm đó Vô Song phu nhân tự biết thời hạn tử vong sắp tới, nàng chẳng những phải bố trí cơ quan dưới hầm băng này, cất giữ bí mật của 《 Khuynh Thành 》 ; hơn nữa, vì thực hiện hứa hẹn Quan Vũ đối với mình chiếu cố Hoa Ân, nàng không chỉ đem bí tịch võ học mình sáng lập ra tặng cho nàng., Hy vọng cô bé học được những võ nghệ này, có thể tự vệ; còn dùng sinh mệnh còn lại nghiên cứu, cuối cùng sinh ra một chiêu “tình ái khuynh thất thế” từ trong bí tịch yết thành; chiêu “tình ái khuynh thất thế” này tuy chỉ có uy lực khuynh thành, nhưng đã phi thường lợi hại; chỉ cần Hoa ân có thể luyện thành: cũng là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, tự vệ càng không gặp trở ngại.

Thế nhưng: Sao Vô Song phu nhân không trực tiếp yết tình khuynh thành để Hoa Ân tập luyện? Mà lại muốn một thức Diễn Sinh có uy lực bậc thứ bảy thế? Trong này lại có khúc chiết khác!

Khuynh Thành Chi Luyện vốn là kỳ chiêu chí cương chí dương, chiêu này kinh kinh vô song, dù là nam nhân Quan Vũ trăm ngàn dương này cũng cảm thấy rất cố hết sức, hướng chi là hán tử bình thường? Huống chi là hạng nữ lưu? Huống chi là hạng người đàn bà?

Vì vậy, Vô Song phu nhân chỉ có thể nghĩ cách lấy một cái nút thắt, từ trong lưu luyện khuynh thành đã sinh ra 1% uy lực tình khuynh thất thế, hy vọng không thể nghi ngờ đối với Hoa ân.

Hơn nữa, với trí tuệ siêu phàm của nàng, lấy một loại ngân tuyến vô cùng cứng rắn, đao thương bất nhập, tạo hai bàn tay, tên là “Bá thủ vô địch”! Hai tay mặc vào có một loại thần hiệu đặc thù, có thể tăng cường công lực của người sử dụng gấp đôi; đối với hoa ân dẹt vải ở phương diện suy yếu, lại càng trăm lợi mà không một hại!

Đến tận đây, cuối cùng Vô Song phu nhân cũng có thể được chết nhắm mắt; chỉ có điều bà ta đối với Hoa ân càng tốt, nỗi áy náy của Hoa ân càng sâu sắc, sâu sắc tới mức bà ta không thể tha thứ cho mình.

Ngay tại đêm hôn đoạn của Vô Song phu nhân, trên trời đang có một trận mưa thê lương, Hoa ân khó nén được hồi hận và kích động trong lòng. Nàng điên rồi, ôm lấy thân nhân mình mới xuất thế qua mây tháng lao ra ngoài phòng, mặc cho mưa to trên mặt hai mẹ con nàng, tiếp đó, Hoa Ân giống như một đôi lệ quỷ ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét:

“Vô Song phu nhân! Hoa ân ta đời này nợ ngươi, ta nhất định sẽ trả lại hết!”

“Tôi nay ta sẽ lập một trọng thệ...”

“Cho dù Thiên Thu đi qua, cho dù vạn năm qua đi, chỉ cần Hoa Ân ta và hậu nhân của ta vẫn còn sống, chúng ta nhất định sẽ âm thầm thủ hộ Độc Cô thành, thậm chí hậu nhân của ngươi ngàn năm ngàn vạn năm sau...”

“Chúng ta đời đời kiếp kiếp kiếp, cũng tuyệt đối sẽ không để cho đời sau của ngươi, đổ lên tay người khác, để cho ý chí này của ngươi...”

“Thiên địa cộng chứng!”

Chính vì lời thề này, sau khi Vô Song phu nhân qua đời, Hoa Ân không tiếc mất ăn quên ngủ, sớm chiều khổ luyện, hy vọng có thể mau chóng tập thành tuyệt thế võ học mà Vô Song phu nhân lưu lại cho nàng, còn có chiêu “Tình khuynh bảy đời” kia nữa!”

Nàng làm như vậy không phải là muốn tự vệ, mà vì...

Nàng nhất định phải thực hiện lời thề của nàng! Nàng phải yên lặng thủ hộ thành Độc Cô, thậm chí là hậu nhân của Vô Song phu nhân!

Hơn nữa, Hoa Ân chỉ vì lấy một cái tên cho con trai mình và Quan Vũ, nhưng không cho phép hắn có “họ”; nàng cho rằng chỉ có nhi tử của Vô Song phu nhân mới xứng với họ Quan, mà con của nàng, cùng với con trai của mình, cùng với hậu nhân của nàng không xứng; nàng cùng hậu nhân của nàng, chỉ xứng ở trong vô tận năm tháng âm thầm bảo vệ thành.

Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, nhi tử Vô Song phu nhân và Quan Vũ xuất hiện đã chiến tử sa trường; hướng hồ sau khi Vô Song phu nhân chết, nhị đệ tuổi vèn vèn mười đã bị bức phải leo lên chức thành chủ. Độc Cô Thành bị thành

chủ trẻ tuổi thống trị, dần dần suy bại, cuối cùng còn bị phái khác chiếm lĩnh.

May mà Hoa ân mặc dù thần công chưa thành, chưa cứu được thành, nhưng còn có năng lực cứu chữa huyết mạch duy nhất của thành Độc Cô; bà chăm sóc nhị đệ của Vô Song phu nhân ở nhà một đôi vợ chồng trong dân gian, mà mỗi đêm bản thân mình đều dùng mặt mũi truyền cho hần ta ta tam đại tuyệt học của thành Độc Cô... song kiếm pháp, chân của Hàng Long thần và Vô Song thần chỉ.

Hoa ân làm như vậy, chỉ vì nàng đã không còn mặt mũi đối mặt với người có huyết thống với Vô Song phu nhân: Chỉ cần nàng cùng hậu nhân của nàng, có thể nhiều thế hệ lấy thân phận người thân bí thủ hộ bọn họ, nàng đã cảm thấy mỹ mãn!

Bà chỉ mong sao tất cả những gì Vô Song phu nhân đã làm, chỉ mong cho tâm ý này...

Có thể khiến linh hồn trên trời của Vô Song phu nhân an nghỉ thật tốt.

Thiên an nghỉ...

Hai tuyệt sắc mỹ nữ, vốn nên là tâm tình địch, kết quả cuối cùng lại trở thành một đôi tri kỷ bằng hữu chí tử bất hòa, anh hùng tương ái, biến hóa nhân gian, rất nhiều lúc, chính là làm người ta cảm thán.

Đúng như Nhiếp Phong lúc này sợ hãi thán phục, y nói: “Mộng cô nương, đang vì Hoa Ân cô nương lập lời thề kia, cho nên cho dù Độc Cô Thành đã chết, cuối cùng còn có Vô Song Thành thừa thế trùng sinh?”

Mộng An khẽ gật đầu:

“Trong lịch sử ngàn năm qua, các đời tổ tiên chúng ta là “nghĩa nghĩa bạc vân thiên” của Vô Song phu nhân, luôn tuân theo di huấn tổ tiên hoa ân ân, hậu nhân vẫn âm thầm thủ hộ Độc Cô thành; cho đến hơn trăm năm trước, thế lực hậu nhân của Độc Cô thành Độc Cô dần dần phát triển khỏe mạnh., Tổ tiên của bọn ta trà trộn vào môn hạ của hần, âm thầm giúp đỡ hậu nhân của Độc Cô thành mất tích, sau đó lại khai tông lập phái tại chỗ; tiên nhân của bọn ta còn trợ giúp hậu nhân của Độc Cô thành rèn được một thanh thần kiếm vô song - Vô

Song Kiếm, coi là bảo vật trấn thành, còn Vô Song thành cũng vì Vô Song thần kiếm mà thành...”

A? Nguyên lai là nơi xây dựng Vô Song thành, chính là vị trí ban đầu của Độc Cô thành từ ngàn năm trước? Nhiếp Phong nghe vậy lại hỏi: “Nếu tổ tiên người đã có công hiến cho Hoa ân chí hiệp trợ hậu nhân của Độc Cô thành, vì sao chỉ truyền duy nhất Vô Song thần chỉ cho hần, Vô Song kiếm pháp và Hàng Long Chân Thần? Vì sao không đưa “Tình khuynh thất thế” cho hần một lời? Ta cũng đã lĩnh giáo tình yêu khuynh thất thế, tuy Vân nó chỉ có một phần trăm uy lực của khuynh thành, nhưng đã đủ được xưng là một chiêu tuyệt thế kỳ chiêu...”

Mộng Định nhìn Nhiếp Phong, nhìn đôi mắt của Nhiếp Phong, như đang tán thưởng lòng hần tinh tế như trần:

“Hoa ân tổ tiên không truyền hần tình khuynh thất thế, chỉ vì lúc nàng tu luyện tình cảm nghiêng đời bảy, xuất hiện sự hỗn loạn.”

Nhiếp Phong ngạc nhiên: “Loạn hỏng cái gì?”

Mộng liếc mắt nhìn thi thể của Vô Song phu nhân, đáp: “Năm xưa Vô Song phu nhân cố ý sinh tình khuynh bảy đời trong lưu luyện khuynh thành, Dương cương chí lực chỉ vì diệt yêu đương khuynh thành; nếu chỉ có một phần trăm uy lực của nó, Vô Song phu nhân chắc chắn không có vấn đề gì; chỉ có điều bà ấy vẫn tính sai rồi...”

Nhiếp Phong nói: “Nàng ta tính sai gì?”

“Nàng ta tính sai rồi, cho dù vẹn vẹn một phần trăm Khuynh Thành Chí Luyện chí tình khuynh tứ phần trăm, vẫn là chí dương chí cương.”

Tình yêu bảy đời... Vẫn là chí dương chí cương? Nhiếp Phong vội vàng hỏi: “Vậy, tập tình hoa ân bảy đời, nàng...”

Mộng trắc đáp: “Mồ mồ hiện giờ như thế nào, Hoa ân năm đó biến thành bộ dáng kia...”

Trời! Nhiếp Phong chỉ cảm thấy trong lòng giật mình, hần không cách nào tưởng tượng, một mỹ nữ như Hoa Ân biến thành bộ dáng tiều tụy như mồ mồ, đáy lòng sẽ khó chịu thế nào...

“Hoa Ân trước tiên thuê tập luyện tình khuynh thất thế, đã cảm thấy chân khí chiêu này thiên hướng dương cương, nhưng vì nóng lòng luyện thành Độc Cô Thành để thủ hộ Vô Song phu nhân, nàng vẫn bất chấp tất cả để tiếp tục luyện; rốt cục, chân khí tình khuynh thế thượng dương chí cương đem khuôn mặt của nàng biến thành bộ xương khô, chỉ có lúc sử xuất chiêu này., Chân khí dương cương trong chiêu mới có thể khiến khuôn mặt nàng khôi phục lại hình người, nhưng là, một lần nữa khôi phục nhân hình như nàng đã không phải là một mỹ nữ, khuôn mặt của nàng đã bị chân khí chí cương chí dương này hun cho một thời gian dài, mà biến thành một gương mặt nam nhân, còn là màu đỏ, giống như một khuôn mặt hồng, sau khi Quan Tuyết Tình Thần Công đại thành, nàng đã yêu nàng...”

Nếu tình bạc bảy đời chí dương chí cương đã vượt ngoài dự liệu của Vô Song phu nhân; còn có ác quả gì thì vẫn chưa biết được, chẳng trách Hoa ân không dám truyền tình thiên hạ cho hậu nhân của Độc Cô thành!

Có điều ngoài ý muốn nhất chính là, Hoa ân vì Khuynh Thành Chi Luyện mà biến thành bộ dáng nam nhân “Quan Vũ” mà nàng yêu thích nhất; bộ dáng của hắn, rốt cuộc cũng sống chung với nàng, thật sự là châm chọc lớn nhất!

“Vậy, mỗ mỗ đã biết chiêu này ác quả như vậy, vì sao nàng vẫn muốn tán tình bảy đời?”

Hai mắt Mộng Nhi thoáng chớp hiện lên vẻ thương tiếc, như đang thương hại nương nương:

“Mỗ Mỗ...không tiếc tập tình nghiêng về bảy đời, chỉ vì bà đại nghĩa của bà càng khiến Vô Song phu nhân cảm động hơn so với chúng ta, bà tình nguyện cúi đầu ân tình như chúng ta, hy sinh mặt mình cũng phải có đủ thực lực thủ hộ Vô Song...”

Không ngờ mỗ mỗ có gương mặt ác độc cũng có lòng dạ nhiệt tình này; Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy, thật ra bà Mỗ không đáng sợ như vẻ bề ngoài của bà ta; cho dù bà ta không từ thủ đoạn muốn đạt được mục đích nhưng bản thân bà ta lại cực kỳ đáng thương, cũng cực kỳ đáng kính...

Hắn hỏi: “Vì vậy, gương mặt ngang dọc của cô ấy đã bị hủy, vì củng cố Vô Song cho nên cô ấy còn muốn tìm tình yêu của Vô

Song phu nhân ẩn sâu trong hầm băng này?”

Mộng gật đầu đáp: “Năm đó Vô Song phu nhân không giao tình luyện ái khuynh thành cho tổ tiên ta hoa ân, thứ nhất là sợ bà không chịu nổi niềm đam mê với yêu thích khuynh thành chí cương chí dương; thứ hai, cũng bởi vì bà ta sớm biết trong thiên tượng, duy chỉ có hai người hơn ngàn năm sau mới xứng Khuynh Thành Chi Luyện, bà ấy tình nguyện giấu nó ở chỗ này, để cho chiêu thức vô địch này lẳng lặng chờ hai người xứng đôi kia...”

Nhiếp Phong nói: “Đáng tiếc Tinh Tượng, thậm chí truyền thuyết Nữ Oa sáng lập Tinh cũng không đủ tin, tình luyện khuynh thành chưa hẳn đã có thể đợi được hai người này.”

Mộng nói: “Nhưng đây đã là hy vọng duy nhất rồi, người Trung Quốc chúng ta chính là như vậy đấy, quản cho vận mệnh toàn Trung Quốc bị ai như thế nào tràn ngập hy vọng vào tiền cảnh; cứ việc mang cho bọn họ hi vọng, chỉ là thần thoại và truyền thuyết mờ ảo, bọn họ cũng cam nguyện tin tưởng, ít nhất là tốt hơn không có hy vọng...”

Những lời này của Mộng, tuy là hời hợt viết ra, duy Nhiếp Phong nghe xong, trong lòng lại xúc động một hồi thật sâu...

Đúng vậy! Người Trung Quốc thật sự là bị ai không thoát khỏi được cố loạn bị người ta nhìn thấy, vận mệnh xâm lược, nhưng đồng thời lại là dân tộc người Trung Quốc có sức sống mạnh mẽ, ý chí mạnh mẽ, bởi vì bất kể sống ác liệt đến mức nào, thậm chí dưới hoàn cảnh bị kẻ thù bên ngoài thống trị, người Trung Quốc vẫn không quên mình là người Mỹ...

Người Trung Quốc vẫn lấy thân là người Trung Quốc làm vinh, không hướng Vận Mệnh cong đầu gối, không hướng vận mệnh nhiều rủi ro nhẹ nhàng đầu gối!

Dùng một người yếu ớt như Mộng mà cũng có thể nói ra một phen, thậm chí ngay cả nam nhân bình thường cũng nói không nên lời. Tâm tình Nhiếp Phong thưởng với nàng càng thêm tự nhiên mà sinh ra, đương nhiên hẳn cũng không thể nói ra, trái lại hẳn còn thay đổi chủ đề:

“Nhưng theo ý kiến của Mộng cô nương, cô cho rằng chỉ có hai người kia mới có được mối luyện luyện khuynh thành, là

thật hay giả?”

“Ta cũng rất muốn biết.” Mộng đáp: “Theo Vô Song phu nhân tính toán ra được, hai người này chẳng những có tư chất giống Quan Vũ, hơn nữa còn cứu vớt một hồi đại kiếp nạn ở thời đại hiện nay; thật ra ta cũng hy vọng trên đời sẽ không có hai người này; nếu thật sự có hai người này tồn tại, liền tỏ vẻ đương thời sẽ có một trường họa kiếp...”

Nói đến đây, Mộng Bất Kỳ cúi đầu buồn bã, nói tiếp:

“Ta tình nguyện lưu luyến khuynh thành vĩnh viễn không cách nào trở lại ánh mặt trời, cũng luôn so sánh với họa kiếp trên thế gian là tốt nhất...”

Nhiếp Phong nghe vậy cũng u ám, ai hy vọng trên đời sẽ có đại kiếp nạn? Thương sinh gặp nạn?

Y nói: “Nhưng mà... Mộng cô nương, sao mỗi lần lại cho rằng ta là một trong những người có Khuynh Thành Chi Luyến?”

Mộng nghe xong tràn ngập thâm ý nói: “Nhiếp đại ca, nếu người đã muốn biết giải thích, sao hai chúng ta không mau chóng đến hầm băng này, xem rõ ngọn ngành?”

Nói xong bà chỉ tay về phía một góc tối tăm mờ mịt trong hầm băng, chỉ thấy nơi đó có một cửa động phi thường bí ẩn, rõ ràng là một con người phụng đạo!

Hành lang không chỉ mờ tối, lại một mực kéo dài xuống phía dưới, Nhiếp Phong không lo cái hầm băng ẩn sâu dưới mặt đất hơn bảy mươi trượng này, còn có con đường mưa này; cuối con đường mưa này, tin tưởng, chính là nơi lưu luyến khuynh thành ẩn nấp...

Mà ngay lúc hai người xuống dưới sâu hơn hai mươi trượng, rốt cuộc Nhiếp Phong nhìn thoáng qua phía trước có ánh sáng, ánh sáng của ngọn đèn!

Chẳng những có ánh sáng xuất hiện trước mắt mà còn có hai chữ dị thường đáng chú ý.

Gió?

Vân?

Nhiếp Phong rất lú lẫm! Bởi vì hắn đồng thời phát giác, hai chữ to này vốn khắc vào một cánh cửa sắt cao hơn năm trượng, rộng hơn ba trượng; cánh cửa sắt kia, còn khắc một dấu chương.

Đây... là chỗ chôn dấu luyện luyện tiếc của Khuynh thành sao?

Mộng Hành lạnh nhạt đáp: “Đúng vậy! Ngoài cửa sắt này chẳng những cực lớn, hơn nữa theo Vô Song phu nhân nói tổ tiên ta có hoa ân, nó còn rất cao hai trượng, hơn nữa dùng để rèn đúc cánh cửa sắt này, là một loại kỳ thiết cực kỳ cứng rắn, thủy hỏa bất xâm; cả cánh cửa sắt, nặng hơn mấy chục vạn cân...”

Thở! Mấy chục vạn cân? Nhiếp Phong trầm nghĩ, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng tuyệt đối không thể mở được cánh cửa này. Nếu thật sự có ai có thể phá tan cánh cửa này, với công lực của người này đã là vô địch thiên hạ, không cần phải có Khuynh Thành Chi Luyện gì nữa.

“Phòng thủ nghiêm mật quá! Nhưng... trên cửa có khắc hai chữ “Phong Vân” thì giải kiêu gì?”

Mộng nhìn Nhiếp Phong, ánh mắt ẩn chứa thâm ý sâu sắc, đáp từng chữ từng chữ: “Hai chữ này...”

“Chính là hai người mà Khuynh Thành Chi Luyện đang đợi...”

“Tên của bọn họ chính là gọi ——”

“Phong, Vân!”

A! Nhiếp Phong đột nhiên nhớ lại, cái tên Vô Song phu nhân muốn nói cuối cùng trong Ảo Cảnh chính là Phong, Vân? Theo cái suy nghĩ này, chữ “Phong” trong đó có thể là Nhiếp Phong rồi?

“Mộng cô nương, trên đời tên là gió, người viết mây đâu chỉ ngàn vạn? Vì sao mãi mãi lại cho rằng trong đó có ta?”

Mộng đáp: “Người có thể ghép cặp Khuynh Thành Chi Luyện nhất định là chí cương đương thời, tuyệt đối không phải chúng sinh tầm thường. Thí dụ hiện nay võ lâm, có thể khiến tất cả người trong giang hồ chú ý xem sau đó lại có bao nhiêu nhân

tài? Tính tới đếm lui, cũng chỉ có Thần Phong đui “Nhiếp Phong”, cùng với Bất Tử Thần Bộ Kinh” mà thôi...”

Nguyên lai Nhiếp Phong lạnh như băng không nói gì, Vân sư huynh, cũng có thể là một trong hai người đó? Nhiếp Phong nghe được tiếp tục cảm giác kinh hãi, gã đột nhiên cảm thấy, có lẽ, hơn ngàn năm trước Vô Song phu nhân đã đoán được, sẽ là thật...

Chỉ là, hẳn thực sự giống như mộng, không hy vọng có vấn đề; bởi vì chỉ cần hai người này tồn tại, nhân gian nhất định sẽ có đại nạn, bằng không sẽ lãng phí hai người này giáng sinh trên đời...

Nhưng bất luận thế nào, giờ phút này có thể giải khai nghi vấn trong lòng của hắn, hay là lập tức thử một chút xem mình có phải là một trong số đó hay không, hắn lập tức hỏi mộng:

“Mộng cô nương, tin rằng mỗi mỗi đã tỉnh lại, thời gian của chúng ta đã không còn nhiều, rốt cuộc làm thế nào mới mở được cánh cửa này ra?”

Đúng rồi! Nói tới nói lui, cuối cùng vẫn phải thảo luận làm thế nào mới mở được cánh cửa sắt nặng mấy chục vạn cân này? Mộng vội vàng giải thích:

“Cánh cửa sắt này thật sự là trải qua Vô Song phu nhân tỉ mỉ thiết kế mà thành; Nhiếp đại ca, ngươi đã từng nghe chuyện binh khí hợp nhất tâm thần với chủ nhân chưa?”

Nhiếp Phong gật đầu:

“Nghe nói khi võ công của một người đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nào đó, binh khí bọn họ sử dụng cũng sẽ có một loại linh tính kỳ diệu tương thông với chủ nhân, cho nên lúc hành chiêu càng thuận buồm xuôi gió, công lực tăng gấp bội; nhưng vậy thì có quan hệ gì với Thiết Môn này?”

“Không.” Mộng đáp: “Có quan hệ! Bởi vì trong cánh cửa sắt này, đang cất giấu binh khí mà Võ Thánh Quan công sử dụng năm xưa — “

“Thanh Long - Yểm Nguyệt đao!”

“Thanh Long chào Nguyệt đao? Đao của hắn ở đây à?”

“Ừm. Bây giờ trên tay mỗi mỗi cũng có một thanh Thanh Long Yểm Nguyệt đao, chẳng qua đây chỉ là năm đó tổ tiên ta tạo hoa ân để kỷ niệm Quan Vũ, căn bản không thể so sánh với Thanh Long Yểm Nguyệt đao; Nhiếp đại ca, huynh có thể thấy chưởng ấn trên Thiết Môn này của Phượng Không? Chưởng ấn kia chính là điểm mấu chốt để mở cánh cửa này.”

“Ồ?”

“Chưởng ấn này, chính là ký hiệu vị trí Yểm Nguyệt Đao ẩn giấu trong đạo Thiết Môn này; nơi ẩn giấu sâu nhất trong chưởng ấn; nếu một người có tư chất tương đương với Quan Vũ đặt Chưởng Tâm ấn lên vị trí chưởng ấn, lại ngưng thần thổ thần sức trên thiết môn, cùng tư chất Quan Vũ trên người hắn, sẽ dẫn dụ Thanh Long Ngưng Nguyệt đao; giờ khắc này..., Cho dù đạo kim loại này cứng rắn như thế nào, như thế nào thủy hỏa bất xâm, cũng khó ngăn Thanh Long bỏ đao tuyệt thế thần binh; nó sẽ nhanh chóng phá cửa mà ra; mà chỉ cần Thanh Long Cương Nguyệt Đao vừa ra, sẽ chạm đến cơ quan tinh vi bên trong, đạo thiết môn này cũng sẽ tự động bay lên...”

Tâm tư của Vô Song phu nhân thật sự khiến người ta nhìn mà than thở! Tin tưởng rằng với trí tuệ năm đó của Vô Song phu nhân, cũng không kém hơn vị Thần có thể trường sinh bất tử kia chút nào.

“Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, Mộng cô nương, bây giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Đúng! Việc này không nên chậm trễ! Đây không phải là điều giờ phút này trong mộng và Nhiếp Phong muốn biết hay sao? Nhiếp Phong nói xong đã đặt tay lên chưởng ấn kia, mộng vẫn không quên dặn dò:

“Nhiếp đại ca, nhớ kỹ! Ngưng thần đề khí, lại dùng tâm biết khí biết, tâm khí đài một, lấy tâm dẫn ——”

“Đao!”

Nhiếp Phong lập tức nghe theo như di, tập trung tinh thần đề khí, lại đem khí và tâm hợp lại, hắn và mộng đều biết, một chưởng này thật sự phi thường trọng yếu!

Trong lòng Nhiếp Phong suy nghĩ. Tuy rằng hắn vẫn phải đối mặt với mỗ mỗ đánh lén, duy chỉ có mình hắn vẫn hy vọng, một chương này cũng không thể mở được cánh cửa này. Bởi vì cánh cửa này mở ra, biểu thị Vô Song phu nhân tiên đoán sẽ gặp nạn, đó là sự thật...

Mà mộng, từ trước đến nay nàng vẫn lạnh nhạt tự nhiên, dịu dàng thông dong, giờ phút này mồ hôi thấm đẫm lưng, xem ra nàng so với Nhiếp Phong càng thêm khản trương, không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì...

Nhiếp Phong chính là một mực ngưng thần thờ dốc như vậy, ước chừng thời gian nửa chén trà nhỏ trôi qua, cánh cửa sắt này lại như cũ không hề có động tĩnh gì, chẳng lẽ...

Hắn vô cùng khó hiểu:

“Mộng cô nương, khó... Dự đoán của Vô Song phu nhân kia sai rồi? Trầm lại, ta... chẳng lẽ không phải một trong hai người kia?”

Mộng cũng không trả lời, nàng chỉ ngưng mắt nhìn Nhiếp Phong, trong mắt ẩn lộ vẻ thất vọng, nàng làm sao có thể thất vọng?

Có lẽ không phải vì cô không nhìn thấy Khuynh Thành Chi Luyện, vô địch cái thế là vì cô quá coi trọng Nhiếp Phong; với tư chất võ công của Nhiếp Phong, tính cách nhu nhược xương tủy hắn, trong lòng không thể cho ai biết, đã có thể coi là chí kiết đương thời; cô thất vọng, chỉ vì Nhiếp Phong vẫn chưa xứng làm anh hùng có thể cứu chúng sinh trong nước lửa, cô không cam lòng thay hắn...

Mặc dù nàng thất vọng thế nào, Nhiếp Phong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn chuẩn bị rút tay về...

Thế nhưng, ngay khi hắn sắp sửa phản dân thủ rút về, hắn, đột nhiên nghe thấy một ít thanh âm, một ít thanh âm giống như cắt đứt kim loại...

“Cái kia... Đó là...” Con mắt Nhiếp Phong mở càng lớn, Mộng cũng phát hiện ra biến hóa của hắn; nhưng vào lúc này, hai người bỗng dưng nghe thấy một tiếng “Kiếm” chói tai, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng đen đột nhiên xuất hiện...

Phá cửa mà ra!

A! Là nó! Là nó! Là nó!

Nhiếp Phong và Mộng đều thấy cả rồi, người phá cửa xông ra chính là nó.

Cuối cùng Thanh Long cũng thoát khỏi vòng tay Thanh Nguyệt đao, tức là...

Nhiếp Phong, thật sự là lời tiên đoán của Vô Song phu nhân... một người trong số đó sao?

Mộng vốn đã cảm thấy thất vọng, bây giờ lại đột nhiên sinh ra kinh ngạc trong thất vọng, cho nên càng thêm kinh ngạc. Hắn trừng mắt nhìn Nhiếp Phong, trong mắt như mòng nổi lên một mảnh lệ quang, trầm ngâm nói: “Nhiếp... Đại ca, thật không ngờ được, thật không nghĩ tới... Người chính là người đã dốc thành chờ đợi ngàn năm...”

“Người... quả nhiên là lời tiên đoán của Vô Song phu nhân... trời sinh!”

Nhiếp Phong nghe vậy trái tim càng trầm xuống, hắn từng nghe qua năm chữ này; ngay tại thời điểm Thần bại vong trường sinh bất tử, cũng từng giật mình hồ nghi, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân là “Phong Vân” bẩm sinh; bằng tinh thần của một người trí giả tuyệt thế như vậy., Đương nhiên cũng có thể nhìn thấu tinh tượng như Vô Song phu nhân; thần tiên đoán, có thể cũng là Vô Song phu nhân dự đoán. Chẳng qua Vô Song phu nhân không hề tin tưởng, không nghi ngờ gì, nhưng thần lại quá tự phụ, nó thà tin vào thực lực của mình...

Nếu như bây giờ Nhiếp Phong đã có thể mở cửa, tiên đoán của Vô Song phu nhân có vẻ chuẩn xác dị thường. Trong lòng Nhiếp Phong càng là hỗn loạn, thâm nghĩ, người theo như lời nàng, liệu có phải là Vân sư huynh không? Kiếp nạn mà hắn nói tới chính là đem hai người hóa giải, sẽ là kiếp nạn gì, hắn và người khác, sẽ nghịch chuyển thiên mệnh như thế nào? Đối kháng với vận mệnh nhân gian không thể sửa đổi?

Tuy cơ quan bằng sắt đã khởi động, nhưng vì cửa sắt xác thực rất nặng, muốn mở rộng hoàn toàn lên trên tuyệt đối không phải chuyện giết người... chỉ thấy cửa sắt kia chỉ tăng lên từng

tắc từng tắc một, mà ngay giữa tâm thần Nhiếp Phong hỗn loạn, hần càng vạn phần lú lờn sự tình đã xảy ra!

Hần quả thực không cách nào hình dung chính mình khiếp sợ, bởi vì xung quanh hần là đại huyết bổng chốc bị người dùng ngón tay điểm một cái, hần ngay tại chỗ không thể động đậy!

Mà người đối với huyết đạo của hần, lại là...

Mộng!

“Mộng... Cô nương, người... Vì sao...” Nhiếp Phong đột nhiên nhìn Mộng, kinh hãi quá độ, đã khiến hần nói không ra nửa câu, giấc mộng cũng liếc mắt nhìn hần. Trong ánh mắt tràn đầy áy náy, buồn bã nói: “Nhiếp đại ca, đúng rồi... Ta... Làm như vậy thật sự là... bất đắc dĩ!”

Vì sao nàng lại bất đắc dĩ? Nhiếp Phong sững sờ hỏi:

“Người... Người làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?”

Mộng bị Nhiếp Phong hỏi như thế, càng hồ thẹn đến không thể ngẩng đầu; nhưng vào lúc này, một thanh âm tĩnh táo bỗngưng vang lên trong khuông đạo:

“Nàng làm như vậy là vì Tình thâm khuynh thành!”

Nhiếp Phong liếc mắt thoáng nhìn, chỉ thấy trong con đường mưa chột có thêm ba người, mà người nói việc này, chính là nhị tỷ tỷ của Mộng ——

Năm đêm!

Hai người còn lại, chính là bị Ngũ Dạ áp giải - Tiểu Nam và mèo nhỏ!

Tiểu Nam, mèo nhỏ đã bị phong kín đường đi, lúc này mới thấy mộng và Nhiếp Phong, không khỏi đồng thanh kêu lên: “Tỷ tỷ! Sư phụ! Mau cứu chúng ta! Dáng vẻ của bà mỗ kia rất khủng bố a, thiếu chút nữa bà ta đã dọa chúng ta bất tỉnh!”

Đúng rồi! Chẳng phải mỗ mỗ đã nói, muốn cùng huynh muội Tiểu Nam xuống đây tìm Nhiếp Phong và giấc mộng, sao nàng vẫn không hiện thân? Bốn đêm bốn đêm lại ở đó?

Năm đêm thấy hai tiểu hài tử kêu réo không ngừng, lông mày dựng lên, lập tức bịt kín hai người họ, gọi hai người họ không được động, vừa không được, vừa hăng hái nhìn Nhiếp Phong

cười nói: “Nhiếp Phong.”, Người không biết trên đời này có mỹ nhân kè à? Tuy mặt mũi Tam muội chúng ta có vết đỏ, nhưng mỗi mỗi kỳ thật đã nhìn ra người có ý với Mộng Tuyền nha đầu kia, cho nên mới bảo nàng lợi dụng cho người, mà nàng thật sự nhẫn tâm lợi dụng người, còn bố trí một trò hay từ tay mỗi mỗi cứu người, khiến người càng tin tưởng nàng hơn, nàng có thể cùng người xuống tìm Khuynh Thành Chi Luyến.”

Nhiếp Phong nghe xong lời này của năm đêm, vội vàng liếc về phía giấc mộng một cái; nhưng thấy đầu của mình rủ xuống càng thấp hơn, nếu cô ta phủ nhận, đó là đồng ý, lời của năm đêm là nói thật.

“Nhưng nếu mỗi mỗi muốn ta thay nàng mở cánh cửa này, chỉ cần tiêu trừ lực lượng bốn người là có thể bắt giữ ta, vì sao phải tốn nhiều công phu như vậy, làm trò hay cho ta?”

“Ai nha! Người thật không biết là giả bộ không biết hay sao?”
Ngũ Dạ cười duyên:

“Người quên rồi sao? Mở ra cánh cửa này phải ngưng thần đề khí, tâm khí hợp nhất; nếu chúng ta dùng võ lực ép người, chỗ các người sẽ cam tâm tình nguyện hợp nhất, vừa không cam lòng, liền khó có thể mở ra cánh cửa này; cho nên chúng ta mới có thể làm trò hay này...”

Tuy Nhiếp Phong bị phong huyết đạo, nhưng vẫn lưu luyến không sợ, hần bình tĩnh hỏi: “Còn chưa, bây giờ mỗi mỗi và Tứ Dạ đang ở đâu? Sao bọn họ lại không tới?”

Ngũ Dạ nói: “Người có chỗ không áp đảo! Mỗi mỗi vừa rồi vốn cũng muốn cùng nhau xuống, nhưng ai ngờ trên khám bệnh cách Vô Song thành ba dặm, đột nhiên phóng đặng, còn xây thành hai chữ “Công thành”; mỗi mỗi vì phòng có người công thành, lập tức cùng Tứ Dạ đại tỷ chạy đi đâu, xem xem có thật sự có người công thành hay không; nếu là lời thật, bà sẽ giải quyết những người công thành trước, rồi lại trở về nơi này xem...”

“Nhìn thi thể của người đi!”

Lời này vừa nói ra, người mộng ở bên sắc mặt đại tình, Nhiếp Phong ngược lại không có kinh ngạc, có lẽ hắn đã sớm đi khắp

giang hồ, sớm đã hiểu rõ “Phi Điều tặc, Lương Cung Tàng” chân lý giang hồ vĩnh hằng này!

Mộng Tiêu Tiêu như lửa đốt nói: “Nhị tử, sao lại như vậy? Mỗ mỗ còn nên tiếp nhận ta, sau khi mọi chuyện thành công tuyệt đối sẽ không làm khó... Nhiếp đại ca...”

Ngũ Dạ Tình Quang chợt lóe, nói: “Nhưng, mỗ mỗ đã thay đổi chủ ý; Mộng, người nha đầu ngốc, Nhiếp Phong quả thực đã là lang quân như ý trong lòng ta, nhị tử tử cũng không nỡ bỏ hẳn chết, chỉ là...”

“Nhi tình khuynh thành đã sắp tới tay, chúng ta có thể dựa vào nó để vĩnh viễn thủ hộ Vô Song, bí mật của chúng ta tuyệt đối không thể để người ngoài tiết lộ, cho nên mỗ mỗ cũng thờ dài: Nhiếp Phong tiểu tử này tuy là người tốt nhất đẳng, nhưng không còn cách nào khác, cứ gọi là Mộng Nhi ——”

“Tự mình giết hẳn đi!”

Muốn đích thân nàng giết Nhiếp Phong? Mộng càng là toàn thân chấn động, nước mắt rơi như mưa, nàng run rẩy nói: “Không! Sao... có thể... Như vậy? Ta... sao có thể giết... Nhiếp đại ca?”

Sắc mặt Ngũ Dạ trầm xuống:

“Người tiếc à? Người dám cãi bà mỗ? Người quên đại nghĩa của Vô Song phu nhân đối với tổ tiên chúng ta là có ân?”

Nghe thoáng qua bốn chữ Vô Song phu nhân, Mộng lại chấn động toàn thân, đúng vậy! Vô Song phu nhân tình cảm với tổ tiên của nàng đã hết, nàng tuyệt đối không nên quên! Nàng không khỏi tới gần Nhiếp Phong, đôi tay vô địch mặc găng tay bạc giờ lên thật cao, nàng... thật sự muốn giết Nhiếp Phong?

Chỉ thấy nàng vẫn như trước giờ cờ bất định, áp phần của Thương đã tràn đầy nước mắt, Nhiếp Phong yên lặng nhìn nàng, thương tiếc cùng bất đắc dĩ, hình như cũng cảm nhận được lựa chọn của nàng bây giờ cực khổ cỡ nào...

Thật lâu sau, trong mộng tựa hồ đã hạ quyết tâm, nhưng nghe nàng yếu ớt nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp... đại ca, vẫn luôn... Từ trước đến nay, giấc mộng... Thật ra đều là diễn kịch, nhưng, có một số... cũng là thật...”

Thật thật giả giả, ai có thể phân biệt được? Chỉ có đáy lòng nàng mới chân chính biết, kỳ thật nói ra cũng chỉ là dối trá...

“Vì... Bảo tồn bí mật khuynh thành tình yêu, càng báo đáp ân... của Vô Song phu nhân, Mộng biết... Chắc chắn mỗ mỗ sẽ không... buông tha... Nhưng nếu ngài muốn ta... tự tay giết người, căn bản... không thể hạ thủ...”

“Nhưng mà, ta... cũng tuyệt không... Không đành lòng nhìn người... Chết vì mỗ mỗ... Trong tay các nàng là Nhiếp đại ca, người... dạy ta... nên làm gì bây giờ? Người dạy... ta nên làm gì bây giờ?”

Nhiếp Phong không nói gì, hắn cũng biết mộng thân trong kẽ hở khó xử, duy chỉ, hắn, cũng lực bất tòng tâm...

Nhưng mà, khi hắn nhìn thật sâu gương mặt của Mộng Tuyền, lại phát hiện ra hai mắt trong mộng hiển hiện đầy kiên định, phảng phất như nàng đã hạ quyết tâm...

Đúng vậy! Trong lòng nàng đã hạ quyết tâm! Nhiếp Phong thầm giật mình, từ ánh mắt kiên định của giấc mộng, hắn như cảm nhận được mộng quyết là gì...

Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên, giấc mộng giống như cổ lấy dũng khí nói: “Nhiếp đại ca, từ... lần đầu tiên người gặp ta, lần đầu cho ta thổi bạc kia, ta đã... phi thường kính trọng... Người...”

A! Rốt cuộc nàng muốn nói cái gì? Nhiếp Phong thừa dạ, ngũ dạ binh lính bên cạnh cũng hiếm thấy.

Đang lúc bọn họ hấp thu hiếm thấy, không chút dấu hiệu, trong mộng hắn nói một câu càng khiến hai người họ hoảng sợ:

“Nhiếp đại ca, kỳ thật... Thật ra... ta vẫn luôn... rất...”

“Thích người!”

Ba chữ ”Thích” vừa ra, sắc mặt Ngũ Dạ đột nhiên thay đổi, gương mặt Nhiếp Phong đỏ rực như lửa, huynh muội Tiêu Nam cho dù không thể động đậy, hai mắt cũng như đang âm thầm vỗ tay!

Nhưng, vì sao lại kêu một cô gái vốn đang ngượng ngùng cổ lấy dũng khí nói câu này với nam nhân mình, trừ phi...

Cô bé này đã không muốn sống rồi!

Quả nhiên! Mộng Mộng tiếp tục nói ra một câu càng khiến người nghe kinh ngạc, nàng ta nói: “Nếu ta... không đành lòng nhìn người chết, vậy... Ta chỉ có mỗi... so với người...”

“Chết trước! Nhíp đại ca, vĩnh biệt ly biệt...”

Lời này vừa nói ra, Mộng Vô Địch bá thủ, tia chớp của bản thân hướng tới thiên linh của mình đập tới; nàng, thật phải cùng Nhíp Phong chết!

Biến sinh ra phế phủ, ngũ đêm cùng Nhíp Phong đột nhiên cả kinh; mặc dù trước nay luôn ở cùng bốn đêm, cùng mộng ly, nhưng hôm nay sống chết trước mắt, thân tình tỷ muội đột nhiên như nước lũ tràn ra, nàng sợ hãi kêu lên.

“Tam muội đừng ngốc! Mọi chuyện đều có thể thương lượng a...”

Vạn sự có thể thương lượng! Đây thực sự là một câu nói phô trương! Thân nhân bỏ nhà ra đi luôn vạn sự có thể thương lượng! Thế nhưng bây giờ còn có đường khác để kết mộng thương lượng?

Mà năm đêm cách giấc mộng thực sự rất xa, căn bản không cách nào cứu kịp thời; Nhíp Phong lại bị phong huyết đạo, càng muốn cứu vô tung; chẳng lẽ... giấc mộng cứ vậy mà hồn lìa khỏi xác?

Không! Bởi vì trong cái động này, còn có một người tương đối thông minh, còn có người so với âm thanh còn nhanh hơn, hấn, hấn, đột nhiên ra tay kỳ tích!

Chỉ là “Phốc” một tiếng! Tay của hấn đã kịp thời chế trụ mộng vô địch bá thủ! Nhưng, “hấn” ra tay cứu cô ấy lại khiến mộng cùng ngũ dạ cực kỳ khiếp sợ, cực kỳ khiếp sợ...

Người ra tay cứu mộng chính là những người mà bọn họ tuyệt đối không tin mình vẫn có thể động thủ.

Nhíp Phong!

Không phải hấn đã sớm bị mộng phong huyết đạo rồi sao? Toàn thân không thể động đậy? Vì sao hấn vẫn có thể ra tay? Chẳng lẽ? Chẳng lẽ...?

Ngay lúc mộng và năm đêm hết sức khiếp sợ, cánh cửa sắt nặng nề kia bỗng dung phát ra một tiếng “Xùy”! Nhiếp Phong, Mộng, ba người Ngũ Dạ vội vàng cùng quay đầu lại nhìn, a...

Hóa ra cánh cửa sắt đã bay lên năm, sáu thước, trong cửa có một luồng sáng chói lóa bắn ra, cuối cùng niêm đam mê khuynh thành...

Lại thấy ánh mặt trời rồi!

Hào quang thật chói mắt! Hào mục quang! Ba người Nhiếp Phong còn chưa nhìn rõ ràng niêm đam mê khuynh thành phía sau cửa, trong hào quang, đã có một cảm giác mãnh liệt đột nhiên hướng mọi người trong động xâm nhập...

Trời! Đó là chiêu ý! Chiêu ý vạn thế vô địch!

“Ừ ừ” ba tiếng! Nhiếp Phong, Mộng, năm đêm lại bị cổ chiêu ý vạn thế vô địch này đánh thật sâu vào trong vách động, ba người cùng phun máu tươi; may mà huynh muội Tiểu Nam ở trước năm đêm, vừa vận lấy năng làm đệm, ngược lại chưa bị thương!

Chiêu thức thật vô địch! Kỳ chiêu vô địch cái thế chưa lộ ra, nó đủ để hủy diệt chiêu ý vô địch của thế gian, đã đem tam đại cao thủ nhất lưu đánh vào trong vách động, đây là Khuynh Thành Chi Luyện vô địch trong lịch sử, rốt cuộc sẽ như thế nào?

Ánh sáng mạnh dần rút đi, ba người Nhiếp Phong cuối cùng cũng có thể thấy được tình cảnh trong môn phái; ba người Lam liệu vừa nhìn thấy lập tức trợn mắt há hốc mồm, mồ hôi nhỏ như mưa...

Rào rào!

Trong lúc ba người Nhiếp Phong đã phát hiện niêm đam mê bí mật khuynh thành, đại tỷ của mỗ mỗ và Mộng bốn đêm, cũng đã chớp giật lướt tới vùng đất ngoài Vô Song thành ba dặm, trong lòng đất lại hưng thịnh một nơi đầy ấp gò núi!

Không ngoài dự liệu! Hai người mỗ và người thầy đang có hai giúp nhân mã bận rộn chém giết, trong đó nhân số ước chừng hơn ngàn thị vệ của Vô Song thành; một phương khác hiển nhiên càng cường thịnh hơn nhân mã của Vô Song thành, khắp

núi đồi, nhiều không đếm xuể; hơn nữa nhìn trang phục, đúng là môn hạ thiên hạ hội!

“Là thiên hạ hội!” mỗi mỗi lướt tới một gò núi trong đó, bốn đêm cũng bám sát, thế nhưng hai người không lập tức ra tay trợ giúp Vô Song thành chúng ta, mỗi mỗi lại nói: “Không ngờ Hùng Phách lại không để ý ta dùng Huyết Ngưng Tự cảnh cáo, cả gan xua quân tấn công Vô Song!”

Tứ Dạ hỏi: “Mỗi Mỗi, người bên phía đối phương đông thế mạnh, hơn nữa thị vệ của Vô Song thành xem ra ít địch nhiều, đã bại lui liên tiếp. Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa chỉ sẽ bị bọn họ công hãm Vô Song. Đáng ra bây giờ chúng ta lại kế tiếp chứ?”

mỗi mỗi không nói, nhưng ngay lúc này chợt nghe thấy người trong thiên hạ đang chém giết xung quanh quát lên: “Ha ha! Thử nhất nhất nhất của Vô Song thành mau mau mau mau quy hàng thiên hạ chúng ta, nếu không chủ soái Bộ Kinh Vân của chúng ta sẽ không hạ thủ lưu tình, giết các người không còn manh giáp!”

“Bộ? Sợ? Vân?” Mỗi mỗi trên gò núi chậm rãi ngâm nga ba chữ này, thanh Ly Nguyệt đao trong tay không phải hàng thật cũng đang phát sáng, bà đột nhiên chỉ về một doanh trại trong thiên hạ bản chép của một trong thiên hạ trên đỉnh núi, nói với bốn đêm: “Bắt giặc trước bắt giặc, chúng ta bắt bước kinh vân trước, ép toàn quân rút lui!”

“Được!”

Không phải lúc này, mỗi mỗi và Tứ Dạ đã lao tới quân doanh, dường như thiên hạ hội trong doanh có tính cảnh giác tương đối cao, nhanh chóng phát hiện hai người, kêu to:

“Có địch nhân...”

Người vừa gọi còn chưa kịp dứt lời, cổ họng đã bị mỗi mỗi một đao chặt đứt, máu vẩy trên không, đầu rơi xuống đất; Còn ta, toàn bộ những người khác đã phát hiện ra hành tung của hai người, dồn dập tấn công về phía trước!

Mỗi mỗi liếc mắt nhìn bốn đêm, dặn dò:

“Bốn đêm, dùng dùng Khốn Tiên Cương của người cuốn lấy bọn hắc trước, để ta tìm ra Bộ Kinh Vân!”

“Biết, mỗ mỗ!” Bốn đêm lập tức lĩnh mệnh, vì tiên cương tia chớp phóng ra, ngay tại chỗ đánh tới chúng tướng thiên hạ hội chính là!

Đám thiên hạ đệ tử này, đối với mỗ mỗ và Tứ Dạ mà nói không quá đáng sợ, ngược lại trong doanh có một người, là một nhân vật cực kỳ khó đối phó!

Ngay lúc Tứ Dạ đem rất nhiều môn hạ cương dưới trướng đám đông thiên hạ thành bắt, trong quân doanh, bỗng nhiên truyền ra một thanh âm phi thường lãnh khốc, thanh âm còn lạnh lùng hơn cả mỗ mỗ:

“Ai muốn tìm ta?”

Lời còn chưa dứt thì một bóng người sắp phá doanh đi ra, tia chớp lóe lên cao tới năm trượng.

Hắn, áo choàng trên người theo phượng tung bay, hắc đeo vàng trắng khuyết trên trời, lưng công mây đen dày đặc, như một tia chớp màu tím nhanh chóng lao về phía mỗ mỗ, khí thế không mưa!

Thế nhưng mỗ mỗ vẫn khí định thần nhàn, cười lạnh:

“Người chính là Bộ Kinh Vân?”

Không trả lời! Hắn cho rằng đã không cần phải trả lời một người chết?

Đối phương không đáp nhưng mỗ mỗ lại không giận mà cười, trong mắt lộ sát ý:

“Được! Không hổ là một bộ kinh vân không thích ngôn ngữ trong truyền thuyết, hôm nay, để lão thiếp gặp gỡ ngươi...”

“Không khóc thần tử!”

Lên tiếng, mỗ mỗ đang muốn giơ đao lên, nhưng ngay khoảnh khắc “hắn” càng ép xuống, bỗng dưng nàng thấy được diện mạo thật sự của “hắn”

Sao lại là... Hắn? Sao lại là hắn?

Hắn đang bỏ nhào tới, vậy mà không phải Bộ Kinh Vân!

Hắn, rõ ràng là...

Độc Cô một phương!

Chương thứ mười, khả năng vô hạn.

“A, sư phụ, người... sao rồi?”

“Cái gì... cái gì, vì sư chỉ... đột nhiên cảm thấy... tâm thần không yên...”

“Sư phụ, Thần Nhi đi theo người nhiều năm như vậy, chưa từng thấy người nào lo lắng không yên như vậy, với tu vi kiếm đạo của người sớm đã đạt đến cảnh giới giềng cổ không dao động rồi, lẽ nào... Chẳng lẽ giang hồ có... đại sự phát sinh?”

“Ừm. Ta cũng nghĩ như vậy, không biết tại sao, kiếm khí trong cơ thể ta đột nhiên chạy loạn, phảng phất bị một loại lực lượng xa xa không biết tên khiêu khích...”

“Trong mấy năm gần đây, sư phụ người không thể nhắc nổi chiến ý nào, rốt cuộc là lực lượng gì có thể tác động tới kiếm khí của người?”

“Ta mơ hồ cảm thấy, đó là... hẳn là một lực lượng tất thắng đáng sợ dị thường!”

“Tất thắng lực lượng? Sư phụ, liệu có phải người từng nhắc tới “Kiếm Trung Thánh Giả” mà Thần Nhi từng đề cập, sau khi người hiềm thắng thì không cam lòng, hôm nay rốt cuộc đã ngộ ra chiêu kiếm tiếp theo của hắn, một chiêu này hẳn tự tin có thể đánh bại người sao?”

“Tin là không phải. Năm đó sau khi quyết chiến với hắn, kiếm của ta đối với hắn ta đã hết sức quen thuộc, thậm chí ta có thể từ kiếm của hắn ta, phỏng đoán tiến cảnh kiếm đạo mười năm tương lai của hắn ta.”

“Cái gì? Sư phụ, người...có thể phỏng đoán hắn tiến cảnh mười năm tương lai!”

“Ha ha, năm xưa hắn đã sở trường sử dụng hai mươi một thức “Tuyệt Thế kiếm pháp”, vì sư rất tin tưởng, trong tám năm tương lai nhất định hắn sẽ ngộ ra ”Đệ Nhị Thập Nhị Kiếm” của mình.

“Sư phụ, người đã có thể suy đoán hắn ngộ ra thanh kiếm thứ hai mươi hai, có phải người đã có phương pháp phá giải thanh kiếm này không!”

“Có thể phá được hai mươi hai kiếm của hắc hắc hay không, Tinh không phải vấn đề. Quan trọng nhất, là nếu hắc hắc nghiên cứu tiếp kiếm thứ hai mươi hai, sẽ ngộ ra “hai mươi ba kiếm”, một kiếm này cũng sẽ là một kiếm mạnh nhất trong đời hắc hắc không thể tưởng tượng nổi!”

“Kiếm mạnh nhất đến mức không thể tưởng tượng nổi, chưa chắc đã là kiếm vô địch, sư phụ, nếu vị Thánh Giả trong kiếm này thật sự có thể ngộ ra kiếm này, người có nắm chắc có thể phá được nó hay không?”

“Cái này cần phải coi là đến lúc mình tiến cảnh mà định, hơn nữa, thanh kiếm thứ hai mươi ba của hắc hắc cũng đủ để diệt thiên diệt địa, lại còn vượt xa kiếm đạo bên ngoài. Nó, căn bản chính là kiếm chiêu không nên tồn tại ở nhân gian!”

“Thần Nhi không rõ, vì sao một kiếm này lại không tồn tại trên nhân gian?”

“Bởi vì uy lực một kiếm này, có thể... đủ để khiến thế gian chúng ta tồn tại – dừng lại, để cho tất cả sinh linh mặc cho hắc hắc giết chết!”

“Dừng lại thế gian? Đây là... Là kiếm pháp gì!”

“Khi kiếm pháp đã vượt qua kiếm đạo, có lẽ không nên gọi là kiếm pháp, mà là “Tuyệt thế kỳ chiêu”, vì sư chỉ cảm thấy nếu hắc hắc thật sự ngộ ra “huyết kiếm” thứ hai mươi hai, liền có thể làm thế gian dừng lại, về phần ảo diệu trong đó, lúc này còn chưa phải lúc để vì sư có thể hiểu thấu triệt.”

“Vậy, vừa rồi sư phụ đã chọc giận sư phụ, thật sự không phải lực lượng của Thánh Nhân trong kiếm kia?”

“Tuyệt đối không phải, đó là một cỗ lực lượng đáng sợ tương lai như hai mươi hai kiếm, nó cũng là không nên tồn tại trên đời này.”

“Chẳng lẽ... luồng lực lượng kia cũng có thể làm cho thế gian dừng lại?”

“Không, vừa rồi lực lượng dẫn dắt kiếm khí trong cơ thể ta cũng không đơn giản chỉ dừng lại như vậy, có thể nó đã vượt qua người của chúng ta từ thời đại này... Có khả năng nhận biết được sức mạnh đáng sợ đó!”

“Sư phụ, nếu... luồng sức mạnh này thật sự vượt qua phạm trù những ai ở thời đại chúng ta có thể quen biết, vậy... nó chẳng phải là thuộc về tương lai sao?”

“Không riêng gì tương lai, ta tin tưởng, cho đến tương lai thật lâu sau, người trên đời này mới có thể biết “nó” rốt cuộc là cái gì, tựa như hiện tại cũng không xác định trên đời có hay không có quỷ thần, có lẽ sau một hồi lâu, nhân thế mới biết được làm thế nào chứng thực sự tồn tại hoặc định quỷ.”

“Nhưng, lực lượng mà vừa rồi chúng ta có khả năng nhận biết trong thời đại như vậy, chẳng phải kiếm hướng sư phụ đã gạt hái từ xa sao? Tức là, cho dù nó có xuất hiện ở thời đại này hay không thì nó cũng đã xuất hiện...”

“Ừm, hơn nữa sư phụ cũng đã mơ hồ cảm thấy phương hướng nó xuất hiện.”

“Chỗ đó là gì?”

“Phía nam.”

“Ở đâu?”

“Không cách nào biết! Chỉ biết tu vi kiếm đạo của vi sư, chỉ vì biết rõ nguồn sức mạnh này đang tái sinh ở một góc hẻo lánh xa xôi phía nam, nó tựa như một cao thủ tuyệt đỉnh có con mắt thoát ly thiên hạ, sắp triển lãm ra sự vô địch của nó cho thế nhân thấy...!”

“Vô địch vô hạn!”

Đúng rồi! Vô địch chân chính sắp tái hiện! Mà vô địch ——

Chính là chỗ này!

Ngay trước mặt Nhiếp Phong!

Vô địch không lộ, chiêu thức vô địch đã đem Nhiếp Phong, mộng cùng năm đêm đứng sừng sững trong động. Tiểu Nam và mèo nhỏ mặc dù ở trước năm đêm, lấy nàng làm đệm, chưa bị thương, duy chiêu thức bức người áp bức, cũng đè ép hai người tới mức không thở nổi, sớm đã cùng song hôn mê bất tỉnh từ lâu.

Cùng lúc đó, hào quang lóe ra trong cánh cửa sắt to lớn trước mắt đã ảm đạm, chiêu ý cường đại chưa từng có cũng bắt đầu

từ từ rút đi, Nhiếp Phong, Mộng và Ngũ Dạ thỉnh thoảng nhìn vào trong cánh cửa, lập tức xôn xao!

Trong cửa là...

Là một cảnh tượng kỳ lạ!

Bên trong cửa sắt đã không còn hào quang chói mắt như lúc này, ngược lại, lại khá ảm đạm, nhưng ba người Nhiếp Phong vẫn mở rộng cửa nhìn thấy rành mạch.

Thế giới bên trong cửa, rõ ràng là một cái động phi thường to lớn. Nhưng vách động lại không phải đá núi, mà là sắt đá!

Cũng giống như cánh cửa sắt kia!

Toàn bộ động quật, trên đỉnh, vách động đều được đúc bằng những thanh sắt kỳ lạ, cứng rắn như thể một cái thùng sắt vô cùng. Thảo nào nếu không thể nhớ được cánh cửa sắt cực lớn kia thì tuyệt đối không thể tiến vào trong động.

Nhưng mà, đây là một cái thùng sắt không đáy, vậy mà cái động này lại không có mặt đất, nơi vốn nên có mặt đất chỉ có một cái Thâm Uyên sâu không thấy đáy!

Động này như thùng sắt tuy rất kỳ lạ nhưng bên trong động còn có một vài thứ, lại càng kỳ lạ hơn!

Nhiếp Phong ngẩng đầu thoáng nhìn, chỉ thấy mặt động được đúc bằng sắt có một cây thiết trụ thô to dài hơn năm trượng kéo dài xuống dưới. Y vừa nhìn là biết cây thiết trụ này chính là cây thiết trụ ở trước cửa thành Vô Song thành. Y không ngờ thiết trụ này lại kéo dài từ mặt đất xuống dưới, lại có thể đến nơi này. Nếu cẩn thận tính toán độ sâu dưới lòng đất của đám người Nhiếp Phong, thiết trụ này chắc chắn phải dài đến trăm trượng.

Rốt cuộc một cây thiết trụ dài như vậy, vì sao phải xâm nhập sâu dưới lòng đất trăm trượng?

Cuối cây cột này, ở đâu?

Đã không cần nghi hoặc nữa rồi! Ba người Nhiếp Phong đã cùng liếc thấy tại điểm cuối của cây trụ khổng lồ này, đem một quái vật khổng lồ treo ở trên vực sâu, mà cự vật này, rõ ràng là một tòa phi thường to lớn ——

Tháp tam giác!

Tháp sắt cao tới vài trượng, dưới đáy tháp sắt cũng rộng chừng mười trượng, có thể nói tương đối đồ sộ, mà trong tháp sắt còn ẩn hiện một ánh sáng nhạt, vừa rồi hào quang vạn trượng kia chính là từ trong tháp tỏa ra.

Ma Thiết Tháp vẫn dùng cùng loại kỳ thiết đúc thành, cho nên không gì không xuyên thủng, kín không kẽ hở, thế nhưng đạo hào quang vạn trượng kia có thể xuyên thấu qua kỳ thiết tách ra, không hỏi thì bên trong tháp nhất định là một cỗ lực lượng không ai địch nổi!

Thông thường, tạm thời đây là lực lượng cường đại nhất...

“Khuyhnh thành... chi tình? Khuyhnh Thành Chi Luyện ngay trong tháp?” Nhiếp Phong chau mày, hắn không ngại “Uy” uy lực của nó đã kinh người đến mức này, chỉ là chiêu ý, đã có thể xuyên qua sắt mà ra, còn đánh ba người bọn họ vào trong động bích, trọng thương rơi máu!

Mà ngay lúc hắn chau mày, xuất kỳ bất ý, trong tĩnh mịch bỗng nhiên vang lên một thanh âm, nói: “Người đoán được một điểm không sai, trong tháp, thật là các ngươi muốn tìm...”

”thăm thiết khuyhnh thành.”

Đột nhiên nghe thấy lời này, trong lòng Nhiếp Phong có cảm giác nghi hoặc. Giọng nói này tuyệt đối không thuộc về giấc mộng năm đêm cùng lúc tiến vào vách động với hắn. Ý nhận ra giọng nói của người này, là thuộc về...

Vô Song phu nhân!

Quả nhiên! Ba người kinh ngạc, ảo ảnh của Vô Song phu nhân lại thông thả xuất hiện, trôi nổi trên ngọn tháp khổng lồ kia.

“Vô Song... Phu nhân?” Thấy Vô Song phu nhân, Mộng cảm thấy khá là kinh ngạc, không kìm được khẽ hô lên:

“Ngươi... sao lại lần thứ hai xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ... nơi đây cũng thi triển... tô của ngươi sao?”

“Ừ.” Huyền ảnh của Vô Song phu nhân khẽ gật đầu đáp:

“Trong cánh cửa sắt này đúng là mê hương của Đinh di thân hư không, nhưng các ngươi không cần quan tâm, tất cả cảnh vật trong cửa sắt vẫn là thật; chỉ có ta, mới là huyền ảnh...”

Vô Song phu nhân nói nhẹ lại ngắm nghía ba người Nhiếp Phong một cái, dịu dàng nói tiếp:

“Có thể mở ra cửa sắt tiến đến nơi này, trong ba người các người, chắc hẳn phải có một người là niềm đam mê khuynh thành chờ đợi, lần này ta lại lần nữa hiện thân, chính là phải nói cho người có thể xứng đôi chiêu này, như thế nào mới có thể đạt được Khuynh Thành Chi Luyện trong tháp.”

Nhiếp Phong nghe vậy, ánh mắt liếc xéo về phía cự tháp, nói: “Tòa tháp này không chút khe hở, vững chắc không thể phá, lại dùng kim loại đúc tháp, xem ra so với thiết môn kia sử dụng kỳ thiết không khác nhau. Tựa hồ, nếu muốn phá tháp thủ chiêu, nhất định phải dùng loại khắc tinh kỳ thiết này —— Thanh Long cương nguyệt đao không thể!”

Vô Song phu nhân chỉ có duy nhất Nhiếp Phong, ánh mắt như đang tán thưởng ánh mắt sắc bén của hắn. Cô nói: “Đáng tiếc, tuy làm ra tòa tháp kỳ thiết kia cũng tương tự như cánh cửa sắt kia. Nhưng tới giờ phút này, cho dù có thể phá được thanh tuyệt thể thần binh “Thanh Long Yểm Nguyệt đao” kia cũng quyết không thể làm theo, một đao chém đứt tòa tháp khổng lồ này!”

“Vì... cái gì?” Ngũ Dạ vốn im lặng cũng tò mò truy hỏi.

“Bởi vì...” Đáp án của Vô Song phu nhân cực kỳ ngoài dự đoán của ba người:

“Trong tháp căn bản không có Khuynh Thành Chi Luyện...”

“Bí tịch!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Mộng Đình và Ngũ Dạ không khỏi thay đổi, “A” một tiếng kêu lên, ngay cả Nhiếp Phong so với hai người còn tỉnh táo nhanh hơn cũng có chút động dung.

Điều này cũng khó trách! Bọn họ trải qua nhiều khó khăn mới tiến tới nơi này, mộng vẫn còn diễn trò, ai ngờ Vô Song phu nhân trong Thiết môn lại nói với bọn họ, căn bản không có bí tịch yêu đương trong Khuynh Thành như vậy, quả thực là nói đùa!

Vô Song phu nhân nhoen miệng cười, nói: “Thiếu quan tâm! Trong tháp tuy không có bí thuật yêu mến khuynh thành nhưng lại có chiêu ý của nó.”

“Chiêu ý?”

“Không sai, năm đó Quan lang lưu lại bí ẩn yêu thương khuynh thành cho ta, nhưng kỳ chiêu lâm thể chính là kỳ chiêu khoáng thế. Với trí tuệ của ta lúc đó, trong lúc nhất thời cũng không thể lĩnh ngộ được huyền bí trong đó., Càng không nói đến có thể phân biện nó ra, cho đến sau này vì bảo hộ hoa ân mà ta đã bị trọng thương, chỉ còn lại một năm thọ mệnh. Khi đó, tâm ta thật sự không khỏi kinh hãi, chuyên tâm nghiên cứu một thức bác đại tinh thâm., Kỳ chiêu vượt quá tưởng tượng, thể nhưng đồ vật bác đại tinh thâm luôn vô cùng phiền phức khó hiểu. Vì để hai người kia sau ngàn năm, tìm được lưu luyện khuynh thành, càng lĩnh ngộ nhanh hơn, ta dứt khoát hủy đi bí thuật khuynh thành biến cố, mà tinh túy chiêu ý, dùng Thần Di Hư Không chi pháp xuyên vào trong tháp lớn này...”

“Vì vậy, tòa cự tháp trước mắt này, không chỉ rèn đúc nó kỳ thiết không gì không xuyên thủng, bên trong còn tràn đầy niềm đam mê khuynh thành. Bởi vì có cỗ chiêu ý vô địch này ở bên trong thủ hộ cự tháp này, cự tháp càng vững như vàng, cho dù lấy Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, cũng không cách nào bổ được nó, trừ phi trên đời này có một loại tuyệt thể thần binh hoặc lực lượng có thể so với chiêu ý khuynh thành càng mạnh hơn, mới có thể bổ mở tòa tháp này...”

Nghe đến đây, Nhiếp Lý bỗng nhiên chen miệng vào nói: “Chỉ là nếu thật sự có tuyệt thể thần binh hoặc lực lượng có thể so với Khuynh Thành Chi Luyện mạnh hơn, người thân mang loại lực lượng này, cũng sẽ không lại ước ao khuynh thành tình luyện luyện, dù sao bản thân có thể vô địch thiên hạ. Cho nên ta đoán, hẳn là còn có một phương pháp khác có thể phá tháp.”

Vô Song phu nhân mỉm cười, nói: “Đúng là như vậy, thiết môn này có kết cấu tương tự như cánh cửa sắt kia, sao các ngươi không nhìn xem ký hiệu trên tháp trước?”

Nói xong chỉ vào một mặt trong cự tháp, trên cự tháp thành hình có một cái giống như đúc cái trên cửa sắt.

Chương án!

Nhiếp Phong sững sờ hỏi: “Chương ấn? Chẳng lẽ... lại phải dùng lực lượng trong lòng bàn tay của đám người khuynh thành để khởi động tòa tháp khổng lồ này?”

Vô Song phu nhân nói: “Tuy không trung cũng không xa, bốn vách tường của tòa tháp này đều dày tới một trượng, chỉ riêng chương ấn kia mới là điểm yếu nhất của tòa tháp, nhưng cũng dày tới ba thước. Tình luyện khuynh thành bắt nguồn từ Quan Lang, cũng liên quan tới khí tức trong cơ thể hắn., Chỉ cần một người tư chất tương đồng như Quan lang đặt tay lên chương ấn, chiêu ý khuynh thành chỉ tình trong tháp sẽ như gặp chủ nhân, phá tháp mà ra. Đến lúc đó, dưới vô địch chiêu ý khuynh thành tình cảm, người kia sẽ hoàn toàn minh bạch làm sao có thể xuất ra khuynh thành chỉ tình...”

Dùng chiêu ý hộ tháp, lại dùng chiêu hộ ý tháp, giúp đỡ lẫn nhau, thật sự là an bài vô cùng chu đáo! Vô Song phu nhân vì không muốn niêm đam mê với Khuynh Thành rơi vào tay người không đáng, bảo vệ cơ quan nó tầng tầng lớp lớp, có thể thấy được dụng tâm lương khô!

“Nhưng...” Mộng nói: “Vô Song... Phu nhân, địch ý trong tháp, nếu người dùng phương pháp dời thần tới Hư Không bản vào trong tháp, tức là chiêu ý đó chỉ là ảo ảnh, ảo ảnh tuyệt đối không nên có bất cứ uy lực thực chất nào, nó có thể phá tháp mà ra?”

Vô Song phu nhân lắc đầu: “Đây là điểm đặc biệt nhất của Khuynh Thành Chi Luyện! Ta tiến vào bên trong mặc dù chỉ là ảo ảnh như ý và tinh túy của nó, để cầu xin người phá tháp nhanh chóng lĩnh ngộ, thế nhưng Khuynh Thành Chi Luyện đã vượt qua phạm trù nhân loại có thể tưởng tượng, cho dù là ảo ảnh của nó, cũng có uy lực kinh thế vô hạn, vừa vặn ngay khi cánh cửa kia thăng cấp, ta tin rằng các người đã lĩnh giáo chiêu ý vô địch của nó.”

Đúng vậy! Nhiếp Phong, Mộng Tuyền, năm đêm là ba người vẫn không quên hào quang chói mắt khi này, cùng với chiêu thức kia khiến ba người bọn họ đứng sừng sững trên vách động như thế nào. Chiêu thức kia mặc dù không thể phá tháp chui ra nhưng có thể “cạch” tháp ra, chắc là bị Nhiếp Phong dùng chương khởi động cửa sắt khởi động, hấp dẫn bọn họ ra xa xa.

Nhiếp Phong càng nghĩ càng thấy chiêu này không thể tưởng tượng nổi, Vô Song phu nhân lại nói: “Lần này ta lại xuất hiện, ngoài giải thích phương pháp phá tháp, còn vì muốn đoạt được người yêu khuynh thành —— “

“Một lời khuyên bảo mà thôi.”

“Khuyên giải cái gì?”

“Khuynh Thành chi tình, căn bản không thuộc về tam quốc thời đại, cũng không thuộc về ngàn năm sau. Nó có thể là thuộc về chúng ta xa xôi tương lai, chỉ là bất ngờ giúp Quan lang ngộ được trong lúc luyện công, bởi vậy mặc dù bẩm báo như hần, cũng không thể biết lực lượng Khuynh Thành Chi Luyến cực hạn, cho nên, cho dù là người có thể xứng đáng với Khuynh Thành Chi Luyến, nếu không thể nghĩ ra cách thiện dụng nó như gián tiếp, vẫn là không nên tùy ý phá tháp, đem thức tuyệt thế đáng sợ này mang về nhân gian...”

“Hơn nữa, tuyệt thế kỳ chiêu hao tổn nội lực cực lớn, năm đó nếu không có nội lực bản thân Quan Lang tu vi sâu không thấy đáy, chỉ sợ sau một lần hâm mộ khuynh thành, sớm đã khí hết mà chết, cho nên ta hy vọng người hâm mộ thành này có được, trước khi chưa có thể gánh vác chiêu nội lực này, không được sử dụng lung tung, nếu không cho thi triển chiêu này, cũng chỉ ở trong lúc chiêu tận tay mà thôi —— “

“Cùng chiêu đồng vong!”

Cùng chiêu đồng vong! Quả thực không phải một câu khuyên bảo, Khi là một cảnh cáo nghiêm trọng!

Nói tới đây, ảo ảnh của Vô Song phu nhân bắt đầu từ từ biến mất, trên thực tế, đến nước này, bà đã là tất cả mọi thứ, trải qua phần lớn, cho dù là ảo ảnh của bà ta: cũng nên nghỉ ngơi hoàn toàn rồi...

Nhưng mà, trước khi nàng hoàn toàn biến mất, vẫn không quên bổ sung câu cuối cùng, dặn dò:

“Còn nữa, Khuynh Thành Chi Luyến tuy là kỳ chiêu tuyệt thế, nhưng thủy chung vẫn là một thức đao chiêu...”

“Đao chiêu, đương nhiên phải dùng đao mới sử dụng được. Mà đao mà lưu luyến khuynh thành lại là đao độc nhất...”

“Bởi vậy chớ quên...”

“Thanh Long - Yểm Nguyệt đao!”

“Thanh Long - Yểm Nguyệt Đao” vừa xuất hiện, huyền ảnh của Vô Song phu nhân đã hoàn toàn biến mất. Nhiếp Phong và Mộng Đình sững sờ nhìn vị trí vừa rồi của nàng ta hiện ra nhưng không có gì cả. Trên mặt hai người không hên mà cùng hiện lên vẻ không nỡ.

Nữ nhân văn võ toàn tài, trí tuệ vô song này, đời nàng, lẽ ra sẽ vui vẻ bao nhiêu, nhưng lại vì bốn chữ “nghĩa trọng tình dày đặc”, tình nguyện trầm nhả cả đời, kiên thủ cả đời, kiên trì cả đời., Cuối cùng mặc dù Lệ có thể đạt được hứa hẹn của tất cả vong phu đối với nàng Quan Vũ, nhưng bất kể là chính nàng, rất là ảo ảnh của nàng, đều theo dòng lũ lịch sử mà lặng lẽ mất đi. Tựa như tất cả anh hùng vô danh từng xuất hiện trong lịch sử, cũng giống như tất cả “Trước kia rực rỡ” một lần...

Nhưng mà, vô luận vận mệnh của Vô Song phu nhân như thế nào làm cho người tiếc nuối, giờ phút này, cũng chỉ có Nhiếp Phong và Mộng đang tiếc nuối thay nàng: Ngũ Dạ một bên...

Nhưng lại không thương cảm như hai người! Vì thành của Vô Song phu nhân, cô ta còn phải làm một chuyện càng quan trọng hơn mới có thể rảnh tay!

Cho nên, cho dù nàng chưa chắc có thể nhanh như Nhiếp Phong, nhưng trong lúc toàn thân Nhiếp Phong tiếc nuối, nàng còn có quá nhiều thời gian...

Đoạt đao!

“Ngao” một tiếng! Khi Nhiếp Phong và giấc mộng còn đang lơ đãng thì năm đêm vẫn cứ bỏ mình làm đệm, huynh muội Tiểu Nam hôn mê bất tỉnh, đột nhiên xoay người đứng dậy: Dùng sức kéo một cái, đột nhiên rút chuôi đao cắm ở ngoài cửa thông đạo –

Thanh Long Đóa Nguyệt Đao!

Đao cắm vào, năm đêm lại mượn vách động bắn ra, nhất thời thân thể như bôn hiên, hướng tòa tháp khổng lồ bên trong cửa sắt lao nhanh tới, trong miệng còn la hét:

“Vô Song phu nhân! Đòi sau của Hoa ân chúng ta là muốn thủ hộ thành của ngươi, không tiếc thế hệ nào cũng phải ân cư, hiện giờ chỉ cần có được Khuynh Thành Chi Luyện, chúng ta có thể vĩnh viễn thủ hộ Vô Song, cho nên mắt nhắm mắt không thể sắp thành lại bại...”

“Ta tin ngươi nói Thanh Long - Yểm Nguyệt đao không thể phá tháp chỉ vì muốn đem Khuynh Thành để lại hai người mà ngươi cho rằng sẽ xuất hiện sau ngàn năm. Nhưng hôm nay, chúng ta tuyệt đối không thể để mối tình luyện tiếc trong thành rơi vào tay Nhiếp Phong. Ta càng không tin, có thể phá vỡ cánh cửa sắt kia là Thanh Long - Yểm Nguyệt đao, không phá được cái này dùng nhiều kim loại làm thành...”

“Tháp!”

Động cơ năm đêm vô cùng rõ ràng, nàng muốn đoạt trước khi Nhiếp Phong đặt chuông lên tháp, dùng đao phá tháp!

Bởi vì nếu để cho Nhiếp Phong chuông trước đặt lên tháp, chiêu thức bên trong theo đó mà ra, Nhiếp Phong sẽ đứng mũi chịu sào, đặt mình vào trong chiêu Khuynh Thành Chi Luyện mà dẫn đầu ngộ chiêu. Nếu như vậy, năm đêm chỉ có thể cướp hết tiên cơ, thử lấy đao phá tháp, một kích tức trúng, chí ít còn có một tia hy vọng đoạt chiêu!

Mà ngay lúc điện quang nhân thạch, năm đêm đã thiểm điện xẹt qua vực sâu vạn trượng giữa cửa sắt và tháp sắt, lướt tới trên tháp lớn, thân thể của nàng còn ở giữa không trung, lại vội vàng không ngừng hướng chuông ấn trên tháp khổng lồ ——

Dùng đao lực bỏ xuống!

Mơ thấy, không khỏi hô to:

“Nhị tỷ! Mà Vô Song phu nhân đã nói rõ, nếu không thể nghĩ ra nên dùng lưu luyện thiện tâm khuynh thành như thế nào, thì không nên mang nó về nhân gian, chúng ta nào có ngày tháng ngoan cố như vậy?”

Mộng mặc dù cao giọng cầu khẩn, nhưng trong đêm duy nhất đã bỏ lên cao, nơi đó sẽ đem lời của nàng nghe được sao? Nói chậm thì nhanh, đao đã hung hăng bổ vào chuông ấn trên đó, lập tức nổ ra một tiếng vang lớn như chuông trống tề minh.

“Boong!”

Đánh trúng rồi!

Thanh Long đành phải dùng thanh Nguyệt đao nặng nề đánh trúng chuông ẩn kia! Tòa cự tháp kia liệu có thể bị một vạ bỏ ra như vậy không?

Không! Tuyệt đối không! Nếu không chiêu ý trong tháp sẽ vượt qua khả năng nhân loại có thể biết được!

Năm đêm chẳng những không thể phá tháp, ngược lại một đao này lại kích phát một ít biến hóa khiến người ta khó tin tưởng trong tháp...

Nhiếp Phong Tô Tập Băng Tâm Quyết, thánh giác từ trước đến nay nhạy cảm hơn so với cao thủ bình thường. Âm thanh “Đương nhiên” nổ mạnh phát ra, đồng thời hắn nghe một loại thanh âm khác, một loại thanh âm từ trong tháp phát ra!

Đó là...

Nhiếp Phong thầm kêu không ổn, không nói tiếp, nhảy xuống!

Mục tiêu của hắn, là — trong cánh cửa sắt!

Một kích của Ngũ Dạ không thể bỏ phá cự tháp, liếc mắt thoáng nhìn, hiển nhiên thấy Nhiếp Phong đang như điện xạ vào trong cửa, lập tức cười lạnh:

“Hắc! Nhiếp Phong, ngươi muốn đặt bàn tay lên chuông ẩn, hay là chuông phá tháp đi? Chúng ta đã không có cách nào đoạt được niềm đam mê khuynh thành, cũng sẽ không cho ngươi đạt được! Nằm mơ đi!”

Nói xong vung đại đao lên, bỏ về phía Nhiếp Phong đang lao tới nhanh như chớp!

Ai ngờ năm đêm đã sai, hơn nữa lại là sai lầm lớn!

Sai đầu tiên, là năm đêm căn bản không nên lấy đao chém hắn. Với tốc độ nhanh hơn âm thanh của Nhiếp Phong, nàng tuyệt đối sẽ không chém trúng hắn, chỉ có thể lãng phí khí lực.

Sai thứ hai, chính là nàng cho rằng, Nhiếp Phong muốn đặt bàn tay lên tháp, nhưng ngay lúc Nhiếp Phong lảng không tránh được một đao này của nàng, hắn cũng không làm như vậy.

Mục đích của hắn, chỉ là muốn bắt lấy tay nàng mà thôi!

Ngoài dự kiến của năm đêm, ngay lập tức đỏ bừng, thét to:

“Nhiếp Phong, huynh làm gì vậy?”

Nhiếp Phong cũng không vì hiểu lầm của mình năm đêm mà có chút lo lắng, hấn ở giữa không trung một tay nắm lấy tay Ngũ Dạ, tỉnh táo phun ra một câu:

“Đi mau! Nếu không thì không kịp rồi...”

Không kịp? Sao lại không kịp?

Vấn đề này chỉ lóe qua trong đầu năm đêm, nàng còn chưa kịp nói ra vấn đề này, đã - kinh biến!

Bên trong Hách Thính Tháp đột nhiên phát ra một tiếng “Bụp”, tiếp theo trung tâm cự tháp mơ hồ hiện ra một đoàn ánh sáng nhạt...

Đầu tiên là ánh sáng nhạt, tiếp theo là...

Lại “Keng” một tiếng, trong tháp lại lần nữa bùng lên một luồng hào quang, chiếu rọi vạn trượng, dù chưa đủ để phá tháp chui ra, nhưng cũng đã “cạch” một tiếng chui ra!

Hào quang vạn trượng này cũng giống như ánh sáng chói lóa của cánh cửa sắt lúc vừa mới bay lên, bao hàm một chiêu ý cái thế, chắc là vì năm đêm dùng Thanh Long Diệt Nguyệt Dao đánh trúng chuông ẩn trên tháp, lực lượng ẩn chứa trong đao, mặc dù không thể khơi dậy sự ham muốn khuynh thành trong tháp đánh ra, nhưng lại dẫn phát chiêu ý của nó “Tát xuyên” tháp mà ra!

“Quy chạm va chạm” bốn tiếng! Mộng một mực ngây ngốc ở ngoài cửa sắt, ngay tại chỗ bị đao đạo lộ ra bá ý trực tiếp, thân hình như điều đứt dây, cứng rắn lùi lại trăm bước, máu tươi trong miệng càng điên cuồng phun ra không ngừng, nàng vừa mới bị chiêu ý lần đầu tiên bắn ra làm bị thương, hôm nay càng bị thương thêm!

Mộng tử đứng ngoài cửa sắt, thương thế nghiêm trọng, chưa từng...

Bọn họ đã tới cửa sắt của Nhiếp Phong và Ngũ Dạ, hai người trong lúc vẫy tay phóng đặng thì tiếp cận cự tháp như vậy, bọn họ...

Còn có thể sống không?

“Súc sinh! Hóa ra tất cả đều là thế cục!”

Vô số đao kiếm điên cuồng chém loạn lên người mỡ như sóng biển, mỡ mỡ quả thật không đỡ nổi, chỉ chửi thầm trong lòng!

Những kẻ tay cầm đao kiếm chém thẳng về phía cô, chẳng những có môn hạ của Vô Song thành, còn có thiên hạ hội chúng, nhưng những thiên hạ này thật ra chỉ là môn hạ của Vô Song thành cải trang mà thôi, tất cả mọi thứ, đều là một cái bẫy!

Cục diện thu hút nàng hiện thân!

Còn lúc này Độc Cô một phe đã nhảy lên đỉnh doanh trại của một quân doanh, cao cao tại thượng nhìn vào mỡ mỡ đang khổ chiến, dáng vẻ dương dương đắc ý, cười hắc hắc nói: “Để dẫn tên “Vũ Thánh” ẩn nấp sau lưng Vô Song hiện thân, bọn thành chủ không tiếc công bố lần chiến tranh hư giả này, vận dụng hai ngàn tinh binh của Vô Song thành diễn trò “Trò hay hay lắm, Vũ Thánh ời là Võ Thánh! Người nói xem, liệu bọn thành chủ đây có phải là tuyệt thế hảo kế hay không?”

Giữa trận có tổng cộng hai ngàn ngàn môn hạ, đã sớm một mình đến đây bốn đêm, dùng Nhân Hải ngăn cách, mỡ mỡ một mực ra sức ngăn chặn, dù là võ công của bà ta có tu vi cực cao cũng cảm thấy không thở nổi, hiện tại nghe thấy bên Độc Cô Chính ung dung tự tại nói lời lạnh lùng, càng tức giận trong lòng quát lớn: “Súc sinh! Người dám lấy hấn báo đức? Người có biết ta là ai không?”

Độc Cô một phương cười tà: “Ha ha! Ta chỉ là không biết cái tên “Vũ Thánh” này là ai, mới có thể thiết lập cái cục diện bị thiên hạ xâm nhập, dẫn người ra ngoài xem thử, nhưng thực sự là làm mất đi hy vọng của bọn thành chủ, nhìn bộ dạng đáng thương bất nam bất nữ của người, cũng có tư cách xưng là Võ Thánh?”

Kế này của Độc Cô, Bất Khuyết là một kế tuyệt thế! Nếu mỡ mỡ và mọi người, tên chí sẽ không để Vô Song thành rơi vào tay người khác, như vậy cách thức tốt nhất để tìm ra các nàng là không phải phải thám tử tìm ra các nàng mà là bố trí thế cục

lật đồ vô song, các nàng nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhất định sẽ trúng kế!

Bên phía Độc Cô thấy người bên mình nhiệt tình như vậy, mỗi mỗi thì thuộc thể lực phụ trách, xem ra sắp tới lúc hành sự, không khỏi hăng hái nói tiếp:

“Như vậy đi! Chỉ cần ngươi dâng lên Khuynh Thành Chi Luyện cho ta, hôm nay ta thả ngươi một con đường sống thì thế nào?”

Hóa ra cuối cùng Độc Cô giới là mục đích cuối cùng, chẳng qua chỉ vì —— Tình luyện khuynh thành?

Mỗi mỗi chỉ cảm thấy bật cười, nếu bà thật sự có Khuynh Thành Chi Luyện, dám môn hạ Vô Song trước mắt này không thể công kích bà ta trong vòng trăm trượng, chẳng lẽ còn phải dâng Khuynh Thành Chi Luyện cho ông ta à?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bên Độc Cô cũng không ngu muội đến mức này, hẳn biết rõ “Vũ Thánh” thần bí này có lẽ sẽ mang theo kỳ chiêu khuynh thành, hai ngàn vạn môn hạ trong mắt, chưa chắc sẽ tạo thành bất cứ uy lực gì., Nhưng bọn họ đều là môn hạ chân chính của Vô Song môn, nếu “Vũ Thánh” kia thật sự là vì mục đích đặc thù nào đó hoặc hứa hẹn bảo vệ Vô Song thì sẽ không bao giờ giết môn hạ của Vô Song thành lung tung, nàng vốn muốn bảo vệ bọn họ!

Cho nên lợi dụng Vô Song hạ thành chuyển hướng tấn công cái gọi là “Vũ Thánh” kia mới là thượng sách trong binh pháp! Cũng là thủ đoạn ác độc nhất của giang hồ!

Quả nhiên! Đúng như bên Độc Cô sở liệu, mỗi xem ra võ công tuy cao, chỉ có thể ép càng gần hai tay không chút cố kỵ, chỉ bị thương chứ không giết, cho nên môn hạ này vẫn là người hầu nối tiếp nhau, lục tục có tới.

Đến lúc này, Độc Cô một phương không khỏi dị thường thoải mái cười to “Ha ha”, hơn nữa là cuồng tiếu kiêu ngạo, chỉ là, hẳn không khỏi cười quá sớm...

Bởi vì tình đời, sẽ luôn làm kiêu binh minh bạch, thực lực hoặc trí mưu của bọn họ cũng không đáng để bọn họ kiêu ngạo như vậy!

Nháy mắt khi một bên đơn độc hạ xuống vừa phát ra chữ “ha ha” thứ ba, Minh Địa “Xùy” một tiếng, một bóng người nhanh tuyệt vô luân từ hai ngàn phân biệt ra, thoáng như một mũi tên nhọn thu hoạch, phóng thẳng lên trời. Bóng người này, chính là mỗ mỗ!

Cùng lúc đó, hai người nghe thấy mỗ mỗ giữa không trung hét lên một tiếng giận dữ.

“Con súc sinh Độc Cô một phương nhà ngươi! Chết đi cho ta!”

Sau khi giải thích xong, thanh Thanh Long Yêm Nguyệt đao trong tay cũng theo đó hiện ra chân khí hùng hồn, rời khỏi tay, bắn nhanh về phía Độc Cô đứng vững trên đỉnh quân doanh. Vừa nghe vậy, dường như Độc Cô nhất thời nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn không ngại nhưng vẫn rảnh tay động thủ với hắn. Chẳng qua hắn là tôn sư một thành, không phải chỉ có hư danh, hắn cũng có thực lực hơn người!

“Ba” một tiếng, một bên đầu đá giờ ngón tay cái, một luồng chân khí vô cầu từ ngón tay bắn ra, chính là một trong tam đại tuyệt học của Vô Song - Vô Song Thần Chỉ!

Điều lạ là chỉ lực của Vô Song Thần Chỉ không phải Vô Song, mà là...

“Có song”!

Chỉ khí vốn thấy bắn ra bỗng nhiên một phân thành hai, lại dần dần ngưng kết thành quả cầu, trong chớp mắt ngưng tụ thành hai luồng khí đoàn cường đại đường kính nửa trượng, khí phân hai đường, thể như chẻ tre hướng Thanh Long Yêm Nguyệt đao và mỗ mỗ nghênh đón!

“Hây” một tiếng, kim loại giao nhau vang lên! Đoàn khí đoàn thứ nhất là Thanh Long và Thanh Nguyệt đao đang bay tới, đối đầu trực diện đánh nhau. Thanh đao ngưng lại giữa không trung, khí kinh của thanh đao này vốn nối liền với mỗ mỗ vô địch bá thủ, một bên Độc Cô có thể dùng chỉ kinh dùng đao: Công lực cũng không phải chuyện đùa!

Chỉ là, chùm khí thứ hai lại vô huyệt và thất bại!

Bởi vì mỗ mỗ đang ở trên không trung đã tôi luyện biến mất!

Nàng đi đâu?

Bên phía Độc Cô Cô đang muốn nhìn xung quanh, lúc này lại đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lùng của mỗ:

“Thế nào rồi? Thành chủ thân ái của ta, hình như người đang cười lớn, uy phong của người cũng quá ngấn ngủi, bây giờ, người có thể cảm thấy...”

“Sợ hãi — “

Tiếng nói còn chưa hoàn toàn truyền vào trong tai của Độc Cô, hần chột cảm thấy hoa mắt, thình lình thế cục của mỗ đã so với giọng nói của bà ta càng rõ ràng hơn, lướt đến trước mặt.

Quá nhanh! Nhưng nói không nên lời, Độc Cô Nhất không ngờ thân pháp của mỗ lại nhanh như vậy! Thân pháp này chẳng phải giống Nhiếp Phong nổi danh khắp thiên hạ hay sao?

Chưa kịp phản ứng, bá thủ vô địch của mỗ đã bạo xuất, cướp về yết hầu một phương Độc Cô, nhưng bên Độc Cô không phải kẻ yếu, hừ lạnh một tiếng, lần này cùng hành động, mười ngón tay bộc phát khí kinh, chỉ một thoáng mười luồng khí lao về phía mỗ mỗ, lại là tuyệt nghệ “Vô Song Thần Chỉ” của y!

Cuối cùng công lực của mỗ mỗ thâm hậu, ứng biến cực nhanh, vội vàng dùng bá thủ vô địch đánh tan từng luồng khí đoàn, tạo ra mười tiếng nổ “Ù” vang lên tại chỗ. Mà bên Độc Cô cũng mượn lực phản chấn hai bên va chạm, thân hình đột nhiên lui ra phía sau xa tám trượng mới dừng lại, mỗ mỗ nhảy lên giữa không trung, đánh tan Thanh Long Diêu Nguyệt Dao mới ngưng tụ lại được khí đoàn, đao thuận nắm, không nói lời nào liền bỏ về phía Độc Cô!

Nhưng đôi mắt với kinh địch mạnh mẽ như vậy của mỗ mỗ, Độc Cô Nhất Vạn vẫn không hề sợ hãi, hơn nữa trên mặt còn nổi lên một nụ cười âm hiểm không nên xuất hiện trong lúc chiến đấu...

Hắn còn biết cười, hắn còn muốn cười, chỉ bị nhót hắn thôi...

Lòng đã tỉnh trước!

Đao của mỗ mỗ nhanh chóng bỏ tới trước người hai trượng, đột nhiên xảy ra biến cố!

Trong phạm vi một trượng quanh Độc Cô, đột nhiên có hai mươi một gã đại hán chui từ dưới đất lên, mỗi tên hán tử đều quay lưng về phía Độc Cô, vòng quanh lão ở trung tâm, bảo vệ lão nghiêm như lồng sắt.

Hai mươi một đại hán này, hết thấy ánh mắt như điện, dị thường nhanh nhẹn, hiển nhiên cũng không phải là hạng người hơi hợt, trong tay mỗi người đều nắm một thanh đao vô cùng đặc biệt, mỗi thanh đao đều dài hơn thước người, thậm chí còn dài hơn cả thương, mà đao ở chỗ răng cưa rậm rạp, rất sống động giống răng sói từng cái.

mỗ mỗ ở giữa không trung nhìn thoáng qua, không khỏi ngạc nhiên, hô khẽ: “Lang đao? Các ngươi là... sát thủ giang hồ đệ nhị?”

Một đại hán trong đó cười lạnh: “Không tệ! Chúng ta chính là Sát Thủ Lang mà thành chủ Độc Cô Thành muốn tới bảo vệ hân!”

Người nói chuyện chính là thủ lĩnh của sát thủ lang - Thiết Lang, cũng tức là ông chủ cửa hàng thịt Thiết A Nhị!

sét đánh không kịp bưng tai, đao của mỗ mỗ đã bổ lên đầu Độc Cô, mắt thấy sắp bổ hân thành thịt vụn, ai ngờ hai mươi một con sói sát thủ cùng lúc giơ đao ngăn cản, hai mươi một con Lang đao dồn dập ngăn trên đầu Độc Cô, quả thực giống như một thanh đao dù kín không kẽ hở., Hơn nữa mỗi sát thủ chỉ lang có nội lực rất cao, bọn họ chỉ dùng lực một mình chưa chắc có thể địch nổi với mỗ mỗ, nhưng tập trung công lực hai mươi một cao thủ chỉ trong một chiêu. Thanh đao tán này đã có đủ thực lực làm phản chấn Lâm mỗ giữa không trung.

mỗ mỗ giẫm chân xuống đất, chính là ngoài mười dặm, đám Vô Song môn lại ùn ùn kéo tới, nối liền không dứt, mỗ mỗ đành phải bỏ lại phe Độc Cô, dốc toàn lực nghênh chiến hai ngàn môn hạ!

Độc Cô đứng giữa hai mươi một tên sát thủ, dáng vẻ thong dong, trông về phía mỗ mỗ bận rộn ứng chiến, không khỏi lại há hê: “Ha ha! Bản thành chủ trọng lễ mời hai mươi một tên sát thủ thứ hai này là vì “Thiên Lang đao trận” của bọn hân chưa chắc đã gặp phải địch thủ. Nhưng ít ra có đủ thực lực bảo vệ bản thành chủ ở trong đao trận...”

” đôi mắt nhìn cảnh này, nơi đây sức cùng lực kiệt...”

“Chết trận mới thôi!”

Bên phe Độc Cô độc ác! Hắn đã sớm chú ý tới Chuẩn mỗ là phải bảo vệ Vô Song, cho nên sẽ không tàn sát môn hạ của Vô Song môn lung tung, trong lúc hỗn chiến nhất định sẽ bị khống chế, cho nên hắn mới thực hiện “chiến thuật biến người” này. Hơn nữa còn mời cả con sát thủ lang tới, bảo vệ mình trong đao trận Thiên Lang, cách bờ quan sát cuộc chiến!

Mỗ mỗ càng đánh càng cảm hứng, còn lên hò hét cướp đoạt. À sống tới tuổi này cũng chưa từng nghĩ tới mình hôm nay gặp phải cục diện khôn khó như vậy. Lần trước ả cũng nhất quyết muốn thừa nhận Hoa ân huấn, phải bảo vệ Vô Song., Không nên giết bất cứ môn chúng Vô Song nào trước mặt, nhưng cái gọi là ” nếu đánh lâu ắt thua”, cô sẽ như một mình mình suy tính, chiến đấu tới mức kiệt sức mà chết, rốt cuộc nên xử lý ra sao? Trong lúc mỗ mỗ do dự, trong các Vô Song thành chúng ở phía khác, bỗng dưng vang lên một tiếng kêu thảm khiến người ta sợ hãi:

“Mỗ Mỗ...”

Trời! Là tiếng kêu bốn đêm! Nàng... ngộ hại? mỗ mỗ trong lòng trầm xuống, miệng nóng lên! Đúng vậy! Nàng rất rõ ràng, chỉ cần vô ý trên chiến trường, chỉ cần vô ý sẽ bị vạn kiếp bất phục, đao kiếm vô mắt, tiếng kêu thảm thiết bốn đêm, chỉ sợ đã bị vô số người xé xác từ lâu!

“Dạ... Dạ...” Mỗ Mỗ cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, hai hàng nước mắt đã rơi như mũi tên bắn giữa không trung, nhanh chóng bốc hơi thành tro bụi, như sự bi phẫn trong lòng bà, sắp bùng nổ...

Bên Độc Cô nghe tiếng kêu thảm thiết bốn đêm, gấp lại Mỗ Mỗ rơi lệ, trong lòng cực kỳ đặc ý, nghiêng miệng nói: “Ha ha, đã giải quyết một tên rồi? Tốt lắm, như vậy càng dễ xử lý hơn.”

Nói xong chấp hai bên, liếc xéo mỗ mỗ bị chuyển sang tấn công, nói: “Lão gia hỏa, ta thấy ngươi nên giao mỗi Khuynh Thành Chi Luyện nhanh lên! Nếu không với thực lực một

mình ngươi, bản thành chủ lại không tin ngươi có năng lực địch lại hai ngàn môn hạ của ta, giết ra khỏi vòng vây!”

Hắn không tin? Hắn không tin? Hắn không tin? Hắn hẳn là sẽ tin!

Mồ mồ nghe xong câu này, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tiếng cười như ẩn chứa phần nộ vô cùng, lập tức chấn động khiến Vô Song môn trong vòng một trượng cũng vỡ mặt, mũi phun máu tươi, nội lực thâm hậu! Thật khiến người ta tức giận!

“Thế giới Độc Cô... Ngươi thật không biết tốt xấu... Tên gia hỏa này!” mồ từ trong kẽ răng nghiền chặt phun ra câu này:

“Chúng ta luôn âm thầm giúp đỡ Vô Song, bây giờ ngươi vì Khuynh Thành Chi Luyện mà muốn “Giết gà lấy trứng”? Ngươi là người mà lão thiếp cả đời gặp được -

“Một người vô liêm sỉ hạ lưu đê tiện nhất!”

“Ngươi vốn không xứng làm thành chủ Vô Song thành, càng không xứng làm con cháu của Độc Cô gia tộc!”

“Hôm nay lão thiếp có thể toàn thân trở ra, ngày khác nhất định sẽ tính sổ với ngươi!”

Bốn đêm chết thảm, không thể nhin được bi phần, Đà Sách lửa giận của mồ mồ càng cháy càng mãnh liệt, thế lửa mạnh mẽ, thậm chí xuyên thấu qua da thịt bà ta mà ra, đánh về phía Vô Song Môn của bà ta, chỉ thấy trên người bà ta bốc lên ngọn lửa hừng hực.

“Đây là...” Một bên Độc Cô thấy thế, ý cười trên mặt ngưng tụ, nhướng mày, lập tức nói với đám sát thủ đang bảo vệ hắn: “Lúc này trên người mới như là lực lượng tiền tấu! Sát thủ chi lang, tạm thời đừng để ý tới lão phu, mau nhân lúc nàng chưa xuất chiêu bắt giữ nàng, nhanh!”

Thiết Lang quay đầu nhìn thoáng qua bên Độc Cô, sau đó quát lớn một tiếng:

“Các huynh đệ, lên đi!”

Một tiếng hiệu lệnh, hai mươi một con sói sát thủ như sao băng lao tới, lẳng không lướt qua môn hạ Vô Song, nhanh chóng chống đỡ đao sói tám thước.

Đao chưa đến, hai mươi đao lực đao hùng hồn đã làm quần áo trên người bà mỗ rung động rào rạt. Con sói sát thủ đứng hạng hai trên giang hồ, không phải dễ mang tiếng xấu!

Đáng tiếc ——

Hôm nay đối thủ mà bọn họ gặp được là bọn họ không thể tưởng tượng được!

Những chiêu thức mà bọn họ muốn đối mặt, cũng không phải là chiêu thức mà họ có thể tưởng tượng được!

Đao kinh đập vào mặt, mỗ mỗ vẫn vô cùng bình tĩnh, lúc này ngọn lửa trên người nàng đã vô cùng mãnh liệt, là lúc nàng đi ra!

Đông đất, nàng giận dữ hét lên trời, thân thể đột nhiên bành trướng kịch liệt, khuôn mặt đột nhiên biến thành màu đỏ đậm, biến thành một mặt nam.

Bên phía Độc Cô, từ xa đã ngấm thấy biến cố này, đột nhiên kêu lên “A” một tiếng, mà mỗ mỗ lại đứng đây nhìn hai mươi một con sói tay, chỉ nhìn về phía Độc Cô, hào khí nói: “Độc Cô súc sinh! Không phải ngươi muốn có mối tình khuynh thành sao? Lão thiếp nay không cho ngươi xem thử, chỉ có một phần trăm “Tình khuynh thất thế” của nó rốt cuộc có lợi hại gì, khiến ngươi hâm mộ tới chết đi...”

Dứt lời, mỗ mỗ đột nhiên quát lớn một tiếng, cố gắng nôn mửa, chính là chiêu thức của bà: “Tình tế bảy đời!”

Chân chính chính “Tình khuynh bảy thế!”

Vì lần này, mỗ mỗ đã bất chấp mọi giá, bà lập tức thúc đẩy toàn bộ công lực công kích tới công lực tuyệt đỉnh ở thất cấp bảy, không dùng để đối phó với Nhiếp Phong “Nhất thế”!

“Hùng” một tiếng! Trên người mỗ mỗ bỗng dung xuất hiện sáu con rồng lửa khổng lồ!

Sáu con hỏa long giương nanh múa vuốt!

A! Đây chính là “Tình khuynh thất thế” - công lực cao cấp nhất!

Thất Long giương nanh múa vuốt, hung dữ cực ác, hai mươi một con sói sát thủ đang lao tới sát bên phải đứng ở vị trí đầu,

chúng không kịp chống cự, chưa kịp kêu thảm “keng” một tiếng vang lớn! Lập tức khiến cho cả người hỏa long bị phá thành mảnh nhỏ, cốt huyết bay đầy trời, chết ngay tại chỗ không toàn thây, vô cùng thê thảm!

Cùng lúc đó, bảy con hỏa long thể đi chưa hết lại đánh về phía môn hạ của Vô Song Mỗ Mỗ, chúng môn hạ há có thể thấy trên đời còn chiêu nào như vậy, nhao nhao hoảng hốt lùi lại. Chẳng qua, tất cả đã không kịp nữa...

Bảy con rồng lửa há cái miệng lớn đầy máu đã nuốt chửng bọn họ!

Không sai! Lần này mỗ mỗ đã không lưu tình nữa, bà ta cam tâm bán mạng cho Độc Cô. Xưa nay bọn họ lấn ép vô song hạ thành dân, vốn chết cũng chưa hết tội, tính mạng bọn họ, bà ta đã không quan tâm nữa, bây giờ bà ta chỉ có một mục đích -

Giết ra khỏi vòng vây!

Giết!

Sáu đầu Hỏa Long vẫn một mực chém giết, trong khoảnh khắc, bốn phía tru lên thảm thiết xé trời, tràn ngập một mảnh sương mù nồng đậm, thoáng như địa ngục nhân gian!

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng rú thảm rớt cuộc ngừng lại, sương máu xung quanh cũng dần dần tiêu tán, một phương Độc Cô hướng về môn chúng của mình, lập tức lú lủi!

Chỉ thấy tổng cộng có hai ngàn môn chúng đã chết trên mặt đất, trên người còn đầy vết cháy, những nhân mã may mắn còn sống sót cũng đã bị thương hơn phân nửa, một chiêu này, chiến dịch này, không ngờ sẽ như vậy thương vong nặng nề!

Mà mỗ mỗ, sớm đã bật vô âm tín!

Cuối cùng nàng cũng —

Giết ra khỏi vòng vây!

Độc Cô Phương nhìn thấy một màn thê thảm này, tuy rằng mây không lú lủi, chỉ lú lủi, nhưng gương mặt lại hiện lên vẻ vui sướng một cách kỳ lạ, giống như nhật được chí bảo, tự mình trầm ngâm nói: “Ha ha, đây chính là Khuynh Thành Chi Luyện chi tình khuynh một phần trăm uy lực, bảy đời thật sự là tương đối đặc sắc...”

“Bây giờ bản thành chủ càng lúc càng không hứng thú với Khuynh Thành Chi Luyện này, càng lúc càng hiếu kỳ, ha ha...”

Hứng thú chưa hẳn có được, đặc biệt là mỡ mỡ đã bỏ đi, muốn dẫn nàng xuất hiện lần nữa, chỉ sợ nàng hiện thân còn khó hơn lên trời.

Nhưng mà, ông trời lại quá chiều cố Độc Cô một phương, đang lúc ông ta phải mất công suy nghĩ, ba gã môn hạ của hắn đột nhiên tung người xếp hàng tiến lên, ném người kia xuống mặt đất, quỳ xuống nói: “Bẩm thành chủ, chúng ta vất vả nhiều lần, cuối cùng cũng bắt được người này!”

“Hả, chẳng phải mỡ mỡ đã rời đi từ lâu rồi à? Bọn họ bắt được ai?”

Một phương Độc Cô lập tức nhìn về người bị ném trên mặt đất, chỉ thấy người này đã bị trói gô lại, càng thêm thống khổ rên rỉ. Hóa ra là hai đao trước ngực bị trúng, vết máu loang lổ, tuy nhiên thương thế mặc dù nặng nhưng vẫn không có hương tiêu ngọc vẫn.

Người này thấy bên Độc Cô lập tức suy yếu cầu xin tha thứ:

“Đừng...đừng giết...ta...”

Độc Cô Nhất nhìn thấy người này, ngược lại mặt mày hớn hở, nhếch miệng nói: “Yên tâm! Ta sao có thể nhẫn tâm giết người!”

“Bổn thành chủ còn phải làm tốt hơn...”

“Bảo vệ người.”

Chương thứ mười một, vô địch về cực điểm.

“Ngũ Dạ... Nhị tử! Nhiếp... Đại ca!”

Hào quang dần rút đi, khiến giấc mơ đứng sừng sững trăm bước cuối cùng có thể miễn cưỡng tiến lên lần nữa, nhưng chiêu ý lưu lạc khuynh thành đứng sừng sững, dưới ánh mắt nàng cử động khó khăn, chỉ có thể tập tễnh tiến lên từng bước một, tơ máu khóe miệng còn cuộn cuộn không dứt nhỏ xuống đất, nàng tựa hồ đã bị trọng thương.

Thật vất vả mới bước đến trước cửa sắt, đi đến trước vực sâu, một đôi mắt mộng, đã khẩn cấp quét nhìn trong cửa sắt, trong nháy mắt này, trong lòng nàng khẩn cầu ngàn lần vạn lần, hai tỷ tỷ năm đêm, xin người... Đừng... Chết...

Còn có... Nhiếp Phong...

Nhiếp Phong khiến nàng cảm thấy áy náy nhất, chỉ vì nàng lừa mình thật sự quá nhiều...

Gặp phải chiêu thức mạnh mẽ như vậy, Nhiếp Phong và Ngũ Dạ còn có thể may mắn sống sót sao? Cho dù có thể may mắn sống sót, vừa rồi thân thể bọn họ còn ở giữa không trung, có lẽ đã sớm chiêu ý đứng sừng sững vực sâu vạn trượng dưới tháp, hài cốt không tìm được...

Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ.

Đúng như tình cảnh trước mắt, cũng là ngoại lệ.

Nhiếp Phong cũng không chết, năm đêm cũng không chết, thế nhưng tình huống hai người trước mắt cũng tương đối Ngu, cách cái chết không xa.

Hai người bọn họ thân thể lẳng không lơ lửng dưới đáy tháp, Nhiếp Phong một tay siết chặt cổ tay năm đêm, tay kia đốc sức liều mạng nắm một cái sừng nhọn trong đó, tạm có thể miễn cưỡng làm thân thể hai người theo vào dưới vực sâu. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Nhiếp Phong nắm lấy sừng nhọn dưới đáy tháp, tay run rẩy không nổi, tính mạng hai người bọn họ đã nguy như trứng mọt mồi.

Nhiếp Phong xem tình thế như vậy, vừa rồi chiêu ý bạo phát đã dùng thân pháp còn nhanh hơn âm thanh của hắn, mang theo ngũ dạ thiểm tới đáy tháp. Hơn nữa một tay hắn nắm lấy sừng nhọn dưới đáy tháp, hắn làm như vậy, có lẽ chiêu ý từ trong tháp sẽ tập trung chính diện mà ra. Mà đáy tháp, cho dù có cũng sẽ không phải là chiêu hỏa lực mạnh nhất!

Không ngoài dự liệu của Nhiếp Phong, từ cự tháp chính diện lộ ra chiêu ý, quả nhiên mạnh mẽ vô cùng, cho nên giấc mộng cùng chiêu ý ở ngoài cửa sắt nghênh đón đã bị thương ngay tại đương trường. Nhưng Nhiếp Phong mặc dù đoán trúng chiêu thức mạnh nhất, kỳ thật cũng không quá tốt. Mặc dù gã và Ngũ Dạ đã lơ lửng dưới đáy tháp, hai người bọn họ vẫn cho

một ít chiêu thức tán loạn ở khắp nơi đứng sừng sững, trên người da tróc thịt bong, quần áo rách nát, chỉ là nếu bàn về nội thương sâu, bọn họ cũng không như mộng mà thôi.

Dù như vậy, nội thương của Nhiếp Phong và Ngũ Dạ vẫn đủ để gọi bọn họ lại vô lực lao về phía cửa sắt bên kia. Nhiếp Phong càng hồng lét, một mặt y cần nắm chặt tay Ngũ Dạ, mặt khác cần phải nắm sừng nhọn dưới đáy tháp, thân mang nội thương, hai tay phải duy trì thể trọng của y cùng Ngũ Dạ, còn có Ngũ Dạ tay kia vẫn nắm chặt Thanh Long Ngung Nguyệt đao. Chi Thủ bắt chặt ngọn tháp của y đã bạo phát gân xanh, năm ngón tay cũng bộc phát ra máu huyết!

Hai người cứ như vậy lơ lửng dưới đáy tháp, năm đêm ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong đang đuổi theo mình, nhìn gương mặt đầy vết thương của hắn, vừa rồi nàng bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi hiểu lầm tình duyên hắn tranh đoạt khuynh thành với mình, thật sự là đáng xấu hổ biết bao! Thật ra hắn nóng lòng cứu nàng, mới không ý vào việc cứu nàng, cùng lao vào an nguy của mình, cùng một chỗ lao vào trong cửa sắt, nhưng nàng còn lấy ân đền oán, lấy đao chém hắn...

Nghĩ tới đây, lần đầu tiên trong năm đêm tới nay cảm thấy có chút xấu hổ và bất an, nàng chăm chú nhìn Nhiếp Phong, suy yếu nói: “Nhiếp... Phượng, ngươi... theo chúng ta... người của Vô Song thành... không đội trời chung, ngươi... Vì sao còn... cứu ta?”

Nhiếp Phong cười khổ nói: “Không vì... cái gì, chỉ vì... Ta không có...”

“Không cứu ngươi... Lý do!”

Không có lý do không cứu người, cho nên mới hết sức cứu người, trời! Đây thực sự là một lý do để được ưu đãi!

Mặc dù năm đêm bị nội thương, nghe xong lý do “ngốc nhân” này, trong lòng không khỏi cười nghèo, nàng bỗng nhiên phát giác, tâm Nhiếp Phong, khả năng so với mặt của hắn, càng làm người ta thuyết phục...

Lúc này Nhiếp Phong song khổ liên tục nói: “Ta... Chưa từng... trách các ngươi... lợi dụng ta dẫn dụ... Khuynh Thành Chi Luyện, ngược lại, ta cho rằng, các ngươi vì thay các

ngươi... Vì hoa ân của tổ tiên... báo đáp Vô Song phu nhân, cứ việc... Vì cái gì không làm, thế nhân... Cũng vẫn luôn... kiên trì... Vô Song... Loại tình cảm này, kỳ thực càng đáng để... kính trọng...”

Ngũ Dạ nói: “Nhưng mà... Vô luận chúng ta... Có kính trọng hay không, người cùng chúng ta... chung quy là người đối lập, Nhiếp Phong, người dùng không đứng đầu... Nếu bây giờ người buông ra... Nếu như người bỏ đi... Ta, chính người... nhất định có năng lực, lướt về phía cánh cửa sắt kia, Nhiếp Phong, tức là người... làm như vậy, ta cũng sẽ không... oán người, tại chiến trường, đây là... hăn là...”

Nhiếp Phong nghe xong, không ngờ bàn tay trói chặt năm đêm lại càng siết chặt hơn, nói: “Đa tạ... Ngũ Dạ cô nương... Nhưng... cô nương... Cô nương... sỉ nhục... Ta...”

Sắc mặt nói chuyện năm đêm càng thêm xấu hổ! Nàng cho rằng mình đã nhìn thấu Nhiếp Phong, trên thực chất, nàng vẫn chưa hoàn toàn nhìn thấu hắn. Kỳ thật trên đời này, tính cho tới bây giờ, ai có thể chân chính nhìn thấu Nhiếp Phong?

Mà ngay lúc hai người đang nói chuyện, bên kia cửa sắt cũng truyền đến thanh âm yếu ớt hơn so với hai người bọn họ:

“Nhị tỷ, Nhiếp... Đại ca, hai người huynh... Không cần nói thêm...”

“Để... ta... đến cho các ngươi... giải quyết... Vấn đề...”

Tạm thời trong ngoài cửa sắt không có người khác, nói chuyện chính là giấc mộng bị thương nặng nhất, nàng đã sớm nghe nói chuyện hai người bên bờ vực sâu.

Nhiếp Phong và Ngũ Dạ giật mình đứng cách đó mười trượng. Mộng ngoài, do cự tháp thiết môn ở cự ly xa, dù có khoảng mười trượng, nhưng hai người chỉ liếc mắt là có thể cảm nhận được, Mộng giờ phút này thương thế nặng nề, quả thực ngay cả đứng lên cũng phải cố hết sức, mà năm đêm thì càng thêm kinh ngạc. Bởi vì nàng thoáng thấy Mộng vô địch bá thủ, đang đứng trước ngực, tựa hồ là một chiêu kinh chiêu...

“Tam muội... muội nhớ... Cái gì?”

Mộng U đáp: “Nhị... Tỷ, chẳng lẽ... Ngươi không biết... Ta muốn... làm gì?”

Sau khi Ngũ Dạ nghe xong, gấp bội run rẩy:

“Người... muốn sử dụng... Một chiêu kia? Không, người... sao có thể sử dụng... một chiêu kia?”

“VẬY... Một chiêu?” Nhiếp Phong nghe xong cũng hiềm thấy:

“Cái gì... Là... Một chiêu kia?”

Ngũ Dạ vội la lên: “Nhiếp Phong, người... sau khi vô địch, nhớ cả Vô Địch Bá, đã từng cuốn... khí lưu xung quanh, lấy hình... đón người tới trước... Trước mặt nàng? Bây giờ, Tam muội cũng muốn dùng cùng một phương pháp... Dẫn chúng ta về... Thiết Môn... Bên kia...” Chỉ có điều... sắt này... cách Thiết Môn này khoảng mười trượng, nàng phải... chỉ dùng một chiêu... là... có thể... tác động... Khí lưu... nhưng uy lực mạnh hơn...”

“Vô địch... Trở lại cực điểm!”

“Vô địch Hồi Cực?”

“Hút! Chỉ có vô địch... Hồi cực, xa xỉ có đủ... hấp lực, đem ta... đem ta... hấp trở về, nhưng Tam muội... Hiện nay đã bị nội thương nghiêm trọng, mạnh... Hành động... Này bá đạo... Thúc, nàng... Nàng... Sẽ...”

” tắt hết khí bỏ mình!”

Kinh văn “Khí hết bỏ mình”, Nhiếp Phong hơi giật mình, không kịp hô to lên với mộng:

“Mộng, người... Đừng ngốc, cho dù... Người cứu hai ta... cứu, hai ta... Cũng khó tâm... An...”

Trong năm đêm như lửa đốt, nàng vẫn là lần đầu tiên quan tâm những muội tử của mình, lớn tiếng la hét:

“Đúng...! Tam muội, nhị tỷ ta... Vẫn cùng đại tỷ... xa cách... Người, đối với người... Thiên Bàn... Không tốt, người... Không đáng... Vì nhị tỷ... Như vậy... Hi sinh... A...”

Hai người mặc dù đã ra sức khàn giọng, nhưng hình như giấc mơ tâm ý đã quyết, vô địch thủ kia đã dần dần tràn đầy chân khí còn sót lại trong cơ thể nàng, khóe miệng lập tức chảy máu tươi càng nhiều hơn, duy chỉ có nàng vẫn kiên trì phun ra một câu:

“Nhị... Tỷ, mời... Người đừng... Đừng nói nữa... Đi xuống, người... Cùng đại tỷ, mỗi mỗi, vĩnh viễn... Đều là... Mộng ở trên đời này... Người thân nhất, vì các người, mộng... thấy thấy... Chuyện...”

“Kể cả...”

“Bán bán đứng... Nhiếp đại ca...”

“Mà cũng bao gồm...”

“Vì các người... Chết!”

Lời vừa nói ra, Mộng Bất Kiến lại nhìn Nhiếp Phong, ánh mắt của nàng cực kỳ bi ai, thoáng như nói với Nhiếp Phong:

Xin lỗi, Nhiếp đại ca, vì thân tình, vì Vô Song phu nhân, ta bán đứng - người!

Cùng lúc đó, Mộng Vô Định Bá Thủ đã vận sức chờ phát động, nhưng nghe nàng khẽ quát một tiếng, bá thủ xoay tròn kịch liệt...

“Ba” một tiếng! Vô định bá thủ, tại chỗ cuốn một cái vòng xoáy vô hình phi thường khổng lồ, vòng xoáy như khoan, thẳng hướng Nhiếp Phong và Ngũ Dạ ngoài mười trượng mãnh liệt cuốn tới!

“Mộng ——”

“Tam muội —— “

Nhiếp Phong và Ngũ Dạ liều mạng hò hét, đáng tiếc hết thấy đã xảy ra! Vòng xoáy hùng hồn vô cùng kia đã quán lấy hai người, kéo hai người về phía cửa sắt.

Chẳng qua là hai người Nhiếp Phong quan tâm không phải là mình có thể được cứu hay không, mà là mộng sau khi sử dụng chiêu này...

Kết cục sẽ ra sao?

“Phành phành”! Nhiếp Phong và ngũ dạ rốt cục bình yên thoát hiểm, hai người đã bị “Vô Định Hồi Cục” hút về ngoài cửa sắt, ngã xuống đất, nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng thấy được mộng đã hấp hối, chán nản ngã về phía sau, một vũng máu tươi lớn từ trong mồm nàng phun ra ào ào, phun thẳng lên cao nửa trượng!

Một chiêu “Vô Địch Hồi Cự” thật thảm! Bất quá Nhiếp Phong cũng không có thời gian để tán thán chiêu này sắc bén, hắn đã lập tức đoạt trước, thậm chí còn nhanh hơn so với năm đêm trước, hai tay đón người chính ngã ngửa, chỉ tay về phía trước, phát hiện mũi nàng hơi nhỏ, lập tức khắc không thể chậm được, đem nàng phóng xuống đất, hai chưởng chống đỡ, liền chống đỡ cánh cửa, chân khí trong cơ thể đã không thể chờ đợi được nữa, dồn hết về phía lục phủ ngũ tạng.

Liên tiếp vận chuyển tức giận, Nhiếp Phong cứu người nhanh vô cùng, có thể nói là đương đại vô lưỡng! Có thể nói, trong năm năm qua, hắn vì hùng bá mà vào sinh ra tử, kinh nghiệm cứu mạng đã sớm tích lũy không nổi một giây!

Năm Dạ Nguyên cũng dự tính sẽ lập tức cướp người em dâu, nhưng không ngờ Nhiếp Phong còn nóng tình hơn nàng. Tình cấp cứu như hắn, đương nhiên cũng là vì không có lý do gì mà không cứu mạng. Trừ điều đó ra, nhất định còn có nguyên nhân khác...

Cô nhìn Nhiếp Phong đang dốc toàn lực quán khí cho mộng, nhìn máu cuồn cuộn không dứt chảy ra từ trong miệng, không khỏi nói: “Nhiếp... Phong, đừng... quá vội, thân thể của người... cũng bị nội thương, lại... Như vậy... Mạnh liền chân khí, chính người... Phản hồn cũng thiếu... Thuật, vậy... tội gì?”

Hà Khô?

Nhiếp Phong cũng không trả lời, vẫn tiếp tục dùng hết chân khí quán nhập vào trong mộng như trước. Hắn, xem ra cho dù có chết, cũng nhất định phải cứu mộng thoát khỏi ranh giới tử vong!

Hắn và mộng, hai người luôn luôn bận bận tối vì cứu cái kia, bận rộn hi sinh, giống như không cứu người liền không có ý nghĩa sinh tồn, ngược lại thật sự là một đôi trời sinh!

Nhiếp Phong trước mắt đã vô cùng yếu ớt, năm đêm kiệt sức tỉnh giấc, giờ phút này nàng muốn bắt hắn, lại ép mình dẫn dắt lưu luyện khuynh thành trong tháp, chính là cơ hội ngàn năm có một...

Đúng! Chỉ cần nhẹ nhàng điểm lên eo nàng một cái, nàng liền có thể không chế nam nhân này, đem hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay. Cái này đối với năm đêm mà nói, Côn Bằng là một cái dụ hoặc hết sức hấp dẫn...

Nhưng, giờ này khắc này, nhìn Nhiếp Phong quan tâm muội tử mình như thế, liệu chết cứu nàng, nàng còn có thể... làm như vậy sao?

Năm đêm từng bước một tiếp cận Nhiếp Phong, mỗi bước đối với nàng mà nói, đều cực kỳ nặng nề, toàn thân cũng đổ mồ hôi. Cuối cùng, nàng đi tới bên cạnh gốc gió.

Nàng chậm rãi giơ thanh long trong tay lên cao, a! Nàng muốn làm gì?

Nàng...

“Keng” một tiếng! Ngũ Dạ bỗng dưng đem thanh long vô cùng vất đi cắm mạnh xuống đất, khom người ngồi xuống trước mắt của giấc mộng, song chưởng chống đỡ, liền cùng với mộng vô cùng hưởng thụ!

Rốt cuộc nàng cũng không làm như vậy!

Chỉ vì Nhiếp Phong và Mộng, đã khiến nàng quên —— tình duyên khuynh thành!

Nhiếp Phong vốn đang nhắm mắt vận khí, không sợ có một cỗ chân khí khác nhập vào trong cơ thể, liếc mắt một cái, chợt thấy Ngũ Dạ lấy khí trị thương, không khỏi ngẩn ngơ, năm đêm ngược lại ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra nói:

“Đừng... Quá... Quá kinh hãi... Tiểu quái...”

“Nhiếp Phong, đừng như vậy... Quên mất, giấc mộng của ta... cũng là của ta... Tam muội...”

Trong tiếng nói, một dòng máu đậm đã trào ra từ miệng Ngũ Dạ, hiển nhiên thấy nàng lấy khí trị thương trong mộng, cũng phi thường khổ cực, tuy nhiên nàng vẫn cười khổ, không sợ tiếp tục.

Nhiếp Phong yên lặng nhìn chăm chú năm đêm, ý tứ của nàng, sao hắn lại không hiểu? Hắn cười nhạt một tiếng.

Hơn nữa, được chia sẻ cả năm đêm, áp lực của Nhiếp Phong cuối cùng cũng giảm, hai người cứ như vậy đồng thời dùng

chân khí còn sót lại trong cơ thể, không ngừng xuyên vào trong mộng, ước chừng qua thời gian một nén nhang, kỳ tích địa, vốn đã khí như tơ, bỗng dưng “keng keng” một tiếng...

Rốt cuộc nàng cũng tái hiện sức sống! Nhiếp Phong và Ngũ Dạ lập tức mừng rỡ, hai người liếc mắt nhìn nhau, cố gắng nỗ lực thêm chút nữa, bởi vì Mộng Chính đang trong giai đoạn khẩn trương, cần phải nhìn Nhiếp Phong và Ngũ Dạ cố gắng!

Qua thật lâu, giấc mơ tử khí nặng nề lại tiếp tục phát ra một tiếng “Ừm”, hơn nữa lúc này, đôi mắt của nàng lại có thể từ từ mở ra...

Người đầu tiên nàng trông thấy, đương nhiên chính là người giao thủ với nàng năm chưởng, bất quá nàng đồng thời cảm thấy, lưng cũng bị hai chưởng áp sát. Nàng lập tức minh bạch sau lưng là ai, cũng minh bạch ngũ dạ cùng Nhiếp Phong ở chỗ nào, lập tức vẻ mặt lo lắng như con kiến trên chảo nóng, tựa như nói:

Nhị tử, Nhiếp đại ca, hai người các ngươi đừng như vậy...

Các ngươi cũng thân mạng nội thương, làm như vậy vô cùng nguy hiểm, vô tình sơ sẩy một chút sẽ...

Thế nhưng trong mộng tuy có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng vẫn không cách nào nói ra một câu. Nàng mới giãy giụa ở biên giới tử vong trở về, hiện nay so với một đứa trẻ mới sinh còn suy yếu hơn, có thể mở mắt, đã là vạn hạnh!

Ngũ Dạ chợt thấy từ từ tỉnh lại, cố nhiên cao hứng dị thường, hơn nữa nhìn thấy biểu tình cháy bỏng trên mặt Mộng, cũng minh bạch nàng vì an nguy của hai người mà quan tâm, nhưng xuất ra kỳ địa, chỉ một cái liếc mắt này, năm đêm đã không nhìn mặt Mộng, chỉ cúi đầu nói: “Tam muội... Đừng ngốc, đây là... Nhị tử... Là phải làm, hiểm có... Mà Nhiếp Phong... Cũng phi thường... Quan Tâm... Ngươi...”

Đây là lời thật lòng nhất của Ngũ Dạ.

Nhiếp Phong sau lưng Mộng nghe vậy không khỏi giật mình, hắn không ngờ năm đêm sau khi tỉnh mộng lại, liền nói ra một tràng như vậy.

Ngũ Dạ vẫn chưa nhìn mộng, vẫn cúi đầu nói: “Tam muội, thẳng đến... vừa lúc ngươi... liền chết... cứu nhị tử... Sát na,

nhị tử tử rốt cuộc... hiểu... Bản thân... Chính mình ở trong lòng... Vị trí, nguyên lai... Là... dạng... trọng yếu...”

“Vẫn luôn lấy... Đến, nhị tử đều... Đối với người... Không tốt, thật sự là... Nhị tử... Phụ... Ta cô phụ... Ta bất ước... Người sẽ tha thứ..., chỉ hy vọng... Người... Hiện tại... Có thể cho ta... Một cơ hội bồi thường...”

Nói xong năm đêm, chân khí xuyên vào trong mộng càng gấp gáp, có thể thấy nàng hồ thẹn thế nào.

Nhiếp Phong vẫn luôn nhìn nàng bằng ánh mắt, mãi tới tận lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vì sao năm đêm mới cúi đầu trong lúc trò chuyện, không nhìn mộng. Nàng không nhìn, chỉ vì nàng không dám nhìn thẳng vào nàng, mộng hợp lý mới xả thân cứu nàng, trong lòng thật sự hồ thẹn.

Mộng vẫn là ngơ ngác nghe bạch bạch của năm đêm, không cách nào trả lời, chỉ là nàng không cách nào trả lời, cũng không biểu thị, nàng không thể nghe thấy!

Nàng đương nhiên nghe thấy! Mỗi một chữ năm đêm mà nàng nghe được rõ ràng!

Nước mắt, lại giống như sông lớn thiếu đê, hung hăng trượt xuống khuôn mặt của nàng, những thứ này, cũng không phải là nước mắt bi thương, mà là cảm giác cực kỳ mà rơi lệ...

Nhưng có đôi khi nước mắt nàng còn biểu đạt được ơn trong lòng một người. Mặc dù Ngũ Dạ vẫn hồ thẹn cúi đầu, nhưng nàng lại vô tình nhìn thấy, giọt nước mắt nằm mơ rơi trên mặt đất, vì nàng mà rơi lệ...

Nàng có chút không dám tin tưởng, chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt đối mặt, liếc nhìn nước mắt tràn đầy mắt của mộng, con mắt của nàng cũng không có thời hạn bắt đầu ướt lên, nàng ghen ngào hỏi: “Tam... muội, muội... Thật sự... chịu tha thứ... Nhị tử?”

Mộng Từ gật đầu, xuất kỳ bất ý, nàng bỗng nhiên nói: “Nhị tử, thật ra... Mộng... Vẫn chưa... trách... Người...”

Lời này vừa nói ra, tinh thần Ngũ Dạ lập tức chấn động, mừng rỡ vô cùng, thứ nhất dĩ nhiên là vì nói chuyện của Mộng, thứ hai là bởi vì Mộng đã có thể nói chuyện.

“Tam muội, muội... Mẩu ở... Có thể... nói chuyện sao? Cái kia... Thật sự quá tốt... Cái gì...”

Đúng vậy! Thậm chí Nhiếp Phong đang nằm mơ cũng đã cảm thấy, khí tức trong mộng dần thông suốt, cuối cùng cô đã khôi phục sinh mệnh, chỉ là tạm thời tứ chi kiệt sức mà thôi.

Bất quá, ngay khoảnh khắc trong mộng đột nhiên khôi phục lại, càng làm người ta cảm thấy chuyện không gian đột nhiên phát sinh, thiên linh của Mộng, “Nhị... Tỷ, ngươi... Ngươi...”

“Vì sao... Muốn... Đây... làm?”

Vừa dứt lời, mộng đã lần nữa hôn mê, trước khi nàng hôn mê, nàng nhìn thấy là một biểu tình năm đêm trăm bất đắc dĩ.

Tin rằng, cả đời nàng sẽ không quên vẻ mặt này.

“Ngươi... Vì sao ngươi phải làm như vậy?” Mộng Phủ hôn mê, đã có người hỏi vấn đề này thay nàng, người hỏi lại chính là Nhiếp Phong!

Ngũ Dạ cũng không trả lời ngay, nàng chỉ dùng Thanh Long đao đau khổ chống đỡ bản thân. Nàng cũng Nhiếp Phong trên lưng, lúc đó mới đáp: “Bởi vì, ta muốn cầu ngươi... làm một chuyện cho ta... Nàng không muốn gặp... Chuyện này, nàng ngắt đi... Sẽ lệnh... nàng... khá... điểm...”

Ngũ Dạ muốn nhờ Nhiếp Phong làm một chuyện mà giấc mộng không muốn gặp? Nhiếp Phong không khỏi hỏi: “Ồ? Ngươi muốn ta... làm chuyện gì với ngươi?”

Ngũ Dạ âm u quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, nói từng chữ từng chữ: “Dẫn cô ấy đi... Rời khỏi nơi này, rời khỏi... Vô Song...”

“Chạy xa... Cao Phi!”

Chạy cao bay xa? Vậy chẳng phải là... bỏ trốn sao?

Nhiếp Phong trợn mắt há mồm tại chỗ, hắn tạo ra mộng cũng chưa từng nghĩ tới, mình ngăn lại chuyện này! Hắn ngo ngác hỏi: “Vì sao... muốn ta đưa nàng đi? Ta ở chung, Khuynh Thành này... liên không cách nào... lại thấy ánh mặt trời...”

Ngũ Dạ đáp: “Nếu Vô Song phu nhân đã nói... Nếu không dùng từ thiện... lưu luyện khuynh thành, thì đừng mang nó về

nhân gian... Vậy thì... Như bà ấy mong muốn, ta muốn người... Phó Nghiệp Nhị muội rời khỏi... Nơi này, là vì...”

“Vô Song thành... Lúc trước, tuy là nhân nghĩa... sinh, nhưng mà... hôm nay... đang ở Độc Cô... một phương... tàn khốc vô đạo... Khi quân pháp thống trị, nó đã trở thành... “Bất nghĩa thành!”

“Tam muội... là một cô gái... xinh đẹp, cô ấy như vậy.... Có lẽ... có hạnh phúc, ta... Ta không muốn,.. Nàng ấy cùng chúng ta... Đi chung, đảm bảo... Vô Song... Cái thành bất nghĩa này... mà tiếp tục luân lạc... Nhiếp Phong, nàng ấy.... Người vẫn... không hiểu... Chỉ đợi sau khi nàng tỉnh lại, người lại khuyên người một câu... Nàng ta... nhất định sẽ... sẽ đi cùng người... Chạy xa Cao Phi!”

Không ngờ bề ngoài năm đêm tuy cực điểm yêu mị, nhưng lúc khẩn trương tới mức kề cận lại ghìm cương ngựa, không ngờ lại nghĩ cho em gái mình như vậy. Nhiếp Phong không khỏi cảm động thật sâu, nhưng hấn nói: “Nếu... người thật sự khiến chúng ta... bảo chúng ta rời đi, mỗi mỗi chưa chắc... sẽ buông tha... Người...”

“Mồ Mồ?” Năm đêm đau buồn cười, đáp: “Nhiếp Phong, ta thấy... người hiểu lầm với mỗi mỗi... quá sâu, tuy rằng... vì bảo vệ Vô Song, có lúc... ra tay độc ác một chút. Nhưng, cô ta... cũng chưa chắc... người nào... người xấu...”

“Từ đâu... thấy được?”

Ngũ Dạ nói: “Người... cho rằng hai tay Tiểu Nam... Thật sự là được người... hy sinh hai tắc gân mạch cứu, người... Sai rồi. Chân tướng là mỗi mỗi và Tam muội, mỗi người đều hy sinh một tắc gân mạch...”

Sắc mặt Nhiếp Phong đột nhiên thay đổi, hấn dần dần phát hiện, hóa ra chân tướng giấu sau lưng lại nhiều như vậy...

Khó trách hấn một mực không cảm thấy mình mất đi hai thành công lực, thì ra là thế.

Mà mỗi mỗi vốn định bảo vệ thực lực Vô Song, nhưng cũng không để ý hậu quả, hy sinh một tắc gân mạch thành công, chỉ vì muốn cứu một đứa trẻ lập chí hai tay dựng lại Vô Song, hấn mỗi mỗi cũng là người mang tính tình trung nhân?

mồ mồ...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong đột nhiên lại nói: “Nếu Vô Song thành... đã là một... Bất nghĩa thành, năm đêm, ngươi và mồ mồ... bốn đêm, sao không dắt tay với chúng ta?”

Năm đêm nghe xong, ánh mắt mơ hồ nổi lên một tia cảm kích, nàng hiểu Nhiếp Phong xuất phát từ hảo ý, đáng tiếc...

“Không thể nào...! Vô Song... tuy đã là... Tòa thành bất nghĩa, nhưng mà... Trong thành còn có... Dừng hàng ngàn người vô tội... Cúi xuống thành dân vô tội, chúng ta đã thề thốt... Muốn báo đáp... Vô Song phu nhân, vậy cần phải giữ lời xuống...”

“Nhưng, ta... không muốn Hoa ân chúng ta... hậu nhân của mạch này, đều phải đưa hết... Trong Vô Song thành, Tam muội là... người nên đi nhất, một tòa thành này... căn bản là hoàn toàn không thích hợp... Nàng...”

Nói xong Ngũ Dạ lại ngưng mắt nhìn Quan Nhiếp Phong, năn nỉ nói: “Nhiếp Phong, coi như là... Ta cả đêm cầu xin ngươi một lần, xin ngươi dẫn ta tam muội... Đi thôi...”

Đối mặt với khẩn cầu năm đêm liên tục, Nhiếp Phong trong khoảnh khắc không nói gì, y cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, thật lâu sau, y rốt cục nhẹ gật đầu.

Ngũ Dạ lập tức mừng rỡ trong lòng, nói: “Rất tốt, Nhiếp... Phong, vậy các ngươi lập tức đi đi, nếu không đợi mồ mồ trở về... Không kịp...”

Thấy ngũ giao nghiêm túc như vậy cảm thấy cao hứng vì giấc mộng, hơn nữa càng biết mồ mồ sắp trở về. Nhiếp Phong chỉ như ý nguyện, từ từ đứng lên, một tay mang theo giấc mộng hôn mê, còn có, đặt huynh muội Tiểu Nam cũng bất tỉnh lên vai.

Mặc dù trên người hắn đã chịu nội thương, vả lại lúc cứu mộng tổn không ít sức lực, với khinh công của hắn thì muốn mang ba người rời khỏi nơi này, giờ phút này còn không khó lắm.

Chỉ là khi hắn đang muốn nhấc chân rời khỏi, vẫn không tự chủ được quay đầu lại, lại hỏi năm đêm:

“Ngươi... thật sự không đi?” Ngũ Dạ vẫn lấy Thanh Long, Tạ Nguyệt Dao chèo chống thân thể: kiên định lắc đầu:

“Yên tâm. Mồ mồ... sẽ không làm khó ta... Nhưng, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Tam muội vốn là... điếm vào phần eo ngươi... Đại huyệt, vì sao... Ngươi vẫn...có thể... hành động tự nhiên, ra tay... Ra tay cứu nàng?”

Đúng vậy! Vấn đề này một mực bị quên mất, cuối cùng bị đưa ra năm đêm! Nhiếp Phong nghe vậy, vốn đã thương cảm đột nhiên hiện lên một tia tuệ khí chút.

Hắn ta nói: “Bởi vì, ta sớm đã minh bạch... chân tướng trước đó là giả mạo, giả dối trước đó là... chân tướng...”

Vừa nói, hắn vừa thở mạnh ra, ở vị trí nào đó trên người lại có một bãi máu tươi, năm đêm liếc xéo máu tươi trên người hắn, trợn mắt không chuyển, giống như đang nhìn một số thứ mà nàng không thể tưởng tượng được!

A! Vậy... đó rốt cuộc là cái gì?

Thật lâu sau, cuối cùng nàng cũng từ kinh hô khẩu hồi phục thái độ bình thường, bưng tỉnh đại ngộ, ngựa mặt lên trời thở dài một hơi:

“Thì ra... là thế, thì ra là... sau khi ngươi bị điếm huyệt... Vẫn có thể hành động tự nhiên, chân tướng.. Chính là như vậy... giản đơn, hóa ra... là thế...”

Trong âm thanh trầm ngâm năm đêm, nàng bỗng quay lưng lại, không để cho Nhiếp Phong thấy nàng sắp rơi nước mắt, nói: “Nhiếp Phong, đừng... lại chần chừ: ngươi hôm nay... sẽ dẫn tam muội đi thôi!”

“Còn có —— “

“Mời ngươi... Thay ta hướng nàng nói một câu “

“Nhân sinh... Tuy ngắn ngủi nhưng năm đêm ta...có một người như nàng, tam muội, ý tính... Không tiếc...”

“Nàng, vĩnh viễn... Đều là ta... tam muội...”

“Ta... vĩnh viễn sẽ... hoài niệm nàng!”

Thật là tỷ muội tình thâm, không thể tưởng được một đôi muội muội luôn xa lánh, rốt cục lại trở về một đôi tỷ muội chân chính, đây chính là cái gọi là huyết nồng đậm hơn nước...

Tỷ muội muội tình thâm?

Nhiếp Phong cũng biết nếu đã muốn rời đi thì sẽ không còn chậm trễ nữa, cho dù có lời gì muốn an ủi năm đêm cũng khó không có thời gian, chỉ có thể trả lời kiên định: “Được! Ta nhất định sẽ... thay người nói!”

“Năm đêm, chính người cũng muốn...”

“Ngoan ngoãn bảo trọng!”

Lời vừa dứt, đã “keng” một tiếng, thân biến mất trong u ám.

Nhiếp Phong đi rồi, năm đêm mới chậm rãi quay đầu, nhìn hắt vờ rồi mang theo mộng cùng Tiểu Nam vào cuối đường hầm. Hai hàng nước mắt, rốt cuộc đã rơi xuống mặt đất, đã nhiều năm như vậy, hôm nay nàng vừa giác ngộ, vừa rồi đã làm hết bổn phận của ca...

“Tam muội, quên mất... Khuynh Thành Chi Luyến ư! Chỉ có quên... Nó, quên mất Vô Song rồi...”

“Vậy người mới thực sự... tìm được...”

“Sự chính thức... thuộc về chính người...”

“Mộng!”

Chương thứ mười hai đồng sinh cộng tử.

Cao thủ cái thế chân chính tuyệt đối sẽ không dễ dàng rỉ máu, thậm chí trong trận quyết chiến này còn bị đối thủ chém xuống một vết thương bé nhỏ không đáng kể, cũng được xem là vô cùng nhọc nhằn.

Nhưng bây giờ, mồ mồ đang cấp tốc lao vùn vụt về phía trước, trên người nàng không chỉ có chồng chất vết thương, mà toàn thân nàng...

Cũng đang tắm rửa máu!

Quá thảm khốc! Trận chiến vừa rồi là trận chiến nghiêm trọng nhất trong đời nàng! Nàng bị thương, thứ nhất là vì nàng bị vô

số môn nhân của Vô Song vây công, thứ hai, cũng bởi vì nàng dốc hết toàn lực, thúc giục không nên sử dụng lung tung - Tình khuynh bảy đời!

Thật ra, dù mỗi tu luyện tới tuổi tác này, công lực hùng bá thiên hạ này so với thiên hạ hiện nay, được vinh dự sánh ngang với một phe độc cô có thể giao chiến với Hùng Phách, dù sao mỗi chưa chắc đã có thể thắng được hai người, nhưng chắc chắn cũng không kém.

Ngoài ra, nàng còn có “Bá thủ vô địch” Vô Song phu nhân lưu lại, chiếc găng tay này vốn đã có công lực cực mạnh, uy lực trong lúc hành chiêu tăng gấp bội, ngày đó nàng ở ngoài Quan Thánh miếu, dùng máu ngưng tụ thành bốn chữ “Khuynh thành” kia, có thể trải qua mấy ngày mưa to mà rút đi, công lực mà ngay cả hùng bá bá cũng tự giác không bằng, thực sự không cần ngạc nhiên, đây chỉ là công lao vô địch bá thủ mà thôi.

Nhưng cho dù là cao thủ nhất đẳng tuyệt đỉnh, đối mặt với thiên quân vạn mã vừa rồi vẫn khó mà thoát thân ngay lập tức. Để không cho Độc Cô dùng chiến thuật hải thành công, bà nổi giận, cuối cùng cũng phái ra tình yêu khuynh thất thế!

Tình yêu khuynh bảy thế, uy lực so sánh với Khuynh Thành Chi Luyện, tuy là một sợi lông của Cửu Ngưu, nhưng chí dương chí cương như cũ, dùng canh giờ của mỗi cô âm đã có thể khôi phục nguyên khí, chỉ là...

Nàng vừa rồi không để ý tất cả, mạnh mẽ đem chiêu này thúc dục đến thất cấp công lực bậc bảy, sử xuất tuyệt đối danh xưng với thực sự tình khuynh “Bảy thế”, kết quả của nàng giống như trước mắt vậy...

Thân thương hấn, cả người chảy máu!

Không chỉ như thế, cửu chân khí khuynh đảo bảy đời đã tiêu hao hết trong cơ thể nàng, ít nhất cần thời gian bảy ngày mới có thể khôi phục công lực, cho nên nàng mới dùng chiêu này thôi, nàng đã lập tức dùng chân khí còn sót lại trở thành sự thật, nhanh chóng rời đi, nàng hi vọng chính mình có thể dầu hết đèn tắt để “Bình Phán”, tất cả đều không còn là vấn đề nữa!

Huống chi, mỗ mỗ nghĩ thâm, có thể mộng cùng ngũ dạ đã mượn Nhiếp Phong chi lực, lấy được Khuynh Thành Chi Luyến!

Thiết Toán bàn của mỗ xác thực rất vang dội, như ý, chẳng qua khi nàng khổ cực mấy, trở lại cơ quan bí ẩn dưới nhà đỏ, nàng phát giác mọi chuyện không hề lạc quan như nàng tưởng tượng...

“Nhi ước khuynh thành... sao còn chưa xuất hiện?” Đây là câu hỏi đầu tiên trong lòng mỗ mỗ.

“Mộng Nhi, năm đêm, bọn họ là Nhiếp Phong... ở đâu?” Đây là người thứ hai.

Cuối cùng mỗ mỗ cũng tới trước cánh cửa sắt kia, ngơ ngác nhìn cự tháp treo giữa không trung, cho dù xưa nay bà ta cực kỳ khôn khéo lão thế giới này, lúc này cũng cảm thấy nghiêm nghị.

“Mỗ Mỗ, người... về rồi à?”

Là giọng nói của Ngũ Dạ! Mỗ Mỗ vừa nghe là hiểu, bà còn nghe ra, Ngũ Dạ đã ở sau lưng bà.

Tuy mỗ nhanh chóng đèn cạn dầu, nhưng giờ phút này không thấy thôn nào quay đầu lại, không ngoài sở liệu! Không biết từ lúc nào, năm đêm đã đứng sau lưng bà ta không xa.

Đột nhiên thấy người đầy vết máu năm đêm, mỗ mỗ cảm thấy tâm ý nặng nề, vội vàng truy hỏi: “Năm đêm, người... vì sao lại bị thương? Tam muội Mộng Nhi cùng Nhiếp Phong của người, vì sao tất cả đều không thấy?”

“Bọn họ?” Năm đêm cười khỏ đáp: “Mỗ mỗ, người... bỏ qua cho bọn họ đi! Bọn họ... không nên ở lại đây, cùng chúng ta... trầm luân ở đây!”

Thành Bất nghĩa! Lần đầu tiên mỗ mỗ nghe tới Ngũ Dạ miêu tả Vô Song thành như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm xúc, không tẻ! Mãi tới tối hôm nay, mới hiểu ra, Vô Song thành đã hoàn toàn thay đổi, nó không còn là một tòa thành có nghĩa khí vô song nữa, bởi vì thành chủ của nó một mình một phương, căn bản là vô nghĩa, dưới ông ta dẫn dắt Vô Song môn chúng, xưa nay chỉ biết được chiều chuộng đáng yêu,

hoành hành không cố kỵ, đa hành bất nghĩa mới chỉ là những thành dân thấp kém của Vô Song thành...

Tuy là vậy, mỗi mỗi vẫn không hiểu, vì sao từ trước đến nay luôn kiêu ngạo ngang ngược với bốn đêm, lại có tiểu ý cay đắng như vậy? Hình như bà ta đã thay đổi triệt để, nhưng rốt cuộc có chuyện gì khiến bà ta thay đổi? Là người? Là vật? Hay trăm ngàn là tình?

Tình cảm mỗi mỗi?

mỗi càng nghĩ càng thấy không ổn, đang muốn truy hỏi tiếp, thì lúc này đã không có con, nhân khẩu thông đạo nhanh chóng vang lên tiếng nói khiếp sợ vô hạn của bà, cắt đứt lời vốn bà muốn hỏi:

“Hắc hắc! Nói hay lắm! Vô Song Thành đúng là một tòa thành bất nghĩa, người giang hồ cãi vã qua hiện nay lại hết lòng người hết sức nhân nghĩa? Tất cả đều là đám chuột nhắt độc ác ham lợi muốn hôi thối, trăm phương ngàn kế xông lên! Càng hèn hạ thì bò càng cao, giống như chúng ta đang đứng trên tòa thành bất nghĩa này vậy., Chỉ cần có thể bắt chấp Khuynh Thành Chi Luyện, đó là thành trì mạnh nhất thiên hạ, đến lúc đó người trong giang hồ còn gì để nói? Ai dám đi quản chuyện mình bất nghĩa, anh hùng trong thiên hạ, ai dám khom lưng với Vô Song thành chúng ta?”

Câu nói này khiến mỗi mỗi vô cùng khiếp sợ, không chỉ vì thái độ vô sỉ trong câu nói này mà vì người nói ra câu này là một người mà bà không ngờ được sẽ xuất hiện ở đây.

“Độc... Một phương Cô?”

“Người... Sao người biết nơi này? Là ai nói với người?”

mỗi mỗi một mặt nói một mặt nhìn về phía cửa vào thông đạo mờ nhạt kia, chỉ thấy trong mê đi, một bóng người đang từ từ hiện lên, rõ ràng là thật...

Độc Cô một phương!

Còn có một đám môn hạ lơ mờ phía sau hần!

Một bên Độc Cô nhìn chăm chăm vào mỗi mỗi đang bị thương không chịu nổi năm đêm, khóe miệng bất ngờ nhếch lên. Hần

quá đặc ý, bởi vì trò bắt giữ Vô Song Vũ Thánh này, hẳn đã nắm chắc thắng lợi, hẳn cười tà:

“Thật không ngờ! Dưới trướng của Vô Song thành lại có động thiên khác, lại còn chôn giấu tình cảm tuyệt thế chiêu mộ khuynh thành, sao bản thành chủ không nghĩ tới chứ? Thật sự lãng phí không ít tâm lực, thời gian!”

Cho dù đối đầu với kẻ địch mạnh, mỗi mỗi vẫn lâm nguy không thôi, lạnh lùng nói: “Súc sinh Độc Cô! Đường như ngươi vẫn tới trả lời lão thiếp, rốt cuộc là ai nói cho ngươi biết chỗ này?”

Bên Độc Cô Độc trào phúng:

“Đừng quá nóng vội! Lão nhân gia tính tình thối quá, sống không được lâu.”

“Bản thành chủ có thể tìm tới nơi này hoàn toàn dựa vào công lao của một người.”

“Ai?” mỗi mỗi hỏi, vẻ mặt năm đêm, xem ra cũng rất muốn biết là ai biết bí mật của họ.

Bên phía Độc Cô, thân thể hơi dời sang một bên, nhân mạnh từng chữ: “Chính là người này!”

Hóa ra sau lưng thế lực Độc Cô luôn có một người, nhưng vì vậy vóc dáng người tương đối nhỏ. Cho nên che giấu cho phe Độc Cô Độc, chớp mắt dời thân hình sang một bên, cuối cùng Bà Mỗi và Ngũ Dạ cũng thấy rõ người này!

Vừa nhìn thấy, mỗi mỗi đứng ngây người tại chỗ, á khẩu không trả lời được, ngũ giao càng ghen hòng nhìn trần trời. Sao các nàng lại nghĩ tới, người dẫn dắt phe Độc Cô tới đây lại là -
nàng!

Bốn đêm!

Là bốn đêm!

“Thật... ngoài ý muốn? Mỗi mỗi?” Xem ra Tứ Dạ cũng không dễ chịu hơn Nhược mỗi và Ngũ Dạ bao nhiêu, toàn thân bà cũng đầy vết đao kiếm, hơn nữa trước ngực còn có hai vết đao rất sâu, hai vết đao thiếu chút nữa cũng giết chết bà ta. Cô ta bị Vô Song môn vây công phát ra tiếng kêu thảm thiết, chắc do hai vết đao này gây nên.

Bà mỗ ngây người một lúc lâu mới hiểu, cô vốn uy nghiêm vô cùng, giờ phút này lại cực kỳ chán nản, nói: “Đúng là bất ngờ! Ta tưởng rằng... người đã chết rồi, không ngờ người còn may mắn sống sót. Bốn đêm, vì sao người lại bán đứng chúng ta? Mỗ mỗ thà... Người thật sự vinh quang chết trận, ít nhất còn có thể lấy mạng báo đáp đại nghĩa của Vô Song phu nhân...”

“Nghĩa?” Tứ Dạ đột nhiên hỏi ngược lại: “Mỗ mỗ, nhưng... người có nghĩ tới tử vong... Đáng sợ tới mức nào không? Người có biết... Khi ta bị đao bổ vào người, hiểu được đạo lý gì không? Cuối cùng cái gì ta cũng hiểu! Thì ra, tất cả tình tình nghĩa trên đời không quan trọng, quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng trước đã! Không có mạng, còn đại nghĩa nào tới cứu viện?”

“Mỗ Mỗ, ta thấy người với năm đêm... Hay là ngoan ngoãn giao Khuynh Thành Chi Luyện cho Độc Cô thành chủ đi! Dù sao chiêu này vốn thuộc về tổ tiên Vô Song phu nhân của hắc, chúng ta không đáng để ý tới chuyện của Vô Song thành, để hắc dùng chiêu này, mình cứ bảo vệ cho tốt Vô Song là được...”

Trong thời khắc máu chốt này, Tứ Dạ vẫn còn làm người nói chuyện, hơn nữa còn vừa nói vừa chỉ vào hai vết đao bị thương trước ngực, để tăng cường thuyết phục thay cho lời biện hộ của mình.

Thế nhưng, vô luận lúc này nàng nói cái gì, biểu tình trên mặt nàng như khắc lên mặt nàng bốn chữ ——

Tham sống sợ chết!

Mỗ mỗ yên lặng nghe rồi tự nhận mình bốn đêm, cuối cùng ngẩng ra một hơi, nói: “Bốn đêm, người cho rằng chỉ cần chúng ta đưa niềm nhớ khuynh thành cho phe Độc Cô là có thể giải quyết dễ dàng? Người thật sự quá ngây thơ, người có biết không?, Nếu cho Độc Cô một phương súc sinh như vậy đạt được Khuynh Thành Chi Luyện, hắc tất nhiên sẽ lấy nó thủ hộ vô song, nhưng hắc càng sẽ lợi dụng niềm luyện ái khuynh thành tàn sát những cái kia bất phục bang phái của hắc, chỉ sợ vào lúc đó, toàn bộ võ lâm sẽ trở thành chiến trường giết chóc. Người có biết hôm nay người dẫn hắc tới nơi này, tương lai sẽ hại chết bao nhiêu người vô tội không?”

Tuy nói vậy nhưng bốn đêm vẫn không hề hối hận, đáp:
“Những người kia vô tội đến mức nào, có liên quan gì tới ta?
Bây giờ ta chỉ muốn bảo tồn tính mạng, sau này, ta còn phải
quên sạch đại nghĩa của Vô Song phu nhân gì đó, ta không
muốn sống qua ngày trong bóng tối nữa, ta còn muốn yên
lành... hưởng thụ nhân sinh!”

Thật là ngu xuẩn mất khôn! Mỗi mỗi càng nghe càng đau lòng,
một mực im lặng không nói, lúc này bỗng dưng phá vỡ trầm
mặc, nói: “Đại tỷ, ta... ta đã nhìn lầm người...”

“Từ nhỏ đến lớn, người đều nhạo báng... Tam muội xấu xí,
nhưng hôm nay... Ta rốt cục phát hiện, người xấu nhất...”

“Thật ra là...”

“Người!”

Từ trước đến nay, vẻ đẹp tự phụ nhất từ trước đến nay, giờ
phút này bị năm đêm mở miệng nói giạt mình, lập tức giận dữ
kêu lên:

“Oa tốt! Nhị muội, Mậu thẹn thùng dám mắng ta xấu? Đại tỷ
tỷ hiện giờ muốn muội xấu hơn ta —— càng xấu hơn!”

Trở thành vết thương cũng không quan tâm, dốc hết khí lực
toàn thân lao thẳng tới năm đêm, lại còn mười cái chén sứ, thề
phải vạch mười vết máu trên mặt năm đêm!

Động thủ! Nói nhiều đạo lý như vậy, kết quả cuối cùng vẫn
phải động thủ! Sớm biết như thế, không cần nói như vậy ta,
tiết kiệm nội lực lưu lại đợi đấu tranh đi!

Ngũ Dạ không sợ tất cả tấn công trực tiếp hấn, đương nhiên đã
có chuẩn bị. Tứ đêm lao tới gần, Khốn Tiên Tác trong tay áo
của cô bắn ra như điện, ai ngờ Khốn Tiên Tác bị người khác
dùng chỉ áp chế, chỉ này, chính là Vô Song Thần Chỉ của Độc
Cô!

Khốn Tiên Tác vốn cùng Khốn Tiên võng có đầy lực kết dính,
có thể đem cao thủ nhất lưu chế thành khuỷu tay, cùng lúc đó
Độc Cô giới, một chỉ này mặc dù mang theo Khốn Tiên Tác,
nhưng đầu ngón tay vẫn có thể hoạt động tự nhiên, chỉ thấy
hắn đã có thể thoát khỏi chắt nhòn của Khốn Tiên Tác, búng
ngón tay một cái, trọng điểm vào đại huyệt Ngũ Dạ, dạy nàng
không thể động đậy.

“Ngũ Dạ...” Mỗ Mỗ bấm một cái, lập tức tung người lao lên cứu viện. Thanh Long trong tay cầm thanh Yêm Nguyệt đao, cũng không khỏi phân cách bỏ về phía Độc Cô. Hiện tại nàng chỉ còn lại một thành công lực, một đao này căn bản không có tác dụng gì. Nàng chỉ muốn dùng đao thế dọa lui Độc Cô một phương.

Bên phía Độc Cô Cô dường như đã sớm biết tâm ý của nàng, vậy mà không tránh không né, trong miệng còn phát ra một câu khinh miệt:

“Nỏ mạnh hết đà! Người còn có tư cách bức bốn thành chủ ra tay sao?”

nỏ mạnh hết đà, mỗ mỗ trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, làm sao hẳn biết ta đã là nỏ mạnh hết đà? Chẳng lẽ...

Không cần nghĩ ngợi, mỗ mỗ nhanh chóng có đáp án, tuy bên Độc Cô vẫn xao động động động thủ, nhưng có một người ra tay thay hẳn!

“Bồng”! Một tấm lưới Khốn Tiên phủ xuống, bà ngoại đã lao lực quá độ, lúc này không cách nào né tránh được. Ngay tại chỗ bị lưới bao phủ, người giăng lưới chính là bốn đêm!

Không chỉ có nàng bán đứng mỗ mỗ, hóa ra nàng ta còn ra khỏi giường vây tiên võng của nàng ta!

Khó trách vừa rồi bị vây khốn năm đêm không chút hiệu quả đối với Độc Cô, tin tưởng bốn đêm trước khi tới đây, để phòng ngừa vạn nhất, sớm đã bôi tiên thủy cho Độc Cô.

Trong chớp mắt, hai người mỗ mỗ đã bị không chế, bên Độc Cô càng thêm đắc ý, nói: “Thế nào? Mỗ mỗ, bốn đêm đã nói cho ta biết, mỗi lần ngươi dùng tình khuynh đảo bảy đời cần phải khôi phục nguyên khí, bây giờ ngươi còn trò xiếc gì, có thể ngăn cản mối tình cướp đoạt khuynh thành của bản thành chủ không?”

Nhìn vẻ mặt dương dương đắc ý của đám Độc Cô, còn thêm bốn đêm ở bên cạnh hẳn cười làm mỗ mỗ tức giận, bà ta không thể nói được gì. Ngược lại, Ngũ Dạ bị phong bế huyết đạo lúc này lại lạnh lùng nói: “Đừng quá sớm... Cao hứng! Độc Cô một phương, trong cự tháp trước mắt này... Tuy cất

giấu Khuynh Thành Chi Luyến, Cáp... Người tuyệt đối không cách nào phá tháp thủ chiêu...”

Độc Cô giới cười trâm xuống, hỏi: “Ồ? Vì sao ta không thể phá tháp lấy chiêu?”

Ngũ Dạ đáp: “Bởi vì tháp này chỉ có Nhiếp Phong mới có năng lực phá vỡ...”

“Đáng tiếc, hắc và tam muội... cùng cao chạy xa bay. Cho dù hai người bọn họ tạm thời không thể rời khỏi Vô Song Thành. Nhiếp Phong tỉnh táo, trâm tĩnh, người cũng tuyệt đối không có khả năng... tìm được hắc...”

Độc Cô một phương ánh mắt lấp lóe, nói: “Cho nên, người cho rằng bản thành chủ nhất định không được mỗi tình khuynh thành? Chỉ có thể than nhẹ ở Vọng Tháp này sao?”

Ngũ Dạ lòng như định liệu gặt đầu, chỉ là nàng bỗng nhiên phát giác, ánh mắt lóe lên của Độc Cô giới tựa hồ còn có dự liệu hơn so với nàng!

“Phốc” một tiếng, một phương Độc Cô đột nhiên nắm chặt đỉnh đầu Ngũ Dạ, lãnh khốc một huyết:

“Bản thành chủ thật sự thập phần bội phục chính mình, bởi vì vừa rồi đúng lúc, ta đã nghĩ ra một phương pháp có thể tìm ra Nhiếp Phong cùng tam muội người.”

Tuy mỗi mỗi bị khốn trong tiên võng vây khốn nhưng không thoát thân nổi, chợt thấy bên phía Độc Cô giả bộ biết hành động ngũ đêm, không khỏi điên cuồng kêu lên:

“Súc sinh, mau dừng tay! Nếu người làm bị thương một sợi lông của nàng, ta nhất định sẽ hoàn trả gấp mười lần!”

Độc Cô một phương trơ mặt lên nói: “Yên tâm! Ta sao dám làm tổn thương lông tóc của nàng? Nàng lớn lên rất không tệ, tiêu mỹ nhân như vậy, bản thành chủ càng nên bảo tồn mỹ mạo vĩnh cửu của nàng mới phải...”

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, năm ngón tay nắm chặt trên trán năm đêm bỗng mạnh mẽ kéo ra một cái.

Chỉ nghe “Xoát” một tiếng! Một trận thanh âm xé vải, nghe khiến người nghe tim ta đập nhanh! Bên Độc Cô lại lấy lực

lượng năm ngón tay của Vô Song Thần Chỉ của hắn, cứng rắn đem da người năm đêm từ đỉnh đầu đến cuối, giật ra toàn bộ!

Rào rào!

Trong khoảnh khắc, thông đạo vốn yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân, còn có bà mỗ phát ra từ cực độ bi phẫn...

Rít gào!

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, tiếng kêu thảm thiết cùng gầm gừ rít cuộc cũng ngừng lại, thông đạo lại lần nữa hồi phục tĩnh mịch!

Năm đêm bị lột da, thân thể máu me đầm đìa lăn xuống đất, máu tươi chảy đầy đất. Chỉ có cái tâm hồi hận của nàng ta khiến người ta không nở nhìn, không biết đã chết hay chưa. Mà mỗ mỗ còn sót lại chỉ còn lại một thành khí lực, tận mắt nhìn thấy năm đêm bị lột da sống sờ sờ., Sớm vì phần nộ mà ngất đi, chỉ có bốn đêm vẫn đứng ngăn người, nhưng nàng cũng mờ mờ hồ hồ, hiển nhiên một màn tanh hôi của kiêu vừa rồi đối với nàng mà nói cũng tương đối chán động!

Trái lại Độc Cô một phương, xem ra vẫn khí định thần nhàn như trước, tựa như cái gì cũng không phát sinh, tiện tay ném tấm da Ngũ Dạ xuống một bên, máu trong tay hắn cũng sớm đã lau đi, toàn thân trên dưới đều không có một kẽ hở, đều không giống chút nào là biết giết người, chỉ giống một hán tử trung niên khí độ trầm ổn.

Đây mới chính là Kiêu Hùng chân chính!

Kiêu hùng, há chỉ ” Hệ nhân không chớp mắt”? Quả thực ngay cả lông cũng sẽ không nháy lên nửa cái!

Được một mình nhắm mắt sang bốn đêm, lại liếc nhìn đám môn chúng Vô Song phía sau lưng, đầy thâm ý nói: “Thấy chưa! Bản thành chủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua người bắt nạt ta! Người bán đứng ta, kẻ đối nghịch với ta, kết cục của bọn họ sẽ còn thảm đạm hơn so với cô gái này, các người có nghe thấy không?”

Tứ Dạ liếc nhìn thân thể thê thảm trên mặt đất, đáp lại đầu tiên:

“Thành chủ yên tâm! Ta... Không! Sao chúng ta dám bán đứng người? Nhất định người sẽ trở thành đương kim kiêu hùng!”

Nữ tử này, xưa nay cay nghiệt chính Tam muội mình, dưới mắt lại lưu lạc đến già cũng bái, thật sự là tự gây nghiệt.

Các môn hạ còn lại thấy Tứ Dạ ninh nọt thành chủ như vậy, cũng nhao nhao không ngừng ninh nọt tâng bốc, cao giọng hô: “Không tệ! Thành chủ nhất định sẽ trở thành tuyệt thế kiêu hùng! Thành chủ nhất định sẽ trở thành tuyệt thế kiêu hùng!”

Nhất định phải?

Thế sự nào có “Nhất định”?

Thế sự chẳng những không có “Nhất định”, hơn nữa ngay tại thời điểm một phương Độc Cô hưởng thụ tiếng hô phía trước mọi người...

“Hắn” đến rồi!

Một phương Độc Cô đột nhiên cảm thấy tâm huyết dâng trào, không biết vì sao, đột nhiên trong lòng hắn nổi lên một cảm giác vô cùng đặc thù. Đó là một cảm giác tử vong.

Cảm giác tử vong này như một con sói bình tĩnh, ngoan độc đang nhìn chăm chăm vào hắn...

Còn bên Độc Cô Cô thì đồng thời cảm thấy, con sói này là một con sói vô cùng lợi hại, con sói này...cũng đã ở sau lưng hắn!

Hắn đột nhiên quay đầu, sau lưng không có gì, chỉ có đám môn chúng Vô Song đang hô khẩu hiệu mù quáng.

Không! Con sói này, tuyệt đối không phải là một trong số bọn họ! Bọn họ quá mức bình thường, căn bản không có dạng khí tức tử vong làm người hít thở không thông như vậy, ngay cả bốn đêm xung quanh hắn, võ công của nàng vốn không kém, nhưng hắn cũng không thiếu!

Con sói mang theo khí tức tử vong này đến cùng là ở nơi nào?

Sự bất an lo âu bên phía Độc Cô không kéo dài bao lâu, hắn nhanh chóng biết được đáp án! Lúc này đột nhiên có vài tên sau tới, Vô Song môn lướt vào trong đường hầm, còn có vẻ sợ hãi dị thường, một người trong đó cuối cùng cũng khá trấn

định, lập tức quỳ xuống nói: “Bẩm báo thành chủ, đại sự không ổn...!”

“Cái gì mà không ổn?”

“Lính gác của chúng ta... Vừa phát hiện...”

“Phát hiện ra cái gì hả?”

“Có hơn vạn tinh anh trong thiên hạ, họ đang đóng quân ở “Mã Quỷ loa” cách bốn thành mười dặm, giống như có âm mưu bất chính với bốn thành. Còn nữa, người suất lĩnh bọn họ, chính là con thứ hai thiên hạ hùng bá...”

“Bộ! Kinh! Vân!”

Bộ Kinh Vân ba chữ, nghiêm nhiên như “Ừ ừ” ba tiếng sấm sét, thể như chẻ tre truyền vào trong một phương tai Độc Cô, hấn giật mình tại chỗ.

Đến rồi! Lần này đúng là ——

Sói đến rồi!

Thật sự là thiên lý tuần hoàn, báo ứng khó chịu! Độc Cô một phương không ngờ lần này mình lại bắt được mồi mỗ, giả ý tạo thành trò hay Bộ Kinh Vân suất lĩnh mọi người công thành, lại làm giả thành thật. Khó trách vừa rồi hấn cảm thấy một đầu sói tương đối lợi hại đang nhìn chăm chăm vào mình, thì ra cũng không phải là ảo giác, con sói này, căn bản chính là Bộ Kinh!

Thật lợi hại! Cách xa mười dặm, khí tức tử vong trên người hấn đã phát ra áp lực sâu như vậy, nếu hấn bỗng dưng xuất hiện trước mắt, chẳng phải sẽ không khiến công lực hơi yếu, đương trường...

Khí tuyệt bỏ mình!

Đương nhiên Vô Song môn không biết đứng bên cạnh “Tử Thần” sẽ có cảm giác ra sao?

Bất quá, tinh anh thiên hạ đang canh giữ “Tử Thần” giờ đây bọn họ đều không hẹn mà cùng nổi lên một cảm giác, bọn họ nhất trí cho rằng - trận chiến này tất thắng!

Bởi vì, chủ soái của bọn họ thật sự là tử thần!

Trên sườn Quỷ, mây đen che phủ, trời đất không ánh sáng, đang quỳ lạy một chiếc ghế với hàng vạn tinh anh trong thiên hạ. Đương nhiên bọn họ không phải đang ngồi trên ghế mà là ngồi như không có chuyện gì xảy ra, không! Cái ghế kia quả thực không phải người mà là Thần, Thần, Tử!

Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân vẫn như bình thường dùng hai tay chống má, im lặng ngồi đó, mặc cho chiến bào tùy ý tung bay theo gió. Hắn như sông băng, trầm như uyên ngục, thần bí như một bí ẩn mà bất cứ ai cũng không thể đoán ra. Toàn thân hắn tản ra khí tức tử vong, thậm chí ngay cả vạn tinh anh trước mắt cũng bị áp chế đến mức khó có thể tự chủ, phẩm đức hít cũng bị ép cùng tử thần đồng hấp., Hắn hút, bọn họ liền hút, hắn hô, bọn họ mới hô, mọi người đều không dám động, giống như tất cả mọi người ở bốn phía đều không được chỉ dẫn, tuyệt đối không cho phép vọng động, tất cả mọi người nhất định phải cùng hắn -

Tiếp cận tử vong!

Chính bởi vì cổ khí tức ép người này suýt chút nữa đã sắp tiếp cận tử vong, khiến cho quá vạn tinh anh trong thiên hạ càng bái phục Bộ Kinh Vân, càng có lòng tin!

Đạo sát trên chiến trường, ngoại trừ thực lực tự phong, còn cần vô cùng tin tưởng chiến ý dồi dào, lòng tin và chiến ý, rất nhiều lúc, thậm chí trọng yếu hơn so với thực lực!

Đặc biệt là khi giết người...

Huống chi, nhìn qua thiên hạ sẽ gặp quân đoàn này, thực lực cũng tương đối hùng hậu.

Bởi vậy, trận chiến này —

Tất thắng!

Ước chừng một canh giờ sau, bộ kinh vân vừa rồi hơi dịch chuyển thân thể, chớp đầu nhìn bầu trời đêm biến hóa thất thường, vài tên tinh anh thiên hạ bên cạnh hắn chợt thấy hắn nhếch nhác di chuyển, cuối cùng cũng có chút sinh khí, không khỏi thở dài, càng có người thừa nước hỏi: “Vân... Thiếu gia! Chúng ta đã tiến vào nơi đây, vì sao vẫn án binh bất động? Vì sao không công hắn vô chuẩn?”

Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại, càng không có bất kỳ động tác gì! Sắc mặt, thậm chí ngay cả lông mày cũng không có nháy một cái, hần căn bản sẽ không làm ra bất kỳ phản ứng nào, bởi vì hần cho rằng, theo như lời tinh anh này...

Là một câu nói nhảm!

Nói lời thừa, tất nhiên không cần trả lời!

Phé nhân, lại càng không cần phải để ý tới!

Vô Song thành là một tòa thành lớn, tuyệt đối sẽ không thiếu phòng thủ, môn hạ trong thành chắc cũng tự cho mình số lượng không ít, thậm chí giờ phút này còn tinh anh hơn lúc này nhiều, nếu tùy tiện tấn công, chỉ e không thể không công vô phòng bị mà là - công hần đã có chuẩn bị!

Nếu phải nắm chắc tất thắng tuyệt đối, nhất định phải triệt để biết rõ ràng tình thế đối phương, tìm ra sơ hở mới có thể nắm chắc thắng lợi!

Huống chi, chuyến này hần còn có một mục đích khác là tìm kiếm Nhiếp Phong!

Nhưng rốt cuộc phải làm sao mới biết rõ được tình thế của đối phương? Tìm ra sơ hở gì?

Chỉ có một phương pháp!

Một phương pháp hần thường dùng - chờ.

“Chờ đến lúc “Độc Cô một phương không thể tiếp tục chờ”, hần sẽ lộ ra sơ hở trí mạng nhất của mình!

“Ngũ Dạ nhị tử! Ngũ Dạ nhị tử!”

Trong tiếng kinh hô, trong một gian phòng đã sụp đổ, hai mắt bỗng nhiên mở ra, toàn thân mồ hôi đầm đìa, rốt cuộc nàng cũng tỉnh lại từ trong hôn mê.

Nàng bỗng nhiên thức tỉnh, lại phát hiện mình cũng không phải đang nằm trên giường, mà là ngồi ở trên giường, sau lưng nàng, còn bị một đôi bàn tay gắt gao đè vào, đôi chướng càng “Cố gắng không ngừng” hướng về phía nàng Thâu Chân, loại thái độ nghiêm túc “Cố gắng không ngừng” kia, mộng không cần quay đầu lại cũng biết, nhất định là... Hần!

“Nhiếp đại ca, là... huynh?”

Ngoài ý muốn, người phía sau không lập tức trả lời, chỉ liều mạng đem chân khí xuyên vào trong cơ thể mộng, qua thật lâu, mộng nguyên khí dần khôi phục, kỳ kinh bát mạch trong cơ thể cũng dần dần thông suốt, mà đôi tay kia, cuối cùng cũng rời khỏi cửa lưng của nàng.

“Cuối cùng... Đại công cáo thành, người... đã khôi phục nguyên khí, mộng, người có biết mình hôn mê... Một ngày một đêm không?”

Thật sự là tiếng của Nhiếp Phong! Mộng Văn không khỏi mừng thầm trong lòng, nàng vội vàng quay người, thật tình không biết định thần nhìn lại, vì vậy giật nảy mình, trước mắt... Lại còn là Nhiếp Phong?

Chỉ thấy thần sắc Nhiếp Phong trở nên uể oải, mặt mày xanh lét, vẻ tuấn tú vốn nên có nay đã không còn sót lại chút gì, khoe miệng của y mơ hồ còn lưu lại một ít vết máu loang lổ đã khô. Rõ ràng, y muốn khôi phục mộng đẹp, không màng bản thân mình bị thương, trong một đêm, liên tục truyền chân khí cho nàng...

“Mộng, thật xin lỗi, ta từng đồng ý nhận năm đêm... Mang theo Cao Phi, đáng tiếc... Đêm đó người hôn mê bất tỉnh, chân khí suy kiệt, mà huynh muội Tiểu Nam... lại đồng dạng hôn mê...”

“Cân nhắc nặng nhẹ, ta vẫn là... quyết định chữa thương cho người trước rồi lại nói, cuối cùng tìm được gian phòng ở ngoại ô Vô Song thành... Không ai phá được phòng.”

Một đêm kinh hoàng cỡ nào! Giác mộng có thể tưởng tượng, đêm đó Nhiếp Phong đã bị nội thương, còn phải kèm theo nàng cùng huynh muội Tiểu Nam chạy băng băng. Vốn dĩ với khinh công của Nhiếp Phong sắp tuyệt võ lâm, phải thần không biết quỷ không hay ra vào vô song, đúng là dễ như trở bàn tay, nhưng trên tay hắn còn có ba người hôn mê, khinh công của hắn dù tốt, cũng khó tiến bộ ra được, hơn nữa... Hơn nữa...

Hắn ta còn nóng lòng chữa thương cho cô ta, là “Cần”!

Mộng trướng nhìn Nhiếp Phong, nhìn nam nhân không để ý mình chữa thương cho nàng, đột nhiên lấy dũng khí, vươn tay

ra, nhẹ nhàng vuốt ve vết máu nơi khóe miệng Nhiếp Phong đã khô khốc, trái tim của nàng đau đến mức lúc nào cũng nhỏ máu, đôi mắt của nàng mơ hồ hiện lên một mảnh lệ quang:

“Nhiếp... Đại ca, người đối với ta... Thực sự rất tốt, ta thật không biết... nên nói thế nào...”

“Từ nhỏ đến lớn, ta vẫn luôn sống trong... Trong u ám, luôn phải khổ luyện động công, để có triều có thể bảo vệ Vô Song, mà mỗi mỗi và hai vị tỷ muội, vĩnh viễn chưa từng thể hiện dáng vẻ tươi cười với ta, bởi vì bọn họ cũng vậy, lâu với u ám, vì tồn nghiã, mọi người đều không vui...”

“Nhưng mà, cho đến khi gặp được... Người, ta cuối cùng phát hiện ra, nguyên lai... Trên đời này, còn có người đồng ý...”

“Quan tâm đến ta!”

“Người sai rồi.” Nhiếp Phong đột nhiên nói một câu công bằng.

“Mộng, quan tâm người... Không chỉ có ta, còn có nhị tỷ của người —— ngũ dạ...”

“Vì người, nàng không tiếc cầu xin ta... Cùng nhau rời khỏi Vô Song, cao chạy xa bay. Nàng cho rằng, chỉ khi rời khỏi Vô Song, người mới có thể chân chính tìm được niềm vui đó...”

Một lời bừng tỉnh, Mộng Tuyên nhớ lại trước khi hôn mê, một đêm từng bất chấp đã có thể chữa thương cho nàng, vô cùng quan tâm hỏi: “Ngũ Dạ... Nhị tỷ... Nàng hiện tại ở đâu? Nàng... Thế nào rồi?”

“Có lẽ cô ấy không có vấn đề gì.” Trong quá khứ Nhiếp Phong mất ăn mất ngủ chữa thương cho mộng chữa thương, còn không biết năm đêm đã gặp một phương độc cô lột da, mà mỗi cũng bị bắt sống, cho nên y vẫn có thể đáp như vậy.

“Chỉ là, năm đêm từng căn dặn ta nói với người, nàng nói, nhân sinh tuy ngắn ngủi nhưng có thể có một người như người, tam muội, cuối cùng... cũng không tiếc...”

“Nàng còn nói, muội mãi mãi là tam muội của nàng, nàng... vĩnh viễn sẽ nhớ tới muội!”

Thật hoài niệm người! Chữ ba Dạ nói ra tựa như một đôi bàn tay ấm áp, nhẹ nhàng vỗ về trái tim của một quyền sách thê

lương, bàn tay mặc dù có thể mang đến cho nàng một chút ấm áp, nhưng cũng khiến nàng đau lòng...

“Ngũ Dạ... Nhị tỷ tỷ, năm đêm... Nhị tỷ...” Mộng Điệp ngơ ngác trầm ngâm, nước mắt ngưng ở trong đôi mắt, sớm đã rơi xuống, soạt, nàng không ngờ nhảy xuống giường.

“Không! Ta tuyệt đối không thể cứ như vậy rời khỏi Vô Song! Nếu không... mỗi nhất định sẽ không bỏ qua nhị tỷ!”

Trong tiếng hô to, mộng đã đi tới trước cửa phòng, đang định đẩy cửa ra, ai ngờ Nhiếp Phong đột nhiên thấy nàng tỉnh lại, lập tức nói đi, hắn biết rõ nàng như vậy, có lẽ không có cơ hội gặp lại nàng, nhất thời dưới tình thế cấp bách, cảm tình như núi bùng nổ, hắn kim lòng không được kêu to:

“Mộng! Không được đi ——”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hắn có một đôi chữ, lại có thanh âm hơn hắn phát sau mà tới trước, phút chốc đã ôm chặt lấy eo nàng, lần ôm này, nhất thời khiến cho giấc mộng ngây ngốc!

Cái ôm này, lở vò cùng mộng từng đối với lời nói của Nhiếp Phong — “Ta thích ngươi”, đồng dạng chấn động!

Vừa ôm, ẩn chứa bao nhiêu quan tâm ái mộ, hắn ôm tay nàng như vậy dùng sức như vậy, làm nàng lập tức cảm thấy, hắn đối với nàng, quan tâm cỡ nào...

Trong lúc hốt hoảng này, trong lòng Mộng dâng lên một cảm động không cách nào nói nên lời. Nhiếp Phong, vẫn còn chôn mặt hắn sau sợi tóc sau tai, dịu dàng nói bên tai nàng: “Mộng, mời... ở lại đi...”

Như thế cục bên ngoài mài giũa, nữ tử bình thường sớm đã mềm lòng, nhưng mà mộng, gánh nặng của nàng phần lớn, nghĩa bạc vân thiên tứ chữ, như là ép cho cả đời nàng cũng không cách nào ngẩng đầu lên. Nhiếp Phong vừa ôm, chỉ làm trái tim nàng hỗn loạn, hỗn loạn gấp bội:

“Không... Có thể, Nhiếp đại ca, ngươi... Mau thả ta đi! Ta còn muốn... Trở về... Cầu mỗi bỏ qua nhị tỷ.”

Không thể tưởng được đến giờ phút này, nàng vẫn kiên trì muốn đi, Nhiếp Phong lại không có cách nào bắt nạt nàng, chỉ

nói thẳng:

“Mộng, đừng lừa gạt chính ngươi nữa! Mồ mỗ cũng không đáng sợ như lời ngươi nói, Ngũ Dạ đã đồng thời cắt mạch cắt mạch với ngươi, để hồi phục gân mạch Tiểu Nam báo cho ta...”

“Cho dù nàng có đôi khi không chừa thủ đoạn nào, chỉ giống như nữ nhân có thể xả thân cứu người như nàng, nhất định sẽ không quá mức khó khăn năm đêm. Ngươi nói muốn trở về cứu nàng, có lẽ... chỉ là một cái có!”

viện có!

Hai chữ ”Viện”, thân thể Lệnh Mộng không khỏi chấn động, sửa viên màu hồng, đúng vậy! Lòng của nàng đã bị hấn xỏ xuyên, chỉ có thể nhận thức thẳng thắn:

“Không sai! Ta vẫn luôn tìm có trốn tránh... Ngươi, nhưng Nhiếp đại ca ngươi có biết ta và ngươi vốn là sinh sống ở hai thế giới đối lập không? Ngươi là người thiên hạ hội, mà chúng ta là người âm thầm bảo vệ Vô Song, rồi sẽ có một ngày, chúng ta đều vì thế mà - quyết một trận tử chiến!”

Quyết một trận tử chiến! Một câu nói chấn động nhân tâm cứng mà chém đinh chặt sắt cỡ nào! Nhiếp Phong nghe xong thế mà ôn hòa cười một tiếng, nói: “Vậy chúng ta liền như lời Nhị tỷ tỷ của ngươi năm đêm nói, quên niềm đam mê khuynh thành, cao chạy xa bay đi! Từ nay về tay, chúng ta đều không còn lý giải chuyện Vô Song thành cùng thiên hạ hội, càng không thuộc về giang hồ này nữa, dứt khoát chôn danh quy ẩn...”

“Trọng quá kim sinh!”

Trùng qua kiếp này? Đây là một loại mê hoặc cỡ nào! Mộng vẫn sống trong không gian u ám sau Vô Song thành, đây là một cơ hội rất tốt để nàng thoát thai trùng sinh!

Nhiếp Phong thấy nàng do dự, tiếp tục khuyên nhủ: “Tin tưởng ta đi. Ngũ Dạ không có việc gì, hơn nữa hai ta võ công không kém, cho dù rời khỏi Vô Song, tìm chỗ ẩn cư, lấy khinh công của chúng ta về tương lai vẫn... Có thể lạng lẹ! Đến đây... thậm chí năm đêm, thậm chí mồ mỗ...”

Quá lý tưởng! Nhiếp Phong à! Người có biết năm đêm hai mỗ mỗ đã...

Mộng một mực mơ màng màng nghe, tâm của cô, cũng dần dần dao động, đúng vậy! Tình cảm ngang dọc khuynh thành căn bản không nên tái hiện nhân gian. Vô Song thành cũng có mỗ mỗ và hai vị tỷ tỷ bảo vệ sau lưng, cho dù thật sự xảy ra sự cố, tương lai cô chạy về chẳng phải tốt hơn sao?

“Nhưng... Nhiếp đại ca, ta như vậy... bình thường, trên mặt lại có một vết đỏ... người xấu xí như vậy... Căn bản... không xứng với người...” Nói đến nói đi, nàng vẫn vô cùng tự ti.

Trên con đường mà nàng trưởng thành, nàng từng không ngừng giấu cợt cho đại tỷ tỷ bốn đêm, tự ti là tất nhiên. Nhưng, nàng không như Tứ Dạ nói bàn kia xấu xí, bình thường, nhiều năm qua hậu nhân mạch hoa ân này của các nàng đã sơn cùng thủy tận, mộng lại sớm kiên trì dốc hết một phen trên người mình, trợ giúp người nghèo già yếu. Viên trái tim này của nàng không để ý đến người khác trước, sao có thể bình thường như vậy?

Còn nhớ rõ nàng và Nhiếp Phong mới gặp nhau đêm hôm đó, số tiền nàng bán mình lấy được, đều đem đến cho một người ăn mày lớn tuổi. Kỳ thật những đồng tiền kia, cho dù không trả cho bà lão ăn xin năm đó, bà ta cũng sẽ tặng cho người bệnh mỗi ngày xin khám bệnh...

Nhiếp Phong vẫn ôm thật chặt lấy giấc mộng, dịu dàng nói: “Mộng, đừng có choáng váng nữa. Ở trong lòng ta, người chẳng bao giờ bình thường. Tất cả đều là tự ta cam tâm tình nguyện! Người có biết không? Từ nhỏ ta đã có một giấc mộng rồi.”

“Ta hi vọng, sẽ có một ngày, mình có thể trở thành một gia đình yên tĩnh đơn giản. Nhưng giấc mộng này, từ khi mẫu thân chạy mất, cùng cha ta sau khi chết, đã dần dần xa vời...”

“Chẳng qua cho đến bây giờ, giấc mộng của ta lại trở về...”

“Mộng, nếu người thật sự muốn kiên trì trở về, có lẽ, sẽ có một ngày sẽ chết vì bảo vệ Vô Song, nếu người chết, sẽ có một người... rất thương tâm, người biết... ai sẽ thương tâm như người không?”

Ai sẽ thương tâm cho nàng chứ? Vậy còn cần phải hỏi làm gì?

Mộng đã không biết làm sao, lúc này Nhiếp Phong mới xoay nàng lại. Hai người đối mặt, hắt lấy dũng khí nói: “Ứng thừa... Ta, Mộng, trở thành...”

“Mộng đầu tiên, “Mộng đồng sinh cộng tử”!”

Đúng! Đồng sinh cộng tử, không thể đồng sinh, chỉ mong có thể cùng chết!

Trời đất mệnh mông, mơ hồ từ lúc sinh, ai là nữ nhân vô cứu rồi trong u ám chứ? Ai muốn đồng sinh cộng tử với một vị phụ nhân có vết máu đỏ sâu trên gương mặt? Hóa ra, còn có một... Nhiếp Phong.

Hắn nghiêm chỉnh khẩn cầu như vậy, đơn giản là muốn cứu thế giới u ám sau lưng Vô Song, hắn hy vọng nàng có thể vui vẻ, cầu tứ sao lại không rõ khổ tâm của Nhiếp Phong? Bản thân nàng không có bất cứ lý do gì để cự tuyệt, cũng không cách nào trốn tránh ánh mắt của hắn, rốt cuộc, nàng chậm rãi, yên lặng gật đầu.

Mất thấy Mộng Từ Từ gật đầu, Nhiếp Phong không mấy may mắn có thể hình dung được, hắn có chút không dám tin nói: “Vậy... Thật sự... Thật tốt quá. Mộng, đợi sau khi thương thế của muội hoàn toàn khôi phục, chúng ta cùng rời khỏi Vô Song với huynh muội Tiểu Nam, tìm một chỗ ẩn cư, không còn để ý tới tranh chấp giang hồ nữa...”

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, Nhiếp Phong còn chưa nói hết lời, liền có hai thân ảnh nhỏ đột nhiên đẩy cửa mà vào, hóa ra là một tiểu Nam đang nghe lén bên ngoài. Tiểu miêu, mèo nhỏ còn cố ý cao giọng kêu to:

“Rào! Tỷ tỷ, hắn rất tệ nha! Nam nhân ngồi trên thớt như vậy, người thật sự muốn cùng hắn đi sao?”

Tiểu Nam cũng nghịch ngợm nói với Nhiếp Phong: “Sur phụ, lần này cả đồ nhi cũng không giúp người rồi! Người nói tỷ tỷ là giấc mộng đầu tiên của người, vậy tức là người còn có giấc mộng thứ hai, giấc mộng thứ ba rồi! Người hoa tâm như vậy, chẳng phải tỷ tỷ sẽ rất nguy hiểm?”

Hai đứa trẻ trước mặt thật ra đã sớm được Nhiếp Phong cứu tỉnh, bây giờ hai người người một lời ta một câu, thẳng tắp

nư hát, chỉ trong chốc lát, chỉ khiến Nhiếp Phong lộ vẻ nghèo túng, mặt đỏ tía tai.

Mộng vội vàng khuyên ngăn: “Sao các ngươi lại nói Nhiếp đại ca như vậy? Xem! Các ngươi nói đỏ mặt...”

Con mắt mèo nhỏ đảo một vòng, phân biệt nói: “Oa oa! Tỷ tỷ, ngươi chưa gả, liền bận không ngừng nói giúp hần, chúng ta cũng không dám nói nữa. Đại ca, chúng ta đi ra ngoài trước đi!”

Tiểu Nam cũng phụ họa nói: “Đúng vậy! Hay là đi là thượng! Nếu không hai người bọn họ lại bị tề răn, chúng ta thật sự khó giữ được cái mạng nhỏ này!”

“Các ngươi...” Mộng còn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng Tiểu Nam và mèo nhỏ khá thông minh, hai huynh muội giống như hai con heo nhỏ mập mạp chui ra từ bên ngoài phòng...

Người này thay Nhiếp Phong và Mộng khép cửa phòng.

Thật sự là nhân tế quý lớn!

Nhiếp Phong và câu trúc bị hai đứa trẻ cười một tiếng, nhìn nhau ban thưởng, ngược lại có chút lúng túng, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới đúng, may mà Mộng Tuyên nhớ ra một số chuyện mà nàng vẫn cảm thấy khó hiểu, nàng áp úng hỏi: “Nhiếp... Đại ca, ta... Còn có một chút... Không rõ, lần đó ta... Đúng rồi đại huyệt bên hông ngươi, vì sao... vẫn có thể ra tay?”

Lại là vấn đề giống như năm đêm! Nhiếp Phong cười yếu ớt đáp: “Rất đơn giản. Chỉ vì ngươi kết một ít nhắc nhở cho ta, cho ta minh bạch “chân tướng” lúc trước là “nghuyễn hoặc”, đạo lý giả dối trước đó là chân tướng...”

“Nhắc nhở? Ta từng cho ngươi... nhắc nhở?” Có sao? Lần này ngay cả mộng cũng cảm thấy hồ đồ.

Nhiếp Phong lại cười, duỗi cánh tay trái ra, nói: “Ngươi quên rồi sao? Ngươi còn nhớ...”

“Tám chữ này?”

Tiếng nói vừa dứt, Nhiếp Phong bỗng dừng tụ kinh lên cánh tay trái, “Phành” một tiếng! Da thịt trên cánh tay hần vốn từng

bị mộng cắt ra, bất ngờ bị kinh lực bên trong chấn khai, xương cánh tay dưới da vậy mà khắc rõ ràng tám chữ ——

Nhiếp đại ca, ta thật có lỗi với huynh!

Sự tình chuyển hồi lộ chuyển, khúc chiết ly kỳ! Vì sao trên xương cánh tay Nhiếp Phong lại khắc tám chữ này?

Mộng Tuyền nhìn tám chữ này, như là bừng tỉnh nói: “Ta... Đã hiểu, hóa ra là thế...”

Nhiếp Phong ngưng mắt nhìn nàng, hỏi: “Theo ta đoán, tám chữ này, nhất định là ngày đó ta vì Tiểu Nam cắt mạch nổi gân, hãm vào lúc hôn mê, do người khắc lên?”

Mộng Từ từ gật đầu:

“Ừ. Ngày đó mỗ mỗ bằng lòng cùng ta một chỗ vớt bỏ hai tay gân mạch cứu vớt Tiểu Nam, một trong những điều kiện đó là muốn ta đáp ứng, hảo hảo... lợi dụng Khuynh Thành Chi Luyện giữa người...”

“Cho nên, người cảm thấy rất áy náy, liền ngay trước khi ta thức tỉnh, âm thầm cắt da thịt ta một lần nữa, khắc xuống tám chữ này?”

Mộng không phủ nhận, sự thật đúng là như thế. Nhiếp Phong nói: “Vốn tám chữ này sẽ theo vết thương trên cánh tay ta khép lại, vĩnh viễn chôn ở trong cơ thể ta, khắc cốt ghi tâm. Đáng tiếc, rất nhiều lúc, ai cũng không cách nào cam đoan, vết thương sẽ không vỡ ra nữa...”

Mộng nói: “Chính là như thế, người vô tình phát hiện tám chữ này? Nếu người đã biết ta có thể... làm một số chuyện bất lợi đối với người, mới có thể... Nói với người... Xin lỗi, vì sao người vẫn muốn... tìm ta? Đưa dê... Nhân Hồ khẩu?”

“Bởi vì từ đầu đến nay, ta cũng tin tưởng chính mình, cũng không có lầm —— nhìn lầm người.”

Đúng! Từ trước đến nay hẳn luôn cho rằng, với tính cách của nàng, nhất định sẽ không hại hẳn. Hẳn tình nguyện lách mình ở trong trận này để chứng minh hẳn không có nhìn lầm!

mỗ tràn lòng cho rằng Nhiếp Phong đã rơi vào bố cục do bà ta bố trí. Thật ra Nhiếp Phong đã đứng về phía ta từ lâu, bình tĩnh

nhìn các nàng diễn kịch, người thật sự bình tĩnh nhất lại là ông ta!

Mà trong mộng, nàng lại là người vô tội nhất, cho dù nàng bị ép phải chế tạo “nguyên hoặc”, chỉ riêng mình nàng đã sớm khắc xuống “chân tướng” ở trên xương cánh tay Nhiếp Phong. Nhưng mà, trước khi nàng khắc xuống chân tướng, thân phận của mình vẫn chưa bại lộ, còn đang đóng vai trò của nàng, sao không phải là “huyền hiện” giả?

Cái gọi là chân tướng trước đó là giả dối, cái giả trước đó là chân tướng, như thật hay giả, giả hay là thật, chính là ý này.

Cũng chính vì Nhiếp Phong đã minh bạch đạo lý này, cho nên lúc cùng mộng khuyên thành lưu luyện thì hắn đã sớm chuẩn bị. Khi cánh cửa sắt nặng nề kia chậm rãi nâng lên, hắn hiểu rõ, đó đã là một khắc quyết định, hắn liền âm thầm vận hết chân khí toàn thân hộ thể. Quả nhiên! Mộng ra tay điểm huyết lớn ở thắt lưng hắn, bởi vì hắn đã sớm có chân khí bảo hộ, huyết vị mặc dù bị điểm, nhưng cũng chỉ có thể chế ngự hắn nhất thời, rất nhanh hắn liền dùng chân khí giải khai huyết đạo.

Đến giờ phút này, chân tướng đã đại bại, nhưng vẫn là u u ám ám nhìn Nhiếp Phong. Nhìn gã ngốc này từ đầu đến cuối vẫn tin không sai, hai hàng lệ nóng không khỏi từ từ chảy xuống.

“Người... khóc.” Nhiếp Phong ôn nhu nói: “Ta... có dự cảm bất thường, chúng ta... sẽ rời khỏi đây một cách dễ dàng...”

“Không! Mộng, đừng nói những lời nhụt chí này...”

“Nghe ta nói, bất luận con đường phía trước gian nguy ra sao, chúng ta cũng phải cố gắng hết sức, chúng ta nhất định có thể rời khỏi Vô Song...”

“Trọng quá kim sinh!”

Ngữ khí Nhiếp Phong dù khẳng định chắc chắn như vậy, chỉ là mộng cảnh có dự cảm bất tường tựa hồ hết sức chính xác.

Hai người bọn họ chưa chắc có thể dễ dàng rời khỏi Vô Song, vì dân thượng này còn có một người đang sinh tồn.

Một người không phải người -

Độc Cô một phương!

Bốn đêm đẹp dễ dãi thường ngã vào trong ngực Độc Cô, một đôi cánh tay như bạch ngọc, như hai con rắn nước quấn quanh cổ hắn. Xem ra, không chỉ có nàng bán đứng mỡ mỗ, năm đêm, bán đứng Khôn Tiên võng, lại còn bán đứng chính mình.

Một phương thể lực của Độc Cô Độc đều tràn ngập mùi thơm tỏa ra từ thân thể của bà ta, thậm chí ngay cả bản thân bà ta cũng bị mùi thơm nồng nặc hun cho thân không vững, nhưng bên Độc Cô lại không có thân không nở.

Hắn là loại nam nhân sau khi hưởng dụng con môi, sẽ vứt con môi như cỏ rác.

“Kỹ nữ! Đừng quán ta nữa!”

Bộp một tiếng! Một bên Độc Cô một bạt tai trùng trùng, liên bốn đêm vỗ người ngã ngựa đổ, ngã xuống đất, nữ nhân này vốn chỉ cần chết một lần là xong, bây giờ vì mạng sống, không tiếc hy sinh lẫn nhau cầu sinh, thật là tự chịu đựng!

“Thành chủ...” Tứ Dạ bị đánh ngã, không rõ cho lắm, nhưng bên phía Độc Cô Độc không nhìn cô, ngay cả liếc mắt cũng không, cứ như cô đã là một đồng rác, hân quát lớn:

“Người đến!”

Lấy uy nghiêm của thành chủ, cứ gọi như thế thì có mười mấy môn hạ đẩy cửa tiến vào, quỳ trên mặt đất.

“Thành chủ, xin hỏi có gì phân phó?”

Bên phía Độc Cô Độc quát hỏi: “Ta hỏi ngươi, tình huống bây giờ của đại quân thiên hạ như thế nào rồi?”

“Thành chủ, bọn hắn vẫn canh giữ ở ngoài thành mười dặm, cũng không có bất cứ hành động gì.”

Bên Độc Cô nghe vậy cười hắc hắc:

“Tốt! Lại dùng “Thụng thú” này đến đối phó bốn thành chủ? Hừ! Bộ kinh văn, ngươi không khỏi quá khinh thường bốn thành chủ rồi! Ngươi cũng nên biết, chúng ta có hơn ba trăm cái phân đàn vượt qua vạn yên bình, sắp đến rồi? Chỉ cần bọn họ đến, lại tự hợp hơn chín ngàn môn hạ trong thành chúng ta, đến lúc đó, một vạn hùng binh như ngươi, có thể địch nổi hai vạn hùng sư của bốn thành chủ? Ha ha!”

Khó trách bên Độc Cô vẫn trấn định như thường, nguyên lai hắn đã sớm bố trí, chắc hắn cũng đúng. Hắn từng phát hiện sau khi Nhiếp Phong tiến lên Vô Song, để phòng khi hùng bá hội có hành động đối với Vô Song, sớm đã chiêu mộ ba trăm vị tinh binh Vô Song phân đàn đến Phân Thần Châu, lại không ngờ Bộ Kinh Vân thật sự tập kích, ít ngày nữa tới đã có hơn vạn tinh binh, rốt cuộc đã phát huy được tác dụng.

Thế nhưng là, phe Độc Cô Cô đương nhiên sẽ không đánh trận không nắm chắc, hai vạn binh mã đối với một vạn binh mã cũng không phải là tuyệt đối, hắn muốn - tất thắng!

Mà chỉ cần có được mối Khuynh Thành Chi Luyện này...

Nghĩ tới lưu luyện khuynh thành, bên Độc Cô lại hỏi: “Các người có tung tích của Nhiếp Phong và giấc mộng kia không?”

“Bẩm thành chủ, tiểu nhân làm việc không tốt, nhưng chúng ta đã chia làm mười đội, truy nã từng hộ, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chẳng qua Vô Song Thành của chúng ta không nhỏ, phải lục soát khắp mọi ngõ ngách trong thành, ít nhất cần năm ngày mới có thể làm được.”

Độc Cô một phương nói: “Đã quá muộn! Chỉ sợ thiên hạ sớm đã phát động thế công, đã như vậy, bốn thành chủ chỉ có dùng phương pháp mà lão già kia nghĩ ra, mặc dù phương pháp này trong mắt dân chúng ở thành, có khả năng thất uy tín...”

Các môn hạ lập tức cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả bốn đêm cũng cảm thấy bức rứt, hỏi: “Thành chủ, rốt cuộc là... phương pháp gì?”

Bên Độc Cô chỉ cười âm hiểm.

Đã đến Mộ Hạ.

Sắc trời âm u bất định, đại địa đã hơi có thu ý, nhưng quần áo của mọi người vẫn rất mỏng manh, dù sao, trong một năm, thời gian tươi đẹp quyến rũ quả thật rất ít, mọi người đều tận lực quý trọng từng phút trước đó nhân thu.

Đúng như sinh mệnh, sinh mệnh lần áp phần lớn, nếu tất cả mọi người đều hiểu ý nghĩa ẩn giấu sau lưng sinh mệnh, chỉ có thể tranh thủ vui vẻ trong cuộc đời, tuy rằng cuộc đời phần lớn

mọi người không nhiều, nhưng nụ cười của bọn họ cũng không nhiều.

Chỉ là, nếu so sánh với “Nàng” có thể phần lớn.

Nàng vẫn luôn đi bên cạnh Nhiếp Phong, hai người đầu đội mũ rộng vành, tay nắm lấy tay, gió sớm chiều hạ nhẹ nhàng thổi vào trên người bọn họ, phất vạt áo hai người lên, trong khoảng thời gian ngắn cũng không phân rõ được hai người là người hay hai người? Hay là tiên?

Bọn họ còn đi qua đồng ruộng, xuyên qua rừng, đi tới chợ của Vô Song thành, tay họ vẫn nắm chặt như vậy, tựa như đang nói cho đối phương biết, bất luận xảy ra biến cố gì, bọn họ đều sẽ.

Đồng sinh, đồng tử...

Tay nắm tay, đồng sinh cộng tử, có thể đây đã là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời nàng, cũng là một lần duy nhất.

Đã qua hai ngày, nội lực của Nhiếp Phong và giấc mộng cuối cùng cũng khôi phục, cũng là lúc bọn họ chuẩn bị rời khỏi Vô Song thành với huynh muội Tiểu Nam. Mặc dù Tiểu Nam và mèo nhỏ xuất thế trong thành, cực kỳ không nỡ với Vô Song thành, nhưng nếu như ngay cả mộng cũng phải rời khỏi nơi này, bọn họ ở lại chỗ này lần nữa lại có ý muốn rời đi sao?

Dù sao, bọn họ không muốn nhất vẫn là giấc mộng!

Cho dù Nhiếp Phong và Mộng đã chuẩn bị rời đi nhưng vẫn còn rất nhiều băn khoăn. Vốn dĩ với khinh công của hai người bọn họ, “Vù” một tiếng là có thể ra khỏi thành. Nhưng nếu dắt huynh muội Tiểu Nam, liền để huynh muội Tiểu Nam lại trong nhà rách nát, còn mình thì đi ra chợ xem xét trước. Hai người bọn họ muốn nhìn xem hoàn cảnh của thành thế nào, nếu thủ vệ cửa thành không lạnh, thì lập tức trở về phá phòng hợp sức với Tiểu Nam, mèo nhỏ cùng nhau ra khỏi thành.

Thế nhưng, không biết là bởi vì vận rủi trong mệnh Nhiếp Phong quá giống ta, hay là một đời trong mơ đã định trước nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, hai người đi từng bước đến chợ, vậy mà gặp phải một ít chuyện không gặp phải...

Nếu như không phải thấy trên chợ có một đám thành dân thấp đang vây quanh quan sát, bọn họ sẽ không đi lại gần đám người.

Nếu như bọn họ không đi lại gần đám người đó, bọn họ sẽ không nhìn thấy những thành dân kia đang nhìn cái gì.

Nếu bọn họ không tới thấy đám dân chúng trong thành đang nhìn cái gì, bọn họ sẽ cùng huynh muội Tiểu Nam thoải mái rời khỏi Vô Song thành.

Nếu bọn họ có thể hoàn toàn không biết, tâm lý thoải mái rời khỏi Vô Song thành, có lẽ bọn họ sẽ tìm được hạnh phúc thật.

Nếu như...

Thế nhưng...

Chỉ trách bọn họ đi gần lại trong đám người. Bọn họ đã từng có được cuộc sống yên tĩnh mấy ngày liền, sắp sửa hoàn toàn thay đổi!

Nhiếp Phong và Mộng bước từng bước tiếp cận đám người, tỉnh không chú ý đám người đang ngẩng đầu nhìn cái gì; hai người đầu đội mũ rộng vành, ánh mắt tại đầu bông ngăn trở, chỉ hơi hơi ngẩng đầu, ai ngờ nhìn thoáng qua phía dưới.

A! Đây... là cái gì?

Chỉ thấy trong đám người có một cây gậy trúc cao ba trượng, gậy trúc, phía ngoài cao nhất, đang treo lơ lửng một thứ gì đó...

Một tấm da người!

Không chỉ có da người, Nhiếp Phong và Mộng Sơn còn nhận ra mặt người, rõ ràng da người này thuộc về —— Ngũ Dạ!

Trời ạ...

Dưới chót cây gậy trúc còn đóng chặt một khối mộc bài, phía trên mộc bài viết rõ ràng từng hàng chữ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình:

“Nhiếp Phong, mộng:

Không cần quan tâm! Ngũ Dạ còn chưa chết, miễn an tại, ta chỉ muốn Khuynh Thành Chi Luyến.

Đêm nay lão mãn kiến!

Bên Độc Cô Cô “

“Độc... một phương... Cô...” Nhiếp Phong vạn liệu không đến, bên Độc Cô lại có tình cảm muốn nhúng tay vào khuynh thành, hơn nữa hình như hắn đã đến nơi có cơ quan bí mật kia, nếu không sao lại nói là gặp ở chỗ cũ?

Không thể tưởng được lúc này lương tâm phát hiện, lại gặp khổ hình thâm vô nhân đạo như vậy, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy đáng tiếc vô hạn, hơn nữa hắn cũng đã cảm thấy, mộng cùng hắn tháng ngày yên tĩnh, nhanh tương...

Đúng! Mọi chuyện đều đã bị tổng kết lại! Thương Thiên đã không còn nhẫn nại chờ đợi kết cục của đoạn tình này!

Nó muốn nó mau chóng kết thúc!

Nhiếp Phong không kịp quay đầu lại nhìn ngắm mộng cảnh, bỗng dưng hắn và Mộng Sơn nắm chặt tay, đã bị nàng dùng sức bóp mạnh...

Thoát ra!

“Mộng...” Hắn hô khẽ một tiếng, cuồng quít xoay người ngắm một cái, thình lình thấy mộng trong chớp mắt, đã lướt tới bên ngoài năm trượng, nhưng vẫn tiếp tục lao vùn vụt về phía trước!

Nàng sẽ đi đâu?

Nhiếp Phong sao lại không biết. “Xùy” một tiếng! Thân hình của hắn như mũi tên bắn nhanh đuổi theo!

Mất nhìn lại rốt cuộc trong Vô Song Thành, rốt cuộc người nhanh nhất khinh công là ai?

Có thể là Nhiếp Phong.

Có lẽ là mỗ mỗ.

Có thể là một phương độc cô.

Chẳng qua, mặc dù người nhanh nhất vẫn không phân ra khinh công.

Lại phân ra, rốt cuộc là Nhiếp Phong và Mộng Mộng.

Ai là nhanh nhất?

Ước chừng bay tới trăm trượng, mộng cảnh đã không cần phải chạy như bay nữa.

Nàng phát giác...

Nhiếp Phong lập tức rơi vào vòi rồng trước mắt nàng!

Lại vô cùng bình tĩnh nhìn nàng!

Mũ trùm hai người sớm đã mất đi từ lâu, cấu tạo càng nước mắt đầy mặt, hiển nhiên vẫn một đêm đau đớn vô cùng. Thế nhưng Nhiếp Phong bình tĩnh, lại ngoài ý muốn. Giờ phút này, trên người hắn bất luận bộ vị nào cũng không động đậy, chỉ có mái tóc dài của hắn, đang theo gió tung bay lên trên!

Hai người nói như vậy nhìn chăm chú thật lâu, vẫn là Nhiếp Phong nói trước: “Ta biết ngươi sắp đi hướng nào...” Ngữ khí của hắn tương đối bình tĩnh, bình tĩnh đến mức gần như đáng sợ, Nhiếp Phong rất ít khi thấy sự đáng sợ như vậy, hắn tựa hồ hạ một quyết định rất đáng sợ.

Mộng cúi đầu không dám nhìn hắn, cầu khẩn:

“Nhiếp đại ca, nếu như... Ngươi đã biết, xin... quý châu ngươi thả ta đi... Con đường này...”

“Nhưng ——” Nhiếp Phong nói: “Chẳng lẽ ngươi không hiểu, nơi đó đã là một cái bẫy? Chỉ cần ngươi đi qua, là vĩnh viễn không thể trở về?”

Mộng âm thầm nói: “Ta hiểu. Nhưng năm trăm năm... Thậm chí trong vòng ngàn năm sinh tử vinh nhục... Toàn bộ đều giống nhau! Sống lâu hơn... Năm mươi năm, ba mạng năm mươi năm, chênh lệch... Sao lại nhỏ bé như vậy? Nếu muốn ta bỏ mặc mỗi mỗi các nàng... Nói ầu là sống tạm, ta... Ta...”

“Không làm được!”

Chợt nghe lời này, Nhiếp Phong vẫn không chút biểu tình:

“Đúng vậy, ngươi đi chuyến này, đúng là có thể tận tình tận nghĩa, còn có thể báo đáp ân đức của Vô Song phu nhân đối với các ngươi, nhưng...”

“Để ta lại, thắng “Nguy nghĩa bạc vân thiên” bốn chữ, đáng không?”

Không sai! Lưu lại một đoạn tình cảm, muốn thắng trong tích tắc tình nghĩa truyền kỳ kia, có đáng không?

Lời này vừa nói ra, thoáng chốc ghen hòng không nói nên lời, nàng không rõ, rốt cuộc hấn muốn nói cái gì.

Nhiếp Phong cũng không để nàng tiếp tục đoán mò, vốn hấn bình tĩnh dị thường, bỗng nhiên nắm lấy hai vai, hô to:

“Cho dù muốn đi, ngươi cũng không thể lưu ta lại!”

“Ta đã sớm nói với ngươi, dù thế nào thì chúng ta cũng không thể tách ra được, nếu ngươi muốn đi, ta sẽ đi cùng ngươi, cùng nhau...”

“Đồng sinh cộng tử!”

Biển người mênh mông, thiên thu tuế nguyệt, không biết hai người trải qua bao nhiêu cơ duyên xảo hợp mới có thể bức tới, thật có thể đồng sinh cộng tử?

Chỉ sợ chưa chắc! Sau cơ quan bí mật kia, có một người đã tâm như hồ sâu không đáy đang lặng lẽ chờ cơ hội chia rẽ bọn họ...

Đêm đã tối giờ Tuất. Bây giờ Nhiếp Phong vẫn không tới! Bên Độc Cô càng lúc càng mất kiên nhẫn, chẳng lẽ hấn ngàn tính vạn tính, tính sót Nhiếp Phong? Căn bản sẽ không vì mỗ mỗ mà năm đêm chạy tới đây chịu chết? Bọn hấn đã trốn mất dạng từ lâu rồi?

Đang lúc chán nản, bên phía Độc Cô không khỏi rút thanh Long đao năm đêm cắm trên mặt đất, thanh đao này chân chính thuộc về Quan Vũ. Hấn muốn nhìn xem, rốt cuộc Võ Thánh Quan Công hơn ngàn năm trước, vũ khí mà hấn sử dụng là một tuyệt thế thần binh như thế nào?

Thanh Long này từ khi cắm dưới đất năm đêm, chưa từng bị người nào khép lại nửa phần, chỉ vì tất cả môn hạ Vô Song Môn không được thành chủ đồng ý, tuyệt không dám vọng động nơi này một hạt cát một đá. Còn Độc Cô một phương mấy ngày nay bởi vì bận rộn tính kế đối phó Bộ Kinh Vân cùng một vạn binh mã thiên hạ, nên cũng bỏ qua chuỗi Thanh Long Ngưng Nguyệt đao chân chính này.

“Keng keng keng” một tiếng! Cuối cùng Độc Cô Cô cũng rút được Thanh Long đao ra. Thế nhưng ngay lúc hấn rút đao ra, sắc mặt đột nhiên trở nên Đại Man. A! Hấn... không ngờ lại phát hiện...

Một bí mật kinh người liên quan đến Thanh Long, Tất Nguyệt Dao cùng Khuynh Thành Chi Luyến!

Chương mười ba, Dao kiếm

Nghe nói một trăm năm trước “Quân tử” được ban thưởng võ lâm bưng bưng, liệt vào vị trí thứ hai trên Bình Bình bảng, địa vị không hề nhẹ.

Cho dù đao xếp hạng không kém nhưng binh khí đệ nhất thiên hạ lại là...

Nếu đao đã không phải hạng nhất, vậy vì sao Vô Song phu nhân lại nói, Khuynh Thành Chi Luyến, nhất định phải lấy “Thanh Long Yểm Nguyệt đao” mới có thể làm được?

Kỳ chiêu vô địch thiên hạ, lại không dựa vào “kiếm” đệ nhất thiên hạ phát huy uy lực tối cao? Nhưng đao có số lượng trí tuệ gần với kiếm nhất?

Khuynh Thành Chi Luyến với Thanh Long lặn nguyệt đao, đến tột cùng là có bí mật kinh người gì? Lúc Độc Cô rút Thanh Long Giả Nguyệt Đao ra, lại phát hiện cái gì?

Cái gọi là “Đao”, chính là chuyên lợi hơn là “Xắt”, “Xắt”, “Trảm”.

“Xoẹt”, “bốp” năm loại lợi khí thể công, Khuynh Thành Chi Luyến, đến cùng cũng cần có Hiên Nguyệt đao vì nó...

Tìm kiếm thứ gì?

Mọi thứ yên lặng như tờ.

Bóng đêm dần dần mơ hồ, tinh tú trên bầu trời, vẫn giống như màn đêm từ tuyên cổ tới nay, nhao nhao bày trận, giống như đang yên lặng nhìn trong hồng trần vô số đoạn tình cảm...

Nhân duyên tan rã.

Tôi nay không phải một đêm.

Mà là kết cục của đêm nay.

Đêm nay, hấn và Nhiếp Phong ở trong mộng sẽ đến phòng đồ để thăm cơ quan bí mật, hai người bọn họ có gút mắc với Độc Cô thì cũng sẽ kết thúc theo.

Nhưng đã sắp đến kết cục, vì sao hai người bọn họ lâu ngày không tới bên Độc Cô?

Hai người bọn họ đang làm gì?

Thời gian như xưa nay không di động nửa khắc, vẫn là buổi tối giờ Tuất; trong phòng ngủ của Nhiếp Phong và giấc mộng, chợt vang lên một tiếng thét chói tai:

“Oa ——”

Là tiếng mèo nhỏ kêu lên! Nàng là thực nữ tương lai, vì sao lại không để ý đến dáng vẻ, tiếng kêu lại khó nghe như vậy.

“Đại ca, không... Thì đi đâu!”

“Con mèo nhỏ, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đại ca, Nhiếp đại ca hấn...hấn...”

“Ồ, sao ngươi cứ cứng họng vậy, cứ như thằng nhóc ngốc thế? Mau nói, Nhiếp đại ca rốt cuộc là thế nào?”

“Hấn...hấn... đang ở trong bếp...” Con mèo nhỏ mãnh liệt nuốt nước bọt, một hơi nói ra:

“Nấu cơm!”

“Cái gì? Hấn... Sư phụ Nhiếp Phong oai hùng điên cuồng, lại đang nấu cơm?” Tiểu Nam sao lại ở đây!

Trong khoảnh khắc, gian phòng đồ nát vắng vẻ này lại vang lên tiếng thét chói tai của một nam hài khác, thậm chí tiếng kêu còn khó nghe hơn cả con mèo nhỏ.

“Rào —— “

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

“Hửm?”

“Tỷ tỷ, sao hôm nay tỷ không nấu cơm?”

“Vâng! Ngươi không nấu cơm, lại đòi thành sư phụ làm, ta và mèo nhỏ đều rất sợ hãi...”

“Nói cho tỷ tỷ, các ngươi sợ cái gì?”

“Trúng độc à! Tỷ tỷ ngươi nghĩ xem, sư phụ hấn... Từ đầu đến chân, từ chân đến cuối đều không có chút dáng vẻ giống biết

nấu cơm, hẩn làm đồ ăn... Không biết có thể có nhân khẩu hay không? Ta và mèo nhỏ chỉ sợ sẽ có nguy hiểm tính mạng... “

“Thế nhưng, chẳng lẽ các người không gặp, Nhiếp đại ca đang bận ướm đầm mồ hôi trong bếp, tay chân luống cuống? Để nhị đệ tử hẩn quý trọng hùng bá thiên hạ, căn bản không cần vất vả như vậy; bữa cơm tối nay, là đặc tự hẩn làm cho ba người chúng ta; Tiểu Nam, mèo nhỏ, Nhiếp đại ca đối với chúng ta tâm ý, hai người các người hẩn là minh bạch.”

Tiểu Nam và con mèo nhỏ hai mặt nhìn nhau, im lặng gật đầu; bọn họ đương nhiên minh bạch tâm ý của Nhiếp Phong; nếu đổi lại là bọn họ, phải chịu đựng sự dày vò nóng bức trong nhà bếp, chỉ sợ đã sớm kêu to rồi, huống chi là một người đàn ông chỉ biết động đao động chân?

“Hai người các người nếu đã hiểu, hi vọng các người có thể đáp ứng tỷ tỷ, một hồi dù là Nhiếp đại ca nấu thức ăn ngon hay không, các người cũng phải làm ra vẻ như ăn rất ngon, tránh cho tâm lý hẩn khó chịu.”

“Tỷ tỷ, đây... đây chẳng phải là nói dối sao?”

Mộng cảm khái than nhẹ:

“Như vậy các người cho rằng, lời nói thật cùng nói dối...”

“Câu đó còn đáng sợ hơn?”

Nói dối tất nhiên không tốt, một số lời nói thật lại khiến người ta sau khi nghe càng khó chịu hơn, có thể còn không bằng nói dối xuất phát từ thiện ý, có đôi lúc, thậm chí lời nói thật còn đáng sợ hơn lời nói dối.

Lại thì ra là, Nhiếp Phong và Mộng Tự phát hiện da người của năm đêm bị treo ở chợ thị trường thị chúng, hai người cũng không lập tức đi tới hội họp Độc Cô, ngược lại vòng trở về căn nhà rách nát này.

Hẩn và nàng tuy đã quyết định sinh tử có nhau, nhưng cũng không bỏ lại huynh muội Tiểu Nam như vậy, bỏ đi: Ít nhất cũng nên vì hai đứa nhỏ, hai người sớm ở dưới gối hai huynh muội của hẩn âm thầm vứt bỏ đôi bạc rỗng rỗng, để cho hai ngày sau có thể hảo hảo sống tốt; Nhiếp Phong càng hy vọng đích thân kiếm một bữa cơm tối cho ba người bọn họ, mặc dù có thể đã là bữa tối cuối cùng của hẩn cùng trong mộng nói:

Huống chi, Tiểu Nam và mèo nhỏ vẫn không biết rõ tình hình, bọn họ còn muốn tìm một cơ hội nói cho hai huynh muội hẳn biết, chuyện về việc bọn hắn sắp sửa ban đêm trở thành độc cô chi phương...

Bữa cơm tối nay đúng là một cơ hội tốt.

Giờ phút này, mèo nhỏ Tiểu Nam Nhi nhìn ba hàng đồ ăn nhỏ bốc hơi nóng trên bàn, lại có biểu hiện ” mập mờ” không rõ, trong lòng liền dâng lên dự cảm cực đoan không rõ như trước.

Ba món ăn này, chính là kiệt tác tỉ mỉ mà Nhiếp Phong tự mình xuống bếp.

kiệt tác rất ”tinh”.

Nhiếp Phong, Mộng, Tiểu Nam, mèo nhỏ mỗi chỗ dựa vào bàn, chuẩn bị dùng bữa. Tiểu miêu chợt thấy từng ”vật thể” trong từng món ăn nhỏ được sắp xếp rất chỉnh tề., Dường như không có nguy hiểm gì, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cứ nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể cho người ăn, vì thế không nói gì, một mặt dùng đũa gỗ, một mặt làm bộ như nhặt được một cây, một mặt giả bộ nói: ”Oa! Đây là nhân sâm sao? Ta vẫn là lần đầu ăn nhân sâm đây! Ăn nhân sâm là chí nguyện cả đời của ta a...”

Xưa nay môn hạ của Độc Cô xưa nay cực kỳ dung túng, nhưng đối đãi con dân trong thành với vẻ ngoài vô song; những cây kỳ thảo tương đối quý giá kia sẽ chỉ cho môn hạ Vô Song sử dụng, để bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức. Toàn thân đợi đánh, dân trong thành tuy có tiền nhưng cũng cảm không mua.

Con mèo nhỏ nói nhân sâm là chí nguyện cả đời của nó, những lời này đối với dân thành thấp kém mà nói, cũng không phải là khoa trương từ ngữ, ngược lại hết sức bi ai; chỉ là bữa cơm này, con mèo nhỏ nguyện ý hoàn thành cũng chưa chắc có thể đạt thành...

Lời còn chưa dứt, nụ cười của cô đã cứng đờ. Cô đưa ”không rõ vật thể” này tới miệng đã phát hiện, trong lòng là nhân vật nào? Đây vốn là một gốc ”Thanh Nhã đáng yêu, trơn trượt không gì sánh được – Lai Lai”!

Rất khó tưởng tượng, một cái là có thể dùng tư thái cứng rắn ”vô kiên bất bại” này lại có thể xuất hiện! Cây lục tiên này đã

biến Nhiếp Phong thành tro bụi! Xem ra người giang hồ một thời muốn thoát ân quy do, học tập bình thường cũng không phải chuyện dễ dàng gì, đặc biệt phương diện nấu cơm rất dễ diễn biến: “Kịch kịch”.

Con mèo nhỏ khổ sở biết rõ đó là một cục than, nhưng vì muốn Nhiếp Phong, vẫn cho nó vào miệng, Nhiếp Phong ôn nhu hỏi: “Con mèo nhỏ, Nhiếp đại ca làm đồ ăn có ngon không?”

Con mèo nhỏ đang cắn tiết ra những cục than trong miệng đến quên cả trời đất, cũng không rảnh mở miệng trả lời. Chẳng qua là nó liều mạng gặm đầu, trong đó phát ra một ít âm thanh quái dị, giống như đang rên rỉ.

Tiểu Nam ngồi ở bên ngoài nhìn vào mắt hắc, không khỏi cười trộm, nhưng hắc rất nhanh không cười nổi; trong mộng đã bình một đồng ” than”, thậm chí mèo nhỏ sở bình còn nhiều hơn, đưa tới bát Tiểu Nam, nói: “Tiểu Nam, ngươi là con trai, theo lý nên ăn nhiều một chút, ăn đi!”

Điều này làm cho con mèo nhỏ nhịn xuống không được, suýt nữa đem thức ăn trong miệng phun ra ngoài.

Hiếm có nhất là mộng, nàng thật sự có thể mặt không đổi sắc, lấy thân làm gương, vừa đưa “hồn khô” vào trong miệng, vừa như là rất hưởng thụ, vừa ăn vừa nhìn Nhiếp Phong, đuôi lông mày, tràn đầy vẻ thưởng thức.

Đúng vậy! Cô rất thưởng thức hắc! Bắt đầu gặp Nhiếp Phong từ lần đầu, cô đã thưởng thức sinh mệnh mà cô yêu quý kia, vui vì giúp người! Cô mong sao có thể sống chung với hắc, cho dù cuộc đời của cô cực kỳ ngắn ngủi.

Khi nàng đã năm lần bảy lượt lừa gạt hắc, sau khi nàng không muốn hắc ở bên cạnh nàng nữa, cùng nàng “bất tử” nữa, lúc đó, hắc vẫn kiên trì muốn ở bên cạnh nàng, hắc chính là đối với nàng thật sự tốt!

Đồ ăn trong miệng như than cốc tuy gian nan, nhưng mộng lại tâm bình như gương; trong sinh mệnh mười sáu năm của nàng, nàng có khoái hoạt vô cùng nhỏ bé; hôm nay, cuối cùng nàng cũng có nụ cười ấm áp Nhiếp Phong nở nang, còn có bữa cơm

này, cho dù bữa cơm này hân và huynh muội Tiểu Nam vì nàng làm cho nàng, nàng cũng thập phần trân quý.

Cuộc đời đầy tịch mịch, vốn là không chịu nổi ham muốn, nhưng kiếp này nàng có thể có một nam nhân đã từng đối với nàng như vậy, nàng vô cùng cảm kích.

Cho dù sau khi Khúc Chung “hôn”, tất cả biến thành “đã từng” đều đáng giá.

Huynh muội Tiểu Nam thấy mộng ăn thoải mái như vậy, trong lòng quả thực là miệng rộng rãi, chỉ là hai người bọn họ tuy còn nhỏ tuổi, cũng hiểu được một phen khổ tâm của giấc mộng; hai huynh muội nhìn nhau, lập tức không chút do dự, cướp binh khí:

“Rào! Nhiếp đại ca làm đồ ăn thật sự rất ngon a, quá ngon!”

“A! Con mèo nhỏ, sao ngươi ăn nhiều như vậy, ngươi đã quên chuyện Khổng Dung nhường lê à? Ta là đại ca của ngươi đó! Xem ta!”

Hai huynh muội người tranh ta đoạt, biểu diễn toàn bộ, thật ra chỉ vì ba đĩa đồ ăn trên bàn chia cho giấc mộng làm người ta khó mà nuốt xuống, hai người bọn họ tuổi tuy còn nhỏ, nhưng rất có lòng dạ.

Nhiếp Phong còn chưa học được, đã thấy mơ cùng Tiểu Nam huynh muội giống như gió ném mây tan, đem thức ăn trên bàn khô đến bảy tám phần, còn ăn được “Đùng đầy đầu”, không khỏi rất cảm động, hiểu kỳ hỏi.

“Thế nào rồi? Ta làm đồ ăn, thật sự ngon như vậy sao?”

Đang muốn gấp một cây ném thử, ai ngờ mộng cảnh lúc này lại vô tình hay cố ý kịp thời ngăn hãm lại:

“Nhiếp đại ca, ngươi không phải có chút nói chuyện đầy chứ, phải nói cho tiểu Nam mèo nhỏ?”

Nhiếp Phong nghe vậy bưng tỉnh, lập tức dừng lại, nói với huynh muội Tiểu Nam: “Các ngươi cũng biết, tối nay tại sao ta lại đích thân xuống bếp nấu cơm cho các ngươi không?”

Huynh muội Tiểu Nam vội vàng lắc đầu không ngừng, bọn họ đang nỗ lực không ngừng giải quyết dị vật trong miệng, rất bận rộn.

“Bởi vì...” Nhiếp Phong gần từng chữ một.

“Tối nay, có lẽ là đêm chia tay của chúng ta.”

Đột nhiên nghe lời này, huynh muội Tiểu Nam nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Bàn tay cầm ván gỗ của hắn ngừng lại.

Miệng đang nhai than cốc cũng ngừng lại.

Trong lúc đó, trong căn phòng rách lập tức vang lên hai tiếng thét chói tai, là tiếng thét chói tai của huynh muội Tiểu Nam!

Bọn họ không bỏ Nhiếp Phong và Mộng rời đi, thét lên là tất nhiên; duy nhất trong lúc hai người la hét, lại còn vang lên một tiếng... Nhiếp Phong kinh hô!

Vì sao Nhiếp Phong lại kinh hô như vậy?

Tất cả đều do giấc mộng trước mắt!

Mộng, thành linh vừa rời Nhiếp Phong định an ủi huynh muội Tiểu Nam, hắn bất giác, thiểm điện xuất thủ trên người hắn...

Ba cái huyết động lớn!

Thời gian trôi qua, chưa chắc ba cái đại huyết này có thể chế ngự được Nhiếp Phong, bởi vậy mộng còn tiếp tục phong bế mười tám cái yếu huyết của hắn.

Toàn thân hai mươi một cái huyết vị, Nhiếp Phong lập tức khó mà lay động; thủ pháp điểm huyết của giấc mơ lần này cực nặng, hắn biết rõ khó khăn như lần trước, tự vệ mở huyết đạo. Hắn ngơ ngác nhìn giấc mộng, trong ánh mắt không có nửa điểm ý trách cứ, lộ vẻ thất vọng dị thường, dường như đã hiểu vì sao nàng làm vậy, hắn buồn bã nói: “Ngươi lại... lại lừa ta.”

Huynh muội Tiểu Nam bên cạnh nhìn thấy kịch biến phát sinh, không khỏi tiến lên lôi kéo ống tay áo mộng, đồng thanh kêu lên: “Vâng! Tỷ tỷ, sao tỷ phải phong huyết sư phụ? Hắn rốt cuộc phạm lỗi gì?”

Mộng cười chỉ uất ức, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của hai người bọn họ, nói: “Tiểu Nam, mèo nhỏ, các ngươi đừng quá bối rối, tỷ tỷ làm như vậy cũng... Tình thế nào cũng phải: Nhiếp đại ca cũng không có gì không tốt, hắn...” Lúc này nhìn

Nhiếp Phong nghiêng nghiêng nghiêng không thể động đây, ánh mắt đầy thương tiếc:

“Hắn, chỉ là tâm địa quá mềm yếu, mỗ mỗ và nhị tỷ ta an giải nguy vốn không quan hệ với hắn, một phương Độc Cô cũng có thể liên kết cùng rất nhiều binh mã đang chờ ta, nguy cơ bốn bề, hắn lại kiên trì cùng ta; sẽ có một ngày, hắn sẽ vì cái loại tâm địa mềm yếu của chính mình mà hại chính hắn...”

“Tiểu Nam, mèo nhỏ, Nhiếp đại ca cũng giống các người, trên đời này đã không còn người thân gì, chỉ có... tỷ tỷ, cho nên hai người các người nhớ kỹ, vô luận tỷ tỷ đây đi... Có thể bình an trở về hay không, hai người các người cũng phải thay thế tỷ tỷ, chút tôm tốt để ý...Nhiếp đại ca, chớ để hắn phải làm việc gốc nghềch...”

“Hắn, lúc tuổi bằng các người, kỳ thật so với các người... Đáng thương hơn, mẹ hắn... Đi rồi, cha điên rồi, ngay cả huynh đệ tỷ muội cũng không có, chỉ có bản thân hắn lẻ loi một cái... lưu lạc thiên nhai; hiện giờ, ngay tỷ tỷ cũng muốn... mau rời khỏi hắn...”

Nói cho cùng, Mộng vẫn vô cùng quan tâm tới Nhiếp Phong, nhưng nàng biết mình không nên bỏ nàng mà đi, vì sao vẫn muốn quyết định tiếp theo?

Con mèo nhỏ Tiểu Nam đang muốn hỏi, Mộng làm sao lại nhẫn tâm như thế? Nhưng Mộng Tĩnh không cho hai người bọn họ một cơ hội đặt câu hỏi, bỗng dưng nàng vung tay lên, nhẹ nhàng quét qua mi tâm hai người.

“Tỷ...” Hai huynh muội chưa kịp hỏi, toàn thân đã tê dại, ngất đi.

Hai người ngay sau đó ngất xỉu, mộng mới quay người, ánh mắt như mộng lại rơi trên mặt Nhiếp Phong; “Nhiếp đại ca, tin tưởng người đã hiểu, vì sao ta lại đứng hai mươi một đại huyết?”

Nhiếp Phong bình tĩnh nhìn nàng, bất đắc dĩ gật đầu:

“Sao ta có thể không hiểu? Ta quá... đã hiểu.”

Không sai! Hắn hiểu, giấc mộng cũng là mềm lòng như hắn; tuy rằng hắn kiên quyết cùng nàng đồng sinh cộng tử, nàng lại

không muốn hấn cùng nàng mạo hiểm. Nhưng vô luận hấn minh bạch hay không, trong lòng đều có một trận đau âm ỉ.

Rốt cục nàng cũng bỏ rơi hấn mà đi!

“Nhưng ta không hiểu, bên Độc Cô muốn phá vỡ tòa tháp khổng lồ kia, thứ cần khí chỉ là trong lòng bàn tay ta; nếu ngươi đi một mình, căn bản không có bất cứ ích lợi thực tế nào cho hấn, hấn có thể bỏ qua cho mỗ mỗ, năm đêm?”

Mộng lắc đầu nói: “Không, muội quyết định đi một mình, đương nhiên là có điều kiện đàm phán với bên Độc Cô...”

“Mà điều kiện này, ngay tại trên người ngươi!”

Nhiếp Phong ngạc nhiên, không hiểu Mộng nói vậy là có ý gì, cũng trong lúc đó, hấn bước tới, ngón trỏ phải duỗi ra: đã diễm lên đan điền ở ngực bụng Nhiếp Phong.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy một luồng chân khí sắc bén, đầu ngón tay cuộn cuộn không dứt không ngừng tiến vào trong cơ thể mình; cùng lúc đó, một tiếng “Bồng” vang lên, mái tóc vốn buộc trong mộng cũng vì nàng cưỡng ép chân khí trong cơ thể mà tản ra; sợi tóc đen nhánh sáng bóng, tựa như màn đêm tịch mịch nhất trong màn đêm dài dằng dặc.

“Mộng, ngươi... làm gì đó?”

“Nhiếp đại ca, mau tập trung tinh thần nạp khí, ta đang dốc toàn bộ năm thành công lực của bản thân... truyền cho ngươi.”

Năm thành công lực? Mộng vì sao phải đem năm thành công lực truyền cho hấn? Nhiếp Phong giật mình, vội vàng cố động nội tức, tụ tập đan điền, ý đồ phong tỏa đan điền, lại đưa công lực tiến vào cơ thể nàng quán thông, hấn không cần nàng làm như vậy.

Ngoài ý muốn, nội tức Nhiếp Phong vậy mà hoàn toàn không bị khống chế, không cách nào hội tụ tại đan điền; nếu hấn không thể khống chế nội tức, mộng công lực càng như bài sơn đảo hải dũng mãnh lao tới trong cơ thể hấn.

Trong phòng tuy không có gió nhưng tóc dài của Mộng vì nàng quá mức thúc giục chân khí mà bay phát phới giữa không trung; nàng hé đôi mắt, mạch đập nhìn Nhiếp Phong, lâm bẫm:

“Nhiếp đại ca, đừng uống phí khí lực nữa, vừa rồi lúc ta dùng huyết vị ngăn cách toàn thân hai mươi đại huyết khí cùng đan điền của ngươi, hiện giờ dù ngươi cố gắng như thế nào cũng tuyệt đối không thể khí về đan điền, đem công lực của ta tiến vào trong cơ thể ngươi trả lại cho ta...”

Nhiếp Phong vội la lên: “Mộng, ngươi làm vậy... Khổ nỗi gì? Vì sao ngươi phải truyền năm thành công lực cho ta? Ta có đủ sức bảo vệ bản thân, không đáng để ngươi làm như vậy...”

Mộng Khô lắc đầu, nói: “Không, người trong giang hồ, nhiều hơn một thành công lực, liền nhiều thêm một ngày, Nhiếp... Đại ca, từ khi bản thân xuất thế tới nay, huynh là... người đối với ta tốt nhất. Vì vậy, sau khi khúc mắc của ta và thế lực Độc Cô hoàn tất, huynh vẫn là một người hoàn hảo...”

“Nhưng, ngươi mất đi... Năm thành công lực, lần này... càng không có dị tượng tìm chết; Mộng Tuyên, nghe ta nói, đừng... ngu như vậy, mau... Dừng tay!”

Mộng Chính tiến hành hùng hực như lửa, nơi đó sẽ như lời dừng tay? Nàng nói: “Đã quá muộn rồi. Nhiếp đại ca, cho dù ta mang theo mười thành công lực đi hội tụ Độc Cô chi phái, kết quả có lẽ cũng cách không xa, chẳng bằng trước truyền năm thành công lực này cho ngươi, ít nhất có chút trợ giúp đối với ngươi sau này; mà ta mặc dù truyền công lực cho ngươi, cũng không phải không có gì đặc thù, ta hy sinh năm thành công lực, có thể đổi lấy điều kiện đàm phán cùng Độc Cô nhất phương...”

“Chính là khí tức một thành trong cơ thể ngươi!”

Cái gì? Năm thành công lực đổi một thành khí? Nhiếp Phong nghe đến đây, lập tức hiểu ra.

Mộng vừa mới nói, điều kiện đàm phán với phe Độc Cô là ở trên người Nhiếp Phong, điều chỉ nguyên lai là một luồng chân khí trong cơ thể hắn; chỉ cần có được một thành khí Nhiếp Phong, liền có thể dẫn động tòa tháp khổng lồ chôn vùi trong lòng thành kia.

“Mộng, không cần cái này... dạng này, đừng như vậy!” Nhiếp Phong có ý đồ liên tục giãy dụa, duy như trước không xuất ra nửa phần khí lực; hắn càng hiểu được đang mơ cái gì, liền thay

thể tình cảnh mộng lo lắng; mặc dù nàng có thể lấy công hoán khí, nhưng vắn vện năm thành công lực, hơn nữa Nhiếp Phong vừa thành thật, cũng nhiều lắm chỉ có sáu thành công lực, muốn đổi mặt lão gian cự cáo độc cô cùng môn chúng, không khỏi quá mức hung hiểm.

Nhiếp Phong không cách nào kháng cự, trong giây lát, mộng đã từ trong cơ thể hấn xuyên qua ba thành công lực, nàng lo lắng lừa dối nói: “Nhiếp đại ca, không nên nói tiếp nữa., Bây giờ cho dù là ta, cũng không thể buông tha. Cái phương pháp “Thai khí” này vốn ác tính là phương pháp bất truyền của cha chú “Hoa ân” tổ tiên chúng ta; mục đích là dùng công lực của một ít cao thủ nội gia, bắn ra khỏi cơ thể những người trúng kỳ độc, hòng bức độc trong cơ thể ra ngoài thành., Đồng thời, cũng sẽ bức ra chân khí trong cơ thể người trúng độc; Chỉ cứu người phải hy sinh năm thành công lực, mới có thể đem người trúng độc bức ra thành kịch độc, hơn nữa lấy được từ trên người người trúng độc cũng là được không bù mất. Bởi vậy nếu trúng độc cũng không phải là kỳ độc không có thuốc nào cứu được, phương pháp hoán khí này, bình thường sẽ không sử dụng...”

Đương nhiên! Dùng nhiều đôi ít cũng không tính toán, nếu không mỗ mỗ sớm dùng phương pháp này đổi lấy chân khí Nhiếp Phong, mở cánh cửa sắt kia ra. Mà mộng hiện tại vì không đành lòng để Nhiếp Phong cùng đi, càng truyền cho hấn ngũ thành công lực, khiến hấn về sau có thể tự bảo vệ mình, không mượn dùng phương pháp hao tổn mình như thế. Có thể thấy, nàng đối với hấn...

“Trong mắt ngươi mặc dù không có trúng độc, nhưng ta vẫn có thể dùng phương pháp này đổi lấy một thành chân khí, chỉ là trong quá trình thay khí, nếu hai ta có chút sai sót, sẽ chân khí đại loạn mà chết. Nhiếp đại ca, ngươi... Có nghe thấy không?”

Làm sao Nhiếp Phong lại không nghe thấy chứ? Thế nhưng lúc này công lực mộng quán nhập trong cơ thể hấn đã gần năm thành, vị trí đan điền của hấn vô cùng sung mãn, nghiêm nhiên như một cái túi chứa đầy nước sạch, sắp nổ tung, hấn đã không cách nào trả lời.

“Bụp” một tiếng! Trong mộng công lực không ngừng tràn đầy, Nhiếp Phong cũng không kiềm chế được nữa, miệng dài phun một cái, một luồng chân khí vốn thuộc về cơ thể hắc như sóng lớn từ trong miệng hắc tuôn ra. Một luồng chân khí trong cơ thể hắc cuối cùng cũng bị mộng bức ra!

“Nhiếp đại ca...” sét đánh không kịp bưng tai, môi son của giấc mộng nhanh chóng dờn đến trước môi Nhiếp Phong vài tấc, vừa vắn đón lấy luồng chân khí kia, thành công hắc đem toàn bộ thể nội Nhiếp Phong truyền vào.

Thật quá chấn động! Tinh rượu kinh tiếc không phải trên đời có phương pháp thay khí kỳ dị! Mà là:

Vừa nhiếp phong và bốn cánh môi, đã ——

Gần trong phạm vi vài tấc!

Đây là lần đầu tiên hắc tiếp cận nàng như vậy, thậm chí Nhiếp Phong còn có thể dùng Băng Tâm quyết nghe ra. Trái tim của giấc mộng đập loạn; chỉ cần nàng tiến lên vài tấc, môi hắc và nàng sẽ dính lại cùng một chỗ...

Có lẽ, chỉ cần nàng cùng hắc hai môi tương ấn, nàng liền không đành lòng tiếp tục kiên trì, bỏ hắc độc đi, nhưng...

Cô sẽ thấy sao?

Mái tóc của giấc mộng vẫn còn tung bay trên không trung, quần lấy mái tóc dài của Nhiếp Phong, tựa như kết tóc. Lại như đang cố hết sức thoát khỏi quan hệ giữa hắc và hắc tràn ngập cảm xúc: Chỉ một thoáng, cả phòng như chỉ tràn ngập sợi tóc của hắc...

Tình cảm.

Cô sẽ ấn xuống sao? Cô có ấn hay không?

Phải đó! Mộng làm sao không hy vọng có thể hạ ấn môi? Đây cũng không phải là tâm nguyện của Nhiếp Phong cùng với nàng, nhưng mà, đây cũng là sau khi giải quyết tất cả, nàng mới làm như vậy, nếu là lúc đó, nàng vẫn chưa chết...

Trước mắt, nàng tuyệt đối không thể lại làm cho Nhiếp Phong bất cứ hồi ức ngọt ngào nào nữa; bởi vì nếu nàng chết, những hồi ức này càng thêm ngọt ngào, ngày sau Nhiếp Phong càng thêm thống khổ!

Nàng rút cục không có ần nữa! Nếu vận mệnh đặc biệt khai ân, làm cho nàng có mệnh trở về, mới nối tiếp cái tâm nguyện này đi!

Không chỉ không có ần xuống, “Xùy” một tiếng! Mộng càng vội vàng lấy ngón trở tay phải vung lên, hung hăng cắt đứt một nhúm tóc dài đang xoắn xuýt cùng Nhiếp Phong, như cắt đứt một đoạn tình cảm vốn nên nở hoa kết trái...

“Đã là buổi trưa rồi...”

Mộng nói xong, trong lòng ta nhất thời nóng như lửa đốt, thấp giọng hô:

“Mộng, cho dù mạng của muội không tốt, chúng ta cũng phải cùng nhau sống, muội ngàn vạn lần đừng đi...”

“Không được đi!”

Nhưng mà giấc mộng dường như có suy nghĩ rất kiên định, cũng không vì Nhiếp Phong khẩn cầu mà đảo động: Chỉ thấy nàng mắt nhắm thành công lực, xem ra tương đối suy yếu, nhưng vẫn tập tễnh đứng lên, bước tới cạnh cửa: Nàng nhìn lại Nhiếp Phong, cũng ngấm nghĩa con mèo nhỏ Tiểu Nam đang hôn mê trên mặt đất, cười khổ một tiếng, nỉ non:

“Xin lỗi, Nhiếp đại ca...”

“Từ đầu đến giờ, ta đều vì Vô Song phu nhân, ích kỷ lừa người; hôm nay, đây là cơ hội duy nhất ta có thể không tiếp tục ích kỷ nữa...”

“Người quyết ý cứu ta Ly Vô Song, khiến cả đời ta đây chưa bao giờ bước ra khỏi Vô Song thành tự do, phần tâm ý này, giấc mộng này... Rất rõ ràng, cũng vô cùng... cảm kích, đáng tiếc...”

“Đối với ta Vô Song thành là một cái lồng giam; ta... chỉ là một đôi chim lồng trong; cho dù người của ta và người có thể cao chạy xa bay, trong lòng ta cũng không dứt bỏ được hạ thành dân vô song, bọn họ... quá cần ta, tâm của ta vẫn không thể chạy khỏi cái lồng giam này...”

“Xin lỗi, Nhiếp đại ca, ta...”

“Ta không thể không phụ lòng người!”

“Tạm biệt!”

Hai chữ “Tạm biệt” vừa ra, giấc mơ đã như một cặp chim lồng ngẩn trong lồng, ”Điên” một tiếng bay ra ngoài cửa, một mình lao về phía lồng giam trung tâm của Vô Song thành, đập lửa lao tới!

“Mộng ——”

Nhiếp Phong điên cuồng hò hét. Hắn tuyệt đối không thể để một nữ nhân yếu ớt như mình mạo hiểm, thế nhưng hai mươi mốt đại huyết của hắn bị khống chế, ngoài kêu gào bằng đôi mắt to, hắn còn làm gì được nữa?

Cuối cùng nàng cũng đi rồi! Nàng rút cuộc đưa ra quyết định duy nhất của mình, nàng quyết định tách hắn ra!

Có lẽ, ngay từ đầu hai người bọn họ đã sớm định tách ra; lại có lẽ, vận mệnh sớm an bài cho Nhiếp Phong, giấc mộng kiếp này hắn chờ mong, cũng sẽ không phải là giấc mộng u ám, phiêu lạc trong u ám, cho tới bây giờ cũng chưa từng có nửa điểm ám áp...

Mà là một giấc mộng khác! Một giấc mộng khác vẫn chưa xuất hiện trong sinh mệnh của hắn!

Nhưng, vì sao giấc mộng vui vẻ giúp đỡ bản bệnh, tâm địa mềm yếu này lại không thể trở thành giấc mộng chân chính của hắn? Nàng ngay cả một đôi kiến nhi cũng không đành lòng thương tổn, nàng thậm chí sợ Nhiếp Phong sau này gặp nạn trên giang hồ, không tiếc truyền cho hắn năm thành công lực trước khi đi. Người như vậy, sao cuối cùng lại phải an bài nàng tự mình tìm đường chết? Vì sao hết lần này tới lần khác lại bảo nàng không thể xoay mình?

Không được siêu sinh?

Không!

Nếu như đây là ý của Vận Mệnh, Vận Mệnh chính là tuyệt đối — sai!

Nhiếp Phong không tin, Vận Mệnh thật sự không thể thay đổi! Nhiếp Phong không tin, hắn cuối cùng cũng không cách nào xoay chuyển vận mệnh bi ai của mình lại! Hắn càng không tin,

mình không thể đem Mộng Ly Vô Song, kéo San San Nhược nữ từ trong vực sâu vô biên u ám kéo lên!

Hắn nhất định phải giúp nàng trở mình!

Đáng tiếc là, khi tất cả mọi thứ trở lại bình tĩnh, Nhiếp Phong vẫn không thể di chuyển.

Mộng đã đi xa một nén nhang, nhưng mà vô luận hắn cưỡng ép vận động thế nào vẫn không cách nào xông mở được một đại huyết cam phong trong mộng cảnh. Lúc này hắn chịu mười bốn thành công lực, lại không khác gì một phế nhân.

Nếu như tiếng hò hét của hắn có thể làm cho huynh muội Tiểu Nam tỉnh lại, có lẽ còn có thể mượn tay Tiểu Nam giải huyết giúp hắn, chỉ là huynh muội Tiểu Nam vẫn dị thường mê man, mịt mù không phản ứng.

Thực sự là kêu gọi Nguyên môn!

Bất quá, mặc dù thanh âm hò hét của Nhiếp Phong không thể gọi không gọi ra tiểu nam mèo nhỏ, nhưng cũng không phải không có công hiệu, mà nó đưa tới một người.

Lúc này một người ứng tiếng xuất hiện tại đây, nhưng hết lần này tới lần khác tại đây xuất hiện người!

“Cái gì?” Nhiếp Phong giật mình, dù y không cách nào nhúc nhích nhưng vẫn cảm thấy một cảm giác vô cùng đáng sợ đang nhanh chóng tới gần căn phòng đồ nát của mình.

Đó là... đó là...

Hắn từ từ hiểu ra, vì sao mấy ngày nay, trong lòng hắn luôn mơ hồ cảm thấy một cảm giác thờ không nổi; nguyên lai, ngay cả “hắn” cũng tới!

Nhiếp Phong là người quen thuộc nhất, nhưng lại là cảm giác “Tử vong” kém nhất, cùng với chủ nhân của cảm giác này đến rồi!

“Vỡ” một tiếng! Đột nhiên thấy bốn gã đội trưởng cải trang thành tinh anh trong thiên hạ, đột nhiên phá ngói mà xuống. Còn chưa kịp đứng vững, đã thấy Nhiếp Phong không thể động đậy, không khỏi đồng thanh hô to:

“Phong thiếu gia, là người? Nguyên lai là người hò hét? Sao người lại ở chỗ này?”

Sao lại ở chỗ này? Vấn đề này, phải là Nhiếp Phong hỏi ngược lại mới đúng!

Nhiếp Phong không mở miệng hỏi tỉ mỉ. Hắn chỉ theo Đặng Chiêu nhìn phá ngói mà xuống bốn gã tinh anh trong thiên hạ; sau khi phát hiện bốn người, Tinh không có chủ nhân của cảm giác tử vong; nhưng rõ ràng cảm thấy cảm giác đó nhanh chóng tới gần, “hắn”, ở đâu?

Hắn đang...

Mặc dù Nhiếp Phong không thể quay đầu nhìn kỹ, nhưng chỉ khi y phát hiện cái bóng mà mình ném xuống đất...

Cũng có một bóng dáng khôi ngô!

“Hắn”, thì ra sớm đã đứng sau lưng Nhiếp Phong!

Sai! Phải nói là ——

Tử vong và bóng tối đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng Nhiếp Phong!

Sao Bộ Kinh Vân lại đột nhiên xuất hiện trong Vô Song thành?

Những nơi tử vong đi qua, có dự triệu hay không, một cái chết chân chính, sắp tới gần vô song?

“Vân... Sư huynh?”

Nhiếp Phong kinh ngạc, tuyệt đối không ít hơn bốn gã tinh anh trong thiên hạ trước mắt; hắn cũng không ngờ tới, trong tình cảnh này, người gặp gỡ thiên hạ hội thậm chí còn gặp - Bộ Kinh Vân!

Nhưng khiến Nhiếp Phong kinh ngạc nhất chính là, tiến bộ triển võ nghệ kinh vân đã – tiến triển cực nhanh!

Nhiếp Phong thầm nghĩ, bản thân rời khỏi thiên hạ cũng chỉ trong một thời gian ngắn, khí tức tử vong trên người Bộ Kinh Vân cũng đã đậm đặc, giáo viên hít thở không thông: Từ sau khi A Thiết âm áp biến trở về bộ Kinh Vân lạnh như băng, tâm của hắn, tựa hồ càng ngày càng gần —— “Tử vong”!

Hắn càng lúc càng không giống như sinh ở thế gian này, giống như được sinh ra ở quá khứ. Trước đây hồi ức năm năm ông ánh hắc từng mất đi kia, những “A Thiết” hắc từng mất đi, cùng với linh hồn của A Thiết...

Chính là vì tâm hắc đã chết, khí tức tử vong trên người đã được thu phóng tự nhiên, không những bức người mà còn có thể tùy thời vô thanh vô tức, tựa như trong khoảnh khắc hắc bay vào, Nhiếp Phong cho dù dùng hết tu vi “Băng Tâm quyết”, cũng không cách nào cảm ứng được chỗ hắc đang đứng, vô cùng kinh người!

“Vân sư huynh? Các người... sao lại xuất hiện ở đây?” Đối mặt với bộ pháp trầm mặc kinh vân, Nhiếp Phong mãi mãi không thể không đặt câu hỏi trước, nếu không vĩnh viễn “Không có gì để nói”

Không trả lời! Đối với nghi vấn của Nhiếp Phong và bộ pháp kinh vân kinh vân vẫn không có bất cứ phản ứng gì; mà bốn gã tinh anh trong thiên hạ cùng nhau đến đây vốn là hùng bá sai bốn tên đầu mục trong mười tên Bộ Kinh Vân đi chuyên này, một tên trong đó đã nói: “Phong thiếu gia, sự tình là như vậy, Vân thiếu gia kiếp này là nghe theo lệnh của bang chủ., Dẫn đầu hơn vạn tinh anh tấn công Vô Song; đại quân đã dừng chân ở sườn Xe “Mã Quỷ” cách Vô Song thành mười dặm, cho đến hôm nay, để điều tra tung tích người và hư thực của Vô Song thành, Vân thiếu gia đều cùng bốn người chúng ta., Thừa đêm tiềm nhập Vô Song, để lại sáu tên đầu mục còn lại trấn thủ ngoài thành, không nghĩ tới thủ vệ ở Vô Song thành cũng không nghiêm ngặt, không cần tốn nhiều sức đã cho chúng ta vào thành. Càng không nghĩ tới ở vùng phụ cận này, lại nghe thấy tiếng hò hét của người...”

Tấn công Vô Song? Nhiếp Phong nghe vậy không khỏi âm thầm líu lưỡi; không thể tưởng được sự hùng bá của hắc lại tiến nhanh như vậy! Vậy bây giờ binh lâm dưới thành, mộng cùng ngũ dạ, đám người mờ mờ chằng phải sẽ thành rùa trong bình sao?

Khó trách một phương Độc Cô Tinh nóng lòng muốn có được Khuynh Thành Chi Luyện như vậy, nguyên lai hắc muốn dùng chiêu số một đôi phó địch nhân, chính là đại quân thiên hạ hội.

Nhiếp Phong thừa thốt:

“Đã phái binh xuống dưới thành, thế thì thủ vệ Vô Song thành làm sao mà không nghiêm ngặt? Đám môn hạ Vô Song môn kia đang làm những gì?”

“Sau khi chúng ta lên vào thành, dọc đường đã thấy, không biết tại sao một phần lớn là môn hạ Vô Song mà bắt cóc dân chúng song phương...” Một tên đầu mục khác đáp.

Thật sự là nghĩ tới! Bên phía Độc Cô Cô thế mà đang ở trước mặt đại địch, bắt dân thành của mình?

Nhiếp Phong đã không rảnh để suy đoán thủ đoạn của Độc Cô một phương, hắn đột nhiên quay về phía Bộ Kinh Vân phía sau nói: “Vân... sư huynh, ta có... Một chuyện quan trọng, hy vọng... Người có thể giúp ta một tay!”

Ý tứ Nhiếp Phong đã rõ ràng lắm rồi, Bộ Kinh Vân Tỉnh không phải mủ, sao lại không rõ Nhiếp Phong nhờ hắn giải huyết?

Nhưng mà, hắn lại tĩnh mịch như cũ, thật lâu sau, mới vừa phá lệ mở miệng, phun ra một câu cắt đứt làm hai đoạn:

“Cam Nhất huyết vị trên người người bị phong ấn...”

“Tuyệt đối không phải thủ pháp điểm huyết bình thường.”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, chỉ cần liếc qua là đã nhìn ra được huyết vị hắn bị phong ấn có hơn hai mươi một cái, xem ra nếu lực quan sát của hắn không phải cực kỳ nhạy cảm thì là cảm giác tử vong trên người hắn, không chỉ có thể mang đến cho mọi người một cảm giác như là đã chết...

Càng có thể cảm ứng trạng thái trong cơ thể mỗi người!

Bộ Kinh Kinh coi như đã nói xong, bó đuốc cực kỳ hiếm thấy, hắn lại lần nữa hé môi, chờ đợi nói: “Người xuất phát từ, là...”

“Ai?”

Hắn luôn thích “hai đoạn” một câu, duy nhất lời nói hắn tương đương lạnh lùng hữu lực, một câu hỏi này, Nhiếp Phong không thể không đáp: “Người xuất thủ huyết đạo ta, là... Một người thân thể rất đáng thương... Nữ hài.”

“Nàng, trả giá cho ta... thực sự đại đa số; vì không đành lòng giết ta, nàng không tiếc... Đem trái một đồng bạn của nàng tình nguyện hi sinh tính mạng; thậm chí đem năm thành công lực... Truyền cho ta...”

“Ta tuyệt đối không thể bỏ nàng lại như vậy được, nhất định phải tìm được nàng về...”

rải rác vài câu, đã là một câu chuyện “yêu hận tung hoành khắp nơi, thật giả khúc chiết triền miên”, Bộ Kinh Vân vẫn đứng sau lưng Nhiếp Phong, tuy không nhìn thấy Nhiếp Phong, thần sắc cô đơn, duy chỉ nghe thanh âm dần dần ảm đạm, gương mặt vĩnh hằng như pho tượng kia vẫn bất động, rõ ràng không có nửa chút biểu cảm.

Có điều đôi khi, nét mặt hần vẫn bất động, chưa đại diện cho tâm tư cũng bất động...

Nhưng vô luận Bộ Kinh Vân có phản ứng hay không, bốn gã đầu mục còn lại trong thiên hạ lại có phản ứng hơi lớn, ở trong một gã nói: “Phong thiếu gia, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, tinh binh của trời chúng ta đã gần mười dặm, lúc này phi thường nguy hiểm, Phong thiếu gia theo lý nên canh giữ bên người Vân thiếu gia., hiệp trợ Vân thiếu gia thống chiến; nữ hài gì đó quản như thế nào đáng thương, cũng tuyệt không quan trọng bằng trận chiến này; nếu trận chiến này có gì thiếu sót, bang chủ tất sẽ trách tướng, lúc này, chỉ sợ... Cho nên thuộc hạ Vọng Phong thiếu gia có thể nghĩ kỹ...”

“Tất cả lấy đại cục làm trọng!”

Đại cục làm trọng! Lịch đại Thần Châu, trên tới Tử Cầm thâm cung, dưới dân gian cỏ dại, tất cả đều bởi vì một câu đại cục làm trọng, hy sinh không ít thân tình, tri kỷ, mê người; tất cả mọi người đại lý trí, tất cả mọi người quá lấy đại cục làm trọng, kết quả tình của mọi người cũng chỉ có thể ảm đạm kết thúc!

Nhiếp Phong không biết vì sao, chợt nghe tên môn hạ kia nói chuyện, hần xưa nay rất ít khi tức giận, lại đi nổi giận; có lẽ hoàn toàn là vì “Mộng tuyệt không quan trọng” những lời này, hần hiềm thấy, giận đùng đùng nói: “Không! Mộng ở ta, thậm chí còn trọng yếu hơn chính mình! Vân sư huynh, mời người... Mau thả ta đi!”

“Còn trọng yếu hơn mình” Đây là một câu nói kiên định không rời, từ miệng Nhiếp Phong đi ra, chém đinh chặt sắt; bốn gã đầu mục thiên hạ mấy người từng thấy từ trước đến nay ôn văn điềm tĩnh, không chút sợ hãi Nhiếp Phong lo lắng, đó rốt cuộc là một nữ tử thế nào.

Có lẽ trong lòng Bộ Kinh Vân cũng đồng thời hiện lên câu hỏi này; có thể khiến Nhiếp Phong tác dụng ngược lại, nhất định là một nữ tử tuyệt đối không đơn giản.

Bốn gã đầu mục bật cười, không hẹn mà cùng nhìn về phía Bộ Kinh Vân:

“Vân thiếu gia...” Dường như đang nhìn ý tứ của hân.

Bộ Kinh Vân vẫn im lặng như trước, hân vẫn đứng yên không nhúc nhích sau lưng Nhiếp Phong, đây là...

Hân ta đã chuyển động!

Là thân động của hân? Hay là tâm của hân đã phá tâm động của Nhiếp Phong?

Không biết! Chỉ biết, động tác đầu tiên chính là áo choàng trên người hân!

“Ầm” một tiếng! Áo choàng trên người hân chụp xuống Nhiếp Phong, áo choàng lướt qua, còn truyền ra tiếng “Phốc phốc” hai mươi một tiếng...

Mỗi một tiếng vang đều vang lên lạnh lạnh, áo choàng đi qua, Nhiếp Phong đột nhiên thấy kinh mạch toàn thân vô cùng thư sướng, huyết hành không ngại, rốt cuộc hân có thể động đây tự nhiên.

Hân không hẹn mà quay đầu lại, nhìn vào hai mắt Bộ Chi Bộ lộ ra vẻ cảm kích, không cần nói cũng biết.

Bộ Kinh Vân vẫn là mặt sắt, bốn gã đầu mục của Thiên Hạ Minh còn lại lúc này lại nói: “Vân thiếu gia, ngươi... thật sự là Chỉ Phong thiếu gia... lâm trận mà hân đi? Làm như vậy, nếu trận này bất thắng, bang chủ tất nhiên sẽ trách cứ ngươi...”

Lại lấy danh hiệu Hùng Phách mà Bộ Kinh Vân thống hận nhất, ý đồ mở miệng đe dọa hân? Bốn gã đầu mục này thật sai lầm!

Bộ Kinh Vân nghe vậy, khuôn mặt càng giống bị bôi một tầng sương lạnh thật dày, gương mặt lạnh lùng hỏi: “Lẽ nào...”

“Các ngươi cho rằng ——”

“Trận chiến này nếu ta không có hấn...”

“Chịu thua sao?”

Bộ Kinh Vân hỏi lại, đóng tương đối xa! Mặc dù hấn không thường mở miệng, chỉ vừa mở miệng liền hùng hổ dọa người, công lực nói chuyện, công lực trên người hấn tuyệt đối không kém bao nhiêu!

Hấn hỏi như vậy, rốt cuộc là tin tưởng thực lực của mình, cho dù không dựa vào Nhiếp Phong, cũng là thắng không thể nghi ngờ. Vì vậy không vui đám đầu mục đánh giá thấp sức chiến đấu của hấn? Hay là bởi vì...

Vấn đề này chỉ là một cái cớ để Nhiếp Phong rời đi?

Đám đầu mục á khẩu không trả lời được, không biết làm sao để tiếp tục khẳng định, đương nhiên bọn họ tuyệt đối không thể trả lời như vậy: Đúng vậy! Vân thiếu gia nếu ngươi không đánh với Phong thiếu gia thì ngươi sẽ thất bại đó!

Ta cảm thấy vạn phần áy náy với việc Bộ Kinh Vân và bốn tên đầu mục tạo thành cục diện bế tắc cho mình, chỉ cảm thấy cực kỳ áy náy, ước mơ đã đi xa nửa canh giờ, đã không cho phép hấn chần chờ nữa, càng không cho phép hấn nói với Bộ Kinh Vân bất cứ lời cảm kích nào., Hấn chỉ nhanh chóng chấp tay chào Kinh Vân, nói: “Vân sư huynh, cảm ơn ngươi. Nhưng hôm nay sư đệ nhất định phải mau chóng đuổi theo nàng, hy vọng ngươi có thể tạm thời chăm sóc cho hai đứa trẻ kia...” Nói xong liền nhìn về phía Tiểu Nam, mèo nhỏ trên mặt đất, rồi lại tiếp tục nói tiếp.

“Hai người họ cũng giống như nàng, là một đôi trẻ con đáng thương...”

Lời còn chưa dứt, thân thể Nhiếp Phong đã vang lên, “Hô” một tiếng! Tia chớp biến mất trước mặt bốn tên thủ lĩnh.

“Làm ơn ——”

Trong khí lưu do thân hình của Nhiếp Phong vận chuyển, lờ mờ đưa tới hai chữ cuối cùng y nói.

Nhiếp Phong vừa đi, hai gã đầu mục trong đó không khỏi tiến lên, tóm lấy con mèo nhỏ Tiểu Nam đang bất tỉnh, hỏi bộ kinh văn: “Vân thiếu gia, hai hài tử này, chúng ta nên xử trí như thế nào?”

Bộ Kinh Văn không có lên tiếng, hần chỉ nhướng mày.

Giết người! Chiến đấu! Xung phong hãm trận! Kinh nghiệm phong phú của hần đã có thể xưng là Thần, khái niệm hần vốn là Tử Thần!

Chỉ có hài tử...

Hơn nữa, đôi huynh muội trước mắt này còn là hai đứa trẻ khá đáng sợ!

Bởi vì...

Bốn tên thủ lĩnh thiên hạ Bộ Kinh Văn bỗng nhiên phát giác một chuyện vô cùng dọa người. Tiểu Nam cùng với những con mèo nhỏ, thành linh...

Tự mình tung một bãi nước tiểu lớn trong hôn mê!

Nhìn thấy hai đứa bé này nằm ướt sũng một vùng, bốn tên đầu mục trở nên thúc thủ vô sách, đột nhiên thất thố, thậm chí ngay cả “Lên thiên hạ địa, duy chỉ có ta lạnh là chết, cũng không khỏi có chút động dung.

Hai đứa bé này thật sự không đơn giản...

Phù sinh như mộng.

Vừa vào đêm, dưới sự thôi miên của “Đêm”, không ít người dần dần ” tội ác”.

Có nam đạo nữ kỹ nữ, cùng với vô số khó gặp người ” tội ác”, tóm lại ở trong đêm phát sinh.

Đêm đó, nơi này có một “Khôi lỗi” gây họa: Độc Cô một phương.

Hần ta cũng đang chờ phạm tội.

Nơi này, chính là “Bí mật” cơ quan trong căn phòng đỏ, bây giờ đã không còn là bí mật.

Mộng rớt cục cũng về tới căn phòng đỏ mà nàng sinh ra, nơi này, có lẽ cũng sẽ có điểm cuối cuộc đời của nàng, phần mộ

của nàng!

Thật sự châm chọc à! “sinh” và “chết” của nàng thật sự trốn không thoát được nơi này?

Trên đường đi, hắn cũng không gặp phải bất kỳ hiểm trở nào, trên thực tế Độc Cô nhất phương cũng không cần an bài hiểm trở vì nàng cùng Nhiếp Phong, hắn chỉ muốn hắn và nàng mau chóng đến đây gặp gỡ!

Mà ngay lúc đầu chân của giấc mộng, lại đạp lên hành lang dẫn tới cánh cửa sắt to lớn kia, nàng dọc theo đường đi không hề có trở ngại gì, một phương Độc Cô đã đem tất cả “Ánh trở”, tập trung đặt vào cơn mưa dài đằng đẵng.

Mộng đại đạo dài chừng năm mươi trượng, thành linh có môn chúng thiên vô song, canh giữ hai bên hành lang, như đang giáp đường “Chào mộng”, thật ra là muốn nhốt bất cứ ai vào hành lang, cánh không bay được; mà ở cuối hành lang kia, cũng tức là trước cánh cửa sắt, đang có một gã hán tử vung đao đứng ngạo nghễ, đao trong tay hắn, đúng là như bao giả gát nguyệt đao!

Người của hắn cũng giống như bao giả - Độc Cô một phương!

Như giả tráo?

“Là trao đổi lễ vật và thời điểm.”

“Ngươi, chính là nữ hài tên Phiên kia?”

Độc Cô một phương thẳng mộng, nghiêm nhiên như một lão hồ ly.

Không sai! Đã gần đến kết cục, cũng đã là thời khắc trọng yếu trao đổi yêu cầu con tin khuynh thành; Khuynh Thành Chi Luyện đối với Độc Cô, không phải là một lễ vật rất lớn hay sao?

Hắn ta điều hơn thiên môn hạ ở đây bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, ngược lại không điều binh khiển tướng, toàn lực đối phó với hơn vạn tinh binh của thiên hạ, có thể thấy được quyền luyện nhất định phải có!

Trong cơ thể Mộng chỉ còn lại sáu thành công lực, đã suy kiệt, mặt ngoài không có sơ hở, nàng chỉ khẽ gật đầu.

Độc Cô một phương quét mắt nhìn ra phía sau người nàng, một mặt trơ mặt ra, một mặt cười hắc hắc nói: “Tiểu cô nương, ta rất cao hứng vì cô còn có nhân tính hơn bản thành chủ, hiểu được vì cứu người thân mà đến đây chịu nguy hiểm; có điều, nghe nói tiểu tử Nhiếp Phong kia đối với cô có tình có chung, tại thời khắc cô gặp nạn, hắn vậy mà không thấy bóng dáng đâu, điểm này so với bản thành chủ càng thêm vô tình!”

Mộng không đợi hắn nói xong, tự nói trước: “Nhiếp đại ca bị ta phong một đại huyết, khắc xuống là một nơi rất an toàn.”

Độc Cô một phương nói: “Ồ? Chẳng phải lần này ngươi tới cứu cả mỗ mỗ và nhị tỷ của ngươi sao? Hà của ngươi chưa từng dùng chung Nhiếp Phong?”

“Bởi vì căn bản không cần.”

“Ngươi sai rồi, tiểu cô nương. Bản thành chủ chỉ là khí thể trong lòng bàn tay Nhiếp Phong, về phần ngươi...” Bên phía Độc Cô, dâm tiếu nói với Mộng: “Bản thành chủ cũng có mấy phần hứng thú với ngươi, chỉ là bây giờ Khuynh Thành Chi Luyện đối với bản thành chủ mà nói, quan trọng hơn bất luận kẻ nào trên đời này.”

Mộng nói: “Ngươi sẽ không thất vọng, cho dù ta không mang Nhiếp Phong đến đây, nhưng ta lại thu lấy một chân khí trong cơ thể hắn...”

Bên Độc Cô cảm thấy tinh thần phấn chấn, cười:

“Ha ha! Mọi chuyện xem càng lúc càng thú vị! Ngươi chứng minh thế nào, ngươi đã hút lấy chân khí Nhiếp Phong thành chân?”

Mộng vén ống tay áo, hướng một phương xa Độc Cô triển lãm cánh tay phải của nàng:

“Ta lấy phương pháp tổ truyền hoán khí, dùng năm thành công lực của mình đổi lấy Nhiếp Phong một thành chân khí; chỉ cần bị chân khí của người Hoán khí nhét vào cơ thể, trên cánh tay người Hoán khí sẽ hiện lên một đạo thanh khí, trải qua ba ngày mà không tiêu tán...”

Độc Cô nhất phương hí mắt, tin nhặn quét qua cánh tay phải của mộng, quả nhiên! Trên cánh tay phải của nàng hiện lên một đạo thanh khí như ẩn như hiện.

Bên Độc Cô Đạo nói: “Rất tốt! Quả thật là có một luồng thanh khí! Nhưng như vậy vẫn không thể chứng minh đây là chân khí của Nhiếp Phong, sao bốn thành chủ biết người có thể tự dựng tạo ra một phương pháp thay đổi khí để lừa gạt ta hay không?”

Mộng lạnh nhạt đáp: “Rất đơn giản! Sao người không hỏi “Nàng” đứng sau lưng người! Phương pháp thay khí này có phải là thật hay không?”

Nàng phía sau?

Lời này vừa ra, phía sau Độc Cô Nhất thoáng một cái vang lên một trận cười duyên dáng, một cái đường cong cong cong cong, bóng người đã từ phía sau hắt biết bước tới; thân ảnh này, chính là đại tỷ của Mộng đại Thiên —— Tứ Dạ!

Hóa ra bốn đêm vẫn ẩn giấu thân hình cao lớn một phương Độc Cô, yên lặng nghe chuyện tiến triển, cuối cùng bị giác mộng phát hiện.

“Tam muội, không ngờ mặt quỷ của người chưa biến, thánh giác của người thực sự tiến bộ không ít, ngay cả tiếng hít thở sau lưng thành chủ ta cũng có thể phân biệt ra, đại tỷ thật sự bội phục người sát đất!”

Mộng Ngưng nheo mắt nhìn bốn đêm, trong ánh mắt phiền muộn sâu sắc, nàng than nhẹ:

“Ta càng là nằm mơ cũng không nghĩ tới, cuối cùng bán đứng người của chúng ta, sẽ là phúc phận của chúng ta...”

Bốn đêm vẫn mặt không then, hai người người một lời ta một câu, Độc Cô một phương đã có vẻ vô cùng không kiên nhẫn, nói: “Hai tỷ muội các người “tình tình thâm”, đoàn kết không tha vốn lẽ đương nhiên: Chỉ là dưới con mắt, hay là chúng ta làm chính sự trước cho tốt...”

“Bốn đêm, phương pháp Hoán khí mà muội muội người nói là thật hay giả?”

Tứ Dạ khinh thường trừng mắt nhìn Mộng, đáp: “Cái này thì thật đấy! Hơn nữa nhìn gương mặt quỷ của cô đã phát dục, quỷ càng quỷ, tin rằng đã hy sinh năm thành công lực, đổi lấy Nhiếp Phong nhất định sẽ thành chân khí; hơn nữa cô cũng không cần phải nói dối, mỗi mỗi và nhị muội đang nằm trong

tay người, nếu cô ta nói dối, không sợ thủ hạ của người vô tình hay sao?”

Trong bốn đêm, khi nói những lời này thì không chút tiếc hận ý tứ của mỗi mỗi và năm đêm, xem ra đây đã là thời khắc chân tình của bà ta lộ ra.

Nàng là Xà Mỹ Nhân chân chính!

Mộng lạnh lùng nhìn đại tỷ của mình biến thành như thế, tuy vẫn đang cường trang mặt không đổi sắc, nhưng đáy lòng lại mơ hồ đau đớn.

Độc Cô giới nghe xong Tứ Dạ nói, ngược lại vô cùng phần chân, nhếch miệng cười to:

“Được lắm! Nếu trên người nàng mang chân khí Nhiếp Phong, vậy kỳ chiêu chôn giấu trong khuynh thành này hơn ngàn năm, cuối cùng có thể lại nhìn thấy ánh mặt trời rồi...”

Nó vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào giấc mộng, nói: “Nhóc con! Người có biết, bản thành chủ vì niềm đam mê khuynh thành mà bất cứ lúc nào cũng mất ăn quên ngủ không? Hôm nay, để người coi bỏ cho ta câu đố “Khuynh thành chi tình”, còn có...”

“Liệt Thành luyện, tại sao nhất định phải sử dụng “Thanh Long Yểm Nguyệt Đao”? Tại sao nhất định phải sử dụng một thanh...”

“Đao như vậy sao?”

Đao như vậy sao?

Mộng sắc mặt nghi hoặc: Nghe Độc Cô ngụ ý, phảng phất, Thanh Long, Yểm Nguyệt Đao căn bản không xứng khuynh thành chi luyện.

Trong lúc lo lắng, bên phía Độc Cô Độc giờ tay lên, hần nắm chặt Thanh Long Yểm Nguyệt Đao ném mạnh lên cao mấy trượng. Đao ở giữa không trung vẽ nửa cung, chưa đến đỉnh của hành lang, đã thế lực hết, lập tức trở về hướng mặt đất; mà ngay lúc Thanh Long Yểm Nguyệt đao đang quay về Đọa Sát...

Chuyện lạ xảy ra!

Ngoại trừ Độc Cô một bên ném đao, tất cả mọi người ở đây đều cho rằng “Thanh Long Lâu Nguyệt Đao” tất nhiên sẽ rơi nhanh xuống dưới, bởi vì cho dù là thị phường đồ đao bình thường, dù ném lên giữa không trung, kết quả vẫn sẽ rơi xuống mặt đất, thậm chí trùng trùng điệp điệp cắm trên mặt đất!

Nhưng lần này, tất cả mọi người đều đoán sai! thanh đao này, hết lần này tới lần khác vượt quá dự liệu của mọi người.

Thanh Long chuyễn nguyệt đao, thật sự là một thanh tuyệt đao! Kỳ đao!

Tuyệt thể kỳ đao!

Nó vậy mà thoát ly bình thường, cũng không có rơi xuống mặt đất, mà là ——

Bay trở về trên mặt đất!

Tựa như một tờ giấy trắng trong phượng hoàng, lại như một sợi lông hồng từ trên núi Thái Sơn bay xuống, nó, từ từ “thích tận cổ ngọc” từ giữa không trung nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, thậm chí không phát ra một tiếng động va chạm với mặt đất.

Đây chính là... Thanh Long Thiên Nguyệt Đao?

Đây, cũng coi là một thanh...

Đao?

Chương thứ mười bốn khuynh thành? Khuynh tình.

Phù thể vô duyên, tình khó tới già, nghiêng thành vị khác, hai vị thất thanh; oán trời không công. Hận vô duyên...

Vạn Pháp về tông, vạn vật quy địa.

Trên đời trăm dạng, ngàn loại “người hoặc “vật” bất đồng, nếu ở giữa không trung, không căn cứ vào vật căn cứ, nhất định sẽ rơi xuống mặt đất, đây là định luật bất biến.

Nếu muốn định luật “người” này siêu thoát, trừ phi có thể luyện được kinh công tuyệt thể, thì khi nào có thể từ trên cao rơi xuống sẽ không mất mạng tan xương nát thịt, bình yên bay xuống mặt đất.

Nhưng “vật” thì sao?

Thí dụ như “Đao” thứ nặng nề này, nó không có sinh mệnh, cũng không có khinh công tuyệt thế, cho nên tuyệt đối không thể như lông hồng bay xuống mặt đất.

Trừ phi...

“Rất kinh ngạc nha.” Độc Cô Nhất đồng loạt nhặt Thanh Long đang nằm trên mặt đất, gương mặt gian xảo liếc nhìn giấc mộng.

Mộng Mộng kinh ngạc gật đầu, mặc dù nàng biết yêu mến khuynh thành nhất định phải phối hợp với Thanh Long Yểm Nguyệt Đao mới có thể rời ra; duy đao này một mực giấu trong cánh cửa sắt cực lớn kia, từ nhỏ đến lớn nàng đã chứng kiến, cũng chỉ là phông chế phẩm trên tay mỡ mỡ. Nàng chưa từng nghĩ tới, Thanh Long chân chính Yểm Nguyệt, lại là một thanh đao chỉ biết nằm trên mặt đất!

Chẳng trách năm đó Vũ Thánh Quan Vũ sử dụng chuôi đao này, được hậu thế danh xưng là một thanh tuyệt thế kỳ đao. Cái tên “Kỳ đao”, truyền lại không ngoa!

“Sao... Như vậy?” Đứng bên cạnh Độc Cô Độc bốn đêm, cũng khá kinh ngạc.

Bên phía Độc Cô, một tiếng “keng” vang lên, Thanh Long lặng yên cắm trên mặt đất như sợ Thanh Nguyệt đao rời đi, lúc này mới đáp: “Trời mới biết! Ta chỉ biết một điều, đó là cho rằng, lúc ta đang nhàm chán quá mà kéo tên dân chúng này lên thì đã phát hiện ra, kim loại đúc thanh đao này là một loại kim loại kỳ dị mà ta chưa từng thấy đến nay.”

Tứ Dạ Đại Kỳ truy hỏi.

“Ồ? Vậy... rốt cuộc là loại kim loại gì?”

Bên phía Độc Cô Độc đầy thâm ý liếc nhìn bốn đêm, sau đó ánh mắt lại rơi lên mặt Mộng, gằn từng chữ: “Đây là một loại — “

“Là kim loại không có trọng lượng!”

Hoang đường!

Hai chữ này chính là hiện tại môn hạ của Vô Song Thủ, sau khi nghe xong những lời này ở trên thành, trong lòng không hện mà cùng nổi lên suy nghĩ tương tự.

Nhưng giấc mộng cũng không cho rằng lời nói của Độc Cô là sai lầm, ngược lại còn xen vào nói: “Vạn vật trên đời này, nhất định có trọng lượng của nó; người nói thanh đao này không có trọng lượng, có lẽ chỉ vì thanh đao này nhẹ, thậm chí còn nhẹ hơn một sợi lông hồng, một tờ giấy trắng là nhẹ, nhẹ tới mức không thể xem là nặng...”

Đúng rồi! Cách nói này có chút giống! Nhân gian thiên kì bách quái, không sợ lại có một loại kim loại nhẹ hơn giấy, tồn tại “Đao” so với giấy còn nhẹ hơn, tạo vật kỳ lạ, sao không khiến người ta sợ hãi thán phục:

Thanh Long trước mắt lạng đao, đao dài chừng bảy thước, chuôi đao to như nắm tay, cho dù thế nào cũng khó có thể tưởng tượng nó lại nhỏ như giấy mỏng, thật sự là một “Thiết” đại năng giúp tạo vật!

Có lẽ, Quan Vũ hơn ngàn năm trước, sau khi phát hiện loại kim loại kỳ dị này, hẳn cũng giống như Độc Cô một phương trong mộng, chẳng những thán phục loại kim loại này, có thể không đầu không phá, lại càng thán phục sức nặng của nó giống như không có vật gì, mới lấy nó đúc thành thần binh đầu tiên sinh ra tử chiến trường - Thanh Long Ngung Nguyệt đao, nhưng...

“Nhưng Thanh Long Yểm Nguyệt Đao nếu đã nhẹ hơn lông hồng, lại càng không giống một thanh thần binh bá đạo vô địch. Vì sao niềm đam mê khuynh thành vô địch thiên hạ lại dựa vào đao nhẹ như vậy mới có thể xuất ra?” Lại là nghi vấn Tứ Dã đưa ra, có thể biết trí tuệ của nàng quả thật thiếu thốn.

Bên phía Độc Cô, nói: “Ta muốn phá đầu, cũng là nghĩ mãi không ra bí mật trong đó. Tuy đao này lấy khinh bỉ, lại có thể chém sắt như bùn, lợi phá ngàn đao vạn đao, nhưng chiêu thức vô địch, chắc là kinh chiêu đủ gọi là Thiên Băng Địa Liệt; một thanh trường đao nhẹ như vậy sao có thể phát huy được uy lực mà mọi mong muốn?”

Không sai! Năm đêm đã từng đoạt đao phá tháp, tin tưởng cũng đã sớm biết Thanh Long đao nhẹ như tờ giấy mỏng, trong lòng của nàng, khả năng cũng từng nổi lên nghi vấn giống như bên Độc Cô; chỉ là lúc đó vô cùng khẩn cấp, nàng đã không kịp nói cho Nhiếp Phong...

“May mà bốn thành chủ không cần suy nghĩ nhiều nữa, thằng nhóc con, bây giờ đã đến lúc ngươi lợi dụng Nhiếp Phong trở thành chân khí, giúp ta có cơ hội thi triển thân thủ rồi.”

Ý của Độc Cô Cô là thúc giục mộng mau mau động thủ phá tháp để ra chiêu.

Ánh mắt Mộng Tuyền lóe sáng, nàng nhanh chóng tìm kiếm trong hành lang này, thật lâu sau mới nói: “Chiêu, ta nhất định sẽ lấy ra cho ngươi từ trong tháp. Nhưng, người đâu?”

Cô vừa lúc ánh mắt tìm tòi “người” đương nhiên là năm đêm cùng mỗi mỗi.

Độc Cô Chi Nhất nói: “Không ngờ lời hứa của thành chủ ta lại thấp hèn như vậy, chẳng lẽ ngươi sợ sau khi ta ra chiêu ngươi sẽ không buông tha cho hai nữ lưu nhà nàng ta hay sao?”

Mộng Tuyền thở dài: “Ngay cả tỷ muội sống ở mười sáu năm cũng có thể bội tín bội nghĩa đối với chúng ta, chuyện đến nay, trừ Nhiếp đại ca, cùng với mỗi mỗi, nhị tỷ, tiểu Nam huynh muội, ta đối với những người khác đều không thể không cẩn thận.”

Đây mới thực sự là nhân sinh! Đám chúng sinh đều chìm trong hồng trần, cả ngày chinh chiến trong doanh trại. Chúng đều cho rằng bên người có không ít người thân thích, cho đến đại nạn lâm đầu, thật sự gần như lâm lợi hại, lúc tiền tài xung đột, cuối cùng mới như bừng tỉnh từ trong mộng, số người còn sống vẫn ít ỏi đứng bên cạnh mình, không thể đếm được trên đầu ngón tay, bởi vì căn bản không có.

Mộng và Nhiếp Phong có thể tin tưởng, giờ phút này vận mệnh chết hoặc không chết, cũng không uổng công một chút.

Đáng tiếc chính là, đại đa số người trên đời đều không uổng công hân độ được cuộc đời này, thật sự!

Tất cả mọi người đều không thừa dịp lúc có người ở bên cạnh, nỗ lực quý trọng, cho đến khi người ta đi lâu không mới cảm thấy kinh ngạc, thì ra từ đầu đến cuối sống nương tựa vào mình, chỉ có trái tim cô đơn tịch mịch.

Mộng đã mở Hung Sơn, thề thốt muốn Độc Cô một phương thả người trước, sau đó lấy chiêu; Độc Cô một phương không khỏi lại nói: “Tốt lắm! Cẩn thận có thể bảo đảm vạn năm

thuyền! Bản thành chủ từ trước đến nay tôn trọng giao dịch công bằng, người đến! Dải quẻ cho các nàng!”

Ý là buông bỏ, tất nhiên là từ trên cao rủ vật xuống; Mộng Bất Kỳ liếc mắt nhìn lên hành lang, rốt cuộc nàng thấy ánh mắt nàng vẫn đang tìm kiếm!

Trên đỉnh hành lang từ mặt đất đến hành lang, cao chừng mười trượng; xuất hiện trên đỉnh hành lang, thành linh có một tiên cương cực lớn chắn ngang trong đó; trên Khốn Tiên Cương đang có hai môn hạ Vô Song Môn, chia sẻ năm đêm bị tiên tác quán lấy không thể động dậy; giấc mộng bỗng nhiên lại tiến vào hành lang, mặc dù nhìn lung tung gặp phải, nhưng lại vì hành lang cao siêu, trong lúc nhất thời bỏ qua đỉnh hành lang.

Những môn hạ này có thể biết sử dụng Khốn Tiên Tác cùng Khốn Tiên Cương, nhất định là một phen công lao bốn đêm làm cho Độc Cô một phương; việc này về sau, nàng có thể thiết lập quán thụ đồ.

Đột nhiên thấy năm đêm và mờ mờ, trong mộng không khỏi hốt hoảng hô to:

“Mồ Mồ! Ngũ Dạ nhị tử!”

Độc Cô một phương cười nói: “Đừng nóng vội! Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lệnh, khoa trương chủ nhất định nói ra là được, buông tha các nàng!”

Nói xong giờ mắt ra hiệu với hai môn hạ trên đỉnh đạo, hai người dùng Khốn Tiên Tác chậm rãi rủ xuống mặt đất giữa Ngũ Dạ và mờ mờ.

“Phục” một tiếng! Mộng đã bay nhanh đến trước mặt hai người, định thần nhìn lại, ghen hòng nhìn trần trời!

Năm đêm sống sờ sờ bị Độc Cô lột da, tình hình bi thảm đã không cần nhiều lời, giờ phút này đã hấp hối, hỗn loạn, xem ra cách cái chết không xa; nàng còn có thể sống tạm thời cho đến nay, đã là kỳ tích rồi!

Nhưng thứ khiến người ta giật mình nhất vẫn là mờ mờ!

Nàng, đã không thể xem như một người!

Tất cả các huyệt vị trên người nàng đều bị những mũi châm bạc cắm sâu hơn nửa tấc, mỗi mũi châm bạc đều đâm vào thịt

ít nhất ba tấc, máu tươi liên tục tuôn ra từ trong huyết vị, có thể thấy rõ thông khổ sâu tận đáy lòng! Công lực bá đạo vô cùng của mỗ mỗ đã bị một phương độc lập hoàn toàn phế bỏ!

Đáng sợ nhất là xương cánh tay, xương đùi, xương đùi mỗ mỗ cũng bị bóp nát, đầu lưỡi của nàng bị nhô ra một nửa; toàn thân nàng như một đồng rách, chỉ có thể phát ra âm thanh ” trung i cha” với giấc mơ, cùng với biểu tình bi thống muốn chết.

“Quá... quá ác độc... quá...” Kinh ngạc khi thấy khổ trạng của năm đêm sáu tộc và Mỗ Mỗ làm người ta sợ hãi, nước mắt mơ hồ như nước sông đổ dề, tuôn trào mãnh liệt; thân thể nàng vốn đã suy kiệt từ nay, không ngừng run rẩy.

Chẳng biết là vì nàng ta phản nộ với thế giới Độc Cô, hay là vì mỗ mỗ và Ngũ Dạ mà cảm thấy vô cùng đau lòng?

Bên Độc Cô Cô chỉ cười ha ha nói: “Tiểu cô nương, để bản thành chủ nói cho ngươi biết, đây là giang hồ! Người trong giang hồ, tuyệt đối không thể không lòng dạ độc ác, nếu không sẽ chỉ đưa tới người khác lòng dạ độc ác với mình! Nội lực của mỗ mỗ của ngươi cực cao, thậm chí có thể sánh ngang với hùng bá thiên hạ. Nếu không phế võ công của nàng, vỡ nát gân cốt, bản thành chủ sau này ắt phải ăn ngủ không yên; huống chi...”

“Bản thành chủ không nói không giữ lời. Ta trước sau để cho hai người sống sờ sờ trả lại cho ngươi, nhưng ta cũng không cam đoan sẽ không làm tổn thương hai nàng!”

Thật là cáo già! Hắn đã sớm xem cho dù mình có tra tấn cả mỗ mỗ trong năm đêm, chắc chắn cũng nằm trong mộng: Vô luận mỗ mỗ và Ngũ Dạ có trở thành phế nhân hay không, cũng đã thề trước tiên bảo vệ tính mạng các nàng rồi nói sau!

“Tam... muội...”

khieu địa, vốn đã nghỉ ngơi năm đêm hai mắt trợn lên, gặp khổ hình như vậy, nàng lại còn có khí lực nói chuyện?

Mộng Bất Ngu Ngũ Dạ đột nhiên tỉnh lại, cũng vì đó mà vui vẻ:

“Nhị... Tỷ! Ngươi... Còn có thể nói chuyện?”

Người bị lột da, kinh mạch, gân tay, mạch máu, huyết quản nhất định lộ ra ngoài, máu tươi đầm đìa, bộ dáng khủng bố, khiến người nhìn thấy cũng sởn gai ốc; nhưng giấc mơ không có để ý những thứ này, nàng nhẹ nhàng trải qua năm đêm, Quân ngũ dạ huyết dịch kia, nhiễm ướt quần áo của nàng...

“Nhị... muội, muội... muội thật ngốc... Nhiếp... Phong. Là một cái... Trên đời khó tìm... Tốt.. Nam tử...”

“Ngươi... vì cái gì... không cùng hắn... chuồn xa? Cao Phi? kiệt lực gì... Còn muốn vì chúng ta... tiền... đến... tổng... Chết?”

Năm đêm vẫn luôn quan tâm tới mộng và Nhiếp Phong, đây đã là tâm nguyện duy nhất của nàng.

Mà tâm nguyện này chưa xong, xem ra sẽ trở thành một sự tiếc nuối.

Mộng Lệ rơi lệ, ghen ngào:

“Nhị... Tỷ, ngươi... Đừng nói như vậy, Nhiếp đại ca.... Nhưng cũng không lấy không tốt, hắn thật sự... quá tốt, cho nên... Ta, càng không thể... liên lụy hắn!”

Ngũ Dạ thấy nàng ngu xuẩn mất khôn, chỉ biết đau khổ chống đỡ lấy thân thể gần chết của mình, tận tình khuyên bảo:

“Nhưng... tiếc, ngươi bây giờ... đến đây tiền... Chết, ngươi... Nếu thật sự... Chết, càng... sẽ...”

“Mệt... Hắn... sinh...”

Mộng đáng chết lắc đầu:

“Không, nhị tỷ, Mộng... Nếu thật sự chết, có thể... lệnh Nhiếp đại ca... Thống khổ một đoạn thời gian, nhưng... Mặc dù làm hắn thống khổ, cũng chung quy so... Lệnh hắn mất đi... Tính mạng là... Giai...”

“Nhị tỷ... Biết không, Nhiếp đại ca... nói phải nói cùng ta tìm kiếm đất đai quy ẩn, nhưng... Đây là chuyện không thể; hùng bá thế lực, thậm chí... so với Vô Song còn mạnh hơn, một ngày nào đó, hắn... Nhất định sẽ tìm ra Nhiếp đại ca... Tên phản đồ này, đem hắn xử tử...”

Nói tới đây, tình cảm bất đắc dĩ trong mộng càng sâu:

“Nếu hấn đi cùng ta, cuối cùng... tất sẽ kết thúc thê thảm; chẳng bằng thừa dịp hấn còn chưa lành, kiên quyết... Rời xa hấn, để hấn dần dần... Nói chuyện quên ta, miễn cho hấn biến thành... trầm luân... xuống... Đi!”

Đúng vậy! Hùng Phách và Độc Cô một phương, hoàn toàn là hai kiêu hùng hoàn toàn khác biệt! Hùng Phách môn quy rõ ràng, tuyệt đối sẽ không giống một phương địa thái của Độc Cô, dung túng môn hạ của mình hoành hành, càng sẽ không cho phép thiên hạ xuất hiện phản đồ, thử hỏi bang uy ở đâu?

Thủ pháp xử quyết phản đồ của hấn, tin chắc rằng cục hình sẽ thảm thiết hơn nhiều so với thời khắc Ngũ Dạ và mỗ mỗ gặp phải!

Ngũ Dạ mờ mịt nhìn tam muội của mình, liếc mắt nhìn hai ngón lệ trước mắt. Đến tận lúc này nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, mộng cảnh ngoại trừ vì cứu mình và mỗ mỗ, cũng là vì không muốn Nhiếp Phong lưu lạc tới tận chân núi truy sát.

Thật ra cô quan tâm tới Nhiếp Phong hơn ai khác, càng không thể để Nhiếp Phong quan tâm tới hấn.

Được ái cố dĩ nhiên hạnh phúc, nhưng nếu làm người khiến ta yêu thương chính mình, bởi vì mình mà gặp vận rủi, vậy liền...

Không bằng không gặp.

Không bằng không yêu.

Trong nháy mắt khi tỉnh mộng rời khỏi Nhiếp Phong, trái tim trong ngực của nàng ta tin tưởng so với Nhiếp Phong còn muốn vỡ nát, chia năm xẻ bảy, vô cùng thê thảm!

Chỉ là, chuyện này ngoại trừ có thể dựa vào lời lẽ rời khỏi Nhiếp Phong, phải cứu năm đêm, mỗ mỗ, có vẻ rất xa vời.

Mà Ngũ Dạ Nguyên mờ mịt nhìn đôi mắt của muội tử mình, vậy mà... đã từ từ nhắm lại.

Mộng thấy thế giật nảy mình, vội vàng lay lay nàng: “Nhị tỷ tử! Nhị tỷ! Người... thế nào?”

Bị Mộng Sát liễu mạng lay, con người vừa vận nhắm lại mới yếu ớt mở ra, nàng uể oải cười khổ: “Tam... muội, nguyên...

Nhị tử... Nhị tử... Đã không... Khí... Lại... Táng phúc... muối...”

Sao Ngũ Dạ lại nói vậy? Có phải vì lúc này là lúc cô hồi quang phản chiếu?

“Tại... Mấy cái này... Thiên, nhị tử... Sớm ứng... Đau cực... Mà chết. Ta... Có thể chịu... Cho tới... Thiên, toàn bởi..., nhị tử... Tuyệt không... Xem... Người... Đến... Tổng... Chết...”

“Nhưng... mượn... Nhị tử... Còn... À... nhìn thấy... Người... Đi... Đây... Tam... muối, muối... Có biết... Đạo, muối vì... cứu nhị... Tử và mỗ mỗ vứt bỏ... dưới trướng... Phong, lệnh... Nhị tử... Đa... Mất... Vọng?”

Một lời đến nước này, năm đêm dừng lại một chút, nghe giọng nói khàn khàn không chịu nổi, nàng tựa hồ sắp sửa...

Nhưng mà nàng vẫn dốc hết một hơi cuối cùng, nắm thật chặt lấy cặp tay ấm áp vô hạn trong mộng kia. Nàng phun ra một câu muốn nói nhất kiếp này:

“Nhưng, Nhị... Tử... Sống... Có thể có... Người như vậy... Một cái... Tam... muối, tuy... chết, tiếc...”

“Chỉ... là, ta nhớ nhất... đập vào mắt, là người... cùng... Nhiếp Phong... Đó... thằng đàn...”

“Hữu tình... nhân... cuối cùng... thành...”

“Ái... thuộc hạ! Hắn, thật sự là... mười phần... yêu...”

“Kẻ ngu si!”

Một tiếng thở hỗn hển, bàn tay đang nằm trong giấc mơ năm đêm lập tức co lại, toàn thân run rẩy kịch liệt, như là trước khi chết còn phải tranh thủ được cơ hội liếc nhìn Tam muối của mình thêm lần nữa, nhưng mà, nàng... thực sự tắt thở rồi!

“Nhị tử tử!”

Mộng Tuyên như mất đi tính cách bình thường, thét chói tai; lệ rơi lã chã, cũng sớm phủ khắp vật áo trên mặt nàng.

Nhìn vào con người tử vong năm đêm không nhắm mắt, nhìn nàng tại lúc gần chết vẫn nắm chặt cánh tay mộng, phảng phất đối với nữ tử quá mức phụ nữ nhân này yên tâm không yên

lòng, mộng tâm, liền giống như một cỗ bi thống xé rách tận xương tủy!

Trong chuyến đi lần này có một mục đích vốn là cứu mỗ mỗ, nhưng không Ngu Ngũ Dạ vốn đã biết tử kỳ của mình không xa. Nàng chịu đựng tới bây giờ, ngược lại không muốn thấy mộng hội đến, nhưng giấc mơ lại vi phạm tâm nguyện của nàng...

Mà khi năm đêm nhìn thấy mộng cảnh, ý chí của nàng vẫn đang liều mạng chèo chống, bởi vì nàng tan rã mà khó gắng gượng hơn nữa, vì thế tử vong lập tức phủ xuống trên người nàng.

Đáng tiếc, nàng chết không nhắm mắt...

Tứ Dạ ở một bên nhìn thấy hết thấy, giống như khô sở cho Nhị muội của mình, nhưng mà ở trước mặt Độc Cô, nàng rất nhanh thu liễm loại cảm giác này, còn lạnh lùng nói:

“Tam muội, nhìn Nhị muội... Cái đáng về đẫm máu này, cho dù tổ tiên chúng ta “Hoa Đà” tái thế, cũng là dược thạch vô linh, chẳng bằng sớm chết đi cho tốt; người vẫn là nhanh thay thành chủ phá tháp ra chiêu, miễn cho giống như Nhị muội, ngay cả một khuôn mặt quý cũng khó giữ! “

Độc Cô một phương cũng hăng hái thuyết phục:

“Không sai! Cho dù một đêm năm đêm đã chết, đừng quên còn có một mỗ mỗ, bản thành chủ có thể đẩy nàng vào chỗ chết bất cứ lúc nào!”

Trong lúc hai người giảng hòa, mỗ mỗ luôn im lặng, bỗng nhiên kêu lên “Hồ Oa”, mộng, Độc Cô sang một bên, bốn đêm còn chưa kịp quay đầu lại xem mỗ mỗ đang làm gì, một chùm hoa máu lăn ra đón đầu ba người.

Huyết hoa, là huyết hoa phun ra từ trong miệng mỗ!

mỗ mỗ, không biết sao lại cắn đứt nửa lưỡi còn lại của mình...

Tự sát!

Biến thành không trắc trở nữa, giấc mộng không muốn phải dính máu trước mặt. Trước tiên, hấn tranh thủ giúp mỗ mỗ một tay, đồng thời ra tay đúng vào mấy huyết trên khuôn mặt Bằng

Vô Trần, ngăn lại máu tươi chảy ròng ròng trên lưỡi nàng, chỉ là...

Chậm! mỗ mỗ đã khí nhược do tư nhện, phản hồn vô thuật...

Đôi mắt vốn khô khốc của nàng từ từ mở to, đầy hối hận, tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình. Cho dù đầu lưỡi của nàng còn chưa đứt nhưng vẫn không cách nào nói ra những lời mà nàng đang nghĩ: nàng đã chết rồi.

Hiển nhiên, sau khi nghe xong lời nói của phe Độc Cô, mỗ không muốn trở thành người gánh vác trong mộng mà cắn lưỡi tự sát. Nhưng trước khi chết, rốt cuộc bà ta muốn nói gì?

Trong bốn đêm, phe của Độc Cô Độc đương nhiên sẽ không biết mỗ mỗ muốn nói gì, nhưng mơ lại biết!

Đừng quên tay nàng, hai tay nàng dùng để đụng thì có thể biết được tay người khác đang nghĩ gì trong lòng!

Cũng phải quên ngay khoảnh khắc mỗ mỗ nổi giận tuyệt tình, bàn tay Mộng Nhi đã kịp thời đỡ lấy nàng.

Vì vậy, bà vẫn có thể cảm ứng lời mà mỗ mỗ muốn nói cuối cùng:

“Mộng Nhi, tha thứ mỗ mỗ vì bảo vệ Vô Song, vẫn luôn ép ngươi làm chuyện ngươi không muốn làm, càng chia rẽ ngươi và Nhiếp Phong; đáng tiếc, mãi tới lúc này mỗ mỗ mới phát hiện, Vô Song, hóa ra không phải...”

“Một thành trì đáng giá để chúng ta hy sinh tất cả vì nó, hy sinh tình yêu và sinh mệnh!”

Một câu này, ví dụ như là di ngôn mà mỗ mỗ muốn nói lần cuối. Có điều lần này, mộng cũng không khóc nữa.

Nước mắt của nàng, chỉ sợ đã chảy khô.

Kỳ lạ là khi mỗ mỗ vừa chết, vẻ mặt của giấc mộng càng trở nên bình tĩnh khác thường, nhưng thấy đôi mắt đờ đẫn của bà với “Chết không nhắm mắt” của năm đêm đảo qua một lượt, ánh mắt hai người nhất thời nhắm lại, tiếp theo...

Mộng bỗng nhiên lại nhìn thoáng qua Độc Cô một phương, nói ra một câu làm cho người ta không hiểu thấu:

“Thành chủ, đã đến lúc phá tháp.”

Ngũ khí của nàng, bình tĩnh đến mức làm giáo nhân khiếp sợ, nhưng càng dạy Độc Cô một phương vô cùng kinh ngạc chính là, nàng thế mà vẫn muốn phá tháp lấy chiêu?

Bên phía Độc Cô, cho rằng mỗ mỗ và Ngũ Dạ đều chết cả rồi, trên tay mình đã không còn điều kiện trao đổi tình cảm với mộng, trong lòng đang suy tính xem nên lợi dụng Thiên Môn hạ vậy bắt trong Nam Đạo, còn bức hiếp nàng. Thành chủ vẫn chưa bố trí xong, Mộng không ngờ lại chủ động đưa ra ý nghĩ phá tháp chiêu chiêu? Chuyện này thật khó có thể tin nổi!

Rốt cuộc nàng vì cái gì?

“Mỗ mỗ và... Ngũ Dạ đã chết, ngươi còn muốn vì... bản thành chủ lấy... luyện luyện khuynh thành ra?” Bên phía Độc Cô hỏi dò.

Mộng Lãnh Lãnh đáp: “Đã hy sinh nhiều người như vậy, nếu tình luyện khuynh thành không phá tháp chui ra, chỉ sợ thật có lỗi với tất cả người chết.”

A? Mộng muốn lấy chiêu, chính là vì lý do này? Không! Cái này làm sao có thể là lý do của nàng? Lời nàng muốn nói còn chưa nói...

Cô nói: “Nhưng ta không muốn lại có người hy sinh vô ích cho nó, cho nên khi Khuynh Thành Chi Luyện phá tháp mà ra...”

“Ta sẽ dốc hết công lực cả đời của mình, đem chiêu ý được gọi là vạn thế vô địch — “

“Rầm!”

“Hủy diệt!”

Đúng rồi! Hủy Diệt Diệt Thành Chi luyện, mới là người lớn nhất trong mộng rời khỏi Nhiếp Phong, cũng là chuyện nàng đã sớm muốn giải quyết!

Tất cả mầm tai họa đều do đó mà ra, một Đặng cuối cùng, nàng quyết lấy hai tay mình, hủy võ học đỉnh cao mà vô số hào kiệt giang hồ muốn đạt được, mộng tưởng nhân gian! Sau khi hủy chiêu, chính nàng cũng sẽ theo tình mến khuynh thành, cùng nhau biến mất trên đời này...

Một bên Độc Cô và Tứ Dạ ngây người tại chỗ, vì hai người biết rõ mỗ mỗ và Ngũ Dạ đã chết, Mộng Tuyên không còn điều gì phải cố kỵ nữa, nàng đã thề sẽ nói ra quyết định của mình!

Chuyện này đúng là không thể coi thường! Vô Danh ngẫm lại, bên phía Độc Cô đã ngồi mộng còn chưa kịp triển lộ thân lướt về phía tháp lớn, Vô Song Thần Chỉ đã bộc phát, ý đồ phong tỏa yếu huyệt trên người nàng, để nàng không cách nào nhúc nhích, miễn cho nàng phá tháp phá hủy giấc mơ của hắn!

Đúng là Độc Cô một phương luôn ép Mộng Phá Tháp ra chiêu, lúc này lại còn ngăn cản nàng phá tháp!

Độc Cô một phương mặc dù phản ứng cực nhanh, hơn nữa đoạt hết tiên cơ, giống như đã sớm chuẩn bị, nghiêng người lóe lên, hiem hiem né qua Vô Song chỉ kinh từ cách không bắn tới, đi theo —— hai chân đạp một cái, một đầu mềm mại phiêu phù không nổi phát tán, cùng với thân hình như chim bay, đã như bôn lôi hướng về cánh cửa mở rộng kia mà bay đi!

Thấy nàng sắp lướt vào trong cánh cửa sắt, phía Độc Cô còn cách sau lưng nàng một trượng, hắn đã không kịp đuổi theo nàng, dưới tình thế cấp bách, phía Độc Cô đột nhiên quát lớn một tiếng:

“Xú nha đầu! Xem chiêu!”

Độc Cô nhất phương hướng vững vàng như Thái Sơn, đối với thành chủ đột nhiên nổi trận lôi đình, mọi người đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên; song mà, chuyện càng khiến bọn họ kinh hãi hơn đã xảy ra!

Điều khiến bọn họ kinh hãi nhất chính là giấc mộng mà một phương của Độc Cô muốn “nhìn”!

Không phải Vô Song Thần Chỉ mà hắn quán sử!

Mà là một thức quái chiêu cực kỳ quỷ dị kỳ dị!

Mọi người đột nhiên nghe thấy âm thanh “Bắc rắc” không ngừng vang lên bên tai, mười ngón tay của Độc Cô Nhất Thủ dài hơn một trượng, nói thì chậm nhưng khi đó đã kịp thời nắm lấy hai vai của nàng, mạnh mẽ ngăn chặn thế xông về phía trước!

Trời ạ!

Thân thể huyết nhục, mười ngón tay của con người, sao có thể
dữ dội dài một trượng?

Hắn... còn là người ư?

Toàn bộ mọi người xôn xao! Kể cả mộng với bốn đêm!

Mộng quả thực không thể tin tưởng những gì đã thấy trước
mắt, nàng hô nhỏ:

“Người... liền không phải là... võ công của Vô Song Thành,
loại bàng môn bên trái tuyệt đối không nên là người đứng đầu
một thành tu luyện, chẳng lẽ... Chẳng lẽ..”

Mộng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, một ý nghĩ đáng sợ:

“Lẽ nào, người cũng không phải thật sự là “

“Bên Độc Cô Độc?””

Bên Độc Cô nghe vậy, mười ngón tay dài nhanh chóng rút
ngắn, từng bước từng bước kéo đến trước mặt hắn. Rốt cuộc,
mười ngón tay của hắn lại lần nữa trở về như cũ, nhưng thấy
hắn hướng Mộng quý di cười một tiếng, hạ giọng nói: “Nha
đầu thôi! Người đoán đúng rồi! Lão tử quả thật không phải là
một phương của Độc Cô, ta chỉ là một phương Độc Cô...”

“Thế thân!”

Bên mộng và Độc Cô giờ phút này đang đứng bên cánh cửa
sắt, cách khá xa, cho nên mọi người không thể nghe rõ hai
người họ nói chuyện; cho dù đứng ở gần bốn đêm, cũng nghe
không rõ cho lắm.

“Thế thân?” Mộng Tuyên tròn tròn đôi mắt.

Độc Cô nhất phương xưng thế thân này cười âm hiểm, nói
tiếp:

“Không sai! Hơn mười năm trước, thành chủ Độc Cô thành
không biết vì chuyện gì, nhất định phải rời khỏi Vô Song đi
xa; nhưng lúc này Vô Song thành đang trong trạng thái quật
khởi, vì sợ đại phái khác biết chuyện hắn không có trên dưới
Vô Song mà nổi lên lòng ham muốn vô song., Độc Cô thành
chủ âm thầm chọn một người dung mạo giống hắn như đúc,
cũng dạy dỗ hán tử này một ít ngôn hành cử chỉ, quan hệ thân

sơ; gã muốn giả trang chính mình, tạm thời tọa trấn Vô Song, mà hán tử này, chính là ta!”

“Nhưng... thành chủ thật sự đâu. Đến tột cùng ông ta đã đi đâu? Ông ta... Vì sao không trở về?”

“Ai biết! Có lẽ hán sớm gặp phải ngoài ý muốn, chết rồi, may mà hán một đi không trở lại, ta mới có thể thuận lợi tiến hành đại kế “Chủ nhân an bài” cho ta...”

Hai chữ “Chủ nhân”, trong mộng không khỏi kinh hãi, hỏi: “Chủ nhân? Ai là chủ nhân của ngươi?”

Độc Cô một phương nói: “Nha đầu! Chủ nhân của ta vô địch thiên hạ, ngươi còn chưa có tư cách biết hán là ai! Bất quá ta có thể nói cho ngươi biết, ta giả ý trở thành tâm phúc của Độc Cô năm đó, cam nguyện làm thể thân cũng là do chủ nhân an bài, mục đích là vì muốn khống chế Vô Song, mới từng bước đạt thành nguyện vọng của chủ nhân ta...”

“Thế nhưng, nhiều năm như vậy! Ta đã giả trang thành kiếp sống bên Độc Cô! Cho đến khi ta biết nguyên lai có một thức tuyệt thế kỳ chiêu “Khuyên Thành Chi luyện”, ta quyết định muốn đạt được nó, lại lấy nó vô địch đối kháng chủ nhân ta vô địch, có lẽ mới có thể thoát khỏi loại kiếp sống này, mới có thể hồi phục chính mình...”

Thì ra sau lưng bên giả của Độc Cô sẽ rắc rối phức tạp như vậy, che giấu họa tâm khó lường, Mộng Tâm biết mình cứ hỏi lại Độc Cô Phương trước mắt này, chuyện về chủ nhân hán cũng chỉ là trò đùa, hán nhất định sẽ không đáp lời nữa, nàng, quyết định tự mình tìm ra đáp án!

“Hắc” một tiếng! Bàn tay phải của nàng lật nhanh, dĩ nhiên là một tay chụp ngược cánh tay phải của Độc Cô, hán vẫn không hiểu vì sao, khuôn mặt Mộng đã xám như tro tàn!

Dường như nàng đã biết được một bí mật vô cùng khủng bố, tà ác vô cùng!

Ngay trong nháy mắt này, trong nháy mắt, nàng đã dùng cổ năng lực mà chính mình có thể lấy tay đọc lòng người, trải qua tất cả tâm tư của Độc Cô này!

“Sao...không thể? Nhân gian... Sao có thể... người vô địch? Không! Hán hoặc hán, cũng không phải... Là người, mà là

một cổ... cực kỳ tà ác, lệnh “Thiên, Địa, Thần, Ma, Yêu...”

“Hình người... Hóa thân!”

Rốt cuộc giấc mộng nằm ở trong lòng của Độc Cô nhất phương là nhìn thấy cái gì kinh khủng hoặc vật? Sẽ làm nàng khiếp sợ như vậy sao?

Độc Cô một bên nhe răng cười nói: “Ha ha! Nha đầu nhà ngươi còn có năng lực đọc lòng người à? Sao nào? Chủ nhân của ta đâu có đáng sợ: Hay là gọi ngươi là vừa thấy thì sợ hãi?”

Mơ vẫn còn mờ mịt thất thố, tựa hồ vẫn vì chính mình thấy mà lực thần vô định; một phương Độc Cô lúc này liền thừa dịp đem khuôn mặt của nàng hướng về phía mình, hắt hai mắt, cũng gắt gao trừng mắt nhìn nàng, giống như muốn đem toàn bộ tâm thần nàng hấp nhiếp tới.

Không ổn! Đây là... một loại đại pháp nhiếp hồn!

“Nha đầu, hôm nay con có muốn hủy diệt Khuynh Thành Chi Luyện không?”

Mộng Huyền mơ mơ màng màng lắc đầu, có phải nàng vì nàng đã trúng phương pháp nhiếp hồn của hắn không?

“Được! Vậy ngươi nhanh dùng một tia chân khí trên người Nhiếp Phong thu lấy, thay bản thành chủ phá vỡ cự tháp đi!”

Mộng làm sao lại nói gì, lập tức giương người nhảy lên, đã nhảy vào trong cửa sắt, xẹt qua vực sâu vạn trượng giữa cửa sắt và cự tháp, đứng trên một mặt cự tháp.

Chính là khắc chương ấn mặt đất!

Tuy rằng cự tháp rất là nghiêng, nhưng lấy lực lượng khinh công của mình thì vẫn có thể đứng vững vàng ở trên đó.

Cùng lúc đó, Độc Cô một phương cũng mang theo Thanh Long Yểm Nguyệt đao lướt tới, rơi vào trên cùng một mặt tháp; chỉ thấy tay phải của hắn, bản thân mặc vào đôi cường giả vô địch của mỗ mỗ kia, xem ra là đề phòng một hồi có bất trắc, liền có thể tăng cường công lực tự bảo vệ mình.

“Nha đầu, đừng kéo dài thời gian, miễn gây thêm phiền phức, nhanh theo ý của bốn thành chủ, đặt tay lên chương ấn!”

Mộng Trận trận nhấc tay phải của mình lên, chậm rãi đưa tay trước, tay của nàng đã gần sát trong gang tấc; nàng thật sẽ vì cái tòa tháp rách nát giả Độc Cô nhất này sao? Thật sẽ làm cho một người không xứng để yêu thương khuynh thành, đạt được tình duyên khuynh thành, tiếp theo vô địch tại kiếp này?

Nàng thật sự biết!

Tay phải nàng tiếp tục vươn về phía trước, duy chỉ cách tay nàng mấy tấc liền muốn đặt lên trên chuông ấn, trong nháy mắt đột ngột, đường hành lang xa xa phía sau nàng truyền đến một tiếng hô to, một tiếng hô vang chậm tới:

“Mộng ——”

Tiếng hô còn chưa dứt, một bóng người đã như gió lốc, nhanh chóng ném về phía tháp lớn, đám người Vô Song môn vốn phản ứng không chậm, đại di nhanh chóng tiến lên, định chặn cơn gió xoáy này, chẳng qua...

Quá nhanh! Gió xoáy nhoáng lên một cái đã lướt qua môn hạ hơn ngàn dặm; cơn gió xoáy này nhanh như vậy, một là vì “hắn” kia nhanh tới kinh người, hai là vì “hắn” kia muốn nóng lòng ngăn cản chiêu của Mộng Phá tháp!

Là Nhiếp Phong!

Hắn rút cục lấy tốc độ nhanh nhất cả đời, nhanh nhất chạy đến!

Thế nhưng, hắn có thể kịp thời gọi tỉnh mộng không?

Đáp án dĩ nhiên là ——

Không!

Nhiếp Hồn đại pháp trong mộng xem ra rất sâu, lại hoàn toàn không phản ứng; bên Độc Cô mặc dù thấy Nhiếp Phong, lúc thì nhào tới trước cự tháp mấy trượng, trên mặt vẫn không sợ hãi làm hỏng chuyện tốt của Nhiếp Phong, chỉ bởi vì ——

Bàn tay mơ màng bắt tri bắt giác đặt lên chuông ấn!

Khuynh Thành Chi Luyện chôn vùi đã hơn ngàn năm, sắp phá quan trùng sinh rồi!” Sau tiếng kim loại nứt vỡ, cả tòa tháp lớn lập tức làm cho chiêu ý trong suốt lộ ra vô số vết nứt bên trong tháp, chiêu thức chưa xuất ra, lực lượng trong chiêu thức đã

trùng trùng điệp điệp đánh ra ngoài cánh cửa sắt của Độc Cô., Thân hình hai người vẫn lảng không quay cuồng về phía sau không ngừng; cuối cùng Độc Cô Nhất Phương võ nghệ không kém, Thanh Long trong tay Tịch Nguyệt đao mãnh liệt đâm xuống mặt đất một cái. “Ngao” một tiếng, lập tức ổn định thân hình, duy ngã cách Thiết Môn mười trượng, chiêu tình tương đối đáng sợ!

Còn về giấc mộng...

Trong mộng Nhiếp Hồn Đại Pháp, sao lại không biết làm sao, vốn dĩ so với Độc Cô bên kia quay cuồng còn xa hơn, nhưng đã có một đôi tay kịp thời ở giữa không trung đón đỡ nằng.

Đôi tay này chính là của ta!

Chợt thấy trong mộng một mặt mờ mịt, Nhiếp Phong đã biết không ổn, hốt hoảng nói: “Mộng! Người thế nào rồi?”

Tháp lớn đột nhiên nứt ra, trong hành lang, nhất thời hỗn loạn không chịu nổi; vị trí môn hạ của Hư Vô Song Môn mặc dù ở xa, cũng chiêu ý oanh người ngã ngựa đổ, vốn đang đứng ở cửa sắt yên lặng xem kỳ biến bốn đêm, cũng bức lui cách đó vài trượng; thế nhưng, niềm đam mê khuynh thành, cũng không vì vậy mà cho phép đám người trong sân thờ dốt!

Mọi người chưa kịp định thần, bỗng dưng nghe trong cự tháp truyền ra một tiếng nổ vang rung trời, sấm sét ——

“Ầm!”

Tiếng động thật chấn động lòng người! Phảng phất như thiên địa càn khôn, ngũ hành vạn vật, tất cả đều vì kỳ chiêu có một không hai mà cảm thấy chấn động cực độ!

Năm tháng mệnh môn, nhật nguyệt Cùng Thương, đều đang e ngại “Vô Địch chân chính” tái sinh!

Mà vô địch, đã! Kinh! Sinh!

Bởi vì cự tháp kia từ trước đến nay chưa từng sợ hãi, rốt cuộc “Ầm ầm” một tiếng nổ tung!

Nổ thành từng khúc!

Tháp nổ tung, Khuynh Thành Chi Luyến cố ý chiêu ý ở trong tháp, mọi người trong sân đều kìm lòng không được nhìn vào

trong cửa sắt, trước mắt, lại hiện ra một cảnh tượng khó mà tưởng tượng nổi!

Bên trong cửa sắt, cự tháp đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mảnh vỡ chắc hẳn đã theo đến vực sâu vạn trượng bên dưới tháp; cây thiết trụ thô to hơn ba thước vẫn bình yên ở đó; mà dưới thiết trụ, đang có một đoàn sương mù rộng một trượng, như mây như sương mù, lơ lửng trên không, nhưng khiến người ta khó đoán nhất vẫn là...

Cây thiết trụ kia, bên trong rõ ràng rộng tuếch, phảng phất như một thông đạo kéo dài lên phía trên!

Vì sao Thiết Trụ này lại như một cái thông đạo, mọi người không còn tâm trí để ý tới nữa! Bởi vì luồng không khí kia chợt lộ ra, nó bắt đầu xoay tròn rất nhanh, rồi lại xoay vòng càng lúc càng nhanh; trong chớp mắt, toàn bộ cơ quan dưới lòng đất bỗng nhiên phát sinh một trận chấn động kịch liệt, nghiêng nghiêng như đất rung núi chuyển, trời long đất lở, nhân khẩu Vũ Đạo, càng lúc càng bị vô số cự thạch sụp đổ phong bế, mọi người nhất thời thành rùa trong Ung Trung Quy!

“A! Cái động này... Tựa hồ muốn sụp đổ rồi!” Tứ Dạ cực độ run rẩy thét lên. Đúng vậy! Địa điểm tàng chủ muôn hình muôn vẻ trên đời, phần lớn hung hiểm trùng điệp điệp, nhất là tại thời điểm “Bảo vật” lộ mặt, thường cũng là lúc tất cả bị hủy diệt...

Cơ quan trong lòng đất của Vô Song phu nhân không ngoại lệ, lúc cự tháp bạo liệt chính là lúc nó hoàn toàn bị hủy diệt.

Nhưng Vô Song phu nhân đã muốn lưu lại niềm yết hầu trong lòng những người ở hậu thế, chắc chắn sẽ để lại đường sống, bằng không cho dù người phá tháp có được kỳ chiêu tuyệt thế này, cũng chỉ là trò cười.

Sinh ra con đường...

Có lẽ cũng có liên quan tới Khuynh Thành Chi Luyện!

Ý nghĩ này không chỉ xuất hiện trong đầu Nhiếp Phong mà còn xuất hiện: Trong đầu bốn đêm, còn có Độc Cô một phương...

Đúng! Mọi người đã vì kỳ chiêu mà đến, Khuynh Thành Chi Luyện trước mắt ra sao rồi tính sau!

Chỉ trong một ý nghĩ, Nhiếp Phong, Tứ Dạ, một phe Độc Cô đồng thời vận động, đồng thời đánh về phía khí đoàn trong Thiết Môn. Trong ba người, khinh công của bốn đêm là yếu nhất, xa xa rơi ở sau lưng hai người. Khinh công của Nhiếp Phong vốn là nhanh nhất, nhưng lại vì y mang theo mộng vô thần, thân pháp hơi kém, chỉ đấu được với Độc Cô một phương.

Đáng tiếc, thân thể của hắn, lại thêm thân thể nằm mơ, dù sao gánh nặng cũng không phải là nhẹ, đương nhiên, ngay lúc hắn cùng Độc Cô song song lướt qua vạn trượng vực sâu trong cánh cửa sắt, hắn so với Độc Cô, rõ ràng – phía sau hai thước!

Không gian hai thước, đã đủ để một bên Độc Cô làm một chuyện so với Nhiếp Phong.

Đoạt chiêu!

Bên Độc Cô thấy rõ mình còn mạnh mẽ hơn Nhiếp Phong, chiêu ý khuynh thành sẽ được hắn lĩnh ngộ trước, hắn không khỏi đắc ý, cười lớn:

“Ha ha! Nhiếp Phong! Người mặc dù là nhân tài kiệt xuất trong đương kim võ lâm, nhưng so với bản thành chủ vẫn như một đứa trẻ ba tuổi, khác biệt một trời một vực, ha ha...”

Độc Cô một phương tương đối tin tưởng, nhưng mà từ đầu đến nay, hắn thật sự cười đến đại đa số rồi!

Phần lớn mọi việc đều không phải là chuyện tốt, tình cảm đổ kị với trời; vào lúc này, là thời điểm hắn kinh ngạc thét lên.

Nụ cười của hắn vẫn chưa kịp tắt, soạt soạt, cánh tay trái bị người giật một cái, “Khách Lặc” một tiếng! Toàn bộ cánh tay trái của hắn, thỉnh linh bị mạnh mẽ xé đứt, còn bị ném vào trong vực sâu.

“Rống!” Một phương Độc Cô đau đớn kêu lên thảm thiết, thân hình đau nhức kịch liệt không cách nào nói bằng lời, lập cho Nhiếp Phong vượt quá; nhưng vào lúc này, hắn rốt cuộc liếc thấy, rốt cuộc là ai giật xuống cánh tay trái của hắn; người này, đúng là trùng nhiếp hồn đại pháp của hắn ——

Mộng!

Mộng không biết lúc nào, vậy mà đã tránh thoát Nhiếp Phong, tay trái càng sớm mặc vào bá thủ vô địch của nàng; nàng không bá thủ đang dính đầy máu, rõ ràng, vừa rồi chính là nàng lấy vô địch bá thủ, đem sáu thành công lực còn lại trong cơ thể mình tăng cường gấp đôi, xuất kỳ bất ý cường ép bẻ gãy tay Độc Cô một phương!

“Là... Người? Người sao có thể phá nhiếp hồn đại pháp của ta?”

Mộng không hề suy tư đáp lại: “Ta vốn không trùng nhiếp hồn đại pháp của người! Ta chỉ đang giả bộ mà thôi...”

A! Nguyên lai mộng vẫn đều là giả bộ, không ngờ nàng lúc này khản trương trước mắt, rốt cuộc biểu diễn một màn “Trò hay”!

Vỡ kịch này, ngay cả Nhiếp Phong cũng lừa đảo, hắn cũng vạn liệu không tới, mộng sẽ đột nhiên giãy thoát hắn. Tự mình lao đi, lại theo Nhiếp Phong kinh ngạc, nàng còn hơn hắn mấy thước!

Nàng không thể không làm như vậy! Mục đích chuyến đi này của nàng, vốn chính là muốn đoạt được Khuynh Thành Chi Luyện: lại lấy công lực cả đời của mình hủy diệt nó! Nàng biết rõ nếu cho Nhiếp Phong đoạt được tiên cơ, hắn nhất định không muốn nàng mất mạng, mà sẽ tự hành hi sinh...

Tranh đấu trước mắt, ngược lại thay đổi là Nhiếp Phong tranh chấp giữa đôi nam nữ này với Mộng, vậy, bên Độc Cô thì sao? Cánh tay trái của hắn bị xé rách thảm thiết, kết quả của hắn thì sao?

Hắn đã sớm máu chảy ồ ạt, rơi rất xa phía sau, hắn tất nhiên không cam lòng, giống như vậy lại làm sao? Mắt nhìn xuống dưới, hắn thân đã ở trên vực sâu lao vùn vụt, không có chỗ đặt chân để hắn mượn lực đuối cùng, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhiếp Phong cùng mộng, đoạt được tuyệt thế kỳ chiêu!

Nhưng mà, vận mệnh đối với người này thật quá quan tâm, chính giữa lúc hắn bàng hoàng bất lực, phía sau bỗng có một người tiến lên bốn dặm, thân ở giữa không trung, nàng vẫn không quên niệm hót một phương Độc Cô:

“Thành chủ, tình huống thế nào? A! Sao cánh tay trái của ngươi lại...?”

Bên phía Độc Cô Cô, chỉ nhìn thoáng qua bốn đêm, trong lòng đột nhiên nổi lên một suy nghĩ rất hèn hạ. Hắn đột nhiên vận hết chân khí toàn thân vào cặp tay vô địch kia, tiếp đó lại vỗ thẳng vào ngực bụng Tứ Dạ...

“Bành!” Bá thủ quán đầy mười thành công lực, nhất thời đem mười thành công lực hóa thành hai mươi thành công lực, toàn bộ đập vào trên người nàng tại chỗ nát ruột, sóng máu ngập trời, thân hình càng hướng dưới vực sâu, chỉ truyền đến tiếng Tứ Dạ bị chết không minh bạch không rõ ràng. Xà dùng nữ nhân này, một mực bán đứng người thân, bán đứng mình cho Độc Cô một phương, để bảo tồn một cái mạng tiện, cuối cùng lại chết ở trên tay Độc Cô một phương, cuối cùng cuối cùng cũng coi như Hoàng Thiên có mắt!

Thế nhưng bốn đêm không phải là chết không minh bạch, nàng đối với Độc Cô Chi phái thật sự có ý nghĩa trọng đại!

Bên phía Độc Cô Cô dựa vào lực phản chấn đánh chết bà ta, đẩy thân thể của mình ra ngoài!

Hai mươi thành công lực tạo thành lực phản chấn, hùng hồn bá đạo có thể thấy, chỉ nghe “Ba” một tiếng! Thân hình Độc Cô như đạn pháo bắn ra, đuổi sát mộng và Nhiếp Phong!

Nhanh thật! Một phương còn chưa kịp chớp mắt, Độc Cô đã đuổi kịp hai người, lúc này ba người cùng cổ khí đoàn kia đã gần trong gang tấc; chỉ cần người nào tiến vào trong khí đoàn trước, liền có thể thu nạp bên trong khí đoàn chiêu ý, nhưng đến cùng ai sẽ trở thành người có được kỳ chiêu vô địch hơn ngàn năm sau - người sở hữu?

Thắng bại bại, hiện tại chỉ trong gang tấc, a! Đã phân ra thắng bại...

Một bóng người đã như thiểm điện nhào vào trong khối khí!

Bóng người này, là hắn? Là nàng?

Một người khác là hắn?

Bất luận là hắn hay bóng người này! Nàng! hay là hắn! Kết quả vẫn giống nhau! Khuynh Thành Chi Luyện, rốt cục danh

chiều có chủ!

Bóng người thứ nhất vừa tiến vào khối không khí, lập tức luồng khí đang xoay chuyển lại sinh kỳ biến, lập tức càng lúc càng lớn, đem hai người còn lại ném vào trong đó; khi ba người đã cùng bị bọc ở trong vòng khí đoàn, đường kính một trượng, đột nhiên chuyển thành một con rồng to ba thước ném gió lốc, gió xoáy như tán dương, thỉnh linh hướng về trụ lớn kia khen ngợi!

Đến giờ phút này, Nhiếp Phong, Mộng cùng Độc Cô một phe phóng ra lốc xoáy mới biết tại sao lại có một cây trụ lớn trăm trượng trông trơn kéo thẳng lên mặt đất? Cây trụ lớn này đúng là con đường chạy trốn duy nhất sau khi hủy diệt cơ quan này!

Ngay khoảnh khắc ba người bị ném vào trong cột trụ khổng lồ, cả hành lang và cơ quan ngầm bỗng dừng tuôn ra một tiếng nổ “Ù ù” cường đại chưa từng có, tất cả vách động, núi đá đều sụp xuống, khinh công của môn hạ hơn một ngàn vô hai kia đều yếu kém, căn bản không thể tránh kịp, cả cơ quan thoáng chốc tràn ngập vô số tiếng kêu thảm thiết tuyệt nhân hoàn!

Tựa như địa ngục vô gian!

Không gian u ám dưới Vô Song thành tuy tràn ngập tiếng kêu gào thảm thiết, nhưng Vô Song thành trên mặt đất lại yên tĩnh lạ thường.

Yên tĩnh đến gần như tĩnh mịch, gần như khuynh thành!

Đã qua giờ cơm tối, dân trong thành vốn tràn ngập phố lớn ngõ nhỏ, vậy mà bóng dáng bọn họ không ngừng trôi nổi trên đường, thậm chí cũng không có trong phòng, toàn bộ Vô Song thành, thẳng như biến thành một thành chết!

Rốt cuộc là người dân thành phố vô song đi đâu?

May mà trước cửa Vô Song thành có vài đội môn hạ Vô Song đang thủ vệ; nhân số ước chừng trăm người, chức trách của bọn họ từ trước tới nay là trông coi cửa thành, không cần ra trận; vì vậy ngày hôm đó cứ nối tiếp đêm đều là theo chương mà làm; đối với bọn họ mà nói, tuy không phải mạo hiểm quá lớn nhưng cũng rất là tẻ nhạt.

Có điều tối nay giao lưu sẽ là một đêm đặc sắc nhất trong sinh mệnh khô khan của bọn họ! Cũng là đêm đáng sợ nhất!

Bởi vì, đặc sắc nhất trong lịch sử nhưng lại đáng sợ hơn một chiêu, sắp lộ ra nguyên hình!

Đám môn hạ vốn đã mệt mỏi ngáp dài, bỗng dừng lại có một âm thanh khiến tinh thần bọn họ chấn động!

“A? Các người... Có nghe thấy... Giống như có chút dị thanh không?”

“Đúng vậy! Dị thanh kia... hình như là từ dưới đất truyền lên!”

“Không! Không phải dưới lòng đất, là... cây thiết trụ kia kìa!”

Đến rồi! Tiếng nói môn hạ này còn chưa ngừng, “Khanh” một tiếng, đỉnh một thiết trụ khắc hai chữ “Vũ Thánh” trước cửa thành đột nhiên bị một lực lượng kích thích vô cùng phá vỡ, vỡ vụn tại chỗ!

Cùng lúc đó, gió lốc long mạnh từ đỉnh cột đá thổi ra, đám môn hạ chỉ thấy luồng khí xoáy bên trong, có ba người đang chuyển động theo luồng khí xoáy, còn có một thanh trường đao cũng đang bay múa trong luồng khí xoáy!

Thanh trường đao này, chính là Thanh Long Lậu Nguyệt Đao mà Độc Cô một phương vẫn luôn nắm! Nó đang bay múa loạn xạ theo khí, rất có khả năng, bởi vì được phóng ra khí xoáy nên Độc Cô đã sớm chiến dịch không được nữa, đao trong tay mới rời khỏi tay!

Mà luồng khí xoáy này, lại đem ba người Nhiếp Phong, Mộng cùng Độc Cô một phương, một mực ném xuống mặt đất trên trăm trượng, lại khen xuyên thiết trụ mà ra; vô địch chiêu ý khuynh thành tuy sớm bị một trong ba người bọn họ thu nạp, nhưng dư lực chiêu thức biến thành khí xoáy, lại có lực phá hoại cỡ này, có thể tưởng tượng được, tình luyện khuynh thành càng là không thể tưởng tượng!

Khí Toàn Toàn Phủ vừa khen ra ngoài cột trụ, lập tức xông lên không trung, lúc này luồng khí xoáy đã thế cùng lực kiệt, lập tức tan thành mây khói; ba người Nhiếp Phong vẫn xoay tròn vừa hồi phục tự do; nhưng thấy ba người tự xoay mình giữa không trung, không phải lúc nào cũng rơi xuống mặt đất, mà là đoạt đao! Đoạt Thanh Long đang nhẹ nhàng hạ xuống.

Vô luận là chiêu luyện ái khuynh thành bị bọn họ đoạt được, hay là phải dùng Thanh Long hinh nguyệt đao mới có thể thi triển ra. Người được chiêu tất nhiên phải đoạt đao, về phần người không thể đắc thủ, cũng phải vì phòng ngừa những người còn lại dùng Khuynh Thành Chi Luyện đoạt đao.

Mà tình thế trước mắt, nơi Thanh Long rời Nguyệt đao bay đến, nằm cách xa nhau nhất từ trong mộng cảnh đến gần nhất, cho nên mặc kệ thân pháp bên phía Nhiếp Phong và Độc Cô rất nhanh, hay là...

“Phốc” một tiếng! Mộng đã dùng cặp tay vô địch kia của nàng, cầm lấy Thanh Long rời Nguyệt đao!

Tiếp theo, thân hình ba người dòn dập rơi xuống đất!

Ba người đứng nghiêm, khoảng cách với nhau cũng xa hai trượng; Độc Cô một phương đứng trước cửa thành, mộng thì đứng giữa hắc và Nhiếp Phong. Các môn hạ ở đây thấy ba người giằng co như vậy, tình thế khẩn trương muốn nứt ra, đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, bốn bề đột nhiên hiện lên một mảnh xơ xác tiêu điều!

Trong ba người bọn họ, rốt cuộc là ai đã hấp thu chiêu tình yêu của khuynh thành? Ai đã hiểu được ảo diệu trong sự lưu luyện vô địch thiên hạ của khuynh thành?

Bên phía Độc Cô - Giờ phút này trên mặt hắc đầy mồ hôi hột, nếu hắc đạt được Khuynh Thành Chi Luyện, căn bản không cần tiếp tục đổ mồ hôi vì tình cảnh của chính mình!

Ánh mắt Nhiếp Phong đầy nghi hoặc, hắc nghi hoặc, có lẽ chỉ vì hắc không có tình luyện khuynh thành, hắc đang quan sát một chiêu tuyệt thế này, đã nằm trong tay ai...

Chỉ có giấc mơ, chỉ có nàng, vẫn như cũ bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng; một người tâm thái quá mức bình tĩnh, rất có khả năng, là bởi vì nàng đã —— biết tất cả!

Chỉ thấy thần sắc Mộng Thần ngưng trọng, miệng lâm bầm như lâm bầm, lại thoáng như không dám tin tất cả những gì nàng đạt được:

“Thì ra... Sự thật là như vậy, không ngờ chân tướng lại là thế!”

Nhiếp Phong không khỏi sửng sốt:

“Mộng, người... đang nói cái gì? Chẳng lẽ... Người đã...”

Mộng như hiểu được lời hấn muốn nói, không đợi hấn nói hết lời, trước quay đầu nhìn Nhiếp Phong, gật đầu đáp: “Không tệ! Nhiếp đại ca, người đoán được một điếm không sai! Người được Khuynh Thành mến...”

“Là ta!”

Quả nhiên là nàng! Lời vừa nói ra, bá mặt Độc Cô giới biến đổi: Mồ hôi lạnh càng chảy ròng ròng, Mộng nếu đã thu nạp chiêu ý, lại còn bảo đao trong tay, tựa hồ cực đoan không có lợi đối với hấn.

Độc Cô nhất phương nghĩ thầm, xem ra trong lúc bất đắc dĩ, hấn chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng.

Hấn lặng lẽ nhìn lên tường thành một cái.

Lúc này giấc mơ lại hoang mang nói: “Không ngờ được, 《Thiên thu muôn đời vô địch khuynh thành》 nhưng lại có thể đơn giản như vậy; chỉ cần số kiếp sau có thể đặt tên nó ra; Vô Song phu nhân, người có thể đem kỳ chiêu uyên bác bác đại tinh thâm của một thức đó hóa phức tạp thành đơn giản, người mới thật sự là không đơn giản...” Cho đến giờ phút này, rốt cuộc ta đã minh bạch, Khuynh Thành Chi Luyện, cần gì dựa vào thanh đao xanh nhẹ như tờ giấy mỏng này, mới có thể thi triển ra...”

“Ồ?” Nhiếp Phong thừa thốt.

“Bởi vì đao càng nhẹ thì càng nhanh!”

“Nhi tình khuynh thành vì sao cần dùng đao “Nhanh” như vậy?”

Một trong ba bí mật của khuynh thành - Mộng Nhất Tự phun ra từng chữ từng chữ:

“Chiêu luyện ái khuynh thành, chính là muốn...”

“Đấu! Quang! Càng nhanh! Nhanh!”

Thủ thắng chi đạo trên võ học là ở bốn chữ đơn giản:

Nhanh, kinh, ác, chuẩn!

Một người trong đó “Nhanh”, càng là điều kiện quyết định trước, bởi vì nếu hai đối thủ tương đương nhau tiến hành quyết đấu, động tác xóc nảy nhất, thường thường là duy nhất là người còn sống – người!

Cho nên, khi cái gọi là cao thủ tuyệt thế trên giang hồ đạt tới một cảnh giới nhất định, tốc độ của bọn họ thậm chí không phải mắt thường có thể bắt được, thậm chí thanh âm còn nhanh hơn! Nhưng ai lại ngờ được, những cảnh giới này không phải tẻ nhạt trong sông!

Cảnh giới nhanh nhất chỉ có một, đó là vượt mặt ——

Cảnh giới Quang Minh!

“Không có khả năng!” Bỗng nhiên nghe được tình cảm thâm thiết của Thanh Long và U Nguyệt Dao, bí mật, Độc Cô một phương quả thực không thể tin tưởng rằng mình nghe được, hấn la lên:

“Tán chiêu tiết trên sao có thể so với “Quang” còn nhanh hơn? So với âm thanh còn nhanh hơn cực hạn của con người! Đây quả thực là... nằm mơ nói mộng!”

Đúng vậy! Đây quả thực là một giấc mộng! Nhiếp Phong thâm nghĩ, nhưng đây lại là một cơn ác mộng thực tế!

Hắn còn nhớ kỹ, lần đó ở trong ảo cảnh thần di hư không của Vô Song phu nhân, đã từng tận mắt thấy Thánh Quan Vũ đặt tên là Khuynh Thành; Quan Vũ chỉ giờ cao Long Yểm Nguyệt Dao lên cao, sau đó không hề nhúc nhích, toàn thành ngay lúc “nhân đao” cùng dừng lại, hoàn toàn biến mất!

Hôm nay Nhiếp Phong mới bừng tỉnh đại ngộ, Quan Vũ thật ra không có ‘Nhân đao đồng thời’ ở quán quan trọng, tuy đao của hắn bất động nhưng cũng chỉ có thể dùng tốc độ nhanh hơn ánh sáng vô số lần...

Thảo nào Khuynh Thành Chi Luyện cần Thanh Long - Yểm Nguyệt đao! Chỉ có con rồng nhẹ như tờ giấy mới có thể phối hợp với đao chiêu mà Khuynh Thành Chi Luyện còn nhanh hơn ánh sáng; những tuyệt thế thần binh còn lại cho dù thế nào cũng bá đạo thô bạo, trọng lượng của chúng chỉ trở thành gánh nặng vô cùng mà thôi!

Chẳng qua Nhiếp Phong vẫn không hiểu, mặc dù Khuynh Thành Chi Luyến có thể nhanh hơn ánh sáng, nhưng chỉ vượt qua cực hạn của ánh sáng thì có thể có được uy lực vô địch gì? Vì sao nhất định phải nhanh hơn ánh sáng?

Trong lúc suy nghĩ, chợt nghe Mộng nói với Độc Cô một phương: “Người si nói mộng? Có lẽ là vậy. Bởi vì cho dù hiện giờ ta đã rõ ràng làm thế nào để khuynh thành tình yêu, cùng với chiêu ý của nó, ngay cả ta cũng cảm thấy nó cực kỳ hoang đường; hoang đường chính là, nó căn bản không nên thuộc về thời đại này, nhân gian này, lại cố tình bị Vũ Thánh ngàn năm trước ngẫu nhiên ngộ ra, đưa tới trên đời này...”

“Chẳng qua, cho dù sự tồn tại của nó hoang đường cỡ nào, nó cũng tuyệt đối không tồn tại tiếp nữa, ta đã quyết định...”

“Cùng nó biến mất khỏi nhân gian!”

Chương thứ mười lăm, Độc Cô một phương.

Vừa dứt lời, Thanh Long trong tay bỗng vầy vầy Tỳ Nguyệt đao trong tay, nhắm thẳng vào cổ mình mà bỏ ngược lại!

Nhiếp Phong chôn hồn không phụ thể! Hẩn hiệu ý tứ trong mộng!

Thức Khuynh Thành Chi Luyến này, đã là kỳ chiêu vạn thế vô địch, lực hủy diệt cố nhiên phi thường kinh người, nó từ sáng sớm đã không nên cầu thả tồn tại trên đời, ngày càng ngày cho kẻ vô nghĩa đạt được, ngược lại sẽ gây tai họa cho nhân gian; nếu mộng đã thu nạp, hiện tại trên đời, chỉ có một mình nàng hiểu được nỗi niềm khuynh thành; nếu muốn bảo đảm thương sinh nhân gian không chiêu hoặc gây hại, phương pháp mấu chốt nhất, tỉ như là - nàng - chết!

Chỉ cần nàng vừa chết, lưu luyến khuynh thành trong đầu nàng, sẽ theo nàng cùng trầm xuống cửu tuyền; cũng chỉ có như vậy, mới đảm bảo tương lai nàng sẽ không thay đổi nhân ý, lại lần nữa tiết lộ niềm đam mê khuynh thành!

Biến thành phé phủ, Nhiếp Phong phản ứng cũng tương đối nhanh, thân hình thoát một cái, đã lướt tới bên người của giấc mộng, hai tay co lại, trời cứng rắn đem nàng toàn lực bỏ về phía Thanh Long Yểm Nguyệt đao đang giữ mình, hẩn vội vàng la lên:

“Mộng, không thể được! Người tuyệt đối đừng như vậy, mau dừng tay!”

Mộng trả đáp: “Nhiếp đại ca, ta biết... Người là vì tốt cho ta, nhưng nếu hy sinh một cái ti mệnh ta, có thể triệt để cam đoan;

《Khuyên Thành Chi Tình về sau sẽ không nói xấu nhân gian, cái này... Đáng giá!”

“Không! Mạng của người làm sao tiện? Mộng! Người vĩnh viễn là mộng của ta...”

“Xin người đừng trở thành một giấc mộng làm ta tiếc nuối!”

Mộng một trận, ngay cả động tác đang muốn tránh thoát hai tay Nhiếp Phong cũng ngừng lại, đối với lời nói của Nhiếp Phong, nàng có nửa phần cảm động không?

Thế nhưng, cho dù cảm nhận của nàng như thế nào, nàng...

Đã không kịp yêu đương hân nữa rồi! Không kịp cảm động đâu!

Mộng và Nhiếp Phong đột nhiên phát hiện, trên tường thành của Vô Song thành kéo dài một dặm, không ngờ lại xuất hiện một đám mây đen dày đặc!

Không! Đó không phải là mây đen! Đầu người! Vô số cái đầu đang nhúc nhích!

Trên đầu thành kéo dài một dặm lại có người tán thưởng, vì thành dân của Vô Song đang không hiểu, được Vô Song môn phái dùng đao hiệp lực. Bọn họ to nhỏ, nam nữ già trẻ đều tuyệt vọng ngẩng nhìn giấc mộng ngoài cửa thành!

Nhìn vào những điều này, đương nhiên không thiếu thành chủ của bọn họ - Độc Cô một phương!

Độc Cô Độc dùng khuôn mặt dữ tợn nhìn chăm chăm Mộng cùng Nhiếp Phong, cười lạnh:

“Đúng rồi! Nha đầu, người cần gì phải khổ sở tìm chết, hủy đi giấc mộng Nhiếp Phong?”

“Huống chi, mạng của người cũng không hèn, trong mắt bốn thành chủ, mạng của người thậm chí còn quan trọng hơn cả ba ngàn Vô Song thành dân trên đầu thành bây giờ! Chỉ cần

ngươi nói cho ta biết chi tiết về Khuynh Thành Chi Luyến, ta sẽ tha cho những tiện dân kia, bằng không...”

Nói xong liếc mắt ra hiệu với Vô Song thành trên đầu thành, cao giọng quát: “Đẩy!”

Ra lệnh một tiếng, tất cả môn hạ đầu tường của Vô Song thành lập tức nghe lệnh, không chút lưu tình đẩy hết ba ngàn dân chúng kia từ trên cao ba trượng xuống mặt đất ngoài cửa thành, khoảnh khắc người dân trong thành kêu la ầm ĩ, tiếng xương gãy vang lên liên tiếp. Những người trẻ tuổi khỏe mạnh kia ngã từ trên cao như vậy vẫn có thể miễn cưỡng chèo chống, nhưng những người già phụ nữ trẻ em, thật sự khổ không thể tả. Có vài lão nhân già đi trước, đầu lâu vỡ tung, óc suy sụp mà chết; còn có một số phụ nữ mang thai cả mười tháng.

Chỉ một thoáng sau, toàn bộ đầu tường tràn đầy tiếng rên rỉ thảm thiết; đám môn hạ Vô Song trên tường, bắt dân chúng tới tận đây; mục đích là bố trí cho thành chủ một phương, không phải lúc tất yếu sẽ không dùng đến một lần cuối cùng!

Khó trách bốn gã đầu mục thiên hạ hội từng nói, những môn hạ kia lại đang bắt dân trong thành, chắc hẳn tất cả thành dân trong thành đều bỏ sót, tất cả đều ở đây.

Bởi vì môn hạ Vô Song nhiều thế mạnh, thoáng chốc, thế mà lại đem toàn bộ thành dân đẩy pháp thành đứng dưới; những thành dân còn có thể chống đỡ được, Chủ Toại Hoàng nâng đỡ những thành dân còn lại ngã xuống không dậy nổi, mất mạng chạy trốn tứ tán, tình huống tương đối hỗn loạn, thoáng như loạn; ngay lúc dân chúng thành vừa mới cách cửa thành mấy trượng, bỗng dừng lại nghe một phương Độc Cô quát lớn một tiếng:

“Cung tiến! Chuẩn bị tên!”

Hắn vừa dứt lời, trên tường thành đã có khoảng phân nửa môn hạ giương cung kéo dây, vị trí mũi tên nhắm tới chính là dân chúng Vô Song thành đang chạy trốn.

Bên Độc Cô lại cất tiếng kêu to:

“Tất cả dân chúng nghe đây, nếu các ngươi tiến thêm một bước, cung tiến thủ sẽ lập tức bắn tên, nhanh ngoan ngoãn

dừng bước cho bản thành chủ, nếu không...”

Hắn còn chưa nói hết lời, toàn bộ thành dân sống sót sau tai nạn đã ngoan ngoãn dừng lại; bọn họ tay trái gà, sao dám làm trái mệnh lệnh đường đường là thành chủ một thành?

Độc Cô một phương liếc mắt nhìn qua Nhiếp Phong, âm hiểm cười nói: “Thế nào? Nha đầu, nội lực trong môn hạ của ta cũng không tốt lắm, nếu ngươi do dự quá lâu, để bọn chúng giương cung kéo dây cung xuống, chỉ sợ bọn chúng vô tình mà không cẩn thận, khi đó ngươi đừng trách bọn chúng làm những tiện dân kia!”

Nhiếp Phong và Mộng Tuyền nghe xong, trong lòng đột nhiên trầm xuống. Không ngờ tới cuối cùng, bên Độc Hồ lại dùng mệnh lệnh dân thành uy hiếp nàng phun ra ảo diệu của Khuynh Thành Chi Luyện, xem ra hắn cũng đã bất chấp mọi giá!

Trước mắt ít nhất có mấy ngàn mũi tên nhọn nhắm thẳng vào dân chúng trong thành, dù là Nhiếp Phong hay Nhiếp Mộng có thân thủ nhanh cỡ nào, cũng tuyệt đối không có khả năng đồng thời dùng những tiễn thủ chắt vật này để phục chế; nhưng nếu thật sự để cho phe Độc Cô biết được sự ảo diệu của luyện mê khuynh thành, chỉ sợ nhân gian muôn dân, về sau ăn ngủ không yên...

“Hèn hạ!” Nhiếp Phong cảm thấy, đây là lần đầu tiên hắn hận một người như thế; Độc Cô trước mắt này, nào có nửa điểm phong phạm kiêu hùng? Hắn có thể tùy ý đem già yếu, trẻ con, thậm chí mang thai phụ sát hại, so với Trường Sinh bất tử, miễn diệt tình thân giết chết thân ái nữ “Thần” càng không bằng. Hắn, quả thực đã không phải là một nam nhân, cũng không phải nữ nhân, hắn làm nhục thanh danh nam nhân, hắn căn bản không phải người!

“Vì lấy được tuyệt thế kỳ chiêu ngoại vật này, nhân mạng ở trong mắt ngươi thật sự như vậy khinh tiện?” Nhiếp Phong tức giận bất bình hỏi ngược lại, hắn rất ít khi phẫn uất như vậy.

Về mặt bên phía Độc Cô Cô dường như đang châm biếm Nhiếp Phong ấu trĩ, hắn châm biếm:

“Muốn ở giang hồ đặt chân, liền nhất định phải như vậy nghịch ngợm tuyệt nghĩa! Giang hồ huấn luyện chúng ta, nhất định phải tàn nhẫn, bá đạo, không từ thủ đoạn! Nếu không phải vì trở thành bá chủ trong bá chủ, cùng với có vô số tài phú cùng danh vọng, tội gì phải ra ngoài lang bạt giang hồ? Chẳng lẽ thật sự là vì giao lưu võ thuật, luận bàn tinh thần võ đạo lẫn nhau, những cái cớ này ngay cả trẻ con ba tuổi cũng sẽ không tin tưởng sao?”

“Nhiếp Phong ơ! Nhiếp Phong! Người cũng quá mức ngu muội rồi!”

Ngụ nhân? Nhiếp Phong tức giận đến mặt đỏ tía tai, nhất thời nghẹn lời, không nói được nửa câu, lúc này Mộng lại chen miệng nói: “Bất kể thế nào, hôm nay ngươi cũng chớ có mơ tưởng đạt được Khuynh Thành Chi Luyện, nếu ngươi liên tục bức bách, ta chỉ có thể chết sớm hơn trước mặt ngươi thôi!”

Độc Cô một phương nói: “Tiểu cô nương, ngươi thật vĩ đại! Cho rằng cái chết của mình có thể một lần là xong được trăm người sao? Để ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi chết, ta lập tức phân phó cho tất cả tiền thủ bắn tên; ngươi mới không phải là hết không muốn yêu luyện thành trì, lừa gạt muôn dân trăm họ sao? Thế nhưng tối nay ngươi lại phải liên lụy trước mặt ba ngàn mạng người nơi đây, ngươi, nhẫn tâm sao?”

Đúng là một chiến thuật tâm lý độc ác! Lần này, Mộng Tuyền không thể không cân nhắc lại tình thế trước mắt!

Nhưng mà, tình thế luôn luôn có rất nhiều điều ngoài ý muốn khó lường, giống như trong thời khắc làm cho giấc mộng khó giải quyết này, cũng phát sinh một chuyện ngoài ý muốn.

“Ô” một tiếng kèn lệnh vang lên! Trên một gò núi cách Vô Song Thành mấy trăm trượng, đột nhiên xuất hiện một con quái vật khổng lồ cao mười trượng...

Một con cự lang nhìn chăm chăm như hổ đói!

Nhiếp Phong, mơ thấy Độc Cô một phương đồng loạt ngẩn ra, nhưng rất nhanh ba người đã biết đó không phải là sói, mà chỉ là một loại cảm giác, một loại cảm giác lãnh khốc như sói trước khi giết sinh vật!

Mà con sói này, chính là Bộ Kinh Vân!

Ngay cả hấn ta cũng tới!

Hoàn toàn không có sắc triệu, Bộ Kinh Vân không ngờ lại suất lĩnh vạn anh hùng mai phục trên gò núi ngoài Vô Song thành mấy trăm trượng; cũng hoàn toàn không nói một câu, hấn đã cười ngửa dẫn tinh anh trong thiên hạ lao thẳng về phía Vô Song thành!

Biến hóa này thật đúng là không nhỏ! Ngay cả bên Độc Cô đã tính trước, cũng cả kinh! Chỉ thấy bộ kinh vân cùng với chiến ý của binh mã, nhất thời vô song; dưới mắt lão chỉ còn sót lại tám ngàn môn hạ trong thành, lão triệu tập viện binh khắp nơi thật lâu mà chưa tới, tình thế trước mắt hiển nhiên địch nhiều người ta ít, địch nhiều ta yếu, mà trong lúc suy nghĩ, bộ kinh vân đã từ xa không gần, tiến vào trong phạm vi hai trăm trượng của Vô Song thành. Một phương nhưng vội vàng nghĩ ra một biện pháp giải quyết, vội vàng đối với mộng cảnh và Nhiếp Phong nói: “Mẹ nó! Không thể tưởng được bộ kinh vân lại đột nhiên phát động tấn công, bất quá bốn thành chủ cũng có sách sách đối phó! Nha đầu mục kia, nếu ngươi muốn nhiều dân thường sống một khắc, ngươi phải thay ta giải quyết một việc...”

Hai người Mộng và Nhiếp Phong nhìn nhau. Hai người đều hiểu, Độc Cô giới thiệu tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên! Yêu cầu bên Độc Cô Cô khiến người ta lú lẫm:

“Chính là lấy Khuynh Thành Chi Luyện, hủy diệt toàn bộ hội chúng đang xung phong liều chết trong thiên hạ!”

Kiều hùng thật tham lam! Mộng Thính nghe xong không khỏi bác bỏ nói: “Đừng vọng tưởng! Ta tuyệt đối sẽ không chịu ngươi bài bố!”

Bên phía Độc Cô hiềm trở hỏi ngược lại: “Nhưng đừng quên đây! Năm xưa tổ tiên Hoa Ân của các ngươi không nói là sẽ không để Vô Song thành rơi vào tay người khác? Hôm nay nếu ngươi diệt chúng của Ban Thiên Hạ Hội, ngươi làm sao bàn giao với tổ tiên ngươi về Thiên chi linh Hoa Ân?”

Bên phía Độc Cô Cô đúng là giỏi trêu chọc lòng người, thời khắc khẩn trương áp đảo của đại quân còn đang buộc mình

vào giấc mộng, chỉ trong thoáng chốc đã rơi vào trong trạng thái do dự.

Độc Cô một phương thấy mộng do dự không quyết, nghĩ thầm nếu lại kéo dài cho nàng, hôm nay tình thế tất nhân thành câu diệt, lập tức không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn tiền thủ trên tường thành nói: “Những tiện dân kia chết không đủ mượn, trước giết một ngàn cho ta!”

Một nghìn? Vậy là được rồi? Mộng cùng Nhiếp Phong đột nhiên ngẩn ra, cùng hô to:

“Không!”

Đáng tiếc đã quá muộn, thành linh tiếng “Xùy” nổi lên bốn phía, trong khoảnh khắc tiếng rú thảm xé trời, những thành dân kinh hoàng thất thố kia, chính giữa một ngàn người lập tức trúng tên, huyết hoa phô thiên tích đặc, tình huống cực kỳ thảm thiết.

Ở trong đó, còn có đứa bé không thiếu niên chỉ mấy tuổi, vừa định trốn vào trong lòng mẫu thân, cái đầu nhỏ lại “Phốc” một tiếng trúng tên, ngã xuống dưới chân hai người...

“Tốt... tàn nhẫn!” Nhiếp Phong hận đến nghiến răng nghiến lợi, mộng càng thêm tái nhợt mặt mũi, Độc Cô một phương không thu tay lại, nhe răng cười nói với môn hạ của hắn:

“Xem đi! Cặp nam nữ này tự xưng là người tình, tâm địa lại cứng rắn như vậy, đại thái nhi! Các ngươi không giết một ngàn nữa hả? Để hai người bọn họ cảm động thêm một chút?”

Chúng tiền thủ mặc dù đi nhận mệnh lệnh thành chủ, sát cánh thành chủ, dồn dập kéo cung muốn bắn, rốt cuộc mộng không nhìn được, quát:

“Dừng tay!”

“Cầm... Thù! Ta... Hết thấy theo ngươi!”

Dứt lời lập tức nhảy lên đỉnh cự trụ kia, hướng về phía thiên hạ hội chúng đang dần dần xâm nhập tới, giờ cao Thanh Long trong tay nàng là Tịch Nguyệt đao, thân thể của nàng, lập tức toát ra lửa nóng hùng hực...

Nhiếp Phong thoáng nhìn xuống, tâm thần chấn động tại chỗ. Y còn nhớ, Quan Vũ trong tinh thần Đa hù không, trước khi

xuất ra rủ lòng yêu thương khuynh thành cũng bốc hỏa, đây là thức mở đầu của Khuynh Thành Chi Luyện, nhưng giờ phút này trên người Mộng chỉ còn lại sáu thành công lực. Vô Song phu nhân từng nói, nếu nội lực chưa đủ mà vọng sử ra mối tình khuynh thành, tất sẽ “tuyệt chiêu đồng vong”, vậy giấc mộng kia chẳng phải là...

Một ý niệm không rõ triệt để hiện lên trong đầu Nhiếp Phong, không! Nàng không thể chết được! Nàng còn chưa từng nếm qua hạnh phúc mà hắn muốn cho nàng, sao nàng có thể chết trước được? Nhiếp Phong hô to:

“Mộng! Dừng lại! Làm như vậy, ngươi thật sự sẽ chết...”

Trong tiếng hô to, thân hình của hắn như điện xạ ra, trong chớp mắt đã đến trong phạm vi nửa trượng quanh mộng, cũng ý đồ xuất thủ đoạt đao trên tay nàng, ngăn cản nàng sử tình yêu rời thành, lừa gạt...

Trên người Mộng Hùng Liệt cháy hừng hực, nguyên lai lại ẩn chứa một cỗ nội kinh hùng hồn, Nhiếp Phong tiếp tục chống đỡ nó trong phạm vi nửa trượng, thỉnh thoảng cho nó nội kinh, cách không trùng điệp oanh lui mấy trượng, khiến cho hắn không cách nào chôn thân, bá đạo khuynh thành chi tình bắt đầu làm thức!

“Mộng ——” Hắn kinh hô, nhưng chỉ là buồn bã liếc hắn một cái, liền quay mặt qua nhìn hắn không đành lòng!

Nàng trước sau gì vẫn phải ruồng bỏ hắn ta!

Độc Cô một phương nhìn thấy hết thảy, vẻ đắc ý trên mặt càng tăng, thần thái kiêu ngạo, rốt cuộc hắn được như ý!

Nhưng mà, mộng có làm theo chỉ thị của nàng không?

Trong giây lát, Bộ Kinh Vân tự mình và vạn thiên hạ hội dân áp tới trong vòng trăm trượng, khí thế bàng bạc, chiến ý không hai, nhưng chỉ cần trong mộng sử dụng khuynh thành tình yêu, trúng cỗ lực lượng vô địch đủ khuynh thành kia, cho dù tình binh trước mắt hơn vạn, cũng chắc chắn hủy toàn bộ một khi; xích, độc cô một phương phát giác, hắn sai rồi...

Mộng, không làm vậy, cô tan vỡ quay sang Vô Song thành! A! Cô muốn làm gì?

Bên phía Độc Cô thâm thấp thỏm trong lòng, quát hỏi: “Nha đầu! Ngươi điên rồi sao? Kẻ địch của ngươi không phải Vô Song thành, kẻ địch của ngươi là thiên hạ hội! Ngươi phải nhớ cho kỹ, tộc nhân của các ngươi là vì bảo vệ Vô Song mà sống! Tuyệt không cho nó nghiêng thành trên tay người khác...”

Mộng Đình nghiêm nghị đáp: “Không sai! Chúng ta thật là vô song mà sống, đáng tiếc, ngươi cũng không phải thật sự là thành chủ Độc Cô Thành...”

“Mà ta, cũng tuyệt đối giữ lời hứa với Vô Song phu nhân, quyết sẽ không để cho Vô Song thành người khác khống chế...”

“Nhưng, ta sẽ tự tay diệt tòa thành bất nghĩa này! Ta muốn nó trút xuống...”

“Trên tay của ta!”

Thiên! Nguyên lai mộng tưởng tự mình tiêu diệt Vô Song? Độc Cô một phương kinh ngạc nghe lời này, quả thực không chút cân nhắc, không tự chủ được, đã từng bước một rút lui cửa thành, trong lòng hấn biết mình tuyệt đối không có lực lượng địch nổi yêu mến khuynh thành, không nên mạo hiểm! Mà Nhiếp Phong một mực bị liệt diễm trên người mộng ngăn trở, y chỉ có thể ở cách nàng nửa trượng la hét:

“Mộng! Không được!”

“Không muốn!”

Thế nhưng Mộng không hề có ý thu liễm thế lửa trên người, nàng chỉ chậm rãi quay đầu, cười khỏ với Nhiếp Phong:

“Nhiếp đại ca! Đa tạ ngươi đã an bài một con đường lớn bao quanh cho ta, chỉ là...”

“Ta không thể không vứt bỏ ngươi, một mình đi vào đường chết...”

“Vĩnh biệt, kiếp sau...”

“Tạm biệt!”

Lai sinh sẽ gặp lại! Đã nói “Tạm biệt”, còn nói kiếp sau gặp lại, tức là gặp lại hay không không thấy? Có thể thấy được

Mộng vẫn khó rời khỏi Nhiếp Phong, mắt thấy nàng dùng chiêu này, cũng chỉ là bất đắc dĩ!

Lúc này những hạ thành dân vẫn còn ngây ngốc đứng ngoài thành hơn mười trượng, thật ra bọn họ đã sớm đứng sau lưng Thiết Trụ trong mộng cảnh, cho nên bây giờ giấc mộng phải đối mặt với một Vô Song thành, cùng với trên đầu thành vẫn không biết sống chết, còn muốn bắn chết dân chúng, tranh thủ khoái cảm của tám ngàn Vô Song môn hệ nhân...

Bọn hấn, chết còn chưa hết tội!

Luồng liệt diễm trên người Mộng Hầu đã cháy đến mức đỏ bừng. Luồng nhiệt diễm này thật ra chính là thủ thức của “Loạn thành khuynh thành” thậm chí là “Tĩnh khuynh thất thế” do chân khí của bản thân biến thành. Nếu điều khiển thích hợp, càn khôn cân đối thì liệt diễm chỉ đả thương địch thủ chứ không đả thương mình. Nhưng nếu nội lực không đủ mà cưỡng ép thôi động thì sẽ giống như giấc mộng trước mắt. Thân hình của nàng, cùng với quần áo trên người, cũng đang bốc cháy...

Mộng nhìn ngọn lửa trên người và thân thể mình, trong lòng biết đã không thể kéo dài nữa. Ngay khi đám môn hạ Vô Song kia vẫn không biết làm sao, đôi mắt trong mộng đột nhiên bộc lộ ra chiêu ý vô địch! Chiêu thức thiên thu vạn thế vô địch!

Tay nàng vẫn đang giơ đao, không hề động đậy chút nào, nhưng mà, đột nhiên hồng quang bùng lên!

Trên đầu thành Vô Song môn hạ, chỉ cảm thấy một cỗ khí thế vô hình xâm nhập đột nhiên khiến người hít thở không thông, tám ngàn môn hạ, trong đó chỉ ít có bốn ngàn vị cho cỗ khí thế này phun máu bảy lỗ, trong chốc lát máu tươi bắn đầy trời, nhìn thật kỳ quan!

Đúng vậy! Đến rồi! Trùng sinh rồi! rống giận rồi!

Trong lịch sử, một kỳ chiêu vô địch xuất hiện một lần “huynh thành chi tình”, rốt cuộc lần nữa buông xuống nhân gian, trong nhân gian phát ra bảy tiếng rống giận nặng nề ——

Ầm! Long! Long! Long! Long! Long! Long! Long!

Bảy tiếng nổ vang đình tai nhức óc, như trời cao bị xé rách, mặt đất cũng bị đánh nát, khắp nơi cũng bị chấn kinh, trên trời

chợt nổi mây phun, điện giạt mãnh liệt, dường như đang cung nghênh vô địch chân chính giáng lâm!

Thế nhưng tay Mộng Huyền không hề nhúc nhích chút nào, nàng thật sự chưa bao giờ có cử động, trầm ổn hoặc chỉ trong nháy mắt, cùng chiêu thức ảo diệu khuynh thành, tốc độ so với ánh sáng còn nhanh hơn, động đến bảy lần? Cho nên mới phát ra tiếng nổ như sấm bên tai, khiến cho lòng người sợ vỡ mật?

Rốt cuộc nàng như thế nào để khiến khuynh thành chi tình, đã không có chút trọng yếu nào, bởi vì vừa rồi không có ai thấy nàng xuất chiêu như thế nào, sau này cũng không có ai có thể nhìn thấy, ngược lại trọng yếu nhất chính là sau khi trải qua thất đao còn nhanh hơn, Khuynh Thành Chi Luyến, đến cùng là phá hủy cái gì?

Làm một người đao có thể so với ánh sáng, đến tột cùng có thể phá hủy thứ gì?

Đáp án rất nhanh hiện lên trước mắt mọi người, thậm chí bước chân lao tới Vô Song thành vượt qua vạn môn chúng, cũng chỉ thấy trong chớp mắt! Cho dù lạnh như thần, cũng không khỏi động dung, tất cả mọi người dừng lại!

Nhiếp Phong đứng sau lưng Mộng càng khiếp sợ không thôi, bên Độc Cô âm thầm rút lui hơn trăm trượng cũng trợn mắt há hốc mồm. Cho đến giờ phút này, Nhiếp Phong rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, làm sao không thuộc về thời đại này! Uy lực của Khuynh Thành Chi Luyến vượt xa phạm trù mà người thời đại này có khả năng nhận biết! Bởi vì —— Bởi vì ——

Trước mắt, cảnh tượng tuyệt thế ai cũng thấy khó quên!

Tình yêu vĩnh viễn không địch nổi với thành, lại lấy tốc độ đao mà còn nhanh hơn, chém rách.

Hư không!

Trời ạ! Mọi người tại đây đều ghen hòng nhìn trần trời, mặt xám tro! Mọi người chỉ thấy giữa không trung của Vô Song thành đã bỏ ra một khe hở trên không trung của giấc mộng, bên trong khe hở tràn ngập hắc khí nồng đậm, tựa hồ bên trong là một thế giới hoàn toàn khác với nhân gian này!

Cái này, chính là hư không? Cái này, có khả năng tồn tại sao? Trong hư không lại có cái gì tồn tại? Ai biết được!

Thế tới khó lường được, đao còn nhanh hơn ánh sáng lại có thể... chẻ tan hư không!

Hư không bị phá, chỉ một thoáng, khí đen bên trong càng ào ào xoay chuyển, nói lúc chậm khi đó rất nhanh, liền ném tám ngàn Vô Song môn chúng trên đầu thành vào hư không vực sâu không đáy, còn có toàn bộ Vô Song thành trông rỗng, càng bị khí đen ném nát, trong chốc lát bị lực lượng cường đại trong hư không hút vào, hoàn toàn biến mất!

trào phúng thật! Cuối cùng Vô Song thành không nghiêng về phía người khác mà nghiêng về phía giấc mộng vốn một lòng muốn bảo vệ Vô Song!

Mà trong mộng, nàng cường vận nội lực còn sót lại dùng ra niềm đam mê khuynh thành, giờ phút này cũng vận rủi khó thoát, Hách thấy thất khiếu của nàng đang phun máu như trút, toàn thân cũng đang bốc lên máu! Lửa nóng hừng hực, càng đốt nàng đến tận da thịt, cháy đen một mảnh!

Nàng đã hơi thở mong manh, khắp cả người không còn chút sức lực nào, hư không trước mắt nàng cùng với Thanh Long từ Thanh Nguyệt đao đồng thời hút nàng lại!

Đây chính là kết cục của sự lưu luyến cường đại khuynh thành của nàng ta - giống như chiêu đồng tử vậy!

Thế nhưng tuy rằng mọi thứ của nàng đều nằm ngoài vô song, theo Khuynh Thành Chi Luyến, theo Thiên Thu công mà qua đi, lại có một người vẫn một lòng một dạ không thờ, không cho phép nàng rời đi!

“Phốc” một tiếng, ngay khi thân thể đang trong mộng suy kiệt không chịu nổi sắp rơi vào hư không thì ngàn cân treo sợi tóc, một đôi tay đã kịp thời nắm chặt tay phải đang bốc cháy, đôi tay này, là một đôi ——

Tay tình nhân!

Nhiếp Phong, hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất kiếp này đoạt lấy, một tay chụp lấy đỉnh cột trụ trước cửa Vô Song thành, một ngàn khác nắm chặt lấy giấc mộng. Hắn, tuyệt đối không cho phép nàng rơi vào trong bóng tối vô biên kia!

Hắn từng nói, nhất định phải cứu nàng từ trong vực sâu u ám tịch mịch kia lên, hôm nay hắn thề phải nói ra lời chắc chắn!

“Mộng! Tỉnh lại một chút! Xem ra khe hở kia sắp biến mất rồi, ngươi nhất định phải chống đỡ lâu hơn một chút!”

Tay phải của giấc mộng đang đốt cháy, Nhiếp Phong lại không cảm thấy nóng bỏng chút nào, mặt không đổi sắc, cắn răng cố nén. Mộng chỉ cảm thấy tay của hắn thậm chí còn nóng hơn tay đang cháy bỏng của mình, chỉ vì hắn nóng lòng!

Đáng tiếc, toàn thân nàng đã bị hỏa thiêu thành than, cho dù có chạy ra khỏi hư không, nhưng nàng cũng không thể cùng Nhiếp Phong ở lại thủ hộ được. Trong lòng nàng tự biết, mình sắp chết rồi...

Nhưng nếu như trở lại thế giới này mà nói, tên ngốc Nhiếp Phong kia chắc chắn sẽ vô cùng đau đớn, hắn nhất định sẽ cùng tìm chết với nàng; nàng... sao có thể nhẫn tâm để hắn và nàng cùng trầm luân ở Địa Ngục?

Nàng chỉ hy vọng, hắn có thể sống sót, tiếp tục tìm kiếm giấc mơ của hắn, mộng thứ hai...

Nàng chỉ mong nam nhi tận tâm tận lực muốn mang đến hạnh phúc cho mình, cũng có thể tìm được hạnh phúc thật sự của kiếp này...

Không phải là bộ thân thể đã cháy đến mức không còn giống hình người trước mắt này, mà chỉ mang đến cho hắn thân thể thống khổ cùng phiền não vô hạn!

Vừa nghĩ đến đây, mộng mặc dù suy yếu dị thường, cũng không nhìn được phòng lên một hơi, ôn nhu nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp... đại ca, ngươi... biết không, thời gian ngắn ngủi cùng ngươi... Mặc dù ngắn ngủi, nhưng lại là mộng... Cuộc đời... Nhanh nhất... Nhẹ...”

Nhiếp Phong sửng sốt, không rõ nàng muốn nói gì, nhưng trong mộng lại nói tiếp.

“Ngươi... âm áp... ý cười, đối với mộng, nói, như tiên... sau mưa... ánh mặt trời... Ánh sáng, đáng tiếc...”

“Ngươi là... Dương Quang, nhưng ta là... một viên không... Túc đạo, ở trong sinh mệnh của ngươi... liếc vào... Quá... lưu tinh, mặt trời... chỉ có thể xuất hiện... giữa ngày. Còn hiện... lưu tinh, lại chỉ... ban đêm... Mới có thể... bị người ta nhìn...”

“Thái dương... Tinh thần, căn bản.... Ngay từ đầu... liền không tương ứng, cũng không tương ứng... tại thứ nhất.. khởi.. Chúng nó.. Chỉ đáp ứng... Xa xa... tách ra...”

“Nhưng mà, Nhiếp... đại ca, kiếp này... có thể có một đoạn cùng... Thái dương... đích thực là... sống qua ngày, vô luận... Là khổ... Là ngọt, mộng... cũng sẽ... Vĩnh viễn khắc cảm giác... Trong lòng...”

Nói tới đây, giấc mộng càng lúc càng suy yếu, Nhiếp Phong vội ngăn cản nàng, hấn la hét: “Mộng, muội đừng nói nữa! Muội nhất định sẽ sống lại! Muội nhất định sẽ sống lại!”

Mộng cười khỏ, nói sang chuyện khác: “Nhiếp... đại ca, người... còn nhớ người đã từng đồng ý với... Ta, phải cùng... ta... cùng đồng sinh... Cùng chết?”

Hốc mắt Nhiếp Phong đỏ lên, kiên định gật đầu:

“Ta đương nhiên nhớ rõ! Người không cần sợ! Nếu người chết, ta nhất định sẽ đi theo người!”

“Nhưng nếu... Người... Không biết.. Ta... Có phải... chết hay không...”

“Sao lại không biết? Ta nhất định sẽ biết!”

“Người... sai rồi, Nhiếp... đại ca, có một... phương pháp, có thể khiến người... không biết... Đạo... Ta chết rồi... Không có...” Mộng tràn đầy thâm ý nói: “Chính là... phương pháp này!”

Hắn vừa dứt lời, xuất kỳ bất ý, vậy mà mộng đã dùng toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể, hung hăng vung Thanh Long Yểm Nguyệt Dao lên, chém một nhát vào tay phải đang bị Nhiếp Phong siết chặt!

“Xoạt” một tiếng! Tay phải của Mộng bị nàng chém xuống, máu tươi tuôn như suối, giội về phía mặt Nhiếp Phong. Ngay lúc Nhiếp Phong ngẩn ra, thân thể Mộng đã như điều đứt dây bị hư không phía sau nàng hút tới!

“Mộng ——”

Nhiếp Phong điên cuồng gào thét! tru lên! Khắc khắc! Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao trong mộng lại nhắc lại câu nói “Đồng chủ cộng tử”. Nàng là muốn đẩy mình vào không gian

hư không vô tận hắc ám, muốn Nhiếp Phong không biết nàng sống trong hư không là chết, như vậy chỉ cần một ngày hắc không tìm được thi thể nàng, một ngày hắc cũng không dám đi xin chết, mà phải chờ nàng trở về đồng sinh cùng hắc...

chung chết!

Trong điện quang hỏa thạch, thân thể Mộng Tàn yếu ớt không chịu nổi bay thẳng vào hư không, xương sống lưu chuyển trong khí xoáy, còn nghe thấy một câu trước khi chia tay, dặn dò lần cuối...

“Nhiếp đại ca, đừng như vậy... Đã quên huynh... đã đồng sinh cộng tử.....một lời thề...”

“Một ngày của ngươi...không cách nào... chứng thực ta đã chết, ngươi cũng...Đừng... phải... tìm... Chết...”

“Ta...có... vĩnh viễn.. hư không...”

“Hoài... Niệm... Ngươi! Bảo vệ... Trọng!”

Bảo vệ hai chữ ngươi nghĩ ngợi, giấc mộng đã bị hút vào trong hư không vô tận; Nhiếp Phong nắm chặt bàn tay bị đứt đang thiêu đốt của nàng, lập tức cái gì cũng không để ý nữa, trong lòng hắc phô trương quyết định...

Đi đến đường chết!

Hắc không chỉ buông cánh tay đã cụt của mình ra, mà còn để nó rơi vào trong hư không. Hắc, buông Thiết Trụ đang nắm chặt tay...

A! Hắc mất trụ cột, chẳng phải là sẽ bị hút vào trong hư không sao?

Đúng vậy! Đây chính là mục đích của hắc! Hắc đã quyết định sẽ bám theo cái chết của mơ, không rời không bỏ!

“Mộng! Ngươi chờ ta, ta cũng tới đây ——”

Nhiếp Phong khàn giọng kêu lên, tiếng kêu cũng bắt đầu khàn khàn. Y có thể cảm thấy thân thể của mình đã bị cỗ hấp lực cường đại trong hư không hút tới. Y rất cục có thể như cổ lấy bù đắp, cùng đồng sinh cộng tử với Mộng!

Chỉ tiếc, hiện thực chung quy vẫn là hiện thực, giếng nước trên đời này không có “Lương Chúc” hóa bướm sau khi chết,

chỗ cuối còn sót lại của “Lương Chúc”, cũng vền vện hai người bọn họ truyền tụng “Lương Chúc Hận Sử” thiên cổ.

Hận “Tình” vĩnh bất bất thành cương, hận thiên hạ hữu tình cũng không thể thuận lợi trở thành người thân, sinh tử tương giao, địa lão thiên hoang...

Nhiếp Phong, không biết hắn ta may mắn hay bất hạnh, cuối cùng cũng không thể cùng tan biến trong mộng được...

Bởi vì, ngay khi hắn sắp bị hút vào trong hư không thì hư không giữa không trung lại bỗng nhiên... biến mất!

Không!

“Rầm” một tiếng! Nếu hư không đã biến mất, Nhiếp Phong đương nhiên không thể rơi vào trong hư không, hắn thoáng như vồ hụt, trùng điệp điệp trên Vô Song thành sớm đã bị san thành bình địa, nhất thời va vỡ đầu chảy máu, trọng thương một nhọc!

Nhưng thương nặng nhất không thể bằng trái tim của hắn!

Nàng đi! Nàng đi rồi! Nàng biến mất rồi!

Nhiếp Phong không có nước mắt! Cũng không phải là nước mắt của hắn đã khô, mà là nước mắt của hắn còn chưa chảy ra, đã bị lửa giận của hắn làm bốc hơi!

Ai đạt được mục đích, không tiếc sát hại phụ nữ và trẻ em già yếu?

Ai là vì cầu vô địch, bức ép người ta, đặt tên cho thê thân của người con gái yếu ớt lẻ tẻ từng tác đất, cuối cùng bị ép ở trong hư không của Khương Vu Vĩnh Hằng?

Là ai đã triệt để phá vỡ mộng cảnh đầu tiên ở kiếp này của hắn?

Trên đời này, vì sao lại có một loại súc sinh heo không bằng heo như vậy — một phương Độc Cô?!

Không! Loại súc sinh này căn bản là không nên tồn tại trên đời!

Nên giết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Phiên Giang lửa giận, đảo biển hận ý, một mực điều khiển máu Nhiếp Phong cấp tốc vận hành, trong thoáng chốc, hai mắt hấn đỏ lên, toàn thân kịch liệt bành trướng, quần áo trên người nhất thời nứt ra, cả người hấn lập tức như biến thành một con thú điên: liều mạng ngửa mặt lên trời điên cuồng kêu gào: “Độc Cô một phương!”

Đánh thức thiên hạ đại quân đang đứng sừng sững, cũng nhắc nhở Bộ Kinh Vân, sư đệ Nhiếp Phong của hấn còn chưa chết!

Không chỉ có chết, Nhiếp Phong xem ra càng giống như bất ngờ tràn ngập một lực lượng giết người; Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy, lực lượng của sư đệ lúc này, ẩn chứa vô tận sát ý! Hận ý! Hấn, từ một Nhiếp Phong xưa nay ôn văn thiện lương biến thành một kẻ chỉ vì thâm oán việc bắt nghĩa – Sát Thần!

Sát thần, sẽ dùng cực hình ác ma——

Xử tử ác ma!

Bên Độc Cô vốn đã sớm sử dụng mộng đẹp khuynh thành, không để ý tới đạo nghĩa ném môn chúng xuống, lạng lẽ tránh qua một bên né qua Khuynh Thành Chi Luyện. Bây giờ nếu mình toàn quân bị diệt, chỉ dựa vào sức một mình hấn, đương nhiên không cách nào sánh ngang với vạn tinh binh thiên hạ, không nói một lời. Thừa dịp mọi người chưa phát giác, tung người nhảy lên, thầm nghĩ muốn lưu lại núi xanh, dù không có củi đốt, rời đi là diệu ư! Huống chi, hấn căn bản cũng không phải là một phương độc cô chân chính...

Cái gọi là “Chủ nhân” của hấn còn chưa biết được chuyện hấn muốn độc chiếm tình yêu thành trì, chỉ cần hấn chạy khỏi nơi này, giống như một con chó nằm rạp dưới chân chủ nhân của hấn, nhất định sẽ được chủ nhân của hấn che chở, khi đó vừa rồi Đông Sơn lại nổi lên cũng chưa muộn!

Thế nhưng mới đi không bao xa, một bóng người đã ngăn đường hấn! Không! Phải nói, tổng cộng đã thú, đang rút gào cản đường!

“Nhiếp... Phong?” Độc Phương thật sự không dám tin tưởng, người trước mắt sẽ là Nhiếp Phong; chỉ thấy Nhiếp Phong cười trần, trong tay cầm một đơn đao nhạt trên mặt đất, hai mắt đầy

tơ máu, miệng không ngừng thở liên tục, giữa câu “Hồ Hồ” còn phát ra tiếng thú kêu trầm trọng...

Cho dù phe Độc Cô cảm thấy tương đối kinh ngạc đối với sự thay đổi của Nhiếp Phong, nhưng đuổi theo dù sao cũng chỉ có Nhiếp Phong, vẫn không đủ đáng sợ; tuy tay trái của hắn bị mộng kéo đứt, nhưng tay phải đã mặc vào bá thủ vô địch của mỡ mỡ; song song quyền bá thủ vô địch có thể tăng công lực của người dùng lên gấp đôi, Nhiếp Phong tuy là nhân tài số một số hai trong võ lâm, hắn không tin mình không đấu lại hắn.

Cho nên giờ này khắc này, hắn vẫn có thể trắng trợn bừa bãi, bừa bãi như cũ, hàm dưới hơi cong lên, bề ngoài Nhiếp Phong nói: “Nhiếp Phong! Ta biết mộng của ngươi đã bị hủy, bây giờ ngươi nhất định cực kỳ hận ta, nhưng ngươi có thể làm gì được bản thành chủ không? Nhìn xem! Ngươi có thể chiến thắng bá thủ vô địch của thành chủ ta không? Ha ha...”

Độc Cô một mặt kiêu ngạo cười to, một mặt đưa ra bá thủ vô địch của mình, hắn dám đánh cược, mặc dù Nhiếp Phong dùng một đao nhắm vào tay hắn, nhưng vẫn không thể chém vào bao tay của Bá Thủ...

Nhưng mà, hắn thực sự quá khinh thường Nhiếp Phong, giờ phút này hắn cũng nhìn chằm chằm vào hận thù của Nhiếp Phong, cùng với máu huyết mà hận của hắn chỉ huy, cùng với sức mạnh điên cuồng của loại máu kia...

Ngay lúc hắn cười điên cuồng không ngừng, đao quang trắng bệch như u linh, đã bổ tới bá thủ của hắn trước, Độc Cô một phương thế mà không tránh không né, hắn tự tin lấy công lực của mình hai mươi thành, có thể dùng bá thủ ngạnh sinh chấn vỡ đao của Nhiếp Phong!

“Băng” một tiếng! Đao giết vỡ, bá thủ duy nhất có thể giúp người vô địch, lại không chống đỡ nổi đao kinh của Nhiếp Phong, lực bắn ra vỡ vụn từng khúc!

Trời! Hắn lại có lực lượng cỡ này? Hắn lại có thể hủy đi vô địch thủ? Là bởi công lực của bản thân hắn? Hay là bởi vì hắn tức giận?

Một chiêu kém đủ để quyết định sinh tử, một phương tươi cười Độc Cô chưa kịp thu lại, kinh ngạc còn chưa kịp dâng lên trên mặt, đầu của hắn, đã bị Nhiếp Phong “Phốc” một tiếng chém xuống...

Lại còn vỡ vụn thành bốn đoạn!

Mưa thành bão.

Mùa thu không có ước mơ, càng tăng thêm mấy phần hàn ý.

Cả đám lá cây đều chán sống, lộ ra vẻ tiều tụy, tranh nhau rơi xuống đất, mặc cho cơn gió lạnh mùa thu thổi qua, đem thi thể bọn chúng thổi bay đi, tiêu sái, đi cũng nhẹ nhàng...

Từng mảnh chán nản, Đoạn Thu buồn bã.

Đã qua ba ngày.

Nhiếp Phong vẫn luôn ngồi trong một đình trú mưa cách Vô Song thành vài chục trượng, dần dần nhìn thấy Vô Song thành bị san thành bình địa, không ngủ không nghỉ mất ba ngày; chẳng qua hôm nay, bất luận hắn có bao nhiêu muốn hay không, đi bước, mỗi liên tiếp năm ngàn thiên hạ sẽ trở về thiên hạ, hắn cũng phải cùng đồng hành với hắn, trở về hướng hùng bá phục mệnh.

Còn lại năm ngàn binh mã, ở đây sẽ đóng quân ở phụ cận, chi tiết điểm là dân chúng Vô Song thành sống sót sau tai nạn này, Bộ Kinh Vân đã sớm hạ lệnh, ai cũng không thể lạm sát dân chúng, nếu không quân pháp xử trí; hơn nữa những dân thành này, được coi là thuận dân thiên hạ hội, có một số sẽ bị di dời đến Thiên Hạ hội định cư, cũng sẽ lưu lại ở nguyên địa, hỗ trợ thiên hạ hội đem người dân Vô Song thành này trùng kiến, lại biến thành căn cứ thiên hạ hội khác.

Về phần một vạn hùng sư được phân đàn phong biểu ở các nơi, từ đầu đến cuối đều không tiến đến trợ giúp.

Nghe nói, đã bị hùng bá sai khiến Tần Sương, suất lĩnh một nhóm thiên hạ khác chặn đường, toàn quân bị diệt.

Tuy bên phía Độc Cô là cáo già, hùng bá, nhưng chẳng lẽ ông ta là người đa mưu viễn suy? Sau này thật là kinh người?

Có thể nói Vô Song thành đã bị thiên hạ nuốt chửng, những phân đàn rất nhỏ phân bố khắp nơi trên Thần Châu, nhưng

những phân đàn này căn bản không có thành tựu, cuối cùng sẽ có ngày bị thiên hạ một đòn phá vỡ.

Chỉ có một đứa không rõ tung tích, cũng chỉ có một đứa con trai duy nhất bên Độc Cô, đại hộ pháp Thích Vũ Tôn, cùng với bảo vật trấn thành Vô Song - Vô Song Thần Kiếm!

Nhưng những người này hoặc vật, khả năng sớm đã yêu luyện khuynh thành, cùng biến mất trong hư không vô biên...

“Phong thiếu gia, đến lúc khởi hành rồi.”

Môn hạ liên tục thúc giục, bức Nhiếp Phong từ trong hồi ức trở lại hiện thực. Nhiếp Phong từ trong tị vũ đình nhìn ra bên ngoài, nhưng thấy Bộ Kinh Vân đã cười một con tuần mã, im lặng không lên tiếng, một đám môn hạ đã sớm chỉnh đốn trang phục.

Phía dưới mưa nhỏ, trên mặt Bộ Kinh Vân không có chút biểu tình, có lẽ hắn đã sớm minh bạch một đạo lý.

Sinh Mệnh nguyên là như vậy, vốn là không ngừng thụ thương, cùng phục nguyên, không ngừng lặp đi lặp lại, không ngừng biến hóa, vĩnh viễn không thể bế nghê tại chỗ; cho nên dù Nhiếp Phong quyến luyến nơi này như thế nào, hoặc là quyến luyến luyến luyến luyến nhớ tha cho một người đã từng tồn tại ở nơi này, hắn vẫn không thể không rời đi!

Con mèo nhỏ Tiểu Nam cũng đến đưa tiễn.

Tặng đi? Bọn họ không phải muốn cùng Nhiếp Phong về thiên hạ hội sao?

Sao lại như vậy?

Đây cũng là Nhiếp Tắc, nghi vấn, hắn mặc dù dị thường suy yếu Đường, nhưng vẫn không dè dặt được hỏi hai người bọn họ một lần nữa:

“Các người... thật sự không cùng ta về thiên hạ hội sao?”

Tiểu Nam lắc lắc cái đầu nhỏ của hắn, đáp: “Su phụ, ta và mèo nhỏ đã quyết định! Nơi này là chỗ chúng ta sinh ra với tử tử, mặc dù Vô Song đã san thành bình địa, chúng ta hiện tại muốn lưu lại, giúp các đại nhân trùng kiến Vô Song, đây vốn là tâm nguyện cả đời của tử tử...”

Con mèo nhỏ cũng phụ họa nói: “Đúng vậy! Chúng ta làm như vậy, tỷ tỷ nếu biết nhất định sẽ hết sức cao hứng đó!”

Hiếm khi hai huynh muội hấn không sợ tiền đồ hiếm trở, kiên quyết phải ở lại, tình cảm an ủi của Nhiếp Phong càng lộ rõ trên lời nói; hấn vỗ nhẹ lên vai hai người, nói: “Rất tốt, con ngoan, các con tuyệt đối đừng nản lòng...”

Câu nói này của hấn chỉ là cổ vũ cho huynh muội Tiểu Nam, ai ngờ lông mày đột nhiên của Tiểu Nam khẽ cau lại, khẽ di: “Thật là kỳ quái! Sư phụ, giọng điệu mà người nói chuyện sao lại giống bóng đen thần bí xuất hiện đêm qua kia như đúc?”

“A, cái gì thần bí bóng đen?” Nhiếp Phong cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

“Là thế này!” Tiểu miêu giành đáp: “Tối hôm qua chúng ta vốn định ngủ, sau lưng lại đột nhiên xuất hiện một bóng đen thần bí, nặng nề nói không nên nản lòng bốn chữ, liền bỏ lại một bao đồ. Ta và đại ca quay đầu nhìn lại, bóng đen kia đã không thấy đâu, liền đập cái túi kia ra xem, oa! Hóa ra... là một ít ngân lượng, cũng đủ cho hai chúng ta mua rất nhiều thứ đấy!”

Nhiếp Phong sửng sốt, vội vàng quay đầu thoáng nhìn thiên hạ hội chúng, bóng đen thần bí hảo tâm kia, liệu có... Là một trong số bọn họ? Kiểm soát hoặc... A! Ánh mắt Nhiếp Phong không hện mà rơi vào bộ kinh vân trên ngựa, bộ kinh vân lại không nhìn hấn.

Thật ra, từ trước đến nay hấn cũng chưa cho bất kỳ ai một cơ hội, có thể nhìn thẳng vào mặt hấn.

Và tâm của hấn.

Cuối cùng, khi Nhiếp Phong ảm đạm nhảy lên lưng ngựa, đang muốn thúc ngựa rời đi, thì trên đầu lại có một con chim nhỏ trắng xóa, thất khiếu xoay quanh đầu hấn, còn có một mặt đang êm tai hát một ít khúc nhạc, nghe có bài có mắt, trong khúc nhạc còn mơ hồ mang theo một ít u oán, giống như một cô nữ đang hát, đang hát một câu chuyện ai oán quần quanh:

“Nhớ quan lang kia tình trọng, nghĩa nghĩa kết nghĩa, nghĩa cái vân thiên.

Sao lại lấy một đời anh hùng, không thể không có tâm ý cởi bỏ nô lệ?

Trượng nghĩa là hấn ta đi, chỉ có gia tộc dư nô trợ trụ lạnh lẽo?

Nước mắt liên tục ứa ra...”

Khúc nhạc này chẳng phải là đêm đầu tiên Nhiếp Phong gặp phải giấc mộng, nàng... hát ca?

Trong lòng Nhiếp Phong khẽ động, thê thảm ngẩng đầu, muốn nhìn kỹ lại hai con chim này, đột nhiên đắm chiêu, chẳng biết từ lúc nào, hai con chim trắng xoay tròn trên đầu hắn đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

***

Làm sao có thể? Vừa rồi rõ ràng có một đôi điều không thể xoay quanh, giống như không muốn rời xa hắn, lại giống như không yên lòng đối với tương lai của hắn, chẳng lẽ... tất cả chỉ là ảo giác? Thiên hoặc...

Đó chỉ là một đôi chim đã từng bị nhốt trong lồng, hôm nay rốt cuộc nó cũng đã giải thoát được tất cả gông xiềng của nó, đập cánh bay cao trốn khỏi lồng giam của nó, cũng trốn ra được thứ mà nó từng thuộc về - Vô Song?

Nhưng mà, như chim cũng có kiếp trước, con chim trắng này, kiếp trước của nó, lại sẽ có tâm sự gì chưa xong?

Cùng với người không thể quên?

“A...”

“Mộng Nhi, ngươi đang ở trong giấc mộng?”

“Vâng! Phụ thân, hơn một tháng nay ta... Mỗi đêm đều đang tạo ra một giấc mộng...”

“Hắc! Ngươi tạo ra mộng gì?”

“Một giấc mơ rất kỳ quái! Ta mơ thấy một cô gái dung mạo giống như ta, cô ấy... cũng là một vết đỏ trên mặt. Cô ấy và người đàn ông của mình, trải qua vô số nguy hiểm, đáng tiếc... cuối cùng cũng phải... tạm biệt.”

“Hừ! Đó là một nam nhân như thế nào?”

“Đó là một người có mái tóc dài bông bênh, có một nam nhân chính trực; cho nên sau khi cô gái kia chết, còn tương đối nhớ hần, sợ hần... sẽ hoài niệm nàng mà tịch mịch một đời; một hồn phách, bỗng quăng lên người một con chim nhỏ màu trắng, bay khắp góc biển, hy vọng có thể tìm được... gái nam nhân kia chăm sóc tốt cho nàng...”

“Hắc! Xem ra, chuyện Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh đài nói đối giống như vậy, người nhất định là nhìn nhiều quá rồi; cô bé kia hóa không thành bướm? Liền hóa chim? Quả thực vớ vẩn!”

“Cha, xin đừng nói như vậy, Mộng Nhi vẫn luôn tin tưởng, trên đời này nhất định có tình yêu cam nguyện hy sinh cho đối phương...”

“Phi! Tình yêu? Người thì biết cái rắc gì! Để cha nói cho người đi! Tình là khổ, tình là nợ, tình là nghiệt, tình là rỗng! Vì tình ngu ngốc cả đời, không bằng... Vô tình!”

“Phanh” một tiếng! Cha của cô bé này đã cam lòng muốn đi ra cửa, chỉ để lại cô bé ở lại trong phòng, âm u lắng nghe mưa gió triền miên ngoài cửa sổ...

Nàng, cũng gọi là giấc mộng?

Cô gái tên “Mộng” này, giấc mơ của nàng, sẽ có ngày mộng trở thành sự thật hay không?

Bỗng chốc, không biết là nhân duyên hay là trùng hợp. Bên ngoài cửa sổ truyền đến hai tiếng “Bốp bốp”, một đôi chim chóc chọt từ ngoài cửa sổ bay vào phòng nữ hài tránh mưa, còn cực kỳ hợp ý với nữ hài, rơi vào mu bàn tay nữ hài.

Lần đầu tiên cô bé gặp một đôi chim nhỏ không sợ người, định thần nhìn xem, a!

Đó là... một đôi chim trắng!

Cặp bạch điều này, vẫn là một đôi ở trên khuôn mặt trái có một vết đỏ sâu hoắm!

Con kia... Không giống bạch điều trong mộng của nàng như đúc?

A! Là... nó? Là nó? Hay là nó? Hay là nàng?

Chẳng lẽ, nàng cuối cùng cũng đã dùng hết tâm lực cuối cùng của mình, âm thầm khó quên tìm một “Nàng” khác? Là giấc mộng thứ hai kiếp này của hân?

【 Bộ thứ tư Ma độ chúng sinh 】

Chương thứ nhất, báo thù nữ thần màu đen.

Nếu như nói, bóng tối là bộ kinh vân hiếm thấy thì trong căn nhà của hắn chắc chắn còn có một người khác — một nữ nhân, một người xuất hiện từ thân thể phụ nữ!

Bởi vì nữ nhân này, cũng giống như Bộ Kinh Vân.

Cả đời chỉ thuộc về bóng tối.

Mà “nàng” tương tự thuộc về bóng tối này, đã là người thật lâu trước kia.

“Chuyện của nàng, cũng đã là chuyện rất lâu trước đây rất lâu...”

Đêm đó cũng như nhân gian trải qua vô số đêm dài, tràn ngập mị hoặc và tịch mịch.

Điều đáng nhắc tới duy nhất chính là: “Con đường mà nàng ta đi đêm đó đã dính đầy máu!”

“Cô ta...” Cả nhà máu tươi của hơn năm mươi mạng người rải rác!

Máu, chẳng những lót đầy con đường của “Nàng” mà còn dính đầy y phục của “Nàng”.

Nàng mới mười tám tuổi, tựa như một huyết nhân không ngừng chạy trốn trong phòng mà nàng sinh ra, không ngừng đảo qua những thi thể đang nằm sắp trên mặt đất. Nguyên nhân chính là như thế, máu tươi mới có thể nhuộm đầy vạt áo nàng.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nàng chỉ đến chợ đi dạo, chỉ mất một cái hoàng hôn. Lúc trở về, cả nhà đã diệt môn, cả căn phòng nghiêm nhiên như một bãi tha ma, không chỉ thi hài trên đất, còn có cả huyết thủ ấn treo đầy trên tường khó có thể đếm hết!

Huyết thủ ấn trên dưới nhà nàng lúc gần chết giấy dựa đặt trên tường!

Là ai hủy đi “gia đình vốn hạnh phúc? Là ai hạ độc thủ như vậy, ngay cả người hầu trong nhà cũng bị loạn đao giết chết?

Vương mục, “Mẹ” của nàng, từ nhỏ đến lớn đều che chở cho nàng, có đôi khi so với mẹ của nàng càng thương nàng hơn. Vương mục tóc trắng xóa, hiền lành hòa ái, lẽ ra nên cáo lão về quê sớm, nhưng bà không đành lòng để yên cho Vương mục về quê, sống một thân một mình qua quãng đời già, ngàn tuổi già, cuối cùng Vương mục đành phải giữ lại. Cuối cùng, Vương mục cuối cùng cũng đáp ứng lưu lại, nhảy nhót muôn phần, chuẩn bị coi Vương mục như mẹ ruột thịt. Thị lão già, lại vạn liệu không tìm được, yêu bà ấy ngược lại làm hại ngược lại...

Kết cục cả đời hiền lành của Vương mục chính là bị một đao cắt đôi, đầu lìa khỏi cổ!

Quá tàn nhẫn! Sao người xuống tay lại phát rồ như thế, ngay cả một lão phụ gầy gò không hề có sức phản kháng cũng không buông tha.

Còn có tiêu tỳ cùng nàng tình như tỷ muội A Sở, nàng vốn là người mẹ lâu năm ở trong nhà nuôi dưỡng, cùng với tám tám tuổi Nhị đệ chưa hiểu chuyện mới có thể làm nô bộc cho người ta, nhưng mà thị mẫu chí lương cũng khó thoát khỏi kiếp số, ngực bụng bị một đao phá vỡ, tất cả uất ức đều ngã ra, hành hung giả còn tương đương biến thái, gọt sạch hai bộ ngực A Sở, phi thường hung tàn!

A Sở chết rồi, sau này ai đến cúng bái dưỡng dục ruột già không có chỗ nương tựa của nàng ta đây, mẹ nàng sẽ đau lòng lắm sao? Sao người giết người không suy nghĩ trước khi giết người suy nghĩ một chút, hấn giết một người, sẽ làm hỏng bao nhiêu người chứ?

Ngoại trừ Vương mục và A Sở chết, còn có gia đình tỳ nữ còn lại, bọn họ rốt cuộc đã phạm phải tội gì? Nhưng lại phải kết thúc thảm thiết như thế?

Nàng vẫn luôn thê hoảng đi vào trong phòng, vẫn luôn lăn lộn đêm không hết thân thể vô tội. Mái tóc dài vốn mềm mại của nàng đã dị thường tán loạn, rơi xuống hai vai của nàng. Khuôn mặt vốn xinh đẹp như hoa đào của nàng, chỉ một thoáng cũng trở nên trắng bệch như tờ giấy, thế nhưng ánh mắt của nàng, lại ngoài ý muốn không có chút rơi xuống nước mắt nào!

Chỉ nhìn bề ngoài mỹ lệ nhu nhược của nàng, khó mà tưởng tượng được vào giờ phút này nàng lại không có nước mắt, hơn nữa không có nước mắt, trong con người đen kịt như màn đêm của nàng vậy mà lại nổi lên một cổ hận ý vô danh!

Đúng vậy! Nàng hận!

Nàng muốn tìm ra nguyên hung!

Nàng cũng không lo áo quần nhuốm máu, cũng quên rơi nước mắt vì người chết, nàng phát cuồng chạy vội vào sâu trong phòng. Cuối cùng, trong nhà bếp, nàng tìm được súc sinh mà mình muốn tìm!

Chỉ thấy trong phòng bếp to lớn như vậy đang đứng bảy đại hán. Trong đó có một đại hán mặc áo tím, dáng vẻ khôi ngô cao lớn, lưng cổng cửa bếp, cũng cổng nàng, chắp hai tay trước ngực nhau, giống như thủ lĩnh, sáu đại hán còn lại đang làm một số hành vi không phải của con người.

Bọn họ đang đem hai cỗ thi thể băm làm mấy chục đoạn, ném vào trong bếp một nồi lớn bị đun nóng trong nước sôi, giống như muốn làm một nồi canh thịt người, mà hai cỗ thi thể kia, nàng đương nhiên thấy rất rõ ràng, trời ạ! Vậy là... Là...

Nàng là song thân được yêu thương nhất!

Phụ thân! Mẫu thân!

Cô nàng thét lên một cách thê lương, nhưng không lập tức chạy trốn, không biết đang chờ chịu chết hay đang chờ đợi liều mạng với bọn họ?

Tên hán tử khôi ngô quay lưng về phía nàng thủy chung không quay đầu lại, riêng sáu gã đại hán kia chợt nghe nàng thét lên một tiếng, đã nhao nhao nhìn về phía nàng, vừa nhìn phía dưới giống như phát hiện một ít con mồi thú vị hơn, trong đó có một đại hán nói: “Cha, mẹ, hóa ra cha mẹ, con là con gái loài chó trong ma? Không trách được chúng ta tính tới tính lui, hơn năm mươi cái thi thể này, chúng quy vẫn thiếu một người, nhưng thiếu chút nữa đã để lộ nữ nhi xinh đẹp không gì sánh được này của hần!”

Lão phụ bị mắng là “Ma trong chó chủng”, “Bà ta” động lại thù hận đã không thể không phát ra, chỉ vì cha của bà ta tuy là phú hộ vùng này, xưa nay vẫn vui vẻ làm việc thiện, làm

trường học, sửa sách, tu sửa cầu, cực lực giúp đỡ người nghèo khổ thôn dân. Thử hỏi người như vậy nếu là ma, vậy cái gì mới là thần? Bà ta cắn răng, tự mình biện hộ cho phụ thân: “Không! Cha ta không phải ma! Các ngươi lạm sát người vô tội, các ngươi mới là ma ác không tha!”

“Chúng ta!” Sáu gã đại hán kia hai mặt nhìn nhau, vênh váo tự đắc cười nói, trong đó có một gã nói: “Tiểu cô nương! Hãy để ta nói cho ngươi biết! Bảy tên ngoại hiệu chúng ta “Truy Ma Thất Hùng”, là danh môn chính phái trên giang hồ đặc biệt phái tới để diệt môn các ngươi, cha ngươi thật ra là dư nghiệt của Ma giáo trước đây., Trước kia Ma giáo đã hợp lực tiêu diệt người trong chính đạo, cha ngươi may mắn chạy trốn, mới mai danh ẩn tích ở đây, chỉ tiếc nhiều năm như vậy, hán vẫn không cách nào chạy ra khỏi pháp nhãn truy Ma Thất Hùng của chúng ta, hôm nay chúng ta chính là tới ăn thịt hán để sắc da...”

Tên đại hán này còn chưa dứt lời, nàng đã lạnh lùng phản bác: “Ta không biết, tự kiểm chế cha là ma nhân, nhưng cho dù là đã làm thì như thế nào? Cái gọi là Ma giáo, cũng chẳng qua là khác biệt so với tôn chỉ của những nhân sĩ chính đạo mà thôi!” Nhất châm thấy máu chảy ra., Nàng lại tức giận bất bình trừng mắt nhìn truy Ma Thất Hùng tiếp tục nói: “Ma, thật ra cũng là cho lớp các ngươi cái gọi là nhân sĩ chính đạo! Chính đạo, xưa nay đều chưa từng có buông tha ma, chỉ biết thanh âm muốn trừ ma chướng, nhưng chưa bao giờ có cơ hội trải qua đau khổ của ma vật, cho bọn chúng cơ hội sửa đổi...”

“...”

“Giống như các ngươi mượn trừ ma để làm tên, âm thầm thỏa mãn khoái cảm giết người là thật! Mặc dù cha ta là dư nghiệt Ma giáo, nhưng cũng chỉ có một mình hán mà thôi, vì sao lại muốn giết hết toàn bộ nhà ta, còn có những tỳ nữ vô tội kia nữa?”

Nàng giọng nói đầy lệ, tựa hồ Du nói Du có lý, bảy đại hán nhất thời bị hỏi mớ không nói gì, mặt tái xanh, ở trong có một người nói: “Hắc! Nha đầu ăn nói gian xảo! Bất quá vô luận ngươi xảo biện như thế nào, ngươi cũng là ma nghiệt sau đó, giống như toàn phủ tỳ nữ của các ngươi, bọn hán vô luận như

thế nào, cũng là làm bạn với ma, làm việc cho ma, chết không đáng tiếc!”

Hắn nói xong hơi nghiêng nhưng lại cảm hận: “Cô ấy”

“Mà ngươi, hôm nay dám can đảm nhục mạ chính đạo, tội không thể tha, nhất định sẽ bị trừng phạt còn tàn khốc hơn cả chết!”

Hắc! Đây chính đạo trăm ngàn năm qua, lại lấy cớ sát hại vô số người, trong nội tâm nàng cực đoan bỉ ổi, cái gọi là chính đạo, xé rách mặt nạ sau, cũng đều bất quá như thế, nàng quả thực khinh thường cùng này lớp ma cũng không bằng này súc sinh tranh luận tiếp.

Nhưng mà mặc dù nàng khinh thường tranh luận với bọn họ, ngoại trừ đại hán vẫn quay lưng về phía nàng, sáu đại hán còn lại đều lộ ra thần sắc âm tà, muốn âm tà nhiều lần thì càng thêm âm tà, từng bước từng bước tiếp cận nàng: “Ma nữ, chúng ta đã nghĩ ra làm thế nào để ngươi còn tàn khốc hơn cả chết! Nghe nói đám phụ nữ trong Ma giáo đối phó với nam nhân đều có một tay, để chúng ta truy đuổi Ma Thất Hùng đem ngươi giết chết!, Chết rồi lại sống, sống lại chết! Ha ha...” Rất khó tưởng tượng, người trong chính đạo lại sẽ nói ra sự hèn mọn bỉ ổi như vậy, nàng nghe vậy ngay cả một chút ý tứ khùng bố cũng không có. Chỉ là cười lạnh, sau khi Ngụy quân tử xé mặt nạ giả, kỳ thật cách không xa với cảm thú.”

Trong chớp mắt, một gã đại hán đã xông lên trước, một nắm thu tiên vào y phục trước ngực nàng, muốn xé rách y phục nàng xuống, ai ngờ nàng chỉ được mười tám tuổi, bỗng nhiên tranh mất hết to: “Ngươi dám?”

Lời này mới nói ra, đột nhiên thấy hàn quang lóe lên, tay phải nàng một mực giấu ở sau lưng, không biết từ lúc nào nàng đã nhặt lên một thanh đơn đao trên mặt đất, vận sức chờ phát động! Nàng đã không thềm đếm xia gì nữa!

Tên đại hán đứng mũi chịu sào kia, võ công vốn không yếu, nhưng hắn căn bản không nghĩ tới một nữ hài xinh đẹp tuyệt trần lại có gan xuất đao giết người. “Soạt” một tiếng! Cánh tay phải hắn nhất thời bị nàng hung hăng chém một đoạn, máu tươi bắn tung tóe!

“Một đao này là vì mẹ của ta!” Một chiêu đắc thủ, đao thứ hai của bà ta bất ngờ xuất hiện: “Đao này là vì A Sở!” Làm tốt lắm! Đây đã là chuyện cuối cùng bà ta có thể làm vì những người vô tội, cho dù sau mấy đao này có tự chủ cũng sẽ mất mạng, bà ta cũng không tiếc...

Nàng vốn không hiểu võ công, chỉ dựa vào hận ý không gì không phá được, tay chém xuống, cánh tay trái cầm đầu của đại hán kia cũng đứt lìa! Máu tươi nóng bỏng bùng bùng như hoa đào xinh đẹp, khiến cho mặt của hắn càng thêm thê lương, lạnh lùng mà thê lương!

“Chết cho ta! Chết cho ta! Cho ta —— chết ——” Nàng cắn răng, tiếp tục rút đao chém điên cuồng!

Hận thì có điểm đáng sợ này! Hận có thể khu sử một người, làm chuyện xưa nay không dám làm, phát huy lực lượng xưa nay không thể phát huy!

Đám đại hán còn lại vốn chỉ cần một bước là có thể bắt giữ nàng, lại vì vẻ hận ý nhiếp người kia mà trong lúc nhất thời mọi người cảm thấy không biết làm sao, không biết làm sao nên tiên lên ngăn cản, mắt tha thiết bảo nàng đứng một bên thét to, một bên chế đao với tên đại hán cầm đầu!

Chỉ có đại hán áo tím công tất cả mọi người vẫn sừng sững như bàn thạch. Ngay lúc đại hán cầm đầu kia bỏ cho nàng ít nhất phải khí tuyệt bỏ mình, gã đại hán công tất cả mọi người rút cuộc há mồm nói: ” thùng com! Ngay cả một ả đàn bà yếu ớt cũng không đối phó được, chết sạch sẽ!”

Ngữ khí vừa dứt, đại hán kia rút cuộc cũng quay đầu, nàng trong lúc cấp bách hướng hắn nhìn chăm chú, nàng phát giác, nàng có một khuôn mặt cực kỳ uy nghi.

Nàng còn phát hiện một chuyện khiến nàng vô cùng khiếp sợ - Nhị đệ vừa xuất thế mười ngày, đang ngủ say trong tay đại hán áo tím kia.

Nàng cho rằng hắn đang giao nhau trước ngực, thật không ngờ hắn chỉ ôm nhị đệ đang ngủ say kia!

“Cầm thú! Ngươi muốn như thế nào?”

Nàng liều mạng hò hét, phát cuồng muốn xông lên cứu giúp nhị đệ, nhưng lập tức cấp cho năm tên đại hán đuổi theo gắt

gao, muốn cứu không được.

Tên đại hán áo tím cực kỳ uy nghi hờ hững nói: “Ma nữ, cho dù người có cam tâm gọi ma nữ hay không, hôm nay ta cũng muốn người hiểu rõ, ma chúng với hân, cuối cùng chỉ đáng có kết cục như thế!”

Nói xong y ôm lấy chân trái của nam Anh, kéo gã ngã xuống. Vốn y đã ngủ say lập tức tỉnh lại, oa oa khóc lớn, giãy dụa, thân thể nhỏ trắng nõn như một con dê con sắp bị giết hại, hơn nữa thân thể bị treo ngược, tiếng khóc tương đối chói tai, nghiêm nhiên như quỷ khóc.

Đã sớm đốt cháy cái nồi của cha mẹ nàng, còn đang bốc lên hơi nóng, bọt khí trong nồi đang sôi trào “Bạc phốc” dâng lên, hân cực kỳ tàn khốc nhìn về phía nàng, bỗng buông lỏng tay, đưa bé vốn đang oa oa kêu to “Bịch” một tiếng, rớt cuốc té vào trong nồi nước sôi nóng chảy.

Nhị đệ của nàng, cuối cùng vĩnh viễn trầm mặc.

Trời! Đây là chính đạo? Đây là chính đạo? Trong tiếng kêu trầm muộn!

“Nhị đệ...” Cả người nàng run rẩy kịch liệt, bởi vì cực độ buồn bức mà run rẩy, nàng chưa từng nghĩ tới bản thân trắng trẻo mập mạp, mềm mịn như mỡ dê lại có người nhin xuống tay.

Cô hét lớn, ý đồ không chế năm nam tử kia, còn đại hán áo tím kia chỉ lạnh nhạt nhìn cô, tiếp đó thần nhiên phun ra năm chữ: “Ma nữ, cho ta —— Chết!”

Tỳ Hưu thấy ánh bạc lóe lên, một con dao găm từ trong tay bắn mạnh ra, “Phốc phốc” một tiếng, không ngờ tàn nhẫn xuyên qua trái tim của nàng, từ sau lưng nàng chui ra, chỉ chốc lát máu của nàng đã như mưa hoa đầy trời.

Trái tim nàng bị đâm, nàng biết mình đã chết không còn xa, thế nhưng một hơi cuối cùng của nàng vẫn cố hết sức, dùng ánh mắt oán hận nhất trùng mắt nhìn hán tử áo tím, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra lời cuối cùng nàng muốn nói: “Súc sinh! Ta... Cho dù... Chết cũng sẽ trở về tìm các người báo thù...”

“Ta vĩnh viễn... đều sẽ nhớ được... Trương Thành này...”

Nam tử áo tím kia lại cười một tiếng lạnh nhạt mà tàn khốc, đáp: “Không hổ là ma nghiệt, trúng ta một đao, lại còn có khí lực oán hận, sinh mệnh lực thật ngoan cường! Các huynh đệ, nàng còn chưa chết, các ngươi mau cho ta —— “

“Đem ả ta chơi chết!”

Lời này vừa nói ra, năm người còn lại mặt mày hớn hờ, tất cả dường như đều quên mất đồng bạn của mình, chuyện vừa rồi bị đánh chết sống sờ sờ chỉ đồng thanh hô to: “Hay lắm! Đa tạ lão đại!”

Nói xong đã nôn nóng muốn cười lên người cô.

Nàng y nguyên không có rơi lệ, có lẽ chỉ bởi vì, nàng tuyệt đối không muốn giơ cao cái biệt hiệu chính đạo này, lại là quỳ gối trước mặt Ngụy quân tử cầm thú trong lòng người!

Cho dù sắp bị vũ nhục đến chết, nàng muốn ngạo nghễ mà chết, ánh mắt tuyệt đối không muốn lộ ra nửa điểm thần sắc cầu xin yếu kém!

Cho dù bị thể nhân mạng thành Ma nữ, cũng phải làm một Ma nữ bất khuất nhất!

Có lẽ là vì cả nhà nàng bị tàn sát đầy bi thảm, có lẽ là do cố ý chí ngạo nghễ bất khuất của nàng, từ nơi sâu xa tựa hồ có một cỗ lực lượng bị dao động, một cỗ lực lượng ngẫu nhiên phải trải qua này, không phải lực lượng của con người nên có...

Ngay khoảnh khắc nàng sắp phủ phục, giống như bãi tha ma to lớn, xui khiến tràn ngập một mảnh sương mù màu đen nồng đậm, nhìn như địa ngục sắp sửa phủ xuống, những sương mù màu đen này, là là sương mù thật sự, hay là một loại tà khí?

Trong sương đen, còn u ám truyền đến một thanh âm, một thanh âm tựa như xa không phải xa, thanh âm gần không phải nhiếp người:

“Vân Vân chúng sinh.

Nghiệp chướng cuộn cuộn.

Phật Thiên không độ.

Chỉ có mình ta là Ma độ...”

Thanh âm khàn khàn nhẹ nhàng, làm cho người khó có thể nhận biết chủ nhân âm thanh là nam hay nữ? Là người hay là ma đều là quỷ? Chỉ biết là, thanh âm này từ xa mà gần cực nhanh, so với cái tâm niệm lệch lạc người ta truyền tới còn nhanh hơn!

“Lão đại...” Năm tên đại hán đang muốn đâm phải nàng bỗng nhiên nghe thấy, một tên đều dừng lại, rồi rít quay đầu lại nhìn lão đại của bọn chúng, như đang hỏi lão đại bọn chúng nên làm gì bây giờ.

Lông mày đại hán áo tím nhíu chặt, lúc này, trong sương mù đen truyền đến âm thanh kia, hời hợt nói: “Lúc người mất đi nhân tính, Thiên Hòa Phật, có lẽ còn có thể vì một ý niệm mà cho bọn hắn một cơ hội hối cải mới, nhưng, Ma...”

“Ma chỉ biết dùng phương pháp xử lý trực tiếp nhất, đem bọn chúng xử lý — “

“Đánh vào địa ngục thống khổ nhất!”

Tình cảnh trước mắt hết sức quỷ dị, chỉ riêng năm tên đại hán kia lại liếc nhìn Tử Y lão đại của bọn hắn một cái, không khỏi lại can đảm hơn một chút, chửi ầm lên: “Hắc! Nói dóc không biết ngượng! Giả thần giả quỷ, không nhìn ra nổi ánh sáng của chuột nhất, có gan liền đi ra so chiêu với chúng ta một chút!”

Giọng nói trong sương đen lại nói: “Giả thần? Muốn giở trò quỷ?”

“Kẻ ngu xuẩn không chịu nổi, các ngươi sai rồi...” Ta khinh thường làm thần, cũng chưa tới mức lưu lạc thành quỷ, ta là người chân chính chính...”

“Ma!”

“Chỉ bằng các ngươi, vẫn chưa đủ để chứng kiến chân thân của ta!”

Nói tới chỗ này, kẻ tiếp theo lần lượt từng chữ từng chữ, chậm rãi nói: “Tuy nhiên, các ngươi cũng không xứng quay đầu lại kiếp này là bờ...”

“Đợi kiếp sau đi!”

Chỉ trong chớp mắt, một sợi tóc bay ra từ trong màn sương đen!

Một sợi tóc rất dài nhưng lại rất nhỏ, suýt chút nữa không cách nào nhìn thấy được!

Tên đại hán áo tím kia vừa nhìn xuống, sắc mặt đại biến, kinh hô: “Là sợi tóc! Các huynh đệ, cẩn thận—— sợi tóc? Năm tên đại hán kia không khỏi tò mò, công lực mặc dù thấp hơn Tử Y lão đại, cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra từ trong sương mù bay ra, lại là một sợi tóc dài mảnh, nhưng chỉ một sợi tóc, sao có thể làm lão đại bọn họ chấn động?

Bọn họ nhanh chóng hiểu ra! Lão đại áo tím kinh hãi, đều vì hắn nhìn ra nhanh hơn bọn họ, lực lượng mà sợi tóc này bao hàm, cỡ lực lượng đó đủ để giết thần, diệt quỷ vô song, lực lượng vô địch!

Mãnh lôi không kịp che tai, chỉ nghe năm tiếng “xột tơ nhẹ như muỗi đốt người”, sợi tóc này vậy mà như có mắt, xuyên qua trán của đại hán cầm đầu, rồi từ sau não bay ra, tiếp theo là gã đại hán thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ nhất...

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Năm tiếng nổ khiến người ta nghe mà sợ hãi, chỉ thấy nơi lọn tóc lướt qua, năm tên đại hán đứng mũi chịu sào, cả đầu lẫn thân thình lình đã nổ tung thành năm đồng thịt vụn, huyết hoa ngập trời, vô cùng thảm!

“Đây... là công phu gì vậy? Không! Rốt cuộc là... Ma pháp gì?”

Lão đại áo tím trước giờ vẫn tĩnh lặng tự nhiên kia, tận mắt thấy năm gã huynh đệ rên một tiếng cũng không rên lên một tiếng, toàn bộ đã chết không toàn thây, trong lòng không khỏi run lên. Thế nhưng, hắn chỉ có thời gian hỏi vấn đề này, nhưng không có đủ thời gian để tìm đáp án.

Sợi tóc kia sau khi xuyên qua năm tên huynh đệ của hắn, kẹp dư kinh kinh người, lại đâm thẳng tới mi tâm.

“Rào!”

Kình lực bức người không gì sánh được đã đâm đến trước mắt trong gang tấc, hắn căn bản không nghĩ tới muốn đưa tay ngăn cản, bởi vì hắn biết rõ tự tin tuyệt đối không đủ nội lực để ngăn cản, hắn chỉ có thể nghiêng người né tránh!

Cuối cùng hắn vẫn có chút đạo hạnh, như vậy lóe lên, hiểm hiểm né qua một kích đòn đầu, nhưng cánh tay trái của hắn lại không cách nào may mắn thoát khỏi, “Xoẹt” một tiếng bị sợi tóc xuyên qua, cánh tay trái của hắn từ bả vai đến ngón tay, cả đầu bạo thành thịt vụn!

“Grào!”

Trong tiếng kêu thảm thiết, hắn tự biết khó sống lâu hơn nữa, không thể không đi, nếu không tính mạng khó bảo toàn, liền thừa cơ cá chép xoay người, chỗ cụt tay kia máu tuôn trào như suối, phá cửa sổ bay lượn!

Đoàn sương mù thần bí kia vừa muốn đuổi theo, lại nghe nàng ngã trên mặt đất, bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt không chịu nổi, đoàn sương mù màu đen phiêu hốt vô định kia, bất ngờ hướng nàng bay tới, cho đến bên người nàng không bao lâu mới dừng lại.

Trong lòng nàng vẫn còn máu không ngừng lưu lại. Đang hấp hối, bước chân vào sinh tử. Nàng tự biết sắp chết rồi, nhưng nàng vẫn đau khổ chèo chống, mở to mí mắt vô lực nhìn đoàn hắc vụ kia.

Giọng nói trong màn sương nặng nề nói: “Tiểu nữ hài, ngươi không sợ ta sao?”

Nàng cười đau khổ, suy yếu đáp: “Ngươi... cái gì... Sợ?”

Đoàn hắc vụ kia nói: “Ta là ma nghe tiếng sợ vỡ mật của thế nhân.”

Nàng lại cười: “Cái này... niên đại, càng nhiều người... tự xưng... là người tốt, lại so với... Ác... Ma ác hơn... Ngươi có thể tự thị... Vì... Ma, nghĩ đến... đích thực... Ma cũng không phải là... “Ma” chân chính nói ra, trong hắc vụ, đột nhiên truyền ra một tiếng cười cách tà dị: “Đứa nhỏ, ngươi có thể như vậy phá thế tình, thật sự có thể cùng sinh ra, đừng có một khái niệm “ma căn”, đáng tiếc, ta thật sự vượt quá tưởng tượng của ngươi, trong hắc vụ này, ta có một cái sẽ làm cho ngươi rung động cực độ...”

“Chân thân!”

Nói xong, ở giữa đoàn hắc vụ kia, bỗng nhiên tránh ra một lỗ hồng, nàng không tự chủ được xuyên thấu qua lỗ hồng này,

nhìn vào chỗ sâu trong hắc vụ, tử tràng lúu lười!

Dường như nàng nhìn thấy một thứ gì đó khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

“Không... Có thể! Người... Người thật sự... là... Ma?” Mặt của nàng càng ngày càng tái nhợt.

“Tiểu cô nương, rốt cục ngươi cũng không hoài nghi nữa?” Đoàn hắc vụ kia không trả lời mà hỏi ngược lại.

Chân thân trong sương đen, rốt cuộc là người? Là ma? Hay là quỷ?

Nhưng mà vô luận trong sương mù đen là cái gì, lúc này nàng đã không còn cần sợ hãi nữa rồi, bởi vì nàng biết mình đã trở lại trạng thái hồi hồn, sắp tắt thở, nàng nói: “Vô... Bất luận ngươi là... cái gì... Người là... cái gì... Đông... Tây... Ta phải... hảo hảo... Tạ ơn... Người, người, cảm ơn người... Giết chết... Năm... Cừu nhân, ta... chỉ có... tiếc nuối...”

“Tiếc nuối gì?”

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, máu tươi lại từ khước miệng nàng trào ra mãnh liệt, nàng buồn bã nói: “Vương mục... Vu A Sở... Đều ở chung một nhà ta... Tốt lắm, còn lại... Tỳ nữ... Cũng hết... Thuộc hạ vô tội, nhưng mà... Ta... Một nhà... Liên lụy... Tất cả... người... hiện giờ... Còn có... Cừu gia... đang trốn. Ta... Chết không cam lòng...”

Đoàn khói đen kia nhìn khuôn mặt đầy oan khuất của nàng, nhìn thân thể nhỏ nhắn yếu ớt đang giãy dụa sắp chết, một hồi lâu không nói, thật lâu sau, đột nhiên trầm giọng hỏi: “Cháu à, nếu ta có một phương pháp khiến con tự tay làm kẻ thù của con, thì sẽ đẩy năm tháng vào chỗ vạn kiếp bất phục, con...”

“Có dũng khí thử một lần không?”

Cái gì? Cô ta đã hơi thở mong manh, cách cái chết không xa, nhưng làn khói đen kia còn nói có thể khiến cô ta tự tay đâm giết kẻ thù, điều này... có khả năng sao? Mặc dù cô ta đã khí suy lực kiệt sức, hồn lìa ngay tức khắc, cũng không ngừng cố vũ, đáp: “Ta... Vô thân vô cốt, trên đời... Cũng không có ai để ý tới ta... Cái thế giới này không cho phép... Ma nữ, càng không có người... Sẽ... Giúp ta... đủ... Cái gì... Không so sánh!”

Nàng đáp rất dũng cảm! Vô cùng kiên quyết!

Đoàn hắc vụ kia lại nói: “Gặp tai họa diệt môn, vẫn không khóc, hài tử, trong ngàn vạn con cái nhân gian, ngươi rất dũng cảm, cũng rất có tâm. Ta biết ngươi làm như vậy, không đơn thuần là ôm thâm cừu cha mẹ, cũng là vì báo đáp những tỳ bặc chết thảm vô tội chết thảm vì nhà ngươi, nhưng, phạm sự cần phải suy nghĩ cẩn thận...”

“Phương pháp vạn kiếp bất phục này, có thể so với chết còn thống khổ hơn...”

Luồng khói đen kia mặc dù đang đau đớn nhưng lòng báo thù càng như mũi tên bay lượn, không hề quay đầu đáp lại:

“Không! Chỉ cần... Cho dù... báo thù... nhưng ta lại muốn rơi vào... sâu nhất... không thấy đáy... Địa Ngục, ta...”

“Có lẽ ngươi sẽ không còn thân thể nữa, mà trở thành một hóa thân người cực độ tà ác, sau này làm bạn với ngươi, chỉ có tà ác vĩnh viễn không có điểm cuối cùng với bóng tối mịt mờ vô biên, ngươi cũng không sợ sao?”

Lần này nàng không đáp nữa, bởi vì nàng đã vô lực trả lời, máu tươi cuộn cuộn không ngừng, đã bịt lấy môi son, kèn kẹt, nàng vẫn là chém đinh chặt sắt, nặng nề gật gật đầu.

“Rất tốt! Hài tử, sự kiên cường của ngươi, ý chí báo thù của ngươi, đó là hiếm có trên nhân gian, ta, vô cùng thưởng thức ngươi!”

“Bây giờ ngươi phải hiến linh hồn của mình cho tên ác ma ta này, rồi ngheh đón ta biến thành “Ma” nhục thân của ngươi...”

“Lại cùng ta trở về “Địa ngục đi!”

Hiện ra linh hồn!

Ma thành nhục thân?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Bất kể xảy ra chuyện gì, nàng cũng không rảnh nghĩ tiếp, làn khói đen kia liền cuốn nàng đắm máu vào trong khói đen, tiếp đó —— người và khói đen, tia chớp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Tựa như trên đời này cũng chưa từng tồn tại một nơi nào cả...

Nàng!

Sau việc này, nàng tựa như một hồ nước bị bốc hơi, không còn xuất hiện nữa.

Cô ta chết rồi thì sao? Hay là cô ta đã hóa thành hình thức khác xuất hiện? Một loại khác là người hành hóa thân mà mọi người không thể tưởng tượng?

Không ai biết! Nhưng từ khi nhà nàng bị cửa diệt, quê hương tốt đã hoang phế, bởi vì người uống chết quá nhiều, phụ cận không ai dám tiếp cận phòng lớn mà ở, còn có một truyền thuyết rất đáng sợ, nói đêm trăng tròn, trong phòng lớn không người đều sẽ truyền ra tiếng cười điên cuồng của một nữ nhân, la hét: “Ta muốn báo thù! Ta muốn —— Thù —— “Là nàng trở về? Hay là quỷ hồn của nàng trở về?

Thôn dân phụ cận mặc dù đang không ngừng phỏng đoán, giống như tất cả mọi người đều không dám vào đêm trăng tròn, vào phòng tìm chứng cứ.

Nhưng có một điều có thể khẳng định chính là vô luận nàng chết hay không vẫn còn tồn tại!

Bởi vì mẫu thân của nàng năm đó của Tiểu tỷ A Sở, sau khi nàng diệt môn ba tháng, rốt cục đã bị bệnh, ngày mai mai táng, thôn dân vừa mới đem quan tài chôn xuống đất, đột nhiên ba tiếng “Xuy xuy xuy” vang lên, không biết từ đâu bay đến tam chi hương hoa, tia chớp cắm lên trên quan tài.

Các thôn dân đương nhiên đều khiếp sợ không thôi, bởi vì bọn họ căn bản không thấy bất kỳ bóng người nào xung quanh, hơn nữa quan tài gỗ còn là gỗ liễu, tương đối vững chắc, thân hoa lại là cành mềm, sao có thể cắm ở trên quan tài? Hơn nữa, đó còn là ba đóa hoa vô cùng tà dị - hoa màu đen!

Hoa màu đen, phải chăng chính đại biểu cho trái tim màu đen của Kính Hoa Nhân?

Có phải hay không tất cả đều bởi vì A Sở từng là thị tỷ tình như chị em của nàng, cho nên tại ngày A Sở Nương thân nhập thổ làm an, mặc dù nàng không tiện hiện thân, nhưng cũng chạy tới nhớ mẫu thân cố nhân?

Nàng vẫn để bụng?

Chẳng những như thế, còn có chuyện càng làm cho người kinh ngạc! Ngay tại sau khi mẹ Sở nhập thổ, A Sở năm đó mới tám tuổi, trong khi A Sở vừa về nhà, liền thấy một cái bóng đen thon dài, giống như là nữ tử, tiến vào phòng ngủ của hắn, hắn đuổi theo, trong phòng ngay cả nửa bóng người cũng không có, cửa sổ vẫn là đóng chặt, chỉ là, bên trong lại có thêm một đồng đồ vật - một đồng lá vàng đặt ở trên bàn!

Lá cây vàng sáng lóng lánh, làm cho người hoa mắt, càng làm cho người ta sinh ra cuộc sống sau này của nhị đệ A Sở, giàu có không lo...

Lại là nàng?

Cho tới bây giờ vẫn không có ai có thể chứng thực đó là nàng, nhưng thôn dân xung quanh tình nguyện tin tưởng, đó là - nàng!

Con người chính là như vậy, bọn họ luôn thích nghe truyền thuyết ma dị có tình có nghĩa, lại ghét đám ghen yêu tình ăn thịt Đường Tăng.

Cũng chính vì vậy nên nhân gian mới có truyền thuyết về hai tên nghĩa yêu Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh, truyền lưu không ngừng truyền lưu...

Ngoại trừ Nhị đệ được Nhị đệ của A Sở chiếu cố, những tỳ nữ gia quyến vốn dĩ ở trong nhà nàng cũng không bỏ sót điều gì. Bọn họ dù gặp phải khốn cảnh lớn cỡ nào, cũng sẽ có người âm thầm trợ giúp, thậm chí gặp gỡ Thổ hào ác bá hoặc người ngoài vào trong giang hồ bức bách. Không bao lâu sau, đám thổ hào ác bá và người giang hồ kia cũng sẽ không được chết tử tế, toàn bộ đều bị người ta tàn sát trong ban đêm, nghiễm nhiên như gà vịt bị người lột da lột da, thi thể treo ngoài cửa.

Đã có phần quá đáng chưa? Dân làng từng nghĩ như vậy, nhưng nếu chết đi chính là ức hiếp kẻ yếu, đa số đều là những kẻ lẳng phí lòng từ bi, dù sao cũng có ác cảm.

Mà đã nhiều ngày rồi, không chỉ riêng đám ác bá kia, ngay cả đám Ngụy quân tử muốn xâm chiếm thôn xóm này, rất giống kẻ xấu trong giang hồ, càng không có ai may mắn thoát khỏi,

bất luận bọn chúng võ công mạnh bao nhiêu, tất cả đều ở trong
đêm bị thần bí đồ sát.

Dần dần, “cô” không biết vẫn tồn tại này, không biết có phải là
người hay không, liền trở thành truyền thuyết trong thôn, cũng
trở thành —— trong lòng thôn dân ——

Tử thần!

Nữ tử tử thần!

Dòng họ ban đầu của nàng, mọi người đã không nhớ gì, nhưng
theo người đời nhớ, nàng đã từng có cái tên này, bởi vì tên này
tương đối đặc biệt, nàng gọi là ——

“Hắc Đồng!”

Chương thứ hai, tay màu đen...

“Hắc Đồng?”

Câu chuyện nghe đến đó, Tần Sương hơi kinh ngạc, bởi vì cái
tên Hắc Đồng này, thật sự rất là đặc biệt.

Chỗ hắc đang đứng lúc này là một khách sạn cũ kỹ không chịu
nổi.

Hơn nữa dưới ánh mắt cùng Tần Sương cùng lắng nghe câu
chuyện này, ngoại trừ có mười tên đầu mục thiên hạ biết võ
nghệ không kém, còn có hai sư đệ của hắc...

Bộ Kinh Vân.

Nhiếp Phong.

Lại thì ra, chiến dịch ở Vô Song thành, Hùng Phách không chỉ
có một mình phái Bộ Kinh Vân chính diện công kích Vô Song,
mà còn âm thầm sai khiến Tần Sương, lãnh binh chặn đánh
Độc Cô một phương từ các tỉnh, rút cuộc hai đại quân tự chiến
thắng trở về, mà trên đường quốc quy thiên hạ thái quân của
Tần Sương và Nhiếp Phong lại gặp phải bộ binh căm hận, vì
vậy hai quân hợp thành một, cùng tiến về thiên hạ.

Nhưng Hùng Phách lại nóng lòng muốn biết toàn bộ chiến
trình, Phi sứ bèn câu truyền lệnh, lệnh cho tam sư huynh đệ bọn
họ trở về tận thư, ngự mệnh.

Ba người đưa tới mười tên đầu mục thiên hạ trong quân đội, miệng đi trước phản thiên hạ, cũng lưu lại hơn mười tên đầu mục suất lĩnh hai chi tinh anh còn lại.

Không thiếu người đi ngày đêm, rất nhanh đã đến một thôn nhỏ dị thường ” lạc cô đơn “

Gần thôn nhỏ!

Cái tên như ý nghĩa này liền kề bên thôn xóm thiên hạ, mà ở trong võ lâm hiện nay có tư cách được tôn là chữ ‘Thiên’, từ bỏ thiên hạ đệ nhất được lệnh, còn có ai nữa?

Cho nên, thôn nhỏ cạnh trời chính là “Thiên Âm” ở bên ngoài mười dặm, thôn này mặc dù tiếp giáp với thành Thiên Âm, nhưng kỳ ngộ lại khác nhau một trời một vực.

Dưới sự bồi dưỡng của Thiên Âm thành, Thiên Âm thành được trời cao chiếu cố, sớm đã trở thành vùng đất mà thương lữ phải đi qua, một vùng phồn hoa, thôn nhỏ cạnh trời tuy gần với thành Thiên Âm gần mười dặm, dù sao địa phương ít người, tài nguyên có hạn, giành hết tài năng cho thành Thiên Âm.

Nếu không phải vì Tần Sương, bộ kinh vân, bọn người Nhiếp Phong khi đến thôn nhỏ lân cận trên trời thì đã là đêm, bọn họ cũng sẽ không cân nhắc độ túc ở chỗ này.

Huống chi, khách sạn ở thôn nhỏ lân cận cũng không nhiều, bọn họ tìm hồi lâu, vừa rồi mới tìm được một khách sạn cũ kỹ.

Gian khách sạn này tuy rằng cũ kỹ, nhưng giường quây lại là người tốt từ trên trời xuống dưới, bắt chuyện tương đối chu đáo, nói chuyện linh tinh. Nhưng khi Tần Sương ở trong khách sạn dùng bữa cơm tối, Tần Sương đột nhiên phát hiện ra, xem ra gian khách sạn này không bình thường chút nào, thì ra cũng không phải là một khách sạn bình thường.

Những nhà dân chúng tâm thường này, thích nhất cung phụng, đại khái cũng là các nhân vật truyền kỳ Bồ Tát rải Phật, thậm chí đủ loại màu sắc. Nhưng mà nhà khách sạn này được thờ phụng, lại làm cho người ta nhìn thấy trước mắt một ” bôi đen”!

Chỉ thấy một góc của đại sảnh khách sạn này, lại đặt một pho tượng nữ nữ dị thường cổ quái, pho tượng nữ này cao chừng

ba thước, một thân đen kịt, nửa người trên giống như mang theo một cái mặt nạ kim loại màu đen, lộ ra một đôi mắt đen láy tỏa sáng, nửa khuôn mặt phía dưới giống như là mang một tầng sa màu đen, nhìn phi thường thần bí, yêu dị.

Dưới chân pho tượng còn cắm ba nén hương, hiển lộ cũng không phải vật phẩm trang sức đơn giản như vậy, mà tin tưởng người của gian khách sạn này, chính là bức tượng được thờ cúng như thần linh.

Tần Sương cảm thấy kỳ quái, may mà chuông quây nói năng khỏe mạnh, chủ động kể chuyện xưa này cho bọn họ nghe...

Câu chuyện về pho tượng này, hóa ra là về chuyện thảm bị diệt môn, cũng như tìm kiếm trong Minh Nguyệt Lộ Nguyên.

Hắc Đồng! Câu chuyện về Hắc Đồng!

“Không ngờ rằng, pho tượng này lại có một cái tên đặc biệt như vậy - Hắc Đồng, chuông quỹ, người trong thôn các ngươi thật sự tin tưởng, Hắc Đồng đã trở thành Tử Thần?”

Tần Sương cảm thấy hứng thú hỏi, hắn không ngờ tới, vốn chỉ định ngủ lại khách sạn này một đêm, lại cùng Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong cùng mười tên đầu mục thiên hạ, hữu duyên ở đây lắng nghe một nữ tử truyền kỳ gặp gỡ, mà trên thực tế, sau khi nghe xong thân thế của nàng, tự nhiên có người đối với chuyện Hắc Đồng không có hứng thú.

Mà Bộ Kinh Vân vẫn luôn ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, cho dù trên mặt vẫn là một phái thờ ơ.

Hai mắt lại mơ hồ hiện lên một tia quang mang, là vì đồng tử đen gặp vận ngộ diệt môn tương tự với hắn, hắn đồng cảm?

Cũng bởi vì nàng, cũng có một biệt danh giống như hắn.

Tử Thần?

Những người được gọi là tử thần đều ít hoặc nhiều hoặc ít, chẳng lẽ không đau khổ thay cho người ngoài hay sao?

Mười tên đầu mục thiên hạ còn lại nghe được dị nhân thần dị; cả khách điểm, chỉ có một người nghe là không tập trung.

Nhiếp Phong.

Hắn không đầu nhập, chỉ vì hắn còn đang nhớ một người, một giấc mộng...

Cái gọi là quan phủ kín kinh hoa, tư nhân rèn từ đá ngăm, chỉ oán hồng trần tục, tình cảm lạnh lẽo nhất...

Nhưng dù hắn không tập trung vào chuyện gì, hắn vẫn là người, cùng với sự tích của nhiều người – sau khi nghe xong, chương quỳ kia trả lời: “Vị khách quan này, thật không dám giấu diếm., Thôn nhỏ lân cận chúng ta có vị trí vắng vẻ, từ trước đến nay bị thiên hạ bỏ qua, chưa từng được thiên hạ hưởng thụ nửa điểm ân oán che chở, cho nên thường xuyên có một ít người giang hồ giả nhân giả nghĩa đến đây, nói muốn bảo vệ chúng ta nên được đặt tên là bảo vệ., Quả thật là nhất tiền, vả lại còn hầu hạ Võ Hoành Hành, nhưng vô luận có bao nhiêu người giang hồ tới đây, chỉ cần bọn họ bất lợi đối với thôn dân chúng ta, thì chẳng mấy chốc sẽ bị người ta đồ sát vào ban đêm. Về sau lại có một số thôn dân nào đó âm thầm tận mắt nhìn thấy, phát hiện hung thủ tàn sát những người giang hồ kia, là một thân ảnh nữ giới màu đen...”

“Tuy chúng ta cũng cảm thấy, nữ tử thân bí màu đen này, ả làm thịt những kẻ bại hoại giang hồ kia vô cùng tàn nhẫn, nhưng dù sao ả cũng giống như đã giết chết chúng ta, cho nên toàn thôn chúng ta cũng không còn lời nào để nói. Hơn nữa, chúng ta còn căn cứ theo những thôn dân tận mắt nhìn thấy ả giết người, miêu tả bề ngoài và trang phục của ả, tìm thợ rèn đúc một pho tượng giống như ả ta, cũng giống như pho tượng được thờ phụng trong Tu sạn chúng ta...”

Chương quỳ một câu nói đến đây, không khỏi chỉ ngón tay về phía pho tượng màu đen trong khách sạn, lại tiếp tục nói tiếp:

“Hơn nữa bởi vì nàng luôn vì những người giang hồ gây bất lợi cho thôn dân chúng ta, mang đến tử vong.”

“Toàn bộ thôn chúng ta, phụng nàng làm “Tử Thần”, mỗi ngày hướng tượng của nàng thành kính dâng hương, khấn cầu nàng tiếp tục bảo hộ.”

Tần Sương nghe vậy không khỏi âm thầm bật cười, liếc xéo qua những bộ kinh văn cùng Nhiếp Phong ngồi ở một bên, ánh mắt tựa như nói với hai sư đệ của hắn, những thôn dân này

cũng tương đối tín nhiệm, lại tôn một nữ nhân muốn giết người làm thần!

“Nhưng, chương quây, nữ nhân bị các người tôn là tử thần, nếu đã đeo mặt nạ, bịt mặt hắc sa, sao các người có thể xác định, nàng nhất định là diệt môn hắc đồng năm đó?” Một gã đầu mục thiên hạ thuộc nhóm của Tần Sương chen vào nói.

Chương quỳ đáp.

“Là vì A Sở đệ! Năm đó hắn nhìn thấy bóng đen thần bí lóe vào phòng kia, lại giống hệt bóng đen chứng kiến người chúng, cho nên tất cả thôn dân đều tin tưởng, bóng đen cho nhị đệ A Sở, chắc chắn là đồng tử đen không thể nghi ngờ. Nàng nhất định sẽ trở về bồi thường cho A Sở!”

Lời giải thích này vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, bất quá còn có một chút vấn đề không rõ ràng, lúc này, một mực lạnh nhạt không nói, dường như đối với việc này bộ kinh vân không quan tâm, mở miệng nói: “Nhưng, bóng đen diệt môn kia...”

“Tất cả mọi người đều đã chết.”

“Trên đời này, chỉ có nàng hiểu rõ tình huống diệt môn nhất...”

“Các người, vì sao lại biết rõ chuyện nàng diệt môn đêm đó như vậy?”

“Rốt cuộc là ai nói cho các người biết?”

Lời này vừa nói ra, Tần Sương không khỏi quay đầu liếc nhìn kinh vân, hắn không sợ vị nhị sư đệ trầm mặc ít nói này, lại cảm thấy hứng thú đối với một nữ tử không biết sống hay không, càng không ngờ hắn sẽ phá lệ mở miệng hỏi.

Mà vấn đề mà hắn nói ra lại là năm câu, càng là hỏi một châm thấy máu, vừa rồi chương quỳ đem chuyện hắc đồng như lòng bàn tay, trong lúc nhất thời lại ngừng nói.

Hắn gãi gãi đầu, như đang không ngừng nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn rung đùi đắc ý đáp: “Đúng vậy! Khách quan hỏi cực kỳ đúng! Rốt cuộc lúc trước, là xương sống rõ ràng tình huống bi thảm của Hắc Đồng, đem tình huống diệt môn đêm đó nói cho chúng ta biết cho chúng ta biết? Sao người này lại có thể rõ

ràng cảnh ngộ của Hắc Đồng như vậy? Vấn đề này thật sự là không thể nghiên cứu, ta chỉ biết là..., Chuyện của thôn dân đối với nàng, đều là một truyền mười, mười truyền trăm, truyền một đời, về phần ai là người đầu tiên truyền cho nàng sự tích, chúng ta chưa bao giờ nghĩ tới nha!”

Tần Sương chỉ mỉm cười, rất nhiều lúc, quần chúng có niềm này đáng sợ, bọn chúng luôn truyền một mạch mười, mười truyền trăm truyền một chút tin tức, nhưng lại không biết nguồn gốc tin tức, thậm chí thật giả, cũng đã phụng hắc đồng tử làm tử vong!

Lời đồn thường được sinh ra từ đó.

Bất quá về lời đồn đại về Hắc Đồng này, là thật hay giả, giờ phút này chưa thể hạ đoạn ngữ, chú ý Tần Sương lại hỏi: “Chương quỹ, người kể truyền thuyết về Hắc Đồng đã là một thể hệ, vậy rốt cuộc câu chuyện của nó được sáng tạo bao lâu?”

Chương quỹ thở dài: “Đó đã là quá lâu rồi, đêm Hắc Đồng Diệt Môn đó...”

“Ít nhất là chuyện của năm mươi năm trước!”

“Năm mươi năm trước?” Tần Sương tương đối ngoài ý muốn, Bộ Kinh Vân khẽ nhíu mày, cho dù Nhiếp Phong một mực không yên lòng, cũng có chút biến sắc.

Tần Sương truy vấn: “Theo lời người vừa nói, lúc ấy Hắc Đồng chỉ vẹn mười tám tuổi, nếu nàng cho tới bây giờ chưa chết, chẳng lẽ ngày đó nàng không phải là một lão thái bà hơn sáu mươi tuổi?”

Chương quỹ gật đầu: “Vốn nên là như vậy, nhưng một năm trước, trong thôn chúng ta có tới hai người giang hồ, gọi là “Càn Khôn song bá” gì đó, nói muốn bảo hộ chúng ta vân vân, mục đích là nhật của, dùng sau đó trốn không thoát bị thần đồng làm thịt mất vận mệnh, vậy lần thứ hai nộp bài cho chúng ta., Cũng có không ít thôn dân ban đêm tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ bị đồng tử đen giết chết, bao gồm cả người kiến chứa một số thôn dân lâu năm, nhưng đôi mắt đen bọn họ lại là một nữ nhân dáng người khá yếu điệu, con mắt xanh xinh đẹp, tuy rằng nàng vẫn đeo mặt nạ, nhưng tất cả

thôn dân đều có thể nhìn ra, tuổi của nàng tuyệt đối không quá hai mươi!”

Tần Sương nói: “Nếu nàng ta vẫn đeo mặt nạ, có lẽ, con mắt đen thật sự đã chết rồi, nàng xuất hiện vào một năm trước, chỉ là truyền nhân hoặc hậu nhân của nàng mà thôi...”

“Tất cả thôn dân của chúng ta đâu có nghĩ như vậy. Trong sự kiện diệt môn của Hắc Đồng, đến cuối cùng, âm thanh trong màn khói đen kia từng nói với thợ đen là phương pháp có thể giúp nàng báo thù. Nhưng phương pháp này từng khiến nàng vạn kiếp bất phục, không còn nhục thể, mà trở thành một hóa thân nhân. Cho nên chúng ta tin tưởng Hắc Đồng có thể bảo trì tuổi tác trẻ, chỉ vì nó đã không còn là con người, mà trở thành một bộ hóa thân không thể tưởng tượng nổi của chúng ta...”

“Nhân hình hóa thân!”

Tần Sương nhẹ nhàng lắc đầu, như là thờ dài, hắc so sánh phong ba, vân niên ba, bốn tuổi, đã hai mươi tuổi, xưa nay tương đối thành thực trầm ổn, cũng khó tiếp nhận những lời vô căn cứ này, lúc này một gã đầu mục thiên hạ hội lại trêu ghẹo: “Hắc hắc! Ta hi vọng có thể tận mắt nhìn thấy vị hắc đồng này, nhìn xem nàng rốt cuộc là người, hay là nhân hình hóa thân? Còn nữa, lời nói đã báo thù, đã nhiều năm như vậy, đã báo được đại cừu?”

Chương quỹ bỗng nhiên muốn trêu cợt tên đầu mục thiên hạ hội chủ này, ra vẻ thần thần bí hê hê nói: “Người có thể đi thử vận khí, phòng lớn của hắc đồng ngay tại vùng ngoại hoang vu cách cửa hàng một dặm. Nghe nói từng tại một đêm trăng tròn, một số thôn dân đi ngang qua nơi đó, đều nghe thanh âm nữ nhân trong phòng lớn hoang phế truyền ra, đang điên cuồng kêu gào. Ta muốn báo thù., Nói chuyện, tuy rằng mọi người tôn sùng là tử thần, nhưng không ai dám vào bên trong cầu chứng, thứ nhất là sợ mạo phạm nàng, thứ hai, nơi đã từng chết của rất nhiều người, nghe nói đều rất tà môn...”

“Mà đêm nay, vừa hay...” “Đêm trăng tròn...”

“Dù cho các người ở đó không nhìn thấy hắc đồng, có lẽ sẽ phát hiện một điểm khác...”

“Thứ kinh khủng...”

Giọng chuông quỹ càng nói càng trầm thấp, quỹ thanh quỹ khí, mười tên đầu mục trong thiên hạ kia mặc dù biết rõ hẳn ra về thần bí, mười trái tim vẫn khó tránh khỏi sợ hãi, lông toàn thân dựng đứng. Tần Sương chỉ cười không nói, chỉ cảm thấy chuông này thật sự rất thú vị, Bộ Kinh Vân thì im lặng, giống như đang trầm tư, lại không biết có phải đang trầm tư việc này hay không, Nhiếp Phong...

Nhiếp Phong lúc nào cũng giật mình, bỗng biến sắc, nói:
“Có...có...có...”

“Âm? Phong sư đệ, người nghe giọng nói gì?” Trong ba sư huynh đệ bọn họ, Nhiếp Phong trước giờ là người nhạy bén nhất, Tần Sương cũng không lấy làm lạ.

Nhiếp Phong tiếp tục vênh tai lắng nghe, nói: “Là... Một vài thanh âm sần sật...”

“Thanh âm sần sật?”

“Không sai! Giống như... quỹ đói trong địa ngục, thịt thối trên người ngã xuống một chỗ, nhưng bọn chúng vẫn kéo theo thịt thối rơi xuống đất, từng bước từng bước... hướng nơi này...”

“Âm thanh tiếp cận!”

Lời vừa nói ra, mười tên đầu mục trong thiên hạ không khỏi hai mặt nhìn nhau, càng là sờn hết cả gai ốc, ngay cả Tần Sương cũng là kinh ngạc, mà ánh mắt Bộ Kinh Vân, đã hiệp lực hơn mọi người, rơi xuống bên ngoài cửa khách sạn.

Bởi vì Nhiếp Phong có thể dùng lỗ tai nghe ra âm thanh này đang đến gần khách sạn, nhưng Bộ Tạo Vân lại có trực giác tinh táo, cảm ứng được một vật thể đang di chuyển về hướng khách sạn...

Tất cả mọi người trong khách sạn, cũng theo ánh mắt kinh vân hướng cửa khách sạn nhìn lại, rốt cuộc bọn họ nhìn thấy Nhiếp Phong vừa rồi nghe thấy thanh âm, rốt cuộc là ai phát ra!

Chỉ là bên ngoài cửa khách sạn có một người đang đứng.

Không! Làm sao có thể xem là một người chứ? Điều này... phải là một con quỷ!

Một con lệ quỷ rất khủng bố!

Nói người này là quỷ, thực sự không sai chút nào, chỉ vì cả người hắc đẫm máu, nửa bên da mặt đã bị lột đi, lộ ra Bạch Khuyết kinh khủng nhất còn là ở mặt, mặt của hắc không biết đã bị dị vật gì phá vỡ., Trường thân tạng đều nháy ra, trong đó có một đoạn đứt ruột rủ xuống đất. Lúc hắc kéo dài, trên mặt đất vạch ra một đường huyết mạch quanh co khúc chiết, một đoạn ruột đứt đoạn khác, không biết vì sao lại ghì chặt cổ hắc., Tựa hồ có người từng có ý đồ lấy bụng của hắc, ghì chết hắc “Tiểu Ngũ! Là Tiểu Ngũ đêm nay đánh canh!”

Chưởng quỹ chợt thấy huyết nhân ngoài cửa, nhất thời hoảng sợ kinh hô, vừa muốn tiến lên xem rốt cuộc là cái gì, ai ngờ có một bóng người đã nhanh như gió, một tay đỡ lấy Tiểu Ngũ đang lung lay sắp đổ, người này đúng là ——

Nhiếp Phong!

Vốn dĩ tâm thần hắc vẫn luôn dao động, vẫn luôn suy nghĩ đến một người, không muốn để ý bất kỳ chuyện gì nữa. Thế nhưng hiện tại mạng người quan trọng, hắc lại không thể không để ý, hơn nữa lý lẽ còn nhanh hơn bất cứ kẻ nào.

Nhiếp Phong ra tay nhanh như chớp, “Bộp bộp” đã phong ấn mấy tên huyết nhân trên thân thể máu tươi như suối tuôn ra. Đáng tiếc, tên được chưởng quỹ gọi là Tiểu Ngũ này đã vô cùng suy yếu, hấp hối.

Hắc có thể duy trì được lúc này, thật khó có được. Hắc nắm chặt lấy hai tay Nhiếp Phong, dùng hết một hơi cuối cùng kêu lên:

“Hắc Đồng... Cố cư... đến rồi... Một chi rất... Sợ hãi...”

“Quỷ...” Lời này vừa dứt, hắc đã lập tức khí tuyệt, ngã xuống đất.

Biến sinh dưới nách, Nhiếp Phong sững sờ nhìn hắc, nhìn Tiểu Ngũ chết không nhắm mắt, đôi mắt đầy vẻ lỗi lạc lấy tay nhẹ nhàng quét qua hai mắt hắc, Tiểu Ngũ rốt cục nhắm mắt lại.

Gió đêm thổi ớn lạnh ngoài cửa khách sạn, trong gió, mơ hồ đưa tới một mùi vị khiến người ta buồn nôn, lại như đưa tới một giấc mộng ma dị, tựa hồ cũng không chỉ Tiểu Ngũ bị ngộ hại...

Thủ pháp của người hung ác đúng là quá tàn nhẫn, Tiểu Ngũ chỉ là một phu canh thông thường, không cần thiết phải như vậy giết hắn, chẳng lẽ... Người đến thật sự là một quý?

Mái tóc dài của Nhiếp Phong tung bay trong gió, tay của hắn có chút rung động, không biết có phải do sự phấn nộ trong lòng hay không...

Vốn hắn đã mất hết hy vọng, vốn dĩ đã không muốn xen vào việc của người khác, giờ phút này lại đột nhiên quay đầu lại, Mộc Vô Tình hỏi Tần Sương và Bộ Kinh Vân sau lưng:

“Các người không để ý tới?”

Hắn hỏi như vậy, kỳ thật là nói, cho dù hai người bọn họ không để ý, việc này hắn cũng khẳng định, cho dù trở về chậm sẽ hướng hùng bá phục mệnh, hắn cũng không tiếc...

Không ngờ ba người chỉ định mượn một bữa cơm, lại xảy ra chuyện làm cho người ta không dám tưởng tượng như vậy...

Tần Sương không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn bộ kinh vân phía sau hắn:

Bộ Kinh Vân lại không gật đầu, nón che toái địa xoay một cái. Hắn quyết định nhanh hơn bất cứ kẻ nào, cả người lẫn bông, trốn lẫn cả huyết lộ do Tiểu Ngũ Tràn đánh vào, chạy như bay mà đi!

Hắn cũng sẽ quan tâm tới một thôn dân tầm thường bị tàn sát? An An bởi vì...

Hắn ta nhìn qua, sáu chữ “Hắc đồng cổ nhân” càng cảm thấy hứng thú?

Đối với một nữ nhân bị thế nhân gọi là Tử Thần.

Càng cảm thấy hứng thú?

Huyết vụ mê ly, huyết lộ so với huyết vụ càng mê ly!

Một lát sau Nhiếp Phong Bộ Kinh Vân cùng Tần Sương, đã độn tiểu Ngũ đoạn trường vạch trên mặt đất huyết lộ, một đường thẳng đến ngoại ô chiến cách khách sạn một dặm, mà mười tên thiên hạ đầu mục kia mặc dù cũng cùng ba người tìm kiếm, duy thân thủ rõ ràng tốt hơn Tam sư huynh đệ bọn họ là cái bánh bao, rơi từ xa phía sau.

Quá gần hoang dã, mùi máu tươi càng vẫn đục, vẫn đục khiến người ta có chút thần không giữ được, xung quanh càng tràn ngập một mảnh sương mù máu mỏng, thì như hạt mưa nhỏ màu đỏ như máu.

Nhưng ở sâu trong sương mù máu, Nhiếp Phong, Tần Sương và Bộ Kinh vẫn rồi cuộc cũng phát hiện một căn phòng lớn, ba người vừa nhìn liền biết, đây nhất định là chỗ ở cũ của Hắc Đồng, bởi vì ngoài cửa phòng lớn đang có vô số thủ ấn mới ấn lên – Huyết Thủ Ấn!

Còn có máu huyết cuộn cuộn chảy ra như nước sông!

“Là nơi này!” Ba người lên trước, “Phụ” một tiếng lướt vào trong phòng, chưa kịp đứng vững, Tần Sương đã “A” khê nghe một tiếng, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân dù chưa thấp giọng hô, thần sắc cũng biến đổi.

Vốn dĩ nói về Thần, tin tức có tin tức, Tiểu Ngũ gần chết nói trong nhà lớn này có quỷ, Tần Sương cùng Nhiếp Phong cũng không dễ tin, Bộ Kinh Vân càng hoài nghi, chỉ là, cảnh tượng hôm nay xuất hiện trước mắt ba người, lại dạy cho ba sư huynh đệ bọn họ, tiếp cận với mười tên đầu mục thiên hạ, bắt đầu còn nghi ngờ, rồi cuộc trên đời này thật sự có quỷ hay không?

Chỉ vì cảnh tượng trước mắt chỉ có quỷ mới thích biến thành như vậy!

Có thể thấy rõ căn nhà đã bị phá nát to lớn như vậy, tất cả vách tường đều đã bị bôi đầy máu, trong lúc hỏi còn kèm theo một ít vật thể giống như óc, từng giọt từng giọt từ trên tường chảy xuống đất, trên mặt đất ít nhất cũng hiện đầy thi thể của hơn mười bộ thôn dân.

Đáng sợ nhất chính là thi thể những thôn dân này, ngoại trừ ruột xuyên bụng nát, đầu của bọn họ, đã sớm không biết đi đâu?

Nhìn hơn năm mươi cỗ tử thi không đầu này, mười tên đầu mục thiên hạ kia đã nhao nhao bịt miệng, mũi, không biết là cảm thấy máu tươi quá mức nặng hay là đang kiệt lực ngăn lại tự cung mà không nhìn được phun ra ngoài?

Mười tên đầu mục thiên hạ này mặc dù đã trải đủ giang hồ, chỉ có tình cảnh máu chảy đầm đìa như vậy, nhưng thật sự là hậu sinh khả úy, giờ phút này vẫn có thể giữ được tỉnh táo cao độ, ngược lại là Tần Sương, Nhiếp Phong tuổi trẻ nhất, bước nhanh kinh vân!

Nhưng trên mặt Tần Sương cùng Nhiếp Phong đã hiện lên vẻ ưu sầu, mặt Bộ Kinh vân dần dần trở nên xanh mét, ba người đã sớm phát hiện, tù nhân vị bị chém đứt đầu hơn năm mươi cổ tử thi không đầu kia lời lẩm bẩm bình, cũng không giống bị đao kiếm các loại binh khí chém rụng, mà là bị người ta dùng móng vuốt, mạnh mẽ xé rách!

“Nếu kẻ hành hung là người, vậy lực móng vuốt cũng khá kinh người, nếu kẻ hành hung là quỷ, vậy...”

Tần Nghiễm liếc nhìn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân một cái, nói: “Vân sư đệ, Phong sư đệ, tiểu ngũ nói chỗ ở của Hắc Đồng có quỷ, mọi người có thể tin rằng tàn sát hơn năm mươi thôn dân này, là... quỷ?”

Bộ Kinh Vân vẫn im lặng, Nhiếp Phong lại nói: “Cho dù có, đầu quỷ này cũng tuyệt đối không phải là hắc đồng.”

“Vì sao lại khẳng định như vậy?”

“Bởi vì từ chương quỹ miêu tả đối với hắc đồng, nàng tựa hồ chỉ ghét nguy quân tử, quyết không tàn sát thôn dân vô tội.”

Lời này của Nhiếp Phong vừa nói ra, từng bước kinh vân không khỏi từ từ nhìn về phía hắn, giống như đang nói, anh hùng nhìn thấy có vẻ giống nhau!

Nhưng mà ba người bọn họ, cùng với mười tên đầu mục đệ tử thiên hạ kia, đã không cần đoán nữa, không cần đoán nữa xem thực sự có quỷ hay không, cùng với bóng quỷ kia có phải là Hắc Đồng hay không, một gian phòng trong bốn gian phòng lớn, bỗng nhiên truyền ra một trận thanh âm “Tập luyện”.

Một trận thanh âm như là âm thanh thức ăn ngon của nhân gian!

Thanh âm này nghe qua còn giống như là hưởng thụ, tại căn phòng lớn đầy máu tươi và tử thi này.

Lại truyền đến một trận âm thanh ăn uống, thật khiếp người, không thể tưởng tượng nổi.

Tần Sương toa liếc mắt nhìn căn nhà kia, nói với bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong: “Xem ra thứ chúng ta muốn thấy bất luận là người hay quỷ đều ở trong Vân phòng kia.”

“Đi đi!”

Tần Sương vừa nói xong thì thân hình đã vang lên, Nhiếp Phong và Bộ Kinh vân cũng không bỏ qua màn thầu, cho dù một tiếng “Bành” thật lớn! Ba người giống như là ba đạo lưu tinh phá cửa mà vào, nhưng chưa kịp đứng vững đã có một đoàn vật thể bay tới trước mặt ba người, đoàn vật thể kia rõ ràng là ——

Một cái lưỡi máu chảy đầm đìa!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cái đầu lưỡi kia đã bay tới trước mặt Phong, Vân, Sương ba người dùng vôi rồng trước mắt, mắt thấy muốn ném trúng một người trong đó, bất quá ba người bọn họ đã là đệ tử nhập thất hùng bá, tuyệt đối không phải hạng người uất ức, chỉ thấy ba cái bóng nhoáng một cái, dĩ nhiên đã né qua, nhưng sau đó mười tên đầu mục đuổi theo, lại không phải là đệ tử nhập môn của hùng bá...

Một tên đầu mục trong đó né tránh hơi chậm, đầu lưỡi máu chảy đầm đìa lại bay vào trong miệng của hắn, nhét đầy miệng hắn...

Đầu lưỡi càng như ẩn chứa một cỗ dư kinh, trong miệng tên đầu mục Phủ hạm hán này, dư kinh ngay tại chỗ như lũ quét, đầu mục kia “Phốc” một tiếng, dư kinh trong cổ họng rõ ràng bức ra bảy phần máu tươi, nhất thời máu chảy như suối, máu tươi bay lên, chúng nhân tát, mũi miệng, mũi của hắn phun ra, hai viên nhãn cầu của hắn cũng bị bức đến mức bắn ra!

Trong chớp mắt, tên đầu mục này đã chết thảm tại chỗ, một đám thủ lĩnh thiên hạ bị dọa đến hồn vía lên mây, nhưng sự vật càng làm cho hồn vía bọn họ nhập vào cơ thể, rốt cuộc bọn họ hiện thân đã minh bạch đầu tử thi không đầu kia, rốt cuộc biết rõ đi nơi nào.

Những cái trán kia, nguyên lai tất cả mọi người đều ở trên một góc tối trong phòng này, nhưng tất cả đầu vầng tai mắt mũi

miệng đều bị đào xuống không biết đi nơi nào; mà trong một cái góc tối của gian phòng này;

Đang có một hán tử dáng người tương đối khôi ngô, lưng hướng bọn họ ngồi ở trong phòng, mùi máu tươi đều từ trên người hán tử này phát ra, làm cho người buồn nôn!

Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và Tần Sương đứng cách hán tử này một trượng, hán tử kia đương nhiên biết có người vọt vào trong phòng, nhưng nghe tiếng hít thở của hán tử trở nên dồn dập, giống như cực độ hưng phấn., Hán vội vàng cười ha hả nói: “Rất tốt! Phóng sinh ra một thôn dân, đưa tới hơn mười tông giao dịch này thật sự có lời...” Thanh âm nghe tương đối chói tai, thoáng như tiếng đao kiếm kéo dài trên đá, làm cho người sờn cả tóc gáy, càng không giống như thanh âm người không có., Chẳng lẽ, thổ lộ ra người thật sự là quý? Đối mặt với năm mươi cái đầu đầm máu của ta, còn có một hán tử vẫn chưa thấy mặt quý, bộ kinh vân, Nhiếp Phong cùng Tần Sương thể mà vẫn trấn định được, Nhiếp Phong bỗng dưng há mồm nói: “Nghe nói, người là quý?”

Hán tử kia nghe vậy, chỉ phát ra tiếng cười quý dị, sau một hồi lâu mới đáp:

Ha ha ha ha! Không thể tưởng được những thôn dân ngu muội vô tri kia, lại dùng một chữ “Quý” để hình dung ta? Hắc hắc! Nói cũng phải! Ta đích thật là - quý! Tên của ta gọi là “Thú tâm quý!”

Thú Tâm Quý? Tần Sương nhìn Nhiếp Phong một cái, Bộ Kinh Vân khẽ cau mày, còn tên hán tử tự trả lời là thú tâm quý lúc này đã chậm rãi quay đầu, nhìn mọi người, lạnh lùng nói từng chữ: “Được rồi! Hàn huyền xong, các người...”

“Muốn tìm tử pháp gì?”

Hắn quay đầu lại rồi! Hắn quay đầu lại!

Vừa đối mặt, vẫn có thể may mắn còn tồn tại chín tên đầu mục của thiên hạ, nhất thời cùng kinh hô, mà Phong, Vân, Tần Sương đứng gần cũng theo đó biến sắc!

Khó trách tên tiểu ngũ chết thảm kia lại gọi hắn là quý. Hắn, chính là một cái mặt quý dữ tợn giống như quỷ dạ xoa!

Nét mặt người đàn ông này đầy những vết kim khâu. Bên trên mặt trái của gã, xem ra là mặt của một nam nhân. Nhưng mà trên mặt phải của gã lại là một nữ tử.

Còn có mặt trái và dưới mặt phải của hắn, càng theo thứ tự là một khuôn mặt của một lão phụ, cùng với khuôn mặt của một đứa trẻ, một lời thốt ra, cả khuôn mặt hắn giống như lấy bốn khuôn mặt khác nhau, da thịt, cứng rắn khô và mà thành, tựa như một đồng “Bách mỹ đồ” của tử thi, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Và lại, hắn còn có mười đầu ngón tay nhọn sắc như dùi sắt, tay phải của hắn còn bung một cái nôi sắt lớn, mà ở trong nôi sắt... Trời! Trong nôi sắt, thỉnh thoảng chứa đầy tai mắt mũi miệng hắn, trong lúc nói chuyện, nguyên lai hắn một mực nhặt lên những thứ này mắt mũi miệng miệng ăn, tai mắt mũi miệng có già có, non, nam có nữ...

Quá tàn nhẫn! Nhiếp Phong không ngừng kêu thảm trong lòng, tại sao trong chỗ ở cũ của con mắt đen này lại xuất hiện một quái vật người không giống người, quỷ không ra quỷ, thêm ăn, miệng mũi?

Trong lúc tất cả mọi người lo lắng, tên hán tử gọi là thú tâm quỷ kia lại nói: “Ha ha! Các ngươi đã không nói ra được bản thân muốn chết như thế nào, vậy thì để ta từng quỷ ngó thay các ngươi làm chủ đi! Đứng ở phía trước nhất là ba tên tiểu tử trông rất tuấn tú, ngũ quan chắc chắn ăn rất ngon, tin tưởng có thể thay lão tử cái mặt quỷ này thành hình vớ hình, làm cho nó tuấn mỹ một chút, còn chín trường lão quỷ còn lại kia cũng có thể làm bạn cùng ăn, ha ha...”

Vừa dứt lời, tên thú tâm kia đã nhặt lên ba viên nhãn cầu máu chảy đầm đìa lên trên chén, kẹp lực bắn nhanh về phía ba người Nhiếp Phong, nhưng ba sư huynh đệ bọn hắn cũng không phải là hạng xoàng, tia chớp trác thân né qua, chỉ là mục tiêu của ba con mắt này, nguyên lai không phải là ba người bọn hắn...

Mà phía sau bọn họ có ba gã thủ lĩnh thiên hạ!

“Phốc phốc phốc” ba tiếng! Ba khối nhãn cầu đã nhanh như chớp bắn phá ba gã đầu mục, ba người không kịp rên lên một tiếng, bộ não bắn tung tóe, mất mạng tại chỗ!

Chiêu thức ấy thật đúng là không nhỏ! Hán tử này cho dù không phải thú cũng không phải quỷ, có thể lấy mắt mềm mại giết người, công lực cũng không tầm thường!

Nhưng mà, hắn cũng không khỏi lớn nhỏ đánh giá ba tên tiểu tử trước mắt này, Nhiếp Phong, bộ kinh vân, Tần Sương, cũng là người bất phàm!

Chỉ tiếc, ba người này khác nhau, hôm nay cũng không có đất dụng võ, ngay lúc ba người bọn họ đang định đánh về phía chi tâm quỷ, gian phòng lớn tĩnh mịch mà khắc nghiệt này, vang lên một tiếng như có như không, như có như không, hừ nhẹ một câu làm cho người ta có chút khó hiểu:

“Vân Vân chúng sinh.

Tội nghiệp cuộn cuộn.

Thiên Phật không độ.

Chỉ có ta là Ma độ!”

Lại là câu nói này?

Nhiếp Phong và Tần Sương ngây ngẩn cả người, Bộ Kinh Vân ở bên tai lắng nghe, câu nói này, không phải là trong cổ sự Hắc Đồng mà chương quỹ nói, đoàn đen thần bí đến trước cứu giúp Quả Đồng kia, là lời nói?

Hôm nay, giọng nói này bị trừ ra là của một cô gái, nhưng giọng nói này dường như bị một cỗ tu vi thâm hậu đè ép, không phải là giọng nói chân chính của cô gái này, mà chỉ là một giọng nói thành tâm huyền ảo.

Chợt nghe thanh âm này, chợt nghe câu nói này, Lỗ Tâm Quỷ vốn giết như điên như dại kia cũng dừng lại tại chỗ, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi khó có thể hình dung, không ngờ một con ác quỷ giết người không chớp mắt, sẽ hoảng loạn thất thố như vậy!

Nhưng nghe cũng ngơ ngác kinh hô:

“Là... nàng!”

“Là nàng tới!”

“Oa!”

“Vâng, thưa...”

“Hắc Đồng đến rồi!”

Trong tiếng kinh hô đó, con quỷ tâm thú này đã không còn quẩn luyến với món ngon mà mắt mũi mũi miệng hấn, nó như phát cuồng xông ra ngoài phòng. Sáu gã đầu mục thiên hạ sống sót trong chỗ chết đang đứng cạnh cửa phòng, đám người chỉ thấy khí thế hấn hung hăng, nhao nhao mượn thân tránh đi, để hấn chạy ra ngoài!

Hắc Đồng?

Con thú tâm quỷ kia tựa hồ tương đối e ngại con mắt đen, liệu có phải chính là... Hắc Đồng từng bị diệt môn không?

Trong nháy mắt, vô số nghi vấn liên quan tới Hắc Đồng nhanh chóng lóe lên trong lòng mọi người trong phòng, Nhiếp Phong và Tần Sương càng không cho phép chậm trễ, “Xùy” một tiếng đuổi sát theo con yêu thú mà ra, mà những đầu mục còn lại đương nhiên cũng theo sát phía sau.

Chỉ có một người, hấn vẫn lạnh lùng như trước, cũng không có đuổi theo, người này chính là Bộ Kinh Vân!

Hấn không cùng mọi người đuổi theo, chỉ vì hấn bỗng nhiên phát hiện một chuyện!

Người bình thường, thậm chí là người trong giang hồ cũng sẽ không chú ý tới máu tanh, đặc biệt là phần lớn những thi thể bị chém giết kia đều vô cùng thâm thắm. Cho dù là kẻ hung ác trong giang hồ máu me cùng với gan cũng sẽ không chui vào những thi thể đầm máu.

Nhưng bộ Kinh Vân cũng không phải người trong giang hồ bình thường, hấn là — Tử Thần!

Tử thần đã sớm quen với việc máu tanh, năm đó khi Hoắc Bộ Thiên bị diệt môn, đây là lần đầu tiên hấn bức bách thói quen, tràng diện máu tanh bị bức đến chết lặng.

Cho nên, hấn thường thường có thể từ một ít việc mà người thường không dám nhìn nhiều trong việc huyết tinh nhìn thấy một chút vật khác.

Tựa như cái nôi sắt mà đầu Quỷ tâm thú kia ném xuống, ở trong nôi nằm trong tai mắt mũi miệng nhiều không đếm được,

bộ kinh vân cảm thấy ở trong đó có thể có một ít đồ vật hết sức đặc biệt.

Hắn chậm rãi bước tới gần, cầm lấy cái nồi sắt đầy máu đen kia, mặt không đổi sắc lấy ngón tay gạt nhẹ những cái đầu váng tai mắt kia ra...

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy thứ gì ẩn giấu dưới đồng máu đen kia.

Đó là một...

Yêu thú như phát điên, chẳng những lao ra ngoài mà còn xông ra cửa phòng, xông vào một khu rừng cổ thụ che trời gần đó.

Khu rừng âm u lạnh lẽo âm trầm, nhưng nàng là một hóa thân người hành tẩu!

Chính vì bà là một hóa thân người nên mới càng đáng sợ hơn!

Con tâm quỷ liễu lĩnh đi về phía trước, nhưng đột nhiên nó phát hiện mình đã không cần phải đi nữa.

Bởi vì có một người đang đứng cách hắn hai trượng!

Một người có mái tóc dài màu đen, quần áo bó sát người...

Cùng người chết màu đen!

Đúng vậy! Tử vong! Người này ôm lấy tử vong! Ngay sau khi người này xuất hiện, toàn bộ như bị tử vong bao phủ!

Người này lưng đeo một con thú tâm quỷ, toàn thân tản ra một khí tức tương đối bá đạo, nồng đậm tử vong, kỳ quái chính là theo bóng lưng nhìn lại, người này chỉ là một nữ tử có thân hình mỹ lệ, tựa như vưu vật chốn nhân gian, một phụ tử vong cũng có khí tức bá đạo bậc này?

Nhưng mà Quỷ Tâm mới nhìn thấy bóng đen này, giống như nhìn thấy mãnh quỷ, trông thấy một con mãnh quỷ còn mạnh hơn chính nó!

Qua hồi lâu, thú tâm quỷ vừa mới kinh hồn Phủ Định, dần dần hiểu được mở miệng nói chuyện, hắn bỗng nhiên nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp nói: “Ngươi... Đến... rồi?” Bóng đen thân bí kia vẫn chưa từng có lần đầu nước gập mặt, chỉ là lạnh nhạt đáp: “Thú Tâm Quỷ, ngươi hẳn là minh bạch vì sao ta lại

đến.” Thanh âm của nàng trầm lạnh, bao phủ một loại cảm giác tử vong.

Thú Tâm Quỷ không khỏi gật đầu, không tự kiềm chế nói: “Ta... Ta biết, ta trộm chủ nhân của nó... “Đạt Ma” này, ngươi là... đến đây thu hồi... nó?”

Không thể tưởng được thú tâm quỷ vừa mới hung ác ăn thịt người, khí thế như cầu vồng, giờ phút này trước bóng đen lại như sơn dương, hiền ảnh này, đến cùng có cái gì kinh người, chỗ kinh tâm?

Mà đôi lần “Đạt Ma chi tâm”, đến tột cùng là vật trọng yếu gì?

Bóng đen lạnh lùng nói: “Đáp trả là tốt! Ngươi đã hiểu rõ tâm ý “Đạt Ma” vô cùng trọng yếu, ngươi trộm nó, chúng ta nhất định sẽ đuổi về, vì sao ngươi vẫn muốn trộm? Hơn nữa còn ẩn nấp ở chỗ cũ của ta, ngươi cho rằng ta là mù sao?”

Tại đây? Chỗ cũ? Thú Tâm Quỷ vừa mới ẩn nấp, chỉ là chỗ ở cũ của Hắc Đồng, lẽ nào... bóng đen trước mắt này là...?

Làm sao có thể? Hắc Đồng nếu chưa chết, hẳn là đã là bà già hơn sáu mươi tuổi!

Sao lại là đáng người yêu điệu xinh đẹp – nàng?

Thú Tâm Quỷ đã trán đầy mồ hôi lạnh, áp ứng đáp: “Con kia... Bởi vì nơi nguy hiểm nhất... Nơi đó chính là nơi an toàn nhất... Chỗ, ta còn tưởng rằng... Nhất định ngươi sẽ không nghĩ đến, ta sẽ... trốn vào chỗ ở của ngươi...”

Bóng đen kia cười lạnh một tiếng, khí tức tử vong trong nụ cười càng đậm, nói: “Ngươi rất thông minh, cũng rất to gan! Đáng tiếc ngươi tựa hồ vẫn không trả lời ta, rốt cuộc vì sao ngươi lại trộm —— “Đạt Ma chi tâm”?”

Thú tâm nơm nớp lo sợ đáp:

Từ khi... Chủ nhân cứu ta trở về... Sau... mãi... không cho ta... lần nữa...

Ăn thịt người, nhưng... Ta thực sự... đói quá... Quá lâu rồi, ta... chỉ có thể nghĩ... một lần nữa... những thứ... ăn ngon lành như mất mũi miệng ta đây, cho dù... là một lần, cũng đã... vừa lòng mãn nguyện...

Nghe đến đó, bóng đen kia như đã bắt đầu hiểu được dụng ý của quỷ tâm thú, nói: “Cho nên, vì cái lý do ngu xuẩn miệng thú no bụng này, người không những trộm đi, càng trộm đi tâm ma “Đạt Ma”, vậy đợi vạn nhất bị bắt về, còn có thể vượt tâm đắc cầu xin một cái mệnh tiện?”

Mồ hôi của con thú rơi như mưa, đáp: “Đúng... đúng!”

Bóng đen kia lại nói: “Nhưng sao bây giờ người lại sợ hãi như vậy? Hình như bây giờ mồ hôi của người đang nhỏ như mưa...”

Thú Tâm Quỷ nói: “Bởi vì... Ta không ngờ rằng... đến đuổi... Của ta, là... Người!”

Ồ? Hẳn không dự đoán được sẽ đuổi theo hẳn, sẽ là nàng sao? Tức là, bọn họ, không chỉ có mỗi thú tâm quỷ với nàng mà còn có một ít khác? Nàng? Hay là nàng?

Bóng đen gật đầu nói: “Không sai! Nếu đuổi theo người là “Hắn”, có lẽ hẳn sẽ thật sự tha cho người một con đường sống, đáng tiếc, người thật bất hạnh...”

“Đến truy người, là ta! Người hẳn phải biết, người lấy máu nhuộm đen nơi ở của ta, cần phải trả giá như thế nào?”

Thú Tâm Quỷ đã bước từng bước lui về phía sau, vừa nói: “Nhưng ta đã giấu kín tấm lòng Đạt Ma ở một nơi bí mật. Nếu người... giết ta, thật sự không sợ... sẽ còn tìm không thấy nó?”

Bóng đen tiếp tục dùng giọng điệu lạnh lùng như băng tuyết nói: “Người nên hiểu rõ tính tình của ta, từ tâm đắc Đạt Ma, ta nhất định sẽ có cách để trở về! Tuy nhiên, từ trước đến nay ta có một thói quen bất thành văn, chính là...” Nói đến đây, khí tức tử vong trong giọng nói của nàng càng đậm hơn:

“Đến khi ta tức giận muốn giết người, ta sẽ không để ý hậu quả, liều lĩnh. Mẹ nó, mẹ nó...”

“Giết rồi hãy nói! Giết rồi nói sau!”

Không để ý hậu quả giết người, cái thói quen bất thành văn này, liệu có phải là nguyên nhân khiến nàng sợ hãi cực độ không?

Đương nhiên không phải!

Cho dù nàng muốn giết cứ giết, nàng cũng phải có đủ lực lượng giết người, mới có thể khiến người khác e ngại!

Mà sức mạnh của nàng lại quá kinh người!

Chỉ thấy nàng không quay đầu lại, thân không nhúc nhích, như muốn vung tay lên!

Thú Tâm Quỷ vốn đã có thể dùng đầu lưỡi giết người, giờ phút này lại như một con chuột bị mèo trêu chọc, thân hình cấp tốc lui về phía sau, không còn mạng chạy trốn!

Đáng tiếc, mặc dù hắn đã sớm có chuẩn bị, tranh thủ hết tiên cơ, nhưng hắn vẫn không cách nào chạy thoát...

Bàn tay màu đen có thể mang tử vong tới cho bất kỳ sinh linh nào trên thế gian này! Là bàn tay của Tử Thần!

Trong khoảnh khắc, trong rừng rậm vang lên tiếng kêu thảm thiết của con người, tiếng tử vong của con thú tâm quỷ:

Tiếng kêu thảm thiết này rất nhanh đã truyền khắp rừng rậm, truyền đến tai Nhiếp Phong, Tần Sương, cùng đám đầu mục thiên hạ còn lại.

“Là tiếng kêu của con thú tâm quỷ kia!”

Đám người Nhiếp Phong đang truy đuổi trong rừng rậm, một mực bởi vì cây cối trong rừng rậm quá rậm rạp, trong khoảng thời gian ngắn mất đi bóng dáng thú tâm quỷ. Nhiếp Phong đang muốn dùng “Băng Tâm quyết” nghe được nơi này truyền ra một tiếng hét thảm.

Bọn họ đều nghe thấy rõ ràng, đây rõ ràng là tiếng kêu thảm thiết của quỷ tâm thú, tốt cùng là ai đã phát hiện ra nó trước cả bọn chứ? Là ai có được sức mạnh kinh người như vậy, có thể khiến cho một con thú như ma như thú kêu lên thảm thiết?

Không thể nghĩ kỹ, đám người Nhiếp Phong và Tần Sương đã tuần tự đuổi theo, cuối cùng quanh đi quẩn lại dò xét, bọn họ phát hiện thú tâm quỷ ở trong rừng rậm!

Thú Tâm Quỷ vẫn còn nguyên vẹn không sút mẻ đứng đấy nhưng biểu lộ lại là một mảnh đờ đẫn, ánh mắt giống như thú điên cũng trở nên ngốc trệ, thoáng như người chết, không nhúc nhích.

Nhiếp Phong và Tần Sương toàn thân đề phòng, đang muốn nhào tới, ai ngờ...

Thú Tâm Quỷ vẫn dờ dẩn, bỗng dưng há mồm quát to:

“Hắc Đồng! Người giết ta! Người vĩnh viễn không thể tìm được “Đạt Ma chi tâm”!”

“Vĩnh —— Viễn —— không —— Sẽ!”

Lúc này trong rừng ngoài những đầu mục còn lại trong thiên hạ, cùng với Nhiếp Phong, Tần Sương, bốn bề đã không còn nửa bóng người, vì sao tâm quỷ đầu thú vẫn không lên tiếng ủng hộ con người đen? Lại còn dập đầu con người màu đen đã giết hắn? Bọn người Nhiếp Phong lập tức càng thêm nghi hoặc.

Nhưng bọn họ nhanh chóng biết rõ vì sao Thú Tâm Quỷ lại cứ như người chết không nhúc nhích.

Chỉ vì, hắn đã là một người chết!

Chỉ nghe “Soạt” một tiếng, toàn bộ thân hình thú tâm quỷ khôi ngô không gì sánh được, trong nháy mắt, như một tòa núi đá sụp đổ, toàn bộ sụp đổ...

Lại còn vỡ vụn thành vô số mảnh xương vụn lớn gần tắc!

Biến thành bất trắc, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, kinh ngạc nhìn tử trạng khủng bố của quỷ tâm thú, ngây ngốc hồi lâu, Tần Sa mới biết nói:

“Hóa ra, trước khi chúng ta đuổi đến nơi này, hắn... đã chết rồi?”

Nhiếp Phong lại một mực nhìn chăm chăm vào đồng hài cốt kia, giống như muốn tìm ra nửa điểm dấu vết để lại ở chính giữa. Y ngã xuống:

“Hơn nữa, hắn còn là chết tương đối hiệp nghĩa, nhanh đến mức một câu cuối cùng còn bờ đố yết hầu, chưa kịp nói ra, đã tuyệt khí.” Tần Sương nhìn lại sư đệ mình, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hứa hẹn, như đang thán phục Nhiếp Phong bình tĩnh quan sát:

“Phong sư đệ, ý của người có nói, chính bởi vì hắn có một câu ở cổ họng, một ngụm chân khí cuối cùng không cách nào phát

tiết, mới sau khi chết không lâu, thi thể đột nhiên hết to?”

Nhiếp Phong không nói gì, chỉ im lặng gật đầu. Y vẫn nhìn đồng thi hài của Lỗ Tâm Quỷ, nặng nề nói: “Nhưng đáng sợ nhất vẫn là người giết hắn lại có người ra tay nhanh như vậy. Hơn nữa thi thể của nó cũng không lập tức nát bấy mà chỉ cách một hồi mới phun ra máu, phần “ngưng tụ kinh lực” này đã lâu không phát ra, đủ thấy người xuất thủ có tu vi không phải...”

“Còn nữa, trong rừng cũng không có vết tích tranh đấu kịch liệt, lực lượng của người giết thú tâm quỷ hắn là chỉ dùng một chiêu, cũng có thể chỉ là nhẹ nhàng băng quơ sử dụng, nhưng tu vi đã tương đối kinh người, nếu người này toàn lực thi triển...”

Không nói thêm gì nữa, Tần Sương đã hiểu rõ, nếu người này toàn lực hành động, chỉ sợ...

Hắn ta nói: “Nghe tên của thú tâm quỷ vừa rồi, người giết hắn gọi là Hắc Đồng...”

Nhiếp Phong liếc xéo Tần Sương, thoáng nhìn qua:

“Sương sư huynh, người cũng cho rằng, con mắt đen này chính là do chương tướng nói tới, cái con mắt đen đã gặp thảm diệt môn kia sao?”

Tần Sương nói: “Rất có khả năng! Con thú tâm này hung ác tàn bạo, thềm ăn thịt người, vả lại còn giết nhiều thôn dân vô tội như vậy vào tối nay, cho nên là con Tử Hắc Đồng mà thôn dân thờ phụng giết nó có gì lạ?”

Nhiếp Phong nói: “Vốn ta cũng nghĩ như vậy, thế nhưng đừng quên lời nói của tâm quỷ sau khi chết: “Đạt Ma tâm, đây mới là mấu chốt để Hắc Đồng giết hắn!” Nói tới đây, ngay cả Tần Trĩ cũng không thể không bội phục Nhiếp Phong tâm tinh tế như trần, y gật đầu:

“Phong sư đệ nói cũng phải! Nhưng cái gọi là đạt được tâm tư, rốt cuộc là cái gì?”

Nhiếp Phong lại nhìn về phía thi thể ác tâm quỷ, lập tức rơi vào trầm tư, gãi trầm ngâm:

“Đạt Ma tâm...?”

“Đạt Ma, vốn là tiền thuê của thiện tông, nhưng mà tâm của hắn...”

“Đến cùng là cái nào đây...”

“Tâm như thế nào?”

Trong nháy mắt khi mọi người đang chờ khổ sở suy nghĩ, trong rừng rậm tịch liêu, một tiếng vỡ vang lên so với rừng rậm càng thêm tịch liêu, lạnh lùng nói: “Tâm đạt ma...” có thể là “có thể...”

“Chiếc tim này!”

Nhiếp Phong, Tần Sương cùng với những thiên hạ còn lại đều lên tiếng, lập tức quay đầu lại, nhìn về phía giọng nói của hắn, chỉ thấy nơi rừng rậm âm u, đang từ từ bước ra một người thường xuyên hòa hợp cùng với bóng tối - Bộ Tuệ Vân!

Rốt cuộc hắn cũng tới! Còn mang tới một hành động khiến người khác ——

Đồ vật rung động cực độ!

Trên lòng bàn tay phải thấy rõ từng đám mây, đang cầm một viên gạch vuông cỡ nửa xích vuông, dài như một viên xúc xắc cực lớn. Mà viên xúc xắc lớn này, hóa ra là dùng hai loại màu đen, màu trắng hai loại xúc xắc nhỏ xây thành.

Nhưng mà những cái xúc xắc bằng kim loại này lại không phải là ý kiến của đầu chung, mà là sáu mặt...

Dấu hiệu hình chữ “X”!

Khối gạch Kim Chu này, chính là Bộ Kinh Vân tìm được đồ vật bị ô máu Quỷ Tâm Thú kia?

Khâu tiêu hình “X”, vốn là tượng trưng cho Phật giáo, vậy chưa từng...

Đạt Ma trong lòng.

Liệu có thật sự là viên này không...

Tâm đức từ sắt?

Chương thứ ba Đạt Ma? Đạt Ma

Nơi này cũng giống như bí địa đếm không hết trên đời, chỉ tồn tại bóng tối “Trời cao đất rộng”, cùng với tịch mịch đầy rẫy

nguyên cảnh.

Điểm khác biệt duy nhất chính là nơi này cắm đầy hàng ngàn hàng vạn nhang, quanh năm suốt tháng đều tỏa ra khói nhang dày đặc. Trong không gian hắc ám đầy mê hoặc này, mùi hương phiêu đảng, tựa như một giấc mộng đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không tỉnh lại.

Mọi người đều biết, người Trung Quốc là một dân tộc thích nhất là thắp hương, bất luận là tế tổ, bái thần, kính Phật, dùng để khiến cho giang hồ thuật sĩ khai đàn làm phép, tất cả đều không tránh khỏi ba, bốn cây hương thơm mát.

Hương nến, quả thực trở thành vật dụng không thể thiếu của dân gian, ở trong lòng người bình thường, càng cho rằng hương là lương thực tinh thần của đám thiên địa quỷ thần.

Bởi vậy, vô số hương nến cắm trong không gian tăm tối này, đương nhiên không phải là dùng người thờ phụng “người”, rất có khả năng, chỉ là vật cung phụng cho những người đó.

Thí dụ như Thần, thí dụ như Phật Ma, Quỷ...

Hoặc một ít vật thể hình người.

Ngoại trừ hương nến đang bốc cháy khắp nơi, ở đây còn đặt một mặt gương đồng cổ quái.

Tấm gương này cao hơn người, dọc theo rìa gương, còn có hai con cự long giương nanh múa vuốt, hai mắt cự long sáng ngời, giống như đang coi thương sinh, lại giống như nhìn hết mọi loại húng vong của nhân gian.

Rốt cuộc tại sao nơi này lại dựng thẳng một tấm gương lớn như vậy? Ai sẽ dùng gương như vậy? Chẳng lẽ là thần, Phật, ma, quỷ đáp án rất nhanh liền tự xuất hiện, đầu tiên là từ trong bóng tối dần xuất hiện, là một bóng người cao lớn toàn thân trắng như tuyết.

Hắn, một thân áo trắng như tuyết, trên vai trái, còn đứng vững một con vật hiếm thấy - tạo thành màu trắng!

Cả khuôn mặt hắn, tóc của hắn, càng quần trong một tầng bạch sa thêu hai chữ “Nam Vô” làm cho người ta không cách nào nhìn được bộ mặt thật của hắn, nhưng hai mắt hắn lại có thể nhìn xuyên qua lớp lụa trắng che đầu, nhìn thấy tất cả mọi

người, vô luận mặt mũi, là gương mặt chân thành, kiềm chế giả dối hoặc là giả tạo.

Cho dù hấn che một lớp lụa trắng, nhưng ai cũng có thể liếc một cái nhìn thấy ánh mắt hấn một cái cực kỳ thâm thúy, lại có một đôi mắt u buồn khác thường.

Loại u buồn này, phảng phất đem nỗi u buồn kiếp trước kiếp này của hấn cộng lại với nhau. Trầm trọng làm cho người ta mất hết niềm tin, người thường chỉ cần xác định nhìn hấn một lúc, sợ rằng đều sẽ bị tâm Át phát đòi chết.

Vốn quanh người nó tụ tập một ít rắn trùng chuột, chỉ có một ít con dơi trắng đứng trên vai nó, nguyện sống nương tựa vào nó, sinh vật còn lại, đều vì sự u buồn của nó mà rung động không yên, nhao nhao tranh nhau tránh né.

Rất khó tưởng tượng được sự u buồn của một người lại tới mức độ đáng sợ như vậy.

Có lẽ, hấn căn bản không phải là — người.

Bất quá hấn vô luận đáng sợ đến thế nào, vật thể đáng sợ đều tiếp tục ra khỏi không gian này.

Tà ác nhất, dã tính nhất, nữ hóa thân tàn nhẫn nhất —

Cuối cùng cũng hiện thân!

“Vù” một tiếng xé gió, một thân ảnh thướt tha màu đen, đã từ chỗ sâu trong không gian này đập gió mà tới, đầu tóc đen mềm mại tung bay trong gió, nghiêng nhiên như bóng tối đang giương ra ma trảo!

Nàng, như ôm lấy bóng tối đầy trời, lại như tà ác vĩnh hằng, nhanh nhẹn rơi xuống trước gương lớn, những xà trùng sâu chuột đã sớm tránh né kia, tránh càng nhanh, càng chặt vật hơn, bởi vì. ——

Nàng mới là hóa thân tà ác đáng sợ nhất!

Tà ác đã giáng lâm!

Mái tóc đen của cô không chỉ mê người, mà toàn thân mặc một bộ áo đen bó sát người. Trên vai trái của cô không khác gì một người đàn ông áo trắng, đứng trên đó là một con bộ cạp dẹt vải, nhưng màu đen chính là cổ cô., Còn quần lầy một cái

khăn lụa dài đen yên lặng, ngay cả nửa khuôn mặt trên của nàng, cũng đeo một cái mặt nạ kim loại màu đen, nửa khuôn mặt phía dưới bị kín một tầng hắc sa mỏng manh, có thể mơ hồ tiết lộ “Khí tính” của nàng giấu sau lớp lụa đen, toát ra ý cười ” Dã”.

Cái loại dã tính này, phảng phất muốn cười hết thương sinh thiên hạ, cùng với thiên hạ hỏi tất cả ngục quân tử, lúc này mới thỏa mãn!

Hai tay nàng xoa vòng eo nhỏ nhắn không cách nào tinh xảo kia, áo quần bó sát người màu đen kia, không chỉ khiến cơ thể nàng phụ trợ làm điên đảo chúng sinh, mà còn làm cho cả người nàng đột nhiên nhìn lại, hòa làm một thể với bóng tối chung quanh.

Giống như không bao giờ khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân, hòa làm một thể với bóng tối.

Nàng giống như một đóa “Hắc hoa” nở rộ trong bóng tối, mặc dù đang sống trong bóng tối, không dễ bị người khác phát hiện, nhưng dáng vẻ mũi của nàng như vậy là vô hạn, nhưng tay của một nhân vật tinh nhân lại như con ong bướm vờn quanh chân trời góc biển, tuy hương thơm nhưng lại tà ác!

Một đen một trắng, hai thần bí nhân tất cả đều cực đoan, hoặc vật thể, cứ như vậy đứng sừng sững trước sinh vật gì sét, qua thật lâu, hán tử áo trắng kia rốt cục hỏi trước: “Đồng tử đen, ngươi, đến rồi?”

Mở đầu vĩnh hằng bạch, thanh âm lại trầm thấp giống như tiếng kêu to như gấu, vừa nghe liền biết, hẳn cố ý lấy chân khí đè thấp giọng, để cho bất luận kẻ nào cũng không có cách nào phân biệt thanh âm chính thức của hắn.

Vị phụ lang áo đen kia vậy mà gọi là “Hắc Đồng”? Nàng ta, có phải là Tử Thần Đồng được thôn dân xung quanh thờ phụng trên trời hay không? Nhìn trang phục màu đen trên người nàng ta, lại là tượng tử thần mà thôn dân đang thờ cúng - không khác gì nhau!

Nữ lang gọi “nha đồng đen” này cười lạnh một tiếng, một con mắt đen tỏa sáng, lại lạnh lùng diêm lệ nghiêng nghiêng nhìn hán tử áo trắng kia, cười lạnh trào phúng:

“Mẹ nó! Lại là “ngươi đến” câu mở màn này của “Khai trương bạch?” Tuyết Đạt ma, bằng một vật thể hình người xuất trần như ngươi, làm sao cũng là kiến thức của những người giang hồ cấp thấp, lúc gặp mặt thích nói những lời ra vẻ giả vờ giả vệt như vậy?”

Giọng nói của nàng cũng là dùng chân khí đè ép, rõ ràng, cũng có mục đích tương đồng với tên nam tử áo trắng kia, nàng không muốn bất luận kẻ nào phát hiện ra giọng nói của nàng.

Hóa ra tên hán tử u buồn kia gọi là “Tuyết Đạt Ma”? đúng là một cái tên đặc biệt, thật ra hẳn có liên quan tới Tuyết Ma hay là có liên quan tới Thiếu Lâm thiền sư “Đậu Ma” xa xưa trước kia? “Đạt Ma”, “Đạt Ma”, cũng chỉ kém có một chữ.

Phật và Ma, chẳng lẽ chỉ kém nhau một chút sao?

Ý hoặc tất cả đều không phải, hẳn cùng viên kia “Đạt Ma” kia có quan hệ?

Tuyết Đạt Ma tựa hồ cũng không ngại hắc y nữ lang ô dục uế ngữ, có thể cũng đã quen, hẳn chỉ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Trọc thể vội vàng, nóng lạnh mấy chục lần, trong nháy mắt biến mất như sương sớm. Nhân gian phong hỏa này, không ít thần nhân, ma yêu cũng nhờ hoàn cảnh ứng thế mà có thay đổi, ngươi lại như một, mười mấy năm như một, hay là ngươi năm mươi năm trước, lâu dần...”

“Hỏa Liệt, cực đoan, tà ác!”

Năm mươi năm trước? Chẳng lẽ Hắc Đồng này thật sự là Hắc Đồng năm mươi năm trước chịu khổ diệt môn?

Nhưng làm sao có thể? Nàng mặc dù che mặt, chỉ nhìn tư thái kiêu nhân, cùng với con mắt cực đoan của nàng lại ẩn chứa đã tính vô cùng, cực kỳ lượng chỉ là một thiếu nữ hoa mà thôi, như thế nào lại là một lão phụ ít nhất hơn sáu mươi tuổi?

Hắc Đồng nghe vậy biến sắc, hai con ngươi quét ngang, thấy Tuyết Đạt Ma kia, trả hẳn một câu:

“Tuyết Đạt ma! Con mẹ nó ngươi cũng đừng quá đắc ý! Ngươi chẳng lẽ không biết xấu hổ khi so với trước hay thích nói những con mẹ nuôi buồn bực kia?”

Nàng thế mà lại lấy “con mẹ nó”, buồn bực đến phun ra chữ Ô Lai” cùng với “Bà mẹ” để hình dung phật lý, 《 Kinh Thư xin tá túc nhiều hơn. Dựa vào sách vở đi cóc thấy nàng cực kỳ chán ghét chính nghĩa!

Tuyết Đạt Ma nghiêm mặt nói: “Hắc Đồng, không nên phỉ báng Phật! Ma và Phật chỉ thiếu một ranh giới, nhưng không phải đối lập. Ma chúng ta, trong mắt Phật cũng chỉ là một đám nhân vật đáng thương ngàn năm vạn năm cũng muốn ôm lấy cô độc, chân chính đối lập với ma, ngược lại là những thanh âm đó muốn trừ ma diệt yêu, chưa từng xoay người cho ma đạo...”

“Trên đời này, cho tới bây giờ cũng không có bất kỳ kẻ nào hoặc ma sinh ra mà tà ác, ma cùng tà đạo, đều là cho đại đa số kẻ gọi là chính đạo, khư khư cố chấp muốn giữ mình kiến, mà hoàn cảnh bức ra cho...”

“Kỳ thực, ở trong mắt Phật, trên đời này, bất luận là Thần, người, hộp, yêu, quỷ, thậm chí từng cọng cây ngọn cỏ đều bình đẳng, đều là Phật, nguyên phận cao thấp, không phân biệt. Đáng tiếc thế đạo nhân bây giờ đều sống trong địa ngục do chính mình bện ra, trái tim mỗi người không còn Phật nữa, cho nên thế giới này không hề hoàn mỹ...”

Không hổ là Đạt Ma chỉ kém một chữ - Đạt Ma trong cái tên Đạt Ma, lại có thể một hơi nói ra một chuỗi đạo lý hần tự cho là đúng, đáng tiếc, đối với những người ở thời đại này đã không thể dùng được nữa, đặc biệt là cực độ tà ác với ả trước mắt, lại càng không thích hợp dùng!

Nàng liên tục lắc đầu:

“Quá thâm ảo! Tuyết Đạt ma, mấy con mẹ nó đạo lý mà người làm như không phải, tuy rằng động lòng người, đáng tiếc ta thật sự không muốn giả trang thâm ảo như vậy...”

“Tuyết Đạt ma, đừng quên Hắc Đồng ta từng hiến linh hồn mình cho ác ma, để cầu được vĩnh sinh, báo mối thù diệt môn. Tuy ta đánh năm mươi năm vẫn chưa tìm ra tên súc sinh áo tím đã chạy thoát năm đó. Nhưng ta đã là một Ma nữ chân chính, cũng rất thích làm Ma nữ, vĩnh hằng!”

Nàng nói câu này thì ngữ khí vô cùng sắc bén, có thể thấy được đối với việc thân thành ma, không hối hận, không thẹn!

Từ Ngôn bị mắng là ma nữ, đến mức tự lòng vui vẻ làm một ưng nữ, là có chuyện gì làm nàng hoàn toàn thay đổi?

Có phải... hận? Hận tất cả nguy quân tử trên đời hay không?

Tuyết Đạt ma không muốn tranh luận với nàng, nói tránh đi: “Thôi vậy! Chúng ta nói tiếp cũng chỉ là đồ vô dụng! Hắc Đồng, ngươi đã phát hiện bóng dáng “Thú Tâm Quỷ” chưa?”

Xuyên qua tấm lụa đen, nàng phát ra tiếng cười tà ác hiểm ác, sáng khoái đáp.

“Ta đã giết hắn!”

Điều này khiến Tuyết Đạt không sợ hãi rung động, hắn ngậy ra hỏi: “Cái gì? Ngươi giết hắn?”

Hắc Đồng không kiêng nể gì, cười nói:

“Hắn phản bội chủ nhân, trộm là “Đạt Ma tâm”, là một tên chó xấu xa, trộm tim rõ đầu rõ đuôi...”

“Nhưng hắn trộm đi tâm tư Đạt Ma cũng còn chưa tính, hắn tuyệt đối không nên giống như “Nhân Diện Sứ” Độc Cô một phương, làm việc bất nghĩa, lạm sát người vô tội. Ngươi có biết hay không? Con thú tâm kia ở chỗ cũ của ta, đồ sát hơn năm mươi thôn dân, chỉ vì muốn nuốt sống mắt, lỗ tai, miệng mũi, mũi...”

Một lời đến nước này, địa song quyền của Hắc Đồng bạo chưởng, ngẩng đầu giận dữ kêu lên:

Hai người bọn họ, một người “nhân diện”, một người “Thú tâm”, thật sự là con mẹ nó, trời đánh...

“Súc sinh!”

Dao gầm lên giận dữ, không gian hắc ám xung quanh chấn động tới mức cát đá bay tứ tung, dao động rì rào, không biết là vì tu vi của nàng thâm hậu? Thuần giận là vì sao?

Thì ra bên giả mạo Độc Cô là “Nhân Diện Sứ” dưới trướng chủ nhân nàng? Chủ nhân nàng bây giờ ở nơi nào? Chủ nhân nàng, có phải chính là thanh âm trong hắc vụ cứu nàng tại thời điểm nàng diệt môn năm đó hay không?

Trong Tuyết Đạt ma, nghe tiếng thú tâm quỷ từng tàn sát hơn năm mươi thôn dân, giống như bị chấn động khá lớn, cho dù hẳn thường xuyên nói đạo lý, cũng không khỏi âm u gật đầu:

“Ừm! Hai người bọn họ quả nhiên đều là súc sinh!” Bên phía người dùng mặt người: “Độc Cô vốn chỉ là quân cờ mà chủ nhân chôn ở Vô Song thành, nhưng hắn ý thể hoành hành, ức hiếp dân chúng Vô Song, kiêm kế hoạch mưu phản chủ nhân, cũng là chết không đáng tiếc!”

Hắc Đồng phục lại cười tà dị: “Người cũng cho rằng ta giết được đúng không? Không ngờ “Nhân Diện”, “Thú Tâm” chân chính, hoàn toàn khác với ba hóa thân “Kinh Vương” chúng ta, lại một mực phản bội chủ nhân. Người thật làm người ta thất vọng! Ha ha...”

Hóa ra “Nhân Diện Thú Tâm” là người thật sự? Còn nàng và Tuyết Đạt Ma, cùng một người gọi là “Kinh Vương”, lại không phải là người thật? Mà là nhân hình hóa thân?

Vậy cái gì mới là hóa thân một người?

Ai là “Kinh Vương” kia? “Kinh Vương” là nam hay nữ? Vì sao bây giờ còn chưa đến?

Tuyết Đạt Ma bình tĩnh nói: “Nếu Thú Tâm đã chết, chúng ta cũng đừng tiếp tục thảo luận cho một người đã chết nữa, ta chỉ muốn biết, tâm Ma đã tìm về chưa?”

Cuối cùng cũng dừng chân rồi! Đáng tiếc Hắc Đồng chỉ lắc đầu biến hóa kỳ lạ, đáp: “Vẫn chưa có, nhưng ta đã biết được cái tâm Đạt Ma.”

“Ở đâu?”

“Phong vân trên tay thiên hạ hội!”

Lời vừa nói ra, Tuyết Đạt Ma không khỏi truy hỏi: “Sao lại như vậy? Đạt Ma tâm lý sao lại rơi vào tay bọn họ?”

Hắc Đồng đáp: “Bọn chúng chỉ gặp đúng kỳ ngộ, đi ngang qua mà thôi! Ta giết thú tâm quỷ, vốn đã muốn về quê tìm kiếm tâm ma, xem xem thử nó trốn ở đâu, ai ngờ vừa rồi trong rừng cây không có ai che chở, người kia được thiên hạ thiếu nữ Nhiếp Nam gọi là tuyệt đại tuấn nam, cùng sư huynh của hắn Tàn Thương cùng mấy tên đầu mục thiên hạ đã đến, còn có một

bước kinh vân cuối cùng, trong tay hắn vậy mà đã cầm tâm ma sát.”

Nàng rõ ràng biết rõ dung mạo của Tần Sương, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân như lòng bàn tay, như lòng bàn tay, thấy chủ nhân của nàng chẳng những muốn bọn họ giám thị Vô Song thành, mà còn muốn bọn họ theo dõi nữa — Thiên Hạ Hội.

Tuyết Đạt Ma nói: “Nếu mưu đặc chí đã nằm trong tay bọn họ, vì sao ngươi không lập tức cướp lại? Nếu cho bọn họ trở về thiên hạ, chuyện này có chút phức tạp, phiền phức.”

Hắc Đồng nói: “Ta cũng vậy, lúc đó ta cũng muốn đoạt lại tấm lòng để đạt tới Đạt Ma, nhưng mà, Tuyết Đạt Ma, ngươi nên biết, đã nhiều năm như vậy, công lực của ta đã đạt tới cảnh giới “nhìn thấy” được., Ta từng dùng một đôi Ma mục của mình cảm ứng khí tức trong cơ thể bọn họ rất xa, ta cảm thấy trong cơ thể hai người Phong Vân có một cỗ lực lượng kỳ lạ mà chúng ta không quen thuộc, một cỗ lực lượng như thần — hai cỗ lực lượng này như hợp mà làm một, cho dù là hết chân truyền của chủ nhân ta, cũng chưa chắc có thể nói thắng trong vòng trăm chiêu!”

Tuyết Đạt Ma có chút hoài nghi: “Nhưng hùng bá tuy là kiêu hùng, võ công rất cao, tin tưởng không tới mười năm, đã có thể ngang hàng với chủ nhân năm xưa. Với thực lực trước mắt của ngài, không thể dạy dỗ được đồ nhi phong vân.”

“Được rồi!” Hắc Đồng cười ngạo nghễ: “Cho nên con đã hạ quyết định! Con quyết định tự mình cười mây Nhiếp Phong một hồi!”

Ta muốn thử xem bọn họ có bản lĩnh gì để cãi nhau với Tuyết Đạt Ma: “Hắc Đồng, đừng quá kiêu ngạo! Huân lợi tuy được nghĩ tới ba nghĩ, đúng như lời ngươi nói, trong cơ thể bọn họ có hai luồng sức mạnh không biết tên, thân phận của chúng ta tương đối thần bí, cũng phải gánh lấy sứ mệnh quan trọng, không thích hợp quá mức mạo hiểm, sợ sẽ tiết lộ thân phận của chúng ta.”

Hắc Đồng cười lạnh:

“Hắc! Cái này ngươi không xen vào đâu! Khi phát hiện sự tán thưởng của Đạt Ma ta nhất thời do dự, không có hiện thân

cướp đoạt, bỏ lỡ cơ hội thí nghiệm của bọn họ. Bây giờ, ta quyết định tự mình hiện thân trong thiên hạ, gặp gỡ nhân tài nổi tiếng nhất thời giang hồ - Phong Vân, ha ha...”

“Người nông cuồng quá rồi!” Tuyết Đạt Ma tận tình khuyên bảo: “Người tùy tiện hiện thân trong thiên hạ, chỉ có thể tự chiêu ác quả! Cho dù người muốn trải qua một hồi phong vân, chẳng lẽ lại không chút nào tôn sùng hùng bá?”

“Hùng Bá?” Hắc Đồng khinh miệt đáp.

“Hừ! Lão già khôn kiếp này cho rằng võ lâm hiện tại chỉ có thiên hạ và Vô Song thành, tràn ngập chuyện nuốt chửng Vô Song là có thể thống nhất giang hồ, thực sự quá nực cười! Sao xưa nay lão không dùng não heo vô dụng của mình suy nghĩ, trong nhân gian này còn có cả tam thế lực thứ ba của chủ nhân chúng ta?”

“Mà hử, Hùng Phách, trong mắt Hắc Đồng ta, cũng chỉ là gián điệp đáng ghét! Chỉ cần hử làm ta có chút không thoải mái, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đạp hử - chết!”

Tuyết Đạt ma kiên nhẫn khuyên bảo:

“Hắc Đồng! Bình tĩnh nghe ta nói, ta và người đã tương giao năm mươi năm, ta rất muốn trở mặt nhìn người bại trận, Hùng Phách cũng không đơn giản như người nghĩ, người tuyệt đối không được tự chủ trương, tùy tiện hành động trên thiên hạ phong vân! Hơn nữa, người vì sao muốn đối phó phong vân cũng không được?”

“Bởi vì ta biến thái!” Hắc Đồng gọn gàng dứt khoát đáp, lúc đáp vẫn còn đầy tà khí, xem ra thật sự là biến thái:

“Người biến thái luôn thích món đồ chơi đặc thù mà nguy hiểm! Bộ Vân Niếp Phong gia hỏa này tuy rằng nguy hiểm, nhưng người nguy hiểm, so với đồ vật an toàn càng có mị lực, cũng càng có sức hấp dẫn...”

Nàng dừng lại một chút, trong ánh mắt tràn đầy mơ ước với hai người Phong Vân, lại nói tiếp:

“Nhiếp Phong, hử quá chính nghĩa, cho dù sự chính nghĩa của hử xuất phát từ sự chân thành, con mẹ nó sớm đã hết lòng nghĩa bạc, đi ngược lại sự ác độc của ta. Cho nên hử nhất định phải bị trêu đùa...”

Thực sự là muốn vu tội cho người khác, lo gì không có lý do? Ngay cả thái chính nghĩa cũng là một loại tội, có thể thấy được Nhiếp Phong đối với việc nuôi dưỡng khó khăn thế nào?

“Còn nữa, cái khuôn mặt bình thường kia, được gọi là thần khí điển trai lạnh lẽo, vậy mà hắc cũng giống như ta, gọi là tử thần, thật sự là tội lỗi lớn nhất cả đời của hắc, cũng là con mẹ nó phải chịu trừng phạt!”

Hắc Đồng nói tới đây, không khỏi quay đầu lại nhìn về phía độ của Tuyết Đạt:

“Tuyết Đạt ma! Hai người này tương đối thú vị, ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện bỏ lỡ cơ hội gặp hai người bọn họ, hơn nữa, người nên biết tính nết của ta! Hắc đồng tử của ta làm việc, nhất định sẽ làm! Người vẫn nên giữ vững bản phận, đừng khuyên ta đừng khuyên, bớt chút sức lực làm Tuyết Đạt ma đi!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng đã xoay người định đi, đúng như lời nàng nói, chuyện nàng muốn làm, ai cũng không ngăn được nàng, nhưng mà tìm ra Đạt Ma vẫn mở miệng gọi nàng lại:

“Khoan đã.”

Nàng quay đầu lại.

Tuyết Đạt Ma lạnh nhạt nói: “Có thể trả lời lại ta một vấn đề không?”

Hắc Đồng cười duyên, hào khí vô hạn đáp lại: “Niệm tình người ta tương giao năm mươi năm, tạm thời nhường người một gian.”

Tuyết Đạt Ma nói: “Người sẽ đối phó phong vân như thế nào?”

Hắc Đồng nghe vậy chỉ cười, cặp mắt quyến rũ “liếc mắt một cái” một cái, đáp: “Cái này à, hắc hắc! Rất khó nói, bất quá ta đương nhiên sẽ không cùng bọn họ chính diện tỷ thí công lực đơn giản như vậy, trên thực tế, nếu không cần thiết, ta cũng không cần phải giết bọn họ, ta chỉ muốn dùng một phương pháp, trừ bỏ tâm đoạt lại Ma, còn phải đùa bỡn bọn họ trong lòng bàn tay. Ta muốn con mẹ nó minh bạch, cái gì mới là chân chính ác ma...”

“Cái gì mới thật sự là ma nữ! Ha ha! Ha ha!...”

“Ha ha...” Trong tiếng cười gằn, Hắc Đồng đã xoay người một cái, nhảy về phía sâu trong hắc ám, trong khoảnh khắc đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chỉ còn lại là lúc nàng đang bay, từ đằng xa truyền đến tiếng cười, cùng những thanh âm ô ngôn uest ngữ của nàng...

Nàng đi rồi, ma nữ và ác hắc ám đầy trời sẽ dây dưa với phong vân như thế nào đây?

Tuyết Đạt ma vẫn định đứng ở trước cự kính, hắc cũng không quay đầu nhìn hắc đồng tử đi xa, chỉ là toàn thân, lại bao phủ một mảnh u buồn thê lương như tuyết.

Hắc võ vụn biên cực màu trắng trên vai mình nằm trên lòng bàn tay, ngơ ngẩn nhìn hắc, hắc cũng nhìn hắc, giống như đang chờ lắng nghe vị chủ nhân tịch mịch vô hạn này của hắc, buông tay nói cho hắc khúc nhạc tâm của hắc:

“Bạch Vương, ngươi biết không?”

“Cái gọi là vật kỵ toàn thịnh, nhân kỵ toàn danh, sự kỵ bỗng lộc.”

“Hắc Đồng tuy có đạo hạnh hơn năm mươi năm, mặc dù trên người mang tà ác cực kỳ hoàn mỹ, nhưng cái này lại như thế nào? “Quá Hỏa” biểu hiện, chỉ làm cho nàng chỉ có năm mươi năm đạo hạnh, một khi chết sạch!”

“Xem ra, vì nàng, ta đã bỏ hoang một đôi “Đạt Ma Tuyết Thủ” năm mươi năm, cũng không thể không phá giới xuất thủ.”

“Chỉ vì một cô gái tự xưng là biến thái mà ra tay thôi, Bạch Vương, ta có chút...?”

“Ai...”

Cảm giác đau buồn như là mưa mùa thu.

Mà mưa thu đã buông xuống thiên hạ hội.

Tuy là ban ngày ban mặt, nhưng bởi vì mùa thu dần đậm, mưa lũ lượt phạm tội, ngay cả thiên hạ cũng dần dần trở nên tối tăm mù mịt, cái thiên hạ này càng giống một bá giả thần bí sâu không thể trắc trở hơn.

Nhưng hôm nay, trong Thiên Hạ Đệ Nhất các tại đỉnh phong của thiên hạ, một người đã là bá chủ đệ nhất giang hồ hiện giờ - Hùng Phách, nhưng lại nhú chặt mày.

Từ sau khi giang hồ vang danh đường, hùng bá uy vọng nhật long, nhiều năm qua, lông mày cũng chưa từng nhú một cái. Tin rằng khắp thiên hạ đã không còn bất cứ chuyện gì, đủ khiến hắn động dung.

Hắn ta vẫn luôn tin tưởng điều này!

Nhưng ——

Chuyện phát sinh hôm nay đã khiến niềm tin trong bao năm qua của hắn bị phá vỡ hoàn toàn.

Giờ phút này, trên đầu án ở trước mắt hắn là một cái đầu người đầm máu!

Cái trán này sớm đã bị thối bay từ lâu, và lại còn bị người bổ thành bốn đoạn dài, về sau lại bị người khác dùng kim khâu lại.

Đầu tiên, là đầu của Thành chủ Nguyên Song thành độc tôn vô song khắp thế gian!

Nhưng cái đầu người này cũng không phải nguyên nhân Hùng Phách nhú mày.

Điều khiến hắn động dung chính là một kẻ đứng ở bàn trước mặt trái!

Chỉ thấy người đứng ở trước bàn, người đứng đầu tiên là Tần Sương, đứng chính giữa là Bộ Kinh Vân, mà bên trái bên trái nhất là...

Là Nhiếp Phong!

Hóa ra, sau khi tam sư huynh đệ bọn họ trong lúc vô ý đạt được “Đạt Ma chi tâm”, đã chạy về thiên hạ ngay trong đêm, trở lại thiên hạ đã qua giữa trưa, ba người khác không thể chậm, cũng không về phòng ngủ nghỉ ngơi, đã tới Thiên Hạ Đệ Nhất các, Tấn kiến hùng bá, cũng báo cáo với bọn họ về hành trình thôn diệt Vô Song.

***

Những năm gần đây, Hùng Phách rất ít khi tự mình xuất chinh, phần lớn trong thiên hạ chỉ có bày mưu nghĩ kế, quyết chiến ở ngoài ngàn dặm. Đối với việc Vô Song bị diệt, sớm đã nằm trong dự liệu của hắn. Đối với hắn mà nói, tuyệt đối không khẩn trương kích thích chút nào. Ngược lại, ngoài ý liệu nhất chính là chém hạ một chi của Độc Cô, chính là đệ tử nhập thất thứ ba của hắn.

Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong này trời sinh tính tình nhân hậu, từ khi xuất đạo tới nay, chỉ tiếp nhận một số nhiệm vụ không giết người. Thế nhưng lần này, rốt cuộc vì duyên cớ gì, người khiến hắn không thích giết người, giết Vô Song thành chủ một phương độc cô?

Còn nữa, hắn tập võ tư chất cao, chỉ tuổi còn trẻ, luận lý, hắn tuyệt đối không nên chém đầu Độc Cô lão tặc, trong cơ thể của hắn liệu có ẩn giấu một ít sức mạnh hùng bá mà hắn cũng không biết hay không?

Đây chính là nguyên nhân Hùng Phách quay đầu nhú sâu, hắn bỗng nhiên phát hiện hắn vẫn luôn đánh giá quá thấp Nhiếp Phong, thậm chí là Bộ Kinh Vân.

Tình cảnh tương đương Nguy!

Ngay trong tích tắc này, Hùng bá không ích kỷ mà quyết định âm thầm, từ nay về sau, ông cũng phải chú ý thật kỹ hai người này.

Hoặc là nói, rất tốt - đề phòng bọn họ!

Ngoại trừ việc chém giết một phương khiến cho phe Nhiếp Phong Hùng Phách kinh ngạc ra, thì Dư Khánh hôm nay tựa hồ không chỉ có thế, ngay lúc này hai hàng lông mày hùng bá vẫn còn nhíu chặt lại, một mực im lặng không lên tiếng mà dẫn một cục kim loại vào trong bàn. Hùng Phách nhíu chặt lông mày, thiếu chút nữa thì nổi thành một đường. Ánh mắt gã vốn tinh quang bắn ra bốn phía, cũng không giống như bức họa thiên thai của người sáng nay, mà hiện lên một mảnh xám xịt.

Hắn cực kỳ nghi ngờ hỏi: “Kinh Vân, đây là cái gì? Một viên kim chúc?”

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời, may mà Nhiếp Phong đứng bên cạnh, tuy hôm nay cực kỳ chán ghét chuyện giang hồ lặp lại lần nữa, nhưng để điều hòa tình cảnh xấu hổ do một vị sư huynh Kinh Vân tạo thành, hắn lập tức trả lời thay hắn: “Sư phụ, đây có lẽ là một viên xúc xắc, cũng có thể không chỉ có một viên xúc xắc đơn giản như vậy.”

“Nhưng cho dù thế nào, nó vẫn có một cái tên khiến người ta trăm mối vẫn không có cách giải.”

“Tên gì?”

“Nghe nói, cái đồ vật này, rất có khả năng gọi là — “

“Tra! Ma! Vu! Tâm!”

Khi bước chân từ Thiên Hạ Đệ Nhất các trở lại Vân các đã là hoàng hôn, trời mưa mùa thu khiến người ta tức tối, vẫn lạnh lẽo thê lương như tiếng oán nhân gian.

Bộ Kinh Vân nhẹ nhàng đẩy cửa Vân các ra, dưới ánh chiều tà sắp biến mất chiếu rọi, Vân Các vẫn một mảnh hắc ám, nhưng vô cùng sạch sẽ, hết thấy đều được bày biện ngay ngắn rõ ràng, hẳn là công lao của Không Từ, nhưng Không Từ hiện giờ ở đâu?

Nàng tin tưởng nàng định thân ở Phong các, thay gió dạy dỗ hết thấy đi! Bộ Kinh Vân cũng không để ý, nhất là giờ phút này trong lòng hắn đang nghĩ ngợi gì đó.

Không thể tưởng được một viên tâm đắc thịnh ma hùng phách đủ để giáo dục một buổi chiều, cho đến hoàng hôn, mà kỳ quái chính là, lấy kiến thức hùng bá rộng rãi, nước có lịch duyệt phong phú, thế mà chưa từng nghe nói đến, “Đạt tâm” sự việc này, xem ra xuất xứ của viên mãn tâm này chắc chắn có lòng muốn thuê viên Đạt Ma này không thể cho người khác biết., Tầng ngoài là do vô số ô vuông nhỏ xây thành, phi thường kiên cố, căn bản không cách nào mở ra. Vốn với công lực bình thường của cao thủ, muốn triệt để đập vỡ lớp bên ngoài của viên kim loại hút này, cũng không khó, nhưng không biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì; hoặc kinh người chỉ sợ lúc xúc xắc bị hủy, nội tâm bên trong cũng sẽ bị hủy...

Vì vậy, kết luận sau cùng của Hùng Phách là phải để sự lo lắng ở lại trong Thiên Hạ Đệ Nhất các trước, để hắn chậm rãi

nghiên cứu.

Đây vốn là kết quả của Bộ Kinh Vân, khi Tần Sương nói muốn đưa ra lòng Đạt Ma cho Hùng Phách đã định trước là không thể trốn được chiếc Hùng Phách này là vận mệnh của mình.

Hắn hiểu rất rõ, bởi vì sẽ có một ngày, hắn tự tay cắt đứt người này!

Bộ Kinh Vân chậm rãi đi vào trong Vân Các, trên đó không có đèn thấp sáng, đối với hắn mà nói, quang minh chính thức không phải là thứ hắn cần, thứ hắn cần chỉ là một nơi có thể cho hắn nghỉ ngơi cho thật tốt, tuyệt đối không có chỗ nào quấy rầy.

Cho nên hắn thích bóng tối, bởi vì trong bóng tối, ai cũng khó có thể nhìn thấy hắn, đã không nhìn thấy hắn, liền sẽ không quấy rầy hắn.

Mà ở trong Vân các, có một nơi tối tăm nhất, đó chính là cái miệng của ông.

Bóng tối nơi đó mới là mục tiêu thật sự của hắn.

Bộ Kinh Vân từng bước một hướng giường mình đi tới, nhưng mỗi một bước, trong lòng hắn, vậy mà nổi lên một cảm giác cực đoan bất an.

Rốt cuộc là cái gì làm hắn bất an như vậy? Hắn đột nhiên cảm thấy đó là một lực lượng tương đối cường đại!

Một cỗ lực lượng tử vong đủ uy hiếp sinh mệnh của hắn chờ đợi cơ hội.

Ai có thể tỏa ra khí thế tử vong mạnh mẽ như thế? Cũng đủ để dạy người sinh chớ gần, ngay cả Bất Tử Thần cũng cảm thấy hít thở không thông?

Bộ Kinh Vân đấu, hai mắt quét ngang, lạnh lùng nhìn mình rơi vào đầu một cái giường hắc ám, nặng nề phun ra một chữ:

“Ai?”

Đầu giường đen kịt không hề đáp lại, nhưng cảm giác tử vong kia càng lúc càng mạnh, dường như ở đầu giường còn có một thể lực khác đứng đối diện với Bất Tử Thần!

khẩn trương như muốn nứt ra!

Rốt cuộc là ai ẩn thân trong bóng tối đầu giường? Là ai cũng giống như bộ kinh vân, coi hắc ám là chỗ dựa của mình?

Song phương đều giống đang đợi, nói thì chậm mà như đinh đang, liền nghe một tiếng hét to “Oa” truyền ra đầu giường, một bóng đen nhanh vô cùng, đã cùng hung cực ác hướng Bộ Kinh Hoả phi nhanh!

Biến sinh dưới nách lúc, bộ kinh vân lâm loạn, ngay cả lông mày cũng không nháy một cái, áo choàng cũng nhoáng lên một cái, bài vân chương quán đầy năm thành công lực, nhanh chóng bỏ tới bóng đen đang lao tới gần!

Hắn sử dụng năm thành công lực, chỉ vì hắn cho rằng đó là cao thủ tuyệt thế, nhưng...

Hắn sai rồi!

Từ trong bóng tối lao ra, thì ra chỉ là một con dơi toàn thân đen kịt!

Điều này nằm ngoài dự kiến của mọi người, nhưng càng là sự tình ngoài ý muốn, nổi gót theo tới!

Con dơi này lại không hề sợ hãi việc đập vào Bài Vân Chương của mình, nó không tránh không né, lại có ý định chính diện liều mạng với Bài Vân Chương!

Trời! Đây thật sự là một con dơi sao? Nhân và giun, rốt cuộc sẽ là ai thắng? Ai chịu? Ai chịu?

“Bành” một tiếng nổ mạnh rung trời! Đoàn binh rớt cục đụng chạm, chiến quả mang đến cũng tương đối khiếp sợ!

Bộ Kinh Vân đương nhiên không bị đẩy lui nửa bước, nhưng con dơi kia cũng không bị một chương đập chết không toàn thân!

Nó đón đỡ vân chương đột nhiên yên tĩnh, hơn nữa còn mượn lực của kinh vân, gương cánh xoay tròn, “Phốc” một tiếng phá cửa sổ đi ra!

Không được chậm trễ, Bộ Kinh Vân đã theo dõi tới, nhưng dưới ánh chiều tà ảm đạm, con dơi màu đen thần bí khó lường kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa!

Hắn nhìn màn đêm dần dần buông xuống, thật lâu, tựa hồ đã minh bạch điều gì, từ trước đến nay mặt không biểu tình, giờ khắc này, khóe miệng lại nổi lên một tia cười lạnh hiem có, con mắt lạnh như băng, cũng phảng phất đang nói:

“Ngay cả một con dơi cũng là cao thủ, xem ra người đạt được tâm tư tuyệt vời.”

***

***

“Hắc Đồng, vô luận ngươi có thật sự là người hay không, ngươi và ta đều là vì báo thù mà cam tâm từ bỏ tất cả những người của chính mình; ngươi, rất có khí phách, ta rất thưởng thức ngươi.”

Ta chờ ngươi?

Hắn chờ Hắc Đồng, đến tốt cùng là muốn làm những gì?

Lại có ai sẽ hiểu được tâm ý của Tử Thần chứ?

Chỉ có như vậy, một nụ cười nhạt hiem thấy nhanh chóng biến mất trên mặt Bộ Kinh Vân. Hắn lại khôi phục vẻ dờ dẫm, chậm rãi quay người, một lần nữa đi về phía Vân Các của hắn. Cuối cùng bóng tối cũng dần dần hạ xuống, gió đêm bắt đầu rít gào. Nhưng tiếng gió đêm nay, nghe như là một câu giới thiệu có ý nghĩa, như đang báo trước ——

Một người vận mệnh giống hệt Bộ Kinh Vân, nàng giáng lâm!

Một kẻ cực kỳ tà ác —

Cao thủ siêu cấp giáng lâm!

Trong gian sương phòng bên này, Nhiếp Phong cũng đã trở lại Phong các của mình.

Ngay sau khi tiến vào Phong Diêm, Nhiếp Phong đã cảm thấy có chút không ổn, có cái gì không ổn đâu? Hóa ra, một năm nay, mỗi lần hắn phụng mệnh ra ngoài, lúc trở về, Không Từ đều sẽ ở trong Phong các chờ hắn, thậm chí là sóng gió cũng sẽ xuất hiện.

Chỉ là hoàng hôn này, bên trong Phong các cũng không có chút hương thơm gì, bất quá trên đầu án, lại để một tờ giấy thật mỏng.

Trên sách rải rác viết mấy hàng chữ nhỏ, nhìn qua liền biết là bút tích của Không Từ, chỉ là trên lá thư viết như vậy một trái tim thiếu nữ.

“Phong thiếu gia:

Xin lỗi, bởi vì Liệt Lãng muốn Cốc Ninh chủ quản rửa sạch hai mươi hai dải tọa kỵ cho nên không thể đến đây gặp người, mà thị tỳ chủ quản cũng gọi ta đến, nói có việc gấp cần thương lượng, hết thấy chuyện giải quyết xong, Không Từ nhất định phải nhanh chóng trở về, đừng lo.

Không Từ “

Nhiếp Phong đọc rất ngắn, chỉ cười nhạt một tiếng, Không Từ làm việc, vĩnh viễn thận trọng như thế, chỉ sợ sau khi Nhiếp Phong trở về sẽ không thấy Đoạn Lãng với nàng, sẽ lo lắng cho hai người.

Làm sao hắn lại nghĩ đến, không từ nhỏ như thế, đều là vì hắn, trái tim của một hạt đậu đẹp đẽ, đều là hướng về hắn!

Chỉ là, Nhiếp Phong không cách nào nghĩ ra được, còn rất nhiều chuyện, đang khắc bên ngoài cửa sổ của Phong các, xa xa, trong chiếc lá cây ở nơi đó, một đôi mắt đang nhìn xuyên qua cửa sổ, chăm chú nhìn Nhiếp Phong!

Một đôi hắc đồng đen tỏa sáng nhưng lại mỹ diệu không gì tả nổi!

Nàng không mặc áo đen bó sát người, trên mặt cũng không đeo mặt nạ kim loại màu đen, nhưng mà trên người nàng khoác chăn đệm cũng đen sì, mái tóc màu đen, càng như hắc sa phiêu đảng dưới ánh trời chiều ảm đạm, càng làm cho nàng giống như một sợi u linh màu đen.

Là nàng?

Là nàng cải trang?

Rốt cuộc cô cũng tới trên đũa phong vân - Bàn tay?

Gương mặt như bạch ngọc của nàng, tuy rằng không có mặt nạ, duy ngã như nàng, lại đem khuôn mặt cực kỳ có khả năng tuyệt đẹp của nhân gian vùi trong hai tay áo như nước chảy, sau đó chỉ lộ ra một đôi hắc đồng đã tính vô cùng, nhìn chăm chăm Nhiếp Phong từ xa không hề có cảm giác, lăm lăm như

mộng nói mê: “Sinh mệnh thật sự là cực khổ, tốt xấu cũng phải tìm chút thú vị và kích thích. Nhiếp Phong, người có biết, người đang truy tìm sinh mệnh ta, là phát hiện rất lớn phải không?”

“Nghe nói người mười một tuổi đã gia nhập thiên hạ, vẫn luôn bước lên mây, vận khí luôn rất tốt.”

“Nhưng gặp phải ta, vận khí của người sẽ chấm dứt từ đây.”

“Bởi vì, ta sẽ trở thành một người ở bên cạnh người, hầu hạ người thật tốt.”

“Ta muốn con mẹ người biết, ta so với người còn có bản lĩnh, lợi hại hơn, càng đáng sợ hơn gấp ngàn vạn lần.”

“Con mẹ nó! Con mẹ nó...”

Giang hồ lạnh, lòng người càng lạnh hơn.

Giang hồ loạn, lòng người càng loạn.

Giang hồ hiểm, lòng người càng nguy hiểm.

Câu nói này là hoàng hôn giữa trời mưa, cuối cùng trong Thiên Hạ Độ Nhất các cũng đạt được minh chứng tốt nhất.

Chỉ vì người giang hồ tuy lòng hiểm nguy, hùng bá tâm...

Càng hiểm hơn!

Trong Thiên Hạ Độ Nhất các, Hùng Phách vẫn quan sát tỉ mỉ “Đạt Ma chi tâm”, mặc dù từ đầu đến cuối “Đạt Ma chi tâm” làm người ta khó nắm bắt, nhưng lòng hùng bá, chẳng lẽ không phải?

Nhưng thấy hắn quan sát hồi lâu, rốt cục ngửa mặt lên trời thở dài một hơi thật dài, nói: “Tốt cho một cái tâm đắc Đạt Ma, vì sao ta nghiên cứu quá mức, vẫn như cũ không cách nào mở ra tâm của hắn?”

“Người, đã nghĩ ra cách mở nó ra chưa?”

Người?

Trong phòng không có ai khác, nhưng trong tiếng thở dài Hùng Phách lại mang theo một chữ “người”? Chẳng lẽ...

Nhưng nghe “Giáp” một tiếng, chuyện khiến người kinh ngạc xảy ra, chỉ thấy một bức tường gạch bên bờ giường Hùng

Phách trượt sang bên cạnh, thì ra, trong tường gạch còn có động thiên khác.

Chỉ kinh người hơn nữa là, bên trong rõ ràng đi ra một người.

Mặc dù người này đứng trong góc u ám bên tường, không thấy mặt mũi, chỉ riêng thân hình khôi ngô, hẳn là một nam nhân.

Từ từ nam nhân thần bí kia nói: “Ta cũng không thể nghĩ thông suốt, đến tột cùng làm thế nào mới mở ra tâm tư Đạt Ma” Tuy nhiên ta còn có một điều càng không nghĩ tới, vì sao người nói với ba tên đồ nhi của người, người căn bản chưa từng nghe nói đến “Đạt Ma chi tâm”?

Hùng Phách cười gằn đáp lại: “Cái này còn phải hỏi sao? Nếu bọn họ biết tâm lòng Đạt Ma là cái gì, nhất định sẽ cùng ta chia một chén canh, quên đi cái khác, bọn họ chỉ là đồ đệ của ta mà thôi.”

“Đồ nhi chỉ là vật ngoài thân, ta đường đường bá chủ một đời, sao có thể tha cho bọn hắn một chén canh? Đạt Ma tâm, hay là để lại cho ta tự mình nghiên cứu đi! Bọn hắn căn bản không đáng được nó! Ha ha...”

A! Hóa ra Hùng Phách lão sớm đã nghe nói “Đạt Ma chi tâm”!

Không thể tưởng được, hiểm nhất vẫn là tâm của hắn!

Nhưng mà, tâm tình tên nam nhân thần bí kia tựa hồ so với Hùng Phách cũng không tốt hơn nhiều, chỉ thấy hắn đã từ từ bước ra khỏi góc tối mờ mịt kia, mặc dù khuôn mặt vẫn bị chôn khuất trong u ám, nhưng có thể dần dần phân biệt, trên người hắn khoát áo tím...

Áo tím?

Không riêng gì Tử Y, cánh tay trái của y đã bị phế từ lâu, hóa ra y là một người mặc áo tím tàn phế.

A —— y phục màu tím tàn phế, chẳng lẽ nam nhân thần bí này là...

Là hắn? Là hắn? Là hắn?

Hắn, chính là sát thủ giết sạch cả nhà Hắc Đồng? Hắn... già như vậy, còn chưa chết?

Vậy tại sao hắn lại ẩn thân trong phòng ngủ Hùng Phách?

Thân phận chân chính của hắc, rốt cuộc là...

Ai?

“Nó” là một con mèo đen.

Hắc miêu là một loại mèo thần bí nhất, chúng nó chẳng những có sự cao ngạo của mèo, màu sắc trên người, càng thêm tà dị khi mèo con thiếu thốn.

Mèo đen cũng thích xuất hiện trong đêm, càng ưa thích thê tử hắc ám, cho nên giờ phút này con mèo đen này vô cùng nhảy nhót.

Vì hôm nay, chính là đêm đen.

Giờ Tý.

Cũng là thời khắc nó “nó” xuất động.

Loại mèo đen này không ngừng chui vào bóng tối, không kiêng nể chui vào, cũng không biết mình sắp chui vào đâu, có lẽ nó chỉ biết một điều —— giờ phút này đã là người của Dạ Lan yên tĩnh, mọi người đều đã tiến vào mộng đẹp, không ai lại quấy rầy một con mèo con nữa.

Hắc miêu vui vẻ đã chết! Hắc ám, nghiễm nhiên là vương quốc của nó, mặc cho nó làm xằng làm bậy, mà đêm hôm nay, con mèo đen này, lại tận mắt nhìn thấy một chuyện kỳ quái!

Song hắc miêu đột nhiên phát giác, nó tán thưởng một địa phương vô cùng hắc ám!

Nơi này hắc ám, phảng phất, đã là nơi mai táng toàn bộ hắc ám, đã là nơi cuối cùng hắc ám!

Nơi này thật ra là một gian phòng ngủ lớn, nhìn ngó thật một chút, phòng vắng ngủ này cũng không phải là u ám, lờ mờ còn có vài tia ánh trăng mờ từ ngoài cửa sổ xuyên vào. Con mèo đen này cảm thấy nơi này là nơi mai táng hắc ám, toàn bộ duyên phận giờ phút này là người ngồi xếp bằng trên giường trong phòng ngủ này.

Nam nhân khoác áo choàng đen.

Tất cả những cảm giác hắc ám đều bắt nguồn từ nam nhân này!

Cho dù đã là đêm khuya vắng người, nam nhân này vẫn không có vẻ buồn ngủ, hắn cứ thế ngồi xếp bằng không nhúc nhích trên giường giả, tựa như một ngọn núi băng vạn năm không gì không phá nổi, nhưng đôi mắt hắn lại âm u tỏa ra một luồng sáng lạnh lẽo ẩn chứa khí tức tử vong nồng đậm.

Ánh mắt của hắn giống như đang đợi một người.

Một người cũng thuộc về hắc ám giống như hắn.

Cũng không biết hắn và người này sẽ làm những gì? Có lẽ, đều là bởi vì một loại duyên phận thuộc về hắc ám hoặc đồng cảm chứ?

Nam nhân này mặc dù như tảng băng bất động, bóng tối trên thân dạng cụt của gã kích phát, cùng với khí tức tử vong bức người kia, lại đem con mèo đen đi nhâm vào phòng ngủ này, bức không thể hít thở được, con mèo đen này không chịu đựng nổi, “khắc khắc”, cuống quýt chạy về phòng khác.

Nếu như mèo đen biết, nó sẽ biết, vừa rồi mình khen vào phòng cưới, là cả thiên hạ hội. Vân Các.

Nam nhân vừa rồi nó nhìn thấy tản ra hắc ám và tử vong, gọi là Bộ Kinh Vân!

Hắc miêu vẫn khen không ngừng, khen qua một gian phòng ốc lại một gian phòng khác, cũng không biết trải qua bao nhiêu gian phòng, nó rốt cuộc lại dừng lại.

Nó dừng lại, không phải nó giật mình mà là... nó tựa hồ lại về tới chỗ tối đen như vừa rồi.

“Làm sao có thể chứ?” Nó cũng không phải vòng quanh khen: Sao có thể trở lại chỗ cũ?

Hắc miêu lập tức phát giác, nó vốn cũng không có quay về chỗ cũ, nó cho rằng mình quay trở về chỗ cũ, bởi nó lúc này khen vào phòng, bên trong cũng tràn ngập khí tức tử vong giống như phòng ngủ lúc nãy!

Trên bàn trong phòng có một người đeo mạng che mặt màu đen.

Bên cạnh tấm khăn che mặt còn có một tấm sắt đục.

Mặt nạ màu đen!

Thật kỳ quái! Hai gian phòng khác nhau, thế mà tràn ngập khí tử tử vong, chủ nhân căn nhà này, có phải cũng giống chủ nhân gian phòng đó bị thương không, cả người tản ra hắc ám và tử vong?

Rốt cuộc, đây là nhà của ai? Người nào bất hạnh như vậy, cũng đồng dạng thuộc về hắc ám?

Con mèo đen này rất nhanh liền biết nơi này là phòng ốc của ai rồi; ở chỗ sâu đậm trong phòng, có một người đang chậm rãi xuống giường.

Đó là một nữ tử tóc dài mặc đồ đen bó sát người, thân thể cực kỳ yếu diệu xinh đẹp.

Cho dù trong phòng vô cùng tối tăm, nhưng con mắt mèo con ở trong bóng tối sẽ mở rộng ra gấp bội, cho nên con mèo đen này vẫn liếc mắt một cái đã nhìn ra dung mạo của cô gái này.

Nó, lập tức biến thành “Nàng” chân diện trở về - duy kích giả!

Con mắt con mèo đen không khỏi dâng lên một cảm giác mê hoặc, có lẽ, bằng bản năng động vật của nó, cũng cảm thấy dung mạo của cô gái áo đen trước mắt này cũng không đáng sợ, chỉ là, vì sao cả người nàng lại toát ra cảm giác tử vong đáng sợ như vậy? Nàng và nam nhân vừa rồi ngủ trong phòng kia, dường như cũng gánh lấy vận mệnh giống nhau!

Phảng phất như, tất cả đều là một tử thần không muốn tiếp cận bất kỳ sinh vật nào!

Đúng vậy! Nữ nhi trong phòng này, chính là Hắc Đồng - nàng! Cũng chỉ có vậy mới có thể giống như Bộ Kinh Vân, mang theo vận mệnh diệt môn bi tu tương tự! Cũng chỉ có nơi này mới có thể giống như hắc, đều là âm u - Tử Thần!

Vậy mà nàng đã ở trong một gian phòng trong thiên hạ hội, vậy nàng lên vào thiên hạ hội rồi?

Làm sao nàng có thân phận trà trộn vào đây? Căn nhà này ở địa phương nào trong thiên hạ? Nàng sẽ đoạt lại tâm trí Đạt Ma như thế nào? Nàng sẽ chơi phong vân như thế nào?

Nàng lại từ từ đeo lụa đen trên bàn trà che nửa khuôn mặt của mình lại. Tiếp đó, lại đem mặt nạ đen kịt kia treo lên trên nửa khuôn mặt của nàng.

Bộ mặt thật của nàng, rốt cục hoàn toàn bị vùi lấp phía dưới mặt nạ và khăn che mặt, thế nhưng mèo đen vẫn nhớ rõ, trước khi nàng đắp lên chân diện mục thật sự!

Nó, vẫn là duy nhất một người nhìn thấy mà mang mặt nạ trên người nàng, so với lúc trước càng là phản như hai người, trong lúc hai con người lưu chuyển lưu chuyển, ma tính càng tăng lên, khiến cho con mèo đen vốn một mực ở trong bóng đêm, cũng không tự chủ được khẽ kêu “Dát” một tiếng.

Nàng phát hiện ra, lập tức phát hiện “nó” luôn núp trong u ám.

Nàng lặn vào thiên hạ hội, tất nhiên không thể cho bất luận kẻ nào biết bộ mặt thật của nàng! Nàng nhìn, một đôi mắt tinh tinh lạnh hiện lên một tia quang mang, thậm chí so với con mèo đen kia càng sáng hơn!

Ánh mắt của nàng chấn nhiếp con mèo đen kia.” Nó “Nó” giống như một người phát hiện chân hung chứng kiến, Chử Bằng nghiêng người nhanh chóng thối lui, như muốn trốn tránh bị vận mệnh “Giết mèo diệt khẩu”.

Thế nhưng, thân thể hắc miêu mặc dù mạnh mẽ vô cùng, duy ngã “Nàng” tà dị trước mắt này, thân thủ đã không thể lấy hai chữ “Lợi hại” hình dung, hắc miêu căn bản chưa kịp nhìn rõ nàng như thế nào” chấn động, trong lúc đấu tranh, nó đã phát giác, chính mình đã bị nàng ôm ở trong ngực.

Nó run rẩy, chờ cho nó bất ngờ, tựa hồ nó không có ý nghĩa gì khác, nó chỉ dùng đôi tay thần chết màu đen của mình để an ủi nó.

“Đừng sợ!”

“Mèo Nhi, ta thích ngươi, bởi vì trên người ngươi có một loại màu sắc giống ta...”

“Màu đen.”

“Vì một thân màu đen này, nhất định ngươi từng được thế nhân coi là vật bất thường, ném không ít đau khổ đúng không?”

Nàng nói đúng! Đa số người Trung Quốc truyền thống đều không yêu thích màu đen; mèo đen cũng là dấu hiệu cực đoan khó hiểu, thích nuôi mèo đen ít ỏi: Con mèo đen này, cũng chỉ

là một con mèo đen vô chủ trong lúc vô tình lưu lạc trong thiên hạ.

Cho nàng nhẹ nhàng vuốt ve như vậy, con mèo đen vừa rồi cảm xúc hồi hộp ngược lại bình ổn không ít, nó biết, chính mình bị thể nhân vứt bỏ, mặc dù dị thường đáng thương, duy chỉ giờ phút này nhẹ nhàng vuốt ve nữ tử áo đen này, sau mặt nạ màu đen càng có một câu chuyện đáng thương không muốn người biết?

Có một đoạn không thể không báo thâm cừu?

Vì đoạn thâm cừu này, nàng không tiếc nỗ lực vì linh hồn! Phản bội Thần Phật! Phản nghịch thiên hạ!

Nàng mặc dù thấy đáng sợ, nhưng so với một đầu mèo đen còn đáng thương hơn.

Nhưng mà vô luận nàng đáng thương cỡ nào, cũng là lạnh lạnh. Hiện tại, nàng đã là một hóa thân nhân hình người, một hóa thân cực độ tà ác, nguy hiểm.

Hóa thân nhân hình tà ác đáng sợ, tối nay đã chỉnh trang chờ phát, sẽ đi làm một chuyện đáng sợ...

Nhưng thấy nàng ta tinh tú đem Miêu nhi đặt trên mặt đất, sâu kín nói với nó: “Mèo Nhi, ta thật sự rất vui vì tối nay có thể gặp được ngươi, vì mệnh đồ hắc ám của ta tăng thêm một chút sinh khí. Bất quá, Hắc Đồng ta cũng không có nhiều thời gian làm bạn với ngươi, bởi vì...”

“Tối nay, ta sẽ diệt cho một người...”

“Nguy nhao!”

“Một ác mộng rất thú vị!”

Hắc Đồng khi nói lời này, hai mắt toát ra tà khí càng tăng lên, càng khiếp người hơn. Hắc miêu vốn đã bình phục không ít, nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo kia, lại run lên nhè nhẹ.

“Hắc Vương, đến đây!” Con mắt đen đột nhiên thở nhẹ một tiếng.

Hắc Vương?

Ai là Hắc Vương? Ở căn phòng này, con mắt đen lại còn có bạn đồng hành?

Có! Ngay lúc nàng hô khẽ, một bóng đen nhỏ nhắn “ba ba ba” từ trong phòng tối tăm bay ra, rơi vào trên vai trái của nàng.

Không phải là một đôi...

Con dơi màu đen!

Rất có khả năng, cũng chính là con dơi dám liều mạng cứng đối cứng với Bất Tử Thần Bộ...

Hóa ra cặp dơi này gọi “Hắc Vương”, chẳng phải là “con dơi màu trắng” trên vai Tuyết Đạt Ma tôn nhau lên thú vị sao?

Hắc Vương vào chỗ, khước miệng sau tấm lụa che mặt màu đen nhanh chóng nổi lên một tia tà khí ý cười chưa cứng, nàng lại nhẹ nhàng cúi đầu con mèo đen kia một cái, thân hình nhảy lên, liền cùng với Hắc Vương nhanh như chớp xuyên qua cửa sổ, giống như yêu ma màu đen sâu không lường được!

Nàng và Hắc Vương, tối nay sẽ vì ai mà đan xen ác mộng?

Vậy thì sẽ là một ác mộng như thế nào?

Gian phòng này không biết thuộc nhà ai, nhất thời con mèo đen còn sót lại hét lên “meo”, nó nhảy lên cửa sổ, vài con mắt nhỏ nhắn đưa nàng cùng con dơi kia biến mất dưới đêm trăng; Một đôi mắt mèo tròn tròn, không ngờ lại toát ra vẻ không nỡ.

Có lẽ từ khi nó xuất thế đến nay, sớm đã không ngừng bị mọi người coi là vật không lành vứt bỏ, xưa nay cũng không có ai nguyện ý xoa nắn nó, tối nay, nó lại gặp một người muốn quán lấy tri kỷ của nó, sử dụng; nàng là một người vô cùng tà ác, tri kỷ nguy hiểm!

Hơn nữa, nó cũng nhìn thấy gương mặt thật của cô trước khi đeo mặt nạ; nó biết cô là... ai!

Tin rằng thiên hạ lớn như vậy, cũng chỉ có Song Hắc Miêu này...

Biết rõ tình hình!

Trong các hàng ngũ Tinh Đầu trận.

Tối nay tinh quang dị thường mê ly, giống như vô số người bàng quan tràn ngập tò mò con mắt, đang dòm ngó đủ loại chuyện mê ly phát sinh tối nay.

Trên bầu trời đêm treo ánh trăng cũng là ánh trăng mê ly, chiếu rọi viên người Dạ Quy như tên hồi tâm; nhưng mà tối nay trong một người về đêm, lại chưa bao giờ yêu thích Dạ quy về - Khổng Từ.

Đã là buổi tối, bóng đêm dần dần chìm xuống, thiên hạ cũng bị Dạ già nua thâm trầm thôn tính, Khổng Từ vẫn một thân một mình đi về “Phong Vân Các”.

Hôm nay là Nhiếp Phong, từng bước kinh vân cùng Tần Sương từ Vô Song thành chiến thắng đến tận thiên hạ, Khổng Từ vốn đã chuẩn bị tự mình xuống bếp kiếm một bữa cơm tối cho bọn họ, lại không lo, đột nhiên bị thị tỳ chủ quản Hương Liên hô lên, nói là muốn bàn một chuyện quan trọng.

Ai ngờ lần thương lượng này, người lại nói một đoạn thời gian dài, nói chuyện Khổng Từ đã trễ.

Cuối cùng cũng bỏ lỡ cơ hội ở “Phong Vân các” chờ Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân trở về, một cơ hội mà cô vô cùng quý trọng.

Thật vất vả mới trở lại Phong Vân Các, ai ngờ khi bước chân vào Phong Vân Các, Khổng Từ lại bị ngăn cách bởi một vườn, “Phong Các” và “Vân Các” đã sớm hoàn toàn không có nửa điểm ánh đèn, chắc là Phong thiếu gia và Vân thiếu gia đã ngủ say, Khổng Từ Tâm Lạnh, bọn họ lặn lội đường xa về thiên hạ, chắc chắn đã mệt mỏi rã rời, để bọn họ nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mới tìm bọn họ đi!

Tâm ý đã quyết, Khổng Từ bước ra khỏi đình viên của Phong Vân Các, chỉ thấy cách đó không xa là một gian phòng nhỏ đơn giản. Gian phòng nhỏ này chính là nơi nàng nghỉ ngơi ban đêm.

Từ trước đến nay hùng bá bang quy rõ ràng, một mực nghiêm cấm bất kỳ tỳ nữ nghỉ ngơi trong phòng chủ khách, cho nên:

Ban ngày, Khổng Từ thường xuyên ra vào Phong Vân Các, ban đêm vẫn phải về phòng nhỏ.

Chỉ có điều tối nay...

Gian phòng nhỏ này vốn bình thường không có gì lạ, lại xảy ra một chuyện khiến Khổng Từ cảm thấy khá bất ngờ.

Khổng Từ rõ ràng nhớ rõ, lúc mình đi đến hội thị tì chủ quản, cũng không đốt sáng ngọn đèn trong phòng, hôm nay, vì sao nàng từ xa nhìn ra xa, căn phòng nhỏ của nàng, giờ phút này lại đèn đuốc sáng trưng?

Cái này tức là nói, có người ở trong phòng nhỏ của nàng, thấp sáng đèn...

Rốt cuộc là ai đang ở trong phòng của nàng? Khổng Từ bước từng bước về phía phòng nhỏ của mình, một mặt suy nghĩ, một ý niệm lén lút trong đầu nàng hiện lên...

Có phải là Phong thiếu gia không?

Tuy nàng đã bỏ lỡ cơ hội để chờ hấn, nhưng hấn lại chờ nàng ở đây?

Cánh cửa rốt cục đã mở ra, chỉ có điều trong phòng cũng không có Nhiếp Phong như nàng muốn nhìn thấy.

Lại có một số cô có mộng cũng không nghĩ tới thứ xuất hiện trong phòng mình - đó là một cỗ quan tài sắt!

Một cỗ quan tài sắt đen nhánh tỏa sáng!

Quan tài sắt đặt giữa phòng, lập tức biến gian phòng nhỏ rộng chừng hai trượng này thành một linh đường. Tình cảnh trước mắt vô cùng quỷ dị, Khổng Từ dù sao cũng chỉ là một cô bé mười chín tuổi mà thôi, lập tức bị dọa đến không hiểu kêu nên đành quay đầu bỏ chạy, chỉ đứng yên tại chỗ.

Chỉ duy nhất một kiện càng làm cho nàng nghĩ rằng mình điên rồi lập tức phát sinh, nhưng nghe trong cỗ quan tài kia, bỗng nhiên truyền ra một thanh âm rét lạnh, như đứt quãng đang kêu gọi:

“Khổng, từ...”

Thanh âm mặc dù trầm thấp rét lạnh, lại là thanh âm của một nữ tử, nhưng trong màn đêm đen kịt này, nghe như là một đầu lệ quỷ hàm oan tạ sự.

Khổng Từ chợt nghe thấy, càng cảm thấy sồn hết cả gai ốc. Cách một lúc lâu, nàng mới miễn cưỡng trấn định, nom nớp lo sợ hỏi: “Ai? Rốt cuộc là... Là ai... Ở bên trong... Trong quan tài... Nói chuyện? Ngươi... Vì sao... muốn ngủ ở quan tài sắt?”

Trong quan tài bằng sắt màu đen, lại truyền ra tiếng nói của cô gái kia:

“Khổng Tử, ta là một vật thể mà người đời vĩnh viễn cũng không nhìn thấu...”

“Ta ngủ trong quan tài sắt, chỉ vì...”

“Ta đã là một người chết hơn năm mươi năm!”

“Ta gọi là — “

“Màu đen! Con người!”

Hắc Đồng?

“Chết hơn năm mươi năm?” Khổng Tử nghe vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi: “Người... chết hơn năm mươi năm? Vậy... chẳng phải là một...”

Vốn nàng định hỏi, chẳng phải là một người chết, ai ngờ con mắt đen như đã hiểu ý của Khổng Tử, nàng nói: “Người đoán sai rồi! Khổng Tử, ta không đơn giản như suy nghĩ của người; sống và chết, đối với ta mà nói đã mất đi ý nghĩa nên có. Tuy ta đã chết từ hơn năm mươi năm trước, nhưng vì ta hiến linh hồn cho ác ma, ta lại trở thành hóa thân của vĩnh hằng, hóa thân của thần chết!”

Khổng Tử căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì, cũng không muốn biết, chuyện mà nàng muốn biết nhất lúc này, là...

“... Tung... Người là hóa thân nhân hình, nhưng ta và người... đâu quen không quen biết, người... Tại sao lại biết ta tên...”

“Khổng Tử?”

Đúng rồi! Nàng lớn nhất nghi hoặc không giải thích được, hay là vì sao Hắc Đồng này biết nàng.

Trong quan tài sắt, hắc đồng lại liên tiếp nở rộ tiếng cười quỷ quyết, đáp: “Cái này người không quản được! Người chỉ cần hiểu rõ, ta đối với người và không ít người trong thiên hạ không biết chi tiết, thậm chí ta còn biết, trong lòng người thường xuyên nghĩ đến ai!”

“Có phải người luôn suy nghĩ...” Nhiếp Phong?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Khổng Tử đại biến.

Cô biến sắc, thứ nhất là vì con mắt đen này, nói mình không gì không biết đối với người trong thiên hạ, thứ hai là vì cô thích Nhiếp Phong, vẫn chỉ giấu trong trái tim cô. Cô tự biết địa vị thấp kém, không hợp với Nhiếp Phong, cho nên không dám nói với bất cứ ai mấy lời chỉ biết, không dám tiết lộ nửa điểm tâm tình...

Nữ lang thần bí trong quan tài sắt trước mắt này, vì sao lại đối với trái tim nàng rõ như lòng bàn tay?

Chẳng lẽ... nàng thật sự là...

Hóa thân của Tử Thần?

Hắc Đồng thấy Khổng Tử mờ mịt không hiểu trả lời, càng đặc ý nói tiếp:

“Thế nào? Nói trúng chưa? Ta còn biết người ngoại trừ đối với Nhiếp Phong có ý tứ, bộ kinh vân đối với con mẹ nó, cũng có lòng cảm kích; là một tay hấn chủ quản thị tỳ cứu người ra, đúng không?”

Khổng Tử càng nghe thì sắc mặt càng trắng xám, con mắt đen này lại tựa như sống trong lòng nàng, thậm chí còn rõ ràng hơn cả chính bản thân nàng, nàng, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Khổng Tử, tuy Hắc Đồng ta rất đồng tình người bị bức làm nô tài, thân thể phiêu bạt trong thiên hạ này. Nhưng con mẹ người cũng quá yếu đuối, người hoàn toàn thích hợp làm một hồng nhan., Bởi vì người khẳng định là bạc mệnh! Đây là niên đại nào? Người thế mà có thể vì tình cảm đối với Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân mà cả ngày khó bình an! Trên đời này bởi vì loại nữ nhân yếu ớt như người, mới dung túng nam nhân trăm ngàn năm qua ức hiếp nữ nhân; có điều, sau này người cũng không cần suy nghĩ nữa cho hai người Phong Vân...”

“Ta sẽ tự tay đem nam nhân trong hai nam nhân bọn họ hoàn toàn thu phục!”

Đồng tử đen trong quan tài sắt càng nói càng khuyên bảo, Khổng Tử cuối cùng không nhịn được nói: “Rốt cuộc người... đang nói cái gì? Ta căn bản... Không hiểu ý người?”

“Người chó hiểu!” Hắc Đồng sáng khoái đáp: “Lần này ta xuất hiện với người, chỉ muốn mượn miệng của người, báo cho hai tên gia hỏa Phong Vân kia trước, Hắc Đồng ta sẽ lấy một cái ý liệu của bọn chúng, nhưng lại sẽ kinh hỉ đến chết, mang về bí mật “Đạt Ma” của chủ nhân ta, còn nữa, ta cũng sẽ thuận miệng báo hai người bọn chúng ném thử lợi hại của ta!”

Ngoài dự liệu, lại khiến người ta kinh hỉ đến chết? Rốt cuộc nàng ta sẽ giả trang thành thân phận gì, thu hồi tấm lòng Đạt Ma, cùng với đối phó phong vân?

Khổng Tử khó hiểu hỏi: “Người... Vì sao phải cho ta mượn miệng của ta... Nói cho Phong thiếu gia cùng Vân thiếu gia biết? Tại sao người không trực tiếp đi tìm bọn họ?”

“Tạm thời người sẽ không hiểu được.”

Hắc Đồng thần thần bí bí nói: “Ta cũng sẽ không nói cho người.”

Khổng Tử biết được hỏi tiếp cũng sẽ không có kết quả gì, ngược lại hỏi: “Người nói đi... Cái bí mật “Đạt tâm” kia, thật sự thuộc về chủ nhân của người, người đến đây thu hồi nó... cũng là rất đáng, nhưng vì sao người lại muốn... đối phó Phong thiếu gia và Vân thiếu gia thì không thể?”

Hắc Đồng không kiêng nể đáp: “Bởi vì ta thích!”

“Từ sau khi ta trở thành hóa thân nhân hình, nhân gian này đã rất ít người hoặc vật, có thể khiến ta nổi hứng thú! Ném thử năm mươi năm cô độc, ta căn bản không biết mình cần tìm cái gì, chỉ tìm cái gì...”

“Địch nhân!”

“Cứ như gió mây hấp dẫn kẻ địch mà ta nóng lòng muốn thử vậy!”

Nói đến đây, từ trước đến nay ngữ khí Hắc Đồng tràn ngập tự tin, cũng ần ần lộ ra một tia trống rỗng, một tia thần thờ.

“Người... Sẽ không thành công! Phong thiếu gia và Vân thiếu gia thân kinh bách chiến, vẫn có thể... Sống tới hôm nay, bọn họ... sẽ không sợ người đâu...”

“Vậy người cứ chờ đi! Hắc Đồng ta nhất định sẽ tìm bọn hắn, đoạt lại lòng Đạt Ma sẽ cùng hai người bọn họ ——”

“Con mẹ nó thống khoái cái gì! Ha ha...”

Hắc Đồng trong thiết quan cười điên cuồng, Khổng Từ lại không biết dừng khí từ đâu đến: Có lẽ vì nàng quá quan tâm Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, nàng đột nhiên đi lên trước, ra sức đuổi theo nắp quan tài, một mặt kêu gào:

“Không! Người tuyệt đối không thể nào làm tổn thương Phong thiếu gia và Vân thiếu gia!”

“Người tuyệt đối không thể nào làm tổn thương Phong thiếu gia và Vân thiếu gia!”

Nhưng nghe thanh âm Hắc Đồng trong quan tài càng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Khổng Từ! Vì nam nhân trong lòng không có người, người lại dám can đảm chọc giận ta? Người có biết, chỉ cần ta khẽ động một đầu ngón tay, thậm chí ý niệm trong đầu vòng một cái, liền có thể đem người hóa thành một vũng máu, người không muốn sống nữa hay không?”

Xưa nay Khổng Từ Toan Nghê yếu ớt, duy chỉ vì Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, ngoài ý muốn lại không hề có chút sợ hãi nào, từ khi sinh ra tới nay lần đầu tiên dừng cảm như thế, nàng cao giọng đáp: “Không! Hai người bọn họ đều rất khỏe mạnh, vô luận như thế nào, ta đã sớm coi bọn họ là thân nhân, mạng Khổng Từ ta tuy ti tiện, nhưng lại sử dụng... Bất cứ cái mạng ti tiện này của ta, cũng sẽ không để cho người thực hiện được.”

“Bây giờ ta muốn xem hóa thân của người đang nằm trong quan tài kia kìa...”

“Rốt cuộc là thế nào?”

Khổng Từ chưa từng nếm trải qua cảm giác dừng cảm như vậy, lời còn chưa dứt thì hai tay đã nhấc lên, “Bành” một tiếng, mạnh mẽ lật nắp quan tài màu đen lại, nàng thề phải xem lời nói này là ai, muốn đối phó với Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân! Thề phải nhìn rõ mặt thật của nàng!

Song nàng quả thật là đại thiên chân nhân! Hắc Đồng nếu là hóa thân của thần chết, sao có thể dễ dàng bị người nhìn ra bộ mặt thật của nàng như vậy?

Nhất là những cô gái chỉ học được một chút võ công trên người Nhiếp Phong thế này lại càng không thể!

Ngay lúc Khổng Tử vạch quan tài, trong quan tài bỗng dung truyền ra tiếng cười độc ác của Hắc Đồng:

“Không tự lượng sức mình! Khổng Tử, ngươi muốn làm ta tức giận mà trả giá đắt!”

Sau đó, Khổng Tử còn chưa nhìn thấy trong quan tài có vật thể của bất kỳ ai thì trong quan tài đúc từ sắt chợt phát ra một luồng hào quang chói mắt, hai mắt Khổng Tử không thể né tránh, nghênh đón hào quang, hai con ngươi đau xót, hai mắt tối sầm...

“Hừ” một tiếng, đau đớn hô to!

“A...”

Khổng Tử liền ngồi xuống giường, toàn thân mồ hôi đầm đìa, Phương Thủy giật mình, thì ra vừa rồi chỉ là một giấc mộng!

Nhưng cơn ác mộng này, chân thực dị thường, như thật, làm nàng vẫn còn sợ hãi...

“Khổng Tử, ngươi tạo ác mộng?”

Một giọng nói ảm áp vang lên trong tai Khổng Tử từ từ vang lên, Khổng Tử liếc xéo một cái, người nói chuyện đúng là Nhiếp Phong bị nàng kéo hồn hút mộng.

Còn có Nhiếp Phong đứng bên cạnh, ánh mắt tò mò nhìn đoạn sóng của nàng.

Khổng Tử còn phát hiện, lúc này đã là ban ngày ban mặt, mà giường ngủ của nàng hôm nay chính là giường của “Phong các” mà Nhiếp Phong đang ở. Nàng không khỏi giật mình, cuống quýt nhảy xuống giường, cúi đầu khom người dị thường nói: “Phong thiếu gia, thật xin lỗi, bang chủ tuyệt không cho thị tỳ ngủ lại quanh chủ tử... Nhưng Khổng Tử lại... Không biết vì sao... lại ngủ trên giường của ngươi, thật có lỗi...”

Nhiếp Phong làm cho nàng quá mức tự ti mà không biết nên khóc hay cười, mà bên cạnh lại càng bật cười nói: “Khổng Tử, ngươi sợ cái gì? Là Phong Nhạc muốn đem ngươi khiêng lên giường, ngươi biết không? Đêm qua ngươi không biết khi nào té xỉu ở trong đình viên Phong Vân Các, gió chẳng những đem ngươi ôm trở về, mà còn lui đêm chiếu cố ngươi. Lão gia hỏa Hùng Phách kia nếu muốn trách cứ trách quái đi!”

Nhiếp Phong cũng nói: “Không sai. Đêm qua sau khi ta trở về thiên hạ, vẫn không thấy huynh trở về Phong các, nghĩ thầm mặc dù tên thị tỳ chủ quản nói có việc thương lượng với huynh, cũng quyết sẽ không nói đến đêm như vậy, vì thế liền ra ngoài tìm huynh, ai ngờ lại ở trong đình viên của Phong Vân các chứ., Phát hiện người té xỉu trên mặt đất, cho nên mới đưa người đến Phong các ngủ tạm một đêm...” Nhiếp Phong nói đến đây, chẳng mấy chốc dùng bàn tay nhẹ nhàng dò xét trán của Khổng Từ, ôn hòa nói: “Đúng rồi, Khổng Từ, sao người lại té xỉu trong vườn? Người không thấy khó chịu gì chứ?”

Đối với Nhiếp Phong ôn nhu lấy lòng bàn tay đưa trán thay cho nàng, khuôn mặt Khổng Từ không khỏi đỏ lên, nghĩ đến đêm qua Nhiếp Phong nhất định là vì chiều cô bản thân mà trắng đêm không ngủ, nhất thời càng cảm kích không nói được nửa câu, sóng gió lại để hết thảy vào trong mắt, trong lòng cười thầm, cố ý trêu chọc nàng: “Phong, cái này còn cần hỏi sao? Người nhìn xem! Khổng Từ mặt mũi đỏ bừng, hơn nữa mồ hôi ướt đầm, mục ta nhất định nóng rang cả đầu, mới ngất đi trong nước.”

Khổng Từ vội la lên: “Không phải vậy. Phong thiếu gia, Khổng Từ không... Cái gì khó chịu; chỉ là... Ta cũng không biết... Vì sao mình... lại ngất xỉu trong vườn, có thể là... sau khi gặp lại chủ nhân của nó thì cảm thấy mệt mỏi nên mới như vậy...”

Nhiếp Phong mỉm cười, ánh mặt trời sau khi cười như mưa rào, hần nói: “Ừm, ta thấy cũng thế. Khổng Từ, người cũng biết vừa rồi mình vừa ngủ một giấc, vừa la hét người tuyệt đối không thể thương tổn Phong thiếu gia và Vân thiếu gia, tựa hồ người đã tạo ra một giấc mơ rất đáng sợ...”

Khổng Từ không sợ mình ở trong mộng nói chuyện, một lúc đồng tiền sớm đã đỏ bừng bừng bừng trông thấy cột buồm mê ly. Nàng không khỏi rung mình, quanh co nói: “Đúng... ta thật là thấy một con ma đầu rất đáng sợ, ta mơ thấy... Một cỗ quan tài sắt đen kịt, trong quan tài sắt có một... nữ tử, ta nói với ta sẽ đến... đôi phó... Phong thiếu gia... cùng Vân thiếu gia...”

Khổng Từ nói đến hình như vẫn còn sợ hãi, Nhiếp Phong ngược lại lơ đãng, một mặt cười, một mặt an ủi:

“Đây chỉ là một giấc mộng mà thôi. Khổng Từ, đừng quá nghiêm túc.”

Trước mặt Khổng Từ và Đoạn Lăng, Nhiếp Phong vẫn thảnh thơi nở nụ cười, thật ra từng gặp hắn ở trong Vô Song thành, cái hồng nhan mà hắn từng gặp đã khiến hắn tuyệt vọng cả đời, cũng đủ khiến hắn tiếc nuối cả đời...

Hắn vẫn đang cười, có lẽ chỉ là không muốn Khổng Từ và Đoạn Lăng lo lắng cho hắn, hắn lo lắng bọn họ sẽ lo lắng!

Con người chính là như thế, rất nhiều lúc, mọi người chỉ thấy người khác đang “Cười” thôi...

Lại không thấy hắn “niềm vui”.

Cười chứ không nhất định sẽ đại biểu cho niềm vui.

Khổng Từ nói: “Nhưng, Phong thiếu, giấc mộng kia... thật sự rất chân thực, ta còn nhớ rõ, nữ tử nằm trong quan tài kia, nàng không chỉ muốn đổi phò ngườì và Vân thiếu gia, mà còn muốn đoạt lại một đồ vật khác: “Đạt Ma tâm!”

Tâm đắc Đạt Ma? Khổng Từ nói ra bốn chữ này, nhất thời giống như bốn tiếng sấm sét, “Ừ ừ” đánh vào trong lỗ tai Nhiếp Phong, nụ cười âm ập của hắn lập tức cứng ngắc, từ trước đến nay thay đổi không sợ hãi, hắn đột nhiên run lên.

Hắn không nghĩ tới, hắn không nói với Khổng Từ về việc lục lọi tâm tư của mình, mà bốn chữ Đạt Ma tâm từ trong miệng nàng nói ra, rốt cuộc là chuyện gì? Nhiếp Phong vội vàng truy hỏi: “Đạt Ma tâm? Khổng Từ, người nói là ở trong mộng có một nữ tử nói với người, nàng muốn đến lấy lại... Tâm của Đạt Ma? Vậy nàng là ai?”

Khổng Từ không sợ giấc mộng của mình làm Nhiếp Phong khẩn trương như vậy, nàng càng thêm khẩn trương, như đứt đoạn đáp: “Hình như... gọi là... cái gì... Hắc Đồng, nàng còn dặn dò ta, nhất định phải đổi phò... chuyện của người và Vân thiếu gia, nói cho ta...”

“Hắc Đồng? Thật là... nàng?” Đột nhiên ngửi hai chữ Hắc Đồng, Nhiếp Phong không khỏi hít sâu một hơi, sóng xung quanh cũng cảm thấy không ổn, hắn nhìn Nhiếp Phong một cái, nhú mày:

“Phong, đêm qua lúc ta và người chăm sóc Khổng Từ, không phải người từng đề cập với ta đó sao, lúc người ở thôn nhỏ cạnh bầu trời, từng suýt chút nữa gặp phải một nữ tử tử tử thần gọi là Hắc Đồng? Khổng Từ... Sao cũng mơ thấy nàng?”

Nguyên lai, đêm qua Đoạn Lăng cũng cùng Nhiếp Phong chiếu cố Khổng Từ, Nhiếp Phong còn kể lại toàn bộ chuyện hẳn nhìn thấy ở thôn nhỏ lân cận trên trời, toàn bộ nói cho Đoạn Lăng.

Khổng Từ chợt nghe sóng lớn nói, trong lúc ngạc nhiên:

“Cái... À? Phong thiếu...gia, người thiếu chút nữa gặp phải... thôn nhỏ lân cận? Hắc đồng? Cái đó... chẳng phải là trong mộng ta nhìn thấy... Hắc đồng, có người thật sao?”

Nhiếp Phong cũng đầy nghi hoặc, gật đầu nói: “Ừm! Hơn nữa nghe nói nàng là một người vốn nên chết hơn năm mươi năm! Khổng Từ, trước giấc mộng này, người đã từng đến thôn nhỏ bầu trời chưa? Có biết là thôn dân của thôn nhỏ kế bên, đại bộ phận đều yêu kính dâng một tượng nữ thần gọi là “Hắc Đồng” không?”

Khổng Từ lắc đầu:

“Không... Có, Phong thiếu gia, nói ra thì... Hổ thẹn, nơi ta từng đến từ khi gia nhập vào, nơi xa nhất... Cũng chỉ là... thành Thiên Âm dưới chân núi...”

Thật đáng thương! Khổng Từ không đơn thuần làm nô tỳ, nơi mà y đến cũng chỉ giới hạn ở Thiên Âm thành cùng với thiên hạ mà thôi. Có thể nghĩ, tự do của nàng còn ít đến mức nào...

Đoạn Lăng nói: “Làm sao có thể? Phong, cái gọi là “Ngày có chút suy nghĩ, đêm có giấc mộng”, Khổng Từ chưa bao giờ đi qua thôn nhỏ cạnh bầu trời, đương nhiên cũng không dám mơ thấy Hắc Đồng, Hắc Đồng còn nói sẽ đến đây lấy lại tinh thần, cái này... tuyệt không có khả năng là trùng hợp a?”

Nhiếp Phong ngưng trọng gật đầu:

“Ta cũng nghĩ như vậy. Nhưng rốt cuộc nên giải thích thế nào, Hắc Đồng có thể xuất hiện trong giấc mộng khổng lồ sao? Nghe cái này khiến người ta không cách nào tin...”

Sóng chợt hiện lên suy nghĩ kỳ lạ, giả thiết lớn mật:

“Nghe đồn cổ xưa, là một vong linh đã chết, có thể xuất hiện trong giấc mơ của người sống. Phong, theo ngươi, có phải là... Hắc Đồng báo mộng cho Khổng Từ không?”

Nhiếp Phong đáp: “Không! Ta không tin, một người chết rồi vẫn có thể phục sinh, càng không cho rằng, vong linh có thể hướng người sống báo mộng, cái này nghe có chút mê tín. Theo ta phỏng đoán, ta tại tiểu thôn bên cạnh thiếu chút nữa gặp phải hắc đồng, rất có khả năng, chỉ là truyền nhân hoặc hậu nhân giả trang mà thôi...”

Tuy nói thế, nhưng chưa từng nghe qua, đã từng gặp qua Khổng Từ có mặt trong tượng đồng tử, sao lại mơ thấy Hắc Đồng?

Hắn thủy chung không cách nào giải thích.

Không thể tưởng được một giấc mộng của Khổng Từ lại mang đến nghi vấn và rung động như vậy. Trong thoáng chốc, ba người lập tức trầm mặc.

Trong phòng càng giống như là bắt đầu tràn ngập một bầu không khí tà dị vô cùng, dường như đang có một siêu cấp cao thủ cường đại vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, thậm chí có thể tiến vào Mộng Kính người khác, đang giám thị bọn họ một lời, chuẩn bị ra một kích trí mạng với bọn họ...

Hắc Đồng trong mộng đẹp, không phải từng tuyên bố sẽ thu hồi “Đạt Ma tâm”, thuận đường đối phó phong vân sao?

Vì vậy bất luận nàng dùng phương pháp gì xuất hiện trong mộng, nàng nhất định sẽ tới gặp Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân một lần!

Trong phòng đúng là quá tĩnh mịch, vì đánh vỡ trầm mặc, Nhiếp Phong cố ý đổi chủ đề nói: “Khổng Từ, thị tì chủ quản nói chuyện tối với ngươi nhất định có chuyện rất quan trọng?”

Lòng vòng qua lại, cuối cùng chủ đề cũng quay về trên người Khổng Từ, gương mặt như hoa đào lộ vẻ ưu sầu, thậm chí so với lúc này nghe thấy chuyện về hắc đồng càng sâu hơn, nàng mờ mịt gật đầu đáp: “Đúng... đúng là rất quan trọng...”

Nhiếp Phong rất ít khi thấy Khổng Từ ưu sầu, cũng quên chuyện của Hắc Đồng, hiếm khi hỏi: “Khổng Từ, ngươi có tâm sự?”

Khổng Tử cười khở lắc đầu:

“Không, cũng không phải... Chuyện rất trọng yếu, kỳ thật Phong thiếu ta... Sớm muộn cũng biết, đêm qua thị tỳ chủ quản tìm ta, là bàn bạc với nhau... Về vấn đề của Vân thiếu gia...”

“Bộ Kinh Vân?” Đoạn Lăng một bên nghe thấy ba chữ Bộ Kinh Vân, cũng bỗng nhiên xen vào:

“Tên này từ trước đến nay đều giống một người có vấn đề, bây giờ hẳn lại có vấn đề gì? Lệnh thị tỳ chủ quản nói chuyện với người... Lâu như vậy?”

Khổng Tử ngơ ngác đáp: “Vâng... Như vậy. Lúc trước, vốn là Vân thiếu gia hướng chủ quản đề ra ta đi theo hắn, về sau Vân thiếu gia mất tích năm năm, ta liền thuận lý thành chương ở trong Phong Vân Các đợi Phong thiếu gia, nhưng hôm nay Vân thiếu gia đã trở về, chủ quản muốn phái một số thiếp khác đến cho hắn, nhưng...”

Khổng Tử nói tới đây, Nhiếp Phong đã từ từ hiểu được ý của nàng; hắn nói tiếp thay cho nàng:

“Nhưng tính tình Vân sư huynh, phần lớn người trong thiên hạ này đều không rõ, cũng có rất nhiều môn hạ tỳ bộc coi hắn là người điềm xấu, không muốn tiếp cận hắn. Cho nên, không có ai nguyện ý đối đãi Vân sư huynh sao?”

Khổng Tử nuôi Nhiếp Phong nói: “Ừm, vốn dĩ chủ quản có thể dùng thủ đoạn cường ngạnh, bức một số thị tỳ trong đó phải tôn cao Vân thiếu gia, nhưng các nàng không phải cam tâm hận nguyện, cũng chưa chắc sẽ tận lực. Bởi vậy chủ quản đêm qua nói với ta, không bằng để cho ta lại lần nữa đi theo Vân thiếu gia, mà nàng phái một thị tỳ khác cho... Phong thiếu gia...”

Đoạn Lăng nói: “Như vậy sao được, Khổng Tử, người đi theo Phong đã năm năm, sao lại phục thị Bộ Kinh Vân kia nữa?”

Nhiếp Phong lại liếc mắt nhìn về phía Đoạn Lăng, ra hiệu gã không nói thêm nữa, mới nói: “Trần, thị tỳ chủ quản đề nghị cũng không phải không có lý. Dù sao, lúc đầu là Vân sư huynh đưa ra yêu cầu với Khổng Tử, đi theo hắn trước, hôm nay bên người hắn ngay cả một người cũng không có., Nếu ép thị nữ

còn lại cố tình hàu hạ hấn, đối với hấn, cũng có thiếu công bằng...” Phân tích của hấn dị thường chính xác, cũng bộc lộ kinh văn, Khổng Tử đem lời này của hấn đặt ở trong tai, không khỏi nghĩ thầm: Phong thiếu gia, tâm địa của người quả thật quá tốt...

Nhiếp Phong nhìn Khổng Tử một chút, tiếp tục nói: “Bất quá vấn đề lớn nhất bây giờ là nhìn ý nguyện của Khổng Tử, Khổng Tử, ý của chính người thế nào?”

Khổng Tử cúi đầu nói: “Năm đó Vân thiếu gia chủ động đưa ra cho thị tì chủ quản, muốn ta làm thị tỳ của hấn, miễn cho ta thụ chủ quản cay nghiệt, đối với ta... Có ân, Khổng Tử quyết không thể để hấn... Một người độc tại Vân Các, không có ai chiếu cố. Cho nên, đêm qua khi chủ quản hỏi ý kiến ta, ta... Ta đã...”

“Một ngụm đáp ứng nàng!”

Hay cho một tên Khổng Tử! Vốn gã đã đi theo một nam nhân đã năm, cũng đã có cảm tình năm năm với người nam nhân đi theo, nhưng chỉ một thoáng lại muốn đi theo một nam nhân khác. Chuyện này cũng không phải là chuyện mà một nữ hài bình thường có thể chấp nhận được, Khổng Tử lại không chút suy nghĩ liền đáp ứng thị tỳ chủ quản, hiển thị cũng là một người có tâm, vẫn luôn có tâm với Bộ Kinh Vân.

“Đáp hay lắm!” Nhiếp Phong vỗ nhẹ nhẹ vào mình của Khổng Tử: “Khổng Tử, người có thể không chút suy nghĩ liền đáp ứng. Không uổng công năm đó Vân sư huynh đã có ân với người một phen, hơn nữa...”

Hấn nói xong lại liếc Khổng Tử, đồng ý: “Người cũng không khiến ta thất vọng.”

Khổng Tử cũng định thần nhìn gương mặt ôn nhu của Nhiếp Phong. Nàng thập phần minh bạch trong lời nói của Nhiếp Phong, vì ý tứ Bộ Kinh Vân mà cảm thấy may mắn. Nhưng rất nhiều lúc, nàng chỉ hơi chê Nhiếp Phong quá mức vì người khác mà tưởng tượng, hình như hấn rất ít vì bản thân mà...

Bộ Kinh Vân đối với nàng nhất định sẽ lấy thân báo đáp, thẳng thắn mà nói, nàng cũng không đành lòng để Bộ Kinh Vân tự sinh tự diệt trong Vân Các; nhưng mà, ngay cả sau này nàng

cũng quyết định sau này sẽ đi theo Bộ Kinh Vân, cũng tin tưởng chính mình sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý, nàng lại khao khát như thế nào, vô luận là vì nàng, cũng là vì tình cảm của Nhiếp Phong cùng chủ tỳ năm năm nay...

Nhiếp Phong có thể mở miệng giữ nàng lại!

Nàng chẳng qua là khao khát nghe hắn nói ra một câu giữ lại đơn giản, đã cảm thấy mỹ mãn, chỉ là một câu không muốn nàng rời đi mà thôi...

Nhưng Khổng Từ cũng minh bạch, đây là chuyện không thể lớn, Nhiếp Phong chính là Nhiếp Phong, với tính cách của hắn, hắn chỉ vì bộ kinh vân có người chiếu cố mà cao hứng, mà không nghĩ đến bản thân từ nay về sau, sẽ thiếu một cái cam nguyện cả đời yên lặng thủ hộ bên người hắn, yêu thương hắn nhớ hắn, nhưng lại không dám nói cho hắn Khổng Từ...

Huống chi, Khổng Từ cũng tương đương tự định giá...

Nàng là tỳ! Nàng là tỳ! Nàng không có ý nghĩa! Nàng — không xứng!

“Được rồi!” Đoạn Lăng một mực thờ ơ lạnh nhạt, chột nhin không được nói: “Khổng Từ, bây giờ cũng không phải sinh ly tử biệt, ngươi chỉ là muốn đi Vân Các mà thôi; Vân Các cùng Phong Các tuy to lớn, nhưng cũng không xa vạn dặm như vậy, ngươi cũng không phiền muộn như thế chứ?”

Một lời bưng tỉnh, Khổng Từ bưng tỉnh, mặt mũi tràn đầy phiền muộn, một khuôn mặt cũng đỏ bừng, một lần nữa cúi đầu, không dám nhìn thẳng Nhiếp Phong.

Đoạn Lăng lại nói: “Ngược lại ngươi thật sự muốn lo lắng cho Phong, ngược lại tên thị tì kia lại là chủ quản, sẽ phái ra một nha đầu như thế nào cho hắn. Nữ hài tử hôm nay, đại bộ lạc đều thích nói người thị phi phải ngắn, nếu cho Phong gặp một cô bé yêu thích nói chuyện, khi đó thật sự là phiền toái cực độ, ngược lại là vận đen tám đời!”

Khổng Từ nói: “Sẽ không đâu! Đợi tiểu tỳ chủ quản hứa với ta ba điều kiện, nàng sẽ sai một thị tỳ tốt nhất toàn thiên hạ sẽ cho Phong thiếu gia!”

“Toàn thiên hạ hội là tốt nhất sao?” Đoạn Lăng có chút không cam lòng nói: “Ừm! Gã thị tì kia chủ quản thật sự là ăn nói

lung tung! Ai dám cam đoan một người là tốt nhất? Chẳng lẽ đối đãi với tỷ nữ kia còn tốt hơn Khổng Tử người? Chủ quản đã nói như vậy, ta thật muốn nhìn xem thị tỷ tốt nhất khắp thiên hạ sẽ có hình dáng ra sao?”

Không sai! Rốt cuộc thì thị tỷ là thị tỷ tốt nhất trong lời nói của thị phụ, là người như thế nào đây?

Lời còn chưa dứt, Chử Bằng nghe ngoài cửa Phong các truyền thanh âm không có một cô gái nào đặc biệt êm tai, cười lạnh:

“Không thể tưởng được sẽ có người muốn biết thân phận của ta như thế nào...”

“Rất tốt! Ta sẽ cho người xem, ta chính là ——” dáng vẻ này!”

Vừa dứt lời, đột nhiên cửa Phong các bị đẩy ra, một đạo kiếm quang chói mắt đã như chẻ tre xuyên qua cửa lao thẳng tới Nhiếp Phong trong phòng.

Thế tới vô cùng gấp, Đoạn Lăng cùng Khổng Tử không nhịn được khẽ hô “A” một tiếng. Hai người đồng thời phát giác, đâm vào không chỉ có đạo kiếm quang danh dự kia, mà còn có một bóng người màu đen cầm trong tay kiếm quang!

Một bóng dáng to lớn mạnh mẽ!

“Gió! Cẩn thận!”

Lúc sinh ra phủ tạng, Đoạn Lăng cùng Khổng Tử cùng kinh hô, thế nhưng Nhiếp Phong vẫn khí định thần nhàn như trước; kiếm quang này, rõ ràng là bóng người này lao về phía hắn, nhưng hắn một mực không có ý tránh né.

Ngay lúc kiếm quang đâm tới trước mặt Nhiếp Phong, trong lúc ngàn cân treo sợi xích, Đẩu Địa Kiếm Phong chuyển động, “Xoẹt” một tiếng, mũi kiếm vô cùng sắc bén đã đâm vào mặt đất ba tấc, kiếm thế đột nhiên dừng lại!

Lúc này bóng đen mới đứng vững, chỉ có ba người Nhiếp Phong, cho nên chỉ biết nàng mơ hồ mang theo một nữ, nhưng nghe giọng điệu bình tĩnh của nàng tán dương: “Được! Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà không động sắc, không hổ là đệ tử Phong Thần danh tiếng vang dội nhất thời, nhưng kiếm này

của ta mạnh mẽ đủ để lấy mạng người, chẳng lẽ người thật sự không sợ chết?”

Nhiếp Phong như không có chuyện gì xảy ra, cười nhạt đáp: “Nếu một kiếm này của người lấy mạng ta, mũi kiếm đáp lại nhắm đúng cổ họng ta mà đâm, nhưng vì sao lúc người đứng cách đó một trượng, lại liếc mắt nhìn mũi kiếm của người., Đã ẩn chứa một cỗ hình thức Hồi kiếm thu? Đã sớm chuẩn bị trước tại lúc nguy cấp hồi kiếm thu thức, như vậy xem ra người cũng thật sự không phải muốn giết ta à? Cực kỳ lượng, người cũng chỉ là thử định lực của ta mà thôi; ta lại cần gì lãng phí khí lực né tránh của hắc y nữ lang: “Hay cho một tên Nhiếp Phong! Thân ở ngoài trượng, thế mà đã có thể nhìn thấy rõ thể tới kiếm thức của ta; chỉ có người vừa rồi xứng làm chủ tử của ta...”

“Tiểu tỳ kiếm vũ, bá kiến chủ nhân!”

Chủ nhân?

Tiểu tỳ?

Kiếm vũ?

Cái tên rất cổ quái! Cô nàng nói lúc quay đầu lại, chấp tay đan vào Nhiếp Phong, Khổng Từ, Đoạn Lăng, Nhiếp Phong, cuối cùng cũng thấy rõ mặt cô.

Còn có cặp hắc đồng đầy tịch tịch như màn đêm vô biên kia nữa!

Nàng có một đôi mắt vô cùng xinh đẹp thế nhưng lại ẩn chứa vẻ mê hoặc và thần bí!

”kình địch” của Khổng Từ, rốt cuộc đã xuất hiện!

Có lẽ, nàng cũng là kình địch của tất cả mọi người!

Chương thứ tư, nữ tử nói dối.

Thời đại này, một bộ phận người đạt được mục đích, đều không lấy “chân ngôn” làm đầu tiên, chỉ không ngừng luyện tập “Lời nói dối”, ý đồ nói dối “Cảnh giới tối cao”.

Thử hỏi hiện tại trong giang hồ, ai lại chia làm nhân tài cổ trung nói dối?

Năng lực trong cao thủ?

Nữ lang áo đen trước mắt này năm mười tám, mười chín tuổi, đại khái giống Khổng Tử, một thân váy lụa màu đen loá mắt, tựa như mộng đẹp một đêm, chỉ không biết là mộng đẹp, hay là ác mộng?

Không chỉ có một đôi mắt mỹ lệ, gương mặt cũng là phi thường lãnh diễm, tuy là thị tỳ, lại tràn ngập một cổ cao quý dụ hoặc đủ để khiêu khích bất cứ nam nhân nào; còn có mái tóc dài lơ đãng ở trên vai, càng dạy nàng nhìn, đều không giống một người chân thực.

Mà như một người tình trong mộng chỉ biết xuất hiện!

Rốt cuộc nàng cũng tới? Lần này nàng tới kết thúc vận may của Nhiếp Phong phải không?

Đối với vị nữ lang áo đen gọi Nhiếp Phong là chủ tử này, Đoạn Lăng cùng Khổng Tử không cần hỏi nhiều, cũng biết nàng nhất định là thị tỳ quản lý phái cho Nhiếp Phong mới đổi đổi. Kỳ quái là, hai người ở thiên hạ nhiều năm, cũng chưa từng thấy nàng, đoạn Lăng ngạc nhiên hỏi: “Người, chính là thị tỳ tốt nhất trong thiên hạ mà chủ quản lời nói?”

Ánh mắt nàng không chút biểu cảm, hơi tự phụ đáp lại: “Đúng vậy! Xin đừng gọi ta bằng chữ “người”, ta gọi là — Kiếm Vũ!”

Đoạn Lăng hỏi nàng có phải là thị tỳ tốt nhất trong thiên hạ hay không, nàng lại thẳng thắn không kiêng dè; đoạn Lăng có chút chán ghét sự tự phụ của nàng, không khỏi hồi tưởng lại Khổng Tử, chỉ thấy khí thế của Khổng Tử đang cấp cho kiếm vũ cùng với ánh sáng xinh đẹp của nàng, ép tới mức thấp tới mức đầu; rất kỳ quái, nhìn thật sự, dung mạo của Khổng Tử cũng không kém hơn kiếm vũ, thoát nhìn cũng không diễm lệ như vậy, có lẽ chỉ vì nàng thiếu tự tin, nàng quá tự ti.

Đoạn Lăng không cam lòng để kiếm vũ xuống, cố ý bắt bẻ kiếm vũ nói: “Hắc! Kiếm vũ? Cái tên thật quái dị! Người nói người là thị tỳ thiên hạ hội tốt nhất, người rốt cuộc có cái gì tốt?”

Kiếm vũ đôi mắt đẹp quang ảnh lưu động, đáp: “Kiếm tốt.”

Sóng gậy khịt mũi coi thường:

“Hừ! Kiếm tốt lắm có tác dụng gì? Người là đến làm thị tỳ, cũng không phải là đến bán nghệ!”

Khổng Từ nghe sóng lớn càng nói càng không khách khí, cuống quít kéo góc áo của hắn, thấp giọng khuyên nhủ:

“Lãng, đừng... Như vậy...”

Ai biết lời còn chưa dứt, kiếm vũ đã nói với Khổng Từ: “Vị này là tỳ tỳ luôn chiếu cố Khổng Từ của Phong thiếu gia? Khổng từ tỳ, người cần gì khuyên hắn? Lời hắn nói, căn bản không thể thắng ta...”

“Khi một thị phong hầu hạ Chu Lai tất nhiên là điều kiện tất yếu, nhưng nếu có thể kiếm tập võ công của mỗ, đối với chủ nhân lại là trăm lợi mà không một hại.”

“Tuy võ công của Phong thiếu gia sâu không lường được, nhưng khó đảm bảo tương lai sẽ không bị hãm trong hiểm cảnh. Ta là thị nữ trong thiên hạ hiếm khi có người tình ý hợp ý, có ta ở bên cạnh Phong thiếu gia, một khi gặp bất trắc hắn cũng sẽ có một người kiếm thuật không tệ để tiếp ứng.”

Câu này vẫn rất hợp lý, nhưng Đoạn Lãng vẫn muốn tiếp tục tranh cãi với ả ta, ai ngờ lúc này Nhiếp Phong lại bất ngờ cười nói: “Kiếm Vũ, chính vì người dùng kỹ thuật đầu nhập thiên hạ, cho nên người... tự phụ?”

Kiếm vũ nói: “Phong thiếu gia, ta không phải tự phụ, ta chỉ là thẳng thắn, ta không muốn giống như Ngụy quân tử, trong miệng thường hay khiêm tốn lễ độ, nhưng trong lòng lại đang kêu mình mới là thiên hạ đệ nhất.”

Nhiếp Phong cười nói: “Thú vị! Ta thích người thẳng thắn, kiếm vũ, nếu như người không ngại thì người cứ lên đi!”

Kiếm vũ nhìn Nhiếp Phong, trên khuôn mặt dờ dẫm mới nở một nụ cười yếu ớt, đáp: “Phong thiếu gia nói quá lời! Kiếm Vũ sao lại lưu ý lưu lại được? Đây vốn là mục đích của ta.”

Đúng vậy! Đây vốn là mục đích của nàng, thế nhưng sau cái mục đích này, có lẽ còn chôn giấu một mục đích khác không thể cho ai biết được...

“Nhưng người cần chú ý một chút.” Nhiếp Phong dặn dò:

“Chính là đừng xúc phạm bệnh thông thường của võ giả, luôn thích tranh đấu lung tung với người khác, lần sau nếu người còn dùng kiếm đâm ta, nói không chừng ta sẽ đánh trả, có lẽ ta cũng không giống như bên ngoài truyền thụ...” “Nhân từ.”

“Ta biết.” Kiếm Vũ nhẹ nhàng đáp, sóng gió càng nhìn nàng, càng thấy nàng không vừa mắt, còn muốn há miệng nói gì đó. Thế nhưng Không Từ lại âm thầm kéo góc áo của hắn, ra hiệu hắn đừng nói tiếp nữa.

Khi Không Từ và Đoạn Lăng bước ra khỏi Phong các, con sóng đã tới hỏi: “Không Từ, vì sao lúc trước không đấu võ mồm với nha đầu kia?”

Không Từ nói: “Nỗi, thôi! Kỳ thực vị cô nương Kiếm Vũ này cũng... Không tệ, mặc dù nàng cao ngạo một chút, nhưng lấy kiếm nghệ của nàng, cũng không mất đi là một... Có thể làm nữ tử, ta tin tưởng... nàng nhất định sẽ chiếu cố tốt cho Phong thiếu gia...”

Không Từ chân thành chúc phúc thiếp Phong, nàng cũng không quá quan tâm sau này mình sẽ bị thay thế.

Đoạn Lăng nói: “Có lẽ là bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, ta cứ cảm thấy nàng có chút không ổn.”

“Cái gì không ổn?”

“Ánh mắt nàng nhìn phong, dường như có một loại địch ý.”

Không Từ Tiếu:

“Địch ý? Làm sao ta nhìn không ra một chút nào cả.”

Đoạn Lăng giễu cợt nàng:

“Đương nhiên cô không nhìn ra được, cô chỉ nhìn gió thôi...”

Không Từ bị đoạn lăng nói như thế, không khỏi lòng ngực đỏ bừng, người nói: “Sóng, sao ngươi cứ thích nói những lời nhảm chán như vậy?”

Đoạn Lăng nói: “Không Từ, có lẽ thực sự là ta đoạn lăng nhảm chán! Bất quá đừng trách ta đa tâm, ta luôn cảm thấy có một điểm quái lạ, phong cương tại thôn nhỏ lân cận thiếu chút nữa gặp phải hắc đồng, sau đó người mơ thấy hắc đồng tử., Tiếp theo, lại có một thị nữ toàn thân đen tuyền xuất hiện,

ngươi không cảm thấy giữa có quá nhiều trùng hợp sao? Chớ quên, Hắc Đồng không phải nói trong giấc mơ của ngươi, nàng sẽ lấy một thân phận không dự liệu được đến đối phó Phong hay Bộ Kinh Vân? Nói không chừng, Kiếm Vũ chính là... Hắc Đồng cải trang...”

Suy đoán này của Đoạn Lăng vô cùng lớn mật, Khổng Từ nghe vậy cũng hoảng sợ, đáp: “Sự việc đúng là trùng hợp, lúc trước ta từng vì an nguy của Phong thiếu gia mà quan tâm, nhưng điều này cũng không thể chứng minh Kiếm Vũ chính là Hắc Đồng; hơn nữa, nếu Kiếm Vũ thật sự là Hắc Đồng, nàng cũng không cần nằm mơ nói cho ta biết, nàng lấy thân phận đặc thù đối phó với Vân thiếu gia và Vân thiếu gia, chuyện này quyết không có ai ngu xuẩn như thế, cố ý làm cho người ta suy nghĩ, vậy chẳng phải là có hành động của nàng sao?”

Trong mắt Đoạn Lăng hiện lên một tia sáng trí tuệ, nói: “Đây có thể là chỗ thông minh tuyệt đỉnh của ả! ả sớm đã biết chúng ta sẽ không ngu xuẩn như vậy, nên dứt khoát nói ra trước cho mình, cố lộng huyền hư, vì thế, khi ả thực sự lấy thân phận tỷ nữ đối phó với gió, ngược lại không khiến người ta hoài nghi; trí tuệ của ả, trí tuệ của ả, khả năng đã vượt ra ngoài dự liệu của chúng ta...”

Những lời này của Đoạn Lăng không khỏi khiếm tốn một chút, trên thực tế, hẳn có thể vì Hắc Đồng và Kiếm Vũ mà liệt kê ra hai khả năng, trí tuệ của hẳn cũng không kém, thậm chí, với trí tuệ trước mắt của hẳn, đã có thể được liệt vào danh sách những người có trí tuệ...

Nhưng mà, nếu như Hắc Đồng thật sự giống như lời hẳn nói, cố ý lấy “Hư tác thực”, thực chất thủ pháp “Hư Chi” lên vào thiên hạ, cái kia còn chưa có nó, thật sự là một đối thủ vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa, còn là một nữ tử biến thái ưa thích đấu trí!

Kỳ thật, ý nghĩ này của Đoạn Lăng, không phải cũng giống với suy nghĩ của Nhiếp Phong sao?

Giờ phút này, Nhiếp Phong đang ở riêng trong Phong các, trong lòng cũng từng nổi lên suy nghĩ này, y cũng cho rằng, kiếm vũ cũng có thể là Hắc Đồng cải trang, Hắc Đồng cực kỳ có khả năng là một nữ tử có trí tuệ cao, chỉ là, vừa vặn kiếm

vũ đâm về phía một kiếm kia của y, đã hoàn toàn dập nát ý nghĩ này của y!

Một trong những nguyên nhân, tuy kiếm vũ sử dụng kiếm pháp rất tốt, nhưng khiếm khuyết một loại sát khí đáng sợ, Nhiếp Phong đã từng tận mắt nhìn thấy tử trạng “Thú Tâm Quỷ” bị phá thành thịt vụn khủng bố, đủ thấy sát ý hận ý khi đồng tử đen xuất chiêu, bậc nào lãng lệ Nguyên Phi? Nhưng kiếm vũ, thứ cung phụng!

Một người có thể ẩn tàng công lực của mình, nhưng không thể ẩn giấu sát ý tích lũy được, trừ phi...

Hắc Đồng là một thiên tài nói dối, một cái thậm chí có biện pháp che giấu sát khí của mình!

Chỉ là khả năng này cực thấp, cho nên Nhiếp Phong phủ định chuyện này!

Nguyên nhân thứ hai - hấn phát giác, trí tuệ của vũ kiếm tựa hồ cũng không cao, đó là vì sau khi Khổng Tử và Đoạn Lăng rời khỏi Phong Các, vũ kiếm tinh túy nói với Nhiếp Phong: “Phong thiếu gia, thừa dịp hôm nay là ngày đầu ta làm thị tỳ của ngươi, không bằng để kiếm vũ tự mình làm một nồi canh, thế nào?”

Đối với một phen tâm ý lạnh lùng cao ngạo của kiếm vũ, Nhiếp Phong cũng không dễ chối từ mà dứt khoát chấp nhận, hấn sáng khoái đáp: “Tốt lắm! Vậy làm chút ít đơn giản đi, không bằng làm canh heo đi!”

Nồi trư phế, tin rằng đã là một loại canh hết sức đơn giản dễ dàng, chỉ cần dùng nước rửa sạch phế heo, lại thêm chút bụi gai đỏ, cùng nhau xuống nước sôi trong nồi, Văn Hỏa làm một canh giờ sau là xong. Chuyện đơn giản như vậy, không ngờ lại nghe được, mặt lạnh lùng không khỏi ngẩn ra, vẻ mặt có chút khó xử hỏi Nhiếp Phong: “Bư Phế... Thang, ta biết cách làm canh không thể đơn giản nhất, đem trứng bỏ vào trong nước, Phong thiếu gia, nếu ngài muốn uống canh phổi heo, xin hỏi....”

“Canh trư phế, con mẹ nó, nên làm thế nào đây?”

Những lời này của kiếm vũ quá nhanh, vừa sống lại ra khỏi miệng, mới biết bản thân không kịp lòng được nói ô ngôn uest

ngũ, vội vàng lấy tay che môi son, đáng tiếc muốn thu hồi cũng không có khả năng, khuôn mặt lúc đỏ lúc hồng.

Nhiếp Phong càng kinh ngạc hơn trước, hấn tựa như một đứa trẻ nhìn thấy một con hổ cái đứng đó!

Cái gì? Cô gái không biết làm canh, lại không tự kìm hãm được phun ra tiếng ô ngôn ư? Ngũ này chính là... thị tỳ tốt nhất trong thiên hạ hội?

May mà nàng có một khuôn mặt vô cùng lạnh lùng, suýt chút nữa nàng đã bị lừa rồi!

Nhiếp Phong kỳ quái nhìn người trước mắt đang cố gắng duy trì vẻ lãnh diễm nhưng lại lộ ra vẻ ngại ngùng, đột nhiên trên mặt hấn hiện lên vẻ khó hiểu.

Một người rất muốn cười to nhưng lại cố nén lại không cười, con mẹ nó vẻ mặt ngô nghê.

Con mẹ nó?

Từ khi chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên hấn thấy nữ hài nói con mẹ nó là cái mẹ gì...

Ánh mặt trời tuy thường xuyên chiếu khắp đại địa, nhưng như vĩnh viễn cũng không thể chiếu vào... Vân Các.

Và tâm của hấn.

Bộ Kinh Vân Tâm.

Trái tim của hấn giống như một cái rương màu đen, kín không một kẽ, trải qua vô số bách kiếp, sớm đã chồng chất vết thương, nhưng hấn vẫn mang theo cái rương này cô độc trên đường, chưa bao giờ mở ra, làm cho người ta nhìn thấy ý đồ của hấn.

Nhưng hôm nay, dù bước đi kinh vân trong lòng vẫn có ánh sáng, cuối cùng ánh mặt trời cũng hạ xuống trong các, chỉ vì...

Nàng đến rồi!

Khi Không Từ rời khỏi Phong các, bước vào trong tầng mây, bà nhìn như một tia sáng, ngay cả ánh mặt trời bên ngoài Vân các cũng theo bà tiến vào.

Bộ Kinh Vân ngồi xếp bằng trên góc giường, gương mặt ẩn trong u ám, không biết hẳn đang làm cái gì, chờ từng chút nữa sao; khi Khổng Tử tiến vào, hai mắt hẳn u ám, thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng lấp lánh.

“Ngươi, tới rồi?”

Không ngờ lần này Bộ Kinh Vân lại lên tiếng đầu tiên, là bởi vì quả thật hẳn đã nhìn quá lâu nên mới trầm ồ lại như vậy. Trong lòng của Khổng Tử khi vỗ lên cột buồm cũng chiếm một... vị trí? Một vị trí mà hẳn cũng không dám xác định vị trí quan trọng của vị trí này?

Hắn vẫn không quên chuyện năm đó Khổng Tử kéo hẳn từ trong mương dậy?

Câu trả lời của Khổng Tử lại làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, nàng đau khổ lắc đầu nói: “Không! Ta cũng không phải là “Đến”. Phải nói là, ta đã trở về!”

“Đã đến” cùng “Trở về” hai câu nói này, mặc dù chỉ chênh một chữ, nhưng ý nghĩa một trời một vực.

“Đến rồi.” Là nói vị khách đến thăm: “Trở về” nhưng là chỉ, nàng từng trở về nơi này, nơi nàng từng ném thừ...

Chợt nghe câu nói này, bộ kinh vân trong bóng tối, ánh mắt càng sáng, hẳn cũng hiểu được ý tứ của nàng, qua thật lâu, mới ra vẻ không quan tâm nói: “Ta sống rất tốt.”

“Ngươi không cần thiết phải như vậy.”

Khi hẳn nói câu này, giọng nói tuy vẫn lạnh như băng, dường như không có chút tình cảm nào, nhưng Khổng Tử hiểu, đó chỉ là...”

Trên thực tế, nàng biết hẳn nghĩ vì nàng, hẳn nhất định không muốn nàng đi theo cái người lạnh lẽo thiên thú này, mà quanh ngày rầu rĩ không vui, hẳn cũng không phải là một người rất thú vị, chính hẳn hiểu được.

Có lẽ, hẳn không muốn liên lụy nàng, cùng hẳn ở Vân Các không tức giận này sống một năm, càng không muốn tiếp nhận bất luận kẻ nào đồng tình.

Nhưng chính vì hẳn nói, cô không cần phải làm vậy, Khổng Tử càng cảm động; cô hiểu ra, từ khi trong lòng cô nhớ nhung

Nhiếp Phong tới giờ, thì hóa ra cô quên mất một người mà cô quan tâm hơn - Bộ Kinh Vân...

Nàng rất hối hận chính mình đã bỏ qua hẳn như vậy, cho nên giọng điệu vô tư trả lời một cách kinh vân:

“Đúng! Ta thật sự không làm như vậy! Nhưng...” Ta đồng ý!”

Thật sự là! Nàng nguyện ý!

Một là tình yêu chiều không quên của nàng - Nhiếp Phong, một là vẻ ngoài lạnh lẽo vô tình nhưng âm thầm quan tâm Bộ Kinh Vân, vì hai nam nhân trong cuộc đời mình vô cùng quan trọng, nàng nguyện ý cái gì cũng có!

“...” Bộ Kinh Vân sau khi nghe xong vẫn mịt mù không có phản ứng gì, có khả năng cũng không biết nên phản ứng thế nào. Nhưng mà, ánh mắt trong bóng tối của hắn thoáng chốc lại không lạnh như băng. Đáng tiếc, Khổng Từ vẫn không phát hiện ra...

Hắn vội vàng lại nói: “Được. Nếu ngươi đã trở về...”

“Trước hết thay ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Đến phòng binh khí, lấy cho ta một cây ” móc câu”.”

Cái gọi là “Chỉ Câu”, là một loại chấp sát ám khí đặc thù chỉ có trong thiên hạ, chuyên dùng để giết động vật, hình dạng bên ngoài giống như một con dao găm nhỏ, chưa vững chắc không gì sánh được. Sợi dây câu kia bắn vào trong cơ thể vật, cơ quan bên trong chủ thủ sẽ bắn ra hai cái móc câu., Hắn nắm chặt con mồi, chỉ cần người dùng sợi dây có thể kẹp chặt không thả, con mồi có chấp cánh cũng khó mà bay, mặc cho làm thịt, Khổng Từ nghe vậy không khỏi sửng sò, hỏi: “Vân... Thiếu gia, vì sao ngươi cần dây thừng? Ngươi muốn làm... Cái gì?”

Đối với người thích an tĩnh như vậy mà nói, mỗi chuyện của Khổng Từ đều hỏi, không khỏi có chút hơi dài dòng:

Nhưng hôm nay hắn giống như nàng trở về mà trở nên khoan dung một chút, ánh mắt cũng không có ý trách cứ nàng thao thao bất tuyệt, hắn đáp ngắn gọn: “Một tên địch nhân màu đen, hoặc là “một” “một” hai” đều là địch nhân màu đen.”

Một kẻ địch màu đen đương nhiên chính là con mắt màu đen; một đôi địch nhân màu đen, lại là con dơi màu đen dăm liều mạng với bộ kinh vân...

Bắt được bọ cạp thì dĩ nhiên phải dùng móc câu, nếu không rất dễ bị nó bay mất.

Hai chữ “Ánh đen”, Khổng Từ không tự chủ được rung mình một cái, nàng hôm nay đã nghe qua quá nhiều chuyện về màu đen, nàng sờ thấy, hỏi: “Vân... Thiều gia, ngươi còn muốn địch nhân, phải chăng...”

“Hắc Đồng?”

Hai chữ Hắc Đồng quả thật rất thú vị, mỗi người nghe đến đại danh của nàng, đều rất ưa thích biến sắc, hoặc là mặt mày xanh mét, tức là bộ hạnh trước giờ Lãnh Huyền Băng, giờ phút này cũng có chút động dung.

Hắn động dung, là bởi vì hắn cũng giống Nhiếp Phong và Đoạn Lăng, không rõ vì sao từ trước tới nay chưa từng nghe qua Khổng Từ Đồng, lại nói ra hai chữ Hắc Đồng...

Cuối cùng Khổng Từ cũng để nàng mơ thấy Hắc Đồng, cùng với với trước khi báo cáo Hắc Đồng có thể vượt ve tâm tư để đối phó với phong vân, nói cho nàng biết Bộ Kinh Vân.

Đương nhiên cũng không quên nói cho hắn biết chuyện nữ tử này mặc kiếm vũ màu đen trên người, sau đó thay nàng chăm sóc cho Nhiếp Phong.

Nghe xong tất cả mọi chuyện, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng không nói gì.

Trên mặt của hắn chỉ nổi lên một nụ cười tà dị, một tia ý cười Khổng Từ rất ít khi thấy trên mặt hắn.

Nhưng mà nụ cười này dường như đang nói...

Hắn hoan nghênh!

Hắn hoan nghênh bất cứ khiêu chiến nào!

Hắn càng hoan nghênh một nữ tử cũng gọi là tử thần như hắn - cùng hắn tranh phong!

Hắn cũng rất muốn biết, đến cùng là hắn và nàng, ai mới là “Tử Thần” chân chính?”

Mà buổi chiều cùng một ngày, Hắc Đồng muốn đến đây lấy lòng và đối phó phong vân, ngay cả Hùng Phách, Tần Sương và Văn Sửu cũng biết.

Chỉ vì, cuối cùng môn hạ xa đã phát hiện, một đội tinh anh trăm người bảo vệ Tàng Bảo các trong thiên hạ đều bị người ta điểm huyết đêm qua.

Tàng Bảo Các, là nơi mà Hùng Phách cất dấu bảo vật từng chiếm đoạt khi tấn công các nơi từng năm, nhưng không biết vì sao, những tinh anh thủ vệ ở nơi đây nói, bọn họ đêm qua chỉ thấy một bóng đen giống như là nữ tử nhoáng lên một cái, tiếp theo, bọn hắn tổng cộng tổng cộng một trăm đại hán đồng thời không thể động đậy, trơ mắt nhìn ả kia bóng đen lướt vào trong Tàng Bảo các.

Ai có thể có thân thủ nhanh như vậy, một hơi phong bế huyết đạo trăm người? Tức là bang chủ Hùng Phách tự mình ra tay, một hơi có thể điểm huyết nhân số, cũng đều không như thế.

Bất quá trước khi kinh văn đến tính toán một chút, phát hiện Tàng Bảo các đêm qua mặc dù bị bóng đen nữ thần bí này xử lý, cũng có vết tích bị tìm kiếm, nhưng cũng không có gì mất, xem ra bóng đen thần bí này chí không ở đây, cũng không đem bảo vật bình thường để vào trong mắt!

Hơn nữa chẳng những không có vật nào bị mất, bên trong Tàng Bảo các còn có thêm một kiện vật sự!

Một tờ dùng hoa màu đen đóng đinh trên tường!

Chỉ thấy trên trang giấy viết như vậy:

“Tự tiện cho rằng Đạt Ma là người có mưu đồ với mình – Chết!”

Hắc Đồng lại là Hắc Đồng?

Hùng Phách đương nhiên minh bạch, ai là giỏi chiếm tâm tư của mình? Bất quá trên giấy cảnh cáo, hắn chỉ cười trừ.

Dù sao ông ta cũng đã là một kiêu hùng một đời, quen nhìn sóng gió lớn nhỏ trong giang hồ, giọng điệu đe dọa, ông ta đã nghe thấy ít nhất ngàn câu vạn câu. Thế nhưng những người tuyên bố đe dọa ông ta, cuối cùng tất cả đều chết trên tay ông ta!

Hắn không sợ!

Nhưng một số võ nghệ so với thiên hạ hội chúng, lại sợ!

Hắc Đồng này chỉ cần giờ tay là có thể chế ngự được trăm tên tinh anh thủ vệ Tàng Bảo các rồi, võ công cực cao, tất nhiên không phải bình thường. Hai chữ Hắc Đồng nhanh chóng lan truyền trong môn hạ đệ tử thiên hạ nhanh chóng, nhanh chóng trở thành đề tài. Thiên hạ rộng lớn giống như bao phủ một tầng bóng ma tử vong!

Một đôi Thần thủ ám ảnh!

Mà dưới bóng tối kiếm vũ, càng là gọi người ——

Nhịp thở là nhìn mà thôi!

Đây là kiếm vũ làm thị nữ của Nhiếp Phong, trong đầu Nhiếp Phong thỉnh thoảng lại hiện lên ý nghĩ này.

Ngày thứ nhất, Nhiếp Phong trở về sáng sớm, đã là mặt trời lên cao, lúc giữa trưa, chỉ Kiếm Vũ vẫn không hiện thân. Hắn không để ý, liền tự động đi tới đình viên trong Phong Vân Các mức nước rửa mặt, vừa rồi mới phát hiện, thì ra Kiếm Vũ đang mức nước.

Nhìn dáng vẻ buồn ngủ, tóc tai rối bời của nàng, dường như chính nàng cũng còn chưa rửa mặt, nàng chỉ quyết định thức dậy, sau đó mới đến mức nước cho nàng lau mặt.

Vì vậy Nhiếp Phong đành phải giúp nàng mức nước, sau đó cho thị tỳ tốt nhất thiên hạ hội của nàng rửa mặt. Kỳ thật dù là trước đây Nhiếp Phong cũng từng dặn Khổng Tử không cần mức nước cho hắn, vì vậy sau này hắn phân phó Kiếm Vũ cũng không cần mức nước cho hắn nữa, uổng phí đứng múa kiếm vừa trả lời: “Được!”

Nhìn bề ngoài cao quý mà thần bí, nàng thật không giống một tỳ nữ!

Chỉ là nàng cũng không giống một kẻ tiện tay biến thú tâm quỷ biến thành thị tỳ nữ tử tử một con mắt đen!

Cho nên Nhiếp Phong không quá hoài nghi, cũng không đòi hỏi gì nhiều, nhưng kiếm vũ đối với mình có vẻ khắc nghiệt.

Ví dụ như ngày đầu tiên, Kiếm vũ ngay cả “nuong trư phế” đơn giản nhất cũng không làm ra. Nhưng ngày hôm sau, không biết vì sao, một vị Đại Thanh sớm đã được thưởng thức canh phổi heo cho Nhiếp Phong.

Nồi trư này ngược lại cũng tương tự, ai ngờ một dân cư như vậy. Nhiếp Phong nhất thời nhướng mày, hắn vốn dự tính bất kể nồi canh có ngon hay không, đều làm như dễ uống, miễn tổn thương đến tự tôn được thị tỳ xưng là thị tỳ tốt nhất thiên hạ. Nhưng mà, bát canh này thật sự là quá khó uống!

Thế là Nhiếp Phong nhíu mày, cuối cùng “Ác có ác báo”, mỗi một ngày đánh xong, mỗi khi hắn vừa thức tỉnh đều có một nồi canh phổi heo đang chờ đợi hắn!

Nhiếp Phong cũng khó có được sức lực ngậy ngốc này, mỗi lần hắn đều như chiêu kéo tới cửa, thần sắc ngưng trọng tiếp nhận nước canh do kiếm vũ làm cho, kính uống như nghi, sau khi uống xong còn nghiêm túc bình phẩm, hi vọng nàng có thể cải tiến.

Kiếm vũ lạnh lùng, mỗi lần đều lẳng lẳng lẳng nghe, nàng nhìn hắn, phảng phất như muốn lọt vào trong mắt hắn, trong lòng, xem hắn có nói dối phẩm chất của chén canh của nàng hay không?

Vì sao nàng sợ hắn nói dối? Có phải hay không, bản thân nàng vốn chính là một nữ tử nói dối, hoặc là, chính nàng vốn là một kẻ nói dối cực lớn? Cho nên mới suy bụng mình, sợ người khác cũng nói dối nàng?

Ngoại trừ canh không tốt ra, kiếm vũ cũng không có khuyết điểm gì, cuối cùng nàng cũng quét dọn phòng các sạch sẽ không chút hỗn loạn; duy nhất là, nàng rất ít nói chuyện, tựa hồ không hiểu lắm cùng người nói chuyện, nàng có chút giống trọng phạm từng bị giam cầm trong hắc ám thế giới trường kỳ, ngẫu nhiên lại thấy ánh mặt trời, mặc dù có thể lại được tân sinh, nhưng bản thân nàng cũng không có thói quen tân sinh...

Nàng mỗi ngày vào thời khắc vui vẻ nhất, tựa hồ cũng chỉ ở trong màn đêm buông xuống. Khi về phòng của mình, phảng phất trở về phòng ở, ngăn cách với thế gian, nàng mới có thể chân chính vô câu nguyên thúc, được tự do chân chính...

Mà ngay đêm thứ năm sau khi nàng vì Nhiếp Phong thị tỳ, khi nàng trở lại chỗ ở cách Phong Vân các trăm trượng, một gian phòng tỳ nữ cho mình dùng vẫn luôn giữ chặt. Nàng lạnh lùng, bỗng đóng cửa phòng lại, ho một tiếng, giống như là thở phào, bỏ ra một đôi giày, tiếp theo liền nhanh chóng nhào lên giường, giống như muốn lấy chữ “Đại” để ngủ say.

Hóa ra kiếm vũ là một nữ tử không câu nệ tiểu tiết như vậy? Lẽ nào nàng vẫn luôn thận trọng, cảm diễm xưa nay, đều là giả vờ? Là nói dối sao?

Đúng lúc kiếm vũ thiếu chút nữa muốn lao lên giường, sau tấm màn che, lại truyền ra thanh âm một nam tử nói: “Kiếm vũ cô nương, ngày đóng giả người khác, cô có cảm thấy vất vả không?”

Thanh âm nam tử này nghe ra mang theo hàm ý trộm lấy, nhất là khi hắn nói đến bốn chữ “Kiếm vũ cô nương”, giọng điệu có ý tăng thêm một chút, dường như là đang châm biếm tên của kiếm vũ, nguyên lai cũng không phải gọi là làm kiếm vũ.

Kiếm vũ sợ hết hồn, cuống quýt dừng lại, sững sờ nói: “Là người?”

“Đương nhiên là ta!” Nam tử thần bí sau màn trướng nói: “Ngoại trừ ta, chỉ sợ cũng không ai quan tâm tới người như vậy. Đúng rồi! Người nói trước tiên phải đối phó Nhiếp Phong tiên triền thế nào?”

Tuy rằng Kiếm Vũ không hài lòng nam nhân này đột nhiên xuất hiện trong phòng mình, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đáp: “Hừ! Ta thật sự hối hận vì dùng thân phận nữ tỳ tiếp cận Nhiếp Phong, mẹ nó! Từ sáng sớm đến tối phải bận rộn chuyện này, thật sự mệt mỏi!”

Nam tử thần bí cười nói: “Đây chính là cái giá phải trả! Người muốn thu Nhiếp Phong là hạng người, tuyệt đối không thể không làm.”

Cái gì? Hóa ra là Kiếm Vũ đến đây thu phục Nhiếp Phong? Vậy...

Nàng là ai?

Chẳng lẽ nàng là...?

“Trả giá quá lớn!” Kiếm Vũ không cam lòng nói: “Con mẹ nó! Chỉ cần Nhiếp Phong chết trên tay ta, ta nhất định sẽ cho hắn biết tay!”

Nam tử thần bí lại nói: “Ngươi vẫn giống như trước kia, ngang ngược kiêu ngạo, một nữ tử, sao có thể mỗi câu nói đều mang theo ô ngôn uế ngữ được?”

Kiếm vũ nói: “Hắc! Các nam nhân còn được, tại sao nữ nhân lại không thể? Tại sao nữ nhân nhất định phải khuất phục dưới nam nhân?”

Nam tử thần bí kia than thở: “Ngươi nói đúng! Nữ nhân cũng không nhất định phải khuất phục dưới nam nhân, nhưng trên đời này, cũng không phải là nam nhân nào cũng thích ô ngôn uế ngữ, giống như trên đời này, cũng không phải là không có nữ tử nào thích nói những lời dơ bẩn...”

Nói rất đúng! Nếu muốn chọn lựa nữ tử thích nhất là nói mấy lời ô ngôn uế ngữ, kiếm vũ sẽ là lựa chọn đầu tiên!

Nhưng kiếm vũ không phục, hỏi ngược lại: “Hừ! Ta không tin, trên đời này có nam nhân không thích nói ô ngôn uế ngữ, ngươi có chứng cứ?”

Nam tử thần bí kia hời hợt nói: “Lấy chứng, Nhiếp Phong là được rồi.”

Kiếm Vũ nói: “Hắn chẳng qua chỉ là một nam nhân khá giống mà thôi, nhưng điều này cũng không đại biểu là hắn nhất định sẽ không ô ngôn uế ngữ.”

Nam tử thần bí kia cười nói: “Đừng mạnh miệng quá! Vậy ngươi ở bên cạnh hắn, kiên nhẫn nhìn cho kỹ. Dù sao ngươi không phải muốn đôi phò hắn sao? Nhớ kỹ! Chuyện ngươi đôi phò với Nhiếp Phong, không nên kéo dài quá lâu.”

Kiếm vũ có chút không kiên nhẫn trả lời: “Bớt quan tâm! Ta nói rồi, vận may Nhiếp Phong, nhất định trên tay ta sẽ kết thúc! Ngươi không thấy mỗi ngày ta chăm canh cho hắn uống sao? Hơn nữa còn cố ý bảo hắn nhắm nháp, chính là muốn hắn mất đi đề phòng đối với ta; chỉ cần hắn sơ ý phòng bị, đến thời điểm thích hợp, hắc hắc, ta liền cho hắn uống trà “Hồ Tâm”, khi đó, hắn không muốn làm nô lệ của ta cũng không được!”

Hóa ra đằng sau nồi canh lại có âm mưu nghiêm trọng như vậy? Kiếm vũ không ngừng múc canh cho Nhiếp Phong uống, gọi hắn vì thử hương vị mà lãng phí phòng bị? Tức là có ngày hắn thử ra mùi quái dị trong canh, cũng chỉ cho rằng nàng không tốt mà thôi?

Hắn tử thần bí kia ở trong trướng cười lạnh một tiếng, tựa hồ cũng không cho là Nhiếp Phong có kết cục như vậy, nói: “Được rồi! Người cứ việc chơi đùa với Nhiếp Phong đi! Lần này ta chỉ đến đây nhắc nhở người một chút. Bảy ngày sau là đại nạn của người, nếu trong bảy ngày này người cũng không thể thu phục Nhiếp Phong, liền muốn thủ vãng hứa hẹn tuổi tác, thu tâm dưỡng tính..., người nên trở về chỗ về đi!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy màn trướng trước giường giường lên, tiếp theo bóng người ngoài cửa sồ nhoáng lên một cái, nam tử thần bí này liền lướt ra khỏi thế giới đêm tối ngoài cửa sổ, nhanh như tia chớp biến mất!

Thân pháp thật nhanh! Trong giang hồ, người có thân pháp này không đa số...

Quả thực chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Hắn là ai vậy?

Kiếm vũ không nhìn hắn rời đi, khuôn mặt nàng vốn cực kỳ tự tin, bỗng nhiên nổi lên một tia do dự.

Như là lo lắng cho đại hạn bảy ngày sau.

Có phải hay không, nàng cũng đang lo lắng chính mình lần này nếu như không thể thu phục Nhiếp Phong, nàng liền phải thủ tín, trở về địa phương nàng nên trở về?

Địa Ngục của nàng?

Sáng sớm ngày thứ hai, kiếm vũ lại nhanh chóng làm xong canh giò heo, bưng ở Phong các. Ai ngờ gõ cửa Phong các nhiều lần, bên trong Phong các lại có nguyên nhân đáp lại, nàng không khỏi có chút kỳ quái, tự mình đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy bên trong Phong các, bóng dáng Nhiếp Phong đã phủ kín; chỉ có đệm giường chiếu đã xếp chỉnh tề từ lâu, thấy hắn không phải vì việc gấp ra ngoài. Xưa nay y đều không thích ra

khỏi Phong các vào buổi sáng. Sáng nay vì sao lại có ngoại lệ?
Vì sao y lại ra ngoài?

Kiểm vũ duy nhất chỉ đem chén canh trư phế kia bung lên trên bàn, sau đó liền tìm ghế ngồi xuống, dự toán chờ hấn trở về. Thế nhưng người của nàng mặc dù bình yên ngồi xuống, nhưng tâm nàng cũng không thoải mái.

Có lẽ trong năm ngày này, nàng một mực ở sáng sớm chuẩn canh cho Nhiếp Phong, mặc dù nàng một mực e dè, tận hết tài năng của mình, “Cố gắng” đối với hấn nói đùa không chớp mắt, nhưng Nhiếp Phong vẫn là “Lúc thắng lúc bại khi thắng.”, Luôn luôn dùng ngữ điệu ôn nhu trêu chọc cô. Nhưng sáng sớm hôm nay, nam nhân này đã không còn giọng nói ôn nhu nữa, hấn cũng không ở trong phong các chờ uống canh của mình nữa. Mặc dù cô che giấu họa tâm mà đến, nhưng trái tim cũng không nổi lên cảm giác quái dị, không phải ý vị.

Tại sao nàng lại có cảm giác lo được lo mất dạng như vậy, không phải ý vị sao?

Có lẽ là tâm sự của con gái a! Vô luận là nữ tử thích ô ngôn uế ngữ, một khi nàng liên tục sáu ngày, không gián đoạn chút nào chuẩn bị canh cho một nam nhân uống, trong lòng, có phải cũng không tự kìm hãm được sinh ra một loại ôn nhu... Nhớ hay không?

Nam nhân tưởng niệm nguyện ý uống canh mà nàng làm?

Đặc biệt là canh của nàng, là canh cực độ khó uống? Mà nam nhân kia, hay là lúc mặt không thay đổi sắc mặt uống xuống?

Kiểm vũ không hiểu tại sao mình lại có một loại cảm giác kỳ diệu như vậy, cũng vô cùng tức giận vì mình có cảm giác này, chuyển đi này của nàng là đặc biệt vì thu phục Nhiếp Phong mà đến, nàng tuyệt đối không thể có cảm giác như vậy! Vì vậy nàng cố hết sức khống chế bản thân.

Nếu đúng như vậy, trong lòng nàng một mực giãy dụa, khi thì ảo não, khi thì kỳ diệu. Nghĩ như vậy, nàng rốt cục ngồi một mình ở trong Phong các, nghĩ một canh giờ.

Mặt trời chói chang giữa trưa cũng đã xuyên qua cửa sổ, chiếu vào khuôn mặt diễm lệ của nàng. Nàng mới phát hiện, thì ra là mặt trời lên cao, cho dù là trưa cũng đã tới nhưng Nhiếp

Phong vẫn chưa trở về. Nàng nhất thời giận dữ, thấp giọng mắng một câu:

“Con mẹ nó, Nhiếp Phong! Đi chết đi!” Không nói nhiều, đột nhiên nâng canh thịt lợn lên, nghĩ:

“Hừ! Ngươi cho mình là ai vậy? Ta không chối từ khổ sở, trăm cay nghìn đắng, chuẩn bị canh cho ngươi, cái tên cháu ngươi vậy mà không ngoan ngoãn canh giữ ở Phong các, đợi ta uống canh? Hắc! Ngươi không uống, ta tự uống! Ta làm canh ngon như vậy, lẽ nào không ai thưởng thức thứ tốt sao!”

Đúng là càng muốn càng tức giận, Kiếm Vũ vừa nghĩ đến đây đã bồng múc nước súp heo hầm của mình ra khỏi cổ họng, ai ngờ cổ họng của Thang Phủ Nhân lại nôn mưa mãnh liệt, vội vàng đem nước súp đặt lên bàn.

“Mẹ kiếp! Đây là người uống hay là heo uống vậy? Ta làm canh thật sự khó uống như thế sao?”

Nàng làm canh, ngay cả chính mình cũng không cách nào hạ xuống bên thuyền; lại làm khó cho Nhiếp Phong sớm cẩn thận thưởng thức cho nàng, hơn nữa mặt mũi còn muốn bảo trì trấn định cao độ, thật đúng là làm khó hần!

Thế nhưng lúc này Kiếm Vũ không nghĩ tới điều này, nàng đang rất tức giận, không biết vì sao nàng lại phần nộ với Nhiếp Phong đến như vậy; Chính Khí xung phong xoay người muốn phá cửa bước ra, ai mà biết...

Khi bộ váy gấm nếp màu đen theo nàng xoay người mà nở rộ, sau lưng nàng chẳng biết lúc nào đã vô thanh vô tức đứng đấy...

Là Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong đang chấp hai tay sau lưng, tuy trên trán có một ít mồ hôi chưa khô, vẻ mặt thong dong mỉm cười, nhưng kiếm vũ thấy hần bình thần như thế, lại thêm lửa cổ găng lên, khí thế tăng thêm, nàng lạnh lùng nói: “Là ngươi?”

Bởi vì xưa nay kiếm vũ đều đối Nhiếp Phong nói chuyện rất cẩn thận, Nhiếp Phong tựa hồ không cảm thấy lạnh lẽo trên giọng nàng, hần chỉ chậm rãi đi đến trước án, vừa rồi phát giác trên án đã có một bát canh do kiếm vũ làm, không khỏi nhếch khóe miệng lên, cười nói: “A! Ngươi hay là kiếm canh trư phế

cho ta? Thật xin lỗi. Kiếm vũ, sáng nay ta có chút chuyện quan trọng, không có ở đây đợi người uống canh...”

Kiếm vũ trầm mặt, không có lên tiếng, nhưng trong lòng chửi mắng ngàn câu vạn câu, con mẹ nó, con mẹ nó, con mẹ nó, con mẹ nó, Nhiếp Phong chết tiệt...

Nhiếp Phong vẫn không hề hay biết, hắn chậm rãi đi tới trước kiếm vũ, nói: “Kiếm vũ, sao hôm nay người lại thấy lạ vậy? Xưa nay dù người không thích nói chuyện, cũng phải trò chuyện với ta đôi câu? Người không thấy thoải mái sao?”

Kiếm vũ vẫn là chặt đôi môi son, không đáp:

Nhiếp Phong cảm thấy bật cười:

“Người không phải đang phiền não chuyện ta không ở “Phong các” chứ? Kiếm vũ, thật ra chuyện sáng nay ta muốn làm...”

“Là cái này.” Nhiếp Phong nói xong, trên mặt nổi lên biểu tình thần bí bí, lập tức đưa một đôi tay tới sau lưng đưa tới, rốt cuộc Kiếm Vũ cũng hiểu ra vì sao hắn một mực chấp hai tay sau lưng!

Bởi vì, tay phải của hắn đang cầm một chén -

Canh!

Một bát canh trư phế mùi thơm toả ra bốn phía!

Lại là canh trư phế? Bỗng nhiên kiếm vũ cảm thấy “vật thể” cực độ chán ghét canh trư phế này của mình, nàng nhìn chằm chằm vào bát canh trư phế trước mắt, lại càng “Hỏa vô danh nổi lên ba nghìn trượng!”

Phì! Nhiếp Phong, người không ngoan ngoãn chờ uống canh của ta, lại không biết từ đâu mang đến bát canh phôi heo này? Bát canh thơm phức như thế, nhất định là tỳ nữ khác làm vì người a?

Người ở bên ngoài uống hết còn đỡ, tại sao lại phải mang nó về cho ta xem? Người đang giấu cọt canh của ta làm cho uống rất khó sao? Người dám giấu cọt ta ư?

Kiếm vũ không biết vì sao, càng muốn càng thấy Nhiếp Phong đáng ghét tận cùng. Nàng không cam lòng khinh thường bị

hắn chế nhạo như vậy, giễu cợt, phẫn nộ đến tột đỉnh, hoắc giọng hét lên một tiếng:

“Nhiếp Phong! Người thật đáng ghét! Người đi — chết đi!”

Tiếng thét chói tai vang lên, nàng nhanh chóng quay người lại định lao ra cửa, ai ngờ không cẩn thận đụng vào súp trư phế trong tay Nhiếp Phong, nhưng chỉ nghe “Bịch” một tiếng, cái chén rơi xuống mặt đất liền vỡ tan tành, những mùi thơm đó bay đầy đất!

Kiểm vũ cũng không vì bất ngờ đụng ngã Nhiếp Phong mà có nửa phần áy náy, ngược lại không để ý tới y nữa mà nổi giận bước nhanh ra ngoài cửa. Vốn dáng vẻ của một mỹ nữ tuyệt sắc, kinh nghiệm đã không còn sót lại chút gì!

Hừ! Đáng đời! Kiểm vũ nghĩ, chết Nhiếp Phong! Ai bảo người vũ nhục tôn nghiêm của ta? Ngay cả một nồi canh phổi heo cũng không bằng những tỷ nữ khác, người cho rằng ta không phải nữ nhân sao? Ta là một nữ nhân mạnh mẽ hơn bất luận nữ nhân nào, thậm chí so với nam nhân cũng mạnh hơn! Người uống, liền uống canh heo phổi dưới đất đi! Ha ha...!

Kiểm vũ không nghĩ tới hậu quả, nàng chỉ cảm thấy cực kỳ thống khoái, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong vẫn đứng yên tại chỗ như cũ, trợn mắt há hốc mồm; hắn không ngờ tới kiểm vũ có phản ứng mãnh liệt như vậy, hắn cũng không biết mình đã làm sai điều gì.

Hắn chỉ liếc nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất và canh phổi lợn vô cùng mỹ vị trên khán đài, mặt mày tuần tú hiện lên vẻ tiếc hận vô cùng.

Hắn, là đang tiếc hận cái gì đây?

Kiểm vũ vẫn là liêu lĩnh một mực đi về phía trước, trên người nàng, giống như tùy thời phun ra lửa giận hùng hục!

Vì sao lại không? Cô vừa đi vừa giận, vừa nghĩ; vì sao cô lại phẫn nộ như vậy? Vốn dĩ cô phải tới đây thu phục Nhiếp Phong cơ mà? Đáng lẽ cô không muốn im hơi lặng tiếng đối với sự vật, thâm tàng bất lộ, như vậy mới tính là thành công nha!

Nhưng mà, nàng lại không khống chế được tâm tình của mình, không ngờ nàng lại nổi giận với hắn? Hắn đáng giá ư?

Đúng rồi! Kiếm vũ cấp tốc do dự, hắn... Có đáng không?

Nàng không biết! Nàng chỉ biết vừa rồi nàng đem cục diện mình đã bày ra vượt qua, cục diện hôm nay nên thu thập như thế nào đây?

Nàng vẫn còn nhớ kỹ hứa hẹn của mình với người kia. Nàng khuếch ngôn sẽ thu thập Nhiếp Phong trong thời gian cực ngắn, nàng tuyệt đối không thể để ý Nhiếp Phong đi mất, nàng còn muốn thu phục hắn!

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu tỉnh táo lại. Hừ! Nhiếp Phong, người đáng ghét như vậy, dám chọc giận ta, ta nhất định sẽ cho người đẹp mặt, người đừng trách ta vô tình với thủ hạ của người!

Kiếm vũ càng lúc càng hưng phấn, khuôn mặt vốn tràn đầy vẻ giận dữ, cũng lúc nở một nụ cười hiểm ác.

Đi thẳng một mạch như vậy nàng mới phát hiện bản thân sắp ra khỏi Phong Vân Các, mà lúc này lại có một người mặc áo trắng bước vào trong Phong Vân Các, đang nghênh đón nàng.

Người kia là Không Từ.

Kiếm vũ chợt thấy Không Từ, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên gật đầu với nàng ta hay không, lấy làm như không thấy. Cô gái Không Từ kỳ thực không xấu, kiếm vũ tâm tưởng; nàng ghét nhất, ngược lại là cái tên luôn tìm nàng ta lỗi mắng, đầu võ mồm với nàng ta ngày đó.

Đang do dự gật đầu với Không Từ, ai ngờ Không Từ đã thân thiện gật đầu với nàng ta trước, Không Từ mỉm cười nói:

“Kiếm vũ, ngài sớm vậy. Ngài ăn trưa không có sao?”

Kiếm vũ vốn đã quyết định gật đầu với nàng, lại không dọa nàng hỏi nàng đã ăn cơm trưa chưa, trong lòng không khỏi tức giận; sao mọi người khi hàn huyên với người khác, luôn đang hỏi: Người ăn điểm tâm, cơm trưa, hoặc là cơm chiều không có? Đề tài sáng tạo vô tận như vậy, thật khiến nàng buồn bực!

Sao bọn họ không trực tiếp hỏi: Người có lên nhà xí chưa?

Nghĩ như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, nàng ngược lại lại quên đáp lại Khổng Tử, nhưng Khổng Tử cũng không chú ý, nàng chỉ cười nhẹ nói: “Kiếm vũ, cảm ơn năm ngày nay, không ngừng kiếm canh cho Phong thiếu gia, hẳn có thể được người chiêu cố như vậy, thật sự là... mấy sinh tu...”

Khi Khổng Tử nói những lời này, mặc dù trong lòng có chút cảm giác chua chát, Tạ Ý của nàng vẫn xuất phát từ chân tâm; nếu nàng không thể canh giữ bên cạnh Nhiếp Phong, có thể có một thứ quan tâm như thế, nguyện ý mỗi ngày “bá chiết” không vò”, thề làm một nồi canh cho hắn kiếm vũ, nàng quả thật cảm thấy cao hứng thay hắn.

Có đôi khi, yêu thích một người, cũng không cần ngày đêm bầu bạn bên cạnh, có thể trông thấy vui vẻ của hắn, cũng là chuyện tốt.

Nhưng mà Khổng Tử mặc dù nghĩ như thế, kiếm vũ cũng không phải như thế, trong lòng thầm nghĩ: “Hắc! Nhiếp Phong, ngươi quá lớn rồi! Ta làm cho canh tung hoành có ngàn lần không tốt, ngươi đường đường nam tử như thế nào lại không có khẩu đức, đem việc này tán dương bốn phía? Đê Khổng Tử hôm nay chế nhạo ta? Nhiếp Phong, ta không thu phục ngươi, thề không làm người!”

Đang nghĩ đến xuất thần, Khổng Tử lại hỏi: “Đúng rồi! Kiếm vũ, ngươi đã từng thấy bát canh trư phi chưa?”

Thang phôi heo? Kiếm vũ kinh ngạc, ngay cả Khổng Tử cũng biết vừa rồi Nhiếp Phong bung một bát canh phôi lợn vào Phong các. Vậy... Chén canh phôi heo này, dám nói là Khổng Tử làm vì Nhiếp Phong? Phi hi!

“Gian phu thâm phụ”! Khổng Tử, ngươi là nô tì của Nhiếp Phong độ, chín phần mười đã hứng thú với nhân tình của nàng rồi ư? Hôm nay hai vợ chồng cùng hát một lần, tận tình vũ nhục ta, chắc rất vui vẻ đúng không?

Con người vốn như vậy, luôn càng muốn khen càng xa sừng trâu, kiếm vũ vẫn đối với Khổng Tử! ngoảnh mặt làm ngơ, dứt khoát không đáp!

Khổng Tử chỉ cảm thấy phản ứng của kiếm vũ sao lại quái dị như thế, duy trì lơ đãng mà nói tiếp: “Kỳ thật, bát canh trư phế

kia là do Phong thiếu gia đêm qua say ta ngủ, đột nhiên tìm ta dạy người làm.”

Lời này vừa nói ra, kiếm vũ nhất thời ngẩn ra, cái gì... Cái chén canh kia là Không Từ ” dạy” hấn làm? Mà không phải vì Không Từ” làm cho hấn? Nàng bỗng nhiên phát hiện, bát canh trư phế phía sau, cũng không đơn giản như nàng nghĩ! Kiếm Vũ vội vàng hỏi: “Cái gì? Đấng là Phong thiếu gia tự mình làm? Hấn vì sao phải làm một nồi canh trư phi?”

“Vì người a!” Không Từ lòng đầy hâm mộ đáp: “Phong thiếu gia nói với ta, hấn rất cảm tạ người đã khổ tâm chuẩn bị cho hấn một nồi canh ngon, hấn không biết phải làm thế nào để cảm ơn người, cho nên đêm qua liền cầu xin ta dạy hấn làm canh phôi lợn, hơn nữa vì muốn cho người một cái niềm vui ngoài ý muốn, hấn dứt khoát đem cái lò nhỏ trong bếp đi tới căn phòng nhỏ của ta, sau đó dựa theo phương pháp dạy của ta làm canh lợn hầm, để người sẽ không phát hiện ra sớm một chút...”

Kiếm vũ vẫn lắng lắng nghe, khuôn mặt càng tái nhợt, nàng chỉ nghe thấy Không Từ nói tiếp:

“Nhưng hấn thật sự là ngoại môn hán, muốn làm một nồi canh ngon thật sự không dễ! Ta đem phương pháp dạy cho hấn xong liền lên giường ngủ. Về sau canh ba tỉnh lại, mới phát hiện Phong thiếu gia còn đang không rời mắt chờ nồi canh kia làm xong, chẳng qua chính hấn tự mình ném thử., Còn chưa hài lòng, ta khuyên hấn, thôi! Phong thiếu gia, ngày mai thử một lần! Nhưng hấn kiên trì muốn làm một nồi canh ngon trước khi trời sáng, vì thế lại làm tiếp phần tài liệu chuẩn bị từ sớm...”

“Đúng là như vậy đấy, đêm qua ngay cả một khắc cũng chưa ngủ được. Làm xong ba lần, cuối cùng nấu xong canh trư phế mà hấn cảm thấy vừa lòng, liền cao hứng thưởng thức canh nóng hổi cho người thưởng thức...”

Không Từ nói đến đây, trên mặt không khỏi cảm khái, có thể là nàng cũng từng nghĩ qua, nếu đổi lại là mình, Nhiếp Phong sẽ không vì nàng mà trắng đêm không ngủ làm một nồi canh đâu?

Có! Không Từ tin tưởng, với tính cách thành thật của Nhiếp Phong, chỉ cần cơ hội tới, hắn cũng sẽ vì nàng như thế, từ trước đến nay hắn đều đối xử rất chân thành, vô luận người kia có phải là một thị tỳ hay không...

“Đúng rồi!” Không Từ lại miễn cưỡng che giấu cảm khái của mình, hỏi kiếm vũ:

“Kiếm vũ, cái nồi tiêu sặc tâm tư của Phong thiếu gia, rốt cuộc có uống ngon hay không?”

Có ngon hay không?

Giờ phút này, kiếm vũ đã không cách nào nghe nốt lời nói cuối cùng của Không Từ nữa, chỉ vì, giờ phút này trong lòng nàng đang là một mảnh hỗn loạn, trong lòng có thể cùng chung tâm tranh loạn!

Đến tận bây giờ nàng mới biết mình có thể biết được bao nhiêu tuổi! Nàng chưa từng có ý định chuẩn bị tốt canh, chẳng qua là cố ý bỏ canh canh xuống để khiến Nhiếp Phong cảnh giác tính tình của nàng, đạt được mục đích thu phục y. Thế nhưng, động cơ của nàng đã thành công, y lại đơn thuần như vậy, vì hành động che dấu họa tâm lần này mà cảm kích y sao?

Hơn nữa cả đêm không ngủ nấu một nồi canh phổi heo mỹ vị cho nàng!

Cái này còn chưa hết, khi hắn đang cố gắng che dấu khuôn mặt mệt mỏi, cao hứng bừng bừng đem canh trư phế mà hắn vô cùng cảm kích vô hạn kia, bùng đến trước mặt của nàng thì nàng tức giận kêu hắn đi chết, trong lúc vô tình đem canh phổi heo của hắn vớt xuống đất, đem tâm tư của hắn một phen, giống như một chậu nước lạnh, hướng hắn đón đầu giội đi!

Đúng vậy! Nàng trách lầm hắn! Nàng trách lầm hắn!

Chuyện này nàng đến đây vốn là để phục hắn, nhưng quyết không trách lầm người tốt! Đây là nguyên tắc làm người của nàng, cũng là nguyên tắc nàng đối phó địch thủ!

Không Từ đứng bên cạnh nàng vừa nói chuyện, thế nhưng kiếm vũ đã hoàn toàn không biết nàng đang nói cái gì, hoàn toàn không cách nào nghe được những gì nàng nói, nàng đột nhiên hô to một tiếng:

“Nhiếp Phong — “

Giống như một mũi tên, đặt chân về phía Phong các!

Chỉ còn lại Không Từ không rõ ràng cho lắm!

Ngây người đứng đó!

Chương thứ năm Hắc Đồng là ta.

Trong cuộc đời mỗi người, đều có chuyển biến ít nhiều.

Bước tiếp theo của mỗi người đều có thể là một bước di chuyển cực kỳ trọng yếu.

Bởi vì bước tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, bước tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, khả năng sẽ ảnh hưởng tới một đời.

Đúng như vậy, đây không phải là kiếm vũ tên là Kiếm Vũ, nàng tuyệt đối không nên thu phục Nhiếp Phong, mà bước lên đó làm bộ trở thành Nhiếp Phong thị tỳ đầu tiên, cũng là vì một bước này...

Cuối cùng cũng hoàn toàn thay đổi cuộc đời của nàng!

“Phong thiếu gia...” Cuối cùng, Kiếm Vũ cũng trở lại Phong các, cuống quýt đẩy cửa Phong các, lúc này lại dạy cô ngây dại.

Không ngờ tới, Nhiếp Phong đã nhật chén vỡ khắp nơi trên mặt đất từ lâu, có điều nước canh kia từng là do hắc toàn tâm toàn ý làm, vẫn là “Tuyệt vọng” Địa “Thi Hoành khắp nơi”, “Phản Hồn không còn thuật”.

Mà ngoài dự liệu của Kiếm Vũ chính là Nhiếp Phong đang nâng chén canh mà chính nàng cũng không muốn uống, cần thận uống vào.

Chợt thấy kiếm vũ gãy lui, Nhiếp Phong tựa hồ kinh ngạc, bất quá hắc vẫn nhoẽn miệng cười, không biết là miễn cưỡng cười vui vẻ, bức chân thành cười ra, hắc thông thả nói: “Kiếm vũ, ngươi đã trở về? Ta đang uống canh do ngươi làm, lần này xem ra ngươi tiến bộ không ít...”

Hay cho một Nhiếp Phong! Thế mà vẫn có thể bình tĩnh như thế, vẫn còn uống canh của nàng! Kiếm vũ hi vọng thế nào, hắc giận tím mặt, hướng nàng nói ra những lời ô ngôn uế ngữ,

như vậy nàng có thể sẽ khá hơn một chút. Nhưng, hấn không có!

Hóa ra hấn là một nam nhân không nói mấy câu ô ngôn uế ngữ! Hấn đối xử với nàng càng tốt, nàng càng cảm thấy mình không phải là người, tự ti mặc cảm, vô cùng khó chịu, nàng nhịn không được cúi đầu xin lỗi, nàng không ngại xin lỗi đối thủ của mình, nếu như nàng cho rằng bản thân thật sự là sai lầm.

“Phong... Thiều gia, có phải... khởi...”

Rất khó tưởng tượng, lúc trước lãnh diễm tuyệt luân, thậm chí dùng kiếm luận võ với Nhiếp Phong, cũng có lúc cúi đầu như vậy, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy kỳ quái hỏi: “Kiếm Vũ, tại sao người nói với ta xin lỗi?”

Kiếm vũ hồ thẹn càng sâu, đáp: “Phong thiếu gia, ta... đã biết chén canh kia là... Người làm vì ta, nhưng ta... lại bị ngã... Nó...”

Nhiếp Phong sững sờ, rồi mới hiểu ra, thở dài: “Thì ra... Người đã biết? Ài, Khổng Từ... Thật sự là...”

Y thở dài một tiếng, nhưng tiếp tục uống một hơi cạn sạch chén canh mà mình đã làm cho điệu kiếm vũ kia, không lưu lại một giọt nào.

Kiếm vũ nói: “Phong thiếu gia, đừng... uống vào, ta làm canh đây... khó uống...”

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn điệu kiếm vũ, hỏi: “Phải không, ta không cho rằng nó khó uống.”

Kiếm vũ khẽ giật mình, cũng nhất định nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong giải thích:

“Kỳ thật, từ khi xuất thai đến nay, nếu luận mùi vị, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng uống qua một loại canh nào hài lòng nhất, chẳng qua là...”

“Ta uống canh rất ít mùi vị của nó, mà là uống mùi vị của nó trong đó....”

“Cho nên cho đến bây giờ, ta kỳ thật cũng uống không ít canh ngon chân chính. Tỷ như canh do mẫu thân ta nuôi, Khổng Từ

làm, rẽ sóng mài làm, bây giờ...” Hấn nói đến đây chợt khựng lại, ngưng mắt nhìn kiếm vũ, nói ra một cách sâu xa:

“Còn cả canh người làm nữa!”

Lại phân loại hết mọi thứ như thế? Kiếm Vũ nghĩ thầm, Nhiếp Phong, nếu người không si thì cũng chỉ là một thằng ngu! Song tuy nàng nghĩ như vậy, nhưng nghe thấy Nhiếp Phong nói nàng làm canh cũng là canh ngon, tim nàng không khỏi đập thình thịch, âm thầm xấu hổ, bởi vì cũng vì nàng làm canh chỉ vì muốn hạ thấp tính cảnh giác của mình mà thôi, cũng không phải xuất phát từ chân tâm.

Bây giờ Nhiếp Phong cuối cùng cũng bị nàng cảm động, lời nói dối của nàng cuối cùng cũng thành công, chứng minh nàng là một nữ nhân giỏi về nói dối, nhưng sao nàng lại không vui vẻ?

Vào thời khắc này, nàng có một xung động muốn đem tất cả chân tướng nói cho hắn biết, nàng cúi đầu, ấp úng:

“Gió... Thiếu gia...”

Nhưng Nhiếp Phong lại ngắt lời nàng, nói: “Kiếm vũ, không cần nói nữa, ý của người, ta rất rõ ràng, ta chỉ là cảm thấy có chút mệt mỏi...”

Vậy sao? Ý tứ của nàng, hắn thật sự rõ ràng? Không! Hấn không rõ! Hấn không hiểu được toàn bộ sự tình phía sau, cất giấu một mầm tai họa ở độ cao nguy hiểm!

“...” Kiếm vũ vẫn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng, Nhiếp Phong xem ra thật sự là rất mệt mỏi, nàng duy nhất nói:

“Rất... Rất tốt. Phong thiếu gia, nếu như người... Cảm thấy mệt mỏi, kiếm vũ cũng không quấy rầy người, người hảo hảo nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời liền từ từ rời Phong các, vẫn khép cửa cho Nhiếp Phong.

Chỉ là, cho dù Nhiếp Phong không trách nàng, nàng thủy chung vẫn cảm thấy Man Phi mùi vị, trong lòng có một cảm giác rất không thoải mái. Nàng từ lúc sinh ra đến nay, lần thứ nhất có loại cảm giác này, nàng biết, nàng nhất định phải khắc phục loại cảm giác này, mới có thể thật sự hạ quyết tâm, thu phục Nhiếp Phong!

Nàng không thể không thu phục Nhiếp Phong! Thứ nhất là vì nàng từng nói khoát, cho dù Nhiếp Phong đối xử tốt với nàng như thế nào, nàng tự biết mình là một nữ nhân xấu xa, nàng không thể vì hấn mà mất đi uy phong! Thứ hai, là bởi vì nàng từng hứa hẹn, nếu nàng không thể thu phục Nhiếp Phong, nàng liền muốn trở về Địa Ngục mà nàng cực kỳ không muốn trở lại!

Còn nữa, kiếm vũ trong lòng không thoải mái, còn phát giác; vừa rời Nhiếp Phong, thần sắc tựa hồ có chút quái lạ, hấn mặc dù miệng nói buồn ngủ, nhưng thần sắc xem ra không quá mệt...

Chẳng lẽ, hấn cũng có chuyện gì muốn giấu diếm?

Kiểm vũ nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ nhất thời chiến thắng nàng áy náy, nàng liền ẩn thân trong một rừng cây nhỏ bên ngoài phong các, tùy tùng ẩn nấp, nàng muốn xem xem Nhiếp Phong thật sự sẽ đi nghỉ ngơi hay không.

Có nên thật mệt mỏi không?

Quả nhiên, không ngoài kiếm vũ sở liệu, Nhiếp Phong mệt mỏi, cũng không duy trì được thời gian một nén nhang, hấn đã đẩy cửa bước ra khỏi Phong các.

Hấn đã chịu đựng cả một đêm, hấn là đã mệt mỏi chết đi sống lại, hấn còn đi đâu nữa?

Kiểm vũ thỉnh thoảng rất kỳ quái, vì vậy theo sát sau lưng Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong là cao thủ khinh công trứ danh, lại nghe giác nhạy bén, kiếm vũ cũng không dám cùng hấn quá mức tiếp cận, chỉ sợ bị hấn phát hiện, nàng chỉ là một mực bảo trì khoảng cách hơn trăm trượng với hấn.

Nhưng đoạn khoảng cách này nhất định sẽ rút ngắn khi phát sinh những chuyện sắp diễn ra sau này.

Nhất định phải.

Đi đến nơi mà nhìn gió, thật sự là rất lớn ngoài dự liệu của kiếm vũ.

Nơi hấn cần tới rõ ràng là thiên hạ hội hạ...

Thiên Âm thành!

Nhiếp Phong muốn xuống Thiên Âm thành, bảo vệ đám môn hạ của ả đệ nhất thiên hạ, tất nhiên không dám can đảm hỏi đến. Thế nhưng, thân là thị nữ kiếm vũ, nếu muốn theo đuôi Nhiếp Phong, liền phải tiếp nhận thủ vệ điều tra.

May mà nàng là một nữ tử giỏi nói dối, nàng thuận miệng nói lung tung, liền nói Nhiếp Phong đã quên mang theo vài thứ. Nàng muốn đuổi theo đưa đồ cho hắn, đám thủ vệ cũng cảm thấy không có gì không ổn, tin rằng thật, liền để nàng bước ra khỏi cửa thứ nhất thiên hạ.

Nhưng mà thời điểm đi thẳng đến thành Thiên Âm, kiếm vũ liền cho rằng, hôm nay nàng đến sai rồi, bởi vì nàng mà không thu hoạch được gì mà quay về.

Dường như Nhiếp Phong cũng không làm chuyện gì đặc biệt, hắn chỉ là từ từ đi đến ngoại thành Thiên Âm ——

Một tòa miếu thành hoàng ít người lui tới.

Mặc dù không phải là cuối thu, dù vẫn là ban ngày ban mặt nhưng tòa miếu thành hoàng này lại có vẻ cực kỳ hoang vu, như một lão phụ sắp chết, dưới hoàng hôn ảm đạm bất đắc dĩ đang bắt lực chờ đợi đêm cuối cùng của bà phủ xuống.

Kiếm vũ cho rằng hôm nay mình theo đuôi Nhiếp Phong, rất có thể là đến sai lầm. Nhưng, nàng lại rất tò mò, rốt cuộc lấy thân phận tôn quý là Hùng Phách đệ tử nhập thất thứ ba, hắn đến tòa miếu Thành Hoàng mát mẻ này, đến cùng là vì chuyện gì?

Rất nhanh nàng đã biết được đáp án!

Nhưng nghe Nhiếp Phong ở ngoài cửa miếu Thành Hoàng vỗ nhẹ mấy cái, cửa miếu Thành Hoàng nhanh chóng mở ra; trong miếu còn đi ra hơn bảy mươi người, bộ dáng có chút hiền lành, giống như là miếu chúc. Nàng mới thoáng thấy Nhiếp Phong, hai mắt già mũi lỗ măng nhất thời như sáng lên, mừng rỡ ra mặt nói: “A! Là... Ngươi?”

“Tiểu Mã, ngươi lại tới thăm người thân của ngươi?”

Tiểu Mã? Thân nhân?

Kiểm vũ cách Nhiếp Phong hơn trăm trượng, nghe thấy câu nói này, sắc mặt biến đổi ngay tại chỗ.

Tiểu Mã? Không ngờ lão phụ này lại gọi Nhiếp Phong là ngựa con, tức là Nhiếp Phong đã không chỉ một lần đến đây làm cái miếu Thành Hoàng này? Hơn nữa còn dùng tên giả là Tiểu Mã? Vì sao hắn phải dùng tên giả, có hay không bởi vì, hắn không muốn bà lão này biết hắn có một thân phận tôn quý — đệ tử thứ ba Hùng Phách - Nhiếp Phong, hắn muốn kết giao với người khác bằng một thân phận bình thường?

Hơn nữa, bà lão kia còn hỏi hắn có muốn gặp thân nhân của hắn không, kiểm vũ nghi hoặc dị thường; trước khi nàng quyết định thu phục Nhiếp Phong, nàng đã triệt để điều tra thân thế của hắn, nắm giữ không ít chuyện tốt liên quan tới hắn; nàng biết rõ cha của Nhiếp Phong là Nhiếp Nhân Vương., Nhiều năm trước đã mất tích ở Lăng Vân quật, tin tưởng nó đã chết từ lâu, mà mẫu thân của nó cũng không biết kết cục ra sao; ở thiên hạ này, ngoại trừ có bằng hữu là nạn huynh nan đệ này, nó đã không còn người thân, bây giờ, nó vì sao còn có người thân?

Ai là thân nhân của hắn?

Kiểm vũ không Ngu có đại thu hoạch, lúc này Nhiếp Phong đã theo lão phụ kia vào nhà, kiểm vũ không khỏi phân trần, giương người nhảy lên, liền nhảy lên trên hư ảnh miếu Thành Hoàng, xa xa nhìn trộm Nhiếp Phong và lão phụ kia trong miếu.

Miếu Thành Hoàng này cũng giống như một phần lớn miếu thờ, không sai biệt ngày đêm tràn ngập hương khói.

Chỉ có một điểm bất đồng, chính là bên trong miếu ngoại trừ trên hộp thần tượng, hai bên tượng thần còn xếp đầy một loạt tấm bảng gỗ; Kiểm Vũ xem xét liền biết đó là cái gì, đó là đám hiểu tử hiền tôn cung phụng tiên nhân linh vị ở trong miếu thờ.

Nàng nhú mày, lẽ nào người thân của Nhiếp Phong, đang ở... trong ngôi miếu cổ cũ nát này?

Nhưng nghe lão phụ hiền lành nói: “Tiểu Mã, làm sao hôm nay ngươi lâu như vậy mới đến? Trước đó cách mấy ngày

ngươi tới một lần, hôm nay ta lại chờ một tháng, thân nhân của ngươi cũng đã đợi một tháng rồi!”

Nhiếp Phong đáp: “Dung bà, trận trước ta có chuyện quan trọng phải đi về phía thành Thiên Âm, một hôm bà đợi lâu rồi. Đúng rồi! Lần trước đưa cho bà ngân lượng còn đủ chứ?”

Đi xa? Kiếm Vũ nghe xong nghĩ thầm, y đã đi xa Vô Song, chấp hành nhiệm vụ cho hùng bá mới là đúng!

Vị lão phụ gọi “Dung bà” kia nói: “Đủ đủ rồi! Con ngựa nhỏ, Dung bà biết ngươi tâm địa của ngươi rất tốt, còn nhớ rõ lúc trước khi ngươi gặp ta, con gái ta đã bỏ ta đi xa, cao chạy xa bay, chỉ để lại ta là lão bà ở miếu Thành Hoàng cũ nát này. Văn Cảnh Vô Y, ngươi không những không cho ta ngân lượng, còn cách mỗi mấy ngày thăm dò ta, ta... Dung bà... Có thể nhận ngươi cái này là... Người trẻ tuổi... Tâm địa, đã là rất sung túc rồi...”

Lão nhân gia vĩnh viễn là như thế, mỗi khi nói đến tình trường đều không nhịn được mỗi mũi, nước mắt rơi lã chã, Dung bà cũng là như thế. Nhiếp Phong chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ hai vai, an ủi: “Dung bà, đừng quá thương tâm, ta tin tưởng con cái của bà sẽ có một ngày trở về bên ngươi. Dù sao, vô luận bọn họ vứt bỏ bà như thế nào, có lẽ... Bọn họ sẽ nhớ tới bà...”

“Sẽ... Phải không?” Dung bà lau nước mắt mà hỏi.

Nhiếp Phong mờ mịt nhìn một hàng linh vị trên hộp thần, buồn bã đáp: “Con muốn nuôi mà... thân không ở, ta tin tưởng... Con cái của ngươi một ngày nào đó sẽ giác ngộ, giống như ta, khi còn nhỏ ta cũng thường xuyên khó hiểu hỏi, vì sao.... Mẫu thân sẽ bỏ qua cho ta... Ta và cha? Ta cũng có chút hận... Cha ta, chỉ làm hấn quá... Hung tàn, nhưng bây giờ...”

Nói tới đây, Nhiếp Phong không khỏi tiến lên nhẹ nhàng xoa hai vị trí trên hộp thần, buồn bã nói:

“Nhưng bây giờ ta giàu có như hai người bọn họ, vô luận là... trước kia hai người bọn họ đã từng làm qua... Cái gì, ta cũng... không cần nữa, ta chỉ cần... Lần nữa nhìn thấy phụ thân cùng mẫu thân... Hai lão nhân gia, chỉ hy vọng hai người bọn họ có thể... Bình An...”

Lần này ngược lại là Nhiếp Phong không nhìn được đang cảm thụ thân thể, âm thầm quan sát kiếm vũ đối với hắn nắm rõ như lòng bàn tay. Đương nhiên minh bạch vì sao hắn thương cảm, nàng đưa mắt nhìn hai khối linh vị mà Nhiếp Phong vượt ve, quả nhiên! Trên hai khối linh vị kia, dán một tờ giấy đỏ, trên là tên của Nhiếp Nhân Vương, cùng khuôn mặt dịu dàng.

Theo kiếm vũ biết, Nhiếp Nhân Vương cùng Nhan Doanh không rõ sinh tử như trước, Nhiếp Phong sao lại lập linh vị cho hai người? Nhưng kiếm vũ lập tức nhớ lại, trong dân gian có một ít tập tục, mọi người cho rằng nếu như người vẫn còn sống lập một linh vị, chỉ cần dán lên trên linh vị một tấm giấy đỏ viết tên người lạ là hồng., Đã có thể cầu khẩn người sống kia có thể bình an, sống lâu trăm tuổi, phúc thọ kéo dài tuổi thọ, loại linh vị dán trên giấy đỏ này, tục xưng “Trường Sinh vị”, ý chỉ phân tích bảo đảm trường sinh.

Trường Sinh vị chỉ là tâm nguyện của người bình thường đối với thân nhân, tuy bình thường nhưng lại vô cùng âm áp, không ngờ Nhiếp Phong với thân phận không tầm thường cũng có lòng hiếu tâm - hiếu tâm.

Chỉ là, phát hiện Nhiếp Phong hiếu tâm, đây cũng không phải là thu hoạch lớn nhất của chuyến đi kiếm vũ này. Ánh mắt nàng lưu chuyển theo linh vị hiền hậu của Nhiếp Nhân Vương, đột nhiên có một ít phát hiện kinh người!

Thấy Nhiếp Nhân Vương và vị trí trung tâm xinh đẹp chi tiêu, cũng dựng thẳng một hàng ngũ Trường Sinh, lại có hơn bảy người. Mà vị trí Trường Sinh này đặt theo cha mẹ Nhiếp Phong một người, hắn cũng là do Nhiếp Phong an bài. Hắn, ngoại trừ Nhiếp Nhân Vương và Doanh Doanh thì còn là gì nữa?

Lòng bàn tay của kiếm vũ đang chảy đầy mồ hôi, chuẩn bị nhìn xuống từng khối một, nàng cảm thấy có một loại cảm giác rốt cục tìm được chỉ bảo; có thể hiểu được tâm Nhiếp Phong, đối với nàng mà nói, thật sự giống như tìm được chỉ bảo? Chẳng lẽ nàng trong lúc vô tình, đã...?

Vừa nhìn xuống, hơi thở của kiếm vũ càng trở nên dồn dập, bởi vì bảy cái tên trên bảy tờ giấy đỏ Trường Sinh kia, chính là

bảy cái tên gọi - Bá, Sương, Vân, Lãng, Từ, Tuyết Duyên, Thần Mẫu.

Bá, Sương, Vân, Lãng, Từ? Năm cái tên này cho dù chỉ là một chữ, nhưng khi thấy điệu kiếm vũ thì cũng hoàn toàn hiểu rõ, năm cái tên này nhất định là – Hùng Phách! Tàn Sương! Bộ Kinh Vân!

Đoạn Lãng! Không Từ!

Nhiếp Phong vì hai vị sư huynh của hắn, cùng với Đoạn Lãng, Không Từ lập vị trường sinh kỳ bảo bình an, Kiếm Vũ cũng không khó lý giải, nhưng nghe nói Hùng Phách cùng Nhiếp Phong quan hệ không hòa hợp nhất, phương pháp xử sự học đường mà chạy, hắn cũng không chút tính toán so đo, cũng đảm bảo hắn trường thọ bình an, tương đối khó có được.

Nhưng vì sao hắn chỉ đọc một chữ chứ không viết toàn bộ tên của năm người bọn họ?

Kiếm vũ suy diễn tường, cái này có thể là cùng Nhiếp Phong không muốn dung bà nhìn ra năm cái tên này có quan hệ với hắn. Nếu Dung bà thật sự biết hắn là đệ tử hùng bá đệ tam, chỉ sợ sẽ đối đãi hắn vừa kính vừa sợ, sẽ không coi hắn như một người trẻ tuổi bình thường.

Có đôi khi, người thanh danh hiển hách muốn kết bằng hữu, cũng có nỗi khổ không đủ làm người ngoài đạo.

Còn hai cái tên khác - Tuyết Duyên, Thần mẫu, Kiếm Vũ đều cảm thấy hai cái tên này, cũng rất lạ với tên của mình, tuy cô không biết hai người này là ai, nhưng có thể khiến Nhiếp Phong ghi khắc trong lòng như thế, tin rằng cũng là hai nữ tử rất giỏi.

Hai tuyệt thế kỳ nữ tử.

Dù cho Kiếm Vũ cho rằng Nhiếp Phong là người sống lập trường sinh, thì vẫn có thể ngu được, nhưng dù sao cũng là một phen tâm ý; trên đời này, người thích làm chuyện ngu ngốc đã không còn nhiều, không ngờ nàng lại gặp được một người, càng không ngờ tới nàng lại đối xử với kẻ ngu như vậy...

Mà ngay lúc kiếm vũ vừa nhìn vừa nghĩ, Nhiếp Phong lúc này móc từ trong ngực ra ba khối đồ vật, đưa mắt nhìn kỹ, a! Đó

lại là ba khối Trường Sinh linh vị dán hồng giấy! Nhưng nghe hấn hỏi Dung bà: “Dung bà, ta có thể đặt thêm ba Trường Sinh vị nữa không?”

Dung Bà hiền lành cười, nói: “Có gì không thể? Tiểu Mã, chỉ cần là thân nhân của người, Dung Bà cũng sẽ mỗi ngày dâng hương cho bọn họ.”

Nhiếp Phong thấy Dung bà đầu chịu, liền chậm rãi đặt khối Trường Sinh thứ nhất lên hộp thần, kiểm vũ nhìn, không khối ngẩng ra, chỉ thấy trên vị trí Trường Sinh tên là Nhất Dung Bà!

Dung Bà chợt nhìn thấy cũng vừa mừng vừa sợ. Trong lúc nhất thời, bà ta cũng không biết nên nói cái gì, chỉ lắp bắp nói: “Tiểu... Mã, người...”

“Dung bà, không cần nói nhiều nữa. Lời người muốn nói ta đã rõ. Ta chỉ cầu người có thể sống lâu trăm tuổi. Còn nữa, hi vọng con gái người có thể sớm ngày giác ngộ trở về, đoàn tụ cùng gia đình người...”

Dung Bà cũng không biết nên làm thế nào để cảm kích Nhiếp Phong khổ tâm một phen, một thoáng mắt hiện lệ quang, mà lúc này Nhiếp Phong đã đặt ngôi vị Trường Sinh thứ hai vào trên hộp thần, lần lượt đặt Trường Sinh xuống, nhưng y cũng không lập tức buông tay, vẫn nắm chặt khối Trường Sinh kia, có thể biết y đối với người này thương yêu như thế nào.

Hấn cầm nắm tay một hồi, rời tay mình đi, rút cuộc kiểm vũ nhìn thấy cái kia là cái quái gì vậy, chỉ thấy trên vị trí Trường Sinh viết một chữ nhất mộng!

“Mộng?” Dung bà có chút nghi hoặc, hỏi: “Tiểu Mã, mộng rốt cuộc là của người... xấu hời nào? Người tựa hồ rất thương cóc...”

Giờ phút này trên mặt Nhiếp Phong không hện mà hiện lên vẻ nặng nề, ngu ngơ đáp: “Cho tới bây giờ, nàng là... Quan trọng nhất đời này của ta... một người, nàng cả đời... vốn sinh ra từ một thành, cuối cùng... Cũng vì tòa thành này mà hy sinh, đi một nơi ta không thể tới, ta hy vọng có một ngày có thể gặp lại nàng. Nếu như, nàng vẫn còn sống, ta cũng là vì gặp lại nàng... mà tiếp tục ở nhân thế này... cố kéo dài hơi tàn...”

Không thể tưởng được, Nhiếp Phong thường xuyên mang theo nụ cười âm áp, sau trái tim một nhiệt huyết hán tử, vậy mà cũng có một giấc mộng thương cảm mà xám xịt. Kiếm Vũ nghĩ thầm nếu như nàng là giấc mộng này, nàng nhất định không muốn Nhiếp Phong vì nhớ nhung mà thương tâm, nàng nhất định sẽ mau chóng hiện thân, cho nên nàng tin tưởng, giấc mộng này đã lành ít dữ nhiều, nàng không để Nhiếp Phong biết nàng đã chết, có lẽ chỉ vì nàng quá yêu hắn, không muốn nàng chết vì nàng...

Dung Bà quá ít khi nhìn thấy người trẻ tuổi gọi là Tiểu Mã này sẽ không vui như thế, nàng cũng không biết nên an ủi hắn như thế nào:

“Thôi! Tiểu Mã, nếu vị Mộng cô nương kia biết ngươi vì nàng mà an bài Trường Sinh vị, nhất định nàng sẽ cảm thấy... cao hứng...”

Nhiếp Phong im lặng, vội vàng đặt khối Trường Sinh thứ ba lên trên vòng thần. Chuyện này cũng nhanh chóng, đã là tấm Trường Sinh cuối cùng của hắn, rốt cuộc ai may mắn như vậy, lại có thể ở trong vị trí trường sinh Nhiếp Phong: “Trên bảng có tên à?”

Kiếm vũ rất là hiếu kỳ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt đó, sự khiếp sợ của nàng đã che giấu rất nhiều hiếu kỳ của nàng. Bởi vì nàng thoáng nhìn qua, cuối cùng trên khối Trường Sinh này còn viết hai chữ Nhiếp Phong không thể tin nổi, hai chữ này rõ ràng là Nhất Kiếm Vũ!

Là kiếm vũ!

Thiên! Trái tim của Kiếm Vũ nhảy loạn, thiếu chút nữa là nhảy ra. Sao có thể? Nhiếp Phong sao có thể vì nàng mà đặt Trường Sinh vị? Phụng ý nồng hậu như vậy, cô gái xấu xa như nàng làm sao có tư cách gánh vác nổi?

Hà gia họ Niếp, thế mà lại sinh ra một đứa con ngu muội gọi là Nhiếp Phong như vậy? Lại hậu đãi một tên thị nữ mới ở chung gần sáu ngày? Hắn có biết thế gian nhiều thay đổi, lòng người hung hiểm hay không?

Người bên cạnh thường thường là kẻ địch chí mạng, lực sát thương nhất.

Kiểm vũ mặc dù xấu hổ giao tiếp, cũng thầm mắng Nhiếp Phong ngu muội, thế nhưng chẳng hiểu sao lại có một trái tim đáng sợ khó lường, đồng thời cũng dâng lên một nghi vấn; rốt cuộc Nhiếp Phong vì sao lại phóng thích Trường Sinh vị cho nàng? Chẳng lẽ... hẳn cũng coi nàng là người thân - người thân?

Vừa nghĩ tới đây, kiếm vũ không khỏi đỏ bừng hai má, may mà bà Dung đã đưa ra nghi vấn trong lòng cho Nhiếp Phong: “Kiếm... Vũ? Thật cổ quái! Tiểu Mã, Kiếm Vũ... Lại là người của người?”

Nhiếp Phong đáp: “Nàng là thị tỳ gần đây mới đi theo ta, kỳ thật ta cũng không muốn có thị tỳ gì, chẳng qua là chủ quản kia phái nàng đến đây mà thôi...”

“Cô bé Kiếm Vũ này tuy ít nói chuyện, cũng khá lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng con người cũng không tệ. Vì lời một nỗi canh trư phé tốt lên trên, cô bé đã cố gắng không lơ lửng lấy canh mổ sáu ngày, ta rất cảm kích... Cô ấy...”

Dung Bà nói: “Có thể cố gắng chăm chỉ học chơi canh trư phi, cô gái này xem ra đối với người thật sự rất tốt...”

Không sao không! Trong lòng Kiếm Vũ thầm kêu, hai người các người đều hiểu lầm! Đây không phải chân tướng!

Nhiếp Phong gật đầu:

“Ừm, ta cũng nghĩ như vậy. Lúc đầu ta cũng từng hoài nghi nàng là một nữ tử trước đó đối phó ta, nhưng sau khi quan sát thêm vài lần, nàng lại không giống lắm. Hơn nữa ta cho rằng, cho dù là nàng, bản thân nàng cũng là một nữ tử rất đáng thương, cho nên cho dù Kiếm Vũ là nàng, ta cũng không tin nàng ta sẽ làm gì ta, huống chi, kiếm vũ đã cố gắng làm canh cho ta sáu ngày, ta thật không nên hoài nghi nàng...”

“Dù mục đích sử dụng kiếm vũ thật sự là để đối phó ta, ta cũng tin tưởng, nàng nhất định có điều khó nói, nhất định có nỗi khổ không thể ép được mình, ta sẽ không trách nàng, chỉ hi vọng nàng có thể bình an vượt qua cửa ải khó khăn của nàng, cùng với... quay đầu lại là bờ...”

Đến tận bây giờ mới biết, thì ra là Nhiếp Phong cũng không phải đèn đã cạn dầu, y đã từng đề phòng nàng, chỉ là hi vọng

của y đối với con người thật sự là quá lớn rồi, y lại còn lập được Trường Sinh vị cho nàng, hi vọng nàng bình an, hi vọng nàng quay đầu lại là bờ! Hy vọng này thật lớn, quả thực ép Kiếm Vũ lòng mang ý xấu không ngẩng đầu lên được.

Sau khi biết Nhiếp Phong đối với mình quan tâm như vậy, một khắc này, nàng lại càng xấu hổ tự xấu hổ, không chút dung túng vì sự ích kỷ của bản thân, cuối cùng cũng cảm động được...

“Nhiếp Phong...” Trong lòng Kiếm Vũ thầm nghĩ: “Ta sống tới độ này rồi, hay là... lần đầu có người... quan tâm tới ta như vậy, sao ta lại không... cảm kích người?”

“Chỉ là, khi người phát hiện ra, trước kia kiếm vũ không phải là... Kiếm vũ, trên đời này, căn bản sẽ không có người đang múa kiếm thì người sẽ biết, ta là một cô gái xấu xa không thể chữa được, ích kỷ tự lợi...”

“Khi đó, người còn có thể giống như bây giờ...”

“Có quan tâm đến ta không?”

“Nhưng bất kể thế nào, trước khi ta còn chưa trở về Địa Ngục, vì cảm kích người lập vị trí Trường Sinh này cho ta, ta còn sẽ làm một chuyện cho người, một chuyện có thể trong mắt người không hề quan trọng...”

“Đối với ta lại là chuyện cực đoan quan trọng!”

Mang theo một trái tim bất đắc dĩ, kiếm vũ rút cục dị thường hồ thẹn đến run run chiếc váy lụa lụa đen của nàng, lặng yên bay đi.

Hắn, sẽ vì Nhiếp Phong làm những chuyện quan trọng gì?

Một ngày này, lúc Nhiếp Phong trở lại thiên hạ, kiếm vũ vẫn lãnh ngạo như trước, làm bộ như chuyện gì cũng không phát sinh, Nhiếp Phong cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng trong mắt Kiếm Vũ, Nhiếp Phong so với trước kia càng tốt hơn, đúng vậy, một người phiêu dật, còn có một trái tim đẹp mắt, sao có thể khó coi?

Nàng đã có quyết định.

Mà trong một đêm này, khi Không Từ sắp lên giường ngủ, ngoài phòng đột nhiên truyền đến từng trận gõ cửa.

Đã là nửa đêm, rốt cuộc ai đến đây nửa gõ cửa? Trong lòng Không Từ không khỏi có chút bất an, có phải lại là con mắt màu đen kia đến ôm mộng không? Hết thấy lại là ác mộng?

Nhưng nàng vẫn nơm nớp lo sợ đi tới viện môn, chỉ thấy trước cửa thật sự có một bóng người áo đen!

Một bóng người áo đen tên Đoạn Lăng từng hoài nghi là Hắc Đồng - Kiếm Vũ!

Kiếm vũ nửa đêm đến thăm, Không Từ ngẩn ngơ, vừa định hỏi nàng muốn biết mình đã làm những gì, ai ngờ nàng vẫn không mở miệng, kiếm vũ đã há miệng trước nàng, nhưng thấy vẻ mặt ngại ngùng của Kiếm Vũ, khẩn cầu nói: “Không Từ tử, sáu ngày sau chính là Trung thu...”

“Người, có thể giúp ta một chuyện hay không?”

Một năm dễ dàng trôi qua, lại là Trung Thu, cách ngày Trung Thu tiết, còn có mấy ngày.

Từ khi Vô Song trở về, trong lòng Nhiếp Phong đã có cảm giác mất hết niềm tin, cho dù cười vui với người khác cũng chỉ là không muốn người khác quan tâm cho y mà thôi. Bởi vậy cho dù Trung Thu hưng thịnh của cả nước cũng đã tiếp cận, mắt thấy không ít môn hạ bên cạnh đang vui vẻ vì ngày lễ này, treo đèn kết hoa khắp nơi trong thiên hạ này, dường như y vẫn không phấn chấn nổi.

Mà kiếm vũ thường xuyên bên người hắn, cũng như không nhắc nổi kinh lực.

Nàng đã ba ngày không làm canh cho hắn nữa rồi. Nhiếp Phong cảm thấy rất kỳ quái, vì sao kiếm vũ trăm phần trăm không gãy lại không làm canh nữa? Xem ra nàng còn có chút thần không giữ ý, tinh thần hoảng hốt, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì vậy?

Thế nhưng mỗi lần hắn hỏi kiếm vũ, kiếm vũ luôn lắc đầu suy luận không có việc gì, lấy ta chống đỡ, hơn nữa thần sắc xem ra tương đối hồ thẹn, luôn tận lực trốn tránh đàm phán với hắn, phảng phất như nàng thập phần không xứng, vì sao nàng hồ thẹn, Nhiếp Phong hiếm có.

Còn nữa, đôi khi Nhiếp Phong Xoa phát hiện, kiếm vũ chẳng những trốn tránh hắn mà còn vô tình ngưng mắt nhìn hắn, đôi khi còn ngây dại...

Nhiếp Phong cảm thấy có chút không biết làm sao, hắn không rõ, rốt cuộc giữa kiếm vũ và hắn có vấn đề gì? Hắn một mực ở chung không tệ, làm sao giải thích được cục diện?

Nhưng Nhiếp Phong mặc dù ít nạp, nhưng hắn cũng lơ đãng, cũng không có ý định tìm ra nguyên nhân.

Chỉ có một người, càng ngày càng hoài nghi kiếm vũ, người kia chính là...

Sóng lớn vỡ nát!

Đoạn Lăng khẳng định, kiếm vũ nhất định cũng không phải là đồ tốt gì, gã cùng Nhiếp Phong tình đồng huynh đệ, gã tuyệt không cho phép một người giống như hỏa dược tùy thời nổ tung, thời gian dài ở bên người Nhiếp Phong.

Bởi vậy, vì Nhiếp Phong, hắn chẳng những hoài nghi, càng...

Thay vào đó hành động!

Hắn muốn tra ra lai lịch của kiếm vũ! Thân phận chính thức sau lưng nàng!

Mà muốn tìm ra lai lịch của kiếm vũ, phương pháp tốt nhất, tất nhiên là thị tỳ lúc trước đi hỏi kiếm vũ mới là “Thiên hạ hội, tốt nhất là đợi tỳ”.

Hương Liên tại thiên hạ nhiều năm, sinh ra đã là nữ giai, ở trong bang hội dùng nắm tay nam nhân hiệu triệu, chức vị cao nhất có khả năng trở ngại chí cao, cũng chỉ là một thị nữ chủ quản mà thôi. Đoạn Lăng kỳ thật cực kỳ không ưa nữ nhân này, chỉ vì nàng cay nghiệt quả ân, lúc trước Bộ Kinh Vân cũng là vì xem nàng cay nghiệt Khổng Từ, mới chủ động muốn Khổng Từ làm thị tỳ của hắn, để giúp nàng thoát khỏi ma chướng!

Sóng lớn ngập tràn tưởng rằng sẽ từ trong miệng Hương Liên tìm được một ít sự tình liên quan tới kiếm vũ, nhưng, hắn sai rồi!

Hắn căn bản không có cách nào nói chuyện với Hương Liên, bởi vì hắn căn bản không tìm thấy nàng!

Khi hần đến Hương Liên ở một tiểu cư ngụ trong thiên hạ, thủ vệ trước tiểu cư đã ngăn hần nói: “Chề Lãng, ngươi tới đây làm gì?”

Đoạn Lãng đáp: “Tìm tỳ chủ quản, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

“Tìm nàng?” Gã thủ vệ ngạc nhiên, sau đó nói ra một đáp án khiến Đoạn Lãng vô cùng khiếp sợ: “Nàng ta đã mất tích rất nhiều ngày rồi!”

Mất tích? Đoạn Lãng hoảng sợ, nàng lại mất tích? Vì vậy hần truy hỏi: “Xin hỏi, nàng mất tích lúc nào?”

Tên thủ vệ kia suy nghĩ một chút:

“Ha ha, đại khái là ở... chín ngày trước.”

Trước cửa thiên? Trong lòng Đoạn Lãng cân nhắc, đó chẳng phải là ngày đầu tiên Kiếm Vũ đi theo Nhiếp Phong làm nô tỳ sao? Hần là...

Trong lòng hần bỗng dựng hiện lên một cái ý niệm cực kỳ đáng sợ. Kiếm Vũ, rất có thể là Hắc Đồng, nàng có thể lấy lợi ích đặc thù nào đó dụ dỗ thị tỳ, chủ quản điều động nàng cho Nhiếp Phong làm tỳ nữ, nhưng lại sợ Hương Liên bị tiết lộ ra ngoài. Vì vậy sau khi nàng trở thành Nhiếp Phong chi tỳ, liền lập tức làm cho Hương Liên thần bí mất tích.

Cái gọi là “Sự mất tích” chính là, hương liên đã bị ”diệt khẩu”!

Phát hiện này khiến Đoạn Lãng mất cả đêm không ngủ, hần cũng không dám mở miệng nói chuyện phá kiếm múa, bởi vì không có bằng chứng, càng biết đả thảo kinh xà, hơn nữa, làm sao đi tìm bằng chứng?

Hần bỗng nhớ ra, trong phòng Hương Liên có một tủ chuyên chở tất cả thị nữ trong thiên hạ, nói không chừng cũng có lai lịch về kiếm vũ.

Thế nhưng hương liên đã mất tích, chỗ ở của nàng lại được bảo vệ nghiêm ngặt, căn bản không thể vào được, trừ phi...

Không sai! Đoạn Lãng rốt cục cũng đã nảy sinh một kế, mấy ngày sau Trung thu, gã thủ vệ này nhất định cũng vì ngày lễ này mà hơi buông lỏng, tỷ như hồi về cùng nhau hướng về

phòng khách thiên hạ hội chúc mừng mà không được giữ chức, khi đó, chính là...

Hắn biết rõ cơ hội tốt để làm lại mọi thứ sau lưng kiếm vũ!

Thật vất vả, cuối cùng chờ đến đêm Trung Thu, mọi người cũng như Đoạn Lăng dự liệu, cùng nhau đi tới phòng ăn mừng, thậm chí là Nhiếp Phong, Tần Sương, Không Từ cùng kiếm vũ, cũng không biết đã đến nơi thiên hạ hội. Chỉ có Bộ Kinh Vân, vô luận Không Từ như thế nào lại khuyên dịch, hắn vẫn cố chấp ta, tiếp tục làm tượng đá trong Vân Các.

Mà giờ khắc này, sóng đã dễ dàng len vào nơi ở của Hương Liên.

Hắn vốn có thể cùng mọi người cùng ngắm trăng, nhưng vì an nguy của Nhiếp Phong, hắn không làm như vậy. Vì Nhiếp Phong, tối nay hắn càng không tiếc một mình mạo hiểm.

Trong tiểu cư hắc ám dị thường, đoạn lăng cảm giác đưa tay không thấy năm ngón, xương cụt có hỏa chiêu đã sớm chuẩn bị cháy sáng một cây nến trong phòng, dưới ánh nến thấp thoáng, đoạn lăng liền bắt đầu tìm tòi trong phòng.

Cuối cùng cũng coi như là hắn thông minh, rất nhanh liền tìm cái tủ kia, mở ra nhìn xem, chỉ thấy tủ đầy sách là một quyển sách đối đãi tỳ bà.

“Là mấy thứ này.”

Đoạn Lăng không khỏi mừng rỡ, vội vàng lật xem mỗi một quyển sách, nhìn xem có ghi chép kiếm vũ hay không.

Đáng tiếc...

Không có!

Đã không có kỷ lục lai lịch của kiếm vũ, liền như hắn sở liệu, nàng, cũng không phải là thị tỳ thiên hạ hội!

Nàng trà trộn vào đây!

Mặc dù đã có thể chứng minh kiếm vũ là trà trộn vào, duy như cũ không thể tìm ra thân phận chân chính của nàng, sóng gió vẫn cảm thấy có chút thất vọng, hắn không khỏi cô đơn ngồi trên ghế dài bên cửa sổ.

“Không! Ta không thể từ bỏ như vậy! Kiếm Vũ, ta nhất định phải chứng minh người chính là Hắc Đồng! Ta tuyệt không cho phép người làm tổn thương gió!”

Trong lòng Đoạn Lăng suy nghĩ, một mặt lại nhớ tới tìm, nhưng mà, có lẽ là ý trời...

Có lẽ có chuyện gì đó, hắc bổng phát hiện, bồ đoàn trên chiếc ghế dựa mà mình vừa ngồi, bên trong... hình như... có một thứ gì đó!

Hắn vội vàng xé bồ đoàn ra, chỉ thấy bên trong cất giấu.

Một tờ giấy ngấn!

Mặt sau đoản tiên, lơ mờ hiện ra hai chữ kiếm vũ, a! Giấy tiên này, là về kiếm vũ sao?

Tìm kiếm rồi! Đoạn Lăng vui mừng quá đổi, giấy ngấn tiên nữ này, nhất định là đợi tỳ chủ quản giữ bí mật mà giấu ở trong bồ đoàn.

Sóng lớn nhanh chóng mở ra xem xét, vừa nhìn xuống, tìm hắc không khỏi phanh phanh nhảy loạn!

Cuối cùng hắn ta cũng biết được người mặc váy lót màu đen, kiếm vũ lãnh ngạo, thân phận chân chính rốt cuộc là ai!

Trái tim hắn lại trầm xuống từng tắc một, bởi vì, cô ta là... cô ta là...

Trời! Đây là một kế hoạch đáng sợ đến mức nào! Văn trên đoản thư viết, là âm mưu đáng sợ cỡ nào, mà lại ích kỷ vô cùng! Cô ta, lại là một xà hạt mỹ nhân đáng sợ cỡ nào!

Đang lúc đang không biết làm sao, không biết nên xử lý âm mưu bị vạch trần này như thế nào, đột nhiên, trong phòng tối đen truyền đến một âm thanh quỷ dị:

“Đứt... gọn... “

A! Là nàng? Đúng... nàng tới!

Sóng lớn miễn cưỡng bảo trì trấn định, quay đầu lại, quả nhiên! Không ngoài hắn sở liệu, đúng là nàng!

Kiếm vũ, nàng đã như một đôi u linh màu đen, đứng ở cạnh cửa.

Giờ phút này vẻ lãnh diễm trên mặt nàng đã không còn, thay vào đó là vẻ mặt u buồn, nhưng Đoạn Lăng không có lưu ý, gả hờ lạnh một tiếng, giấu cợt:

“Là... Người? Độc nữ nhân ích kỷ như ngươi?”

Tuy kiếm vũ bị nhục mạ nhưng gương mặt vẫn không đổi, nàng cô đơn than thở: “Ta sớm đoán được, ngươi và Nhiếp Phong đồng tình, nhất định sẽ hết sức bảo vệ hắn. Cho nên, người đầu tiên phát hiện ra thân phận của ta, rất có khả năng là ngươi...”

“Đúng vậy!” Đoạn Lăng trung thực không khách khí đáp: “Ta đã phát hiện thân phận của ngươi, cùng với âm mưu của ngươi, bây giờ ta liền đi nói cho Phong, ngươi mau rút đi!”

Hắn nói xong đang muốn cướp cửa đi, ai ngờ thân pháp của kiếm vũ so với hắn nhanh hơn, đã ngăn cản hắn, cầu xin hắn nói: “Tuyệt Lăng, ta... cầu xin ngươi, cho dù... Ngươi nói cho Nhiếp Phong, cũng mời ngươi ở tối nay sau đêm nay., Chỉ cần tối nay ta... sau khi đem canh mà ta làm cho Nhiếp Phong uống xong, ta sẽ trở về... Ta vốn thuộc về Địa Ngục, nặng hơn kiếp sống buồn tẻ vô vị trước kia; nhưng tối nay... canh trư phệ này, phi thường trọng yếu, là ta suốt mấy đêm cầu Không Từ dạy ta, ta lại lui đêm thử đi làm lại, cho đến hôm nay mới làm thành...”

“Cỗ nấu này, đã là ta đổi với Nhiếp Phong quan tâm nhiều ngày, một chút tâm ý, bây giờ ta chỉ có... tâm nguyện này, chỉ hy vọng hắn có thể nhắm nháp nốt chén canh cuối cùng ta nấu cho hắn, ta đã... phi thường hài lòng...”

Cái gì? Nguyên lai là nàng mấy ngày nay thần không tuân thủ, tinh thần thất thố, chính là ở ban đêm không ngừng thử làm canh phôi heo mà Không Từ dạy nàng làm cho? Vậy, nàng đã từ bỏ cái gì thuộc “dư tâm” trong canh, để làm Nhiếp Phong trở thành nô lệ của nàng?

Hơn nữa vì Nhiếp Phong mà nàng cam tâm bị Đoạn Lăng nhục mạ? Nàng... thay đổi?

Tuy kiếm vũ khăn cầu khác thường, nhưng sóng gió vẫn chưa vì nàng mà dao động, hắn đều nói: “Xi! Kinh khủng! Nữ nhân này của ngươi giỏi nhất là nói dối, trên người khác, sao ta biết

lúc này người đang nói thật? Lời người nói có thể lại là một lời nói dối, dùng mưu đồ lừa gạt ta không nói cho Nhiếp Phong, để hắn uống hạ độc trong nước canh, có phải không?”

“Không! Không phải... như vậy! Đoạn Lăng, xin người đừng đi!”

“Mơ tưởng!” Đoạn Lăng nghiêm mặt nói: “Lúc trước ta vì gió mà cam nguyện ở lại thiên hạ chịu đủ khuất nhục, gió ở trong lòng ta, thậm chí đã là đại ca quan trọng hơn tính mạng ta, ta tuyệt không cho người loại nữ nhân độc như người hại hắn!”

Nói xong lại muốn lao ra cửa.

Mắt thấy ý đồ Đoạn Lăng rất kiên định, đã không thể khuyên khuyên được, đến mức không thể cầu được, khuôn mặt sầu bi của Kiếm Vũ chợt trầm xuống, nói: “Tán Lăng! Trước đây ta có thể là một lời nói dối, nhưng tối nay mỗi câu ta nói đều là thật, người lại kiên trì muốn vạch trần ta, người...”

Nói xong hắn quét ngang qua phía sóng lớn, nói tiếp:

“Đừng trách ta — “

“Ra tay! Hạ! Vô! Tình!”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình múa kiếm soàn soạt mở ra, quần lụa trên người nàng giương lên, nàng cuối cùng cũng không thể không đối chọi với sóng dữ ——

Ra tay rồi!

Chiêu này của nàng, liệu có phải là Hắc Đồng có thể mang tử vong đến cho vạn vật trên thế gian không...

Tử Thần Chi Thủ?

Không! Chiêu này, cũng không phải là thần thủ của Hắc Đồng!

Bởi vì, thần tử chân chính cũng không phải là nàng! Cũng không phải là mưa kiếm!

Chân chính có dũng khí “Có lẽ là Tiểu Thần Phật”, chính là Tử Thần Chi Thủ của “phản nghịch thiên địa”, ở đây!

Nữ tử tử màu đen chân chính đang đứng trên một gò núi nhỏ cách chỗ Hương Liên không xa, xuyên thấu qua cửa sổ, xa xa

nhìn kiếm vũ đang hạ thủ về phía Đoạn Lăng!

Nàng, vẫn mặc một thân áo đen như đêm. Tám mắt nạ đen kia vẫn cất dấu kín không kẽ hở. Trên đời này ngoài bản thân nàng, chủ nhân của nàng cùng với số ít người, tin tưởng đã không ai có thể biết thân phận chân chính của nàng.

Mà bây giờ cũng có một người ở bên cạnh nàng, cùng nàng quan sát kiếm vũ hướng Đoạn Lăng xuống tay, người này cùng nàng di chuyển năm mươi năm - Tuyết Đạt Ma!

Bạch y Tuyết Đạt ma!

Hắn cũng theo hắc đồng tới sao? Hắn cũng đang ở thiên hạ, “Đồ ngu!” Hắc đồng nhìn kiếm vũ và sóng dữ trong cửa sổ, hừ lạnh một tiếng:

“Cho đến lúc này, Đoạn Lăng phương mới biết không phải là Hắc Đồng, con mẹ nó có chút ngu xuẩn!”

“Lại có ai biết được...”

“Hắc Đồng là ta!”

Tuyết Đạt Ma thở dài:

“Nữ hài đáng thương! Hắc Đồng, tuy nàng cũng mặc hắc y như ngươi, nhưng hình như nàng đa tình hơn ngươi; nghe nàng nói, tối nay nàng còn vì Nhiếp Phong mà chịu nhục mạ, khẩn cầu Đoạn Lăng không tiết lộ thân phận của nàng...”

Hai mắt Hắc Đồng hiện lên một tia quang mang, nàng cười tà đáp: “Chính là vì nàng đa tình với ta, cho nên nàng cũng dễ dàng lộ ra sơ hở. Trước khi sóng lớn phát hiện thân phận của nàng, ta đã sớm vạch trần trang giấy ngấn này, phát hiện thân phận của nàng, đặt nàng trở về chỗ cũ...”

A? Không ngờ Hắc Đồng đã biết lai lịch của kiếm vũ, lần này ngược lại khiến Tuyết Đạt ma cũng không khâm phục tâm kế này, hắn hỏi: “VẬY, cô ta là ai?”

Hắc Đồng nhú mày hỏi lại: “Ngươi vốn muốn khuyên ta không nên đối phó phong vân, vì sao ta phải nói cho ngươi biết?”

Nàng vô cùng can rở, thậm chí còn đối xử với đồng bạn của nàng.

Tuyết Đạt ma cũng không phải kẻ yếu, hấn lập tức mở miệng đáp trả:

“Bởi vì ta đã tương giao với người năm mươi năm, nếu không nói cho ta biết, chỉ sợ cũng không ai nguyện nghe tiếng lòng của một ma nữ!”

Hắc Đồng cười, cười vô cùng tuyệt, rất tà, rất yêu diễm, nàng lắc mạnh đầu:

“Tuyết Đạt, lần này con mẹ nó mười phần sai rồi! Vô luận người và Hắc Đồng ta có giao tình bao nhiêu năm, chỉ cần ta không thích, cũng sẽ không nói cho người, bây giờ, ta cũng không muốn nói cho người!”

Nàng nói xong lại nhìn kiếm vũ bên cửa sổ, nói tiếp:

“Thân phận của cô bé này, ta thật sự sớm đã biết. Tuy nhiên, không thể tưởng tượng được nàng cũng có thói quen mặc đồ đen cùng với thói quen ô ngôn uế ngữ, cho nên ta mới dứt khoát tĩnh tâm theo dõi sự thay đổi này, nhìn xem nàng sẽ tạo ra trò hề gì? Không ngờ rằng, trò xiếc của nàng cũng chỉ như vậy, vẫn không thoát khỏi kết cục bị vây khốn bởi tình cảm, thật là làm ta thất vọng...”

“Loại nữ nhân này, kết cục cuối cùng vẫn không mạnh hơn một chữ “Tình”, trốn không thoát được một chữ “yêu”, cuối cùng sẽ chỉ bị người ta lợi dụng, liệt vào hàng ngũ. Ta đã lợi dụng bị kịch phát sinh trên người nàng tối nay, thiết kế một ván cờ!”

Cái gì? Đồng tử đen có thể dự đoán đêm nay Kiếm Vũ sẽ phát sinh một bi kịch, đồng thời bày ra cục diện trong cuộc? Nhưng Tuyết Đạt ma tựa hồ không có hứng thú với chuyện này, hấn chỉ cảm thấy hứng thú với một chuyện:

“Lẽ nào, trong lòng của người không có yêu?”

Hắc Đồng cười lạnh:

“Thích? Từ buồn nôn cỡ nào lại mềm yếu vô năng như vậy! Chỉ có nam nữ si tình nhu nhược mới cần! Ta không cần! Ta chỉ cần khiêu chiến với người thú vị! Ta chỉ cần báo thù!”

Lời Tuyết Đạt Ma tâm đầu mang theo liên quan hỏi: “Nếu có một người thật sự yêu người, vậy thì như thế nào?”

Hắn hỏi trùng điểm này to gan, chẳng lẽ chính hắn... Hắc Đồng không chút nghĩ ngợi đáp: “Yêu ta? Ha ha! Sao có thể? Ta là tà ác ma nữ bởi vì thù hận mà sinh ra! Ta làm việc không nghĩa, sẽ có một ngày gặp trời phạt! Thế nhân như thế nào lại yêu ta, bọn họ sẽ sợ ta...” Trong giọng nói nàng tuy cuồng ngạo, nhưng lại không có cảm khái.

Người làm việc bất nghĩa? Nàng một lòng báo thù cho tất cả tỷ nữ thân nhân uống mạng mà không tiếc biến thành ma nữ, sao có thể bất nghĩa?

Nàng nói như vậy, đơn giản là bởi vì nàng không muốn làm bạn cùng đám quân tử miệng nói hiên ngang lắm liệt kia.

Nàng chỉ là quá cực đoan!

“Trừ phi...” Hắc Đồng quay lại nhìn Tuyết Đạt ma, trong con ngươi mị hoặc toát ra vẻ cái hiểu cái không, lại giống như đã nhìn thấu tâm hắn một mực che dấu, che giấu ý đồ tà ác:

“Ai bảo yêu ta, là con mẹ nó Tuyết Đạt ma nhà ngươi hả? Hắc hắc...”

Tuyết Đạt Ma dứt khoát không hỏi ngược lại: “Nếu là ta thì sao?”

Hai mắt Hắc Đồng trầm xuống, trừng mắt nhìn khuôn mặt hắn đeo lụa trắng, nghiêm túc nói: “Vậy ta sẽ cảnh cáo ngươi! Nếu ngươi yêu ta, ngươi sẽ tự tìm đường chết!”

“Chẳng qua nếu ta yêu ngươi...”

“Ngươi nhất định sẽ chết ở chỗ của ta...”

“Trong tay!”

“Ha ha...”

Mang theo tiếng cười cực độ tà ác, Hắc Đồng thân thể thướt tha mềm mại đã nương gió lướt qua mặt trăng Trung Thu, dường như muốn công bố cho thế nhân tối nay, nó mới thật sự là ác ma!

cam tâm tự đạo ma đạo, phản bội thần phạt, phản nghịch thiên địa hàng vạn ác ma!

***

Tuyết Đạt Ma theo sát phía sau, nhưng ngay lúc thân hình hai người cấp tốc lướt gấp, Hắc Đồng bỗng nhiên quay đầu, cười quỷ quyết với Tuyết Đạt Ma, nói: “Tuyết Đạt Ma, ta bỗng nhiên muốn nói cho ngươi biết, rốt cuộc cái kiếm vũ kia là ai!”

Tuyết Đạt Ma bay vút một mặt, một mặt che mặt sau tấm lụa trắng, lắc đầu cười khò:

“Ta sớm biết ngươi sẽ làm thế, nữ nhân đã Thiện Biến, Ma nữ càng giỏi thay đổi hơn! Đứa bé gái đáng thương này rốt cuộc là ai?”

Hắc Đồng tà ác, lúc này hai mắt như múa kiếm mà thở dài:

“Nàng đúng là vô cùng đáng thương, chỉ vì thân phận nàng khác với tất cả mọi người, sẽ làm hại thân phận một đời của nàng, nàng chính là...”

Hắc Đồng nói đến đây, hơi dừng lại một chút, giống như muốn tuyên bố một chuyện cực kỳ trọng yếu, nói tiếp:

“Là con gái duy nhất của Hùng Phách.”

“U Nhược!”

Cái gì?

U Nhược? Tuyết Đạt Ma nghe vậy giật mình tại chỗ!

Thích kiếm vũ ô ngôn uế ngữ, thành linh chính là Hùng Phách một mực nghe tên nó, nhưng chưa nghe âm thanh đó, mình châu trên tay...

U Nhược?

U Nhược chưa bao giờ xuất hiện trong thiên hạ, tất cả mọi người đều không biết Hùng Phách có một nữ nhi ở phương nào, hôm nay tại sao lại xuất hiện ở thiên hạ? Lý do vì sao còn phải trở thành thị tỳ của Nhiếp Phong. Mà đêm nay, đêm Trung Thu trăng tròn, khi quay đầu lại này nàng sẽ gặp phải bi kịch gì nữa?

Nhân gian cao thủ, chủng loại đa số.

Có vô địch!

Có sự đáng sợ!

Không hề cố kỵ!

Có của vệ đạo!

Có kẻ kinh khủng!

Nhưng mà, từ cao thủ trở xuống này lại là một cao thủ tương đối đặc thù!

Hắn... là một kẻ đáng sợ, hoành hành, không kiêng kỵ, tuyệt đối không dùng võ vệ đạo, nhưng lại có khả năng trở thành vô địch cả thế gian...

Cao thủ kinh khủng!

Cao thủ kinh khủng siêu cấp!

“Mẫn đường.”

Là côn trùng đã tồn tại từ tuyên cổ tới nay, bộ dáng chúng âm trầm đáng yêu thích thư sinh ngủ ban đêm; sự tình chúng nó suốt đời thích làm nhất, rất có thể là lấy thân hình màu nâu đầy da của nó, dọa những tiểu đồng phụ nữ trẻ em kia.

Con gián cũng không phải “leo người ăn tùy ý”, chúng nó thích chết rất nhiều thứ, trong đó có rất nhiều đồ ăn thừa của mọi người, vụn vặt, bất cứ thứ gì có thể dùng để dân cư, chúng nó cũng chạy theo chạy loạn, bao gồm cả thi thể...

Thậm chí là thi thể đồng bọn của chúng.

Chính là con gián này, nó không biết như thế nào, có người biết thì biết, vậy mà lại thất lạc với đồng bạn của nó, nó càng không biết mình đang ở nơi nào.

Chỉ biết, xung quanh vô cùng lạnh lẽo cô thanh, giống như là một ngôi mộ.

Đúng! Là lăng mộ! Con gián điệp này biết, thời gian nó từ quả trứng thành trùng mặc dù còn thấp, nhưng nó trải qua tương đối nhiều, nó đã có kinh nghiệm ở trong lăng mộ nhai nuốt thi thể nhân loại.

Loại tư vị ăn thịt nhân thi này, trong cái đầu nhỏ không thể nhỏ hơn một chút xíu, có thể là hồi ức tuyệt vời. Nó thiếu chút nữa muốn chảy xuống ba thước, nếu nó thật sự có nước bọt mà nói.

Con gián này không khỏi hưng phấn hẳn lên, nếu nơi này là lăng mộ, trong mộ nhất định có thi thể nó thích ăn.

Nó khẩn cấp, giương cánh bay lượn, ở trong lăng mộ bằng lảnh này tìm kiếm mục vật.

lăng mộ này tựa hồ cũng không nhỏ bé, nó ước chừng bay đến hai trượng mới phát hiện ở xa ngoài năm trượng có một cỗ thi thể đang ngồi xếp bằng.

Một thi thể nam nhân rất khôi ngô.

Nó tin tưởng nam nhân này là một cỗ thi thể, bởi vì lấy bản năng của con gián, cho dù cách nam nhân này bao xa, cũng có thể phát giác hắn đã không còn khí tức.

Con gián điệp phát điên, một mực bay về hướng thi thể kia, nó thậm chí không chú ý, nếu đây thực sự là thi thể, tại sao lại khoanh chân ngồi? Mà không phải nằm?

Khi nó đang bay đến vị trí của cỗ thi thể kia thì cuối cùng con gián điệp này cũng đã đưa ra phán đoán sai lầm của bản thân...

Phải trả cái giá thật lớn!

Nó thỉnh linh cảm thấy, thân thể yếu ớt không chịu nổi của nó lại đụng vào vách tường cứng rắn vô cùng!

Chỉ giống như nhìn thật, trước mắt nó có một nửa vách tường?

Trước mắt căn bản cái gì cũng không có, nhưng tựa hồ đụng một bức tường vô hình, tiếp theo, vách tường vô hình kia đột nhiên sinh ra một cỗ lực phản chấn hùng hồn vô cùng, con gián điệp này chưa kịp tránh né, “Soạt” một tiếng! Đã cho cỗ lực phản chấn vô hình này phá thành một đồng thịt vụn!

Dư chấn chưa hết, càng đem thi tương con gián điệp này bức bay, bắn nhanh về phía một bức tường trong lăng mộ, nhưng nghe “rắc” một tiếng nổ vang, con chương tặc vốn đã hóa thành thịt vụn, trên tường mở ra một cái lỗ thủng đường kính một trượng!

Thiên! Trùng lực thật đáng sợ! Một thi thể gián điệp nhẹ như không vật bị phản chấn ra, thế mà có thể ở trên bức tường kiên cố phá vỡ một cái lỗ sâu so với thi thể hắn lớn hơn vạn lần, vách tường vô hình chặn lại sinh ra lực phản chấn kinh người này, liệu có phải chính là sự ước mơ của các cao thủ võ lâm không?

Một loại chỉ có cao thủ siêu cấp mới có thể sinh ra —— bức tường Chân Khí?

Thi thể ngồi xếp bằng kia lại có thể sinh ra một bức tường khí sắc bén như vậy?

Đây chẳng phải là nói, thi thể nam nhân này cũng không phải là “Nó”, mà là một người sống?

Một người còn sống thậm chí là cao thủ siêu cấp.

Không sai! Hắn thật là một người sống, càng là một siêu cấp cao thủ thể nhân không cách nào tưởng tượng nổi!

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện hắn đang ngồi ở một góc lăng mộ, cũng có một bộ xương khô tùy ý đặt, rõ ràng, bộ xương cốt kia vốn có thuộc tính của lăng mộ lại bị hắn tu hú chiếm, chỉ là, hắn chiếm ngôi mộ này, muốn tới làm gì?

Nhìn thật một chút, hắn vốn khoác một bộ quần áo màu đỏ đội mũ, bộ quần áo này cũng giống như thân thể hắn, thủ chĩnh hư không sút mẻ, nếu hắn là một người chết, thân thể của hắn sớm nên tán thươngng đầy giòi bọt béo tốt, có thể thấy con gián kia xác thực là phán đoán sai lầm!

Còn nữa, mặt của hắn phủ đầy màu sắc đen bóng, con mắt nhắm chặt miệng, nhưng trái lại bôi lên một màu đỏ máu khùng bố, làm nổi bật khuôn mặt đã là gỗ, âm trầm gấp bội, giống như cương thi ngàn năm!

Song chươngng khổng lồ như quạt hương bồ của hắn cũng chấp tay trước ngực, trên cánh tay biến hóa, kẹp ngang một cây thiền trượng bằng sắt; thiền trượng mơ hồ nổi lên một mảnh màu đỏ như máu, nhìn thật một điểmg, nhưng không phải màu sắc của thiền trượng có.

Mà là Thiền trượng sau khi uống vô số máu, lưu lại vết máu!

Trên vai của hắn, cũng có một biên thư màu đỏ, con bọt câu này cũng giống hắn, nhắm chặt hai mắt xem ra cũng không có khí tức; người cùng con dơi này, trên dưới toàn thân quần đầy dây leo không đếm xuể, có thể thấy hắn cùng nó ở trong lăng mộ này đã không di động được một thời gian, ít nhất cũng phải có mấy năm. Thử hỏi một người, sao có thể không nói không nuốt cơm? Càng luận là một con dơi?

Lẽ nào biên cảnh giữa hấn và con này nằm trong một vài chuyện mà người khác có thể tưởng tượng ra?

Tu vì cực kỳ người thường có thể hiểu được?

Ngoại trừ dơi, trên người hấn còn cõng theo một cái giỏ cỏ, bên trong đựng không ít cuộn giấy, phía trên mỗi quyển trục, rõ ràng viết một vài chữ nhỏ bé mà đáng chú ý —

“Ma kinh”!

Cái gì là... Ma kinh? Như thế thì có Ma kinh?

Chỉ cần nhìn thoáng qua vách tường chắn phía sau lưng y là rõ ràng.

Chỉ thấy sau lưng người này có một bức tường đá rộng hơn ba trượng, trên tường đá khắc một thiên kinh văn hơn hai trăm chữ, mỗi chữ đều lớn chừng nửa thước. Bản kinh văn này chắc hẳn là vừa mới được khắc lên sau khi chiếm ngôi mộ này.

Bản kinh văn này, tựa hồ là “Bản Nhục Tâm Kinh” trong Phật giáo, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện nó, chẳng qua chỉ là một phần Nhục Tâm Kinh mà thôi, cũng không phải là một phần Nhục Tâm Kinh chân chính...

Bởi vì thiên này tương tự như tâm kinh, chính là khắc ngược lại!

Dưỡng kinh phật!

Đã bỏ qua bản tâm!

Đối lập với Đạo!

Vô Kinh Vô Đạo!

Có phải... chính là tinh thần của “Ma kinh” không?

Vị trí của “Nhục Ma kinh” là tinh túy?

Còn nữa, hán tử áo đỏ diện mục dữ tợn này, còn muốn ở trong lăng mộ này, không nói một chút động cũng không ăn bao lâu?

Không bao lâu! Có lẽ, hấn sắp tỉnh lại, chỉ vì, hôm nay tòa lăng mộ này tới một khách không mời mà đến —— gián lý đã chết, thi thể nó phá hủy thạch bích nỏ “Nguy”, đã đem “hấn” lay tỉnh!

Quả nhiên! Gia đình áo đỏ này hai mắt lập tức hướng vào trong mộ đảo qua, sau khi hẩn phát hiện ra thi thể của con gián kia tạo thành lỗ hồng, trong con người màu đỏ máu vậy mà lại hiện lên một tia tàn khốc dị thường, lẩm bẩm: “Con vật chết tiệt, cả gan quấy rối lão tử ở đây tu luyện thêm một tầng ma công, thật sự là tội to lớn ngập trời, chết cũng không đáng tiếc!”

Ồ? Hẩn ẩn thân trong lăng mộ này, nguyên lai là vì tu luyện?

“Lão tử cho rằng ở trong lăng mộ tuyệt đối không có ai quấy rối, có thể hoàn toàn vui vẻ, quy tức nhắm khí, khổ luyện ma công, không thể tưởng được hôm nay lại bị phá hư, đúng rồi! Hôm nay là ngày gì? Ta đã tu luyện bao nhiêu thời gian?”

Vừa nghĩ đến đây, hẩn tử áo đỏ này lập tức bấm ngón tay tính toán, lại tiếp tục lẩm bẩm: “Hóa ra hôm nay đã là Trung Thu? Mà ta cũng tiềm tu... Ba năm?”

Ba năm? Hẩn lại ăn không nói một lời, Quy Tức luyện công ba năm, rốt cuộc hẩn luyện tuyệt thể ma công gì.

“Hắc hắc! Vừa vặn! Quy tức tu luyện ba năm không ngừng chút nào, đã đủ để ta “Kinh Vương” đánh bại ngươi ——
“Hắc Đồng!”

Cái gì? Kinh vương? Hắc Đồng?

Người này chính là “Kinh Vương” được Hắc Đồng nhắc tới? Hẩn, cũng là một hóa thân của người – hình người?

Hẩn không phải cùng một phe với Hắc Đồng và Tuyết Đạt Ma, cùng thuộc chủ nhân của bọn chúng sao? Vì sao hẩn lại muốn đòn đánh bại Hắc Đồng?

“Hiện giờ, cuối cùng ta cũng thành công rồi! Hắc Đồng, ngươi tên tiện phụ này, còn có Tuyết Đạt Ma luôn đứng bên cạnh ngươi nói chuyện, ta, Kinh Vương, nhất định đem hai người các ngươi cùng đánh vào Vô Gian Địa Ngục, càng cần hai ngươi hảo hảo nếm thử ma công mạnh nhất ta mới luyện thành ——”

“Vô Kinh vô đạo!”

Một tiếng hét to, bị Vương Hoắc rút ra một quyển kinh văn bên trong giỏ cỏ trên lưng. Một đám lại dùng ngón trỏ quán

trần kinh lực hướng một trong một cái “Kinh” kia lau “Kinh” một cái...

Làm sao có thể? Hắn có thể đem vết mực sớm đã khô cạn, triệt để lau đi, hoàn toàn không lưu lại một tia vết tích trên giấy, cái kia “Kinh”, càng nguyên vẹn không sứt mẻ bị đưa lên đầu ngón tay của hắn!

Đây... chính là tuyệt học mà hắn vừa luyện tập được - Vô Kinh Vô Đạo?

Không! Vô Kinh vô đạo còn chưa hết, nhưng nghe Kinh Vương trở lại ngẩng cao đầu hô to một tiếng:

“Ngu!” “Mề!” “Tất!” “A!” “Tầm chậm!”

Sáu chữ này, đúng là chân ngôn mà Phật tử bình thường căn cứ vào ——

Lục Tự Đại Minh Chú!

Thế nhưng Lục Tự Đại Minh Chú này lại giống như ma kinh của hắn, là ngược lại, đó đã không còn là Lục Tự Đại Minh Chú, mà là ma chú!

Sáu chữ niệm xong, Hách Kiến thấy vị trí đan điền Vương đan lại mơ hồ hiện lên một đạo hồng mang, hồng mang cấp tốc chạy về hướng ngón trỏ, ngay lúc hồng mang tiếp xúc với chữ “Kinh” trên đầu ngón tay gã.

Kinh vương lại đột nhiên phun ra một chữ:

“Phá!”

Chữ “ba” chợt hiện ra, nhất thời một tiếng vang thật lớn! Chữ “Kinh” trên đầu ngón tay hắn bị đạo hồng mang kia ép tới, đứng thẳng như một đạo sét đánh, đánh thẳng về phía đỉnh mộ, “Ừ” một tiếng! Một chữ “Kinh” bé nhỏ không đáng kể, thành linh thể đã như chẻ tre, đem cả tòa lăng mộ đường kính mười trượng nổ tung, hóa thành tro bụi!

Chữ “Kinh” thật đáng sợ! Vô kinh vô đạo thật đáng sợ! Đây chỉ là thi triển chút tài mọn mà thôi, nếu hắn toàn lực thực hiện...

lăng mộ sụp đổ, cát đá bay đầy trời giữa đêm hè. Trong biển cát đầy trời, vương khôi ngô nhảy lên nửa ngày, còn khà khà

ngửa mặt lên trời cười khà khà:

“Hắc Đồng! Ta đến rồi đây! Ngươi là đệ nhất ma nữ thiên cổ, Kinh Vương ta nhất định phải cho ngươi chết—— tâm phục khẩu phục!”

“Hong Vương, đi theo ta!”

Tiếng cười vừa tan, con bọ cạp đỏ như máu trên vai hắn cũng vỡ nát tròn tròn hai mắt, cánh vỗ bốp bốp, tia chớp và chủ nhân đời của nó có thể sẽ là vô địch, cùng nhau bay nhanh dưới ánh trăng.

Cuối cùng cũng biến mất trong bóng tối và kinh khủng vô biên...

Chương thứ sáu Địa Ngục như ẩn như hiện trong địa ngục...

Thế nào mới là cảnh giới tối cao?

Có người nói, khi một người đang nói láo thì mặt không đổi sắc, mắt không chớp, cảnh giới đã là nói dối cao nhất.

Cũng có người nói, lão luyện nhất là nói dối cao thủ, trong mười câu tối thiểu cũng phải có chín câu thật, bởi vì lời nói thật càng nhiều thì càng dễ làm cho người khác tin lời nói dối tiếp theo.

Tuy nhiên cũng có người nói, cảnh giới cao nhất đang nói dối cũng không chỉ dừng lại ở đây, người thật sự hiểu được lời nói dối thì ngay cả chính bản thân cũng không biết mình đang nói dối.

Loại người này, chẳng những lừa gạt lục thân! Bằng hữu! cùng với những người bên cạnh!

Cũng hoàn toàn lừa gạt bản thân!

Kiểm vũ, chính là một người như vậy, một người đã lừa mình thật lâu!

Cho đến giờ phút này, nàng vẫn muốn lừa dối mình - nàng là kiếm vũ!

Đơn giản là, nàng hy vọng mình không phải con gái duy nhất của hùng bá, mà là Nhiếp Phong chân chính thị tỳ kiếm vũ, cả đời ở bên cạnh hắn, đáng tiếc...

Nàng thật sự là “U Nhược”! Đây là sự thật!

U Nhược lúc này, trên người vẫn còn mặc váy đen, vẫn dùng thân phận “Kiếm vũ giả” này, kéo nàng vào trong một bát canh phôi heo. Thế nhưng Nhiếp Phong không biết đã đi đâu, vẫn chưa trở về.

Đoạn Lăng đâu rồi, không phải ở trong phòng thị tỳ chủ quản, lại muốn động thủ với sóng gió sao? Hôm nay, nếu như nàng đã có thể đến Phong các, vậy chẳng phải là thể hiện, Đoạn Lăng đã...?

A!

Ổng tay áo trái của U Nhược vẫn còn dính một ít vết máu, rất có khả năng là vết máu dính trên người của Đoạn Lăng, nhưng trong lúc vội vàng, nàng cũng quên lau đi, chuyện duy nhất nàng quan tâm nhất là...

Nàng nhất định phải đem bát canh trư phi này kính tặng cho Nhiếp Phong!

Nhất định phải làm!

Nàng từ từ đặt canh thịt lợn lên trên bàn, nhìn bát canh ẩn chứa vô tận nhiệt lượng nóng hổi này tỏa ra từ lớp bột phấn, u oán lãnh đạm, không khỏi cảm thấy cực khổ và vui vẻ.

Nàng vốn là vì đôi phó Nhiếp Phong mà đến, cuối cùng lại bị Nhiếp Phong một bụng nhu hòa mà cảm động, càng không tiếc mảnh mai hạ giá, năn nỉ Khổng Tử dạy nàng một nồi canh trư phế tốt cũng khó được Khổng Tử vô cùng nhiệt tình, tận lực bảo vệ nàng, càng mong giữ kín bí mật pha canh này cho nàng, để tối nay Trung thu cấp cho Nhiếp Phong một sự kinh hỉ ngoài ý muốn.

Trải qua một đêm thử ngược lại, tối nay, chính là lúc nàng đại công cáo thành.

Cuối cùng nàng cũng tìm được một nồi canh nàng vô cùng hài lòng.

Chén canh này là làm cho Nhiếp Phong, bởi vậy chén canh này cũng phải uống cho Nhiếp Phong, vừa rồi hoàn toàn đạt thành tâm nguyện trước khi đi.

Đúng vậy! Tối nay đã là đại nạn của cô. Chỉ cần tối nay cô vẫn không thu phục được Nhiếp Phong, cô sẽ trở về, tiếp tục kiếp sống cô mất mạng.

Đó là kiếp sống thế nào.

Sinh ra là con gái duy nhất của một đời bá chủ hùng bá, còn có cuộc sống như thế nào nữa? Nói vậy, trừ bỏ không lo cơm áo, kiếp sống u nhược cũng không còn đến nơi nào tốt hơn!

Nghĩ tới đây, từng màn chuyện cũ bụi bặm trước kia, giống như ở trong hơi nóng của bát canh trư phương bốc lên trước mắt kia, dần dần hiện lên...

U Như vẫn còn nhớ, mẹ nàng từ khi sinh ra đã qua đời; cha nàng hùng bá, không biết là vì nhớ nhung một phen vợ đã mất, ức chế hoặc là đồ bá nghiệp mà nhân nhã, chưa từng tái hôn. Cho nên, U Nhược từ nhỏ đến lớn, đều là một nữ hài không có mẹ.

Nàng không có bằng hữu! Chỉ vì lúc nàng bốn tuổi, Hùng Phách đã dần dần vang danh giang hồ, hậu quả là làm cho danh tiếng vang dội, càng ngày càng nhiều người e ngại nàng, hẳn càng ngày càng thiếu đi bằng hữu, cho nên nàng là nữ nhân của Hùng Phách, cho nên không có cơ hội tiếp xúc với người khác càng không cần nói đến bằng hữu.

Nhưng đây còn chưa phải vận mệnh thật sự của cô.

Năm sáu tuổi, cha nàng hùng bá rốt cục sáng lập ra thiên hạ yền hội ngạo thị võ lâm. Tin tức cả đời nàng, rốt cuộc chính thức bắt đầu!

Ngay ngày đầu tiên sáng lập phái, trong giang hồ có không ít người đổ kỵ với danh tiếng hùng bá và ngày càng tăng, vì vậy liền có một lớp là nhân sĩ võ lâm số một trăm, ban đêm xông pha thiên hạ hành thích hùng phách, U Nhược, đương nhiên cũng là một trong những mục tiêu ám sát của bọn họ, bởi vì âm u chết đi, không thể nghi ngờ cũng chính là một đả kích trí mạng đối với hùng bá!

U Như còn nhớ rõ, thiên hạ đêm đó sẽ nổi lên tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, cũng không biết là tiếng kêu rên của đám người thiên hạ hội phé vật, hay là tiếng kêu thảm thiết trước khi bọn thích khách chết?

Nàng đơn giản rúc ở dưới một cái bàn, hai tay bịt chặt lỗ tai, không muốn nghe những tiếng đao kiếm vô đạo tàn khốc va chạm, thế nhưng cho dù nàng không muốn nghe, nhưng những đao kiếm giết người kia lại lao về phía nàng!

Một thanh kiếm vô cùng sắc bén đột nhiên đâm về phía nàng, nàng sợ tới mức kêu oa oang oang tại chỗ, cho rằng mình đã không còn mạng, nhưng ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người đã lao tới trước người nàng nhanh như chớp, dùng thân thể máu thịt đỡ lấy nàng một kiếm đoạt mạng, nhất thời máu tươi bắn tung tóe, người không tiếc thân là nàng, chính là cha nàng - Hùng Phách!

Hồ dữ không ăn thịt con, câu nói này cuối cùng cũng đạt được chứng cứ tốt nhất! Hùng Phách cho dù là một đời kiêu hùng, cũng không bỏ được tình thân nhân huyết nhục nồng đậm trong nước; sáu tuổi U Nhược, vẫn là lần đầu tiên mơ hồ cảm thấy, trong lòng nàng hùng bá vốn cũng chiếm một vị trí tương đối trọng yếu, nàng khóc, cũng không phải là sợ hãi mà khóc, mà là bởi vì lão phụ vì cứu nàng mà không tiếc vết thương cùng máu do thân thể vạn kim chi thể lưu lại!

Mặc dù hấn bị thương, nhưng xem ra vẫn trấn định như thường, không muốn nữ nhi lại bị kinh hãi, có thể thấy được, hấn vẫn quan tâm đến nàng!

Đáng tiếc, đây đã là cả đời nàng, nhiều lần cảm thấy trái tim của phụ thân, sau đó...

Chiến dịch này, Hùng Phách mặc dù bị thương, đối thủ chỉ đâm trúng hấn thì chết càng thảm, lập tức cho một chương một cái chết không toàn thân, hơn nữa tất cả thích khách đêm đó cũng đều bị người trong thiên hạ bắt giết!

Thiên hạ hội danh chấn giang hồ, sinh ra ngay trong khoang máu, có thể thấy giang hồ vốn là một con đường máu!

Chuyện này làm cho Hùng Phách minh bạch tầm quan trọng của con gái mình ở trong lòng hấn, càng minh bạch hấn nguyên lai còn chưa đến “Đoạn tình đoạn nghĩa, lục thân bất nhận; nếu U nếu có bất cứ tổn thương nào...

Tất cả sẽ làm hấn đau lòng, sẽ trở thành chương ngại lớn cho việc bước lên bảo tọa bá chủ của hấn, hấn nhất định phải xóa

bỏ đi chương ngại này.

Hắn quyết định như vậy, làm cho mọi người biến mất!

Làm một người biến mất rất nhiều phương pháp, “Chết” là một phương pháp; hùng bá đương nhiên sẽ không giết chết con gái ruột của chính mình, nàng là huyết nhục chí thân duy nhất trong cuộc đời hắn, vì vậy, hắn chọn dùng một phương pháp tiêu hao lớn sức người.

Hắn sai người ở phía tây thiên hạ Đại Hưng Thổ Mộc, xây dựng một cái hồ lớn, giữa hồ xây một toà “Hồ vàng chạm ngọc” Địa Tiểu Trúc, cầu an trí nữ nhi mình.

Tòa hồ này tâm tiểu trúc, trừ bốn phía vờn quanh, phải lấy thuyền mới có thể qua hồ, xây dựng tốt đẹp, còn ẩn giấu mấy cái cơ quan lợi hại, có thể nói là sát khí bốn phía!

Hùng Phách an trí U Nhược giữa hồ Tiểu Trúc, mỗi ngày, trừ chính hắn tự mình đến Tiểu Trúc gặp nàng, thì chỉ có Hứa thị tỳ chủ quản buồng đồ ăn cho con gái mình sớm muộn gì Hương Liên, cũng quét dọn Hồ Tâm Tiểu Trúc giúp nàng. Các môn chúng thị nữ còn lại, đều không được tùy tiện tiến vào Tiểu Trúc giữa hồ, nếu không giết chết không cần hỏi.

Cho nên, rất nhiều thiên hạ hội mặc dù biết trong thiên hạ hội có một chỗ gọi là Hồ Tâm Tiểu Trúc, nhưng lại chưa bao giờ dám lên vào, càng không biết bên trong rốt cuộc là ở phương nào thần thánh!

Chỉ có thị tỳ quản lý Hương Liên biết, người nhà Hương Liên cũng được Hùng Phách nghiêm mật giám thị, chỉ cần nàng sơ sẩy một chút, tiết lộ ra U Nhược hành tung, cả nhà nàng sẽ có đại họa.

Lúc này, Hùng Phách lại cảm thấy cực kỳ vừa lòng! Hắn đem điểm yếu lớn nhất suốt đời mình —— U Nhược, trốn ở trong cơ quan tầng tầng lớp lớp Tiểu Trúc, quả thật là quá an toàn!

Đúng vậy! Tiểu Trúc trong hồ thật sự rất an toàn, chính vì nó an toàn, cho nên càng giống một nhà lao hoa lệ hơn!

Mà U Nhược lại như là một con chim trong lồng vậy!

Mỗi ngày nàng đều không biết mình đã vượt qua như thế nào? Càng không biết mình làm thế nào lớn lên?

Nàng tựa như một đóa hoa nhỏ sinh ra từ u cốc, tuy rằng cao quý, mỹ lệ nhưng... tịch mịch!

Thị tỳ quản lý Hương Liên cũng không phải là một người ưa thích ai khác, nàng thường xuyên nghiêm mặt, mà là Hùng Phách. Trong thời kỳ đầu an trí U Nhược ở hồ, cũng còn có thể mỗi ngày đến thăm nàng, dạy nàng một ít kiếm pháp; thậm chí Thiên Sương Quyền do nàng sáng tạo ra, bài văn chương và tam đại tuyệt học Phong Thần Thoái, cũng từng truyền cho nàng một ít công phu nhập môn cơ bản, nhưng sau đó...

Sau đó hẳn sẽ bận rộn mấy ngày, đến đây xem số lần của nàng, từ mỗi lần biến thành cách thiên một lần, sau đó lại từ cách thiên một lần, chuyển thành mấy ngày một lần, cuối cùng chỉ có mỗi tháng sơ nhất và thập cửu gặp nàng một lần.

U Nhược chính là bị ép phải lớn lên trong hoàn cảnh tịch mịch như thế, mặc dù tất cả mọi người đều tha thiết ước mơ, nhưng nàng lại không có được những món ngon mà mọi người có thể có, nhưng lại thường xuyên quên mất thứ gì đó -

Tình!

Nàng khao khát gì mình kiếp này có thể có được “tình”; vì chữ này, nàng thậm chí nguyện lấy tất cả vinh hoa phú quý của mình đổi lấy, nhưng là, tình không thể lấy vật để đổi.

Nàng vẫn tịch mịch như cũ, kết quả tịch mịch lâu ngày, nàng dần dần lớn lên, tính cách càng lúc càng cao, càng lúc càng kiêu ngạo phóng túng; năm nàng mười sáu tuổi, nàng bắt đầu nói mấy câu dơ bẩn, mỗi câu đều xen lẫn.” Mẹ nó, những chữ “Quy tôn tử” này, nàng làm như vậy, đơn giản là vì...

Hấp dẫn sự chú ý của phụ hùng bá!

Nàng hy vọng hẳn có thể quan tâm nàng, quan tâm vì sao nàng lại nói ô ngôn uế ngữ!

Nhưng mà nàng đã thất bại, mặc cho những lời ô ngôn uế ngữ hết sức khó có thể tai người khác, hùng bá vẫn thờ ơ, vẻ mặt hờ hững như trước.

Không biết làm sao, U Nhược chỉ có khổ luyện hùng bá truyền kiếm pháp và quyền của hắn, công phu cơ bản là bàn chân, bởi vì nàng tin tưởng, hùng bá muốn dùng cái lòng giam trong hồ này bảo vệ nàng, chỉ vì nàng là nữ hài tử, chỉ cần nàng có thể

trở nên mạnh mẽ, cơ chí nam nhân còn mạnh hơn, nàng liền không cần nằm trong địa ngục mà lòng Tiểu Trúc cô đơn lạnh lẽo khôn cùng này nữa!

Không tập võ, nàng còn đọc hết tất cả thư tịch giấu ở trong Tiểu Trúc tâm hồ, để có thể tăng cường mình tiền vốn, nàng nhất định rất ưa thích nghiên cứu về phương diện y lý.

Đúng vậy! Cô lập chí muốn xông ra ngoài! Cô đã hoàn toàn thất vọng về cha mình, cô biết mình vĩnh viễn không cách nào đạt được tình cảm khó có được trên người cô, cũng như tình thân cha con dùng thân thể máu thịt ngăn kiếm giúp cô lúc trước.

Bởi vậy, nàng hi vọng có thể tìm được thứ mà nàng khát vọng.

Trong chớp mắt, hồng nhan chỉ trở...

Nhậm giáo nàng là con gái một đời kiêu hùng, mặc cho dạy nàng như hoa đẹp, cuối cùng không thể địch lại...

Nàng không thể nằm trong Tiểu Trúc hồ nữa, nàng tiêu hao sinh mệnh, tịch mịch tuổi già, cho nên hướng ra ngoài tìm kiếm sinh mệnh chân lý. Cuối cùng, cơ hội tới rồi!

Ngay trong một tháng vừa qua, Hùng Phách chính là chuyện ba đệ tử tấn công Vô Song mà ngày nào cũng canh cánh trong lòng, U Nhược liền bỏ qua cơ hội ngàn đoạn để quan tâm đến nàng, thừa dịp đêm chạy ra khỏi lòng hồ Tiểu Trúc. Nàng như một đôi Kim Ti Tước phá lồng chui ra, giương cánh bay lượn, nàng cảm thấy mình nhất định có thể thoát khỏi thiên hạ, từ đó về sau có cuộc sống tự do tự tại, đáng tiếc...

Nàng thực sự có một người cha vô cùng lợi hại!

Hùng Phách, sớm đã ở cửa thứ nhất thiên hạ chờ đợi nàng.

U Như chỉ cảm thấy vô cùng bi ai, không thể tưởng tượng được kế hoạch đào vong mà mình dự tính lại toàn bộ thất bại, khuyên nhủ sắp thành lại bại, nàng chỉ biết cầu khẩn khổ sở như thế nhưng hùng bá tuyệt đối không hề dao động chút nào.

Nhưng mà Hùng Phách cũng bắn khoăn lo lắng nữ nhi này dưới sự tùy hứng, nhất định sẽ tiếp tục lệ, sẽ có một ngày gã khó lòng phòng bị, cho nàng chạy trốn khỏi thiên hạ, vậy liền không ổn chút nào. Vì vậy, vì để nàng hoàn toàn tuyệt vọng,

sau này ngoan ngoãn ở lại trong lòng hồ làm nô bộc trong lòng của nàng, hấn lần lượt đánh cuộc với nàng!

Phương pháp đánh cuộc chính là tự do mà hấn cho nàng nửa tháng, vô luận nàng dùng phương pháp gì, đều phải trong vòng nửa tháng thu thập người nàng muốn thu thập, để chứng minh nàng đã có đủ thực lực độc lập, không cần ở trong Tiểu Trúc ở hồ tâm được bảo hộ nghiêm mật. Chỉ cần nàng có thể thu thập người nọ, về sau sẽ có được tự do.

Cái gọi là thu thập ý nghĩa đương nhiên là muốn làm cho người kia - chó cùng chết mới thôi!

Mà người hùng bá muốn thu thập U Nhược, đúng là thanh danh của hai đại đệ tử mà hấn vang danh nhất, đặc ý nhất – Phong!

Vân!

Hấn muốn nàng lựa chọn một trong số đó!

Hùng Phách cố ý muốn U Nhược Y hoặc Nhiếp Phong, chỉ vì hấn tin tưởng, với đạo hạnh của nàng, nàng nhất định không thể làm gì hai người bọn họ, cho nên hấn căn bản không cần quan tâm vì hai đệ tử, cũng không cần quan tâm đến U Nhược có được tự do mà quan tâm.

Hơn nữa phòng ngừa con gái mình gian trá, trong nửa tháng này ngoan ngoãn đào tẩu, trước khi đánh cược, hấn còn muốn nó uống một viên độc dược, nếu nó thật sự không đi đổi phó phong vân, mà tùy cơ hội rời đi, trong nửa tháng nếu không có giải dược độc môn của nó, toàn thân nó sẽ thối nát mà chết. Đây chính là đại hạn của nó!

Đây chính là thủ pháp mà Hùng Phách sử dụng để phản bội hấn, nếu như nữ nhi phản nghịch, hấn cũng tuyệt đối không ngoại lệ!

Y tính nguyện chết trên tay mình, cũng không cho phép bà ta chết trên tay những người lính canh gác bên ngoài kia!

Bởi vì chuyện này liên quan đến hùng bá - tôn nghiêm!

U Nhược đành phải đáp ứng không thể làm gì khác, nàng không còn lựa chọn nào khác, đây đã là cơ hội duy nhất của nàng có thể thoát thân!

Hơn nữa, nàng còn lựa chọn...

Thu thập Nhiếp Phong!

Nàng chọn Nhiếp Phong mà không chọn Bộ Kinh Vân, chỉ vì Bộ Kinh Vân là danh tiếng không khóc tử thần, chỉ nghe từ ngoại hiệu, đã biết hẳn là một nhân vật tương đối khó giải quyết; mà Nhiếp Phong, nàng từng từ trong miệng Hương Liên biết được một hai người của hắn, biết hắn có lòng nhân hậu, ở trong thiên hạ này lấy tính nết tốt nhất” kiến, người tự xưng là nhân hậu như vậy, hẳn là có rất nhiều kẻ hở cùng nhược điểm, cơ hội đắc thủ cao hơn!

Nàng lần lượt nói tiếp theo phụ hùng của mình, thanh minh tất cả quy tắc của trận đánh cược này, cũng viết xuống thân phận dùng kiếm múa trở thành Nhiếp Phong đãi tỳ nữ, sau đó thu thập chi tiết hắn, cùng với hậu quả nếu nàng không thể thu thập Nhiếp Phong.

Sau khi lập tức đặt chữ viết trên tay Hương Liên, coi như là chứng kiến; mà Hương Liên cũng tuân theo mệnh lệnh bá vương, đem U Nhược sai phái làm tỳ nữ; về phần bản thân Hương Liên, vì tránh cho người khác hướng về phía nàng hỏi thăm lai lịch của kiếm vũ, trong khoảng thời gian này cũng tự biến mất.

U Nhược cũng cho rằng chuyện này tuyệt đối không có sơ hở, nàng có thể an tâm từ một thực nữ tôn quý, hóa thành thị nữ nhân gian, lấy đồ tiếp cận Nhiếp Phong, lại mức canh của nàng cho hắn, lấy ” Mê Tâm” mà nàng tỉ mỉ luyện ra.

Mê tâm là thuốc nàng tự mình nghiên cứu mà thành mê, bất luận kẻ nào uống xong mê tâm sẽ mất phương hướng trong mấy ngày, mặc cho người sai khiến, nếu Nhiếp Phong có thể lạc bản tính mấy ngày, đối với U Nhược mà nói đã là đủ rồi, nàng thậm chí không cần tự mình ra tay giết mình, chỉ cần bỏ mặc nàng sai phái, mệnh nàng tự vẫn có thể làm được!

U Nhược mặc dù không thù không oán với Nhiếp Phong, nhưng người không vì mình, thiên địa đều diệt; khi đó U Nhược thậm chí nghĩ Nhiếp Phong, nếu như người muốn trách, vậy thì trách cha của ta đi! Là hắn muốn ta giết người, người không thể trách ta!

Cũng chính vì thế, U Nhược lương tâm tha thứ cho bản thân âm hiểm ác độc nhất thời; dù sao thì sau khi nàng ta là Hùng Phách, tâm địa tại sao lại tốt đến chỗ nào? Mặc dù U Nhược thâm cảm thấy mình làm như vậy có chút không ổn, nhưng nàng ta thường xuyên tự an ủi mình như thế!

Kế hoạch của nàng cũng diễn ra hết sức thuận lợi; Nhiếp Phong quả thật như nàng dự liệu, không hề cảnh giác, mỗi ngày đều làm canh, chỉ cần đến thời điểm thích hợp, nàng có thể dựa theo kế hoạch của mình làm việc, mê hoặc trong nước canh.

Thế nhưng...

Nàng sai rồi! Hơn nữa sai lầm mười phần!

Nơi nàng sai nhất chính là ——

Đánh giá thấp Nhiếp Phong nhân hậu!

Đánh giá cao hiểm độc của mình!

Khi nàng biết Nhiếp Phong vì cảm kích nàng nhiều ngày chiếu cố, mà trắng đêm không ngủ nấu canh cho nàng uống, nàng xấu hổ và cảm động cỡ nào chứ?

Khi nàng thấy Nhiếp Phong lập được Trường Sinh vị trong miếu Thành Hoàng cho nàng, càng coi nàng là thân nhân, ngoại trừ có một cỗ xúc động muốn tiến lên làm thân với Nhiếp Phong, nàng càng phát giác mình vẫn luôn tranh thủ tự do, một mực chờ đợi tự do, tìm kiếm đồ vật ở bên ngoài, thì ra... lại ở trên người Nhiếp Phong!

Chính là chút xíu lưu truyền trong hàn phủ - ôn tình!

Trước khi nàng gặp Nhiếp Phong, nàng xấu xa cỡ nào! Nàng không chỉ dơ ô ngôn uế ngữ, lại cực kỳ ích kỷ, muốn dùng cái chết Nhiếp Phong đổi lấy tự do của bản thân; nhưng bây giờ, mọi chuyện đều đã thay đổi, thay vì Nhiếp Phong.

Chỉ là, sự thay đổi của nàng cũng quá muộn.

Sau khi tìm hiểu những gì mà nàng khát khao cùng với những người khát khao thì sẽ có hạn đối đáp, nàng phải dịch phông theo cách đó!

-Hủy diệt Nhiếp Phong mà mình khao khát? Hay là, từ bỏ tự do, một lần nữa trở lại cái hồ nước nhỏ tĩnh mịch như địa ngục kia?

Rốt cục nàng ta cũng lựa chọn về sau! Vì không đành lòng ra tay với Nhiếp Phong, nàng ta bắt chấp trở về đến địa ngục kia, sau đó lại làm Địa Ngục của nàng ta!

Nhưng trước khi đi, cô hy vọng một lần là được. Nếu như lúc đầu cô dùng thân phận Kiếm Vũ gặp gỡ Nhiếp Phong, cô cũng hy vọng lấy thân phận Kiếm Vũ Đoàn lên cho Nhiếp Phong bát canh phổi heo mà cô dùng tâm lực tạo thành, bát canh này là trả lại cho hắn sự ưu ái.

Tuy sau lưng mãnh hổ, cô ta âm hiểm ác độc, nhưng người khác đối xử tốt với cô ta. Cô ta còn biết ơn, đức báo đức!

Đêm hôm đó, trong thiên hạ hội, vĩnh viễn sẽ không có kiếm vũ người này; kiếm vũ, đã như truyền kỳ xuất hiện, cũng sẽ biến mất như truyền thuyết...

Trái tim thiếu nữ không cầu gì cả, nhưng mong Nhiếp Phong lệnh cho lòng nhớ kỹ, chén canh cuối cùng này ẩn chứa tình ý, cùng với trong sinh mệnh hắn từng xuất hiện một người mặc áo đen đang đợi tỳ nữ múa kiếm, nàng đã cảm thấy mỹ mãn.

Chỉ hy vọng điều này có thể đền được, chỉ mong...

Thế nhưng...

Một thanh âm bỗng vang lên ngoài cửa sổ gió, thoáng chốc cắt đứt dòng suy tư đang phập phồng sóng lớn, nhưng nghe giọng nói kia nói: “Người tựa hồ không vui lắm.”

Thanh âm hơi giống như còn mang chút quan tâm, đáng tiếc ngữ điệu lạnh lùng cứng nhắc, nghiêm như một tên bá chủ Vô Song, trong lòng mặc dù vẫn có một tia chân tình, nhưng vẫn bất động thanh, tuyệt không để cho bất luận kẻ nào cảm thấy “Tình” mềm yếu ở trong lòng hắn.

U Nhược đáp: “Cha, từ trước đến nay con luôn không chú ý tới con gái, cũng nhìn ra ta không vui, lần này là thật... Không vui chút nào...”

Cha người?

U Nhược gọi cái giọng thần bí ngoài cửa sổ là cha mình, vậy âm thanh này chẳng phải là...?

Quả nhiên! Một bóng người đã từ từ đi tới gần cửa sổ, đứng trước cửa sổ yên lặng nhìn vào Phong Nhược, người này đã là tuyệt thế kiêu hùng, ghé ngồi vững vàng nhất võ lâm -

Hùng Phách!

Nguyên lai hùng bá một mực giám thị U Nhược, không chỉ có như thế, mấy đêm trước từng xuất hiện bóng người thần bí từng dạo dò nàg ở trong phòng U Nhược, cũng là hắn!

Lại không ngờ tới, lúc U Nhược chờ Nhiếp Phong trở về, hắn lại tới nữa! Chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Ta là cha của người đương nhiên sẽ quan tâm tới người.”

“Thật sao?” U Nhược cười khở. Vào những ngày trước, nghe câu này, Hùng Phách đã nói không dưới ngàn lần, thế nhưng mỗi lần dứt lời, vẫn đem nàg giống như một đám phế vật xinh đẹp đặt tại hồ nước Tiểu Trúc, mặc cho tâm nàg tự sinh tự diệt; đối với hùng bá mà nói, U Nhược, chỉ giống như một sủng vật ngẫu nhiên hắn vuốt ve.

Nhưng bây giờ, vật trong lòng đã không còn tin bất cứ lời nào của hắn nữa, cũng không quan tâm tới sự quan tâm của hắn nữa, nàg chỉ hy vọng người trong lòng kia có được thân phận giả - Kiếm Vũ, nhớ kỹ trong lòng...

Hùng Phách thấy phản ứng của U Nhược có chút là lạ, không khỏi hỏi lại: “Người dường như có chút thay đổi rồi.” Ta thay đổi?” Lúc này U Như mới quay đầu thoáng nhìn Hùng Phách bên ngoài cửa sổ, miễn cưỡng cười nói: “Ta thay đổi cái gì?”

Hùng Phách nhìn chăm chăm khuôn mặt nàg, ánh mắt lấp lánh đáp: “Người xem ra trở nên rồi, thậm chí ngữ khí cũng không ngang ngược kiêu ngạo như trước, còn có, người cũng không có nói xấu ngôn khốn hại nữa...” “

Hùng Phách như có điều suy nghĩ đáp: “Cái này tất nhiên là tốt! Nhưng, cha chung quy cảm thấy người loại cải biến này, có chút vấn đề...” “

Hắn nói xong thoáng nhìn qua chiếc chén canh đặt trên bàn rồi hỏi: “Đúng rồi! Người, đã đặt lạc quan trong kế hoạch của người đúng không?”

U Nhược cũng nhìn sang chỗ mình đang làm canh, rồi lại nhìn lại vị cha cao không thể với tới của mình, không trả lời mà hỏi lại: “Cha, cha cũng cho rằng con sẽ đặt mê man vào trong nước canh, ức chế hoặc, người hy vọng con sẽ làm vậy?”

Trong lời nói của nàng có ẩn ý, vả lại còn là vấn đề sắc bén, duy hùng bá đối với vấn đề bén nhọn này lại không hề nghĩ ngợi, trực tiếp giải đáp địa phương: “Ta hy vọng người sẽ biết!”

Tuy rằng cha cũng không muốn người thật sự có thể thu thập Nhiếp Phong, được tự do rời khỏi tiểu điểm giữa hồ.

Nhưng con là con gái duy nhất của bá chủ ta, nên có phong phạm phụ rất đơn giản gọn gàng, tâm ngoan thủ lạt! Chỉ có, tâm ngoan thủ lạt mới có thể sống lâu hơn!

Không sai! Cho dù Hùng Phách không cho là Nhiếp Phong vì chén canh này mà đổ lên trên tay U Nhược, chỉ dựa vào lập trường của hắn, hắn cũng hi vọng con gái mình sẽ thật sự xuống tay, duy chỉ có như vậy, con gái hắn mới xứng với con gái của bá chủ!

Bá giả một khi đã lòng dạ độc ác, con gái của bá chủ cũng nhất định phải tâm ngoan thủ lạt! Cái gọi là hổ phụ không có khuyến nữ...

Nhưng câu trả lời của U Nhược khiến hắn khiếp sợ, không ngờ nàng lại mờ mịt đáp lời: “Cha, tin rằng lần này nữ nhi đã khiến người thất vọng, cho dù sau này con gái mất đi tự do...”

“Ta, cũng tuyệt đối sẽ không ra tay với Nhiếp Phong!”

Chợt lời nói này, sắc mặt Hùng Phách từ trước đến nay vô cùng uy phong của gã biến sắc. Gã dường như đã hiểu ra điều gì, nhưng lại không dám tin vào chuyện mình hiểu được, gã quan sát hỏi: “Người tuyệt đối sẽ không xuống tay với Nhiếp Phong? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... người đã...”

“Cha, người không cần đoán nữa! Người sáng suốt làm chuyện ngầm, để con tự mình nói! Không sai...”

Ta đã thích hắn!

Long! U nhược nói một câu dũng cảm trắng bạch, tựa như một đạo sấm sét giữa trời quang, trùng trùng điệp điệp đánh vào

trong đầu Hùng Phách; duy chỉ có hấn không hổ là một đời kiêu hùng vô song, thế mà vẫn có thể bảo trì cao độ bình tĩnh, nhưng nghe hấn cười lạnh hắc hắc:

“U Nhược, chớ thích kẻ địch của ngươi! Ngươi đã biết kế hoạch thu thập Nhiếp Phong, Nhiếp Phong sẽ là kẻ địch của ngươi! Địch nhân là dùng để giết, không phải dùng để yêu! Nếu không sao ngươi có thể một kiếm đâm xuyên tim địch nhân?”

U Nhược Nghĩa không hề quay đầu lại hỏi: “Vì sao ta không thể thích Nhiếp Phong? Cha nói vậy, chẳng lẽ cha cho rằng Nhiếp Phong không xứng với ta?”

Hùng phách lý hùng hùng tráng đáp: “Hấn đương nhiên không xứng! Nhiếp Phong tiểu tử này cho dù là đệ tử thứ ba của vi phụ, địa vị trong thiên hạ không phải nhẹ, nhưng hấn cũng chỉ là công cụ chiến đấu của vi phụ; cho dù hấn có mấy phần màu sắc, có một khuôn mặt vạn người mê hoặc, ngươi cũng là con gái của hùng bá độc nhất vô nhị của ta, ngươi cũng nên giống vi phụ - Quả dám! Quyết đoán! Vô tình! Tuyệt đối không nên làm sát thủ của Nhiếp Phong!”

“Phụ thân...” U nhược không cho là đúng, lắc đầu:

“Ngươi cho rằng mặt mũi Nhiếp Phong thật sự là đòn sát thủ lớn nhất của hấn, à không! Ngươi sai rồi, con gái cho rằng đòn sát thủ của hấn không phải là thứ này, mà là một ít...”

“Có cái gì?”

“Chút ít sẽ không hiểu được, cũng sẽ không có thứ này!”

“U Nhược, vì ngươi căn bản không rõ ngươi đang nói bậy cái gì!”

“Đương nhiên ngươi sẽ không hiểu! Cái gọi là bá giả vô song, dũng giả vô song, kẻ tri giả vô nhị, nhân giả —— vô địch! Bá, dũng, trí, nhân, một chữ trong đó là một loạt kiêu hùng giả sớm đã quên, thế nhưng nữ nhi... Lại hết lần này tới lần khác ngã xuống chữ Nhiếp Phong...”

Đúng vậy! Nhìn thấu hồng trần, vô địch có lẽ không phải thần công cái thế gì, cũng không phải là kỳ mưu diệu kế, vô địch tâm cơ, có lẽ chỉ là một chữ mà tất cả kiêu hùng đều đã quên...

“Lớn mật! Ngươi làm phản!” Hùng Phách cảm thấy một cổ phần nộ khó hiểu, chỉ vì U Nhược không dám nói chuyện như vậy với hắn. Hắn tức giận nói thẳng với nàng, càng cảm hận nàng, nói lời vô địch, hắn nói: “Mau ngừng kế hoạch nhảm chán và trò chơi kia của ngươi lại!”

U Nhược nhắc nhở hắn:

“Cha, con đã sớm đình chỉ cái vụ cá cược nhảm chán này rồi.”

“Vậy ngươi còn ở lại đây làm gì?” Hùng Phách nói: “Ngươi đã không muốn hạ độc thu thập Nhiếp Phong, vậy mau cùng cha rời khỏi Phong các!”

“Không! Tạm thời ta vẫn chưa thể rời khỏi Phong các, ta còn phải chờ Nhiếp Phong trở về...”

Hùng Phách nghe vậy càng giận tím mặt, vẻ mặt dữ tợn quát to.

“Không được! Ngươi đã vượt qua bản phận của mình, thích đối thủ của ngươi! Đồ ước giữa ngươi và ta đã không có hiệu quả, cha lệnh cho ngươi, lập tức cùng ta rời khỏi đây!”

Dứt lời thân ảnh nhoáng một cái, không biết như thế nào lại từ ngoài cửa sổ lướt vào trong Phong Các, lại lấy thủ đoạn cứng rắn kéo nàng rời đi, ai biết...

“Bụp” một tiếng, hai chân yếu ớt cất bước, không ngờ lại quỳ rạp xuống trước mặt hắn!

Nàng quỳ hắn? Nàng lại quỳ với hắn?

Hùng Phách chỉ cảm thấy tương đối chấn động; hắn và nàng tuy là cha con, xương sống u nhược thiếu người, chăm sóc thành tính cách kiêu ngạo hẻo lánh, ngay cả khi quỳ xuống trước mặt người cha hắn kính trọng, cũng chưa từng quỳ, không ngờ tối nay, nàng lại quỳ rồi!

Chỉ vì chờ một nam nhân mà quỳ xuống trước mặt hắn!

Chỉ vì một nam nhân! Một nam nhân!

Nhưng thấy U Nhược khóc không ra nước mắt, phản lại sự quát cường tự phụ lúc trước, uyển chuyển cầu khẩn...

“Cha, nữ nhi cầu xin người, con chỉ cần... Một khoảng thời gian rất ngắn, chỉ cần... đợi Nhiếp Phong uống xong canh, con

lập tức trở về tiểu điểm giữa hồ, sau này... Nếu không thể bước ra khỏi tiểu điểm nửa bước...”

Hùng Phách yên lặng trừng mắt nhìn nữ nhi đột nhiên quỳ xuống đất cầu tình này, mặt mày tím ngắt trợn thanh trợn, trong giây lát đã thay đổi bốn năm màu sắc, gã bỗng nhiên phát hiện, mặc dù hẳn là một thể hệ bá chủ hết sức quan trọng của giang hồ, ứng đối hết thảy đều rõ như lòng bàn tay, chỉ là, tâm của nữ nhi trước mắt này, hẳn không hiểu! Hẳn thật sự không hiểu!

Thật lâu sau, rốt cuộc khuôn mặt vô cùng uy nghiêm của hắn cũng toát ra một tia bất đắc dĩ, một tia thân tình như thế mới có thể tỏ ra bất đắc dĩ. Hắn trầm giọng hỏi: “Ngươi, vì sao nhất định phải Nhiếp Phong uống canh của ngươi?”

U Nhược cúi đầu đáp: “Bởi vì, hẳn từng vì ta... trắng đêm không ngủ nấu một nồi canh, ta... nấu cho hắn một nồi canh, ta tự biết nhất định phải trở về hồ tâm Tiểu Trúc, ta... chỉ muốn trước khi trở về, trả lại cho hắn... ân tình này...”

Hùng Phách nghe vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời hít sâu một hơi, thở dài:

“Được! Ngươi muốn trả Nhiếp Phong một ân tình, ân oán rõ ràng, sau này cũng không làm mất bá chủ, nhưng nếu cha thật sự để ngươi ở chỗ này chờ đợi, ngươi càng nhất định phải đáp ứng cha, sau khi chuyện thành lời thề phải về Hồ Tâm Tiểu Trúc, sau này, ngươi cũng phải thủ tín, dùng hết khả năng —— quên Nhiếp Phong!”

Nghe nói xưa nay lão phụ kỷ luật nghiêm minh đặc biệt lưu tình, tự nhiên lập tức mừng rỡ, xương cụt cùng lúc đó, trong lòng cũng có một hồi do dự.

Trở về hồ Tiểu Trúc, dĩ nhiên là chuyện lão ta bất chấp mọi giá rồi; nhưng, quên Nhiếp Phong rồi sao?

Nàng ta, có thể không?

Nhưng bất luận thế nào, vì tối nay có thể đợi Nhiếp Phong không uống chén canh này, U Nhược cũng không thể không cúi đầu đáp ứng:

“Cha, con gái... sẽ. Chẳng lẽ, con cũng không có lòng tin đối với chính mình? Lấy người thân là bang chủ đứng đầu một

bang, con cho là, nữ nhi... trốn khỏi lòng bàn tay của con sao?”

Những lời này của nàng không phải không có bi ai, hai cha con thoáng chốc lại rơi vào trầm mặc.

Sau một lát, vẫn là Hùng Phách lên tiếng trước, y hỏi: “Quân tử nhất ngôn?”

U Nhược hết sức kiên định ngược nhìn cha già của mình, trả lời như đinh đóng cột: “Mau cưới ngựa, thúc ngựa!”

“Được!” Hùng Phách lập tức từ biệt, không nhìn nàng nữa, cũng không biết có phải hay không lấy hấn một đời kiêu hùng tôn sư, không muốn lại nhìn thấy con gái vì một nam nhân mà quỳ xuống cầu xin, mới như vậy: “Người tự giải quyết cho tốt đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Hùng Phách đã lên theo tiếng, thân hình cao lớn hùng tráng chọt xuyên qua cửa sổ lưu lại U Nhược mà đi. U Ớt đưa mắt nhìn thân ảnh lão phụ dần dần đi xa, lệ rơi xuống mí mắt, rốt cuộc rơi xuống.

“Cha, cảm ơn... Ngài đã... khai ân đặc biệt, U Như thế nào lại không rõ? Nàng hiểu rất rõ.”

Nhưng mà lúc này không phải lúc nói chuyện, nàng sợ hãi lau đi nước mắt, lại đi tới trước bàn xem xét chén canh kia, xem nó có lạnh hay không.

Canh vẫn còn nóng hổi như nàng lúc này đang khao khát được gặp lại Nhiếp Phong.

Thế nhưng, người chờ chén canh này, vì sao vẫn phải dịch trở về?

Nhiếp Phong, rốt cuộc hấn đã đi đâu?

Hóa ra Nhiếp Phong ngồi một mình trên một ngọn đồi nhỏ trong thiên hạ hội, lặng lẽ ngắm nhìn Thiên Âm thành dưới thiên hạ hội, cùng với đèn đuốc vạn gia đốt cháy trong thành, nhìn về phía Vạn Đăng giương lên.

Chỉ vì hấn sợ náo nhiệt, hấn muốn tránh tất cả náo nhiệt của đêm Trung thu này.

Trước đây hắn đâu có giống như thế, không nhớ năm xưa, hắn từng chia rẽ và Khổng Tử, cùng nhau ngắm trăng ngắm trăng trong thảo phòng của cuộc sống bị cắt cụt kia, nhưng năm nay...

Hắn, trong lòng có một năm không cách nào xóa bỏ, có một đoạn tình cảm không thể quên, hắn chỉ muốn ở Trung Thu Lương Dạ này vượt qua, chỉ có một mình hắn nghỉ ngơi một chút, không còn vì sợ Khổng Tử và Đoạn Lãng quan tâm vì hắn mà miễn cưỡng cười vui.

Sau khi trở về từ Vô Song, đúng là hắn đã cười được quá nhiều.

Có đôi khi, cười lại càng vất vả.

Nhưng mà, Nhiếp Phong ngồi trên tiểu sơn đã lâu ở đây, lại cảm thấy, trước khi y đến nơi này, cũng không nói cho bất luận y đi đâu, Khổng Tử, Khổng Lãng, thậm chí là Kiếm Vũ, liệu có vì y đột nhiên mất tích mà bất an hay không? Nếu bởi vì chính y nhất thời thích yên tĩnh mà làm cho bọn họ quan tâm, khiến cho bọn họ không cách nào an hưởng Trung thu mà nói, vậy...

Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong không hẹn mà lại đứng lên; đúng vậy! Không cần bởi vì sự tùy hứng của mình mà làm mệt mỏi mọi người! Cho nên hắn quyết định trước tiên đi căn phòng cỏ tìm kiếm đoạn lãng, cơ hội hợp Khổng Tử, kiếm vũ, thậm chí là Tần Sương cùng Bộ Kinh vân, sau đó lại cùng Chúc Điền Trung Thu, hi vọng cũng sẽ không quá chậm nhỉ?

Chỉ là, khi hắn đi đến thảo phòng dứt sóng, hắn liền phát giác, vì đoạn lãng vậy mà không ở trong phòng cỏ.

Chuyện này cũng thật lạ! Nhiếp Phong ngẫm phó thác, xưa nay sóng lớn không lớn với những hội đồng trong thiên hạ, tuyệt đối sẽ không liên quan tới bọn họ, nhưng giờ phút này lại tra ra tung tích, chẳng lẽ Đoạn Lãng thật sự vì y quan tâm, đã từ ra ngoài tìm hắn?

Nhiếp Phong còn phát hiện trên đầu án nhà cỏ, lấy dầu trơn đè lên một tờ giấy tờ, trên tờ giấy viết một chữ “Phong”, như là sóng lớn để lại cho hắn, hắn lần lượt mở ra tờ giấy đọc, thỉnh thoảng thấy trên tờ giấy viết như vậy:

“Gió:

Thị tỳ quản lý hương liên đã không biết kết thúc, ta hoài nghi kiếm vũ chính là hắc đồng, tối nay là đêm trung thu, đại viên nhạc cực vong hình, ta sẽ vào hương liên cư, lục tìm lai lịch kiếm vũ.

Ta tin chắc có người ngăn cản mình tra xét, lần này nếu ta đi thật sự có thể tìm được đá rơi xuống nước, tất nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu ta không cách nào trở về, tin rằng Tất cả đã bị hại. Chuyện chưa xong, Kiếm Dịch sẽ càng đáng hoài nghi; Phong, vì ngươi, ta nhất định sẽ tra ra Kiếm Vũ là ai. Ta đi, chính là ngươi sau này ngàn vạn lần phải cẩn thận!

Lăng “

Sóng lớn luôn cẩn thận như vậy, ngay trước khi đi tìm kiếm, cũng lưu lại một tờ giấy, dặn dò Nhiếp Phong cẩn thận. Thế nhưng Nhiếp Phong đọc xong tờ giấy này, đột nhiên mặt tái xanh:

“Làn...”

“Ngươi thật sự là! Sao ngươi có thể vì ta một thân mạo hiểm!”

Đúng vậy! Đoạn Lăng quả thật đang choáng váng! Y vốn gánh trọng trách chấn hưng đoạn gia, nhưng luôn cam tâm ở lại thiên hạ chịu đủ khuất nhục với Nhiếp Phong, bây giờ lại vì Nhiếp Phong mà không bị tổn thương, không tiếc một mình xông vào hang hổ, truy tra thân thế Kiếm Vũ, trước khi chỉnh trang phục chờ phát, trong lòng cũng có dự cảm bất thường, cho nên mới lưu lại tờ giấy dặn dò Nhiếp Phong.

Nhưng mà dù sao hắc cũng đã đi, hết thấy là vì một người từng ở qua hoạn nạn sinh tử với hắc, tình như tay chân...

Nhiếp Phong!

“Làn...”

Nhiếp Phong đã không còn Dung Dung ngẫm nghĩ, hắc kiếp này kiếp này, cũng vì mất đi Đoạn Lăng huynh đệ mà ngủ không yên!

Hắc lập tức đạp mạnh hai chân một cái, nhất thời cả người như bị một trận kinh phong, hướng thẳng chỗ ở của hoa sen thơm bay đi!

Nhiếp Phong thấp thỏm bất an, xem ra đã thi triển ẩn thật rồi!

Khi hấn chạy tới chỗ ở của Hương Liên, hấn liền phát giác, Đoạn Lăng đã không còn ở đây!

Chỗ ở to như vậy, chỉ còn vền vện bị lật xem qua lý lịch thị tỳ, thấy sóng lớn từng đến đây, nhưng mà làm cho Nhiếp Phong giật mình nhất vẫn là...

Một vũng máu trên mặt đất!

Sao lại như thế? Trên mặt đất sao lại có thêm một vũng máu sền sệt?

Đoạn Lăng đã bị ngộ hại?

Hấn... Đến chậm Nhiếp Phong quả thực không dám tin vào hai mắt mình. Hấn đứng tại chỗ, không biết làm sao, trong lòng hỗn loạn tung bừng, chỉ lo lắng hấn phát hiện một chuyện càng làm hấn giật mình.

Trên hạt cảm giác đau đớn kia, một khối nhỏ đồ vật tựa hồ bằng đầu ngón tay.

Hấn kiệt lực duy trì trấn định, lấy đầu ngón tay mân mê vật nhỏ bé ở trong vũng máu này, định thần nhìn lại, một trái tim đột nhiên trầm thẳng xuống phía dưới, chìm thẳng xuống dưới...

Thứ hấn nhặt lên rõ ràng là một mảnh vải!

Vật liệu của bộ quần áo này, chắc hẳn là thời điểm sóng dữ bị ngộ hại, với phần góc quần áo xé rách của kẻ hành hung, lại ném vào trên vũng máu.

Mà mảnh áo này, lại là một khối —— màu đen!

Một khối thuốc cực kỳ có thể là từ một hắc tơ vấy xé xuống!

A! A! A!

“Hắc... Tì La... vấy?” Cả người Nhiếp Phong choáng váng, hấn đương nhiên biết trong thiên hạ này, ai thích mặc vấy Hắc Tì cương!

“Là... Kiếm vũ... Làm sao?” Hấn không cách nào tin tưởng, cũng không đành lòng tin, kiếm vũ làm ra canh phổi heo cho

hắn suốt sáu ngày, sẽ làm ra chuyện như vậy, càng làm chết bằng hữu tốt nhất trong đời hắn.

“Kiếm vũ, sao... sao lại là ngươi?”

“Ngươi... Vì sao phải làm như vậy? Ngươi vì sao phải làm như vậy?...”

“Chẳng lẽ...”

“Ngươi thật sự là...”

“Nàng ta?”

“Hắc Đồng?”

Chương thứ bảy, nổi giận kinh tình.

Bỗng nhiên mưa bắt đầu rơi, không thể tưởng được giữa trung thu tháng tám lại đột nhiên xuất hiện một trận mưa hiu quạnh như vậy.

Mưa thu kéo dài, như đang thúc giục đêm dài sắp hết, lại như đang thúc giục tuế nguyệt tiêu vong.

Nhưng tối nay, tiêu vong có lẽ không chỉ có năm tháng...

U Nhược si ngốc nhìn trận mưa thu ngoài cửa sổ này, nhìn hồi lâu, dường như sắp hóa thành một bức tượng đá Vọng phu sớm trở về.

Đã là đệ nhất thiên ba trăm sáu mươi tám Vũ rồi, nàng một mực nhàm chán tính toán giọt mưa từ trong nhà nhỏ xuống, chỉ cảm thấy mình thật sự nhàm chán.

Canh mà nàng làm cũng đã dần dần nguội đi, thế nhưng Nhiếp Phong vẫn chưa trở về. Nàng bắt đầu lo lắng, hắn đã xảy ra chuyện gì hay chưa?

Thích một người liền như thế! Hắn đã muộn, tuyệt sẽ không trách hắn muộn, sẽ chỉ lo lắng trên đường đi có gặp phải chuyện gì hay không, hắn có gặp bất trắc gì hay không?

Bất quá, U Nhược lo lắng cho Nhiếp Phong, kỳ thật là nhàm chán, nàng, hắn là lo lắng cho tao ngộ tối nay của mình!

Oanh, U Nhược nghe thấy một hồi thanh âm đẩy cửa, nàng không khỏi vui mừng nhướng mày, bởi vì nàng cho dù không cần quay đầu lại cũng có thể cùng lúc nghe ra, người tiến vào

nhẹ nhàng mà Tiêu Tửu, nàng vô cùng quen thuộc, đó chính là tiếng bước chân của Nhiếp Phong!

“Phong thiếu gia?”

Nàng nhanh chóng thu liễm vẻ cô đơn cùng buồn bã trên mặt mình, cố gắng giả bộ ra một nụ cười mê người, lúc này mới chậm rãi quay đầu, chuẩn bị dùng một khuôn mặt tươi cười ngênh đón nam nhân trong lòng nàng, chuẩn bị ở đây quyết định đêm cuối cùng quyết liệt với hắn, lưu lại cho hắn ấn tượng mỹ lệ nhất kiếp này.

Không thể tưởng được Hường Lai đến lại mỉm cười, thích giữ vẻ lạnh lùng mặc kệ, cười vì một nam nhân.

Nhưng... Lúc này Nhiếp Phong sau lưng cô lại càng khó quên hơn!

Chỉ vì nàng chưa từng thấy hắn sẽ biến thành như vậy!

Nhiếp Phong vừa bước vào đã bị nước mưa đánh cho toàn thân ướt đẫm. Mái tóc dài vốn phiêu dật, giờ phút này trên trán hắn chỉ còn vẻ mặt như cái miệng U Nhược đang lú lo của Nhiếp Phong, bởi vì trên mặt hắn căn bản không có chút biểu cảm nào!

Khuôn mặt tươi cười ảm áp mà hắn thường xuyên treo lên đã không còn nữa, chỉ còn lại một mảnh âm u đầy tử khí. Giờ phút này, hắn xem ra so với một bộ kinh văn còn lạnh hơn!

Nhưng U Nhược không quan tâm đến điều này, nàng chỉ lo lắng cho nước mưa trên người hắn. Mặc dù nàng vẫn giả bộ là kiếm vũ, nhưng vẫn không thể che giấu được phần quan tâm của nàng đối với hắn, nàng nói: “Phong thiếu gia, ngươi... sao lại làm cho vũ thủy toàn thân ướt đẫm? Không được! Như vậy sẽ nguội, để ta tìm cho ngươi một bộ quần áo thay thế!”

Nói xong đã nhanh chóng lấy ra một bộ y phục trong phòng, đang muốn cho Nhiếp Phong, ai ngờ...

Ngoài dự liệu của nàng, Nhiếp Phong đẩy bàn tay đầy quan tâm của nàng ra, dờ dẫm nói: “Mưa lạnh có thể làm cho người ta tỉnh táo lại, một người nếu thanh tỉnh một chút, liền có thể thấy rõ người bên cạnh...”

“Chẳng phải càng tốt hơn sao?”

Trong lời nói của hắn có ẩn ý, chỉ tiếc là trong lúc nhất thời hắn không nghe ra được hàm ý của Giao Bằng, còn nếu hắn không muốn thay y phục mà than thở thì cô ta cũng không làm gì được hắn, chỉ có thể bùng lên chén canh phôi bằng thịt lợn trên bàn, ôn nhu nói: “Phong thiếu gia, vậy người mau uống chén canh này đi! Chén canh này mặc dù đã để trên bàn rất lâu, nhưng vẫn mang theo một chút ấm áp, uống vào sẽ khiến người cảm thấy khá hơn một chút...”

Vì để bù đắp tội lỗi của mình, U Như Kỳ cần cù, trong lòng nàng đau khổ, vừa nói, đã bùng bát canh trư lô tới trước mặt Nhiếp Phong, đôi mắt xinh đẹp càng tràn ngập mong đợi nóng bỏng, cũng có chút khẩn trương...

Đúng vậy! Thời khắc này Nhiếp Phong đã đợi rất lâu, chỉ cần uống hết chén canh này là nàng có thể thỏa mãn nguyện vọng của mình; có thể nấu cho nam nhân mình một nồi canh khiến y cảm thấy rất hài lòng, niềm vui nho nhỏ và bình thường này cũng đủ để nàng trở về hồ tâm Tiểu Trúc, nhớ lại cuộc đời; tuy nàng vẫn là một sủng vật.

Nghĩ như vậy, lòng bàn tay U Nhược cũng đang đổ mồ hôi, nàng rất khẩn trương, nàng hy vọng hắn mau chóng uống hết canh, một khi nàng đã chuẩn bị tâm lý cho hắn, thì đây là lần đầu tiên nàng tận lực suốt đêm tối làm món ăn ngon ngọt cho nam nhân...

Đáng tiếc, Nhiếp Phong cũng không nhìn chén canh phôi heo “Thiên chuy bách luyện” này nửa mắt, ngược lại trong lúc vô tình nhìn thấy một điểm vết máu nhỏ bé trên tay áo trái của nàng, trong lúc vội vàng quên đi vết máu tẩy trừ...

Những vết máu đó sẽ thuộc về... Đoạn Lăng?

Nhiếp Phong lập tức nhíu mày, trước khi trở về hắn vốn đã cố hết sức kiềm chế tâm tình của mình, cố gắng bảo trì bình tĩnh, để hướng về phía kiếm vũ hỏi cho rõ ràng, nhưng bây giờ xem ra cũng không cần hỏi gì rõ ràng!

Máu màu đen trên mặt đất hương liên, nói cho hắn biết người sát hại Đoạn Lăng cực kỳ có khả năng là kiếm vũ! Mà kiếm vũ giờ phút này vết máu trên tay áo trái, càng giống tội trạng một tờ giấy đen, hoàn toàn nói cho hắn biết – Là nàng làm?

Là nàng làm?

Chỉ một thoáng, một cổ phần nộ đáng sợ không ngừng tràn vào trong lòng Nhiếp Phong, toàn thân hắn cũng đang run rẩy, hắn đã không cách nào không chế phần nộ của mình, chỉ vì hắn thật sự coi Đoạn Lăng Như em ruột...

Nhưng U Nhược thấy hắn toàn thân run rẩy không ngừng, không khỏi cảm thấy đau lòng cho hắn, đau lòng vì người đàn ông mình thích: “Này! Phong thiếu gia, sao ngươi lại... run rẩy? Nhất định là ngươi đã bị lạnh!”

Nàng thật sự quan tâm tới hắn, hoàn toàn không nghĩ tới hắn đang hoài nghi nàng, vì vậy vẫn không biết trong đó, muốn buông bát canh phôi heo xuống, khoác lên người hắn một cái áo choàng, ai ngờ còn chưa buông canh xuống, Nhiếp Phong bỗng chốc lạnh lùng phun ra một câu:

“Đừng giả vờ giả vịt nữa, đừng giả vờ giả vịt nữa!”

Tự nghe lời này, U Nhược ngây người tại chỗ, những lời này vô cùng lạnh lùng, căn bản không giống như lời Nhiếp Phong nói, nàng hoảng sợ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy giờ phút này khuôn mặt hắn xanh mét, nôm nớp lo sợ hỏi: “Phong... Thiếu gia, người... người đang nói cái gì? Kiếm Vũ... không hiểu rõ...”

Nhiếp Phong quyết đoán vạch trần nàng, hắn lạnh lùng giễu cợt: “Ngươi sẽ rõ, Hắc Đồng tiểu thư!”

Hắc Đồng?

U Nhược ngây cả người! Không không không! Làm sao cô ta lại là hắc đồng xông vào Tầng Bảo các trong đêm thiên hạ kia? Cô ta không biết vì sao Nhiếp Phong lại hiểu lầm, cô ta vội vàng mở miệng muốn cãi: “Phong thiếu gia, ngươi nhầm rồi, ta... ta không phải cái... Hắc Đồng...”

Nhưng Nhiếp Phong đã bị lửa giận vì bị đoạn lăng đốt, hắn đã không còn tin tưởng lời nói của nàng, hắn kích động hiềm thấy, hỏi ngược lại: “Ngươi còn muốn nói dối? Ta đã đi qua Hương Liên cư, phát hiện vết máu cùng với góc áo của ngươi, con mắt đen, ngươi thật sự quá không cẩn thận! Thế nhưng ta còn bất cẩn hơn cả ngươi, uống công ta vẫn luôn coi ngươi là thân nhân, nhưng...”

“Người lại giết chết thân nhân thân thích nhất của ta — Đoạn Lăng!”

Không sai! Ai cũng không thể chịu đựng được việc thân nhân của mình bị hại! Cho nên U Nhược hiểu được vì sao Nhiếp Phong lại có thái độ khác thường, kích động như thế, nhưng nàng tuy có mục đích giống với con người đen kia, vốn là muốn thu phục Nhiếp Phong, nhưng nàng thật sự không phải là con người đen kia, nàng cũng thật sự không muốn lại hại hắn.

“Phong... Thiếu gia, mời người lạnh nhạt một chút... Nghe ta... Nói, ta thật sự... Không phải...”

Nàng vừa định giải thích, Nhiếp Phong trong cơn thịnh nộ, căn bản không cho nàng bất cứ cơ hội nào để giải thích, hắn đã tự mình hét lên:

“Người còn muốn ngụy biện, người là nữ nhân nói dối, từ trước đến nay ta đã đối xử với người không tệ, tại sao người lại đối xử với ta như vậy? Người rốt cuộc đã làm như thế nào?”

“Rốt cuộc người đã làm Đoạn Lăng thế nào rồi?”

Phần nộ như dùi núi lấp biển, kích động khiến Nhiếp Phong bất tỉnh, hắn không nhận nhìn được nữa, tay nổi giận, đột nhiên đâm mạnh một quyền vào bàn trước mặt, khiến cái bàn kia bị chấn động vỡ thành từng mảnh nhỏ, mặt đất cũng bị quyền kinh của hắn đánh cho vỡ vụn!

Một quyền thật phần nộ! Một quyền thật đáng sợ! Không ngờ Nhiếp Phong lấy chân dương danh, cũng có quyền lực kinh người như thế!

Một quyền này không chỉ đánh vào trên bàn, cũng tàn khốc mà đánh vào trái tim mềm mại của U Nhược!

Trái tim nàng đang rỉ máu!

Tôi nay nàng không từ bỏ cường hãn, quỳ xuống đất cầu xin lão phụ, cho phép nàng lưu lại, kính Nhiếp Phong uống chén canh này, vốn là muốn một lời ly biệt tâm ý đối với hắn, thật tình không biết sẽ dẫn tới hiểu lầm như thế! Mắng chửi! Trở lại vụng về!

Nàng không cầu hấn làm cho cô ta một nồi canh ngon, chỉ mong tối nay có thể lưu lại một hồi ức mỹ lệ cho hấn! Chỉ mong hấn vui vẻ! Chỉ cầu bồi thường cho hấn vì sự ích kỷ hiểm độc lúc trước của mình! Chỉ cầu có thể xứng đáng với lương tâm của mình!

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, thế mà lại có thể làm đến ruộng đồng như vậy không thể thu thập! Rốt cuộc ai hạ lệnh đến tận đây?

U Nhược vẫn thản nhiên cầm bát canh phổi heo, toàn thân đang run rẩy, tim cũng đang run rẩy, đôi mắt trong suốt sớm đã lệ lung tròng, nhưng cô vẫn cố nén không cho nước mắt rơi xuống, cô không trách Nhiếp Phong., Chỉ trách lúc trước mình chủ tâm bắt lương, hôm nay hối hận khó lật, hết thấy đều là mình gây nghiệt, nàng đành phải vô cùng hổ thẹn cúi đầu, không dám nhìn thẳng Nhiếp Phong; không ngờ một đời con gái kiêu hùng lại vì một nam nhân lưu lạc, hèn mọn như vậy.

Sau khi hành động, ngực Nhiếp Phong vẫn đang cấp tốc đập phồng, nhưng ngọn lửa của hấn đã vì một quyền này mà phát tiết không ít, một trái tim cũng từ từ bình ổn lại, hấn giương mắt nhìn U Nhược đang suy sụp bất thường một bên, tựa hồ cũng không biết nên làm thế nào cho thẳng mặt nàng, bỗng dừng trầm giọng nói: “Người, đi thôi!”

“Đi? Phong thiếu gia, đừng nói vậy chứ, xin người cho ta cơ hội giải thích!”

“Ta đã không muốn nghe lại bất cứ lời nói dối nào nữa.”

Nhiếp Phong quay sang nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng:

“Nếu Đoạn Lăng vẫn còn sống, người tha cho hấn đi! Nếu hấn thật sự chết, ta...”

“Cũng không muốn gặp lại người!”

Không sai! Vốn định luật giang hồ, có thù tất ôm, nhưng nếu đoạn lăng thật sự chết ở trên tay nàng, Nhiếp Phong cũng không biết có nên trả thù nàng hay không? Hấn từng một trong số đó tình nguyện xem nàng là thân nhân, hấn không biết mình có thể ra tay với nàng không? Cho nên chỉ gọi nàng đi, hấn không muốn gặp lại nàng!

U Nhược không muốn Nhiếp Phong tuyệt tình như vậy, nàng đang rời đi, trong lòng hoảng loạn nói: “Phong thiếu gia, ta biết rõ ngươi bây giờ đang nổi cơn lôi đình, nhưng chuyện này nói ra lại rất dài dòng, cầu ngươi cho ta chút thời gian...”

“Sao ngươi không ngồi xuống trước, uống bát canh này rồi bình tâm tĩnh khí... Nghe ta nói đã?”

Nếu không phải đuối lý, từ trước đến nay con gái hùng bá tự cao tự đại sao có thể ăn nói khấp nép như vậy?

Tất cả đều trả lại cho hấn một ân tình! Tất cả đều là vì tình yêu trong lòng...

Nàng không nói liên tục, vừa mở miệng lại là sai! Nhiếp Phong lập tức nhìn chén canh trong tay nàng, lạnh lùng hỏi: “Vì sao ngươi cứ muốn ta uống bát canh kia, chẳng lẽ...”

Trong canh có độc?

“Không...” U Nhược ra sức lắc đầu, nàng không ngờ canh trong lòng mình lại bị hoài nghi có độc.

“Bích Tuyệt này... Không có độc! Phong thiếu gia, người nhất định phải tin ta!”

Đôi mắt Nhiếp Phong lóe lên vẻ mỉa mai, như đã hoàn toàn thất vọng về nhân tính, hấn nói: “Kiếm vũ, bất luận là Hắc Đồng hay không, chuyện ngươi làm đã khiến ta không thể tin ngươi. Trong mắt ta rất loạn, xin ngươi lập tức rời khỏi thiên hạ, lập tức biến mất!”

Không! U Nhược gào thét trong lòng, nàng không thể cứ như vậy mà biến mất, lúc này nếu nàng bỏ đi, chỉ lưu lại một lời tiếc nuối vĩnh viễn không thể giải thích cho Nhiếp Phong, khiến cho hấn đời này kiếp này đều ôm hận nàng, nàng không muốn hấn hận nàng!

“Phong thiếu gia, ta cầu xin ngươi, cầu xin ngươi đừng gọi ta đi! Ta hiện thân... tuyệt đối không thể đi... Nếu không...ta vừa đi, ta... Nay kiếp này kiếp này... Lại... Khó lòng bình tĩnh... Phải...”

Đến cuối cùng, những gì nàng mong muốn đã không phải là một hồi ức đẹp nữa, chỉ hi vọng hấn đừng hiểu lầm nữa, thật sự là suy tàn biết bao, đáng khinh?

Sau khi Nhiếp Phong nghe xong sắc mặt lại trầm xuống, hờ hững nói: “Người thật sự không đi?”

U Như cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Được! Người đã không đi, vậy thì...”

“Ta đi!”

Nhiếp Phong thật sự nói đi là đi, lập tức xoay người muốn lao ra cửa, ai ngờ trong lúc tình thế cấp bách, thân hình cũng không yếu, nắm chặt tay trái của hắn, bi thiết cầu khẩn:

“Phong thiếu gia, cầu xin ngài lưu lại... xuống đây nghe ta nói rõ đây!”

“Mau buông tay!” Nhiếp Phong không chịu nổi, nổi giận quát:

“Ta đã không thể đối mặt với loại người giết chết Đoạn Lăng người, cũng muốn giết chết nữ nhân của ta! Ta thống hận chính mình không có cách nào xuống tay với người! Chén canh kia, sẽ để lại cho chính người từ từ hiểu rõ...”

“Rốt cuộc nó có độc hay không!”

Vừa dứt lời, Nhiếp Phong lập tức ra sức, ngăn cản U Như đang nắm chặt tay trái hắn!

U Như từ nhỏ đã khiến phụ huynh bá truyền nghệ, căn cơ võ công cũng không phải bình thường. Đạo “Vô tình lực” duy nhất của Nhiếp Phong càng không phải chuyện đùa, chẳng những ngăn nằng lại, còn bất ngờ ngăn cản nằng bay đi, cả người nằng lập tức bay về phía sau!

Khi chén canh trong tay nằng bay ra ngoài liền biến mất, U Như cả kinh cuống quýt đảo cổ tay một cái, chén canh trong tay thuận thế bay ra nối liền vào trong bát, dư thế chưa hết., Càng như bát canh lượn vòng quanh lòng bàn tay nằng; nhưng như vậy, nằng hơi phân tâm, liền quên khí thế bay ngược về phía sau, “Bành” một tiếng vang thật lớn! U Như toàn bộ thân thể mềm mại, lập tức ngã xuống đất, nằng ngã này không nhẹ, khoe miệng bỗng chảy máu tươi.

Người duy ngã xuống, chén canh của nằng vẫn không ngã xuống. Chén kia toàn tâm toàn ý làm canh phôi heo cho Nhiếp Phong, cuối cùng không dính một giọt nào trở lại trên tay nằng.

Chén canh kia, tựa như nàng đối với Nhiếp Phong, nàng tình nguyện mình thụ thương, đối với hắn hắn nàng không ngã! Bất diệt!

Nhiếp Phong chợt thấy U Nhược vì bảo tồn một chén canh mà ngửa đầu lên trời, đồng thời miệng phun máu tươi, thâm cảm thấy không đành lòng. Nhưng, lúc này bởi vì Đoạn Lăng bị ngộ hại mà hắn không biết như thế nào cho phải, càng không biết nên tiếp tục dây dưa với nàng như thế nào. Hắn cắn chặt hàm răng, giả bộ như không nhìn thấy, ra sức lao ra cửa!

“Nhiếp... Phong, vì sao ngươi... muốn đi? Ngươi vì sao... muốn bỏ ta... mà đi?”

U Nhược do dự đứng lên, muốn đuổi theo, nhưng vừa mới vận lực, đã cảm thấy lực phủ ngũ tạng đau đớn một hồi. Ý nghĩ ban đầu của nàng, ngã này của nàng đã bị nội thương, nàng cũng không có cách nào đuổi kịp Nhiếp Phong rồi!

Nàng đã sớm quật cường, nước mắt tuôn rơi từ lâu, giờ phút này rốt cuộc không kìm nén được nữa, rốt cuộc rơi xuống.

Nàng giống như là một đôi Nữ yêu nhện tự gây nghiệt, bây giờ chỉ còn sót lại mỗi một sợi dây xích mà thôi.

Một sợi đứt đoạn cắt đứt trái tim, đoạn hồn của nàng!

Nhiếp Phong cũng không vì tiếng gọi u nhược sau lưng mà dừng lại một nửa. Hắn buộc mình phải kiên trì, vẫn luôn tỏa Thu Vũ đi về phía trước. Hắn sợ mình thoáng quay đầu lại sẽ mềm lòng, sau đó lại tiếp tục nghe nữ nhân nói dối này thêm lần nữa, cho đến khi hắn lại tiếp tục tín nhiệm nàng mới thôi!

Nhưng mà cứ đi thẳng như vậy, hắn sẽ đi về hướng nào?

Hắn không biết! Hắn hôm nay chỉ là rất muốn tìm một người để tạ lỗi, nhưng huynh đệ tốt nhất của hắn đã thất bại, hắn không biết mình nên nói với ai đây!

Tần Sương? Không Từ? Không! Hai người bọn họ rất có khả năng đang cùng người trong thiên hạ hội chúc mừng Trung Thu, hắn không muốn làm trở ngại nhã hứng của bọn họ; về phần Bộ Kinh Vân, hắn càng hiểu sâu sắc tính, không muốn quấy rầy hắn!

Nghĩ đi nghĩ lại, Nhiếp Phong nhớ lại một người...

Dung Bà!

Đúng rồi! Vì sao hấn lại quên Dung bà chứ?

Hấn là một lão nhân gia ở một mình trong đại sảnh Thành Hoàng, tại đêm trăng tròn trên không nhất định sẽ rất tịch mịch a. Đáng chết! Niếp Phong âm thầm trách cứ chính mình, hấn mặc dù cho Dung bà hai lượng bạc sống qua đêm, nhưng lại không để cho nàng quan tâm. Vậy mà hoàn toàn quên đêm Trung thu này tìm nàng, cho đến lúc nàng muốn tìm người phàn nàn, hấn mới nhớ ra nàng, thật là đáng chết!

May mà hôm nay vẫn chưa quá muộn, hấn có thể kịp thời đến thành hoàng thỉnh tìm Dung bà. Tâm niệm quyết định, Nhiếp Phong càng thêm nhanh chân, thẳng đến cửa thứ nhất thiên hạ.

Nhưng có lẽ hấn hoàn toàn rối loạn, hấn cũng không phát hiện ra. Lúc hấn đi ra khỏi đình viên của Phong Vân Các, phía sau cách hấn trăm trượng đang có một bóng người đuổi sát theo hấn.

Một lòng rất muốn biết sau khi Nhiếp Phong nổi giận thì sẽ có bóng dáng đi đâu mất!

Khi Nhiếp Phong đến thành hoàng bên ngoài Thiên hiểm thành, thời gian đã không còn sớm nữa, mà đại sảnh Thành Hoàng cũng bắt đầu trở nên hoang vu.

Lúc Nhiếp Phong gõ nhẹ vài cái trên cửa, qua nửa ngày, Dung bà cũng không đến tiếp đón, nghĩ thầm lão nhân gia không có việc gì ở đêm Trung thu, đại khái sớm đã lên giường rồi?

Hấn không muốn đánh thức Dung bà, đang muốn rời đi, ai ngờ vừa mới quay người, cửa phòng lại mở ra.

“Tiểu... Mã? Là ngươi?” Thấy dung bà ngủ một giấc, hiển nhiên là tỉnh lại từ trong giấc mộng, Nhiếp Phong thấy thế không khỏi áy náy, nói: “Dung bà, tiểu mã... ngươi đánh thức rồi? Thật xin lỗi, ta nên rời đi trước, ngày mai lại đến thăm ngươi.”

Dung Bà hiền lành nói: “Tiểu Mã, đã đến rồi, tại sao lại lập tức muốn đi? Ngươi đến thăm ta, Dung Bà rất vui! Đến đây! Bên ngoài vẫn có mưa, vào rồi nói sau.”

Dung bà tương đối chịu khó, chẳng những gọi Nhiếp Phong ngồi xuống, cho hắn một khối vãi khô bôi mặt, càng không biết từ đâu lấy ra mấy thúng bánh, đặt lên khay chiêu đãi Nhiếp Phong; Nhiếp Phong tâm tình thiếu giai, vốn là Vô Tâm không muốn ăn, duy Dung bà thịnh tình khó mà đáp, hắn không muốn làm cho lão nhân gia cô độc khó xử, vì vậy đành phải miễn cưỡng tiếp nhận một cái Nguyệt bánh.

Đang muốn ăn, khước mắt Nhiếp Phong khẽ liếc về phía Nguyệt bánh, bỗng dung phát hiện một chuyện lạ.

Bánh nguyệt là đồ vật của Khánh Lễ Trung Thu bình thường gia tộc, vốn không có gì ngạc nhiên; mà người bán bánh nướng chế tạo nguyệt bánh, luôn lấy một ít mộc hình có khắc tên nhà bánh, đặt ở mặt ngoài bánh nướng đề lên danh hiệu nhà bọn họ bánh nướng, thứ nhất là lấy tư cách đứng lấy trứng trắng làm ra, thứ hai là chiêu mộ khách rộng rãi.

Nhưng danh tự mặt ngoài bánh Nguyệt trước mắt này hiện ra, thực chất không phải là của bánh phong gì, mà là hai chữ khiến Nhiếp Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc trong một ngày!

Thiên hạ? Đây... là bánh nguyệt hội của thiên hạ?

Không sai! Vì ăn mừng Trung thu, hằng năm Hùng Phách đều hưởng lệnh của quây hàng trung lưu Tạo Nguyệt bánh trên đầu thiên hạ, cũng sẽ ép lên hai chữ thiên hạ, còn mấy cái bánh nguyệt này chỉ là để cho người trong thiên hạ hưởng thụ, tuyệt đối sẽ không rời khỏi chợ, như vậy...

Tại sao Dung bà lại có những bánh Nguyệt này?

Nhiếp Phong sững sốt, chỉ cảm thấy có nỉ non, duy nhất vẫn bất động thanh sắc. Y không muốn để dung bà đã cao tuổi quá độ khản trương. Y lần lượt ăn một miếng bánh nguyệt, lơ đãng hỏi: “Dung bà, bánh Nguyệt này ăn rất ngon, ngài mua được từ nơi đó sao?”

Dung Bà mỉm cười, đáp: “Tiểu Mã, những bánh Nguyệt này cũng không phải là do Dung Bà mua, mà là người khác đưa cho.”

“Tặng?” Nhiếp Phong cảm thấy sự tình bắt đầu có chút khản trương, tiếp tục hỏi: “Ai có thể tốt như vậy, tặng cho Dung Bà

những bánh nguyệt này?”

Nói ra thật xấu hổ, Nhiếp Phong thầm mắng mình, chính y cũng quên đưa bánh Nguyệt cho Dung Bà. Dù thế nào, người có tặng bánh nguyệt thiên hạ này cũng rất có lòng.

Dung bà đáp: “Là như vậy! Hôm nay hoàng hôn, ta đến chợ mua thức ăn. Ta thấy trong đó có một nhà bán bánh nướng, bán nguyệt phượng xem ra không tệ. Đang muốn mua mấy cái về nhà, nghĩ tốt xấu gì cũng có tét Nguyệt bánh!”

Ai ngờ lại không mang theo đủ bạc, đang lúc không biết như thế nào cho phải, một cô gái xinh đẹp cầm một mâm nguyệt bánh đi lên trước, nói với ta: “Bà bà, bà có phải là muốn mua bánh nguyệt không? Thật khéo, nhà ta năm nay mua thêm một hộp nguyệt bánh, không biết nên xử trí như thế nào. Bà bà người đã muốn mua bánh nguyệt, nếu không chê, vậy không bằng để ta tặng cho người đi!”

Lúc đầu ta đã từ chối rồi! Bởi vì ta vốn không quen biết cô bé này, tựa hồ không chấp nhận, nhưng cô bé kia tương đối nhiệt tình, nhiều lần cho ta mượn hộp Nguyệt bánh kia, làm cho ta không thể chối từ. Hơn nữa thấy dung mạo cô bé kia không giống người xấu, nên đành vui vẻ tiếp nhận...”

Ồ? Nguyên lai hôm nay bà Dung này thế mà lại có kỳ ngộ này? Nhiếp Phong vừa nghe, vừa cân nhắc xem, đến tột cùng trong thiên hạ có nữ hài đưa bánh nguyệt cho một lão phụ không có chỗ dựa?

Lúc này Dung Bà lại nói tiếp:

“Cô bé kia tâm địa còn tương đối tốt, nàng thấy bên người ta không có người, liền nói lão nhân gia đi một mình cũng không gặp được bà ta nói chuyện hợp ý, mời vào trong phòng, ngồi thêm một lát...”

Nhiếp Phong hỏi: “Ồ? Dung bà, chưa, cô bé này rốt cuộc có còn ở lại bàn bạc với người nữa hay không?”

Dung Bà mê hoa mờ mắt, trong cả đời cũng chưa từng thấy một cô gái hiểu ý người như thế, cười đáp: “Có! Nàng một ngụm liền đáp ứng! Sau khi đi vào, nàng không ngồi bao lâu, liền nói phòng khách này thật sự rất cũ kỹ, vì thế không nói gì, liền thay ta quét dọn. Ta nói: “Cô nương, cô là khách, sao có

thể bắt cô quét dọn?” Nàng lại không quan tâm, nếu muốn lão nhân gia quét dọn, nàng càng không đành lòng...”

Nhiếp Phong càng nghe, càng thấy nữ tử này hết sức khó gặp, hẳn càng muốn biết nàng là ai, thế là lại hỏi: “Dung bà, cứ nói đi, tựa hồ người còn chưa nói cho tiểu Mã, vị cô nương này rốt cuộc là họ gì?”

Dung Bà Đáp:

Nói ra thật xấu hổ! Dung bà bà cũng không biết cô nương họ gì, nàng chỉ nói cho ta biết, nàng gọi là...

Dung Bà nói xong thì ngừng lại một chút, sau đó lại phun ra một cái tên khiến Nhiếp Phong trợn mắt há hốc mồm:

“Vũ!”

“Vũ?”

Nhiếp Phong đột nhiên ngẩn ra, trong thiên hạ, cô gái lấy nhảy làm tên là Phượng Lâm Giác, lẽ nào...?

Hắn vội vàng truy hỏi: “Dung bà, cô bé này có gì đặc biệt?”

Dung Bà đột nhiên khẩn trương truy hỏi Nhiếp Phong, chỉ cảm thấy không hiểu được, nhưng vẫn ung dung đáp: “Nàng nha! Để ta suy nghĩ chút...”

“Ngoại trừ bộ dạng xinh đẹp ra, nàng cũng không dính chút khói bụi trần gian nào ngoại trừ như các cô bé khác, nàng không có buộc tóc như các cô bé khác. Nàng để một mái tóc mềm mại lên vai, a! Còn có một chút...”

“Chỉ La Tráo váy màu đen!”

Chiếc váy gấm bằng tơ lụa màu đen? Nhiếp Phong sau khi nghe xong đáp án này, bỗng dưng khiếp sợ!

Hắn đã có thể xác định! Cô bé này chính là – Kiếm Vũ!

Hắn cho rằng là Hắc Đồng cải trang kiếm vũ!

Nhưng mà, Nhiếp Phong không rõ, rốt cuộc sao Kiếm Vũ lại đem bánh nguyệt thiên hạ hội tặng cho Dung bà? Còn chủ động thay nàng quét dọn tòa thành cổ xưa này? Nàng thật sự tốt bụng như vậy sao? Nàng rốt cuộc có động cơ gì?

Ngay lúc Nhiếp Phong đang tường an, bà chủ lại nói: “Cô nương gọi là vũ nữ kia tuy có lòng, nhưng tay chân tựa hồ cũng không lưu loát. Nàng xem ra tiểu nhân hắc là được nuông chiều từ bé, cũng không có thói quen phải quét dọn loại việc nặng nề này. Nhưng thật khó khăn, nàng không phát một tiếng, yên lặng quét dọn giúp ta; ta thấy nàng đồ mồ hôi đầy đầu, cũng không đành lòng. Đã khuyên nàng, cô nương, ta và Dung bà của người bè nước gặp nhau, ta rất cảm kích người đã đưa bánh nguyệt cho ta một phen ý tốt, chỉ là người không cần phải quét dọn đơn giản như vậy! Tiểu Mã, người đoán xem, vị cô nương này rốt cuộc trả lời ta như thế nào?”

Nhiếp Phong cười khò lắc đầu:

“Thực xin lỗi, Dung bà. Ta không đoán được, xin bà nói đi!”

Đúng vậy! Hắc càng lúc càng hồ đồ! Hắc thật sự đoán không ra kiếm vũ thân bí kia đã từng nói gì? Sẽ làm gì?

Dung Bà nói: “Nàng vậy mà lại nói một câu cảm thấy vô cùng khó hiểu. Nàng nói: “Bà bà, người tuổi tác đã cao, lại không thân không thích. Cho dù ta là một người qua đường, cũng sẽ nhìn không được mà tới giúp người. Huống chi, nơi này là chỗ thân nhân của hắc, theo lý nên quét dọn sạch sẽ...”

Thân nhân của hắc? Một câu nói thật kỳ quái! Nhiếp Phong nghe vậy sững sốt, không biết kiếm vũ đang khoe khoang cái gì?

Ai là hắc?

“Vậy, quét dọn xong, nàng liền rời đi?” Nhiếp Phong hỏi.

“Đương nhiên là không!” Dung bà đáp: “Sau khi quét dọn xong xuôi, nàng còn cùng ta hàn huyên một hồi, về sau lại hỏi ta một câu...”

Hắc! Nhiếp Phong nghĩ thầm, rốt cuộc vấn đề đã tới. Kiếm vũ nếu là Hắc Đồng, sớm hắc đã biết cô ta sẽ không chịu tốt lành gì, lần này cô ta tặng bánh cho Dung bà, có thể chỉ là một lần cố ý sắp xếp, mục đích chỉ là đáp lại Dung bà; nữ nhân này, nhất định sẽ không có động cơ! Nhất định sẽ không an tâm cái gì!

“Dung bà, nàng hỏi người một vấn đề như thế nào?”

Dung Bà cũng không chú ý tới trên mặt Nhiếp Phong đã nổi lên vẻ hồ nghi, đáp: “Cũng không phải là vấn đề gì quá lớn! Nàng chỉ nhìn thấy tấm bảng gỗ dán trên giấy đỏ kia, vì vậy liền hỏi ta, có phải là cầu bảo đảm trường sinh hay không?”

“Đơn giản như vậy sao?”

“Đúng vậy! Nàng còn hỏi ta, nàng có thể hay không cũng là một người cực kỳ trọng yếu đối với nàng, ở chút ít lập một Trường Sinh vị?”

Nhiếp Phong có chút không dám tin, không thể tưởng được mục đích kiếm vũ liên hợp lại với Dung bà là đơn giản như vậy sao?

Sẽ không! Kiếm vũ, thậm chí cũng có thể diệt trừ sóng dữ, nàng nhất định sẽ không đơn giản như vậy!

Hơn nữa, nàng muốn lập Trường Sinh vị cho một người, cái gọi là người cực kỳ trọng yếu đối với nàng, đến cùng là ai?

Vừa nghĩ tới đây, Nhiếp Phong không khỏi tò mò, lại hỏi Dung bà: “Dung bà, nàng có thật vì người kia mà lập Trường Sinh vị ở đây không?”

Dung Bà hiền lành cười đáp: “Đương nhiên! Nữ hài thiện lương mà hiểu lòng người như vậy, ta sao có thể từ chối yêu cầu của nàng? Ta sẽ lần lượt cho nàng một khối gỗ dán giấy đỏ, viết tên người kia lên.”

Nhiếp Phong vội vàng hỏi: “Người kia... Rốt cuộc là ai?” Hắn cũng rất muốn biết.

“Tiểu Mã, nàng đem Trường Sinh vị của con người an tại bên cạnh Trường Sinh thân nhân của ngươi, sao ngươi không tự mình nhìn xem?”

Cái gì? Kiếm vũ vậy mà lại đem Trường Sinh vị đặt bên cạnh thân nhân hắn ư? Hắn càng thêm hứng thú đối với thân phận của người này, lập tức quay đầu lại nhìn; chỉ thấy trên tinh thần, hắn xếp thành hàng cuối cùng của một Trường Sinh, chính là một Trường Sinh vị, mà danh tự của khối Trường Sinh vị này, rõ ràng là – Nhiếp Phong!

Là Nhiếp Phong!

Cái gì... Là sao? Nhiếp Phong chỉ một thoáng suy nghĩ dậy sóng phập phồng, hấn khiếp sợ, quả thực không thể nói bằng lời! Kiếm vũ không phải trước đối phó hấn sao? Vì sao lại vì hấn lập trường sinh vị, cầu bảo vệ hấn bình an nhiều thọ?

Lúc này trong nháy mắt, trong đầu Nhiếp Phong hiện lên vô số giả thiết; lớn nhất khả năng đó là kiếm vũ đã sớm phát hiện vị trí trường sinh mà hấn lập ra trên thần án, cũng vì hấn lập trường sinh vị, cố ý trêu chọc hấn! Đúng! Nhất định là như vậy!

Dung Bà thấy Nhiếp Phong khiếp sợ đến mặt không còn chút máu, không khỏi nói: “Tiểu Mã, ngươi cũng cảm thấy rất kinh ngạc phải không? Lúc đầu ta nhìn thấy hai chữ “Nhiếp Phong” này cũng càng giật mình, thậm chí nghĩ: Người này không phải là đệ tam đại đệ tử thiên hạ hùng bang sao?”

“Nhưng Vũ cô nương kia muốn lắc đầu nói không phải hấn, chỉ là trùng tên cùng họ mà thôi...”

“Vì vậy ta lại hỏi nàng, Nhiếp Phong này rốt cuộc là người thế nào vậy? Nàng nghe xong chỉ cười khở, thở dài đáp, hấn, là một nàng nàng kiếp này kiếp này...”

“Người ta thích nhất!”

Người... yêu nhất?

Bốn chữ này, giống như bốn cái cực nặng, mỗi một lần đều khiến nội tâm Nhiếp Phong suy sụp chút nữa hít thở không thông. Hấn không hiểu, hấn thật sự không hiểu, vì sao vũ hội kiếm ý không dọa người như vậy mà thề không thôi?”

Trong lúc hấn lo lắng, Dung bà lại nói tiếp:

“Ta nghe xong liền hỏi nàng, người xinh đẹp như vậy, tên Nhiếp Phong này có thể che dấu được sự yêu mến của người như thế, hấn, nhất định là một nam nhân bất phàm sao?”

“Nàng lại tràn đầy ước mơ, khẳng định đáp: Đúng! Bà bà, Nhiếp... Phong, thật sự là một nam nhân bất phàm! Nhưng, ta không xứng với hấn được!”

“Nàng còn tương đối tự ti nói, thật ra trước kia nàng ta là một nữ tử xấu xa rất ích kỷ, vì đã tự do, ra sức đối phó với Nhiếp Phong kia, không thể tưởng tượng được. Bị hấn đối xử chân

thành với nam nhân này lâu ngày, nàng đã quyết không đổi phỏ hấn nữa, hơn nữa vì cảm kích sự quan tâm của hấn dành cho nàng, nàng quyết định nấu một nồi canh thật ngon cho hấn...”

Lại là canh?

Nhiếp Phong nghe vậy vội vàng nhớ lại, lúc y ở Phong các dọn dẹp kiếm vũ, nàng tình nguyện chính mình ngã vào nội thương, cũng không muốn bát canh trư phế kia rơi xuống. Chẳng lẽ bát canh kia, chính là thứ nàng nói với Dung Bà... Cái nồi canh kia là do nàng tỉ mỉ làm cho y sao?

Tuyệt đối không! Hấn nghĩ, nàng đối với Dung Bà theo như lời, rất có khả năng cũng chỉ là một lời nói dối khác của nàng! Một tuồng kịch khác!

Dung Bà, vị Vũ Cô Lang này, sau khi bãi miễn Trường Sinh vị, rút cuộc đã rời đi?

“Đúng vậy! Cô buồn bã nói, đêm Trung thu này đã là đại nạn của cô bé, cũng là đêm cuối cùng của cô bé ở bên người Nhiếp Phong; sau đêm hôm đó, cô muốn vĩnh viễn rời khỏi nó, trở lại nơi cô bé không muốn quay về nhất., Sau này không thể ngày chiều rảnh rỗi ở trên người hấn; cho nên, tối nay ngoại trừ làm cho hấn một bát canh ngon nhất, nàng cũng muốn lập một Trường Sinh cho hấn, hi vọng cho dù sau này bên cạnh hấn đã không còn nàng, hấn vẫn có thể bình an sống sót...”

Dung bà nói tới đây, không khỏi cũng phun ra một tia tiếc nuối, Vị Vị thở dài: “Ta nhìn Vũ cô nương này, ngược lại là một người hết sức nhân tình, cho dù tại lúc sắp chia tay, vẫn như thế không buông nổi tên Nhiếp Phong kia; mặt của nàng lúc đó nhìn nghiệp so với Dung bà càng tốt hơn, hơn nữa còn ngắn lẹ. Ôi! Nàng chắc là có tâm tình bất đắc dĩ, mới bất đắc dĩ rời khỏi người mình yêu a...”

Ánh mắt hiện lên lệ quang?

Nhiếp Phong càng nghe càng thấy hoặc hiểu. Nước mắt là tinh hoa của “Tình”! Một người có thể giả bộ, cười gượng, thậm chí giả khóc, dục cũng chỉ là khóc khô mà thôi, cho dù là nói dối cao thủ, nước mắt, vẫn là rất khó nặn ra...

Lẽ nào: Lời nói của Dung Bà là... Thật sao?

Đúng như y đã nói, cô vốn định tới đối phó y, cuối cùng lại yêu y, vì vậy quyết định từ bỏ? Nếu thật sự là như vậy, vậy... y chẳng phải là trách oan? Phụ lòng cô ta?

Không! Nhiếp Phong ngăn cách mình nghĩ như vậy, kiếm vũ đối với Dung Bà nói nhất định không phải tình hình thực tế. Nếu thật như thế, vậy thì tỳ chủ quản vũng máu trong phòng kia, là vết máu của ai?

Sóng lớn... Lại nói đi đâu rồi?

“Không! Không... Có thể! Điều này... không có khả năng là thật!” Từ trước đến nay Nhiếp Phong trấn định tự nhiên, giờ phút này suy nghĩ cũng lâm vào hỗn loạn, hấn hy vọng mình không trách lầm người tốt, nhưng một thanh âm tỉnh táo bỗng rung vang lên phía cửa miếu bên kia, lập tức phủ định ý nghĩ này của hấn:

“Người sai rồi, gió, tất cả những thứ này đều là thật...”

“Đều là sự thật!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người đã lao vào trong miếu Thành Hoàng. Bóng người này chính là bóng người vẫn luôn theo dõi Nhiếp Phong Hà Tông, Nhiếp Phong nhìn về phía hấn, lập tức giật nảy cả mình! A! Người này...!

Người này rõ ràng là người hấn cho rằng đã sớm bị kiếm vũ giết chết ——

Sóng lớn vỡ nát!

“Lã? Là... Người? Người còn chưa... Chết?”

Mắt thấy Đoạn Lãng vẫn chưa chết, lại còn không tổn hại chút nào hiện ra trước mắt mình, Nhiếp Phong kinh hãi, không phải yên lặng có khả năng hình dung! Hấn phát hiện, chính mình lâm vào một hiểu lầm rất sâu, một hiểu lầm khiến Kiếm Vũ hoàn toàn mất đi sự hiểu lầm!

Sóng lớn ngơ ngác đáp: “Ta đương nhiên chưa chết, cũng không có bị thương, người vẫn luôn cho rằng ta đã bị ngộ hại, có phải vì vũng máu kia không? Chỉ là, vũng máu kia cũng không phải là của ta...”

Đổng máu kia không phải là máu của Đoạn Lãng, cái kia...? Nhiếp Phong vội vàng truy hỏi: “Đó là máu của ai? Ai chảy

nhiều máu như vậy?”

Đoạn Lăng nhìn chăm chú Nhiếp Phong, hai mắt hiện lên vẻ đau lòng, từng chữ từng chữ đáp: “Phong, đó là...”

“Máu của kiếm vũ!”

“Máu U Nhược!”

Kiếm vũ? U Nhược? Hai người phong mã ngưu không tương xứng này sao có thể kéo chung một chỗ? U Vũ không phải là con gái độc sinh hùng bá sao?

Nhiếp Phong nghĩ kỹ, trong lòng dâng lên một ý nghĩ đáng sợ. Gã vô cùng khiếp sợ hỏi Đoạn Lăng:

“Sóng, người như vậy... nói, vậy... chưa, chẳng lẽ... Kiếm vũ chính là...”

“U Nhược?”

Đoạn Lăng không tiếp tục lên tiếng, hắn chỉ là quét từ trong ngực ra một tờ giấy, một tiếng “Vù” lấy kinh tay bay cho Nhiếp Phong!

Một cuộc cược thu được từ bên trong Hương Liên ốc, một tờ đánh cuộc đầy hùng bá cùng với u nhược!

Cuối cùng thì hắn cũng đã biết được chân tướng!

“Phốc” một tiếng! Nhiếp Phong sau chân tướng, thân thể không tự chủ được mềm nhũn, suy sụp ngồi trên ghế, hắn đã như tro tàn.

Đoạn Lăng nhìn Nhiếp Phong đang ngơ ngác luống cuống, nhìn người này vì an nguy sinh tử của hắn mà hiểu lầm huynh đệ U Nhược, trên mặt hắn cũng không nhịn được nổi lên một tia áy náy. Nhưng mà hôm nay còn không phải là lúc hắn có lỗi, Nhiếp Phong còn có một chút chân tướng chưa biết, hắn nhất định phải nói rõ cho hắn...

Nhưng trong miếu vang lên thanh âm thôn thức vô hạn, êm tai nói hết thấy tiền căn hậu quả:

“Ban đầu, ta cũng giống như con người, vô cùng hoài nghi kiếm vũ chính là Hắc Đồng, thế nhưng sau khi phát hiện bên trong phòng ngủ của Hương Liên, liền biết nàng kỳ thật là U Nhược...”

“Nhưng mà, cho dù nàng là U Nhược, đánh cuộc chứng tỏ nàng cũng là khá âm hiểm, ta cảm thấy giận tím mặt, đang muốn đến đây thông báo với người, mong người cẩn thận đề phòng, ai ngờ lúc này U Nhược lại đột nhiên xuất hiện...”

“Ta còn tưởng lần này mình chết chắc rồi, bởi vì nhìn thấy nàng ra tay, đã biết nàng tự hùng phách chân truyền, với thực lực trước mắt của ta, còn chưa đủ để ngăn một chiêu kia của nàng; ai ngờ ngay lúc này, Xi Thính nghe một tiếng “Bót”, da thịt khuỷu tay trái nàng bỗng dưng bắn ra., Huyết hoa điên cuồng hất đầy đất, hóa ra âm u cứng rắn ngăn chặn một chiêu này của mình trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nhưng lại ngăn chặn được một chiêu này, khiến chiêu lực của nàng đảo ngược, phá vỡ cánh tay cong ra, làm bản thân bị thương...”

“Ta thấy nàng máu chảy như rót, biết nàng đã nương tay, không biết nên làm thế nào, đành phải tìm một ít vải khô bắn ra băng bó cánh tay nàng. Ai ngờ nàng không để ý tới vết thương của mình, chỉ lảm bảm nói, may mà có thể thu tay kịp thời, không giết ta, nếu không sẽ tạo thành sai lầm lớn, khiến Nhiếp Phong vì ta chết mà hận nàng cả đời. Tiếp theo, xuất kỳ bất ý, hai chân nàng cong lại, nàng vậy mà... vậy mà... quỳ xuống trước mặt ta!”

Nghe tới đây, Nhiếp Phong vẫn luôn ngờ ngác cũng hô “á” một tiếng. U nếu đường là con gái của một đời bá chủ hùng bá, địa vị không phải nhẹ, cô lại... quỳ trước sóng lớn bé không đáng kể trong thiên hạ? Nhiếp Phong... thật sự đáng để cô ta làm như vậy sao?

Dung bà bên cạnh, mặc dù không rõ tiền căn hậu quả, nhưng theo lời nói của Đoạn Lăng, nàng cũng đại khái biết, cái kia U Nhược, chính là nữ hài đưa bánh cho nàng hôm nay, thật tốt không sợ không sợ hãi!

Đoạn Lăng nói tiếp: “Ta thật sự sợ hết hồn, cuống quýt muốn đỡ nàng dậy, ai ngờ nàng vẫn cố chấp quỳ trên mặt đất. Nàng cứ như vậy trước mặt ta phát một lời thề độc, nói rằng nàng đã sửa đổi lại từ mới. Hôm nay tâm nguyện duy nhất của nàng, chỉ hy vọng có thể cho người uống canh của Không Từ, trả lại cho người một ân tình. Sau đó, nàng sẽ đến tâm hội thiên hạ

—— Hồ Tâm Tiểu Trúc, tiếp tục nàng là kiếp sống của con gái Hùng Phách...”

“Đến giờ phút này, ta nhìn thấy U Nhược không giết ta mà tóe ra vết thương, nhìn nàng đang quỳ xuống trước mặt ta, ta đã không thể không tin lời nàng nói, ta liền đồng ý tạm thời giữ bí mật cho nàng, nàng nhất thời nháy nhót vạn phần, càng cầu xin ta tạm thời không nên xuất hiện, để nàng có thể có một cơ hội một mình ở chung với người, lại đem chén canh kia kính dâng cho người, để báo ân quan hoài cho người, bởi vậy, ta vẫn như lời không hiện thân, lại không ngờ...”

Đoạn Lăng không ngờ tới chính là, trong lòng Nhiếp Phong, hắn lại là một bằng hữu trọng yếu như vậy! Cái chết của hắn, lại làm cho Nhiếp Phong bi phần như thế, mất lý trí, càng thêm áy náy, nói với Nhiếp Phong: “Phong, vì ta, lại khiến người hiểu lầm rồi... U Nhược, ta thật sự xin lỗi!”

Vào thời khắc này, trong lòng Đoạn Lăng âm thầm quyết định, cho dù hao hết tâm lực cả đời mình, hắn cũng phải kiệt lực bảo trì tình bạn với Nhiếp Phong, hắn tuyệt sẽ không phản bội Nhiếp Phong! Tuyệt đối sẽ không!

Nhưng mà, thế sự chưa bao giờ có tuyệt đối? Sau khi nó trưởng thành thật sự, có lẽ nó sẽ cười lạnh một câu: Chẳng qua lúc đó còn nhỏ, có gì hay ho đâu...

Tuy Đoạn Lăng mở miệng xin lỗi, duy nhiếp phong lại ngoảnh mặt làm ngơ, không có câu trả lời!

Bởi vì, giờ phút này hắn như đang có năm ngọn lửa cháy hừng hực bên trong...

Hắn không thể tưởng tượng được, kiếm vũ nguyên lai là U Nhược!

Hắn càng không nghĩ tới, U Như Địa địa vị tôn quý vì cảm kích hắn, không mượn tỳ tôn hàng quý, cầu Khổng Tử dạy nàng nấu canh, càng không tiếc bỏ qua tự tôn, quỳ xuống cầu xin đoạn lăng không tố giác thân phận của nàng. Hơn nữa vì không muốn hắn hận nàng cả đời, nàng càng cố ghìm cương ngựa trên vách núi, tình nguyện tự thân bị thương cũng không xuống tay...

Tất cả những gì nàng làm đều là vì hắn!

Thế nhưng hấn hoàn toàn phụ lòng nàng!

Đúng! Hấn phụ lòng nàng! Tất cả mọi chuyện đều vì nàng!

Chẳng những ác ngôn giằng co với nàng, mà còn khiến nàng ngã rầm xuống đất, đánh nàng ngã đến trọng thương, máu chảy đầm đìa...

Hấn có đôi phò được với ân tình của nàng không?

Từ sau khi nàng bắt đầu thay đổi dần dần, nàng căn bản không có bất kỳ nghiêm ngặt gì với hấn, nàng tự biết mình là con gái của hùng bá, tuyệt đối không có hi vọng ở lại bên cạnh hấn., Nàng tự biết nửa đời sau mình sẽ sống cô độc thế nào. Nàng chỉ mong trở về Tiểu Trúc giữa hồ tịch mịch như địa ngục, tự mình nấu cho một nam nhân mình thích làm một nồi canh. Một đêm cuối cùng của nàng kiếp này, không hối tiếc, khắc cốt铭心, nàng cho rằng mình suốt đời hạnh phúc...

Thế nhưng, tâm nguyện đơn giản như vậy còn chưa hoàn thành, Nhiếp Phong lại không tác thành cho nàng! Chẳng những không tác thành cho nàng, mà còn triệt để đả thương tâm của nàng.

Vừa nghĩ tới U Nhược trăm phương ngàn kế câu lấy Dung bà, chỉ vì ở trong miếu vì hấn lập một cái Trường Sinh vị, cầu bảo đảm hấn khỏe mạnh trường thọ...

Nghĩ đến U Nhược nói với Dung bà, hấn là thời điểm mà cả đời nàng yêu thích nhất...

Vừa nghĩ đến chính mình thật sự lỗ mãng, cũng không cho nàng cơ hội giải thích...

Vừa nghĩ đến việc U Nhược vì bảo tồn chén canh tâm huyết vô hạn của mình mà tình nguyện rơi xuống nội thương...

Nhiếp Phong lập tức tâm như đao cắt, trong lòng hấn không cách nào chịu đựng nỗi đau đớn!

Tuy rằng trong lòng hấn đã có một người, đã không còn nhiều không gian dung nạp thêm một nữ nhân khác, nhưng sao hấn có thể để cho U Nhược nhiều mệnh đồ, mang theo vô số vết thương trên cơ thể, trở về hồ tâm Tiểu Trúc, tiếp tục kiếp sống bị nhốt không ngừng kia của ả ta?

Không! Hấn gào thét trong lòng! Hấn tuyệt đối không thể để cho nàng đi như vậy! Hấn tuyệt đối không thể để nàng cô đơn mà về! Cho dù nàng cùng với Hùng Phách đánh cuộc, cuối cùng không thể không về hồ tâm Tiểu Trúc, hấn cũng không thể để nàng tay không mà về! Hấn nhất định phải lưu lại cho nàng một hồi ức xinh đẹp nhất kiếp này!

Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong bỗng nhiên nhớ lại chén canh trong tay U Nhược, chén canh cuối cùng còn trong tay nàng, chén canh hấn từng tàn nhẫn kêu nàng tự mình đi ném thử xem có độc hay không...

Hấn chỉ mong nàng sẽ không nghe lệnh của hấn, là thật sự tự mình uống bát canh kia! Hấn liền nguyện ý mời bát canh kia trả lại! Bởi vì, hấn phải chạy về uống cho ít khí tức mà nàng làm ra, hấn muốn hoàn thành tâm nguyện của nàng!

Hơn nữa, sau khi nó ăn canh xong thì phải trở hết sức bình sinh khen nước canh của nó! Nó muốn vui vẻ, nó muốn nó nín khóc mỉm cười, nó càng biết cách hôn nó, nó nhất định phải lưu lại ký ức xinh đẹp nhất cho cô bé tịch mịch này!

“U Nhược...”

Nghĩ như vậy, Nhiếp Phong chợt làm bầm lẫu bầu.

“Ngươi thật ngốc! Vì sao... vẫn không giải thích rõ ràng cho ta nghe?”

Nàng ta không có sao? Không! Nàng ta vẫn luôn muốn giải thích, chỉ là Nhiếp Phong không cho nàng ta nửa điểm cơ hội giải thích, nghĩ tới đây, Nhiếp Phong xấu hổ càng sâu hơn!

“Nhưng ngươi đã không cần giải thích nữa, bởi vì, ta đã trở về...”

“U Nhược, ta... Bây giờ ta trở về uống canh của ngươi, ta còn có rất nhiều lời nói... muốn cùng ngươi...”

“Ngươi, ngàn vạn lần không được đi...”

“Ngươi nhất định phải chờ ta!”

Mang theo một viên tiền vô cùng lo lắng, Nhiếp Phong bắt chập sóng lớn và Dung bà, trong lúc trầm ngâm, thân thể đã như một đạo gió xoáy bay nhanh mà đi. Gã chỉ mong lúc mình

trở về Phong các, U Nhược còn đi, còn nàng thì vẫn còn, bát canh kia vẫn còn!

Tuy hấn hi vọng hết sức bồi thường cho lỗi lầm của mình, nhưng...

Liệu có quá muộn không?

U Như có điểm phúc khí nhỏ bé này?

Nhiếp Phong đi rồi, miếu Thành Hoàng cũ kỹ không chịu nổi, chỉ còn lại lẻ tẻ không rõ dung bà cùng với sóng lớn chưa kịp đuổi kịp Nhiếp Phong.

Dung bà quả thực không thể tưởng tượng, con ngựa nhỏ từng hảo tâm tặng bạc cho bà ta, hơn nữa thỉnh thoảng lại tới thăm nàng, lại là đệ tử nhập thất thứ ba thiên hạ biết hùng bá Nhiếp Phong. Bà thật sự khó có thể tin, trợn mắt há hốc mồm lắm lắm nói: “Hóa ra là... Nhiếp Phong? Hấn... Địa vị cao quý như vậy, sao hấn phải... Giúp... lão phụ ta đây?”

Nghi vấn này của hấn vốn là tự mình lắm bả, vốn không kỳ vọng có người trả lời, ai ngờ đứng cách nàng không xa tai sóng đã cảm giác cực kỳ nhạy cảm, hấn thần nhiên thở dài: “Đây chính là... Chỗ gió này, không uổng công ta đoạn lãng cùng huynh đệ hấn một trận...”

Dung Bà Kỳ nói: “Sóng? Người chính là Lãng - thân nhân của hấn?”

“Thân nhân?” Đoạn Lãng khẽ giật mình.

“Không tệ!” Dung bà chỉ chỉ vị trí Trường Sinh trên điện thờ kia, nói: “Hấn là thân nhân lập ra Trường Sinh vị, ở trong cũng có người nha! Người không biết sao?”

Sóng lớn nghe vậy, lập tức bước tới gần bàn thờ thần một chút, quả nhiên! Tại một hàng Nhiếp Phong lập nên vị trí Trường Sinh, thật có một cái tên “trần”!

Trong lòng Đoạn Lãng không khỏi xúc động một hồi thật sâu, rốt cuộc gã triệt để thấy rõ tâm Nhiếp Phong.

“Gió, thì ra... Người thật sự coi toàn bộ sóng lớn của ta... Coi như là... thân nhân! Ta... Thật sự không biết nên nói thế nào...”

Đến lúc này rồi, còn có thể nói như thế nào đây, bất quá ngay lúc này, Dong bà bà sau lưng hấn lại từ từ tới gần, buồn bã, “Đúng vậy! Nhiếp Phong đối với người rất ưu tú, rất nhiều lúc thật khiến người ta không biết nói cái gì, tựa như lão thái bà không có chỗ dựa, hấn, vậy mà cũng coi ta là thân nhân, lập xuống Trường Sinh vị, cho nên...”

“Có lúc, ta thật sự hoài nghi chính mình, có thể nhẫn tâm hướng hấn...”

“Ra tay?”

Cái gì? Rốt cuộc nàng đang nói cái gì?

Đoạn sóng tự nhiên cảm thấy lú lờ, hấn quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Dung bà mặt mũi tràn đầy từ bi, giật mình hỏi.

“Ngươi... Rốt cuộc đang nói cái gì? Ngươi...”

“Là ai?”

Dung bà cười khổ yếu ớt, chậm rãi đáp: “Đoạn Lăng, ta là một người bất đắc dĩ. Ta biết rõ sẽ luôn lừa gạt Nhiếp Phong, tuyệt đối không sai. Nhưng ta vẫn bị ép phải tiếp tục lừa gạt. Nhưng, ta thật sự rất cảm kích Nhiếp Phong quan tâm ta một phen, tâm ý. Thật sự! Ta thật sự rất cảm kích hấn, đáng tiếc...”

Nói xong bà ta liếc xéo đôi mắt già nua của con, nói: “Nếu con cũng là người thân của nó, ta, không thể không nói với con...”

“Xuống tay!”

Lời của nàng còn chưa dứt, sóng lớn đã cực kỳ nhanh nhạy, thân hình nhảy lên, muốn đoạt cửa trước khi Dung Bà xuất thủ. Bởi vì hấn bỗng nhiên cảm thấy, Nhiếp Phong, thậm chí tất cả những người có quan hệ với hấn, tựa hồ cũng đã rơi vào trong một cái thế cực nguy cơ tứ bề.

Một cục diện thậm chí còn nguy hiểm hơn cả trời đất!

Hấn phải mau chóng chạy đi báo cho Nhiếp Phong - người thân duy nhất hiện tại của hấn, biết rồi, bằng hữu!

Có điều, cơ cảnh của hấn, thông minh của hấn, mặc dù không tệ, thế nhưng võ nghệ của hấn, tạm thời căn bản không thể nào so được với Nhiếp Phong hay Bộ Kinh Vân, không thể so được với Tần Sương, thậm chí so sánh với U Nhược!

Vì vậy, hấn căn bản không có cách nào chạy ra khỏi tay Dung Bà!

Sóng lớn thậm chí không cách nào thấy rõ bà đỡ ra tay như thế nào, liền nghe thấy một trăm bốn mươi bốn tiếng “Bốp bốp bốp”, toàn thân hấn đã bị chế trụ toàn bộ một trăm bốn mươi bốn chỗ yếu huyết. Người của hấn, cũng vì bị phong tỏa nên dần dần trở nên mơ hồ.

Vạn liệu không đến, dung bà tuổi già nua, thế mà cũng là cao thủ! Đoạn Lăng giữa lúc mê man, chỉ cảm thấy mình đã bị người ôm lấy, hai chén nước mắt nóng bỏng, càng nhỏ ở trên mặt của hấn...

Một bà lão lòng dạ khó lường, vậy mà cũng đang trong lúc chấp hành nhiệm vụ, có lẽ?

Nước mắt của nàng, vì sao lại là một?

Vì bản thân mình không thể làm gì? Cho dù nàng ngàn vạn lần không muốn, vẫn phải chấp hành mệnh lệnh đối với Nhiếp Phong?

Tức là vì, chuyện sắp phát sinh trên người Nhiếp Phong?

Chuyện ngay cả nàng cũng cảm thấy đáng thương cho Nhiếp Phong?

Cục diện thật đáng buồn?

Chương thứ tám, nộ hôn tử thần.

Từng có người nói, duyên là một trò chơi kỳ diệu.

Trong trò chơi này, mọi người đều dùng hết pháp bảo, người đuổi theo ta, người hữu duyên cho dù không cần đuổi theo thế nào cũng sẽ đuổi theo. Nhưng nếu vô duyên, cho dù có dốc hết tâm lực đuổi theo như thế nào thì vẫn không cách nào gặp lại được, chỉ lướt sát qua người mà thôi.

Giống như U Nhược, giống như Nhiếp Phong.

Hai người bọn họ cho dù cố gắng thế nào cũng không thể gặp nhau trong thời điểm thích hợp.

Có thể đây không phải là cửa ải hữu duyên vô duyên mà là bởi vì số phận.

U Nhược, có lẽ nàng đã sớm định trước vận mệnh cô tịch suốt đời này.

Sớm đã định, đất chỉ xứng với Nhiếp Phong - lướt sát qua người...

Với nội tình khinh công của Nhiếp Phong, trong thời gian hai nén nhang, từ Thiên Âm thành chạy về Phong các cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng. Trên thực tế, y cũng đã làm được rồi!

Không mất hai nén nhang, Nhiếp Phong đã mở miệng khắp thiên hạ, càng trở lại Phong các. Thế nhưng cửa Phong các vẫn đóng chặt.

Nhiếp Phong thấy thế càng lo lắng bất an, chẳng lẽ U đã đi rồi? Không! U nhược, người không nên đi! Ta làm sao có thể để người chán nản rời đi như vậy được? Nhiếp Phong thầm hô trong lòng, một mặt đẩy cửa tiến vào, vì thế hắn nhìn thấy...

“Phong... Thiếu gia?”

Thì ra là U Nhược còn chưa rời đi, lại càng không uống bát canh kia, gương mặt nàng tràn đầy tiêu tụy mờ mịt ngồi đó, nàng mới nhìn thấy Nhiếp Phong quay lại, cũng là càng hoảng sợ, dường như tưởng tượng Nhiếp Phong sẽ đột nhiên trở về.

Thật tốt quá!

Nhiếp Phong âm thầm ủng hộ, bởi vì thời gian của hắn nắm giữ tương đối tốt, rốt cuộc có thể kịp thời trở về, vì mình chịu tổn thất của U Nhược, làm ra bồi thường cho nàng.

Nhưng mà, hắn thật sự quá ngây thơ, nàng còn không biết bản thân đã hãm thân vào một...

Trong cục diện ác độc nhất!

Đang lúc hắn vừa định dùng ngữ điệu ôn nhu nhất của mình, há mồm kêu gọi “U Nhược”, bỗng dưng hắn phát hiện một sự thật đáng sợ!

Không ngờ hắn ta lại không thể gọi ra!

Ngay cả tiếng “chà y” như người câm cũng không có cách nào phát ra!

Tiếng cổ họng của hắn bỗng nhiên nghẹn lại!

Chẳng những tiếng nói của hắn bị phé, khi Nhiếp Phong đang muốn tiến lên một bước nữa, hắn thật sự không thể tin được, hai chân hắn vốn mang theo kinh công tuyệt thế, giờ phút này cũng không cách nào nhúc nhích nửa bước, thậm chí cả tay của hắn, thân thể cũng không thể nhúc nhích được nữa!

Trời! Trong nháy mắt, hắn đột nhiên biến thành một không thể nói, không thể cử động.

Phé nhân!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, Nhiếp Phong thâm khiếp sợ, cũng rất nhanh hiểu ra, hắn trúng phải một loại kỳ độc đáng sợ!

Loại kỳ độc này chẳng những vô sắc vô vị, lúc mới trúng độc còn không có gì khác thường. Nhưng người trúng độc nếu hành tẩu một đoạn thời gian sẽ bị độc phát vào thời điểm thích hợp, cùng loại độc được kỳ môn “Thất Bộ Đoạn Trường” kia. Nhưng điều khiến Nhiếp Phong không thể giải là rốt cuộc lúc nào hắn trúng độc, là ai hạ độc?

U Nhược không biết Nhiếp Phong đã trúng kỳ độc, nàng chỉ nhìn thấy Nhiếp Phong đứng nguyên tại chỗ, khiếp sợ trợn trừng hai mắt nhìn mình. Nàng càng hiểu lầm sự khiếp sợ của Nhiếp Phong, là vì lúc hắn trở về thấy nàng ở lại Phong các mà khiếp sợ. Trên mặt nàng lập tức hiện lên vẻ áy náy vô hạn, nàng cúi đầu nói: “Phong... Thiếu gia, vừa rồi người kêu... Ta đi, ta biết rõ, ta biết rõ., Minh tuyệt đối không nên... ở lại chỗ này, bây giờ... người nhất định sẽ... giận ta, nhưng mà, thỉnh... Người tha thứ cho ta, ta chỉ là sống ở đây... một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian ngắn... Không nỡ rời đi... Nơi này mà thôi, Phong thiếu gia, xin người bớt giận, bây giờ ta... Ta đi ngay, ta sẽ đi ngay!”

Sau khi Nhiếp Phong nghe xong, một con kiến trong lòng càng nóng như cái chảo nóng. Mặc dù y khó nói, nhưng trong lòng lại không ngừng kêu to: U Nhược, người hiểu lầm rồi! Cũng không phải ta nhìn thấy người vẫn ở chỗ này mà tức giận! Trên thực tế ta hi vọng người còn không đuổi kịp! U Nhược! Người tuyệt đối không thể để chuyện này tự mình rời đi được! U Nhược...

Đáng tiếc trong lòng Nhiếp Phong có thiên ngôn vạn ngữ, một câu nói cũng vô pháp kêu ra, thậm chí y còn không thể khởi động môi, con mắt cũng không thể chớp được!

Hắn nghiễm nhiên trở thành một phế nhân, sắp sửa tro mắt nhìn một cô gái đáng thương đã phụ lòng mình dừng đi, hắn sắp sửa nhìn nàng một thân rõ ràng, cái gì cũng không chiếm được liền trở về địa ngục của nàng!

Nhưng mà lúc này, ngoại trừ trong lòng như có lửa đốt, hắn còn có thể làm những gì nữa?

U Nhược đã quyết định tuân theo lời Nhiếp Phong phân phó rời đi, cũng biết không thể ở lại đây quá lâu, nàng liền bưng chén canh đã nguội ngắt từ lâu trên bàn lên, đưa mắt nhìn Nhiếp Phong nói: “Phong thiếu gia, bát canh này vốn là ta một lòng làm vì ngươi, ngươi đã không tin ta, ta chỉ có nghe ngươi nói qua, tự mình uống nó, để cho người ta nhìn xem... bên trong rốt cuộc có còn có độc hay không?”

Nàng thật đáng thương! Nàng còn không biết hết thảm mọi chuyện, cũng không biết Nhiếp Phong đã trở về uống canh do nàng làm. Hơn nữa Nhiếp Phong còn dốc hết khinh công cả đời, chạy về thiên hạ trong thời gian hai nén nhang, chỉ vì để nàng uống chén canh đã nguội...

Hắn hi vọng nàng có thể biết được tâm ý của hắn, đáng tiếc nàng quá liều mạng...

Dường như trời xanh đã sớm định trước là nàng vô duyên với hắn, nàng, không xứng với biết!

Xong rồi! Trái tim Nhiếp Phong chùng xuống, nếu hắn không thể động đây, đành phải giương mắt nhìn nàng uống chén canh này, nhưng ngay khi U Nhược đang định đổ nước canh vào cổ họng, bỗng nhiên nàng ngừng lại, bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, vô cùng quan tâm nói: “Phong thiếu gia... ngươi...”

“Ngươi trúng độc?”

Lời này của hắn vừa thốt ra, Nhiếp Phong lập tức kinh ngạc, thậm chí, nàng... Tại sao lại biết hắn trúng độc?

Lại hóa ra, gương mặt Nhiếp Phong dần dần nổi lên một luồng khí đen, mà khí đen kia còn lan xuống dưới cổ hắn, đây không phải dấu hiệu trúng độc thì còn là cái gì nữa?

Tuy Nhiếp Phong đã nghĩ cách trả lời, nhưng hiển nhiên hắn đã trúng độc. Hắn âm thầm buông chén canh trư này xuống rồi chạy lên phía trước nhìn hắn. Mà khi nàng đang chạy tới gần Nhiếp Phong, tam họa báo trong Phong các đã không gió mà tự động, lay động không ngừng!

Không đèn không gió mà bay, nghe nói chỉ có một khả năng, đó là...

Bên cạnh có khí!

Khí thể vô địch của cao thủ siêu cấp!

Quả nhiên! U Nhược cùng Nhiếp Phong đột nhiên tỉnh táo, cả tòa Phong các thành linh đã bị một cỗ khí thể vô địch bao phủ...

Một cỗ khí thể vô địch cực kỳ nguy hiểm, cực kỳ có lực sát thương!

Đúng vậy! Cô đã tới! Hơn nữa còn mang theo tiếng cười yêu dị vang lên:

“Không sai! Người đoán đúng! Nhiếp Phong quả thật trúng độc, trúng ta — “Chết! Thần! Ta! Hôn!”

Lời còn chưa dứt, một bóng người chẳng biết lúc nào đã đứng trước mặt Nhiếp Phong và U Nhược!

Bóng người này, là một nữ tử tóc dài toàn thân bọc chặt áo đen, bóng người này, có một đôi mắt đen tỏa sáng, đen phát ác! Trên người nàng phát ra ánh mắt tà ác, bóng tối phát ra trong số mệnh của nàng, đã đủ để cho Nhiếp Phong và U Nhược chưa từng tận mắt thấy nàng, liếc mắt đã biết nàng là ai?

Lúc này, Nhiếp Phong từ trước đến giờ vẫn không sợ hãi chút nào, tim đập thành thịch, lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, mồ hôi nhỏ như mưa. Bởi vì, nàng nghe được sự tích của nàng và tà ác, nghe đến đại khái rồi, cho nên từ đầu đến cuối vẫn vu cáo một mặt với nàng một lần. Không thể tưởng được vào giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng gặp được nàng!

Nàng đến rồi! Nàng đến rồi! Nàng đến rồi! Nàng đến rồi!

Nàng, chính vì báo thù mà không tiếc hiến linh hồn cho ác ma...

Hắc Đồng!

Truyện thuyết này đã chết hơn năm mươi năm, truyền thuyết nói rằng đã trở thành nhân gian đệ nhất ma nữ Hắc Đồng để hóa thân...

Cuối cùng nàng cũng tà ác kinh thiên động địa tới!

Hơn nữa, đây còn là nàng và Nhiếp Phong.

Lần đầu tiên chính thức chạm trán!

Hắc Đồng hiện ra, U Nhược không khỏi ngưng thần đề phòng, dù là Nhiếp Phong sớm đã không thể động la hét được, cũng lập tức khẩn trương lên. Hắc ngược lại không hy vọng U Nhược sẽ ở lại, hắc hy vọng nàng mau chóng đi càng nhanh càng tốt, bởi vì hắc từng tận mắt nhìn thấy “Thú tâm quỷ” bị Hắc đồng tử giết chết khủng bố kia, hắc biết rõ U Nhược Tuyệt tuyệt đối không phải là địch thủ của Hắc Đồng!

Có lẽ, chính hắc cũng chưa chắc sẽ là đối thủ của hắc đồng!

Thế nhưng lúc này U Nhược lại không có ý rời đi, tuy rằng khuôn mặt nàng vẫn tràn đầy u sầu, duy chỉ có nàng là đứng trước người Nhiếp Phong, dường như sợ phòng bị trúng độc sẽ bị độc thủ đồng tử đen! Không ngờ nàng vẫn bảo vệ hắc như thế!

“Ngươi, chính là Hắc Đồng?”

U Nhược nói, thái dương nàng đã chảy xuống từng giọt mồ hôi hột, bởi vì nàng đã có thể cảm nhận được nữ tử tử thần trước mắt này, tuy là mặt đất nhàn nhã đứng đối diện với nàng và Nhiếp Phong, nhưng thể xác và tinh thần nàng tản ra khí tức tử vong nồng đậm, quả thực làm cho người ta không thể thở nổi, nàng tin rằng chỉ cần Hắc Đồng vừa ra tay, cho dù mười U Nhược liên thủ, cũng tuyệt đối không ứng phó được!

Hắc Đồng đối với vấn đề của U Nhược lại không đáp mà cười:

“Nhóc con! Ngươi biết rõ ta là ai, vì sao con mẹ nó biết rõ còn cố hỏi?”

Nàng đúng là có tư cách gọi U Nhược là em bé, vì nàng đã là người hơn năm mươi năm trước...

Mồ hôi lạnh của U Nhược chảy xuống cổ nàng, nàng vẫn nghiêm mặt nói: “Bởi vì từ khi ngươi ở trong Tàng Bảo Các của thiên hạ, chế ngự được trăm tên tinh anh, Phong thiếu gia đã đem ngươi qua nói cho ta biết, ta vốn rất khâm phục ngươi là một người vì báo thù cho thân bằng tỳ nữ mà không tiếc hi sinh bản thân., Ta... ta cảm thấy ngươi là... Nữ trung hào kiệt, lại không ngờ rằng, ngươi thật sự muốn đến đây... Đối phó... Phong thiếu gia, hử... Cũng không phải quân tử ngươi quán sát từ trước đến nay, hử... chính là quân tử chân chính! Cho nên... Ta không tin... Hắc Đồng sẽ làm như vậy., Cũng sẽ không tin, ngươi chính là Hắc Đồng - Thanh Đồng - Tụ Văn Nhược gọi hử là quân tử, Nhiếp Phong càng cảm thấy hồ thẹn hơn, hử từng vu oan nàng như vậy, nàng lại nghĩa vô tư quay đầu bảo vệ hử; mà hắc Đồng được gọi là “Nữ trung hào kiệt”, lại có thể có chút cảm giác vi diệu?

Có! Chỉ là đôi mắt nàng hiện lên một chút cảm giác, liền lóe lên rồi biến mất; nàng lạnh lùng nói: “Thằng nhóc! Như vậy để ta tự mình nói cho ngươi biết, Hắc Đồng ngươi nghe được, cũng không phải là Hắc Đồng chân chính! Ta chính thức bắt đầu từ hơn năm mươi năm trước, đã là lửa cháy! Cực đoan! Cực đoan! Biến thái! Chỉ cần Hắc Đồng ta yêu thích địch nhân, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, giống như Nhiếp Phong bây giờ, hử rốt cuộc cũng triệt để ngã trên tay ta!”

“Hử trúng kỳ độc “Tử Thần Hồng” của ta, giống như nụ hôn của cái chết, lúc độc phát, cả người sẽ không thể động đậy, chỉ cần trên trán hử nổi lên hắc khí vận hành chu thiên toàn thân, trở về đan điền sẽ mất hết hồn mất thuật!”

Vậy sao? Thủ pháp ác độc như vậy, thật sự là do Hắc Đồng chuyên giết quân tử kia gây nên sao?

Sau lưng Hắc Đồng còn ẩn giấu nỗi khổ gì?

U Như nghe xong, một khuôn mặt đã xám như tro tàn, nàng tái nhợt nói: “Cái gì... Phong thiếu gia... sẽ chết? Không!”

Nàng vội vàng liếc xéo Hắc Đồng, vội la lên: “Nếu nụ hôn Tử Thần là độc môn kỳ độc độc của ngươi, nhất định trên người ngươi có giải dược, ngươi mau đưa ta!”

Vì cứu Nhiếp Phong bằng tình cảm, U Nhược vừa nói vừa liều lĩnh giờ chường bỏ tới Hắc Đồng, ai ngờ thân thủ Hắc Đồng

không động, chỉ lạnh lùng nói ra một câu:

“Tiểu oa nhi! Vì một nam nhân mà dám can đảm động thủ với ta, cũng không có lợi, đòi mạng liền cho ta ——”

“Cút ngay!”

Cút hai chữ mới xuất hiện, U Nhược đã xông đến trước người Hắc Đồng một trượng, nhưng nàng thích thú phát hiện, nàng không thể nào tiến lên trước được nữa, nàng rõ ràng cho một bức tường khí vô hình che chắn!

Chỉ có cao thủ siêu cấp mới có thể phát ra bức tường khí vô hình!

“Ầm” một tiếng! U Nhược bị bức tường khí vô hình này trùng điệp bắn ra, đâm vào một bức tường đá trong Phong Các, nhất thời trên tường vỡ ra một cái lỗ lớn cao ngang người!

May mà U Như cũng có căn cơ võ công không tệ, bị phản chấn văng ngược lại khiến khí vận của nàng giảm mạnh; cho dù như thế, miệng nàng vẫn phun máu tươi, máu tươi nhuộm khắp quần áo, xem ra nàng bị thương quá nặng!

Nhưng nàng vẫn cố nén nội thương, triển khai nhảy lên, canh giữ ở trước mặt Nhiếp Phong.

Nàng, thề chết cũng phải bảo hộ nam nhân trong lòng nàng!
Nàng trong cuộc đời là yêu nhất!

Cho dù nàng biết mình không nên yêu hắn, hắn cũng chưa chắc sẽ yêu nàng! Nàng vẫn nghĩa vô từ bỏ! Vẫn không hối tiếc!

Hai nữ nhân mặc áo đen, vì một nam nhân đã sắp phát độc, cứ như vậy giằng co trong Phong các, vội vàng, im lặng không ngừng, con người ngửa mặt lên trời cười điên cuồng:

“Hay cho một cô gái dám làm kiêu ngạo! Nghe nói trước đây người cũng giống ta, thích nói những lời ô ngôn uế ngữ như ta, nhưng hình như người cũng quá ngu xuẩn, người xem nghiệp đã thích nam nhân Nhiếp Phong rồi đấy, nhưng người có biết đấy, cảm tình của người kỳ thật là một loại độc, thậm chí còn độc hơn cả Tử Thần hôn của ta, trúng nó thì người sẽ trở nên yếu ớt vô năng, trí tuệ lập tức hàng! Cũng giống như người

hôm nay, vậy mà không để ý đến tính mạng, liều mạng để bảo vệ người, cô gắng hiểu lầm người đàn ông kia?”

U Nhược vết thương chồng chất, tơ máu nồng đậm không ngừng từ khước miệng hắt chảy ra, chỉ là vì Nhiếp Phong, nàng vẫn chém đinh chặt sắt đáp: “Không! Cho dù biết rõ là sai, nhưng làm sai, dù sao cũng tốt hơn so với không làm gì cả!”

Đúng vậy! Đây chính là tiếng lòng nghiêm chỉnh thật sự của nàng ta! Làm sai, so với cái gì cũng không làm còn mạnh hơn; có can đảm, lại so với không dám yêu thì càng mạnh hơn!

Nàng chính là một người như vậy! Rõ ràng nàng biết rõ mình yêu Nhiếp Phong, với thân phận của nàng, mình sẽ thâm hiểm như thế nào kết cục; nhưng, cho dù rõ ràng kết cục sẽ biến thành như vậy, nàng vẫn sẽ tiếp tục, dũng cảm mà yêu!

Hắc Đồng cười lại, cười càng tà, đôi mắt yêu mị của ả nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không biết xấu hổ của U Nhược, cách một lúc lâu, từ đầu đến cuối lại cười to nói: “Tốt! Hay cho câu rõ ràng là sai, nhưng làm sai so với không làm còn mạnh hơn! Vì câu nói này, con mắt đen của ta sẽ cho người thêm một cơ hội làm sai!”

Nàng vội vàng giơ tay lên, một vật màu đen đột ngột bắn ra, bắn thẳng về phía U Nhược. U Nhược thương thế quá nặng, thân thủ vẫn mạnh mẽ như cũ, tay phải quơ một cái, đã đem món đồ kia nhét vào lòng bàn tay. Vừa nhìn qua, vật này, nguyên lai là một viên thuốc đen bóng trong suốt.

“Cái này... Cái gì!”

“Rất đẹp phải không? Thứ đẹp luôn rất độc, tựa như ta và người, trước đây người cũng không phải là ích độc lắm sao? Viên thuốc đen này, đúng là chỉ mình ta mới có giải dược – thần hôn!”

Ồ? Hôn của thần tử? Vì sao Hắc Đồng lại giao đủ số cho U Nhược nụ hôn tử thần, mặc dù Nhiếp Phong vẫn không thể kêu khóc, giống như phế nhân nhưng chợt nghe thấy bốn chữ của thần hôn, hắt mớ hồ có dự cảm bất thường, Hắc Đồng, lại muốn chơi trò biến thái của ả!

Quả nhiên! Hắc Đồng tràn đầy thâm ý nhìn chăm chăm U Nhược, cười tà dị nói: “Ta thích nhất trông thấy người khác

đưa ra lựa chọn trọng đại, ta đã trừng trị Nhiếp Phong, mục đích đã đạt được, sinh tử của hắn đối với ta mà nói đã không còn trọng yếu nữa! Tiểu oa nhi, để ta nói cho ngươi biết! Trừ giải được, nộ hồn tử thần còn có một phương pháp phá giải, ta là ma nữ, đương nhiên sẽ không từ bi cho ngươi giải được. Ngươi nếu muốn cứu Nhiếp Phong, liền chỉ có một phương pháp...”

Hy sinh chính mình, nuốt vào nộ hồn của thần chết, dùng chính mình làm chất dẫn độc, kết hợp với hai môi Nhiếp Phong, dùng độc để “Dẫn” độc, thu toàn bộ độc tố trúng từ môi của hắn vào trong cơ thể mình., Như vậy, hắn không cần phải chết, càng sẽ khôi phục lại như bình thường trong thời gian nửa chén trà, có điều ngươi ngàn vạn lần phải nhớ kỹ: “Bản thân ngươi sẽ hấp thu toàn bộ kịch độc của hai loại nộ hồn Tử Thần, ngươi tuyệt đối sẽ không hành động trước không đợi được rồi mới chậm rãi chờ chết như Nhiếp Phong, ngươi sẽ độc phát thân vong trước khi Nhiếp Phong khôi phục lại!”

“Ngươi thậm chí còn không có cơ hội nghe Nhiếp Phong nói sau khi khôi phục lại – câu nói đầu tiên!”

Long! Không thể tưởng được, đây chính là cơ hội mà Hắc Đồng cung cấp cho U Nhược lựa chọn, chẳng phải là nói U Nhược chỉ có hai con đường.

Một, là Càn mở mắt nhìn Nhiếp Phong chết trước mặt mình!

Thứ hai, đó là nàng đã chết trước mặt hắn!

Chỉ một thoáng, U Nhược trừng mắt nhìn nộ hồn tử thần trong lòng bàn tay mình, cả người không ngừng run rẩy, trong lòng không ngừng giãy dụa, giao chiến. Mà vẻ mặt Nhiếp Phong lúc này cũng tái nhợt!

Hắn cũng không nghĩ tới, bản thân vốn là gấp gáp trở về uống chén canh kia, vốn là ném thử tâm nguyện của nàng mà quay về, hôm nay muốn hại U Nhược, khiến nàng tiến thoái dung túng, ngược lại trở thành bùa đòi mạng nàng...

Hắc Đồng nhìn U Nhược, lại nhìn Nhiếp Phong, đấu đá với tà dị cười nói: “Rất khó lựa chọn, có phải hay không? Tiểu oa nhi, bất quá ngươi cũng đừng quên! Độc của Nhiếp Phong sắp

phát tác, nếu người không quyết định thật nhanh, hắn sẽ không còn thuốc nào cứu được...”

“Ta đã không có tính nhẫn nại để xem kết cục như thế nào, bởi vì ta đã sớm biết kết cục...” Con mắt đen nhẹ nhàng liếc nhìn U Nhược một cái, thành thật không khách khí chê cười:

“Thiên Kim tiểu thư sống an nhàn sung sướng như người, rất dễ động tâm với những nam nhân như trông như mẩu. Thế nhưng, chỉ có ta mới biết được mấy tiểu thư các người gọi tình là phù phiếm thế nào, nhàm chán đến mức nào, không chịu nổi một chút khảo nghiệm nào cả...”

“Người vẫn là ngoan ngoãn kẹp đuôi trở về bên cạnh cha người làm nũng đi! Hắc đồng ta đã không thể nổi hứng thú nhìn tiếp nữa, gặp lại, trẻ con! Tạm biệt rồi, Nhiếp Phong!”

Hắc Đồng cười, thân hình đã theo tiếng cười rộ lên, tia chớp lướt ra ngoài cửa sổ, chỉ có thể không quên quay đầu lại nhìn Nhiếp Phong, cười nói: “Nhiếp Phong, nếu lần này người có thể may mắn được cứu, nếu người cho rằng lần này mình thất bại không cam lòng, có thể đến Thiếu Lâm Tung Sơn tìm ta Hắc Đồng, Hắc Đồng ta tùy thời hiện thân ở hậu giáo! Tuy nhiên, cũng đừng quên mang Đạt Ma đến đây, nếu không...”

“Hắc Đồng ta chưa hẵn sẽ hiện thân báo thù cho người! Ha ha...”

Thiếu Lâm ở Tung Sơn? Vậy chẳng phải là Thiếu Lâm tự của hòa thượng sao? Hắc Đồng một ma nữ, sao lại ở trong Thiếu Lâm tự?

Trong tiếng cười tà, cuối cùng con mắt đen cũng biến mất trong màn đêm ngoài cửa sổ. Chỉ còn lại U Nhược và Nhiếp Phong bên trong Phong các, chỉ còn lại một người cục diện rồi rầm không cách nào thu thập, đang thu thập, đợi một người lấy mạng thu thập!

Người này chính là U Nhược!

U Nhược vẫn hoang mang nhìn nụ hôn của Thần chết trong lòng bàn tay mình, đôi mắt như hiện lên vô số ý niệm, có thể thấy được trong đầu nàng đang hỗn loạn không chịu nổi, thật ra lúc này nàng đang thật sự do dự, có lẽ chỉ có một ý niệm -

Ăn? Hay là không ăn?

Nếu như hắn không ăn Tử Thần hôn, Nhiếp Phong sẽ phải chết ngay trước mắt nàng, thì làm sao nàng có thể bảo tồn tính mạng của mình, mà có thể nhẫn tâm như vậy?

Phàm gian này sống không bằng chết, nhưng người sẽ không chết thật sự là rất nhiều rồi! U Nhược nghĩ, bản thân dù sao cũng phải về tới Tiểu Trúc giữa hồ, một bóng người lẻ loi mà chết già, dựng đứng ngang dọc cũng sẽ sống không bằng chết, chi bằng...

Nàng tình nguyện sai! Tất cả đều là vì yêu!

Tâm niệm quyết định, nàng lập tức không do dự nữa, đột nhiên vẩy đầu nhìn Nhiếp Phong, cười khổ nói: “Phong, ta không biết ngươi đã biết bao nhiêu chuyện của ta, ức chế hoặc, ngươi vẫn không biết, nhưng... Hắc Đồng chân chính đã xuất hiện, tin rằng... ngươi đã không cần hoài nghi ta là Hắc Đồng nữa, đáng tiếc... Ngươi đã đọc phát gần hết, ta cũng không có thời gian giải thích cho ngươi về sự việc ta không có sát sóng đoạn, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta... vốn là con gái độc sinh của hùng bá - U Nhược!”

Sự thật này, Nhiếp Phong đã sớm biết! Đáng tiếc lúc này ngay cả cái miệng hắn cũng không có, hắn không thể nói cho nàng, hắn chỉ có thể nhìn nàng! Nhìn ánh mắt vạn niệm đều đã xám xịt của nàng, hắn không khỏi âm thầm kinh hãi, chẳng lẽ... Nàng thật sự muốn...

A! Không... Đừng nên như vậy! Đừng nên như vậy! Nhiếp Phong gào thét trong lòng!

Nhưng mặc dù trong lòng hắn đã hò hét cả ngàn vạn lần nhưng U Nhược vẫn bước lên con đường này! Nhiếp Phong thấy nụ hôn thần tử trong tay U Nhược ở gần miệng còn như đứt quãng: “Phong, ngươi biết không? Ta sẽ lén lút... theo dõi ngươi tiến về Thành Hoàng thánh, ta... Thực sự rất cảm kích ngươi... ngươi coi ta là thân nhân., Bởi vì cả đời này của ta, ngay cả cha ta, cũng không xem ta là thân nhân... Đồi đãi, thậm chí... không xem ta là người, chỉ coi ta là một sủng vật...”

Lúc này hai mắt U Nhược ẩn hiện lệ quang, có chút ghen ngào khó tả, nhưng nàng vẫn cố nén không để Nhiếp Phong khóc trước mặt, chỉ vì nàng đã không còn là một con sủng vật;

Vì người trong lòng, nàng kiên cường hơn bất cứ ai, cái gì nàng cũng không sợ, ngay cả chết cũng không sợ!

“Chỉ có người mới có thể... đem ta coi là một người, người mới có thể đối xử tốt với người khác như thế...”

“Ta... Vốn dự toán trước khi rời đi, cho người uống canh canh do ta làm, nhưng... Nhưng canh đã nguội, mà người lại không thể động la lên, Thang đã... nếu uống nữa thì...”

Nàng nói ngưng đầu trong địa lao nhìn Nhiếp Phong như muốn tranh thủ nhìn hắn một cái. Vô Hối cười nói: “Phong, bất luận người vẫn đang trách ta hay không, người đối với tâm ý của ta rất sâu sắc... Ta không biết báo đáp, chỉ có thể...”

“Một chết tạ ơn!”

Lời vừa nói ra, U Nhược không chần chờ nữa, sảng khoái nuốt cái nộ hôn của Thần chết xuống. Tiếp theo thân thể hắn mở ra, liền lóe đến trước mặt Nhiếp Phong, hai miếng môi son, đã in sâu vào hai môi Nhiếp Phong!

Đúng! Đã sống không bằng chết, không bằng quyết định vì tình yêu, cái chết mới là cao trào cuối cùng của chuyện tình yêu!

Nộ hôn này, là lần đầu tiên của kiếp này kiếp này, cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời Nhiếp Đồng, thế nhưng không ngờ lại là lần cuối cùng của nàng!

“U Nhược...” Nhiếp Phong gào thét trong lòng, hắn không thể để cho U Nhược chết vì hắn như vậy, cuộc đời nàng đã tịch mịch đáng thương như vậy, thời gian dài nàng được cha nàng hùng bá U Cầm, cả đời chưa từng chiếm được chút âm áp nào trong nhân gian. Nàng càng không biết cái gì là âm áp ở nhân gian, cái gì là sai. Sự âm áp ở nhân gian đối với nàng mà nói chỉ là những từ như mờ ảo không thể sánh bằng, cho nên nàng mới có tư tưởng kiêu ngạo.

Nhưng mà, khi nàng đã hiểu sự âm áp ở nhân gian là lúc nào, khi nàng đã hiểu tự do cũng không nên lấy tính mạng những người khác đổi lấy, khi nàng quyết định thay đổi bằng đau đớn, không còn kiêu ngạo ngang ngược như trước nữa, tại sao ông trời không cho nàng một cơ hội làm người lần nữa?

Vì sao lại khiến nàng ta chết vì hắn?

Không sao không, không phải chứ!

Nhiếp Phong tỉnh linh phát giác, hắn đối với nữ hài đáng thương dũng cảm vì hắn mà chết kia, chẳng biết tại sao lại có một loại cảm giác khó hiểu; hắn không muốn nàng chết, cũng không nỡ rời khỏi hắn, tựa như lúc trước hắn không nhận được “Mộng” rời khỏi hắn...

Chẳng lẽ... Hắn thích... nàng?

Đúng! Hắn thích cô ấy, ngay khoảnh khắc U Nhược nuốt lấy nụ hôn của thần chết, hắn đã rất yêu cô ấy, chắc chắn sẽ nói cho cô ấy biết mình một mình thích cô ấy! Hắn thích cô ấy!

Hắn hối hận vì sao mình lại cùng lúc tưởng niệm mộng, thích lên một cô bé khác! Nhưng rất nhiều khi, khi tình cảm sắp tới, ai cũng không khống chế được! Ai cũng không dự phòng được! Hơn nữa điều đó không có nghĩa là, hắn không yêu cô gái trước kia nữa!

Hắn càng thống hận chính mình vì sao tới giờ phút này, mới có thể khẳng định chính hắn yêu nàng, chỉ vì... đã quá muộn! Hắn không cách nào nói với nàng - hắn thích nàng!

Không thể cho nàng nửa điểm hạnh phúc, hạnh phúc! Tất cả đã quá muộn!

Hắn cảm thấy thân thể và miệng của mình tuy rằng vẫn không cách nào cử động mảy may, nhưng cổ độc tính trong cơ thể đã giống như sóng lớn, mãnh liệt trào tới trên môi U Nhược. Hắn còn phát giác, khuôn mặt U Nhược đã dần dần hiện lên một cổ hắc khí, hắc khí càng dần dần hạ xuống, tuôn thẳng tới đan điền nàng...

Xong rồi! Chỉ cần khí đen vừa đến đan điền, nàng sẽ hồn phương đứt thành từng khúc, chỉ là, ngay cả trước khi khí đen còn chưa tới đan điền, hai tầng hôn mê đã mang về đơn bạc u nhược mê tơ tằm, toàn thân mệt mỏi; nàng dán sát môi Nhiếp Phong, dĩ nhiên vô lực dời đi, thân thể của nàng, bắt đầu dần dần bị liệt, nàng cứ như vậy dán chặt lấy Nhiếp Phong, thân thể không tự chủ được mà từ từ trượt xuống, nhưng mà...

Dù cho cô đã mềm đến mức rơi xuống đất nhưng không muốn tách khỏi Nhiếp Phong. Cô tận lực ôm chặt lấy chân Nhiếp Phong trước khi chết, ôm thật chặt lấy sự ấm áp mà cô mong

chờ. Một nam nhân đáng để cô không tiếc lấy tính mạng đi cứu giúp, máu tươi không ngừng tuôn ra từ miệng cô, cô vẫn cố gắng vẫy gọi nàng., Y nhìn Nhiếp Phong đầy thâm tình, hơi thở mong manh: “Phong, cảm ơn... Người.... Ta... Cuộc đời... khoái hoạt nhất... khoái hoạt nhất... Thật sự, khi... phát hiện ra người là... Ta lập... Khi, ta vui vẻ cỡ nào..... vào thời điểm đó...., Ta... Thật sự cực... Không hy vọng...chính mình... Là con gái của hùng bá... U nhược, ta hi vọng bị lừa gạt... Mình thật sự... chân chính là kiếm vũ, vĩnh viễn... Nhưng ở chỗ người... thân thể, cho người mỗi ngày... Làm canh, biến không tốt... liền ngày mai làm, đáng tiếc, ta... Thời gian gặp người... Thật sự... Quá ngắn, đáng tiếc... Ta thật sự không... Là...Kiếm... nhảy...”

Nhiếp Phong nhìn nàng, nhìn nàng trong miệng tuôn máu như suối, quật cường không để mình rơi lệ. Y rất muốn nói cho nàng biết, nàng... Ở trong lòng y, vẫn luôn là kiếm vũ, y... kiếm vũ thích nhất!

Tuy rằng độc của hắn đã bị hút đi hết, nhưng thân thể và miệng của hắn cũng cần một khoảng thời gian ngắn mới có thể khôi phục lại. Hắn vui vẻ nhớ lại Hắc Đồng từng nói, thậm chí còn không đợi Nhiếp Phong diệt trừ xong độc tính đã nói ra một câu, vậy... Hay là sắp chết rồi?

Không được! Nhiếp Phong cuống cuống hét lên, cũng cuống quýt vận chân khí, ý đồ cố gắng gọi ra ngoài, hắn nhất định phải nói cho nàng biết trước khi U Nhược chết, hắn thích nàng! Hắn nhất định phải cho nàng nửa điểm hạnh phúc!

Đáng tiếc, nhân sinh đã là như thế, luôn mang theo vô số tiếc nuối, bất luận tình yêu của hắn đối với nàng sâu bao nhiêu, cũng chỉ có thể vẫy ở trong lòng, không thể nói hết ra! Không thể khiến nàng mỉm cười mà kết thúc!

Còn lúc này U Nhược đang hấp hối, nàng đang nắm chặt hai chân Nhiếp Phong, cũng đã không muốn từ từ buông lỏng, chỉ vì một tia khí lực cuối cùng của nàng cũng sắp hết, thế nhưng nàng đành cười khổ một tiếng, phun ra câu nói cuối cùng của nàng:

“Phong, ta biết... Nữ hài tử... Không nên nói bậy... uế ngữ, nhưng... Ta vẫn... rất muốn nói lại lần nữa... ngôn uế ngữ,

ngươi, ngươi, thật... Con mẹ nó... Nhiếp Phong...”

“Ta là... yên tâm... Không dưới....”

“Nhiếp... Phong!”

Chỉ Phong mới xuất hiện, U Nhược rớt cuộc cũng ngã xuống, hoàn toàn té xuống!

Cùng lúc đó Nhiếp Phong cuối cùng cũng khôi phục lại hoàn toàn, cuối cùng hắn cũng có thể nói chuyện, hắn không khỏi điên cuồng gào thét hết tất cả dũng khí lực của bản thân -

“U Nhược!”

Hắn tên rất thô lương, vô cùng bức thiết, vô luận là ai cũng có thể nghe ra sự quan tâm ẩn chứa trong lời nói của hắn, ái mộ. Đáng tiếc, U nhược không có phúc khí tốt như vậy, có thể nghe thấy hai chữ Nhiếp Phong, nữ tử xinh đẹp luôn mỏng manh như vậy, nàng đã không nghe thấy gì cả!

Nàng ta đã đi từ lâu rồi!

Tựa như một đóa hoa rơi trong gió, mang theo tâm sự chưa viên mãn, buồn bã bay đi...

Mưa rơi càng lúc càng lớn, dường như Thương Thiên cũng vì nữ tử “Không bờ” này mà khóc thét.

Nhiếp Phong lặng im ôm chặt lấy U Nhược đang dần ngổl trên mặt đất, bởi vì, hắn vừa mới khôi phục khí lực, đã dùng hết mọi phương pháp cứu sống nàng, nhưng nó vẫn làm cho phản hồn mất hết khả năng.

Hắn hiện giờ chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, bất chấp tâm lực cả đời liều mạng ôm nàng.

Cho nàng cảm thấy sự ấm áp khi còn sống sẽ là thứ mà nàng khát vọng có được.

Rốt cuộc nàng cũng khát vọng được ấm áp nhất. Đáng tiếc là sau khi chết rồi.

Chỉ thấy nam tử hắn đường đường, khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt, hơn nữa thần sắc tương đối uể oải, hắn xem ra đã hoàn toàn sụp đổ, hắn đột nhiên đưa tay nâng chén canh lên trên bàn, bát canh kia âm u muốn mức cho hắn mấy đêm, chén canh kia sớm đã nguội lạnh, “Chết” rồi, hắn đem canh đến

trước mặt nàng, nói: “U Nhược, ngươi... Ngươi thấy chưa? Cái này... Ngươi làm canh cho ta, ngươi... Không phải vẫn luôn... Hy vọng... Ta uống... Nó...”

Nhiếp Phong nói, nước mắt chảy ròng ròng, một mặt đổ nước vào trong bụng, sau đó còn khen: “A, thực... Quá rượu, U Nhược, không, kiếm vũ, kỳ thực... Ngươi làm canh, vô luận là... Hay là... Hay là uống, ta đều sẽ... uống nha. Ngươi thường xuyên... nụ cười trên mặt không để ý, ta nhất định... vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ, kiếm vũ, ngươi... biết vì sao không? Bởi vì...”

“Ta thích ngươi!”

Đúng! Hắn thích cô ấy, đáng tiếc không cách nào biết được lúc cô thích cô ấy, hắn mới nói hắn thích cô ấy...

“Kiếm vũ, làm sao... Ngươi... Không đáp... Ta? Ngươi... Ngươi không nghe thấy... lời nói của ta sao? Kiếm Vũ, ngươi đáp ta đi! Ngươi đáp ta...”

“Ta cầu ngươi, ngươi... đáp... Ta đi, kiếm vũ,... kiếm vũ của ta, u nhược...”

Nhâm Nhiếp Phong, gọi thế nào, mặc cho hắn kiệt lực gào thét, mặc cho hắn kêu tới mức nước mắt rơi lã chã, khóc không thành tiếng, U nhược, vẫn mịt mù không có phản ứng, vẫn không trả lời hắn. Tâm của nàng, theo thi thể lạnh như băng của nàng, chìm xuống Hoàng Tuyền; đáp hắn, chỉ có gió lạnh ngoài cửa sổ...

Gió lạnh như khóc như than.

Nhưng mà, ngoài cửa sổ gió lạnh biết Nhiếp Phong biết rõ một trái tim U Nhược, phía trên một cây đại thụ cách xa ngoài cửa sổ vẫn còn một người đang lắng nghe Nhiếp Nhược khóc lóc kể lể.

Người này rõ ràng là Hắc Đồng!

Chỉ thấy mưa gió đầy trời đã làm áo đen bó sát người nàng ướt đầm, mái tóc dài đen nhánh của nàng cũng đã ướt, cũng như vô số nước mắt rơi xuống mặt nàng.

Ma nữ chảy xuôi, có trả lời hay không cũng là nước mắt màu đen?

Chẳng phải Hắc Đồng đã sớm nói với U Nhược, nàng không có hứng thú với kết cục của nàng sao? Sao bây giờ vẫn đứng ở ngoài cửa sổ nhìn trộm nàng? Có thể thấy nàng không thật tâm.

Thật ra nàng cũng rất muốn biết kết cục ra sao? Rất muốn biết cô gái có bộ dáng như nàng, thích nói những lời ô ngôn uế ngữ này sẽ lựa chọn như thế nào?

Vui vẻ, ngay lúc Hắc Đồng đang mờ mịt nhìn tình cảnh trong cửa sổ, một thanh âm vang lên sau lưng nàng, thờ dài nói: “Tựa hồ ngươi đang khóc.”

Hắc Đồng chợt nhìn âm thanh này, nhưng không quá kinh ngạc, có lẽ nàng đã nhận ra âm thanh này, nàng chỉ nói: “Là ngươi? Ma Nương? Không ngờ ngay cả ngươi cũng tới?”

Nói xong chậm chậm quay đầu lại.

Ma Nương? Ma Nương là ai? Cũng mang theo Hắc Đồng?

Chỉ thấy chỗ Hắc Đồng đang đứng là bóng dáng một nữ nhân, thân ảnh của nữ nhân này, rõ ràng chính là Nhiếp Phong một mực tôn kính và chăm sóc hẩn nhất - Dung bà!

Trời ạ! Dung bà có bộ dáng hiền lành lại có danh hào đáng sợ như vậy – Ma Nương?

Ma Nương này còn nói: “Ngươi không ngờ rằng ta cũng sẽ tiến vào thiên hạ? Ài, ta làm sao mà đoán được, Hắc Đồng biến thái tà ác nhất của chúng ta lại vì Nhiếp Phong mà rơi lệ?”

Hắc Đồng phản bác:

“Ta không có rơi lệ!”

Ma Nương thờ dài: “Hắc Đồng, đừng quên ta đã già bao nhiêu, đừng quên ta đối với nhân sinh xem thấu triệt đến cỡ nào, lúc này tuy rằng có mưa to, nhưng ngươi vừa rồi hạt nước mắt kia, trốn không thoát một đôi mắt già nua của ta, cũng không lừa được ta...”

Hắc Đồng còn đánh trả: “Con cũng chưa chắc đã tốt hơn ta, con lại thay ta đặt nộ hôn của Thần chết lên người Nhiếp Phong ăn, chẳng phải cũng từng rơi nước mắt già nua à?”

Ma Nương ngẩn ra: “Ngay cả điều này mà người cũng biết?”

Hắc Đồng cười lạnh: “Ta tuy không giấu được người, nhưng người cũng đừng hy vọng xa vời có thể gạt được ta.”

Nói xong lại lườm Ma Nương một cái: “Bất luận thế nào, người cũng rất cảm ơn người đã hợp tác với ta, dưới nụ hôn của Nguyệt Bính Tử Thần.”

Ma Nương nghe vậy thở dài nói: “Người không cần cảm ơn ta! Vì kế hoạch của chủ nhân, mọi chuyện đều đáng lý phải làm. Chỉ tiếc, khổ cho Nhiếp Phong là đứa trẻ chân thành, cũng khổ nỗi tình cảm sâu đậm kia...”

Nàng nói Nhiếp Phong bên trong không khỏi nhìn vào cửa sổ cùng với U Nhược đã chết, thở dài thật sâu nói: “Nhiếp Phong, U Nhược, hai người các người đều là trẻ con tốt, Dung Bà... Không! Ma Nương ta nếu không phải đệ nhất hộ pháp của chủ nhân, nhất định sẽ rất hi vọng có một đôi nữ nhân như các người...”

Nói xong, nàng lại chảy nước mắt.

Hắc Đồng, Tuyết Đạt Ma và Kinh Vương là hóa thân của Tam đại nhân dưới trướng bà ta, mà Độc Cô một phương và Thú Tâm Quỷ lại là hai đại sứ giả dưới trướng bà ta; mà Ma Nương này không thể tưởng được là hộ pháp đệ nhất dưới trướng bà ta, võ công của bà ta liệu có kinh người như Hắc Đồng hay không?

“Ma Nương, đừng thương tâm, chẳng lẽ người không nhớ rõ, U Nhược, chắc chắn là không thể chết được. Cái giọng điệu chết chóc của ta, sẽ chỉ làm cho nàng giả chết mấy ngày, qua mấy ngày, nàng lại hồi phục khí tức, có điều nếu như U vẫn hôn mê không được giải được của ta trong vòng một tháng, nàng cũng sẽ chết theo thời gian đó...”

Ma Nương gật đầu:

“Ta nhớ rõ, đây cũng là một trong những kế hoạch của chủ nhân, cho nên người mới cố ý làm U Như giả chết, cố ý kích thích Nhiếp Phong đến Thiếu Lâm tìm người?”

Hắc Đồng đáp: “Đúng vậy! Hơn nữa chẳng những Nhiếp Phong, tin tưởng Bộ Kinh Vân sẽ đến, cái này, chính là kế hoạch cuối cùng của chủ nhân “Ma độ chúng sinh”!”

Kế hoạch cuối cùng? Rốt cuộc chủ nhân của cô có kế hoạch gì? Chủ nhân của cô thật sự là hắc vụ cứu cô trong đêm diệt môn, cô thật sự là ma?

Ma, rốt cuộc sẽ có kế hoạch gì với nhân gian?

Ma Nương lại nói tiếp: “Thế nhưng vì món kế hoạch này ngược lại đã làm khó ngươi rồi. Chỉ vì chủ nhân có hoài nghi tới lòng trung thành của mình đối với Tuyết Đạt ma, cho nên mới luôn ra lệnh cho bí mật của kế hoạch này. Cho dù lần này hấn đến đây dùng cái chết của U Nhược, Dẫn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đến Thiếu Lâm, ngươi cũng chỉ có thể giả bộ như biến thái và tùy hứng của bản thân mới có thể đối phó với bọn họ, trên thực tế...”

Trên thực tế, trên thực tế Hắc Đồng căn bản không muốn đối phó phong vân, nàng chỉ là vì chủ nhân của nàng.

“Đừng nói nữa.” Hắc Đồng ngắt lời Ma Nương:

“Ta ghét nhất là những người có ân không báo ân, có cừu không báo đáp, chủ nhân năm đó có ân với ta, chỉ chút hiểu lầm này thì căn bản chẳng có gì to tát cả!”

Đúng vậy! Vì báo ân, vì báo thù, bà đã không tính toán với thế nhân, thậm chí Tuyết Đạt Ma luôn bên cạnh bà bà còn nhìn bà như thế nào. Dù sao bà cũng đã là một Ma nữ vạn động kiếp bất phục!

Ma Nương ảm đạm một lúc lâu, nhìn Ma nữ vẫn đứng ngạo nghễ trong mưa, một đôi mắt già cũng không khỏi hiện lên vẻ thương tiếc, nói: “Hắc Đồng, có một việc, ta không biết có nên nói hay không?”

Hắc Đồng liếc mắt nhìn nàng, nói: “Ngươi cứ việc nói.”

“Kinh Vương, đã tỉnh lại.”

Chợt nghe lời này, Hắc Đồng không khỏi biến sắc!

“Mẹ kiếp! Tên điên này vậy mà lúc chủ nhân thực hành lại tỉnh lại?”

Ma Nương đáp: “Đúng vậy, cho nên ta rất lo lắng cho ngươi, bởi vì hấn nhất định sẽ tìm ngươi.”

Đối với sự quan tâm của Ma Nương, tuy Hắc Tra không có chút biểu hiện nào, nhưng trong con ngươi âm thầm hiện lên một tia cảm kích, nhưng nàng rất nhanh liền cất giấu nó, nói: “Ta ngược lại không lo lắng cho mình, cho dù Kinh Vương đã luyện thành võ công cao hơn, mấy năm nay ta cũng không phải không có tiến bộ, chỉ lo hắn sẽ tìm một người gây sự...”

“Ai?” Hắc Đồng xác định nhìn Ma Nương, phun ra một cái tên rất đơn giản:

“Không Từ!”

“Ma Nương, ngươi nên biết, Không Từ kia là gì, trải qua tên Vương kia cũng sớm biết nàng là ai, nếu hắn thật sự đối phó với nàng, mới là đã kích trí mạng đối với ta nhất!”

Cái gì... Là sao? Không Từ? Ngay cả Không Từ cũng bị liên lụy ở bên trong?

Hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, Không Từ trở thành tỳ nữ trong thiên hạ, thân thể phiêu hốt, lại có quan hệ với Hắc Đồng hơn năm mươi năm? Điều này... Có phải là nguyên nhân Hắc Đồng có thể báo mộng cho Không Từ hay không?

Có phải đây là nguyên nhân vì sao Hắc Đồng biết Không Từ thích Nhiếp Phong?

Trời! Thân phận thật sự của Không Từ rốt cuộc là gì? Bản thân nàng ta cũng biết thân phận chân chính của mình là gì sao?

Nàng, rốt cuộc lại là Hắc Đồng...

Là ai?

Chương thứ chín, Không Từ.

Không Từ!

Hiện giờ mười chín tuổi.

Từ Thập Tuế bắt đầu bị phụ thân mang đến “Thiên hạ”, sau đó phụ thân hắn vì bang chủ hùng bá đi xa làm việc, một đi không biết kết cục. Không Từ chỉ có ở lại thiên hạ sẽ làm tỳ nữ, Khổ Hài lão phụ trở về, đáng tiếc nhiều năm qua, phụ thân hắn vẫn như cũ nghe tin tức xa vời.

Khổng Tử vốn bị thị tỳ phụ trách Hương Liên tra tấn, về sau nhận được từng bước kinh văn trợ giúp. Mặc kệ thị tỳ không phải tiếp tục nhận hương liên khí, cảnh sắc bất thường, năm năm trước bộ kinh văn tại Nhạc Sơn hồng hồng thủy biến mất, sinh tử không biết, san san hô yếu nữ, lại lần nữa mất đi chỗ dựa.

May mà còn có Nhiếp Phong.

Để phòng Khổng Tử bị người khác tra tấn, chẳng những Nhiếp Phong chủ động cầu Hùng Phách ban cho Khổng Tử làm tỳ nữ, mà thỉnh thoảng lại quan tâm đến nàng. Hai người độ dài năm năm, Khổng Tử cuối cùng sinh tình với vị chủ tử mà nàng đối xử một cách bình đẳng này, chẳng qua là từ đầu đến cuối vẫn tự giác địa vị hèn mọn, không dám đem tâm sự dốc lòng kể với nàng.

Phương hoa của Khổng Tử mười chín tuổi vẫn luôn dễ dàng đôi tay với một chủ tử khác, như là hàng hóa. Thế nhưng từ thiên cổ tới nay, địa vị của nữ tử Trung Quốc rất thấp, cổ sự của Khổng Tử cũng chỉ là một trong những câu chuyện bình thường của một thiếu nữ.

Nhưng mà, bất luận nàng lung lay như thế nào, nàng vẫn có một điểm không tầm thường, chính là không sợ thiên địa, không sợ hết thảy chính đạo nữ tử tử tử thần “Hắc Đồng” lại cũng vì nguy hiểm Khổng Tử sắp phải đối mặt mà quan tâm.

Rốt cuộc, vì sao thị nữ không quá để người ta chú ý này lại khiến hắc đồng quan tâm?

Lẽ nào...

Khổng Tử, bản thân chính là một bí mật kinh người? Bí mật một cái thậm chí so với Hắc Đồng còn kinh người hơn?

Chương thứ mười, đôi mắt ác ma...

Cái này lại là...

Mộng?

Đúng vậy! Khổng Tử có thể xác định, đây nhất định là nằm mơ! Chỉ vì bây giờ nàng đang ở nơi này, căn bản không thể tồn tại ở trong thế giới hiện thực - mộng cảnh!

Nhưng thấy nàng bây giờ ở nơi đây, lại là một mảnh cảnh giới tối tăm bao la bát ngát, cảnh giới tối tăm này, khắp nơi đều là lửa cháy bốn phía, mà không gian trên mảnh đất khô cằn lại có vô số tượng phật màu đen.

Những tượng phật màu đen lơ lửng giữa không trung, cao chừng sáu thước, tất cả đều do hắc thiết tạo thành, mỗi vị xem ra cũng nặng chừng mấy trăm cân, Thiết Phật nặng nề như vậy lại có thể chìm nổi giữa không trung, có thể nói là vô cùng hoang đường, nơi này nếu không phải là mộng cảnh, còn có thể là nơi nào?

Từ sau khi Hắc Đồng xuất hiện trong giấc mơ của Khổng Tử, mỗi đêm Khổng Tử đều có những giấc mộng kỳ quái khác nhau, chỉ có điều không ai giống như giấc mộng tối nay, nàng lại vô cùng rõ ràng mình đang nằm mơ!

Chẳng lẽ, giấc mơ này đã qua một ít an bài? Đây là giấc mộng người nào đặc biệt an bài cho nàng?

Khổng Tử cũng không hề cô độc lâu, ngay khi nàng đang ở trong giấc mơ này tiến lên, rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy một người cực kỳ có khả năng được sắp xếp ở trong mộng!

Chỉ thấy cách phía trước nàng không xa, đang nằm ngang một cỗ phật ngủ màu đen to lớn vô cùng, rộng hơn mười trượng, cũng được rèn từ hắc thiết, thật là kỳ quái! Dọc đường nhìn thấy, sao lại lấy nơi này bày đầy hắc phật to nhỏ?

Ngàn vạn chùa chiền ở nhân gian, Phật được cung phụng, không ngoài “Kim Diêu”, “Thạch trác”, thậm chí được điêu khắc bằng gỗ, nhưng chưa từng nhìn thấy Phật màu đen, Khổng Tử tấm lòng nghĩ: Hắc Phật? Lẽ nào đại biểu cho không phải là Phật mà thế nhân kính ngưỡng? Mà là...

Phật trong địa ngục!

Nơi này là địa ngục?

Không sai! Nơi này có thể thật sự là địa ngục!

Đất đai nơi này cũng bốc lên từng ngọn lửa riêng, khí tức tử vong tràn ngập khắp nơi, chỉ có Địa ngục mới có thể tràn ngập khí tức tử vong!

Mà tất cả khí tức tử vong ở nơi này đều cuộn cuộn đến một người, một người ngạo nghễ đang đứng trên cự hình hắc phật!

Khổng Tử chợt thấy bóng người trên pho tượng Phật này trong chốc lát liền hoàn toàn hiểu rõ!

Người sắp xếp cho nàng giấc mộng này nhất định là nàng!

Tử khí tràn ngập trong không gian ảm đạm này nhất định đều bắt nguồn từ nàng!

Bởi vì chỉ có bà mới có được khí tức tử vong nồng đậm như vậy!

Chỉ có bà ta mới xứng làm ác ma gian ác nhất trong địa ngục!

Ma nữ ma ác nhất —

Hắc Đồng!

“Khổng Tử, đã lâu không gặp...”

“Từ khi chia tay đến giờ không có việc gì chứ!”

Cho dù trong mộng cảnh lần trước, từ đầu đến cuối Hắc Đồng nằm trong một cỗ thiết quan, khiến Khổng Tử không cách nào nhìn thấy mặt mũi nàng, lần này Hắc Đồng lại há miệng, Khổng Tử lập tức nhận ra bóng người đứng ở trên cự phật là “Hắc Tra”.

khẩu âm đặc biệt của Hắc Đồng, giống như được chân khí hùng hồn đè nén mà ra. Nó trầm thấp mà lạnh lẽo, cùng với lời nói của Bộ Kinh Vân có hiệu quả tương tự, chỉ cần nghe qua một lần, liền làm cho người cả đời khó quên. Trong giọng nói của nó có một loại ma lực đặc thù, Khổng Tử đương nhiên cũng không thể quên, cho nên vừa nghe thấy, vẫn lập tức nhận ra thanh âm của cô.

Tuy đây là Khổng Tử Kinh vừa câu được Hắc Đồng, nhưng Hắc Đồng cũng không khiến nàng có nửa điểm thất vọng!

Cho dù lúc này Hắc Đồng đang đứng thẳng lưng về phía Khổng Tử, xương sống nàng đập dưới chân một cỗ khí thế ngông cuồng, cỗ dũng khí như Thiên Địa Thần Phật cũng theo không sợ hãi như nàng, thực không mất đi là —— một đời thiên kiêu! Một đời ma nữ!

Mặc dù trong lòng Khổng Tử cũng đang tán thưởng khí thế khiếp người của Ma nữ này, nhưng mặt nàng vẫn không chút thay đổi. Lúc này, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nằm mộng sẽ có con mắt đen như lần trước khiến nàng giật mình. Nàng chỉ bình tĩnh cau mày hỏi: “Là ngươi? Con ngươi đen?”

“Ngươi, vì sao lại xuất hiện trong giấc mộng của ta?”

Ngữ khí của Khổng Tử không mấy khách khí, bởi vì nàng biết Hắc Đồng vì thu phục phong vân mà đến, nàng tuyệt đối không cho phép nàng làm như vậy.

Hắc Đồng nghe vậy chỉ cười khan một tiếng, vẫn quay lưng về phía Khổng Tử, mĩa mai.

“Khổng Tử, Hắc Đồng ta hảo tâm thăm hỏi ngươi, ngươi lại đối với ta không chút khách khí nào? Lẽ nào ngươi muốn ta dùng thô ngôn uế ngữ mắng ngươi, ngươi con mẹ nó vừa rồi vui vẻ?”

Khổng Tử nói: “Ngươi vì thỏa mãn ham muốn chinh phục một người, tận lực đối địch với Phong thiếu gia và Vân thiếu gia, đem khoái hoạt cá nhân xây lên thất bại của người khác, thử hỏi có thể nào khiến người ta thích ngươi? Là khách khí với ngươi ư?”

Hắc Đồng sau khi nghe xong cũng không khách khí từ trả lời:

“Khổng Tử, ngươi thật là con mẹ nó cả gan! Ngươi có biết, Thần Nhân Ma Yêu khắp thiên hạ đều có thể mắng ta như vậy không? Nhưng ngươi, ngươi lại không thể mắng ta như vậy!”

Lời nói của Hắc Đồng mang lại sự chậm rãi, tựa hồ một câu nói của Khổng Tử vừa rồi đã làm đau lòng nàng.

Không phải nàng đã sớm bất chấp mọi giá, không thêm quan tâm bất luận người nào chửi rửa nàng? Bây giờ vì sao một câu quan tâm đến Khổng Tử như thế? Nàng lại quan tâm nàng như thế?

Khổng Tử lại nói: “Vì sao ta không thể mắng ngươi như vậy?”

“Bởi vì...” Hắc Đồng trầm mặc nửa ngày, một mặt quay đầu đáp: “Ngươi có thể sống sót, hoàn toàn bởi vì ma nữ thể nhân ta chửi rửa...”

“Giữa ngươi và ta, có một đoạn...”

“Quan hệ không thể cho ai biết!”

Lời vừa nói ra, Khổng Từ khẽ giật mình tại chỗ!

Nàng giật mình, một là vì lời nói của Hắc Đồng, nàng không rõ, vì sao Hắc Đồng lại nói nàng có thể sống đến bây giờ, toàn bộ là vì nàng? Nàng cũng không rõ, nàng chỉ là tỳ phụ khóa nhất, Hắc Đồng sao có thể dính líu gì đến nàng. Ngoài ra, Khổng Từ Từ vẫn còn giật mình, bởi vì Hắc Đồng đang nói chuyện, triệt để quay đầu lại, nàng rút cuộc lần đầu mặt đối mặt với Hắc Đồng, từ đầu đến cuối vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cái tên “Nữ tử” dám phản bội thiên địa - nữ tử tử tử!

Tuy gương mặt Hắc Đồng vẫn giấu sau lớp lụa đen và mặt nạ, nhưng có một đôi vật không hề che giấu, đó là...

Con mắt của nàng!

Cặp mắt mê hoặc dưới mặt nạ của nàng lưu chuyên!

Khổng Từ chính vì nhìn thấy ánh mắt của nàng, mới có thể giật mình!

“Ngươi...” Liếc thấy hai mắt của hắc đồng, khuôn mặt không khỏi lộ vẻ đại loạn, nàng dứt quãng nói: “Con mắt của ngươi... giống như đã từng quen biết, ta... hình như từng gặp qua ở nơi nào... Ngươi... Thân phận thật sự, đến... Cuối cùng là ai?”

A, thì ra là Khổng Từ chưa từng thấy qua Hắc Đồng, còn cho rằng con mắt Hắc Đồng hình như đã từng gặp qua?

Hắc Đồng chỉ liếc mắt nhìn Khổng Từ, lắc đầu cười nói: “Khổng Từ, ngươi cuối cùng cũng nhớ ra ta rồi nhỉ? Ngươi có biết, quan hệ giữa ngươi và Hắc Đồng ta, trên đời này không có bất kỳ ai có thể thay thế!”

Khổng Từ nhắc nhở nàng:

“Không cần quanh co lòng vòng nữa. Hắc Đồng, dường như ngươi còn chưa trả lời ta, ngươi rút cuộc là ai?”

Hắc Đồng đáp trúng: “Nếu muốn hỏi ta, ngươi trước hết phải làm rõ một chút —— thân phận thật sự của ngươi, là ai?”

Hắc Đồng đáp rất có kỹ xảo, trong lời nói hư hư thật thật, quanh co, giống như nhân sinh, nhưng mà Khổng Từ đương

nhiên không hài lòng với câu trả lời của nàng, nói:

“Xin đừng cố lộng huyền hư nữa! Ta chỉ là một thị nữ bình thường không có gì lạ, có thân phận chính thức gì không?”

“Thật sao?” Thiên chính đen trần ngập thâm ý hỏi lại, tiếp theo liền phun ra một đáp án lệnh Khổng Từ hết sức tặc lưỡi:

“Khổng Từ, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết, thân phận thật sự của ngươi, vốn là “Ác ma nhãn” của chủ nhân ta!”

Đôi mắt ác ma!

Khổng Từ nghe xong ngẩn ngơ, không sợ Hắc Đồng sẽ nói ra một đáp án vớ vẩn như vậy. Nàng vội vàng truy hỏi: “Ác ma? Ta... là một người có thân thể máu thịt, sao có thể là một con mắt? Ngươi đang nói đùa?”

Hắc Đồng nghiêm mặt nói: “Ta chưa bao giờ thích nói giỡn! Hôm nay cũng không phải là lúc nói giỡn! Đây là sự thật! Khổng Từ, ngươi chính là đôi mắt ác ma của chủ nhân ta, hơn nữa còn có một đoạn quan hệ mật thiết hơn cả thân nhân của ta...”

Có phải chính bởi vì đoạn quan hệ này thân thiết hơn cả người thân, cho nên Hắc Đồng mới có thể hướng Khổng Từ báo mộng không?

Khổng Từ lại hỏi: “Nói đến nói đi, từ đầu đến cuối ngươi vẫn không nói cho ta biết, ngươi cùng ta rốt cuộc có quan hệ gì? Quan hệ so với thân nhân càng thân thiết hơn sao? Không lẽ... Ngươi sẽ là... mẫu thân của ta?”

Khổng Từ bỗng nhiên nhớ lại, mẹ nàng lúc nàng xuất thế đã chết, cha nàng chưa từng nói cho nàng biết, mẹ nàng là cái dạng gì, mẹ nàng rất rõ họ ai, cha nàng tựa hồ không nguyện ý nhắc mẹ nàng, cho nên từ nhỏ đến lớn, mẹ nàng trong đầu nàng cũng chỉ lưu lại một ấn tượng mơ hồ không rõ.

Nhưng nếu nói Hắc Đồng có thể là mẫu thân của bà, đó là chuyện không thể nào! Hắc Đồng tự xưng là người chết hơn năm mươi năm, cho dù mẹ Khổng Từ còn chưa chết, cũng sẽ không già như Hắc Đồng, chính thức Hắc Đồng, lẽ ra phải là một bà lão gần sáu mươi tuổi...

Nhưng con mắt đen trước mắt, tuy rằng tà ác, đôi mắt nàng lộ ra, nhưng vẫn tản ra một luồng ma lực thanh xuân mê người. Hắc tuyết đối không giống một bà lão bảy mươi tuổi, càng không phải là người thân của Khổng Từ nương...

Sự tình càng khó tưởng tượng, Khổng Từ cảm thấy đáy lòng càng lúc càng loạn, hắc đồng ngăn nàng lại, nói: “Khổng Từ, không nên suy nghĩ lung tung nữa! Cho dù ngươi muốn phá đầu, cũng sẽ không nghĩ ra ta là ai, hơn nữa trước mắt còn chưa biết hết chân tướng, ngươi hiện tại cũng chỉ biết hai điều. Một, ngươi là đôi mắt ác ma của chủ nhân ta! Hai, ngươi có một mối quan hệ rất thân thiết với ta!”

“Lần này ta lại lần nữa tiến vào mộng tưởng của ngươi, chính là phải nói với ngươi, chính là vì ngươi cực kỳ quan trọng với ta, ngươi nếu có điều gì bất trắc, đối với ta mà nói, đó là một đả kích trí mạng nhất...”

Khổng Từ nói: “Nghe giọng điệu của ngươi, hình như ta sẽ gặp bất trắc?”

Hắc Đồng trình trọng gật đầu, đáp: “Không sai! Bởi vì kẻ địch cuối cùng của Hắc Đồng ta - Kinh Vương, rốt cuộc hắc cũng thức tỉnh.”

“Kinh Vương? Cái tên này nghe qua so với ngươi làm chính phái, hắc, sao có thể là kẻ thù lâu năm?”

Hắc Đồng lộ vẻ lo lắng nói: “Đó đã là Tưởng Huyền rồi. Con mẹ nó tên Kinh Vương này, cũng vốn là “nhân hình hóa thân” đầu tiên dưới trướng chủ nhân ta, cũng là nhân hình hóa thân xuất hiện sớm nhất, Tuyết Đạt Ma và ta cũng chỉ là con thứ hai, con thứ ba mà thôi, lúc trước cũng là..., Võ công của Kinh vương hoàn toàn thừa nhận chân truyền từ chủ nhân mình, từ chân truyền của chủ nhân, tự sáng tạo một môn tuyệt học “Vô kinh vô đạo”, võ công càng lúc càng sâu không lường được, thậm chí hóa thân thứ hai Tuyết Đạt Ma cũng không thể so sánh được, nhưng mà...”

“Từ khi chủ nhân bắt ta nhanh chóng trọng thương đến chết đi cứu ta trở về, biến ta thành hóa thân nhân thứ ba dưới trướng hắc, càng truyền cho ta tuyệt học cả đời, có thể bởi vì ta thiên phú cực cao, cực ngắn đối mặt với tất cả võ nghệ trong ngày,

cũng tự sáng tạo ra một bộ tuyệt học độc môn khác – Tử Thần chi thủ...”

“Thần thủ?” Khổng Tử thừa thốt, bàn tay tử thần, chẳng phải là vừa ra tay đã đoạt mạng sao? Nếu không sao có tư cách gọi nó là tay của thần chết được?

“Ừm!” Hắc Đồng đáp:

“Chính vì bàn tay Tử Thần của ta, cho nên mới tạo nên kết quả như vậy...”

“Kinh Vương là một người võ si, hẳn biết ta tự nghĩ ra Tử Thần Chi Thủ, vì thế liền cứng rắn muốn so cao thấp với ta, ta đương nhiên tiếp nhận khiêu chiến, gia hỏa thường hầu hạ võ công cao cường. Gia hỏa trong mắt không người này, ta sớm đã muốn cho hắn một chút màu sắc, hai ta đạo hạnh lừa gạt chủ nhân, âm thầm quyết đấu, không nghĩ tới trận chiến này, lại chọc phải mầm tai họa sau này...”

Mất thấy một đời ma nữ vậy mà cũng có lúc suy nghĩ ngược lại, Khổng Tử cũng không tự chủ được dần dần hiếu kỳ. Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy Hắc Đồng cùng nàng có một loại cảm giác thân thiết khó nói nên lời, một loại cảm giác thân thiết huyết nồng đậm nước, đề phòng đối với nàng cũng dần buông lỏng, hỏi: “À, người cùng cái kia kinh vương chi chiến, rốt cuộc ai thắng ai thua?”

Hắc Đồng liếc nhìn Khổng Tử, đáp từng chữ từng chữ: “Ta và hắn...”

“Căn bản không thể phân ra thắng bại!”

Vô pháp phân thắng bại? Khổng Tử lại nói: “Vậy không phải rất tốt sao? Người và hắn cùng thuộc về chủ nhân của người, trận chiến này nếu thật sự phân thắng bại, vô luận là ai thắng, cũng sẽ có tổn thương hòa khí.”

“Nhưng mà theo lời của tên câu tạp chủng kia thì không phải nghĩ như vậy!” Hắc Đồng đột nhiên ngắt lời Khổng Tử:

“Ta còn đầu nhập vào chủ nhân sớm hơn cả hắn, đầu nhập về hướng Ma đạo, tập võ lại càng chậm, không ngờ có thể đánh ngang tay với hắn, đối với sự kiêu ngạo cuồng vọng của hắn, quả thực là một nhục nhã vô cùng lớn!”

Đúng! Một tên võ si thua cho người khác, đã là một khuất nhục hạng nhất! Nếu muốn cùng một phụ nữ càn trệ tập võ đánh ngang tay, càng là khó chịu gấp bội so với chết, cũng đủ thấy Hắc Đồng tập võ tư chất cực cao, nàng lại có thể đánh ngang tay với Kinh Vương!

“Cho nên, hấn hận người?”

“Không chỉ hận ta, còn thường xuyên lại khiêu chiến ta, nhưng chủ nhân vốn đã có một kế hoạch hoàn chỉnh độ chúng sinh, nếu ta và Kinh Ngọc bất hòa, sẽ gặp trở ngại với kế hoạch, chủ nhân nghiêm lệnh cho Kinh Vương đừng có dây dưa với ta, lúc đầu còn bị bức bách, về sau còn bị bức bách,, Lòng hiếu chiến của hấn càng lúc càng mãnh liệt, đổ kỵ đối với ta càng lúc càng sâu. Phần đổ kỵ này, tích lũy năm mươi năm, cuối cùng vào một đêm ba năm trước, hấn đã không nhịn được, liền trộm đi bảo vật mà chủ nhân coi trọng nhất ——Đàm chủ nhân Đạt Ma, lấy cảm giác chủ nhân, vọng tưởng chủ nhân không ngăn cản cuộc chiến với ta...”

“A!” Không Từ nghe đến đây không khỏi hô lên một tiếng. Không nghĩ tới nhân gian lại có một tên võ si như vậy, vì chiến thắng một nữ nhân, thế mà không tiếc tạo phản phản chủ nhân mình. Càng không nghĩ tới một người nam nhân lại đổ kỵ với một nữ nhân hơn năm mươi năm!

“Vậy, chủ nhân của người thật sự để cho hấn tái chiến với người?”

“Nói nhảm!” Hắc Đồng phản bác:

“Chủ nhân ta là “Ma” mạnh nhất đại địa nhân gian, tuyệt không kém nhất, chủ nhân càng nắm giữ phương pháp luân hồi, chỉ là một tên Kinh Vương, sao có thể làm gì được chủ nhân?”

Nắm giữ luân hồi chi pháp, trên đời thật sự có chuyện này luân hồi? Chẳng lẽ hắc đồng đáng lẽ chết hơn năm mươi năm chính là được chủ nhân giúp đỡ, cho nên mới được luân hồi tái sinh? Càng giữ vững thanh xuân triển lãm trước mặt Không Từ? Nếu thật như thế, chủ nhân hắc đồng kia, chẳng lẽ so với cái hắc đồng kia có thể trường sinh bất tử?, Lại không thể Trường Sinh Bất Lão “Thần” càng thêm lợi hại? Nhưng nghe Hắc Đồng lại nói: “Tu vi của chủ nhân đã hoàn toàn vượt qua khả

năng thể nhân có thể tưởng tượng, chủ nhân không nói hai lời, thậm chí lông mày còn chưa nhú một cái, không biết như thế nào., Kinh Vương trộm chí đặt Ma Lâu đã trở lại tay chủ nhân, tiếp theo, trải qua năm lỗ chân lông toàn thân, vô cớ phun máu tại chỗ, hắn chỉ một thoáng như hóa thành một huyết nhân toàn thân bị ghim máu tươi...”

Khổng Tử nghe xong tâm rét lạnh, cao thủ nhân gian, thường thường đã ngoài ý muốn, nhưng chủ nhân hắc đồng, nghe nói so với bang chủ hùng bá của nàng dâu chỉ cao hơn trăm bậc? Có thể vô hình trung làm cho từng lỗ chân lông toàn thân đối thủ phun máu, cái này... Vẫn có thể coi là tu vi con người sao?

Thiên hoặc, đó đã là tu vi Thần Ma? Tu vi của Ma?

Chủ nhân của hắc đồng rốt cuộc là ai? Người này thật sự là... người sao?

“Nếu như vậy... Kinh vương đã bị chủ nhân người thu phục, người còn lo lắng cái gì?”

“Đúng là đáng lo lắng!” Hắc Đồng nói: “Chủ nhân mặc dù tức giận Kinh Ngọc vì tâm hiếu thắng mà phản bội mình, nhưng dù sao vẫn niệm tình nghĩa chủ tớ, không ra tay giết chết Kinh Vương, chỉ trục xuất hắn ra khỏi Địa Ngục chúng ta, Kinh Vương cũng từ đó mất liên lạc với chúng ta. Cho đến một ngày, chúng ta công khai thăm dò, mới biết hắn chiếm một lăng mộ người chết, quy túc luyện công...”

Khổng Tử suy nghĩ:

“Kinh Vương kia vừa luyện công trên quy túc, há không phải không thể hiện, hắn vẫn là tử tâm không thôi, sẽ có một ngày tìm người tái chiến, vì sao người không thừa quy túc thời thời diệt trừ hắn?”

“Đó là bởi vì, mỗi một người tập võ học của chủ nhân ta đều có thể tùy ý tự sinh ra một bức tường khí vô hình hộ thể, thậm chí dùng tường khí làm ra công kích. Bức tường khí này hội tụ tu vi cả đời người phát công, mặc dù là đối thủ ngang nhau như người phát công., Cũng không cách nào phá vỡ được nửa sợi tóc của người phát công bị thương trong tường khí, bởi vậy, tuy ta có thể tự cho rằng mình như Kinh Vương, nhưng

cũng không cách nào phá vỡ bức tường khí của hắn, trừ khử hắn...” Hắc Đồng nói: “Hơn nữa ta còn đồng thời phát giác, kinh vương trong Quy Tức, song chương đã chuyển thành một mảnh đỏ đậm., Chủ nhân từng suy đoán, khi kinh vương tự sáng tạo “Vô Kinh vô đạo luyện tới cảnh giới cao nhất của tầng thứ mười hai, song chương sẽ hóa hồng, đến lúc đó, hắn có thể ganh đua với chủ nhân một ngày!”

A? Luyện tới tầng thứ mười hai “Vô Kinh Vô Đạo”, liền có thể cùng chủ nhân Hắc Đồng tranh đấu một ngày dài ngắn? Không Từ không hẹn mà nói: “Kinh Vương sắp luyện đến tầng thứ mười hai Vô Kinh Vô Đạo, vậy ngươi và chủ nhân của ngươi chẳng phải là... có nguy hiểm?”

Hắc Đồng cười ngạo nghễ, đáp: “Không ngờ ngươi cũng sẽ lo lắng cho chúng ta. Nhưng kỳ thật căn bản không cần thứ này! Kinh Vương qua đời cùng lúc chung tiến, chủ nhân sao lại không phải chứ? Thậm chí là ta, cũng đã tập “Thần tử thủ” của tầng thứ mười hai, tin rằng sẽ không kém hơn so với Kinh Vương chút nào!”

A, thì ra là thế! Chỉ có mỗi chữ Từ vẫn có chút không rõ:

“Nếu như các ngươi đã phát ra khí tường phải mạnh hơn cao thủ mới có thể phá vỡ, vậy năm đó chủ nhân ngươi hiển hiện trên Kinh Vương, vì sao không thừa kinh vương quy tức diệt trừ hắn?”

Hắc Đồng lạnh lùng nói: “Không Từ, ngươi cho rằng chủ nhân ta là ai? Chủ nhân ta nếu đã buông tha Kinh Vương, liền tuyệt không nói chơi, cho dù hắn muốn giết Kinh Vương, cũng sớm có thể giết, dùng cái gì đối với hắn xuống tay lúc quy tức? Hơn nữa, trong ba năm qua theo phép tắc của Vương Quy Tức, chủ nhân ta cũng có một số rủi ro...”

“Sai lầm gì?”

Hắc Đồng quét mắt nhìn Không Từ nói: “Ngươi còn không biết, hơn nữa, biết càng ít, đối với ngươi càng tốt!”

Nàng nói đến đây giọng nói thoáng dừng lại, sau nửa ngày mới tiếp tục nói:

“Huống chi, lần này ta đã nói với ngươi phần lớn, nếu không lo lắng an nguy của ngươi, ta thật sự không nên nói cho ngươi

bất cứ chuyện gì liên quan đến chúng ta...”

Khổng Từ nhíu mày:

“Ta thật sự không hiểu, đối thủ mà Kinh vương căm hận chính là ngươi, vì sao sau khi hấn tỉnh lại, ngược lại sẽ gây bất lợi cho ta?”

Hắc Đồng đã bắt đầu mất kiên nhẫn đáp: “Ta đã sớm nói qua, ngươi và ta có quan hệ vô cùng thân thiết, để triệt để đả kích ta, mục tiêu đầu tiên mà Kinh Vương ra tay là ngươi, lần này ngoại trừ nhắc nhở ngươi phải cẩn thận, còn vì đến đây mà đánh thức ngươi...”

“Gọi ta dậy?” Khổng Từ sững sốt.

“Không sai! Chớ quên, ngươi chính là đôi mắt ác ma của chủ nhân ta, đôi mắt ác ma sao lại là kẻ yếu? Nhưng ngươi vẫn luôn quên đi sự mạnh mẽ của ngươi, vẫn luôn làm một thị nữ nhu nhược bị người ta bắt nạt, lần này ta tới đây chính là muốn thức tỉnh lực lượng ẩn nấp trong cơ thể ngươi...”

“Cỗ lực lượng này thậm chí giống với lực lượng tử vong của ta!”

Khổng Từ càng nghe càng ghen hòng! Cái gì... Lực lượng? Nàng chỉ là tỷ nữ bình thường mà thôi, sao lại giống như Hắc Đồng, có đủ lực lượng tử vong?

Nhưng đã không còn thời gian ngẫm nghĩ, lòng bàn tay phải của Hắc Đồng duỗi ra, một con dơi đen kịt không thể nào từ góc ngách trong mộng cảnh tối tăm này bay tới trên tay phải của Hắc Đồng, nhìn thấy nụ cười tà ác của Hắc Đồng, đáp: “Khổng Từ, nhìn thấy chưa? Đây chính là “Hắc Vương” luôn đi theo ta, nó cũng sẽ hiện thân giúp ngươi trong lúc cần thiết...”

“Hiện giờ, kế hoạch cuối cùng của chủ nhân Ma độ chúng sinh đã được triển khai, con chó con Điện vương kia cũng công thành xuất quan, ta tuyệt đối không cho phép hấn làm lỡ kế hoạch của chủ nhân. Cho nên, muốn giảm bớt sự lo lắng an nguy của ta, Khổng Từ! Lực lượng tử vong trong cơ thể ngươi, nhất định phải thức tỉnh...”

“Nhớ kỹ! Nếu có trời có một người mặc quần áo màu đỏ như máu, sau lưng đi theo một hán tử dơi máu đỏ đến đây giết

ngươi, hẳn chính là Kinh Vương, ngươi hãy dùng hết tất cả sức lực của ngươi——Giết hẳn!”

Khổng Tử vẫn không cách nào tin tất cả những gì Hắc Đồng nói: “Không! Sao ta có thể là mắt của chủ nhân ngươi? Lời ngươi nói, nhất định không phải thật...”

Hắc Đồng thấy nàng như vậy, không khỏi đột nhiên nói: “Ngu xuẩn mắt khôn! Khổng Tử, ngươi đã không thể yếu đuối như những con mẹ nó bình thường nữa. Ngươi nhất định phải đem tinh thần của mình vũ trang cho tốt, kiên cường chiến đấu cùng chúng ta!”

“Ngươi có biết khi còn bé ngươi đáng thương như thế nào không? Ta cũng thấy ngươi đáng thương như vậy, trong lòng không đành lòng, mới cầu chủ nhân lựa chọn biến ngươi thành ác ma. Ta hi vọng một ngày ngươi sẽ có ngày trở nên kiên cường giống ta, ngươi tuyệt đối không thể làm ta thất vọng!”

Đột nhiên nghe lời này, Khổng Tử không khỏi sửng sốt, hỏi: “Ngươi... đã gặp ta khi còn bé?”

Hắc Đồng sáng khoái đáp: “Không sai! Hơn nữa ta cũng tương đối đồng cảm thông với ngươi, nhưng trước đây rất nhiều khúc chiết, ta thực không nên lộ ra phần lớn đối với ngươi, Khổng Tử, ngươi nên toàn tâm toàn ý nghe lời Hắc Đồng ta đi...” Nói đến đây, Hắc Đồng quắc thước nói với Hắc Vương trên tay phải hẳn cao giọng: “Hắc Vương! Bây giờ ngươi cũng sắp thay ta thức tỉnh rồi...”

“Lực lượng tử vong trong cơ thể Khổng Tử!”

Lời này vừa dứt, Khổng Tử còn chưa kịp phản ứng, Hắc Vương trong tay Hắc Đồng, đã “Bốp bốp” bay thẳng về phía nàng, tiếp theo, hắc vương tu sĩ âm trầm há cái miệng của nó ra, hai cái răng nanh dài nhọn...

Đã đột nhiên cắn về phía Huyền Từ!

“Oa...” Khổng Tử trong tiếng hét chói tai, rớt cục từ trên giường ngồi bật dậy!

Bên trong phòng một mảnh tối đen, hôm nay vẫn là nơi ở của nàng, từ bên ngoài vẫn là đêm tối, kỳ quái! Khổng Tử trầm nghĩ, nàng còn nhớ rõ ở đêm Trung thu này, mình từng hướng Vân các dạo một vòng trong kinh vân, hi vọng hẳn có thể cùng

mọi người chúc mừng nhau, đáng tiếc bộ kinh vân vẫn là bộ bộ vân., Khổng Từ thủy chung phí công vô ích, chuyện kể tiếp, Khổng Từ đã không nhớ nổi, càng không biết tại sao mình lại về phòng vậy khôn, rốt cuộc là ai đưa nàng ấy về phòng? Nàng không cần nhớ lại giấc mộng vừa rồi, giấc mộng kia, như ảo như thật, thật là một giấc mơ?

Là mộng của con người đen báo sao?

Sâu hơn, gần đây mưa dầm thấm đất đối với nữ tử tử tử thân nhân như nàng, mới có thể ngày đêm suy nghĩ có giấc mơ? Hắc Đồng căn bản là không tiến vào giấc mộng của nàng, vừa rồi chỉ là giấc mộng của chính nàng mà thôi?

Chuyện trong mộng nghe được, càng làm cho trong lòng Khổng Từ thêm hỗn loạn, cái gì “Hắc Phật”, cái gì “Ma nắm giữ luân hồi”, đối với võ si mê, sẽ gây bất lợi cho nàng “Kinh Vương” của nàng ta., Còn nữa, Hắc Đồng còn nói Khổng Từ có một mối quan hệ rất thân với bà ta, bà từng gặp Khổng Từ khi còn bé, con mắt của Hắc Đồng đối với Khổng Từ mà nói giống như đã từng quen biết, chẳng lẽ bà ta thật sự sẽ là thân nhân của Khổng Từ khi còn bé? Thậm chí là... bà ta là người không biết họ tên gì?

Không! Không có khả năng! Ngay cả là mộng tỉnh, Khổng Từ vẫn không cách nào tin tưởng cái ý nghĩ hoang đường này! Hết thấy đều không đúng là thật!

Nàng càng không thể tin tưởng, mình lại là chủ nhân của hắc đồng - đôi mắt ác ma!

Cũng không thể tin tưởng, bản thân có thể so sánh “Lực lượng tử vong” với Hắc Đồng!

Khổng Từ từ nhỏ yếu, không chịu tập võ, sống đến mười chín tuổi này, cũng vẹn vẹn năm năm qua, dưới Nhiếp Phong hướng dẫn, tập được một ít khinh công thân pháp cùng mấy chiêu tay múa chân, nhưng cũng chỉ đủ đối phó một ít lưu manh phố phường, căn bản không thể xưng là tay nghề, càng không cần nói sẽ có lực lượng có thể mang đến tử vong cho chúng sinh...

Vừa nghĩ đến đây, Khổng Từ chợt nghĩ ra ý tưởng kỳ lạ, nếu nàng cũng không dám chắc chắn vừa rồi có phải là một giấc

mộng hay không, nàng có thể mạnh mẽ điều chứng thực được.

Nàng lập tức nhìn thoáng qua một cái bàn gỗ trong phòng, cái bàn gỗ kia rất nặng, vị trí cách Không Từ giờ phút này người nào cũng cao chừng một trượng, Không Từ tâm Phó, nàng chưa từng tập qua công phu cách không phát kinh gì, cũng tin tưởng chính mình kiếp này cũng sẽ không học được. Nếu như, nàng thật sự như trong mộng nói, đôi mắt đen trong mộng, chân chính là ác ma, trên người mang lực lượng tuyệt diệt, vậy, đi tới cái bàn gỗ cách không phát kinh, liệu có hay không...

Đề nó một chương đập nát?

Nghĩ vậy, Không Từ càng nóng lòng muốn thử.

Trán nàng đang đổ mồ hôi, nàng vô cùng khẩn trương, bởi vì nàng không hy vọng giấc mơ vừa rồi lại là sự thật; nàng không hy vọng có liên quan gì tới con mắt đen nổi húng làm mây gió, trong lòng nàng, Phong thiếu gia và Vân thiếu gia vô cùng quan trọng, nàng chỉ mong bản thân có thể phân rõ giới hạn với Hắc Tra!

Nàng bất ngờ giơ lên tay phải của mình, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bàn gỗ ngoài trượng, thần sắc tương đối ngưng trọng, trong đan điền đã bắt đầu không chịu được vận khí, chỉ cần cách không phát chương với cái bàn gỗ, liền có thể biết mộng cảnh của mình, rốt cuộc cái nào thật ai giả?

Cuối cùng Không Từ cũng cắn răng, bàn tay phải lật lại, định vỗ tay vào cái bàn gỗ...

Tất cả đều sắp được công bố!

Nháy mắt khi sự khẩn trương sắp tan vỡ này, tâm tình của Không Từ cũng đồng dạng khẩn trương như muốn nứt ra!

Mà ngay trong sát na này, trong phòng ồ yên tĩnh như thâm cốc này, vang lên “bính” một tiếng!

A!

Lẽ nào... Không Từ thật sự mang theo sức mạnh tuyệt thế?

Nàng ta thật sự là đôi mắt ác ma?

Đáp án dĩ nhiên là ——

Vẫn chưa xác định!

Chỉ vì thanh âm “keng” kia cũng không phải Khổng Tử cách không đập nát cái bàn gỗ!

Mà là một loạt tiếng vỗ cửa cấp tốc!

Không thể tưởng được trong tích tắc khi Khổng Tử dẫn chuông phát lực lại có người đến đây gõ cửa, lập tức khiến chuông thể của Khổng Tử như tên bắn trong cung bị dừng lại!

Thế thì là ai?

Là ai lúc này khẩn trương, đến đóng cửa?

Tiếng đập cửa kia còn nặng nề hơn nữa, rốt cuộc là ai mà gấp gáp ở Trung Thu Lương Dạ, gấp gáp như vậy?

Khổng Tử không khỏi ngửa mặt lên trời thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật nàng cũng không biết nếu mình có thể cách không đập vỡ cái bàn gỗ kia, nàng sẽ phải đối mặt với lực lượng của mình như thế nào? Giờ phút này dù sao cũng có người phá hủy chuyện nàng vừa mới tiến hành, cũng tốt! Chậm một chút biết có lẽ sẽ tốt hơn!

Huống chi, giấc mơ tối nay của nàng, có thể thật sự chỉ là giấc mơ hoang đường vô căn cứ của mình, có phải là giấc mơ do Hắc Đồng cố ý an bài hay không, nàng hồi hận vì sao mình lại ngu muội như vậy, lại tin vào một giấc mộng? Càng hồi hận chính mình nhầm chán như vậy, muốn đập tan bàn gỗ để chứng thực!

Cũng không nghĩ tiếp nữa, Khổng Tử vội vàng xuống giường đập cửa, nàng cũng rất muốn biết là ai sẽ ban đêm đưa tới cửa của nàng?

“Ầm” một tiếng! Chỉ thấy chỗ cửa mở, đang đứng một người hoang mang thất thố!

Khổng Tử nhận ra người này, người này chính là người mà nàng thường gặp trong chín mươi ba nhà bếp trong thiên hạ - Tiểu Quế; cô ta cũng là thị tỳ trong thiên hạ hội, lúc Khổng Tử gặp mặt cô ta cũng tán gẫu vài câu, Tiểu Quế cũng không tệ, người cũng rất tốt.

Nhưng mà bây giờ, mặt mũi Tiểu Quế lại tràn đầy vẻ bối rối, chợt thấy Khổng Tử, càng lúc la lên: “Khổng Tử, cực kỳ ghê

góm...”

Khổng Từ nhăn mày, nhưng ngay sau đó lại hỏi: “Tiểu Quế, có chuyện gì mà ngươi lại hoảng loạn như vậy? Ngươi... Có chuyện gì?”

Tiểu Quế lắc đầu liên tục, đáp: “Không! Không phải cháu có việc! Mà là cháu...”

“Ngươi từng là người hầu cùng thiếu gia, cùng với thị tỳ kiếm vũ của hắn, xảy ra chuyện!”

Khổng Từ ngây ra tại chỗ như phỗng. Nàng không dám tin vào tai mình, Phong thiếu gia có bản lĩnh thông thiên lại xảy ra chuyện sao? Còn nữa, mấy đêm trước kiếm vũ còn nhã nhặn đến đây cầu xin Khổng Từ dạy bảo nàng nấu canh. Nàng làm như vậy để cho Nhiếp Phong nghĩ, Khổng Từ thật sự cảm thấy may mắn bên người Nhiếp Phong có một người quan tâm đến mình như vậy. Hôm nay, ngay cả Kiếm Vũ cũng xảy ra chuyện cho Nhiếp Phong?

Ngây người cả nửa ngày, Khổng Từ vừa mới biết nói chuyện, thương của nàng lung lay hai vai của Tiểu Quế, vội vàng hỏi: “Tiểu Quế, mau nói cho ta biết! Rốt cuộc Phong thiếu gia và Kiếm Vũ... đã xảy ra chuyện gì? Hai người bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ...” Tiểu Quế lay cho Khổng Từ ba hồn không thấy bảy vía, hoảng sợ đáp: “Khổng Từ! Kiếm Vũ chết rồi, Phong thiếu gia đang ôm thi thể nàng, điên rồi...”

“Đi về phía ba phần giáo trường!”

Àm!

Đầu Khổng Từ nhất thời như bị sét đánh, như muốn nổ tung!

Kiếm vũ... Chết rồi? Nàng hoàn toàn không thể tin vào sự thật này! Dù rằng trước giờ Kiếm vũ rất lãnh ngạo, nhưng Khổng Từ luôn cảm thấy mình và thị tỳ thần bí này có một phần thân thiết kỳ lạ, có thể nàng từng là Nhiếp Phong đãi tỳ, mà Kiếm Vũ bây giờ cũng là Nhiếp Phong thị tỳ, đúng không? Huống chi, trong mấy ngày qua, nàng đã từng ở đây vài ngày., Nàng từng dạy kiếm vũ làm sao nấu canh, loại hư tâm khác thường như Kiếm Vũ kia càng rút ngắn khoảng cách giữa Khổng Từ và nàng không ít, giữa hai cô gái không có màng ngăn cách,

ngược lại nếu như ở chung với nhau thì có lẽ sẽ trở thành một đôi tỷ muội, tri kỷ...

Không thể tưởng được tối nay Kiếm Vũ vốn nấu một nồi canh ngon cho Nhiếp Phong, hôm nay đầu đã hương tiêu ngọc tự tử, giờ phút này tin dữ truyền đến, con mắt Không Từ đột nhiên đỏ lên, nàng bỗng nhiên cảm nhận được Lục Thần Vô Chủ: “Sao... Sẽ? Kiếm Vũ... Tại sao lại chết? Phong thiếu gia... Rốt cuộc giữa nàng ta đã xảy ra chuyện gì?”

“A...”

Trong tiếng hô to, Không Từ còn chưa kịp cảm kích một phen nhiệt tâm muốn nói cho Tiểu Quế, con người đã vội vã như kiến trên chảo nóng, lao ra cửa.

Ngay lúc lưng cô vừa lao ra cửa phòng, một bóng đen không lồ như phô thiên cái địa, chụp xuống đầu cô.

Không Từ cả kinh, nhưng chưa kịp né tránh, một bóng đen khổng lồ đã kẹp chặt cô trong ngực, Không Từ Định Thần nhìn qua, vừa rồi trông thấy bóng đen này, là một bóng đen mặc áo choàng che kín người - Bộ Kinh Vân!

“Vân... Thiếu gia?”

“Ngươi... nghe thấy tất cả những gì mà Tiểu Quế vừa nói?”

Không Từ kinh ngạc hỏi, nhưng Bộ Kinh Vân cũng không trả lời thẳng. Y thờ ơ nói: “Ngươi đi quá chậm...”

“Đi theo ta!”

Nói xong không nhìn Không Từ nữa, lập tức áo choàng giương lên, một tay ôm theo Không Từ.

Cùng nàng ta chạy như bay về phía Tam Phần Giáo Tràng!

Không Từ cứ như vậy bị cuời mây trôi nhanh về phía trước trong ngực, mặc dù đáng vẻ vẫn lạnh lùng như băng, xương cốt khiến nàng cảm thấy, từng đám mây nhanh chóng cuốn lấy tay nàng, lại rất ấm áp.

Gã, cho dù bị thiên hạ xem là “Bất khả tử thần” thì nguyên lai là tay của gã.

Cũng ấm áp như người bình thường.

Hắn hoàn toàn không có một đôi tay.

Vậy, tâm của hắn đâu?

Trong lúc Không Từ đang cười mây lao vùn vụt như thế, nghĩ đi nghĩ lại...

Chương thứ mười một quyết liệt.

Tin rằng không ít người từng lên hỏi ý mình:

Trên đời này, ngoại trừ tình yêu nam nữ không hối hận với Hải Khô Thạch, giữa một nam một nữ, rốt cuộc có còn tồn tại một loại tình cảm khác siêu việt nam nữ không?

Một loại tình cảm tri kỷ, không có ham muốn cá nhân, không có bất cứ tạp niệm gì – tri kỷ cảm tình?

Cũng đúng! Loại tình cảm nam nữ như tri kỷ này, tin tưởng vẫn sẽ tồn tại! Chỉ là...

Nhân gian mê man, nhân tâm lại càng mê mang, nhìn không rõ con đường phía trước, cũng nhìn không thấu mình và người bên cạnh, một người cho dù trong lòng tồn tại loại tình cảm vi diệu này, cũng rất là phức tạp khó hiểu...

Đúng như Nhiếp Phong, giờ phút này gã cũng không rõ tâm tư mình.

Nhiếp Phong không rõ, không hiểu tại sao mình lại nhớ kỹ “Mộng” đồng thời sẽ thích một người khác tình thâm với hắn như U Nhược!

Thật sự hắn rất thích nàng! Nàng thật sự rất yêu nàng!

Đúng vậy! Nhiếp Phong có thể khẳng định chắc chắn nói với mình, hắn, yêu nàng! Kiếp này kiếp này của hắn cũng sẽ không thể quên được cảnh tượng U Nhược đã từng khổ tâm làm canh trư phé cho hắn! Cũng sẽ không thể nào quên được tính mạng mình vì cứu hắn mà không tiếc hy sinh vì hắn mà tuyệt vọng! Nhưng mà phần nộ! Bi ai! Không nổi! Đã chiếm cứ toàn bộ tâm địa của Nhiếp Phong rồi!, U Nhược chết càng đẩy tình cảm của Nhiếp Phong lên đỉnh phong. Vào thời khắc này hoàn toàn mất đi lý trí, cảm xúc mãnh liệt muốn chết, Nhiếp Phong còn có thể phân biệt, mình đối với U Nhược chính là một loại cảm giác sao?

Cho dù hắn không cam lòng rời đi, giống như lúc trước không nỡ bỏ “Mộng” rời đi vậy. Thế nhưng, “Mộng” đối với Nhiếp Phong mà nói lại là một loại nguyên thủy, đơn giản, hâm mộ nhau, cảm giác nam nữ hi vọng sống mái với nhau, nhưng U Nhược...

U Nhược đối với hắn mà nói - phức tạp dị thường!

Hắn thương tiếc cho nửa đời trước nàng tịch mịch, thương yêu nàng quay đầu lại không bờ. Thậm chí hắn còn có thể nói với nàng rằng, hắn thích nàng: Nhưng mà tình cảm của hắn đối với nàng, không phải tình cảm nam nữ bình thường...

Có một số việc vốn là kỳ diệu như vậy! Lại kém một chút xíu, quả thực là tiếc nuối!

Giữa U Nhược và Nhiếp Phong còn chưa tới mức tình yêu nam nữ, cho dù hắn yêu nàng cũng là yêu nàng như tri kỷ...

Rất nhiều người đem hồng nhan tri thức trộn lẫn tình nhân nói chuyện, kỳ thực đó là hai loại tình yêu hoàn toàn bất đồng.

Đáng tiếc, Nhiếp Phong vì cái chết của U Nhược mà bị vây hãm trong lòng bàn tay, hắn đã không cách nào phân biệt rõ ràng chính mình rồi. Hắn cho rằng mình thích U Nhược, hôm nay bởi vì mình thích hai nữ hài mà hết sức áy náy, ảo não...

Thậm chí là hỗn loạn!

Không sai! Hắn rất loạn, loạn đến mức tột đỉnh, loạn đến nỗi hắn...

Sắp điên rồi!

Nhưng mà hắn biết, hắn nhận làm cảm giác này, tình cảm, có thể sẽ vì U Nhược đáng thương - tạo ra bi kịch khác? Một điều đáng tiếc khác?

Khi Khổng Tử cùng Bộ Kinh Vân chạy tới ba phần giáo trường, Thu Vũ đang tức giận đã ngừng lại. Chỉ là, tình cảnh xuất hiện trước mắt hai người, so với tràng Thu Vũ càng khiến người ta bức bối hơn!

Khổng Tử quả thực không thể tin được, lúc này ở trên ba phần giáo trường sẽ là Nhiếp Phong, mà Bộ Kinh Vân chứng kiến tình cảnh này, càng là nhú chặt mày!

Hắn nhíu mày, chỉ vì trên ba phần giáo trường, giờ phút này đang tràn ngập sự thiếu sót – lệ mà tử thần không ngừng gào khóc.

Con nước mắt của hán tử nhiệt huyết.

Nước mắt của Nhiếp Phong.

Bên trên giáo trường Hách Kiến, giờ phút này đang có không ít đồ đệ thiên hạ hiếu kỳ vây xem, trên mặt tất cả mọi người đều lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, chỉ vì trước mắt bao vây những người được bọn họ quan sát, là một trong hai công cụ chiến đấu lớn được người giang hồ ca ngợi là một trong số những người trong thiên hạ biết hai công cụ chiến đấu lớn ——

Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong xưa nay luôn trấn định tự nhiên, lúc này lại như biến thành một người khác. Không Từ chỉ thấy Nhiếp Phong bị nước mưa đánh cho ướt nhẹp, đang thê lương rắc lên trán, hai mắt đầy nước mắt, lẫn lộn hòa lẫn nước mưa, không biết là mưa hay là nước mắt?

Nhưng khiến Không Từ lo lắng nhất là vẻ mặt Nhiếp Phong có chút si mê, hắn chỉ ôm thật chặt thi thể Kiếm Vũ, ngồi co quắp ở một góc trong ba phần giáo trường, một vùng tử khí âm u, mặc cho những người khác ngừng chân vây xem, hoàn toàn như không coi ai ra gì.

Không Từ quan tâm đến Nhiếp Phong bằng lòng, thương vung lên nhìn hắn và kiếm vũ, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn đứng lặng tại chỗ, hờ hững nhìn Nhiếp Phong, như đang nhìn một người mà hắn chưa từng quen biết.

Có phải trong mắt của Thần chết, Nhiếp Phong từ trước đến giờ đều là những người đã tự kiếm chế được hay không?

Tử thần lúc này đang cảm thấy bất thường? Nhiếp Phong trước mắt so với Bất Tử Thần thì tinh mịch hơn nhiều!

Mà trên thực tế, Nhiếp Phong đúng là có chút thất thường! Khi Không Từ đi gần Nhiếp Phong, hắn còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã trầm giọng quát:

“Đứng lại cho ta!”

“Bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận ta và kiếm vũ được! Bất luận kẻ nào cũng không thể chia rẽ ta và kiếm vũ!”

Khổng Từ đứng đó, chỉ nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Nhiếp Phong, càng thêm lo lắng, nàng vô cùng quan tâm nói: “Phong thiếu gia, là ta! Khổng Từ nha! Ta... đặc biệt đến thăm ngươi và Kiếm Vũ đây, Vân thiếu gia cũng tới đây, Phong thiếu gia, ta... có thể đến gần hơn một chút không?”

Nghe thấy hai chữ Khổng Từ, cảm giác thân thiết ấy tựa hồ bị Nhiếp Phong nắm trong lòng bàn tay một hồi rung động. Nhiếp Phong không khỏi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Khổng Từ, tử khí nặng nề trên mặt nhanh chóng nổi lên một mảnh hoang mang, nói: “Là... Ngươi, Khổng Từ?”

Khổng Từ nhìn thấy Nhiếp Phong chán nản như vậy, cảm thấy đau lòng, mũi không khỏi cay cay, bay nhanh đầu đáp: “Vâng! Phong thiếu gia, thật sự là ta! Khổng Từ nói đến cũng coi như là một bằng hữu Kiếm Vũ, sao ta lại không đến? Huống chi, vĩnh viễn ta sẽ đứng bên cạnh ngươi. Phong thiếu gia, ngươi... đừng dọa Khổng Từ...”

Khổng Từ tuy nói như thế, riêng một mặt nói đã một mặt lo lắng cho Nhiếp Phong, nàng càng đi càng gần, liền càng thấy thần sắc Nhiếp Phong si ngốc ngốc, xem ra hẳn bị kích thích rất lớn mới như vậy, rốt cuộc hẳn bị kích thích gì?

Còn nữa, Khổng Từ còn thấy kiếm vũ trong lòng Nhiếp Phong, sắc mặt trắng bệch như cá chết, không còn chút huyết sắc nào, khuôn mặt lại càng không có khí tức, nàng... chết thật rồi?

Nhưng mà vô luận nàng phải chết hay không, khóc miệng vẫn hiện lên một nụ cười thỏa mãn vô hạn, là vì nàng rốt cục thoát khỏi lao tù của mình? Chẳng lẽ vì nàng không nghĩ rằng mình có thể may mắn vì nam nhân mình yêu mến mà chết?

Khổng Từ chợt thấy kiếm vũ như vậy, hộc mắt không khỏi đỏ lên, nhưng vào lúc này, Nhiếp Phong bỗng nhiên nhắm mắt U Nhược đang ở trong lòng mình, nhìn Khổng Từ với vẻ buồn bã nói với hắn: “Khổng Từ, ngươi đã đến... Như vậy là tốt rồi...”

“Chỉ có ngươi mới có thể tương đối rõ ràng chuyện giữa ta và kiếm vũ... sự tình Khổng Từ, phải chăng... Ngươi dạy kiếm

quơ cái nồi canh trư phế đó?”

Khổng Từ nhìn kiếm vũ không có chút khí tức nào, âm thầm gật đầu:

“Vâng... Phong thiếu gia, bát canh kia... đúng là do Kiếm Vũ cầu Khổng Từ dạy nàng làm, múa kiếm nàng... Nàng thật sự đối đãi với Phong thiếu gia quá tốt, nàng chịu đựng mấy đêm không ngủ... Vừa rồi biến thành cái nồi nước này, Khổng Từ... rất bội... Phục... Nàng...”

Đây là lời nói thật! Trong lúc Khổng Từ nói chuyện, cổ họng cũng không khỏi có chút nghẹn ngào.

Nhiếp Phong nghe vậy, lại si ngốc nói: “Nếu kiếm vũ... nếu đối xử tốt với ta như vậy, Khổng Từ, người cho rằng... ta nên cảm kích nàng thế nào mới phải?”

Trong lòng Khổng Từ đang do dự không biết phải đối phó với Nhiếp Phong thế nào, nhưng cuối cùng nàng vẫn cắn răng đáp lại một câu thật lòng:

“Nếu ta là nam tử, có thể gặp được một người... giống như kiếm vũ, khăng khăng đối xử với nữ tử của ta như vậy, ta... nhất định là tâm lực cả đời đi bảo vệ nàng, thậm chí còn yêu nàng!”

Câu nói này của nàng vô cùng đau đớn, đau đến tim nàng cũng muốn vỡ, Nhiếp Phong là nam nhân nàng luôn âm thầm mến mộ, nàng lại khích lệ hấn yêu một nữ nhân khác? Sao không dạy nàng đau lòng?

Nhưng Khổng Từ vẫn là thành thật đáp, trên thực tế, nàng cũng cho rằng, kiếm vũ là một nữ nhân đáng được Nhiếp Phong yêu!

Chỉ có Bộ Kinh Vân, vẫn như cũ không đầu nhập vào tất cả tình cảm làm âm lạnh tất cả, bất quá cặp mắt bị đóng băng ngàn năm vạn năm kia của hắn, dường như mơ hồ hiện lên một tia thương thức, hắn cũng đang thương thức dũng khí và thành thực của Khổng Từ sao?

“Không sai, Khổng Từ, người... nói đúng! Ta quả thật nên tận hết tâm lực cả đời ta để báo đáp kiếm vũ, thế nhưng, người, có biết... Ta từng đối xử với nàng như thế nào không?”

Đổi mặt với Nhiếp Phong hỏi lại lần nữa, Khổng Từ đã không biết trả lời như thế nào, nàng ấp úng nói: “Phong... Thiếu gia, người... chờ kiếm vũ thế nào?”

Nhiếp Phong ôm U Nhược, đột nhiên đứng lên, cực kỳ co giật ngửa mặt lên trời hét to:

“Ta không phải là người! Ta không những không tha thứ cho nàng! Còn đem nàng ta trùng trùng điệp điệp quét trên mặt đất, quét tới nàng ta trọng thương học máu, cuối cùng lại vì ta không cẩn thận trúng nộ hôn của Thần chết...”

“Mà liên lụy đến nàng vì cứu ta mà chết! Ta... Ta...”

“Ta thật sự không phải người! Ta thật sự không phải người!..”

Trong tiếng hét to, nước mắt Nhiếp Phong không khỏi cuộn cuộn chảy ra từ hốc mắt y. Hai gò má hằn chặt, khóe miệng y cũng vì hét quá mức mà đỏ máu. Máu tươi đan xen trên gương mặt tuần mỹ của y, có thể thấy y hối hận như thế nào!

Vì sợ Nhiếp Hội tâm thần đại loạn mà tẩu hỏa nhập ma, Khổng Từ hoảng sợ gắt gao kéo lấy hắn, cao giọng cầu khẩn: “Phong thiếu gia! Đừng... Như vậy! Kiếm Vũ đã chết! Người chết không thể sống lại, người tội gì... buu mình trách cứ như thế...”

Nhiếp Phong nghe vậy lại quát lớn:

“Không! Là ta hại nàng! Là ta hại tất cả mọi người...”

Hắn ta hoắc mắt nhìn lên trời, toàn bộ hậm hực trào dâng, cực kỳ căm hận:

“Trời! Vì sao người phải tra tấn Nhiếp Phong ta như vậy? Vì sao người lại hành hạ tất cả người tốt Nhiếp Phong như vậy?”

“Vì sao người hết lần này tới lần khác lại ở thời điểm trước khi cha ta bị Nhiếp Nhân Vương giắc ngộ, mà lão nhân gia người lại chết trong Lăng Vân quật? Muốn Nhiếp Phong ta không thể hầu hạ hắn đến già cả? Làm cho hắn bị mẫu thân như phế vật vứt bỏ, đến cuối năm mới được an ủi một chút?”

“Vì sao người cứ khăng khăng muốn đoạt đi mộng cảnh? Vì sao hết lần này tới lần khác muốn đoạt đi chân chính của cuộc đời ta?”

“Sao bây giờ ngươi còn muốn đoạt đi kiếm vũ? Một lần bị nhốt suốt cả đời, chưa từng đạt được nửa điểm kiếm vũ âm áp?”

“Vì sao? Vì sao hết lần này tới lần khác lại không nghe theo ý nguyện của người khác? Vì sao tất cả những người tốt với Nhiếp Phong ta, ngươi đều không bỏ qua, ngươi còn muốn mang theo người bên cạnh ta, ngươi mới vui vẻ? Chết đi?”

“Thiên...”

Nhiếp Phong khác hẳn đang phần nộ với trời, cảm giác nặng nề và phần nộ vì bị đè nén nhiều năm như vậy khiến tất cả môn chúng trong thiên hạ khiếp sợ, không ngờ tới Nhiếp Phong xưa nay vẫn luôn ôn tồn, xem ra không tính toán tí mảy may một chút đã âm thầm thống khổ như trước rồi!

Khổng Tử càng kinh hãi không thôi, thứ nhất là vì thấy Nhiếp Phong tức giận la hét, nàng sợ y sẽ không chịu nổi nỗi thống khổ của mình mà phát điên, thứ hai, là vì nàng nghe thấy Nhiếp Phong nói một câu vô tâm khoái ngữ, hóa ra trong lòng vẫn luôn có một người chấp nhận, gọi là Mộng...

Bộ Kinh Vân là người tinh táo nhất trong toàn bộ giáo trường, thống khổ, bi thương, không cam lòng, không thù, bất bình, hẳn đã nếm quá nhiều, cũng quá có kinh nghiệm ứng phó, hẳn chỉ là âm thầm lấy làm lạ, rốt cuộc thân phận chân chính của kiếm vũ là ai? Vì sao cái chết của nàng có thể khiến Nhiếp Phong thống khổ như vậy?

Nhưng Bộ Kinh Vân rất nhanh liền biết kiếm vũ màu đen rốt cuộc là thần thánh phương nào, ngay sau tiếng Nhiếp Phong hỏi lên trời, cách đó không xa cũng có một người hét to:

Tiếng quát như rồng gầm, dường như thiên địa cũng bị tiếng quát của nó chấn động, tất cả mọi người ở đây, kể cả bộ tinh táo kinh vân, Át Đầu cũng chấn động theo thiên địa, có biết người nổi điên công lực thâm hậu như thế nào không? Cũng có thể biết nổi giận làm sao!

Đúng! Hẳn là rồng! Một con giao long đã lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, đã trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, vẫn sừng sững không ngã!

Mà Giao Long đã trải qua trăm trận, giờ phút này giống như dờn sông lấp biển, đánh thẳng về phía Nhiếp Phong đang ôm U Phong!

Là hấn! Là hấn!

Hấn ta chính là đệ nhất Giao Long nhất bá trên giang hồ!

Rốt cục hấn ta cũng vì con gái của mình...

Đến rồi!

Không chỉ mình hùng bá, còn có Tần Sương cùng với Trọng Sưu cũng theo sát phía sau.

Bang chủ đột nhiên xông tới, tất cả mọi người trong sân đều căng thẳng hấn lên, duy nhất khiến người ta khấn trương là câu “Trả ta lại U Nhược” vừa rồi, một đám môn hạ nhìn nhau.

U Nhược? Hóa ra, kiếm vũ của hắc y chính là minh châu trên chưởng của thần long thấy đầu không thấy đuôi từ trước đến nay. Khổng Tử Bộ Kinh Vân, thậm chí một mực mờ mịt theo sát hùng bá Tần Sương cùng với Văn xấu xí, trong lòng đều cảm thấy bất thường, con gái huyết nhục chí thân vì Nhiếp Phong chết thảm, hùng bá hô phong hoán vũ trong giang hồ này sẽ như thế nào?

Hấn tức giận, cơn giận của rồng sẽ thiêu hủy toàn bộ ba phần giáo trường hay không!

Không có! Tất cả mọi người đang lo lắng cũng không có phát sinh! Khi hùng bá lao tới trước mặt Nhiếp Phong chừng năm thước, đột nhiên đứng vững. Khuôn mặt vô cùng uy nghiêm của hấn vẫn mang vẻ bi phẫn của Mộc Vô Song, chẳng qua chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhiếp Phong, duỗi ra tay phải, trầm giọng nói.

“Phong Nhi, U Nhược đã chết...”

“Đưa!”...”...” Nàng ta!” “Trả lời!” “Đưa!” “Ta!”

Mỗi một chữ mà y phun ra là cứng rắn như vậy, cứng rắn như băng, phẳng phát như không mang theo nửa điểm cảm tình, Hùng Phách thật sự đối với con gái ý chỉ của y đã không còn chút cảm tình nào? Hay là vì không thể ở trước mặt một đám môn hạ có uy tín bị mất, y chỉ có che dấu thật sâu trong lòng mình?

Nhiếp Phong nghe vậy, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Hùng Phách. Nhìn gã dồi dào tinh quang, nhưng không có nửa điểm bi thương trong hai mắt, nặng nề hỏi: “Con gái ruột chết rồi, ngươi lại có thể... không chảy nửa giọt nước mắt?”

Hùng Phách vẫn lãnh khốc vô tình đáp: “Nam nhi có nước mắt không nhẹ! Đây là ba phần giáo trường, là một nơi dùng để luyện binh, cũng không phải để luyện tập rơi lệ, chỉ cần đứng ở trên giáo trường, tuyệt đối không nên rơi lệ!”

“Nhưng, mẹ là... cốt nhục thân duy nhất của con bé, lẽ nào... con không có tí tình cảm nào với mẹ?”

“Tình?” Hùng Phách cười lạnh:

“Hừ! Hỏi thế gian tình là vật gì? Không bằng tất cả mọi người say túy ta độc tỉnh, đợi lão phu thao túng chúng sinh, lại cười nhìn quần hùng giang hồ, quỳ gối làm đồ vật cho ta như thế nào?”

Hào khí thật đáng sợ! Hùng Phách, lúc con gái chết vẫn có thể nói ra lời này, không hổ là một đời kiêu hùng!

Hắn lại tiếp tục tự cho là công chính nói rõ ràng:

“Phong nhi! Ta không biết giữa con và con gái ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà vốn đã đáp ứng lão phu, tối nay nhất định sẽ trở về hồ trung Tiểu Trúc, lại cả gan ăn nói. Hôm nay bà ta vì cái gì thì cơ hồ, đều là trừng phạt đúng tội! Phong nhi, ân tình giữa con và bà ấy đã hết, mau giao cho ta!”

Hùng Phách thật sự không cảm thấy đau đớn vì cái chết của U Nhược? Chưa chắc! Nếu không sao lại kêu gào muốn đoạt lại thi thể U Nhược?

Song nội tức giận tựa hồ còn sâu hơn hẳn, hắn lại nói thẳng: “Không! Ta tuyệt đối sẽ không giao U Nhược cho ngươi. Vì sự bá nghiệp của ngươi, ngươi chỉ biết nhốt nàng như một con sủng vật, xưa nay cũng không quan tâm đến suy nghĩ của nàng ta, cho dù nàng ta... chết rồi, ta tin tưởng con chim trong lồng này của nàng ta, cũng tuyệt đối không nghĩ tới — “

“Lại trở lại bên cạnh ta!”

Nhiếp Phong không sợ hãi mà quát thẳng bắt thị phi, Hùng Phách nghe vậy sắc mặt liền thay đổi! Nhiếp Phong nói những

lời này tương đối nặng, một mực ở bên quan sát, Tần Sương thấy mặt sư phụ càng ngày càng tái xanh, âm thầm lo lắng thay cho Nhiếp Phong, không nói gì, trước khi Hùng Phách đáp lại đã cướp lời khuyên bảo Nhiếp Phong: “Phong... Sư đệ, người làm như vậy là khổ gì? U Nhược dù sao cũng là con gái ruột của sư phụ, sư phụ muốn hồi di thể của sư phụ cũng phải có phần, Phong sư đệ, đừng làm khó sư phụ...”

Tần Sương hảo ý, duy nhiếp phong vẫn kiên trì muốn gặp mình, gắt gao trừng mắt nhìn Hùng Phách, chém đinh chặt sắt nói: “Ta đã sớm nói, U Nê tuyệt đối sẽ không bằng lòng trở lại bên cạnh hần, Khổ hần thật sự làm trái tâm nguyện của nàng, đem nàng trả lại cho hần, trừ phi...”

“Giết ta đi!”

Hần dứt khoát nói một câu! Lời vừa nói ra, Hùng Phách càng khó có thể xuống đài rồi!

Mà ngay khi mọi người còn chưa kịp vì sự quyết tuyệt của Nhiếp Phong, khuôn mặt Hùng Phách đã tức giận đến đỏ bừng, lửa giận của hần đã đạt đến đỉnh điểm trước nay chưa từng có, đột nhiên giương mắt gào thét:

“Phong nhi! Sư phụ căm ghét dũng khí của ngươi! Ngươi đã u mê không tỉnh ngộ, được! Ta đây sẽ...” Thành toàn cho ngươi!”

Tiếng quát còn chưa ngừng, hữu chưởng hùng bá mang theo lửa giận như dời núi lấp biển, lao thẳng tới đầu Nhiếp Phong! Một chưởng này cực kỳ nhanh, cho dù trước mặt là một ngọn núi nhỏ cao mấy trượng cũng phải tan thành tro bụi! Thêm nữa lại là đầu Nhiếp Phong?

Hùng Phách lúc này hạ sát thủ, hoàn toàn là bởi vì Nhiếp Phong khác thường quật cường, khiến gã không xuống nổi đài! Kỳ thật gã sớm đã vì cái chết của U Nhược, trong lòng cực kỳ bi thống, để tránh cho môn hạ thấy được vị bá chủ tương lai giang hồ này, vì cái chết của con gái mà lộ ra sơ hở. Trên mặt vẫn không dám tiết lộ nửa điểm phong thanh, trong miệng cũng cứng nhắc., Bị Nhiếp Phong cự tuyệt lần nữa, hần do tang nữ đầu biến thành giận già, hần cũng bất chấp câu nói ma quỷ “một khi gặp phong vân liền hóa rồng”, dù sao hôm

nay ngay cả con gái hấn cũng đi đòi ô hô, Nhiếp Phong trước mắt vừa chọc giận Giao Long trong người hấn, liền được ——

Chết!

Chết!

Chết!

Đỉnh cao!

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người trong sân, ngoại trừ bộ kinh vân, đều không khỏi vì sát thủ của bang chủ mà ghen hòng nhìn trần trời. Bộ Kinh Vân xem ra cũng không cảm thấy kinh ngạc, lại thêm một đôi mắt phát ra quang mang cực kỳ tin tưởng, hấn tựa hồ đối Nhiếp Phong rất có lòng tin, hấn cho rằng với khinh công của Nhiếp Phong so với thanh âm còn nhanh hơn, chưa hấn không thể tránh được một chương này của tuyệt đỉnh, nhưng...

Hấn sai rồi! Hơn nữa sai lầm lớn rồi!

Bộ Kinh Vân rõ ràng thấy Nhiếp Phong không nhúc nhích, chân không động, trên mặt chỉ hiện lên một nụ cười khổ tuyệt vọng, cười khổ không còn chút hy vọng nào...

Không ổn! Bộ Kinh Vân cau mày lại, Nhiếp Phong vốn không định... né tránh?

Hấn muốn... tìm chết?

Bộ Kinh Vân bỗng dừng nhớ lại lời Nhiếp Phong châm biếm vừa rồi, hấn cho rằng mình liên lụy tới tất cả những người tốt với hấn, nhất thời nản lòng thoái chí, tìm chết cũng không phải là không có khả năng, nếu không thiên tính ôn thuận hấn, thái độ đối với hùng bá cũng sẽ không quật tuyệt như thế, hấn có ý!

Hấn cố tình muốn chết trong tay cha của U Nhược, lại còn âm u như một đoạn ân tình!

“Ngu xuẩn!” Dù là bộ pháp Lãnh Như Thần bộ kinh vân, trong lòng cũng không khỏi trầm lắng Nhiếp Phong một câu.

Bản thân hấn từng gặp thảm biến diệt môn, mất đi cha kẻ bộ thiên kính yêu nhất, hấn từng bị thống muốn chết, khóc không

ra nước mắt như vậy, còn không phải là cầu thả tàn mệnh ở loạn thế, sống đến ngày hôm nay?

“Nhiếp Phong! Ta không muốn người chết!”

Bộ Kinh Vân chẳng biết tại sao lại vội vàng ra tay!

Nhưng áo choàng của hắn nhoáng lên một cái, thân hình đã như sấm sét xông tới trước, song chương cuộn cuộn, tử thần, quyết ngăn cản một kích chuyên thiên này của Nhiếp Tử!

Thế nhưng, Hùng Phách một chương không lưu tình chút nào này đã bổ đến trước mặt Nhiếp Phong hai thước, bộ kinh vân, có thể so với Nhiếp Phong, có tốc độ còn nhanh hơn cả âm thanh? Ngăn cản chương dờn núi lấp biển kịp thời này?

Lấy công lực trước mắt của hắn, có thể hay không đỡ một chương của Hùng Phách?

Sinh tử Nhiếp Phong ở ngay trong nháy mắt này, bộ kinh vân tại thân hình mình thân hình cấp tốc tiến lên, vừa có thể nghe thấy Khổng Tử cao giọng kinh hô:

“Phong thiếu gia! Vân thiếu gia...”

Một chữ cuối cùng, Bộ Kinh Vân đã nghe không rõ! Bởi vì, hắn chỉ nghe thấy một tiếng “Ừ ừ” do hai chương công vào nhau phát ra! Một tiếng vang lớn đủ khiến phong vân biến sắc!

Cuối cùng hắn cũng kịp thời ngăn cản!

Không! Bộ Kinh Vân động dung, đón đỡ một chương hùng bá này...

Không phải hắn! Không ngờ không phải hắn! Không ngờ lại không phải hắn!

Hóa ra trước khi Bộ Kinh Vân quyết định phi thân ngăn cản Nhiếp Phong, đã có một người nhanh chóng động thân. Mà người có thực lực đủ để Nhiếp Phong đỡ một chương này, a! Chính là... Rõ ràng là...

Nàng!

Đây rõ ràng là tuyệt đối không thể có thực lực một kích ngăn cản được một kích đoạt mạng này.

Khổng Tử!

Hai chưởng giao đấu, lực bạo tạc thậm chí còn sắc bén hơn so với thuốc nổ mười thạch. Ngay lúc tiếng “Ầm ầm” vừa vang lên, những đồ dân có công lực thấp hơn, cũng lập tức cấp cho bọn chúng hai chưởng này lực phản chấn, chấn động nhao nhao phun máu tại chỗ, chỉ một thoáng, huyết hoa ngập trời, hình thành một mảnh huyết vụ, tình cảnh dọa người phi thường!

Tất cả mọi người đều ngây dại vì một chưởng này!

Tân Sương ngây người!

Văn Sửu ngẩn người!

Bộ Kinh Vân ngây dại!

Hùng Phách ngây dại!

Ngay cả Nhiếp Phong luôn thất thường cũng không khỏi liều mình cứu hãn vì Khổng Từ, rồi lại thật sự có năng lực cứu hãn mà ngây dại!

Mà Khổng Từ chính mình lại càng ngây ngốc hơn! Nàng vốn thấy Nhiếp Phong sắp chết, nhất thời dưới tình thế cấp bách, mới không chút suy nghĩ rút cuộc mình có thể tiếp hùng bá một chưởng hay không, trước tiên cản một chưởng cho Nhiếp Phong rồi nói sau, cho dù vì Nhiếp Phong chết, nàng cũng cam tâm tình nguyện, U Nê không phải cũng có thể xả thân cứu hãn sao? Chẳng lẽ nàng lại không biết?

Không ngờ nàng lại có thể!

Không ngờ nàng lại có thể!

Khổng Từ liền phát hiện, có lẽ vừa rồi tất cả những gì Hắc Đồng nói trong mộng nàng, đều là thật! Nàng, thật sự là chủ nhân của Hắc Đồng ——

Con mắt ác ma này! Mắt của ác ma nắm giữ lực lượng tuyệt diệt!

Cực độ khiếp sợ, không chỉ làm Khổng Từ cùng Nhiếp Phong rơi vào hỗn loạn, ngay cả đạo bộ tinh táo kinh vân, cũng không khỏi trong lòng hiện lên vô số suy đoán cùng ý niệm, nhưng mà giờ phút này trong lòng pháp phòng nhất, vẫn là — Hùng Phách!

“Không... Có thể! Một chương này của lão phu, cho dù... Kinh văn tiếp theo, hử... cũng không thể không xuất ra hết khả năng chín trâu hai hổ! Nhưng... Sao có thể cho một...tiêu nha đầu lông vàng... Tiếp? Điều này... Sao có thể?”

Vừa nghĩ đến đây, Hùng Phách một đôi mắt tinh quang càng thịnh, quét ngang mắt về phía Không Từ, quát hỏi: “Nha đầu thật sự có chương lực hùng hồn! Người thật sự là người phục vụ Bộ Kinh Văn - Không Từ?”

Không Từ bị Hùng Phách quát hỏi như thế, tâm hồn phương loạn hơn, ngơ ngác nhìn Nhiếp Phong sau lưng, cùng với Bộ Bộ Kinh Văn đang đứng ở cách đó không xa không ngừng tỉnh táo suy nghĩ, thì trào hỏi ngược lại: “Đúng rồi! Ta... Thật là Không Từ? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Hắc Đồng nói chuyện trong mộng của ta, đều là... xác thực vạn phần? Ta... Thật sự thân mang tử vong... A...”

“Rốt cuộc ta... là ai?”

Không Từ càng tự hỏi, đám người càng ôm đầy bụng nghi vấn, chỉ ngay lúc này, phía sau mọi người đột nhiên truyền đến một âm thanh khẳng định, một đáp án:

“Con mắt ác ma!”

“Không Từ, là chủ nhân chúng ta chọn —— “Ác ma chi nhãn!”

Giọng nói rất bình thường, hoàn toàn không chút trầm bổng nào, vô cùng yêu dị, là ai phát ra những âm thanh kỳ dị như thế? Là ai cũng biết đôi mắt của Không Từ là ác ma!

Tất cả mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện, nguyên lai cũng không phải một người!

Mà là một con – Anh Vũ!

Một con vũ vũ vũ từ xa bay gần!

“Là Anh Vũ? Có người đã dạy nó nói những lời này rồi?”

Hùng Phách hoặc là, lúc này con anh vũ kia đã ở trên đám người mà qua, chỉ có thể không quên đem sở học nói chuyện độc túi phun ra:

“Đồ ngu! Đồ ngu! Tất cả mọi người đều là đồ ngu!”

“Nếu muốn biết Hắc Đồng của ta còn lời gì để nói, vậy thì xem các người làm gì...”

Nhiệm vụ đã hoàn thành, chi anh vũ này lập tức nghênh ngang rời đi.

Hắc Đồng, lại là Hắc Đồng?

Không ngờ bố cục của Hắc Đồng lại tinh xảo như vậy, thậm chí ả còn dạy một con Vệt, thay ả nói chuyện, thế nhưng ả vẫn có thể nói vài câu ở ngay dưới chân mọi người?

Nhưng mà, mọi người không có gì để nói? Có, chỉ là cát vàng cuộn cuộn trên ba phần giáo trường!

Bộ Kinh Vân lao vũng vàng nhìn chăm chăm mặt đất dưới chân, giống như phát giác ra điều gì, lạnh lùng nói: “Mọi người...”

“Tránh ra!”

Nói xong song chương hợp nhất mở ra, bài vân chương lực lưỡng lệ ác liệt vô luận đã như sông lớn thiếu đê, bạo nhiên mà ra!

Một chiêu bài vân chương này của hắc tương đương cao quá, chương kinh lướt qua, càng đem vô số cát vàng trên mặt đất cuốn bay đầy trời, hùng bá thấy mà cũng không khỏi thán khen, Bộ Kinh Vân một chương này tuyệt không thua kém gì hắc, rất có khí phách có lực bạt sơn hà cái thế!

Bất quá bất luận bộ kinh vân xuất sắc cỡ nào, hùng bá cũng chưa từng vì chính mình sẽ bị vượt qua mà lo lắng. Trên thực tế, nhiều năm trước chính bản thân hắc đã sớm siêu việt thân thể, hôm nay tiến cảnh, người trong giang hồ không thể tưởng tượng nổi...

Chỉ là bình thường giang hồ, vẫn là mong muốn của một bên, cho rằng hắc chỉ mang mỗi Thiên Sương quyền, mà Bài Vân chương cùng với Phong Thần Thoái mà thôi, mọi người tựa hồ đã sớm quên mất, ở mười năm trước Hùng Phách đã không chính thức ra tay, thực lực thành mê, nếu như hắc xuất thủ lần nữa, chỉ sợ trên giang hồ này chưa chắc có bao nhiêu người có thể ngang hàng với hắc, vừa rồi hắc bỏ Nhiếp Phong một chương, cũng chỉ là tùy ý sử dụng mà thôi!

Cát vàng trên mặt đất bị quét, trên mặt đất của ba phần giáo trường, nhất thời xuất hiện một cảnh tượng ngoài ý muốn!

Lại thì ra là, Hắc Đồng sớm khắc những lời nàng muốn nói lên trên đất giáo trường, chỉ là luôn bị cát vàng thật dày che giấu.

Chỉ thấy mỗi chữ trong con mắt đen khắc đều to cỡ nửa thước vuông, rõ ràng là dùng kinh lực khắc lên, có thể thấy công lực của con mắt màu đen tuyệt đối không thể xem thường!

Mà khi đám người Hùng Phách, Tần Sương, Văn xấu đọc xong trang văn này, đều không hẹn mà cùng rơi vào trên người ba người Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và Khổng Từ, thì ra trang văn này có quan hệ mật thiết với ba người bọn họ!

Chỉ thấy trên mặt đất khắc một chữ:

“Nhiếp Phong, nhất định con mẹ nó nguoi rất thương tâm nhỉ? Ha ha ha! Nhưng nguoi không cần thương tâm quá sớm, U Nhược cũng chưa chết! Hôn của Thần chết, chỉ có thể khiến nàng giả chết mấy ngày mà thôi. Ta chỉ cố ý làm ra vẻ huyền bí, cố ý nhìn xem tình cảm của nguoi rốt cuộc yếu ớt bao nhiêu thôi.”

Nhưng nguoi cũng đừng có cười con mẹ nó quá nhanh! U nhược dù giả chết, nàng cũng sẽ hôn mê cả tháng, nếu không chiếm được giải dược của thần hồn ta, một tháng sau, toàn thân nàng sẽ bị hòa tan, khó thoát khỏi cái chết!

Ta đã sớm nói cho nguoi biết, ta sẽ hầu giáo bất cứ lúc nào ở Thiếu Lâm ở Tung Sơn, nếu như nguoi thật sự có lòng cứu U Nhược, liền gọi là lão thất phu lòng tham không đáy kia, cho nguoi cái tâm Đạt Ma, đến Thiếu Lâm Vật trở về với nguyên chủ!

Còn nữa, Bộ Kinh Vân cùng với ác ma chi nhãn của chúng ta, Khổng Từ cũng phải đồng hành, nếu không ta tuyệt đối sẽ không hiện thân gặp nguoi, ta rất muốn gặp bọn chúng, đặc biệt là Bộ Kinh Vân ta biết Bộ Kinh Vân cũng rất muốn gặp ta, lão sớm đã chuẩn bị một cái móc câu bắt ta rồi, ha ha! Có phải không? Nguoi tự cho là đúng, con mẹ nó bộ vân?

Được rồi!

Một đui của Thần Phong!

Không khóc thần tử!

Còn có đôi mắt ác ma của chúng ta — Khổng Tử!

Hắc Đồng của ta đang chờ các người trong Thiếu Lâm, con đường dài giữa Thiếu Lâm và thiên hạ đang rút dài, đừng có làm lỡ hành trình con mẹ nó, bằng không các người không chỉ cứu không được U Nhược, mà còn có thể đánh mất một cơ hội ngàn năm có thân phận thần bí của Hắc Đồng ta!

Quên nói cho người biết, Nhiếp Phong! Cái tên huynh đệ tốt hay xen vào chuyện của người ta, hắn cũng đã rơi vào tay chúng ta. Lần này ta dẫn các người đi Thiếu Lâm rõ ràng là cùng một ván, nhưng các người có thể không đến hay sao?

Ha ha! Ha ha! Ha ha...

Tên vô liêm sỉ!

Gió thu vù vù, giống như một tiếng rít giận dữ, hùng bá nhất thời giận không thể át, cũng không khỏi gầm lên một tiếng!

“Ma nữ thật kiêu ngạo! Mỗi nơi nàng ta bố trí, đều chỉ vì dẫn dắt ba người các người đến Thiếu Lâm, ngoại trừ muốn đoạt lại tâm chí Đạt Ma, rốt cuộc nàng ta có mục đích gì?”

Hùng Phách tức giận như vậy, chỉ vì lấy thiên hạ chi lực có thể tụ hợp ở Thần Châu, thế mà trong vòng một đêm lại bị một nữ tử biến thái không rõ lai lịch.

đùa bốn Ngọc Thủ thon dài của nàng, ngay cả nữ nhi của hắn, cũng bị đùa cho gần chết, hắn suýt đoạn tuyệt với Nhiếp Phong đệ tử nhập thất thứ ba, thử hỏi làm sao có thể không giận chứ?

Nhiếp Phong luôn trầm mặc, im lặng liếc nhìn U Nhược trong lòng mình, nói: “Bất kể Hắc Đồng có âm mưu gì, bất kể Thiếu Lâm là núi đao biển lửa gì, ta cũng sẽ đi!”

Ngữ khí của hắn giống như chém đinh chặt sắt, có thể thấy vì cứu U Nhược, hắn nguy hiểm gì đã không sợ nữa rồi!

Nhưng mà, đúng như Hắc Đồng tự mình gây ra, đây rõ ràng là một cái bẫy, một cái bẫy, lần này đi chỉ sợ là...

Tần Sương ở đây đến nay vẫn không dám tùy tiện xen mồm vào, lúc này thấy tam sư đệ của mình áy náy với U Nhược như

vậy, cũng không khỏi xen vào nói: “Phong sư đệ, Sương sư huynh hiểu rõ nỗi khổ tâm của người, nhưng... Thiếu Lâm đã được ca tụng là đại phái Phật môn mấy trăm năm trong võ lâm., Mấy chục năm gần đây còn bế quan tự phòng thủ, đoạn tuyệt với người giang hồ, thực lực của nó vẫn luôn thành nghị, thế nên sư phụ vẫn luôn không cần dụng binh với Thiếu Lâm, cũng không cần phải dụng binh với một Phật môn đã không dính dáng tới giang hồ, chỉ là...”

“Cũng vì chúng ta không rõ ràng thực lực chân chính của Thiếu Lâm, trước khi biết rõ nội tình của kẻ địch, nếu người tùy tiện mạo hiểm một mình, e rằng... Nói tóm lại, phải cứu U Nhược, lấy người trong thiên hạ chúng ta mạnh mẽ làm trướng, cũng có thể nghĩ cách khác thích hợp hơn...”

Từ trước đến nay Tần Sương tương đối quen thuộc, phân tích cũng không phải không có lý, duy chỉ có hấn còn không nói tiếp, lúc này đã có một người nói chuyện còn hăng hái hơn, cắt đứt lời của hấn:

“Hấn, sẽ không đơn độc mạo hiểm...”

“Bởi vì...”

“Ta cũng sẽ đi!”

Tần Sương ghen lời, đương nhiên hấn biết những lời này là do ai nói ra.

Mà tất cả mọi người trong sân lúc này cũng không hện mà cùng nhìn người này nói chuyện, nhưng thấy dáng vẻ bộ kinh vân như cười mà không phải cười, lạnh lùng mà quý dị mời nói: “Nếu không có nhớ lắm.”

“Ta, cũng là hàng ngũ Hắc Đồng mời.”

Lời này vừa nói ra, hấn chỉ lo cúi đầu nhìn U Phong, không khỏi ngẩng đầu ngắm nhìn kinh vân, hai mắt toát ra một loại ánh sáng nửa hiểu nửa không: Hấn tựa hồ có chút hiểu biết bộc lộ kinh vân, nhưng lại tựa hồ không hiểu...

Nhưng tâm trí khó lường của Tử Thần thì có ai hiểu được chứ?

Có lẽ hấn ta thực sự đang đi khiêu chiến hắc đồng...

Có lẽ hấn ta bị Nhiếp Phong kích động bởi một điểm ” si mê” cứu U Nhược, cho dù là con gái duy nhất của kẻ thù!

Nữ nhi duy nhất!

Hắn ta không tính toán, cừu nhân của hắn ta chỉ có Hùng Phách, đã đủ nhiều. U Nếu không phải!

Tất cả đều chỉ đơn giản là có lẽ! Ai tài, ai dám chắc chắn tâm của hắn?

Nhưng Nhiếp Phong không hiểu, dường như không chỉ có bộ kinh văn tâm tư, còn có một trái tim khác mà hắn trước giờ đều xem nhẹ, một trái tim luôn cầu cho hắn không thay đổi cũng là một loại thời gian thường xuyên hay cầu xin hắn không thay đổi ——

“Ta cũng sẽ đi!”

Khổng Từ cắn răng, dừng cảm ngóng nhìn Nhiếp Phong. Thật khó tưởng tượng, nàng yếu ớt, sẽ có thời khắc dừng cảm như thế!

“Phong... thiếu gia, ta cũng rất muốn... Biết vì sao mình lại có được loại sức mạnh đó không? Vì sao bản thân... lại là Hắc Đồng, đôi mắt ác ma, cho nên, ta cũng muốn cùng người... lên trước!”

Vậy sao? Khổng Từ thật sự muốn biết tất cả những điều trong đó ư? Cát giữ hoặc là, động cơ chủ yếu nhất của nàng, vẫn là sợ Nhiếp Phong sẽ gặp nguy hiểm, bởi vậy mới có thể cùng hắn đi ư?

“Khổng Từ...”

Nhiếp Phong không biết ứng đối Khổng Từ nói cái gì, từ trước đến nay hắn đều coi nhẹ sự bình thường mà không có số lượng, Khổng Từ, không sợ đến điểm mấu chốt, quyết định của Khổng Từ lại không bình thường như thế!

Cô gái đáng thương được hắc đồng gọi là “Ác ma” này, sau lưng rốt cuộc còn có thân thể không bình thường nào?

“Được!”

Hùng Phách ở bên thấy ba người đều có ý đi, tấm lòng bá chủ liệt vô tình kia, trong nháy mắt hoá mềm, hắn bỗng nhiên há mồm:

“Nhiếp Phong! Cuối cùng cũng may là con gái của ta không nhìn lầm ngươi! Tuy vừa rồi ngươi cả gan mạo phạm vì sư, nhưng lần này ngươi đến Thiếu Lâm, coi như là cơ hội lấy công chuộc tội của ngươi!”

“Còn có...” Hùng Phách liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, tiếp tục nói: “Nếu lần này ngươi thật sự có thể cứu được U Nhược, vì sư đáp ứng ngươi, về sau U Nhược cũng không cần giam cầm Tiểu Trúc tại đây hồ nữa.” Ánh sáng hy vọng sau này, ngay cả Khổng Từ ở bên cạnh cũng không tự chủ được mà tới gần Nhiếp Phong, tung hoành nói: “Phong... Thiếu gia... Vậy thật sự là quá tốt! Thật sự là quá tốt!” Nàng cảm thấy cao hứng từ tận đáy lòng.

Đúng vậy! Thật sự là quá tốt!

Hùng Phách nói như vậy, chuyến này không chỉ cứu mạng của U Nhược mà còn vì cứu U Nhược, thoát khỏi bể khổ.

Tuy nhiên, lần đi này vô cùng nguy hiểm, Khổng Từ không khỏi cao hứng quá sớm, có lẽ ba người bọn họ căn bản không cách nào cứu được mạng của U Nhược, càng không cần nói tới việc giúp nàng có thể lấy lại tự do...

Có thể là bởi vì vậy, hùng bá mới khuếch đại ra như thế, làm ra hứa hẹn này, dù sao nữ nhi của hắn giờ phút này đang ở vào chỗ bán chết, trong vòng một tháng này sinh tử khó hiểu, vậy sao không làm cái “thuận thủy nhân tình”? Làm cho Nhiếp Phong chuyến này đi này tâm cầu thắng càng thêm thịnh? Càng muốn hắn không cứu U Nhược không được!

Cho nên, cho dù Nhiếp Phong cùng Khổng Từ đối với hứa hẹn này vui vẻ như thế nào.

Bộ Kinh Vân vẫn thờ ơ như vậy, hắn quá rõ ràng kẻ thù đa mưu túc trí như hắn, sẽ không bao giờ tin kẻ thù này nửa câu nói chuyện!

Lúc này hùng bá lại nói: “Được! Các ngươi đã muốn đi rất kiên cố, vậy liền...”

“Đi theo ta!”

Nhiếp Phong vừa mới dâng lên một chút hy vọng, không khỏi hiềm thấy, sững sờ hỏi.

“Đi đâu?”

Hùng Phách đáp: “Các người tựa hồ đã sớm quên mất, tất cả mầm tai họa lần này đều do đày lòng Đạt Ma mà ra, nó cũng là nhân vật chính các người chuyển này phải mang theo...”

“Bây giờ vì sự sẽ dẫn các người đi lấy lại viên hắc đồng này. Nhất định phải đoạt lại.”

“Đạt Ma chi tâm!”

“Ta cũng sẽ giải thích cho các người, tấm lòng đạt tới mức độ này...”

“Rốt cuộc là cái gì...”

“Bảo vật kinh thế?”

Chương thứ mười hai tỉnh lại.

“Đạt Ma tâm”, tên như ý nghĩa, rất đơn giản, chính là giải quyết.

Trái tim đang đập thành thịch.

Cho nên, nếu muốn biết cái gì gọi là Đạt Ma chi tâm, liền phải “Đạt Ma” người này nói tỉ mỉ từ đầu...

“Đạt Ma”, vốn là thủy tổ Phật giáo thiên tông.

“Tên chính thức, hẳn là “Bồ Đề Đạt Ma”.”

Hắn cũng không phải là nhân sĩ Trung Thổ, gia sản của hắn vốn là Ấn Độ, thế nhưng hắn thấy Phật giáo lúc đó Ấn Độ dần dần biến mất, ngoài cực kỳ thất vọng còn có sĩ sĩ là một sĩ cảnh giới Trung Quốc, khi thì là thời đại lục triều của Trung Quốc.

Nhưng mà, dù trong lòng Đạt Ma kiêu ngạo đại chí Phật giáo chân nghĩa ở Trung Thổ, nhưng sau khi đến Trung Thổ, mới phát hiện tâm nguyện này chưa hẳn dễ đạt thành.

Lại thì ra là, Phật giáo Trung Thổ thời gian đó, mặt ngoài tuy rằng một mảnh phồn vinh, mọi người tranh nhau bái Phật với những người bình thường ở Kiến Phật tự, chỉ giống như sùng bái Thần thị trong dân gian mù quáng, mê tín.

Thế nhưng Đạt Ma lại cho rằng Phật lý là một môn triết học, nên thực tế gặt Phật giáo trong cuộc sống chứ không phải mù

quáng tin Phật, vì vậy so với cách nhìn của đa số mọi người thì khác nhau một trời một vực, bị bài xích.

Sau đó bài xích Ma Chi Phong càng mạnh hơn, nhưng Đạt Ma vẫn duy trì tín niệm của cá nhân đối với Phật giáo chân nghĩa, kiên quyết không khuất phục, những vương tôn quý tộc kia cầu kết với nhau, chẳng những không chào đón Đạt Ma, còn lấy vũ lực để ép hại hắn.

Mỗi lần Ma đều có thể biến nguy thành an, tương truyền nó ngoại trừ Phật học ra thì võ học của nó cũng là một cao thủ siêu cấp, cách nói này cũng không phải không có lý, nếu không sớm đã chết trong tay đám Vương Tôn kia rồi!

Cho đến cuối năm, Đạt Ma vẫn định cư ở Tung Sơn, Thần Tông Phật giáo sáng lập “Lấy tâm truyền ý, không lập văn tự”, và lại còn ở trong một cái động quật của Thiếu Lâm tự, mặt ngồi lạng lẽ.

Không ngờ lần ngồi xuống này lại có danh đường trong lịch sử Trung Quốc, cũng bởi vậy mà đời sau không ai không biết ma!

Đạt Ma, hắn thế mà vừa ngồi đã ngồi ——

Chín năm!

Chín năm, cũng không phải một thời gian vội vã, mà là một đoạn thời gian dài dòng buồn chán, thử hỏi một người có máu có thịt, cho dù là Đạt Ma có võ công tuyệt thế, sao có thể ngồi lạng lẽ chín năm mặt được?

Song, Đạt Ma lại thực sự làm được!

Nghe nói, thẩm nghị suy nghĩ, lạng lẽ ngồi, trong Phật giáo thường là pháp môn đặc đạo không hai, năm đó Thích Đạt Ni cũng minh tướng dưới Bồ Đề Thụ, ngồi lạng lẽ, mới ngộ ra pháp lý chân chính trong thiên địa, rốt cục đặc đạo thành Phật!

Mà năm Đạt Ma thứ chín lần này, rốt cuộc đã ngộ được cái gì?

Không ai biết!

Chỉ có đệ tử lúc ấy đi theo Đạt Ma ” Tuệ năng”, nghe thấy Đạt Ma kinh nghiệm kiếp sống dài lâu vừa mới hoàn thành, hắc hắc mồm một câu nói, lại dạy hắn đệ tử này nằm mơ cũng chưa từng nghĩ qua!

Câu đầu tiên mà Đạt Ma nói, rõ ràng là...

”Bang chủ, Đạt Ma thiền sư... Nói câu thứ nhất sau bức tường, rốt cuộc là cái gì?”

Trong Thiên Hạ Đệ Nhất các, Hùng Phách vừa kể sơ lược chuyện Đạt Ma Bình Sinh cho Nhiếp Phong nghe, Bộ Kinh Vân cùng Không Từ, Bộ Kinh Vân đương nhiên không có nhiều phản ứng. Trên thực tế, trên đời này dường như cũng không có ai hoặc chuyện gì làm hẳn phản ứng mạnh mẽ. Mà Nhiếp Phong mặc dù đã đặt U Nhược An lên giường của Hùng Phách từ trước đến nay, nhưng vì chuyện này mà tâm tình thiếu hụt rất nhiều, tâm tình lại không tập trung, chỉ có Không Từ sau khi nghe xong chuyện Ma Sát Bình Sinh đã hỏi vấn đề vừa rồi.

Nàng cũng rất muốn biết, Thiền tông Lộ Tổ vô cùng nổi danh Trung Quốc này rốt cuộc hiểu ra cái gì liên quan đến tâm đắc Đạt Ma?

Hùng Phách vẫn lơ đãng với phản ứng của hai tên đệ tử, nhưng vẫn ung dung phun ra một câu trả lời: “Không ai có thể tưởng tượng được. Đạt Đạt Ma là một cao tăng, sau khi trải qua chín năm kinh nghiệm diện bích lặng lẽ ngồi, câu thứ nhất trong lời nói của hắn, lại là...”

“Không ồn!”

“Lúc ấy trong lúc Đạt Ma dị thường ngưng trọng đối mặt với hắn, đệ tử vẫn luôn canh giữ bên người hắn có thể nói...”

“Tuệ khả năng đó, đại địa không ồn rồi!”

Không thể tưởng được một cao tăng lại nói ra một câu như vậy sau vách tường, Không Từ tự nhiên kỳ quái, ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không khỏi nhíu mày. Nhiếp Phong vẫn luôn lơ đãng rốt cuộc cũng bị những lời này thu hút, không tự chủ được ngậy ra hỏi: “Cái gì? Đạt Ma Diện Bích chín năm chính là ngộ ra một câu như vậy?”

Hùng Phách đối với phản ứng của Nhiếp Phong cực kỳ thoả mãn, bởi vì vừa rồi gã mang theo khí tức nhất thời, từng muốn ra tay giết Nhiếp Phong, suýt nữa đã quyết liệt với gã. Đến nay Nhiếp Phong cũng không để ý gì đến gã, bây giờ thấy gã có phản ứng, ngược lại an tâm hơn không ít. Dù sao, Nhiếp

Phong còn có lợi dụng của gã, vì nhất thời ý khí, ngược lại nhìn thấy đáng tiếc với gã!

Hùng Phách lắc đầu nói: “Đạt Ma lĩnh ngộ được đương nhiên không chỉ nói mỗi câu này, thật ra trong quá trình diện bích hẩn nhìn thấy một ít sự vật.”

Hùng Phách nói xong thì ngừng lại nói tiếp:

“Mọi người đều biết, những học phật kia, khi tu vi đạt tới cảnh giới nào đó, liền có thể có năm đại thần thông, một trong số đó, gọi là “Thiên Nhân Thông”, thậm chí bị Khoa Hưu có thể xem thử địa ngục, nghe nói Đạt Ma chính là trong tích tắc cuối cùng của kiếp sống vách tường chín năm kia, vậy mà siêu thoát mình, đạt được thần thông chỉ lực, càng lấy được “Vô Nhân Thông”, nhìn thấy một ít sự vật hẩn không nên nhìn, cho nên mới thàm kêu không ổn...”

Lông mày Nhiếp Phong rất khó khăn, hỏi: “Rốt cuộc Đạt Ma thiên sư nhìn thấy cái gì không nên xem?”

Hùng Phách nói: “Ta từ miệng lão giang hồ đời trước biết được, nghe nói lúc đó Đạt Ma đối với tuệ có thể nói, lúc hẩn ở diện bích, sự vật dùng Thiên Nhân thông nhìn lắm, thật ra là cùng thiên địa đồng sinh...”

“Nhưng lại có thể hoàn toàn xoay chuyển thế gian này...” “Vũ khí vô địch!”

“Vũ khí vô địch khiến cho muôn dân trăm họ phải khom lưng!”

Lại là vũ khí vô địch? Nhiếp Phong nghe vậy không khỏi bật cười:

“Lại là vũ khí vô địch? Không ngờ nhân gian lại có một vũ khí siêu cấp “Mạnh Bát” vẫn còn chưa đủ, vậy mà còn có một vũ khí vô địch?”

Nhiếp Phong tuy cười phá lên, duy bộ Kinh Vân nghe thấy gã đề cập đến hai chữ “Phàm bát”, trong lúc bay, lại đề phòng một cảm giác quen thuộc khó nói lên lời, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra lý do... Qua việc gã vẫn bất động thanh tức, trên mặt không biểu lộ nửa điểm nghi hoặc.

Hùng Phách ngưng mắt nhìn Nhiếp Phong, nói: “Phong Nhi, hôm nay vũ khí vô địch này hoàn toàn khác với vũ khí siêu cấp “Mạnh Bát”. Nếu như Mạnh Bát có được nó, thì sức mạnh của Mạnh Bát cũng chỉ có thể vô địch trong thiên hạ. Nhưng nghe nói vũ khí vô địch mà hắn từng thấy khi đối mặt, không những có thể tung hoành ngang dọc trong thiên hạ mà còn khiến cho thương sinh phải khom lưng, càng khiến cho cả nhân gian đại loạn, mất đi cả nhân gian...”

” Trật tự nên có! Biến nhân gian thành địa ngục!”

Việc này ngược lại khiến Nhiếp Phong ngạc nhiên, hắn từng tận mắt nhìn thấy “Phạm bát” của mình, cũng chỉ khiến sức mạnh của một người tăng lên hai mươi lần, đạt tới cảnh giới cao thủ siêu cấp, nhưng trên đời này lại có một loại vũ khí vô địch làm người ta mất đi trật tự, biến thành địa ngục? Vậy sẽ là một vũ khí vô địch như thế nào? Đáng sợ tới mức nào?, “Phong chủ, vũ khí vô địch này, rốt cuộc làm người ta mất đi... trật tự nên có?” Khổng Tử không kìm lòng nổi hỏi, nàng bắt đầu cảm thấy, nếu quả thật bản thân đúng là đôi mắt ác ma mà Hắc Đồng nói tới, sự can thiệp kia, tính trọng yếu dường như vượt xa sự tưởng tượng của nàng.

“Không biết!” Hùng Phách đáp: “Chính vì không biết, cho nên càng đáng sợ hơn!”

“Lúc ấy Đạt Ma chẳng những ở trước mặt trông thấy vũ khí vô địch này, còn nhìn thấy vũ khí vô địch này. Hóa ra nó ẩn nấp sâu trong một địa phương cực kỳ bí mật ở Thần Châu. Chưa bị bất luận kẻ nào phát hiện, đáng lẽ cũng không đáng ngại. Nhưng trên đời này, không có bí mật tuyệt đối có thể ẩn giấu, cũng không có bí mật nào có thể vĩnh viễn bảo trì...”

Bộ Văn Tử cảm thấy vô cùng hứng thú, cảm thấy thú vị nói: “Cho nên, thử lo lắng...”

“Sẽ có một ngày, trong lúc vô tình có người sẽ đào ra vũ khí vô địch này...”

“Dùng việc này để phá hoại trật tự thế gian, mang địa ngục tới nhân gian?”

Hùng Phách liếc nhìn Bộ Kinh Vân một cái, như đang thầm khen hắn lực lượng tinh táo, gật đầu đáp: “Đúng vậy!”

“Mặc dù lúc đó, Đạt Ma vẫn không có ai đạt được vũ khí vô địch ẩn nấp ở một góc hẻo lánh nào đó của Thần Châu, nhưng để phòng ngừa hắn sẽ có người đạt được, đến lúc đó nhân gian ngàn vạn sinh linh sẽ chịu hại, cho nên sau khi tri thức được vũ khí vô địch này, mỗi ngày đều suy nghĩ cực khổ, muốn nghĩ ra một phương pháp có thể hủy diệt vũ khí vô địch này...”

Đúng rồi! Nếu như ngày đêm lo lắng cho vũ khí vô địch này, chẳng bằng hủy diệt nó hoàn toàn, tránh cho đêm dài lắm mộng!

” bang chủ, Đạt Ma thiền sư kia... có nghĩ ra phương pháp diệt được vũ khí này không?” Không Từ lại hỏi.

Hùng Phách lắc đầu trùng trùng điệp điệp, từng chữ từng chữ nói:

“Không có!”

Lời này vừa nói ra, bộ kinh vân, Nhiếp Phong và Không Từ đều ngẩn ra, Nhiếp Phong còn hỏi: “Sao có thể? Trên đời này thật sự có vũ khí vô địch không thể hủy diệt?”

Trong trí nhớ của hắn, cho dù không gì không phá được bình bát, cũng bị nổ tung trong vụ nổ kinh thiên động địa của “Thần” ở rãnh biển kia. Sau này may mắn Tuyết Duyên hy sinh bản thân, mới có thể khâu lại thần thạch, thế khó đoán được, vũ khí vô địch này có thể... không hủy bất diệt?

Trên đời nếu thật sự có bất diệt, lại có thể khiến cho người ta biến thành vũ khí Địa Ngục, vậy vũ khí này liệu có phải thật sự đến từ Địa Ngục không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong và Không Từ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi có chút sờn cả tóc gáy, Bộ Kinh Vân vẫn là cố nhân của ta, chỉ vì hắn một mực sống ở Địa Ngục, trong lòng của hắn, nhân gian cùng Địa Ngục, đối với hắn không có nhiều khác biệt!

Hùng Phách lại tràn đầy ước mơ nói: “Ai biết được! Nhưng ở trên đời này, có ai không hy vọng có được vũ khí vô địch này?”

Không tệ! Cho dù hắn mạnh như đã đánh bại Vô Song, thiếu chút nữa đã có thể thống nhất giang hồ, cũng mơ ước về vũ

khí vô địch Đạt Ma này, nếu không sao hấn lại muốn độc chiếm một lòng Đạt Ma?

Niệm niệm của con người là như thế! Đã đạt được một hai người sẽ hy vọng đạt được mười lượng, đoạt được mười lượng sẽ lại được trăm lượng, các cao thủ võ lâm cũng là người, chỉ đáng sợ nhất là những võ công tuyệt thế, hoặc là thần binh lợi khí mà thôi, nhưng cho dù cuối cùng có thể vô địch thiên hạ, thì như thế nào, tất cả thần công tuyệt đỉnh cũng sẽ được bổ sung cho đất vàng... Một gã kiếm, đến cuối cùng, làm sao có thể không nhiễm bụi trần thất sắc đây?

Nhưng ai mà chẳng biết, “Bồ Đề vốn không có cây, gương sáng cũng không phải đài” đại bộ phận người đều biết, chỉ là không muốn thực hành mà thôi, bởi vậy giang hồ mới tràn ngập sự phân tranh, vạn kiếp giang hồ.

Nhiếp Phong trầm ngâm nói: “Nếu Đại Trí Đại Sùng thiên sư như Đạt Ma thiên sư, cũng nghĩ mãi không ra cách hủy diệt vũ khí vô địch này. Cuối cùng người kia xử trí vũ khí có thể xoay chuyển thế gian như thế nào?”

Hùng bá nói: “Chẳng ra sao cả! Bởi vì cho dù hấn có ý định nghĩ ra phương pháp hủy diệt nó, tuổi thọ của hấn cũng không cho phép, Nhâm Đạt nghĩ đến hai chuyện râu bạc trắng, hấn nghĩ không được bao lâu, đã viên tịch...”

“A!” Nhiếp Phong và Không Từ thầm hô nhỏ một tiếng, không ngờ một đời cao tăng, cả đời vì kiên trì chân nghĩa Phật giáo mà không cản trở, cuối cùng vì an nguy của muôn dân...

” bang chủ, nếu Đạt Ma thiên sư không nghĩ ra phương pháp giải cứu... Đều đã viên tịch, vậy, cái gọi là đạt tâm ma danh là từ đâu mà có?”

Hùng bá đạo: “Đó là bởi vì Đạt Ma đã chết, hấn muốn hủy diệt hoàn toàn tâm nguyện vũ khí vô địch của nhân gian này nhưng vẫn chưa bị tiêu diệt. Lúc đó đệ tử của hấn ” Tuệ Khả” là người duy nhất biết bí mật này, cũng biết vũ khí đó giấu ở nơi nào. Hấn càng tinh thông máy móc từ thời xưa, ví dụ như chỉ huy xe, hấn cho rằng mình là người duy nhất biết bí mật này., Mặc dù hấn cùng sư phụ Đạt Ma, chưa nghĩ ra cách hủy diệt vũ khí kinh khủng này, nhưng chưa hấn là đại biểu cho hậu thế không có người nào nghĩ ra hủy diệt chi pháp. Cho nên, vì lý

do đó, thông tuệ có thể không phụ tâm nguyện trước kia của sư phụ, không tận cùng, thiết kế một đầu xúc xúc nhỏ vô số để xây thành “

“Đạt Ma chi tâm!”

Hùng Phách một mặt nói, một mặt móc từ trong tay áo ra một vật kim loại, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn, vật kim loại này, chính là tâm chí Đạt Ma ngày đó bọn họ mang về!

Không ngờ hùng bá vẫn mang theo bên người, cũng khó trách, ngoại trừ giấu ở trên người chính hắn, trong thiên hạ, còn có nơi nào an toàn hơn so với hắn?

Đây là lần đầu tiên Không Từ nhìn thấy tâm lòng Đạt Ma này, nhưng chẳng biết tại sao hắn lại cảm thấy tâm lòng dạ Đạt Ma kia như đã từng quen biết, tựa như cặp mắt của con người quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu rồi.

Hơn nữa, không biết tại sao, nàng có xung động muốn sờ thử...

Nàng không biết vì sao, chỉ có kiệt lực ức chế...

Lúc này, Hùng Phách lại nói: “Chiếc tâm này đạt tới tâm, tên như ý nghĩa, đó là tuệ có thể kỷ niệm sư, mà tâm nguyện của nó được giấu ở trong xúc xúc, mà tâm nguyện đạt tới đỉnh thì có thể nói là đạt tâm nguyện., Chính là vũ khí vô địch hủy diệt kia, vì nhân gian giảm bớt một chút họa kiếp, cho nên tuệ có thể mang món vũ khí kia hình dung, cùng với nơi cất giấu vũ khí; nhớ hết thấy ở trong lòng Đạt Ma, chỉ cần có thể mở ra tâm tư đạt khoái này, liền có thể tìm ra món vũ khí vô địch...”

“Nhưng làm sao mở được tâm lòng Đạt Ma này?” Trong lòng của Nhiếp Phong cũng càng lúc càng hứng thú với Đạt Ma.

Mà hai mắt Bộ Kinh Vân tản ra một cỗ quang mang dị thường, nếu như...hắn có thể đạt được món vũ khí kinh khủng kia, đến lúc đó muốn giết hùng bá, liền... dễ như trở bàn tay!

Hùng Phách đáp: “Làm sao để mở lòng dạ Đạt Ma, chính là điểm mấu chốt của vấn đề! Tuệ có thể tinh thông thiết kế cơ quan, thậm chí trong Thiếu Lâm tự có cơ quan nổi tiếng “Mộc Nhân Hẻm”, cũng là nhân vật kiệt xuất của hắn, hắn dùng tâm tư diệu bộ Ma Qua cất giấu bí mật vũ khí vô địch kia, thật ra

bản Xuân đặt bảo vật này ở Thiếu Lâm., Thay mặt cho đệ tử đời trước chọn lựa phẩm thượng giai tương truyền, hi vọng sẽ có một ngày đệ đệ kiệt xuất của mình nghĩ ra cách hủy đi món vũ khí đó. Trên thực tế cũng không hy vọng bí mật này sẽ cấp cho người ngoài biết, nếu không thì nhân gian sẽ đại loạn. Cho nên, trí tuệ có thể thiết kế cái này một lòng đạt Ma., Chính là dự phòng một khi Đạt Ma tâm rơi vào tay ngoại nhân, nếu không biết phương pháp mở ra tâm ma, liền không có tác dụng gì! Mà hắc sớm đã đem phương pháp mở ra tâm ma, miệng truyền cho truyền nhân của hắc, mà lại quy định đối tượng mà mỗi đời miệng phát cho, chỉ giới hạn một nhân phẩm tốt nhất, đệ tử đáng tin cậy nhất... “

Nghe tới đây, Nhiếp Phong không khỏi hỏi: “Nhưng nếu như tâm Đạt Ma đã chảy ra khỏi Thiếu Lâm, vậy tức là bày tỏ tâm nguyện Đạt Ma này trong quá trình đời đời truyền thụ, đã từng xuất hiện sự tín nhiệm không đáng tin cậy, cho nên nó rơi vào tay người ngoài Thiếu Lâm. Đúng như trước mắt, nó lại rơi vào tay chúng ta?”

Hùng Phách lắc đầu nói: “Cũng không phải, trên thực tế mỗi đời truyền nhân Thiếu Lâm đều nguyện ý tuân theo lời Ma di nguyện, sẽ không công khai việc này. Nhưng mà, Thiếu Lâm là một Cổ Sát trải qua vô số lần triều biến thiên, trải qua năm tháng còn gặp không ít loạn mã loạn lạc., Nhưng cuối cùng vẫn có thể biến nguy thành an, nhưng có một lần, ngoại tộc phát quân xâm lấn đại phái võ lâm của Thiếu Lâm, bên ngoài Bình Lâm tự, chủ trì rèn luyện tinh thần, chỉ sợ vật này sẽ rơi vào tay ngoại tộc., Vì vậy ủy thác một sự tín nhiệm, đệ tử tục gia trong Thiếu Lâm tập võ vận chuyển tâm đắc ra ngoài Thiếu Lâm, cũng bố trí pháp môn mở rộng tâm tư Đạt Ma. Đệ tử tục gia này cũng không phụ sự hy vọng của hắc, thật sự mang tâm đắc Đạt Ma ra ngoài chùa...”

“Thế là, từ đó tâm trí Đạt Ma này liền truyền ra ngoài?” Nhiếp Phong nói.

Hùng bá bá chủ gật đầu: “Gặp mặt! Nhưng tên đệ tử tục gia này cũng thật sự là một người thủ tín, mặc dù hắc biết cách mở ra tâm pháp này nhưng vẫn không mở ra. Nếu không tâm đắc Đạt Ma trong tay chúng ta sẽ không nguyên vẹn như thế.

Bởi vì đặt tâm mà mở ra thì tất cả kim loại sẽ tản ra, sẽ không cách nào xây nguyên trạng nữa...”

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong và Khổng Tử không hện mà tập trung nhìn Đạt Ma trong tay Hùng Phách, xác thực! Lòng dạ Đạt Ma hoàn chỉnh không thiếu sót, có thể thấy được mỗi truyền nhân mà nó trải qua đều vô cùng trung thành, tuyệt không tham niệm. Không thể tưởng được, một viên xúc xắc cất giấu vũ khí vô địch bí mật sẽ trở thành “Thí Tâm” của vô số người!

Nhiếp Phong nói: “Nhưng mà, mặc dù những truyền nhân kia tuyệt đối sẽ không truyền phương pháp mở ra ngoài, nhưng nếu có người lấy được vật này, sẽ khổ sở nghiên cứu, chẳng lẽ không có khả năng nghĩ ra phương pháp mở ra?”

Hùng Phách lắc đầu liên tục: “Tuyệt đối không thể nào! Thiết kế Đạt Ma này phi thường tinh xảo, nghiêm nhiên như một cơ quan cỡ nhỏ, nếu muốn mở ra, trước hết phải dựa vào một bộ thuật số đặc biệt., Thứ tự điều động mặt ngoài chín chín tám mươi một chiếc xúc xắc nhỏ, chỉ cần ấn sai một cái, hoặc trật tự trước làm thì cũng chỉ phí công vô ích! Nhưng nếu như đúng chín chín tám mươi một cái xúc xắc nhỏ này thì không ổn chút nào!, Nghe nói đến lúc đó trong lòng Đạt Ma sẽ phát ra một tiếng ồ, vì vậy người muốn mở ra nó, chỉ cần đem mấy trăm cái xúc xắc nhỏ này dùng phương pháp tung hoành vận vẹo, cho đến một mặt Lục Diện Đạt Ma này, hiện ra một chữ “Tâm”, toàn bộ tâm tư đặt đến đó mới xem như là chân chính mở ra...”

Cơ quan thật tinh vi! Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình, nghĩ thầm, cái này... Thật sự có thể nói là một cơ quan không sơ hở tí nào!

“Bất quá có một chút may mắn chính là...” Hùng Phách nói: “Hắc Đồng tuy nói Đạt Ma là thuộc về chủ nhân của nàng, nhưng bọn hắc tử hồ cũng không cách nào mở ra, nếu không cũng sẽ không hoàn chỉnh như vậy, hơn nữa, bọn hắc tử hồ đã sớm đặt được món vũ khí gì, hôm nay thiên hạ có thể thái bình như vậy sao?”

Bộ Kinh Vân nghe vậy cũng chỉ cười lạnh, thầm nghĩ, vậy cũng chưa chắc! Nếu cho người vũ khí vô địch này, thiên hạ

làm sao được yên bình, dù sao, cũng giống như quạ đen trong thiên hạ...

“Nhưng lão phu vẫn nghĩ mãi không ra!” Hùng Phách nhíu mày:

“Nếu Hắc Đồng thật sự muốn thay chủ nhân đoạt lại tấm lòng Đạt Ma này, bà ấy chỉ cần dùng thuốc giải của hôn thê tử thần trao đổi với ta là được, sao còn muốn dụ ba người các người mang theo cùng đạt yêu cầu tới Thiếu Lâm làm phiên sư phụ như vậy, sao phải làm điều thừa như vậy?”

Bộ Kinh Vân đáp lại: “Có lẽ, nàng không có chí ở đây...”

“Đạt Ma tâm trọng yếu, có lẽ...”

Hắn nói xong nhìn qua Không Từ, nói tiếp:

“Không Từ, đối với nàng, hoặc là bọn họ —— “

“Càng quan trọng hơn!”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân là người tinh táo nhất trong đám người, cũng là người nhìn thấu triệt nhất, mọi người tựa hồ đã quên mất, Chi Vũ yêu di kia từng nói, “Ác Ác Ma Chi Nhân” mà chủ nhân Hắc Đồng tuyển chọn, nàng càng có sức mạnh mang tính hủy diệt!

Trong thoáng chốc, Hùng Phách, Bộ Kinh Vân cùng với Nhiếp Phong cũng tập trung ở trên mặt Không Từ, mặt Không Từ không khỏi đỏ bừng, hùng bá kiệt nói: “Ta cũng từng nghĩ qua, rốt cuộc nàng là ai, nhưng năm đó cha nàng đầu phục dưới trướng chúng ta, cũng chỉ là một môn hạ bình thường mà thôi...”

Nhiếp Phong nói: “Nhưng đã không cần đoán nữa! Vì ngày mai chúng ta sẽ đi Thiếu Lâm, tìm đáp án!”

Hùng Phách vẫn nhìn Nhiếp Phong, nói: “Mà đáp án này cần phải đạt đến tâm ma mới tìm ra được! Phong Nhi, đạt được tâm tư, vì sư sẽ bảo quản cho con!”

Nhiếp Phong sững sờ, từ từ nhìn lại Kinh vân, Bộ Kinh Vân là nhị sư huynh, Nhiếp Phong chỉ là tam sư đệ, vậy mà Nêập Bá lại giao tinh thần Đạt Ma cho Nhiếp Phong, rốt cuộc là vì duyên cớ gì?

Có lẽ bởi vì cho đến hôm nay, hắn vẫn không cách nào nhìn rõ từng bước kinh vân. Bộ kinh vân đối với hắn mà nói, vẫn có độ nguy hiểm cao, mà Nhiếp Phong, khi hắn vì U Nhược mà không tiếc giảng co với hùng bá, Hùng Phách đã triệt để thấy rõ nhược điểm của hắn, hắn cho rằng mình là Nhiếp Phong bộ nhược nhược điểm, bộ im lặng bộc phát nhìn con cáo già Hùng Phách, đem tâm Đạt Ma giao cho Nhiếp Phong, trên mặt cũng không có nửa điểm biểu tình!

Bởi vì, hắn căn bản không quan tâm!

Nhiếp Phong tiếp nhận tâm tình Đạt Ma, yên lặng quan sát hồi lâu, cũng không nói gì nữa, Cát Địa xoay người, muốn ôm lấy U Nhược ôm lấy giường, Hùng Phách vội vàng hỏi: “Phong Nhi, ngươi làm gì vậy?”

Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt trắng bệch gần như không còn máu của U Nhược, trầm giọng đáp: “Ta, hy vọng có thể đi cùng với nàng...”

“Ta cũng tin tưởng, nàng cũng sẽ hy vọng có thể đi cùng với ta!”

Hùng Phách nói: “Phong Nhi, lão phu biết ngươi hi vọng đạt thành tấm lòng thành của con gái ta, chỉ là, nếu ngươi thật sự nghĩ cho nó, ta cũng không nên đưa nó cùng đi!”

“Bởi vì lần này đi vô cùng hung hiểm, ngươi căn bản không cách nào biết được ngươi sẽ gặp phải cường địch gì, lúc này hôn mê chỉ trở thành chướng ngại vật cho ba người các ngươi. Hơn nữa, vạn nhất các ngươi gặp phải nguy hiểm gì đó, chỉ sợ không thể tìm được giải dược cứu nàng, nàng cũng đã chết trong tay đối phương rồi!”

Lời này của Hùng Phách cũng không phải không có lý, duy trì câu nói: “Vậy, ngươi cho rằng ta nên quay?”

Hùng Phách đáp: “Từ thiên hạ cho tới Thiếu Lâm, chẳng đường chỉ cần tám ngày, đi về một chuyến, cũng chỉ cần nửa tháng hôn mê tử thần mới phát ra được một tháng, các ngươi còn có thể kịp thời trở về dùng giải dược cứu nàng! Thật ra, ngươi tuyệt đối không có lý do gì phải ích kỷ như vậy, muốn nàng cùng ngươi mạo hiểm tính mạng, nếu ngươi thật sự thích nàng, thì nàng sống thêm nửa tháng cũng là tốt...”

“Huống chi, thiên hạ này sẽ người mạnh mẽ, giờ phút này bắt đầu, lão phu lập tức sai người đi tìm kiếm danh y các nơi. Tuy nói nụ hôn đầy tử thần của Hắc Đồng nhất định phải là giải được độc môn của nàng, nhưng vạn nhất... Vạn nhất thật sự có một danh y nào đó có thể chữa khỏi cho nàng thì... Cho nên, Phong nhi, người vì U Nhược, ta khuyên người vẫn là...”

“Thả nàng ta xuống!”

Hùng Phách nói không ngoa, Bộ Kinh Vân cùng Không Từ cũng không khỏi nhìn về phía Nhiếp Phong, xem gã có quyết định gì không.

Chỉ thấy Nhiếp Phong vô cùng thương tiếc, vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của mình, nghĩ đi nghĩ lại, rốt cục...

Ba người rốt cuộc rời khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất các, mỗi người đều trở về chuẩn bị cho chuyến xuất phát từ hôm sau.

Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng không ôm U Nhược đi, mà hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn vội vàng đóng cửa phòng lại, vẽ mặt bá đạo, lập tức cũng giống như lòng hắn, thả lỏng xuống, phảng phất già đi rất nhiều.

“Lần đầu tiên ta thấy người già như vậy...”

Lại là âm thanh thần bí từng xuất hiện trong tầng một? A? Là người áo tím kia tới à?

Lời còn chưa dứt, giường rộng hùng bá một bức tường gạch, đột nhiên trượt sang bên, nam nhân áo tím trong trường gạch đã từ từ bước ra.

Hùng bá cũng không nhìn y, chỉ thờ dài nói: “Tối nay, thực sự xảy ra rất nhiều chuyện, không cho phép ta không già đi...”

Nam nhân áo tím lại nói: “Nhưng ta không thể ngờ được, người thật sự có thể nén đau giao cỗi lòng của Đạt Ma ra.”

Hùng Phách thoáng nhìn U Nhược trên giường, đáp: “Đừng quên! U Như là con gái ruột của ta, có lẽ cũng là con gái duy nhất của ta kiếp này, không có bất kỳ người nào hoặc vật nào có thể thay thế nàng, ngay cả tâm tư Đạt Ma có thể làm cho ta càng vô địch hơn cũng không thể.”

Hùng Phách tuy ở trước mặt người khác biểu hiện lãnh khốc vô tình, ngay cả lúc đầu cho rằng U Nhược chết, hắn cũng không thấy bị thương như thế nào, chỉ riêng thực tế, hắn vẫn là một người, cũng không phải thật sự là... Giao Long!

“Nếu như U Nhược nghe thấy câu nói này của ngươi, nàng nhất định cảm thấy cao hứng, đáng tiếc! Thật đáng tiếc! Nàng đã không nghe thấy rồi...”

Hùng Phách lại tràn đầy tự tin đáp lại: “Bất quá, ta đối với “Phong Vân” cực kỳ tin tưởng, ta càng có lòng tin với ngươi!”

Nghe lời này, người áo tím không khỏi sửng sốt, dường như mơ hồ đoán được ý của Hùng Phách, hỏi: “Ý của ngươi là...”

Hùng Phách ngưng trọng nói: “Vốn dĩ ta phải âm thầm đi theo hai đồ nhi và Khổng Từ, vì chuyện sinh tử của con gái ta liên quan đến sinh tử, nhưng ta chỉ sợ đây là kế điệu hổ ly sơn của Hắc Đồng, cho nên nhất định phải tọa trấn thiên hạ với Sương Nhi, để ổn định lòng người, vì vậy...”

“Lần này phải dựa vào ngươi rồi.”

Ý tứ của Hùng Phách đã rất rõ ràng rồi, hắn hi vọng người áo tím có thể thay hắn theo đuôi Phong Vân và Khổng Từ, lúc cần thiết thì giúp bọn họ một tay...

Tử y nhân yên lặng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng ngửa mặt lên trời thở dài, thở dài:

“Được! Dù sao Hắc Đồng đã xuất hiện, ta cũng rất muốn gặp một lần, ma nữ năm đó lão phu đánh ra một chiêu kiếm sống trên trời! Ta muốn nhìn xem nó có bản lãnh thế nào?”

Ồ, nếu thế, chẳng lẽ người áo tím này thật sự là... người năm đó giết cả nhà Hắc Đồng đúng không... Tử Y lão đại?

Đúng vậy! Đúng là hắn! Nhìn chỗ cánh tay trái của hắn bị phé, liền có thể nhìn ra, thật là... hắn!

“Còn nữa...” Người mặc áo tím lại nhấn mạnh từng chữ: “Cho dù ngươi không cầu ta, ta cũng sẽ tự đi.”

“Ta hiểu!” Hùng Phách nói: “Với quan hệ của ngươi và ta, ngươi nhất định sẽ giúp ta!”

Hắn nhìn hắn, hắn cũng nhìn hắn, hai người nhìn nhau cười, vẻ mặt vô cùng mập mờ.

Hắn là ai vậy?

Người này năm đó từng là lão đại của “Truy Ma Thất Hùng” rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc giữa hai nam nhân này có quan hệ không tầm thường gì?

Quan hệ kinh người?

Thiếu Lâm, hai chữ không thể đơn giản, nhưng hai chữ này từng chiếm một vị anh hùng không hạ thủ, chiếm một vị trí giang hồ tuyệt đối không đơn giản!

Thiếu Lâm tự ở Hà Nam Tung sơn, bởi vì ở nơi thiếu thất sơn âm rậm rạp cho nên mới có tên như vậy.

Ba năm hiếu hung của Hiếu Minh Đế, cao tăng đến Đạt Ma ở Ấn Độ, từng ở đây truyền Phật giáo thiên tông, cho nên Đạt Ma được tôn xưng làm sơ tổ của thiên tông, mà Thiếu Lâm tự còn được xưng là tổ đình thiên tông.

Nhưng Thiếu Lâm tự ngoại trừ vì thiên mà hoang mang cất tiếng, võ học ẩn giấu bên trong nó, đối với người giang hồ mà nói còn hấp dẫn hơn cả thiên học.

“Đồng Tử Công”, “Dịch Cân Kinh”, “Kim Chung Kinh”, tất cả đều bắt nguồn từ Thiếu Lâm, Thiếu Lâm tự, đã từng là giáo phái Phật môn hết sức quan trọng trong võ lâm, hoàn toàn sánh với Võ Đang, Nga Mi. Thế nhưng, Thiếu Lâm tự này tạm thời đã trở thành Thiếu Lâm tự, cho đến hôm nay lại trở thành một cao tăng đắc đạo, không còn xuất hiện trên giang hồ nữa, lặng lẽ không tiếng tăm, hơn nữa quanh năm đóng cửa không ra. Mọi người đều không biết rốt cuộc Thiếu Lâm bị khóa chặt trong cửa lớn, trong đó đã từng xảy ra chuyện gì?

Không có người giang hồ dám khăng định! Nhưng nghe nói đã rất lâu rồi không nhớ ra là lúc nào. Có một số người giang hồ đã đi tới Thiếu Lâm cầu võ, từng thấy bãi đất trống lớn ngoài Thiếu Lâm tự, bị người ta dùng máu rơi xuống đất viết mười sáu chữ máu vuông, mười sáu chữ bằng máu kia chính là:

“Vân Vân chúng sinh.

Tội nghiệp cuồn cuộn.

Phật Thiên không độ.

Chỉ có ta là ma xây!”

Lại là mười sáu chữ này?

Mười sáu chữ này cũng không nhỏ, nếu muốn dùng huyết thư thành, tin tưởng cũng cần máu của rất nhiều người, hơn nữa người giang hồ lúc đó còn mãnh liệt cảm thấy, mười sáu chữ bằng máu này, tràn ngập oán khí oán hận trời hận đất hận đất hận Phật, khiến cho lòng người không khỏi thấy oán khí như muốn vỡ mặt!

Là ai hận trời hận đất như vậy, hận thần hận phật? Hận sát nhân gian? Là ai viết huyết thư này trước sách của Thiếu Lâm tự? Người đọc huyết thư này, vì sao lại hận? Vì sao oán? Vì sao Phật Thiên cũng không muốn độ chúng sinh, người này lại muốn... độ?

Tất cả điều này đều chỉ là một bí ẩn kinh khủng! Còn Thiếu Lâm tự, sau khi phát hiện huyết tự khắp nơi này, từ nay về sau cũng trở thành một bí ẩn khác của giang hồ!

Chỉ vì, sau chuyện này, mười sáu chữ máu kia rất nhanh đã bị quét sạch, cũng không biết là bị tăng chúng trong chùa quét qua, ức chế thành một người khác?

Còn Thiếu Lâm cũng bắt đầu đóng cửa không tiếp, từ chối giao thiệp với người giang hồ!

Nó, giống như một cao tăng khó lường, đạo hạnh vốn đã không thấp, nhưng vẫn phải diện bích ngồi lặng, khi lần sau hấn xuất quan, hấn lại sẽ thay đổi như thế nào?

Rất nhiều người đều muốn biết, rốt cuộc Thiếu Lâm đã biến thành thế nào rồi? Cho nên, có không ít người trong giang hồ cũng từng âm thầm dò xét Thiếu Lâm, nhưng nghe nói những người trong giang hồ này vẫn tiếp tục lên vào Thiếu Lâm, cho tới bây giờ vẫn không ai có thể ra ngoài!

Nhưng có một lần, một đôi huynh đệ gọi là ” Thục Sơn Song Ngạc”, muốn trộm bí tịch võ công ở Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm, không ngại đêm tối thăm dò Thiếu Lâm, đại ca trong đó

“Kim Ngạc Thủ” một người một ngựa lướt vào trong Thiếu Lâm tự, còn đệ đệ “Ngân Ngạc Thủ” thì tiếp ứng bên ngoài.

Ai ngờ, ” sóc vàng” vừa lướt vào trong chùa lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết của hấn, “Ngân ngạc thủ” biết không ổn, mặc dù tình thế cấp bách, nhưng vạn nhất hấn chỉ lướt lên trên tường chùa Thiếu Lâm, nhìn trộm tình cảnh trong chùa xa xa...

Nếu hấn chỉ nhìn thấy đại ca của hấn gặp phải độc thủ, có lẽ Ngân Ngạc thủ sẽ không kinh ngạc như vậy. Dù sao người quen thói giang hồ, từ lâu đã dự tính sẽ có một ngày chết sớm. Nhưng, Ngân Ngạc Thủ nhìn thấy tình cảnh trên tường vây của Thiếu Lâm tự, lại dạy hấn nam nhân bảy thước này, cực kỳ khiếp sợ!

“A...”

“Vậy... là gì?”

“Đó... đến cùng là cái gì?”

“Oa... “

Trong sự sợ hãi cực độ, Ngân Ngạc Thủ đã bất chấp tất cả quay đầu chạy trốn, hoàn toàn không dám quay đầu lại lườm Thiếu Lâm một cái, không biết là đang chạy trốn chết, gấp gấp chạy ra khỏi ác mộng?

Ngân ngạc thủ rút cuộc nhìn thấy cái gì? Thế mà làm hấn khiếp sợ như vậy?

Không biết! Chỉ vì Ngân Ngạc Thủ sau đó điên thật rồi, mỗi khi có người giang hồ hỏi hấn điều gì, hấn đều không nói nên lời, chỉ không ngừng kêu la!

Còn sau chuyện này, cho dù là người trong võ lâm cảm thấy tò mò với Thiếu Lâm, cũng dần dần kính trọng nó.

Thiếu Lâm, thế là liền trở thành một truyền thuyết.

Không hỏi giang hồ, còn người trong giang hồ không hỏi...

Truyền thuyết!

Mà Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và Không Từ giờ phút này đang dần tiếp cận truyền thuyết sắp mai một trên giang hồ này.

Bảy ngày bảy đêm liên tục thúc ngựa lên đường, cuối cùng ba người cũng tới Hà Nam Lạc Dương, Tung Sơn đã ở trong tầm mắt, chỉ cần leo lên Tung Sơn, là có thể đi thẳng tới Thiếu Lâm tự trên núi.

Thế nhưng là, lúc đến dưới núi Tung Sơn thì đã gần chạng vạng, hơn nữa bởi vì thế núi Tung Sơn hiểm trở, nếu muốn lên Tung Sơn liền phải bỏ ngựa, Khổng Tử từng kiến nghị không bằng trước tiên tìm gian khách sạn ngủ trọ một đêm, đợi nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng mai mới lên núi.

Nhưng mà có thể vì Nhiếp Phong nóng lòng cứu U Nhược để tạm thời lên núi, có lẽ có thể xuất kỳ bất ý, ban đêm thăm dò Thiếu Lâm, hành tung vô cùng bất ngờ bại lộ trước mắt địch nhân. Trên thực tế, tuy Hắc Đồng dẫn dò bọn họ mang theo cùng chung tâm ma đến Thiếu Lâm nhưng vẫn không nói là bọn họ đến Thiếu Lâm thì tìm ai trước? Chẳng lẽ thật sự muốn đâm hòa thượng Thiếu Lâm kia nói, chúng ta tới tìm một nữ nhân gọi là Hắc Đồng à?

Tốt xấu gì cũng phải âm thầm thăm dò hư thực của Thiếu Lâm, mới đến nhà thăm viếng mới thật sự là —— tri kỷ tri bỉ!

Bộ Kinh Vân cũng không tỏ ý kiến này, hắn vĩnh viễn đi sau lưng Nhiếp Phong và Khổng Tử, nói hắn đi cùng hai người bọn họ, chỉ bằng nói hắn một mình đến đây.

Đường của hắn vĩnh viễn là con đường cô độc.

Đáng tiếc, lần này hắn thật sự không nên nghe Nhiếp Phong nói, cùng lúc hoàng hôn lên núi, chỉ vì...

Bọn họ, vậy mà lạc đường!

Bóng đêm càng lúc càng dày, sương mù càng dày.

Ba người từ trên đến eo Tung Sơn, chẳng biết tại sao có một trận sương mù lớn, lại che trở tầm mắt của bọn họ.

Hơn nữa sương mù càng ngày càng đậm đặc, ngay cả cảnh vật một trượng trước mắt bọn họ cũng khó mà thấy rõ.

Cổ thụ xung quanh còn che kín quỹ dị và che trời, khiến con đường phía trước khó hiểu, trong khoảng thời gian ngắn bọn hắn cũng không biết mình đã đến nơi nào.

Chỉ biết, bọn họ đi lòng vòng trên núi, bóng dáng Thiếu Lâm vẫn luôn im lặng.

“Làm sao bây giờ?” Khổng Từ bắt đầu có chút lo lắng:

“Sắc trời càng lúc càng tối, ánh nắng sắp hết, Vân thiếu gia, Phong thiếu gia, chúng ta bây giờ... nên làm thế nào cho phải?”

Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại, chỉ còn đang quan sát bốn phía, Nhiếp Phong lại rất bình tĩnh: “Đừng sợ, Khổng Từ! Cùng lắm thì chúng ta ở đây nhóm lửa túc túc ngủ, đợi đến ngày mai hẵng nói!”

Tuy nói như thế, chỉ có thể nghĩ tới nơi hoang sơn dã lĩnh, địch tôi ta mình, cũng là không nguy hiểm gì.

Nhưng có thể ở chung một chỗ với Nhiếp Phong và Kinh Vân, Khổng Từ cái gì cũng không sợ, nàng ngược lại cảm giác giờ phút này, là thời khắc mình đáng nhớ nhất kiếp này, có thể cùng hai nam nhân dị thường trọng yếu khác thường trong cuộc đời tiến thoái, nàng như vậy kiếp này, còn cầu là gì?

Nghĩ tới đây, Khổng Từ nhất thời đắc ý quên mình, bất chợt “ai” một tiếng, lặng lẽ thở dài một hơi.

Thính giác của Nhiếp Phong cực nhạy, lập tức nghe thấy tiếng than nhẹ này của nàng, không khỏi hiềm thấy nói: “Khổng Từ, vì sao ngươi lại thở dài?”

Khổng Từ thấy mình thất thố như thế, lại Vong Hình thở dài, khuôn mặt đỏ bừng, ấp úng:

“Không...không có gì, Phong thiếu gia, Vân...Thiếu gia, Khổng Từ... Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến, nếu ta thật tiết lộ cho Hắc Đồng, là chủ nhân của hắc cái gì...Ác ma nhãn, các ngươi sẽ ghét bỏ ta sao?”

Đây đã là vấn đề lớn mật nhất trong cuộc đời của Khổng Từ. Nhiếp Phong nghe vậy cười nhạt một tiếng, đáp: “Khổng Từ, sao chúng ta lại ghét bỏ ngươi được? Ngươi luôn đối xử với hai sư huynh đệ ta tốt như vậy, cho dù ngươi là mắt của ác ma, còn có một thân phận vĩnh viễn không thay đổi, đó là...”

Mỗi câu nói của Nhiếp Phong đều dùng “chúng ta”, thấy hắc cũng tin Bộ Kinh Vân cũng nghĩ giống mình, cho nên mới trả

lời thay hấn.

Bằng hữu?

Hai chữ này nghe vào trong tai Khổng Tử là tác dụng thoải mái đến mức nào? Trong giây lát cảm động...

Nhiếp Phong từng vì U Nhược giả chết mà giận dữ hỏi trời đất, Khổng Tử sớm nghe được một chút phong thanh trong lúc nói chuyện, biết một nữ tử gọi là “Mộng” từng khắc cốt ghi tâm. Bây giờ, U Nhược xuất hiện càng làm cho tình cảm của hấn trở nên dịch càng lớn, hấn giống như không gánh nổi tình cảm nồng đậm khiến hấn không thở nổi., Khổng Tử cảm nhận thật sâu Nhiếp Phong bằng lòng cùng thống khổ, nàng càng biết Nhiếp Phong là một người dùng tình hợp cách, hấn đã áy náy rất sâu đối với tình cảm của hấn. Khổng Tử, thực sự không muốn gánh nặng cho Nhiếp Phong, cho dù Nhiếp Phong thật sự lựa chọn nàng, nàng cũng sẽ không chấp nhận!

Nàng tuyệt đối không hy vọng Nhiếp Phong trở thành một người dụng tình không chuyên tâm.

Có thể được Nhiếp Phong chính miệng nói, sẽ vĩnh viễn là bằng hữu của hấn, mà nàng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc...

Nàng chỉ mong vĩnh viễn là một bằng hữu vô cùng gần Nhiếp Phong, tức mệnh cuồn cuộn dâng lên bên cạnh hai người, vẫn âm thầm dụng tâm yêu hấn...

Càng làm Khổng Tử cảm thấy vui mừng chính là Bộ Kinh Vân tựa hồ không hề dị nghị đối với vấn đề mà hấn trả lời cho Nhiếp Phong, hấn cũng không nói gì thêm, tức là - hấn chấp nhận!

ngâm thừa nhận Khổng Tử là —— bằng hữu – không có bằng hữu!

“Phong...Thiếu gia, Vân thiếu gia, nhưng...nếu có một ngày, ta thật sự trở nên không giống chính mình, thậm chí là thú tính đại phát, không thể tự kiềm chế, các người... Sẽ như thế nào?”

Nhiếp Phong thấy Khổng Tử càng hỏi càng ngốc, mơ hồ có một dự cảm bất thường, không khỏi dùng giọng điệu nói cười như nói: “Khổng Tử, đừng có nói như vậy nữa! Người người xinh đẹp, lại cam tâm giúp người, nếu không người cũng sẽ không vì cứu U Nhược, tự nguyện mạo hiểm cùng chúng ta,

ngươi sao lại phát triển thú tính, trở nên không giống chính ngươi? Từ, đừng nói mình gốc sống nữa...”

Tuy Nhiếp Phong dễ an ủi, nhưng mỗi một câu mỗi chữ mỗi câu mỗi chữ đều khiến người kinh ngạc. Y lại trừng mắt nhìn Không Từ, cực kỳ chắc chắn nói: “Ta sẽ giết ngươi!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức ngẩn ngơ, Không Từ lại càng kinh ngạc, nàng không lo cuời bộ kinh vân lại nói ra lời ấy!

Nhưng lập tức nàng hiểu được ý chí của Bộ Kinh Vân; có lẽ hẳn biết, nếu nàng đã không giống chính mình, không thể tự kiểm chế, tin tưởng sẽ là vô cùng thống khổ, tử thần, sẽ không để cho nàng thống khổ, vươn thẳng, sẽ tự tay chấm dứt một người đã theo hẳn từ lâu...

Đau đớn!

Mà đang trong lúc bước chân kinh vân và Không Từ đối mặt nhau, mặt đất Nhiếp Phong biến đổi, hai lỗ tai khê động!

Không Từ cũng lập tức phát hiện trên mặt Nhiếp Phong có biến hóa, hỏi: “Phong thiếu gia, ngươi phát hiện ra cái gì?”

Nhiếp Phong vui vẻ nói: “Ta... nghe thấy tiếng tụng kinh này!”

“Là... thanh âm tụng kinh của hòa thượng!”

“Xem ra Thiếu Lâm đã không còn xa nữa!”

Đây là một phát hiện trọng đại! Mang theo tiếng tụng kinh đương nhiên là từ Thiếu Lâm đến Thiếu Lâm. Nhiếp Phong vội vàng mang theo Không Từ, theo tiếng tụng kinh lao đi, Bộ Kinh Vân cũng không ăn bánh bao, Hậu Phát đuổi kịp!

Thế nhưng, Nhiếp Phong cao hứng quá sớm, ngay lúc ba người bọn họ lao tới một khu rừng khác cách đó trăm trượng, căn bản nơi đó không có Thiếu Lâm tự!

Chỉ có bóng dáng nam nhân cộng bọn họ, là người ngồi trên tảng đá lớn trong rừng mới được như vậy!

Thì ra thanh âm tụng kinh vừa rồi chỉ là tiếng của nam nhân này!

Nếu nghe rõ thêm một chút, a! Trái tim Nhiếp Phong run rẩy, hóa ra nam nhân này không phải đang tụng kinh!

Bởi vì những gì hắn nói, căn bản là...

Không phải “Kinh”!

Hắn chỉ đọc ngược lại “Bàn Nhược Tâm Kinh” trong Phật giáo!

Tăng niệm phật kinh!

Đã bỏ qua bản tâm!

Đôi lập với Đạo!

Vô Kinh Vô Đạo!

A! Là hắn!

Là vị “Kinh Vương” có thể khiến cả thế gian đều trở thành vô địch kia!

Vậy mà hắn cũng tới Tung Sơn?

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân chợt thấy Kinh vương, lập tức biết không ổn. Người trước mắt không chỉ làm ra những chuyện kỳ dị như đọc kinh Phật mà toàn thân còn tản ra một cỗ cao thủ tuyệt thế cũng không thể có được khí thế vô địch! Bởi vì...

Đúng là cao thủ tuyệt thế hơn cao thủ tuyệt thế!

Mà huyết hồng thiên trượng hắn đang nắm trong tay còn ẩn chứa một cỗ sát khí dù cho “Địa Thiên Hoang” cũng không diệt khiếp người, cỗ sát khí kia chẳng những bức người ta không thở nổi, càng làm cho người xem hoàn toàn minh bạch, cây thiên trượng này cùng chủ nhân của nó——

Là tới giết người!

Giết! Giết! Giết!

Cũng chỉ có sát ý cường liệt thế nào, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cũng không phải là hời hợt. Giờ phút này, ngoại trừ Khổng Tử đang luống cuống, hai sư huynh đệ của hắn lại trấn định dị thường, dù sao cũng đã thân kinh bách chiến, Nhiếp Phong cũng không hề quanh co vuốt vuốt sừng nữa, hỏi thẳng:

“Rốt cuộc các hạ là ai? Vì sao... lại lấy việc tụng kinh này để dẫn chúng ta tới đây?”

Kinh Vương vẫn cõng ba người bọn họ, thản nhiên nói: “Bởi vì, ta muốn ——”

“Giết người!”

Trả lời gọn gàng dứt khoát! Nhiếp Phong nghe vậy lông mày nhíu chặt, cả người cũng đang đề phòng, bình tĩnh hỏi: “Người muốn giết ai?”

Cuối cùng Kinh Vương cũng quay đầu, một mặt đáp: “Yên tâm! Người ta muốn giết không phải các ngươi, các ngươi còn không đáng để ta giết!”

Khẩu khí thật lớn! Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân vừa nghe, hai người lập tức trầm xuống, nhìn nhau, đồng thời bọn họ và Không Từ cũng thấy được Kinh Vương đã hoàn toàn quay đầu lại, chỉ thấy đôi mắt tỏa sát khí của Kinh Vương, trong sương mù dày đặc lộ ra hai đạo hồng quang, Không Từ vừa thấy không khỏi kinh hô:

“A! Hắn... Nhãn lực của hắn có màu đỏ như máu?”

“Hắn... Hắn...”

“Hắn là - Kinh Vương!”

Lời vừa nói ra, Không Từ không khỏi che miệng hô nhỏ, tuy rằng Hắc Đồng từng tiến vào giấc mơ hai lần, nhưng nàng chưa bao giờ thấy Kinh Vương ở trong mộng, làm sao nàng biết người trước mắt có thể giết sạch cả thiên địa —— Kinh Vương?

Chỉ có mỗi mình nàng không thể nghĩ ra tại sao mình lại không tự chủ gọi ra tên của Kinh vương, bởi vì ánh mắt đỏ của Kinh Vương đã theo tiếng gào của nàng mà rơi xuống trên người nàng, nhưng nghe thấy vị Kinh vương lãnh khốc nói với Không Từ: “Quả nhiên! Lão tử quả nhiên đoán được một chút! Ở đây chờ đợi; cũng tuyệt đối không sai!”

“Ác ma chi nhãn! Không ngờ Hắc Đồng thật sự dẫn ngươi đến Thiếu Lâm, nàng, quả nhiên đang diễn ra đại kế ma độ chúng sinh của chủ nhân! Đáng tiếc...”

“Bởi vì, mục đích đặc biệt của bà hôm nay là Túc Tam Lăng Tâm....”

“Ta muốn giết chết ác ma có quan hệ sâu xa nhất với bà ta. Ta, ta phải mang người và Hắc Đồng...”

“Cùng nhau đánh vào Địa Ngục sâu nhất!”

“Ác ma chi nhãn! Người mau cho ta kinh vương — “Chết!”

Tiếng nói vừa dứt, Kinh Vương đã không nói gì, tia chớp lật ngón trở tay phải, chỉ thấy trên đầu ngón trở của hắn, chẳng biết từ lúc nào đã dính một chữ “Kinh”. Hắn tiếp tục đề khí quát; chữ “Kinh” dính trên đầu ngón tay hắn, đã như một đạo cơn lốc, lực sát thương vô cùng hướng mi tâm Không Từ bắn nhanh tới!

Võ công quái nhân trước mắt sử dụng vô cùng quý dị, Không Từ hoàn toàn đứng yên tại chỗ, không hiểu né tránh, có lẽ cho dù nàng biết tránh né, nàng cũng chưa chắc có thể né tránh được!

sét đánh không kịp bưng tai, chữ “Kinh” kia đã bắn nhanh đến trước mặt Không Từ ba thước; chỉ trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người đã kịp thời kéo ra Không Từ, người này đương nhiên là Nhiếp Phong còn nhanh hơn âm thanh!

Hách Thính “Ầm” một tiếng nổ mạnh rung trời, chữ “Kinh” kia đã bắn không trúng Không Từ, liền bắn vào lá cây sau lưng Không Từ, lập tức đem hơn mười cây cỏ thụ chọc trời xoay tròn thành từng mảnh, lực phá hoại phi thường làm cho người ta sợ hãi!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thấy vậy lập tức ngăn người, không ngờ một chữ kinh văn nho nhỏ lại có uy lực kinh người như vậy. Bộ Kinh Vân lúc này cũng không trầm mặc nữa, bỗng dung há miệng nói: “Nhiếp Phong...”

“Mau biến mất!”

Đề Không Từ biến mất?

Đúng rồi! Nhiếp Phong lập tức hiểu rõ Bộ Kinh Vân chỉ, thực lực địch nhân phi thường cường đại, nếu Không Từ tiếp tục ở lại chỗ này sẽ càng thêm nguy hiểm, Nhiếp Phong nghe vậy lập tức bắt dung, đột nhiên giơ hai tay lên, hô to:

“Khổng Tử - chạy mau — “

Khổng Tử lại hét lớn: “Không! Phong... Thiếu gia! Vân thiếu gia...”

“Ta không muốn rời khỏi các người — “

Nhưng nàng không rời khỏi bọn họ là không được! Bởi vì thân thể của nàng đã bị Nhiếp Phong vận lực, thân thể lập tức như một con diều đứt dây bị ném vào trong một rừng cây cách đó mười trượng, thoáng chốc biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Khổng Tử bị ném cho không biết do làm, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong cuối cùng cũng không cần quan tâm đến an nguy của hắn, cuối cùng cũng thả lỏng tảng đá lớn trong lòng. Nhiếp Phong thản nhiên nhìn lại Kinh Vương, nói: “Thế nào? Người các hạ muốn giết đã không thấy, người, còn muốn giết ai?”

Kinh Vương vẫn giống như đang xem Hầu Tử chơi nhìn phong vân, vui vẻ cười lạnh nói: “Không biết tự lượng sức mình!”

“Nếu lão tử muốn giết người...”

“Chỉ bằng các người...”

” liền có thể ngăn cản?”

Một lời vừa dứt, song chương của vương Thiên thoáng hợp lại, nhưng nghe một tiếng “Bồng” vang lên! Toàn thân hắn lại tự sinh ra một bức tường khí vô hình, bao phủ toàn bộ thân hình hắn, tiếp đó, hắn bước về phía Diệp Lâm nơi Khổng Tử đang ở!

“Gia hỏa này đang làm trò gì vậy?” Nhiếp Phong thấy vậy, không khỏi suy nghĩ một chút, lập tức nhìn Bộ Kinh Vân một cái, hai người hình như có ăn ý, ngay lúc Kinh Vương càng lúc càng gần, đột nhiên đồng thời xuất thủ!

Tả, là chân Phong Thần sắp chạm tới võ lâm!

Phải, là Bài Vân Chương biến tuyệt giang hồ!

Chỉ là, một chiêu Phong Vân này sẽ gặp phải lần thảm bại đầu tiên trong cuộc đời bọn họ!

Hách Thính “bính” hai tiếng nổ mạnh như sấm rền, hoàn toàn không thể tin được, một chương một cước Phong Vân này chỉ có thể tấn công đến trước mặt Kinh Vương cao hơn một trượng, đã không thể tiến thêm nửa phân!

Hai người, không chỉ bị tường khí vô hình phản chấn đến mức miệng phun máu tươi...

Lại càng bị trùng trùng điệp điệp đánh bay trên mặt đất! Trời!

Bên này sương phòng, Không Từ cũng Nhiếp Phong tung vào rừng cây, hoảng sợ đứng lên, tiếp theo liền muốn lần nữa chạy ra ngoài rừng.

Nàng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn hai nam nhân này vì cứu mình mà chết, cho dù chết nàng cũng muốn cùng bọn họ —— Chết!

Chỉ là, khi nàng đang muốn chạy như điên, bỗng dưng bên tai truyền đến một thanh âm, mê ly gọi nàng:

“Không... Từ...”

Là thanh âm của Hắc Đồng! Không Từ vừa nghe liền nhận ra! Không thể tưởng được tại thời khắc hiện lành này muốn nứt ra, cái ma phụ này lại sẽ xuất hiện?

“Là... Người? Hắc Đồng? Ta ở... chỗ nào? Người rốt cuộc ở đâu?”

Không Từ vừa kêu một bên nhìn quét bốn phía, nhưng nào có bóng dáng Hắc Đồng?

Xung quanh chỉ có vô biên u ám.

Mặc dù Không Từ không cách nào trong u ám tìm ra Hắc Đồng, giọng nói giống như Hắc Đồng lại vang lên bên tai nàng, nàng:

“Không Từ, đôi mắt ác ung của chúng ta, người mau tỉnh lại đi! Nếu không thì sẽ không kịp...”

Không Từ nóng nảy nói: “Hắc Đồng, người vì sao lại thường muốn ta thức tỉnh? Người muốn ta thức tỉnh, rốt cuộc là vì... cái gì?”

Thanh âm Hắc Long lại nói: “Bởi vì người muốn tự cứu!”

“Ta đã sớm nói, Kinh vương vì để đả kích ta, nhất định sẽ tới đây giết ngươi. Trên lưng hai người Phong Vân mặc dù mang theo một cỗ lực lượng không gì sánh nổi, đáng tiếc bọn hắn bây giờ vẫn chưa hiểu được vận dụng cỗ lực lượng linh hoạt này, cho nên căn bản không cách nào chế trụ Kinh Vương. Nếu như ngươi muốn tự bảo vệ mình, thậm chí đi ra ngoài cứu bọn hắn, thì nhất định phải lập tức đem lực lượng của mình...”

“Thức tỉnh toàn bộ!”

Khổng Tử vội la lên: “Nhưng ta căn bản lại không rõ ý ngươi muốn thức tỉnh là cái gì, rốt cuộc ngươi muốn ta... làm thế nào?”

“Rất đơn giản!” Thanh âm Hắc Đồng lại vang lên: “Ngươi căn bản không cần lo! Hắc Vương của ta, sẽ đến...”

“Tiễn ngươi một đoạn đường!”

Đưa nàng một đoạn đường? Khổng Tử vẫn không biết rõ con mắt đen kia đang nói cái gì. Trong rừng cây u ám đã có một quả từ bay nhanh tới!

Đó là một biên bản cả người đen kịt!

A! Đó chính là Hắc Vương mà nàng từng thấy trong mộng!

“Phốc” một tiếng! Khổng Tử căn bản không thể nào né tránh được Hắc Vương đang bay nhào tới, bị Hắc Vương bèn nhọn cán trúng!

“A...” Nàng kêu lên một cách thống khổ! Tiếp theo, nàng bỗng nhiên cảm thấy, kinh mạch toàn thân, khát là càng lúc càng tràn ngập sức mạnh!

Một cỗ lực lượng có khả năng vô địch!

Trong thoáng chốc, nàng chỉ thấy song chưởng của mình, cũng gấp chuyển thành một mảnh đen nhánh, màu đen đáng sợ như vậy, cho dù ở trong rừng cây u ám như thế, nàng vẫn có thể thấy, song chưởng của nàng càng lúc càng đen...

“A, sao... như vậy?”

“Trời ạ! Ta...”

“Ta sắp sửa thức tỉnh ư?”

“Nhưng, ta...”

“Ta sẽ biến thành...”

“Cái gì?”

“Oa ~” Không Từ” một tiếng hét thảm, ngay tại chỗ làm cho Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vương đứng bên ngoài, bộ Kinh Vân liên tục quần lấy nhau, cả hai đều khẽ giật mình!

Hai người bọn họ sớm đã thương tích đầy mình, đã bị Kinh vương đánh văng ra không dưới mười lần, nhưng vẫn ngoan cường không ngừng đứng lên, bởi vì, bọn họ tuyệt đối không được phép mặc vương tới gần Diệp Lâm, tổn thương Không Từ!

Nhưng tiếng kêu thảm thiết vừa rồi...

“A? Không Từ... Xảy ra chuyện gì?” Nhiếp Phong cất bước kinh vân hỏi.

Bộ Kinh Vân không nói gì, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào Kinh vương, bởi vì hắn phát giác, sau khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Không Từ thì chiến ý trong mắt càng tăng lên, càng thêm kinh người!

“Ha ha, thức tỉnh rồi?”

“Ác ma chi nhãn, cuối cùng ngươi cũng thức tỉnh rồi!”

Chỉ thấy khõe miệng đỏ lòm của Kinh vương hơi méo, quát lên: “Đến đây nào! Mắt Ác Ma! Để Kinh Vương ta xem thử sức mạnh chân chính của ngươi đi!”

“Ra đi! Không Từ...”

“Ra đi!”

“Ác!” “Ma!” “Á!”

Đi ra ngoài rồi!

Cuối cùng cũng ra rồi!

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong nhìn theo ánh mắt của Kinh Vương, cuối cùng bọn họ cũng thấy được Không Từ trong miệng Kinh Vương đã thức tỉnh, biến thành bộ dáng gì rồi?

Mắt ác ma? Cái tên khủng bố như vậy, Không Từ có biến thành một con ác ma khủng bố không đây?

Cuối cùng bọn họ cũng không cần đoán nữa, bởi vì Không Từ đã từ trong rừng cây u ám bước ra!

Trời ạ!

Nhiếp Phong vừa nhìn xuống dưới, không khỏi nghẹn họng nhìn trần trời, trái tim thiếu chút nữa hít thở không thông, tỉnh táo từng bước kinh vân, trên mặt thỉnh linh bốc lên một mảnh tro tàn!

Sao lại như vậy được?

Sao lại có khả năng?

Không Từ sao lại biến thành như vậy?

Nàng ta thật sự là — Không?

Từ?

Chương thứ mười ba, Kính

Đa số người thế hệ trước đều sẽ khuyên thế hệ trẻ tuổi, đừng ở cạnh ba soi gương lúc nửa đêm.

Lão nhân gia luôn cho rằng tấm gương rất tà môn, có ít người cho rằng tấm gương thông hướng một thế giới không thuộc về người sống, thí dụ như nói...

Có thể dẫn tới - Địa Ngục!

Hơn nữa, không ít người cũng từng có kinh nghiệm: ngẫu nhiên nửa đêm tỉnh nửa tỉnh lại phải đi nhà xí, mỗi khi trước gương, luôn có chút không rét mà run, trong lòng luôn suy nghĩ; phản xạ người trong gương, liệu có phải vẫn là mình không? Trong gương, lại có thêm một ít vật thể mình không muốn nhìn thấy không?

Nếu như, khi người lúc ban đêm soi gương, phát hiện tuy trong gương vẫn là mình, lại hướng về gương mà cười âm trầm với mình, trong gương còn vươn một đôi tay tu lực chạm đến gương, khi đó...

Sắp xếp rồi sao?

Đó đã là Nhiếp Phong, dạo bước kinh vân và Không Từ, rời khỏi thiên hạ ngày thứ ba.

Lúc đó bọn họ vẫn chưa đến Tung Sơn, vẫn chưa gặp được kinh vương...

Ngày đó, Văn xấu phụng mệnh hùng bá, suất lĩnh hơn hai mươi tinh anh trong thiên hạ, bốn phía điều tra Khổng Từ còn có cái gì thân thể không cho ai biết.

Thật vất vả mới tìm được ” Khổng Gia thôn” cách Thiên Âm thành hai mươi dặm.

Khổng gia thôn này chính là nơi mà Khổng Từ sinh ra.

Nói cũng kỳ quái! Văn xấu âm thầm suy đoán, nghe nói con người đen sống ở ngoài thành Thiên Âm mười dặm “Thôn nhỏ”, mà bây giờ Khổng Từ được con mắt đen của “Ác ma”, sinh ra ở thành Thiên Âm. “Khổng Gia thôn” cách thành Thiên Âm, có Cam Lý; hai thôn làng cách nhau rất gần.

Hắc Đồng từng ở trong mộng nói với Khổng Từ, nàng cùng nàng, có một đoạn quan hệ so với thân nhân càng thân thiết hơn, quan sát khoảng cách hai người mới sinh, nghĩ đến cũng thật là... sự tình có kỳ quặc!

Văn xấu lập tức mang theo hoài nghi, điều khiển hơn hai mươi tinh anh đi theo sau, ở trong Khổng gia thôn nghe ngóng thôn dân, may mà lúc mặt trời lặn, đã thăm dò nơi ở cũ mà Khổng Từ sinh ra, nằm ở một góc hẻo lánh ít ai lui tới trong thôn.

Cả đám người khi đến chỗ ở của Khổng gia thì đã là lúc tàn nguyệt giữa trời đầy vẻ thê lương. Văn xấu xa xa nhìn về chỗ ở của Khổng gia, lập tức nhướng mày.

Sau khi cha của Khổng Từ mang Khổng Từ cùng với Khổng Từ cùng nhau hợp tác thiên hạ, tòa Khổng Gia cổ nhân này liền từ đó trở thành hoang phế; Khổng Từ sau khi cha hấn mất tích, cũng chưa bao giờ được chuẩn cách thiên hạ hoặc Thiên Âm Thành, vì vậy càng không cách nào trở về ở trọ; mà giờ phút này, Khổng gia xuất hiện trước mặt bọn người Văn xấu hỏ lại chính là một mảnh ngói bại ngói u cảnh, giống như một gian phòng nguy hiểm!

Chỗ Khổng gia này được xây dựa vào núi, bởi vậy đặc sắc nhất của cả gian phòng chính là sau căn phòng có một bức tường xấp xỉ ba trượng nối liền với một gò núi nhỏ.

Trên thực tế, gian nhà này đúng thật là vừa nhỏ vừa nhỏ. Thời điểm Văn xấu xí và một đám tinh anh đi vào trong nhà trọ của Khổng gia, hắn phát hiện đây chỉ là một gian phòng nhỏ ước chừng năm trượng, chính giữa phòng khách ngay ngắn, còn lại các sương phòng bếp, ngoại trừ rất nhỏ, căn bản không có chút đặc sắc nào.

Dù như thế, bên trong căn phòng nhỏ này còn có một chỗ đặc biệt khiến người ta hết sức chú ý; bởi vì ngay khi đám người Văn xấu xí đốt sáng ngọn đèn trong phòng, liền phát hiện ở cuối sảnh, trên bức tường nổi liền vách núi đá kia, rõ ràng đang treo...

Một gương đồng cực lớn cao tới người!

Tám gương này có hình dạng dị thường cổ quái, dọc theo mép thái dương, đúc bởi hai con cự long, hai con cự long ánh mắt sáng ngời, trừng mắt nhìn Văn xấu tự tiện xông vào nơi ở của Khổng gia, cùng với một đám tinh anh thiên hạ!

Văn xấu âm thầm kinh ngạc, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, âm thầm quan sát cự kính này, nghĩ thầm:

“A! Thật quý dị một mặt gương đồng! Lấy Khổng gia cổ cư chi nhỏ, tại sao trong sảnh mang theo một mặt gương đồng thật lớn? Làm như vậy một mặt gương tinh tế, căn bản không xứng với căn phòng đơn sơ này!”

Mặc dù Văn xấu đầy bụng nghi vấn, nhưng mục đích chuyến đi này cũng không phải là vì nghiên cứu gương đồng này, mà là phụng mệnh bang chủ hùng bá. Đến xem nơi này có đầu mối nào của Khổng Tử thân thế không, liền lơ đãng, ra lệnh cho những tinh anh khác tìm tòi căn phòng nhỏ này.

Thế nhưng, Văn xấu quả thật đã sơ sót! Nếu như hắn có thể nhìn nhiều gương đồng kia một chút, thì có thể, hắn sẽ phát hiện tám gương đồng kia kỳ thật cũng không giống như chỗ cũ của Khổng gia, tám gương đồng kia, hắn là ở chỗ này hoang phế hồi lâu về sau, vừa mới treo lên.

Hơn nữa, nếu nhìn kỹ một chút, bất kỳ đồ gia dụng trong phòng nào, đều đã tích thật dày mạng Loan Trần Kỳ, duy chỉ mặt gương đồng kia, lại như vậy...

Không dính một hạt bụi!

Sao có thể có chuyện đó chứ? Kính là thứ dễ dính bụi bặm nhất, dựa vào đâu mà tấm gương đồng này có thể bảo trì không dính chút bụi nào chứ?

Trừ phi...

Có người thường xuyên đến lau sạch cái gương này nhỉ?

Đáng tiếc, Văn Sửu đang nóng lòng lập công, cũng không chú ý điểm này.

Không mất một lát, tất cả tinh anh đã sưu tầm cả gian phòng nhỏ, duy như trước mờ mịt không thu hoạch được gì, Văn xấu tràn đầy cho rằng chuyến đi này sẽ phí công vô ích, trong đó có một gã tinh anh thiên hạ đột nhiên từ gian sương phòng bên trái đi ra, cao giọng nói: “Văn xấu xí đại nhân! Ngài xem thuộc hạ tìm được cái gì!”

Nói xong đã vội vàng dâng hết những thứ đã lục soát được lên bằng hai tay, Văn xấu hồ vội vàng tiếp nhận xem xét. Chỉ thấy vật kia hóa ra là một quyển trục, trên quyển giấy có bốn chữ lớn trắng đen rõ ràng viết.

“Không!” “Gia đình!” “Tộc!”

“Công thức gia tộc Không gia?”

Văn xấu trầm ngâm, nhưng trên mặt lại không tỏa ra chút hứng thú nào.

Đều bởi vì năm đó mỗi người thêm vào thiên hạ đệ tử, tỉ lệ tất bị triệt tiêu tam đại gia thế, mà Văn xấu thân là một người hầu bên người hùng bá, càng đối với không ít môn hạ đời rõ như lòng bàn tay; Văn xấu từ lâu đã biết, phụ thân của Không Từ Chi tên là “Không Di”, tổ phụ của nàng gọi là “Không Chính”, từng tổ gọi là “Không Khôn”...

Trong mắt Văn xấu xí, cuốn Không Tộc phổ này căn bản không có chuyện gì quá lớn! Bất quá nếu như lần này bọn họ phát hiện, hẳn tạm thời mở ra xem.

Quả nhiên, những thứ trong tộc phổ ghi lại, cũng không ngoài tên “Không Di”, “Không Chính”, “Không Khôn” bất chấp tục sự, lại còn nhớ kỹ sinh kế mỗi đời của bọn họ, thật sự là không đáng nhắc tới; nhưng mà, đang lúc Văn xấu tiếp tục xem, mặt của hắn không khỏi càng ngày càng tái xanh.

Bởi vì...

Cuối cùng hắn cũng phát hiện ra trong quyển Khổng gia phổ này, thì ra bộ tộc ” Khổng Tử” không hề đơn giản như hắn tưởng tượng...

Căn cứ vào những ghi chép trong gia phả, tổ tiên đời trước của Khổng Tử đều bình thường không có gì lạ, duy độc, tổ tiên đời thứ mười của Khổng Tử, tên của hắn, thân phận của hắn lại là một... bí mật động trời!

“Thì ra... là thế?” Văn xấu quắc mắt trừng mắt nhìn cuốn sổ dòng dõi khổng lồ trong tay, toát mồ hôi đầm đìa, lẩm bẩm:

“Khổng Tử! Thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới, có lẽ ngay cả chính người cũng không nghĩ tới, cái tên thị tỷ ti tiện này, tiên nhân đời thứ mười, không ngờ lại là...”

Cuối cùng thì tổ tiên đời thứ mười của Khổng Tử là ai? Sao mới nhìn thấy ghi chép của người này, đã thất thố như thế?

“Ha ha! Cuối cùng ta cũng hiểu rồi! Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Hắc Đồng muốn dẫn Khổng Tử đến Thiếu Lâm! Hóa ra là quan hệ đến tổ tiên đời thứ mười của nó! Thân thế thật sự của Khổng Tử thì ra là như vậy! Chân tướng hóa ra là như vậy! Ha ha...”

Văn xấu vội vàng cười lớn, tinh anh trong thiên hạ ở bên lấy làm hiếm hoi: “Văn... đại nhân, người... rốt cuộc là... phát hiện ra cái gì? Có thể như vậy... vui mừng sao?”

Văn xấu cũng không trực tiếp trả lời, chỉ như nhặt được chí bảo, bỏ cuốn tộc phổ vào trong ngực, mặt mày hớn hờ nói:

“Đừng hỏi nhiều! Lần này trở về chúng ta lập công lớn, các người trở về chuẩn bị thăng liên ba cấp đi!”

Cái này đương nhiên rồi! Cho dù là Văn xấu xí, lần này nếu thật có thể tìm ra một chút manh mối hùng bá muốn biết, trở về ít nhất cũng sẽ ban thưởng vạn lượng hoàng kim, những môn hạ đi theo này, sao lại không được thưởng hậu thưởng?

Văn xấu nói xong những lời này đã không thể kéo dài được nữa, muốn nhanh chóng rời khỏi căn phòng nhỏ cũ nát này. Các tinh anh trong thiên hạ cũng theo sát phía sau, nhưng có điều bọn họ dường như đã quên mất một điều.

Những nơi cất giấu bí mật đa số đều nguy cơ tứ phía. Sau khi bí mật bị phát hiện, nguy cơ sẽ nhanh chóng xuất hiện!

Mà nguy cơ ẩn tàng trong gian phòng này đã được bộc phát trước khi đám người Văn xấu bước ra khỏi cửa phòng.

“Phanh” một tiếng! Văn xấu xí còn kém ba bước nữa là có thể ra khỏi Khổng gia ở cùng một nhà, cửa phòng ở cũ đột nhiên tự động đóng lại!

Cửa phòng không gió tự hợp, tất cả tinh anh trong thiên hạ đều giật mình; chỉ có tu vi Văn xấu xí cao hơn mới cảm thấy cửa phòng là cho một cỗ khí thể vô cùng cường đại, mạnh mẽ cách không mang theo!

Nhưng điều mà Trọng Sữu không hiểu nhất chính là, vừa rồi mọi người lục soát hết cả gian phòng, lại không phát hiện nửa bóng người, giờ phút này trong phòng ngoài đám môn chúng trong thiên hạ này, còn ai khác nữa?

Cùng thời gian đó, ngọn đèn trong phòng cũng bị một cỗ khí kinh vô hình quét qua, lập tức tắt ngúm, chỉ một thoáng, toàn bộ gian nhà cũ bỗng nhiên bị ném vào trong bóng tối!

“Ai? Rốt cuộc là thần thánh phương nào, dám can đảm mạo phạm thiên hạ chúng ta?” Văn xấu mặc dù trong lòng giật mình, duy chỉ tỏ ra trấn định, cao giọng quát trong bóng đêm. Trong bóng tối cũng không có phản ứng gì, nhưng mọi người đều cảm thấy, cả gian phòng nhỏ giống như đang dần dần bị một cỗ khí thể vô hình nuốt chửng, bao phủ...

Cỗ khí thể vô hình này, thực sự khác xa khí thể cường hoành của các cao thủ tuyệt thế bình thường! Theo Văn Sữu biết, ngay cả bang chủ thiên hạ hùng bá, trên người tán phát cũng chỉ là “hí khí” làm người ta cảm thấy hít thở không thông mà thôi; nhưng giờ phút này trong phòng tràn ngập khí thể vô hành, lại là một cỗ khí thể đủ để dời sông lấp biển, hô phong hoán vũ...

Oán khí!

Một cỗ oán sát thiên địa bất nhân, lấy vạn vật là oán khí siêu cấp của chó rom!

Mà cỗ áp lực siêu cấp oán khí này, há chỉ làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông chứ? Cỗ oán khí này vừa xuất

hiện, hơn hai mươi tinh anh trong thiên hạ cũng cảm không được, oán khí lập tức xâm nhập lục phủ ngũ tạng bọn họ, chợt phát hiện trong ngũ tạng bốc lên, vẻ mặt tuần tú “Soạt” một tiếng, đều nhao nhao miệng mũi phun máu!

Văn xấu trong đám người, công lực không thể nghi ngờ là cao nhất; dù là như thế, hắn cũng khó tránh khỏi bị cổ oán khí vô hình xâm nhập vận rủi, khoe miệng cuồn cuộn chảy ra tơ máu.

Vạn liệu không đến, địch nhân vẫn chưa hiện thân, trong nháy mắt khí thế hàng lâm có thể bức một đám người ngũ lao thất thương, siêu cấp cao thủ thật đáng sợ!

Có thể, chủ nhân của luồng oán khí siêu cấp này cũng không phải là cao thủ tuyệt thế siêu cấp gì cả!

Bởi vì cao thủ tuyệt thế cũng là người! Bây giờ người sắp giáng lâm, khả năng căn bản không phải là — người!

Mà một kẻ lấy trí tuệ và học thức trước mắt của Văn xấu, căn bản không cách nào tưởng tượng – “Ma!”

Ma – ma mạnh nhất và kinh khủng nhất trong lịch sử!

Vật thể kinh khủng nhất không biết tên rút cuộc cũng phủ xuống!

Một đám tinh anh thiên hạ phun máu càng nhanh hơn, khoe miệng Văn xấu xí cũng càng ngày càng nhiều, cùng lúc đó, mặt gương đồng cực lớn treo trên tường kia, đột nhiên bùng lên một luồng sáng đỏ!

Cả mặt gương đồng bất thành linh như bị đốt đỏ bừng, trong phòng u ám tản ra hồng quang yêu dị, phản phát thế giới trong gương, là địa ngục! Tấm gương lớn này, giống như tùy thời phun ra địa ngục chi hỏa!

Cả gian nhà nhỏ trong nháy mắt biến thành hỏa nhiệt như địa ngục, loại hỏa nhiệt này đủ để dạy binh khí trên tay mọi người

---

Toàn bộ hòa tan!

Bỗng dưng, một luồng nhiệt vô hình mạnh mẽ hơn, Côn Bằng từ trong cự kính hướng mọi người trong thiên hạ vồ nhanh tới. Văn xấu kinh hãi, hoảng hốt hô to:

“Mọi người nhanh vận công hộ thể!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy tên tinh anh kia lập tức nghe lệnh điên cuồng thúc giục chân khí trong cơ thể, cùng lúc đó, đạo nhiệt kinh vô hình không thể địch nổi kia đã ném tới trước cách mọi người ba thước, binh khí trên tay mọi người đứng mũi chịu sào, nhất thời ném mạnh mẽ, dồn dập rơi xuống đất, nháy mắt đã hòa làm một bãi chất lỏng kim loại!

Nhiệt lực thật đáng sợ! Dao kiếm cũng có thể lập tức tan ra, nếu như ném vào những thân thể máu thịt của môn chúng thiên hạ, vậy dù bọn họ cố gắng vận khí hộ thể như thế nào, thân thể cũng không thể không bị đốt thành tro tàn!

May mà đạo nhiệt kinh vô hình kia tựa hồ chỉ là cho bọn họ một cái hạ mã hổ uy mà thôi. Khi tất cả binh khí tan rã, sức nóng đã kịp thời ném về hướng cự kính, không ảnh hưởng đến mọi người trong phòng, tựa hồ cũng khinh thường không có bất cứ lực chống cự nào của lớp này. Cùng lúc đó, trong phòng rách nát lại bỗng vang lên một thanh âm nam nhân phi thường trầm thấp:

“Văn... xấu.. xấu...”

“Buông “Công thức của Khổng gia tộc” trong lòng ngươi xuống...”

“Tôi nay ta sẽ để các ngươi...”

“Toàn thân mà quay lại!”

Thanh âm như còn rất gần, còn rất xa, khiến cho người nghe chỉ thấy tinh thần hoảng hốt lúc hốt, nhưng Văn xấu xí nghe thấy giọng nói này còn biết tên của hắn, thậm chí đánh một trận, lập tức bình ổn tâm thần, hỏi: “Ngươi... Sao biết... Ta là... Văn xấu? Ngươi...”

“Là ai?”

Giọng nói mê ly kia lại vang lên trong phòng, đáp: “Ai, vì sao thế nhân luôn muốn biết ta là ai? Được rồi! Để ta nói cho ngươi biết...”

“Ta là... Ma!”

“Chủ nhân của hắc đồng - “Ma!”

Cái gì? Thanh âm này chính là “Ma” năm đó cứu đi Hắc Đồng sao?” Nếu như ngay cả chủ nhân của Hắc Đồng cũng cần phải đích thân tới bảo vệ cuốn gia phả Khổng gia tộc này, trong cuốn tộc này ghi chép lại tổ tiên đời thứ mười, nhất định là một bí mật vô cùng trọng yếu!

Văn xấu xí nói thế, sau nửa ngày mới hiểu được:

“Phế... Nói chơi! Trên đời này... Sao lại thật sự có... Ma? Người... Rốt cuộc đang ở đâu? Người... mau ra đây!”

Chủ nhân của hắc đồng lại “ai” than thở một tiếng, đáp: “Hóa ra, người trong nhân gian này đã không còn dễ tin “ma” nữa? Văn xấu: Vậy hãy để ta nói cho người biết...”

“Ma ở khắp mọi nơi! Phạm là xã hội có người tồn tại, lại có ma! Bởi vì, mỗi người đều là ma, đều có một bộ ma tính không thể văn hồi, chỉ là khi nào ma tính phát tác mà thôi...”

Văn xấu bác bỏ:

“Nói bậy... Tắm đạo! Ta đã không có nhẫn nại nghe người nói nhảm...”

Nói xong gã nhanh chóng ngẩng nhìn các tinh anh trong thiên hạ còn lại, đột nhiên phun ra một chữ:

“Đi!”

Một tiếng hiệu lệnh, chúng tinh anh lập tức hiểu ý, nhất tề nhảy ra sau, ý đồ lấy lực lượng nhiều người phá tan cửa phòng bỏ chạy, mà trong câu chuyện xấu xí, Khổng gia phổ nếu ở trong tay, hẳn cũng không cần để ý tới sống chết của bọn tinh anh này nữa, hẳn ra lệnh cho bọn họ cùng nhau khởi hành, chỉ vì muốn lấy hơn hai mươi người bọn họ yểm hộ mình!

Đáng tiếc, dù cho Văn Sửu đa mưu túc trí, đã tính toán toàn bộ tâm cơ lợi hại, động cơ của hắn vẫn không thể nào gạt được chủ nhân của hắc đồng, thân thủ của hắn vẫn không thể trốn thoát được chủ nhân của hắc đồng - ma chương!

Ngay khi Văn xấu vừa nghĩ mình sắp phá cửa mà ra, thì sự tình lại phát sinh!

Chỉ thấy trong tấm gương lớn kia, bất ngờ duỗi ra một đôi cánh tay màu xanh lục!

Vẫn như vượn lên từ địa ngục...

Quý thủ!

Đôi tay này rốt cuộc làm sao từ trong kính vượn ra? Trong phòng không ai có thể minh bạch! Chỉ biết là, khối gương lớn kia vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ, đôi tay kia tựa như là bàn tay từ trong một đầm nước vượn tới!

Quái tượng trước mắt hết sức chấn nhiếp lòng người. Đám người Văn xấu còn chưa kịp lú lỏi đã đột nhiên cảm thấy thiên linh như gặp phải một lực lượng đánh vào, nhất thời trời đất quay cuồng, tất cả bụi đều ngã trên mặt đất, có cánh cũng khó bay!

Đôi tay này chỉ từ trong kính vượn ra, trong nháy mắt đã bắn trúng thiên linh của hơn hai mươi người trong phòng, ra tay cực nhanh, đương đại quả thực không ai bì kịp! Không! Phải nói, căn bản không ai có thể nhìn thấy hấn ra tay!

Có lẽ, hấn căn bản không có động thủ thật sự!

Biến thành, đầu óc Văn xấu càng lúc càng xoay chuyển, không quên hỏi: “Người... rốt cuộc muốn... muốn... đem chúng ta... Sao...”

Chủ nhân hắc đồng lúc này cười “Cách”:

“Văn xấu xí, người thật sự là không nhớ gì cả! Chẳng lẽ người đã quên, ta đã sớm nói, chỉ cần người ngoan ngoãn giao ra Khổng gia phổ, ta sẽ cho các người toàn thân trở ra?”

“Người... Thật sự sẽ bỏ qua cho chúng ta?”

Trong kính lại truyền thành tiếng cười của chủ nhân hắc đồng:

“Cho dù ta là “ma” mà đám Ngụy quân tử kia phỉ nhổ, nhưng so với đám Ngụy quân tử càng đáng tin nhiệm hơn, cũng không cần phải nói dối người như thế...”

“Nhưng ta đã biết... Thân phận của tổ tiên đời thứ mười Khổng Tử, cho dù người có quay về... Khổng gia tộc phổ, chẳng lẽ... Không sợ ta... quay về thì sẽ nói cho... bang chủ?”

“Người tuyệt đối sẽ không.” Chủ nhân hắc đồng mang theo liên quan nói: “Phải nói rằng người căn bản không thể nói cho Hùng Phách! Bởi vì, vừa rồi chỉ một ngàn người các người, đã

bị ta dùng một loại nội lực đặc thù phong ấn Thiên linh chi huyết, chỉ cần một lát nữa, các người sẽ dần dần mất đi tri giác, sau khi tỉnh lại, sẽ tạm thời trở thành phế nhân không thể suy nghĩ, tình huống này, sẽ duy trì một tháng...”

“Một tháng này đã đủ để Phong Vân và Không Từ đạt được mục đích của bọn chúng trong Thiếu Lâm; chỉ cần đạt được mục đích này, khi đó người có thể hồi phục lại bình thường, thuật lại bí mật thân thể của Không Từ cho Hùng Bá, cũng không còn ảnh hưởng gì với bọn ta nữa, bởi vì lúc đó...”

“Nhân gian, sẽ không còn là nhân gian này nữa, mà là một sự khác biệt...”

“Thế giới!”

Hắn càng nói càng huyền, Văn xấu càng lúc càng cảm thấy đầu óc mơ hồ, xem ra nội lực trong huyết Thiên Linh đã bắt đầu phát tác, duy chỉ trước khi hắn hoàn toàn mất đi tri giác, hắn vẫn có thể nghe thấy thanh âm của chủ nhân đồng tử đen đang thở dài thật dài:

“Khổng gia này thật ra đã sớm bị hủy diệt rồi, phòng ngừa có người phát hiện bất cứ dấu vết nào liên quan tới thân thể của Không Từ; nếu không phải năm đó Hắc Đồng chính là nha đầu ngốc, niệm tình một ý nghĩa, không đành lòng để cho cô bé đáng thương Không Từ này ngay cả tổ óc duy nhất cũng mất, đề nghị với ta treo lơ lửng ở chỗ này “Ma Môn Chi Kính” làm nàng và Tuyết Đạt Ma thỉnh thoảng liên hệ với ta, hôm nay cũng sẽ không để cho người ngoài có cơ hội tìm ra Khổng gia phủ! May mà, ta vẫn còn kịp...”

Ma Môn Kính? Chẳng lẽ... tấm gương đồng kia chính là Ma Môn Chi Kính? Tấm gương này rốt cuộc có cái gì huyền diệu?

Văn xấu nghe đến đây, bỗng thấy kinh lực của bản thân như được ném vào trong ngực mình. Ngao gia phủ Khổng gia phủ kia không biết như thế nào, hai bàn tay màu xanh lá từ trong cự kính thò ra, đôi tay kinh khủng kia cũng nắm chặt quyền tặc phủ này, từ từ trở về trong tấm gương, trong khoảnh khắc gương đồng kia lại hồi phục như cũ, nghiêm nhiên như chưa từng có chuyện gì phát sinh...

“Bất quá có thể phòng ngự nhất thời, khó phòng mười kiếp! Hắc Đồng, thứ cho chủ nhân lần này không thể như ngươi mong muốn, đề phòng vạn nhất, căn cứ cố nhân của cái không gia này, hôm nay cũng cần cùng ta —— “Trở về! Địa! Ngục! “

Trở về Địa Ngục, trở về như thế nào, trở về Địa Ngục? Địa Ngục ở đâu?

Đáng tiếc, Văn Sửu đã không thể nghĩ kỹ, hắc cùng hơn hai mươi tinh anh trong thiên hạ đã mất đi tri giác!

Mà ngay lúc chủ nhân hắc đồng phun ra câu nói cuối cùng, y nói chuyện, dường như cũng ẩn chứa một cỗ lực lượng có thể điều khiển thương sinh hành động, vậy mà dùng tiếng nói chấn động hơn hai mươi người trong phòng, toàn bộ chấn phá tường mà ra, rơi vào trên mặt đất cách Không gia mười trượng, tiếp theo, trong phòng đen nhánh lại truyền ra một tiếng rống to, một tiếng rống to đủ để có thể động đất kinh thiên:

“Thần vô nghĩa, địa vô tình, chỉ có ma mới có lệ!”

“Nhân thế đã không đáng lưu luyến lưu luyến...”

“Vạn vật tam giới, thuộc về ma đạo ta, theo ta - hời!”

Trong tiếng rống to, cả gian phòng cũ Không gia, thậm chí đồi núi nhỏ cao ba trượng tương liên cùng Không gia, bỗng nhiên tuôn ra ba tiếng sấm “Ừ ừ”...

Trời ạ!

Cái này... có khả năng sao?

Chỉ thấy cả tòa Không Gia ở cũ, cùng ngọn đồi nhỏ cao ba trượng kia, lập tức như bị lợi khí cắt, bị luân phiên gào thét chấn động vỡ ra từng khúc, mà tám Ma Môn chi kính kia cũng “Choang” một tiếng rớt xuống đất, nằm ngang!

Chưa lường được, thanh âm, ma của hắc, đã là...

Pháp khí lợi khí có thể hủy diệt thiên địa?

***

Không chỉ có như thế, toàn bộ phòng ốc vỡ nát, giống như bị một cái vực sâu hút lấy, tất cả dũng mãnh lao tới tám gương lớn kia, trong chớp mắt đã bị hút hết vào trong gương, mà mặt kính lại lần nữa phát ra một đạo hồng quang, tiếp theo, ngay cả

tấm gương Ma Môn cũng không để lại, cái này... chính là kính Ma Môn?

Trên mặt đất hoang vu khô cằn, chỉ còn sót lại Văn xấu xí đã mất đi tri giác, cùng với một đám tinh anh thiên hạ, còn có gió chiều gào thét, giống như hết thủy vừa rồi không ngừng kinh hô!

Văn. Tựa như, văn Phong cũng đã khám phá ra, kế hoạch cuối cùng của con “Ma” này...

Người. Còn nhìn ra, tổ tiên đời thứ mười của Khổng Tử rốt cuộc là ai?

Sách. Bài số mười bốn, tiệc nuôi của Tuyệt Đạt ma.

Phòng. Giữa thiên địa Nhân Tam Giới, thật sự là người mạnh nhất, vô địch nhất, rốt cuộc là cái gì?

Đáp án đầu tiên của rất nhiều người là:

“Thần!”

Đều bởi vì một phần lớn dân gian thương sinh, nghe nói chữ “Thần” này, cũng đã không hèn mà lòng sinh chín phần kính trọng; những người này cho rằng, nếu có thể được tôn làm “Thần”, cũng đã chí cao vô thượng. Không gì không làm được, càng không nói đến có vô địch hay không!

Sự thật lại không có tận mắt.

Thực tế là, Thần và Ma đã đối lập hàng ngàn hàng vạn năm, nhưng cuối cùng ma vẫn bất diệt, trường tồn bất tử; cũng tức là, thần căn bản không có năng lực hoàn toàn đánh bại ma, giữa thần ma, sức mạnh có lẽ chỉ là không sà sà như nhau!

Thần Ma ngang nhau!

Nếu thiên địa mệnh mông, từng có một người kiêu ngạo tự tôn là Thần, vả lại tu vi càng đạt tới cảnh giới trường sinh bất tử; còn chưa, nếu cũng có một người khinh thường tự tôn là Thần, lại cam hiệu là “ma”, đạo hạnh của con “ma” này, liệu có cùng đẳng cấp với vị Thần trường sinh bất tử kia không?

Hít kết...

Công lực của Ma, thậm chí còn phức tạp hơn cả Thần, vô địch hơn, còn nằm ngoài dự liệu của Thần?

Không thể tưởng tượng nổi?

Con “Ma” này có thể so sánh với Thần thì sẽ có con mắt như thế nào?

Cái gì mạnh mà khủng bố...

Ác?

Ma?

Hóa ra là thế?

Mắt?

Còn “Ác ma chi nhãn” của nó giờ đã xuất hiện trước mặt Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân.

Dạy bọn hăn hai câu không được thì thôi!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân quả thực không cách nào tưởng tượng, Khổng Tử nhu tình như nước, lại có thể biến thành dạng này! Nàng, rốt cuộc coi như không phải là bọn họ vẫn quen biết - Khổng Tử?

Khổng tử trước mắt, toàn thân bị một đoàn mây mù đen kịt bao phủ, chỉ có một đôi mắt trong sương mù đen lóe ra ánh sáng tà dị, còn có hai tay của nàng, mặc dù cũng lộ ra sương mù màu đen, nhưng lại chuyển thành màu đen như từ địa ngục mà ra vậy!

Đoàn sương mù đen đặc này tin tưởng là từ trong cơ thể Khổng Tử tự phát ra; mỗi một bước Khổng Tử tiến lên, lá cây trong phạm vi một trượng quanh nàng cũng bị hắc khí bức đến rơi xuống như mưa, những hắc khí này, quả thực đã có thể coi là tử khí!

Chỉ cái này cũng không phải là nguyên nhân Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân chấn kinh, chân chính làm hai người bọn họ ngây người là —— Khổng Tử ở trong hắc vụ ánh mắt, lại như thể lạnh mà xa lạ, tràn ngập oán khí, loại oán hận này, giống như muốn oán hết thiên địa tam giới vạn vật!

Huống chi, từ hai con người của nàng, nàng phảng phất đã không còn nhận ra hai nam nhân khác thường trọng yếu này, nàng như thay đổi một người khác! Không! Nàng đã biến thành một loại vật thể đáng sợ khác.

Chân thân của Khổng Tử chân thân trong sương mù đen rớt cuộc đã biến thành thứ gì? Chân thân của nàng rớt cuộc là cái gì?

Đến bây giờ còn đang nhìn chằm chằm Khổng Tử từ trong rừng cây đi ra Kinh Vương, lúc này lại liếc một bước kinh vân cùng Nhiếp Phong, cười nói: “Ha ha! Xem ra, nha đầu thôi Khổng Tử kia thật sự rất quan tâm đến hai người các ngươi, lực lượng của nàng còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, đang ở cảnh giới biến hóa của “Nhân Ma”, liền bắt chấp tất cả, không thể vội đi ra giúp các ngươi một tay, hắc hắc! Quý lực hai người các ngươi thật sự không ít...”

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cũng không lên tiếng, hai người chỉ đang tập trung đề phòng, bởi vì bọn họ căn bản không thể xác định được khi nào Kinh vương sẽ hướng Khổng Tử ra tay lần nữa! Cũng không thể xác định được hôm nay Khổng Tử ở giữa “Nhân Ma” có năng lực ứng phó với công lực cùng thân thủ không thể tưởng tượng của Vương kia hay không!

Nhưng nhìn từ lúc này, Kinh vương lại không có ý định lập tức ra tay, hắc cao giọng nói: “Bất quá cho dù nàng chưa hoàn toàn thức tỉnh, vị trí “nhân ma” của nàng lúc này đã có đủ lực lượng bảo hộ bản thân, thậm chí có đầy đủ lực lượng có thể đem đồ vật trong phạm vi trăm trượng này...”

“Hủy diệt toàn bộ!”

Nói đến đây, Kinh vương cũng từ từ nhìn lại Khổng Tử, ánh mắt như đuốc nói: “Đáng tiếc! Thật đáng tiếc! Đôi mắt ác ma, cho dù ngươi có thể hoàn toàn thức tỉnh, thì hôm nay ngươi chưa chắc là địch thủ của ta. Huống chi, ngươi còn ở cảnh giới giữa “nhân ma”, lực lượng của ngươi, cùng lắm cũng chỉ được năm thành khi thức tỉnh. Cho nên, Khổng Tử của ác ma hôm nay...”

“Nhất định! Chết! Không! Nghi!”

Ra tay! Kinh vương phát động sát khí, nhưng nghe tiếng “Oành oành” nổi lên! Kinh Vương mười ngón tay vừa lộn, không biết từ khi nào mười chữ cô đọng trong kinh văn ở trên mười ngón tay, tiếp theo quát lớn một tiếng “Phá”, mười kinh văn chữ đen, giống như mười đạo hắc tiễn hướng Khổng Tử đánh tới!

Kinh Vương từng hướng phong vân lộ một tay, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong đã sớm biết, một chữ “Kinh” nho nhỏ của hắn uy lực to lớn đủ đánh gãy hơn mười gốc cổ thụ che trời; giờ khắc này không ngờ chữ “Mười” cùng xuất hiện, lực phá hoại quả thực mạnh không cách nào tưởng tượng!

Nhiếp Phong lập tức không nghĩ tỉ mỉ, hăng hái tung người nhảy lên trước, hy vọng với tốc độ thân pháp của mình, có thể kịp thời kéo Không Từ qua một bên; không ngờ tung hoành tới nửa đường, chợt thấy áo choàng bên cạnh mình giờ lên, thì ra, thân pháp Bộ Kinh Vân cũng không dưới Nhiếp Phong, rõ ràng cũng có thể sánh vai ” khoái danh võ lâm” với Nhiếp Phong, đi cùng!

Nhiếp Phong tại đây trong thời gian ngắn không khỏi sửng sốt, Bộ Kinh Vân nguyên lai cũng giống như hắn, quan tâm nhiều như vậy? Cho dù khiến bề ngoài của hắn xem ra, một mục thờ ơ với tất cả người và vật?

Nhưng là, vô luận là bộ kinh vân bình tĩnh hoặc Nhiếp Phong quan tâm, Không Từ tựa hồ không cần toàn bộ, càng không chút nào cảm kích!

Lúc này mười chữ đen kia đã bắn tới trước mặt Không Từ năm thước, bộ kinh vân và Nhiếp Phong cũng lướt đến trước người hắn năm thước, nhanh chóng kéo giãn nòng ra, xương cụt là, Không Từ một mực im lặng không lên tiếng ở trong sương mù đen, bỗng dừng há miệng hét to:

“Đưa hết cho ta – Cút!”

Đồng thời, Không Từ vươn hai đôi tay màu đen bên ngoài hắc vụ, lập tức phân ra tả hữu phân ra, tả chưởng quét qua, liền đem phong vân đánh tới gần cứu nòng năm trượng, hữu chưởng vung lên, liền đem mười chữ đen uy lực vô thị kia dùng xảo diệu vung ra, mười chữ đen lập tức bắn về phía một vách núi cao mười người bên ngoài mười trượng, nhất thời đem vách núi kia—— cắt làm mười khúc!

Thật là lợi hại! Mặc dù Không Từ còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng chỉ cần hơi hột viết, là có thể đem phong vân cực kỳ nổi danh tại giang hồ, cùng với Kinh Vương đoạt mệnh mười cái chữ đen quét ra, Khô nòng thật sự hoàn toàn thức

tĩnh, tin tưởng công lực cũng sẽ cùng với Kinh Vương ở trong tầm tay!

Thập Tự bị quét, vương không giận mà cười, cười tà:

“Tốt! Không hổ là đôi mắt ác ma! Chiêu thức này phá sạch sẽ lưu loát! Nhưng cho dù người mạnh tới đâu cũng không thể mạnh hơn lão tử! Người có biết, với tư chất lão luyện đã vượt qua dự đoán của chủ nhân hay không?”

“Chủ nhân từng dự tính trong ba năm qua, ta sẽ ngộ ra tầng thứ mười hai ‘Vô Kinh Nguyên Đạo’, nhưng chủ nhân thật sự xem thường lòng căm hận của ta đối với kỹ nữ hắc đồng kia. Ta đổ kị đối với nàng, chẳng những làm cho ta ngày đêm ngủ không yên, càng kích thích quyết tâm tất thắng của ta, ngược lại càng có trợ giúp ta gia tốc thành công...”

“Bây giờ, còn cách ba ngày, ‘Vô Kinh Vô Đạo’ của ta liền có thể đến cảnh giới tầng thứ mười ba khó mà tin nổi, khi đó, chỉ sợ chủ nhân cũng không phải địch thủ của ta, càng bất luận là hắc đồng, càng bất luận là người —— “

“Con mắt ác ma!”

Chữ “con người” chợt hiện ra, theo nội kinh chấn động, sột cở trên lưng lập tức bắn ra hai quyển kinh văn, hấn lấy chỉ kinh cách không điểm một cái, hai quyển kinh văn dựng giữa không trung mở ra, ngay lúc hai quyển kinh văn này từ giữa không trung rơi xuống phía dưới, kinh vương lại nhe răng cười điên cuồng kêu lên:

“Con mắt ác ma! Để người xem thử trước khi chết, Kinh vương Vô Kinh của ta ‘Vô Đạo Vô Đạo’ tầng thứ mười hai...” - uy lực cơ bản nhất!”

Tiếng gào thét vừa dứt, đôi tay khổng lồ của Kinh Vương càng thêm đỏ rực như máu, cùng lúc đó, song chưởng màu máu của hắn đã phân biệt vỡ về hai luồng kinh văn đang rơi xuống!

“Ầm ầm” một tiếng! Chỉ thấy toàn bộ chữ màu đen bên trong hai quyển kinh văn này như dờn non lấp bễ chen chúc lao ra, bắn nhanh về phía Không Từ!

Một thiên Nhược Tâm Kinh, toàn bộ có hai trăm sáu mươi sáu chữ “Nhược Ma Kinh” của Kinh Vương, vốn như lật sách mà thành, mỗi thiên cũng mang hai trăm sáu mươi sáu chữ, bây

giờ kinh vẫn trong tay hắn lại có hai quyển, tức là giờ phút này đang có năm trăm ba mươi hai chữ đen đánh về phía Không Từ, mà những chữ đen này ẩn chứa lực sát thương so với mười chữ đen lúc trước đâu chỉ mạnh hơn mấy lần?

Năm trăm ba mươi hai chữ màu đen này mang theo kinh đạo Nguyên việt, làm mặt đất trước người Không Từ mười trượng nổ tung, trong chớp mắt đá vụn bay đầy trời, tình cảnh tựa như nhân gian chưa ai tới!

Trời! Nhiếp Phong và Bộ Vân thấy thế liền biến sắc; lực phá hoại mạnh mẽ đáng sợ như vậy mà chỉ có uy lực cơ bản của tầng thứ mười hai “Vô Kinh Vô Đạo”? Nếu theo kinh nghiệm toàn lực của Kinh Vương, uy lực sẽ đạt tới cảnh giới kinh người cỡ nào? Ngoài ra, ba ngày sau hắn còn luyện thành tầng thứ mười ba cực kỳ bất khả tư nghị, khi đó...

Hắn ta sẽ không trở thành cao thủ vô địch nhất trong thiên hạ chứ?

Cho dù thế tới của vị vua hùng hổ, khí thế như cầu vồng, nhưng Không Từ bên trong màn sương vẫn không hề sợ hãi, chỉ là ánh mắt lóe lên, nói: “Ta lại không tin - người có thể đánh bại ta!”

Nói xong song chương cùng công, “Ba” một tiếng! Chương kinh phát ra một luồng khí màu đen đường kính nửa trượng, ra sức nghênh đón năm trăm ba mươi hai chữ “Giết” đang đánh tới!

“Không Từ! Không cần liều mạng...”

“Mau tránh!”

Nhiếp Phong sớm đã bị Không Từ quét ra ngoài năm trượng bỗng nhiên kinh hô, bộ kinh vân mặc dù không đến mức kinh hô, nhưng đã ngay lập tức hướng Không Từ đánh tới, mà Nhiếp Phong trong lúc kinh hô cũng phát sau ra! Thế nhưng đã không kịp ngăn cản nàng!

Cho dù Nhiếp Phong quan tâm đến Không Từ Thiết, nhưng chỉ có mỗi mình Từ không hề có ý né tránh, chương kinh vận càng nhanh hơn. Còn khối khí màu đen mà nàng sinh ra rất cuộc cũng nói với Kinh Vương năm trăm ba mươi hai chữ

Chính trực va chạm!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân tràn đầy cho rằng đây chính là đòn đánh trực diện, nhất định sẽ bộc phát ra lực nổ kinh thiên động địa, ai ngờ không có!

Năm trăm ba mươi hai chữ Kinh Vương, thành linh bị khí đen Khổng Tử thôn phệ, toàn bộ ngưng tụ giữa không trung, nàng, lại có thể tiếp một kích lôi đình này?

Khổng Tử lạnh lùng nhìn chằm chằm Kinh Vương, thông thả mà khinh miệt nói: “Trò bịp của ngươi chỉ có vậy thôi sao? Không khỏi làm ta quá thất vọng!”

Kinh Vương cũng cười một tràng tà, đáp: “Đương nhiên không phải!”

“Mề!” phụ!” “Phục!” “Úm!” “A!” “Lại!”

“Phá!”

Phá tự vừa xuất hiện, khí đoàn màu đen do Khổng Tử sinh ra nhanh chóng cách không đâm một cái, nhưng bên trong khối không khí truyền ra năm trăm ba mươi hai âm thanh “Oanh oanh oanh”, toàn bộ hắc khí lập tức bị đâm thủng, năm trăm ba mươi hai cái ký tự màu đen kia lại tiếp tục tràn ra như vậy!, Tất cả mực nước của năm trăm ba mươi hai chữ ở trong nháy mắt đã hội tụ thành một chữ “Kinh” to khoảng năm thước vuông, giống như thái sơn áp đỉnh, hướng đầu Khổng Tử đè xuống; Khổng Tử trước giờ vẫn đang khinh địch, phòng thủ đã lơ lửng, ngay tại chỗ cho chữ “Kinh” thật lớn này!

“Uỳnh” một tiếng nổ mạnh vang lên! Ngay lúc chữ “Kinh” đánh vào trong sương mù đen của Khổng Tử, bên trong sương mù đen lập tức truyền ra tiếng “Phốc phốc”, một cột máu từ trong sương mù đen phun mạnh ra, cái này...

Là máu của Khổng Tử? Nàng... đã bị thương?

Đúng vậy! Lực lượng của Khổng Tử vốn là chưa từng thức tỉnh, trong giai đoạn lúng túng giữa nàng và “nhân ma” này dường như đã thay đổi thành một người khác, quá mức khinh địch, cho dù sau khi thức tỉnh lực lượng có thể so với kinh vương, nếu đối mặt với khinh địch, cũng không thể không bị thương!

Đột nhiên bị thương nặng, cả người Khổng Tử và sương mù rơi xuống mặt đất, không ai biết được thương thế của nàng như thế nào, chỉ vì đoàn sương đen kia vẫn bao phủ nàng!

“Khổng Tử ——” Nhiếp Phong lại hô to, đồng thời cũng nhào tới gần Khổng Tử, ý đồ xem xét thương thế của nàng, không ngờ chữ “Kinh” kia sau khi đánh trúng Khổng Tử, vẫn chưa “Tiêu vân tán”, phản hướng Kinh Vương xoay chuyển, theo tiếng cười khùng bố của Kinh Vương mà cười:

“Tiểu tử thôi mau rút ngay! Ta không muốn giết các ngươi, đừng có ngăn ta giết ác ma, nếu không ngay cả mạng chó của ngươi ta cũng không giữ được!”

Trong lúc nói chuyện, Kinh Vương uốn cổ tay một cái, liền đem cái chữ “Kinh” xoay tròn kia lần nữa chém ra, mãnh lực hướng về phía Khổng Tử cùng Nhiếp Phong!

Lúc này Nhiếp Phong đã đứng trước mặt Khổng Tử, chỉ cần hấn muốn đi, với thân pháp nhanh kinh người của hắn vẫn có thể tránh được chữ “Kinh” đang tới gần, nhưng ——

Sao hắn lại né được? Hắn sao có thể lóe lên? Hắn sao có thể bỏ rơi Khổng Tử được? Mặc dù Khổng Tử đã thay đổi thành một người khác...

Hắn là Nhiếp Phong!

Đừng bao giờ coi Khổng Tử là bằng hữu tri kỷ Thần Phong cảnh, Nhiếp Phong!

Một chiêu này, hắn quyết định vì người bạn đáng thương Khổng Tử —— cản!

Không chỉ có Nhiếp Phong, Nhiếp Phong nhanh chóng phát giác, một bóng người cao lớn đột nhiên xuất hiện bên cạnh y. Thân ảnh cao lớn này không phải ai khác, chính là Bộ Kinh Vân!

“Vân sư huynh?” Nhiếp Phong kinh ngạc, chữ “Kinh” tới gần lông mi, ngay cả đôi mắt “Ác ma” mà Hắc Đồng gọi là có được lực lượng đáng sợ; Khổng Tử, cũng đánh tới trọng thương. Với công lực của hai sư huynh đệ hắn, tạm thời càng không thể so sánh với Kinh Vương. Nhiếp Phong ra sức cứu Khổng Tử, lần này cản chiêu, sớm đã dự tính mình không chết

tức thương, không ngờ Bộ Kinh Vân cũng đứng chung một chỗ với hắn!

Nhưng thời gian đã không cho Nhiếp Phong suy nghĩ cẩn thận từng bước, bởi vì chữ viết kia đã ép tới trước mặt hai người năm thước, chiến ý trên mặt bộ kinh vân bỗng nhiên tăng vọt, quát khê:

“Ra tay đi!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức hiểu ý, nhanh như gió, chân Thần quét ngang ra, bộ Kinh Vân cũng không chậm trễ, bài vân chương kinh cũng bộc phát như giang hà đệ!

“Kẻ không biết tự lượng sức mình! Chết không có gì đáng tiếc!” Kinh Vương điên cuồng kêu lên, hắn liếc mắt một cái liền có thể thấy được công lực hai người Phong Vân cho dù không kém, chỉ riêng mình hắn vô đạo cũng không bằng! Lần này liều mạng, hai người bọn họ không thể thương vong!

Quả nhiên! Lại là “keng” một tiếng sấm vang lên! Bài vân chương, chân gió, cuối cùng vô kinh vô đạo đấu lại với Kinh Vương, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong tựa hồ thật sự không địch lại, nhất thời miệng phun máu tươi, nếu lại tiếp tục kiên trì, chỉ sợ tất bị chữ “Kinh” kia chấn cho lục phủ ngũ tạng vỡ nát mà chết, nhưng...

Khổng Tử khinh địch, trải qua vương giả chẳng lẽ là khinh địch?

Hắn cũng nghĩ qua, hôm nay mình sẽ gặp được hai cái ——

Hắn không thể đánh giá kinh địch!

Là kinh địch chân chính!

Ngay lúc Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong bị chữ “Kinh” đánh tới mức miệng phun máu tươi, hai người bị thương nặng, đan điền không tự chủ được lộ ra một luồng sáng trắng, luồng ánh sáng trắng này như bị lực lượng vô địch ẩn trong chữ “Kinh” kia hấp dẫn, đột nhiên kịch liệt chạy trốn, trong chớp mắt đã chạy tới trên chương chân hai người, nhất thời lại liều mạng với Vô Kinh Vô Đạo tầng thứ mười hai!

Hai đạo lực lượng tuyệt thể dùng lực lượng cứng đối cứng, phát ra tiếng nổ “Ừ ừ”, nghiễm nhiên như thiên băng địa liệt,

khí lưu xung quanh càng bị cỡ lực bạo tạc cường đại này tác động, thoảng chốc cuồng phong gào thét, cây cối trong phương viên hơn mười trượng cũng bị chấn động đến mức nhô tạt gốc, bắn nhanh về bốn phương tám hướng!

Nhưng đáng sợ hơn chính là hạch tâm của hai đại tuyệt thế sức mạnh! Chỉ thấy Kinh vương dùng năm trăm ba mươi hai chữ nhỏ tụ thành chữ “Kinh”, bất ngờ đã bị luồng bạch mang thần bí trong cơ thể Nhiếp Phong oanh phá, dư kinh của chữ “Kinh” ẩn chứa, cùng với lực chấn sinh trong cơ thể phong vân, tất cả đều bay về phía Kinh Vương!

Kinh vương vẫn đánh giá thấp phong vân, cũng như đôi mắt ác ma kia vốn từ từ khinh địch. Vạn liệu không tới hai người bọn họ ẩn giấu một cỡ lực lượng tuyệt thế không biết tên, có thể hoàn toàn oanh tán Vô Đạo vô đạo tăng thứ mười hai của hắn, khiếp sợ, lập tức cũng không thể lãnh đạm, song chương hợp lại, đang muốn vận khởi bức tường khí vô hình độc hữu hộ thể, nhưng mà...

Khí kinh bị phản chấn trở về thật sự là quá nhanh! Kinh vương chưa kịp vận khí, đã bị dư kinh đánh trúng!

Nhưng nghe “Xoẹt xoẹt” một tiếng, ngay cả kinh vương mạnh như trong mắt không người, cũng kèm theo luồng bạch mang còn sót lại trong cơ thể phong vân đánh tới mức lui liền hai mươi bước, hai chân Kinh vương còn vẽ hai cái hố dài trên mặt đất, có thể biết bạch mang của phong vân bá đạo cỡ nào!

“Không... Có khả năng!” Thần hồn Kinh Vương bị đánh lui hai mươi bước bình tĩnh lại, sau đó điên cuồng kêu lên:

“Mẹ nó! Hai người các ngươi... chỉ là tên không quá hai mươi tuổi, thể nội sao có thể có được công lực hơn trăm năm? Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?”

Trong tiếng kêu điên cuồng, miệng tên máu me dính máu tươi “rầm rầm” phun ra một chùm máu tươi, hiển nhiên đã bị thương, duy chỉ có hắn là mở ra một đôi mắt đỏ như máu, mang theo khiếp sợ không cách nào tin., Hắn trừng mắt nhìn Bộ Kinh Vân nói với Nhiếp Phong: “Vô Kinh của ta... Vô Đạo, vốn là vô thượng ma công diễn hóa sinh từ chủ nhân mình; hơn nữa... Ta tích lũy ít nhất hơn sáu mươi năm công lực, mới có thể bằng cơ duyên và tư chất đạt tới cảnh giới này,

hai người tư cách tùy tiện của hai người tuy tốt, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản vô đạo tâng mười hai của ta, tuy nói... Chẳng lẽ...”

“Lực lượng lúc vừa rồi của các người, là đi ngược với ma công mà chủ nhân ta sưu tập được...”

“Sức mạnh của Thần?”

“Lão gia hỏa trường sinh bất tử kia - Thần, hẳn tu luyện “Ma Ha Vô Lượng!”

Bốn chữ “Ma Ha Nguyên Lượng” vừa ra, bộ kinh vân lập tức nhú mây. Hắn chưa từng nghe nói trên đời có loại thần công này, càng sai khiến hắn nghĩ tới nhân gian có một “Thần” trường sinh bất tử. Hơn nữa, hắn vừa mới cùng Nhiếp Phong tự sinh ra bạch mang trong người, càng làm tâm hắn như giếng cổ không dao động, không ngờ tới trong cơ thể mình lại ẩn tàng một cỗ lực lượng tuyệt thế, một cỗ lực lượng siêu việt hơn hẳn tu vi trăm năm!

Nhưng phản ứng mạnh nhất vẫn là Nhiếp Phong!

Hắn không Ngu trước mắt có lai lịch không rõ này, lại phun ra bốn chữ “Ma Ha Vô Lượng” này, càng không Ngu Kinh Kinh hội biết trên đời có một “Thần” trường sinh bất tử; sưu tập thần linh trong thần cung, hết thầy của hắn không phải đều phi thường bí ẩn? Nhiếp Phong không khỏi mở miệng hỏi: “Ma Ha Nguyên lượng? Người... Làm sao biết trên đời có thần kia?”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong cảm thấy mình hỏi quá nhanh; y hỏi như vậy, chẳng phải là hỏi Bộ Kinh Vân bên người. Kỳ thật y cũng biết nhân gian có thần như vậy, y càng biết vô lượng Ma Ha trong cơ thể Bộ Kinh Vân, là từ đâu mà ra!

Hắn từng đáp ứng Tuyết Duyên, tuyệt đối không nói tới chuyện năm năm qua, cho nên chỉ nói với Bộ Kinh Vân, trong năm năm hắn mất trí nhớ, một mực lưu lạc ở Tây Hồ. Bây giờ nếu hắn nói lộ, chỉ sợ, bộ kinh vân tỉnh táo, sớm nhìn thấy có chuyện kỳ quặc...

Quả nhiên! Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy toàn thân có chút không được tự nhiên, hắn âm thầm liếc mắt một cái, nguyên

lai ánh mắt như băng tuyết tử vong tràn đầy vẻ hoài nghi lại rơi vào trên người hắn!

Nhưng vấn đề khó khăn nhất vẫn là, lúc này Kinh Vương đã trả lời vấn đề vừa rồi của hắn:

“Quả nhiên! Mặc dù lão tử mới chỉ ba năm, không biết thế sự, nhưng cũng đoán được một điểm! Từ trong lời nói của người đã có thể nghe ra, các người quả nhiên luyện công ba năm, đã từng gặp gỡ Trường Sinh bất tử kia, còn phân biệt thu được lực lượng của lão quái vật “Ma Ha Vô Lượng” kia...”

Hắn nói “Thần” là lão gia hỏa, lão quái vật, lại tựa hồ còn không có trả lời Nhiếp Phong, rốt cuộc tại sao hắn lại biết Ma Ha Vô Lượng? Biết Thần? Nhiếp Phong có chút “tặc tâm chột dạ”, cũng là vô tâm tái nghe, đáng hận xem ra kinh vương thụ thương không nhẹ vẫn còn thao thao bất tuyệt:

“Bất quá điều này có quan hệ gì? Bộ Kinh vân! Nhiếp Phong! Cho dù các người thân mang Ma Ha Vô Lượng thì như thế nào? Các người xem ra còn không biết sử dụng linh hoạt nó, cũng chỉ uổng phí trăm năm thần công mà thôi...”

Kinh Vương nói, chợt hướng Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong từng bước một tới gần, miệng vẫn nói: “Thế nhưng lão tử đã khác! Lão tử vô kinh vô đạo. Ba ngày sau phản hội đến tầng thứ mười ba khó tin, lúc đó lập tức đặt các người hiểu cách vận dụng Ma Ha Vô Lượng, ở trong một ngàn chiêu cũng chưa chắc có nửa phần thắng, huống chi...”

“Các người và Không Tử, cũng không có mệnh chờ đến ngày đó...”

Qua vương một mặt ánh mắt dữ tợn, hướng gió và sương mù màu đen trên mặt đất đảo qua, sát khí đại lộ:

“Một chiêu vừa rồi của lão tử mặc dù bị thương không nhẹ, nhưng vẫn có thể hành động, hơn nữa còn có thể xuất ra năm thành công lực, nhưng các người bây giờ cũng có thể di chuyển như lão tử sao?”

Nhiếp Phong nghe vậy trong lòng âm thầm kêu khổ, sắc mặt Bộ Kinh Vân cũng tương đương ngưng trọng, không tệ!

Bọn hắn âm thầm biết, vừa rồi ngạnh kháng với chữ “Kinh” kia, đã bị nội thương nghiêm trọng, nửa bước khó dời, nếu

không Ma Ha trong cơ thể hai người cũng sẽ không đột nhiên bộc phát; cứu bọn hắn.

Nhưng dù Ma Ha vô lượng đã trọng thương kinh vương, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong bởi vì bị thương nặng không tự chủ được xuất Ma Ha Vô Lượng, hư hao càng nhiều, tổn thương càng nghiêm trọng. Giờ phút này hai người bọn họ vẫn có thể đứng thẳng, bởi vì một cố ý chí không thể nào quý gỏi trước mặt địch nhân.

Còn nữa, chỉ sợ ý chí hai người bọn họ sắp sửa mất đi, vô luận ý chí bọn họ kiên cố như sắt đá thế nào, bọn họ cũng chỉ là máu thịt thân thể, giềng không phải sắt đá chế tạo, thể lực của bọn họ đã mất một phần, trong khoảng thời gian cực ngắn hai người sẽ ngất đi...

Qua vương chính đang nhìn ra điểm này của bọn họ, sát khí trên mặt càng thêm mãnh liệt, cười hiểm ác:

“Thế nào? Đã nói trúng chỗ đau chưa?”

“Có điều các ngươi không cần phải tiếc nuối vì trận chiến vừa rồi! Cái gọi là “Thắng sinh tử bại, quả là chuyện thường tình binh gia!”

“Nhân loại, chỉ có thể tiến bộ không ngừng trong chiến đấu! Từ trong tử vong của địch nhân mà lên như điều gặp gió!”

Đây chính là bản sắc “Vũ si” chân chính! Kinh Vương nói đến đây thì sắc mặt trầm xuống, liền cất cao giọng gọi:

“Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong! Các ngươi xuống Hoàng Tuyền không được oán ta, chỉ trách các ngươi xen vào việc của người khác! Lão tử hôm nay trước tiên giết chết các ngươi, sau đó giết chết ác ma, Không Từ! Lão tử muốn ba cổ sự cả đời của các ngươi, ngay tại đêm nay...”

“Chính thức kết thúc!”

Kinh vương nói làm là dễ, tuyệt không do dự, vừa nói xong, huyết chương tụ hết năm thành công lực còn sót lại của hắn vung lên, một cỗ chương kinh huyết hồng đã hướng mặt Nhiếp Phong cách không bỏ tới!

Kinh phong đập vào mặt, ánh còn chưa tới, một bộ tóc dài của Nhiếp Phong đã bị một chương kinh bá đạo của Kinh Vương

đánh bay về phía sau, đủ thấy kinh vương còn sót lại năm thành công lực vẫn vô cùng lợi hại.

Sắc mặt duy Nhiếp Phong vẫn trắng bệch như trước. Hắn không sợ chết, hiện giờ hắn chỉ lo lắng duy nhất, chỉ là Khổng Tử trong sương đen vẫn không nhúc nhích chút nào, hắn chỉ sợ nàng không cần kinh vương xuống tay, từ lâu nàng đã sớm hương tiêu ngọc vẫn trong sương mù đen rồi!

Bộ Kinh Vân một bên tuy vẫn là mắt không biểu tình, nhưng trong con ngươi lại mơ hồ hiện lên một loại cảm giác đặc thù. Phảng phất, hắn cũng không muốn nhìn thấy, Nhiếp Phong là sư đệ, cứ như vậy chết trên tay Kinh Vương!

Nhưng mà lúc này, căn bản hắn vô lực có thể bảo vệ người mặc kệ, thậm chí còn khó bảo toàn bản thân!

Nhưng, cho dù hai người không cách nào tự vệ, vẫn còn một người có thể bảo vệ bọn họ!

Mà người này... đã tới!

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đoàn tuyết cầu đường rộng một thước, rất thích thú hướng về phía Kinh Vương đang bỏ về phía bàn tay máu của Nhiếp Phong ném mạnh tới!

“Bụp” một tiếng! Tuyết cầu ngăn chướng thể kinh vương Kinh Thiên lại, gặp kình liền phá: Lực chấn động của tuyết cầu nổ tung, đánh bay phong vân bị thương nặng khó dời, hai người ngã chổng vó trên mặt đất! Cho dù mạnh như Kinh vương, đồng thời cũng bị đẩy lui về sau hai bước!

Chỉ một quả cầu tuyết đã đẩy lùi được Kinh Vương cường hãn kia hai bước, rốt cuộc người đến là ai?

Tung Sơn cũng không phải là cực hàn, lúc này càng không phải tàn đông, tuyết từ đâu mà đến?

Kinh Vương nhìn chằm chằm những vệt tuyết rơi trên mặt đất sau khi tóe ra rơi xuống kia, Đứng lại vô cùng mê hoặc, hình như hắn không nghĩ ra được người kia lại đến đây!

“Là... hắn?” Kinh vương nghi hoặc:

“Không ngờ lại là... Đạt Ma Tuyết Thủ?”

“Tuyệt Đạt ma, là người tới à?”

“Không sai!”

“Là ta!”

“Tuyệt! Đạt! Ma!”

Giọng nói của một nam nhân đột nhiên truyền ra từ trong rừng rậm cách đó không xa, tiếp theo, trong rừng rậm lúc này bay ra một bóng trắng! A? Hẳn thật sự tới sao?

Kinh Vương phản ứng còn nhanh, lần này sớm có chuẩn bị, lập tức song chưởng hợp lại, toàn thân lập tức phát ra một bức tường khí vô hình, trùng trùng điệp điệp bảo vệ mình ở trong đó. Lúc này bóng trắng đã bay tới biên giới tường khí do Kinh Vương hộ thân, lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn!

Thì ra đoàn bóng trắng kia không phải là một bóng người mà là một quả cầu tuyết còn lớn hơn lúc nãy! Kinh Vương chỉ thấy quả cầu tuyết bị phá ngay bên ngoài bức tường khí của bản thân, cảm thấy như bị trêu chọc, giận dữ nói: “Nếu đã tới thì đường đường chính chính hiện thân, không nên cố lộng huyền hư!”

Lời này vừa nói ra, Kinh vương Thiên nghe phía sau mình không xa lại truyền tới âm thanh của một người đàn ông, đáp: “Kinh Vương, ta đã sớm hiện thân.”

“Thật sự khó có thể tin được, lấy công lực người hiện nay...”

“Thế mà vẫn không cách nào phát hiện ra ta!”

Một câu vừa dứt, cả người hắn đã sớm ngã trên mặt đất, bộ pháp đang dần dần kiệt sức, bộ kinh văn cùng Nhiếp Phong, từ xa đã trông thấy bóng dáng một người áo trắng khôi ngô sau lưng Kinh Vương, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện!

Đúng vậy! Chính hắn đã đến!

Lựa trắng che mặt!

Bạch bông bông phi thân!

Bách Bức đạp lên vai!

Cả người hắn, luôn làm cho người ta có cảm giác trước mắt trắng bạch, hẳn chính là nhất bạch y đạt ma!

Hay là trái tim của hắn có tái nhợt đi giống y một thân áo trắng?

Tuyết Đạt ma đột nhiên xuất hiện, nhưng lú lờ nhất chính là Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, bởi vì lần này bọn họ phải đối mặt với địch nhân, ngoại trừ Hắc Đồng, Kinh Vương áo đen, còn có cả một Tuyết Đạt Ma mặc áo trắng!

Nhưng xem ra Tuyết Đạt Ma này cũng không đáng sợ như Hắc Đồng và Kinh Vương, ít nhất ở trên người hắn vẫn không phát hiện bất kỳ sát khí bức người nào!

Kinh Vương quay đầu nhìn Tuyết Đạt Ma sau lưng, hộ thân khí tường trên người không có nửa phần lơ lửng.

Chính sắc nói: “Tuyết Đạt Ma! Chưa tới ba năm, không ngờ khinh công của ngươi vẫn là thứ tốt nhất trong hóa thân của tam đại nhân chúng ta! Với khinh công vô thanh vô tức của ngươi, chắc hẳn ngươi đã đạt tới mức một hơi bay cao trăm trượng mà không cần phải dùng lực!”

Tuyết Đạt ma xuyên thấu qua lụa trắng che đầu nhìn chằm chằm Kinh vương, đáp: “Có thể. Thế nhưng, người sống trên đời, lại bao nhiêu lần xuân hạ thu đông? Bao nhiêu chuyện lộ liễu, sao có thể vượt qua khoảng cách xa như vậy? Cũng cần phải canh cánh trong lòng ai thắng ai? Tam đại nhân chúng ta thân thể, vô luận ai là mạnh nhất, cũng chỉ là người đã chết ngang đã lâu, chỉ là linh hồn chúng ta, không thể cùng thân thể chúng ta nhập thổ vi an mà thôi...”

Tuyết Đạt ma nói chuyện, nghe dị thường hoang đường, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân một mực nghe, cũng đang cân nhắc, ba người bọn họ vốn là người đã chết rất lâu, linh hồn sao lại không thể nhập thổ vi an, không thể yên nghỉ?

Kinh vương xem thường nói: “Tuyết Đạt Ma, ngươi lại đang nói những con mẹ nó cái đạo lý đó! Hắc! Nghe giọng điệu của ngươi, ngươi lần này xuất hiện là vì ngăn cản ta đối phó hắc đồng, thậm chí ngăn cản ta giết Không Từ?”

Tuyết Đạt ma chậm rãi gạt đầu:

“Đúng vậy! Không Từ là người thân nhất của Hắc Đồng! Ta tuyệt không cho phép ngươi giết Không Từ để đả kích Hắc

Đồng! Hơn nữa ta cũng phải ngăn cản Nhiếp Phong và người sát vân!”

Kinh Vương khinh thường cười:

“Ha ha! Sinh tử của bọn chúng thì liên quan quái gì tới ngươi? Ngươi cho rằng mình thật sự là Đạt Ma tể thế?”

Tuyết Đạt Ma trả lời hần một câu:

“Kinh Vương! Mặc dù ngươi đã sớm bị chủ nhân trục xuất, nhưng cũng đừng làm càn!” Nói xong nhìn thoáng qua phong vân ngã trên mặt đất, lại nhìn Khổng Tử trong hắc vụ một cái:

“Dù chủ nhân vì ta quá mức ngu muội, không ủy thác cho ta nữa, thậm chí lần này chủ nhân sai phái Hắc Đồng dẫn gió bão đến Thiếu Lâm, cũng chỉ lấy Hắc Đồng thích đùa bỡn hai người vì cái cớ, tận lực không cho ta phát hiện, miễn cho ta khuyên can Hắc Đồng...”

“Đáng tiếc, sau khi biết Hắc Đồng dùng thuốc giải của Tử Thần để dụ dỗ Phong Vân và Khổng Tử đến đây Thiếu Lâm, ta đã hoàn toàn hiểu rõ, chủ nhân đang muốn thực hiện kế hoạch “Ma độ chúng sinh”. Cuối cùng!”

“Kỳ thực, chủ nhân căn bản không cần làm như vậy; chủ nhân đã từng có ân với ta, mặc dù kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của ta không thể thực hiện, cũng sẽ không cản trở; ta cũng sẽ ủng hộ chủ nhân, thậm chí tận khả năng lớn nhất bảo hộ Nhiếp Phong trong kế hoạch của chủ nhân, cùng với...”

“Bộ Kinh Vân!”

Nghe vậy, Kinh Vương cười “hắc hắc” hỏi: “Ý của ngươi là gì, ngươi tuyệt đối không cho ta sát bộ kinh vân và Nhiếp Phong?”

Tuyết Đạt ma gật đầu lia lịa, đáp rất thẳng thừng: “Thế tình đối với người đã chết như ta vốn đã lạnh nhạt vô vị, nhưng có một việc, là cho dù sau khi ta chết khi ta còn sống Tuyết Đạt ma cũng không hề một khắc nào quên mất: Chuyện đó, chính là...”

“Tín niệm!”

“Năm đó ta vì báo đáp ân cứu mạng của chủ nhân, từng thề vĩnh viễn nguyện trung thành với chủ nhân, tức là chủ nhân xe

nhìn ta như thế nào, “Tín niệm” của ta vẫn như cũ không thay đổi! Cho nên, Tuyết Đạt ma ta hôm nay ước không cho phép ngươi làm tổn thương phong vân!”

Thật là một người cứng rắn! Nhiếp Phong nghe vậy không khỏi tán thưởng trong lòng; Bộ Kinh Vân hai mắt lóe ra một tia sáng dị dạng, hấn tựa hồ so với Nhiếp Phong càng thưởng thức Tuyết Đạt ma! Nào quan tâm hấn là... Ma!

Tuy nhiên, Kinh Vương dường như rất ghét tín niệm của Tuyết Đạt ma, nhưng nghe hấn lạnh lùng nói: “Được! Không ngờ Tuyết Đạt Ma của chúng ta lại là một người coi trọng tín niệm như vậy, đáng tiếc, thực lực của ngươi không theo kịp ta, ngươi cho rằng năng lực của ngươi có thể giữ vững niềm tin và đối kháng với ta?”

Tuyết Đạt Ma nghiêm mặt nói: “Kinh Vương! Đừng quên trong ba năm nay tuy ngươi đại thành, ta cũng không phải hoàn toàn không tiến bộ, bây giờ trong cơ thể ngươi chỉ còn lại có năm thành công lực, chẳng lẽ ngươi cho rằng với đạo hạnh trước mắt của ta, ngay cả lực lượng thành công của ngươi cũng không bằng?”

Kinh Vương hừ lạnh một tiếng:

“Cho dù ngươi có thể cùng năm thành công lực của ta thì đã sao? Bây giờ ta đã vận khí tường khí hộ thể, với thực lực của ngươi trước mắt tuyệt không có khả năng đánh vào trong tường khí hộ thể của ta; chỉ cần ta nửa canh giờ nghỉ ngơi, nội lực đã khôi phục ba thành; khi đó, với công lực của ngươi chỉ bằng năm thành của ta, làm sao có thể ngăn cản tám thành công lực của ta, khả khả...”

Thì ra Kinh Vương có thể trong vòng nửa canh giờ hồi phục ba thành công lực, Tuyết Đạt ma nghe xong vẫn khí định thần nhàn:

“Đáng tiếc, ngươi thật sự đánh giá ta thấp rồi!”

“Kinh Vương, ngươi biết hay không trong ba năm nay, ta cũng giống ngươi, ngộ ra võ học cao hơn một tầng?”

“Cho dù ta không thể dùng công lực phá vỡ khí tường của ngươi làm tổn thương ngươi, nhưng ta có thể dùng “Nhất Chỉ Tuyết” mà ta ngộ ra mới nhất...”

Tuyết Đạt Ma lạnh nhạt nhìn Kinh Vương, đột nhiên trầm giọng quát một tiếng: “Đưa người triệt để đóng băng!”

Chữ phong mới hiện ra, Tuyết Đạt Ma đã nhanh như chớp vươn ngón trỏ tay phải điểm vào trong phạm vi tường khí vô hình của Kinh Vương, nói cũng kỳ quái, chỉ thấy trong vòng một trượng quanh Vương, rõ ràng đã nhanh chóng ngưng tụ thành một băng cầu mỏng rộng một trượng., Kinh vương bị vây ở trong đó, băng tuyết càng nhanh chóng xâm nhập vào trong kinh vương của băng cầu, Kinh Vương muốn liên tục phá vỡ tầng băng mỏng, mới phát hiện ra băng tuyết này cực kỳ lạnh, chỉ trong chốc lát đã đông cứng tứ chi hắn, còn xâm nhập vào ngũ tạng lục tạng của hắn, ngăn hắn lại lần nữa sử dụng công lực!

“Hay cho một chiêu... Chỉ Tuyết! Nhưng người vậy mà... Thừa nhân chi nguy hiểm?” Kinh Vương ở trong băng cầu đều nhìn chăm chăm.

Tuyết Đạt ma vẫn luôn khoan thai: “Đừng quên ta và người đều là ma mà thể nhân không thích! Ma, làm hoạt động thừa nước đục này có gì không thể?”

Kinh Vương giận đến tột đỉnh, quát: “Tuyết Đạt thủ hạ! Người cả gan phá hỏng chuyện tốt của ta, chỉ cần ta phá băng mà ra, tuyết đôi sẽ không để người chết dễ dàng đâu!”

Tuyết Đạt Ma lắc đầu thở dài: “Thật sao? Vậy thì quá tốt rồi...”

“Thằng thần mà nói, năm đó chủ nhân mặc dù cứu ta, nhưng đã nhiều năm như vậy. Ta cũng đã thay phiên trả lời vô số lần, linh hồn của ta, cũng bắt đầu chán ghét loại tồn tại vĩnh viễn này, lại không ngừng lặp lại kiếp sống lại...”

“Nếu như người có thể chính thức giết chết ta sau khi phá băng, giúp ta không tái sinh, ta sẽ thành Tuyết Đạt ma...”

“Không còn cách nào hoan nghênh!”

“Bất quá, bây giờ nói vẫn còn sớm, người bị một ngón tay của ta phong ấn, bất luận người công lực mạnh mẽ cỡ nào, chỉ ít cũng cần ba ngày mới có thể tự nội lực bản thân, hong ẩm thân thể đông cứng...”

Kinh Vương bên trong băng phong nghe vậy càng tức giận không thôi, xương cốt băng tuyết đã xâm nhập vào trong ngũ khiếu của y, y ngay cả cơ hội mở miệng mắng to cũng không có, chỉ mở to hai mắt nhiếp nhân, trừng mắt nhìn Tuyết Đạt ma bên ngoài quả cầu tuyết, nghiêm nhiên giống như một bộ tàn thi huyết y đóng băng vạn năm!

“Rất phần nộ, đúng không? Bất quá nếu như lửa giận có thể làm tan rã tuyết, ta còn tập chỉ tuyết này làm gì? Kinh vương, thật xin lỗi. Ta càng xem gương mặt si mê võ học của ngươi, càng thấy không vừa mắt, ta đã không muốn xem nữa!”

“Xin ngươi lập tức biến mất trước mặt ta!”

Lời vừa nói ra, Tuyết Đạt ma bỗng dừng xoay người lại, hướng về băng cầu ở chỗ Kinh Vương quét qua, nhất thời đá bay một khối băng dài hơn mười trượng, lăn thẳng xuống chân núi, chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau khi cả người lăn băng đều biến mất, Tuyết Đạt Ma mới chậm rãi quay đầu, đầu tiên là nhìn bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong một chút, sau đó từng bước một đến gần Không Từ vẫn bị khói đen bao phủ.

Nhiếp Phong mặc dù đã kiệt sức, xương cốt vẫn cố gắng dùng hết khí lực còn sót lại, muốn mở miệng hỏi Tuyết Đạt rốt cuộc muốn đem Không Từ ra sao; ai ngờ thân thuân đã truyền thanh âm lạnh lùng trước, so với hần nhanh hơn nói chuyện:

“Đừng... Muốn đến gần...”

“Không Từ!”

Là thanh âm Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong nghe tiếng động trong lòng khẽ động, có chút cảm động.

Dù sao, cho dù Bộ Kinh Vân đã không còn là “A Thiết” từng cùng chiến thân với hần, hần cũng không phải một người hoàn toàn tuyết tình, chỉ là thể nhân cũng không biết mà thôi.

Tuyết Đạt Ma chợt nghe thấy Tử Thần gọi hần không khóc nữa mà kêu hần không nên tiếp cận Không Từ, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mỉm cười, nói: “Không ngờ vị tỷ nữ đáng thương Không Từ này cũng có bản lĩnh như thế, lại có thể làm cho Tử Thần không sợ chết mà cũng quan tâm đến an nguy của nàng ta. Nhưng ngươi yên tâm, nếu Tuyết Đạt Ma ta thật

sự muốn gây khó dễ cho Khổng Tử các người hay Khổng Tử thì sẽ không mạo hiểm đối mặt với Kinh Vương các người nữa! Ta chỉ muốn xem tình huống của Khổng Tử thôi!”

Nói xong vung tay phải lên, đã sinh ra một chưởng kinh sắc bén, lập tức cách không quét sạch màn sương đen bao bọc Khổng Tử.

Chỉ thấy chỗ sương mù tan hết, Khổng Tử đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, Nhiếp Phong xa xa thấy vậy không khỏi ân cần hô to:

“Khổng Tử...”

Tuyết Đạt ma nói: “Không cần quan tâm! Xem ra nàng chỉ bị thương nhẹ, không phải lo lắng cho tính mạng. Hơn nữa, nàng cũng đã khôi phục thân thể Khổng Tử, tạm thời không còn là đôi mắt ác cảm...”

Không tệ! Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn qua, hai tay của Khổng Tử vừa mới biến thành đen nhánh, đã khôi phục sắc mặt máu thịt, nhưng mà...

Nhiếp Phong đột nhiên hỏi: “Khổng Tử... Vì sao là đôi mắt ác ma của chủ nhân các người?”

Tuyết Đạt ma chỉ lắc đầu phát ra tiếng cười bất đắc dĩ:

“Chủ nhân của ta là người mạnh nhất trên đời này, kế hoạch ma có ma. Mặc dù ta không đồng ý quá nhiều với kế hoạch của chủ nhân Ma độ chúng sinh, cũng sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì can thiệp vào kế hoạch của ngài, thậm chí tra hỏi cái gì mà bí mật phòng ngừa kế hoạch nghi ngờ. Nhiếp Phong, vấn đề này, thứ cho ta không thể tiết lộ!”

“Nhưng ta đối xử với các người rất tốt, vì nóng lòng muốn cứu các người nên Khổng Tử mới miễn cưỡng ra tay trước khi mình hoàn toàn tỉnh lại; nếu nó thật sự trở thành đôi mắt ác độ, chỉ sợ sức mạnh của nó cũng phải tỷ thí với Kinh Vương thật một lần, mới có thể phân ra ai mạnh ai yếu. Hơn nữa, sau khi trở thành con mắt của ác ma, chỉ sợ nó sẽ làm các người...”

“Tương đối giết mình!”

Nói tới nói lui, Tuyết Đạt ma lời nói vẫn là bình đẳng không nói, ngược lại càng làm chuyện càng mê ly, câu đố làm người

ta không ngừng càng lúc càng nhiều, lúc này, ngay cả bộ kinh vân cũng không nhìn được hỏi: “Vậy, Không Từ sẽ ở...”

“Khi nào tỉnh dậy?”

Tuyết Đạt ma đáp: “Sẽ không thể so với Kinh Vương Trì! Kinh vương trúng “Nhất Chỉ Tuyết” của ta, ít nhất cần ba ngày mới có thể khôi phục, vận công phá băng; nhưng cho dù cho hấn phá băng ra, lần này hấn cũng sẽ không hành động lỗ mãng; giáo huấn lần này cho hấn, bảo hấn không nên khinh địch, hấn nhất định sẽ lại mất ba ngày nữa, đem vô kinh vô đạo của hấn đẩy lên tầng thứ mười ba; khi đó công lực của hấn có thể có cơ hội đuổi tới gần chủ nhân, thậm chí siêu có chủ nhân, nhưng mà...”

“Sáu ngày sau, tin tưởng kế hoạch chủ nhân Ma độ chúng sinh đã hoàn thành; thời điểm nào, hết thấy đều không còn trọng yếu nữa, thậm chí, tính mạng của chủ nhân, chủ nhân cũng không so đo...”

A? Kế hoạch ma độ chúng sinh này thế mà quan trọng đến vậy ư? Thậm chí còn quan trọng hơn tính mạng chủ nhân bọn họ sao? Nhiếp Phong nghe xong không khỏi nhớ lại, thần bất tử trường sinh kia, cũng từng có một kế hoạch trên người Bộ Kinh Vân., vạch trần! Kết quả cũng bất quá là vì dục vọng cá nhân: Nhưng kế hoạch chủ nhân của hắc đồng và Tuyết Đạt ma là vì sao lại quan trọng hơn tính mạng hấn, thậm chí không chút so đo tính mạng? Chẳng lẽ kế hoạch này, thật sự là vì độ chúng sinh ư? Không phải một mình vọng muốn?

Nhiếp Phong nghĩ trăm mối vẫn không có cách giải, vừa nghĩ hấn cùng Bộ Kinh Vân vẫn còn khí lực, nhưng khi có chút tri giác hỏi tiếp, ai ngờ Tuyết Đạt ma xem ra đã đoán được suy nghĩ của hấn, nói: “Nhiếp Phong! Bộ Kinh vân! Chuyện của chủ nhân, thứ cho ta Tuyết Đạt ma không thể nói quá nhiều.”

“Mà các ngươi và Không Từ thương thế, cũng thứ cho ta lần này khoanh tay đứng nhìn: Bởi vì ta mặc dù sẽ không can thiệp vào kế hoạch của chủ nhân, nhưng vì niềm tin cá nhân, ta cũng không thể giúp các ngươi chữa thương, lấy kế hoạch thúc đẩy chủ nhân, nhưng, ta tin tưởng, lấy lực lượng của thần lực trong cơ thể các ngươi, mặc dù không có ta giúp các ngươi chữa thương, các ngươi cũng sẽ rất nhanh chóng khỏi hấn...”

Tuyết Đạt Ma nói đến đây, đột nhiên xoay người lại, đưa lưng về phía Phong Vân và Khổng Tử:

“Được rồi!”

“Ta có thể giúp, ta có thể nói, cũng chỉ nói những thứ này! Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong! Hai người các ngươi lần này chu toàn với chủ nhân ta, mỗi người đi thiên mệnh đi! Tạm biệt...”

Tuyết Đạt ma nói đi là đi, đang muốn tung người bỏ đi, nhưng vào lúc này bộ kinh vân lại há miệng gọi hắn lại:

“Khoan đã.”

Tuyết Đạt Ma nghe vậy lập tức dừng chân, nhưng cũng không quay đầu nhìn Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong, cũng không hỏi Bộ Kinh Vân vì sao gọi y lại, bộ dạng kinh vân mặc nhiên nhìn bóng lưng hán tử áo trắng này, nhìn tâm tư hán tử áo trắng, chậm rãi nói: “Ngươi, có tín niệm.”

“Ngươi... là “Hảo hán tử!”

Đối với lời khen ngợi đột nhiên không khóc chết chóc này, không chỉ có Nhiếp Phong cảm thấy kỳ quái, ngay cả thân hình khôi ngô của Tuyết Đạt Ma cũng vì đó nhẹ nhàng chấn động, nhưng hắn vẫn không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Đa tạ! Đáng tiếc người tốt chưa hẳn sẽ có kết cục tốt! Giống như tiền sinh trước đây ta vẫn chưa trở thành Tuyết Đạt ma, cũng giống như năm đó con ngươi đen chưa bị diệt môn, cũng không phải người xấu, chỉ cho mượn...”

“Nhân sinh thực có quá nhiều trải nghiệm không thể tự điều khiển, kết quả... Ta cũng không cách nào chính mình, dồn vào hãm thân ma đạo, trở thành tồn tại vĩnh viễn, nhưng lại bất đắc dĩ trường tồn hóa thân người...”

“Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong! Nếu các ngươi thật sự muốn báo ân cứu giúp hôm nay, ta hi vọng, nếu kế hoạch lần này của chủ nhân ta thật sự thua toàn bộ, mà các ngươi lại ở vào thời điểm ưu thế, mời các ngươi thả chủ nhân ta cùng hắc đồng ta một cái...”

“Chủ nhân của ta vốn là một người đáng thương, mà Hắc Đồng, ài! Nàng, thậm chí so với bất luận kẻ nào càng thêm đáng thương, bởi vì tất cả những gì nàng làm bây giờ, đều là vì

báo đáp ơn chủ nhân ta, đều là vì báo diệt môn thâm cừu, toàn bộ đều không phải vì chính nàng, thế nhưng nàng lại nghĩa bất chấp, khư khư cố chấp sai...”

“Ta cùng nàng tương giao đã hơn năm mươi năm, chưa từng nghe nàng kể nửa câu khổ, bất quá nỗi khổ của nàng, ta hiểu được...”

“Đáng tiếc, nàng quá kiên cường, quá quật cường, chưa bao giờ chịu nghe lời dịu dàng của ta...”

Tuyết Đạt ma nhắc tới Hắc Đồng, nếu có tiếc nuối, ngay cả Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân, cũng ần ần cảm thấy, hẳn có một loại tình cảm đặc thù với việc tự giễu hắc đồng, đặc thù.

Thả chủ nhân cùng Hắc Đồng hẳn ra? Tuyết Đạt Ma tuy như thế, chỉ nhìn gió cùng bộ kinh vân trong lòng rõ ràng, Kinh Vương đối với hai người bọn họ đã là một nhân vật tương đối khó giải quyết, chủ nhân của bọn họ, tin tưởng khó có thể tưởng tượng, khi đó chủ nhân của bọn họ sẽ không buông tha vấn đề này...

“Ta thật sự phải đi rồi!”

“Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong...”

“Tuyết Đạt ma ta được tái sinh qua vô số luân hồi, vô luận kiếp trước kiếp này, cũng chưa từng nghe ai nói với ta một câu làm ta thoải mái. Có điều hôm nay, bộ kinh vân, ta rất cảm kích một câu nói kia của người...”

“Đáng tiếc, tạm thời ta vẫn không thể không đi!”

“Hai người các ngươi phải tự cẩn thận đấy...”

“Sau này còn gặp lại!”

Rốt cuộc thanh âm trầm thấp mà ưu sầu của Tuyết Đạt ma cũng đã đi xa giữa vùng núi hoang vu, bóng dáng màu trắng của hắn cũng biến mất giống như u linh ưu sầu. Rừng cây to như vậy, chỉ còn lại bước chân bị thương nằm trên mặt đất cùng Nhiếp Phong, cùng với Khổng Tử vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đã bị nội thương nghiêm trọng khi ở Khổ Chiến Kinh Vương, trừ việc khiến hai người bọn họ không thể nhúc nhích ra, thương thế nặng nề, kỳ thật đã sớm

dạy hai người bọn họ bất tỉnh. Nhưng hai người không thể khẳng định an nguy của Khổng Tử, mà hai người lại muốn ở trong lời nói Tuyết Đạt Ma biết thêm nhiều chân tướng, một mực đau khổ chèo chống.

Nguy cơ đã qua, tâm chí hai người đau khổ chống đỡ không khỏi có chút buông lỏng, lại thêm vô kinh vô đạo, lạc ấn do lực phủ ngũ tạng lưu lại cũng bắt đầu phát tác. Dưới vết thương, não hải hai người dần dần mơ hồ.

Chỉ duy nhất trước khi ngất đi hoàn toàn, Nhiếp Phong vẫn nghiêng mặt nhìn thoáng qua bộ kinh vân cách hấn năm thước, suy yếu mà đứt quãng nói: “Vân... sư huynh, ta... Sắp không chịu nổi nữa, ngươi... Tình huống thế nào?”

“...” Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại, cũng không nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong cũng lơ đãng, tiếp tục nói:

“Vân Sư.... Chỉ sợ chúng ta... Lần này bất tỉnh, sau..., lần thứ hai... Khi mở mắt ra, không chỉ có thể là Hắc Đồng, mà còn là... một... chưa chắc chúng ta có thể ứng phó được... Ma....”

Lần này, Nhiếp Phong thật sự có chút lo lắng; đều là vì kinh vương vừa mới lộ ra thực lực, đích thật phi thường cường đại, thậm chí đã có thể so sánh với tuyết duyên và thần mẫu.

Huống chi, Kinh vương và Tuyết Đạt Ma, tựa hồ cũng biết sự tình trường sinh bất tử thần kia, bọn họ tựa hồ không chỗ nào không tích lũy, càng có thể luân hồi tái sinh, vĩnh viễn tồn tại ở thế gian; chủ nhân “Ma” của bọn họ, có phải là một nhân vật lợi hại hơn “Thần” hay không? Hay vật thể?

Bộ Kinh Vân lúng túng nói: “Nhưng —— “Bất luận ngươi ta sắp đối mặt là người hay là ma...”

“Ta, cũng sẽ lại mở mắt...”

“Xem kế hoạch của ma đầu này một chút!”

“Hơn nữa...” Nói tới đây, Nhiếp Phong lạnh lùng nhìn Nhiếp Phong một cái.

“Ta còn sẽ hỏi ngươi, trải qua năm năm vừa rồi...”

“Ta biết, ngươi nhất định có một số việc...”

“Giấu diếm ta!”

Nhiếp Phong nghe vậy âm thầm cả kinh, không sợ bộ kinh vân ghi nhớ tốt như vậy, nhưng mà hắn âm thầm quyết định, tuyệt sẽ không đổi ý đối với tuyết duyên! Vô luận bộ kinh vân hỏi thế nào, hắn cũng sẽ ba điều, quyết không tiết lộ nửa điểm tình hình thực tế!

Một trận gió chiều thổi qua, rất nhanh thổi tan sương mù dày đặc, cảnh vật trong phương viên trăm trượng cũng dần dần rõ ràng...

A...

Vạn liệu không tới, hóa ra Thiếu Lâm mà Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân vẫn luôn tìm kiếm trong sương mù, vậy mà lại ở gần bọn họ - trong vòng trăm trượng!

Đáng tiếc, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lúc này đã mất đi khí lực, bọn họ căn bản không nhìn thấy được, còn bản thân thì đang trong vòng trăm trượng Thiếu Lâm.

Gió đêm đột nhiên dừng lại, sương mù dày đặc lại trùng trùng điệp điệp che giấu Tung Sơn, càng cản nuốt phong vân cùng Không Từ rốt cuộc đã hoàn toàn hôn mê.

Hai người chưa gặp lại hắc đồng, còn chưa thấy ma, đã rơi vào thương tích mệt mỏi, khi bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong lần nữa mở mắt, bọn họ có thật là muốn làm gì hay không, có thể như nguyện nhìn thấy bọn họ muốn gặp ——

Ma?

“Căn phòng”, là nơi một người dùng để tạm thời ngăn cách với ngoại giới.

Rất nhiều người trở lại phòng của mình, đều sẽ đóng cửa phòng lớn; nói là vì an toàn, chỉ bằng nói là để tranh thủ thời gian nhàn rỗi của cá nhân, tạm thời cảm tạ sự thân thiết của mọi người.

Bởi vì công dụng của “Gian” phần lớn là dùng để cách ly người ta, cho nên sau khi đóng cửa phòng lại, chuyện phát sinh trong phòng liền rất khó để người bên ngoài phát hiện.

Cho nên, trong một số phòng, có thể sẽ có một số cố sự chỉ thuộc về gian phòng này, thậm chí —— bí mật!

Đúng là căn phòng kia!

Trong lúc bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong mở mắt ra, thứ bọn họ nhìn thấy không phải là Ma mà bọn họ muốn nhanh chóng nhìn thấy.

Mà một số người ở ngoài dự liệu của bọn họ!

Hai người đều mang thần sắc, Ma Ha vô lượng, năng lực bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong phục hồi như cũ cũng tương đương, hai người bọn họ cơ hồ cùng lúc tỉnh lại.

Nhưng mà chưa tỉnh dậy, chợt tỉnh lại, sự vật hai người nhìn thấy, lại là từ khi hai người bọn họ chào đời đến nay, cũng chưa từng gặp qua sự tình!

Bên cạnh bọn họ, không ngờ lại có một đồng người vây quanh!

Một đồng là ước số hơn trăm, ít nhất phải hơn bảy mươi.

Lão nhân thừa thốt!

Đám lão nhân này là mấy chục, có nam có nữ, toàn bộ khom lưng còng, già đến răng cũng rơi rụng một cái thanh quang, chúng lão bèn chen chúc ở trong một gian phòng đơn giản mà rộng rãi, quây quanh vây quanh xem Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong nằm ở trên giường phòng nhỏ!

Ánh mắt của bọn họ giống như đang thưởng thức trân cầm dị thú vậy.

“A! Hai người trẻ tuổi kia... đã tỉnh lại rồi!”

“Ha ha! Vậy thật sự là... Thật tốt quá! Nam nhân có bộ dáng tuần tú như vậy... nếu như chết đi, thực sự... Đáng tiếc...”

Chúng lão chợt thấy hai người thức tỉnh, ngơ một lời ta một câu, lải nhải không ngớt.

Bộ Kinh Vân cau mày, đưa đôi mắt đẹp nhìn qua Nhiếp Phong nằm bên cạnh, chỉ thấy Nhiếp Phong đã tỉnh lại, trên mặt còn lộ vẻ kinh ngạc. Xem ra, hắn cũng chưa từng ném qua tư vị vây quanh Bách Lão Nhân.

May mà, một mực bao bọc lấy cái bọc nhỏ “Đạt Ma tâm”, còn ở bên cạnh Nhiếp Phong, chẳng qua Khổng Tử đã chẳng biết đi đâu!

Sao nơi này lại tụ tập hơn cả Bách lão nhân? Là ai cứu bọn họ? Bộ Kinh Vân cũng không có hứng nghĩ sâu xa, đang định ngồi từ trên giường dậy, không ngờ lại hơi dốc sức, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào, lại nhìn Nhiếp Phong, tình trạng của hắn cũng thế!

Nhiếp Phong yếu ớt cười khò: “Vân sư huynh, xem ra chúng ta đã đả thương đan điền, mặc dù tỉnh dậy, tạm thời cũng không vận khí được, cứ nằm thêm một ngày một đêm nữa mới có thể hoàn toàn khôi phục nguyên khí, đi lại tự nhiên như cũ...”

Dùng năng lực ngày thường khôi phục cực nhanh, lại thêm vô lượng Ma Ha, vậy mà cần nhiều ngày phục nguyên, đủ thấy hai người cùng một chiêu kia so đâu thì thảm thiết.

Nếu không phải hai người đã sớm vô kinh vô đạo di chuyển, trước kia bị thương, lại trong lúc nguy cấp không tự chủ sử xuất Ma Ha vô lượng, cũng sẽ không hao tổn đan điền đến đây. Có lẽ, nếu hai người trước khi thụ thương, tùy ý sử dụng Ma Ha Vô Lượng, chiến quả có thể sẽ cải biến, kinh vương khả năng không chỉ tiêu hao năm thành công lực, đối mặt thân linh di lưu vạn thế Kỳ công Ma Ha Vô Lượng, thậm chí chuyện phế võ công kia cũng không thể lường trước được.

Tất cả cũng chỉ là lời nói suông, cho đến bây giờ, hai người còn không biết nắm giữ bí quyết Ma Ha Vô Lượng như thế nào. Cho dù là thân mang lực lượng như thần, cũng chỉ là lời nói vô căn cứ.

Trước mắt duy nhất đáng để Nhiếp Phong may mắn chính là Bộ Kinh Hoả sau khi thức tỉnh, tạm thời không có ý chất vấn hắn, chuyện phát sinh trên người hắn năm năm qua, Nhiếp Phong cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Nhưng đối mặt với hơn trăm cặp mắt già nua dụng tâm nghiên cứu bọn họ, cũng không phải là kẻ liều mạng, Nhiếp Phong càng không biết làm thế nào. Bộ Kinh Vân thì tương đối trấn định, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của lão nhân gia.

Một lão nhân trong số đó hiếu kỳ hỏi: “Người trẻ tuổi, nhìn các ngươi mặt mày tốt đẹp, sao... lại bị thương thành như vậy, ngất trong núi? Có phải... Bọn sơn tặc chặn đường cướp bóc hay không?”

Một lão già khác cũng nói: “Đúng vậy! Nếu không phải chúng ta “Cô nương” đi ngang qua, cứu các người trở về, hậu quả thật sự là thiết tưởng không chịu nổi, có lẽ các người đã sớm ăn thịt bầy sói độc giác...”

Cô nương? Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vừa nghe, lập tức nhìn nhau; Nhiếp Phong hỏi: “Bà bà, cô nương rốt cuộc là ai? Sao lại có hơn trăm lão nhân gia tụ tập ở đây?”

Những lão nhân gia tranh nhau đáp: “Ha ha! “Cô nương” của chúng ta thực sự là hóa nhân Thiên Tiên, hơn nữa một tấm lòng Bồ Tát, lão nhân gia chúng ta ở đây, tất cả đều là người tử quang nữ tử nhiều năm trước, không chỗ nương tựa không chỗ nương tựa dưới núi Tung Sơn, các cô liền đón chúng ta đến chỗ “An độ già yếu Sơn Trang” này, hoàn toàn không so đo xuất thân hàn vi của chúng ta, cô nương chúng ta ơi! Đúng là người tốt hàng đầu...”

Lão nhân gia luôn luôn như vậy, thao thao bất tuyệt, nói một phen dài, vẫn chưa từng nói ra vị “Cô nương” kia của bọn họ họ tên gì; tha cho là như vậy, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong cuối cùng cũng nghe ra một chút manh mối; hai người bọn họ hiện đang ở chỗ, gọi là “Hùng Lão sơn trang”, ở trên núi Tung, chỉ không biết nơi này cách Thiếu Lâm tự bao xa?

Nhiếp Phong ghi lại an nguy của Khổng Từ, lại hỏi: “Bà bà, xin hỏi... Xin hỏi cô nương, ngoại trừ cứu chúng ta trở về, còn có cứu được một cô gái buộc tóc trở về hay không?”

Những lão nhân gia kia vẫn chưa kịp trả lời, cửa phòng gian phòng này đã mở ra, một bóng người chậm rãi đi vào. Bóng người này chợt thấy bộ pháp trên giường và Nhiếp Phong, không khỏi thở nhẹ:

“Vân... Thiếu gia! Phong thiếu gia...”

“Các người... đã tỉnh lại?”

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bóng người đi vào, chính là —— Khổng Từ!

“Khổng... Từ?”

“Người cũng bị cứu tới nơi này?”

Nhiếp Phong cảm thấy ngoài ý muốn, tiến bộ kinh vân; hẳn cảm thấy ngoài ý muốn, không phải vì gặp Khổng Từ ở chỗ này, mà là vì Khổng Từ cũng bị Vô Kinh Vô Đạo làm bị thương, nàng có thể phục hồi nhanh hơn hai nam nhân bọn họ?

Trong tay nàng còn cầm một chậu nước nóng, chắc là chuẩn bị vì phong vân lau mồ hôi, ngay trước khi bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong nằm dài cả ngày mới có thể hành động, nàng thế mà có thể nhanh như vậy là có thể xuống giường đi lại? Chẳng lẽ, toàn bộ là bởi vì nàng...

Mất ác ma?

Khổng Từ thấy hai người đã tỉnh lại, lập tức lộ vẻ vui mừng, đem chậu nước nóng kia đặt bên giường hai người, dịu dàng nói: “Vân thiếu gia, Phong thiếu gia! Có thể nhìn thấy các người tỉnh lại liền tốt rồi! Người biết không? Nghe công bà nơi này nói, ta được “Cô nương” của bọn họ cứu về xong., Cũng hôn mê trọn vẹn một ngày một đêm mới tỉnh lại, mà các người lại bị thương càng nặng, hôn mê trọn vẹn bốn ngày bốn đêm, ta lo lắng các người đến cỡ nào, mà... Bây giờ các người rốt cuộc tỉnh rồi, thật sự là... thật là quá tốt...”

Khổng Từ nói xong, con người sáng ngời bốc lên một chút lệ quang, hiển thị thấy nàng thật sự từng vì phong vân mấy ngày mấy đêm hôn mê mà tương đối lo lắng; lão nhân gia một bên cũng nói: “Vâng! Vị Khổng Từ cô nương này sau khi tự tỉnh lại, liền luôn canh giữ bên cạnh hai người các người, lo lắng muốn chết, còn không phải thỉnh thoảng nấu nước, lau mồ hôi cho hai người, thật là hiếm có...”

Lão nhân gia vĩnh viễn không nói như vậy! Khổng Từ bị một đám lão nhân gia nói toạc chuyện mình đã làm mấy ngày nay, mặt mũi đỏ bừng, cúi đầu không dám tiếp xúc với phong vân.

“Khổng Từ...”

Nhiếp Phong nghe thấy Khổng Từ như vậy, trong lòng bỗng nhiên vô cùng cảm kích; nhưng đám bộ vân lại có phản ứng không giống vậy, hẳn nghi hoặc, vui vẻ hỏi: “Hôn mê thêm bốn ngày bốn đêm?”

“Vây...”

“Bây giờ là...” “Mấy ngày đầu tiên?”

Khổng Tử đáp: “Vân thiếu gia, đã qua ngày thứ năm rồi.”

Bộ Kinh Vân nghe vậy, giương mắt nhìn hướng Nhiếp Phong, Nhiếp Phong lập tức tỉnh ngộ:

“Ngày thứ năm? Vậy... Ngày mai, đúng như lời Tuyết Đạt Ma nói, ngày mai không phải sẽ là ngày được Kinh Vương luyện thành tầng thứ mười ba vô vô đạo sao?”

Bộ Kinh Vân chỉ lặng lẽ trầm tư, sự tình đã vô cùng rõ ràng! Hai người bọn họ hôm nay còn cần nghỉ một ngày mới có thể hồi phục, khi đó trải qua Vương cũng đã lên một tầng cao hơn; Tin rằng lúc đó, cho dù bọn họ có thể gặp gỡ Hắc Đồng, cũng chắc chắn sẽ gặp phải Âm Đồng Kinh Dịch Vương, điều làm người ta lo lắng nhất, ngược lại là an nguy của Khổng Tử, bởi vì trải qua Vu Vương từng quát bảo vệ nàng!

Nhưng chuyện đã không thể quay lại, bọn họ đã thế cuội hồ, không cách nào quay đầu!

Trong lúc hai người suy nghĩ, bộ kinh vân lãnh nhận lại hiện lên một tia tinh quang, ánh mắt thỉnh thoảng rơi vào một góc bên trái hai người, Nhiếp Phong lập tức thuận theo bộ kinh vân nhìn lại, nhất thời trợn mắt há hốc mồm!

Nơi đó, thỉnh thoảng để một bức tượng người cao có thể bằng người!

Một bức tượng đúc bằng sắt toàn màu đen!

Tượng người này khiến Nhiếp Phong trợn mắt há hốc mồm, không phải vì nó cao bằng người mà vì y liếc mắt là nhận ra...

Đó là bức tượng Ma nữ “Hắc Đồng” đúc!

Kinh thấy chân dung màu đen này, thần thái sinh động như thật; tay phải Hắc Đồng chống nạnh, tay trái nâng lên viên nhãn châu màu đen, biểu lộ ngạo nghễ lại tà ác, rất có tính cách Miêu chúng sinh, khí tượng thiên địa cường giả hiên ngang!

“Hắc Đồng? Nơi này... Lại cũng có bức tượng nàng đúc?”
Nhiếp Phong ngạc nhiên.

Khổng Tử thấy Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cùng sững sờ, lập tức giải thích:

“Phong thiếu gia, Vân thiếu gia! Hai người các người cũng cảm thấy kỳ quái hả? Nói thẳng, sau khi ta tỉnh lại, nhìn thấy chân dung con mắt đen trông rất sống động này, cũng sợ hết hồn. Sau đó nghe Công công bà bà nơi này giải thích, thì ra vùng Tung Sơn này cũng rất lưu hành cúng bái con mắt đen...”

Nhiếp Phong cảm thấy hạn chế, trước khi bộ kinh vân còn chưa kịp phản ứng thì đã nói trước: “Ồ? Hắc đồng vốn bắt nguồn từ thôn nhỏ lắng nghe từ Thiên Sơn, cách Tung Sơn rất xa, hình như Hắc Đồng, tại sao lại mang theo thịnh hành ở đây? Người mang theo ở nơi này, tại sao lại cúng bái Hắc Đồng?”

Khổng Từ nghe qua cảm giác cũng không nhiều lắm, nhất thời á khẩu không trả lời được, nhưng lúc này một lão bà bà trong đám người cũ lại chen miệng nói: “Là bởi vì” bà ta linh quang đó! Quả “nó” từ nơi đó truyền đến!”

“Linh quang?”

“Không sai! Rất nhiều năm trước ở vùng Hà Nam Tung Sơn thường xuyên phát sinh sự kiện đứa trẻ mất tích, tất cả đứa trẻ Quan Tung đều chỉ có tám tuổi; đã từng có một lần, cái đại lung này đồng thời có hơn năm ngàn đứa trẻ tám tuổi mất tích, trong cung phủ âm thầm tìm kiếm, cũng không tra ra nguyên do...”

“Sau mười mấy ngày, mọi người cũng đã cho rằng những hài tử này mất tích là lành ít dữ nhiều. Không ai biết phải làm sao, trong đó có hơn ba ngàn hài tử đã mất tích, vậy mà lại bị người phát hiện đã té xỉu ở dưới Tung Sơn...”

“Sau khi hơn ba ngàn tên nhóc được cứu tỉnh, thần trí mơ mơ màng màng không nhớ rõ bọn chúng đã trải qua chuyện gì đáng sợ ra sao; nhưng trong đó có một đứa nhóc, hình như vẫn bất ngờ lưu lại một chút trí nhớ, nó nói, nó từng tận mắt nhìn thấy hơn hai ngàn đồng bọn không được cứu sống, máu chảy thành sông, nó đã từng nhìn thấy hơn hai ngàn người bị giết mổ., Đáng tiếc hắn lại không nhớ nổi rốt cuộc là ai muốn giết nhiều đứa trẻ như vậy, hắn chỉ nhớ một người, một người từng ra tay cứu bọn hắn, hắn còn nhớ rõ người kia ôm chặt hắn, sợ

hắn sẽ bị thương tổn, cho nên cho dù hắn đã không thể nhớ lại bất cứ chuyện gì, hắn vẫn nhớ rõ người cứu mình...”

Nhiếp Phong càng nghe càng hiếu kỳ, thầm nghĩ, rốt cuộc ai muốn giết một đứa bé như vậy? Không khỏi nhìn Bộ Kinh Vân, chỉ thấy Bộ Kinh Vân cũng đắm chìm trong một mảnh trầm ân.

Nhiếp Phong hỏi: “Bà bà, vậy... Rốt cuộc là ai đã cứu được hơn ba ngàn đứa trẻ kia?”

Bà bà chỉ chỉ tượng đồng đen trong góc tối, đáp: “Chính là cô ta!”

“Chính là cái này giống, cứu hơn ba ngàn đứa trẻ!”

Chuyện này thật lạ lùng! Hắc Đồng tự xưng là ma nữ, vì sao lại một hơi cứu hơn ba ngàn đứa trẻ?

Nhiếp Phong hồ nghi:

“Ồ? Bà bà, sao người có thể khẳng định là tên này đã cứu được những đứa trẻ kia?”

“Là như vậy! Năm đó đứa nhỏ vẫn còn giữ được ký ức, từ nhỏ đã được phụ thân nghiêm huấn, tự vẽ Đan Thanh; hắn liền nhớ rõ gương mặt đại ân nhân này, dùng bút mực miêu tả ra; nữ tử phụ hoàng này thấy hắn vẽ ra một thân kỳ phục màu đen, lại có thể có năng lực cứu hơn ba ngàn tiểu hài tử, nhất định không phải quỷ thần không thuộc hạ. Sâu trong mình mình cũng có một ít quỷ thần không đáng giết người gây nên, mới ra tay cứu giúp những hài tử vô tội kia; Vì vậy, các thôn dân liền dựa vào đứa bé kia vẽ ra, đúc tượng cho đại ân nhân của hơn ba ngàn đứa trẻ này, mỗi ngày thành tâm triều bái, khẩn cầu đứa nhỏ này giống như có thể bảo vệ bình an cho thôn...”

Nhiếp Phong và Khổng Từ nghe vậy không khỏi bật cười, nghĩ thầm đám thôn dân thật sự là mù quáng mê tín, bất cứ ai khác với người thường, bọn họ đều kính thay quỷ thần; có đôi khi, thậm chí là một khối đá hình thù kỳ quái ở ven đường, cũng phát hiện ra dấu vết bị người ta thấp hương.

Tuy nhiên sau khi Bộ Kinh Vân nghe xong, khóe miệng lại nổi lên biểu tình cười mà không phải cười, dường như hắn cho rằng, một nữ nhân dù bởi vì bất luận nguyên nhân gì, có thể một hơi cứu hơn ba ngàn đứa trẻ, cũng là đáng bội phục!

Nhiếp Phong lại nói: “VẬY cái này, có thể thật sự bảo vệ bình an cho Đái Kỳ này hay không?”

Các lão nhân gia đồng thanh đáp: “Đương nhiên rồi! Từ sau khi các hương dân bắt đầu cung phụng bức tượng này, nói cũng kỳ quái! Khi bắt người chột ít đi, vì thế nhanh chóng thanh minh: Tuy mọi người còn chưa biết vì sao, đã có người gọi cô ấy là “Hắc Thần”, ý chỉ “Thần màu đen” mà về sau, trong nhà mỗi người cũng cung phụng một vị Hắc Thần, giống như “Cô nương” tòa sơn trang Di Lão sơn chúng ta, cũng không ngoại lệ...”

Bộ Kinh Vân nghe đến đây, bỗng nhiên há miệng hỏi: “Nhưng...”

“VÌ sao trên tay trái bức tượng này...”

“Sẽ có một viên...”

“Con người màu đen?”

Đúng rồi! Vì sao tượng từ vị Hắc Đồng này lại khác với tượng chiếc đồng của thôn nhỏ, trong tay lại có thêm một con mắt?

Hắn cực ít nói, hơn nữa lời ra khỏi miệng xưa nay lạnh như băng, vấn đề này cũng là vấn đề đầu tiên hắn hỏi với những lão nhân này; một đám lão nhân không biết là bị ngữ điệu của hắn làm chấn động hay căn bản không biết chút gì, nhất thời không ai đáp lại.

May mà lúc này ngoài cửa phòng lại có một thanh âm, trả lời Bộ Kinh Vân vấn đề này:

“Chỉ vì vậy mà...” “Một!! Truyền! Nói!”

Giọng nói của người trả lời tương đối dịu dàng, là giọng nói của một cô gái; bộ kinh vân, Nhiếp Phong, Khổng Từ chưa kịp quay đầu lại, đã nghe thấy một số lão nhân gia đang cao hứng bồng bồng nói:

“A! Cô nương về rồi...”

“Là cô nương đã trở lại!”

Cô nương? Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong khá tò mò, rốt cuộc vị “Cô nương” cam nguyện thu lưu hơn trăm lão nhân gia này là ai?

Khổng Tử lại càng tò mò hơn về hai người: Chỉ vì mấy ngày trước nàng tỉnh lại, nghe nói ân nhân cứu nàng này đã xuống núi làm hàng, vừa đi mấy ngày, nàng vẫn chưa thể tận mắt nhìn thấy chân diện mục của “Cô nương”.

Mà vị “Cô nương” ân nhân” chờ mong đã lâu này rốt cuộc từ dưới núi trở về, cuối cùng cũng hiện thân rồi!

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Khổng Tử nhìn cửa phòng, bọn họ không phải là nhìn thấy một bóng người đầu tiên, mà là nhìn thấy...

Một bức họa!

Không! Phải nói:

Bọn họ nhìn thấy một cô nương xinh đẹp như tranh vẽ!

Chỉ thấy “Cô nương” bước vào, thân thể thướt tha mềm mại không xương, tuổi chừng hai mươi, mặt mũi thanh kỳ, đẹp như tranh vẽ, căn bản không giống như người sống bình thường.

Hơn nữa nàng cũng chỉ tùy ý đứng một bước, tư thái luôn đạt dào Nghiên Lệ. Nàng tựa như mỹ nữ xinh đẹp trong một nữ nhân, mỹ nữ vô cùng xinh đẹp.

“Nhu hoa như ngọc”, “Mặt mày như vẽ” nói chuyện, tựa hồ đều vì nàng mà trang trí, nhưng khuôn mặt xinh đẹp nhất không phải là của nàng, mà là khí chất của nàng, thần thái dịu dàng mềm mại, ánh mắt như sóng đời cho tất cả mọi người nhìn thấy nàng, nàng là nữ nhân trong nữ nhân.

Nam nhân thích nhất – nữ nhân nhu tình như nước!

Hơn nữa, người của nàng còn chưa đi hết mười bước của mọi người, mùi thơm ngát tỏa ra trên người nàng đã hun cho tất cả mọi người trong phòng đến mức thần tiên không vững, chẳng trách những lão nhân gia kia nói, cô nương của bọn họ là thiên tiên hóa nhân.

Vị “Cô nương” ” sống sờ sờ” này đã ở giữa đám người thần sắc không vững, liên Bộ Ngọc độ đến kinh vân trên giường Nhiếp Phong, nhẹ nhàng chấp tay, ôn nhu nói: “Tiểu nữ tử” Hương Tuyết, không biết hai vị công tử cao tính đại danh?”

Hương Tuyết?

Thật thanh nhã nói cái tên u hương! Bất quá Bộ Kinh Vân đối với vẻ đẹp của nàng, u hương, nàng thoát tục, tựa hồ hoàn toàn không có phản ứng. Nhiếp Phong biết tính nết của hấn, tránh hấn không đáp mà làm xấu hổ, trước tự đáp: “Tại hạ Nhiếp Phong! Vị này là sư huynh bộ kinh vân! Còn có vị là bằng hữu của chúng ta “Khổng Từ”! Hương Tuyết cô nương, người cứu ba người chúng ta trở về, tại hạ thật không biết nên nói lời cảm ơn thế nào?”

Nhiếp Phong chỉ có thể trả lời như vậy! Chẳng những hấn không coi Khổng Từ là tỳ nữ, trên thực tế, hấn chưa từng coi Khổng Từ là tỳ nữ; Khổng Từ nghe vậy, mắt đỏ hoe, trong lòng vô cùng cảm kích Nhiếp Phong, trước mặt người lạ lại quan tâm đến bộ mặt của nàng như thế.

Vị cô nương “Hương Tuyết” rất thơm này, nhìn thấy đang nằm trên giường chỉ có thể trả lời bằng miệng. Hai nam nhân không thể nhúc nhích lại vừa khéo đứng trên giường, cười duyên nói: “Hóa ra ba vị là người trong giang hồ? Người trong giang hồ hấn xử sự hào sảng, tiểu nữ chỉ dùng xe ngựa đưa các người trở về mà thôi, chỉ cần giơ tay nhắc chân, cần gì phải cảm ơn?”

Vị Hương Tuyết cô nương này xem ra khách sáo hơn so với Nhiếp Phong, ngay cả Nhiếp Phong vốn quen khách sáo cũng không cách nào chống đỡ, may mà Khổng Từ là nữ hài tử, nữ hài tử nói chuyện với nữ hài tử, dù sao cũng không có ngại ngùng như vậy, Khổng Từ thành khẩn chấp tay chào, nói: “Hương Tuyết cô nương, nhưng trước mắt chúng ta vẫn chưa khỏi thương thế, nếu ở lại đây quấy rầy, không biết có trở ngại gì cho cô không?”

Lần này, Hương Tuyết còn chưa trả lời, những ông lão kia đã thay nàng trả lời: “Đương nhiên là không rồi! Ngay cả các cô nương chúng ta cũng không chê bỏ qua hơn trăm lão nhân như vậy, cùng nhau thu nhận, sao có thể bỏ rơi các người được?”

Hương Tuyết hiểu ý mỉm cười, cũng nói: “Ừm! Ba vị, nếu các người không chê, ngại gì lưu lại sau khi thương thế lành lại mới rời đi?”

Vị Hương Tuyết này xem ra tâm địa đối với nàng thật sự là một cô gái tương đối tốt, nếu không thì làm sao có thể thu nhận lão hơn Bách lão nhân chứ? Lão nhân gia tất nhiên

không phải là người mà nam nữ trẻ tuổi bình thường có thể chịu đựng được, nhưng lại có thể chịu đựng được hơn trăm lão nhân!

Nhiếp Phong lại nói: “Đã như vậy, thịnh tình của Hương Tuyết cô nương, chúng ta cũng không tiện chối từ; bất quá ta cùng sư huynh, chỉ cần điều tức thêm một ngày một đêm, là có thể khôi phục hành động, hơn nữa chúng ta cũng có chuyện quan trọng, sáng sớm đã muốn cáo từ!”

Hương Tuyết còn muốn đáp lại một số lời khách sáo, lúc này vẫn luôn nhìn bọn họ diễn trò bộ Kinh Vân, bỗng dưng lạnh lùng chậm rãi nói: “Người...”

“Tựa hồ còn chưa trả lời ta...”

“Đến cùng là ——”

“Vì sao trên tay trái của tượng hắc đồng —— “

“Sẽ có một con mắt?”

Bộ Kinh Vân nói chuyện, luôn là đoạn ngắn vỡ vụn, nghe càng lạnh làm lòng người phát lạnh, lập tức phá hủy một mảnh không khí hài hòa trong phòng.

Nhưng mà dường như Hương Tuyết cũng không để bụng lắm, khéo miệng vẫn treo ý cười, đáp: “Thật có lỗi! Bộ đại hiệp, Hương Tuyết nhất thời cũng đã quên vấn đề vừa rồi...”

Nàng nói ngưng thần nhìn chằm chằm bộ bộ kinh vân, nói tiếp:

“Kỳ thật, con mắt đen của “Hắc Thần” này không có trên Hắc Thần trước kia, chỉ là mười năm gần đây mới thêm vào...”

Bộ Kinh Vân vẫn đang yên lặng lắng nghe, Nhiếp Phong lại hỏi: “Ồ? Tại sao các ngươi lại có thêm con mắt khác trên bức tượng này?”

“Là vì như vậy...” Hương Tuyết vừa nhìn Nhiếp Phong, đáp: “Dân quê ở đây, hơn mười năm trước, không biết vì nguyên nhân gì, cũng không biết vì ai bắt đầu, dần dần truyền lưu một truyền thuyết; truyền thuyết này là liên quan tới một vị thần trên trời, nói nó kỳ thật là bởi vì không cam lòng với thiên địa thần phật không lo lắng nhân gian sẽ gặp nạn cùng thống khổ., Dưới sự oán trời bất công, hận địa vô tình, cam tâm hạ phàm

trần, trở thành vị Thần sa đọa, hoặc là “ma” mà thể nhân xưng hô, nó nhất định phải đem nhân gian từ trong tay Thiên Địa Thần Phật xoay chuyển lại, sáng lập một cục diện mới cho thế giới này.

Thế nhưng khi nó rơi xuống hạ giới, lại không cẩn thận bị thương, mất đi một đôi mắt, cho nên nó luôn ngủ đông, tâm nguyện cũng không cách nào đạt tới, nó nhất định phải ta quay lại đôi mắt của nó, mới có thể làm cho Đông Sơn tái khởi, thay đổi nhân gian: Vì vậy nó phái một sứ giả “Hắc Thần” dưới trướng nó, cũng chính là vị “Hắc Thần tượng” trước mắt này, đang tìm kiếm chủ nhân của nó ở khắp nơi để tìm kiếm đôi mắt thất lạc này, đôi mắt này chính là tượng Hắc Thần hôm nay...”

Hương Tuyết nói xong, vô tình hay cố ý liếc nhìn Không Từ, gần từng chữ một: “Ác! Ma! Chi! Mắt!”

“Chỉ cần Hắc thần sứ giả mang đôi mắt ác ma về cho chủ nhân, chính là lúc chủ nhân của “ma” này sống lại, khi đó nhân gian sẽ có cảnh tượng mới...”

Đôi mắt của ác ma? Không Từ không phải là đôi mắt ác ma mà Hắc Đồng nói? Không Từ sau khi nghe xong, sắc mặt đã thành tro tàn!

Nàng cũng không nghĩ tới, nguyên lai Hắc Đồng đến tìm mình, sau lưng lại có một đoạn thần hóa uyên nguyên, dĩ nhiên quan hệ đến một đầu ma thê muốn tìm lại con mắt của người? Cái này tức là, nàng đối với chủ nhân hắc đồng mà nói, tương đương trọng yếu ư?

Nhưng cô là đôi mắt của ác ma, thân phận chân chính của cô sẽ là gì?

Nàng từng bị bao phủ trong sương mù đen, trước khi trở về Không Từ, rốt cuộc là thứ gì? Hoặc dị vật?

Sau khi vị Hương Tuyết cô nương này nói xong, thời gian càng trở nên phức tạp, cho dù là Bộ Kinh, cũng không khỏi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cặp mắt đen trong góc tối đang xuất thần, Nhiếp Phong càng cảm thấy không hiểu sao.

Chỉ có Hương Tuyết là vẫn ôn nhu vô hạn, nàng vẫn nhìn ba người bọn họ, chỉ là nếu cả ba cẩn thận một chút sẽ phát hiện

trong ánh mắt ôn nhu của Hương Tuyết...

Phảng phất như có một bố cục chôn cất sâu không lường được!

Một người hãm vào sẽ không cách nào thoát khỏi lưới!

Hương Tuyết cùng một đám lão nhân, rời khỏi sương phòng cười mây ngũ cùng Nhiếp Phong, lý do là không muốn quấy rầy bọn họ điều tức; phòng ốc của Lạc Đại, lập tức chỉ còn lại ba người Phong Vân và Khổng Từ, dường như ngay cả hô một hơi cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng Bộ Kinh Vân dường như không định để Nhiếp Phong và Khổng Từ thở phào nhẹ nhõm, hần đột nhiên nói: “À, rất khả nghi.”

Nhiếp Phong sững sốt, hỏi: “Vân sư huynh, người đang nói ai?”

Bộ Kinh Vân thần thò đáp: “Hương Tuyết.”

Khổng Từ cũng khẽ giật mình, nửa mang kinh ngạc nói: “Vân thiếu gia, người như thế nào lại hoài nghi Hương Tuyết?”

Bộ Kinh Vân ít bị người hỏi đi hỏi lại, lần này phá lệ đáp: “Trực giác!”

“Cô ta ——”

“Rất có thể là...” “Hắc đồng!”

Nhiếp Phong có điểm không cho là đúng:

“Vân sư huynh, Hương Tuyết cô nương cứu chúng ta trở về, hình như chúng ta không nên hoài nghi nàng; huống chi, ta từng tận mắt nhìn thấy Hắc Đồng, khí tức tử vong trên người nàng nồng hậu đến mức thậm chí có thể bức người ta đến nghẹt thở. Vị Hương Tuyết cô nương này lại ôn nhu dễ dàng, trên người ngay cả nửa phần sát khí cũng không có, nàng, sao có thể là Hắc Đồng được?”

Bộ kinh vân đen sì một lúc lâu, đáp: “Kẻ giết người thật sự đáng sợ...”

“Luôn thích ở dưới khuôn mặt tươi cười ôn nhu...”

“Giết người!”

Hắn nói câu này cũng không phải không có lý! Bất quá Khổng Tử vẫn có chút do dự:

“Vân thiếu gia, nếu như... Hương Tuyết cô nương thật sự là Hắc Đồng, vậy... Vì sao lúc ba người chúng ta hôn mê không tỉnh lại cô ta lại cướp đi tâm tư ngay từ đầu? Mục đích của Hắc Đồng không phải là vì muốn lấy lại tinh thần để đạt tới Đạt Ma sao? Vì sao cô ta còn muốn cho chúng ta thực lực?”

Khổng Tử khi nói đã liếc mắt quan sát tấm lòng của Nhiếp Phong.

Không tệ! Nhiếp Phong cũng hết sức tán đồng! Hắn cũng giống như Khổng Tử, đều không tin người hảo tâm thu lưu hương tuyết hơn trăm lão nhân này lại là Hắc Đồng!

Nhưng mà bộ Kinh Vân vẫn kiên trì thấy mình, hắn chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, giống như tranh thủ thời gian điều tức, lại giống như đang tỏ vẻ, lần nói chuyện này đã kết thúc.

Nhiếp Phong không có cách nào bắt y, mà cũng minh bạch, chuyện quan trọng nhất bây giờ vẫn là cần phải nhanh chóng điều tức rồi hãy nói, hy vọng sáng mai hoàn toàn hồi phục nguyên khí, trước khi kinh vương công thành lập, y sẽ xông vào Thiếu Lâm! Nhưng Khổng Tử vẫn trung thành như một con mèo con chó nhỏ canh giữ bên giường hai người., Nhìn qua cũng thấy đáng thương, Nhiếp Phong liền nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Khổng Tử, mấy ngày nay ngươi từ trên xuống dưới, dốc lòng chăm sóc chúng ta như thế, cũng nên mệt mỏi rồi, ngươi vẫn nên về phòng của mình nghỉ ngơi đi! Nếu không ngày mai hai ta đã có thể xuống giường, chỉ sợ ngươi cũng không có tinh thần cùng chúng ta chung hành.”

***

“Phong thiếu gia...” Khổng Tử nhìn ánh mắt ôn nhu quan tâm của Nhiếp Phong, cũng biết, nếu mình kiên trì lưu lại chăm sóc hai người bọn họ, ngược lại sẽ làm Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân cảm thấy nàng có chút bất an, không thể chuyên tâm điều tức, vì vậy chỉ còn cách gạt đầu, nói: “Được rồi... được rồi!”

“Vân thiếu gia, Phong thiếu gia, Khổng Tử cũng không quấy rầy các ngươi nữa, các ngươi hãy nghỉ ngơi một chút đi!”

Nói xong đã lưu luyến không rời đẩy cửa đi ra.

Nhưng mà khi thay hai người đóng cửa lại, Khổng Từ vẫn không tự kìm hãm được, xuyên thấu qua khe cửa đang khép lại. Nhìn bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong trên giường, nhìn hai người có lẽ cả đời nàng cũng sẽ không quên nam nhân...

Nàng chỉ muốn cố gắng tranh thủ thêm một chút thời gian, lại nhìn hai người bọn họ thêm một cái.

Bởi vì nàng tự biết đôi mắt ác ma của chủ nhân hắc đồng này là ác ma. Nếu như truyền thuyết mà Hương Tuyết cô nương kia kể có một nửa là thật thì lần này Hắc Đồng dẫn nàng và Phong Vân đến Thiếu Lâm. Có lẽ mục đích lớn nhất của nàng cũng không phải hoàn toàn là vì muốn thực hiện điều mình muốn làm, mà cũng có thể là vì Hắc Đồng muốn đưa đôi mắt ác ma này trở về gặp chủ nhân của nàng...

Khổng Từ có một dự cảm bất thường, chỉ cần ngày mai lên Thiếu Lâm, nàng...

Có thể sẽ là hai nam nhân quan trọng nhất đời này của nàng...

Chết!

Dừng!

Đêm đã khuya.

Đêm càng mệt.

Cuối cùng bóng tối cũng phủ xuống!

Nhưng tối nay hắc ám, dường như so với bóng tối xưa nay càng thêm đen tối, phẳng phất như... Nguy cơ bốn bề!

Khi bóng tối nuốt chửng thiên địa, một ác ma quỷ ác ma ác độc nhất ăn mòn thiên địa trong đêm tối nhất, ác nhất ác nhất, ác nhất, ác nhất, sẽ đồng thời giáng lâm hay không?

“Khà khà...”

“Khà khà...”

Đó là một tiếng cười.

Tiếng cười rất tà ác!

Khi màn đêm buông xuống, trong một gian sương phòng trong Quy lão sơn trang có một người, đang nở một nụ cười tà ác,

một mặt đội mũ trên đầu:

Mặt nạ sắt màu đen!

Thẻ trạng của nàng vốn rất phong độ, ánh mắt nàng vốn nhu tình như nước, nhưng khi nàng đeo chiếc mặt nạ bằng sắt đen kia lên, nàng lập tức như biến thành một người khác!

Thân hình yếu điệu của nàng, lập tức giống như ẩn chứa một cỗ lực lượng vô địch, vẻ mặt ôn nhu mềm mại của nàng, nhất thời cũng biến thành một thanh đao vô cùng thu lợi; cho dù là một ánh mắt của nàng, cũng có thể sẽ dọa người ta đến chết!

Trong nháy mắt, nàng như từ một nữ nhân vô cùng thoải mái biến thân thành một ——

Một món vũ khí có thể khiến thiên địa khiếp sợ, hù dọa quỷ thần!

Đúng vậy! Tối nay, nàng sắp sửa biến thân trở thành ma nữ Hắc Đồng tà ác, nàng sẽ phải tới làm một chuyện!

Nhưng mà, nơi này, đến cùng là một góc bên trong tráng kiện của Miếu lão sơn?

Gian nhà ai là nhà của ai đây?

Nữ nhân này là ai?

Chẳng lẽ thật...

Trong phòng tràn ngập một mảnh tối đen như sắp chết.

Chỉ vì trong phòng nằm một Tử Thần đã từng cận kề tử vong nhiều lần - Bộ Kinh Vân!

Nhưng tử vong vốn đang nhắm mắt điều tức bỗng dưng trợn trừng hai mắt!

Hắn mở mắt, chỉ vì hắn cảm thấy trong thời gian điều tức...

Bình thường cường đại, cuồng vọng chưa từng có, khí thế tà ác đã áp thẳng phòng ốc chỗ bọn họ!

Đến rồi!

Rốt cuộc cũng tới!

Bộ Kinh Vân đã sớm biết, lúc hắn và Nhiếp Phong không cách nào nhúc nhích chính là cơ hội ngàn năm có một cho kẻ địch

hiện thân!

Vì vậy, chắc chắn sẽ có người tới...

Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn Nhiếp Phong bên cạnh, chỉ thấy hắn cũng sớm mở mắt, Nhiếp Phong nói khẽ: “Vân sư huynh, người cũng phát giác được cổ khí đó?”

Nguyên lai Nhiếp Phong cũng đã tỉnh lại, duy Nhiếp Phong còn chưa nói xong, ngoài cửa sổ đã vội vàng truyền đến một trận “Cách Cách” cười duyên:

“Thiên Địa Túy!”

“Thần Phật cười!”

“Bỏ qua đau khổ của thương sinh! Không muốn thế thái nhân tình bi thương!”

“Du Ma Hữu Nghĩa!”

“Ha ha! Không khóc Thần tử bộ kinh vân! Thần phong chân Nhiếp Phong! Các người cũng thật là con mẹ nó uất ức!”

Tiếng cười cực độ tà ác hữu kinh, thậm chí ngay cả hoa cỏ ngoài phòng, cũng mang theo khí lưu của tiếng cười, ném vào trong cửa sổ, thoáng chốc hoa cỏ trong phòng bay loạn.

Chỉ trong bóng tối, có thể thấy Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, còn nhìn thấy một bóng người lướt theo tiếng địch nhân đến, lò mờ có thể thấy là một nữ nhân mặc áo đen bó sát người!

Cho dù không cách nào thấy rõ gương mặt của nàng, nhưng người duy nhất xuất hiện đều đặc biệt vang dội, không chút e dè. Nhiếp Phong vừa nghe thấy đã nhận ra, vị khách không mời mà đến đêm nay chính là nàng!

Ma nữ - Hắc Đồng!

Hắc Đồng hiện ra, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân lập tức ngưng thần đề phòng, nhưng hai người vẫn đang cố hết sức điều tức, vẫn không thể nhúc nhích chút nào, không ổn! Nếu như Hắc Đồng bây giờ phải gây bất lợi đối với hai người, hai người có lực lượng chống cự ma nữ này không?

Trong lúc đề phòng, cơn đau đen đã từng bước đến gần giường, cười duyên:

“Hừ! Còn tưởng rằng một đời kiêu hùng bá chủ hai đệ tử thất học làm sao lợi hại, thậm chí ngay cả một vị Kinh Vương cũng đối phó không được? Ngày mai các người nếu lên Thiếu Lâm, sao có bản lĩnh yêu cầu ta hiện thân gặp mặt?”

Bộ Kinh Vân lần đầu tiên nhìn thấy Ma nữ trong truyền thuyết, hần chằm chằm hỏi: “Người chính là Hắc Đồng?”

Hắc Đồng hào hùng đáp lời: “Đúng vậy! Tối nay ta tới để cảnh cáo các người, thương thế của các người đã kéo dài năm ngày, ta đã chờ con mẹ nó mất kiên nhẫn rồi! Nếu ngày mai các người không ngoan ngoãn đến Thiếu Lâm này, ta sẽ...”

Nhiếp Phong hỏi: “Người thì thế nào?”

Hắc Đồng cười tà, mặt không đổi sắc đáp: “Đưa hai người
_____”

“Trước tiên gian sau giết!”

Nếu lời này xuất phát từ miệng một nữ tử tầm thường, vậy nhất định là một chuyện cười thiên đại! Nhưng những lời này xuất phát từ miệng hắc đồng ly kinh phản đạo, lại cực có khả năng —— nói đã thành sự thật!

Nhiếp Phong không biết là bởi vì sợ nàng “giết”, hay là sợ bị nàng “Gia gian”, bị nàng lời thề không kinh người phóng khoáng làm cho lúng túng không thôi, trong lúc nhất thời lại nói không nên lời, chỉ như bộ kinh vân, lại làm như nghe thấy một chuyện tầm thường, hần đối với thế tình “Bách Vô Cầm Khuê cầm”.

Dường như cùng Hắc Đồng bất phân cao thấp, hần vẫn vô cùng bình tĩnh hỏi: “Người...”

“Vì sao lại muốn chúng ta lên ——”

” Thiếu Lâm?”

Hắc Đồng lại cười nũng nịu một tiếng, đáp: “Ha ha! Không khóc thần chết, sao bây giờ ta phải nói cho người biết? Ngày mai lên Thiếu Lâm không phải sẽ ra nước rơi đá được sao? Sao gấp gáp như vậy?”

Nàng nói với đôi tay chết chóc kia của mình, nhẹ nhàng vuốt vuốt gương mặt lạnh lẽo phủ kinh vân, nói tiếp: “Bất quá ta có thể cam đoan, khi mà các người biết rõ chân tướng cùng với

động cơ thật sự của ta, nhất định sẽ khiến các người kinh hãi tới mức đi tiêu!”

Hai tay nàng đặt ở trên bộ kinh vân, nhưng lời còn chưa xong, bộ kinh vân lại đột nhiên lạnh lùng nói: “Người nói đúng!”

“Ta thật sự không chờ nổi nữa...”

“Bây giờ ta phải biết...” chân tướng!”

Tương tự vừa xuất hiện, một sự tình mà ngay cả Hắc Đồng cũng không thể tin tưởng đã xảy ra!

Nàng vốn tưởng rằng vẫn không cách nào nhúc nhích được Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong, liền đồng thời ra tay!

Hóa ra bọn họ đã có thể hành động từ lâu?

Biến hóa này thật đúng là không thể coi thường! Hắc Đồng cũng không sợ hai người “Thôi thúc” một tiếng! Hai tay trái phải đã chia ra chụp lấy bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong xa, cũng trong lúc đó, một bộ kinh vân hai cánh tay còn lại...

Đã thiểm điện hướng mặt nạ đúc từ mắt đen chộp tới!

Hắn, có thể một tay gỡ mặt nạ Hắc Hung xuống không?

Bộ mặt thật của Hắc Đồng, thật sự sẽ vạch trần ở tối nay?

Không có!

Bộ Kinh Vân căn bản không thể vạch trần bộ mặt thật của Hắc Đồng!

Nếu không làm sao Hắc Đồng có thể xưng là ma nữ tà ác nhất?

Chỉ thấy Hắc Đồng nhanh chóng quay đầu về phía sau, dễ dàng né tránh bàn tay vạch mặt nạ, tiếp theo hai tay phát lực, kinh lực hùng hồn vô cùng, đã từ trong cánh tay bộc phát ra, ”dụng cụ” hai tiếng! Lập tức đem Phong Vân hai tay đánh văng ra, lại mượn lực phản chấn, người của nàng đã là một con cá xoay người, giống như tên nhảy ra ngoài cửa sổ!

“Được!”

Hắc Đồng vừa đáp xuống đất, lập tức dựng thẳng ngón tay lên khen lớn:

“Không ngờ tới hai kẻ có tính cách hoàn toàn khác nhau, cũng có sự ăn ý như thế, biết cách giả bộ không cách nào nhúc nhích để dụ dỗ ta! Nếu như các người hiểu được cách sử dụng lực lượng thần kỳ trong cơ thể các người, tin rằng nhất định có thể – Vô Dịch ở kiếp này!”

Hóa ra, bộ kinh vân và Nhiếp Phong thức sớm đã có thể hành động, chỉ là cố ý giả bộ bất tiện, dụ con người đen xuất hiện mà thôi.

“Đáng tiếc, các người phụ sự mạnh mẽ của Thần mà không biết sử dụng, chớ nói đối phó chủ nhân của ta, ngay cả muốn vạch mặt bộ mặt thật của Hắc Đồng ta, cũng không có cách nào vạch trần được!”

“Hắc! Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong!”

“Lần này, Hắc Đồng chúng ta thật sự rất thương thức các người! Hai người các người là đối thủ tốt! Đáng tiếc, tạm thời ta không rảnh giao thủ cùng các người! Nhớ kỹ! Mau chóng đến Thiếu Lâm! Nhớ đây!”

“Ha ha! Ha ha...”

Hắc Đồng mỉm cười, thân hình mê người theo tiếng cười bay vọt vào sâu trong màn đêm; Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong sớm đã nhảy từ trên giường lên, bộ vân không khỏi nói ra được một chữ:

“Đuổi theo!”

Trong tiếng nói, người đã kéo theo người bay bổng, tung người nhảy qua bóng đêm thăm thăm mê ly. Thật ra, người của hắn, so với Hắc Vương có đôi đồng tử màu đen kia, càng giống một đôi dơi hơn!

Nhiếp Phong vẫn theo sát phía sau, nhắm mắt theo đuôi, nhưng trong đêm đen như mực, phải đuổi theo một ma nữ toàn thân đen kịt, dễ vậy sao?

Huống chi ma nữ này có tốc độ còn nhanh hơn cả thanh âm Nhiếp Phong?

Hai người một mực đuổi, đuổi ra ngoài trăm trượng, cũng đã hoàn toàn mất đi —— bóng dáng Hắc Đồng!

Bóng dáng ác ma!

“Vân sư huynh...”

Nhiếp Phong xem ra có chút thất vọng, duy bộ Kinh Vân cũng không có ý thất vọng, ngược lại, trên khuôn mặt lạnh như băng lại lộ ra một tia tà tiêu dị thường mập mờ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nữ tử tử hắc đồng, nhưng sự cuồng tuyệt của Hắc Đồng! Hào phóng! Không bá đạo!

Không hề khiến một Tử thần “Hắc” như hắn có chút thất vọng!

Một nữ nhân, có thể trung thành với tà ác! Trung với chủ nhân! Trung thành với chủ nhân! Trung hận hơn năm mươi năm! Mà thủy chung không thay đổi! Nàng, cho dù thế nào cũng có thể coi là một người vô tình, là Trung Thánh!

Có lẽ, ở sâu trong lòng của Bất Tử Thần, thứ mà hắn tán thưởng nhất chính là thứ này...

Người trung với mình!

Cho dù bà ta có ruồng bỏ chính đạo đi chăng nữa!

Ngày mai...

Trong đời kiếp sống tịch mịch bộ Kinh Vân Vi, lần đầu tiên hắn khát vọng như thế...

Khát vọng như thế vào ngày mai, có thể gặp lại chuyện này một lát ——

Cùng thuộc loại cừu hận với hắn, cùng bị gọi là tử thần một nữ nhân!

“A...”

Trong phòng tối, Khổng Tử cũng bỗng dưng bừng tỉnh, ngồi dậy trên giường!

Chỉ kết hợp làm, vừa rồi nàng lại gặp được một giấc mộng khác!

Trong mộng cảnh, nàng nhìn thấy Nhiếp Phong bước chân kinh vân không thể nhúc nhích, đang bị tư thế con người đen lằng nhục, con người đen còn nói “chiếp trước giết” hai người bọn họ, Khổng Tử đúng là nghe thấy câu “tiên gian hậu sát” này, nhất thời khẩn trương, mới lập tức bừng tỉnh!

Sau khi nàng tỉnh mộng, trong lòng có chút thấp thỏm bất an, không hên mà liên tưởng, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong lúc này đều không cách nào nhúc nhích. Nếu Hắc Đồng thật sự xuất hiện...

Nghĩ đến đây, Khổng Từ liền rất hồi hận:

“Không! Phong thiếu gia và Vân thiếu gia không cách nào nhúc nhích, sao ta có thể... Đi ngủ ở đây? Nếu như bọn họ thật sự có điều gì bất trắc, vậy...”

“Không được! Cho dù Phong thiếu gia trách cứ ta quá khắt trương! Ta cũng cần phải ở bên cạnh hai người bọn họ bảo vệ thật tốt, nằm ngủ trên mặt đất cũng là tốt...”

Vừa nghĩ đến đây, Khổng Từ liền sắp xếp lại giường, quyết định đi vào trong phòng của hai người nhìn một cái.

Khổng Từ tới ngoài phòng hai người, lại thấy cửa phòng đóng hờ, đã thăm cảm thấy kỳ quái, vừa tiến vào nhìn, không khỏi thất kinh!

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong trên giường vậy mà đã không thấy đâu nữa!

Hai người không phải vẫn chưa thể hành động sao? Chẳng lẽ hai người bọn họ đã bị giết hại? Khổng Từ lú lẫm, năm nội địa một mảnh hỗn loạn!

Nàng không ngờ, thật ra hai người chỉ giả bộ, giờ phút này đã ra ngoài truy tung Hắc Đồng, vẫn chưa trở về.

Khổng Từ một mực ngơ ngác đứng, không biết làm sao, gấp đến độ nước mắt cũng rơi xuống!

Ngay người một lúc lâu, nàng mới từ trong hỗn loạn cực độ độ này, nghĩ đến lúc này chính mình nên làm gì...

Tìm Hương Tuyết!

Chỉ cần tìm được Hương Tuyết, rồi báo cho những người khác trong phòng đốt đèn. Dưới đèn đuốc sáng trưng, có lẽ dễ dàng tìm được tung tích Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong!

Trong lòng đã quyết, Khổng Từ không chút chậm chạp chạy thẳng về phòng ngủ của Hương Tuyết!

Trong phòng, lão nhân gia từng nói cho Khổng Từ, phòng ngủ của Hương Tuyết ở chỗ nào của trướng đệ, cho nên Khổng Từ tìm nàng cũng không quá khó! Quả nhiên! Sau khi chạy vội hơn trăm trượng, Khổng Từ liền thấy trước mắt xuất hiện hai chữ “Hương Cu”!”

Đó chính là nơi ở của Hương Tuyết, Khổng Từ không nói gì, đang muốn vỗ cửa thì mới phát hiện ra, cánh cửa Hương Tuyết cư ngụ ban đầu cũng bị che phủ giống như cửa của Phong Vân tẩm!

“A! Vì sao cửa Hương Tuyết cô nương lại che dấu? Chẳng lẽ... Nàng ta cũng đi ra ngoài rồi sao? Đêm như vậy, một cô gái như nàng ta, còn ra ngoài làm gì chứ?”

Khổng Từ vừa nghĩ vừa đẩy cửa tiến vào, vừa khẽ gọi: “Hương Tuyết cô nương...”

Trong phòng đen kịt cũng không có câu trả lời nào, lại đưa tay ra không thấy năm ngón, Khổng Từ chỉ có ngọn đèn lấy hỏa tử đốt sáng trên bàn, khi ánh đèn sáng ngời, Khổng Từ vẫn có thể thấy được cái giường khép kín như cánh ve kia, thấp thoáng có một người đang nằm...

“Hương Tuyết cô nương!” Khổng Từ vui mừng quá đổi, thì ra Hương Tuyết chỉ là chưa tỉnh lại mà thôi, liền vội vàng kéo ra khỏi giường, đang muốn đánh thức Hương Tuyết, ai ngờ...

Hoa sen trong trướng ảm, nguyên lai cũng không phải là hương tuyết!

Chỉ là một đồng chắn mền, chất thành hình người!

“Sao có thể... như vậy?” Khổng Từ nhìn đồng chắn bông này, càng thêm lo sợ bất an: “Hương Tuyết cô nương... Vì sao phải giả vờ ngủ? Trong lúc mọi người ngủ, nàng đã đi đâu?”

Khổng Từ càng nghĩ càng cảm thấy bất an, nhưng đứng vào lúc này, nàng chợt phát hiện mình đang bị treo trong một tờ giấy mỏng...

Nàng lập tức gấp tờ giấy lại, nhìn xuống phía dưới, trái tim trong ngực không khỏi trầm xuống, trên giấy gắn viết, một số ghi chép nàng chưa từng nghĩ tới, một số ghi chép chân tướng gần sát biên giới...

Hách Kiến viết phía trên lá thư:

“Ngày đầu tiên ta cứu được Phong Vân và Khổng Từ đã hôn mê, ta đã thử dùng công lực chữa thương cho Khổng Từ. Có lẽ vì bà ta là mất của ác ma nên lực lượng trong cơ thể cũng là của chúng ta, cho nên Khổng Từ đã dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Ngày thứ hai, Khổng Từ đã tỉnh lại. Vì để phong vân có thể kịp thời tỉnh lại, mau chóng cùng Khổng Từ đi Thiếu Thiếu Lâm, đặt thành kế hoạch cuối cùng của ma độ chúng ta, ta âm thầm thử dùng công lực của mình, vận công hồi khí cho bọn họ, không ngờ sức mạnh của Thần trong cơ thể bọn họ hoàn toàn đi ngược với lực lượng của ta, dưới sự bài xích của hai luồng, hai người trái lại còn bị thương, càng không cách nào thức tỉnh...

Ngày thứ ba, phong vân tình huống ác liệt.

Ngày thứ tư, tình huống phong vân đột nhiên chuyển biến tốt đẹp, có phải bởi vì, Ma Ha Ha giới của thần hay không?

Ngày thứ năm, rốt cuộc bọn họ đã hoàn toàn tỉnh lại, ta thật sự khó có thể tin được, bọn họ trong lúc hôn mê lại tái cho ta công lực làm bị thương, có thể nhanh như vậy liền hồi nguyên; lực lượng của thần, quả thật không giống người thường, hắc hắc, hắc hắc... “

Khổng Từ rốt cuộc đã đọc qua trang giấy ngấn này, một tấm tiền vàng, xương sống, sớm đã thành màu tím. Nàng vận liệu không tới, sẽ tìm được trang giấy ghi chép kinh người ở trên giường Hương Tuyết!

Khó trách nàng có thể phục nguyên nhanh như vậy, mà phong vân từ trước đến nay thể chất luôn thượng giai lại chậm chạp không thể phục nguyên, nguyên lai hai người bọn họ từng hôn mê bất tỉnh, làm cho một cỗ chân khí ra ngoài gây thương tích càng thêm đau!

Vì sao Hương Tuyết lại làm như vậy? Việc nàng làm cũng là vì thúc đẩy kế hoạch cuối cùng của Ma độ chúng sinh. Trong lòng Khổng Từ đột nhiên dâng lên một ý nghĩ đáng sợ, khổ sở... lẽ nào...

Hương Tuyết ôn nhu vô hạn, đúng như Vân thiếu gia đoán, là một đôi mắt đen vô cùng quý dị?

Khổng Từ càng nghĩ càng kinh hãi, nàng liền phát hiện, mặc dù nàng và Phong Vân hai người được cứu, nhưng lại rơi vào một sát cơ khó lường khác, mà người khống chế toàn bộ cục diện, chính là Hương Tuyết - cực có thể là Hắc Đồng!

Nhưng mà, những gì Khổng Từ nhìn thấy lúc này, cũng không phải thứ khiến nàng khiếp sợ nhất, thứ mà nàng khiếp sợ nhất, vẫn còn ở phía sau!

Đúng lúc nàng luống cuống tay chân quăng tờ giấy ngăn kia về phía mình thì nàng lại phát hiện, ở dưới gối của Hương Tuyết đang cầm một đồ vật màu đen...

Khổng Từ nhanh chóng mở ra gối hương tuyết, lập tức phát hiện, dưới gối cất giấu nguyên lai là...

Trời ạ!

Khổng Từ suýt nữa hít thở không thông, không cách nào hô hấp!

Giấu dưới gối, rõ ràng là hắc y toàn thân! Hắc đồng tử!

Cùng với cái mặt nạ đúc bằng thiết màu đen đặc biệt của Hắc Đồng!

“Hương... Tuyết? Hắc... Đồng?”

“Nàng... Các nàng thật... Cùng một... người?”

Khổng Từ không cách nào tin bí mật kinh người mà chính nàng phát hiện trước mắt này, bàn chân nhỏ một mực lui về phía sau, rốt cục lui không thể lui nữa. Thân thể nhỏ bé yếu ớt đã dán ở trên một bức tường trong phòng, nàng, ngây người!

Chỉ trong nháy mắt khi nàng không biết làm sao, tay phải của nàng lại đập vào bức tranh chữ trên tường, sau bức tranh hình chữ dường như cất giấu một cái nút, Khổng Từ bất ngờ nhấn một cái, lập tức trong phòng “Bụp” một tiếng!

Hách kiến mặt đất bên trong phòng, lại từ từ trượt sang hai bên, tiếp theo, trên mặt đất hiện ra một cái miệng rộng chừng năm thước!

A!

Trong căn phòng ngủ này, không ngờ lại có... một đường hang động bí mật?

Chợt nhìn xuống, đầu mật đạo này càng có cầu thang kéo dài, rất nhiều lúc, dưới loại bí đạo này, chiếc la bàn sẽ cất giấu một ít...

Bí mật càng kinh người hơn nữa!

Nghĩ đến đây, Khổng Tử mặc dù đang hoảng loạn cực độ, nhưng cũng miễn cưỡng thu hồi tâm thần, hung hăng cắn răng một cái. Nàng, quyết định xông vào bí đạo này một lần!

Nếu hôm nay ngay cả bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong cũng không biết kết thúc, chuyện cô sợ nhất cả đời phát sinh cũng đã xảy ra: Cô còn sợ cái gì?

Có lẽ, nếu nàng có thể xông vào bí đạo này, nói không chừng còn có thể phát hiện một chút...

Bí mật ngoài ý muốn hơn!

Trong bí đạo một mảnh lơ mờ, đưa tay không thấy được năm ngón, Khổng Tử đành phải dựa vào tường đi về phía trước, cũng không biết đi bao lâu, cũng không biết đi được bao xa, rốt cuộc nàng cũng nhìn thấy...ánh sáng!

Nhưng ánh sáng phía trước lại là một ánh lửa mê ly, nghiêm nhiên trở thành địa ngục...

Nếu như chủ nhân của hắc đồng cùng với đám Hắc Đồng thật sự là ác ma trong địa ngục có thể luân hồi tái sinh, thì bây giờ Khổng Tử đã đạp lên con đường bí mật dẫn tới bọn họ, phải chăng cũng là một con đường thông tới địa ngục?

Khổng Tử đã không cần hồ nghi nữa! Giờ phút này nàng đã đi đến phần cuối của bí đạo này.

Chỉ thấy phía trước sáng tỏ thông suốt, nguyên lai là một cái động rộng hơn mười trượng, vách động dưới đất tràn đầy ngọn đèn chập chờn ánh lửa, cho nên, trong động cũng có một vài nơi ánh đèn chiếu rọi không kịp.

Nhưng là, Khổng Tử bản thân không rảnh để ý tới những ám giác này, ánh mắt của nàng, sớm đã ở chính giữa động bích, một mực hấp dẫn!

Bởi vì trên vách động này có treo một tấm gương đồng cực lớn, cao tới mức có thể chạm tới người khác, Song Long Bàn Triều Kính!

Mà ở hai bên tấm cự kính này lại xếp đặt bốn cái trông rất sống động – màu đen! Đồng tử! Chút! Tượng!

Cái hang động bí mật này, làm sao có thể treo một gương đồng to lớn như vậy? Ai sẽ chiếu gương đồng to lớn như vậy? Hơn nữa, nơi này mặc dù có thể là động bí của Hắc Đồng, đặt tượng của chính nàng cũng là một trong số đó, nhưng, vì sao lại có tới bốn người như vậy?

Khổng Tử nghĩ đi nghĩ lại, thủy chung không nghĩ ra được nguyên do.

Chỉ là, ngay lúc nàng đang mờ mịt không có đầu mối, Khổng Tử lại phát hiện một chuyện!

Những mặt nạ trên tượng đồng đen kia, xem ra là mặt nạ thật sự, cũng không phải cùng đúc thành một thể; những mặt nạ kia, là có thể bóc xuống!

Vậy chẳng phải là nói, dung mạo dưới mặt nạ, nhất định là do dung mạo thật sự của con mắt đen rèn đúc?

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay Khổng Tử không khỏi toát ra từng giọt mồ hôi lạnh. Nàng đột nhiên cắn răng, gỡ mặt nạ đầu tiên mà con mắt đen kia đang đeo xuống, nàng thề phải tìm cho bằng được tảng đá rơi xuống, nhìn xem mặt thật của con mắt đen không sợ thiên địa này, có phải là Hương Tuyết thật không?

“Phanh” một tiếng! Mặt nạ đầu tiên giống con mắt màu đen lập tức bị bóc ra, Khổng Tử nhìn qua, a!

Đó... Không phải là Hương Tuyết!

Bất quá dung mạo hắc đồng dưới mặt nạ cũng là một mỹ nữ vô song, khuôn mặt ẩn ẩn lộ ra một cỗ oán hận.

Khổng Tử không khỏi có chút thất vọng, nguyên lai... Hắc Đồng không phải là Hương Tuyết Kiều trang? Mà là người khác? Nàng không hẹn mà gỡ xuống cái mặt nạ đen thứ hai làm người ớn, không ngờ...

Nàng cho rằng Hắc Đồng này, cũng giống như đúc cái thứ nhất dung mạo, thế nhưng, nàng sai rồi!

Dung mạo này tuy cũng là một mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng hoàn toàn khác với người cầm đầu,!

Điều này sao có thể chứ, Không Từ Tâm ý tứ, lẽ nào... Bốn con người đen này hoàn toàn khác nhau?

Hắc Đồng, dung mạo khác biệt ra sao?

Điều này cũng không phải không có khả năng! Bây giờ người trong giang hồ cũng lưu hành “Mặt nạ da người”, nghe nói còn mười phần kiên nhẫn, năm mươi năm không thay đổi, con mắt đen có bốn gương mặt lại có gì lạ?

Nghĩ tới đây, lòng hiếu kỳ của Không Từ lại nổi lên, nàng vội vàng kéo mặt nạ của con mắt thứ ba xuống!

Quả nhiên! Không ngoài dự đoán, một pho tượng Hắc Đồng này có dung mạo thật sự là - Hương Tuyết!

Hương Tuyết, nàng, thật sự là Hắc Đồng!

Đây là một phát hiện trọng đại! Xem ra, tất cả nội tình của Hắc Đồng sắp công khai rồi! Chỉ cần Không Từ gỡ mặt nạ đầu thứ tư của con mắt đen xuống, Hắc Đồng sẽ không còn bí mật nữa!

Nhưng mà, đang lúc Không Từ muốn gỡ xuống một cái mặt nạ cuối cùng, trong địa động lớn của Lạc Đại bỗng vang lên một thanh âm nhẹ giọng than nhẹ:

“Chuyện trước ý, hận vô cùng. Nhìn tình nhân dị thể khách trước, đáng hận thể nhân kinh hỉ mộng đẹp, tâm này còn hồn tái sinh...”

“Không... Từ...”

Giọng nói ôn nhu vô hạn, Không Từ vừa nghe đã biết là ai!

Đó là - Hương Tuyết!

Hương Tuyết đã đến rồi!

Mặt nạ thứ tư vẫn chưa gỡ xuống, động tác của Không Từ đã dừng lại, từng bước một lui về phía sau. Thế nhưng bất luận

nàng nhìn quanh bốn phía như thế nào, vẫn phải mua nửa cái hương hoa tuyết. Rốt cuộc nàng đến từ đâu?

Đáp án rất nhanh được công bố! Hơn nữa còn là một đáp án làm Khổng Tử không cách nào tưởng tượng! Chỉ thấy tấm gương lớn trong động bỗng nhiên nổ rộ thành một đạo hồng quang vạn trượng, cả tấm gương giống như bị thiêu đốt đỏ bừng, một thân ảnh yếu điệu đã từ trong gương chậm chậm vạch ra!

Bóng người kia, chính là Hương Tuyết!

Khổng Tử quả thực không cách nào tin vào hai mắt của mình, một người có thân thể huyết nhục sao có thể từ trong kính đi ra được? Nhưng, hương tuyết trước mắt âm thanh tựa như “đúng là phong hoa tuyết đại mà đứng trước mặt nàng ta, nàng ta không thể không tin!

“Người... Sao có thể... từ trong gương... Đi ra? Người... Thật là... Người?” Khổng Tử vừa nói vừa lui về phía sau một góc tối, ngoài ý muốn, nàng không cẩn thận đụng ngã một cái hộp thần trong góc tối, kỳ quái! Trong động thế mà cũng có hộp thần?

Tro hương cùng với linh bài trên thần hạ xuống đất, cái tên Khổng Tử trong lúc bận rộn nhanh chóng quét qua linh bài triều tịch, a!

Chữ khắc trên linh bài, rõ ràng là ——

Hương! Tuyết! Sách! Linh!

Khổng Tử vô hạn khiếp sợ thét lớn:

“Hương... Tuyết chi linh? Người... Vậy mà lại tự mình bái tế... mình? Người... Người... đã... Một người... chết?”

Hương Tuyết ngưng mắt nhìn Khổng Tử, vẻ mặt thương tiếc, dường như nàng cũng vô cùng thông cảm cho Khổng Tử biết nàng là một người chết, nàng bất đắc dĩ gật gật đầu, ôn nhu đáp: “Đúng vậy, Khổng Tử, ta thật sự là một người chết! Cho nên, ngươi cần gì phải hỏi? Chúng ta vẫn luôn không hy vọng ngươi biết quá nhiều, chỉ vì không muốn ngươi quá sợ hãi, tất cả mọi thứ, đều là vì ngươi nghĩ đến...”

Lời nói của Hương Tuyết dường như cũng biểu lộ sự quan tâm vô hạn tới Khổng Tử, trong cơn khiếp sợ, nàng hoàn toàn không cách nào cảm thấy sự quan tâm của Hương Tuyết, chỉ có thể tiếp tục dùng biểu lộ khiếp sợ hỏi tiếp :

“Nhưng... Nếu ngươi đã là một người chết, vậy.. vì sao dung mạo của Hắc Đồng lại là... ngươi? Ngươi... Thật sự... cũng là.. Hắc Đồng?”

“Hắc... Đồng tử?” Hương Tuyết cười khò:

“Nói thẳng, Hắc Đồng sớm đã là một người chết hơn năm mươi năm, nhưng ngươi nhìn ta; ta giống già lắm sao?”

Đương nhiên nàng không giống! Nàng cực kỳ lượng, nàng cũng chỉ có hai mươi tuổi tác!

“Bất quá, ngươi đã quan tâm như thế thì phải biết, đến cùng ta có phải là Hắc Đồng hay không? Ta đây có thể chính miệng nói cho ngươi biết, không sai! Ta, cũng từng là... Hắc Đồng!”

“Đệ nhất giống như ngươi nhìn thấy, hai nữ nhân có hai con mắt đen, các nàng, từng là ma nữ tà ác nhất - Hắc Đồng!”
Hương Tuyết nói xong thì đứng vị trí thứ nhất, hai con mắt đen nhìn qua như vô cùng tán thưởng hai mỹ nữ kia...

“Đã từng...” Cũng là... Hắc Đồng? Khổng càng nghe càng không rõ, không khỏi nơm nớp lo sợ hỏi: “Ngươi... nói như vậy, đến tốt cùng là... ý tứ gì?”

Hương Tuyết cười khò một tiếng, đáp: “Rất đơn giản, ý của ta, chính là hai vị mỹ nữ ta và cầm đầu, đều từng là Hắc Đồng, mà nữ nhân thứ tư trong bức tượng hắc đồng, mới là “Hiện tại” cùng bộ kinh vân và Nhiếp Phong chu toàn...”

Tuy nói nàng rất đơn giản, nhưng càng nói càng không đơn giản! Khổng Tử vẫn khiếp sợ vô hạn mà hỏi: “Vậy... hiện tại Hắc Đồng... Là... ai?”

Trong mắt Hương Tuyết hiện lên một tia thâm ý quỷ dị, nàng nói: “Ngươi muốn biết? Được lắm! Dù sao ngươi cũng là mắt của ác ma, cũng có quyền biết! Được! Bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy rõ ràng bộ mặt thật của Hắc Đồng, rốt cuộc là ai?”

Lời vừa nói ra, Hương Tuyết không chút do dự, một tay gỡ mặt nạ như con mắt thứ tư xuống, Khổng Tử rốt cuộc cũng

nhìn rõ diện mạo thật sự của con mắt màu đen.

Trời ạ!

Khổng Tử chợt nhìn xuống, ghen hòng trừng mắt, hô hấp khản trương, cả người đổ mồ hôi, huyết dịch; cũng phải —— tức thì ngưng kết!

Quá rõ ràng rồi!

Thật quá đáng sợ!

Hắc Đồng, vậy mà lại là người kia?

Lại là nàng kia?

Khổng Tử chỉ cảm thấy mình như rơi vào trong vực sâu vạn trượng, bởi vì pho tượng thứ tư của con mắt màu đen này lại là - Khổng! Từ! Tự! Tự!

“Sao... Có thể... có thể?”

“Ta... Sao có thể... chết hơn năm mươi năm... Hắc Đồng?”

“Ta... Sao có thể không phải bản thân ta, sao có thể không phải Khổng Từ, mà là... Hắc Đồng?”

“Trời ạ...”

“Không... Có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Ta...”

“Tuyệt đối không thể là ai, đối đầu với Phong thiếu gia và Vân thiếu gia.”

“Ác!”

“Đồng tử!”

Chương mười lăm, Luân Hồi thứ mười lăm.

Vốn là Phật gia nói.

Ý là chúng sinh trên thế gian, thưở ban đầu tất cả đều chìm nổi trong lục đạo, theo nghiệp lực khi còn sống tự mình đầu sinh, tuần hoàn không thôi, như xa luân hồi chuyển động, không tận cùng, cố nhật luân hồi.

Bởi vậy, một người khi còn sống làm bậy quá nặng, sau khi chết luân hồi thì sẽ trở thành trâu ngựa súc vật; dù sao, nếu như một người cố ý tiến lên, sau khi chết còn có thể có cơ hội sinh ra và làm người.

Nhưng mà, bất luận một người khi còn sống làm sao có tình có nghĩa, sau khi chết cũng là không thể tự do điều khiển vận mệnh của bản thân, khi lại đầu sinh làm người, cũng không thể lựa chọn sống ở Hà gia, sinh ra là người như thế nào.

Chỉ là...

Cái này Mạc trắc hồng trần, đã từng có một “Thần” có thể ngộ ra trường sinh bất tử pháp, lại sẽ có một cái “Ma” này, có thể thừa dịp trong luân hồi ngộ ra một bộ phương pháp không chế luân hồi?

Mà bộ luân hồi chi pháp này, chẳng những có thể làm cho người ta chết rồi sống lại, mà còn có thể làm cho người đã chết kia tùy ý lựa chọn...

Đầu sinh ở Hà gia!

Phóng sinh là người như thế nào!

Trong lịch sử Thần Châu, đã từng phát sinh không ít chuyện lạ do người chết phục sinh. Chỉ riêng việc lạ này thôi, lại quái đản như mấy tông quái sự kia, khiến cho người ta có ý nghĩ sâu xa.

Ở dưới Tung Sơn một thôn xóm nhỏ, hồi lâu trước từng có một thôn nữ nghèo, gọi là “Vân Bằng”.

Mặc dù Vân Miểu xuất thân hàn vi, nhưng thuở nhỏ lại có vài phần tư sắc, đáng tiếc, nhan sắc Vô Song đối với nữ hài mà nói, ngược lại sẽ trở thành một tai họa. Ngay năm Vân Ngao mười chín tuổi, một khuôn mặt lúm đồng tiền của nàng, rốt cuộc cũng mang đến cho nàng một hồi tai họa bất ngờ đáng sợ.

Thôn bên cạnh có một hào kiệt xem trọng cô. Đêm nào đó, vậy mà lại gan hùm gan thỏ, xông vào nhà của Vân Ngao và nhà của hai người họ, ý đồ cưỡng bạo Vân Miểu.

Hai người họ hàng của Vân Ngọc đã là tuổi xế chiều, mạng già cùng với người yêu đồng thời ra sức phản kháng, nhưng mà, ông lão già sắp chết sao địch lại Thiếu Cường Thổ Hào được? Một khi không cẩn thận, hai người già liền bị thổ hào kia đẩy vào, bức tường cũng chết thảm.

Thế là Vân Ngoan chỉ còn lại một thân một mình ngạnh kháng, nhưng nàng chỉ là một nữ lưu yếu đuối mà thôi, đối mặt với thổ hào cường tráng như núi kia, há có thể kháng cự bạo lực? Nàng nếu không muốn thân thể trong sạch bị bẩn, phương pháp duy nhất, chỉ có ——

Chết!

Đúng vậy! Để giữ được trong sạch, Vân Tiêu cuối cùng lựa chọn chết. Nàng cũng như hai người họ hàng của mình, đầu đụng tường, lập tức đâm đầu rơi máu chảy, thoi thóp.

Tên thổ hào kia thấy mình nuốt được miếng thịt béo, trong nháy mắt rơi máu tươi che mặt, lập tức hào hứng cũng diệt hơn phân nửa, cũng tốt! Một nhà ba người dựng thẳng nàng đều đã chết hết, cũng sẽ không có ai đến quan phủ, tên thổ hào kia nổi giận dùng thân thi thể của Thạch Vân Ngoan, liền nghênh ngang nghênh ngang rời đi.

Thật ra, Vân Thương khi đó cũng không phải lúc chết đi, nàng chỉ là đang hấp hối.

Vân Ngoan hơi thở mong manh trong lòng tự biết, nàng mặc dù chưa chết, nhưng cũng cách cái chết không xa; một nhà ba người này huyết cừ, sẽ oan khuất biên rộng, không ai biết được, không ai biết!

Thế nhưng trên đời này thật sự có rất nhiều chuyện, lấy một thôn nữ như Vân Tuyên thì không thể hiểu được.

Trên đời cũng có rất nhiều thần ma vượt qua đám mây, có thể hiểu được; đang lúc vân du lưu lại, nàng bỗng thấy một làn sương đen dày đặc xuất hiện trước mắt.

Trong màn sương đen còn có một âm thanh trầm thấp của một nam tử vang lên, rốt cuộc nàng có muốn báo thù hay không?

Nàng đương nhiên muốn! Cho nên giọng nói trong sương mù đen lại nói với nàng, trên đời này có một cô gái, cũng từng có tao ngộ như Vân Tuyên, nhưng cô gái này đã chết, nàng cần một thân thể chuyển sinh.

Vân Ngoan đồng ý hy sinh thân thể của mình cho cô bé này, để cô bé này có thể luân hồi sống lại, sống lại làm người, cô nàng này nhất định sẽ báo thù cho Vân Hoàng!

Vân Tuyền không chút nghĩ ngợi liền đồng ý! Dù sao chính nàng cũng sắp chết rồi, nàng còn hi vọng cái túi da thối này đến làm gì, hơn nữa vô luận như thế nào, sẽ có người rửa sạch thân cừu thay nàng!

Thế là, mây đen liền bị đoàn hắc vụ này ôm đi, từ đó về sau không biết kết thúc như thế nào.

Một tháng sau, thổ hào từng hại chết cả nhà Vân Tịch, lại bị thôn dân phát hiện chết ở trên giường của mình, ruột thừa bụng, tử trạng khủng bố dị thường, mà người giết hắc, liền đứng ở bên giường của hắc; thôn dân toàn bộ nhận ra, chính là bị diệt môn ở một tháng trước - Vân Đình!

Mà trang phục của Vân Ngao khi đó cũng làm cho thôn dân giật mình! Chỉ thấy nàng mặc một bộ hắc y bó sát người, tóc tai bù xù, vẻ mặt tà ác, tràn ngập oán khí khiếp người; các thôn dân liền hỏi nàng:

“Vân Đoàn! Người... song thân đã chết, người đã nhiều tháng qua... Đi đâu? Người... Vì sao ăn mặc như vậy?”

Đáp án của Vân Đình là xuất phát từ ngoài ý liệu của các thôn dân, chỉ nghe nàng đáp lại đầy tà dị.

“Ta không phải Vân Thương! Ta là sứ giả ác ma đến từ địa ngục...”

“Ác!”

“Đồng tử!”

“Ta là vì chuẩn bị đường xá cho chủ nhân ta “Kỷ nguyên mới” để tái hiện trên thế gian!”

“Cô gái đáng thương Vân Quỳnh này giúp ta chuyển sinh từ ma đạo; bây giờ ta báo thù thay nàng, là ta cho nàng...” Báo đáp tốt nhất!”

Tất cả các thôn dân đều trợn mắt há hốc mồm, ngay trong lúc bọn họ còn đang ngơ ngác, chuyện càng kinh người đã xảy ra!

Vân Ngoan xưa nay vốn rất yếu, bỗng dưng giương người nhảy lên, rõ ràng đã nhảy lên cao tới mười trượng, trông như một con dơi đen đang lao vùn vụt mà đi!

Đến tột cùng tại sao Vân Quỳnh lại tự xưng là một người khác – Hắc Đồng, nàng vì sao lại có thể có một loại lực lượng siêu phàm có thể lao vùn vụt giữa không trung? Tại sao nàng như là thay đổi một người khác, nàng đã không còn là Vân Ngoan, mà là cái kia Hắc Đồng, thôn dân tất cả đều không rõ ràng cho lắm.

Câu chuyện xưa của Vân Đình cũng dần dần trở nên lãng quên cho đến tận bây giờ...

Cho đến rất nhiều năm sau, trên đầu Tung Sơn lại xuất hiện thêm một nữ hài khác. Nàng, gọi là —

Hương Tuyết.

Hương Tuyết là một cô gái rất xinh đẹp, phẩm tính cũng dịu dàng thiện lương. Nàng sinh ra là một nhà giàu có trên núi Tung, sở hữu hương sơn tráng kiện tổ truyền, mà lại thường giúp đỡ người nghèo đói buộc, một cô bé như vậy, có thể nói đã gần như hoàn mỹ.

Chỉ lệnh gần như hoàn mỹ là niềm tiếc nuối duy nhất chính là, hai cha mẹ nàng, với năm nàng mười sáu tuổi đã qua đời.

Nhưng mà Hương Tuyết cũng không nản lòng, trái lại càng chăm chú quản lý hương sơn tráng mà cha mẹ để lại; cũng nghĩ cách trợ giúp bách tính cùng khổ nơi Tung Sơn, nàng phẳng phát sinh ra chỉ vì trợ giúp người.

Nàng còn lấy hương sơn tráng kiện tên là “Hùng Lão Sơn Tráng”, dùng đó dung nạp một vài lão nhân già yếu không chịu nổi bệnh tật; nàng làm như vậy, không chỉ vì những bách tính kia, mà còn vì tâm nguyện của cha mẹ nàng trước khi lâm chung - Tâm nguyện của bọn họ, con gái Hương Tuyết, sẽ là một người có tông chỉ đặc biệt của đời người, không chỉ có một nữ tử khao khát hạnh phúc của bản thân; hai người con gái họ hy vọng, khi chết con gái của họ, cũng có thể nói một câu không hối tiếc kiếp này!

Chỉ tiếc, hồng nhan đa số là bạc mệnh, hồng nhan hảo tâm, chẳng biết tại sao lại vì bạc mệnh...

Hương Tuyết cố gắng không ngừng làm việc mà mình cho rằng đúng, giúp mình nghĩ rằng mình cần trợ giúp, một bang người bốn năm, lúc nàng sắp hai mươi tuổi, nàng bởi vì bốn

năm qua không chút gián đoạn mà mệt mỏi rãi ròi, thể xác và tinh thần thực mệt mỏi, cuối cùng cũng có một bệnh đau đến thấu xương, một bệnh cũng không dậy nổi!

Bệnh này, Hương Tuyết chân đã bị bệnh nửa năm, quần y vô sách, sau khi mỗi tên đại phu chẩn đoán bệnh của nàng, đều không hện mà cùng ngẩng đầu thở dài. Tên thái dương già cả kia thu nhận bệnh, đặt quan tài thay cho nàng.

Các lão đều ưu tâm không thôi, còn Hương Tuyết thì chỉ là lạnh nhạt mà thôi, cái gọi là “Sinh tử hữu mệnh”, điểm này nàng ta hết sức rõ ràng, nàng ta chỉ có một cái tiếc nuôi.

Tiếc nuôi của nàng chính là, nàng cũng không thể giúp những dân chúng cùng khổ kia, mặc dù nàng tự biết lực mình trước kia hết, cũng không tính là gì, nhưng chung quy so với hoàn toàn không có trả giá mới tốt.

Nghĩ đến đây, Hương Tuyết cảm thấy hổ thẹn với cuộc sống hiện tại của mình, lại càng xấu hổ với kỳ vọng của bà mẹ - kiếp này không còn hối hận gì nữa!

Nhưng cô sắp chết rồi, cô đã bất lực. Sau cơn mưa gió, cô định rời khỏi nhân gian này.

Đêm đó nàng đau khổ lưu lại, tất cả lão nhân gia từng thu nhận người cùng lão bộc trong nhà, đều canh giữ trước giường của nàng, tất cả mọi người nước mắt tuôn rơi, càng có người oán hận...

Hoàng Thiên Vô Nhân!

Đúng vậy! Lúc ấy tất cả lão nhân gia ở đây đều mơ hồ nhận ra, thật sự trong bọn họ từng có một vị lão nhân gia oán trách một câu “Hoàng Thiên Vô Nhân”. Vì vậy, có lẽ là vì câu nói này đã hấp dẫn một số người trong cõi u minh cũng cho rằng đó là “Hoàng Thiên Vô Nhân” hoặc là vật gì đó... giáng lâm!

Không hề có sắc báo, một cái Hương cư lớn như vậy được bao phủ bởi một tầng sương đen dày đặc, hơn trăm lão nhân không biết như thế nào, đồng thời cũng cảm thấy trong đầu dường như bị một cỗ lực lượng ép xuống. Mọi người nhất thời chỉ cảm thấy buồn ngủ, mà ngay khi mọi người đang bị vây hãm trong nháy mắt, thì có một số người lớn tuổi vẫn mơ hồ nghe

thấy, giọng nói của hai nam tử trầm thấp đang nói với Hương Tuyết gần chết trong sương mù.

Thanh âm của người đàn ông kia nặng nề tựa như ác long gầm nhẹ, hoặc như là quần ma đứng đầu trong địa ngục, không ngừng phát ra ma âm đặc biệt.

Đám lão nhân gia kia loáng thoáng nghe thấy nam tử thần bí kia gọi là Hương Tuyết. Lão rất thích tinh thần con người của Hương Tuyết, cũng cảm thán thế gian này nếu nhiều thêm một ít người như Hương Tuyết thì sẽ không cần thay đổi nữa.

Người đàn ông kia lại nói, ông ta có một sứ giả, cần một thân thể chuyển sinh từ Ma đạo; nếu Hương Tuyết có thể giúp ông ta một tay, vậy chưa, sứ giả như ông ta nhất định sẽ tuân theo di nguyện của Hương Tuyết, tiếp tục thay bà ta lấy danh hiệu ấn Lão Sơn để cứu giúp thế nhân.

Mà cái tên sứ giả này của hắn, tất cả những lão nhân gia mơ hồ nghe thấy được những lời này vẫn một mực nhớ kỹ, bởi vì đó là một cái tên không dễ khiến người ta quên lãng...

Hắc Đồng!

Hơn nữa, rốt cuộc trước khi chúng lão hoàn toàn hôn mê, các nàng còn nghe thấy bọn họ lưu luyến nhất là Hương Tuyết, lấy thanh âm nàng đã dần dần nói không nên lời, trả lời một câu cố chấp:

“Ta... Nguyện ý!”

“Như Tương lão sơn tráng kiện... Tinh thần, có thể trường tồn... Nếu như...”

“Đây là... thân thể tàn phế của ta, các ngươi... liền...”

“Lấy!”

“Đi!”

“VẬY ĐI!”

Hương Tuyết tuy yếu nhược, bề ngoài hào sảng hơn đàn ông, riêng giọng nói của nam tử thần bí kia lại càng sảng khoái:

“Tiểu cô nương ngươi yên tâm!”

“Sứ giả Hắc Đồng của ta, bà coi trọng tình nghĩa nhất! Vô luận nghèo cùng bích rơi xuống Hoàng Tuyền, bà ta thề sẽ nói ra tất phải làm!”

“Nàng nhất định sẽ kiên trì tinh thần mạnh mẽ của tật lão sơn các ngươi, muôn lần chết không từ!”

Đây chính là câu nói cuối cùng mà chúng lão nghe được trước khi hôn mê, hôm Thần, sau khi bọn họ tỉnh lại, kỳ tích liền xuất hiện!

Vốn Hương Tuyết sắp chết, tinh thần sáng láng, càng tự mình chuẩn bị điểm tâm, nói muốn cảm ơn bọn họ đã chăm sóc mây xanh hơn một tháng qua.

Một đám lão nhân gia ngầy đại tại chỗ, các nàng vạn liệu không tới, chính mình trong lúc mơ mơ màng màng lại nghe thấy nói chuyện, lại sẽ trở thành sự thật, chẳng lẽ, trong mình mình có một ít Quỷ thần ẩn núp, cũng nhìn không qua... Hoàng Thiên không có mắt, gọi người tốt đang chết, cho nên mới khiến cho Sở yếu nữ hoàn dương?

Các lão nhân gia cũng không dám khẳng định, cũng không dám khẳng định cuộc đối thoại đêm qua bọn họ nghe thấy có thật hay không; dù sao thì Hương Tuyết đã sống lại, cần gì phải tiếp tục truy đến cùng?

Hơn nữa, Hương Tuyết lại một lần nữa sống lại, xem ra cũng không có gì khác thường, vẫn là như thường ngày vui giúp đỡ người ta, chẳng qua là có đôi lúc hành tung có điểm thần bí mà thôi...

Thí dụ như trong một năm, nàng luôn có mấy tháng, nói phải đi xa, thậm chí mỗi tháng cũng luôn có bốn, năm ngày phải xuống núi làm hàng, nhưng nàng làm đến tột cùng là hàng gì, thì chưa từng có người biết cây cỏ.

Hơn nữa, Hương Tuyết càng lúc càng thích mặc quần áo màu đen...

Chúng lão mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều; dù sao bọn họ thích Hương Tuyết nhất, vẫn là vui vẻ giúp đỡ người ta, thứ bọn họ thích, cũng chỉ là loại tính cách này của nàng mà thôi.

Huống chi, năm đó Hương Tuyết lưu đầy hơn trăm lão nhân, cũng đã dần dần già chết; một đám lão bộc của nàng năm đó, cũng theo năm tháng dần dần biến mất; Chấn lão sơn tráng kiện hôm nay thu nhận, đã đổi lấy một đám lão nhân không chỗ nương tựa.

Năm đó Hương Tuyết thành lập tâm thần tráng kiện của Cơ Lão Sơn, vẫn như cũ không thay đổi, vẫn giống như một Thần Ma thê không đổi âm thầm thủ hộ; Miếu lão sơn tráng, vẫn duy trì tinh thần từ bi cứu đời.

Nhưng mà, chẳng những không thay đổi mà còn có một người...

Hương Tuyết!

Nếu như, trước đây lần đầu tiên Hương Tuyết dung nạp hơn một trăm lão nhân vẫn còn sống thì ngày hôm nay, cách cái chết của Hương Tuyết phải tới hơn hai mươi năm, bọn hắc nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ!

Bọn họ tất nhiên sẽ phát hiện, hôm nay ngày sau của Thập thị, dung mạo Hương Tuyết, thành hình cùng với Cam nàng của nhiều năm trước – không có khác nhau!

Nàng vẫn xinh đẹp tuyệt trần như xưa.

Vẫn bất lão bất lão!

Có người kinh nghiệm sống lại như vậy, cũng không chỉ là Vân Tuyên và Hương Tuyết; ở dưới Thiên Sơn ngàn dặm xa xôi của Tung Sơn, có một cái “Khổng Gia thôn” mượn gió mà không có tiếng tăm gì đã từng xuất hiện.

Tên của nàng, nghe nói là gọi...

Khổng!

Từ!

Đáng tiếc cái tên Khổng Từ này, mấy đời gần đây nàng quá mức bình thường, cho nên chuyện phục sinh cũng không gây cho thế nhân chú ý.

Càng không có ai có thể nhớ tới, thậm chí chính nàng cũng không cách nào nhớ rõ, năm đó khi nàng chết mà sống lại,

năm nay chỉ mới tám tuổi, bởi vì một đoạn tao ngộ bi thảm mà gần như tử địa.

Còn nữa, nghe nói nàng sau khi chết rồi phục sinh thì nói ra câu thứ nhất, giềng không phải là tiếng trẻ con non nớt bình thường, mà là lấy một thanh âm vô cùng tà ác của một nữ tử, từng chữ từng chữ hướng lên trời tuyên bố long trọng:

“Ha ha ha ha...”

“Hỏi thế giới mênh mông, ai đứng đầu chìm nổi? Ai quản được bất nghĩa? Nhưng không quan tâm đến, nhân gian thế ngoại, ít nhất còn có bọn ác ma chúng ta, cam nguyện dựa vào đôi huyết thủ, quản hết bất bình trong thiên hạ!”

“Ta đã trở về! Ta trở về, chỉ vì ta muốn đập tan tất cả chính nghĩa hư giả! Nghênh tiếp kỷ nguyên nhân gian mới!”

“Ta!”

“Vâng!”

“Ác!”

“Đồng tử!”

Tiếng cười vô cùng ác nghiệt kia rót cuộc cũng nhắc lên màn trí nhớ kinh khủng mà con mắt màu đen đặt trên thế gian!

Nhưng mà, Hắc Đồng ba lần mượn nhờ sự khác biệt của cô gái - Vân Tuyên, Hương Tuyết, Khổng Từ chuyển sinh từ Ma Đạo, cả chuyện này nghe có vẻ không thể tin nổi, nhân gian thật sự từng phát sinh chuyện quỷ quái như vậy?

Thực sự làm người ta khó có thể tin được! Giống như con người hôm nay vậy...

Bản thân nàng cũng không thể nào tin được!

Khổng Từ vốn không tin chuyện luân hồi gì, càng không tin người có thể chết mà sống lại được, cho nên hấn vẫn hoài nghi, Hắc Đồng chết hơn năm mươi năm, nhưng vẫn có thể duy trì thanh xuân yếu điệu, rất có khả năng, chỉ là hậu nhân của Hắc Đồng giả trang, nhưng nàng cũng từng mơ thấy qua, chân diện mục thứ tư của pho tượng hắc ám...

Không ngờ lại là nàng!

Thì ra sẽ là bản thân Khổng Tử!

Ngay lúc này, tin tưởng của Khổng Tử cũng không khỏi dao động.

“Không... Có thể! Điều này tuyệt đối không thể nào... là sự thật!”

“Ta, sao không thể nói là...”

“Hắc Đồng!”

“A...”

Chấn động vô hạn, khiến Khổng Tử nhất thời rơi vào tuyệt vọng, kêu gào tuyệt vọng, lúc này nàng chỉ biết lắc đầu hô to, Hương Tuyết lại đặt tay lên vai của nàng, nói với vẻ thương tiếc: “Khổng Tử, trấn định chút đi! Chúng ta biết, đây là chuyện mà người không cách nào đối mặt, cũng không muốn đối mặt sự thật, nhưng người thủy chung phải đối mặt với sự thật này - người thật sự là lần thứ ba trong Hắc Đồng Luân Hồi - kiếp thứ ba!”

Sinh thứ ba? Là sinh thứ ba, sau khi Khổng Tử nghe xong, tóc tai trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Hương Tuyết mặc dù đã giải thích:

“Khổng Tử, người có biết trên đời này từng có một nam tử tự xưng là “Thần” đạt tới trường sinh bất tử không? Tuy nhiên, chủ nhân “ma” của chúng ta lại hơn hẳn một bậc, bởi vì chủ nhân của chúng ta đã không cần giam cầm sinh tử. “Nó”, đã ngộ ra một bộ phương pháp khổng chế luân hồi chuyển sinh. “Hắc độ sinh!”

Hương Tuyết nói xong, ánh mắt bất ngờ nhìn về phía con mắt màu đen thứ nhất, rồi mới tiếp tục nói:

“Hình như khuôn mặt của con mắt đen cầm đầu kia, chính là hình ảnh năm mươi năm trước của con mắt đã gặp nguy hiểm tới diệt môn kia; năm đó cô ấy được chủ nhân chúng ta cứu về, đã không còn một hơi thở, không cách nào giữ được mệnh lệnh, chủ nhân đã nhất định thi hành “Vô Thượng Ma công” nó tu luyện “Lục Đại Độ” trong “Hắc độ”. Đó là “Độc độ” của hắc, đó là một bộ pháp thuật luân hồi chuyển sinh, khiến cho cô gái khác chuyển sinh thành pho tượng Hắc Đồng...”

Hương Tuyết vừa nói, vừa nhìn lại bức tượng con mắt màu đen thứ hai, thần sắc có chút thê thảm:

“Đáng tiếc, trải qua “hắn sống chuyển sinh” hắc đồng, chỉ có thể tiếp tục sống hai mươi năm, một năm trôi qua, thiên địa đen tối lại phải chết một lần nữa. Lần này thấy nàng liên đầu sinh biến đổi, trở thành hương tuyết, cũng tức là hôm nay hiện tại ở chỗ người ta...”

Những lời Hương Tuyết nói ra càng lúc càng hoang đường vô căn cứ, phảng phất như đang nằm mơ nói một người si nói mộng; Khổng Khổng Chỉ trừng mắt nhìn nàng, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

“Thế nhưng, hai mươi năm trôi qua như nước chảy, thoáng cái, Hắc Đồng tử kỳ lại lần nữa tới.

Lần này, cuối cùng Hắc Đồng cũng lựa chọn người năm đó tám tuổi để đầu nhập vào cơ thể.

Cuối cùng, nàng đương nhiên biến thành người, mà người cũng biến thành Hắc Đồng mà chúng ta tự đắc – kiêu ngạo!”

Khổng Từ toàn thân đã phát run, ghen hòng nhìn chằm chằm vào Hương Tuyết trước mắt, giống như đang nhìn một tên điên đang lầu bầu lầu bầu, nàng nói như đứt quãng: “Ta... Không rõ... Bạch!”

“Vì sao... Hắc Đồng... Sẽ chọn... Ta... Là... nàng... Tá thể?”

Hương Tuyết đáp: “Đó là một nguyên nhân tương đối phức tạp, nhưng tạm thời ta vẫn chưa thể nói cho người biết; ta chỉ có thể nói cho người biết, nguyên nhân này có liên quan đến tổ tiên đời thứ mười của người.”

A? Nguyên lai Hắc Đồng chọn Khổng Từ làm tá sinh, là vì tổ tiên đời thứ mười của Khổng Từ. Khó trách Văn xấu biết tổ tiên đời thứ mười của Khổng Từ là thần thánh phương nào, ngay cả chủ nhân của Hắc Đồng cũng không thể không đích thân giảng lâm.

Xem ra, tổ tiên đời thứ mười của Khổng Từ đúng là một bí mật khá quan trọng.

Hương Tuyết lại nói: “Tuy nhiên, ngoại trừ bởi vì tổ tiên của người, Hắc Đồng chọn người, cũng bởi vì lúc người tám tuổi,

thật sự là dân gian bi thảm đáng thương, nàng không đành lòng nhìn thấy một nữ nhân đáng thương như người chết thảm như vậy, mới có thể biến thành cùng một người, một mục duy trì tính mạng con người...”

“Chỉ là, thân thể của người xác thực không phải là một khối tài liệu tốt để tập võ, hơn nữa thân thể yếu nhiều bệnh, Hắc Đồng nếu muốn biến thành cùng một người, cũng cần phải bỏ ra lực lượng xa xỉ khắc phục bản thân người không đủ. Nàng là một người như vậy, mọi người càng cho rằng khó cứu, nàng lại khẳng khẳng muốn cứu; mà Vận Mệnh càng là người bi thảm, nàng càng không phải không cứu được! Tựa như —— người!”

Nghe đến đây, Khổng Tử vui vẻ nhớ lại, Hắc Đồng trong mộng từng cay độc nói với nàng, người khắp thiên hạ đều có thể mắng nàng là ma nữ, thúc đẩy Khổng Tử không được! Đến lúc này, Khổng Tử rút cuộc hiểu ra Hắc Đồng quan tâm đến lời nói của nàng như thế!

Đơn giản là, tuy nàng lợi dụng Khổng Tử để tái sinh, nhưng mà Khổng Tử cũng là bởi vì nàng có thể kéo dài tính mạng, nói cho cùng, nàng cùng nàng, một mực răng tương liên, một hơi tương quan, môi hàn, liền có thể sẽ - Xi vọng!

“Nhưng...” Trong vận rủi Khổng Tử vẫn không quên hỏi:

“Ta... thủy chung là ta, Hắc Đồng thủy chung... Là Hắc Đồng! Ta có... Tư tưởng của ta... tính cách, tuyệt không giống với tính cách phóng khoáng của Hắc Đồng, ta, ta và nàng, sao có thể biến thành... cùng một người?”

“Đây chính là chỗ huyền diệu “hắn sống nhờ” của chúng ta!” Hương Tuyết một mặt trả lời, trong con ngươi lại nổi lên một mảnh lầy chủ làm hào:

“Sau khi hắn sinh ra làm cho người chết sống lại, linh hồn của hắc đồng chuyển sinh, cùng với linh hồn của linh hồn bị “người chuyển sinh” hợp lại làm một, cùng nhau ở trong cùng một thân thể...”

“Cùng tồn tại!”

Cái gì?

Khổng Tử Ngôn nói, nhất thời lú lẫm:

“Cùng... tồn tại?”

“Vậy chẳng phải là nói, ta... Trong cơ thể, có...”

“Hai linh hồn sao?”

“Đúng vậy!” Hương Tuyết cười khỏ đáp: “Đây chính là lý do vì sao tất cả mọi người đều không mơ thấy Hắc Đồng, nhưng chưa từng thấy qua con Hắc Đồng, sẽ mơ thấy nguyên nhân chân chính của Hắc Thiên trong mộng! Người và nàng: Lúc Hắc Đồng chiếm lấy thân thể của người, người sẽ không bao giờ nhớ rõ nàng đã từng dùng cơ thể của người để làm cái gì, giết cái gì mà chết!”

Khổng Tử chợt nghe Hương Tuyết giải thích, một búi tóc màu hồng đã hóa thành tro tàn; bà bỗng tỉnh ngộ, vì sao Hắc Đồng lại không báo mộng cho bất cứ ai, mà cứ cố tình hướng về giấc mộng của bà?

Bởi vì, linh hồn Hắc Đồng luôn ký kỳ ở trong cơ thể nàng, nói mời Sở, thật ra Khổng Tử đang mơ thấy chính mình mà thôi, bởi vì Hắc Đồng đã trở thành nàng, nàng cũng đã trở thành Hắc Đồng!

Cái gọi là quan hệ thân thiết hơn cả thân nhân, nguyên lai là quan hệ hai người song hành, sinh tồn lẫn nhau.

Còn nữa, Khổng Tử dần dần minh bạch, vì sao mỗi lần thiên hạ xuất hiện, Hắc Đồng, nàng đều không có mặt; chỉ vì nàng và Hắc Đồng căn bản là cùng một người, nàng không thể xuất hiện cùng lúc với Hắc Đồng, chỉ có thể ngất xỉu sau khi xuất hiện với Hắc Đồng, không còn nhớ nổi chuyện trước kia.

Nhưng...

Khổng Tử vẫn còn một số chuyện không hiểu được. Nàng nơm nớp lo sợ hỏi: “Nhưng, ta... Võ nghệ tầm thường, dải lụa đen... Lại có thể đối nghịch cùng với Kinh vương... là kẻ địch, điều này... làm sao có thể? Ta làm sao... có khả năng... là lực lượng tử vong?”

Hương Tuyết nói: “Chuyện này có gì kỳ lạ đâu, Khổng Tử, kỳ thật trong cơ thể người, xưa nay luôn ẩn giấu rất sâu năm thành lực lượng tử vong của Hắc Đồng, chỉ là người không hiểu cách sử dụng lực lượng này như thế nào, mới không phát giác ra mà thôi; người còn nhớ vì nóng lòng đi cứu Nhiếp Phong, người vô tình sử dụng lực lượng tử vong của Hắc

Đồng, giúp Nhiếp Phong chặn lại một chương đoạt mệnh hùng bá của cường giả đương kim giang hồ không?”

“Vốn người nên có được mười thành sức mạnh tử vong, nhưng người đã muốn sống lại thiên hạ, vì chân khí trong cơ thể thối yếu nên phát giác cho hùng bá, cho nên Hắc Đồng chỉ để lại cho người năm thành lực lượng, đề phòng vạn nhất.”

Thì ra là thế! Chỉ là Không Từ vẫn không rõ ràng cho lắm:

“VẬY... Năm phần lực lượng còn lại của Hắc Đồng đi đâu?”

Hương Tuyết chỉ cười nhạt một tiếng, rồi vỗ vụn, ở một góc tối nào đó trong động tuôn ra một vật thể!

Đó là một vật thể đen kịt, màu đen như ác ma, màu đen như hắc đồng, toàn thân đen kịt như hắc y.

Hắc Vương!

Từ góc tối nhào ra, rõ ràng là con dơi có cặp mắt màu đen đi theo hắn - Hắc Vương!

Hắc Vương hiện ra, Không Từ giật mình tại chỗ, nhưng càng làm bà ta kinh ngạc hơn, chính là Hắc Vương tựa hồ thật sự coi Không Từ là chủ tử Hắc Đồng, vô cùng thân thiết đặt mình vào bờ vai của bà ta.

Tuy nhiên cái câu nói kia của Hương Tuyết còn chưa tới mức khiến Không Từ giật mình, nhưng nghe Hương Tuyết cười quỷ dị: “Ui, Từ, người đã muốn biết năm thành lực lượng tử vong còn lại của Hắc Đồng ở đâu, vậy để ta nói cho người biết, năm thành lực lượng còn lại của Hắc Đồng đang đứng trên vai người...”

“Trên người Hắc Vương!”

“Hắc... Vương thân... lên? Cái này... có thể... sao?”

Không Từ ngây dại, trên thực tế, nàng đã từng tưởng tượng, một đôi động vật cũng có võ công sao?

Hương Tuyết vừa cười vừa nói: “Có gì mà không được? Không Từ, quên đi dơi cũng giống như người, là động vật có máu thịt; sức mạnh thần tử của Hắc Quát, diễn sinh từ “Lục Đại Ma độ” trong “Lục Đại Ma độ” của chúng ta!

“Mà “Lục đại ma độ” của chủ nhân chúng ta, kỳ thật là một loại ma công vô thượng có thể do người khác truyền kết thành, có một loại huyết nhục khác. Hắc Đồng mỗi lần luân hồi tái sinh, đều là trước công lực toàn thân, từ đại hạn trước mắt sắp sửa hao tổn thân thể, chuyển gả vào trong cơ thể Hắc Vương, sau đó một người khác chuyển sinh làm mới, đem lực lượng từ vong của nó hấp thu ra khỏi cơ thể Hắc Vương, một lần nữa trở thành nữ tử thần tử lực vô cùng!”

“Mà để che dấu thân phận cho thiên hạ, mỗi lần Hắc Đồng mượn thân thể của con xuất hiện, đều đem năm phần lực lượng của bản thân truyền về trên người Hắc Vương, để tránh bị người ta phát hiện ra trong cơ thể con ẩn chứa ma công đáng sợ...”

Thật sự là nhìn mà than thở! Không thể tưởng được trên đời lại có một loại võ học không thể tưởng tượng như vậy - “Lục đại ma độ”! Khổng Tử thâm nghĩ, không hề trách lúc trước kinh ngọc tiến đến giết nàng, Hắc Vương cản cổ nàng, tin tưởng Hắc Vương một lòng hộ chủ, muốn đem năm thành công còn lại vận sức ném về cho nàng, trợ giúp nàng giải vây; chỉ vì trải qua một khi Vương giết chết Khổng Tử, cho dù là giết chết con người, cũng khó trách được kinh vương không chịu buông tha Khổng Tử! Hắc thì phải giết Khổng Tử để làm thất bại hắc đồng tử!

Chỉ là, việc khiến người khác than thở không thôi, chẳng những là thần công “Lục Đại Ma độ”, mà là chủ nhân của người sáng chế ra thần công này - Hắc Đồng!

Chủ nhân của nàng không chỉ có thể điều khiển luân hồi trên bàn tay, càng là thân mang kỳ công hãn thế, xem ra, chủ nhân hắc đồng nếu muốn tung hoành ngang dọc trên thế gian, căn bản sẽ không có bất cứ khó khăn gì!

Bang chủ của Khổng Tử hùng bá, nếu so sánh cùng chủ nhân của Hắc Đồng thì quả thực như là một đứa trẻ sơ sinh vừa học được về bộ!

Nhưng mà, vì sao một Ma giả nhân gian đặc sắc tuyệt luân lại cam nguyện tự xưng là ma? Mà không tôn mình là Thần? Vì sao cho dù có thần công vô địch nhưng vẫn cam nguyện ẩn

núp, không thấy mặt trời, từ đầu đến cuối đều không có tiếng tăm gì?

Trong đó liệu có một số người không cam lòng bất bình, cũng nguyên nhân không đủ vì người ngoài, thậm chí là buồn bã?

Khổng Tử lần này cũng không hỏi, bởi vì nàng biết vô luận mình truy hỏi như thế nào, Hương Tuyết cũng sẽ không đáp; nàng chỉ nghe thấy Hương Tuyết nói tiếp một cách vô cùng thừa thớt:

“Kỳ thực, tam đại “nhân hình hóa thân” dưới tay chủ nhân chúng ta chính là Hắc Đồng, Kinh Vương, Tuyết Đạt Ma, tất cả đều không khác nhau; bọn họ đều là dựa vào thân thể một ít người sắp chết, luân hồi vô hạn, tái sinh; mà Bạch Vương đứng trên Tuyết Đạt ma và trên vai Kinh Vương cùng “Hồng Vương”, hai người trong lúc chuyển sinh, mượn công lực truyền cho thân thể mới., Đương nhiên, đối với Tuyết Đạt cùng Hắc Đồng mà nói, Bạch Vương và Hắc Vương không chỉ là công cụ của hai người bọn họ, cũng là bằng hữu của hai người họ luân hồi tái sinh kiếp sống tịch mịch; chỉ có Thị Võ Thành Kinh Vương, hẳn mới có thể coi Hồng Vương là công cụ làm công cụ, hẳn căn bản không cần bạn bè, “Võ”, đó là mong muốn cả đời của hắn, câu trả lời, bằng hữu cả đời...”

Hương Tuyết Ngôn có ý than thở, xem ra nàng cũng vì Kinh Vương mà đi đường không nên cảm thấy tiếc hận.

“Nhưng, Hắc Đồng... từng ở trong mộng... đề cập với ta, ta... là chủ nhân các người khao khát —— đôi mắt ác ma, nếu ta đã là hắc đồng mượn xác, vì sao lại là mắt ác ma? Rốt cuộc đôi mắt ác ma là cái gì?”

Lần này Khổng Tử đã hỏi đúng rồi! Hương Tuyết từng đề cập cho nàng về truyền thuyết “Ác ma chi nhân” kia với Phong Vân và nàng; truyền thuyết nói rằng chủ nhân của bọn chúng là “ma”, cần phải tìm lại đôi mắt đã mất đi của ” Ác Ma Chi Nhân” mới có thể nghịch chuyển con mắt không chịu nổi này qua nhân gian, biến thành một kỷ nguyên mới trong nhân gian.

Cái gọi là không huyết tới gió, chưa chắc không có nguyên nhân, đã có một truyền thuyết như vậy, có lẽ truyền bá này cũng có một ít thành phần đáng tin; nhưng lần này hương tuyết lại không e ngại chút nào, trực tiếp trả lời: “Khổng Tử, linh

hồn hắc đồng ẩn nấp trong cơ thể người, tuyệt đối không lừa người; mặc dù người có một thân phận là Hắc Đồng, nhưng “con mắt ác ma” mới thật sự là thân phận chính thức của người; mới là chân chính chân chính...”

“Linh hồn!”

“Mà con mắt của người lại là ác ma, cũng là có liên quan tới tổ tiên đời thứ mười của người!”

Lại là tổ tiên đời thứ mười của Không Từ? Không Từ sau khi nghe vậy càng phát tài, hỏi: “Vì sao... ta sinh ra để làm ác ma chi nhãn, có quan hệ với... Tổ tiên đời thứ mười của ta, lẽ nào... tổ tiên của ta cũng giống như các người, là... ác ma?”

Hương Tuyết chỉ lắc đầu cười yếu ớt:

“Đây là quan hệ phức tạp, tạm thời người đừng nên biết thì hơn. Có điều, lần này Hắc Đồng trong cơ thể người cố ý dẫn dắt tình cảm “Đạt Ma” cùng với người tới Thiếu Lâm, đó là hi vọng chân linh trong đôi mắt “Ác ma” này của người trở về, để thúc đẩy kế hoạch ma độ chúng sinh của chúng ta!”

“Chân linh trở về?” Không Từ kinh hãi:

“Ta... Ta không hiểu! Nếu trong cơ thể ta vẫn cất giấu linh hồn của Hắc Đồng, linh hồn Hắc Đồng kia có thể thao túng hoạt động của ta, bất cứ lúc nào cũng có thể đi theo, cũng có thể âm thầm dẫn thân thể ta tới Thiếu Lâm. Vì sao các người phải như diễn trò huy động chúng, nhất định phải Phong thiếu gia và Vân thiếu gia cùng ta đến Thiếu Lâm này?”

Hương Tuyết thở dài: “Bởi vì còn chưa đến lúc người hoàn toàn biến về con mắt của ác ma, hơn nữa, phong vân trong kế hoạch lần này của chủ nhân cũng là nhân vật không thể thiếu, có tác dụng cực kỳ quan trọng.”

“Không Từ, tuy rằng trừ linh hồn của Hắc Đồng, linh hồn của người chính là “Ác ma chi nhãn” mà chủ nhân chúng ta khao khát, nhưng người là đôi mắt ác ma chưa hoàn chỉnh.”

“Vì sao... ta lại không có con mắt ác ma hoàn chỉnh?”

Hương Tuyết âm thầm đáp: “Bởi vì trước kia người chưa từng đối mặt với tử địa, Hắc Đồng cũng chưa từng mượn thân thể của người chuyển sinh; khi đó dù người tuổi còn nhỏ nhưng

trên người lại có một loại lực lượng có thể giúp chủ nhân chúng ta hoàn thành kế hoạch ma độ chúng sinh. Đáng tiếc, sau này người gặp phải thảm biến., Gần như tử địa, càng mất đi ký ức người nên có, lực lượng nên có mới có thể trở thành đôi mắt ác ma hoàn chỉnh; kế hoạch chủ nhân Ma độ chúng sinh, cũng bởi người trở nên không hoàn chỉnh mà tạm thời gác lại, cho nên “Nó” vẫn một mực, chờ người có thể trở lại đúng thời cơ...”

“Bây giờ người đã mười chín tuổi, cũng đã đến thời cơ tốt nhất để người khôi phục thân phận con mắt ác ma! Cũng chính vì thế, người nhất định phải cùng phong vân tiến lên Thiếu Lâm; ở nơi nào, người sẽ tìm lại sức mạnh thật sự của người trong mắt ác ma. Đợi Chân Linh trở về, trở thành đôi mắt ác ma danh xưng với thực, hỗ trợ chủ nhân hoàn thành “ý nguyện vạn thế” của nó!”

Nghĩ cũng đúng! Không Từ âm thầm suy đoán, đích xác! Toàn bộ tám tuổi trước, nàng xác thực ngay cả một chút ấn tượng cũng không có! Nếu là trẻ con bình thường, chung quy cũng nên có một ít hồi ức thời thơ ấu chứ? Nàng thậm chí ngay cả thân sinh mẫu thân của mình, cũng không nhớ rõ là như thế nào!

Hơn nữa, nếu như đúng như lời Hương Tuyết nói thì lúc nhỏ nàng đã từng trải qua một hồi chuyện xưa rất bi thảm.

Cuối cùng sẽ tới gần tuyệt cảnh. Như vậy, Không Từ cuối cùng minh bạch, vì cái gì lấy Hắc Đồng lại lựa chọn thân thể của nàng tái sinh?

Con ác ma mà Không Từ là con mắt mà chủ nhân nó khao khát! Hắc Đồng đương nhiên sẽ không để cho chủ nhân nó muốn có được con mắt ác ma chết thảm. Nó lấy linh hồn của mình đầu thai vào trong cơ thể Không Từ, một mực dùng sức mạnh thần bí của nó kiệt lực duy trì sinh mệnh của Không Từ, bảo hộ Không Từ, chính là tạm thời không để ác ma con chết đi, Hắc Đồng đối với chủ nhân sự trung thành thật sự đáng khen ngợi!

Nhưng nói trở lại, mặc dù sau khi giải thích toàn bộ câu chuyện tình kinh hương tuyết, hôm nay hồi tưởng lại từng nhiều chi tiết phát sinh trước kia, Không từ cũng cho là

toàn bộ hợp tình hợp lý! Nhưng, ở trong lại có một khúc mắc hoàn toàn không hợp tình hợp lý nhất.

Cũng chính là một cái hoàn quan trọng nhất! Chính là cái này tại nhân gian, thật sự có một loại thần công “hắc sinh độ”, có thể tùy ý khống chế luân hồi, làm một cái chết hơn năm mươi năm linh hồn hắc đồng, nhiều lần chiếm dụng thân thể người sắp chết, để chuyển sinh?

Nghe nói vẫn là vô cùng hoang đường! Khổng Tử thâm tín, luân hồi tái sinh, chỉ hợp với những quỷ quái huyền huyền trong dân gian miêu tả xuất hiện, tuyệt đối không nên phát sinh trong giang hồ khoái ý ân cừ!

Đây đã vượt qua phạm trù tổng hợp võ nghệ tu luyện!

Cho dù khuôn mặt Hương Tuyết trước mặt hoàn toàn không giống như đang nói dối, cho dù chủ nhân của con mắt đen tự xưng là ma, ma giả có thể thực sự có bản lĩnh kỳ lạ mà phạm nhân không thể lý giải. Nhưng mà, thử hỏi lại, Khổng Tử sao có thể tin rằng mình có hai thân phận kinh người - đôi mắt ác ma và con người đen?

Thử hỏi, nàng làm sao có thể tin rằng, bản thân nàng lúc né tránh trong trạng thái tinh thần mà không tự chủ được, mà con người màu đen lại ẩn núp ở trong cơ thể của mình, linh hồn chiếm cứ, mặc áo đen cùng mặt nạ sắt, lặc mình biến đổi, lặc mình biến đổi, hóa thân thành nữ tử tử tử thần chết của Vô Úy Chính đạo, từng là người quan trọng nhất trong cuộc đời nàng, Phong thiếu gia và Vân thiếu gia chu toàn?

Hương Tuyết nhìn thấy gương mặt Khổng Tử tràn đầy vẻ hoang mang, không khỏi nói: “Khổng Tử, ta biết ngươi có lẽ không thể tin tưởng mỗi một câu nói vừa rồi của ta! Nhưng không quan trọng, dù sao ta cũng chỉ nói cho ngươi biết mà thôi, cũng không muốn ngươi tin tưởng. Nhưng nếu như mình đã vô tình cho ngươi một cái bí động như vậy, ta cũng sẽ không để ngươi rời đi như thế...”

Khổng Tử kinh ngạc:

“Ngươi... Ngươi muốn như thế nào?”

Hương Tuyết nói: “Không cần quan tâm! Ngươi là đôi mắt của ác ma mà chúng ta coi trọng, còn mượn nhờ Hắc Đồng, ta sẽ

không làm người bị thương.”

Nói xong y liếc xéo qua Không Từ:

“Ta sẽ dùng một loại thủ pháp điểm huyết mà chủ nhân ta truyền cho người, để người tạm thời quên đi tất cả những gì chứng kiến trong đêm nay, sáng mai phải ngoan ngoãn và phong vân ——”

“Cùng lên đường thôi!”

Tiếng nói còn chưa dứt, Hương Tuyết dịu dàng khẽ quát một tiếng, ngón trở ở đầu ngón tay phải đâm một cái, đầu ngón tay bỗng dựng bốc lên một cỗ lam khí, chỗ đầu ngón tay trực chỉ, đúng là của Không Từ - Thiên Linh!

Không Từ cả kinh. Vốn một chỉ này của Hương Tuyết cũng là vì muốn nàng ta tạm thời quên đi chuyện đêm nay, nàng ta vốn không cần tránh. Nhưng nếu nàng ta đã vạch mặt một phần chân tướng, tốt xấu gì cũng cần phải trở về nói cho Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, rồi bàn bạc kỹ hơn.

Nghĩ đến đây, Không Từ vội vàng bứt ra chậm chạp, riêng nàng lúc này vẫn không biết làm thế nào để có thể sử dụng con mắt màu đen ký gửi vào trong cơ thể mình, rút ra chỉ tập qua hoa quyền của Nhiếp Phong giáo, thân hình tất nhiên không nhanh bằng Hương Tuyết, mắt thấy Thiên Linh chỉ vị sắp đánh trúng nàng...

Không ngờ ngay lúc này sét đánh không kịp bưng tai, âm thanh “Bốp bốp” vang lên, chân của một người, đã kịp thời thay Không Từ đỡ đòn này - Tia chớp một tiếng.

Đơn giản là chân của người tới kia thậm chí còn nhanh hơn cả tia chớp.

Chính bởi vì chân hắn còn nhanh hơn tia chớp, cho nên sau khi hắn cản chiêu thay Không Từ, lời hắn muốn nói vừa rồi “Trước” sau” đến, nhưng nghe thanh âm của hắn lúc này mới truyền vào trong tai mọi người:

“Hương Tuyết! Người không cần đề phòng Không Từ sẽ nói cho chúng ta biết chuyện đêm nay!”

“Bởi vì ta và Vân sư huynh, vừa rồi đã ở ngoài động...”

“Nghe rõ ràng!”

Hương Tuyết và Khổng Từ không khỏi định thần nhìn lại, chỉ thấy trong động bỗng nhiên nhiều thêm hai người!

Một người vừa rồi chính là Nhiếp Phong vừa mới dùng chân đỡ chiêu!

Một người khác, chính là người đang đứng ngoài cửa động lạnh lùng nhìn về phía Hương Tuyết ——

Bộ Kinh Vân!

Hóa ra Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đuổi theo Hắc Đồng không thu được, vốn đã từ bỏ dự tính, lúc độn về phòng, hai người đã qua phòng ngủ của Khổng Từ, nhưng thấy trong phòng ngủ của hắn mở rộng ra, Khổng Từ lại chẳng biết đi đâu, trong lòng hai người không khỏi sinh ra điểm khả nghi.

Vì vậy hắn lại lần nữa tìm kiếm tung tích Khổng Từ, trong lúc vô tình phát hiện cửa Hương Tuyết cũng khép hờ, rồi tiếp tục ngòai xỏm phát hiện trong phòng có một con đường bí mật...

Hai người đều lần theo bí đạo tìm đến bí động dưới lòng đất này, mà lại âm thầm đem Hương Tuyết đặt ở ngoài động nói với Khổng Từ, nghe được rõ ràng rành mạch!

Phong vân hiện ra, hương tuyết vẫn khí định thần nhàn, cười nhẹ, tuyết đôi không giống như lâm đại địch:

“Thật không rõ! Vì sao những du hiệp giang hồ mà dân gian lưu truyền chuyện giang hồ, mỗi khi khẩn trương đều có anh hùng hiện thân cứu giúp những hồng nhan kia?”

Bộ Kinh Vân đứng ở cửa động đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi nhảm chán của Hương Tuyết, Nhiếp Phong lại giơ tay ngăn trước Khổng Từ, một mặt ý đồ che chở Khổng Từ, một mặt mỉm cười đáp: “Hương Tuyết, ngươi thật biết nói đùa! Nhưng mà..., Vừa rồi đại đa số lời ngươi nói cùng với việc Khổng Từ Chi thân phục sinh, nghe nói cũng giống như lừa gạt đứa bé ba tuổi, Khổng Từ chỉ là nhất thời tâm hoảng ý loạn mới không biết có tin hay không. Trên thực tế, câu chuyện mà ngươi kể cũng không đủ để khiến người ta tin tưởng.”

Ánh mắt Hương Tuyết lưu chuyển, cười xảo diệu:

“Nhiếp Phong, ý của ngươi là nói ngươi và Bộ Kinh Vân đều sẽ không tin Khổng Từ chính là Hắc Đồng?”

Nhiếp Phong quay đầu nhìn bộ kinh vân, gật đầu đáp: “Người chỉ là cố lộng huyền hư, nhưng không có chứng cứ hữu hiệu!”

Gã nói xong, gã quét mắt nhìn bốn con mắt đen bị tháo mặt nạ xuống:

“Tứ tôn Hắc Đồng này, mặc dù có một tôn khuôn mặt giống Khổng Tử như đúc, nhưng có thể là bởi vì trong lòng các người có mục đích nào đó, mới cố ý đem khuôn mặt của Khổng Tử biến thành hình tượng Hắc Đồng, khiến cho nàng tin tưởng Hắc Đồng trong cơ thể mình thật sự cất giấu linh hồn mà thôi...”

Qua Nhiếp Phong nói như vậy, Khổng Tử đứng sau lưng y, thoáng chốc như bị cảnh tỉnh đầu, tỉnh táo lại!

Đúng vậy! Vừa rồi cô nàng nhìn thấy dung mạo đệ tứ Hắc Đồng giống như đang kinh hoảng thất thố, không hề suy xét, thật ra gương mặt Hắc Đồng là do người ta điêu khắc, thậm chí điêu khắc thành phong vân cũng chẳng có gì lạ, nhưng điều này cũng không thể chứng minh đầy đủ, phong vân chính là Hắc Đồng!

Thế nhưng ánh mắt Hương Tuyết lại không giống như đang nói dối, nàng nói: “Nhiếp Phong, mặc dù lời nói của người thành lý. Nhưng thật ra ta cũng không cần cố lộng huyền hư, hơn nữa, người cho rằng nếu như ta thật sự cố lộng huyền hư thì có mục đích gì?”

Nhiếp Phong lắc đầu:

“Ta không biết! Ta chỉ biết một điều!”

“Chính là vô luận như thế nào, Khổng Tử của chúng ta, tuyệt đối không có khả năng là Hắc Đồng bán nhân bán ma của các người! Trên đời này, căn bản liền dịch chuyển có chuyện mượn xác chuyển thể như vậy mới là chuyện hoang đường; Khổng Tử, vẫn là bằng hữu tốt nhất của chúng ta - Khổng Tử!”

Nói cho cùng, Nhiếp Phong tuyệt đối không tin Luân hồi tái sinh, càng không tin Khổng Tử sẽ là hắc đồng, thật ra chính bản thân hắn cũng không tin đây là sự thật, hắn vẫn đang cực lực giữ gìn Khổng Tử; Khổng Tử thấy Nhiếp Phong coi mình

là bằng hữu quan trọng như thế, một trái tim lại càng cảm kích vạn phần.

Chỉ có Bộ Kinh Vân vẫn đứng thật xa, lẳng lặng nhìn Nhiếp Phong và Hương Tuyết đang giằng co. Cho đến bây giờ, mặc dù gã vẫn từ chối cho ý kiến, nhưng ánh mắt lại đang trầm tư.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại, những lời mà Hương Tuyết vừa mới nói cũng không phải hoàn toàn là nói lung tung; nàng nói Hắc Vương cũng mang theo sức mạnh tử vong một nửa hắc đồng, bộ kinh vân liền tin tưởng không chút nghi ngờ!

Hắn ta từng giao thủ với Hắc Vương trong thiên hạ, mà còn là đánh ngang tay!

“Nhiếp Phong, ngươi thật không tin?” Hương Tuyết ngưng mắt nhìn chăm chú Nhiếp Phong, tự nhiên cười nói.

Nhiếp Phong cũng nhìn thẳng vào nàng, nghiêm mặt đáp: “Nếu như ta tin tưởng Hắc Đồng đã mượn thân thể Không Từ chuyển sinh, cũng phải tin tưởng ta, chủ nhân của các người xác thực là người có thể khống chế người chết mà hồi sinh - Ma. Nghe nói so với vị Thần trường sinh bất tử kia càng không thể tưởng tượng nổi, ta tuyệt không tin! Chủ nhân của các người nhiều lắm cũng chỉ là một tuyệt thể cao thủ mà người thường không cách nào tưởng tượng được mà thôi, tuyệt đối không thể là ma thật sự!”

Hương Tuyết sâu kín thở dài:

“Ai! Khó trách chủ nhân thường nói, đạo lý nhân gian, nói dối dễ khiến người ta tin tưởng hơn; không ngờ được một phen nói thật, cũng không chịu nổi lòng tin như vậy: Chỉ là, Nhiếp Phong, bất luận ngươi tin lời ta hay không, ngươi vẫn nhất định phải tin.”

Nhiếp Phong nghe lời ấy, lập tức ngưng thần đề phòng:

“Vậy thì phải xem ngươi làm thế nào để khiến ta tin tưởng rồi.”

Hương Tuyết tràn ngập thâm ý nói: “Muốn ngươi nhập tình, còn không cần ta!”

“Không Từ là người ngươi tín nhiệm nhất, nàng sẽ lấy phương pháp độc hữu của nàng——”

“Đã cho ngươi nhập tín!”

Nhiếp Phong không khỏi bật cười, nghĩ thầm Hương Tuyết không khỏi nói càng lúc càng trống rỗng, nhưng gã lập tức nghe thấy Bộ Kinh Vân xa xa phía sau gã, đột nhiên quát một tiếng:

“Nhỏ!”

“Tâm!”

Cẩn thận? Hẳn vì hỏi phải cẩn thận? Nhiếp Phong lập tức cảnh giác, nhưng đã quá muộn!

Hơn mười âm thanh “Phốc phốc phốc” vang lên, hơn mười đại huyết trên người hắn nhanh chóng bị người dùng trọng thủ nhanh chóng niêm phong, không thể động đậy tại chỗ, bao bọc tâm can bị lộ trên vai, cũng đồng thời bị người ta cướp mất; người của hắn cũng bị người thuận thế đẩy về phía Hương Tuyết, Hương Tuyết cũng không làm lơ màn thầu, tay phải cầm chặt cổ họng Nhiếp Phong, giữ chặt gã!

Không ngờ tới Nhiếp Phong lại nổi tiếng nhanh chóng như vậy, hôm nay trong nháy mắt bị người ta nhanh chóng chế ngự, nhưng người này vừa ra tay đã chế trụ Nhiếp Phong, trừ vì người này cực nhanh, cũng bởi vì đây là một người Nhiếp Phong chắc chắn sẽ không hoài nghi - Khổng Từ!

“Khổng Từ? Ngươi...”

Quả thực Nhiếp Phong không thể tin vào hai mắt mình, thế nhưng giờ phút này toàn thân gã không cách nào nhúc nhích, càng bị Hương Tuyết nắm chặt binh khí, gã không thể không tin!

Bộ Kinh Vân vừa nhắc nhở Nhiếp Phong “Cẩn thận”, thân hình đã như mũi tên đi ra, từ đầu đến cuối không kịp, mắt thấy Nhiếp Phong đã lao tới, chỉ có thể nhíu mày dừng bước.

Nội phủ lúc sinh ra, không thể tin vào sự thật mà không chỉ có Nhiếp Phong, còn có một người vừa mới ra tay đối phó với Nhiếp Phong - Khổng Từ!

Chỉ thấy Khổng Từ kinh hoàng nhìn tay phải đang khóa chặt huyết đạo Nhiếp Phong của mình, tay phải của nàng vẫn giữ

cái bọc tinh thần bao bọc Đạt Ma kia, nàng liều mạng lắc đầu kinh hô:

“Không! Không! Không! Không có khả năng!”

“Ta... Ta sao có thể ra tay hại... Phong thiếu gia? Ta... Sao có thể ra tay hại... Hắc?”

“Trời ạ! Ta... Thật sự còn là ta... chính mình sao? Vì sao... ta đã không thể khống chế... chính mình?”

Bất kể Khổng Từ như thế nào cũng không tin, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cũng chính tai nghe thấy, vừa rồi ra tay thật sự là - nàng!

Đang lúc mọi người lo lắng, chuyện càng kinh người đã xảy ra: Hách Thính nghe trong động có một thanh âm khác vang lên, đáp lời Khổng Từ: “Khổng Từ! Người sao lại khủng hoảng như vậy? Là sợ mình hại Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân sao?”

“Hắc hắc! Người không cần hoảng loạn! Bởi vì người thật sự ra tay khống chế Nhiếp Phong không phải người, mà là ta...”

“Hắc! Đồng tử!”

Là thanh âm trầm thấp độc đáo của Hắc Đồng! Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân vừa nghe liền nhận ra!

Nhưng rốt cuộc thanh âm của Hắc Đồng này từ đâu vang lên?

Hai người bọn họ rất nhanh đã nghe được thanh âm phát ra, lời Hắc Đồng nói, thỉnh linh xuất phát từ đó.

Trong miệng Khổng Từ!

Chính Khổng Từ vô cùng kinh ngạc, nàng vạn liệu không tới, chính mình ngay cả nói chuyện cũng không cách nào tự khống chế, thanh âm hắc đồng tử trong miệng nàng phun ra, nàng thoáng như những người đưa “Quý” thượng thân kia, hoàn toàn không thể khống chế được, tùy ý để tà linh trong cơ thể muốn làm gì thì làm.

“Tại sao...có thể như vậy? Vân... Thiếu gia, Phong... Thiếu gia, chẳng lẽ... Ta... Ta thật sự là...”

“Hắc Đồng?”

Vấn đề của nàng, không ai có thể đáp lời! Cùng lúc đó, hai mắt Khổng Tử đột nhiên trợn trắng, khuôn mặt vốn đang sợ hãi không thôi, khóe miệng nổi lên một tia tà tiếu, hai mắt lúc trắng cũng khép lại.

Từ khi nàng mở mắt trở lại, hai mắt của nàng bỗng lóe ra một luồng hàn quang ăn mòn tâm hồn! Tà quang! Hung quang!

Cả người nàng phảng phất trong chốc lát đã thay đổi một người khác, dường như chỉ một thoáng đã thay đổi thành một thứ đủ giết chết cả thiên địa —— giết!

Người!

Võ!

Tức khí!

“Bụp” một tiếng! Hai tay Khổng Tử rung lên. Toàn thân gã bùng phát ra một đạo khí kinh mạnh mẽ vô cùng, nhất thời làm mái tóc buộc trên người gã tung bay, quần áo trên người cũng bị khí kinh chấn cho vỡ tan tành tại chỗ, dưới quần áo của nàng, rõ ràng đã sớm mặc một thân áo đen! Con mắt đen—— Chết! Thần! Chiến! Áo!

Trời cao! Không thể tưởng được, trong nháy mắt, người bình thường mà không chú mục Khổng Tử, sẽ biến thành một nữ tử tử vong chân đạp hồng trần!

Áo đen trên người nàng, chắc là sau ngày hội phong, chưa kịp cởi, đã khoác lên người y phục của Khổng Tử, để che giấu! Thậm chí ngay cả Khổng Tử cũng không biết!

Cho đến giờ phút này, Nhiếp Phong đã không thể tin sự thật Khổng Tử chính là Hắc Đồng! Khổng Tử trước mắt, mắt, tai, miệng mũi, mặt mũi, thân, tay chân, tất cả đều đang tản ra một cỗ khí tức vô địch hít thở không thông! Mặc dù nàng vẫn có một khuôn mặt Khổng Tử, nhưng, nàng đã không còn là Khổng Tử nữa! Tâm của Khổng Tử, tạm thời đã không biết kết cục của Khổng Tử!

Chỉ là Nhiếp Phong thủy chung không rõ, trong cơ thể một người, sao có thể chứa đựng hai linh hồn? Nhân gian này thật sự có một ma đầu trong ma, ngộ ra phương pháp khiến người chết mượn cơ thể để sinh ra?

Không! Cái này so với “Thần” trường sinh bất tử, càng khó khiến Nhiếp Phong tin phục! Hắn không tin! Nhưng mà hắn lại không nghĩ ra làm thế nào để giải thích sự thật Khổng Tử sẽ đột nhiên biến thành hắc đồng! Thậm chí bộ kinh vân một bên, tựa hồ cũng không cách nào nghĩ thông suốt huyền hư cố định này.

Khổng Tử không chỉ riêng âm thanh và thần sắc đột biến, ngay cả thái độ nói chuyện cũng biến thành cực kỳ ngông cuồng, ngông cuồng như đồng tử đen; nhưng nghe nàng cuồng ngạo mà nói: “Thế nào? Nhiếp Phong! Bộ Kinh Vân! Hai đứa con mẹ nó hôm nay chắc cũng nên tin vào con mẹ nó rồi chứ?”

“Món đồ chơi hắc đồng của ta ẩn nấp trong cơ thể Khổng Tử; chính là muốn kéo dài sinh mệnh là đôi mắt ác ma của nàng, bảo hộ cho đến khi nàng biến thành “Ác ma chi nhãn” lần thứ hai.”

“Vốn dĩ ta nên che giấu thân phận, cho đến khi hai người và Khổng Tử ít nhất là Lâm, nhưng bây giờ các người đã biết thân phận của ta và Khổng Tử là Nhị Linh Hợp Nhất, kế hoạch của chúng ta đã không thể không thay đổi!”

Thay đổi kế hoạch? Các nàng sẽ thay đổi kế hoạch như thế nào?

Cái này không biết là “Hắc Đồng” Khổng Tử ngửa mặt lên, miệng nói có ánh sáng bất ngờ hướng về phía Hương Tuyết nhìn một cái, nói: “Người, đi trước!”

Lời vừa nói ra, Hương Tuyết tựa hồ lập tức hiểu ý, gật đầu nói: “Được! Vậy người cẩn thận một chút, ta mang Nhiếp Phong đi trước!”

Dứt lời thân thể phát ra tiếng động, bỗng nhiên giương thân nhào nhanh về phía tấm gương lớn trong động!

Bộ Kinh Vân hơi sửng sốt, Ngu Hương Tuyết lại mang theo Nhiếp Phong đánh về phía gương đồng, lẽ nào gương đồng có điều huyền diệu khác?

Chưa kịp suy nghĩ, đáp án đã hiện ra! Chỉ thấy Hương Tuyết gần tới gương đồng, đột nhiên một chương đặt ở mặt ngoài gương đồng, không biết làm sao, gương đồng nhất thời bùng

lên một đạo ánh sáng đỏ rực, người của nàng đã mang theo Nhiếp Phong, đột nhiên xuyên vào trong gương!

Trời! Tình cảnh trước mắt cực kỳ khó tưởng tượng, nhưng không thể đi trên mây, lắng nghe một tiếng “Phục”, người hắc cũng dùng khí thể mức rượu bắn ra, lao thẳng về phía gương lớn!

Chỉ vì hắc đã hiểu, nếu muốn đuổi kịp Nhiếp Phong, có lẽ trước khi hồng quang trên kính biến mất phải tiến vào trong gương! Nhưng hắc đã quên, giờ phút này trong động, vẫn còn một người đủ ngăn cản đường đi của hắc!

Hắc Đồng!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lại là “Phục” một tiếng! Hắc Đồng đã như một cây hắc tiễn, ngăn trước cự kính, lập tức chặn đường bộ kinh vân! Tham Phương lập tức biến thành cục diện đối lập - song thần giằng co!

Hắc Đồng tà tiêu hô to:

“Thực sự là vọng tưởng! Bộ kinh vân, người có biết thế giới mà “giới chi kính” trốn về phía thế giới, chính là thế giới của “Ma” chúng ta! Đó là bí mật lớn nhất của chúng ta! Ta không cho người tiến vào lĩnh vực của chúng ta lúc này!”

“Một lát nữa linh hồn của ta sẽ trở lại trong cơ thể Khổng Tử, lòng tự trọng của Khổng Tử sẽ phục sinh lần nữa; Bộ Kinh Vân! Nếu người muốn điều tra bí mật của chúng ta, ta xem người vẫn theo phương pháp ta dạy người, mang theo Khổng Tử đã phục sinh lên Thiếu Lâm. Ở nơi nào, mới là chỗ cười tươi sinh thiết yếu của người.”

Bộ Kinh Vân thấy hồng quang trên gương đồng dần dần biến mất, nhưng không hề nóng nảy, chỉ cười lạnh:

“Ta, hình như đã không có quyền lựa chọn?”

Hắc Đồng không kiêng nể gì, cười nói:

“Người đúng là không còn lựa chọn nào khác! Giải dược và sớ cứu U Nhược, thậm chí Nhiếp Phong cũng đã rơi vào tay chúng ta, người đã không thể không cùng Khổng Tử và Thiếu Lâm phục sinh được nữa rồi!”

“Vốn đang trong kế hoạch chúng ta định, là hy vọng người và Nhiếp Phong cùng hộ tống Khổng Từ đi Thiếu Lâm, giúp nàng khôi phục thân phận đôi mắt ác ma. Nhưng bây giờ thân phận của ta đã bị vạch trần, kế hoạch có biến, Nhiếp Phong cũng đang bắt, cho nên, chỉ có thể làm phiền người một mình độc lực cùng với Khổng Từ Thiếu Lâm...”

“Phổ Mộc Nhân!”

Hẻm Mộc Nhân?

Mộc Nhân hẻm, nghe nói là một nơi cực kỳ thần bí khó lường của Thiếu Lâm. Trong giang hồ, chưa từng có người nào biết rõ trong Thiếu Lâm tự Mộc Nhân có cái gì? Cho dù là Thiếu Lâm đệ tử cũng không rõ ràng, chỉ ước lượng một chút, tên gọi như ý nghĩa, trong hẻm Mộc Nhân nhất định có một ít người gõ quỹ đi...

Bộ Kinh Vân đến đây đột nhiên hiểu ra, hóa ra lúc trước Hắc Đồng cứu U Nhược là giải dược và sóng gió, dẫn dắt Phong Vân và Khổng Từ mang theo tâm ma sát bên trên Thượng Thiếu Lâm. Nhưng Tĩnh không phải chỉ vì gặp nàng, mà là muốn bọn họ đi vào hẻm Mộc Nhân, để Khổng Từ có thể khôi phục thân phận đôi mắt của Ác Ma. Vậy trong hẻm Mộc Nhân, đến cùng có chuyện trọng yếu gì, có thể trợ giúp Khổng Từ trở lại mắt ác ma?

Vả lại, tại sao lại nhất định phải phong vân, thậm chí một trong những người cùng Khổng Từ tiến vào ngõ Mộc? Rốt cuộc trong này có huyền cơ gì?

Bộ Kinh Vân tuy bụng đầy nghi vấn, nhưng giờ phút này cũng không phải lúc suy tư, trước mắt hồng quang trên tấm gương lớn đã dần dần lùi lại, nếu còn chần chờ, tất sẽ mất đi bóng dáng Nhiếp Phong, tình thế sẽ càng thêm không ổn, hắn vội vàng lại lạnh lùng nói: “Nếu như...”

“Ta nhất định phải xông vào trong gương, cứu Nhiếp Phong...”

“Người thì thế nào?”

Hắc Đồng nghe vậy chỉ cười, rất khinh miệt cười, tiếp theo đáp từng chữ từng chữ: “Vậy người phải rửa sạch, đứng chắn đường ở trước mặt người...”

“Ta!”

Hắc Đồng nói xong, chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân, trong mắt ánh lên vẻ khiêu chiến mãnh liệt, tử thần chính đang khiêu chiến thần tử:

“Chẳng qua, người bây giờ còn chưa hiểu được cỡ lực lượng “Thần” trong cơ thể người, cho dù người muốn tiêu diệt ta, người vẫn có bản lĩnh này, huống chi “Thân thể ta kiếp này chuyển sinh, là thân thể của Khổng Tử! Nếu người muốn ta rơi, chính là muốn Khổng Tử! Người mặc dù được xưng là không khóc chết, nhưng người cho rằng, mình có thể nhẫn tâm như tử thần, xuống tay một người con gái đã từ bỏ lòng theo người nhiều năm —— Khổng Tử, bảo nàng về sau —— “Hình thần? Câu diệt?”

Lúc Hắc Đồng nói những lời này, quả thực không sợ hãi! Bởi vì nó tin tưởng, bộ kinh vân tuyệt sẽ không hướng Khổng Tử ra tay!

Nàng càng tin tưởng, cho dù là Bộ Kinh Vân ra tay, hẳn cũng chưa chắc đã có đủ lực lượng để đánh ngã nàng!

Thế nhưng nàng còn chưa nói hết lời, đã phát giác ra trên khuôn mặt từng bước kinh vân bất ngờ lại có một biểu lộ vô cùng giật mình!

Một biểu cảm khinh miệt hết như vừa rồi của nàng!

Chỉ tiếc, khi trông thấy vẻ mặt Bộ Kinh Vân của nàng quá muộn, bởi vì cùng lúc đó —— “Bộp bộp bộp”! Hắc đồng thành linh cảm thấy, ba khí môn trên người nàng đã bị tia chớp của người ta đâm trúng, nàng tuy rằng không thể động đậy, nhưng tam đại khí môn bị chế không có nửa phần nội lực!

Vốn lấy công lực thâm hậu của nữ tử tử thần, thủ pháp điểm huyết bình thường thực không cách nào chế trụ được nàng! Nhưng mà...

Phong ấn khí môn của bà ta, là Tử Thần chi thủ!

Tay của Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân!

Mà lực lượng phong ấn huyết đạo, bất ngờ chính là...

“Thần... Lực lượng?”

“Ma? Ha? Vô? Sô lượng?”

Không ngờ nữ tử thần tử Hắc Đồng trước giờ không sợ tất cả lại có thể khiếp sợ như vậy; nàng đều trừng mắt nhìn bộ kinh vân trước mắt, tựa như đang nhìn một con Thiên Tằm vốn nên rơi vào trong cương, kết quả là con Thiên Tằm này âm thầm tự kết kén tự biến, nhốt nó vào trong thiên kén của mình!

“Móa nó! Ngươi... Sao có thể biết cách sử dụng Thần lão gia hỏa Ma Ha Vô Lượng kia?”

Bộ Kinh Vân nặng nề nói: “Vấn đề này...”

“Hắn là hỏi ngươi!”

“Sau khi bản thân sử dụng lực lượng này lần đầu tiên với Nhiếp Phong...”

“Tại sao lấy phần kinh mạch nào đó trong cơ thể ta...”

“Dần dần thông suốt?”

“Càng là dần dần vận dụng một phần lực lượng này?”

Nguyên lai, sau khi bộ kinh vân thất lễ cùng Nhiếp Phong ngẫu nhiên sử dụng Ma Ha Vô Lượng Kinh Vương, bộ kinh vân tĩnh lại dần dần cảm thấy kinh mạch trong cơ thể càng lúc càng thông suốt, càng lúc càng tràn ngập một cỗ lực lượng mà hắn không cách nào đánh giá được. Tựa như lúc hắn và Nhiếp Phong khổ chiến kinh vương, ngoài ý muốn sử dụng Ma Ha vô lượng!

Hắn tuy rằng không biết tại sao trong cơ thể mình lại có cỗ lực lượng vô địch này, nhưng dần dần phát hiện, nguồn lực lượng này của mình đang phục sinh! Hắn không biết tình hình Nhiếp Phong có giống hắn hay không, Bộ Kinh Vân vẫn luôn bất động thanh sắc! Không ngờ tới lúc này, lại có thể bỏ qua cơ hội chính xác, lấy phần lực lượng này mà mưu đồ chế ngự nữ tử thần tử kiêu ngạo khó thuần —— Hắc Đồng!

Hắc Đồng mặc dù giật mình, chỉ trong nháy mắt dường như đã nghĩ đến một khả năng, một khả năng mà nó hoàn toàn khẳng định:

“Ta... Đã hiểu! Thì ra là thế!”

“Cuối cùng ta cũng hiểu rõ, vì sao lại trong kế hoạch của chủ nhân, ngoại trừ Khổng Tử, còn phải có một trong số những người phong vân nữa, hắc hắc! Nguyên lai là như dẫn...”

Lại là, Hắc Đồng mặc dù một mực hiệp trợ thực hành kế hoạch Ma độ chúng sinh cuối cùng của chủ nhân nàg, nhưng vẫn không biết vì sao trong kế hoạch này cần có phong vân; chỉ là giờ này khắc này, rốt cuộc nàg đã minh bạch cái gì? Vì sao lúc đầu không biết sử dụng Ma Ha Vô Lượng Kinh Vân, lại dần dần có thể sử dụng một phần Ma Ha Nguyên Lượng?

Nhưng mà, ngay cả khi Hắc Đồng đã hiểu bí ẩn lực lượng kinh vân, nhưng thủy chung không rõ một chuyện!

Đó chính là tâm của Tử Thần!

“Hừ! Bất quá ta tạo mộng cũng không nghĩ ra, cái gọi là bất tử thần, thế mà cũng sẽ xuống tay với một thị nữ đã theo người nhiều năm, bộ kinh vân! Người con mẹ nó so với ta hai chữ “Tử Thần” hơn a! Ha ha...”

Hắc Đồng cười đùa như điên, nhưng thủy chung bộc vân vẫn thờ ơ như không, nó chỉ lạnh lùng nói: “Ta đã nói từ sớm...”

“Nếu có Thiên Khổng Tử đã trở nên không giống mình rồi...”

“Ta sẽ tự tay xử lý nàg!”

Bộ Kinh Vân nói ra những lời này vẫn là vẻ mặt của Mộc Nguyên, chỉ là hắc đồng trước mắt cho dù bị chế trụ nhưng vẫn là một nữ tử tử tử tử thần tử có cái tên giống như hắc. Tử thần, tựa hồ càng có thể cảm thụ được những suy nghĩ của một tử thần khác. Trong phút chốc, nàg chợt phát hiện ra, trong lúc nói chuyện, bộ kinh vân trong sâu thẳm trong ánh mắt nàg dường như hiện lên một tia đau thương mơ hồ...

Đó là một tia đau thương rất sâu, có thể đau đớn bất kỳ linh hồn kiên cường nào! đau đớn đó, phản phát là một người luôn khiêm khuyết tình cảm, một mực đề phòng người khác, ngẫu nhiên đạt được một loại cảm giác an toàn, có thể tin cậy tình cảm, lại không sợ đến cuối cùng, ngay cả cái cảm tình an toàn này cũng không thể tin cậy.

Nếu đây đã là một cảm tình không thể tin cậy, hắc chỉ có thể...

Hủy nó!

Bởi vì hấn tin tưởng, khi một người sau khi đã biến mất thì người này - tình nguyện chết đi!

Tử thần, nếu như được xưng là tử thần thì nhất định sẽ tác thành cho người này - Không Từ!

Hắc Đồng không ngờ tới, trong mắt Bộ Kinh Vân lại có cảm giác thâm thúy như vậy với Không Từ. Từ trước đến nay, nó cho rằng, lấy Không Từ thiên hạ làm nô lệ hạ phạm, Bộ Kinh Vân đã giúp đỡ nó, chẳng qua chỉ là đồng tình mà thôi, giống như một con mèo con lạc đà đồng tình với nó trên đường...

Nhưng hôm nay nàng đã biết ý nghĩ của mình sai rồi! Bộ Kinh Vân đối với cảm tình của Không Từ cũng không đơn giản như chủ tớ.

Nhưng rất nhanh, Hắc Đồng Mộ lại phát hiện, trong ánh mắt Bộ Kinh Vân đã không còn cảm giác đau thương; hấn đối với mình cảm giác, tựa hồ che bạc rất tốt, thậm chí so với Hắc Đồng còn tốt hơn.

Trong lúc tu luyện, hai mắt Bộ Kinh Vân phủ thêm một tầng ao lạnh vạn tượng, nhưng nghe hấn lạnh lùng nói: “Đã không còn sớm nữa.” “Tạm thời ta không muốn lên Thiếu Lâm.”

“Bí mật của các ngươi đi!”

Tiếng nói vừa dứt, bộ kinh vân phiến mang theo Hắc Đồng không cách nào dụng khí, cùng Hắc Vương vẫn trung tâm tử thủ trên vai gã, trước khi hồng quang trên cự kính hoàn toàn biến mất, đã “Vù” một tiếng nhảy về hướng cự kính, trong chớp mắt đã xuyên kính mà vào, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thế giới bên trong gương là một thế giới không biết, có lẽ thật sự là địa ngục trần gian?

Tại sao Bộ Kinh Vân không lên Thiếu Lâm? cam nguyện vào địa ngục đầu tiên?

Có lẽ, bởi vì bản thân hấn cũng không biết nguyên nhân, chỉ vì Nhiếp Phong...

Đã vào địa ngục rồi!

Chương 16 Song Thần giận dữ.

“Hắn” rất già rồi.

Quả thực già đến không giống hình người!

Mặc dù thể trạng của hắn vẫn cao lớn khôi ngô như lúc hắn còn trẻ, thế nhưng những nếp nhăn “không giống hình người” trên mặt hắn dường như đang nói cho mỗi người trông thấy, hắn ít nhất cũng phải tám mươi tuổi rồi.

Thử hỏi một lão nhân tám mươi tuổi, còn có thể làm những gì?

Lão nhân gia bình thường đương nhiên không làm được gì, chẳng qua cái chữ “hắn” này, cho dù lớn tuổi, vẫn là - có thể làm được!

Hắn, cũng không phải là một ông lão tầm thường!

Thế nhưng vào lúc này, đêm lạnh lẽo thứ hai, hắn muốn khoác lên mình một chiếc áo choàng màu xám, một mình ngồi tại một tửu gia ven đường chuyên nghiệp suốt đêm khổ luyện, tự mình rót bình rượu, người ngoài mắt chột nhìn lại, luôn cảm thấy tuổi tác hắn già sức yếu, lẻ loi hiu quạnh.

Cho nên, đang bốn thiếu niên cầm kiếm trong đêm đi qua gian quán rượu ven đường Cương Sơn, liền liếc thấy “hắn”, cũng liếc qua đồng tình “Hắn”!

Bốn gã thiếu niên đeo kiếm ước chừng 18 tuổi, chín tuổi, mắt thấy lão nhân áo xám ở đây trong đêm yên tĩnh như vậy, vẫn phải tự rót rượu uống, không khỏi tâm sự; lập tức cùng nhau đi tới trước mặt lão nhân, cầm đầu thiếu niên kia hỏi: “Phu trưởng công, đã là Mộ Thu, một lão nhân gia như ngươi còn đang lưu luyện ở quán rượu? Cần thận đêm thu hàn.”

Đối với lời ôn an của thiếu niên, “hắn” cô độc này xem ra tương đối cảm kích, không khỏi nhìn bốn gã thiếu niên, nặng nề nói: “Người trẻ tuổi, các ngươi có rất nhiều năm tháng, làm sao hiểu được nỗi khổ của lão nhân chúng ta? Mà tuổi của ta, cũng là thời gian không có nhiều, còn không nhân lúc mạng già còn đó, nhanh nhanh uống việc mình thích uống rượu...”

Bốn gã thiếu niên kia liếc nhìn cái “Hắn” một cái, ích lợi cảm thấy lão nhân già, cầm đầu thiếu niên kia trong lòng thực không đành lòng, tiếp tục nói: “Phu quân, Hoành Sơn đạo tặc hoành hành, đêm hôm đó, một lão nhân gia ngươi Dạ Quy thật sự khiến người ta quan tâm, nhà của ngươi ở đâu? Bốn người

chúng ta tập võ, không bằng để chúng ta tiễn người đi, thế nào?”

Lão nhân nghe vậy, lập tức nhìn lướt qua bội kiếm trên người bốn gã thiếu niên, hai mắt hiện lên một tia tinh quang quý dị, đáng tiếc thiếu niên cũng không phát hiện.

Ông lão hỏi: “Người trẻ tuổi, các người là người tập kiếm?”

Bốn gã thiếu niên cùng lên tiếng đáp: “Vâng! Hơn nữa chúng ta còn là đồng môn, tập kiếm cũng có bảy, tám năm rồi.”

Lão nhân nghe thấy câu nói bảy, tám năm, đôi mắt già mờ hồ nổi lên một tia sáng tham lam. Rất nhanh thu liễm lại, cười một cái vô cùng hiền lành:

“Vậy... thật tốt! Có thể có bốn thiếu niên tập kiếm bảy, tám năm hộ tống lão nhân gia ta cũng có thể an tâm trở về nhà. Người trẻ tuổi, chúng ta cùng đi thôi!”

Nói xong y đứng dậy.

Giống như báo tin, hoặc như không thể chờ đợi được nữa...

Chỉ không biết hấn vội vã làm gì?

Không ngờ lần đi này lại đi được một dặm đường!

Bốn gã thiếu niên vẫn luôn hộ tống lão nhân trở về nhà, vốn cho rằng nhà của hấn ngay tại phụ cận chợ, đường hấn đi càng lúc càng vắng vẻ, cách chợ rất xa.

Một hàng năm người, cuối cùng đi tới nơi hoang vắng của một núi, mắt thấy khắp nơi yên lặng, bất mù, bốn thiếu niên âm thầm sinh ra nghi vấn, trong đó có một thiếu niên hỏi: “Phu trưởng công, nơi này rất yên tĩnh, nhà của người ở gần ngay gần đây sao?”

Ông lão áo xám kia cảm khái đáp: “Không! Còn chưa đến gần nhà ta, nhà của ta...”

“Kỳ thật, cách nơi này rất xa...”

Bốn gã thiếu niên âm thầm kêu khổ, nghĩ thầm tới nay cũng đừng hy vọng tốt đẹp được một trận, nhưng mà đã đáp ứng lão nhân gia, bốn gã thiếu niên có lòng hảo tâm cũng không muốn đổi ý.

Ông lão áo xám đột nhiên lại hỏi: “Đúng rồi! Người trẻ tuổi, các ngươi học kiếm, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

Một thiếu niên trong số đó đáp lời không chút nghĩ ngợi: “Một vì cầm kiếm vệ đạo mà!”

“Thời thế hiện nay, tà ma lộng hành, thuận lợi làm lắm thương sinh. Chúng ta người tập võ luyện kiếm, dựa vào một lòng hộ đạo, thề phải chém hết tất cả tà ma yêu nghiệt thế gian!”

Hóa ra lại là một thiếu niên “chính nghĩa” ôm lý tưởng cao thượng!

Chỉ không biết, mặc dù lời thề trăm yêu trừ ma, đuổi ra chính nghĩa, bọn họ có biết như thế nào đi phân biệt thật sự ác ma?

Cùng với chính nghĩa chân chính?

Nhân tâm không cổ, thảm biến “Chân” hiếm thấy trên đời! Trong vạn biến chúng sinh, bao nhiêu yêu thích khoác da dê lên mình lừa gạt muôn dân trăm họ, được ngàn người kính trọng?

Lại có bao nhiêu oan bị ủy khuất khóc không ra nước mắt? Lâm luân Ma Đạo bách biện bách nan vĩnh bất siêu sinh?

Thử hỏi chính tà, liệu có thể lấy hai chữ ” chánh”, “Tà” này mà phân chia đơn giản như vậy?

Ông lão áo xám kia chợt nghe “Trăm yêu trừ ma” ngữ điệu, tinh thần tựa hồ cũng theo đó run rẩy, cười nói: “Ha ha! Có chí khí! Bất quá, người trẻ tuổi, muốn nắm lấy kiếm vệ đạo, trăm yêu trừ ma cũng không dễ dàng, lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng! Các ngươi, nên sớm ôm lòng thành nhân từ?”

Bốn tên thiếu niên không hện mà cùng đáp: “Tà ma ngoại đạo, người người đều bị giết! Chúng ta vì cầu hiển thân chính đạo, sớm đã đánh bạc tính mạng!”

“Thật sao?” Trong giọng nói của ông lão có ẩn ý.

Bốn gã thiếu niên mặc dù không hiểu vì sao lão nhân gia hỏi như thế, cũng không thấy phiền mà đáp: “Chúng ta lời nói đương nhiên là xuất phát từ chân tâm!”

“Rất tốt! Rất tốt...” Lão nhân áo xám trầm ngâm, khuôn mặt tươi cười đầy hiền lành đột nhiên trầm xuống. Trong nháy mắt,

thần thái của lão đã trở thành một lão nhân cô độc đói, hóa thành một lão nhân vô cùng uy nghiêm quát lên: “VẬY CÁC NGƯỜI...”

“Chết cho ta!”

Lời vừa nói ra, áo choàng xám trên người lão nhân giương lên, lộ ra một tia áo tím vô cùng hoa lệ bên trong áo choàng, còn có... tay phải dưới áo choàng của lão!

Hóa ra hắn chỉ có một đôi tay phải! Hắn cụt một tay!

A! Hóa ra hắn là nam nhân thần bí ẩn nấp trong Hùng Phách thất!

Tử y lão nhân cả nhà đã diệt sạch Hắc Đồng!

Cùng lúc đó, tay phải của lão nhân áo tím điểm xuống một cái, nhưng nghe “bụp phụp phụp” bốn tiếng! Bốn gã thiếu niên chưa kịp phản ứng, đã phong kín đại huyệt toàn thân cho hắn, nửa bước khó động!

Thủ pháp điểm huyệt thật nhanh! Hơn nữa thủ pháp điểm huyệt của lão nhân áo tím còn xuất hiện tuyệt đối không thấp hơn một thế hệ đại bang chủ hùng bá. Đám thiếu niên này tận mắt thấy lão nhân cô khổ, bỗng nhiên biến thành một cao thủ tuyệt thế mà bọn hắn không cách nào tưởng tượng, khiếp sợ không thôi, nhưng chuyện đáng sợ vẫn còn ở phía sau!

Chỉ thấy lão nhân áo tím biến chỉ chớp, đột nhiên nắm lấy xương sọ một thiếu niên trong đó, “Ba” một tiếng! Trên đỉnh đầu thiếu niên kia nhanh chóng bốc lên khói trắng, từ khói lại bị nắm phải của lão nhân áo tím hút vào, chỉ chớp mắt đã hỏi khói trắng trên đỉnh đầu thiếu niên đã bị hít một luồng sáng xanh, lập tức khí tuyệt bỏ mình!

“Là... trong truyền thuyết...”

“Nguyên huyết thủ khác?”

Ba gã thiếu niên còn lại kinh hãi kêu to, lão nhân áo tím như muốn đổi thành một người khác, dường như đã không còn là một trưởng lão hiền lành cần tới viện thủ nữa, mà là một lão hồ ly có gương mặt dữ tợn, nhưng thấy hắn cười dữ tợn nói: “Đoán đúng rồi!”

“Người thiếu niên! Lão phu sử dụng, chính là “Thủy Nguyên Huyết Thủ” đã thất truyền năm trăm năm, nó có thể như Hấp Tinh Đại Pháp hấp thu, hóa người khác công lực cho mình dùng, hơn nữa hấp dẫn nhanh hơn! Các người gặp gỡ lão phu, chỉ trách các người tám đời xui xẻo!”

Ba gã thiếu niên bị phong bế, không có cách nào thoát thân được, chỉ có thể nơm nớp lo sợ hỏi: “Chúng ta một lòng... giúp người! Vì sao người phải... ân báo oán, đối xử với chúng ta như vậy?”

“Bởi vì mấy năm gần đây, lão phu dùng Huyết thủ khác để tích lũy công lực, mặc dù đã sâu không lường được, nhưng hôm nay ta đang muốn đi làm một chuyện cực kỳ nguy hiểm, thêm một phần công lực vẫn luôn tốt. Cho nên, hắc hắc! Đơn giản ta tính cả công lực yếu ớt của các người, tám năm kia, công lực yếu ớt cũng không buông tha!”

“Người... sẽ đi... chuyện gì?” Ba gã thiếu niên ngờ ngác hỏi.

Ông lão áo tím hờ hững nhìn ba người bọn họ, nửa giọng trào phúng đáp: “Ha ha! Hôm nay lão phu muốn làm chuyện này, chính là lúc các người lập chí phải làm.”

“Chém! Yêu! Ngoại trừ! Ma!”

Bốn chữ trăm yêu trừ ma vừa ra, Tử Y lão đại lại giờ móng vuốt hạ xuống, đồng thời nơi hoang dã lặng lẽ vắng lặng lại vang lên ba tiếng kêu thảm thiết!

Ba tiếng kêu thảm thiết chết không nhắm mắt!

Bọn họ thật sự chết không nhắm mắt.

Bốn gã thiếu niên toàn thân khô khốc ngã trên mặt đất, cái chết làm cho người ta sợ hãi, cuối cùng bọn hắn cũng chết ở cửa hắc không hề nghi ngờ... “Chính nghĩa”!

Không ngờ tới lão đại áo tím một lòng muốn trăm yêu trừ ma này lại có thể sử dụng Nguyên Anh khác.

Trừ độc, cho dù là ma trong ma cũng chưa chắc chịu dùng.

Nhưng mà lão đại áo tím vẫn dùng, lại không chỉ một lần...

Bộ Phong Nguyên Huyết Thủ này vốn là khuyết điểm mấy trăm năm trước của tổ tiên nó vứt bỏ khả năng hút sạch đại

pháp mà cải thiện, khiến người dùng có thể hấp thu hết công lực trong chớp mắt. Trước kia theo sát y lão đại hành tẩu giang hồ, bởi vì treo đại danh “Truy Ma” Thất Hùng mở rộng chính đạo, một mực không muốn tu tập đạo này, miễn cho có tiếng nghi.

Nhưng mà, hơn năm mươi năm trước, lúc hắn vừa mới ba mươi tuổi, bất luận ở bất luận phương diện nào cũng là thời thịnh niên, lại tại đêm diệt môn của đồng tử đen, thua một sợi tóc của chủ nhân hắc đồng, còn phế bỏ một tay. Sau lần thua này, rốt cuộc hắn triệt để cải biến chủ ý!

Để đề phòng chủ nhân hắc đồng tử báo thù cho hắc đồng, thậm chí để đề phòng hắc đồng sẽ đích thân tìm hắn báo thù, (đạo), điện thoại), hắn chẳng những ngay cả “Truy Ma thất hùng” chính nghĩa xưng hô như cỏ rác, từ nay về sau mai danh ẩn tích, lại bắt đầu tu luyện môn võ học tổ tiên Minh Nguyên Huyết Thủ còn sót lại này, cho đến nay hơn năm mươi năm nay của mình.

Hơn năm mươi năm, cũng không phải chỉ trong một khoảng thời gian ngắn! Cao thủ bình thường, nếu như tu luyện năm mươi năm tích lũy công lực biển sâu hơn năm mươi năm, ở trong giang hồ, đã đủ để xưng là “cao thủ tuyệt thế”!

Huống chi, trong hơn năm mươi năm qua, hắn một mực lấy võ công bên lề của ” mức máu” của Tả Đạo, Thiệu lấy công lực khác, quan hệ cực kỳ mật thiết với việc Hùng Phách thành lập thiên hạ, thỉnh thoảng lại đem một số tên phản bội, thậm chí không bị thiên hạ trêu chọc mà cho lão đại áo tím. Hôm nay, công lực của lão đại áo tím đã hơn năm mươi năm trước, công lực của hắn mỏng manh, tin tưởng đã đến cảnh giới đáng sợ!

Vì vậy, đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn lại ra khỏi Đông Sơn! Mặc dù Hùng Phách mở miệng cầu xin, hi vọng hắn có thể âm thầm theo đuôi phong vân, lúc cần cũng viện thủ; về phương diện khác, bản thân sao không muốn tìm cơ hội thử, mình đã súc thế năm mươi năm công lực?

Đặc biệt là đối tượng thử công của hắn, sẽ là năm xưa hắn giết tới chết ——

Hắc Đồng!

Hắn ta không hiểu!

Hắc Đồng năm đó mặc dù được cứu trợ, cũng không thể không chết, tại sao nghe đồn nó vẫn cường tráng như trước?

Mà nghe nói, người trẻ tuổi vô cùng hiện thân trên giang hồ?

Hắc Đồng, chính là nguyên nhân chủ nhân mà lần này hắn lấy lại!

Hắc Đồng vốn là sau Ma giáo năm đó, không thể không tru diệt! Hắn không tin hôm nay hơn năm mươi năm sau, bằng vào lực lượng của hắn, vẫn không giết được tiện chủng trong ma đạo này!

Nhưng có lẽ ông lão áo tím đã sai.

Hắc Đồng, đã không còn là Hắc Đồng năm đó, cho dù nội lực khó dò, hôm nay thực lực Hắc Đồng, tuyệt đối có thể vượt qua sự tưởng tượng của nó, giống như hôm nay, trong vùng ngoại ô không người ở nơi này, cũng có phát sinh một kiện...

Chuyện vượt quá sự tưởng tượng của hắn!

“Cạc cạc...”

“Dát... khục...”

Giải quyết xong bốn tên thiếu niên, lão đại áo tím đang muốn ”pháo lương Viễn”, ai ngờ, chợt nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, không biết từ nơi nào truyền đến.

Lão đại áo tím có lịch duyệt cực kỳ phong phú, lập tức nghe ra, đây cũng không phải là một loại tiếng hít thở, mà là một loại âm thanh thổ nạp!

Là ai đã thổ nạp ở phụ cận đây?

Lại nghe tiếng thổ nạp này, nhân lực thổ nạp không cạn; tử y lão đại vì thế mà hiếm thấy, lập tức cũng không chậm trễ, phục hồi tinh thần vừa nghe, lập tức nhảy dựng lên, hướng một cái âm u ngoài trăm trượng bay đi!

Ai ngờ ngay từ trong rừng người, chưa kịp nhìn kỹ tình cảnh trong rừng cây, trái tim của hắn đã nhảy loạn lên: cho đến tận lúc hắn định thần nhìn rõ ràng tình cảnh trong rừng cây, trái tim hắn thiếu chút nữa muốn —— Phá Cốt mà ra!

Thì ra làm cho một cao thủ tuyệt thế sâu không lường được như hấn nhịp tim không ngừng, chỉ vì hấn nhìn thấy...

Cao thủ vô địch tuyệt thế!

Trong thụ nghiệp, có một hán tử mặt hoa mặc huyết y, hai mắt nhắm nghiền ngồi xếp bằng, cây cối trong phạm vi năm trượng xung quanh y đã khô héo không chịu nổi từ lâu; trên mặt đất càng hiện lên vô số thi cốt chim bay cá nhảy, thi thể rắn chuột!

Hoa cỏ cây cối, chim bay cá nhảy, sao lại không giết tự sát? Gã cao to áo tím nhìn một cái, lập tức hiểu ra, hoàn toàn là vì...

Ma khí bức người trên thân người này! Sát khí!

Cùng chân khí!

Trước mắt hấn là một cao thủ tuyệt đối có tư cách hô hoán đại địa, là thịt cá, thương sinh!

Dù là người có công lực thâm hậu như lão đại áo tím, nhưng giờ phút này đứng cách huyết y nam tử mười trượng, cũng cảm thấy từng luồng công lực cuồng bạo vô cùng, ép cho hấn bốc lên trong năm loại công lực không ngừng, khó mà nắm bắt được bản thân, nếu không phải toàn lực nắm tâm thần, sớm đã bỏ mình giống như tàu thú ngã xuống đất!

Không ngờ nhân thể cuộn cuộn lại có cao thủ đáng sợ như vậy! Khiến người ta vừa nhìn đã biết hấn sẽ là cao thủ vô địch trên thế gian!

Mà hôm nay vị cao thủ vô địch này, xem ra đang luyện công; nhưng thấy hai mắt hấn nhắm nghiền, thở nạt không thôi, hấn dường như đang trong thời khắc khẩn trương, đang tiến lên tầng cao nhất - tầng cuối cùng!

Lão nhân áo tím này vừa thấy nam tử áo đỏ này, không khỏi cảm thấy vui vẻ. Cao thủ vô địch đã khẩn trương trước mắt, đây chẳng phải là lúc hấn yếu ớt nhất sao. Chỉ cần lão đại áo tím lặng lẽ tới gần, lại dùng “hác nguyên nhân” của hấn chộp lên đỉnh bàn tay của nam tử áo máu này, công lực vô địch toàn thân của gã cao thủ kia sẽ lập tức cho hấn —— lấy làm của riêng!

Vừa nghĩ đến đây, lão đại áo tím càng nóng lòng muốn thử, ai cũng không cách nào kháng cự được phần sức dụ hoặc của công lực vô địch; rốt cuộc, Tử Y lão đại lấy thân pháp khinh công nhẹ nhàng nhất cả đời, bước từng bước một về phía cao thủ tuyệt thế này...

Mỗi một bước tiến tới gần, Tử y lão thái tâm càng thêm điên cuồng nhảy nhót không ngớt, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh, lão đại áo tím âm thầm suy nghĩ, thật áp bức! Nhưng mà người chết vì tiền, chim chết vì ăn, cao thủ biết hàng càng tham cầu công lực vô địch hơn, hắn vẫn liều lĩnh tiếp cận huyết y hán tử kia!

Nhưng nếu Tử Y lão đại biết được hán tử đang tu luyện trong rừng rậm là ai, hắn sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy...

Người đàn ông mặc áo đỏ máu này, vừa vặn cởi bỏ được băng phong của Tuyết Đạt Ma, mà lại đạt tới cảnh giới Vô Đạo Vô Đạo tầng thứ mười ba khó mà tin nổi - Kinh Vương!

Không bao lâu sau, lão đại áo tím đã tới gần trước người một trượng, nhưng khi hắn đang muốn tiến lên trước một bước nữa thì phát hiện ra, hắn không ngờ lại không thể tiến thêm nữa bước!

“Hả? Sao... như vậy? Sao lại có vách tường vô hình chắn đường đi của ta vậy?”

Lão đại áo tím không hề ngừng lại, bức tường Hách Lâm mà hắn ước ao cùng một luồng khí kinh mạnh mẽ, “Bồng” một tiếng phản chấn văng hắn ra ngoài một trượng, mà tiếng phản chấn này đã đủ để đánh thức Kinh Vương được tường khí vô hình bảo vệ...!

Chỉ thấy hai mắt Vương Toại Địa mở ra, trong mắt nhất thời phát ra một ánh mắt huyết hồng, hắn tiếp theo ngửa mặt lên trời cuồng tiếu:

“Ha ha! Lão tử đã luyện thành tầng thứ mười ba Vô Kinh Vô Tiêu, rốt cuộc cũng luyện thành! Ha ha ha ha...”

Là cái gì? Kinh Vương đã luyện thành vô đường vô đạo tầng thứ mười ba?

Đó là, công lực của hắn đã đạt tới một cảnh giới khó mà tin nổi?

Tiếng cười điên cuồng của Kinh vương vẫn liên miên không dứt, cây cối, núi đá trong phạm vi cam trượng của hắn, thành lĩnh kết với tiếng cười của hắn vỡ vụn! Thậm chí mặt đất phạm vi cam trượng cũng cười điên cuồng cho hắn vô số vết nứt, Phật nhìn quanh cũng làm cho tiếng cười của hắn lay động một luồng khí lưu vô hình, nhất thời tất cả cây cối vỡ vụn ném đi!

Về phần lão đại áo tím vị Kinh Vương hơn hai trượng, càng khổ không thể tả, theo tiếng cười của Vu Vương ẩn chứa kinh lực vô địch, quả thực cuồng như trăm ngàn lưỡi đao sắc bén thấy máu, lực sát thương kinh người; lão đại áo tím không thể dốc hết công lực phòng ngự toàn thân, dù vậy, ngũ quan của hắn cũng chậm chậm chảy ra máu tươi.

Thiên! Thế khó đoán được, tầng thứ mười ba của Kinh vương vô kinh vô đạo, chưa ra tay, chỉ dùng tiếng cười đã tự mình đạt tới cảnh giới siêu phàm kinh thiên động địa, nếu như hắn thật sự động thủ, hắn —

Sẽ vẫn là người sao?

Thiên hoặc, hắn chỉ là một thứ...

Mạnh nhất? Hung? Mặc dù tuổi đời của lão đại khí tử y tám mươi nhưng tối nay là lần thứ hai hắn gặp được vô địch cao thủ như vậy; năm đó cao thủ cứu hắc đồng, chỉ dùng một sợi tóc đã có thể thiểm điện giết về phía nhiều cao thủ, đã khiến hắn kinh hãi dị thường. Người nổi danh này, hôm nay khổ cực chưa chết, nói vậy cũng đã đạt tới cảnh giới tinh thần mà sáng tỏ như kinh vương trước mắt, thậm chí còn mạnh hơn cả Kinh vương!

Nhưng ông chủ áo tím vạn liệu không tới, ngoại trừ tên cao thủ thần bí năm đó, lại còn có một vị cao thủ Kinh Vương có thể đối địch với người kia!

Cây đá xung quanh vỡ vụn, cuối cùng cũng bị tiếng cười của Kinh Vương quét sạch. Ánh mắt đỏ của Kinh Vương, vừa rồi nhìn về phía lão già áo tím đã tràn đầy máu tươi, đột nhiên hắn chỉ tay về phía lão đại áo tím, trầm giọng nói: “Người!”

Nói cũng kỳ quái! Lão đại áo tím bị Kinh Vương chỉ một cái, thân thể như bị một cỗ kinh lực vô hình kéo đi, thân tùy chỉ khởi, thân tùy chỉ giơ lên, nhất thời bị ném tới bên người Kinh Vương!

Cứ tiếp cận với một người có lực lượng cường đại như vậy, Tử Y lão đại đương nhiên tự biết tương đối nguy hiểm, đáng tiếc vừa rồi đã tiêu hao hết công lực toàn thân kháng kinh Kinh Vương, lúc này đã bị thương năm bảy phần, không thể phản kháng được!

Hắn không còn sức phản kháng, bị Vương lật tay một trảo, đã nắm lấy cổ họng hắn, nhưng nghe Kinh Vương lạnh lùng phun ra một câu: “Ngươi, công lực cũng tương đối thâm hậu! Tập võ công cả đời, chết cũng đáng tiếc...”

“Nhưng ngươi dám ngăn cản lão tử luyện công, liền được
—— “

“Chết đi!”

Giết người là kịch hay của vua, thậm chí là chuyện vui, cho nên chữ chết mới xuất hiện. Kinh vương định ra tay, lão đại áo tím đã không còn sức hoàn thủ nhắm hai mắt lại, thầm nghĩ: Thôi vậy! Lần này lão mệnh già là được rồi...

Ai ngờ, Kinh vương lại lập tức dừng tay!

Không ngờ tới tên cao thủ áo đỏ coi mạng người này như cỏ rác, xem vạn vật như phế vật này lại có thể ngừng tay...

Dục Nguyên trước, Kinh Vương lại nhìn chằm chằm vào áo choàng màu xám của Tử Y lão đại.

Tử Long Ti Y!

“Tử Long Ti Y!” Kinh Vương quét qua gương mặt lão đại, trầm giọng quát hỏi: “Lão quỷ nhà ngươi đã tàn sát cả nhà Hắc Đồng từ hơn năm mươi năm trước, truy Ma Thất Hùng đại ca?”

Lão đại áo tím vừa cảm thấy may mắn vì mình chạy thoát, lại muốn truy hỏi như vậy, không khỏi cả kinh, hỏi lại: “Ngươi là một phe cánh của ma nữ có mắt đen?”

“Khôi vũ?” Kinh vương cười lạnh, khinh thường nói: “Phì! Ai là vây cánh của tiện nhân kia? Ta hận không thể con tiện nhân

kia chết trước mặt ta!”

Nói xong hắn lại nhìn về phía lão đại áo tím, cười gằn nói:

“Bất quá, nhìn thấy người móc miệng, ta bỗng nhiên phát giác, muốn tiện nghi kia chết ở trước mặt ta, thật sự là tiện nghi cho nàng, ma nữ nhân gian, đương nhiên phải lấy phương pháp ma quỷ đối phó nàng. Ta có một phương pháp tốt hơn có thể làm cho nàng thống khổ!”

Phải... phương pháp sao?

Kinh vương cười tà: “Hơn năm mươi năm, tiện nhân kia trải qua mấy lần luân hồi, vẫn không quên tìm người báo thù! Một mực ăn không yên! Nếu, khi ả phát hiện kẻ thù người vẫn còn tại thế, dục tính lại không cách nào giết chết người, người đoán, ả điên rồi?”

Tử y lão đại mong manh.

Kinh vương lại cười, nụ cười càng âm u hơn, độc ác hơn: “Bởi vì ta có thể khiến người không chết, ta có thể khiến người vĩnh viễn tồn tại ở thế gian, hận đời đời! Ăn không yên!”

Lão đại áo tím ngạc nhiên: “Vĩnh viễn... tồn tại ở thế giới này? Người đang nói giỡn đó!”

Kinh Vương lơ đãng, định đưa khuôn mặt dữ tợn lại gần mặt của hắn hỏi: “Cái dạng như ta mà biết nói đùa à? Người nhìn dáng vẻ của ta, sẽ già tới mức nào chứ?”

Lão đại áo tím từ trước đến nay tự phụ, duy nhất lúc này bị chế ngự trên tay Kinh Vương, cũng không thể không đáp: “Người... đã hơn bốn mươi tuổi rồi đúng không?”

“Thật sao?” Kinh Vương phát ra tiếng cười:

“Cái chất nguyên tri nhân nhà người! Để lão tử nói cho người biết...”

“Ta, còn già hơn cả người!”

“Ta đã một trăm tuổi rồi!”

Cái gì? Lão đại áo tím lú lười, Kinh Vương trước mắt, nhìn thẳng, sao có thể có tuổi trăm? Hơn nữa còn cường tráng như vậy?

Nhưng không rảnh ngẫm nghĩ, theo đó Kinh Vương nhanh chóng chớp lấy cái ót của Tử Y lão đại, nói tiếp: “Tên phé vật nhà ngươi, hôm nay gặp ta coi như là vận may của ngươi. Hôm nay, để ta giúp ngươi...” Vĩnh tồn tại ở đời đi!”

Lời này vừa ra, trong tay Kinh Vương đột nhiên phát lực, dưới tay Tử Y lão đại nhất thời “A” một tiếng hét thảm!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ một con chó bị người ta giết chết kêu thảm thiết, lại giống như linh hồn của một người bị xé rách? Mà tiếng kêu thảm thiết này không chỉ xé rách linh hồn, xé rách bầu trời u tối nay, tia chớp tung bay!

Một lúc lâu sau.

Một lúc lâu... bên trong rừng cây tối đen như mực, chỉ còn sót lại tiếng cười âm hiểm “Ha ha” “Ha ha” vang lên...

Còn Tử Y lão đại đang “hắc hắc” cười thú, a! Dưới trọng thủ của Kinh Vương, hắc...

Còn có thể sinh tồn?

Kinh Vương đã không ra tay giết hắc, rốt cuộc là ở trên người hắc.

Làm chuyện gì mà đáng sợ như vậy?

Thế giới phía sau kính, đến cùng là một thế giới như thế nào?

Rốt cuộc Bộ Kinh Vân hôm nay đã hiểu, thế giới sau kính, hóa ra là một thế giới như vậy!

Bộ Kinh Vân đỡ lấy Hắc Đồng đã không cách nào sử dụng chân khí, mới nhảy vào trong cánh cửa kia, tưởng rằng phía sau màn kính nhất định là một thế giới hư vô mờ ảo khác, nhìn kỹ lại, hiện ra trước mắt, lại là...

Vậy mà lại là một sơn động rộng lớn khác thường!

Trong sơn động này, không chỉ có ngọn đèn che phủ hoàng hôn, mà trên một mặt vách động bên trong lại có hơn ba mươi cái cửa động!

Bộ Kinh Vân lần đầu tiên trong đời nhìn thấy đông đảo động khẩu như vậy, nhất thời lông mày nhíu chặt.

Bóng dáng Nhiếp Phong và Hương Tuyết trùng điệp điệp, Bộ Kinh Vân trong lòng đã rõ ràng, rất có khả năng. Y đã bị Hương Tuyết mang vào một trong mấy chục cái cửa động trước mắt, nhưng giờ phút này y nên đuổi theo cửa động kia sao?

Hắc Đồng luôn luôn ở trong ngực hắn, mặc dù không cách nào sử dụng nửa phần chân khí nhưng vẫn còn khí lực cười, nghe nàng cười nói: “Làm sao vậy? Không khóc chết thì Tử Thần Bộ Kinh Vân, ta đã sớm nói với ngươi rồi., Thế giới của bọn ta tuyệt đối không cho ngươi tùy tiện vạch trần như thế. Trong mấy chục cái cửa hang trước mắt lại có mấy cái năng đạo, cuối mỗi một đầu thông đạo lại có hơn mười cửa vào thông đạo, đầy những lối rẽ. Biến hóa vô cùng, như mê cung, chỉ cần ngươi bước sai một cái trong đó, sẽ vĩnh viễn lạc đường ở chỗ này.”

“Bộ Kinh Vân! Ta khuyên ngươi hay là cùng ta trở lại ngoài gương, ngoan ngoãn dẫn Không Từ lên thẳng Thiếu Lâm đi!”

Nói xong cô nhìn mặt sau gương cửa thế giới kia, chỉ thấy trên gương đã mất hết ánh đỏ:

Bất quá Hắc Đồng tựa hồ có năng lực tiếp tục lệnh cho Kinh Vân cùng nàng xuyên qua giới môn chi kính, trở lại thế giới bên ngoài kính.

Đôi mắt hơn mười ngã rẽ trước mắt, kinh hoàng trừ âm thầm bội phục chủ nhân hắc đồng, phòng ngừa có bên ngoài sẽ đánh bậy đánh bạ đâm vào thế giới bí mật của bọn hắn, không mượn cơ xây thành mê cung thần bí khổng lồ này bên ngoài, trên mặt của hắn vẫn không có biểu tình.

Bỗng nhiên bước kinh vân cũng không nghĩ nhiều, lấy xuống một ngọn đèn từ trong động bích, mang theo hắc ám tùy ý hướng một thông đạo đi đến.

Hắc Đồng không sợ hắn thật sự có gan đi vào một cửa động trong đó, không khỏi chửi ầm lên: “Con mẹ nó ngu xuẩn! Ngươi làm loạn cái gì, chẳng lẽ ngươi không sợ vĩnh viễn lạc lối trong mê cung này?”

Bộ Kinh Vân trên mặt lúc này ngược lại cười như không, ánh mắt thần bí nhìn hắc đồng tử, dưới ngọn đèn mờ nhạt thoáng

hiện, khuôn mặt lạnh lùng kia giống như đang nói:

Chẳng lẽ...

Người cho rằng ta sẽ sợ?

Hắc thực sự không sợ! Bởi vì ngay khi hắc lạnh nhạt nhìn hắc đồng, rốt cuộc hắc đã mang theo cô lướt vào thông đạo kia.

Chỉ thấy trong thông đạo, ngược lại tối tăm hơn so với địa động bên ngoài, may mà Bộ Kinh Vân đã có chuẩn bị trước, sớm đã gỡ xuống một chén đèn dầu, còn có thể miễn cưỡng tiến vào trong thông đạo phía trước.

Hắc Đồng lúng túng nói: “Được! Quả nhiên không hổ là không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân! Quả nhiên người có gan đi về phía trước chính mình thích đi!”

Bộ Kinh Vân đột nhiên đáp lại cô:

“Người cũng...”

“Có gan!”

Hắc Đồng sững sốt, không ngờ tới Bộ Kinh Vân lạnh như băng lại có thể hình dung như vậy: “Ta có chim sao? Ha ha! Bộ Kinh Vân, người lại sợ đến điên rồi? Lại còn khen kẻ địch của người?”

Bộ Kinh Vân chưa bao giờ bổ sung lời mình, lần này không biết vì cái gì, lại bổ sung hiếm thấy:

“Bởi vì...”

“Người cũng dám đi về phía trước...”

“Đi con đường của chính mình!”

“Hơn nữa là...”

“Bất quy lộ!”

Hắc Đồng nghe vậy, lập tức xác định nhìn mặt Bộ Kinh Vân, mặc dù trên mặt bộ kinh vân không có để lộ dấu vết gì, riêng hắc đồng đã mơ hồ cảm thấy, bộ kinh vân ánh mắt, có một loại ý hướng tới thật sâu tán đồng con đường của nàng!

Không ngờ một đời Tử Thần cũng tán đồng con đường của một Vạn Ác Ma Nữ, nàng lại cố ý mở miệng thăm dò:

“Đúng vậy! Con đường ta quyết chí báo thù, báo thù vốn không về! Chỉ có những người thống khổ giống nhau mới có thể đồng cảm, bộ kinh vân! Con mẹ nó người có đồng cảm hay không?”

Bộ Kinh Vân vẫn không có phản ứng gì lớn, chợt nghe lời này, hơi sững sờ, như hiểu ra điều gì, hỏi: “Chuyện của ta...”

“Người đã biết...”

“Bao nhiêu?”

Hắc Đồng giao hoạt cười.

“Không nhiều! Để người sinh ra đến nay, chuyện của người, chúng ta đều biết!”

Cái gì? Nàng cùng chủ nhân nàng đã sớm biết kỳ ngộ bộ kinh vân, xem ra trước đây thật lâu các nàng đã chú ý nhất cử nhất động của Bộ Kinh Vân, mưu tính sâu xa. Chủ nhân của nàng tựa hồ đã sớm có một bố trí tương đối toàn diện, lúc này con mắt đen lại nói: “Con mẹ người ngọc dày, mặt ngoài tuy rằng rất hung hăng với người., Nhưng hận thù càng sâu, tình yêu càng rõ ràng. Nàng chỉ là một nữ tử bình thường, không biết như thế nào lại ở chung với một đứa con trai độc nhất vô nhị mà thôi. Nữ nhân đáng thương, nàng ta đến chết vẫn không biết con trai duy nhất của mình đối với nàng ta có một lòng hiếu thảo...”

“Người cha kế của người là Hành Thiên, là một trượng phu đỉnh thiên lập địa, trạch tâm nhân hậu. Cả đời hấn quang minh lỗi lạc, tuyệt không thiên vị hai đứa con bất hiếu của mình. Cuối cùng lại chết dưới tư tâm của hùng bá lão thất phu kia, thật đáng tiếc cỡ nào! Đáng tiếc chính là, năm đó vẫn là hương tuyết, không phải Khổng Tử ta muốn đến viện thủ. Đáng tiếc lúc đến bản thân Hoắc gia, các người đã tan cửa nát nhà tan rồi...”

Nguyên lai năm đó Hắc Đồng cũng nhìn không thuận mắt, muốn cứu Hoắc Bộ Thiên. Hắc Đồng nói lời này, ngữ khí tương đương tiếc nuối, tựa hồ cũng vì bộc lộ vận mệnh bi ai mà thừa thót, lại giống như vì mình cũng gặp gỡ mà thổn thức.

Nàng từ trước đến nay luôn miệt thị Thần Phật, vũ nhục thiên địa, lúc này đương nhiên không cần giả bộ gì cả, vừa rồi, bộ

kinh vân cũng không cần không tin, hấn bướm chân đi về phía trước mặc dù nóng vội, duy chỉ vẫn không quên nhìn về Hắc Đồng, một đôi mắt lạnh như bí ẩn, giống như cảm kích Hắc Đồng tuyên bố cha kế nhiệm hấn bỗng nhiên là một trượng phu thật sự đỉnh thiên lập địa, lại giống như đang cảm kích Hắc Đồng đồng thông cảm cho mẫu thân của mình...

Hắc Đồng còn đang nói tiếp:

“Còn nữa, ngoại trừ Hoắc Bộ Thiên, cuộc đời của ngươi cũng từng gặp phải một hồng nhan mệnh bạc, nàng yêu ngươi sâu sắc, không thể không cừ hận càng sâu hơn ngươi, đáng tiếc, cuối cùng nàng không thể không hy sinh bản thân vì thương sinh Thần Châu, chịu đựng thống khổ rút xương từ bỏ ngươi...”

Hắc Đồng nói tới đây thì chỉ biết lắc đầu thở dài, ngay cả cô gái không người cũng thở dài vì cô gái này, có thể biết được vì sao cô ta lại được nữ tử thần kính trọng như vậy!

Nhưng mà bộ Kinh Vân đột nhiên nghe chuyện của cô gái này, lại đột nhiên ngẩn ra, chỉ vì đây là một người hoàn toàn không có, người trong lòng nhớ lại, hấn lập tức nghĩ tới, cô gái này, đại khái chính là Nhiếp Phong vẫn giấu giếm chuyện của hấn, hỏi: “Nữ tử?”

“Là chuyện ta mất trí trong năm năm?”

Hắc Đồng thích cậ mạnh, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt cười khỏ với bộ kinh vân, liêu mạng lắc đầu:

“Thật xin lỗi! Bộ Kinh Vân! Mặc dù Hắc Đồng ta rất thông cảm cho một đoạn duyên phận giữa ngươi và nàng, bất quá, nó từng năn nỉ Nhiếp Phong không nói cho ngươi biết chuyện liên quan tới nàng, ta mặc dù âm thầm điều tra, cũng muốn tôn trọng ý nguyện của nàng, nàng giống cha ngươi sai bước, là một người đáng để ma nữ Hắc Đồng ta tôn trọng...”

“Tuyệt thế kỳ nữ!”

Hắc Đồng đã nói năng thận trọng như vậy, Bộ Kinh Vân cũng biết tuyệt đối không thể làm cho ma nữ thay đổi chủ ý. Đột nhiên nghe thấy chuyện của nữ tử kia, nó lén lút có chút lo được lo mất, cũng không hỏi tiếp nữa, nó chỉ đột nhiên nói với Hắc Đồng: “Ngươi “Cũng đáng tôn trọng!”

Không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân mà lại mở miệng tôn trọng bản thân? Trong lòng Hắc Đồng lập tức chấn động, thế nhưng phản ứng của nàng rất nhanh che dấu được thái độ mừng rỡ đó, nhẹ răng cười nói:

“Hắc hắc! Làm sao vậy? Tại sao tối nay không khóc Thần Tử, lại nói những lời nhảm chán như vậy? Chúng ta lúc đầu không phải là thế bất lưỡng lập sao? Hắc hắc...”

Không sai! Bộ Kinh Vân chính mình cũng không biết tại sao, chính mình tối nay sẽ đối với hắc đồng nói nhiều như vậy?

Là bởi vì Hắc Đồng tán thưởng Hoắc Bộ Thiên mà cả đời hắc kính trọng nhất, cho nên hắc mới trả lại cho nàng một câu?

Thiên hoặc là vì nàng cùng với tử thân bị thảm kia đều phải gánh vác vận mệnh bị thảm, đồng dạng cũng đều là nghĩa vô phản cố mà bước vào con đường báo thù, thật ra hắc và nàng đã sớm tương xứng —— anh hùng tương kính?

Đặc biệt là, con đường báo thù đầm máu như vậy, nàng chỉ là một cô gái, đời đời kiếp, cũng sống kiên cường như vậy, sống và dũng cảm, sống tàn nhẫn như vậy? Cho nên nàng còn đáng giá hơn cả hắc - kính trọng?

“Bộ Kinh Vân! Tuy Hắc Đồng của ta cũng giống như ngươi, chưa bao giờ vì họa diệt môn mà rơi cả nửa giọt nước mắt, nhưng trong lòng ta và ngươi tự biết, nước mắt của mọi người đang chảy ở đâu? Nhưng...”

“Cho dù ngươi và ta có con đường báo thù giống nhau, ngươi cũng đừng hy vọng xa vời là mình có thể nói với ngươi bằng một hai câu tâm của ta! Ta đã đối với sự trung thành và kính trọng của chủ nhân ta, tuyệt đối không cho phép ngươi tìm ra bí mật của chúng ta ở đây! Tốt nhất là ngươi quay đầu lại, cùng Không Tử Thiếu Lâm đi! Hắc Đồng ta cũng không có hứng thú tiếp tục tán gẫu với con mẹ nó nữa!”

“Ta! Đi! ——”

Lời này vừa ra, bộ kinh vân lập tức thấy hắc đồng tử bị mình ôm trong ngực, bỗng dung hai mắt khế đảo, liền hôn mê!

Đúng vậy! Nếu linh hồn của nàng chỉ là thân thể Tích Không Tử tái sinh, nàng có thể tùy thời đến, cũng có thể đi bất cứ lúc nào, lần nữa trở lại trong cơ thể Không Tử!

Chỉ không biết Hắc Đồng đi chuyển này là vì thật sự không muốn tiếp tục trò chuyện với Bộ Kinh Vân? Hay là bởi vì...

Xưa nay nàng ta luôn bị chính đạo chửi bới, ghét bỏ, bây giờ lại có một người coi trọng mình như vậy, nàng ta cảm thấy... ngại sệt?

Ngay cả nữ tử thần tử không sợ thiên địa cũng cảm thấy xấu hổ?

Xem ra, cái gọi là ác ma chí tà chí cực ác chí độc cũng không thể so với nhân tình ấm lạnh, lòng dạ nóng lạnh - Ác hơn?

Nhưng mà bộ kinh vân lúc này đã không còn thời gian để suy nghĩ về con người đen nữa rồi. Đồng tử đen tạm thời biến mất, trên mặt Khổng Tử lập tức hồi phục lại hoàn toàn bình tĩnh, không còn tà ác như trước nữa, mà linh hồn của nàng ta dường như còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể tỉnh lại.

Bộ Kinh Vân biết rõ việc cấp bách trước mắt mình cần làm, vẫn phải mau chóng cầu về Nhiếp Phong, vì vậy không chần chờ nữa, tăng nhanh bước chân, lướt nhanh giữa vũ đạo giảng khắp nơi!

Nhưng mà, đúng như Hắc Đồng nói, thông đạo trong Địa Ngục mê cung này phi thường phức tạp, cuối một đầu thông đạo, luôn có mấy chục đầu thông đạo nhân khẩu, phong hồi lộ chuyển, biến hóa ngàn vạn, bộ kinh vân một mực tiến về phía trước phát ra nửa canh giờ, vẫn chưa đến đầu cuối những thông đạo này, xem ra bất luận thế nào, hẳn tuyệt không thể tìm được chủ nhân hắc đồng Địa Ngục.

Chỉ là, khi hẳn lướt vào thông đạo thứ một trăm lẻ sáu, hẳn chợt phát hiện... có tiếng!

Đúng vậy! Là giọng nói! Dù cho thánh giác Bộ Kinh Vân không linh mẫn bằng Nhiếp Phong Băng Tâm Quyết.

Hắn cũng có thể khẳng định!

Trong vô số thông đạo trước mắt, tựa hồ đang xa xa dùng một hồi thanh âm như có như không, hơn nữa...

Còn là một giọng nói trầm thấp của một nam tử tương đối trầm thấp!

Bộ Kinh Vân vừa nghe xong, trong lòng không khỏi thấp thỏm, vì thanh âm của nam tử này, hẳn giống như đã từng quen biết, mà nam nhân này cũng đang ngâm tụng một số thứ giống như hẳn đã từng quen biết:

“Hoa nhỏ xán lạn khai.

Như không nhìn, như không thưởng.

Như không hái, không gãy.

Hoa tự điều linh.

Bất đắc dĩ xuân thương... “

A! Đây là...?

Bộ Kinh Vân thiếu chút nữa thì buột miệng phun ra, rốt cuộc thanh âm nam nhân này là ai? Rốt cuộc kẻ đứng đầu là ai đã từng ngâm nga những chữ xuân thương tổn? Nhưng lời nói đến môi, trong đầu hẳn lại như không nhớ gì cả, một chút ấn tượng cũng không có!

Rốt cuộc thì dựa vào thanh âm nam nhân này sẽ dịu dàng như vậy sao? Hẳn từng ở đó nghe qua bài từ này?

Bộ Kinh Vân đã không cách nào nghĩ tiếp, giọng nam nhân này đã dần dần đi xa, hẳn tin tưởng, giọng nói của nam nhân kia hiện tại là nơi đi tới, rất có thể chính là địa ngục của chủ nhân Hắc Đồng.

Cũng có thể Nhiếp Phong bị bắt đi, vì vậy lại một lần nữa tăng tốc thân pháp, theo tiếng chạy đi.

Mà khi bước chân tiến dần về phía sâu, hẳn lại phát hiện một chuyện!

Hẳn mới có thể phong tỏa huyết đạo hắc đồng, là bởi vì trong cơ thể hẳn cái gì “Ma Ha Vô Lượng” kia hẳn không biết, lúc này trở nên thuận lợi; mà giờ khắc này, hẳn càng chạy vào chỗ sâu, hẳn lại càng phát giác, nguồn lực lượng trong cơ thể mình càng tự vận chuyển không ngừng, càng ngày càng mãnh liệt, giống như tùy thời bị bộc phát...

Phảng phất ở nơi này có một chỗ sâu, đang có một đạo tuyệt thế vô địch khác đang kêu gọi lực lượng trong cơ thể của hẳn,

phảng phất, đang có một người vô địch thiên hạ đang kêu gọi hấn...

Luồng lực lượng tuyệt thế vô địch này...

Rốt cuộc là lực lượng gì?

Nó, vì sao phải kêu gọi nó...

Bộ Kinh Vân?

Cứ như vậy đuổi theo đường đi của một chén trà nhỏ, cuối cùng mây mù cũng đuổi tới một thông đạo hẹp dài.

Thông đạo này không chỉ hẹp dài, lại còn nghiêng về phía trước, bộ Kinh Vân đã dần dần hoài nghi, vì sao lấy chủ nhân hắc đồng địa ngục không phải là hạ, mà là tại thượng?

Lúc này chỉ có hấn mới không lo lắng nhiều, thanh âm tựa hồ đã phiêu đến cuối thông đạo, bộ kinh vân không nói lời nào, chỉ có dọc theo con đường tiến lên.

Ước hẹn rong ruổi mấy trăm trượng, thanh âm cuối thông đạo rốt cuộc dần dần biến mất, trong thoáng chốc thông đạo tĩnh mịch, bộ kinh vân đang do dự có nên đi về phía cuối thông đạo hay không, nhưng may mắn là, hấn bỗng nhiên phát hiện —— phía trước có ánh sáng!

Vậy có phải... phía cuối con đường này đúng là nơi hấn mong muốn - nơi có ma?

Không!

Khi bộ kinh vân mang theo Không Từ lướt đến tận cùng thông đạo ánh sáng này, hấn mới giật mình, nơi đó cũng không phải là địa ngục!

Mà là đang đi ngược với địa ngục...

Ít!

Lâm!

Trước mắt không chỉ có một lâm viên, còn có một bức tường đá cao lớn dị thường, bên trên khắc hai chữ to “Thiếu Lâm”, quả thực khiến người mù mắt cũng phải biết, nơi này bản thân là Thiếu Lâm!

Bộ Kinh Vân tạo mộng cũng không ngờ tới, hóa ra những thông đạo giảng khắp nơi, trong đó có một lối ra, không ngờ lại ở trong đình viên Thiếu Lâm!

Giọng nam nhân như đã từng quen biết kia, hóa ra là một âm mưu! Mục đích của nam nhân đó là cố ý dẫn dắt mây mù tự đi lên Thiếu Lâm!

Nhưng, người đàn ông đó là ai? Hắn làm như vậy, có phải cũng đang thực hiện kế hoạch ma độ chúng sinh của chủ nhân hắc đồng kia không?

Bộ Kinh Vân đã vô tâm nghĩ lại vấn đề này, bởi vì trước mắt còn có một vấn đề không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy vách đá trước mắt hắn khắc hai chữ lớn Thiếu Lâm, dưới hai chữ Thiếu Lâm còn khắc một bức họa!

Còn bức họa của một người trong đó, khiến cho Bộ Kinh Vân bình tĩnh tự nhiên cũng phải lú lẫm, rõ ràng chính là Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân chỉ thấy mình đang ngồi chính giữa bức tranh này, thân thể còn xuống còn đi kèm bốn người - Bạch y mỹ nữ mỹ lệ vô song, một tỷ nữ thanh y xinh đẹp động lòng người, một nam tử áo đỏ vẻ mặt ưu sầu, còn có một hòa thượng pháp tướng trang nghiêm!

Bức bích họa này, bộ kinh vân nhìn xuống, cảm thấy tựa như xem ở đâu đó, nhất là bạch y mỹ nữ kia, càng làm cho hắn có một cảm giác khắc cốt铭心; mà nữ tử áo xanh kia, cũng cho hắn một loại cảm giác thân thiết giống như mẫu tử!

Bộ Kinh Vân hoàn toàn không rõ bản thân có loại cảm giác này, nam nhân ngồi chính giữa kia, thật sự là chính hắn? Thế nhưng, vì sao nam nhân kia không lạnh lùng như hắn, ngược lại càng có một cỗ thương sinh vạn vật bể ngề thiên hạ, duy ngã độc tôn cuồng ngạo bá khí?

Bộ Kinh Vân lập tức đầy bụng nghi vấn, đồng thời cũng nhớ, trên giang hồ từng có một truyền thuyết đáng sợ về Thiếu Lâm.

Từ sau khi Thiếu Lâm bế quan không chịu nạp, năm đó có một đôi huynh đệ gọi là “Thục Sơn song lý”.

Dục Dạ xông vào Thiếu Lâm lấy cặp sách võ công thần, cuối cùng rơi vào kết cục lão đại mất mạng, lão nhị biến thành phát điên...

Nghe nói lão nhị trong cặp cá chép là nhìn thấy một ít sự vật quỷ dị mới khiến cho hắn bị hù tới điên điên khùng khùng; nhưng mà, lúc này trong đình viên Thiếu Lâm to lớn này, ngoại trừ bức bích họa giống như đã từng quen biết này, xem ra cũng không có gì dọa người!

Bất quá, Bộ Kinh Vân nhanh như vậy kết luận, không khỏi Võ Đoạn một chút, bởi vì vào lúc này phía sau hắn đột nhiên có tiếng người ồn ào, bỗng dưng ngàn vạn, thanh âm giống như dạ quỷ cùng hướng về hắn đồng thanh hô một tiếng.

“Tình nhân thoải mái, sao động nhiều biến; thiên thu lưu chuyển, chỉ có người là không thay đổi...”

“Cuối cùng người cũng đến rồi! Cầu xin người vì chúng ta _____”

“Giải! Ngoại trừ! Oan! Chú!”

Hàng ngàn hàng vạn âm thanh như quỷ đêm đồng thanh vang lên sau lưng bộ kinh vân, cho dù Bộ Kinh Vân bình tĩnh như thế nào, lần này cũng không khỏi giật nảy mình!

Nguyên rửa? Cái gì mà nguyên rửa? Chú ngữ xưa nay so với lời nói miên miên thì càng vĩnh hằng hơn! Rốt cuộc là ai đang đứng sau lưng cầu xin hắn giải trừ nguyên rửa cho bọn họ?

Bộ Kinh Vân vội vàng xoay người đưa lưng về phía bích chương kia, hắn muốn xem rốt cuộc rốt cuộc có bao nhiêu người ở phía sau hắn, rốt cuộc là âm thanh của con người như quỷ đêm làm lòng người rét lạnh? Bọn họ, vì sao cần hắn giải trừ nguyên rửa cho bọn họ?

Cuối cùng hắn ta cũng nhìn thấy...

A!

Đó... đó là...?

Đó là một đồng lớn...

Bộ Kinh Vân vốn là vì cứu Nhiếp Phong mà đi vào mê cung Địa Ngục này, lại đánh bậy đánh bạ đi nhầm vào Thiếu Lâm.

Vậy, Nhiếp Phong hẳn muốn cứu, giờ ở nơi nào?

Liệu có bị đưa tới Địa Ngục không?

Nhiếp Phong bị một cảm giác nóng rực dị thường làm tỉnh lại, cảm giác kia, phảng phất như bản thân hắn thật sự đã ở vào địa ngục quần ma loạn vũ!

Hắn còn nhớ rõ: Sau khi hắn bị Hương Tuyết mang vào trong kính lớn, có lẽ Hương Tuyết sẽ đề phòng hắn sẽ nhớ kỹ đường trong kính. Cho nên Nhiếp Phong lập tức đánh ngất Nhiếp Phong, cho nên Nhiếp Phong hoàn toàn không biết mình đã đi được bao nhiêu đường, mới có thể đến nơi này.

Mà khi Nhiếp Phong chậm rãi mở mắt ra, hắn phát giác, hình như mình đã...

Bị đánh vào địa ngục A Tì!

Chỗ Nhiếp Phong đang đứng lúc này là một sơn động lớn đầy những đất khô cằn, diện tích ít nhất cũng khoảng một lát. Không thể tưởng được trên núi bạt ngàn lại có một sơn động lớn như vậy!

Còn nữa, trong động bày đầy vô số hỏa đỉnh, liệt hỏa hùng hực không ngừng từ trong hỏa đỉnh phun ra: Khó trách nơi này nóng như địa ngục!

Nhưng khiến Nhiếp Phong kinh ngạc nhất chính là, lúc này vẫn đang nằm ngang ở một vị cự Phật cách Nhiếp Phong không xa!

Một vị ngũ Phật màu đen!

Cái này... Không phải là Hắc Phật mà Không Từ từng thấy trong mộng sao?

A! Nơi này... Hóa ra là cảnh giới Địa Ngục mà Không Từ từng mơ thấy?

Nhiếp Phong vội vã ra sức đứng lên, mới biết được, huyết đạo của mình đã được cởi bỏ. Có thể lần nữa hành động tự nhiên. Kỳ quái! Vì sao Hương Tuyết lại giải huyết cho hắn? Chẳng lẽ không sợ hắn tùy cơ cơ hội đào tẩu? Hoặc là nàng cho rằng Nhiếp Phong đã không cách nào trốn khỏi Địa Ngục rồi?

Hắc Phật trước mắt to lớn không gì sánh được, ngăn trở ánh mắt Nhiếp Phong, hắc vội vàng giương người lướt đi, lướt đến Hắc Phật. Sau đó, hắc lại nhìn thấy một số thứ khiến hắc mừng rỡ!

Một người!

Sóng lớn vỡ nát!

“Sóng?” Nhiếp Phong vui mừng quá đổi, lập tức nhảy lên trước người Đoạn Lăng, hỏi: “Sóng ánh, hóa ra... Người bị giam ở đây? Người... Không sao chứ?”

Nhiếp Phong tuy là một phen nhiệt tình, duy đoạn sóng lại mệnh mông không phản ứng; lúc này Nhiếp Phong mới phát hiện, vẻ mặt của đoạn lăng là một mảnh si ngốc ngơ ngác, hoàn toàn không có nửa điểm sinh cơ, giống như một người chết – còn sống!

“Lăng, người... sao rồi? Người... đáp ta!” Nhiếp Phong liều mạng lắc lư đoạn sóng, lúc này đột nhiên có một giọng nói khuyên nhủ: “Vô dụng thôi! Nhiếp Phong!”

“Cuồng sóng mắt đã bị chủ nhân của ta dùng “Lục đại ma độ” phong tỏa tư duy, trong vòng một tháng, hắc hoàn toàn không có tư tưởng, không có ký ức, cho đến một tháng sau...”

“Thế mới có thể hồi phục bình thường!”

Người nói chuyện, Nhiếp Phong vừa nghe đã nhận ra, nhưng hắc vẫn không tự chủ được quay đầu lại nhìn người vừa lên tiếng.

Nàng, là Hương Tuyết! Lại là Hương Tuyết!

“Hương Tuyết?” Nhiếp Phong giận dữ:

“Vì sao các người lại biến Lăng thành như vậy?”

Hương Tuyết bất đắc dĩ đáp: “Chỉ vì hắc bị chúng ta bắt đến đây, một mực đang chửi ầm lên chủ nhân của chúng ta. Nói gì mà vì hảo huynh đệ Nhiếp Phong của hắc, hắc nhất định sẽ nghĩ biện pháp đối phó chủ nhân chúng ta; chủ nhân khôn cùng, liền ở trong đầu hắc thực hiện mong muốn...”

Hóa ra Đoạn Lăng là vì Nhiếp Phong mới như vậy, Nhiếp Phong không khỏi nhìn về phía sóng đang mê mang, thăm

nghe: Lãng, người thật ngốc, người không cần vì ta mà làm thế...

Hương Tuyết nói tiếp: “Nhiếp Phong, nếu như người đã ở trong địa ngục của chúng ta, ta khuyên người nên ngoan ngoãn ở lại chỗ này; đừng vọng tưởng rời đi. Bởi vì bên ngoài có vô số thông đạo mê cung, người không cách nào đi ra được...”

Nhiếp Phong bỗng nhiên cảnh giác nói: “Nơi này là bí mật của các người. Nhưng người biết quá nhiều bí mật không khỏi chết sớm, tin tưởng ta cũng không ngoại lệ...”

Hương Tuyết chỉ cười duyên một hồi: “Không cần quan tâm! Nhiếp Phong, người thấy ta giống một ma đầu giết người không chớp mắt sao? Nếu không cần thiết, chúng ta đều không muốn thương tổn bất cứ kẻ nào.”

Nhiếp Phong bằng không trả lời:

“Người thật sự không giống một ma đầu! Nhưng Khổng Tử cũng không giống như trời tối, lại vạn liệu không tới, ta và Vân sư huynh đập phá giày sắt, do Thiên Sơn xa xôi đến Hắc Đồng muốn gặp, nhưng Hắc Đồng thì vẫn ở bên cạnh chúng ta, mà hai ta còn chưa biết...”

“Nhiếp Phong, đó không phải là các người vô dụng, mà là chuyện của chúng ta, cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được...”

Hương Tuyết buồn bã thở dài, Nhiếp Phong lại cắt ngang tiếng thở dài của nàng, nói: “Người từng là ‘Hắc Đồng’, cũng tức là thể hiện, bây giờ người đã không còn là Hắc Đồng, rốt cuộc người là ai?”

Hương Tuyết lại cười khổ, nói: “Không ngờ rằng, người vẫn đau khổ không quên thân phận của ta, được rồi! Vậy ta sẽ nói cho người biết! Thân thể Hương Tuyết chân chính, từ nhiều năm trước, lúc Hắc Đồng chuyển sinh trên người Khổng Tử đã chết rồi. Mà ta, chỉ vì muốn thay chủ nhân chấp nhận cái tình thần sung sướng của Hương Tuyết Sơn kia, sau đó mới đeo mặt nạ da người giả làm thôn tuyết, thật ra ta là...”

Hương Tuyết nói đến đây thì đột nhiên giật mình một cái, kéo mặt nạ da người xuống. Đúng thế!

Hóa ra nàng là...

“Dung...Bà?” Nhiếp Phong vô hạn khiếp sợ hô to. Chỉ vì cảnh tượng tuyệt thơm hoa nở rộ trước mắt, trong nháy mắt đã biến thành dung bà già nua. Y tạo mộng cũng không nghĩ sẽ xuất hiện ở chỗ này - Dung bà!

“Tiểu Mã, chính xác hơn, ngươi nên gọi ta là “Ma Nương” mới đúng, thật ra ta là đệ nhất hộ pháp - dưới trướng chủ nhân!” Ma Nương vừa khôi phục thân phận chính thức vừa cười khổ đáp lời. Dường như, nàng cũng hiểu tâm trạng của Nhiếp Phong lúc này!

“Ngươi... Vì sao... gạt ta?” Nhiếp Phong khó tin hỏi.

“Chỉ vì ta nhất định phải trung thành với chủ nhân của mình, cũng phải trung thành với kế hoạch ma độ chúng sinh của chủ nhân! Kế hoạch này, không chỉ là ước mơ của chủ nhân mà còn là mộng tưởng của Ma Nương ta. Cho nên Nhiếp Phong, hôm nay ngươi phải hiểu ra, làm sao có thể đối phó với hương tuyết của Phần Lão Sơn khỏe mạnh, thì thoảng sẽ có mấy tháng đi làm hàng xa chứ?”

Đúng vậy! Bây giờ Nhiếp Phong cuối cùng cũng hiểu, đó là vì Ma Nương giả bộ như Hương Tuyết, lại phải chạy tới Thiên Âm Thành lừa gạt hắn ta!

Hắn duy nhất không rõ chính là, tại sao trong tối nay, tất cả người hắn dị thường tín nhiệm, dị thường yêu thương —— Khổng Tử, Dung Bà, đều làm hắn chấn kinh thật sâu!

Bị lừa gạt chân thành như vậy, Nhiếp Phong, Ma Nương xem ra cũng cảm thấy áy náy, xấu hổ nói: “Nhiếp Phong, đúng... Đúng rồi, tất cả những gì ta làm đều là vì chủ nhân của mình, hi vọng... Ngươi đừng... trách... Ta...”

“Ta không có quyền trách ngươi!” Nhiếp Phong đột nhiên nghiêm mặt nói: “Tuy ta không thích bị thân nhân mình yêu thích nhất lừa gạt, nhưng nếu một người có thể trung thành với chủ nhân: trung thành với lý tưởng, ta cũng không thể trách nàng được, chỉ là; Dung bà... Không! Ma nương! Ngươi chỉ cần tự mình khẳng định lý tưởng của mình... Đúng là được rồi...”

Những lời này của Nhiếp Phong nói ra tương đối bi ai, không sai! Hắn xác thực đã đối đãi như người thân với Dung Bà, nếu

không cũng sẽ không lập vị trí Trường Sinh cho nàng, Ma Nương nghe vậy, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Vẫn là Nhiếp Phong mở ra lần nữa, y nói: “Vậy các người... hôm nay dự định ta và Đoạn Lăng thế nào?”

Ma Nương nói: “Không ra sao cả! Chúng ta chỉ là muốn đạt được mục đích! Chỉ cần người và Khổng Từ buông bỏ sống ở chỗ này, đợi khi đó Bộ Kinh Vân dẫn Khổng Từ đi hẻm Mộc Nhân, khi đó Khổng Từ sẽ lại trở thành đôi mắt ác ma. Mà sau khi kế hoạch quy củ trật tự giữa Ma độ chúng sinh của chúng ta hoàn thành, chúng ta sẽ để cho các người cùng rời đi, thậm chí còn để giải được cho các người cứu U Nhược...”

“Đơn giản như thế sao?”

“Không! Thế tình đã quá phức tạp, mà chuyện này đã không đơn giản! Ài, chủ nhân của chúng ta. Là một người trí tuệ thật sự đã sớm nhìn thấu sinh tử, nó hiện tại vẫn bất tử bất diệt, bởi vì muốn thực hiện một kỷ nguyên nhân gian mới, nó cũng không hề sợ chết như người đã thấy qua “Thần”, đã hơn hai trăm năm rồi, nó vẫn luôn ở trong địa ngục hắc ám hy vọng kỷ nguyên nhân gian mới hơn hai trăm năm. Tín niệm chưa từng dao động chút nào...”

Nhiếp Phong giật mình, giật mình hỏi: “Cái gì? Chủ nhân của người... có thể giống như vị Thần trường sinh bất tử kia - Bất Tử Bất Diệt? Vậy chẳng phải nó là người của hai trăm năm trước rồi sao?”

“Nó, đến cùng là ai?”

Nói xong câu này, xa xa sau lưng Nhiếp Phong, một hàng rào vang lên giọng nói cực kỳ trầm thấp của nam nhân: “Hong Trần tới đây ngủ một giấc. Thời gian trôi qua, tất cả chuyện cũ giống như một quyển sách động lòng người...”

“Đã hơn hai trăm năm, tất cả Ma yêu Thần Nhân cũng đã qua đi, Thiên Thu công qua cũng tan biến theo, ngay cả chính ta cũng quên mất chính mình là ai, không thể tưởng được hôm nay còn có người quan tâm tới việc hỏi ta tên ma đầu là ai, thật là khó được...”

Chợt nghe thanh âm này, Nhiếp Phong hoảng hốt quay đầu lại, chỉ thấy ngoài trăm trượng có một đám hắc vụ hướng hấn lướt

tới nhanh như chớp, trong phút chốc đã vọt đến trước mắt hắn trong gang tấc. Cũng trong lúc đó, y cảm thấy một lực áp bách dị thường trầm trọng đáng sợ, bức bách lực phủ ngũ tạng của y, ép cho y thiếu chút nữa muốn hộc máu bỏ mình...

Đó là một cơ thể có thể nuốt thiên địa, nuốt chừng muôn dân trăm họ –

Tên anh hùng trong thiên hạ khom lưng, cái thể khí phách cái thể nghe mệnh! Ma khí!

Cổ khí phách này, Nhiếp Phong đã từng lĩnh giáo một lần, đó chính là thời điểm vị Thần trường sinh bất tử kia, cũng từng cho hắn ngang ngược như vậy!

Nhưng thần đã theo trận nổ rung trời của điện thứ mười kia mà chết, bây giờ ma trong đoàn hắc vụ này là ai?

Nhiếp Phong thầm thấp thỏm, bởi vì vừa rồi hắn nghe thấy giọng của nam nhân kia, vô cùng giống một Thần nhân!

Hắn chỉ mong mình nghe lầm! Nhưng mà, trong sương đen lại truyền ra thanh âm của người kia, thanh âm ma, chậm rãi cô đơn than nhẹ:

“Hoa nhỏ xán lạn khai.

Như không nhìn, như không thương.

Như không hái, không gãy.

Hoa tự điều linh, bất đắc dĩ xuân thương... “

Trời! Lần này Nhiếp Phong thật sự đã nghe thấy rõ ràng, đây đúng là giọng của thần! Tiếng hát, là những từ từng thần ngâm! Vậy, trong sương mù là...?

Giọng nói trong sương mù lại trầm lắng nói: “Nhiếp Phong, ta biết rõ ngươi nhất định suy nghĩ, rốt cuộc có phải là “Thần” mà ta cho rằng nên chết sớm hay không? Ta có thể nói cho ngươi biết, ta không phải! Cũng không thêm!”

“Bởi vì “Thần” chỉ là một tên chuột nhất sợ chết, mới có thể toàn tâm toàn ý cầu trường sinh bất tử!”

“Mà ta, lại tình nguyện vì “ma; chỉ vì thế hệ hiện nay, nói một người có ma tính, thậm chí so với nói một người là “người” để lấy lòng. Bởi vì ma giả có tính độc đáo, chúng nó ý cảm tạ, có

ân tất báo, có thù tất tuyệt, tóm lại rất nhiều tiểu nhân lấy oán báo đức càng tốt!”

Tuy lúc này Nhiếp Phong đã khí phách cái thế, nhưng vẫn không thể quên nói: “Thần tất nhiên chưa chắc hoàn mỹ, ma cũng chưa chắc đã không hoàn mỹ, nhưng đừng quá cực đoan!”

“Suy khích?” Trong sương mù lại truyền ra thanh âm của ma, như tiền, như điện, như kiếm:

“Nhiếp Phong, đám ác ma chúng ta là cực đoan, vì thiên địa bất nhân, coi vạn vật như chó non! Người có biết nhân thế từng xảy ra chuyện khiến người ta thê thảm tới mức nào không nữa nhìn không? Chỉ trách trời đất bất công, đám ác ma chúng ta mới có thể cười khở ròi khỏi bầy...”

Nhiếp Phong vẫn nghiêm mặt nói: “Không! Không phải ta nghĩ vậy!”

“Trí tuệ và an bài xảo diệu trong thiên địa, không phải là chúng ta có thể hiểu được; ngay cả người cũng không thể, cho nên...”

“Chúng ta nên cho trời xanh thêm một khoảng thời gian để cải thiện nhân gian đáng tiếc này! Sao phải oán trời oán đất?”

Bị Nhiếp Phong liên tục bác bỏ, chủ nhân của con mắt đen khê giật mình, tiếp đó lại truyền ra tiếng cười “lại” hào hùng vô hạn kia, cao giọng nói: “Tốt! Hay cho một hán tử hảo hảo, bình tâm! Đáp đáp tốt! Hai trăm năm rồi! Chưa từng có ai dám nói chuyện như thế với ta, cho dù là tiểu ngoan ngoãn tùy tùng của Hắc Đồng cũng chưa từng ném qua! Nhiếp Phong! Ta rất thương thức ngươi!”

“Ta, bây giờ sẽ vì ngươi hai câu này, thương ngươi một lần!”

“Ta, sẽ thương cho ngươi nhìn khuôn mặt thật của ta, thế nào?”

Tiếng cười vừa tan, Ma Nương một bên đang muốn ngăn cản chủ nhân, thế nhưng đã không kịp; đoàn hắc vụ ở vị trí chủ nhân đã lập tức tán đi, hiện ra chân diện mục chủ nhân hắc đồng, không giữ lại chút nào hiện ra trước mắt Nhiếp Phong!

Trời! Nhiếp Phong từ khi sinh ra tới nay lần đầu tiên chấn kinh như thế, thậm chí còn khiếp sợ hơn Bộ Kinh Vân mất trí khi hấn ở Tây Hồ!

Chỉ vì, khuôn mặt thật sự của chủ nhân hắc đồng trước mắt, hoàn toàn không mang bất luận mặt nạ nào cùng vết tích “thiên y vô phùng”, “Chân diện của nó, là bộ mặt thật giả! Nhưng “nó”, sao có thể là người kia?

“Nó”, làm sao có thể là người Nhiếp Phong nhận ra kia?

Nhiếp Phong kinh ngạc, đã bước từng bước một lui về phía sau, hơn nữa còn đang liều mạng lắc đầu, bởi vì hấn không muốn tin tưởng, không thể tin là thật!

“Không!”

“Người tuyệt đối không thể là chủ nhân của hắc đồng - ma!”

“Người căn bản không thể nào là thần! Là ma! Càng không có khả năng là chính người...”

“Trời! Người rốt cuộc là —— “Ai?”

Có người mặt, Ma, rốt cuộc là cái gì?

Từ trước tới giờ chưa từng có ai có thể đem chuyện ma vẽ ra miêu tả, chỉ có điều hình ảnh dân chúng từ trước đến nay phong phú, trong đầu bọn họ, đại bộ cùng với “Quỷ” không có mấy...

Thanh Diện!

Kinh khủng!

Quá dữ tợn!

Nhưng mà, nếu dung mạo “Ma” thật sự giống như bách tính bình thường nghĩ, chỉ có vẻ vện khủng bố dữ tợn. Như vậy, giờ phút này Nhiếp Phong có lẽ cũng không lú lờ như vậy!

Với đảm lược của Nhiếp Phong, tuổi tác chỉ cỡ mười một tuổi, chẳng những không sợ cự hổ sông băng hung mãnh vô luân, mà còn không xấu hơn quỷ, hơn nữa còn có một gương mặt quỷ dữ tợn.

Có thể khiến vạn kiếp bất kinh hấn cũng phải giật mình, cái mặt ác ma này đương nhiên không phải chỉ đơn giản như vậy.

Hắn, chỉ mong chưa bao giờ thấy qua khuôn mặt chân chính của “ma” này!

Hắn cũng chỉ mong được gặp con ma trong ma đạo này thôi!

Mà đầu ma trong ma này, sau khi cho Nhiếp Phong thấy bộ mặt thật sự của nó, sớm đã hăng hái hái hái hái từ lâu, cùng với Ma Nương từng là Dung Bà, cùng nhau lướt vào mê cung trong địa ngục của người kia, tia chớp biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sóng gió còn sót lại ngậy ra như người chết, làm bạn với Nhiếp Phong đã lâu không thể bình phục!

Lúc này trên mặt Nhiếp Phong tràn ngập vẻ lo sợ bất an, có lẽ hắn đã đoán được chủ nhân của Hắc Đồng và Ma Nương bây giờ đang đi đâu, hai người bọn họ chắc chắn là đang chạy tới Thiếu Lâm, thúc đẩy kế hoạch Ma độ chúng sinh!

Nhưng hắn đã không cách nào đuổi theo, vừa rồi hắn giằng co cùng chủ nhân hắc đồng, cỗ “hắn” kia đủ để làm đám thiên hạ hào khom lưng rút gói khí phách ngập trời, đã sớm ép Nhiếp Phong tới trong vòng năm dặm bốc lên.

Cuối cùng công lực Nhiếp Phong không yếu, chưa đủ khí phách cho hắn ta bị thương, chân khí đại loạn.

Lúc này nếu hắn hơi chút vọng động, chắc chắn trọng thương đã trên thân, hắn chỉ có thể kiệt lực bình ổn chân khí hỗn loạn trong cơ thể, hi vọng mau chóng khôi phục lại, mới là thượng sách.

Huống chi, giờ phút này nội tâm Nhiếp Phong còn loạn hơn so với chân khí trong cơ thể hắn!

Hắn căn bản không thể “Băng Tâm”, lấy đầu óc tỉnh táo phóng ra Địa Ngục mê cung giăng khắp nơi này!

Nhiếp Phong rối loạn, toàn bộ do hắn tạo ra giấc mộng, bộ mặt thật của ác ma, không ngờ lại là...

Người kia!

Hắn đã từng gặp qua thế nhưng vẫn không hề quên người có dung mạo!

“Vì... cái gì?”

“Vì sao... Ác ma có thể khiến người chết sống lại... là người kia?”

“Nó... thâm tàng bất lộ như thế... Mục đích của nó với chúng sinh là gì?”

“Nó muốn như thế nào...”

“Độ hết chúng sinh?”

Âm thanh liên miên không ngừng tự hỏi, làm Nhiếp Phong rơi vào trong mê hoặc khó hiểu, mà toàn thân mồ hôi lạnh túa ra, y lại không tự chủ được nhớ lại, y từng nhìn thấy bích họa trong rãnh biển, bích họa của một trong Thần nhất tộc!

Trên bức bích họa kia, Thần Bất Tử trường sinh, không chỉ ngồi ở giữa vô hạn uy nghiêm, bên người còn có thần mẫu, Bạch Tố Trinh, Thập Điện Diêm La Mạnh Sơn, còn có...

Hòa thượng Pháp Hải!

Trong khoảnh khắc trong lòng Nhiếp Phong hỗn loạn như thế, đã nhớ lại bức bích họa này, chỉ vì năm người trong bích họa, kể cả Thần trong đó, một trong số đó là ác – Ác! Ma! Thực! Mất!

Nếu như, Thần Ma vốn là tương đối...

Sắc mặt của Ma sẽ không giống như thần nữa?

“Xuy”, gương mặt của Ma Thần sẽ hoàn toàn khác với Thần.

Chủ nhân của hắc đồng, là một Ma nhân như thế nào?

Nó, rốt cuộc là đang ở bên trong bức bích họa này.

Người kia?

Vách tranh giống nhau, trong mắt Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân lại tạo ra phản ứng khác hẳn nhau!

Sau khi Bộ Kinh Vân tới nhàm Thiệu Lâm, bức họa “Thần” lần đầu nhìn thấy không chỉ khiến hắc kinh ngạc bởi vị Thần trong bức tranh, giống hệt bản thân hắc, những người còn lại trong bức họa, cũng khiến hắc tự nhiên sinh ra một cảm giác thân thiết như đã từng gặp!

Bộ Kinh Vân không rõ tại sao mình lại có cảm giác thân thiết như vậy, thậm chí là nam nhân giống như hắc ở trong Thương

Sinh kia, cũng cho hấn một loại cảm giác máu mủ hơn mặt nước. Chỉ duy hấn đại khái đoán được bức bích họa này nhất định có liên quan với kinh lịch năm năm qua.

Mặc dù như vậy, nhưng vẫn có một chuyện hấn đoán không ra, chính là Không Từ mà hấn đang muốn ôm hôn mê. Từ khi quan sát đình viên thủy lâm này, phía sau hấn đột nhiên tiếng người huyên náo, còn có vô số thanh âm giống như dạ quý đồng thanh hô lên:

“Tình cảm xoay chuyển, xao động hay thay đổi, thiên thu lưu chuyển, chỉ có người là không thay đổi!”

“Cuối cùng người cũng đến rồi! Cầu xin người giải trừ nguyên rủa cho chúng ta!”

Bộ Kinh Vân vội vàng quay người lại, bất ngờ hấn nhìn thấy một đồng...

Truyền thuyết giang hồ, khắp nơi đều là ví dụ, cũng có thể nói Thiếu Lâm là một truyền kỳ.

Thiếu Lâm đã bế quan nhiều năm, nhưng rốt cuộc đã bao nhiêu năm rồi?

Cho tới bây giờ vẫn chưa có ai nghĩ tới, nếu thật sự có người nguyện ý tính toán cho Thiếu Lâm một cái, sẽ bưng bình đại ngộ, thì ra Thiếu Lâm đã bế quan - 50 năm!

Năm mươi năm bế quan tự thủ, đủ để dạy Thiếu Lâm một truyền thuyết võ lâm.

Không ít người giang hồ ham muốn bảo khổ võ học trong Thiếu Lâm, cũng từng thăm dò Thiếu Lâm trong đêm, thế nhưng không thể sống sót trở ra, thậm chí may mắn có thể trốn thoát, cuối cùng cũng trở thành kẻ điên.

Đúng như mười một năm trước ” Thục Sơn Song Ngạc” lên vào Thiếu Lâm, lão nhị Ngân Ngạc Thủ trong đó cũng bị dọa đến phát điên. Rốt cuộc hấn ở trong Thiếu Lâm nhìn thấy cái gì, có thể khiến hấn điên điên khùng khùng không?

Thiếu Lâm, năm mươi năm như trước vẫn không thay đổi? Hay trầm xuống là...

Nó đã biến thành Huyết Hà Hỏa Hải?

Địa ngục vạn kiếp?

Cuối cùng Bộ Kinh Vân cũng thấy được chân dung của Thiếu Lâm năm mươi năm, cho dù là hắt lạnh lòng như vậy, trên mặt cũng không khỏi bốc lên tro tàn.

Thiếu Lâm, hóa ra đã biến thành như vậy rồi?

Người trong Thiếu Lâm, đã biến thành bộ dáng này rồi?

Thiếu Lâm tuy là Cổ Sát, riêng đất rộng lớn, trong đình lâu các bao la, đủ để đi qua toàn bộ Tung Sơn, nếu muốn liếc mắt nhìn tình thế trong chùa, căn bản không ai có thể làm được!

Thế nhưng, hôm nay lại là Thiếu Lâm trước mặt Bộ Kinh Vân, cho dù chỉ là ở góc Thiếu Lâm cũng đủ để dạy Bất Tử Thần ghé mắt!

Đổi mắt nhìn lại, kinh vân chỉ thấy đại bộ phận lâu các của Thiếu Lâm, sớm đã trở thành một mảnh ngói đổ nát thê lương, có thể thấy lâu ngày nguyên nhân tu rũ xuống quét dọn.

Nhưng mà mục đích chú ý nhất chính là, ngoại trừ bức bích họa hắt từng nhìn thấy qua kia, mỗi bức tường còn lại, mỗi bức tường đều bị người khắc lên vô số chữ nhỏ dày đặc, nghiêm nhiên như kinh văn.

Vốn tựa hồ chiếm hết những chữ nhỏ dày đặc này, nguyên lai không phải là câu khuyên thế kinh văn gì, mà là một câu nói tràn đầy kiêu ngạo:

“Thần Ma Thần Ma, Ma Ứng Thần Thần.

Nực cười chúng sinh, Thần Ma chẳng phân biệt được!

Chính giả không chính, ma giả cũng không ma.

Ai cứu chúng sinh? Ai có thể giải nỗi lòng của ta?”

Hay cho câu kiệt ngạo vô quần hùng này! Người nói câu này khẳng định đã nhìn thấu thế tình giả ác, nhưng lại vạn bất đắc dĩ: Thần tử không phải có thể làm vẻ lạnh lòng không kinh hãi, nguyên nhân cảm thấy kinh hãi, khiến bộ kinh vân cảm thấy rung động, hay là...

Người!

Không! Vậy làm sao có thể xem là một đám người nữa chứ?

Vậy chỉ có thể coi là bầy quỷ!

Quỷ thê lương!

Chẳng trách năm đó Ngân ngạc thủ đã dọa cho ba hồn không thấy bảy vía, hóa ra thứ hắc nhìn thấy ở Thiếu Lâm là đám quỷ không ra người này!

Những người xuất hiện sau lưng Bộ Kinh Vân đúng là vô số người khô héo không chịu nổi, nam có nữ có, bọn họ quần áo lam lũ, da thịt trên người đã sớm khô kiệt không thành hình người, giống như một đám khô lâu da bọc xương, vô cùng đáng sợ!

Vả lại, mỗi người trên trán đều bị đâm một nhát màu huyết hồng “Ma!” chữ này, mười phần chú ý! Nếu là người bình thường, hoặc là người giang hồ bình thường xông vào ban đêm, chắc hẳn bộ dáng khủng bố của bọn họ đã bị dọa sợ, cho là mình lỡ xông vào Địa Ngục!

Thế nhưng Bộ Kinh Vân cũng không phải là nhân sĩ giang hồ bình thường, hắn là tử thần! Tử thần vốn nên đến từ Địa Ngục, càng không sợ Địa Ngục! Tử Thần, không chỉ có mang đến tử vong cho người, thậm chí có khả năng trong tương lai sẽ mang đến tử vong cho tất cả Thần Quỷ Ma!

Mặc dù hắn cảm thấy chấn động hơn một ngàn con quỷ trước mắt, nhưng vẫn không quên liếc nhìn đôi mắt của bọn họ!

Vì vậy hắn lập tức phát hiện đó hơn ngàn hai mắt đầm lệ!

Nếu có nước mắt đáng thương nếu có cười xin nước mắt!

Trong thoáng chốc, bộ kinh vân ngược lại không cảm giác được đám người này quỷ dị đáng sợ, bề ngoài bọn họ dù kinh người, nhưng làm sao có thể có một đôi mắt tràn đầy lệ quang như vậy?

Ánh mắt của bọn họ như đang nói với bọn họ rằng, thể xác và tinh thần của bọn họ vô cùng đau đớn, bọn họ khát vọng được giải thoát cực độ, bây giờ, bọn họ khát vọng đã lâu, giải thoát, rốt cục giáng lâm, cho nên bọn họ mới vui đến phát khóc!

Bọn họ vui vẻ quỳ xuống cùng một lúc trước mặt Bộ Kinh Vân, cao hứng phấn chấn nói: “Rốt cuộc... đến rồi! Không thể tưởng được thật sự có... Một ngày này...”

“Chúng ta vẫn luôn chờ đợi cứu chủ, người...”

“Rốt cuộc cũng tới cứu chúng ta!”

Tất cả mọi người đều mang ánh mắt nóng bỏng cùng lệ quang, hướng về phương hướng kinh vân nhìn lại, bộ dạng kinh vân vừa mới phát hiện, đám ma quỷ nằm một ngàn này, nguyên lai là không phải nói chuyện với hắn, cũng không phải là hắn.

Ngược lại Khổng Từ trong tay hắn đang ôm!

Ngay lúc mọi người đang vui đến phát khóc thì “Hắc Vương” mình đứng nhắm mắt lại, bỗng dưng hai mắt mở ra, xuất kỳ bất ý, liền hướng cổ Khổng Từ mà cắn tới!

Nhất cần này nhanh như thiểm điện, Bộ Kinh Vân muốn ngăn cản cũng không kịp! Hắc Vương hiển nhiên là muốn làm Khổng Từ tỉnh dậy, trừ cái đó ra, nó có hay không đem lực lượng tử vong tiềm tàng trong cơ thể hắn, lật ra trở về Khổng Từ? Hoặc là Hắc Đồng?

Cổ bị găm, Khổng Từ chợt bừng tỉnh, Hắc Vương cũng thành công lui thân, “Bộp bộp” giương cánh bay đi, nhưng khi Khổng Từ ở trong bộ kinh vân bao giờ con mắt mở ra, du mục nhìn xung quanh, nàng ta, “A” một tiếng dễ nghe!

Cũng khó trách! Không ai nhìn thấy mấy ngàn con quỷ trước mắt này, có thể không kinh sợ nghe cuồng gọi, trừ phi là thần!

Tử thần như bộ kinh vân, hắc đồng cũng mắt không nhìn thấy hết thấy!

Khổng Từ đã không phải là tử thần, lúc này nàng đã tỉnh lại, thần sắc xem ra cũng không phải là nữ tử tử tử hắc đồng sống lại, mà là bản thân chân chính của nàng, không thể tránh được phải kinh hô!

Không chỉ kinh hô, Khổng Từ còn thiếu chút nữa muốn ngất đi, may mà bước vào một bước đầy kinh vân, trong phút chốc đã ra tay, ấn Khổng Từ Thiên Linh xuống.

Cùng thời gian đó, một cỗ nội lực thâm hậu vô địch quán xuyên vào trong đầu Khổng Từ Thiên Linh, kịp thời bảo vệ tâm thần gã.

Nhưng mà sự khiếp sợ của Khổng Từ vẫn không ngăn được, cho dù nàng may mắn không hôn mê, nàng vẫn ngăn không

được kinh hô:

“A! Nơi này... rốt cuộc là nơi nào?”

“Vân... Thiếu gia! Bọn họ... Rốt cuộc là...”

Hắn vốn định hỏi Bộ Kinh Vân, bọn họ rốt cuộc là người hay là quỷ? Chỉ để nàng ve sầu nhìn thấy ánh mắt thương tiếc của con quỷ hơn ngàn kia, lại cảm thấy mình không nên hỏi như vậy, điều này... tựa hồ làm tổn hại tự tôn của bọn họ.

Dù là như thế, Bộ Kinh Vân vẫn không lập tức trả lời Không Từ, hắn chỉ chăm chú nhìn bộ dáng quỷ vật kinh khủng hơn ngàn lần trước mắt. Ánh mắt tử thần mặc dù không chút cảm động, nhưng chỉ như ẩn như đến giữa, giống như cũng vì đám quỷ này cảm thấy...

Nếu như, ma quỷ như vậy từng là người, vậy người bọn họ gặp phải vô cùng thâm hiểm, chỉ sợ là ma quỷ không thể nghĩ ngờ.

Mà còn ác hơn cả ác ma, ác hơn cả tử thần - ma quỷ!

Bộ Kinh Vân mặc dù không đáp, bất quá vấn đề của Không Từ lại có người tiếp tục tranh nhau trả lời, nhưng chỉ nghe trong đám quỷ kia, một đầu cầm đầu đã dùng âm thanh “Kể run rẩy” kia của hắn đáp: “Cứu chủ, nơi này chính là Thiếu Lâm! Mà chúng ta chính là đợi người giải trừ Chú Tụ cho chúng ta - quỷ!”

“Nguyên rủa?” Không Từ đối với việc đám quỷ này gọi nàng là cứu chủ, cảm thấy tương đối kinh ngạc.

“Không tệ!” Tên hơn ngàn quỷ chúng kia vẫn cung kính dị thường trước mặt Không Từ cùng Bộ Kinh Vân trước mặt:

“Bởi vì tất cả những người của chúng ta đều bị trúng một loại độc chú!”

“Một nghìn Chú Lai Thế!”

Một ngàn kiếp sau?

Nghe cái tên này, đây là một nguyên rủa dài đằng đặc mà lại thống khổ cô đơn cỡ nào?

Người nguyên rủa, không lệnh cho kẻ ngốc chịu khổ cả đời còn phải ngàn đời? Là ai âm hiểm, độc ác như vậy?

Bộ Kinh Vân nghe vậy, đột nhiên mặt mũi tràn đầy sương lạnh, một ý nghĩ lén lút xuất hiện trong đầu hần. Hần muốn gặp người này quất tháo, xem rốt cuộc ai mạnh hơn kẻ thù của hần - Mạnh Bá của hần? Biệt hơn?

Nhưng mà, trên đời có chuyện thần chú? Khổng Từ lại nơm nớp lo sợ hỏi: “Các người... Chính là trúng chú thiên thể gì đó, mới sẽ biến thành... như vậy?”

Đám quỷ kia gật đầu, mắt đầy lệ đáp: “Đúng vậy!”

“Từ lúc còn nhỏ chúng ta sinh ra ở Tung Sơn, người nhà đã ngàn vạn lần dò chúng ta không nên đến gần Thiếu Lâm trên núi. Cha mẹ thường nói Thiếu Lâm đã bế quan hồi lâu, lại càng chưa từng thấy có bất kỳ hòa thượng nào từ trong chùa đi ra. Nói không chừng hòa thượng bên trong đã chết đương nhiên, rất là tà môn...”

Khổng Từ suy đoán:

“Nhưng mà... rốt cuộc các người vẫn là... không nghe lời khuyên của cha mẹ, tiếp cận Thiếu Lâm, mới có thể... biến thành như vậy?”

Đám quỷ kia lắc đầu:

“Không! Khi đó chúng ta đều là tám tuổi tiểu đồng, cực kỳ nhát gan, hơn nữa cũng rất nghe lời cha mẹ, bọn họ không muốn chúng ta tới gần Thiếu Lâm, sao chúng ta dám nghịch song thân?”

Bộ Kinh Vân một mực nghe, chột nghe hai chữ “Tám” bỗng nhú mày, Khổng Từ dường như minh bạch suy nghĩ của hần, bởi vì lén lút cũng dâng lên cùng một nghi vấn. Nàng tuy đã sớm bị Bộ Kinh Vân phong ấn ba khí môn, khó mà nhúc nhích, dồn ép nàng ở trong lòng, nhưng hỏi tới khí lực, nàng vẫn có.

“Các người... Năm đó tất cả đều... Tám tuổi? Vậy... Các người... Có phải là rất lâu về trước kia, trong hơn ngàn thôn đồng tám tuổi bị mất tích ở vùng Tung Sơn không?”

Đúng! Bây giờ Khổng Từ cũng đã nhớ ra! Hương Tuyết từng nhắc đến rất nhiều năm về trước, ở Tung Sơn có hơn năm ngàn đứa nhỏ tám tuổi mất tích, nghe nói có ba ngàn đứa con năm

đó được hắc đồng cứu, trừ hai ngàn đứa không biết tên sớm đã bị một người nào đó tàn sát.

Đáng tiếc thay, ba ngàn thôn đồng năm đó được cứu về, sớm đã không dậy nổi chuyện gì, không làm nổi những lời đồn đại kia đã bị sát hại hai ngàn thôn đồng, lại còn có một ngàn người vẫn còn sống bên trong Thiếu Lâm, trở thành một kẻ khiến người ta không đành lòng chứng kiến như vậy - quý?

Vị quý vật hơn một ngàn kia nghe Không Từ đề cập thân thể của bọn họ, không khỏi đau xót, nước mắt càng rơi nhanh hơn, thẳng thắn thừa nhận:

“Người... Quả nhiên là... Giáo chủ của chúng ta! Hoá ra chuyện của chúng ta người đã biết từ sớm...”

“Không tệ! Ở mười một năm trước, chúng ta vẫn là đứa bé tám tuổi, sống ở những thôn nhỏ khác nhau trên núi Tung, vốn là cuộc sống vô ưu vô lự, chúng ta... Không nghĩ tới, tin xấu hội... một đêm...”

Bọn họ nói tới đây thì khóc không thành tiếng.

Không Từ nhận lấy rất ít, nhìn bọn họ đáng thương vô cùng, sợ hãi đối với bọn họ cũng chưa sâu như trước, hỏi lại:

“Ngu vận, các người... vốn là tám tuổi hài đồng, vốn nên cùng người không thù không oán, sao có thể... nộp lên tin xấu?”

Trong đám quý kia, cuối cùng cũng có một người có thể kiềm chế cảm xúc kích động, đau khổ đáp: “Chúng ta... cũng không rõ ràng lắm! Tất cả chúng ta đều là... Lúc ngủ buổi tối, trước sau bị người bắt đi, người bắt người của chúng ta mặc đồ đen, mà lại còn che mặt, chúng ta căn bản không thể nhìn rõ là ai bắt chúng ta, nhưng người kia lại có thể ở giữa không trung bay vùn vụt, tựa như là Thần Ma trong truyền thuyết...”

“Không ngờ một khi bị bắt đi, chúng ta lại có song thân, Vĩnh Quyết! Người kia bắt chúng ta và Thiếu Lâm đã đoạn tuyệt với nhân thế, chúng ta mới phát hiện Thiếu Lâm đã không còn một tăng lữ nào, mà cảnh hoang tàn trước mắt, hóa ra ngoại trừ hơn ngàn đứa trẻ chúng ta, đã có hơn bốn ngàn đứa trẻ bị nhốt ở đây...”

Không Từ nghe đến đây, lại liếc mắt nhìn đôi chân to lớn cũng đang yên lặng lắng nghe, nói: “Người họ... Người thần bí, vì

sao... muốn bắt hơn một ngàn đứa trẻ?”

“Ai biết!” Những quỷ đáp: “Cho tới hôm nay, chúng ta vẫn không rõ vì sao người nọ bắt chúng ta tới Thiếu Lâm, chỉ nhớ mang máng, giọng của hắn là âm thanh của một nam nhân, sau khi hắn bắt được Thiếu Lâm, liền dùng đao khắc một chữ “Ma” da thịt người sâu trên trán mỗi đứa trẻ, nhưng sau khi khắc hơn hai ngàn tên, hắn không tiếp tục khắc nữa, chỉ cười gằn: “Ha ha! Bọn trẻ con! Chắc chắn các ngươi sẽ gặp đại họa không thể chạy thoát!”

“Ai bảo các ngươi ở bên Vu Tung Sơn? Ai bảo các ngươi vừa đủ tám tuổi? Nàng đã tới! Mà ta lại không thể khẳng định, cho nên các ngươi...”

“Tất cả đều đáng chết!”

Vì vậy nam nhân kia liền bắt đầu tàn sát hơn năm ngàn đứa trẻ tám tuổi chúng ta, tay vung đao chém xuống, máu bắn tung tóe, chúng ta đều bị dọa đến oa oa kêu gào, khóc lóc... Sau đó, nam nhân kia sau khi chém giết một ngàn đứa bé, tay cũng mệt mỏi rã rời, liền lấy ra một túi lớn chữ “Tử” màu sắc tà dị, nghe nam nhân kia nói, hương tím này gọi là “Ngàn thể chú”!”

“Ngàn kiếp sau?” Không Tử ngạc nhiên: “Vậy chẳng phải là... chú trùng sao? Hóa ra chú này không phải một cái, mà là một loại hương?”

Đám quỷ đạo kia nói: “Chính xác mà nói, hắn là một loại kỳ độc tuyệt thế!”

“Nam nhân kia giết đến mệt mỏi, mới dứt khoát đốt điểm kỳ độc này kết chúng ta!”

“Một ngàn kiếp sau niệm chú một khi điểm cháy, lập tức sẽ phát ra một cỗ khói đặc nồng nặc, trong khoảnh khắc đã tuôn đến bốn ngàn trẻ con chúng ta. Một ngàn người nơi này của chúng ta đứng mũi chịu sào, chẳng những hút vào nó, mà còn ngã xuống đất không dậy nổi, trên mặt., Cơ bắp trên người bị kịch độc ăn mòn, lại còn không ngừng héo rút, chúng ta cho rằng lần này chết chắc rồi, những đứa trẻ bị khói tím khác cũng thế khó thoát khỏi kiếp số, ai ngờ giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, người, cứu chủ của chúng ta cuối cùng cũng xuất hiện!”

“Ta?” Khổng Từ nghe vậy khẽ giật mình, mặt sai bước kinh vân chỉ là nổi lên một tia kỳ vọng thần bí, giống như đang nói, hẳn đã biết là ai đến rồi!

Đám quỷ kia lại tiếp tục nói: “Ừm! Chính là người đã tới, nhưng nàng ta lại là tiền thân của người, nàng cũng giống như người, một thân áo đen bó sát người, hơn nữa còn đang mặc một chiếc mặt nạ làm bằng sắt. Khi nàng ta vừa xuất hiện, nàng ta đã xuất hiện., Thân hình lập tức rơi vào giữa tiểu đồng chúng ta còn chưa bị giết và đoàn khói tím kia, theo song chưởng lật một cái, hai chưởng lại hợp sinh một cỗ hắc khí nồng đậm vô kinh. Mặc dù khi đó chúng ta còn nhỏ, có thể cảm thấy khí đen kia ẩn chứa một cỗ lực lượng thôn thiên thực nhật, ép cho chúng ta thiếu chút nữa không xuyên qua được khí, khí đen cùng khói tím cứng rắn va chạm với nhau., Ngay lập tức đã bức tử khói tan thành mây khói. Đáng tiếc, sau khi tử yên tan hết, nam nhân máu lạnh có ý đồ giết chúng ta, cũng đã sớm thừa thế bỏ trốn mất dạng rồi. Không biết kết cục ở đâu...”

Bộ Kinh Vân và Khổng Từ không hỏi cũng biết, nữ nhân áo đen đến đây cứu đám hài tử này, đích thị là Hắc Đồng không thể nghi ngờ! Hơn nữa còn ký sinh trong cơ thể Hương Tuyết, bởi vì mười một năm trước Khổng Từ còn chưa tới mười tuổi, không có khả năng hóa thân thành nữ tử chết chóc hắc đồng!

“Nam nhân kia sau khi chạy thoát, tiền thân của người liền vội vàng xem xét tình hình của các đứa trẻ trong sân chúng ta, phát hiện một nghìn đứa trẻ bị chém giết đầu, đã phản hồn không thể thuật, mà chúng ta đã hút người ta khói tím, cơ bắp cũng đang không ngừng héo rút, gập tử địa, tình cảnh tương đối đáng lo, chỉ có ba ngàn đứa trẻ còn lại vẫn chưa hút bất kỳ khói độc nào, vẫn bình yên vô sự...”

“Tiền thân người thấy cảnh này, không khỏi hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, mắt nói: “Súc sinh! Chỉ vì một đứa bé tới, muốn đồ sát nửa vạn đứa trẻ vô tội, không ngờ nhân gian lại có thứ ma quỷ ác hơn đám ác ma chúng ta! Con mẹ nó, súc sinh trời đánh!”

Mặc dù chúng ta sắp nguy hiểm, duy nhất còn nhìn thấy nàng đang chửi ầm lên, nhưng cũng rơi nước mắt.

Chúng ta ngây dại, bởi vì cô ta có võ nghệ cao cường, còn có sự quật cường bất khuất trong ánh mắt, cô ta tuyệt đối không phải là một người bình thường! Càng không nên là người dễ rơi lệ! Nhưng, cô ta, lại vì chúng ta mà rơi nước mắt...

Trong chúng ta, một ngàn thể chú khác, mặc dù vô cùng thống khổ, nhưng nhìn thấy nàng rơi lệ bi phần vì chúng ta, chỉ có nén lại thống khổ, không rên rỉ, mà ba ngàn tiểu hài tử vẫn chưa trúng độc đã sợ đến mức khóc suốt mướt, trong chốc lát cũng hết sức hiểu chuyện, không rên một tiếng. Bởi vì, chúng ta đều không muốn tới dạy chúng ta cứu chủ, vì chúng ta mà bị thương..."

Không thể tưởng được, Ma nữ Hắc Đồng này lại có thể vì lũ trẻ mà rơi lệ, mà Ma nữ vốn nên bị người đời chửi bới, lại được mấy ngàn đứa trẻ này tán đồng!

Thế tình mỗi lần như thế! Tiểu hài tử đơn thuần nhất, thường thường dễ dàng nhìn thấu phức tạp nhất, là người không muốn người thông cảm nhất!

Bộ Kinh Vân nghe đến đây, trong ánh mắt hiện lên một tia tán thành, tựa hồ gã cũng hết sức tán đồng với nước mắt của ma nữ; chưa từng vì chính bản thân mình trải qua một đời thiếu mệnh mỏng mà khóc, nhưng lại đau xót vì mụon tình hình bi thảm của đứa nhỏ như vậy mà khóc.

Thậm chí Không Từ đã rơi lệ bên tai, cho dù cô không phải là Hắc Đồng thật sự, mà là ký sinh của Hắc Đồng, nhưng có ai mà không đồng cảm với những đứa trẻ kia chứ? Cô lại hỏi: "Các ngươi đã gần như tử địa, vì sao... lại vẫn sống trong Thiếu Lâm?"

"Đó chỉ vì tiền thân của ngươi." Đám quỷ kia đáp: "Mắt thấy một ngàn đứa trẻ bị chém giết, chúng ta một ngàn người trúng độc hương cũng không sống được bao lâu nữa, liền ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét: "Trời! Những đứa trẻ này đều là vô tội, vì sao tất cả lại làm cho bọn chúng chết thảm? Nếu đây chính là thiên mệnh của ngươi, tâm ý của ngươi, Hắc Đồng ta cho dù hình thần câu diệt, cũng phải thề..."

"Nghịch thiên!"

"Phản nghịch ngươi!"

Nói xong lập tức ngồi xuống, vận hết chân khí mạnh mẽ toàn thân, vội vàng lấy nội lực từng cái mà nói, chúng ta đã trúng độc mà giữ mạng không chết, vì vậy liên tiếp kêu gọi nàng không nên làm vậy, nhưng nàng vẫn khư khư cố chấp cứu giúp...”

Đây là Hắc Đồng – kẻ đứng sau cái mặt nạ sắt!

Đây chính là Hắc Đồng chân chính!

Cho dù nàng vĩnh viễn mang theo mặt nạ đúc bằng sắt đen, “Chuẩn bị” tâm của mình.

Nhưng tâm nàng cũng không giống như mặt nạ của nàng, trái tim nàng một điểm cũng không đen! Cũng không phải — đúc bằng sắt!

Bộ Kinh Vân nghe nói Hắc Đồng cam tâm nghịch thiên, cam nguyện hình thân câu diệt, không cách nào báo thù, cũng muốn cứu vớt đám trẻ con đang bất an từ trong vận mệnh tử vong trở về, hắn chỉ trong chốc lát rơi vào trầm tư.

Nếu như, đổi lại hắn là Hắc Đồng, hắn lưng mang thâm cừu diệt môn Hoắc gia, hắn có thể hay không cũng giống như Hắc Đồng, tình nguyện không báo huyết cừu cũng muốn cứu người vô tội trước?

Hắn không biết! Hắn thật sự không biết!

Cho nên hắn càng thương thức dũng mãnh của hắc đồng! Nàng, dũng mãnh gánh chịu! Dũng mãnh từ bỏ! Vĩnh viễn không dãi dòng, muốn đoạn tuyệt! Năm đó Hắc Đồng lo lắng, nàng vô cùng quan tâm hỏi: “Nhưng, một người thi triển công lực cái thế, phải lấy nội lực... cứu mấy trăm người còn có thể ứng phó, các người... lại có ngàn người hấp dẫn, nàng... thật sự có thể cứu được?”

Đám quỷ cười khô kia lắc đầu:

“Nàng đương nhiên không cứu được, vô luận nàng lợi hại như thế nào, nàng cũng vô pháp không ngừng hao tổn nội lực, cứu sống ngàn người! Nàng dốc hết công lực cả đời cứu được một đêm, cuối cùng cứu trăm đứa trẻ trong đó ra khỏi biên giới tàn phế, nhưng mà, mình nàng lại nghiêm trọng thương hại quả tự hại mình, hai mắt dưới mặt nạ sắt, cùng với mũi miệng, cũng cuộn cuộn chảy máu, nhưng nàng... kiên trì muốn cứu...”

Nói đến đây, đám quỷ liền nhớ lại đại nghĩa ban đầu khi Hắc Đồng xả thân cứu giúp, không khỏi lại ghen ngào kêu lên “A” một tiếng, nói: “Vây... nàng cuối cùng như thế nào?”

Đám quỷ kia ghen ngào đáp: “Nàng không chết! Bởi vì ngay khi nàng định liều mình cứu giúp chúng ta, đồng bọn của nàng - một nam nhân toàn thân áo trắng như tuyết, đã tìm được nàng...”

Nam nhân mặc áo trắng như tuyết? Bộ Bộ Kinh Vân lập tức nghĩ tới, chắc chắn là nam nhân kia đã từng cứu hắc và Nhiếp Phong, Bạch Y Ma của Không Từ.

Quả nhiên! Đám quỷ kia nói: “Chúng ta nghe theo nam nhân trước mặt như người gọi cái gì “Tuyết Đạt ma”, nam nhân che mặt trắng kia tự thấy nàng đã nổi trận lôi đình tới mức toàn thân rối loạn, hoảng hốt nói: “Hắc đồng tử! Người thật ngốc, nếu người còn không tìm được một tên ký sinh khác trước, liền đã hao tổn nguyên khí chí tử, vậy cho dù là chủ nhân cũng không giúp được người, người thật sự bị thần cụ tiêu diệt...”

Nàng lại lạnh lùng cười với hắc, trong miệng vẫn còn chảy máu: “Yên tâm! Tuyết Đạt ma, chỉ cần ta... chỉ cần ma nữ hắc đồng... Còn có một tia tâm nguyện... Còn tồn tại, liền tuyết sẽ không... Chết, ta sẽ... trường tồn... Đi, cho đến... Ta tâm nguyện... chấm dứt, mới thôi!”

“Hơn nữa, sinh mệnh... không phải ở... dài ngắn, chỉ ở... sinh mệnh... mọc mọc, cùng... nội hàm...”

“Bọn trẻ này... Ngay cả trời cũng không... Nguyên cứu, bọn họ.... Chỉ có... Ta, ta.. Không thể... Cái này... vớt bọn họ, để lại bọn họ... mà chết..”

Tuyết Đạt Ma kia nghe vậy, chỉ là “Ào” ngửa mặt lên trời thở dài, một tiếng, giống như cũng không có cách gì với nàng ta. Nhưng mà, vì thổ nàng ta kiên trì cứu người khác mà hình thần cụ bị diệt, hắc vội vàng ra tay điểm đại huyệt của nàng ta, kêu nàng không cách nào kiên trì được nữa, tiếp theo, bản thân hắc ngồi xuống soạn soạn, tiếp tục tâm nguyện của nàng, dốc hết toàn lực bảo vệ tính mạng cho bốn trăm đứa trẻ còn lại chúng ta...”

Hay cho một hán tử! Bộ Kinh Vân lên lút muối! Hắc Đồng đáng kính trọng! Tuyết Đạt ma đầu há chẳng phải sao?

Tuyết Đạt ma, đây là một cái tên kế thừa hắc đồng, hấn cho rằng cái tên đáng để hấn ghi tạc trong lòng!

Khổng Tử càng nghe càng lo lắng, lại hỏi: “Tuyết Đạt Ma này thật sự cứu bốn trăm đứa trẻ còn lại của Hắc Đồng?”

Đám quý kia gật đầu đáp: “Không sai, hấn xem ra cũng... nghĩa không thể chối từ! Đáng tiếc, công lực của hấn tựa hồ thấp hơn nàng, khi hấn cứu ba trăm đứa trẻ, hấn đã không ngừng chảy máu. Nhưng không biết có phải vì hấn muốn thay nàng hoàn thành tâm nguyện này hay không, hấn vẫn cố nén cơn nguyện này lại, cuối cùng, ngàn đứa trẻ trúng độc của chúng ta, rốt cuộc bị hai người bọn họ hợp lực cứu sống lại...”

Phạm gian bao la, trẻ con, không ngờ ngay cả trời đất cũng không cứu được bọn chúng, cuối cùng chỉ dựa vào hai ác ma cam nguyện sa đọa cứu...

Khổng Tử nhìn dung mạo kinh khủng của bảy quý, liên tục nói: “Các người đã... đã cứu sống được, vì sao... lại vẫn là cái này...!”

Bảy quý lắc đầu thở dài:

“Chúng ta cho dù có thể cứu sống, bởi vì trúng “một ngàn kiếp sau” chất độc cực sâu, độc trong cơ thể vẫn chưa trừ, nghe tiền thân người năm đó nói, một ngàn kiếp trước chú là một loại kỳ độc cực khó điều phối, kỳ độc cực khó điều phối đương nhiên cũng rất khó hóa giải. Mà lúc đó nàng chỉ có thể lấy nội lực ức chế độc tính trong cơ thể chúng ta, miễn cưỡng buộc buộc ta kéo dài tính mạng, nhưng nếu thật sự muốn khôi phục dung mạo nhân, liền được...”

“Vậy thì thế nào?” Khổng Tử hỏi.

“Vậy thì phải vào võ lâm Thiếu Lâm, Thiếu Lâm.”

“Phổ Mộc Nhân!”

Lại là hẻm Mộc Nhân?

Bộ Kinh Vân nghe vậy lập tức nhướng mày, Khổng Tử cũng ngẩn ra, nàng hỏi: “Hẻm Mộc Nhân? Vì sao... nhất định phải tiến vào hẻm Nhân Mộc Nhân?”

Đám quỷ dạ: “Nghe tiền thân của người nói, võ công trong thiên hạ cuộn cuộn ra ngoài Thiếu Lâm, mà hẻm Mộc Nhân lại là nơi thần bí khó lường nhất trong toàn bộ Thiếu Lâm, bên trong ẩn chứa rất nhiều bí mật, chỉ cần có người đi vào hẻm Mộc Nhân, lấy ra một ít chuyện quan trọng, chúng ta liền có thể trở về hình người.”

“Nhưng rốt cuộc muốn tìm ra thứ gì quan trọng từ trong hẻm Mộc Nhân?” Không Từ nói.

“Không biết.” Bọn họ đáp: “Lúc ấy cứu chủ và Tuyết Đạt Ma áo trắng kia đã lao lực quá độ, mồ hôi chảy ròng ròng, cho nên chúng ta... cũng không muốn hỏi nhiều, nàng chỉ suy yếu nói với ta trước đây, muốn tiến vào hẻm Mộc Nhân để tìm món đồ kia., Cũng chẳng có gì đặc biệt người khác có thể làm, cho dù là nàng, thậm chí mạnh như chủ nhân cũng chưa chắc có thể tiến vào. Bởi vì trong hẻm Mộc Nhân, có một lực lượng rất đáng sợ đối lập với chủ nhân, đó là một loại lực lượng mà cả ác ma cũng phải kiêng kỵ...”

Không tệ! Từng bước kinh vân và Không Từ đã nghe được, có thể thành công ra vào hẻm Mộc, cho đến nay vẫn chưa có một ai ra vào trong giang hồ!

Tuy Thiếu Lâm có một môn quy, nếu người học nghệ chưa tinh thông mà muốn ngông cuồng tự hạ sơn, thì nhất định phải đánh vào hẻm Mộc Nhân. Nếu có thể bình yên ra khỏi hẻm Mộc Nhân là có thể rời khỏi Thiếu Lâm. Nhưng cho tới bây giờ, cho dù là đệ tử Thiếu Lâm chưa bế quan, cũng chưa bao giờ có một đệ tử nào muốn vọng tưởng tự xuống núi, dám dùng thân thí pháp, đánh vào hẻm của ta...

Chẳng lẽ trong hẻm của Thiếu Lâm thật sự có một lực lượng đáng sợ đang bảo vệ cho dù là mạnh như Hắc Đồng, thậm chí chủ nhân “Ma” cũng có chỗ kiêng kỵ, không muốn tùy tiện hành động à?

Hơn nữa, vì sao Không Từ phải đi vào hẻm Mộc Nhân mới có thể hoàn toàn khôi phục thân phận “Ác ma chi nhãn”? Mà một ngàn tên quỷ trước mắt đã không còn giống người này, cũng phải cần phải tìm một số vật trong hẻm Mộc Nhân mới có thể hồi phục hình người, trong hẻm Mộc Nhân, đến cùng là có vật gì?

Bộ Kinh Vân đã rơi vào cảnh trầm tư, nhưng Khổng Tử lại trầm mồi vẫn không có cách giải, đành phải nói: “Vậy thì thật sự không còn cách nào khác, hoặc là không có ai có thể đi vào hẻm Mộc mà an toàn?”

Đám quý kia đáp: “Không phải không có biện pháp! Có điều nếu như cứu chủ thì trừ phi...”

Nói xong, hần thoáng nhìn bức bích họa trong Tề Đình viên:

“Ngôi chính giữa bích họa là “Thần” trường sinh bất tử kia, nguyện ý giúp chúng ta đi!”

Cái gì? Là “Thần” trường sinh bất tử?

Chợt nghe lời ấy, lập tức sắc mặt Bộ Kinh Vân trầm xuống, lúc trước hần như có nghe qua Nhiếp Phong đề cập đến một vị Thần trường sinh bất tử, nhưng rốt cuộc không biết vị Thần này bộ dáng thế nào, lại không lo ngại, trên bích họa trước mắt giống y như đúc, lại là nam tử coi trời bằng vung, khiến cho hần là thần linh trường sinh bất tử?

Mọi chuyện dường như càng lúc càng phức tạp mê ly, tuy nhiên mây vẫn không chút thay đổi, yên lặng lắng nghe xuống dưới.

“Cứu nhân có nói, chủ nhân của nàng từng nói với nàng, nếu có người muốn đi vào hẻm Mộc Nhân, nhất định phải có Thần Linh trường sinh bất tử hiệp trợ không được, lúc ấy nàng cũng không biết cần phải có Thần mới có thể như vậy, bất quá nàng còn nói, nếu muốn cái thần nguyện kia giúp chúng ta, chỉ sợ còn khó hơn lên trời...”

“Chúng ta lập tức gấp đến khóc lên, chúng ta mặc dù đã được cứu sống, nhưng cũng giống như yêu ma quỷ quái, cho dù về nhà, cha mẹ cũng chưa chắc nhận ra chúng ta, thậm chí còn có bộ dáng khủng bố hù chết chúng ta...”

Khổng Tử nói: “Vậy sau này các ngươi định làm thế nào?”

“Không làm sao được! Nếu không cách nào chữa trị nguyên trạng, cứu chủ phản đối chúng ta nói, vẫn nên ở lại Thiếu Lâm trước rồi nói tiếp. Bởi vì Thiếu Lâm đã bế quan từ lâu, không ai dám đi vào, cho nên cũng không có ai phát hiện ra đám quý chúng ta.”

“Nhưng mà, cho dù không có ai cũng đến Thiếu Lâm, cùng với ba ngàn tiểu hài tử được cứu còn lại của chúng ta, vẫn biết chúng ta ẩn nấp trong Thiếu Lâm hoang phế, cho nên mới biết được chúng ta đang ẩn nấp., Nàng liền đem ba ngàn tiểu hài tử đưa về nhà, cho bọn hắc ăn vào một loại thuốc đặc biệt, làm bọn hắc không cách nào nhớ lại đêm hôm đó phát sinh thảm sự; thậm chí quên mất đã biến thành Lệ Quỷ chúng ta, bởi vì nếu bọn hắc có thể quên lạc ẩn hơn một ngàn hài tử bị tàn sát, có thể sẽ làm bọn hắc sống sót khá giả một chút...”

“Vì vậy các người chỉ có thể an tâm ở lại?” Khổng Từ hỏi.

“Chúng ta không thể không ở lại! Từ sau khi chúng ta mất tích, tin tưởng song thân chúng ta đã nhận định chúng ta bị người sát hại. Bọn họ tuy rằng thương tâm, nhưng nếu chúng ta thật sự mang gương mặt khủng bố này về nhà, chỉ sợ bọn họ sẽ càng đau đớn muốn chết, hơn nữa ngày sau cũng sẽ trở thành nỗi niềm nhọc nhằn làm cho cha mẹ người nhà sau này ăn ngủ không yên.”

Khổng Từ cũng thấu hiểu được nỗi khổ trong sách, nói: “Vậy, cứu chủ của các người - Hắc Đồng, cứ như vậy mà đi?”

“Đúng vậy! Nàng cũng vì cứu chúng ta mà làm cho chúng ta bị thương rất nặng, không thể không tập tễnh rời đi, nhưng mà nàng từ đầu đến cuối cũng không bỏ chúng ta.”

“Ồ?”

“Hôm sau, Tuyết Đạt kia lại lần nữa xuất hiện, lúc đó nội thương của hắc xem ra đã không đáng ngại, bọn hắc càng mang đến lương thực cho chúng ta, cũng an ủi chúng ta, hắc nói, đồng bọn Hắc Đồng của hắc mặc dù bị thương càng nặng, nhưng vẫn chưa chết, chỉ là thân thể của nàng đã vô dụng, nhất định phải đổi lại thân thể khác mới có thể kéo dài tính mạng, mà thân thể này, lại không thể ở lại Tung Sơn, cho nên, nàng tạm thời sẽ không trở lại đây.”

“Nhưng Tuyết Đạt ma hoàn đạo, bất luận kiếp trước Hắc Đồng là kiếp này, bà cũng sẽ nghĩ cách giúp chúng ta hồi phục trạng thái như cũ. Huống chi, tiến vào hẻm Thiếu Lâm Mộc Nhân, cũng là một phần kế hoạch của chủ nhân “Ma độ chúng sinh”. Vì vậy, sẽ có một ngày Hắc Đồng tái sinh sẽ đến cứu chúng ta thoát ly bể khổ., Hơn nữa, rất có khả năng những vị Thần

trong bức tranh sẽ còn đi cùng nhau đến đây, bởi vì trên đời này chỉ có Thần mới có thể dễ dàng sống sót trong Thiếu Lâm mà không chết, cho nên cũng chính vì lời hứa hẹn này của Hắc Đồng, năm tám tuổi chúng ta bị hại, đã khổ sở chờ đợi trong Thiếu Lâm hoang phế này mười một năm...”

“Mười một năm?” Không Từ cực kỳ kinh ngạc, lại liếc nhìn từng bước kinh vân, mỗi khi nàng bị mê hoặc, nàng luôn luôn bất ngờ nhìn về phía từng bước kinh vân, giống như nhìn thấy một chiếc thuyền làm nàng cảm thấy an toàn, gió đã trở thành thói quen:

“Các người... vậy mà lại đợi ở đây... Mười một năm?”

Bây quý không hẹn mà cùng đáp: “Ừm! Chúng ta đã chờ đợi mười một năm, nhưng cách mỗi mấy tháng Tuyết Đạt Ma sẽ đưa tới lương thực cho chúng ta, vừa rồi lồi vào thông đạo kia của các người chính là chuyên dùng để vận chuyển lương gạo! Tuyết Đạt Ma căn dặn chúng ta ngàn vạn lần không được đi vào cửa thông đạo, bởi vì bên trong đã xây dựng thành một địa ngục mê cung, chỉ cần bước vào, sẽ vĩnh viễn không thể đi ra được nữa...”

Điểm này, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng hiểu, thiếu chút nữa hẳn cũng bị mê cung mất phương hướng, cuối cùng lại bị một âm thanh nam nhân thần bí dẫn dắt tới Thiếu Lâm...

“Khi còn sống Tuyết Đạt Ma còn đến đây truyền thụ cho chúng ta một số trận pháp kỳ môn, chỉ cần có bất cứ ai vì ngấp nghé Thiếu Lâm Võ mà xông vào Thiếu Lâm, chúng ta liền có thể dùng trận pháp vây khốn người tới lui. Thậm chí nếu thật sự không ứng phó được, bọn họ sẽ dẫn bọn họ vào mê cung địa ngục kia, để cho bọn họ vĩnh viễn bên trong mất phương hướng... Khó trách không ít người tham lam một mình trong giang hồ, tất cả đều không biết kết thúc, chỉ e sớm đã bị dẫn tới mê cung Địa Ngục.”

“Chúng ta vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi một ngày Hắc Đồng tái hiện, lòng tin chưa bao giờ dao động nửa phần, dù cứu chủ dù là ma nữ, cũng là một Ma nữ tuyệt đối không nuốt lời!”

Không thể tưởng được, vị cứu chủ của mười một năm sau... Hôm nay, người cuối cùng lại tới cứu “Chúng ta...”

Đám quỷ kia nói tới đây, không khỏi lại cảm thấy vừa khóc, hơn ngàn cái đầu, càng hướng Khổng Tử rủ xuống càng thấp hơn, cung kính dị thường nói: “Tối nay, người bế người đến đây, chính là Thần trên bích họa giống nhau như đúc, mà người thì khác.”, Mặc dù không có mặt nạ đúc bằng sắt năm đó, nhưng vẫn giống như mười một năm trước, một thân áo đen, cho nên chúng ta có thể khẳng định, người nhất định là cứu chủ Hắc Đồng tái sinh. Người vì thực hiện kế hoạch ma độ chúng sinh của chủ nhân người, cứu chúng ta thoát ly bể khổ để đến đây...”

“Hắc Đồng, chúng ta cầu xin người! Chúng ta ở đây đã mười một năm, chúng ta rất nhớ cha mẹ của mình, không biết bọn họ... Lão nhân gia người vẫn còn, cầu xin người lần nữa... Đại phát từ bi, cùng với vị Thần bất tử trường sinh kia, vì đám người chúng ta... có gia đình không về được, giải trừ cái kia...”

“Một nghìn Chú Lai Thế!”

Một lời đến nước này, bảy quỷ đã khóc không thành tiếng, không thể cầu xin tiếp nữa.

Khổng Tử nhìn quỷ hơn một ngàn này, nhìn gương mặt khô cằn kinh khủng của bọn họ, lại vừa đáng thương, hai hàng châu lệ không khỏi chảy ra.

Mười một năm trước bọn họ vốn là tiểu hài tử hoạt bát ngây thơ, là ai lại lòng dạ độc ác như vậy?

Bao bọn họ biến đến không giống hình người? Là ai mà hết hồn như vậy, gọi là cốt nhục chia lìa, có gia khó về? Có khổ khó nói ngôn?

Là ai? Rốt cuộc là ai?

Bọn họ chỉ là hồi phục hình người, cường tráng khỏe mạnh về nhà gặp lại song thân, tái tận con cái sở hữu hiếu đạo, kêu song thân không cần phải đau thương nữa, chỉ là vậy mà thôi, thế nhưng ngay cả tâm nguyện hơi nhỏ như vậy, cũng là xa xa không thể với...

Nghĩ đến đây, Khổng Tử nói với Bộ Bộ Kinh Vân: “Vân thiếu gia, chúng ta... Đi thôi!”

Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn nàng trong ngực, giống như đang hỏi:

Đi...

Đây là đâu?

Khổng Tử không chút nghĩ ngợi phun ra ba chữ:

“Phổ Mộc Nhân!”

Bộ Kinh Vân vẫn đờ đẫn nhìn nàng, như muốn nhìn vào trái tim nàng, cuối cùng hắn cũng há miệng, hỏi thăm dò:

“Ngươi...” Không sợ?”

Khổng Tử mặt không sợ hãi đáp: “Không! Ta không sợ! Trước đây ta luôn sợ nhìn thấy Hắc Đồng trong mộng, nhưng ta bỗng nhiên phát giác, Hắc Đồng vốn dĩ cũng không đáng sợ như vậy, hơn nữa, ta dần dần cảm thấy, có thể trở thành Ma Nữ Hắc Đồng sống lại, có thể đã là Khổng Tử ta...”

“Ánh sáng suốt đời!”

Đúng vậy! Khổng Tử giờ phút này giống hệt như mười một năm trước, cũng giống như Hắc Đồng bị đầu độc hàng ngàn lần này mà cảm thấy bi phẫn, thương hận. Nàng cũng Tú Tú muốn hoàn thành tâm nguyện năm đó của Hắc Đồng, giúp bọn hắn thoát ly Khô Mai, trở về quê hương...

Cho dù lần này tiến vào hẻm Mộc Nhân sẽ trở thành “Ác ma chi nhân” không thể tưởng tượng, sẽ thúc đẩy kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của chủ nhân hắc đồng, nàng cũng không tiếc!

Đơn giản là, trên đời này không có bất kỳ kẻ nào hoặc vật, so với tự tôn của quý hơn ngàn con trước mắt này.

Cùng với hiếu tâm muốn về nhà gặp lại cha mẹ quan trọng hơn!

Bộ Kinh Vân khước mắt khề lộ một chút dị sắc, khen ngợi dị sắc, nhưng rất nhanh liền bị vẻ lạnh lùng của hắn che giấu xuống, biểu tình che giấu này đã là trò hay của hắn, thậm chí còn thành thạo hơn so với võ công của hắn!

Hắn há mồm, nặng nề hỏi Thiên Chi Quỷ!

“Phổ Mộc Nhân!”

“Ở đâu?”

Quý vật hơn một ngàn kia chợt thấy hình như hấn và Không Từ có ý đồng ý tương trợ, lập tức vui mừng không hẹn mà cùng chỉ vào cái bên trong chùa, cái chỗ bị một cái núi nhỏ che lấp kia...

“Hẻm Mộc Nhân...trong một dặm phía sau Tiểu Sơn Cương này, chỉ cần vòng qua Tiểu Sơn Cương này là đã nhìn thấy, các người... thật sự đáp ứng... cứu chúng ta...” Bọn họ vui mừng quá đỗi, quả thực có chút không dám tin tưởng.

Bộ Kinh Vân vẫn như trước không nói một lời, lại một tay ôm lấy Không Từ, áo choàng vừa giương lên, người liền một bước lên trời, bay về phía đồi nhỏ!

Hai người đang bay vùn vụt giữa không trung, Không Từ vẫn có thể nghe thấy âm thanh của con quý to lớn hơn ngàn sau lưng, liên tục đập đầu, không khỏi lệ lưng tròng, xem ra bọn hấn là do bị ai cảm kích hai người rút đao tương trợ.

“Vân... thiếu gia, chúng ta đã... càng lúc càng gần... hẻm của ta rồi, cũng tức là... Nói, ta hoàn toàn hồi phục... Lúc này thân phận ác ma cũng đã không xa, nếu... ta thật sự biến thành rất khủng bố...Ác ma chi nhãn, người... người sẽ thế nào... Thế nào...”

Nàng vốn định hỏi lại lần nữa, bộ kinh vân sắp sửa dừng như thế nào? Thế nhưng lời nói đến môi, rốt cuộc cũng nói không nên lời.

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân không hổ là tử thần, sớm đã đoán được nàng muốn hỏi những gì, lại phá lệ trả lời cho nàng: “Ta đã nói qua từ sớm rồi...”

“Ta...”

“Ta sẽ giết người!”

Không Từ sững sốt, không ngờ đáp án của hấn vẫn giống như trước, nàng đột nhiên lớn gan, cắn môi hỏi: “Người, người thật sự...”

“Nhãn tâm?” Vấn đề này tương đối lớn mật! Sắc mặt Tử Thần trầm xuống, xem ra cũng không ngờ Không Từ nhát gan từ

trước đến nay, có dũng khí hỏi vấn đề này, nhưng hắn rất nhanh đã có thể đáp lời nàng:

“Ta...” Không bao giờ thay đổi chủ ý!”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân chưa bao giờ thay đổi chủ ý! Kể cả...

Chủ ý của báo thù!

Thậm chí trên huyết lộ báo thù, hắn muốn giết chết anh em ruột tôn kính nhất của hắn - Hoắc Liệt, dựa vào một đôi huyết thủ tự mình làm vận gia tuyệt tử tuyệt tôn, hắn thủy chung mặt không đổi sắc, tuyệt không thay đổi ước nguyện ban đầu!

Tuyệt đối không chịu thay đổi!

Nhưng Không Từ cũng không rõ ràng, Bộ Kinh Vân nói muốn tự tay giết nàng, kỳ thật khi hắn cho rằng nàng đã không còn là chính mình, hắn thà rằng nàng không còn thống khổ nữa, liền để đôi tay tràn đầy máu tươi và tội nghiệt này của hắn tự tay kết liễu nàng, dù sao, hắn đã sớm quen với tội, cùng nghiệt!

Không Từ chợt nghĩ thấy bộ kinh vân chí kiên này, đành phải cười khổ một tiếng, nàng ôn nhu vuốt tay bộ kinh vân, đau thương nói: “Rất...được! Vân thiếu gia, cuối cùng người cũng không có lệnh... Không Từ thất vọng, người vẫn là người ta kính... sợ sệt nhất...”

“Không khóc thần tử!”

Chữ “sợ” trong lời nói của nàng, thật sự là rất đáng thương thức, nhưng Bộ Kinh Vân đã không tiếp tục nói nữa, toàn bộ tinh thần hướng về phía hẻm Mộc Nhân mà đi!

“Hắn, thật sự nhẫn tâm sao?”

Chỉ thấy trong Thiếu Lâm tự, ở một góc u ám đồ nát ngói ngói u ám nào đó, lơ mờ, thì ra là có hai bóng người đang âm thầm quan sát từ xa, ôm bộ kinh vân bay về phía Không Từ.

Nghiêm túc mà nói, ở giữa hai người này, kỳ thật chỉ có một bóng người, bởi vì một người khác toàn thân đều bị hắc vụ nồng đậm quấn quanh, cũng phân biệt được đến tốt cùng là người hay chim ưng.

Hai bóng người này, không ngờ lại là Nhiếp Phong ở lại dưới bí động Địa Ngục - “Ma Nương” và chủ nhân của Hắc Đồng!

Không ngoài dự liệu của Nhiếp Phong, hai người bọn họ thật sự đã đến Thiếu Lâm, bọn họ đang giám sát Bộ Kinh Vân cùng Không Từ?

Mà câu hỏi vừa rồi là do Ma Nương hỏi, nhưng nghe thấy chủ nhân của con mắt đen trong làn sương, tương đối chắc chắn đáp: “Hắn, chắc chắn sẽ hiểu!”

“Hắn” trong lời nói của bọn họ đương nhiên là bộ kinh vân!

Ma Nương có chút không dám tin:

“Nhưng Không Từ đã đi theo hắn nhiều năm như vậy, đối xử với hắn không tệ, trung thành tuyệt đối, ngày đêm chỉ sợ chăm sóc hắn không chu toàn, hắn... thật sự có thể tàn nhẫn giết nàng?”

Chủ nhân hắc đồng lại nói: “Ma Nương, người tuy rằng tuổi tác đã cao, thể nhưng cũng vẹn vẹn chỉ sáu, bảy mươi tuổi, đối với ta mà nói, người vẫn tương đối trẻ tuổi, cho nên, người không rõ đặc tính Bộ Kinh Vân, cũng là hợp tình hợp lý.”

“Ồ? Chủ nhân, Bộ Kinh Vân có đặc tính gì?”

Chủ nhân của hắc đồng đáp: “Đặc tính của nó, cũng chính là đặc tính của “Thần tộc”.”

Thần tộc? Thì ra chủ nhân của Hắc Đồng cũng biết chuyện của Thần tộc? Nó, rốt cuộc là ai? Rốt cuộc Nhiếp Phong đã nhìn thấy cái gì?

“Đặc tính của Thần tộc ư?” Ma Nương chợt nghe lời này, không khỏi hiềm thấy.

“Khắc khắc! Nó thuộc về “Thần tộc”, mặc dù kỳ thôn giống như xuất thần, duy mỗi một đời cũng ít nhiều xuất hiện một chút khuyết điểm không có cách nào chứa được...”

“Vỷ như “Thần” trường sinh bất tử, khuyết điểm của hắn, chính là tự đại tâm của hắn dần dần bành trướng, cùng với cảnh giới tuyệt tình tuyệt nghĩa của bản thân, mà bậc cha chú bộ kinh vân “Bộ Uyên Đình”, cũng không đến nơi nào cả, hắn lại vì tìm kiếm một khối hàn thiết hiềm thấy mà trầm mê trong đó, cuối cùng không tiếc vợ vứt bỏ tử, cũng là một đại khuyết đại khuyết trên tính cách của hắn.”

Ma Nương nói: “Vây bộ kinh vân thì sao? Chủ nhân đã nói hấn cũng thuộc về Thần bộ tộc, hấn có thiếu sót gì?”

Trong hắc vụ, chủ nhân của hắc đồng chỉ truyền ra một tiếng cười khổ, ma cũng đang cười khổ vì bộ kinh vân thiếu sót?

“Bộ Kinh Vân thiếu khuyết, chính là ở chỗ ngoại hiệu “Bất khóc tử thần” trong hai chữ “Bất khóc”, hấn không khóc, không phải bởi vì hấn trời sinh vô tình, mà là vì hấn quá kiên cường!”

Ma Nương nói: “Không ngờ rằng, thời thế hiện nay, người ăn cắp thường xuyên, chính tà thiên khúc, cuối cùng ngay cả kiên cường cũng trở thành một khuyết điểm?”

Chủ nhân hắc đồng đáp.

“Người bình thường dù kiên cường, cũng chỉ là vì kiên trì con đường của chính mình mà thôi, nhưng mà mỗi khi đến thời khắc sinh tử, hoặc là phải đối mặt với thời điểm kết liễu tính mạng người khác, luôn có chút do dự, thế nhưng là sự kiên cường trong lòng Bất Tử Thần., Chẳng những làm cho hấn có nhiều loại nội hình, bề ngoài lạnh như băng vô tình, mà càng làm cho trái tim khó lường kia của hấn. Nếu cho rằng mình làm đúng, sẽ khư khư cố chấp mà làm, cho dù có giết chết một người bên cạnh, cũng tuyệt đối sẽ không có nửa điểm mềm lòng!”

“Nhưng mà, chẳng lẽ... hấn sẽ cho rằng giết chết một tỳ nữ đáng thương trung thành đi theo mình, cũng sẽ là... đúng?”

Chủ nhân của hắc đồng cảm khái đáp: “Thế tình vĩnh viễn có chính phản hai mặt! Cùng một việc, thế nhân sẽ có ít nhất hai loại cách nhìn khác nhau! Có thể, sẽ có người cho rằng giết một tên tỳ nữ trung thành với máu lạnh gần như vô tình, nhưng, nếu tỳ nữ này trở nên không phải là mình, thậm chí thống khổ sâu sắc vì chính mình không phải là mình, có lẽ, tâm của thần chết sẽ cho rằng., Giết nàng, có thể sẽ khiến nàng dễ chịu hơn một chút, cho dù đến cuối cùng, hấn lại muốn giết hấn, gánh vác một tội danh máu lạnh, nhưng nếu có thể làm linh hồn được giải quyết, an nghỉ, hấn cũng sẽ cam tâm chịu trách nhiệm...”

Không ngờ nó lại có thân thể rõ ràng như bọc lộ kinh vân, cùng với bộ kinh vân, xem ra nó cũng giống như thần trường sinh bất tử. Trước khi Bộ Kinh Vân còn chưa ra đời, đã bắt đầu chú ý nhất cử nhất động của gia tộc nó.

Nghe đến đây, dường như Ma Nương cũng dần hiểu được tâm của Tử Thần, chỉ là không khỏi thở dài: “Thật không ngờ, một người tuyệt đối kiên cường như vậy lại có được tâm và thống khổ phức tạp này, cho nên, con người cần gì phải quá kiên cường? Có quá chấp nhất? Có lúc có thể thông suốt một chút, ôn nhu hơn một chút, ôn nhu hơn một chút., Có lẽ đối với người đều có một cảm thụ thoải mái, như Nhiếp Phong, vận mệnh của hắn tuy cách Bộ Kinh Vân không xa, cũng là nhà tù nhỏ không cách nào có được an nhàn, nhưng hắn xem ra tương đối thích hợp mà an nhàn, chẳng qua theo sinh mệnh bắt đầu giải khai bản thân, làm cho mình tận lực vui vẻ...”

Nói đến nói lui, Ma Nương vẫn khá tán đồng cách sống của Nhiếp Phong, rất khó trách công nhận cách sống của tử thần! Dù sao, Nhiếp Phong từng đối đãi nàng như người thân, nàng vẫn rất hoài niệm Nhiếp Phong ngày đó đối đãi với nàng.

Chủ nhân hắc đồng có một phen bất đồng khác:

“Nhưng mà, có đôi khi vận mệnh của con người không phải do người tự mình chọn! Ta tin tưởng, nếu như có thể lựa chọn lại từ đầu, trong những năm tháng tháng kinh ngạc này nhất định sẽ không chỉ nói ba câu mà thôi, giống như trước đây, nếu ta có thể một lần nữa lựa chọn vận mệnh của chính mình, ta tình nguyện không giúp đỡ “Cái vị thần trường sinh bất tử” kia...”

A? Hóa ra là một đoạn thời không nào đó trong quá khứ, mà đã từng hiệp trợ thần linh?

Ma rớt cuộc là thay Thần làm chuyện gì? Vì sao nó lại hối hận?

Nói đến đây, chủ nhân của hắc đồng bên trong hắc vụ dường như nhớ lại quá khứ thật lâu trước đây, nhớ lại rất nhiều chuyện hối hận lúc ấy, tâm lực hao tổn quá độ nên dễ ho khù khụ...

Ma Nương cả kinh, nàng đi theo chủ nhân nàng nhiều năm như vậy mà chưa từng nghe thấy có tiếng ho nhẹ vang lên, đây

là lần đầu tiên nàng ngậy người hỏi: “Chủ... Người, người... khụ?”

Chủ nhân của hắc đồng nhân nhặt đáp: “Gặp gỡ! Ta... quả thật là khục khục! Chỉ vì nơi này quá gần hẻm Mộc Nhân, quá gần với lực lượng này...”

Cái gì? Nó càng gần hẻm Mộc Nhân thì ho nhẹ lên? Dựa vào một ma giả tận thế như nó thì sức mạnh ra sao? Vì sao?

Ma Nương nói: “Chủ nhân, đã nhiều năm như vậy, người vẫn luôn không tới gần hẻm Mộc Nhân của Thiếu Lâm, thậm chí còn không nói cho chúng ta biết cỡ lực lượng kia là thứ gì. Nhưng mà người đã có thể diệt thiên diệt địa, cũng kiêng dè lực lượng trong hẻm Mộc Nhân. Chẳng lẽ lực lượng đó còn đáng sợ hơn người ư? Lại tung hoành vô địch?”

Chủ nhân của hắc đồng phát ra tiếng cười lạnh:

“Ma Nương! Người cũng đừng quá có chí khí người khác, diệt uy phong của chính mình! Mặc dù ta có kiêng kỵ đối với lực lượng trong hẻm Mộc Nhân, nhưng luồng sức mạnh kia tuy rằng kinh thế... nhưng lại không mạnh bằng ta!”

Ma Nương lại nói: “Vậy là, chủ nhân, vì sao các người phải cười mây hoặc là Nhiếp Phong hộ tống Khổng Nhân Mộc Nhân hẻm? Hắc Đồng và ta một mực trăm phương ngàn kế, dụ bọn họ và Khổng Từ đi vào Thiếu Lâm, nhưng vẫn không biết vì sao cần như thế! Người từng đề cập với chúng ta, phải có Thần trường sinh bất tử tiến vào hẻm Mộc Nhân mới có thể bình yên ra ngoài, rốt cuộc lực lượng trong hẻm Mộc Nhân kia... là lực lượng kinh thế gì?”

Hóa ra cho dù Hắc Đồng và Ma Nương là người có thể cực lực thúc đẩy “Ma độ chúng sinh”, nhưng không biết vì sao thần phương Trường Sinh bất tử lại có thể bình yên đứng ở ngõ hẻm? Không biết vì sao lại phải cười mây hoặc Nhiếp Phong hộ tống Khổng Từ vào hẻm Mộc?

Đối mặt với nghi vấn liên tục của Ma Nương, mê hoặc, chủ nhân con mắt đen lại dị thường khí định thần nhàn, ung dung đáp: “Ma Nương, ta vẫn luôn ăn núp nói cho các người xem trong gián, chỉ đề cập phiên ngôn song ngữ với các người, đó là không hy vọng Ma độ chúng sinh gặp phải kế hoạch gì đó,

chính là không muốn Ma độ chúng sinh., Sẽ vì thay đổi của con người mà có mất. Trên thực tế, sự lo lắng của ta cũng không có sai, bởi vì năm đó Kinh Vương từng tuyên bố sẽ giúp ta đạt thành kế hoạch đã làm phản, thậm chí nhân diện sứ Độc Cô Nhất Phương, cùng với Thú Tâm Quỷ mỗi người đều có ý đồ riêng, chỉ còn lại ngươi và Hắc Đồng, vẫn trung thành tận tâm., Kế hoạch quyết định tiến hành giúp ta, cho dù sau đó không đồng ý với kế hoạch của ta, Tuyết Đạt Ma cũng luôn bảo trì trung lập, tuyệt đối không muốn gây trở ngại kế hoạch của ta. Hắc vẫn vô cùng trung thành với ta, cho dù cuối cùng cũng sẽ không tương xứng với đạo của ta...”

“Nhưng mà, bây giờ kế hoạch của Ma độ chúng sinh đã thành, xem ra ta cũng không cần phải giữ bí mật đối với lực lượng đó rồi! Ma Nương, để cho chủ nhân nói cho ngươi biết! Cái gọi là ” võ học trong thiên hạ nguyên xuất Thiếu Lâm, lực lượng bên trong hẻm Mộc Nhân chính là thứ đáng sợ nhất trong toàn Thiếu Lâm tự, cũng là võ học vô thượng xa xôi nhất...”

“Nguyên! Cực...”

“Ma! Ha!”

Nguyên Cực Ma Ha?

Ma Nương khẽ giật mình! Cái tên Nguyên Cực Ma Ha này, hai chữ cuối cùng “Ma Ha Vô Lượng” dường như có chung ý tứ, chẳng lẽ... Lẽ nào...?

Ma Nương còn chưa kịp hỏi tiếp, chủ nhân của con mắt đen đã tự nói trước: “Bất ngờ lắm, có phải không? Ma Nương, có một số việc sẽ khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn...”

Nó nói lúc ngữ âm dừng lại, tiếp tục nói từng chữ:

“Đó chính là, Nguyên Cực Ma Ha trong mộc nhân hẻm, mới chính là chân chân chính...”

“Ma! Ha! Vô! Vô lượng!”

“Cái gì... Là? Mộc nhân trong hẻm, mới thực sự là Ma Ha Vô Lượng chân chính? Chủ nhân, cái kia... Cái kia... Cái kia trường sinh bất tử Thần, nó tập được Ma Ha Nguyên Lượng, lại là... lực lượng gì?”

Chủ nhân hắc đồng thở dài:

“Nó tập luyện, đã cũng được xưng Ma Ha Vô Lượng, dĩ nhiên cũng là Ma Ha Vô Lượng, chỉ là, nó Ma Ha Vô Lượng lại có cái khác tinh chuẩn hơn tên, chính là —— ” Thiên Cực Ma Ha!” ” Thiên Cực Ma Ha!”

Nguyên Cực? Thiên Cực? Vậy có còn hay không...? Ma Nương trong lúc suy nghĩ, vừa định hỏi tiếp, ai ngờ lúc này chủ nhân của nàng lại trầm lắng nói: “Ma Nương, để bản tọa đoán! Người đã biết Nguyên Cực Ha cùng Thiên Cực Ma Ha, trong lòng của người có hoài nghi hay không, đến tột cùng còn có nguyên lượng Ma Ha thứ ba hay không?”

Ma Nương không thể không bội phục chủ nhân của nàng liệu như thần, cúi đầu đáp: “Vâng... Chủ nhân.”

Chủ nhân hắc đồng nở nụ cười hào hùng, nói: “Rất tốt! Không uổng công người theo ta nhiều năm như vậy, tâm tư cũng đã sắp tâm bàn bí mật! Ma Nương, để chủ nhân giải khai nỗi băn khoăn này giúp người đi...”

“Không tệ! Trên đời này, trừ Nguyên Cực Ma Ha của Thiếu Lâm, Thiên Cực Ma Ha của thần, còn có một đạo khác Ma Ha Vô Lượng!”

Ma Nương cảm thấy mình bắt đầu tiếp cận chân tướng, một đôi lòng bàn tay già nua đã đỏ mồ hôi, hỏi: “Chủ... Người, Ma Ha giới thứ ba vô lượng, ở... nào?”

Chủ nhân hắc đồng trực tiếp phun ra một đáp án kinh người, đáp án tương đối kinh người:

“Cỗ ma Ha thứ ba vô lượng, nhưng tại...” Trong cơ thể bản tọa!”

Ma Nương âm âm kinh hãi, nhưng chủ nhân đã tiếp tục đáp án kinh người của nó:

“Ma Nương! Ta vẫn không nói cho các người biết, cuối cùng trong Lục đại ma độ ta tu luyện “tam đại ma”. Hôm nay, người cũng nên biết, phải biết...”

“Ta tu luyện sáu loại công pháp cuối cùng độ, cũng tức là một loại võ học vô địch mạnh nhất trong đời ta, đó chính là “Vô Lượng độ”!”

“Mà Vô Lượng độ chỉ là tên gọi sau này ta trao cho nó! Tên ban đầu của Nguyên Lượng Độ vốn được gọi là “

Chủ nhân hắc đồng nói đến đây, ngữ khí càng ngưng trọng, giống như đang tuyên bố một sự tiếc nuối cả đời của nó, bởi vì bốn chữ Ma Ha Vô Lượng này kết nó tiếc nuối:

“Đất!”

“Cực kỳ!”

“Ma!”

“Ha ha!”

“Ma Ha vô lượng, căn bản là cả thế gian đều có hình dạng khác nhau, quả thật là một đời làm ba —— “

” Thiếu Lâm Nguyên Cực, Thần Thiên Cực, còn có ta đây sở hữu tất cả “Cực Ma Ha”!”

“Đúng vậy...” “Nguyên Thiên Cực...”

“Vạn!” “Thế!” “Ma!” “Ha ha!”

Vạn liệu không đến, Ma Ha Vô Lượng thần thánh, dĩ nhiên cũng không phải độc nhất vô lượng Ma Ha Ha, trên đời còn có hai đạo Ma Ha vô lượng còn lại?

Nhưng, nếu như chủ nhân hắc đồng “Ma” thân mang cực Ma Ha, thì cần gì phải kiêng kị Nguyên Cực Ma Ha của Mộc Nhân trong hẻm? Tại sao phải dẫn dắt phong vân một trong số đó vào hẻm Mộc Nhân?

Cái này cũng thân mang vô lượng Ma Ha, cùng thần thanh âm tương đồng “Ma”, rốt cuộc là ai?

Nó rốt cuộc là...

Thần phương nào? Là Ma phương nào?

Thần Ma phương nào?

Chương thứ mười bảy trong kinh.

Đã nói là muốn làm một người bình thường!

Nếu như chỉ là người bình thường thì đời nào có nhiều kỳ ngộ kỳ ngộ như vậy? Làm sao có thể là chuyện mà nhiều người không thể tưởng tượng được, kéo dài tới mức thể xác và tinh

thần mệt mỏi? Thần Ma đều vội vàng chạy tới đây để tranh giành?

Đều chỉ trách y — Bộ Kinh Vân, cũng không phải là người bình thường!

Nguyệt Nhi không sáng, đêm giao nhau càng thêm mê ly.

Tối nay còn chưa qua, tại cái đêm còn chưa qua này, nguyên lai nhất mơ màng không phải là trăng trên bầu trời, cũng không phải là đêm này, mà là một đôi mắt của hắn.

Con mắt của Tử Thần!

Con mắt Bộ Kinh Vân đang tràn ngập mê ly, vì tất cả mọi thứ trước mắt hắn nhìn thấy!

Bộ Kinh Vân ôm Khổng Từ, vòng qua sườn núi kia, rốt cục có thể phóng tầm mắt nhìn ra đồi núi nhỏ bé cách sườn núi này nửa dặm. Khi hắn lướt đến gò núi nhỏ kia, hắn liền phát giác, trên gò núi có một cái cửa động.

Ven miệng miệng không ngờ lại khắc một chữ ——

Thiếu! Lâm! Mộc! Nhân! Hẻm!

“Nơi này... Chính là lối vào hẻm Mộc Nhân!”

Khổng Từ luôn luôn được Bộ Kinh Vân ôm, chợt thấy năm chữ này, lập tức hô nhỏ.

Bộ Kinh Vân lại chỉ yên lặng nhìn chằm chằm vào nhân khẩu hẻm Mộc Nhân này, dường như hắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Khổng Từ nhìn theo ánh mắt gã, Phương Thủy phát hiện, ở phía bên trái người này, nguyên lai còn có khắc mấy hàng chữ nhỏ:

“Con hẻm Thiếu Lâm Mộc Nhân là vùng đất thần thánh, bên trong là cảnh giới cao nhất của Thánh Giả Tàng Thần.

Nếu không phải thần thánh, chỉ thuộc về chúng sinh phạm trần.

Đừng tự tiện xông vào, kẻ vi phạm — tự phạm!”

Kẻ vi phạm tự làm lầm!

Bộ Kinh Vân nhìn đến đây, chỉ là nổi lên một tia cười lạnh!

Giang hồ chỉ là một trò chơi theo đuổi quyền lực, Bộ Kinh Vân từ trước đến nay cũng không thích tuân thủ quy tắc thoát mái giang hồ, thậm chí có lúc vi phạm cái gọi là nguyên tắc giả mù sa mưa, từ trước đến nay hẳn đều hận đời - người trái mệnh!

Nghịch Thiên giả!

Mấy hàng chữ nhỏ trước mắt, nếu cẩn thận nhìn chữ viết sâu cạn, liền biết gần đây mới khắc lên, tức là nói, có người sớm đã biết trước, sẽ có người vì mục đích nào đó mà lẫn vào trong hẻm Mộc Nhân, cho nên mới phát ra cảnh cáo nghiêm trọng như vậy?

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân tựa hồ hoàn toàn không để ý đến lời cảnh cáo này, “Trái lại”, sớm đã trở thành cách nói của hắn, hắn kiên trì kéo dài hơi tàn sống sót đến ngày nay, cũng là sự trái ngược lớn nhất đối với vận mệnh vốn có của hắn!

Hắn đột nhiên tung chuông, “Bành” một tiếng! Lập tức khiến vách núi bị chia năm xẻ bảy, bắn ra tung tóe!

Chỉ vì hắn muốn... Phản!

Cùng lúc đó, hắn nghe thấy ba tiếng “Phốc phốc phốc” vang lên! Hắn cũng dùng tia chớp giải khai ba đại khí môn trên người Không Từ!

“A? Vân... Thiếu gia, ngươi...?”

Không Từ khí môn được giải, lập tức cảm thấy cả người khoan khoái dễ chịu, đồng thời cảm thấy không rõ cho lắm.

Bộ Kinh Vân tiến lên phong nàng ba đại khí môn, vốn là hắc đồng phòng bị trong cơ thể nàng đột nhiên ra tay, làm sao ngay trước lúc tiến vào hẻm Mộc Nhân quan trọng như vậy, hắn lại giải quyết được khí môn của nàng?

Nhưng khi Không Từ liếc nhìn Bộ Kinh Vân một cái, cũng không thèm liếc nhìn nàng mà đã bước thẳng vào hẻm Mộc. Nàng nhanh chóng hiểu ra, Bộ Kinh Vân là đang cho nàng một cơ hội cuối cùng để tự do lựa chọn...

Nếu Bộ Kinh Vân không cởi bỏ khí môn của Không Từ, chỉ có thể mềm yếu mà vô lực ôm nàng vào trong hẻm Mộc Nhân. Cái tên Không Từ kia tiến vào ngõ Mộc không phải là ý

nguyện thật sự của chính nàng, mà rất có thể chỉ là một tay Bộ Kinh Vân thúc đẩy mà thôi.

Thế nhưng, bây giờ nàng đã có thể hành động tự nhiên, thậm chí có thể vận khí tự nhiên, nếu nàng không quay đầu mà theo sau hần tiến vào hẻm Mộc Nhân, vậy đó chính là ý nguyện chân chính của nàng.

Hần muốn nàng tự mình lựa chọn con đường của mình!

Dù cho cuối con đường này có phải là một con đường chết hay không.

“Vân thiếu gia...”

Khổng Từ âm u nhìn theo bóng lưng khô ngô của bộ kinh vân dần dần tiến vào hẻm Mộc Nhân, đột nhiên cắn răng, dánh về yếu đuối của nàng cũng tung người nhảy lên, đuổi theo vào, trái tim nàng càng không ngừng đập mạnh:

“Vân...Thiếu gia, cơ hội để Khổng Khổng từ đường... Nhưng thật ra không phải.... Thật ra cũng không... bởi vì cần..”

“Con đã sớm quyết định... Con đường mình nên đi!”

Không sai! Là giải cứu Nhiếp Phong, U Nhược, đoạn lẫm cùng đám quý vật hơn ngàn kia, nàng đã sớm quyết định, nhất định phải tiến vào ngõ nhỏ của mình. Nàng tin tưởng quyết định này của chính mình, sẽ là ý nghĩa lớn nhất của cuộc đời nàng, là một quyết định dũng cảm nhất!

Huống chi, tin tưởng trong Thiếu Lâm Mộc Nhân hẻm, nàng còn có thể tìm ra thân thể thật sự của “Ác ma chi nhãn” của mình!

Chỉ mong đây không phải là đời này của nàng... quyết định cuối cùng!

Nàng không quan tâm đến sinh tử của mình, nàng chỉ để ý tới bản thân sau này... Còn có thể ngày đêm yên lặng đứng trong lòng nàng mà lo lắng không, rồi lại trở về với địa vị thấp kém Khổng Từ.

Rồi người bạn thân Nhiếp Phong trở về...

Người duy nhất trung thành đi theo là Tử Thần, Khổng Từ!

Cuối cùng cũng tiến vào hẻm Mộc Nhân rồi! Rốt cuộc trong hẻm Mộc Nhân có càn khôn gì? Khổng Tử hết sức tò mò!

Trong lối vào hẻm Mộc Nhân, nguyên lai cũng không mờ tối.

Khổng Tử một mực đi theo đằng sau bộ kinh vân cao lớn, ánh mắt không ngừng lưu chuyển, nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong cửa vào là một thông đạo hẹp lạ thường, hai bên thông đạo, cách mỗi năm trượng lại có một ngọn đèn.

Ngọn đèn xem ra cũng không ghênh đón Trọc, chỉ thấy chúng ánh lửa chập chờn, giống như đang hoan nghênh đôi nam nữ tử tử vong này đi vào chịu chết!

Ngọn đèn? Khổng Tử thấp thỏm, nếu Thiếu Lâm tự đã sớm biến thành phế tích, ngay cả bóng dáng nửa hòa thượng cũng thiếu tôn sùng, đám quý gia cũng không dám vọng động đến nơi đây, làm sao lại có ngọn đèn?

Chẳng lẽ...

Nàng đang muốn há mồm hỏi bước đi ở phía trước là kinh vân, ai ngờ, bộ kinh vân lại vội vàng dừng lại!

Khổng Tử định thần nhìn lại, thì ra, bước chân dừng lại như mây trôi, là vì trước mặt bọn họ đã xuất hiện một cửa động khác!

Chỉ thấy bên trái động khẩu này có khắc một ít chữ nhỏ, quan nhỏ, những chữ nhỏ này liên thông đông như những chữ nhỏ trước kia, những chữ nhỏ trước mắt mơ hồ, xem ra đã lâu năm, chắc là do hẻm Mộc Nhân thành lập lúc đầu đồng kỳ.

Chỉ thấy những chữ nhỏ kia viết như vậy:

“Muốn vào hẻm Mộc Nhân.

Chắc chắn phải quỳ trước ba người ở hẻm ta.

Chín lạy thiện thần chư thiên.

Mới có thể thân kiến phật.

Nếu không chắc chắn sẽ bị trời phạt!”

Ba quỳ phật? Cửu Tự dập chư thiên thiện thần?

Vậy chẳng phải là —— quỳ ba quỳ chín lạy? Một câu bá đạo!

Bộ Kinh Vân thấy chữ, trên mặt ẩn hiện một mảnh không cam lòng!

Nghe nói Thiếu Lâm Mộc Nhân hẻm này, mấy trăm năm trước, ái đồ của một đời cao tăng Đạt Ma thiền sư “Tuệ năng” tạo ra.

Tuệ có thể trước khi xuất gia, từng là kỳ tài về thuật thuật Trung Quốc tinh nghiên và cơ quan. Năm đó đạt đến Đạt Ma Tịch, vì bảo trì bí mật vũ khí vô địch hấn nhìn thấy trong chín năm tại vách tường trước, đã đúc ra tâm trí đỉnh cao, để ẩn giấu bí mật của chuyện này., Không biết vì duyên cớ nào mà Tuệ lại càng có thể có được thổ mộc hơn nữa. Trong Thiếu Lâm đã kiến tạo nên cơ quan tuyệt thế này cho hẻm Mộc Nhân. Lúc ấy, các tăng lữ trong chùa đều không biết động cơ trí tuệ, chỉ đang suy đoán thì nhất định Tuệ Tài lại muốn cất giấu một vài thứ, một số thứ rất kinh người!

Nhưng cho tới bây giờ cũng không có một đệ tử Thiếu Lâm nào dám vào hẻm Mộc, vì vậy cũng không ai biết trong hẻm Mộc Nhân có cái gì.

Cho dù từng có một ít đệ tử trẻ tuổi tò mò âm thầm tiến vào hẻm này, cuối cùng cũng không biết kết quả như thế nào.

Còn có một số Thiếu Lâm đệ tử muốn âm thầm xuống núi, nghe nói cuối hẻm Mộc Nhân có đường tắt để xuống núi. Thế nhưng, vừa vào hẻm Mộc Nhân, bọn họ vĩnh viễn không cách nào xuống núi được!

Hẻm Mộc Nhân, phảng phất trở thành một điều không cho phép mạo phạm, cũng không cho bất luận kẻ nào cỏi bỏ bí ẩn kinh thế!

Hôm nay, biểu diễn trước mặt Bộ Kinh Vân là một câu khuyên hấn quỳ chín lạy...

Bộ Kinh Vân sắc mặt trầm xuống, tiếp theo hai mắt nổi lên một tia cười tà ác khinh thường bất kính!

Hắn là tử thần!

Tử thần đủ để nghịch chúng sinh, có thể hô mưa gọi gió trong giang hồ!

Thần Phật là người cảm giác nhân gian, vốn đáng được kính trọng, nhưng mà, nếu vì sợ gặp phải thiên khiến mà quỳ lạy ba vị Thần Phật, không khỏi quá mức vũ nhục - Tôn nghiêm của con người! Thậm chí tôn nghiêm của Thần Phật!

Mà Tôn nghiêm của Tử Thần lại càng tuyệt đối không cho phép mạo phạm!

“Keng” một tiếng! Trong lúc bộ dạng cười tà, bản thân hấn phi thân nhảy lên một cái, liền lướt vào trong cửa động này, bởi vì hấn muốn nhìn xem, nếu hấn không ba quỳ chín lạy, hấn sẽ gặp thiên phạt gì?

“Vân...Thiếu gia, không nên hành động thiếu suy nghĩ...”

Khổng Tử vừa định ngăn bước kinh vân, đáng tiếc giờ phút này nàng bước nhanh như mây, nếu không ngăn được, dưới tình thế cấp bách, nàng cũng theo sát Kinh Vân cùng tiến vào trong động khẩu này!

Hai người đi vào động này, khẽ giật mình tại chỗ, chỉ vì hai người bọn họ đã nhanh chóng nhìn thấy, chỗ bốn chân bọn họ rơi xuống, đúng là một cái...

Tiêu kí hình chữ “X” của Phật giáo!

Đây là lộ trình thật sự của hẻm Mộc à?

Cũng tức là nói, nếu phải theo lời răn dạy vừa rồi ở cửa động mà đi, thì bắt đầu từ chỗ này... Ba quỳ chín lạy?

Nói nhảm! Bộ Kinh Vân mặt như bị phủ một lớp băng hàn, vẻ khinh thường trong mắt càng tăng lên, hấn cũng không ba quỳ chín lạy gì cả, ngược lại không hề để ý tới, không chút do dự, thả người tiến nhanh về phía sâu trong động!

“Bồng” một tiếng! Bộ Kinh Vân lại đi về phía trước thêm hơn mười trượng, Khổng Tử đành phải đau khổ đuôi theo phía sau. Nhưng đúng vào lúc này, hai người ngơ ngác thấy phía trước có ánh sáng!

Đây không phải là ánh đèn dầu mờ nhạt như tàn dương!

Mà là một đạo hào quang trắng bệch tràn ngập sát khí!

Đạo cường quang trắng bệch này đang cấp tốc hướng vân kinh vân cùng Khổng Tử tới gần, một bên áp sát một bên phát ra

tiếng nổ “anh trọng”, Khổng Từ không khỏi nơm nớp lo sợ nói: “A! Vân... Thiếu gia! Đó là... cái gì...”

Còn chưa dứt lời, đạo cường quang kia với tốc độ kinh người đã nhanh như chớp che mắt hai thước trước mắt hai người, kinh phong đập vào mặt, nhất thời khiến áo choàng kinh vân cùng với mái tóc dài của Khổng Từ tan tác, rung động “Rắc rắc”, có thể thấy thế tới của cường quang cực nhanh!

Bộ Kinh Vân và Khổng Từ ở trong nháy mắt định thần lại, lúc này Khổng Từ thoáng “Oa” một tiếng thét chói tai, giống như bị cường quang trước mắt dọa đến hồn vía lên mây, mà Bộ Kinh Vân, cũng là một mặt tái xanh!

Hai người bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy, nếu như không hướng chư thiên thần Phật quỳ chín lạy, cần phải trả giá như thế nào?

Cái giá phải trả chính là — đầu của bọn họ!

Mạnh mẽ đến gần bọn họ, rõ ràng là...

Rõ ràng là một thanh Liêm đao!

Một thanh liêm đao không lồ dài hơn hai trượng nặng tựa ngàn cân!

Đang dùng thế lôi đình vạn quân hướng lên vị trí đầu cổ hai người bọn họ...

Bồng mạnh về phía trước!

Trời ạ!

Không thể tưởng được báo ứng khi không quỳ lạy Thần Phật lại đòi lấy một thanh...

Đao đoạt mạng?

Liêm đao cực lớn này thế tới cực điểm, cho dù nhanh như Nhiếp Phong cũng chưa chắc có thể né tránh được, huống chi Bộ Kinh Vân cho dù bản thân có thể tránh né, hẳn cũng phải lo lắng Khổng Từ sau lưng có thể tránh thoát hay không!

Còn nữa, chuôi liêm đao này dài chừng hai trượng, vừa vặn là con đường rộng bọn họ đang đứng, hai người hướng trái phải chạy cũng không có khả năng, khó trách bọn họ trước khi tiến vào thông đạo này, chữ nhỏ ở cửa động sẽ cảnh cáo bọn họ cần

hướng thần phật quỳ chín lạy, bởi vì, nếu hai người bọn họ thật sự như ngôn ba quỳ chín lạy mà nói, bởi vì sớm đã cúi người cúi đầu, tất có thể tránh thoát một đao đoạt mệnh nhắm hướng cổ!

Thế nhưng anh hùng trong thiên hạ, nếu có thể xông vào hẻm Thiếu Lâm, chắc chắn không phải hạng người hời hợt.

Sao có thể dễ dàng như ngôn hướng thần phật quỳ gồi như thế?

Có lẽ, người thiết kế cơ quan này đều nhìn ra tâm thái này, biết rõ quần hùng không dễ thuyết phục.

Hết lần này tới lần khác lại ở trước động khuyển bọn họ phải quỳ gồi, khiến cho bọn họ dễ dàng trúng một kích đoạt mệnh này!

Mũi liêm đao khổng lồ kia đã bổ tới trước mắt Bộ Kinh Vân, sau lưng hắc Khổng Từ lúc sinh tử tồn vong vẫn còn có thể nhìn thấy. Mũi đao chuôi liêm đao này tuy lạnh mà chói mắt, nhưng lưỡi đao vẫn dính đầy vết máu đã khô lâu lắm rồi...

Mấy chuyện đó, chắc hẳn là mấy trăm năm qua, không ít người từng nghĩ mình vượt qua ngõ Mộc, lúc đầu rơi xuống đất thì dính đầy vết máu trên lưỡi đao!

Hôm nay, lưỡi đao Mộc Hàn nặng đến ngàn cân có tăng thêm máu của hai người nữa không—— Bộ Kinh Vân và Khổng Từ máu tươi?

Đáp án tựa hồ tương đối rõ ràng! Bộ Kinh vân cùng Khổng Từ đã không kịp né tránh, cho dù hai người bọn họ mang trong người loại lực lượng kinh người nào, nếu lấy chưởng chân những thân thể huyết nhục này ngăn cản một đao này, cũng thế tất đao lâm liệt thể đánh gãy tứ chi, tiếp theo lại bổ thẳng yết hầu, đầu thân khác nhau, máu loãng tại chỗ, tử trạng càng thảm!

Vậy thì hai người bọn họ chết chắc rồi?

Theo lý mà nói, bọn họ chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng mà...

Đúng lúc thanh liêm đao dài hai trượng chém tới lông mi bọc u kia, trong nháy mắt khi Khổng Từ phía sau sắp thét lên “Vân

thiếu gia”, nàng lại không nhìn thấy máu tươi văng tung tóe!
Cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh cổ bị chém đứt bởi đao
phong gì!

Nàng chỉ nghe thấy một tiếng “keng” chói tai vang lên!

Còn nhìn thấy giữa Bộ Kinh Vân và chuôi liêm đao nổ tung
tạo ra một chuỗi tia lửa chói mắt!

Tiếp đó, tất cả đều dừng lại!

Ngay cả thanh Đoạt Mệnh liêm đao cũng bất động!

Kinh hồn hơi ổn định lại, Khổng Tử vừa mới tỉnh cảm giác
cần xem rõ ràng, ai ngờ vừa nhìn qua, lại là một tiếng kêu
duyên dáng!

Chỉ một tiếng kinh ngạc và duyên dáng thốt lên!

Thì ra là: Bộ Kinh Vân ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi
tóc, đột nhiên nhớ lại bản thân từ trước đến nay không mang
theo vũ khí, trên người còn có một vũ khí, chính là móc câu
trước đó hắn từng dẫn dò Khổng Tử từ trong thiên hạ hội binh
khí phòng lấy về!

Cây móc câu này, vốn dùng để bắt giữ Hắc Vương, không sai
thì gì cả nhưng cuối cùng vẫn không cần nó đến bắt Hắc
Vương. Ngược lại vào lúc này, dụng cụ của đại phái, cứu hắn
và Khổng Tử một mạng.

Đương nhiên, dù cho thân mang móc câu, nếu không có công
lực thâm hậu, thì cho dù có thể kịp thời ngăn cản chuôi liêm
đao nặng ngàn cân kia, người cũng nhất định phải bị thế đao
bức lui về phía sau, cho đến khi chặt đứt cổ người ta mới thôi!

Cho nên, Khổng Tử sợ hãi thán phục, không chỉ riêng Bộ Kinh
Vân tồn vong lúc này, mà còn có thể tình nhanh trí sinh, tình
táo thay đổi tình thế. Nàng còn đang sợ hãi thán phục, Bộ
Kinh Vân có lực bạo tạc sâu không thể trắc trở!

Bởi vì cho dù hắn dùng thân thể máu thịt thay thế bằng móc
câu cứng đối cứng với liêm đao, hắn có thể lập tức ngăn chặn
đao thế nặng tựa ngàn đao, thực lực mạnh đến mức khiến
người ta lú lẫm!

Dùng Hùng Phách truyền cho hắn Bài Vân Chương kinh, tuyệt
đối không thể lập tức ngăn chặn liêm đao này.

Thân hình vẫn chưa hề lui lại: Cho dù có móc câu giúp đỡ, nếu chỉ dùng công lực quanh quẩn vân chương, bộ kinh vân ít nhất phải lui về phía sau bảy bước mới có thể dừng được thanh đao thể này!

Chỉ có bộ dáng Bộ Kinh Vân là không động đến, vẻ mặt lại không có vẻ gì là mệt mỏi hao tổn quá độ.

Hắn có thể Tàn Nhiên như vậy, có phải là vì trong cơ thể cất giấu một ít lực lượng kinh người hơn không? Khổng Tử đang suy tư.

Bộ Kinh Chi xem ra cũng đang suy nghĩ tại sao mình vừa ra tay liền có thể ngăn chặn đao thể ngàn cân. Trước đó, gã đã sớm cảm thấy mình càng gần Thiếu Lâm, cổ “Ma Ha Vô Lượng” trong cơ thể kia càng là sung sướng không thôi, cho dù gã không biết sử dụng bí quyết lực lượng đạo này, cũng dần dần có thể tùy tâm mà phát huy., Thậm chí có thể chế trụ Hắc Đồng phi thường mạnh, chẳng lẽ, bí mật trong hẻm Mộc Nhân này, lại có quan hệ với Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể nó? Vừa nghĩ đến đây, Bộ Kinh Vân càng không chân chờ. Nó, cuối cùng vẫn cảm thấy hứng thú đối với việc hẻm Mộc Nhân ẩn giấu những bí ẩn nào đó, hẻm Mộc Nhân càng ngày càng nhiều.

“Vân... Thiếu gia, người... Không có... cái gì đó hả?”

Dù là Bộ Kinh Vân, bề ngoài xem ra không có gì tổn thương, Khổng Tử vẫn không kìm được nhẹ giọng hỏi, nàng thực sự quá quan tâm hắn, còn có Nhiếp Phong đang không rõ tung tích!

Bộ Kinh Vân không trả lời trực tiếp, hắn chỉ hờ hững phun ra một chữ:

“Đi.”

Tiếp đó hắn lại tiếp tục đi sâu vào trong thông đạo.

Đi như vậy, hai người lại đi thêm mấy trăm trượng lộ trình, hẻm Mộc Nhân này tựa hồ dài đằng dặc, cũng không biết điểm cuối sẽ ở nơi nào.

Khổng Tử một mực đi theo sau bộ kinh vân, chỉ cảm thấy giạt mình từng bước một, mặc dù nàng cũng không hoài nghi Ma Ha trong bộ kinh vân thể nội Vô Lượng, hắn cũng có thể mơ

hồ cảm thấy, tại mộc nhân hẻm chỗ sâu bí ẩn, đang có một cỗ lực lượng vô địch thiên hạ địa chí tôn đang chờ đợi bọn họ.

Rốt cuộc đây là lực lượng gì? Càng xâm nhập sâu, cỗ cảm giác lực lượng này càng lúc càng nồng đậm, nồng đậm đến mức làm cho trái tim của Không Từ loạn nhịp.

Mà bộ pháp phía trước nòng cũng càng lúc càng nhanh, nội lực cũng càng lúc càng dồi dào, tựa như, càng đến gần cỗ lực lượng thần bí kia thì Ma Ha vô lượng trong cơ thể thật sự càng thoải mái không bị cản trở!

Cũng không biết đi về phía trước bao lâu, cuối cùng hai người cũng ngừng lại.

Hóa ra phía trước đã là một vách động không có đường đi, hai người bọn họ đã không thể tiến vào nữa, trong bất tri bất giác, hai người bọn họ đã đi đến tận cùng hẻm của mình!

Chẳng lẽ phần cuối của hẻm Mộc Nhân là ở đây, hẻm Mộc Nhân lại đơn giản như vậy sao? Hoàn toàn không có gì bí ẩn ư?

Không! Sao hẻm Mộc Nhân lại lãng được hư danh?

Bởi vì Bộ Kinh Vân đã đồng thời liếc thấy, trong một góc tối ở cuối nơi này có một món đồ lạ!

Đó là...

Đó là quả cầu thủy tinh không lồ được chú ý chừng nửa trượng!

Viên cầu thủy tinh này trong suốt, dưới đáy của viên cầu cùng bát diệp do một thủy tinh chế thành nối liền với nhau, giống như một giọt nước suối do hoa sen ngưng tụ thành.

Viên cầu thủy tinh không lồ này, còn có một điểm đặc biệt khác, đó là trong quả cầu thủy tinh lớn, không ngờ lại khắc mấy hàng chữ nhỏ, chữ nhỏ khắc xuống :

“Phần cuối chưa tới phần cuối.

Cuối hẻm vẫn có hẻm.

Nếu muốn vào hẻm.

Trong lòng cần có kinh nghiệm!

Trong lòng có kinh nghiệm.

Trong miệng có kinh nghiệm.

Trong mắt có kinh nghiệm,

Dưới chân có sẵn kinh nghiệm.

Do kinh chỉ lộ.

Phương Chứng Bò Đề!”

Thủy tinh kỳ quái, lời kỳ quái mà nói!

Nhưng điều kỳ quái hơn chính là, chữ viết dương dương này không phải được khắc ở mặt ngoài của quả cầu thủy tinh mà được khắc ở bên trong quả cầu thủy phẩm, có thể nói là vô cùng xảo diệu!

Nhưng mặt ngoài thủy tinh cầu này bóng loáng vô cùng, tuyệt đối không có bất cứ dấu vết nào, hay khe hở, người khắc chữ, rốt cuộc làm thế nào mà khắc năm mươi chữ nhỏ này vào trong thủy tinh cầu mà không tổn hại chút nào!

Bộ Kinh Vân đúng là vì nghi vấn này mà nhú mày thật sâu!

Oanh Địa, trong lòng Tử Thần dâng lên một suy nghĩ rất đáng sợ!

Có thể không tổn hại đến thủy tinh mà khắc chữ vào trong thủy tinh, trừ phi...

Khổng Tử thấy Bộ Kinh Vân hai hàng lông mày nhú chặt, nàng dường như đã minh bạch suy nghĩ của mình, lấp bắp phun ra một cái giả thiết khả năng không lớn:

“Vân... Thiếu gia, có thể... đem chữ khắc vào trong thủy tinh, người khắc chữ này... Công lực có phải... đã cách hết sức mạnh mẽ, diệu tuyệt đỉnh...”

“Cảnh giới Siêu Phàm?”

Cảnh giới Siêu Phàm? Vậy chẳng phải cảnh giới giống như thần sao?

Không sai! Bộ Kinh Vân giờ phút này suy nghĩ chính là giả thiết này của Khổng Tử, trên thực tế, ngoại trừ người khắc chữ, có thể đem kinh kinh thấu cầu mà vào, trong thủy tinh

cầu khắc năm mươi cây cỏ có kinh lực, bộ kinh vân cũng không nghĩ ra bất cứ khả năng nào!

Thế nhưng mà, ở thời thể hiện nay, ngay cả kẻ thù mạnh như hắc, hùng bá, nhiều lắm cũng chỉ có thể cách không đả thương người, hoặc là dùng sức mạnh thâm thủy khắc chữ lên mặt ngoài cứng rắn mà thôi, bộ vân thâm tin tưởng cho dù là kinh vương đáng sợ kia cũng chưa chắc có thể theo dạng hồ lô.

Kinh vương công lực tung hoành, mạnh mẽ, tung cao, cũng chỉ là cầu lên trên, cho đến khi công lực so với trời cao mà thôi, nhưng người khắc chữ này, công lực không chỉ có cao hơn so với Kinh vương, mà lúc khắc chữ, còn cùng một người dùng công lực mạnh mẽ đến đúng chỗ, không nóng không lạnh, tăng một phần thì quá mạnh, giảm một phần lại quá yếu, nếu không chỉ lực xuyên thấu thủy tinh mà vào quá mạnh, viên cầu thủy tinh sẽ không theo cường hoành công lực mà bạo phát!

Người có thể có được công lực xuất thần nhập hóa như vậy, liệu có phải cũng là trân quý đã...

Cường giả xuất thần nhập hóa?

Có phải là bộ kinh vân vẫn luôn ẩn ẩn cảm thấy nguồn gốc của lực lượng đáng sợ này?

Là lực lượng của người này vẫn luôn dẫn dắt bộ kinh vân thể nội, Ma Ha Vô Lượng?

Đang lúc bộ kinh vân suy nghĩ, tay của hắc bắt ngờ chạm nhầm vào viên cầu thủy tinh to lớn kia, bỗng dừng lại có phát hiện!

Viên cầu thủy tinh kia, thì ra có thể xoay chuyển về phía bên phải!

Không Từ một bên thấy thế, hơi giật mình, nói: “Vân thiếu gia, thủy tinh cầu này xem ra có thể xoay chuyển, chẳng lẽ là một... cơ quan then chốt?”

Nàng kỳ thật không cần hỏi nhiều, đều vì câu nói này của nàng mà không nói hết, bộ dạng kinh vân đã dùng sức đem thủy tinh viên cầu này vòng qua bên phải, phía dưới một cái vòng, cuối thông đạo, đột nhiên sinh ra kỳ biến...

Chỉ nghe tiếng sấm “Ừ ừ” liên tục vang lên không ngừng, trong nháy mắt vang lên tiếng vang, vách động trước mặt hai người bỗng nhiên tách ra hai bên trái phải!

Vách động cuối cùng này, nguyên lai giống như một cửa sổ nặng nề, chỉ cần đầu mối then chốt của quả cầu thủy tinh kia xoay chuyển, toàn bộ vách động sẽ mở rộng ra hai bên, lộ ra thế giới trong vách động!

Tiếng vang như trăm lời tuy rằng đình tai nhức óc, vô cùng thu hút, riêng Không Từ càng bị tình cảnh trong động bích chấn nhiếp!

Thế giới bên trong vách động, rõ ràng lại là một...

Thế giới chữ “

Hình dung bên trong là một thế giới, Không Từ thâm nghĩ, thực sự không đủ làm quá đáng, Bộ Kinh Vân cũng giống như đồng cảm.

Thế giới trước mắt là một sơn động khá rộng rãi, động cuối cùng được xây từ thủy tinh, rộng hơn bốn trượng.

Cho dù thủy tinh là đá trong suốt, nhưng vì bên trong cửa thủy tinh này dị thường mờ nhạt, bộ kinh vân cùng Không Từ trong lúc nhất thời cũng không nhìn rõ phía sau cửa có cái gì, chỉ mờ mờ bên trong, xem ra chính là mục đích thật sự của chuyến đi này!

Nhưng mà mọi chuyện xem ra không hề đơn giản như vậy, trên mặt đất trước cửa thủy tinh lại có một vài sự vật khác, khiến cho bộ kinh vân cùng Không Từ tạm thời chùn bước, đó chính là chữ -!

Vô số chữ lớn!

Mặt đất của sơn động này được phủ kín gạch huyết hồng, bề rộng ước chừng một trượng, phía trên mỗi khối gạch có khắc chữ một xích. Vì vậy toàn bộ mặt đất của sơn động đều bị dán đầy chữ, khó trách tại đây lại nghiêm lên như một thế giới!

Nhưng xem ra thế giới chữ này cũng không lay động văn chương dày đặc, chữ trên mặt đất cũng không liệt kê thành câu. Càng không thể thông thuận thành văn, chỉ có một đồng chữ lộn xộn!

Chỉ riêng bộ kinh vân cùng Khổng Tử, lại vẫn dừng ở bên ngoài thế giới chữ này, đứng ở trước đồng chữ lộn xộn này, chỉ cần hai người bọn họ tiến lên trước một bước, sẽ bước vào thế giới huyền huyền này, hai người dừng bước, chỉ vì đã cảm ứng được nguy cơ!

Mặc dù cánh cửa thủy tinh khổng lồ ẩn nấp không xa, chỉ cần đi qua cánh cửa thủy tinh lớn này là có thể đứng thẳng qua cánh cửa thủy tinh, biết rõ bí mật trong hẻm của ta, nhưng mà chuyện đời sao có thể dễ dàng như vậy?

Mảnh đất này nhất định ẩn giấu sát cơ không thể nhìn thấy được!

Hơn nữa, gạch vuông hành động cùng khẩu, mỗi hàng sáu mươi khối gạch vuông cửa dựng thẳng, tức là từ chỗ hai người Bộ Kinh Vân đứng, đến cánh cửa thủy tinh, cách hơn sáu mươi khối gạch vuông, nói gì đó, bọn họ hiện nay khoảng cách với Thủy Tinh môn, tổng cộng có hơn sáu mươi trượng!

Cho dù Nhiếp Phong ở đây, cũng không dám khẳng định mình có thể bay vọt ra hơn sáu mươi trượng mà không cần mặt đất, huống chi từ trước đến nay bộ Kinh Vân không được khinh công rõ ràng?

Cho nên, nếu dọc đường không chạm mặt đất, thoáng cái đã lướt đến cánh cửa thủy tinh, tin tưởng, nhất định cái tên Kinh Vương kia, tin rằng đã có thể vượt qua trăm trượng Tuyết Đạp ma là không thể!

Nếu đã không bước không chạm mặt đất nhất định là không có khả năng, cũng tức thì bày tỏ bộ kinh vân cùng Khổng Tử. Giờ phút này nếu muốn nhảy đến cánh cửa thủy tinh kia, thì cần phải bước vào mặt đất đầy những chữ được trình bày.

Mà phương pháp hãm vào mặt đất này, bây giờ hai người bọn họ phải lập tức tìm ra!

Bộ Kinh Vân bỗng dừng nhớ lại lời nói vừa rồi bên trong quả cầu thủy tinh, “Cuối cùng trước mắt chưa phải điểm cuối, hẻm chưa cần một lời đã ứng nghiệm, vậy, phương pháp bước lên thế giới chữ này liệu có cần kinh qua không?

Hợp chữ hiện tại lộn xộn, tạo thành một thiên kinh trong kinh?

Nhưng, cái gì mới là kinh văn trong kinh này?

Bộ Kinh Vân đầu hỏi Khổng Tử phía sau:

“Người sẽ nhớ mãi...”

“Phật kinh là gì?”

Khổng Tử kinh ngạc, không ngờ Bộ Kinh Vân đột nhiên mở miệng hỏi, lập tức hiểu được, Bộ Kinh Vân lần này không thể không hỏi!

Tức là Tử thần trong miệng mọi người trong thiên hạ, hành vi bộ kinh vân cố nhiên khác hẳn người thường, mà tuyệt đối là rời kinh phản đạo!

Trong lòng hắn, rất lâu rồi không có “Kinh”! Cũng không có “Đạo”! Hắn đã sớm không còn vô kinh vô đạo hơn cả Kinh Vương!

Ly Kinh phản đạo!

Chỉ có vô số tối tăm, băng lãnh, tuyệt vọng vô tận!

Một người như thế này, một người như vậy nhìn thấy cái chết mà người khác sợ, làm sao lại thích tụng kinh niệm Phật chứ? Trong lòng sao lại có kinh văn chứ?

Ngược lại, Khổng Tử lại hoàn toàn bất đồng! Trong lòng nàng có mấy cái bóng không thể nào quên nổi – người cha mà nàng mất tích nhiều năm, vị thiếu gia từng dịu dàng đối với nàng đã cười vô số lần, còn có...

Đó là một người xưa nay không cười với cô nàng, nhưng lại khiến trong lòng cô không gì có thể quên.

Không biết có bao nhiêu đêm tịch mịch, mấy nam nhân nàng từng ở trong phòng mình, vì nàng không cách nào quên đi, niệm tụng kinh bao lần, tâm hồn nàng chỉ có một một tâm nguyện không dám kể cho người khác...

Nguyện thần cầu có thể bảo vệ bọn họ bình an.

Cho dù nàng lấy mười năm, thậm chí sinh mệnh hai mươi năm để đổi lấy bình an cho bọn họ, nàng cũng thấy đáng giá!

Chỉ vì nàng cho rằng mệnh của mình thật lớn “Tiện nhân”, hai mươi năm tiện mệnh, đổi lại ba người bình an, nàng không quan tâm!

Cũng chính vì vậy, nhận thức về phương diện “Kinh Phật” của Khổng Tử càng sâu sắc hơn so với bước chân!

Mà ngay khi Bộ Kinh Vân hỏi nàng, nàng cũng không hèn mà cẩn thận tính toán, viên gạch trên mặt đất mặc dù chia làm bốn hàng, riêng viên gạch mỗi hàng, số lượng chính xác là sáu mươi sáu viên!

Bốn hàng gạch bốn góc sáu mươi sáu khối, tổng số là hai trăm sáu mươi tám viên, hai viên gạch ở giữa cùng một chỗ là chữ viết, chỉ khắc một ít tượng phật...

Thế giới chữ này, kỳ thực chỉ có hai trăm sáu mươi sáu chữ, thật ra trong kinh điển của Phật giáo còn có một bộ chữ, chính là con số này?

Đã không cần đoán nữa, Khổng Tử lúc này đã tập lại, cô từng đọc một phần kinh phật, tròn hai trăm sáu mươi sáu chữ, cô nói với Bộ Kinh: “Vân thiếu gia, nếu ta đoán không sai, kinh trong quyển kia, có thể là...”

“Nhược... “

“Tâm kinh!”

“Nhược Tâm Kinh” Sau khi Bộ Kinh Vân nghe xong thoáng nhìn qua Khổng Tử, dường như đang đợi nàng giải thích.

Khổng Tử nói: “Ở trong lòng một số người của Phật giáo, cho rằng kinh điển của Phật giáo, bộ phận trọng yếu nhất, là “Nhược Nhược”.”

“Mà trong Kinh điển của “Bàn Nhược Bộ” như vậy, nổi bật nhất chính là “Đại Nhược Kinh”.”

“Tuy nhiên “Đại Nhược Kinh” đạt tới sáu trăm bộ, có thể nói phi thường bác đại tinh thâm, xương cụt là, tinh túy của “Đại Nhược Kinh” lại là một phần chỉ có hai trăm sáu mươi sáu chữ “Nhược Tâm Kinh”!

Khổng Tử nói đến đây, không hèn mà dừng lại, nhìn Bộ Kinh Vân một chút, lại tiếp tục nói:

“Còn có người ví von, “Như Nhược Tâm Kinh” có thể so sánh với trái tim to lớn như “Quả tim”, cũng chính là danh xưng với thực “Tâm”. Bởi vậy, Khổng Tử cho rằng “Nhược Tâm Kinh”, rất có thể chính là “Kinh trong nước kia có khắc chữ “Kinh”!”

Khổng Tử cũng đoán đúng! Bộ Kinh Vân chợt nghe xong, nhưng lại không lập tức mở miệng nhìn qua Khổng Tử, bóng lưng giống như đang trầm tư, thật lâu sau, hắn mới dùng thanh âm lạnh như sương nặng nề hỏi: “Vậy...”

“Nhược Tâm Kinh nên...”

“Niệm như thế nào?”

Khổng Tử nghe vậy chợt vui mừng, bộ kinh vân hỏi, cũng biểu thị hắn tin tưởng lời nói của nàng. Từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên nàng cảm thấy lời nói của mình được hắn coi trọng như vậy, không khỏi vui mừng nhướng mày nói: “Sao... nhớ? Ta... Biết rồi! Vân thiếu gia, có muốn Khổng Tử lập tức đọc ra không?”

Vấn đề như vậy thật sự có thể được! Nhưng đây là lần đầu tiên Khổng Tử cảm thấy mình ở bên người bộ kinh vân, cũng không phải mệt mỏi, mà là một loại lực lượng hữu dụng, vui đến mức nhất thời vong hình, không có gì lạ.

Bộ Kinh Vân cũng không tỏ vẻ gì, Khổng Tử đi theo hắn đã lâu, vậy không rõ tâm ý của hắn lúc này? Nàng đã cao giọng tụng niệm bằng tâm kinh:

“Phật nói Ma Ha giống như Bỉ La Mật Đa Tâm Kinh:

Quan Tự Tại Bồ Tát, đi sâu như ba la mật đã lâu, chiếu thấy ngũ tích đều trống rỗng, độ tất cả khổ ách...”

Nhưng mà, khi nàng niệm đến “Tất cả Khổ Ách” bốn chữ, bộ kinh vân, bất ngờ đã có hành động!

Chỉ thấy hắn nhô người nhảy lên, chân nhấc lên hạ xuống, liền ấn theo chữ Khổng Tử đọc, điểm một cái lên những viên gạch vuông kia. Lúc này Khổng Tử mới cùng niệm bốn mươi chữ, Bộ Kinh Vân ở bên trong hai trăm sáu mươi tám viên gạch vuông, nhanh như chớp chọn ra bốn mươi chữ mà nàng vừa đọc, một chữ cũng không bỏ!

Khổng Tử lập tức ngạc nhiên, không ngờ bước đi mà không động thì lại nhanh như sấm chớp! Đúng vậy! Trong bốn quả cầu thủy tinh kia, ngoại trừ phải gọi là “Kinh Trung”, còn phải có kinh —— trong lòng, trong miệng có kinh, mắt có kinh...

Dưới chân có sẵn kinh nghiệm!

Từ Kinh Chỉ Lộ!

Bây giờ bộ kinh vân làm, chính là dựa vào không từ đọc kinh, theo thứ tự lấy mũi chân tại mỗi chữ trên nhanh chút, tin tưởng chỉ cần lấy phương pháp này đem những chữ lộn xộn này, điểm thành một thiên Nhược Tâm kinh hoàn chỉnh, sau đó có thể sẽ có kỳ sự xuất hiện, chỉ điểm bọn họ làm như thế nào tiếp tục làm!

Nếu đã hiểu rõ dụng ý của Bộ Kinh Vân, vì vậy Không Từ càng là tập trung tinh thần, lời nói kia cẩn thận, vì nàng biết nếu mình có một chữ sai, Bộ Kinh Vân sẽ bước nhầm vào một bước, chỉ chênh lệch một bước, có lẽ không thể cởi bỏ bí ẩn của hẻm Thiếu Lâm, còn có thể vì đạp nhầm mà xúc động tới một số cơ phu, gây ra họa sát thân!

May mà mặc dù khẩn trương dị thường, nhưng cuối cùng cũng không có sai lầm! Rất nhanh liền niệm xong hai trăm sáu mươi sáu chữ như tâm kinh, mà Bộ Kinh Vân theo như ý niệm, điểm thành một phần tâm kinh, cuối cùng càng rơi vào chữ cuối cùng giống như khắc chữ cuối cùng “Hương chữ” phía trên!

Cả thiên “Nhược Tâm Kinh” đã đại công cáo thành, có phải bí mật trong hẻm Mộc Nhân sẽ xuất hiện trong hàng ngũ Thủy Tinh Cự Môn kia?

Không! Ở bên trong cái hàng thủy tinh đại môn kia, vẫn không có bất kỳ biến hóa nào!

Ngược lại, đỉnh sơn động này lại chợt sinh biến!

Bộ Kinh Vân và Không Từ chỉ nghe thấy cửa động truyền ra hai mươi hai tiếng xé gió “phốc phốc”, ngẩng đầu nhìn lên, Hách Kiến thấy trên đỉnh động vốn có hai mươi hai cái cửa động sâu không thấy đáy, chưa kịp suy nghĩ kỹ thì hai mươi hai cái cửa động này đã lao ra hai mươi cái bóng đen, lần lượt rơi xuống mặt đất đầy những chữ khắc trên đó, vừa vãn đem Bộ Kinh Vân trùng điệp vây quanh ở trung tâm!

Vậy mà hai mươi cái bóng đen kia là...

Hai mươi hai người sống cao như người sống ——

Mộc nhân khô! ngô!

Trời ơi! Là người gỗ!

Lúc chuyển sinh thì cần, Bộ Kinh Vân hơi ngẩn ra, Khổng Tử lại càng nhìn đến tròn mắt há hốc mồm! Hắn và nàng hiểu rõ, Nhược Tâm Kinh dẫn cơ quan kia ra ngoài cũng không phải là bí mật của Thủy Tinh Môn, mà đầu tiên là những người này!

Nhìn kĩ thì thấy mấy người gỗ này được điêu khắc khá tinh tế, khuôn mặt và chân đệm như thật, mỗi tên mộc nhân tay chân đều đánh cho vô số Tiểu Thiết Luyện, kéo bọn họ từ trên đỉnh động xuống.

Những sợi xích sắt này, tựa hồ có thể không chế những người gỗ này, đột nhiên nhìn lại, chúng nó như những lời tuyên mộc ở trong diễn kịch dân gian, hết thấy hành động, đều dựa theo cơ quan thần bí ẩn nấp ở trên đỉnh động!

Hẻm người gỗ, thì ra thật sự có một đám người gỗ rất sống động!

Những mộc nhân này tức là mộc điêu, xem ra cũng không mạnh mẽ được, Bộ Kinh Vân chỉ cần nhẹ nhàng một chương, liền có thể đem bọn nó làm bằng gỗ thân thể hóa thành bụi phấn, tựa hồ không đáng sợ lắm!

Thế nhưng, những mộc nhân này vẫn có một điểm tương đối đáng sợ! Bộ Kinh vân cùng Khổng Tử đã đồng thời nhìn thấy, trước ngực mỗi một tên mộc nhân cũng có khắc một chữ; do mộc nhân đầu tiên, mãi cho đến mộc nhân cuối cùng, bất ngờ xây xong —— câu nói mà bọn họ không dự liệu được, câu nói này đúng là “Thiên... Hạ” “Vô” “Công”, “Nguyên” “Thiếu”!

“Thiếu” “Thiếu” “Thị” “Nhất” “Vô” “Thượng “Vô”, “Vô”.

“Nguyên” “Chí” “Ma”! “Ha ha”!

“Có mặt!”

“Cái này!”

“Vô... Cự Ma Ha?”

“Không ổn! Cái gì là... Nguyên Cự Ma Ha?”

Khổng Tử thốt lên cực độ, mặt mày Bôn Vân xám như tro tàn! Hai người bọn họ tự giác, hóa ra chủ nhân của hắc đồng dụ bọn họ tiến vào hẻm Thiếu Lâm Mộc, động cơ phức tạp hơn nhiều so với suy nghĩ của bọn họ! Còn khó lường hơn!

Võ công vô thượng đầu tiên của Thiếu Lâm, dựa vào đâu có quan hệ với kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của bọn họ?

Liên tiếp những nghi vấn, Bộ Kinh Vân và Khổng Từ đã hoàn toàn không rảnh nghĩ tới, bởi vì cùng lúc đó, hai mươi hai mộc nhân phảng phất bao hàm lực bạo tạc vô hạn kia, đã...

Động rồi!

Chúng chuyển động rồi!

Chương thứ mười tám Ma Ha vô lượng cùng Ma Ha vô lượng.

Chữ “Nguyên”, “Nguyên”.

nguyên cứu chữ nghĩa, bắt đầu từ ” đếm” này, thậm chí còn hoặc là quan điểm gốc rễ sớm nhất, nguyên thủy chỉ ý.

Nếu như, “Nguyên” thông nguyên, vậy còn chưa, cái gọi là “Nguyên Cực Ma Ha”, liệu có phải chính là ——

Lúc ban đầu Ma Ha vô lượng, căn bản nhất?

Liệu có phải hay không - Ma Ha Vô Lượng vô lượng cường đại nhất?

Nếu như, một người thân mang Ma Ha vô lượng, tựa như bộ kinh vân, thân ở chỗ “Nguyên Cực Ma Ha Ha Ha” nguyên thủy nhất chính là đạo Ma Ha Vô Lượng này, lại sẽ có cái gì kỳ sự phát sinh?

Đám người gỗ kia bất động thì thôi, vừa động nhưng tốc độ lại rất kinh người!

Bộ Kinh Vân phát hiện câu “Nguyên Cực Ma Ha” lúc này, trong lòng vốn đã biết không ổn, thế nhưng còn chưa kịp tung người nhảy ra khỏi Mộc Nhân vây khốn, Mộc Nhân đã sớm chạy vòng quanh Kinh Vân, khóa tất cả đường đi vào, kín không kẽ hở!

Cùng lúc đó, bọn vân hiện ra khi đám người gỗ đang chạy lửa, tay đều đang động tác không ngừng, nhưng động tác kia rõ ràng là...

Một ít thi thức võ công!

Lại còn là một ít tư thế võ công thượng thừa!

Cái này, chính là cỗ lực lượng tuyệt thể vô địch vẫn luôn ẩn sâu trong hẻm Mộc Nhân sao?

Rốt cuộc Bộ Kinh Vân đã hiểu, vì sao trên thân những người gỗ kia lại chạm khắc võ học vô thượng của “Nguyên Cực Ma Ha” ở đây, thiết kế những cơ quan và mộc nhân này, chắc hẳn đã dung nhập chiêu thức tinh túy tuyệt học của Thiếu Lâm vào cơ thể hai mươi hai Mộc Nhân này, còn luyện bằng thiết luyện từ trên đỉnh động phủ xuống, khống chế hoạt động của chúng. Chỉ cần những cơ quan vừa rồi bị kích động, đám Mộc Nhân kia sẽ đem “Nguyên Cực Ma Ha” phóng ra.

Mà ngay lúc những mộc nhân kia chuyển động, vừa đùa nghịch võ học “Nguyên Cực Ma Ha”, bước đi vận lý nhanh chóng bùng tỉnh đại ngộ, làm sao hẳn càng gần Thiếu Lâm, càng cảm thấy Ma Ha vô lượng thể nội vận sức chờ phát động?

Toàn bộ đều bởi vì hai mươi hai tên mộc nhân trước mắt này!

Chúng nó chưa bị xúc động, vẫn ẩn thân tại đỉnh động này, đã bày ra một ít tuyệt học thức “Nguyên Cực Ma Ha”, mặc dù những mộc nhân này cũng không phải người sống, chúng nó triển khai kiều dáng, cũng thông thả sinh ra một cỗ khí thể vô địch như ẩn như hiện, cho dù hẳn không biết sử dụng những đạo lực lượng huyền khiêu này, cũng dần dần có thể tùy ý sử dụng!

Nhưng càng kỳ quái hơn là động tác của đám người gỗ kia càng nhanh, dẫn dắt đám mây cũng càng lúc càng lớn, bỗng dưng bộ kinh vân kia lại khiến toàn thân đám người này không tự chủ được mà bị cuốn theo...

Cùng nhau vũ động Nguyên Cực Ma Ha!

Chuyện này quả thực không có khả năng!

Dù Bộ Kinh Vân có biến hóa lớn như thế nào thì cũng không thể không kinh sợ, đột nhiên cả người chấn động!

Từ trước đến nay, hẳn luôn giữ vững con đường của chính mình, tuyệt đối sẽ không bị ai dắt mũi chịu nhục! Mặc cho thương sinh chế nhạo, thủy triều đào vô tận, hẳn vẫn là cố ý vì ta, nhưng, hiện giờ...

Mặc dù hắn không muốn, nhưng không nghĩ, những mộc nhân kia sử dụng Nguyên Cực Ma Ha, như có một cỗ lực hút nguyên hình, làm ý chí kiên cố như bàn thạch, hắn cũng không thể tự kiềm chế, cùng một chỗ vũ động giống nhau, hắn đột nhiên hoài nghi, Thiếu Lâm đệ nhất võ học “Nguyên Cực Ma Ha” trước mắt, sẽ có quan hệ vô lượng với Ma Ha trong cơ thể hắn hay không?

Hai loại Ma Ha này, sẽ tương tự như nhau!

Khổng Tử một mực ở bên trợn mắt há hốc mồm, không biết làm sao. Nàng không lo đám mộc nhân kia lại có thể hợp lực sử xuất một bộ võ học thượng thừa. Nếu giờ phút này bị vây ở hạch tâm không phải là bản thân Ma Ha Vô Lượng bộ kinh văn, mà là cao thủ bình thường, chỉ sợ đơn giản lấy chiêu ý vô địch, đã ép cho thể xác và tinh thần những người ở trong đó bạo liệt mà chết!

Dù là như thế, Bộ Kinh Văn thân bất do kỷ theo chân mình mà đi, Khổng Tử cũng lo lắng không thôi, nhưng nghe nàng hô to: “Vân thiếu gia, Khổng Tử, giúp người...”

Trong tiếng hô to, nàng đã tung người nhảy lên, giương thân nhào về phía mộc nhân ở trong trận, hi vọng có thể dùng sức một mình nàng, ngăn trở mộc nhân du tẩu di chuyển, giải vây cho bộ vân giải quyết, ai ngờ...

Trong phương viên mười trượng xung quanh Mộc Nhân cùng Bộ Kinh Văn, một tiếng “Bành” thật lớn! Nàng thành linh đã bị một cỗ lực lượng nguyên hình đánh bay ra xa mấy chục trượng, ngã xuống đất lăn lộn...

Máu tươi diên cuồng phun ra!

Sức mạnh này thật dọa người! Bá lực! Công lực! Trong lòng Khổng Tử lúc này đã sợ muốn vỡ mật!

Không thể tưởng được những mộc nhân kia mặc dù không có sinh mệnh, thể nội cũng không có nửa phần chân khí, bọn chúng múa đến “Nguyên Cực Ma Ha” như vậy, lại có thể sinh ra bất luận uy lực to lớn như thế? Ngay cả Khổng Tử mang lực lượng tử vong, cũng bị chấn thương?

Mà nguồn lực lượng cái thể này đang không ngừng tăng cường, tựa như một vòi rồng sắc bén dần dần xâm nhập mỗi

một góc của động, khiến tất cả những kẻ muốn tiến vào tận cùng của hẻm gỗ này – Chết!

Thế nhưng, Không Từ đã bị ép tới ngũ phí lục thương, còn có biện pháp gì ngăn cản?

Đang lúc không từ tâm như lửa đốt, chuyện ích lợi lại tiếp tục phát sinh!

Đám mộc nhân mặc dù đang không ngừng vũ động, bộ kinh vân cũng giống như đang cùng một chỗ vận vũ, nhưng cái hàng thủy tinh cự môn phía sau bọn họ kia, thành linh đã ở giữa bọn họ vận vũ, “Oanh” một tiếng...

Chậm rãi bay lên!

“A! Cái hàng thủy tinh môn kia... Càng tăng lên?”

Không Từ thấy thế tiếp nhận rất ít, theo bước dạo mây kinh vân của mộc nhân cũng là cả kinh, đáng tiếc hắn vẫn bị chiêu thức của Nguyên Cực Ma Ha kéo theo, không thể thâm sâu thêm nữa!

Sự tình diễn ra trong nháy mắt liên tiếp, đầu óc Không Từ đại loạn, không biết làm thế nào cho phải, xương cụt cùng lúc đó, trong đầu nàng bỗng truyền tới một âm thanh, nói chuyện với trái tim nàng:

“Không Từ!”

“Đã đến lúc rồi...”

“Nhanh!”

Là Hắc Đồng! Là âm thanh của Hắc Đồng!

Vào một khắc căng thẳng nhất, nàng rút cuộc lại tới nữa rồi!

Không Từ chợt nghe thanh âm của Hắc Đồng tự truyền trong đầu mình, không khỏi mừng rỡ! Trong khoảnh khắc tâm hoảng ý loạn này, nàng lại muốn Hắc Đồng có thể chỉ điểm say sưa?

“Hắc Thiên, ta... Bây giờ... Nên làm gì đây?”

Thanh âm Hắc Đồng lại mơ hồ hồ nói: “Người nên mang theo tâm tư cùng Đạt Ma, mau chóng tiến vào trong Thủy Tinh Môn kia!”

“Chủ nhân từng nói đấy, trong hẻm Mộc Nhân có một cánh cửa gọi là “Thánh Môn”, chỉ cần người và Đạt Ma lòng người tiến vào trong Thánh môn, có thể lại lần nữa trở thành mất ác ma, càng có thể thực hiện kế hoạch ma độ chúng sinh của nó, ta tin tưởng cái hàng thủy tinh môn kia chính là Thánh môn rồi!”

“Tin chứ?” Không Từ vô cùng nghi hoặc:

“Vậy tức là nói, ngay cả người cũng không dám khẳng định?”

Hắc Đồng lại nói: “Ừm! Chủ nhân từng đề cập với ta điểm này, những chuyện khác ta cũng mới biết được! Chính như lúc trước ta cũng không biết lực lượng đáng sợ mà chủ nhân phải kiêng kị. Chính là “Nguyên Cục Ma Ha” đang dần bước trong kinh vân...”

“Hơn nữa, hôm nay ta cũng minh bạch, lấy cái gì chủ nhân nhất định phải Bộ Kinh Vân hoặc Nhiếp Phong một trong số đó, hộ tống người tiến vào hẻm chính! Kỳ thật chủ nhân muốn lấy nguyên lượng Ma Ha trong cơ thể bọn hắn, ứng phó đám mộc nhân “Nguyên Cục Ma Ha” này, ta tin tưởng, lực lượng đạo Mộc Nhân này là do Nguyên Cục Ma Ha, dùng để thủ vệ hàng ngũ thánh môn thần bí này!”

Không sai! Không Từ cũng hết sức tán đồng, nếu là cao thủ bình thường, chỉ sợ đám Mộc nhân kia sử dụng “Nguyên Cục Ma Ha” không đến một cái búng tay, đã chết một tia thanh quang.

Mà Đạo Thánh môn này, chính là phải đợi đến khi Mộc nhân đem “Nguyên Cục Ma Ha” múa liên tục đến đại chu thiên mới từ từ bay lên! Nhưng ai có năng lực có thể duy trì đến đại chu thiên mà không bị Nguyên Cục Ma Ha bức sát? Tin tưởng rằng chỉ có thân phụ có thể giống Nguyên Cục Ma Ha, hoặc Nhiếp Phong, mới có thể duy trì đến lúc thánh môn lên cao...

Nhưng mà, trong miệng Hắc Đồng, Tuyết Đạt Ma và Ma Nương, đã là cái thế vô địch, là chủ nhân xuất thần nhập hóa, lấy công lực mạnh mẽ, thực lực, ma lực của nó, sao không tự mình đến đây ứng phó Nguyên Cục Ma Ha? Mà lại hao phí thời gian để dẫn gió tới đây?

Khổng Tử cũng không có tâm tư, nàng lo lắng nhất chính là bộ kinh vân an nguy. Nàng lại hỏi Hắc Đồng:

“Muốn ta gia nhập Thánh môn cũng là để hoàn thành kế hoạch ma độ chúng sinh của các ngươi, nhưng ta... làm thế nào mới có thể ngăn cản...Đám mộc nhân này, giúp Vân thiếu gia... thoát khỏi?”

“Hắn không có việc gì!” Đồng tử đen trực tiếp cắt đứt câu chuyện của nơi này: “Khổng Tử! Chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra, bộ kinh vân mặc dù bị Nguyên Cực Ma Ha dẫn dắt, nhưng kỳ thật hắn đã cùng lực lượng Nguyên Cực Ma Ha hòa làm một thể?”

Khổng Tử khẽ giật mình:

“Ý của ngươi là... nói vậy?”

“Ý của ta là Bộ Kinh Vân hiện lên xem ra mặc dù bị động, nhưng kỳ thật hắn đang ở —— được lợi!”

“Có lợi sao?”

“Không tệ! Nguyên Cực Ma Ha tựa hồ cùng loại với Ma Ha Nhị Mạch trong cơ thể hắn, cho nên hắn mới bị kéo đi, Bộ Kinh Vân không phải một mực vận dụng vô lượng Ma Ha trong cơ thể không biết như thế nào sao? Hôm nay tại Nguyên Cực Ma Ha mang tới, hắn, có lẽ sẽ đem trong cơ thể một mực ẩn chứa vô lượng Ma Ha phá tan hai mạch Nhâm Đốc, làm cho nó —— toàn bộ bộ bộ bộc phát!”

Khổng Tử nghe xong lại càng bán tín bán nghi:

“Vậy chẳng phải là nói...”

Nàng còn chưa kịp nói ra nghi hoặc của mình, hắc đồng trong người đã sớm biết nàng nói chuyện, trước tự đáp: “Không sai! Ngươi đoán một điểm không sai...”

“Như một bộ kinh vân thật có thể đem Ma Ha nguyên lượng trong cơ thể phá tan nhị mạch Nhâm Đốc, hắn, về sau tuyệt đối có thể giống như chủ nhân chúng ta...”

“Không có!”

“Địch!”

“Vô Dịch”, Khổng Tử không cách nào tin tưởng nổi! Song lúc này Hắc Đồng đang thúc dục nàng:

“Khổng Tử! Đừng có trù trừ không quyết, cho dù ngươi không tin Bộ Kinh Vân có thể bình yên vô sự, chỉ cần ngươi tiến vào trong thánh môn, có lẽ có thể tìm ra phương pháp dùng đám mộc nhân kia lại, còn có, đừng quên trong thánh môn...”

“Còn có đồ vật có thể cứu được hơn ngàn quý vật!”

Hơn ngàn quý? Khổng Tử ngây người tại chỗ, bây giờ nàng mới nhớ ra, mục đích chủ yếu của chuyến đi lần này cũng là để cứu ngàn con quý đáng thương kia, đã từng là quý ngây thơ ngây thơ...

Hắc Đồng nói: “Khổng Tử! Mặc dù Hắc Đồng ta vẫn ký sinh trong cơ thể người khác, nhưng cơ thể ký sinh của ta nghiêm khắc! Một thân Hương Tuyết trước đây từng cùng ta cứu giúp bốn ngàn tiểu đồng đang tàn sát, cuối cùng không phụ cuộc sống của ta và nó! Ta cũng hy vọng cuộc sống mới của ta - Ngươi, có thể tỉnh lại, không nên cô phụ kỳ vọng của Hắc Đồng ta đối với ngươi...”

“Ta hy vọng ngươi có thể trở thành một nữ nhân có chủ kiến, hữu dụng! Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vừa có thể không sợ tất cả mọi hiểm trở, ta và ngươi, cũng không cần thua nam nhân, cũng phải dũng cảm chiến tiếp!”

Nghe đến đây, thân thể Khổng Tử gầy yếu không ngừng run rẩy, bỗng dưng nàng hung hăng cắn răng ngà một cái, như đã quyết định, phi thân lướt qua, thừa cơ lướt qua Bộ Kinh Vân cùng đám mộc nhân, nhảy vào Thánh môn đã hoàn toàn tăng lên -

Cuối cùng cô cũng đi! Cuối cùng cô quyết định bất chấp tất cả! Chỉ vì Phong Vân, U Nhược, Đoạn Lăng, và con hơn ngàn quý...

Trong kinh phong nương thân hình phóng nhân thánh môn tác động, phảng phất vẫn mơ hồ truyền đến một câu nữ nhi dũng cảm mà kiên quyết:

“Hắc Đồng!”

“Ta đáp ứng ngươi!”

“Khổng Tử ta cho dù không muốn thực hiện kế hoạch của chủ nhân người để vào thánh môn, nhưng...”

“Tuy ta là nữ nhân yếu đuối, nhưng cũng sẽ không phụ kỳ vọng của người đối với ta! Càng sẽ không phụ lòng ta...” Hư ảnh Thiên Chi Quỷ trong mười một năm qua đã phải khổ sở chờ đợi kỳ vọng...”

Phục một tiếng! Khổng tử thân phận tiều tụy, bóng lưng nghĩa bất dung từ địa, vô cùng vô tận ẩn vào trong thánh môn! Lần này, vẫn là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, cũng không phải vì phong vân trong lòng mà sóng!

Mà là vì những người đáng thương khác...

Tương lai này kiên cường đi đôi mắt với Thánh môn thần bí khó lường!

Cho dù tương lai trong thánh môn, có lẽ sẽ kêu ——

Bột Tâm!

Toàn thân!

Xương vụn!

Trong nháy mắt khi Khổng Tử không đứng vững trong thánh môn, bộ vũ kinh vân cùng một nhân vẫn bộ vũ với nhau, liên có biến!

Hắn ta thoáng thấy khuôn mặt tử thần của Khổng Tử đã xuất hiện sự quan tâm cực độ!

Hắn quan tâm đến nàng?

Có lẽ ngay cả thần chết chính mình cũng không hiểu rõ cảm thụ của mình lúc này, hắn chỉ biết...

Hắn là tử thần!

Hắn tuyệt đối không thể để Khổng Tử một mình tiến vào Thánh môn, tứ cố vô thân, sinh tử khó nói!

Cho dù muốn tiến vào Thánh môn, hắn cũng sẽ ở cùng một chỗ!

Nàng từng đỡ Vũ Dạ sáu năm trước một tay, bây giờ hắn cũng muốn đỡ nàng một chút!

Hoắc Bộ Thiên đã trở thành tiếc nuối suốt đời hấn! Hấn, quyết không cho phép Khổng Từ từng đỡ hấn một lần, sẽ có kết cục ngang nhau!

Tử thần có quen biết với nữ nhân yêu đuối này, hấn cũng sẽ thề sống chết bảo vệ nàng trong mưa gió...

Vừa nghĩ như vậy, bộ kinh vân không biết khí lực từ đâu ra, đang múa liên tục bỗng nhiên từng chữ một hướng xa xa quất lên:

“Thống nhất!”

“Thống nhất!”

“Cho nè!”

“Ta!”

“Cút!”

Tử thần tựa hồ thật sự khiến hấn nổi giận! Lần này Tử Thần tức giận cũng khiến bản thân Tử Thần chấn động! Kinh hãi!

Tuyệt đối khiếp sợ!

Bộ Kinh Vân hướng lên trời hét lớn, vốn chỉ muốn dùng tiếng quát tập trung chân khí của mình, ý đồ thoát khỏi chiêu ý

“Nguyên Cực Ma Ha” dây dưa dẫn dắt, nào ngờ...

Trong tiếng hét to này, hai mươi hai tên mộc nhân trước mắt đột nhiên biến đổi một hồi...

Cái gọi là “Thánh”, đơn thuần nghe nghĩa, có khác với hai chữ “Thần” “Ma”!

Cho nên “Thánh Địa”, liệu cũng là một nơi mà Thần Ma nhân gian cần phải bước đi?

Khổng Từ, sẽ đi đến nơi cuối cùng trong ngõ Mộc người này - Thánh Địa, tìm ra bí mật gì?

Khổng Từ từng bước từng bước đi vào chỗ sâu trong thánh môn, mỗi một bước đi tới, trong lòng của nàng sẽ nhảy lên trùng trùng điệp điệp, lòng bàn tay lại đổ thêm mồ hôi lạnh...

Bà ta hiểu rất rõ, mọi chuyện đã tới lúc nên kết thúc! Chỉ cần bà ta tiếp tục thâm nhập sâu hơn nữa, bà ta sẽ như ý nguyện

của chủ nhân hắc đồng, khôi phục thân phận đôi mắt ác ma, giúp đỡ hắc đạt được ý nguyện to lớn của thiên thu...

Nàng không biết, sau khi mình biến thành đôi mắt ác ma, liệu mình còn có thể trở thành Không Từ không? Hay ước hiệp sẽ quên toàn bộ quãng thời gian từng đi cùng Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân kia? Nhưng dù thế nào đi nữa, trong thời khắc nàng rất mong ngóng bọn họ bên cạnh, bọn họ cũng không ở bên cạnh nàng...

Nàng bị ép đến bước đường cùng phải dùng sức mình đi đôi mắt với y vận của bản thân.

Không Từ đương nhiên cũng không oán trách Nhiếp Phong và Bộ Vân, nàng hiểu rất rõ, bọn họ đã cố gắng bảo vệ nàng, chỉ là lần này, tất cả người và vật mà bọn họ gặp được đều đã vượt qua tưởng tượng của hắc.

Nếu như bên người đã không ai có thể giúp nàng, thì lần này nàng chỉ có thể kiên cường đối mặt!

Chỉ là, thương cảm của Không Từ không khỏi quá sớm. Nếu như nàng biết giờ phút này bộ kinh vân ở ngoài thánh môn, một cái tử thần không thích hét lớn, thậm chí không thích nói chuyện, hôm nay vì nàng đơn độc tiến vào thánh môn mà vội vàng ngửa mặt lên trời hét to, nàng nhất định minh bạch, vô luận lúc nào...

Cô cũng không cô đơn.

Chỉ vì, còn có một người cô đơn hơn so với cô, càng cần người khác đồng tình với linh hồn - Nguyên ý kim thể đều bảo hộ cô!

Toàn bộ là bởi vì hắc, trong lòng vẫn không cách nào quên, năm đó nàng từng kéo hắc lên bàn tay nhỏ bé từ trong mương nước!

Bàn tay ấm áp như bước chân trước đây...

Quần áo trên người Không Từ đã ướt đầm mồ hôi, thế nhưng nàng đi lòng vòng trong Thánh môn mà vẫn không có phát hiện gì.

Trong thánh môn, trừ một vùng tối tăm, hình như cũng không có gì đặc biệt, một nơi bình thường mà u ám như vậy, rốt cuộc

cất giấu nhân thể hoặc vật gì? Sẽ khiến nàng biến thành đôi mắt ác ma?

Nàng không cần nghĩ tiếp nữa! Ngay tại thời điểm nàng tiếp tục đi tới, nàng bắt đầu mơ hồ cảm thấy phía trước có hai cổ cảm giác khác thường - một cổ oán độc chi khí!

Kỳ quái! Không Từ tâm ý, oán khí hòa bình, mỗi người đi cực đoan, tại sao lại cùng một chỗ?

Mà lúc đi về phía trước mười trượng, rốt cuộc nàng cũng thoáng thấy một chút ánh sáng nhàn nhạt, một điểm sáng bùng bùng như nước lũ trong Trọc Thế...

Còn có một bóng dáng đang nằm rạp trên mặt đất!

Ánh sáng nhạt này, chính là ở trong tay bóng người này!

Vạn liệu không tới, bên trong thánh địa lại có người sao? Người này, liệu có phải cũng là... thần thánh?

Không Từ vội vàng dừng bước, cẩn thận nhìn kỹ một chút, chỉ thấy bóng người nằm rạp trên mặt đất kia là một hài cốt hòa thượng người mặc áo toi.

Hòa thượng này xem ra đã chết tương đối lâu. Nhưng nhìn di hài của lão, Không Từ cũng có thể cảm thấy lão tỏa ra một luồng oán độc, hóa ra cảm giác oán độc vừa rồi đến từ trên người hòa thượng này?

Trong lòng Không Từ một mảnh thấp thỏm, không phải hòa thượng nên thành tâm hướng phật, vứt bỏ thô bạo, mặt mũi tràn đầy hiền hòa sao? Sao lại oán hận như vậy?

Mọi chuyện xem ra tương đối khó tưởng tượng, bất quá ánh mắt Không Từ đã dần bị điểm sáng nhỏ trong tay hòa thượng này hấp dẫn...

Nguyên lai đó cũng không phải là điểm sáng, mà một viên to bằng đầu ngón tay, hiện lên hình giọt nước mắt!

Viên thủy tinh này, xem ra không hề có oán độc gì với hòa thượng kia, ngược lại tỏa ra ánh sáng dịu dàng, cứ như một giọt nước mắt đang rơi trong lúc vui vẻ, khiến cho Không Từ tràn đầy nghi hoặc, cũng không khỏi hiếu kỳ, lôi nó từ trong tay hòa thượng kia ra ngoài!

Ai ngờ, trong nháy mắt khi nàng vừa nắm nó trong tay, Khổng Từ chợt cảm giác...

Nàng chợt cảm thấy trong đầu như bị một luồng đau thương rất nồng đậm đánh sâu vào! Đó là một cỗ đau thương rất sâu, rất đau thương...

Tiếp theo, nàng sâu kín nhìn chăm chú viên thủy tinh, không kìm hãm được nỗi buồn từ trong đi tới, thấp giọng nỉ non:

“Đạt Ma... Lệ, Đạt Ma chi lệ, Đạt Ma chi lệ...”

“Đạt Ma... lệ, vì sao bi ai lại là... màu đỏ? Vì sao ta lại có... bi ai màu đỏ?”

Nước mắt Đạt Ma? Bi ai màu đỏ?

Khổng Từ lập tức trừng mắt nhìn, nàng chỉ nghe qua “Đạt Ma tâm”, chưa từng nghe qua “Đạt Ma chi lệ”, nàng vừa rồi vì sao ăn trong mộng như thân bất do chủ?

Thanh âm vừa rồi, không phải là thanh âm của Hắc Đồng, mà là thanh âm của chính nàng! Lần này, nàng khẳng định không phải là thủ đoạn của Hắc Đồng!

Nhưng tại sao nàng lại không tự chủ được gọi ra nước mắt Đạt Ma? Chẳng lẽ giờ phút này thủy tinh hình lệ trong tay nàng chính là —— Đạt Ma chi lệ? Chính là... Chủ nhân hắc đồng hy vọng nàng lấy được thứ mình lấy được khi tiến vào thánh địa?

Chẳng lẽ giọt nước mắt này chính là điểm mấu chốt để nàng biến trở thành đôi mắt ác ma? Rốt cục nàng cũng tìm được nàng trong ngõ Mộc Nhân?

Chính là giọt nước mắt này? Chính là giọt nước mắt này? Nàng rốt cục tìm được? Thì ra nàng bỏ qua hiểm trở, kết quả muốn tìm chính là giọt nước mắt thủy tinh này? Nước mắt đang mở rộng?

Đang lúc Khổng Từ ngẩn ngơ, chuyện kỳ dị lại phát sinh trong nháy mắt!

Một đôi mắt của nàng đột nhiên lại không thể tự chế...

Hai hàng nước mắt chảy xuống!

Nàng không khỏi la lên thất thanh, bởi vì khi giọt nước mắt của nàng nhỏ xuống mặt đất, nàng đầu tiên là nghe thấy hai tiếng “Leng keng”, thanh âm kia dị thường đau thương, nghe khiến người ta muốn đứt ruột, tiếp theo lại nhìn thấy, giọt nước mắt nàng rơi trên mặt đất, rõ ràng là...

Hai viên rơi xuống đất liền ngưng tụ thành thủy tinh màu đỏ...

Huyết lệ!

Không! Điều này sao có thể? Khổng Tử thấy thế không khỏi kinh hoàng kêu to:

“Không... Có thể! Ta... chỉ là một người... thân thể huyết nhục, ta... vì sao.. không tự chủ... rơi lệ? Nước mắt của ta, vì sao... lại hóa thành...”

“Máu tươi đỏ... Thủy tinh?”

“Trời...a! Ta từng... từng gặp... cái gì? Ta... đã từng là cái gì?”

“Đạt Ma chi... lệ! Nó! Nó sắp... đem con... Ác ma chi...con mất...”

“Biến? Vì cái gì? Hả? Phải không?”

Chúng Tử Thần biến thành “chúng” nên là lễ vật không có sinh mệnh.

Nhưng dù chúng là vật chết, cũng cần phải... chết một lần nữa!

Bởi vì đối thủ của bọn chúng hôm nay, là một kẻ còn tinh mịch hơn cả chúng, càng giống như không có sinh mệnh, càng giống người chết hơn!

Một Tử thần! Một “Ma Ha Vô Lượng” không biết trong cơ thể mình đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại, rất nhiều Tử Thần đáng sợ - Bộ Kinh Vân!

Chúng nó, chính là Mộc nhân ở cuối hẻm Mộc Nhân kia, theo thiết vận “Nguyên Cực Ma Ha” từ đỉnh động chuyển sang “Nguyên Cực Ma Ha”!

Bộ Kinh Vân vốn được hai mộc nhân kia vận chuyển, “Nguyên Cực Ma Ha” dẫn dắt mà hành động. Nhưng khi hần thoáng nhìn qua Khổng Tử một cô gái nhỏ bé yếu ớt như vậy,

có thể vì cứu quý hơn một ngàn người mà thông dong mà làm việc nghĩa, bỏ qua hết thảy thời điểm đi vào trong môn phái mạo hiểm...

Không biết vì sao, từ trước đến nay tử thần luôn lạnh lẽo trong lòng, lập tức dâng lên một sự phẫn nộ không cách nào nói rõ, cùng xung động!

Hắn không thể bỏ mặc nàng như vậy!

Cho dù cho hắn có bước lên con đường báo thù đầy tịch mịch này, hắn vẫn tận lực tránh để xảy ra bất cứ tình bạn nào với bất kỳ ai. Cảm tình, hắn cũng quyết không thể bỏ rơi cái cô gái sáu năm trước từng trải đầy trời mưa gió, lòng hắn nóng như gió mưa, một đôi tay ấm áp mỏng như hoa, liều mạng kéo hắn lên từ trong mương nước - Khổng Tử!

Cho dù hắn đối với nàng không có tình hữu nghị nửa công, tình cảm, ân tình, cái tử thần tịch mịch vô biên này, cũng tuyệt sẽ không để cho một nữ hài tử đáng thương tự ti như vậy, một mình đối mặt với con đường khó lường kia!

Tử thần, sẽ dùng mọi khả năng để đứng bên cạnh người từng cứu hắn!

Huống chi, hắn chưa hẳn không có nửa điểm tình với nàng.

Cho dù đối với nàng, chưa chắc đã là tình yêu nam nữ...

Nhưng mà vô luận là bởi vì một loại tình cảm, bộ kinh vân giận dữ, liên hoắc mắt hướng hai mươi hai người gỗ kia quát to:

“Cút hết cho ta!”

Cái này đốc hết toàn lực, tâm lực, lửa giận quát lớn một tiếng, không chỉ có lập tức chứng minh bộ kinh vân thề bảo đảm tính mạng của nữ tử, càng chứng minh một việc!

Hắn, thì ra là Tử Thần thật!

Một Tử Thần đủ để khiến bất kỳ vật chết nào phải chết thêm một lần nữa!

Sau một tiếng gầm, tiếp theo là một tiếng “Ừ ừ” nổ mạnh!

Thế giới trước mắt, không ngờ chỉ trong nháy mắt đã trở thành... vật chẳng phân biệt được giữa ta!

Sinh tử không phân Phi Sa cuộn cuộn!

Đỉnh động bị phá!

Thiết luyện khóa chặt đám mộc nhân đã bị chặt đứt!

Hai vách tường trong động bị đánh trúng lung lay sắp đổ, đá vụn phô thiên cái địa bay tứ tung!

Mặt đất phương viên mười trượng dưới chân Bộ Kinh Vân cũng bị âm thanh này làm cho vỡ vụn!

Toàn bộ thế giới chữ viết lúc này đã biến thành một thế giới cát bay đá chạy, từng bước kinh vân cùng hai mộc nhân kia, càng bị cát bay bao phủ, thân ảnh lập tức bắt đầu mơ hồ.

Thật sự là người lú lỏi! Tử thần vì Khổng Tử mà gầm lên một tiếng, lại có thể tự mình xoay chuyển trời đất sao?

Cát bay tuy bay, nhưng muốn bay lên, lại như tinh trần cuộn cuộn rơi xuống mặt đất yên tĩnh.

Tầm mắt hần cuối cùng cũng dần trở nên rõ ràng, chỉ thấy sự vật bên trong động, mây phen đã bị Tử Thần uống đến “Ngũ Lịch Thất Thương”, duy chỉ có một điểm kỳ quái chính là, hai mươi hai bản nhân kia, dục chung một chỗ vây quanh Bộ Kinh Vân ở hạch tâm, xem ra vẫn như cũ bình yên vô sự.

Cái này có thể sao? Ngay cả đỉnh động, mặt đất và vách động cũng bị đánh nứt, hai mươi hai tên mộc nhân này vừa rồi tiếp cận với Bộ Kinh Vân nhất, mà lại là chế tạo bằng gỗ, đứng mũi chịu sào phía dưới, sao có thể hoàn chỉnh không nứt mẻ?

Không! Ngay tại sa thạch vừa mới chìm xuống, đột nhiên lại nghe “Ly phù phốc phốc” hai tiếng vang kỳ quái, hai mươi hai mộc nhân vây quanh bộ kinh vân, tiếng “Hắc địa” đã vang lên, “sàn như cát” trút lên.

Nhanh chóng tan thành tro bụi!

Đôi mắt với tiếng hét phần nộ cùng bạo nộ của thần chết, mặc cho chúng vốn là vật chết, mặc cho chúng vận chuyển Nguyên Cực Ma Ha không thể tưởng tượng nổi, chúng nó vẫn nhất định phải tái sinh một lần nữa!

Kinh khủng!

Hoàn hảo một đạo lực lượng cũng cố khùng bố đủ để kêu trời long đất lở!

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhú mảy thật sâu, hai mươi hai đoàn mộc nhân trên mặt đất vỡ vụn hết, nhìn núi lở đất nứt bốn phía, cho tới nay hắn mới phát giác, hóa ra bản thân lại là một tử thần có được lực lượng khùng bố như vậy?

Chỉ dùng thanh âm, liền có thể kinh thiên động địa, cách không toái vạn vật tại vô hình, cái này, chính là cỗ Ma Ha vô lượng trong cơ thể hắn kinh thể uy lực?

Cỗ Ma Ha Vô Lượng này hắn một mực không biết từ chỗ nào tới.

Tử thần không rất rõ ràng, vì sao lúc mới bị “Nguyên Cực Ma Ha” hai mươi hai mộc nhân kia dẫn dắt, trong cơ thể dòng Ma Ha Vô Lượng kia lại càng theo động tác của hắn.

Mà khi hắn một mình vì sự hiểm thân của Không Từ mà hét lên, phần nộ, càng thúc giục Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể hắn đến đỉnh phong; hắn không biết mình vừa rồi trong tiếng hét to kia, vận dụng cụ thể bao nhiêu thành Ma Ha Vô Lượng, chỉ vền vền biết một chút...

Vừa rồi tiếng hét tung tóe kinh thể lực lượng tựa hồ đủ phá tan “Nhâm Đốc nhị mạch” trong cơ thể hắn!

Nhâm đốc nhị mạch có thể thành công một cửa quan trọng với tu vi Nội gia hay không, nếu khai toàn hai mạch, vậy công lực của người trong cuộc chắc chắn sẽ đột phá giới hạn bản thân, cao hơn một tầng, thậm chí còn lên mười tầng, trăm tầng cũng không thể lường trước được.

Thế nhưng là, bộ kinh vân thời khắc này, cũng không quá quan tâm nhị mạch Nhâm Đốc của mình đã bị phá hay chưa, hắn tựa hồ chỉ là quan tâm một chuyện!

Tình huống của Không Từ lướt vào trong Thủy Tinh Thánh Môn, rốt cuộc hôm nay thế nào?

Vừa nghĩ đến đây, bộ kinh vân định nhảy lên, muốn lướt vào trong thánh môn đuổi theo Không Từ, ai ngờ khi hắn đang chuẩn bị nhảy lên, chuyện lạ đã xảy ra!

Kỳ sự, lại phát sinh trên bộ kinh vân!

Chân khí nơi đan điền còn chưa vận dụng vào tứ chi, từng bước kinh vân muốn nghe đan điền của mình truyền ra một tiếng “bang”, tiếp theo, hần tự lại cảm giác một cỗ lực lượng tuyệt thể mệnh môn hòa hợp chưa từng có, nhanh chóng từ đan điền hướng một trăm bốn mươi tư đại huyết trong cơ thể hần trộm cấp!

Cỗ lực lượng mạnh, kinh lực, chi mãnh, chi cuồng, thể mà ngay cả hần một trăm bốn mươi tư đại huyết cũng không cách nào ức chế, thủ chặt, rốt cục, tiếng “ai u”, cỗ lực lượng kia, lại đem tất cả các đại huyết trên người Kinh Vân bức liệt, từng cái lỗ chân lông ở mặt ngoài huyết, nhất thời đều bắn nhanh ra huyết ti nồng đậm, bộ kinh vân toàn thân thoáng chốc như một trăm bốn mươi bốn cây huyết tiễn, tình cảnh dị thường thể lương!

Không chỉ như thế, khi một trăm bốn mươi bốn cây huyết tiễn bắn tới vách tường chung quanh, lại còn “Ầm ầm” phá vỡ vô số lỗ hồng trên vách động, vách động xung quanh bị máu tươi trên người Bộ Kinh Vân đánh cho chia năm xẻ bảy, trong nháy mắt, cát đá trong động tiếp tục bay tán loạn bao phủ tầng tầng!

Thật không thể tưởng tượng được sức mạnh! Cỗ lực lượng này vừa phát ra, chẳng những ngay cả đại huyết bộ kinh vân cũng không cách nào ức chế, thậm chí, lực lượng này bức ra một trăm bốn mươi đạo tơ máu, rõ ràng so với thần sắc lợi khí còn muốn cái thể, chỉ riêng tơ máu đã đủ để mở núi phá đá! Vừa rồi bộ kinh vân tự nhiên phát ra cỗ lực lượng cuồng mãnh này, phải chăng chính là Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể hần.

Xem ra mọi chuyện chính là như vậy! Nếu thật sự bước từng bước một thì xem ra không phải!

Vì thế ngay lúc một trăm bốn mươi tư yếu huyết trên người hần phun máu, hần cũng đã...

Không cách nào nhúc nhích!

Không thể như vậy được!

Bộ Kinh Vân thầm nghĩ, nếu vừa rồi hần thật sự đã thông hai mạch Nhâm Đốc, vậy lấy cái gì bây giờ nữa bước khó động? Hơn nữa huyết lớn trên người còn không ngừng chảy máu?

Nghĩ tới tình huống của mình, bộ kinh vân tâm tu hiện lên một ý niệm trong đầu, một ý niệm chỉ có bốn chữ.

Bốn chữ kia chính là — Minh Huyền...

Phản ứng!

Minh Phong phản ứng sao? Rốt cuộc là có phản ứng gì?

Cái gọi là “Minh Hoa”, vốn là y thư xuất xứ từ thời Trung Quốc cổ.

Theo không ít y thư ghi chép, có một phần nhỏ người bệnh. Trước khi được hoàn trừ bệnh, đều rất có khả năng tương đối so với trước khi phục được bệnh càng nặng hơn, càng thêm khổ cực.

Nhưng mà loại hiện tượng sau khi uống thuốc so với bệnh trước khi bệnh nặng hơn, kỳ thật là điềm báo trước bệnh.

Đúng như một người nếu như mắc bệnh nhiệt, sau khi uống thuốc có thể nóng gấp bội so với trước khi uống thuốc, cuối cùng mồ hôi đầm đìa, sau khi mồ hôi qua đi thì nhiệt độ sẽ giảm xuống, người sẽ dần dần khôi phục lại.

Gần như tìm được đường sống trong tử địa, đây chính là phản ứng Minh Hoa - Minh Phong danh xứng với danh xứng với thực!

Đồng dạng... dạng đạo lý, bộ kinh vân vừa rồi muốn đề khí, lại ban đầu là toàn thân đại huyết phun máu, tiếp theo không thể động đậy, cũng rất có khả năng, là một loại “Minh Hoa” sau khi Ma Ha vô lượng đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Nếu như, hắn có thể sống qua dòng máu lớn chảy ra từ dòng máu này mà không chết, có lẽ, khi hắn có thể nhúc nhích lần nữa, hắn sẽ đạt tới cảnh giới càng mạnh mẽ hơn, thậm chí có thể so sánh với cảnh giới trời cao!

Vấn đề là máu không từ một trăm bốn mươi bốn huyết vị của hắn chảy ra ừn ừn, hắn có thể chống đỡ đến Minh Mê ứng phó hay không mà không chết vì mất máu quá nhiều hay không?

Nhưng vấn đề khó khăn nhất vẫn là, hắn lúc này bởi vì “Minh Minh Phong” phản ứng mà không thể động đậy, hắn vốn định nhảy vào thánh môn xem Khổng Tử, nhưng bản thân hắn khó bảo toàn, căn bản muốn trợ giúp không thể được!

Đang lúc Bộ Kinh Vân suy nghĩ đối sách, chuyện khó giải quyết lập tức phát sinh, trong cánh cửa thủy tinh thánh môn đã hoàn toàn bay lên kia, thành linh truyền ra một tiếng hét thảm!

“Oa... “

Bộ Kinh Vân vừa nghe xong, đã lập tức nghe ra tiếng kêu này thuộc về ai!

Là Khổng Từ!

Là tiếng kêu thảm thiết của Khổng Từ!

Biến thành bất ngờ! Tiếng kêu thảm thiết vô cùng, nghe đến tuyệt vọng dị thường. Tựa như chủ nhân của tiếng kêu phát hiện ra một bi kịch bi ai khiến người ta kêu rên.

Bộ Kinh Vân sắc mặt đột nhiên thay đổi, thay cho Khổng Từ, tâm trí tử thần từ trước đến nay bình tĩnh như giếng cổ, lập tức không khỏi cảm thấy phập phồng.

Khổng Từ đến tốt cùng là gặp phải cái gì trong Thánh môn? Nhìn thấy cái gì? Tại sao nàng lại phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế?

Chẳng lẽ cô đã phát hiện bí mật của thánh môn? Cô còn khôi phục thân phận thật sự của mình.

Mất ác ma?

???

Điều khác biệt chính là, vô luận Bộ Kinh Vân lúc này như thế nào cưỡng ép vận công lực trong cơ thể, muốn đột phá Minh Huyền Kinh, hẳn vẫn khó có thể động đậy mảy may!

Hắn chuyên tâm xem xét tình huống trong cơ thể mình, minh hoa chi quan này, tựa hồ sẽ tiếp tục triệt phá thêm nửa canh giờ nữa...

Trước mắt hắn chỉ có duy nhất một việc duy nhất, cũng chỉ là mở mắt, nhìn máu tươi không ngừng chảy ra từ huyết vị của mình!

Chỉ có chết, sao từng chịu không chế như vậy?

Xưa nay hắn đều không khuất phục trước vận mệnh, hôm nay, càng sẽ không cúi đầu trước cái quan khải này!

Cho dù cho phép hấn có thể vượt qua cửa ải này, từ nay về sau có thể đem cỗ Ma Ha giới vô lượng trong cơ thể vận dụng tự nhiên, hấn cũng không có chút hi vọng nào!

Điều duy nhất hấn nghĩ ra bây giờ là lúc có thể nhanh chóng phá tan cấm chế, đi vào trong thánh môn trợ giúp không nhân, tựa như sáu năm trước đỡ hấn trong mưa gió!

Năm đó Không Từ biết rõ mình chỉ là một cô gái, rất khó đem thân thể cao lớn hơn tuổi trẻ của hấn, từ trong mương nước kéo lên; nhưng nàng vẫn khư khư cố chấp đi xuống, rốt cục dựa vào một trái tim nóng bỏng cứu người, cứu tử thần trở về!

Nếu như ngay cả Không Từ năm đó cũng có thể đột phá bản thân, không khóc thần tử, thì giờ phút này sao không thể vì nàng mà đột phá bản thân?

Vừa nghĩ đến đây, Bộ Kinh Vân càng không để ý đến sống chết của bản thân, phát cuồng vận chuyển trong cơ thể không phải là bài vân chương ức chế Ma Ha Vô Lượng, hấn từ trước đến nay mặc dù không quá quan tâm đến hết thảy sự vật, nhưng lần này, hấn nhất định phải giúp nàng!

Cho nên quản tới cuối cùng võ công của hấn cũng mất hết!

Quản Không Từ kia trong mắt những người khác, đối đãi với tỷ nữ cũng là người! Không Từ càng không phải ai khác!

Không biết, Bộ Kinh Vân thúc dục vân chương kinh xếp hạng không đến một khắc, lại sinh ra biến hóa kỳ lạ!

Trong thánh môn, sau khi liên tục gọi tên tu sĩ, bỗng nhiên quay qua tỉnh mạch.

Tiếp theo, Bộ Kinh Vân lại nghe thấy một âm thanh kỳ quái khác.

Một ít thanh âm “Leng keng” rất nhỏ, nhẹ đến mức tựa như giọt nước mắt nhỏ xuống đất.

Thanh âm càng lúc càng nhanh, phảng phất như vô số giọt nước mắt rơi xuống mặt đất, là ai đau thương như vậy? Là ai lại có nhiều chuyện cũ thương tâm như vậy? Là ai chảy xuống nhanh như vậy, nhiều nước mắt như vậy?

Thanh âm thiếu chút nữa không thể nghe thấy cũng ngày càng gần, nghe thấy đã dần tới gần Thánh môn thủy tinh kia, bước

chân kinh vân như điện, lập tức giọng nói xoàn vang vọng quét vào trong Thánh môn tối tăm.

Chỉ thấy bên trong có một thân hình mơ hồ khó phân, đang bước tới lối ra thánh môn, như sắp đi ra khỏi thánh môn.

Bởi vì bên trong Thánh môn là một mảnh u ám, mà người đang muốn bước ra, đi lại đều chậm, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, từ trước đến nay mắt như chim ưng, cũng không cách nào phân biệt rõ người này là ai.

Nhưng mà, hắn vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được, người này là con cháu không thể nghi ngờ.

Suy đoán Bộ Kinh Vân rất nhanh đã được xác minh, bởi vì bóng người kia lúc này đã chậm rãi ra khỏi Thánh môn.

Cuối cùng hắn ta cũng biết người này là ai.

Quả nhiên! Không ngoài dự liệu của bộ kinh vân, người bước ra đúng là Không Từ!

Nhưng Bộ Kinh Vân vừa nhìn, cho dù là đối với hết thảy người hờ hững, cũng không khỏi có chút động dung!

Như thể đang chứng kiến một vật thể khiến cho tử thần cũng phải nhú mày biến sắc!

Chỉ vì Không Từ giờ khắc này đang ở trước mặt Bộ Kinh Vân, vậy mà đã biến thành...

Đây, là mắt ác ma?

Đây chính là chủ nhân của hắc đồng, vẫn luôn hy vọng Không Từ có thể đáp lại ——

Mắt ác ma?

Hắn tin rằng bộ kinh vân vạn liệu không tìm được, Không Từ một mực được gọi là ác ma chi nhãn, chân thân của nàng lại là như vậy! Sẽ là như vậy!

Nhưng mà có một điểm khiến Thần Tử Bộ Kinh Vân càng khó lường hơn đó là khi hắn đang nghi hoặc nhìn đôi mắt ác ma của mình là Không Từ, Không Từ chế nhạo rồi há hốc mồm, dùng ngữ khí vô cùng non nớt giống như trẻ con, liên tiếp phun ra những lời như mê sảng.

Lời nói khiến người ta khó hiểu!

Nhưng Khổng Tử trầm thấp không ngừng hô: “Chịu đựng... Quái! Mầu... thân! Mầu thân...! Mầu thân...”

“Người... sao lại... đối xử với con gái như vậy...” Người... sao phải... lại đối xử với ta như vậy?”

“Mẹ... Thân! Người... động lại... Phải...”

“Vì sao... Muốn...”

“Giết?”

“Ta?”

Bình đồng nhỏ giọt, đêm yên càng dài.

Thự Quang vẫn chưa lộ ra. Trong khoảnh khắc đêm dài này kéo dài đến tận cùng, phần lớn người đời vẫn cứ chìm đắm trong giấc mộng hỗn tạp khó phân.

Thế nhưng, trong một thôn nhỏ hẻo lánh thuộc Vu Tung Sơn, tối nay lại xảy ra một chuyện đủ để tất cả thôn dân từ trong mộng tỉnh lại...

Sau đó, lại ép bọn họ phải đối mặt với một trận ác mộng khác!

“Ầm”!

Một tiếng nổ rung trời, nghiêm nhiên như trời long đất lở, đất rung núi chuyển; một ngọn núi nhỏ trong thôn nhỏ này, đột nhiên bùng nổ thành một đạo hồng quang vạn trượng!

Hồng quang nóng như lửa, quang mang chói mắt, chiếu vào tất cả cảnh vật trong vòng trăm dặm, trong khoảnh khắc, bốn bề sáng như ban ngày, thôn dân dù đã sớm ngủ say “Khó tỉnh không phân”, cũng nhao nhao bị đạo hồng quang này làm tỉnh lại, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn rõ.

“A! Gò núi kia rốt cuộc là ánh sáng gì?”

“Vì sao... Hội sáng này...”

“Xích nóng như lửa?”

Trong lòng tất cả các thôn dân đều nổi lên cùng một nghi vấn, chưa kịp ngẫm nghĩ, bọn họ đã nhìn xa xa thấy trong những ngọn đồi có hồng quang, thành linh có một cái so với hồng quang kia còn đỏ hơn -

Thân ảnh nam nhân khô ngô!

Bóng người? Bên trong hồng quang rõ ràng có bóng người?
Các thôn dân thấy thế hoảng hốt, cái bóng người này tại sao
toàn thân một mảnh đỏ thẫm? Chẳng lẽ, đạo hồng quang kia là
từ trên người hắn nở rộ? Chẳng lẽ, người trong hồng quang
cũng không phải là người, mà là... yêu ma?

Yêu ma sắp tuyệt diệt chúng sinh?

Đúng! Bọn họ đã đoán đúng toàn bộ!

Ngay lúc tất cả thôn dân trong thôn nhỏ này đều trợn mắt há
hốc mồm, đoàn bóng người trong hồng quang liền ngửa mặt
lên trời cuồng tiếu...

“Ha ha! Cuối cùng cũng đại công cáo thành! Cuối cùng lão tử
cũng đem “Vô Kinh Vô Đạo” tầng thứ mười ba, cùng với hai
đại thần công có một không hai Nguyên Thủ, triệt để hòa làm
một!”

Vô Kinh vô đạo? Nguyên Huyết thủ?

Vô Kinh Vô Đạo vốn là Kinh vương, Tử Y lão đại vốn là
“Truy Ma Thất Hùng” của khác biệt. Người mặc áo đỏ này
nhìn trang phục, vừa nhìn đã biết là Kinh Vương, nhưng dựa
vào kinh vương lại biết được nguyên huyết thủ khác?

Lão đại áo tím đi đâu?

Tiếng cười điên cuồng vang lên liên tiếp, khí thế cực kỳ ngông
cuồng, giống như đại quyền sinh sát của vạn vật sinh linh thiên
địa, đã ở trong tay hắn, chỉ cần hắn hơi không hài lòng một
chút, một ánh mắt liền có thể diệt sạch tất cả ở —— trong một
ý niệm!

Cứ như chỉ có hắn mới là ác ma nhân gian khủng khiếp nhất!

Mà con ác ma nhân này ở trong cuồng tiếu vẫn không quên
nhìn các thôn dân bên ngoài cửa sổ của hắn, nhìn biểu tình
kinh hồn bay phách lạc của bọn chúng, hai mắt hắn, tức thì
hiện lên một tia hung quang chỉ có ma quỷ mới có, ánh mắt
của hắn, thì ra là đỏ như máu!

“Đồ dân hèn mọn! Chỉ dựa vào các ngươi mà xứng ngang đầu
nhìn ta như vậy sao?”

“Các ngươi không xứng! Các ngươi ngay cả liếc mắt một cái các ngươi cũng không xứng!”

“Toàn bộ các ngươi đều có tội! tội của các ngươi chính là một...” Cùng sinh tồn với cường giả siêu cấp như ta!”

“Toàn bộ các ngươi không xứng cùng ta sinh tồn! Các ngươi như vậy không có giá trị sinh tồn, không cần tiến lên trở thành cường giả, chỉ cần lộn an ổn sống qua ngày cho ta...”

“Chết đi!”

Tiếng kêu vô cùng của Trương Cuồng, lực đẩy cực độ bành trướng! Hắn căn bản không có động thủ, hắn chỉ quát lớn một mực, thân hình một mực hướng về phía thôn nhỏ dưới chân núi kia chạy như bay. Chỉ thấy hắn ở trong thôn mỗi một bước, tất cả kiến trúc lầu các trong phạm vi mười dặm xung quanh hắn, bỗng nhiên chấn cho hắn tiếng kêu đến nỗi chia năm xẻ bảy, nhao nhao ngã xuống, thôn dân trong phòng, càng không một ai may mắn thoát khỏi, tất cả đều kèm theo tiếng kêu to khủng bố, vang dội cho tới tận não mà chết, thảm thiết sống mái!

Không riêng gì cả! Sau khi hắn tiến liền một bước, cả thôn nhỏ, lại bị tiếng kêu san thành bình địa, toàn bộ thôn dân, kể cả nam nam nữ, không dưới trăm người, tất cả đều óc lầy lội đầy đất, thân chất đông! Không cần ra tay, chỉ cần tiếng kêu, trong khoảnh khắc liền san bằng cả thôn nhỏ, giết sạch tất cả thôn dân vô tội, cỗ thanh âm này chỉ dùng để có thể hủy hoại hết thủy uy lực của mọi vật trong vòng mười trượng, sao lại không giống như bộc phát lực lượng bộc phát ở cuối hẻm gỗ?

Huống chi, ngay cả cùng nó sinh tồn cũng có tội chết, ngay cả không mong trở thành cường giả, chỉ cần an ổn bình thường cũng là tội, Phổ Thiên Hạ như vậy là đạo lý?

Võ công siêu cấp bình thường! Ma bình thường tàn nhẫn bá đạo! Tính gian xảo như con người, nếu tung hoành cho hắn hậu thế, sợ rằng, sinh linh chắc chắn sẽ đồ thán!

Mà người áo đỏ này, tựa hồ cực kỳ hài lòng đối với mái ngói hoang tàn, hắn lại lần nữa ngửa mặt lên trời cười điên cuồng:

“A a! Thống khoái!” Từ khi hắn từng là chủ nhân của ta “hắn” làm ta không được phép giết người lung tung, nhiều năm như

vậy đến nay, đã rất lâu rồi ta không giết thống khoái như vậy!”

“Nhưng tối nay, ta đã không cần sợ “hắn” nữa rồi! Hội tụ tầng thứ mười ba vô kinh vô đạo, cùng với công lực tà môn hơn năm mươi năm của đại nguyên huyết thủ. Ta, đã trở thành một siêu cấp cường giả có công lực siêu việt hơn trăm năm, tuyệt đối sẽ là cường giả cái thế vô hiệu!”

Hắn cười đến đây, bỗng nhiên sắc mặt lại trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi, tự nhủ: “Hắc Đồng! Vô luận tư chất người thượng thừa như thế nào, người cũng chết chắc! Ngay cả “hắn” cũng sắp vì rất nhiều hạn chế của ta mà trả giá đắt!”

“Tuy hai người các người thú vị nhưng hình như cũng không thú vị bằng một người...”

Nói xong y quét mắt về phía Thiếu Lâm tự trên núi:

“Ta đã mơ hồ cảm thấy rồi! Trong một góc tối nào đó của Thiếu Lâm trên núi, đang có một cỗ lực lượng vạn thế vô địch nảy sinh, trùng sinh, lực lượng đó đủ để theo ta: “Hắn” tranh đoạt ma đầu trong lòng người thì ai là — “

“Thiên? Hạ? Không? Kẻ địch?”

Vô địch thiên hạ? Chẳng lẽ cỗ lực lượng trong miệng hắn ta đang nảy sinh, trọng sinh, sẽ là Bộ? Kinh? Vân?

“Hắc Đồng! Người chờ ta!”

“Người đã từng là “người” của chủ nhân ta, cũng phải chờ ta!”

“Còn nữa, người có thể tranh đấu sức mạnh với ta và hắn thì càng phải chờ ta!”

“Lão tử hôm nay liền đến cho các người một đám cường giả kiếp sống...”

“Dùng khẩu hiệu cuối cùng trên huyết thư!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười dữ tợn, hai chân hắn điểm một cái, tức thì lao vút về phía Thiếu Lâm trên núi, thân hình cực nhanh - thậm chí thanh âm đã vang lên!

So gió!

So lời!

So tốc độ!

Nhanh hơn!

Hắn, vì sao có thể dung hợp công lực Nguyên huyết thủ hơn năm mươi năm?

Lão đại áo tím kia, rốt cuộc ở đâu?

Đôi mắt, là cửa sổ linh hồn, cũng là công cụ dùng để nhìn vật.

Đã công dụng chủ yếu chỉ để nhìn vật, vậy chưa, con người ác ma, có phải cũng là vì trợ giúp thấy rõ một số thứ mà ác ma sinh ra không?

Đôi mắt ác ma.

Trong kế hoạch Ma độ chúng sinh.

Là dùng để nhìn rõ ràng thứ gì?

Sự thật giải khai từng tầng từng tầng một, đến lúc này thì đã tiếp cận được chân tướng sự thật. Thế nhưng bước chân kinh vân lại tình nguyện không tiếp cận được chân tướng như mình.

Cho dù hắn ta bề ngoài lạnh như băng không sợ chết, nhưng cho dù không sợ hãi đối với tất cả mọi thứ, hắn ta vẫn “Tâm” không tự chủ được, vì vậy mà Khổng Tử bước ra khỏi Thánh môn, cảm thấy vô cùng thâm thâm!

Thật sự là quá thâm!

Nếu như nói, bộ kinh vân “Minh Hoa” ở thời khắc sống còn, trên người mọc ra một trăm bốn mươi tư cái yếu huyết, đã di thường thâm lương, tình trạng Khổng Tử hôm nay, lại càng thâm tuyệt nhân hoàn!

Nhìn thấy Khổng Tử từ từ đi ra từ trong Thánh môn, hai mắt sớm đã trở nên trắng dã, mờ mịt vô thần, giống như bản thân đã mất đi linh hồn; hơn nữa, hai mắt nàng còn đang không ngừng chảy xuống huyết lệ đỏ thẫm, thậm chí từng lỗ chân lông trên người cũng đang rướm máu!

Mỗi tác da thịt trên người nàng đã bị vết máu nồng đậm bao trùm, trắng như một Huyết Ma!

Khiến người ta càng thêm kinh hãi là khi những máu và nước mắt đêm không hết của nàng nhỏ xuống mặt đất.

Vậy mà tất cả đều ngưng tụ thành thủy tinh màu đỏ như máu, “Leng keng leng keng” rơi trên mặt đất.

Tình cảnh dọa người như vậy hiện ra trước mắt, thần kỳ lạ thường. Bộ bộ kinh vân cũng không nhìn chăm chú Không Từ quá lâu, ngược lại, ánh mắt của hắn lại dần bị một kiện đồ vật trong tay Không Từ hấp dẫn.

Đó là một viên thủy tinh hình giọt nước mắt trong suốt!

Trong tay Không Từ sao lại nhiều ra một viên thủy tinh hình lệ? Nhìn viên thủy tinh này ở trong u ám lóng lánh sinh quang, hiển thị tuyệt không phải vật phàm! Bộ Kinh Vân tại đây trong nháy mắt lập tức nghĩ đến, chẳng lẽ, Không Từ vừa rồi ở trong Thánh môn tìm được chính là viên thủy tinh này?

Đây chính là chủ nhân của hắc đồng, hy vọng Không Từ có thể tìm được đồ vật trong Thánh môn ở Mộc Nhân ngõ?

Có phải cũng bởi vì thủy tinh này, khiến Không Từ biến thành một người máu me thê lương như thế?

Mà giờ phút này, gương mặt đã đầm đìa máu tươi của Không Từ, chính là chủ nhân của con mắt màu đen khát vọng nàng khôi phục mà thành ——

Mắt ác ma?

Nhưng nếu Không Từ là ác ma, vậy tại sao bây giờ hai mắt trở nên trắng dã, phảng phất như hoàn toàn mất đi linh hồn? Vì sao vừa rồi khi nàng bước ra khỏi thánh môn, trong miệng lại vô thức kêu “Mẹ thân”, người vì sao muốn giết ta?”

Đủ loại nghi hoặc ở trong lòng Bộ Kinh Vân nhanh chóng hiện lên, nhưng hắn vẫn mờ mịt không có đầu mối, mà ngay lúc hắn đang mờ mịt không rõ ràng, thoáng như Không Từ đã không còn linh hồn, bỗng dưng há miệng một lần nữa, mơ mơ màng màng không ngừng nói chuyện:

“Mẹ... Thân! Mẫu thân... Thân! Mẫu thân...”

“Vì sao ngươi phải... giết Từ nhi?”

“Sao ngươi lại nói... Từ nhi là... ác ma?”

“Không! Mẫu thân... thân! Từ nhi không phải... đôi mắt ác ma gì đó! Từ nhi càng không phải là... ác ma!”

“Mẫu thân! Cầu cầu... Ngươi, từ nhi không muốn... tách khỏi ngươi! Cầu xin ngươi... Đừng giết từ nhi! Từ nhi biết ngươi không muốn, ngươi cũng đang... rơi lệ...”

“Mẫu thân! Cầu cầu... Ngươi, cầu xin ngươi, không... Không...”

“Không!”

“Cha? Cha? Cha?”

“Ngươi giết mẫu thân?”

“A...”

“A” một tiếng! Chính là lần mộng này của Không Từ! Nhưng mà kết thúc, lại vừa mới bước vào kinh vân từ từ hiểu ra toàn bộ manh mối bắt đầu!

Trời ạ!

Cha của Không Từ lại đi giết mẹ của nàng?

Câu mộng đầu tiên của Không Từ khi mới bước ra khỏi Thánh môn, bộ kinh vân đột nhiên ùn ùn kéo đến.

Vốn cũng không rõ ràng cho lắm, chỉ nghe xong đoạn mơ mộng thứ hai, hần lập tức nghĩ đến chân tướng.

Tuy lời nói của Không Từ trong lúc mê chúng chỉ có hai lần nhưng cũng đủ để biểu đạt: Một hồi bi kịch luân thường!

Mẫu thân của Không Từ không biết làm sao, hiểu rõ con gái mình là vận mệnh bi thảm trong mắt ác ma. Vì không muốn nó làm sai thương sinh nhân gian, càng không muốn để cho ái nữ sau này phải áy náy. Cho nên mới cam chịu đựng bảy mảnh xương đau đớn, đại nghĩa diệt thân, lại đang khấn trương trong lúc nguy cấp...

Cha của Không Từ lại chạy tới, hai vợ chồng có thể còn vì sinh tử con gái mà xảy ra dây dưa. Trong lúc hỗn loạn, nam nhân kia sai tay giết người phụ nữ hần yêu, khiến cho bi kịch không cách nào đền bù được này!

Vì vậy, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng minh bạch, vì sao một mực không nhớ nổi tất cả hồi ức của Không Từ trước tám tuổi, khi còn bé hỏi cha của nàng, mẹ của nàng rốt cuộc là ai, rốt cuộc là dạng gì lúc, cha nàng chung quy muốn chống lại ta, cái

kia, bởi vì, nếu Khổng Tử đã không cách nào nhớ lại tất cả năm xưa, liền để nàng triệt để quên đi rồi! Dù sao, biết cha mình giết chết mẹ mình, đối với nữ hài mà nói, là một đả kích trí mạng!

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân vẫn có chút không rõ chính là, vì sao Khổng Tử lại quên đi tất cả ký ức của tám tuổi trước? Thậm chí ngay cả mẫu thân của mình là ai cũng không biết, là thứ gì làm nàng không nhớ nổi chuyện cũ?

Còn nữa, vì sao đến hàng thủy tinh thánh môn ở Thiếu Lâm Mộc Nhân hẻm kia, sau khi lấy viên thủy tinh nước mắt này ra, hai mắt lại trắng dã, toàn thân chảy máu, trong lúc mơ mơ màng màng nhớ lại chuyện trước đây?

Chẳng lẽ, nàng nhớ lại chuyện lúc trước, cho rằng chủ nhân đôi mắt đen muốn nàng khôi phục mục đích cuối cùng của đôi mắt ác ma này?

Khổng Tử máu chảy đầm đìa, đó là đôi mắt của ác ma chân chính.

Hình thái cuối cùng?

Bộ Kinh Vân suy nghĩ một chút, nhưng vẫn dốc hết toàn lực, muốn phá ải “Minh Hoa” trong cơ thể, bởi vì hắn biết rõ, giờ phút này toàn thân Khổng Tử đầy máu, còn tệ hơn so với cảnh tượng của hắn, chỉ sợ cô ta sẽ thất máu nhanh hơn hắn mà chết, nếu muốn cứu cô ta, hắn không thể không tự cứu mình trước!

Huống chi, Khổng Tử đã từ trong Thánh môn lấy ra viên thủy tinh hình lệ kia, còn biến thành thân thái khả năng đã là đôi mắt ác ma, cũng tức thì bày tỏ vẫn luôn dụ dỗ hắn hoặc Nhiếp Phong, hộ tống người bố trí sau khi Khổng Tử vào hẻm Thiếu Lâm - Ma, sẽ hiện thân!

Chỉ vì, thật ra hắn đã hạ xuống từ lâu!

Ác ma giáng lâm!

Đột nhiên sau lưng Bộ Kinh Vân vang lên một âm thanh, một giọng nói trầm thấp mà quái dị của nam nhân trầm thấp giống như một đầu “Tích ma”, một đầu bị thiên hạ hạ thấp, ma! Nhưng nghe thanh âm trầm thấp này bình tĩnh mà thản nhiên nói: “Vô dụng!”

“Không khóc thần tử bộ kinh vân, mặc cho ngươi cố gắng như thế nào, ngươi vẫn không cách nào nhất thời ba khắc xông phá Ma Vực Vô Lượng trước đại thành, Minh Hoa Chi Quan, nếu không, Thiên Cực Ma Ha trong cơ thể ngươi vô lượng...”

“Không có tư cách đó, cùng nổi danh với địa cực Ma Ha giới của bốn tọa!”

“Ngươi nói có đúng hay không?”

Cái gì? Lại có một người đang nói chuyện sau lưng bộ kinh vân? Lẽ nào là...

Hắn ta tới rồi? Chủ nhân của con mắt đen này tới? Hồn Thế Cuồng Ma, đã tới rồi?

Không sai! Là hắn! Có thể là Trọc Thế Phàm Trần, ma mạnh nhất trong chúng sinh tam giới, cuối cùng cũng tới!

Lời vừa nói ra, trong lòng Bộ Kinh Vân dâng cả kinh, hắn cũng vô pháp tin!

Thanh âm nhàn nhạt mà bình tĩnh này, chẳng những vang lên phía sau hắn, hơn nữa còn vang lên từ trong cơn lốc sau lưng hắn!

Ngay lập tức tỏ vẻ, người nói lời này, sớm đã đứng ở phía sau hắn, nhưng vẫn đứng sau lưng hắn!

Không thể nào! Người này dán sau lưng như quỷ?

Thính tộc Bộ Kinh Vân mặc dù không linh mẫn bằng Nhiếp Phong “Băng Tâm Quyết”, nhưng vẫn nghe được bất kỳ động tĩnh nhỏ nào trong phạm vi mười trượng, thậm chí từng cành cây ngọn cỏ, từng cành cây hoa khẽ lay động, cũng khó thoát khỏi một đôi tai của Tử Thần. Nhưng, hắn làm sao có thể hoàn toàn không phát hiện, một người vẫn luôn đứng sau lưng hắn, mắt lạnh lùng giám thị nhất cử nhất động của hắn?

Người tới sao có thể lặng lẽ không chút tiếng động, tránh được tai mắt của hắn?

Trừ phi, người tới không phải là người, mà là một đầu tuyệt luân đặc sắc nhất trên đời ——

Ma trung chi ma?

Trừ phi, người tới đã là ——

Vô địch thiên hạ?

Mà nam nhân sau lưng Bộ Kinh Vân cũng phát ra tiếng động, đồng thời Bộ Kinh Vân cũng hiểu rõ, cái gì mới là chân chính chính chính...

Vô địch thiên hạ?

Đơn giản là vì...

Chương thứ mười chín vô địch thiên hạ!

Bốn chữ này nghe ra dị thường êm tai, khiến cho tâm thần hướng về, càng là tất cả anh hùng trên đời, là mộng tưởng cuối cùng kiêu hùng!

Nhưng mà người như thế nào mới xứng xưng vô địch?

Có lẽ, định nghĩa chân chính của vô địch cũng không phải ở lực lượng cao hay thấp.

Mà là một người có thể có được tín niệm kiên cường hơn cả kim loại hay không...

Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Đến lúc chết mới thôi!

Liều chết bất bại!

Bộ Kinh Vân đến đây cuối cùng đã rõ ràng, như thế nào mới xem như vô địch thiên hạ!

Người đàn sau lưng hắn nói chuyện, chẳng những có thể hoàn toàn vô thanh vô tức, làm bộ kinh vân một mực không cách nào cảm giác được. Mà, khi người này mở miệng nói chuyện, ngữ khí mặc dù nhạt mà bình tĩnh., Chỉ có mỗi một chữ, lại như tỏa ra một khí thế vô địch thiên hạ, khiến mỗi vách động trong hẻm Mộc Nhân vang vọng, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Không chỉ một vách động, ngay cả lòng tin của con người cũng phải theo chữ đầu tiên của hắn - Hôi Phi Trần Diệt!

Nếu như ẩn như hiện, như có hoàn hư, như không có thực thể tồn tại, mặc dù dự đoán, khó mà quan sát nông sâu; chính vì khiến người ta nhìn không thấu lực lượng chân chính sẽ phát huy mạnh bao nhiêu, cho nên, đây mới thật sự là vô địch?

Vừa rồi Bộ Kinh Vân quát to một tiếng, chấn cho vật trong phương viên mười trượng không vỡ vụn ngay lập tức, nhưng còn không bằng ánh nền thuần thanh của người đứng phía sau hắn, đều là vì lực lượng của hắn mạnh mẽ, tung hoành, nhưng chỉ vền vền ở cường đại, cũng không thể thu phóng tự nhiên.

Trừ, cảnh giới chân chính vô địch, lại là thân mang đầy lực lượng có thể bề ngễ thế gian, lại có thể thu phóng tự nhiên cảnh giới.

Tựa như người đứng phía sau hắn lúc này, trên người hắn phóng tung lực lượng vô địch, tại thời điểm không cần, tuyệt đối sẽ không khiến người ta cảm thấy lực lượng của hắn, cho đến khi hắn há miệng nói chuyện, khí thế ngạo thị thương sinh, mới tự nhiên biểu lộ ra trong mỗi một chữ hắn nói.

Đó đã không còn là một loại sức mạnh vô địch nữa rồi!

Mà là một loại tự tin vô địch:

Tín niệm vô địch!

Bộ Kinh Vân dần dần phát giác, lần này đối thủ của hắn, đã vượt xa hắn ngoài dự tính, đều bởi vì khí thế cùng tự tin người sau lưng, ần ần như tích lũy hơn trăm hai trăm năm.

Hơn một trăm hai trăm năm? Một người như thế nào mới có thể có khí thế vô địch hơn một trăm hai trăm năm? Trừ phi, người này đã trải qua hơn một trăm hai trăm năm trường sinh mà bất tử bất diệt...

Nghĩ đến đây, lòng bàn tay của Tử Thần cũng đang đổ mồ hôi, chỉ là hắn không hổ là không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân, sầu lo của hắn vẫn không có viết lên mặt, vẻ mặt vẫn bình thản.

Mộc Vô mặt không biểu tình hỏi người phía sau:

“Người, chính là vị kia...” Lấy âm thanh dẫn ta tới chỗ Thiếu Lâm: “Người?”

Giọng nói của hắn so với xưa nay càng lạnh hơn rất nhiều! Lạnh quá! Lạnh đến mức giống như một thanh kiếm giết Thần Sát Ma!

Đúng rồi! Bộ Kinh Vân và Không Từ khi đó ở Địa Ngục mê cung từng bị thanh âm của một nam nhân thần bí, niệm “Hoa Nhi xán lạn lỗ xuân” để dụ dỗ Thiếu Lâm; bây giờ thanh âm

của người phía sau hắn cũng không khác gì âm thanh của nam nhân trong Địa Ngục mê cung!

Nam nhân phía sau nghe vậy, không trả lời thẳng, nhưng lại dùng thanh âm trầm thấp tịch mịch của hắn, thở dài thật sâu:

“Hoa Nhi sáng lạn, nếu như không nhìn, nếu như không thưởng, nếu như không hái, như không chiết khấu, hoa tự điều linh, bất đắc dĩ thương vong xuân... Ai, người cư nhiên quan tâm ta là ai, thế nhưng ngay cả chính bản tọa, cũng dần dần không nhớ ra mình là ai rồi...”

Hắn mặc dù đang cô độc thở dài, nhưng mà thanh âm của hắn, vẫn ngạo nghễ biểu lộ ra một cỗ khí thế bá vương trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn, thật đáng sợ, thật sâu không thể trắc, một cao thủ thật phức tạp!

Tuy nhiên, tuy rằng hắn không trả lời thẳng, như vậy hắn sẽ là một câu trả lời tốt nhất!

“Nếu không đoán sai...”

“Người, nhất định là —— “Chủ nhân của hắc đồng —— “

“Ma?”

Lời vừa nói ra, người phía sau gãi rớt cuộc nở nụ cười, nhưng vẫn là nở nụ cười hào hùng vô hạn:

“Tốt! Không hổ là Thần cuối cùng của Thần tộc trong vòng năm trăm năm trở lại đây —— Tử Thần, đối mặt với người vô địch thiên hạ như ta đây mà vẫn bất khuất, tinh nước không sợ khí thế của bản tọa, vẫn có tâm tư liên tục hỏi hai câu hỏi...”

“Bộ Kinh Vân! Với tư chất tập võ của Quan Tuyệt Trần Hoàn của người, cùng với tâm chí hùng độc đao không chịu phục vận mệnh bất khuất kia của người. Hôm nay nếu có thể chịu đựng qua tất cả những thứ này, đợi một thời gian nữa, tương lai nhất định có thể trở thành một kẻ siêu việt bản tọa...”

“Cao thủ Thần cấp!”

“Ta thích người! Tạm thời trả lời vấn đề này của người!”

“Không sai! Ta chính là chủ nhân của hắc đồng - ma!”

“Cũng là phương pháp vận dụng chúng sinh.”

“Ma!”

Nói không ngừng nghỉ, nam nhân tự xưng là Ma này đột nhiên xoay người lại, trong nháy mắt đã từ phía sau Bộ Kinh Vân đi tới trước người Bộ Kinh Vân!

Cuồng ma chân chính bộ kinh vân phong văn đã lâu này cuối cùng cũng hiện thân trước mắt Bộ Kinh Vân!

Vả lại còn đối mặt với hắc ta!

Đáng tiếc, Bộ Kinh Vân vẫn không cách nào nhìn rõ chủ nhân của hắc đồng.

Rốt cuộc là một tên ma đầu đáng sợ đến mức nào!

Từ đằng sau Kinh Vân trở về Ma tộc trước người, toàn thân Ma đang được bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen dày đặc, khiến người ta không nhìn thấy được diện mạo thật sự của hắc, cũng nhìn không thấy thân hình của hắc như thế nào.

Chỉ là, mặc dù không cách nào nhìn rõ tướng mạo, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng từng bước kinh vân, ma trong khối đen trước mắt, hắc là một...

Cự nhân!

Sự to lớn của hắc, căn bản không phải ở thân hình mà ở chỗ khí khái!

Cái loại khí khái tuyệt thế được gọi là anh hùng trong thiên hạ đều cúi đầu xưng thần, bá tuyệt trường thiên đó!

Vừa rồi ở phía sau Bộ Kinh Vân đàm tiếu, mỗi một chữ viết nói ra khí thế vô địch ẩn chứa, đã là cực kỳ bức người, bây giờ, Bộ Kinh Vân đã đối mặt chính diện với hắc, mặc dù cách tầng tầng lớp lớp sương đen dày đặc, duy hắc vô địch, hắc bá đạo, kinh thế, hắc kinh, càng làm cho lục phủ ngũ tạng kinh vân tiếp nhận đợt quay cuồng này, bức cho máu từ trên người hắc chảy ra một trăm bốn mươi tư đại huyết càng gấp hơn!

Chỉ lấy sức mạnh thao thiên, dường như đã có thể hủy vạn vật tại số lượng lớn, hủy hoại trong một ý niệm, khiến thiên địa khiếp sợ, hù quỷ thần!

Không sai! Bộ Kinh Vân cho dù không còn nhớ rõ năm năm trôi qua đã xảy ra trên người mình, hỏi, hắc vẫn theo bản năng

cảm thấy, trước đây không lâu, đã từng có một kỳ nam tuyệt thế, cũng từng cho hấn cảm giác sáng tỏ giống như vậy.

Vô địch hai người này, chảy qua cử chỉ đàm tiếu; rốt cuộc con Vụ Chi Ma này là ai?

Ma vô địch chợt hiện ra trước mắt, khí thế vô địch đã áp sát mi mắt, nhưng mà Bộ Kinh vẫn không thay đổi sắc mặt, có lẽ hấn đã sớm đoán được, thời điểm đôi mắt của Khổng Từ muốn trở lại với ác ma chính là lúc ác ma xuất hiện, hấn không sợ! Có lẽ thần tử đã sớm dự tính muốn chờ một lúc con ma trong truyền thuyết này phải độ hết chúng sinh!

Thần Ma một hồi!

Tử thần và ác ma đang giằng co với nhau! Đạo hạnh của hấn sâu không lường được nhưng hấn lại cực kỳ lạnh lùng!

Bộ Kinh Vẫn chỉ lạnh lùng nhìn đoàn hắc vụ mà ma đầu này ẩn thân, nửa mĩa mai nói: “Ngươi, đã là chủ nhân của hắc đồng...”

“Vì sao lại lấy sương lấy sương...”

“Ẩn thân?”

“Ngươi ——”

“Không dám dùng khuôn mặt thật——”

“Gặp người?”

Bộ Kinh Vẫn từ trước đến nay đều không quan tâm đến chuyện của người khác, càng chưa từng dùng lời nói chế giễu, đối với hấn mà nói, căn bản không cần như vậy. Nhưng mà lần này, hấn lại không ngờ cũng khác thường, không đơn độc chủ động hỏi con ma này, càng mở miệng mĩa mai, có lẽ, bởi vì cái chết cũng rất muốn mở mang kiến thức, cái này gọi là Khoáng Thế Kỳ Ma, rốt cuộc mặt mũi thật sự là ai?

Thế nhưng trí tuệ chủ nhân của con mắt đen này tựa hồ đã đạt tới đỉnh cao, nhưng nghe hấn cười lên một cách khéo léo đáp lại: “Không khóc thần bộc kinh vân, ngươi muốn dùng ngôn ngữ khích tướng của bản tọa, để ta cho ngươi thấy bộ mặt thật của ta? Ha ha, lần này ngươi cũng thật sai lầm. Bởi vì, bản tọa quanh năm dùng chân khí phát ra tầng hắc vụ này để che thân

thể, cũng không phải là muốn thể nhân không nhìn thấy chân diện mục của ta, mà là...”

“Ta cơ bản không thèm làm bạn với toàn bộ ngục quân tử trên đời!”

Ha ha? Thật kỳ lạ! Hắn sẽ không làm bạn với Ngục quân tử, cùng với bộ mặt thật của người này có liên quan gì sao? Bộ dạng kinh vân vẫn lạnh như băng nhìn chăm chăm vào hắn, đợi hắn giải thích.

Chủ nhân của hắc đồng tiếp tục nói: “Chúng sinh phàm trần, có phân chia của tiểu nhân cùng Ngục quân tử, tiểu nhân tất nhiên là đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn, cũng càng vô sỉ hơn là đám người Ngục quân tử!”

“Tuy mỗi ngày bọn họ đều lấy chân diện mục để gặp người nhưng trong lòng bọn họ không phải là tâm của con người mà là tâm lang sói: Cái này gọi là ngục quân tử, đều tranh nhau hướng về phía người biểu diễn bộ mặt thật của bọn họ giống “người”, chỉ sợ thể nhân không tin bọn họ là người, đã như vậy, Bộ Kinh Vân, người cho rằng bọn tọa có thể cam tâm giống với đám Ngục quân tử đáng xấu hổ này, tranh nhau biểu diễn ra bộ mặt thật của mình, để thể nhân cho rằng ta là người?”

Nói tới chỗ này, chủ nhân hắc đồng hơi dừng lại một chút, lại nói từng chữ một: “Bọn tọa, căn bản không thèm để ý bất luận kẻ nào nhìn ta, cũng không để ý thể nhân gọi ta là ma. Nói thẳng, ta tình nguyện làm một đầu ma chân chính thê thảm dưới hắc ám, người gặp người sợ, cũng sẽ không trở thành nhân diện, lại là sai lang dặc tâm thú!”

Thật là một ý nghĩ cực đoan! Nếu Nhiếp Phong ở đây, muốn bắt nạt hắn cũng không được, nhưng Bộ Kinh Vân cũng không phải là Nhiếp Phong...

Hắn ngược lại tràn đầy đồng cảm!

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân thậm nghĩ, là người hay ma, cần gì phải là phàm phu thế tục quyết định vì bản thân mình?

Thiên Thu công qua lại người đời kia có tư cách để luận quyết?

Là Ma hay là thần, hay là yêu trâm là người? Lại cần người đời hỏi tới? Chỉ cần mình biết mình không phải là cũng được, căn bản không cần giải thích với công chúng!

Đối với lời nói của chủ nhân hắc đồng, Diệc Ma Diệc Ma lại bộ không giống người, chỉ là âm thầm phát ra một tia tà tiếu như có như không ở khóe miệng. Tựa hồ, gã cũng tình nguyện người đời xem thường lãnh huyết ma đầu, cũng không muốn làm “người”!

Bởi vì toàn bộ hồng trần chúng sinh, một bộ phận “người” giả bộ như nhiệt huyết đều đang nói lung tung hại người, thậm chí là giết người!

Hắc Đồng và Tuyết Đạt ma, mặc dù là hóa thân của hai đại nhân bên dưới chủ nhân bọn họ, thân thể của bọn họ cũng biến đổi theo những ký sinh thân thể khác nhau, duy trì tâm hồn duy nhất của bọn họ mà không hề thay đổi.

Tuy bọn họ được gọi là ma tâm nhưng vẫn là nhân loại; thế nhưng trong thời đại hiện nay, có vài người tuy rằng không thay đổi, nhưng tâm bọn họ đã không còn là nhân loại...

Cho dù Bộ Kinh Vân khuất bóng ma anh hùng, nhưng chỉ thấy mỗi ác ma trước mắt, hắc cũng không quên đề phòng, vui vẻ nặng nề hỏi: “Ma đã xuất hiện...”

“VẬY, CÓ PHẢI ĐÃ ĐẾN RỒI...”

“KẾT THÚC HẾT THẦY...”

“Lúc nào?”

Chủ nhân của hắc đồng khí định thần nhàn hạ cười đáp: “Không sai! Người đoán được một điểm không sai! Bây giờ Khổng Tử đã khôi phục thân phận đôi mắt ác ma, đang trong cảnh giới “Lục giác thất thức” khó phân biệt, sự tình còn thuận lợi hơn trong tưởng tượng của ta, cho nên, thật sự là đã đến thời điểm nhất định phải chấm dứt tất cả...”

Chủ nhân của hắc đồng nói, toàn thân bộ bộ kinh vân lại càng khảm trương, bởi vì hắc hiểu rõ, khi kế hoạch bá chủ của một đám cường giả đã dần gần đại thành, bọn họ sẽ kết thúc tất cả, mà cái gọi là chấm dứt tất cả, chính là những người biết kế hoạch này, thậm chí lợi dụng người đã mất hết giá trị - triệt để diệt trừ!

Vì vậy, cho dù bước chân không thể động đậy, đại huyết toàn thân cũng đang chảy máu, hắn vẫn không khỏi đề khí hộ thể, phòng ngừa chủ nhân hắc đồng bất cứ lúc nào cũng có thể ra một kích trí mạng...

Chỉ có điều ngoài ý muốn là Bộ Văn đầy cho rằng hắn sẽ ra tay, nhưng hắn cũng không ra tay!

Chủ nhân hắc đồng đột nhiên hướng phía sau Bộ Kinh Vân xa xa nói: “Ma Nương, đã đến lúc chấm dứt tất cả rồi.”

“Ngươi, ra đây đi!”

Ma Nương?

Bộ Kinh Vân không ngờ sau lưng mình lại còn có một người khác, duy trì suy nghĩ, hắn đã nghe thấy một tiếng “vèo” cách sau lưng hai mươi trượng, một bóng người đã xuất hiện sau lưng hắn, rơi vào bên cạnh chủ nhân của con mắt màu đen.

Bộ Kinh Vân liếc mắt một cái, sắc mặt đột nhiên trầm xuống!

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra quần áo trên người này! Đó là - quần áo Hương Tuyết!

Nhưng mà, người này lại là một người dung mạo hiền lành...

Lão phụ thừa thốt!

Chỉ là, mới nhìn thấy người tới, bộ kinh vân cũng chỉ là sắc mặt trầm xuống mà thôi; hắn đã nhanh chóng hiểu ra, thân mặc quần áo hương tuyết, lại không phải là hương tuyết dung mạo, mà lại được chủ nhân đồng tử đen gọi là “Ma nương”, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Trên thực tế, dịch dung đại đạo của hiện nay trên giang hồ tương đối phổ biến. Nói vậy, hắn và Nhiếp Phong, Không Từ đã chứng kiến Hương Tuyết ở Cơ Lão sơn trang, chính là lão phụ hiếm có trước mắt đóng giả; về phần Hương Tuyết chân chính, có thể đã sớm không còn trên nhân thế.

Chủ nhân của hắc đồng quả nhiên như tâm nguyện trước khi chết của Hương Tuyết; tìm người kéo dài tinh thần tế thể của Cơ Lão sơn trang!

Ác ma khiến thể nhân khinh thường, cũng không đối ý với người khác, cho dù đã là một nữ nhân yếu đuối đã chết, hắn và

ác ma môn đồ của hắn, vẫn kiên trì thủ vững đối phó với một nữ nhân san San Nhược Lạc, thật sự là hiếm thấy...

Ma Nương vừa rơi vào bên cạnh chủ nhân, lập tức cung kính dãi thường vái chào, hỏi: “Chủ nhân, người gọi ta đi ra, có gì phân phó?” Từ ánh mắt tuyệt đối thường thức cùng kính trọng của nàng đối với chủ nhân, nàng tựa hồ cho rằng, cung kính với chủ nhân nàng cũng đáng giá!

Chủ nhân của nàng đúng là một Ma theo lý nên nhân thần cộng kính! Chủ nhân của nàng thậm chí còn mạnh hơn cả thần.

Chủ nhân của hắn đồng trả lời từ tốn: “Ma Nương, đã là lúc chấm dứt tất cả, ngươi, liền đem đồ vật nên bọc lộ kinh vân...”

“Đưa cho hắn đi!”

Lời vừa nói ra: Bộ Kinh Vân thỉnh thoảng lại hiếm thấy một trận; thì ra, chủ nhân Hắc Giao không phải muốn giết hắn? Mà là phân phó Ma Nương dung mạo hiền lành này cho hắn một vài thứ? Rốt cuộc bọn họ muốn cho hắn cái gì?

Mệnh lệnh vừa ra, thân ảnh của Ma Nương lập tức nhoáng lên một cái, sau đó bản thân liền đứng ở trước mắt chấn kinh vân, một đôi mắt già nua chăm chú quan sát khuôn mặt lạnh như băng của Thần chết, một lúc lâu sau mới thật sâu tán thưởng nói: “Hay cho một Tử Thần! Hay cho chiêu Kinh Vân!”

“Khó trách chủ nhân cùng ta vốn đã đến từ lâu, chủ nhân thủy chung không hiện thân, còn chú ý ta lưu ngươi hai mươi trượng bên ngoài, để phòng khi ngươi quá gần ngươi mà bị phát hiện chính hắn sau khi ngươi quát to, vô thanh vô tức dán sát phía sau ngươi. Chủ nhân nói, hắn muốn nhìn một chút truyền nhân cuối cùng của Thần tộc —— Bộ Kinh Vân, rốt cuộc là một tử thần đặc sắc như thế nào...”

“Mà ngươi, quả nhiên không làm chủ nhân chúng ta thất vọng! Tư chất Nhiếp Phong xem ra ngang ngửa với ngươi, nhưng nếu bàn về vấn đề không sợ hãi, ngươi tựa hồ so với hắn đâu chỉ hơn gấp mười lần? Đối mặt với uy thế cái thế của chủ nhân chúng ta, cho dù thường xuyên ở bên cạnh hắn, đôi khi ta cũng kinh hãi lạnh mình, ngươi lại vẫn không hề sợ hãi, ngươi và

Nhiếp Phong, một người chí nhân, một người chí âm chí cương chí dũng, khâm phục! Bộ phục!”

Ma Nương một mặt tán thưởng, một mặt móc ra một thứ trong lòng.

Đó là một lưỡi dao đen sì như tử vong, vừa ngấm qua liền nhúu mây. Nhưng Ma Nương lại cười ôn hòa, đặt lưỡi dao cũ đó vào trong đai lưng Bộ Kinh Vân, lặp lại: “Bộ Kinh Vân, không cần cau mày nữa! Ngươi và Nhiếp Phong, Khổng Tử chuyển đi này không phải là vì cứu con gái hùng bá U Nhược hay sao? Viên này, chính là kỳ độc nàng trúng phải...”

“Chính là thuốc giải của Tử Thần hôn!”

Đột nhiên nghe lời này, hai hàng lông mày lạnh lùng như bước trên mây, càng là thiếu chút nữa đã nhúu lại thành một tia: Hắc không hiểu!

Chủ nhân hắc đồng nhìn thấy vẻ mặt của bộ bộ kinh vân, nhưng lại thản nhiên nói: “Bộ kinh vân, ta biết rõ ngươi nhất định đang suy nghĩ, vì cái gì lấy lúc này tất cả sắp chấm dứt, chúng ta cũng không phải là chấm dứt ngươi, ngược lại cho ngươi giải được sao?”

Bộ Kinh Vân cũng không phủ nhận.

Chủ nhân hắc đồng lại nói: “Cái này có gì lạ? Mục đích cuối cùng của kế hoạch Ma độ chúng sinh chúng ta, vốn dĩ là muốn độ chúng sinh, mà ngươi và U Nhược, nếu cũng là dưới chúng sinh, đương nhiên chúng ta cũng sẽ không giết, chỉ biết độ; còn nữa, kế hoạch hiện giờ sắp tới, chúng ta đã từng đồng ý giải được cho các ngươi giải được, khiến cho nhất định phải thủ tín, đây là một loại giao dịch công bằng!”

“Không chỉ có như vậy, cho dù là Nhiếp Phong và Đoạn Lăng đã rơi vào trên tay chúng ta, sau khi chuyển thành công chúng ta cũng sẽ để bọn họ thấy lại ánh mặt trời. Bởi vì sau khi hoàn thành kế hoạch, thế gian này sẽ không còn là thế gian cực kỳ bi thảm này nữa; sinh tử vinh nhục cá nhân, thậm chí hết thảy, cũng đã không còn trọng yếu nữa, ai...”

Không ngờ Ma lại coi trọng hứa hẹn như vậy? Bộ Vân nghe vậy, mặc dù trong lòng âm thầm thương thức, nhưng trên mặt hắc lại không biểu hiện gì. Hắc liếc xéo Khổng Tử vẫn đang

hôn mê trước cửa thánh, lại thoáng nhìn ma trong sương mù, lạnh lùng hỏi: “Ngươi, không ngừng nói kế hoạch...”

“Ma độ chúng sinh, thật sự có quan hệ” Khổng Từ?”

“Cái này đương nhiên!” Chủ nhân con mắt đen cười đáp: “Bộ Kinh Vân! Chuyện đã đến nước này, bốn tọa cũng không cần giấu giếm ngươi cái gì nữa. Ngươi có biết vì sao ta nhất định phải cho Khổng Từ vào hẻm Mộc để trở thành đôi mắt ác ma không? Ngươi cũng biết, Khổng Từ trừ bỏ là tì nữ của ngươi ra, ngoại trừ ký sinh thân thể với Hắc Đồng cả đời này, thân phận chân chính của nó là mắt ác ma rốt cuộc là gì?”

Bộ Kinh Vân không nói gì, sự tình tựa hồ sắp nói đến bên trên khớp xương trọng yếu, hẳn, đang chờ đợi một đáp án có thể vạch trần tất cả.

Chủ nhân của hắc đồng cuối cùng cũng ngưng trọng nói: “Để bốn tọa nói cho ngươi! Cái gọi là thân phận chân chính của đôi mắt ác ma thật ra là...”

“Trước! Khu! Ai!”

Tì giả nhìn thấu tâm ma?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Bộ Kinh Vân tại chỗ hơi sững sờ, có điểm không rõ cho lắm, cùng một lúc, chuyện lạ phát sinh làm hẳn khó hiểu, đó là...

Một mực giống như không có linh hồn, gương mặt dờ dẩn của Khổng Từ, chợt nghe trong lời nói của chủ nhân hắc đồng có bốn chữ “Đạt Ma”, giống như bốn chữ này vừa giải phát ra cái gì đó, hai mắt nàng trắng dã, một mực ngậm lấy khóa thủy tinh hình lệ trong tay mình. Tiếp đó, nàng không chút ý thức gỡ cái bọc nhỏ vẫn luôn quấn trên vai nàng, bao lấy tấm lòng Đạt Ma!

Khi áo khoác mở ra cho nàng, hai tay nàng liền nắm chắc, đối với con Thiết Đản Đạt Ma kia.

Bắt đầu không tự chủ được...

Bàn tay ấn lên những biểu hiện hờ hững ngoài dự tính Đạt Ma!

Sự xuất hiện đột ngột! Biện này thực không phải suy nghĩ! Bộ thông vận liệu không tới, được chủ nhân đồng tử đen nói rõ là

đang ở lục thần thất thức, Không Từ mơ hồ khó phân biệt, lại có thể tự động di chuyển lòng dạ!

Hắn lập tức nhớ lại, lúc khởi hành cùng Nhiếp Phong, Không Từ trong thiên hạ, hùng bá từng đề cập với ba người bọn họ, trong lòng Đạt Ma cất giấu một bí mật, bí mật này gần như đủ để xoay chuyển thiên địa, thay đổi nhân gian., Thậm chí vũ khí so với bình bát càng đáng sợ hơn, nhưng nếu muốn mở ra tâm trí Đạt Ma, cần phải dựa vào một bộ trình tự phức tạp mở ra, nếu không nếu có sai sót, đạt ma tâm sẽ tự hủy hoại trong chốc lát, mà bí mật món vũ khí động trời này, cũng sẽ từ đó biến mất!

Bây giờ trên đường biến thành đôi mắt ác ma, bốn chữ vừa nghe tới tâm ma liền không tự chủ được mà ẩn nó lên, lẽ nào đúng như chủ nhân của hắc đồng nói là trợ giúp hắn nhìn thấu tâm ma. Khu giả?

Giả sử tác dụng thật sự của con mắt ác ma của Không Từ chỉ là để giúp chủ nhân Hắc Đồng nhìn thấu tâm tư, vậy kế hoạch Ma độ chúng sinh có phải có liên quan đến vũ khí này hay không?

Mục đích cuối cùng của Ma độ chúng sinh, chính là...

Trời đất lật úp? Thay đổi toàn bộ thế giới?

Nhưng, dù cho một món vũ khí có đáng sợ tới mức nào, là vô địch thì làm sao có thể thay đổi thế giới chứ?

Hơn nữa, dựa vào cái gì khi đôi mắt biến hóa của Không Từ lại là người đầu tiên nhìn thấu tâm đắc của ác ma?

Chỉ một thoáng, vấn đề của Lâm Lâm tổng tổng, lại ở Bộ Kinh Vân cuộn trào mãnh liệt không ngừng, chủ nhân hắc đồng nhìn hắn, tựa hồ đã biết hắn lúc này nghĩ gì, cười nói: “Rất ngoài ý muốn? Rất phức tạp? Có phải không?”

“Nhưng mà, sẽ làm cho người càng bất ngờ thì chuyện xảy ra vẫn còn ở phía sau!”

“Sao chúng ta không chuyển sang nơi khác! Cùng nhau đi xem một chút...”

“Những chuyện kia sẽ khiến người cảm thấy ngoài ý muốn? Ha ha...”

Tiếng cười nổi lên, chủ nhân hắc đồng bỗng nhiên xoay tròn hắc vụ quanh thân, một dải băng, đem hắc vụ lan ra hai bên, phân biệt đem bộ kinh vân không thể động đây cùng với sự chậm rãi cầm cự ma của Không Từ, chặn ngang một vòng, cả người hắn cũng nhảy lên, sử dụng một đạo hắc điện, cùng với hai người Bộ Vân cùng nhau tiến vào trong thánh môn...

Hắn lướt vào trước cửa thánh vân không quên dặn dò Ma Nương:

“Ma Nương! Trước tiên người hãy canh gác ở ngoài cửa, phòng ngừa lâm thời có biến...”

“Nếu có biến, lập tức tiến vào thông báo...”

Lời còn chưa dứt, chủ nhân hắc đồng đã dùng sương mù đen kéo cả đám mây đen và Không Từ vào trong thánh môn, trong khoảnh khắc ba người đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Chỉ để lại Ma Nương, vẫn trung thành và tận tâm canh giữ bên ngoài Thánh môn; nhưng chỉ riêng việc trung thành canh gác cho chủ nhân bên ngoài cửa, xem ra nàng cũng tương đối hài lòng.

Bởi vì kế hoạch ma độ chúng sinh kia, vốn là tâm nguyện cả đời của nàng.

Nàng càng là vì kế hoạch có thể xoay chuyển thế giới này, mà một lòng một dạ đối với chủ nhân, tâm phục khẩu phục!

Nhưng mà, kế hoạch này tại sao lại...

Xoay chuyển thế gian? Độ hết chúng sinh?

Có lẽ, cho dù kế hoạch của nó là gì thì cũng sắp công bố, sắp hoàn thành...

Bộ Kinh Vân vốn không rõ, tại sao lúc từ trong thánh môn đi ra, lại bị hãm tại cảnh giới đại loạn của “Lục Thần Thất Thức”, càng không biết nàng gặp được cái gì trong thánh môn. Nhưng mà, khi chủ nhân hắc đồng mang theo hắn cùng Không Từ hướng sâu trong thánh môn lướt đi, hắn rốt cục chính mắt nhìn thấy, Không Từ ở trong thánh môn gặp phải một ít gì đó!

Lần đầu tiên, hắn nhìn thấy một bộ xương khô hòa thượng đang ngồi xếp bằng ở chỗ sâu trong Thánh môn!

Thiếu Lâm tuy rằng lấy võ học trứ danh, nhưng trước sau vẫn là một bộ xương khô Cổ Sát thực chất chẳng có gì lạ, kỳ quái là, bộ xương cốt này của hòa thượng, bất ngờ lộ ra oán khí ngập trời, oán khí nặng nề, lại còn khiến bước chân của Bộ Kinh Vân có danh hiệu Tử Thần, trong lòng cũng vô cớ phát ra một nắm mồ.

Nhưng mà cảm giác này, rất nhanh trên bờ có một loại cảm giác khác!

Một loại cảm giác chấn động cực độ khác!

Có thể khiến Bộ Kinh Vân cảm thấy chấn động là bởi vì mắt thứ hai, hắn đã nhìn thấy trên vách động cuối cùng của Thánh môn có khắc chỉ chút chữ nhỏ.

Mà trên chữ nhỏ, lại khắc bốn chữ to chú ý.

Không!

Nhà!

Tộc!

soạn nhạc!

soạn nhạc phổ của Không gia gia?

Bộ Kinh Vân thấy chữ cố nhiên cảm thấy rung động, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc; Tộc Phổ chữ Không, liệu sẽ có liên quan tới thân thể của Không Tử hay không? Tộc phổ của Không gia tộc, liệu đây có phải là gia phổ của bộ tộc Không Tử?

Đang lúc bộ kinh vân suy tư, chủ nhân hắc động đã tạm dừng thân hình, hơn nữa còn đưa bộ vân cùng Không Tử bình yên lên trên mặt đất, bộ kinh vân dư luận nhìn qua Không Tử, chỉ thấy Không Tử vẫn một mặt mờ mịt, tiếp tục di động lòng tham trong tay. Phật đến thăm, mục đích duy nhất của nàng vào sinh tồn lúc này, chính là vì hôm nay làm sao làm được điều này với tám lòng Đạt Ma này.

Ba người vừa mới đứng vững, chủ nhân Hắc Động tự nói trước: “Thấy chưa? Bộ Kinh Vân này là tộc phổ của Không Tử.”

“Ngoại trừ Thiếu Lâm có khắc bộ Khổng gia phổ này, ở chỗ cũ Khổng gia mà Khổng Từ đã sinh ra, cũng có một quyển tộc phổ của cả nhà bọn họ. Đáng tiếc gia phả kia gần đây đã bị ta “Hủy thi diệt tích”...”

Bộ Kinh Vân lại há miệng, nói: “Thiếu Lâm...”

“Vì sao lại có...”

“Công thức gia tộc Khổng gia?”

Chủ nhân của hắc đồng nở nụ cười thâm ý, ngay cả Bất Tử Thần cũng khơi dậy hứng thú với hắn, hình như hắn cảm thấy cực kỳ hài lòng, hắn đáp: “Cầm trà chính là thánh môn của Phật môn, Khổng gia là nhà của phàm trần; thánh địa Phật môn có khắc chữ Khổng gia, có lẽ chỉ có một nguyên nhân, đó là Thiếu Lâm và Khổng gia đại sự có liên quan...”

“Bộ Kinh Vân, sao ngươi không tự mình nhìn kỹ gia phả Khổng gia này? Xem Khổng gia và Thiếu Lâm rốt cuộc có quan hệ gì không?”

Không sai! Phải biết chân tướng, phương pháp trực tiếp nhất, hay là tự mình xem rõ, so sánh lấy tai mắt làm chỗ tốt!

Giờ khắc này, thời điểm đã tương đối gần bí mật, Bộ Kinh Vân thậm chí cũng quên đề khí chống đỡ cửa ải Minh Huyền trên người mình, điều duy nhất hắn quan tâm lúc này, chính là bí mật chân chính của thân thể Khổng Từ!

Chỉ có biết bí mật thật sự của thân thể nàng, hắn ta mới thật sự giúp đỡ nàng ta!

Ánh mắt bộ kinh vân, một mực từ trên xuống dưới bốn chữ to “Khổng gia phổ”, dò về phía dòng chữ nhỏ dày đặc, càng từ hàng chữ đầu tiên ở bên phải tập trung tinh thần đọc, sợ có một chữ di chúc.

Tử vong càng dần dần biết, thì ra cha của Khổng Từ là “Khổng Di”, là thủ hạ của thiên hạ hùng bá.

Tổ phụ Khổng Từ lại thời “Khổng Chính”, khi còn sống là một tiêu sư.

Mà tổ tiên của Khổng Từ từng là “Khôn”, cũng từng là một nông hộ có được vài mẫu ruộng.

Tộc phổ bình thường không có gì lạ như vậy, hỏi thế nào là muốn khắc vào bên trong Thiếu Lâm thánh địa, giải thích thế nào liền muốn lấy võ học đệ nhất - Cực Ma Ha thủ hộ? Trong đó có gì không báo cho người khác bí mật động trời?

Tuy Bộ Kinh Vân nhìn một mặt xương cốt không còn nghi ngờ, nhưng khi hắn được xem tổ tiên của đời thứ mười của Không Từ, gương mặt của thần chết đột nhiên hiện lên một màu xanh mét hiem thấy.

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy! Cuối cùng hắn cũng phát hiện ra rồi! Rốt cuộc hắn đã hiểu! Dù sao chủ nhân của hắc đồng cũng muốn dùng Không Từ làm người khu sử nhìn thấu tâm ma!

Toàn bộ là do tổ tiên đời thứ mười của Không Từ!

Tổ tiên đời thứ mười của Không Từ, rõ ràng là một...

Rõ ràng là một người không họ “Không”!

Thiên hạ con cái, phần lớn đều theo họ cha, cho dù trong lúc này có một số chuyện hôn nhân chiêu lang nhập xá, hải tử mà vợ chồng sinh cũng sẽ đi theo “Mẫu họ”.

Chẳng qua là, dòng họ của tổ tiên Không Từ đời thứ mười chẳng những không phải họ “Không”, càng không phải là họ của một người thế tục có, cho nên, cũng không phải là một cái tên “mẹ”!

Dòng “Họ” của tổ tiên đời thứ mười của Không Từ, nếu không đi theo “Phụ thân”, cũng không đi theo “Mẫu họ”, vậy dòng họ thật sự là cái gì?

Thì ra là tổ tiên đời thứ mười của Không Từ lại có dòng họ chân chính, vậy mà có thể theo - “Phật”!

Hắn, họ “Xùy”!

Tên “Không”!

Hắn tên là ” Thích Không”!

Mọi người đều biết, “Xích”, vốn là dòng họ của Phật Tổ “Phổ Ca Mâu Ni”, vì thế họ Phật; thử hỏi một dân chúng bình thường sao có thể bỏ qua dòng họ của bản thân mà đi theo “Phật tính”?

Trừ phi bá tánh tầm thường này không phải tăng lữ, cũng là do một vị Phật giáo dẫn dắt tu hành ——

Đệ tử tục gia!

Không sai! Đây chính là những điều được ghi lại sau khi chứng kiến vật vờ trước mắt!

Tổ tiên đời thứ mười của Khổng Tử, không chỉ tên theo “Phật”, không chỉ tên “Phong” “Khổng”, không chỉ có một gã đệ tử “Tục gia” ở nhà phát hành tu hành, hắn còn là một gã đệ tử tục gia không bình thường.

Hắn, thực ra là một đệ tử tục gia “thiếu phí”!

Hơn nữa quan trọng nhất vẫn là...

Hắn, còn là đệ tử tục gia trong mấy trăm năm trước, khi triều đình ngoài tấn công tiêu diệt Thiếu Lâm, lúc lâm nguy nhận lệnh, vận dụng bí mật kinh thể “Đạt Ma tâm” cùng pháp môn mở ra Thiếu Lâm cùng nhau điều hành... Đệ tử tục gia.

Thân thể được vén lên như sương mù cuối cùng cũng bị xé rách!

Chủ nhân của Hắc Đồng đang ngắm nghía vầng mây, gương mặt càng lúc càng tái xanh kia, thở dài thần kỳ: “Cuối cùng cũng thấy rõ rồi chứ? Bộ Kinh Vân! Tin rằng thể của người khó đoán được, gia tộc họ Khổng bình thường, tổ tiên đời thứ mười của bọn họ lại là vị đệ tử tục gia từ mấy trăm năm trước lâm nguy nhận mệnh, mang lòng dạ Đạt Ma ra ngoài Thiếu Lâm đúng không?”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân vạn liệu không thể tìm ra, tổ tiên Khổng Tử sẽ là một nhân vật trọng yếu như vậy. Nếu vũ khí kinh thể mà tâm thông tê ghi lại có thể phản ngược thể gian mà nói thì bộ tộc Khổng Tử kia chính là điểm mấu chốt để thể gian có thể thay đổi triệt để hay không, thậm chí là mạng mạch!

Hơn nữa, dù sự tình trước khi vạch trần nhìn như rắc rối phức tạp dị thường, xương cốt một khi rách ra, sẽ không thể đơn giản hơn nữa.

Bộ Kinh Vân đến đây cũng coi như hiểu được; vì sao Khổng Tử lại là đôi mắt ác ma của chủ nhân hắc đồng?

Nếu năm xưa Thích Không bị ngoại tộc xâm lấn, từng đem tâm đắc Đạt Ma cùng pháp môn Thiếu Lâm đưa ra ngoài Thiếu Lâm, đòi đòi tương truyền, hậu nhân tôn của hắn cũng chắc chắn được truyền tới tâm ma cùng phương pháp mở ra.

Khổng Tử là con cháu đời thứ mười của hắn, đương nhiên cũng thuận lý thành chương biết, làm sao mở ra tâm lòng Đạt Ma ẩn giấu vũ khí kinh thế bí mật kia. Nếu như kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của chủ nhân hắc đồng thật sự xoay chuyển thiên địa, sau khi sáng tạo thế giới, vậy, nếu Khổng Tử vì hắn mà mở ra tâm tư Đạt Ma đã là tình thế bắt buộc!

Cũng chính vì vậy, Khổng Tử đã coi như nhìn thấu “con mắt” bí mật của “Đạt Ma tâm” cũng chính là con mắt của ác ma. Đôi mắt ác ma thế nhưng, bộ kinh vân tuy rằng đã thông suốt điểm này nhưng vẫn có một số vấn đề cảm thấy nghi hoặc, hắn bỗng dừng lại chầm chậm nói: “Ta đã hiểu...”

” Khổng Tử làm sao...”

“Là mắt ác ma của ngươi.”

“Nhưng mà...”

“Vì sao nàng lại mất đi...”

“Tám tuổi trước...”

“Trí nhớ ư?”

Đúng rồi! Bộ Kinh Vân! Vấn đề này thật sự là một châm một châm kiến huyết! Giả như Khổng Tử thật sự tiếp nhận được phương pháp mở ra tâm tư của tổ tiên, vì sao nàng lại mất đi trí nhớ trước tám tuổi? Cuối cùng còn làm sư động chúng như vậy, hao phí một phen phong vân hộ tống nàng vào hẻm Mộc nhớ lại, mới có thể trở thành con người có thể trợ giúp chủ nhân con mắt hắc đồng nhìn thấu lòng người?

Trong này, đến tột cùng có nỗi khổ gì không đủ làm người ngoài? Gặp phải?

Nghe xong vấn đề bộ kinh vân, chủ nhân hắc đồng dường như sửng sốt, tiếp theo lại ung dung cười nói: “Ha ha! Không hổ là không khóc tử thần! Vấn đề này thật đúng là một châm kiến máu! Vậy để bản tọa nói cho ngươi biết, Khổng Tử mất đi ký

ức trước tám tuổi, hoàn toàn bởi vì một câu chuyện bi thương...”

“Mà người một tay biên soạn câu chuyện bi thương này, chính là...” Chủ nhân của hắc đồng nói đến đây, sương đen trên người nhanh chóng cuốn ra, hướng về một góc tối nào đó trong động cuốn tới, ngũ khí cũng hoàn toàn điềm đạm bình thản, đột nhiên oán hận nói: “Chính là cầm thú này không bằng, trời giết...” “Súc sinh heo chó!”

Lời này vừa dứt, sương mù màu đen mà hắc xoay tròn bao lấy một ít đồ vật trong góc tối kia, ánh mắt cười mây lập tức thuận theo làn khói đen quét qua, chỉ thấy chỗ hắc cuốn lại, rõ ràng là trong động...

Di hài hòa thượng tràn ngập oán khí kia!

Chuyện xảy ra đột ngột! Bộ Kinh Vân này khí thế vô song, một mực khí định thần bế ma, sẽ đột nhiên khác thường, hắc không chỉ nghiêng răng nghiêng lợi đối với bộ di hài kia, hơn nữa sương mù đen hắc phát ra, còn giống như ma chương của hắc, lại ở trên gương mặt xương quýt kia “Bốp bốp” nặng nề đảo liên tục mười mấy lần, nghiêm nhiên như cho di hài của hòa thượng kia mười mấy cái tát!

Hắc co giật một mặt, trong miệng càng không ngừng mắng chửi “Súc sinh”. Hắc, vì sao lại hận một hòa thượng đã chết — hận thấu xương? Hòa thượng này rốt cuộc là ai?

Lời nói cười của hắc có thể đem vạn vật phá hủy công lực, chịu hơn mười cái tát của hắc, di hài của hòa thượng này chắc hắc đã sớm tro không lưu lại; bộ xương khô kia lại liên tục bị hắc vụn cuốn ra đánh xuống, vẫn có thể duy trì trạng thái ban đầu không tổn hao gì, có lẽ chỉ vì hắc không muốn nó tan xương nát thịt, hắc còn có thể ngày sau tiếp tục làm nhục nó!

Cách một lúc lâu, chủ nhân của con đồng tử đen rớt cục cũng dừng lại, dường như đã hồi phục thái độ bình thường, nhưng nghe trong sương mù đen hắc lại chậm rãi nói: “Kỳ quái, có phải không? Với con ác ma tuyệt thế như bản tọa đây, sao lại còn lãng nhục hài cốt của một hòa thượng đã chết? Bước chân kinh mây, nếu như người biết con lừa trọc này từng làm gì, mà sau khi một tay biên thành cổ sự bi ai của Không Từ, tin rằng,

cho dù lạnh như băng như người, cũng sẽ thăm mắng con lừa trọc này một tiếng – súc sinh!”

Bộ Kinh Vân im lặng không nói, hắn chỉ ngưng mắt nhìn chằm chằm hắc vụ do chủ nhân đồng tử đen đặt mình, dường như đang rửa tai nghe hắn sắp kể cổ sự, cổ sự bi ai kia.

Chủ nhân hắc đồng buồn bã cười một tiếng, trong tiếng cười lơ mờ lộ ra sự bi thương bi ai của người ta, kỳ quái! Ác ma, cũng sẽ đắm chìm vì một câu chuyện? Chẳng lẽ câu chuyện kia thật sự bi ai dị thường, tràn ngập bi ai màu đỏ ” Không Từ?

Hắn âm u nói: “Bộ Kinh Vân, ta vốn không muốn nhắc lại đoạn chuyện xưa này nữa. Bất quá, vì cảm ơn người hộ tống Không Từ vào hẻm Mộc Nhân, cho nên tạm thời nói cho người biết. Hơn nữa, nếu ngài biết câu chuyện bi ai này, có lẽ, sau khi kế hoạch “Ma rìnhnh chúng sinh” của chúng ta thực hiện, ngài sẽ càng đồng tình với nàng! Sẽ càng tốt với nàng! Trên thực tế, mặc dù ta và Hắc Đồng vẫn luôn lợi dụng Không Từ, cũng hi vọng cô bé này có thể hạnh phúc hơn một chút...”

Ác ma này cũng hy vọng Không Từ có thể được hạnh phúc? Có phải đây lại là hư tình giả ý của ác ma không? Hay là một cái bẫy khác?

Bộ Kinh Vân từ chối cho ý kiến, thẳng thắn nói ra, sự tình chưa tới kết cục, ai chính ai tà, ai đúng ai sai, y cũng sẽ không cắt ngang lời nói, y quá hiểu thế sự., Rất nhiều thời gian cũng khó phân thắng bại. Hắn chỉ nhìn thoáng qua cũng đã thấy trong Thánh môn, Không Từ không hề có ý thức chậm rãi nhấn mạnh tâm tư, mỗi lần nàng ấn một cái, thời gian cách nhau cũng không ngắn, phẳng phất như nàng đang dần hồi phục lại trí nhớ trong quá khứ, bao gồm cả việc làm sao nàng có thể mở ra tâm trí của mình...

Vì vậy, trong ba khắc ngắn ngủi, bí mật đạt tới tâm tư thịnh vượng chưa thể lập tức nhìn thấy ánh mặt trời, mà chủ nhân của hắc đồng còn tương đối đầy đủ thời gian, trọng nhắc lại câu chuyện thương tâm của Không Từ...

Mà khi hắn dùng thanh âm tịch liêu, bắt đầu kể chuyện Không Từ đi qua rủ rủ nói, bộ kinh vân dần minh bạch, tạo thành mầm họa không từ bi thảm quá khứ, ứng với nàng thập đại tổ tiên “Viễn Không” bắt đầu.

Một niệm nhân của Thích Không bắt đầu...

Mấy trăm năm trước, đệ tử Phật môn chính tông Thiếu Lâm được giao nhận là hai nhà, một nhà xuất gia và tục gia.

Cái gọi là đệ tử xuất gia, tất nhiên là hòa thượng đã quy đầu là tăng; mà đệ tử tục gia, chính là những người tuy Mộ Phật lý, tạm thời lại không thể quyết tâm xuất gia làm tăng nhân.

Tuy Thiếu Lâm đệ tử chia làm hai nhà, nhưng vì hai bên đều hướng về Phật pháp, cho nên luôn chung sống hòa bình, đồng lòng hợp sức. Lý tưởng của mọi người không chỉ có mỗi Phật pháp hùng vĩ, càng hi vọng võ học vô thượng của Thiếu Lâm có thể phát dương quang đại.

Mà trong đám đông đệ tử, lúc ấy có một đệ tử tục gia võ công khá xuất sắc, đó chính là “Xích Không” tổ tiên Không Từ!

Khi Thích Không Thập Tuế đã được cha hấn đưa lên Thiếu Lâm tập võ, vì hấn thiên phú thông minh, cốt cách cũng thanh kỳ, cho nên không tới năm năm đã có không ít chân truyền võ học Thiếu Lâm. Lại thêm hấn tính cách thuần lương.

Trung hậu đáng tin, càng được chương môn Thiếu Lâm năm đó —— đại sư tín nhiệm, còn đổi pháp danh “Tích Không” thay hấn, rất coi trọng hấn, vô tư truyền thụ.

Ngày tháng nào cũng trôi qua, lúc mười tám tuổi, võ nghệ thoát khỏi không trung đã đứng hàng đầu trong các Thiếu Lâm tăng chúng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ là chương môn đại sư “không còn”, cũng chưa chắc là đối thủ!

Rốt cuộc vấn đề cũng tới!

Dùng võ công tài trí của “Tích Không”, rất mà nhân phẩm, hoàn toàn là lựa chọn tốt nhất cho chương môn đời tiếp theo; nếu hấn chịu xuất gia, lấy một chút sơ ý đối với hấn như có mắt như vậy, tất nhiên sẽ mặc cho hấn thừa kế không thể nghi ngờ.

Cũng chính vì vậy, Thiếu Lâm vốn không tranh, cuối cùng cũng gây nên phân tranh, khiến đồ kỵ...

Nhất Không Đại sư sư sư đệ “Nhất mục”, so với không trung tuổi trẻ không ít, vốn một mục tại quan sát vị trí chương môn

sư huynh, nghĩ thâm, nếu sư huynh viên tịch, vậy vị trí chuông môn kia nhất định rơi vào trong tay hần.

Không ngờ, Thích Không quật khởi ở Thiếu Lâm, có uy hiếp nhất định đối với quyền thừa kế của hần ta.

Vốn dĩ Thích Không là đệ tử tục gia, không có tư cách để làm chuông môn, nhưng xuất gia cùng tục gia, phân biệt ở chỗ ba ngàn tóc phiền não mà thôi; nếu Thích Không lập chí quy phát làm tăng, vị trí chủ trì, ngoài hần ra không còn ai khác!

Thiếu Lâm là một đại chính tông của Phật môn, mấy trăm năm trước ở giang hồ chiếm địa vị hết sức quan trọng, ai mà không thềm thường vị trí Chuông môn tôn quyền trọng này? Một hàng lông mày tuy là người xuất gia, nhưng có đôi lúc, khi con người chỉ cần một lòng tham, liền có những điểm đáng sợ cỡ này; mà triết lý Phật giáo là tốt, nhưng tăng lữ trong Phật giáo cũng có không ít con ngựa hại người, bởi vì các tăng lữ cũng là người, cũng không phải kẻ trí tuệ hoàn mỹ “Phước lai trù ni”.

Cũng có lúc yếu đuối, cũng có lúc phạm sai lầm, nguyên lai là nhân tính!

Hàng mi lạnh lùng nhìn Thích Không càng ngày càng được đệ tử Thiếu Lâm hoan nghênh, cảm thấy không có gì đặc biệt, hơn nữa sư huynh của y đã già nua dần, nghe nói không lâu sau, còn dự định sẽ chọn người kế vị.

Lần này, cuối cùng mày cũng cuống lên. Cuối cùng chỉ còn đại thế trong Thiếu Lâm, chắc chắn sư huynh sẽ khuyên bù đắp không gian quy y xuất gia, không còn nghi ngờ gì nữa sẽ truyền lại vị trí chủ trì cho hần. Nhưng hần có làm được gì, để ngăn cản chuyện này xảy ra?

Cuối cùng, một mày làm một việc, để ngăn cản sự việc phát sinh.

Sự việc xảy ra đúng là...

bán đứng Thiếu Lâm!

Lúc đó, có một ngoại tộc rình coi Thần Châu, vẫn luôn mong tìm một Thiếu Lâm có địa bàn chiếm hết thiên hiểm. Lấy kỳ năng sưu tập được tin tức Trung Nguyên báo, một ngày nào đó hần mưu đồ mưu đồ lật đổ Trung Nguyên, mà bọn ngoại tộc này còn lựa chọn danh tiếng hiển hách!

Đều vì Thiếu Lâm vị Tung Sơn, chiếm hết địa lợi, mà lại đức cao vọng trọng, nếu thao túng Thiếu Lâm, càng dễ dàng kích động quần hùng võ lâm cùng mưu phản, vì vậy Thiếu Lâm là nơi bọn họ bắt buộc phải có được.

Một hàng lông mày đầy khúc mắc với đám ngoại tộc này, nếu hắn cho rằng vị trí trụ trì không phải là Thích Không thì không còn ai khác, thứ hắn không có được, hắn cũng không cần trút bỏ không khí mà lấy được; hắn ước pháp ba chương với ngoại tộc, chỉ cần hắn thuận lợi giúp bọn họ xâm lấn Thiếu Lâm, vị Chương môn Khôi Lỗi mà tương lai bọn họ chỉ định, nhất định phải là hắn!

Điều kiện này, ngoại tộc đương nhiên vui vẻ tiếp nhận, trên thực tế, nếu một lông mày vì tranh một hơi mà cam nguyện làm Khôi Lỗi Chương môn, bọn họ cũng đỡ phải tìm lựa chọn người khác.

Thế là kế hoạch của hai bên lại càng chuẩn bị đến hừng hực khí thế. Kế hoạch của hai bên chính là không trung sẽ tuyên bố thuộc hạ của chương môn tiên nhiệm là ai, một mày sẽ hạ tất cả đồ ăn trong chùa “Nhúc Cốt Tán”, mà người của ngoại tộc cũng sẽ ở ngoài chùa tụ tập bọn họ lên vào một vạn tinh anh Trung Nguyên từ lâu. Phải đến lúc một ngàn người ghét nhất trúng độc mà không có sức lực thì mới không kinh động đến Hoàng triều Trung Nguyên, chiếm Thiếu Lâm làm của riêng!

Trong kế hoạch này ứng ngoại hợp, có thể nói vạn vô nhất thất; quả nhiên! Không ngoài một lông mày sở liệu, quần tăng không sợ có trá, là ngày nào cũng ăn hết đồ ăn của “Nhúc Cốt Tán”, bao gồm Thích Không hắn một mực vô cùng ngại ngùng ở bên trong.

Lông mày cảm thấy cực kỳ hài lòng, tuy rằng mọi người còn chưa phát độc, nhưng bởi vì chỉ cần trúng Nhuyễn Cốt Tán một canh giờ, cho dù mạnh mẽ không kịp chạm đến Thích Không, cũng không cách nào lại dùng nội lực, đến lúc đó chính là thời điểm ngoại tộc xâm lấn, hắn sẽ không cần đổ kỵ Thích Không nữa.

Bởi có thể Thích Không đã không còn tồn tại.

Thế nhưng, thế sự thường nằm ngoài dự liệu của thế nhân.

Ngay khi sư huynh cất cao giọng tuyên bố Chương môn đời kế tiếp, lập tức lông mày hấn biến sắc!

Hấn biến sắc, hoàn toàn là bởi vì cái tên tuyên bố không còn, là hấn tạo mộng cũng đã từng tưởng tượng ra tên mình sẽ nghe thấy!

Cái tên có thể trở thành Chương môn đời kế tiếp là...

Một hàng lông mày!

Một mi đại sư!

Không ngờ lại là một sợi lông mày của chính mình!

Hàng mày khoa liên không thể tin vào tai mình, lập tức truy hỏi sư huynh kia, sao lại chọn y làm chương môn?

Không ngờ sự hiền hòa đó là nụ cười hiền hòa của Đại sư:

“Nhất Mi! Người là sư đệ của ta, xét theo bối phận, người thuận lý thành chương! Luận võ nghệ, người cũng không kém! Và lại bao năm ảo ảnh người còn trẻ hơn sư huynh vài chục năm. Với tuổi tác của người, Thiếu Lâm dưới sự lãnh đạo của người, chắc cũng có thể làm! Sư huynh đề bạt người làm chương môn, người cảm thấy không tốt sao?”

Đương nhiên không tốt! Trong lòng hấn thầm kêu, bởi vì hấn đã bán đứng Thiếu Lâm, bán đứng Trung Nguyên, lúc này hấn đã thế như cười hổ; ai ngờ đại sư nhìn thoáng qua đang đứng bên cạnh Thích Không, lại nói tiếp:

“Một mày, kỳ thật lần này người có thể làm trụ trì, Thích Không cũng có một phần công lao a!”

Một hàng lông mày khiếp sợ, ngoài vẻ lo lắng lại càng hiêm thấy, hấn ngạc nhiên nhìn về phía mỉm cười của sư huynh, lại nhìn lại sư huynh đã không còn, truy vấn: “Sư huynh, lời này của người... Có giải thích được không?”

Không trung diện dàng cười đáp: “Một lông mày, thẳng thắn mà nói, sư huynh khi quyết định nhận là chương môn đời tiếp theo cũng từng sát thương suy nghĩ, trù trù hai người người và Thích Không, về sau lại do dự., Sư huynh nói với Thích Không việc này, Thích Không nói: “Sư phụ, không cần nghĩ nữa! Vị trí chương môn, thứ cho đệ tử không thể đảm nhiệm! Kỳ thực, luận đến bối phận, sư thúc ở trong chùa cao vọng

trọng., Luận võ nghệ, một lông mày sư thúc càng là đảm nhiệm có tác dụng; Luận tuổi tác, một hàng lông mày so với ta lớn tuổi, kinh nghiệm và trí tuệ càng là đệ tử không thể so sánh; hơn nữa điểm quan trọng nhất, chính là một lông mày đại sư bình ổn đều vui tề thế vì hoài bão, lòng dạ rối loạn., Không tiếc nuôi hậu bối Phù Dịch, ân tình vĩ đại: trụ trì nếu lấy đệ tử cùng một lông mày so sánh, để quyết định ai là Chương môn đời sau, không khỏi có chút nhục nhã sư thúc...” Đại sư không nói đến đây, không khỏi mặt mày hờn hờn nhìn hai người Thích Không cùng Nhất Mi, nói: “Ha ha! Sư đệ, lời nói của Thích Không cùng sư huynh vừa lúc, có phải hết sức tương tự hay không? Ha ha...”

Không trung Đại sư tuy cười đầy an ủi, nhưng đều vì hấn xuất ra đệ tử có võ công kiêm ưu tú nhất phẩm - Thích Không, nhưng sau khi nghe xong hết thấy lông mày đều xám xịt lại.

Trên thực tế, một hàng lông mày vẫn luôn mang theo vẻ hiền từ, giả vờ tận tâm làm chuyện tốt, đều là để lưu lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng vị huynh ấy, hi vọng huynh ấy có thể truyền lại vị trí Chương môn cho huynh ấy, chỉ vì tấm lòng riêng của mình mà thôi.

Không ngờ hấn lại giả vờ từ bi, có thể ở trong mắt đối thủ Thích Không lại là một ưu điểm vĩ đại như vậy.

Lúc này Thích Không vẫn mỉm cười rất cực cũng nhướng mày nói: “Nhất Mi sư thúc, người sao còn do dự? Còn không tiếp tục lễ tiếp nhiệm? Nói thật, đệ tử có thể thống lĩnh Thiếu Lâm, ngàn vạn tăng nhân hồn lực? Hơn nữa đệ tử phạm tâm chưa hết, trần duyên chưa đoạn tuyệt, đệ tử đã lập chí xuống núi sau này học võ công của Thiếu Lâm dùng để giúp đỡ nguy nan giải vây., Hy vọng có thể khiến Phật học và võ học của Thiếu Lâm phát sáng, còn Thiếu Lâm, chỉ có thể nhờ cậy sư thúc người. Một mày sư thúc, xin đừng khiêm tốn kính trọng, người, thực sự là người lựa chọn thích hợp hơn so với đệ đệ —— bất luận võ công nhân phẩm của người đều là lựa chọn đầu tiên, đệ tử thực sự tự hào về người...”

Hấn lại vẫn không có tâm cơ như vậy, vẫn nói tự ti không bằng! Còn tán thưởng như vậy, kính nể một kẻ địch muốn hại chết hấn?

Hàng lông mày nhìn đáng vẻ mỉm cười này, hẳn cảm thấy bản thân, mới thật sự là hồ thẹn không bằng!

Đối mặt với đối thủ như vậy tưởng tượng cho hẳn, hẳn xấu hổ đến không thể tả, xấu hổ đến chảy cả nước mắt. Hẳn quỳ gối trên không trung và trước mặt khoảng không, dập đầu ba cái. Đầu rơi máu chảy thành suối; Thích Không cùng đại sư trên không kinh ngạc, lập tức ngăn cản hẳn dập đầu xuống lần nữa, sau đó ngơ ngác hỏi: “Nhất Mi... Đại sư, người... Người... Người làm gì vậy?”

Nhất Mi đại sư đường đường một vị Thiếu Lâm đại sư, lúc này lệ rơi đầy mặt, không để ý tôn nghiêm, đột nhiên cúi đầu khóc ròn: “Vâng... Ta sai rồi!”

“Sư huynh, Thích... Không. Một mi của ta đáng chết vạn lần, ta... Ta...”

“Ta bán đứng...”

” Thiếu Lâm!”

Không cùng Thích Không cả kinh quả thực không thể coi thường, lập tức truy vấn tiếp, một lông mày rớt cuộc hồ thẹn cùng nói ra sự tình từ đầu đến cuối.

Mọi người nghe vậy tất nhiên khiếp sợ không thôi, đã thành sự thật, mà một lông mày cũng giác ngộ được sự thật trước đó, lúc này cũng không phải là trách cứ hẳn: Trước mắt cấp bách vụ, làm sao có thể giải quyết cửa ải hung hiểm trùng trùng điệp điệp này?

Võ tăng Thiếu Lâm nhiều hơn ngàn, nếu không trúng độc, như vậy chỉ có võ nhất đáng ghét, cũng miễn cưỡng được mười tên ngoại tộc; muốn tất cả mọi người phá được vòng vây, tuyệt đối không thể, chỉ có thể giữ vững Thiếu Lâm, tin rằng còn có thể miễn cưỡng nhận được:

Vấn đề là, bây giờ mọi người đều bị trúng độc, mà sẽ bị độc trong vòng một canh giờ, đến lúc đó thử hỏi ai có thể chống cự kẻ thù bên ngoài?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Trước mắt chỉ có một người biết phải làm sao?

Khi mọi người nghĩ đến võ đầu, Chương môn đại sư tựa hồ nhớ tới cái gì đó.

Đột nhiên quỳ lạy tượng Thánh Đạt Ma trong chùa, ngượng ngùng nói: “Đạt Ma tổ sư, đệ tử bất tài, không chỉ có lúc nhậm chức thì không thể dọn sạch Thiếu Lâm, hoành dương Phật, bây giờ Thiếu Lâm lại càng phải diệt trong tay đệ tử; đệ tử chết cũng không quan trọng, nhưng nếu Thiếu Lâm trở thành kẻ mưu đồ Thần Châu của ngoại tộc, sau này chắc chắn sẽ có chiến họa liên miên, thương sinh đồ thán...”

“Đạt Ma tổ sư, xem ra, hôm nay vì cứu Thiếu Lâm, để tránh cho thương sinh bị hãm vào nước lửa, đệ tử không thể không vạch trần bí mật lớn nhất của tổ tiên Đạt Ma!”

Lời này vừa nói ra, đại sư trên không trung bất ngờ tung chưởng, không ngờ lại trọng chưởng đánh về phía tượng Thánh Ma! Một đám đệ tử Thiếu Lâm, bao gồm cả một hàng lông mày, thiếu chút nữa khiến họ sợ tới mức tim cũng nhảy ra ngoài.

Không còn một Đại sư, hắn lại dám đánh “Đạt Ma” sao?

Hắn... Điên rồi sao?

Không! Nhất không đại sư cũng không điên rồi!

Khi tượng đồng đạt cao nhân tề tựu đã cho nó hai đoạn chưởng lực hùng hồn phá vỡ, một đám đệ tử Thiếu Lâm lập tức liếc nhìn, hóa ra bên trong Đạt Ma Thánh Tượng có cất giấu một cuộn giấy!

Một trục đánh hết một số cuộn giấy thiết kế cơ quan!

Các đệ tử đều không hiểu cho lắm, ngay cả tổ tiên của Không Từ là Thích Không, cùng với một lông mày cũng không có gì phải lấy làm như vậy; nhưng lập tức giải thích, bản thiết kế của những cơ quan kia, thật ra là hẻm thần bí vẫn luôn nghiêm cấm xông vào trong Thiếu Lâm,

Bản đồ cơ quan của hẻm Mộc Nhân.

Không chỉ có bản đồ cơ quan trong hẻm Mộc Nhân, quyền trục kia còn ghi lại “An toàn tiến hành hẻm Mộc Nhân” mà không cần xúc động phương pháp cơ quan trong hẻm.

Chúng đệ tử rất cuộc minh bạch nguyên nhân trong đó, nhưng vẫn không hiểu, đại sư lấy ra bản đồ thiết kế này ở trong ngõ Cửu Ma Thánh điêu khắc? Chẳng lẽ y cần người ta đến hẻm Mộc Nhân? Vì sao y phải đi hẻm Mộc Nhân?

Bọn họ đã sớm nghe nói, trong ngõ hẻm của Thiếu Lâm ẩn giấu một ít sự vật thần kỳ, nhưng mà vẫn không biết những thứ này là gì; chỉ biết mỗi đời của xe thay vào đó là truyền miệng, chỉ có chương môn mới biết trong hẻm Mộc Nhân là cái gì.

Đến lúc này, chương môn? Đại sư cũng không giấu giếm nữa, hắn nói thẳng với tất cả môn hạ Thiếu Lâm, trong Thiếu Lâm, hẻm Mộc Nhân cất giấu ba loại chuyện tối quan trọng nhất, ba loại vật này chia làm võ, huyền bí vũ khí cùng với...

Một thủy tinh!

Trong hẻm Mộc Nhân cất giấu võ công, nghe nói là một loại võ công khiến người ta vô địch thiên hạ, tên là Nguyên Cực Ma Ha!

Về phần bí mật vũ khí được Mộc nhân giấu trong hẻm, lại là một vũ khí gần như có thể xoay chuyển trời đất, mà vũ khí này ẩn giấu một thứ bí ẩn, gọi là...

Đạt Ma trong lòng.

Còn nữa, thứ thần kỳ nấp trong hẻm Mộc Nhân thứ ba là một giọt thủy tinh như nước mắt, gọi là...

Nước mắt Đạt Ma!

Lần này nước mắt lấp lóe, thật ra là một loại...

Mà ba loại sự vật thần kỳ này đều bắt nguồn từ một người!

Chính là từ một đời thiền sư Thiếu Lâm - Đạt!

Ma!

Lại hóa ra là lúc Đạt Ma còn sống, ngoại trừ Thiền học vạn thế lưu hương mà Thiếu Lâm sáng tạo ra, còn thiết lập thành tựu võ học cao nhất mà Thiếu Lâm có được cả đời mình. Có lẽ cũng là thành tựu võ học cao nhất của những võ công nhân võ lâm thời đó, có lẽ còn là thành tựu võ học cao nhất vang dội cổ kim nhất...

“Là Nguyên Cực Ma Ha”!

Mà đạt đến cảnh giới võ học cao nhất này, vốn là hỗn hợp thiên học cả đời của hần, cùng với trạng thái vô thường “Phong Vô Tướng, Vân Vô Thường” do “Vô Thường” tạo ra, thiên chuy bách luyện, khổ tư mà thành!

Nhớ năm đó Đạt Ma sáng tạo ra võ học cao nhất là “Nguyên Cực Ma Ha”, trên trời đột nhiên phong vân biến sắc, cuồng phong gào thét, vân tẩu như vạn mã bồn đăng, thăm phạt, thượng thiên cũng khiếp sợ, lực lượng gió mây trong vạn vật Tam Giới...

Đã bị Đạt Ma nhìn thấu, mà hóa thành sức mạnh mạnh mẽ nhất của Nguyên Cực Ma!

Đủ để kêu gào thảm thiết, lực lượng mạnh nhất hô phong hoán vũ!

Ngoài ra, ngoại trừ vì phong vân mà ngộ ra võ học vô thượng này, Đạt Ma tại diện bích chín năm, còn dùng “Thiên Nhân Thông” nhìn thấy trên đời này nguyên lai tồn tại một kiện vũ khí đáng sợ cùng thiên địa đồng sinh, đủ có thể chuyển thế, về sau đạt đến đặc ý đệ tử liền đúc thành “Đạt Ma Tâm” cực kỳ phức tạp khó hiểu.

Về phần viên thủy tinh kia xem ra giống như một khóa nước mắt “Đạt Ma Chi Lệ” kỳ thật là do Đạt Ma thiền sư tại nguyên Tịch biến thành...

Xá lợi tử!

Hơn nữa còn là một thứ có thể sử dụng thần diệu.

Xá lợi tử!

Theo truyền thuyết, cao tăng đắc đạo trong Phật giáo, nếu cứ viên tịch, tất sẽ còn lại một viên xá lợi tử. Chỉ là, phần lớn xá lợi tử, trừ cung phụng cho tín đồ, thế nhân tạm thời còn không biết có công dụng thực tế gì!

Nhưng viên Xá Lợi Tử này lại hoàn toàn khác biệt.

Đạt Ma viên tịch về sau, xá lợi tử hần tạo thành khác với hình dạng xá lợi tử bình thường, nó ngược lại như một viên thủy tinh trong suốt long lanh hình lệ, giống như một giọt nước mắt từ bi vì nỗi khổ của chúng sinh chảy ra. Cho nên, đạt đến đệ tử

” Tuệ năng”, liền đem viên xá lợi tử như thủy tinh này đặt tên là Đạt Ma Chi Lê.

Không chỉ có như thế, trí tuệ còn từ từ phát hiện, không biết có phải vì khi ma sát kiếp trước có đạo hạnh cao thâm hay không, giọt nước mắt “Đạt Ma Chi” này tựa hồ ẩn chứa một loại từ lực rất mạnh, nếu một người trúng độc cầm nó ở trong lòng bàn tay...

Không quá nửa chén thời gian, đại luận độc tố mà người nọ nghe trúng sâu bao nhiêu, bất luận người nọ trúng độc thế nào cũng không giải được. Từ lực cường đại của giọt nước mắt Đạt Ma này chậm rãi bức độc từ trong người hắn ra.

Mà kịch độc bức ra đều dần ngưng kết thành một ít khối huyết hồng trong suốt cứng rắn, tựa như thủy tinh.

Không thể tưởng được một viên xá lợi tử nho nhỏ lại có thần hiệu giải độc như thế!

“Đạt Ma chi lệ” này, khả năng không chỉ có Đạt Ma xá lợi tử đơn giản như vậy.

Mà là Đạt Ma cố ý sau khi mình chết, để lại cho thế nhân một chút chúc phúc và từ bi.

Vốn dĩ có một giọt nước mắt Đạt Ma có thể giải vạn độc, là một phúc lớn của nhân gian; đáng tiếc, Tuệ còn chưa thông suốt mà cứu được ngàn vạn người trúng độc, trên giang hồ đã có không ít người nhìn trộm nước mắt Đạt Ma, Đường môn, Độc tông. Càng sẽ không khiến nước mắt Đạt Ma phá độc môn kỳ độc môn của bọn họ, bọn họ không hèn mà cùng đi tới Thiếu Lâm, trên đường còn không ngừng tàn sát lẫn nhau, để tránh gặp đối thủ có thể giảm bớt khả năng tranh đoạt nước mắt Đạt Ma cho mình, kết quả...

Bọn họ hợp mấy ngàn người, vậy mà một người cũng không còn mạng tới Thiếu Lâm, chỉ vì bọn họ trên đường đi đã tàn sát lẫn nhau —— không để lại một người nào!

Đệ tử Đạt Ma thông tuệ biết được việc này dĩ nhiên khiếp sợ không thôi! Trong lúc khiếp sợ, hắn cũng lập tức hạ quyết định!

Lệ Đạt Ma vốn là thánh vật cứu người, bây giờ không ngờ không cứu một ai, đã đoạt lấy mạng của hàng ngàn người

trong giang hồ: Đó không phải là lỗi của nước mắt Đạt Ma, mà là lỗi của lòng người!

Nếu vật không sai, lòng người tự mắc sai lầm, vì tránh cho lại xảy ra phân tranh, biện pháp duy nhất chính là chôn nó xuống!

Cùng mai táng “Nguyên Cực Ma Ha” và “Đạt Ma tâm”!

Lúc đó, Đạt Ma ở trước viên tịch, đã từng truyền thụ cho Tuệ Thức bộ võ học mạnh nhất “Nguyên Cực Ma Ha” kia. Đáng tiếc Tuệ mặc dù là kỳ tài cơ quan, nhưng cũng không phải là kỳ tài tập võ., Hấn hoàn toàn không hiểu bí quyết tập luyện của “Nguyên Cực Ma Ha”! Thế nhưng, hấn cũng không dám đem bộ võ học cao nhất trong đời Đạt Ma có võ công đại thành vô thượng, đưa cho các đồng môn khác quan sát, chỉ có bá hội dành cho một ít đồng môn tâm thuật bất chính tập võ học vô địch này, từ nay về sau nhân gian sẽ mãi không có ngày yên tĩnh!

Đã trải qua hấn thiết kế, giấu đi món “Đạt Ma chi tâm” bí mật đáng sợ kia cần cất giấu, khối kia vốn có thể cứu người, nhưng cuối cùng lại làm hỏng người “Đạt Ma chi lệ” cũng phải chôn vùi cho thật tốt. Còn nữa, hấn tập không xong “Nguyên Cực Ma Ha” cũng không thể tùy tiện truyền cho người khác, đủ loại vấn đề quán quanh, cuối cùng đã quyết định – nên quyết định dứt khoát!

Cuối cùng hấn cũng có đại hưng Thổ Mộc Mộc, thiết kế Thiếu Lâm Mộc Nhân, giấu ba thứ quan trọng này trong đó!

Mà ở trong hẻm Mộc Nhân, ngoại trừ cơ quan trùng trùng điệp điệp nguy hiểm bình thường, hấn còn dựa vào sư môn Đạt Ma “Nguyên Cực Ma Ha” trong bí văn, thiết kế hai mươi hai “Mộc Nhân” thường dựa vào động tác bí tịch, chính hấn mặc dù luyện không được Nguyên Cực Ma Ha, nhưng Cam Nhị bản nhân cơ quan kia một khi xúc động, sẽ vũ động ra chiêu thức “Nguyên Cực Ma Ha”, phát huy thiên hạ địa của Nguyên Cực Ma Ha chỉ ta vô địch!

Tuệ quan mà, không chỉ riêng “Nguyên Cực Ma Ha” bảo hộ tâm tình Đạt Ma cùng lệ, hấn còn muốn “Nguyên Cực Ma Ha”, tự mình bảo vệ chiêu thức tuyệt thế của mình, không lưu xuất ngoại lưu!

Bởi vì, nếu có người dám can đảm xông vào hẻm Mộc Nhân, muốn lấy lòng Đạt Ma trong Thánh môn và nước mắt đạt tới Đạt Ma, liền phải lấy “Kinh Chi Kinh” chạm vào cơ quan, để hai mươi hai Mộc nhân đem “Nguyên Cực Ma Ha” vung vẩy một chu thiên lớn, Thánh môn mới có thể bay lên, nhưng mà, nếu hai mươi hai Mộc nhân một khi vận chuyển Vũ Nguyên Cực Ma Ha, thử hỏi quần hùng thiên hạ, lại có thể ủng hộ được cho “Nguyên Cực Ma Ha” Vận vũ đến một đại chu thiên, mà không bị khí thể vô địch bức đến thể xác và tâm đều chết?

Cho nên, dù cho có người có thể tiến vào hẻm Nhân Mộc, nhìn thấy hai mươi hai mộc nhân múa “Nguyên Cực Ma Ha”, những người kia, cũng sẽ không còn mệnh đi ra khỏi hẻm Mộc Nhân nữa, càng như khoe khoang việc tiến vào Thánh môn lấy ra “Đạt Ma chi lệ” cùng “Đạt Ma chi lệ”!

Nhưng mặc dù thông minh thiết kế hẻm Mộc tinh vi bảo hộ ba kiện thánh vật, nhưng cuối cùng còn lưu lại một con đường, chính là giấu thiết kế cơ quan của hẻm Mộc vào trong tượng Thánh Đạt Ma, thay mặt đệ tử làm chương môn hàng đầu, thiết kế ngay ngắn; nhưng, những chương môn được chọn là người thừa kế, đều phải phát một trọng thệ ——

Nếu không phải sinh tử hoặc Thiếu Lâm tự tồn vong, chương môn mỗi một đời đều không được tự tiện lấy ra bản đồ thiết kế trong Ma Thánh Tượng, tự mình dựa theo bản đồ xâm nhập hẻm Mộc Nhân!

Bởi vì phải thiết kế ngày hôm nay, người tiến vào hẻm Mộc Nhân, hoàn toàn không cần xúc động “Nguyên Cực Ma Ha” Mộc nhân, đã có thể mở ra Thánh môn lấy lòng và nước mắt Đạt Ma Chi!

Còn thông minh sau lưng mỗi đời chương môn, vận khí đều không tệ, mỗi lần nhận chức là nhận thư, mỗi lần đều có tin, khi sinh thời, tuyệt khẩu không nhắc tới bí mật thiết kế, cũng tuyệt không đề cập tới đệ tử trong hẻm của mình rốt cuộc cất giấu cái gì. Bọn họ như một đám u linh lịch sử Thiếu Lâm, lặng lẽ thủ hộ “Côn Thiếu Lâm truyền kỳ Mộc Nhân Hẻm”, lặng lẽ kế thừa số mệnh bảo vệ thần...

Đáng tiếc, trải qua vô số đời sau, cho đến thế hệ sư tổ Không Từ “không còn”, cuối cùng cũng không cách nào bảo vệ được

Thiếu Lâm truyền kỳ vô địch này...

Không sai! Binh Lâm tự, hơn ngàn tăng chúng cũng trúng “Nhúc cốt kỳ độc”, cho dù độc một hàng lông mày đã sớm hạ độc giải được, cũng không có đủ phân lượng có thể giải độc quá thiên khiếp chúng tức khắc. Phải lập tức giải trừ độc của thiên tăng chúng, lại để bọn họ hồi phục công lực cùng vạn ngoại tộc bên ngoài chùa ương ngành chống lại. Phương pháp duy nhất, chính là đem Mộc nhân trong ngõ hẻm, có thể giải bất kỳ loại kỳ độc nào trên đời!

Mà để cứu Thiếu Lâm, ngày sau miễn cho Thiếu Lâm trở thành căn cứ của ngoại tộc, trở thành cái vòng xoáy mà thương sinh trung nguyên phải chịu, cuối cùng đại sư cũng phá âm nhắc nhở, chọn tổ tiên Khổng Tử - Thích Không, cùng hấn vào hẻm Lâm Mộc với Thiếu Lâm!

Quả nhiên! Có thiết lập đồ vật trợ giúp, không trung cùng Thích Không thuận lợi tiến vào trong ngõ Mộc, càng thuận lợi lấy được nước mắt óng ánh sáng long lanh.

Liên chấp Đạt Đạt Ma chi lệ, là được ưu đãi đầu tiên giữa không và Thích Không, “Nhúc Cốt Tán” trong cơ thể dần dần bị thủy tinh này bức ra ngoài cơ thể, hóa thành màu huyết hồng óng ánh. Nhưng khi Thích Không đang muốn lấy lệ Đạt Ma ra khỏi hẻm Mộc Nhân, bức độc cho đám thiên tăng chúng chùa, đại sư trên không trung đột nhiên gọi hấn lại, còn ném cho hấn một vật nặng nề!

Thích Không tiếp lấy, xem ra biến sắc ngay tại chỗ, không ngờ lại là món vũ khí bí mật vô địch cất giấu - Đạt Ma!

Cái này còn chưa hết! Sư phụ không còn, đột nhiên quỳ xuống trước mặt hấn!

Thích Không kinh hãi; trong thiên hạ, có lý nào sư phụ quỳ lạy đệ tử? Thực không biết không biết đã bán thuốc gì! Muốn đỡ dậy, không ngờ đã không còn nước mắt già nua tung hoành, nức nở nói: “Đồ nhi ngoan! Hôm nay vì sư phải đáp ứng trước một chuyện, nếu không... Vì sư kiếp này... Tuyệt không dậy!”

“Sư... Phụ, người rốt cuộc muốn đệ tử... Có chuyện gì mà đáp ứng người?”

Không nhin được tràn đầy nước mắt, nói ra một đáp án lệnh Thích Không hết sức tặc lưỡi:

“Tiết Không! Ta muốn ngươi ——” Đem tinh thần Đạt Ma ra ngoài Thiếu Lâm!”

“Vĩnh viễn đừng trở về!”

Hóa ra không gặp được Thiếu Lâm tự, cho dù có thiên tăng chúng toàn lực khôi phục công lực cũng khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được vạn ngoại tộc, chưa chắc đã dám nói thắng lợi; nếu Thiếu Lâm cùng nhau rơi vào tay giặc, ngoại tộc ngoài chiếm cứ Thiếu Lâm còn lại thì dùng chiến thuật biến người tấn công hẻm Mộc.

Bất luận là “Nguyên Cực Ma Ha” hai mươi hai Mộc nhân vũ động gây ra tai hại như thế nào, nhưng nhất thời có thể làm nhục trăm ngàn người, lại khó áp chế vạn người, thậm chí mười vạn người; sẽ có một ngày, đám ngoại tộc này thành công tiến vào chiếm đóng hẻm Mộc Nhân.

“Nguyên Cực Ma Ha” trong Thiếu Lâm, cho dù cho bọn hán có lấy được cũng chưa chắc đã có vật hữu dụng. Bởi vì thần công vô địch này, cho dù năm đó đạt được sự trí tuệ của đệ tử đắc ý cũng không cách nào luyện thành, càng không nói đến những ngoại tộc không biết gì về võ học Trung Thổ kia.

Mà nước mắt của Đạt Ma có thể giải vạn độc, cho dù bọn họ lấy được bên kia, cùng lắm là chọc vào tranh đoạt, tàn sát, chưa làm hồng thương sinh, xương tủy chính là cái tâm Đạt Ma chú trọng thiết đức kia...

Bên trong nó cất giấu kiện vũ khí bí ẩn có thể phản ngược thiên địa, nếu rơi vào tay ngoại tộc mà nói...

Tuy nói chỉ có một pháp môn mở ra lòng dạ của chương môn đời trước, nhưng nếu toàn bộ chùa cấm ghét chúng nhân, khó đảm bảo cho ngoại tộc sẽ không dùng mệnh lệnh ngàn tăng uy hiếp không còn, ép hán nói ra phương pháp mở ra lòng tham!

Vì vậy, phương pháp an toàn nhất, vẫn là tìm một võ công và đức hạnh cùng trọng; đệ tử tuyệt đối dựa vào, trong lúc hỗn loạn mang tâm đắc Đạt Ma ra ngoài Thiếu Lâm, sách lược vạn toàn!

Mà nhân tuyển thật tốt này đương nhiên là tổ tiên của Không Từ.

Thích không!

Thích Không vốn không muốn đảm nhiệm sứ mệnh này, chỉ thấy hai hàng lông mày xám trắng không còn vì miễn cho thương sinh chịu khổ, không tiếc hết thân nhỏ nhất cầu xin đệ tử, còn khóc lóc liên tục, cảm thấy không đành lòng. Mà cũng minh bạch trước mắt lấy đại cục làm trọng, cũng không phải là lúc mù mịt trốn tránh, Chữ Toại Nghĩa không chối từ, kiên quyết gật đầu đáp ứng:

“Sư phụ, người yên tâm!”

“X Thích Không ta đáp ứng ngài! Cho dù dốc hết một đường sống của Thích Không ta, ta cũng thề sẽ mang tấm lòng Đạt Ma ra Thiếu Lâm, thế này không để cho nó rơi vào tay ngoại tộc!”

Nhất không gian, lập tức như trút được gánh nặng trong lòng, nhưng hắn lại tiếp tục khẩn cầu Thích Không, nếu sau khi hắn mang được lòng Đạt Ma ra khỏi Thiếu Lâm, tuyệt đối không được trở về, để cho hắn và con cháu đời sau của hắn, hậu thế kiếp này âm thầm lưu lại tấm lòng Đạt Ma, chỉ vì - không còn tăng lữ nào tin tưởng Thiếu Lâm nữa!

Không trung vốn tưởng rằng người xuất gia không tranh với đời, ai ngờ một lông mày đã làm hắn thất vọng, hiểu được người xuất gia cũng là người, trong bọn họ cũng có kẻ bại hoại mang mặt nạ Bồ Tát, cũng thích tranh quyền thế, điều này, vốn là sai lầm của nhân tính thường phạm, người xuất gia nếu không thường xuyên cảnh giác mình, cũng khó tránh khỏi phạm tội! Đúng là “Đầy cà sa càng nhiều!”

Nếu như tranh đấu giữa hòa thượng và dân gian đều giống nhau, Đạt Ma tâm giấu ở đâu cũng giống nhau! Không bằng mang ra Thiếu Lâm mà mình tín nhiệm nhất, để hậu đại của y tiếp tục truyền lại. Tự tin không trung với phẩm hạnh của Thích Không! Y cũng có lòng tin với hậu nhân của Thích Không sau này sẽ dạy dỗ ra...

Sau khi không trung cùng Thích Không cầm nước mắt Đạt Ma bước ra khỏi hẻm Mộc Nhân, toàn bộ công lực trông rỗng đã

khôi phục. Hắn bèn dùng chân khí truyền vào trong nước mắt Đạt Ma, lại bạo tăng từ lực ẩn chứa trong nước mắt Đạt Ma lên gấp mười lần, khiến cho đệ tử Thiếu Lâm trong phạm vi năm trượng nước mắt Ma Chi đã chảy thành nước mắt., Dưới tình huống không cần chạm vào nó cũng có thể hồi phục công lực, cuối cùng, không quá nửa canh giờ sau, tất cả tăng lữ Thiếu Lâm đều đã khôi phục công lực, còn ngoại tộc cũng bắt đầu tấn công, hai bên phát sinh một trận quyết chiến xưa nay chưa từng có...

Nhưng trận chiến này, ngoại tộc đông người đông thế mạnh, vẫn không địch nổi lòng thề bảo vệ Thiếu Lâm chúng tăng nhân, cuối cùng bị đệ tử Thiếu Lâm áp sát rồi bỏ chạy. Thế nhưng, rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm cũng không dễ đối phó, không chết thì bị thương...

Chương môn không còn chút nào, dùng nước mắt Đạt Ma cứu đệ tử của Quá Thiên Thiếu Lâm về, đã sớm hư hao rất sâu, hơn nữa còn muốn dốc sức chiến đấu với ngoại tộc, dầu hết đèn tắt, cuối cùng cũng âm đàm triệt để.

Còn như một hàng lông mày từng bán đứng Thiếu Lâm, lại là kẻ chiến dũng mãnh nhất, hẳn chẳng những chọn đấu pháp không muốn sống mà còn với cả số mệnh của sư huynh, hẳn thề sống chết yểm hộ cho Ác Ma tâm tình Đạt Ma đã được đưa ra ngoài Thiếu Lâm. Cuối cùng, cuối cùng hẳn cũng chết dưới trăm cây loạn thương điên cuồng, nhưng mà, hẳn là người mỉm cười mà chết...

Đơn giản là, hẳn đã phạm sai lầm của bản thân, nhận được sự giải thoát triệt để, trước khi chết hẳn đã tìm lại được tâm tư của mình, nhân sinh mà lòng người nên có...

Còn tổ tiên của Khổng Tử là Thích Không, cuối cùng cũng thành công chuyển được lòng Đạt Ma ra Thiếu Lâm; hẳn đã thề sẽ hạ lời thề với Đại sư Vô Không, trước tiên giấu tâm đắc Đạt Ma trong hốc tối bí ẩn trong nhà, sau đó càng không nhắc tới chuyện Đạt Ma, sợ sẽ tiết lộ phong thanh.

Nhưng mà, để không để cho tâm pháp không mở ra tâm pháp Đạt Ma thất truyền, hẳn liền nghĩ ra một cái biện pháp!

Hắn dựa vào hình dạng Đạt Ma tâm, lại tạo ra một cái thiết xúc xác hình người khác, đương nhiên, bên trong ẩn chứa cơ

hội tinh vi, hắn đem phỏng đoán Đạt Ma này, cho nhi tử lớn tuổi của mình chơi đùa, giống như một loại đồ chơi cổ quái của thời đại trẻ chiết khấu!

Sau đó, mỗi ngày hắn đều tận tâm không để ý giáo dục con mình một bộ đi động đây, vận vẹo phương pháp đặc biệt như cách điều khiển thiết xúc xúc. Đây chính là phương pháp làm cho thiết xúc xúc vận vẹo một cách đặc biệt, mở ra tâm pháp đạt tới mức độ độc đáo!

Nhưng là, Thích Không không nói cho con trai và người nhà gã, bộ tâm pháp kia mở ra Đạt Ma tâm pháp, càng không đề cập gì tới bọn họ về chuyện Đạt Ma, chỉ là gã muốn mỗi đời hậu nhân của mình lập lời thề, phải mỗi đời tương truyền bộ tâm pháp này!

Thích Không làm như vậy thực ra xuất phát từ một nỗi khổ tâm; không trung đối với hắn coi trọng ân nặng như núi, hắn vừa không thể để tâm pháp mở ra Đạt Ma thất truyền, càng không muốn sau này bất luận con cháu thế hệ nào vì thiếu tài mà đại đột, hủy đi lời thề hắn tận tình thủ cao thủ trong cõi chết, hủy luôn một hàng lông mày yểm hộ hắn chạy ra khỏi Thiếu Lâm!

Vì che dấu tai mắt người khác, Thích Không thậm chí vứt bỏ danh tiếng Thích Không, càng không cần về họ cũ tục gia của mình, lại nổi lên một dòng họ mới—— “Khổng”! Hắn đem toàn bộ quá khứ gia tộc của mình xóa đi, biến thành “Khổng gia”!

Cũng giống như vậy, bộ tộc Khổng gia liền ra đời, hậu nhân của bộ tộc bọn họ, ở thời đại trẻ nhỏ, đều bị phụ thân truyền cho một bộ dạng nhún động, vận vẹo một đoạn cách làm từ xa xưa, mỗi một đời bọn họ cũng không biết đây là phương pháp gì, chỉ biết là tổ tiên muốn bọn họ làm như vậy mà thôi, bộ phương pháp này cũng không cho phép truyền cho người khác, chỉ học được một thế hệ địa, sinh thế gian...

Đem tổ tiên của bọn hắn ” Thích Không” đối với “đại sư” không còn lời thề, cùng với đối với việc đối với sư thúc “Một lông mày cái tà quy chính kính trọng...

Cổ vũng vàng xuống dưới!

Lưu lại truyền xuống!

Chuyện cũ trước kia, giống như mây khói trong gió, vừa mới đến, liền giống như bị gió lạnh thổi tan đi, chỉ còn lại Thích Không không khác gì thế hệ trước, tử thủ nhiều thế hệ đối với sự phụ chấp nhất mà chấp nhất cùng tín nghĩa...

Bộ Kinh Vân nghe đến đây cuối cùng cũng hiểu được quá khứ phức tạp của bộ tộc Không Từ, hẳn mặc dù vẫn một mảnh trầm mặc như trước, trong lúc trầm mặc cũng không khỏi trong lòng kích động khó bình, không ngờ tổ tiên Không Từ Thích Không lại là một người trọng tín như thế, tình nguyện bỏ qua dòng họ liệt tổ liệt tông, cũng muốn đời người tuân thủ lời hứa! Hẳn, là một hảo hán! Hảo hán nhân gian!

Thế nhưng một hảo hán như vậy, đến cuối cùng, đời con cháu đời sau của lão Không Từ lại trở thành một tỳ nữ thấp kém trong thiên hạ...

Đây chính là kết cục mà người tốt nên có được sao? Báo ứng ư? Thiên ý làm sao luôn thích đem phàm nhân làm trò?

Trong mắt Bộ Kinh Vân hiện lên một tia không cam lòng, tìm đến Phật vì Không Từ nhất tộc mà không cam lòng, bất quá rất nhanh bị hắn trầm giọng che giấu đi, hắn lại lạnh lùng hỏi chủ nhân của hắc đồng:

“Người dường như...”

“Còn chưa nói chính...”

“Chỗ quan trọng!”

“Không Từ ——”

“Vì sao lại mất trí nhớ?”

Không sai! Không Từ đã là hậu nhân của Thích Không, vậy nàng từ nhỏ đã được trao tặng phương pháp mở ra lòng dạ Đạt Ma, hỏi sẽ mất đi trí nhớ? Nàng gặp phải chuyện gì?

Chủ nhân của hắc vụ nghe vậy, lại âm u thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài dường như có vô tận hối hận, đáp: “Ta đã sớm nói qua, ký ức của Không Từ là do một tay con lừa trọc kia tạo thành, bất quá, nói thật ra, thật ra bản tọa cũng rất khó từ chối trách nhiệm! Chỉ vì, sự ra đời của Không Từ, kỳ thật là...”

“Một âm mưu!”

“Âm mưu của ta!”

“Âm mưu của ác ma!”

Cái gì? Bộ Kinh vân không Ngụy, chủ nhân hắc đồng còn biết nói xuất thân của Khổng Tử chính là âm mưu của hắn? Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, lập tức từ từ nói:

“Người nói như vậy.”

“Lẽ nào...”

“Xuất thân của Khổng Tử...”

“Là người —— “

“Kế hoạch một tay?”

Chủ nhân hắc đồng buồn bã đáp: “Không sai! Bộ Kinh Vân người đoán được một điểm không sai! Sinh ra của Khổng Tử, quả thật là một tay bốn tọa bày ra: Nàng ta được sinh ra, cũng là người duy nhất trong kiếp sống bất diệt hơn hai trăm năm nay của bốn tọa, làm ta tiếc nuối nhất: “Sai lầm lớn!”

Không ngờ nguồn gốc của Khổng Tử lại là âm mưu do ác ma một tay bố trí?

Ác ma là lỗi lớn nhất cả đời?

Ác ma cả đời tiếc nuối?

Nếu như khi còn bé Khổng Tử đã hiểu được phương pháp khai mở tâm trí Đạt Ma, vì sao lại bởi vì cái tên hòa thượng thần bí không bằng cảm thú kia cùng với Ác Ma cũng tiếc nuối không ngoan, cho nên mới mất trí nhớ?

Nếu như có thể giải vạn độc, nước mắt Đạt Ma Chi đã có thể giúp Khổng Tử khôi phục ký ức. Vậy phải chăng Khổng Tử thực chất là loại độc mà ngay cả ác ma nào đó cũng không thể giải được mới mất đi ký ức?

Trong hẻm Mộc Nhân, bộ hài cốt hòa thượng tràn ngập oán khí kia cùng với ma không rõ thân phận trước mắt, rốt cuộc đã làm gì với Khổng Tử?

Đủ loại nghi vấn, tuy rằng vẫn còn trong bước chân kinh vân không cách nào giải thích được, nhưng làm cho ánh mắt bằng

lãnh của Tử Thần phủ lên một tầng nghi hoặc nhàn nhạt, duy chỉ có vấn đề này, cũng không làm cho một sự kiện khác càng làm cho Bộ Vân thêm nghi hoặc...

Khi chủ nhân hắc đồng nói ra “Không từ là kiếp sống bất diệt đã hơn trăm năm qua. Điều duy nhất làm hắc tiếu nuối là “một sai lầm nhỏ duy nhất, hắc có thể bởi vì nhất thời tâm tình thoải mái; không cẩn thận, thanh âm của hắc...”

Không ngờ nó lại thay đổi!

Không ngờ hắc lại thay đổi giọng nói khác!

Bộ Kinh Vân từ trước đến nay đều mơ hồ cảm thấy, cổ họng đặc biệt trầm thấp của ma đầu kia, kiểu như từng nghe qua một số chỗ, hắc từng suy đoán, trong vòng năm năm, nhất định hắc đã từng gặp qua hắc, hoặc từng gặp phải một nam nhân có thanh âm tương tự như vậy...

Nhưng giọng của con ác ma trước mắt lại đột nhiên thay đổi, còn thay đổi một âm thanh hết sức kỳ quái, một giọng nói cũng như bộ kinh vân từng quen biết. Giọng nói của hắc thay đổi đột ngột:

Nữ!

Người!

Sao có khả năng? Tung hoành khắp thế gian, thậm chí “Ác ma” thiên hạ vô địch, sao lại có thể cùng một giọng nữ? Còn là giọng một cô gái từng trải trong kinh vân?

Cuối cùng, hắc trong sương đen - là nam hay nữ?

Chủ nhân của hắc đồng tử dường như cũng nhận ra mình nhất thời lỡ lời, thanh âm của hắc rất nhanh hồi phục lại thanh âm của nam nhân ban đầu, nhưng nghe hắc cười ha hả nói: “Thế nào? Bộ Kinh Vân, xem ra ngươi đã nghe ra được chút gì đó từ thanh âm bốn tọa?”

Bộ Lạc Vân Mặc nhìn chằm chằm vào màn sương đen, hai mắt không chớp, hắc không trả lời, song ánh mắt sáng ngời của hắc lộ vẻ mê hoặc, đã thay thế câu trả lời của tử thần.

Chủ nhân hắc đồng phục lại: “Rất tốt! Không thể tưởng được ngươi mặc dù không nhớ nổi năm năm trôi qua, nhưng vẫn lờ

mờ lưu lại một chút ấn tượng; thanh âm vừa rồi của bản tọa, lại có phản ứng lớn như vậy...”

Bộ Kinh Vân nhìn hấn chằm chằm, lại nặng nề hỏi:
“Ngươi...” Rốt cuộc là ai?”

Chủ nhân của hắc đồng cười:

“Được! Nếu bây giờ kế hoạch ma độ chúng sinh đã sắp thành, bản tọa cũng không sợ ngươi vừa nhìn ta bộ mặt thật. Bộ kinh vân, bản tọa hỏi ngươi, so sánh về “Ma”, trường sinh bất tử đối tồn vĩnh tồn bất diệt, sự so sánh của nam nhân là nữ nhân, vậy ngươi cho rằng, một nam nhân thiên hạ vô địch, đối ứng của hấn là cái gì?”

Bộ Kinh Vân vừa nghĩ đã biết, so sánh với nam nhân vô địch thiên hạ chính là...

Là nữ nhân vô địch thiên hạ!

Thế kia, lẽ nào... so sánh với Ma Thần lại thật sự là...

Một nữ nhân vô địch thiên hạ?

Bộ Kinh Vân vẫn không trả lời, chủ nhân con mắt đen đã tự hào cười nói: “Bộ Kinh Vân! Để bản tọa trước khi bắt đầu kể chuyện bi thảm cho Không Từ...”

“Không sai! Con ác ma nhân gian của bản tọa, xác thực là...”

“Một nữ nhân!”

Thừa nhận! Không ngờ chính bản thân hấn cũng thừa nhận, hấn, hóa ra hấn thật sự là một nữ nhân!

Thế thì, vì sao hấn vẫn luôn giả giọng mình thành một giọng nam vậy?

Nhưng mà bộ kinh vân vẫn không có bất cứ phản ứng gì, ma trung chi ma này đã tiếp tục nói:

“Nhưng, tuy con ma này của ta là một nữ nhân, nhưng lại không phải loại phụ thuộc vào nam nhân, phải xem sắc mặt nam nhân! Đã hơn hai trăm năm rồi, trải qua sự bất tử bất diệt dài dằng dặc cô đơn lạnh lẽo, tin rằng, ta đã biến thành toàn bộ Thần Châu mệnh mông...”

“Là nữ nhân mạnh nhất!”

“Ta, thậm chí còn mạnh hơn cả tên Thần Trường Sinh bất tử kia...”

“Người! Đình! Mạnh! Giả!”

“Bộ Kinh Vân! Người cứ nhìn cho rõ, bản tọa là nữ nhân mạnh nhất Thần Châu hai trăm năm qua...”

“Rốt cuộc là bộ dáng gì!”

Một lời nói đến đây, chủ nhân hắc đồng, đầu đá lại hồi phục âm thanh nữ nhân, đồng thời trầm giọng quát một tiếng, quanh người hắc hắc vụ nồng đậm, nhất thời bị tiếng hét của hắc xông vào tứ tán, chân chính diện mục của hắc, rốt cuộc không che đậy chút nào, không giữ lại chút nào triển lãm ra trước mắt bộ kinh vân!

Nhìn qua, hai mắt Bộ Kinh Vân tràn ngập nghi hoặc, càng thêm nghi hoặc, không ngờ mặt thật của ác ma trước mắt này, lại là...

Trong khoảnh khắc, cho dù là mặt của tử thần, cũng phải có trận tử trận, tuy hắc không nhớ rõ quá khứ năm năm trước, nhưng trước mắt nhìn bộ mặt thật của ác ma, hắc cảm giác tương đối quen thuộc, lại tương đối thân thiết, tương đối thân thiết...

Giống như gặp lại cố nhân mưa gió!

Càng kinh người hơn chính là, miệng của hắc, càng như nhớ rõ người này hơn, trong lúc cực độ tiếc nuối, không biết vì sao, hắc lại không tự chủ được mà thốt ra tên người này:

“Người...”

“Người là...” A Thiết...”

“Tuyệt?”

” duyên?”

Ầm! Bộ Kinh Vân đột nhiên kêu lên cái tên này, sấm sét giữa trời quang với hắc!

Tuyệt Duyên? Tuyệt Duyên? Tuyệt duyên? A Thiết... Tuyệt duyên?

Trời! Không thể nào!

Tuyết Duyên, sớm vì cứu Thần Châu mà Chu Nhan già đi, ma trước mắt sâu mờ xa, sao có thể là... Tuyết Duyên?

Hắn, rốt cuộc là ai?

Thiếu Lâm Phong Vũ.

Chẳng biết lúc nào, đêm dài tịch mịch đột nhiên trút xuống cơn mưa to tầm tã, toàn bộ Thiếu Lâm đều bị bao phủ trong mưa bụi như kiếm, đến thăm Phật, Thiếu Lâm cũng muốn huyết chiến cho trận chiến cường giả xảy ra tối nay, bị thiết đến nỗi khóc lóc rơi lệ.

Trong một góc hẻo lánh cũ nát của Thiếu Lâm Đình viên, đám quỷ hơn ngàn nhà khó về kia, đánh cho trận mưa to này cả người niết bàn, không có viện địa, cáo dữ rụt rè lùi sang một bên.

Bất quá, ánh mắt của bọn họ lại tràn đầy hi vọng, bởi vì thân trên bức tranh kia, cùng với sứ giả Hắc Đồng, tối nay tất có phương pháp có thể từ trong hẻm Mộc Nhân tìm ra để cứu bọn họ. Bọn họ tin tưởng như vậy, cái tên Hắc Đồng tự xưng là Ma kia, cho dù nàng thật sự là ma, bọn họ cũng nguyện ý không màng đến mắt trợn của người thế tục, lấy ma làm bạn!

Nhưng đột nhiên bị hất một cái, niềm tin của bọn họ nhanh chóng bị phá vỡ. Trong thiên địa tràn ngập mưa to gió lớn, bọn họ đột nhiên chứng kiến một bóng người khôi ngô vô cùng ngạo nghễ hạ xuống Thiếu Lâm Viên từ trong mưa gió đầy trời!

Phảng phất như, máu tanh đã giáng xuống Thiếu Lâm!

Không sai! Người nọ là hóa thân huyết tinh! Chỉ vì quá khứ của hắn nhuốm đầy máu tanh, nửa canh giờ trước hắn cũng đã dính đầy máu tanh!

Hắn muốn bản thân mình hiện tại và tương lai đầy máu tanh hơn nữa!

Huyết Sắc Kinh Vương, một cường giả vô địch điên cuồng nhất trong thiên hạ! Một người hội tụ Vô Đạo tăng thứ mười ba cùng với Hồi Nguyên Huyết Chương hơn năm mươi năm, có khả năng là cường giả ngang ngửa với chủ nhân của Hắc Đồng...

Cuối cùng hắn ta cũng tới!

Đến rồi! Hai chân hắn vừa chạm đất, tất cả cát đá trong phạm vi mười trượng đều bị bức ra.

Những hạt mưa cũng không thể xâm nhập quá gần thân hắn, mưa tầm tã rơi xuống, vậy mà quần áo vẫn dính trên người hắn!

Chỉ riêng sát khí nồng đậm trên người hắn đã đủ bức mưa trong phạm vi mười trượng? Đáng sợ! Đáng sợ!

Mà cổ kêu gọi đại địa vạn vật này hít thở không thông, bàng hoàng, sát khí vô lực, càng làm cho ở đây trợn mắt há hốc mồm. Bọn họ biết, chỉ cần người này vừa ra tay, bọn họ sẽ như heo chó bị giết sạch!

May mà, mắt đầm máu của Kinh Vương chỉ đảo qua, không thèm nhìn bọn họ chút nào.

Không biết là bởi vì bọn chúng xấu đến mức làm hắn không có hứng thú giết người, hay là hắn muốn tạm thời giữ lại mạng của Thiên Quỷ cho bọn chúng, có ý đồ khác?

Ánh mắt của hắn, chỉ trừng mắt không chuyển nhìn bức tranh thần trong đình viện kia, trừng mắt nhìn một người trong bức bích họa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Kế hoạch của ngươi, tối nay sẽ phí công vô ích, vậy thì phải kết thúc!”

“Ngươi cái gọi là người hầu trung tâm bất nhị —— Hắc Đồng, cũng phải tại tối nay kết thúc!”

“Mà sinh mệnh ngươi không diệt không chết, còn phải kết thúc vào tối nay!”

“Ta, Kinh vương vô địch, sẽ là ký ức đã từng khiến ta nhớ không vui...”

“Tất cả kết thúc!”

“Ngươi cứ đợi đó cho ta! Đã từng là của chủ nhân ta, tên ngươi là “Bạch!”

“Tối!”

” Trinh!”

“Đùng” một tiếng nổ vang trời! Ba chữ Bạch Tố Trinh giống như sấm sét, mang theo vô số nguyên kinh bùng bùng từ trong giọng nói của Vi Kinh Vương đánh ra, oanh xuyên một người trên bích hoạ, tạo thành một lỗ hồng cực lớn!

Mà người kia, chính là ngồi xổm bên cạnh thần linh ——

Bạch!

Tố!

Trinh!

Trời ơi! Ác ma nhân gian đã xuất thần nhập hóa, sao lại là Bạch Tố Trinh?

Y, đến cùng là một người...

Bạch Tố Trinh?

Chương thứ hai mươi, trăm năm kinh tình.

Hắn đã nhìn thấu tất cả.

Hắn từng bước một biết tất cả.

Nhưng mà, hắn càng ngày càng không thể hiểu rõ tất cả.

Bộ Kinh Vân thật sự không rõ, ma trước mắt này có thể là ma mạnh nhất cả nhân gian, đáng sợ nhất, vì sao lại là nữ nhân?

Mà đây còn là một nữ nhân mà hắn có thể gọi tên.

Không ngờ hắn lại gọi nàng là Tuyết Duyên!

Đây chính là tuyết duyên của A Thiết!

A Thiết?

Tuyết Duyên?

Hai người bọn họ là ai?

Trong khoảnh khắc, trái tim Bộ Kinh Vân quần chặt cái tên này lại, ngàn đầu vạn nỗi dâng lên trong lòng.

Cái tên A Thiết này đối với hắn mà nói, giống như vô cùng quen thuộc, quả thực như hắn quen thuộc, nhưng vô luận nghĩ nát óc như thế nào, hắn vẫn không nhớ ra A Thiết là ai.

Hai chữ Tuyết Duyên, cũng bỗng nhiên trong lòng bộ kinh vân, nhắc lên một hồi kính nhu nhược, hắn không hiểu tại sao

có cảm xúc dịu dàng lấy trộm khắc cốt minh tâm này, hình dáng áo trắng xinh đẹp trong đầu hắc, Bộ Kinh Vân tin tưởng tên của nàng, hắc là vừa rồi hắc xung khẩu gọi ra - Tuyết Duyên!

“Người...” là —— “A Thiết” “Tuyết Duyên?”

Bộ Kinh Vân không tự chủ được, thần sắc ngưng trọng hỏi chủ nhân con mắt đen một lần, hàng mi ngang lạnh lùng liên tục giãn ra, đều vì bộ mặt thật của chủ nhân con mắt đen, khiến hắc cảm thấy quen thuộc.

Đáng tiếc, nó có khả năng nhớ lại cũng chỉ như vậy, vừa rồi nó bỗng nhiên thốt lên hai chữ “Tuyết Duyên”, có lẽ chỉ là một loại phản ứng tự nhiên mà thôi.

Một loại chôn sâu trong đầu hắc, đã sớm muốn lãng quên sẽ gọi phản ứng tự nhiên hàng nghìn lần nữa.

Trên thực tế, khó trách Bộ Kinh Vân lại gọi ra tên Tuyết Duyên, duyên vào bộ mặt thật của chủ nhân hắc đồng, thỉnh thoảng thật sự cùng với bóng người áo trắng gọi là tuyết duyên trong đầu Bộ Kinh Vân -

Giống nhau như đúc!

Đúng vậy! Đúng là giống như đúc! Điểm khác biệt duy nhất là, chủ nhân hắc đồng cũng không giống bóng hình xinh đẹp trong bộ kinh vân nội tâm, “Nó” ngược lại là màu đen!

Nhìn thấy cảnh này, “Chủ nhân của hắc đồng” đã xua tan hắc vụ trên người, lúc này một thân váy lụa đen lấp lóe, mái tóc một đầu đen đến phát sáng dài một trượng, mà lại không gió tự động, nghiêm nhiên như một đầu hắc luyện từ trong địa ngục tối tăm nhất vươn lên nhân gian nhiếp phách hồn.

Nàng xem cả người, rõ ràng so với hắc đồng! xâm nhập càng sâu hơn!

Nếu như nói, Hắc Đồng là từ Ma Nữ đến từ địa ngục, Bộ Kinh Vân là Tử Thần từ địa ngục tới.

Đó là chưa, chủ nhân của hắc đồng, chính là địa ngục, như bao giả!

Nhưng mục đích chú ý nhất không phải là cả người bà ta bị khuất bóng, mà là gương mặt “Bà ta”!

Mặt mũi nàng không chỉ khiến Bộ Bộ Kinh Vân cảm thấy như đã từng quen biết, mà còn là một tấm...

Diễm tuyệt trần hoàn, đủ có thể khiến nữ nhân thiên hạ phải kiêng dè, quần hùng mê loạn, nàng ta, nguyên lai là một con võ nghệ vô địch, khí độ vô địch, kiên nhất nhất tuyệt đại địch ma!

Ma hoàn mỹ!

Mà con ma xinh đẹp không gì tả nổi này, chợt nghe bộ kinh vân gọi nàng “Tuyệt Duyên”, lại chỉ là lắc đầu cười, tiếp đó lại neho mắt nhìn bộ binh hai hàng lông mày nổi liền thành một đường kinh vân, nói: “Ha ha, bộ kinh vân, người rốt cục thấy rõ ràng chân diện mục của bản tọa rồi, thực không nghĩ tới, người cũng không ngờ, người lại có thể gọi ra tên “Tuyệt Duyên”, xem ra, cái gọi là kỳ được” của “Thần lão già kia “Vong Tình” cho dù có thể khiến người vong tình, chỉ là rung chuyển tâm tư như tử thần!”

Bộ Kinh Vân sầm mặt nói: “Người...”

“Gọi thật — “

“Tuyệt Duyên?”

Chợt nghe lời này, trên gương mặt xinh đẹp của chủ nhân hắc đồng không ngờ lại nổi lên một tia cười khổ, có chút tiếc nuối nói: “Nói thẳng, Bộ Kinh Vân, bản tọa cũng rất hy vọng mình sẽ là “Tuyệt Duyên”, đáng tiếc, ta cũng không có phúc khí như nàng, có thể đạt được một nam nhân thật tình yêu thương. Ta, cũng không phải là Tuyệt duyên...”

Nói đến câu “Nam nhân thật tình yêu nàng” này, chủ nhân hắc đồng lại ánh mắt lóe lên liếc nhìn đàn ông thật lòng, hết lần này tới lần khác lời nàng nói là thật lòng nam nhân, chính là hắc! Nhưng từ trước đến nay bộ kinh vân rất lạnh lẽo, lúc này đối lập khản trương với ma, tâm thần tuyệt đối không thể buông lỏng, càng không hiểu phong tình, hắc tựa hồ cũng không có lập tức lĩnh hội, chủ nhân hắc đồng theo lời chủ nhân là hắc.

Chủ nhân của hắc đồng lại nói tiếp: “Trong hơn trăm năm qua, mặc dù bản tọa vẫn ngủ đông tại mê cung địa ngục trên núi Tung, nhưng cũng có lúc ra ngoài, hơn nữa Hắc Đồng, Tuyệt

Đạt Ma thậm chí Ma Nương cũng không ngừng chú ý thay đổi của Thần Châu cho ta, về chuyện “Tuyệt Duyên” kia, chúng ta cũng biết một chút...”

Chủ nhân hắc đồng nói lại một câu: “Nàng ta là một nữ tử rất khó có được, nàng ta vì muốn Thần Châu không đơn độc hy sinh bản thân, cũng từ bỏ một đoạn tình cảm quý giá vốn có thể nở hoa kết trái, nàng ta từ bỏ một mình nàng ta không nên rời đi, hơn nữa cũng tương đối si tình nam nhân tương đối khó được, thà rằng sau này bản thân sống ở cuối chân trời tịch mịch, bồn tọa cũng rất kính nể nàng...”

Bộ Kinh Vân nghe đến đây, nơi này lạnh lùng nói: “Si...”

“Tình?”

“Trên đời...” Còn có “người si tình”?”

Chủ nhân hắc đồng mỉm cười, hàm chứa thâm ý liếc Bộ Kinh Vân một cái, đáp: “Ha ha, ta không tin trên đời còn có nam nhân si tình tồn tại? Không tệ! Lúc trước bồn tọa cũng không quá tin tưởng, sau này ta biết, trên đời này từng có một nam nhân gọi là A Thiết, mặc dù người yêu của hắn trở nên già yếu như thế nào., Làm sao để xấu xí, hắn cũng tuyệt không thay lòng. Lúc thể phải cùng hắn nhập vào cảnh giới bề ngoài, bồn tọa mới bắt đầu hối hận. Vì sao sinh mệnh của chính mình hơn trăm hai trăm năm, phần lớn năm tháng đều ở trong mê cung địa ngục này trù thúc mở miệng, vì sao không sớm xuất quan, sớm hơn so với nam nhân tuyệt đỉnh si tình kia?”

Chủ nhân của câu trả lời này của hắc đồng, có lẽ chỉ nói đùa mà thôi. Lấy “Nàng” như vậy một cái kế hoạch to lớn cùng với hăm mộ nhân gian ma giả, có lẽ sớm đã nhìn thấu thế tình, nhìn thấu nam nữ tư tình.

Nhưng mà mỉa mai chính là, bộ kinh vân tiền thân A Thiết si tình như vậy, bộ kinh vân giờ phút này lại không tin tưởng si tình...

Bộ Kinh Vân càng nghe, khuôn mặt càng xanh mét, loáng thoáng cảm thấy có chút bất an, chậm rãi nói: “Ai đó...”

Chính là...” Chủ nhân con mắt đen lại cười một tiếng, trong nụ cười thờ dài:

“Ai, bộ kinh vân, người ngay cả Tuyết Duyên người cũng không biết, tội gì phải biết rõ ai là A Thiết chứ, cứ để bản tọa nói cho người biết, cái tên A Thiết này đã chết rồi! Ít nhất, tâm của hắn đã chết, hắn không còn là A Thiết của Tuyết Duyên kia nữa...”

Chủ nhân hắc đồng nói có chuyện nhưng lại muốn nói thì thôi, xem ra, nàng cũng cực kỳ tôn trọng, “Tuyết Duyên” từng quyết định, mặc dù nàng đã do thám được mọi thứ trong Tuyết Duyên và Bộ Kinh Vân, nhưng cũng không định nói rõ chân tướng sự việc cho Bộ Kinh Vân.

Đã chết? Bộ Kinh Vân sau khi nghe xong chỉ cười lạnh một hồi. Tựa hồ, hắn cũng sẽ không tin tưởng chủ nhân của con mắt đen đặt trong buổi sáng nữa, cũng không rảnh tìm tòi nghiên cứu về chuyện tuyết duyên và A Thiết kia. Chuyện quan trọng nhất bây giờ là...

Hắn vội vàng nặng nề hỏi: “Nếu... “Người không phải là tuyết duyên gì —— “Vây...” “Người —— “Là “Là ai?”

Đúng rồi! Đây mới là vấn đề trước mắt cần tìm ra đáp án! Ma tuyết luân xinh đẹp trước mắt rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chủ nhân hắc đồng nghe vậy ha ha cười duyên, đáp: “Rất tốt! Cuối cùng người và ta cũng đi vào chính đề rồi! Bộ Kinh vân, mặc dù dung mạo bản tọa vô cùng giống Tuyết Duyên nhưng vận mệnh hai ta lại hoàn toàn bất đồng...”

“Chính như lời bản tọa lúc trước nói, Tuyết Duyên kia mặc dù nửa đời được người ta thao túng, cuối cùng cũng có thể tìm được một nam nhân thật tâm yêu nàng - A Thiết. Nhưng dù sao, bản tọa cũng có một gương mặt giống như nàng, kỳ ngộ lại cách biệt Thiên Uyên, ta cả đời cũng không gặp phải một nam nhân nào chịu hết lòng vì ta, thật sự! Hai chữ tình yêu, làm tiêu hao hơn sáu mươi năm trời, ta mới từ trong mộng giật mình tỉnh lại, toát mồ hôi lạnh...”

“Mặc dù bây giờ ta đã siêu thoát ngoại vật, nhưng khi còn sống ta từng có một cái tên, tin tưởng sẽ khiến người hết sức kinh ngạc, cái tên bản tọa lúc còn sống gọi là...”

Nói rồi! Nữ ma thần bí khó lường này, rốt cục cũng muốn vạch trần thân phận thật sự của nàng, bộ kinh vân cũng không khỏi nín thở, ngưng thần để đối đãi với cái tên khiến thần chết tự xưng là đáng giết mình.

Chỉ thấy nàng cười cười ngưng mắt, trong ánh mắt như hoa trong sương mù, một mắt nhìn chăm chăm vào bộ dáng kinh vân, từng chữ từng chữ phun ra bí mật của nàng, một cái bí mật:

“Thật ra ta cũng gọi là “Bạch!”

“Tố!”

” Trinh!”

Àm! Long! Long!

Ba chữ Bạch Tố Trinh thật sự như sấm bên tai!

Nàng là Bạch Tố Trinh! Không ngờ lại là Bạch Tố Trinh!

Bộ Kinh Vân toàn thân thoáng chốc như bị sét đánh, giờ khắc này, trong lòng hắn dâng lên suy nghĩ đầu tiên là...

Nàng đang nói giỡn!

Nhưng rất nhanh hắn đã phủ định suy nghĩ này! Khi ánh mắt bán tín bán nghi của hắn, tiếp xúc với ánh mắt của chủ nhân hắc đồng, sự khẳng định trong ánh mắt nàng đã nói cho hắn biết, mỗi một chữ nàng vừa nói đều là thật!

Nàng ta cũng không cần phải lừa hắn ta nữa!

Trời ạ!

Không thể tưởng được chủ nhân của một đại ma nữ hắc đồng — ma, chẳng những cũng là thần thân mang khí thể vô địch thiên hạ giống như trường sinh bất tử, mà nàng còn là Bạch Tố Trinh! Chỉ là, Bạch Tố Trinh không phải là con gái của thần sao? Cho dù là tuyệt duyên, cũng chạy, từng lên làm thân phận “Thần Cơ Bạch Tố Trinh”, trở thành dưỡng nữ của thần...

Rốt cuộc Ma trước mắt là Bạch Tố Trinh?

Nàng lại là một người khác - Bạch Tố Trinh sao?

Trong thánh môn lơ mờ, bỗng dưng vì cái tên “Bạch Tố Trinh” này mà trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có Khổng Tử vẫn

đứng ở một bên, “Lục giác thất thức” mơ màng khó phân biệt, lúc Từ Khi đáy lòng khẽ nhún “Đỉnh mẫn” những cái xúc xắc nhỏ kia, mới phát ra thanh âm “Bốp bốp”.

Bộ Kinh Vân vẫn lạnh lùng như trước, một tiếng cũng không phát ra, nhìn chăm chăm vào chủ nhân đồng tử đen, vẫn không nhúc nhích. Trên thực tế, hắn vẫn chưa vượt qua được “Minh Hoa” của Nhâm Độc hai mạch, nên cũng không mấy may động đậy.

Chỉ có chủ nhân của hắc đồng, nàng nhìn theo từng ánh mắt hồ nghi trong mắt của Bộ Kinh Vân, cuối cùng cũng phá vỡ không lên tiếng đầu tiên, chậm rãi nói: “Có phải là có chút ngoài ý muốn, Bộ Kinh Vân, ta biết bồn tọa là “Bạch Tố Trinh” thật sự rất khó làm người ta tương tình. Bạch Tố Trinh vốn dĩ chỉ là xà yêu trong truyền thuyết “Bạch Xà” mà thôi., Hà Giải lại sẽ là một ma màu đen, nhưng nếu như người biết, trên đời này không chỉ có bồn tọa gọi là Bạch Tố Trinh, còn có hai nữ nhân gọi là Bạch Tố Trinh, lúc đó người có lẽ sẽ từ từ hiểu được, bồn tọa kỳ thực là Bạch Tố Trinh...”

Bộ Kinh Vân vẫn không nói gì, từ nhỏ hắn đã rất ít khi nói chuyện, cho dù về sau gặp thị nữ tên Khổng Từ này trung thành và hắn, cũng chỉ ít khi nói thêm một hai câu, xưa nay tuyệt đối sẽ không chủ động mở miệng. Hôm nay, vì muốn biết chân tướng, hắn đã phá lệ hỏi han phần lớn, cho nên nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn tiếp tục nói nữa.

Chủ nhân hắc đồng tựa hồ cũng tương đối hiểu rõ phẩm tính của Bộ Kinh Vân này, cũng không để ý lắm, chỉ tự mình tiếp tục nói: “Trên đời này, từng có ba nữ nhân gọi là “Tư Tố Trinh”, trong đó một cái, chính là “Bạch Xà Truyền thuyết” kia, Bạch Tố Trinh si mê Hứa Tiên kia. Nàng ta thật ra cũng không phải là xà yêu gì, mà là nữ nhi ruột thịt Trường Sinh Bất Tử Thần kia, càng là một cao thủ tuyệt thế.”

“Thứ hai, lại là một cô bé ban đầu không họ Bạch, gọi ngược lại “Tuyết Duyên”, nàng bởi vì bộ dạng giống hệt Bạch Tố Trinh đang si mê Hứa Tiên, cho nên sau khi Bạch Tố Trinh chết, thần liền nhận nàng làm dưỡng nữ, đồng thời ban tên cho nàng ta “Bạch Tố Trinh”, để bù đắp sự trống rỗng khi hắn mất đi con gái ruột của mình...”

“Mà người thứ ba...”

“Bạch Tố Trinh thứ ba chính là bản tọa! Nhưng bản tọa lại không phải là “Cuối cùng” Bạch Tố Trinh, mà là cái tên “Bạch Tố Trinh” sớm nhất, cái tên Bạch Tố Trinh này vốn là thuộc về ta...”

“Thân phận thật sự của ta, thật ra là...” Bạch Tố Trinh đang si mê Hứa Tiên kia...”

“Mẫu thân ruột!”

“Cũng tức là “Thần” một đời kết tóc thê tử duy nhất—— “Bộ! Bạch! Tố! Tố Trinh!”

Bộ... Bạch Tố Trinh?

Vạn liệu không đến, nữ ma tóc tuyệt diễm này lại tự xưng là kết thê tử của Thần, hơn nữa còn có một người họ Phu - Bộ!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc trước Tuyết Duyên từng nói với A Thiết, con gái của thần linh là cái tên “Bạch Tố Trinh”, vốn là được lấy bởi người vợ đã mất của thần tiên, thậm chí không cần con gái đi theo họ “Bộ”, cho nên người đầu tiên gọi là “Tù Tố Trinh”, cũng là vợ đã mất của một vị thần!

Nguyên nhân chính vì nguyên nhân này, cho nên người trước mắt tự xưng là mẹ của Bạch Tố Trinh – bước chân của Bạch Tố Trinh, dung mạo mới có thể giống như tuyết duyên, tất cả đều chỉ vì con gái cực kỳ giống Thần của Bạch Tố Trinh, còn Bạch Tố Trinh, cũng giống mẹ của nàng - Bộ Bạch Tố Trinh...

Dù như thế, thê tử của Thần lẽ ra phải chết, lại sao có thể là “chủ nhân của hắc đồng” trước mắt?

Càng là đối mặt với thần bất tử trường sinh...

Vô Địch Chi Ma? Thủy Tích Bất Diệt Ma?

Bộ Kinh Vân vốn là một mực bình tĩnh nghe, chỉ liên tiếp cái tên Bạch Tố Trinh, cũng đem suy nghĩ của hắn hãm vào trong một vùng hỗn loạn, nhất là khi chủ nhân hắc đồng tự xưng là “Bộ Bạch Tố Trinh”, chữ “Bộ” trong đó rõ ràng là họ phu của nàng, cũng tức là dòng họ chân chính của sinh ra bất tử thần kia!

Hắn không ngu cái “Thần” ngồi trong Thiếu Lâm đình viên kia, không chỉ diện mạo mao mao mình mới giống người, ngay cả họ, thế mà cũng chú ý ra một nhà một “Bộ”. Bộ Kinh Vân thừa thốt, chẳng lẽ... hắn và vị Thần Trường Sinh kia có quan hệ sâu xa chặt chẽ sao? Hơn nữa năm năm trôi qua, giữa hắn và vị Thần này cũng từng phát sinh một vài chuyện quan trọng, khiến cho lực lượng vô địch mà bây giờ cất giấu trong cơ thể hắn không rõ kia - Ma Ha Vô Lượng?

Dường như càng già đi nhiều điểm đáng ngờ, còn chủ nhân của con mắt đen tự xưng là Bộ Bạch Tố Trinh lúc này bỗng nhiên lặng lẽ thở dài nói: “Hồng Trần qua lại, kết quả chỉ là giấc mộng mùa xuân mà thôi! Bộ Kinh Vân, người có biết, ta thân là Thần thể, vốn có thể vĩnh viễn làm bạn với thần, được vạn người kính bái, làm sao giờ lại trở thành ma trong hắc ám địa ngục không thấy ánh mặt trời không?”

Bộ Kinh Vân Trọng cũng không trả lời, vì hắn biết nhất định nàng sẽ tự trả lời.

Quả nhiên! Chủ nhân hắc đồng “Ài” thở dài một tiếng, tiếp tục trầm ngâm:

“Cũng là thời điểm cho người biết, làm sao bốn tọa lại là ma trong ma, nói cho người biết! Bốn tọa tự cam tâm làm ma. Toàn bộ đều bởi vì bốn chữ này! Bốn chữ này, cũng là vật theo đuổi vĩnh viễn kiếp này của bốn tọa trong hơn hai trăm năm qua, cũng là mục tiêu cuối cùng trong kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của ta! Bốn chữ này càng quan hệ tới yêu cầu cả đời của bốn tọa, truy đuổi...”

A? Vậy chưa, nếu biết bốn chữ này, há không thể biết kế hoạch “Ma độ chúng sinh” rốt cuộc là vì cái gì?

Chủ nhân hắc đồng nói tới đây, chợt người ngữ âm dừng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút hưng phấn, giống như vì chính mình sắp sửa đề cập đến bốn chữ này mà tinh thần rung động, nhưng rốt cuộc nàng cũng từng chữ từng chữ hướng Bộ Kinh Vân nói: “Nói thẳng, bốn tọa một mực không tiếc bất cứ giá nào, đều phải thực hiện “Ma độ chúng sinh”, đó là vì mục tiêu cuối cùng của “Ma độ chúng sinh”, chính là bốn chữ này...”

“Chủ yếu công bằng!”

Công bằng chủ yếu?

Bộ Kinh Vân nghe vậy sững sờ.

Cuối cùng cũng vạch trần rồi! Không ngờ hắn vẫn không thể nhìn thấu kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của chủ nhân con mắt màu đen, chỉ cần vạch trần kế hoạch này là sẽ chỉ vì “công bằng dân chúng bình” bốn chữ này đơn giản như vậy!

Hai chữ “Công bằng” hết sức ngắn gọn, Bộ Kinh Vân vừa nghe đã hiểu rõ ràng, đây là ý nghĩa “Công bằng bình đẳng”.

Thế nhưng, thế nào là: “Chủ nhân là gì?”

Đây là hai chữ tựa như vượt qua cả thời đại này, bộ kinh vân, chưa từng nghe qua hai chữ này!

Chủ nhân hắc đồng tựa hồ cũng nhìn ra điều nghi ngờ trong lòng, cười nhẹ:

“Bộ Bộ Kinh Vân, ta biết trong lòng ngươi chắc chắn sẽ không hiểu, hai chữ “Chủ nhân dân chúng dân chúng bình thường là hàm ý gì? Nhưng việc này cũng khó trách, bởi vì cắt đứt mọi mắt mà thôi, trong lịch sử Thần Châu, dùng từ ngữ cũng hơn là không xuất hiện hai chữ “chủ yếu” này, ngươi biết vì sao không? Khả khả...”

“Tất cả đều là vì...” Hai chữ “chủ yếu” vốn là do bản tọa sáng tạo ra, cũng chỉ có bản tọa mới dám nghịch thiên nghịch địa, tự nghĩ ra hai chữ “đạo lý chính thức để phản đạo”!”

A? Bộ Kinh Vân nghe xong không khỏi nhú mày: “Hai chữ “Chủ chính” nghe được tuy khiến người ta không hiểu, nhưng vì sao lại sáng lập ra hai chữ này, lại đi nghịch thiên nghịch địa nghịch hoàng nghịch quốc, rồi kinh phản đạo nghiêm trọng như vậy?

Đang lúc Bộ Kinh Vân suy nghĩ, chủ nhân hắc đồng đã bắt đầu chậm rãi giải thích:

“Cái gọi là “Chủ nhân dân bản xứ” thật ra chính là “Chủ”, bản tọa cảm khái lịch đại các triều đại trong Thần Châu, đời đời đều lấy Hoàng đế làm rồng trung, tối cao vô thượng, cây cỏ chỉ như con sâu cái kiến tạo ra! Thử hỏi rồng với kiến, chênh lệch đâu chỉ khoảng vạn dặm? Quả thực khác nhau một trời một vực.”

Không sai! Bộ Kinh Vân trên mặt mặc dù không phản ứng, đáy lòng lại biểu lộ tán đồng thật sâu!

Bá tánh Thần Châu, mỗi lần đều lấy Hoàng đế làm trọng, ngay cả ngẩng đầu nhìn Hoàng đế một cái cũng không dám, chỉ sợ ánh mắt mình sẽ dính đến thân thể rồng. Cái gọi là vua muốn thần chết, thần không thể không chết, huống chi là thắng đầu bình dân bách tính?

Vạn dân trong thiên hạ, giết chết tất cả quyền lực này đều nằm trong tay một người, nhưng bất luận là thiên tử đột phá là tiện dân, cởi sạch y phục, dỡ bỏ thân phận, còn không phải là “Phàm nhân” sao? Có gì khác biệt đâu?

Vì sao lại cố tình dùng một người chương quản ức vạn người? Bộ Kinh Vân mặc dù không để ý tới chuyện trong thế gian này, nhưng cũng cảm thấy cực kỳ không công bằng!

Chủ nhân hắc đồng nói: “Không chỉ hoàng đế khác với dân chúng Thiên Uyên, ngay cả quan thương cung, cũng thấp kém phân rõ giới hạn với dân chúng, bọn họ vĩnh viễn trong lực lao động của đám dân thảo dân này lấy máu bọn họ. Để có thể nào bộ mập mập, bộ kinh vân. Người có biết, mỗi ngày Thần Châu, có bao nhiêu dân chúng lê dân không chịu đựng nỗi quyền góp khước hối, mà bán thân là nô lệ làm kỹ nữ., Mặc cho người lao dịch? Cho dù không có bách tính bán mình, mỗi ngày dân chúng nghèo hèn sống qua ngày, chỉ vì người thống trị bọn họ, làm chiếm cứ thâm cung, ủng hộ hậu cung ba ngàn, hoàn toàn không giải thích được bệnh tật của dân chúng Thần Châu, cho phép bên ngoài xưng là “Trùng” cửu ngũ tôn thống trị, thật sự phi thường đáng thương...”

Bộ Kinh Vân cũng tán đồng lời chủ nhân con mắt đen, lúc này không khỏi nói: “Vây cũng vậy ——” chưa chắc.”

“Thần Châu ——” “Cũng từng xuất hiện ——” Hiền Quân.”

Chủ nhân hắc đồng nghe vậy chỉ cười lạnh, đáp: “Thật sao? Đáng tiếc dù có một triệu hiền quân, khó bỏ thập đại dung chủ! Xét đến cùng, vấn đề đều bởi vì đưa tất cả vấn đề chúng sinh cho một quản lý, nếu muốn giải quyết vấn đề này chỉ có một cách...” “

Nàng nói thoáng qua Bộ Kinh Vân, như muốn từ trong ánh mắt đạt được sự tán đồng của hắn, lại nói: “Chính là đem toàn bộ ruộng đất về cho vạn dân trong thiên hạ, mang toàn bộ quyền lực thống trị thiên hạ, thần, thương nhân tan rã, khiến tất cả không có Chúa Tể cuối cùng, vạn dân tự mình quyết định con đường của mình, lấy dân làm chủ, không cần tiếp nhận địa vị cao thượng chi phối nữa. Thân bất do kỷ...”

“Vả lại, mỗi người có được hoa màu, cũng phải đem ra chia đều, chia sẻ sản nghiệp, trên đời cũng không có bất kỳ đặc quyền nào, mỗi người đều bình đẳng, đây chính là ý tứ bốn tọa tự nghĩ ra ý đồ của dân chúng!”

“Bốn tọa cũng rất biết tính toán, cho dù là triều đại hiện nay, ta cũng không thể thật sự phổ biến dân chúng làm chủ, mà bốn chữ này lại bị thất truyền trong lịch sử. Nhưng một ngày nào đó, nhất định sẽ có một vài người để ý, sẽ giống như bốn tọa, ngộ ra quốc gia mà lấy dân làm chủ tuyệt đối hoàn mỹ, bốn chữ này sẽ xuất hiện trong lịch sử nhân gian...”

Hóa ra, chủ nhân hắc đồng nói công bằng dân chúng, chính là người đều bình đẳng, không phân cao thấp, cùng nhau quyết sách, Bộ Kinh Vân Tâm nghĩ, khó trách nàng nói bốn chữ này sẽ nghịch thiên nghịch địa, nghịch hoàng nghịch quốc. Bởi vì lấy quan niệm này của dân làm chủ, hoàn toàn là suy diễn từ thuở sơ khai của thiên địa, mà màn đạo nguyên căn vẫn luôn lưu truyền quan niệm. Hơn nữa muốn đạt đến chủ nhân, chắc cũng phải nghịch hoàng nghịch quốc trước, lật đổ đế chế mới có thể khiến ngày hôm nay có cả ức vạn dân tự do...

Không thể tưởng được Bạch Tố Trinh tự xưng là ma trước mắt này lại có lý tưởng rộng rãi như vậy, lấy dân là chủ, Bất Diêm là một lý tưởng mười phần hoàn mỹ, tuy Bộ Kinh Vân không hứng thú với những diễn tuồng thống trị của hết thủy quân, nhưng đôi mắt lạnh lùng cũng không khỏi mơ hồ lộ ra một tia tán thưởng, là vì nữ anh hùng kiệt xuất trước mắt này chân thành tán thưởng.

Tuy nàng chỉ là nữ lưu, nhưng đại đa số phạm phu tục tử đương thời đều cam tâm khuất phục thống trị bá quyền vô thượng của hoàng đế, ngược lại nàng đã khám phá tất cả những người quyền cao chức trọng dối trá, không tiếc mưu đồ: “Chúng sinh bình đẳng...”, Hy vọng sau này nàng có thể lại

phân chia Nguyên Quân và Nhân dân, nếu như kế hoạch nàng đề cập tới Bộ Kinh Vân là hoàn toàn chính xác, vậy nàng sẽ “tiên sinh ưu lo, vì chúng sinh mà mưu đoạt tinh thần tự do, thật sự đáng kính trọng!

Cho dù, trong lời nói của nàng, lấy dân làm chủ, khả năng chỉ là lý tưởng hoàn mỹ khó có thể thực hiện, thậm chí vẫn không thể phân rõ là lý tưởng sai lầm...

Cũng chỉ có một ác ma tuyệt thế siêu nhiên như bà mới có thể ngộ ra một xã hội có khả năng vượt qua lý tưởng của thể hệ này khi mọi người khuất phục dưới sự khuất phục của hoàng quyền...

Nhưng mà, chủ nhân Hắc Đồng nói công bằng và lấy dân làm chủ, nghe tuy là dị thường hoàn mỹ, nhưng chính bởi vì hoàn mỹ, bộ kinh vân ngược lại cảm thấy đời này, có thể không lớn lắm bởi vì lấy dân làm chủ có thể ở trong lòng của nàng tương đối hoàn mỹ., Nhưng trên đời này không thật sự có “người hoàn mỹ”, người có rất nhiều nhược điểm, tham lam và dã tâm, là một trong số đó. Quan niệm hoàn mỹ khi được phổ biến trong đám người hoàn mỹ, có lẽ, tất cả đều sẽ – không kịp chuẩn bị...

Trên đời thật sự có thể làm dân làm chủ? Có lẽ, sau khi dân chúng đạt được quyền lực, bọn họ sẽ lấy quyền lực của đại bộ phận người, tự do cho phép một số ít người, tư tưởng...

Nhưng là, bộ kinh vân cũng không tranh luận cùng chủ nhân hắc đồng, hắc quá minh bạch sự tình vĩnh viễn hữu chính phản hai mặt, cho nên chưa từng tranh luận, hắc chỉ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

Nếu kế hoạch “Ma độ chúng sinh” thật chỉ vì cầu “Chúng sinh bình đẳng, lấy dân làm chủ”, vậy thì làm sao có thể lấy chủ nhân Hắc Đồng làm mục đích thực hiện kế hoạch này, không tiếc suy nghĩ sâu xa nhiều năm, cần cái tên Mộc Nhân hẻm Lệnh Không Từ khôi phục ký ức, mở ra lòng dạ sáng sủa kia, lại tìm ra vũ khí vô địch có thể xoay chuyển thiên địa kia?

Vũ khí vô địch này nghe nói có thể xoay chuyển thế gian, thế nhưng nếu đảo ngược thế gian thì sẽ có thể bình đẳng ư?

Bộ Kinh Vân tuy đầy bụng nghi vấn, thủy chung không tiếng động, hần chỉ đột nhiên há miệng hỏi chủ nhân hắc đồng một vấn đề:

“Người...” “Đã có lý tưởng rộng lớn...” Vì sao lại...” “Dùng dân làm chủ...” “Hỏa làm —— “Ma trung chi ma?”

Hỏi hay lắm! Một người có lý tưởng hơn xa sao lại cam nguyện trong hắc ám địa ngục không thấy ánh mặt trời? Trong đó nhất định có ẩn tình chưa đủ làm người ngoài! Chủ nhân hắc đồng chợt nghe câu hỏi này, mới vì đề cập đến sự phản chán của dân chúng, cũng không hèn mà biến thành một mảnh tịch mịch, nhưng nghe nàng tịch mịch đáp: “Rất nhiều lúc, người ôm lý tưởng rộng lớn, đồng thời cũng sẽ tương đương khôn khéo...”

“Mà ưu điểm lớn nhất của ta, chính là quá khôn khéo, đáng tiếc, cũng đồng thời là khuyết điểm của ta...”

Chủ nhân hắc đồng nói đến đây, trong mắt như mộng ẩn chứa một tia hồi hận:

“Chính vì ta quá khôn khéo, cho nên cuối cùng ta cũng nhìn rõ được một nam nhân ta yêu nhất...”

” diện mạo chân chính!”

“Đến cuối cùng, ta tình nguyện không được yêu thương của hần, cũng phải vĩnh viễn rời xa hần, tình nguyện trở thành ma trung ma vĩnh viễn không ngã...”

“Ai ui...”

Như là sự kiện sương khói, giống như trong phút chốc —— mà trong lòng chủ nhân hắc đồng, chỉ không biết, đó đã là sự kiện tiếc nuối bao lâu rồi?

Có thể hay không, đã là chuyện hai trăm năm trước?

Bộ Kinh Vân cũng không suy đoán nhiều, lúc này chủ nhân hắc đồng đã đem câu chuyện trước tạm thời mà nàng tiếc nuối.

Từng đạo từng đạo...

Mà ngay tại thời điểm vẫn còn bị vây ở “Minh Huyền” Kinh Vân, đang muốn từng bước đi biết rõ ràng trước trần thế của

chủ nhân hắc đồng, lại có một người so với Bộ Kinh Vân càng biết thân thể của đầu ma này.

Người này chính là Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong vốn bị chủ nhân hắc đồng và Ma Nương Quốc ở trong mê cung, mặc dù huyết đạo của hắn bị giải khai, có thể lần nữa hành động tự nhiên, thế nhưng...

Chủ nhân hắc đồng từng hướng Nhiếp Phong biểu diễn khuôn mặt chân thật, Nhiếp Phong biết rõ dung mạo nàng giống hệt như “Tuyệt Duyên”, mặc dù theo thần sắc của chủ nhân hắc đồng, Nhiếp Phong cũng phỏng đoán nàng tuyệt đối không phải cấp tuyệt, cực kỳ lượng, nàng chỉ có thể so với “Bạch Tố Trinh” của người mà thôi, bất luận là Bạch Tố Trinh kia...

Nhưng Nhiếp Phong từ trước đến giờ vẫn bình tĩnh không chút sợ hãi, không tự kìm hãm được mà vô cùng kinh hãi, đến khi tâm tình hắn bình ổn lại thì đã tốn không ít thời gian rồi.

Nhưng bất luận thế nào, trước hết hắn cũng phải đi ra mê cung địa ngục ở nhân gian này rồi mới nói!

Chỉ là muốn đi ra mê cung lấy hàng trăm thông đạo giảng chẳng chịt này, thật sự nói dễ vậy sao?

Vô kế khả thi, Nhiếp Phong duy nhất chỉ có thể trúng sòng bị cắt đứt “Mất tâm độ” trước, an trí tại một góc vắng vẻ, sau đó, liền vừa lúc chủ nhân con mắt đen nóng như Địa Ngục, tìm kiếm khắp nơi, hy vọng có thể tìm ra dấu vết chỉ đạo ra ngoài Địa Ngục mê cung kia.

Chỉ mượn, tìm hồi lâu, vẫn không tìm ra được gì. Sau khi Nhiếp Phong tìm tòi một phen mới phát hiện ra đầu cuối một con đường, có một câu hỏi về mật thất được khóa sâu trên cửa đá gọi là —

Ma cư!

“Ma... Cư? Tên như ý nghĩa, đây là nơi ở xưa nay của chủ nhân Hắc Đồng?” Nhiếp Phong nghĩ thầm:

“Nơi đây tức là trọng địa, chắc hẳn có một ít địa đồ mê cung...”

Vừa nghĩ đến đây, Nhiếp Phong càng không thể trì hoãn, lập tức xem xét vách đá phía ngoài cửa đá, có đầu mối then chốt

mở ra Ma Cư Thạch Môn hay không. May mà, hắn rất nhanh tìm kiếm đầu mối then chốt của Ma Quang Môn.

“Bá” một tiếng, rớt cuộc cánh cửa Ma Cư này trượt sang bên.

Nhiếp Phong cẩn thận từng li từng tí tiến vào bên trong ma cư, chỉ thấy bên trong là một mảnh đen kịt, chỉ có trước đó hắn lấy ra một ngọn nến còn sót lại đốt sáng trên vách đá. Trong nháy mắt khi ánh nến sáng lên, sắc mặt Nhiếp Phong đột nhiên biến đổi!

Phần lớn đều cho rằng ác ma ở tạm, phần lớn cũng giống như địa ngục của người bên ngoài kia, âm u kỳ lạ, ai ngờ ma cư trước mặt Nhiếp Phong lại là một gian phòng nhỏ đơn giản thanh lịch.

Trong phòng nhỏ, cũng không có trang trí xa hoa điểm lệ gì khác, chỉ có một giường một bàn hai ghế dựa, đều là làm bằng gỗ, xem ra, con ma trong ma này cần chỉ có những thứ này, sinh hoạt tuyệt đối xa xỉ, không nghèo.

Nhiếp Phong thấy thế không khỏi tán thưởng từ đáy lòng:

“Tốt! Ma cư này tuy nhỏ, nhưng so với “Sưu thần quan” của các thần linh trường sinh bất tử kia chiếm cứ thực sự tốt hơn không biết bao nhiêu lần! Lược soát mỗi một gạch trong thần cung một bức tường đá, đều là thủy tinh tinh điêu khắc trong suốt cực lớn tỉ mỉ mà thành, mặc dù mỹ lệ như vậy, làm người hoa mắt, nhưng chi động băng lãnh, vô tình, căn ma cư nhỏ nhỏ này, trong đơn giản lại có vẻ có tình...”

Không sai! Từ chỗ suy ra người ta, “con người ở” điện vô tình” vô tình, có tình ma cư, ma bên trong sở các, sẽ trệ trệ là —— ma đa tình?

Nhiếp Phong cũng không thể gạt bỏ!

Bất quá cũng không phải lúc tìm hiểu kỹ chuyện này, Nhiếp Phong định thần một chút, liền bắt đầu tìm tòi trong Ma Cư, hy vọng có thể mau chóng tìm ra địa đồ mê cung.

Bên trong Ma Cư, trừ mấy món đồ đơn giản, còn có bức tranh và quyển tự đầy tường, chợt xem ra cũng có hơn vạn người, có thể thấy chủ nhân của hắc đồng quả thật là một người học rộng rãi, Nhiếp Phong đang tìm kiếm trong vạn quyển họa kia.

Ước chừng một nén nhang sau, Nhiếp Phong vẫn dịch phát hiện nửa tấm bản đồ, chẳng qua hấn lại tìm cho mình bốn chữ trắng đen rõ ràng.

“Bản chép tay ác ma!”

Tráo bản tay ác ma? Đó chẳng phải là thứ ác ma ghi lại cho mình? Có lẽ...

Trong bản chép tay cũng không thể đoán được...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong vội vàng mở bản chép tay này ra, hấn lập tức phát hiện bên trong bản chép tay này cũng không có vẽ bất kỳ địa đồ nào khác, tuy nhiên lại ghi chép một số chuyện...

Một số câu chuyện xưa của ác ma!

Không thể tưởng được con ma này lại có kế hoạch sâu xa với chúng sinh, lại sẽ rảnh rỗi ghi nhớ quá khứ của mình, chỉ sợ... cũng là người hữu tâm?

Nhiếp Phong lật xem bản chép tay này, nhìn một chút, tim của hấn cũng giật mình. Không ngờ... Nàng, lại là....”

“Bộ? Bạch? Tổ? Trinh?”

“Nàng và Bạch Tổ Trinh là mẹ con, chẳng trách khuôn mặt của nàng lại giống với Tuyết Duyên như vậy...”

Đúng vậy! Trong bản chép tay này ghi lại, chẳng những có thân phận chân chính của con ma này là bộ dạng của Bạch Tổ Trinh, cùng với sự dây dưa ân oán giữa nàng và Thần, còn ghi nhớ mục tiêu cuối cùng của “Ma độ chúng sinh” là “Dùng dân làm chủ!”

Hơn nữa, thậm chí ngay cả thân thể của Không Từ, còn có những tao ngộ bi thảm khi còn nhỏ của nàng, cũng được đề cập, không bỏ sót một chút nào.

Nhiếp Phong càng xem, càng thấy chân tướng của bản thân mình kinh hãi. Hấn vạn liệu không tới, một người vốn là “Ma trung chi ma” thân nữ nhi, lại có một cái thâm sâu, khổng lồ, vô cùng gian nan – kế hoạch lấy dân làm chủ, mặc dù hấn vẫn không biết, cuối cùng lấy dân làm chủ, cùng món vũ khí nghe nói có thể phản chuyển thiên địa có quan hệ gì, nhưng trong bản chép tay cũng không đề cập tới.

Còn có, lúc nhỏ Khổng Tử đã trải qua tao ngộ bi thảm, càng làm cho hắn khiếp sợ không thôi!

Nhưng đủ loại từ bên trên, còn không bằng lúc hắn trở về bản chép tay này, như vậy thật khiến người ta khiếp sợ!

Bản chép tay này vô cùng cặn kẽ, không ngờ lại ghi chép lại tình hình tuyệt thể ma công mà chủ nhân đôi mắt đen tập được...

Chủ nhân hắc đồng tập luyện ma công tên là “Lục Đại Ma Độ”, chính giữa chia nhỏ ra thành sáu loại.

Tuyệt độ.

Kinh độ.

Thất tâm độ.

Hắn độ sinh.

Cùng với Vô Lượng độ!

Trong đó “Tử Độ” “Chi Độ”, “Kinh độ”, đều được chủ nhân Hắc Đồng truyền cho “Hắc Đồng”, “Tuyệt Đạt Ma” và “Kinh Vương”, về sau Hắc Đồng đem tử độ sáng tạo khác thành “Tử Thần Chi Thủ”, Tuyệt Đạt Ma thì đem Tuyệt Độ diễn biến thành “Đạt Ma Tuyệt Thủ”, còn có, Kinh Độ Kinh Vương đem cải hoán là “Vô Kinh Vô Đạo”!

Mà Ma Nương mà Nhiếp Phong tín nhiệm một lần, cũng bỗng dưng tập luyện lại chủ nhân của nó “Thất tâm độ!”

Theo bản chép tay của chủ nhân hắc đồng, bất luận kẻ nào chỉ cần tập luyện được một trong Lục đại ma độ, ở phương diện nội lực ngoại trừ cao kinh người có thể biến thành nội lực nóng bỏng, có thể đem kim loại hòa tan tùy ý, đem kim loại trước khi ngưng tụ thành hình dung dung hóa...

Cho dù là dùng nội kinh lạnh như băng làm chủ “Tuyệt Đạt ma”, cũng có thể đem chân khí lạnh như băng hóa thành nguyên, lại do đan chuộc khí mà thành hỏa kinh, nấu thiết thiết thiết kim...

Nếu như bản chép tay này ghi lại sự thật, lúc này Nhiếp Phong mới giật mình hiểu ra, nào cần gì cải trang, Ma Nương

“Hương Tuyết” có thể mang hắc xông qua tấm “Giới môn chi kính” kia?

Toàn bộ là do đã tập “Thất Tâm độ”, cũng có thể làm cho nàng sinh ra một cỗ hỏa kinh vô thượng có thể tùy ý “Dung Kim Tự Thiết”, mà “Giới Môn Chi Kính” cũng là một tấm gương kim loại khổng lồ bằng đồng...

Cho nên khi lao tới gần “giới môn chi kính”, trên người tỏa ra hỏa kinh, đã đốt đỏ mặt ngoài giới môn kính, vô luận là đồng cứng rắn cỡ nào, cũng khó thiêu đốt đến mức biến thành một dải lụa như nước chảy, mà sau khi nàng lao qua giới môn chi kính, mặc dù chưa kịp lấy kinh lực đem giới môn như tấm màn nước ngưng tụ nguyên trạng, giới môn chi kính cũng sẽ dần dần tự nguội đi, ngưng tụ về nguyên trạng.

Tu vi nội gia thật thần diệu! Nhiếp Phong cũng vì chủ nhân sáu đại ma đồng tử có thể sáng chế ra cảnh tượng này mà than thở, thế nhưng, khi hắc nhìn thấy hai độ cuối cùng của sáu đại ma, hắc sinh độ với Vô Lượng độ càng khiến hắc trợn mắt há hốc mồm.

Ma Ha vô lượng, trong sáu bến đò vô lượng vậy mà gọi là “Địa Cực Ma Kha”, còn có, còn có...

Không thể tưởng tượng nổi!

“Hắc sinh tồn” mới là nguyên nhân khiến Nhiếp Phong trợn mắt há hốc mồm!

Nhờ chuyện Hương Tuyết từng đề cập đến Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, chủ nhân sáng tạo ra “hắc sống sờ sờ”, có thể khiến linh hồn người chết gửi gắm vào trong cơ thể Không Từ. Cơ hội yên tĩnh thoát ra, nhưng bây giờ Nhiếp Phong nhìn thấy “hắc độ” cho nên hoàn toàn không phải chuyện đó. Xem ra vì giữ bí mật, Ma Nương lại muốn nói dối thêm một lần nữa với hắc.

Bên trong bản chép tay ác ma “hắc độ”, nguyên lai không phải phương pháp có thể khiến người chết ký sinh thân thể người khác, trên đời thật sự có loại phương pháp chuyển sinh này, cũng không phải là một loại võ công, mà là pháp thuật!

“Thì ra hắc độ sinh chỉ là một loại...

Trời! Sau khi Nhiếp Phong biết chân tướng, cảnh tượng như tro tàn, hắc bổng dung nổi lên đàng, đây mới là chân tướng trong chân tướng!

Chân tướng hữu dụng nhất!

“Thì ra... là thế! Hóa ra chân tướng thực sự là... đơn giản như vậy sao?”

“Hóa ra, cái gọi là hóa thân của người vĩnh tồn bất diệt, cơ bản... chỉ là giả, căn bản là từ lâu rồi...”

“Không còn tồn tại nữa!”

Không còn tồn tại nữa sao?

Rốt cuộc Nhiếp Phong đang nói cái gì? Hắc Đồng từ hơn năm mươi năm trước đã bị thương nặng đến chết, nhục thể của nàng đã sớm không còn tồn tại, điểm này quả thật là sự thật! Nhưng nàng một sợi phương hồn, không phải vẫn không ngừng sinh ra trong cơ thể người sống sao? Vì sao Nhiếp Phong lại nói nàng và đám người Tuyết Đạt Ma hóa thân là giả, càng sớm không còn tồn tại nữa?

Hồn phương hắc đồng vẫn ký sinh trong cơ thể Không Từ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Ngay lúc Nhiếp Phong biết rõ chân tướng thật sự của đám người “như đồng” chuyển sinh, thì bên phía cửa ma cư, đột nhiên truyền đến âm thanh của một nam nhân, từ từ nói: “Người, rốt cục cũng hiểu rõ...”

“Linh hồn hắc đồng giấu trong cơ thể Không Từ rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Nhiếp Phong thấp giọng mà u buồn, có chút thương cảm, vì sao chỉ lấy thanh âm chủ nhân tự mình đi tới cạnh cửa, nếu gã không mở miệng nói chuyện, Nhiếp Phong người mang “Băng Tâm Quyết” cũng không chút nào phát hiện?

Chỉ có một nguyên nhân, đó là trừ phi...

Người tới mang theo “Khinh công” trên người so với Nhiếp Phong còn “êu khinh” hơn!

Không sai! Lúc này Nhiếp Phong cũng biết hán tử phía sau là ai! Hắn đã nhận ra thanh âm của hắn, cũng nhận ra hắn một

loại u buồn như băng tuyết, vội vàng ngắm người tới, hỏi: “Là người?”

“Tuyết Đạt ma?”

Đúng rồi, người tới đúng là từ trong miệng Kinh Vương, khinh công có thể lướt qua trăm trượng mà không cần thiết - Tuyết Đạt ma!

Thế nhưng, đây là một thứ cực kỳ đáng tin tưởng trong Bộ Kinh Vân, hóa thân bạch y nhân không có diện mạo, hắc sao lại xuất hiện vào lúc này?

Nhưng nghe Tuyết Đạt ma từ từ nói: “Nhiếp Phong, bây giờ cuối cùng ngươi cũng biết, nếu như ngươi muốn đối phó hắc đồng và chủ nhân ta, căn bản không có khả năng đối phó được, bởi vì...”

“Hắc Đồng, ta, thậm chí chủ nhân, mặc dù nói vĩnh tồn bất diệt, nhưng kỳ thật chúng ta đã chính thức hủy diệt từ lâu, căn bản đã không còn chuyện “thái thần câu diệt” nữa, cho nên từ đầu đến cuối, Không Từ vẫn là Không Từ, năng căn bản chưa từng...”

“Hắc Đồng!”

Cái gì? Từ đầu đến cuối Không Từ vẫn là Không Từ, chưa từng là Hắc Đồng?

Vậy thì vì sao linh hồn hắc đồng lại có thể nói chuyện cùng Không Từ? Vì sao tính tình Không Từ lại tùy thời đại biến, biến thân thành hắc đồng tà ác?

Sự tình thông qua Tuyết Đạt ma vừa nói như vậy, càng khúc chiết ly kỳ, duy Nhiếp Phong chột nghe sắc mặt không chút nghi hoặc, tựa hồ sau khi đọc bản chép tay, hắc thật sự đã triệt để hiểu rõ tất cả, nhưng nghe hắc gật đầu đáp: “Đúng vậy! Ta đã hiểu tất cả! Vốn ta luôn lo lắng việc này qua đi, làm sao có thể xua linh hồn của Không Từ Thở ra ngoài linh hồn Hắc Đồng., Việc này khiến Không Từ trở thành một người bình thường, nhưng mà hiện tại không cần nữa rồi, bởi vì, Hắc Đồng, ngươi, Kinh Vương, thậm chí là chủ nhân của các ngươi, hóa ra tất cả đều không tồn tại...”

“Bất quá, ta có một chút vẫn không hiểu, Tuyết Đạt Ma, không phải ngươi đã sớm nói sẽ không giúp chủ nhân ngươi đạt

thành kế hoạch sao? Vậy, vì sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này, là đến giúp hần?

Hay là đến trợ giúp —— Ta?”

Tuyết Đạt Ma lạnh nhạt đáp: “Ngươi sai rồi.”

“Nhiếp Phong, Tuyết Đạt ma ta đây, cũng không phải giúp chủ nhân ta, cũng không phải giúp ngươi...”

“Lần này ta là muốn ngươi...”

“Trợ...”

“Ta!”

Giúp hần? Nhiếp Phong tức giận!

Thật sự là phong hồi lộ chuyển! Tuyết Đạt ma vậy mà lại hướng Nhiếp Phong xin giúp đỡ? Nhưng ngay lúc Tuyết Đạt ma nói lời này ngừng lại, Nhiếp Phong rút cuộc minh bạch, làm sao có thể nhờ hần xin giúp đỡ!

Vốn là Tuyết Đạt ma một mực đứng thẳng, thân hình khôi ngô mãnh liệt hướng về phía trước một lạy: Một cái lão đảo, thành linh đã không chống đỡ nổi ngã xuống đất!

Biến sinh dưới nách, Nhiếp Phong nhanh chóng tiến lên đỡ hần, bởi vì Tuyết Đạt Ma đã từng cứu hần cùng Bộ Kinh Vân. Lúc này Nhiếp Phong mới liếc nhìn, Tuyết Đạt Ma mặc dù che lụa trắng, nhưng há miệng duy nhất đã chảy máu, máu đã xuyên ra ngoài.

Hần ta đã bị thương?

Nhiếp Phong muốn vạch tấm lụa trắng che đầu của Tuyết Đạt ma ra, xem xem thương thế của hần ra sao, ai ngờ Tuyết Đạt ma đã trọng thương ngã xuống đất lại cuống quýt gọi hần lại:

“Không! Đừng... vạch mặt ta... Cởi khăn che mặt của ta, Nhiếp Phong, ta... Không muốn bất luận kẻ nào... Nhìn thấy mặt của ta...”

Nhiếp Phong lại nói: “Tuyết Đạt Ma, bây giờ ta đã biết tất cả chân tướng, cho dù hạng mục chính thức của ngươi cho ta thấy, cũng không có gì to tát! Ngươi xem ra bị thương không nhẹ, thân thể quan trọng hơn, xin hãy để ta tháo mạng che mặt của ngươi ra!”

Nhiếp Phong nói chuyện cũng rất có lý, nhưng dường như Tuyết Đạt ma đang do dự, Nhiếp Phong không thể tiếp tục chậm trễ, chỉ thừa dịp lúc này khí hư huyết yếu ớt, tự mình chủ trương, kéo khăn che mặt bịt đầu, xương cụt của hắn xuống, Nhiếp Phong đột nhiên tái xanh mặt!

Rõ ràng hắn đã nhìn thấy...

Một người, nếu không cần thiết thì cũng chưa hề bị treo lên mặt nạ để sống qua.

Cho dù là Hắc Đồng, mỗi lần nàng dựa vào thân thể Không Từ, đều đeo mặt nạ sắt màu đen.

Cũng chỉ vì che giấu quan hệ mật thiết giữa bà và Không Từ.

Nhưng mà Tuyết Đạt ma đã bị che bởi lụa trắng, mục đích của hắn ta là che giấu chuyện gì?

Giờ phút này Nhiếp Phong cuối cùng cũng hiểu ra, vì sao Tuyết Đạt ma hội lại che màn trắng? Tại sao hắn không muốn bất cứ ai nhìn thấy hắn - diện mục chân chính?

Gương mặt thật sự của hắn, lại là như vậy!

Không ngờ lại là một gương mặt tượng băng!

Không! Không phải băng điêu! Nhiếp Phong định thần nhìn kỹ, liền biết mặt Tuyết Đạt ma không phải là băng điêu, bất quá cách nơi này không xa.

Chỉ thấy bộ mặt thật sự của Tuyết Đạt Ma, không! Phải nói là bộ hóa thân nhân hình người mà hắn ký sinh ở “hắn” này, diện mạo mặc dù không xấu xí, tướng mạo chỉ bình thường, bất quá làm cho người nhìn có chút thoải mái, nhưng kỳ quái nhất chính là..., Mặt của hắn, vậy mà che đầy một tầng băng tuyết dày tới nửa tấc, bao trùm lấy mặt của hắn, thậm chí ngay cả con mắt, mũi của hắn cũng che dưới băng tuyết, chỉ có miệng của hắn quốc có một khoảng trống, cung cấp cho hắn dùng để hô khí hoặc uống rượu.

Nhiếp Phong vạn liệu không tìm được, Tuyết Đạt Ma Quả chân nhân như tên, ngay cả mặt dưới tấm lụa trắng cũng bị băng tuyết phủ kín, khó trách hắn không muốn để cho người ta nhìn thấy gương mặt này. Nói vậy, có một người danh xưng

với vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng nhất định không dễ chịu chút nào...

Nhiếp Phong nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tuyết Đạt Ma, trong ánh mắt không khỏi mơ hồ nổi lên một tia thương tiếc.

Tuyết Đạt ma mặc dù bị thương nặng, nhưng ánh mắt đầy vẻ sâu thẳm của Nhiếp Phong lại nói: “Nhiếp Phong, ta đã sớm... từng nói rồi, đừng bóc tấm mạng che mặt của ta ra. Bây giờ rốt cuộc ngươi cũng phát hiện ra bí mật của ta, cũng không cần thương hại ta...”

Đáng thương đôi khi là một loại vũ nhục, đặc biệt là đối với nam nhân! Nhiếp Phong vội vàng giải thích:

“Không! Ta... Cũng không phải thương ngươi, Tuyết Đạt ma, ta chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc...”

Đúng vậy! Tuyết Đạt ma này che kín gương mặt băng tuyết, cũng xấu như Quỷ Hồ thúc thúc năm đó, khiến Nhiếp cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Bởi vì, Quỷ Hồ thúc thúc là một người trung thành với chủ nhân không đồng đều, đối với ái lữ đều là người tốt, không ngờ hẳn lại có một gương mặt như quỷ xấu xí triền miên cả đời. Mà Tuyết Đạt ma trước mắt, Nhiếp Phong cũng có cùng một ý tưởng với Bộ Kinh Vân, cho rằng hẳn là một người đàn ông to lớn, nhưng mà, hẳn lại có khuôn mặt băng tuyết...

Đáng thán phục nhất chính là, trên đời này có một số nam nữ tướng mạo gầy thô tốt, nhưng sắc mặt của bọn họ hoàn toàn khác trái tim bọn họ...

Nhiếp Phong nói cũng không phải đáng thương cho Tuyết Đạt Ma, mà là cảm thấy đáng tiếc thay cho hẳn. Tuyết Đạt Ma nghe vậy tựa hồ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, đôi mắt dưới băng tuyết của hẳn cũng âm thầm biểu lộ một tia cảm kích, nói: “Nhiếp Phong, ta biết ngươi lòng người nhân hậu, nhưng ngươi cũng không cần phải tiếc nuối cho ta. Thành thật mà nói, hơn năm mươi năm qua ta không ngừng mượn thể Luân Hồi Sinh, khuôn mặt băng tuyết che kín này cũng đã theo ta hơn năm mươi năm, ta đã sớm quen rồi...”

“Cái gì? Hơn năm mươi... Năm?” Nhiếp Phong có chút nghi hoặc:

“Gương mặt của người đã đi theo người hơn năm mươi năm? Người hỏi như vậy à?”

Tuyết Đạt Ma bỗng nhiên thở dài nói: “Đó là bởi vì ta tập được “Đạt Ma Tuyết Thủ”, công lực của nó như băng tuyết, phải đóng băng tại một vị trí nào đó trên thân thể của tập thể, mới có thể phát huy được uy lực của “Đạt Ma Tuyết Thủ”, mà khi ta luyện đến Ma Tuyết Thủ sơ kỳ, ta đã phát hiện bộ vị nó kết băng ở mặt ta, đáng tiếc hết thấy đã quá muộn, cho dù năm đó chủ nhân của ta dốc hết công lực, ngăn cản băng kinh di chuyển giúp ta., Cũng phí công vô ích, từ đó về sau, cuối cùng ta cũng trở thành một người mặt băng, cho dù ta thay thân thể khác chuyển sinh, cổ băng kinh kia vẫn xâm nhập thân thể mới của ta, khuôn mặt này vẫn luôn ngăn cách ta với thế nhân, cũng làm ta bịt kín tầng lụa trắng, vĩnh hằng...”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Nhưng, chủ nhân người thu chấp niệm nói, “Đạt Ma Tuyết Thủ” của người diễn sinh ra “Tuyết độ” từ sáu đại ma đầu. Nếu như trên mặt người che kín băng tuyết, vậy mặt mũi chủ nhân của người chẳng phải cũng giống như vậy sao?”

Tuyết Đạt ma lắc đầu:

“Không! Chủ nhân của ta và ta hoàn toàn khác nhau! Thứ nhất, công lực của hắn là đẳng phong tạo cực, hắn tùy thời có thể dùng công lực Ma độ còn lại trong cơ thể để cân bằng nội kinh. Thứ hai, chủ nhân sáng chế ra chỉ là tuyết độ, đạt ma tuyết thủ lại là một bộ võ công “Tuyết” từ trong tuyết độ ta diễn sinh ra, mặt của ta biến thành như vậy, cũng là gieo gió gặt bão...”

Nhiếp Phong nói: “Nhưng mà, người xem ra cũng không giống loại thích võ thành si như Vương kia, vì sao người lại thiên về yêu cầu, tập thành “Tuyết Đạt Ma Thủ” vì sao thanh âm giống như là tiếng cười khổ, duy chỉ có khóe miệng dưới tuyết của hắn là cứng ngắc, một chút ý cười cũng không có, thậm chí, hắn lúc nói chuyện cũng không cách nào há hốc mồm, hắn chỉ dùng khí hóa thân đan điền quán ra, khó trách thanh âm trầm thấp như thế, trầm thấp đến mức giống như một u linh màu trắng, si tâm.

“Ta nóng lòng muốn tự sáng tạo ra Ma Tuyết Thủ, chỉ vì một người.”

“Ai?”

Tuyết Đạt ma tràn ngập cảm khái đáp: “Ta làm vậy toàn là vì...”

“Hắc Đồng!”

“Con Hắc Đồng ta thích nhất!”

Nhiếp Phong hơi kinh ngạc, bởi vì lần trước lúc Tuyết Đạt Ma cứu hắn và Bộ Kinh Vân, Tuyết Phong đã âm thầm biểu lộ tình cảm đặc thù với viên đá đen. Lần này, hắn không chút kiêng kị Nhiếp Phong nói ra những lời thật lòng, cũng biết tình cảm của hắn với con mắt màu đen đã là... tình cảm khó lòng tự kiềm chế.

Nhiếp Phong bối rối nói: “Cho dù là... Người thích Hắc Đồng, cũng không cần ngốc như vậy, sáng tạo ra bộ Ma Tuyết Thủ gì đó, làm mất mình biến thành... Như thế...”

Tuyết Đạt ma phát ra tiếng cười khô, lúng túng nói: “Đáng tiếc, lúc trước ta làm sao bận tâm hậu quả? Nhiếp Phong, ta hiện tại bày ra vẻ mặt trước mặt ngươi, cũng không phải là gương mặt lần đầu tiên ta sinh ra mà làm người. Người có biết, hơn năm mươi năm trước, ở thời điểm thật sự ta còn chưa chết: Lúc đó ta, rốt cuộc là bộ dạng gì?”

Nhiếp Phong cũng không muốn đoán, nhưng nếu Tuyết Đạt ma đã hỏi như vậy, hắn tin tưởng bộ dáng chân chính của mình, bộ dáng cũng không tốt hơn nơi nào! Chỉ riêng đáp án của Tuyết Đạt ma là giống như Nhiếp Phong, nhưng lại nghe hắn chậm rãi nói: “Đến lúc ấy, thậm chí khuôn mặt ta còn tệ hơn gấp ngàn lần so với bị băng tuyết phủ kín, khi đó ta, thật ra là một nam tử xấu xí!”

“Hơn nữa còn là một con mắt đen chưa bị diệt môn...”

“Nam tử xấu xí!”

Lời này vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức giật mình!

Không thể tưởng được, tại thời điểm con mắt màu đen vẫn chưa diệt môn, Tuyết Đạt ma đã thăm mền nàng? Hắn, đã nhận ra nàng lúc ấy chưa biến thành ma nữ? Chính vì vậy,

Tuyết Đạt ma bất luận thế nào cũng sẽ đứng bên cạnh Hắc Đồng? ủng hộ nàng mãi mãi?

Nguyên lai, Tuyết Đạt ma năm mươi năm trước, trước khi hấn còn chưa trở thành hóa thân hình người, hấn vốn gọi là “Tuyết hưu”, là một tiểu hòa thượng, ở đó trời êm đêm một gian chùa miếu tiểu thôn ——

Phật Nhân Tự.

Tuyết Đạt ma từ nhỏ không biết cha mẹ mình là ai, đều vì hấn là một đứa trẻ xấu xí coi là trẻ sơ sinh, có lẽ do hấn xấu, cho nên mới bị cha mẹ vứt bỏ.

Về sau, nhờ có lão chủ trì của Phật Nhân tự nhặt hấn về, nuôi dưỡng hấn thành người, nhưng bởi vì hấn xấu, đại đa số trên dưới Phật Nhân tự cùng mặc dù không làm gì hấn, nhưng một ít đệ tử tuổi trẻ, lại trêu đùa hấn rất nhiều, chẳng những thường xuyên chế giễu hấn, còn thi thoảng Thừa lão chủ trì không ở đây, quyền đám cưới đá đối với hấn.

Sau đó, lão chủ trì viên tịch, chủ trì tân nhiệm lại không mấy để ý tới tất cả những việc vặt, vì thế, những đệ tử trẻ tuổi kia tàn sát bừa bãi Tuyết Đạt ma, càng thêm dữ dằn.

Hấn cũng không biết mình lớn lên như thế nào! Chỉ biết mình mỗi ngày đều sống trong khổ cực, duy nhất có thể an ủi hấn, chỉ là những cái kia đối với hấn tuổi tác mà nói, hình như là “không phải Phật lý”!

Có vài ngum, Tuyết Đạt ma đều muốn bỏ đi, duy thiên đại địa lớn, hấn tất nhiên, lại không biết lần này thân ở nơi nào? Càng huống chi hấn rất tự ti, lấy khuôn mặt xấu xí của hấn, còn tìm được sinh kế gì tốt? Chỉ sợ cũng sẽ chết đói đầu đường! Ở trong chùa mặc dù bị lãng nhục hết, tóm lại không có chỗ dung thân!

Nhưng mà, như vậy một thằng nhỏ không có ngày mai, không có hy vọng, có một ngày trong lòng bỗng sinh ra hi vọng.

Tất cả là do ngày đó, cải biến cuộc đời của hấn...

Ngày hôm đó, hấn lại như thường bị đồng môn đánh đòn hiểm, đánh tới mức miệng mũi méo mó, mặt mũi đầy vết thương, còn đuổi bọn hấn ra khỏi chùa. Liên tục lăn đến bờ

sông nhỏ gần chùa, cũng như cuộc sống của hắn, cũng sắp tới mục tiêu, ta đây xong đời!

Nhưng ông trời cũng không hậu đãi hắn, để hắn dễ dàng chết như vậy, hắn cũng không lặn xuống sông, chỉ bất tỉnh ở bờ sông.

Cho đến khi hắn dần dần tỉnh lại, hắn mới phát giác, có một đôi tay ôn nhu, đang lau mồ hôi lạnh cho hắn.

Hắn mở mắt ra, phát hiện chủ nhân của hai tay này lại là một cô bé mười tám tuổi vô cùng dịu dàng, xinh đẹp vô cùng, ngay cả con mắt màu đen lúc đó vẫn chưa bị diệt môn!

Hóa ra là Hắc Đồng vừa vặn đi đường, mới cứu được hắn!

Từ đó Tuyết Đạt Ma đã mười chín tuổi, được một cô gái xinh đẹp như vậy dốc lòng chăm sóc, gương mặt không khỏi đỏ bừng, khuôn mặt xấu xí sớm đã dính tới mức méo xệch xệch, nhưng lúc đó con mắt đen không chút sợ hãi, cũng không có vẻ chán ghét, cô chỉ dịu dàng hỏi hắn:

“Người không sao chứ?”

“Tiểu hòa thượng, sao người lại làm như vậy?”

Lúc trước Tuyết Đạt ma căn bản sẽ không nói dối, trước mặt một ân nhân xinh đẹp lại càng không hiểu nói dối. Hắn chỉ có thể nói cho Hắc Đồng biết, về chuyện hắn bị đồng môn hành hạ, Hắc Đồng nghe xong, lông mày dựng thẳng, nói: “Hừ! Không ngờ trong Phật môn cũng có loại bại hoại như thế, xem ra thật sự là người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nha...”

Năm đó Hắc Đồng mặc dù ôn nhu, nhưng mơ hồ đã có một loại khí chất “Nữ trung hào kiệt”.

Năm đó Tuyết Đạt ma là uất ức cực cao, hắn lại tự hỏi nói: “Không! Cũng... không thể trách bọn chúng! Ta... chính là... tướng mạo rất... xấu, bọn chúng ghét ta, cũng là nên...” Hắn thật sự tự ti, hoặc có thể nói, hắn đã quen tự ti.

Hắc Đồng lại có cách nhìn khác, nàng liếc xéo khuôn mặt đã sưng lên đến dị thường khó coi của Tuyết Đạt ma, nói: “Thật không?”

“Ta ngược lại không cho rằng như vậy.” Nàng ta nói xong bỗng lôi kéo Tuyết Đạt ma, nói: “Người nhìn mình dưới sông xem.”

Tuyết Đạt ma không rõ ràng cho lắm, liền y theo chỉ thị của nàng, nhìn phản chiếu của chính mình dưới sông, phản chiếu của hấn vẫn như cũ thập phần xấu xí, không chút cải biến, dù sao kết quả cuối cùng là quạ...

Hắc Đồng ngạc nhiên hỏi nó:

“Người, có nhìn thấy mình thật sự trong nước không?”

Bản thân thật sự? Tuyết Đạt Ma nghe vậy sững sờ, người phản chiếu trong nước không phải là bản thân y sao, vì sao nàng lại hỏi y không nhìn thấy mình?

Ngay lúc hấn nghi hoặc, hắc đồng bắt đầu giải thích:

“Thằng ngốc! Người thật sự là ngu xuẩn! Ta hỏi người không nhìn thấy bản thân trong nước, thật ra là hỏi người có thể ở trong nước nhìn thấy tự kèm chế hay không?”

“Ở trong nước... Nhìn thấy trái tim mình? Điều này... sao lại được?” Tuyết Đạt ma kinh ngạc.

“Vậy là đúng rồi!” Hắc Đồng cười dịu dàng:

“Bất luận là nước Chiếu Hà hay là soi gương, chúng ta cũng chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài của một người mà không nhìn thấy trái tim của một người. Trên đời này thật sự có quá nhiều người giả dối, trái tim của bọn họ có xấu xí hay không, chúng ta căn bản không cách nào nhìn thấy. Tựa như người, ta không cho rằng người rất xấu! Ít nhất ta còn dịch phát hiện tâm của người rất xấu...”

“Người chỉ là tự ti mà thôi! Ta tin tưởng, chỉ cần người có thể tỉnh lại, người nhất định sẽ trở thành một nam nhân rất nhìn, bất luận nam nữ, cũng không nên dùng vẻ ngoài để quyết định cả đời.”

Không thể tưởng được Hắc Đồng năm đó mới chỉ mười tám tuổi, đã có hương ý này, Tuyết Đạt Ma nghe vậy, chiêu mộ là như gặp Quan Âm Bồ Tát vậy, bái phục sát đất.

Hai người cũng bởi vậy, liền bắt đầu quen biết nhau, đi nhiều thời gian, khi hắc đồng đi qua “Phật Nhân tự”, đều thuận

đường đến bờ sông phía sau chùa, gặp một lần là “Tuyết Đạt ma” luôn ở bờ sông mức nước nghỉ ngơi!

Ngày từng ngày trôi qua, hai người cũng dần dần nhớ kỹ. Mặc dù Tuyết Đạt Ma đã biết, thì ra Hắc Đồng là con gái nhà giàu của thôn nhỏ Thiên Liên hắc cũng tự biết xứng với nàng không nổi, hơn nữa mình cũng là một tiểu hòa thượng, nhưng làm hòa thượng cũng không phải tâm nguyện lúc nhỏ của nó, chẳng qua là vì thế mà bức bách, hơn nữa mỗi lần không nhìn thấy được nàng, hắc đều cảm thấy lo được lo mất., Kỳ thật, mỗi ngày hắc đi tới bờ sông mức nước, cũng không phải là chuyện cần, chỉ là hắc xung phong nhận việc đồng môn đi, đây là cơ hội duy nhất hắc có thể đi ra ngoài chùa, duy nhất có thể thấy được cơ hội đi ngang qua, vì gặp nàng, hắc vui vì không từ tốn cực khổ, làm hết thấy mọi việc.

Cứ như vậy, ngày nào Tuyết Đạt Ma cũng khổ sở như thường ở bờ sông, hi vọng có thể nhìn thấy cô bé có vẻ hắc không xấu xí, si ngốc...

Còn Hắc Đồng mỗi tháng, luôn có hơn mười ngày vô tình hay cố ý đi ngang qua bờ sông, cũng không biết là cố ý? Hay là vô tâm?

Có lẽ, nàng đối với Tuyết Đạt ma cũng...

Chỉ là, đoạn tình cảm yên lặng này cũng rất không bình thường, rốt cuộc ngày đó đã xảy ra...

Ngày hôm đó, Tuyết Đạt ma lại như thường đến bờ sông, tên là mức nước, thực là chờ nàng, may mắn, cuối cùng Hắc Đồng đã xuất hiện, nhưng bất hạnh, ngay lúc nàng nói cười với hắc, giữa lúc đó một đám đồng môn đấu đá với hắc, một người trong đó còn châm chọc mỉa mai hắc:

“Ha ha! Quạt a để muốn ăn thịt thiên nga! Cũng không mở hai mắt chiếu gương, rõ ràng là một con cóc hói đầu, ha ha, thật không biết xấu hổ...”

Chúng đồng môn cùng cười vang, không coi ai ra gì, Tuyết Đạt ma vốn cho Hắc Đồng mấy ngày nay tự tin được nhật về, thoáng cái theo sự nhạo báng của mọi người mà không còn sót lại chút gì, hắc nhất thời phi thường tự ti cúi đầu, không dám tạo âm thanh.

Nhưng mà, Hắc Đồng tuy được mọi người gọi là thiên nga, lẽ ra vạn phần cao hứng, nhưng càng khiến ả mất hứng, là bạn tốt của nó, được giễu cợt là “Tôn Khắc”! Nó là bạn tốt của nó nha! Nhất thời nó vẫn còn lấy màu sắc:

“Hừ! Nếu hắc là cóc, các ngươi cũng không đến chỗ nào khác sao? Hết thấy đều là con rùa không có đầu, so với dế mèn càng ti tiện hơn! Càng không bằng!”

Hay cho Hắc Đồng! Lúc thì mắng chửi người, kỹ xảo đã tương đối tàn nhẫn, nhưng gạt người trước thì rẻ. ” nếm chết” không oán!

Bốn tên đồng môn kia lập tức nổi giận. Cô mắng bọn họ là Vương Bát đã là khá bất kính, còn mắng bọn họ ti tiện hơn cả Tuyết Đạt ma mới là nơi lửa giận thiêu đốt! Tất cả mọi người lập tức muốn dịch chuyển lên, đánh về phía cô.

Ai khoa hắc đồng khi đó mặc dù không hiểu võ công, nhưng rõ ràng so với bọn họ càng dũng mãnh ác hơn, một tay cầm bản thảo dùng ma tố tố tố cáo, làm bộ liên muốn quật lên đám hòa thượng kia.

Như vậy cũng vẫn chưa biết võ nghệ, mấy người còn từng thấy một nữ nhi gia tộc dũng mãnh như thế, khí nóng cũng bị nhiếp, nghĩ thầm nếu làm lớn chuyện nhất định sẽ bị chủ trì trách nam không đấu với nữ nhân, vì thế liền cùng nhau rời đi.

“Hừ! Đồ hoang dã! Ngươi hãy đợi đây!”

Sau khi đám người đi, ở cồn cát tuyết mới như tỉnh dậy lúc ban đầu, vội vàng tiến lên xem xét hắc đồng, dị thường quan tâm hỏi: “Ngươi... Không sao chứ?”

Xương Hồn Hắc Đồng liền hất tay hắc ra, vẻ mặt cực kỳ thất vọng nói: “Đừng chạm vào ta!”

“Ta hôm nay thật sự thất vọng! tràn đầy nghĩ rằng ngươi là nam nhân, ai ngờ... Ai ngờ...”

“Không ngờ ngươi lại làm như vậy! Không ngờ ngươi lại đòi một nữ lưu nói giúp ngươi!”

Nàng nhìn hắc chăm chăm, khuôn mặt đầy oán hận khó mà bình tĩnh, nói: “Ta hận rèn sắt không thành thép, ngọc không thành khí! Nếu ngươi không thể tỉnh lại, đường đường chính

chính làm một người đàn ông, sau này ta cũng không muốn gặp người!”

Nói đến đây, Hắc Đồng lập tức phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả đầu cũng không quay lại! Xem ra thật sự tương đối thất vọng, nhưng vì sao nó lại để ý? Vì sao nàng lại quan tâm xem hắc có thể làm một nam nhân đang hoàng hay không? Có lẽ chỉ bởi vì...

Nàng quan tâm tới hắc!

Đáng tiếc năm đó Tuyết Đạt ma hoàn toàn không cách nào minh bạch, hắc đồng vì sao rời y mà đi, y chỉ cảm thấy tâm hơi ý lạnh...

Coi như từ nay về sau không có duyên gặp lại Hắc Đồng, ai ngờ, lúc hắc trở lại trong chùa, đi qua chủ phòng lúc này, hắc thỉnh linh nghe thấy một kiện lệnh hắc cũng quên đi chuyện nản lòng thoái chí...

Hóa ra người chủ trì mới nhậm chức kia đang mật đàm với một đám nam nhân trong phòng. Chuyện bọn họ nói thực sự khiến Tuyết Đạt Ma khá là chấn kinh.

Hóa ra bọn họ đang bàn về chuyện một nhà “Hắc đồng”!

Chợt nghe giọng nói của một nam nhân xa lạ trong phòng vang lên: “Hắc hắc! Chủ trì, người thật sự khẳng định, người họ “Hắc” trong thôn kia là dư nghiệt Ma giáo sao?”

“Đương nhiên rồi! Hi hi! Ta đã từng lừa gạt các người “Truy Ma Thất Hùng” sao? Chủ trì tiền nhiệm thật sự là lão ngoan cố, một mực không chịu hợp tác cùng các người, may mà ta đến lúc ta ra tay, ta liền lập tức lệnh cho đệ tử điều tra bốn phía, rốt cục phát hiện cho ta cái tên “Hắc” kia, là dư nghiệt Ma giáo! Khó trách bọn họ ẩn họ đổi tên thành Hắc, người Trung Quốc kia có họ Hắc?”

“Vậy, cả nhà bọn họ ở đâu?”

“Con đường thứ hai ở cửa thôn là nhà thứ nhất, hi hi! Bọn họ coi như là phú hộ có chút tiền, bình thường cũng vui vẻ làm việc thiện. Bất quá, bọn họ quyên góp cho Phật Nhân từ chúng ta dầu thơm thực sự quá ít, ta hy vọng có thể nhanh hơn một chút ngân lượng của bọn họ, truy Ma Thất Hùng các người sau

khi giải quyết cả nhà bọn họ, ngàn vạn lần đừng quên chia cho ta một phần!”

“Cái này đương nhiên rồi! Ở thời đại này, cho dù chính nghĩa như chúng ta “Truy Ma Thất Hùng” nào có chuyện bồi thường vốn, chúng ta cũng muốn kiếm tiền chơi gái ăn uống miễn phí, hắc hắc...”

Không ngờ rằng, Phật môn xưa nay không tranh giành lại bại hoại như vậy! Tên là chính nghĩa, thực muốn lục soát tài hoa! Tuyết Đạt Ma sau khi nghe xong tất cả đương nhiên kinh ngạc không thôi, riêng điều khiến hắn lo lắng nhất chính là dư nghiệt Ma giáo sắp bị diệt môn, không ngờ lại là —

Một nhà Hắc Đồng!

Cô gái mà hắn ta yêu nhất!

Không! Cho dù Hắc Đồng là dư nghiệt ma giáo thì sao chứ? Hắn cũng tuyệt đối sẽ không chê nàng, chỉ vì nàng cũng chưa bao giờ ghét bỏ hắn!

Vừa nghĩ đến đây, Tuyết Đạt Ma không biết từ đâu tới dừng khí này, hắn vẫn là lần đầu tiên tự nhiên dừng cảm như thế, hắn nhất định phải chạy tới thông báo cho Hắc Đồng, hi vọng bọn họ có thể kịp thời tránh được đại nạn!

Nhưng mà, đang lúc hắn muốn cất bước rời đi, hắn lại ngoài ý muốn đụng phải một phần hoa mắt trước chủ thơ môn!

Người chết rét chết tiệt! Không biết vì sao, mọi người phát hiện ra bí mật gì rồi sẽ va phải một vài thứ bị rớt, chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện!

“Rầm” một loạt tiếng vỡ vang lên chói tai! Khỏi hoa rơi xuống đất lập tức chia năm xẻ bảy, trái tim Tuyết Đạt ma cũng theo đó mà vỡ thành bốn mảnh!

Hắn bị phát hiện, lập tức phi thường sốt ruột, cũng không phải nóng nảy vì an nguy của tính mạng mình, mà sợ bản thân không thể chạy tới thông báo cho Hắc Đồng, hắn sốt ruột vì nàng sinh tử!

Thế nhưng, khi đó hắn căn bản không biết chút gì về võ nghệ. Mặc dù hắn bị phát hiện, sau đó bản thân lập tức chạy trốn,

nhưng vẫn bị truy Ma Thất Hùng, lão đại, tức là lão đại áo tím kia đuổi kịp, bị hấn bắt giữ trong mười ngón tay!

“Ha ha! Tiểu hòa thượng, ngươi vội vã chạy trốn như vậy, rốt cuộc là muốn đi thông báo cho ai đây?”

Hai tay Tuyết Đạt ma kết thành hai móng vuốt của Tử Y lão đại đang đau đớn như muốn nứt ra, nhưng kỳ lạ là lần này hấn không hề sợ hãi, ngược lại còn cố lấy dũng khí bác bỏ: “Xì! Các ngươi... âm mưu muốn diệt cả nhà người ta, tên là tàn ma, đúng là ham tiền, ta nhất định sẽ thông báo cho bọn chúng!”

Lão đại áo tím lại nhe răng cười một tiếng, hai mắt lóe lên tinh quang, hỏi: “Thật sao? Ngươi cho rằng mình còn có thể nói cho bọn họ sao?”

Nói xong, một chưởng bất ngờ đánh mạnh về phía sau lưng Tuyết Đạt ma, cánh cửa sau lưng Tuyết Đạt ma như gặp lửa, toàn thân lập tức xụi lơ trên mặt đất.

Tử y lão nhìn Tuyết Đạt Ma ngã trên mặt đất với vẻ tàn nhẫn, lại liếc xéo qua chủ trì đang đuổi theo, lãnh huyết nói: “Xin lỗi, chủ trì. Tên tiểu hòa thượng nhà ngươi ánh mắt ngoan độc, cũng rất cố chấp nha! Lão phu thực sự rất thích nhìn thấy những người bị nhục này! Nếu hấn đã muốn đi thông báo cho người nhà kia, ngươi cứ để hấn tự đi đi!, Hôm nay hấn trúng hỏa sát tà chưởng của lão phu, nếu không tức giận chút nào, tin tưởng năm một ngày một đêm sẽ không có việc gì. Nhưng nếu hấn kiên trì muốn đi thông truyền, chỉ sợ... Ha ha! Hấn chưa đến cửa thôn, đã khí hết mà chết...”

“Tiểu hòa thượng! Ngươi cứ chờ đó! Nhìn đám người lão phu đến trước ngươi đi!”

“Ha ha ha ha...”

Lời nói vừa dứt, lão đại áo tím đã suất lĩnh lực hùng còn lại nghênh ngang rời đi!

Thật âm hiểm độc! Tuyết Đạt Ma thầm mắng trong lòng! Tử Y lão đại này không lập tức giết hấn, lại tự quyết định sẽ hao hết nguyên khí mà chết, vẫn là nhu nhược bán đứng con mắt đen, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn!

Nhưng, làm sao hấn lại yếu thế như vậy được?

Hắn ta nhất định phải chạy tới báo cho người mình yêu thương nhất - “Hắc Đồng!”

Vừa nghĩ đến đây, Tuyết Đạt ma ích phát suy nghĩ dốc hết khí lực toàn thân đứng lên, thế nhưng trúng hỏa sát tà chưởng của hắn, căn bản cả người không còn chút sức lực nào, hắn chỉ có thể miễn cưỡng nằm trên mặt đất một tắc một tắc —— bò đi! Hắn thậm chí không thể nhảy như con dế!

A! Hắn cười khỏ, hóa ra hắn còn kém hơn con cóc?

Nhưng bây giờ, đối với hắn mà nói cũng không phải là quan trọng, có một số nam nhân tuy rằng ra vẻ đạo mạo, ưỡn ngực, ôm đầy thần khí, bên trong khả năng chỉ là một đôi Ô quy rút đầu, thật sự là đại trượng phu, có thể co được giãn cũng có thể bò được!

Hắn muốn làm một nam nhân dũng cảm! Một nam nhân có thể xứng đôi với hắc đồng!

Vô luận là có thể thật sự bò tới nhà đồng tử màu đen hay không, Tuyết Đạt ma vẫn cố gắng hết sức lực mà bò.

Cho dù sớm biết, lúc hắn kiệt lực, hắn sẽ chết...

“Hắc Đồng, ngươi... phải đợi... ta, bây giờ... Tới gặp.. ngươi..”

“Ngươi... nhất định phải... đợi...”

“Ta!”

Đáng tiếc, bất luận Tuyết Đạt ma cố gắng thế nào, giờ phút này Hắc Đồng vẫn có thể không biết, có lẽ trên đường về nhà bà ta vẫn còn sinh khí với hắn, sau đó khi đến nhà, bà ta lại phải đối mặt với bi kịch diệt môn thảm liệt!

Nàng sẽ vĩnh viễn không được biết, có một nam nhân đang vì an nguy của cả nhà nàng, mà vô hạn dũng cảm giãy dụa ở bên bờ sinh tử, vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được, nàng đã đi theo một người để cứu nàng, có thể không màng sinh tử nam nhân của mình!

Nam nhân dũng cảm! Nàng hy vọng hắn ta sẽ trở thành nam nhân!

Bởi vì, bất kể lúc này Tuyết Đạt Ma trở nên dững cảm cỡ nào, hấn cũng chỉ là một thân thể máu thịt, hấn còn chưa leo ra khỏi hậu viên của chùa kia, đã hoàn toàn hết sức, sắp tuyệt khí bỏ mình...

Mặc dù hấn đã trở nên dững cảm, thế nhưng hấn vẫn không có năng lực có thể cứu nữ nhân hấn thích nhất.

Đây là hiện thực chân thực! Anh hùng, cũng cần thực lực chân chính...

Cuối cùng hấn cũng ngất đi, chỉ còn thời điểm hôn mê, hấn còn thoáng nhìn qua chủ trì của hấn, cầm đao mổ bỏ tới, đương nhiên rồi! Cái gọi là bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật! Nếu chủ trì vẫn chưa thành Phật, ngại gì cầm đao mổ giết người?

Thực sự là châm chọc!

Nhưng mà, ngay vào thời khắc đầu của hấn sắp rơi vào một nơi khác lạ, chuyện lạ đã xảy ra!

Muốn giết chủ trì của hấn, lập tức kêu thảm thiết một tiếng, toàn thân nổ tung mà chết. Tiếp đó, hấn liền ở trong mê môn cảm thấy bị một cỗ hắc ám nồng vụ bao phủ, tuy hấn không nhìn thấy là ai ở trong sương mù dày đặc cứu hấn, nhưng một cảm giác vô địch thiên hạ như đang ôm lấy hấn, hấn cảm thấy mình phi thường an toàn.

Mặc dù hấn an toàn nhưng hấn cũng tự biết mình đang ở biên giới di chuyển, không chết không thôi, duy nhất hấn là tâm tư duy nhất, chỉ có Hắc Đồng, Hắc Đồng, hấn yêu thích nhất...

Hấn mơ mơ màng màng, vẫn không ngừng gào lên với đoàn hắc vụ kia: “Mời người... Đi... Cứu... Hắc... Đồng tử...”

“Mời người... đừng có... Ta, đi... Hắc.. Đồng tử...”

Chính bởi vì hấn tại lúc bị hấp hối mà sinh tử không giống hấn, chỉ là trong lúc suy nghĩ đen kịt, phần thành ý này, tâm ý, đã đã động thật sâu một người đa tình, không! Một tên ma đa tình...

Ngay trước khi Tuyết Đạt Ma hoàn toàn ngất đi, hấn cuối cùng cũng nghe thấy luồng hắc vụ kia tình cảm vô hạn mà nói:

“Tốt! Tiểu hòa thượng tuổi còn nhỏ, cũng không hổ là hảo hán

tử! Người tuy bò trên mặt đất, lại dũng cảm hơn so với những người dùng hai chân đi đường khác!”

“Người yên tâm! Chỉ cần bốn tọa nhúng tay, người và con đồng tử đen kia không cần phải chết!”

“Dù cho hai người các người thật sự chết, bốn tọa không gì không làm được, ta cũng sẽ có phương pháp làm các người giống như ta —— ” Vĩnh! Bính! Không! Diệt!”

Cứ như vậy, năm xưa chủ nhân của hắc đồng này, dùng Tuyết Đạt ma cứu giúp trước, sau đó ” bị ỏi” nó tới nhà Hắc Đồng, một nhà Hắc Đồng dĩ nhiên ngộ hại, bất quá cuối cùng nó cũng giết chết Lục Hùng trong truy tung Ma thất hùng, cũng cứu đi Hắc Đồng!

Đáng tiếc lúc đó Tuyết Đạt Ma và Hắc Đồng đã thoi thóp, thuật phản hồn, chủ nhân Hắc Đồng chủ nhân cuối cùng chỉ có cách dùng nó trong Lục Đại Ma độ “Hắc độ” xong, khiến cho hai người vĩnh tồn bất diệt, cũng tự mình truyền cho nhau “Tuyết độ” và “Tử độ” song phương!

Tuyết Đạt ma một lần nữa thu lại thân hình mới, thực lực mặc dù đã mạnh lên, mà gương mặt một thân thể mới cũng không xấu như mình khi còn sống. Thế nhưng, hắc một mực không thể kịp thông báo cho cả nhà Hắc Đồng, khiến cả nhà bọn họ diệt môn mà áy náy., Hắc cảm thấy không còn mặt mũi nào nữa và hắc đồng nhận nhau, thân hình mới nằm ngang cùng khuôn mặt mới của mình đã hoàn toàn thay đổi, Hắc Đồng cũng đã không nhận ra hắc, hắc dứt khoát năn nỉ chủ nhân, đừng để Hắc Đồng tiết lộ hắc là bí mật “Tuyết hưu” năm đó của tiểu hòa thượng, chủ nhân hắc đồng cũng hiểu rõ hắc đau khổ, một mực thủ khẩu như bình.

Đúng như vậy, hộp Tuyết Đạt một mực dùng một gương mặt hoàn toàn mới, thân phận hoàn toàn mới, yên lặng đứng bên cạnh Hắc Đồng đã hoàn toàn thay đổi, không hề cầu xin bảo vệ cô - Nữ nhân hắc yêu mến nhất...

Hắc nhìn nàng vốn không hiểu võ công, ngày dần trở nên giống một ma nữ, ngày càng trở nên mạnh hơn, thậm chí so với hắc càng mạnh hơn. Vốn hắc vô tâm hướng võ, cũng không thể không khổ sở nghiên cứu, hy vọng có thể đột phá giới hạn “Tuyết độ”, tăng thêm một tầng. Bởi vì, vô luận cuối

cùng hắn có quen biết với Hắc Đồng hay không, hắn cũng muốn trở thành một nam nhân Hắc Đồng. Một nam nhân có thực lực can đảm!

Hắn nhất định phải tăng cường thực lực, hảo thị lần sau hắc đồng lại gặp nguy nan, hắn sẽ không nữa vô dụng như mình kiếp trước, lần này hắn nhất định phải thật sự cứu nàng! Giúp nàng!

May mà Hoàng Thiên không phụ người hữu tâm, rốt cuộc hắn sáng tạo ra “Đạt Ma Tuyết Thủ”, nhưng bộ “Đạt Ma Tuyết Thủ” này mặc dù làm cho thực lực của hắn có thể đuổi kịp gần tư chất ưu tú của hắc đồng, cũng cho hắn một gương mặt như tượng băng.

Chính bởi vì khuôn mặt này của hắn, hắn lại lần nữa trở nên tự ti, hắn tất nhiên không muốn nhìn thấy con mắt đen nhìn bộ dáng quái dị vĩnh viễn che đậy băng tuyết dày đặc này của hắn. Dù cho nàng thủy chung không nhận ra, hắn chính là năm đó nàng từng ký thác kỳ vọng, hy vọng hắn có thể thành cương thành khí, tuyết tan...

Rốt cuộc Tuyết Đạt ma cũng che mặt mình trên gương mặt tuyết, thân phận chân chính của hắn lại càng biến thành một bí ẩn. Chỉ có chủ nhân hắc đồng chính thức biết, hán tử này không tâm đối với hắc đồng...

Si tâm trong im lặng...

“Hóa ra, Hắc Đồng vẫn không biết, người, chính là năm đó nó gửi gắm kỳ vọng rất cao...”

“Tuyết hưu?”

Nhiếp Phong nghe xong hết thảy, không khỏi cảm thấy thôn thức, người vốn đã có rất nhiều phiền não, ngay cả ma cũng có cái không ngừng rắc rối.

“Không sai.” Tuyết Đạt ma buồn bã đáp: “Ta nghĩ, nàng ta vẫn không biết! Chẳng qua không biết cũng tốt, ta chỉ cần vĩnh viễn làm bạn bên nàng như vậy, bảo vệ nàng hết thảy, cho dù hai ta kỳ thật đã sớm không còn tồn tại, ta cũng đã phi thường hài lòng...”

“Nhưng...” Nhiếp Phong lại hỏi: “Người nếu năm xưa thăm mền cô ấy, cho dù người không quen biết cô ấy, hắn thấy con

mắt đen ngày càng hung hăng, ngày dần thành ma, nếu ngươi thích cô ấy, sao không khuyên cô ấy trở về chính đạo?”

“Có cái này cần không?” Tuyết Đạt Ma không đáp mà hỏi ngược lại: “Trước kia ta cũng có suy nghĩ này của ngươi, yêu thích một người vốn nên lãnh nàng quay lại đường đúng đắn, nhưng về sau lại phát hiện, chính đạo tà đồ, kỳ thật chỉ trong một ý niệm, cho dù là ma, có lẽ cũng không kém hơn so với một số người, hơn nữa...”

“Tuy người khác nhìn thấy chúng ta bị lún sâu trong ma đạo, nhưng bản thân chúng ta lại vui vẻ, cho dù là nó tà ác...”

Nói đến đây, Tuyết Đạt ma không khỏi dừng lại một chút, thở dài thật sâu:

“Hiện giờ, ta chỉ có một tâm nguyện, chính là hi vọng mau chóng chạy tới hẻm Mộc Nhân. Quản chuyện Hắc Đồng bây giờ, thân thể chỉ là Khổng Tử, ta cũng phải đứng bên cạnh nó, giúp đỡ nó một chút. Ta không thể giống như năm đó, đến chết cũng không giúp được nó!”

“Ngươi, vì sao cho rằng Hắc Đồng hiện tại cần viện trợ?”

“Ngươi không hiểu được đâu! Nhiếp Phong, trước khi tới đây, dọc đường ta đã thấy ba vài thi thể thiếu niên bị hút cạn công lực, hơn nữa, có một thôn dân trong thôn bị giết sạch., Lâu thất bị hủy, xem ra Kinh Vương đã luyện thành tầng thứ mười ba “Vô Kinh Vô Đạo” của hắn, lại còn không biết từ nơi nào tập được một loại công phu tà môn khác có thể nhanh chóng hút người ta công lực —— “Hồi bảm Vô Huyết Thủ”, loại công phu này đã thất truyền hơn năm trăm năm., Ngay cả chủ nhân chúng ta cũng đoán không thấu, cho nên kế hoạch “Ma độ chúng sinh” của chủ nhân đã tiếp cận đại thành, tạo nghiệp của chủ nhân đã sâu không lường được, ta sợ cũng sẽ vạn nhất! Ta phải mau chóng đi trợ giúp bọn họ, ngay cả ta cũng không muốn bọn họ thôi diễn kế hoạch kia, cũng tự biết mình không giúp được gì...”

Nhiếp Phong nói: “Nhưng vì sao ngươi lại bị nội thương? Vừa rồi ngươi nói muốn ta giúp ngươi, còn muốn ta chữa thương cho ngươi?”

“Uy!” Tuyết Đạt ma gật đầu đáp: “Vì để tăng cường thực lực trợ giúp Hắc Đồng, mấy ngày nay ta đã nhanh chóng luyện thành “Đạt Ma Tuyết Thủ” cuối cùng “Thi Ma Tuyết Thần Kính”, đáng tiếc bởi vì quá vội vàng bức thành sự tình. Ta ngược lại tự tổn thương nghiêm trọng, bây giờ dù tâm ta đã thành hình băng thần kính, trước khi nội thương chưa lành, cũng không thể tự khí ra tay, phải vận dụng hình dạng Băng Thần Kính, trước mắt chỉ có một phương pháp.”

“Cách gì?”

“Chính là nhờ chân khí bên ngoài trợ giúp hai tay chúng ta, liền có thể giải hỏa mi cấp bách, có thể tạm thời dùng ra băng thần kinh.”

“Nhưng dù người có thể giải quyết được tình trạng khẩn cấp của việc thiêu đốt lông mày thì vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng được Băng Thần kinh vô hình, nội thương của người vẫn chưa lành, miễn cưỡng ra sức một mình như vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết? Chết càng nhanh hơn!”

Tuyết Đạt Ma nói như chém đinh chặt sắt: “Đáng tiếc đã không có thời gian khiến trọng thương của ta khỏi hẳn rồi! Qua này, Vương đã tới Thiếu Lâm rồi! Nhiếp Phong, trước mắt chỉ có người tiếp cận Thiếu Lâm nhất, người cũng chỉ có thể dùng chân khí đả thương khí môn cho ta mà thôi! Coi như là nhân tuyển duy nhất giúp Tuyết Đạt Ma ta một lần, hy vọng người nhớ ta từng cứu người và Bộ Kinh Vân, giúp ta đạt được tâm nguyện này!”

Nhiếp Phong kinh ngạc nhìn Tuyết Đạt Ma, nhìn gương mặt si tình bị che dưới lớp băng tuyết của mình. Hán tử này, mặc dù mặt người khác nhau, duy tình yêu thích nhất không có lừa. Tâm nguyện duy nhất của hắn hiện giờ là trở lại bên cạnh người mà hắn yêu thương nhất, chiến đấu với nàng. Cho dù nàng không nhận ra hắn là người năm xưa, cho dù không biết hắn đã âm thầm làm gì trong hơn năm mươi năm qua, cho dù là hắn cũng không biết cô ấy cũng không tịch mịch...

Thật lâu sau, Nhiếp Phong cuối cùng cũng ngửa mặt lên trời thở dài, vội vàng ngồi xuống, song chưởng đã áp sát vào lưng của Tuyết Đạt Ma.

Tuyết Đạt Ma nhất thời mừng rỡ, khá cảm kích nói: “Đa tạ! Nhiếp Phong, đa tạ ngươi đã niệm tình ta từng cứu ngươi và Bộ Kinh Vân, giúp ta một tay...”

Nhiếp Phong lại nói: “Ngươi hiểu lầm rồi, Tuyết Đạt ma!”

“Ta không phải vì ngươi từng cứu chúng ta mà tới giúp ngươi, mà vì...”

“Ngươi rất giống một vị thúc thúc mà ta từng biết - Quỷ Hồ! Nó và ngươi đều trung thành với chủ nhân, nhưng lại không dám đối mặt với cảm tình. Cuối cùng chỉ đành âm thầm thủ hộ bên cạnh người mình yêu mến nhất...”

“Ngươi và hắn...”

“Đều là hảo hán!”

“Ta thành toàn cho ngươi!”

Nói xong, Nhiếp Phong đã cuộn cuộn không dứt, đưa chân khí trong cơ thể quán nhập vào trong cơ thể Tuyết Đạt ma.

Lại nghe Nhiếp Phong nói mình là hảo hán, Tuyết Đạt Ma càng cảm kích không gì sánh được, đáng tiếc lúc này hắn đang rã nạp khí làm thịt, cũng không thể tùy ý quay đầu để Nhiếp Phong nhìn thấy cảm kích trong ánh mắt hắn. Hắn chỉ có thể thở dài: “Nhiếp Phong ơ là Nhiếp Phong...”

“Ngươi có thể nói như vậy, chính ngươi cũng nên...”

“Một hảo hán?”

Nhiếp Phong không nói gì, nhưng chỉ trong chốc lát, câu hỏi “Ma Cư” vốn đang yên lặng bỗng vang lên hai tiếng cười!

Hai tiếng cười vui vẻ Hán Tinh Tinh tương tiếu...

Thần đầu ma!

Trường sinh bất tử trường tồn bất diệt;

Thích nhất, là căm hận nhất!

Lúc nào đó, người mình yêu thích nhất lại chính là người mình hận nhất.

Ma vĩnh tồn bất diệt, cái nàng yêu, liệu có phải là vị Thần mà nàng thân là ma giả đáng hận nhất hay không?

Chuyện xưa về thần và ma, hóa ra có liên quan tới một đoạn tình.

Một đoạn kinh tình một trăm năm...

Đây đã là một đoạn tình rất lâu trước kia! Nghe nói vào lúc đó, nhân gian không chỉ có ra một nam nhân tuyệt đỉnh thông minh, mà còn xuất hiện một nữ nhân tuyệt đỉnh thông minh.

Nàng!

Họ Bạch, tên Tố Trinh!

Bạch Tố Trinh là người đầu tiên, vốn sinh ra trong nhà hiền quý của một quan lại, từ nhỏ đã vô cùng xinh đẹp, trí tuệ xuất hiện.

Nghe nói, một tháng sau khi Bạch Tố Trinh sinh ra đã hiểu được hàm răng học ngữ, lúc năm tuổi đã đọc đủ thứ thi thư, tám tuổi đã xem qua vạn quyển trướng, cầm kỳ thư tất cả hình dạng đều thành tinh, bất luận là ai xuất ra câu đối, nàng đều có thể —— một câu đối, trái lại, nàng xuất ra câu đối, đều đã xảo hợp, nhưng chưa từng có ai có thể thành đôi, cho nên phụ thân nàng đã chiêu mộ mười hai trường sư cho nàng, vào năm chín tuổi, đều đã hổ thẹn không bằng, đều xin từ từ.

Khó được nhất chính là, Bạch Tố Trinh không đúng tuần hoàn mới tình hơn người, Văn Tư xuất chúng, nàng từ nhỏ cũng cực kỳ thích tập võ, nghe nói khi hơn mười tuổi, đã sớm tinh thông các hộ ở Trung Nguyên có tinh tú, càng chuyên chọn phương pháp luyện tập, mong muốn đột phá cảnh giới của bản thân.

Một nữ nhân bác học vạn gia, văn võ toàn tài như vậy, có giống một người hay không? Không tệ! Đúng là người tuyệt đỉnh thông minh – Thần!

Khác chính là, nàng là nữ tử!

Đúng vậy! Chính vì nàng là nữ tử, cho nên nàng so với thần trường sinh bất tử, nhìn thấy nhân gian càng thêm không vui.

Chuyện thứ nhất không vui, mặc dù nàng là người thông minh nhất trong toàn bộ gia tộc, thậm chí cũng có thể là nữ nhân thông minh nhất Thần Châu. Nhưng, phụ thân mặc dù coi nàng như viên minh châu trên bàn tay, mỗi lần trong nhà xuất hiện vấn đề, nàng nào quản nàng mới cao tám đánh mười đầu,

cũng tuyệt đối không được đề xuất bất kỳ ý kiến gì. Nàng bị buộc phải im miệng, ngoan ngoãn ngồi trên ghế nghe cha huynh đệ nàng đại phát nghị, chỉ vì nàng là... nữ nhân!

Trăm ngàn vạn ức năm ở Thần Châu, nam nhân xưa nay luôn mê tín là rường cột cả xã hội. Nữ nhân, đối với rất nhiều nam nhân mà nói, chỉ là trang sức phụ thuộc, thậm chí bọn họ có thể tùy ý làm ra lời sủng vật!

Điều này căn bản là không công bằng! Ở trong mắt Bạch Tố Trinh, bất kể là nam nhân nữ nhân, đều là người!

Người, lẽ ra phải là sinh ra mà bình đẳng.

Người thông minh thường thường có điểm này không tốt! Chỉ vì bọn họ thông minh, cho nên thường thường sớm hơn so với người bình thường, càng nhìn rõ ràng khuyết điểm của thế giới này, cho nên rất nhiều lúc không vui vẻ.

Người có trí tuệ thường thường chỉ có trí tuệ.

Bạch Tố Trinh không vui, ngày càng trở nên nghiêm trọng, nàng càng lớn thì càng thông minh, nhìn thấy càng nhiều chuyện không công bằng, mà khi nàng mười tám tuổi, ảnh hưởng tới cuộc đời gặp gỡ, cuối cùng cũng phát sinh...

Năm đó, cha của nàng dẫn nàng vào trong thôn thu thuế ruộng ít ỏi, chỉ định bởi vì phần lớn ruộng đất và đất đai trong thôn quản lý gia tộc của nàng, cho dù Bạch Tố Trinh không muốn làm chuyện xui xẻo này, nhưng mà cuối cùng vẫn quyết định đi!

Ai ngờ không đi vẫn, đi chống đỡ nhà thôn kia. Lúc này nàng giật mình, những thôn dân kia vậy mà nghèo đến mức gia đồ bốn vách tường, đám trẻ đều đã đói đến không giống hình người. Đa số thôn dân trong phòng, cũng chỉ còn lại chút ít gạo lương thực, tình cảnh có thể Ngụy.

Nguyên lai, một năm này thời tiết nóng bức, Thần Châu khắp nơi hạn hán, thu hoạch càng khó nói, nông dân mỗi ngày đều ở trong nghèo khó sống qua ngày, khổ không thể tả.

Bạch Tố Trinh chứng kiến tình cảnh này, thật sự là khiếp sợ sâu sắc. Mặc cho nàng thông minh tuyệt đỉnh, đọc phật, nói, học văn của Nho, chư tử bách gia, kiêm văn võ khuê tài, nhưng từ trước đến nay được nuôi dưỡng trong thâm sâu, bởi

vì cái gọi là “Đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm”, nàng đến đây mới biết được, con đường mình đi lại ít như vậy.

Mất thấy đám hài tử đói bụng như bộ xương khô, đại nhân cũng hữu khí vô lực, Bạch Tố Trinh lập tức không chút nghĩ ngợi, lập tức trở về nhà, phân phó quản lý lương thực cùng nàng điều xe đến đại phái gạo lương trong thôn.

Người quản lý lương thực đương nhiên chân động, nhưng gặp lão gia và tất cả thiếu gia đều ra ngoài thu thuế, giờ phút này không ai có thể làm chủ, đành phải tuân lệnh.

Vì thế Bạch Tố Trinh liền thuận lợi kiểm lương thực ở đại phái trong thôn, những người nghèo ai cũng vui vẻ, những đứa trẻ đã đói đến mức uể oải kia hưng phấn bùng bùng tranh nhau ôm lấy nàng, đôi mắt nhỏ tròn đầy cảm kích, nhìn những đứa trẻ cùng người nghèo có cảm giác quen thuộc như vậy, Bạch Tố Trinh nhất thời không khỏi rơi lệ cảm động.

Nàng tin tưởng, lần này mình tuyệt đối không sai!

Nhưng có một số người cho rằng cô ta sai mười tám!

“Người ở chỗ nào?”

Thì ra, cha và một đám huynh đệ của Bạch Tố Trinh đã nghe tiếng mà tới, người đang nắm chặt tay nàng chính là cha của nàng!

Bạch Trinh biết lão phụ đến ngăn cản, duy nhất không sợ hãi, chỉ thẳng thắn đáp: “Cha, con gái cũng không điên, con gái chỉ là tận năng lực của mình có thể giúp những người nghèo đang cần mà thôi! Cũng có thể vì cha mà tích phúc.”

Tuy nàng khéo ngôn từ ra lệnh, nhưng sau khi phụ thân nghe xong vẫn mang theo vẻ mặt giận dữ, mắng:

“Phì! Ta không cần người tích lũy những phúc này cho ta! Tố Trinh, người có biết người nghèo đầy đất khắp Thần Châu không? Người giúp được bao nhiêu? Hơn nữa, những người nghèo đó có địa vị cách xa với chúng ta, người cũng không nên thân thiết với bọn họ như vậy, tổn hại thân hoá của đại quan người!”

Cha của nàng nói khắp nơi trên Thần Châu đều là người nghèo, nhưng nàng căn bản không giúp được gì, Bạch Tố

Trình cũng tỏ vẻ đồng ý, nhưng nàng lại cho rằng nàng ở cùng một chỗ với người nghèo sẽ có tổn hại thân phận sao?

Câu nói này, đối với những đứa trẻ và người nghèo mà nói, quả thực chính là một sự sỉ nhục! Bạch Tố Trinh lập tức bác bỏ nghĩa từ nghiêm, bác bỏ cho tất cả những người nghèo ở đây tôn nghiêm:

“Cha! Người nói thế là không đúng rồi! Cha xem! Những người nghèo này cũng là người, bọn họ cũng giống như chúng ta, cần người khác tôn trọng! Bọn họ cũng giống như chúng ta, có mẹ có mẹ! Con gái đi cùng bọn họ, không chắc sẽ mất thân phận, bởi vì con gái phát giác có thể giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn, mới là “thân phận” mà chúng ta đang làm người, chuyện nên làm nhất!”

Lời này vốn rất có đạo lý, nhưng khi nghe cha và huynh đệ của nàng nói, càng khiến họ giận không kềm được. Nàng lại dạy ngược lại cách làm người mà bọn họ làm? Nàng là lão mấy tuổi, cha của Bạch Tố Trinh lại giận dữ hét: “Hừ! Bất kể là niên đại nào, phụ thuộc vào phụ thuộc của nam nhân, vĩnh viễn không thể so với nam nhân! Người là nữ lưu, hiểu cái rắm!”

Bạch Tố Trinh thấy phụ thân càng nói càng không nói lý, cũng âm thầm cảm thấy đau lòng, kiên trì giữ vững tín niệm của chính mình, trả lời nghiêm nghị: “Con không biết sao?”

“Không! Phụ thân, con cái gì cũng hiểu! Ngược lại nữ nhi không hiểu nhất, là vì sao nam nhân luôn kỳ thị nữ nhân? Đại phú kỳ thị nghèo nàn? Thiên tử chà đạp vạn dân? Thần tử mạng người như rơm rác? Thần Châu ngàn vạn tới nay, người làm chính trị chưa từng thông cảm dân chúng sinh bệnh khó, không phải quyền góp thuế má, là vì thỏa mãn dã tâm một mình dẫn phát chiến họa liên tục, sinh linh đồ thán, chịu hại nhất., Đùng bao giờ là những thảo dân dưới trướng Hoàng đế, quan lại, những gia đình quan lại như phú hộ chúng ta, có biết họ đau khổ đến mức nào không? Vì sao không cho vạn dân tự mình làm chủ, lấy ý nghĩa vạn dân làm chủ, không chỉ nhìn sắc mặt một mình Hoàng đế, xây dựng lại quốc gia không hoàn mỹ này không?”

Thật là một phen đại nghĩa lắm nhien! Tất cả những người nghèo trong sân thấy có người đứng ra nói những lời công đạo này cho bọn họ, hơn nữa còn là một nữ nhân, một nữ nhân lại cũng dũng cảm như thế, đều không khỏi vỗ tay liên tục, bắt đầu ồn ào!

Mắt thấy quần chúng đều đang ủng hộ con gái mình, cha và huynh đệ Bạch Tố Trinh càng là trong cơn giận dữ, cha nàng rốt cục không thể nhịn được nữa, đột nhiên quát lớn một tiếng:

“Súc sinh! Người biết mình đang nói ai không?”

“Người dám nói kẻ lừa gạt! Người không hồi cải, vi phụ sẽ nói với người...”

“Rời khỏi quan hệ của phụ nữ!”

Trong tiếng hét to, bỗng “Phành” một tiếng! Cha của ả hung hăng tát nàng một cái thật mạnh, đập rất nặng, trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tố Trinh, không ngờ lưu lại năm vết thật sâu, một đám huynh đệ của ả, thấy cảnh này lại như đang cười trên nỗi đau của người khác, tựa hồ, bọn chúng cũng không cho rằng ả nói chuyện là đúng! Cũng không cho rằng nữ nhân nói chuyện là đúng! Dù sao cũng chỉ là nữ nhân!

Với võ công của Bạch Tố Trinh lúc này, ở huyện này có thể nói đã khó gặp địch thủ. Nếu nàng thật sự muốn tránh, cha nàng căn bản không có khả năng vỗ nàng, nàng là cố ý nhận nàng, không ngờ được, nàng thật sự sẽ đánh nàng!

Chuyện càng ngày càng cương, duy nhất Bạch Tố Trinh dường như cũng vứt bỏ ý nghĩ chính mình cho là đúng, nàng chỉ xoa xoa năm vết chỉ trên má, đau lòng đáp: “Cha! Cha cần gì phải khổ... Muốn đoạn tuyệt quan hệ của phụ nữ bức con gái? Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình., Người không đồng ý ý của ta, nữ nhi ngoại trừ hy vọng hướng người giải thích rõ ràng ra, như thế nào có thể ép người tiếp nhận suy nghĩ của ta? Nhưng người lại... tội gì nhất định phải bức con gái của mình... cải biến ý nghĩ?” Đây là vấn đề cực quyền! Có một số người, là tuyệt đối không cho phép có dị biến đã tồn tại!

Cũng tuyệt đối không cho phép người ta có ý kiến bất đồng, bọn họ thậm chí ngay cả tư tưởng cũng không muốn cho người cha tự do Bạch Tố Trinh chỉ từ giận đến mất lý trí, hấn cũng

không thể chịu đựng nữ nhi tư tưởng đặc biệt này nữa, hấn lại nói: “Tốt! Người đã một lòng vì những người nghèo hèn này nói chuyện, người cũng là tiện!”

“Vi phụ không muốn có một đứa con gái như vậy! Kể từ hôm nay, hai cha con chúng ta sẽ ân đoạn tình tuyệt!”

Ân đoạn tình tuyệt? Bạch Tổ Trinh nghe vậy, hai phiến lệ quang không khỏi lăn lộn trong hốc mắt, nhưng nàng liều mạng không để nước mắt rơi xuống, nàng không nên yếu thế trước mặt người coi rẻ thương sinh! Nàng vịn lần đoán được, nàng chỉ muốn nói ra những lời mình hiểu là chính xác, nhưng lại quyết đoán đến điểm xuất kết thúc của quyết định.

Thôn dân ở đây thấy nàng vì bọn họ mà làm chuyện này, rõ ràng làm cho phụ nữ tách rời, liền cảm thấy áy náy, liền ôn hòa khuyên nhủ: “Bạch... Cô nương, cô nương, cô một lòng giúp chúng ta, vì chúng ta nói chuyện có ý tốt, chúng ta thực sự vô cùng cảm kích, nhưng nếu vì chúng ta... làm cho phụ nữ của cô... cốt nhục chia lìa, chúng ta... Lại tâm tình chúng ta sao? Cô... Không cần để ý đến chúng ta nữa! Cô liền nói câu nào sai, đi về nhà đi!”

Mặc dù trong lòng các thôn dân cảm thấy bất an, nhưng bọn họ không thể ngờ được, Bạch Tổ Trinh thế mà vẫn kiên trì đáp lại tự thấy mình: “Nhận sai ư?”

“Ta căn bản không có sai! Căn bản không thể nhận sai được!”

“Sai, chỉ là cái này không hoàn thiện quốc gia! Không hoàn mỹ nhân gian!”

Tất cả thôn dân cũng cảm thấy ngạc nhiên, thế nhưng ngạc nhiên nhất vẫn là cha cùng huynh đệ của nàng, cha của Bạch Tổ Trinh lại hết sức xem thường nói: “Hừ! Hồ đồ ngu xuẩn! Ta thật sự rất hối hận, lại nuôi lớn một tên khi quân phạm thượng như vậy, đại nghịch bất đạo con gái! May mắn ta và người đã không còn chút quan hệ nào, mau cắt cho ta! Về sau cũng không cho phép người loại tiện nhân như vậy lại bước vào Bạch gia chúng ta một bước!”

Bạch Tổ Trinh buồn bã nở nụ cười, đáp: “Con yên tâm! Cha, tuy rằng cha đã không nhận con làm con gái, nhưng trong lòng con, cha vẫn luôn là cha con! Sẽ có một ngày, cha sẽ thấy may

mắn, kiếp này kiếp này, đã từng có con gái là con gái của con, điều này sẽ giúp vạn dân trong thiên hạ bình đẳng...”

“Mà đem tâm huyết cả đời mình, sinh mệnh của con gái mình trả giá!”

Từ sau khi Tố Trinh dứt lời, bản thân từ nay về sau liền biến mất khỏi thôn trang mà nàng sinh ra, từ đó về sau không còn ai nhìn thấy nàng nữa.

Người đặc biệt luôn luôn tịch mịch.

Tuy nhiên Bạch Tố Trinh cũng không nổi giận, nàng tin rằng mình có thể tranh thủ bình đẳng, phản kháng đế chế, ý nghĩ kỳ thị không sai chút nào! Nàng vẫn cứ đơn độc đi trên con đường tịch mịch này! Thế giới này đã không hoàn mỹ, vậy...

Không bằng bắt đầu lại từ đầu!

Huống chi, nàng chỉ là tịch mịch một hồi, rất nhanh, con đường của nàng không còn tịch mịch nữa.

Bởi vì, có một người nguyện ý cùng nàng di chuyển trong mưa gió.

Người kia chính là... Vị Thần thông minh tuyệt đỉnh như nàng!

Nàng rốt cục gặp được hần!

Rốt cuộc nàng cũng đạt tới bước ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời nàng! Chỉ tiếc...

Lúc trước nàng ngàn tính vạn tính, không phải không cách nào báo trước, Thần là người duy nhất của nàng... bước ngoặt!

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, phong thần tuấn lãng.

Nàng khí độ ung dung, vẫn là nàng cùng một loại người - tuyệt đỉnh thông minh!

Nàng và hần đều có hoài bão lớn xa xưa, Bạch Tác Trinh ôm ấp chúng sinh bình đẳng, thần linh ôm ấp trước mặt nàng, hần cũng nói là chúng sinh bình đẳng!

Mặc dù hần ôm vinh dự thật sự là...

Nhưng mà, Bạch Tố mặc dù thông minh tuyệt đỉnh, nàng lại đối với thần giả ngôn tin tưởng sâu nặng không thể nghi ngờ,

bởi vì, nàng thật sự yêu hắn! Nàng không chút suy nghĩ liền gả cho hắn!

Vô luận là tuyệt thế trí giả như thế nào, một khi vì tình mà mê hoặc, đều sẽ mất mê hoặc ngũ sắc, xem không thân rõ ràng người bên người, tình, có đôi khi thuyết pháp có những này đáng sợ!

Nàng quá tín nhiệm hắn! Cho nên khi hắn nói, vì kế hoạch tương đối bình đẳng cho chúng sinh, hai vợ chồng hắn nhất định phải thành lập kỳ nhân dị sĩ “Lục Thần quan”, nàng cũng đi theo hắn!

Khi “Lục Thần Cung” bị quần hùng Trung Nguyên liên thủ chuyển diệt, nàng cũng liều mạng cùng hắn đối kháng! Thần năng một người đối đầu với năm mươi phái chưong môn thật sự là làm truyền, chân tướng là năm đó cũng có một nữ nhân phi thường lợi hại canh giữ ở bên người thần, cùng hắn đối kháng!

Sau đó, ngay lúc sơ nguyên khí của thần cung đại thương, hai vợ chồng hắn trong lúc nghỉ ngơi lấy lại sức, thần còn nói, sợ rằng cả đời hai vợ chồng hắn sống thọ, cũng không thể phổ biến chúng sinh bình đẳng, lấy lý tưởng vạn dân làm chủ, hắn cũng sợ hai người bọn họ sau khi chết, truyền nhân của họ nguyện gánh vác sứ mệnh vĩ đại này, phương pháp an toàn nhất, khiến vợ chồng hắn có thể —— không chết, sau đó vĩnh viễn truy tìm lý tưởng, cho đến khi nhân gian biến thành đất vui công bằng mới thôi!

Đối với ái lang có tư tưởng truy tìm bất tử, lúc trước Bạch Tố Trinh nghe vậy, tất nhiên vô cùng khiếp sợ, nhưng nếu vì chúng sinh, Bạch Tố Trinh cũng tin tưởng nàng và hắn tuyệt đỉnh thông minh, bác học đa tài, tất có thể ngộ ra phương pháp sinh!

Vì vậy hai vợ chồng hắn liền bế quan, cùng chung sống suốt đời đối xử với Phật, Đạo, nho, Vũ cùng với tinh hoa vạn gia, khổ sở nghiên cứu. May mà Hoàng Thiên không phụ người có tâm, Thần và nàng cuối cùng cũng phân biệt ngộ ra Di Thiên Thần Quyết có thể khiến người ta trường sinh bất tử!

Diệt Thế Ma Thân!

Thần quyết, tên như ý nghĩa cũng là do thần ngộ được, ma thân, hóa ra là do Bạch Tố Trinh ngộ ra, chỉ có điều Bạch Tố Trinh vì tình thần quá sâu đậm, đã không còn lòng dạ nào mà độc túi tố tình lang mà mình ngộ được!

Mặc dù hai người đã ngộ ra Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, nhưng vẫn không thể khẳng định là đã trường sinh bất tử hay chưa, thế là lại ở trong rèm che của Thần Cung chờ đợi năm tháng dài đằng đẳng, cuối cùng khi bọn họ hơn tám mươi tuổi, Thần cùng Bạch Tố Trinh cuối cùng có thể hoàn toàn khẳng định, bọn họ đã có thể trường sinh bất tử!

Bọn họ bị vây khốn hơn tám mươi tuổi, dung mạo của nàng và Thần, rõ ràng còn không có dấu hiệu quá nhanh biến già, cực kỳ lượng, chỉ hơn ba mươi tuổi mà thôi.

Điều này đã phi thường khó có được, vốn nên hơn tám mươi tuổi, xem ra chỉ có hơn ba mươi tuổi, đương nhiên rất già, đương nhiên cũng có thể trường sinh bất tử. Ai lại đoán được, cho dù có thể chậm rãi già yếu, có thể trường sinh bất tử, tới hơn hai trăm tuổi thì đã sử...

Lão xấu không chịu nổi?

Càng làm người ta nhảy nhót chính là, nàng và Thần một mực không rảnh có con cái, lúc này, nàng lại vì thần sinh hạ một đứa con gái.

Để làm một trò hay cảm kích Bạch Tố Trinh, thần thế là dứt khoát không dùng tên con gái nàng, còn đặt tên cho nàng là “Bạch Tố Trinh”, mục đích sao? Đương nhiên là để lấy lòng Bạch Tố Trinh.

Có lẽ, lúc đó thần mặc dù đã tâm bưng bưng, bụng dạ khó lường, còn từng dùng tình yêu lợi dụng “Bạch Tố Trinh” cùng tiến cùng hấn, thế nhưng sâu trong nội tâm không thể cho ai biết, có lẽ cũng từng thật sự yêu vị phụ nhân phong hoa tuyệt đại này, lập chí chân chính này phải cứu lấy thế tử chúng sinh trong nước lửa...

Nhưng mà, hai người từ hai mươi tuổi thành thân, sống đến bây giờ đã hơn tám mươi tuổi, sáu mươi năm đời vợ chồng, đã quá dài rồi. Hấn còn muốn cả đời với nàng? Không! Chính vì hai người bọn họ đều đã trường sinh, hấn vĩnh viễn đối với nữ

nhân tuyệt đỉnh thông minh như hấn., Vĩnh viễn cảm thấy một người vô cơ giống như hấn ta, tình yêu từ từ biến thành tình cảm, mà tình cảm lại từ từ trở nên vô tình. Ngàn vạn năm đối diện với một nữ nhân, đối với Thần mà nói, chính là một chuyện cực khổ...

Huống chi, trong cuộc sống chung hơn sáu mươi năm này, Bạch Tố Trinh tuy rằng chưa bao giờ lập được đại hi công, toàn bộ uy phong suu Thần Cung đều do thần một mình độc chiếm, nàng không thể hiện võ công của mình trước mặt môn hạ, khiến cho môn hạ đều không biết nàng vô địch như thần, nhưng mà..., Nàng không cầu cái gì, nhưng thần bắt đầu cố kỵ tài trí võ công giống mình, giờ phút này hấn đã có thể trường sinh bất tử, công chiếm Thần Châu, bá nghiệp công chiếm nhân gian đã từ từ hấn không còn yêu mến nữ nhân này nữa, vì vậy hấn bèn hạ quyết tâm – quyết tâm!

Thật đáng tiếc! Việc Bạch Tố Trinh này cũng giống với việc con gái nàng “Bạch Tố Trinh”, từ đầu đến cuối đều không may mắn như các cô gái bình thường, hai mẹ con nàng, trước sau vẫn không nhận được một nam nhân nguyện ý hết lòng yêu thương các nàng...

Cái tên Bạch Tố Trinh này dường như luôn luôn mất đi tượng trưng cho...

Người có được cái tên “Bạch Tố Trinh”, đều không thể có được tình yêu muốn có...

Kể cả Tuyết Duyên cũng từng được ban cho tên “Bạch Tố Trinh”...

Thần đã có tâm diệt trừ một thê tử lợi hại ngang hấn, lập tức càng không động một tiếng động, ngay tại đêm khuya của nữ nhi họ là Di Nguyệt, thần vì thê tử Bạch Tố Trinh của mình kính một chén rượu nước, lấy Hạ nữ nhi Mãn Nguyệt! Từ Tố Trinh một mực không sợ có lừa dối, trên thực tế, nàng cùng Thần đồng dạng hoàn mỹ, có lẽ khuyết điểm trí mạng duy nhất của nàng, chính là so thần nhiều hơn một chữ “Tình”, Vận Mệnh đã an bài nàng làm “Ma”, nàng thủy chung không chạy thoát!

Cuối cùng cô đã uống cạn mười ngày mười đêm, trộn lẫn ngàn loại kỳ độc...

Rượu độc.

Bạch Tố Trinh uống xong chén “Độc Tửu” mà trượng phu đã luyện, độc phát ngay tại chỗ, gan ruột đứt từng khúc, thật sự là ruột gan đứt từng khúc! Cũng không phải nói đùa!

Nàng tận diệt thiên mộng vạn mộng cũng chưa từng nghĩ tới, chính mình lại có một ngày như vậy, uống cho ngày xưa nàng cùng hắn ta tuyên thệ biển Minh, uống công nàng thông minh tuyệt đỉnh, uống hết mọi tâm tư đi lấy lòng người đàn ông này, người nàng yêu nhất này, vì hắn, nàng thậm chí đem hy vọng chúng sinh bình đẳng của mình tạm thời gác lại, cùng hắn mất ăn mất ngủ nghiên cứu Bất Tử Thần Công, kết quả cuối cùng, hắn lại muốn giết nàng! Không ngờ hắn lại muốn giết nàng!

Thế nhưng, vẻ mặt tươi cười của thần linh lại “cí án như núi” biểu diễn trước mắt nàng sắp chết, nàng không thể không tin!

Nàng ta không giãy dựa bao lâu cuối cùng cũng chết, mặc cho nàng ta từng xinh đẹp tuyệt trần hoàn như vậy, mặc cho nàng ta có trí tuệ như vậy, mặc cho nàng ta có thể trường sinh bất tử, nàng ta cũng không thể không chết dưới kịch độc! Nguyên nhân không phải là chén rượu độc hỗn hợp ngàn loại kỳ độc, mà là thần còn độc hơn cả chén rượu độc!

Nàng rút cục — Chết không nhắm mắt!

Còn thần, sau khi đạt được mục đích, hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng quả thật hắn không hề có chút tình cảm nào với cô.

Hắn truyền lệnh xuống, nói thê tử của hắn sau khi sinh ra khí hư huyết yếu ớt mà chết, cũng bí mật mai táng Bạch Tố Trinh ở gần con ốc biển ngoài “Sư Thần Cung”, cũng tức là về sau trở thành chỗ gần thập điện Diêm La thứ mười, chỗ băng thiên tuyết địa phương kia...

rãnh biển, trở thành mộ của Thần thê, mai táng một si tình nữ tâm chí đại chán nhưng lại chí lớn ý chí chưa kết giao, mà Bạch Tố Trinh thật sự chết rồi sao?

Hoặc là, chính như thần cũng vạn liệu không tới, về sau hắn bởi vì trường sinh bất tử mà trở nên vừa già vừa xấu, hắn cũng khó đoán tới, hắn cùng vợ cùng hắn ngộ được “Di Thiên Thần quyết” cùng “Diệt Thế Ma Thân”.

Còn có một chút hậu quả khác mà bọn hắc dục liệu...

Thời gian đang dần dần, một lần qua là hai mươi năm, con gái của Thần, Bạch Tố Trinh đã lớn lên, cũng phản loạn, cuối cùng cũng bị Thần xây dựng uy tín mà tử hình, hai chữ “Bạch Tố Trinh” trước sau, tất cả đều cực kỳ u sầu, cũng vốn nên hóa thành hư ảo...

Nhưng con gái có thân lực là “Bạch Tố Trinh” mới vừa chết, mẹ đẻ của nàng là “Bạch Tố Trinh”, ở trong tuyết...

Trọng sinh!

Có lẽ, Thần thật sự là quá sơ suất, hắc phải đem vợ hắc “Bạch Tố Trinh” bầm thây vạn đoạn mới có thể hoàn toàn khẳng định nàng đã chết hay chưa, bởi vì hắc cùng nàng đều là trường sinh bất tử, hai người bọn họ còn không biết di thiên thân quyết cùng diệt thế tiềm năng lớn bao nhiêu...

Lại nguyên lai, mặc dù Bạch Tố Trinh đã trúng kịch độc, nhưng nàng có Bất Tử Thần Công của ma thân diệt thế hộ thể, chẳng qua là ở vào cảnh giới nhân giả chết, Thần đã chôn nàng trong tuyết, càng làm cho nàng bị quấy nhiễu nhiều năm như vậy, kịch độc trong thời gian qua bị Diệt Thế Ma Thân trong cơ thể hóa thành ma thân, sau khi độc hóa, lại một lần nữa sống lại từ trong tuyết rơi!

Tất cả như xa cách! Nhưng mà, bí mật phục sinh nàng, tình cảnh cũng không tốt, bởi vì chân khí diệt thế ma thân trong cơ thể, đều dùng để hóa giải cổ kịch độc kia, diệt thế ma thân cũng sớm cùng nhau hóa đi, trên người nàng đã vô diệt thế ma thân hộ thể, ngày thứ hai sau khi phục sinh, không ngờ nàng cũng biến thành da gà, già yếu không chịu nổi.

Mặc dù duyên cớ không tính toán nàng giả chết trong tuyết rơi hai mươi năm, nàng cũng đã hơn tám mươi tuổi, bỗng nhiên không có Diệt Thế Ma Thân, suy lão của nàng càng thêm nhanh hơn!

Nàng tỉ mỉ xem xét tình trạng già yếu trong cơ thể mình, còn phát hiện một sự thật đáng sợ, may là giờ phút này dù có trùng sinh, cũng trong vòng một tháng nữa già yếu chết đi! Lần này, nàng sẽ chết ít nhất!

Thế nhưng, bây giờ nàng ta có thể làm bất cứ thứ gì để kéo dài sinh mệnh, thậm chí, khi nàng ta nghe đến con gái của mình “Bạch Tố Trinh”, đã bị Thần tàn nhẫn xử tử, trừ đau đớn gần chết ra, nàng ta cũng không còn sức tìm người khác tính sổ nữa!

Đôi mắt với trời đất mênh mông, chỉ một thoáng nàng lại già đến xấu cả người, lẽ nào, nàng như thế rơi vào nhân gian già nua tiều tụy hay sao? Hợp hận mà chết đi! Mặc dù không có ma thân diệt thể có thể khiến nàng bất tử, nàng vẫn còn quên, nàng là một người cũng tuyệt đỉnh thông minh như Thần! Nàng còn có một... Thông minh!

Hơn nữa, cho dù tình yêu không còn nữa, cho dù không muốn lại đây đưa ân oán, cho dù chưa chắc sẽ tìm Thần tính sổ, nàng vẫn còn có một tâm nguyện chưa hoàn thành – Tranh thủ chúng sinh bình đẳng!

Nàng ta còn chưa làm một số chuyện cho chúng sinh, sao có thể chết được? Vẫn là câu châm ngôn kia: Không bằng bắt đầu lại từ đầu...

Đúng vậy! Nàng không thể chết! Cho nên nàng dùng hết sinh mệnh còn lại trong một tháng, dốc lòng suy nghĩ. Cuối cùng, cho dù không còn Diệt Thể Ma Thân, nàng lại ngộ được một bộ tuyệt thể thần công cực Ma Ha vô lượng!

Hóa ra, có bí mật mà người đời thường hay biết. Khi hần còn trẻ từng là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, còn từng học hết tất cả võ công của Thiếu Lâm, cái gọi là ” võ công nguyên từ thiên hạ mà ra Thiếu Lâm”, đúng là không có lý, ngay cả võ công của Thần cũng học từ Thiếu Lâm, có thể thấy được uyên bác của Thiếu Lâm.

Sau khi Thần thành công, võ công của Thiếu Lâm đã cao hơn bao nhiêu lần so với Thiếu Lâm năm xưa. Tuổi hần còn trẻ mà đã có thành tựu võ học trác tuyệt, đúng là kiêu ngạo. Nhưng hần vẫn chưa hài lòng, hần nghe nói hẻm Thiếu Lâm Mộc cát giấu một thứ kinh thế, thậm chí chắc chắn là loại võ công cao cường, lại tự ý xông vào hẻm Mộc Nhân!

Từ trước đến nay hẻm Mộc Nhân đều quý dị khó lường, cho tới bây giờ cũng không có đệ tử nào tự tiện xông vào có thể

sống sót đi ra, nhưng thần nghệ cao gan lớn. Hắn, cuối cùng có thể từ hẻm Mộc Nhân bước ra một lần nữa.

Thần mặc dù không tìm ra được gì trong hẻm Mộc Nhân, duy chỉ có trí tuệ cái thể, cũng lấy “Kinh trung” kia khởi động hai mươi hai Mộc Nhân kia, hai mươi hai Mộc Nhân khi đó vận vũ “Nguyên Cực Ma Ha Vô Lượng”, lấy kỳ hạn tự tiện xông vào giết chết người khác. Nếu đổi lại là cao thủ tuyệt thể bình thường, tin tưởng không chống đỡ được một câu thời gian, sẽ bị chiêu thức Nguyên Cực Ma Ha bức đến não bạo mà chết, nhưng mà, thần, cũng không phải là cao thủ bình thường!

Hắn ta là thần! Thần vô địch nhất toàn bộ Thần Châu!

Thần thời niên thiếu, lấy công lực đã có thể vô địch, ủng hộ nửa chu thiên “Nguyên Cực Ma Ha”, vừa rồi không cách nào duy trì được nữa, cũng không truy cứu liệt tông kia rốt cuộc là thứ gì, liền đã rời khỏi hẻm Mộc Nhân!

Nhưng chuyện này đã phi thường đáng sợ! Nên biết Đạt Ma sáng chế “Nguyên Cực Ma Ha”, chính là võ công mạnh nhất trong thiên địa, tinh diệu, tuyệt, mạnh, đều không lường được. Lúc đó Thần có thể duy trì lâu như vậy, đã không hổ là thần trong loài người, tương đối hiếm thấy.

Còn nữa, thần trí trí trí cùng ngộ tính còn phi thường lợi hại, người ở dưới “Nguyên Cực Ma Kha” che chở nửa chu thiên, sớm đã thấy chiêu thức chiêu thức chiêu ý. Sau khi rời Thiểu Lâm, hắn càng không thấy nửa chu thiên “Nguyên Cực Ma Ha”, tự mình suy tính, hy vọng có thể từ nửa bộ “Nguyên Cực Ma Ha” kia lột xác ra một ít tuyệt thể thần công.

Sau đó, hắn gặp gỡ một nửa Bạch Tố Trinh, cũng đem nửa bộ trước mình nhìn thấy “Nguyên Cực Ma Ha” thông báo, hy vọng có được sự trợ giúp của nàng, có thể càng nhanh ngộ ra võ học thượng thừa hơn. Đáng tiếc sau đó hai người bận rộn tu luyện Di Thiên Thần Quyết trường sinh bất tử của bọn họ, Diệt Thể Ma Thân, sớm đã đem “Nguyên Cực Ma” để lại.

Hôm nay, sau khi Bạch Tố Trinh giả chết, Bạch Tố Trinh đã không còn ma thân diệt thể, ngược lại càng có thể chuyên tâm đi “Nguyên Cực Ma Ha”, sau mười ngày mười đêm cùng với việc ngộ ra chân tủy của “Nguyên Cực Ma Kha” trong tuyệt cảnh.

Nhưng là, Thần trước khi giết nàng, cũng từng đề cập với nàng, hắn sẽ bắt đầu lại nghiên cứu “Nguyên Cực Ma Ha”, nếu thật sự có thể từ trong “Nguyên Cực Ma Ha” lột xác cái gì cái gì thần công cái thể, hắn sẽ đặt tên nó là “Thiên Cực Ma Ha” Vô Lượng!”

Bạch Tô Trinh nghĩ lại, nếu mình chuyên tâm một lòng, cũng có thể trong mười ngày đêm ngộ ra “Nguyên Cực Ma Ha” Chân Tủy, Thần trong hai mươi năm giả chết vô cùng chán nản, chắc hắn cũng đã ngộ ra Chân Tủy, mà sáng chế ra “Thiên Cực Ma Ha” Vô Lượng!”

Trên đời đã có trời cao, liền không thể lại có đạo thiên đạo thứ hai! Bởi vì nếu cô mù quáng theo chân tủy của Nguyên Cực Ma Ha mà tập luyện thiên cực, ngược lại sẽ kém xa thần, bởi vì thần ít nhất so với nàng sau khi phục sinh, nhiều hơn trăm năm công lực.

Nếu muốn khắc chế thần võ công, chỉ có cách làm ngược lại, sáng chế ra “Nguyên Cực Ma Ha”, thậm chí “Thiên Cực Ma Ha” hoàn toàn tương phản – Địa Cực!

Nếu như Nguyên Cực thuộc về “Âm”, Thiên Cực cũng thuộc về “Âm”, vì tinh thần thuận nguyên cực mà đảo, Nguyên Cực cùng Thiên Cực đồng khả năng đã tập thành “Thiên Cực Ma Ha”!”

Đúng như vậy, nàng lấy thân mình là bộ kinh vân hoặc Nhiếp Phong phu phá “Nguyên Cực Ma Ha” hai mươi hai một nhân, cũng là bởi vì thiên cực cùng nguyên cực câu thuộc về Vũ Trần, bộ kinh vân hoặc Nhiếp Phong càng gần Nguyên Cực, bởi vì đồng khí tương sinh tương sinh., Thiên Cực trong cơ thể hai người bọn họ gần như bị dẫn dắt, cũng sẽ không tạo thành tổn thương đối với bọn họ, mà bởi vì hai người bọn họ mang trong người tính chất giống Nguyên Cực, cho nên có thể ứng hộ hai mươi hai người này vận vũ “Nguyên Cực” đến một chu đại, cho đến khi thánh môn phát triển mới thôi!

Nhưng mà, Bạch Tô Trinh thân mang “Cực Ma Ha” – Bạch Tô Trinh tiếp cận “Nguyên Cực Ma Ha”, kết quả sẽ hoàn toàn khác! Địa Cực thuộc tính cũng là Âm Nguyên cực gần lại, công lực song chủ liền yếu bớt đi! Nếu đụng vào một đạo, chỉ

sợ Bạch Tố Trinh mang trong người Cực Ma Ha, cũng toàn bộ bị phế.

Biến mất không còn tăm hơi.

Đây cũng là lý do vì sao cô càng gần hẻm Mộc Nhân Thiếu Lâm, càng gần “Nguyên Cực Ma Ha” hai mươi hai Mộc nhân bố trí chiêu thế, sẽ ho khan, chỉ vì “Nguyên Cực Ma Ha” đang trừ khử công lực vô địch!

Năm đó, Bạch Tố Trinh sau khi sống lại, sau khi ngộ ra được “Cực Ma Ha” Vô Lượng, vốn đã có chút an tâm, nhưng Địa Cực Ma Ha mặc dù có thể làm cho thân công của nàng tái phục, nhưng dù sao cũng không thể làm cho nàng trường sinh, lại phải tập lại chân khí diệt thể ma thân cũng không kịp, mắt thấy trong hơn mười ngày mình đã chết không thể nghi ngờ, tìm tâm nguyện bình đẳng, cũng sẽ theo sự thật của nàng mà chôn sâu trong đất vàng...

Nhưng làm sao cô cam tâm được? Ngay ngày thứ bảy cuối cùng, đột nhiên linh cơ khê động...

Nàng lại nghĩ ra một phương pháp chắc chắn phải chết, nhưng lại có thể vĩnh tồn tại ở thế gian!

Phương pháp này chính là...

Kinh vân này cuối cùng cũng yên lặng đem chuyện xưa của ác ma trước mắt nghe đến đây, mặt của thần tử tuy vĩnh viễn không chút biểu tình, nhưng trong lòng hẳn cũng sẽ vì Khảm A tiền sinh của ma đầu trước mắt mà thở dài thật sâu?

Trên đời này lại có thần lãnh huyết như vậy, lại hạ độc thủ giết con gái ruột của mình ư?

Càng giết chết thể tử càng đường với hẳn như mưa gió! Thần này lại giống hết hẳn, quả thực vũ nhục tử thần!

Hơn nữa, Bộ Kinh vân cũng không nghĩ tới, ma trước mắt vì cứu chúng sinh ở trong nước lửa, lúc trẻ tuổi không ngờ lại dừng cảm như thế đi con đường mình cho là đúng, cho dù muốn đoạn tình tuyệt cùng thân phụ!

Nhưng mặc dù Bộ Kinh Vân đã hiểu đại đa số, thậm chí còn biết phải làm sao để bắt hẳn hoặc Nhiếp Phong Nhân Mộc

Nhân, hấn vẫn không hiểu một số chuyện, rốt cuộc hấn lại há miệng, hỏi: “Ngươi, vốn nên chết rồi.”

“Bây giờ vẫn còn...”

“Khi đó, ngươi, có phải đã...”

“Ngộ ra “Hấn độ”!”

“Dùng để kéo dài tính mạng?”

Mặc dù Bạch Tô Trinh trước mặt đầy phiền muộn khi nhắc lại chuyện xưa, nhưng khi vừa nghe đến vấn đề kinh vân cũng nhanh chóng thu hồi tâm tình phiền muộn, làm:

“Đoán đúng rồi.”

“Bộ kinh vân, năm đó ta chỉ còn lại bảy ngày thọ nguyên, cuối cùng cũng ngộ ra “Hấn sinh độ”, có thể làm cho bản tọa vĩnh tồn bất diệt...”

“Cũng tức là nói, bản khu hiện giờ trước mắt ngươi đã không phải chân thân thật sự của bản tọa hơn trăm năm trước, mà là sau này ta tìm được một cô gái gần cái chết tương mạo giống bản tọa, dùng “Hấn độ sinh độ” để biến thành bản tọa, kỳ thật cũng chỉ là một bộ hóa thân nhân hình!”

A? Ngay cả chủ nhân của con mắt đen là Bạch Tô Trinh, cũng chỉ là hóa thân nhân hình người? Cũng không phải là nàng thực sự nhiều năm trước?

Bộ Kinh Vân hơi nhíu mày, lại nặng nề hỏi: “Nhưng...” Ta vẫn không tin...”

“Ngươi thật sự là “có thể đem linh hồn...”

“Ký sinh thân thể!”

Không sai! Người sau khi chết có thật sự là linh hồn tồn tại hay không? Đã có nghi vấn! Huống chi, còn đem linh hồn giống như mượn xác hoàn sinh thân thể? Càng khó có thể tin!

Chủ nhân của hắc đồng, Bạch Tô Trinh chỉ cười khổ đáp:

“Ngươi hoài nghi cũng là chuyện đương nhiên! Trên thực tế, chúng ta vẫn luôn giả ngôn nhân hình hóa thân là lấy “hấn sinh trưởng” để đem linh hồn ký sinh thân thể, chỉ là dùng sách lược vạn toàn che dấu thôi, nhưng hôm nay đã không cần giấu các ngươi nữa...”

“Nhưng nói trắng ra, cho dù là tuyệt đỉnh thông minh như bốn toạ, vẫn không dám khẳng định trên đời này có hay không luân hồi, người có linh hồn về chuyện này. Kỳ thực chân tướng là, trừ Ma Nương, Thú Tâm Quỷ cùng Độc Cô một phương theo bên ta chỉ có mấy chục năm, thời gian còn nông cạn mà không trở thành người hóa thân bên ngoài. Ta, Hắc Đồng, Tuyết Đạt Ma, Tuyết Đạt Ma và bốn bộ nhân hình hóa thân này của Kinh Vương, căn bản chưa từng tồn tại chân chính, Khổng Tử, cũng chưa từng có từng là —— Hắc Đồng chân chính.”

Cái gì? Bộ Kinh Vân nghe vậy đột nhiên sững sờ, không khỏi lại chậm rãi đè ép tâm tư xuống, liếc qua.

Đúng lúc này, không ngờ chủ nhân của đồng tử đen lại nói bọn họ chưa từng tồn tại? Khổng Tử cũng chưa bao giờ phải là Hắc Đồng chân chính?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Ngay khi bộ kinh vân nghi hoặc, chủ nhân hắc đồng bắt đầu giải thích:

“Kỳ thật, quá trình hắc sinh ra cũng không thể thật sự đem linh hồn ký sinh thân thể, các người vẫn nhìn thấy linh hồn của Hắc Đồng quấy phá trong cơ thể Khổng Tử. Chỉ vì...”

“Hắc sống nhờ vốn là một loại “Yêu hồn” đại pháp!”

“Khổng Tử một mực bị “Hắc độ” sống mê hoặc, cho rằng mình là Hắc Đồng mà thôi...”

“Trong đầu của nàng, căn bản không có —— “

“Linh hồn của Hắc Đồng!”

“Trời! Đó là... chân tướng!” Đó chính là chân tướng? Thì ra tất cả đều là giả? Linh hồn của Hắc Đồng căn bản chưa từng tồn tại trong cơ thể Khổng Tử!

Bộ Kinh Vân quả thực không thể nào hiểu rõ, không thể tin lời chủ nhân con mắt đen, khi hắc đồng nhận người tiếp tục giải thích, hắc rốt cuộc minh bạch “hắc độ” cái gì? Điều này mê hoặc hắc và Nhiếp Phong đã lâu - “hắc độ...”

Nguyên lai, năm đó chủ nhân con mắt màu đen Bạch Tố Trinh cho dù ngộ ra “Cực Ma Ha”, cũng tự biết chín phần nhất định

phải chết không thể nghi ngờ, sinh tử chính là đại nạn, nàng tự biết có thể tránh được hay không, duy nhất chính là, nàng mong muốn làm cho chúng sinh bình đẳng tâm nguyện, đã không cách nào đạt thành, nàng không cam lòng...

Nhưng nàng tin rằng, cho dù thân thể của nàng mà chết, cho dù nàng chết cũng không có linh hồn, nàng tin tưởng, vì cứu chúng sinh tinh thần, nhất định sẽ – Vĩnh tồn bất diệt...

Tinh thần?

Đúng rồi! Đúng là tinh thần! Nàng linh cơ khẽ động!

Nàng từng đọc qua y thư vạn quyển, biết người khi gần chết, não bộ sẽ bị hãm vào một cảnh giới mơ hồ, đi theo sau sẽ thật sự chết đi, cho dù những người gần chết có đôi khi sẽ kỳ tích sống lại, sau khi tỉnh lại, cũng sẽ có một số người trở nên si ngốc, thậm chí sẽ không nhớ rõ mình là ai, nếu như...

Nàng có thể dùng công lực địa cực Ma Ha, cứu sống một nữ hài gần chết kỳ thật lại có cứu, mà có đứa trẻ sắp chết kia trong đầu trống rỗng, nàng không ngừng lấy một loại “dưu uẩn nội công” —— Mê bạo pháp” ở bên tai không ngừng kể nhỏ, sau khi nàng phục sinh sẽ biến thành Bạch Tố Trinh., Vĩnh viễn sẽ vì chúng sinh bình đẳng mà phấn đấu, cùng với võ công, khẩu quyết, chuyện cũ của nàng: Tất cả những gì của nàng, đó là chưa có, sau khi cô bé này tỉnh lại từ lúc gần chết., Cho dù nàng vốn có thể biến thành si ngốc, rất có thể sẽ không nhớ rõ tất cả ký ức trước kia, nhưng, vào thời khắc nàng sắp tỉnh dậy, lại bị chủ nhân đồng tử đen trao cho nàng tất cả ký ức của Bạch Tố Trinh, cô gái này sau khi tỉnh lại sẽ rất có thể sẽ cho rằng mình là - Bạch Tố Trinh. (Thật ra tác giả án này cùng loại với thôi miên hiện đại, chẳng qua là thôi miên thần hóa.)

Cô gái này, mặc dù không phải là Bạch Tố Trinh, trong cơ thể cũng không có linh hồn ký sinh của Bạch Tố Trinh, nhưng, nàng sẽ được giao cho tất cả ký ức của Bạch Tố Trinh, nàng sẽ suốt đời cũng sẽ cho rằng mình là Bạch Tố Trinh, sẽ tuân theo nguyện vọng của Bạch Tố Trinh - độ sinh chúng sinh mà tiếp tục sinh sống, cho đến khi nàng cũng đã chậm rãi già yếu, muốn tìm một thân thể khác gần chết, thì phải tiếp tục làm tinh thần của Bạch Tố Trinh mới thôi!

Không thể tưởng được, Bạch Tố Trinh muốn độ toàn bộ tinh thần của chúng sinh, đây mới thật sự là... Vĩnh tồn bất diệt!

Nhưng chính mình, thật ra sớm đã về tới bụi bặm, thậm chí có khả năng linh hồn cũng không tồn tại nữa!

Chỉ có tinh thần bất diệt! Vạn thể bất diệt!

Chủ nhân của hắc đồng đã là như thế, thậm chí còn suy tính tới thứ - Hắc Đồng, năm đó sau khi chủ nhân của hắc đồng cứu được hắc đồng thì chính là Hắc Đồng, bất luận chủ nhân công lực của hắc đồng này như thế nào cũng phải tái thể vô địch., Chỉ có chủ nhân của hắc đồng này mới có thể tìm một cô bé khác gần chết nhưng vẫn có thể cứu sống Linh Dục, dùng phương pháp mê hồn đem tinh thần Hắc Đồng báo thù, cùng với diệt môn thảm biến của hắc đồng tử, lấy công lực xuyên thấu vào trong đầu, tinh thần Hắc Đồng mới có thể trùng sinh!

Cứ như vậy, tình hình Tuyết Đạt Ma và Kinh Vương cũng giống như vậy!

Mà từ khi Bạch Tố Trinh dùng câu “hắc độ”, khiến cho thân thể của người tinh thần kia tiếp tục tiếp tục như vậy, cũng không lập tức tìm thần tính sổ, bởi vì cho dù tiếp tục liều mạng với Thần, nàng cũng chỉ làm đến lưỡng bại câu thương, nàng đã từng mất đi một lần sinh mệnh, bỏ lỡ một lần cơ hội độ hết chúng sinh, nàng không thể lại thất bại thêm nữa.

Chỉ có nhịn nhục, lấy danh nghĩa “Ma” ẩn nấp ở cách xa thần linh ngàn dặm, cùng với thanh âm nam nhân bất chước để trở thành người thống trị nhân gian, nàng lại phát thệ rồi sẽ một ngày sẽ trở thành người cứu thế ở nhân gian!

Cứ như vậy một mực ẩn giấu trong bóng tối, công lực của nàng cũng sẽ cùng lúc gięng tiến, nàng cũng thỉnh thoảng lưu ý động tĩnh của thần, cùng với xu thế giang hồ, giả mạo một mình, chính là quân cờ đặt trong tình báo giang hồ thu lấy, đáng tiếc nhất là hắc vẫn phản bội nàng.

Nhưng mà, nếu tiếp tục ngủ đông như vậy thì khi nào mới có thể lật đổ được đế chế, lấy vạn dân làm chủ?

Cho dù nàng thông minh tuyệt đỉnh, cũng không cách nào biết được! Nhưng mà, lật đổ cơ hội đế chế...

Rốt cuộc cũng tới!

Trong lúc vô tình nàng thăm dò, Thiếu Lâm đã từng bị ngoại tộc vây quét từ rất nhiều năm trước, lúc đó chủ trì đã không còn vị đại sư chủ trì bí mật kinh người “Đạt Ma tâm” cho một đệ tử tục gia “Quang Không” mang ra ngoài Thiếu Lâm, còn có cái tâm Đạt Ma này, nghe nói bên trong cất giấu một bí mật vũ khí có thể xoay chuyển nhân gian.

Vốn dĩ sẽ không có ai biết chuyện này, chỉ riêng ngày đó đã giao trình độ Đạt Ma cho Thiếu Lâm mang đi Thiếu Lâm, rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm đã thề sống chết yêm hộ, có một số trong bao vây vẫn còn may mắn sống sót. Nếu có người biết, sẽ không còn là bí mật nữa, nhất định sẽ lưu truyền đi.

Sau khi biết được tin tức này, Bạch Tố Trinh rất cảm thấy hứng thú với vũ khí này, bởi vì vũ khí này có thể phản ngược nhân gian, cũng có thể phá hoại trật tự nhân gian nên có. trật tự xã hội đã loạn, Đế chế sẽ dễ dàng sụp đổ. Mà lúc đó nàng có thể dựa vào đế chế sụp đổ, phát động xã hội thảo dân trọng chính, lấy dân lực làm chủ.

Vì vậy nàng liền bốn ra ngoài tìm kiếm hậu nhân Thích Không này hơn hai mươi năm thăm dò, cuối cùng điều tra cho nàng, Thích Không đã đổi họ thành “Khổng”. Lúc này tâm tư Đạt Ma đã truyền tới truyền nhân đời thứ chín - Khổng Di, cũng tức là cha từ của Khổng Từ.

Dựa vào võ công đã phá vỡ kỉ luật vô địch thiên hạ của Tố Trinh lúc đó, muốn đạt được tâm đắc từ ‘Khổng Di’ thì dễ như trở bàn tay, nhưng pháp môn mở ra lòng dạ đạt đạo chỉ truyền cho hậu nhân của Khổng gia, tuyệt đối không truyền cho người ngoài, đây là lời thề mà truyền nhân Khổng gia phải tuân thủ.

Nếu đã không truyền cho người ngoài, lòng Bạch Tố Trinh chột sinh ra một kế, được! Nàng sẽ không để bọn họ truyền cho người ngoài!

Nàng liền khiến trách bản thân mình năm đó là một trong những bộ hạ “Tử Đồng” kết bạn “Khổng Di”, cuối cùng kết làm một cách liên hợp với Khổng Di. Hai người cùng sinh ra một nữ —— ” Khổng Từ”, mà khổng từ lại ra đời, chính là âm mưu của ác ma!

Y theo tổ tiên di huấn, Khổng Di nhất định sẽ đem phương pháp mở ra tâm tư truyền cho Khổng Tử. Quả nhiên, từ năm tuổi trở đi Khổng Tử đã bắt đầu học tập cách thức bị động và vận vẹo mô phỏng như thế nào để tạo ra một tấm lòng Đạt Ma. Cho đến năm nàng tám tuổi, nàng đã hoàn toàn quen thuộc với phương pháp mở ra bộ kia...

Mà lúc này chính là lúc Ác Ma Bạch Tố Trinh phải mang bí mật vũ khí đó đến cho Đạt Ma...

Bạch Tố Trinh dẫn dò Tử Đồng, trộm lấy tấm lòng Đạt Ma chân chính của Khổng gia, mở ra cho nữ tử Khổng Tử kia. Đây vốn là mục đích thật sự gả cho Khổng Di - âm mưu của ác ma!

Tử Đồng đương nhiên làm theo như nghi! Bởi vì nàng thập phần đồng ý kế hoạch chủ nhân Ma độ chúng sinh, khiến chúng sinh bình đẳng, nhưng khi nàng nhìn thấy nữ Khổng Tử đem viên Cửu Ma tâm của nàng đưa tới hơn phân nửa, thành linh chấn động., Từ khi đạt đến Đạt Ma tâm được chia làm hai tầng, mở ra tầng thứ nhất là có thể nhìn thấy món vũ khí vô địch kia rốt cuộc là kỳ vật kinh thế gì, nếu tiếp tục khai thác và làm trọng điểm thì có thể thấy được vũ khí này giấu ở nơi nào ở Thần Châu!

Khi đó Khổng Tử không còn việc gì để làm. Theo lời nương thân nói, lão mở tầng thứ nhất, còn sự khiếp sợ của Tử Đồng cũng vì tầng thứ nhất ghi chép vũ khí vô địch, rõ ràng là...

Nàng quả thực tại chỗ trợn mắt há hốc mồm, thành màu tím trận xanh, món vũ khí đó đâu chỉ có thể thay đổi vấn đề trần gian, phá hoại trật tự nhân gian, kia, quả thực đã là vũ khí ác ma!

Kinh hồn vẫn ổn định, Tử Đồng lập tức ngăn cản Khổng Tử mở tầng thứ hai, vì nàng cũng cảm thấy vũ khí này tuyệt đối không nên xuất hiện ở nhân gian.

Nàng càng đi nói cho chủ nhân Bạch Tố Trinh biết hơn.

“Chủ... Người, ta... đã biết cái món vũ khí vô địch kia... Cái gì, nhưng... Xin thứ cho thuộc hạ không thể nói cho người biết, món vũ khí đó tuy thật sự có thể xoay chuyển thế gian, thật sự... Có thể khiến người lật đổ đế chế, nhưng đó thực sự

là... Quá đáng sợ, nếu như cho vũ khí kia... hiện thế, nhất định sẽ... long trời lở đất...”

Lúc đó Bạch Hồn Trinh hết sức tò mò, nhưng Tử Đồng thà chết không nói, nàng cũng không muốn làm khó dễ nàng, chỉ có duy nhất, nàng muốn lấy được món vũ khí kia mà trái tim vẫn chưa bị hủy diệt.

Sau khi Tử Đồng về đến nhà, nhìn nữ nhi có thể mở ra tâm lòng son, nhưng vẫn còn chút sợ hãi. Nàng bỗng nhiên phát hiện, cho dù chủ nhân của nàng hôm nay không ép nàng nói ra món vũ khí bí mật kia.

Khó bảo đảm ngày nào đó có người sẽ ép nữ nhi của hắn giúp bọn họ mở ra Đạp Ma, đến lúc đó nhân gian sẽ...

Suy đi nghĩ lại, Tử Đồng càng lạnh lòng, cuối cùng, nàng quyết định...

Đại nghĩa diệt thân!

Ả tuyệt đối không muốn vì con gái mình mà mất đi, nó tuyệt đối không muốn con gái gánh tội danh thiên cổ ác ma!

Ả tình nguyện chết đi! Sau đó bà ta là mẫu thân của tội nghiệt khắp núi, cũng phải chết cùng với con gái mà ả yêu mến nhất!

Nghĩ đến đây, Tử Đồng cuối cùng cũng quyết định tự tay chấm dứt nữ nhi của mình, đáng tiếc, nàng vẫn chậm một bước. Trong lúc nàng đang chuẩn bị ra tay giết Khổng Từ, Khổng Di đã trở về kịp thời, vợ chồng lại phát sinh dây dưa, đi theo nàng ta...

Cuối cùng Khổng Từ cũng không chết, bởi vì nàng tận mắt nhìn mẹ của nàng bị cha nàng cắt đứt yết hầu...

Đối với một cô bé tám tuổi đầu tiên, mẹ nó muốn giết mình, sau đó trợ mắt nhìn mẹ mình giết mình, quả thực là bi kịch thảm khốc.

Sau chuyện này, Khổng Di vì muốn rời đi mà thương tâm, liền dẫn theo tám tuổi Khổng Từ đi đầu quân hùng bá thiên hạ, ai ngờ, mặc dù chủ nhân Hắc Đồng Bạch Tố Trinh vì đau đớn mà áy náy, trong lúc nhất thời vẫn chưa áp dụng bất kỳ hành động gì, nhưng vận rủi Khổng Từ còn chưa chấm dứt, chỉ vì nàng cùng phụ thân đi xa trên đường, đã đi ngang qua —

Tung Sơn...

Lúc đó, Thiếu Lâm Tung Sơn nảy sinh một sự căm hận điên cuồng – hòa thượng!

Không kiêng kị tư tưởng cực độ, cho rằng người phạm sai lầm nhất định phải nhận được báo ứng. Nghe nói hắc cang thường xuyên chiêm giấc, mơ thấy Phật Như Lai nói với hắc, hắc là Thánh Giả thay Thiên Hành Đạo, tất cả hòa thượng đều không thể giết người, chỉ có hắc là có thể không cần thủ giới, nếu có người phạm sai lầm gì, hắc đều có thể ra tay giết người. Thế nên, tên không tầm thường.

Loại mộng cảnh gọi là Thần Phật báo này, không ít người tu hành trên thế gian lúc nào cũng mơ thấy, sớm đã thấy kỳ quái rồi. Trừ phi đám thần côn kia có ý đồ lừa bịp, mới có thể đem chuyện thần Phật mình mơ thấy miêu tả lại tô điểm, đánh dấu mình là sứ giả của thần gì đó, nhưng không khỏi tin tưởng vào giấc mộng của mình, hắc cho rằng, bản thân hắc thật sự là Thánh Giả thay trời hành đạo!

Tâm thái tự đại này khiến hắc ngày ở Thiếu Lâm đầy kiêu ngạo ngang ngược, Phật lý vốn là tốt, đáng tiếc hắc lại rời khỏi Phật đạo, nhưng do tư chất tập võ của hắc cực cao, võ công thậm chí còn cao hơn cả chủ trì, cuối cùng còn uy hiếp người chủ trì thoái vị, leo lên Thiếu Lâm chủ trì bảo tọa!

Sau khi trở thành người chủ trì, khí thịnh vượng, rất nhiều Thiếu Lâm đệ tử khó có thể tiếp tục nhẫn nhịn, dồn dập rời đi, cuối cùng Thiếu Lâm không khỏi lãnh đạo, cuối cùng không còn một ai, đình viên sụp đổ, lưu lạc kiêu nhỏ.

Thế nhưng, không kiêng dè vẫn là ngu xuẩn không thay đổi, hắc vẫn tin tưởng, mình là Thánh Giả thay trời hành đạo.

Mà khi Không Từ cùng cha hắc đi tới câu trả lời thiên hạ, đi ngang qua Tung Sơn, không kể đến là chủ trì, sớm đã điều tra biết Thiếu Lâm có một cái tâm tư thể hiện ngoại, ông cũng đã điều tra ra được một hài tử tám tuổi có thể mở ra tâm tư đạt tới đỉnh cao. Ông ta tin tưởng, nếu mình có thể giết chết đứa nhỏ này, cùng với phụ thân của đứa nhỏ này, liền có thể thay trời hành đạo, ngăn cản một tràng đại họa phát sinh.

Nhưng mà, khi chủ nhân của con mắt màu đen nhận được tin tức, biết rõ không khỏi muốn ám sát Không Từ, đương nhiên nàng sẽ không giết Không Từ. Thứ nhất, Không Từ là con gái của Tử Đồng, thứ hai cũng là điểm mấu chốt để giải khai tâm tư, bởi nếu muốn Không Di giúp hấn giải thích tâm ma thì càng thêm khó khăn.

Vì yểm hộ Không Từ, Hắc Đồng nhận là người ta thả ra màn khói. Mặc dù nghe nhầm, hậu nhân Không gia có thuật lộ kinh bát sơn, lại cải trang làm trẻ con nhà khác lấy kế vạn toàn, không kiêng nể có trá, vậy mà tin thật, cuối cùng cũng tìm không ra tung tích Không Từ.

Trong cơn tức giận, hấn quyết định không tìm nữa! Nếu như trải qua món vũ khí vô địch kia hiện ở nhân gian, sẽ có hậu quả rất đáng sợ! Hấn nhất thời trở nên điên cuồng, quyết định sẽ giết sạch tất cả những đứa trẻ tám tuổi ở gần Tung Sơn, nếu như hấn thật sự giết sạch đứa nhỏ kia, liền khẳng định cũng giết sạch Không gia sau đó, gọn gàng, ngăn chặn hậu hoạn!

Thật sự hấn đã bắt năm ngàn đứa trẻ tám tuổi của Tung Sơn, thời điểm đó Thiếu Lâm đã không còn một tăng nhân, triển khai sứ mệnh hấn tự cho là tự cho là sẽ thay Thiên Hành Đạo tàn sát, về sau giết một mối, càng lấy “một ngàn chú thể kiếp sau” tàn sát lượng lớn, ra tay phi thường lãnh huyết! Cho dù là ma, tin tưởng cũng khó hạ độc thủ lên tay mấy ngàn tiểu hài tử vô tội!

Hấn làm như vậy, chỉ là tự cho là có đôi khi thay trời hành đạo, vô luận tăng lữ hoặc người thường phạm sai lầm, cũng bởi vì ngày ấy dần bành trướng tự đại tâm tư, cho rằng mình quyết định, hết thảy của mình có thể ảnh hưởng toàn bộ nhân gian.

Càng tưởng rằng một mình mình có thể điều khiển trăm người ngàn vạn người! quên chúng sinh bình đẳng như Phật Tổ nói...

Câu chuyện về sau tựa như Thiên Chi Quỷ từng nói, cuối cùng Hắc Đồng cũng tới. Nó đuổi đi không kiêng dè, cứu mấy ngàn quỷ trở về, ngược lại mất đi rất nhiều. Một ngàn kiếp sau không ngừng khiến cho xương cốt khô héo như quỷ, khiến ả

sau khi tỉnh lại đã mất đi ký ức, thậm chí mất đi ký ức mà ả đã mở lòng tham.

Mà phương pháp duy nhất có thể giải cứu loại kỳ độc như một ngàn kiếp sau là lấy ra tin đồn giấu ở trong hẻm Thiếu Lâm, ép ra nước mắt Đạt Ma...

Đáng tiếc, Nguyên Cực Ma Ha trong hẻm Mộc Nhân có thể tương khắc với địa Cực Ma Ha Tiểu Khư của Bạch Tổ Trinh, nàng căn bản không thể vào Thánh môn nhân lấy ra nước mắt Đạt Ma...

Đáng hận nhất chính là, nàng còn phát giác được kẻ tự cho là mình đúng, trời đánh máu lạnh súc sinh, vậy mà lợi dụng điểm đáng giá để lưu lại bản đồ hẻm Mộc Nhân kia, lấy Thánh môn làm tổ để tị nạn mai rùa, rứt cổ trong Thánh môn cầu thả cầu tồn!

Thực sự là súc sinh vô dụng nhất!

Bạch Tổ Trinh đối với cái tên tự cho là đúng này, giả nhân giả nghĩa, hòa thượng thay trời hành đạo này dĩ nhiên hận thấu xương. Vì vậy, nó lấy máu tươi của đứa trẻ chết thảm ở ngoài Thiếu Lâm Thư viết ‘Vân Vân chúng sinh’, phạm tội thao thao, Phật Thiên không độ, chỉ có Ma độ ta là đủ mười sáu chữ để răn dạy thế nhân!

Hơn nữa, nếu Không Từ đã không còn nhớ rõ phương pháp mở ra Đạt Ma chi tâm, chủ nhân Hắc Đồng bởi vì lợi mà thành, phân phó Hắc Đồng đem tinh thần của nàng dùng chữ “hắc độ” đi vào trong đầu Không Từ, thứ nhất là hy vọng có thể mượn lực lượng không từ thân có thể mang lực lượng của Hắc Đồng, có thể tự bảo vệ mình. Thứ nhất là hy vọng có thể dựa vào sự tự bảo vệ mình., Không cần tiếp tục bị thương tổn, thứ hai, nếu tinh thần của con mắt màu đen ở trong đầu Không Từ đã tiếp cận cha Không Di của Không Từ, có lẽ cho dù cuối cùng Không Từ không thể khôi phục ký ức, bọn họ cũng có thể từ trên người Không Di đạt được phương pháp để mở ra tâm ma, đáng tiếc là...

Về sau, Không Di cũng vì thay Hùng Phách đi xa làm việc mà mất tích, thế nên bọn họ nghĩ xấu sao? gửi mong đợi, cũng chỉ còn lại Không Từ.

Mà Hắc Đồng đem tinh thần của mình rót vào trong đầu Khổng Tử, cũng là lần đầu tiên sinh ra độ, bởi vì trước đó, bọn hắc đều là đem tinh thần quán tiến vào trong đầu người sắp chết, những người sắp chết kia sau khi trở về, những người kia trở về., Sẽ hoàn toàn là tư tưởng của Hắc Đồng, nhưng Khổng Tử bởi vì tiếp thu tinh thần Hắc Đồng, giềng không phải gần chết, cho nên sau khi nàng cùng Hắc Đồng tinh thần hợp một làm một, xưa nay nàng vẫn tồn tại tư tưởng của mình, lúc cần thiết mới có thể trở thành Hắc Đồng...

Mà Khổng Tử một mực mất trí nhớ suốt mười một năm, hôm nay mới là ngày trọng đại để khôi phục ký ức...

Cũng là vì bí mật đã che dấu mấy trăm năm, một ngày đại lễ xuất cốc tất cả ân hận ái hận, hết thấy sâu nồng đậm, hết thấy khúc hận ly kỳ, bây giờ đều đã – mở ra! Bộ Kinh Vân sau khi nghe hết thấy, trên mặt vậy mà không có nửa phần biểu tình, thậm chí ngay cả vẻ mặt lạnh như băng cũng không có!

Là do tức giận nên mới khiến hắc mất đi sắc mặt.

Ai lại ngờ rằng, một Thiếu Lâm chủ trì lại là một tên hung thủ máu lạnh sát hại hơn ngàn đứa trẻ, mặc dù hắc co đầu rút cổ trong Thánh môn, nhưng hắc làm hại hơn ngàn quý, còn ở trong đình viện Thiếu Lâm tự chịu tội sống sót mười một năm, có người nhà khó mà về, có oan khó kể, hắc mặc dù đã bị vây khốn ở trong Thánh môn, nhưng chết một lần cũng không thể bù đắp được tất cả người bị hại vô tội!

Lại có ai ngờ được, chỉ là bí mật của một vũ khí vô địch, mẫu thân Khổng Tử là Tử Đồng sao có thể nhẫn tâm tự tay giết nữ nhi? Cuối cùng giết nữ nhân không được sao? Ngược lại còn bị giết?

Vũ khí vô địch mà chưa ai biết đã hại vô số sinh linh, vậy nó đáng sợ tới mức nào? Vô địch ư?

Nghĩ tới đây bộ kinh vân lại không khỏi ngấm nghĩa Khổng Tử đứng một bên, ai ngờ vừa nhìn xuống thì thần sắc của tử thần lập tức đại biến!

Thì ra, vẻ mặt Khổng Tử đầy hoang mang, lúc chủ nhân của đôi mắt đen nói tử mĩ với Bộ Kinh Vân, không ngờ lại ẩn lên

chín chín tám cái xúc xắc nhỏ kia từ lâu, bây giờ lại đem tẩm lòng Đạt Ma của mình giăng kín kẽ vụn vụn!

Trong khi Bộ Kinh Vân đang quan sát bà, đồng thời trong lòng Đạt Ma của Không Từ cũng dao động, bên trong bỗng dung truyền ra một tiếng “cạch”...

A? Chẳng lẽ đạt tới tâm ma rồi...?

“Rất tốt!” Chủ nhân của con mắt đen bỗng dung bật cười:

“Bộ Kinh Vân! Lòng Đạt Ma đã được mở ra tầng thứ nhất! Hơn năm mươi năm nay bốn tọa vẫn luôn muốn thấy bí mật động trời này, rốt cuộc cũng công bố rồi, ha ha...”

Chủ nhân của hắc đồng đang cười như điên! Không sai! Lòng dạ Đạt Ma tầng thứ nhất thật sự đã bị mở ra, món vũ khí không bút bí mật này rốt cuộc cũng muốn lộ mặt trời rồi!

Rốt cuộc là năm đó mẫu tử đồng của Không Từ chi tử, tại thời điểm tầng thứ nhất mở ra, thấy cái gì bí mật kinh thế? Vì sao nàng lại hình dung đó là một vũ khí của ác ma? Vì Hà nàng tình nguyện tự tay giết nữ nhi, cũng đừng để vũ khí ác ma này rơi vào nhân gian?

Vì sao khi Đạt Ma tổ sư lấy “Thiên Nhân Thông” nhìn thấy vũ khí vô địch này lại có thể kinh hô thiên địa không ổn?

- Sẽ giải khai toàn bộ thôi!

Bộ Kinh Vân và chủ nhân Hắc Đồng không hẹn mà cùng nhìn về phía Đạt Ma trong tay Không Từ. Bộ Kinh Vân trên mặt ảm đạm vô cùng, lòng bàn tay cũng đang đỏ mồn mồn, mà chủ nhân con mắt màu đen...

Cho dù đã trải qua hai trăm năm phong sương tuế nguyệt, nhưng khi nhìn thấy nàng đã sớm thấy quái lạ, lúc này nàng đã mở ra tâm lý đạt tới tầng thứ nhất, cũng không khỏi...

Mục đích chính là như vậy!

Ngây ngốc!

Sao lại như vậy được?

Tử Thần sao có thể ứa mồ hôi lạnh?

Thực lực đủ bề bề nhìn muôn dân trăm họ, mà đầu luôn nói cười vui vẻ sao lại có thể trọn mắt há hốc mồm?

Hai người bọn họ rút cuộc nhìn thấy cái gì?

Rút cuộc phát hiện được những thứ gì?

Vũ khí trong thiên hạ đâu chỉ ngàn vạn?

Hình muôn vẻ, rừng cây tổng tổng, dài thật ngắn, tựa như hồng trần chúng sinh, sắc mặt rối rít, khiến người ta không kịp nhìn.

Người có tướng mạo.

Vũ khí, cũng có tướng mạo của vũ khí.

Nhưng mà, trải qua đủ loại vũ khí thiên kì bách quái chốn nhân gian, vũ khí như thế nào, mới xứng đáng xưng là ——

Chắc chắn vô địch?

Còn có thể lật ngược đại địa?

Nghịch loạn trật tự nhân gian?

Nghe đồn trong mắt Vô Song thần kiếm đã không còn là “Vô Song thần kiếm” của Vô Song thành, có thể xứng đáng là vô địch tuyệt đối không?

Không thể!

Tuy Vô Song Kiếm là Thánh Giả chi tôn, nhưng khí phách khai núi phá đá, mang kiếm chí linh, chỉ có kiếm tên là Vô Song, không phải không địch nổi, có thể thấy được người đúc kiếm đã sớm biết trước, đoán trước vận mệnh kiếm này.

Lúc nhỏ Bộ Kinh Vân đã nhìn ra thanh “Anh Hùng kiếm” mà thúc thúc cất giữ, có tham lam xưng là vô địch nữa không?

Cùng là không thể!

Có Vân “anh hùng đoản đoản, nhi nữ tình trường”, anh hùng nào cũng bị tình cảm biến mất; chiêu kiếm anh hùng, từ trường tồn một chút hạo nhiên khí trong thiên địa, cho dù có thể một “kiếm” vào được, vạn người bất địch; đáng tiếc bên cạnh lưỡi kiếm luôn lưu lại chút dư âm, phân thành dư tình.

Kiếm vốn dùng để giết địch, tuyệt không dung tình; có lưu giữ địa phương, nhân giả lòng dạ tuy có thể được thể nhân ngưỡng

mộ, tuy có thể cái thể xưng hùng, nhưng nếu bàn về đáng sợ, vô địch, vẫn là không bằng.

Vậy còn chưa xong, bị Tuyết Duyên và Thần mẫu thả lại “Thần thạch” dưới Lôi Phong tháp, có thể đồng ý không?

Vẫn là không thể!

Thần thạch tức là có thể gọi là không toái không diệt, và lại có thể dùng khí lực, công lực của người dùng, hóa thành sức mạnh cường đại gấp hai mươi lần, thậm chí Thần Châu nếu không có Thần Thạch đem hai đạo thủy hỏa thiên hiểm ngăn cách Tây Hồ.

Một số nơi sẽ phát sinh tai nạn, nhưng mà...

Sự kỳ diệu của thần thạch vẫn chưa đủ để lật ngược đại địa.

Nghịch loạn trật tự nhân gian.

Nếu thánh như Vô Song, cũng như anh hùng, mạnh như thần thạch, cũng không thể xưng xưng là “tuyệt đối vô địch”;

Nhân giới cuộn cuộn, còn có vũ khí nào có thể xứng với bốn chữ “vô địch” này?

Vẫn có.

Bên trong “Đạt Ma tâm” ghi lại món vũ khí kia, nghe nói thường có thể xoay chuyển thiên địa, nghịch loạn trật tự nhân gian, thậm chí năm đó không kinh sợ như “Đạt Ma” tổ sư, sau kiếp sống tại diện bích chín năm, cũng vì vũ khí này vô địch cùng đáng sợ, kinh hô một tiếng —— “Thiên địa không ổn!”

Còn nữa, năm xưa mẹ Khổng Tử là “Tử Đồng”, khi biết rõ rốt cuộc vũ khí này là cái gì, cũng cho rằng chủ nhân hắc đồng nếu có thể có được nó”, nó thôi hành “Dùng dân làm chủ”, kế hoạch phản kháng để chế càn chỉ trong một ngày có thể hầu hạ; tiếc nuối là, cuối cùng vì không thể để vũ khí mặt mũi đáng sợ này, bị đại nghĩa diệt thân đồng tử muốn giết chết con gái mà phu nhân giết chết.

Trên đời này, thật sự có một vũ khí đáng sợ như vậy sao?

Nó không những giúp Đạt Ma kinh hô, khiến cho từ mẫu thất thường giết con gái, càng có thể nghịch loạn trật tự nhân gian, đạt tới dân làm chủ?

Mặc cho uy lực của một thanh vũ khí đáng sợ như thế nào thì cũng chỉ có thể tàn sát sinh linh, thậm chí còn mang đến cả tuyệt diệt, thế nhưng nó lại có lực trùng kích cực kỳ đáng sợ đối với trật tự của toàn bộ Bồ Châu...

Vậy vũ khí này tuyệt đối vô cơ, rốt cuộc có tính là một món hay không.

Vũ khí?

Chương thứ hai mươi một, vũ khí ác ma.

Nó là một bí mật động trời.

Ai cũng muốn biết, nhưng không ai biết được.

Nó chính là một mực lưu truyền mấy trăm năm của Đạt Ma chi tâm!

Trái tim Đạt Ma này được nhiều thế hệ truyền lại, rơi vào tay những người khác nhau, nhiều lần ” thờ ơ lạnh nhạt”, “không chút thiên vị” dò xét tin tức người đoạt được vật ngĩa và tham lam.

Cho dù là rất nhiều người đều muốn tìm ra bí mật vũ khí vô địch cất giấu trong đó, duy chỉ có điều đại đa số những người từng đạt được tâm đắc đó đều đã chết, nó vẫn hoàn chỉnh không sút mẻ, tựa như là một quân tử miệng kín như bình, tuyệt đối không tiết lộ bí mật kinh người bên trong.

Nhưng tôi nay, tâm đắc Đạt Ma đã không còn cách nào ” Thủ Thân Như Ngọc” tiếp tục.

Lúc này, bởi vì Bộ Kinh đi cùng chủ nhân của con mắt màu đen là “Bạch Tố Trinh”.

Một bí mật đáng sợ được ghi chép trong lòng Đạt Ma!

Tầng thứ nhất “Đạt Ma tâm” đã bị Không Từ chìm vào cảm giác thất thức khó mà phá vỡ, Bộ Kinh Vân và chủ nhân Hắc Đồng đồng loạt nhìn ra, sau khi tâm đắc Đạt Ma bị Không Từ vận vẹo mười lần, vốn đã hiện ra dấu hiệu hình “Cờ lật” sáu mặt to lớn này, biến mất không còn một mảnh.

Trái lại, trong lòng Đạt Ma có một hàng chữ nhỏ khắc ở đó.

Mà mấy chữ nhỏ này, chính là dấu hiệu cho thấy kiện vũ khí bí mật vô địch kia!

Chủ nhân của hắc đồng nhìn thấy hàng chữ nhỏ này, nàng đã vượt qua tu vi hai trăm năm, cũng trợn mắt há hốc mồm tại chỗ, thậm chí từng bước kinh vân, lòng bàn tay cũng đột nhiên túa ra mồ hôi lạnh.

Bởi vì, chủ nhân của hai con mắt đen đều đồng thời phát hiện...

Nhưng tuyệt đối không phá được huyền bí mà bất luận chúng sinh nào nhìn thấy!

Thiên địa huyền bí lợi hại nhất!

“Có thể... Sợ!” Chủ nhân con mắt màu đen trợn mắt há mồm, miệng vẫn chưa ngừng hô to:

“Vũ khí vô địch, hóa ra... đơn giản tới vậy ư? Nhưng... cũng đáng sợ như vậy?”

Đúng vậy! Tuy trên mặt vẫn trấn định, duy chương tâm như bộc mồ hôi, nhưng cũng âm thầm tê dại suy nghĩ của chủ nhân hắc đồng.

Kiện vũ khí tuyệt đối vô địch kia, nguyên lai cũng không phải là kỳ vật không thể tưởng tượng, ngược lại, chân tướng của nó, nguyên lai chỉ là vật đơn giản không quá.

Nhưng thứ đơn giản nhất: Có lúc cũng là thứ đáng sợ nhất, lực sát thương mạnh nhất!

Rốt cuộc trên tâm trí Đạt Ma có khắc những chữ gì?

Nhìn thấy, trong lòng Đạt Ma có khắc hai chữ nhỏ, rõ ràng là hai chữ liên quan tới số lượng – “Vạn”! “Tát”!

Vạn mẫu? Mọi người đều biết, “Tích” là một nơi mà bách tính Thần Châu dùng để so sánh với đất đai, là nơi bình thường nhất, vốn không đáng ngạc nhiên.

Chỉ là, vì sao một mục bị ví dụ là ghi lại tâm đắc của vũ khí kinh thế vô địch, bên trong lại khắc hai chữ này? Chẳng lẽ, món vũ khí vô địch kia lại có thể to lớn như “Vạn mẫu”?

Nếu như, trên thế gian thật sự có một vũ khí lớn đến vạn mẫu, vậy thì chưa có, đến tốt cùng phải là người như thế nào mới có thể đặt tên vũ khí cực lớn này? Có lẽ, nếu một kiện vũ khí cực

lớn đến nước này, đã không thể coi là một kiện vũ khí, mà là một kiện...

Hàng chữ nhỏ Bộ Kinh Vân cùng chủ nhân Hắc Đồng chứng kiến, đương nhiên sẽ không chỉ có hai chữ vạn mẫu.

Trên thực tế, phía sau vạn mẫu hai chữ, còn có bốn chữ nhỏ, liên quan đến món vũ khí kia là bốn chữ quan trọng nhất! Bốn chữ khiến người ta kinh hãi nhất!

Bốn chữ kia chính là... Nhất Hoàng Chi Hải!

Trời ạ!

Biển cả vạn mẫu!

Khó trách Tĩnh Như Bộ Kinh Vân, lạnh nhạt tự nhiên như chủ nhân của hắc đồng, cũng vì hai người bọn họ thấy chân tướng mà tặc lưỡi!

Cho đến giờ phút này, rốt cuộc Bộ Kinh Vân đã hiểu, vì sao mấy trăm năm trước Đạt Ma, lại hình dung biển hoàng kim này làm một vũ khí vô địch có thể gọi là trời đất không ổn...!

Chỉ vì từ thiên cổ đến nay, một đám cao thủ tuyệt thế, vô số danh sư đúc binh khí, đều chú ý đến những năm sinh ra, có thể đúc thành một vũ khí vô địch có lực sát thương đại ý. Nhưng trên đời này, vũ khí chân chính chính, thật ra cũng không phải có thể sát thương “người thân” vũ khí, mà là có thể công hãm “Nhân tâm”, xâm chiếm linh hồn chúng sinh mệnh mông...

Hoàng kim!

Thực sự là chiêm chọc! Ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không thể không thừa nhận, lực lượng một người có mạnh hay yếu, đại khái có thể dùng hai loại sự vật để giới thiệu:

“Thực lực bản thân, cùng với — tài phú!”

Thực lực bản thân, tất nhiên là cầu trí tuệ một người, võ công thậm chí là tiềm chất, phàm là loại này, có đôi khi là thiên phú, không thể cưỡng cầu! Thế nhưng tài phú lại khác!

Cho dù một người thiên phú không cao, nội lực không đủ, nếu hắn có tài phú khổng lồ, cho dù hắn phải đối mặt một cao thủ tuyệt thế công kích, hắn cũng có thể thuê cao thủ bảo vệ mình.

Cho dù là một vạn cao thủ cũng không đủ để chống lại một cao thủ kinh thế, mười vạn cũng được chứ?

Chỉ cần hấn có tiền!

Ví dụ như cùng có một loại điều khiển chúng sinh, bảo vệ vũ khí của mình!

Đối với một phú ông lưng quần vạn quan, dùng vàng không chê nanh vuốt bán mạng cho mình, lấy hùng thế áp đảo bách bách tính. Dùng vàng rực rỡ lấp lánh cấu kết quan thân, quả thực dễ như trở bàn tay.

Cho dù là một đời kiêu hùng “Hùng Phách” một đời sáng lập thiên hạ năm đó, dù thân mình có công lực siêu việt bất phàm, cũng không tránh khỏi việc dùng lượng lớn vàng ròng thuê những sát thủ máu lạnh, diệt trừ dị thân, thậm chí thâu tóm cả diệt phái!

Trên đời này, cho dù có công lực, thực lực phải làm một phen đại sự cũng không khiến người khác nhìn vào cái giá cả, tài lực tỏa sáng khắp hai mắt — Hoàng Kim!

Nắm giữ lượng lớn vàng, chính là có được thắng lợi!

Thậm chí có thể dùng vàng mua binh, lật đổ triều đình! Chỉ cần có đủ vàng!

Một tiền bức anh hùng chết! Tiền quá quan trọng! Ngay cả tự do cũng có thể mua được...

Vì vậy, nếu như uyển phong nhân gian này có một người có thể tìm ra “Hoàng kim chi hải rộng vạn mẫu” kia, tựa như nắm giữ một vũ khí... ác ma!

Hậu quả thực không cách nào tưởng tượng!

Vạn mẫu! Bộ Kinh Vân trong lòng đang dậy sóng, vạn mẫu vàng óng, xác thực mệnh mệnh như biển rộng mệnh mệnh, nếu lấy “hai” mà cân nhắc, toàn bộ không biết nên có bao nhiêu vàng, cả nhân gian, thật sự có một Hoàng Kim bảo tàng khổng lồ như thế?

Chủ nhân hắc đồng ngân người, bỗng dưng thở dài một tiếng thật sâu, thở dài: “Được... Tên gia hỏa! Không thể tưởng được... Ở nhân gian thế ngoại, lại có một nơi bí ẩn cất giấu một Hoàng Kim Chi Hải!”

“Chẳng trách, năm đó Tử Đồng biết được chân tướng vũ khí vô địch này sẽ nói với bốn tọa, nếu bốn tọa có được vũ khí vô địch này, liền có thể hô phong hoán vũ, càn nhất định có thể thực hành chim ưng độ chúng sinh” Thiên Thu đại kế lấy dân làm chủ, ai...”

Đúng vậy! Từ xưa đến nay, sự ảnh hưởng của hoàng kim đối với bất luận kẻ nào đều vô cùng sâu xa, thậm chí là một đại chuẩn bị cho quyền thế của tài phú. Chỉ cần chủ nhân hắc đồng có thể đạt được đại dương hoàng kim rộng tới vạn mẫu này, lại đem số lượng hoàng kim bên trong không cách nào đoán trước chảy vào Thần Châu, thậm chí còn có thể trải qua các nơi ở các quốc gia nhân gian., Vào lúc ấy... Chỉ sợ cho dù trong thế gian này đông đảo người nhiều như hằng hà sa số, mỗi người cũng được ít nhất rất nhiều hoàng kim, nhất là những người bình dân kia : Vì ngay cả thảo dân cũng đột nhiên có lượng lớn vàng và gia tài, vậy thì chưa, toàn bộ Thần Châu, cùng với tất cả mọi người ở nhân gian, trong một đêm sẽ bắt đầu “Giương tài”.

Nếu các thảo dân đều cùng đắm quan thân phú quý cũng “Giới nước”, bọn họ liền không cần phải sợ các cường quyền áp bức; thậm chí binh lính cũng không bởi vì “Quân lương” mà bán mạng cho “Hoàng đế” trong triều đình.

Cả Thần Châu là loại tư tưởng cũ kỹ câu nệ cổ hủ, cùng với lịch sử lâu đời, thâm căn cố đế chế trật tự, đều sẽ bị triệt để lật đổ... triệt để!

Vạn dặm Thần Châu, rất là mệnh mông tại nhân gian này, tất cả trật tự đều sẽ bị không thể đánh giá hoàng kim thế tiến công, khiến cho — long trời lở đất! Hỗn loạn không thể tả!

Căn bản không cần phí khí lực!

Mà chủ nhân hắc đồng, liền có thể thuận nhân gian long trời lở đất, thời điểm để chế dao động, lấy thực lực hùng hậu, quyết đoán của bản thân, một lần nữa đặt ra quốc chế mới cho chúng sinh - lấy dân làm chủ!

Từ nay về sau, các thường dân có thể tự mình quyết định vận mệnh của mình, không cần phải nhận quyền quý của hoàng đế quyền kỷ điều khiển, không thể làm theo ý mình, chết không thể do chính mình!

Thậm chí cũng không cần bị chủ nhân của hắc đồng điều khiển, bởi vì khi đó nàng sẽ lặng lẽ dần dần rút lui; tâm nguyện của nàng, vốn thường là để chúng sinh tranh thủ sự tự do mà chúng sinh nên có, nàng cũng không giống như “Thần”, khát khao có thể vĩnh viễn quản lý thương sinh! Vì sinh linh mà tạo ra ác mộng!

Nhưng Bộ Kinh Vân giờ phút này ý nghĩ lại hoàn toàn bất đồng; hắn suy nghĩ, muốn đạt tới mục tiêu “Mỗi người tài phú đều như nhau, lấy dân làm chủ, là mục tiêu xa không thể chạm tới này, ví dụ như thiên hạ hoàng kim bị loạn, khi đó, chỉ sợ kế hoạch không nói, nhân gian liền trật khớp vô số gió tanh mưa máu, đấu tranh ở khắp mọi nơi, sinh linh nhất định phải đổ thán trước...

Bởi vì cái gọi là “Ép các tử địa mà hậu sinh”, nhân gian cũng trước hết phải trải qua long trời lở đất cùng gió tanh mưa máu, mới có thể đạt tới chúng sinh bình đẳng, cái này, có đáng hay không?

Cũng khó trách năm đó mẹ Khổng Tử là “Tử Đồng”, khi biết được bảo tàng vô địch đồng sinh cùng trời đất này, trong lúc nhất thời không khống chế được, muốn giết Khổng Tử, chỉ vì máu chốt giữ vững được sự an nguy của thương sinh đang ở trên người Khổng Tử. Nếu Khổng Tử tiết lộ thiên cơ, khi đó tất cả kiếp số nhân gian do con gái hắn gây ra, con gái hắn, không muốn con gái của hắn trở thành ác ma vĩnh viễn thoải tha!

Hoàng kim, có thể vì thiện!

Cũng có thể làm ác!

Nhưng mà, năm đó tuy Tử Đồng cho rằng cho dù có thể đạt thành “Lấy dân làm chủ”, lại làm cho thiên hạ đại loạn, máu me liên tục “không đáng, suy đoán là...

Chủ nhân hắc đồng lại có thể phủ nhận nó đáng giá sao?

Bên trong thánh môn rộng lớn tràn ngập một mảng trầm mặc tĩnh mịch, bốn bề như đông cứng lại, có lẽ bởi vì Bộ Kinh Vân cùng chủ nhân của vũ khí vô địch đại địa này – Chân tướng vạn mẫu Hoàng Kim Chi Hải sau khi khiếp sợ đến mức hoàn toàn trầm mặc.

Một lúc lâu sau, chủ nhân của con mắt đen mới chậm rãi bước tới ngắm nghía, cười một cách quý quyết hỏi: “Bộ Kinh Vân, bốn tọa biết rõ, bây giờ ngươi đang suy nghĩ cái gì?”

Đúng vậy! Với trí tuệ tuyệt thế của nó, rất nhiều thời điểm không cần đối phương há mồm, nàng chỉ cần liếc mắt một cái.

Nếu có thể nhìn thấu tâm tư đối phương, Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, không có lên tiếng.

Chủ nhân hắc đồng lại tiếp tục nói: “Ta biết tâm của ngươi nhất định sẽ suy nghĩ, bốn tọa hay không cũng sẽ giống như “Tử Đồng” của Khổng Tử mẫu năm đó, cho rằng trước tiên phải khiến trời long đất lở mới có thể đạt tới “Lấy dân làm chủ”, cực không đáng?”

Đã đoán đúng! Bộ Kinh Vân cũng âm thầm tán thưởng từ đáy lòng, nàng, đúng là liệu sự như thần, không! Nàng thậm chí thông minh hơn “Thần”!

Chủ nhân hắc đồng cười cười, nói: “Ngươi không cần tiếp tục suy nghĩ nữa! Bộ Kinh vân, để bốn tọa tự mình nói cho ngươi ý kiến của ta nhé....”

Nàng tươi cười bỗng nhiên thu liễm, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng, tựa như muốn tuyên bố một chuyện rất trọng yếu:

“Với cái nhìn của bốn tọa, tuyệt đối là giống với Tử Đồng...”

“Không!”

“Một!”

“Thế nào!”

Không giống vậy? Cái này chẳng phải là nói, vô luận nhóm hoàng kim chảy vào nhân gian sau đó sẽ mang đến loại diệt hại nào không cách nào tưởng tượng, nàng đều nhất định sẽ kiên trì với mình, triệt hồi từ đầu đến cuối, thực hành kế hoạch “Lấy dân làm chủ” của nàng?

Bộ Kinh Vân nghe vậy không khỏi định thần nhìn chủ nhân Hắc Đồng.

Chủ nhân của hắc đồng giải thích: “Kỳ thực năm đó Tử Đồng cũng thật là quá ngu ngốc! Đương nhiên! Bốn tọa nếu có được hoàng kim chi hải kia, quả thật có thể đem nó nhất cử truyền

vào Thần châu, khiến thiên hạ đại loạn, lại thừa dịp hỗn loạn lật đổ đế chế, xây dựng lại lấy dân làm chủ; nhưng, làm cho thiên hạ đại loạn., Thương sinh phải chịu kiếp, cũng không phải mong muốn của bốn tọa! Chớ quên, cả đời bốn tọa theo đuổi vạn dân bình đẳng, nguyên ý chỉ là vì mong vạn dân có được hạnh phúc an bình, nếu Hoàng Kim Chi Hải sẽ lay động bất an trong lòng người, vậy thì có hạnh phúc gì chứ?”

“Đã như vậy, bốn tọa tình nguyện lui cầu việc khác, cũng không đem Hoàng Kim Chi Hải này dung nhập vào nhân gian, dùng bộ phận Hoàng Kim Chi Hải này. Trước tiên cứ tiếp tế những người nghèo bị hãm trong khốn cảnh, chỉ có như vậy mới có thể tận lực tránh cho cuộc sống Thảo dân bị trời long đất lở!”

Nhưng sau khi Bộ Kinh Vân nghe xong chỉ là nhướng mày, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào chủ nhân của hắc đồng, chậm rãi nói: “Trên đời có một câu châm ngôn.”

“Gọi là — “

“Biết dễ làm khó.”

“Ai có thể đảm bảo ——”

“Sau khi người đạt được Hoàng Kim Chi Hải — “

“Sẽ thật đi...”

“Thay đổi nhân gian?”

Lời nói cũng đúng! Lòng người đời thay đổi trong nháy mắt, ngay cả trong lòng chủ nhân hắc đồng vì chúng sinh đã không thay đổi hơn trăm hai trăm năm, cũng không biểu thị vĩnh viễn bất biến; “Vĩnh viễn hai chữ này, vĩnh viễn là khảo nghiệm gian khổ nhất của “người”:

Chủ nhân hắc đồng ngửi được trong giọng điệu Bộ Kinh Vân, có tin nằng thật sự sẽ từng bước cải biến đế chế, đương Đinh lạnh lùng trả lời hắc một câu:

“Thật sao? Bất quá, Bộ Kinh Vân, bốn tọa cũng không hy vọng bất cứ ai sẽ tín nhiệm bốn tọa. Nói thẳng, từ sau khi bốn tọa cam hiệu là “ma”, cũng đã sớm dự liệu sẽ bị thế nhân khinh bỉ! Tâm của bốn tọa, bốn tọa muốn vì chúng sinh mà làm thiên thu đại sự, cũng không hy vọng làm cho bất cứ ai

nửa tiếng đa tạ, chỉ cần bốn tọa biết rõ con đường mà ta đã chọn tuyệt đối chính xác! Tuyệt đối không thẹn với thiên địa liền đi! Tóm lại, nguy quân tử khoác da người là tốt nhất!”

Nói xong cô liếc mắt nhìn quanh một lượt, trong mắt tràn ngập tín niệm kiên định vô hạn, rất khó tưởng tượng ra một cô gái như hoa, không ngờ lại có được tín niệm kiên định hơn cả nam nhân, sắt thép!

Nhưng nghe nàng nói như chém đinh chặt sắt: “Kỳ thực, hôm nay bốn tọa đã giải thích cho người quá nhiều, nỗi khổ tâm của ta, căn bản không cần phải thổ lộ với bất kỳ ai! Dù sao hôm nay, vũ khí vô địch - Hoàng kim chi hải, đã nằm trong lòng bàn tay bốn tọa!”

“Bộ Vân thượng thừa! Người nhìn xem!”

Chủ nhân hắc đồng chỉ về phía Không Từ, bộ dạng kinh vân lập tức thuận theo sự chỉ dẫn của lão, chỉ thấy giờ phút này trong lòng Đạt Ma đã khôi phục không dưới vài chục lần, cùng lúc đó, trong lòng đạt tới mức phát ra một tiếng “keng”!

Tiếp theo, năm cái xúc xắc nhỏ đen trắng ở năm mặt trong Cửu Đại Ma cũng hiện ra năm cái...

Chữ “Tâm”!

Năm mặt đều tập trung?

Bộ Kinh Vân thấy thế đột nhiên sững sờ! Chẳng lẽ... tâm ma tầng thứ hai đã bị Không Từ mở ra?

Suy đoán Bộ Kinh Vân đúng là không tồi!

Không Từ trước mắt vốn vẫn không ngừng giãy dụa tâm tư lên Đạt Ma, lúc này cũng lập tức ngừng lại, cũng tỏ vẻ, bây giờ ngũ diện đều là tâm đặc Đạt Ma, chính là đã mở ra tầng thứ hai ——

Hình thái cuối cùng!

Thế nhưng, nếu như đã đạt đến tâm tư tất cả mọi người trong lòng, vậy ghi chép về vị trí của Hoàng Kim Chi Hải kia...

Ở đâu?

Đáp án vô cùng đơn giản!

Hiện giờ năm mặt đều là chữ “Tâm”, duy chỉ có một mặt chưa chắc sẽ có tâm tự!

Chính là hướng chính diện Khổng Tử, quay lưng về phía bộ kinh vân cùng hắc đồng chủ nhân mặt kia!

Mặt này, cũng chính là bộ kinh vân cùng Hắc Đồng chủ nhân lúc này không cách nào nhìn rõ mặt một chút!

Nhưng mà, một mặt này cũng chỉ là bộ kinh vân không cách nào nhìn thấy mà thôi; hắc vẫn ở tại “Ma Ha Vô Lượng” trước khi thành công Minh Hoa Chi Quan, tất nhiên không cách nào lướt qua Khổng Tử Phương thấy rõ ràng, nhưng, chủ nhân hắc đồng cũng không ở trong Minh Huyền Chi Quan...

Cô bé không gặp trở ngại, lướt người tới còng lưng, thấy rất rõ ràng!

Cho nên giờ phút này, nàng cười rất hưng phấn, nhưng nghe nàng hào hùng cười nói: “Bộ Kinh Vân! Người có biết nếu tâm đắc đắc thịnh vượng nếu bị vắn ra năm chữ tâm, liền biểu thị tầng thứ hai đã hoàn toàn mở ra, mà ghi chép chỗ biển hoàng kim kia lại khắc ở mặt sau một chữ không có tim không?”

“Hiện giờ trong lòng Đạt Ma đã nổi lên năm mặt, vậy thì đối mặt với một mặt của Khổng Tử, liệu tình đã ghi nhớ bí mật của Hoàng Kim Chi Hải không thể nghi ngờ! Bộ Kinh Vân, vô luận người cho rằng bản tọa sau khi đạt được Hoàng Kim Chi Hải sẽ tuân tự thay đổi nhân gian này. Tôi nay, mặc cho người tư chất thần tử thượng thừa như thế nào, người tuyệt đối không thể thay đổi một sự thật, đó là...”

“Cái kia vạn mẫu sự khinh thường vàng kim, sắp thực rơi vào bản tọa đầu ác ma này!”

Chữ “Lên” chợt hiện ra, tay áo màu đen của chủ nhân hắc đồng nhoáng lên một cái, bộ kinh vân còn chưa kịp chớp mắt, người của nàng, không biết như thế nào đã lướt đến trước cách Khổng Tử nửa trượng, tay nàng cũng đã nhanh như chớp hướng trong tay Khổng Tử chớp tới!

Nàng ta muốn chiếm được tấm lòng Đạt Ma trong tay Khổng Tử!

Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, cái gọi là bí mật vũ khí vô địch tuyệt đối của Hoàng Kim Chi Hải này, sự truyền lưu mấy trăm năm nay chưa bao giờ để người khác biết đến bí mật kinh thế như vậy, thì khác nào nàng biết!

Từ giờ phút này trở đi, thiên địa sẽ không có bất kỳ bí mật gì quan trọng hơn, đáng sợ hơn nữa!

Giờ này khắc này, Bộ Kinh Vân cũng chỉ có nước mở mắt, trừ cái đó ra, hắn còn có thể làm chút gì để ngăn cản nàng? Huống chi, cho dù bây giờ hắn đã phá được cửa ải Minh Huyền, đã có thể hành động tự nhiên, hắn cũng chưa chắc thật sự sẽ xuất thủ ngăn cản...

Dù sao, vô luận cách làm của ma đầu này là sai hay sai, nguyên ý của nàng, cũng xuất phát từ nỗi khổ tâm đối với chúng sinh; nếu Phật Thiên không độ chúng sinh, nàng chỉ có thể tự mình tới...

Bàn tay như mũi tên chớp thẳng tới dục Ma trong tay Khổng Tử, lòng hiếu kỳ cộng thêm khổ tâm, một trảo này của chủ nhân hắc đồng đã là nhất định phải đoạt được, nhưng mà rất nhiều lúc...

Thứ chưa từng lấy tới tay, trước sau gì vẫn là thứ chưa tới tay!

Ngay lúc nàng còn cách nửa thước đã nắm được tâm đắc Đạt Ma, xuất kỳ bất ý địa, bên ngoài Thánh môn Hạ địa truyền đến một tiếng hét thảm “Rống”!

Tiếp theo, một bóng người đã nhanh như gió táp, từ ngoài thánh môn lao thẳng tới chủ nhân con mắt màu đen!

Người tới nhanh như gió, chủ nhân đồng tử đen không lo có người, vì phòng có bầy, lực phòng có bầy, nhất thời vội vàng đánh trả trảo đang muốn đánh xuống lòng Đạt Ma, trảo lại một cách, nhanh chóng đón đỡ người tới!

Ai ngờ rằng, kẻ vừa đến lại không phải là muốn tập kích địch nhân của nàng, mà là...

Ma Nương vẫn luôn canh giữ bên ngoài Thánh môn cho nàng ta!

Bộ Kinh Vân bên cạnh thấy Ma Nương giờ phút này bay vào, toàn thân mỗi lỗ chân lông đều đang chảy máu, ngay cả khuôn

mặt, cũng thiếu chút nữa biến thành một gương mặt máu, xem ra đã bị thương nghiêm trọng, nhưng vừa rồi nàng chỉ mới hét thảm một tiếng, trước đó cũng không nghe được bên ngoài thánh môn có bất kỳ thanh âm đánh nhau nào, là ai có bản lĩnh này, có thể kích thương không thấp một tiếng?

Vết thương này đúng là không thể coi thường! Chủ nhân hắc đồng không hổ danh tài năng tuyệt đỉnh cao thủ, mắt thấy Ma Nương bị thương nặng mà vẫn không động dung, trong mắt xương cốt lại ẩn hiện vẻ triu mến. Nàng lật tay một cái, liền đưa Ma Nương bình yên nằm trên mặt đất, tiếp đó bình tĩnh hỏi: “Là hắc tới rồi?”

Ma Nương bị thương chùng chất, không hện mà cười khổ gật đầu, uể oải đáp: “Vâng, chủ nhân, hắc... đã tới rồi! Xin thứ cho... Thứ cho Ma Nương... làm việc... Bất lực, hắc... Hắc thật sự... trở nên... Quá... cường...”

Một lời nói đến đây, Ma Nương lại “rầm rầm” phun ra một ngụm máu tươi lớn, có thể thấy được bị thương rất nặng, chỉ có nàng vẫn tận hết khí lực trả lời vấn đề của chủ nhân mình, vô cùng trung thành, chủ nhân đồng tử đen đột nhiên xông vào câu nói này., Trên mặt lại nổi lên một tia khinh bỉ, tựa hồ trong lời nói khinh bỉ của Ma Nương “Hắc”, hừ lạnh một tiếng, nói: “Hừ! Vô luận hắc trở nên mạnh bao nhiêu, hắc cũng không thể nào mạnh hơn bản tọa! Phản đồ! Không cần tiếp tục giấu đầu giấu đuôi nữa! Ngươi giết người như ngóe, khuyên mãi không đổi, bản tọa đã sớm muốn diệt trừ ngươi rồi!”

“Ngươi nhanh đưa ta ——”

“Cút ra đây!”

Lăn ra ba chữ, thạch bích ở rìa thánh môn hai bên trái phải, trong chốc lát bị nổ tung thành từng mảnh, lại hóa ra ba chữ cuối cùng của chủ nhân hắc đồng đã quán chú một phần chân khí của nàng, từng chữ như sấm sét, đủ để khai sơn phá thạch!

Hai bức tường Thánh môn tan vỡ, lập tức cát bay đá chạy, cửa động trở nên mờ mịt, nhưng mà, không bao lâu sau.

Cát đá bay lên đột nhiên nhanh chóng chìm xuống mặt đất, như có một lực lượng vô địch khắp thế gian đè ép hết thảy cát đá bờ bên dưới!

Không ngờ lại có thể cách không đè ép đất đá xuống, sức mạnh thật kinh khủng! Sức mạnh đã kinh khủng như vậy, vậy chủ nhân của lực lượng có khủng khiếp hơn nữa hay không?

Đang lúc cát đá đầy động chìm xuống, trong thánh môn, từ từ bước vào một bóng người!

Hắn, một thân quần áo đỏ như máu, tay cầm đầu trượng càng vĩnh hằng nhuộm đầy máu huyết không cách nào tẩy rửa, cả người hắn, phảng phất như được sinh ra vì máu, chiến đấu vì võ, vì chiến mà giết!

Hắn, chính là “hắn” trong miệng Ma Nương!”

Cũng là phản đồ trong miệng chủ nhân hắc đồng, ——

Vô!

Kẻ địch!

Kinh!

Vương!

Cuối cùng hắn cũng đã đến!

Kinh vương hiện ra, bộ kinh vân Diệt Thần đoạt lấy! Với hai mắt của Kinh Ngọc giờ phút này, cạnh tranh khi Bộ Kinh Vân giao thủ với hắn, ích lợi thần nguyên khí tức tức, lấp lánh tỏa ánh sáng, mà sát ý cực thịnh, hiển nhiên, công lực của hắn so với lần trước đâu chỉ tăng gấp bội?

Huống chi, mỗi bước tiến của Kinh vương, mặt đất trong phạm vi mấy trượng xung quanh ông ta lại rung động, nghiêm nhiên như trăm tầng lớp lớp đuổi nhau, thật sự là sấm sét từng bước một!

Dù như thế, chủ nhân hắc đầu vẫn ung dung như cũ, đôi mắt lực ép khiến người ta không thở nổi, nàng vẫn coi như không nhìn thấy, tựa như đang nhìn một đứa trẻ ba tuổi, trước mắt hắn đang hoa quyền tú chân múa tay!

Nàng bình tĩnh nói: “Tiểu ngoan ngoan, đừng múa rìu qua mắt Bà Môn chủ nhân nữa!”

“Thế mà tên phản đồ này còn có mặt mũi đến gặp ta! Trong lòng ngươi trống rỗng, thử hỏi có ích lợi gì? Bôn tọa sớm nên diệt trừ ngươi cho rồi, tránh cho loại người tự cho là đúng hãm

hại nhân gian này của ngươi, cũng tránh cho ngươi hôm nay đến đây trở ngại đại sự của bổn tọa!”

Nghe vậy, nghe xong chỉ biết cười lạnh, cực băng cực lạnh, cực âm cực dày đáp: “Tự cho mình là người...”

“Là người!”

“Ta, đã luyện thành tầng thứ mười ba —— “

“Vô Kinh vô đạo!”

Trong khi nói chuyện, sát ý ẩn chứa trong giọng Vương càng đậm, thân nồng đến mức Bộ Kinh Vân đứng ở bên cạnh cũng dần dần cảm thấy hít thở không thông.

Hơn nữa, hắn còn cảm thấy, thanh âm lần này của Kinh Vương, so với thanh âm lần trước càng quái dị hơn, là bởi vì bị nội lực mạnh hơn bức bách?

Sắc mặt chủ nhân hắc đồng không hề sợ hãi, càng không có ý tứ phòng bị Kinh Vương bất cứ lúc nào ra tay, chỉ hời hợt nói: “Ngươi tập thành Vô Kinh vô đạo tầng thứ mười ba, chuyện này thì sao chứ, võ học chi đạo bác đại tinh thâm, đối với bổn tọa mà nói, ngươi cũng chỉ là một đứa trẻ vừa mới học được bước đi thôi, căn bản không đáng sợ!”

Cái gì? Bộ Kinh Vân vẻ mặt nghi hoặc, đã kinh vương khủng bố như vậy, cũng chỉ là một đứa trẻ học được bước đi? Chủ nhân hắc đồng mang trên người “Cực Ma Ha” thật là sâu không lường được.

Bộ kinh vân liền nhớ lại, nếu hắn có thể phá tan “Minh Huyền Chi Quan” này, nắm giữ cỗ lực lượng “Thiên Cực Ma Ha” trong thể nội kia, vậy, phải chăng có thể giống như chủ nhân đồng tử đen—— vô địch cái thế!

Chương thứ hai mươi hai tái sinh áo tím.

Đã từng ở ngoài hồng trần, có một vị Thần trường sinh bất tử!

Hắn không chỉ tập thành hai đại kỳ công của Di Thiên thần quyết và Diệt Thể Ma Thân, mà còn tập thành không gian tuyệt hậu, có thể sẽ là mạnh nhất nhân gian - “Ma Ha Vô Lượng!”

Cho dù thế nào đi nữa, khi thần khi còn sống, cảnh giới võ công cực cao, đương đại không ai bằng.

Thậm chí hắc còn dùng Ma Ha Vô Lượng Vô Lượng luyện thành nhãn lực cách không giết người!

Chỉ cần hai mắt hắc quét ngang, Như Hối Thương Sinh sẽ sắp chết dưới ánh mắt hắc, táng thân trong ánh mắt hắc.

Hôm nay, cái này cũng tập thành “Cực Ma Ha” thần thể Bạch Tố Trinh, cảnh giới của nàng sẽ là cảnh giới kinh người cỡ nào?

Có lẽ, chính là cảnh giới này...

“Đối mặt với liệt diễm hỏa tiên, chủ nhân hắc đồng cũng như “thần” vậy, cũng không có động thủ. Nàng chỉ chậm chậm hé ra đôi môi son đỏ tươi ướt át, tiếp theo...”

Nàng vậy mà lại đi tới cây roi lửa thể như chẻ tre kia...

Nhẹ nhàng thôi!

Trời ạ!

Hỏa tiên xem nghiệp tức tức giáo ngọc đá cùng tan, thành linh bị nàng thổi tan, biến mất vô hình!

Cái này... có được không?

Không chỉ có thế, khí tức do roi lửa thổi ra đã chợt tắt, còn cuốn sạch cả thiên trượng màu đỏ máu trong tay Kinh Vương, lập tức Thiên trượng của Kinh Vương vỡ tan thành từng mảnh. Mà Kinh Vương, càng giận thiên trượng bắn ra lực lượng, phản chấn về một mặt vách động cách đó hai trượng. “Ầm” một tiếng vang thật lớn, cả người này bỗng nhiên thẳng đến vách động, sâu không thấy người!

Kinh khủng! Uy lực này, căn bản có thể nghịch chuyển chúng sinh! Đủ để hô phong hoán vũ!

Đây... là sức mạnh con người nên có thật sao?

Nàng ta thật sự vẫn là người sao?

Áp chế một chút, nàng thật sự đã vượt qua cực hạn của phạm nhân – ác ma?

Bộ kinh vân ở bên cạnh không thể động đậy, quả thực ngày dài!

Hắn cũng từng trong cơ thể mình, Thiên Cực Ma Ha đang muốn xông phá hai mạch Nhâm Đốc, dùng tiếng hét to của bản thân đánh vỡ núi đá trong phương viên trượng, nhưng chủ nhân hắc đồng trước mắt thần bất động, không hề khí lên chút nào, chỉ thổi nhẹ một hơi, liền ẩn chứa vô tận thần lực hủy thiên diệt địa, sao không giáo nhân giết mình?

Huống chi, đối thủ của nàng hiện tại không phải là thường xuyên đứng ở chỗ cũ, không hề có công lực mà đã sớm tập thành Vô Kinh tầng thứ mười ba, cũng có thể là Kinh vương vô địch?

Chủ nhân Hắc Đồng bộc lộ chiêu này thật sự là quỷ thần địa vị kinh thiên. Loại võ công này Đãng Phong tạo cực, xuất thần nhập hóa, thường là Ma Ha vô lượng? Là bộ kinh vân thể nội ẩn giấu vô lượng Ma Ha?

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên phát giác, nếu như lần này hắn thật sự có thể phá tan “Minh Hoa Chi Quan” mà không chết, như vậy, lúc này sau khi hắn trở lại thiên hạ hội, hắn đã không cần kiêng kị hùng bá thế công có gì kinh thế kỳ công có thể mạnh hơn hắn, thời hạn chết của hùng bá đã đến!

Hoắc gia huyết nợ ngập trời, nhất định có thể thanh toán rõ như nguyện!

Bộ Kinh Vân mặc dù tính toán như thế, duy nhất trong lúc vô tình hắn nhìn thoáng qua chủ nhân Hắc Đồng, nhưng thấy ngay sau khi ra tay nàng đã dễ dàng trọng thương Kinh Vương, lúc này lại lộ ra vẻ mặt cực kỳ phiền muộn, trầm ngâm nói: “Gia hỏa thật giáo hoạt! Vậy mà mượn xâm nhập vào vách núi bỏ chạy, phản đồ, người cho rằng như vậy, có thể thoát khỏi lòng bàn tay bốn tọa sao?”

Nguyên lai, bị chủ nhân hắc đồng khí đánh vào kinh vương sát vách núi, cũng không từ trong vách núi bước ra; bộ kinh vân xa xa nhìn ra xa kinh vương lâm thân mà vào vách núi, phát giác bên trong một mảnh đen kịt, tựa hồ sâu không thấy đáy, đâu chỉ một trượng? Xem ra Kinh Vương sau khi nhắm nháp một tay Ma Ha vô lượng của chủ nhân hắc đồng, đã sớm biết

khó mà lui, lấy công lực bản thân tiếp tục oanh toái vách núi chỗ sâu hơn để chạy trốn!

Tuy đã là Kinh Vương đã khuất bóng, chủ nhân duy nhất của hắc đồng vẫn tương đối cẩn thận, nhưng thấy nàng nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng không khỏi nhếch lên, cười nói: “Ha ha, xem ra, bốn tọa thật sự quá coi thường tên phản đồ nhà ngươi rồi. Vô Kinh vô đạo tầng thứ mười ba của ngươi vậy mà có thể để người phá thạch tiến vào trong vách núi, cũng là một thần công không tồi, đáng tiếc, ngươi từ đầu đến cuối vẫn không cách nào chạy ra khỏi pháp nhãn bốn tọa...”

“Đi ra cho ta!”

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy chủ nhân hắc đồng lại thổi một hơi mạnh vào một vách động bên trong Thánh môn, ngay lập tức trên vách động lại xuất hiện một lỗ thủng lớn sâu vài trượng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng vua đầu, chỉ là...

Bên trong động có máu!

Chủ nhân hắc đồng thấy vết máu này, lập tức cười duyên:

“Hắc hắc! Ngươi đã bị thương? Rất tốt! Ta xem ngươi còn có thể ẩn núp bao lâu? Phản đồ!”

“Hôm nay bốn tọa sẽ cho ngươi biết rõ, trên đời, chúng sinh bình đẳng, nam nữ cũng không phân biệt.”

“Nữ nhân trong thiên hạ cũng giống nam nhân — “

“Chắc chắn không phải mầm họa phiền não!”

“Tuyệt đối không được khi dễ! Ha ha ha ha...”

Đúng vậy! Đúng là có một câu nói đã đắc tội với cô ta! Nữ nhân, tuyệt đối không phải kẻ yếu khiến người ta phiền não! Chúng sinh đều bình đẳng!

Tiếng cười chưa dứt, chủ nhân hắc đồng tái triển khai thể công cách không của nàng, nhưng lần này nàng cũng không dùng lại chiêu cũ, thổi khí nát đá, ngược lại...

Khóe miệng khẽ hấp!

A! Nàng vậy mà phản hướng một mặt vách đá trong động dùng sức hút một cái!

Một cái hấp này, không ngờ so với nàng thổ khí không kém hơn chút nào; nàng thành linh hút cả khối vách núi cao cả trượng ra, thậm chí kinh vương trốn sau vách núi đá cũng khó may mắn thoát khỏi, cả người lẫn vách tường đồng thời bị hút ra! Nàng, lại có thể... thôn phệ thiên hạ?

Mục tiêu chủ nhân của hắc đồng không phải là vách núi, mà là Kinh Vương sau vách núi, cho nên khi vách núi bị nàng hút tới trước mắt trong một trượng, nàng lại đề khí phun một cái, khí phá vách núi, đánh núi đá thành tro tàn; đang muốn quay lại thu nạp, hút kinh vương yểm hộ của vách núi tới, hốt nguyên liệu...

Cuối cùng trải qua phản ứng của Vương, vẫn có thể mượn lực của vách núi nổ tung, hai chân gã đập mạnh một cái, thân ảnh huyết hồng giống như một mũi tên bắn mạnh ra, hơn nữa, còn có xu thế lôi đình vạn quân...

Nhắm thẳng về phía Bộ Kinh Vân!

Biến hóa này hoàn toàn ngoài ý muốn, bởi vì kinh vương thống hận nhất chính là Hắc Đồng, thứ đến chính là chủ nhân của nó, lại phản hướng bộ kinh vân không thể động đây tập kích, giải thích thế nào?

Có lẽ bởi vì, lúc này kinh vương đã triệt để minh bạch công lực của mình mạnh bao nhiêu, tuyệt đối không cách nào địch nổi chủ nhân, hẳn, trong thời gian ngắn nhất định phải tăng cường công lực!

Mà phương pháp nhân viên giản dễ nét chính là “Hồi nguyên huyết”

Hấp thu bộ kinh vân ẩn tàng trên người —

Cực Ma Ha vô lượng!

Huyết trào nóng bỏng không gì sánh được đánh tới trước mắt bộ kinh vân vài tắc, một trào này, xem ra công lực tà dị quán triệt cả nguyên huyết thủ của mình, dù không thể hấp thu toàn bộ bộ bộ kinh vân công lực, chỉ sợ cũng làm vỡ nát đầu hẳn!

Nhưng Bộ Kinh Vân vẫn giống như một con mãnh thú không thể phá lòng lao ra, tiềm lực và lực bạo tạc như dời núi lấp biển cũng khổ nổi không cách nào động thủ. Chẳng lẽ hẳn cứ

như vậy chết dưới móng vuốt của vương, trở thành một bộ
thây khô bị hấp thu công lực?

Đương nhiên - đương nhiên...

Không!

Giới này có một vị “Vô Tình”, muốn chiếm thân thể hắc thành
của mình để tu hủ, nhưng ngoài trừ Thần ra trên đời còn có
một ” Hữu Tình”...

Ma!

Một tên ma muốn độ chúng sinh!

Có thể, bộ kinh vân, cũng là nàng muốn độ...

Là một trong chúng sinh!

Sinh tử tồn vong chỉ trong một hơi thở!

Cứu hay không cứu, cũng trong một hơi thở!

Thế nhưng, cuối cùng nàng cũng đưa ra quyết định -

Cứu!

“Bành” một tiếng! Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một
đôi tay ngọc thon dài, đã chặn được công kích của Kinh
Vương, “Lộc Sơn Trảo” đang tấn công Bộ Kinh Vân bên kia!

Đôi tay này chính là của chủ nhân con mắt màu đen - cánh
tay!

Nàng rút cục thật sự ra tay cứu giúp!

Với một cao thủ tuyệt đỉnh kinh thể hải tặc như nàng, chỉ cần
một hơi hô hấp là có thể đánh nát thiên hạ, cũng có thể nuốt
sạch thiên hạ, vì sao nàng không phóng khí như Bộ Kinh Vân
giải vây? Còn muốn ” đích thân” ra tay?

Vốn dĩ nàng ta không cần ra tay chỉ vì một bước kinh vân!

Lại thì ra là, chủ nhân hắc đồng vốn nghi cách không thở ra
khí, ngăn chặn độc thủ của Tiệt Kinh Vương đối với Bộ Kinh
Vân hạ xuống, chỉ có nàng liên tiếp ba lần phun ra nuốt vào,
chân khí trong lúc thu thả đã chậm lại, nếu muốn tiếp tục thổ
khí chặn, chỉ sợ trong lúc nhất thời không thể cứu được Bộ
Kinh Vân, nhưng nếu nàng tự mình ra tay, tuyệt đối còn cách
không nhả khí so với nàng - càng nhanh hơn!

Cho nên để khẳng định một “Cứu” đã đắc thủ, chủ nhân của hắc đồng rút cục – thật sự ra tay!

Thế nhưng lần này nàng ra tay, mặc dù có thể một kích cứu được một bước kinh vân, chính nàng lại...

Khó có thể tự cứu!

Ngay khi tay của chủ nhân hắc đồng vừa mới chạm vào huyết trảo của Vương huyết, nàng lập tức cảm thấy một lực hút thần bí, huyết trảo từng trải qua tay nàng vẫn luôn lộ ra trong lòng bàn tay! Đó là một loại đầm sâu nghiêm ngặt không đáy, thậm chí ngay cả nàng cũng không quá quen thuộc hấp lực!

Một loại lực hút khủng bố đã thất truyền năm trăm năm, vượt qua nàng hai trăm năm có thể nắm được—— lực hút khủng bố

—

Hồi nguyên huyết thủ!

Là hấp lực chí tà của Hồi Nguyên Huyết Thủ!

“Hồi Nguyên... Huyết thủ?” Từ trước đến nay, chủ nhân của hắc đồng đang nói cười lập tức cả kinh, bởi vì nó chẳng những không quen thuộc loại tà công âm hiểm cổ xưa như Hồi Nguyên huyết thủ, mà ngay tại thời điểm khi tay nó chạm vào móng vuốt của Kinh vương, loại hấp lực tà dị này càng làm cho nó rút tay không được, mà một bộ phận trong cơ thể của nó, Cực Ma Ha vô lượng, thành linh đã bắt đầu bị Hồi Nguyên huyết thủ của Hồi Vương hấp thu qua!

“Kinh Vương... Làm sao lại biết Hồi Nguyên Huyết Thủ? Chẳng lẽ... Người đã không còn là Kinh Vương? Rốt cuộc người là ai?”

Thời khắc này Kinh Vương, lại giống như cảm thấy vô cùng thoải mái, tựa hồ một bộ phận Ma Ha vô lượng bị gã hút qua, đã quán nhập đan điền của gã, nhưng thấy trên khuôn mặt đốm hoa của gã nổi lên một tia ý cười hiểm ác, hiểm ác., Hắn nhe răng cười đáp: “Ha ha! Người đoán đúng rồi! Ta quả thực đã không còn đơn giản như trước, nhưng ta là ai, cũng không cần người phải quản! Ta vốn chỉ muốn hút hết công lực trong cơ thể kinh vân, cũng không vọng tưởng có thể tiếp cận công lực của người mà hút tới, không ngờ được..., Người bởi vì một ý nghĩ lương thiện, cuồng vọng tự xuất thủ cứu bộ kinh vân mà

đem công lực của người đưa tới cửa, khả khả! Dù sao nữ nhân từ đầu đến cuối đều là nữ nhân, làm sao cũng tránh không được một chữ “Tình”, mà “Tình” này, chính là thứ lớn nhất mà người bại trong hôm nay... “

“Vết thương trí mạng!”

Trong tiếng cười kiệt kiệt, theo hấp lực của Vương Hồi Nguyên Huyết Thủ phát ra càng lúc càng nhanh, nói cũng kỳ quái, nếu như sử dụng Hồi Nguyên Huyết Thủ, xưa nay chỉ cần trong chớp mắt có thể đem công lực của một cao thủ đều hấp thu hết, biến những người bị hấp thu công lực thành một cỗ cây khô. Nhưng lần này, Kinh vương Hồi Nguyên huyết thủ đã vận dụng trọn vẹn một câu quang cảnh, chủ nhân hắc đồng vẫn chưa biến thành một bộ cây khô, chỉ là kinh vương tay trái đung vào hắc không ngừng hút công dưới, dần dần khô héo mà thôi.

Kinh Vương cũng thỉnh thoảng bật thốt khen:

“Tốt! Không hổ là ma cùng thần đồng dạng vô địch! Ma Ha giới người vô lượng, quả nhiên khoáng cổ kim, mệnh mệnh như biển rộng mệnh mệnh, loại võ công Hồi Nguyên Huyết Thủ này so với Hấp Tinh Đại Pháp càng cao thấp mau lẹ hơn, cũng không cách nào hút hết Ma Ha Nguyên Lạc người, nhưng Ma Ha Nguyên lượng người đã bị ta hút đi bốn thành, người bị ta hút khô công lực, cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi! Ha ha ha ha...”

Qua tiếng cười điên cuồng của Vương, bởi vì tình thế bắt đầu trong lòng chủ nhân Hắc Đồng, bắt đầu – nghịch chuyển!

Không sai! Chủ nhân của hắc đồng địa cực Ma Ha vô biên vô hạn, cho dù bị hút, cũng không thể lập tức hấp quang. Nhưng mà, bốn thành Ma Ha nguyên lượng nàng đã mồ hôi đầm đìa, vẻ mặt tái, vả lại một cái đại thần thủ cũng đã hoàn toàn khô cạn, dần dần lan tràn lên trên người. Thế nhưng, mặc nàng cái thể vô địch, nàng còn không thể thoát khỏi hấp lực vô biên của Hồi Nguyên Huyết Thủ...

Tiếp tục như vậy thật khó mà tưởng tượng nổi, Bộ Kinh Vân bình tĩnh nhìn chủ nhân con mắt đen cứu mình mà hăm thân hiểm cảnh, nhìn nàng đã hoàn toàn khô tay trái, đột nhiên linh cơ khê động, hét lớn: “Chém!”

Chém?

Chủ nhân hắc đồng cho dù là tuyệt đỉnh thông minh, chỉ thân hãm hiểm cảnh, người trong cục u mê, trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra phương pháp phá giải Hồi Nguyên Huyết Thủ, hiện giờ bộ kinh vân liên phun ra một chữ “Trảm”, đối với nàng ngay lập tức quát lên!

Đúng! Chỉ cần chém đứt cánh tay trái tương liên với móng vuốt máu của Kinh vương là có thể thoát hiểm!

Vừa nghĩ đến đây, chủ nhân thiên tài đen không chút thương tiếc, tay phải đề khí, ví dụ bổ tới tay trái mình!

Cánh tay phải sau khi dựng ngang đã héo rũ không nhiều lắm, chẳng bằng cánh tay cụt của tráng sĩ, phế bỏ “Hủ Cốt chi giới” này, không khỏi bị giạt một cái, “Lâm” toàn thân!

“Phập”, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Chủ nhân hắc đồng quyết định thật nhanh, rút cục chặt đứt tay trái của mình, máu tươi nóng bỏng không gì sánh được phun ra như suối, kinh vương chỉ cảm thấy gió tanh đập vào mặt, không thể tưởng được ngay cả nàng phun ra máu cũng ẩn chứa một luồng nhiệt khí, cả kinh mượn thân chợt lóe, tiếp theo, hắc thành linh đập hai chân một cái, trở về trạng thái ngây ngốc của Không Từ!

Mục tiêu kế tiếp của nàng là - Không Từ!

Chủ nhân hắc đồng đương nhiên sẽ không dễ dàng thương tổn Không Từ như vậy, cũng không chú ý được chỗ vai trái mình đứt gãy không ngừng phun ra máu tươi, thân hình nhoáng một cái, đã như quỷ mị lướt đến bên người Không Từ.

Lại giờ tay nghênh đón móng vuốt của vị Vương kháng kinh kia!

Không biết chủ nhân hắc đồng tử mất đi bốn thành Ma Ha vô lượng, cộng thêm mất đi một cánh tay đau nhức, tâm hoảng ý loạn, rõ ràng nhất thời không cách nào nhìn ra hư chiêu này của Kinh Vương, hắc vui vẻ rút cây cỏ, trở về...

Trong tay Không Từ đã mở ra tầng thứ hai Đạt Ma...

Cướp đoạt lại đây!

Không!

Lòng nghĩ có thể xoay chuyển thế gian, mở mang tâm tư...

Cuối cùng lại rơi vào tay Kinh vương cực kỳ tà ác!

Trời ạ!

“Súc sinh! Mau buông ra tâm tư Đạt Ma!”

Lông mày chủ nhân hắc đồng dựng thẳng, lần thứ nhất thanh âm cùng vẻ mặt dữ tợn, cất tiếng gầm thét, còn muốn trong tiếng gầm thét đoạt lại tâm ma. Đáng tiếc, kinh vương thoát được bốn thành Ma Ha vô lượng so với trước kia càng thần nguyên khí túc túc, thân thủ cường kiện không ít; Phản Chi Phản., Bản thân nàng đã mất đi bốn thành Ma Ha vô lượng, hơn nữa còn không ngừng chảy máu, thân thủ đã cứng lại; một lần xuất thủ này, lại không thể chạm đến tay áo Vương Y, trải qua thời thể phía bắc của Vương Vương nhảy vọt, giờ tay nhắc cao tai nghe được tâm ma, cương cuồng nói: “Thế nào? Lão thuần bà! Uy phong của ngươi vừa rồi đi đâu rồi? Ngươi đã biết phải làm thế nào với ta rồi! Nếu như ngươi thật sự muốn được hồi âm tâm, liền mang theo Hắc Đồng theo cùng đi!”

“Ta sẽ chờ ngươi ở Thiếu Lâm Viên! Ha ha ha ha...”

Tiếng cười nổi lên, người của Kinh vương cũng theo âm thanh đó mà bạo khởi, lấy thân thể máu thịt đánh vỡ đỉnh động, vọt người lên, chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại tiếng cười điên cuồng vang vọng!

Địa động Thánh môn này nằm ở cuối hẻm Thiếu Lâm Mộc Nhân, mà hẻm Mộc Nhân, lại luôn luôn kéo dài sâu trong hẻm Tung Sơn, ít nhất cũng hai, ba mươi trượng. Kinh Vương có thể phá vỡ hai, ba mươi trượng rồi xông thẳng lên mặt đất, mặc cho kinh nguyên đạo tầng thứ mười ba bao nhiêu không thể tưởng tượng nổi, cũng tuyệt đối không thể! Song giờ phút này hấn hút tới bốn thành Địa Cực Ma Ha, không khó gì làm được, có thể thấy được công lực của hấn trong nháy mắt tăng lên rất nhiều!

Không thể tưởng được tình thế tại nhân tâm cứu bộ kinh vân của chủ nhân hắc đồng, hoàn toàn nghịch chuyển, thật sự là không kịp chuẩn bị!

Trải qua vương đột ngột, Ma Nương bị chủ nhân thiên địa hắc ám đặt trên mặt đất, lập tức chịu đựng đau đớn, ân cần hỏi:

“Chủ... Người, người làm sao... dạng? Vai trái của người, còn đang... ít máu...”

Chủ nhân hắc đồng lại như không có việc gì đáp: “Ta... cũng không có gì.” Nói xong, đã chỉ vào yếu huyệt bên trái vai phải, ngăn máu tươi từ chỗ cụt tràn ra, cách không bao lâu, máu tươi rốt cục ngừng chảy.

Bộ Kinh Vân lẳng lẳng nhìn bóng lưng Ma giả cái thế bị thương, nhìn cánh tay cụt trên mặt đất vì cứu hấn mà chém rơi xuống, lập tức há miệng nói:

“Người ——”

“Vốn không cần cứu ta.”

“Vốn không cần phải như vậy.”

Chủ nhân hắc đồng cũng không quay đầu nhìn hấn, chỉ là mờ mịt nhìn về phía trước, đáp: “Thật sao? Bất quá, bản tọa lại cho rằng có việc này tất yếu!”

Bộ Kinh Vân đồng tử đang co rút lại, hấn tựa hồ không biết chủ nhân hắc đồng sẽ nói cái gì.

Chủ nhân của hắc đồng nói: “Bộ Kinh Vân, thật ra bản tọa ghét nhất là nhìn thấy khuôn mặt vốn có nét không tầm thường của người, bởi vì mặt của người, khiến ta nhớ lại một người từng khiến ta đau đớn dị thường, một nam nhân hết sức vô tình vô nghĩa...”

Bộ Kinh Vân hiểu rõ, cái tên nam nhân vô tình vô nghĩa kia, đương nhiên chính là cái “Thần” kia rồi, nguyên bản hấn giống hấn như đức!

“Tuy nhiên, mặt của người, lại không giống trái tim của người!” Chủ nhân con mắt đen nói tiếp: “Tuy người có một khuôn mặt nhìn như vô tình vô nghĩa, không khóc lạnh, nhưng mà tất cả những chuyện người đã từng làm, bản tọa đều hiểu!”

Chủ nhân hắc đồng nói đến đây, không khỏi thở dài “Ài”, rốt cục quay đầu, ngưng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, phảng phất nhìn thấu tâm tình hấn bao bọc liệt hỏa, nàng nói: “Người làm vì nung nung người ngọc dày đặc, thậm chí hết thầy làm theo cha người sai bước mà làm., Bản tọa cũng từng nghe qua! Người vì báo Túc Bộ Thiên không phải là ân tri ngộ của phụ

thân, không tiếc nhả nhục phụ thân, trở thành đệ tử hùng bá của kẻ thù, ở bên cạnh hắc chờ thời cơ báo thù, viên ân dưỡng dục này không phải là không thể báo đáp, thà rằng bị Thiên phủ chỉ ra, cũng đủ để chứng minh ngươi là một người thực sự, mà không phải là cầm thú khoác da người...”

“Ngươi và Hắc Đồng giống nhau, đều là vì báo thù mà hy sinh một đời hạnh phúc của mình! Ngay cả đám người các ngươi gặp nạn, ta thấy chết không cứu, vậy bốn tọa khổ luyện Ma Ha Vô Lượng hơn trăm năm tới làm gì, bốn tọa có thể diện mạo gì... độ hết chúng sinh?”

Đúng vậy! Chính vì vậy, nàng cũng không tiếc hy sinh một cái cánh tay trái, cùng với bốn thành Ma Ha Vô Lượng đi cứu một người, nàng cho rằng tuyệt đối đáng giá!

Đơn giản là nàng cứu, thật sự là một người, một người có tâm có tình có thịt có tình!

Chỉ cần nàng cho rằng đáng, chuyện nên làm, nàng tuyệt đối sẽ không hối hận! Đây chính là nguyên nhân nàng tình nguyện vì ma, không muốn làm người! Làm người, thường thường đều có quá nhiều câu thúc, chế thành khuỷu tay, thân bất do kỷ, không thể làm chuyện mà mình cho là đúng!

Bộ Kinh Vân liền nói:

“Ngươi ——”

“Cũng tuyệt đối có tư cách —— “

“Độ hết chúng sinh!”

Chủ nhân hắc đồng nghe vậy liếc xéo hắc một cái, hơi đáp lại: “Ồ?”

Bộ Kinh Vân phá lệ giải thích:

“Bởi vì...”

“Ngươi cũng giống Hắc Đồng...”

“Đều là một cái —— “

“Còn kiên cường hơn cả nam nhân”

“Nữ nhân!”

Không sai! Khi phần lớn là những hảo hán giang hồ, cùng với những nam nhân tự cho mình siêu phàm, trong lúc võ lâm nôm nớp nổi tiếng, lại có hai người phụ nữ - Hắc Đồng và chủ nhân của nó, một người vì cứu quỷ hơn ngàn tuổi mà suýt nữa hy sinh tính mạng, một người lại vì chúng sinh tranh thủ sự bình đẳng mà không tiếc trăm năm nỗ lực, thậm chí phản bội tình yêu, chua xót, đau khổ của các nàng thì có ai biết?

Sao không giáo huấn nam nhi hồ thẹn?

Có lẽ, tử thần, hắc đồng, cùng với chủ nhân của hắc đồng, thậm chí Ma Nương đã thương tích ngã xuống đất, đều không phải vì người của mình mà sinh tồn; bọn họ có thể kiên cường, kéo dài hơi tàn sống sót, chỉ vì người khác, chỉ vì một tâm nguyện tồn tại vĩnh viễn mà chưa đạt thành...

Bọn họ, kỳ thật là cùng một loại người, cùng một loại vì trong lòng cho rằng đúng chuyện, không so đo thế nhân khinh bỉ mình như thế nào, thậm chí thiên phụ vạn phụ chỉ tới!

Chợt nghe thấy Bộ Kinh Vân là tử thần chưa bao giờ thích nói chuyện, cũng nói một câu cổ vũ cho chính mình, chủ nhân hắc đồng lại chỉ cười nhạt một tiếng, bởi vì, hiện tại cũng không phải là thời điểm nàng có thể thoải mái cười to...

Mà là thời điểm nàng thực sự cần lo lắng!

Nàng chuyển đề tài, không biết là vì lo lắng, trầm trồ khen ngợi không muốn đổi mặt với bộ kinh vân:

“Bộ Kinh Vân, bốn tọa thật sự rất cao hứng những lời ngươi nói. Đáng tiếc, chúng ta đã không còn thời gian cao hứng nữa rồi...”

“Tình thế trước mắt đã nghịch chuyển thật lớn, Kinh Vương chẳng những hút ta bốn thành Ma Ha vô lượng, công lực tăng nhiều, lại còn thừa loạn cướp đi tâm ma.”

“Khiến người ta lo lắng nhất là đạt tâm ma! Nếu đạt tới tâm ma mà rơi vào tay bản tọa thì cũng thôi đi! Nhưng bây giờ Đạt Ma đã rơi vào tay tên điên Kinh Vương này, chỉ sợ nhân gian sẽ phát sinh đại kiếp nạn...”

Đúng! Huống chi Kinh vương đã bị đoạt mất tám lòng Đạt Ma tăng thứ hai, rất có khả năng, bây giờ hắn đã đọc hết những ghi chép liên quan tới Hoàng Kim Chi Hải kia...

“Cho nên...” Chủ nhân Hắc Đồng lại nói: “Bây giờ vấn đề của chúng ta đã không phải bốn tọa lấy được Hoàng Kim Chi Hải, sẽ tự thay đổi vấn đề nhân gian! Mà là phải đoạt lại tám lòng Đạt Ma từ tay Kinh Vương, không! Cho dù hiện tại có thể đoạt lại tâm ma cũng đã muộn, qua tình cảm của Vương đã đọc hết toàn bộ phương pháp giải quyết chỗ ở của Hoàng Kim chi hải, ví dụ là bắt Kinh Vương...”

“Giết sạch!”

Nói tới đây, chủ nhân hắc đồng hơi dừng lại, một đôi mày lá liễu nhíu lại thành một đường:

“Bộ Kinh Vân, ngươi cũng đã biết, tại sao kinh vương Ma Ha giới hút hút bốn thành của ta, vì sao không lưu lại giao thủ với bốn tọa? Mà trước phải cướp lấy lòng tham chạy trốn?”

Bộ Kinh Vân nhướng mày, đáp:

“Bởi vì...”

“Hắn chỉ hút bốn thành mà thôi.”

“Vẫn là không địch lại ngươi ——”

“Sáu thành?”

Chủ nhân hắc đồng khổ cười đáp: “Sai rồi, Kinh Vương hút bốn thành Địa Cực Ma Ha, tuy so với ta sáu thành ít hơn, nhưng bản thân hắn có vô kinh vô đạo tầng thứ mười ba, vừa rồi lúc ta và hắn va chạm trao chưởng, còn cảm thấy trong cơ thể hắn có một đạo khác công lực tích lũy hơn bảy mươi năm., Hơn nữa ta cũng không quen thuộc với Hồi Nguyên Huyết Thủ, thực lực của hắn bây giờ, thậm chí có thể còn cách bản tọa không xa. Hắn vừa rồi đã chạy trốn, có lẽ là cần có thời gian, đem hấp thu bốn thành Ma Ha vô lượng của ta dung nhập hoàn toàn vào trong cơ thể mình, chiếm làm của riêng cho mình...”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân cũng vô cùng tán đồng!

Ma Ha vô lượng cũng không phải là một loại nội công bình thường, mặc dù thân phụ Ma Ha giới vô số kinh vân, cũng cần trải qua “Minh Hoa Chi Quan”, mới có thể đem nó hóa thành bản thân dùng; cho dù Kinh Vương Hồi Nguyên Huyết Thủ có thể so với bộ kinh vân trong “Miễn Hoa Chi Quan” kia càng

nhANH hơn hóa Ma Vực vô lượng, cũng không thể lập tức sử dụng, chỉ sợ, lúc này Kinh Vương đang bận rộn dung hợp bốn thành Ma Ha vô lượng...

Chủ nhân Hắc Đồng nói: “Bởi vậy, kẻ sách này, ví dụ như phải mau chóng đuổi kịp Kinh Vương, trước khi hắn hoàn toàn dung hợp lực lượng Ma Ha kinh khủng vô lượng...”

“Giết chết hắn!”

Nói đến đây, chủ nhân hắc đồng nhìn một chút vết máu loang lổ do “Minh Hoa Chi Quan” tạo nên trên người bộ kinh vân, nhìn lại từ từ vẫn đang đứng ngẩn người., Cùng với Ma Nương ngã xuống đất, thở dài: “Ta vốn định để ba người các người ở lại chỗ này! Nhưng người còn đang ở trong lồng giam Minh Huyền mà chưa thể tự phá; Tinh thần của Không Tử vẫn ở cảnh giới lục cảm thất thức khó mà vẫn chưa thể sống lại hoàn toàn, Ma Nương lại càng bị thương nặng; mà động bí mật thánh môn này là vì vừa rồi ta mới giao thủ với Kinh Vương, đã bắt đầu lung lay sắp đổ...”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân nhìn thấy, toàn bộ động khẩu trong Thánh Môn Địa Động đang rung động, cát đá dần rơi xuống. Hai đại cao thủ vừa rồi oanh kích lẫn nhau, hôm nay, toàn bộ Thánh môn như sắp sụp đổ...

Chủ nhân hắc đồng nói: “Xem ra, bản tọa không thể đem ba người các người lưu tại nơi này! Đã như vậy, chỉ có thể rời khỏi môn phái các người... Đứng lên đuổi theo... Kinh Vương đi!”

“Cùng nhau truy kinh Vương? Có thể không? Chủ nhân hắc đồng chỉ còn lại cánh tay phải, sao có thể mang theo ba tên bất lương theo dõi Kinh Vương, chẳng lẽ nàng có ba đầu sáu tay hay sao, chủ nhân hắc đồng đương nhiên cũng không ba đầu sáu tay, nhưng, nàng còn có...”

Sáu thành Ma Ha vô lượng!

Sáu thành vẫn có thể hô phong hoán vũ, gọi là phong vân biến sắc Ma Ha Vô Lượng!

Ngay lúc nàng đang nói không ngừng, đột nhiên nàng lại ngửa mặt lên trời hô to một tiếng:

“Lên!”

Hắn kéo cánh tay phải quét qua!

Một đạo lực lượng vô hình vội vàng làm bộ kinh vân, ba người Khổng Từ và Ma Nương cuốn một cái, ba người bọn họ thành linh theo chủ nhân áo khoác đen nhảy lên người, cùng bay tán loạn về phía trước!

Cho đến khi thân thể bốn người hoàn toàn không tiến tới đỉnh động vừa bị Kinh vương phá mở mới thôi!

Nhanh!

Nhanh đến mức mắt thường không thể phân biệt được cảnh vật xung quanh!

Bộ Kinh Vân cùng Khổng Từ, Ma Nương ba người, sau khi bị kinh lực vô hình của chủ nhân hắc đồng cuốn vào phá vỡ đỉnh động Thánh Môn, bộ kinh vân thế mà đến nay cũng không cách nào thấy rõ ràng sự vật chung quanh đỉnh động không chừng là vô lượng vì chủ nhân hắc đồng vận tải Ma Hao, dẫn thân pháp ba người bọn họ cùng bay về phía trước thật sự quá nhanh!

Thậm chí Nhiếp Phong còn nhanh hơn âm thanh so với Nhiếp Phong!

Loại thân pháp này, quả thực đã là cực hạn của con người, khả năng cũng đã vượt qua cực hạn của con người! Từ khi chủ nhân hắc đồng ngộ ra Địa Cực Ma Ha đến nay, cũng vãn vẹn chỉ trăm năm mà thôi; nếu như nàng có thể tiếp tục tu luyện thần công này thêm trăm năm nữa, chỉ sợ, công lực của nàng, tuyệt đối có thể sẽ vượt qua vật ngoài!

Do chủ nhân đồng tử màu đen đẩy tới kinh vương, hắn đã thu lấy bốn thành Địa Cực Ma Ha Vô Lượng, nếu hôm nay thật không thể tàn diệt hắn, mà tiếp tục cho hắn tu luyện, chỉ sợ trăm năm sau, vạn dặm hà sơn, thế tâm đùa bỡn hắn trong lòng bàn tay!

Cho nên hôm nay chắc chắn hắn đã trừ bỏ không được!

Chủ nhân Hắc Đồng vẫn luôn dọc theo con đường mà Kinh Vương phá ra trên đỉnh động truy tung, với thân thủ của nàng, xác thực không cần truy tung bao lâu, không đến một lát, ngay tại Bộ Kinh Vân còn chưa kịp tới, nghĩ tới một vấn đề khác, “Bụp” một tiếng! Nàng, đã quán lấy ba người bọn họ...

Lao ra khỏi mặt đất!

Sau khi lao ra khỏi mặt đất, Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy trời đất đều là mưa, thì ra sau khi hắc và Khổng Từ tiến vào ngõ Mộc Nhân, trời đã bắt đầu mưa.

Mà khi chủ nhân hắc đồng dùng mưu mẹo đưa hắc và Khổng Từ, Ma Nương bình yên đưa xuống mặt đất, Bộ Kinh Vân lại càng liếc nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện nơi mà bọn họ đang đứng chính là Thiếu Lâm Viên đã lụi bại kia!

Thánh môn trong hẻm Mộc Nhân ở chỗ sâu nhất trong Thiếu Lâm, chủ nhân Hắc Đồng và Bộ Kinh Vân cùng nhau theo dõi Vương phá đỉnh lên, mà ít nhất đuổi theo Lâm Đình Viên, nguyên lai cũng không có gì lạ; mà Thiếu Lâm Viên trước mắt vẫn là một mảnh ngói uể oải hoang tàn như cũ, không khác gì lúc hắc và Khổng Từ rời đi không khác gì nhau., Điều duy nhất khiến người ta kỳ quái chính là quý vật ngàn khổ sở chờ đợi hắc và Khổng Từ không sợ mưa gió. Nhâm Vũ đánh cho quần áo bọn họ ướt đầm, bọn họ khổ sở đứng dưới mưa gió, không hề tranh nhau đi về phía mái hiên cũ rách để tránh mưa.

Lẽ nào, bọn họ thật sự khát vọng như vậy có thể giải trừ được “Ngàn thế chú”, mà mau chóng trở về cùng người nhà nói chuyện thiên luân? Bọn họ đã nghĩ đến việc nhà niệm gia đình, nghĩ đến phát điên?

Đương nhiên là không!

Trách đứng trong mưa gió, lại lạ thường không dính một hạt mưa màu đen - chủ nhân của con người đen “Bạch Tố Trinh”.

Lập tức nghiêng nghiêng về phía hơn ngàn quý mắt kia, quét qua phía dưới, nằng bất ngờ cảnh giác: “Hắc hắc, thì ra là thế! Nguyên lai tất cả các người bị phong bế đại huyết toàn thân, động la hét không được? Hừ! Sau khi bị tên Vương kia hút đi bốn thành Địa Cực Ma Ha của ta, xem ra đã có thể từ từ thông hiểu, nếu không, làm sao có thể trong khoảng thời gian ngắn phong tỏa liên hoàn huyết đạo ngàn người?”

Với lực lượng của chủ nhân hắc đồng, muốn trong thời gian ngắn phong kín huyết đạo ngàn người, tất nhiên có thể; duy lấy kinh vương vô đạo vô đạo, chưa chắc có thể phân biệt; nếu hôm nay hắc phân biệt được, tức là, kinh vương, ít nhất đã

đem bốn thành nguyên lượng vừa rồi hút về dung hội sáu thành tám!

Nhưng tên Thiên Chi Quỷ này không hề vương bận gì tới việc Kinh Vương, vì sao hắn phải gọi bọn họ là không được? Hắn đã nói trước, sẽ chờ đợi chủ nhân của con mắt ở Thiếu Lâm Viên.

Mắt nhìn thấy mưa to, hắn đang ở đâu?

Bản thân bị cơn mưa đánh tới mức toàn thân ướt nhẹp, Bộ Kinh Vân liếc nhìn chủ nhân con mắt đen, chỉ thấy mặt cô vẫn vô ưu như trước, dường như cũng không vì kinh vương hiện tại mà sầu lo, cô chỉ nói với quỷ vật hơn ngàn năm kia: “Các người cũng quá đáng thương, cho đến nay đều bị người ta sắp xếp, hãm hại, bắt quá chớ có sợ hãi. Tối nay, con người đen tìm ra nước mắt Ma trong hẻm Mộc Nhân, mọi người nhanh chóng khôi phục bộ mặt thật của mình...”

“Để bọn tọa thay các người cởi huyết trước vậy!”

Lời vừa nói ra, chủ nhân đồng tử đen nhất thời vận khí khẽ hấp, tiếp theo lại há mồm dốc sức, một tiếng! Vô số hạt mưa rơi ở trước mặt nàng, thế mà lại cần nàng nhẹ nhàng thổi này, nhất thời ngàn tơ vạn lũ mưa tiền, thẳng hướng mấy trăm quỷ đứng ở phía trước đánh tới!

Chỗ tên lửa đánh nhau, chính là huyết Bách Hội của bảy quỷ, dẫn đầu là huyết giải nhất thời mấy trăm con, đồng loạt phát ra tiếng “ong a”, nhao nhao ngã xuống đất nghỉ ngơi; chủ nhân con mắt màu đen lại tiếp tục nở khí tái, đợt mưa tên thứ hai lại giải trừ huyết đạo đám quỷ còn lại của mình, nhưng sau khi hiểu rõ thiên quỷ đã bị cởi bỏ huyết đạo, chủ nhân con mắt màu đen vẫn tiếp tục phun khí!

Khí kinh một lần phun ra, thậm chí còn nặng hơn so với khí kinh cứu con thiên quỷ kia; khí kinh nặng nề, đã không còn đem mưa hóa thành mưa như vậy đơn giản, mà là mưa rào ngưng tụ thành một thanh trường kiếm dài... hai kiếm!

Đã tận cứu Thiên Chi Quỷ, sao nàng vẫn muốn như vậy?

Chỉ có một nguyên nhân!

Ví dụ như Vũ kiếm mục tiêu, cũng không phải là quỷ nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, mà là một bóng người đứng sau lưng hơn

ngàn con quỷ - Kinh vương!

Huyết Y Kinh Vương!

Hóa ra, chủ nhân hắc đồng này tận mắt chứng kiến ngàn con quỷ trong huyết đạo, cho nên sớm cảm thấy có điều kỳ quặc. Trí tuệ cái thể của nó lập tức nghĩ ra có thể Kinh vương ẩn thân sau lưng hơn ngàn con quỷ. Lấy bọn chúng làm vật bảo hộ, bản thân có đủ thời gian hòa hợp Ma Vực Ha vô lượng, cho nên mới dứt khoát ra tay!

Mà khi ra tay, cũng là kinh thiên động địa, do chủ nhân hắc đồng đánh ra Vũ kiếm bắn về phía kinh công. Vền vền bắn ra ba trượng, Vũ kiếm chống đỡ không nổi Ma Ha Vô Lượng khí kinh, nửa đường bị phát, biến thành một chuỗi nóng rực vô luận ——

Trường kiếm khí dài một trượng!

Từ nội khí hóa thành kiếm vũ, lại cho kiếm mưa bốc hơi thành kiếm khí dài trượng, tất cả biến hóa chỉ trong nháy mắt, chỉ vền vền trong khoảng cách ba trượng. Bộ bộ kinh vân bên cạnh đang quan sát đương nhiên giật mình, ngay cả Kinh vương trực chỉ dưới kiếm khí cũng không khỏi lú lười thật sâu!

Nhưng mà, cái lười của hắn cũng chỉ trong một ý nghĩ, rất nhanh, lú lười đã không còn, tùy theo trên mặt hắn, lại là một nụ cười tà ác hiểm!

Hắn thành linh giơ chuông lên chặn lại!

Kinh công dám can đảm nâng chuông đón đỡ chủ nhân sớm Vũ Hóa Kiếm Khí, chỉ vì hắn bỗng dưng phát hiện, nếu chính mình trong khoảng thời gian cực ngắn phong ấn đại huyết Thiên Chi Quỷ này, hắn đã đem thập chi thất bát phẩm Ma Ha vô lượng hoà vào công lực bản thân. Nếu đây là lời nói thật, vậy hắn cũng không quá e ngại chủ nhân của hắc đồng, mà một chiêu này, cũng là thời điểm hắn thử Ma Ha Vô Lượng có bao nhiêu lợi hại trong cơ thể mình...

Hắn quyết định liều mạng!

“Ầm” một tiếng long trời lở đất vang lên hồi lâu! Kinh vương quán mãn Ma Ha Vô Lượng chuông, ngay tại chỗ cùng kiếm

khí nóng rực của chủ nhân hắc đồng đánh tới, quả nhiên không ngoài dự liệu của kinh vương!

Rõ ràng hắc không hề bị ngũ lao thất thương ngay tại chỗ!

Gã chỉ bị kiếm khí đánh nát một phần quần áo, cùng với bị đánh lên giữa không trung mà thôi!

Bị oanh kích giữa không trung vương, lập tức âm thầm đại hỉ, cho dù hắc bị đánh lui, cũng chỉ vì bốn thành Ma Từ đại lượng không theo kịp sáu thành Ma Ha vô lượng, mà hắc lại chỉ là dung hội bảy tám phần, chỉ cần hắc có thể tồn chút thời gian, không khó quán thông Ma Ha Vô Lượng, lại thêm vô kinh vô đạo vô đạo cùng hội nguyên huyết thủ, nhất định có thể ngang tay với chủ nhân hắc đồng!

Nhưng mà, chủ nhân hắc đồng tựa hồ cũng sẽ không cho hắc bất cứ cơ hội nghỉ ngơi nào, một kích đắc thủ, chiêu thứ hai đã thừa cơ truy kích, nhưng thấy hai chân nàng điểm một cái, đang muốn giương thân nhào về phía Kinh Vương, nàng lần này, đã không muốn cách không phát lực nữa, nàng muốn đích thân nhào tới trước người Kinh Vương, thực cho phản đồ kia

---

Đỡ đầu một đòn nặng nề!

Nàng muốn tự tay phế bỏ hắc! Giết hắc! Giết chết hắc, tội nghiệt có thể gây hại cho nhân gian!

Thế nhưng, lần này Kinh vương lại càng giảo hoạt hơn, lúc hắc bị đánh văng lên không trung trên đỉnh một cây trụ lớn, hắc đã đồng thời liếc thấy chủ nhân hắc đồng nhào nhanh về phía mình. Vào thời khắc sinh tử tồn vong, hắc đột nhiên nghĩ ra một phương pháp tự cứu mình, thậm chí có thể chuyển bại thành thắng.

Hắc đột nhiên lấy tay nhét vào ngực, lấy ra một vật, vật này chính là ——

Đã mở lòng đạt tới tầng thứ hai!

Hắc đồng thời hướng chủ nhân hắc đồng quát lớn:

“Bạch Tô Trinh! Người xem! Đây chính là tâm lòng Đạt Ma mà người tha thiết ước mơ cả trăm năm!”

“Bây giờ ta đã đặt nó ở đây...”

“Trả!”

“Cho nè!”

“Ngươi!”

“VẬY ĐI!”

Còn để trả lại chủ nhân của hắc đồng?

Kinh vương có lòng tốt như thế sao? Sao lại rẻ như vậy?

Đương nhiên là không phải!

Trong tiếng hét to của Kinh vương, hắc đã thừa cơ ném ra tia chớp trong Đạt Ma tâm!

Chủ nhân con mắt đen lao thẳng lên không trung, cùng với bộ binh kinh vân, Ma Nương và Thiên quỷ đang nằm trên mặt đất cùng nhìn về phía Đạt Ma, trên mặt không hện mà cùng biến sắc!

Toàn bộ đều bởi vì Kinh Vương có lòng muốn đả thông...

Hắc bất ngờ dốc hết toàn lực, dùng sức ném tinh thần Đạt Ma xuống mặt đất!

Hắc muốn hủy diệt - Đạt Ma chi tâm!

Biến sinh thành phế phủ! Tất cả mọi người đều biến sắc! Do Đạt Ma tâm tuy là tinh cương đúc thành, cứng rắn không gì sánh được, cho dù từ trên cao trăm trượng rơi xuống, cũng chưa chắc sẽ tổn hại nửa phần, thế nhưng kinh vương chỉ dung hội vô lượng công lực bảy người, đã là cực độ bất phàm!

Hướng hồ chiêu này của hắc, đã quán đầy mười thành công lực ném tâm đặc lên trên mặt đất, chỉ cần đạt tới chạm đất, sẽ đụng phải tan thành mây khói!

Chủ nhân hắc đồng này cả kinh quả thật không thể coi thường! Có lẽ, cũng là một lần khiến trăm năm qua nàng khiếp sợ nhất! Trái tim Đạt Ma này, hao hết của nàng bao nhiêu xuân thu, bao nhiêu cái triều lộ, càng hại khổng từ mẫu tử đồng vì nó mà chết., Hơn mười năm qua, Quỷ vật hơn ngàn năm nay chịu đủ tra tấn; trong bóng tối, một ngày nào đó chủ nhân của nó chờ đợi Đạt Ma tìm ra bí mật. Chỉ cần địa đồ tàng bảo của Hoàng Kim Chi Hải tới tay, kế hoạch Ma độ chúng sinh sẽ hữu vọng;

tuyệt đối không thể hủy diệt ý chí ngay lập tức! Tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc!

Thế nhưng là giờ phút này tâm đắc Đạt Ma đã cách mặt đất không đến nửa thước, chỉ cần nó bay tới vài tấc nữa, tất cả tâm huyết sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!

Nhưng, mặc dù còn cách vài tấc, nhưng nếu chủ nhân hắc đồng muốn kịp thời cứu lại tấm lòng Đạt Ma, khoảng cách vài tấc này đối với nàng mà nói, vẫn là thành thạo điều luyện!

“Vèo” một tiếng! Chủ nhân của hắc đồng đã như phong hỏa lôi điện sét đánh, thân hình nhanh chóng đảo lộn, buông tha Kinh Vương, tiếp theo quay đầu truy hồi, tâm trí đuổi tới.

Cuối cùng nàng thân công cái thế, chỉ thấy tay áo đen của hắc đồng nhoáng lên một cái, tiện tay một cái, đã kịp thời nắm lấy đáy lòng Đạt Ma.

Lần này, chủ nhân hắc đồng đã học khôn! Vội vàng hướng mặt chữ “Tâm” trong tay quét qua, bởi vì chỉ cần nàng đọc hết ghi chép chỗ đại dương hoàng kim kia, nàng sẽ không cần băn khoăn điều gì nữa!

Tuy nói như thế, nhưng khi ánh mắt nàng rơi vào một mặt trên Đạt Ma, sắc mặt của nàng không khỏi là màu tím, tiếp theo là một mảnh lửa đỏ, bởi vì phần nộ mà đỏ như lửa!

“Con mẹ nó...”

“Súc sinh!”

Chủ nhân hắc đồng bỗng nhiên dùng sức bóp một cái, năm ngón tay hợp lại, Đạt Ma trong tay bất ngờ bóp thành một đồng vụn sắt, phiêu tán trong không trung như cát bay; tấm lòng ngập tràn mấy trăm năm Đạt Ma, khối người giang hồ này từng ước mơ đạt tới đỉnh cao, trong nháy mắt, trong tay tuyệt đại ma giả như nàng đã tan thành mây khói, không còn chút gì...

Nàng vì sao lại phần nộ như vậy? Rốt cuộc nàng nhìn thấy cái gì?

Không chỉ có tâm tư khiến chủ nhân con mắt đen phần nộ khó hiểu, cùng lúc đó còn có tình khác, khiến nàng vô cùng tự nhiên tức giận!

Hóa ra ngay lúc phân thân của nàng nối liền với tâm ma, Kinh vương đã nhận được tấm lòng tiếp ma, không ngờ trước khi bước lên một bước, cướp lấy vẫn là Không Từ sáu giác thức khó phân biệt!

Trời ạ!

Chương thứ hai mươi ba, lòng vỡ vụn.

Rốt cuộc tâm đặc đạt ma đã bị hủy, bị hủy trong tay một người muốn chiếm nó nhất...

Nguyên nhân bị hủy là vì phần cuối cùng của nó bị bóc mở.

Kỳ quái chính là, ghi chép một mặt cuối cùng Đạt Ma tâm, cuối cùng là cái gì, sẽ làm cho nó qua đời...

Tỉ lệ bị hủy diệt?

Tình thế lại lần nữa xoay chuyển, hơn nữa tình thế mỗi lần giảm xuống.

Ngay cả ký sinh thể của Hắc Đồng cũng từ từ rơi vào tay Kinh Vương; tức thì biểu thị tinh thần của Hắc Đồng, cũng đã rơi vào tay kẻ thù lâu năm của bà!

Mà Kinh Vương trước mắt, càng hăng hái, nhưng thấy hắc không ai bì nổi cười nói với chủ nhân của hắc đồng: “Thế nào? Yêu phụ! Người hiện sắc mặt thật sự cực kỳ đặc sắc! Tin rằng tạo mộng của người cũng chưa từng nghĩ, lòng tin tưởng lão tử ném cho người sẽ có hình dáng như vậy! Càng tưởng tượng quá, ta sẽ thừa cơ người phân thân không hoàn mỹ, bắt giữ người hầu trung thành nhất trong 50 năm qua của người!”

Bộ Kinh Vân một bên, mặc dù không biết chủ nhân hắc đồng sao lại giận tím mặt khi nhìn thấy tâm tư Tất Đạt, chỉ có bản thân hắc nhìn chăm chăm vào cổ họng Không Từ, nhưng tâm của Thần chết lại âm thầm nổi giận!

Hắn ta tức giận là vì từ trước đến nay Kinh Vương đã cho hắn ấn tượng về hắn ta rất tàn nhẫn, tàn nhẫn, dù sao hắn ta vẫn là một võ giả ngu si, vẫn có chỗ đáng đồng tình.

Nhưng mà, bây giờ hắn rõ ràng lấy tính mạng người đàn bà yếu đuối làm hiệp, căn bản như khi không phải võ giả đang trầm tư suy nghĩ, lại nghe chủ nhân con mắt đen oán hận nói: “Không sai! Uống cho ta tự phụ tuyệt đỉnh thông minh, tính

hết mọi loại cơ quan, cũng khó lường được, ngươi là súc sinh trời đánh, thế mà...”

Chủ nhân hắc đồng nói tới đây thì hận đến mức răng phun máu. Bỗng nhiên mắt hạnh tròn tròn, trừng mắt nhìn Kinh Vương la to:

“Lại mang tới bí mật một mặt cuối cùng của Đạt Ma chi tâm...”

“Xoạt!”

“Roi!”

Cái gì? Bộ Kinh Vân nghe vậy đột nhiên sững sờ, Ma Nương bị thương ngã trên mặt đất cũng cả kinh.

Kinh Vương rõ ràng đã phá bỏ bí mật cuối cùng trong Đạt Ma chi tâm, chẳng trách hắn có thể hào phóng tự nhiên như vậy, giờ tay nhắc chân liền muốn hủy đi tâm tư Đạt Ma!

Kinh vương nhìn thẳng vào khuôn mặt giận dữ lúc xanh lúc đỏ của chủ nhân trận Hắc Đồng, cảm thấy hài lòng, hắn dứt khoát nói: “Ha ha, là thế nào? Lão thành bà! Ngươi hiện tại làm sao có thể làm gì được ta? Bí mật đạt tâm ma đã sớm bị ta cướp sạch, bất quá lão tử có thể nói cho ngươi biết, bí mật chỗ đất đai Hoàng Kim chi hải kia cũng sẽ không vì vậy mà thất truyền, bởi vì, lão tử đã trước khi xóa bỏ bí mật, đem cái nơi giấu vàng kia...”

“Nhớ kỹ vào lòng! Ha ha ha ha...”

Kinh Ngọc không kiêng nể gì mà nhe răng cười! Hắn nên cười, hắn đang chiếm hết thượng phong.

Chỉ nghe hắn ta lại nói: “Hiện giờ, có lẽ chỉ có một mình lão tử biết nơi giấu kim kia, bất cứ lúc nào lão tử cũng có thể khiến vạn mẫu đại dương hoàng kim trút xuống nhân gian, trở thành cường giả lợi hại nhất trên đời, dùng phương pháp vĩnh tồn bất diệt, đời đời thống trị nhân thế tràn ngập nhục điểm này, ha ha!”

Sắc mặt chủ nhân hắc đồng trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Ngươi, không sợ ta lập tức giết ngươi?”

Kinh vương tà hướng về phía nàng cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Ngươi sẽ không?”

“Ha ha, chỉ cần người dám giết lão tử, bí mật đạt tâm ma sẽ hoàn toàn chìm đắm trong khói bụi trần gian. Khi đó, người phải chịu đựng nhiều năm mưu kế như vậy, chủ nhân thân vô vô địch thiên thu bất diệt Bồ Tát, người thật sự nhẫn tâm ra tay giết người hầu ta sao?”

Thật sự là mặt dày vô si! Dù là bộ kinh vân từ trước đến nay đối với Trọc Thế Trần không phản ứng gì nhiều, chỉ có hấn giờ phút này vẫn chưa xông phá được Minh Huyền Chi Quan, lòng ngực cũng theo đó phập phồng theo.

Muốn xông qua được cửa ải Minh Huyền, nhất định phải củng cố ý chí kiên cường bất khuất.

Có đôi khi, phần nộ cũng là một loại ý chí kiên cường, đột phá tiềm năng của con người...

Chủ nhân Hắc Đồng sớm đã bị Kinh Vương tức giận đến sôi trào trong lòng, duy nàng không hổ là nhất đại ma chi ma, rất nhanh sau đó sắc mặt nàng đã khôi phục trấn định, duy Kinh Vương tựa hồ cũng không hài lòng với biểu tình của nàng, hấn dứt khoát thay đổi lý do thêm phần phạt:

“Huống chi, cho dù người đã không muốn đạt được biển vàng vạn mẫu kia, người cũng sẽ không mạo muội giết ta. Chẳng phải từ trước đến nay người thập phần coi trọng tình chủ tớ sao? Bây giờ Khổng Tử ký sinh trong mắt ta đã ở trên tay của người, nếu người hơi vọng động, ta liền muốn tinh thần Hắc Đồng vĩnh viễn tiêu diệt ở nhân thế, vĩnh viễn không thể sống nữa. Hơn nữa, người còn sẽ liên lụy đến cô gái Khổng Tử vô tội này...”

Kinh Vương nói đến đây, không khỏi âm hiểm ngăm nhìn chủ nhân đồng tử đen, nói tiếp:

“Người còn nhớ hay không? Năm đó vì vạch trần bí mật liên quan đến Đạt Ma tâm đã hại chết Khổng Tử Chi chứ Tử Đồng; hiện nay, nếu người ngay cả ái nữ duy nhất của nàng cũng hại, người lại có mặt mũi gì, ăn nói với Tử Đồng dưới cửu tuyền?”

Mỗi một câu nói của Kinh vương đều hùng hổ dọa người, còn câu nào cũng trúng chỗ đau của chủ nhân hắc đồng.

Mặc dù chủ nhân hắc đồng đã cố gắng hết sức giữ vững bình tĩnh, chỉ riêng khuôn miệng đầy lúm đồng tiền, nhưng vẫn

không tránh được lần nữa phát xanh mét.

Nàng trừng mắt nhìn Kinh Vương, một đôi mắt phảng phất cũng có thể bắn ra sức giết người giống như Thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi, tựa hồ cũng không phải là Kinh Vương!”

“Trải qua tên Vương kia cho dù tàn nhẫn, Thị Vô Thành Si, nhưng hắn ta chỉ thể phải đánh bại ta và Hắc Đồng, cũng không giở thủ đoạn ti tiện không chịu nổi này; ngươi, rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Ánh mắt Kinh Vương lập loè, chợt mở miệng từ từ nói: “Hỏi hay lắm! Việc đã đến nước này...” “Ta cũng không cần giấu diếm nữa...”

Lời này vừa nói ra, bộ dạng kinh vân cùng Ma Nương bỗng dừng ngẩn ra, chủ nhân hắc đồng cũng hơi kinh ngạc, bởi vì thanh âm của Kinh Vương đột nhiên thay đổi, thay đổi thanh âm của một hán tử già nua vô hạn.

Cũng trong lúc đó, tay trái của vị Vương Đẳng này đột nhiên tự lại chấn động, ống tay áo của hắn lập tức nát bấy, còn lộ ra trên vai trái của hắn...

Một vết sẹo vẫn còn máu chảy đầm đìa!

Một vết sẹo dài trên vai trái của Thiên Tí!

Chợt nhìn thấy vết sẹo này, chủ nhân hắc đồng không khỏi sắc mặt đại biến, thất thanh kinh hô:

“Là hắc độ sinh sao?”

“Là hắc độ —— “

“Phương pháp bác cốt?”

Bù Cốt chi pháp? Công pháp xiêu cốt là cái gì?

Lại là nguyên lai, lúc ấy chủ nhân hắc đồng sáng chế “hắc sống độ”, ngoại trừ bao hàm một loại nhiếp hồn đại pháp nội gia truyền tinh thần người chết tiến vào bên ngoài nội gia bị chết, còn bao gồm một bộ công phu chữa thương ngoại gia; chỉ cần không phải đoạn tuyệt quá nửa canh giờ da thịt công nhân cốt tiến vào bên trong., Cũng có thể là do hắc sinh ra nội lực đặc thù bác bỏ, mục đích đương nhiên là có thể đem thân

thể người sắp chết bảo trì hoàn chỉnh không sút mẻ, để tinh thần người chết quán tiến, có thể công cang linh hoạt vận dụng bộ khu thể này.

Nếu như Kinh vương đã vừa trải qua thuật bác cốt, thì cũng nên dùng một cánh tay máu chảy đầm đìa để đổi bác lại. Có nghĩa, giờ phút này tinh thần của nàng đã không còn là toàn bộ thân thể nàng lúc trước nữa, mà đã trở thành một bộ thân thể hoàn toàn mới rồi?

Khi thấy chủ nhân của con mắt màu đen nhìn thấy chủ nhân của nó kinh hãi dị thường, không khỏi vui vẻ, tiếp tục cười gian xảo với giọng nói của lão hán tử:

“Đoán đúng rồi! Nhưng có một việc, nhất định ngươi sẽ không xin, bây giờ bộ khu thể này rốt cuộc là của ai?”

Đúng rồi! Thanh âm của thân thể này là âm thanh của một người đàn ông lớn tuổi, chỉ sợ bộ thân thể này khuôn mặt thật, cũng là một ông lão; chủ nhân của con mắt đen và Bộ Kinh Vân đồng loạt buồn bực, trải qua thiên tuyển vạn tuyển, lại muốn đổi một thân thể ông lão? Mặc dù đặt tên là thân thể thần công cái thể, nhưng lại dùng trên thân thể một ông lão, nhất định sẽ giảm đi rất nhiều, Kinh Vương lựa chọn như thế nhất định có nguyên nhân đặc biệt!

Quả nhiên, Kinh Vương cũng không đợi chủ nhân hắc đồng mở miệng hỏi, đã sảng tự nói: “Hai đứa các ngươi cũng không cần đoán! Để lão tử hào phóng một chút, cho các ngươi xem cho rõ ràng, thân thể mới này rốt cuộc là ai!”

Một lời nói đến nước này, cùng với cánh tay trái mà Vương Nhất Cảnh bình luận lên trên đó, dùng sức sờ lên mặt hắc, một vết màu mỡ trên mặt hắc nhất thời tan chảy sức mạnh, dồn dập hắt ra; ngay khi trên mặt Kinh Vương tràn đầy màu sắc, chủ nhân của đồng tử đen đột nhiên hô to một tiếng, bộ kinh vân và Ma Nương lại không hiểu tại sao chủ nhân của hắc đồng kinh hô lên, bởi vì đây là một khuôn mặt mới của kinh vương, đối với hai người bọn họ mà nói, chỉ là một khuôn mặt xa lạ mà thôi.

Nhưng mà, gương mặt này đối với chủ nhân hắc đồng mà nói, cũng không có chút xa lạ; khuôn mặt này.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, bởi vì khuôn mặt này chính là người hầu hắc đồng trung thành nhất của nàng.

Hơn năm mươi năm qua khổ sở tìm kiếm nơi ẩn người mê mang.

Cừu nhân!

Ông lão áo tím!

“Là... Người?”

“Đồng tử đen đi khắp chân trời góc biển cũng không tìm được người, không ngờ đập nát giày sắt, người, lại có thể dung hợp tinh thần với Kinh vương?”

Lão nhân áo tím thân khoác áo bào vương, không! Phải nói, vừa là Kinh Vương vừa là lão nhân áo tím lão đại tà ác cười một tiếng, đáp: “Không sai! Ta cũng khó đoán được, lão phu đuôi theo gió vân, sau khi Khổng Tử Lai Tung sơn, thế mà lại có kỳ vận này! Khi đó kinh vương kia biết ta là cừu nhân của hắc đồng tử, sau đó ta cũng không biết., Hắn vì muốn làm cho hắc đồng tử thống khổ, cho nên không tiếc lấy việc hãm sinh độ đem tinh thần và công lực của nó quán nhập vào trong cơ thể ta, còn đem cánh tay trái của hắn cắt xuống, bác bỏ trên chỗ cụt của ta, ý đồ lấy công lực của hắn bảo vệ ta miễn cho bị hắc đồng sát hại. Hắn muốn nàng thấy tận mắt kẻ thù phía trước, mà thủy chung không cách nào báo được nỗi đau rút xương.”

“Đáng tiếc, Kinh vương quá khinh thường lão phu Hồi Nguyên Huyết thủ! Hắn tràn đầy cho là mình có thể hoàn toàn không chế thân thể này của ta, ai ngờ, công lực lão phu hồi nguyên huyết thủ không phải là hắn quen thuộc, lúc đầu, hắn còn có thể điều khiển tâm chí của ta, nhưng lại thích hợp cho hắn hút người bốn thành Ma Ha giới mà tản đi, trong cơ thể của hắn bỗng nhiên thêm một cỗ lực lượng mệnh mông như vậy., Trong khoảng thời gian ngắn lại khó khống chế, tâm chí của ta, liền thừa cơ hội sống lại lần nữa trong cơ thể, cứng rắn đè xuống tinh thần Kinh Vương. Bây giờ, tinh thần của hắn đã thất bại không gượng dậy trong cơ thể lão phu, lão phu đã hoàn toàn theo chủ ý của mình mà làm việc!”

***

Thì ra, kẻ vừa rồi giăng co với chủ nhân của hắc đồng, đã trở thành lão đại áo tím của bản thân, nhưng mà Bộ Kinh Vân nghe đến đây, vẫn cực độ trầm mặc, hắn nói bằng giọng:

“Người nói đi —— “

“Người theo sau bọn ta đến đây.”

“Người, sao lại như vậy ——”

“Muốn theo đuôi bọn ta?”

Lão nhân giả y cười gian hắc hắc, đáp: “Bộ tiểu tử! Người cũng thật sự là quá vô dụng! Hôm nay càng không thể động đây. Được rồi! Để lão phu nói cho người biết, nguyên nhân ta theo sau các người đi!”

Lão đại áo tím dứt lời nhìn bộ bộ kinh vân, rồi lại liếc nhìn chủ nhân của con người đen, như muốn tuyên bố một chuyện cực kỳ đáng sợ. Lão nói: “Kỳ thật, lão phu đi theo các người, là được một người uy thác.”

“Ai?” Bộ Kinh Vân lạnh lùng hỏi.

Lão đại áo tím cười quỷ quyệt, từng chữ đáp từng chữ:

“Một người mà người cũng tương đối quen thuộc...”

“Hùng Bá!”

“Của ta...”

“Con ruột!”

Ầm!

Bốn đứa con ruột có bốn chữ, quả thực giống như một luồng sét đánh mạnh vào nhau, người nghe thì ” váy áo rách”!

Chủ nhân của hắc đồng đang ngây dại! Ma Nương cũng ngây dại! Nhưng người kinh ngạc nhất vẫn là Bộ Kinh Vân!

Lão đại trước mắt từng diệt sạch nhà Hắc Đồng Tử Y, không ngờ lại là cha ruột của Hùng Phách! Hắn với Vu Hùng Phách vì sao luôn thích diệt môn người ta, kết làm vô số kẻ thù?

Không thể tưởng được Bộ Kinh Vân cùng Hắc Đồng một đôi nam nữ tử tử, cừu nhân của hai người bọn họ, vậy mà lại là một đôi cha con! Thế sự thế mà lại trùng hợp như thế!

Chủ nhân của hắc đồng vừa mới bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Bồn tọa cuối cùng hiểu rồi! Khó trách những năm gần đây Hắc đồng không tìm được người, thì ra là do người một mực trốn tránh trong thiên hạ?”

Lão đại áo tím lộ vẻ đắc ý, đáp: “Đoán đúng! Từ năm đó người chặt đứt một tay của ta, còn giết chết Lục Hùng ” Truy Ma Thất Hùng” của chúng ta, ta nghĩ người thật sự là đại lợi hại; tránh đầu sóng ngọn gió nên tận lực tìm nơi ẩn nấp. Cho tới khi con trai ta hùng bá muốn chân đạp thiên hạ, thành lập thiên hạ võ lâm, ta vẫn luôn ở trong ám thất của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu, cùng hắc bày mưu kế, chiếm đoạt diệt phái ở ngoài ngàn dặm!”

“Ta ẩn nấp như vậy, thứ nhất là không muốn lại gặp người nữa, miễn cho người sẽ tính sổ cho nhà Hắc Đồng ta; thứ hai, là vì lúc ta hùng bá thành lập thiên hạ, cũng từng giết chóc đa số danh môn chính phái; thanh danh “Truy Ma Thất Hùng” của chúng ta ngày nay tuy đã bị nhấn chìm, nhưng cũng không muốn bị thiên hạ hội do người giang hồ máu tươi tạo thành, có thất hùng anh danh, vì vậy ta một mực ngủ đông phía sau màn, âm thầm trợ giúp con trai hùng bá của ta, dương danh lập vạn...”

Nguyên lai tiền căn hậu quả đều ở trong giang hồ, trong thiên hạ hội! Bộ Kinh Vân trong lòng chợt nảy sinh một ý tưởng; nếu lão đại áo tím là cha hùng bá, hùng bá vừa là sư phụ hắn, vậy, lão đại áo tím chẳng phải là bộ kinh vân — sư công?

Nhưng mà vô luận sư phụ hay sư công hay không, đối với Bộ Kinh vân mà nói, những cách xưng hô này đều không có ý nghĩa gì lắm! Nếu Kinh Vương là nguyên kinh nguyên đạo, bước kinh vân kia chính là — Ly Kinh phản đạo!

Hắn ta tuyệt đối sẽ giết sư!

Huống chi chỉ là một sư công!

Lão đại áo tím ngưng mắt nhìn Bộ Kinh Vân, như phát hiện ra vẻ tàn khốc trong mắt Bộ Kinh Vân, nghe:

Hắn ngưng trọng nói: “Người, tựa hồ cũng không tôn kính ta; người, trong mắt có sát ý!”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng quét qua lão đại áo tím, dùng giọng điệu lạnh lùng như băng tuyết nói: “Ta...”

“Cũng không hề tôn kính cặp cầu song!”

Những lời này nói ra tương đối nghiêm trọng! Lão đại áo tím biến sắc tại chỗ, từ đỏ chuyển xanh, mặt mày xanh mét, nhưng vẫn cười gian xảo:

“Rất tốt! Thì ra đệ nhị của ta - Bộ Kinh Vân, đã tới đứng ma rồi? Ha ha! Dù sao hùng bá của ta từng nói với ta, ngươi và Nhiếp Phong tuy là nhân tài trong nhân tài, nhưng dù sao tư chất quá cao, cuối cùng cũng sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng hai cha con ta. Ngươi đã không tôn trọng sư công ta, hôm nay liền dứt khoát giết - ngươi!”

Bộ Kinh Vân trong lòng âm thầm lo sợ, hắn không ngờ Hùng Phách lại phòng bị hắn, xem ra lần này nếu hắn may mắn có thể trở lại thiên hạ, nhất định sẽ cẩn thận hơn nhiều.

Nghe thoáng qua lão đại áo tím “ắt một cái” một chữ, chủ nhân đôi mắt đen lúc này lại cười lạnh nói: “Hừ hừ, diệt sạch? Súc sinh áo tím! Ngươi chỉ là hấp nhiếp bốn thành Ma Ha vô lượng của bốn tọa, cho dù ngươi đã có được bản thân Hồi Nguyên Huyết thủ kinh Vương Nguyên Kinh cùng với bản thân ngươi, nhưng ngươi cho rằng, ngươi có nắm chắc tất thắng đối phó bốn tọa hay sao?”

Lão đại áo tím vẫn giữ lời cười âm hiểm, đáp: “Vốn không có! Nhưng bây giờ đã có rồi.”

“Tất thắng tất thắng, hiện giờ đang nằm trong tay lão phu!”

Nói xong, tay hắn nắm lấy cổ họng Không Từ liền buộc lại, tất cả những gì hắn nói đều nắm chắc, thì ra là như vậy.

Không Từ!

Chủ nhân hắc đồng cùng bộ vân đều cả kinh, ma nương bị thương lại hét to một tiếng “A”; chỉ thấy sắc mặt chủ nhân hắc đồng trầm xuống, từ từ hỏi: “Súc sinh! Ngươi muốn thế nào?”

Ánh mắt lão đại áo tím hiện lên một tia sát ý nồng đậm, đáp: “Thời thế hiện nay, đạo tiêu ma trường, lão phu tuy là “Truy Ma thất hùng” trong quá khứ; nhưng đối với loại “Ma” ti tiện các ngươi, vẫn không thể không động thủ thanh trừ!”

Chủ nhân của hắc đồng cười ngượng ngùng:

“Lấy có long trời lở đất cỡ nào! Đừng quên năm đó ngươi tham dự truy đuổi ma, thậm chí diệt cả nhà người, cũng chỉ vì lập lòe ngân lượng!”

Lão đại áo tím nguy biến nói: “Ta thừa nhận năm đó ta thật là vì tham tiền mà giết người, nhưng ai bảo đám người Hắc Đồng là dư nghiệt Ma giáo? Lão phu diệt cả nhà hắc, các phái chính đạo còn ước gì được khích lệ ta đâu! Nhưng, những ma những này của ngươi lại khác rồi...”

“Nói thẳng, lão phu cũng rất thương thức một nữ lưu như ngươi, cam nguyện lực cầu chúng sinh bình đẳng mà hy sinh tâm của mình, chỉ là, đây là một thế giới cường thực yếu ớt; nhân gian nơi kẻ phạm trần này nói chuyện..., Ai có tài phú, thực lực, ai cũng có thể được ngàn người kính vạn người bái! Cho dù là con hùng bá cùng ta, cũng một mực truy cầu thống nhất giang hồ, độc chiếm ước mơ đại quyền chúng sinh; trên đời này căn bản không có ví dụ công lý; cái gọi là công lý, đều là lời ngon tiếng ngọt của người chính đạo lừa gạt; công lý...”

“Vĩnh viễn đứng về phía người mạnh nhất!”

Vậy sao? Trên đời thật sự không còn công bằng nữa ư? Bộ Kinh Vân nghe xong lại không cho là đúng.

Cho dù hắc cũng không đồng ý một số người tự cho là chính nhân quân tử lập nên công lý, duy chỉ có hắc tin tưởng, sâu trong tâm khảm của con người, tất nhiên vẫn tồn tại một chút không thể giải thích, tự kiểm điểm lại công lý!

Chủ nhân hắc đồng lại nói: “Công lý vĩnh viễn đứng về phía người mạnh nhất? Nhưng lại là...”

“Ngươi cho rằng ta là... người mạnh nhất?”

“Vốn không phải! Bất quá sắp xếp rồi! Lão phu hôm nay đã có thể cảm giác được, vừa rồi hấp thu ngươi bốn thành Ma Ha Nguyên Trung, đã ở trong lúc chúng ta đàm luận hoàn toàn dung hợp lực lượng trong cơ thể ta, ta đã có thể tùy ý sử dụng ngươi cực kỳ vô lượng Địa Cực Ma Ha, hắc hắc...”

Chủ nhân hắc đồng nói: “Ngươi cho rằng tứ thành của ngươi có thể thắng ta sáu thành?”

Lão đại áo tím đáp: “Vốn cũng không được! Chỉ là ngươi cho rằng bản thân còn có thể có được sáu thành Ma Ha vô lượng sao?”

Nói xong, hắn nắm chặt lấy cổ họng Không Từ, cổ họng Không Từ đã bị cào đến chảy máu, lão đại áo tím lãnh huyết tiếp tục nói: “Chỉ cần có năm ngón tay của người ta xiết chặt, cái tên Không Từ đáng thương này lập tức khí tuyệt mất mạng, con mắt đen ký thác vào tinh thần trong cơ thể nó cũng tan thành mây khói, vĩnh viễn không thể xoay người lại được., Còn nữa, bây giờ khối Đạt Ma chi lệ trong miệng nàng có thể giải “một ngàn kiếp chi chú”, cũng sẽ bị chỉ kinh của lão phu đánh nát. Nếu như ngươi không muốn Không Từ, từ nay về sau Hắc Đồng biến mất, triệt tiêu và sẽ khiến hơn một ngàn quỷ có gia đình khó về, liền lập tức cho lão phu —”

“Tự phế võ công!”

Tự phế võ công?

Bộ Kinh Vân và Ma Nương kinh ngạc không thôi! Không ngờ Tử Y lão đại lại hèn hạ như vậy, không tệ!

Chỉ cần chủ nhân đồng tử đen tự phế võ, lão đại áo tím thân mang bốn thành Ma Ha Vô Lượng kia, sợ rằng đã chân chính vô địch thiên hạ, trở thành Hoàng Giả tối cường; nhưng mà, chủ nhân hắc đồng một đời tán luyện trăm năm đạo hạnh, sao có thể... Tang nhất triều?

Nhưng mà, xem vẻ mặt chủ nhân con mắt màu đen lúc này, nàng tựa hồ thật sự thận trọng suy nghĩ:

“Chủ... Người, không nên! Người nếu... tự phế võ công, trên đời này... Sẽ không ai có thể khắc chế... Cái con súc sinh này rồi, người... Ngàn... Vạn... đừng...”

Chủ nhân hắc đồng cắt ngang lời nói của nàng, lắc đầu than nhẹ, phảng phất đã suy nghĩ rất cẩn kẽ:

“Ma Nương, chủ nhân biết ngươi quan tâm ta, nhưng ngươi đã không cần nhiều lời nữa.”

“Hắc Đồng năm mươi năm qua một mực trung thành tận tâm bán mạng cho ta, cam tâm cùng bản tọa đồng thời chìm về phía Ma đạo, thề không dời, nếu bản tọa đối với nàng tồn vong mà nói, cũng coi như là chủ nhân của nàng...”

“Khổng Tử cùng quỷ vật hơn ngàn năm kia càng vô tội. Nếu năm đó bốn tọa không muốn vượt ve tâm tư, bọn hắc sẽ không biến thành như vậy. Bốn tọa đối với bọn hắc càng tuyệt đối không thể ngồi yên không để ý tới.” Chủ nhân hắc đồng nói đến đây, không khỏi liếc mắt nhìn hơn một ngàn con quỷ sau khi bị giải huyết nằm xụi lơ trên mặt đất, trong ánh mắt tràn đầy áy náy.

Bộ Kinh Vân vẫn yên lặng lắng nghe, toàn bộ quá trình của hắc cho tới giờ vẫn không thể động đậy, giống như không hề đếm xỉa đến, nhưng mà hắc biết rõ, hắc cũng không thể không đếm xỉa đến, bởi vì nếu như thần công của chủ nhân con mắt đen bị phế đi, lão đại áo tím kia sẽ cùng nhau giết chết hắc, hắc tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ người sống nào tiết lộ hành vi ác của thương nay, hắc còn muốn bảo tồn cái loại “vinh hảm” hữu danh “Ma thất hùng” kia!”

Ngay lúc toàn bộ Thiếu Lâm Viên vì suy nghĩ của chủ nhân hắc đồng mà rơi vào cảnh thê lương xơ xác tiêu điều, bộ dạng kinh vân bỗng nghe thấy một ít dị thanh, một số âm thanh từ sâu trong đáy lòng hắc truyền tới tai hắc!

Hắc âm thầm sửng sốt, thanh âm từ trước đến nay đều do truyền nhân tai, sao lại từ tâm truyền nhân? Hắc không khỏi tỉnh tâm vừa nghe, lập tức phát hiện, kia, rõ ràng là...

Thanh âm của chủ nhân hắc đồng!

Bộ Kinh Vân vội vàng nhìn về phía chủ nhân hắc đồng, chỉ thấy nàng vẫn đang nhìn đám hắc đồng quỷ kia, trong mắt tràn đầy vẻ sầu lo, ánh mắt cũng không dừng lại Bộ Kinh Vân. Chỉ có thanh âm của nàng đã vang lên trong lòng Bộ Kinh Vân, như có như không nói:

“Không được lộ ra sơ hở! Bộ Kinh vân, đây chính là truyền thuyết Mộc mà bốn tọa tu luyện nhiều năm dùng tâm truyền tâm...”

“Lấy tâm truyền ý?”

“Không sai! Hiện giờ hai ta đối thoại, súc sinh tử y cũng không biết phát giác.”

“Ngươi, vì sao phải dùng tâm nói chuyện với ta?”

“Bởi vì, để cứu Hắc Đồng, Khổng Tử cùng với Hư Thiên Quỷ kia, mất bốn tọa đã không thể nói là tự phế võ công. Mà người, cùng với Nhiếp Phong, chính là lựa chọn tốt nhất sau khi bốn tọa tự phế bỏ võ công, có thể khắc chế bốn thành Ma Ha Vô Lượng của súc sinh áo tím.”

“Ta?”

“Như thế nào?”

“Hai người các người, thân mang “Thần” Thiên Cực Ma Ha” kia của lão gia hỏa kia, cho dù các người không chiếm được toàn bộ công lực của hắn, xương cốt hợp lực hai người người, chắc hẳn cũng phải có “Năm thành”, cái này thập phần đối phó bốn thành Địa Cực Ma Ha của tử y súc sinh.”

“Nhưng, ta và Nhiếp Phong...”

“Không hiểu vận dụng —— “

“Thiên Cực Ma Ha!”

Bụng vẫn mọ mọ a dua...

xâu nhân Loảng xoảng...

hăm ve sầu thư...

hăm ốc san sát nhớn nhong.

mạ hủ nho nhỏ vo ve.

mạ Lương nói loảng xoảng...

Bụng hạ du dương loảng xoảng...

Quyển Quyển Quyển nhở nhớn nhơ.

lộc cộc trên tấm lưới rào rạt...

“Không chịu trời buộc! Bắt người sống qua Minh Hoa Chi Quan, chân khí Thiên Cực Ma Ha sẽ tùy tâm phát ra. Khi đó, dù cho Nhiếp Phong chưa từng trải qua minh quan, người cũng có thể dùng Thiên Cực Ma Ha trong cơ thể mình, dẫn động Thiên Cực Ma Ha ẩn sâu trong cơ thể Nhiếp Phong, phong vân hợp bích...”

“Phá thủ áp địch!”

Đây không phải là một biện pháp! Nhưng, trước không nói Nhiếp Phong, ngay cả bản thân Bộ Kinh Vân, giờ phút này cũng không thể phá tan Minh Huyền Chi Quan...

Chủ nhân của hắc đồng hình như cũng đoán được ý định của Bộ Bộ Kinh Vân, nàng dùng tâm truyền lời nói vào trong lòng của mình, nói: “Ta biết ngươi còn không dám khẳng định mình có thể phá vỡ được huyền hoa hay không, nhưng bốn tọa có thể nói cho ngươi; vừa rồi ta đã sớm nhìn ra, khoảng cách lúc ngươi phá ải này đã không xa, chỉ cần lại có một ít ngoại lực tương trợ, ngươi, nhất định có thể phá quan...”

“Trở thành vô địch thiên hạ!”

“Ngoài? Lực?” Bộ Kinh Vân ngạc nhiên.

“Đúng vậy! Ngươi sẽ đoán được ngoại lực, bản khu tặng cho ngươi - ngoại lực!”

“Không rõ? Kỳ thực, súc sinh áo tím hôm nay đã đem bốn thành Địa Cực Ma Ha Dung Hội trong cơ thể Nguyên Kinh Dung Hội Nguyên Kinh và Hội Nguyên Huyết Thủ, cho dù bốn tọa không tự phế võ công, lấy sáu thành Địa Cực Ma Ha ta liều mạng, cũng chưa chắc nắm chắc tất thắng,, Bởi vì Địa Tùng Ma Ha đối với Cực Ma Ha, âm hàn đụng nhau, vả lại hãn còn có Hội Nguyên Huyết Thủ mà ta không quen thuộc, có thể càng gây bất lợi cho ta: Nếu ngươi liên thủ cùng Nhiếp Phong, khi đó trời cực đối đất cực, dương khắc âm, sẽ có khả năng càng cao vọng thắng...”

***

“Cho nên, đánh một trận không nắm chắc, chẳng bằng lúc ta tự phế võ công sẽ thi thêm ngoại lực trợ giúp ngươi phá quan. Ngươi cho rằng bản khu thật sự không biết cho dù ta tự phế bỏ võ công. Tối nay súc sinh áo tím cũng sẽ không tha cho tất cả mọi người chúng ta ở đây sao? Ta nguyện làm võ công, chỉ vì kéo dài thời gian cùng với —— Thành toàn ngươi!”

“Bộ Kinh Vân, ngươi có biết hay không? Bốn tọa muốn phế bỏ bản thân Cực Ma Ha, cũng không giống người giang hồ bình thường, toàn thân xụi lơ. Lúc bốn tọa tự phế võ công, sẽ có một phen cảnh tượng ngươi không tưởng tượng được, ngươi, cần phải hảo hảo quan sát...”

Chủ nhân hắc đồng vừa nói xong câu này, Bộ Kinh vân vân muốn hỏi nàng một ít thứ, thế nhưng tâm ngữ của nàng đã ở trong tâm Bộ Kinh Vân bỗng nhiên biến mất, tiếp theo Bộ Kinh Vân càng nghe thấy chủ nhân của hắc đồng, há mồm nói với lão đại áo tím: “Nếu bốn tọa tự phế võ công, người, thật sự sẽ bỏ qua tất cả mọi người sao?”

Lão đại áo tím đáp rất xảo diệu: “Ít nhất ta sẽ bỏ qua con Thiên Chi Quỷ kia!”

Những lời này của hắn, cũng không nhất định là nói dối, bởi vì hắn cảm thấy người thật sự có uy hiếp đối với hắn, chỉ là chủ nhân của hắc đồng, Hắc Đồng, Bộ Kinh Vân cùng Ma Nương bọn người; còn về phần có giết con quỷ to lớn hay không, phải xem tâm tình lúc đó của hắn.

“Rất tốt!” Chủ nhân hắc đồng sáng khoái nói: “Nếu hôm nay bí mật vận chuyển tâm ma cũng rơi vào trên tay ta, bản tọa có võ công tốt, trù tính kế hoạch cả đời, cũng thế châm thất bại trong gang tấc, ta thả người mang thần công cái thế lại có tác dụng gì? Hôm nay, cứ để bốn tọa...”

“Thành toàn bộ mọi người đi!”

Trong tiếng hét to hào hùng vô hạn, chủ nhân con mắt đen bỗng nhiên xuất chiêu đánh lui, chiêu thế chỉ thẳng, đúng là nàng.

Trên trán trước!

“Không!” Ma Nương thét chói tai, mặc dù đã biết trước, nhưng cũng không lo chủ nhân Hắc Đồng nói làm thì làm, làm việc sáng khoái trực tiếp. Về phần Tử Y lão đại, chỉ trong chớp lát đã mừng tit mất, bởi vì chỉ cần thần công của chủ nhân Hắc Đồng bị phế, hắn liền có thể vô địch thiên hạ!

Nhưng, Tử Y Lão đại cao hứng không khỏi quá sớm! Mặc dù trên người hắn đã mang bốn thành Ma Ha Vô Lượng, duy chỉ hắn còn không rõ Ma Ha Vô Lượng bị cưỡng ép phế bỏ, lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì!

Sức mạnh vô địch kinh thế đang bị phế bỏ, có lẽ...

Cũng sẽ xảy ra ——

Chắc chắn sẽ có chuyện kinh thế!

“Bành” một tiếng vang thật lớn! Chủ nhân hắc đồng chuông, đã nhất thời đánh trúng trán của nàng, nhất thời đánh cho trán nàng huyết hoa văng khắp nơi, nhưng là cùng một thời gian, phát sinh kỳ sự!

Chỉ thấy chủ nhân của hắc đồng là một mái tóc dài, mỗi sợi tóc đều thẳng tắp thẳng tắp, phảng phất như chân khí nội gia tràn ngập mệnh môn vô cùng! Nguyên lai thời điểm muốn phế bỏ Địa Cực Ma Ha, toàn thân chân khí từ trên đỉnh đầu tràn ra. Cho nên sợi tóc mới có thể làm chân khí lạnh thấu xương tràn ra thẳng tắp?

Không chỉ có như vậy, chân khí Địa Cực Ma Ha còn tiếp tục lan ra, bộ Kinh Vân liền đứng sau sáu người đồng tử màu đen không xa. Lúc này xông tới, đường tuyền Địa Cực Ma Ha chỉ khí lăng lệ không gì sánh được chính diện vọt tới!

Mà Tử Y lão đại đứng ở phía trước, cách xa chủ nhân Hắc Đồng là Không Tử, cũng đang khuếch tán chân khí của Cực Ma Ha phía trước. Lúc Tử Y lão đại không lo sợ chủ nhân của Hắc Đồng tán công, lực phá hoại cũng sẽ kinh người, không hề phòng bị, ngay cả người mang theo Không Tử bay lên giữa không trung. Hai người ở trên không trung bị đánh bay cũng trùng trùng điệp điệp, Không Tử rút cuộc thoát hiểm, ngã xuống mặt đất phía xa!

Thế khó lường, địa Cực Ma Ha uy lực chẳng những kinh thế, ngay cả tại thời điểm thất công cũng như lăng thạch phá thiên kinh!

Mặt đất nứt ra rồi!

Kiến trúc bốn bề nhao nhao sụp đổ!

Cát bay đá chạy, loạn được phô thiên cái địa tung bay, phong vân biến sắc, rất dọa người!

Nhưng mà, địa Cực Ma Ha chân khí nơi đây phát tán ra xung kích kinh vân, giờ phút này hẳn lại sẽ như thế nào?

Kỳ lạ, bộ vũ sau khi Cực Ma Ha trùng kích, rõ ràng vẫn có thể ngạo nghễ đứng thẳng...!

Không chỉ có như vậy, Bộ Kinh Vân còn đồng thời cảm thấy, thời điểm chân khí Cực Ma Ha của nơi này hướng hẳn trùng kích, toàn thân hẳn, nghiễm nhiên như biến thành một tuyệt

thể cao thủ hùng hồn chỉ kinh giúp hấn đả thông kinh mạch toàn thân, hấn một mực không cách nào phá vỡ Minh Huyền Chi Quan, giờ phút này lại giống như đã...

Lão đại áo tím không Ngu Hắc đồng thời đang phế công, rõ ràng lại nhắc lên dị biến nhiếp người như thế, mà bản thân đã tương đương vô địch hấn, cũng cho hấn đánh lên giữa không trung, thần nghĩ địa cực Ma Ha thật bất phàm, chính là., Mất thấy chủ nhân của con mắt màu đen sau khi phế bỏ võ công đã chán nản ngã trên mặt đất, lão đại áo tím biết thời cơ không thể mất, lúc này không giết tuyệt thể nữ ma còn đợi tới khi nào? Vì vậy cũng không để ý nữa sẽ bị Khổng Tử đánh bay trên mặt đất, lập tức giống như chủ nhân của con đồng đen há mồm phun ra một đạo kinh khí lạnh thấu xương, xé rách mưa rơi đầy trời, bắn thẳng về phía mặt chủ nhân con mắt màu đen!

Cho dù nàng đã tự phế võ công, làm vạn toàn, hấn cũng muốn tận mắt nhìn nàng ——

Chết!

Không ngờ chỉ một lão đại áo tím bốn phần đất cực kỳ lại có thể dùng miệng lưỡi phát lực. Chủ nhân của con mắt màu đen đã hơi thở mong manh, căn bản không còn sức hoàn thủ, mất thấy hấn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng bà vẫn cố gắng hết sức, ngẩng đầu nghênh đón khí kinh đoạt mệnh của Tử Y lão đại!

Đúng vậy! Đại ma giả vẫn luôn là ma giả, cho dù bị ngàn vạn chính đạo phỉ nhổ vạn năm, cho dù chết trong cơn thống hận của chính đạo, nàng cũng không thể cúi đầu mà chết. Nàng muốn ngẩng đầu, để người giết mình biết, cho dù chết, nàng cũng không thẹn với cuộc đời mình!

Nàng đối với việc mình từng vì chúng sinh chú giải bất quy lộ, vĩnh viễn không nuốt lời!

“Chủ nhân...” Ma nương hô trời, kinh hô, mà đi qua địa Cực Ma Ha chân khí trùng kích kinh vân, trong khoảng thời gian ngắn hình như vẫn không nhúc nhích được. Chẳng lẽ, một đời ma trung chi ma, cứ như vậy chết trên tay một đầu súc sinh giả nhân giả nghĩa, thập ác bất từ?

Không! Bên trong Thiếu Lâm Viên còn có một người, còn có một đôi tay, có thể ngăn cản chuyện này xảy ra!

Đôi tay kia, chính là Tử Thần chi thủ!

Nữ tử thần thủ thủ pháp!

“Àm” một tiếng sét đùng đoàng! Một đôi tay màu đen ngàn cân treo sợi tóc, thành linh kịp thời chặn lại kinh đạo vô địch do lão đại áo tím phát ra!

Đôi tay màu đen này chính là Thần thủ của Hắc Đồng!

“Hắc... Đồng tử?” Chủ nhân con mắt đen vui mừng ra mặt:

“Người, rốt cục cũng đã thức tỉnh ở trong cơ thể Không Từ rồi?”

Hắc Đồng nhìn chủ nhân của nàng, nhìn bộ dáng uể oải vì nàng đã phế bỏ võ công, trong mắt nổi lên một tia cảm kích, nhưng nàng rất nhanh thu hồi cảm giác ấm áp trong ánh mắt, tiếp theo xoay mặt lại nhìn chằm chằm Tử Y lão đại, cười nói:

“Đúng vậy! Nhan Từ bị Đạt Ma chi lệ rơi vào cảnh giới Lục giác thất thức khó phân biệt đã qua, thân thể của nàng đã hồi phục thái độ bình thường, cho nên, tinh thần của ta cũng kịp thời tỉnh lại trong cơ thể nàng, chạy tới trận náo nhiệt này...”

Nàng nói bỗng nhiên từ trong miệng phun ra hạt nước mắt Đạt Ma, cổ tay liên tục đưa ra, liên đưa tới một trong quỹ chúng tay, dặn dò:

“Nước mắt Đạt Ma này là do ta nhận lời các người hơn mười năm trước, nhất định sẽ mang về cho các người! Bây giờ Đạt Ma chi lệ đã tới tay, các người có thể giải đi ngàn kiếp sau, trở về nhà thôi! Các người mau đi đi!”

Quá Thiên Chi Quỷ thấy hắc đồng không nuốt lời, rốt cuộc tìm nước mắt Ma Chi cho bọn họ, không khỏi cảm động đến rơi nước mắt; nhưng hắn vẫn không đứng dậy rời đi.

Hắc Đồng nói: “Tại sao các người còn chưa rời đi?”

Vài tên trong số Thiên Chi Quỷ nói: “Hắc Đồng, người đừng cậy mạnh nữa! Chúng ta không đi! Chúng ta phải ở lại đây giúp các người, người xem, tay trái của người đang chảy máu...”

Chúng quỉ vừa nói như thế, ánh mắt mọi người rơi vào trên tay trái Hắc Đồng, quả nhiên! Chỉ thấy khắp hồ khẩu của nó, đã không ngừng nhỏ máu!

Chủ nhân thiên chính đen cả kinh, hữu khí vô lực hỏi: “Hắc... Mặt, ngươi... bị thương?”

Không sai! Giờ phút này bốn thành Cực Ma Ha của Tử Y lão đại đã có thể cái thế vô địch, vừa rồi Hắc Đồng mặc dù có thể lấy “Thần Thủ” của nó ra chiêu cho chủ nhân nó, nhưng mà giờ phút này công lực của nó cách khá xa Tử Y lão đại, cứng rắn va chạm với nhau, tay trái và trọng thương tại chỗ!

Nhưng nàng vẫn cố nén đau đớn, không rên một tiếng, ra vẻ không chút động dung, bởi vì, nàng cũng giống như chủ nhân của nàng, tuyệt đối không muốn quỳ gối trước mặt địch nhân, cho dù muốn tàn tử, cũng phải ngẩng đầu lên, muốn chết oanh oanh liệt liệt! thế không cúi đầu!

Lão đại áo tím nghiêng người, tay trái chảy máu đầm đìa, âm u cười nói: “Ha ha! Hắc đồng ma nữ, ngươi vẫn quật cường kinh người như hơn năm mươi năm trước! Chỉ là ngươi cũng biết, nếu như quật cường tự cứu mình, vậy hơn năm mươi năm trước, ngươi không cần chết trên tay lão phu nữa!”

“Chính như hôm nay, vô luận ngươi quật cường bất khuất cỡ nào, phương kia của các ngươi đã trọng thương chồng chất, thậm chí ngay cả chủ nhân ngươi cũng không làm nên chuyện gì, ngươi cho rằng ngươi thế cô lực yếu ớt, còn có thể cùng lão phu phân cao thấp sao?”

Hắc Đồng vẫn liều mạng nhìn chăm chăm cừ nhân mà mình thống hận hơn năm mươi năm này, nghiêng răng nghiêng lợi, nghiêng răng nghiêng lợi, nghiêng răng nghiêng lợi cũng phun máu, nó tàn nhẫn nói: “Sai! Cho dù chỉ còn lại một người cô đơn ứng chiến, ta vẫn sẽ tiếp tục chiến đấu; vì kéo dài sinh mệnh tìm người báo thù, mấy năm nay ta không mượn cùn ma đạo, từ lâu không so đo bất luận sinh tử vinh nhục gì, hôm nay cho dù đánh bạc tính mệnh, Hắc Đồng ta cũng phải kéo ngươi cùng xuống - Địa Ngục!”

Lão đại áo tím càng nghe càng bức bối, nói: “Hừ! Bại quân chỉ tướng, cần gì ăn nói khoa trương? Hắc đồng! Tên đồ tể này! Ngươi cho là đơn độc chỉ có một mình! Chỉ dựa vào tín niệm

bất diệt của bản thân mà báo thù, có thể giết chết lão phu sao? Được! Để cho lão phu khiến ma nữ người khoác lác, tái diễn bi kịch năm đó!”

Lão đại áo tím dứt lời, đang muốn dốc hết sức lực lần nữa, nhưng đứng vào lúc này, nơi cách lối vào Thiếu Lâm Đình Viên không xa, bỗng dừng truyền đến một âm thanh, một âm thanh trầm mặc vô hạn vang lên, nói: “Cô ta, không hề cô đơn!”

“Bởi vì...”

“Nàng còn có —— “

“Ta!”

Chữ “ta” mới ra, hai bóng người bỗng dừng từ dân cư Thiếu Lâm Đình viên chớp giạt lướt vào!

Nhìn thấy rõ ràng, hai bóng người này chính là hai người vừa nói những lời này...

Tuyết Đạt Ma!

Còn có...

Nhiếp Phong!

A! Bọn họ rốt cuộc cũng tới rồi!

Viện binh đột nhiên lao tới, lão đại áo tím đột nhiên biến sắc, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, chỉ thấy hắc mễ mang cười một tiếng:

“Ha ha! Lại thêm hai kẻ tìm đường chết? Tuyết Đạt Ma, người đến đây tìm chết cũng là việc nên làm, dù sao người từng cùng Ma nữ này một bậc, nhưng mà Nhiếp Phong à! Người vì sao cũng chạy đến góp vui vậy? Người có biết lão phu là ai không?”

Nhiếp Phong kiên nghị trừng mắt nhìn lão đại áo tím: “Ta đương nhiên biết, người chính là Tử Y lão đại của cả nhà Hắc Đồng năm xưa!”

Trên thực tế, Nhiếp Phong và Tuyết Đạt Ma chỉ kịp thời chạy đến, mới thấy tình cảnh này mới lập tức hiện thân. Hắc vẫn không biết, lão đại áo tím chính là sư hùng bá sinh phụ của y!

Lão đại áo tím liếc xéo hẳn, hắc hắc nói: “Được! Người đã không biết lão phu là ai, lại đến đây xen vào việc của người khác, lão phu cũng không cần phải nói lại một lần cho người. Dù sao, người dám đứng về phe bọn họ, cũng là phản ta. Hôm nay, tất cả những kẻ nghịch lão phu đều phải...”

“Chết rất thảm!”

Lời này vừa nói ra, lúc này Tử Y lão đại đã không còn nhứt chí nữa, chỉ thấy năm ngón tay của lão già áo tím đang há to ra, năm nước ở đây mang theo mưa rơi đầy trời, bài trừ ra ngoài như hai đồng tử màu đen, chủ nhân đồng tử màu đen, Tuyết Đạt Ma và Nhiếp Phong đuổi tới!

Năm ngón tay kinh chưa đến, khí thế vô địch đã đánh bay đám người Hắc Đồng cách đó hai trượng, nếu như kết lại, nhất định không chết cũng bị thương; Tuyết Đạt ma khinh công nhanh nhất, một tay mang theo đôi mắt đen lách qua; mà Nhiếp Phong phản ứng cũng không kém, lập tức nhấc lên chủ nhân mắt đen ngã quy trên đất, xoay người nhảy lên, dĩ nhiên đã né qua một đòn trí mạng này! Nhưng mà...! Nhưng mà...

Vừa mới chạm đất, chủ nhân đồng tử đen lại nói: “Nhiếp Phong, không cần... để ý tới bản tọa! Mau đến bên Bộ Kinh Vân kia!”

Nhiếp Phong lấy làm lạ hỏi: “Ồ?”

Chủ nhân hắc đồng mặc dù hữu khí vô lực, nhưng cũng miễn cưỡng ủng hộ nói tiếp:

“Bởi vì... Giờ phút này chỉ có người và bộ kinh vân, mới có thể phong vân hợp bích; hợp sứ... Thiên Cực Ma Ha đối phó tử y súc sinh kia...”

Chợt nghe lời này, Nhiếp Phong không khỏi ngây ngốc đứng yên ngẫm một cái đến kinh vân, chỉ thấy từ trước đến nay bộ pháp lạnh lẽo tái nhợt kinh vân, giờ phút này đang đỏ bừng cả khuôn mặt, giống như đang rơi vào tình trạng khẩn trương, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, duy nhất không nhịn được hỏi lại:

“Nhưng... ta phải như thế nào mới có thể cùng sư huynh hợp tên thành Thiên Cực Ma Ha vô lượng?”

Chủ nhân Hắc Đồng đáp: “Ta vừa rồi thời điểm tự phế võ công, bản thân sử dụng chân khí Địa Cực Ma Ha, vì hẳn... đã

thông Minh Hoa Chi Quan, hôm nay... Thiên Cực Ma Ha của hần đã liên tục toàn thân, cho dù hôm nay tử y súc sinh kia muốn hạ độc thủ với hần, Thiên Cực Ma Ha hần cũng sẽ tự nhiên toàn thân hộ thể, nhưng vừa rồi Cực Ma Ha của ta từ chính diện trùng kích hần, còn thiếu một cái huyết lớn không thể quan tâm, đó chính là sau đầu hần...”

“Hồng ngọc gôi!”

“Chỉ cần ngươi liên tiếp hướng về đầu kinh vân một điểm, liền có thể giúp hần xông qua Tuyết Hoa Chi Quan. Khi đó... Thiên Cực Ma Ha trong cơ thể hần, sẽ dẫn dắt Thiên Cực Ma Ha trong cơ thể ngươi...”

“Vách đài!”

Hóa ra còn có một tia hy vọng có thể đánh bại Tử Y lão đại càng lúc càng mạnh? Nhiếp Phong hỏi liên tục: “Nhưng nếu ta bỏ mặc ngươi, ngươi... sẽ vô cùng nguy hiểm...”

Chủ nhân hắc đồng khiển trách:

“Nhiếp tiểu tử! Đừng... mẹ chồng! Ngươi nên biết vũ khí vô địch ghi chép trong lòng Ma giới ghi lại, là một biển hoàng kim rộng lớn? Bây giờ chỉ có súc sinh áo tím kia biết nơi tàng kim! Kế hoạch bản tọa mưu đồ nhiều năm dùng chúng sinh bình đẳng, mắt cũng đã dễ như trở bàn tay. Bởi vì hôm nay chúng ta tuyệt đối không thể để hần còn sống rời khỏi nơi này đi tìm Hoàng Kim Chi Hải., Nếu không Vạn Lý Hà Sơn sẽ đại họa lâm đầu; nếu kế hoạch còn quan trọng hơn sinh mệnh của bản tọa, bản tọa cũng có thể từ bỏ. Ngươi cho rằng, ta còn có thể cầu giữ được mạng già đã sống hơn hai trăm năm, chán sống sao?”

Lời nói cũng đúng! Nếu không phải nghĩ cho chúng sinh, nàng đã sớm chán ngán lắm rồi! Nhiếp Phong nhìn gương mặt phảng phất không coi sống chết ra gì của nàng, ánh mắt không khỏi nổi lên một tia kính nể, nói: “Tốt! Nếu... Ta và Vân sư huynh đã hợp bích chắc chắn phải làm, vậy xin thứ cho Nhiếp Phong...”

“Xin lỗi!”

Nói xong, Nhiếp Phong lập tức đem chủ nhân Hắc Đồng mềm yếu vô lực đưa tặng, ví dụ đưa tới bên cạnh Ma Nương bị

thương, tiếp theo liền tung người nhảy về phía Bộ Kinh Vân. Ai ngờ, lão đại áo tím đã sớm phân phó chủ nhân Hắc Đồng Hợp Bích nghe chuyện tình Phong Vân. Hắc đương nhiên không dễ dàng để cho hai người hợp bích, nhất thời quát to:

“Nhiếp Phong! Người muốn cùng Bộ Kinh Vân liên thủ đôi phó lão phu?”

“Mơ tưởng!”

Trong tiếng hét to, lão đại áo tím bỗng nhiên trùng trùng điệp điệp hướng mặt đất đá xuống một cái, chân kinh ẩn chứa Ma Ha Vô Lượng, thành linh đá vỡ mặt đất nứt ra, càn đá một khối thạch trụ to lớn dài hai trường vỡ ra như phiến giang đảo hải hướng Nhiếp Phong đang lao tới!

Thế tới rào rạt, mạnh không thể đỡ, đá lại cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn cả thân pháp Nhiếp Phong. Nhiếp Phong không thể tránh né, chỉ có thể giơ chân lên ngăn cản!

Nhưng lấy công lực của đui Phong Thần, muốn ngăn cản thế tới của cự thạch vạn cân ẩn chứa Cực Ma Ha đạo, thực sự nói dễ vậy sao? Hắc không thể ngăn cản, thường bị cự thạch một mực ép tới vách núi cách sau lưng hắc không xa, mắt thấy trong nháy mắt sẽ ép Nhiếp Phong thành thịt vụn!

Thật không chút lơ lửng, cực Ma Ha! Đạo lực lượng này quả thực cường đại, đánh đâu thắng đó, đánh đâu thắng đó! Thử hỏi ai có thể địch nổi?

Nhưng ở nhân gian này vẫn có người...

Biết biết là sắc bén không thể chạm, nhưng lại muốn ngăn cản!

Ngay lúc tảng đá đã ép Nhiếp Phong tới không thể lui nổi. Đầu trường, một cây gậy dài chừng một trường nhanh như chớp bắn tới, kịp thời đâm ngang qua tảng đá lớn cùng vách núi, ngăn cản tảng đá lại. Nhiếp Phong định thần nhìn lại, cây gậy này, lại là một cây băng bông thô dài!

Là Băng Bông do Tuyết Yêu ma dùng “tứ phẩm Băng Thần Kinh” ngưng tụ thành!

Xương sống là, cho dù băng bông hơi ngăn chặn tảng đá, vẫn không cách nào lập tức ngăn cự thạch lại, cho nên cùng lúc đó, hai bóng người đã như hai đạo cơn lốc tới, bốn chương tề ra,

đều phát huy lực lượng lớn nhất cả đời liên hợp với Nhiếp Phong, ba người vừa mới đem tảng đá chặn lại!

Hai bóng người này, chính là ——

Hắc Đồng!

Cùng Tuyết Đạt ma!

Đột nhiên hợp lực ngăn tảng đá lại, khoe miệng Tuyết Đạt Ma và Hắc Đồng phun ra rất nhiều máu tươi, có thể thấy hai người vì Nhiếp Phong ngăn cản tảng đá vạn cân này mà hao phí hết công lực cả đời; tình huống Tuyết Đạt ma còn tệ hơn so với đồng tử đen, vì nóng lòng luyện thành “Hình băng thần kinh”, sớm đã tự thương mình, bây giờ càng bị thương thêm!

Hắc Đồng thấy hắc phun ra máu tươi liên miên cũng cảm thấy kinh hãi, từ trước đến nay nàng luôn thích đấu võ mồm với hắc, cũng không khỏi quan tâm hỏi: “Tuyết... Đạt, con sao rồi?”

Tuyết Đạt ma vẫn liều mạng nén nội thương, đáp: “Ta... Không có chuyện gì! Lão nội bộ có thể... lại cùng đi với người... Làm việc chung, ta... Rất vui...”

Lời còn chưa dứt, hắc đã quay sang nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp... Phong! Không cần để ý tới... Chúng ta! Thời gian... Đã không còn đường đi nữa rồi!”

Đúng vậy! Thời gian thật sự không còn nhiều nữa! Bởi vì ngay lúc hai người bọn họ dừng lại, hai tay lão đại áo tím rung lên, Đại Bằng giương cánh nhào tới ba người bọn họ!

Móng vuốt của hắc, đã đánh vào giữa tia chớp, chỉ trong gang tấc trước mặt Nhiếp Phong!

Hắc muốn Nhiếp Phong cả đời này sẽ không có thời gian đi hoàn thành bất cứ chuyện gì!

Lần này Tử Y lão đại không dùng Ma Ha Vô Lượng cách không công kích ba người nữa, cũng vì thế thân thủ ba người cũng không yếu, liên tục hai lần trọng kích, không phải bị bọn họ hiện lên, liền bị bọn họ ngăn cản, cho nên lần này lão quyết định tự mình tiến lên động thủ, cận thân liều mạng, lão tin tưởng dễ như trở bàn tay!

Quả nhiên! Một trảo này của hắn chưa đến, trảo kinh Ma Ha Vô Lượng vô địch đã đánh cho Nhiếp Lan choáng váng đầu óc, hai tai ông ông, thậm chí tầm mắt cũng có chút mơ hồ, chỉ một thoáng không biết nên làm thế nào né tránh đòn đỡ. Mà Hắc Đồng và Tuyết Đạt ma đứng bên cạnh, vừa rồi cứng rắn ngăn cản cự thạch nên tất nhiên không kịp hồi khí ngăn cản chiêu này thay Nhiếp Phong. Lần này Nhiếp Phong thực sự bị vây trong một tuyệt cảnh chưa từng có nguy hiểm như hắn. Nếu lúc này Nhiếp Phong chết đi, sẽ không còn một người khác thân phụ vô lượng Ma Ha giới nữa. Vì đi điểm vào huyết Ngọc Châm, hôm nay tất cả mọi người sẽ theo đó lâm vào tuyệt cảnh, thậm chí sau này cả Phạm gian, cũng sẽ bởi vì lão đại áo tím tàn sát bừa bãi mà hãm vào tuyệt cảnh không có điểm dừng, hồn nhiên không có nửa điểm ánh sáng hy vọng...

Cho nên, để bảo tồn chút ánh sáng đó của Nhiếp Phong còn sót lại, có một người, vào lúc này rốt cuộc vô cùng vô tận tâm nguyện cả đời. Công lực cả đời, với tốc độ nhanh nhất cả đời, lướt lên phía trước làm Nhiếp Phong ——

Trải qua một trảo này!

“Phốc” một tiếng, lão đại áo tím vô địch năm ngón tay không chớp trúng mặt Nhiếp Phong, nhưng lại cắm vào một người.

Bên trong cơ thể!

Trời! Đó là thân thể của Ma Nương!

“Là... Người... Dung bà, người... Vì sao phải làm thế?”
Nhiếp Phong thấy Ma Nương liều mạng che móng vuốt này cho mình, càng thấy trảo của Tử Y lão đại đã cắm thật sâu vào trong cơ thể Ma Nương, sau đó ra khỏi lồng ngực, máu chảy đầm đìa, hắn đột nhiên cực kỳ khiếp sợ, vì Ma Nương liều mình mà khiếp sợ!

Ma Nương bị trọng thương, đã thoi thóp, nhưng vẫn cố gắng nói: “Tiểu... Ngựa, không! Nhiếp... Phong ta, vẫn luôn cảm kích... Người đối với ta... rất tốt, nhưng... Lúc trước ta vì muốn thúc đẩy... chủ nhân dùng... kế hoạch chính là... Không lừa gạt được... lừa gạt... Người, ta thực sự có... Nỗ tâm khổ tâm của ta...”

“Ta... Hy vọng... Phủ nhận... Tương xứng, lấy dân làm... Chủ, là... Bởi vì đã lâu trước... Trước kia, ta vẫn chưa... còn chưa trở thành Ma Nương... Trước kia, ta vốn là... một... một quả phụ tầm thường, về sau... di phúc tử duy nhất của ta, nhưng vì... không thể giao ra thuế ruộng... mà bị một nhà giàu... Cư dân... Đánh chết từ... Khi đó, ta... thề... Nhất định... Muốn thay đổi... Cái này... Không công bằng ở nhân gian...”

“Nhiếp... Phong, ngươi... Ngươi có biết, thật ra ta và ngươi... rất có duyên... phần? Bởi vì... Nhi tử của ta, cũng là... Gọi là...”

“Nhỏ...”

“Ngựa!”

Vừa nói đến đây, Ma Nương bỗng liêu mạng trút hết chút chân khí cuối cùng trong lúc chết, một chương đầy Nhiếp Phong ra xa hai trượng, mãi cho đến khi bước đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, tiếp theo kêu lên thê lương: “Nhiếp... Phong! Không, ta... Tiểu Mã...”

“Vĩnh viễn... Đừng... Đừng rồi!”

Chữ vừa mới dừng lại, Ma Nương lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, toàn bộ thân hình của nàng, thành linh “Bành” một tiếng nổ tung thành từng khúc, cốt nhục bay tứ tung!

“Ma Nương! Dung Bà!” Nhiếp Phong bị Ma Nương sắp chết đẩy đến bên cạnh Bộ Kinh Vân, thấy thế lập tức nghẹn ngào kinh hô. Hắc Đồng, chủ nhân hắc đồng và Tuyết Đạt Ma cũng đều biến sắc. Bởi vì, Ma Nương trước nay chính là người hiểu rõ đạo ý nhất trong bọn họ., Cũng là người tận lực trừ tính cho chủ nhân của hắn, hôm nay tráng chí chưa kết thù, nàng còn không nhìn thấy nhân gian hoàn mỹ không hoàn mỹ, lấy dân làm chủ, cũng đã ôm hận chết rồi, thậm chí nàng còn không có cơ hội gọi Nhiếp Phong tác... Tiểu Mã...

Hết thầy tất cả, đều bởi vì...

Súc sinh áo tím trước mắt!

Vào buổi tối diệt môn của Hắc Đồng hơn năm mươi năm trước, đầu sỏ gây nên một tội tượng đốt cháy tất cả!

“Súc sinh!” Hắc Đồng kinh hãi hét lên, hai mắt như muốn phun ra lửa nóng hừng hực, cả người nàng giống như một đám người đen hừng hực, điên cuồng gào thét:

“Người đã giết Ma Nương!”

“Hắc Đồng ta liệu chết hôm nay cũng muốn đem người...”

“Xoái thây vạn đoạn!”

Lão đại áo tím nở nụ cười khinh thường, nói: “Đồ sói hoang, ngươi cho rằng ngươi có thể làm được không?”

“Bây giờ, ngay cả góc áo ngươi chiếm cả lão phu cũng không xứng!”

“Tối nay phải băm thây vạn đoạn, là ngươi!”

“Nhưng bây giờ ta không rảnh dây dưa với tên đồ dê tử nhà ngươi, cho ngươi sống thêm một khắc, thống hận thêm một khắc đi! Ngươi nằm ngang đã thống khổ hơn năm mươi năm! Ha ha...”

Đúng rồi! Tử Y lão đại đúng là hoàn mỹ cùng đám người Hắc Đồng dây dưa, hẳn nhất định phải ngăn cản Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân Hợp Bích, mặc dù hẳn không cho rằng Phong Vân Hợp Bích có thể thắng được mình, nhưng cũng cần sách lược vạn toàn.

Không ngờ quay người lại, lại nghe sau lưng có một thanh âm lạnh lùng, xẹt qua mưa gió đầy trời truyền đến, thanh âm, bình thường này, lạnh đến mức tựa như phù phù đòi mạng:

“Tất cả...”

“Sắp đến kết thúc rồi.”

“Súc sinh áo tím!”

“Cứ nhìn xem hôm nay ngươi sẽ có kết cục như thế nào?”

“Hay là chúng ta kết cam?”

Lão đại áo tím hơi kinh hãi, bởi vì hẳn nhận ra giọng người nói lời này, chính là Nhiếp Phong!

Nhưng Nhiếp Phong xưa nay vốn ôn thuận, giọng nói lại lạnh như băng, như thể y thật sự là bộ kinh vân...

Có lẽ là do cơn giận, một loại tức giận mang theo công lý!

Lão đại áo tím đứng trước năm mươi năm trước giờ cao cờ hiệu chính nghĩa diệt sạch Hắc Đồng gia, hôm nay hơn năm mươi năm sau còn muốn lấy Hoàng Kim Chi Hải khống chế nhân gian, thịt cá và cả thương sinh, càng muốn đuổi tận giết tuyệt mọi người nơi này, che giấu sự hung ác của mình. Chẳng lẽ nhân gian thật sự không có công lý. Thật sự không có công lý thần Phật kiềm chế sao?

Không! Tuyệt đối không!

Mặc dù Thần Phật lười xem thế sự, cho rằng hết thủy ân oán yêu hận, tất cả đều sẽ tranh nhau vận chuyển trong nháy mắt qua với thiên địa, tất cả đều không có ý nghĩa, nhưng Nhiếp Phong, vẫn sẽ cầm cự hấn cho rằng tuyệt đối chính xác - công lý!

Mà lúc này phương pháp duy trì công lý, chỉ có một! Chính là...

Giết!

Giết!

Giết!

Tử Y lão đại đang dương dương đắc ý vội vàng quay đầu lại nhìn, tự cho mình là vô địch, sắc mặt hấn không khỏi đột nhiên đại biến.

Bởi vì, Nhiếp Phong đang dây dưa giữa hấn và hắc đồng...

Thừa tù binh hướng huyết Ngọc Châm sau đầu bộ kinh vân

Một chút!

A!

Hết thủy đều cầu cơ duyên xảo hợp.

Ngày đó, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân dưới cơ duyên xảo hợp, từng thu nạp một nửa nguyên lượng Ma Hà của “Thần”

Một nửa Ma Ha Nguyên lượng này, hợp năm thành, hai người lại mỗi bên năm thành, mặc dù cả hai chiếm không nhiều, mỗi một thời khắc nguy cấp ngoài ý muốn sử dụng, mỗi người đều đặc sắc riêng!

Thế nhưng là, cho dù hai người có thể trong một vài nguy cơ ngoài ý muốn sử dụng Ma Ha Nguyên lượng, nhưng thủy chung vẫn không thể tự ý dùng Ma Ha Vô Lượng; hôm nay, sau khi Bộ Kinh Vân hoàn toàn vượt qua Minh Huyền Chi Quan, hẳn có thể linh hoạt vận dụng Ma Từ vô lượng trong cơ thể, mang theo Ma Ha Nguyên Trung do Nhiếp Phong vận dụng cùng hãn hợp bích, sau đó phong vân Hợp Bích dẫn phát Ma Ha Vô Lượng...

Rồi sẽ đạt tới cảnh giới nào?

Liệu có phải hay không, cũng là cảnh giới lúc trước của “Thần” không?

Đáp án đã rõ mòn một trước mắt!

Bộ Kinh Vân sau khi bị chân khí Cực Ma Ha của chủ nhân đồng tử màu đen đả thông đại huyết toàn thân, duy chỉ có một chỗ huyệt là Nhiếp Phong phải mang Thiên Cực Ma Ha mới có thể phá phu ra. Vì vậy, mặc dù Ma Ha vô lượng lực lượng vô địch đã không ngừng vận hành trong cơ thể hãn, khiến cho mặt hãn đỏ như lửa, hãn không cách nào nhúc nhích được!

Thậm chí khi hãn thấy mọi người đang toàn lực chống cự lại Lão đại áo tím, cùng với Ma Nương bị tan nát thành từng mảnh nhỏ, hãn cũng lực bất tòng tâm, thế nhưng...

Lúc Nhiếp Phong giơ ngón tay điểm vào huyệt Ngọc Châm, y bỗng dưng cảm thấy toàn thân đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ lạ!

Bộ Kinh Vân chợt cảm thấy một cỗ vô địch thôn phệ đại địa, thôn phệ lực lượng thương sinh vô địch, quả nhiên như chủ nhân đồng tử đen sở liệu, trong ngón tay Nhiếp Phong đột nhiên dẫn vào trong cơ thể mình, Nhiếp Phong cũng khẽ giật mình, vì hãn cũng cảm thấy, lượng nguyên lượng Ma Ha của hãn cùng Bộ Kinh Vân thể nội, trong nháy mắt, hồn nhiên đã hòa làm một, rốt cuộc ——

Thủ độ Hợp Bích!

“Ba” một tiếng! Tử Y lão đại chợt thấy bộ pháp vốn đã đờ bưng bưng bưng kinh vân, trên mặt đỏ thắm lưu chuyển, nhanh như chớp phân tán tại tứ chi bát mạch trong cơ thể, lập tức tâm tự áp không ổn, quát: “Hừ! Các ngươi Ma Hà vô lượng đã hợp bích? Rất tốt! Bất quá các ngươi hôm nay còn

vừa mới đả thông kinh mạch, vũ dục chưa phong, lão tử không tin không thể giết người!”

Lão đại áo tím quát lên, toàn thân chỉ vền vện có bốn thành Địa Cực Ma Ha, còn chưa xuất chiêu, chỉ thấy tất cả mặt đất trong phạm vi mười trượng đã bị Địa Cực Kha Bá của hắn bức cho chia năm xẻ bảy, vô số cự thạch bị lực lượng của hắn ngạnh sinh chống đỡ giữa không trung, chạy quanh thân hình hắn. Tiếp đó, lão đại áo tím lại ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng:

“Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong!”

“Chết — ” đi”!”

Trong tiếng gào thét điên cuồng đó, lão đại áo tím đã phi thân mang theo vô số tảng đá phi thân, quyền hướng bộ kinh vân hợp bích cùng Nhiếp Phong vừa rồi đánh tới, khí thế như vũng mỏ, quả thực đã vượt qua cực hạn toàn bộ thần nhân yêu quỷ trong phạm trảo!

Người của hắn, càng thêm kinh khủng một con dơi máu, một hành động này, tạm thời muốn đem hai người Phong Vân đánh thành huyết tương, sau đó dùng răng dơi của hắn hút hết máu của bọn họ!

Thế tới hung hãn, thế không thể đỡ! Thế nhưng, bước chân kinh vân cùng Nhiếp Phong vẫn trầm tĩnh như cũ, coi như không thấy thế công như núi. Nhưng ngay lúc quyền của lão đại áo tím đã đánh tới trước hai người, một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, bộ kinh vân bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, trầm trầm phun ra một câu:

“Động tác của ngươi, thực sự quá chậm: “Chậm ta phải ngáp một cái.” Ngươi, đã thất bại!”

Thất bại?

Còn chưa cứng chọi cứng, làm sao Tử Y lão đại chưa bại trận?

Thế nhưng, khi lão đại áo tím tấn công tiếp một trượng, rốt cuộc hắn đã hiểu ý tứ Bộ Kinh Vân!

Khi hắn đến gần kinh vân nhất, hắn chỉ cảm thấy bộ kinh vân phảng phất như hai người khác nhau!

Cả người hấn bất ngờ tràn ngập một luồng khí thể, một con dơi màu đỏ có thể nuốt hết tất cả mọi thứ - khí thể sói!

Khí thể của con sói này không chỉ có sự bình tĩnh mà còn tàn nhẫn, thậm chí nó còn có sức mạnh vô địch có thể nuốt thiên diệt địa!

Sinh ra ở đại địa, bắt nguồn từ thiên địa, nhưng lại có thể tại trời diệt đất, tại địa diệt địa!

Đây chính là trọng sinh trong bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong, Thiên Cực Ma Ha Vô Lượng!

Sức mạnh cái thể vô địch của Thần!

Tuy lão đại áo tím là thần công cái thể, nhưng trong lúc chú ý cũng có thần lực đoạt lấy.

Tựa như một đôi dơi đỏ như máu, đang bị sói cắn nuốt vậy!

Không sai! Chủ nhân của hắc đồng địa Cực Ma Ha tuy lợi hại, nhưng dù sao thời gian luyện tập tương đối ngắn, hướng chỉ Tử Y lão đại chỉ hút được bốn thành lực lượng, rất nhiều bộ kinh vân này so với năm thành lực lượng Nhiếp Phong vẫn không bằng! Khó trách chủ nhân hắc đồng nói chỉ cần hai người hợp bích, có thể sẽ có hy vọng!

Cho dù lão đại áo tím chưa đánh đã bại, chỉ có quyền này đã phát, như mũi tên trên cung, hấn đã không thể kịp thời rút quyền tránh thua; nếu như không thể rút ra, hấn chỉ có thể tro mắt nhìn Bộ Kinh Vân oanh ra một chương!

Một chương kinh thiên động địa khiếp quỷ khiếp!

Chương quyền giao nhau, tại chỗ bộc phát một trận nổ vang đất rung núi chuyển! Ở bên quan sát hắc đồng tử, chủ nhân hắc đồng và Tuyết Đạt ma cũng cho lần va chạm này lực phản chấn, đánh tới miệng phun máu tươi!

Mà con hơn ngàn quỷ đang đứng trong sân kia...

Tất cả đều bị chấn động đến thất khiếu chảy máu!

Lão đại áo tím đứng mũi chịu sào còn thảm hại hơn, ngoại trừ thất khiếu phun máu, một đầu tóc hoa, càng bị bộ kinh vân tại chỗ đâm bay về bốn phương tám hướng, nhất thời thanh quang lóe lên, lão, lần này là – thất bại!

Nhưng mà, thua không có nghĩa là Tử Y lão đại sẽ chết. Ngay lúc đó lão cũng nhận định mình đã thất bại, linh cơ trên mặt đất khẽ động, trở tay uốn éo, lập tức hóa quyền thành trảo. Năm ngón tay mạnh mẽ, nắm chặt lấy bàn tay phải bộc vân, tiếp theo đột nhiên tụ trung, thành linh sử dụng bản lĩnh giữ nhà - Hồi Nguyên Huyết Thủ!

A! Hắn cũng muốn thu nạp cả Thiên Cực Ma Ha của phong vân sao?

Biến sinh không trắc, một mực dán tay tại Bộ Kinh Vân Bồi Môn, cùng bộ kinh vân nhị khí hợp trình lên Nhiếp Phong thấy thể giật mình, không khỏi hô nhỏ:

“A? Đây là... tà công gì? Vân sư huynh, mau rút chưởng!”

Bộ Kinh Vân đã sớm biết đây là Hồi Nguyên Huyết Thủ, ngay cả chủ nhân hắc đồng cũng bị trúng tà công này, lập tức muốn rút chưởng thu hút. Tróc Vân dường như cảm giác có một hấp lực không cách nào ngăn cản được của lão đại áo tím, hút chặt tay phải của hắn, không thể rút tay; cùng lúc đó, hắn cảm thấy trong cơ thể và Nhiếp Phong hợp lại làm một Ma Hà Vô Lượng, đã cuộn cuộn không dứt mà thua trên Tử Y lão đại phong!

Lão đại áo tím thấy mình chỉ cần giơ tay nhắc chân đã khiến bại tượng xoay chuyển, lập tức vui mừng quá đổi.

Mặt mày hớn hở cười nói: “Ha ha! Bây giờ mới muốn bứt ra mà lui? Không khỏi đã quá muộn rồi! Bộ Kinh vân, Nhiếp Phong! Ngay cả tiện ma đầu Bạch Tố Trinh kia cũng thua dưới tay lão phu hồi nguyên huyết, hai tiểu tử thú các ngươi cho dù là tập võ kỳ tài trăm năm khó có được, thì sao có thể may mắn thoát khỏi chứ!”

“Ngày hôm nay hai người các ngươi chết trên tay lão đại, cũng chỉ trách các ngươi đứng về phía những tiện nhân kia, các ngươi, cũng giống như bọn họ, đều là tiện! Tiện! Tiện! Hắc! Hắc hắc hắc hắc...”

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cũng mồ hôi đầy trán, không thể tưởng được sơ sẩy nhất thời, lại để cho kẻ vô sỉ này chuyển bại thành thắng. Ngay lúc đó, hai người cũng cho rằng phải thất bại, Xi Thính nghe chủ nhân của hắc đồng nơi xa, lòng đã tính

toán sẵn: “Nhiếp Phong, Bộ... Kinh vân, nếu như... Tên lão đầu này... thích hút các người... Ma Ha Vô Lượng, cứ việc do hấn... hấp đi! Dù sao, hấn cũng... sắp chết...”

Lời vừa nói ra, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong lập tức kinh ngạc, mặt mũi Hắc Đồng và Tuyết Đạt ma cũng tràn đầy nghi hoặc, lão đại áo tím đang tận lực hấp thu công cũng lập tức quay đầu lại, lạnh lùng nói với chủ nhân của mình: “Hắc! Tiện phụ! Liều chết còn mê hoặc yêu ngôn, người cho rằng như vậy là có thể nhiều loạn lão phu sao? Phì!”

Chủ nhân hắc đồng nói: “Ta cũng không phải là... Ngôn vô tức nghe! Người... Có biết, Địa Cực Ma Ha Vực Âm, Thiên Cực... Thuộc Dương, một người... Trong cơ thể, tuyệt không có khả năng... Có âm dương lưỡng đạo Ma Hà, nếu không... Âm Dương tương giao...”

“Hai đạo khác nhau...Ma Hà phu ở trong cơ thể người không ngừng trùng kích lẫn nhau, thân thể của người... sẽ nhanh chóng bành trướng, nghiêm nhiên là...một quả cầu tràn ngập khí. Lúc này, chỉ cần có một... Cao thủ tuyệt thế lại đi về phía Thiên Linh huyết của người... quán công cho người, thân thể của người sẽ được dung nạp không dưới dư thừa... Công lực, thế sẽ...”

“Toàn thân nổ thành từng mảnh nhỏ mà chết!”

Phản lực lượng kia, tin tưởng khoảng một dặm tất cả mọi người và vật trong phương viên, đều sẽ không có một ai may mắn thoát khỏi!

Lời này thực sự không phải chuyện đùa! Tử Y lão đại nghe xong trong lòng cũng run sợ! Chủ nhân của hắc đồng tử lại nói: “Nếu người muốn chứng thực... Hư thực bốn tọa nói chuyện, có gì đâu... Thử thu hồi Nguyên huyết thủ... Tà công? Chỉ sợ, hôm nay người muốn thu lại, trong cơ thể của người... Địa cực cũng không phải do người... Nó đã ở chiêu dẫn gió đi... Thiên Cực, người muốn thu sức rồi... Cũng đánh giá không theo, mỗi một thành cực sẽ dẫn... Một ngày Cực Cực Ma Ha, cho đến khi hai đạo Ma Ha Ha trong cơ thể người có hai...”

Chẳng phải là nói Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong trong cơ thể chỉ còn sót lại một phần mười bốn ngày Cực Linh?

Lão đại áo tím nghe Mục Châu càng thêm lạnh trong lòng, cuống quýt thu lại sức lực như ngôn, Trớ liệu...

Hắn thật sự không cách nào thu hồi Nguyên Huyết Thủ, ngược lại, thân thể bắt đầu bành trướng lên, xem ra hắn thật sự bị chủ nhân đồng tử đen nói trúng!

Chủ nhân hắc đồng thấy thế thở dài: “Hắc hắc! Thật tốt... rất tốt! Không thể tưởng được bốn tọa nghịch thiên nửa đời, kết quả cuối cùng lại phát giác, nguyên lai Minh Minh bộ thật có thiên ý!”

“Thiên Cương... rộng rãi, hôm nay người khởi xướng... Lại tự mua dây buộc mình!”

“Thật sự là thiên ý!”

Đại lý lão áo tím dùng hết sức chín trâu hai hổ, cũng không cách nào từ bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong thu thảo; đồng dạng, bộ kinh vân cùng Nhiếp Đồng rút tay không được. Rất nhanh sau đó, bọn họ cảm thấy hai người hợp thành năm thành, Ma Ha vô lượng, đã bị lão nhân áo tím thu nạp bốn thành, trong cơ thể mỗi người bọn họ lúc này cũng chỉ còn lại hơn nửa thành Ma Kha Vô Lượng, mà lão đại áo tím lúc này...

Trời ạ! Lúc này thể hình phồng lên gấp đôi, xem ra Âm Lưỡng Cực Ma Hà trong cơ thể hắn đã đạt tới mức bão hòa, lại còn đang không ngừng trùng kích lẫn nhau!

Lão đại áo tím xem ra tương đối khổ cực, lúc ẩn lúc hiện trên mặt hắn tử khí, duy chỉ hắn lại đột nhiên giống như nhợt tới cái gì, chợt cười ha ha, tiếng cười cũng làm cho người nghe không dễ nghe.

“Ha ha, thì ra là thế! Lão phu... Cũng đã nghĩ thông suốt! Âm dương... Hai cực ma vốn là khắc chế lẫn nhau, cho dù hôm nay trong cơ thể lão phu không ngừng trùng kích, làm cho thể hình lão phu... trướng gấp đôi cũng chỉ là... Nhất thời ba khắc sự tình, chỉ cần lão phu có thể chịu đựng đến mức làm sao mà hao mòn hầu như không còn, mặc dù... Lượng Ma Ha Nguyên trong cơ thể ta cũng sẽ bị tán đi, nhưng..., Ta sẽ phục hồi trạng thái như cũ, ít nhất, còn có nguyên đạo vô kinh của Kinh Vương, cùng với... Hồi Nguyên Huyết Thủ, chỉ dựa vào những cái này, hôm nay... đã đủ để chỉ còn lại một thành Ma

Ha vô lượng... Phong Vân, cùng với lớp ma chủng này... xử lý hết thầy, trừ phi...”

“Trừ phi lúc này các người còn có một cao thủ tuyệt thế nữa... quán chú công lực vào trong cơ thể ta đi! Ha ha...”

Đúng vậy! Phong vân trước mắt đã không cách nào xuyên qua một thành Ma Ha trong cơ thể Tử Y lão đại, khiến hắn nổ tung mà chết! Mà chủ nhân hắc đồng cũng đã dùng hết võ công, Hắc Đồng cùng Tuyết Đạt Ma cũng giống như Kinh Vương, đều là cao thủ tuyệt thế. Nhưng giờ phút này hai người đều đã bị trọng thương, công lực yếu đi nhiều, khó nói tuyệt thế...

Chẳng lẽ, năm người mở mắt, nhìn ma đầu mặt thú, tiêu hao hết Ma Ha Vô Lượng thể nội? Tự động hướng bọn họ lại hạ độc thủ?

Ngay lúc mọi người không biết phải làm thế nào thì Hắc Đồng và Tuyết Đạt Ma liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên hai người có sự ăn ý chống đỡ thân thể đã bị thương nặng giằng co, nhưng vẫn tương liên với Phong Vân Trao chưởng, Tử Y lão đại không cách nào nhúc nhích, tập tễnh bước từng bước một!

Lão đại áo tím đột nhiên biến sắc, quát:

“Khốn kiếp! Hai người các người muốn làm gì?”

Hắc Đồng trừng mắt nhìn lão đại áo tím, sát ý đại thịnh, hung hăng nói: “Con mẹ nó... Súc sinh! Người nói đi... Đúng rồi! Hai người chúng ta hiện giờ đã tổn thương quá nặng, công lực đã khó nói tuyệt thế! Nhưng, đừng quên... Phong Vân có thể kết hợp bích, mặc dù công lực hai chúng ta còn dư lại một nửa, nhưng cũng có thể hợp hai làm... Một đạo... Tuyệt thế công lực!”

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong nghe vậy, cũng cho rằng Hắc Đồng nói không sai! Chỉ cần bà hợp nhất với Tuyết Đạt Ma, nhất định có thể đưa công lực xuyên vào trong cơ thể lão đại áo tím, khiến nó bạo phá mà chết!

Chỉ cần hắn vừa chết thì bí mật của Hoàng kim chi hải kia sẽ biến mất theo hắn, nhân gian cũng sẽ tạm thời tránh được một hồi họa kiếp!

Lão đại áo tím nghe hai người nói như thế, trong lòng càng sợ hãi, lập tức nói: “Mẹ kiếp! Các người... Điên rồi sao? Các

người... Biết hay không hai đạo Ma Ha trong cơ thể lão phu vô lượng bạo phá, ngoại trừ thân mang một thành Ma Ha Nguyên Nhuỡng... Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong có thể may mắn thoát khỏi, tất cả mọi người trong phạm vi một dặm, bao gồm cả hai người các người, chủ nhân hai ngàn quý, hoặc là hơn một ngàn con kia, cũng phải cho Ma Ha Nguyên Toàn nổ tung tứ tán, đánh cho chết không toàn thây!”

Không tệ! Cho dù là Hắc Đồng và Tuyết Đạt Ma, bọn họ cũng không keo kiệt tính mạng của bản thân, nhưng chủ nhân và con hơn ngàn con quý kia...

Vừa nghĩ đến đây, Hắc Đồng cùng Tuyết Đạt ma không khỏi suy yếu nhìn chủ nhân và Thiên Quỷ phía sau, thỉnh linh phát hiện, con Quỷ vật hơn một ngàn kia toàn bộ quỳ trên mặt đất!

Quỷ chúng cảm đầu đã đồng thanh nói: “Hắc Đồng... Sứ giả, Đạt Ma sứ giả, mạng của chúng ta là do các người... xả thân cứu về từ hơn mười năm trước! Bây giờ mặc dù đã tìm được nước mắt Đạt Ma, nhưng... Nếu vì lo lắng cho đám người chúng ta, quý không giống người như người kia..., Mà bỏ qua Thiên Sát này ngôn sinh kia thì cho dù... Chúng ta có thể bởi vì nước mắt đạt ma mà trở về nguyên trạng, súc sinh áo tím này... Một ngày không chết, người nhà chúng ta cũng tất có ngày sẽ chết ở hắc... Trên tay, đã như vậy, chúng ta nguyện ý... cùng các người...”

“Cùng chết đi!”

Chúng quý hiếm khi hiểu rõ đại nghĩa, Nhiếp Phụ nghe vậy chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, Bộ Kinh Vân nhìn qua, ánh mắt cũng bỗng trở nên mãnh liệt một loại cảm giác đặc thù...

Thì ra, mặc dù trên đời này có không ít loại lòng tham quân tử, nhưng cũng có một số người không giống người:

Quỷ, mang theo đạo thể cổ...

Tuy nhân gian này không hoàn mỹ, nhưng còn chưa khiến người ta thất vọng hoàn toàn.

Suy nghĩ của chủ nhân hắc đồng giờ phút này, tựa hồ cách bộ kinh vân không có mấy, nhưng nghe nàng mặc dù thiếu hữu khí vô lực, vẫn hào hùng vô hạn nói: “Tốt! Không thể tưởng được... Bồn tọa than phiền nhân gian... Không thể hoàn mỹ

nữa... đã có nửa đời, kết quả cuối cùng... Phương Thủy phát hiện, nhân gian còn có người tốt đẹp, một mặt tốt đẹp...
Mà...”

“Tuy rằng cả đời này ta đều không có được khát vọng... Tình yêu, từ khi chết cũng không cách nào thực hiện nhân gian lấy dân làm chủ, nhưng bản tọa lại dài dằng dặc và... rất buồn tẻ, có thể có được mấy tên như các ngươi... chỉ có thể trung thành với người hầu, cũng đã...”

“Không uổng đời này!”

“Hắc Đồng! Tuyệt Đạt Ma! Các ngươi không cần để ý tới chủ nhân! Các ngươi cứ theo ý mình đi...”

“Đi làm đi!”

“Tốt! Chủ nhân, vậy...”

“Kiếp sau gặp lại!”

Lão đại áo tím vừa thấy, vội vàng kêu lên: “Các ngươi... không nên như vậy! Đến đây! Nói cho lão phu đem hoàng kim chi hải kia đến... Nói cho các ngươi, các ngươi... biết không? Chỉ cần... các ngươi đạt được hoàng kim chi hải, các ngươi sẽ... trở thành cường giả có quyền thế nhất trên đời này! Đừng... như vậy!”

Hắc Đồng lạnh lùng nói: “Cường giả?”

“Hừ! Đáng tiếc... Hắc Đồng ta vẫn luôn muốn trở thành cường giả, chỉ vì... tìm người báo thù, hoàng kim, quyền lực, đối với ta căn bản không có ý nghĩa gì! Ta... Chỉ cần một việc!”

Lão đại áo tím không cách nào nhúc nhích, chỉ có nơm nớp lo sợ hỏi ——

“Cái... Chuyện gì?”

Hắc Đồng nhìn lão ta đầy thê lương, từng chữ từng chữ từng chữ phun ra khiến cho lão ta chỉ muốn nói một câu, mỗi chữ cũng phun ra máu tươi theo vết thương của lão ta:

“Ta chỉ vì... Nhị đệ trong nước canh, cùng với... đôi mẹ con bị người băm thây, còn có... A Sở cùng tỷ muội với ta, cùng với tất cả tỷ nữ vô tội của cả nhà ta, muốn người...”

“Máu!”

“Khoản nợ!”

“Máu!”

“Phải trả!”

Khoản nợ máu trả bằng bốn chữ, con mắt đen và Tuyết Đạt ma lập tức xuất ra bốn chữ, vỗ mạnh một cái vào đầu Tử Y lão đại, luồng công lực hai khí hợp nhất kia lập tức cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể lão đại áo tím. Tiếp đó, Tử Y lão đại hét thảm một tiếng, thân thể càng lúc càng bành trướng kịch liệt, trên người hần mỗi tác có da, cũng bắt đầu hiện nguyên số vết nứt, a... A...

Hắn, sắp sửa bạo phá rồi?

Ngay khoảnh khắc chưa mặt trời sắp sửa buông xuống này, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đột nhiên thấy Tuyết Đạt ma đầu mà ra một tay, hai tay còn lại nắm chặt lấy đôi mắt đen, nhanh chóng nói: “Hắc... Đồng!”

“Bảo trọng!”

Hắc Đồng ngăn ra, ngay cả Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cũng sững sờ, vì sao lúc này Tuyết Đạt Ma vẫn phải nói với mình bảo trọng?

Chỉ có Hắc Đồng lập tức biết, bởi vì Tuyết Đạt ma sát tay của nàng, lại có một cổ hàn kinh khác thâm thấu vào trong cơ thể của nàng!

“Hình băng... Thần kinh?” Hắc Đồng sợ hãi kêu lên, bởi vì thân thể của nó đã bị đóng băng, vạn liệu không thấy. Hóa ra sau khi Tuyết Đạt Ma truyền công lực vào lão đại áo tím, vẫn còn một ít công lực “Tuyết Đạt ma”, cho dù người còn sót lại... Hình băng thần kinh, nhưng... không cần đưa cho ta... Người có thể tự bảo vệ mình! Bằng không, người sẽ... vỡ thành tro bụi...”

Tuyết Đạt ma nhìn hắc đồng, đau khổ nói: “Nhưng... con không ngại! Hắc đồng, cho dù... sau vụ nổ lớn tinh thần của con đã tan thành mây khói, nhưng có thể bảo toàn... Không Từ, cũng là tốt!”

“Tuyết Đạt ma, người... Vì sao... phải làm như vậy?”

“Tại sao ta phải... Như vậy?” Tuyết Đạt Ma lại cười khổ vô hạn một tiếng:

“Chỉ vì, ta muốn... một nam nhân dừng cảm, một nam nhân dừng cảm có thể thành thép được... dừng cảm!”

Nghe nói bốn chữ “trích thành khí”, hắc đồng bỗng dung ngẩn ngơ, sắc mặt cũng nhanh chóng trắng bệch. Nàng bỗng nhiên nhớ lại, mình đã sống rất lâu rất lâu trước kia, đã từng nói với một nam hài này bốn chữ, nàng từng hi vọng sắt có thể thành thép, ngọc có thể thành khí; thằng bé con, là một đứa bé nàng âm thầm yêu thích nhưng vẫn chưa nói cho nó biết...

“Vâng, thưa...”

“Ngươi?”

“Tuyết? hừ?” Hắc Đồng khiếp sợ hỏi.

Tuyết Đạt Ma chợt thâm tình đáp: “Không sai! Hắc Đồng, cảm ơn ngươi... Còn nhớ năm đó... Tiểu hòa thượng tuyết hừ, đáng tiếc chúng ta đã không có thời gian để sống tiếp! Hắc Đồng, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, chủ nhân! Tuyết Đạt Ma của ta tới thế giới này một lần, rất cao hứng được gặp các ngươi một trận, đặc biệt là... Hắc Đồng...”

Tuyết Đạt Ma nói tới đây thì nắm con mắt đen càng nắm chặt hơn, như là ngàn vạn không nỡ, nói: “Hắc đồng, dùng băng... bảo vệ thân thể của ngươi đã là thứ duy nhất ta có thể làm cho ngươi... Một chuyện cuối cùng! Bao nỗ đã... Tới! Hắc Đồng...”

“Vì... Ta, nếu như ngươi có... một đường sinh cơ...”

“Ngươi... nhất định phải kiên cường... tiếp tục sống sót đi!”

“Lại... Kiến...”

“Ta... mến...”

Bốn chữ “mái tụ” lại gặp lại nhau, thân hình lão đại áo tím nổ tung ngay tại chỗ, hai luồng sức mạnh kinh thế chính là Ma Từ Vô Lượng trong cơ thể hắn, cuối cùng cũng phá lồng chui ra. “Ầm” một tiếng...

Toàn bộ Thiếu Lâm Đình Viên, nhất thời bùng nổ hai luồng hào quang vạn trượng một trắng một đỏ!

Tiếp theo, phạm vi một dặm thế giới đã bị hai luồng hào quang đoạt mệnh bao phủ...

Ánh sáng, hùng hổ tra hỏi.

Cũng đã tìm hết Ma và Đạo.

Hết thấy Thần Nhân Ma Yêu, hết thấy ân oán yêu hận, tất cả không cam lòng bất bình, hết thấy thâm mưu đại kế, hết thấy nước mắt, hết thấy thống khổ, hết thấy cừu hận, đều theo Ma Ha vô lượng cự bạo mà hồi phi yên diệt...

Nhưng mà ở trong Ma Ha ngũ cự bạo vô lượng, bộ kinh vân và Nhiếp Phong còn chưa có cự bạo kia đánh hôn mê trước kia. Hắc và hắc, còn nghe thấy tiếng cười đầy hào hùng của chủ nhân hắc đồng trong cự bạo! Loại tiếng cười này kiếp này nhận được ba người hầu mà không uống công tiếng cười này...

Còn có hắc đồng, la lên tiếng si tình của Tuyết Đạt ma...

Nhưng hình như nàng nghe thấy, đa tạ Kinh Vân và Nhiếp Phong trợ giúp cứu giúp, đoạn thanh âm huyết hải thâm cừu này...

Đáng tiếc, hết thấy, kết quả cuối cùng, đều dựa vào cự bạo... triệt để biến mất!

Đó là ngày thứ ba sau vụ nổ...

Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong cuối cùng cũng như sở liệu, trong cơ thể hai người bọn họ còn sót lại một thành Ma Ha Vô Lượng, rốt cục vì hai người bọn họ vượt ve vô lượng bạo tạc nên tạm bảo vệ tính mạng, nhưng bởi vì lực lượng bạo tạc kéo dài một dặm, có thể nói là cực kỳ lợi hại, hai người bọn họ cũng không thể không đánh đạo lực lượng diệt thiên ước địa khắp người mình đầy thương tích, hôn mê mấy ngày.

Mà giữa trưa ngày thứ ba, hắc và hắc cuối cùng cũng tỉnh lại.

Ai ngờ vừa mới tỉnh, hai người lập tức phát giác, bọn họ vốn đang ở trong một gian nhà vải đồ nát.

Chẳng những như thế, bên giường hai người, còn có một đôi vợ chồng tuổi già nua, tóc trắng xoá.

Nhìn hai vợ chồng cộng lại, ít nói cũng gần hai trăm tuổi, hai lão thấy bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong chợt tỉnh lại, không khỏi vui mừng ra mặt, mặt mày hớn hởi nói: “A! Tốt thế nào! Bọn họ đã tỉnh, thật sự là Tạ Thiên Địa đây!”

Hai lão không ngừng chửi rửa, bất quá cũng chỉ là xuất phát từ hảo tâm, mặc dù Bộ Kinh Vân ở chung với người khác, cũng không biểu hiện mất kiên nhẫn, Nhiếp Phong lại hỏi: “Công công, bà bà, là... cứu chúng ta trở về? Chúng ta đã... hôn mê bao lâu rồi?”

Lão bà bà kia nói: “Các người hôn mê ba ngày rồi! Người trẻ tuổi, người biết không? May mà mấy ngày trước chúng ta đi ngang qua Thiếu Lâm, mới phát hiện hai người và một cô gái đang ở trong gạch ngói vụn, nếu không, một lát nữa các người chôn sống chúng ta đi!”

“Cô gái?” Trong lòng Nhiếp Phong khẽ động, nghĩ thầm chẳng lẽ sẽ là Không Từ vội vàng truy hỏi: “Công công bà bà, cô bé kia có thể là muội tử của hai huynh đệ chúng ta, nàng... Hiện giờ nàng ở đâu?”

Để che giấu thân phận giang hồ, Nhiếp Phong gọi Kinh Vân là huynh đệ, lại gọi Không Từ là muội muội, Bộ Kinh Vân dường như cũng không ngại.

Ông chồng kia chỉ vào trong phòng, vén rèm che lên, nói: “Cô gái kia đang ở đâu, cô ta còn chưa tỉnh đâu mà!”

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân lập tức chèo chống, đi tới đi lui, vén màn trướng lên xem xét, quả nhiên!

Trên giường quả nhiên là Không Từ! Nàng mặc dù vẫn hôn mê, xương cụt xem ra đã không đáng ngại, Nhiếp Phong không khỏi vui mừng đuôi lông mày, chỉ không biết, trong cơ thể Không Từ hôm nay, còn có hay không...

Tinh thần của Hắc Đồng?

Nhiếp Phong vừa định quay người tạ ơn song công bà bà một tiếng, còn định khuyên nhủ Bộ Kinh Vân cùng hắn nói lời cảm tạ. Hai người Tróc Vân ngay sau khi quay người lại, lập tức phát hiện vợ chồng họ đã không thấy bóng dáng đâu, sao có thể biến mất nhanh như vậy được? Trừ phi...

Hai vợ chồng kia thân mang thân pháp so với âm thanh còn nhanh hơn!

Nhiếp Phong không khỏi ngẩn ra, sững sờ nói: “Vân sư huynh, cặp vợ chồng kia... sao lại không thấy chứ? Chẳng lẽ... hai người bọn họ là...”

Bộ Kinh Vân như đã hiểu ý Nhiếp Phong, hẩn thâm ý đáp lời: “Không phải.”

“Không phải bọn họ.”

Hắn vừa nói vừa chỉ bọn họ, rốt cuộc là ai, Nhiếp Phong vừa nghe cũng lập tức hiểu.

Hắn gật đầu nói: “Đúng vậy, không phải bọn họ, Hắc Đồng và Tuyết Đạt ma đã sớm chết rồi.”

“Tràng chủ kia bùng nổ, bọn họ đâu phải hạng vô lượng hộ thể; dùng Băng Thần kinh vô hình của Tuyết Đạt ma cũng cùng lắm là có thể bảo vệ tính mạng của Hắc Đồng và một trong số đó, trừ phi...”

“Trước cuộc nổ lớn, con mắt đen của bọn chúng cũng không đành lòng rời khỏi nó, dùng tốc độ nhanh như chớp.” Nó sinh độ “Đem tinh thần Tuyết Đạt Ma, cũng đồng thời hút vào trong cơ thể Không Từ, sau đó...”

“Đợi sau khi Không Từ chạy thoát khỏi vụ nổ lớn, bọn hắn lại đem tinh thần hai người phân biệt tiến vào trên thân hai lão công bà bà sắp chết đi...”

“Tuy nhiên, cho dù Hắc Đồng và Tuyết Đạt Ma còn sống, ta tin tưởng, bọn họ cũng không muốn lại can thiệp vào giang hồ, bọn họ nhất định sẽ ở đây, thật sự là chém giết...”

“Một đời một kiếp!”

Nhiếp Phong nói một hơi như vậy, phảng phất như đang nói cho Bộ Kinh Vân nghe, lại phảng phất cấp cho hai người có khả năng sớm đã không còn tồn tại nữa nghe; y tựa hồ muốn bọn họ hiểu, y cùng Bộ Kinh Ti cũng sẽ không để bụng tin tức một hai người chưa chết, y hy vọng hai người bọn họ từ đó có thể từ đó không còn sóng gió... Thiên Trường!

Lâu ngày!

Hai người vừa thức tỉnh, Không Từ còn bị vây trong giai đoạn hôn mê, nhưng vì chạy về lấy giải dược mà chủ nhân đồng tử đen cho Bộ Kinh Vân để cứu U Nhược, Nhiếp Phong không thể không trở về Mê cung địa ngục, mang theo sóng gió vẫn ngây ra như gà gổ. May mà Tuyết Đạt ma từng lãnh Nhiếp Phong ra khỏi Địa Ngục mê cung một lần, Nhiếp Phong lại nhìn qua không quên, vừa rồi không đến nỗi đem sóng gió bức ở lại mê cung địa ngục kia.

Bọn họ, rốt cuộc ở hôm sau thuê một chiếc xe ngựa lên đường, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân ở phía trước cưỡi ngựa.

Mà sóng lớn và Không Từ thì lại chìm trong xe ngựa.

Bọn họ, cuối cùng cũng rời khỏi Tung Sơn, rời khỏi nơi đã xảy ra chuyện này, lại kết thúc một nơi tình cừ, tiếp tục chuyện hai người họ — Bất quy giang hồ, Hắc Đồng cùng Tuyết Đạt ma có phải đã chết thật không đây?

Ai cũng không thể chứng thực! Ai cũng không nhìn thấy bóng dáng hai người họ!

Nhưng mà, ngay sau khi đám người Nhiếp Phong rời đi, vào chỗ sâu trong thảo phòng được cứu không xa, chẳng biết từ lúc nào, vậy mà lại có một bia mộ dựng lên ở chỗ nào.

Tấm bia mộ này cũng không có gì đặc biệt, chỉ có điều trên bia mộ lại có khắc một hàng chữ “Một nữ nhân dũng cảm nhất, đáng tôn kính nhất”

“Mộ chủ nhân!”

Không chỉ có như thế, dưới bia mộ kia, cũng không có mùi thơm ngát thể nhân thường hay dùng, tựa hồ thứ mà người cung phụng từ đầu đến cuối không thèm đặt tên cho thể nhân quen dùng, lại được thờ phụng ở dưới bia mộ kia. Đó là một cái...

Mặt nạ đúc từ sắt đen!

Cùng với một chùm...

Đóa hoa màu đen!

A?

Là nàng?

Là nàng?

Là hấn?

Là hấn?

Nàng và hấn, thật sự còn không có...

Hai người bọn họ thật sự như mong muốn của cuộc đời, sau khi giải quyết tất cả ân oán, tình nhân từ lúc nào cũng có thể như nguyện, sinh tử tùy tùng?

Tám mặt nạ bằng sắt kia, tuy là đồ vật tẻ lẽ, lại phảng phất đang cười.

Trông như đang cười, ân oán ân oán của hồng trần thế hỏi mọi người, doanh trại dịch dịch...

Lại như đang cười nói một truyền thuyết vô địch luôn lấy chúng sinh làm lý tưởng bình đẳng, đại công vô tư - chủ nhân của bọn họ...

Cho dù tâm nguyện của chủ nhân bọn họ lấy dân làm chủ, nhưng cuối cùng vẫn không thể đạt được.

Nhưng bọn họ vẫn rất thâm tình.

Có lẽ một ngày nữa, sẽ là rất lâu sau.

Trong lịch sử Trung Quốc cũng luôn có một số người, có thể là rất ít người tận lương lòng người.

Vẫn sẽ ở trên Thần Châu đại địa khô tâm phổ biến phản kháng đế chế, lấy dân làm chủ rộng lớn lý tưởng xa vời.

Nhất định sẽ có những người đề ý này.

Cũng nhất định sẽ có...

Một ngày nào đó chúng sinh bình đẳng...

Nhất định...

【 Bộ thứ năm Gặp lại Vô Danh 】

Chương thứ nhất...

Thiên hạ hội, phảng phất là tất cả tình sầu oán hận “Hành động”.

Bộ Kinh Vân Nhiếp Phong, Khổng Từ đoạn lã, một ngàn người trải qua vô số vòng đi dạo, khúc chiết, tìm kiếm, hung hiểm nguy hiểm, đến cuối cùng, còn không phải trở về nơi này hay sao?

Thiên hạ hội, lại phảng phất là một mộ.

Toàn bộ mộ của các nữ si tình nhi nữ.

Bởi vì thiên hạ sẽ là một nơi chỉ cần đấu tranh, không cho có tình cảm.

Cho dù là nam hay nữ, sống trong thiên hạ này cũng giống như là tự đào hố chôn mình vậy.

Bây giờ, liền có bốn tên nam nữ, đang từng bước một tiếp cận cái mộ si tình này.

Bốn nam nữ này là ——

Sóng lớn ầm ầm sụp đổ.

Khổng Từ.

Nhiếp Phong.

Cùng với bản thân vốn là mộ phần, đã không cần sợ hãi bất cứ phần mộ nào nữa - Tử Thần Bộ Kinh Vân nữa!

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân đúng là như một ngôi mộ!

Đây là cảm giác mấy ngày sau Nhiếp Phong cùng hắn đi đường!

Đi cả ngày cả đêm, đã qua năm ngày năm đêm, cách thiên hạ còn khoảng ba ngày lộ trình. Nhiếp Phong tính toán, cho dù ba ngày sau trở lại thiên hạ, vẫn còn dư thời gian dùng giải dược cứu U Nhược về, cuối cùng cũng tạm thời yên lòng đi tảng đá lớn.

Khổng Tử một mực hôn mê, nhưng vẫn không tỉnh lại ở trong xe ngựa, mà trúng phải sóng gió “Dung bà” thất tâm độ, vẫn ngây ra như phỗng. Nhưng Nhiếp Phong cũng không vì hai người mà lo lắng.

Hắn từng cẩn thận thăm dò Khổng Tử kinh mạch, biết nàng cũng không đáng lo ngại, cho tới nay nàng vẫn chưa tỉnh táo, có lẽ tất cả trong đầu nhiều năm qua đều quen với tinh thần đồng tử đen, mắt thấy tinh thần hắc đồng báo thù đã rời bỏ nàng, nàng cần một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy sức, cho nên chuyện thức tỉnh là sớm hay muộn.

Về phần Đoạn Lăng, lại càng không cần quan tâm. Nhũ bà từng đề cập đến Nhiếp Phong, thất tâm độ chỉ duy trì một tháng. Một tháng sau, đợt sóng sẽ bình yên vô sự.

Ngược lại, Nhiếp Phong lo lắng nhất...

Là Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân đã năm ngày không nói chuyện với hắn.

Đột nhiên nhìn lại, hắn thật sự đã trở thành một phần mộ khiến người ta sợ hãi vô hạn, không dám đến gần!

Trước kia, Nhiếp Phong đã từng ném qua tư vị cùng một chỗ với Bộ Kinh Vân lên đường, mặc dù Bộ Kinh Vân lạnh như băng, chỉ có năm lần bảy lượt “khổ khổ sở” chơi đùa hắn nói chuyện, hắn cũng biết ái lý không để ý tới, hơi làm ra một chút đáp lại đơn giản.

Dù sao, tử thần tuy xem ra lãnh khốc, nhưng đối với Nhiếp Phong, chung quy vẫn ngấm biều lộ một loại cảm giác cùng chung thân...

Bộ Kinh Vân đối với hắn có lẽ chỉ là hình ảnh Nhiếp Phong, có một số thứ hắn vĩnh viễn cũng không có – cái nụ cười làm người ta cảm thấy ấm áp vô hạn này.

Cùng Nhiếp Phong nước mắt chảy dài.

Thế nhưng, trong năm ngày liên tục chạy trên đường, Bộ Kinh Vân lại có thái độ khác thường, bất luận Nhiếp Phong tính toán thế nào, dùng hết sức “Cửu Ngưu Hổ” trêu chọc hắn nói chuyện, hắn thế mà ngay cả trả lời đơn giản nhất từ trước đến nay cũng thiếu!

Hắn chỉ là nhìn thẳng về phía trước, nhìn thẳng con đường trở về thiên hạ mệnh mong phía trước, vẻ mặt như đúc bằng sắt, năm ngày qua cũng không có thay đổi sắc mặt.

Rốt cuộc là ai khiến hắn vốn đã trầm mặc, sao hắn cứ phải trầm mặc như vậy?

Rốt cuộc là cái thứ gì làm hắn vốn đã giống người chết mà hắn càng ghê tởm hơn, đi vào mà giống như một phần mộ, phần mộ trong tim?

Nhiếp Phong âm thầm suy đoán, phát giác từ khi đồng tử đen được đèn sinh bình tâm nguyện, tuyệt tận như núi đổ nợ máu, Bộ Kinh Vân đã bắt đầu như vậy, chẳng lẽ...

Hắn trước mắt chưa từng biết thân thể của hắn, từ không biết xuất xứ của hắn, không biết vì sao hắn trở thành đệ tử khó lường như Vân sư huynh, sau lưng hắn như mê hoặc, cũng có một đoạn thâm cừu huyết hận như con mắt đen?

Vì vậy mấy ngày nay hắn có cảm giác, tự đem mình chôn ở trong phần mộ của mình sao?

Hắn không muốn nói nửa câu với bất kỳ ai, đó là Nhiếp Phong...

Nhiếp Phong tự nghĩ, càng không dám nghĩ tiếp. Kỳ thật hắn sớm đã cảm thấy hoài nghi, lần đi bộ kinh vân ở Tây Hồ hồi phục sau lưng Thần chết của A Thiết. Hùng Phách vốn cho là hắn đã chết từ lâu, bộ kinh vân kỳ thật không cần trở về chịu lao dịch hùng bá. Vì sao hắn không chút suy nghĩ lại, lại lần nữa bước trở về thiên hạ, đường chinh chiến khắp nơi?

Huống chi, bộ kinh vân giống như kiệt ngạo khó thuần, băng lãnh bất khuất Tử Thần, cũng tuyệt không nên phục tùng dưới hùng bá, cam tâm làm hùng bá nhị đệ tử, vì kỳ hiệu mệnh, bộ kinh vân luôn vội vàng chạy về thiên hạ, vậy tại trong thiên hạ hội, phải chăng...

Một số đồ vật mà hắn rất muốn có được, tỷ như...

Đầu của kẻ thù?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong không khỏi rung mình một cái, từ từ nhìn lại bộ pháp thúc ngựa bên người.

Nếu như Bộ Kinh Vân thật sự như Nhiếp Phong giả thiết, là vì một đoạn thâm cừ, mới có thể trở lại thiên hạ, như vậy chưa, Bộ Kinh Vân Tử Thần này, liền so với nữ tử tử tử thần kia của Hắc Đồng, gấp bội là đáng sợ...

Mặc dù Hắc Đồng thù sâu như biển, nhưng thật ra người của ả ta đã chết từ lâu rồi. Không chết, chỉ có ngọn lửa báo thù ả vĩnh viễn không dập tắt. Nhưng mà, Bộ Kinh Vân còn chưa chết, ả vẫn là một người sống có máu có thịt!

Mặc cho hấn có được danh tiếng không màng tới thân tử khiến người khác sợ hãi như vậy, mặc cho hấn từng có một cái gọi là vô địch vô tận Ma Ha giới, từ đầu tới cuối...

Chẳng qua hấn cũng chỉ là một người!

Người có nhược điểm, người có người thông khổ, trong lòng con người sẽ có nội thương, nếu như hấn thực sự lưng mang huyết cừ, lại có thể không hướng về bất luận kẻ nào phát tiết, yên lặng gánh vác sứ mệnh báo thù, vậy chưa từng, lòng hấn bi thống, khẳng định so với con mắt đen càng lớn hơn!

Ít nhất, Hắc Đồng còn có chủ nhân của nàng, Tuyết Đạt Ma và Ma Nương, sẽ hiểu được nỗi thống khổ của nàng.

Có thể yên lặng gánh vác nỗi thống khổ mà tất cả mọi người lưu lại, cuối cùng vẫn là lòng dạ sâu đậm, không chút tiếng động, người này phải có tâm trí kiên định như sắt thép, thù không thể không báo, người này thật sự rất đáng sợ...

Có thể tôn kính!

Cùng đáng thương!

Thậm chí Nhiếp Phong còn thảm hơn cả chuyện cha mẹ mất tích, mẫu thân bỏ hấn mà đi!

Nhiếp Phong không đành lòng nghĩ tiếp nữa! Cũng không muốn quay về quá khứ của bộ Tập Vân cùng với động cơ trắc trở trong tương lai!

Bộ Kinh Vân đến giờ đã không muốn nói chuyện, Nhiếp Phong cũng không muốn quấy rối hấn nữa! Hai người cứ như vậy yên lặng điều khiển xe ngựa tiến lên, dọc đường cũng không có nói chuyện gì với nhau.

Cho đến...

Cho đến hoàng hôn, khi xe ngựa của hai người chạy đến bờ sông nhỏ thanh tịnh, bộ kinh vân đột nhiên ghìm cương ngựa!

Nhiếp Phong khẽ giật mình, không hiểu tại sao lại nhanh chóng ghìm cương bộ Kinh Vân, chỉ đành ghìm cương ngựa!

Hắn ngơ ngác hỏi: “Vân... Sư huynh, chúng ta còn phải đi một đoạn đường ngắn nữa mới có thể tìm đến nhà trọ, vì sao ngươi không đi?”

Bộ Kinh Vân cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm nước sông trong veo, lông mày nhú chặt như có phát hiện gì đó.

Nhiếp Phong thỉnh thoảng nhìn theo ánh mắt của hắn, lại thấy mặt sông không có gì khác thường, không khỏi lại hỏi: “Vân sư huynh, ngươi đang nhìn cái gì?”

Lúc này đây, bộ kinh vân vẫn luôn mở miệng, phun ra một câu nói cực kỳ khó hiểu, nhưng nghe hắn chậm rãi nói: “Ta, ngươi đang xem...”

“Cảm giác như nước!”

Cảm giác như nước?

Ngay cả đồ nước cũng có cảm giác?

Nhiếp Phong nghe vậy bật cười tại chỗ, thầm nghĩ vị Vân sư huynh này của gã nhất định là buồn phiền đến phát hoảng, lại nói nói nước có cảm giác, duy không tiêu trong chớp mắt, Nhiếp Phong rốt cuộc không cười được nữa, duyên vào lúc này...

Ngay cả hắn cũng cảm thấy, trong nước sông, có một cỗ cảm giác đặc biệt truyền đến!

Đó là một cảm giác rất đặc thù, cảm giác như có như không, nghi hoặc là cao thủ thật sự!

Cảm giác thần thoại!

Thần có cảm giác của thần, ma có cảm giác, trong số các Thần Ma mà Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân từng gặp, đều khiến người ta có cảm giác bá đạo vô song, duy chỉ có ta là duy nhất cảm giác cái thế.

Nhưng mà, giờ phút này cảm giác từ trong nước tản ra, lại phẳng phất như một truyền kỳ thần thoại, mặc dù tuyệt đỉnh nhưng không bá đạo, mặc dù hào hùng không mạnh, hết thấy đều đúng như hần, không nóng không lạnh, lạnh nhạt, hoàn mỹ, giống như thần thoại.

Thần thoại vốn không phải sự tồn tại chân chính.

Thần thoại vốn được sinh ra bởi khát vọng và cảnh đẹp của thế gian...

Nhưng nước sông vốn trong veo, nhìn thấy tận đáy, liếc mắt liền có thể thấy dưới sông không có bất kỳ ai hoặc là vật khác, thậm chí cũng không có tôm cá, cảm giác sao đây? Kiều Nhiếp Phong không hổ là Nhiếp Phong! Hần rất nhanh liền hiểu được, trong sông mặc dù không có một vật, nhưng cổ cảm giác giống như thần thoại kia lại tồn tại thật sự, bởi vì đó là một cổ khí tức... lưu lại!

Phần lớn người tập võ đều hiểu rõ, người khác nhau thì trên người đều ẩn chứa “khí” khác nhau, cảm giác khác nhau, đặc biệt là cao thủ nội lực sâu xa, “khí” của bọn họ càng không cách nào che giấu.

Nhưng cũng có một số chuyện hiếm thấy, không chỉ có người có “hí” mà ngay cả một ngọn cỏ trên đồi, một hòn đá một hoa, một ao nước, cũng có “khí” độc đáo của nó.

Vì vậy, nếu một người nắm giữ khí thể cấp “Thần thoại” đi qua con sông nhỏ này, từng rửa mặt ở bờ sông, như vậy, khí của nước sông, sẽ có được khí thần thoại, thậm chí sau khi người này rời đi, vẫn kéo dài không tiêu tan.

Có thể thấy được khí thể của người này vô song, công lực sâu không lường được!

Đương nhiên! Người bình thường sao có thể nhìn ra được cảm giác lưu lại nước sông! Cho dù là cao thủ võ lâm nhất đẳng cũng chưa chắc có thể nhận ra khí tức trong nước sông, song cao thủ siêu cấp lại khác!

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã nhìn ra cảm giác thần thoại lưu lại trong dòng sông, có phải hai người bọn họ đều là cao thủ siêu cấp?

Cao thủ siêu cấp như Thần Ma ư?

Có lẽ là như vậy! Cho dù đạo bước kinh vân cùng Nhiếp Phong đối phó Tử Y lão đại hao tổn rất lớn nguyên khí, bây giờ chỉ còn hơn nửa thành Ma Ha vô lượng, nhưng nửa thành Ma Ha vô lượng vẫn là Ma Ha vô lượng, dù sao vẫn chỉ có thể là lực lượng siêu cấp của Thần Ma!

Vì vậy, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong có thể phát giác được cổ cảm giác thần thoại như có như không kia, nguyên lai cũng không có gì kỳ lạ. Kỳ lạ nhất chính là, chính giữa hai người đang suy nghĩ, mặt sông bình tĩnh...

Đột nhiên xảy ra biến cố!

Tranh nghe “Bụp” một tiếng! Mặt sông vốn bình tĩnh bỗng nhiên bạo khởi một cột nước thô to, như kiếm bắn lên trời, bắn thẳng lên không trung cao ba trượng, vừa rồi lại “bí chạm” một tiếng, như pháo hoa nổ tung, bay tán loạn, dìm ngập, tốt nhất thời kỳ quan!

Thật đặc sắc! Nếu người kia chỉ rửa mặt ở bờ sông, tức là có thể để khí tức của mình ở trong nước sông, đợi khi làm, khí tức trong nước sông sẽ hóa thành lực lượng thực chất, tựa như lũ bất ngờ bộc phát, người có khả năng từng rửa mặt ở bờ sông, chắc hẳn là một cao thủ tuyệt thế - thần thoại đặc sắc.

Nhưng mà, cao thủ như thần thoại này, làm sao có thể cố ý lưu lại sức mạnh trong dòng sông chứ? Người này rốt cuộc có mục đích gì? Có phải hay không...

Hắn cố ý dùng khí thế kinh người này, cảnh cáo tất cả mọi người hoặc là muốn tìm hắn, nhanh chóng thu tay lại, đi vòng, đừng tới gần hắn nửa bước, đừng có tiếp tục ngăn trở hắn quay ắt, nếu không...?

Thật ra cảm giác thần thoại vừa lưu lại trong dòng sông chỉ là một loại – dụ dàng cảnh cáo?

Nhiếp Phong nhìn nước sông đang dần dần trở về bình tĩnh, không khỏi sợ hãi than: “Vân sư huynh, tuy rằng chúng ta còn ba ngày nữa sẽ trở lại thiên hạ, nhưng nếu chúng ta không đi đường vòng, tin tưởng trong ba ngày lộ trình này nhất định sẽ gặp phải một số chuyện không thể tưởng tượng nổi, ba ngày này con đường nhất định sẽ không tịch mịch nữa...”

Bộ Kinh Vân nghe vậy, vẫn không phản ứng gì, bỗng dưng, roi ngựa trong tay hấn vỗ một cái, đã thúc ngựa lên ngựa!

Nhiếp Phong chỉ có thể vung roi ngựa lên, trên mặt vẫn bình thản mỉm cười.

Chỉ vì, Bộ Kinh Vân giờ phút này đang cưỡi ngựa đi, cũng không có đi đường vòng!

Là vì hấn sợ lộ lộ tịch mịch? Cho nên mới cố ý không sửa đạo? Bọn họ muốn tham gia một trận náo nhiệt? Hay là bởi vì hấn không hề thay đổi vì bất cứ ai, bất cứ chuyện gì của mình?

Cho dù biết rõ là sai, hấn vẫn khư khư cố chấp đi con đường mình quyết định?

Một mực sai lầm... Nhiếp Phong đương nhiên sẽ không hiểu rõ, giờ phút này tâm trạng Bộ Kinh Vân rốt cuộc đang có tính toán gì!

Chỉ có Bộ Kinh Vân tự mình biết, hấn không hề đi đường vòng, bởi vì hấn rất muốn gặp lại một người, một người hấn đã không gặp lại nhiều năm rồi, một người hấn rất muốn gặp lại - Hắc y thúc thúc!

Hắc y thúc thúc, là bộ kinh vân năm đó chỉ mới mười tuổi, lần đầu tiên trong đời gặp phải cao thủ siêu cấp mạnh nhất! Cũng là bộ kinh vân khó đoán nhất, cũng biết cao thủ trong quá khứ!

Phong phạm siêu cấp của thúc thúc áo đen, cùng với công lực bí ẩn của ông ta, tuyệt đối có thể sánh vai với công lực vô địch “Minh Mục mật” của chủ nhân hắc đồng. Ông ta, vĩnh viễn ngậm kín, nội liễm, tang thương, trầm mặc, vĩnh viễn giống như một thần thoại đau thương, một người sớm đã nhấn chìm trong giang hồ, nhưng lại không chết ở thần thoại...

Vừa mới, cũng là cảm giác thần thoại bị chìm dưới đáy sông kia, khiến cho bộ pháp không quan tâm đến bất cứ chuyện nhỏ gì bỗng nhiên dừng lại, bởi vì cái loại cảm giác Thái Sơn sụp đổ trước đó cũng chẳng hề khiến người ta kinh sợ, hấn thật sự quá quen thuộc, hấn khẳng định cảm giác bên trong dòng sông kia chính là do Hắc y thúc thúc lưu lại!

Cũng chỉ có hấn mới có thể xưng là thần thoại! Cũng chỉ có hấn mới có thể lưu lại ấn tượng khắc sâu không thể phai mờ trong trái tim của Thần chết! Nếu như năm đó không phải bởi

vì hắn cùng Bộ Kinh Vân báo thù trên đường đều giữ mình, đến sau này mỗi người đi đường khác nhau, tin tưởng hôm nay, hắn đã là bộ kinh vân kính nể nhất, tâm phục nhất - ân sư!

Nhưng mà vô luận hai người có thể trở thành sư đồ hay không, hắn vẫn bước từng bước kinh vân kiếp này...

Một người kính trọng nhất!

Hắn rất muốn gặp lại hắn, hắn rất muốn nói cho hắn biết, đưa con cuối cùng của Hoắc gia năm đó muốn một mình báo thù - Hoắc Kinh Giác, còn chưa chết!

Hắn muốn hắc y thúc thúc biết hắn còn chưa chết, cũng không phải là muốn khoe khoang với hắn tín niệm năm đó của mình bắn trúng báo thù tuyệt đối chính xác, mà là...

Hắn muốn yên tâm!

Hắn biết với tính tình của Hắc y thúc thúc, năm đó cho dù Bộ Kinh Vân tự động rời đi cũng nhất định sẽ canh cánh cho hắn sắp sửa gặp phải tao ngộ.

Cho nên, hắn chỉ muốn mau chóng gặp lại hắn, để Hắc y thúc thúc trông thấy từng bước khó xử của Minh Bất Linh năm đó...

Bây giờ mình bình an lớn lên thành người.

Đáng tiếc chính là hành tung của hắc y thúc thúc vẫn là “Thần Long thấy đầu không thấy đuôi”, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong mặc dù không đi đường vòng, nhưng trên con đường duy nhất lại không có phát hiện gì bất khả tư nghị.

Nhiếp Phong chỉ thấy bộ dáng kinh vân ngang lạnh lùng của hắn đã nhẩn tít lại, tuy thần sắc vẫn lạnh như trước, nhưng trong ánh mắt như có chút nôn nóng, không khỏi kỳ quái nói: “Vân sư huynh, ta luôn cảm thấy... Trên đường đi, ngươi như đang tìm kiếm một thứ gì đó đối với ngươi trọng yếu dị thường. Ngươi, rốt cuộc là đang tìm cái gì?”

Bộ Kinh Vân cũng không lập tức đáp lại, một lúc lâu sau mới chậm rãi đáp: “Ta...”

“Đang tìm một chỗ —— “

“Thần thoại.”

“Một người —— “

“Truyện kỳ.”

Thần thoại? Truyện kỳ? Về mặt Nhiếp Phong đầy nghi hoặc! Bộ Kinh Vân hôm nay sao lại thần thần bí vậy? Trong lời nói luôn có hàm ý gì đó? Khiến hắn cũng không nghĩ ra?

Chỉ có một câu “người” đáng mừng, nhưng lời nói dạo bước kinh vân này lại là lời của Nhiếp Phong khi nghe qua, chính giữa câu “Bộ Kinh Ngũ Lục” đã tiếp cận người gần nhất.

Từ trước đến nay, Bộ Kinh Vân đều cất lời, ngữ điệu đều lạnh lùng, duy nhất giờ phút này là ngữ điệu bộ kinh vân, lần đầu tiên nghe tới từ trước tới nay cũng không lạnh lẽo, hơn nữa dường như còn có chút mát mát, có thể nói là hơi “người”, tựa như hắn đã mất đi một tồn tại chỉ duy nhất thế gian, duy chỉ —— bóng dáng thân nhân chí ái...

Ai là người thân ngay cả Bất Tử Thần Bộ cũng muốn nhớ mãi không quên?

Ân nhân?

Từ trước đến nay Nhiếp Phong đều không rõ ràng lắm chuyện Bộ Kinh Vân trước khi gia nhập thiên hạ, giờ phút này lại càng hiếm có, đang muốn hỏi, chỉ ngay lúc này...

Bộ Kinh Vân bỗng dừng liếc mắt nhìn qua thảo từ bên trái xe ngựa do hai người bọn họ thúc giục, phun ra ba chữ: “Có...”

“Sát khí!”

Nhiếp Phong cũng đồng thời cảm giác được! Hắn vội vàng xoay người một cái, liền nhảy lên đỉnh xe ngựa, phản ứng cực nhanh, tuyệt đối không để cho Bộ Kinh Vân chuyên mỹ.

Trên đỉnh xe, ánh mắt Nhiếp Phong quét qua bụi cỏ bên trái Bộ Kinh Vân. Bởi vì từ trên cao nhìn xuống, tầm nhìn của Nhiếp Phong khá xa lạ, nhìn về phía xa xa, có điều đôi mắt nhìn ra xa, Nhiếp Phong vẫn không phát hiện bất kỳ cao thủ nào nghi ngờ trong đám cỏ bên trái, mà luồng sát khí vừa rồi đã bật lên rồi biến mất.

Chỉ là, xuyên qua bụi cỏ này trăm trượng mở ra lại có một gian phòng trà đơn sơ.

Có người đang bán trà.

Cũng có người đang uống trà.

Nếu như Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vừa rồi cảm thấy sát khí tồn tại, vậy chưa có chủ nhân của sát khí, hôm nay có lẽ đã ở đây...

Cái phòng trà kia cũng chưa chắc.

Nhiếp Phong bỗng quay đầu lại nhìn Bộ Kinh Vân đang ngồi trên lưng ngựa, cười ôn hòa: “Vân sư huynh, đường dài đằng xa, người...”

“Có muốn uống chén trà không?”

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cuối cùng cũng đỗ xe ngoài phòng trà, cùng uống trà.

Đó là một gian trà cực kỳ giản lậu, không! Phải nói là trà thất cực kỳ cũ nát! Thoáng nhìn qua liền biết phòng trà lâu ngày không tu sửa, lại nhìn lão bản và lão nhị phòng trà cũng quần áo không chỉnh tề, liền không thể khắc nghiệt gian trà thất này sẽ cấp cho khách nhân cái gì “Trà ngon tuyệt thế!”

Ngoài ra, những khách uống trà kia cũng đều là những thương khách phong trần mệt mỏi, hiển nhiên cũng chỉ dựa vào uống trà nghỉ ngơi chốc lát mà thôi, cũng không quan tâm tới trà ngon cực phẩm gì cả.

May mà Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân, cũng không phải là người thích trà, hai người ngay sau khi ngồi xuống, hành vi của hai người bọn họ liền tự bùng lên hai chén trà xanh, hai người cũng không so đo, từng ngụm từng ngụm uống.

Nhưng mà sau khi uống xong trà, hai người vẫn không có ý tứ rời đi, chỉ vì hai người đầu đã phát hiện một chuyện.

Luồng sát khí kia!

Cổ sát khí vừa rồi lại tái hiện! Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong rõ ràng hướng phát ra sát khí, hai người thỉnh thoảng lại âm thầm nhìn về nơi phát ra sát khí, chỉ thấy trong một bàn trong phòng trà, đang có bốn thương lữ ngồi!

Không! Phải nói, bốn gã làm thương lữ trang phục — giang hồ hán tử! Sát khí, chính là từ trên thân bốn người này! Vừa rồi

sát khí hơi chú ý tức chết, bởi vì hán tử này tuổi chừng bốn mươi, công lực xem ra cũng tương đương không kém, là cao thủ hạng nhất., Còn có thể phóng sát khí tự nhiên, thế nhưng hôm nay Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lại cảm thấy sát khí bưng bưng, lại vì bốn người dường như đang toàn bộ tinh thần đề phòng, vận sức chờ phát động, cho nên sát khí mới có thể như mũi tên bắn giữa bốn người, không tự chủ biểu lộ không thể nghi ngờ.

Rốt cuộc là bốn người nào đề phòng người nào? Sát khí trên người bọn họ bị phát ra đã là sát khí, vậy hiển thị bọn họ đang muốn giết người, người bọn họ muốn giết, là thần thánh phương nào? Có hay không, cũng là một... thần thoại?

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân thấy thế, vẫn không lên tiếng, Nhiếp Phong lập tức ngưng thần đọc Băng Tâm quyết, lại cho hán mật đàm: “Nhị đệ, ngươi khẳng định “hắn”, nhất định sẽ tới?”

“Sai không được! Đại ca, theo thám tử hồi báo, mỗi ngày hắn đều đến phòng trà này, mưa gió không thay đổi!”

“Nhưng, nhị ca, tam đệ thực sự không hiểu, năm đó...” Hán “không phải đã sớm chết rồi sao? Vì sao vẫn chưa chết, hơn nữa, với anh hào một đời của hắn, sao có thể cam tâm ẩn nấp ở nơi thâm sơn cùng cốc này?”

“Tam ca, lần này Tứ đệ so với ngươi thông minh hơn nhiều! Như loại thần thoại vô địch cao thủ như hắn, năm đó sao có thể, dễ dàng chết như vậy, hắn nhất định phải vì một vài nguyên nhân đặc biệt, mới có thể lợi dụng cơ độn thuật ẩn nấp, về phần vì sao hắn lại trốn ở nơi thâm sơn cùng cốc này, hắc hắc! Khả năng đại đa số cao thủ tuyệt thế đều là trời sinh tiện nghi, có chuyện gì không được như ý, luôn tìm một chỗ không người đến hành hạ mình, Cổ Ảnh tự thương...”

“Hắc! Tứ đệ nói không sai! Bất quá vô luận hắn làm thế nào mượn tử độn ẩn, hôm nay đã kết minh với chúng ta ” Lũng Sơn Tứ Quân Tử” tìm đến nơi này, trừ phi hắn không xuất hiện, chỉ cần hắn vừa hiện thân, liền thế khó thoát khỏi “Quân tử kiếm trận” của chúng ta!

“Đúng nha! Đại ca nói đúng! Cho dù năm đó hắn võ công cái thế, có thể lấy sức một người vây công thập đại môn phái

chúng ta, bây giờ cũng đã dễ dàng dời thế, cha cho dù năm đó không lợi hại bằng hấn, nhưng cũng không biểu thị, bốn chúng ta không lợi hại bằng hấn! Kiếm trận “Quân tử kiếm” chúng ta sáng chế so với “Quân tử kiếm” của các cha năm đó, uy lực đâu chỉ tăng gấp bội? Quả thực đã là kiếm trận không thể lợi lỏng trong thiên hạ, chắc chắn đem hấn dễ như trở bàn tay! Đại thù của cha, thế có thể chiêu chiêu tuyệt!”

Nguyên lai là chuyện xưa vi phụ báo thù! Nhưng sau khi Nhiếp Phong dùng Băng Tâm Quyết nghe xong, lại có điểm không cho là đúng.

Theo bốn huynh đệ tự xưng là ” Lũng Sơn tứ quân tử” này, cha bọn hấn năm đó cũng từng tham dự cái gì Thập đại môn phái kia vậy công, mới có thể đến chết, đã không để ý liêm sỉ lấy sức mười đại phái, lấy đông hiếp quả nhân, chính là “Đánh chết” không oán, chết cũng không nên!

Mà người có thể dùng sức một người trọng thương thập đại phái kia, càng khiến người ta thán phục đến mức nào!

Rắc khắc! Nhiếp Phong nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ lại năm xưa trên đất tuyết, huynh đệ “Phong Thanh Ưng” của Phong Nguyệt môn đuổi bắt Quỷ Hồ, chính là muốn tìm ra tung tích chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc. Chủ nhân của hấn, cũng từng dùng sức một mình đánh trọng thương thập đại môn phái, khiến cho võ lâm phải tiêu điều một lần.

Lẽ nào, lời nói của Lũng Sơn Tứ Quân tử trước mắt này, chính là của Quỷ Hồ thúc thúc đã chết...

Chủ nhân?

Năm đó dư nghiệt hoặc hậu đại của thập đại môn phái, vẫn đuổi theo hấn cùng đường, không buông tha bất cứ cơ hội nào để rửa nhục trước đây?

Nhiếp Phong thỉnh thoảng nhìn lại Bộ Bộ Kinh Vân, chỉ thấy hấn cũng đang chìm đắm trong trầm tư, xem ra, hấn cũng không tu luyện “Băng Tâm quyết” độc môn gì đó, cũng có thể từ miệng của tứ quân tử Lũng sơn chuyển động đại khái biết bọn họ đang nói những chuyện ma quỷ gì đó.

Lúc này, Nhiếp Phong lại nghe lão tam trong tứ quân tử nói: “Đúng rồi! Nhị ca, tên kia mỗi ngày đều đến phòng trà này, rất

cuộc đã làm những gì?”

“Hắn? Hắc hắc, theo như tin tức thám tử đưa cho ta, hắn làm việc trong phòng trà này, thật đúng là báo ứng! Hắn á, hắn kỳ thật vào trong phòng trà này là vì...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy lão nhị kia biến sắc, tiếp theo một trận phấn chấn khê hô: “A! Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến!”

“Hắn...”

“Đến rồi!”

Đến rồi! Lão Nhị Lũng Sơn tứ quân tử có thể biết rõ ràng “hắn” đã đến, hắn đã rõ ràng nghe thấy xa xa truyền đến một ít thanh âm.

Nhiếp Phong người mang Băng Tâm quyết đương nhiên cũng nghe thấy, ngay cả Bộ Bộ Kinh Vân trầm mặc cũng đồng thời nghe thấy! Đơn giản là vì trận âm thanh từ đằng xa truyền đến cũng không khó nhận ra, đó là một trận...

Tiếng đàn cá trê!

Một trận tiếng đàn vô cùng thê lương tịch mịch vang lên!

Khó có thể tưởng tượng, trên đời lại có người có thể tấu ra tiếng đàn ngân nga thê lương như thế, loại người cô đơn tịch mịch này, thê lương, phảng phất trời đất bao la, lại dư thừa một mình hắn đang nuốt hận, tựa như một thương lãng khách bạc mệnh cả đời đang than thở oán hận. Ý tứ cô đơn trong tiếng đàn, càng làm người nghe tan nát cõi lòng, tựa như ”mịch mịch”, đã trở thành một vũ khí làm người chán nản muốn chết...

Nhưng mà, quân đàn âm thê lương tiêu điều, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân lại không trái tim, hai người họ chỉ là sắc mặt đột biến! Toàn bộ đều từng nghe qua tiếng đàn này!

Còn nhớ, khi Nhiếp Phong mới mười một tuổi, đã từng ở trong xà huyệt của Quỷ Hồ thúc thúc, dùng Băng Tâm quyết mơ hồ nghe thấy trong gió tuyết đầy trời truyền tới tiếng đàn. Lúc đó, chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc còn nhỏ tuổi có thể còn tưởng là không chết, đáng tiếc về sau, chủ nhân của nó vẫn không xuất hiện trước mặt Tiểu Nhiếp Phong.

Nhưng ấn tượng của Nhiếp Phong vẫn còn mới, đó là những tiếng đàn như âm như hiện, như có như không. Năm đó trên đất tuyết truyền đến tiếng đàn, nhạc điệu của nó, vừa vặn giống hệt với tiếng đàn trong phòng trà truyền từ xa đến.

Làm sao có thể? Nhiếp Phong cực kỳ hiếm thấy, loại khúc đàn Hồ Cầm thể lương này, cũng không phải nhạc khúc bình thường trong dân gian, mà là trải qua nhân gian tập trung suy nghĩ, cho nên bây giờ người tấu nhạc này, chính là người nắm đó cầm đàn trên đất tuyết không thể nghi ngờ, lẽ nào...

Chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc thật sự chưa chết sao?

Cái này từng quất tháo một thời, một đời hào kiệt danh chấn giang hồ nếu chưa chết, vậy hắn đã mượn cái chết nhiều năm không hỏi thế sự, bây giờ lại ra sao?

Nghĩ đến đây, lòng hiếu kỳ của Nhiếp Phong càng tăng lên, càng muốn nhìn thấy chủ nhân từng có tấm lòng trung thành với Quỷ Hồ thúc thúc này. Trong thoáng chốc, trong lòng Nhiếp Phong tràn ngập chờ mong.

Sự mong đợi chỉ duy nhất của Phong, còn không bằng ánh mắt trông cậy vào Bộ Kinh Vân, bởi vì tên Hồ Cầm Nhạc Chương này rất quen thuộc với Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân sao có thể quên được. Nhiều năm trước, đoạn thời gian hắn ở tạm chỗ thúc thúc áo đen kia? Hắn làm sao có thể quên, thanh kiếm này đã chặn đường hắn từ ngàn dặm, khiến cho hắn chính là một thanh kiếm anh hùng tử thần dữ tợn máu me? Hắn làm sao có thể quên được, hắn học lên từ “Bi thống khoái” từ Hắc y thúc thúc?

Ngoài ra, hắn khó có thể quên nhất chính là bản nhạc khúc Hồ Nhạc mà Nhị Y thúc thúc tấu mỗi đêm, hắn nghe liên tiếp mấy lần, chỉ cần viết ra ba từ, hắn sẽ lập tức nhận ra!

Cho nên, bây giờ hắn so với Nhiếp Phong càng nhận ra nhanh hơn âm thanh đàn cầm này, càng khẳng định người điều khiển đàn tấu khúc dưới mắt chính là hắc y thúc thúc năm đó!

Chỉ có hắn, mới có thể tấu ra nhạc khúc bi thống trầm hùng như vậy, chỉ có hắn, mới có thể so với “Thiên Trường Địa” lâu tang thương hơn...

Đột nhiên, lòng bàn tay của tứ quân tử Phiêu Sơn toát mồ hôi, vận sức chờ phát động, ngay cả Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cũng đổ mồ hôi, bọn họ muốn gặp đã lâu, cuối cùng càng lúc càng tiếp cận bọn họ...

Ngay cả các thương lữ còn lại trong phòng trà, bỗng nhiên không biết trong đó, cũng bị hấp dẫn bởi thanh âm đàn lam thể lương vô hạn này, nhao nhao nhìn lại chỗ tiếng đàn truyền đến.

Bóng người ướt đàn chưa hiện lên, tiếng đàn đã dừng lại, thanh âm một hán tử trầm thấp vô hạn bỗng dừng mơ hồ truyền đến, từ từ than nhẹ: “Nói anh hùng, than nhẹ với hùng. Vận mệnh nhân sinh tương đồng, chỉ hận một anh hùng, một người anh hùng, dốc hết năm tháng, vốn muốn u ám dẫn lui, lặn đi cuộc đời này, bỗng nhiên quay đầu lại, vừa rồi giết mình... Vận mệnh chưa từng ở trong tay hai người bọn họ!”

Thanh âm tiêu điều bất đắc dĩ, Bộ Kinh Vân vừa nghe liền hoàn toàn nhận ra, đó chính là thanh âm của hắc y thúc thúc!

Người tới đúng là hắc y thúc thúc!

Nhưng tại sao hắc y thúc thúc lại đến phòng trà này? Chẳng phải là thúc thúc đã không muốn gặp bất cứ người nào sao?

Bộ Kinh Vân Tĩnh không cần suy nghĩ bao lâu, một thân ảnh hán tử khôi ngô, đã theo tiếng thở dài, từng bước một từ cấp bậc xa xa tiếp cận.

Nhìn thoáng qua, thấy thân ảnh của hán tử này, bốn quân tử Lũng Sơn đều nắm trong tay thanh kiếm trong áo bào, nắm chặt hơn. Nhiếp Phong cũng lộ vẻ chờ mong, chờ mong phụng dưỡng phong thái của tuyệt thế anh hùng này!

Mà Bộ Kinh Vân, lại là vẻ mặt ngưng trọng, nhưng sắc mặt ngưng trọng, cũng không biểu thị hẳn không muốn gặp lại Hắc y thúc thúc năm đó, hẳn cực kỳ ngưng trọng chờ mong!

Đến rồi! Bộ Kinh Vân còn có thể lơ mơ thấy được thân ảnh từ xa đang tiến lại gần!

Hắn vẫn y như trước kia, một đầu lơ đãng phát ra, một thân áo dài màu trắng, trang phục của hắn, vẫn không khác gì nhiều so với nhiều năm trước khi hai người gặp nhau!

Vẫn giống như hùng dũng, vĩ ngạn.

Liêu là kẻ phối hợp với ngàn người, cúi đầu sùng bái!

Đây là nhân vật thần thoại có ân với tử vong, vốn xưng hùng một đời lại không nghĩ tới việc xưng hùng một đời.

Rốt cuộc cũng tới!

Khi thần thoại gặp lại tử thần, liệu hắn còn nhận biết Bộ Kinh Vân năm xưa cực kỳ quật cường bất khuất, dám can đảm làm trái an bài của hắn - Hoắc Kinh Giác?

Hắn ta không biết!

Khi người vạn người trông mong bước vào trong phòng, hắn và Bộ Kinh Vân đã ngồi rất gần bàn Nhiếp Phong, thế nhưng hắn không hề liếc nhìn về phía hai người mà tựa như hoàn toàn không nhận ra đã trưởng thành.

Hắn không lập tức nhận ra hắn, không phải vì dung mạo Bộ Kinh Vân thay đổi quá lớn, mà vì hắn căn bản không biết Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân cũng không biết hắn!

Hắn căn bản không phải - Hắn!

Bộ Kinh Vân chờ mong Hắc y thúc thúc đã gặp lại!

Chỉ thấy người tới là một gã hán tử không còn trẻ tuổi nữa, nhưng cũng giống như Hắc y thúc thúc, luôn khó xử từ mặt của hắn nhìn ra được thực tế người đàn ông này, cũng như hắc y thúc thúc một đầu phát tán, tóc bạc trắng như tuyết.

Y cũng mặc trường y giống như thúc thúc áo đen, nhưng quần áo của y không phải là áo đen mà là một bộ áo trắng!

Chính vì quần áo trắng, cho nên càng thấy thâm đất, càng cảm thấy hắn ta thất vọng.

Quần áo trắng trắng Dần dần thâm trầm...

Thế nhưng là, hán tử này cùng hắc y thúc thúc cũng không phải là không có chỗ nào giống nhau. Mặt của hắn, ngược lại có năm sáu phần tương tự với dung mạo của hắc y thúc thúc, loại khuôn mặt này chịu nhìn mà không làm cho người ta chán ghét. Còn nữa, thanh âm của hắn, giống như tiếng thở dài lúc trước Bộ Kinh Vân nghe thấy, cũng gần giống như Hắc y thúc thúc.

Điều khó khăn nhất chính là, trên mặt hấn lộ ra sự tang thương, mệt mỏi, lại cùng vẻ mặt trầm mặc của Hắc y thúc thúc năm đó, không có khác nhau, phảng phất, hấn và hắc y thúc thúc, đều từng có vận mệnh giống nhau, đều từng trở thành anh hùng cả thế gian chú ý, về sau lại không muốn trở thành anh hùng, lặng yên mà lui...

Ngoại trừ quần áo cùng sợi tóc màu đen trắng, hơi có sự phân biệt, hán tử này cùng Hắc y thúc thúc năm đó, quả thực giống như là cùng một khuôn đúc mà thành, đột nhiên mắt nhìn ra xa, còn tưởng là cùng một người.

Mà làm cho bốn người kinh vân cảm thấy kinh dị nhất chính là trên người vị bạch y thương tang khách này, ẩn hiện lộ ra khí thế vô thượng, có thể là người bình thường, thậm chí Lũng Sơn bốn quân tử kia cũng không cách nào cảm giác được.

Nhưng trên người bộ pháp vô lượng của Ma Ha Kinh Vân lại cảm thấy, hán tử này trên người cũng đồng dạng tản ra Hắc y thúc thúc là loại người quan ải, khí thế vạn phu khó địch!

Lão càng có thể khẳng định, vừa rồi trong sông lưu lại khí tức vô địch, cũng là người này tận lực lưu lại, lão ở âm thầm khuyên bảo muốn tìm người của mình, không nên quấy rầy sớm đã rút lui, đừng có đi tìm lão sống không bằng chết nữa...

Căn bản không có khả năng! Bộ kinh vân tâm đột nhiên nguội lạnh một đoạn! Khó đoán được, trên đời này, trừ hắc y thúc thúc có loại khí độ trầm mặc như thần thoại gặp rủi ro anh hùng, còn có một nam nhân khác giống hấn, có thể biểu lộ khí độ giống nhau, khí thế võ công giống nhau!

Có lẽ điểm khác biệt duy nhất chính là, hắc y thúc thúc giống như một thần thoại trầm mặc ” nhấm nháp”, nam tử trước mắt lại nghiêm như một thần thoại trầm mặc “Khó lạc lối”.

Đúng vậy! Hấn đúng là hết sức chán nản! Nhìn thấy trên mặt hấn là râu ria, quần áo màu trắng chẳng những thấm ướt, còn khá rách rưới, có thể thấy cuộc sống đã là giạt gấu vá vai, khó trách trong tay hấn cầm một cây đàn cổ xưa, vừa rồi trong miệng còn ngâm khế than thở đoạn “Anh hùng, Úng Hùng” gì đó, Chương mục câu chuyện, mười phần hiển thị cũng là đến quán trà này vừa đánh đàn, vừa kể chuyện giang hồ, hấn là tới để bán nghệ.

Nhưng cây đàn Hồ Cầm kia...

Hồ Cầm trong tay hắn mặc dù giống như “Năm xưa” nước chảy trở nên già nua, vô cùng cũ nát, nhưng lại không hề rách nát, có thể thấy những năm gần đây hắn quý trọng cây đàn cổ này cỡ nào, giống như đang quý trọng một hảo huynh đệ từng cùng hắn có hoạn nạn, sinh tử cùng cộng hòa, hảo tri kỷ vậy...

Không sai! Biển người mệnh mông không có điểm cuối, có ai nguyện cùng người Đông Lạc cùng một chỗ mưa gió chạy đi? Có cái gì mới thật sự là vĩnh hằng?

Có lẽ quan trọng nhất, cũng chỉ là tình thân, tình yêu...

Tình bằng hữu.

Hồ Cầm kia, lại là tri kỷ hắn coi trọng nhất kiếp này, không! Huynh đệ tốt được coi trọng nhất tặng cho, cho nên hắn mới trân trọng như vậy.

Cho dù Bộ Kinh Vân biết người này không phải là Hắc y thúc thúc, cũng cảm thấy thất vọng. Thế nhưng bốn quân tử Lũng sơn đứng một bên nhìn chăm chăm như hồ rình mồi lại tuyệt đối không thất vọng.

Bọn họ chưa từng tận mắt chứng kiến thần thoại võ lâm từng một kiếm pháp địch mười đại môn phái kia, chỉ là từ miệng không ít tiên bối giang hồ nói, biết được người nọ một thân áo dài, hơn nữa còn thích chơi đàn Hồ. Bây giờ người đàn ông áo trắng này đột nhiên xuất hiện, khí độ tuy trầm mặc nhưng kỳ lạ, lại là Tứ Quân Nhân không thể nào nghi ngờ, vô cùng khẳng định người trước mắt chính là người năm xưa, kiếm, đã chờ đợi được!

Thậm chí Nhiếp Phong, cũng tuyệt đối không thất vọng! Hán tử trước mắt, ngoại hình hoàn toàn trùng khớp với năm đó hắn nghĩ tới chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc, huống chi, hắn còn có thể biết điệu điệu uốn lượn trên mặt tuyết năm đó, trên người của hắn, cũng mơ hồ tản ra một cỗ sắc thái thần thoại...

Tên nam tử áo trắng này, vừa là đến đây bán nghệ, vì vậy tựa hồ cũng chú ý tới sáu đôi mắt chung quanh, trong lúc vô tình quan sát mình, hắn chỉ là đi thẳng tới hướng chưởng quỹ, lạnh nhạt hô: “Chưởng quỹ, người tốt.”

Giọng hần trầm mặc, giống như Hắc y thúc thúc. Nói vậy, tuy hần không phải nhưng cũng có phần tiền sự của Hắc y thúc thúc, dường như hần không muốn lại sinh ra trên đời này nữa. Hần vẫn còn sống, chỉ vì có một huynh đệ cực kỳ quan trọng với hần còn đang ở nhân gian...

Hần vẫn tử tâm không thôi, vẫn nhớ tới tình cảm năm đó...

Chưởng quầy là một người tốt, không ghét bỏ người này đến đây chơi đàn bán nghệ, mỉm cười dịu dàng, nói: “A! Hồ Cầm tiên sinh, sao hôm nay ngươi lại trễ vậy? Phòng trà này của chúng ta, không có câu chuyện anh hùng nghe ngóng như ngươi, các thương lỗ thật đúng là tịch mịch!”

Hồ Cầm tiên sinh? Chắc chắn không phải tên thật! Vậy có người lấy nhạc khí làm tên?

Tên hán tử áo trắng kia đáp: “Chưởng quầy, hôm nay ta có chút không khỏe, cho nên mới muộn một chút, chớ trách.”

Nhiếp Phong nghe vậy, lập tức nhìn Bộ Kinh Vân một cái, khó trách bốn quân tử Lũng Sơn kia nói “Y” đang chịu báo ứng. Nếu y thật sự là anh hùng hào khí lấy một địch vạn, bây giờ lại lưu lạc chốn giang hồ.

Mặc dù như thế, hán tử áo trắng này mặc dù hình dạng kém cỏi, nhưng vẫn kính nghệ nhạc nghiệp như trước, hàn huyền cùng chương quỹ hai câu, sau đó cũng thần nhiên tìm một chỗ ngồi xuống, tiếp theo muốn kéo đàn cầm, hiển nghệ, ai biết...

Giọng nói còn chưa mở ra, đã có một giọng nói lạnh lùng ngăn cản nó lại, nói: “Chậm đã!”

“Nói chuyện xưa, ngươi thật sự gọi là...”

“Hồ Cầm tiên sinh?”

Người hỏi câu này đúng là lão đại trong Tứ Quân Tử. Hán tử áo trắng tuy được gã mở miệng mời nhưng không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Vừa rồi gã nhìn như không chú ý người trong phòng trà, nhưng kỳ thật đã sớm nhìn rõ trong phòng trà có người như thế nào, thậm chí từng bước kinh vân cùng Nhiếp Phong, có thể gã cũng sớm bị quét nhìn không dưới vài chục lần, gã chỉ là không cần tỏ vẻ biết sự tồn tại của mỗi người mà thôi.

Nhưng nghe hần ung dung như cũ, lạnh nhạt trả lời lão đại của Tứ Quân Tử: “Lăn hồ bán nghệ vốn không cần lấy tên họ thật thị chúng! Tại hạ đương nhiên không phải gọi là đàn hoa, đây chẳng qua là làm loạn lên mà thôi.”

“Nhưng mà, ngươi rút cuộc tên gì?”

“Nói thật, tại hạ là một nam nhi Lạc Bạc, cũng xấu hổ khi nói đến tên cha mẹ, vị đại hiệp này, sao lại khó xử như vậy?”

Lão Tứ trong bốn quân tử thấy hần nói năng thận trọng, đã bắt đầu có vẻ mất kiên nhẫn, cắt miệng chê cười: “Đúng vậy! Ngươi thật sự rất kém, rất thảm hại, bất quá đây đều là ngươi đáng đời! Ngươi không cần giả bộ nữa! Ngươi đã biết chúng ta là ai chưa?”

“Chúng ta chính là hậu nhân của “Quân tử kiếm” của thập đại phái năm đó, một trong những thập đại phái bị trọng thương. Hôm nay, chúng ta sẽ dùng “Quân tử kiếm trận” mà chúng ta sáng tạo ra, thay cha nhận tội trạng ngươi là đầu sỏ gây nên...”

Nam tử áo trắng vẫn lười biếng lắc đầu đáp: “Xin lỗi! Tại hạ thật sự chỉ là kể chuyện xưa, cũng không biết cái gì mà thập đại môn phái, ta đã rất thất bại, mong các vị đại hiệp giơ cao đánh khẽ, đừng bỏ đá xuống giếng nữa, để ta ở đây tìm kiếm sống tốt.”

Lão đại của Tứ quân tử chửi rửa: “Xì! Ngươi còn giả bộ làm bậy gì! Cho dù ngươi đã nghèo rớt mùng tơi cũng quá tiện nghi cho loại người như ngươi! Là ngươi khiến thập đại phái năm đó mất hết khí thế, mặt mũi không còn, lại càng khiến võ lâm tiêu điều. Ngươi cho rằng mình có thể giả chết để trì hoãn cả người sao? Hừ! Không dễ như vậy đâu!”

“Hôm nay, bất luận ngươi nguy biến thế nào, cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta! Các huynh đệ...”

“Quân tử...”

“Kiếm trận!”

Một tiếng hiệu lệnh, ba người còn lại của Tứ Quân Tử cũng không nói chuyện, đột nhiên rút ra kiếm ẩn nấp, liên thanh “Phục phục”, bốn người đã đồng loạt lướt tới bốn phương hướng đông nam bắc nam bắc xung quanh nam tử áo trắng, vây gã vào trong kiếm trận phạm vi hai trượng!

Hán tử áo trắng kia thấy bốn người động thủ, không khỏi lại nói: “Các vị đại hiệp tùy ý hành động! Tại hạ đền cho các vị không phải! Tại hạ chết cũng có gì đáng tiếc, chỉ là, nếu liên lụy tới đồ uống trà của lão bản phòng bị hủy, đền vốn, thật sự khó yên tâm...”

Thế nhưng, kiếm của Tứ Quân Tử đã như mũi tên trên dây, không thể không phát, lão đại kia lại tiếp tục quát lên: “Mẹ kiếp! Tứ tôn tử kiếm của chúng ta xuất ra tất thấy máu, còn bản khoản cái bộ bàn trà gì đó nữa!”

“Đỡ!... Chiêu! Cho nên đi!” Dứt Tựa vừa xuất hiện, Tứ Quân Nhân đã đồng thời động kiếm!

Trong lúc đó, một mực ở bên quan sát bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong, nhưng thấy kiếm quang phô thiên, thoáng như một tấm thiên chằm địa cương, kín không kẽ hở, như thái sơn áp đỉnh ép tới hán tử áo trắng!

Hay cho một cái kiếm trận quân tử! Kiếm trận này tuy tên là “Quân tử”, nhưng không hề có một chút ôn hòa nào của quân tử, ngược lại dị thường ngoan độc sắc bén, hơn nữa bốn người hợp sức, quả thực đem thời nhân vây ở trong kiếm trận phong kín đường đi, muốn thoát ra không có chỗ nương tựa!

Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong chợt thấy kiếm trận này, hai người đều không tự chủ được thâm nghĩ trong lòng: Thật sự là giang sơn đời sau có nhân tài xuất ra! Kiếm trận của bốn quân tử Lũng sơn này thật sự nghiêm mật quý dị, nếu hai người bọn họ ở trong trận, vô luận nội lực thâm hậu thế nào, chỉ sợ cũng cần phí một phen công phu, mới có thể phá trận!

Nhưng là, vì cái gì hán tử áo trắng vẫn không hoàn thủ, chẳng lẽ hán thân mang kỳ thương, trầm ngâm hoặc thật sự không thể động thủ? Hắn đang muốn dùng thân thủ nhanh hơn thanh âm, nhào vào trong kiếm trận cứu hán, ai ngờ...

Bộ Kinh Vân lại như muốn tóm lấy vai hán, bảo hán không cần ra tay!

Rất nhanh Nhiếp Phong đã hiểu Bộ Kinh Vân muốn ngăn cản hán xuất thủ, bởi vì hán căn bản không cần ra tay!

Chỉ thấy giữa điện quang hỏa thạch, hán tử tự quần áo ngồi ngay ngắn trong kiếm trận, trên mặt bất đắc dĩ, liền quét sạch

sành sanh. Đồi lại, đúng là một mặt kiếm khí!

Kiếm khí như thần thoại!

Không sai! Dù cho hán và chủ nhân của Quỷ Hồ có sự khác biệt, nhưng chủ nhân của nó lại là một thần thoại. Nam nhân mặc áo trắng có khí chất tương đương với hán ta, rất có khả năng, đó cũng là thần thoại!

Một thần thoại bị bức phải xuất thủ lần nữa!

Bốn thanh kiếm quân tử đã trong phạm vi nắm thước, thế nhưng hán vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như vậy, chỉ ung dung xoay người, nói với bốn thanh kiếm quân tử đang đâm tới:
“Ài...”

“Kiếm quân tử, các ngươi đúc một thanh là bốn, kiếm tên là “Quân tử”, vốn nên đúc cho quân tử sử dụng, hiện giờ, các ngươi lại rơi vào bốn người miệng đầy ô ngôn uế ngữ, cũng không tính là kiếm trên tay người của Ôn Văn quân tử! Nếu bốn người các ngươi có biết, có thể cảm thấy hoài mà không gặp hay không?”

“Người?”

“Kiếm?”

“Không phải?”

“Phối hợp!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt hán tử áo trắng kia bất ngờ nổi lên đồng tình vô hạn, loại thương tiếc này rơi vào trên bốn thanh quân tử kiếm tới gần, nói cũng kỳ quái, chuyện lạ, đột nhiên phát sinh!

Hách Thính “Ba” một tiếng! Bốn thanh kiếm quân tử bỗng dừng không ngừng run rẩy, giống như hai thanh kiếm không có mặt mũi nào đối mặt với âm thanh thần thoại của hán tử áo trắng này. Kiếm, cũng cảm giác được bản thân đã rơi vào trong tay người không phải là quân tử mà hổ thẹn, toàn thân hổ thẹn run rẩy...

Kiếm chợt run lên không ngừng, tay của bốn quân tử Lũng sơn lại không cách nào hướng về bốn thanh quân tử kiếm, đột nhiên “hanh mồm” bốn tiếng, bốn thanh quân tử kiếm đột nhiên rời tay, hòa cùng cảm trên mặt đất của hán tử áo trắng.

Kiểm sau khi đâm xuống như vẫn đang rung động không ngừng, nhìn về phía hán tử áo trắng có thể là kiếm thần thoại nhận sai, mũi kiếm nhất thời ảm, cũng nhất thời ảm đạm vô quang!

Còn có bốn quân tử Lũng sơn kia, rõ ràng cũng không cách nào rút kiếm ra, duyên vào bốn thanh quân tử kiếm run run, bọn họ phát hiện một cỗ lực lượng từ bốn chuôi kiếm truyền vào trong miệng họ, sau đó từ miệng họ xuyên thẳng qua đan điền, chấn cho chân khí trong cơ thể bốn người bọn họ hỗn loạn không chịu nổi., Bốn người bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, nhất thời âm thanh “ai u”, cái gọi là quân tử vốn là khí tiết sâu, thành linh bản thân cùng bốn thanh quân tử kiếm, nhao nhao quỳ gối trước hán tử áo trắng kia, mà bởi vì chân khí trong cơ thể nghịch loạn, trong lúc nhất thời cũng không cách nào đứng lên!

Biến hóa này đúng là tương đối kinh người! Lúc trước Nhiếp Phong đã phát giác người này chính là chủ nhân của đội ngũ Quỷ Hồ thúc thúc khi đối đầu với Thập Đại Môn Phái, cũng không thể không sợ thân thủ hán chưa động tới, kiếm và người đã hù cho hán quỳ gối quỳ lạy.

Bộ Kinh Vân càng là đoạt mạng! Năm đó hắc y thúc thúc từng dùng ánh mắt đảo khúc thanh kiếm trúc, đã khiến hán mười tuổi kinh hãi thành thần nhân, nhìn hán tử này trong lúc nói chuyện lại có thể đem bốn thanh kiếm của mình sỉ nhục đến không chỗ dung nhan, nhân kiếm tề bái, thực cùng hắc y thúc thúc dùng thị Khúc kiếm, có hiệu quả như nhau! Nếu như hán thật sự dùng lời nói làm bốn kiếm hổ thẹn, vậy, hán liền có thể xưng là thần thoại trong kiếm!

Cho dù hán có dùng nội lực cách không lệnh cho bốn kiếm rung lên, phần công lực này cũng đủ để xưng là thần thoại rồi!

Nam tử áo trắng thở dài: “Ai...”

“Vô Danh, ta đã đồng ý là ngươi sẽ không xuất thủ nữa, không thể tưởng tượng được, hôm nay lại còn phá giới nữa...”

“Chỉ là, cô biết nếu bọn chúng chỉ là đang vũ nhục ta, ta sẽ nhẫn nhịn con tức giận nhất thời, tạm thời cứ nuốt cục tức này, nhưng...”

“Mỗi một câu của bọn họ, mỗi câu đều đang khinh nhờn người, nói người khiến võ lâm tiêu điều, nói người đáng đời khổ sở, người là... Ta kiếp này tốt nhất, thử hỏi, ta có thể nào... Lại nhìn tiếp? Ai...”

Một lời nói đến nước này, hán tử áo trắng lại thở dài một tiếng, giống như là không cách nào đạt thành lời hứa với “Vô Danh” kia mà cảm thấy áy náy.

Vô danh? Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vừa nghe thấy cái tên này, mới như bừng tỉnh từ trong mộng, song song tâm ý: lẽ nào Hắc y thúc thúc, chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc được gọi là Vô Danh?

Một cái từng quát tháo giang hồ, thần thoại võ lâm lấy một địch vạn quỷ thần làm sao gọi là vô danh?” Sau lưng hai chữ vô danh này, nhất định ẩn giấu một đoạn chuyện cũ thê lương không muốn người biết.

Hán tử áo trắng kia thở dài một hơi, sau đó quay mặt lại nhìn chường quây trong phòng trà, lòng đầy áy náy nói: “Chường quây, thật sự đa tạ người đã ở đây mấy ngày không thấy phiền, để cho ta là người lạc đàn sở sinh, đáng tiếc...”

“Hôm nay ta đã tiết lộ võ công của mình, nơi đây đã không nên ở lại lâu nữa, chỉ sợ ta thật sự phải rời khỏi huyện này. Chường quây, ta phải đi, hữu duyên gặp lại!”

Hán tử áo trắng nói đi là đi, “thấy chữ vừa nghỉ, dĩ nhiên xoay người bỏ đi, không ngờ ngay lúc hán và Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong lướt qua, hán lại không hẹn mà dừng bước, hán...”

Nhìn Nhiếp Phong!

Hán đang làm gì đó?

Đây cũng chính là nghi vấn trong lòng Nhiếp Phong lúc này! Nhưng ánh mắt hán tử áo trắng nhìn qua lại không có nửa điểm ác ý, ngược lại còn có nét ôn hòa vui vẻ, nhưng nghe hán nói với Nhiếp Phong: “Người trẻ tuổi, cảm tạ người vừa rồi muốn xuất thủ cứu ta. Thời đại này, người nguyện ý gặp bất bình đã càng lúc càng ít, anh hùng, cũng càng lúc càng ít, ai...”

Lại là một tiếng thở dài! Nam tử áo trắng này, sao lại biến thở dài thành thói quen?

Có phải hay không, nửa đời trước của hắn, có phần lớn làm hắn tiếc nuối? Làm hắn cảm thấy quen?

Nhưng mà, vừa rồi hắn ở trong kiếm trận khiến người ta hoa mắt, vẫn nhìn ra Nhiếp Phong từng muốn xuất thủ tương trợ, phần tu vi này, chỉ sợ ngay cả bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong cũng than không bằng!

Ánh mắt bạch y hán kia lại chậm rãi rơi vào bộ bộ kinh vân vẫn không nói, đột nhiên, ánh mắt của hắn hiện lên một tia tinh quang, một tia giống như phát hiện bảo tàng tinh quang, hoặc như là phát hiện một viên lưu tinh làm cho người chú mục, nhưng nghe hắn tràn đầy thâm ý đối Bộ Kinh Vân nói: “Thật là kỳ quái!”

“Ta, vậy mà nhìn không thấu ngươi.”

Hắn không nhìn thấu hắn? Hóa ra, hắn vẫn luôn lưu ý Bộ Kinh Vân?

“Vị tiểu tử tóc dài ngồi trên người ngươi, hắn là sư đệ ngươi nhi? Tiềm chất ưu việt của hắn tập võ, ta liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, hơn nữa cũng ảm ảm cảm thấy, toàn thân hắn bao phủ một luồng đao khí vô hình, nói vậy, võ công hắn tập được, có một nửa là dùng đao đấy!”

Hắn nói được một điểm không sai! Tuy Nhiếp Phong dùng chân Phong Thần uống danh giang hồ, nhưng thật ra những năm gần đây, hắn cũng thường xuyên tập luyện chiêu Ngạo Hàn Lục Quyết nhìn trộm Nhiếp Nhân Vương năm đó, người mang đao khí chẳng có gì lạ!

Nam tử áo trắng tiếp tục nói với Bộ Kinh Vân: “Nhưng, ta cũng có thể nhìn ra một luồng kiếm khí bao phủ toàn thân ngươi. Chỉ là, luồng kiếm khí này lại làm ta có một loại cảm giác rất quen thuộc, một loại cảm giác như gặp cố nhân. Thế nhưng ngươi còn trẻ như vậy, tuyệt đối không phải là cố nhân của ta. Nhưng, vì sao ngươi lại có...kiếm khí giống như hắn?”

Nói tới đây, hán tử áo trắng đột nhiên thò tay trái ra, nói:

“Người trẻ tuổi, ta có thể thử ngươi một lần không?”

Tiếng nói còn chưa dứt, tay trái của hắn đã nhanh như chớp nhắt lấy vai phải bộ vân, ra tay cực nhanh, bộ kinh vân muốn né tránh cũng không kịp, ngay tại chỗ chụp cho hắn một cái. Tiếp đó, hắn chợt cảm thấy một cỗ kiếm khí như đại dương mênh mông vận hành trong cơ thể, trong nháy mắt đã vận chuyển một mảng lớn, cùng lúc đó hán tử áo trắng đã rút tay ra!

Chỉ thấy trên mặt nam tử áo trắng lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, nói: “Không... có thể! Ngươi làm sao có thể mang kiếm khí tương tự với “hắn”? Chẳng lẽ... ngươi là hậu nhân của “hắn”?”

Chương thứ hai...

Kiếm khí trong cơ thể Bộ Kinh Vân kỳ thật chỉ có kiếm khí Hoắc gia và hắc y thúc thúc bị thương không hiểu, nhìn kiếm khí nam tử áo trắng khảm trương như vậy, “hắn” trong miệng, Bộ Kinh Vân tin tưởng chắc chắn là hắc y thúc thúc, phá lệ mở miệng đáp: “Ta...”

“Đã biết...”

“Ngươi đang nói ai.”

“Đáng tiếc, mặc dù ta...”

“Truyền nhân rất muốn làm “hắn”.”

“Nhưng thủy chung vô duyên...”

“Làm truyền nhân của hắn.”

Nam tử áo trắng sau khi nghe xong câu nói kinh vân chia ra làm bảy chữ, trong chốc lát có chút thất vọng, mờ mịt trầm ngâm: “Vâng..., thật đáng tiếc!”

“Ngươi, là một thanh kiếm bí thống, là kỳ tài trong kiếm trăm năm khó gặp, nếu ngươi có thể trở thành hậu nhân của hắn, thành tựu về phương diện kiếm của hắn một ngày nào đó, khẳng định không kém gì ta, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc...”

“Lấy... “Hắn ta là một người yêu tài, sao có thể không nhận ngươi làm đồ đệ?”

Bộ kinh vân băng lãnh ánh mắt lại rất ít khi có như tiếc nuối, đáp: “Hắn, năm đó không nạp ta làm đồ đệ.”

“Thật ra là thiết tưởng cho ta.”

“Ta rất rõ ràng.”

“Cho nên không thể trách hấn được.”

“Ta chỉ trách bản thân ta...”

“D quật cường!”

Hán tử áo trắng mắt thấy bộ kinh vân cho dù không bị thu làm đồ đệ, cũng là “hấn” nói chuyện công đạo, trong ánh mắt không kỳ vọng biểu lộ vẻ vui mừng vô hạn, ôn hòa nói:

“Không! Người có thể nói chuyện vì hấn, năm đó hấn không nạp người làm đồ đệ, chính là tổn thất của hấn! Người trẻ tuổi, người cũng không nên nhụt chí, lấy tư chất luyện kiếm của người, tương lai nhất định sẽ tự thành một nhà!”

“Nếu hấn là thần thoại trong kiếm đạo, tương lai hấn nhất định sẽ là một truyền thuyết khiến võ lâm khiếp sợ!”

Nhiếp Phong ở bên cạnh một mực nghe mà không hiểu, hấn chưa từng biết Vân sư huynh dùng một đôi tay lạnh ngắt sử dụng vân chưởng, rõ ràng từng tập kiếm, lại suýt chút nữa trở thành đồ nhi của “người nào” đó, mà đối với “hấn” trong lời nói của một hai người, Nhiếp Phong càng nghe càng mê hoặc, không khỏi hỏi hán tử áo trắng: “Tiền bối, vân bối có một câu hỏi rất mạo muội. Xin hỏi...”

“Người, có phải là của Quỷ Hồ thúc thúc hay không...”

“Chủ nhân?”

Chợt nghe hai chữ “Chủ nhân”, hán tử áo trắng này đột nhiên toàn thân chấn động, tiếp theo lại là một trận thở dài thật sâu: “Thật xin lỗi, người trẻ tuổi, mặc dù ta cùng chủ nhân quỷ hồ mà người nói, cơ hồ có vận mệnh giống nhau, nhưng, ta cũng không có phúc khí như vậy, có thể trở thành chủ nhân của người khác...”

Nhiếp Phong lấy làm lạ, truy hỏi: “Tiền bối không phải là chủ nhân của hồ, tiền bối kia rốt cuộc là...”

Nhiếp Phong vốn định hỏi hán tử áo trắng có quan hệ gì với chủ nhân của Quỷ Hồ, ai ngờ lời còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy sau lưng gã vẫn đang mềm nhũn quỳ trên mặt đất, cười gằn nói: “Hắc hắc! Lão tử đã biết tên gia hỏa áo trắng nhà người...”

“Rốt cuộc là ai!”

Lời vừa nói ra, một đám người trong phòng trà đều nhìn lại lão đại của Tứ quân tử, chỉ thấy vẻ mặt lão dữ tợn, giống như đã nhớ lại một câu đồn cực độ chấn động giang hồ, gió quân tử đã không còn sót lại chút gì, chỉ nghe thấy lão cười ha ha nói:

“Còn nhớ rõ không?”, Năm xưa vị tiền bối võ lâm từng đề cập với ta, thần thoại võ lâm kia từng có một lợi hại như hấn, cũng là huynh đệ tốt của mệnh đồ tương tự. Đáng tiếc người này rất không tiến bộ, cái gọi là huynh đệ tốt thần thoại võ lâm, không ngờ lại...”

“Bán!”

“Quốc!”

“Cầu!”

“Vinh! “

“Ha ha ha ha...”

Bán nước cầu vinh? Đây là tội trạng nghiêm trọng cỡ nào! Ngay cả thần thoại võ lâm cũng không thể gánh vác nổi! Nam tử áo trắng trước mắt này cũng như thần thoại, vậy mà từng là một kẻ bán quốc tặc?

Cho nên...

Vì trốn tránh ánh mắt khinh bỉ thể nhân phán xét, hấn ta mới mai danh ẩn tích nơi thâm sơn cùng cốc này?

Hán tử áo trắng chợt nghe vậy, trong lúc nhất thời không phủ nhận, cũng không thừa nhận, chỉ cười khổ một tiếng, buồn bã nói: “Bán quốc?”

“Người biết nội tình lại có bao nhiêu?”

“Ta căn bản không cần giải thích với người, căn bản không cần dùng thanh danh của mình để giải thích...”

Nói xong, hấn rõ ràng từ bỏ cơ hội biện bạch chính mình, dĩ nhiên xoay người rời đi. Ai ngờ ngay khi hấn xoay người, lão đại của Tứ quân tử lại không ngớt lời, nói một câu: “Hắc! Có “Thú” dùng hình thức tụ tập, “Không quan tâm người khác”, trước xem bạn hữu đã, hảo huynh đệ thần thoại võ lâm còn

bán nước cầu vịnh, thần thoại võ lâm kia như thế nào lại là người tốt? Hãn là, “hãn” từng ở cùng với người....”

“Bán quốc!”

Cùng bán nước bốn chữ, quả thực như sấm, đánh cho hán tử áo trắng kia toàn thân run rẩy, hãn đạp xoay người, trừng mắt nhìn lão đại của tứ quân tử, nghĩa chính nghiêm, từng chữ từng chữ biện bạch cho hảo huynh đệ của hãn: “Không!”

“Hãn!”

“Tuyệt! Đúng! Không! Có... “

“Bán! Quốc!”

Tên bạch y hán tử này, vốn là không quan tâm Tứ quân tử lão đại làm thế nào bán nước cầu vịnh, nhưng mới nghe thấy thanh danh liên quan đến vị huynh đệ tốt kia, hãn liền không khỏi phân bua, lập tức thay hãn biện hộ, có thể thấy được huynh đệ này như thế nào để ý đến.

“Nếu như các người cứ nói năm đó có người bán nước, các người cứ nói ta là được!” Hãn, chỉ là vào thời khắc cuối cùng tha ta một mạng. “Hãn, tuyệt đối không bán nước! Một mình ta làm việc một mình, thiên thu vạn thế, nếu có người muốn chửi bới bán quốc cầu vịnh giả, thì cứ mắng chửi ta đi!”

Vậy mà hãn lại gán toàn bộ tội danh lên người, hãn làm như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Vì người nào? Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Lão đại của Tứ quân tử vì muốn thay đổi thái độ quý dị đang quỳ rạp trước mặt mình, không khỏi cười tà nói: “Ha ha! Vậy là người thừa nhận năm đó từng bán nước rồi hả? Hừ! Tên Quốc tặc bán nước Thập Ác không tha này!”

Nam tử áo trắng lại cười khở, nói: “Phải! Năm đó ta xác thực từng bán nước thì đã sao? Toàn dân Trung Quốc đều khở, sống trong hôn mê vô đạo, Trung Quốc do Vô Đạo hoàng đế quản lý này đã sớm bán đi cho quốc tặc như ta rồi!”

Lão đạo giả tứ quân tử: “Được lắm! Rốt cuộc người cũng chính miệng thừa nhận? Hắc hắc, cũng tốt! Dù sao chúng ta vẫn không tìm ra võ lâm thần thoại là sống hay chết, cái gọi là

huynh đệ tốt có thể nhục nhã khi còn sống của hần, cuối cùng cũng coi như có ý đồ thật tốt!”

Nói xong thương khách trong phòng trà nói: “Các vị! Người này đã thẳng thắn bán nước, chắc chắn nhận tất cả ngàn vạn người phỉ nhổ! Mọi người nếu là ái quốc, thì chúc hần một ngụm!”

Chưởng quầy và bọn tiểu nhị đương nhiên không cho là đúng, đơn thương lưỡng lại hai mặt nhìn nhau, giống như đang do dự, không ngờ được lão đại của Tứ quân tử này lại hiểu được thâm ngòi lòng người như thế, lại muốn xúi giục quần chúng khuất nhục hần tử áo trắng.

Trong lúc các thương lưỡng đang đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Ta...”

“Tuyệt đối tin rằng...”

“Hần cũng không bán nước!”

Người nói câu này đúng là vẫn luôn không nói lời nào, vẻ mặt lạnh như băng khiến các thương lưỡng cảm thấy lạnh lẽo — Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân nói xong, Nhiếp Phong cũng đứng lên ngay tại chỗ, nói: “Không sai! Ta tin rằng, vị tiên bối này tuyệt đối không bán nước!”

Tứ quân tử lão đại nghe vậy cười lạnh: “Hừ! Hai tên dị khẩu các ngươi đồng thanh cho là hần không bán quốc gia, tư cách gì mà được?”

***

***

Nhiếp Phong thoáng nhìn qua hần tử áo trắng, khí định thần nhàn giải thích: “Vị tiên bối này thân mang kiếm khí giống như thần thoại, giờ tay nhắc chân đã có thể khiến người ta kiếm khuất phục, tu vi như vậy rõ ràng, người cho rằng bán quốc có thể đổi được sao?”

“Người tập võ nếu muốn luyện đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, chuyện thứ nhất cần vứt bỏ tất cả tạp niệm, vứt bỏ tất cả dục vọng, hần sao lại tham mộ hư vinh hoặc Kim Ngân tiền tài để bán nước, căn bản không hợp tình hợp lý!”

Đúng vậy! Nhiếp Phong nói không sai! Bộ Kinh Vân tuy không giải thích gì, nhưng cũng có cùng suy nghĩ với hấn.

Tứ quân tử lão đại nói: “Xi! Ngay chính hấn cũng thừa nhận! Hai người các ngươi, cần gì phải làm uổng tiểu nhân?”

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong không hện mà cùng nhìn về phía hán tử áo trắng, chỉ thấy vẻ mặt hấn vốn đang chát lại càng khổ, bộ kinh vân càng thêm mơ hồ cảm thấy đây vốn có thể trở thành truyền thuyết thần thoại, hôm nay lại tịch mịch, hán tử áo trắng, sau lưng nhất định có tiếng kêu khổ không đủ làm người ngoài, có lẽ, càng cất giấu một đoạn chuyện khiến hấn học máu trong năm dặm, có đau thương tự biết...

Quả nhiên! Tên nam tử áo trắng này, mắt thấy Nhiếp Phong trượng nghĩa bênh vực hấn, tâm bất động tựa hồ có chỗ cảm động thật sâu, hấn đột nhiên thở dài nói: “Ta từng ở trong phòng trà này, kể hết rất nhiều chuyện trên giang hồ, nhưng mà, trong lòng ta vẫn có một câu chuyện, chưa bao giờ nói ra.”

“Vốn là, ta dự đoán cả đời này, cũng sẽ không lại nói cho bất luận kẻ nào câu chuyện này bao phủ, nhưng mà hôm nay, lại có người hoài nghi huynh đệ tốt nhất suốt đời ta —— “Hấn”, cũng là kẻ trộm bán nước, hấn dù đã chết, cũng không nên nhận hoài nghi như thế, vì làm sáng tỏ danh dự của hấn, xem ra, hôm nay ta đã không thể không nói ra câu chuyện này...”

Một lời nói đến đây, hán tử áo trắng lại âm u nhìn nhìn bước chân kinh vân cùng Nhiếp Phong, nhìn chưởng quỹ cùng bọn tiểu nhị một chút, còn có thương khách đầy phòng, cùng với bốn quân tử Lũng sơn thê lương kia, lại tiêu sái nói: “Đây sẽ là câu chuyện cuối cùng mà ta kể, thật ra là chuyện liên quan đến hai cái vận mệnh dây dưa nửa đời nam nhân, bọn họ vừa là bạn vừa là huynh đệ vừa là...”

Nam tử áo trắng đến đây, không khỏi vô tình hay cố ý nhìn về phía đám mây và Nhiếp Phong, dường như với tu vi siêu phàm của hấn cũng đã nhìn ra, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân tương lai cũng sẽ giống như hấn và huynh đệ tốt vậy, vừa là bạn, vừa là huynh đệ, vừa là Diệc au...

Tiếp theo, hấn lại lần nữa nhắc lên cây đàn cá cũ kỹ trong tay, nhắc đàn lên làm người ta thất tâm, người của hấn cũng thoáng chốc trở lại...

Mấy cái tên liên tiếp xuất hiện trong đầu hắn, đó là những cái tên liên tiếp có quan hệ chặt chẽ với hắn, nửa đời trước của hắn, trong những cái tên liên tiếp này, chỉ chuyển tới chuyển lui, cuối cùng cũng biến thành thất bại thảm hại! Lưu động! Liên tiếp những cái tên đó chính là...

Mộ Long.

Tiểu Du.

Tăng Hoàng.

Kiểm Thánh.

Còn có một vô danh mà hắn kiếp này kiếp này sẽ vĩnh viễn không quên!

Vô Danh, cũng từng gọi là “anh hùng”, “Anh danh”...

Vô Kiếm, là kiếm thật:

Tâm vô tình, là thật lòng.

Có lẽ, Vô Tâm trở thành anh hùng anh hùng, mới là...

Anh hùng.

Trời xanh mênh mông, năm nào đó tháng nào đó, cũng từng có một anh hùng vô danh khiến quần hào thiên hạ cạnh tranh khom lưng.

Thân thể của hắn ta đã là chuyện xưa xa xưa.

Mà cố sự long đong nửa đời người của hắn ta, cũng mở ra một trong những kẻ thù cũ suốt đời hắn ta...

Cái biệt danh của kẻ địch kí sinh kia, có một biệt danh mà tất cả mọi người trong thiên hạ đều nên tôn sùng.

Kiểm Thánh!

Thánh Kiếm Trung Thánh!

Hắn chưa từng cười.

Hắn ta không cười, bởi vì trước giờ hắn ta chưa từng thỏa mãn hắn ta.

Sao y chưa bao giờ thỏa mãn? Vì vậy khi y còn rất trẻ, đã đạt được quá nhiều.

Hắn, năm tuổi học kiếm, bảy tuổi đã thanh xuất từ Lam, mười chín tuổi thành danh. Khi mười ba tuổi đã ngộ được kiếm đạo cảnh giới cao hơn, từ đó sáng lập ra thánh linh kiếm pháp, công lực thêm vào phát hỏa thuần thanh; nếu hắn không thích mà nói, không ai có thể tới gần hắn ba thước, cũng do đó bắt đầu, hắn ở trên tỷ thí kiếm thuật, chưa từng thất bại!

Về sau, người giang hồ còn tôn xưng hắn là Kiếm Thánh!

Có thể biết kiếm nghệ của hắn đã siêu phàm nhập “Thánh” tới cỡ nào rồi!

Nhưng mà, Kiếm Thánh cũng không vui vẻ, bởi vì năm nay hắn chỉ mới hai mươi bảy tuổi.

Hai mươi bảy tuổi! Nghĩ lại cũng thấy đáng sợ! Con đường nhân sinh của hắn, vẫn chỉ đi đến hai mươi bảy tuổi, đã đạt được tất cả kiếm thuật, tu vi, tôn sùng và vinh dự, đã nhận được quá nhiều, nhân sinh đến mức này phụ còn cầu gì? Chỉ là...

Hắn còn chưa chết! Chẳng lẽ thật muốn hắn ôm vinh dự “Kiếm Thánh” này già nua mãi sao? Trở thành thánh trong kiếm là cực hạn hắn mong muốn cả đời?

Không! Hắn tâm cao khí ngạo còn chưa thỏa mãn! Hắn cho rằng, tại nơi hẻo lánh trên đời này, nhất định còn có một tuyệt thế kiếm thủ cùng hắn kỳ cổ tương đương, chỉ cần cùng tuyệt thế kiếm thủ này đánh một trận, hắn nhất định có thể đem kiếm nghệ chính mình đã siêu phàm nhập thánh lại lần nữa tăng lên!

Dưới thiên hạ có thật sự có một kiếm thủ lợi hại như hắn hay không? Có hay không, trên đời này căn bản không có kiếm thủ nào mạnh hơn không? Kiếm Thánh, đã là thánh trong kiếm, là đỉnh cao của kiếm đạo?

Hắn không biết! Chính vì hắn không biết, cho nên hôm nay, hắn mới đến chỗ này.

Chỉ thấy Kiếm Thánh hai mươi bảy tuổi đang yên lặng đứng trong một tòa đại điện cổ, hắn ngẩng đầu nhìn Thích Ca Đại Phật được đặt trong điện, ngay cả một chút tôn kính cũng không có, càng không nói đến chuyện sẽ lễ bái Thần Phật!

Tòa cổ sát này, gọi là “Di ẩn tự”, là chùa lớn nhất trong phương viên trăm dặm, bất quá Kiếm Thánh hôm nay đến đây không phải để bái Phật, hắn trước nay không tin Thiên Phật, hắn chỉ tin tướng, Vận Mệnh là ở trong tay chính hắn!

Hôm nay hắn đến đây từ Di Ẩn Tự, chẳng qua là tìm một người chủ trì thế hệ này của Di Ẩn Tự.

Tăng Hoàng!

Chúng tăng chi Hoàng!

Nghe nói, vị tăng hoàng này từ nhỏ đã tinh thông Phật, y hai lý, hắn lại càng là cao tăng được các tăng lữ Thần Châu tôn sùng nhất, cho nên có danh xưng “Tăng Hoàng”.

Còn nữa, “Tăng hoàng” này ngoại trừ tinh thông hai môn nhị lý của Phật y, còn có một loại bản lĩnh khác. Truyền thuyết có nói trên trán hắn ta có khảm một khối “Chiếu Tâm Kính”, có thể nhìn hết thế sự thế nhân trong hồng trần, thần diệu vô cùng.

Hôm nay Kiếm Thánh tìm hắn chính là muốn Tăng Hoàng nhìn hắn một cái, rốt cuộc là biến người rộng lớn này, còn có siêu cấp kiếm thủ đáng giá để hắn rút kiếm đánh một trận hay không?

Trong tay hắn, Vô Song kiếm đã sắp phủ bụi...

Kiếm Thánh chờ không bao lâu, rốt cục được một tiểu hòa thượng mời đến sương phòng nào đó trong đông chùa, tiểu hòa thượng nói: “Kiếm Thánh đại hiệp, tăng hoàng chủ trì gần đây cảm thấy bị thương, bản muốn cảm ơn tuyệt khách, bất quá hôm nay lại nghe nói Kiếm Thánh đại hiệp tự mình đến thăm, tăng hoàng chủ trì lại than một câu “Người tới rồi cuộc đã tới”, thế là không có gì phải nói liền sai đệ tử đến đây mời. Kiếm Thánh đại hiệp, xem ra, tăng hoàng trụ trì cùng người tương đối hữu duyên a!”

“Vậy sao?” Tiểu hòa thượng nhiệt tình bẩm báo, Kiếm Thánh lại lạnh lùng đáp lại: “Vậy sao người không mau mau ngậm miệng lại, đi làm chuyện của mình đi? Đừng cản trở ta nói chuyện với người!”

Tiểu hòa thượng không sợ mình nhiệt tình thành kính, nhưng bị Kiếm Thánh lạnh nhạt nói chuyện, nhất thời bối rối lộ rõ

thái độ, không biết ứng đối ra sao, may mà, lúc này trong sương phòng đã truyền ra một thanh âm già nua hiền lành giải vây cho hắn: “Pháp hiền, giờ niệm tụng giờ học buổi tối sẽ tới, sao ngươi không tới Phổ Tâm điện chuẩn bị cho tốt? Vị Kiêm Thánh thí chủ này, liền do vì sư mời chào.”

Tiểu hòa thượng làm ra vẻ này, thật sự mong manh cơ hội này, vội vàng khom người thi lễ, đáp ứng: “Vâng. Tăng hoàng chủ trì, đệ tử lập tức đi... Phổ Tâm điện.” Nói xong đã thừa cơ chuồn đi.

Hóa ra thanh âm già nua hiền hòa vừa rồi chính là tăng Hoàng? Kiêm Thánh không khỏi nhướng mày, nghĩ thầm Tăng Hoàng quả không phải hư danh, chỉ nghe thanh âm hòa bình kia, đã biết rõ phật pháp của hắn sâu thế nào.

Thế nhưng trong mắt Kiêm Thánh vẫn không có người, cũng không được tăng hoàng đồng ý, du chương đẩy ra, liền đẩy cửa sương phòng ra, chỉ thấy sương phòng cuối cùng, đang ngồi trên lưng một hòa thượng khoác áo cà sa tổ tịnh thảo, bóng lưng hòa thượng này nhìn như cũng không có chỗ nào đặc biệt, riêng Kiêm Thánh tu vi cực cao, đã ẩn ẩn cảm thấy, thân hòa thượng này mang một cỗ khí thế an lành, là cao thủ!

“Ngươi, chính là tăng Hoàng có thể coi hết thấy mọi chuyện trong thế giới hồng trần?” Kiêm Thánh khinh thường hỏi.

Tăng Hoàng đối với sự khinh thường trong lời nói của Kiêm Thánh ngoảnh mặt làm ngơ, hắn thoải mái đáp: “Bản tăng đúng vậy.”

Kiểm Thánh giễu cợt: “Hắc! Đã là xuất gia thủ giới cái gọi là “Tàn” tăng, vì sao lại có pháp hiệu “Tăng Hoàng” nổi tiếng bá đạo như vậy?”

Tăng Hoàng cười nói giải thích: “Phàm nhân thế tục, tâm thường thất chủ. Bọn họ vĩnh viễn có thể nhìn thấy người càng cao thâm hơn giải vây cho bọn họ; bản tăng bị một đám tăng lữ trên Quan ” Tăng Hoàng”, cũng chỉ là một loại pháp môn hấp dẫn thế nhân nhập thư. Đương thế nhân quy y xong, mới hướng tới bọn họ tuyên dương Phật pháp chính tín.”

Kiểm Thánh nói: “Ngươi thật là ăn nói thiện đạo! Nhưng ngươi đã được gọi là tăng Hoàng có thể xem hết hồng trần thế

sự, lại có biết mục đích chuyến đi Kiếm Thánh này của ta không?”

Tăng Hoàng không đợi hắn nói xong lời, đã chậm rãi xoay người, nhìn Kiếm Thánh kiêu căng tự mãn, thần sắc trở nên âm trầm: “Bản tăng sớm đã biết mục đích chuyến này của ngươi. Kiếm Thánh thí chủ, ngươi là tới muốn hỏi bản tăng, rốt cuộc nhân gian này còn có kiếm thủ nào đáng để ngươi đánh một trận không, có phải không?”

“Kiếm Thánh thí chủ, bản tăng có thể lập tức nói cho ngươi biết...”

“Có!”

“Thế gian này vẫn có một người có thể chiến với ngươi một trận!”

Kiếm Thánh trước nay cậy vào kiếm tự phụ, kiêu hoành giang hồ, giờ phút này cũng không khỏi ngạc nhiên. Hắn ngạc nhiên, đầu tiên là giữa lúc tăng hoàng xoay người, hắn đã nhìn rõ ràng mặt của tăng hoàng!

Chỉ thấy tăng hoàng trong truyền thuyết này ước chừng khoảng sáu mươi tuổi, vẻ mặt an lành đã không còn vấn đề gì; kỳ diệu nhất là trên trán hắn thật sự khảm một khối gương đồng nhỏ đường kính hai tấc, sáng có thể chiếu người ta, phẳng phất như có thể thấy hết thảy tranh chấp phiên nhiễu của chúng sinh nước biển, ngay cả sự phiền nhiễu của Kiếm Thánh cũng nằm trong dự liệu của hắn, bởi vì người được “Chiếu Tâm Kính” chiếu rọi hiện giờ chính là Kiếm Thánh!

Chuyện kiện thứ hai Lệnh Kiếm Thánh cảm thấy ngạc nhiên, chính là tăng Hoàng lại thật sự biết trước, đoán trước chuyến này hắn muốn biết ai có thể sánh ngang với hắn.

Nhưng mà, Kiếm Thánh không hổ là một Thánh Giả, trong nháy mắt đã có thể bình phục với chính bản thân Phật trong lòng, nhưng thấy sắc mặt hắn trầm xuống, nói: “Không ngờ ngươi sớm đã biết mục đích chuyến đi này của ta, hay cho một tăng hoàng! Như vậy, ngươi bây giờ vẫn là không nên lãng phí thời gian của bản Kiếm Thánh, mau nói cho ta biết! Kiếm thủ có thể ngang hàng với ta là ai? Hắn bây giờ ở nơi nào?”

Tăng Hoàng nhìn Kiếm Thánh chăm chú, vẻ mặt tràn đầy vẻ đồng tình, thoáng như đang nhìn một người thất bại, một người triệt để thất bại, thở dài: “Kiếm Thánh!”, Làm sao người lại cố chấp muốn tìm ra người này? Phải biết, cho dù bản tăng nói cho người biết người này hiện đang ở đâu, người cũng cần phải hao hết nửa đời năm tháng mới có thể chờ người này, nhưng mà mạng sống ngắn ngủi, ngoại trừ kiếm ra, chẳng lẽ người không cách nào nghĩ ra một chút chuyện càng có ý nghĩa hơn? Tội gì phải lãng phí sinh mệnh trên thân kiếm?”

Kiếm Thánh giương mắt với tăng hoàng, hỏi ngược lại: “Hắc! Ta từ nhỏ đã sống trong giang hồ, lớn lên trên giang hồ đã đòi kiếm bá đạo giang hồ! Nếu không phải muốn uy chấn giang hồ, dương danh lập vạn, lúc trước cần gì phải lang bạt giang hồ?”

Tăng Hoàng khuyên nhủ: “Nhưng cho dù cuối cùng có thể kiếm bá giang hồ, thì người sẽ thế nào?”

“Ai mà biết được!” Kiếm Thánh đã có chút không kiên nhẫn, người giang hồ trước giờ đều kính nể hấn vạn phần, hấn chưa từng nói quá ba câu mà vẫn chưa nhận được mục đích, hấn nói: “Người đang giang hồ, nhất định phải nổi danh lập vạn! Khi người không thể trở thành cường giả, ai sẽ ưu ái người? Con chó chiến bại, chỉ có mang theo nỗi nhục đã chiến bại trở về nhà, so với người chiến thắng càng thống khổ hơn!”

“Ta, hôm nay nhất định người phải nói ra, kiếm thủ có thể cùng bản Kiếm Thánh đánh một trận đến cùng sẽ cư trú phương nào! Cho dù đi khắp chân trời góc biển, ta cũng muốn bắt hấn tới đánh một trận với ta!”

Tăng Hoàng hỏi: “Người không hối hận?”

“Hừ! Cho dù nhật nguyệt tang thương, tinh tú chuyển dời, ta cũng tuyệt đối sẽ không là người hối hận! Ta, tuyệt đối sẽ không hối hận!” Kiếm Thánh không nghĩ ngợi phản bác.

Tăng Hoàng buồn bã nói: “Nhưng nếu người thật sự tìm được kiếm thủ này, người sẽ không còn là Kiếm Thánh nữa!”

“Ồ?” Kiếm Thánh trầm nghĩ, sao con lừa trọc này lại càng nói càng không hợp tình hợp lý?

“Một kiếm thủ thất bại, liền không được gọi là Kiếm Thánh; hai chữ Kiếm Thánh vốn nên vĩnh viễn không bại! Cho nên bây giờ ngươi thu tay lại, còn không quá muộn.”

Kiếm Thánh nghe vậy chỉ cười lạnh: “Rất tốt, tăng Hoàng, bản Kiếm Thánh kia cảm thấy hứng thú với kiếm khách này. Hắn rốt cuộc là ai?”

Tăng Hoàng lại thở dài đau thương một tiếng, nhưng lần này lại không phải thở dài vì kẻ sắp thất bại tương lai như Kiếm Thánh, mà là vì một vận mệnh còn khiến người ta thổn thức hơn cả Kiếm Thánh, càng khiến người người khóc lóc thở dài, ông ta nói: “Ông ta, sẽ trở thành một thần thoại võ lâm., Cũng sẽ là một anh hùng cả thế gian chú ý, đáng tiếc, nhân sinh chớp mắt, anh hùng chỉ già trong chớp mắt; mặc cho người hào hùng cái thế với hắn, cuối cùng không địch lại như nước chảy, cuộc đời của hắn, sẽ càng khiến người ta tiếc hận hơn cả đời người...”

***

“Anh hùng trên đời ra đời, phần lớn đều phải trải qua sự tang thương trăm ngàn đời của nhân thế, ai...”

Kiếm Thánh nghe càng cảm thấy buồn cười, khinh thường hỏi: “Vậy sao? Trên đời này thật sự có người hào quang vạn trượng hơn bản Kiếm Thánh sao? Hắn bây giờ đang ở đâu?”

Tăng Hoàng chăm chú nhìn Kiếm Thánh, gần từng chữ một: “Nó ở một nơi rất xa, một nơi mà ngươi còn không tìm thấy!”

“Tăng Hoàng! Ngươi đã lãng phí của bản Kiếm Thánh quá nhiều chuyện! Đừng quanh co lòng vòng, quả dưa chút! Nói cho ta biết hắn ở phương nào!”

Tăng Hoàng nhìn thấy Kiếm Thánh đang phạm phải một sai lầm rất lớn, bất đắc dĩ đáp: “Ai! Ta vốn đã tận lực khuyên can vận mệnh của ngươi, ngươi vẫn đi theo hướng tối tăm, đáng tiếc, ngươi vẫn kiên quyết như vậy, xem ra, cho dù ngươi đã là Thánh, nhưng vẫn có nhân duyên và nghiệp không thoát khỏi, được rồi! Để ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn tìm đối thủ...”

“Ngay ở phía đông!”

“Chỉ cần ngươi đi thẳng về phía đông, liền sẽ tìm đối thủ mà ngươi khao khát, ngươi không cần biết tên của hắn, bởi vì đến

lúc đó ngươi sẽ có phương pháp biết! Tuy nhiên, ngươi sẽ không thật sự tìm ra hấn, ngươi chỉ có thể tìm tới quá khứ của hấn... “

Là quá khứ của hấn?

Kiểm Thánh cảm thấy tăng hoàng càng nói càng huyền bí, nhưng vừa biết được phía đông đối phương, lão cũng không khỏi phân trần, lập tức nhớ tới.

“Được! Tăng Hoàng! Bỏn Kiếm Thánh tạm thời tin ngươi một lần! Nhưng ngươi phải nhớ kỹ cho ta!”

“Ngươi từng tiên đoán trận chiến này của bản Kiếm Thánh chắc chắn sẽ bại, khuất nhục này, ta nhất định phải ngươi toàn lực gánh chịu! Nếu lần này bản Kiếm Thánh đi thật sự thua dưới tay người nọ, ta cũng không còn lời nào để nói, sẽ cam tâm độn thổ giang hồ; nhưng nếu là ta thắng, cũng tức là ngươi vũ nhục tài hoa kiếm đạo vô song của ta, bản Kiếm Thánh nhất định sẽ trở về...”

“Đem cả tòa Di Ân Tự ngươi...”

” san thành bình địa! Chó gà cũng không tha!”

Lời này vừa nói ra, Vô Song Kiếm trong tay Kiếm Thánh bỗng lóe lên ánh sáng lạnh! Cuối cùng nó cũng không còn phủ bụi nữa!

Hấn đã rút kiếm!

Đột nhiên một tiếng nổ “Đùng” vang lên! Vị Kim Phật cao một trượng sau lưng tăng hoàng thành linh bị Kiếm Thánh dùng Vô Song Kiếm kinh cách không chỉ làm hai nửa, nhưng mà tăng Hoàng đứng giữa Kiếm Thánh và Kim Phật lại không tổn hao chút nào!

Kiểm pháp xuất thần nhập hóa thật tốt! Kiếm Thánh sao có thể không làm cho tăng hoàng trong đó bị thương mà bỏ đôi Kim Phật sau lưng hấn!

Tăng Hoàng vẫn đứng trước núi Thái Sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, Kiếm Thánh lại hừ lạnh một tiếng, thu kiếm quay người nghênh ngang rời đi.

Tăng Hoàng vừa thấy Kim Phật nổ rộ trên mặt đất, lại nhìn bóng lưng cao ngạo của Kiếm Thánh bước ra sương phòng của

mình, không khỏi lại thở dài thật sâu nói: “Kiếm pháp tốt! Thật kiệt xuất kiêu ngạo không bấy, Phật ngăn trở một trái tim Kiếm Thánh!”

“Đáng tiếc, Kiếm Thánh, người có biết, bất luận kiếm pháp của người tốt như thế nào, vận mệnh của người cũng sẽ không được tốt cho lắm? Người lần này chỉ cầu “hung”, người từ đầu đến cuối vẫn không thoát khỏi chấp niệm của người, số mệnh của người...”

“Người có biết vận mệnh chẳng những sắp xếp cho người cầu kiếm kiếp này, còn an bài hạ sinh của người cũng cần kiếm? Bất luận người trải qua bao nhiêu lần luân hồi, người cũng phải trường sinh kiếp kiếp cầu kiếm, trừ phi...”

“Có một đời, một đời, một ngày, chỉ cần một ý niệm, con sẽ thật sự buông chấp niệm của con xuống, cùng với...”

“Kiếm của người!”

“Nhưng người...”

“Có thể không?”

“Ai...”

Lại là một tiếng thở dài, cuối cùng tăng hoàng cũng bị phá vỡ quỹ xuống trước Kim Phật, bắt đầu tụng kinh cầu khẩn.

Lúc này đây, hẳn không phải vì cầu khẩn cho Kiếm Thánh, mà là cầu khẩn cho một người sắp sửa đời đời kiếp kiếp nạn bị Kiếm Thánh dây dưa...

Còn có một người khác.

Một người gần như cùng số phận với người này.

Hai người bọn họ, đều là người đáng thương.

Đều là kinh giác đột nhiên, người vốn không nắm giữ Vận Mệnh...

Kiếm Thánh vẫn luôn hướng về phía đông, đi qua một thôn nhỏ lại là một thị trấn nhỏ, đi qua một trấn nhỏ lại đến một huyện nhỏ.

Thế nhưng, trong lúc bất tri bất giác, hắn đã đi được hơn nửa tháng mà vẫn không thấy chút bóng dáng cao thủ trên kiếm kia

đâu cả.

Kiểm Thánh không khỏi có chút tức giận, duy tâm cầu chiến của hắn cực kỳ mãnh liệt, vẫn không ngừng ép buộc chính mình nghĩ như vậy: “Nhất định có thể tìm kiếm một người có thể ngang hàng với ta! Lão lừa trọc hòa thượng kia có thể một lời liền nói toạc ra ý đồ của ta, ngược lại là có chút bản lĩnh, hắn đã nói người nọ ở phía đông thì nhất định phải ở Đông! Chỉ là, vì sao hắn còn nói, chuyện này ta vốn vẹn chỉ có thể tìm tới quá khứ của hắn?”

Cho dù Kiểm Thánh bán tín bán nghi, hắn vẫn không gián đoạn chút nào xuất phát hướng đông tiến, không nửa khắc nghỉ ngơi, cũng có thể biết lòng hắn cầu ngộ “Khó được một trận chiến” đối thủ, làm sao lòng ngứa ngáy.

Một mặt suy nghĩ như vậy một mặt tiến lên, Kiểm Thánh trong lúc bất tri bất giác đi được nửa ngày lộ trình, lúc đó đã gần đến hoàng hôn, Kiểm Thánh đang suy nghĩ nên tới lúc đầu nhà trọ, trước mắt bất ngờ xuất hiện một tấm bia đá tinh điêu ngọc trác, trên khắc ba chữ to “Mộ Long trấn”.

“Mộ Long trấn?” Kiểm Thánh dừng chân một chút, tuy hắn là người giang hồ nhưng cũng từng nghe qua đại danh “Mộ Long”. Cái này là “Mộ Long” kỳ thực là đương kim Hoàng Thượng một lần từng cực kỳ thưởng thức một vị danh tướng, về sau không biết như thế nào, Mộ Long giống như chán ghét cái gì, đột nhiên còn chưa lớn tuổi lắm đã cáo lão hoàn hương.

Dù như vậy, bỗng lộc lúc Mộ Long làm quan đã đủ cho hắn hoa cả đời. Trước mắt là Mộ Long trấn, chắc là trấn nơi mà Mộ Long trấn cư ngụ, dân thường nổi danh với tên hắn.

Kiểm Thánh thấy trời chiều chiều ngả về tây, đi xuống dưới, chỉ không biết còn có chỗ nào ngủ lại, vì vậy không nghĩ lại, liền đi vào Mộ Long trấn, hi vọng có thể tới khách sạn trước đêm.

Ai ngờ ngay khi tiến vào Mộ Long trấn, Kiểm Thánh vẫn chưa tìm được khách sạn thích hợp, cũng đã ở trong trấn đầu một đầu phố, phát hiện một tòa kiến trúc nguy nga vô cùng...

Mộ Phủ!

Một ngôi mộ phủ tốt! Đơn giản là cánh cửa lớn tinh cương trước phủ, cũng cao chừng hai trượng; vây quanh bên ngoài Mộ phủ, cũng rộng tới nửa dặm, tường ngoài càng được điêu khắc xa hoa, khí phái bất phàm; “Mộ phủ” này, chắc là phủ đệ Mộ Long tướng quân cáo lão hồi hương.

Tuy Mộ Phủ khí phái ngàn vạn, nhưng trong mắt Thánh Tôn cũng không phải chuyện gì ghê gớm; hắn ta xuất phát từ Vô Song Thành, khí phái cũng tự nhiên không ít, cho nên Kiếm Thánh cũng không vì sự rộng lớn của Mộ Phủ mà ghen hòng nhìn trôn trời.

Kiếm Thánh chỉ hơi nghỉ chân, liền muốn đi về phía trước, ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trước cửa Mộ Phủ có một số thứ đáng để hắn nghỉ chân.

Chỉ thấy trước cửa Mộ Phủ có vô số lá trúc, xếp thành một hàng với hình bán nguyệt, nghiêm nhiên như những lá trúc này đang hướng một người trong môn triều bái.

Gần Mộ Phủ tràn đầy rừng trúc, trước cửa giếng đầy lá trúc cũng không có gì lạ, chỉ có xem lá trúc xếp hàng chỉnh tề như vậy, cho dù là Kiếm Thánh, cũng sâu sắc hấp thu, đang xem ra giữa thân, Kiếm Thánh đột nhiên nghe trong Mộ Phủ truyền ra một trận âm thanh “Bá”, có người đang muốn bước ra khỏi Mộ Phủ!

Kiếm Thánh không muốn để người khác phát hiện Thánh Giả đời này đang lưu luyến trước cửa Mộ phủ, vì vậy nhanh chóng nhảy lên khỏi mặt đất, liền nhảy lên một cây cổ thụ che trời cao năm trượng gần đó, nhìn người nào sắp sửa đẩy cửa ra.

Chỉ thấy cửa thép đẩy ra, bước ra cũng không phải là cái gì quan trọng, mà là nam phó cách ăn mặc như hai tên gia đình!

Hai người cầm chổi trong tay, nhanh chóng quét lá trúc trước cửa, một gia đình trong đó còn lầm bầm: “Phi! Thật là kỳ lạ! Nửa tháng qua, vì sao mỗi ngày đều có lá trúc xếp hàng trước cửa? Thật sự là tà môn! Hại chúng ta làm không ít công phu!”

“A Phúc! Nói chuyện phải cẩn thận một chút! Người nếu để lão gia nghe thấy những lời này, sợ rằng hắn cho rằng ngươi muốn học lười, nhất định sẽ có người dễ chịu!”

Hóa ra, những lá trúc này sắp xếp dị tượng đã xuất hiện nửa tháng? Kiếm Thánh đột nhiên nhớ lại, nhân gian có một truyền thuyết, bầu trời như sinh dị nhân, tất tiên sinh dị tượng; nghe đồn năm đó một đời trung thần Nhạc Phi sinh ra, liền có đại bằng với ngoài phòng hú dài, chữ “Phi” của Nhạc Phi, cũng vì vậy mà được đặt tên. Hôm nay, ngoài cửa Mộ phủ xuất hiện dị tượng lá trúc sắp xếp chỉnh tề, trúc, hình dạng giống kiếm, chẳng lẽ...

Kiếm Thánh đang nghĩ đến thất thần, chợt nghe hai gia đình kia lại nói: “A! Lão gia và phu nhân đi ra rồi! Mau nghênh đón!” Nói xong đã sột ruột không đợi được nữa mà đứng ở hai bên cửa thép cung nghênh.

Kiếm Thánh nghĩ thầm, tên Mộ Long này tuy đã cáo lão về quê, vẫn muốn gia đình cung nghênh hấn như binh lính, phải cũng không nhỏ, lập tức hiếu kỳ hấn lên, muốn nhìn xem Mộ Long tướng quân này ra sao.

Ai ngờ ngay lúc Kiếm Thánh đang tĩnh tâm đợi Mộ Long này ra khỏi đại môn, hấn đột nhiên cảm thấy năm dặm cuộn cuộn, một cảm giác bành trướng kịch liệt đang áp bức hấn!

Đó là cảm giác của kiếm! Cảm giác như Vạn Kiếm Chi Vương!

Kiếm Thánh trong lòng đột nhiên trở nên thấp thỏm, cao thủ trong kiếm bình sinh hấn gặp nhiều như cát sông Hằng, nhưng chưa bao giờ có người nào có thể cho hấn phong độ Vương giả như vậy; cảm giác vạn kiếm Vương này giống như đang nói cho hấn biết thánh giả, vương giả sắp giáng lâm, vương giả sắp sửa bước ra khỏi cánh cửa được đúc từ trong đạo thiết này!

Thế nhưng, bọn họ đang muốn bước ra, không phải chính là Mộ Long sao? Chẳng lẽ, Mộ Long tướng quân bất lộ tướng, hấn, rất có thể chính là đối thủ mà Kiếm Thánh muốn tìm sao?

Kiếm Thánh nắm lòng bàn tay Vô Song Kiếm, chỉ một thoáng lại toát ra mồ hôi cuộn cuộn; đây thực sự là một loại kinh nghiệm kỳ diệu, hấn cầm kiếm nửa đời, thân kinh bách chiến bách chiến, chưa từng lòng bàn tay đổ mồ hôi; từ trước đến nay tay cầm kiếm của hấn đều rất lạnh, bây giờ, hấn rốt cục cảm thấy có một kiếm thủ tương đương với hấn! Không! Kiếm thủ này, thậm chí có thể mạnh hơn hấn, hấn là một thanh Vạn

Kiểm Chi Vương có thể khiến lòng bàn tay Kiếm Thánh toát mồ hôi!

Một nam tử khôi vũ vĩ đại cuối cùng cũng bước ra cửa chính. Kiếm Thánh liếc mắt thoáng qua, chỉ thấy người đàn ông này ước chừng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt vuông vắn dị thường, mắt như chim ưng, lông mày đen như mực, râu quai nón rậm rạp, uy vũ phi phàm, vừa nhìn liền biết, người này cũng không phải là người bình thường, chắc là Mộ Long tướng quân kia không thể nghi ngờ.

Mộ Long này từ đỉnh đến đỉnh, đều tràn ngập một cỗ khí phách nhanh nhẹn dũng mãnh, nếu hắn chỉ là một tên võ quan, tuyệt đối không làm Kiếm Thánh thất vọng, nhưng mà, nếu bàn về vạn kiếm chi Vương, căn bản chính là phong mã ngu không tương xứng!

Bởi vì trên người hắn không phát ra bất cứ luồng kiếm khí nào! Chẳng qua hắn chỉ tỏa ra một luồng chưởng khí như lôi đình! Mộ Long này thật ra là cao thủ nội gia dùng tới chưởng! Vừa rồi khí thế của Vạn Kiếm Chi Vương không phải phát ra từ trên người hắn!

Nhưng mà kiếm khí, phát ra từ trên thân người nào?

Kiếm Thánh bỗng nhiên có một loại dự cảm “Kinh tâm động phách”, ánh mắt của hắn không hẹn mà rơi vào một người đang đi theo sau lưng Mộ Long - Mộ phu nhân!

Trời! Lấy tu vi Kiếm Thánh Giả, hắn lập tức phân ra, cỗ kiếm khí Vạn Kiếm Chi Vương kia, hắn là...

Xuất phát từ trên người Mộ phu nhân!

Mộ phu nhân này ước chừng khoảng trên dưới ba mươi tuổi, lệ chất trời sinh, vẻ mặt tương đối ôn nhu, xem ra cũng là một phụ nhân có lòng tốt; duy chỉ nhìn vào điểm yếu của nó, căn bản không có khả năng phát ra một cỗ kiếm thế của kiếm vương vạn kiếm; kiếm thánh mơ hồ cảm thấy kiếm thế, nguyên lai là xuất phát từ phần bụng của Mộ phu nhân!

Hóa ra nàng đã có thai nghén sáu tháng, phần bụng đã hơi nhô ra!

Đến lúc này Kiếm Thánh mới giật mình hiểu ra, cái gọi là thiên tướng hàng phục tất có lời nói dị tượng, có thể không

giả, đứa trẻ trong lòng vị Mộ phu nhân này mặc dù còn đang mang thai, nhưng đã sinh ra một luồng kiếm khí Vương Giả làm người ta hít thở không thông, thai nghén này, chắc chắn sẽ có một đứa trẻ ngang hàng với Kiếm Thánh!

Khó trách Tăng Hoàng từng khuyên bảo Kiếm Thánh, chuyên đi này hẳn cũng không thật sự tìm được đối thủ, chỉ có thể đi tìm hẳn. Đúng vậy! Hài tử này trước khi trở thành một kiếm thủ vô địch, thời thơ ấu của hẳn, thậm chí lúc hẳn còn ở trong bụng mẹ, cuối cùng cũng coi như là quá khứ của hẳn...

Đáng tiếc, kiếm khách bình thường như Vương Giả này cũng như tăng hoàng dự liệu, phải dùng một đoạn thời gian cực kỳ dài để chờ hẳn trưởng thành, chờ đợi hẳn có thể trở thành đối thủ của mình...

Nhưng mà, đối với một đối thủ mà ít nhất cũng phải chờ đợi hơn mười năm mới có thể tiếp tục chiến đấu, hẳn chỉ biết đau khổ cười khổ. Nếu như hẳn đã tìm tới tận nhai hải, mới tìm được đối thủ của bậc vương giả hiếm có trên đời này, hẳn quyết không thể buông tha như vậy.

Tìm một người mà mình tha thiết ước mơ nói thì dễ dàng gì? Vô luận người đó là tình nhân, tri kỷ, hoặc là địch nhân...

Cho dù đợi thêm mười chín năm nữa, cho dù đợi sáu ngàn chín trăm ba mươi tên triều mộ vô nghĩa, hẳn vẫn là nhất định phải chờ hẳn trưởng thành mới được, bằng chứng minh hẳn là kiếm thủ vô địch thiên hạ mới thôi!

Mộ Long cùng phu nhân của hẳn bước ra khỏi Mộ Phủ chi môn, Mộ phu nhân nhất thời tinh thần phấn chấn, nói: “Thật sự là rất lâu rồi không thoải mái như vậy. Cả ngày ở trong phủ, người cũng biến thành dáng vẻ già nua nặng nề, rỗng, chỉ không biết khi nào chúng ta mới thật sự trải qua một cuộc sống vô câu vô thúc?”

Vị Mộ Long tướng quân tràn đầy bề ngỗ, uy vũ bất phàm kia lại không lập tức đáp lại, chỉ vì trong lòng ông ta cũng có hồ thẹn.

Những năm gần đây, hẳn thân là danh tướng triều đình, quan hải tung hoành, thụ địch rất nhiều, cho dù cáo lão về quê, còn sớm lo lắng ngày mai sẽ cấp cho quan binh của cây đại thụ

năm đó, bản thân hần thân mang chương pháp cái thế, cũng còn thôi, nhưng thê tử hần nhỏ bé yếu chất, duy chỉ có thường xuyên ở trong phủ lấy vạn toàn, đáng thương Mộ phu nhân, thẳng như một con chim trong lồng nuôi dưỡng ở khuê phòng sâu.

Mộ phu nhân thấy Mộ Long không nói gì, cũng hiểu rõ việc phu nhân khó xử, biết không tiện bàn lại đề tài này, chỉ có nói sang chuyện khác: “Đúng! Mấy ngày trước tới phòng Vi đại tẩu, Thu Nương thăm hỏi, lúc này nàng đã mang sáu giáp, ngày sinh ra, hình như còn cách ta không xa, không biết tình hình hiện giờ của nàng như thế nào?”

Mộ Long khinh thường nói: “Hài! Phu nhân! Cái gia hỏa nghèo kia xem là cái gì? Người cần gì phải đặt Vi đại tẩu ở trong lòng? Những người này thấp kém vô cùng, sao có thể đánh đồng với chúng ta? Tốt nhất người mau mau nàng ta quên đi, để tránh làm bẩn thai khí.”

Mộ phu nhân dịu dàng nói: “Không phải, vi đại tẩu kia là một nữ nhân rất đáng thương, cũng rất biết kính trọng, trượng phu của ta mãi không tiến bộ, không ngờ lại ham chơi gái đánh cược, khiến gia đình bốn vách tường. Một nữ nhân như cô ta bụng phê, còn phải khâu vá vá vá cho người khác, tính kế cho người khác, lần trước khi tới gặp cô, ta đã tới xem lúc của cô ấy., Vốn định cho nàng một ít bạc, ai ngờ nàng rất có cốt khí, cự tuyệt không nhận. Nàng nói, nếu trong bụng có cốt khí hài tử, nàng liền phải lấy thân làm gương, không thể không lo lộ, cho dù là nữ nhân, cũng phải có cốt khí làm người; ai, ta thực muốn đến căn nhà nhỏ sau phủ thăm nàng...” Nói xong, hai con người của Mộ phu nhân mang theo ánh mắt cầu xin.

Mộ Long khinh thường nói: “Phu nhân! Người cần gì phải than thở cho bà nương hoang dã kia? Nữ nhân như vậy, Thần Châu đầy đất đều có! Nhà nàng ở gian phòng nhỏ đó, nghèo kiết hủ hủ lậu, nhưng lại ngồi sau phủ chúng ta, thật sự là có tật giật mình. Ta đã nghĩ cách đuổi cả nhà các nàng đi rồi!”

Mộ Long này, tuy từng là một tướng quân, nhưng lại là khắc nghiệt ít ân tình, hơn nữa động một chút là mắt chó nhìn người thấp kém, đi theo bóng lưng “Hiếu minh lý” của phu nhân, Mộ phu nhân nghe vậy vội la lên: “Không! Long! Người không

nên đuổi Vi đại tẩu đi! Nàng đã rất đáng thương, người làm như vậy, dạy ta an tâm thế nào?”

Mộ Long Sinh sợ cô động thai, chỉ có giả bộ đồng ý: “Đúng rồi! Nương tử! Mau về phủ nghỉ ngơi đi! Chúng ta ở bên ngoài nếu ở lại lâu, cẩn thận sẽ gặp nguy hiểm...”

Lời còn chưa dứt, một cảm giác nguy hiểm đã tới gần! Mộ Long chỉ nghe sau đầu “loảng xoảng” một tiếng! Một bóng kiếm đã từ phía sau bắn tới!

Mộ Long từng là đại tướng tự mình dẫn đầu thiên quân vạn mã, dưới bàn tay cũng không phải chỉ phụ hư danh, trở tay kẹp lấy thanh kiếm từ phía sau phóng tới, tập trung nhìn vào ngón tay, vừa rồi phát hiện đó là một thanh kiếm? Đó chỉ là một tờ giấy mỏng như cánh ve! Thật lợi hại! Có thể đem lá bùa mỏng như cánh ve bắn ra như kiếm, người tới nhất định là một siêu cấp cao thủ trong kiếm!

Mộ Long quét mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy sương mù mờ ảo, người tới chắc đã đi xa, chỉ có mở tờ giấy ra xem, chỉ thấy mấy hàng chữ Thương Kính ghi trên tờ giấy, vừa khiến người ta nhìn thấy mà giật mình:

“Bên ngoài cửa Mộ Phủ sinh dị tượng.

Bách Trúc cung nghênh Vạn Kiếm Vương.

Trung thu mười chín năm sau.

Kiểm Thánh đến đây chiến sĩ!

Người lập chiến thư: Kiếm Thánh

Kiểm Thánh? Trong lòng Mộ Long trầm xuống! Khó lường trước được, Kiếm Thánh danh chấn nhất thời lại cho rằng đứa trẻ chưa xuất thế của bọn họ sẽ là vua vạn kiếm? Càng không tiếc đợi mười chín năm mới đánh với hắn một trận?

Đúng là một kiếm sĩ! Mặc dù Mộ Long thân mang một bộ chương pháp cương mãnh vô địch, chỉ riêng Kiếm Thánh đã sớm chiến đấu giang hồ không thắng này, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có chút bất an. Mộ phu nhân cũng lập tức nhìn ra có chút không ổn, vội vàng hỏi: “Long, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt ngươi xem ra rất tệ, trên tờ giấy rốt cuộc viết cái gì?”

Mộ Long vì để tránh vợ hao tổn thai khí, miễn cưỡng nói: “Phu nhân chớ quá quan tâm! Chỉ là một số kẻ tự cho là đúng là ngoan đồng chơi đùa mà thôi! Thời gian cũng không còn sớm! Chúng ta mau trở về phủ thôi!” Nói xong vội vàng không ngừng nắm lấy vợ hân cùng bước vào trong phủ.

Tự cho mình là thế? Không sai! Kiếm Thánh đúng là tự cho là đúng, nhưng hân thực sự có đủ thực lực để tự cho là đúng!

Chỉ có điều, chiến thư của Kiếm Thánh lần này, không khỏi quá sơ suất!

Bởi vì, một kiếm thủ vô địch muốn dây dưa với hân nửa đời này có khả năng, cũng không phải là hài tử trong bụng Mộ phu nhân!

Trẻ nhỏ trong bụng Mộ phu nhân, tương lai cũng có thể thật sự sẽ trở thành một cái Vạn Kiếm Chi Vương, nhưng mà nhân gian này, còn có cảnh giới cao hơn Vương Giả một tầng, đó chính là...

Thiên Kiếm!

Thiên kiếm đủ để sánh ngang với thiên kiếm! Có thể còn trở thành tri kỷ với vạn kiếm chi vương...

Mà chuôi thiên kiếm trong người này, giờ phút này, cũng còn chưa ra đời, vẫn đang ở trong bụng một phụ nhân.

Phụ nhân kia, sống sau Mộ Phủ...

Đêm đã dần khuya, lạnh dần, đôi mắt của Thu Nương cũng bắt đầu có chút choáng váng.

Nhưng mà, nàng vẫn cố nén mệt mỏi, một châm một đường khâu vá quần áo mọi người giao đến, nàng muốn kiếm nhiều một chút bạc, làm sinh con đẻ trứng trong bụng nàng.

Nhà của cô hôm nay, tuy rằng ở sau Mộ phủ xa hoa tráng lệ, duy chỉ rách nát. Thế nhưng cô không hề phàn nàn số mạng mình không tốt, ai bảo cô bé lúc trước ngàn lựa vạn chọn, chọn một trượng phu ham chơi chơi gái thích thỏa phán, không làm việc chính nghiệp - Vi Diệu Tổ? Gia cảnh khó chịu là càng không chịu nổi...

Diệu Tổ tổ, một cái tên bình thường nhất, lại mang theo kỳ vọng quá mức nặng nề của tổ tiên, nhưng Vi Diệu Tổ lại

không muốn quang tông diêu tổ! Chỉ cần hấn nguyện ý tiền thêm một chút, trong nhà đã không cần phải nghèo như vậy nữa!, Thu nương vẫn không oán giận hấn! Tựa như đêm nay, hấn đang vịn chân, dựa vào bên giường uống rượu muộn, nàng cũng không oán giận nữa câu! Trên thực tế, nàng cũng bận không thể giao nộp, ngày mai, những xiêm y kia đều phải trả về đúng giờ.

Diêu Tổ nhìn dáng vẻ mơ màng của nàng, có vẻ cực kỳ không kiên nhẫn hô to: “Này! Sao ngươi có thể chịu đựng đến đêm như vậy? Ngươi không ngủ, ta cũng phải ngủ nha!”

Đa lỗi nam nhân! thê tử thân mang sáu giáp, hấn cũng không có chú ý an ủi, còn oán trách nàng thì hấn ngủ.

Thu nương ôn hòa đáp: “Diêu Tổ, không nên nóng nảy! Ta làm như vậy cũng chỉ là vì muốn kiếm thêm một chút tiền, để làm đứa trẻ xuất thế, đây là đứa trẻ đầu của chúng ta, mọi việc cũng cần có chuẩn bị.”

Diêu Tổ tức giận đáp: “Hừ! Có đúng không? Đây chính là đứa nhỏ ngươi khư khư cố chấp muốn lấy! Ta sớm đã không đồng ý, sớm đã phân phó ngươi tìm đại phu dùng thuốc đánh nó! Ngươi xem, chúng ta đồ đệ bốn bức tường, nghèo có thể, nhà không chịu nổi như vậy, chỉ biết dưỡng ra con trai...”

Lời còn chưa dứt, Thu Nương đã cắt đứt lời của hấn, dịu dàng vuốt ve bụng của mình, nói nhỏ: “Không! Ta có một loại dự cảm rất kỳ diệu! Đứa nhỏ này của chúng ta, sẽ là một nam nhân, hơn nữa, đứa nhỏ của chúng ta tương lai sau khi trưởng thành, nhất định sẽ trở thành một người rất có thành tựu, một người... anh hùng!”

“Diêu Tổ, ta đã nghĩ qua, nếu là nam nhân, liền gọi hấn là “anh hùng”, thế nào?”

“Anh hùng?” Diêu Tổ cười lạnh, ngay cả người cha vô cùng uất ức như hấn cũng không tin mình lại có một đứa con trai như vậy!

“Hắc! Ta xem ngươi vẫn không nên tạo ra giấc mộng xuân thu của ngươi rồi! Rồng sinh long, phượng sinh phượng, những tiện nhân nghèo chúng ta, sao lại sinh ra một anh hùng? Quả thực là người si nói mộng!”

Thu nương vẫn kiên trì theo ý mình: “Không! Trên đời này người thất bại nhất chỉ có mình người cũng tự cho là mình nghèo khó cả đời, không có tiền đồ; Diệu Tổ, người cũng sắp làm phụ thân rồi, cho dù người không biết tưởng tượng cho bản thân, cũng hy vọng người có thể tưởng tượng cho hài tử trong bụng...”

Diệu Tổ lại nghe nàng chăm chỉ muốn mình phấn đấu, vốn không để ý tới khiến hấn có chút thẹn quá hóa giận, sẵn giọng nói: “Hừ! Muốn cái rắm! Ta cũng chẳng muốn chơi mù với đứa bé kia! Ta ra cuối phố chơi đùa! Người có khả năng như vậy, vẫn là ở lại trong nhà thay đứa nhỏ nghĩ cho tương lai đi!”

Dứt lời đã tới cửa, “rầm” một tiếng, cửa phòng trùng trùng điệp điệp đóng lại!

“Diệu Tổ!” Thu Nương muốn gọi hấn lại cũng không kịp; nàng thành thật một phen, muốn cùng hấn thương lượng tương lai với hài tử, không ngờ lại châm chọc đối với hấn, hôm nay, căn phòng cũ nát chỉ còn lại một mình nàng tịch mịch cùng đồng quần áo kia đang vội vàng vá lại.

Đứa bé này, trong lòng nàng cũng thật vất vả, đã mang thai sáu tháng rồi, lúc này, thật ra nàng cần quan tâm chiếu cố nhất, cùng với trượng phu hỏi han ân cần, nhưng mà, nàng còn phải làm việc vất vả, trắng đêm khâu vá xiêm y.

Tâm của nam nhi trong thiên hạ, vì sao sắt đá lại đến tận đây?

Tuy rằng Thu nương cảm thấy vất vả khổ cực, nhưng cũng không tịch mịch. Bởi vì, nàng không cô đơn một mình, còn có hài tử chưa xuất thế ở trong bụng nàng làm bạn.

Nghĩ tới đây, Thu nương không khỏi lại nhẹ nhàng vỗ bụng mình, cúi đầu nửa ngọt nửa đắng cười cười, nước mắt chảy dài thê lương: “Hài... Con! Mạng của con thật... Khổ nha, còn chưa xuất thế, cha của con... đã không muốn con rồi; có điều, con không cần... lo lắng, cho dù là cha... Không cần con, mẫu thân cũng... sẽ chăm sóc tốt... Con.”

“Vô luận thế nào nghèo, làm khổ như thế nào, mẹ... nhất định sẽ đem con... Sinh xuống, còn phải hảo hảo... Đem con nuôi dưỡng thành người, bởi vì mẹ tin tưởng, Vận Mệnh là nắm

trong tay con người, tội nghiệp cũng không phải là số mệnh; chỉ cần con chịu phấn khích, con, nhất định sẽ không giống cha mẹ bần tiện cả đời, con...”

“Nhất định sẽ trở thành anh hùng phụ thân kỳ thác nhiều hy vọng!”

Thu Nương mang theo niềm tin vô cùng kiên định, lại tiếp tục bắt đầu khâu sinh kế của nàng. Thế nhưng, mỗi một cây kim, mỗi một đường kim, đều không phải là kẻ hở, tất cả mọi thứ, đều là lót đường cho hài tử của nàng...

Chỉ không biết cuộc đời đứa bé này sẽ có ý nguyện như từ mẫu của đứa bé ——

Trở thành anh hùng thần thoại vạn chúng chú mục?

Đêm đó chẳng những Thu nương nương phải trắng đêm vô ngủ, mà tình trạng của nàng cũng ngay thẳng như trong Mộ phủ của Thiên Uyên khác, cũng có một người không ngủ được.

Mộ tướng quân — Mộ Long.

Mộ Long vẫn luôn canh cánh trong lòng vì quyền sách chiến đấu của Kiếm Thánh ngày hôm nay, không cách nào ngủ say, chỉ gọi sư gia của hắn “Bảo Trọng Nhân” đến thư phòng, thương lượng đối sách với hắn.

“Bảo sư gia, tên Kiếm Thánh này là một kẻ si mê nổi tiếng trên giang hồ đã rất lâu rồi, nếu hắn đã tuyên bố trận chiến Trung Thu mười chín năm sau, đến lúc đó nhất định sẽ tới, theo sư phụ cho rằng, việc này phải làm sao?”

Vị Bảo sư gia này, ở đây luôn nổi tiếng về cơ trí, thậm chí trước khi Mộ Long về quê cũng đã đi theo Mộ Long. Nhưng thấy hắn vuốt râu suy nghĩ, con người tử tế xoay chuyển, ánh mắt lóe lên: “Mộ lão gia, việc này kỳ thật mười phần đơn giản; nếu đứa con trong lòng phu nhân đúng như lời Kiếm Thánh nói, tương lai sẽ là vua vạn kiếm, người sẽ quay?”

Mộ Long suy nghĩ rồi đáp: “Đương nhiên sẽ cực kỳ quý trọng kẻ này, tuyệt đối sẽ không để hắn xuất chiến! Bởi vì cho dù hắn là Vạn Kiếm Chi Vương, cũng không biết liệu hắn có tử thương khi chiến đấu với Kiếm Thánh hay không, ta còn có một số đại sự cần con trai đi làm!”

Bảo sư gia mỉm cười: “Cái này cũng đúng! Mộ lão gia đã không đành lòng để con mình mạo hiểm, thì dứt khoát không để con mình mạo hiểm nữa.”

“Nhưng nếu hài tử không ứng chiến, Kiếm Thánh sao có thể cam tâm bỏ qua? Hẳn nhất định sẽ không bỏ qua hài tử của chúng ta cùng với tất cả mọi người Mộ Phủ chúng ta!”

Bảo sư gia lại cười cười, bình tĩnh đáp lại: “Mộ lão gia còn sợ hãi lắm sao? Kiếm Thánh đã chưa từng thấy đứa con sắp sinh của phu nhân, đến lúc đó, người tìm ai thay thế con người ứng chiến, hẳn cũng chưa chắc phát hiện ra.”

Mộ Long hình như đã bắt đầu hiểu được ý của nó, nói: “Ý của người là...”

Bảo sư gia cười tà nói: “Ý của ta, là chỉ cần lão gia có thể có một đứa con trai, một lão gia không thêm quan tâm đến sinh tử của nó chút nào là được! Thí dụ như, một đứa trẻ ngang tuổi với lão gia, truyền thụ nuôi dưỡng từ nhỏ cho võ nghệ...”

Lúc này, Mộ Long mới bừng tỉnh đại ngộ, nhếch miệng cười to: “Ha ha! Ta hiểu rồi! Chỉ cần ta tự mình nuôi một nghĩa tử, đến lúc đó có thể ra lệnh cho hắn ứng chiến với Kiếm Thánh, thứ nhất có thể giải quyết được vấn đề! Thứ hai, hài tử của ta cũng không cần mạo hiểm thân sát!”

“Đúng vậy!”

“Nhưng, như thế nào lại tìm một người nghĩa tử mà ta không thêm đề ý chút nào? Tìm con của mình để làm thế thân cho con của ta?”

“Ha ha! Mộ lão gia! Vậy thì thật sự rất đơn giản! Chỉ cần người có ý định lấy ra ngân lượng, trên đời này nhất định sẽ có những phụ mẫu không tiếc tiền bán cốt nhục, tranh nhau đến bán đi hạt giống thiện nhân của chính mình! Người lo gì tìm không ra một cái chết không đủ tiếc...”

“Hài tử? Ha ha ha ha ha...”

Bảo sư gia nói không ngoa, cuối cùng Mộ Long cũng thả lỏng, bắt đầu nở nụ cười, cùng hắn cười rộ lên.

Nhưng mà, hắn cười quá sớm!

Bởi vì hắn cũng không nghĩ tới, vận mệnh sẽ sắp xếp cho con nuôi của hắn, là một đứa con nuôi tuyệt đối không thể coi thường hắn.

Một cái chết cho đến khi hắn mới phát hiện, hắn nguyên lai cũng vô cùng tiếc nuôi một đứa con nuôi...

Đoạn hồng trần thứ ba biến ảo trong nháy mắt, mấy tháng trôi qua cực nhanh...

Mộ phu nhân rốt cục đem hài tử của nàng sinh ra, nghe nói thật là nam nhân; lúc hài tử sinh ra, ngoài cửa Mộ phủ chột cuồng phong gào thét, tất cả lá trúc rừng trúc phụ cận, nghe nói đều bị thổi tới trước cửa Mộ phủ, phảng phất vạn kiếm triều bái Hoàng giả.

Thằng bé này thật sự biết như lời Kiếm Thánh nói, ngày khác là vạn kiếm chi hoàng? Mộ Long cũng không biết! Nó chỉ biết, hài tử của mình sau khi xuất thế đã lông mày như kiếm, mơ hồ có một cỗ uy thế, tương lai, nhất định sẽ là một nhân vật rất giỏi!

Mộ Long lập tức đặt tên cốt nhục của mình là “Ứng Hùng”, anh hùng ứng hùng, cái tên này nghĩa là “Ứng anh hùng” tương lai của người này.

Đứa bé nam hài được đặt tên là “Ứng Hùng” này vừa xuất thế đã lập tức hưởng hết xa hoa của nhân gian; Mộ Long Mệnh người may cho nó một chiếc áo nhỏ dùng dây bạc dệt thành, còn có giấy bạc, tất cả đều lấp lánh ánh sáng, hắn giống như ngâm lấy chìa khóa bạc xuất thế.

Nhưng ở nơi hẻo lánh nào đó trong nhân gian này, có một đứa bé sinh cùng ngày cùng đêm với đứa nhỏ này, cảnh ngộ của nó lại khác nhau như trời với đất.

Đêm đó, Thu nương đã nấu đến khuya, còn chưa khâu xong quần áo, dầu thắp cũng sắp cháy hết rồi; nàng bắt đầu sốt ruột, bởi vì nếu đốt hết dầu trong đèn, nàng đã không có tiền mua dầu, mà những xiêm y kia, lại phải khâu chữa cho ngày mai.

Kỳ thật mấy tháng qua, bởi vì Thu Nương ngày càng trở nên bụng phê, tay chân chậm chạp hơn không ít, ngay cả mắt cũng bắt đầu thấy được hào quang không nhỏ, thu vào đại giảm, căn

phòng rách nát vốn đã là vô cùng vô tận, lại càng là không có vật gì.

Nhưng Diệu Tổ từ đầu đến cuối vẫn không lấy được bất cứ bạc nào về, chỉ lo mình ra ngoài chơi gái đánh bạc. Thu nương chỉ có thể dùng kế mạnh mẽ duy trì gia kế của mình, chịu thiệt không khổ. Nhưng qua đêm nay, bà không cần tiếp tục ăn nữa, bởi vì...

Ngay lúc Thu Nương đang bận bịu vá đụp thì ở đất, bụng Hách Giác bỗng truyền đến một cơn quặn đau thấu tim gan!

“Ài...” Thu nương thấp giọng hô lên một tiếng, ngay sau đó cô ta liền biết con của mình sắp xuất thế rồi!

Nhưng trong phòng lại không có ai giúp nàng, có thể giúp nàng, chỉ có chính nàng...

Trời đất bao la, cũng chỉ có nàng, còn con của nàng...

Nàng giãy dụa, ngay cả ngọn đèn trên bàn cũng bị nàng quét sạch! Nàng còn chưa kịp nằm trên giường, loại quặn đau này đã làm châu lệ nàng chảy ròng ròng, hết thấy đều không kịp nữa! Nàng cứ như vậy ngã trên mặt đất, nằm u ám trong phòng, sau đó, hài tử của nàng cũng đồng thời sinh ra trong u ám...

“Oa” một tiếng! Một tiếng khóc nỉ non vang vọng không người nào nguyện ý đến thăm, thật vất vả! Nàng rốt cục đem hân sinh ra! Thân thể trẻ con vốn nên rất nhỏ bé, trong bóng tối, Thu nương lại cảm thấy như mình là một con quái vật khổng lồ. Không! Phải nói! Nàng cảm thấy chính mình sinh ra một thứ không phải người...

Không cần giải thích gì, Thu Nương vội vàng chống đỡ thân thể suy yếu sau khi sinh ra, miễn cưỡng đứng dậy, sờ ngọn lửa đèn đốt ngọn đèn đã không còn bao nhiêu ngày. Đèn đuốc sáng ngời, nàng vội vàng nhìn đứa bé đang ôm mình trong ngực, vừa nhìn xuống, lập tức biến sắc, “A” một tiếng hô to!

Nàng thấy rõ hài tử trong lòng nàng, vậy mà không phải là thân thể máu thịt!

Không ngờ lại là...

Không ngờ lại là một thanh kiếm dài khoảng bốn thước!

Một thanh kiếm lộ ra vô hạn hào khí!

Chuyện giạt mình này quả thực không phải trò đùa! Nàng thế mà không phải sinh ra một người? Mà là sinh ra một thanh kiếm?

Thu nương chỉ sợ đến mức một mặt trắng bệch, vội vàng nhắm chặt hai mắt, lại định thần mở mắt nhìn, chuyện lạ lại xảy ra!

Chỉ thấy thanh kiếm nàng vừa nhìn thấy bỗng nhiên biến mất không thấy bóng dáng. Hiện tại nàng ôm trong ngực, thật sự là một đứa bé con, một nam anh!

Nhìn người này mặc dù vừa mới sinh ra, lại chỉ là một tiếng “Oa” kêu một tiếng, liền không khóc nữa, phảng phất, cuộc sống của hắn, cũng không phải là vì đau buồn mà đến, mà là vì muốn thành tựu một phen đại sự mà đến.

Hài tử mặc dù không khóc, nhưng cũng không rét, ngược lại mặt mày như sao. Trên mặt nó lộ ra hào nhiên chí khí. Nó duỗi ra bàn tay nhỏ bé, đập vào gương mặt của Thu Nương. Thu Nương lập tức cảm thấy khiếp sợ trong lòng dần dần bình ổn lại.

Có lẽ, vừa rồi nàng chỉ là sinh sau khi thân thể yếu ớt, nhất thời hoa mắt mà thôi; nàng sao có thể sinh hạ một thanh kiếm?

Bà ta nghĩ như vậy nên cảm thấy an tâm không ít. Bà ta gần gũi gần gũi hài tử rồi nức nở nói: “Con của ta, cuối cùng con cũng... Xuất thế rồi! Con có biết, mẫu thân vì... sinh con, chịu bao nhiêu khổ đau? Chịu đựng tận... Cha con bao nhiêu lời lạnh nhạt... lời lạnh lùng? Con tuyệt đối không nên làm mẹ con thất vọng a...”

Tuy rằng thằng bé mới vừa sinh ra, nhưng giống như rất hiểu chuyện. Hai con mắt nhỏ nhìn Thu nương, lại như mơ hồ nổi lên một tia thương tiếc, thương tiếc cô gái khổ mệnh vì sinh ra một thanh thiên kiếm mà nhận hết ủy khuất gian khổ...

Nhưng hai mẹ con không gặp nhau bao lâu, đột nhiên, cửa phòng “bính” một tiếng bị đẩy ra!

Người đẩy cửa, chính là Diệu Tổ!

“Diệu Tổ?” Thu nương thấy trượng phu toàn thân mùi rượu hôi thối, biết ông ta nhất định lại uống rất nhiều rượu, chỉ duy

tối nay là buổi tối nhi tử sinh ra, bà ta vẫn vô cùng vui vẻ trước tiên, cao hứng bưng bưng nói: “Diệu Tổ người trở về là tốt rồi! Người xem! Ta vừa rồi đã sinh! Là nam! Người xem, chúng ta có gọi là “anh hùng” không?”

Diệu Tổ mặt tái nhợt, tóc rối bời, Thu Nương vừa phát hiện ra, thì ra bên ngoài phòng mưa to, vội vàng nói: “A! Hóa ra bên ngoài có mưa to? Diệu Tổ, vậy người còn không mau vào? Nếu không nhất định sẽ bị lạnh.”

Bản thân nàng sau khi có tài, suy yếu không thôi, lại còn chưa kịp quan tâm tới mình, mà tự quan tâm trạng phu trước, có thể thấy được cho dù trạng phu của nàng không tiến bộ thế nào, nàng vẫn yêu nàng! Mặc dù nghèo, nàng vẫn hy vọng có thể một nhà ba người cùng ngồi chung một chỗ, tuyệt không cách biệt.

Nhưng mà, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, ngay trong buổi tối đáng ăn mừng này, cả nhà các nàng sắp hết nhà.

Tình vong!

Diệu Tổ không làm theo lời hấn, vẫn đứng dưới mái hiên, nhưng thấy vẻ mặt hấn không biểu tình, hỏi: “Cái này, chính là anh hùng?”

Thu nương thấy hấn cũng gọi con trai là “anh hùng”, nghĩ thầm hấn chắc chắn cũng đồng ý với cái tên này, ngay cả bản thân suy yếu không chịu nổi, vẫn miễn cưỡng cười vui đáp: “Đúng. Diệu... Tổ, người cũng... tán thành cái tên này?”

Diệu Tổ lại không trả lời vấn đề này, chỉ dờ dẫm nói: “Ôn nó cho ta.”

Thu nương ngẩn ra, tuy rằng nàng cảm thấy biểu lộ của Diệu Tổ tối nay có chút quái lạ, thế nhưng trong thiên hạ lại có người cha không muốn ôm đứa trẻ mới sinh kia? Giải thích cũng lờ đễnh, giao “anh hùng” cho nàng.

Diệu Tổ tiếp nhận “anh hùng”, nhưng ngay cả liếc mắt cũng không nhìn trúng đứa trẻ trong lòng, dường như không hề có chút quan hệ nào với đứa bé này, hấn xoay người nhảy ra khỏi phòng như mưa gió đầy trời!

Thu nương kinh hãi, hoảng hốt chạy ra hỏi: “Diệu Tổ! Người... Làm gì? Người muốn anh hùng dẫn đi đâu?”

Diệu Tổ lại quay đầu cười tàn nhẫn, đáp: “Người đừng làm ồn nữa! Để ta nói cho người biết...”

“Ta đã bán rồi - anh hùng!”

Cái gì? Hắn... bán anh hùng?

Thu nương lập tức như bị điện giật! Mưa gió đầy trời, đã đánh ả suy yếu đi nhiều. Anh hùng trong tay Diệu Tổ cũng đã bị nước mưa đánh đến toàn thân, thế nhưng nam hài này vẫn không hừ một tiếng! Phảng phất như, tuyệt đối không xoay lưng về phía vận mệnh!

Đột nhiên, Thu Nương dốc hết toàn lực lao đến, như phát cuồng ôm chặt lấy Diệu Tổ, lên tiếng khóc lớn: “Không! Diệu... Tổ! Người sao có thể bán anh hùng? Làm sao người có thể bán đi con trai? Người đem anh hùng trả lại cho ta nhanh! Người trả anh hùng lại cho ta nhanh!”

Diệu Tổ lại lý lẽ quát lớn: “Xì! Anh hùng là con trai của ta! Ta là cha của hắn! Ta có quyền bán hắn đi! Ta thích bán hắn cho ai thì bán! Ta đã đem hắn bán đi ba lượng bạc! Người bà nương thôi tha này không quản được!”

Ba lượng bạc? Đứa trẻ gánh vác hy vọng suốt đời của Thu nương, chỉ đáng giá ba lượng bạc ít như vậy sao? Như vậy hèn mọn bỉ ổi sao?

Thực sự là mặt dày vô sỉ! Hắn hôm nay mới nói anh hùng là con trai của hắn? Vậy, ai chịu đựng mười tháng mang thai dày vò? Là ai làm người quản gia kia bốn vách vách, cũng phải một mũi kim một đường kiếm tiền, kiên quyết sanh con trai?

Là ai ở trong đêm bao nhiêu gian khổ khâu vá, kể ra rất nhiều tiếng lòng nhân mẫu cho hài nhi? Nói ra hết kỳ vọng của mẫu thân đối với ái nhi? Chỉ hy vọng sau khi hài tử lớn lên có thể tiến bộ, làm người tốt?

Hôm nay, cái tên nam nhân không chịu trách nhiệm này lại tới tự cho mình là “Phụ thân”, còn chưa cho đứa nhỏ nửa điểm vượt ve phụ thân, đã mang đứa con bán đi? Bán ba lượng bạc?

Không! Thu nương quyết không thể mất đi nhi tử! Nếu con của nàng bị bán cho người làm nô bộc, cuộc đời của nàng cũng sẽ xong đời! Nàng quyết không thể để nhi tử sau này không ngẩng đầu lên làm người!

Nàng dốc hết khí lực cả đời, liều mạng ôm eo Diêu Tổ, thề chết cũng không cho hắn tiến thêm nửa bước! thề sống chết không để hắn bán đi trong mắt Đại Phú, thậm chí trong mắt phụ thân nàng ti tiện như bùn đất, trong lòng nàng như châu như bảo bối - anh hùng!

Diêu Tổ không ngờ Thu Nương sau khi bị suy yếu nhưng vẫn có thể tạo ra được man lực lớn như vậy, ôm chặt lấy nàng không buông, lập tức hạ nhân cũng bắt đầu tức giận. Hắn vội vàng dùng hết sức vùng lên, liền bỏ lại Thu Nương, tiếp theo đuổi chân đạp một cái., Nhất thời một tiếng “keng” vang lên, Trung Thu Nương bị đá trúng vào bụng, người ngã ngựa đổ ngay tại chỗ. Máu tươi điên cuồng phun ra, ngay sau đầu của nàng, cang đánh lên trên một tảng đá lớn trên mặt đất, thoáng chốc đầu rơi máu chảy., Nhưng người của nàng vẫn không ngất đi, chỉ kêu khóc kêu khóc: “Không! Diêu... Tổ! Không cần bán anh hùng! Cầu xin người đừng bán anh hùng! Diêu Tổ, van xin người đừng hủy diệt mình... nhi tử! Chúng ta còn chưa vì anh hùng mà làm... Cái gì, không được hủy diệt nhi tử a, con của chúng ta cần chúng ta đem hắn... giúp đỡ... người trưởng thành...”

Diêu Tổ thấy nàng vì nhi tử mà ngoan cường không ngã, tâm tình cũng phát lạnh, nàng còn chưa kịp đứng lên, đã hoảng sợ quay người bỏ đi, mặc cho Thu Nương ở phía sau hắn phát khóc, lão vẫn một mực không quay đầu lại!

Thế nhưng hắn một mực nổi lên mưa gió đi về phía trước, một mặt vẫn nhìn đứa con trai ruột không có nửa điểm huyết thống trong ngực hắn, đột nhiên, hắn bỗng nhiên phun một ngụm nước miếng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ!

“Hừ! Tiểu tử! Con mẹ ngươi kỳ vọng quá cao vào ngươi! Nhưng mà, ngươi thật sự sẽ trở thành anh hùng sao?”

“Hắc! Cho dù ta là cha của ngươi, ta cũng xem thường loại hèn hạ nhà ngươi! Bây giờ ta bán ngươi đi, xem ngươi cả đời này, có thật sự sẽ trở thành anh hùng hay không, vẫn là cả đời _____ “

“Vì nô làm ngựa? Ha ha, ngươi cho ta kiếm chút tiền mua rượu đi!”

Tiếng cười máu lạnh mà không chút thân tình vang lên tuy rằng rất lớn nhưng rất nhanh đã bị tiếng sấm vang dội từ trên trời truyền xuống!

Giống như, ông trời cũng đang vì một người có tham tài bất nghĩa như vậy, làm cho phụ thân tức giận đến tức giận!

Ông ta bán con trai cho ai? Bán đi đâu?

Nhưng mà, hài tử trong tay Diệu Tổ, một đứa vốn nên gọi là “anh hùng”, lại không biết gọi là “cái gì” hài tử, cũng đang nhìn xem giờ phút này đem hắc ôm ở trong ngực, sắp bán cho phụ thân hắc, trong ánh mắt lại không có nửa phần oán hận, cũng không có nửa phần hài tử thực sự...

Trong đôi mắt đứa nhỏ này chỉ lộ ra một tia thương tiếc.

Một tia thương tiếc vì tài lợi của phụ thân mà mất đi tất cả ánh mắt!

Mất đi ánh mắt trọn đời —— đứa con trai...

Máu và nước mắt đã hòa trộn với nước mưa rơi đầy mặt đất.

Thu nường, cuối cùng cũng tập tễnh, khô sở đứng lên giữa màn mưa thê lương.

Nhưng một lần nữa cô đứng dậy, không đuổi theo Diệu Tổ từ phía sau, cô ngơ ngác nhìn về phía trước, bước từng bước một về phía trước, cũng không biết sẽ đi về phía nào?

Có lẽ tất cả những điều đối với nàng đã không còn quan trọng nữa, con trai quan trọng nhất, con trai mà nàng kỳ vọng nhất cũng đã mất, trên đời này, nàng còn có thể ước ao được cái gì? Còn có thể lưu luyến cái gì?

Chỉ là, vì sao nàng lại đứng lên lần nữa, vẻ mặt lại như một như vậy? Ánh mắt đại ra?

A? Chẳng lẽ... Điên rồi sao?

Đúng vậy! Trải qua trọng đại kích thích của thất tử, tiếp đó còn bị Diệu Tổ dùng một cước hung ác đập bay, sau gáy đụng vào trên đá, nước mắt rơi đầy mặt, khóe miệng chảy máu, toàn thân ướt đẫm máu, đầu vỡ máu, tinh thần cũng không cách nào duy trì được nữa!

Cuối cùng nàng cũng điên rồi!

Tuy nhiên, mặc dù Thu nương điên rồi nhưng nàng vẫn một mặt bước đi, khước miệng ứa máu, thê lương lắm lắm: “Con... Con, con... Con... ở đâu a?”

“Con... A! Vô luận con bị bán đi chỗ nào, vô luận con... Thiên Nhai... người cũng... Ngàn vạn lần đừng có quên mẫu thân... Tâm, vĩnh viễn cùng con... hoà cùng, cũng... Đừng quên, mẫu thân... Ở quá khứ, mỗi buổi tối, đôi lại còn trong bụng... Người... Nói như vậy....”

“Người, nhất định... phải... trở thành...”

“Anh... Hùng!”

“Người, người, không cần giống người... giống như cha ruột... Tự bạo... tự bạo, người, không cần, cho người cha sinh con người... xem thường, cũng không cần cô phụ thân mẫu thân... Thập Nguyệt hoài thai... Khổ sở.”

“Người nhất định phải đường đường chính chính... Làm người, làm một cái hữu dụng... Nam nhân, người nhất định phải trở thành... anh hùng...”

“Cả thế gian nghe danh...”

“Anh hùng!”

Cho dù điên điên khùng khùng, Thu Nương vẫn trong trạng thái điên khùng khùng, trong mưa gió, không ngừng thì thảo lập lại lần nói chuyện này, nói một người rất có lòng tin đối với nhi tử, kỳ vọng rất cao - đứa cuối cùng dặn dò!

Đêm hôm đó, cuối cùng Thu Nương cũng biến mất trong mưa. Mộ Long trấn biến mất, từ đó về sau không biết kết cục ra sao, không còn ai nhìn thấy dáng vẻ của nàng nữa...

***

Gió lạnh và mưa sa, tiếng ghen ngào như thể xương thịt tách rời, đáng thương là, đứa con vừa xuất thế đã không còn mẹ, lại bị phụ thân tàn nhẫn bán đi...

Rốt cuộc sau này ai nguyện ý dặn dò hắn?

Ai có thể dặn dò?

Không biết vì sao, “bất bại” chỉ là kiếm của hắn!

“Thất bại” lại là hấn - một đời!

Thành cũng là kiếm.

Hận cũng là kiếm!

Anh hùng, anh danh, vô danh...

Phạm trần bích lạc, Thiên Nhai Tận, Mang Mang sinh, “Cuộc đời nàng” như chịu sự điều khiển của hai nam nhân, thân bất do kỷ.

Hai nam nhân này, một mực trong lúc vô tình kiếm chế “Khởi chuyển hợp cả đời” của nàng, bi hoan tỵ tán”.

Chỉ là, nàng cùng với hai người bọn họ, cũng không có oán hận, ngược lại càng thông cảm, kính trọng lẫn nhau.

“Nàng ta” khi nhận ra hai người bọn họ, còn chỉ được mười tuổi.

Mười tuổi khó quên.

“Nàng ta...” Phương pháp quen biết hai người bọn họ, cũng không gặp phải đối phương như gặp phải thông thường.

Nàng biết hai người bọn họ, vẽ ra một bức tranh.

Một bức tranh đã dần phai màu.

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên, khi cha nàng tìm thấy bức họa mà mình giấu dưới giường nhiều năm cho nàng xem, chỉ là khi nhìn thấy, nàng đã bị bức tranh này hấp dẫn vô cùng.

Đó là một bức tranh mà cha nàng vẽ vào mười năm trước.

Trên đời này, bất kỳ người nào, vật, tình, phần lớn địch không lại lịch luyện vô tình của năm tháng.

Càng không nói đến chỉ một Tượng?

Cho nên, bức tranh này đã ẩn giấu rất nhiều năm trong đó ”
Niên lão sắc suy”.

Kỳ quái chính là, tất cả màu sắc trong bức họa này đều theo năm tháng mà vàng, duy nhất ở trong đó có hai người, hai người giống như nhau vẫn rõ ràng thấy được, quang mang trải qua rất lâu cũng không suy giảm.

Cũng chính là bức họa của hai người này, mê hoặc “Nàng”!

Hai người kia, lại là hai đứa trẻ!

Vừa vặn xuất thế di nguyệt thành nam hài!

“Tiểu Du!”

“Tiểu Du!”

Liên tiếp tiếng tiểu hài tử kêu lên, đều đang kêu gọi cùng một cái tên, mà chủ nhân của cái tên này - Tiểu Du Du, giờ phút này đang ngồi ở trên bậc thềm trước nhà nàng, nhìn bức tranh hồng hào cầu cứu cũ trong tay, âm u xuất thần.

Tiểu Du này, chỉ được mười tuổi.

Chỉ thấy “Nàng” dù tuổi còn nhỏ, đôi môi đỏ mọng, hai gò má trong trắng lộ ra một vòng hồng nhạt, tuổi còn nhỏ, đã cho người ta một loại cảm giác kinh diễm “Tích phấn chà xát”, không tỳ Hưu là hạt giống mỹ nhân.

Dù như thế, hạt giống mỹ nhân nho nhỏ này xem ra cũng không hoạt bát gì, ít nhất, không thể hoạt bát như những đứa trẻ cùng tuổi chơi đùa trên đất trống ngoài nhà nàng, nàng chỉ một mình trốn trong một góc chuyên tâm ngắm vẽ.

Khi mặt trời sắp lặn xuống Tây Sơn, bọn trẻ đã chơi đùa cả buổi, Tiểu Du cũng đã xem mẫu văn này hơn nửa ngày, rốt cuộc, một cô bé toàn thân đỏ thắm trong đồng trẻ không nhịn được tiến lên lải nhải với nàng: “Cám ơn! Tiểu Du! Trời sắp tối rồi! Sao ngươi lại cứ ngơ ngác như vậy? Túc họa này tuy là do cha vẽ mười năm trước, nhưng hôm nay ông ta mới lấy ra cho chúng ta xem, ngươi cũng không cần phải vất vả như vậy!”

Nữ hài nói chuyện dung mạo như một mười một, gọi là “Cùy Hồng”, kỳ thật là bông bàn lớn tuổi nhất của Tiểu Du, cũng là hình mẫu duy nhất của nàng.

Đám trẻ còn lại cũng nổi giận nói: “Đúng vậy! Tiểu Du! Xưa nay ngươi đã không thích chơi đùa! Hôm nay lại càng yên tĩnh lạ thường! Bức tranh tàn phá bình thường này rốt cuộc có cái gì tốt chứ?”

Tiểu Du Thập Tuế gần mười tuổi chỉ cười nhạt, lộ ra vẻ ôn nhu hơn xa tuổi của nàng. Vốn nàng còn là một cô gái vô cùng dịu

dàng, nhưng thấy nàng khẽ phe phẩy bím tóc nhỏ nói:
“Không! Hạnh hoa này... một chút cũng không tầm thường.”

Địch Hồng bật cười: “Muội tử! Mậu tử biết Cẩm Kỳ thư từ trước đến nay là tâm đầu nguoi tốt, nhất là “Hồ Cầm” cùng bức tranh của người gây phiền muộn, càng làm nguoi yêu thích không buông tay. Nhưng mà! Mẫu Đơn phụ thân vẽ cũng không phải tác phẩm kinh thế gì, vậy dùng để mê muội? Ta nhìn ngang nhìn dọc, cũng nhìn không ra nó có gì không bình thường!”

Tiểu Du vẫn là gương đôi mắt nhỏ nhìn chăm chú bức tranh mạ này, đáp ân ta, nguoi có điều không biết rồi, nguoi có biết bức tranh mạ này là bức tranh thời của phụ thân không?”

Địch Hồng có chút không kiên nhẫn mà nói: “Ui! Cái này ta đã sớm biết! Hình ảnh mạ tro này, là cha vẽ sau khi cha đi thí luyện tại Di Nguyệt yến mười năm trước! Tình cảnh trong bức họa, chính là tình cảnh phụ thân nhìn thấy đêm đó! Khi đó, con còn chưa xuất thế, ta còn chưa được một tuổi, về sau, mẫu thân sau khi sinh ra con cũng sẽ đi.”

Đúng vậy! Coi như nhìn thấy bức họa trong tay Tiểu Du, chính là bức họa họa vẽ lên một cảnh vui vẻ!

Chỉ thấy trong họa khách đầy sảnh, cả nhà lành lạnh, một đôi vợ chồng trung niên ôm một nam anh, trở thành ánh mắt của toàn trường.

Tiểu Du nói: “Ừm. Chính là như vậy! Hôm nay ta nghe cha nói, năm đó ông sau khi trở về liền vội vàng đem tình cảnh mình thấy vẽ xuống, là bởi vì ông ở trong chiếu nhìn thấy một ít người khiến ông không quên được...”

Cây địch đỏ không cần suy nghĩ nói: “Vút! Cái gì mà người khó quên? Mẫu phụ là đại ca ruột của mẹ chúng ta, họ Mộ tên Long; tuy rằng nhà chúng ta không tính là nghèo, nhưng so với nhà của các cữu phụ, thật sự là Tiểu Vu thấy Đại Vu! Nghe nói cữu phụ từng là danh tướng triều đình, nhà của hắn phải nhất định không nhỏ, phụ thân cảm thấy việc này là vẽ tranh cho môn phái!” Trong khi nói đầy vẻ mong mỏi, tựa hồ, địch Hồng cũng không hài lòng với căn phòng mình đang ở hiện giờ.

“Không phải.” Tiểu Du nói: “Cha nói, bức họa này năm đó người vẽ ra, là bởi vì người nhìn thấy hai đứa con trai của người anh vợ...”

“Hai đứa con trai?” Địch Hồng hỏi: “Chẳng phải cữu phụ chỉ có một đứa con trai thôi sao?”

Tiểu Du nói: “Vốn là vậy. Nhưng ngay đêm thằng cha ruột nó sinh ra ngay ngoài cửa nhật được một đứa bé bỏ anh, cũng là nam! Trong tấm vải rách của vút Anh Nhi còn có một đứa nhỏ bằng ngọc bội, có khắc hai chữ “Anh hùng”. Cha mẹ nó còn định gọi nó là “anh hùng”. Nhưng lại nghèo rớt mùng tơi, mới có thể đem nhi tử vút ở đầu đường; phụ nghe cậu nói, lúc nhật nam anh kia, cuống rón của cậu còn chưa kịp cắt, chắc là mới sinh không lâu, cùng con trai cậu sinh ra trong đêm; cậu cậu vì chúc phúc cho con trai ông, vì thế liền đem nó thu làm nghĩa tử...”

Địch Hồng nói: “Hi hi! cữu phụ thật ra rất hào phóng! Cái thứ xương tì hí kia thật sự là mấy đời tu đến, có thể được đại tướng cữu phụ thu làm nghĩa tử.”

Dứt lời, thái độ đồ kỵ lộ rõ trong lời nói, tuy lão phụ vẫn khỏe mạnh, nhưng nàng cũng ước gì Mộ Long cữu phụ đồng thời thu nàng làm nghĩa phụ.

tiện cốt trong miệng Địch Hồng dĩ nhiên là nam hài bị nhật trở về kia, Tiểu Du vội vàng nói: “Oan huynh, sao có thể nói như vậy với người kia chứ? Nam hài kia bị cha mẹ vút bỏ, thân thể thực sự rất đáng thương!”

Địch Hồng nhếch miệng nhỏ nói: “Ui! Muội tử ngươi là nhân từ như thế, đại tỷ cũng không muốn đấu võ mồm với ngươi! Đúng rồi! Nói đi nói lại, cái này cũng chỉ là một Túc bàn tiệc vui vẻ, sao ngươi cứ nhìn nó xuất thần vậy?”

Tiểu Du chỉ vào bức họa kia, đáp lại: “Là vì... hấn!”

Hấn? Hấn là ai?

Địch Hồng cùng một đám tiểu hài tử không hẹn mà cùng vừa nhìn Họa Định Thần, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy trong số các tân khách của họa môn, bỗng nhiên như nhìn thấy một ngôi sao!

Tinh quang chỗ, là ở chỗ vợ chồng anh vợ Mộ Long ôm một bé trai!

Chỉ thấy nam anh trong lòng vợ chồng Mộ Long tuy chỉ là trắng khuyết, nhưng mày như kiếm, vẽ mặt đầy thần thái không thể che giấu được, phảng phất, sau khi nó sinh ra đã định trước là một nhân vật rất đáng gờm rồi!

Địch Hồng nói: “Ha ha! Chuyện này thì có gì ly kỳ? Đây là con trai của anh vợ sao! Nghe nói gọi là “Ứng Hùng”, ta đã sớm chú ý đến hần! Xem tướng mạo của hần, tương lai nhất định sẽ hỗ phụ không sinh khuyển tử!”

Tiểu Du nói: “Anh Hùng, Ứng Hùng biểu ca đích thật khác với tất cả mọi người! Trong bức mạ này, hần vẫn chỉ là Di Nguyệt, nhưng cha đã vẽ được thần uy như thế, nghĩ đến, buổi tiệc cưới đó, hần nhất định cũng là đứa con cưng của tất cả mọi người, nhưng, người có chú ý bức tranh này hay không? hẻo lánh này mới là thứ ta cảm thấy hứng thú nhất!”

Nói xong chỉ vào một góc trong bức họa, Địch Hồng và lũ trẻ nhỏ thuận mắt nhìn, không khỏi “ồ” lên một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

“Muội tử! Không phải chứ? Trong góc này vắng vẻ, chỉ có một lão phụ ôm một tiểu nam anh, hứ! Sao bộ dáng nam anh này một chút cũng không có ý nghĩ đáng yêu? Còn nhíu mày? Có gì mà xem đầu?”

Tiểu Du ngưng mắt nhìn nam anh trong góc này. Nàng còn nhỏ tuổi nhưng lại có chút thương tiếc nói: “Anh hùng, nam hài này... hần là nhíu mày. Hần, chính là Khí Anh của Cữu phụ nhật về!”

“Cái gì? ” Chùy Hồng sững sốt, vội vàng định thần nhìn rõ ràng, vẽ xem thường càng thêm đậm: “Hừ! Khó trách! Thảo nào toàn thân xì khói rét, khó trách sẽ bị tân khách bỏ qua một góc!”

“Oan chà, người không cảm thấy đứa bé này rất đặc biệt sao?”

“Gặp quỷ! Hần có gì đặc biệt?”

“Cha nói, đêm đó, ông ấy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hai đứa nhỏ; cha giỏi vẽ đan thanh, cho nên từ trước đến nay người chú ý nhất. Con trai ruột của anh vợ một chút cũng không làm

cha thất vọng, cha cho rằng đứa nhỏ này đôi mắt thậm chí so với người lớn càng có tinh quang, tương lai nhất định là nhân vật; bất quá, cha nói, điều làm ông ấy khó quên nhất, vẫn là đứa cháu gái này bị người ta làm lạnh nhạt một bên nghĩa tử...”

“Hắc! Ngay cả cha cũng nói như vậy? Khó nuốt thế này khó quên được cái rắm!”

“Không! Khi ánh mắt cha và đứa nhỏ này tiếp xúc, ánh mắt đứa nhỏ này lại nặng ngàn cân, ép cho cha cũng có chút tức không nổi. Cha nói, nó từng vẽ vô số người, chưa từng có một đôi mắt, sẽ làm cho nó có loại khí thế này, loại khí thế đó, như là... nó đang nhìn một người mà không xứng nhìn thẳng - anh hùng!”

“Anh hùng?” Dịch Hồng tỏ vẻ khinh thường.

***

“Đúng nha! Cha còn nói, kỳ lạ nhất chính là, cái ánh mắt của người lớn này cũng không dám nhìn thẳng vào đứa bé kia, đêm đó con trai ruột của anh vợ, lại vẫn nhìn chằm chằm vào nghĩa tử kia, rất giống... Cùng cái nghĩa tử này vừa gặp đã quen từ lâu...”

“Về sau, khi nghĩa tử này cũng nhìn lại con trai ruột của anh vợ, trên trời bỗng gió thổi mây biến sắc, cha nói, giống như ông trời đang báo trước cho hai đứa bé này, tương lai nhất định sẽ nổi lên phong vân...”

Tiểu Du còn chưa dứt lời, dịch hồng đã cắt đứt lời của nàng, cười nhạo nói: “Được rồi! Muội muội của ta, đại tỷ nhìn người chuẩn xác là ma xãm giá này ở đâu! Chỉ là một nam anh nghèo kiết xác mà thôi, vậy là anh hùng gì? Còn làm cho con trai ruột của anh họ Mộ nhìn hấn cả đêm? Còn làm phong vân biến sắc nữa? Chuyện thần kỳ như vậy, ngay cả những đứa trẻ chúng ta cũng không tin! Hoá ra là cha mở miệng lừa gạt người! Đừng có ngây thơ nữa!”

Những hài đồng khác cũng phụ họa theo: “Đúng vậy! Tiểu Du, không cần dính vào đây nữa! Chúng ta đang “tụ tân nương”, người cũng chơi cùng chúng ta đi!”

Đám trẻ hồn nhiên, chỉ có Tiểu Du mới có tâm tình này? Tâm tình của nàng sớm đã bay xa, mất tập trung.

“Ứng Hùng” trong tranh cùng với đứa trẻ mồ côi vốn nên gọi là “anh hùng” kia, nếu như không có gió mà sóng không sóng, trải qua mười năm tháng thì hẳn là đã mười tuổi rồi.

Hai nam hài này ở thời điểm Di Nguyệt đã làm cho người ta chú ý dị thường, bây giờ lại có bộ dáng gì?

Ứng Hùng...

Anh hùng...

Tiểu Du âm thầm ghi nhớ hai cái tên này ở trong lòng.

Bọn họ cũng đang nghĩ, rốt cuộc bây giờ hai người họ đã biến thành cái dạng gì.

Cùng với hào quang có được như thế nào.

Sẽ tạo nên phong vân đặc sắc như thế nào.

Nguyện vọng bí mật của cô bé này, cũng không ở trong lòng Tiểu Du suy nghĩ bao lâu; Một năm sau, tâm nguyện của nàng thực hiện, nàng rốt cục có cơ hội có thể nhìn thấy hai nam hài nổi danh này lâu ngày.

Đáng tiếc đây lại là một cơ hội mà nàng không mong muốn nhất.

Chỉ vì cha nàng đột nhiên xuất hiện nên đã nhiễm phải phong hàn bệnh mà chết. Nàng và địch Hồng lập tức trở thành cô nhi.

Cho nên, không thể không đầu nhập vào người cậu - Mộ Long.

Đó là tháng sau khi phụ thân Tiểu Du mất tích.

Cuối cùng Mộ Long cũng được biết tin Tiểu Du lão phụ đã chết, cuối cùng ông ta cũng coi như danh tướng triều đình, còn có nửa điểm tình cảm cháu trai và cháu gái tương trợ, sai hai gia đình thúc ngựa đón nhau, muốn đón hai tỷ muội Tiểu Du đến Mộ Phủ nhận nuôi.

Từ xưa đến mộ phủ có thể nói là lộ trình không ngắn, hai tỷ muội Tiểu Du là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến nay đi xa, trên đường đi, Tiểu Du ngồi ở trong buồng xe ngựa thúc đẩy cục

diện, một mực buồn bực không vui; điều này cũng khó trách, cha mất mới vừa chết, lại phải rời xa thôn, ai lại có thể vui vẻ?

Nhưng đôi mắt hồng của Du Du xem ra lại hưng phấn đi thường, nhưng thấy tình cảnh nàng hết nhìn đông tới ngó tây ngoài buồng xe, thỉnh thoảng tán thán: “Oa! Đây dẫn đường thật đẹp! A Tài A Vượng, đến tốt cùng còn có bao nhiêu đường mới đến?”

Đang thúc ngựa trong thùng xe ngựa, chính là A Vượng - người sai người của Mộ Long đến đón hai tỷ muội nàng, A Tài đáp: “Sắp! Biểu tiểu thư! Chỉ cần đi qua sườn núi này là đến được Mộ Long trấn.”

“Oa? Còn có lộ trình ngắn như vậy sao? Khó trách mang lại xinh đẹp như vậy! Mộ Long trấn chắc hẳn cũng danh bất hư truyền, nhất định là đại trấn! Muội tử, muội nói có đúng hay không?”

Địch Hồng nói xong nhìn thoáng qua Tiểu Du, chỉ thấy Tiểu Du vẫn lạc quan không vui, không khỏi cau mày nói: “Muội tử! Cha đã chết ròng rã một tháng, hay là ngươi đừng có mặt mày ủ rũ đi! Chúng ta ở lại trong nhà anh vợ, cũng đừng làm ông ấy cảm thấy khổ sở a!”

Câu này chính là câu nói giống lòng người nhất của Địch Hồng, Tiểu Du đột nhiên nghe xong cũng cảm thấy sâu sắc, địch đồ lại tiếp tục nói: “Huống chi, ngươi cũng chớ có quên, chúng ta đi chuyến này sẽ gặp hai người người rất muốn gặp.”

“Muội tử, không phải ngươi vẫn luôn muốn nhìn thấy, rốt cuộc con trai và nghĩa tử của anh vợ là như thế nào chứ? Đây chính là cơ hội!”

Đúng vậy! Quả thật là một cơ hội tốt! Tiểu Du trầm nghĩ, nhưng bởi vì cái chết của phụ thân, nàng hôm nay cũng không có tâm tình này nữa.

A Vượng trước buồng xe nghe cây chùy đỏ nói như vậy, bỗng nhiên ngạc nhiên nói: “Ồ? Biểu tiểu thư, thì ra các ngươi muốn xem hai đứa con trai của lão gia? Vậy hôm nay các ngươi đến Mộ Phủ đúng lúc rồi.”

Chính là thời điểm? Lời vừa nói ra, mâu hồng đột nhiên “Ồ” một tiếng, tiểu Du cũng không khỏi ngưng thần lắng nghe.

“Là như vậy! Bởi vì đã có trùng hợp, nếu hôm nay chúng ta có thể trở về Mộ phủ đúng giờ thì đúng là lúc Nhị thiếu gia có thể trở về.”

“Có thể hồi phủ?” dịch hồng tò mò hỏi: ” Nhị thiếu gia theo lời các người là Mộ cửu phụ nhận nuôi nghĩa tử? Vì sao hôm nay hắc “có thể hồi phủ”? Hắc xưa nay không thể hồi phủ sao?”

A Vượng nói: “Nguyên lai các người còn chưa từng nghe qua việc của nhị thiếu gia? Khó trách! Khó trách các người nghĩ như vậy gặp hắc! Nếu các người biết chuyện của hắc, sợ rằng sẽ... lui binh tránh đi ba xá!”

Lúc này, Tiểu Du tức giận đến cực điểm, nàng hỏi: “Hai vị, nhị thiếu gia của các người... rốt cuộc là có chuyện gì?”

A Vượng đang muốn trả lời, A Tài lại chen miệng nói: “Hắc? Hắc nha...”

“Hắc là một viên - Cô Tinh!”

“Cô Tinh?” Tiểu Du kinh ngạc, nhất thời cũng quên hết nỗi đau của cha mất, nàng dường như rất quan tâm đến nghĩa tử được Mộ Long thu dưỡng kia.

“Ừm! Từ sau khi Mộ lão gia nhặt hắc về, mặc dù không yêu thương hắc như con ruột, nhưng vì Mộ phu nhân kiên trì đã nhận hắc làm nghĩa tử, liền nhất định phải coi hắc như con đẻ của mình. Nàng cho rằng người làm việc nhất định phải đối xử lương tâm với mình, không nên nhẹ bên này., Cho nên Mộ lão gia cũng không quá bạc đãi hắc! Tuy nhiên lúc nhặt hắc về, hắc có một khối ngọc bội rách khắc chữ “anh hùng”, chắc là cái tên cha mẹ hắc không phụ trách đặt cho hắc; con trai ruột của Mộ lão gia vốn sớm tên là “Ứng Hùng”, để tránh nghĩa tử này đoạt tài năng con ruột thật của hắc, vì vậy liền đem chữ “anh hùng” trong hai chữ “Hùng”, gọi nó là chữ “Danh”, gọi nó là “Anh danh...”

Ba mẹ không chịu trách nhiệm? Tiểu Du không cho là đúng; nếu đã đặt tên con trai mình là “anh hùng”. đứa nhỏ này có hai người, trong đó nhất định có một người kỳ vọng rất cao đứa nhỏ này. Đặc biệt là phụ mẫu thân nó, hôm nay cốt

nhục chia lìa, trong đó chắc chắn có nỗi khổ tâm không người nào biết.

A Tài lại tiếp tục nói: “Có lẽ là tính mạng đứa nhỏ này thật không tốt! Vốn Mộ phu nhân một mực không đợi bạc tình với hần, lại còn thuê cho đứa nhỏ này một lão nữ nương, nhưng không đến nửa tháng, nữ nương kia thành linh chết bất đắc dĩ, Mộ phu nhân lại vì nó mà thuê một lão phụ khác trở về, không ngờ được mấy ngày sau khi tại di nguyệt yển cùng thiếu gia, lão phụ kia cũng đã qua đời trong giấc mộng, trong khoảng thời gian ngắn, cả thị nữ của Mộ Phủ cũng trở nên hoảng sợ...”

“Ồ? Các tỷ tộc sao lại khủng hoảng?”

“Có người nói đứa nhỏ này đã liên tục khắc chế hai vú em, tà môn đến cực điểm, không biết có thể khắc chế được cả bọn tỷ nữ hay không? Còn có một số tỷ tộc nói, có thể cha mẹ ruột thịt của đứa nhỏ này cũng đã khắc chế nó chết rồi, nó mới bị người nhà vứt bỏ ở đầu đường...”

“Bất quá, Mộ phu nhân vẫn không tin, nàng nói, đứa nhỏ này không có cha mẹ, đã là lẻ loi hiu quạnh, nếu đã không còn ai nguyện ý làm nữ mẫu của đứa nhỏ này, Mộ phu nhân dứt khoát tự mình nuôi sữa cho nó!”

Nghe đến đây, Tiểu Du và Dịch Hồng Tề Tề Huyền khẽ hô lên “Không ngờ hai anh em họ họ nàng lại lương thiện như vậy.

“Nhưng mà, xưa nay Mộ phu nhân vốn còn yếu, nàng vốn là muốn nuôi dưỡng đại thiếu gia “Ứng Hùng”, hiện giờ lại muốn bồi dưỡng “Nhị thiếu gia”, cuối cùng cũng chịu không nổi, bệnh nặng một hồi; lão gia chỉ có thể tìm một người khác nuôi dưỡng đại thiếu gia, về phần nhị thiếu gia, bởi vì không ai dám nuôi dưỡng hần nữa, đành phải lấy sữa dê cho hần ăn.”

“Trải qua việc này, lão gia càng thêm tin tưởng, nghĩa tử nhất về xác định gánh vác mệnh lệnh khắc hình, vì vậy bắt đầu xa hần, để hần đi vòng qua tay tỷ nữ; sau có một lần, lão gia tìm một người tướng sĩ trở về thay nhị thiếu gia nửa tuổi., Tướng sĩ kia chợt thấy nhị thiếu gia, đột nhiên như thấy Địa Ngục La Sát, sợ tới mức lập tức bỏ chạy không quay đầu lại; lão gia đuổi theo ra ngoài hỏi hần cuối cùng, tướng sĩ kia lại một mặt run rẩy, một mặt nói, hần nhìn tướng hơn mười năm..., Người

đọc ngàn vạn, chưa từng thấy một đứa bé nào có “Kỳ tượng” khiến người ta tâm thần đều khiếp như vậy, đứa nhỏ này sinh ra đã có hình tượng “Cô Tinh”, đã định trước là hình khắc tất cả chí thân. Mộ gia nếu muốn bảo vệ, biện pháp triệt để nhất chính là — Bỏ hẩn!”

Tiểu Du chợt nghe thấy những lời của tướng sĩ nói, còn nhỏ tuổi như vậy, nàng cũng có chút không cam lòng mà nói: “Chuyện này... Không phải là quá mê tín rồi sao? Vậy sao, Mộ cửu phụ có tin không?”

A Tiên nói: “Lão gia bán tín bán nghi, nhưng Mộ phu nhân lại không cho là đúng, hơn nữa trong lúc dưỡng dục nhị thiếu gia, phu nhân cũng động chân tình với nghĩa tử, nàng cảm thấy ánh mắt đứa nhỏ này rất lương thiện, tương lai, nhất định sẽ là đại trượng phu chí tình chí hiếu., Không nên vứt bỏ hẩn lung tung, hủy tiền đồ của hẩn; Vì thế liền cầu xin lão gia không được vứt bỏ Nhị thiếu gia, còn muốn khóc theo tiếng khóc, lão gia tuy từng là một giới võ quan, riêng yêu mến thể tình sâu đậm, mắt thấy phu nhân vì lo lắng hẩn vứt bỏ Nhị thiếu gia mà ngày ngày gầy gò, cuối cùng cũng dùng phương pháp khúc chiết...”

“Ồ? Có phương pháp gì?” Ngay cả địch hòng không quá quan tâm cũng ít hỏi.

“Lão gia từng mật đàm với vị tướng sĩ kia, tướng sĩ kia nói nếu thật không muốn bỏ rơi Nhị thiếu gia, có lẽ chỉ có một cách, đó là đem Nhị thiếu gia sống nhờ trong một số nhà có tính mạng cứng rắn, đợi khí tức Tam thiếu gia tự khắc giảm đi một chút., Mới đưa hẩn vào nhà, việc này không chỉ có thể đảm bảo Mộ gia, mà còn có thể giữ được con trai ruột của lão gia “Ứng Hùng”, bởi vì Hùng thiếu gia cùng Nhị thiếu gia cùng năm, khí tương khắc trong bạn cùng lứa tuổi còn nặng hơn. Nhị thiếu gia nhất định phải ở bên ngoài mười một năm, mười một năm sau mới được sinh sống., Khí hình khắc của hẩn sẽ theo thời gian giảm bớt, mà đến lúc đó Đại thiếu gia cũng đã mười một tuổi, tuổi tác càng lớn, sức chống đỡ cũng mạnh hơn không ít; đến thời điểm thích hợp có thể đón Nhị thiếu gia trở về Mộ Phủ, cho dù như thế, ngày sau cũng phải vạn sự cẩn thận, đề phòng khí tức hình khắc của hẩn sẽ đột nhiên tăng cường...”

Tiểu Du dù là tiểu cô nương, chỉ nghe thôi cũng càng cảm thấy vô căn cứ. Nàng thầm nghĩ, có đôi khi, nếu người lớn ngu muội, thậm chí còn ngây thơ hơn cả trẻ con, dễ bị lừa gạt hơn nhiều...

Chỉ có Mộ phu nhân đáng thương, bà nhất tâm toàn ý xem đứa nhỏ đáng thương kia như con ruột, vừa mới động tới mẫu tử thân tình với lão, lại phải đối mặt với cốt nhục chia lìa...

Bất quá, bỏ đoàn Hồng Lăng Hồng của Tiểu Du tựa hồ đối với lời nói của A Vượng A Tài tin tưởng không nghi ngờ, còn nghe thấy ông lông dựng thẳng lên hỏi: “Vậy, hôm nay vừa vặn chính là... tháng ngày Cô Tinh có thể trở về?”

A Tài nói: “Đúng vậy! Tính ra thì Nhị thiếu gia đã rời khỏi Mộ phủ mười một năm rồi. Hôm nay chính là ngày hắn trở về! Ài! Cũng không biết là trùng hợp hay là mạng! Lão gia vốn tìm cho hắn một người sư phụ lạ thường cưỡng ép để truyền võ nghệ cho hắn, sau đó không tới một năm sư phụ kia liền chết, lão gia lại không cho Nhị thiếu gia trở về., Chỉ tiếp tục đổi mạng cho sư phụ hắn, mười một năm qua, những sư phụ này có chút bệnh chết, có chút bị người ta trả thù đến chết. Nhị thiếu gia đã đổi bảy, bảy..., Tám vị sư phụ, mặc dù những vị sư phụ kia cũng không tính là danh môn đại phái gì, võ học chính tông, nhưng ta nghĩ, Nhị thiếu gia cuối cùng cũng đã kiếm được không ít đại thành môn phái tạp nhạp nhỉ? Tin rằng, hắn cũng không thua kém đại thiếu gia Ứng Hùng mà lão gia tự mình truyền võ bao nhiêu.”

“Bất quá, lão gia tựa hồ vẫn không yêu thích hắn lắm, hôm nay là ngày Nhị thiếu gia trở về, nghe nói lão gia cũng không có phái người đón hắn về, mặc dù phu nhân luôn khổ sở khuyên bảo Nhị thiếu gia đừng có lãnh đạm như vậy, nhưng lão gia nói, một thằng bé trai mười một tuổi lại muốn sống giống một thằng bé mười một tuổi., Nếu ngay cả về nhà cũng cần có người tiếp, liền không cần trở về nữa! Ai, tuy nói vậy, nhưng Nhị thiếu gia cuối cùng là sư phụ ở tại Dự Châu, cách Mộ Long trấn chừng ngàn dặm, một hài tử mười một tuổi không người không ngựa gặp, làm sao lặn lội đường xa trở về? Lão gia thật sự là quá mức...”

Không sai! Tiểu Du cũng đồng ý với lời nói của A Tài! Ngay cả nàng và anh em gái của Dịch Hồng, Mộ Long cũng không

tiệc vận dụng hai gia đình thúc ngựa chào đón nhưng lại cay nghiệt với nghĩa tử của mình đến mức này.

Nhưng mà, nghĩ đến Mộ Cửu phụ là nghĩa tử được đổi tên thành “Anh danh”, hôm nay vừa vặn trở về Mộ phủ, lòng Du Du vẫn luôn ưu sầu, lại cảm giác căng thẳng.

Nếu như, cái chữ anh danh mười một tuổi này, thật sự như vậy mới có khả năng, tuổi còn trẻ liền có thể vượt xa ngàn dặm trở về, nàng càng muốn nhìn một chút, cái này nghe đồn khắc chết hai cái nhũ nương, tám cái sư phụ, lệnh tướng sĩ sợ tới mức phải rút chân chạy trốn nam hải, mặt của hắn, rốt cuộc có khí khái gì nhiếp người?

Nghĩ như vậy, Tiểu Du cũng không tiếp tục lưu ý lắng nghe A Vượng và A Vượng A Tài nói chuyện về nó nữa. Nàng chỉ sâu kín nhìn ra ngoài cửa sổ xe nhỏ, nhìn về phía xa xăm bên kia vách núi. Nơi nàng đến sẽ là “Ứng Hùng” và “Phong Danh” trong truyền thuyết gặp nhau, một nơi sẽ ảnh hưởng đến cả đời nàng...

A Vượng đang ngậy người ra, trong phút chốc không có dấu hiệu báo trước, Tiểu Du Hách nghe thấy tiếng thúc ngựa của A Tài từ trong thùng ngựa kêu lên thảm thiết. Sau đó, hai thứ đó ào ào bắn vào trong buồng xe ngựa.

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, dù Tiểu Du không am hiểu võ nghệ, cũng theo bản năng nghiêng người lướt qua, hiem hiem tránh thoát một đoàn vật thể trong đó, nhưng mà Dịch Hồng phản ứng hơi chậm, không để ý chút nào, đã bị một đoàn vật ném trúng, hai tỷ muội nhìn vào, nhất thời hù cho hồn vía lên mây!

Nguyên lai bay vút vào trong xe, đúng là đầu A Tài máu chảy đầm đìa!

“Oa...” Chùy Hồng bị một đầu ném vào trong đó, toàn thân nhuộm đầy máu tươi lên đầu, hét lên một tiếng, ngất lịm!

Tiểu Du Bình Bình tuy rằng dịu dàng, duy lá gan thể nhưng lại khá lớn, không có bị hù đến hôn mê, thể nhưng, nếu nàng ngất đi, có lẽ còn có thể dễ chịu một chút.

Ngay lúc chùy hồng bất tỉnh đi, Côn Bằng lại nghe thấy cả chiếc xe ngựa “Rầm” truyền ra một tiếng vang thật lớn. Trong

nháy mắt, xe ngựa của Tiểu Du vậy mà vỡ vụn thành trăm khúc, đụn nát bốn phương tám hướng, chỉ một thoáng đá vụn xương bay tứ tung, đưa tay không thấy năm ngón, còn may mà trong xe ngựa và Dịch Hồng không bị thương.

Khi đất cát và đất đá vụn dồn dập rơi xuống, Tiểu Du nhìn thấy hai thân ảnh cao lớn mập mạp của hai hán tử, đứng sừng sững ở trước mặt nàng; hai thân ảnh này, rõ ràng là...

Hai gã mặt đầy sẹo, một thân áo choàng, tay cầm đại đao!

Là sơn tặc!

“A, người... Các người là...” Mặc dù lá gan của Tiểu Du khá lớn nhưng lúc này vẫn không khỏi nơm nớp lo sợ, liều mạng ôm lấy râu dịch đã hôn mê, nghiễm nhiên giống như đang bảo vệ gò má của mình.

Hai tên sơn tặc kia, một tên tương đối lớn tuổi trong đó, một mặt dùng khăn lau máu dính trên đại đao, một mặt cười tà nói: “Ha ha! Nhóc con, đừng để người lại cái gì! Hôm nay người gặp “Mặt Sẹo song sát” của chúng ta, đã định trước người tám đời xui xẻo! Lão nhị, người xem bọn họ có thứ gì đáng giá!”

Tên tuổi hơi trẻ nghe lão đại nói như thế, lập tức thanh đại đao của hắn vẫn là máu tươi đầm đìa, đẩy ra cho hai người bọn họ mấy cái thùng xe nát như, nhìn kỹ một hồi lâu, không nhìn được phát hiện ra: “Lão đại, thật sự là thấy quý! Nhìn chiếc xe ngựa này cũng rất xa hoa, chắc chắn là nhất định có thu hoạch lớn! Xi! Làm sao biết trong xe lại có mấy lượng bạc! Thật không may! Chúng ta lần này làm sao uổng phí!”

“Bạch cặn?” Lão đại kia lại không cho là đúng, một đôi mắt dữ tợn vô cùng nhìn chằm chằm Tiểu Du, cười: “Lão nhị, người quá sơ xuất rồi! Lần này chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch! Người nhìn đi! Đứa nhỏ này tuy còn nhỏ, nhưng đã có chín phần tư sắc. Qua thêm mấy năm nữa, chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân duyên dáng yêu kiều ngọc không thể nghi ngờ!”

Lão Nhị kia cũng nhìn chằm chằm Tiểu Du, trơ mặt ra đầy vẻ tán đồng đáp: “Ha ha! Lão đại nói rất đúng! Chúng ta sẽ bắt tên nhóc này về trại! Đợi sau khi nó lớn lên sẽ nạp nó làm áp trại phu nhân! Còn nữa, hi hi hi! Nhìn thấy nó toàn thân bóng

loáng da thịt, liền đem nó bán cho người ta xem như bánh bao thịt! Ha ha, tiêu oa nhi, đến đây với chúng ta nào...”

Lão nhị kia nói xong, một tay bắt lấy Tiểu Du. Tiểu Du nhất thời tình thế cấp bách, vậy mà há miệng nhỏ hung hăng cắn mu bàn tay lão nhị kia một cái, người nọ đau đến mức lập tức rút tay ra, càng làm cho nó giận dữ, thét to: “Mẹ nó! Con đồ tể rợ kính uống rượu phạt, nhìn đại gia thế nào cũng trị người đây!” Vừa uống xong đã vươn bàn tay to như quạt hương bồ, trùng trùng liên hương khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Du Du mà rút đi!

Tiểu Du chỉ là một tiểu cô nương mười một tuổi yếu ớt mà thôi, nơi đó là hai tên sơn tặc địch thủ một đao chém nát xe ngựa?

“Phành” một tiếng! Đã đánh trúng lão nhị, tại chỗ bộc phát Kim Tinh, mắt thấy sắp ngất...

Chỉ duy nhất trong lúc nàng sắp hôn mê, nàng vẫn có thể mơ hồ cảm thấy, mình đã được lão nhị kia ôm lấy, càng bị hất mang theo chạy vội về phía trước!

Bọn họ, thật sự phải bắt nàng về sơn trại! Không ngờ nàng đã mất cha, còn phải gặp may mắn lần này.

Thế nhưng Tiểu Du đã không còn chút sức phản kháng nào, thậm chí ngay cả lực kêu cứu cũng không dùng được một nửa điểm.

Nhưng mà, tình thế tràn ngập bất ngờ, một người mà sinh ra thì vẫn luôn chờ mong trong cuộc sống của nàng, tình cảnh này, giờ khắc này.

xuất hiện!

Đó là một người đã đợi rất lâu nhưng vẫn khiến nàng phải khổ sở chờ đợi nửa đời...

Đáng tiếc, cuối cùng vận mệnh cũng đã sắp xếp cho hắn gặp được, triển khai cuộc đời dây dưa với nàng...

Tiểu Du đã dần dần hôn mê, đột nhiên lại nghe thấy cái tên “Mặt Sẹo, song sát” đang chạy vội, chửi ầm lên: “Móa nó! Là ai dám chặn đường các đại gia?”

Hắn chỉ phun ra một câu, sau đó liền không nói ra bất kỳ lời nào nữa!

Bởi vì Tiểu Du đã đồng thời cảm thấy, một cơn bão cát thổi qua người gã.

Không! Đó không phải chỉ là bão cát đơn giản! Đó là gió! Là cát! Còn có...

Một chiêu trong phong sa!

Chỉ là một chiêu!

Tiếp theo, song sát của gã mặt sẹo dừng lại! Cánh tay dừng lại! Hai chân cũng dừng lại!

Tất cả đều dừng lại!

ôm Tiểu Du chạy vội đến Song Sát lão nhị, không được chạy vội nữa, rốt cuộc nàng được cứu!

Nhưng, rốt cuộc là ai đã cứu nàng?

Ngay khi sắp ngất đi, Tiểu Du ngay tại khoảnh khắc này dốc sức liều mạng mở ra cặp mắt đang dần mờ hồ. Nàng chỉ mờ hồ nhìn thấy một cơn bão cát đã đi xa, tựa hồ cũng không muốn chờ nàng được cứu lấy mà ở lại thêm chốc lát.

Nhưng mà Tiểu Du còn lơ mơ nhìn thấy, bên trong bão cát, loáng thoáng có bóng người mờ hồ hoảng hốt, lẻ loi hiu quạnh!

Một thân mặc áo đen tuyền, một nam hài tử phát ra thân ảnh!

Đáng tiếc, nam hài này cũng không có quay mặt lại nhìn Tiểu Du. Mặc cho Tiểu Du cố gắng thế nào, vẫn không cách nào nhìn thấy được bộ mặt thật sự của nó trong bão cát.

Phảng phất, mặc dù hắn thuận đường cứu nàng, nhưng đường đi của hắn thủy chung không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại, hắn chỉ lướt qua người nàng!

Mệnh đồ của hắn không phải vì gặp phải nàng mà có bất cứ cải biến nào, sau khi cứu hắn, hắn lại... cô độc lần thứ hai!

Làm bạn với hắn ta lên đường, chỉ có phó phó phong sa...

Cùng với cuộc đời nặng nề bi hùng của hắn ta.

Hắn, là ai?

Tiểu Du đã không cách nào nghĩ tiếp nữa, rốt cuộc nàng cũng ngất đi.

“Tiểu Du! Tiểu Du!”

Lại liên tiếp tiếng kêu gọi Tiểu Du, nhưng trận này lại là âm thanh vô hạn dịu dàng.

Tiểu Du cuối cùng tỉnh lại từ trong hôn mê, nàng mở mắt ra, liền nhìn thấy một phụ nhân trung niên dung mạo đoan mỹ, ngồi ở đệm giường của nàng; hần còn phát hiện, phía sau phụ nhân đoan mỹ này có một trung niên hán tử khôi ngô uy vũ oai phong; còn có một thân ảnh thấp bé, cũng đứng ở bên cạnh hán tử này, chính là anh em ruột - Địch Hồng.

Không thể tưởng tượng được, Tiểu Du Hồng Thâm chí còn thức tỉnh nhanh hơn.

“Tiểu Du, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi?” Phụ nhân đoan mỹ kia nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng cầm khăn hồng lau mồ hôi cho Tiểu Du. Lúc này Tiểu Du mới phát hiện nàng đang ở trong một khuê phòng xa hoa lộng lẫy.

“Ngươi... Ngươi là...” Tiểu Du chỉ cảm thấy mơ hồ, cây địch đỏ ở bên cạnh lúc này lại nói: “Muội tử, ngươi còn đang đoán cái gì? Còn không thỉnh an người cứu cứu mẫu?”

“Cậu... Cha? Cậu?”

Đột nhiên nghe thấy lời này, Tiểu Du mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, phụ nhân trung niên trước mắt này, không nghi ngờ gì nữa chính là cậu của nàng ‘Mộ phu nhân’; về phần hán tử khôi ngô kia, đương nhiên là cậu chàng ‘Mộ Long’.

Mộ phu nhân dịu dàng nói: “Ừm! Tiểu Du, thực xin lỗi! Cứu cứu bà không tự mình đón con trở về, khiến hai tỷ muội con gặp được một hồi hung hiểm. May là, tất cả đều mưa qua mưa, chỉ tiếc hai người A Tài và A Vượng đã... Ôi...”

Nói xong không kìm lòng được mà thở dài một tiếng. Lúc này Tiểu Du mới định thần nhìn rõ, cụ cậu bảo vệ nghĩa tử “anh hùng” này ngoại trừ dung mạo thanh tú thực lệ ra, quả nhiên vẻ mặt hiền lành.

Còn chú ruột Mộ Long của nàng lại lặng lẽ đứng một bên, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nghiêm nhiên trở thành

một đầu sư tử mạnh mẽ.

Địch Hồng lại cướp lời: “Đúng vậy! A Tài Đức đã chết! May mà cứu cứu nương thấy hai chúng ta chậm chạp chưa tới, liền sai người đi ra bốn phía tìm kiếm chúng ta, mới phát hiện chúng ta đang nằm mơ trên tiểu sơn trại cách trấn Mộ Long nửa dặm.”

Tiểu Du vội vàng nhớ lại một chuyện, hỏi: “Vậy... hai cái gì... mặt sẹo song sát, đến cùng là như thế nào?”

Mộ phu nhân nói: “Không được quan tâm. Khi mẹ cậu họ tìm các người, hai người họ đã bị người ta bịt kín đại huyết, không thể động đậy, bó tay chịu trói, bây giờ đã kéo “Trình đại nhân” của cậu đi nghiên cứu.”

Tiểu Du nói: “Vậy cuối... Người kia ở đâu?”

Mộ phu nhân sững sốt, hỏi: “Là ai?”

“Người kia... cứu người của chúng ta.” Tiểu Du đáp.

Mộ Long một mực im lặng nghe vậy bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Tiểu Du, người có biết là ai đã cứu các người không?”

Tiểu Du Phũ tiếp xúc ánh mắt uy vũ bất phàm của cậu phụ kia, không khỏi có chút lo sợ nói: “Không, a di... Sau khi ngất đi không lâu, ta cũng theo đó hôn mê, cho nên cũng không rõ là ai cứu hai ta. Chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng lưng người kia hình như là một... “

“Con trai ước chừng mười một tuổi!”

Hai chữ ” nam hài” vừa ra, thần sắc tích long đại biến, lắc đầu trầm ngâm: “Có thể... khả năng! Cứu các người, sao có thể là một nam hài mười một tuổi?”

Mộ phu nhân nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của phu nhân, ngạc nhiên nói: “Ồ? Rong, vì sao lại cứu hai tỷ muội Tiểu Du, không thể nào là một đứa bé trai được?”

Mộ Long giải thích: “Phu nhân, người có biết, hai gã “Mặt Sẹo song sát” kia, là sơn tặc nổi tiếng xấu xa nhất huyện này không? Hai huynh đệ hấn thân mang một bộ đao pháp tổ truyền, nghe nói một đao chém nát xe ngựa, ở trong sơn tặc núi xanh lục., Công lực đã là nhân mã đương nhiên! Thử hỏi một thằng bé mười một tuổi, làm sao có thể trong nháy mắt

phong ấn toàn thân hai người này? Hơn nữa đừng có quên! Chúng ta ở trước chưa đem hai người đưa quan, đã từng hỏi là ai phong tỏa huyết đạo hai người bọn họ, hai người bọn họ đồng thanh nói không nhìn thấy là cao thủ phương nào, chỉ thấy một trận bão cát thổi qua, theo hai người bọn họ liền bị phong bế huyết đạo...”

Mộ Long nói xong, lại liếc mắt nhìn Tiểu Du, tiếp tục nói: “Nếu như đúng như lời Tiểu Du nói, người này thật sự là một nam hài tuổi chừng mười một tuổi, vậy thì nam hài này thực sự quá kinh người... Trong phương viên trăm dặm, có thể có một hài tử có thân thể kinh người như thế, có lẽ chỉ được một, đó là...”

Chương bốn...

Lời nói của Mộ Long còn chưa xong, chợt nghe ngoài cửa phòng truyền đến một âm thanh vô cùng bình tĩnh, cũng vô cùng tự tin, nói: “Chính là ta!”

“Có phải hay không?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều không hẹn mà liếc nhìn người cực kỳ tự tin này, không nhìn tiếp được. Vừa nhìn xuống, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Du lập tức biến đổi, chỉ vào người đang kêu khẽ: “A! Là... Hắn! Chính là hắn...”

“Cứu ta!”

Chỉ thấy người bước vào đúng là một nam hài chừng mười một tuổi! Một đầu tóc rối tung, dáng người cường tráng, quả thật là ân nhân loáng thoáng nhìn thấy trước khi hôn mê!

Thế nhưng, khi Tiểu Du lại định thần nhìn rõ mặt mũi của thằng bé này, nàng liền biết mình đã nhầm người.

Tuy nàng chỉ thấy bóng lưng nam hài cứu nàng, chỉ loáng thoáng cảm thấy nam hài kia có vẻ cực kỳ nặng nề, nhưng ngoại hình lại hoàn toàn khác với nam hài trước mắt này!

Cặp mày nam hài trước mắt như kiếm, ánh mắt như trắng sáng ngời có thần, trên mặt không che giấu được, không giấu được vẻ tự tin, hắn tự tin được như một Hoàng Giả, Kiếm Trung Hoàng Giả...

Tựa hồ, không chỉ thanh âm của hắc tự tin dị thường, người của hắc, so với thanh âm của hắc càng tự tin hơn.

Mà khi đôi mắt của người đàn ông này nhìn Tiểu Du, phảng phất như muốn nhìn thấy tận sâu trong lòng nàng, hắc đang đọc, tìm tòi nghiên cứu tâm của những người đã nhìn thấy!

Trong thoáng chốc, Tiểu Du bị thẳng nhóc tự tin này nhìn đến đỏ bừng cả mặt, ngay sau đó cúi đầu không dám nhìn nó nữa.

Bé trai kia khoe miệng hơi vênh lên, cười nói: “Tiểu Du biểu muội, ngươi khẳng định, người cứu ngươi, là — Ta?” Giọng điệu của nó thành thực, hoàn toàn không giống một thẳng bé trai mười tuổi đầu.

Biểu muội? Đứa bé này gọi Tiểu Du là biểu muội, lẽ nào là...?

Tiểu Du nhanh chóng tỉnh ngộ ra cậu bé này là ai, nhưng cô gái mập đỏ càng khẳng định nhanh hơn một bước, cướp lời nói: “A, ngươi... Chính là...”

“Ứng Hùng biểu đệ?”

Không sai! Đứa trẻ chừng mười một tuổi này chính là con trai ruột của Mộ phu nhân và Mộ Long. Ứng Hùng!

Cũng chính là đứa bé mà Kiếm Thánh cho rằng sau khi trưởng thành nhất định sẽ trở thành vạn kiếm chi hoàng.!

“Hi! Khó trách! Hồ phụ không có khuyến tử! Ứng Hùng biểu đệ thật sự thần uy lâm liệt như ông cửu phụ, khí khái bất phàm!” Áo Lạp Hồng lại trơ mặt ra nói, những lời nịnh nọt này, mười hai tuổi thực sự là “tùy Hồng” đã quen thuộc, sáng sủa hơn, rất nhiều lúc, nàng cũng không biết mình đang bịa đặt cái gì.

Nhưng mà lần này nịnh hót, lọt vào trong tai “Ứng Hùng”, lại làm nụ cười hắc treo trên mặt biến thành hư không, hắc thoáng chốc sắc mặt trầm xuống, quay mặt nói với địch hồng: “Nói nhảm! Ai cho phép ngươi gọi ta... biểu đệ?”

“Nói cho ngươi!” “Mộ Ứng Hùng” của ta ngoại trừ phụ mẫu, cho dù danh hào của ai cũng không thể trên ta! Ngươi dám gọi ta là “Biểu đệ”, vậy tức là biểu tỷ của ta? Ta không ngại ngươi là nam hay nữ, nhưng, lấy năng lực của ngươi, ngươi cho rằng ngươi xứng với ta hơn sao?”

Điều này thật sự đã vượt ra ngoài dự kiến! Không thể tưởng được biểu đệ mười một tuổi này lại kiêu căng đến như vậy, nàng quá hiểu “Thời thế” của Phong hỏa, nhất thời tự làm mất mặt, cảm như hén!

Mộ phu nhân bên cạnh cũng cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì từ trước đến nay những kẻ vây quanh bên cạnh con trai bà ta không ngoài đám gia đình tỳ nữ, mỗi người đều cung kính đối với nó, e sợ a dua nịnh nọt không chu toàn, một mực bình an vô sự, lại không lo con mình một mực chú ý đến danh hào của mình dưới người khác, lập tức khuyên nhủ: “Ứng Hùng, đừng vô lễ với Địch Hồng, biểu thân nên lấy lễ đối đãi.”

Mộ Long thấy con trai mình một mặt kiêu căng, lại còn đắc ý nói: “Lời của phu nhân sai rồi! Ứng Hùng có thể có tự tôn không cam lòng khuất phục người khác, đây mới là điều nam tử trượng phu nên có! Nam nhân, vốn nên như vậy!”

Mộ phu nhân thấy Mộ Long thiên vị nhi tử như thế, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được hấn.

Lúc này, Ứng Hùng lại quay mặt, nhìn thẳng vào Tiểu Du, ý cười lại trở lại trên mặt. Dường như hấn cảm thấy rất hứng thú đối với Tiểu Du, cũng tựa hồ khá tôn trọng Tiểu Du, nhiều hơn là tôn trọng Địch Hồng, nhưng thấy nó vừa cười vừa hỏi: “Tiểu Du biểu muội, ta đang hỏi ngươi một lần, ngươi thật sự chắc chắn, người đã cứu ngươi, là ta?”

Đối mặt với biểu ca nàng luôn một lòng muốn gặp này, tuy rằng cảm thấy sự tự tin của nàng ta không làm nàng ta thất vọng, nhưng lại khiến toàn thân nàng thấy không được tự nhiên, lấp bắp đáp: “Không, ta nghĩ... ta đã nhận lầm người, người không phải... Hấn, nhưng vóc người của người, dung mạo...”

Ứng Hùng chưa đợi nàng nói xong, dường như đã biết nàng muốn nói gì, trước tiên tự hỏi: “Thân hình, dung mạo của ta, rất giống hấn, có phải không?”

“Vâng.”

“Nếu đã giống nhau, vậy vì sao bây giờ, ngươi lại cho rằng ta không phải là hấn?”

“Bởi vì...” Tiểu Du Du ngập ngừng nói: “Tuy ta không nhìn thấy rõ ràng... Dung mạo của hắc, nhưng... không biết vì sao, lại cảm thấy hắc rất... uể oải, nhưng... Ứng Hùng biểu ca người... người thì sao...”

Không biết nên hình dung vẻ mặt tươi cười tự tin thái quá trước mặt như thế nào đối với Ứng Hùng biểu ca! Ứng Hùng đảo mắt, thay mặt nàng nói tiếp: “Ta lại quá mức tự phụ? Kiêu ngạo?”

Hắn lại xem xét phẩm vị của mình, không để ý chút nào! Tiểu Du Du khẽ cảm thấy ngạc nhiên; chỉ duy nhất trong lúc nàng ngạc nhiên, ánh mắt như để Ứng Hùng nhìn vào sâu trong đáy lòng người khác đã buông thả nàng, hắn nhìn phụ thân Mộ Long một cái, cười nói: “Cha, xem ra, biểu muội Tiểu Du đã gặp gỡ cùng tuổi với hài nhi rồi., Ân nhân cứu mạng, hài nhi từ nhỏ đã được cha truyền thụ chương pháp, muốn đối phó song sát của gã Mặt Sẹo kia, cũng không thành vấn đề. Nhưng, không thể tưởng được trong phương viên trăm dặm lại còn có một nam hài khác có thể đối phó song sát Mặt Sẹo, cha, cha, người thấy thú vị không?”

“Ta, thật muốn gặp nam hài giống với đứa trẻ này!”

Nói tới đây, trong ánh mắt của Ứng Hùng, không ngờ người lại lộ ra một tia không hợp với chiến ý của hắn ở độ tuổi này!

Mộ Long không nói gì, đúng là như vậy, trong lòng của hắn cũng lấy làm kỳ lạ. Năm xưa hắn dựa vào một bộ chương pháp nổi tiếng là danh tướng triều đình “Mộ Danh chương pháp” nắm giữ công phu không phải bình thường; nếu là bước vào võ lâm chắc cũng có thể đứng trong hàng ngũ thập đại cao thủ. Rốt cuộc trong phạm vi trăm dặm có ai dạy dỗ con trai ruột của hắn để sánh vai điều khiển?

Đang lúc suy nghĩ, chợt nghe ngoài cửa phòng truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, một gia đình xông vào cửa, kêu lên: “Lão gia! Phụ nhân!”

Chỉ thấy khuôn mặt cả nhà này tràn đầy vẻ hoảng loạn, giống như nhìn thấy vật gì đó kinh người vậy, Mộ Long và Mộ phu nhân thấy thế không khỏi cảm thấy kỳ lạ, Mộ Long lại lập tức hỏi: “A Phúc, người có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy? Có gì muốn bẩm báo không?”

A Phúc hoảng hốt không thôi, đã nhanh chóng lắp bắp nói: “Lão gia! Không biết thế nào rồi! Trong phủ chúng ta nuôi mười mấy con chó to đều đang sữa mãi không ngừng a!”

“Cái gì? Vì sao dám súc sinh kia lại sữa?”

“Bọn nó... tất cả đều đang sữa một người a...”

“Măng con nào?”

“Bọn nó đang sữa...” A Phúc nói chuyện quá gấp, trong lúc nhất thời hít thở không thông, chỉ có bồng nhiên nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục gằn từng chữ: “Bọn nó đang sữa...”

“Nhị thiếu gia a!”

Nhị thiếu gia? Vậy chẳng phải là nghĩa tử của Mộ Long kia nghe nói sẽ hình khắc chí thân? Hắn cuối cùng cũng dưới sự vô tình, không có ngựa không ngựa, vô tình tiếp đón, một mình lẻ loi, vượt xa ngàn dặm trở về sao?

Tiểu Du nghe vậy, đôi mắt lập tức hiện vẻ chờ mong. Mộ phu nhân cũng sốt ruột, mà con trai ruột của Mộ Long thì Ứng Hùng, hai mắt còn hiện ra một tia sáng!

Chỉ có Mộ Long là nhướng mày, năm đó tuy hắn muốn dùng con mắt này để thay thế con trai mình xuất chiến Kiếm Thánh, nhưng chẳng sợ sao lại mua một Cô Tinh trở về., Giờ phút này tất nhiên cũng không hoan nghênh hài tử hình khắc chí thân này, nhưng thấy hắn vượt râu thắm nghĩ: “hắn... Rốt cuộc đã trở về? Tên gia hỏa này! Có thể một mình đi xa ngàn dặm, thể xác và tinh thần ngược lại thật sự thiết thiết tạo! Ta thiết nghĩ hắn nhất định không chịu nổi nữa, không ngờ được, một thằng bé mười một tuổi lại có sức chịu đựng vượt qua người thường như vậy...”

Nghĩ đến đây, Mộ Long lại hỏi A Phúc: “Hắn đã lấy nó về, vậy thì vì sao dám súc sinh kia lại sữa hắn?”

“Không biết a! Tiểu nhân chợt thấy Nhị thiếu gia sau khi vào nhà, hơn mười con đại cầu liền bắt đầu sữa mãi không ngừng về phía hắn, hơn nữa một mặt sữa lại còn lui về phía sau, giống như vô cùng sợ hãi, sợ sẽ bị Nhị thiếu gia khắc chết...”

Nói tới đây, A Phúc lập tức che miệng, hắn tự biết đã lỡ lời.

May mà Mộ Long cũng không trách cứ hấn, ông ta chỉ hướng về mọi người trong phòng nói: “Phu nhân, “Người anh danh” đã trở về, chúng ta liền đi nhìn hấn! Ứng Hùng, dịch Hồng, hai người các người cùng dậy đi! Tiểu Du, người vừa mới tỉnh lại, hay là nằm trên giường nghỉ ngơi cho tốt!”

Tiểu Du vốn rất muốn nhìn thấy chân dung của Lô Sơn anh tuấn này, không ngại Mộ Cửu phụ lại muốn nàng lưu lại, lập tức cảm thấy mất hứng. Lúc này vợ chồng Mộ Long và tỷ tỷ đã bước ra khỏi phòng, chỉ có Ứng Hùng vẫn chưa có cử độ, ánh mắt tự tin của gã lại lần nữa rơi vào mặt Tiểu Du, gắt giọng hỏi: “Người, hình như cũng rất muốn gặp ta - nhị đệ?”

Mặt Tiểu Du đỏ lên, cúi đầu: “Ứng Hùng... Biểu ca sao lại nói như vậy? Muội... Cũng không biết muội đang nói gì nữa.”

“Vậy sao?” Con mắt của Ứng Hùng lại đang đánh giá nàng, giống như muốn xem nàng cẩn thận, còn trêu ghẹo nói: “Con gái thật phiền toái! Rõ ràng là rất muốn, còn giả vờ ngu ngốc!”

“Như ta! Ta chưa bao giờ nghĩ ra được nhị đệ của mình! Nói thẳng, hấn từ nhỏ đã được đưa tiễn Mộ gia ta cũng chưa từng thấy qua hấn, hấn rốt cuộc có bộ dáng ra sao?”

“Nếu như, thật như cha nói, hấn có thể khắc tử hai nhũ nương, tám sư phụ, bản lĩnh thật không nhỏ! Cũng thật không đơn giản! Nhị đệ đặc sắc như vậy, thật khiến người ta chờ mong!”

Ngữ khí của hấn không chút sợ hãi, hiển nhiên hấn không sợ hãi như những người khác, bị tên nhị đệ này khắc chế, ngược lại càng cảm thấy vô cùng thú vị.

“Người thật sự không muốn gặp hấn?” Hấn vội vàng lặp lại câu hỏi vừa rồi với Tiểu Du.

“Ta...” Tiểu Du nhất thời không biết phải làm sao, không biết nên trả lời như thế nào.

Ứng Hùng lại nở nụ cười, nói: “Trả lại cho ta cái gì? Nhìn người! Tuy rằng cha phân phó người nghỉ ngơi thật tốt, nhưng người xem ra cũng không phải nhược nhược đa bệnh, thật sự cần nằm lâu như vậy sao?”

“Nhìn người cũng là buồn nôn khó chịu! Người vẫn là...”

“Đi theo ta!”

Ứng Hùng vội vàng dùng nhu kinh kéo lấy Tiểu Du, cứ như vậy lôi nàng ta ra khỏi phòng.

“Ứng Hùng biểu ca...” Tiểu Du Bất Ngu người biểu ca này mang khinh công, hóa ra là do người a cứu dốc lòng dạy dỗ, càng không sợ ông ấy bỏ qua lời dặn dò của cha già, cả gan dẫn theo Tiểu Du cùng nhìn nhị đệ nổi danh đã lâu của ông ấy!

Nhưng mà, đây chẳng phải là chuyện mà nàng chờ mong đã lâu sao?

Lúc này, Ứng Hùng đang lao vùn vụt, bất kể đang nói, tâm thái, ánh mắt đối với Tiểu Du mà nói, đều như là một “quái vật” quá phân tự tin!

Một người cũng không làm nàng cảm thấy thất vọng!

Về phần vị nhị biểu ca gọi là “Anh danh” kia, có thể làm nàng thất vọng chăng?

Có lẽ, “anh hùng” được đổi tên thành “Anh danh anh hùng” này...

Chính là một con quái vật càng không thể tưởng tượng nổi hơn cả Ứng Hùng!

Đáng sợ hơn – một đời thiên kiêu!

Hắn, luôn cúi đầu.

Các tỷ tộc kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hắn ta, khe khẽ nói nhỏ như đang nhìn một con quái vật.

Hơn mười con ác khuyển cũng co đuôi lại, càng lùi càng xa.

Nhưng mà, hắn vẫn đang cúi đầu.

Anh hùng không cúi đầu, cúi đầu không đầu anh hùng.

Vì sao hắn ta phải cúi đầu?

Khi Mộ Long cùng thê tử, địch hồng chạy đến phòng khách Mộ phủ, bọn họ liền thấy hắn cúi đầu.

Một “anh hùng” cúi đầu!

Chỉ thấy hắn mới mười một, một thân áo trắng đen tuyền, lại nhiễm đầy phong trần, dơ dáy bản thủ không chịu nổi; tay trái của hắn, càng dính chặt một bọc quần áo nho nhỏ, cực kỳ hèn mọn bỉ ổi; hắn cũng không ngồi ở trên đồ gia dụng xa hoa

bóng loáng của Mộ Phủ, như e sợ mình bắn thiu hèn mọn, sẽ bắn cả màu sắc.

Nhưng mà, mặc dù hấn chỉ ngồi trong sảnh, một trong số đó là ám giác không quá bắt mắt, nhưng phòng khách của Mộ phủ lại quá đẹp, cũng quá khí phái, bất luận hấn muốn làm gì Hàn chua xót trên người, thấp hèn nấp ở góc tối như thế cũng không thể giấu, hấn, hấn, vẫn làm vậy khiến người ta chú ý.

Tỳ nữ trên phòng khách nhìn hấn từ xa, tất cả mọi người không muốn tiến lên tiếp cận hấn, ngay cả hơn mười con ác khuyển kia, cũng không hoan nghênh vị khách thân thể hèn mọn như hấn.

Cho nên, khi lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Long, không khỏi bị khí tức nghèo kiết hủ trên người hấn làm cho chân mày cau lại, mà cây chùy đỏ như chó theo đuôi Mộ Long mà đến, càng lộ vẻ chán ghét “Minh Mục” mắt lộ vẻ chán ghét, ngay cả người đến đây để kí sinh như nàng, cũng nhìn hấn không nổi.

Chỉ có Mộ phu nhân, mới chợt thấy đứa trẻ đáng thương thế kia, hốc mắt lập tức đỏ lên, sống mũi cay cay, vui mừng hô to từ tận đáy lòng: “Anh... tên là?”

“Người chính là anh danh?”

Nam hài kia thấy tất cả mọi người trong phủ và chó đều nhìn hấn mà bước, Mộ phu nhân không lo ngại chủ mẫu nhìn mình, nhưng một chút ý tứ chán ghét cũng không có, còn từ đáy lòng vui sướng. Hấn mặc dù cúi đầu, làm cho người ta nhìn không thấy mặt hấn, duy chỉ khe gập đầu, khoe miệng càng giống như không biết nói gì, đáng tiếc, cũng không ai phát hiện cảm kích của hấn.

“Quá... Tốt rồi! Anh hùng... Không! Anh danh! Người có biết... mẹ nghĩ người thật khổ?”

Mộ phu nhân một mặt hô lớn, một mặt đã đi lên trước, không tiếc Chữ Tôn hàng quý, cúi người nhiệt tình khoác lên hai vai đứa nhỏ này; tất cả mọi người và chó đều vì hấn toàn thân bắn thiu hàn khí mà tránh đi hấn, duy có nàng, hay là không thèm quan tâm cảm y trên người sẽ làm bắn đứa nhỏ này, vô cùng vui vẻ và thân thiết với hấn.

Nàng vẫn không kìm được khóc không ra nước mắt, tức giận nói: “Thật... Thật không ngờ, người lại lớn như vậy... cao lớn như vậy! Hai tử, người còn... nhớ rõ, khi người còn rất nhỏ... Lúc, mẹ đem người ôm vào trong ngực... Dưỡng Nhũ Nhũ Nhũ..., Khi đó, con... con chớp đôi mắt nhỏ... nhìn mẹ, hình như... rất sợ mẹ sẽ vứt bỏ con như những người khác.... Từ khi đó, mặc dù con không phải... Mẹ ra mặt, mẹ đã nhận định... con là ông trời ban cho... Mẹ nhất định sẽ... Mẹ... ngoan ngoãn... sẽ nuôi con dưỡng con thành người, nhưng đáng tiếc...”

Không sai! Không có tình vô duyên vô cớ, cũng không có tình vô duyên vô cớ! Mộ phu nhân một lòng coi hấn như con đẻ, trừ hấn thiên tính thiện lương, cũng có thể bởi vì đứa nhỏ này cho nàng một cái nhìn khác thường, nàng cùng hấn tuy không có mẹ chi phân, lại có duyên với mẹ! hết thấy, đều trốn không thoát...

Đáng tiếc chính là, từ trước đến nay nam nhân Trung Quốc đều không quá coi trọng nữ nhân Trung Quốc nói chuyện, cho dù nàng có không muốn, hay là không cách nào thay đổi vận mệnh đứa bé này bị đưa ra ngoài báisư...

Mộ phu nhân dịu dàng hỏi: “Hai tử, con ở bên ngoài... Đã gần mười một năm, những năm gần đây, con sống được... có khỏe không?”

Cái này còn phải hỏi sao! Nhìn bộ y phục rách nát tả tơi, bàn tay nhỏ đầy dơ bẩn, cùng với hành lý nhỏ nhỏ cũ nát làm bạn nhiều năm, chắc chỉ có thân thể phiêu bạt không chịu nổi, hấn sống không được tốt.

Thế nhưng, nhìn Mộ phu nhân vì gặp lại mình mà cảm động hai mắt rơi lệ không ngừng, đứa nhỏ được gọi là “Anh hùng, anh hùng, danh tiếng mơ hồ có xúc động, hấn tựa hồ không đành lòng để Mộ phu nhân ôm bụng, vốn không phản ứng gì, hấn lại khẽ gật đầu, trầm giọng đáp: “Ta, rất tốt.”

“Mẹ, không cần quan tâm.”

Rốt cuộc hấn há mồm nói chuyện! Hai câu ngắn gọn làm cho người ta càng thêm khó quên ấn tượng đối với hấn. Điều bởi thanh âm của hấn dị thường chậm chạp mà trầm thấp, trầm thấp không giống một đứa bé. Nhưng ngữ điệu của hấn lại rất

ấm áp, hắn cũng không lạnh, ít nhất đối với Mộ phu nhân không lạnh.

Mặc dù Mộ phu nhân khá nhiệt tình với người này, nhưng đứa nhỏ này vẫn không phản ứng nóng bỏng; hắn giống như cùng người giữ một khoảng cách không dài không ngắn, có phải hay không bởi vì hắn tự ti mặc cảm, cho rằng người khác không muốn thân cận hắn, cho nên mới tự thân giữ khoảng cách với người khác trước?

Mộ phu nhân còn phát hiện ra giọng nói của đứa nhỏ này có bảy phần tương tự với Ứng Hùng.

Mộ phu nhân lắc đầu nói: “Không! Hải tử, con thật sự... hiểu chuyện, không muốn mẹ... lo lắng; nhưng con không cần lừa mẹ nữa! Những năm gần đây con... Con đôi bảy, tám vị sư phụ, không có chỗ ở... Định sở, nhất định không tốt! Tuy nhiên, về sau... Con có thể yên tâm mà an tâm! Mẹ nhất định sẽ bồi thường cho con thật tốt, sau này con không cần lưu lạc nữa, Mộ phủ sẽ là chỗ ở cuối cùng của con, hải tử, con hiểu không?”

Vì sao hắn không hiểu? Chỉ là, nhân thế rất nhiều lúc, đều cố ý ly biệt cùng tang thương không tưởng tượng nổi, muốn tránh cũng tránh không được; hắn từng trải qua mười một năm điên loạn ly kiếp, từ biểu tình xem ra, tựa hồ so với Mộ phu nhân càng minh bạch sinh mệnh bất đắc dĩ.

Lúc trước Mộ Long nhận nuôi kẻ này, kỳ thật là điều kẻ mà năm đó Bảo sư gia nghĩ ra, vốn định dùng người này trong tương lai thay thế con trai bảo bối của mình xuất chiến, cho nên vẫn không nói cho vợ hắn là Mộ phu nhân, người này chính là hải tử năm đó của Thu Nương sinh ra, càng không ngờ chính mình ngàn vạn lần không mua, lại mua một Khắc tinh trở về.

Tạo Mệnh của hắn cũng không nghĩ tới, mình cố ý lưu lại nhiều khó khăn đối với hắn, càng đặc biệt không phải người đón hắn, hắn còn có bản lĩnh như vậy một mình trở về ngàn dặm, càng không ngờ tới, thế tử mình đối với chuyện này nhớ quá rõ, lập tức không vui, cắt ngang nói: “Không tệ! Mộ Phủ!, Chỗ này sẽ là chỗ dựa cuối cùng của hắn, bất quá, ngược lại cũng phải xem hắn có thể cùng trường trụ ở nơi này không;

Phu nhân, người nhìn hẩn xem, một mảnh hảo tâm cùng hẩn nói chuyện, hẩn thế mà ngay cả ngẩng đầu nhìn người một chút cũng không có, còn một mực cúi đầu, nắm chặt cái kia quỹ rách quần áo, trong bao quần áo này rốt cuộc sẽ có bảo vật gì? So với lời khen ngợi của phu nhân còn quan trọng hơn?”

Lời vừa mới bừng tỉnh, Mộ phu nhân vừa rồi phát giác, anh danh tuy nói chuyện với hẩn, nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn nàng một cái, chỉ có nàng cũng không quá để ý, nàng chỉ là lạnh nhạt biện hộ cho hẩn: “Không phải! Lão gia, đường dài xa xôi, con thấy anh danh ta quá mệt mỏi rồi. Anh danh, đến đây! Bảo mẹ mang người cầm bao quần áo, sau đó lại tới chỗ người ngủ nghỉ đi!”

Nói lúc đã vươn tay định giúp hẩn cầm cái túi rách, hốt nhiên, kỳ lạ kia, hẩn lại nắm chặt tay bao quần áo, giống như không muốn đưa nó cho Mộ phu nhân.

Mộ phu nhân ngần ngừ, nhưng nghĩ thầm hẩn chỉ không quen hầu hạ người khác mà thôi, liền lơ đãng, Mộ Long thấy thế liền thừa thế nói: “Tiểu tử! Con mẹ ngươi đối với người ân cần như vậy, sao lại không lĩnh tình? Trong bao quần áo cũ nát cũ nát rách rưới kia rốt cuộc có quý vật gì không thể cho người ta biết? Mau mở ra cho ta xem!”

Mộ phu nhân thấy Mộ Long động viên, rất sợ hẩn khó có thể làm được điều này, vội vàng khuyên nhủ: “Ròng, bao quần áo của trẻ con có cái gì đẹp? Chắc cũng chỉ là mấy thứ đồ chơi! Để cho đứa nhỏ có bí mật của riêng nó đi!”

Mộ Long lại kiên trì nói: “Phu nhân, từ trước đến nay chỉ bại nhĩ, ta biết người tâm địa thiện lương, không muốn bạc đãi bất cứ đứa trẻ nào, cho dù hẩn không phải là con ruột của ngươi! Nhưng, nếu người tốt cho đứa nhỏ này, thì nên dạy dỗ Nghiêm gia, không nên dung túng!”

Ở bên, địch hồng một mực rất chán ghét anh danh trước mắt, nghĩ thầm người này so với con trai ruột của Mộ Cửu phụ, thật sự là khác biệt giữa trời đất và thiên vân, lại thấy cậu em rất không thích người này, càng thêm lo lắng thêm, phụ họa nói: “Đúng vậy! Cậu cậu nói rất đúng! Kỳ thực, tiểu hài tử chúng ta có cái gì không thể nói cho người khác biết đây? Trong bao

quần áo biểu đệ anh tuấn, chắc hẳn cũng sẽ không có cái gì không thể cho người ta biết chứ?”

Đột nhiên nghe thấy lệnh bài màu hồng kia, thanh danh anh tuấn mặc dù không ngẩng đầu liếc nhìn bất luận kẻ nào, nhưng lại nặng nề nói: “Đồ vật trong bọc quần áo này, mẫu thân, không nên xem.” Ngữ khí của hắn trầm thấp, trầm thấp có chút ti tiện.

Hắn nói như vậy, Mộ Long ích càng thần kỳ hơn.

Địch Hồng muốn lấy lòng người anh vợ, nên nói: “Đau! Có cái gì mà cô vợ không thể nhìn? Người xem qua cho ta trước đi!”

Nói xong đã giơ tay muốn cướp lấy bao quần áo của anh hùng, ai mà không biết vì sao, nhưng thấy bao quần áo bóng ảnh nhoáng lên, tay nàng lại trượt xuống, bọc quần áo đã nắm trong tay một thanh danh khác.

Không thể tưởng được bàn tay của hắn lại có thể nhanh như vậy!

Nhưng hắn tuổi còn nhỏ, ra tay mặc dù nhanh, còn nhanh hơn công lực sâu xa, đã có thể liệt vào Thập Đại cao thủ - Mộ Long!

Chỉ thấy thân hình khôi ngô của Mộ Long khẽ động, rõ ràng chuyển động như thỏ chạy, năm ngón tay nắm lại, mạnh mẽ giữ chặt bao quần áo rách nát kia, tiếp theo vung mạnh lên, bọc quần áo mở ra, nhất thời tiếng “Phách bốp bốp” vang lên, tất cả vật bên trong đều rơi xuống đất, Mộ Long tập trung nhìn, mặt tái mét tại chỗ!

Lại nhớ ra, trong bọc quần áo, rõ ràng là rất nhiều mộc điều “Linh bài”, thoáng chốc “linh bài” rải đầy, tình cảnh phi thường quỷ dị!

Mộ Long thấy thế giận không kiềm được nói: “Mẹ nó! Tên nhóc không may kia! Sao lại mang theo đồng linh bài này vào nhà ta? Người muốn nguyên rửa chết cả nhà ta hả?”

Ngữ sinh vừa nghĩ, một chân đã đạp mạnh lên đa linh bài, dùng cước lực Vô Thương của mình, nhất thời đạp không ít linh bài thành hai đoạn!

“Không...” Tên anh tuấn này thấy Mộ Long Đạp Phá Linh bài, không hề lạnh nhạt với tất cả mọi chuyện xung quanh, cũng bật thốt lên: “Đừng hủy chúng nó...”

Dứt lời thân hình đột nhiên lướt tới sau lưng Mộ Long, hai tay nho nhỏ quất chặt chân hắn, Mộ Long càng ngại quá hóa giận, mắng: “Hắc! Tiểu súc sinh muốn ngăn cản ta? Người còn chưa có bản lĩnh này!”

Đang định giơ chân đá hắn văng ra, ai ngờ mới giật mình, cái chân mình ép chặt không thể bẻ chân hắn, nhất thời trong lòng kinh hãi: “Hả? Sao tiểu súc sinh lại có lực lượng này? Nội lực của ta mấy chục năm nay đã tự xưng là không cạn, không ngờ hắn lại ôm đến mức ta không co giò được, tiểu gia hỏa thiên phú dị bẩm tốt!”

Đang muốn tăng cường cước bộ đem hắn bỏ xa, nhưng vào lúc này, bỗng nghe Mộ phu nhân hô: “Long! Cầu xin người dừng tay đi! Người nhìn xem!”

Mộ Long lập theo chỉ của Mộ phu nhân thoáng nhìn, chỉ thấy linh bài bị phá hủy đầy đất, tất cả đều khắc chữ “Ân sư chi linh”, tổng cộng có tám chữ, lập tức giật mình.

Mộ phu nhân nhìn anh danh dự thường, lại đột nhiên rơi lệ, dịu dàng nói: “Cháu trai, tám cái linh bài này, đích thị là tám vong thân của cháu... Sư phụ à? Sư phụ không muốn vứt linh bài đi, nên mới đem về cho họ, để kỷ niệm thâm ân của tám vị sư phụ, có phải hay không?”

Danh tiếng anh hùng vẫn cúi đầu nhưng không phủ nhận.

Mộ phu nhân thật sâu cảm động, thở dài: “Rất tốt! Một bữa cơm, một tiếng hô, đều là sư phụ có ơn! Nói vậy, tám vị sư phụ của người cũng là... người ái tài, đối với người nhất định... mắt xanh có mắt...”

Đúng vậy! Trong đầu đứa trẻ nho nhỏ này, không hẹn giờ lại nổi lên từng cảnh tượng mười một năm qua đi...

Tám vị sư phụ đầu tiên của hắn, cho dù mỗi người xuất thân từ môn phái này đều không phải danh môn chính tông, sở học của bọn họ cũng không phải tuyệt thế thần công, riêng mỗi người bọn họ đều từng dốc lòng dạy bảo hắn “Cô Tinh” được Mộ Long ném tới ném lui, chỉ vì mỗi lần đầu tiên mỗi một sư

phụ nhìn thấy người này, đều cho rằng hấn chính là kỳ tài võ học bách thế khó cầu.

Bọn họ tuy rằng bình thường, đều từng trải đường cho kỳ tài võ học này mà cảm thấy không uổng công đời này. Cho dù sử, bọn họ cũng từng nghe nói, đứa nhỏ này là một “Cô Tinh” hình khắc chí thân, bọn họ cũng không tiếc...

Đến cuối cùng tám sư phụ lần lượt qua đời, cũng không biết là trùng hợp, ức hiếp hay là đứa nhỏ này thật sự...?

Mộ phu nhân nói: “Nhận được ân thâm ngàn năm, kiếm người tôn vạn năm mang theo hương; ân tình sư tình đậm đặc, hài tử, các sư phụ của người nếu như dưới suối có biết, biết người một mực mang bọn họ lên đường, nhất định sẽ mỉm cười cứu tuyền...”

Nhớ tới đứa bé này cách xa ngàn dặm, vẫn luôn cảm chắc tám linh bài Vong Sư lên đường, vẫn chưa quên mất, bây giờ lại tàn nhẫn đập vỡ lòng Mộ Long, Mộ phu nhân không khỏi rầu rĩ, chỉ là, nàng còn có một số chuyện không hiểu lắm: “Đứa nhỏ, đã là linh bài Vong Sư, người cần gì cất dấu nhiều như vậy? Vì sao... mẹ không nên xem?”

Anh danh không trả lời, hấn chỉ buồn bã nhìn linh bài của vong sư bị vỡ nát đầy đất. Có lẽ, hấn đã... muốn biện hộ đã không thể tả.

Nhưng, ngay lúc mọi người còn đang trầm mặc, đột nhiên có một âm thanh truyền tới, nói: “Ta nghĩ, hấn không muốn để mẫu thân nhìn thấy những linh bài này, có lẽ hấn đã biết...”

“Một tháng sau là đại thọ của mẹ!”

Người nói chuyện, chính là thanh âm có bảy phần tương tự tên anh hùng này - Ứng Hùng!

Thì ra trong lúc mọi người dây dưa, hấn đã mang theo Tiểu Du đến!

Hấn, hấn, nàng, rốt cuộc chính thức gặp gỡ! Ba người bọn họ có quan hệ phức tạp khó giải, cũng do lúc này chính thức bắt đầu...

Chợt nghe lời này của Ứng Hùng, Mộ phu nhân không khỏi quay đầu nhìn lại thanh danh anh hùng kia, trong lòng lại có

chút mừng rỡ, hỏi: “Hài tử, ngươi... có phải vì đại thọ của mẹ sắp tới, cho nên... Không muốn mẫu thân nhìn thấy linh bài những người này cho rằng... thứ không may mắn hay không?”

Anh danh không hề gật đầu, cũng không lắc đầu, Mộ phu nhân đã biết ý tứ của hắn, nàng biết vì hiếu tâm của người không muốn người khác biết rõ, cái mũi có chút chua xót nói: “Cháu trai, cháu thật ngốc, mẫu thân từ trước đến nay đều không tránh né... Những thứ này! Từ trước đến nay ta... Không tin những thứ này...”

Đúng vậy! Nếu tránh né, có lẽ mười một năm trước, Mộ phu nhân sẽ không kiên trì coi người này là của mình. Nàng chưa bao giờ tin vào thiên mệnh, nàng chỉ tin vào lương tâm! Thân là nhân nghĩa mẫu nên có lương tâm...

“Vâng! Hài tử, mẫu thân còn chưa giới thiệu cho các ngươi! Đến tới! Ngươi xem! Cái này là đại ca của ngươi —— Ứng Hùng! Cái này là biểu tỷ của ngươi —— Địch Hồng! Còn có tiểu mỹ nhân này, nàng sao! Nàng là biểu muội của ngươi ——”

“Tiểu Du!”

Từ lâu, Tiểu Du và Thừa Nghi Lễ phòng đã khát vọng rất lâu - “Anh Hùng danh” chỉ thấy nó một mực cúi đầu, nghĩ thầm vì sao nó lại không tập trung như vậy, cho nên bây giờ nghe Cô Nương giới thiệu mình là tiểu mỹ nhân, mặt mày đỏ bừng.

Nhưng mà, Mộ phu nhân tuy là cực lực giới thiệu mọi người, cái này anh danh, nhưng thủy chung không có ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, anh hùng, vẫn còn cúi đầu.

Tiểu Du không khỏi thất vọng, bởi vì từ đầu đến cuối nó không cách nào thấy rõ khuôn mặt anh hùng này; địch hồng càng tức giận, cho rằng nó xem thường mình, về phần Ứng Hùng, tuổi còn nhỏ, nó chỉ cười thản nhiên, tựa hồ cho rằng nhị đệ này rất thú vị.

Con quái vật, đa số đều cho rằng nó rất thú vị với quái vật giống mình!

Mộ Long một chân đạp nát tám cái linh bài, vốn cũng có chút áy náy, nhưng thấy người này vẫn kiên quyết cúi đầu, không khỏi lại nổi giận trong lòng, cao giọng hỏi: “Anh danh! Mẹ

của con giới thiệu cho con, sao con vẫn không ngẩng đầu nhìn người? Ta muốn con, lập tức ngẩng đầu lên!”

Thế nhưng Nhậm Mộ Long hạ lệnh như thế nào, hắn vẫn cúi đầu chí kiên, không bỏ qua ý định này.

Mộ Long từng là một danh tướng một đời, quát tháo phong vân, một tiếng ra lệnh của hắn từng quyết định bao nhiêu người thắng cuộc sinh tử? Thằng nhóc nghèo kiết hủ bại trước mắt này lại nhiều lần sống không theo, lập tức thật sự nổi giận quát lớn: “Mẹ nó! Nếu ngươi còn không ngẩng đầu lên, vì phụ sẽ lập tức tát ngươi đến chết!”

Anh danh vẫn thờ ơ như cũ, im lặng như cũ, Mộ Long nhất thời vô danh nổi nóng, muốn vung chưởng tát mạnh, Mộ phu nhân vội vàng “danh dũng” tiến lên chắn trước người, Chất liệu ngay lúc này, Ứng Hùng bên cạnh lại đột nhiên nói: “Cha!”

“Cô đang nuôi một con chó chỉ biết nghe lời hay sao?”

Lời vừa nói ra, bàn tay to như cánh quạt của Mộ Long lập tức dừng lại giữa không trung.

Từ trước đến nay Mộ Long luôn rất sủng ái đối với con trai ruột của mình, thế khó đoán được con trai ruột của mình lại lớn tiếng ngăn cản nhóc con tát, trong lúc nhất thời cũng không biết làm sao: “Ứng Hùng, ngươi...”

Đôi mắt Ứng Hùng lóe lên một tia tuệ hoạt hiểm thấy như hắn, nhưng nghe hắn nói: “Cha! Như anh danh nhị đệ nghe cha nói vậy, ngẩng đầu lên, hài nhi cực kỳ bất mãn!”

“Hắn dù sao cũng là nghĩa tử của ngươi, nếu hắn thật sự nghe lời như chó, ta chẳng phải là đại ca của chó sao? Cha ngươi chẳng lẽ lại là cha của chó? Cả nhà chúng ta cũng là giống chó?”

Khá lắm! Không ngờ một thằng bé mười một tuổi lại nói ra những lời xảo diệu như thế. Mộ Long cũng thật sự đánh giá thấp đầu đứa con của mình. Nó có chút khiếp sợ, duy trì trấn định nói: “Nhưng, Ứng Hùng, ngươi cũng biết, người này là Cô Tinh, hắn từng khắc chết hai vị nhũ mẫu, tám vị sư phụ? Hôm nay lại mang theo tám cái linh bài về nhà? Còn có dị dạng của lời thề này sao?”

***

“Thật sao?” Ứng Hùng nhìn Cô Tinh cười nhạt: “Nếu nói hấn là Cô Tinh, có thể rất không công bằng! Năm đó hai nhũ nương kia cũng được, Thọ Chung ngủ chính là chuyện trong dự liệu, còn tám vị sư phụ kia, nếu người luyện võ không thể cầu võ công hơn được, sẽ có gì lạ? Vậy chưa chắc đã tỏ ý hấn là Cô Tinh; hai chữ Cô Tinh này cũng không có lòng tin đối với mình, chỉ cầu thiên ý hữu nhân sáng chế ra ma quỷ...”

Ứng Hùng nói vậy cũng không phải không có lý, Mộ Long tại chỗ không phản bác lại! Mộ phu nhân cũng ủng hộ trong lòng, thật ra, nàng vẫn luôn không tin tưởng cái gọi là cô tinh.

Còn có Tiểu Du! Vốn nàng vẫn cảm thấy Ứng Hùng biểu ca này quá tự tin, nhưng bây giờ nghe hấn nói năng thiện đạo như thế, không khỏi cũng cho rằng, hấn tuyệt đối đáng tự tin!

Mà cái tên anh danh kia...

Nhưng nghe Ứng Hùng mở miệng biện hộ thay cho cái tên Cô Tinh nhiều năm qua, tuy hấn nhìn như không có phản ứng gì, nhưng thân thể lại hơi động một chút, thế nhưng, chỉ là động tác rất nhỏ như thế, cũng không trốn thoát được đôi mắt của Ứng Hùng, một đôi mắt của Hoàng Giả!

Nhìn thân hình anh tuấn khê động, khóe miệng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ứng Hùng chỉ hơi nhếch lên.

Hấn cười.

Đây chính là anh danh mà từ khi Ứng Hùng và Tiểu Du hiểu chuyện tới nay.

Tuy rằng “Y” vẫn luôn cúi đầu, mặc dù hai người bọn họ vẫn không cách nào nhìn rõ dung mạo của “Y” nhưng Ứng Hùng và Tiểu Du tạo mộng cũng chưa từng nghĩ đến, sau khi đứa nhỏ này trưởng thành...

Đó sẽ là một anh hùng dây dưa với hai người bọn họ nửa đời!

Đó sẽ là hai người bọn họ suốt đời không hối hận vì gặp được anh hùng!

Việc này rốt cục không giải quyết được, Mộ Long mặc kệ coi anh danh là “Tâm tư thích”, duy nhất cũng không muốn làm

trái vợ thê và điều hùng tâm ý, hấn cũng không ép anh danh nâng đầu.

Hấn chỉ là nghiêm lệnh anh danh, không cho phép sắp đặt bất cứ linh bài nào trong Mộ Phủ; về phần những linh bài bị hủy, cũng phải... vứt đi!

Sinh mệnh vốn tràn ngập rất nhiều hạn chế, cùng với quy tắc trò chơi mà người ta định ra. Nếu đã muốn sống sót, cho dù là một đời anh hùng cũng phải tuân theo.

Cũng giống như vậy, Mộ Phủ từ hôm đó bắt đầu, chẳng những có thêm hai nữ hài ký cư, mà còn có thêm một nam hài nữa.

Một anh hùng cúi đầu.

Ai cũng không biết vì sao hấn ta lại cúi đầu.

Không ai có cách nào làm hấn ta cúi đầu.

Ai cũng đang tò mò vì sao hấn ta lại cúi đầu?

Anh hùng cúi đầu tiếp tục cúi đầu; người cho hấn cổ quái vẫn tiếp tục cho hấn là cổ quái.

Chớp mắt đã qua tám ngày, anh danh cũng đã sinh sống ở Mộ phủ tám ngày.

Nhưng là, ai cũng không biết cái anh danh này, đã trải qua như thế nào trong tám ngày này.

Chỉ bởi vì, từ ngày đầu tiên hấn lần nữa tiến vào Mộ phủ, rất ít có người phát hiện hành tung của hấn ở trong Mộ phủ.

Vì biểu thị tôn trọng anh danh, càng không muốn hấn cho rằng mình chỉ là nghĩa tử mà ti tiện. Mỗi ngày, mộ phu nhân sẽ sáng sớm lau mặt nhập nhèm buồn ngủ, không chối từ vất vả xuống giường đun nước hương trong bếp, tự mình bưng nước dâng lên mặt anh danh trong phòng.

Với tôn nghiêm của một phu nhân, tên tuổi hơn trăm tỳ nữ, căn bản không cần cúi đầu như vậy, tự mình hành động, nhưng Mộ phu nhân vẫn kiên trì, nàng cho rằng như vậy mới có thể biểu thị sự quan tâm thật sự của nàng.

Thế nhưng, mới đầu một hai ngày, buổi sáng nàng còn có thể tìm anh danh, những ngày sau đánh nhau, khi nàng đầy nhiệt tâm, cảm đầy nước nóng đến phòng, anh danh đã không còn.

Hắn lại còn muốn dậy sớm hơn Mộ phu nhân? Hay trầm mặc...

Hắn quá hèn mọn? Hắn sợ người xui xẻo như mình sẽ liên lụy người khác? Hắn cảm thấy thẹn với tình cảm nồng hậu của Mộ phu nhân, cho nên mới cố tình tránh đi? Hắn... tự bạo mà thôi?

Dù là như thế, Mộ phu nhân vẫn không nhụt chí, nàng vẫn như thường lệ dậy sớm nấu nước, lau mặt cho nàng, không chút gián đoạn, mưa gió không thay đổi.

Không chỉ có như vậy, cho dù anh danh đại ban ngày đều không ở trong phòng, Mộ phu nhân vẫn sẽ đích thân quét dọn phòng ốc cho hắn, có đôi khi thấy y phục hắn thay đổi hơi có chút rách nát, nàng sẽ tự mình khâu vá cho nàng. Mặc dù muốn thay hắn mua một bộ y phục gấm hoàn toàn mới, đối với Mộ phu nhân mà nói thì có gì khó? Chỉ cần trong tay mẹ hiền, quần áo trên người con trai...

Trên đời có vài thứ, cũng không phải tơ lụa vàng bạc có thể mua được...

Mộ phu nhân đối với anh danh, có thể nói là quan tâm đầy đủ, không lời gì để nói; cô đã đối xử tử tế với người này như vậy, ngoại trừ vốn là lương tâm làm người nên có, cũng bởi vậy con người từng không muốn khiến cô cảm thấy bất tường., Không muốn cho cô bé xem tám tám linh bài; chỉ riêng phần tâm ý này, cô đã cho rằng hắn là một đứa con trai đáng thương; thậm chí kể từ khi anh danh trở về, Mộ phu nhân còn tập trung toàn bộ tinh thần trên người đứa con này, quên bằng con trai ruột phải ứng hùng, chỉ có Ứng Hùng là không có chút nào không vui.

Hắn chỉ thường xuyên cười tự tin mà thôi.

Có lẽ, một người tự tin, không cần thiết đồ kị.

Huống chi, hắn cũng đã biết, trả giá của mẹ hắn đã được hồi báo.

Khi Mộ phu nhân đốt nước cho anh danh tứ muộn, buổi tối Mộ phu nhân cùng Mộ Long ngủ say, lại phát hiện có hai chậu nước được nấu ngon, đoan đoan chính đặt ở đầu án, lặng chờ hai người lau mặt.

Mộ Long cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn cho rằng đây chỉ là việc vợ của hắn dặn dò bọn tỳ nữ chuẩn bị mà thôi; chỉ có trong lòng Mộ phu nhân nắm rõ, nàng đã biết, hai chậu nước này là ai đốt.

Bởi vì nàng từ trước đến nay đều không có thái độ lau mặt sau này mới lên giường, cho nên càng không có phân phó bọn tỳ phó đi ngủ chuẩn bị nước, hai chậu nước này, là người nào đó muốn trả lại cho nàng một cái tình cảm...

“Hắn” tuy chưa bao giờ chính diện mở miệng cảm ơn nhưng trong lòng hắn, nàng hiểu được...

Chính là như vậy, mỗi buổi sáng, phòng bếp anh tuấn đều sẽ có một chậu nước được đun sẵn, chờ một hài tử phiêu bạt thân thế, chờ cho hài tử nhân gian này ôn hòa như vậy, chờ đợi nói cho hài tử này biết, bất luận hắn có cô tình hay không, cũng có một nữ nhân, nguyện làm mẫu thân hắn vĩnh viễn...

Mà mỗi buổi tối, Mộ phu nhân và Mộ Long ngủ cũng có hai bồn nấu nước, chờ báo đáp một người thân nhân từ bi đến không nói nên lời...

Chỉ riêng cặp mẹ con này vẫn duy trì bí mật tình không muốn người biết, Mộ phu nhân vẫn rất ít khi ở trong Mộ phủ gặp được anh danh.

Mộ Phủ dĩ thường hùng vĩ bao la, nếu một người hữu tâm trốn ở một địa phương Mộ Phủ không gặp người, cũng tuyệt không phải việc khó; nếu thật sự muốn lục soát khắp mỗi ngõ ngách Mộ Phủ, chỉ sợ cũng cần ròng rã một ngày.

Vì vậy, anh danh này tựa hồ không muốn gặp người, quả thực như ẩn thân trong Mộ Phủ.

Lúc trưa cùng phòng thủ mỗi ngày, đều là lúc người một nhà Mộ phủ dùng bữa. Mộ Long, Mộ phu nhân, Ứng Hùng, thậm chí Tiểu Du và Địch Hồng cũng ở đây, nhưng vĩnh viễn chỉ thiếu anh danh, hắn chưa từng xuất hiện trong lúc dùng bữa. Có lẽ, sau này hắn mới đến nhà bếp lấy đồ ăn cần ăn cũng nói không chừng.

Đã trở lại Mộ gia, đứa nhỏ này vì sao cứ giống như đang né tránh mọi người vậy?

Bởi vì đứa nhỏ này tuy nhỏ nhưng cũng hiểu chuyện à? Nó sớm đã biết Mộ Long cố kỵ việc khắc chế mình thành thân rồi, nếu cùng ăn bữa với chúng thì sẽ khiến cha già ăn không vui, nó lại tình nguyện vắng mặt? Thà rằng mình không vui sao?

Hắn ta quá hiểu đạo lý đối nhân xử thế?

Không chỉ Mộ phu nhân rất ít khi gặp hắn, thậm chí Mộ Long, Tiểu Du, Ứng Hùng, Dịch Hồng, và hơn trăm tỳ nữ trong phủ, trong tám ngày này cũng chưa từng gặp mặt hắn một lần nào, bởi vậy trước kia khi nói hắn trở về, vì cúi đầu mà không ai nhìn thấy rõ hắn cho tới bây giờ cũng chưa có người nào biết được hắn có bộ dáng như thế nào.

Rốt cuộc hắn là người như thế nào? Hắn đẹp không? Hay là hắn rất xấu? Mọi người đều đang hiếu kỳ.

Đặc biệt là Tiểu Du, từ rất lâu về trước kia, nàng đã đem phụ thân nàng hạ bút “hắn”, đã ảo tưởng vô số lần, nhưng cho dù hành tung của hắn phiêu hốt, nàng vẫn có cơ hội ở trong Mộ phủ, lần nữa gặp lại hắn.

Đó là đêm thứ tám sau khi hắn trở về Mộ gia...

Đêm đó, Tiểu Du cầm theo một túi đồ vật đưa lên sương phòng anh danh. Anh danh như thường không còn. Nàng chờ đến đêm khuya, vẫn thấy bóng dáng nửa người nửa trai kia, không khỏi có chút thất vọng.

Nàng cùng anh danh vốn không quen thuộc, vì sao lại mang theo bao đồ vật hướng anh danh ngủ? Túi kia là...?

Đêm khuya dần, tim của Tiểu Du đột nhiên trở nên lo lắng: “Anh danh... biểu ca đi nơi nào rồi? Đêm nay hắn... một thằng bé mười một tuổi vì sao còn chưa về phòng...Nghỉ ngơi? Hắn...”

Nghĩ đến đây, Tiểu Du đột ngột tỉnh ngộ tình trạng của mình: ”thôn thức! Tiểu Du Tiểu Du! Không phải chính người bây giờ cũng là đêm khuya không ngủ sao? Làm sao có thể oán trách nó không nghỉ ngơi? Có lẽ, anh danh... biểu ca thật sự có chuyện quan trọng cần phải làm a...”

Nghĩ đến bản thân dù sao cũng là nhà thiếu nữ, chờ hắn đến tận đêm khuya thì luôn có chút không ổn, Tiểu Du Du Du quyết định về phòng nghỉ ngơi trước, ngày mai tới tìm hắn,

nhANH NHẸN ĐI DỌC THEO HÀNH LANG TRONG VƯỜN HOA MỘ PHỦ, VỪA ĐI NGANG QUA PHÒNG BẾP THÌ NGHE THẤY MỘT VÀI ÂM THANH KỲ LẠ VANG LÊN TRONG BẾP NÚC!

Đó là một trận thanh âm “keng keng keng” quái dị, tuyệt đối không phải là âm thanh nấu ăn!

Tiểu Du khẽ cảm thấy kỳ quái, thế là rón ra rón rén đi vào phòng bếp.

Phòng bếp của Mộ gia, ít nhất cũng vuông vắn mười trượng. Lúc Tiểu Du bước vào trong bếp, nàng bỗng phát hiện một người đang ở một góc tối nào đó trong nhà bếp, một người nàng rất muốn gặp mặt - anh danh!

Chỉ thấy anh hùng cúi đầu thật sâu, vẻ mặt nặng nề như trước, bên cạnh hắn có một cây nến tàn, trong tay đang nắm một tấm bảng gỗ, trên mặt đất cũng rải đầy mấy tấm bảng gỗ. Hắn vốn đang hết sức chăm chú khắc chữ lên trên tấm bảng gỗ, chợt thấy có người tiến đến, lập tức tỉnh ngộ, nhanh chóng giấu tấm bảng gỗ trên tay xuống bếp lò.

Dù như thế, trong nháy mắt, Tiểu Du đã nhìn thấy những chữ được khắc trên tấm bảng gỗ, đó chính là...

Chữ “Tân sư chi linh”!

Anh danh tuy không ngẩng đầu nhìn nàng, nhưng cũng biết nàng nhìn thấy. Hắn đột nhiên trầm mặc, có chút cô đơn nói: “Cuối cùng, đều phát hiện ra cho ngươi.”

Đúng vậy! Rốt cục cũng đã phát hiện cho Tiểu Du, mặc dù Mộ Long nghiêm cấm thả bất kỳ kỳ linh vị nào trong Mộ Phủ, nhưng ông ta vẫn cam tâm tình nguyện mạo hiểm, vì tám vị vong sư trong đêm khuya lại lần nữa tạo hình; tám vị vong sư này thật tình thâm ý trọng đối với ông ta, đáng để ông ta cam nguyện phạm hiểm như vậy?

Đây là lần đầu tiên Tiểu Du ở chung một mình với hắn, mà người không thích nói chuyện lại đột nhiên chủ động nói chuyện với nàng. Nàng có chút được sung sướng kinh. Chỉ là, Tiểu Du chợt nghe hắn nói thế, sợ hắn hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Không! Anh danh... Biểu ca, ta... cũng không phải có lòng! Ta... vốn chỉ là lấy vài thứ tìm đến... Ngươi, sau đó thấy

ngươi không có... trở về nên ta muốn ngày mai tìm ngươi đi, mới đi qua nơi này, ta... không có lòng!”

“Con... yên tâm! Con sẽ không... Nói với người anh vợ!”

Giọng nói của cô không còn ý vị, cảm giác nôn nóng lan tràn trong lời nói, anh danh như cũng hiểu, hắn chỉ chờ đợi nói:

“Ngươi, không cần giấu giếm cho ta.”

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Tiểu Du hỏi cho hắn mặt đỏ lên, đáp bằng đất: “Anh tên... biểu ca, huynh có thể... nghĩ đến tám vị ân sư như vậy, cho dù cam nguyện mạo phạm... Cậu à, cũng phải lén lút như vậy, chàng với tám vị ân sư như vậy, ta... Tiểu Du mặc dù không hiểu chuyện, nhưng cũng... rất cao hứng cho bọn họ, tám vị sư phụ... Cũng không nhận sai... Đệ tử...”

“Đúng rồi! Thực sự... Quá đêm đi! Anh danh biểu ca, ta cũng... không ngăn cản được ngươi tiếp tục điêu khắc nữa, ta đi...rở về phòng ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không tiết lộ đâu...”

Đang lúc kích động muốn ra khỏi cửa, nàng hoang mang, tất cả là bởi vì nàng không thấy được anh danh này của mình, rất muốn gặp hắn, nhưng đến khi gặp được hắn, lại không biết ứng phó với trầm mặc để nói gì mới tốt? Kiểu gì cũng chỉ có “lăn hoang mà chạy”!

Ai ngờ không đi được bao nhiêu bước, anh thanh chợt gọi nàng lại, nói: “Ngươi, vì sao tìm ta?”

“Ngươi, có cái gì cho ta?”

Một lời bưng tỉnh, Tiểu Du mới tỉnh lại, tối nay không phải bản thân mình phải cho hắn một vài thứ gì đó sao? Nhưng, nàng không thềm nhìn đến cái túi trong tay mình, có chút chần chừ.

Anh danh không biết thế nào, đột ngột đã đứng sau lưng nàng. Tiểu Du cả kinh, không ngờ động tác của hắn lại xuất quỷ nhập thần như thế, còn chưa định thần, túi đồ trong tay đã rơi vào tay anh danh!

Không nói gì, anh danh không ngờ lại nhanh chóng mở bao đồ ra, Tiểu Du vội nói: “Không! Anh danh... biểu ca, ngươi

đừng... phải nhìn...”

Thế nhưng, không nhìn còn phải xem, tay của hắn nhanh hơn cả miệng của nàng, mắt hắn cũng nhanh hơn nàng! Cái kia cái bọc đã mở cho hắn! Vừa nhìn xuống, đầu anh danh cúi rạp chân động.

Xem ra chỗ này có biến thành bát ngờ cho hắn, hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn; tất cả đều bởi vì đồ vật mà Tiểu Du tự mình đưa cho hắn, chính là — 8 linh bài!

Tám cái linh bài được tu bỏ lại một lần nữa!

Thì ra, ngày ấy Tiểu Du chứng kiến tám cái linh bài ân sư anh danh kia bị Mộ Long Cửu phụ đập cho chia năm xẻ bảy, lại còn không cho phép gã nhặt mảnh vỡ về, nàng thấy thế bèn không đành lòng, liền đợi những gia đình kia ném những mảnh linh bài kia đi qua nương máng, sau đó âm thầm nhặt về, mấy ngày nay thừa dịp hai bàn tay không phát hiện ra, âm thầm rửa sạch những chỗ bẩn ở chỗ linh bài đó, rồi cẩn thận từng li từng tí thu chúng về trạng thái cũ.

Từ trước đến nay cô bé yêu thích sạch sẽ, muốn tìm lại những mảnh nhỏ dơ bẩn ở các rãnh kiếm về đã vô cùng khó chịu; huống chi còn phải kiên nhẫn đem những mảnh vỡ này xây về trạng thái cũ, nhất định phải cam tâm tình nguyện một cách dè dặt!

Anh danh yên lặng nhìn bọc quần áo được xây lại như cũ, nhưng vẫn không khỏi lưu lại linh bài có chữ “Chức Ngân”, nặng nề không nói, thật lâu sau, rốt cuộc hắn đánh vỡ trầm mặc, nói: “Người, vì sao phải làm như vậy?”

“Người không cần thiết phải như vậy.”

Tiểu Du đã đỏ bừng cả mặt, nàng cắn môi dưới, mập mạp đáp: “Bởi vì...”

“Ta biết, người cứu ta ở trong tay sơn tặc tám ngày trước, là...”

“Người!”

Lời vừa nói ra, anh danh không khỏi ngẩn ra, nhưng không có truy vấn, Tiểu Du lại tự nói tiếp: “Khi đó mặc dù ta không nhìn rõ được dung mạo của ân nhân cứu mạng kia, hiện giờ ta

cũng không nhìn rõ dung mạo của người, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy người kia chính là người, bởi vì trên người tản mát cảm giác nặng nề tương tự với người kia...”

Anh Danh phủ nhận: “Có lẽ, cảm giác của người sai rồi; mọi việc đều phải tận mắt nhìn thấy mới tốt, đừng quá tin tưởng vào cảm giác...”

“Ta, chỉ là một tên bất tường vô dụng.”

“Thật sao?” Tiểu Du thấy hần phủ nhận, có chút thất vọng, duy miệng nói: “Tuy nhiên người kia cũng đã cứu ta từ trong tay kẻ mặt sẹo song sát đầy cường hãn, nếu như, hần chỉ vênh vênh là một hài tử mười một tuổi., Hơn nữa những năm gần đây cũng chỉ là một sư phụ có kiên nhẫn dạy dỗ lại tư chất không cao, có thể vừa ra tay đã chế trụ bản lĩnh Mặt Sẹo Song Sát, vậy kết thúc, đứa nhỏ này nhất định là một tài liệu tuyệt đối có thể bồi dưỡng, tuyệt không nên tự bạo, càng không đáp ứng...”

“Thường xuyên cúi đầu!”

“Anh hùng không cúi đầu, cúi đầu không cúi anh hùng! Anh danh biểu ca, nghe nói, trước khi người cậu này đặt tên cho người là “Anh danh”, cha mẹ ruột thịt của người từng gọi người là... Anh hùng, người cũng không nên phụ cô phụ cái tên hay này a...”

Trong lời nói của Tiểu Du có hàm ý, mặc dù biết nó tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình từng ra tay cứu nàng, nhưng nàng vẫn âm thầm khích lệ.

Thế nhưng, anh danh lại như không chút xao động, hần vẫn cúi đầu nói: “Không tệ! Ta quả thật từng gọi là anh hùng, đáng tiếc...”

“Ta đã gọi là anh danh.”

“Muốn làm anh hùng, thật sự là một chuyện khiến người ta rất mệt mỏi.”

Không tệ!

Mỗi lần anh hùng đều tịch mịch! Anh hùng mỗi lần đều nhấp nhô!

Lịch đại từng triều đại, chẳng lẽ không phải là anh hùng hào quang vạn trượng hay sao? Chỉ tiếc, kết quả là, bọt nước lại đào được biết bao anh hùng? Muốn trở thành anh hùng, là việc người mệt mỏi cỡ nào!

Không thể tưởng được hắn lại trẻ tuổi như vậy, lại có lần nói chuyện thâm tình thế này, trong lúc nói chuyện, càng như thể đang biểu lộ sự cô độc “Thiên Sơn ta độc hành”, buồn bã duy ngã độc đáo. Tiểu Du nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói tiếp thế nào, mà ngay lúc này, tiếng anh hùng lại nặng nề chuyển hướng đề tài, hỏi: “Đã tìm giúp ta linh vị, vì sao không cho ta xem?”

Tiểu Du xấu hổ đáp: “Ta... mới vừa nhìn thấy tám linh bài người khắc khắc rất tốt, nhưng mà, ta... ta bổ sung linh bài vụn cho người, nhưng là... Hối bác, xấu... rất rõ, kỳ thực ta... cũng... không tốt, cho nên... không dám... lấy ra cho người xem.”

Anh danh nhìn tám cái linh bài loang lỗ đốm kia, đột nhiên đem gói kỹ lại, lái ở trên vai, càng bất ngờ đem những linh bài mới đặt vào trong bếp lò thiêu đốt, Tiểu Du kinh hãi, thấp giọng hô: “Anh danh... biểu ca, người... Vì sao người lại thiêu hủy linh bài mà mình khắc?”

Anh danh cũng không nhìn nàng một cái, chỉ là bắt đầu đi ra bếp, duy nhất hắn vẫn không quên nhạt giọng nói với nàng: “Ta nghĩ, các sư phụ như có hiểu biết dưới suối vàng...”

“Nhất định sẽ cho rằng...”

“Người hãy kiên nhẫn bổ sung cho bọn hắn tám cái linh bài, linh bài còn tốt hơn ta khắc...”

“Đẹp hơn!”

Vậy sao? Thật sự là như thế sao? ngáy hay, kỳ thật là chính hắn, càng thích trái tim của nữ hài Sở Sở này ư?

Nhưng dù thế nào, cuối cùng hắn vẫn phải rời đi, không để lại bất kỳ đáp án nào...

Tiểu Du thăm thăm nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong ánh mắt lại nổi lên vô hạn đáng tiếc.

Đáng tiếc, hẳn một người có tiềm chất như vậy lại không muốn ngừng đầu làm người, tự làm như vậy, cho rằng mình vô dụng.

Đáng tiếc...

Đúng vậy! Thật đáng tiếc! Ngay cả Mộ phu nhân cũng cảm thấy tiếc nuối...

Lúc trời tối càng sâu, lúc Mộ phu nhân nửa đêm tỉnh lại, lại phát hiện, Mộ Long vì muốn xử lý sự vụ trong phủ mà trể giấc ngủ, sớm đã bị vây khốn trên bàn, nhưng không biết vì sao, trên người hẳn lại khoác một bộ áo choàng...

Mộ phu nhân rõ ràng nhớ kỹ, trước khi ngủ, nàng cũng không đặt áo choàng lên cho trượng phu, mà Mộ Long từ trước đến nay cảm giác tinh tráng, ban đêm chưa thích khoác áo choàng, vậy, rốt cuộc là ai giúp nàng khoác áo choàng đây?

Chương thứ năm...

Mộ Long đã là cao thủ nhất lưu, có thể giúp hẳn nhấc lên áo choàng mà không bị hẳn phát hiện, nói vậy, mặc dù nội lực người này vẫn không thể so sánh với Mộ Long, thân thủ cũng tương đương bất phàm, tay chân cực nhẹ...

Mộ phu nhân không hèn mà nghĩ tới một người, một người “hắn”, nhớ tới, nếu thật có thể khoác áo choàng lên người trượng phu của hẳn mà không bị phát giác, hẳn, phải có tiềm chất ưu tú cỡ nào?

Cô càng nghĩ tới, cho dù trượng phu của mình ghét cô ấy tới mức nào, đối đãi nghiêm túc với “hắn”, hẳn vẫn không quên đắp áo choàng cho cô ấy. Lòng dạ này là tấm lòng tri ân báo đáp cỡ nào? Cho dù Mộ Long không đối xử với hẳn như người thường, cũng cho hẳn ta...

Chỉ như hưởng thụ một con mèo con chó con ba bữa thôi...

Mặt trời mọc, cũng không mang đến hy vọng cho “hắn”; thái dương xuống núi, cũng không cảm khái vì “hắn”

“Hắn”, vẫn thần bí, chết lặng trong mộ phủ, nhưng mà...

Mộ gia xảy ra chuyện “anh hùng” cúi đầu, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Mộ Long trấn, thậm chí truyền tới ngoài trấn.

Mọi người đều hết sức tò mò, với thần uy không gì không thắng trong trận chiến Mộ Long tướng quân, người lại tạo ra một nghĩa tử ưa thích cúi đầu, đây thực sự là chuyện đáng mừng mà!

Mọi người rất hứng thú bàn luận về những chuyện không rực rỡ, không quá nửa tháng, hai cái tên anh hùng và danh hiệu anh hùng này đã đi xa trăm dặm, không ai không biết.

Có một số người cả ngày lưu luyến tại Mộ phủ, muốn gặp mặt quái hải tử này. Nhưng mà từ đầu tới giờ chưa từng gặp qua.

Điều này cũng khó trách! Cho dù là người trong Mộ Phủ, cũng chưa chắc biết người này xưa nay ở nơi nào.

Thậm chí còn có Mộ Long.

Mộ Long lúc này mới trở về, cũng chỉ gặp mặt hắn vài lần; mỗi lần gặp hắn, hắn không phải người thích thú vấn tội với hắn, mà là nghiêm khắc trách cứ đối với hắn; không có! Điều là vì hắn căm ghét Khắc Tinh này! Cô Tinh!

Không khéo là không thành lời! Nửa tháng sau khi đứa nhỏ này trở về, hơn mười con ác quỷ của Mộ gia vậy mà cùng nhiễm ôn nhiệt mà chết. Hơn mười con ác quỷ này từng tôn kính anh danh xa vời, hôm nay chết oan uổng, càng khiến người ta liên tưởng đến nó có liên quan!

Cái tên Cô Tinh đầu thấp này nhanh chóng lan xa, đường phố nổi tiếng!

Có những lúc, tỷ nữ tỷ ở trong Mộ phủ ngẫu nhiên gặp hắn ở xa xa, đã lập tức tránh lui Tam Xá, đi đường vòng; tỷ nữ có chút nhát gan như chuột, từ xa nhìn thấy bóng lưng hắn, liền sợ hãi khóc lớn, chỉ sợ mình sẽ mệnh không còn bao lâu.

Mộ phủ to như vậy, bởi vì một đứa bé mà bị vây trong tiếng gió, chén cung và xà ảnh. Thảo mộc đều “kinh”.

Nhưng mà, trong cơn gió thổi vù vù thì cũng có một vài người chẳng hề sợ hãi.

Tỷ như Tiểu Du, nàng cũng cho rằng như Mộ phu nhân, anh danh cũng không phải cô tinh, tất cả chuyện hình khắc đều không liên quan gì đến hắn. Cho dù anh nghĩa của Tiểu Du đo bằng luôn khuyên bảo Tiểu Du rời xa anh danh, nhưng mỗi

lần gặp nó trong phủ, Tiểu Du đều không kìm lòng nổi mà nhìn nó thêm hai lần, cho dù nó thường xuyên cúi đầu, nhưng thật ra nàng cũng không nhìn thấy cái gì.

Còn về phần nhi tử của Mộ Long ứng hùng...

Tự tin của hắn vẫn là tự tin. Hắn không hề cố gắng tránh anh danh, cũng không cố gắng tiếp cận anh danh, khả năng hắn căn bản không sợ hãi bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, mỗi lần hắn gặp anh danh, hắn luôn thản nhiên nhìn hắn.

Giống như đang nhìn một bức tượng anh hùng đoạt thiên công! Một bức tượng hoàn mỹ như chính hắn!

Trong mắt Ứng Hùng lúc nào cũng lóe ra tinh quang, ai cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì, giống như ai cũng không biết anh tên Cô Tinh này nghĩ gì!

Nếu như anh danh là quái vật thì Ứng Hùng cũng nên là quái vật, thật ra Mộ Phủ lại có tới hai con quái vật!

Thế nhưng, Mộ phu nhân cũng đối đãi như hai con quái vật này, đối xử bình đẳng với nhau;; đối với nàng, đó chỉ là trách nhiệm dành cho thân phận con người mà thôi! Cho dù nhi tử của hắn không phải là một người lạ, nhưng chỉ là một cậu bạn nhỏ miệng còn kêu hoa, với sự nặng nề như vậy, cũng nên giúp hắn một chút chứ? Người, hắn là phải bình đẳng; nàng tuyệt đối không thiên vị thân nhi của mình, cũng không thiên vị anh danh.

Cô tin tưởng, mọi chuyện xảy ra hung vong đều không liên quan tới anh hùng anh hùng, tất cả chỉ là trùng hợp; nếu đứa nhỏ này thật sự bị Lão Thiên Tứ và Cô Tinh lệnh, vậy trời cao chẳng phải quá không công bằng hay sao?

Thử hỏi nàng sao có thể tin tưởng, một thằng nhỏ có thể mỗi đêm đều chuẩn bị đun nước cho nàng sẽ là Cô Tinh?

Sao nàng có thể nhịn được, một đứa trẻ đã biết tri ân báo, biết hình khắc chí thân?

Không công bằng!

Chính vì không công bằng, cho nên Mộ phu nhân đối với kẻ này càng thêm an phận! Nàng tuyệt đối tin tưởng, chỉ cần nàng cẩn thận giúp đỡ kẻ này, kẻ này nhất định sẽ thành tài! Nàng

không tin “người” sẽ sinh ra ti tiện! “Người” sẽ cả đời cúi đầu tác quái.

Nàng biết, thời gian có thể thay đổi cái nhìn của mọi người đối với anh danh! Chỉ cần dùng một thời gian, sau khi tất cả những gì phát sinh xung quanh nàng không nhanh và từ từ qua đi, mọi người sẽ dần dần quên, nàng từng được tôn là Cô Tinh.

Đáng tiếc chính là, Mộ phu nhân tuy rằng muốn lấy thời gian chứng minh tất cả, tuy rằng cả đời mình cũng đối đãi anh tuấn như con ruột, nhưng, thời gian nàng ở chung với hắn cũng không lâu dài... Trên đời thực sự có quá nhiều chuyện không công bằng.

Cuối cùng cũng có một ngày, số mệnh của Cô Tinh, cứ phát sinh nhất định sẽ không bao giờ tin tưởng hắn là người của Cô Tinh!

Người kia, chính là Mộ phu nhân!

Ngày đó, chính là ngày thứ ba mươi, anh danh vào Mộ Phủ...

Ngày đó, cũng là đại thọ kỳ của Mộ phu nhân.

Mộ Long mở tiệc mừng cho nàng trong phủ, mở tiệc hoa mỹ thân thích bằng với nàng, lại không nghĩ rằng trong lòng hắn lại xuất hiện Anh danh trong tiệc, nhưng Mộ phu nhân vẫn kiên trì nói: “Long, người hắn phải biết, ta xưa nay hy vọng nhất là thấy được nhà đoàn tụ.”

“Người mở tiệc cho ta một trăm bữa, người đối với tâm của ta, ta sao lại không minh bạch? Ta tất nhiên vui vẻ không thôi. Chỉ là, nếu tiệc mừng thọ thiếu nợ anh danh, thử hỏi, có ý gì?”

“Long, nếu như anh danh đúng là xấu, thật sự là bần nhão không giúp được bức tường, ta cũng không thể nói gì hơn: Nhưng người đã từng thấy hắn không tiếc lặn lội đường xa, cũng phải mang theo tám vị linh bài của vong sư bên người, như vậy hài tử, nếu ta đối với hắn... Ngay cả vong sư cũng không bằng, vậy... uống làm người mẹ. Dù sao, hắn có thể trở thành nghĩa tử, cũng là một loại... duyên khó có được, tội gì phải phụ phụ duyên này?”

Mộ Long không ngờ cô thường nhắc anh danh bên miệng, nổi giận, nhưng nếu là đại thọ của cô ta, tốt xấu gì cũng do cô ta làm chủ một lần chứ? Hắn không cách nào bắt cô ta, đành phải

nói: “Phu nhân người đã khư khư cố chấp, ta cũng không muốn làm trái tâm ý của người! Tuy nhiên, ta đã nói cho người biết, tướng sĩ từng nói kẻ này hình khắc chí thân, nếu người để hấn xuất hiện trong tiệc mừng thọ của người, chỉ sợ... Không biết có gì bất trắc phát sinh...”

“Không đâu!” Mộ phu nhân thần sắc kiên định đáp: “Long, nếu anh danh thật sự khắc chế chí thân, cứ để hấn hình khắc ta đi! Ta không tin cũng không sao! Anh danh chỉ là một đứa bé ngoan mà thôi, có rất nhiều chuyện hấn đã làm, con không biết...”

Nàng vốn định mỗi đêm hai chậu nước đựng đầy tâm ý của người này cùng với chuyện áo choàng trên người Mộ Long Dạ nói ra toàn bộ, duy chỉ có Mộ Long đã có vẻ không kiên nhẫn nói: “Ai! Thôi bỏ đi! Phu nhân cứ bỏ qua cho ta đi! Ta muốn yên tĩnh một chút! Không muốn nghe thấy cái tên khiến người ta bức bối này!”

Dứt lời đã bước ra khỏi phòng, “Chạy mất dạng”.

Mộ phu nhân chỉ cảm thấy phu nhân của nàng thành kiến với thanh danh anh hùng rất sâu, đúng là hiếm thấy, duy chỉ có việc này nàng cũng hỗ trợ không được, chuyện quan trọng duy nhất trong mắt nàng chính là thông tri cho anh danh, tối nay tham dự trên tiệc thọ của nàng.

Thế là Mộ phu nhân đi tìm anh danh, thế nhưng anh danh lại không ở trong phòng, bà đợi đã lâu, từ đầu đến cuối vẫn không chờ được ông trở về, cuối cùng chỉ có lưu lại tờ giấy trong phòng ông mới đi...

“Con à, tối nay là đại thọ của mẹ, long hội sẽ thiết hạ hàng trăm bữa tiệc cho mẹ trong phủ, mẹ rất vui vẻ. Nhưng nếu mẹ có thể thấy con có tham dự, cùng ngồi bên cạnh mẹ, một nhà ôn tồn, sẽ càng vui vẻ... Hải tử., Mẹ biết xưa nay con không thích đi cùng chúng ta, thậm chí rất nhiều lúc sau đều tránh không thấy người, chỉ là, con không nên tự ti, mẹ mặc dù ở chung với con thời gian ngắn ngủi, nhưng lại biết con là một đứa trẻ có tâm tư; mẹ cũng chỉ có tâm nguyện này, hy vọng đến lúc đó con sẽ không khiến mẹ thất vọng. Cũng đừng để cha con cùng với tất cả mọi người Mộ phủ xem thường con,

mẹ tin tưởng con tuyệt đối không phải là Cô Tinh! Hy vọng đến lúc đó con có thể đường đường chính ngẩng đầu lên!”

rải rác vài câu, đã đem hy vọng sâu sắc của một con mẹ hiền đối với hài tử lộ hết ra, nàng chỉ là hi vọng hấn có thể ngẩng đầu làm người, không nên tự ti thân thế; chỉ là, giấy này viết xuống giấy tờ trên lòng hiền mẫu, anh danh có thấy không?

Cho dù nhìn thấy rồi, liệu hấn có muốn như nàng ấy không?

Cuối cùng nàng cũng chỉ ước được một nửa như nàng mong muốn.

Nói như thế nào nhỉ? Vào buổi tối hôm đó, khi tất cả các bằng hữu đều đã đầy ngồi, Mộ phu nhân đang thấp thỏm suy nghĩ về những uy danh anh hùng trong buổi tiệc mừng thọ này thì một bóng người nho nhỏ cuối cùng cũng chậm rãi xuất hiện!

Lúc đó, các tân khách đang đem lễ vật tặng cho Mộ phu nhân. Mộ Long từng là danh tướng triều đình cao quý, quan thích vẫn còn, chỉ cần hấn bây giờ khai kim khẩu, tổng cộng có không ít người trong triều đình sẽ hỗ trợ; tất cả thân bằng hữu thích hữu, cũng không ngừng tìm cơ hội nịnh bợ hấn, chúc lễ tặng, không phải châu quang bảo khí, chính là hi thế kỳ trân, trong lúc nhất thời kim ngọc mãn đường, làm cho người ta hoa mắt.

Cho dù là bọn nhỏ, cũng đều tặng cho Mộ phu nhân một ít đồ vật.

Tựa như Dịch Hồng và Tiểu Du, hai tỷ muội nàng cùng nhau thêu một cái khăn gấm đưa cho anh vợ. Mộ phu nhân thấy hai tỷ muội nàng cẩn thận như vậy, đương nhiên trong lòng tràn đầy vui mừng; con ruột của nàng Ứng Hùng, càng tặng cho nàng một quyển họa chữ “Thọ Đại Sơn” do chính tay hấn viết; các bằng hữu đều nhìn thấy bức họa chữ này., Không khỏi than thở, không ngờ người này mới mười một tuổi, viết được chữ “Long Phi Phượng Vũ, thảo kinh hữu lực”; Mộ phu nhân thấy tất cả mọi người tán thưởng con mình, thật ra, đã là món quà tốt nhất mà con nàng tặng.

Trong thiên hạ có ai mà không hy vọng tài năng xuất chúng trong đám người thân của mình, trở hết tài năng?

Điều này không chỉ có là Mộ phu nhân kỳ vọng đối với con trai bà ta, mà còn là kỳ vọng của bà ta. Bà ta thật sự hi vọng con trai còn lại của bà ta sẽ được người thân tán thưởng. Bởi vì bà ta biết, ông ta còn bị đau khổ hơn cả con mình, nhưng hạnh phúc đoạt được lại càng ít hơn...

Nhưng dù cho Hùng Hùng làm cho Mộ phu nhân cảm thấy cực kỳ rạng rỡ, nhưng vào giờ phút này, một người cực kỳ không rực rỡ đang đi vào bên trong gian phòng vui vẻ!

Có thể, chỉ là Mộ Long cảm thấy không vẻ vang mà thôi, Mộ phu nhân lại không phải vậy.

Người này hiện ra, đại sảnh lập tức trở nên tĩnh mịch!

Những tân khách đang uống rượu cười đùa lập tức ngừng lại tiếng ồn ào!

Nụ cười trên mặt Mộ Long cũng biến mất!

Tất cả đều như dừng lại, chỉ trong nháy mắt liền lặng ngắt như tờ!

Ánh mắt tất cả tân khách đều dừng ở trên người “hắn” bước vào phòng lúc này!

Toàn bộ là bởi vì, “hắn” này là người không rõ ràng, vốn không nên xuất hiện ở trường hợp vui vẻ hiện lên an lành này!

Hắn không nên! Hắn không xứng!

Chỉ thấy anh danh đang từng bước từng bước đến gần Mộ phu nhân, hắn đi rất chậm, chỉ vì mỗi một bước của hắn đều giống như nặng ngàn cân; mỗi một bước của hắn đều phải gánh chịu sự hiếu kỳ của hơn ngàn tân khách, xem thường, cùng với ánh mắt sợ hãi.

Nhưng, nếu như biết rõ phải nhận hết thiên phú khinh bỉ, vì sao hắn còn muốn đến? Bởi vì... Hắn vì tờ giấy Mộ phu nhân lưu lại cho hắn, vì nghĩa mẫu đầy tình nghĩa với hắn, không muốn cho người khác xem thường hắn, mặc dù hắn hiện giờ đạp mỗi một bước nặng nề cỡ nào, khổ cực như vậy, nhưng hắn vẫn đáp ứng lời mời đến đây!

Trên người hắn bây giờ đã không còn là bộ y phục cũ nát nhập môn bản thủ như ngày đó, quần áo mặc dù không hoa lệ nhưng lại trong mắt Mộ Long Nhân, nhưng chỉ khiến hắn cảm

thấy hồ thẹn; đứa nhỏ này yêu thích áo liệu, sao ngay cả thị tỳ ti tiện nhất trong Mộ phủ cũng không thềm mặc?

Tất cả tân khách đều lộ ra ánh mắt tò mò và sợ hãi, tháng này, người trong lớp bọn họ sớm đã tin tưởng tên nhóc bất an Mộ Long kia quay trở lại, nhưng không ngờ rằng, đứa nhỏ này đúng như lời đồn đãi, nên vẫn luôn cúi đầu.

Thế nhưng, Mộ phu nhân lại không ghét bỏ người này, mắt thấy anh danh từng bước một hướng tới gần nàng, mặt mày sớm đã hơn hớn, mặt mày càng rạng rỡ, duy nhất khiến nàng cảm thấy thất vọng, là hắc thủy chung vẫn cúi đầu, từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên như nàng cầu. Mộ phu nhân thấy hắc có thể tham dự, đã thấy hắc tương đối hiếm thấy, nàng vui mừng thốt lên: “Anh... Tên... Người... thật sự tới rồi?”

“Thật tốt! Đến đến đây! Mau ngồi xuống bên cạnh mẹ, để ta giới thiệu người cho các vị thân thích bằng hữu!”

Nói xong, thất vọng trong lòng đã bị quét sạch sành sanh, một tay kéo thanh danh anh hùng chậm rãi tiến lên tới bên người, muốn hắc ngồi bên trái nàng, Ứng Hùng thì ngồi bên phải nàng.

“Các vị!” Mộ phu nhân vẻ mặt tự hào nói với khách khứa: “Vị này chính là anh danh của người con trai thứ hai chúng ta! Hắc và Ứng Hùng cùng sống cùng năm, hai người có vẻ giống nhau! Đặc biệt là giọng của hai người bọn họ, có bảy phần tương tự; hai đứa con này, có lẽ kiếp trước rất có duyên đó?”

Tương tự? Có duyên?

Tin tưởng cũng chỉ có Mộ phu nhân cho rằng anh danh giống Ứng Hùng, ánh mắt những tân khách khác đều giống như không cho là đúng.

Cũng đúng! Một người mặc một thân cẩm tú áo tơ quý hiếm, trên thêu hình chỉ bạc chói mắt, lấp lóe ánh sáng, quả thực là hoa lệ và vị trí truyền kỳ; một người lại mặc y phục, trầm thấp không dễ thấy, liệu đề tiện mà không rụt rè, cúi đầu không thấy khuôn mặt, sao có thể nói hai người giống nhau?

Cũng không có thanh âm tán thưởng như Mộ phu nhân mong muốn! Cũng không có tiếng vỗ tay! Chỉ có trầm mặc!

Bất quá cho dù một đám tân khách hình như không đồng ý cách nhìn của Mộ phu nhân, trong đó còn có hai người khác, lại ngâm cảm thấy tán đồng.

Tiểu Du, Ứng Hùng.

Tiểu Du chỉ cảm thấy đám tân khách Mộc Nhiên có phản ứng hơi quá đáng, mà Ứng Hùng...

Hắn đội lên trước một cái, tiến lên cánh tay nắm vai anh danh, đứng song song với hắn, ra vẻ thoải mái nói: “Không tệ! Mẹ nói không sai chút nào! Nhị đệ này của ta, ngay cả ta cũng cho rằng mười phần giống mình! Mọi người nói có đúng hay không? Mọi người nói có đúng hay không?”

Ứng Hùng vừa cười vừa nói, đôi mắt cực nhanh quét về phía ngàn tân khách. Ánh mắt của đứa nhỏ này như thể khiến người ta không thể không phục, chúng tân khách từ trước đến nay luôn phụ thế, mắt thấy ngay cả thân nhân của Mộ Long cũng che chở cho kẻ này như vậy, lập tức thượng tình phụ họa: “Là... A! A! Mộ đại thiếu gia và nhị thiếu gia thật sự là rất giống nhau! Nghiễm nhiên giống như đôi huynh sinh vậy!”

Trong nháy mắt, cả thính đường tràn đầy tiếng cười, vừa rồi bất an cùng sợ hãi bỗng nhiên bị quét sạch.

Mộ phu nhân thấy con mình trợ giúp anh danh giải vây như thế, trong lòng không khỏi cảm động, âm thầm an ủi con trai mình.

Còn có Tiểu Du, cũng nhìn Dĩ Hùng biểu ca bằng con mắt khác, thầm nghĩ: “Nói hay lắm! Ứng Hùng biểu ca... Kỳ thật cũng là một người hiểu chuyện!”

Chỉ trong tiếng cười vang của tân khách cả sảnh đường, anh danh lại phút chốc đáp ứng hùng hồn, trầm giọng hỏi một vấn đề mà mọi người không nghe thấy: “Vì sao, nhiều lần giúp ta?”

Khóe miệng Ứng Hùng vênh nhẹ, cười, hạ thấp giọng, đáp bên tai: “Bởi vì, ngươi cũng không ghét.”

Hắn nói tiếp: “Trên đời này, người đáng ghét thật sự quá nhiều! Người xem đám tân khách kia, mỗi người đều giống công kiến bình thường, bề ngoài bọn họ tuy đường hoàng,

nhưng nội tâm lại hèn mọn, bọn họ chỉ là đang tận lực nịnh nọt con kiến lớn hơn cha ta mà thôi! Nhưng ngươi...”

“Ngươi không phải kiến! Ngươi thì khác!”

Anh danh sừng sốt, nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn hấn.

“Tuy rằng ngươi luôn yêu thích cúi đầu thế nhưng tất cả mọi người đều oán trách trong lúc ngươi thu thủ, ngươi vẫn cố ý bỏ qua ánh mắt kỳ dị của bất kỳ ai, ta không cho rằng ngươi rất tự ti, ta biết ngươi nhất định có nguyên nhân của ngươi, và lại còn cảm thấy dừng khí nữa!”

“Hơn nữa, ta giúp ngươi, cũng là vì mẫu thân! Nàng rất thương ngươi, hơn nữa ngày tịch phòng mình chiếu cố nghĩa tử này không chu toàn mà có thẹn với lòng; mẫu thân mặc dù không để ý người khác như thế nào nhìn nàng, càng sớm biết thế sự há có thể toàn bộ như nhân ý, nàng lại chỉ để ý đối với người khác, xứng đáng với lương tâm, nàng cầu không thẹn với lương tâm, nàng là một người phụ nữ tốt, vĩnh viễn là...”

Anh danh và Ứng Hùng rất ít khi đụng tới nhau ở Mộ Phủ, cũng rất ít nói chuyện, không thể tưởng được hôm nay Ứng Hùng âm thầm nói với hấn nhiều lời như vậy. Anh danh nghe mẫu thân của hấn như vậy, thế mà ngươi lại có cảm giác phát ra: “Nàng ta, là một nữ nhân tốt, một nữ nhân quá vĩ đại.”

Ứng Hùng chỉ cười: “Được rồi! Anh danh nhị đệ! Ngươi nói như vậy, mẫu thân nghe được, nhất định sẽ rất vui vẻ! Nhưng nếu như ngươi muốn lúc này vui vẻ thì cứ an tọa trong bữa tiệc, ăn xong bữa tiệc mừng thọ này, để tiệc mừng thọ này hảo hảo kết thúc!”

Không sai! Trên đời này, người đàn bà nhất làm cho người ta vui vẻ, có lẽ không ngoài có thể ăn một bữa cơm no nê cả nhà, anh danh sao lại không rõ? Hấn đúng như lời ngời xuống.

Chỉ là, mặc dù hai huynh đệ hấn một lòng làm cho Mộ phủ nhân có thể vui vẻ vào đêm đại thọ, trên đời này, luôn có một số người đáng ghét, thích làm chuyện đáng ghét, cây chùy đổ bên cạnh đột nhiên hỏi: “Đúng rồi! Hôm nay là đại thọ của cữu nương, anh danh biểu đệ, ngươi, có mang quà mừng đến không?”

Nàng cố ý làm khó hắn! Bởi vì nàng sớm đã thấy trên người hắn không có vật gì cả, nhất định là không có.

Mộ phu nhân không muốn anh tuấn bêu xấu, cuống quýt giải vây cho hắn: “A! Không cần không cần đâu! Chỉ là trẻ con, cần gì phải tặng cái gì?”

Lời còn chưa dứt, Mộ Long lại vô tình hay cố ý ngắt lời cô ta, nói: “Đây không phải là chuyện khác! Phu nhân, phải biết rằng toàn bộ hài tử đều có quà chúc mừng dành cho ngươi, anh danh như đứa bé ngoan, dù sao cũng phải có chút biểu lộ tâm ý chứ? Anh danh, ngươi, có không vậy?”

Nói xong dùng Hoành Nhân liếc mắt nhìn anh danh, khóe miệng cười lách.

Không thể tưởng được ngay cả nam nhân có phong độ của một vị đại tướng cũng để lại một nam hài như vậy! Anh danh nghe vậy vẫn là yên lặng, chậm rãi lấy ra một vật từ trong ngực, đặt vào lòng bàn tay của Mộ phu nhân, đây chính là quà mừng của hắn sao?

Mộ phu nhân định thần vừa thấy, chỉ thấy anh danh tặng cho nàng, rõ ràng là...

Hắn giờ đã treo ngọc bội trên người! Ngọc bội khắc hai chữ anh hùng...

Chỉ có điều giờ phút này, ngọc bội này không chỉ khắc hai chữ “anh hùng” mà còn khắc bốn chữ nhỏ.

“Đưa.”

“Đây.”

“Mẹ.”

“Thân.”

Tặng cho mẫu thân?

Bốn chữ nhỏ này là mới được in lên, rất rõ ràng, là do anh tuấn tự mình khắc lên. Hắn thế mà đem những thứ theo thân phận từ nhỏ đưa cho Mộ phu nhân? Nói vậy, hắn đã thật sự coi Mộ phu nhân như mẫu thân, đứa nhỏ này là thật lòng.

Từ trước đến nay, chỉ riêng Mộ phu nhân luôn quan tâm đến hắn, từ đáy lòng phát ra; bà vốn là một nữ tử đã tận tâm đối

đãi với hắn, chưa bao giờ khao khát có gì hồi báo; mắt thấy thanh danh anh tuấn lại đem ngọc bội này tặng cho mình, không khỏi cực kỳ được sung ái mà kinh ngạc nói: “Không, Anh... Tên... Cái này... Ngọc bội là... Cha mẹ ruột của ngươi... tín vật mà ngươi để lại cho ta, sao ngươi có thể đưa cho ta? Ta... Sao ta có thể bỏ qua được?”

Nói xong đã muốn đưa ngọc bội trả lại cho ông ta, ai ngờ ông ta kiên quyết không nhận, mặc dù ông ta vẫn không ngừng đầu nhìn Mộ phu nhân, nhưng lại như đang nói: Cô ta, đáng giá!

Đúng vậy! Nàng đáng giá! Vì cuộc sống của nàng với hắn mới chỉ vẹn vẹn một tháng, nhưng bất cứ lúc nào, mọi tình cảnh đều phải cực lực bảo vệ hắn, nàng thật sự đối đãi hắn như con ruột!

Mộ phu nhân thấy hắn chí kiên như vậy, không khỏi cảm động thật sâu, cũng biết không tiện từ chối tiếp, chỉ sợ hắn hiểu lầm nàng ghét bỏ ngọc bội này vừa cũ nát lại không muốn tiếp nhận, cho nên càng cảm thấy tự ti. Kỳ thật nàng sợ mình xử lý kẻ này không nên làm tổn thương lòng tự ái này, rốt cuộc vui vẻ nhận lấy ngọc bội., Cẩn thận đem nó treo ở trước ngực, chỉ nói một câu trúng chỗ yếu hại, nói: “Cậu! Ngọc bội này vừa tàn vừa cũ, dung mạo không kinh người, kỳ thật cũng không phải vật gì quý giá, mất đi cũng không cần phải khóc, thực sự không cần khẩn trương như thế!”

Xưa nay Mộ phu nhân luôn bình dị gần gũi, chỉ nghe qua địch hồng liên tiếp muốn làm nhục anh danh, đã không thể nhìn được nữa. Nàng một lòng duy trì tự tôn của mình, hiếm thấy khi trở về đưa cháu gái này: “Cùy Hồng, ngươi còn nhỏ, ngươi biết cái gì không?”

“Con có biết miếng ngọc bội này coi trọng hơn cả việc bề nhại cậu, hay thậm chí so với kim ngọc mà tất cả mọi người đêm nay đều tặng không?”

“Bởi vì nó là do một người cậu rất coi trọng nó, cũng kỳ vọng người tặng nó nhất! Ta hy vọng đưa ngọc bội này cho con trai của ta, có thể giống hai chữ “anh hùng” khắc trong ngọc bội, đội trời đạp đất, đường đường chính chính làm người!”

Mộ phu nhân nói lời này, giọng điệu không thể nghi ngờ là nặng một chút, tất cả tân khách ngồi ở đây, đều thỉnh thoảng

có chút khinh thường, khinh thường Kim Ngân tiền tài mình đưa tới không kịp khối ngọc bội rách này, riêng Mộ phu nhân cũng không để ý ánh mắt khinh thường của mọi người, nàng chỉ nhẹ nhàng ấn lên vai anh danh mà thôi., Vui vẻ nói: “Anh danh, nếu là... tâm ý của con, cái ngọc bội này... Mẹ tạm thời giữ cho con, nhưng nó vẫn là tín vật của cha mẹ con. Mẹ là... Không nên giữ nó làm của riêng, sau khi con lớn lên, mẹ nhất định sẽ... trả nó lại cho con...”

Nàng thủy chung không muốn tiếp nhận phần tâm ý này! Chỉ vì Mộ phu nhân rất rõ, lúc đầu đem ngọc bội khắc hai chữ “anh hùng” này lưu lại cho cha mẹ nàng, nhất định hy vọng ngọc bội mình khắc vào, có thể lâu dài treo ở trên người ái nhi, cầu đảm bảo nhi tử có thể bình an, cầu đảm bảo nhi tử có thể trở thành anh hùng...

Làm người làm cha mẹ, sao lại không biết khổ tâm của người làm cha mẹ?

Bởi vì Mộ phu nhân quá hiểu, cho nên không đành lòng tiếp nhận, bà tự ti không vĩ đại bằng cha mẹ của bà...

Song, nàng cuối cùng nhận lấy phần quà chúc mừng này, mà anh danh cũng tạm thời có thể bảo tồn thể diện trước mặt người thân bạn bè; Mộ Long ở bên cạnh nhìn càng thấy không vừa mắt, nghĩ thầm không bằng nhanh chóng kết thúc tiệc mừng thọ này, miễn cho hấn bề mặt, liền nói: “Được rồi! Người đã đến đông đủ, có thể khai tiệc rồi! Rượu loãng, mọi người chớ có trách móc! Mong cứ chậm dùng!”

Nói xong dĩ nhiên đã mời các vị tân khách giờ bữa, ai ngờ ngay lúc này, bỗngưng nghe một giọng nói lạnh lùng ngoài cửa Mộ Phủ truyền tới, quát to: “Rượu hơi đĩa?”

“Hắc! Mộ chó săn! Người làm quan tham tài bất nghĩa, đã đủ cho người xa hoa cả đời, như thế nào lại rượu nhạt thức ăn?”

“Mộ chó săn! trả mạng cha ta lại!”

Tiếng nói vừa dứt, mười thanh kiếm sắc bén hàn quang âm u đã từ ngoài cửa điện xạ vào, đâm thẳng vào người Mộ Long!

Biến thành bất trắc khiến tất cả tân khách ở đây đều kinh hãi, cuống cuống chạy trốn tránh né: “Oa! Có thích khách nha! Có thích khách nha!”

Hàn quang chói mắt lòng người! Đúng vậy! Chính là thích khách đến đây, cuộc đời mộ long là quan trường ngang dọc, gây thù chuốc oán rất nhiều, có thích khách cũng chẳng có gì lạ!

Cuối cùng Mộ Long không hổ là một danh tướng, đôi mắt với mười thanh kiếm sắc bén đã đâm sâu vào lông mi nhưng khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, quát khê: “Bọn chuột nhắt to gan! Dám giương oai trong Đại Thọ yến của phu nhân ta? Cút ra đây cho ta... Cút ngay!”

Nói xong vung tay phải lên, chỉ thấy chưởng lực lướt qua, bắt ngờ lợi kiếm vọt tới trước mặt, bắn ngược lại!

Tràng diện này thực sự vô cùng thần kỳ! Khách khứa sớm đã biết Mộ tướng quân là cao thủ siêu cấp, không Ngu siêu cấp đến tận đây, nhưng thấy mười thanh kiếm bị đẩy ra ngoài cửa nhưng lại không gây ra những tiếng kêu thảm thiết nào, bởi vì ngoài cửa...

Cũng là cao thủ nhất lưu có bản lĩnh mới nhận bội kiếm về!

Nhưng nghe thanh âm mười đạo Phá Phong “Xuy xuy xuy”, mười bóng người đã cầm kiếm lướt vào Mộ Phủ, không chỉ có thế, còn có hai mươi người cầm kiếm đuổi sát mười người, xem ra là một lần vẽ hành thích.

Tất cả mọi người đều che mặt, mặc quần áo rộng, trong đó người cầm đầu có vóc người tương đối cao lớn, áo khoai y cũng theo hình một con rồng màu bạch kim, giống như chủ nhân hoặc thủ lĩnh, hắn sau khi tới Mộ Phủ, đã ra lệnh trước: “Tên thật của tên chó săn kia không sai! Chúng ta cầm đầu mười người võ công khá cao, trước tiên cuốn lấy hắn! Ở phía sau hai mươi người hợp lực bắt lấy thể tử chó săn kia, lấy năng làm uy hiếp!”

Ra lệnh một tiếng, mấy chục người phân công nhau làm việc! Mộ Long tuy nghe thấy tất cả chiến lược của hắn, nhưng mười người cầm đầu xem ra võ công rất cao, hắn tuy vẫn hơn xa bọn họ, chỉ dùng sức một người địch mười người, nhưng không thể phân thân.

Mà mục tiêu còn lại hai mươi người, đương nhiên chính là...

Mộ phu nhân!

Hai mươi người này mặc dù không lợi hại bằng mười người cầm đầu, thế nhưng như lang như hổ, nhanh bắt Mộ phu nhân. Mộ phu nhân vẫn nắm chặt ngọc bội sút mẻ mà anh danh đưa tới, hoảng sợ không hiểu né tránh, chỉ vì nàng căn bản không hiểu võ công!

Cũng bởi vậy, trong nháy mắt, hai mươi người này đã cầm kiếm vây nhốt Mộ phu nhân trùng trùng điệp điệp, trong đó có một hán tử che hạt tử sa cười lạnh nói: “Hắc hắc! Mụ bà nương thối, trượng phu ngươi là làm nhiều việc bất nghĩa, nhưng võ công của hần quá cao, hôm nay ta “Tử Nha” cùng các huynh đệ phụng mệnh Thiếu chủ nhân “Tiểu Long Vương”, trước tiên bắt ngươi phải tự sát, ngươi nếu phản kháng, đừng trách thủ hạ chúng ta vô tình!”

Hóa ra nam nhân cao lớn vừa rồi mặc tú phục Bạch Kim Long, là thiếu chủ nhân của bọn họ - Tiểu Long Vương?

Tử Nha nói xong thì tay phải đã bộc phát, mắt thấy hần sắp bắt được Mộ phu nhân thì bỗng nhiên Tỳ Hưu gầm lên một tiếng như sấm động: “Ai muốn đả thương mẫu thân của ta, đều phải lưu thủ lại cho bốn thiếu gia trước!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tử Nha sắp cầm chân Mộ phu nhân kia kêu thảm “A” một tiếng, bàn tay phải của hần, thành linh bị một kiếm chém rụng!

Kiếm, là một thanh kiếm bình thường! Nhưng người lại là một người không hề tầm thường!

Ứng Hùng! Hần rút cuộc cũng ra tay!

Con ruột của Mộ tướng quân rất được chân truyền của lão phụ! Nhưng không ngờ rằng, cha hần nổi tiếng về chưởng, hôm nay một kiếm trong tay hần lại có khí thế của một vị vua trong kiếm! Vừa ra tay tương đối bá đạo tàn nhẫn!

Chúng thích khách mặc dù tinh thần bị đoạt đoạt, duy nhất đều được huấn luyện nghiêm khắc, mặc dù Tử Nha mất hữu chưởng, nhưng vẫn cố nén đau đớn, nhanh chóng điểm huyết cầm máu, rồi nói với những người khác: “Mọi người không nên rối loạn trận tuyến! Mười người tiếp tục đánh lên bà nương kia, mười người vây công tiểu súc sinh do tên cầu tặc đó gây ra!”

“Tiểu súc sinh?”

Ứng Hùng nghe vậy cười lạnh: “Ai cũng không có tư cách gọi ta là tiểu súc sinh? Ngươi, phải trả giá đắt vì câu nói này!” Lúc nói đã xuất kiếm tác lần nữa đòi giá!

Cái giá ra sao? Tử Nha đã sớm trả rồi, đó là tay phải của hắn!

Lần này y đã học khôn hơn nhiều, chỉ thấy y quát lớn một tiếng: “Ngăn cản!” Mười chín người còn lại cùng xuất kiếm chặn lại cho y!

Mặc dù Ứng Hùng rất có khí thế của Hoàng Giả trong kiếm, tuổi tác còn nhỏ, dù cho lão luyện như phụ thân Mộ Long cũng bị mười tên thích khách mạnh hơn vậy công đến không thở nổi, Ứng Hùng khí thế vô song, chỉ riêng mười chín kiếm đã ngăn cản được hắn, vậy mà cũng đánh văng hắn ra!

Tuy rằng mười chín kiếm chân khai một nam hài mười một tuổi không quá rực rỡ, duy thích khách hình như thắng thì không được thua, cũng không nhìn mặt nữa, không nói lời gì, tiếp tục vũ động mười chín kiếm đem Ứng Hùng vây ở trong; mười chín người này, mỗi người cũng không phải là hạng xoàng xĩnh, tư chất Nhâm Hùng cũng ưu tú như thế nào, lại cũng ở vào thế hiểm, điệp ngộ chiêu!

Mộ Long thấy con mình gặp nguy hiểm liền cảm thấy khẩn trương, nhưng bây giờ hắn đang bị mười cao thủ mạnh hơn vây khốn, cũng không thể thoát thân được, người cầm đầu có vóc người khá cao lớn được gọi là Thiếu chủ, “Tiểu Long Vương”, võ công càng được mọi người quan tâm, tuyệt đối không được phân thần, cho nên Mộ Long muốn giúp con trai cũng không thể bắt bẻ!

Trong nháy mắt mọi người lại vượt qua mười chiêu, Ứng Hùng đã dần cảm thấy cổ hết sức nhưng hai mắt hắn vẫn sáng như đuốc, vẫn không mất khí độ Hoàng Giả, hắn vẫn đang dốc sức chiến đấu!

Nhưng chết người nhất vẫn là mười chín bánh xe đại chiến với hắn, chân khí hắn thật khó mà tiếp tục, ngay lúc chân khí hắn không tiếp tục, tám thanh kiếm trong đó đã từ bốn phương tám hướng đâm tới, hắn khó tránh khỏi lần đoạt mệnh này, hắn, đã xong chưa?

Không! Hắn tuyệt sẽ không để yên! Bởi vì, một người chưa từng thấy hắn xuất thủ, một người không ai ngờ tới sẽ xuất thủ, hắn... rốt cục đã ra tay giúp hắn!

Rốt cục hắn ta cũng vì Ứng Hùng mà tiết lộ võ công của mình!

Ứng Hùng tám kiếm cùng đâm vào chính giữa, Ứng Hùng mặc dù lâm nguy không loạn, duy tránh cũng không thể tránh, hắn biết rõ một kích này của mình không chết tức thương, nhưng Ứng Hùng vạn liệu không đến, ngay sát lúc sinh tử tồn vong...

Một thanh kiếm bỗng dung như tiếng sấm đánh thẳng xuống công tới thanh bát kiếm đang tiến gần hắn trong gang tấc, cấm trước người hắn, chỉ một thoáng “Đương đương” thanh âm đại tấc, tám thanh kiếm khí thể dừng mảnh vô cùng vậy mà đều có thể... Đoạt!

Bát kiếm bị chém đứt, thanh kiếm cấm trước mặt Ứng Hùng chỉ trong một sợi tóc thiên quân, rốt cuộc là kỳ kiếm phương nào? Sao lại có thể gọt sắt như bùn?

Tất cả mọi người đều hoảng sợ thoáng nhìn, thoáng nhìn xuống phía dưới, không khỏi toàn bộ trợn mắt há hốc mồm!

Hóa ra, vừa rồi bọn họ nhìn thấy một thanh kiếm đã chém đứt tám kiếm, đó chỉ là ảo giác!

Tám thanh kiếm gãy tan, hóa ra không phải một thanh kiếm mà là một người, một người giờ phút này bỗng nhiên tỏa ra kiếm khí cực mạnh! Bởi vì kiếm khí trên người hắn cực kì đậm đặc, cho nên mới khiến mọi người tưởng mình nhìn nhầm một thanh kiếm!

Dù như thế, tất cả mọi người trong giáo trường cũng bị bản lĩnh của người này làm cho khiếp sợ, bởi vì hắn chỉ là một tiểu hài tử mười một tuổi, vậy mà lại lấy tay không nhập đao màu trắng, trong nháy mắt dẫn dắt tám kiếm trở về đánh bảy kiếm còn lại, tàn sát lẫn nhau, cuối cùng lấy được kết quả kiếm gãy!

Người như kiếm này, chính là thanh danh anh hùng luôn cúi đầu!

Anh hùng!

Dững đoạn tám kiếm, anh danh nhưng không chút chậm trễ, toàn tinh thần đề phòng đứng trước mặt Ứng Hùng; chỉ là, hắn vẫn một mực cúi đầu, vẫn không ngẩng đầu liếc bất luận thích khách nào; người của hắn, nghiêm nhiên là một thanh kiếm trời sinh phải ở trong chiến trận mới phát ra hàn quang vạn trượng!

Thiên sinh kiếm - thiên kiếm! Một thanh kiếm trong chiến trận mới có sinh mệnh quang mang!

Cho dù là Ứng Hùng có được khí độ của Hoàng Giả trong kiếm cũng có chút thất sắc!

Tất cả mọi người trong sân, cũng không bởi vì hắn vẫn cúi đầu xem thường hắn! Ngược lại, càng lộ ra vô cùng chấn động!

Chấn dị nhất vẫn là Mộ Long còn đang khổ chiến! Những năm gần đây, người sư phụ hắn tìm kiếm cho đứa nhỏ này tất cả đều là hạng người tư chất tầm thường, liệu cũng dạy không ra đồ nhi ngoan! Mà hắn cũng không cần bọn họ dạy dỗ anh danh của kẻ này là đồ nhi tốt, bởi vì hắn ban đầu chỉ muốn đẩy hắn qua cho Kiếm Thánh đánh một trận, ngónh ngang cũng là một con đường chết!

Hắn cũng không nghĩ tới, hắn dưới một đám sư phụ tầm thường dạy dỗ, thế mà có thể dùng tay không chặt đứt tám vị cao thủ! Phân tu vi này, so với việc hắn tỉ mỉ dạy dỗ ra Ứng Hùng, thực chỉ có hơn chứ không kém! Dung sư lại có thể xuất cao đồ? Trừ phi đồ nhi tư chất như thần linh, cao như thần thoại! Hắn, lại như một võ giả trời sinh, kiếm giả!

Mộ phu nhân càng ngạc nhiên mừng rỡ khó hiểu! Từ trước đến nay, nàng đều cho rằng kẻ này không đơn giản, hắn chỉ là tự ti lòng trọng mà thôi; ai ngờ tới, lấy tu vi kinh người của hắn, căn bản là hắn không cần tự ti! Nhưng, Mộ phu nhân đồng thời cảm thấy nghi hoặc, người này không cần tự ti, vì sao hắn cúi đầu?

Ứng Hùng càng khiếp sợ khó hiểu! Hắn tuy sớm cảm thấy nhị đệ mình không đơn giản, nhưng chưa từng nghĩ tới, hắn có thể mạnh hơn mình? Lập tức tuy vì hắn giải vây, cũng cảm thấy không phải.

Chỉ có Tiểu Du, lại không cảm thấy ngoài ý muốn! Nàng sớm đã cho rằng nam hài thần bí một ngón tay vừa điểm vào đại huyệt toàn thân Mặt Sẹo, chính xác là anh danh không thể nghi ngờ! Hắn có thể một chiêu chế phục hai người, hôm nay một tay đoạn tám kiếm, có gì lạ?

Tử Nha kia, thấy đứa con thứ hai của Mộ Long thần uy đến tận đây, tâm thần chấn động, duy nhất cũng may mắn quý khách của hắn đa đoan, nghĩ thầm hôm nay Mộ Long có sự trợ giúp của người này, cha con Mộ gia bọn hắn muốn đánh lui hơn mười thích khách này cũng không phải là việc khó, nhưng hôm nay quyết không thể công cốc mà về, vừa nghĩ đến đây, hắn bất ngờ thoáng nhìn Mộ phu nhân vì anh danh mà vui mừng quên mình, cười tàn nhẫn.

Đã không thể không công mà trả, cũng tốt! Hôm nay nếu có thể giết một người đủ để ảnh hưởng Mộ gia tam phụ tử, cuối cùng cũng coi như đạt được mục đích chuyến đi này của bọn họ —— muốn Mộ gia nợ máu phải trả bằng máu!

Lại hóa ra, năm đó lúc Mộ Long làm quan, từng tàn hại Trung Lương, hôm nay một trong mười cao thủ vây công Mộ Long, là hán tử che mặt mặc áo thêu rồng, chính là thiếu chủ của bọn họ - Tiểu Long Vương!

Nay hành thích, Tiểu Long Vương vốn chỉ muốn lấy mệnh chó của Mộ Long, nhiều lắm cũng chỉ là lấy Mộ phu nhân uy hiếp, lấy đó bức Mộ Long tự sát, để báo thù năm đó phụ thân Tiểu Long Vương bị vu hại đến chết, Tiểu Long Vương thật không muốn giết Mộ phu nhân, càng không muốn sát hại người vô tội. Hắn chỉ cầu oan có đầu nợ có chủ.

Chỉ là Tử Nha cũng không phải nghĩ như thế, hắn lạnh nhạt nhìn về phía Mộ phu nhân đang khuyết điểm kia. Bỗng dưng, hắn rút kiếm từ tay trái còn sót lại của mình lên, đâm thẳng về phía Mộ phu nhân đang đứng cách hắn một trượng!

Hắn hoàn toàn vô lực tấn công Mộ phu nhân! Bởi vì tay phải của hắn đã sớm bị Ứng Hùng chém đứt, máu còn chảy như suối, ai cũng không nghĩ tới, một người tay phải đã tàn phế vẫn có lực công kích còn sót lại, kiếm, nhanh như chớp đâm đến trong vòng năm thước của Mộ phu nhân, nhắm thẳng vào cổ họng của nàng!

“Phu nhân!” Mộ Long dù là khắc nghiệt lạnh ân, trước giờ cũng yêu vợ tình thâm, mắt thấy ái thê hãm trong hiểm cảnh, ngay tại chỗ khẩn trương, đáng tiếc vẫn không thể bứt ra cứu chữa.

“Tử Nha! Chúng ta không giết nữ nhân hài tử! Không nên làm vậy!” Tiểu Long Vương kia thấy thế cũng muốn ngăn cản, đáng tiếc đã không kịp!

“Cậu mẩu!” Tiểu Du và Dịch Hồng cũng thất thanh la lên! Hai người bọn họ khiếp sợ không kém gì Ứng Hùng!

“Mẹ!” Ứng Hùng hô to, vẻ mặt tự tin đã không còn sót lại chút gì, đôi mắt sột sột ruột hiềm thấy! Hắn lập tức bắt chập tất cả, giờ kiếm lao ra khỏi vòng vây, năm tiếng “Xoạt xoạt xoạt”, trên người hắn lập tức bị kiếm vây công tạo thành năm vết kiếm, nhưng hắn cũng không để ý tới, bởi vì hắn muốn mạnh mẽ cứu mẫu thân của hắn!

Mặc dù hắn rất tự phụ, duy nhất từ trước đến nay rất có hiếu tâm!

Nhưng mà, mặc dù Ứng Hùng nhanh, nhưng còn không nhanh bằng một người!

Một người như kiếm!

“Xùy” một tiếng! Một thân ảnh đã tự vây công trong kiếm trận bắn nhanh ra như điện, hắn, nghiễm nhiên là một thanh điện kiếm! Điện kiếm!

Nhanh chóng bắn về phía tử nha đâm về phía một kiếm của Mộ phu nhân!

sét đánh không kịp bưng tai! Anh danh đã một mình một ngựa đi trước, so với trước kiếm của Ứng Hùng còn nhanh hơn. Thế nhưng trong tay hắn không có kiếm, lại không thể giống như mượn kiếm người khác, lấy kiếm rèn kiếm, lần này hắn thật sự là tay không!

Hắn sao có thể tay không đỡ - Đoạt Mệnh Nhất Kiếm?

Không! Không ngờ hắn lại có thể!

Ngay lúc kiếm đâm tới, anh danh bỗng dừng đón lấy tay phải của mình, ngay cả Tử Nha cũng cảm thấy người này rất không khôn ngoan, quát: “Tiểu tử thật cuồng vọng! Ngươi cho rằng

mình thật sự là một thanh kiếm sao? Người lại có dũng cảm dùng tay huyết nhục ngăn kiếm của ta? Tay phải của người chắc chắn rồi!”

Lời còn chưa dứt, tư thế đâm trước của Tử Nha càng lúc càng nhanh, song lúc này hắn càng hoảng sợ phát hiện, tay phải anh tuấn, nguyên lai không phải nghênh đón mũi kiếm của hắn, mũi kiếm của hắn, mà là nghênh đón —— hút kiếm!

Sống kiếm là nơi mỏng nhất của một thanh kiếm, cũng là nơi không hề có lực sát thương! Chỉ cần nghênh đón sống kiếm, cho dù là bàn tay thân thể máu thịt, cũng chưa chắc sẽ gãy!

Quả nhiên! Bàn tay anh tuấn giao đấu với sống kiếm, lập tức “Ba” một tiếng, liền mạnh mẽ đánh văng kiếm của Tử Nha, đẩy văng cả người Tử Nha lui lại hai thước!

Chiêu kiếm này nhìn như rất bình thường! Chỉ có người luyện kiếm mới biết được cái tên này đúng là một độ khó cực cao! Phải biết rằng kiếm sắp không có mắt, phải trong một lần ngàn cân treo sợi tóc hướng về phía thân kiếm, muốn rõ ràng đối thủ như lòng bàn tay, nếu không một chút sai sót, chẳng những không thể cứu người, càng khó cứu mình!

Tử Nha và kiếm bị anh danh cưỡng ép đẩy ra, trong lòng không khỏi kinh hãi: “A? Xem ra người này mới chỉ mười một tuổi, sao nội lực lại sâu như biển lớn? Hắn... Nội lực nhiều lắm cũng chỉ luyện có mười một năm! Nhưng vận khí khéo léo, không kém hơn một cao thủ nội lực năm mươi năm. Điều này... Thật sự có thiên phú dị bẩm sao?”

Tuy anh danh đem kiếm của Tử Nha Nhân đánh văng ra, nhưng lực phản chấn của thanh chắn kiếm lại khiến cho Mộ phu nhân vô cùng gần hai người kia, chấn động đến mức đầu óc choáng váng. Mộ phu nhân không để ý, trong tay mềm nhũn, khối ngọc bội anh danh tiễn nàng từ lúc nào cũng cầm trong tay đột nhiên rời tay, bay về hướng mũi kiếm bị văng ra ngoài hai thước!

“A! Ngọc bội...”

“Ngọc bội anh danh dành cho ta...”

Mộ phu nhân kinh ngạc khi thấy ngọc bội kia lại hướng về phía mũi kiếm của Tử Nha đưa đi, không khỏi hoa dung thất

sắc! Bởi vì ngọc bội này là vật duy nhất anh danh tặng cho bà ta! Cũng là vật khiến bà ta cảm thấy đứa nhỏ này thật sự coi nàng như là vật thân của mẫu thân!

Ngọc bội này cũng liên quan đến thân thể anh hùng, nàng đã từng đáp ứng tạm thời bảo quản cho hắn, sao có thể để ngọc bội này hủy trong lúc nhất thời vô tâm của mình? Chỉ một lát, Mộ phu nhân mặc dù không hiểu võ nghệ, cũng anh dũng tranh trước, muốn trước khi ngọc bội chạm vào kiếm phong của Tử Nha!

Tuyệt đối không thể để ngọc bội bị hủy trong tay mình, nếu không kiếp này của nàng sẽ khó có thể yên lòng!

Nhưng là, nàng quá xem nhẹ sự vô tình của Tử Nha. Tử Nha thấy nữ nhân này lại vì một ngọc bội rách nát dung mạo xấu xí mà đánh về phía phạm vi của mình, cười lạnh một tiếng, lập tức ý nghĩ quái dị tái sinh, ngay khi Mộ phu nhân vừa nhận lại ngọc bội rách nát kia...

“Anh danh! Mẹ tiếp nhận ngọc bội của người về nhà con đi đâu!”

Tử Nha đột nhiên lại vung kiếm!

Lúc này Mộ phu nhân đã gần gũi hơn lúc vừa rồi! Kiếm, cũng nhanh chóng đâm tới trước ngực bà một thước! Một kiếm này, tuyệt đối không ai có thể cứu được bà! Trừ phi có một người nguyện dùng thân thể máu thịt ngăn trước người Mộ phu nhân, cản kiếm lại cho bà!

Nhưng, hậu quả của những người ngăn kiếm cũng là...

“Mẹ...” Ứng Hùng cùng anh danh cùng kinh hô, Ứng Hùng càng phản chân quên mình lao tới, muốn dùng thân thể nhỏ bé ngăn cản một kiếm đoạt mệnh này của mẫu thân, hắn đã dốc hết sức lực!

Nhưng, ai cũng không ngờ tới, Ứng Hùng vẫn rất yêu mẹ, anh danh cũng...

Cho dù Mộ phu nhân không phải là mẹ ruột của ông, nhưng hôn hay không, ở Hồng Trần Trục Thế này thì có khác gì?

Lúc gặp mặt hồng trần trục thế chỉ để ý một chút chân thực, một chút chân thực đó; cho dù nàng chỉ là một người thân giả

tạo!

Nhưng nàng từng quan tâm đến hấn như thế, lại còn không màng tất cả để bảo hộ hấn đưa ngọc bội rách kia cho hấn, cô gái lương thiện này đáng ra không nên chết như thế...

“Vèo” một tiếng! Anh danh úng hùng phát sau mà đến trước, tiếp theo...

“Xoẹt” một tiếng! Khi thân hình nhỏ nhắn anh tuấn đang đứng chắn trước người Mộ phu nhân thì kiếm của Tử Nha đã xuyên qua vai phải của lão, nhất thời máu tươi bắn tung tóe, anh hùng, rốt cục cũng ứa máu!

Máu anh hùng thật nóng bỏng! Hấn cuối cùng cũng kịp thời dùng thân cứu Mộ phu nhân?

Không!

Không!

Không!

Người anh danh hươg về phía Mộ phu nhân, hấn bỗng nhiên phát hiện, mặc dù kịp thời không tiếc mọi giá lấy thân chắn kiếm, nhưng, hấn quá nhỏ, kiếm của Tử Nha cũng quá dài!

Quá ngông cuồng, quá độc ác, quá độc ác!

Kiếm, bất ngờ xuyên qua phần lưng bên vai phải của hấn, rồi lại từ ngực phải chui ra, tiếp theo, lại như chẻ tre cắm vào phòng trái của Mộ phu nhân, rồi để nàng ta - bên trái lưng phải chui ra!

Trời ạ!

Máu của hấn, đã lẫn vào máu của Mộ phu nhân! Máu của hai mẹ con dung hợp một cách thần kỳ, hai người bọn họ vốn không phải mẹ con, lại nghiêm nhiên như mẹ đẻ...

Tất cả mọi người trong sân đều sợ đến ngây người! Dừng tay! Thiếu chủ Tiểu Long Vương của thích khách kia cũng ghen hợng nhìn trân trời, không ngờ người trước mắt này hấn cũng từng nghe nói chỉ là thằng bé trai Mộ Long Nghĩa Tử, lấy cái chết bảo vệ mẫu thân như thế; Mộ phu nhân có cái gì đáng giá hấn hy sinh như thế? Ngọc bội hấn tặng cho nàng, có gì đáng

để Mộ phu nhân lấy cái chết bảo vệ chứ? Mà Ứng Hùng tự tin lại càng ngày người.

Mộ phu nhân vẫn nắm chặt ngọc bội bị phá hoại mà nàng liều chết nối lại, gương mặt vẫn hiền hòa nhìn anh danh, huyết sắc vẫn đang cúi đầu, tim nàng đã từ từ chảy ra, miệng nàng cuộn cuộn chảy ra, nhưng nàng vẫn cố vũ không còn bao nhiêu khí lực, yếu ớt nói với anh danh: “Hay... Hay lắm... Hay!“, Anh... tên, không! Anh... Hùng, người.... Ngọc bội, mẹ... Vẫn là giúp người tốt hơn... Bảo tồn cho mẹ... Nhưng không có... Lệnh nó... có chút... tổn hại, người tối nay... Biểu hiện... Rất tốt, nhưng lại không... Lệnh mẹ... Thất vọng, mẹ... Lệnh, mẹ thất vọng, mẹ cũng.... Không phụ lòng... Mẹ của con.... ôm thai thai... Khổ cực nhọc...”

“Con... con, mình... đã dùng hết tất cả tâm lực... Đi... Làm mẫu thân của người, mặc dù... Ta tự biết... Lấy loại dưỡng tôn này của ta... ưu tú nữ nhân, loại chim trong lồng này, tuyệt đối không... hội, cũng không xứng là... ân tình... Mẹ...”

Anh danh thấy nàng bị lợi kiểm quan tâm mà qua, đã là hơi thở mong manh, còn kiên trì nói lời nói này, trong lòng không đành lòng nói: “Không, mẹ, người... vẫn luôn... rất... Tốt, người... Là... Trong cuộc đời ta... ân ái nhất... Mẫu thân...!”

“Là... đúng không?” Máu huyết của Mộ phu nhân càng ngày càng chảy nhanh, sinh mệnh của nàng cũng càng lúc càng yếu, nàng đắng chát cười một tiếng: “Nhưng... tiếc, ta vẫn là... Một dị... Thường... Thất bại... Mẫu thân, đến... Chết, ta... khiến người... Muốn ngừng đầu lên... Làm người.”

“Không!” Anh Danh thấy tình huống của Mộ phu nhân càng lúc càng kém, trong lòng biết không thể tiếp tục chậm trễ nữa. Kỳ thật, lần này vào giai đoạn đầu trong tiệc mừng thọ, hắn đã từng nghĩ tới sẽ như Mộ phu nhân mong muốn, ngừng đầu trong tiệc mừng thọ., Không ngờ tới cuối cùng lại phát triển ruộng đồng như bây giờ! Nhưng nhìn thấy mặt nhỏ của hắn chậm rãi bắt đầu nhô lên, vừa đối mặt Mộ phu nhân nói: “Mẹ, mẹ tuyệt đối... Không phải... là một mẹ kém cỏi... Một cái nương! Con vốn là vì một nguyên nhân, dự tính cả đời này, cũng sẽ không ngừng đầu lên, nhưng, tối nay...”

...

“?!...”

“Ta, thành toàn cho người!”

Một lời nói đến nước này, anh danh thành linh không chút nào cân nhắc, liền ngẩng đầu, mặt đối mặt nhìn mặt Mộ phu nhân.

Đây cũng là từ lúc hắn còn sống đến nay, lần đầu tiên ngẩng đầu lên, chính diện nhìn thấy Mộ phu nhân - mẫu thân này!

Đây cũng là lần đầu tiên Mộ phu nhân nhìn rõ mặt của đứa nhỏ này, cũng là lần cuối cùng!

Không chỉ mình Mộ phu nhân mà tất cả mọi người trong sân đều thấy mặt đứa nhỏ này!

Ba mươi thích khách kia tất cả đều ngây người!

Địch Hồng ngây người!

Tiểu Du ngây người!

Mộ Long ngây người!

Ngay cả Ứng Hùng cũng ngây người!

Chỉ có Mộ phu nhân là cười khở, bởi vì cô ta không ngờ trước khi đi mình đã may mắn được nhìn thấy nó.

Anh hùng ngẩng đầu lên!

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao đứa nhỏ này lại cúi đầu!

Nàng cuối cùng cũng hiểu nỗi khổ tâm của đứa nhỏ này!

Bởi vì, anh hùng giờ phút này đã không còn là cúi đầu nữa, bất ngờ...

Ài...

Ngay lúc anh hùng ngẩng đầu lên, mệnh mông vô tận, đột nhiên phong vân biến sắc, tựa như, Cùng Thương cũng vì rút cục ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt anh hùng mà kinh hãi gào thét...

Mà trong một cái chợ cách trấn Mộ Long mười dặm, có một người đàn ông trung niên, vốn luôn ở giữa như biển người, đập một cái, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, hình như có cảm giác...

Nhưng nghe hắn thì thào tự nói: ” trăm năm thê lương, ngàn năm điêu tàn, kiếm đạo không ra thần thoại, thiên thể vạn đời

giống như cô đơn dài đêm, không thể tưởng được, ngoài mười dặm lại có thể có một luồng khí tức làm người ta ngưỡng mộ như thế...”

A? Hắn có thể cảm giác được khí tức của kiếm từ ngoài mười dặm? Hán tử trung niên này nhìn bề ngoài có vẻ không có gì đặc sắc, nhưng lại có bản lĩnh kiêu nhân này, hắn là ai?

Vô luận hán tử này là ai, hắn, thật là một người có được vô thượng “Trí tuệ”, một người rất có thể gọi là “Kiếm Tuệ”...

“Rốt cục cũng nổi lên rồi! Ta vốn cũng cho là, kiếm đạo một mực lưu truyền thần thoại anh hùng, chỉ là một tin đồn bậy đồn bậy, nhưng... hôm nay, ngoài mười dặm lại có khí tức mạnh mẽ như thế trong kiếm; cỗ khí tức này, thậm chí so với “Kiếm Thánh” từng khiến ta vui mừng như điên, càng làm cho ta động tâm không thôi; người có khí tức kiếm mạnh như thế, đến cùng sẽ là một người như thế nào đây?”

“Hắc! Ta thật không tin trong kiếm đạo có một thần thoại còn đáng sợ hơn cả “Kiếm Thánh” đương thời! Tốt lắm! Hãy chờ ta tới xem một chút, người rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Trung niên hán tử này một mặt suy nghĩ, một mặt thì thảo tự nói, một mặt hướng về phía Mộ Long trấn tiến về phía trước.

Nghiễm Như, hắn mặc dù không tin trong kiếm có thần thoại lóe ra ngàn năm vạn đời, hắn cũng cực khát vọng vừa thấy thần thoại này...

Chương thứ sáu...

Luôn luôn ở cạnh cửa.

“Sinh tử ái hận” mà hắn nhìn thấy vĩnh viễn đều phát sinh bên cạnh cửa!

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời thấy những người này, sau khi đó, “nó” vẫn chỉ được một tuổi...

Một tuổi “hắn” lại không giống trẻ mới sinh, được ôm thật chặt trong ngực, được đủ loại ngàn loại che chở, hắn đã hiểu được dùng đôi chân của mình đứng lên!

Hắn còn biết bước đi, còn biết đứng lẻ loi bên cạnh cánh cửa.

Nhìn những đại nhân đều vì nó mà sinh...

Sống, chết, yêu, hận!

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy “sinh, tử, yêu, hận, là “đạo”
“Hải Dương” và “Hận” đầu tiên trong cuộc đời của hắn ta!

Lúc đó, hắn một tuổi cũng chỉ đứng lặng bên cạnh cửa, bất lực nhìn sư phụ “Trọng Dương”, cùng với sư mẫu của hắn...

“Trọng Dương! Trọng Dương!”

“Nương tử, có chuyện gì sao?”

“Trọng Dương! Trong nhà đã không còn gạo.”

“Trọng Dương, xem ra ngươi vẫn nên viết thư cho Mộ lão gia đi! Hy vọng ông ấy có thể nghĩ đến người chính là vị sư phụ đầu tiên anh tuấn của đứa nhỏ này. Xem ra đứa nhỏ này còn sống ở nhà chúng ta nên đưa tới một chút ngân lượng giải căn dặn...”

“Nương tử, phương pháp này... dường như cũng không khả thi.”

“Sao lại không thể được?”

“Nương tử có điều không biết, có một số việc vi phu vẫn chưa nói cho ngươi. Đứa nhỏ này chỉ là nghĩa tử của Mộ lão gia, mà lại nghe nói người chí thân vi phạm Cô Tinh, hình khắc bên người; cũng bởi vậy, Mộ lão gia cũng không thích đứa nhỏ này., Mới có thể đem hắn năm ngoái vền vền nửa tuổi, đưa tới chỗ chúng ta bái sư học nghệ; hắn kỳ thực là cố ý vứt bỏ kẻ này, năm ngoái ngân lượng cho chúng ta, đã chiều cố kẻ này mấy năm rồi, vi phu tin tưởng, hắn... sẽ không còn tặng cái gì nữa.”

“Cái gì... à? Hóa ra đứa nhỏ này là Cô Tinh? Sao ngươi không nói với ta sớm hơn? Chả trách từ năm ngoái, ta vẫn bệnh không rời khỏi thân thể, ngay cả ngân lượng mà Mộ lão gia cho cũng là vì trị cho ta mà tiêu hết! Cảm tình... là anh danh khắc thành như thế! Trọng Dương, chúng ta mau đưa nó về cho Mộ lão gia đi!”

“Không được!”

“Có gì không được?”

“Bởi vì đứa nhỏ này, tuyệt không đơn giản!”

“Hắn có gì không đơn giản?”

“Nương tử ngươi không thấy sao? Đứa nhỏ này bộ dạng như một anh hùng kỳ lạ, năm ngoái ta từng gặp nó, liền biết sau này nó lớn lên, tất sẽ trở thành một nhân vật anh hùng cả thế gian chú ý! Hơn nữa con người ngươi cũng biết, nó vừa vặn một tuổi, không những học được cách bước đi., Thậm chí sức lực cũng không nhỏ. Hắn là một võ giả trời sinh ngàn năm khó gặp! Ta “Trọng Dương” tập võ nửa đời, tư chất bình thường, cả đời thành tựu có hạn; nhưng hôm nay lại có cơ duyên trở thành kỳ tài, có cơ hội đánh hạ căn cơ võ học cho hắn, cũng là... không uổng cuộc đời bình thường này.”

“Được rồi, được rồi! Trọng Dương, nói ngắn gọn đi! Đứa nhỏ này đã đến nửa năm, ngươi luôn chiều cổ hắn mắt ăn mắt ngủ, thậm chí còn muốn tốt hơn so với đái với ta. Ta... từ lâu không thể nhìn được nữa! Nếu hiện tại ta đã biết kẻ này là Cô Tinh, lại càng không thể lưu hắn ở đây quá nửa khắc! Hôm nay ta muốn ngươi nói cho rõ ràng, ngươi, một là giữ hắn lại! Một là để cho ta đi! Ngươi nói, ngươi chọn ai?”

“Nương tử, cô... Vì sao phải làm khó ta như vậy chứ? Anh danh đứa nhỏ này tương lai không chỉ có một tiếng vang kinh người, thân thể của nó cũng rất đáng thương, chúng ta thật không nên đối xử với nó như thế. Cho dù ngày sau nó trở thành anh hùng, bỏ hai ta không để ý, nhưng có thể thành một anh hùng... Cũng khá đáng giá... Hai ta...”

“Hừ! Nói tới nói lui, vậy rốt cuộc ngươi muốn hắn? Hay là ta?”

“Ta...”

Trọng Dương do dự.

Chính bởi vì một sát na do dự này, hắn rút cuộc mất đi nàng!

Hắn ta trơ mắt nhìn nàng ta giận dữ rời đi, hoàn toàn không có đất cứu chữa.

Một tuổi “Anh danh”, vẫn dựa bên cạnh cửa, chớp đôi mắt nhỏ nhắm nhìn sư mẫu trừng mắt nhìn sư phụ mình, chỉ không biết, cái đầu nhỏ của hắn một tuổi có hiểu hay không? Hắn đã mang

đến bất hạnh cho sư phụ hần? Ân sư của hần vì không muốn vứt bỏ hần mà bị vứt bỏ?

Nhưng khi Trọng Dương quay đầu lại, thoáng thấy danh anh hùng đang lẳng lặng đứng ở cạnh cửa, giống như cực đoan nhìn hần, Trọng Dương thỉnh linh cảm thấy, đứa nhỏ này rõ ràng giống như đã hiểu chuyện phát sinh, bất quá hần chỉ cho rằng đây là ảo giác của mình mà thôi, hần gượng cười, vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của hần, thê lương nói: “Cháu à, đừng nói với sư phụ... Người một tuổi... đã biết có chuyện gì xảy ra.”

“Có điều, con không cần quan tâm! Con có biết sư phụ đã từng hy sinh vì con hay không, sư phụ cũng sẽ không bỏ mặc con.”

“Người là võ giả trời sinh, sư phụ có thể vì tương lai của người, cảm thấy... vô cùng vinh hạnh! Thật ra thì nghĩa phụ Mộ lão gia người cứng rắn dịch tên người là “Anh danh”, căn bản... là ủy khuất cho người! Người, vốn nên dùng tên người trước kia — anh hùng...”

“Bởi vì, chỉ có hai chữ anh hùng mới xứng với mặt của người - kỳ tượng!”

Không sai! Chính bởi vì kẻ này trời sinh dị tượng, cho nên lần đầu tiên hần ta mới nhận định hần ta là kỳ tài có thể tạo ra, nghĩa không chùn bước!

Tất cả, đều bởi vì mặt của hần ta, tướng anh hùng của hần ta...

Anh danh cứ như vậy giương đôi mắt nhỏ nhìn gương mặt thất vọng của sư phụ đầu tiên “Trọng Dương” của hần, nhìn hần tử này, thê tử hạ đường cầu xin, cho dù trên mặt không có nước mắt, đáy lòng có lẽ cũng nên có lệ?

Quả nhiên! Ban đêm, khi một thanh niên anh tuấn còn chưa ngủ, khi hần âm thầm dựa vào cửa phòng sư muội, liền trông thấy sư phụ đang hôn mê mà rơi lệ.

Anh danh nho nhỏ, thần thờ đứng ở cạnh cánh cửa u ám, chờ đợi nhìn nước mắt của hần, chờ đợi nhìn yêu của hần, hận, lại chờ đợi nhìn hần hơn một trăm tám mươi ngày, nhìn hần rờn rã nửa năm, cuối cùng, hần nhìn hần chết!

Vì hần mà bị thê tử vứt bỏ, tích tụ mà chết!

Hài tử chất phác nửa tuổi vẫn không có vẻ mặt gì, chỉ có điều khi Trọng Dương đi, hắn lơ mờ nghe thấy loáng thoáng, đứa nhỏ này rốt cục cũng há to miệng linh hoạt, kêu a a một tiếng: “Su...”

“Cha!”

Hài tử đệ nhất câu câu học hiểu, rõ ràng cũng không phải là gọi cha gọi mẹ, mà là “Su phụ”, nói vậy, su phụ hắn, đã là người thân nhất ở trong đầu đứa nhỏ này.

Một tiếng su phụ đã đại biểu cho tất cả mọi cảm kích không cứu được Xích Tử.

Trọng Dương đi đến rất vui vẻ.

Đúng vậy! Cho dù ông ta không kịp truyền thụ cho ông ta võ nghệ bé nhỏ không đáng kể kia, nhưng su phụ hy sinh vì ông ta, cũng xứng gọi là su phụ của ông ta.

Sau khi Trọng Dương ra đi, anh danh lại được Mộ Long sai khiến hạ nhân, đưa hắn đến chỗ vị su phụ thứ hai, sau đó...

Đến lúc ba tuổi anh tuần kia...

Hắn vẫn là lẻ loi đứng bên cạnh một mái hiên Hạ.

Nhìn người su phụ thứ hai của hắn “sinh tử ái hận” trong “chết” thứ hai của su phụ!

Vẫn đứng ở cạnh cửa...

Su phụ thứ hai của hắn ta đối xử tốt với hắn ta, tuyệt đối không kém hơn su phụ thứ nhất “Trọng Dương” là nhiều! Đáng tiếc su phụ thứ hai kết thù quá nhiều; có một lần trả thù cho kẻ thù, su phụ thứ hai của hắn ta lấy võ công của bản thân cũng có thể toàn thân trở ra, thế nhưng... Nhưng...

Kẻ thù lại thay đổi mục tiêu, lấy thanh danh anh hùng ba tuổi làm uy hiếp; để bảo vệ kỳ tài võ học này, su phụ thứ hai của hắn, cuối cùng lại không tiếc dùng tính mạng mình làm điều kiện trao đổi, tùy ý để đám cừu gia tử lộ hắn!

Ba tuổi thanh danh anh hùng, lại lẻ loi hiu quạnh đứng ở cạnh cửa, ngây ngốc nhìn hắn, trong lòng đã bắt đầu hiểu được ân sư tôn kính, phân thân cho tám thanh đại đao - phân thân!

Máu của sư phụ hắt ta bay văng tới khuôn mặt non nớt của hắt ta, ánh mắt sư phụ hắt ta vẫn đang hiền hòa nhìn hắt ta, phảng phất vì hắt ta chết mà không oán! Đứa bé ba tuổi này, vào thời khắc sinh mệnh của hắt ta, bắt đầu thống hận mặt mình!

Toàn bộ, sư phụ thứ hai của hắt đều thương yêu hắt như vậy, thậm chí còn keo kiệt tính mạng cứu hắt, cũng là vì khuôn mặt này của hắt, cũng là vì triển lãm cái khuôn mặt anh hùng kỳ dị này!

Lúc này...

Chính là đệ tam, đệ tứ, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, đệ bát sư phụ...

Đám sư phụ này, tất cả đều như cùng một khuôn đúc mà ra, ai ai cũng tuổi không quá bốn mươi, đều tuổi tráng niên, không nên đoán mạng. Chỉ tiếc, mỗi người đều anh danh theo bọn họ một thời gian ngắn, gián tiếp vì anh danh mà chết!

Nhưng mà mỗi người trước lúc lâm chung, cũng không hề có hối hận! Nghiễm nhiên, bọn họ một đời ngắn ngủi, có thể đem sở học của mình truyền cho kẻ này, có thể vì một thần thoại tương lai dốc sức tận tụy, cũng có cảm giác cuộc đời này không uổng phí!

Trên thực tế, anh danh, cũng chưa bao giờ khiến bất luận sư phụ nào thất vọng!

Năm tuổi, hắt đã bắt đầu tập luyện nội công, sư phụ hắt dần dần phát hiện thiên phú xuất sắc, thể lực tiềm năng vô cùng, trong vòng hai năm, không ngờ đã có thể tỷ thí với sư phụ thứ năm của hắt!

Sáu tuổi, lại dùng thời hạn ba ngày, đem gia truyền chương pháp của một vị sư phụ lúc trước hoàn toàn quán thông, còn có thể nói ra bộ chương pháp đã cải tiến mấy đời này mà vẫn không có khuyết điểm tiến bộ, tiến triển.

Bảy tuổi, tư duy của hắt càng thêm thông suốt! Bất luận võ công gì, chỉ cần hắt xem qua một lần, liền có thể nói ra yếu quyết, mà xem qua cũng không quên, càng học càng nhiều, càng học càng phức tạp, tiến cảnh càng khiến người ta cảm thán!

Cho đến khi hấn tám tuổi, chín tuổi, mười tuổi, lúc mười một...

Các sư phụ của hấn ta nhìn không thấu tư chất của hấn ta, cũng không nhìn thấu tiến cảnh của đứa nhỏ này, duyên đến bọn họ thường truyền võ cho hấn ta một tháng, đứa nhỏ này đã - Thanh Xuất Lam! Tất cả đều vượt qua bọn họ!

Cảnh giới của bọn họ thấp hơn hấn, đương nhiên không thể nhìn thấu tiến cảnh của hấn!

Huống chi đứa nhỏ này từ nhỏ đã ít nói.

Giống như gà mái bình thường ăn bậy trứng ung, gà mái đáng thương vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được, ngày sau khi con ung nhỏ được mình dưỡng dục khỏe mạnh, sự hùng vĩ của nó, sức mạnh của nó sẽ mạnh hơn bọn nó bao nhiêu...

Nhưng mà, chim ung tuy cường đại, chim ung tuy bất phàm, nhưng chim ung sớm ngày một bước lên trời, chí tráng Lăng Tiêu. Nhưng, chim ung cũng là thân thể máu thịt, cũng có tâm huyết, có thể nhớ nhung huyết nhục của gà mái lúc trước sao?

***

Con ung không nên sinh ra trong bầy gà này hấn sẽ vĩnh viễn không quên, hấn từng chữ từng chữ một của các sư phụ, giáo huấn một câu, càng vĩnh viễn không quên, mỗi khi mỗi một vị ân sư đang nhìn vào kỳ tượng này thì sẽ biểu lộ ánh mắt thương thức!

Mỗi khi hấn còn nhỏ tuổi, nhớ lại vẻ mặt các sư phụ vì hấn mà không tiếc bất cứ giá nào, nhớ lại mỗi lần ân sư dạy bảo, trái tim của hấn sẽ luôn đau đớn.

Nếu như tất cả sư phụ đều vì cái khuôn mặt anh hùng này mà nghĩa vô phản cố, thậm chí biết rõ hấn là cô tinh hình khắc chí thân cũng muôn lần chết không từ chối, vậy sau này hấn cũng không muốn bất cứ ai thấy mặt của hấn nữa!

Hấn ta không muốn bất cứ ai vì gương mặt này mà sống tốt với hấn ta, thậm chí chết vì cô tinh không rõ ràng này!

Anh hùng, cuối cùng cũng cúi đầu!

Cuối cùng hấn cũng mười một tuổi, quyết định sau này không tiến bộ về võ công nữa.

Hắn ta sắp trở thành một người bình thường.

Hắn không muốn bất luận kẻ nào muốn thành toàn cho chuyện mình không biết có trở thành anh hùng hay không mà hy sinh.

Chỉ tiếc, vô luận hắn cúi đầu như thế nào, làm sao trốn tránh bất luận kẻ nào, như thế nào không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy mặt của hắn, cô tình hay cô tình, hắn vẫn là vì một người hắn dần dần cho rằng họ đáng kính, mang đến tử vong!

Mộ phu nhân...

Tối nay, giống như tám ngày hôm nay rất xa xôi, cũng giống như tám đêm trời “Tang” hắn suốt đời khó quên, đồng dạng tràn ngập bi thống khắc vào tận xương tủy hắn.

Máu, vẫn không ngừng tràn ra như trước, dọc theo kiếm lưu của Tử Nha hướng về vết thương trên vai phải của anh tuấn; một kiếm này, một đôi mẫu tử, cũng sắp chặt đứt một hồi duyên phận của mẹ đẻ.

Mười một tuổi hắn vốn cho là ngây thơ, chỉ cần về sau cúi đầu, tuyệt đối không để bất luận kẻ nào nhìn thấy tướng mạo anh hùng của hắn, sẽ không có kẻ nào vì hắn mà hy sinh, không ngờ...

Mộ phu nhân vì bảo vệ cô mà đưa cho hắn một cái ngọc bội rách, chỉ vì để bảo tồn lời hứa đối với một đứa trẻ mà thôi, vẫn không chút suy nghĩ đánh về phía Tử Nha Kiếm Phong. Ai lại nghĩ đến, nữ nhân đáng thương này lại được tôn kính như vậy, lại có thể coi trọng lời hứa đối với hắn như vậy, đa phần là coi trọng tính mạng của mình?

Càng không thể tưởng tượng được chính là, cuộc đời hắn, vì sao luôn trốn thoát khỏi tử biệt?

Nếu đã trốn không thoát, tối nay hắn cũng không trốn tránh bất kỳ kẻ nào nữa!

Đây đã là một chuyện cuối cùng hắn có thể làm vì tình thân mẹ mình.

Kiếm của Tử Nha vẫn còn đang nhỏ máu, vì kiếm của hắn còn chưa rút từ trong cơ thể Mộ phu nhân và anh danh, hắn thật sự không ngờ đứa nhỏ này lại dũng mãnh không thể không làm,

lấy thân là Mộ phu nhân chắn kiếm, trong lúc nhất thời ngậy ra tại chỗ, không hiểu rút kiếm!

Thậm chí giờ phút này tất cả tân khách, thích khách trong Mộ phủ cũng đứng ngẩn ngơ bất động, tất cả mọi người đều khiếp sợ vì Mộ phu nhân cùng anh danh song trung kiếm; nhưng ngay khi anh hùng ngẩng đầu lên, tất cả mọi người trong phủ bất kỳ lúc nào cũng động dậy!

Miệng khê động!

Mọi người đều không tự chủ được “A” thấp giọng hô lên một tiếng, thậm chí Tử Nha trong lòng cũng khê giật mình, kích động rút kiếm!

Vì duyên, tất cả bọn họ đều nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, một khuôn mặt anh hùng!

Cuối cùng cũng hiểu vì sao anh hùng duyên cúi đầu.

Khuôn mặt anh hùng này, đột nhiên...

Thình lình có một đạo kiếm quang chói mắt!

Khuôn mặt một hài tử như thế nào phát sáng? Mọi người nhìn thật một chút, mới thấy khuôn mặt người này cũng không phải phát ra ánh sáng, kiếm quang phát ra chính là nơi phát ra mắt hắn!

Hắn ta tỏa ra một đôi mắt lấp lánh, ánh sáng như ánh kiếm!

Loại huyền ảnh kiếm quang kia, lưu chuyển trong hai mắt của hắn, phảng phất bất cứ lúc nào cũng có thể bắn mạnh ra, ám sát tất cả ánh mắt của hắn.

Tuy kiếm là quân tử trong trăm lưỡi, nhưng chung quy cũng chỉ là hung khí giết địch; ánh mắt như kiếm, cũng chỉ riêng ánh mắt đã đủ để đánh bại khí thế địch! Sát địch chi - Tâm!

Tùng được Kiếm Thánh nói rõ trở thành Ứng Hùng, trở thành “Kiếm Trung Hoàng Giả”, giờ phút này cũng ngậy ngốc đứng ở không xa anh danh, con mắt của hắn từ trước đến nay đều sáng ngời có thần, mị hoặc nhưng lại như vĩnh viễn muốn nhìn thấy người tiến vào trong lòng, thế nhưng nếu so sánh với ánh mắt anh danh của hắn, vậy thì rất thất sắc!

Ánh mắt hai người đều nở rộ kiếm quang, ánh mắt Ứng Hùng như một thanh kiếm nhìn thấy lòng người; mà ánh mắt anh danh, lại không phải là chỉ có thể nhìn vào lòng người đơn giản như vậy, ánh mắt hấn tuyệt đối sẽ không để vào lòng người!

Ánh mắt hấn như hóa thành một chiêu kiếm đâm rách lòng người! Tất cả đều tan thành mây khói! Không lưu lại một tấc! Vô Tâm nhìn đi!

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người ở “A” một tiếng hô nhỏ, sau đó lại lần nữa chìm vào tĩnh mịch, nghiêm nhiên như tâm thần đã cấp cho kẻ này ánh mắt nhiếp người, giết không phụ hồn!

Tiểu Du càng là khiếp sợ không hiểu! Nàng dần dần minh bạch, vì sao lúc cha nàng còn sống, từng mô tả một loại khí thế sâu trong con mắt anh tuấn có khí thế khiếp người, giống như một anh hùng thế nhân không xứng nhìn thẳng! Bây giờ phải thấy ánh mắt hấn lạnh lẽo như một thanh thần phong tuyệt thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng; nói vậy mười một năm qua..., Hấn càng lớn lên, ánh mắt lại càng giống một thanh kiếm, khó trách hấn thường xuyên cúi đầu, bởi vì chung sống với một người ánh mắt như tuyệt thế thần phong, cũng không phải chuyện vui.

Chỉ có Mộ phu nhân là không bị ánh mắt của đứa nhỏ này chấn nhiếp, bởi vì bà ta không sợ chết, bà ta sắp...

Con của bà vui vẻ như vậy, bởi vì anh danh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn bà mà cao hứng, nhưng nghe bà ta yếu ớt nói: “Quá... Được rồi, nghĩ không. Đến, ta... Ta cứ... chỉ biết... hưởng phúc... Nữ nhân, lại... đang sinh ra... Năm, có thể nhìn thấy mặt của người...”

“Con... cháu, mặt mày của con... một chút... Cũng không xấu a, và lại... Còn tương xứng với... Ứng Hùng... năm, sáu phần... Tương tự, hai người... Thật sự là... giống như là hai đứa nhỏ... Huỳnh đệ, con... Cũng thật sự là... giống như... Mẫu thân của ta...”

“Ta... bao nhiêu... Hy vọng... mình... có thể có... một người như ngươi. Một người thân... con trai... có thể... tiếc, ta... thật sự... không phải, cũng... không xứng... Là một người... anh hùng... Là thân... Mẹ...”

“Thân!”

Nói tới đây, cổ họng Mộ phu nhân ngòn ngọt, “Soạt” một tiếng, một búng máu lớn từ trong miệng nàng phun ra mãnh liệt, nàng mặc dù như sắp hôn mê, anh danh cùng Ứng Hùng thấy thế cùng cất tiếng kinh hô: “Mẹ....”

Hai người đang muốn dùng hết nội lực bản thân tiến vào trong cơ thể Mộ phu nhân kéo dài tính mạng, ai ngờ một bóng người khôi ngô như một con gấu lớn điên cuồng xông tới, thế cuồng lực mạnh mẽ phá vỡ anh danh bị thương không nhẹ, còn đột nhiên quát lớn như sấm: “Súc sinh, cắt ngay! Người còn ngại chính người không chết được ái ân ta hay sao?”

Chuyện xảy ra đột ngột!” một tiếng “rắc” vang lên, anh danh thảm thiết bị đánh bay ra xa, bay thẳng tới bên cạnh cánh cửa Mộ phủ, miệng vết thương bị kiếm đâm trúng còn đâm vào lớp cửa thép kiên cố, lập tức máu tươi bắn tung tóe khắp nơi!

Bất luận thương thế như thế nào, anh danh vẫn không rên một tiếng. Hắn, rất nhanh lại lần nữa đứng lên!

Chỉ là lần này, hắn cũng không tiếp tục tới gần Mộ phu nhân nữa, bởi vì người vừa đánh bay hắn chính là - Mộ Long!

Mộ Long đã cùng Ứng Hùng hợp lực quán khí tiến vào trong cơ thể Mộ phu nhân; mặc dù sở học của anh danh cực kỳ hỗn tạp, nhưng nếu luận nội lực thâm hậu, hắn mười một tuổi đương nhiên còn không bằng Mộ Long, một trong mười đại cao thủ!

Hắn hiểu rõ, nếu không có hắn, Mộ phủ có thể tốt hơn! Hắn hiểu được, nếu không có hắn, Mộ phu nhân hôm nay có lẽ cũng không cần uống công mình vì một cái ngọc bội chịu chết! Hắn càng hiểu rõ, giờ phút này nếu không có quán khí của hắn, chân khí của Mộ phu nhân dừng mãnh tràn vào trong cơ thể, có lẽ còn có chút hy vọng kéo dài tính mạng...

Chỉ cần không có cái tên điềm xấu như hắn, có lẽ mọi thứ sẽ càng tốt hơn!

Tất cả những thứ này đều vì chuyện của hắn – Cô Tinh bất thường này...

Thế nhưng, dù là Mộ Long nội lực đủ khả năng nhỏ núi sông, hắn dù sao cũng không phải thần, vô luận hắn và Ứng Hùng có

gắng thế nào, vẫn không cách nào cứu được một nữ nhân đã bị đâm xuyên trái tim; cho dù Mộ Long từng hào hùng cái thế, nắm giữ hơn vạn binh mã sinh tử vinh nhục thì sao chứ? Cuối cùng đối mặt với một ái thê sắp chết, hắn cũng thúc thủ vô sách!

Cực kỳ lưỡng, hắn cùng Ứng Hùng cũng chỉ là tàn mệnh kéo dài ba khắc cho Mộ phu nhân, nhưng thấy Mộ phu nhân thiếu chút nữa ngất đi, đôi mắt của nàng đã yếu đến khó mở ra, hơi thở mong manh nhìn Mộ Long nói: “Long, ngươi... khóc rồi?”

Đúng vậy! Nhâm Mộ Long là một danh tướng, thường xuyên hùng dũng oai hùng hiên ngang trước mặt người khác; mặc cho hắn bạc bẽo như thế nào, hắn đối với ái thê của mình lại vô cùng sâu sắc tình cảm. Nguyên nhân Mộ phu nhân thật sự là một cô gái đáng thương, Mộ Long sớm đã nước mắt tuôn trào, nức nở nói: “Phu... Phu nhân, ngươi...không cần động khí nữa... Ta và Ứng Hùng đang kéo dài tính mạng cho ngươi, ngươi... Nhất định có thể sống lại...”

Mộ phu nhân sau khi nghe xong, chỉ cười khổ lắc đầu, tựa hồ cũng không tin mình có thể sống sót, lão tiếp đó suy yếu nhìn anh danh đứng bên cửa nhà mình, chợt ngươi lại nói với Mộ Long: “Long, là... Hà... Không cho... Anh... tên... Tới đây?”

Mộ Long vừa nghe nàng nhắc tới anh danh, trong lòng lại nổi giận, bi phẫn khó mà giải đáp: “Phu nhân! Súc sinh Bất Tường Sát này... đã hại ngươi quá nhiều, ngươi còn muốn tiếp cận hắn làm gì? Để hắn tự sinh tự diệt ở đó đi!”

Mộ phu nhân cười khổ: “Long, đừng... Đừng hung hăng với anh danh... hung ác như vậy, thật ra hắn... là đứa bé ngoan rất hiểu chuyện... Còn... Mà, hôm nay... ta làm... thành... như vậy, có lẽ... hoàn toàn là vì... Ân quả... Báo... hưởng!”

“Ân quả báo ứng?” Mộ Long ngạc nhiên, ngay cả hai tỷ muội Tiểu Du cũng nghi hoặc, không rõ Mộ phu nhân có sao nói ra lời ấy.

“Phu nhân, vi phu... Căn bản không rõ ngươi đang nói... Cái gì!”

“Ngươi... sẽ rõ... Bạch...” Mộ phu nhân lại suy yếu cười một tiếng: “Long, ngươi... Cho rằng... ta... Thật sự không biết,

anh danh... Thật ra... cũng không phải là... Người nhật... trở về, mà là... mua... trở lại...?”

Lời vừa nói ra, hai tỷ muội Ứng Hùng, anh tuấn Tiểu Du đều không rõ ràng cho lắm, chỉ có mỗi Mộ Long vẻ mặt xám ngoét, trong lòng biết rõ; năm đó hẳn dùng ba lượng bạc mua anh hùng, mang đến nỗi Thu Nương đau mất con cùng trở thành người điên, từ đó về sau không rõ tung tích cha nào, Diêu Tổ anh hùng, sau đó cũng không rõ tung tích.

“Phu...người, người... đã sớm biết? Người biết từ khi nào vậy?”

Mộ phu nhân ngấm nghĩa ngọc bội rách của mình vẫn nắm chặt trong tay, âm u đáp: “Ta... đã sớm... Biết rồi, còn... năm đó... người giả ngôn... nhật Anh về, cho ta xem...Ngọc bội này... Lúc...”

“Bởi vì, cái này... Ngọc bội, ta...cũng từng ở trên người của... Thu Nương...đã gặp qua, lúc ấy... Anh danh vẫn còn... Chưa xuất thế, nàng... từ lâu đã đem... khắc lấy... miếng ngọc bội có tên con trai... Đứng trên người... Hi vọng... Ái nhi... Ra thế...”

Không sai! Mộ phu nhân năm đó mới thấy ngọc bội khắc hai chữ “anh hùng”, lập tức chấn động, càng khẳng định anh hùng là hài tử của Thu nương, sau đó âm thầm tới sau nhà tìm Thu nương, mới biết từ trong miệng dân trấn, Thu nương nổi điên trong một đêm mưa gió! Nghe nói con ghé mới sinh bị chồng mình bán đi, lại không biết bán cho gia đình kia; mà phu quân Diêu Tổ, ở sau đêm đó cũng không biết kết cục ra sao.

Cho dù biết việc này, nhưng Mộ phu nhân vẫn không chút tiếng động, bởi vì bà không rõ rốt cuộc phu quân Mộ Long kia có mục đích gì để mua lại người này, mãi cho đến khi...

Cho đến một ngày, sau khi nàng ở thư phòng Mộ Long, vô tình phát hiện giấy “Kiếm Thánh Chiến Thư” kia, cùng với khế ước bán mình của anh hùng tên “Ba lượng bạc...”

Nàng từ từ hiểu ra, chuyện Mộ Long làm cho nàng khiếp sợ cỡ nào! Hẳn vậy mà mua một đứa nhỏ về thay thế nhi tử xuất ra Chiến Kiếm Thánh, kiếm được đến nhà Thu nương nương, cốt nhục ly tán, sẽ không còn thời gian...

Thế nhưng, ngay cả Mộ phu nhân năm đó cũng đã âm thầm mình bạch hết thấy nội tình năm đó, nàng vẫn không dám chính diện nhìn thấu Mộ Long. Bởi vì sự tình đã phát sinh, nàng lại không cách nào tìm được Thu Nương, cũng là cứu không được, ngược lại nếu một khi vạch trần Mộ Long, hắn then quá hóa giận có thể sẽ càng bất lợi đối với anh danh...

Vì vậy, Mộ phu nhân chỉ có duy nhất một mực giữ kín bí mật này, thực có khổ tự biết; mà nàng lại then với Thu nương, then với nhi tử của nàng; vì bồi thường sai phạm phu quân, muốn hoàn thành việc mình sống vì phu quân tích chút âm đức cho mình, nàng liền quyết định coi anh danh như con của mình; thật ra, cho dù nàng không biết thân thể thật sự anh danh, nàng cũng sẽ không đổi đãi hấn khắc nghiệt...

Lan Nhân Nhiên Nhiên Quả, giống như vô số bàn cờ, cuối cùng chân tướng đã rõ ràng! Mộ Long nghe xong ái ân biết được mọi thứ, sắc mặt càng lúc xanh, nhưng vẫn không chút hối hận.

Mà Ứng Hùng lại là người có tiếng nói nghiêng về phía hấn, hấn cũng khó đoán được người nghĩa đệ này của mình lại có gút mắc phức tạp như vậy, hấn chính là một vật thay thế cho việc xuất chiến mà hấn đã thay thế!

Mà giờ phút này sau khi anh danh nghe xong hết thấy, hấn, hoàn toàn không có biểu tình.

Thì ra, hấn chỉ là vật thay thế khi thay thế khi xuất chiến? Chỉ là vật thay thế?

Hóa ra, mạng của hấn thật sự rẻ như vậy, như vậy — tiện?

Mộ phu nhân sắp chết vẫn là ông ta đứng ở rất xa, uể oải vẫy tay, nói: “Hài... Con, con... Quá... Đến...”

Mộ Long vừa nghe vậy, trong lòng vẫn nổi giận, mở miệng ngăn cản: “Phu nhân! Đừng để cho tên súc sinh này lại đây! Hấn sẽ khắc chết ngươi!”

Mộ phu nhân cười khò: “Long phu nhân, ngươi biết... ngươi, ta đã... không được rồi, cái này... Nhiều năm, ta vẫn... mãi đối với ngươi... Bách thuận! Hôm nay, ta chỉ... Ta chỉ mong, ngươi cũng có thể... Ta... Thứ... Thứ nhất, thứ... Ngươi đề... Anh danh... Tới đây đi...”

Đổi mặt với một yêu cầu cuối cùng gần chết ái ân, Mộ Long cho dù tâm cứng như sắt, giờ phút này cũng không đành lòng làm trái ý hân nữa, lập tức quay đầu trừng mắt oai hùng, quát mắng: “Súc sinh! Ngươi còn không bò lại đây cho ta?”

Anh danh nghe vậy, đầu tiên là thoáng nhìn khuôn mặt khát vọng của Mộ phu nhân, trù trừ một hồi, rồi cuộc hân chậm rãi hướng Mộ phu nhân bước tới.

Nhưng mà, hân cũng đã đến bên cạnh Mộ phu nhân, hân chỉ dừng lại trước nàng ba thước.

Mộ phu nhân đã hơi thở mong manh: “Anh... tên, vì sao... không lên... Trước... Để... ta thấy... ngươi?”

Anh danh cúi đầu buồn bã: “Ta...”

“Ta là... Cô Tinh!”

Mộ phu nhân thấy hân ta đã ngẩng đầu lên cúi đầu xuống, cuống quýt phát ra dư khí yếu ớt, vội vàng la lên: “Không...”

“Tiểu... tử! Đừng có cúi đầu nữa... Đừng có mà cúi đầu trước vận mệnh!”

“Đừng bại... Vận Mệnh! Không được hướng...”

“Vận Mệnh khom lưng!”

Nàng đã gần chết rồi! Nhưng vẫn không lo lắng chuyện sinh tử của mình, nhưng sau khi người này nhắc đến cũng đừng cúi đầu để ý tới người khác, có biết nàng thương tiếc hân như thế nào không? Hy vọng của nàng đối với mẫu thân anh hùng Thu Nương không thấp hơn bao nhiêu!

Mà liên tiếp gấp gấp lời nói, nhất thời làm hơi thở của Mộ phu nhân trở nên dồn dập; Anh danh không đành lòng thấy nàng gấp gấp như thế, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn nàng ngoài ba thước, nàng lập tức cảm thấy rất an ủi: “Ừm, ngẩng đầu lên... Cái này... Được rồi... tốt rồi! Thằng nhỏ...không cần...Tin tưởng mình... là cái gì... Cô Tinh, nếu ngươi... thực sự tin tưởng mình là... những... thuật sĩ giang hồ kia... Là người tiện khẩu thư... Cô Tinh..., Cái kia... Ngươi...Cả đời... Cũng sẽ là Cô Tinh. Hải tử, nghe ta nói... Ta nói một câu thật lòng, không được... thua... Vận Mệnh, ngươi nhất định... Nhất định... phải... chiến... thắng... Nó, giữ lấy vận mệnh của

mình... Trong tay mình, bởi vì... chỉ có... chiến thắng... vận mệnh..., người mới có... trở thành mẹ ruột... Thu nương, khát vọng suốt đời... Người trở thành... “

“Anh... “

“Hùng!”

Mộ phu nhân vừa nói đến đây, bỗng ho khan một tiếng, Ứng Hùng ái mầu bên cạnh sốt ruột, vội nói: “Mẹ, người... nghỉ ngơi một chút đi, nếu không...”

Mộ phu nhân lại lắc đầu nói: “Không... Nương... Lúc này... Nếu không nói, vậy... Về sau... sẽ không có cơ hội nữa... Nói rồi... Ứng... Hùng, mầu... Có một tâm nguyện... Phải giao cho người, người... bám vào tai... Tới đây...”

Mộ phu nhân còn có tâm nguyện gì? Mọi người ở thời khắc chán nản cũng không khỏi ngạc nhiên, lúc này Ứng Hùng đã ghé tai qua, Mộ phu nhân nói nhỏ vài câu ngay bên tai con trai, tất cả mọi người đều không nghe được nàng nói gì, chỉ có Ứng Hùng, sau khi nghe xong tâm nguyện mầu thân lại nhúu chặt mày, mặt có vẻ khó khăn, do dự: “Mẹ... Sao... lại... có thể?”

Mộ phu nhân cười khổ: “Úc... Hùng, mẹ... Biết rồi... Làm... Thế này, ủy khuất người, nhưng... Cha người... thiếu nợ hần... Mẹ con hai... Quá nhiều, chuyện này... Là tình tâm..., chính là mẹ... Hi vọng, người... người...” Mộ phu nhân mặt lộ vẻ khẩn cầu, nữ nhân này, cả đời đều như đang than thở, đầu tiên là đau thương chồng, trước khi đi còn muốn cầu khẩn con trai, vì thanh danh, không ngờ nàng lại có nhiều tâm nguyện muốn nhờ cậy như vậy...

Ứng Hùng thấy mẹ như vậy tức đến nổi phôi, trong lòng không đành lòng, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm rất lớn, chẳng hề từ chối, chém đinh chặt sắt đáp: “Được!”

“Mầu thân, con, đáp ứng người!”

Rốt cuộc Mộ phu nhân có yêu cầu gì? Sao lại khiến Ứng Hùng khó xử như vậy? Ngay trong lúc Ứng Hùng đáp ứng, sắc mặt tái nhợt của Mộ phu nhân đã triển khai như trút được gánh nặng, tựa như thở phào nhẹ nhõm, nói: “Rất... rất... Tốt! Con, vậy... Sau này... Tất cả... Xem ra... Con...”

“Con... Kiếp này... nhất định phải... Được được... nhớ kỹ mẫu thân.. Tặng con... Câu cuối cùng...”

“VẬY... Chính là...”

“Sao có thể... Đều như... người... ý?”

“Nhưng mà... cầu..”

“Không then... Vu... Tâm!”

Há có thể tất cả như ý người?

Nhưng cầu không then với lương tâm.

Đúng vậy! Chẳng lẽ đây là thủ tọa hữu minh cả đời của Mộ phu nhân? Nàng đối với “anh hùng” này là hữu minh?

Ứng Hùng cẩn thận nhấm nháp một câu nói của Mộ phu nhân, nặng nề lắm bầm: “Không... sai, há có thể hoàn toàn như... Ý người? Nhưng cầu không then với lương tâm! Mẫu thân, câu nói này, người... đã làm được kiếp nào rồi; người yên tâm! Hải nhi... Nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người, hải nhi cả đời, hải nhi nhất định sẽ làm được... Không then với lòng bốn chữ này!”

Mộ phu nhân chỉ là cười thỏa mãn, bởi vì nàng quá minh bạch nhi tử của mình, lời hấn nói, hấn thế tất làm được! Vô luận là phương pháp gì! Hấn là loại người một khi đã quyết định liền tuyệt không hối hận!

Mộ phu nhân quay mặt lại nhìn anh danh ngoài ba thước, suy yếu muốn đưa ngọc bội trong tay cho lão, nói: “Con, cái này... Ngọc bội, mẫu... cũng không... Mang đi... Mẹ hiện giờ nên... Nơi... Chỉ... Lại... báo... cho... con... con...”

Mộc Nhiên anh danh bỗng dừng ngăn ra, không rõ Mộ phu nhân vì sao đến lúc chết còn không chịu nhận ngọc bội kia, Mộ phu nhân chưa đợi hấn mở miệng hỏi, đã tự giải thích trước: “Con... Đây là... Là thân thích mẫu thân của con... Thu nương... Cho con tín vật cuối cùng... Năm đó... Ta gặp nàng... Thay... Gia đình đại hộ... khâu vá, tốt... Khổ... Người mới đem...” mới sinh ra..., Cái này... Ngọc bội, chắc là... nàng... cởi quần áo... Ăn... mới có thể mua. Ngọc... có thể trừ... Định... Kinh... hoảng, mẹ người... đem ngọc bội... lưu... ở bên người người... Cũng chỉ... hi vọng hết... nàng

một chút... Tâm lực, khẩn cầu... Người có thể bình... An... Khang... Khang, người... không nên... làm bừa... Đem nó cho bất kỳ người nào, phụ cô phụ... Mẹ người... Tâm ý...”

Anh danh chờ đợi nhìn khuôn mặt sắp chết của Mộ phu nhân, cùng với cái ngọc bội kia cứng rắn muốn đưa hấn về tay nhưng thủy chung vô tình tiếp xúc. Thật lâu sau, hấn chỉ ngưng mắt nhìn chăm chăm vào mắt Mộ phu nhân, nói: “Người, không phải... bất cứ ai.”

“Người, cũng là mẹ của ta.”

“Người, tuyệt đối đáng giá với nó!”

“Nhưng nếu người kiên trì không muốn, ta chỉ có thể...”

Anh danh nói, hấn một mực không muốn nhận ngọc bội của mình, phút chốc nhận lấy ngọc bội trong tay Mộ phu nhân, “Bốp” một tiếng! Hấn thành linh đem ngọc bội kia...

“A...? Anh.. Tên, người... làm.. Cái gì..?” Mộ phu nhân kinh hô.

Chỉ thấy ngọc bội trong tay anh tuấn đã bị hấn mạnh mẽ bẻ cong thành hai! Trong đó một nửa vẫn khắc hai chữ “anh hùng”, mà anh danh lại khắc một nửa bốn chữ “Tặng cho mẫu thân”, đưa đến trên tay Mộ phu nhân.

Đúng! Cô ta không phải bất kỳ ai! Đối với hai chữ “Mẫu thân”, Mộ phu nhân hoàn toàn xứng đáng! Nếu cô ta đã là một nửa mẹ của cô ta, vậy cô ta sẽ đưa cô ta một nửa ngọc bội, hấn chỉ muốn lúc cô ta lâm chung an tâm nhận lấy.

Vì để nữ nhân có thể yêu thương nàng an tâm, hấn không tiếc đem tín vật cực kỳ trọng yếu của mình hủy thành hai đoạn!

Chỉ vì để nàng an tâm.

Mộ phu nhân vốn không muốn bắt luận kẻ nào vì bà mà rời đi mà bi thương, cho nên cho tới nay đều cố nén nước mắt lại, anh danh nhận định bà không phải là “Bất luận kẻ nào”, càng không tiếc hủy ngọc vì bà, nhất thời cảm động thật sâu, lệ già cố nén đã lâu, rốt cuộc nhịn không được thò đầu ra., Nàng nắm chặt đũa nhỏ này, một nửa ngọc bội có khắc ba chữ “Tặng mẫu thân”, sắc sệt nói: “Đa... Tạ... người, con... cháu,

ngươi... rất... có... Tâm... Cái kia... Nữ nhân này, ở
Hoàng... Đường... Sẽ không... Yên mệnh, bởi vì...”

Mộ phu nhân nói tới đây, hai mắt chợt nổi lên một ít sương mù
mông lung, phẳng phất như nàng đang muốn bay về một nơi
rất xa...

“Bởi vì... vì... Đường... của ta, sẽ vẫn luôn... Nhìn xem. Cái
này... một nửa... Ngọc bội, nhìn kỹ bốn chữ... Ngươi khắc,
ta... nhớ rõ, thứ nhất... là... sinh, trừ... Cái... đáng giá... Kiêu
ngạo... Con trai... Ứng... Hùng, còn... Rất... hiếu thuận...
Ta... Nhi tử...”

“Một... cái... ở... Trung tâm ta...”

“Kỳ thật... Nên gọi là... oai hùng... Nhi... tử!”

“Nhưng... tiếc, ta... ta chỉ có thể... đương... hấn... mấy chục...
con mẹ... thân, chỉ có thể... đương... mấy ngày... Đó là...
thiếu...”

“Ta... rất... Không cam tâm, vì... Vì... bọn ta không kịp...
Nhìn thấy... hấn... gggg ngẩng đầu lên, ngược lại... quay lại...
Thế nhân... ngẩng đầu... Nhìn... anh hùng... Nhất... Khoản
Khoảnh thiên....”

“Ta... Không.. Nguyên... chờ... không kịp... Hấn có thể...
nắm giữ bản thân... Vận Mệnh... Cái... thứ nhất...”

“Thiên...”

Thở hổn hển nói, mắt Mộ phu nhân dần thả lỏng, khí tức càng
ổn định, yên ổn gần như chết; tay bà vẫn nắm chặt nửa miếng
ngọc bội, như trân quý, như bảo...

Mọi người vốn tưởng nàng nói quá say sưa, nhưng Ứng Hùng
ở bên cạnh nhìn khuôn mặt an tường của mẹ mình, đột nhiên,
hình như hấn có cảm giác, chậm rãi vươn tay phải ra, dò xét
mũi của Mộ phu nhân...

Không có cảm xúc! Không có rung động! Không có khóc!
Ứng Hùng không biểu tình nói ra một câu, nói với Mộ Long:
“Cha.”

“Mẫu thân ——”

“Đã đi rồi.”

Đi? Đi? Đi?

Nữ nhân không nên như vậy, thật không có phúc phận như vậy, có thể chờ đến ngày anh hùng kinh thế? Nàng rốt cục đi rồi?

“Cậu...” Tiểu Du Nhi đứng bên cạnh không dám lên tiếng, nghe thấy cô cứu nương hiền lành cuối cùng cũng qua đời, cuối cùng không chịu nổi nữa, “Ô” một tiếng khóc nức nở; chùy hồng cũng cay cay sống mũi, nước mắt rơi như mưa; còn Ứng Hùng tiếp cận mẹ hân nhất, nhưng vẫn không có một chút nước mắt...

Chỉ là, nam nhi hán vô luận hán cổ giả bộ kiên cường, cô giả bộ không nhẹ rơi nước mắt, xưa nay tay phải hán vẫn bình tĩnh, đã vỗ mạnh lên khuôn mặt chết đi của Mộ phu nhân, như là ngàn lần không nữa; tay phải của hán, cũng đang run rẩy...

Làm sao được như ý thường? Nhưng cầu không thẹn với lương tâm! Sao có thể hoàn toàn như ý? Nhưng cầu không thẹn với lương tâm! Há có thể toàn bộ như ý người...

Chỉ cầu không thẹn với lương tâm!

Chỉ một thoáng, một câu phó thác trước khi chết của Mộ phu nhân ngược lại phủ ngược lại xông lên trong lòng ứng hùng hùng, trong khoảnh khắc lấp đầy toàn bộ tâm khảm của hán, nghiêm nhiên muốn lấp đầy cuộc đời; kiếp này của hán, có như mong muốn của mẹ hán—— Vô? Hổ? Đề tâm?

Mà giờ phút này anh danh...

Không có ai rảnh rồi, cố ý, cố tình lưu ý về mặt của hán lúc này, nhưng nếu có người nguyện ý nhìn lên hán, nhất định sẽ phát hiện...

“Oa ~” đất trống, như oanh thiên bạo lôi! Như phá không điện! Một thế hệ danh tướng Mộ Long khôi ngô, bỗng dưng giảnh trước, ôm lấy thê tử, ngửa mặt lên trời điên cuồng gào khóc: “Trời! Vì sao ngươi lại đối với phu nhân của ta như vậy? Tại sao ngươi lại đối xử với nàng như vậy?”

“Mộ Long ta cả đời tung hoành cát trường, giết người lừa người vô số! Ngươi nếu muốn chém muốn giết, ngươi liền Ngũ Lôi Oanh đánh chết ta cũng được! Vì sao ngươi hết lần này tới lần khác muốn giết chết phu nhân ta? Vì sao ngươi hết

lần này tới lần khác lại muốn giết chết ái thê của ta? Nàng ta là một nữ nhân rất chính trực nha! Nữ nhân như nàng ta nên tu tiên thành Phật! Trời! Sao ngươi cứ muốn hấn chết như vậy? Trời ơi!”

“Ngươi đáp ta! Ngươi đáp ta!”

Toàn bộ tân khách đều ghen hòng nhìn trần trối, ai cũng không ngờ tới Mộ phu nhân chết, khó có thể tự không chế nhất, kích động nhất ngược lại là Mộ Long nổi tiếng phản kích!

Nhưng, ai lại biết được, bất luận Mộ Long Bình Tô khắc bạc ân phạt người ta như thế nào, không được Hạ nhân trung hoan nghênh, chỉ coi như hấn từ quan trường sa trường về đến nhà, dù sao còn có một nữ nhân., Cho dù bản thân có ngu hay không, vẫn miễn cưỡng mở mắt ra hoan nghênh hấn, đâm lưng cho hấn, còn nói đỡ cho hấn biết bao nhiêu lời? Cho dù hấn làm có ngàn lần không phải, nàng vẫn sẽ đứng bên cạnh hấn, dịu dàng ủng hộ hấn, thậm chí cuối cùng không tiếc tính mạng mình bồi thường sai lầm cho ái lang...

Ai sẽ hiểu được tình cảm vợ chồng không cách nào nói rõ này của hấn chứ? Ai sẽ hiểu được nỗi đau của hôn thê giờ đã triệt cốt như nào?

Hấn gian, gian nguy, chẳng qua cũng chỉ là một người có máu có mắt có lệ!

Cảm giác bị thông không thể chịu đựng nổi, sai khiến cho Mộ Long phát cuồng kêu to. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, cả Mộ Phủ đều khiến hấn điên cuồng gào thét như cho chân khí của mình phải lão đảo sắp đổ, toàn bộ tân khách cũng không thể chịu đựng được lực bức bách này, đều rối rít bịt tai!

Anh hùng lại khoác tay lên Mộ Long, trấn định khuyên nhủ: “Cha! Bình tĩnh một chút!”

“Mẹ, con chết thật rồi, người còn gọi nữa thì người cũng không thể trở về được...”

Thật châm chọc! Một đứa bé đáng thương nhất lại đi khuyên ngược lại một hán tử bảy thước ngang ngược? Mộ Long đã kêu chí lực khàn giọng, chợt nghe đứa con trai nói câu đó, đột nhiên ngừng lại, lau nước mắt, ngây ngô nói: “Đúng...! Con...

Con... Vĩnh viễn sẽ không trở về! Nó, mãi mãi không... Về rồi, nhưng, là ai lệnh nó như thế? Ai lại làm nó như thế?”

Một câu nói đến nước này, Mộ Long trong bi thương đột nhiên trừng mắt nhìn anh danh chờ đợi đứng đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi!”

“Là con súc sinh chết tiệt nhà ngươi khắc chết nó! Là ngươi, cô tinh này khắc chết nó! Là ngươi! Là ngươi! Là ngươi!”

“Nàng đối xử tốt với ngươi như vậy, sao ngươi lại muốn hại chết nàng? Ngươi rất vui vẻ phải không? Hôm nay ngươi rất vui vẻ phải không? Ngươi...”

“Ngươi mau cắt cho ta! Ngươi mau cắt cho ta a —— “

Trong tiếng hét to, Mộ Long chợt nhấc chân, ba tiếng “Bồng phùng” vang lên! Đã đá liên hoàn ba chân, tia chớp hướng tới anh danh điên cuồng quét tới!

Với thân thủ một kích vừa rồi của Anh Lạc thì có lẽ còn dư thừa có thể tránh được ba chân của Mộ Long, nhưng hắn lại không có ý định tránh né chút nào, hắn vậy mà...

“Oành oành oành” ba tiếng xé xương lẫn tiếng! Anh danh hiển nhiên là uốn thẳng eo bụng đón lấy ba chân của Mộ Long, máu như suối, vết thương do trúng kiếm ngay tại chỗ, mũi miệng hắn điên cuồng phun ra, ba chân này của hắn cũng không nhẹ!

Nhưng hắn vẫn không ngã xuống, vẫn ngoan cường sừng sững tại chỗ; Mộ Long thấy thế càng tức giận, kéo hết giọng rít gào: “Súc sinh! Ngươi hà tất không cắt? Vì sao ngươi còn chưa cắt? Ta muốn ngươi cắt! Ta muốn ngươi cắt!”

Trong tiếng gầm gừ, Mộ Long Phục lại dốc hết toàn lực, liên hoàn đá ra mười cái chân, mỗi một cái chân đều không lưu lại đường sống, không chút dung tình, thế nhưng anh danh vẫn không tránh không né, không lui, “Thình thịch thình thịch” liên thông mười chân của hắn! Lúc này đây, bộ vị đá của Mộ Long đã hoàn toàn phụ thuộc vào những chỗ yếu hại, nhất thời xương cốt vang lên liên tục!

Khóe mắt của hắn đã nát! Khóe miệng bạo liệt! Xương vai, xương cánh tay, xương đùi tất cả đều gặp nạn, không một ai

may mắn thoát khỏi! Mặt đầy máu, đã không phân rõ là máu?
Hay là nước mắt?

Nếu như hắn từng rơi lệ, lúc này cũng đã sớm bị máu che dấu rồi!

Vì sao hắn lại cứng rắn đón đỡ Mộ Long Lôi Thập Tam Chân? Có lẽ bởi vì, hắn, hắn rất rõ ràng thống khổ của nghĩa phụ hắn lúc này, giờ phút này hắn cũng thống khổ giống như vậy!

Nhưng nội lực của hắn mặc dù không yếu, lúc này còn không bằng Mộ Long. Mặc dù Mộ Long chỉ là cao thủ dùng chưởng, cước lực cũng không nhẹ, khi hắn đá ra cái chân thứ mười hai, hắn còn có thể ủng hộ, chỉ là - cái chân thứ mười ba! Rốt cục hắn không chống đỡ nổi nữa! Bởi vì cái chân này, cũng là Mộ Long hội tụ nỗi đau của toàn bộ thể tử!

“Súc sinh! Ta nhất định phải ngươi – cút!”

“Khụp” một tiếng! Thân hình nhỏ nhắn anh tuấn thỉnh linh bị đá bay, đụng vào tường vây bên cạnh cửa chính tinh cương, nhất thời tường thành cũng sụp đổ, có thể thấy được anh danh thụ thương không nhẹ!

Nhưng mà, hắn mặc dù đã ngã xuống, nhưng vẫn chậm rãi, tập tễnh, ngoan cường lần nữa đứng lên, ý chí lực phi thường dọa người! Tất cả khách khứa trong sân đều vì thế mà xôn xao!

Nhưng, mặc dù các tân khách đang xôn xao, càng làm cho người ta xôn xao một sự tình cũng lập tức phát sinh, cả bỗng dừng, tất cả mọi người đột nhiên nghe “Da” một tiếng kêu thảm thiết của nam nhân, tiếp theo, càng nghe được mấy chục tiếng “Phốc phốc”, một đám người chờ định thần vừa nhìn, hiển nhiên là thấy...

Thủ lĩnh của nhóm thích khách đó — “Tiểu Long Vương”, vậy mà quỳ phía sau cùng một đám thích khách “Anh danh”, trong tay Tiểu Long Vương càng chấp nhất —— đầu người máu chảy đầm đìa!

A!

Tất cả đều biến sinh dưới nách khuỷu tay!

Thích khách đến đây hành thích, đột nhiên đâm ngược người nhà mình!

Người tới muốn đánh Mộ Long, giờ phút này lại trở thành quý ở phía sau “Anh danh”!

Tiểu Long Vương này, thích khách mà nó thống lĩnh vốn đã dùng công kích vì Tử Nha Chi Kiếm của Mộ phu nhân. Khi Tỳ Hưu tiếp tục công kích, không ngờ Tiểu Long Vương khôi ngô cường tráng này lại dùng một kiếm chém giết người một nhà. Tử Nha ở trên tay nó vẫn còn toát ra vẻ nguyên ý không tin chủ nhân của nó sẽ giết mình!

Chẳng những Tử Nha khó có thể tin, ngay cả tân khách toàn trường cũng không thể tin tưởng, chỉ riêng Long Vương đã chấp nhất đầu Tử Nha quý gối phía sau anh danh, thực khiến người ta không thể không tin!

Nhưng nghe Tiểu Long Vương bị Mộ Long đá tới trong ngoài chông chát vết thương, nhưng vẫn anh hùng không ngã mà nói: “Hay! Hay cho một hán tử không ngã! Vị tiểu huynh đệ gọi là “anh hùng, anh hùng, anh danh, người mất mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng sau khi hấn lớn lên, Tiểu Long Vương ta tin tưởng, người nhất định sẽ là một... anh hùng hảo hán nhân gian!”

Nói xong, đôi mắt rờn lóe sáng, Tiểu Long Vương lại hiện lên một tia thưởng thức.

Mộ Long Nguyên muốn trong cơn thịnh nộ mà đánh đuổi anh danh, đám người không dè Tiểu Long Vương đồng ý với chuyện này, càng không kìm được lửa giận, thất khiếu giận dữ nói: “Mẹ kiếp! Người dám vô lại này giết ái thể của ta, bây giờ lại còn tới giúp tên tiện chủng này? Càng quý rạp trước mặt người khác, đúng là chẳng biết xấu hổ!”

Tiểu Long Vương nghe vậy liền bác bỏ: “Phì! Đồ chó săn! Người cho rằng mình là ai? Dám vô lễ với bản Long Vương như thế? Ta cảnh cáo ngươi! Thù của ta và ngươi vẫn chưa xong, sẽ có một ngày ta lại lấy đầu của ngươi tế cha! Hôm nay ta giết Tử Nha, chỉ vì nó vi phạm lời thề!”

Nói xong, Tiểu Long Vương giật khăn đen cầm đầu xuống, lộ ra gương mặt nước kiên nghị bất khuất của mình. Hấn xem ra mặc dù chỉ có hai mươi sáu, bảy tuổi, hóa ra là một hán tử tướng mạo cực kỳ uy nghiêm., Qua cơn gió của đại tướng, chỉ thấy hấn lấy khuôn mặt này hướng về anh danh nói: “Huynh

đệ anh tuấn! Tiểu Long Vương ta từ trước đến nay có ân báo ân, có cừu báo thù! Tồi nay lớp chúng ta huynh đệ đến trước khi hành thích tên cầu tặc Mộ Long kia, sớm đã nhỏ máu làm minh, thề oan có đầu nợ có chủ, nếu không tất yếu thì..., Cũng chỉ có thể chém giết Mộ Long, mà tận lực không làm bị thương những người khác, càng tuyệt sẽ không giết nữ hài tử. Nhưng tên phản đồ Tử Nha này lại rất thích công lao, nhiều lần uống không ngừng, cuối cùng lại giết chết nghĩa mẫu Mộ phu nhân của người...”

Tiểu Long Vương nói đến đây, âm thanh hào khí hùng hực chuyển thành trầm thấp: “Con mẹ nghĩa Mộ phu nhân nhà ngươi, chúng ta một đám huynh đệ có thích hợp mới không thấy, chỉ vì bảo tồn ngọc bội của ngươi mà không tiếc sức lao về phía thanh kiếm sắc bén, là một cô gái xinh đẹp đáng để người kính trọng! Còn con gái ngươi!, Vì cứu nàng, càng phần đầu quên mình lấy tính mạng can kiếm cho nàng, cũng là tình thâm nghĩa trọng; Chúng ta tỏ vẻ tiếc nuối chuyện Tử Nha ám sát Mộ phu nhân, một mạng lấp tội, một mình làm người chịu, giết kẻ phản bội Tử Nha tể ngươi nghĩa mẫu, chúng ta thật sự không chối từ!”

Hóa ra, Tiểu Long Vương chỉ giết Tử Nha, vì đền mạng, lấy máu trả máu, cái ân oán rõ ràng là người cứng rắn! Nhưng, với một người hào khí ngút trời như hắn, tại sao lại cam tâm quỳ trước một đứa bé chứ?

“Anh danh huynh đệ! Tử Nha tuy chết, nhưng cái chết của nghĩa mẫu Mộ phu nhân ngươi, thực tế là vì chúng ta tồi nay đến hành thích mà dựng nên, tồi nay hai người các ngươi cốt nhục chia lìa, vả lại còn liên lụy ngươi tranh giành con giận dữ cho tên chó săn Mộ Ngoại này, trọng thương trong ngoài, Tiểu Long Vương ta cũng khó thoát tội! Anh Danh huynh đệ, xin nhận cho Tiểu Long Vương cùng một đám huynh đệ – bái!”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Long Vương thành linh đã cùng mấy chục huynh đệ, đồng loạt hướng về phía anh danh “bí chạp” đập đầu liên tục ba cái, trong chốc lát “bính” một tiếng nổ lớn, tiếng gõ đầu không dứt bên tai!

Chuyện xảy ra đột ngột! Ngay cả hai tử muội Ứng Hùng, Tiểu Du, thậm chí Mộ Long Vương cũng thoải mái nói chuyện,

hành sự hào hùng lưu loát, lập tức đều cảm thấy ngạc nhiên; chỉ có anh danh...

Hắn, vẫn như một pho tượng đá anh hùng chưa thành hình, đứng thẳng tại chỗ, không hề phản ứng...

Có lẽ, giờ phút này hắn cũng vô lực làm ra phản ứng; trùng mười ba chân của Mộ Long, thương thế xác thực không thể khinh thường, hắn bây giờ còn có thể sừng sững, có thể hoàn toàn vì hắn không muốn Mộ phu nhân.

Hắn biết, chỉ cần giờ phút này mình ngã xuống hoặc là ngất đi, Mộ Long tất sẽ vớt hắn ở phương xa, hắn thậm chí vô duyên ở Mộ phu nhân trị tang lễ.

Thế nhưng, Tiểu Long Vương lại hiểu lầm sự lạnh lùng của hắn lúc này, cho rằng hắn vẫn đang hận hắn, Tiểu Long Vương càng khó có thể bình tĩnh, nói cho sảng khoái, hắn dứt khoát gọn gàng dứt khoát nói: “Huynh danh huynh đệ! Bản Long Vương biết rõ cái chết của người mang ơn nghĩa mẫu, chưa hẳn có khả năng nói được! Đã giết Tử Nha, ba lạy cũng không thể chuộc tội chúng ta, được! Tiểu Long Vương của ta hiện giờ liền...”

“Bái người làm chủ nhân, thế nào?”

Cái gì? Chủ nhân?

Tiểu Long Vương này xem ra khí vũ tương đối bất phàm, khả năng cao thân là người đứng đầu một bang, vậy mà hắn lại nguyện bái một nam hài mười một tuổi làm chủ nhân sao? Tiểu Long Vương này, thật sự là một nhân vật hiếm có!

Tiểu Long Vương tiếp tục nói: “Ta biết chuyện này là mạo muội! Nhưng vừa rồi mới thấy người còn nhỏ tuổi, đã có thể một mình lực lượng cân tám kiem, khí thế siêu phàm như thế, ngày khác nhất định phải là đại tướng tài cao hơn! Nghĩa mẫu Mộ phu nhân của người đối với tâm nguyện của người không sai chút nào, tiểu Long Vương ta cũng tin tưởng, ngày sau người nhất định sẽ là một nhân vật anh hùng! Trên đời này, kiêu hùng bá chủ lòng dạ độc ác khắp nơi trên đất, Anh hùng chủ trọng nghĩa trọng nghĩa khó cầu! Anh danh huynh đệ, nếu không thấy vớt vớt, về sau người ta chủ tớ tương xứng, Tiểu Long Vương ta chỉ có một việc không thể theo người, chính là

chém giết tên Mộ Cầu này báo thù cho cha ta, chuyện còn lại, tiểu Long Vương ta cùng một đám thủ hạ, nhất định sẽ...”

“Duy mệnh là phải!”

Có thể có được ân oán rõ ràng như thế, hán tử hào tình vô hạn cam tâm làm nô bộc, thật là có thể gặp mà không thể cầu! Tiểu Long Vương ngẩng đầu nhìn hấn, vẻ mặt khao khát đáp án, chỉ là, anh danh thủy chung vẫn không chút biểu tình, thật lâu sau cuối cùng hấn trầm giọng đáp: “Ta, không muốn làm tôi tớ, cho nên...”

“Cũng không cần người khác vì ta — Phó!”

Hai câu nói đơn giản đã là câu trả lời tốt nhất của hấn rồi!

“Không muốn... Làm người hầu, cho nên... Cũng không cần người khác làm cho ngươi... phó?” Tiểu Long Vương chậm rãi nhấm nuốt hai câu nói này của hấn, Hoắc, ánh mắt hấn càng sâu sắc thưởng thức, hào sảng tán thưởng: “Tốt! Đáp hay! Đáp hay lắm!”

“Không muốn làm người hầu, cũng không cần người khác làm phó cho ngươi, đủ thấy ngươi “chúng sinh công bằng” trên đời quá nhiều kỳ nhân dị sĩ, giang hồ hào kiệt, đa số đều muốn thuyết phục người khác làm nô bộc để có tư tâm riêng, ngươi lại duy trì công bằng, tốt! Tiểu Long Vương ta quả thực bội phục sát đất!”

Nói xong, Tiểu Long Vương lại hướng anh danh vang lên một tiếng động lớn lần nữa: “Anh danh huynh đệ! Ngươi không muốn làm chủ nhân của ta, Tiểu Long Vương của ta hôm nay cũng không miễn cưỡng ngươi đáp ứng ngay tức khắc! Tuy nhiên, trong lòng Tiểu Long Vương ta cũng sẽ nhận định ngươi là chủ nhân của ta! Ngày sau chỉ cần ngươi có bất cứ khó khăn nào cần, chỉ cần ngươi nói một câu, huynh đệ chỉ huy của Tiểu Long Vương ta, thề...”

“Nguyện chết không từ!”

Tiểu Long Vương dứt lời, đã dẫn theo mấy chục huynh đệ đứng lên, xoay mặt nhìn Mộ Long nói: “Đi săn Mộ Long! Ta thật đổ kị ngươi! Ngươi vì quan tham vu oan pháp phạm pháp hại cả đời người, lại may mắn cưới được một phu nhân tốt như vậy, còn có một hảo nghĩa tử! Hơn nữa...”

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Long Vương bỗng nhiên liếc về phía Ứng Hùng nói: “Xem ra thân nhi của ngươi cũng là một nhân vật!”

“Hừ! Ông trời thật sự không công bằng! Cha ta làm quan ích kỷ cả đời, năm đó vu cáo hãm hại trong triều, hại cả nhà ta tịch thu tài sản, chỉ có một mình ta có thể chạy thoát, lưu lạc giang hồ; may mà, bây giờ ta đã nắm được một bang chủ, ngươi phải cẩn thận! Hôm nay tuy ta nhìn thấy Mộ phu nhân chết mà tạm thời bỏ qua cho ngươi, nhưng sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ gọi ngươi...”

“Nợ máu phải trả bằng máu!”

“Chúng ta đi!”

Hiệu lệnh một tiếng, tất cả huynh đệ dưới trướng Tiểu Long Vương cũng không chậm trễ, nhao nhao thả người nhảy lên, xoay người một cái đã xuyên qua cửa bỏ đi, Tiểu Long Vương trước khi đi lại cúi chào anh danh: “Tạm biệt! Chủ nhân của ta...”

Lời còn chưa dứt, người của hắn đã theo âm thanh đi xa, thoáng cái đã biến mất bóng dáng!

Mộ Long vốn định xuất hiện tái chiến, chỉ có thể tử ôm ấp, tâm tình bi thống vẫn không kìm nén được, lại thầm nghĩ tiểu Long Vương này sẽ đến đây trả thù, đến lúc đó giết hắn cũng không muộn. Nhưng mà, có một chuyện còn chưa xong, hắn còn muốn tiếp tục nữa...

Thấy hắn đột nhiên lại liếc mắt nhìn anh danh đang đau khổ tự chống đỡ, cắn răng hỏi lớn: “Súc sinh! Vừa rồi ta đã cho ngươi cút nhanh! Vì sao ngươi còn chưa cút? Nếu ngươi còn không cút, ta lập tức giết ngươi!”

Nói xong lập tức buông bỏ vợ đã mất, như đang định hành động.

Nhưng thanh danh anh hùng vẫn đứng yên tại chỗ, thật ra, với thương thế trước mắt của hắn, nếu thật sự muốn lăn cũng không dễ dàng! Huống chi nếu hắn kiên trì không cút, chỉ sợ Mộ Long lại làm trọng kích về phía hắn, hắn không cút cũng phải chết!

“Cha!”

“Hắn, cút không được!”

Mộ Long nghe tiếng lập tức dừng lại, quay đầu lại nhìn nhi tử, nói: “Ứng Hùng! Khắc Tinh của Bất Tường này đã hại mẹ ngươi chết sao! Sao ngươi còn giúp nó? Tại sao nó không cút được?”

Ánh mắt Ứng Hùng có thần nhưng lại rơi trên mặt anh danh, phun ra đáp án ngoài ý muốn: “Cha! Con không muốn hắn cút, cũng không phải con vẫn muốn giúp hắn! Mà là...”

“Ta hận hắn!”

Lời này vừa nói ra, Mộ Long ngẩn ra tại chỗ, Tiểu Du ở bên cạnh lại càng hiềm thấy. Bởi vì nàng biết, dù xưa nay Ứng Hùng và anh danh không có hai câu, nhưng chưa bao giờ nhằm vào hắn, làm sao hắn có thể mở miệng hận hắn?

Ứng Hùng không đợi mọi người mở miệng hỏi, đã nhìn chăm chăm anh danh, lạnh lùng nói: “Tiện chúng! Ngươi cho mình là ai? Trên đời này tất cả mọi người đều vì ngươi mà sống? Hắc, Mộ Ứng Hùng ta lại không phải!”

“Ngươi có biết, kỳ thực lần đầu tiên ta trông thấy ngươi thì đã rất chán ghét ngươi rồi không! Ngươi ăn nói chua xót, mà xứng làm huynh đệ của ta? Ta...Phì!”

Thái độ của Ứng Hùng đối với danh anh hùng đột nhiên thay đổi to lớn, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy hiếu kỳ! Anh danh tuy rằng không phản ứng gì nhưng lúc này cũng hơi ngạc nhiên.

“Bất quá, ta thấy mẫu thân cực kỳ quan tâm ngươi, ta không muốn mẹ phải bận tâm, cho nên mới một mực làm bộ giúp ngươi! Nàng, thậm chí trước khi chết còn bí mật nói Mộ gia chúng ta nợ hai mẹ con thật sự rất nhiều, dặn dò ta sau khi nàng chết cũng phải chiếu cố tốt cho nghĩa đệ ngươi, ta vì không muốn nàng đi bất an, cũng giả vờ đáp ứng! Nhưng, đừng cho rằng ta thật sự sẽ làm như vậy!”

“Bây giờ mẫu thân đã chết, hứa hẹn của ta với nàng cũng có thể tùy nàng mà đi! Ta tiếp tục không cần sợ nàng phải canh cánh trong lòng mà làm bộ đối xử tốt với ngươi! Từ nay về sau, ta sẽ dùng hết tất cả phương pháp...”

“Trái thương ngươi!”

Tiểu Du âm thầm giật mình, không ngờ phủ của Ứng Hùng biểu ca này rất sâu, lại hỉ lộ vô thường. Nàng không khỏi lặng lẽ ngắm nhìn anh danh, chỉ thấy anh danh đã bị thương nặng, dù hẩn tỉnh táo thế nào, nhưng nếu nghe Hùng nói tiếp, khuôn mặt cũng càng trắng bệch.

Ứng Hùng thấy vẻ mặt anh tuấn càng lúc càng trắng bệch, cảm thấy cực kỳ thích thú, khoe miệng hẩn cong lên, tàn nhẫn đối sang nghiêm khắc hơn: “Người có biết vì sao ta muốn tra tấn người không? Bởi vì người thật sự vô dụng! Người thật giống một đồng bùn đất, người...”

“Tiện!”

“Mẫu thân yêu thương con chu đáo như thế, con lại mãi không ngừng đầu lên được! Thậm chí nó còn đảm bảo cho con cái ngọc bội vừa tàn vừa tàn khốc mà chết! Miếng ngọc bội này đáng giá để mẹ con bồi thường cái mạng nhỏ? Hắc hắc! Hết thấy đều bởi con! Hết thấy đều vì miếng ngọc bội này! Nếu không phải con tặng cái ngọc bội này cho mẹ! Mẫu thân liền không cần phải vì nó mà chết! Loại hèn hạ! Là con hại chết nàng! Là ngọc bội của con hại chết!”

Trong lúc Ứng Hùng nói, nửa ngọc bội đang nắm chặt trong tay Mộ phu nhân liền đảo qua, hai mắt như muốn phun ra lửa đỏ kị, hẩn càng hận đến mức răng phun máu, nói: “Là cái ngọc bội không rõ này hại chết mẫu thân! Nó không xứng ở trên tay mẹ! Ta muốn rút nó đi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ứng Hùng đã vội vàng ra tay lấy đi nửa miếng ngọc bội trong tay Mộ phu nhân, anh danh vẫn luôn âm đạm, không khỏi hô khẽ: “Không...”

“Muốn!”

Tiếng hô đã gấp, đã nhanh, nhưng hẩn đã bị thương nặng, so với tiếng hô của bản thân hẩn càng nhanh...!

Hẩn đã bắt chấp tất cả lực lượng còn sót lại, đánh về phía Ứng Hùng!

Chỉ vì, nửa ngọc bội này, là của Mộ phu nhân xứng đáng! Hẩn hiểu, dưới tuổi phu nhân có biết, cũng sẽ cao hứng nửa ngọc bội này có thể chôn cùng nàng, nhưng, vì sao giờ phút này

Ứng Hùng lại không hiểu tâm ý mẹ hắn? Vì sao lại —— thái độ khác thường?

Tiếng người ồ ạt truyền tới, thanh danh anh hùng đã nhanh như chớp lướt đến trước mặt Ứng Hùng, mở rộng cánh tay muốn đoạt ngọc bội của gã. Ứng Hùng vẫn còn chút khí lực dự trữ đối với gã, giống như cảm thấy ngoài ý muốn. Trong nháy mắt, đôi mắt gã hiện lên một tia tán thưởng mơ hồ, đáng tiếc vẻ tán thưởng này rất nhanh đã bị hận ý trong mắt gã che lấp. Nhưng mà cổ hận ý kia, thật sự là hận ý của gã, trầm xuống hoặc là...

Hóa trang thành bằng hữu tâm?

Dù thế nào thì thân thủ của Ứng Hùng tuyệt đối không thua kém anh danh, huống chi anh danh đã rất mệt mỏi, “anh hùng” hơi ngắn, Ứng Hùng nhưng trong quá trình chống cự thích khách đã bị mấy vết thương ngoài da?

Cho dù là anh danh có thể kịp thời ngăn chặn ngọc bội, hắn cũng không có năng lực...

Thuận lý thành chương “Phốc” một tiếng! Ứng Hùng đã một tay chế trụ anh danh muốn ngăn cản tay hắn, bữu môi chế nhạo: “Không biết tự lượng sức! Ngươi cho rằng bằng vào ngươi liền có thể ngăn cản bản thiếu gia? Ngươi cho rằng ngươi có thể mạnh hơn ta sao? Tiện chủng! Cút ngay cho ta —— cút ngay!”

“Bồng” một tiếng! Ứng Hùng đã giơ chân quét qua gương mặt anh tuấn, tại chỗ quét sạch anh danh đã hư lực kiệt ra ngoài hơn trượng, sau khi anh danh rơi xuống đất vẫn không ngừng quay cuồng, cho đến khi cánh cửa tinh cương trước cửa chính mới dừng lại!

Mà cùng lúc đó, Ứng Hùng không hề có chút lực cản nào, dễ dàng đoạt lấy ngọc bội trong tay Mộ phu nhân. Tay nàng đã lạnh lẽo dị thường, nhưng vẫn nắm chặt ngọc bội kia, tựa như bản thân nàng từng mất đi sinh mệnh. Đương nhiên lúc đó Ứng Hùng cũng cảm nhận được mẫu thân nàng coi trọng vật này như thế nào, trong lòng không khỏi khẽ động, duy nhất, hắn vẫn hung hăng đoạt lấy ngọc bội chính tay mẹ mình...

“Chính là ngọc bội không rõ ràng này rồi!”

“Chính là nó hại chết mẹ thân! Hắc! Mộ gia chúng ta không cần thứ quý quái này! Mẫu thân ta cũng không thèm nhìn ngọc bội này chôn cùng!”

Ứng Hùng nói xong, chợt dùng sức ném...

Anh danh thấy thế sắc mặt đại biến: “Không...”

Tiểu Du thấy thế cũng hô to: “Không! Ứng Hùng biểu ca! Không được làm như vậy nha...”

“Cứu mẫu sẽ chết không nhắm mắt a...”

Thế nhưng, một người đã hết khí, một người cũng không còn võ công, cũng chỉ có thể trừng mắt, nhìn ngọc bội trong tay Ứng Hùng ném mạnh ra ngoài Mộ Phủ, nhìn xem hắc ném mạnh đao, tin tưởng chỉ cần tìm được ngọc bội kia, là chuyện không thể nào.

Ngọc bội đột nhiên mất đi, trên mặt Ứng Hùng lập tức toát ra vẻ dương dương đắc ý, còn anh khí tái nhợt liếc mắt một cái, khinh thường nói: “Thế nào? Tiện chủng? Ta ném ngọc bội của ngươi thì có sao? Ngươi bây giờ có thể làm gì ta? Hắc! Cho dù ngươi bị thương, ngươi có thể đối xử với ta như thế nào?”

Danh tiếng anh tuấn âm ỉm nhìn hắc, cuối cùng nói một tràng dài: “Ngươi, ngươi làm như vậy...”

“Mẹ, mẹ thấy bất an...”

“Vậy sao?” Ứng Hùng lườm hắc một cái, cười lạnh: “Đáng tiếc ta cũng không cho là như vậy! Miếng ngọc bội này đã thất định! Nếu như ngươi có thể tìm nó trở về, ta sẽ cho ngươi đất nó về tự tay ta, thế nào?”

Dứt lời lại quay mặt lại nhìn phụ thân Mộ Long nói: “Cha, cha không nhìn thấy đáng vẻ đáng thương này sao? Hải nhi nhìn thấy vẻ mặt này của hắc, chỉ cảm thấy cực kỳ thống khoái! Chúng ta sao không tiếp tục để hắc ở lại? Hải nhi còn phải tra tấn hắc, lấy mối hận của tuyết hải nhi để cho tang mẹ!”

Mộ Long thấy danh hiệu anh hùng nhưng vẻ mặt cô đơn, thậm chí cảm thấy trong lòng ngượng lạnh, vừa rồi còn tức giận vừa trầm ổn không ít, bèn nói: “Được! Ứng Hùng, ngươi cực kỳ đúng!”

Ta rất cao hứng! Hai cha con ta tạm thời để cho tiện chúng này tiếp tục lưu lại, xem hấn có kết cục gì hay không! Hắc hắc...”

Cứ như vậy, anh danh rốt cục lại có thể lưu lại Mộ Phủ, chỉ là, giờ phút này anh danh đã thay đổi...

Hấn không còn ủ rũ cúi đầu, bất luận thể xác và tinh thần hấn bị thương nặng tới mức nào, hấn vẫn đứng thẳng ngẩng cao đầu, ngạo nghễ bị thương!

Hấn vẫn ngẩng đầu kiêu ngạo, có lẽ, chỉ vì hấn từng có một mẫu thân không muốn cúi đầu của hấn - Mộ phu nhân...

Một nữ nhân bất kể nài ra lệnh cho toàn bộ nữ nhân đang ngẩng đầu mình lên.

Y không thể phụ lòng nàng nữa.

Phương pháp duy nhất, đó là theo ước nguyện của nàng...

Cũng không cúi đầu.

Nhưng dù anh hùng không hề cúi đầu nhưng vẫn giống như trước, không muốn tiếp cận bất cứ kẻ nào.

Chương thứ bảy...

Ngay sau khi Mộ phu nhân chết thảm một đêm.

Đêm khuya.

Đêm dài có mưa, trời mưa.

Mưa thê lương như đang khóc lóc kể lể thương thiên, sao lại khiến cho người tốt biến mất, vì đâu lại có thể để cho một nữ nhân đáng thương không đợi được nhìn anh hùng cái thế...

Mộ phủ to như vậy, cũng vì Mộ phu nhân mà thoáng chốc trở nên “Mộ” phủ.

Mà dưới trời đầy mưa, có một người vẫn chưa ngủ. Hấn bị thương khắp người, ngay tại trong một nơi mưa gió đầy người, ngoài Mộ phủ là một rừng trúc rộng lớn, đang tìm kiếm thứ đã mất của hấn...

Anh danh.

Không ai chữa thương cho kiếm quang của hấn, không ai để ý tới vết thương trên mười ba cái chân, ngay cả chính hấn cũng

quên đi thương thế, trong lòng của hắn chỉ có một việc, đó là... Tìm lại nửa miếng ngọc bội kia!

Hắn vốn dĩ đưa cho Mộ phu nhân nửa tâm ý.

Dù cho Mộ Long và Ứng Hùng đau đớn cỡ nào thì cũng đã sớm trở về phòng nghỉ ngơi, cho dù bọn họ chưa chắc có thể ngủ được.

Chỉ có danh tiếng anh hùng, vô luận hắn bị thương nặng cỡ nào, sau một hồi nghỉ ngơi, hắn vẫn không tiếc mạo hiểm bị thương, tập tễnh đi tìm kiếm rừng trúc kia. Nhưng không ngờ ông trời còn vô tình hơn cả sát thủ nhân gian, mà vào lúc hắn tìm kiếm, mưa lại rơi xuống...

Toàn thân hắn đã bị Xi Đại Vũ đánh thông suốt, vết thương vốn đã ngưng kết máu, hóa mưa lạnh ra, máu lại cuộn cuộn không ngừng chảy ra. Thế nhưng hắn vẫn không chút để ý tới, hắn chỉ toàn tâm toàn ý muốn tìm ra thứ hắn muốn tìm...

Chỉ cần tìm lại được ngọc bội kia, Ứng Hùng không thể đổi ý, hắn nhất định phải dùng ngôn ngữ như lời nói để đem ngọc bội cất vào tay Mộ phu nhân...

Thế nhưng rừng trúc lớn như vậy, lại lầy lội khắp nơi cho mưa to, một người đã bị thương đến mức thiếu chút nữa muốn nằm rạp xuống, muốn ở đây tìm lại một nửa ngọc bội, chẳng như mò kim đáy biển...

Anh danh tìm hồi lâu, vẫn không tìm được ngọc bội kia, thế nhưng hắn vẫn không có ý định từ bỏ. Nhưng mà, vô luận tâm tư của hắn khát vọng có thể tìm lại nó, hắn cũng chỉ là một người thân thể máu thịt mà thôi...

Mưa, chẳng những đánh hắn ướt đầm cả người, mà thân thể hắn cũng bắt đầu lạnh run lên, mà ngay khi hắn lạnh đến mức răng va vào nhau, mưa như ngừng lại.

Thật ra mưa cũng không có chân thực ngừng, chỉ là anh danh đã không bị mưa gió đầy trời hất vào, bởi vì trên đỉnh của hắn, đột nhiên có thêm một cái ô!

Mà chủ nhân chiếc dù này, giờ phút này lại không để ý tới mưa gió đầy trời đánh vào người mình, cũng muốn lấy chiếc dù này làm một anh hùng ẩm ướt, chắn mưa...

Tiểu Du!

Một người sẽ dây dưa giữa anh hùng nửa đời.

Anh danh hơi ngẩng đầu, thấy người dùng ô chắn mưa giúp hấn là Tiểu Du, không khỏi sửng sốt, không nghĩ tới lúc nàng ở trong bóng đêm yên tĩnh lại còn có thể bồn mưa đến nhìn hấn, càng không ngờ nàng tình nguyện ướt đầm cũng muốn chắn mưa cho hấn, hấn hỏi: “Là... Ngươi?”

Vàng tóc của Tiểu Du đã bị nước mưa dính chặt trên trán, nước mưa nhỏ xuống từng viên một, không phân biệt được rốt cuộc nàng có khóc anh hùng hay không, nàng chỉ buồn bã gật gật đầu, khuyên: “Anh... Tên... anh... thôi đi! Ngọc bội kia, rừng trúc này... lại rất lớn... chắc là... nó đã sớm bị ướt... chôn trong nước... dưới đất, cho dù đi nữa... anh tìm... em cũng sẽ không tìm... nó nữa rồi...”

“Không!” Anh danh kiên trì: “Ta không tin... Có chí hướng không thành! Chỉ cần nó vẫn còn ở nơi này, ta nhất định sẽ tìm nó!”

Nói thì tiếp tục cúi người tìm kiếm.

Tiểu Du thấy hấn muốn tìm lại cái ngọc bội này cho Mộ phu nhân, không để ý gì đến Vũ mặt mưa không để ý đến lạnh, lén lút cảm động, lập tức nghiêng rằng, như là đang có quyết định rất lớn, thất bại oanh oanh, nàng ném dù ra, cũng cúi người tìm kiếm trong vũng bùn lầy cùng hấn!

Không ngờ nàng lại vì hấn như vậy! Không ngờ nàng lại vì hấn như vậy!

Anh danh thấy thế, hơi nhướn mày: “Ngươi, đang làm... cái gì?”

Tiểu Du đã cảm thấy toàn thân ướt đầm lạnh lẽo, hàm răng cũng bắt đầu run rẩy, nhưng nàng vẫn tiếp tục kiên trì vì mình, nàng miễn cưỡng cười đáp: “Ta... cũng đang tìm ngọc bội nha!”

Anh danh ổn định nhìn nàng, nhìn khuôn mặt chân thành của nàng, không biết đang nghĩ tới cái gì, hấn đột nhiên lạnh lùng nói: “Ta và ngươi... không phải... rất quen, ngươi không cần tìm cho ta loại người không may này, giống như loại kiều nữ xinh xắn này, hay là mau trở về phòng trên giường ấm gối đi!”

Tiểu Du khẽ giật mình, không sợ gã sẽ đối xử nhiệt tình nói lời lạnh nhạt với mình, gấp gáp nói: “Không... tường nhân? Anh danh... Biểu ca, huynh còn cho rằng mình là... Cô Tinh Bất Tường?”

“Trước nay ta đều vậy!” Anh danh trực tiếp đáp lại: “Hơn nữa, ta chẳng những... hại mẹ đẻ của mình, mà còn hại chết... Mộ phu nhân...”

“Ta, mặc dù nguyện vọng cuối cùng của Mộ phu nhân không hề thấp hơn người khác; nhưng...”

“Ta cũng không muốn tiếp cận bất kỳ ai nữa, ta đã không muốn gặp lại bất luận kẻ nào!”

Hắn nói những lời này rốt cuộc cũng hiểu, anh hùng mặc dù không cúi đầu, nhưng Mộ phu nhân chết, lại cho hắn một đả kích rất nặng, hắn càng tin tưởng, mình là Cô Tinh khắc nghiệt chí thân, dù cho Mộ phu nhân lúc lâm chung dặn dò hắn, không nên tin tưởng vận mệnh của mình, nhưng hắn vẫn cho rằng mình không cách nào chạy trốn vận mệnh...

Tiểu Du nghe vậy, chỉ cảm thấy đau lòng một hồi. Nàng không lo khẽ ngẩng đầu, ánh mắt đã có thể chấn nhiếp nam hài thể nhân, hiện giờ lại nản lòng chán nản đến vậy. Còn nữa, nàng còn phát hiện, anh danh đang nói những lời này, kiếm quang kinh thể trong hai mắt nàng tại tiệc tiệc mừng, đã biến mất vô tung vô ảnh...

Kiếm, đã trở nên u ám trong lòng hắn...

Hắn trước mặt, chỉ là một người anh hùng không còn thần thái của anh hùng, tự cho mình là phạm nhân.

Tiểu Du cảm thấy vô cùng đáng tiếc, không ngờ rằng anh hùng gặp rủi ro lại giống như một thanh kiếm rỉ sét. Thế nhưng, vì tìm lại ngọc bội mà nàng vẫn cảm thấy rất quý trọng, nàng nói: “Rất... rất...! Anh... Tên biểu ca, ngươi cho rằng ngươi không hề quen thân với ta..., Không cần... Ta hỗ trợ, ta cũng không nữa... giúp ngươi... nữa, nhưng, ta... tin tưởng cô nương ở trên trời, cũng rất... Hi vọng được nửa ngọc bội kia của ngươi... chôn cùng, bây giờ ta... tìm kiếm ngọc bội ở đây, chỉ là vì cô ta, chứ không phải... Vì ngươi, ngươi...”

“Hài lòng chưa?”

Nói đến nước này, Tiểu Du cũng không chờ danh anh hùng đáp lại, cúi đầu tìm kiếm trong vũng lầy.

Anh danh yên lặng liếc nhìn bóng lưng yếu ớt của Tiểu Du trong mưa, chăm chú nhìn đôi tay nhỏ không sợ bẩn thỉu nhưng vẫn đang đào tìm kiếm. Khóe miệng vốn đã bất động bỗng nhếch lên.

Đó là một nụ cười cảm kích.

Đáng tiếc, Tiểu Du đang hết sức chăm chú tìm kiếm Ngọc phối kia, cũng không thấy ý cười của nó...

Hắn cũng không cần nàng nhìn thấy.

Hắn chỉ muốn nàng không tiếp cận Cô Tinh của mình nữa.

Nhưng mà, một số người đối với một số người nào đó, luôn như có duyên hoặc hấp dẫn đặc thù nào đó, ngay cả khi nàng và hắn chỉ có một tuổi, mặc dù đang trốn tránh nàng, về sau, hồi lâu sau, hắn rốt cục phát giác...

Hắn vẫn không cách nào trốn tránh nàng.

Vô pháp trốn tránh một đoạn tình cảm muốn đoạn tuyệt.

Mưa rơi tối nay, chẳng những đánh vào anh danh và Tiểu Du, mà còn đánh vào một người khác.

Một người đang âm thầm đứng ở một góc tối khác trong rừng trúc, nhìn thấy anh danh và Tiểu Du đang tìm kiếm ngọc bội.

Hắn, toàn thân cũng bị nước mưa đánh cho ướt đến không thể ướt hơn, đầu hắn vốn đang chải chuốt tóc chỉnh tề, sớm đã tan ra, dẫm vào khuôn mặt tuần tú của hắn, nhưng, thần tình hắn tuyệt không nản lòng, ngược lại, thấy anh danh toàn tâm toàn ý tìm ngọc bội tìm mất mạng trong mưa, trên mặt hắn ngược lại nổi lên một tia cảm động.

Bởi vì mẫu thân hắn cuối cùng cũng không có chết vô ích mà cảm động! Bởi vì mẫu thân hắn thật sự có một đứa con rất muốn an tâm mà đi!

Ứng Hùng, đáng lẽ hắn nên nằm trên giường ấm gối lên, hà có sao còn đội mưa đứng trong rừng trúc này? Hắn, vì ai mà đứng lặng chung cốc?

Bởi vì trong bóng tối có một nghĩa đệ mà hấn cực kỳ thưởng thức, còn có một cái ngọc bội!

Nhìn thấy hấn không chỉ toàn thân ướt đẫm, mà lớp áo dài trắng nổi danh của hấn lại bẩn thỉu, mười ngón tay trên đầu ngón tay của hấn không ngờ lại đầm đìa máu tươi. A? Vì sao đầu ngón tay của hấn lại rách ra? Sao áo trắng của hấn lại dính một cục bùn? Có duyên hay không...

Hấn không tiếc bỏ gối ấm trên giường cao, không tiếc Chữ Tôn hàng quý, ở một góc khác của rừng trúc này âm thầm lấy mười ngón tay đào bùn tìm vật? Muốn đào mười ngón tay hấn nhỏ máu?

Hấn rốt cuộc đang tìm cái gì đào vậy? Hấn đã tìm được?

Hấn đã tìm được từ lâu rồi!

Dù rằng khả năng mò kim đáy biển không lớn lắm, hấn vẫn có thể đem chuyện không có khả năng làm được! Cuối cùng hấn cũng vớt được châm trong biển rộng rồi!

Chỉ thấy bên trong mười đầu ngón tay đang chảy máu của Ứng Hùng đang nắm chặt một kiện ngọc bội có khắc bốn chữ “Tặng cho mẫu thân”!

A? A? A?

Hấn vậy mà tìm ngọc bội anh danh kia trước? Đã mất nó, vì sao hấn lại muốn tìm nó? Có phải hay không, hấn không muốn anh danh tìm nó, thả nó vào tay Mộ phu nhân, hấn muốn tìm nó nhanh hơn hấn?

Nhìn Ứng Hùng toàn thân dơ bẩn, chắc hấn đã tìm thấy rất lâu trong mưa rào. So với anh tuấn thì hấn nhanh chóng tìm ra ngọc bội, có lẽ vì hấn không có danh tiếng vang dội như vậy, chỉ có điều hiện giờ, hấn xem ra so với anh danh càng kém cỏi, vết bẩn lại càng thêm bạc trắng, hấn vốn là một công tử nhà giàu có xuất thế, một khi dơ bẩn xuống, giáo chúng lại càng tiếc hận không thôi.

Ai ra lệnh cho đến đây?

Nhưng mà, tựa hồ Ứng Hùng không để ý đến bộ bạch y ướt đẫm trên người mình, cũng không chú ý đến bộ dạng chật vật của mình. Hấn chỉ nắm chặt ngọc bội kia, âm thầm nhìn thấy

bóng dáng anh tuấn đang vui đầu tìm kiếm Tiểu Du, cô đơn và buồn bã lắm lắm: “Làm sao có thể hoàn toàn giống như ý người? Nhưng cầu không thẹn với lương tâm...”

“Mẫu thân, người đều biết cả rồi, hấn là nhìn thấy rồi chứ?”

“Con không cần bất cứ ai tán đồng, càng không cần “Nó” biết con làm; mẫu thân, con chỉ cần người hiểu...”

“Ngoại trừ có nghĩa tử có thể trở thành anh hùng, người cũng có một người tuyệt sẽ không phụ sự tôn trọng của người”.

“Con trai!”

“Hài nhi ứng hùng, nhất định sẽ như người mong muốn, một đời...”

“Vô! Hô! Vu Thành...”

“Tâm!”

Tiếng nỉ non đau thương nhưng lại buồn bã, như nụ hôn cô đơn thương nhớ cha mẹ, tiếng gào thét như cho đến cùng, như lời kể, thế nhưng anh hùng thủy chung chưa từng có một giọt nước mắt.

Hắn chỉ giơ lên một cái, nửa ngọc bội trong tay bắn ra, bắn thẳng về phía anh danh ngoài mười trượng và Tiểu Du vui đầu vào chỗ tìm ngọc.

Tiếp theo, thân ảnh áo trắng bắn thủ giống như cô đơn quỷ mị biến mất trong rừng trúc rộng lớn.

Nó biến mất trong mưa gió đầy trời.

Đúng vậy! Hắn là một con quỷ cô đơn!

Dù cho đầm lầy danh như anh hùng, cho dù nó không muốn thì vẫn có thể dựa vào Tiểu Du, vui đầu tìm ngọc bên cạnh nó.

Nhưng mà Ứng Hùng, tất cả những gì hắn làm, hắn không cần bất cứ ai biết được.

Hắn sẽ trong toàn bộ lịch trình về sau, hoàn toàn cô độc mà làm chuyện mà chính hắn cho là không thẹn với lương tâm...

Sau khi Ứng Hùng đi không lâu, rừng trúc tịch liêu, đột nhiên vang lên một tiếng hô lớn!

Tiếng hô to đầy anh tuấn!

Rốt cục hắn cũng tìm được!

“Anh... Tên biểu ca! Người đã tìm được...Ngọc bội kia?
Người đã tìm được? Vậy ư... nó thật sự là quá tốt!”

Tiểu Du thấy trong tay anh tuấn kia bỗng nhiên nắm lấy ngọc bội, không khỏi vui sướng vì nó, nước mắt lưng tròng.

Thật tốt quá! Đúng rồi! Đúng vậy! Đúng là tốt quá! Chỉ là, nếu anh đang tìm nửa ngọc bội này thì có thể cẩn thận một chút, hắn có lẽ sẽ phát hiện, trên ngọc bội, thật ra nhiễm một tia máu rất nhỏ ngay cả mắt thường cũng thiếu chút nữa nhìn không thấy, một tia từ mười ngón tay nam nhi máu nóng chảy ra...

Tia máu này dính ở trên ngọc bội, vốn đang lảng lạng kể ra một câu chuyện động lòng người, một chuyện liên quan tới một đại ca làm sao tìm được ngọc bội cho nghĩa đệ, tìm được mười ngón tay nhỏ máu...

Đáng tiếc, tiếng gió quá lớn, anh danh mừng rỡ lại quá sâu, mưa lại thế quá mạnh, anh danh, cũng không nghe thấy câu chuyện vết máu trên miếng ngọc bội khóc lóc kể ra, mà tơ máu động lòng người kia, khi anh danh nắm ngọc bội, trong nháy mắt bị mưa to tẩy sạch...

Tựa như tất cả sinh tử ái hận, cũng sẽ tại mệnh mông thiên địa, mệnh mông trong năm tháng dày đặc rút đi.

Hôm sau, lúc Ứng Hùng đi tới Linh đường do Mộ phu nhân dựng, định thắp hương cho mẹ hắn, hắn liền phát hiện, trong tay Mộ phu nhân, lại nắm ngọc bội bên cạnh lần nữa, mà anh danh, sớm đã đốt nén nhang thứ nhất cho Mộ phu nhân.

Anh danh chợt thấy Ứng Hùng, lập tức như hạ nhân tránh ra, có chút xấu hổ nói: “Đại... Đại ca!”

“Ta đã tìm lại được... nửa ngọc bội...”

“Hi vọng người có thể giữ lời.”

Ý của hắn là hy vọng Ứng Hùng sẽ không nuốt lời, để một nửa ngọc bội này của hắn đi cùng Mộ phu nhân nhập thổ vi an.

“Thật sao?” Ứng Hùng chỉ lạnh lùng lên tiếng, nhìn ngọc bội trong tay Mộ phu nhân, lại quét mắt nhìn anh tiếng một cái,

nói: “Người cũng có chút bản lĩnh đó! Người yên tâm, ta sẽ không nuốt lời!”

Hắn ta che giấu rất tốt, vì giúp mẹ hắn ta đồng ý, hắn ta vẫn luôn diễn rất tốt.

Tên anh tuấn nghe vậy hai mắt tỏa sáng, nhưng Ứng Hùng lập tức có chút không cam lòng nói: “Bất quá người đừng cao hứng quá sớm! Nếu như người tiếp tục lưu lại chỗ này, ta, nhất định sẽ khiến người cầu sinh không được...”

“Muốn chết thì không thể!”

***

Ứng Hùng dứt lời không nhìn tên anh tỳ nữa, xoay người bay về phía linh cữu của vong mẫu, vội dâng hương cho Mộ phu nhân, cứ như tên anh tuấn là một đám phế vật không đáng nhắc tới vậy.

Chỉ là, ngay lúc lưng Ứng Hùng hướng về phía anh danh, dâng hương cho Mộ phu nhân, bất ngờ “thâm” một giọt nước nóng, không ngờ nhỏ vào trong di dung của Mộ phu nhân.

Hạt nước nóng hồi như nước mắt, không! Có lẽ là nước mắt thật sự...

Nhưng rốt cuộc là nước mắt của ai?

Có lẽ là một nam hài mười một tuổi đúc bằng sắt, sau khi chết mẹ đã nhìn xuống một nước mắt thật lâu, một giọt nước mắt không hề phản chiếu...

May mắn là Anh Danh cũng không phát hiện ra giọt nước mắt nóng bỏng kia vẫn còn chảy dọc theo di dung của Mộ phu nhân mà nhìn vào mắt của Mộ phu nhân, đột nhiên nhìn thấy dường như là Mộ phu nhân đang rơi lệ vậy.

Làm một nhi tử như nàng có thể không thẹn với lương tâm...

Cảm giác cực kỳ rơi lệ.

Mà giọt nước mắt này nhỏ vào dung nhan của Mộ phu nhân trong khoảnh khắc, ở một góc u ám nào đó bên ngoài Mộ phủ, lại có một đôi mắt, xuyên thấu qua tường đồng vách sắt, xa xa nhìn Ứng Hùng và anh danh.

Đôi mắt này tràn đầy hiếu kỳ, thường thức cùng tìm tòi nghiên cứu.

Cuối cùng hắn cũng tìm được bọn họ.

Tìm hai người có khả năng trở thành thần thoại.

Đôi mắt này, là một con mắt nhìn như rất có trí tuệ.

Một đôi mắt hiểu rõ tất cả “kiếm”

Một đôi “kiếm” mắt!

Cả thế gian đều nội tâm lão luyện.

Chúng sinh bận rộn, ngày đêm vì miếng mà chạy băng băng, chưa từng thờ dốt nửa phần.

Chỉ là, thời điểm mọi người bận bịu không sai biệt lắm, vừa mới bừng tỉnh, lại bất đắc dĩ phát hiện, cuộc đời mình, đã ở trong bận rộn từ từ già đi...

Tựa như mỗi một viên gạch của Mộ phủ được kiến tạo thành, trải qua năm năm tháng này đã trải qua vô số trận gió táp mưa sa, khiến cho hùng vĩ nguy nga của Mộ phủ bây giờ đã không còn như lúc trước.

Tựa như mỗi người trong Mộ phủ, cũng theo năm năm năm năm mà mỗi người có biến hóa khác nhau...

Có lẽ, thứ không thay đổi chỉ có hắn...

Đi theo hắn!

Sau khi Mộ phu nhân qua đời năm năm...

Tiểu Du nhẹ nhàng, tùy ý cắm một đóa hoa màu trắng lên trên tóc, nhưng cũng không có tự thưởng cho mình, cũng không biết là tự tin, sắp xếp cho nàng không để ý dung mạo của mình.

Nàng đã mười sáu tuổi.

Nàng mười sáu tuổi, đã trở mà mặt như hoa đào, một đôi mắt cất nước thu đồng tử, giống như có vô tận tương niệm, tương niệm một người mà nàng rất thương thức.

Mỹ nhân mười một tuổi năm đó, bây giờ đã không còn là hạt giống mỹ nhân, mà là mỹ nhân chính thức, tướng danh xứng với thực!

Chỉ là, tuy Tiểu Du không có thói quen tự thưởng của Chiêu Kính, nhưng đại tỷ của nàng bác hồng, lại đang trong giai đoạn ngày tháng không nên chiếu gương tự thưởng, sửa sang lại trang điểm tự thưởng.

“Oa thiên, mặt trời đã lên cao rồi. Ngươi dù không đi, chỉ sợ tối nay cũng không cách nào đến mục tiêu.”

Địch Hồng lại vẫn như cũ không rời khỏi tấm gương kia nửa mắt, không nhìn được đáp: “Đúng rồi đúng rồi! Muội tử, ngươi tại sao gấp gáp như vậy? Cũng không phải có đại sự gì, hôm nay chỉ là tới “Niệm thê nhai” bái tế cậu nương mà thôi. Ngươi cũng cần phải sửa trang phục cho tốt, bằng không làm sao ra ngoài gặp người đây?”

Thì ra hôm nay chính là năm ngôi sao hi sinh của Mộ phu nhân, cũng là sinh nhật của Mộ phu nhân. Tiểu Du đã sớm ước hẹn nhau sẽ trở thành người đi đến “Niệm thê nhai” bái đầu cầu. Trong lòng nàng vẫn luôn kính trọng người cậu này.

Nhưng mà, lúc khởi hành, đã cho cây địch đỏ chậm một chút kéo dài, Tiểu Du ngược lại là lo lắng vạn phần: “Oan ầu, ngươi nói như vậy... Vậy là không đúng rồi, năm đó cậu đây đối với hai tỷ muội ta có đức hữu chiếu cố, chỉ riêng ân đức này, hàng năm chúng ta tế nàng một lần, cũng không cách nào báo đáp, có thể nào không tính là đại sự chứ?”

Chùy Hồng ngẩn ngơ, không ngờ muội tử lại phản bác mình cho cậu, phản bác: “Xi! Muội muội, ngươi trái lại tình thâm ý trọng vô cùng! Trách không được Ứng Hùng biểu đệ thường xuyên yêu thích ngươi! Hừ! Đi thôi! Đại tỷ sẽ cùng ngươi đi vỗ mông ngựa với Hùng biểu đệ đi!”

“Đại tỷ tỷ...” Tiểu Du chỉ chỉ cho Địch Hồng một câu mặt mày đỏ bừng, càng cảm thấy anh Lễ ban đầu không tôn trọng cậu, cũng không tôn trọng bản thân, nhất thời không biết ứng đối như thế nào, nhưng ngay lúc này, một thanh âm đột nhiên từ ngoài cửa truyền vào, nói: “Cùy Hồng! Ngươi đã cho rằng bái ta mất mẹ không có gì to tát! Vậy ngươi cũng đừng đi cho là được!”

“Cứ ở lại chăm sóc cho ngươi...”

“Kính đi!”

Lời nói vừa dứt, một đạo khí kinh đã đánh văng cửa phòng của hai tử muội Tiểu Du ra, khí kinh mạnh mẽ vọt thẳng tới, ”dụng” một tiếng đánh vào gương đồng màu đỏ thẫm được chiếu trên mặt gương, nhất thời lưu lại một chương ấn mạnh mẽ trên gương, giống như trên ảnh phản chiếu của cây chùy đỏ đánh mạnh một cái bạt tai!

Cùng lúc đó, một bóng người đã lướt vào trong nhà, thân hình cực nhanh, không đợi Tiểu Du Hồng và Dịch Hồng nhìn rõ người đến là ai, một tay lôi lấy tay Tiểu Du, kéo nàng xuyên qua nhà đi ra ngoài.

Nhưng mà Tiểu Du không hề lo sợ chút nào, đều nhờ âm thanh của nàng mà nhận ra được người nọ.

Là Ứng Hùng!

Chỉ thấy Ứng Hùng mang theo cô gái lao ra khỏi cửa phòng, trải qua năm năm dài dòng thời gian dài, đã trưởng thành một nam nhi anh tuấn bất phàm, khí vũ hiên ngang; hấn cao lớn, tiêu sái, khỏe miệng luôn lúc vô tình lưu loát một cách không ràng buộc, thoát khỏi giấc mơ của các thiếu nữ là lang quân như ý trong mộng.

Thứ duy nhất không thay đổi, là đầu kia hấn thông thả phát ra, cái kia thân như tuyết bạch y, cùng song kiêu của hấn ánh mắt rụt rè!

Mắt của hấn vẫn giống như năm năm trước, giống như có thể nhìn thấy trong lòng người khác, nhưng người thường lại không cách nào từ trong mắt hấn nhìn ra cái gì.

Tiếng kêu của dịch đồ vẫn còn vang vọng sau lưng hai người, thế nhưng Ứng Hùng cũng không có ý định quay đầu, chỉ một mực ôm chặt lấy Tiểu Du bay về phía trước, quả thực là ”lang tâm như sắt”!

Nhìn hấn vừa rồi đánh một chương lên gương đồng, cùng với thân hình bay về phía hấn, trong vòng năm năm này, võ công ít nhất đã tăng gấp đôi, không! Có lẽ không chỉ tăng gấp đôi! Thực lực chân chính của hấn, chỉ là không có cơ hội hoàn toàn phát huy mà thôi.

Mà trên người hấn phát ra kiếm khí Hoàng Giả, so với năm năm trước càng đậm hơn!

Tiểu Du vẫn luôn áp sát Ứng Hùng, hấn tiếp cận thân thể nàng gần như thế, không khỏi đỏ mặt lên, nàng hỏi: “Ứng Hùng... Biểu ca, huynh... thật sự không đi cùng với nô lệ của đệ sao?”

Ứng Hùng lộ vẻ kiêu căng trước sau như một, đáp: “Nếu nàng thật sự muốn tể mẹ ta ra, sớm đã chuẩn bị tất cả, ta không cần người không thành ý! Ta chỉ cần...”

“Người!”

Cần nàng? Tiểu Du nghe vậy thì bối rối, Ứng Hùng vừa nhìn thấy sự bối rối của nàng, chỉ cảm thấy nàng thực sự đáng yêu cực kỳ, gã hồi hã bổ sung: “Tiểu Du muội, muội không nên hiểu lầm ta cần cái gì! Những cô gái xấu xí như muội, ta có thể không để vào mắt đâu! Ta chỉ cần người như vậy cùng đi với ta mà thôi, bởi vì, muội rất có thành tâm!”

Nàng xấu? Không! Nàng không xấu chút nào! Ngược lại, Tiểu Du chính là đẹp vượt qua bản phận, vượt qua một thiếu nữ mười sáu tuổi vốn có, chỉ là nàng không biết mình là một mỹ nhân tuyệt thế, Mô thác đỏ của nàng cả ngày đang trang điểm đối với gương, hi vọng bản thân có thể đẹp hơn một chút, hoàn toàn là vì trong lòng âm thầm đổ kỵ sắc đẹp kinh thế của muội tử mình.

Ứng Hùng nói nàng xấu, kỳ thật là khẩu thị tâm phi.

Y luôn mồm nói tâm phi, thậm chí đối xử với một người khác, y cũng là “Miệng ăn chay”.

Tiểu Du cũng biết từ ngữ của anh họ mình vô cùng sắc bén, quả thật không biết phải đối phó ra sao, chỉ biết nói trái phải: “Đúng rồi...! Ứng Hùng... biểu ca, hôm nay anh họ... sẽ đi cùng chúng ta bái tể anh vợ hay không?”

Chợt nghe vấn đề này, ánh mắt ưng ý của Ứng Hùng kiêu kiêu cần nhất thời nổi lên một tia phiến muộn hiếm thấy, hấn đáp: “Hấn... Không đến đây! Năm nay hấn cũng rất bận rộn!”

Không sai! Hai năm qua Mộ Long cực kỳ bận rộn, cho nên hấn đã không đi tới trước mộ phần thê tử thêm hai năm nữa.

Tình nhân phu thê vẫn là như vậy! Mộ Long năm thứ nhất sau khi ái thê chết, hết sức nhớ thương vợ Mộ phu nhân, năm thứ hai, hấn vẫn tương đương nhớ nàng, năm thứ ba, hấn vẫn có thể nói là không quên được nàng, nhưng năm thứ tư...

Hắn bắt đầu có việc quan trọng quần thân, hắn bắt đầu có thể vì việc quan trọng mà không bái tế nàng!

Tình yêu vợ chồng trên nhân gian luôn là vậy.

Sự kích động, yêu thích luôn luôn hướng về một lúc như khói bay đi.

Thế nhưng, Mộ Long đã sớm cáo lão hồi hương, hắn còn có việc quan trọng cần lo sao? Cần hắn bận rộn một ngày một đêm?

Tiểu Du cũng không tiện hỏi kỹ, trên thực tế, mấy ngày này, nàng luôn thấy người cậu Mộ Long của nàng, ngày này ở trong phòng cùng với Bảo sư gia kia, tựa như đang thương lượng chuyện lớn gì đó, nàng sớm cảm thấy hiếu kỳ nhưng lại không nghĩ ra được lý do.

Ứng Hùng cũng không muốn bàn vấn đề này thêm nữa, nói tránh đi: “Tiểu Du biểu muội, cha nếu đã không niệm thê nhai thì hôm nay cũng chỉ còn lại mình ta và ngươi. Ngươi, không sợ ta ăn thịt ngươi sao?” Hắn luôn không có nửa điểm đứng đắn.

Trên mặt Tiểu Du đỏ lên, lắc đầu: “Không! Hôm nay không chỉ có ta và ngươi, có một người, nếu như ngươi không ngại, ta cũng hẹn hắn đồng hành.”

“Hắn” trong lời nói của Tiểu Du là ai? Ứng Hùng thông minh biết thế nào? Vừa nghe liền biết là ai, hắn đột nhiên biến sắc: “Cái gì? Ngươi hẹn hắn sao? Hắn đã đáp ứng —— ngươi?”

Tiểu Du cười dịu dàng: “Ứng Hùng biểu ca, huynh nên biết. Kỳ thật những năm gần đây, mặc dù huynh luôn ” Viện Ly” với nó, chưa bao giờ cùng nó đến bái tế anh em, nhưng nó vẫn một mình đến bái tế cô nương; một lòng với cậu., Ngươi hẳn là hiểu được! Ta biết hắn vẫn luôn tránh đi ngươi, chỉ là khi ta nói với hắn, nếu như cô em thấy hai đứa con trai của hắn có thể cùng đi bái tế, hòa thuận trước mộ phần của nàng, vậy nàng nhất định sẽ rất cao hứng, ngươi đoán phản ứng của hắn như thế nào? Hắn không chút do dự liền đồng ý cùng đi với chúng ta.”

Ứng Hùng nghe xong cười lạnh: “Vậy ngươi có hỏi ta không? Rốt cuộc ta có thích đi cùng con tiện nhân không rõ kia

không?”

Tiểu Du sẽ phản ứng lớn như vậy, nhưng vẫn dịu dàng đáp:
“Ta tin tưởng huynh... Ta tin huynh sẽ không muốn ở chung với gã. Ta đoán, niệm tình cậu nương, huynh cũng sẽ hi vọng, cậu nhìn thấy hai người cùng đi bái tế mà hài lòng, đúng không?”

Ứng Hùng nhìn hấn, như muốn nhìn lại trong lòng nàng, một lúc lâu sau, hấn mới nói: “Người đoán đúng rồi.”

“Nể tình mẫu thân ta, lần này ta tạm thời đồng hành cùng hấn một lần đi!”

Tiểu Du nghe hấn đáp ứng, nhất thời lộ ra vẻ mặt vui mừng, mà ngay trong lúc đó, Ứng Hùng đã cùng nàng đến trước đại môn Mộ Phủ, bọn họ cũng lập tức nhìn thấy “Hấn” trong lời nói vừa rồi của hai người.

“Hấn” đang lẳng lặng chờ đợi bên cửa.

Năm năm rồi! Hấn vẫn y hệt hấn nhiều năm trước như đúc!

Vẫn là lẳng lặng đứng cạnh cửa, nhìn tất cả mọi người - ái sinh tử...

Hận!

Hấn vẫn chưa thay đổi!

Ngoại trừ dáng người cao lớn như Ứng Hùng ra, vẻ mặt của hấn vẫn giống như trước kia, chung quy vẫn có một loại cảm giác buồn bức không nói ra được, nói không nên lời, lại càng thêm tang thương lạ thường.

Duy nhất thay đổi là thề không ngẩng đầu; hấn đã hoàn thành tâm nguyện trước khi chết của Mộ phu nhân, trong năm năm này ngẩng đầu làm người.

Chỉ là, ngẩng đầu hay không thì đối với hấn mà nói đã không có nhiều phân biệt! Năm đó hấn cố tình cúi đầu, là bởi vì không muốn lại có người nhìn thấy vẻ kỳ lạ của anh hùng trên mặt hấn, cái loại này mắt hiện ra kiếm quang cái thế...

Đáng tiếc, vào thời khắc này, trong mắt hấn năm đó, hấn từng tràn ngập kiếm quang kinh thế, loại ánh mắt làm thế nhân

không dám nhìn thẳng kia, lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đôi, chẳng qua chỉ là để khiến Mộ phu nhân phải chịu đựng đau khổ và hối hận vì sự áy náy.

Khí khái của hắn đã sớm khiến hắn áy náy và hối hận, ăn mòn không còn sót lại chút gì!

Niệm Thê Nhai, ở cách Mộ Long trấn hai mươi dặm; nghe đồn, đây là một địa phương tuần tình.

Nghe nói, Vu Đường có một tài tử, nghèo túng thiếu tiền, khiếm khuyết quần lên kinh dự thi, không có đầy bụng kinh luân, cũng là có chí khó bày ra. Vợ hắn có lẽ gặp được, không tiếc công ái lang, ngậm ở thanh lâu lên làm ca kỹ, nặn ra nụ cười. Cho dù bán nghệ không bán thân, cuối cùng cũng chuẩn bị được ngân lượng bạc cho lang lang lên kinh dự thi.

Về sau, phu quân gã thật sự đỗ Trạng Nguyên trở về, thê tử gã cố nhiên mừng rỡ vạn phần, cảm giác sâu sắc chính mình cả đời nhờ vả không phải người, chỉ là, vợ gã là chuyện ca kỹ thanh lâu, rất nhanh đã bị đồng liêu Trạng Nguyên biết được., Để tránh khiến cho ái lang hổ thẹn trước mặt người khác, người nữ nhân này vì trượng phu không tiếc hy sinh của mình cuối cùng cũng làm ra hi sinh lớn nhất, vách núi của niệm thê tử tự sát, kết thúc cuộc đời bạc mạng, kết thúc danh phận phu thê của mình cùng ái lang, miễn cho hắn làm trò cười cho thế nhân.

Chuyện xưa của hai người đáng lẽ phải ở đây chia tay, có cái tên Trạng nguyên có lợi, tất nhiên sẽ tái giá, khai chi tán diệp, rất nhanh quên mất một người từng làm ca kỹ cho hắn, cũng thẹn thùng nói ra cái này vong thê.

Đáng tiếc nữ nhân này thật sự đánh giá thấp thâm tình của phu phụ đối với nàng!

Phu quân sau khi biết nàng chết bi thống không thôi, càng ngày càng thủ tại vách đá, không ngủ không ăn, hy vọng có thể trở về gặp mặt hắn, nhưng mà...

Một ngày không gặp, hai ngày không gặp... Sau mười lăm ngày cũng không thấy!

Vốn hẳn có thể ăn ngon cả đời mặc cảm ỷ, cuối cùng chết đói ở trên vách đá.

Cho nên, hậu nhân làm kỷ niệm nữ nhân làm chồng không tiếc hy sinh, cùng với nam nhân đối với ái ân chí tử bất hòa này, đem sườn núi hai người bọn họ mất mạng này gọi là Niệm Thê Nhai.

Chuyện cũ theo bộ phim, kết cục của bộ cũ, nhưng vĩnh viễn lại là truyền kỳ khiến người ta cảm động nhất.

Đáng tiếc là, rất nhiều năm sau hôm nay, trên Niệm thê nhai tuy rằng có một mộ chôn cất người Mộ Long làm kỷ niệm Mộ phu nhân...

Người niệm vợ — Mộ Long, nhưng không có đến!

Chỉ có hai nam nhân niệm “mẹ” đến!

Cùng với một cô gái nhớ thương anh vợ!

Đi chừng nửa ngày lộ trình, tiếng anh hùng, Ứng Hùng cùng với Tiểu Du, rốt cuộc cũng đến được nơi truyền kỳ là Niệm thê nhai.

Thời gian gần đến hoàng hôn, kỳ thật nếu không vì Dịch Hồng tiếp tục kéo dài thời gian, sợ rằng ba người đã đến sớm, cũng không cần chậm trễ nữa.

Hoàng hôn dần dần dày hơn, Niệm Thê Nhai dưới ánh chiều tà, càng thêm vẻ thê lương mê man; mà mộ phần của Mộ của Mộ phu nhân trên núi càng đặc biệt cô thanh.

Nhưng hôm nay nàng không còn cô quạnh như trước nữa, hai đứa con mà nàng quan tâm nhất trong đời lại dắt tay nhau tới đây tế nàng tới thăm.

Tiểu Du thành tâm dâng lên cho cữu nương của mình một nén nhang thanh hương, Ứng Hùng cũng lên một nén nhang, thanh danh cũng như thế; có điều, mặc dù ba người cùng dâng hương nhưng lại đứng xa xôi.

Tiểu Du đang đứng giữa hai anh hùng, ngăn cách hai người bọn họ. Vốn nàng không muốn như thế, nhưng dù sao thì Ứng Hùng vẫn luôn khinh thường làm bạn với anh danh, mà anh danh thì luôn vô tình hay cố ý tránh xa y, như thể đứng cùng

một chỗ với y, Cô Tinh này sẽ khắc chết người con trai duy nhất của Mộ phu nhân.

Chắc hẳn, hẳn cho rằng mình đã khắc chế được Mộ phu nhân, không thể ngay cả nhi tử độc nhất của bà ta cũng hại...

Kỳ thực, gã làm sao không sợ bản thân sẽ lỡ chuyện của những người khác, bao gồm cả Tiểu Du; gã và Tiểu Du cũng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

Trên đường đi, hẳn không nói với Tiểu Du và Ứng Hùng nửa câu, chỉ một mực nhìn về phía trước, mà Ứng Hùng xem ra cũng không thèm nói nửa câu với hẳn. Thậm chí, hẳn còn không liếc nhìn danh anh hùng mà tựa như người này chưa từng tồn tại.

Cứ như, nhưng tình hình thực tế thì sao?

Trong năm năm này, Ứng Hùng đối với anh danh “không tầm thường”, đúng vậy! Bất cứ một cơ hội nhỏ bé nào, hẳn đều sẽ không bỏ qua, hẳn luôn luôn không keo kiệt chút nào, mở miệng tận tình chà đạp, chế nhạo anh danh.

Không chỉ có vậy, có một lần hẳn muốn đi ra ngoài, lại còn ra lệnh cho anh tuấn chuẩn bị ngựa cho hẳn, nếu không sẽ không cho hẳn tiếp tục lưu lại Mộ gia, nhưng hẳn lại muốn chọn một con ngựa dơ bẩn nhất trong toàn bộ chuồng ngựa, hẳn muốn đem ngựa từ đầu đến cuối thanh tẩy không lưu lại chút vết nhơ! Loại công việc thấp hèn này, chỉ có thể là hạ nhân đi làm, hẳn lại coi anh danh là hạ nhân?

Đây không phải dừng lại! Khi hẳn nhảy lên ngựa mà hẳn chuẩn bị ban đêm, lại còn tận lực quét một chân anh danh, đá hẳn đầu rơi máu chảy, Ứng Hùng cảm hận tình cảm anh danh sâu sắc, có thể nghĩ.

Nhưng mà, hẳn vì cái chết của mẹ mà giận lây sang anh danh? Hẳn thật sự là người như vậy sao?

Mộ Long càng lợi hại! Hẳn hoàn toàn không coi anh danh là con người, bởi vì mỗi lần ở Mộ phủ hẳn gặp anh danh, mặt luôn bất động, mắt không dờ, không phản ứng gì, hoàn toàn coi như không nhìn thấy một người!

Dù như thế, anh danh lại thủy chung như thể thiếu nợ hai cha con nó cái gì đó, vô luận bọn họ đối với nó không tốt như thế

nào, nó vẫn là nghịch tặc chịu.

Thiên đại địa đại, một nam nhi nơi nào không thể ở lại? Vì sao hắn còn muốn ở lại Mộ phủ? Người còn muốn sa vào nơi không chào đón hắn?

Có lẽ bởi vì, hắn không yên lòng.

Hắn không thể bỏ qua một phụ thân nào khác, một người dùng năm lượng bạc mua phụ thân của hắn trở về. Kể cả năm đó hắn mua thủ đoạn hèn hạ của hắn, nhưng dù sao hắn cũng dùng ngân lượng màu trắng bạc, gián tiếp vì hắn tìm kiếm mạng cho sư phụ kiên cường, dưỡng dục hắn nhiều năm.

Hắn cũng không thả được một đại ca nào, một người vốn đối với hắn cũng không thế nào, nhưng cuối cùng lại vì mẫu thân thành hận đại ca, nếu như tiếp tục ở lại yên lặng chú ý hai người có thể báo đáp Mộ phu nhân, hắn sẽ không tiếc.

Cho nên, mỗi một đêm, khi Mộ Long mệt mỏi trên bàn sách, vẫn còn một đôi tay không phát ra tiếng động, như lúc còn sống của Mộ phu nhân, lặng lẽ mang theo một trái tim hiếu thắng không thể cho ai biết, đắp áo choàng cho phụ thân...

Mỗi sáng sớm Ứng Hùng cũng sẽ phát hiện, đầu án của mình sẽ có một chậu nước lau mặt cho hắn, chậu nước đã đun xong này, lẽ ra là cho Mộ phu nhân...

Đáng tiếc, Ứng Hùng so với ai cũng thông minh hơn. Hắn rất nhanh liền biết là kiệt tác của ai. Hắn cũng không dùng nước trong chậu này đun xong, càng luôn thừa dịp nam nhi anh tuấn đi ngang qua, không nói một lời tưới nước ở trước mặt hắn.

Hắn không hề cảm kích chút nào!

Nhưng, tâm của hắn đâu? Đáy lòng hắn sẽ không có chút xúc động?

Ai biết được?

Chỉ có Tiểu Du vẫn luôn đứng ngoài quan sát, âm thầm quan sát anh danh của họ.

Cô cũng chẳng trách Hùng Hùng, cô hiểu được đau đớn của Ứng Hùng mất mẹ, thiên nộ anh danh thực chẳng có gì lạ, có lẽ chỉ cần một thời gian nữa thôi, dù có tha thứ cho anh danh hay không cũng không thể ngờ được.

Nàng chẳng qua là càng thương thức anh danh, bởi vì hấn là một người hiếm thấy.

Đáng tiếc là, người hiếm có này, ánh kiếm cái thể hiếm thấy trong mắt hấn đã theo áy náy không ngừng mà nhạt đi, đó là một loại hào quang mà nàng vô cùng thương thức!

Bởi vậy, hôm nay, trước phần mộ cô của cô nương họ Mộ, Tiểu Du âm thầm cầu xin Mộ phu nhân một lòng nguyện: “Cữu nương, mong người phù hộ anh danh ca trong trời đất... Có thể sớm hồi phục hào quang trong mắt nó năm đó, càng hi vọng cậu nương có thể phù hộ, hai huynh đệ nó...”

“Có thể sớm ngày hoà đẹp như lúc ban đầu!”

Đây chính là tâm nguyện duy nhất của Tiểu Du. Sau khi cầu nguyện, Tiểu Du không tự chủ được liếc nhìn anh danh đang đứng bên bờ bên phải của mình, chỉ thấy ông ta đang nhìn mộ phần của Mộ phu nhân, lông mày nhíu chặt, tình cảm nặng nề. Ông ta, sẽ giống như Tiểu Du, ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Mộ gia?

Tiểu Du lại không khỏi nhìn về phía Ứng Hùng đứng bên trái, càng thêm hoảng sợ. Chỉ thấy lúc này Ứng Hùng đang ngơ ngác nhìn phần mộ mẹ mất, vẻ mặt như đúc bằng sắt, dường như đang yên lặng nói cho Mộ phu nhân mình biết, ông ta đã không còn tâm nguyện gì đối với cuộc đời mình!

Nhưng bọn họ lại dành cả đời để thủ hộ, để thỏa mãn tâm nguyện của mẹ họ đối với một nghĩa tử!

Cho dù hấn ta không từ thủ đoạn... làm sao mà không từ thủ đoạn...

Sau khi tế xong Mộ phu nhân, ba người bắt đầu trở về, đi đến nửa đường lại qua một khu chợ cách trấn Mộ Long hơn mười dặm, mặc dù hoàng hôn, nhưng người trên chợ san sát tới lui, buôn bán không dứt, Ứng Hùng và Tiểu Du tựa hồ rất hứng thú với chợ này. Chỉ là anh danh thì ngoại lệ, hấn kỳ thật đối với rất nhiều chuyện đều không có hứng thú, hấn càng không biết nguyên nhân vì sao lại sống.

Bỗng dưng, chợ vốn ồn ào, bỗng nhiên vang lên một thanh âm trong trẻo vang lên, cao giọng hô: “Chậc! Ta sớm đã nói qua,

tướng công ngươi không cứu được! Ngươi mau làm việc phía sau giúp ta đi! Đừng tới làm phiền ta nữa!”

Ứng Hùng và Tiểu Du nghe tiếng lập tức cảm thấy cực kỳ sung mãn, không hèn mà cùng dõ theo hướng mà truyền lại, anh danh nhưng vẫn hờ hững như cũ.

Hai người phóng tầm mắt ra, chỉ thấy trong một quầy hàng trên chợ, một nam một nữ đang ngồi, ly hôn, vừa nhìn liền biết là phụ nhân của một gia đình bình thường, mà nam nhân kia, lại là trung niên người mù hai mắt bị mù, lời nói vừa rồi cũng xuất phát từ miệng hắn!

Nguyên lai, người mù này là giang hồ thuật sĩ lấy vuốt xương xem cuộc sống của Trình Duy, càng có danh xưng “Ma Cốt Thánh Thủ”.

Phụ nhân kia chợt nghe quan nhân của mình không cứu, gấp đến độ khóc lên, rơi lệ như mưa cầu khẩn: “La Cốt Cốt công! Ta... Tướng công từ trước đến nay là hảo hảo tiên sinh, không nên như vậy... đoán mệnh a! Hơn nữa hai vợ chồng chúng ta dưới gối còn có năm con bốn người, tướng công... Nếu như chết, ngươi... dạy ta một quả phụ, mang theo... Chín người con gái, về sau nên làm thế nào cho phải? Tham Cốt công! Cầu... Ngươi! Cầu xin ngươi! Cầu xin ngươi hãy cứu giúp tướng công chúng ta đi!”

Phụ nhân kia cầu xin tha thiết, than thở khóc lóc, đáng vẻ đáng thương đến mức nào, thế nhưng Thánh Thủ sờ sờ xương kia lại không hề có một chút đồng cảm hay lòng thông cảm nào., Chỉ là đùa giỡn lắc đầu, hung hăng nói: “Hừ! Ta sờ Cốt thánh thủ mặc dù liệu sự như thần, nhưng ngươi cho rằng ta thật sự là sinh thần tiên sao? Một năm trước quan nhân ngươi nhiễm bệnh nặng, ngươi tới cầu ta sờ xương thay ngươi sao?, Lấy cốt cách ngươi xem tướng công ngươi có vượt qua kiếp nạn này hay không. Lúc ấy ta đã sớm nói cho ngươi, tướng công ngươi không thể cứu, ngươi không nên tiết kiệm phí y dược của hắn lưu lại chờ ngày sau đi! Ngươi lại không nghe ta nói! Ngươi xem! Hôm nay ta nói chuyện có linh nghiệm hay không? Đại phu cũng nói ngươi tướng công ngươi trong mười ngày chắc bệnh chết, hì hì! Chứng minh ta liệu như thần a? Này! Ngươi hay là nhanh trở về tiền phu đi một đoạn đường đi! “

Tuy Thánh Nhân sờ xương là hung ác, nhưng phụ nhân duy nhất vẫn gắt gao quấn lấy nhau, tiếp tục cầu khẩn: “Không...! Sặc Cốt công! Ta trở về... cũng chỉ là mắt mở... Nhìn hấn chết, vậy ta... Không bằng cứ quỳ trước mặt ngươi, cầu xin ngươi... tóc dài từ bi, thử coi có biện pháp gì có thể hồi lộ tính mạng, cứu tướng công ta đi! Ta tình nguyện quỳ trước mặt ngươi đến chết...”

Nhìn một mặt Tiểu Du, chỉ cảm thấy vô hạn thê lương; không thể tưởng được, trên đời có nhiều người số mệnh khổ nha! Nhưng trên đời này người có nhiều tâm địa sắt đá lắm sao? Tựa như Thánh Thủ sờ xương trước mắt này...

Tay chạm vào xương thánh vẫn không hề động tình, lạnh lùng nói: “Phì! Chuyển vận kéo dài tính mạng? Ngươi sáng tạo xuân thu đại mộng đi! Để thánh thủ của ta nói cho ngươi biết! Vận mệnh tuyệt đối không thể thay đổi! Tướng công của ngươi chết chắc rồi! Cho dù ngươi quỳ trước mặt ta đến chết cũng vô dụng! Ta là người mù, không nhìn thấy ngươi, ngươi cứ việc quỳ đi! Nhưng đừng quên lời ta nói của ta, vận mệnh của tướng công như thế nào cũng không thay đổi được! Hắc hắc...”

Vận Mệnh thật sự không thể thay đổi sao?

Chính bởi vì một câu này của Ma Cốt Thánh Thủ, đã chọc tới một người không phục! Một người nghĩa dũng!

Ứng Hùng!

Ứng Hùng đập đám người tiến lên, ngạo nghễ cao giọng nói với vị Thánh Thủ kia: “Vận Mệnh thật sự tuyệt đối không thể thay đổi được! Hắc! Thuật sĩ giang hồ, tin miệng nói giang hồ! Ngươi lại biết thiên cơ nhiều bao nhiêu? Theo ta thấy, ngươi chỉ là một kẻ lừa gạt cơm ăn mà thôi! Vị đại tẩu này, ngươi nói há có thể tin hết? Đừng quá thương tâm!”

Tay Thánh sờ sờ xương vốn một mực đang quỳ xuống đất cầu xin cho hấn mà dương dương đắc ý, Tự liệu lại chột nghe thanh âm một thiếu niên mười sáu tuổi chế nhạo mình như thế, không khỏi giận tím mặt, mắng: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa! Ngươi biết cái chim? Nghe thanh âm của ngươi, cũng chỉ khoảng mười sáu tuổi, lão tử ở trong giang hồ thay người sờ xương, ngươi còn chưa xuất thế đâu! Ngươi tính là mấy tuổi?

Lão tử thay người sờ xương, đòi trời hành mệnh, ngươi dám chọc giận ta?”

Tiểu Du nghe sờ Cốt thánh thủ ác liệt như vậy, đang muốn khuyên nhủ Ứng Hùng không nên sinh sự, ai ngờ Hùng chưa đợi nó ra khỏi miệng, đã tranh đấu gay gắt với người mù kia: “Ha ha! Ngươi thay trời hành mệnh? Rất tốt! Bản thiếu gia muốn xem ngươi định thay trời hành mệnh như thế nào!”

Vừa nói, Ứng Hùng vừa duỗi tay phải ra, cười tà dị: “Lão thôi lão đầu! Lão thử sờ sờ tay bản thiếu gia, nếu lão có thể sờ ra tương lai quá khứ của bản thiếu gia, kiếp trước kiếp này, khiến bản thiếu gia tâm phục khẩu phục, vậy lão thật sự là người có tư cách thay trời hành mệnh!”

“Hừ! Tiểu tử!” Sờ Cốt Thánh Thủ hừ lạnh một tiếng, tự phụ nói: “Ngươi cho rằng lão tử sợ ngươi sao? Lão tử là thật tài liệu! Được! Để cho lão tử sờ sờ ngươi một chút! Để ta xem rốt cuộc ngươi là cái tên tiện nhân miệng thối mũi thối nào?”

Hai người ngươi một lời ta một câu, càng thêm giằng co không chịu nổi! Vị Thánh Nhân sờ sờ cánh tay phải của Ứng Hùng kia, vốn tưởng rằng lấy tự mình sờ vào vô số người, sờ một cái liền có thể mò ra tướng mạo thói của tiểu tử này, Chất liệu còn tiếp cận bàn tay hùng, hấn sờ một cái!

Hấn giật mình, lấy kinh nghiệm nửa đời phong phú của hấn, lại không cách nào sờ một cái liền thăm dò nội tình hùng vĩ!

Chương thứ tám...

Hấn chỉ cảm thấy bản thân sờ tay của mình, cấu tạo của ô xương phi thường...

Ứng Hùng thấy vẻ mặt nghi hoặc của vị Thánh Nhân sờ sờ cánh tay kia, không khỏi đắc ý cười: “Hừ hừ! Lão đầu chết bầm! Không sờ ra được phải không? Hắc! Xem ngươi cũng chỉ là miếng cơm ăn mà thôi! Còn nói cái gì mà “Vận Mệnh tuyệt đối không thể thay đổi” là lời lẽ chí lý? Hạ tử này bản thiếu gia có thể gọi ngươi là ra vẻ dương dương rồi!”

Thần kỳ xảy ra, lúc này Thánh Thủ sờ xương kia cũng không hề tự phụ phản bác, ngược lại sắc mặt càng ngưng trọng lên, giống như là Hoàng Thượng hiện tại. Hấn giật mình nói: “Ngươi, không phải là người!”

Ứng Hùng nghe vậy bật cười: “Lão đầu chắc là điên rồi! Bồn thiếu gia nếu không phải người, chẳng lẽ là quỷ hay sao?”

“Không!” Ma Cốt Thánh Thủ nói: “Ngươi không phải quỷ, cũng không phải là con người! Lấy ngươi trời sinh cốt cách bá đạo, kiêu căng, ngươi, vốn nên là một con rồng, một con “

“Hoàng Giả!”

Hoàng Giả? Lần này Ứng Hùng lại có điểm ngoài ý muốn! Hắn chợt nhớ lại lúc mẫu mộ phu nhân của nàng lâm chung có đề cập tới chuyện liên quan tới Kiếm Thánh khiêu chiến hắn, Kiếm Thánh, cũng từng hình dung khi đó nàng còn đang mang thai, là một Kiếm Trung Hoàng Giả trời sinh.

“Lão đầu, ngươi nói vậy bậy bạ gì vậy? Hôm nay thiên tử ngồi trong đại điện thâm cung, lời này của ngươi quả thực là phạm thượng.”

“Không không không!” Vị Thánh Nhân sờ Cốt kia sợ hãi đến mức lắc đầu nói: “Lão tử sờ xương nửa đời người, đọc người ngàn vạn, nhất định sẽ không phạm sai lầm! Ngươi, chắc chắn sẽ là một Hoàng Giả! Hơn nữa còn nghiên cứu sâu về cốt lý của ngươi, cốt cách cứng rắn và sắc bén, hình dáng giống như kiếm, rất có khả năng ngươi sẽ là một người - Hoàng Giả trong Kiếm!”

Lần này, Tiểu Du ở bên cạnh hết sức lắng nghe “A” một tiếng! Bởi vì, nó từng nghe cô bé nhắc đến chuyện Kiếm Trung Hoàng Giả trước khi chết.

Thậm chí ngay cả anh danh luôn im lặng, đối với việc này hững hờ cũng có chút động dung.

Bàn tay chạm vào Cốt Thánh kia, còn đang sờ mặt một cái: “Dùng cốt lý của ngươi, đã cách thời hạn Hoàng Giả không xa! Rất có khả năng, ngay ba năm sau...”

Ba năm sau? Đến lúc đó, Ứng Hùng chẳng lẽ đã mười chín tuổi? Anh danh cũng đã mười chín tuổi? Khi đó, cũng là Kiếm Thánh Chiến Thư chỉ định - Thời kỳ Kiếm Quyết!

Ứng Hùng, anh danh và ba người Tiểu Du đều cảm thấy nghi hoặc. Ứng Hùng và Tiểu Du càng hai mặt nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: Lão già này đúng là nói thật mà không phải,

nhưng hết lần này tới lần khác lại cách tình hình thực tế không xa. Xem ra lão thật sự có chút bản lĩnh.

Hai mắt vô hồn của vị Thánh Nhân sờ xương kia bỗng dựng nổi lên một tia đồng tình, kỳ quái! Không phải hẳn bị mù à? Hơn nữa trời sinh tính tự phụ, sao hẳn lại có thái độ khác thường? Lưu lộ vẻ đồng tình?

Nhưng hẳn lại tiếp tục nói với Ứng Hùng: “Đáng tiếc! Thật đáng tiếc! Tuy ngươi là Hoàng Giả trong kiếm, nhưng thiên tính của ngươi mềm lòng, mặc dù ngươi thường xuyên võ trang bản thân, trong duy nhất lại không chịu nổi một kích, chỉ một lời hứa đã đủ để xoay chuyển cả đời ngươi. Mà cả đời ngươi, cũng bởi vì từng thề thốt với người thân nhất nào đó, mà triệt để thay đổi! Ngươi mặc dù có mệnh lệnh Hoàng Giả, nhưng cuối cùng lại vô duyên bước lên con đường Hoàng Giả, haizz, thật là đáng tiếc...”

Một người hứa hẹn với người thân nhất? Ứng Hùng sau khi nghe xong thì càng âm thầm thấp thỏm, hẳn từng đáp ứng lời hứa hẹn của mẹ mình - Mộ phu nhân, một người liên quan tới anh danh, lẽ nào chính bởi vì lời hứa này mà xoay chuyển hẳn trọn đời, muốn hẳn không thể trở thành Hoàng giả?

Ứng Hùng nghĩ nghĩ, lại có chút ngạo mạn nên bất ngờ, trầm ngâm: “Thật sao? Ta thật sự vì một lời hứa... mà không cách nào trở thành Hoàng Giả? Nhưng, nếu... là hứa hẹn với người thân nhất, vậy nếu bởi vì nó... mà không thể trở thành Hoàng Giả, trở thành kẻ bại hoại, lại có thể trở thành tâm nguyện của người thân nhất, cũng không uổng công đời này chứ?”

Trong phút chốc Siết Cốt Thánh Thủ lại ngưng trọng hỏi: “Cho dù hy sinh bản thân, ngươi cũng không hối hận?”

Ứng Hùng không chút nghĩ ngợi, đáp rất sáng khoái: “Ta chưa bao giờ hối hận!”

“Được!” Vị Thánh Nhân sờ xương kia giơ ngón tay lên khen ngợi: “Không hổ là anh hùng đại trượng phu!”

Một già một trẻ hai người này, lại từ ác ngôn công lực đực với nhau, cho tới hôm nay lại giống như có chút nhập tâm, đối với quần chúng vây xem trên chợ cảm thấy rất kỳ quái!

Tay vị Thánh Nhân vuốt râu trầm ngâm: “Kỳ nhân kỳ cốt, mỗi lần kỳ sự; hôm nay lão phu có thể sờ được “Kỳ cốt” đạt được ngàn vạn người trung niên, thật sự không uổng công cuộc đời này! Tiểu huynh đệ, xin hỏi bên cạnh người có đồng hành hay không?”

Ứng Hùng không ngờ Thánh Thủ sẽ hỏi vậy, đáp: “Có một biểu muội, cùng với một... tiện nhân!” Nói xong không quên liếc mắt khinh thường nhìn anh tuấn!

Sờ Cốt Thánh Thủ lại nói: “Có “Vân” tụ hội, bên người kỳ nhân cũng có rất nhiều kỳ nhân! Tiểu huynh đệ, hôm nay lão phu đột ngộ kỳ cốt, vẫn chưa đã thềm, còn muốn tìm hiểu biểu muội cùng người bên cạnh người, ý thế nào?”

Ứng Hùng nghe hắn nói còn muốn thử Tiểu Du, anh danh, ngu ngơ biến mất, tiếp tục cười xấu xa đáp: “Bất luận người nói tới linh nghiệm hay không, bản thiếu gia cũng tuyệt đối không tin vận mệnh không thể thay đổi! Người muốn thử hai người còn lại, chỉ cho ta thêm hai cơ hội vạch biên hiệu của người!”

Vị Thánh Nhân sờ sờ xương kia nghe vậy chỉ mỉm cười, Ứng Hùng lập tức nhìn Tiểu Du muội nói: “Tiểu Du muội, nếu như người nguyện ý, thì đừng ngại nhìn qua lão đầu một chút!”

Nhưng Tiểu Du nghe được lời thánh thủ vừa rồi nói cũng không phải là giả dối. Nếu cũng muốn nhìn thử mình nói gì, không biết ông ta sẽ nhìn ra điểm gì, lập tức do dự. Nữ hài ngất này dù sao đối với những chuyện nhìn nhau sờ xương càng cảm thấy hứng thú hơn, cho nên cũng không cách nào kiềm chế được lòng hiếu kỳ, vì vậy bàn tay căng thẳng vươn ra., Tay chạm vào Cốt Thánh kia, nhất thời lộ ra một tia ảm đạm, than thở: “Vị cô nương này, cảm xúc chùng chùng của người mềm mại như không xương, người sinh ra đã có xương cốt, nhu tình như nước, chắc cũng sinh ra tuyệt sắc khuynh thành; chỉ tiếc cốt nhu nhược như liễu yếu ớt trôi nổi trong gió., Người năm xưa thân thể vô cùng phiêu linh; mẫu đã sớm chết, phụ thân tuy là quân tử khiêm nhường, cũng khó tránh khỏi việc mất trẻ ngày trẻ, may mà số mệnh đã định sẵn liên tục gặp quý nhân, người mặc dù nửa đời phiêu linh, nhưng cuối cùng vẫn có thể đạt được bình tâm nguyện cả đời, tìm được lang quân như ý, một người...”

“Anh hùng thật sự!”

Chợt nghe thấy lang quân như ý trong tương lai của mình, đứng trên năm chữ “Chàng trai anh hùng”. Tiểu Du nhất thời mặt đỏ tía tai, càng bởi vì hai chữ “anh hùng”, không khỏi lặng lẽ liếc mắt nhìn anh hùng một cách nhiên một cái, Ứng Hùng mặt sáng rực, thấy cô trẻ như vậy liếc nhìn anh danh, không biết tại sao, trái tim trước nay không hồi hận không thẹn lại có chút ghen ghét.

Bởi vì, trong hồng lưu năm tháng, mối quan hệ của hắn và huynh muội họ hàng với nhau là năm năm, tình nghĩa năm năm nay đã khiến hắn bất động...

Nhưng dù sao cũng là Ứng Hùng, rất nhanh liền bình tĩnh lại những cảm giác không phải nông cạn. Hơn nữa, nếu như Thánh Thủ sờ xương liên quan đến lời tiên đoán của Tiểu Du cũng không quá xấu, thì hắn cũng không muốn để cho Tiểu Du tiếp tục nghe nữa., Khi nàng nghe thấy một ít tiên đoán không vui, sẽ canh cánh trong lòng, vì thế lập tức ngăn tay Cốt Thánh Thủ nói: “Đủ rồi! Biểu muội ta tâm địa thiện lương, có thể tìm được lang quân như ý cũng là một phần! Chỉ không biết, nghĩa đệ của cha dì mẫu ta thì như thế nào?”

Hắn cố ý chuyển sự chú ý của bàn tay kia sang người anh danh, anh tuấn nghe thấy vậy vẫn im lặng lắng nghe, không tỏ rõ ý kiến của hắn, đột nhiên nói: “Ta, số mệnh không tốt.”

“Ta không muốn biết vận mệnh của mình, không cần nhìn ta.”

Đang muốn cất bước rời đi, ai ngờ đối chiến kịch liệt, chớp lấy tay phải của hắn, trừng mắt nói: “Chậm đã! Người không muốn biết vận mệnh của mình thì sao!”

“Ta, muốn biết vận mệnh của ngươi!”

Đúng vậy! Hắn thật sự rất muốn biết số phận nghĩa đệ này của mình như thế nào! Bởi vì hắn rất hy vọng mệnh của hắn không tốt?

Kiểm dịch là hắn quá quan tâm tới hắn? Số mệnh của hắn...?

Vô luận là vì nguyên nhân nào, tay Ứng Hùng bắt lấy anh danh hiển hách gia tăng, mạnh mẽ kéo tay hắn về phía Siết Cốt thánh thủ, anh danh ngần ngại, không ngờ Ứng Hùng lại khó xử như vậy. Mặc dù hắn luôn nề tình Mộ phu nhân mà không

muốn trái với hắn, mặc cho hắn kêu đi gọi lại, chỉ có lúc này cũng không lo được nhiều như vậy, trước tiên cứ tránh tay hắn đã rồi nói sau!

Chất liệu Tỳ Hưu ngay lúc phát lực, nó vốn dự tính cho dù lấy tập học năm năm trước hội tụ tám cái công lực của ân sư mà thành, cũng đủ giấy dựa thoát khỏi, nhưng bất luận nó kiệt lực thế nào, tay của Ứng Hùng lại nặng như ngàn cân hồ trảo, nắm chặt lấy nó không buông, trong khoảng thời gian ngắn, nó thế mà giấy dựa không thoát!

Ứng Hùng thấy vẻ mặt anh tuấn ngạc nhiên, cười tà dị nói: “Thế nào? Rất kinh ngạc, có phải không?”

“Còn nhớ rõ, năm năm trước ngươi dùng sức một người nghiền nát tám kiếm, oai phong anh hùng cỡ nào! Hình như ngươi đã từng cứu ta! Nhưng, bây giờ đã không còn như xưa nữa! Trong năm năm này, ta một mực vắt óc nghiên cứu, mỗi ngày đều khổ luyện chương pháp cha truyền cho ta, còn trải khắp các môn kiếm phổ, nội lực đã không thể so sánh với năm đó!”

“Năm năm qua, ta thấy ngươi luôn ngang ngược tự phê, Cố Ảnh tự ti, không hề luyện công, cho dù là thiên phú dị bẩm có kinh người thì đã sao? Nếu không chịu khổ công, công lực của ngươi sẽ dừng lại từ năm năm trước! Hôm nay, tiến cảnh của ta đã vượt qua tưởng tượng của ngươi! Ngươi không bao giờ là địch thủ của ta nữa!”

Không sai! Cho dù thiên tài là dị bẩm là kinh thế anh hùng thì như thế nào? Trên đời này, không có chuyện không lao động mà thu hoạch! Bất kỳ dị nhân nào bởi vì bất cứ nguyên nhân nào chênh lệch với tập luyện, cuối cùng cũng khó thoát khỏi kết cục bại vong! Ở trên đường trở thành ăn mày, có một bộ phận có thể là thiên phú kỳ tài vốn có, nhưng bởi vì lười biếng mà đình trệ không tiến, cuối cùng bức đến lưu lạc đầu đường.

Ngoài ý liệu! Lúc này Ứng Hùng nếu so với danh tiếng anh hùng mạnh hơn, danh tiếng lại càng không cách nào chống cự, “Phốc” một tiếng! Ứng Hùng mạnh mẽ đưa bàn tay anh tuấn tới tay Thánh Thủ, chỉ là khi Thánh Thủ vừa nắm được vào tay, hắn đột nhiên... toàn thân chấn động!

Không một mình thân thể chấn động, sờ sờ cánh tay Cốt Thánh Thủ còn kéo theo run rẩy hô to: “Có thể...! Không có khả năng!”

“Trên đời... Sao có thể có người như vậy... người? Không! Như vậy... Quái vật?”

“Người không phải... người! Không phải... Quỷ! Không phải... Ma! Không phải... Thần! Không phải Thần! Người không phải Hoàng! Người chỉ là một con quái vật dùng kiếm cả đời! Người là Cô Tinh... Hung Tinh! Toàn bộ những người tiếp cận người... Đều khó thoát khỏi cái chết! A... “

“Trên đời... Sao lại có thể có mệnh cách cô độc như vậy... hình khắc? Người... là quái vật chỉ dùng kiếm! Cho dù tương lai người có thể trở thành anh hùng cái thế, thiên kiêu một đời thì đã sao? Võ lâm... sẽ vì người sinh ra linh đồ thán! Giang hồ còn vì người mà... tiêu điều lâu dài! A! Người... Người... Người hại người... Quái vật này, vì sao không chết sớm? Vì sao không... tự chặt đứt? Miễn cho... Di họa nhân gian? Hại hết tất cả chí thân thương bên cạnh người?”

Sắc Cốt Thánh Thủ thất thường hét lớn, một mặt run rẩy, tay hấn nắm anh danh cũng hốt hoảng tránh ra, như sợ nắm lâu thêm một chút, sẽ bị cô tinh chi khí khắc chế ngay tại chỗ!

Không ngờ kết quả lại như vậy! Không ngờ lại như vậy!

Anh danh hoàn toàn bị giật mình, có lẽ hấn dự tính số mệnh của mình sẽ không tốt, nhưng cũng không Ngu bàn tay chạm xương đáng sợ như vậy! Sống giống như hấn sinh tồn, chỉ vì muốn hại chết toàn bộ người có sinh mệnh! Còn nữa, phản ứng sợ hãi của Siết Cốt Thánh Thủ này, quả thực giống như năm đó Mộ Long thỉnh về vì phản ứng của tướng sĩ hấn - điên cuồng sợ hãi!

Tiểu Du đương nhiên kinh ngạc, thoáng chốc càng có chút đồng cảm anh danh. Bởi vì sờ Cốt Thánh Thủ đang chen chúc xem đám người, nói ra một phen tên anh danh “Chết sớm, đừng hại người sớm, trước mắt bao người, tự tôn anh danh quả thực đã không còn sót lại chút gì, lòng dạ của hấn khó chịu cỡ nào?

Trong lòng Ứng Hùng càng lập tức cảm thấy áy náy! Hắn vốn không ngờ kết quả là như thế! Bởi vì hắn nghĩ thầm, có lẽ thủ pháp đục xương này sẽ nói một phen “anh hùng cái thế”, có thể sẽ cổ vũ thêm cho thanh danh anh hùng, ai mà không biết, anh hùng trong miệng Thánh Thủ Cửu Cốt tuy rằng cái thế, duy nhất cũng là... nhảm thế!

Không cần suy nghĩ cặn kẽ, Ứng Hùng lập tức sửa chữa, cố ý nhếch miệng cười, nói: “Hắc hắc! Khắc hết tất cả mọi người, làm trò làm thương sinh? Thánh Thủ! Ta thấy ngươi uống quá nhiều rượu, tính ra càng lúc càng thiếu linh quang! Nếu như ngươi có nhìn thấy dáng vẻ của hắn, với bộ dạng của hắn thì cả đời này chỉ là tầm thường, làm sao có tư cách gì để ôn hòa giang hồ, khiến quái vật tiêu điều của võ lâm? Ta tin rằng ngay cả một con chó hắn cũng không giết chết được!”

Nói tới đây, Ứng Hùng lại liếc mắt nhìn anh danh một cái, tiếp tục nói: “Thật ra, một con quái vật đồ thần sinh linh có quan trọng gì? Quan trọng nhất là, tuyệt đối không khom lưng với Vận Mệnh! Cho dù số mệnh có như thế nào? Ý trời trên ngươi là sao? Chỉ cần một người tin vào vận mệnh, bởi vì hắn tin tưởng, hắn sẽ thân bất do kỷ mà an bài cho vận mệnh, mạng của hắn sẽ rơi vào tay Vận Mệnh!”

“Dù số phận một người không tốt, chỉ cần hắn không tin vào vận mệnh của mình, cũng kiên quyết không tuân theo vận mệnh an bài mà đi, hắn có khả năng, thậm chí có quyền thay đổi vận mệnh của mình, mặc dù đã thay đổi vận mệnh vẫn chưa rõ, cuối cùng Vận Mệnh vẫn ở trong tay mình!”

Đúng! Vận Mệnh đang nắm trong tay mình! Đây chính là kỳ vọng lớn nhất của Mộ phu nhân vào lúc lâm chung đối với anh danh tuấn! Bây giờ dựa vào lý giải của ứng hùng mà nói ra, cũng nghe được vượt xương thánh thủ luôn luôn tin tưởng vào vận mệnh, không nghi ngờ gì! Một người trẻ tuổi mười sáu tuổi, có thể nói ra ít nhất phải trải qua mấy chục năm hoảng hốt mới có thể hiểu được.

Ứng Hùng còn sợ không rõ ý tứ anh tuấn của hắn, vội vàng bổ sung: “Cho dù thế nào, trên đời này, bất luận ngươi là chính hay tà, thần hay ma, há có thể hoàn toàn giống như nhân tâm? Chỉ cần bản thân có thể cố gắng sinh ra để làm người lớn nhất,

thật sự từng sinh tồn chính thức, là có thể... không thẹn với lương tâm! Cho nên...”

“Ta không tin vào Vận Mệnh!”

“Ta chỉ tin rằng, Vận Mệnh đang nắm trong tay mình!”

Ứng Hùng nói một phen, như là tự nói với mình, an ủi bản thân. Nhưng thật ra là muốn khích lệ anh danh, chỉ là sau khi anh danh nghe xong vẫn không có biểu cảm gì, hoàn toàn mờ mịt. Thật lâu sau, hắn đột nhiên nói ra một câu như than thở: “Đáng tiếc...”

“Ta, thật hồ thẹn!”

Không sai! Mộ phu nhân chết thảm, đã khiến hắn cả đời mộng lung u ám, hắn vẫn hồ thẹn!

Cũng bởi vậy, hắn mới luôn ở lại Mộ phủ chịu khổ chịu trách nhiệm, hắn chỉ cầu có thể âm thầm thay mặt Mộ phu nhân nhìn phụ tử Mộ Long.

Ứng Hùng kinh ngạc, Tiểu Du cũng là một kinh ngạc, Ứng Hùng dần rõ ràng, anh danh như thế nào mà giúp tráng chí tiêu giảm, hắn còn muốn nói thêm gì nữa, duy chỉ vào lúc này, anh danh đã ảm đạm xoay người rời đi!

“Biểu ca anh tuấn ——” Tiểu Du thấy vẻ mặt hắn tĩnh mịch, không biết hắn sẽ xử trí mình như thế nào, cuống quýt đuổi theo, Ứng Hùng cũng muốn theo sát. Ai ngờ vừa mới cất bước, bỗng nghe phía sau truyền đến âm thanh của một cô bé: “Vị ca ca này, ta cũng tin tưởng, nghĩa đệ của ngươi không phải là Cô Tinh!”

Ứng Hùng kinh ngạc, nếu những lời này xuất phát từ miệng một đại nhân thì chẳng có gì lạ cả! Nhưng xuất phát từ miệng của một cô bé thì cô bé này đã quá thành thực rồi, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một cô bé chín tuổi đã đứng sau lưng mình!

Nhìn tiểu cô nương này mặc dù chỉ có tám, chín tuổi, chỉ riêng khuôn mặt lại lộ ra một vẻ ung dung cùng sự thông minh đáng có của một phu nhân, chỉ là nàng ta hơi thấy bộ quần áo cũ nát, trên búi một búi tóc phụ nhân nho nhỏ, vẻ mặt không cất hết gió bụi, công trên lưng một hộp tên ngắn cùng một cái chén nhỏ, bên hông còn treo một cái túi vải nhỏ, thêu một chữ “Phượng” lên.

Ứng Hùng nghe cô bé kia nói gì thì bất ngờ, nhìn thấy trang phục của cô bé này càng thêm kỳ lạ, chỉ cảm thấy cô bé này thật sự cực kỳ thú vị, không khỏi hiềm thấy hỏi: “Tiểu muội muội, muội nói ta nghĩ đệ không phải cô bé kia, sao muội lại nói lời ấy?”

Trong ánh mắt cô bé lại hiện lên vẻ giảo hoạt, đáp: “Ánh mắt hắc rất u buồn, hơn nữa giống như không muốn thương tổn bất cứ ai, sao có thể là Cô Tinh hại người?”

Không ngờ một cô bé tám tuổi lại có thể nhìn ra nhiều thứ mà các đại nhân nhìn không thấu như vậy! Ứng Hùng càng cảm thấy cực kỳ mừng rỡ, nhất thời quên mình, dứt khoát khiêng nàng, hỏi lại: “Nhưng, tên Thánh Thủ sờ xương kia nói, mạng của hắc là Cô Tinh, cho dù không muốn, cũng không có biện pháp ngăn cản mình...”

Cô bé không chờ Ứng Hùng nói hết lời, lập tức luống cuống nói: “Sao vậy? Sao hắc lại không có biện pháp ngăn cản mình? Hắc có người mà! Người là đại ca của hắc, người nhất định sẽ nghĩ cách giúp hắc nha!”

Ứng Hùng bật cười: “Ta giúp hắc? Hắc! Tiểu muội muội, người vừa rồi không nghe thấy ta mắng con tiện nhân? Còn chế nhạo hắc? Người cho rằng người như ta sẽ giúp hắc?”

Cô bé lại nói: “Không! Người cũng không chế nhạo hắc! Người vì tốt cho hắc.”

Ứng Hùng chỉ thấy một cô bé cũng hiểu rõ nam nhân này làm, lòng không khỏi co rúm lại, càng thêm kinh ngạc mà mũi cay cay. Lần đầu tiên hắc ta cảm thấy, thế nhân có người hiểu rõ mọi chuyện hắc ta làm cũng là vì...

“Vì hắc... Được? Tiểu muội muội, người thấy thế nào?”

Cô bé đáp: “Không phải là gặp, mà là “cảm giác”! Có thể cho người ta “nhìn thấy” sự việc chưa hắc là sự thật! Có chút không thấy được, nhưng có thể “cảm giác” đến chuyện mới là thật!”

“Vị ca ca này, mặc dù người thoát nhìn có vẻ kiêu ngạo, nhưng người có ánh mắt rất thiện lương nha! Nhất là lúc người nhìn nghĩ đệ của người, người xem ra mặc dù ác, nhưng không có ác ý, người vì tốt cho hắc!”

Xem ra “Ác” lại không có ác ý? Tiểu cô nương này lại có một đôi tuệ nhãn nhìn người ta thấu triệt như vậy? Ứng Hùng càng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tiểu cô nương lúc này lại nói: “Người vì tốt cho hần, mà hần, cũng là vì tốt cho người! Đại ca, ánh mắt nghĩa đệ người xem ra mặc dù suy sụp, nhưng không có chút ánh sáng nào., Nhưng ta lại cảm thấy, ánh mắt của hần còn có một số nơi rất sâu rất sâu, nhưng vẫn chưa kích phát ra, chỉ cần hần ta phát ra, đến lúc đó hần ta có thể trở thành đại anh hùng mà!”

***

Cô bé trong lúc nói những lời này biểu lộ ra một tia thương thức dị thường, ánh mắt sùng bái, mặc dù anh danh đã đi xa, nhưng cô bé vẫn đang nhớ lại phong thái của nó, phong thái anh hùng!

Ứng Hùng thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hần toát ra một vẻ sùng bái lại càng vui mừng, bởi vì trên đời này lại có một cô gái khác cũng ngưỡng mộ anh danh của hần, mà còn gần tám tuổi, chín tuổi, hần lại nói: “Thú vị! Tiểu muội muội thật thú vị! Tiểu muội muội, nói cho ta biết, người tên là gì?”

Chợt nghe thấy Ứng Hùng hỏi tên mình, bé gái này lại có chút xấu hổ, kinh ngạc nhìn chữ “Phượng” trên túi thêu nhỏ bên hông, chậm rãi đáp: “Ta họ “Phượng”, tên “Vũ”!”

“Phượng Vũ!”

Phượng Vũ? Hay cho cái tên đẹp! Chỉ là Ứng Hùng vạn liệu không tới, cô bé tên là “Phượng Vũ” trước mắt này, cuối cùng sẽ có một ngày giương cánh bay múa bên cạnh đệ đệ anh tuấn kia, nàng, sẽ trung thành cả đời đi theo hần!

Cô sẽ tán thưởng hần! sùng bái hần! Bảo vệ hần! Mau thông cảm cho hần! Hiểu rõ hần! Thậm chí... yêu hần!

Có tình yêu khó tròn, có duyên lại khó mà yêu thích, cuối cùng chỉ đành...

Không phải chủ không phải tôi tớ, chủ cũng vừa béo vừa mập mạp, đây chính là Phượng Vũ...

Nơi đây, quanh năm đều tràn ngập một tầng sương mù dày đặc, nước biếc lạnh sơn, nơi đây là một ngọn Hàn Sơn trên Bích Thủy sơn!

Nơi này, cũng có hai thanh không biết là kiếm hay không. Là kiếm!

Toàn bộ bởi vì, kiếm, có lẽ là do sắt hay sắt đều được tạo thành từ bạc, nhưng hai thanh kiếm này lại được chế tạo từ đá!

Kiếm Thạch Tượng cũng coi là kiếm?

Không biết?

Nhưng mà, nhìn hai thanh kiếm này có bụi bặm, vết rách, hai thanh nó phẳng phất từ khởi nguồn của thiên địa, đã bị cấm ở chỗ này, chúng nó đã trải qua vô số xuân thu, xanh thẫm tang thương.

Hai người này, lại như hai anh hùng tang thương hết sức, đứng trên đỉnh núi lạnh lẽo, nhìn kỹ tất cả thương sinh hưng vong dưới núi, cảm hận nhìn mọi chuyện bất bình bất nghĩa trong thiên hạ. Thế nhưng, ngay cả khi hai người không cam lòng, lại là lực bất tòng tâm, bởi vì, không có ai nhờ chúng nó đi diệt trừ tất cả bất bình!

Không! Phải nói, từ khi hai thanh kiếm sinh ra đến nay chưa từng có ai “có thể” được cả hai!

Chưa từng có!

Nhưng mà ở đêm nay, tịch liêu túc sát, rốt cuộc lại có một người tiến đến ngọn núi băng này, tiến đến rút kiếm!

Hắn ——

Bốn mươi hai tuổi...

Kiếm Thánh!

Kiếm Thánh giáng lâm, nhưng cũng không lãng phí nửa phần thời gian! Thiên thần vĩ đại như thiên thần thả người nhảy lên, đã rơi vào bên cạnh hai kiếm này, tay phải bạo xuất, muốn nắm một thanh kiếm đá trong đó rút ra.

Hắn chưa bao giờ lãng phí thời gian! Chỉ vì thời gian đối với một tên ngu ngốc tầm thường đã là quý giá dị thường! Thời gian đối với một tên Thánh Giả, càng quý giá! Năm tháng thiên địa mênh mông như một sát na, chỉ có cực lực tranh thủ!

Thế nhưng, khi cánh tay trầm ổn của Kiếm Thánh sắp chạm vào một thanh kiếm đá trong đó, đột nhiên cánh tay của hắn

ngừng lại giữa không trung! Đột nhiên hấn bất động!

Hấn bất động, chỉ vì hấn thoáng thấy tay mình tới gần thạch kiếm, hai thanh thạch kiếm thành linh lộ ra một vết nứt mới! Nghiễm nhiên như hai kiếm tùy thời có thể tan vỡ, tan thành tro bụi!

Kiểm sao lại hiện lên vết rạn? Có phải vì, tuy kiếm không biết tiếng người, nhưng kỳ thực kiếm cũng biết, bọn chúng cũng không hoan nghênh Kiếm Thánh rút hai đưa ra, bởi vì Kiếm Thánh chỉ là “Thánh”.

Hấn ta còn chưa xứng!

Cho nên, chúng mới có thể lộ ra vết rách, dùng ý chí liều chết để thể hiện ra, nếu không có người nào thích hợp đem hai thứ này rút ra, chúng liền...

Thà là “Thạch” nát!

Không làm “kiếm” tồn!

Đây là khí khái anh hùng thực thụ! Ngay cả kiếm cũng là anh hùng!

Kiểm lộ vết rách, Kiếm Thánh thấy thế nhất thời sắc mặt đại biến, giận dữ hét lên: “Mẹ nó! Thật không biết điều! Ngay cả Vô Song Thần Kiếm vô song trên đời cũng phải khuất phục dưới tay Bản Kiếm Thánh vô địch, hai thanh kiếm dung mạo xấu xí của ngươi, vì sao lại “phong khuất” như vậy? Vì sao lại không cho bản Kiếm Thánh rút ra?”

“Mẹ...!”

Bị kiếm vũ nhục, Kiếm Thánh xấu hổ tức giận không chịu nổi, khó mà tự gánh lấy bản thân, không khỏi ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét! Tiếng hét điên cuồng!

Nhưng ngay lúc Kiếm Thánh gào thét, sấm sét trên bầu trời chợt vang lên, một luồng tử điện bổ xuống, vừa vặn bổ trúng Kiếm Thánh. May mà Kiếm Thánh đã xuất thần nhập hóa, di thân tránh đi!

“Mẹ nó!”

Theo sấm sét đánh xuống, Kiếm Thánh lại rống giận lên trời xanh, còn giơ cao Vô Song kiếm, chống trời kêu to: “Trời!

“Người đánh ta? Người dám... đánh ta?”

“Người nghĩ người là ai? Người chỉ là ông trời mà thôi! Người khàn! Người điếc! Xưa nay người không hiểu thương sinh tật! Người có tư cách đánh ta sao? Phi.!”

“Trời! Người nghe cho kĩ! Sẽ có một ngày, Kiếm Thánh ta nhất định sẽ vượt qua tất cả mọi người trên đời, càng muốn vượt qua người! Người phải nghe cho kĩ! Trên đời tuyệt đối không có Kiếm Thánh của ta làm không được, sẽ có một ngày ta rút ra hai thanh này từng vũ nhục ta...”

“Anh!”

“Hùng!”

“Kiếm!”

Anh hùng kiếm? Hai thanh kiếm diện mạo xấu xí này thì ra gọi là “anh hùng”?

Vì sao chúng nó không được rút ra Kiếm Thánh đã xuất thần nhập hóa?

Bọn chúng còn muốn chờ ai nữa?

Hai kiếm không nói gì, ba chữ “anh hùng kiếm” trong miệng duy kiếm thánh hiện ra, trên trời lại lần nữa vang lên tiếng sấm nổ, phẳng phất như, trời cao lại lần nữa cho Kiếm thánh một đáp án chắc chắn – mặc dù hắn đã siêu phàm nhập thánh, nhưng nếu bàn về anh hùng...

Hắn ta còn chưa xứng!

Xa xa một hiểm phong khác của Hàn Sơn, lại có hai người trông thấy một màn Kiếm Thánh bị vũ nhục từ xa, hai người kia, là hai người một cao một thấp, một già một trẻ!

Tên Thanh niên tóc dài kia, chợt thấy Kiếm Thánh ở phương xa bị nhục nhã, không khỏi kinh ngạc: “Ngay cả Kiếm Thánh cũng không xứng hai kiếm này?”

Tên Trường Địa kia trả lời: “Không xứng chính là không xứng, sao phải quan tâm hắn là Thánh!”

“Nhưng rốt cuộc người muốn ai mới có thể phối kiếm? Mới có thể đem kiếm rút ra?”

“Cái này sao! Có lẽ ta từng gặp hai người, một người trong đó, có thể được!”

“Đó là hai người ra sao?”

“Không được sốt ruột! Sớm muộn người cũng sẽ biết! Bởi vì...” Tên lớn tuổi năm đó nói đến đây ngữ khí hơi dừng lại:

“Hai người bọn họ, đã ở trong lòng bàn tay của ta!”

Tên lớn tuổi kia dứt lời, nghiêng người liếc nhìn người trẻ tuổi bên cạnh; ánh trăng ảm đạm chiếu rọi trên đôi mắt lớn tuổi kia, con mắt hần lờ mờ hiện ra ánh sáng trí tuệ.

Hần ta có một đôi mắt rất có trí tuệ!

Hần có một đôi mắt từng theo dõi một đôi huynh đệ năm năm!

Trời ạ! Chính là hần! Đôi mắt này chính là của hần, từng ở trong vô số góc tối, vô số đêm...

Giám thị Ứng Hùng cùng anh tuần năm năm!

Đúng vậy ——

Hần?

Đại thụ trước di ảnh tự lay lá rụng, giống như đã mệt mỏi.

Trong Di Ảnh Tự, Kim Phật suốt ngày u tối ảm đạm không chút ánh sáng, giống như đã mệt mỏi.

Nhưng, “hần” còn chưa mệt mỏi.

Sau khi tụng kinh xong, các tăng chúng trong chùa đều theo đó liền ngủ, chỉ có một thân áo cà sa màu trắng, “hần” tuổi mười bảy, lại không có nửa phần ủ rũ, vẫn như cũ vừa gõ mõ trong đại điện Di Ảnh tự, một mặt chuyên tâm tụng kinh.

Ngay cả mõ bị hần gõ, cũng gõ cho hần mệt mỏi.

Hần ta vẫn không biết mệt!

Nhưng mà, hần làm sao không biết mệt, hần quanh quần đại điện thanh âm tụng kinh, lại bị một chút thanh âm nhỏ bé không thể nghe thấy đánh vỡ.

Đó là tiếng bước chân của một người.

Mặc dù hần đã nghe được tiếng bước chân này nhưng không có quay đầu lại, vẫn hết sức chăm chú đọc kinh như cũ, không

biết là vì tâm của hắn thực sự có quá nhiều chuyện cũ thương tâm, cần dùng Niệm Kinh thu nhiếp tâm thần sao?

Cũng bởi vì, hắn là một hòa thượng không có kỷ ức của mười lăm năm, hắn đang dùng kinh mạch lấp liếm tất cả hư không trong đầu hắn sao?

Bóng người đi vào đại điện kia như hiểu rõ hòa thượng áo trắng mười bảy tuổi vì sao phải khổ niệm kinh, người nọ than thở: “Đồ đệ của ta, tuy trong miệng người tụng kinh nhưng trong lòng không minh kinh chí lý, cho dù người đã không ngủ không ăn liên ngày mười ngày mười đêm, nhưng tuy miệng có kinh, trong lòng vô kinh thì có tác dụng gì?”

Cái gì? Hòa thượng áo trắng này thế mà đã đọc kinh mười ngày mười đêm? Phần tu vi kiên nghị khắc khổ này thực phi phạm người có thể chạm tới! Hắn đã có tu vi như thế, sao còn phải khổ tâm niệm kinh không ngừng?

Hòa thượng áo trắng đột nhiên nghe người nói, thoáng chốc ngừng lại, qua một lúc lâu, rốt cục thở dài một hơi thật sâu nói: “Sư phụ, người cũng biết mà! Hai năm trước, người uống Mạnh Bà trà được ta tỉ mỉ nghiên cứu chế biến, hy vọng đệ tử có thể quên chuyện cũ thương tâm trước mười lăm tuổi. Quả thật, đệ tử đã quên các loại chuyện trước đó., Chỉ là, không biết tại sao, trong lòng thỉnh thoảng còn có một loại bi thương khó hiểu, giống như đáy lòng có một câu chuyện, ngày đêm khó quên. Vì vậy, đệ tử không thể không khổ sở niệm kinh, dùng để có thể bình phục cỗ bi thương đã không còn nhớ nổi này, cho dù ta vẫn không hiểu rõ lắm...”

Người kia đi vào nghe Tất Bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ai, cho người uống Mạnh Bà trà, đúng là chuyện lớn ta đã gây ra! Sư phụ cho là mình nghiên cứu chế tạo Mạnh Bà trà giống như Địa Ngục Mạnh Bà trà, khiến người ta quên đi đủ loại đau khổ trước kia, một lần nữa làm người. Ai ngờ chỉ có thể khiến người quên đi chuyện lúc trước, lại không quên được đau thương mà mang đến cho người...”

Thì ra, người tiến vào lần này chính là chủ trì “Tăng Hoàng” của Di Ân Tự, cũng là tăng Hoàng mà Kiếm Thánh năm đó tìm kiếm được!

Nhưng lúc này, tăng Hoàng đã già đi rất nhiều so với mười mấy năm trước, thậm chí ngay cả âm thanh cũng trở nên khàn khàn. Không thể tưởng được cho dù là một cao tăng đạo hạnh cao thâm, cũng không thể trốn thoát được năm tháng vô tình của nhân gian.

“Nhưng...” Tăng Hoàng thấy đồ nhi của mình vẻ mặt ngơ ngẩn, không khỏi tiếp tục nói: “Vi sư đã nghĩ ra một cách giúp người hiểu thấu đau thương.”

Bạch y hòa thượng đang chìm trong bối rối đột nhiên sững sốt, hỏi: “Sư phụ, là phương pháp gì?”

Tăng Hoàng tràn đầy vẻ thông minh đáp lại: “Cái gọi là đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường! Cái gọi là mười năm niệm tận đạo, không bằng ngộ đạo chỉ trong một ý niệm! Đồ đệ của ta, vì sư hôm nay liền phái người đi làm một việc, sau khi hoàn thành việc này, có lẽ người có thể triệt để hiểu được nỗi buồn đau trong lòng mình, liền có thể ——”

“Ngộ!”

“Sư phụ, rốt cuộc người làm đệ tử phái thế nào vậy!”

“Là về “Sự tình” của hần!”

“Hần? Sư phụ, người nói là người đã từng dùng Chiêu Tâm Kính để đoán, người sẽ đau buồn cả đời kia sao?”

“Đúng vậy. Việc này vốn nên do vi sư đi làm, đáng tiếc tuổi tác ta đã cao, tính toán một chút, thời hạn vi sư viên tịch đã không xa, rất có khả năng là một tháng sau...”

“Sư phụ, nếu như... Người Viên Tịch sắp tới, đệ tử càng không thể đi, sao ta có thể... vứt bỏ người không quan tâm?”

Tăng hoàng cười nhạt một tiếng, đáp: “Đồ đệ của ta, có “Vân” là hệ phụ hư không, trên đường xuống hoàng tuyền không tương phù!” Người một trái tim không nỡ làm sư phụ, vì sư tất nhiên minh bạch, nhưng, ta có Viên Tịch, người có ngộ đạo của người, đây là hai việc khác nhau của người! Nếu bởi vì cái chết của sư phụ liên lụy đến người, vì sư sao có thể an tâm sớm đạt tới cực lạc?”

“Sư phụ, nhưng đệ tử thật không hiểu, người nói chữ “hần” kia đã định sẵn cả đời, đã định trước, cũng là sức người không

thay đổi, còn phải đệ tử đi làm gì?”

Tăng Hoàng lại cười nhạt một tiếng: “Không rõ thật sự là chuyện tốt! Chính vì không hiểu, con người mới tiếp tục suy nghĩ, con người chỉ cần nguyện ý tư tưởng, sẽ có một ngày suy nghĩ thông suốt, nghĩ cái rất rõ ràng, đến lúc đó có thể hiểu!”

Thật không hổ là tăng hoàng! Chỉ vài câu nói đã bao hàm nhân sinh vô số triết lý.

Nhưng hòa thượng áo trắng mười bảy tuổi vẫn đang cố niệm vị sư phụ Cố Cố, còn đang do dự, tăng Hoàng đành phải thở dài nói: “Hắn là lúc ăn cơm, hắn là lúc uống nước uống nước, hắn là lúc đi tìm đáp án, liền nên đi!”

“Người không nên làm việc nhà xí lúc ăn cơm, người hắn là đang làm chuyện thích hợp vào lúc thích hợp, đây mới là người sống!”

“Đồ đệ ta, sau khi ngươi mất đi ký ức trần gian mười lăm năm trước, ngươi không phải rất không cam lòng hỏi vì sư, vì sao trời vì sao thế gian đã định trước nhiều chuyện như vậy? Vì sao sinh tử có mệnh? Phú Quý do trời? Vì sao nhân quả có trật tự? luân hồi khó trốn?”

Hòa thượng áo trắng kia sâu kín nói: “Đúng vậy, đệ tử quả thực nghĩ mãi không ra lý do! Nếu sinh tử có số mệnh, vận mệnh con người đã do trời định, con người căn bản không thể cải biến vận mệnh đã định trước. Vậy cho dù còn sống, chẳng lẽ không phải biến thành một quân cờ của trời cao? Nếu thân bất do kỷ, tính mệnh bất do kỷ, vậy cuối cùng, vì sao người vẫn còn sống? Điều này căn bản vô nghĩa...”

***

Tăng Hoàng thấy hắn tiếp tục chìm vào hoang mang, không khỏi thương tiếc nói: “Đây là chuyện ngươi nhất định phải tìm hiểu! Đồ đệ của ta, cứ để vì sư nói cho ngươi biết! Ngươi đi chuyến này, nhất định sẽ ngộ ra ở trên người hắn, rốt cuộc vận mệnh là như thế nào? Nếu vận mệnh đã không thể thay đổi, vì sao người vẫn phải sống?”

“Nhưng, sư phụ...”

“Đừng dì nữa!” Tăng Hoàng đột nhiên giơ tăng bào lên, không ngờ đã đem hòa thượng áo trắng cuốn ra bên ngoài đại điện,

tiếp theo lại dùng sức kéo, hai cánh cửa thép của đại điện cao hai trượng kia bỗng nhiên bị khí kinh vô hình của hắn kéo đi, khoảng khắc sư đồ cách xa nhau!

Công lực tăng hoàng thật thần dị! Hắn khẳng định là cao thủ năm hạng đầu trong giang hồ!

“Đồ đệ ta, cho dù ngươi đã không nhớ rõ chính mình lúc trước năm mươi lăm tuổi, chỉ có ngươi là chân truyền “Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết” vẫn còn công lực, ngươi là người toàn bộ Di Di Ấn Tự thích hợp làm việc này, nếu ngươi không đi, thật là đáng tiếc...”

“Nhưng...” Câu trả lời của hòa thượng áo trắng vẫn là —
“Nhưng.”

Tăng Hoàng trong đại điện tất nhiên thương thức tâm tư của đồ nhi, chỉ là hắn càng suy nghĩ cho đồ nhi, hắn thân nhiên nói: “Đồ đệ ta, nếu ngươi không đi, vì sư tuyệt đối sẽ không đi ra. Ngươi làm vậy chỉ khiến vì sư chết đói trong điện, chết còn nhanh hơn, ngươi tội gì phải khổ sở trốn ở nơi xa xôi ít có dấu vết của người ở Di Ấn Tự? Trốn ở đây, ngươi niệm kinh cả đời cũng không thể hiểu!”

“Đồ đệ ta, đi đi! Đi nhân gian tìm sinh mệnh chân lý! Liên đi xem “Vận mệnh” của hắn! Ngươi nhất định sẽ ở trong vận mệnh của hắn, ngộ ra chân lý vận mệnh ngươi mãi không rõ!”

Hòa thượng áo trắng kia còn muốn nói cái gì đó, chỉ trong đại điện, đã truyền ra thanh âm tăng hoàng đang đọc kinh!

“Thiên Diệc Không hề địa đã không, nhân sinh số ở trong; quyền giả hề thời không, thành bại hưng suy biến mất; tiền tài cũng là màu không, sau khi chết ai có thể bắt tay; sư phụ cũng hề không, trên đường hoàng tuyền không tương phùng...”

Tiếng niệm kinh lạnh lạnh, tựa như một bài ca sư phụ không nữ đưa đồ nhi đưa đi. Hòa thượng áo trắng kia nghe xong, lập tức hiểu được sư phụ tưởng tượng cho hắn, tự biết không có lý do gì từ chối nữa, bất đắc dĩ chậm rãi xoay người.

Cuối cùng hắn ta cũng đi.

Gió nhẹ nhàng phát qua vạt áo hòa thượng áo trắng, phát áo cà sa màu trắng trên người hắn, lộ ra y phục kéo dài trong đó, chỉ

thấy trên cổ áo dài thêu lên hai chữ nhàn nhạt, hai cái tên liên quan đến pháp hiệu của hắn ——

Không.

Hừ.

Bàn Nhược Tâm Kinh có nói: “... Có thể trừ bỏ tất cả khổ ải, thật sự không uống.”

Không hư không vô...

Chỉ không biết Bạch y hòa thượng đi chuyển này, có thể loại bỏ tất cả khổ ải “hắn” không?

Bản thân hắn liệu có thể lĩnh ngộ hay không?

Đây là chuyện của Ứng Hùng, anh danh và thanh danh của nàng ta đã đi bái tế tiểu Du một tháng trước.

Nàng hoài nghi mình thích một đứa bé trai.

Nếu không phải thích một người, sao lúc nào cũng quan tâm tới cảm thụ của hắn?

Tiểu Du nghĩ thầm.

Sau khi rời khỏi chợ của tên Thánh Nhân sờ Cốt kia, Tiểu Du và Ứng Hùng vẫn luôn đi theo sau lưng của Anh Hùng.

Ứng Hùng xem ra đối với việc bản thân vừa rồi cường bức anh danh của mình bị thánh thủ sờ xương cảm thấy áy náy, vì vậy trên đường đi cũng không có nói gì với anh danh nữa, Tiểu Du lại càng không dám ăn nói bậy bạ nữa.

Nàng chẳng qua là vì tự tôn anh mà công khai chịu nhục cảm thấy khổ sở, thật là kỳ quái! Cũng không phải chính nàng bị tiên đoán của Thánh Thủ làm nhục, nàng sao lại cảm thấy khổ sở? Lẽ nào nàng đối với anh danh...?

Còn anh danh, lúc này lại im lặng đến lạ thường, hắn mang vẻ mặt mờ mịt chậm rãi đi về phía trước, cho tới nay vẫn không quay đầu lại nhìn thấy Ứng Hùng và Tiểu Du. Trong đầu hắn lúc này chỉ ngập tràn một đoạn như muốn sờ vào lòng bàn tay Thánh Nhân kia mà thôi, một đoạn này nói trúng ngay điểm yếu trong lòng hắn: “Người không phải không phải người, không phải quỷ không phải cũng không phải là Ma, không phải Thần, không phải Hoàng!”

“Người chỉ là một con quái vật dùng kiếm cả đời!”

“Người trong tương lai có thể trở thành anh hùng cái thế, thiên kiêu một đời thì đã sao?”

“Võ lâm sẽ vì người sinh ra linh đồ thần! Giang hồ sẽ vì người tiêu điều một thời gian dài!”

“Vì sao con quái vật hại người nhà người không chết sớm? Vì sao không tự đi chết đi? Để tránh gây họa cho nhân gian?”

“Hại hết tất cả những người chí thân bên cạnh người?”

“Người...”

“Người...”

“Người...”

Chính là lần nói chuyện này, hung hăng khơi lên đau đớn mà anh danh cho rằng chính mình hại chết Mộ phu nhân; trong đầu hấn một mảnh hoang mang mù mịt, căn bản không biết chính mình đang làm gì, sắp sửa đi đến nơi nào.

Hấn chỉ là người ngây ra, theo bản năng đi về phía trấn Mộ Long. Ứng Hùng và Tiểu Du dĩ nhiên đuổi theo không bỏ, chỉ đi theo một đoạn đường, đi trước hai người họ anh danh lại đột ngột dừng lại, đột nhiên dừng bước!

Ứng Hùng và Tiểu Du đưa mắt nhìn, chỉ thấy tiếng anh ngừng lại, cũng không phải bởi vì hấn bỗng nhiên nghĩ thông suốt, mà là vì...

Hấn ta đã không còn đường để đi!

Nguyên lai, trước mắt có một ngọn núi, ngăn cản đường đi của anh hùng!

Đường núi gập ghềnh, đường đi bị núi ngăn trở là chuyện thông thường, duy Tiểu Du và Ứng Hùng nhìn thoáng qua ngọn núi này, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, cho dù là anh danh đang đắm chìm trong hoang mang cũng đột nhiên nhướng mày.

Vì vậy, ngọn núi trước mắt ba người bọn họ chính là một ngọn núi không nên tọa lạc ở đây!

Đường nhỏ trở về trấn Mộ Long vốn không có núi!

“A?” Tiểu Du phản ứng mạnh nhất, nhất thời thất hình hô nhỏ: “Nơi này... vốn là không có núi, vì sao ở giữa đường lại... đột nhiên có thêm một ngọn núi?”

Không sai! Nếu muốn Niệm Thê Nhai trở về Mộ Long trấn, phải đi qua một cái hạp cốc hai mặt vách đá, chính là Tiểu Du, Ứng Hùng vĩ và anh danh giờ phút này, ở giữa hạp cốc này căn bản không có núi! Thế nhưng hôm nay, chẳng biết như thế nào, trước hạp cốc lại đột nhiên xuất hiện một ngọn núi!

Nhìn ngọn núi trước mặt cũng không phải là một ngọn núi cao, thật ra chỉ cao có bảy, tám trượng, cực kỳ rộng lượng cũng chỉ có thể nói là một ngọn núi, nhưng cũng đủ để nhét bọn Ứng Hùng trở về trấn Mộ Long.

Với thân thủ xứng với danh tiếng anh hùng, dùng khinh công xông qua gò núi này cũng không phải chuyện khó khăn gì. Chỉ là Tiểu Du không am hiểu võ nghệ, nếu muốn mang nó bay qua gò núi ngăn đường này, chỉ sợ sẽ có chút nguy hiểm; phương pháp an toàn nhất, tin rằng ba người đi đường vòng.

Nhưng mà, khe núi vốn không có núi chặn đường, tại sao lại đột nhiên tăng thêm một ngọn núi? Chắc chắn không phải là rơi từ trên trời xuống chứ? Anh danh một mực thần thờ lúc này cũng không còn hoang mang, chỉ là bình tĩnh nhìn ngọn đồi cao tám trượng, giống như có cảm giác, đột nhiên nặng nề nói: “Đây, không phải là một... Chân Sơn!”

“Cái... cái gì?” Tiểu Du thấy cái tên anh hùng nặng nề đầy tử khí kia đột ngột nói chuyện, trong lòng mừng rỡ không ngừng đáp lại: “Anh tên... Biểu ca, núi chính là núi, làm sao lại khác biệt với núi giả chứ?”

Mặc dù nàng hỏi có chút ngu xuẩn, nhưng nàng vội vàng nói chuyện vì danh tiếng của anh hùng làm ra phản ứng, thật đáng khen.

Anh danh chưa kịp trả lời, bỗng nhiên Ứng Hùng bên cạnh xen vào miệng nói: “Tiểu Du biểu muội, ánh mắt của ngươi nhìn không tệ, nhưng ánh mắt lại rất kém cỏi! Ngươi nhìn cho kỹ một chút, ngọn núi này cũng không phải là hoàn chỉnh, nó được xây từ vô số núi đá to lớn bị cắt gọt mà thành!”

Tiểu Du như lời nhìn kỹ lại gò núi này. Quả nhiên! Nhìn kỹ phía dưới, mới phát hiện gò núi này là do vô số cự thạch chồng chất thành, tất cả tảng đá đều thẳng tắp, rõ ràng là bị lợi khí chém thành như vậy.

Lúc này anh danh chợt ngheh đầu nhìn đỉnh vách đá trong hạp cốc, Ứng Hùng thấy hẳn như vậy, không hẹn mà hỏi: “Tiện nhân, người cũng phát hiện ra à?”

Mặc dù hẳn áy náy về chuyện ép anh hùng của mình, nhưng vẫn là “Lục chí bất giao” muốn làm nhục anh danh, vẫn là tiếng “Tiện nhân”!

Anh danh hiển nhiên cũng không đáp lại, hẳn ta yên lặng nhìn chăm chăm vào vách đá đang xuất thần, thần sắc ngưng trọng.

Tiểu Du tò mò hỏi: “Ứng Hùng biểu ca, anh danh biểu ca rốt cuộc phát hiện ra cái gì?”

Ứng Hùng đáp: “Nếu tiện nhân không nhìn lầm ta, đôi núi đột nhiên xuất hiện này chắc là do một cao thủ dùng đao kiếm, trên vách đá có vô số tia chớp đánh nát cả núi đá, khiến núi đá sụp xuống hình thành nên gò núi này, tất cả mọi thứ, đều do con người làm!”

Tiểu Du nghe vậy líu lưỡi: “Nhưng, nơi đây mỗi khối núi đá ít nhất cũng đến nửa trượng, nếu thật sự có một cao thủ có thể đánh nát nhiều núi đá thành núi như vậy, vậy... võ công của cao thủ này, chẳng phải là... trên hai người sao?”

Ứng Hùng tự tin cười một tiếng: “Chưa chắc đâu! Với công lực của ta hiện nay tu luyện chương pháp Mộ gia, còn nghiên cứu kiếm trong năm năm qua nữa, muốn chém núi như vậy cũng không phải là không thể; cao thủ chém thành núi này chưa chắc có thể thắng được ta! Nhưng mà...”

Nói xong y liếc xéo thanh danh anh hùng đang trầm tư, tiếp tục nói: “Những tên rác rưởi kia suốt năm năm nay không có chí tiến thủ, tự phong mình không hề khiến công lực của mình tiến bộ nữa, đương nhiên không thể so sánh được, chém thành ngọn núi này rồi!”

Ứng Hùng hàm ý cũng rất rõ ràng, anh danh nghe xong vẫn thờ ơ như cũ, có lẽ năm năm qua, gã đã sớm quen với thói quen tùy ý chế nhạo Hùng Vô Thời Vô Tại.

Tiểu Du không đành lòng nhìn Ứng Hùng vừa chế nhạo anh danh của mình, vội vàng mở đề tài: “Nhưng Ứng Hùng biểu ca, vì sao tên cao thủ này ngàn lần không chém tới chứ, trái lại phải ở lối vào của hạp cốc chông chát lên ngọn núi này?”

Ứng Hùng nói: “Có lẽ, người bị đánh bay lên núi này là muốn ngăn cản một số người nào đó đi qua hạp cốc trở lại Mộ Long trấn, thậm chí có lẽ mục tiêu ngăn cản của người này, chính là ba người chúng ta!”

Cái giả thiết lớn mật này, khiến Tiểu Du nghe mà sợ hãi, thế nhưng anh danh bên cạnh xem ra cũng không phản đối giả thiết này của Ứng Hùng. Tiểu Du không khỏi hỏi: “Nếu người này thật sự muốn ngăn cản chúng ta, thì lý do gì?”

“Ai biết được!” Ứng Hùng đáp: “Người này ép chúng ta phải đi đường vòng, khả năng là hắn muốn chúng ta ở trên đường vòng, xem xét một số thứ hắn muốn chúng ta xem, thậm chí cũng gặp phải một số chuyện.”

Tiểu Du càng nghe càng lo lắng: “Vậy, Ứng Hùng biểu ca, chúng ta hôm nay không vào được, đi đường vòng cũng không phải! Nên làm sao...?”

Ứng Hùng hào sảng đáp: “Ta đã sớm biết phải làm sao rồi! Nếu người này muốn chúng ta đi đường vòng, có thể là muốn chúng ta xem một vài thứ, ta đây liền như ý nguyện của hắn, đi đường vòng mà đi, bởi vì ta cũng muốn xem xem rốt cuộc sẽ gặp kỳ nhân kỳ vật kỳ quái gì!”

“Về phần các người...” Ứng Hùng nhìn thấy Tiểu Du và anh danh, cười đều nói: “Nếu các người không sợ, các người cứ đi theo là được! Ha ha, ha ha! Vậy thì hãy ở đây suốt đêm đi! Nhưng đêm dài mặc dù lạnh lẽo, ta tin tưởng sẽ ăn ngủ trước núi này, sẽ khá an toàn, thích hợp với bọn chuột nhắt nhắt như chuột kia đó! Hắc hắc...”

Trong lời nói của Ứng Hùng đầy vẻ khiêu khích, nói xong đã xoay người đi đường vòng.

Tiểu Du ích bắt đầu sốt ruột, nàng hồi vọng danh anh, vừa định hỏi: “Anh... Danh biểu ca, vậy hai chúng ta nên bắc...”

Ai ngờ lời chưa ra khỏi miệng, đã thấy anh danh đại bộ sát người nàng, đuổi theo sát phía sau, dù vẻ mặt Mộc Vô biểu

cảm, duy chỉ không quên nói với Tiểu Du một câu: “Nếu không muốn ăn gió năm ngoài...”

“Vậy liền đi theo ta!”

Cho dù thường xuyên như trốn tránh tất cả mọi người, năm năm trước còn từng biểu thị mình và Tiểu Du cũng không quen biết nhau, chỉ riêng câu nói này thôi cũng đủ thấy hân quan tâm tới mình rồi.

Tiểu Du nghe vậy không khỏi ngẫm hiểu, hiểu ý cười.

Ba người rớt cuộc cùng nhau đi đường vòng, ngay sau khi ba người đi, trên đỉnh vách đá kia mờ bóng người, lại từ từ xuất hiện hai bóng người, nhìn hai bóng người này một cao một thấp, a...

Lại là cặp song thân bí này, một già một trẻ?

Hai người bọn họ sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lẽ nào ngọn núi ngăn đường này là kiệt tác của hai người bọn họ?

Người trẻ tuổi kia hung hăng nhìn chằm chằm đám người Ứng Hùng đang đi vòng bên dưới vách đá, hỏi bên cạnh: “Chính là bọn họ?”

“Ừm!” Tên lớn tuổi đáp: “Chính là bạch y tiểu tử và hắc y tiểu tử kia.”

Ánh mắt người thanh niên kia dâng lên một tia không cam lòng, cười nhạt: “Hắc! Tiểu tử áo trắng kia một tướng mạo đường đường! Khí vũ hiên ngang, hai mắt càng giống như hai thanh kiếm tùy thời có thể đâm vào lòng người, tin tưởng tư chất và công lực cũng không thua kém gì ta; vừa rồi ta dùng năm kiếm phá đá thành núi, ngăn cản đường đi của bọn chúng, tin tưởng, tiểu tử áo trắng kia cũng có thể không dùng nhiều hơn năm kiếm mà đạt được kết quả giống nhau!”

Cái gì? Hóa ra cái kia chặn đường, thật là cái này người trẻ tuổi lấy kiếm phá đá mà thành? Hắc cùng cái kia lão giả, làm sao lấy Sơn chặn anh danh mọi người đi đường? Hai người bọn họ muốn bọn họ đi đường vòng, rốt cuộc là muốn dẫn bọn họ đi xem cái gì?

Lão giả kia gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng: “Không sai! Người đã là cao thủ ta dốc lòng bồi dưỡng, cũng là thiếu niên

cao thủ mạnh nhất bốn tông, thế nhưng trên người tiểu tử áo trắng kia trời sinh một cỗ kiếm khí Hoàng Giả, chỉ sợ nếu hắc gia nhập bốn tông, đốn ngộ kiếm đạo cực lý, thành tựu của hắc ngày sau nhất định không giống bình thường!”

Người trẻ tuổi kia lại không giận dữ hỏi: “Nhưng, ngươi có chắc chắn hắc chính là người mà kiếm đạo vẫn luôn lưu truyền trăm ngàn năm qua - thần thoại Thiên Kiếm?”

Lão giả cũng không lập tức đáp lời, trầm tư một lúc lâu, rồi mới thận trọng đáp: “Rất có thể sẽ được! Còn nhớ đêm năm năm trước ta ở ngoài Mộ Long trấn nơi hai huynh đệ này mười dặm, cũng cảm thấy có một cỗ kiếm khí kinh thiên động địa, khiến phong vân biến sắc. Cỗ kiếm khí này, thập phần giống như kiếm đạo chúng ta lưu truyền thiên kiếm khí, vì vậy ta lập tức truy tìm kiếm khí đến Mộ Long trấn, liền phát hiện hai huynh đệ này...”

Thiên địa biến sắc, một đêm nào đó phong vân biến dị? Mộ phu nhân gần chết há chẳng phải là đêm đó đã nhắc tay lên? Khả năng cực lớn, Thiên kiếm khí mà lão đầu nói không phải là của Hùng phát ra mà là của anh danh...?

Đáng tiếc lão già này hiểu lầm rồi, hắc tiếp tục trầm ngâm nói: “Khi ta phát hiện ra hai huynh đệ này ở phía xa ngoài Mộ phủ, thật thần kỳ. Cỗ kiếm khí kinh thiên động địa trên người hai tiểu tử này đã biến mất, nhưng trên người tiểu tử áo trắng này vẫn còn tản ra một cỗ kiếm khí Hoàng Giả, đúng là một kỳ liệu hiếm có. Vì vậy ta tin tưởng, tất nhiên thiên kiếm khí xuất phát từ hắc, chẳng qua chỉ là nhất thời thu liễm mà thôi...”

Người trẻ tuổi kia lại ngắt lời hắc, nhắc nhở hắc: “Nhưng ngươi cũng đừng quên, người phát hiện là một đôi huynh đệ! Hình như người mặc đồ đen kia cũng không thể khinh thường!”

Lão giả lại vô cùng tin tưởng vào trí tuệ và ánh mắt của mình, cười nói: “Sai là không được! Mặc dù tên tiểu tử áo đen kia ánh mắt thâm thúy thâm thúy, dị thường đặc biệt! Loại ánh mắt này của hắc, cho dù lợi mắt như ta, cũng không cách nào nhìn ra thiên phú của hắc có bao nhiêu, cảnh giới cao nhất của hắc có thể luyện đến mức cao nhất? Hắc là một thiếu niên làm người ta khó quên! Nhưng...”

“Trên người hắc tuyệt đối không có nửa phần kiếm khí! Đáng tiếc nhất chính là, hắc, không có ý chí chiến đấu!”

Những lời này của lão giả không phải là giả, bởi vì một người cho dù là thiên tài cái thế, nếu không có ý chí chiến đấu hướng lên trên, nếu không có lòng tranh cường, cũng chỉ lãng phí kỳ tài của mình, hư độ cả đời mà thôi.

Nhưng mà, hắc biết, khi hắc chưa kịp đến Mộ phủ, anh danh đã được đề phòng với Mộ phu nhân, phát ra một cỗ kiếm khí cái thế làm tất cả tân khách trợn mắt há hốc mồm. Đáng tiếc là, Mộ phu nhân chết chẳng những làm ý chí của nó sa sút, không muốn tiếp tục tiến bộ trên võ công, kiếm khí trên người cũng bỗng nhiên biến mất, đôi mắt u sầu của hắc càng đánh mất ý chí chiến đấu, bao gồm cả ý chí cầu sinh...

Người trẻ tuổi này giờ luôn nghe lão giả kia nói vậy lại nói tiếp: “Dù cho ngươi khiếm khuyết ý chí chiến đấu của tên tiểu tử áo đen kia, nhưng không biết vì sao, khi ta vừa từ trên cao nhìn xuống thấy nhất cử nhất động của hắc, lại cảm thấy hắc dường như còn cao hơn chỗ ta đứng, thậm chí so với trời cao hơn, trong lòng cũng có một loại cảm giác không rét mà run, ta có dự cảm rất bất tường.”

“Dự cảm gì?”

“Cho dù hắc không phải là thiên kiếm gì, nhưng hắc cũng có thể trở thành đối thủ số mệnh mà kiếp này ta phải đánh bại!”

Lão giả nghe vậy bật cười, tựa hồ vẫn không tin vào ánh mắt của mình, nói: “Hắc hắc! Quân nhi, con là con trai của Kiếm Tuệ ta, Hồ Phụ không phải là khuyến tử, con cũng không cần phát triển tính khí của người khác, tự diệt uy phong của mình! Hắc y tiểu tử kia tuy rằng đặc biệt thần bí, nhưng dù sao cũng thiếu ý chí chiến đấu, không thành đại sự được! Càng không nói đến sẽ trở thành kẻ thù suốt đời “Phá Quân” của ta!”

Thì ra lão già và người trẻ tuổi này lại là phụ tử? Bọn họ một người gọi là “Kiếm Tuệ”, một người gọi là “Phá Quân”, hai cha con này cũng không cùng họ, tên rất cổ quái!

Người trẻ tuổi gọi là “Phá Quân” kia dường như vẫn không cho là đúng, bất quá đã không muốn tiếp tục tranh luận về vấn đề này nữa, hắc đột nhiên chuyển chủ đề: “Bất kể như thế nào!

Rốt cuộc ai là thần thoại kiếm đạo chân chính nhất - Thiên Kiếm, có lẽ cũng sắp công bố rồi.”

Lão giả tên gọi “Kiếm Tuệ” kia nghe vậy gật đầu: “Không tệ! Bây giờ chúng ta dùng Thạch bức hai người bọn họ đi đường vòng, chính là dụ bọn họ tới chỗ đó, chỉ cần đến nơi đó, “Kiếm hồn” liền sẽ để cho chúng ta biết, rốt cuộc bọn họ có phải là thiên kiếm hay không?”

“Hơn nữa, bọn chúng còn có thể lấy được vài thứ giúp chúng ta, bởi vì...”

“Chúng ta sẽ dẫn hai người chiến một trận...”

“Kiếm!”

“Thánh!”

Cái gì? Một già một trẻ này tốn hết công phu đào núi phá đá như vậy, chính là muốn dẫn dắt hùng, anh danh một trận chiến với một thể hệ Thánh Kiếm “Kiếm Thánh” trong giang hồ?

Bọn họ rốt cuộc có mục đích gì? Rốt cuộc bọn họ muốn biết chuyện gì?

Kiếm hồn là gì?

Chương thứ chín...

Dã sơn mê ly.

Hoàng hôn, giống như một lòng người bị vứt bỏ quyền luyện, dần dần trầm thấp, mông lung, u ám.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen. Thế nhưng Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du vẫn còn cầm đầu di chuyển giữa vùng núi hoang vu này.

Tuy rằng đã sớm đi đường vòng, nhưng đến cả Ứng Hùng cũng không có ngờ tới, hạp cốc này đúng là rộng lớn thần kỳ, có thể nói là bao la bát ngát, ba người một mực đi vòng quanh vách đá trong hạp cốc, khó đoán được vòng vòng này, vòng mây dặm, ngay cả màu sắc “Mộ” cũng đã biến thành màu “Đêm”.

Chỉ là, Ứng hùng cùng anh danh vốn dự sẽ có kỳ sự phát sinh, nhưng không chỉ không có phát sinh kỳ sự, thậm chí ngay cả

nửa điểm ảnh nhĩ của dân cư cũng thiếu tôn! Ánh mắt chỉ có rừng rậm quỉ dị đông nghìn nghịt.

Trong bóng tối, Tiểu Du vẫn luôn đi tới gần anh danh. Nàng không hiểu, từ khi nàng cùng với anh hùng, đạt được danh hiệu, ứng hùng trưởng thành, mặc dù lúc ở bên cạnh nàng có khá nhiều thời gian nhưng nàng vẫn luôn tới gần anh danh, tựa như lúc này đây, nàng tự nhiên sẽ tới gần anh danh kia.

Thế nhưng là bởi vì, ở sâu trong trái tim nàng, có một tình ý không rõ ràng, khiến nàng luôn thân bất do kỷ hướng về phương anh danh? Nàng đối với hắn...?

Chẳng phải vị Thánh Thủ sờ Cốt kia đã sớm đoán trước, tương lai nàng chắc chắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của đời mình, gả cho một “anh hùng” sao?

Nghĩ tới đây, trái tim của Tiểu Du đột nhiên đập loạn xạ. Ánh mắt nàng hiện lên gợn sóng, liếc nhìn về một anh danh cách nàng không xa, không dám nghĩ tiếp nữa.

Ba người vẫn tiếp tục đi vòng quanh hạp cốc. Nhưng Tiểu Du thấy sắc trời đã tối không thấy đáy, không khỏi lo lắng nói với Ứng Hùng: “Ứng Hùng biểu ca, cứ đi vòng như vậy cũng không phải là biện pháp tốt! Trời đã tối! Bốn bề đều đã tối, tối nay chúng ta đừng nói là có thể chạy về Mộ phủ hay không, đến một nơi có thể đầu hàng cũng không thành vấn đề a!”

Ứng Hùng thì đáp ngay trước ngực: “Không thể quan tâm! Tiểu Du, có lẽ người chúng ta muốn gặp hoặc sự tình đã không còn xa nữa...”

Đúng vậy! Đúng là đã cách không xa! Ngay trong lúc Ứng Hùng đang nói chuyện, anh danh chợt nhướng đôi mày lên, hình như hắn đã nghe thấy một số thứ!

Quả nhiên! Một trận tiếng khóc “Ô ô” bất ngờ từ phía trước bóng tối ngoài mấy trăm trượng truyền đến, tựa như quỉ khóc!

Hàn Dạ Hoang Sơn, truyền cho âm thanh như quỉ khóc. Dù sao Tiểu Du cũng là nữ hài tử, nghe tiếng lập tức run rẩy trong lòng, nói: “A? Ứng Hùng... biểu ca, những tiếng khóc này nghe rất thê thảm, nhưng tại sao giữa vùng sơn dã này lại có người đang khóc trong đêm? Hơn nữa lại nghe loáng thoáng,

tựa hồ như không chỉ có tiếng khóc một người, mà là tiếng khóc của rất nhiều người!”

Đúng! Tiếng khóc càng lúc càng rõ ràng! Tiếng khóc này không chỉ có một người mà ít nhất một trăm người đang khóc.

Bách Quỷ Dạ khóc!

Ngay khi Tiểu Du còn đang kinh ngạc, danh tiếng của Ứng Hùng và anh hùng bỗng dung tăng vọt lên, đi thẳng tới nơi phát ra tiếng khóc cách đó trăm trượng.

Tiểu Du càng không được chậm trễ, rập khuôn từng bước, nằng cũng không muốn một mình ở sau lưng hai người.

Không bao lâu sau, ba người đã dần tiếp cận nơi phát ra tiếng khóc, mới phát hiện, là Tiểu Du đoán...

Hoàn toàn sai lầm!

Phía trước, vốn không có bách quỷ dạ dày gì cả!

Thậm chí ngay cả một bóng người cũng không có!

Nếu như phía trước không có một bóng người, vậy tiếng khóc “Ô ô” vừa rồi từ đâu truyền đến?

Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du chăm chú nhìn kỹ phía trước, cuối cùng cũng hiểu tại sao lại có tiếng khóc của trăm quỷ!

Thì ra, trong bóng tối phía trước, là một chân núi cao vút trong mây, dưới chân núi thành linh cảm vô số...

Trường kiếm!

Những thanh trường kiếm này có hình dạng không đồng nhất, dài ngắn không đồng nhất, đủ mọi loại hình dáng, có thể nói bất luận là kiếm kiểu dáng gì đều có, thậm chí không có bất kỳ thanh kiếm nào có thể là cùng một dạng, rất có thể cùng một dạng.

Những thanh kiếm này ít nhất cũng hơn vạn, phảng phất như một quần hùng bát cháo đến từ năm hồ bốn biển; toàn bộ kiếm đều chỉ có hai nơi cộng đồng, đó là thanh thước trong lòng đất! Ngoài ra, tất cả đều là những thanh kiếm đầy gỉ sét!

Tiếng khóc “Ô ô” vừa rồi, nguyên lai chính là do tiếng gió đêm này phát ra từ thanh kiếm rỉ sét này! Thanh kiếm này

giống như là đang cùng khóc trong gió đêm...

Nhưng vì sao kiếm lại cùng một âm thanh than khóc?

Sau khi hiểu được nơi phát ra tiếng khóc thê thảm kia, Tiểu Du cuối cùng thoải mái, nhưng mà, hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm gỉ sét lơ lửng trước mắt, còn không ngừng phát ra âm thanh “Ô ô” quái dị, tình cảnh dị thường âm trầm, cũng đủ đáng sợ, Tiểu Du vẫn là tâm lạnh, nói: “Ứng Hùng... Biểu ca, không biết tại sao nơi này lại cấm đây... Hơn một ngàn vạn thanh gỉ sét, tà môn vô cùng, thậm chí còn âm trầm hơn cả phần mộ con người... Hay là chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

Ứng Hùng liếc ánh danh một cái, chỉ thấy ánh danh dưới cảnh giới âm trầm này lại không sợ sắc, trong ánh mắt, phản lưu lộ ra một cảm giác thương tiếc với thanh kiếm rỉ hơn vạn dặm này, chỉ cảm thấy rất thú vị, không khỏi nói: “Đừng vội! Rất có khả năng, người bức chúng ta đi đường vòng chính là muốn dẫn chúng ta tới đây, tin rằng, nơi này nhất định sẽ có một ít chuyện thú vị phát sinh...”

Ứng Hùng còn chưa dứt lời, nhưng sau lưng ba người chợt vang lên một âm thanh: “Tiểu tử! Ngươi đoán sai rồi!”

“Nơi đây, tuyệt đối không có chuyện thú vị phát sinh!”

“Bởi vì nơi này là...”

“Kiếm phần!”

“Mộ vạn kiếm!”

Giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ, vừa nghe đã biết, công lực người đến không phải tương tự! Ứng Hùng, ánh danh, Tiểu Du tức thì theo tiếng nhìn lại, lập tức trước mắt sáng ngời!

Ba người nhất thời sáng mắt lên! Đều bởi vì người nói chuyện, rõ ràng là một nam nhân cao lớn toàn thân mặc kim giáp!

Cả người hấn, giống như một con Kim Long!

Người tới chẳng những mặc một thân kim giáp như rồng, mà còn nắm một thanh cự kiếm màu vàng, chuôi kiếm điêu khắc một con Kim Long giương nanh múa vuốt, tuổi chừng hơn ba mươi, thật là uy phong!

Không chỉ một người! Phía sau nam nhân như Kim Long này còn có một nam nhân thấp hơn nhưng cũng cường tráng như núi. Nam nhân này mặc một thân da hổ, tay cầm một thanh cự kiếm màu bạc, trên chuôi cự kiếm lại điêu khắc một con mãnh hổ!

Tiểu Du chợt thấy hai đại hán cường tráng như núi này thì khẽ giật mình! Danh tiếng anh hùng vẫn thần thờ như trước! Ứng Hùng thì vẫn cứ khí định thần nhân, đánh giá hai người từ trên xuống dưới, khoe miệng vênh lên, nói: “Ha ha! Suy đoán của ta quả thật không tệ! Chuyện thú vị vẫn chưa phát sinh, hai người có dung mạo thú vị đã tới rồi!”

Hán tử áo vàng như rồng thấy Ứng Hùng vẻ mặt cười hì hì, thờ ơ với lời nói vừa rồi của hắn, không khỏi nghiêm mặt nói: “Hừ! Tiểu tử xảo quyết vô cùng! Hãy để đại gia nói cho ngươi biết! Đại gia ta đại danh là “Kiếm Long”! Ở phía sau ta là nhị đệ “Kiếm Hổ” của ta! Người giang hồ xưng “Long Hổ song kiếm”, chính là hai huynh đệ chúng ta!”

Ứng Hùng vẫn không đứng đắn chút nào, cười: “Khó trách khó trách! Hóa ra là Kiếm Long Kiếm Hổ, chẳng trách một thanh kiếm của các ngươi chạm khắc rồng, một thanh điêu hổ, thật sự là nhân kiếm xứng đôi vô cùng, long hổ phượng cầu, cầm thú một nhà!”

Giọng điệu của Ứng Hùng đầy vẻ khinh thường, Kim Giáp Kiếm Long kia nghe vậy lập tức giận tím mặt, quát: “Tiểu tử ngươi muốn chết! Dám vòng vo mắng lão tử! Xem ta một kiếm chém chết ngươi!”

Nói xong đã giơ kiếm lên muốn chém ứng hùng, chỉ cho Kiếm Hổ ở phía sau khuyên bảo: “Đại ca đừng tức giận! Tiểu tử này xem ra cũng chỉ mới mười sáu tuổi, mùi sữa còn chưa khô, chúng ta cần gì chấp nhặt với hắn? Hơn nữa chúng ta còn có chuyện quan trọng trên người, cũng đỡ phải quần quýt với hắn!”

Con Kiếm Hổ này xem ra so với huynh trưởng vài tuổi, xử sự tương đối có chừng mực, nhưng khi hắn thấy Ứng Hùng vẻ mặt vênh vào tự đắc, rõ ràng là xem thường hắn và anh danh, Tiểu Du còn chỉ mới có mười sáu tuổi, cho rằng lịch duyệt của

bọn họ còn thấp, không thể đánh đồng với bọn họ, cho nên mới đỡ phải động thủ!

Ứng Hùng nghe vậy chợt thấy khó chịu, cười nhạt: “Ha ha! Cái gì mà không chấp nhận với chúng ta? Có chuyện quan trọng trên người? Nhìn các người cũng chỉ là hạng người tầm thường, đừng giả bộ có chuyện quan trọng trong người!”

Ứng Hùng nói lời này thật sự là không hợp thói thường! Kiếm Long Kiếm Hồ trước mắt, bất luận ánh mắt, ngựa bộ, khí thế, liếc mắt một cái là biết đây là kiếm thủ nhất đẳng! Nhưng tương lai bản tính hùng mạnh, mồm mép cũng không thể bại bởi bất kỳ kẻ nào!

Một kích này, ngược lại ngay cả Kiếm Hồ cũng kìm nén không được, chửi ầm lên: “Tiểu tử thật thú vị miệng! Được! Để cho Kiếm Hồ ta nói cho người biết, nơi người đứng bây giờ, sớm đã bị người trong giang hồ gọi là “Kiếm phân”! Mà chân núi mà các người đứng, đúng là điểm xuất phát của “Kiếm Phong”! Chúng ta vốn định lên “Kiếm Phong” nhưng lại gặp có ba con tiểu quỷ đi chung với chúng ta, mới đi theo các người từ đầu đến cuối.

Chợt nghe hai cái tên “Kiếm phân”, “Kiếm phong” này, Ứng Hùng không khỏi nhíu mày lại, anh danh cũng giống như đang trầm tư, Ứng Hùng trầm ngâm hỏi: “Nơi này là Kiếm Phân Kiếm Phong? Hắc, sao bây giờ ngay cả nơi này cũng lấy kiếm làm tên vậy? Rốt cuộc đây là nơi nào?”

Kiếm Long thấy hắn không biết, nhất thời giễu cợt: “Oa ha! Tiểu tử thật sự là kiến thức nông cạn, người khắp giang hồ, thậm chí chuột trộm cắp chó cũng biết rồi! Kiếm phân là địa phương trước khi tất cả kiếm trên tay hắn đều lưu lại kiếm phong! Sau này kiếm càng ngày càng nhiều, giống như một phân mộ, liền bị người giang hồ gọi là kiếm phân!”

Ứng Hùng nghe vậy càng lấy làm lạ, lại hỏi: “Vì sao các kiếm thủ lại muốn lên “Kiếm Phong”? Vì sao bọn họ phải đứng trước “Kiếm Phong”, đem kiếm của mình để lại kiếm mộ dưới chân núi này?”

Kiếm Long đáp: “Bởi vì bọn họ muốn lên Kiếm phong cầu một sự vật, vì biểu thị kính ý đối với vật như vậy, bọn họ liền ở trước núi đem ái kiếm của mình lưu lại nơi này.”

“Hắc! Kiếm Thủ cùng kiếm, nhân kiếm vốn nên kiếm bắt rồi! Rốt cuộc trên núi kia là vật gì? Vậy mà có thể làm cho tất cả kiếm thủ vì cầu được nó mà lưu lại yêu kiếm?”

Kiếm Hồ đứng bên cạnh cướp lời: “Ha ha! Thứ như vậy đương nhiên là cực kỳ khủng khiếp rồi! Tiểu tử, chỉ sợ ngươi nghe thấy đại danh của nó, sẽ há hốc mồm không biết nói lời nào! Thứ như vậy, là chuyện mà trăm ngàn năm qua vô số kiếm thủ mơ ước, nhưng luôn không ai thềm muốn...”

“Anh!”

“Hùng!”

“Kiếm!”

Anh? Hùng? Kiếm?

Ba chữ Anh Hùng kiếm vừa ra, Ứng Hùng thật sự thiếu chút nữa thì nói như Kiếm Hồ, há hốc mồm không biết nói chuyện, chỉ có thể sững sờ đến xuất thần, không đơn độc ứng hùng, ngay cả anh danh một mực yên lặng cũng có phản ứng tương tự! Tiểu Du ngược lại không có sững sờ!

Từ trước tới nay Ứng Hùng với dung mạo như thần ly, thanh danh anh hùng giờ phút này cũng không tự chủ được nhìn lẫn nhau, vì bọn họ từ khi còn sống tới nay, lần đầu tiên nghe thấy danh kiếm “anh hùng” này, lại không hẹn mà cùng nghe thấy danh tiếng của kiếm này, đồng thời cảm thấy trong năm vị trí đó huyết khí sôi trào.

Cảm giác này thật kỳ diệu! Ba chữ Anh Hùng kiếm trong lòng hai người nổi gợn sóng, thật lâu không thể lắng lại, từ trong cõi u minh, ba chữ anh hùng kiếm sớm đã khiến hai người bọn họ nghe ra thần sắc.

Phảng phất như, từ rất lâu trước đây kiếm anh hùng kết giao với hai huynh đệ bọn họ cũng là một mối quan hệ khó hiểu...

Kiếm Long thấy Ứng Hùng cùng anh danh sững sờ xuất thần, lại hiểu lầm, không khỏi càng đặc ý nói tiếp: “Hắc! Lợi hại chưa? Tiểu tử! Ngươi nghe thấy ba từ Anh Hùng Kiếm đã xuất thần như thế, sợ rằng lúc ngươi thấy chân thân Anh Hùng Kiếm, nhất định sẽ hồn không thấy thất phách!”

Ứng Hùng miễn cưỡng thu phục Anh Hùng kiếm làm rung động trong lòng hắn, định thần hỏi: “Nơi này có hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm rỉ sét, cũng tức là từng có hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm trên tay cầu kiếm chưa được tự nhiên, nếu đã cầu kiếm không trôi chảy, vậy tại sao bọn họ không xuống núi lấy lại kiếm của mình về nhà? Chẳng lẽ tất cả kiếm thủ trên núi đều không cách nào còn sống xuống núi, cho nên kiếm của bọn họ mới có thể cắm ở chỗ này chờ đợi biến thành rỉ sét kiếm?”

“Không!” Kiếm hồ đáp: “Đúng lúc tương phản! Tất cả kiếm thủ lên núi xin kiếm đều có thể sống sót! Chỉ là, sau khi bọn họ thấy qua Anh Hùng kiếm, liền bắt đầu cảm thấy, Anh Hùng kiếm, mới là kiếm hoàn mỹ nhất kể từ trước tới giờ chưa từng có, được người kính trọng nhất., Tất cả kiếm so với chúng, tất cả đều biến thành bột phấn dung tục; khi thấy qua kiếm thủ hạ của anh kiếm, bọn họ đã mất đi hứng thú với yêu kiếm cắm dưới chân núi; nếu không thể đoạt được anh hùng kiếm, bọn họ tình nguyện cả đời không hề đề kiếm! Vì vậy, dưới núi cắm càng nhiều các loại kiếm, những kiếm bị chủ nhân vứt bỏ đã lâu, đã tạo thành cái này - mộ kiếm vạn kiếm!”

***

Thì ra là như vậy! Ứng Hùng và Tiểu Du nghe vậy, lập tức nhìn lên ngàn vạn thanh kiếm rỉ sét kia, không khỏi ảm đạm; nghĩ đến ngày đó, những thanh kiếm này đã từng tỏa ra phong quang vô tận trên tay chủ nhân của nó, không hai lòng trung thành, kết bạn cùng huyết chiến với chủ nhân, cuối cùng lại bởi vì chủ nhân của nó dời tình rời khỏi anh hùng kiếm, cuối cùng bị vứt bỏ bị thảm, vạn thanh kiếm rỉ sét nếu có thể biết, chỉ sợ cũng có ngàn lần không cam lòng và hối hận...

Mà anh danh, trong ánh mắt lại càng thương tiếc vạn thanh kiếm rỉ vô hạn này.

Nhưng mà, cái gọi là anh hùng chi kiếm lại có thể khiến vạn kiếm thủ vứt bỏ vạn thanh ái kiếm, mị lực kinh người, càng không thể tưởng tượng nổi, Ứng Hùng càng muốn phá vỡ đầu óc cũng không nghĩ ra được: “Có thể khiến vạn người vứt bỏ vạn kiếm, bản lĩnh của thanh anh hùng kiếm này thật sự không nhỏ! Chỉ là! Bản lĩnh của nó rất cuộc lực hấp dẫn của nó ở đâu?”

Kiểm Hồ nghiêm túc lại lời nói của hắn: “Người sai rồi! Thật ra không phải Anh Hùng kiếm một thanh mà là —— hai thanh!”

Lần này ngược lại là ngoài ứng với danh và anh hùng, Ứng Hùng lập tức hỏi: “Cái gì? Anh hùng kiếm lại có hai thanh?”

“Nếu kiếm tên “anh hùng”, vốn anh hùng cái thế vô song, sao lại có – “Song”?”

Kiểm hồ cùng kiếm long nhìn nhau, hai mặt lộ vẻ đắc ý, bởi vì Ứng Hùng không rõ mà đắc ý, Kiếm Hồ ngược ngừng cười nói: “Tiểu tử! Cho nên nói người kiến thức nông cạn! Người biết không? Trăm ngàn năm qua, trên Kiếm Phong một mực cấm hai thanh kiếm anh hùng, tựa như hai huynh đệ hảo huynh đệ, sinh tử cộng hưởng, nghĩa bạc vân thiên, không rời nửa bước. Hai thanh kiếm anh hùng này đều giống nhau như đúc, bởi vì hai người đang đợi hai chủ nhân có thể rút ra của chúng!”

Kiểm Long cũng nói: “Không tệ! Mà xuất xứ của hai thanh anh hùng này cũng xuất phát từ truyền thuyết về kiếm đạo!”

“Truyền thuyết gì?” Ứng Hùng vội vàng truy hỏi.

Kiểm hồ mỗi chữ mỗi đáp: “Một - “

“Trời ạ!”

“Kiếm!”

“Truyền!”

“Nói!”

Truyền thuyết Thiên Kiếm?

Đột nhiên nghe thấy hai chữ Thiên Kiếm, phản ứng của Ứng Hùng và anh danh, dường như còn mạnh hơn ba chữ anh hùng kiếm mạnh mẽ, trong lòng hai người đều chấn động mạnh; nghiễm nhiên, có thiên cơ khó lường đang cảm nhận được tâm và vận mệnh của hai người...

Thiên Kiếm? Rốt cuộc là kiếm gì? Hay là... một người?

May mà, huynh đệ Song Kiếm Long Kiếm Hồ khi đề cập đến truyền thuyết Thiên Kiếm, so với hai người bọn họ càng thêm hưng phấn!

Bọn họ vốn muốn lên núi xin kiếm, nhưng khi hai người bọn họ đề cập đến thiên kiếm thực sự quá hưng phấn, tạm thời quên mất bắt được Kiếm Phong; hai huynh đệ ngơ ngác một lời, ta một lời, rõ ràng làm việc thuận lợi, anh danh và Tiểu Du, vớ vét hết truyền thuyết thiên kiếm kia.

Truyền thuyết về thiên kiếm này, hóa ra là liên quan tới một người.

Một kiếm sư.

Tên của hắn, tên là Đại Kiếm Sư!

Rốt cuộc Đại Kiếm Sư là nhân sĩ của triều nào? Nghe nói đã không thể quyết định, chỉ biết chuyện xưa của ông, là do một người trẻ tuổi ở Thần Châu bắt đầu, từ rất lâu trước kia, cũng không biết là năm nào đời Thần Châu mới bắt đầu.

Vào lúc ấy, Thần Châu mệnh mông, vẫn chưa có “kiếm pháp” tồn tại...

Vào lúc ấy, người của Thần Châu dùng “Kiếm”, chỉ là vũ khí hình “Kiếm” rất thô ráp, cũng hoàn toàn không có “kiếm pháp” đáng nói, mọi người là vũ khí hình thanh kiếm vung giết địch, không có nửa điểm kỹ xảo.

Cho đến khi, Thần Châu có một bộ tộc, ra một người trẻ tuổi gọi là “Tiểu sư”, tình hình mới bắt đầu có thay đổi.

Người trẻ tuổi tên gọi “Tiểu sư” này, bộ dạng thông minh dị thường, vốn rất được tộc nhân yêu thích, nhưng, tuổi trẻ tên gọi “Tiểu sư” này lại có một cái cổ quái, hắn luôn thích đặt câu hỏi với một ít tộc nhân cảm thấy nhàm chán.

Thí dụ như nói, hắn luôn thích hỏi tộc trưởng, vì sao tất cả kiếm của bộ tộc bọn họ, lại luôn bổ lung tung một phen? Vì sao không thể chém cao một chút, hoặc là chém xuống một ít?

Vì sao không lợi dụng cách bỏ kiếm ra để biến hóa, tăng cường lực lượng chém lên?

Vì sao không thể vận kiếm thành – Chiêu?

Thế nhưng, người trẻ tuổi tuy cảm thấy nhiệt tình, tộc trưởng và các tộc nhân cũng cười hắn hỏi thêm một câu này! Đối với bọn họ mà nói, bổ là bổ! Gai chính là đâm! Giết là giết! Cẩn

bản là không có kết cấu gì đáng nói! Cần gì phải thâm thúy như vậy?

Tiểu sư lại không cho là đúng, thế là trong một ngày nó vùi đầu nghiên cứu “Kiếm” hình thù vũ khí mà tộc nhân của mình sử dụng, rốt cục vào một đêm tối yên tĩnh, tộc nhân của nó đột nhiên nghe thấy một tiếng oanh thiên hạn lỗi!

Tất cả mọi người đều cả kinh, mọi người càng phát hiện ra vị trí Hạn Lỗi, chính là chỗ ở của tiểu sư, vì vậy liền chạy tới xem xét tiểu sư, Chất liệu vừa đến, tiểu sư lại bình yên vô sự!

Hắn cũng chỉ đang múa kiếm mà thôi!

Tộc nhân lại phát hiện kiếm mà tiểu sư chọn giờ phút này, so với lúc bọn họ dùng kiếm thì hoàn toàn bất đồng! Phương pháp múa kiếm của hắn xem ra rất có uy thế! Một loại uy thế tuyệt thế có thể gọi là quỷ khóc sói tru!

Đúng vậy! Ngay thời khắc tiểu sư múa kiếm, mây gió trên bầu trời cũng tiếp tục biến sắc, sấm sét nổi lên. Tất cả là vì cách thức múa kiếm của hắn tạo ra sấm sét chín tầng trời. Cuối cùng hắn cũng sáng chế ra thức thứ nhất trên đời - kiếm pháp!

Thiên địa biến sắc, nghiêm nhiên như quỷ chúng địa ngục, chư thần trên trời cũng đang vì thế trên đời đệ nhất thức kiếm pháp được sinh ra, mà cảm động tiếng gào khóc thảm thiết, bởi vì “Kiếm” là quân tử trong trăm lưỡi!” Cuối cùng “Kiếm” cũng đã có “Pháp”!

Từ đó về sau, “Kiếm” và “pháp” phối hợp lẫn nhau, “kiếm pháp” có thể diệt trừ tất cả tà ma ngoại đạo, chém hết tất cả bất nghĩa bất bình trên đời!

Sau này, vì kỷ niệm vị tiểu sư mà các tộc nhân sáng chế ra thức kiếm pháp đầu tiên trên đời này, vì vậy mới tạo ra danh hiệu “đại kiếm sư” cho hắn; mà từ sau khi đại kiếm sư sáng chế thức kiếm pháp thứ nhất, cũng không có tự mãn, hắn vẫn đang chăm chỉ nghiên cứu càng nhiều kiếm pháp, trong mười năm ngắn ngủi, hắn lại sáng chế ra đủ loại kiếm pháp bất đồng, càng thành lập môn phái đầu tiên trên đời...

“Kiếm Tông”!

Nhưng mà thành tựu lớn nhất của đại kiếm sư, ngoại trừ thức thứ nhất có thể làm cho quỷ khóc sói gào, cùng vô số kiếm

pháp bên ngoài, hắn còn đáp ứng đệ nhất thức kiếm pháp chân nghĩa, ngộ ra một đoạn kiếm quyết thành tựu kiêu nhân ——

“Kiếm quyết khó hiểu”!

Nghe nói, chỉ cần một người trời sinh có “kiếm” đạt được đoạn kiếm quyết không tên này, liền có thể trong một hai thức đó thăm dò kiếm pháp của đối phương, càng có thể làm cho kiếm pháp tinh của đối phương hoàn toàn lĩnh hội, tiếp theo có thể dùng kiếm quyết không hiểu suy đoán tiền cảnh của kiếm pháp đối phương; giả như đối phương có mười chiêu kiếm pháp, vậy nếu dùng kiếm pháp khó hiểu tìm hiểu chân nghĩa của kiếm pháp này, liền có thể sáng chế ra kiếm pháp hơn mười thức -

Kiếm thứ mười một!

Cho nên, kiếm quyết khó hiểu, có thể nói là thành tựu vĩ đại trên công hiến kiếm đạo nửa đời trước của Đại Kiếm Sư! Chỉ tiếc, kiếm quyết Mạc Danh như đơn giản thật dày đặc, nếu không phải có được người trời sinh “Kiếm” như Đại Kiếm Sư, liền không thể ngộ ra cái trung chân nghĩa, cho dù đạt được bí quyết cũng không có tác dụng gì.

Lúc đó, sau khi đại kiếm sư sáng chế ra kiếm quyết kỳ bí, tuổi đã ba mươi, hắn nghĩ thầm, mình nghiên cứu kiếm nửa đời, cuối cùng cũng coi như vì người đời có công hiến, mà kiếm tông hắn thành lập, cũng có tài năng hậu sinh, hắn bắt đầu yên lặng dẫn lui, tĩnh mịch sống sót.

Thế nhưng ngay trong lúc đại kiếm sư đang muốn dẫn lui, dưới cơ duyên xảo hợp, hắn đột nhiên đạt được một cuốn tiên đoán về vận mệnh Thần Châu – Đỗ Chấn Huyền!

Những chuyện liên quan tới Thần Châu được ghi chép lại trên bản đồ đã xảy ra, vật chở vô cùng linh nghiệm, Đại Kiếm Sư đang kinh ngạc không biết nhân gian có phải đã sớm được định đoạt hay không, bỗng nhiên hắn lại phát hiện một chuyện khác!

Dựa theo phần sau lưng viết, thì ra Thần Châu còn có một đại kiếp nạn cuối cùng!

Đại kiếp nạn này, qua rất nhiều năm sau, ở phía đông Thần Châu có một đảo quốc lấy mặt trời làm huy chương, sẽ mưu

đồ xâm lược Thần Châu, nếu cho Thái Dương Chi Vương xâm lấn Thần Châu, nhất định sẽ dẫn đến vô tận chiến họa, đến lúc đó...

Nữ nhân của Thần Châu sẽ bị máu lạnh gian sát!

Thai chưa thành hình sẽ móc từ trong bụng thai phụ ra!

Vô số dân chúng vô tội sẽ bị hố giết chết!

Thậm chí, sự ngấp nghé của đảo quốc này đối với Thần châu sẽ chọc giận liên quân tám nước còn lại trên đời, hướng về sự vắn tắt của Thần châu!

Đại Kiếp Sư cả kinh quả thực không phải chuyện đùa! Hắn vốn không phải là một người mê tín quỷ thần, nhưng mà, trên bản đồ ghi lại lời tiên đoán của thời đại hắn, đã lục tục chứng thực, hắn vạn phần lo lắng không biết có thật sự có thiên mệnh hay không, rốt cục dưới sự suy nghĩ không thể giải quyết, hắn đã lấy ra một cái phương pháp khúc mắc!

Bất kể Thần Châu thật sự có một đại kiếp nạn duy nhất xảy ra hay không, phương pháp tốt nhất chính là dự phòng hay không!

Cho dù đến lúc đó thật sự không có xảy ra đại kiếp nạn, đưa lưng ra tiên đoán chỉ là nói dối, sớm đề phòng cũng không phải là chuyện xấu!

Hắn quyết định, vì tương lai của Thần Châu, hắn sẽ cố gắng hết sức mình, làm một việc gì đó!

Theo hiệu triệu trên bản đồ, đại kiếp nạn lần này của Thần Châu cũng chưa chắc sẽ xảy ra theo thời gian đặc biệt, đơn kiếp nhất định sẽ đến, nhưng nếu như gặp tình huống thích hợp thế này xuất hiện một anh hùng có thể “một người tài giỏi đương thời”, vạn phu Mạc Dịch” là anh hùng có thể dẫn dắt một số nhân vật cực kỳ phong vân đương thời, đi ngăn cản dã tâm của quốc gia Thái Dương kia, đến lúc đó thương sinh Thần Châu có thể đề phòng trận đại kiếp này.

Chỉ là, đại kiếp nạn mặc dù có thể phòng bị, duy nhất vẫn khó thoát kiếp số! Kiếp nạn ở Thần Châu này, cũng chỉ là vì một người đàn ông làm anh hùng của Quan kia và một ít nhân vật phong vân trợ giúp, mà miễn cưỡng kéo dài mấy trăm năm mà thôi. Khi hai triều trôi qua, kiếp số vẫn sẽ giáng lâm, nhưng

vương quốc thái dương kia vẫn ngóc đầu trở lại, tám nước vẫn liên quân cắn nuốt Trung Nguyên! Chỉ nhìn đời kia, có thể vì thảo dân tung đầu rơi nhiệt huyết anh hùng giáng thế hay không...

Nhưng mà, có thể đem đại kiếp đầy ra sau mấy trăm năm đã là chuyện cực đoan khó có được! Nếu như trên bản đồ mà đưa ra, có lẽ sẽ có “anh hùng” sinh ra, có Ninh Tín, không tin vào tâm thái vô tình của hắn, Đại Kiếm Sư quyết định đúc ra một thanh kiếm “anh hùng” hoặc là sẽ giáng sinh!

Ngay khi hắn ba mươi tuổi đã như mặt trời ban trưa, hắn dứt khoát tìm một nơi hiếm có trên Hàn Sơn, chuyên tâm rèn kiếm anh hùng của hắn!

Nghe nói, đại kiếm sư tạo ra thanh kiếm này, lại tự nhốt mình tại đỉnh Hàn Sơn năm mươi năm, cho đến khi hắn tám mươi tuổi mới đúc thành anh hùng kiếm, cả đời, hắn vì kiếm cống hiến toàn bộ thời gian của mình, toàn bộ sinh mệnh, cũng bỏ qua quá trình lấy vợ sinh con trên hồng trần thế giới. Vì vậy, lúc tuổi già hắn gần chết vẫn là tương đương cô độc, nhấp nhô!

Nhưng, vì phòng ngừa một đại kiếp nạn có khả năng phát sinh, vì ngàn vạn vạn thương sinh Thần châu, hắn không hồi hận!

Nói trở lại, cho dù Đại Kiếm Sư hao hết tâm huyết tinh lực hơn năm mươi năm, Anh Hùng Kiếm cũng chỉ có vẻ ngoài, vẫn chưa thật sự đúc thành, thì ra, Đại Kiếm Sư lúc trước khổ suy như thế nào đúc ra một thanh anh hùng kiếm tương xứng, nghĩ đến là ba mươi năm, hắn cũng chưa thể nghĩ ra phương pháp đúc anh hùng kiếm. Bởi vì, hắn hy vọng có thể đúc ra một thanh kiếm cứng rắn nhất trên đời, bất khuất nhất, là kiếm anh hùng khí tiết nhất!

Sau đó, cuối cùng Hoàng Thiên cũng không phụ lòng, hắn rốt cục tìm được một loại Thanh Đồng nửa đá nửa đồng! Thanh đồng này bề ngoài mặc dù như bàn thạch, nhưng trải qua ngàn năm sau, đá bên trong đá sẽ sinh ra dị biến, lột xác thành một loại dị thường cứng rắn, không gì không phá, đủ có thể tách đá thành vàng!

Tuy anh hùng kiếm đã rèn thành, nhưng chỉ có thể nói là đúc thành một nửa, bởi vì thanh đồng trong ngoài thân kiếm vẫn là

chất liệu đá, chỉ có thể trải qua trăm ngàn năm sau mới gặp được cơ duyên thích hợp, vừa rồi mới thành kiếm!

Tuy nhiên, đại kiếm sư cho rằng cuối cùng cũng đại công cáo thành, khi hắn đem thanh kiếm hắn đúc thành cắm ở trên đỉnh Hàn Sơn mà hắn ẩn nấp, mũi kiếm màu xanh bỗng nhiên hóa thành màu đen kịt, phẳng phất như một anh hùng tịch mịch, đại kiếm sư nghiên cứu kiếm cả đời., Lập tức hiểu được, trăm ngàn năm với kiếm nói: “Nhân gian khó khăn nhất là ngàn năm tịch mịch! Anh hùng kiếm, anh hùng từ xưa đến nay luôn tịch mịch, người đã dùng kiếm tên “anh hùng”, tịch mịch khó tránh khỏi! Người còn muốn ở đỉnh Hàn Sơn này chờ đợi chủ nhân của người, có lẽ phải đợi hơn ngàn ngàn trăm ngàn trăm năm, người nhất định phải chịu cảnh cô đơn vô biên này...”

Anh hùng kiếm im lặng không nói, duy kiếm phong càng hiện lên màu đen nhánh, âm đạm vô quang.

Cổ nhân từ trước đến nay luôn tin tưởng, kiếm có linh tính, đại kiếm sư càng tin tưởng hơn, mỗi thanh kiếm đều có “Kiếm Tâm kiếm hồn”, hắn hiểu được thanh kiếm anh hùng này chờ hơn trăm ngàn năm mới có thể thành hình, mới có thể chờ đợi chủ nhân của nó xuất hiện, lại là tịch mịch khó nhìn, hắn bỗng đứng nhìn về phía đồng xanh còn sót lại mà hắn đúc kiếm, chỉ một thoáng đã sinh ra một pháp!

Cuối cùng hắn cũng đúc thêm một thanh Anh Hùng kiếm, cắm vào bên cạnh một thanh Anh hùng kiếm khác!

Anh hùng kiếm vốn đã chuyển thành đen nhánh giờ đã chuyển thành màu xanh biếc, xem ra anh hùng kiếm đã không còn tịch mịch nữa rồi! Cuối cùng nó cũng tìm được tình cảm thân thiết với nó - anh hùng!

Lúc đó Đại Kiếm Sư đã hơn tám mươi tuổi, cũng tự biết khí số của mình sắp hết, không thể nhìn hai thanh anh hùng kiếm này chính thức thành hình, chỉ vì một thế hệ kiếm sư vẫn là phạm nhân, thử hỏi phạm nhân làm sao có thể có mệnh ngàn năm trở lên?

Hắn tự cảm thấy bản thân vẫn chưa đạt tới công đức viên mãn, vì vậy bèn lấy ngón tay cách không của mình tu luyện mấy chục năm, lấy chỉ kinh ở bên trong lưỡi kiếm của hai thanh anh hùng kiếm, viết xuống “vô danh kiếm quyết” đủ kinh

thiên động địa của mình, tiếp đó lại nói với hai thanh anh hùng kiếm: “Các ngươi cũng biết, tuy các ngươi đã có kiếm bạn thương tiếc nhau, nhưng cũng đã qua quãng thời gian ngàn năm tuế nguyệt. Nhưng, nếu theo như lời trên bản vẽ, trăm ngàn năm sau cứu viện muôn dân trăm năm thì chỉ có một anh hùng! Một anh hùng, chỉ xứng với một thanh kiếm, vì vậy, các ngươi đã định trước sẽ vì anh hùng mà hai kiếm giao đấu, chắc chắn sẽ có một thanh kiếm... Đoạt!”

“Nhưng ta biết các ngươi nhất định sẽ không hối hận, trên mũi kiếm bằng hữu mình cộng độ ngàn năm cũng là một loại vô thượng quang vinh đúng không?”

“Chỉ có điều, ta hi vọng hai người các ngươi có thể nhớ kỹ lời đức kiếm giả của ta! Bất kể các ngươi phải đợi bao nhiêu ngàn vạn vạn năm, cũng ngàn vạn vạn năm phải kiên trì với Kiếm Tâm Kiếm Hồn của bản thân, luôn luôn đi theo một người có thể xứng đôi với nhân kiếm các ngươi! Tuyệt đối không thể để người không xứng bắt các ngươi rút ra! Nếu thật sự có người muốn cưỡng ép rút các ngươi ra, vậy thà làm thịt cho vỡ đá...”

“Không làm kiếm tồn tại!”

Đây cũng là điều mà Đại Kiếm Sư đặt hy vọng vào hai thanh kiếm anh hùng, tuy hai thanh kiếm không thể nói được nhưng mũi kiếm Thạch Chú Kiếm màu xanh mờ hồ tản ra một tia sáng, dường như đang trả lời Đại Kiếm Sư, bọn chúng sẽ phải chờ anh hùng kia, sẽ không lưu lạc trong tay những người khác, ai quan tâm hẳn là thần hay thánh!

Đại Kiếm Sư lại nói: “Tốt lắm! Vậy cuối cùng ta cũng yên tâm! Các thanh kiếm anh hùng, hai người các ngươi có biết, vì đức thành hai người các ngươi, hôm nay ta... đã dầu hết đèn tắt, chết... Không xa, có điều, trước khi chết ta có một dự cảm kỳ diệu, ta... cảm thấy, tương lai có thể xứng đôi với kiếm tâm của các ngươi, có thể khiến các ngươi sinh ra cộng hưởng cùng anh hùng, hẳn, nhất định cũng sẽ là một thanh kiếm, một thanh... Một thanh kiếm trời sinh...”

“Thiên Kiếm!”

Đại kiếm sư nói tới đây, khí tức nhanh chóng chuyển thành suy yếu, xem ra hơn năm mươi năm qua, y đã hao hết tất cả tâm lực của mình, y còn có thể chèo chống cho tới bây giờ,

cũng chỉ vì một viên đã chuẩn bị phòng bị cho thương sinh này từ bí trong lòng., Hôm nay đã đại công cáo thành, lòng hần suy nghĩ không thông, không thể tiếp tục duy trì nữa, hần thật sự sắp chết, nhưng hần vẫn gằn chết phun ra câu cuối cùng muốn nói: “Của ta... Kiếm Quyết khó hiểu, cho dù là... Phàm phu thế tục có đạt được cũng vô dụng., Chỉ có Thiên Kiếm, cùng với... người có tư chất tương tự như Thiên Kiếm mới có thể... Tâm lĩnh hội, đến lúc đó, người thích hợp này, nếu như hần... đạt được... Anh hùng kiếm cứng rắn bất khuất nhất, thêm nữa... Kiếm quyết bí ẩn của ta, liền... Sẽ trở thành... Chúng ta người và kiếm... Mong cái thế... Anh hùng!”

***

Đại kiếm sư vừa nói đến đây, rốt cục cũng hấp hối, bình tĩnh chết bên cạnh hai thanh anh hùng kiếm!

Cứ như vậy, hai thanh anh hùng kiếm vẫn luôn được đặt tên là “Kiếm Phong” trên đỉnh hàn sơn, chờ đợi chủ nhân thích hợp xuất hiện, nào quan tâm đến hết mọi sự tang thương của thế gian, nhìn hết toàn bộ giang hồ tụ tán...

Nhưng có một việc cũng kỳ quái!

Chính là hậu nhân biết truyền thuyết thiên kiếm cùng anh hùng kiếm, có một số người đối với “vô danh kiếm quyết” của đại kiếm sư nổi lên lòng tham, từng lên kiếm phong muốn rút ra hai thanh anh hùng kiếm, nhưng khi bọn họ đang muốn rút kiếm, hai thanh anh hùng kiếm đều cùng hiện vết rách!

Tựa hồ, hai thanh anh hùng kiếm thật sự là “Kiếm Hồn kiếm tâm” chờ đợi chủ nhân xuất hiện, nếu không phải chúng nguyện ý đi theo chủ nhân, chúng thực sự thà làm đá vụn, không làm kiếm tồn tại!

Như là người thì lại qua rất nhiều năm, người lên núi xin kiếm càng lúc càng nhiều, người thất bại càng nhiều; mặc dù những người xin kiếm này tham lam, nhưng vẫn có ý tôn kính đối với anh hùng kiếm, cho nên cũng phải lên núi trước đem kiếm của mình lưu lại dưới chân núi, để tránh mạo phạm anh hùng kiếm. Chỉ có điều, người xin kiếm cũng không dám khẳng định, trong năm tháng của hai thanh kiếm anh hùng có biến

đồng hay không, đến lúc đó Mạc Danh Kiếm quyết sẽ theo anh hùng kiếm mà lui tàn.

Cũng giống như vậy, hai thanh kiếm anh hùng vẫn đang lơ lửng giữa không trung, không ai biết hai thanh kiếm này khi nào đã thành hình anh hùng thực thụ, hai người như hai anh hùng tịch mịch, tang thương hết sức; nhưng chủ nhân hai người họ đang ở đâu?

Lại ở niên đại tương lai không biết tên nào? Ai sẽ trở thành anh hùng chủ nhân của thanh kiếm này?

“Không sai! Đôi anh hùng kiếm này đến chủ nhân tương lai, rốt cuộc sẽ là ai đây?”

Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du, rốt cuộc cũng từ trong miệng hai người Kiếm Long Kiếm Hồ, một hơi nghe xong truyền thuyết về Thiên Kiếm. Ba người vì đại kiếm sư mà không tiếc vạn khổ toàn bộ thương sinh, lại càng khiến Ứng Hùng đưa ra vấn đề này.

“Điều này còn phải hỏi sao!” Kiếm Long kia thành thật không khách khí nói: “Chủ nhân của hai thanh kiếm anh hùng này, đương nhiên là Long Hồ song kiếm của chúng ta rồi!”

Kiếm Hồ cũng phụ họa nói: “Đúng! Chỉ cần chúng ta mỗi người đạt được một thanh anh hùng kiếm, tất có thể xem kiếm quyết khó hiểu trên thông kiếm. Đến lúc đó song kiếm hợp bích, vô địch thiên hạ, thử hỏi hiện nay giang hồ, ai cùng so tài nha? Ha ha ha...”

Kiếm hồ vừa nói vừa say mê quên mình. Ứng Hùng lại đột nhiên phá vỡ giấc mơ của hắn, nói: “Nhưng vọng tưởng dùng một loại kiếm quyết không tên và kiếm pháp anh hùng đạt tới thiên hạ vô địch, hoành hành giang hồ, chỉ là pháp môn cuồng vọng của kẻ kiêu hùng bá chủ mà thôi! Điều này, cũng không tính là khát vọng của đại kiếm sư – anh hùng!”

Kiếm Long Kiếm Hồ nghe vậy, hai khuôn mặt đột ngột phát ra tiếng tàu tàu xanh, Kiếm Long dẫn đầu rống giận: “Móa nó! Tiểu tử ăn tim hùm gan gấu sao? Lại cả gan vũ nhục hai ta không phải là anh hùng! Người muốn chết sao?”

Đang muốn đánh một quyền về phía Ứng Hùng trút giận, Kiếm Hồ lại ngăn cản hắn nói: “Đại ca! Thiếu An không cần

vội! Hừ! Ta xem tiểu tử này nói vậy, ánh mắt xem ra đã tính trước! Tựa hồ trong suy nghĩ của hắn có một đối thủ anh hùng khác, ta không thể không xem hắn là người như thế nào, mới tính là anh hùng?”

Kiểm Long gật đầu nói: “A! Nhị đệ ngươi nói không sai chút nào! Đây! Tiểu tử, ngươi đã nói hai ta không phải anh hùng, trong lòng ngươi nhất định có anh hùng của mình rồi, hắc, ngươi lại cho rằng ai sẽ là anh hùng?”

Ứng Hùng cười nhạt một tiếng, khóe mắt âm thầm dõi theo anh danh vẫn lắng nghe. Tựa hồ, trong lòng hắn xác thực đã chọn ra anh hùng, duy nhất hắn không động thanh tức, hắn cũng không muốn trả lời trực tiếp vấn đề này, hắn chỉ nói: “Đương nhiên ta cho rằng anh hùng là chính mình! Nhưng cũng không cần nói cho các ngươi biết.”

Kiểm Hồ cười lạnh: “Hắc! Ngươi không đáp được? Có lẽ trong lòng ngươi căn bản không phải lựa chọn anh hùng! Cái này cũng khó trách! Trên đời này, lại có ai so với hai huynh đệ ta càng giống anh hùng hơn? Chẳng lẽ...”

Kiểm Hồ vừa nói đến đây, chợt xoay chuyển tròn mắt, chỉ vào anh danh đang yên lặng lắng nghe cách đó không xa, nhạo báng nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng tùy tùng giống chó đi theo ngươi, sẽ là anh hùng tốt hơn chúng ta sao? Ha ha...”

Danh tiếng anh minh nghe vậy chỉ cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ rằng cho đến giờ ông ta vẫn không xen vào, lại còn rước lấy tai ương vô vọng. Tiểu Du càng là vì danh hiệu anh hùng bị giễu cợt mà cảm thấy không đáng. Mà Ứng Hùng, chỉ thấy ánh mắt lộ ra một tia không vui., Tuy Kiểm Long Kiểm Hồ giễu cợt không phải là hắn, nhưng hắn chỉ cảm thấy như đang giễu cợt hắn. Hắn thu liễm nụ cười hờ hững trước giờ trên mặt, nghiêm mặt nói: “Hắn không phải tùy tùng của ta! Tuy rằng ta cho rằng hắn là nhị đệ của ta hèn hạ, nhưng các ngươi cũng đừng hòng có thể tùy ý vũ nhục hắn, bởi vì...”

“Chỉ có ta mới có thể vũ nhục hắn!”

“Hắn nợ ta!”

Kiểm Long Kiểm Hồ không lo về lý lẽ ngoan ngoãn nghiêm túc bảo vệ huynh đệ mình, lập tức ngạc nhiên! Ngay cả anh

danh và Tiểu Du cũng ngạc nhiên!

Vẻ mặt của Ứng Hùng lúc này giống như một con đại ưng đã có thể vỗ cánh bay cao, vẫn đang bảo vệ nó như không muốn cùng nó vỗ cánh bay cao vậy! Giống như đang đợi một con chim ưng khác bay lượn giang hồ với nó! Hắn vẫn luôn khổ tâm chờ đợi!

Kiểm hồ thấy đã hùng thành thành thật cũng cảm thấy mất mặt, lập tức nói với huynh trưởng Kiểm Long: “Đại ca, thời điểm đã không còn sớm nữa! Chúng ta cũng không cần tiếp tục quần quýt với lũ tiểu tử này! Mau tranh thủ thời gian, lên núi xin kiếm!”

Kiểm Long nói: “Cũng tốt! Hắc! Dù sao anh hùng kiếm cũng là vật trong tay hai huynh đệ chúng ta! Cho dù không chiếm được, chúng ta cũng phải nắm chặt chúng, đâu cần quan tâm chúng đã biến thành đá vụn! Nói tóm lại, sớm đạt được chúng nó, chúng ta đã sớm bắt được những tiểu tử miệng còn hôi sữa này, xem chúng ta anh hùng cái thế cỡ nào đi! A ha...”

Nói xong, kiểm long kiểm hồ khinh thường liếc mắt về phía Ứng Hùng cùng anh danh một cái, tiếp theo không trả lời, “Mai phục” hai tiếng! Đã hướng lên núi lao đi!

Nhưng bọn hắn lại không có thanh kiếm lưu lại kiếm phần!

Là bởi vì bọn họ bất kính với anh hùng kiếm ư? Cho rằng cho dù bọn họ cầm kiếm lên núi, cũng có thể rút được anh hùng kiếm sao?

Bởi vì, hai người bọn họ sợ rằng sẽ đem yêu kiếm ở lại kiếm phần, hai thanh long kiếm màu vàng và hồ kiếm màu bạc này quý trọng như vậy, sẽ bị đám người Ứng Hùng trộm đi sao?

Hai người bọn họ cho rằng ba người bọn họ là – chuột trộm chó?

Ứng Hùng thông minh biết đường nào? Sao không rõ ý nghĩ xấu của hai huynh đệ này? Nhất thời trong cơn giận dữ, hắn đánh một quyền vào vách núi dưới chân núi, nhất thời phá tan vách núi thành một cái lỗ lớn rộng nửa trượng!

Tiểu Du và anh hùng chưa từng thấy Ứng Hùng phần nộ như vậy. Tiểu Du lo lắng nói: “Có...có...có Hùng Ca...”

Lời còn chưa dứt, Ứng Hùng đã cao giọng nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?” Tiểu Du hỏi.

“Lên núi!”

“Cái gì... Sao? Lên núi? Ứng Hùng biểu ca, trên núi xem ra là hung hiểm... Rất nguy hiểm, chúng ta không đáng phải đấu với tên.... Long Hồ song kiếm... Đấu nha nha!”

Ứng Hùng cũng không trả lời vấn đề này, chỉ liếc mắt nhìn anh hùng, lạnh lùng hỏi: “Kiếm anh hùng là thần binh đương đại, ta cũng muốn gặp! Hơn nữa, ta cũng không muốn để cặp Long huynh Hồ đệ kia tới gần Anh Hùng, bọn họ vốn là gấu! Bọn họ còn muốn cho dù mình không lấy được anh hùng kiếm cũng phải khiến kiếm tan thành đá vụn! Ta nhất định sẽ ngăn cản bọn họ! Ngươi, không tới hay sao?”

Anh danh bất ngữ, chỉ là, hấn đột nhiên cất bước hướng lên núi đi tới!

Hắn ta lấy hành động trả lời!

Đúng vậy! Cho dù hắn đã không muốn tiến bộ, cũng chưa bao giờ vọng tưởng sẽ nhận được anh hùng kiếm. Thế nhưng, nỗi khổ tâm vì cứu thương sinh của đại kiếm sư trăm ngàn năm qua cũng không thể nào cắt đứt được người nhỏ bé như Song Kiếm Long kiếm hồ.

Hắn cho rằng hắn nên đến!

Đương Hùng, anh danh, sau khi Tiểu Du lên núi, gần kiếm phần bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người, nhìn thật một điểm, lại là một già một trẻ - bà lão gọi là “Kiếm Tuệ” kia gọi là “Phá Quân” kia!

Người trẻ tuổi gọi là “Phá Quân” kia nói: “Cha, cha tựa hồ đoán được một chút! Chúng ta phá đá thành núi dẫn bọn họ tới nơi này, bọn họ đã đến dưới Kiếm Phong, liền nhất định sẽ lên Kiếm Phong.”

Kiếm Tuệ Dung gật đầu nói: “Ừm! Chỉ cần bọn hắn tới Kiếm Phong, từ từ tiếp cận Anh Hùng kiếm, là có biết bọn hắn sẽ không còn là thiên kiếm trong lời tiên đoán nữa. Mà nếu bọn

hắn thật sự rút được Anh Hùng kiếm ra, mục đích chuyển đi này của chúng ta có thể đạt được...”

“Nhưng...” Phá Quân nói: “Phụ thân, đừng quên trên núi còn có một đời Kiếm Thánh, cha cho rằng hai người bọn họ thật sự có thể thông qua kiếm Thánh mà tiếp cận Anh Hùng kiếm?”

Kiếm Tuệ xa xa đầu cười nói: “Cái này, vì phụ cũng không dám phán đoán nông cuồng! Bất quá vì phụ tin tưởng, nếu hai người bọn họ gặp được Kiếm Thánh, sẽ trình diễn một hồi kịch hay kinh thiên động địa! Quân nhi, chúng ta cũng nên nhanh chóng lên núi xem trò hay này đi! A ha...”

Hai người vừa nói vừa cười, đã không còn phân biệt là tung người lên núi, chỉ là hai người không khỏi cao hứng quá sớm.

Bởi vì bọn họ tuy muốn xem trò hay trên núi, nhưng bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ ở phía sau, cách kiếm mộ hơn mười trượng, cũng có một người đang xem trò hay của hai cha con này!

Đó là một người mặc áo trắng!

Không! Phải nói, đó là một hòa thượng mười bảy tuổi mặc áo cà sa màu trắng!

Là hắn! Cuối cùng hắn cũng tuân theo ý nguyện của tăng tăng quân, đến rồi! Cuối cùng hắn cũng nhìn ra được “Mạng của hắn”!

Chỉ thấy giờ phút này vẻ mặt hắn mờ mịt, ngẩng đầu nhìn đỉnh kiếm phong cao vút trong mây, thấp giọng nỉ non: “Bọn họ, rốt cuộc càng lúc càng tiếp cận vận mệnh thật sự của mình rồi.”

“Nhưng mà, giống như hai người bọn họ, nhất động nhất tĩnh, nam nhân đặc sắc như vậy, sao lại phải gánh vận mệnh không chịu nổi như vậy chứ?”

“Sư phụ, người đã từng dùng Chiêu Tâm Kính tính ra vận mệnh của hai người bọn họ không thể thay đổi, vậy, người vì sao còn muốn đệ tử đến đây gặp bọn họ? Người, rốt cuộc muốn đệ tử từ vận mệnh của bọn họ...”

“Ngộ ra cái gì?”

Kỳ lạ.

Cảm giác rất kỳ quái!

Càng gần đỉnh “Kiếm Phong”, tâm tình Ứng Hùng cùng anh danh đều không hện mà cùng dâng lên một cảm giác rất kỳ quái.

Hai người bọn họ còn cách Tiểu Du mấy trăm trượng lộ trình có thể leo lên đỉnh núi này, trong nháy mắt, trái tim của bọn họ đột nhiên như có một cảm giác rất kỳ quái xâm nhập!

Cảm giác này kỳ quái lạ lạ thường, bởi vì nó rất phức tạp!

Nói như thế nào đây nhỉ? Trên Kiếm phong đang có một lực lượng hùng vĩ cùng với bọn họ tụ lại một mạch hướng dẫn, thúc dục hai người họ mau chóng lên Kiếm phong tụ hợp, chỉ trong cùng một thời gian, hai người lại cảm thấy trên Kiếm phong đang có một lực lượng cực kỳ cường đại đang cảnh cáo bọn họ, không thể lên Ngũ Hành Sơn nửa bước!

Luồng sức mạnh này vô cùng mạnh mẽ, cũng là một luồng sức mạnh hết sức duy ngã độc tôn, vô cùng nguy hiểm!

Tuy rằng Tiểu Du không hiểu võ nghệ, không nhạy cảm như danh hiệu của Ứng Hùng và anh hùng. Nhưng nàng cũng từ từ cảm thấy được, xung quanh mình tràn ngập vô số khí lưu, thể lương xơ xác tiêu điều!

“A?” Tiểu Du rốt cuộc không kìm nén được nữa, thấp giọng hô lên: “Ứng Hùng... Anh danh biểu ca, nhưng các người... cảm thấy xung quanh như có rất nhiều thứ nhét đầy? Giống như là... vô cùng chật chội, nhưng vì sao chúng ta... lại không nhìn thấy bất kỳ thứ gì?”

Anh danh thản nhiên nói: “Vậy, là tức.”

“Khí?” Tiểu Du kinh ngạc.

“Đúng vậy!” Ứng Hùng cũng cười chặc chặc: “Đó là một thanh kiếm cực kỳ nguy hiểm - khí phách!”

Vừa nói, Ứng Hùng chợt giơ tay phải lên nghênh đón một chiếc lá khô từ trên ngọn núi bay xuống, đột nhiên nghe “Xẹt” một tiếng!

Phiến lá khô từ đỉnh núi bay xuống kia rõ ràng đã bị Ứng Hùng mạnh mẽ cắt xuống một vết rách trên tay áo!

“A!” Tiểu Du thấy thế khiếp sợ, hoảng sợ hỏi: “Một chiếc lá khô...có thể cắt rách quần áo sao? Ứng Hùng... biểu ca, chuyện này làm sao vậy? Là ta... hoa mắt đúng không?”

“Không!” Ứng Hùng vừa nhìn anh danh, vừa quay lại nhìn Tiểu Du, thản nhiên nói: “Tiểu Du biểu muội, con mắt của ngươi không hề nhìn lầm! Quả thật chiếc lá khô này đã cắt rách quần áo của ta!”

Nói xong hắn lại ngẩng đầu nhìn đỉnh kiếm phong đã chiếu vào mắt mình, trầm ngâm: “Nếu như ta đoán không sai, phiến lá khô này là nhiễm một cỗ kiếm khí cực độ nguy hiểm trên núi mới có thể như thế! Cho nên ta cho rằng, chúng ta lần này tới Kiếm Phong, không riêng gì có thể gặp được phong thái tuyệt thế của hai thanh anh hùng một lát... “

“Có thể nhìn thấy một cỗ tuyệt thế kiếm khí!”

“Một luồng thần ngăn trở giết chết Thần, Phật ngăn giết Phật...”

“Thậm chí dám can đảm mắng trời, cuồng kiếm khí tuyệt thế phách thiên!”

Đúng rồi!

Ứng Hùng đoán được một điểm cũng không tồi!

Trên Kiếm phong, thật sự tràn ngập một cỗ cuồng kiếm khí tuyệt thế dám chửi trời, phách thiên! Cỗ kiếm khí này cho nên cuồng, cho nên tuyệt, hoàn toàn bởi vì nó phát ra từ trên người một kẻ Kiếm Trung Thánh chí ngoan chí cực!

Kiếm Thánh!

Kiếm Thánh bốn mươi hai tuổi, thì ra sau khi rút được Anh Hùng Kiếm thất bại, vẫn chưa từng rời Kiếm Phong nửa bước, vẫn canh giữ bên cạnh hai thanh kiếm anh hùng.

Bởi vì, hắn không phục!

Không phục, không phục, không phục!

Hắn không phục, chỉ vì hắn đã đạt tới thần thánh trong kiếm, thế nhưng hắn là người đứng đầu, lại bị hai thanh anh hùng kiếm chống cự ngàn dặm. Thậm chí hắn còn không thể bước vào phạm vi của Anh Hùng kiếm trong vòng hai thước, nhờ

vào mặt ngoài của hai thanh kiếm đã lộ ra vết rách, như đang dùng tử chí với Kiếm Thánh, hai người này tuyệt đối sẽ không rút kiếm ra cho hắn!

Anh hùng kiếm đáng ghét!

Kiếm Thánh vốn là loại người kiếm tuyệt đối sẽ không mặc đầu thông thường! Hắn mang Vô Song Kiếm lên núi, rõ ràng là không chấp nhận với những kiếm thủ tục không chịu được kia, hắn không cần tuân thủ quy tắc quỷ quái thường thấy của mọi người!

Chỉ là, tuy Kiếm Thánh bị Anh Hùng Kiếm vũ nhục mà thẹn quá hóa giận, nhưng chỉ giận lây sang trời cao chứ không đánh tan Anh hùng kiếm!

Hắn không phá hủy Anh Hùng kiếm, không vì hắn và các kiếm thủ khác tôn trọng hai kiếm này như nhau, thậm chí hắn còn hiếm khi đạt được chúng, cũng không hi hắn hiếm có được kiếm quyết không tên trong kiếm; Mạc Danh Kiếm Quyết mặc dù có thể dung hội quán thông tất cả kiếm pháp trên đời, nhưng lấy tu vi của Kiếm Thánh giờ phút này, hắn tự tin chính mình không ý vào kiếm quyết khó hiểu cũng có thể nâng thêm một tầng!

Hắn để cho hai thanh anh hùng kiếm này ” diên cuồng hơi tàn” mà không hề bị phá hủy, bởi vì, hắn muốn chinh phục chúng!

Còn nhớ, sau khi hắn học kiếm lúc năm tuổi, vẫn luôn si mê kiếm ý, vì chuyên tâm kiếm, hắn thậm chí vứt bỏ năm đó một ái nữ của hắn tâm ngậy ngốc - Cung Lan, nữ nhân hắn cả đời thích nhất, nhưng cuối cùng, hắn làm cho thể xác và tinh thần của nàng...

Tự sinh tự diệt!

Tất cả đều là vì kiếm!

Mà kiếm cũng chưa từng phụ hắn, toàn bộ kiếm, cũng đều khuất phục dưới đôi tay cầm kiếm của hắn!

Chỉ có hai thanh Thiên Sát anh hùng kiếm này là Ninh Toái Bất Khung! Hắc...

Kiếm Thánh khí thế khó tin, bản thân mê kiếm cả đời, tôn quý như lão ta lại bị hai thanh kiếm tướng mạo xấu xí vứt bỏ.

Chẳng lẽ, lão ta thật sự không phải là người có thể rút được Anh Hùng kiếm - Thiên Kiếm? Lão ta cũng không phải là thần thoại thần thoại mà kiếm đạo luôn thịnh truyền – Thiên Kiếm?

Không! Kiếm Thánh thật sự không phục! Hắn không phục ở cảnh giới thần thánh của mình, còn có một người mà hắn vẫn chưa đạt đến, vượt qua sự tưởng tượng của hắn - cảnh giới Thiên Kiếm!

Mấy chục năm qua, từ khi hắn ngộ kiếm bắt đầu, hắn từng mấy lần lên Kiếm phong rút anh hùng kiếm, mỗi lần đều thất bại mà quay về; sau mỗi lần thất bại hắn đều gia tăng khổ luyện, hắn cho rằng mình không thể rút kiếm, có lẽ là cảnh giới của mình chưa đủ mà thôi; lần này lên Kiếm phong, đã là lần thứ tám trong cuộc đời hắn...

Cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy chán nản!

Hắn đã ngộ ra thánh linh kiếm pháp thứ hai mươi một, hắn tin tưởng mình trong vòng mười năm cũng không cách nào lại ngộ ra hai mươi hai kiếm. Kiếm nghệ của hắn đã đến cực hạn của hắn lúc này, nếu lần này không thể rút anh hùng kiếm ra nói, hắn sẽ tiếp tục khổ luyện!

Khổ sở chờ đợi mười năm!

Cho nên, lần lên Kiếm Phong này, cũng là lần đầu tiên Kiếm Thánh! Hắn vẫn vững vàng canh giữ ở bên anh hùng kiếm không xa! Hắn không cam lòng lập tức rời đi!

Nhưng mà, bất luận hắn có trăm lần không cam lòng, ngàn lần bất bình, vạn lần không phục, trên Kiếm phong đứng sừng sững Anh Hùng kiếm vẫn thờ ơ như đang khổ sở khuyên bảo Kiếm Thánh, tội gì phải nỗ lực chứ? Khổ nỗi gì?

Đột nhiên, trong một mảnh tĩnh mịch không cam lòng, Kiếm phong bỗng nhiên vang lên một tiếng “Giọt”!

Đó là tiếng nước mắt rơi xuống đất.

A! Đó là...

Một giọt nước mắt của Kiếm Thánh?

Hắn, không ngờ lại chảy xuống một giọt nước mắt!

Anh hùng song kiếm phảng phất như đang nhìn giọt nước mắt này của hấn!

ngăm đen nghèo nàn phảng phất cũng đang nhìn giọt nước mắt này của hấn!

Thậm chí chư thiên thần Phật cũng đang nhìn giọt lệ hiếm có này của hấn!

Chỉ vì hấn là một cường giả tuyệt thế, hấn tuyệt đối không nên rơi lệ!

Nhưng ai biết được tâm ý của vị Thánh Giả Kiếm Giả này? Ai sẽ hiểu được giọt nước mắt này của hấn chứ?

Chỉ có Kiếm Thánh tự biết! Nhưng nghe hấn ta hung hăng nhìn chăm chăm giọt nước mắt rơi trên mặt đất của mình, oán hận phun ra ba chữ: “Anh! Hùng! Kiếm!”

“Không ngờ, bản Kiếm Thánh bắt đầu từ năm tuổi, chưa từng chảy nửa giọt nước mắt! Thậm chí năm đó bỏ Cung Lan mà đi, ta cũng chưa từng có nửa điểm thương tâm! Hôm nay, hai người các ngươi làm ta tức giận — “

“Nước mắt đây này!”

Thì ra Kiếm Thánh là để cho anh hùng kiếm khí phải rơi lệ?

Đúng vậy! Hách Kiến thấy giờ phút này lồng ngực của Kiếm Thánh cấp tốc phập phồng, lấy tu vi của gã, vô luận là dưới tình huống nào, lồng ngực cũng yên lặng như mặt nước phẳng lặng, rõ ràng thấy gã đã nổi giận, không thể không phát!

Chương thứ mười...

Đáng sợ hơn chính là, giọt nước mắt Kiếm Thánh rơi xuống đất kia, thành linh bị hấn nhìn chăm chăm đến cấp tốc bốc hơi, trong khoảnh khắc hóa thành một làn khói trắng! Ánh mắt hấn lưu chuyển, hung hăng rơi vào trên song kiếm anh hùng, hai mắt bộc lộ một cỗ hung quang hủy diệt tính đáng sợ, sát ý bộc lộ, hấn cao giọng hét lớn: “Tốt! Anh Hùng kiếm, hai người đã thanh cao như vậy, thà vỡ chứ không khuất phục, thề chết cũng không để cho bản Kiếm Thánh lấy được các ngươi! Vậy, bản Kiếm Thánh cũng sẽ không để bất cứ ai đạt được các ngươi!”

“Ta đã không muốn gặp lại các ngươi, đang chịu vũ nhục của các ngươi! Cách ly nhất, chính là —— “

“Hủy diệt tất cả các ngươi!”

Phần nộ lấp đầy ngực! Kiếm Thánh giận không kiềm chế nổi, khó mà khống chế được bản thân, hấn đột nhiên giơ thanh Vô Song Kiếm của mình lên, chém về phía anh hùng song kiếm, hấn muốn hủy kiếm!

Chỉ trong hai thước, khi Vô Song Kiếm đã bỏ tới anh hùng song kiếm, hai thanh anh hùng kiếm rung động “Ông ông”! Như đang gào thét!

Kiếm Thánh thấy vậy vui mừng, hấn ta cười như điên: “Ha ha! Anh Hùng kiếm, rốt cuộc các ngươi cũng sợ ta rồi sao? Cuối cùng các ngươi cũng chịu quỳ gối cầu xin ta? Cuối cùng các ngươi cũng biết ta là thiên hạ vô địch rồi chứ? Ha ha ha ha...”

Kiếm Thánh mỉm cười, Vô Song kiếm trong tay bỏ thể không ngừng, bất luận kiếm đang cầu xin hấn hay không, hấn đã quyết định hủy kiếm!

Nhưng mà, ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, tiếng “bang” vang lên! Kiếm của Kiếm Thánh dừng lại!

Hấn giậm kiếm, bởi vì, trong lòng hấn bỗng dưng dâng lên một cảm giác rất quái dị!

Hấn cảm thấy, có hai cỗ cảm giác rất đáng sợ đang hướng Kiếm phong tới gần! Đúng vậy! Hấn khẳng định chính mình không sai! Hai cỗ cảm giác Kiếm Thánh này của hấn cũng cảm thấy đáng sợ!

Cùng lúc đó, anh hùng song kiếm lại lần nữa “ông ông” vang lên!

Kiếm Thánh dường như bị cực đoạn chân nhiếp: “Hả... à? Hóa ra hai người các ngươi hót kiếm, không phải cầu xin cho ta, mà là đang gọi hai người chủ nhân của các ngươi? Chẳng lẽ...”

“Chính là hai cỗ cảm giác đáng sợ đang tới gần Kiếm Phong, chính là hai người các ngươi không tiếc đợi năm tháng tịch mịch trăm ngàn năm?”

“Nhưng, vì sao trong hai cảm giác đáng sợ này lại có cảm giác cực không ổn định? Tựa như ngay cả chính hắn cũng không muốn có cảm giác đáng sợ này?”

“Ha ha! Tốt lắm! Vậy bản Kiếm thánh càng muốn xem xem rốt cuộc chủ nhân mà anh hùng song kiếm khao khát sẽ có bộ dạng gì? Còn có cảm giác cực kỳ không ổn định, đến chính mình cũng không muốn có cảm giác đáng sợ rốt cuộc là phát ra: Thần thánh phương nào?”

Kiếm Thánh cũng không cần chờ lâu! Ngay trong lúc hắn đang trầm ngâm, sau lưng hắn bỗng vang lên hai tiếng xé gió...

Có người đến!

Là chủ nhân đang chờ Anh Hùng Kiếm tới?

Không! Kiếm thánh không cần quay đầu, lấy tu vi cái thể của nó thì lập tức biết được người đến không phải là chủ nhân của anh hùng kiếm!

Cho dù kiếm khí phát ra từ người tới sau lưng hắn ta đã là kiếm thủ hạng nhất, nhưng nếu bàn về anh hùng, bọn họ còn chưa xứng!

Kiếm Thánh cũng không quay đầu lại, cũng không nhìn người qua, một mình cười lạnh: “Tuy các ngươi đã là kiếm thủ nhất lưu, nhưng vẫn chưa bội thượng Kiếm Phong!”

“Với dạng phế vật như các ngươi cũng không xứng để lãng phí thời gian của bản Kiếm Thánh!”

“Cho ta ——”

“Cút!”

Chỉ cuối cùng “Cút” chợt lóe lên, Kiếm Thánh vẫn không quay đầu nhìn người phía sau, đột nhiên cầm Vô Song Kiếm trong tay xuống đất, “Keng” một tiếng! Vô Song Kiếm sau khi xuống đất lập tức đánh bay vô số cỏ dại trên mặt đất, chẳng khác nào vạn kiếm xuyên tim đâm thẳng về phía hai người sau lưng!

Vô Song chưa ra mặt đã biến vô số cỏ dại thành kiếm, vạn vật hóa thành kiếm, tu vi kiếm đạo thật không thể tưởng tượng nổi!

Đây là công lực cái thế mà Kiếm Thánh năm tuổi luyện kiếm, luyện đến bốn mươi hai tuổi ngưng tụ ra!

Hắn thật sự là người như kiếm, là một thanh kiếm vô song trên đời!

Bên này sương, ba người Ứng Hùng, Anh danh và thanh niên trai trẻ vừa vọt leo lên Kiếm phong. Vừa nhìn thấy cửa vào Kiếm phong, bọn họ liền nhìn thấy một bia mộ được dựng lên, bên trên có khắc năm chữ to “Mộ của Đại Kiếm Sư”. Khi nhìn thấy mộ này là đám kiếm thủ sau này lên núi xin kiếm bèn không đành lòng nhìn thấy bạo sư của Đại Kiếm Sơn để an táng hắn!

Mất thứ hai, Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du nhìn thấy...

Một cơn sóng máu ngập trời!

Là cơn sóng máu do Kiếm Long Kiếm Hồ phun trào đầy trời so với Kiếm Long kiếm y còn nhanh hơn ba người bọn họ!

Trời ạ!

Ngay khi nghe đôi phương oai hùng, anh danh và Tiểu Du tập trung nhìn vào tận cùng thì bọn họ mới phát hiện ra, toàn thân Kiếm Long, mang cho vô số ngọn cỏ sắc bén tựa như thanh kiếm đâm xuyên qua người bọn họ, những ngọn cỏ nhọn hoắt đâm thẳng vào nhau, rồi lại đâm sau lưng ra, khiến hai người này vốn đã bị đâm thành hai con nhím, máu tươi đầm đìa đến dọa người!

Không thể tưởng được chỉ với kiếm thủ nhất lưu như Kiếm Long Hồ, cũng chỉ trong chớp mắt mà thôi “kiếm” duy nhất của bọn họ cũng chỉ có thể làm được duy nhất đó là dùng Bảo lực kim sắc long kiếm và Ngân sắc hồ kiếm trên tay ngăn cản chỗ yếu hại của mình. Dù như thế, long kiếm hồ kiếm trong tay hai người bọn họ cũng bị cỏ dài đánh gãy, nhưng cuối cùng cũng không để cho cỏ dài chí mệnh đâm vào trái tim, tự cứu mình, tự mình đã bị thương nặng trên mặt đất, may may khó động đây!

Là ai có kiếm nghệ kinh thiên động địa này? Có thể thiếu chút nữa hai nhất lưu kiếm thủ của Kiếm Long Kiếm Hồ đánh chết trong lòng bàn tay? Là ai ác tâm độc thủ đoạn như thế, động một chút liền kiếm ra vô tình?

Là hấn!

“Ứng Hùng, anh danh cùng với ánh mắt của Tiểu Du cuối cùng cũng dừng lại trên thân ảnh khôi ngô đang đứng bên cạnh anh hùng kiếm! Ba người bọn họ, đã không kịp thưởng thức, tán thưởng Anh Hùng kiếm cái thế ra sao. Bởi vì người đứng bên cạnh anh hùng kia dù chưa quay đầu lại nhìn người nào, nhưng đã bắt đầu dùng giọng nói trầm thấp mà uy nghiêm vô cùng, nói: “Phế vật!”

“Nghe hai người các người vừa vặn chống đỡ kiếm thế do ta dùng cỏ biến thành, ta đã nghe ra hai thanh kiếm mà các người sử dụng khắc rỗng, một thanh điêu hổ, các người chính là kiếm thủ mới nổi gần đây - Long Hồ song kiếm, có phải không?”

Thật lợi hại! Hấn không quay đầu lại, chỉ nghe tiếng, đã có thể nghe ra hình dạng của kiếm, có thể biết sinh mệnh hơn mười năm của hấn si mê kiếm cỡ nào không? Hiểu rõ cỡ nào?

“Hắc hắc! Bất quá kiếm của các người mặc dù long khắc hổ, cho dù giá trị liên thành như thế nào? Vậy để ta dạy các người, kiếm, cũng không phải dùng để “nhìn”, kiếm, chỉ dùng đến “Chiến”!

“Dùng kiếm là trang trí thân phận địa vị của mình, thật sự là một hành vi tự hủy!”

Kiếm Long Kiếm Hồ mặc dù bị thương nặng, ngã trên mặt đất khó có thể nhúc nhích, duy thần trí vẫn còn thanh tỉnh, chợt nghe lời nói này, hai mắt không khỏi hiện lên vẻ xấu hổ, đáng tiếc hai người bên trái yết hầu, đều đã bị lợi cỏ cắt trúng, lúc này nếu vừa nói chuyện, cổ họng tất máu tuôn như suối, quả thực có miệng khó nói.

Lúc này, Kiếm Thánh vẫn đang quay lưng về phía mọi người, hai tai khẽ động như có cảm giác, nhưng sau khi nghe hấn nói tiếp: “Người của lão phu cũng đã tới!”

“Được! Để lão phu thấy rõ ràng, đến cùng là chủ nhân của Anh Hùng Kiếm như thế nào có thể cái thế anh hùng?”

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Lời này vừa ra, Kiếm Thánh bất ngờ quay đầu lại, nhất định trùng mắt với Ứng Hùng, anh danh và Du Du! Không, phải

nói, ánh mắt của hắn rơi vào trên người danh anh hùng Ứng Hùng!

Ứng Hùng có qua có lại cũng không khách khí nhìn lại Kiếm Thánh! Chỉ có thanh danh anh hùng, ánh mắt vẫn trầm thấp như trước!

“Là... Ngươi?” Ánh mắt Kiếm Thánh lại lần nữa nhú chặt, toàn bộ tinh thần dừng ở trên người Ứng Hùng!

Ứng Hùng mắt thấy cao thủ đã từng đánh bại Song Kiếm hồ bại trong tia chớp này đang trừng mắt nhìn mình với vẻ địch ý, hắn vẫn chưa từng cảm thấy sợ hãi, có lẽ đây chính là khuyết điểm của hắn! Bởi vì khuyết điểm này sẽ làm hắn thường xuyên rơi vào ranh giới sinh tử nguy hiểm, hắn hờ hững hỏi ngược lại Kiếm Thánh: “Ngươi, quen biết ta?”

Kiếm Thánh cười lạnh: “Đương nhiên ta biết ngươi, mặc dù ta chưa từng gặp ngươi nhưng lúc ngươi ở trong bụng mẹ ngươi đã có thể tỏa ra một luồng kiếm khí Hoàng Giả, đối thủ đặc biệt như vậy sao ta có thể không nhớ rõ ngươi được?”

Đúng! Năm đó khi Ứng Hùng ở trong bụng Mộ phu nhân, Kiếm Thánh đã có thể cảm ứng được kiếm khí Hoàng Giả trời sinh, hiện giờ Ứng Hùng đã ở trước mắt, Kiếm Thánh không cần nhìn nhiều, chỉ cảm thấy, đã biết hắn là ai!

Mà đám người Ứng Hùng tuy thấy tu vi kinh thể một kích của cường giả một kích giết bại Song Kiếm của Phá Long Hồ trước mắt, nhưng lại không biết hắn là ai, những lời này của Kiếm Thánh vừa ra, Ứng Hùng cũng lập tức đoán được người trước mắt là ai; tuy hắn không sợ hãi chút nào, vẫn cực kỳ chần động nói: “Ngươi, chính là người ước hẹn ta mười chín tuổi quyết chiến —— “

“Kiếm? Thánh?”

“Không sai!” Kiếm Thánh sảng khoái trả lời! Ánh mắt của hắn vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào Ứng Hùng, càng sớm đã không để ý tới danh tính anh tuấn trầm thấp, giờ phút này trong đôi mắt hắn chiến ý đột nhiên tăng lên, lại còn hét to một tiếng: “Tiểu tử! Bản Kiếm Thánh đã không nhìn được nữa rồi! Ngươi đã lên Kiếm Phong gặp ta, mà vừa rồi Anh Hùng Kiếm lại đang gọi chủ nhân, chắc hẳn tu vi của ngươi bây giờ đã

không thấp! Hai ta, không bằng ngay đỉnh Hàn Sơn này, đêm nay...”

“Quyết!”

“Một!”

“Chết đi!”

“Chiến!”

“Vây đi!”

Quyết một trận tử chiến?

Vạn liệu không đến, Kiếm Thánh nói chiến là chiến, hoàn toàn không chờ đợi, hoàn toàn không cân nhắc phương mười sáu tuổi hùng vĩ, hoàn toàn không cân nhắc chuyện ý lớn hiệp nhỏ này! Hắn như vậy mà gọn gàng dứt khoát, chỉ vì hắn đã bị kiếm khí Hoàng Giả trên người Ứng Hùng khơi mào chiến ý dồi dào không thể nhịn thêm nữa!

Ứng Hùng chưa kịp đáp lại, Vô Song Kiếm của Kiếm Thánh đã lóe lên kiếm quang!

Hắn, lần này không lấy cớ làm kiếm nữa!

Hắn thật sự xuất kiếm rồi!

Vô Song kiếm cắm dưới đất đột nhiên nhô lên khỏi mặt đất!

Kiếm có rất nhiều loại!

Nhưng “nó” lại là một loại mà đại đa số kiếm thủ đều không hoan nghênh!

Tuy bởi vì nó là một thanh kiếm cực mạnh, cũng là một thanh cực bá, cực hung, cực ác, cực khó điều khiển kiếm!

Bao hướng chi, “nó” càng nắm trong tay quần hùng toàn bộ võ lâm đều cực độ kiêng kỵ, kiếm có thể không tiếc làm bất cứ chuyện gì bất thường - Kiếm Thánh nắm trên tay!

Giờ phút này hai mắt Kiếm Thánh chiến ý như cuồng, Vô Song Kiếm của hắn như người cuồng, mặc dù không nắm trong tay chủ nhân, nhưng chỉ có đưa chân khí mạnh mẽ cho Kiếm Thánh dẫn dắt, từ phía sau Kiếm Thánh đột ngột mọc lên từ mặt đất. Nhân kiếm cuồng bạo lẫn nhau, trong chớp mắt

hỏa thạch, Vô Song Kiếm đã ở cách không kéo động, thế như “đạo đạo kinh thế trường hồng bắn thẳng về phía Kiếm Thánh!

Đúng vậy ——

“Kiếm Nhất”!

Giang hồ vang dội, kiếm nghệ của Kiếm Thánh đã đạt tới đỉnh cao của tất cả kiếm khách võ lâm hiện nay, chưa từng có ai đạt được trước nay chưa từng có, cho dù chưa chắc có “sau đó có người đến” nhưng dưới ánh mắt đã kiếm bá đạo vô địch, kiếm pháp Thánh Linh mà hần ngộ ra dùng chữ “Kiếm” phối hợp tỉ mỉ, mỗi chiêu đều có những chỗ đặc sắc riêng biệt, do kiếm nhất chỉ nhị mươi một, lại có thể hợp với hai mươi một Thánh Kiếm!

Giờ phút này tuy hần sử dụng kiếm “Kiếm” thứ nhất của Thánh Linh kiếm pháp, nhưng lại đơn giản thẳng thắn, thế kiếm này không chỉ nhanh, mạnh, tàn nhẫn, tuyệt, càng ẩn chứa một cỗ lực áp bức làm cho người kinh tâm động phách. Trong phạm vi một kiếm này, tất cả vô cây cây cối trong phạm vi năm trượng đều bị vô hình kiếm khí cắt chém thành “bỉ da”, vụn cây bay đầy trời, nhất thời xanh thắm kỳ quan!

Thế nhưng, Ứng Hùng bị “Kiếm Nhất” đâm thẳng, mặc dù chiến đấu vì Kiếm Thánh, bất chấp tất cả cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cũng không bị chiêu thức kinh thiên động địa này chấn nhiếp, vẫn trấn định như thường!

Điều này sao có thể xảy ra? Với thức “Kiếm Nhất” này của Kiếm Thánh, cho dù là Kiếm Long Kiếm Hồ đã bị thương ngã trên mặt đất không bị thụ thương, cũng không có nắm chắc ngăn cản. Bởi vì cho dù bọn họ là nhất lưu kiếm thủ, vừa rồi cũng đã trọng thương trước khi Kiếm Thánh chưa sử dụng kiếm pháp, huống chi hiện tại Kiếm Thánh sử dụng chính là thánh linh đệ nhất kiếm sở trường của trò hay? Lực sát thương càng không phải tầm thường!

Kiếm Long Kiếm Hồ bị thương nặng khó tả cũng không hèn mà cùng cho rằng, về trấn định của Ứng Hùng căn bản là không có khả năng! Không phải bởi vì hần tự cho mình cao siêu, mà là quá mức ngu muội, hoàn toàn không hiểu lợi hại của Kiếm Thánh “Kiếm Nhất”.

Ngay cả Tiểu Du đầy trời trồng đầy những mảnh cây bị “Kiếm Nhất” cắt mà hoa dung thất sắc, nàng kinh hô: “Ứng Hùng... Biểu ca! Huynh... mau tránh...”

Nhưng Ứng Hùng lại ngoảnh mặt làm ngơ trước sự kinh ngạc của Tiểu Du, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, tia cười yếu ớt trên khuôn mặt hắc thường xuyên xuất hiện. Trên thực tế, Kiếm Thánh xuất kiếm còn nhanh hơn tia chớp, muốn tránh né, cũng không phải là chuyện dễ dàng!

Kinh chiêu lâm môn! Làm sao Ứng Hùng chỉ bật ra một nụ cười yếu ớt? Kiếm Long và Tiểu Du Du đều không cách nào hiểu rõ, chỉ có những anh danh bị Kiếm Thánh bỏ qua, xem ra cũng hiểu được nguyên nhân trong đó, cho dù trước giờ hắc vẫn không chút biểu tình, con mắt của hắc cũng mơ hồ toát ra một tia bội phục.

Hắc làm sao lại bội phục Ứng Hùng chứ?

Bởi vì, từ trong ánh mắt của Ứng Hùng, hắc đã nhìn ra hắc chuẩn bị làm một chuyện hết sức kinh người!

Hắc ta bội phục đảm thức của hắc ta!

Ứng Hùng, hắc chẳng những không né tránh “kiếm nhất” của Kiếm Thánh, đột nhiên xuất hiện, hắc còn dùng một phương pháp không thể tưởng tượng nổi để phá cái đoạt mệnh một chiêu này!

Ngay lúc Vô Song Kiếm của Kiếm Thánh bắn tới trước gang tấc, Ứng Hùng đột nhiên đưa cổ họng của mình nhằm thẳng tới Vô Song Kiếm!

Trời ạ! Không ngờ hắc lại giương cổ đỡ kiếm!

Hắc ta đang muốn chết!

Chợt thấy Ứng Hùng lấy cổ đỡ kiếm, Kiếm Long Kiếm hồ quả thực không dám tin vào hai mắt mình, nghĩ thầm kẻ này nhất định đang bị “Kiếm Nhất” của Vô Kiệt dọa đến phát điên rồi, Tiểu Du càng kinh hô “A” một tiếng!

Chỉ có anh danh, miệng không reo hò, đôi mắt thâm trầm vẫn đang ủng hộ ủng hộ!

Ngay lúc mọi người đều cho rằng Ứng Hùng chắc chắn phải chết, đột nhiên “Keng” một tiếng, Vô Song Thần Kiếm đã

dừng lại trước yết hầu Ứng Hùng một tắc!

Mặc dù Vô Song dừng lại nhưng thế kiếm Kinh Thiên cũng men theo yết hầu Ứng Hùng, mấy cây đại thụ cao hơn trượng ngăn cản phía sau, lập tức đánh gãy mấy gốc đại thụ chặn ngang!

Kiểm nhất thật đáng sợ! Một kiếm này nếu không phải Kiếm Thánh kịp thời thu thế thì đầu lâu của Ứng Hùng đã sớm tách ra khỏi cổ, nhưng vì sao Kiếm Thánh đột nhiên thu kiếm?

Chỉ thấy vẻ mặt Kiếm Thánh đã xanh mét, hai mắt như đuốc trừng trừng đón hùng hồn, nổi giận đùng đùng quát lớn: “Tiểu tử thật to gan! Cho tới bây giờ cũng không có ai dám bỏ qua Thánh Linh Kiếm Pháp của bản Kiếm Thánh! Cũng chưa từng có ai dám không tránh không né, cho dù là cuối cùng bọn hắc cũng không tránh được!”

Kiểm Thánh vẫn tập trung toàn bộ lực chú ý lên trên Ứng Hùng, đối với thanh danh anh hùng, hắc vẫn không có liếc mắt nhìn lại! Có lẽ, tất cả đều là vì lúc trước mặc dù hắc cực kỳ muốn gặp người không muốn có được cảm giác đáng sợ kia, thế nhưng vừa thấy lại cảm giác không ngoại lệ, trong mắt anh danh căn bản không có chiến ý mà Kiếm Thánh cần! Chiến ý! Kiếm Thánh căn bản không cho hắc là đối thủ!

Ứng Hùng nghe vậy cười một cách tà ác: “Vậy sao? Chính vì những người kia muốn né tránh kiếm của ngươi nên mới chết sớm dưới kiếm của ngươi! duyên với loại Thánh Giả tự cho là đúng như ngươi, cuồng nhân không để ý tới người khác, nhất định thích nhất là muốn giết những kẻ muốn né tránh mũi kiếm của ngươi, nếu không cho bọn chúng thấy được kiếm của ngươi, chẳng phải ngươi mất mặt lắm sao?”

Ứng Hùng lại dám nói Kiếm Thánh là tự cho mình là đúng, không thèm để ý đến cuồng nhân của người khác. Tiểu Du và Kiếm Long Kiếm Hồ ở bên cạnh cũng không tự chủ được mà lo lắng cho hắc, thế nhưng Kiếm Thánh lại không tức giận một cách kỳ lạ, có lẽ hắc cũng tự biết mình “Tự cho mình là đúng”, hắc căn bản có đủ tư cách để tự cho là đúng! Hắc chỉ nhìn chằm chằm Ứng Hùng, lạnh lùng hỏi: “Cho nên, ngươi dứt khoát không tránh né kiếm của ta?”

Ứng Hùng tự tin gật đầu đáp: “Đúng vậy! Dù sao ta mặc dù trong năm năm qua đọc thuộc lòng kiếm phổ của các gia tộc, nhưng dù sao am hiểu nhất, là chương pháp Mộ gia cha ta truyền cho ngươi; nếu luận kiếm với ngươi, ta vẫn không bằng, ngươi đã không thủ hai ta hai mươi chín năm ước chiến trước, một kiếm này rõ ràng là già khi nhỏ, ta tự biết kiếm này chưa hẳn không thể tránh khỏi, liền dứt khoát không né, ta muốn phá ngươi - kiếm!”

Chợt nghe “Phá kiếm” nói như vậy, trên mặt Kiếm Thánh càng phủ lên một tầng sương lạnh, ngữ khí của hắn càng thêm lạnh lẽo, hắc hắc hỏi: “Hắc hắc! Tiểu tử biết mình đang nói cái gì sao? Gần hai mươi năm nay, Kiếm Thánh kiếm của ta vừa ra, chưa một ai có thể phá được kiếm của ta, cái chữ “Phá” này đã không vang ở trong tai ta hai mươi năm, ngươi, lại nói mình vừa mới dẫn cổ đón nhận kiếm của ta, không phải là tự khoe khoang, mà là vì phá kiếm của ta?”

Ứng Hùng thân nhiên tự đắc nói: “Không đúng không? Kiếm Thánh! Một người có tu vi nửa đời ngộ kiếm, thế mà còn không rõ, trong kiếm quyết tuyệt không có quy tắc nào? Một người không thể lấy kiếm phá kiếm, chỉ cần có phương pháp là được! Vừa rồi phải nghênh cổ nghênh kiếm, chính là ta phá kiếm pháp! Ngươi xem! Ngươi không phải là bởi vì ta dẫn cổ đón kiếm mà không dám giết ta sao?”

Ứng Hùng lại nói Kiếm Thánh bởi vì cổ nghênh kiếm mà không dám giết hắn, Kiếm Thánh ích lợi bị hắn tức giận đến thất khiếu bốc khói, nhưng còn tự cao là một đại Kiếm Thánh, không lập tức phát tác, nghiêng răng quát: “Phì! Tiểu tử há miệng cực kỳ giáo hoạt! Bản Kiếm Thánh sao lại không dám giết ngươi? Ta chỉ là bởi vì ngươi có gan gan tiếp nhận kiếm phong của ta mà dừng kiếm! Ta nhìn không thấu được có bất kỳ lý do gì ngươi sẽ không sợ kiếm của ta? Ta muốn biết rõ nguyên nhân!”

Ứng Hùng vừa cười vừa nói: “Ha ha! Kiếm Thánh! Đây chính là chỗ thông minh hơn của ta! Ta sớm biết ngươi nhất định sẽ tò mò vì sao ta làm như vậy mà phải thu kiếm! Vì thế đối chiến với ngươi mới gọi nên lòng hiếu kỳ, chính là chiến lược của ta! Đừng quên kiếm thủ luận kiếm, ngoại trừ tương đối

công lực, kiếm nghệ, kiếm lý, còn có... chiến thuật! Mà chỉ bằng một chiêu này, ngươi đã thua dưới chiến lực của ta!”

Ứng Hùng càng nói càng liều lĩnh, lại nói Kiếm Thánh bắt bại bại cho hắn, Kiếm Thánh càng nổi giận trong lửa đốt, chợt, hắn ta rút cuộc cũng không kiềm nén được lửa giận trong lòng, quát lớn: “Tiểu tử thật vô lễ! Kiếm Thánh ta tu kiếm cả đời, chưa một ai có thể “gại” ta! Cho dù là sư phụ của ta năm đó cuối cùng cũng bại vong dưới kiếm của ta! Bản Kiếm Thánh lại muốn nhìn xem ngươi ngoại trừ chiến lực...”

“Về mặt kiếm nghệ còn có bản lĩnh gì?”

Lời này vừa nói ra, Vô Song Kiếm của Kiếm Thánh đột nhiên vang lên một tiếng kiếm, “Xoẹt xẹt” hai tiếng! Vô Song Kiếm đột nhiên hóa thành hai, hai kiếm chia ra mỗi người một ngả, chia hai đường tấn công về phía sau Ứng Hùng, chính là Kiếm pháp của Kiếm Thánh Linh - Kiếm Nhị!

Một kiếm giờ tay nhắc chân đã huyền hóa ra hai kiếm, hơn nữa kiếm thế còn hung ác hơn kiếm, rừng cây trong phạm vi hai trượng bị kiếm thế chặt đứt, hơn nữa còn dạy Kiếm Long Kiếm Hồ trọn mắt há hốc mồm, Tiểu Du cũng thấy mà không biết hô to rồi!

Nhưng Ứng Hùng vẫn cười nhạt một tiếng!

Hắn vừa rồi dẫn cổ nghênh kiếm, dùng chiến lược phá kiếm làm cho Kiếm Thánh hiểu kỳ, giờ phút này đã không còn tác dụng nữa! Nhưng hắn vẫn như trước Thái Sơn sụp đổ ở phía trước mà không biến sắc, cái kia chỉ vì...

Tuy hắn tự biết với kiếm phổ mà mình đọc năm năm qua chưa bằng tu vi kiếm đạo gần bốn mươi năm, nhưng với thân thủ tư chất của Kiếm Thánh, hắn vẫn có lòng tin có thể...

Tránh được chiêu kiếm này của Kiếm Thánh!

Quả nhiên! Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc chỉ thấy Ứng Hùng xoay người ném về phía sau, dĩ nhiên tránh được hai thanh Vô Song Kiếm trước sau giáp công của Kiếm Thánh!

Trong lòng Kiếm Long Kiếm Hồ ở đây nhất thời âm thầm ủng hộ, bọn họ vạn liệu không tới, vừa rồi thiếu niên thần khí tranh cãi cùng hai người bọn họ ở trong kiếm phản đúng là có đủ

thực lực thần khí, hấn né tránh thân thủ một kiếm này của Kiếm Thánh, ngay cả hai huynh đệ hấn cũng tự ti không bằng!

Kiếm Thánh còn ngậm lộ vẻ tán thưởng, thiếu niên trước mắt này tuổi mười sáu, nhưng đã có thân thủ Kiếm Thánh mười sáu tuổi nên có, không khỏi cao giọng nói: “Thân thủ của tiểu tử thật tuần tú! Hôm nay nếu ngươi không chết dưới kiếm của ta, ngày sau kiếm nghệ tất có thể truy tới thẳng bản thánh! Đáng tiếc ngươi đã không còn cơ hội!”

Sao lại cho rằng Ứng Hùng không có cơ hội? Hóa ra, Ứng Hùng xoay người né qua Vô Song Kiếm trước sau giáp công, nhưng hai kiếm đồng thời va chạm, “Xùy” một tiếng! Một kiếm trong đó lập tức tan thành mây khói, hóa ra chỉ là ảo ảnh kiếm quang do Kiếm Thánh phát ra, Vô Song Kiếm chân chính sau khi va chạm với kiếm ảnh lập tức hồi thế, đột nhiên lại điên cuồng tấn công về phía Ứng Hùng! Hơn nữa còn như có con mắt, truy tìm Ứng Hùng!

Đây mới thực sự là - Kiếm Nhị!

Kiếm chẳng những có một tầng thế công! Còn có tầng thứ hai thế công mãnh liệt!

Câu nói này đúng là ngoài dự kiến của Ứng Hùng, nhưng phản ứng của Ứng Hùng cũng không chậm! Khóe mắt hấn thoáng nhìn song kiếm anh hùng cắm ở bên cạnh cách mình không xa, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ!

Hấn tung người dịch vị trí, càng nhanh chóng di tới trước song kiếm anh hùng ba thước, hô to: “Kiếm Thánh! Ta ở trước kiếm anh hùng, thức kiếm nhị này của ngươi nếu thật sự một kiếm xuyên tâm ta, kiếm thế cũng chắc chắn đánh tan song kiếm anh hùng, xem bộ dạng của ngươi cũng muốn rút ra kiếm anh hùng sao? Ngươi có gan thì hủy luôn cả kiếm anh hùng của ta đi!”

Ứng Hùng Quả thật thông minh tuyệt đỉnh, bản thân tay không tác sát, còn nghĩ ra việc lấy anh hùng kiếm làm yểm hộ, nghĩ thầm Kiếm Thánh nhất định không đành lòng phá hủy anh kiếm, ai ngờ chỉ nghe Kiếm Thánh phát ra một tiếng cười tàn khốc: “Tiểu tử! Ngươi ngàn tính vạn tính, tính toán vạn phần, lần này cũng tính sai rồi! Ngươi cho rằng ta không dám hủy anh hùng kiếm? Không! Trước khi các ngươi đánh nhau ta đã

chuẩn bị hủy hai người các ngươi, hôm nay vừa vặn đem ngươi và kiếm...”

“Cùng nhau tiêu diệt!”

Ứng Hùng nghe vậy cực kỳ khiếp sợ! Hắn không thể ngờ được, Kiếm Thánh cầu kiếm cả đời lại có thể hạ sát thủ hủy anh kiếm, đáng tiếc hắn hối hận không kịp, muốn tránh cũng nhanh!

Vô Song kiếm đã bay tới cách hắn hai thước, hắn đã khó né tránh, chỉ có một kế, là cứng đối cứng!

Nhưng hắn căn bản tay không tác sát, làm sao ngăn cản được Vô Song thần kiếm của Phổ Thế Vô Song?

Sinh tử nằm giữa lông tóc, Ứng Hùng đột nhiên nảy lên một ý nghĩ, một ý niệm cuối cùng - hắn không phải là tay không tác sát, nếu như hắn có thể rút ra ba thước anh hùng kiếm phía sau hắn...

Chỉ cần rút được anh hùng kiếm có song, kiếm có thể chống lại Vô Song “Vô Song” của Kiếm Thánh cái thế!

Vừa nghĩ đến đây, Ứng Hùng càng không phân biệt được bước về phía sau một bước, cũng tốt! Hắn nghĩ thầm, dù sao hắn cũng rất muốn biết, tự cho mình người từng được Kiếm Thánh gọi là Hoàng Giả trong Kiếm Trung, liệu hắn có phải là người được coi là anh hùng Thiên Hoang chờ đợi giống như kiếm địa anh hùng? Hắn xứng làm anh hùng?

Còn ngay sau khi Ứng Hùng bước lên phía sau một bước, đang định duỗi tay rút ra một thanh kiếm anh hùng trong đó để ngăn cản Vô Song kiếm. Hắn có biết đáp án của chủ nhân thanh kiếm anh hùng nào không, cũng lập tức công bố!

Từ trước tới nay chưa từng có người nào có thể đến gần song kiếm anh hùng có phạm vi hai thước. Giả như có người chỉ cần bước đến gần trong phạm vi hai thước, kiếm sẽ tự động xuất hiện vết nứt, hẻm nhỏ cảnh cáo người đến dừng có tiếp cận nữa, nếu không hai người bọn hắn sẽ bị nổ tung thành kiếm vụn!

Lúc này Ứng Hùng đang bước về phía sau một bước, đương nhiên cũng tiến vào phạm vi hai thước của Anh Hùng Kiếm. Vào thời khắc này, chẳng những hắn căng thẳng toàn thân vì

tấn công chính hai thanh kiếm, mà còn vì bản thân mình có phải là chủ nhân của Anh Hùng kiếm hay không mà toàn thân căng thẳng.

Bỗng dưng, hắn bất ngờ nghe thấy một trận thanh âm kiếm gãy ” sọc thít”...

A! Kiếm truyền thanh nứt vỡ, ngay lập tức tỏ ý, kiếm cho rằng hắn - không xứng?

Hắn không phải anh hùng kiếm chờ mong chủ nhân? Hắn không phải? Cũng không xứng?

Ngay trong chớp mắt ngắn ngủi này, Ứng Hùng đột nhiên cảm thấy trong lòng cực độ buồn nôn; tuy hắn không hi vọng hiểm có được anh hùng kiếm, nhưng dù sao loại tư vị này cũng không dễ chịu gì.

Nhưng mà, Ứng Hùng tựa hồ thất vọng quá nhanh! Bởi vì hắn bỗng dưng nhìn thấy, vết rách lộ ra, nguyên lai chỉ là...

Trong đó có một thanh kiếm anh hùng!

Một thanh khác là Anh Hùng kiếm...

Nhưng vẫn bình yên vô sự như cũ!

Một kiếm phản kháng, một kiếm không thiếu, vậy chẳng phải là thể hiện, chỉ có một thanh kiếm anh hùng cho rằng hắn không phải chủ nhân của nó, một thanh kiếm anh hùng khác lại không kháng cự hắn?

Hắn, là chủ nhân đang đợi một thanh anh hùng kiếm?

Chỉ là, chủ nhân của thanh kiếm anh hùng này, tương lai của hắn là ai? Hay có phải là...

Đáng tiếc trong khoảnh khắc kinh hỉ này, Ứng Hùng đã không còn thời gian để tìm hiểu vấn đề này, hắn đã không còn dư lại gì để rút thanh Anh Hùng kiếm không hề kháng cự lại của mình ra chống địch! Bởi vì thanh kiếm anh hùng này cách hắn tương đối xa thanh kiếm anh hùng thứ nhất, còn Vô Song kiếm của Kiếm Thánh đã đâm tới trước người hắn một thước!

Hắn đã không kịp rút thanh Anh hùng kiếm ra!

Cho dù là hắn ta đi nữa!

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Vô Song Kiếm lại đưa mũi nhọn về trước nửa thước, cho tới khi Ứng Hùng mặt mũi, chỉ có thể trong tay không có lưỡi đao, hắn cũng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, đột nhiên hắn hét lớn: “Kiếm Thánh! Người và kiếm của người thực sự khinh người quá đáng! Người cho rằng người người muốn giết nhất định chết không thể nghi ngờ? Không! Ta không tin người có thể giết ta!”

Trong tiếng hét to, Ứng Hùng đột nhiên vận hết tất cả công lực chương pháp Mộ gia cha truyền hấn, song chương hợp nhất kẹp lấy...

Hắn thành linh muốn tay không cầm Vô Song Kiếm Phong Tường Ché!

Hắn đã liều mạng!

Từ trước tới nay không ai có thể may mắn tồn tại dưới Vô Song Kiếm! Lại càng chưa từng có ai dám lấy bàn tay huyết nhục, ý đồ tạc đá vô song!

Nếu thật sự có người này, người này nhất định là một cuồng nhân! Dũng giả! Một người điên cuồng như Kiếm Thánh!

Ngay cả Kiếm Thánh cũng âm thầm sợ hãi than thở, tên này kiêu ngạo cũng như mình, hắn lại lấy hai tay kẹp kiếm ư? Hắn có thể làm vậy được sao?

Không! Hắn thật sự có thể!

Chỉ thấy Vô Song Kiếm Phong bị song chương của Ứng Hùng dùng hết toàn lực kẹp một cái, kiếm thế lập tức phát sinh cứng ngắc trong nháy mắt!

Hắn lại thật sự kẹp lấy Vô Song Thần Kiếm!

Nhưng cho dù Ứng Hùng mang theo Vô Song Thần Kiếm, với tu vi nội công của hiện nay, mặc dù không tệ nhưng vẫn chưa bằng Kiếm Thánh!

Mặc cho hấn cứng rắn kẹp chặt lấy mũi Vô Song Kiếm, nhưng Vô Song Kiếm chỉ chế ngự được khuỷu tay, tiếp đó thế kiếm của Vô Song lại bùng lên, tiếp tục đâm thẳng về phía trước cách mặt Ứng Hùng vài tấc, trong chớp mắt mũi kiếm đã cách đầu hấn chỉ vài tấc!

Ngay cả Kiếm Long Kiếm Hồ cũng cho rằng Hùng đã chết chắc rồi! Tiểu Du càng gấp đến độ nước mắt tuôn trào như suối!

Kiếm Thánh có chiến ý càng mạnh mẽ, cho dù hấn kinh ngạc với dũng khí của Ứng Hùng, chỉ có điều chưa từng có ai may mắn sống sót dưới Vô Song Kiếm, hấn cũng không muốn phá vỡ quá trình này của mình!

Hôm nay, hấn nhất định phải khiến hấn - Chết!

Người hấn muốn giết nhất định không thể lại – sinh!

Đúng vậy! Ứng Hùng quả thật phải chết không thể nghi ngờ, nếu lúc này không ai nguyện ý ra tay cứu viện...

Nếu như...

Thế nhưng...

Thế nhưng là có một người mọi người cho rằng hấn chưa hấn có năng lực cứu trợ, hấn, lại bỗng dưng cứu viện!

“Vèo” một tiếng! Trong khoảnh khắc sinh tử tồn vong của Ứng Hùng, bỗng dưng giật mình, một bóng người cực nhanh cực nhanh đột nhiên xuất hiện sau lưng hấn, tiếp đó “Mai phục” liên thanh! Một đôi tay ổn định lại từ phía sau xẹt qua hai bên mặt hấn, thình lình giống như hai bàn tay của Ứng Hùng, trước khi duỗi ra cùng lúc với Ứng Hùng kẹp lấy Vô Song thần kiếm!

Chỉ chốc lát “Ba” một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc! Vô Song thần kiếm dưới bàn tay “Tứ” khảm chế, kiếm thế mãnh liệt vô cùng cuối cùng cũng ngừng lại!

Mà tất cả mọi người trên núi, lúc này cũng đều ngây dại!

Kiếm Long Kiếm Hồ ngây dại! Bọn họ vạn liệu không tới, người có năng lực dùng chưởng cùng chỗ với Ứng Hùng cùng nhau khảm chế Vô Song Thần Kiếm lại chính là hấn! Không ngờ lại là kẻ bọn họ luôn trợn trắng mắt, cho rằng hấn như chó theo đuôi Ứng Hùng!

Tiểu Du cũng ngây dại! Nàng cũng không ngờ rằng hấn lại có thể, dám dưới kiếm thánh đoạt mệnh kiếm cứu giúp Ứng Hùng!

Kiểm Thánh cũng ngây dại! Hắn ngây ra, bởi vì hắn vẫn không quá chú ý tới người ra tay cứu giúp Tương Hùng này, hắn sớm đã nhận định người này không có chí chiến, không đáng để chú ý! Ai ngờ giờ phút này hắn vừa mới ra tay, cả người thình lình phán thành hai người! Hai mắt vốn ý chí tiêu trầm của hắn đột nhiên bắn ra tinh quang bốn phía, chói lọi như một thanh kiếm, một thanh kiếm trời sinh!

Thiên Kiếm!

Không tệ! Kẻ ra tay với Ứng Hùng hợp lực khảm chế Vô Song, chính là người luôn thờ ơ đứng ngoài quan sát!

Ngay hôm nay sau khi Mộ phu nhân chết mất năm năm, hắn rốt cục lại ra tay một lần nữa với Ứng Hùng!

Rốt cục hắn cũng vì ứng hùng, trận chiến này không thể chiến!

Biến sinh khuỷu tay rách! Ứng Hùng chưa từng nghĩ, Anh danh ở năm năm nay, ý chí tiêu trầm, không biết tiến thủ, võ công không tiến bộ chút nào, công lực sớm đã rơi vào dưới Ứng Hùng, nhưng vẫn có năng lực cùng hắn hợp lực khảm vô song kiếm, tin tưởng tiềm năng vẫn chưa hoàn toàn phát huy! Mà chính thời điểm ứng với râu quai nón, càng làm cho sự tình hắn và tất cả mọi người chấn động hồi tiếc lần lượt phát sinh!

Trên mũi kiếm tĩnh mạch bỗng dung vang lên hai tiếng “Minh minh” dài!

Mọi người vừa nghe thấy lập tức nhận ra chỗ xuất hiện tiếng ngâm! Tiếng hót, hóa ra là hai thanh anh hùng kiếm!

Hai chủ nhân của nó như hai tiếng hô hoán đã gần trong gang tấc với mình!

Hóa ra, ngay lúc danh tiếng anh minh lóe lên sau lưng Ứng Hùng, hợp lực không chế Vô Song với hắn, hắn cũng đã đồng thời lao vào trong phạm vi hai thước của anh hùng song kiếm. Khoảnh khắc đó, hắn cũng cùng hai thanh kiếm gần trong gang tấc, duy nhất, đặc thù lạ thường, hai thanh kiếm cũng không lộ ra vết nứt! Có phải biểu thị, hắn, cũng giống Ứng Hùng, là chủ nhân của thanh kiếm anh hùng đã phải khổ cực chờ đợi bấy lâu?

Không cần hoài nghi nữa! Trong lúc hai thanh Anh Hùng kiếm phát ra tiếng kêu “Minh Minh”! Hai người đã nói ra đáp án của mọi người trong hành động!

Đột nhiên xuất hiện, hai kiếm trong lúc kêu dài, bỗng nhiên không người tự kèm chế, “Bang” một tiếng phóng lên trời! Bay thẳng lên cao mười trượng, tiếp theo, hai thanh anh hùng kiếm mặt ngoài tảng đá, giữa không trung phát ra “Phốc” một tiếng!

Nổ tung!

Tảng đá nổ tung, lập tức lộ ra chân thân của hai thanh kiếm anh hùng trong đá. Chỉ thấy vẻ ngoài của hai thanh kiếm tuy vẫn bình thường không có gì lạ như thời kỳ kiếm đá, riêng luồng kiếm quang kia đã rét lạnh vạn trượng, thậm chí ánh sáng còn rực rỡ hơn cả Vô Song kiếm của Kiếm Thánh!

A! Anh hùng song kiếm trải qua trăm ngàn năm yên lặng khổ dài, cuối cùng cũng trở thành anh hùng kiếm thật sự!

Cùng lúc đó, anh hùng song kiếm nhanh chóng hạ xuống, lại là hai tiếng “keng keng keng” vang lên! Kiếm đã cùng lúc cắm trước mặt danh hiệu của Ứng hùng và anh hùng, như là hai người hầu trung thành bất nhị, lặng lẽ đợi chủ nhân ra lệnh!

Kiếm không phụ nổi khổ tâm và chờ mong của Đại Kiếm Sư năm đó, lại càng không phụ sự hy vọng của hai người, không làm kiếm mà quyết tâm vô cùng lớn, rốt cuộc chúng đã tìm được chủ nhân của hai người rồi!

Khó có thể tin! Giờ phút này trên mặt mỗi người trên Kiếm Phong, đều giống như viết bốn chữ khó có thể tin này! Ngay cả thuận với anh danh, cũng khó có thể tin chính mình thật là chủ nhân của anh hùng kiếm mệnh!

Song Kiếm Long Kiếm Hồ kia giờ phút này lại càng xấu hổ không chịu nổi, bọn họ vừa rồi từng mở miệng nhục nhã anh danh, lại không Ngu nó mới là người có thể ghép cặp Anh Hùng Kiếm - anh hùng!

Tiểu Du càng là vô cùng mừng rỡ! Sớm đã cho rằng thanh danh anh hùng sẽ như mẹ ruột của nó và mẹ nghĩa Mộ phu nhân của nó đạt được mong muốn, nhất định sẽ trở thành anh

hùng, hiện giờ anh hùng kiếm đã thuận theo nó ứng hùng, đây đều là biểu thị rằng, anh danh cũng sẽ là một vị anh hùng sao?

Nhưng mà toàn bộ Kiếm phong người khó có thể tin được sự thật này nhất, đầu tiên đây —— Kiếm Thánh!

Kiếm Thánh, hẳn quả thực không thể tin tưởng hết thảy những gì đã thấy trước mắt! Không thể tin tưởng anh hùng Kiếm Sĩ chờ trăm năm ngàn năm anh hùng cái thế, lại là hai thiếu niên phương mười sáu tuổi trước mắt này! Không ngờ lại không phải bản thân hắn!

Chẳng lẽ, với sự tôn nghiêm của Thánh Giả, hắn cũng không xứng để trở thành thần thoại kiếm đạo - Thiên Kiếm?

“Không... Có khả năng! Không thể! Không có khả năng! Không có khả năng!” Kiếm Thánh bỗng dừng chữ âm lên về hướng hai thanh anh hùng kiếm, cực kỳ thất thường, thất thố: “Anh hùng kiếm! Hai người các ngươi sao có thể là đời hai tiểu tử này? Các ngươi bị mù sao? Các ngươi sao có thể không bằng ta? Thuận theo hai tiểu tử bản kiếm thánh được chứ?”

Đổ hận đốt tâm! Ký nợ đan xen! Kiếm Thánh phục tại chính mình, ngửa mặt lên trời gầm thét: “Thiên!”

“Ngươi đang đùa ta à? Ngươi đang đùa ta sao?”

“Ngươi có biết Kiếm Thánh ta nửa đời trả giá nửa kiếm không? Ta đã trả giá tính mạng của mình! Tôn nghiêm! Tôn nghiêm! Hôm nay ngươi lại nói cho ta, ta tuyệt không phải thần thoại cao nhất trong kiếm đạo —— Thiên Kiếm? Thiên! Ngươi đang đùa ta? Ngươi —— “

“Tại... đùa giỡn — Ta?”

Trong tiếng hét phẫn nộ không cách nào khống chế, Kiếm Thánh cũng không cách nào khống chế bản thân, hắn sử dụng hết công lực, một tay rút ra Vô Song Kiếm vẫn bị Ứng Hùng và anh tuấn kẹp trong bốn chưởng, tiếp theo giờ kiếm hướng trời cao bổ nhanh!

“Hắc hắc soàn soạt...” Trong tiếng gió hổ gầm liên tiếp, Kiếm Thánh đã bất ngờ trong nháy mắt cuồng loạn bổ ra hơn ba trăm kiếm, chém tới mức nhật nguyệt ảm đạm, vạn dặm khôn thương thất sắc, giống như ông trời làm Kiếm Thánh cuồng phong tới mức hồn phi phách tán!

Nhưng Kiếm Thánh vẫn còn chưa thỏa mãn, hắn vẫn tiếp tục huy kiếm phách thiên, bỏ mãi bỏ, càng bỏ càng tức, càng chém càng cuồng, càng bỏ càng nhanh, càng nhanh! Nhanh đến mức mắt thường thật sự khó nhìn thấy kiếm ảnh của hắn!

Cho tới thời điểm Kiếm Thánh bỏ ra hơn vạn kiếm trong thời gian cực ngắn, bỗng một tiếng sấm nổ “ầm ầm” vang lên! Vô Song trong tay hắn không ngờ lại cắm xuống đất, cắm mặt đất trong phương viên ba trượng cũng chia năm xẻ bảy!

Cuối cùng hắn cũng dừng lại!

Chỉ thấy Kiếm Thánh đang dừng lại đang công đám người trên đỉnh núi quay về, thở hổn hển liên tục, hắn giống như Thiên Thần bị thiên đình giáng thấp kém đứng sừng sững ở đó, tuy rằng vẫn uy nghi chúng sinh như trước, đáng tiếc lại vô cùng cô đơn.

Nhưng nghe hắn lầm bầm lâu bầu, thấp giọng thê lương nỉ non: “Không... khả năng! Không thể nào! Trời cao không thể để hai tên nhóc này trở thành thần thoại kiếm đạo, mà ta mãi mãi chỉ là thánh! Không thể nào! Ta... không cam tâm!”

Ứng Hùng và anh danh chợt thấy Kiếm Thánh thê lương cô đơn, nghĩ đến cảnh anh hùng trung niên này vì kiếm hy sinh tất cả hạnh phúc, lại luôn bị anh hùng kiếm phủ định địa vị hắn leo lên Kiếm đạo Cực Phong, hai người nhìn nhau, không khỏi đồng tình với Kiếm Thánh.

Thế nhưng bọn họ đồng tình với Kiếm Thánh, không khỏi lộ ra quá mức đồng cảm! Ngay lúc hai người nhìn nhau, thanh âm Kiếm Thánh đột nhiên chuyển thành tà ác!

Cực kỳ tà ác!

“Không... Có thể? Hắc! Ta đã là Thần hay Thánh thì có gì mà không thể chứ?”

“Ông trời đã ra lệnh cho hai người bọn họ một trong số đó là kiếm đạo đỉnh phong thiên kiếm, nhưng tại sao Kiếm thánh ta không thể “không thể” biến thành “có thể”? Chỉ cần ta...”

Kiếm Thánh nói tới đây, đột nhiên quay đầu lại, tràn ngập đồ kỳ, hung hăng trừng mắt nhìn Ứng Hùng và anh danh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu tử! Hai thanh kiếm anh hùng đã tiếp nhận các ngươi làm chủ nhân, cũng tức là nói, một ngày nào

đó, một thanh anh hùng trong hai thanh kiếm sẽ được kiếm chúng, sau khi bị thanh còn lại chém đứt thì người còn lại và kiếm, đó chính là thần thoại kiếm đạo đỉnh phong mà đại kiếm sư tiên đoán - Thiên kiếm, vậy cuối...”

“Nếu như bản Kiếm Thánh muốn biến sự thật mình không thể trở thành Thiên Kiếm thành có thể xảy ra, có phải giết sạch hai người các ngươi đã là con đường thẳng thừng nhất hay không?”

Đúng vậy! Kiếm Thánh nói không ngoa! Nếu muốn thay đổi hẳn thành sự thật không có khả năng trở thành Thiên Kiếm thì phải tiêu diệt hai người có thể trở thành Thiên Kiếm! Cho dù ngày sau bản thân Kiếm Thánh chưa chắc sẽ đạt tới cảnh giới Thiên Kiếm, nhưng hẳn vẫn là đỉnh cao nhất trong kiếm đạo bất bại!

Ứng Hùng và anh danh khó lường được, Kiếm Thánh lại càng căm ghét hơn, nhưng càng khiến hai người bọn họ khó lường là kiếm của Kiếm Thánh, so với giờ phút này thì tâm càng tức giận hơn! Càng điên cuồng! Càng nhanh — bùng phát nhanh hơn!

“Keng” một tiếng! Kiếm Thánh khí kinh cấp mang, Vô Song Kiếm cắm dưới đất lại bị hắn xem như kiếm khí vô địch khắp thế gian nhanh chóng nhỏ lên, nhưng nghe đáng vẻ hắn như cuồng dại, cực kỳ điên cuồng gào khóc: “Tiểu tử! Ta và hai người vốn không thù không oán, hôm nay lại lần nữa không diệt trừ hai người các ngươi được!”

“Hai người các ngươi dưới cửu tuyền cũng xứng đôi! Xem ta _____ “

“Kiếm...”

“Ba!”

Kiếm xuất hiện hai chữ ba, thanh Vô Song kiếm đã đột ngột chém thẳng về phía kiếm thế, tạo thành hai kiếm chia làm hai đường, lần lượt đâm về phía Ứng Hùng và anh danh.

Một kiếm này của Kiếm Thánh sao lại tên là “Kiếm Tam”? Nếu là Danh Kiếm Tam, vì sao không phải là một kiếm biến ảo ba kiếm, mà chỉ là hai kiếm biến ảo như “Kiếm Nhị”? Nhưng đáng lẽ nên hùng vĩ và thanh danh anh tuấn, bởi vì giờ

phút này lực lượng của ba kiếm cực nhanh, thậm chí còn nhanh gấp đôi so với kiếm nhị, anh danh, Ứng Hùng vội vàng nhảy lên, mặc dù kịp thời né tránh một kiếm đoạt mệnh này, thế kiếm vẫn như có hai mắt, đuổi sát hai người, kiếm lại quay lại đâm!

Nhưng càng kỳ quái hơn là, sau khi hai người thả người né qua hai kiếm này, Ứng Hùng tuy vẫn đang cố gắng thoát khỏi xu thế đuổi của Kiếm Tam điên cuồng, nhưng tên nhanh chóng ngừng lại ở một phương nào đó, nói cũng kỳ quái! Một đạo kiếm ảnh vô song một mực đuổi sát trong đó, đang lúc đâm tới trước người hắn thì đột nhiên một hồi kiếm, trong khoảnh khắc tan thành mây khói!

Anh danh vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người, càng lớn hơn nằm ngoài dự liệu của hai người ở một góc âm u Kiếm phong nào đó. Hai người kia, chính là một già một trẻ gọi là “Kiếm Tuệ” cùng “Phá Quân” kia...

“A! Trí tuệ kiếm thật lợi hại!” Phá Quân kia nhìn về phía thanh kiếm vốn đuổi sát anh hùng phía xa đột nhiên tan thành mây khói, không khỏi xưng hô: “Cha! Con đã sớm nói tiểu tử áo đen kia không thể khinh thường! Tuy rằng với nội lực trước mắt của hắn, vẫn thua kém bạch y tiểu tử! Nhưng dường như hắn hiểu rõ hơn kiếm của bạch y tiểu tử kia, vị trí mà hắn đang đứng chính là kẽ hở trong số ba kiếm của Kiếm Thánh Kiếm, cho nên ảo ảnh kiếm quang do Kiếm Thánh Kiếm Tam sinh ra mới không tập kích tạt!”

Kiếm Tuệ cũng gật đầu nói: “Ừm! Có lẽ ta cũng đã nhìn lầm hắn! Ít nhất, ta cũng không nghĩ tới, một trong hai thanh kiếm anh hùng đang chờ một chủ nhân, thật sự là hắn...”

Tên phá Quân kia lại nói: “Phụ thân! Sinh tử của hai tiểu tử này, rất giống như hai người bọn họ có phải là thiên kiếm hay không, đối với hai ta chỉ là thứ yếu! Bây giờ anh hùng kiếm đã hiện, hai ta có tùy thời chuẩn bị ra tay hay không?”

“Không sai!” Kiếm Tuệ nói: “Kiếm quyết khó hiểu đã sớm được đại kiếm sư khắc vào trong hai thanh kiếm anh hùng, chỉ cần là người tâm ý trao đổi với hai thanh kiếm này, liền có thể dùng kiếm trao đổi, cảm ứng kiếm quyết không hiểu được khắc ở trong kiếm, cho nên trước mắt cấp bách, hai ta nhất

định phải đoạt lấy Anh Hùng kiếm trước khi hai tiểu tử này nắm giữ anh hùng kiếm, bởi vì, hai ta không thể để cho hai người chúng ta xuất phát từ “Kiếm Tông”, so với “Kiếm Tông” chúng ta...”

“Mạnh hơn!”

Kiếm Tông? Hóa ra người Kiếm Tuệ cùng Phá Quân này là hậu nhân Kiếm Tông do Đại Kiếm Sư năm đó sáng lập ra?

Đúng vậy! Năm đó sau khi Đại Kiếm Sư sáng lập Kiếm Tông, tuy Thần Châu sinh ra vô số kiếm phái, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là Kiếm Tông mạnh nhất! Chỉ là trong nước lũ lịch sử ngàn năm của Kiếm Tông, Kiếm Tông dần dần trở nên thần bí, mờ ảo mà xa không thể với! Rất ít người giang hồ biết danh tiếng Kiếm Tông, cùng danh vọng Kiếm Tông ở nơi nào trong Thần Châu.

Kiếm tông vốn đã xem như một tông môn mạnh nhất trong tất cả các phái. Nhưng, người bên trong Kiếm Tông, thậm chí là Chương môn bây giờ, có thể có một nỗi lo ngầm, đó là Kiếm Tông lúc nào cũng có thể trở nên mạnh nhất trong Kiếm Đạo!

Năm đó Đại Kiếm Sư từng sáng tạo ra một loại kiếm quyết khó hiểu, từng tuyên bố chỉ có người trời sinh kiếm duyên mới có thể ngầm hiểu, nếu không có kiếm duyên, cho dù có được vật gì cũng không có tác dụng, cho nên Đại Kiếm Sư cũng vui lòng đem hai thanh kiếm quyết phân biệt ra khắc vào trong hai thanh kiếm anh hùng, thậm chí Kiếm Quyết nói cho Chương môn của Kiếm Tông hẳn biết!

Đáng tiếc chính là, chương môn các đời Kiếm Tông từng đem kiếm quyết không biết tên này tương truyền, bọn họ mặc dù lưng kiếm quyết thuộc lòng, nhưng thủy chung không có một người có thể ngộ ra chân nghĩa của kiếm quyết, vì vậy, kiếm tuệ cùng Phá Quân giờ phút này muốn đoạt anh hùng kiếm., Đó là vì phòng bị người rút ra Anh Hùng kiếm, sau đó có thể dùng kiếm trao đổi, lại có trời sinh kiếm duyên, ngộ ra cực lý của một loại kiếm quyết khó tả. Đến lúc đó, nếu không phải cho người của Kiếm Tông nhanh chóng giác ngộ kiếm quyết kỳ bí, mặt mũi của tất cả mọi người trong Kiếm Tông còn để làm gì nữa?

Vì vậy bọn họ nhất định phải ngăn cản người rút Anh Hùng kiếm đồn ngộ kiếm quyết khó hiểu!

Đang lúc phụ tử Kiếm Tuệ đang âm mưu mưu đồ, thời khắc nào mới hiện thân đoạt kiếm, sương phòng bên này anh danh bỗng dễ dàng hóa giải ảo ảnh đuổi kiếm quang đuổi theo hấn cùng cực, nhưng tựa hồ bên đuổi theo Vô Song kiếm là chân thân của Vô Song kiếm, Ứng Hùng sau mấy lần lên xuống, đã bị Vô Song kiếm làm cho mệt mỏi.

Kiếm Thánh chỉ thấy anh danh dễ dàng phá tan kiếm thể thứ nhất của hấn, tuy tức giận nhưng vẫn không khỏi cao giọng tán thưởng: “Trí tuệ trong kiếm của tiểu tử thật cao siêu! Người tùy ý đứng một chút, chính là chỗ sơ hở của kiếm tam! Mặc dù ý chí chiến đấu của người đã giảm xuống, nhưng bản thánh dám nói một câu, ngoại trừ bản thánh, người là người có kiếm thủ tốt nhất trong giới này hiện giờ!”

Tất cả kiếm thủ trên Kiếm Phong? Ngoại trừ Ứng Hùng cùng với Kiếm Long Kiếm Hồ, chẳng lẽ còn bao gồm cả kiếm tuệ, phá quân ần thân trong chỗ tối hay sao? Xem ra, với tu vi của Kiếm Thánh, sớm đã nghe nói có người đang rình mò từ lâu, hấn chỉ là không cần tỏ vẻ biết mà thôi!

Được Kiếm Thánh điểm tên khen, anh danh lại thờ ơ! Ngược lại còn bị Vô Song Kiếm truy kích Ứng Hùng, trong lúc vội vàng còn cảm thấy cao hứng thay đệ đệ, nói: “Cái này đương nhiên rồi! Lão ngoan cố! Cho nên người càng phải cẩn thận! Hôm nay nhị đệ ta nếu không chết, ngày khác người sẽ thất bại dưới kiếm của hấn! Ha ha...”

Ứng Hùng nói lời này không giữ lời, chỉ cần vừa nói ra, Kiếm Thánh đã cực kỳ điên cuồng, hận đến cực điểm lại càng tức giận đến mức “Nổi râu tròng mắt”! Kiếm Thánh quát lên điên cuồng: “Mẹ nó, thằng nhãi nhà ngươi vô lễ với bốn Kiếm Thánh nhất! Ta sẽ cho ngươi chết!”

“Nhanh hơn!”

Chết càng nhanh? Làm sao khiến Ứng Hùng chết càng nhanh?

Lời vừa nói ra, Kiếm Thánh bỗng nhiên thân vang lên, người của hấn, lập tức như một thanh kiếm vô song cực lớn, chặn kiếm chỉ đâm thẳng về phía Ứng Hùng!

Đây mới chân chính là Kiếm Tam!

Kiếm Thánh chính là kiếm thứ ba sau hai kiếm thứ ba!

Hắn mới thật sự là Kiếm Tam!

Trời ạ!

Vô Song Kiếm như điện tới cửa! Ngón tay Kiếm Thánh Kiếm như sấm đánh giữa hàng lông mi! Cho dù Ứng Hùng thông minh tự tin tuyệt đối không thể tiếp tục ứng phó. Anh danh thấy anh hùng thân hãm hiểm cảnh cực kỳ khủng bố! Hắn không thích hô to gọi nhỏ cũng không kìm được khăn trương hô to: “Đại ca!”

Tiểu Du càng là hoa dung thất sắc la hét: “Hùng —!”

Trong tiếng hô to, anh danh đã dùng hết tốc độ mà hắn cả đời có thể sử dụng, hướng Ứng Hùng điên cuồng xông tới!

Hắn nhất định phải ngăn cản Kiếm Thánh ám sát Ứng Hùng! Hắn quyết không thể tái diễn lịch sử chết của Mộ phu nhân năm năm trước!

Hắn nợ Mộ phu nhân đã quá nhiều rồi!

Ngay lúc thanh danh vang dội phía trước cùng một thời gian, một chỗ âm giác Kiếm phong nào đó cũng bỗng dưng truyền ra một tiếng hô to: “Bọn hắn toàn bộ bận rộn tàn sát lẫn nhau! Đúng lúc rồi! Quân nhi! Nhanh đi lấy Anh Hùng kiếm đi!”

Một tiếng hét to vang lên! Một bóng người mạnh mẽ đã từ góc tối bắn ra như điện, nhắm thẳng vào anh hùng kiếm bay tới, chính là con trai của Kiếm Tông Kiếm Tuệ, Phá Quân!

Phá Quân tiến tới trước mặt còn cười một tiếng: “Ha ha ha! Ngao cò tranh nhau, ngư dân đắc lợi! Anh hùng kiếm hôm nay đã là vật trong hai túi của cha con chúng ta!”

Phá Quân cho rằng Phá Quân có thể nắm được Anh hùng kiếm thế nhất định tới tay, ngay khi hai tay của hắn sắp nắm được anh hùng song kiếm, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một luồng Hạo Nhiên ép anh hùng song kiếm lên giữa không trung, lập tức bứt ra: “Cái gì... Cái này? Nhu kinh này... Không giống như lão lừa trọc của Di Ân tự danh chấn giang hồ — Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết? Là lão quỷ tăng hoàng kia tới à?”

Trong lúc đó, một bóng người áo trắng đã từ giữa không trung hạ xuống, mặt vẫn âm u thờ dài: “Tuy sư phụ tặng Hoàng ta từng ngàn vạn dặn dò ta yên lặng nhìn vận mệnh hai người bọn họ, tuyệt đối không nên nhúng tay quấy nhiễu vận mệnh của hần. Nhưng, thử hỏi, ta sao có thể để Anh Hùng Kiếm rơi vào tay của chủ nhân không thích hợp? Ta sao lại có thể...”

“Ngồi yên không để ý tới?”

Phá Quân định thân nhìn lại, chỉ thấy người từ giữa không trung hạ xuống là một thiếu niên hòa thượng áo trắng tuổi tác tương đương mình, vẻ mặt từ bi bất đắc dĩ, nhưng nghe thiếu niên hòa thượng kia lại thờ dài: “Bụi về bụi, đất nên về với đất! Anh Hùng kiếm là vật của hai người bọn họ, nên thuộc về huynh đệ bọn họ, anh hùng song kiếm, người sẽ cho chủ nhân của người...”

“Đi đi!”

Đi bộ vừa ra hai chữ, hai lòng bàn tay lập tức vỗ một cái, chỉ thấy chưởng của nó lướt qua, một luồng kinh phong ôn nhu lại cuốn bay song kiếm anh hùng từ giữa không trung rơi xuống, chia ra bắn thẳng về phía Ứng Hùng và anh danh anh hùng kia!

Vừa nghĩ liền biết, không sai lần này là vì hần bức hiếp Kiếm Thánh hùng hổ, anh danh huynh đệ không vừa mắt, càng khinh thường phụ tử Kiếm Tuệ thừa cơ đoạt kiếm khó khăn, hần mới bất đắc dĩ không nghe lời khuyên của sư phụ, phá giới nhúng tay!

Hần lấy anh hùng song kiếm lấy nhân quả chuyển nghiệp quyết mang cho Ứng Hùng, anh danh, chính là muốn hai người bọn họ cầm kiếm chiến một trận công bằng với Kiếm Thánh!

Trong phòng bên này Ứng Hùng anh danh, tuy không rõ vì sao trên Kiếm Phong lại đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, nhưng cũng hiểu thiếu niên hòa thượng áo trắng kia đưa song kiếm cho hai người, chính là muốn nghĩa trợ giúp hai người! Giữa tia chớp, hai người đã phân biệt đem anh hùng nhị kiếm nới vào trong tay!

Nhưng mà cùng lúc hai người tiếp lấy anh hùng song kiếm, bỗng chốc cả hai đều cảm thấy trong hai thanh anh hùng song kiếm có một loại bí mật có thể cùng hai người bọn họ kết thông kiếm hồn kiếm tâm, vì hai người bọn họ kẻ ra một cái thủ khẩu đã lâu...

“Là... Kiếm quyết khó hiểu?”

Không sai! Hai người giờ phút này trong lòng nổi lên, đúng là kiếm quyết khó hiểu!

Thế nhưng, hai người giờ phút này đã cảm nhận được kiếm quyết kỳ bí bên trong kiếm tâm cũng không có tác dụng gì! Mặc dù hi vọng hai người bọn họ có thể cảm kiếm đánh một trận công bằng với Kiếm Thánh, nhưng vẫn đã muộn!

Ngay trước lúc hai người vẫn không thể dung hợp kiếm quyết không biết tên giữa hai người với nhau, khoái kiếm của Kiếm Thánh vẫn là khoái kiếm duy nhất cho tới giờ!

Nhanh đến không chột dạ cũng không ngờ được! Sắp được Ứng Hùng cùng anh danh cũng không kịp nhắc tới Anh Hùng kiếm trong tay đón đỡ!

Thế sét đánh không kịp bưng tai! Vô Song Kiếm của Kiếm Thánh đã nhanh như chớp bắn tới trước mặt Ứng Hùng, mà Kiếm Chỉ của Kiếm Thánh cũng đã chặn thẳng vị trí đan điền của Ứng Hùng! Đạn điện này là vì trước khi hấn giết hấn phải phế bỏ võ công của hấn! Hấn là kẻ đáng ghét nhất, Ứng Hùng chết thảm nhất!

“Ha ha! Tiểu tử! Ta muốn ngươi chết, đồng thời bị phế bỏ võ công! Ta muốn ngươi chết, cũng muốn chết giống như một đám phế vật vô dụng!”

Kiếm Thánh cười như điên, ngón tay kiếm trong tay liên tục đâm về phía đan điền của Ứng Hùng. Ứng Hùng tuy cố hết sức đón đỡ, cũng chỉ có thể dùng kiếm anh hùng trong tay “Đương” một tiếng “keng” mở toang Vô Song kiếm, nhưng một đường kiếm chỉ này của Kiếm Thánh, hấn tự biết mình thế nào cũng trốn không thoát!

Không! Hấn trốn được rồi!

Bởi vì, có một người, bất luận Ứng Hùng chửi hấn thế nào hấn cũng nguyện chết! Hấn đều nguyện vì hấn mà biến thành một

đám phế vật không có võ công!

Ngay lúc ngón tay Kiếm của Kiếm Thánh sắp chém trúng đan điền ứng hùng, Chử Bằng nghe anh danh lại hét to một tiếng: “Đại —— ca!”

“Ta thay —— ngươi!”

Thay hấn? Hấn muốn thay mặt chống lưng?

Vèo một tiếng! Anh danh mặc dù không kịp sử dụng anh hùng kiếm trong tay mình, lại kịp thời lấy cực hạn tối đa của bản thân, trong khoảnh khắc thân như hóa thành một thanh thiên kiếm lôi đình vạn quân, lấy thân chắn trước Ứng Hùng, Hách Thính nghe “Phốc” một tiếng...

Không! Kiếm chỉ của Kiếm Thánh không chỉ một ngón tay mà đánh lên đan điền anh tuần kia, lúc lên điểm sáng; “Thục” hấn; bạch ngọc; bạch ngọc sách; vũ cỡi mở; công chân khí oanh tán, phế võ công! Kiếm chỉ chi lực lợi như tuyết thể thân phong, thể như chẻ tre phá tan ngực bụng anh, xuyên thủng đan điền, phá tan đan điền. Một kiếm chỉ này đúng như lời của Kiếm Thánh nói, chẳng những có thể biến hóa thành một đám phế vật võ công không có, mà còn biến hấn thành một đồng tử vật không có võ công!

Biến sinh nách khuỷu tay! Ngay cả Kiếm Thánh cũng không ngờ anh danh anh dũng như vậy, không khỏi cùng tất cả mọi người ngây ra!

Bông máu tươi lớn, thỉnh linh đầy vẻ mặt Ứng Hùng, hấn khó đoán được, từ trước đến nay mình luôn cố gắng khắc nghiệt đối với anh tài danh thiên hạ, hấn còn như vậy bảo vệ chính mình, nhất thời kích động, hướng về anh danh đầm đìa máu tươi kêu to: “Nhị... Đệ!”

Nước mắt Tiểu Du càng nhìn càng tuôn như suối, cao giọng hô: “Anh — biểu ca!”

Rốt cục Ứng Hùng cũng không gọi anh danh tiện nhân nữa! Rốt cuộc hấn cũng lộ ra chân tình, gọi hấn là nhị đệ, trong lòng hấn vẫn luôn vạn phần tán thưởng!

Anh danh nhưng nghe Ứng Hùng gọi hấn là nhị đệ, máu tươi đã chảy đầm đìa, hấn sắp chết, cũng không khỏi thỏa mãn cười

một tiếng, suy yếu nói: “Đại... Ca, ngươi cuối cùng cũng... Cũng nguyện gọi ta... Làm nhị đệ... hả?”

Ứng Hùng thấy khí thế của hắc mông mạnh như tơ, liền nhớ đến chuyện hắc gọi mình là nhị đệ, mũi không khỏi cay cay, liên tục nói: “Đừng có nói nữa... Anh... tên! Không! Anh mẫu thân ta... Anh hùng trong mắt, ngươi vẫn luôn... Nhị đệ ta vô cùng tán thưởng... Nhị đệ!”

Anh danh nở nụ cười, máu không những từ đan điền chui ra, mà còn trào ra từ trong miệng hắc: “Vây... đúng không? Đại... Đại ca, kỳ thực... Ta cũng sáng sớm... Biết, ngươi là... cố ý... Đối với ta... không tốt, là... mẫu thân... Đang tới lúc lâm chung...trước đây gọi ngươi... Muốn đâm... Ta tiến lên... Tiến thủ, là... không phải?”

Đối mặt với nhị đệ vì mình sắp chết, Ứng tung hoành tâm địa, không muốn để lộ nửa điểm tâm tình của mình, lúc này rút cuộc cũng gật đầu thừa nhận: “Vâng! Tất cả... đều là của mẹ... Ý tứ! Nàng phân phó ta... Vô luận là phương pháp gì... Cũng phải kích thích... đầu chí của ngươi, nàng hi vọng... Ngươi không nên phụ lòng thân mẫu ngươi... Coi như thật sự trở thành... anh hùng!”

Anh danh lại cười khổ một hồi: “Nhưng... tiếc, ta thật sự là... quá không trung...Dùng, ta một mực phụ kỳ vọng của mẹ ngươi, càng... Phụ ngươi... một phen khổ tâm, bây giờ, ta... chẳng những vô công... phế hết, còn... Sắp... chết...”

“Không!” Ứng Hùng hô khẽ: “Nhị... Đệ, ngươi trước nay... đều làm tốt! Ngươi so với ai cũng... dũng cảm hơn! Thậm chí so với ta... Mộ Hùng dũng cảm hơn! Ngươi là ta... Dẫn thị tự hào... Nhị... Đệ! Ngươi... Ngươi mới thật sự là... anh hùng!”

“Thật...?” Anh danh tái nhợt cười khổ một cái, hắc càng lúc càng trở nên mong manh, hắc lại nói: “Ta... rất vui vẻ, bởi vì, hôm nay ta, vậy mà nghe thấy ngươi gọi ta... là nhị đệ, loại cảm giác này, tựa như... Năm đó mẫu thân... tiếng kêu gọi ta... Lấy anh danh như vậy, dĩ vãng thân, nhân sinh... Thôi, khoái hoạt chính là như vậy... Đơn giản... Đơn giản, chính là nghe... Đại ca ngươi... Gọi ta... Nhị đệ... Như thế... giản...”

“Đơn...”

Nói xong, thân thể anh tuần máu me mềm nhũn buông thõng xuống, hơi thở của hắn cũng yếu bớt, Ứng Hùng đỡ lấy hắn, đương nhiên cảm thấy tánh mạng của hắn đang từng chút từng chút một lưu động, hắn...

Không được rồi!

“Nhị — Đệ!”

Ứng Hùng điên cuồng gào thét! Hô to! Tuyệt vọng kêu!

Không! Hắn không thể để cho anh danh tử! Người này cũng Mộ phu nhân ruột cha mẹ hắn và mẹ ruột của người con Thu nương kỳ vọng vô hạn, càng có khả năng lưng đeo anh hùng truyền thuyết Thiên Kiếm Sư, hắn tuyệt đối không thể để cho hắn chết! Hắn thà rằng lấy mạng của mình để đổi lấy mạng của hắn!

Nhưng hắn đã có thể cảm nhận được thanh danh anh hùng được người đỡ dậy, thân thể hắn đã càng lúc càng lạnh, khí tức càng lúc càng chậm, huyệt chi hắn đã không còn võ công hộ thân. Anh hùng còn chưa được thể nhân ngưỡng vọng này xem ra sắp qua đời: Anh Hùng qua đời, ứng hùng, nhưng ngay cả một chút phương pháp cũng không có!

Ngay lúc Ứng Hùng đang đau buồn vô cớ, một bàn tay từ sau lưng nắm lấy vai hắn!

Đó là một bàn tay vẫn trấn định như trước.

Chương thứ mười một...

“Không được rồi! Không được rồi biết đi đâu!”

“Pháp Hiền, ngươi có chuyện gì mà sốt ruột như vậy?”

“Ta... Ta vừa rồi mang thức ăn chay đưa đến bên trong thiền phòng tăng hoàng lão chủ trì, phát hiện... Lão chủ trì đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường, ta tràn đầy cho là hắn đang nhập định, không muốn quấy rầy hắn, thế là... liền muốn đem đồ ăn đặt lên bàn rồi đi, ai ngờ tăng lão chủ trì đột nhiên mở mắt ra, cười với ta một nụ: “Pháp hiền hiền nhiên.”, Người kiếp này căn tuệ không sâu, thế khó ngộ đạo, nhưng đời này đã xuất gia, chính là kết Phật duyên, kiếp sau tất cũng phải tiếp tục Phật duyên, một ngày nào đó nhất định sẽ ngộ đạo. Hải tử, không nên nhụt chí!”

***

***

***

“Ta thật sự không rõ tại sao Tăng Hoàng lão chủ trì lại mở miệng nói lời ấy, tựa như một phen hướng ta trước khi dặn dò! Sau đó, tăng hoàng lão chủ trì nhắm mắt cười, trong miệng lại trầm ngâm mấy câu, rốt cục liền không nhúc nhích, ta... hình như có gì đó không đúng, bỗng nhiên lớn mật tiến lên dò xét hơi thở tăng hoàng chủ trì, tìm kiếm một chút, trời ạ...”

“Pháp Hiền, nói ngắn gọn một chút, lão chủ trì...sao rồi?”

“Lão trụ trì... Hẩn... Hẩn...”

“Viên tịch!”

“Cái gì...? Tăng lão chủ trì... vậy mà lúc xuất ngoại du lịch viên tịch? Vậy, trước khi chủ trì viên tịch cười trầm ngâm cái gì? Sẽ là di ngôn giao phó ai mới chủ trì?”

“Không không không! Tăng Hoàng chủ trì cũng không phải nói những lời này! Kỳ thực lời hắn nói, ta cũng không rõ ràng, tăng hoàng trụ trì chỉ là nói như vậy: “Hong trần điên đảo, chân nghĩa khó cầu; tình nghĩa như lửa, người như phượng hoàng lửa, phượng hoàng bất tử, như thế nào trùng sinh? Anh hùng bất tử, như thế nào có thể biết họa chân tình? Không hư không, người còn không... ngộ?”

Kiểm hữu tình.

Kiểm, hóa ra cũng có tình cảm.

Đây là một cảm giác thanh danh gần như trước khi chết.

Ngay tại thời điểm ánh mắt của hắn dần dần vô lực rũ xuống, ngay lúc trái tim của hắn nhảy càng lúc càng chậm, thời điểm càng lúc càng khuya, hắn vẫn lơ mơ nhìn thấy, từ trong tay hắn ngã xuống mặt đất, một thanh kiếm anh hùng trong đó lại mơ hồ phiếm ra một mảnh ánh sáng mờ mờ lung.

Giống như một trận nước mắt.

Cứ như thanh Anh Hùng kiếm này đã cộng hưởng với danh hiệu anh hùng, cũng đang thương cảm cho chủ nhân mà nó chờ đợi trăm năm ngàn năm của mình, nước mắt chảy dài.

Nhưng tuy kiếm có tình, người, so với kiếm càng có tình hơn.

Anh danh chỉ cảm thấy, giờ phút này Ứng Hùng đỡ lấy tay của hấn dùng sức thần kỳ, giống như cái nhị đệ vô dụng không muốn của hấn vậy, Ứng Hùng đối với toàn bộ tình cảm thương thức anh danh, rốt cuộc lúc này đều như nước lũ bất ngờ bùng nổ!

Hấn ta không muốn hấn ta chết! Không chỉ vì mẫu thân hấn ta được Mộ phu nhân nhờ cậy, mà còn vì hấn ta thật lòng tán thưởng hấn ta!

Anh danh vẫn còn mơ hồ nhìn thấy Tiểu Du khóc đến lê hoa đài vũ, nàng quan tâm hấn, hấn cũng biết rõ.

Sau đó, hấn lại nhìn thấy một bàn tay vô cùng trấn định, khoác lên vai Ứng Hùng.

Kiểm Thánh sinh ra kịch liệt, cho dù là khí như vực sâu như vậy, cũng không khỏi lấy tính mạng của mình thay thế Ứng Hùng thay thế kiếm chỉ trí mạng của hấn mà khế động dung, có lẽ Kiếm Thánh từ trước đến nay coi thất tình như cặn bã, hấn khó đoán được, trên đời này lại có người nguyện lấy cái chết cứu giúp một người thậm chí là nghĩa huynh khác huyết thống!

Khó được chính là, ngay cả Kiếm Thánh cũng vì anh danh sắp chết mà động dung, người tay khoác lên vai Ứng Hùng kia vẫn tương đương trấn định, trấn định như người này đã sớm biết anh danh hôm nay chắc chắn phải chết, hết thấy đều nằm trong dự liệu của hấn. Người này là ai?

Hóa ra, người tận mắt thấy kịch biến này vẫn bất động bất động, không sợ hãi, đúng là không uổng phí!

Áo trắng không giả!

Ngay khi Anh Danh nhìn thấy Bất Hư buộc vào vai Ứng Hùng, tim hấn đột nhiên nhảy chậm hơn, hấn biết, hấn thật sự phải chết!

Phốc —— phụt!

Phốc —— phụt!

Phốc —— phụt!

Phốc —— phụt!

Tim đập đột nhiên ngừng đập, cuối cùng hắn cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng tim đập nào nữa.

Rốt cuộc hắn cũng không nghe thấy gì cả.

Phàm gian có lời đồn đã già đi.

Có lời đồn, thế nhân luôn ngóng trông thấy Phượng Hoàng, vốn là một con Bất Tử Chi Điều.

Cứ cách năm trăm năm, Phượng Hoàng sẽ quăng lửa tự cháy, sau đó lại từ trong lửa sống lại.

Sau khi Phượng Hoàng sống lại sẽ hoàn toàn thoát thai hoá cốt, thậm chí còn làm cho người ta hoa mắt hơn trước khi đầu ngọn lửa, chấn động tâm hồn!

Nhưng mà, liệt hỏa vô tình, nếu như dẫn thân vào biển lửa hừng hực thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì, muốn thoát thai trùng sinh thì phải chịu đựng sự dày vò từ nhiệt huyết, khiến cho thể xác và tinh thần của bản thân như “Ngọc thạch câu phân”, theo lửa mà tan thành tro bụi!

Đây quả thực là một hành vi tự cung của “Tráng sĩ đoạn tĩ”!
Chính là hành động “Đặt mình vào tử địa mà hậu sinh”!

Nếu như, Bất Tử Phượng Hoàng không phải là một con chim, mà là một người...

Vậy thì sau khi tình là tình nghĩa và lửa tự thiêu thì làm sao thoát thai trùng sinh?

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Phốc —— phụt!

Phốc —— phụt!

Phốc —— phụt!

Phốc —— phụt!

Phốc phốc phốc!

Phốc phốc phốc!

Anh danh đột nhiên nghe thấy tiếng tim đập, lại là tiếng tim tim trống của chính hắn!

Hắn mở mắt ra nhìn, chỉ thấy mình đặt mình trên một tòa thần án miếu đổ nát, càng khiến hắn giật mình là, hắn còn chưa chết!

Tuy rằng gã chưa chết, duy nhất tỉnh lại, nhưng hiển nhiên cả người đã không còn sức lực. Giờ phút này gã chỉ có thể miễn cưỡng chèo chống thân thể, ngồi lên quét nhìn bốn phía.

“Đừng quá dùng sức!” Một giọng nói bình tĩnh đột nhiên vang lên đằng kia cửa miếu: “Nếu người tác động chân khí, kinh mạch toàn thân sẽ đảo loạn lần nữa, đến lúc đó uống cho đại ca ngươi khổ tâm!”

Anh danh nghe tiếng lập tức quay mặt nhìn ra cửa miếu, chỉ thấy người nói chuyện này chính là hòa thượng áo trắng từng ra tay với Ứng Hùng.

“Để ta tự giới thiệu trước đã! Pháp hiệu của tiểu tăng —— không giả!” Hắn nói khép lại hành lễ.

“Không giả?” Thanh danh anh tuấn cảm thấy kinh ngạc, hòa thượng trước mắt này có tướng mạo chừng mười bảy, tương đối trẻ tuổi, đoán rằng tu vi Phật học không cao, riêng khuôn mặt lại bình tĩnh không gợn sóng, vạn biến bất động, nếu không phải tuệ căn không cạn, chính là công lực kinh người thâm hậu, có lẽ hòa thượng này đều có cả hai.

“Không sai! Đúng là trong Nhược Tâm Kinh có “chân thực bất hư” không giả.” Bất Hư nói lúc còn nông cạn nở nụ cười, than: “May mà ta tới kịp, nếu không người... Ai, hôm nay hồi tâm nghĩ lại, sư phụ tăng hoàng ta phải tới thăm người, ngoại trừ người hy vọng ta có thể ngộ được cái gì đó trong vận mệnh của người, cũng có thể sư phụ đã sớm dùng Chiêu Tâm Kinh biết được người ắt gặp kiếp nạn, cho nên mới phái ta đến đây...”

“Cũng tức là người cứu ta thoát khỏi biên giới tử vong?”

Đối mặt với câu hỏi của anh hùng này, hắn chỉ nhẹ nhàng bằng quơ đáp một cách đáp: “Có thể nói, một nửa số của người là do ta cứu. Bởi sư phụ ta tăng hoàng không chỉ có thể dùng Chiêu Tâm Kinh biết trước thể sự hồng trần, còn tinh thông Phật, y nhị lý, võ công và y lý của ta đều được chân truyền từ sư phụ, nếu người chỉ đâm thủng bụng Kiếm Thánh, chỉ cần

ngươi còn lại một hơi, với lý do ta học y cứu người không khó, thế nhưng...”

“Người trước bị Kiếm Thánh dùng kiếm chỉ phé hết võ công toàn thân, mới lại bị xuyên bụng trọng thương, thương thế cực kỳ nghiêm trọng, riêng với thuốc y thật sự phải phản hồn không có thuật; cho dù có cao thủ nội lực thâm hậu nguyện ý hy sinh chân khí bảo vệ tâm mạch người, người cũng vì khí tức quá mức suy yếu mà không chịu nổi chân khí cường đại mà chết. Muốn cứu người, chỉ có một biện pháp!”

“Biện pháp gì?”

“Chính là lấy “Nhân quả chuyển nghiệp quyết” của ta, đem công lực hy sinh của cao thủ này, do một đạo chân khí chia ra hóa thành trăm đạo chân khí mềm mại, mới xuyên qua cơ thể người; như vậy người không những bảo vệ tâm mạch, cũng sẽ không cho chân khí mạnh mẽ hao tổn quá độ đến chết.”

“Thế nhưng...” Anh Danh đột nhiên như có tỉnh ý hỏi: “Nội lực chân khí tu luyện không dễ, ta chỉ là một người vô dụng, có ai lại nguyện ý vì loại người như ta hy sinh chân khí mình tu luyện đã lâu?”

“Cái này còn cần phải hỏi? Người, người, chính mình cho rằng là thế nào?” Không hừ không ôn hòa hỏi lại, trên thực tế, hắn cũng vì cái người nguyện ý hy sinh chân khí để bảo vệ tính mạng anh siêu ngạo, hắn vì nhân tính mà vẫn có hào quang rực rỡ như vậy, mà vì nhân tính mà kiêu ngạo.

Không sai! Không nói dối! Đã đến tình trạng như vậy, còn hỏi nữa sao? Anh danh đã biết ai nguyện ý hy sinh công lực cứu hắn: “Là... Đại ca ta?”

Bất Hư không cười không nói, thật lâu mới thản thức nói:

“Trong lúc người trọng thương gần chết, thiếu niên cao thủ hiện thân muốn đoạt Anh hùng kiếm kỳ thực gọi là “Phá Quân; hắn đoạt kiếm, vốn là không muốn người và huynh trai hùng của người thông với nhau, triệt để ngộ ra bí quyết kiếm quyết không tên bên trong kiếm., Đáng tiếc vẫn chậm một bước, lấy nhân quả chuyển nghiệp quyết đưa song kiếm anh hùng cho các người, tới lúc hai người nắm song kiếm anh hùng, hắn đã không cần đoạt kiếm nữa, bởi vì, các người chắc

đã đón ngộ kiếm quyết kỳ bí, hắn lại đoạt kiếm cũng là trò chơi!”

Đúng vậy! Điểm thanh danh ấy thật ra mười phần minh bạch! Vì vậy ngay sau đó khi Bất Hư Quyền cho hắn thanh Anh Hùng kiếm, hắn chợt cảm thấy một cảm giác kỳ diệu tương thông với kiếm thuật, như đột nhiên biết được khắc kiếm quyết không tên trong kiếm, kiếm quyết kia...

Hắn vẫn còn nhớ rõ!

Hắn ngâm hiểu hơn, hoàn toàn hiểu rõ!

Bất Hư nói: “Lúc thiếu niên cao thủ kia phá quân còn có một phụ thân “Kiếm Tuệ” ẩn nấp trong bóng tối Kiếm Phong, hai cha con hắn vốn thuộc một cái “Kiếm Tông” Vạn Kiếm Nguyên”, lúc này thấy sự tình bại lộ, cũng không tị hiềm từ chỗ tối hiện thân, lại cùng Phá Quân đồng thời rời đi.”

“Nhưng cho dù là ta và đại ca... Đã biết đến kiếm quyết khó hiểu, anh hùng song kiếm vẫn là bảo kiếm vô địch đương thời, sao bọn họ không mang kiếm đi?”

Bất Hư nói: “Phần lớn người luyện kiếm đều tin tưởng, kiếm có linh tính, càng sẽ nhận định chủ nhân; nếu hai thanh anh hùng kiếm đã nhận định người và đại ca người là chủ nhân, bọn họ lấy kiếm cũng không có tác dụng gì, thế khó phát huy vạn trượng hào quang của Anh Hùng kiếm, cho nên chỉ có thể từ bỏ!”

“Chỉ là, hai người bọn họ không đoạt Anh Hùng Kiếm của các người đã là may mắn lắm rồi, chứ đừng nói đến việc hy sinh công lực để cứu người, thậm chí dùng kiếm chỉ đâm lăm Kiếm Thánh của người, tuy rằng cũng vì người mà liều mình cứu đại ca mà động dụng, nhưng cũng vì người mà thay đổi sắc mặt., Nhưng hắn vì kiếm chấp mê bất hồi! Hắn cũng sẽ không hy sinh công lực cứu người, để đền bù lỗi lầm của bản thân! Duy nhất có thể tính là hắn bồi thường cho người, đó là hắn tạm thời tha đại ca người, chỉ là lúc hắn rời đi, vẫn tuyên bố ba năm sau sẽ tái đấu trung thu ước chiến với đại ca người mười chín năm!”

Anh danh buồn bã nói: “Từ nay về sau, toàn bộ Kiếm Phong, cũng chỉ còn lại đại ca ta và người, là cao thủ?”

Bất hư lại thở dài một hơi thật sâu: “Ừm! Song kiếm long kiếm kia làm cho hồ thương ngã xuống đất, cũng là tự thân khó bảo toàn! Mà ta, vì muốn sử dụng nhân quả chuyển nghiệp quyết đem chân khí tiến vào trong cơ thể người phân thành trăm đạo chân khí, cho nên cũng không phải là người hy sinh chân khí, mà đại ca người đã làm việc nhân đức không cho, chủ động hy sinh công lực bảo vệ tính mạng người...”

“Vậy...” Anh Danh nghe đến đây liền hỏi: “Hắn vì cứu ta, rốt cuộc đã hy sinh bao nhiêu chân khí?”

Bất Hư bình tĩnh đáp: “Có lẽ ta nên nói như vậy, đại ca người lúc nào cũng ôm người khá kích động, còn điên cuồng mắng trời mắng đất, quát mắng thiên địa không được đoạt đi nhị đế của hắn, nếu không mẫu thân hắn cùng với mẹ đẻ của người, còn có hắn đối với kỳ vọng của người liền hoàn toàn uổng phí! Hắn muốn cứu người., Không tiếc công lực toàn thân quán nhập vào trong cơ thể người; người đã từng tập võ, nên biết một cao thủ trong nháy mắt sẽ tiêu hao công lực toàn thân, cũng sẽ cách cái chết không xa, may mà có ta ở đây, ta kịp thời ngăn hắn hao hết công lực toàn thân cứu người, giữ lại nửa phần thành công để tự bảo vệ mình...”

Nửa thành công lực? Trên người Ứng Hùng chỉ còn lại nửa thành công lực? Vậy chẳng phải là để nói, hắn vì cứu anh danh, hao tổn 99% công lực của hắn?

Anh danh nghe vậy không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hắn ngay cả khi biết Ứng Hùng trước nay đối tốt với mình là vì khích lệ; nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, Ứng Hùng đối với hắn là tốt như vậy!

Anh danh ngửa mặt lên trời than thở: “Chín thành ruồi... Công lực? Đại ca, người cũng... không khỏi trả giá quá nhiều vì ta.”

Không ngớt lắc đầu: “Nhiều hay ít tới không có định nghĩa. Trong mắt người cho rằng quá nhiều, trong mắt hắn có khả năng chưa đủ biểu đạt tình cảm hắn cứu người, tất cả chỉ là khác bởi vì người! Người vì cứu hắn thà chết thay, mà hắn, vì cứu người cũng không tiếc hao hết công lực mà chết, ít nhiều, đã không còn quan trọng nữa! Quan trọng nhất vẫn là...”

Không uống cũng không nói toạc ra một lời quan trọng nhất, nhưng anh danh đã rõ ràng, quan trọng nhất là hai huynh đệ hần chưa chết, đều có thể bình an mà tiếp tục mỗi duyên phận huynh đệ này.

Anh Danh chợt tỉnh ngộ, hỏi: “VẬY, vì sao bây giờ chỉ có ta và người ở đây? Đại ca và... Tiểu Du ở đâu?”

“Không cần lo lắng! Để tìm được nơi kéo dài tính mạng cho người, ta cùng đại ca người Vu Thương chỉ có đi vào cổ miếu trên núi hoang này! Lăn lộn cả đêm mới cứu sống người được! Mắt thấy được trời quang mây tạnh, hần cùng Tiểu Du đã xuống núi tìm chút đồ ăn, cùng với đã thuê một chiếc xe ngựa đưa người về nhà.”

“Mang về? Không phải ta đã tỉnh lại rồi sao? Cứ như vậy lấy hai cái chân về chẳng lẽ không được ư? Vì sao muốn mượn xe ngựa chở vợ?”

Bất Hư nghe vậy, vốn là hần vạn biến bất động, sắc mặt đột nhiên ngưng trọng, hần nói: “Đừng quên, thời điểm người bị Kiếm Thánh chỉ xuyên qua bụng, hần đã đâm thủng đan điền của người trước, phế võ công của người rồi!”

“Người, bây giờ đã là một người bình thường!”

Anh danh khẽ giật mình, thảo nào sau khi hần tỉnh lại toàn thân không còn chút sức lực nào! Kỳ thực đây cũng không phải là do hần bị trọng thương, mà bởi vì hần đã bị phế hết võ công toàn thân.

Không uống nói: “Ta với đại ca của người dốc hết toàn lực, cũng chỉ có thể cứu tính mạng của người ra ngoài bờ vực tử vong! Về phần võ công bị phế đi, thứ cho ta bất lực! Hơn nữa, bởi vì người bị phế võ công đồng thời bị Kiếm Thánh đánh trọng thương, cho nên sau khi bị thương thậm chí không thể dùng sức giống người bình thường, cực kỳ lượng, mỗi ngày cũng chỉ có thể đi bộ vài dặm, nếu không sẽ mỗi một không chịu nổi.”

Mỗi ngày chỉ có thể đi bộ vài dặm? Thậm chí không thể dùng sức như người bình thường? Vậy... chẳng phải là ngay cả người bình thường cũng không bằng? Vậy chẳng phải là một... phế nhân? Anh danh nghe xong không khỏi biến sắc.

Ánh mắt Bất Hư lóe lên, thăm dò nói: “Thế nào? Bắt đầu hối hận tại sao mình lại vọng động như vậy, không để ý bị phế công giết người, một mình đảm bảo cho đại ca của ngươi được không?”

“Không!” Anh danh mặc dù nét mặt có chút biến sắc, rất nhanh liền bình ổn lại, hắn chém đinh chặt sắt đáp không ngớt: “Ta không hối hận! Cho dù sự tình lại phát sinh, ta vẫn sẽ làm lại một lần!”

“Huống chi, ta đã sớm không còn muốn cầu tiến võ công, có nội lực hay không không quan hệ đến đau ngứa! Như vậy cũng tốt! Dù sao ta cũng muốn làm một người bình thường...”

“Nhưng...” Bất Hư còn muốn nói gì đó, nhưng vào lúc này, Tỳ Hưu đang nghe ngoài cửa miếu lại truyền đến một thanh âm tĩnh táo, nói: “Không giả, đừng tiếp tục nói nữa.”

“Làm một người bình thường lại có cái gì không ổn? Có lẽ cứ làm như vậy, ngay cả mệnh “Cô Tinh” của nhị đệ ta cũng xoay chuyển lại, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Tiếng nói lạnh lạnh, vừa nghe đã biết là ai đang nói chuyện, người nói chuyện chính là Ứng Hùng!

Chỉ thấy Ứng Hùng và Tiểu Du đã thuê được xe ngựa trở về, đứng ở bên ngoài miếu đồ nát.

Ứng Hùng và Tiểu Du chậm rãi tiến vào ngôi miếu đồ nát. Tiểu Du vừa thấy danh anh hùng tĩnh lại, không khỏi mừng rỡ, vui mừng cực kỳ quên mình chạy về phía trước nắm lấy tay anh danh, khẽ hô: “Anh danh ca, rốt cuộc huynh... đã tỉnh lại? Huynh không có chuyện gì là tốt rồi!”

Vừa nói xong, mới giật mình nhớ tới chính mình nhất thời vô hình nắm chặt tay của hắn, có chút ngượng ngùng, liền đỏ bừng rút tay ra đứng ở một bên, duy chỉ có đôi mắt sáng của nàng mơ hồ hiện ra nước mắt vui sướng, hiển nhiên nàng xác nhận là vì anh danh tỉnh lại cao hứng vạn phần.

Anh danh lại chỉ quan sát ứng hùng bước vào, Ứng Hùng như đang vui vẻ vì hắn tỉnh lại. Anh danh trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì với Hùng, hắn đột nhiên nói: “Đại ca, ta...”

Hắn rất muốn cảm kích vì cứu hắn mà hy sinh chín thành nửa công lực, Ứng Hùng lại tựa hồ thông minh hơn so với suy nghĩ của hắn, không đợi hắn phun ra lời, đã nói thẳng: “Nhị đệ, không cần nói ra miệng nữa, người nghĩ cũng đúng, ta đang muốn nói; nếu tất cả mọi người đều đã biết đối phương sẽ nói cái gì, cần gì phải cứng rắn nói ra? Dù sao nói hay không nói, hai ta về sau...”

Ứng Hùng nói tới đây, đột nhiên khoác một tay lên vai anh tuấn, vô cùng tin tưởng nói: “Đều là huynh đệ tốt!”

Từ đầu đến nay, hai người bọn họ đều là huynh đệ tốt của nhau! Cho dù Ứng Hùng từng vì muốn khích lệ anh danh mà đối với hắn không tốt, cũng đã qua rồi! Hai người bọn họ một người từng thay mặt đối phương tiếp nhận kiếm chỉ đoạt mệnh, một người vì cứu đối phương không tiếc hao tổn chín thành rủi ro nội lực, nếu còn muốn nói cảm ơn lẫn nhau, chỉ biết chảy ở mẹ chồng, hết thấy song phương trong lòng mình bạch không phải tốt hơn sao?

Anh danh cô cũng hiểu ý trong lời nói của Ứng Hùng, hắn không hèn mà nhẹ nhàng gạt đầu, chợt người khoác tay lên người Ứng Hùng, từng chữ từng chữ đáp từng chữ: “Không sai! Vô luận nói hay không nói, vô luận về sau gặp chuyện gì, hai ta cũng vậy —— “

“Huynh đệ tốt!”

Lời vừa nói ra, Ứng Hùng nở nụ cười hào hùng, không hư không cùng với Tiểu Du, cũng cảm thấy cực kỳ cười.

Ba người cuối cùng cáo biệt không sợ hãi.

Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du mặc dù cảm kích vô cùng, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của mình, ba người rời khỏi Mộ Phủ suốt một ngày một đêm, sợ rằng ba người bọn họ có điều gì không lường được, cho nên đành phải trở về Mộ Phủ ngay hôm nay.

Bởi vì thương thế anh danh vẫn chưa khỏi hẳn, Ứng Hùng chỉ sợ sẽ tác động đến vết thương nơi ngực bụng của hắn, liền tự mình dìu hắn vào trong thùng xe ngựa, an bài cho Tiểu Du ngồi bên trái cạnh anh danh, mà phía bên phải thùng xe còn có một cái vị trí, Ứng Hùng nên quay đầu lại ngắm nhìn một

bóng người đang lẻ loi đứng trên xe ngựa không xa, nói:
“Không giả, cảm ơn lần này ngươi đã dốc sức tương trợ! Đúng rồi! Có cần ta tiễn ngươi một đoạn đường không?”

Không ngớt lắc đầu, cười một cách thần bí, đáp: “Ý tốt ta xin ghi nhận! Nhưng, nếu ta còn có chuyện gì cần giải quyết, e rằng không thể đồng hành cùng các ngươi.”

Anh danh trong buồng xe và Tiểu Du nghe vậy, thăm dò bên ngoài sương phòng, anh danh lại càng hỏi: “Bất hủ, chỉ không biết... từ biệt này, khi nào mới có thể gặp lại?”

Không ngại nhìn anh danh, đáp lại đầy thâm ý: “Yên tâm! Ta và ngươi còn cơ hội gặp gỡ đây! Đừng quên ta từng đề cập qua, sự phụ ta phải ta tới đây, vốn là muốn từ vận mệnh của ngươi ngộ ra gì, trước khi ta chưa ngộ ra, ta nhất định sẽ gặp lại các ngươi!”

“Nhất định?” Ứng Hùng cũng xen mồm hỏi, hình như hắn cũng rất muốn gặp lại, bởi vì tiểu hòa thượng này cũng không giống một số hòa thượng miệng đầy giới luật, nghiêm chỉnh khiến người ta chán ghét.

“Nhất định!” Không sai khẳng định đáp.

Đến cùng, không giả còn có chuyện gì quan trọng cần phải làm, khiến cho Ứng Hùng có ý tốt muốn đưa hắn đi?

Ngay lúc ba người đi rồi, không ngờ chậm rãi xoay người lại, lần nữa đi vào trong ngôi miếu đổ nát.

Vừa tiến vào ngôi miếu đổ nát, hắn đã không thể chậm rãi ngồi xuống, hơn nữa còn khoanh chân vận khí. Không tới một lát, một chùm máu tươi lớn từ miệng hắn “Rầm rầm” phun ra, lập tức nhuộm cả sa màu trắng kia, tình huống vô cùng chặt vật.

“Hay... cuồng... thật là... Kiếm Thánh thật độc ác!” Bất Hủ một mặt lau máu tươi nơi khóe miệng, vận khí điều tức; thì ra, thức kiếm chỉ của Kiếm Thánh rất nặng, thật ra đã đem thuật phản hồn danh chấn, vốn đã không thể cứu được, cho dù Ứng Hùng nguyện hy sinh công lực toàn thân, cũng chưa chắc có thể cứu được hắn?

Chỉ là, Bất Hủ nhận thấy Ứng Hùng nóng lòng cứu đệ, nhưng lấy công lực ứng hùng một người, dù cố gắng thế nào cũng

không làm được chuyện gì. Hắn nhất thời động lòng trắc ẩn, không đành lòng nhìn thấy hai huynh đệ này từ nay về sau Âm Dương Vĩnh Quyết, liền lấy “Nhân Quả Chuyên Nghiệp Quyết” đem chân khí Ứng Hùng hóa thành trăm đạo chân khí, càng âm thầm hy sinh năm thành nội lực trong đó quán tiến vào trong cơ thể anh danh, hy vọng mượn hắn cùng Ứng Hùng hai người nội lực, có thể cứu sống anh danh.

Chỉ có hắn đã sử dụng “Nhân quả chuyên nghiệp quyết”, lại phải đồng thời hy sinh nội lực, so với các ứng hùng, gấp bội là trăm cân. Thật ra hắn đã sớm bị nội thương, chỉ không muốn lệnh ứng hùng, anh danh cảm thấy nợ hắn, cho nên vẫn cố nén nội thương, miễn cưỡng cười; giờ phút này ba người vừa đi, hắn đã không kịp thời vận khí chữa thương.

May mắn sau khi vận khí tam đại chu thiên, nội tức của hắn cuối cùng bình định lại, máu tươi nơi khóe miệng cũng dừng lại, thương thế đã dần dần bị khống chế.

“Kiếm Thánh, đối phó với một thiếu niên... Mười sáu tuổi, người lại... tội gì phải ra tay nặng như vậy?”

“Người có biết, cho dù hắn đã bị phế võ công, nhưng hôm nay hắn... không chết, chắc chắn hắn sẽ có cách hồi phục võ công. Võ công, kiếm đạo trong tương lai của hắn, thậm chí tu vi sẽ tốt hơn người... càng tốt! Hắn sẽ là toàn bộ võ lâm...”

“Tốt nhất!”

“Người, tội gì phải hủy trước... Đây sẽ là đối thủ tốt nhất mà người đã gặp cả đời?”

Sao? Vì sao không giả vờ nói anh tuấn sẽ có phương pháp hồi phục võ công? Có phải chuyện này do sư tăng hoàng nói cho hắn biết hay không?

Trong tiếng trầm ngâm, vận khí lại tăng lên, lại gấp rút chữa thương, chỉ là, khi hắn đưa hai mắt ngẫu nhiên nhìn xuống đất, ngoài ý muốn lại phát hiện một ít sự việc!

Nguyên lai, trên một ngôi miếu đồ nát này có khắc mấy hàng chữ nhỏ mờ mờ; bát hư thần vôi vàng định thần, chỉ thấy mấy chữ khắc trên mấy tấm gạch, hình như bị người ta dùng vật bén nhọn khắc xuống., Chữ viết khắc cũng không quá sâu, người khắc chữ nội lực không cao, thậm chí không có nội lực,

hàng chữ nhỏ kia khắc lên: “Không giả, tuy rằng ta không tỉnh nhân sự., Nhưng ta sau khi tỉnh lại cũng có thể cảm thấy, cứu vãn nội lực của ta không chỉ là đại ca ta, còn phải có một luồng nội lực mệnh mông khác. Ta biết, đó nhất định là người! Người vô dụng như ta có thể được người và đại ca ra sức cứu giúp, thực sự không biết nên nói ra sao; nhưng ta rất muốn nói một câu - đa tạ người! Bằng hữu, anh danh...”

Bằng hữu?

Chợt thấy hai chữ này, chẳng biết tại sao, trong lòng tại chỗ nổi lên một cảm giác âm áp khó hiểu.

Mấy hàng chữ nhỏ này hiển nhiên là sau khi anh danh chuyển tỉnh tỉnh lại, thừa dịp hùng hổ, không yếu kém, liên tục âm thầm khắc họa lên mặt đất. Hắn hiểu được, nếu hai huynh đệ này không nghĩ tới hắn cũng vì anh danh âm thầm hy sinh năm thành chuyện nội lực, hắn sẽ làm như ý nguyện của mình, âm thầm cảm tạ hắn là tốt.

Bằng hữu...

Hai chữ này đối với không giả là lạ lắm cỡ nào? Hắn từng uống Mạnh Bà Trà, từ lâu không nhớ nổi hắn trước mười lăm tuổi có chuyện cũ thương tâm gì, thậm chí không nhớ nổi thân nhân, thậm chí không nhớ rõ chính mình có bằng hữu sinh tử cộng hưởng với hắn, ức chế là bằng hữu từng bán đứng hắn làm hắn đau lòng?

Hơn nữa, tư chất của hắn lại cao, tính tình lại quái lạ, toàn bộ tăng chúng trong di ẩn tự cũng chỉ coi hắn như đệ tử tăng hoàng nhập thất, hiếm có người thích thân cận với hắn, càng không nói đến sẽ có người xem hắn như bằng hữu?

Chỉ có sư phụ hắn ta là tăng hoàng, cho dù không nhiều việc, đa số đều chui đầu sừng trâu, hay là đại công vô tư, hiền lành hướng hắn ta hướng dẫn từng bước. Nhưng từ đầu đến cuối sư phụ vẫn luôn là sư phụ, từ đầu đến cuối cũng không phải là người có thể cùng hắn “bình ngòi ngang hàng” - bằng hữu!

“Bằng... hữu?”

“Hóa ra, cái tên hòa thượng tính tình cổ quái như ta cũng có thể... trở thành người khác... bằng hữu?”

Không ngớt một mực ổn định hai chữ “Bằng hữu” trên mặt đất, phảng phất nhìn si ngốc.

Hắn cũng từ từ hiểu ra, sư tăng hoàng phái hắn đến đây nhất kiến anh danh, ngoại trừ tương lai có thể khiến hắn “Ngộ”, cũng bởi vì, sư phụ tăng hoàng hắn cũng hi vọng hắn một đồ nhi vô chỗ dựa không chỗ nương tựa, cả đời có thể có một người đồng sinh cộng tử với hắn - bằng hữu!

Cho dù là phạm phu nhập thế, trầm xuống là cao tăng xuất trần, cũng không thể không có bằng hữu...

Đây chính là nỗi khổ tâm mà Tăng Hoàng dành cho bọn họ.

Đáng tiếc, tăng hoàng đã viên tịch.

Kiểm đang âm đạm.

Buồn bã không phải kiếm anh hùng của Ứng Hùng mà là thanh kiếm anh hùng mang tên anh hùng!

Xe ngựa vẫn còn dọc đường xuất phát, Ứng Hùng đã đồng thời mượn một người đánh xe, cho nên không tự mình ngự mã ở phía trước; Anh danh, Tiểu Du cùng ngồi trong xe ngựa, lẳng lặng nhìn hai thanh kiếm xuất thân dưới buồng xe.

Lúc này hắn mới phát giác, hóa ra kiếm đạo vẫn luôn lưu truyền một thuyết pháp - nhân kiếm tương thông, quả thật là có chuyện thật!

Nhìn hai thanh kiếm anh hùng giờ phút này, một thanh kiếm quang dị thường tỏa sáng, một thanh đã âm đạm không ánh sáng, thoáng như đại biểu vận mệnh của chủ nhân hai thanh kiếm...

Một người tuy đã hi sinh chín thành rưỡi công lực, nhưng dựa vào thời gian khổ luyện, công lực chắc chắn sẽ được khôi phục hoàn toàn, lại thêm kiếm quyết không hiểu được, công lực, kiếm nghệ cũng sẽ bạo tăng theo thời, tiền đồ vô hạn!

Một người lại phế hết võ công, cho dù đã ngộ được kiếm quyết không tên trong anh hùng kiếm, cho dù có thể dùng kiếm quyết kỳ bí hiểu hết kiếm pháp trên đời thì đã sao? Một người khí lực ngay cả phụ nữ cũng không bằng người, tiền đồ không khác gì kiếm anh hùng âm đạm kia!

Nhưng, làm gì có biện pháp nào đây?

Nhậm Ứng Hùng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra phương pháp khiến anh danh khôi phục võ công!

Đang trầm tư, Tỳ Hưu nghe anh danh vốn đã bị vây khốn, chợt thấy nửa mở mắt buồn ngủ nói: “Đại ca, ta biết, ngươi lại suy nghĩ cái gì.”

Ứng Hùng cố ý không chút để ý đáp: “Ồ? Hình như ngươi sắp luyện thành “Tâm Thông” của Phật gia rồi? Sao mỗi chuyện đều nói ngươi biết?”

Anh danh nhìn hấn, nói: “Ta biết, chắc chắn ngươi đang suy nghĩ làm thế nào để ta khôi phục võ công.”

Lời vừa nói ra, ngay cả Tiểu Du đang mệt mỏi bị nhốt trong thùng xe, tinh thần không khỏi run lên, hỏi: “Ứng Hùng biểu ca, chuyện đã phát sinh, ngươi làm sao mà nghĩ tiếp được nữa? Cho dù có suy nghĩ hơn trăm ngàn lần, cũng không ích gì.”

Ứng Hùng cười cay đắng, nhận thức thẳng: “Không sai! Ta vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc làm sao mới có thể khôi phục võ công của ngươi! Mộ Ứng Hùng ta chính là có điểm không phục với trời cao! Anh danh như ngươi, vì sao lại thiên về biến thành người bình thường? Như kiếm tuệ, phá quân, thậm chí Kiếm Thánh những người chỉ vì kiếm mà bỏ qua tất cả, lại có người có thể tung hoành giang hồ như vậy? Thiên đạo lấy gì mà bất công?”

Danh tiếng anh hùng hữu khí vô lực cười: “Có lẽ, đây chính là số mệnh! Mặc dù ta tránh đi như thế nào, cũng tránh không được.”

“Không!” Ứng Hùng vẫn kiên trì: “Ta lại không tin vào số mệnh! Ta không tin người có thể phát triển tới Vận Mệnh! Ta không tin Vận Mệnh không thể nắm giữ trong tay người khác!”

Anh danh thấy hấn nói đến kích động, không khỏi vươn tay vỗ vào người hấn một cái, khuyên nhủ: “Đại ca, ta biết ngươi thật sự vì ta tốt, đúng như lời Tiểu Du nói, việc này đã không cách nào cứu chữa, ngươi muốn tiếp đi nữa cũng được., Chỉ có trở ngại thân thể! Kỳ thực, ngươi đúng là nên nói chuyện băng quơ, làm một người bình thường có gì không tốt? Câu nói này

cũng là lời thật lòng của ta! Thật! Ta cũng khát vọng có thể bình phẩm sống sót, có lẽ thân sinh mẹ đẻ của ta cũng hy vọng ta có thể bình an sống sót, cho dù ta sống bình an, cũng chưa hẳn không phải là một loại phúc khí.”

Vậy sao? Cái này thật sự là chân thành lời nói của anh danh chân thành sao?

Ứng Hùng bình tĩnh nhìn lại hắn, vẻ mặt tiếc hận tình cảm, cách thật lâu, rốt cuộc hắn thở dài thật sâu: “Ta, đã hiểu.”

“Nếu tình nguyện sống bình thường, là ý của nhị đệ chính là của ngươi, ta cũng không còn gì để nói.”

“Chỉ là, đại ca cam đoan với muội, cả đời này, muội đều sẽ chăm sóc cho muội!”

“Ta, nhất định sẽ không phụ nường ta lâm chung ủy thác!”

Đúng vậy! Một người nếu có thể không gió không sóng, bình thường cao thấp trải qua cuộc đời này cũng chưa chắc không phải là một loại phúc khí...

Huống chi, người có thể nhận được lời hứa đáng ngàn vàng như Ứng Hùng, thề cả đời nhìn hắn, cuộc đời đến đây, lại còn cầu mong gì?

Chỉ là, trong này còn có một số chỗ khiến người ta cảm thấy không ổn.

Ví dụ như, nếu có một ngày, Ứng Hùng so anh danh sớm chết...

Nếu lại có một ngày nữa mà Ứng Hùng không có mặt...

Nhưng bất luận thế nào, Ứng Hùng vừa nói sẽ chiêu cố anh danh cả đời, hắn liền thật sự ngồi ngón khởi hành.

Giống như sau một ngày, khi ba người bọn họ cuối cùng cũng trở lại Mộ phủ...

Khi trở lại Mộ phủ, hoàng hôn ngày đó đã đến.

Dù là Mộ Long tạp vụ quần thân như thế nào, hắn vậy mà đã cùng một đám gia đình canh giữ ngoài cửa Mộ phủ, giờ phút này bỗng thấy Ứng Hùng trở về, không khỏi vui mừng, sự sốt ruột trên mặt bị quét sạch sành sanh, có thể thấy được tình yêu nóng bỏng.

Đúng vậy, khi hấn thoáng nhìn thấy anh danh trong xe ngựa, vị trí ngực bụng đầy vải trắng, giống như bị trọng thương, lập tức vô cùng chanh chua nói: “Hừ! Ứng Hùng, Tiểu Du muốn tới Thê Nhai tuyệt đối không cần một ngày một đêm, hai người bọn họ vậy mà lại mất tích một ngày một đêm, làm hại ta cho rằng hai người bọn họ gặp phải bất trắc, phải người bốn ra hạ lạc, lại nguyên lai hai người bọn họ vẫn bình yên vô sự, chỉ là xương người gặp phải bất trắc mới làm trễ nải hành trình về nhà của hai người bọn họ!”

Nhiều năm qua, Mộ Long đối với anh danh vẫn có thành kiến, giờ phút này thấy hấn thụ thương, trong miệng tuyệt đối không tha cho người khác!

Ứng Hùng nghe cha mình nói năng vô cùng cay nghiệt, mặc dù rất cao hứng về an nguy một ngày một đêm của mình, nhưng vẫn không nhịn được biện hộ thay cho anh danh: “Cha! Xin đừng bỏ đá xuống giếng! Anh danh không hề liên lụy đến ta và Tiểu Du! Ngược lại, là hài nhi liên lụy đến hấn! Ta... hại hấn phé hết võ công toàn thân!”

Chợt nghe lời ấy, Mộ Long ngược lại khá kinh ngạc, chỉ riêng hấn dường như cũng không quá quan tâm anh danh, cũng không truy hỏi vì sao hấn lại vì lẽ đó mà phé bỏ võ công, ngược lại trên mặt lại nổi lên một vẻ khoái cảm tàn khốc, cười: “Hắc hắc! Súc sinh này đã bị phé hết võ công toàn thân? Ha ha! Thật đáng đời! Là hấn mệ chết mẹ người! Hôm nay ông trời dạy hấn võ công mất hết, thật đúng là không thể xóa hận trong lòng ta!”

Hấn nói lúc lại hung hăng nhìn chằm chằm anh danh trong xe ngựa, Anh Danh cúi đầu.

Tiểu Du nhìn không bằng mắt, dù cho Mộ Long là cậu, cũng nhịn không được chen miệng nói: “Cậu, thật ra cái chết của cậu... cũng hoàn toàn không phải do anh danh biểu ca, cậu nói như vậy, anh ca thật sự không công bằng với anh họ ca!”

Hiếm khi Tiểu Du không sợ cường quyền giúp đỡ, thế nhưng mà Mộ Long vẫn không cho là đúng: “Hừ! Nữ hài tử của các người biết cái gì? Năm đó ta chết là yêu vợ, cũng không phải là thân nhân của người. Đương nhiên người không cảm thấy đau lòng như vậy! Làm sao người lại hiểu nỗi đau của vợ ta?

Ta cứ thích trút giận lên hấn! Ai dám quản chuyện của Mộ Long chứ?”

Dứt lời, hai mắt Mộ Long sáng ngời. Dù sao Tiểu Du cũng là nữ hài tử, nhất thời trừng mắt không nói nên lời.

Chỉ có Ứng Hùng nhìn cha mình ngu xuẩn khó lường, đột nhiên bình tĩnh nói: “Cha, nếu như, hài nhi muốn quản chuyện của người sao?”

Mộ Long ngẩn ra, từ trước đến nay hấn luôn yêu thương Ứng Hùng, không sợ lúc này hấn sẽ nói ra lời này, ngo ngắc hỏi: “Ứng Hùng, ngươi...”

Ứng Hùng ảm đạm nói: “Phụ thân! Có lẽ con phải nói rõ ràng! Những năm gần đây con một mực tùy ý chế nhạo Nhị đệ, cũng không phải bởi vì con vì mẫu thân mà chết đi mà hận người, mà là vì mẫu thân đang dần dò con phải kích phát ý chí chiến đấu của hấn trước lúc lâm chung! Con căn bản không có lý do gì lại hận hấn! Hôm nay, con càng không có lý do gì hận hấn nữa, bởi vì...”

“Hấn vì cứu ta, không tiếc lấy thân làm ta cản lại một kiếm đoạt mệnh của Kiếm Thánh, mới bị lưu lạc đến mức mất hết võ công!”

“Cái gì?” Đột nhiên nghe thấy hai chữ Kiếm Thánh, Mộ Long không khỏi thất kinh: “Các ngươi... đã gặp phải Kiếm Thánh rồi sao?”

“Ừm!” Ứng Hùng khẽ đáp: “Hơn nữa, hấn còn có lợi hại hơn so với Tưởng! Sau ba năm, hấn nhất định sẽ tới - tái chiến hài nhi!”

Mộ Long nói: “Hắc! Nếu tên tiện cốt này đã phé hết võ công, ba năm sau hấn cũng không thể thay người xuất Chiến Kiếm Thánh! Hấn đã không còn chút giá trị lợi dụng nào nữa rồi, Mộ gia chúng ta còn để tên tiện cốt kia lại đây làm gì? Hừ! Ta hôm nay muốn đuổi hấn đi!”

“Cha!” Ứng Hùng thấy trong lúc Mộ Long nói chuyện, lại làm bộ đi nhanh tới gần, định kéo anh danh của hấn xuống ngựa, vội vàng thúc ngựa đi đầu, ngăn cản trước mặt cha hấn, cao giọng nói: “Hiện giờ anh danh võ công mất hết, cần người

khắc dốc lòng chăm sóc, nếu người muốn hấn đi trước, cứ giết đứa bé trước!”

“Người...” Hành động bất ngờ này của Mộ Long khiến cho Ứng Hùng phải dừng lại.

Chỉ thấy Ứng Hùng vô cùng kiên định nói: “Phụ thân! Mạng của con là do anh danh lấy mệnh cứu! Cho nên, mạng của nó chính là mạng của con! Hài nhi còn từng thề sẽ chiếu cố cả đời hấn! Con xin trọng thân một lần, nếu người muốn hấn đi, con giết đứa nhỏ trước, nếu không hài nhi liền biến thành nói không giữ lời, bị người trong thiên hạ chế nhạo!”

Thế khó đoán được, từ trước đến nay Mộ Long vô cùng thương yêu Ứng Hùng, cốt nhục tình nồng đậm, hôm nay lại vì một cái gì đó không có huyết thống anh danh đưa đến cục diện phụ tử giằng co, trong đó thật sự đã trêu chọc thù hận cũ không ít? Ân Nghĩa Tình Cừ?

Nhưng mà, trước mắt bao nhiêu gia đình tỳ, người hầu, Mộ Long bị nhi tử ngăn cản như thế, uy phong ở đâu? Vì xuống đài, cũng không thể không giận dữ rống lên: “Súc sinh! Người lại vì nó mà phản ta? Người lại làm phản vì nó?”

“Được! Ta sẽ coi như chưa bao giờ làm phản như người!”

Trong tiếng hét điên cuồng, Mộ Long đã dùng hết toàn lực vung chưởng hướng tới Ứng Hùng tát mạnh xuống, “bính” một tiếng! Ngay tại chỗ đánh cho Ứng Hùng phun máu tươi xối xả lên miệng, ngay cả hàm răng cũng rụng mất mấy cái, phun ra máu! Đủ thấy Mộ Long quả thật là cao thủ trong lòng bàn tay!

Nhưng Ứng Hùng vẫn đứng ngạo nghễ như cũ, vì danh tiếng anh hùng vẫn kiên trì với mình như trước, không khuất phục không phục!

Ngay cả anh danh trong xe cũng khuyên nhủ: “Đại... ca, thôi bỏ đi! Cứ... để ta... rời khỏi đây được rồi! Dù sao... ta thật sự không... có giá trị...”

Ứng Hùng nghe vậy, lập tức quay đầu trừng anh danh, quát lớn: “Không! Nhị đệ, không nên nhượng bộ! Thiên tính của người thật quá nhân hậu, rất thích lui bước! Người nên biết, việc thoái nhượng đương nhiên là yên tâm một chút, nhưng

nếu có phần thối lui, lại sẽ khiến người vĩnh viễn bị người ta coi thường!”

“Chúng ta thân là nam nhân đại trượng phu, chỉ cần mình cho là đúng, cho rằng không thẹn với lương tâm, liền tuyệt đối không nhượng bộ! Cho dù lui nửa bước cũng không được!”

Ứng Hùng nói xong, hai mắt lấp lánh trừng nhìn phụ thân Mộ Long, Mộ Long chỉ cảm thấy trong lòng càng đau đớn, hắn lại tiếp tục nổi giận: “Được! Súc sinh! Lần này không cần nương tay nữa! Người đi chết đi!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Mộ Long lại liên tục chém ra mấy chục chưởng! Mỗi một chưởng đều sâu tận tâm lực của hắn, chỉ một thoáng tiếng “Bành bành” không dứt bên tai, trong khoảnh khắc đã khiến Ứng Hùng lạnh lùng nghiêm nghị, tát mạnh máu tươi đầm đìa, không giống hình người!

Đáng sợ là, Ứng Hùng vẫn không hừ nửa tiếng! Vì chuyện mà hắn cho là chính xác, càng thủ ước để bảo vệ anh danh, hắn tựa như đúc bằng sắt vậy! Hay cho một hán tử đúc bằng sắt! Một cái tâm đúc từ sắt!

“Ứng Hùng... biểu ca...” Tiểu Du càng nhìn đến ngây người, trái tim trong ngực thiếu nữ đang đau lòng vì Ứng Hùng bị dày vò mà bị đau lòng không thôi. Thì ra, nàng không chỉ quan tâm đến anh danh, kỳ thực, nàng cũng quan tâm đến Ứng Hùng sao?

Mộ Long càng tát càng đau, hắn khó đoán được, hai cha con hắn vì một lời không hợp sẽ tát liên tục vào cái ruộng này! Hắn đã tát liên tiếp năm mươi bạt tai, tát tới lòng bàn tay của hắn cũng đang đau, lòng hắn càng đau hơn...

Bỗng dưng, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Chỉ vì bàn tay to như cánh bồ đoàn của Mộ Long đã ngừng lại.

Tất cả gia đình tỳ bặc, thậm chí là ứng hùng, anh danh và Tiểu Du đều đang kinh ngạc khi thấy Mộ Long tại sao lại dừng tay. Đột nhiên, Mộ Long ngửa mặt thở dài một tiếng, nói: “Ta... già rồi...”

“Xem ra, ta thật sự già rồi, thực sự không thể bì được với thanh niên trai tráng như hiện giờ, tâm địa lại mạnh mẽ! Ài...”

Đúng vậy! Mộ Long thật sự già rồi! Trong lòng hắn tự biết, mỗi quả tát của hắn đều giáng một bạt tai, trong lòng đau đớn! Nếu đổi lại là mười năm trước, hắn nhất định sẽ xử lý cái tên ngỗ ngược này trước rồi nói sau! Nhưng, hắn hiện giờ không thể thật sự nhẫn tâm hạ thủ đánh chết hắn được, tát chết tên ái tử mà hắn cực kỳ yêu quý này.

“Cha...” Trong thoáng chốc, Ứng Hùng cũng cảm thấy phụ thân đối với bàn tay của hắn lưu tình.

“Ứng Hùng —— ” Mộ Long Hoắc quay mặt lại không muốn nhìn hắn, thất vọng nói: “Người rất dũng cảm! Người cho rằng chuyện chính xác, liền nhất định kiên trì đến cùng! Cha, thật sự già rồi, thật sự đánh không lại ngươi! Tựa ý ngươi để sức sinh này lưu lại đi! Bất quá...”

Mộ Long nói đến đây thì hơi dừng lại, vừa nói tiếp: “Cho dù giữ hắn lại, ta cũng tuyệt đối sẽ không coi hắn là con trai! Ta cũng có chuyện tự mình kiên trì!”

Có thể để anh danh lưu lại, Ứng Hùng đã cảm thấy may mắn, sao còn nghiêm túc yêu cầu? Hắn đáp: “Yên tâm! Cha! Ứng Hùng cũng không dám yêu cầu anh danh với con nữa! Dù sao có đại ca như ta đối xử với hắn như thế nào cũng đủ rồi!”

Ứng Hùng nói xong nhìn thanh danh anh hùng ngơ ngác, tiếp tục nói: “Chỉ cần Mộ Ứng Hùng ta còn sống một ngày thì không ai có thể tổn thương được một nửa sợi tóc của nhị đệ ta!”

Những lời này của Ứng Hùng có thể nói là vô khí khái, Tiểu Du nghe vậy cũng có một tia cảm động. Không ngờ Ứng Hùng biểu ca bình thường như lãng tử, không ngờ nói chuyện chính nghĩa đầy nghiêm khắc như vậy, thế nhưng Mộ Phủ to như vậy, lại không đồng tình với một câu nói kia.

Nhưng chỉ nghe bên trong Mộ Phủ bỗng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Vậy sao? Thật sự không có ai có thể tổn thương tới nửa sợi tóc của nhị đệ ngươi sao?”

“Ha ha! Để ta thử một lần xem sao!”

“Xem đây!”

“Kiếm!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người cường tráng đã từ trong cửa Mộ Phủ bắn ra nhanh như điện, bắn ra không chỉ riêng bóng người này, còn có một thanh kim kiếm trong tay bóng người này nữa!

Kim xà kiếm kim sắc!

Trời! Hách Kiến thấy bóng người này, bèn dùng xà kiếm màu vàng đâm thẳng tới anh danh đã mất hết võ công!

Kiểm pháp cực nhanh, nháy mắt đã tới gần anh tuấn!

Thân ảnh này không chỉ một mình làm tổn thương anh danh nửa sợi tóc!

Xem ra còn muốn lấy anh danh...

Mạng!

Từ trước đến nay Mộ Phủ chỉ có ba cao thủ.

Mộ Long!

Ứng Hùng!

Anh danh!

Hiện giờ, anh danh đã bị phế, số lượng cực kỳ, cũng chỉ còn lại hai cao thủ là Mộ Long và Ứng Hùng!

Vậy thì, làm sao lại có cao thủ thứ ba chứ?

Tại sao chỉ một thanh xà kiếm kim sắc đã có thể đoạt mệnh?

“Ba” một tiếng! Ngay lúc thanh xà kiếm đã đâm đến không còn sức chống cự, ngay lúc hai tắc trước, ngàn cân treo sợi tóc, mũi kim xà kiếm thành linh bị người dùng hai ngón tay kẹp lấy, kiếm thế lập tức dừng lại!

Cho dù như thế, kiếm thế đột nhiên ngừng lại vẫn làm cho thanh danh vang dội đến đầu óc choáng váng, kiếm nghệ của người xuất kiếm không nhẹ, nhưng càng làm cho người xông xáo chính là người lấy hai ngón tay kẹp lấy kiếm thế, bởi vì người nọ, chính là Ứng Hùng trước mắt chỉ vền vẹn nửa thành công!

Chỉ là lấy nửa thành công lực liền có thể kẹp chặt lấy thanh kiếm làm tổn thương thanh danh anh hùng? Xem ra, kiếm

nghệ của Ứng Hùng so với những người đến càng là siêu việt hơn!

Chủ nhân xà kiếm thấy mũi kiếm của mình bị kẹt, cũng không tiến bộ nữa, bỗng nhiên thu kiếm về, cười ha ha nói: “Ha ha! Tốt lắm! Hay cho một hán tử anh dũng song toàn! Mộ tướng quân, con của người ứng hùng, xem ra võ công đã không dưới người rồi!”

Người cầm kiếm xà vàng trong tay này, lời nói cũng không phải là giọng Trung Nguyên, Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du Định Thần nhìn lại, chỉ thấy người vừa rời ra tay muốn giết anh hùng, là một thanh niên dung mạo chừng hai mươi tuổi.

Thanh niên này tuy ăn mặc nho sinh, duy chỉ có đôi mắt là nâu nâu, hình dáng rõ ràng, mũi như mỏ ưng, mái tóc dài mặc dù đen nhánh như mực, nhìn kỹ thì loại đen nhánh này giống như bị nhuộm mà thành.

Cả người hấn mang đến cho người ta một loại cảm giác kỳ quái, một loại cảm giác không phải đơn thuần là chính giữa Thổ Nhân Sĩ.

Ngay lúc ba người Ứng Hùng sững sờ nhìn thanh niên này, nội môn Mộ Hùng lại tiếp tục truyền ra một thanh âm nũng nịu nho nhỏ, cười nói: “Điều này đương nhiên rồi! Mộ tướng quân chúng ta thương yêu con quá nhiều, sao lại không đem tất cả sở học độc tài truyền thụ? Mộ tướng quân chi tử có thể trẻ xuất phát từ Lam thì có gì lạ?”

Cái thanh âm nũng nịu này thuộc về một người yêu kiều nhỏ giọt; nhưng người này vốn tuyệt đối không nên nũng nịu! Chỉ thấy trong cửa Mộ phủ đi ra một người khác, lại không phải là một nữ lang nhỏ nhắn, mà là một giọt nũng nịu nam nhân!

Không! Phải nói, thật ra là một lão thái giám nũng nịu!

Lão thái giám này nhìn qua thì ít nhất cũng tầm trên dưới sáu mươi tuổi, mái tóc bạc trắng, nhưng khóe mắt lại ẩn chứa ý cười kiều mỹ vô hạn, khiến người xem sồn tóc gáy.

Vì sao Mộ Phủ có một người không giống người Trung Nguyên mà lại ăn mặc như Trung Nguyên? Còn có một người không giống nam nhân, càng không giống nữ nhân?

Ứng Hùng đột nhiên thấy hai người này, không khỏi nhướng mày, cao giọng hỏi: “Rốt cuộc các người là ai? Vì sao phải làm tổn thương nhị đệ ta?”

Lão thái giám bắt nam bắt nữ kia mặt mày chảy nước miếng nói: “Hi hi! Tiểu tử nghiêm trang càng thêm mê người! Không sợ nói cho người, ta là thái giám tổng quản trong cung “Tào công công”, vị công tử này, là bằng hữu của ta và cha người - “Cưu La công tử”!

“Chúng ta ở nhà của người khách đã cả ngày, vừa rồi ở trong môn nội ta thấy người là nhị đệ vô dụng, Cưu La công tử nhất thời cao hứng, cố ý làm như muốn giết nhị đệ người, xem người có thật sự là người nói một lời tin hay không? Còn nữa, cũng nên thử xem người có thực lực trong tương lai giúp chúng ta “Làm việc”!”

Làm việc? Ứng Hùng nghe xong, hai hàng lông mày nhú lại thành một đường, anh danh cũng nghi hoặc, Ứng Hùng hỏi: “Vì sao ta phải “Làm việc cho các người”?

Cưu La công tử này giờ vẫn không lên tiếng, lúc này cũng cười nói: “Ha ha! Nguyên lai cha người còn chưa nói cho người? Rất tốt! Vậy để cha người tự mình nói cho người biết nhé!”

Lập tức nhìn Mộ Long một cái, nói: “Mộ tướng quân! Vừa rồi thử một lần, ta đã thử ra lệnh lang xác thực có thực lực làm “Chuyện kia” cho chúng ta! Chỉ là với tính tình của hắn, chỉ sợ chưa chắc sẽ nguyện làm chuyện đó! Làm phiền Mộ tướng quân phí nước bọt khuyên nhủ hắn nhiều hơn!”

Mộ Long vừa rồi đã từng giằng co với cha con Ứng Hùng, vốn đã có vẻ lơ đãng, lúc này chợt nghe Cưu La công tử nói như vậy, dung mạo bỗng chốc ngưng trọng trở lại, cẩn thận trả lời từng li từng tí: “Ta, ta sẽ! Cưu La công tử, không được quan tâm!”

Được Mộ Long hứa hẹn một lần nữa, Cưu La công tử lại nói: “Rất tốt! Chuyện quan trọng, tất cả đều phải trông cậy vào Mộ tướng quân! Tào công công! Chúng ta đi thôi!”

Nói xong đã nháy mắt với Tào công một cái, hai người không nói lời gì đã cất bước rời đi.

Nhưng khi Tào công công cùng anh danh lướt qua bên người, lại đánh giá trên dưới một cái tên anh tuấn, giống như một người đàn bà chanh chua châm chọc nói: “Xì! Tô Văn Mộ tướng quân chẳng những có một nhĩ tử trí dũng song toàn! Còn có một người nghe nói mang theo cô tinh, võ công cũng không tệ chút nào! Hôm nay vừa thấy, Cô Tinh này đúng là gặp mặt không bằng nổi tiếng, hóa ra chỉ là một kẻ nhu nhược không có chút ý chí nào bảo vệ huynh trưởng! Đúng là xấu hổ chết nghe lời!”

Anh danh nghe vậy, nhất thời không chỗ dung thân, không biết nên giấu mặt mũi nơi nào? Nhưng ngay lúc Tào công công nói xong lời này, một luồng kinh phong mạnh mẽ đã bổ cực nhanh sau lưng Tào công công, còn có tiếng quát của Ứng Hùng giận dữ: “Ai dám vũ nhục nhị đệ ta, chính là vũ nhục Mộ Ứng Hùng ta!”

“Cút cho ta!”

Phịch một tiếng! Tào công công kia tập luyện hãn chỉ là múa may chân tay, chỗ đó có thể đỡ được một kích giận dữ của đôi phương? Lập tức bị người oanh oanh ngư ngựa mặt lên ngựa, như một con chó hất về phía trước mấy trượng!

Có biết sự giận dữ của đôi phương đến mức nào! Nổi tự tôn của anh hùng bị làm nhục mà tức giận!

Ứng Hùng còn chưa hết tức giận, còn muốn tiến lên thêm mấy chưởng vào Tào công công. Chất liệu hiện giờ lại anh tuấn nói: “Đại ca, được rồi! Dù sao hãn cũng là bằng hữu của cha, người khổ gì phải vì ta...”

Lời còn chưa dứt, chưởng của Ứng Hùng đã bị người đón đỡ, thì ra Mộ Long rốt cục cũng ra tay, nhưng nghe Mộ Long trầm giọng nói: “Ứng Hùng! Tào công công là mệnh quan triều đình, không được vô lễ!”

Ứng Hùng cãi lại: “Nhưng hãn lại vô lễ với anh danh!”

“Hừ! Khinh nhục một con chó thì sao? Ứng Hùng, vi phụ đã độ lượng tha thứ đối với người, hôm nay mọi người cuối cùng cũng coi như huê nhau, bỏ đi!”

Nếu như Mộ Long đã nói như thế thì Ứng Hùng lo lắng chính mình nếu kiên trì muốn giáo huấn Tào công công kia một chút,

e rằng ngày sau Mộ Long cũng sẽ làm khó cho anh danh, cho nên đành phải thu tay lại.

Chương thứ mười hai.

Lúc này Tào công công kia đã bò dậy từ mặt đất, trách mắng Cưu La công tử kia: “Hu hu, Cưu La công tử, Mộ Ứng Hùng đánh chết nô gia rồi, ngươi phải giữ gìn công đạo cho ta nha!”

Lúc nói hờn dỗi, Cưu La công tử nhìn thấy cũng rùng mình mấy cái, nói: “Ngươi, ngươi là nên bị đánh! Bởi vì ngươi đã quên một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Đừng có dùng miệng vũ nhục bất kỳ nam nhân nào, cho dù đó là một nam nhân nhiều vô dụng, ngươi dùng thực lực của mình đi chiến thắng hắn! Đây là quy tắc chơi trò chơi giữa nam nhân!” Cưu La công tử nói xong lại nhìn Ứng Hùng, hỏi: “Mộ Ứng Hùng, ngươi nói có đúng không? Hắc hắc...”

Ứng Hùng không nói, chỉ như một con liệt ưng bảo hộ danh anh hùng. Cưu La công tử tự thấy mình mất mặt, cũng không đáp lời, chính thức từ biệt Mộ Long: “Mộ tướng quân! Ngươi phải nhớ lời ta đã từng nói! Cẩn thận khuyển nhũ lệnh lang! Được rồi! Ta và Tào công công không quấy rầy nữa, cáo từ!”

Rót cục hấn cùng Tào công công dắt tay nhau rời đi!

Nói cũng kỳ quái! Vừa rời Cưu La công tử ra lệnh một tiếng, Tào công công tại chỗ không khóc không nháo nữa! Tào công công đã là mệnh quan triều đình, là cự nhân thần, sao lại đối với Cưu La công tử này nói gì nghe vậy? Thuần như sơn dương? Còn giống một con chó trung thành theo vào?

Cưu La công tử này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Ngay lúc Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du đều đang nghi ngờ, Mộ Long đã nói với hùng nói: “Ứng Hùng, đi theo ta!”

“Vi phu, có một số chuyện muốn nói cho người!”

Lúc Mộ Long nói những lời này, giọng điệu thần bí bí, cũng không hề có tác phong hào sảng như hấn ngày thường!

Nhưng mà, sau khi theo cha đi vào thư phòng, cuối cùng hấn cũng đã hiểu tại sao phụ thân lại thần bí như vậy.

Hắn càng hiểu rõ hơn một bí mật.

Một bí mật động trời mà hắn không hề tin tưởng.

Sau khi Mộ Long và Ứng Hùng bước vào thư phòng, Mộ Long đã lập tức đóng chặt cửa thư phòng lại, sau đó hắn quay mặt nhìn chằm chằm vào Hùng, từng chữ một nghiêm mặt nói:

“Ứng Hùng, ngươi có biết phụ thân ta đã thân là danh tướng triều đình từ hơn mười năm trước, quyền khuynh triều dã, sao có thể giải quyết đột nhiên cáo lão hồi hương lúc như mặt trời ban trưa?”

Không sai! Chẳng những ứng hùng kỳ quái, mà trong lòng tất cả mọi người Mộ Phủ trên dưới, nhiều năm qua cũng vẫn còn có nỗi băn khoăn này; Mộ tướng quân năm đó không già, mà lại như mặt trời mọc ở phía đông, sao lại phải cáo lão về quê?

Ứng Hùng nghe lão phụ tự nói ra nghi vấn này, dù từ trước đến nay hắn đối với rất nhiều chuyện đều hồ hững, giờ phút này cũng không lâu lòng bàn tay đổ mồ hôi, bởi vì hắn biết, sau khi lão phụ đưa ra vấn đề này, nhất định sẽ tự mình trả lời kỹ càng vấn đề này, hơn nữa sẽ là một đáp án khiến người ta lú lỏi.

Quả nhiên! Mộ Long đã rất hiếm khi cười khò, lẩm bẩm nói: “Ứng Hùng, con trai ta, ngươi biết không? Năm đó vì phụ đúng như mặt trời, lại muốn sớm cáo lão về quê, bởi vì năm đó hoàng thượng đã phát hiện vi phụ...”

“Đi qua lại với dư nghiệt Kim Nhân!”

Đi lại với dư nghiệt kim nhân? Ứng Hùng nghe vậy khẽ giật mình tại chỗ! Từ trước đến nay, Trung Nguyên và man di không đội trời chung, cho dù là bá tánh bình thường cũng phân rõ giới hạn với kim nhân, Mộ Long là một danh tướng lại lui tới cùng kim nhân? Chẳng phải là bị hiềm nghi gấp bội sao?

Chuyện này... Quả thực là một đáp án mà một người khác khó mà tin tưởng!

Ứng Hùng sững sờ hỏi: “Ngươi là vì qua lại với người vàng, cho nên lúc đầu... bị Hoàng thượng hoài nghi, cho nên mới tiên hạ thủ vi cường, từ quan về quê?”

Mộ Long chậm rãi gật đầu, không hề kiêng dè. Tự Văn Lam nhân tích tụ từng chút một,

“Nhưng vì sao ngươi phải qua lại với Kim Đồng?”

“Bởi vì...” Mộ Long thở dài: “Ta và Kim lão nhân đã sớm có một kế hoạch lật đổ Trung Nguyên, Cưu La công tử vừa rồi chính là vương tử thế hệ này của Kim nhân. Lần này hắc cải trang lên vào Trung Nguyên, thứ nhất là liên lạc với Tào công công trong triều đình chúng ta, thứ hai là sau ba năm hắc đã có một kế hoạch lớn, cần hai cha con chúng ta giúp hắc hoàn thành, hắc muốn xem xem ngươi có nhân tuyển thích hợp nhất hay không!”

“Thật ra, mười mấy năm qua mặc dù Hoàng thượng hoài nghi ta cáo lão về quê, nhưng đều phụ trách liên lạc cho người vàng, Bảo Sư gia cũng là một phần tử của chúng ta!”

Ứng Hùng một mực yên lặng lắng nghe, trái tim như rơi vào trong mười tám tầng địa ngục! Khó trách sau khi mẫu Mộ phụ nhân chết, Mộ Long một mực bận rộn như vậy, thậm chí ngay cả thời gian bái tế Mộ phụ nhân cũng không có! Năm nay hắc cũng không định tế vong thê tử, kỳ thật là lưu lại trong nhà bí mật tiếp đãi Cưu La công tử cùng Tào công công!

Ứng Hùng càng đột nhiên phát giác, mặc dù trước giờ hắc không thích ân hù hèn khố nghiệt đối với anh danh của lão phụ, duy trì trong lòng, từ đầu đến cuối vẫn là danh tướng từng cứu nước cứu dân, chiến vì nước, hắc lấy thân mình là con trai của Mộ tướng quân làm vinh quang. Hiện giờ, tất cả mọi thứ, trong chốc lát đã theo chân tướng mà tan thành tro bụi, tan thành mây khói...

Hắc không nén nổi vẻ thất vọng, khinh thường, đột nhiên địa đại nghĩa lâm nhiên mà chấp vấn Mộ Long: “Cha!”

“Ngươi có biết mình làm như vậy không...”

“Là... bán nước?”

“Càng bán đi tất cả dân chúng sinh sống ở Thần Châu đều là nước sôi lửa bỏng ở trên tay người vàng?”

“Thật sao?” Mộ Long lại cười khở một cách thần kỳ, nói tiếp: “Ứng Hùng! Ngươi thật sự cho rằng vi phụ đang bán nước?”

“Con cũng nên biết, vi phụ và Cưu La công tử mưu đồ bí mật, thật ra cũng không phải là đang bán nước, mà là đang...”

“Cứu quốc?”

Cứu quốc? Ứng Hùng nghe vậy càng cười lạnh một tiếng! Lần đầu tiên hắn phát hiện, hóa ra cha hắn Mộ Long không biết liêm sỉ như vậy! Lại nói mình cứu nước? Không khỏi hắc hắc nói: “Cứu quốc? Người đang nói đùa?”

“Ta là người nói đùa mà?” Mộ Long nghiêm mặt, quả thật hắn không giống như vậy!

“Ứng Hùng, có lẽ vì phụ nên nói cho người biết một bí mật khác, chỉ cần người biết được bí mật này, người liền sẽ hiểu được hết thấy những gì vì phụ đã làm, chưa bao giờ bán nước!”

“Bí mật gì?”

“Một bí mật cuối cùng người tuyệt đối sẽ không tin!” Mộ Long nói xong lại cười thần bí, tiếp theo, cuối cùng hắn cũng nói ra bí mật này, Ứng Hùng nghe được bí mật cuối cùng này...

Không ngờ hắn lại ngây dại cả người!

Không hề ngăn ngại, tất cả máu huyết của hắn, cũng như ngưng tụ trong chớp mắt này!

Trong khoảnh khắc, cả người hắn ta không cam lòng vì phụ thân hắn ta bán nước, biến thành tay chân lạnh lẽo, lòng bàn tay hắn ta đỏ mœ hời, giống như muốn một viên kết làm sương lạnh! Bởi vì, bí mật cuối cùng hắn ta nghe được bây giờ, thật sự là một bí mật động trời! Một bí mật hắn ta tuyệt không tin!

“Không... Rất có khả năng, không có khả năng! Không có khả năng!”

“Bí mật này... Tuyệt đối không có khả năng là thật, tuyệt đối không có khả năng là thật!”

“Người... Sao có thể không phải là đang bán nước? Mà là ở... cứu quốc?”

“Người...”

“Người...”

“A...”

Ứng Hùng bỗng thất thường, tuyệt vọng hô to một tiếng! Đến cùng, bí mật cuối cùng mà Mộ Long nói là bí mật kinh người như thế nào? Có thể khiến Ứng Hùng bình thần tự nhiên kinh hô điên cuồng hay không?

Tiếng hô to “A” này, chẳng những làm kinh sợ cả gian thư phòng, mà còn làm chấn động cả anh danh và Tiểu Du đứng chờ ở bên ngoài thư phòng không xa!

Anh danh và Tiểu Du quả thực không thể tin, âm thanh “A” này lại xuất phát từ miệng của Ứng Hùng! Tiếng hô này giống như biết rõ bí mật đáng sợ nhất trên đời!

Tiểu Du đã rất hiếm khi nói: “Anh danh... biểu ca, Ứng Hùng biểu ca sao lại kinh hô như vậy? Lẽ nào hắc và Mộ Cửu phụ ở trong thư phòng lại nói một lời không hợp? Mộ Cửu phụ động thủ với hắc?”

Anh danh không nói, bởi vì hắc biết rõ, có thể khiến Ứng Hùng kinh hô như thế nhất định là một kiện lệnh Ứng Hùng cảm thấy tay chân luống cuống, không biết ứng phó như thế nào!

“Ứng Hùng” một tiếng kinh hô qua đi, tiếp theo, bên trong thư phòng lại một chuỗi tĩnh mịch, phảng phất như là một đứa con trai vốn chí cương hiếu mà chết, đối với tâm tử của phụ thân...

Tĩnh mịch một mực kéo dài thật lâu, “Rầm” một tiếng, rốt cuộc Mộ Long cùng Ứng Hùng chậm rãi từ trong thư phòng bước ra!

Chỉ thấy Ứng Hùng bước ra thư phòng, sắc mặt tái nhợt, trắng như tờ giấy, có thể nói là mặt không có chút huyết sắc, hiển nhiên từng bị chấn động rất lớn, mà Mộ Long càng cùng hắc từng bước ra thư phòng, một mặt nói: “Ứng Hùng, chuyện ba năm sau khi cha nói với ngươi, ngươi cần nhắc thật kỹ một chút đi...”

Ứng Hùng không đợi cha nói hết lời, trước tiên tự chém đinh chặt sắt đáp: “Ta tuyệt đối không suy xét!”

“Cha, mặc dù người đã đem bí mật cuối cùng nói cho con, nhưng có một số việc con tuyệt đối sẽ không làm! Người muốn làm, cứ tìm người khác đi!”

“Ứng Hùng...” Mộ Long còn muốn nói gì nữa, nhưng Ứng Hùng đã nghĩa nghĩa không chùn bước đi về phía anh cương, không còn liếc nhìn cha mình!

Mộ Long bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng cũng quay người trở về thư phòng.

Tiểu Du Đại Kỳ không ngừng hỏi: “Ứng Hùng biểu ca, vừa rồi ngươi nói cái gì “Bí mật cuối cùng”, rốt cuộc là bí mật gì?”

Ứng Hùng cay đắng nở nụ cười, trong giọng nói tràn đầy cảm khái: “Nếu đã nói rõ là bí mật, thì đương nhiên là càng ít người biết càng tốt! Tiểu Du biểu muội, ngươi cho rằng, ta sẽ tùy tiện để ngươi biết sao? Đừng đánh giá cao sức hấp dẫn của mình quá!”

Dưới sự buồn bực trong lòng, trong lúc nhất thời ngữ khí của Ứng Hùng nặng hơn một chút. Lời vừa nói ra, Tiểu Du nhất thời mất mặt, lập tức đỏ mặt, không dám xen vào nữa!

Ứng Hùng cũng biết mình nói năng lỗ mãng, chỉ nói mấy câu như vậy thôi, cũng là không thể cứu nổi; Anh danh giám diện mạo một mực im lặng, biết rõ trong lòng ứng hùng có ẩn tình, cũng là không muốn làm khó dễ, muốn hấn nói thật lòng; Anh danh chỉ là nói: “Đại ca, ta biết, ngươi nhất định đã biết một số chuyện khiến cho ngươi cũng khó mà đối mặt.”

“Nhưng cho dù ngươi không muốn nói ra, chúng ta cũng sẽ không miễn cưỡng ngươi, Nhị đệ chỉ cần ngươi biết một chuyện, đó là...”

“Dù ngươi đối mặt với vấn đề gì, ta và Tiểu Du nhất định sẽ ở bên cạnh ngươi, đối mặt với nó!”

Chợt nghe thấy tên anh này, trong lòng Ứng Hùng không khỏi cảm động! Đúng vậy! Cho dù hấn đối mặt với khốn cảnh đáng sợ như thế nào, hấn vẫn rất tin tưởng, anh danh và Tiểu Du đều ở bên cạnh hấn, nhưng trên đời này có một số chuyện không đơn giản, cũng không phải dễ giải quyết như vậy...

“Cảm ơn ngươi, Nhị đệ!” Ứng Hùng hốt hoảng nói: “Đáng tiếc, thế giới này càng lúc càng trở nên phức tạp! Phức độ phức tạp đến mức dù cho hợp ý ba người chúng ta cũng chưa chắc có thể đối mặt! Có một số việc, ta tình nguyện vĩnh viễn

không biết là tốt nhất!” Lúc Ứng Hùng nói ra lời này như có điều suy nghĩ, phảng phất như có điều suy nghĩ khác.

“Bất quá, vô luận phát sinh chuyện gì, ba người chúng ta bây giờ có thể ở cùng một chỗ, cũng là chân thật nhất! Cho nên, thật sự phải chúc mừng chúng ta vẫn có thể cùng đi! Còn những chuyện khiến người không thể đổi mặt, ngay lúc bắt buộc phải đổi mặt, mới đi đổi mặt với nó! Ha ha...”

Ứng Hùng nói tới đây chợt nở nụ cười “Ha ha” một tiếng, vẻ tái nhợt và ưu nghị trên mặt bỗng chốc biến mất, chỉ một thoáng hồi phục lại sự không chế hồn nhiên của hắn, không câu nệ tiêu tiết.

Đúng vậy! Tất cả những người sinh sống trong thời đại này, ai lại hiếm khi phải đổi mặt với một số chuyện mà mình không cách nào đổi mặt! Hãy để cho người ta không vui bay đi thật nhanh!

Dù sao, khi vui sướng lại vui vẻ, chỉ trong chớp mắt đã cười vui vẻ và xem mắt!

Ngày mai âm tình ai có thể đoán được? Bởi vì không biết, cho nên mới phải quý trọng thời điểm mọi người gặp nhau...

Mà Ứng Hùng, trong thời gian tiếp theo, tựa hồ cũng dần dần quên mất ngày đó cha Mộ Long đã nói cho hắn bí mật kinh người trong thư phòng.

Thậm chí Mộ Long cũng để lộ bí mật kia với vẻ trầm thấp, không hề nhắc lại chuyện ba năm sau phải trợ giúp hắn, xem ra hắn cũng khá tôn trọng lựa chọn của Ứng Hùng.

Cưu La công tử và Tào công công kia cũng không xuất hiện trong Mộ Phủ nữa.

Vả lại, từ sau khi biết rõ bí mật cuối cùng kia, Ứng Hùng dường như rất cảnh giác với cha mình; hắn cũng không nói chuyện hai huynh đệ mình lấy được anh hùng kiếm cho Mộ Long, chỉ cất giữ hai thanh anh hùng kiếm thật tốt, tránh phát sinh thêm chuyện.

Tất cả đều giống như chưa từng phát sinh vậy.

Đúng như anh danh, sau khi dần khỏi bệnh, cũng như không còn võ công hoàn toàn bị phế bỏ.

Chỉ có hấn mới tự biết trong lòng, hấn đã không còn là bản thân lúc trước nữa.

Thí dụ như sau khi vết thương hoàn toàn lành hấn, anh danh đã từng thử tự mình quét dọn ngủ nghỉ của mình. Những chuyện chỉ cần nhắc tay nhắc chân này, hấn không muốn bàn tay trái với người khác, cho dù mặt ngoài hấn và Ứng Hùng vẫn không tốt đẹp bằng lúc trước, hấn cũng tự mình xử lý xong những việc vặt vãnh của mình.

Thế nhưng, tràn đầy tự cho rằng đối với những việc vặt này vẫn có thể ứng phó có thừa, nhưng sự thật lại không phải như thế; địa phương hấn còn chưa quét dọn một nửa ngủ, đã cảm thấy sức cùng lực kiệt, toàn thân mệt mỏi, khổ không thể tả.

Không ngờ võ công lại bị phế, hấn thật sự trở thành phế nhân so với người thường càng không chịu nổi!

Chỉ là, nhiều năm qua tỳ bộc trên dưới Mộ phủ đã quen khinh bỉ hấn, tất cả đều không muốn hầu hạ lão gia người không sủng ái này là Nhị thiếu gia, cho dù có vài thời gian bị Hùng Nghiêm lệnh bức ra, cũng chỉ là qua loa mà thôi.

Cuối cùng, cầu người không bằng cầu mình, Tiểu Du và Ứng Hùng chỉ có thể xử lý chuyện vặt cho hấn.

Tiểu Du là nữ tử tử, làm những việc vặt vãnh sinh hoạt này cũng không coi là việc khổ, huống chi nàng vẫn luôn có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu đối với anh danh. Nàng vui vì ngày nào cũng vì hấn mà làm bất cứ chuyện gì, cho dù anh rề đở cả ngày đều vì một cái em gái ngu xuẩn.

Nhưng mà hiếm thấy hơn chính là Ứng Hùng là anh danh làm việc quét dọn, không hề oán thán; mỗi lần dọn dẹp ngủ cho anh tuấn, hấn đều vuốt ve ống tay áo, chăm chú cúi đầu làm việc, quần một thân áo trắng làm bẩn đến bẩn thủ không chịu nổi; hấn có võ công trên người, thậm chí làm nhanh hơn so với Tiểu Du không có võ công. Chỉ tiếc, Ứng Hùng Không có võ công, lại lãng phí dưới những việc vặt này...

Chỉ là, Ứng Hùng chưa từng có nửa điểm mất kiên nhẫn cùng chán ghét, hấn xem ra là từ đáy lòng hi vọng có thể tận dụng mỗi một phần sức lực của mình, có thể làm cho cuộc sống nổi danh trong cuộc sống thoải mái; cho dù loại sinh hoạt này hơi

ghét bỏ bình thường, giống như là nguyện vọng của anh hùng, ứng hùng liền tôn trọng ý nguyện của hắn.

Mấy lần, anh danh vì không có võ công hộ thân nên nhiễm phong hàn, nóng quá lâu không lùi, lại liên tiếp nóng lên năm ngày năm đêm. Ngay cả Tiểu Du cũng bởi vì chăm sóc anh danh mà đêm dài không ngủ, cuối cùng đến tối thứ ba cũng đều không chịu nổi, chỉ có ứng hùng...

Hắn, vĩnh viễn đều đúc bằng sắt.

Trong vòng năm ngày, Anh danh bệnh tật, hắn vậy mà một mực không rời bên người đệ đệ nửa bước, không sợ thể xác và tinh thần mỗi một, chỉ là trung thành, tên chí không dời mà ở bên người chiếu cố hắn, hắn thậm chí chưa từng nghỉ ngơi một chút nào, ngủ nửa khắc!

Rốt cuộc là cái gì làm hắn tử máu nóng không ủ rũ không ngủ không chịu gãi? Có lẽ, cũng chỉ vì gã tiếc nuôi một chút lòng khổ của đệ đệ...

Anh danh công phụ thân, hắn sinh ra kỳ vọng của mẫu thân, nhưng hắn lại là loại cô tình ghét quý hờn, người người xa cách, hắn ngăn ngừa mười sáu năm sinh mệnh, chưa bao giờ chân chính đạt được nửa tia an nhàn, hôm nay càng thêm hùng phệ võ công, vì vậy, Ứng Hùng càng là nghĩa vô cô, hắn thề phải sống cuộc sống an nhàn như mình còn sống!

Chỉ là, cố gắng của hắn, nghĩa của hắn không phản chiếu, trong mắt cha hắn Mộ Long, trong mắt người tử tử của Tiểu Du Địch Hồng, thậm chí trong mắt tất cả tỳ bộc, đều là – đáng khinh!

Các tỳ bộc lại cười nhạo đáp: “Hi hi! Sao lại không làm với thiếu gia đại tốt? Sao lại dốc lòng vì sao cô tình kia chứ? Hắc hắc! Làm việc cho cô tình kia thì ngay cả lão đại chúng ta cũng không muốn! Ứng Hùng thiếu gia thật đúng là phạm nhân a! Hắn kiếp trước rốt cuộc thiếu nợ cô tình cái gì, kiếp này lại đối xử tốt với hắn như vậy?”

Ai cũng không hiểu, vì sao Ứng Hùng lại tốt như vậy? Bọn họ không rõ, có lẽ chỉ vì tình cảm giữa anh danh và Ứng Hùng căn bản chưa bao giờ xảy ra...

Ứng Hùng nợ anh danh, có được hấn cả đời cũng không có cách nào trả nợ.

Mà người anh danh nợ Ứng Hùng, cũng là kiếp này kiếp này cũng không thể nào tính toán rõ ràng!

Cho dù đám tỳ nữ cũng không dám nói những lời thừa kế tiện phạm trước mặt Ứng Hùng. Thế nhưng thanh danh anh hùng này sớm đã khiến mọi người nghe không lọt lỗ tai. Hấn thực sự cảm thấy khó chịu thay cho Ứng Hùng.

Hấn hiểu rõ, nếu muốn những tỳ nữ kia đừng nói những lời vô nghĩa nữa, cách dứt khoát nhất chính là tự mình rời khỏi Mộ phủ!

Chỉ cần hấn rời khỏi Mộ phủ, thì những chuyện phiếm liên quan tới Ứng Hùng sẽ theo hấn mà dừng lại!

Đúng vậy! Hoành Thụ hấn đã trở thành một phế nhân, nếu hấn ở lại Mộ phủ chỉ khiến Ứng Hùng suốt đời đều chăm sóc hấn, lao tâm lao lực, trở thành gánh nặng trí mạng cho hấn cả đời! Hấn không muốn tên phế nhân không có võ công này ngộ hại cả đời, hấn đã không muốn lại mệt mỏi cho hấn nữa!

Sau khi đã quyết định, Anh Danh cũng không chần chờ nữa, ngay trong đêm khuya tĩnh lặng của Dạ Lan. Cuối cùng, lúc mọi người đã nằm trên giường ấm gối, gã lẳng lẳng chấp nhất một ít hành trang mềm mại, thừa dịp đêm tối chuồn ra khỏi Mộ Phủ.

Đi liên tục! Dù anh danh suy kiệt như thế nào, vẫn luôn kiên trì đi tiếp! Bởi vì, hấn cảm thấy đã mệt mỏi ứng hùng quá nhiều...

Nhưng mà đi không được bao xa, ngay khi hấn đi được nửa dặm về phía đông Mộ Phủ, hấn liền nhìn thấy một người chấp hai tay sau lưng, đứng ở dưới một thân cây bên kia, bình tĩnh nhìn hấn!

Đúng vậy —— Ứng Hùng!

Chỉ thấy Ứng Hùng từ trước đến nay vẫn nở nụ cười lơ đãng, tiếp đó gần từng chữ một: “Thanh danh anh hùng.”

“Người muốn chạy trốn?”

“Người, rốt cuộc cũng muốn vứt bỏ vị đại ca này của ta?”

“Đại... ca?” Anh Danh chợt thấy Ứng Hùng, trong lòng biết không ổn. Hắn không ngờ Ứng Hùng còn thông minh hơn so với suy nghĩ của hắn, sớm đoán hắn nhất định sẽ đi, và lại còn ở nơi này chặn hắn lại, hắn không giải thích: “Ta... cũng không phải muốn bỏ rơi ngươi! Trên thực tế, ngươi... đối tốt với ta, ta mãi vẫn không thể báo đáp!”

Ứng Hùng lại cười khỏ, nói: “Ta tốt với ngươi, đó là nên. Ta như hy vọng ngươi báo đáp người sao?”

“Nhưng... Anh nổi tiếng nói: “Ta đã phụ ngươi quá nhiều, ngươi cũng nên biết, cả tòa Mộ Phủ tỳ tộc, thậm chí toàn bộ người của Mộ Long trấn đều đang cười ngươi... Phạm nhân hèn hạ, không đáng vì tên phế nhân phế nhân như ta đây vong ngữ quên, ta nghĩ, nếu ta thật sự rời khỏi Mộ Phủ, rời khỏi Mộ Long trấn, có lẽ, đối với ngươi mà nói sẽ tốt lắm... Chuyện này... đã là phương pháp giải quyết sự tình duy nhất!”

Ứng Hùng nói: “Đây cũng không phải phương pháp giải quyết duy nhất, nếu ngươi muốn làm ta không còn răng người nào ở đây lạnh, còn có một phương pháp khác!”

“Phương pháp gì...?”

“Phương pháp chính là...” Ngay cả mắt của Ứng Hùng cũng không nháy lấy một cái, giọng nói bình tĩnh lạ thường, đáp lại: “Ta và ngươi cùng nhau...”

“Đi!”

Ứng Hùng vừa nói ra lời này, anh danh chấn động tại chỗ, dữ dần hỏi: “Chuyện này... sao lại như vậy?”

“Đại ca! Mộ phủ giàu sang một phương, ngươi ở lại bên cạnh phụ thân, tương lai nhất định tiền đồ không giới hạn, ngươi... tội gì phải hi sinh tiền đồ của mình? Ta... sẽ trở thành một người khiến ngươi cả đời không chịu nổi gánh nặng, ta sẽ...”

“Lưu ngươi cả đời!”

Ứng Hùng chợt nghe lời này, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, đáp rất nhẹ: “Ngươi đã làm hại ta cả đời!”

Đúng vậy! Từ khi anh danh bắt chấp tất cả ứng hùng bị phế vô công, đã định trước sẽ ứng hùng nhất định phải chiêu cố vận mệnh của hắn suốt đời. Hắn đã ngộ hại cả đời hắn!

“Nhưng...” Ứng Hùng lại nói: “Người làm hại ta cả đời có gì quan trọng? Nhưng nếu người thật sự rời khỏi Mộ phủ một mình, không biết kết quả ra sao, lại càng khiến cả đời ta khó mà yên tâm thoải mái! Nhị đệ, nếu người muốn đại ca an tâm, vậy nên để đại ca và người cùng rời khỏi nơi này!”

“Nhưng... Đại ca, người còn chưa từ biệt cha à?” Anh danh còn muốn chối từ, chỉ là Ứng Hùng không đợi hắn nói hết lời, tự nói: “Đừng quan tâm! Ta đã sớm lưu lại chữ cho huynh ấy! Sáng mai sau khi tỉnh dậy huynh ấy sẽ biết chúng ta đã đi, người xem! Ta ngay cả anh hùng song kiếm cũng mang đến rồi!”

Ứng Hùng vừa nói vừa duỗi hai tay ra, quả nhiên! Hắn thật sự đã mang theo anh hùng song kiếm! Hiển nhiên hắn đã sớm quyết định rời khỏi Mộ phủ, vì anh danh, hắn không hề suy nghĩ, đã hạ quyết tâm.

Chỉ là, anh danh vẫn muốn thuyết phục hắn: “Nhưng... Đại ca, chẳng lẽ huynh thật sự nhẫn tâm bỏ rơi cha mình?”

Ứng Hùng có chút tiếc nuối nói: “Đúng vậy! Ta cũng có chút không nỡ phụ thân! Chỉ là, ta càng không đành lòng buông bỏ người! Hắn có người gọi hắn trước gọi sau, nhưng là người, người lại chỉ có một mình ta... Đại ca!”

Không sai! Anh danh bây giờ đã không còn gì cả, không có cha mẹ! Không có võ công! Hắn chỉ còn lại một mình, cực kỳ cô đơn, cũng chỉ có mình đại ca Ứng Hùng này...

“Huống chi...” Ứng Hùng lại nói: “Từ khi ta biết rõ bí mật trọng đại kia, Mộ Phủ, bây giờ đã không còn là nơi ta lưu luyến lúc trước, sớm rời khỏi đó cũng là tốt...”

“Anh danh, nếu như người thật sự coi ta là đại ca, lần này cũng nghe ta một lần, liền để đại ca và người cùng nhau rời khỏi cái địa phương này, quên đi cái chỗ này, ở một phương xa khác trùng tân sinh!”

Có được tân sinh?

Đúng! Cũng chỉ có rời khỏi Mộ Long trấn tràn ngập ký ức không thích hợp này, hai huynh đệ hắn mới có thể trùng tân sinh, anh danh gặp hùng chí kiên như vậy, cũng biết không

cách nào dao động hấn nữa phân nửa, nếu không, ứng hùng đã không xứng làm đại ca hấn!

Cuối cùng hấn ta cũng gật đầu.

Ứng Hùng thấy hấn rốt cục cũng chịu gật đầu, không khỏi vui mừng nường mảy, nhảy nhót nói: “Rất tốt! Đây mới là huynh đệ tốt của Mộ Ứng Hùng ta! Hay là chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này đi!”

Nói xong đang muốn cùng với danh anh hùng cất bước rời đi, ai ngờ vừa quay người lại, liền thấy một bóng người mảnh khảnh đứng ở dưới một cây già khác! U u nhìn hai người bọn họ!

“Tiểu... Du?” Anh Danh cùng Ứng hùng đồng thanh hô nhỏ. Hai người bọn họ tạo mộng cũng không nghĩ tới, nường nhỏ yếu, vậy mà cũng theo đuôi hai người bọn họ mà đến.

Du trẻ vẫn là sâu kín nhìn hai huynh đệ mình, cười nhạt một tiếng: “Không nghĩ ra sao?”

“Ta tin các người cũng không ngờ được, ta cũng sẽ nghĩ đến các người sẽ đi thôi sao?”

Ứng Hùng thở dài: “Đúng vậy! Ta thật không ngờ tới người sẽ biết, cũng không ngờ tới, ngay cả người cũng tới.”

“Nếu như ngay cả ta đây này, vậy...” Tiểu Du vừa nói, vừa thanh danh vang dội, Ứng hùng đứng tới gần, đột nhiên thân bất do kỷ, quăng mạnh vào trong ngực anh danh, cầu khẩn: “Xin mọi người đừng bỏ ta lại!”

“Mời các người cũng dẫn ta theo đi!”

Hành động đột ngột này của Tiểu Du khiến cho danh tiếng hùng anh kinh ngạc không thôi; Ứng hùng càng thêm hiềm hỏi: “Tiểu Du, người lại... vì sao phải đi?”

Tiểu Du hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn thành thật đáp: “Bởi vì, nếu trong Mộ Phủ không có... Các người, ta lưu lại, cũng không có ý nghĩa gì!”

“Ta, sẽ không nên xử trí bản thân như thế!”

Vạn liệu không đến, ngay cả một nữ hài nhi bề ngoài yếu ớt như Tiểu Du cũng có dũng khí cùng xông ra ngoài cùng hai

huynh đệ hấn!

Có thể thấy được tình cảm giữa nàng với huynh đệ mình!

Ứng Hùng hồi tưởng anh danh một chút, hai huynh đệ đều biết, căn bản không có lý do gì để từ chối chuyện này từ chối hai người bọn họ!

***

Bỗng dưng, Ứng Hùng lại vang lên tiếng cười hào sảng quen thói của hấn, nói: “Rất tốt! Nếu Tiểu Du biểu muội không sợ qua đến cùng chịu khổ, không sợ mỗi bữa ăn cũng nấu cơm nấu cơm cho hai huynh đệ chúng ta, mà trở thành a mỗ mặt dày trong nhà bếp mà nói, chúng ta thật sự là cầu còn không được!”

Ứng Hùng luôn nói chuyện như vậy, cũng quen rồi, huống chi phải đáp ứng Ứng Hùng, nàng lại càng vui sướng khó kìm nén, cười khẽ: “Yên tâm! Ta nhất định sẽ cố gắng hết sức, chuẩn bị đồ ăn ngon nhất cho các người.”

“Nếu như các người không ngại thỉnh thoảng sẽ trúng độc...”

Lời này vừa nói ra, Ứng Hùng càng cười vô cùng vui vẻ; Anh danh cũng là cười thật sâu.

Hấn nhìn nhìn Ứng Hùng một chút, lại nhìn Tiểu Du một chút, nhìn hai tâm mặt nghĩa không phản đối cho hai người này, đột nhiên hấn phát giác, mình vốn là người hạnh phúc nhất khắp thiên hạ!

Chỉ không biết, gặp nhau trong chốc lát này, cười vui, chân tình trong chốc lát, hạnh phúc...

Có thể duy trì được bao lâu trong cuộc đời hấn đau khổ khó giải thích kia?

Một con Phượng Hoàng lửa đã sớm không còn tâm tử, gãy cánh khó bay.

Một con chim ưng vốn có thể vỗ cánh bay cao, nhưng lại phải chết cạnh giữ bên cạnh Phượng Hoàng cánh quạt.

Còn có một con Huy Linh Nhũ Yến.

Phượng Hoàng Ưng, một khi dứt khoát rời tổ, đối mặt với trời đất to lớn, lại sẽ nghỉ ngơi về phương nào?

Là nơi nào cư trú?

Ba tháng sau, một năm sắp hết.

Tuế.

Ở một thôn nhỏ không biết tên.

Bên trong một căn phòng nhỏ không biết tên...

Trong phòng nhỏ tràn đầy kiếm.

Kiếm anh hùng được chế tạo bằng gỗ!

Ứng Hùng nhìn anh hùng kiếm gỗ trong ngoài phòng nhỏ, không khỏi mỉm cười ôn hòa.

Hôm nay hắn đang ở phòng nhỏ, là một tiểu thạch cư không đến hai trượng vuông, tàn phá lại cổ xưa, trong phòng chỉ nhỏ đến không thể nhỏ hơn, cùng với một cái gọi là phòng khách nhỏ hơn cả phòng ngủ, bên trong đầy tạp vật, cùng với những thanh kiếm gỗ lớn nhỏ anh hùng này, tình huống tương đối ác liệt.

Gian phòng nhỏ này so với Mộ phủ mỹ lệ trước kia ứng hùng, đâu chỉ cách xa nhau vạn dặm? Quả thực là khác biệt giữa thiên đường và địa ngục!

Nhưng mà, Ứng Hùng lại không hề ục ịch, trên mặt còn lộ ra thần thái tương đối thỏa mãn. Bởi vì căn phòng nhỏ này, là nhà của hắn và anh danh, Tiểu Du.

Hắn cũng hy vọng đây sẽ là nhà vĩnh viễn của ba người bọn họ!

Còn nhớ đêm ba tháng trước, hắn và anh danh, sau khi Tiểu Du rời khỏi Mộ Phủ, liền đi thẳng về phía trước; ba người cũng không biết nên rời khỏi nơi nào, chỉ biết nhất định phải rời xa Mộ Long trấn, càng xa càng tốt.

Rốt cuộc, bọn họ cũng dừng lại ở một thôn nhỏ, thôn nhỏ này thật sự là một thôn nhỏ không biết tên, bởi vì thôn nhỏ thực sự quá nhỏ, nên một đám thôn dân nhỏ nhắn cũng đỡ phải đặt tên cho nó.

Nhưng mà, đây là tâm ý hợp lý với việc hùng hậu hoặc anh hùng; Ứng Hùng rất thích lấy ít bạc vụn tùy thân, thuê một

phòng nhỏ trong thôn, cùng với mua một ít gia tài trân quý, cuối cùng ba người cũng định cư ở đây.

Căn phòng nhỏ dị thường, Ứng Hùng chỉ có thể chen ngang cùng phòng ngủ với anh danh, liền để Tiểu Du ngủ ở một phòng khác; có điều ở thôn nhỏ này có một chỗ tốt, đó là không ai biết được lai lịch ba người bọn họ! Cũng không ai biết đó là Mộ tướng quân đại danh鼎鼎, càng không ai biết anh danh là Cô Tinh mà cả sảnh đường nghe danh ở Mộ Long trấn, ai cũng sợ hãi!

Ba người bọn họ như ba người hoàn toàn mới, toàn bộ bắt đầu lại từ đầu!

Ly khai Mộ mẫu tự lực cánh sinh, tất cả đều đáng giá!

Hàng xóm láng giềng chỉ cho rằng ba người bọn họ là ba huynh muội, thấy huynh đệ cũ của bọn họ thường ngày cung kính, muội tử dịu dàng, một đoàn hòa thuận, ngược lại hâm mộ không ít thôn dân.

Điều đáng tiếc duy nhất là thanh danh anh tuấn ở trong mắt thôn dân, thân thể kém, thường xuyên ốm yếu nhiều bệnh, mà làm huynh cùng muội suốt đêm khó ngủ. Bất quá, mỗi lần dưới sự chăm sóc của huynh cùng muội, anh danh luôn vượt qua cửa ải khó khăn!

Mà sinh kế của ba người, cũng vì tương ứng với bạc vụn mang theo bên người “Đầu giường kim hết” mà phải đối diện với hiện thực!

Vì bổ sung sinh kế, Ứng Hùng rốt cục cũng cởi cái áo trắng như tuyết của mình ra, thay áo gai thô, thậm chí cởi trần ra trần, ở trong chợ bán Võ Duy sống!

Đối với một công tử từng là thế tục giai nhân mà nói, bây giờ phải dựa vào giang hồ bán võ, mới tranh thủ được một nửa đồng tiền mọi người bỏ xuống, không phải là làm cho người ta tiếc hận!

Nhưng mà, Ứng Hùng chưa từng oán hận, tất cả những thứ này đều do lão cam tâm tình nguyện, oán được ai?

Ứng Hùng tuy cố gắng không ngừng bán võ hàng ngày, duy chỉ dựa vào một mình hắn làm việc thì khó có thể duy trì được

sinh kế của ba người. Về sau, Tiểu Du cũng không thể không theo hắn cùng hát, mà thanh danh...

Vì giúp bổ sinh, cũng để chứng minh bản thân không phải là loại ký sinh trùng vô dụng hoàn toàn vô dụng, cuối cùng trong thời gian cực ngắn, từ chỗ Tiểu Du đã học được cách kéo đàn cá trê; trong lúc Ứng Hùng bán võ, Tiểu Du bán ca, đồng thời cũng bán đàn của hắn!

Không ngờ, thiên tư về phương diện này của hắn lại không thấp hơn thiên tư trên phương diện kiếm của hắn. Từ sau khi hắn học được cách kéo đàn, hắn càng ngày càng tinh tế, thậm chí còn tinh thông hơn cả tiếng đàn của Tiểu Du.

Về sau, tiếng đàn cá chép mà hắn kéo, càng dần dần tự thành một cách, đàn cá hồ nặng nề, thô lương, thoảng như có tâm tình kể không hết, chuyện xưa, khiến thôn dân nghe thấy đều mê mẩn.

Mà cũng chính vì vậy, anh danh càng “yêu” lên cây đàn cá!

Như vậy cũng tốt! Ứng Hùng thâm nghĩ, danh tiếng ngang dọc anh hùng một tay cũng không cách nào nhắc lên anh hùng kiếm của hắn, hắn vừa không cách nào “yêu” kiếm, hắn “yêu” cây đàn cầm, cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt! Chỉ tốt có thể khiến anh danh sẽ không suốt ngày tự ti phế nhân!

Nhưng ngoài mặt, Ứng Hùng mặc dù tán thành chuyện anh danh cầu tiến Hồ Cầm Tư Đạo, nhưng ngầm hiểu thì sao?

Hoặc là, sâu trong tâm khảm của hắn, vẫn còn một tia hy vọng, hắn đang âm thầm hi vọng Phượng Hoàng đầu hỏa sẽ có ngày sống lại, trong kiếm thần thoại sẽ có ngày nhắc lại Anh Hùng kiếm...

Chỉ là, miễn vạn nhất này hy vọng, sẽ làm cho anh danh cảm thấy không thở nổi, khiến hắn cảm thấy áp lực, hắn vẫn chỉ giấu tâm nguyện này trong lòng, càng đem anh hùng song kiếm chôn ở dưới đất hoang phía sau căn phòng nhỏ.

Thế nhưng mỗi ngày, sau khi bán võ trở về nhà, hắn vẫn không quên được anh hùng song kiếm. Có lúc đêm tối nằm chán, hắn sẽ dùng củi nát điêu khắc thành hình dáng của anh hùng kiếm. Dần dà, trong phòng nhỏ hiện giờ đã có đầy thanh mộc điêu anh hùng kiếm to nhỏ.

Tựa như tối nay...

Tối nay ánh sao sáng lạn dĩ thường, bởi vì tối nay vốn là một ngày trăng tròn đẹp đẽ – tuổi xế chiều.

Ngày mai sẽ là một năm mới.

Đây là cái tuổi đầu tiên của huynh đệ anh tuấn và anh tuấn sau khi chết, cũng chính là năm mới đầu tiên của hai huynh đệ cùng Tiểu Du rời khỏi Mộ phủ. Vì vậy muốn ăn mừng vui vẻ, ba người hôm nay đều không đi chợ bán nghệ nữa mà còn bận rộn vì chuẩn bị qua năm mới.

Anh danh và thanh danh của hấn cùng với Tiểu Du phụ trách việc mua các món ăn và trai trở về, vì vậy hấn đã sớm đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình hấn phụ trách quét dọn phòng nhỏ, và dán một ít hương xuân đỏ hồng mà bản thân hấn đã viết lên tường.

Bất quá Ứng Hùng tựa hồ lòng mang ý tốt, phong trào mà hấn viết, đều không phải là lời nói tham lam “một quyền Vạn Lợi”, nơi hấn viết, chỉ là “một đoàn hợp khí”, “Hạp phủ bình an” mà thôi.

Có lẽ, đối với hấn mà nói, tài nguyên cuồn cuộn, vàng bạc đầy phòng căn bản không có ý nghĩa, ngay cả hiện giờ sống thọ, hấn cũng không hi hấn; duy nhất cầu xin, chỉ là ba người bọn họ có thể vĩnh viễn một đoàn hòa bình, bình an như trước mắt; trọng yếu nhất, là anh danh cùng Tiểu Du có thể bình an.

Chẳng qua cuối cùng, Ứng Hùng vẫn không quên viết đoạn vung xuân cuối cùng - “Bộ cất bước Cao Thăng” cuối cùng!

Hấn hi vọng ai có thể từng bước thăng tiến? Tự nhiên như vạch trần!

Viết hết xuân, thời gian vẫn tương đối sớm, Ứng Hùng lấy ra ít củi khô, lại lần nữa buồn chán mà điêu khắc mài dũa, chẳng lẽ lại là Anh Hùng kiếm?

Điều, Điều, nhất thời vong hình, gã cũng quên mất thời gian. Cuối cùng ngay lúc gã điêu khắc thành một thanh kiếm anh hùng mới, mới phát hiện trời đã dần dần tối, anh danh và Tiểu Du vẫn chưa trở về.

Trong lòng Ứng Hùng không khỏi thấp thỏm: “A? Đã là giờ thân rồi! Anh danh và Tiểu Du sao còn chưa trở về? Hai người bọn họ chỉ là ra ngoài mua thức ăn, sao lại đi lâu như vậy? Không phải... gặp phải phiền toái gì chứ?”

Nghĩ đến đây, Ứng Hùng chỉ an ủi bản thân: “Không, không thể nào! Có lẽ hai đứa nó nhất thời hưng thịnh, đi dạo trên đường một lát đi! Đúng rồi! Lúc trước ta không phải cho bọn nó chút tiền lâu năm, dặn dò hai đứa mua cho mình một ít quần áo mới, nói vậy, bọn nó nhất định là mua quần áo! Đúng rồi! Đúng rồi!”

Vừa nghĩ đến những tiền đề tuổi tác, Ứng Hùng thỉnh thoảng cười khỏ.

Kỳ thực, trong mấy ngày qua bọn họ đã cực kỳ nghèo khó, sao còn dùng tiền đề tuổi mua cái này? Những tiền đề năm tuổi kia, quả thật là Ứng Hùng đem bộ áo trắng như tuyết kia bán cho người trên đường lớn trong thôn “Cổ phú hộ”.

Bóng người áo trắng như tuyết này được may lại tinh xảo đẹp đẽ, càng là tư tầm tạo thành, tương đối quý giá, Ứng Hùng ly khai Mộ Phủ cũng chỉ ngắn ngủi ba tháng, bộ áo trắng này cũng không phải cũ, chỉ cần Ứng Hùng chịu cất yêu cầu bán, tất nhiên sẽ lấy người nguyện ý mua.

Vốn dĩ, nếu Ứng Hùng lại mặc bộ áo trắng này nhiều năm, cũng sẽ không keo kiệt mà tới đó, chỉ là Ứng Hùng đã quen với bộ áo vải thô rách rách rưới hiện tại, cũng không hi hân hân mặc đồ mới gì quá năm, quan trọng nhất vẫn là anh danh và Tiểu Du ăn mặc không ra cái gì. Ngược lại, hẳn hi vọng hai người bọn họ có thể thay một ít quần áo giống nhau, cho nên cuối cùng, hẳn không chút do dự bán bộ áo trắng kia!

Tên này thật ra là Mộ Long lúc hẳn mười sáu tuổi, tự mình mua cẩm y màu trắng cho hẳn...

Thời gian từng chút từng chút một chạy trốn, thế nhưng anh danh và bóng dáng Tiểu Du vẫn bật vô âm tín. Ứng Hùng lần này thật sự lo lắng: “Hay quá! Cho dù là tú trang đi xa nhất, cũng đã trở về rồi! Hai người bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không, ta quá lo lắng rồi! Anh danh mặc dù đã không còn võ công, nhưng có Tiểu Du ở bên cạnh hẳn, hẳn... nhất định sẽ không có chuyện gì đâu!”

Không sai! Dù cho anh tuấn đi tới đâu thì Tiểu Du cũng luôn đi bên cạnh nó...

Một cô gái, nếu không phải có tình ý quá khích với một thằng bé, sao lúc nào cũng muốn ở bên cạnh nó? Thời khắc nào cũng không quan tâm đến nó?

Lòng của Tiểu Du Hùng, Ứng Hùng hiểu rõ, hắn lại khổ sở cười cười. Kỳ thực, Tiểu Du đối với anh danh muôn rời, tâm Đán Hùng, cũng không phải là đối với Tiểu Du...?

Trong dòng lũ năm tháng, hắn cũng không nhớ rõ, từ lúc đó bản thân bắt đầu có một loại cảm giác đặc thù với Tiểu Du, từ lúc đó bắt đầu, thậm chí trong mộng hắn cũng sẽ thấy nàng nở nụ cười chân thành với khuôn mặt dịu dàng ấm áp của nàng. Thế nhưng, Tiểu Du nói chuyện với hắn, mặc dù đang cười nói với hắn, nhưng vẫn giữ một khoảng cách không dài không ngắn với hắn; nàng đối anh danh, lại rất thân cận, còn thường xuyên ở bên cạnh anh danh.

Mặc dù người khó hiểu nhất là không hiểu ôn nhu cũng có thể liếc mắt nhìn ra, người mà nàng nhớ nhung trong lòng rốt cuộc là ai. Tuy có đôi khi Ứng Hùng sẽ cảm thấy không phải là thú vị, nhưng hắn lại chưa từng đổ kỵ anh danh, bởi vì hắn so với ai cũng hiểu, có một số việc không thể miễn cưỡng, cũng không phải nhân lực có khả năng cưỡng cầu...

Trái lại nếu anh danh mà đạt được tình yêu của Tiểu Du, hắn thân là đại ca, cuối cùng cũng không cần hao tâm tổn trí vì tương lai của mình. Cho nên, Ứng Hùng vẫn luôn giấu sâu trong lòng mình đối với Tiểu Du.

Vừa nghĩ như thế, Ứng Hùng thoáng chốc đã ngây dại, Một Anh Hùng kiếm được tạo hình trong tay càn đột nhiên bị dao bổ cùi trong tay hắn gọt nhảm. “Đoạt” một tiếng, thanh kiếm anh hùng được tạo từ gỗ kia bị gọt làm hai!

Kiếm gãy!

Ứng Hùng ngẩn ra: “Quá tệ! Tuy chỉ là một thanh kiếm anh hùng được điêu khắc bằng gỗ, nhưng tuổi tác đã gần quá muộn mà lại chặt đứt như vậy, chẳng lẽ là... điềm xấu? Tối nay sẽ có chuyện bất trắc xảy ra?”

“Hả? Ta... Có phải suy nghĩ lung tung quá không?”

Không! Hắn cũng không suy nghĩ lung tung! Ngay tại lúc kiếm chém đứt, phút chốc có người đập cửa!

Ứng Hùng hỏa nhanh chóng đi tới Ứng môn. Thế nhưng ngoài cửa không phải là những anh danh mà hắn khát vọng được trở về nhà cùng với Tiểu Du Du, mà chính là thứ hắn quen biết lúc bán võ ở chợ lúc ấy - Tiểu Tam đầu cóc!

“Không xong rồi! Ứng Hùng ca, không được... nào!” Mặt mũi Tiểu Tam tràn đầy bối rối, chợt thấy Ứng Hùng, đã tức giận không thở được mà kêu gấp lên.

Ứng Hùng thấy Tiểu Tam như vậy hốt hoảng, biết không ổn lập tức hỏi: “Tiểu Tam! Trấn định chút đi! Nói cho ta biết! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Tam cuống quýt nuốt một ngụm nước bọt, đáp: “Ứng Hùng... Ca, người... Nhị đệ... Ở trên đường cái trong thôn...”

“Xảy ra chuyện!”

Xảy ra chuyện rồi!

“Ầm” một tiếng! Giống như một tiếng sét đánh giữa trời quang! Ứng Hùng cả người như bị sét đánh, ngã ra tại chỗ!

Ứng Hùng thế khó lường được, từ sau khi mất đi võ công anh tuấn không ngờ lại gặp nhiều tai nạn như vậy! Rốt cuộc hắn đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu... Ba, rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì? Nhị đệ ta... Bây giờ thế nào?” Tuy là Ứng Hùng trước giờ không sợ hãi, nhưng giờ phút này cũng khó tránh khỏi có chút không biết phải làm sao!

“Ứng Hùng... Ca, nghe nói huynh bán bộ áo trắng tơ kia cho phú hộ trên đường lớn, đổi lấy tiền vượt tuổi cho nhị đệ và muội tử huynh, nhưng... Nhị đệ và muội tử của huynh nhìn thấy áo thô vải bố nhiều năm, trong lòng không đành lòng, còn nói... Bộ bạch y kia của huynh thật ra là cha tặng cho huynh, đối với huynh rất có ý nghĩa, cho nên... Nhị đệ và muội tử của huynh liền đi tìm Cổ đại hộ, hi vọng có thể dùng số tiền đó đổi lại bộ bạch y kia cho huynh...”

“Ai ngờ Cổ đại hộ kia cực kỳ thịnh khí lăng nhân, kiên trì nói người đã bán quần áo cho hắn, hắn tuyệt đối có quyền không

đổi; trừ phi, trừ lúc hần quay về Tiền Kiến, nhị đệ ngươi có thể làm tạp dịch cho hần một ngày!”

“Cổ đại hộ kia biết rõ nhị đệ ngươi thân thể yếu ớt nhiều bệnh, hành động lần này rõ ràng là làm khó hần! Nhưng nhị đệ ngươi lại không chút suy nghĩ liền nhận lời! Ai, cũng không biết vì sao, nhất định phải đổi lại bộ áo trắng kia?”

Mặc dù Tiểu Tam không rõ, nhưng Ứng Hùng tuyệt đối hiểu, anh tuân kiên quyết muốn đổi lại bộ áo trắng kia, là bởi vì lúc hần và Tiểu Du về nhà đã đưa bộ áo trắng này về cho Ứng Hùng, Ứng Hùng nhất định sẽ vui vẻ vì sự quan tâm của hai người bọn họ không thôi, nhưng cũng không lo Cổ đại hộ kia gặp nhiều khó khăn!

Ứng Hùng nghĩ tới đây, không khỏi cảm động, thầm nghĩ: “Anh danh a anh danh, ngươi cũng thật sự đối xử với ta quá...” Trong lòng nghĩ, trong miệng vẫn không quên hỏi: “Anh danh kia đã đáp ứng làm tạp dịch, về sau như thế nào... xảy ra chuyện?”

Tiểu Tam đáp: “Cái tên Cổ đại hộ kia cũng không ngờ nhị đệ ngươi cho dù thân thể yếu ớt, vẫn không chút do dự đáp ứng làm nô bộc. Những nhà giàu có này, thích nhất chính là tra tấn những người nghèo chúng ta! Vì thế hần không cho phép mọi người giúp nhị đệ ngươi, lấy Nhị đệ ngươi hai mươi thùng nước giếng trong hôm nay! Ai! Cho dù là những người Long Tinh Hồ Mãnh như chúng ta đánh hai mươi thùng nước giếng cũng không được! Huống chi là nhị đệ ngươi?”

“Vậy... hần sao rồi?” Ứng Hùng nghe đến đây lại càng lo lắng.

“Thật là làm người ta không ngờ tới a!” Tiểu Tam đang nhớ lại, sợ hãi than: “Ta tưởng rằng Nhị đệ ngươi ngay cả một thùng nước cũng không làm được! Ai ngờ nó cắn chặt răng, từ từ chịu đựng, rốt cuộc cũng phải hứng trọn hai mươi thùng nước; chỉ là nó cắn tới mức răng chảy máu, toàn thân đầm đìa mồ hôi, giống như là hư thoát vậy., Hiển kiến cực kỳ vất vả! Cổ đại hộ kia nhất định sẽ như lời nói thay y phục trở về, ai ngờ Cổ đại hộ kia lại cười lạnh một tiếng, nói nhị đệ ngươi là bị bệnh quân, lại càng là thiên hạ đệ nhất đại ngu xuẩn! Hần nói hần căn bản không có hứng thú muốn đổi y phục về, tất cả

đều chỉ là đùa giỡn, còn phải lập tức đuổi nhị đệ người cùng với muội muội đi!”

“Cái gì?” Ứng Hùng nghe vậy giật tím mặt!

“Đúng vậy! Nhị đệ và muội muội của người đương nhiên không đi! Hơn hai mươi con ác quỷ đang lớn tiếng hung hăng trong phủ của hấn, kêu bọn chúng cản Nhị đệ và muội muội của người!”

“Nhị đệ người mặc dù đã sức cùng lực kiệt, thậm chí ngay cả khí lực đứng lên cũng không có, nhưng vì bảo hộ muội muội người, vẫn miễn cưỡng đứng lên yểm hộ nàng, rốt cuộc Nhị đệ người cũng bị hơn hai mươi con ác quỷ kia cắn khắp người, còn...”

Không thể tưởng được Long Ngâm Thiên Thủy lại bị kẻ tên đùa, Hồ Lạc Bình Dương bị ‘Khuyển’ bắt nạt! Ứng Hùng nghe đến đó đã không cách nào kiềm chế được bản thân nữa, chỉ vì muốn đòi lại một bộ quần áo để ứng hùng qua năm, hấn không tiếc làm nô bộc, bị người ta lừa gạt, còn bị người ta bắt nạt! Anh danh đã bị phé võ công, bây giờ hấn thật sự không thể tưởng tượng nổi...

“Anh danh ——” Hoắc địa, dẫu hùng dũng hết khinh công nhanh nhất suốt đời hấn, như một tia chớp bắn bên lôi, vèo một tiếng! Phát cuồng lao ra cửa!

Tiểu Tam càng là nhìn đến mức trợn mắt há hốc mồm! Xưa nay Ứng Hùng ở trong chợ bán võ công, cũng chỉ là võ công bình thường, Tiểu Tam Tạo Mộng cũng không nghĩ tới, hấn còn chưa kịp chớp mắt, Ứng Hùng đã hoàn toàn biến mất trong tầm nhìn của hấn!

“A...”

Tiểu Tam thấy thế không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Ứng... Hùng ca.... lại là một... nhanh đến thế... đáng sợ đến vậy sao? Hấn... Trong người có... Khoáng thế... võ công?”

“Vậy, hấn... tội gì... nhị đệ hấn... cộng với tam muội... sa vào... Cùng thâm sơn?”

“Rốt cuộc hấn... vì ai... mà ủy khuất chính mình?”

“Rốt cuộc hấn là ai?”

“Hắn lại vì ai?”

Có lẽ, chỉ có bản thân Ứng Hùng mới biết được!

Hắn, là vì một con Phượng Hoàng!

Đã chết Phượng Hoàng!

Thôn nhỏ không lớn, nhưng kinh công ứng hùng thực sự quá nhanh!

Vì vậy, không tới nửa chén trà, Ứng Hùng đã nhanh như chớp lướt đến đường lớn!

Còn nhìn thấy một cảnh khiến hắn cả đời khó quên!

Sao lại thấy ngoài cửa Cổ đại hộ, đang vây quanh một đám người, bọn họ cũng không phải là khoan tay đứng nhìn quần chúng tò mò, mà là một đám thôn dân đang nghiêng răng nghiêng lợi, hô đánh giết!

Đúng vậy! Không ai có thể không nghiêng răng nghiêng lợi! Bởi vì kẻ xuất hiện trước mắt thôn dân là một thảm kịch người giàu nứt đổ vỡ vách mà coi mạng người như cỏ rác!

Quần tình mãnh liệt, đối tượng bọn họ hô đánh hô giết, chính là trước cửa Cổ đại hộ găm thét hơn hai mươi con ác khuyển to lớn, mà những con ác khuyển kia chính đang vây quanh cắn nuốt hai người ——

Anh danh.

Tiểu Du.

Chỉ thấy hơn hai mươi con chó vẫn đang không ngừng tấn công anh tuấn và Tiểu Du bị chúng nó vây quanh ở trung tâm, nhưng mặc dù anh danh đã sức cùng lực kiệt, trong tay còn cầm một cây gậy gỗ dài như kiếm vung tới bay lui, hắn vẫn đang cố gắng chống đỡ, không để cho bất kỳ con chó dữ nào cắn lấy Tiểu Du ở sau lưng hắn!

Ứng Hùng liếc mắt một cái đã nhìn ra, thủ pháp vung mộc bổng của anh tuấn lúc này, hoàn toàn là dùng thế của kiếm! Ngay cả hắn đã mất hết nội lực, nhưng tư chất kiếm của hắn trong lúc trước vẫn thần diệu làm người ta lú lẫm, vẫn có thể dùng bổng hù lui không ít ác khuyển bỏ lại gần!

Dù như vậy, vẫn có không ít ác khuyển hung tàn đến cực điểm, không sợ bị gây gổ bắn trúng, nhào về phía trước như kiến. Một bầy anh tuấn mặc dù có thể đánh trúng những con ác khuyển này, lại khổ không đủ thương lực lượng chúng nó. Cho nên, trên người nó đã có vô số bộ vị bị đàn chó cắn bị thương, thậm chí không ít da thịt cũng bị cắn đứt!

Thế nhưng dù thế nào thì khắp người đều bị thương, anh danh vẫn không ngã không ngã. Hắn liều mạng kiên trì như thế, có lẽ ngoại trừ việc muốn bảo vệ Tiểu Du, bởi vì hôm nay hắn nhất định phải lấy lại bộ áo trắng mà mình đã được thưởng cho Ứng Hùng!

Những con người kia vốn muốn tiến lên giúp hắn, chỉ là hơn hai mươi con chó dữ kia, đầu to như trâu, đứng lên thậm chí còn cao hơn một đại hán râu quai nón, quần chúng mặc dù nhìn không bằng mắt, nhưng dù sao cũng chỉ là phạm phu tục tử, muốn giúp không được, chỉ có thể ở một bên hô đánh hô giết, tất cả mọi người đều đang chửi ầm lên.

Cổ đại hộ kia vẫn không biết liêm sỉ chống nạnh hai tay, vênh vác cười nói: “Hắc! Các người cứ việc mắng đi! Dù sao các người cũng không giúp gì được hắn! Cũng không dám tiến lên giúp hắn! Hừ! Nhìn tiểu tử này cũng có chút bản lĩnh! Một bộ bệnh tật, vậy mà cũng có thể quần nhau với hơn hai mươi đại cầu lâu như vậy!”

“Bất quá, nhìn hắn mình đầy thương tích, cũng không cầm cự được bao lâu! Là các người tận mắt nhìn thấy, cũng không phải là Cổ đại hộ ta giết hắn nha! Mà là hơn hai mươi con ác khuyển cắn chết hắn! Ai! Người giết đương nhiên phải đền mạng! Nhưng chó cắn người chết, liền bảo chó đi nạp mạng đi! Không làm việc của ta! Cho dù cáo thị đến quan, ta cũng không có tội nha!”

Thật đúng là mặt dày vô sỉ! Rõ ràng là hắn cố ý thả chó cắn người, còn ngụy biện như vậy chính mình, quần chúng nghe mà giận không kềm được, có mấy thôn dân không nhịn được muốn tiến lên giúp đỡ, nhớ tới Tiểu Du, thế nhưng đi không được mấy bước liền bị ác khuyển cắn, làm cho càng ngày càng thụt lùi về sau!

“Ha ha! Thế nào? Không ai dám lên chứ? Ai, các người thấy chết không cứu, thật sự là không nên nha! Hắc! Liền để ta đại phát từ bi! Kết thúc cho hắc đi!”

Bên trong Thần Châu, vĩnh viễn có loại tiểu nhân hèn hạ cậy thế hiếp người, cậy tài hành hung, tên Cổ đại hộ kia nhe răng cười một tiếng, đột nhiên huýt sáo một tiếng, hai mươi con ác khuyển kia nghe thấy chủ nhân hạ lệnh như thế, nhất thời cũng không để ý tới khí thế Mộc bổng mềm yếu vô lực kia nữa, bổng dung cùng gào to một tiếng, thành linh toàn bộ hướng về phía thanh danh anh tuần đánh tới!

Anh danh đúng là khổ không thể tả! Hắc vốn đã bị đàn chó cắn tới mình đầy thương tích, càng mệt mỏi rã rời; nếu tiếp tục dùng gây thay kiếm bức lui đàn khuyển, đã là tương đối gian nan; hôm nay còn hơn hai mươi con cự khuyển cùng nhào về phía hắc, hắc căn bản không có bất cứ năng lực gì có thể ngăn cản được!

Nhưng mà, vĩnh viễn ở giữa ngàn cân treo sợi tóc, vĩnh viễn có một người, sẽ hiện thân cứu hắc ngay lúc hắc khó khăn nhất!

Đúng như vậy, nếu hắc còn có nội lực mà nói thì hắc vĩnh viễn sẽ hiện thân cứu giúp trong lúc người kia gặp nạn!

Bổng dung, trên trời truyền đến một tiếng hét to như sấm sét, một người đã như thiên tướng hạ phàm, bạch một tiếng! Tia chớp từ giữa không trung rơi vào anh danh cùng với hơn hai mươi con cự khuyển đang lao tới, còn gầm lên giận dữ hướng lên trời: “Súc sinh —— “

“Chỉ bằng các người cũng muốn giết nhị đệ ta?”

“Tất cả các người không xứng!”

“Đưa hết cho ta —— “

“Phân!”

“Thi!”

Phần nô! Hận cực! Cực đau!

Ngay khi Ứng Hùng thấy danh tiếng của hắc bị quần chó làm nhục, thì trong cơn giận dữ không thể át, hoàn toàn mất đi lý trí. Lão đã dùng hết lực lượng nửa thành công của mình, điên

cuồng quay sang căn xé đám cự khuyển đang điên cuồng cắn người này...

Cuồng chém qua!

Trong nháy mắt, cả con đường lớn lập tức dâng lên một đạo sóng máu ngập trời!

Huyết tẩy đầu đường!

Huyết tẩy nơi đầu đường đương nhiên không phải là ứng hùng, cũng không phải là anh danh, Tiểu Du, mà là vì hơn hai mươi con ác khuyển to lớn kia!

Chỉ trong nháy mắt, hơn hai mươi con ác khuyển cường tráng như núi đã bị Ứng Hùng dùng một chương huyết nhục chém thành năm mươi mảnh thi thể, có vài chỗ thân thể khác nhau, có chỗ bị chém giết ngang hông, có chỗ càn nôi đuôi nhau thành hai mảnh, ruột xuyên bụng nát, giáo nhân chết trạng không đành lòng nhìn thấy!

Càng đáng sợ chính là, hơn hai mươi con cự khuyển này đều chết trong nháy mắt khi mọi người còn chưa kịp nháy mắt! Toàn bộ thôn dân đều chấn kinh đối với nam hài mười sáu tuổi bán võ ở chợ này, không ngờ lại có võ công khiến người ta sợ hãi như vậy!

Ngay cả anh danh và Tiểu Du cũng ngây dại! Anh danh vạn liệu không đến, Ứng Hùng chưa từng giết người qua bỗng nhiên sẽ ra tay độc ác như vậy, tất cả chỉ vì cứu hãn...

“Đại ca...”

Cổ đại hộ kia càng bị dọa đến ba hồn không thấy bảy phách, hai chân như nhũn ra, vừa rồi uy vũ và vênh váo tự đắc, hoàn toàn không còn sót lại chút gì!

Y thoáng thấy Ứng Hùng hung hăng trừng mắt nhìn mình, mắt lộ ra hung quang, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra lửa nóng hùng hực, không khỏi cả kinh kêu lên: “Oa! Người...Đừng giết ta... A! Cầu xin người... đừng giết ta nha!”

“Ta sẽ trả món... Áo trắng này cho các người!” Nói xong đã đoạt lấy bộ áo trắng từ trong tay một tỳ nữ sau lưng, cuống

quít ném cho Ứng Hùng, nhưng Ứng Hùng vẫn không nhận lấy.

Cổ đại hộ càng sợ tè ra quần, kêu lên quái dị: “Oa! Ngươi... sao lại không cần quần áo của mình? Ngươi... là muốn tiền đúng không? Được được được! Ta bao nhiêu tiền cũng cho ngươi đó! Cầu ngươi bỏ qua cho ta đi!”

Ứng Hùng lạnh lùng nhìn hắn, nặng nề nói: “Đừng có dùng tiền sỉ nhục ta!”

“Đối với ta mà nói căn bản không có ý nghĩa gì!”

“Nhất định ngươi đã từng dùng tiền và chó của ngươi hại chết rất nhiều người?”

Cổ Đại Hộ trong khoảng thời gian ngắn bị Ứng Hùng hỏi đến á khẩu không trả lời được, không biết trả lời, chỉ biết dựa vào thần sắc lén lút của gã, Ứng Hùng đã tìm được đáp án!

Nhưng Ứng Hùng lại lạnh lùng nói: “Quả nhiên!”

“Ngươi quả nhiên so với chó của ngươi còn kém hơn!”

“Xem trọng “Tài” này của ngươi, heo coi mạng người như cỏ rác, thế giới này đã không có lý do cho loại căn bã này của ngươi tiếp tục sinh tồn! Cho ta ——”

“Chết đi!”

Chữ chết vừa xuất hiện, Cổ đại hộ lập tức muốn xoay người kẹp đuôi bỏ chạy, thế nhưng, gã còn không kịp ứng hùng! Hách Thính “Phốc” một tiếng, Ứng Hùng chột đá một cước lên mặt đất một cái đầu chó tay không của mình chém xuống, cái đầu chó kia còn đang há to dính máu tươi dính đầy mồm, tấp thẳng tới sau gáy Cổ đại hộ!

Sau đó liền nghe “Khách Lặc” một tiếng vỡ vụn làm lòng người lạnh! Răng nhọn trong miệng chó bắn ra bốn phía, tất cả đều bị kinh lực của Ứng Hùng đánh vào sau ót Cổ đại hộ, nhất thời phá vỡ toàn bộ ót, Cổ đại hộ cũng “A a” một tiếng đi đời nhà ma!

Gió đêm thổi qua nơi đầu đường nhuộm máu, trong lúc nhất thời, toàn bộ đầu đường như một ngàn năm lấy máu vẽ thành a mũi địa ngục!

Không ngờ rằng, vốn ở nhà chờ hai người về nhà ứng hùng, sẽ ở địa phương này tổ chức ngày lễ ăn mừng!

Ứng Hùng vẫn như cũ đối với việc giữ gìn anh danh mà giết người không hối không thẹn, hấn thê lương địa, nghĩa không chùn bước nói: “Lấy cầu giết người, chó cũng cắn đầu nó!”

“Đây chính là kết cục của kẻ bất nhân.”

Ứng Hùng dứt lời, đã gắng sức nâng lên anh danh đã kiệt sức ngã xuống đất. Anh danh cho dù đã mệt mỗi nửa phần nhưng vẫn không thể nhúc nhích, còn thị trường phòng lên một hơi nói: “Đại... Ca, bởi vì... Ta, hôm nay lại... dạy ngươi... Sát Giới, ta...”

Ứng Hùng nói: “Mẹ ngoại đừng! Cho dù không bởi vì ngươi, tên cầu tặc giàu có xấu xa này, sớm muộn gì ta cũng sẽ giết!”

“Nhưng...” Anh danh còn muốn nói thêm gì đó. Lúc này Tiểu Du vốn đã bị máu me dọa cho đến ngây người, bỗng chốc thu nhiếp tinh thần, như là nhớ lại một chuyện quan trọng, nói:

“Nhưng, hiện giờ Ứng Hùng đã hiển lộ võ công, chỉ sợ chúng ta ở lại thôn này lần nữa, sẽ rước lấy nghị luận. Nếu muốn sau này sống an bình, chúng ta vẫn là mau chóng tìm một nơi khác không người quen biết chúng ta đi!”

Vậy sao? Ứng Hùng nghe vậy tâm ý: Hấn cho rằng tìm địa phương khác, chỉ là một loại biện pháp trốn tránh. Nếu có một ngày hấn so anh danh sớm chết, vậy thì ai đến chiêu cô một phé nhân không có khí lực đây? Có lẽ biện pháp trực tiếp giải quyết, cũng là biện pháp thiết nghĩ nhất, chính là...

“Phượng Hoàng...” Ứng Hùng nhìn tên anh danh yếu đuối không còn chút sức lực được đỡ dậy tay mình, bất ngờ trầm ngâm: “Phượng Hoàng nhất định phải trùng sinh.”

Tiếng trầm ngâm của hấn không thể nghe thấy, thanh danh anh hùng đã không còn võ công trong người, trong lúc nhất thời cũng không nghe được lời lảm bảm của Ứng Hùng, liền hỏi: “Đại ca, huynh... vừa rồi... nói cái gì vậy?”

“Không!” Ứng Hùng lắc đầu: “Ta cũng không nói gì thêm! Đúng rồi! Nhị đệ, ngươi cho hơn hai mươi con cự khuyến cắn bị thương, phải mau chóng tìm đại phu trị thương nặng trên

người, nghe nói miệng chó là độc nhất, người đã bị chó cắn có thể sẽ như chó điên phát cuồng đến chết...”

Đúng vậy! Việc cấp bách trước mắt là tìm đại phu trị khỏi thương thế cho anh danh rồi hãy nói! Ứng Hùng nói đi, mặc dù mang tiếng tằm lừng lầy, cùng với Tiểu Du cùng nhau tuyệt trần mà đi, chỉ còn lại võ công kinh người, mà thôn dân còn đang trợn mắt há hốc mồm!

Chỉ là, đương nhiệm Hùng một mặt mang theo anh danh đi về phía trước, nhưng trong lòng vẫn còn trầm mặc suy nghĩ: “Có lẽ, lúc trước ta cùng anh danh đều nghĩ sai rồi...”

“Người không tâm thương, thủy chung vẫn là người không bình thường; cho dù võ công bị phế hết, hãn vẫn là một người không bình thường; muốn miễn cưỡng hai ta Cam Bình, đối với hãn mà nói, đều là một chuyện đáng tiếc...”

“Chỉ là trên đời này, liệu có phải có người thật sự có cách làm mất đi công lực để khôi phục công lực không?”

“Phượng Hoàng đã chết...”

“Xuyên thai trọng sinh?”

Nghi vấn này không tồn tại trong lòng Ứng Hùng được bao lâu bởi vì hãn sắp tìm được đáp án rồi!

Mà hãn cũng nhanh chóng gặp phải một chuyện khiến hãn càng kiên quyết muốn Phượng Hoàng sống lại.

Một chuyện thảm nhất trần gian...

Chương mười ba...

Ngay lúc Ứng Hùng và Tiểu Du mang anh danh Đại phu duy nhất của mình ra ngoài Dược Lư “Lâm đại phu”, thì bên ngoài Dược Lư của Lâm đại phu đã tụ tập một đoàn thôn phụ.

“Thật đáng thương!” Thôn tụ tập đang xì xào bàn tán.

“Đúng nha! Cô gái kia một chân bị phá, nghe nói mắt cũng không thấy được gì, còn có lúc điên khùng lúc bình thường, thường xuyên la hét muốn tìm con trai. Đúng rồi! Các người có biết vì sao cô ta lại mù hay bị què không?”

“Ai! Còn không phải vì tìm con mình? Nghe nói, khi còn trẻ nữ nhân kia mất đi con trai, vì vậy liền trở nên điên khùng

khùng khùng, lưu lạc thiên nhai vạn dặm, đáng tiếc tìm khắp nơi không thấy, chỉ là nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, ngày ngày đều trôi giạt khắp nơi trong đêm, lấy nước mắt rửa mặt, cuối cùng buồn ngủ đến mức ngay cả một chân trong đó cũng bị què, hai mắt cũng thường xuyên rơi lệ mà nửa mù...”

Những câu chuyện xương cốt rời rạc này, khắp nơi trong các huyện Thần Châu đều có, từng bước đến gần Dược Lư của Lâm đại phu, anh danh và Tiểu Du. Tuy rằng đang tiếc hận cho nữ nhân mà thôn phụ vừa nói, nhưng thanh danh anh tuấn đang khắp người thương tích, tê liệt không còn sức lực, nên Ứng Hùng tạm thời không có thời gian nghe tiếp. Trước mắt cấp bách, vẫn là trước tiên đưa anh danh cho Lâm đại phu rồi nói sau.

Ai ngờ khi ba người bọn họ đi lướt qua thôn phụ kia, đang muốn đi vào rừng thuốc Lư của Lâm đại phu, thì lại nghe những thôn phụ kia đang nói: “Khà! Nói đến nói đi nói lại, chúng ta ngay cả tên của nữ nhân kia cũng không biết? Nàng muốn tìm con trai của nàng thì còn biết họ tên là gì? Có lẽ chúng ta có thể chú ý giúp nàng một chút nha!” Cửa thôn phụ tuy có chút lười dài, cuối cùng cũng coi như một mảnh nhiệt tình, dù sao trên đời còn có không ít người hảo tâm muốn giúp đỡ người khác!

“Cái này... Nha! Nghe nói nữ nhân kia hình như là... cái gì mẹ, ta cũng không nhớ rõ! Bất quá đưa con mà nàng muốn tìm, ta lại nhớ rõ tên của hắn, bởi vì đứa bé kia tên khá đặc biệt, đứa bé kia gọi là...”

“Vi!”

“Anh hùng!”

Vi anh hùng? Vi anh hùng? Vi... anh hùng?

Ba chữ Vi Anh Hùng như điện! Như sấm!

Ba người Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du vô cùng khiếp sợ! Huyết dịch ngưng tụ! Tên anh tuấn toàn thân đổ mồ hôi, chỉ trong chốc lát đã tạo nên cảm giác máu huyết nồng đậm hơn cả nước. Hắn... không ngờ mình đã đạp vỡ giày sắt, Hoàng Thiên không phụ, vậy mà lại ở cảnh này, lại... nghe thấy tin

tức của nàng? Cái tên kia vẫn luôn nghĩ đến, đó là nàng... vô cùng kỳ vọng!

Tiểu Du đã giật mình nói: “Vi... anh hùng? Anh danh biểu ca, vậy chẳng phải là người... thân thiết với mẹ trẻ vì người... Tên gọi? Nữ nhân đáng thương trong miệng thôn phụ kia, lẽ nào thật sự là của người...?”

Thực ra Tiểu Du đã không cần nhiều lời, vì anh danh đã khẳng định, cô gái này nhất định là vì nó đã thất lạc mười sáu năm nghĩa tử!

Ứng Hùng hiểu rõ tâm ý anh tuấn, càng không nói ra lời, hỏi những thôn phụ kia: “Vị đại tẩu này, xin hỏi, vừa rồi nữ nhân mà các người nói rốt cuộc bây giờ thế nào? Nàng ở chỗ nào?”

Những thôn dân kia nói: “Cô ấy à! Ôi! Cô ấy thật đáng thương! Nghe nói suốt vạn dặm, mấy ngày trước tìm tới thôn chúng ta, lúc đó chân của cô ấy cũng bị què một nửa, cả người dơ bẩn không chịu nổi, còn không biết từ chỗ nào hại bệnh tật nóng., Rốt cuộc bệnh nặng cũng ngất xỉu, may mà nàng trùng hợp té xỉu trước được lư của Lâm đại phu, được Lâm đại phu cứu; chỉ là, sau khi trải qua dò mạch cho nàng, phát hiện nàng vốn đã bị bệnh nặng ít nhất là một tháng, đã là được thạch vô linh, thời gian không còn nhiều, nhưng Lâm đại phu vốn dựa vào y giả phụ mẫu tâm tình của y giả., Mấy ngày nay vẫn tự mình giã thuốc cho nàng; tuy biết rõ nàng không cứu được, nhưng cũng hết sức nhân sự; ai ngờ, buổi trưa hôm nay khi đại phu Thừa Lâm đại phu có bệnh nhân liền khám bệnh, lén lút trốn đi, nghĩ đến, nàng lại lần nữa ký ức thành cuồng., Đi khắp nơi tìm con trai nàng; nàng đã bệnh tình nguy kịch, Lâm đại phu biết nàng lúc nào cũng có thể chết, lo lắng nàng vừa đi như vậy, ích lợi bị chết còn nhanh hơn, cho nên liền liên hợp với quan viên của chúng ta ra ngoài tìm nàng. Nói trở lại, bọn họ đi cả buổi chiều vẫn chưa về, chỉ sợ nàng đã lạnh ít dữ nhiều...”

“Ôi! Ông trời cũng thật là! Nữ nhân đáng thương này thương yêu con trai như thế, hết lần này tới lần khác lại bảo nàng cốt nhục tách rời; bệnh của nàng là không cứu được, chỉ hy vọng, nàng có thể trước khi chết, thật sự tìm được con của nàng, gặp mặt cuối cùng của nàng liền tốt rồi.”

Những thôn phụ kia nói xong cũng không khỏi lắc đầu thở dài.

Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du càng nghe càng rõ, ba trái tim lại càng trầm xuống, dần dần sa càng sâu...

Thế khó đoán được, anh danh cùng mẫu thân của hắn là sinh mẫu Thu Nương, chung quy vẫn duyên gặp mặt chưa từng một lần; hắn tới, nhưng nàng lại rời đi, luôn đoàn tán vô thường, vô duyên trùng phùng, tương ngộ.

Ứng Hùng vội vàng nâng thanh danh yếu đuối vô lực lên, lạnh nhạt thốt lên ba chữ: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi?” Tiểu Du kinh ngạc.

“Ừm!” Ứng Hùng lên tiếng, vừa nghe tên anh tuấn vừa nói: “Nếu chúng ta lưu lại nơi này chờ tin tức Lâm đại phu, ai dám cam đoan hắn nhất định tìm được nàng? Cầu người không bằng cầu mình, chúng ta tự đi tìm đi!”

Nói xong, Ứng Hùng không nói gì nữa mà mang tiếng anh, cùng Tiểu Du đi dọc theo những dấu chân mà Lâm đại phu lưu lại trên mặt đất, vẫn đi về phía trước!

Những thôn phụ kia đều không hiểu vì sao Ứng Hùng vừa mới đi một người bị thương đến đây, vẫn còn chưa khám bệnh, chưa đến nửa khắc lại muốn đi, chỉ có anh danh cùng với Tiểu Du, lúc này mới biết được Ứng Hùng mang theo một lòng nhiệt đạo cổ đại!

Hắn là một người thật sự, không phải là một người giống! Hắn chưa bao giờ từ bỏ bất cứ hi vọng nào!

Hắn biết, ngay cả tổn thương anh danh còn chưa khỏi, nhưng hắn tin rằng anh danh nhất định tình nguyện đem thương thế gác lại, đi tìm mẹ trước! Thân thương không bằng bị thương tâm!

“Đại ca...” Anh danh lần này cũng không mở miệng tạ ơn, chỉ là trong lòng âm thầm cảm kích Ứng Hùng, bởi vì hắn hiểu rõ, Ứng Hùng đối với thâm ân của hắn, cho dù cả đời hắn cũng không cách nào nói rõ.

Hết thấy tất cả, đều đã không cần giữ lời, tất cả mọi thứ, đều muốn cảm tạ, đã quên đi...

Nhưng mà, nếu như Lâm đại phu và thôn phu đã tìm cả buổi trời mà vẫn không tìm được Thu nương, Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du mới bắt đầu tìm kiếm, cũng là mò mịt không đầu.

Huống chi sắc trời dần tối, Ứng Hùng còn muốn vịn danh anh hùng, ba người càng đi càng chậm, đường trước mắt càng là vắng vẻ, thẳng đến hoang dã, càng không nói đến tìm được bóng dáng Thu Nương?

Chỉ là trên đời có một số việc, cũng không thể dùng lẽ thường để giải thích, đám người Lâm đại phu tìm cả buổi cũng không thấy, chưa chắc bọn họ anh danh nhất định không tìm được đâu, bởi vì anh danh, là con ruột của Thu Nương, giữa mẹ đẻ luôn có một số mối liên hệ kỳ diệu mà người khác khó thể hiểu được...

Ngay khi ba người đang bàng hoàng vô kế thì đột nhiên xuất hiện. Anh danh chỉ cảm thấy ngực nóng lên, huyết mạch toàn thân như đang phi nhanh lên, có một cảm giác rất kỳ quái đang xâm nhập hần...

Đến rồi!

Thật sự đến rồi!

Đó là một loại cảm giác vô cùng thân thiết với hần! Một loại cảm giác huyết mạch tương liên!

Hần chẳng hạn mà hô khẽ một tiếng: “Đại ca.”

Ứng Hùng liếc mắt nhìn hần, hỏi: “Nhị đệ, thần sắc ngươi xem ra có chút khác thường, rốt cuộc là chuyện gì?”

Anh danh nói: “Là... nàng!”

“Nàng?” Tiểu Du cũng nói: “Anh danh biểu ca, ý ngươi là... là mẹ ngươi?”

“Ừm.” Anh danh khẽ gật đầu, ngẩn ngơ nhìn rừng cây đen kịt lại từ xa phía trước bọn họ, chậm rãi nói: “Ta... Bỗng nhiên có một loại cảm giác.”

“Con cảm thấy, con... mẫu thân đang...”

“Trong rừng cây phía trước này!”

Thu nương đang ở trong rừng cây phía trước sao?

Mẫu tử tới “Cắt thịt bắt ly da” Ứng Hùng tin tưởng, dự cảm anh danh nhất định không sai, lập tức nói: “Được! Nếu như Nhị đệ ngươi tin tưởng Nhị đệ đang ở trong rừng cây này, vậy thì đêm nay cho dù chúng ta đem rừng cây này triệt để lật lại cũng phải khiến cho ngươi - cốt nhục đoàn tụ!”

Ứng Hùng nói xong thì đột nhiên theo sát anh danh, một tay ôm lấy Tiểu Du, hai chân điểm một cái, dùng hết sức dẫn hai người chạy như bay về phía rừng cây!

Bởi vì rừng cây trước mắt rất lớn, nếu như vẫn chậm chạp như kiến hôi thì chỉ sợ lại lần nữa mất đi bóng dáng của Thu Nương! Cho nên lần này Ứng Hùng thật sự vận dụng toàn thân công lực, mang theo hai người bay đi, muốn nhanh chóng lục soát toàn bộ rừng cây. Tối nay, hắn nhất định phải tìm lại mẹ mới được!

Hắn không tin dưới sự trợ giúp toàn lực của mình, Thương Thiên còn có thể phát động mẫu tử có nhiều tính mạng đi khắp nơi này —— gieo tiếp lần nữa!

Hắn không tin!

Nhưng bất luận Ứng Hùng có tin hay không, bất kể Ứng Hùng nỗ lực thế nào cũng phải ở trong rừng cây u ám này tìm ra một nữ tử mệnh mỏng, đó không phải là chuyện dễ dàng!

Ứng Hùng vẫn luôn bay về phía trước cùng với thanh danh anh hùng với Tiểu Du, suốt một canh giờ, nhưng Thu Nương vẫn không thấy bóng dáng đâu, mà trên mặt của Ứng Hùng đã đầy mồ hôi hột!

Mặc cho hắn cố gắng như thế nào, mặc cho hắn cố gắng như thế nào, dù hắn dù sao cũng là một thân thể huyết nhục! Cho dù là cao thủ có một không hai, muốn kèm theo hai người bay vùn vụt một canh giờ, cũng sẽ sức cùng lực kiệt, huống chi, giờ phút này Ứng Hùng chỉ còn lại nửa phần lực thành công?

Hắn ta tin tưởng hắn ta khổ không thể tả!

Anh Danh thấy Ứng Hùng vì hắn vẫn đang kiên trì thúc đẩy hai người bọn họ chạy như bay, trong lòng không đành lòng, chỉ là hắn rất rõ ràng, lấy tính cách quật cường của Ứng Hùng, cho dù hắn mở miệng khuyên hắn nghỉ ngơi, hắn cũng sẽ không dừng lại!

May mà, ngay lúc danh hiệu anh tuấn đang lo lắng Ứng Hùng sẽ kiệt tâm mà kiệt lực thì trong một bụi cây cách ba người chừng trăm trượng, lại có chút phát hiện...

Ánh lửa!

Có người đang nhóm lửa ở phía trước?

Ba người một mực sờ soạng Hắc Phi Hùng trong rừng cây tối đen, lúc này mới phát hiện ra ánh lửa, giống như phát hiện ra hi vọng, Tiểu Du vui mừng ra mặt nói: “A? Có ánh sáng? Ứng Hùng biểu ca, anh danh ca, phía trước có ánh sáng, liệu có... có phải là... mẹ anh nổi tiếng đang... nhóm lửa?”

Đã không cần hỏi thêm nữa! Bởi vì câu nói này của Tiểu Du còn chưa nói xong, Ứng Hùng đã có ánh lửa bên trong hốc cây càng tốt hơn cả năng, hắn đã dùng hết khinh công toàn thân, cùng với anh danh, Tiểu Du Hỏa cấp tốc lướt vào trong thân cây!

Ba người lần đầu nhìn thấy, quả nhiên là một đồng củi cháy, nhìn củi lửa dần dần âm đạm, hiển thị đã rất lâu!

Mất thứ hai, bọn họ liền nhìn thấy một bóng người quần áo tả tơi đang nằm sấp bên cạnh đồng củi!

Nhìn thấy bóng người này không nhúc nhích, dường như hoàn toàn không còn hơi thở, Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du thấy thế càng lo lắng không thôi. Ba người đồng thời nghĩ thầm, nếu bóng người này là của Thu Nương, sao nàng lại không nhúc nhích? Chẳng lẽ... nàng ta đã chết thật rồi?

Nghĩ như vậy, tâm tình ba người càng trầm xuống phía dưới, trầm xuống trong tối tăm nhất đương nhiên là anh danh. Bởi vì, không cần tiến lên lật qua bóng người phủ phục kia, hắn cũng đã cảm thấy người này là ai rồi! Giờ phút này, bóng người này cứ như vậy ẩn núp ở nơi đó, đã cho hắn một loại cảm giác thân thiết trước nay chưa từng có, một loại cảm giác huyết mạch tương liên với sinh ra...

Là nàng!

Chắc chắn là nàng!

Ứng Hùng liếc xéo anh danh, biết rõ hắn ta muốn tiến lên xem xét bóng người đang phục kích này nên liền phục từng bước đi

trước, Tiểu Du cũng nói gót theo, lòng bàn tay của mọi người đều đang đổ mồ hôi.

Cái này anh tuần một mực khao khát gặp lại mẹ đẻ, cái này từng đem hy vọng cả đời ở trên người ái tử mẹ đẻ, tại này này này nhà cửa Nhạc Thiên Luân hoàng hôn, cuối cùng cũng cùng cùng cùng con ruột của hắn gặp gỡ lần nữa rồi!

Rốt cuộc, Ứng Hùng đã đem anh danh của mình tới sát bên cạnh bóng người kia. Bởi vì anh danh đã mất hết sức lực, Ứng Hùng chỉ có thể xoay người lại giúp hắn.

Ba người rốt cuộc có thể triệt để thấy rõ khuôn mặt từ thân này, cũng có thể thấy rõ ràng nàng rốt cuộc không giống như lời thôn dân nói – bệnh tình nguy kịch?

Vừa nhìn thấy vật liệu Côn Bằng, Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du không khỏi đồng loạt trợn mắt há hốc mồm!

Tiểu Du càng là thân bất do kỷ kêu khê: “Sao... như thế? Anh danh... biểu ca! Sao lại... như thế?”

Đúng vậy! Chẳng những Tiểu Du chấn động không hiểu, ngay cả Ứng hùng bình tĩnh tự nhiên cũng kinh ngạc nói với anh la: “Không... sai! Nhị đệ, sao... làm thế? Bóng người này...”

“Làm sao có thể là của người...”

“Mẫu thân?”

Cái gì? Hóa ra cái thân ảnh này cũng không phải mẫu thân anh tuần Thu Nương?

Cuối cùng, bóng người này vừa rồi sao lại khiến cho thanh danh anh hùng có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu?

Anh danh vẫn ngơ ngác nhìn khuôn mặt bóng người bị kéo quay lại này, hắn kinh ngạc sửng sốt, chỉ vì khuôn mặt này căn bản không phải là mặt của nữ nhân! Mà là một khuôn mặt...

Mặt nam nhân!

Hóa ra bóng người này là một nam nhân dung mạo tầm bốn mươi tuổi, một thân tả tơi tả tơi! Mùi rượu toàn thân nồng nặc, toàn thân bủn rủn không chịu nổi. Người này tên hóa rượu chỉ gục bên cạnh đồng lửa mà mình sinh ra mà thôi!

Chỉ là, người đàn ông này gọi là hóa nếu không phải là Thu nương, nhưng tại sao lại cho anh tuần một cảm giác thân thiết? Hắn cũng là vì cảm giác thân thiết này càng ngày càng gần, vừa rồi cùng Ứng Hùng, Tiểu Du tìm đến nơi này, đến cùng là nam kêu thành tiếng đến cùng là ai?

Anh danh một mực khẳng định nhìn mặt nam hoá, hắn bỗng nhiên hiện lên một ý niệm rất đáng sợ! Hắn bắt đầu cảm thấy nam nhân này gọi hóa là ai!

Y là...

“Hắn là...” Thanh danh anh tuần hoang mang, từng chữ thốt ra khiến chính hắn kinh hãi, cũng là tên của Thanh Du và Ứng Hùng đang sợ hãi: “Của ta...”

“Cha!”

“Vi!”

“Diệu!”

“Tổ!”

Àm!

Trời ơi! Ứng Hùng và Tiểu Du vạn liệu không tìm được. Anh danh và hai người bọn họ trải qua vô vàn gian khổ, tìm được chính là phụ thân năm đó ngoan tâm bán đi cái tên thất vọng - Vi Diệu Tổ! Như vậy...

Thu nương đang lâm vào trạng thái nguy kịch sắp chết...

Ứng Hùng chợt nghe anh danh xưng nam nhân này gọi là phụ thân hắn là Vi Diệu Tổ, nhất thời khuôn mặt tuần tú trầm xuống, khuôn mặt tái xanh, nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Cái gì? Hắn chính là phụ thân của cầm thú... Vi Diệu Tổ?”

Ứng Hùng nghĩ tới cảnh anh danh bị thảm nửa đời trước đều phải bái người phụ thân cầm thú không chịu trách nhiệm này ban tặng, nghĩ đến mười sáu năm qua có cha như không cha, có mẹ như không mẹ, lẻ loi hiu quạnh, bị ức hiếp, càng nghĩ tới anh danh chịu rất nhiều khổ, hôm nay càng biến thành một phế nhân, lập tức giận dữ đan xen, lửa giận che mắt, gã lại gầm lên một tiếng: “Anh danh!”

“Ngươi tất cả bất hạnh toàn bộ bái cầm thú này ban tặng!”

“Hắn không chỉ bán đứng ngươi, hại cả đời ngươi, hôm nay càng làm cho ngươi không tìm được mẹ đẻ ngươi! Trời! Ngươi muốn tìm người hiếu thuận lại một mực tìm không ra sao? Nhưng lại tìm cầm thú?”

“Nhị đệ! Ta biết ngươi hận hắn! Nhưng ta càng biết ngươi không đành lòng xuống tay! Hôm nay, để cho đại ca thay ngươi...”

“Đem cầm thú hủy cả đời này...”

“Một – một - - chương —— “

“Đứt!”

Ứng Hùng đã bị lửa giận che mắt, không còn dung tình, nói làm là làm, nhưng nghe “Bồng” một tiếng kinh phong vang lên! Tay phải của hắn đã hung hăng hướng phụ thân Vi Diệu tổ linh sinh danh thiên linh bỏ thẳng! Hắn muốn hắn chết!

Tiểu Du kinh hô: “Ứng Hùng biểu ca! Đừng mà! Đừng làm thế chứ...”

Thế nhưng nàng căn bản không hiểu võ công, anh danh cũng không có võ công, Ứng Hùng chỉ đoạt được một chương đoạt mệnh, hỏi ai có thể ngăn cản?

Chương phong hồ hồ! Sát ý rùng rục! Một chương này chưa tới, đã đánh bay Vi Diệu Tổ bay loạn về phía sau, nhưng hắn vẫn say rượu chưa tỉnh, căn bản không hiểu tránh né!

Cho dù hắn ta không say rượu, nhưng một chương đoạt mệnh của Ứng Hùng...

Hắn ta cũng tuyệt đối trốn không thoát!

Hắn ta chết chắc rồi!

Ngọc, là thứ mà đa số người Trung Quốc thích đeo nhất.

Cho nên, sau mỗi một khối ngọc, đều có cổ sự hoặc nhiều hoặc ít.

Như khối ngọc kia!

Bản thân nó cũng có một câu chuyện.

Cũng có thân thể của nó “Ngọc”.

Khối ngọc bội này, kỳ thực chỉ là một khối ngọc bội cũ kỹ không tầm thường, tướng mạo khá xấu, tuyệt đối không thể nào, không nên được gọi là Mỹ Ngọc.

Nhưng mà, khối ngọc quyết vừa cũ lại “lão” này, thật có một chỗ khác với mỹ ngọc bình thường; nó, nguyên lai cũng không cô đơn, nó còn có một cái khác cùng một dạng với lão xấu tỷ muội, nó ban đầu là một đôi!

Nếu như Ngọc cũng có biết, có lẽ đời này kiếp này của nó sẽ không bao giờ quên, ngày mười sáu năm trước...

Ngày đó, hai tỷ muội song ngọc này lại được Ngọc lão bản đặt ở quầy hàng bày bán, đáng tiếc, bề ngoài của hai huynh muội nó thật sự quá bình thường, so với mấy trăm khối mỹ ngọc ở trên sạp hàng đó, càng thêm thất sắc: “V Tướng mạo vô quang.”

Bất quá ngọc cũng đã quen! Trên thực tế, hai người đặt ở các quầy hàng ngọc này đã ròng rã ba năm, vẫn không tìm được người thưởng thức hai người này; do lúc trước hơi óng ánh, đến nay âm đạm thất sắc, Ngọc cũng nên cảm hoài thân thể đi?

Thế nhưng, ngay ngày hôm đó, hai khối Ngọc Vận rốt cục đã cải biến!

Toàn bộ đều bởi vì sự xuất hiện của nàng!

Khi nàng tới chợ đã là hoàng hôn.

Nghiêm túc mà nói, nàng cũng coi như là một nữ nhân khá có tư sắc, đáng tiếc một thân áo gai cũ nát chẳng khác gì gọi là hóa, còn rất có cái bụng lớn. Vừa nhìn là biết, đó là một đám phụ nữ cùng gia.

Nàng đứng trước sạp hàng ngọc hồi lâu, tự ti kiểm tra, tính toán tiền trên người mình, lão bản Ngọc Lý kia mắt chó nhìn người thấp, cảm thấy cực không kiên nhẫn, càng không muốn nàng sa vào trước quầy hàng ngọc của hắn nữa, để tránh những đại hộ xa hoa kia không muốn tiếp cận, liền khinh bỉ nhìn chằm chằm nàng, cao giọng quát: “Này! Người cũng nhìn lâu rồi đấy! Có phải là người mua ngọc không?”

Nàng ta đáp rất hèn mọn: “Vị lão bản này, ta... muốn mua một khối ngọc, đưa hài tử xuất thế cho ta.”

“Vậy người có bao nhiêu ngân lượng?”

“Ta... Không có ngân lượng, ta chỉ có hai mươi văn tiền.”

“Cái gì? 20 văn tiền?” Ông chủ Ngọc Trì kia tận lực đề cao giọng, kêu lên quái dị: “Hai mươi văn tiền coi là cái gì! Nơi này là ngọc rẻ nhất, cũng phải 20 văn tiền! Lại còn là một đôi!”

Hắn chỉ chỉ vào những ngọc bội vừa cũ lại vừa xấu xí kia “tỷ muội”, nếu như Ngọc có biết, hai huynh muội nó giờ phút này nhất định xấu hổ dị thường.

Không ngờ lão bản Ngọc Trì kia mắt chó nhìn người khác như vậy, nàng không khỏi ngẩn ngơ ngẩn, bất quá nàng cũng tự biết khó trách hắn, trên thực tế, nàng đích thật là rất keo kiệt! Nàng chỉ ngưng mắt nhìn hai khối ngọc bội kia, thật lâu sau, rốt cục cắn răng, giống như hạ quyết tâm lớn, móc từ trong ngực ra một chuỗi đồng tiền, giao cho lão bản ngọc kia nói: “Ông chủ họ, hai khối ngọc này đã là thứ rẻ nhất, ta... sẽ lấy chúng!”

Nói xong đã cầm lấy cặp ngọc bội, quan sát cẩn thận.

Ông chủ Ngọc Trì kia số tiền mà nàng giao cho hắn cũng không đếm xuể, e sợ bị nàng lừa gạt, cuối cùng nhếch miệng cười nói: “Quả nhiên là hai mươi sáu văn tiền! Một quả không ít! Hắc! Không ngờ được với thân thế như ngươi, cũng nguyện lấy hai mươi sáu văn tiền mua ngọc cho ngươi xuất thế hài tử! Chắc chắn là ngươi cũng đã dùng hết tiền mua đồ ăn tối nay chứ hả?”

“Hi hi! Nữ nhân mua ngọc cho hài tử, phần lớn là vì hy vọng lấy ngọc làm ngọc làm điểm tâm, trừ tà, bảo vệ bình an bình; hoặc là hy vọng có thể mang đến vận may cho hài tử, để hài tử lớn lên thành tài!”

“Bất quá thẳng thắn mà nói, kỳ thật những tiện nhân nghèo các ngươi, lại nuôi ra được thượng phẩm gì đây? Còn hy vọng con trở thành tài? Quả thực là si tâm vọng tưởng! Xem ra ngươi tiết kiệm thời gian mua ngọc bội cho con cái, phần lớn đều uổng phí! Ngươi bỏ qua tâm tư này đi! Ha ha ha ha...” Ông chủ Ngọc Trì thật ra vẫn luôn căm tức nàng, cho nên mới cố ý nói những lời này, đem con của nàng phát tiết!

Nữ nhân vốn còn đang quan sát hai cái ngọc bội cũ nát trên tay, vừa nghe phía dưới sắc mặt không khỏi xanh lên; vốn nàng vẫn tự ti mặc cảm, thẹn thùng cúi đầu, lúc này lại ngẩng đầu lên, mắt lộ ra vẻ bất khuất bất bình, nghiêm mặt nói với lão bản Ngọc Trị: “Vị lão bản này, người, người có thể vũ nhục ta một thân lam lũ, bởi vì cũng là sự thật, nhưng người tuyệt đối không được nhục mạ hài tử ta còn chưa xuất thế!”

Ông chủ Ngọc Trị kia thấy nàng phản bác, càng thêm ngượng ngùng cười nói: “Ha ha! Không thể tưởng được người là nữ lưu, thật sự rất có cốt khí! Nhưng, người nghèo đa số đều xuất nghèo hèn! Đây là sự thật rất khó thay đổi! Người và hài tử của người vẫn chấp nhận số mệnh đi!”

“Không! Người sai rồi!” Nữ nhân lại vô cùng tin tưởng nói: “Ta tuyệt đối không chấp nhận số phận! Ta càng tin tưởng vào những đứa trẻ mà ta sắp xuất hiện trong tương lai cũng tuyệt không cam chịu số phận! Con của ta nhất định sẽ thay đổi sự thật! Nó chẳng những sẽ thay đổi vận mệnh của mình! Mà còn sẽ thay đổi vận mệnh của rất nhiều người trên đời!”

“Chắc chắn hắn sẽ trở thành một anh hùng cái thế được thế nhân ngưỡng mộ!”

“Hắn, nhất định sẽ không phụ lòng ta! Nhất định sẽ không khiến ta thất vọng!”

Nữ nhân nói xong, cũng không nói với chủ nhân của đứa nhỏ này chuyện nhục mạ của mình nữa, nàng nắm chắc song ngọc bội này chúc phúc ái nhi của mình đến mua, quyết tuyệt không để biến mất trong biển người ở chợ Hoàng hôn.

Thế khó đoán được, một nữ nhân vốn là tự ti mặc cảm, vì con mình, lại trở nên kiên cường như thế. Nàng không quan tâm người khác khinh bỉ nàng như thế nào, nàng chỉ quan tâm con gái bị người vũ nhục!

Nàng mang bất bình thay cho hài tử chưa xuất thế của mình!

Sau đó, nữ nhân này mang song ngọc bội về nhà, khắc hai chữ “anh hùng” vào một khối ngọc bội khác, khắc lên hai chữ “Thu nương”.

Anh hùng chính là cái tên mà cô sắp đặt cho con mình.

Nàng đem ngọc bội khắc hai chữ “Thu nương” đeo trên người mình, lại đem khối ngọc bội tốt nhất cho con trai, nàng cho hần cái tốt nhất! Nàng đối với hần cũng là kỳ vọng tốt nhất! Lòng thương ái con cái của thiên hạ, mẫu thân yêu thương con cái không ai không như thế!

Đáng tiếc, mặc dù nàng đối với hài tử ôm kỳ vọng cực cao, mặc dù nàng đem tất cả tâm huyết cùng chúc phúc đối với nhi tử, toàn bộ phụ thuộc vào ngọc bội có khắc hai chữ “anh hùng” kia, kết quả vẫn là địch không lại thiên ý vô tình, hai khối ngọc bội vốn một đôi, từ đầu đến cuối vẫn phân ra. Hai mẹ con vốn một đôi, cũng bị ép cốt nhục ly tán!

Mặc dù đau mắt đưa con yêu, nhưng trong đầu nữ nhân vẫn vô cùng tin tưởng, chỉ cần mình còn mang theo hai miếng ngọc bội có khắc hai chữ “Thu nương”, nhi tử của nàng cũng đeo theo một miếng ngọc bội khác., Như vậy, hai mẹ con nàng một ngày nào đó, sẽ nhận nhau vì cặp song ngọc bội này! Cho dù bà cùng con của mình trải qua đau khổ khó có thể chịu đựng được, từ đầu đến cuối sẽ có một ngày xương thịt gặp lại nhau hạnh ngộ thiên luân! Con của bà nhất định sẽ lấy người làm niềm bất khuất bất khuất của mẹ mình mà vinh quang!

Chỉ tiếc, mặc nàng không từ giải khổ tìm khắp chân trời góc biển, cuối cùng nàng vẫn không cách nào tìm được con mình, như vậy tìm một lần, chính là mười sáu năm...

Mà trong năm tháng dài dòng mười sáu năm này, người bạn duy nhất làm bạn với nữ nhân đáng thương này, chỉ có một khối ngọc bội khó coi nhất!

Ngọc Vãn luôn im lặng nhìn nàng, nhìn nữ nhân này đi dọc theo con đường dài dằng dặc mười sáu năm này, bởi vì tìm kiếm ái nhi mà bị không ít người mắt tròn trắng, chế nhạo; Ngọc càng nhìn Chu Nhan của nàng dần dần già đi., Nhìn thấy mái tóc của nàng vốn đen nhánh vì có ký ức với nhi tử mà trở nên trắng bệch, nó càng không nói gì, nhìn nàng nhặt lấy đồ ăn của nàng, khinh thường ném xuống đất, nhìn nàng từng ngậm từng ngậm nước món ăn nguội trộn lẫn với bùn đất, đồ ăn, giống như đang nuốt lấy chính nàng lời thề không nhỏ xuống nước mắt.

...

???

Ngọc hiểu rõ, nữ nhân quật cường này dùng hết phương pháp ti tiện sống sót, chỉ vì nàng muốn giữ mạng, nàng nhất định phải còn sống để tìm lại con của mình! Nàng tuy chưa bao giờ làm mẫu thân tốt, nhưng nàng vạn dặm tìm hấn, chỉ vì đem thiên ngôn vạn ngữ trong lòng mình hóa thành một lời dặn dò cuối cùng: “Con, con nhất định phải trở thành anh hùng!”

“Ngươi, nhất định không thể để cho thế nhân cho rằng mẹ ngươi tìm cách sai!”

“Ngươi, nhất định không thể để cho người trong thiên hạ xem thường!”

Thiên đình vạn căn dặn chỉ hóa thành một câu!

Chỉ vì muốn nói những lời này với nhi tử, nàng vẫn luôn liều mạng sống sót tiếp! Quản già Chu Dung, xấu mặt từ bi!

Điều đáng tiếc là, vô luận nàng kiên cường như thế nào, liều mạng chống đỡ thế nào, tựa như vẫn không thể cải biến số mệnh bi ai của hai mẹ con nàng, tựa như tối nay...

Nàng rút cuộc không cách nào duy trì tiếp! Trong một rừng cây to không biết tên, nàng rút cục ngã xuống, nàng rút cục cũng không cách nào đứng lên nữa.

Miếng ngọc bội luôn ở bên cạnh nàng, được nàng nắm chặt trong tay mười sáu năm, cũng vì tính mạng của nàng dần dần xói mòn mà rơi trên mặt đất, lăn qua một bên thật xa.

Nếu như Ngọc Chân thật sự biết, chỉ sợ đã dị thường sót ruột! Nữ nhân đáng thương này sắp chết trong góc tối tăm này, con của nàng sẽ vĩnh viễn không biết mẹ mình đã phải chịu bao nhiêu đau khổ vì hấn! Con của nàng sẽ mãi mãi không nghe thấy mẹ mình nói với hấn câu cuối cùng!

Con trai bà sẽ vĩnh viễn không biết mẫu thân mình vĩ đại đến mức nào! Càng tuyệt đối sẽ không biết, trời cao sắp xếp mẹ đẻ của mình chết trong góc thế nhân không biết cũng không quan tâm!

Không! Không! Không! Không!

Cái khối khối ngọc này vẫn luôn hiểu được nữ nhân này rất muốn kêu diên cuồng, rất muốn phát ra tiếng kêu cứu, rất

muốn có người tình cò đi qua nơi đây cứu nàng, cứu cô gái chưa bao giờ hưởng chút hạnh phúc này! Ngọc cũng rất muốn cái này có thể bội đoàn đoàn viên đối với mẫu tử!

Đáng tiếc, mặc dù khối ngọc này thật sự biết vì nữ nhân kia mà sốt ruột, mặc dù nó thật sự có linh biết, mặc dù ngọc có tình cảm đối với thể nhân nàng ta, nhưng đồng cảm hơn. Ngọc, vẫn không cách nào kêu cứu cho nàng ta, nàng ta sắp sửa nhìn thấy nữ nhân này không thể đạt được tâm nguyện, hèn mọn buồn bực mà cuối cùng.

Nhưng mà, ngọc mặc dù không cách nào kêu, trên đời này, có một người lại giống như nghe thấy được tiếng lòng của ngọc, ngọc vì nữ nhân kia mà không cam lòng, không cam lòng...

Đột nhiên, khối ngọc bội đó bị người nhặt lên từ mặt đất, nhặt khối ngọc bội lên quan sát khối ngọc bội này từ trên xuống dưới, không khối nhẹ nhàng khen: “Hay cho một khối linh ngọc! Nhìn ngọc chất của người tựa hồ không có gì lạ, nhưng, ta từ nơi rất xa lại như nghe thấy người đang gọi! Ngọc, người có chút cố sự muốn nói cho ta biết hay không?”

Người nhặt ngọc vẫn nhìn ngọc kia, bỗng như cảm giác được gì đó, đột nhiên xoay tròn nhẫn ngọc trong tay, phát hiện mặt trái của ngọc bội khắc hai chữ...

“Thu... Nương? Thu Nương không phải là...” Hắc...” Người nọ khá cảnh giác, nhưng vừa phát hiện ngọc bội là của Thu Nương lập tức quét mắt nhìn bốn phía, chỉ trong chốc lát, ánh mắt đã rơi vào một bóng người ở gần đó.

Hoàng Thiên không phụ lòng, càng không phụ tâm nguyện của Ngọc; nàng cuối cùng cũng bị phát hiện!

Nhưng giờ phút này, cô nàng...

Đường nhân gian, lạc đường; đường anh hùng, càng mờ mịt...

Ai lại có thể nghĩ đến, hắc đã đi qua mười sáu năm tràn ngập đường chông gai, giờ phút này, tình cảnh này, lại ở trên con đường nhân sinh của hắc gặp lại một người hắc không muốn gặp, một người từng đem bụi gai tràn ngập con đường của hắc!

Cha y.

Vi!

Diệu!

Tổ!

Phần nộ! Ứng Hùng lại không dung tha cho phụ thân anh sinh Vi Diệu Tổ có nửa phần dung tình, bạo chưởng vung lên, liền đột nhiên hướng hấn say đến không tỉnh nhân sự mà bỏ nhanh! thề phải lấy mạng hấn!

Anh danh tạo mộng cũng không nghĩ tới, Ứng Hùng lại quan tâm hấn như thế, càng thêm không cam lòng cho hấn; hấn mặc dù cảm kích bất hùng, Vi Diệu Tổ trước mắt dù sao cũng là cha ruột của hấn, quan hệ này cả đời cũng không cách nào thay đổi, thử hỏi hấn có thể nào thấy chết mà không cứu?

Chỉ là mặc dù hấn muốn cứu, nhưng vô lực cứu giúp, hấn từng dây dưa với hơn hai mươi con chó dữ trong thôn, còn bị cắn khắp người, kiệt lực khàn cả giọng, căn bản không xuất ra nổi nửa phần khí lực, hấn chỉ có thể bất lực hô khẽ: “Đại... Đại ca! Không...”

Đã không thể ngăn cản, chỉ cần nói chuyện là càng khó ngăn cản thời điểm này như mũi tên đang ở trên cung ứng hùng mạnh, nhưng nghe Ứng Hùng gầm lên: “Nhị đệ! Đừng có lòng dạ đàn bà nữa! Ta giết người đưa phụ nữ này, người có thể hận ta nhất thời! Nhưng tâm của người sẽ vì cái chết của hấn mà khoan khoái cả đời! Người muốn hận ta cũng phải hận!”

Trong tiếng hét phần nộ! Ứng Hùng chưởng thế phát cuồng không thể đỡ, nhưng vào lúc này, một tiếng xé gió “keng” vang lên!

Trong rừng rậm không ít lá cây thỉnh linh bị một đạo kinh lực vô hình bao phủ, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một cỗ gió lốc, cứng rắn nghênh đón đòn đoạt mệnh của Ứng Hùng bỏ về phía Vi Diệu Tổ!

“Bành” một tiếng! Kinh chưởng va vào gió lốc, đột nhiên bộc phát một tiếng vang thật lớn! Đột nhiên gió xoáy biến mất, mà chưởng kinh vô địch ứng với hùng cũng bị chặn lại! Vi Diệu Tổ rốt cục tránh được đại nạn!

“Ai?” Ứng Hùng giận dữ quát hỏi xung quanh: “Là ai dám quản chuyện của bốn thiếu gia?”

“Là ta.” Một giọng nói bình thản không chút dao động vang lên ở một góc tối nào đó trong đám cây, tiếp đó là một bóng người chậm rãi bước ra khỏi đám cây.

Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du không hẹn mà cùng nhìn về phía mọi người, sững sờ tại chỗ, bởi vì bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại người này ở đây vào lúc này.

Người tới không phải ai khác.

Chính là không ngoa!

“Không sai?” Ứng Hùng ngạc nhiên: “Là người? Người... luôn đi theo chúng ta?”

Không ngớt nhìn Ứng Hùng, anh tuấn và Tiểu Du Du, từ trước đến nay vẻ mặt vô cùng bình tĩnh của hắn có chút khác thường, hắn nói: “Không! Kỳ thật ta cũng không ngờ, ba người các người sẽ có ý chí rời khỏi Mộ phủ, một lòng muốn tự lực cánh sinh; cho nên ba tháng sau khi ta tới Mộ phủ bái phỏng các người, mới biết các người đã không còn.”

“Cho nên...” Anh Danh đột nhiên cũng xen vào nói: “Người liền bắt đầu tìm kiếm chúng ta?”

Không lơ không gật đầu: “Ừm, bởi vì ta còn muốn tròn nguyện vọng của sư phụ ta tăng hoàng, hy vọng có thể từ trên hai người các người ngộ ra thứ mà hắn muốn, ba tháng qua ta một mực tìm kiếm chung quanh, rốt cuộc hôm nay mới tìm được cái thôn phụ cận các người ẩn cư.”

Ứng Hùng đột nhiên nghiêm mặt nói: “Không uổng! Có thể gặp lại người, Mộ Ứng Hùng ta vốn nên vô cùng vui mừng! Nhưng vì sao người lại làm chuyện khiến ta chán ghét như vậy, vì sao người ngăn cản ta giết con cầm thú Vi Diệu tổ?”

Đột nhiên nghe lời ấy, sắc mặt bất ngờ trở nên ngưng trọng, hắn dè dặt nói: “Bởi vì, sư phụ ta tăng hoàng trước kia từng đề cập với ta, phụ thân sinh anh danh Vi Diệu Tổ tuyệt sẽ không chết như thế, hắn sẽ có một kết quả rất thích hợp để hắn chết; nếu người khẳng khẳng muốn giết hắn, chính là đảo loạn nhân quả.”

Ứng Hùng cười nhạt: “Hắc! Mộ Ứng Hùng ta mặc kệ cái gì mà nhân quả đảo loạn, đáng chết phải giết thì giết!”

Bất Hư cười khở lắc đầu: “Nhưng việc cấp bách chúng ta phải làm trước mắt, cũng không phải muốn giết người này, mà là một chuyện khác.”

Vậy là ngay cả anh danh và Tiểu Du cũng cảm thấy hiếu kỳ, đồng thanh hỏi: “Chuyện gì?”

Không ngớt cũng không trả lời ngay, chỉ móc ra một vật từ trong ngực, sau đó mới nói với ba người: “Là chuyện liên quan tới khối ngọc bội này!”

Ứng Hùng, anh danh và thanh niên trẻ tuổi nhao nhao liếc nhìn ngọc bội trong tay Bất Hư. Liếc nhìn xuống phía dưới, trái tim ba người lập tức trầm xuống, Ứng Hùng lập tức thò tay vào trong vạt áo anh danh đang bị thương nặng không còn chút sức lực, lấy ra vật khác đối chiếu; Kiện đồ vật kia, chính là nửa ngọc bội còn sót lại của anh anh năm đó, mẹ ruột hắn từng treo trên ngọc bội lúc hắn xuất thế!

Nhìn mặt ba người càng ngày càng xanh, anh danh càng không ngừng run rẩy, thở dài không ngớt: “Hai kiện ngọc bội này rất giống nhau? Chúng nó vốn nên là một cặp; chúng nó, nhất định cũng hi vọng sớm ngày hai bội gặp lại, giống như hai mẹ con đáng thương kia...”

Nói xong, Bất Hư nhìn chằm chằm anh danh bên trong, hỏi: “Tin tưởng, người cũng có thể đoán được chủ nhân khối ngọc bội trong tay ta là ai chứ?”

Anh danh đương nhiên biết! Cho dù hắn vẫn không biết, hắn cũng có thể nhìn thấy! Bởi vì đang nói chuyện, trong phút chốc đã rút ngọc bội trong tay ra, Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du rút cuộc cũng nhìn thấy rõ ràng, trên ngọc bội có khắc một vài thứ...

Đúng là tên “Thu nương”!

Gió gấp!

Đường gấp rút!

Không kịp nghĩ tới việc nhanh chân!

Rốt cục Ứng Hùng cũng buông tha cho Vi Diệu Tổ, để mặc cho hắn say đến bất tỉnh nhân sự, tự sinh tự diệt trong rừng

rậm, muốn giết hấn lần nữa, Ứng Hùng ngày khác cũng không muộn!

Nhiệm vụ cấp bách trước mắt, là hấn phải dốc hết sức lực mình có thể dùng, mang theo anh danh bay về phía trước, bởi vì vị đại ca này của hấn quá hiểu, giờ phút này thanh danh nhờ tới mẫu thân!

Không chỉ có Ứng Hùng mà còn giúp đỡ cả Bất Hư, vì muốn chia sẻ danh tiếng cho mỗi mình Tiểu Du, cũng phải nhường nhịn nỗi khổ của hai người, thay thế nàng ôm theo Tiểu Du đi trước dẫn đường! Con đường này, chính là đi gặp Thu nương!

Bốn người cứ như vậy chạy vùn vụt trong rừng cây âm u u u ám, nhưng rừng cây rộng lớn, lao vùn vụt một hồi, Ứng Hùng vẫn không khỏi hỏi không ngớt đi trước dẫn đường: “Không hư, dùng công lực của ngươi, ôm mẹ sinh anh danh tới chỗ chúng ta vừa rồi, vốn không phải quá khó khăn, tại sao ngươi cứ muốn giữ cô ấy ở lại núi hoang vu?”

Bất hư vô thở dài nói: “Ta vốn cũng muốn như thế. Chỉ là, sau khi các ngươi thấy tình huống của nàng, liền minh bạch nàng không thể lại... Ta đem nàng ôm đến nửa đường, chỉ sợ nàng có điều sai sót, chỉ có thể đem nàng an trí tại...”

Bất hư lời chưa dứt, bị Ứng Hùng mang theo anh danh bay vùn vụt, bỗng nhiên như có phát giác, thấp giọng hô một tiếng: “Đến rồi!”

“Mẫu thân.”

“Ngay ở phía trước!”

Không hư nghe vậy sẽ gạt đầu, âm thầm tán thưởng giữa mẹ con lại có như vậy liên hệ vi diệu; hấn còn chưa kịp nói ra là thu nhận Thu nương đi đâu thì anh danh đã biết trước rồi.

Chỉ thấy phía trước mọi người dần dần xuất hiện một tòa kiến trúc rách nát không chịu nổi.

Một ngôi miếu thành hoàng!

Trước cổng miếu tuyên thành, tiếng tăm lừng lẫy, tim đập càng thêm nóng nảy. Không chỉ có hấn, thậm chí còn xưng hùng với Tiểu Du, cũng nổi danh cùng với Thu Nương sắp sửa có được mẫu tử, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, bởi vì hấn hiểu

rõ tình huống của Thu nương hơn ba người. Hắn cũng cho rằng bệnh tình của Thu nương không cứu được, hắn chỉ hy vọng khi bốn người bọn họ bước vào miếu Truy Hương, Thu nương còn chưa...

Miếu Thành Hoàng tương đối u ám, thế nhưng so với một nữ nhân đáng thương thì số mệnh tối tăm hơn. Phía trên đại điện Thành Hoàng có một cái bảng hiệu, đề là “Vấn Tâm”. Chỉ là Vấn Tâm Vấn Tâm, Thành Hoàng hỏi hết lòng chúng sinh trên thế gian, nhưng cũng từng có gan hỏi một câu như vậy, vì sao lại phải khắc nghiệt đối đãi một nữ tử yếu ớt như thế?

Xuyên qua đại điện, chính là nội đường, bốn người vừa tiến vào nội đường lập tức dừng bước, bởi vì, bốn phía mặc dù lờ mờ, bọn họ cũng liếc mắt một cái nhìn thấy, một bóng người đang nằm ngửa trên thần án hắc ám.

Thu nương.

Thế nhưng cái bóng người này vẫn không hề nhúc nhích, chẳng lẽ sau khi Thu nương nương sắp xếp nàng vào miếu Thành Hoàng xong mà không chịu chi nghỉ?

Mới nghĩ tới đây, anh danh đã mờ tối lại không tìm lòng nổi thấp giọng hô lên một tiếng: “Mẹ... thân!”

Một tiếng mẫu thân lại không thể triệu hồi bất cứ phản ứng gì của Thần án, thân ảnh của nàng vẫn không nhúc nhích. Ứng Hùng thấy tình thế có vẻ không ổn, vội vàng giao anh danh vẫn luôn giúp đỡ mình cho Bất Hư. Nàng tiến lên trước, lấy cây nhang thấp đỏ rực trong ngực ra.

Lúc ánh nến sáng ngời, bốn người lập tức nhìn thấy tình trạng của Thu nương, chỉ vừa mới nhìn qua mà thôi...

Ứng Hùng dẫn đầu vô cùng kinh ngạc!

Tiểu Du và Bất Hư đứng đó cũng trợn mắt há hốc mồm!

Danh tiếng anh minh, vẻ mặt xám ngoét!

Trời! Chẳng lẽ Thu nương nương đã...

Không! Bốn người đều giật nảy mình, cũng không phải vì phát hiện Thu nương đã chết, mà do phát hiện ra, giờ phút này Thu nương mà bọn họ đang thấy không giống như trong tượng tượng của họ bị bệnh, không chỉ hấp hối mà ngược lại mái tóc

dài bóng loáng, khuôn mặt trắng hồng, khí sắc không tầm thường!

Không phải Thu nương sớm đã gần tới tử địa rồi hay sao? Thế nào mà khí sắc lại bất ngờ hơn xa lúc trước? Bởi vì, Thu nương trước mặt...

Căn bản không phải Thu nương vừa rồi bất hủ cứu!

Hách Kiến thấy người nằm trên thân án giờ phút này vô cùng hăng hái, người này không chỉ có mỗi Thu nương, lại càng không phải là một nữ nhân, mà là một thiếu niên cường tráng tóc dài!

Phá Quân!

Vạn Kiếm Chi Nguyên, một thiếu niên cao thủ “Kiếm Tông” thế hệ mới!

Phá Quân mười bảy tuổi!

A!

Biến hóa này tuyệt đối không thể tưởng tượng được! Bốn người vốn một mực dự tính sẽ gặp lại Thu nương, không ngờ trên bàn tay không ngờ lại đổi một tên phá quân dung mạo kiêu căng, khuôn mặt đáng ghét, không khỏi cực độ khiếp sợ! Cuối cùng cũng may Ứng Hùng phản ứng cực nhanh, chợt thấy Phá Quân thay thế Thu Nương nằm trên bàn tay thần, biết tuyệt đối không phải chuyện tốt, lập tức bàn tay trái khẽ lật, lập tức hóa thành năm ngón tay, vuốt năm ngón tay, nhanh chóng chớp tới vai Phá Quân, định trước tiên chế trụ hãn lại rồi mới hỏi rõ ngọn ngành.

Vụ liệu phá quân cũng không phải là ít, tâm kế cùng Ứng hùng bá hậu, sớm đoán được Ứng hùng sẽ phát chế nhân, thân hình vừa di chuyển đã khéo léo né tránh, lại còn nhếch miệng cười to nói: “Ha ha! Hay cho dù là phản ứng hay là cơ duyên đều ngang ngửa với ta Phá Quân Kỳ! Khó trách cha ta luôn khen ngợi, nói người nếu chịu gia nhập kiếm tông của chúng ta, lại thêm kiếm quyết kỳ bí từ anh hùng của người, tương lai tiền đồ nhất định không thể hạn lượng!”

Ứng Hùng không để lời của Phá Quân trong lòng, giờ phút này trong lòng hãn chỉ quan tâm một chuyện, một chuyện liên quan tới nhị đệ hãn, bởi vì vô luận anh danh gặp phải khó khăn

gì, hấn thân là đại ca, nhất định là người ra mặt đầu tiên cho hấn! Nhưng Ứng Ứng Hùng đột nhiên nói: “Hắc hắc! Thì ra là người tên tiểu tặc lần trước muốn thừa cơ đoạt Anh Hùng kiếm! Tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này? Là người mang mẫu thân của nhị đệ?”

Phá Quân tà dị ngắm đám người Ứng Hùng, dứt khoát thẳng thắn đáp: “Không sai! Mẫu thân của nhị đệ của người hiện tại đã rơi vào tay ta! Người có thể làm gì được ta?”

Nhưng nghe chính miệng Phá Quân thừa nhận, một mực lắng nghe anh danh, lúc này không khỏi lo lắng hỏi: “Chúng ta... cũng không có đắc tội người, vì sao người phải giấu nung ta?”

Anh danh từ trước tới nay luôn bình thản với bất cứ chuyện gì, lần này lại là xao động lạ thường! Cái này cũng khó trách! Vốn cốt nhục trùng phùng, lại mọc ra cành cây, cho dù là ai cũng sẽ sốt ruột.

“Không có đắc tội với ta?” Phá Quân nghe vậy cười lạnh: “Hắc hắc! Người cái tên này không khỏi đánh giá quá cao khí lượng phá quân của ta! Ta cùng phụ thân một lòng muốn đoạt Anh Hùng kiếm, phòng ngừa kiếm quyết không hiểu của Kiếm Tông rơi vào tay người ngoài, ai ngờ lại bị người cùng đại ca người ngộ ra kiếm quyết khó hiểu, càng đạt được kiếm tâm của anh hùng kiếm!”

“Hôm nay chẳng những Kiếm Quyết bí ẩn cao nhất của Kiếm Tông đã cho các người biết, thậm chí ngay cả Anh Hùng Kiếm cũng đã rơi vào tay các người, cho dù chúng ta đoạt lại Anh Hùng Kiếm cũng không thể đoạt được tâm kiếm, vật đoạt được cũng không có tác dụng! Người cho rằng ta thật sự có thể cam tâm như thế sao? Người cho rằng ta sẽ bỏ qua thật sao?”

Anh danh nói: “Vì vậy mà người vẫn âm thầm theo dõi chúng ta?”

Phá Quân nhe răng cười: “Cũng không phải là giám thị mẹ gì! Để thấy hai huynh đệ các người sau khi lấy được kiếm quyết và anh hùng, liệu có cao thủ mạnh hơn kiếm môn chúng ta không, ta và cha vẫn luôn âm thầm quan sát các người! Không ngờ được, người lại lãng phí hết võ công và kiếm quyết không

tên của anh hùng, vậy mà vẫn hợp tình hợp lý! Nhưng vị đại ca Mộ Ưng Hùng kia của ngươi lại có thể làm vậy!, Lại vì ngươi mà không tiếc từ bỏ vinh hoa phú quý, cùng ngươi trốn ở thôn nhỏ này, còn cam nguyện bán võ tự lực cánh sinh, từ bỏ kiếm quyết không hiểu cùng anh hùng kiếm hội mang tới vinh quang vô thượng cho hấn, ngược lại là đại xuất ngoài dự liệu của hai cha con ta!”

Ưng Hùng thấy Phá Quân đề cập đến mình, hấn không muốn người ngoài nhắc lại việc mình từng hi sinh vì anh danh, để cho anh tuấn khó chịu, vội vàng cắt ngang lời nói của Phá Quân, lạnh lùng nói: “Vậy hai cha con ngươi bây giờ thấy chúng ta hoang phế anh hùng kiếm, nếu cứ tiếp tục như thế, ngày khác xem ra cũng sẽ không mạnh hơn cao thủ Kiếm Tông các ngươi, hấn là rất hài lòng rồi chứ? Ngươi vì sao còn muốn giấu mẹ của Nhị đệ ta? Nói! Ngươi giấu nàng ở nơi nào?”

Chương thứ mười bốn.

Phá Quân thì không trả lời thẳng, vả lại thần sắc bình tĩnh, cố ý nói với hấn: “Thật ra, chúng ta không chỉ giám thị các ngươi, mà còn có Di Ân Tự từng theo dõi các ngươi đạt được Anh Hùng Kiếm cũng không giả.”

Phá Quân khi thì thoáng nhìn ở bên cạnh im lặng không nói, tiếp tục nói: “Nếu không phải tiểu lừa trọc này ngẫu nhiên cứu mẫu thân nhị đệ của ngươi, chúng ta cũng sẽ không biết nàng quan trọng đối với các ngươi như vậy! Nếu như nàng đã trọng yếu như vậy, vậy thì cho ta một cơ hội tốt một hơi tuyết rơi!”

Ưng Hùng chợt nghe lời phá quân, lập tức hiểu ý, sáng khoái nói: “Hóa ra ngươi chỉ muốn tuyết rơi anh hùng kiếm rơi vào trong tay chúng ta mà thôi? Rất tốt! Mộ Ưng Hùng ta không sợ trời không sợ đất, ngươi muốn thế nào ta cũng làm theo! Nhưng mau giao mẫu sinh của nhị đệ ta ra! Nàng không còn nhiều thời gian...”

Vì muốn phá quân giao ra Thu nương, Ưng Hùng không hề nghĩ ngợi, hoàn toàn không để ý tới hậu quả an nguy của bản thân, hấn làm như vậy, tất cả chỉ vì một anh hùng, một anh hùng mà hấn quá tán thưởng.

Phá quân vẫn đang trì hoãn, cố ý làm cho anh danh gấp gáp, hấn chậm rãi đáp: “Ha ha! Người vì nhị đệ của người cùng mẫu đoàn sinh mẹ hấn nói chuyện, nghĩa bất dung từ như thế, thật sự là khó có được! Nhưng người “Tự động hiến thân”, ta phá quân đối với người ngược lại không có quá nhiều hứng thú! Chẳng qua, nhị đệ kia của người liên bất đồng!”

Lúc hấn nói dời ánh mắt về phía anh danh, hung hăng nói: “Mộ Anh danh! Người biết không? Ta từ nhỏ lớn lên ở Kiếm Tông, vẫn luôn muốn đạt được thanh kiếm anh hùng trong truyền thuyết, đáng tiếc..., Nếu không phải người dẫn dắt một thanh kiếm anh hùng trong đó phá đá mà ra, một thanh kiếm anh hùng khác sẽ không vì Mộ Hùng mà phá đá mà ra, khiến cho ta vốn có hai cơ hội lấy được kiếm anh hùng cũng đồng thời mất đi, tất cả những thứ này đều là do đầu sỏ gây nên! Thứ ta phá quân ta ghét nhất cũng là - người!”

“Tên Mộ Anh! Hôm nay ta thề sẽ lấy hận trong lòng người! Nếu như người muốn gặp lại mẫu đoàn của người, vậy tự mình tiếp một chương của ta đi!”

Phá Quân nói xong bỗng nhiên nhắc lên màn che trên thần đàn, “Phụ” một tiếng! Anh danh, ứng hùng, Tiểu Du, bất hủ phương mới phát hiện, thì ra sau màn thần một mực buông xuống, không chỉ có tượng chúng thần thành Côn Bằng mà còn phủ phục một người!

Một người anh danh hướng Mộ Mộ Mộ Mộ thâm nghĩ mười sáu năm!

Đích thân mẹ ruột của hấn “Thu nương”!

“Mẹ... Thân!”

Thanh danh anh tuấn hô to, thế nhưng giờ phút này hấn đã không còn chút khí lực nào, căn bản không cách nào chạy tới trước xem kỹ dung mạo của Thu nương! Ứng Hùng và Bất Hủ lại mười phần sáng suốt, chợt thấy bóng người sau màn thần phủ phục, Ứng Hùng lập tức bước lên phía trước muốn đoạt lại Thu nương., Không hổ danh anh hùng tê liệt đang lướt tới muốn gặp Thu nương. Chỉ có điều hai người đang tung tăng tốc độ, dù sao vẫn còn cách thần đàn rất xa. Phá quân đã ở trước mặt hai người tung người, móng phải đã phứt chóc nắm được ót của Thu nương!

“Đừng tới đây! Nếu không các ngươi sẽ làm liên lụy đến nàng chết nhanh hơn!” Phá Quân nổi giận gầm lên, Ứng Hùng hùng bất hủ dừng bước tại chỗ, bởi vì hai người bọn họ đều tin tưởng, lấy cái này phá quân, chắc chắn nói ra được tất nhiên!

“Phá Quân! Ngươi... thật hèn hạ!” Ứng Hùng nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng phun ra mấy chữ này từ trong kẽ răng.

Phá Quân lại nhẹ răng cười: “Hắc hắc! Từ khi bắt đầu muốn đoạt Anh Hùng kiếm, ta chưa bao giờ phủ nhận mình hèn hạ! Ta chỉ thích dùng cách của mình đạt được mục đích ưa thích! Rất nhiều người giang hồ ra vẻ đạo mạo cũng vậy! Vì sao hết lần này tới lần khác ta phá quân không được? Hôm nay ta đã nói rồi, ta chỉ muốn Mộ Anh danh tự mình tiếp một chương của ta., Chỉ cần hấn chịu tiếp một chương của ta, hấn liền có thể cùng mẹ đẻ nói chuyện thiên luân! A ha! Mộ Anh danh, uổng cho mẹ đẻ của ngươi lấy tên anh hùng vì ngươi, ngươi lại vu oan danh tiếng anh hùng, ngươi chẳng phải không có dũng khí nói chuyện với mẹ đẻ? Ngươi không phụ nguyện vọng cả đời của mẹ ngươi đấy chứ?”

Phá Quân mở điều kiện mặc dù đơn giản, nhưng kỳ thật hấn đã sớm nhìn qua Chuẩn Anh danh đã bị phế võ công, hơn nữa bây giờ người còn thương tích đầy mình, cất bước gian nan, nếu thật sự tiếp một chương của hấn, chỉ sợ anh danh đã lập tức đi đời nhà ma rồi!

Hành động phá quân rõ ràng là muốn tra tấn anh danh, sau đó mới muốn hấn chết! Tâm địa dị thường ác độc!

Nhưng mà, bây giờ dưới trảo của hấn, dù là võ công hay phá quân đều sàn sàn như nhau, Ứng Hùng và Bất Hủ cũng cảm thấy bó tay vô sách; chỉ có thanh danh anh hùng...

Y quyết định nhìn Thu nương đứng dưới móng vuốt phá quân, điều này y từng tưởng tượng ra vô số lần, rốt cuộc là thân nhân dung mạo gì.

Trong mười sáu năm trong đầu hấn, nữ nhân năm đó từng ngậm đắng nuốt cay, khư khư cố chấp, kiên cường đem mẫu thân hấn sinh ra, vẫn luôn không khác gì mẫu phụ nhân ứng hùng, đều là dung nhan hoàn mỹ!

Mà bộ dáng của Thu nương trước mắt cũng hoàn toàn giống với bộ dạng mẫu thân luôn luôn cho anh tài tử tướng!

Dung mạo hoàn mỹ giống như Mộ phu nhân!

Duy nhất không giống với Mộ phu nhân chính là, vầng trán của Thu nương lại rất tang thương, đuôi lông mày và khóe mắt cũng tương đối quật cường! Có thể thấy được nàng là loại người tuyệt đối tin tưởng vào lòng tin của chính mình, chỉ cần nàng lập chí muốn làm chuyện, nàng nhất định sẽ làm được!

Nàng muốn tìm con trai! Cũng nhất định phải tìm! Vậy quản đi khắp chân trời góc biển, quản thế thái viêm lương, quản một đôi mắt đỏ khóc đến mù mắt lại mù, nàng đều chưa từng than thở vận mệnh, hối hận trời đất, nàng đều không hối hận!

Anh danh nhìn mẫu thân đầy bùn đất, toàn thân dơ bẩn không chịu nổi lưu lạc vô cùng, nghĩ đến mẹ nàng lúc điên lên, vẫn chưa bao giờ buông tha nửa tia hi vọng tìm con, nghĩ tới đủ loại chua xót trong mười sáu năm qua của nàng, nghĩ đến nàng từng trôi qua vô số giọt nước mắt...

Hắn đột nhiên trừng mắt nhìn phá quân, sáng khoái nói: “Được! Phá quân! Ta, đáp ứng một chương của ngươi!”

Anh danh vừa nói ra lời ấy, phá quân cười gằn cũng đột nhiên ngừng ra; hắn mong đợi danh tiếng anh hùng cân nhắc, thực không sợ hắn sáng khoái đáp ứng như vậy!

Ứng hùng hậu quả nhiên lo lắng, duy nhất trong mắt vẫn lộ ra vẻ tán thưởng, chỉ có Tiểu Du, lại lập tức lo lắng vô hạn nói: “Anh danh ca, ngươi... đáp ứng hắn? Ngươi có biết với tình huống trước mắt, tiếp một chương của hắn...?”

Lời nói của Tiểu Du còn chưa dứt, anh danh đã cắt đứt lời nàng: “Ta đã sớm biết!” Về mặt nó cực kỳ kiên định: “Nhưng cả đời ta, là sinh ra gánh vác kỳ vọng của mẹ ta! Nó không từ chối kỳ vọng tìm ta mười sáu năm, ta... Ta tuyệt đối không thể để nó chết như vậy được, tốt xấu gì cũng phải cho nó thấy lần cuối cùng của ta!”

“Thân là nhi tử của nàng, ta nhất định sẽ thành toàn tâm nguyện cho nàng!”

“Nhưng ta có một yêu cầu!” Anh danh nói lúc thì phá quân.

“Ha ha! Thật khiến người cảm động! Mộ Anh danh, ta vốn cố ý muốn ngươi tiếp một chương của ta, cũng chỉ là muốn ngươi không đáp ứng, chứng minh ngươi là kẻ nhu nhược mà dằn vặt thôi! Lại không nghĩ tới ngươi lại ngu xuẩn đáp ứng như vậy! Ta đây nhất định sẽ thành toàn cho ngươi, hết sức một chương tổng quy tây! Ngươi đã chết đến nơi, còn có yêu cầu gì nữa?”

Anh danh Nhất ngắm một cành cây khô trên mặt đất, nói: “Ta, cần một cành cây khô để đón ngươi một chương.”

Lời này vừa ra, Phá Quân cười lạnh một tiếng, ngay cả Ứng Hùng hay Bất Hư cũng phải nhướng mày.

Phá Quân cười nhạo: “Hắc! Một cành cây khô? Mộ Anh danh! Ta phá quân mặc dù sinh ra trong Kiếm Tông, nhưng chương lực cũng tương đối hùng hậu, ngươi không khỏi quá coi thường chương lực của ta rồi! Một cành cây khô, chỉ cần ta búng ngón tay một cái đã vỡ vụn! Thậm chí hôm nay ngươi, tin tưởng ta chỉ dùng một chỉ cũng có thể đánh ngươi một trận ô hô!”

Phá Quân không phải nói ngoa! Ứng Hùng hay không giả cũng là đồng cảm hiếm thấy, không rõ anh danh dựa vào đâu mà chỉ yêu cầu một cành cây khô ứng chiến? Kỳ thực cho dù hắn yêu cầu một thanh kiếm phá quân cũng sẽ không phản đối, bởi vì hắn tuyệt đối tự tin, với công lực hùng hồn trước mắt của hắn hoàn toàn không có công lực so với anh danh, một chiêu của hắn đã có thể làm hắn – Kiếm đoạn nhân vong!

Thế nhưng anh danh lại hướng về phía trước như đã tính trước, hắn chỉ nói với một mực diu dặt hắn: “Không uổng! Cảm ơn ngươi một mực chiếu cố ta! Nhưng, bây giờ ta còn miễn cưỡng có thể đứng lên! Đáng tiếc ta cũng không cách nào khom người nhặt cành khô trên mặt đất kia lên được, không biết ngươi có thể giúp ta một tay không?”

Không nghe xong lập tức hiểu ra, cúi người nhặt cành cây khô trên mặt đất lên, nhẹ nhàng giao lên tay anh hùng, chỉ thấy anh danh tuy thật sự có thể miễn cưỡng chèo chống thân thể đứng thẳng, nhưng một đôi tay, lại cầm cành khô kia cũng không được vững vàng lắm; trên thực tế, lúc trước hắn từng một mình khổ chiến hơn hai mươi con ác quỷ, bây giờ có thể ngạo nghễ đứng thẳng, đã là tương đối hiếm thấy!

Phá Quân thấy vậy rất hăng hái: “Ha ha! Ngay cả khí lực có thể giữ được cành cây khô cũng không đủ! Người còn muốn tiếp ta một chương? Thật sự là tạo ra giấc mộng xuân thu cho người! Ta xem người hay vẫn là tự nhận một tên phế vật! Đồ hèn nhát! Có lẽ bốn thiếu gia sẽ nhất thời đại phát từ bi, cho hai mẹ con người đoàn viên cũng chưa định!”

Anh danh lại nói: “Không cần! Phá quân, ít nói nhảm đi.”

“Xuất chương đi!”

Thế khó đoán được, anh danh là gặp thân mẫu, phút chốc sẽ kiên quyết như thế; hai người Ứng Hùng cùng Bất Hư gắt gao, tâm ý nếu một khi anh danh đáng sợ, hai người họ tùy thời đều có thể ra tay; mà phá quân...

Hắn ta càng bị anh danh nổi tiếng kiên quyết khơi mào tức giận, nhưng nghe hắn ta cao giọng quát: “Tốt! Mộ Anh danh! Người là người không biết tự lượng sức nhất kể từ khi ta phá quân tới nay! Tồn tại ngang dọc người vẫn khiến ta cảm thấy phi thường chán ghét, hôm nay, ta liền một chương chấm dứt người đi!”

Trong tiếng hét to, Phá Quân đã buông móng vuốt đang nắm chặt ót Thu Nương ra, duỗi thẳng bàn tay đánh thẳng tới anh danh! Một chương này tuy rằng hoàn toàn không hoa mỹ, nhưng lại ngưng tụ bảy thành công lực, cho nên chương thế cũng trầm đột ngột như sấm, chương kinh chưa đến, bất ngờ đánh cho tay áo của thanh danh anh tuấn vang lên “Lột xoạt”!

Thế nhưng, đối mặt với một đòn sét đánh này, anh danh thủy chung vẫn giữ vẻ hờ hững, ngay cả Ứng Hùng ở bên cũng đang lo lắng chuẩn bị ra tay, bởi vì giờ phút này quân phá của đã buông ra Thu nương, bọn họ đã không còn phải cố kỵ Phá Quân sẽ thương tổn đến nàng!

Thế nhưng, ngay lúc Tiểu Du kêu lên, Ứng Hùng cùng với dục vọng danh tiếng của Bất Hư đang trợ giúp, bọn họ mới phát hiện ra mình đã sai hết tất cả!

Bọn họ căn bản không cần ra tay!

Biểu tình anh danh mặc dù hờ hững, tay của hắn mặc dù mềm yếu không có chút sức lực nào, nhưng hắn vẫn dư lực, cành

khô trong tay chậm chậm đưa tới trước, nghênh đón chưởng thể phá quân như sói như hổ!

Chỉ là, nhánh cây khô trong tay hắn cũng không phải là thần binh lợi kiếm gọt sắt như bùn, cho dù thật sự là thần binh lợi kiếm, lấy sự dũng mãnh cương kinh của một chưởng phá quân này, chỉ sợ thần binh lợi khí cũng đoạn tại chỗ!

Nhưng chính bởi vì một chưởng này của hắn quá dũng mãnh, nên trên đường nghênh đón chưởng thể của đối phương đã vỡ tan cách mặt đất năm thước!

Điều này càng khiến người ta lo lắng gấp bội! Đối địch lâm trận, anh danh lại chấn động theo từng binh khí duy nhất trong tay, hắn đã chết chắc rồi!

Nhưng, không ai tưởng tượng được, đột nhiên xảy ra!

Cành khô mặc dù bị chưởng thể phá nát, nhưng không biết vì duyên cớ nào, phương pháp làm cành khô vỡ vụn không phải bay loạn ra bốn phía, mà là bắn ra trăm ngàn mảnh vụn gỗ, như một thanh Thiên La tán, mang theo lực phản chấn vừa mới bị phá quân đánh nát, thành linh hướng phá quân phản kích!

Phá Quân hoảng sợ! Không sợ danh thủ đưa cành khô, ngay cả một cành cây khô cũng vỡ vụn như trăm ngàn thanh kiếm gỗ nhỏ đâm về phía hắn, cuống quýt lấy tay trái bảo vệ khuôn mặt, miễn cho kiếm hình gỗ vụn đâm ngũ quan bị thương, nhưng tay phải vẫn tiếp tục hướng tới anh danh oanh kích!

Chỉ là, trăm ngàn cây vụn gỗ thực sự rất nhiều! Phá quân chú ý bảo vệ khuôn mặt, không kịp bảo vệ cánh tay phải ôm vào, Hách Thính xuy xuy! khuỷu tay phải hắn cũng bị mấy cây gai gỗ đâm trúng, nhất thời toàn bộ cánh tay phải tê rần, tay phải của hắn cũng bởi vì quá đau nhức mà cứng rắn dừng lại trước người Anh Danh một tắc!

Thật bất ngờ! Anh danh lại lấy một cành cây khô tiếp một chưởng phá quân? Kết quả của một chưởng này lại là như vậy!

Tuy chưởng kinh phá quân hùng hồn chưa đánh tan anh danh, cũng chấn y bay về phía sau như điều đứt dây.

“Nhị độ ——” Ứng Hùng lập tức tranh nhau dựng lên anh danh trong vũng máu, chỉ thấy khí tức của hắn suy kiệt, đang

muốn dùng nội lực giữ vững tâm mạch cho hấn, ai ngờ một bàn tay đã nhanh hơn cả hấn, nội lực cuồn cuộn không dứt xuyên qua cơ thể hấn, bàn tay này rõ ràng là không giả!

“Hur...?” Những anh danh khí tức của Ứng Hùng và huynh đệ đang suy kiệt đều ngăn ra: “Ứng Hùng, xin thứ cho ta trước tiên giữ mạng cho nhị đệ của ngươi! Bởi vì ta biết rõ lần trước ngươi chỉ còn lại một luồng chân khí, ngươi không thể lãng phí bất cứ công lực nào nữa, nếu không sẽ hư hao cực lớn! Ngày sau đối với việc tiến bộ võ công của ngươi sẽ gặp trở ngại!”

“Nhưng, ngươi cũng vậy... sẽ hao tổn công lực, ảnh hưởng... ngày sau tiến cảnh...” Anh danh suy yếu không ra chút khí lực nào thấy được không sai, không khỏi có chút suy yếu yếu hỏi.

Không uổng công đưa chân khí xuyên vào anh danh trên cơ thể, một mặt lạnh nhạt đáp: “Không sao! Dù sao người xuất gia tứ đại Giai Không! Căn bản không nên cố ý bởi võ công tiến cảnh! Hơn nữa trong cơ thể ta còn tồn đọng chân khí tương đối hùng hồn, hư hao sẽ không sâu như hấn! Huống chi, ứng hùng! Anh danh không chỉ có là nhị đệ của ngươi...”

“Là một trong những... hảo bằng hữu trong cuộc đời tâm đạo của ta!”

Một người trong đó là bạn tốt? Lời này vừa nói ra, không khỏi hướng Ứng Hùng nhìn thoáng qua; Ứng Hùng thông minh biết đường nào, lập tức đã hiểu ý tứ của hấn!

Anh danh của hấn là một trong những người bạn tốt của mình, không nói dối cũng tức là, Ứng Hùng, cũng là một người bạn tốt khác của hấn! Thậm chí Tiểu Du, cũng là bằng hữu của hấn...

“Không sai...” Ba người Ứng Hùng, anh danh, Tiểu Du nghe không sai, thị coi mình như bằng hữu, vô cùng cảm động, giống như không nói: “Ứng Hùng, anh danh do ta bảo vệ tính mạng! Ngươi nên xem xét qua Thu nương rồi nói sau!”

Đúng vậy! Mọi người suýt nữa quên mất Thu nương, Ứng Hùng nghe vậy lập tức lao nhanh về phía Thu nương, chỉ thấy khí thế của cô bé mỏng manh như tơ nhện, hoàn toàn không để

ý tới mọi người; mà cùng lúc đó, mọi người lại ngơ ngác nghe tiếng kêu của Phá Quân: “Không thể nào!”

“Ta sống từ nhỏ ở Kiếm Tông! Ta ba tuổi đã cầm kiếm, bốn tuổi tập kiếm, năm tuổi đã hiểu kiếm, thử kiếm, còn là thiếu niên kiếm thủ mạnh nhất của Kiếm Tông, ta... Một chương này làm sao có thể đánh bại một người chỉ dựa vào cành cây khô để thay kiếm?”

“Ô ô! Ta không cam tâm!”

“Ta không cam lòng nha!”

Trong tiếng gào thét điên cuồng, phá quân tức giận dâng lên, xấu hổ hận không chịu nổi! Hắn hoàn toàn không cách nào không chế bản thân, đột nhiên nghe “Khanh khanh” một tiếng! Đại kiếm bội trên lưng hắn đã bị lửa giận vô tình trong cơ thể ép cho bay lên trời, bắn lên giữa không trung!

Kiếm đã vì hận mà rời vỏ!

Kiếm phủ ra khỏi vỏ, Phá Quân giận dữ nhảy lên, hai tay quơ một cái, đại kiếm vung lên, đã bị uy danh lấy khí cứu mạng nhanh chóng bỏ tới!

Chiêu kiếm này cuồng liệt vô cùng, thế như bôn lôi, so với một chương vừa rồi của Phá Quân có thể nói là hung ác bá đạo gấp mười lần; kiếm chưa đến, kiếm thế kịch liệt đã cách không ở trên áo thanh danh bất hủ; mà xuất kiếm cực nhanh, trong chớp mắt, đại kiếm đã bổ tới mặt mũi anh hùng ba thước, chắc chắn chém nó thành hai nửa!

Chuyện xảy ra đột ngột! Ứng Hùng và Tiểu Du tràn đầy anh danh liều chết đón lấy một chương phá quân, đã tránh được đại nạn; Côn Bằng biết rõ phá quân hoàn toàn không giữ lời, lại dùng kiếm truy kích, lần này, thậm chí Ứng Hùng cũng không kịp xuất thủ cứu anh danh, bởi vì lúc này ông đã tay ôm lấy Thu Nương, nếu như muốn buông bỏ Thu Nương đi vội vàng cứu anh danh thì dù thế nào cũng đã ngoài tầm tay!

Cho dù là không giả, lúc này sau lưng anh danh quán khí cho nó kéo dài tính mạng, mà không cách nào rút tay chống lại đại kiếm phá quân. Nếu không, trong lúc khẩn trương này nó còn có thể may mắn thoát khỏi bắt tử, duy anh danh sẽ vì chân khí nghịch loạn mà chết!

Nhưng nếu không phải không ngừng thu tay lại, thanh đại kiếm Phá Quân kia không đơn thuần sẽ chém anh danh thành hai đoạn, thậm chí cũng sẽ chia danh bất hủ vô sau lưng thành hai nửa. Trong lòng anh danh biết cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ liên lụy không lừa, vội vàng suy yếu kêu nhỏ: “Hư... Hư! Đứng lại... Ngã ta! Mau buông tha cho ta...”

“Không!” Bất Hư kiên trì: “Tên Mộ Anh! Lần trước ngươi đã gọi ta không giả là bằng hữu của ngươi, ta vĩnh viễn là bạn tốt của ngươi!”

“Ta nhớ sư phụ ta từng nói, kiếp này có thể may mắn gặp gỡ người quen biết nhất định là duyên trong quá khứ! Ngươi ta đã có duyên bằng hữu, ta hôm nay dù thân thể tan thành hai nửa, cũng tuyệt đối không thể vứt bỏ ngươi không để ý!”

“Chỉ là một cái túi da thôi thôi sao có thể so được với một bằng hữu!”

“Không... Hư...” Bất Hư kiên trì, anh danh đúng là không chối từ! Trên thực tế hẳn cũng không rảnh mà chống đỡ, bởi vì kiếm thể đoạt mệnh của Phá Quân đã chém tới lông mi!

“Anh danh! Không lừa!” Ứng Hùng và Tiêu Du song song kinh hô, mắt thấy danh tiếng và uy danh đã sắp thành vong hồn dưới kiếm bất hủ, nào ngờ trong lúc sinh tử này, một âm thanh trầm hùng thất bại từ giữa không trung truyền đến, tựa như một tia sét đánh xuống: “Tất cả thể nào cũng cho ta...”

“Dừng tay!”

Thanh âm của người tới chẳng những trầm hùng mà còn vô cùng uy nghiêm, tiếng nói vừa đến, người cũng theo tiếng mà từ giữa không trung rơi vào Phá Quân và anh danh, không sai trong kẽ hở, “Keng” một tiếng sét đánh! Người tới càng mạnh mẽ đem thể kiếm Vô Đào của Phá Quân dừng lại! kịp thời cứu được tên anh, không hư không!

Chỉ thấy binh khí người tới dùng cách đặc cách khai phá đại kiếm, đúng là một cây thiết trượng nặng nề; mà người này kịp thời xuất hiện, không ngờ chính là phụ thân của Phá Quân, chủ môn của Kiếm Tông thế hệ này - Kiếm Tuệ!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Ứng Hùng, anh danh, không tệ cùng Tiểu Du không nghĩ tới hai cha con họ, một người muốn giết anh danh, một người lại cứu anh danh; nhưng càng không nghĩ đến chính là Phá Quân!

Nhưng nghe tên phá quân kêu to: “Cha! Sao cha không để con xử lý tên phế nhân đáng ghét này?”

“Nếu như hắc lưu lại trên đời này, kêu ta cả đời cũng sẽ vì một chương kia mà thất bại mà canh cánh trong lòng!”

Từ trước đến nay con trai của hắc rất thương yêu, nhưng lúc này mặt lại tái xanh nói: “Quân nhi! Cha ngay cả kiếm tâm của Anh Hùng Kiếm cũng không cam lòng hướng về hắc! Cho nên mấy ngày nay, họ mới vẫn âm thầm theo dõi hai người huynh đệ họ, muốn xem anh hùng kiếm ở trên tay hai người bọn họ có vận mệnh gì!”

“Nhưng vì phụ cũng chỉ là không cam lòng mà thôi! Nhưng chưa từng nghĩ tới người lại có cơ hội ra tay hạ sát thủ với hắc! Nên biết chúng ta tập kiếm giả nếu tài nghệ không bằng người, thì đành phải khổ luyện thêm, tuyệt đối không nên dùng thủ đoạn ám sát đối thủ lần này!”

“Người nên dùng thực lực chân chính của người đi giết hắc! Mà không nên Thừa Nhân Chi Nguy!”

Thế khó lường được, kiếm tuệ lần trước vốn muốn thừa cơ đoạt lấy Anh Hùng kiếm, cũng có khí lượng liên quan tới kiếm như thế, cũng không hổ là chủ nhân của Kiếm tông; mặc dù Phá Quân không cam lòng, duy chỉ có cha là mắng thẳng vào chuyện, cũng chỉ có thể “keng” một tiếng thu kiếm vào vỏ!

Nhưng vẫn không phục nói thảm: “Hừ! Một chương vừa rồi, có lẽ hắc chỉ trùng hợp mà thôi! Cánh cây khô kia mềm yếu vô lực như vậy, theo lý sẽ không cách nào thắng ta! Hắc chỉ là may mắn một chút mà thôi!”

“Không! Người sai rồi!” Về mặt Kiếm Tuệ đột nhiên nghiêm trọng nói: “Quân nhi! Vận khí của hắc không tốt hơn người! Mà là...”

“Vừa rồi hắc đánh ngã người, thật sự là tốt hơn so với người!”

Không thể tưởng được kiếm Tuệ sẽ vì danh vang mà công bằng nói một câu, Phá Quân nghe vậy vừa thẹn vừa giận, nói:

“Cha! Một chiêu kia của hần... Làm sao có thể tốt hơn ta chứ? Nói thẳng, cái cành khô kia đưa tới, căn bản không tính là một chiêu... Cũng là nghi vấn!”

“Sai!” Kiếm Tuệ lập tức phủ định lời nói của Phá Quân: “Một chiêu kia của hần nhìn như vô hình vô tích, nhưng lại nghênh đón chỗ mạnh nhất thể chưởng của ngươi, lại lấy thể chưởng của ngươi trầm trọng nhất đánh làm cành khô trăm ngàn đoạn cành cây vụn của chính mình ra., Thậm chí hần ta đã tính toán chuẩn xác xu thế bay tán loạn sau khi cành cây khô bị đánh trúng, chắc chắn sẽ như một chiếc ô bay về hướng ngươi, thậm chí tính toán đúng lúc lực bắn trở lại có thể xuyên thủng gân mạch trên cánh tay phải của ngươi, ngăn cản chưởng thể bị tê rần...”

Kiếm Tuệ nói đến đây, anh danh liếc mắt nhìn khí suy lực kiệt ngằn ra, nói với hần: “Tiểu tử! Lão phu đoán được một điểm không tồi chứ?”

Anh danh dưới chân khí bất hư bảo mệnh, một mực bán sống bán chết, hần cũng không phủ nhận, cũng không có thừa nhận.

Một bên lắng nghe, Ứng Hùng lại vui mừng, bởi vì nếu anh danh đúng như lời kiếm tuệ nói, một chiêu kia phức tạp đa biến, lại tính chuẩn xác như thế, cuối cùng, mặc dù nội lực đã mất hết, nhưng tư chất sử dụng kiếm không có mấy may giảm bớt, thậm chí, khả năng so với Ứng Hùng càng tốt!

Tất cả đều do trong lòng Ứng Hùng tự biết, nếu vừa rồi không có nội lực, chỉ dùng cành khô đón đỡ một chưởng cương kinh của Phá Quân chính mình mà thôi, hần chưa chắc có thể tính ra chuẩn xác một chiêu trong không có năng lực phản kháng như thế! Hần cảm thấy cao hứng vì tư chất, hào quang của nhị đệ!

Kiếm Tuệ nhìn anh danh, tuy rằng trong ánh mắt tràn đầy ý châm biếm, duy chỉ đồng thời có ý khinh thường, ánh mắt của hần tương đối phức tạp, hần lại đối với thanh danh anh tuấn nói: “Tiểu tử! Ngươi có biết, nếu chỉ phán đoán đơn giản như cành khô vừa rồi, trí tuệ của ngươi trong kiếm, không chỉ xuất sắc hơn con ta phá quân, còn có thể vượt qua đại ca của ngươi, thậm chí, càng có thể không thua kém trí tuệ so với trong kiếm của lão phu!”

Khó tin! Kiếm tuệ thế mà có thể nói thẳng thanh danh của kiếm trí tuệ không kém chính hấn, có thể thấy được chiêu vừa rồi của hấn “Kinh sợ” như thế nào!

“Đáng tiếc, mặc cho trí tuệ của người trong kiếm có cái thế, tư chất trong kiếm, lại là một người không có ý chí chiến đấu nhất trong kiếm!”

Kiếm Tuệ nói như có tiếc nuối: “Bất kể là bảo kiếm sắc bén cỡ nào, vô luận là kỳ tài khoáng thế cỡ nào, nếu như không có ý chí chiến đấu, liền giống như một đồng phế vật! Mà lão phu, là phế vật không thích nhất không có ý chí chiến đấu!”

“Tiểu tử! Đừng tưởng rằng công lực của người đã mất hết thì cả đời sẽ xong đời như vậy! Thật ra nếu người vẫn còn ý chí chiến đấu, tổ truyền của Kiếm Tông chúng ta có một công pháp truyền kỳ “Kiếm Luân Hồi”, chỉ cần luyện tập cho người, kiên trì bền bỉ, không quá một năm nữa công lực sẽ khôi phục hoàn toàn...”

Hóa ra là, võ công anh tuấn bị phế sạch có phương pháp khôi phục sao? Ứng Hùng nghe vậy lập tức phấn chấn tinh thần, Tiểu Du và Bất Hư cảm thấy hơi sững sờ, chỉ có anh danh nhưng vẫn hờ hững như cũ, dường như hấn không có hứng thú với việc khôi phục công lực!

Kiếm Tuệ nhìn vẻ mặt hờ hững của anh danh trên mặt, lại lắc đầu nói: “Bất quá, muốn tập luyện “Kiếm Luân Hồi”, trước hết phải báii nhập môn hạ “Kiếm Tông” của chúng ta! Mà “Kiếm Tông” chúng ta từ trước đến nay luôn tuyển đệ tử nghiêm khắc! Trừ phải có tư chất trong thượng giai kiếm, còn có vô số ý chí chiến đấu!”

Hấn nói xong lại liếc mắt khinh thường vô hạn, không hề liếc anh danh tiếng, như người này đã không đáng để xem: “Đáng tiếc, mặc dù tư chất của người là người tốt nhất mà lão phu suốt đời nhìn thấy! Nhưng lại là người lão phu ghét nhất khiếm khuyết đầu chí! Cho dù người thật sự muốn gia nhập Kiếm Tông tập “Kiếm Luân Hồi”, lão phu cũng tuyệt sẽ không nhận người làm đồ đệ!”

Tuy kiếm Tuệ khen anh danh vang dội trước, nhưng lại khinh thường như vậy phía sau, chỉ sợ sẽ làm cho thanh danh của hấn càng khó coi hơn! Ứng Hùng thấy thế không khỏi vì đệ đệ

mà ra tay, cười lạnh một tiếng, mở miệng nói để bảo vệ anh danh: “Hừ! Lão quỷ vừa béo vừa xấu xí này lại còn muốn vũ nhục nhị đệ của ta? Hắc hắc! Xem ra ngươi thật đúng là mắt già mờ, một đôi mắt càng lúc càng không dùng tới!”

Kiểm Tuệ nhìn về phía Hùng, nói: “Mộ tiểu tử! Ta biết ngươi là nam nhi nhiệt huyết, một lòng bảo vệ nhị đệ ngươi, nhưng lời lão phu vừa nói tuyệt đối sẽ không sai, hắc, đúng là thiếu ý chí chiến đấu!”

Ứng Hùng cãi lại: “Phi! Sao hắc lại không có ý chí chiến đấu? Trên thực tế, ta ở chung với nhị đệ nhiều năm như vậy, đã biết rõ tính cách của hắc! Hắc chưa bao giờ tự ti, bởi vì lấy tư chất của hắc mà nói, Hắc căn bản không cần tự ti, càng không cần khiếm khuyết ý chí chiến đấu! Hắc chỉ là loại người luôn thích ”sa lù một bước trời cao biển rộng” mà thôi! Không phải là bất đắc dĩ hắc sẽ không tranh đấu cùng người khác! Nếu thật sự muốn đánh, hắc ngược lại là người có ý chí chiến đấu nhất! Ngươi xem! Vừa rồi hắc dùng Khô Chi tiếp ngươi vị “thiếu niên cao thủ đệ nhất của Kiếm Tông”, lại gặp được tên “Phá Quân” không bằng đứa con nghe lời kia, Không phải có ý chí chiến đấu muốn thắng hắc sao? Hắc hắc! Lão quỷ ngươi luôn miệng nói hắc không có ý chí chiến đấu. Theo ta thấy, thật ra là ngươi rất sợ nhị đệ ta một khi gia nhập Kiếm Tông của ngươi sẽ đánh bại đứa con bảo bối của ngươi trở thành “thiếu niên cao thủ đệ nhất Kiếm Tông”, thậm chí còn trở thành... đệ nhất cao thủ từ trước tới nay của Kiếm Tông. Chỉ là thôi!”

Ứng Hùng lại nói Phá Quân là vị thiếu niên đệ nhất cao thủ “đệ Kiếm Tông” kia, còn nói Phá Quân gặp mặt thì không bằng nổi tiếng, phá quân nhất thời khiến hắc tức giận đến sôi máu, đang muốn phát tác thì kiểm trí tà dị cười một tiếng, ngăn lại con trai nói: “Quân nhi, không nên vọng động! Chẳng lẽ ngươi vẫn nhìn không ra, tiểu tử này đang sử dụng phép khích tướng sao?”

Nói xong lại chăm chú quan sát Ứng Hùng, nhưng không tức giận, ngược lại tỏ vẻ tán thưởng: “Mộ tiểu tử! Tuy tư chất kiếm của ngươi không bằng nhị đệ ngươi, nhưng nếu bàn về tuyệt đỉnh thông minh, đúng là hoàn toàn xứng đáng! Ngươi muốn dùng phép khích tướng của lão phu, ngươi hai đệ tử ngươi làm đồ đệ, để cho hắc tập “Kiếm Luân Hồi” khôi phục

công lực? Hắc! Lão phu tương đối thông minh, tuyệt sẽ không tự do đạo nhi của ngươi!”

Ứng Hùng thấy tâm kế bị lão hồ ly Kiếm Tuệ nói toạc ra, mặt cũ không đổi sắc, “Kỹ thuật diễn xuất tương đối tinh xảo”, như không có việc gì đáp: “Lão quỷ tự cho là thông minh, tự nhận mình nói tự nói, ta căn bản không rõ ngươi bịa đặt cái gì!”

Kiếm Tuệ nói: “Ha ha! Một tiểu tử, ngươi thật không hiểu sao? Vậy để lão phu trọng thân một lần! Ta biết ngươi một lòng khổ tâm vì hấn, thậm chí không tiếc giờ cao hấn hơn chính mình. Nhưng nếu ngươi vọng tưởng ta sẽ nhận nhị đệ ngươi làm đồ đệ, hồi phục công lực, thì bỏ đi thật rồi! Lão phu đã sớm nói vô cùng rõ ràng rồi, ta tuyệt đối sẽ không thu người có ý chí chiến đấu làm đồ đệ! Tuy nhiên, lão phu lại muốn nhận một người làm đồ đệ!”

“Lão quỷ, ngươi lại muốn thu ai làm đồ đệ?” Ứng Hùng thờ ơ đáp.

Kiếm Tuệ nhìn Ứng Hùng đầy thâm ý, đột nhiên phun ra từng chữ từng chữ một một một một đáp án khiến người ta kinh ngạc: “Tiểu tử!”

“Đồ nhi mà lão phu muốn nạp ——”

“Là ngươi!”

Cái gì? Ứng Hùng một mực cố ý tranh cãi với Kiếm Tuệ, Kiếm Tuệ lại không tức giận hấn chút nào, ngược lại còn muốn nạp hấn làm đồ đệ?

Lời Kiếm Tuệ vừa nói ra, Ứng Hùng tại chỗ trợn mắt há hốc mồm! Ngay cả anh danh bất hư nguy hại đến Tiểu Du cũng cảm thấy bất ngờ, thậm chí là phá quân cũng không kịp!

Ứng Hùng ngây người một lúc lâu, rồi mới cười nói: “Lão quỷ nói không ngót lời thề kinh người! Ngươi muốn thu ta làm đồ đệ? Hắc! Rốt cuộc ngươi vì cái gì?”

“Bởi vì ngươi có tiềm chất! Bao có ý chí chiến đấu và sức sống vô tận!” Kiếm Tuệ trực tiếp trả lời: “Tiểu tử! Mấy năm qua lão phu vẫn luôn chú ý tới sự thay đổi của hai huynh đệ ngươi! Tiềm chất của ngươi không kém gì Nhị đệ của ngươi, nhưng ngươi có một ưu điểm còn hơn cả hấn., Dù ngươi có một luồng ý chí chiến đấu bất khuất, không dễ dàng từ bỏ hy

vọng! Lão phu lúc trước tuy cũng có chút tức giận ngươi đã đặt được kiếm tâm của một thanh anh hùng kiếm trong đó, nhưng bình tĩnh mà nói, lão phu càng thưởng thức phần ý chí chiến đấu này của ngươi!”

“Chỉ cần ngươi nguyện ý gia nhập kiếm tông, lấy “kiếm quyết” ngươi ngộ được từ anh hùng kiếm vô danh, hơn nữa Kiếm Tuệ ta độc lòng chỉ điểm, còn có Anh Hùng kiếm tương ứng kiếm tâm của ngươi, ngày khác ngươi nhất định có thể trở thành một kiếm thủ tuyệt thế vô địch. Ngươi liên thủ với con ta phá quân, có thể khiến kiếm đạo càng thêm phát dương quang đại!”

Kiếm Tuệ nói không ngoa! Bởi vì lấy tư chất mà nói, Ứng Hùng cùng anh danh quả thực cách nhau không xa! Chỉ cần Ứng Hùng nguyện ý chuyên tâm, cố gắng, tư chất càng không khó vượt qua anh danh, nhưng...

Đối với việc kiếm ngọc có mắt đối với mình, Ứng Hùng lại không hề dao động, không biết là cố ý ức chế hay không, hắn đột nhiên than thở: “Xi! Lão quỷ muốn nạp ta Mộ Ứng Hùng làm đồ đệ? Hắc! Cũng thật sự là có ý tưởng kỳ diệu! Ngươi cho rằng ta không biết quỷ kế của ngươi? Phàm là chiêu đồ vào nhà?, Đồ nhi nhất định phải ba quỳ chín lạy, kính trà hành thầy đồ lễ! Ngươi muốn Mộ Ứng Hùng ta bái ngươi quỳ? Quả thực vọng tưởng! Ngươi có biết, từ khi sinh ra Mộ Ứng Hùng ta cho dù là song thân cũng chưa từng quỳ không? Càng đừng nói đến việc quỳ lạy ngươi!”

Lời nói của Ứng Hùng cũng không phải hoàn toàn là nói dối! Hắn thật sự chưa bao giờ quỳ lạy cha! Kỳ thật hắn chưa bao giờ quỳ lạy bất luận kẻ nào!

Bất quá hắn mở miệng từ chối khéo như vậy, phá quân một bên nghe xong lửa giận bùng cháy, mắng: “Xi! Mộ tiểu tử! Đừng quá vênh váo hung hăng! Ngươi cho rằng trên đời này chưa có ai có thể khiến ngươi quỳ xuống sao? Hừ! Ta phá quân luôn có một lần muốn ngươi quỳ xuống lạy ta, quỳ đến ngoan ngoãn, đầu xuống đất!”

Ứng Hùng nghe vậy, vậy mà khinh thường trả lời Phá Quân, cười lạnh một tiếng, ánh mắt đầy khinh bỉ, giống như đang

nói: Phá Quân, lấy tài liệu như ngươi cũng xứng cho Mộ Ưng Hùng ta quỳ ngươi?

Phá quân càng bị ánh mắt khinh thường kia làm cho tức giận trong vòng năm ngày, hận không thể một kiếm giết chết hắn, nhưng lúc này lại đối ứng với hùng hùng nói: “Mộ Ưng Hùng! Lão phu biết, lời nói dối của ngươi cự tuyệt trở thành đệ tử của Kiếm Tông, toàn bởi vì hắn — Nhị đệ của ngươi!”

“Ngươi không muốn khoảng cách giữa ngươi và hắn càng ngày càng xa, sợ hắn thấy ngươi càng ngày càng mạnh mà khó chịu, nhưng ngươi có biết? Ngươi vốn có tư cách trở thành kiếm thủ đệ nhất thiên hạ mạnh hơn đương kim Kiếm Thánh hiện nay., Đến lúc đó sẽ được thiên nhân bá vạn người kính, toàn bộ võ lâm sẽ lấy ngươi làm đầu hàng? Ngươi cần gì phải ủy khuất cho hắn như vậy? Chẳng lẽ, ngươi thật sự cam tâm ở nơi thâm sơn cùng cốc này làm bạn với một người tàn phế, ngày đêm bán võ cuối đời ở chợ? Không phụ kỳ tài khoáng thế của mình? Vạn vật vô danh cả đời?”

Ưng Hùng vẫn ngoài cười trong lòng từ chối: “Một miệng của lão quý thật ra còn mê người hơn cả mật đường! Có điều ta không cảm thấy kiếp sống sau mắt có gì không tốt đâu! Chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng rất vui vẻ!”

Vậy sao? Vậy đây thật sự là tiếng lòng ứng hùng sao? Hắn thật sự cảm thấy vui vẻ ư? Cát giữ hoặc, dưới sự tươi cười nhưng không cười của hắn, còn có một tia tiếc nuối? Một tia hi vọng anh hùng thành tài, lại là tiếc nuối có thể thành tài sao?

Hắn cảm thấy không cam lòng, cũng không phải là cuộc đời của chính mình, mà là cuộc đời của một người khác? Hắn có đáng giúp hắn hay không?

Kiểm Tuệ lại nhìn chằm chằm Ưng Hùng, như lại một lần nữa đoán chừng thiếu niên năm mười sáu tuổi này; hắn xem ra còn trẻ như vậy, nhưng quyết tâm cùng ý chí, khổ tâm của hắn, lại so với bất luận người nào lớn tuổi hơn hắn còn chắc chắn hơn! Còn muốn hiểu rõ mọi chuyện!

“Ài...” Bỗng dưng, kiếm Tuệ ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, nói: “Xem ra, lão phu dù có khuyên tiếp nữa cũng chỉ là dối trá! Mộ tiểu tử, ngươi là một người trẻ tuổi ngoan cố suốt đời lão phu nhìn thấy! Cũng chính là... Kiếm thủ bất hạnh

nhất cả đời! Bởi vì, cả đời ngươi, tựa hồ cũng nhất định bị gánh nặng của một người, kiềm chế, ngươi, chỉ là một cái bóng kiếm thủ vĩnh viễn ở bên người kia!”

Người kia? Người nợ rốt cuộc là ai? Ứng Hùng sao lại không rõ? Anh danh cũng sao không rõ?

Kiểm Tuệ cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Mộ tiểu tử! Như vậy đi! Mặc dù hôm nay ngươi không muốn gia nhập Kiếm Tông chúng ta, nhưng có lẽ sau khi ngươi trở về hãy suy nghĩ cho kỹ, ta lúc nào cũng có thể hoan nghênh ngươi đến tìm ta gia nhập làm môn hạ của Kiếm Tông!”

“Ta cùng con ta phá quân tạm thời ở cách chỗ này hai dặm “Quán trọ Duyệt Thiên”, ngươi nghĩ kỹ, nếu tâm ý có biến, đừng ngại lại tới tìm ta!”

Kiểm Tuệ nói đến đây, quay mặt nhìn thoáng qua hướng phá quân, nói: “Quân nhi, chúng ta đi thôi!”

Nói xong đã phần nộ bỏ đi với Phá Quân, trước khi phá quân còn nhìn chằm chằm anh danh và Ứng Hùng, dường như hận ý khó mà tiêu tán.

Phụ tử Kiếm Tuệ sau khi đi, toàn bộ rừng cây bỗng như rơi vào một mảnh khôn cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng thổ nạp không hư danh anh khí quán bảo mệnh, còn có tiếng thở trầm trọng của anh danh trầm trọng.

Qua thật lâu, vẫn là Tiểu Du bị cái chết nặng nề áp bức này áp bức không thở nổi, rốt cuộc nhịn không được mở ra câu nói, nơm nớp lo sợ nói: “Ứng Hùng...Biểu ca, huynh... thật sự không muốn cầu tiến trên kiếm đạo sao? Huynh... Thật sự thích sống kiếp này sao...”

Mở miệng là sai! Ứng Hùng liếc nhìn nàng một cái, ý bảo nàng đừng hỏi nữa, bởi vì hắn cũng không biết nên trả lời ra sao, ai biết, anh danh vẫn khí suy lực kiệt dờ dẫm nói: “Không sai!”

“Đại ca, ngươi thật sự cần có thời gian, suy nghĩ thật kỹ một chút đi.”

Lời vừa nói ra, Ứng Hùng biến sắc ngay tại chỗ, nhưng vẫn giả bộ không để ý, khí định thần nhàn đáp: “Muốn? Muốn gì?”

Anh danh chính sắc: ” Suy nghĩ một chút tương lai của chính ngươi đi! Đừng chỉ vì một người đã không có nội lực mà hại vào tương lai của ngươi.”

Ứng Hùng nghe vậy cười nhạt: “Thật sao? Giọng nói của ngươi sao đột nhiên giống kiếm Tuệ lão quỷ kia “Lão khí hoành thu”? Ngươi muốn ta suy nghĩ một chút, kỳ thật ngươi muốn ta thế nào? Ta đã sớm nói qua, ta rất thích loại cuộc đời ngày mặt trời mọc, ngày qua ngày nào, loại kiếp sống này lại bình tĩnh lại làm cho người ta thoải mái, dễ chịu, thoải mái., Một chút áp bức cũng không có! Không bằng để ta hỏi ngược lại ngươi, ngươi cho rằng loại kiếp sống bình thản này không tốt sao? Ngươi cho rằng ta muốn suy nghĩ kỹ lại, tức là ngươi cho rằng loại kiếp sống này của ta ngươi cũng không tốt! Nếu không tốt, vì sao chính ngươi không hảo hảo suy nghĩ một chút đi cải biến, đi phản kích, lại muốn ta nghĩ trước a?”

Tình nghĩa nhân gian thật sự là mài người! Hắn ta và hắn tuy cùng chung chí hướng, nhưng lại phụ một mối lẫn nhau, Trần tương nhân, cả đời dây dưa không ngừng...

Tư chất tập kiếm của Ứng Hùng có thể không kém anh danh, chỉ có cái miệng nhưng không biết mạnh hơn anh danh bao nhiêu lần! Nếu lấy tư tưởng luận anh hùng, Ứng Hùng quả thực đã là “Vô địch thiên hạ”! Anh danh bị hắn một hơi “Đánh một hơi”, hoàn toàn không còn sức từ miệng, hắn nhất thời nghẹn lời không nói ra lời.

Hắn nói không ra lời, ngoại trừ vì từ ngữ của hắn không theo kịp lợi hại của ứng hùng, còn vì hắn quá hiểu nỗi khổ tâm của anh hùng, hắn không đành lòng biết mặc hắn chôn vùi tiền đồ vì hắn.

Anh danh đã không đáp lời được, Bất Hư cùng Tiểu Du càng không tiện xen vào. Trong khoảng khắc, toàn bộ rừng cây lại chìm trong trầm mặc.

Nhưng lần trầm mặc này cũng không duy trì được lâu bởi vì trong rừng cây rộng như vậy, ngoại trừ tiếng hít thở của bốn người thì còn vang lên một hồi...

Âm thanh rên rỉ!

Rốt cuộc là ai đang rên rỉ?

Anh danh, ửng hừng, không sai và không khỏi đồng loạt nhìn về nơi phát ra tiếng rên rĩ. Chỉ thấy người rên rĩ, chính là Ứng Hùng vẫn đang ôm – Thu nương!

Trời! Nàng vẫn không nhúc nhích, thoi thóp, nghiễm nhiên như người chết, khó đoán được, nhưng giờ phút này rốt cục sẽ phản ứng lại, rên rĩ lên!

Chẳng lẽ, nàng sắp tỉnh lại?

Khi nàng mở mắt ra, trong đầu nàng đã nửa mê nửa chết, lại có còn nhớ kỹ ở trên đời này, từng có một đứa con nàng ký thác kỳ vọng không?

man văn... Nàng liệu liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh hùng mà mình nhớ thương nửa đời?

Đáp án của mọi người rất nhanh được minh bạch!

Sách yếu ớt quá mức, Thu Nương rên rĩ cũng chậm rãi mở mắt ra.

Giờ phút này, căn nhà chậm rãi tỉnh lại trước lúc mình tuyệt mệnh.

Nhưng mà, mặc dù Thu nương đã thức tỉnh, nhưng nàng vẫn không cách nào vừa liếc mắt đã nhận ra con ruột của nó, có duyên với nó...

Chỉ thấy hai mắt nàng mở ra hoàn toàn trống rỗng, nàng mặc dù đã thức tỉnh, nhưng khả năng chỉ là hồi quang phản chiếu trước khi chết mà thôi, mà lời nói càng hồng bét chính là thức tỉnh của nàng...

“A...”

“Tốt... Hắc...”

Ngữ khí của nàng suy yếu dị thường, suy yếu gần như chết:

“Thế nào... làm sao... làm sao... một chút ánh trăng... cũng... không có?”

“Nơi này... đến cùng là.. là... địa phương nào?”

“Nơi này... Rốt cuộc.. Là... À... Địa phương...”

Đen?

Không sai! Giờ phút này đám người Ứng Hùng ở trong rừng cây đúng là dị thường tối đen, nhưng trên trời còn có ánh trăng yếu ớt, tại sao Thu nương lại nói ngay cả ánh trăng cũng không có? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Ứng Hùng và anh danh của Thu Nương lập tức nhớ lại lời nói của các cô gái, mẹ hấn trong mười sáu năm nay đã khóc đến mức không tìm được tình yêu, sắp chết tới nơi, cũng tức là đôi mắt của cô không những mù, có thể đã hoàn toàn mù!

Nghĩ tới mẹ ruột ruột của mình ở đây hồi quang phản chiếu, sau đó lại lập tức mất đi, anh danh không khỏi nhớ lại tình cảnh Mộ phu nhân ngày đó trước khi chết, nghĩ đến mẹ cùng Ứng Hùng của hấn, đều là loại người nữ nhân không tiếc hy sinh tất cả hạnh phúc vì nhi tử, lại mãi không có kết cục tốt; nghĩ tới hấn còn chưa kịp báo đáp ân tình ngọn cỏ này., Từ thân được hầu hạ khiến người ta tiếc hận, nghĩ đến cuối cùng mặc dù nàng và hấn có thể gặp nhau, lại sắp đôi mắt tử biệt. Nghĩ đến nàng trước khi chết còn hoàn toàn mù, ngay cả cơ hội gặp mặt con mình là dung mạo thế nào cũng không thể có, tâm danh anh, đau đớn như muốn vỡ vụn.

Mặc dù hấn vẫn dựa vào chân khí bất hư bảo mệnh, không thể động đậy, nhưng vẫn cố lấy hơi, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Mẹ... thân...”

Chợt nghe hai chữ “Mẫu thân”, Thu nương nhìn không thấy bất cứ vật gì sừng sờ tại chỗ, toàn thân cũng đang run rẩy. Có lẽ, một loại tình thân nồng đậm huyết nhục đã sôi trào trong máu gần chết của nàng, chẳng qua nàng chỉ nghe thấy một tiếng mẫu thân này, đã biết đã xảy ra chuyện gì rồi...

“Con....”

“Là con trai ta... Anh hùng?”

“Anh hùng, người... rốt cuộc là ở đâu? Người rốt cuộc... ở đâu?”

Thu nương giờ phút này mặc dù đã mù, nhưng thần trí tựa hồ cũng không điên điên giống như các thôn dân đã nói. Có lẽ bởi vì hồi quang phản chiếu nên Ứng Hùng vẫn luôn ôm nàng, thấy nàng nóng nảy lên, toàn thân liền run rẩy, lập tức mũi cảm thấy chua xót, trong chốc lát nhớ tới tình cảnh ngày đó

nương thân Mộ phu nhân chết đi., Hắc chỉ sợ khí như tơ nhện là vì kích động quá mức mà chết đi, lập tức ôn hòa an ủi nàng: “Vi... đại tẩu, ngươi... Tuy rằng... đã mù, nhưng không thể tầm thường... Nhưng không thể quan tâm! Con trai ruột của ngươi... Anh hùng... Ngay tại đây! Ngươi ở đây... Đem hết sức an toàn, sẽ không có người nào... Bắt nạt ngươi, cũng không ai dám cười... Ngươi vạn dặm... Tầm Tử, bởi vì...”

“Ngươi... là anh hùng con ruột thịt, là người con trai sinh ra, là người... dũng cảm nhất... Hữu dụng nhất, hắc, nhất định sẽ không... bắt nạt bất cứ kẻ nào.”

Ứng Hùng nói xong, nhìn về hướng anh danh cách đó không xa; không sai! Anh danh trong mắt hắc, vẫn luôn là nhị đệ dũng cảm nhất; nếu không lúc trước hắc đã không thay hắc đoạt mệnh kiếm chỉ!

“Thật... sao?” Thu nương lại suy yếu nói: “Con... thật sự rất dũng mãnh... dám?”

“Ừm!” Ứng Hùng khẳng định đáp: “Vi đại tẩu, ta... Bây giờ sẽ dẫn ngươi đi gặp con trai ngươi!”

Ứng Hùng nói xong đã ôm lấy anh danh mà Thu Nương không thể động đậy, cúi người đặt Thu Nương xuống mặt đất, Ứng Vĩnh Hùng nhẹ nhàng nhắc cánh tay mềm mại của Thu Nương lên, nói: “Vi... đại tẩu, đây là anh hùng của ngươi rồi! Ngươi sờ hắc một cái đi!”

Nói xong đã nắm tay Thu Nương, tiếng nói tràn đầy khuôn mặt tràn đầy vết thương của ác khuyển.

Hai mẹ con ngay sau khi tiếp xúc, hai người nhất thời toàn thân run rẩy, Thu nương đương nhiên nước mắt rơi lã chã, ngay cả anh danh trước giờ rất ít khi rơi lệ, giờ phút này cũng không tránh khỏi lệ rơi lã lướt, ôn nhu kêu Thu nương một tiếng: “Mẹ... thông gia, hài nhi... chính là chỗ này.”

Tuy rằng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy dung mạo con mình, chỉ nghe thấy tiếng nói ôn nhu của nó, Thu Nương cũng biết con trai mình cho dù chưa chắc đã thật sự trở thành anh hùng như nàng mong muốn, nhưng cũng tuyệt đối không phải là người đại gian đại ác. Nàng khóc lóc tại chỗ, vui mừng nghẹn ngào nói: “Rất... cháu trai, cuối cùng cũng được rồi...”

Hoàng Thiên... Không phụ lòng người, mầu thân làm việc đi... Mười sáu năm qua oan uổng cuối cùng cũng tìm được con...”

“Anh... Hùng, mẹ cũng biết đó, mẹ... nghĩ đến mẹ... được, Khổ!”

Nói xong bà không tiếc sức lực, lấy hai tay ôm mặt anh tuấn, như đang thương tiếc cho ái nhi.

Anh danh doanh lệ trong mắt rồi cuộc không kìm nén được nữa, rơi xuống, hấn cũng nghẹn ngào đáp: “Con biết, mẹ! Hải nhi... cũng muốn người... tốt... Khổ!” Hấn cũng rất muốn ôm lấy mầu thân, đáng tiếc giờ phút này hấn ngay cả nửa phần khí lực cũng không có; kỳ thực, hấn cũng không muốn nhìn thấy hấn bây giờ toàn thân trọng thương, như lạc đà.

Mắt thấy hai mẹ con nhân gian này trải qua kiếp nạn nặng nề, rồi cuộc như nguyện gặp lại! Còn ở sau lưng Anh Danh quán khí cho hấn Bất Hư cho dù xưa nay tứ đại giai không có, cũng không khỏi cao hứng đến mức đọng nước mắt! Mà Tiểu Du luôn đứng ngoài quan sát, cũng cảm động đến lê hoa đái vũ.

Thu nương ôm chặt hai tay với khuôn mặt anh tuấn thật lâu, rồi cuộc thân thể bắt đầu xụi lơ, nằng vội vàng buông tay ra, khí tức cũng càng lúc càng nhanh, thanh danh bùng bùng, cuồng quát kêu lớn: “Mẹ thân, người... làm sao vậy?”

Ứng Hùng tức thì quán khí tiến vào trong cơ thể nằng; tuy biết nội lực đã không thể chữa khỏi bệnh của nằng, nhưng có thể kéo dài thêm một khắc, khiến hai mẹ con nằng có thể tụ tập thêm một khắc, cũng là chuyện tốt!

Đáng tiếc, Thu nương giống như bệnh tình nguy kịch, cho dù Ứng Hùng có cố gắng mấy cũng không làm nên chuyện gì, nằng vẫn còn rất suy yếu, bỗng nhiên nằng dựng một tay lên Ứng Hùng quán khí cho nằng, thê thảm nói: “Tính... trẻ tuổi... Ta biết ngươi... Tâm địa tốt, càng biết ngươi... Biết võ công, nhưng cho dù ngươi nhiều... nỗ lực, ta cũng tự biết sắp... Chết rồi, đừng vì ta nữa... Chết nhanh... Người chết uổng phí... Khí lực...”

“Người trẻ... trẻ tuổi, ngươi... rồi cuộc là... là... ai? Ngươi... là con của ta... bằng hữu?”

Trong lúc nhất thời, Ứng Hùng không biết nên giới thiệu mình như thế nào, chẳng lẽ hẳn nói thẳng với Thu nương, năm đó ta dùng năm lượng bạc mua con của ngươi, khiến xương thịt ngươi tách rời khỏi con trai của Mộ Long tướng quân ư?

Ai ngờ ngay trong lúc Ứng Hùng vênh váo, anh danh đã không còn phân biệt nói thay hẳn đáp: “Mẹ... hôn! Hẳn... Gọi là Ứng Hùng!”

“Hẳn cũng không phải là...Hài nhi... Bạn bè!”

“Hẳn là ——đại ca – hài nhi!”

Đại ca hai chữ, nhất thời giống như một tia sét đánh vào trong tai Hùng Hùng, nhất thời khiến cho huyết mạch của hẳn sôi trào!

Đúng vậy! Hẳn làm sao lại chỉ riêng bằng hữu của mình? Tất cả những việc hẳn làm vì anh danh, thậm chí còn nhiều hơn cả thân sinh đại ca! Hơn nữa còn không hề phản cố!

Giờ phút này, hai nam nhân lại bất ngờ nhìn nhau, tất cả đã không còn lời gì để nói nữa.

“Huynh... Đại ca?” Thu nương thừa thốt, nhưng rất nhanh liền hiểu ra, nói: “Tỷ... con, ta minh... bạch, cái này... Vị ứng hùng, nhất định... Coi huynh như em ruột, vẫn... như thân sinh đại ca... chiếu cố... Huynh.... huynh đi?”

Anh danh thừa nhận không kiêng kị: “Không... không! Mẫu thân, ứng hùng... ân trọng... Đại ca đối đãi ta... Như Sơn, mẫu thân hẳn Mộ phu nhân cũng đãi hài nhi... Ân trọng như núi. Nghe nói hài nhi xuất thế năm đó, cha đem ta bán cho một cái thôn khác làng khác “Cổ đại hộ”, về sau may mắn được Mộ phu nhân... Biết ta là con của ngươi, vì thế... liền chuộc ta trở về, coi là mình sinh ra, Mộ phu nhân một mực đối xử rất tốt với... hài tử.”

Ứng hùng, Tiểu Du, Bất Hư nghe thấy thế thì biến sắc. Sự thật đương nhiên không phải như lời anh hùng nói, mà là Mộ Long mua về. Anh danh nói như vậy chỉ là không muốn Thu nương biết đến sự thật, một chân tướng tàn khốc đối với người gần chết mà nói! Hẳn càng không muốn nàng biết, giờ phút này hẳn hoàn toàn mất đi nội lực, hẳn không muốn nàng đau lòng!

“Mộ... Phu nhân?” Thu nương hơi sững sờ trong suy yếu:
“Thì ra... Là Mộ phu nhân nuôi lớn nàng?”

“VẬY... Mộ phu... Người bây giờ...có khỏe không?”

Người anh danh ảm đạm nói: “Mộ... phu nhân, đã chết từ năm năm trước rồi.”

“Chết... chết rồi?” Thu Nương có chút ngoài ý muốn: “Ài, vì sao... Người tốt luôn sớm... Chết? Mộ phu nhân thật là có lòng tốt... Người nha! Gia đình chúng ta năm đó... Vô cùng nghèo khó, nàng quý vị... Mộ tướng quân phu nhân... Nhưng chưa bao giờ ghét... Bỏ ta, còn thường xuyên... Muốn giúp... Ta, vì tốt... bằng hữu, lại... nghĩ không... Đến... Ài...”

Nghe lại việc vặt khi còn sống mẫu thân mình, một mực cố nén nước mắt ứa hừng, cuối cùng cũng nhịn không được rơi lệ, nghĩ đến mẫu thân từng ngàn vạn dặn dò hẳn nhất định phải thành anh hùng toàn anh danh, thế nhưng hôm nay bởi vì mình đặt được danh hiệu anh hùng trở thành phế nhân, tâm ứa hừng, càng thẹn với mẫu thân vong.

Thu nương thở dài, thanh âm càng lúc càng yếu, nàng đột nhiên trầm giọng nói với anh hùng: “Con... con, nếu... con đã là Ứng Hùng... Một người tình thâm ý trọng như vậy...Đại ca! Nương...có thể an tâm... Đi... Oa, hay anh hùng... Có lúc chọc giận... Có lúc... Rồi nguoi, vẫn có thể... niệm ở chân tay... ân tình, bình an...con...con quan tâm...con, hẳn, dù sao... trở thành huynh đệ, là...một trận...một duyên...không có nhiều...Đại nhân... Ta... Nghĩa là anh hùng... Không có... Mẫu tử... Duyên.....”

Đối mặt với yêu cầu cuối cùng của một nữ nhân đáng thương sắp chết, Ứng Hùng sao có thể cự tuyệt? Hắn nghĩa vô phản cố đáp: “Vi... đại tẩu! Nguoi yên tâm! Ta đáp ứng mẫu thân... Ta cũng từng tiếp nhận...Cả đời cũng sẽ chiếu cố anh danh! Huống chi, anh danh lại... chọc giận ta? Trên thực tế, hẳn tương đương dũng cảm, võ công... Cũng cao hơn ta một mạng, ta... Cả đời báo đáp hẳn cũng không kịp!” Đây là lời thật lòng của Ứng Hùng! Hắn thật sự nghĩa không thể từ chối muốn báo đáp anh danh!

“Nguoi... À? Anh hùng... Cũng giống như nguoi, có võ... công sao? Hắn... từng liều mình cứu... Nguoi?” Thu nương

nuơng chột nghe lời này, đã dần dần suy yếu khiến tinh thần nàng chấn động.

Ứng Hùng nói: “Không sai! Vi đại... tẩu tẩu, ngươi không... Phải lo lắng! Nhi tử của ngươi anh hùng, kiếp này... nhất định sẽ như... Ngươi nguyện trở thành anh hùng được cả thế gian chú ý!”

“Hơn nữa, chẳng những... Mộ Ứng Hùng ta lại đứng bên cạnh hần, mà hần còn có một... hôn thê, dự tính sẽ là hai năm sau... thành thân, Tiểu Du, ngươi còn không đến gặp bà bà của ngươi?”

Lời vừa nói ra, anh danh hiển trường biến sắc, dù Tiểu Du bị vùi trong bi thương, nhưng nàng lập tức hiểu rõ, Ứng Hùng làm như vậy kỳ thực là muốn Thu Nương đi an tâm, lập tức cúi người nắm lấy tay của Thu Nương, dịu dàng nói: “Vâng, bà bà! Ta là biểu muội của biểu muội Hùng biểu ca... Tiểu Du, cùng với... Anh danh biểu ca cũng là thanh mai trúc mã, hai ta... tình ý hợp ý, sớm đã dự tính từ trước... hai năm sau thành hôn...”

Tình đầu ý hợp? Trên thực tế, từ trước đến nay Tiểu Du luôn thích đến gần anh danh, hay là thật sự hợp tình hợp ý với hần?

Nhưng mà, từ trước đến nay, Ứng Hùng không phải là đối với Tiểu Du...? Hần không chút suy nghĩ liền nói Tiểu Du là hôn thê anh danh, vì anh danh hi sinh lựa chọn của mình, người yêu, tâm của hần, có phải cũng có một chút đau lòng hay không?

Thu Nương quả thực cao hứng đến khó có thể hình dung, khí tức của nàng mặc dù gấp không thể gấp hơn nữa, nhưng vẫn dốc hết sức lực cuối cùng chấp nhất vào tay: “Rất... Được! Hải tử, vậy... mẫu thân thật sự là... An... Tâm...”

Một lời nói đến đây, ánh mắt Thu Nương bắt đầu trở nên mờ lung, giống như muốn trôi đi một nơi rất xa, phảng phất có ước mơ vô hạn, buồn bã nói tiếp: “Hải... tử, ngươi... Có biết... Đạo, mẫu thân... Mười sáu năm qua, vì sao... Ngày tiếp nối đêm... Tìm ngươi?”

“Chỉ vì...”

“Mẫu thân, con muốn... Chính miệng nói cho mẫu thân biết....”

“Hài... Nhi, Thần Châu... Khổ cực của bách tính... Quá nhiều, đạt được nhiều... Khó có thể... Tính toán...”

“Mẫu thân... hy vọng, con của mình... Có thể... lập chí... là khổ cực... Cư dân... Dùng hết một chút sức lực, hi vọng... Con có thể... có thể đem... Thần Châu... Tất cả... Về phần... Thủy Thâm Hỏa nhiệt tình... Cứu vớt, cái này...”

“Chính là... Hồi đó mẫu thân... Dem mạng của con tên là... Anh hùng... Nguyên nhân, cũng là mẫu thân... Người nghĩ hay nhất là nói một câu...”

Đôi mắt với kỳ vọng như núi của Thu nương, danh hiệu anh hùng thật khó nói! Hiện giờ võ công của hắn đã bị phế hết, thử hỏi làm sao cứu nước cứu dân?

Nhưng Ứng Hùng thấy vẻ mặt hắn có khó xử, đã biết hắn vẫn còn do dự, vì muốn Thu Nương đi làm cho hắn an tâm, Ứng Hùng đã cướp lời trả lời: “Vi Đại quét sạch ngươi rồi! Anh danh nhất định như ngươi mong muốn! Mộ Ứng Hùng ta cả đời cũng sẽ để mắt tới hắn! Ta nhất định sẽ thay thế ngươi, nhìn hắn trở thành thứ ngươi và mẹ ta kỳ vọng sâu sắc...”

“Anh hùng cái thế!”

Thu nương thấy Ứng Hùng nói ra những lời đại nghĩa lẫm liệt như vậy, không khỏi vui mừng khó tả: “VẬY... có thể... đặc tội với ngươi... Đại ca cam đoan, anh hùng... về sau... Lại hoàn toàn vô lại... Ngươi...”

“Ứng... Hùng, Anh... Hùng...”

“Các ngươi... Tuy rằng... không phải là... thân thích... Huynh đệ, nhưng... hai cái tên... Đây... liền giống như... thân... Huynh đệ...”

“Hai người... Sau này... phải... Được... Được...”

“Tương hồ... Phù trì... A...”

“Anh... Hùng, chị phải... Giống như... tôn kính... Phu nhân... Cũng giống vậy... Tôn kính... Huynh... Đại ca... A...”

Nói xong, tay của Thu Nương từ từ buông xuống, lồng ngực phập phồng cũng càng lúc càng chậm, chậm đến mức gần như bất động.

“Mẫu thân ——” Vi đại tẩu —— “Bà bà Danh, Ứng Hùng, Bất Hư và Tiểu Du, tất cả đều kinh hô lên. Thế nhưng bọn họ bỗng phát hiện ra, bất luận bọn họ có hô to đến cỡ nào cũng không thể đền bù được gì. Bởi vì, Thu nương đã không còn chút khí lực mở mắt nào, nàng đã không còn cả khí lực để nghe bọn họ nói chuyện nữa!

Nữ nhân kiên cường đáng thương này, rốt cuộc sau khi tâm nguyện chấm dứt, thỏa mãn, mỉm cười rồi biến mất!

Nàng đã đi, đi cũng chẳng hồi tiếc.

Trong tích tắc, toàn bộ rừng cây lập tức chìm vào một mảnh sương mù u ám, không chỉ có anh hùng rơi lệ, ngay cả tiếng khóc lớn của Bất Hư, Tiểu Du cũng gào khóc!

Chỉ có Ứng Hùng...

Chợt Ứng Hùng đứng dậy, mặc dù mắt hấn cũng rung rung nước mắt, nhưng hấn vẫn lẳng lặng nhìn Thu nương bị hấn lừa đến thỏa mãn cái chết trên mặt đất, tựa như nhìn biểu cảm năm đó mẹ mình được mẹ Mộ phu nhân chết đi vậy...

“Phượng Hoàng —— “Ứng Hùng bỗng dừng lại trầm ngâm lời nói khiến người khác không thể hiểu nổi kia: “Không sai! Phượng Hoàng nhất định phải...”

“Sống lại!”

Đúng vậy! Phượng Hoàng nhất định phải sống lại!

Nếu không, Phượng Hoàng không trùng sinh thì làm sao có thể đặt hy vọng cả đời đối với mẹ hấn chứ?

Cùng một đại ca tình chí nghĩa vô nghĩa?

Nhưng làm sao mới có thể khiến Phượng Hoàng trùng sinh?

Ứng Hùng một mực nghĩ như thế.

Bản tướng si ngốc.

Chương thứ mười lăm.

Nửa tháng sau.

Lại là Niệm Thê Nhai.

Niệm thê nhai, chính là nơi năm năm trước Mộ Long táng thê phu nhân của nàng. Đáng tiếc, hôm nay Mộ Long đã rất ít khi đến nơi này, chỉ để lại Phương Hồn của Mộ phu nhân, ở trên vách núi tự bảo vệ toàn vách núi tịch mịch.

Từ hôm nay trở đi, Mộ phu nhân sẽ không còn tịch mịch nữa, bởi vì, trên núi đã có thêm một chùm hoa hôn khác, ở đây sẽ vĩnh viễn chúc phúc hai đứa bé ngoan của mình - Anh hùng cùng Ứng Hùng.

Anh danh và Ứng Hùng rốt cuộc quyết định mai táng Thu Nương tại Niệm thê nhai. Mộ phu nhân là Mộ phu nhân ở bên cạnh, để cho hai nữ nhân này dưới suối lại có tình bạn cũ.

Có lẽ, cái này cũng là tâm nguyện của hai nữ nhân; phương hồn của hai nàng, có lẽ mỗi ngày đều ở trên Niệm thê nhai ôn nhu khẽ nói, kể ra kỳ vọng đối với hai con trai, hai anh hùng.

Thương thế anh tuấn đã khỏi hẳn. Hấn và Tiểu Du, không phụ ai đến thắp một nén nhang cho Mộ phu nhân và Thu Nương, chỉ có Ứng Hùng yên lặng nhìn mộ phần của hai người, cũng không dâng hương, cũng không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ gì.

Từ sau khi Thu nương chết đi, cả người Ứng Hùng tựa như thay đổi rất nhiều, cả ngày chỉ mơ tưởng si ngốc, không giống như lúc trước khéo ngôn từ ra lệnh, liêu xiêu không bị trời buộc, phẳng phất như, hẳn nhất định phải nghĩ ra một biện pháp để bỏ qua!

Anh danh thấy Ứng Hùng không hiểu hương thơm, không khỏi hỏi: “Đại ca, sắp lặn lặn về tây rồi! Huynh nên nhanh chóng thắp nén hương cho mẹ, sau đó chúng ta mau về nhà đi!”

Ứng Hùng nghe vậy, nhưng vẫn không phản ứng gì, ngay cả Bất Hư cũng khuyên nhủ: “Ứng Hùng, sống chết, sinh tử sinh tử, luân hồi sinh tử, vô hạn; trong mắt Phật ta, sinh mệnh là vĩnh hằng bất dung! Cho nên cho dù Mộ phu nhân và Thu Nương đã chết, hai nàng một ngày nào đó sẽ lại lấy sinh mệnh khác xuất hiện, cho nên sinh và tử đều không quan trọng, cũng không nên quá mức để ý...”

Chợt nghe không uống lời ấy, Ứng Hùng vừa rồi có chút phản ứng, dờ dẫm đáp: “Không giả, sống và chết cho dù không quá trọng yếu, nhưng một người trước khi chết tâm nguyện cuối cùng cũng trọng yếu?”

“Giả như vậy, chúng ta không thể thành toàn tâm nguyện cho hai người chết, cho dù chúng ta vì nàng cả ngàn vạn nén nhang ngon, các nàng cũng sẽ không thật sự vui vẻ, vậy hương thơm có ích lợi gì?”

Thực sự là trong một câu nói! Anh danh nghe vậy, lập tức đã biết Ứng Hùng sắp sửa nói cái gì, hấn trực tiếp nói: “Thế nhưng, đại ca, mắt thấy ta thật sự võ công mất hết, chỉ sợ vô luận cố gắng thế nào, cũng chưa chắc có thể thành toàn tâm nguyện của hai vị mẫu thân.”

Ứng Hùng lạnh lùng hỏi ngược lại: “Nhưng, nếu có phương pháp có thể khôi phục công lực của ngươi thì sao?”

Anh danh lắc đầu: “Đó chỉ là “Giả Nhược” mà thôi! Đại ca, ngày đó ngươi cũng nên nghe thấy, Kiếm Tuệ kia không phải từng nói, chỉ có Kiếm Luân Hồi” của Kiếm Tông bọn họ mới có thể làm ta hồi phục võ công? Nhưng hấn đã nói rõ, tuyệt đối sẽ không nhận ta làm đồ đệ, cho dù chúng ta cố gắng cầu hấn cũng sẽ không hữu dụng!”

Đúng vậy! Anh danh nói không ngoa! Muốn Kiếm Tuệ có thể thay đổi chủ ý thu hấn làm đồ đệ, chỉ sợ còn khó hơn lên trời! Nói cách khác, muốn Phượng Hoàng trùng sinh, chỉ sợ đã vô vọng! Hoàn toàn tuyệt vọng!

Tuy là hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng từ trước đến nay Ứng Hùng đều là một người chưa bao giờ từ bỏ bất cứ hy vọng nào! Chẳng cần biết có tuyệt vọng hay không!

Hấn đột nhiên nghĩ ra một phương pháp!

***

Chỉ là một phương pháp có thể khiến trời cao không khó nữa!

Sáng sớm hai ngày sau, ba người từ trước đến nay vẫn ở trong gian nhà đá nhỏ...

Mấy ngày nay, Bất Hư cũng tạm thời ở lại phòng nhỏ của ba người, một mực nổi tiếng, một mực ngủ chung phòng với

Hùng Hùng. Có điều sáng sớm mỗi ngày hắn đều phải tụng niệm lớp sớm, cho nên đều có thể so sánh với Ứng Hùng, anh danh và Tiểu Du càng sớm tỉnh lại.

Nhưng mà hôm nay, khi hắn rời giường giống như thường ngày, hắn liền phát hiện, lại có một người còn dậy sớm hơn hắn, hơn nữa người này đã không thấy nữa!

Là Ứng Hùng!

Không ngờ, Ứng Hùng đã không còn trong phòng ngủ; hắn thâm thấp thỏm, chỉ yên lặng không một tiếng động, cũng không có đánh thức anh danh, chỉ trực tiếp chạy vào trong phòng nhỏ ngoài phòng ngủ tìm kiếm, nhưng mà, Ứng Hùng vẫn lặng yên như tờ.

“Hắn, ra ngoài rồi?” Bất hư không không khỏi buồn bực, tâm ý vẫn là thông minh, vì sao Ứng Hùng lại bí mật lên ra ngoài?

Rốt cuộc hắn muốn làm chuyện gì? Vì sao phải dậy sớm như vậy? Hắn làm như vậy có phải không muốn bọn anh danh biết chuyện hắn sắp tới?

Đang lúc không còn suy nghĩ, hắn đột nhiên nghe thấy phía sau mình truyền tới một loạt tiếng bước chân, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người đang âm u đứng sau lưng hắn!

Anh danh và Tiểu Du.

Chỉ thấy hai người đã hoàn toàn mơ màng không ý, xem ra bọn họ cũng biết chuyện Ứng Hùng không thấy đâu; về mặt Tiểu Du đầy lo lắng, anh danh càng dõ dạc hơn nói: “Hắn, cuối cùng cũng đã đi.”

Không khỏi ngạc nhiên, hỏi: “Người đã sớm biết Ứng Hùng sẽ ra ngoài? Người biết hắn đi đâu?”

Anh danh âm đạm gật đầu, dường như tất cả những suy nghĩ của đại ca Ứng Hùng này đều không lừa được hắn: “Ừm!”

“Ta nghĩ ta đã biết đại ca đi đâu rồi, nếu ta đoán không sai.”

Nói xong đột nhiên nhìn lên không giả, ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu: “Không ngoa —— “

“Người có thể giúp ta một chuyện không?”

Trần Bàn Long.

Trần thị trấn Bàn Long là một nơi rất “thuần hảo”.

Bởi vì tuy hẳn tên là Bàn Long, nhưng không có “Long”!

Trần dân Bàn Long trấn, chỉ là giống với vô số dân chúng bình thường ở Thần Châu, nghèo giống nhau, giống như phải vì triều đình hàng năm thu thuế ruộng nặng nề mà phát sầu!

Cho nên, trấn Bàn Long chẳng những không có “Long” đang chiếm giữ, còn tràn ngập không ít “Cá” để mặc cho thịt cá triều đình.

Chỉ là, trấn Bàn Long bình thường sắp làm buồn người khác, nghe nói gần đây có hai con “Long” đang ngọa hổ ần.

Tất cả, đều là tiểu nhị của quán trọ “Tục Thiên khách”, A Hoàng nói như vậy.

Duyệt Thiên khách điểm cũng là một nơi rất “ngạc giả”, bởi vì khách điểm này tuy tên là “Dương Thiên”, nhưng chương quây và tiểu nhị nơi này chưa bao giờ cười không vui, phục vụ cung cấp, cho nên khách nhân nơi này cũng tương đối không vui, vì thế sao đến “Dương Thiên”?

Hơn nữa không chỉ có chương quây, tiểu nhị và tân khách đều không vui, gần đây còn xảy ra một chuyện khiến cho tất cả mọi người đều không hiểu.

Thí dụ như, một tháng trước, bọn họ đã cho một đôi cha con sau khi thuê phòng số “Phòng chữ Thiên”.

Chương quỳ và đám tiểu nhị liền phát giác, trong gian khách sạn vốn thường xuyên bay đầy những đám ruồi muỗi. Trong mấy ngày này, số ruồi muỗi đã ít đi, sau mười ngày, ruồi muỗi đã hoàn toàn tuyệt tích.

Rốt cuộc vì sao ruồi muỗi lại đột nhiên tuyệt tích? Tất cả mọi người đều hiếm thấy; về sau có một lần, hai cha con Tiểu Nhị a Hoàng Thừa quái sau khi ra ngoài, liền tiến vào trong phòng hai người bọn họ quét dọn, mới thành linh phát giác, những ruồi muỗi kia không biết vì sao đập mà kết thúc!

Những con muỗi và ruồi nhặng này, nguyên lai “Ngọc thể nằm ngang” trên mặt đất trong phòng của hai phụ tử này!

Tiểu nhị a Hoàng càng thành linh phát giác, toàn bộ những ruồi muỗi này đã chết hết, mà còn chết tương đương “vương liệt”!

Chỉ thấy những ruồi muỗi này, từng con từ mắt đến đuôi, dù chưa đến mức vỡ nát vụn đoạn, nhưng thân thể cũng đã bị chia thành mười mấy đoạn!

Phát hiện này quả thực khiếp sợ toàn bộ khách sạn! Bởi vì một người cầm trong tay một thanh đao sắc bén nhất mỏng manh nhất, đem ruồi muỗi như vậy đặt ở trong bếp dụng tâm chặt, cũng thể khó đem một đầu nào đó băm thành hơn mười đoạn! Đến cùng, hai cha con này làm thế nào mà chặt muỗi thành hơn mười đoạn đây?

Một đám người trong khách sạn đều không rõ ràng cho lắm, chỉ biết trong hai cha con này có “con trai”, mỗi khi ra khỏi khách sạn cũng một thanh bội kiếm to lớn thô ráp nặng nề, mọi người chột nghĩ kỳ lạ! Hai cha con này có khả năng lấy ruồi muỗi luyện kiếm, nhưng mà nhìn thanh cự kiếm trên lưng con trai vừa dày vừa cùn, sao có thể đem ruồi muỗi bỏ làm mười mấy đoạn? Trừ phi...

Trừ phi hai cha con này là — Ngọa Hổ Tàng Long!

Không chỉ có hai phụ tử này làm người khó hiểu, sáng sớm hôm nay, khách điếm Duyệt Thiên lại có một người khác làm chương quây cùng đám tiểu nhị không hiểu.

Hắn, xem ra cũng giống như là một đầu ngọa hổ tàng long.

Một con rồng thâm tàng bất lộ!

Hắn, chỉ là một thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi mà thôi.

Chỉ là, khi hắn bước vào khách sạn Duyệt Thiên, ánh mắt của tiểu nhị và chương quây không tự chủ được mà rơi vào người hắn, hoàn toàn không để ý đến hắn, cùng bước vào những khách nhân khác trong khách sạn.

Toàn bộ bởi vì, hắn đúng là một người tương đối chú mục.

Quần áo của hắn cũng không hoa lệ, ngược lại càng có chút tàn cũ, nhưng áo thô vải, vẫn không che được vẻ anh khí rạng rỡ của hắn, một cỗ thủ tín thủ tín, vì lời hứa không tiếc hy sinh hết thấy anh khí đại trượng phu! Mọi người nhìn được đều nghiêm nghị!

Thiếu niên có khí khái bất phàm như hắn, vốn không nên mặc những áo vải thô kia; hắn lại vì ai mà cam nguyện mặc? Hắn

xem ra giống như là muốn làm một chuyện, một chuyện ảnh hưởng đến cả đời hắn, cùng một người khác cả đời làm việc...

Mà thiếu niên này mặt mũi tràn đầy anh khí tiến vào khách sạn, nhưng cũng không đem ánh mắt đặt ở bất kỳ chương quỹ nào trong khách sạn, tiểu nhị và các tân khách, hắn trước tiên kiểm chân nhìn xem tất cả phòng trọ trong khách sạn, trên mặt không chút biểu tình.

Từ trước đến nay tiểu nhị A Hoàng đều phục vụ rất thiếu giai, hô to gọi người tới gọi lui, chỉ thấy thiếu niên bất phàm này, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác không dám mạo phạm, hắn vội vàng hô lớn: “Vị này... Tiểu ca, có muốn vào phòng không?”

Thiếu niên hồ hững lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn không rơi xuống khuôn mặt A Hoàng của tiểu nhị, chỉ quét mắt nhìn mấy gian phòng ở phía trên, như đang tìm kiếm thứ gì đó, hắn đáp lời nặng nề: “Ta, đang tìm người.”

Đáp án đơn giản không gì hơn, như đang nói cho tiểu nhị A Hoàng. Hắn đang muốn đi làm một chuyện quan trọng, xin đừng quấy rầy hắn!

Nhưng tiểu nhị, A Hoàng vẫn hỏi: “Tìm người? Vị tiểu ca này, ngươi muốn tìm người nào?”

Lần này, thiếu niên không đáp lời nữa. Ánh mắt hắn đảo qua phòng khách trên tầng hai, sau đó dừng lại trên “Phòng chữ Thiên”, rồi trợn mắt không xoay chuyển, như đã phát hiện ra hi vọng suốt đời của hắn!

“Ha ha, cuối cùng cũng tìm được các ngươi rồi.” Thiếu niên chợt lạnh lùng cười, trầm ngâm: “Kỳ thực, một kẻ cả người toàn thân kiếm khí như các ngươi, căn bản không khó chút nào!”

Thiếu niên nói xong, bỗng thả người nhảy lên, thành linh đã lướt lên không trung trước phòng khách thượng tầng hai trượng, còn quay lại nói với tiểu nhị A Hoàng: “Tiểu nhị! Nơi này của ngươi rất sạch sẽ! Bất quá vẫn có mấy con muỗi thêm ăn miệng!”

“Đáng tiếc, người chết vì tiền chết chim vì thức ăn, chúng nó đã vì hút máu của ngươi mà phải trả giá đắt!”

Thiếu niên nói xong thì đẩy cửa phòng số một chữ Thiên, cất bước định đi vào.

Tiểu nhị A Hoàng nghe vậy sững sờ, cuống quýt dùng hai tay áo quét qua thân thể của mình, vô cùng hiển hách, trên người lại có vài con muỗi rơi xuống đất, những con muỗi này, mỗi con đều không biết bị đập chết từ lúc nào, một mảnh huyết nhục mơ hồ!

Nhưng mà, trước đó A Hoàng chưa từng đập chết muỗi trên người mình, cuối cùng, rốt cuộc là ai đập vào hấn vậy?

Nếu như, vừa lúc hấn bắt chuyện với thiếu niên kia, lời nói của thiếu niên kia, hấn sao có thể hoàn toàn không biết? Hoàn toàn không cảm giác được hấn đã ra tay?

Nếu đúng là hấn, thiếu niên vừa nhìn thấy liền nghiêm nghị này tuyệt đối không thể so với người dùng kiếm lớn bỏ tên thiếu niên quái dị “Phòng chữ Thiên” kia...

Có chút thua kém!

Hai người bọn họ vẫn luôn chờ đợi.

Hấn chờ trong phòng khách chữ Thiên.

Kiểm Tuệ cùng Phá Quân nhất đẳng như vậy, chờ đợi đã gần hai mươi ngày, phá quân đã cực không kiên nhẫn, thường xuyên la hét muốn về kiếm tông, tựa như hôm nay, hấn vừa tỉnh lại liền nhắc lại chuyện này: “Cha! Hai con đã ở trong trấn nhỏ buồn bức này hơn hai mươi ngày rồi, con sắp buồn bức đến nơi nào! Con xem, Mộ Ứng Hùng kia sẽ không đến!”

Kiểm Tuệ lại tràn đầy tin tưởng đáp lại: “Không! Quân nhi, vi phụ tin tưởng, hấn nhất định sẽ đến!”

Phá Quân không tin, bác bỏ: “Cha, sao cha lại tin tưởng chuyện này?”

Kiểm Tuệ giải thích: “Không ai có thể cự tuyệt, trở thành lực mê hoặc của đệ nhất kiếm thủ trên đời!”

“Quân nhi, người có biết Mộ Ứng Hùng đã nhận được kiếm tâm của kiếm danh “anh hùng kiếm” trong thiên hạ đệ nhất, càng hiểu được “kiếm quyết khó hiểu” bất cứ lúc nào hấn cũng có thể dùng một loại kiếm quyết khó hiểu nhìn thấu tất cả các chiêu kiếm trên đời., Tập hợp tất cả gia sở trường của mình là

thích hợp nhất với kiếm pháp cái thể của bản thân hấn, rất có cơ hội sẽ trở thành kiếm thủ đệ nhất! Chỉ có điều, nếu có thêm Bất Truyền nội công tâm pháp “Kiếm Luân Hồi” của Kiếm Tông chúng ta, cơ hội trở thành kiếm thủ đệ nhất nhân gian sẽ rất cao! Đến lúc đó, chỉ sợ Tuyệt Thế Kiếm Thánh cũng theo không kịp!”

“Vi phụ rất tin tưởng, Nhâm Mộ Ứng Hùng nói thanh cao như thế nào, làm sao không chịu bái tạ làm sư phụ để trở thành đệ tử Kiếm Tông, nhưng vì có cơ hội trở thành kiếm đồ đệ nhất nhân gian, hấn cũng sẽ đáp ứng!”

“Nhưng...” Phá Quân lại nói: “Nếu Mộ Ứng Hùng kia đồng ý, hấn đã sớm tới tìm chúng ta, tuyệt đối sẽ không kéo dài thêm hai mươi ngày...”

Kiểm Tuệ vẫn là nụ cười trong lòng đã tính trước: “Quân nhi, không ngờ ngươi còn không rõ, con người thường thường sẽ dễ dàng đưa ra quyết định sai lầm! Tựa như Mộ Ứng Hùng, ngày đó có lẽ hấn bởi vì nhất thời tức giận mà cự tuyệt ta, nhưng có thể sau khi về nhà nghĩ kỹ lại, liền bắt đầu hối hận! Vi phụ chỉ cho hấn đủ thời gian và cơ hội hối hận.”

“Có lẽ, hấn đang hối hận không thôi, vội vàng tới gặp chúng ta.”

Lời này của Kiếm Tuệ vừa dứt, ngoài cửa phòng chỗ bọn họ ở, đột nhiên truyền đến một âm thanh hồ hững, nói: “Kiếm Tuệ lão đầu, ngươi đoán được một điểm không sai!”

“Cuối cùng ta cũng thật sự đến!”

“Nhưng...”

“Ta!”

“Tuân!”

“Không!”

“Phía sau!”

“Hối hận!”

Tiếng nói vừa dứt, một người bỗng đẩy cửa tiến vào, kiếm tuệ và phá quân vội vàng nhìn về phía người tiến vào, không khỏi song song cùng thất kinh!

Hai người bọn họ giật mình, không phải bởi vì người tiến vào là bởi vì bọn họ đang chờ đợi - Mộ Ứng Hùng!

Bọn họ sớm đã nhận ra hần từ lời nói của Ứng Hùng! Cho nên bọn họ tuyệt đối không cảm thấy ngoài ý muốn chút nào!

Bọn họ bởi vì giờ phút này khuôn mặt của Ứng Hùng hơi giật mình!

Chỉ thấy trên mặt Ứng Hùng từ trước đến giờ vẫn luôn ngả ngón không bị trói buộc, giờ phút này không còn chút biểu tình gì nữa, giống như việc hần ép hần phải làm cả một đời này, hần phải quật cường tự hủy diệt bản thân mới có thể đạt thành!

Còn đối với Mộc Vô Dung, tuy cha con Kiếm Tuệ cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đã bình phục trở lại, Phá Quân đã giành trước mà châm chọc: “Hắc hắc! Cha, hóa ra trên đời này thật sự không ai có thể kháng cự lại sự hấp dẫn khi trở thành kiếm thủ đệ nhất thiên hạ! Người xem! Người từng tự cho mình thanh cao Ứng Hùng này không phải cũng giống như những người giang hồ tục không thể nhẫn nại kia, vì cơ hội khó mà tới gặp chúng ta...”

Phá Quân còn chưa dứt lời, Ứng Hùng đã dứt khoát ngắt lời hần ta: “Hình như ngươi vẫn chưa nghe rõ câu nói vừa rồi của ta!”

“Ta nói, ta tuyệt đối không hối hận đã từ chối trở thành người của Kiếm Tông!”

Đúng vậy! Ứng Hùng đã sớm nói trước, phá quân tại chỗ tự chuốc lấy phiền toái! Vẫn là Kiếm Tuệ lịch duyệt phong phú, hần xem xét dung mạo, đã biết Ứng Hùng có chỗ không ổn, trầm mặt hỏi: “Mộ tiểu tử! Nếu ngươi vẫn không có ý tứ gia nhập kiếm tông chúng ta, vậy vì sao lại đến tìm phụ tử ta? Ngươi tuyệt đối sẽ không coi trọng chuyện cũ như vậy chứ?”

Trên khuôn mặt không biểu cảm của Ứng Hùng Mộc rút cuộc cũng lộ ra nụ cười khổ, hần buồn bã đáp lại: “Khương, vẫn là lão già hơn một chút! Kiếm Tuệ lão đầu, Mộ Ứng Hùng ta đến đây cũng không phải là vì cầu xin ngươi để mời ta gia nhập kiếm tông, trên thực tế, quyết định của ta còn chưa có chút thay đổi nào! Ta chỉ là đến đây cầu ngươi một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Thu Nhị đệ Mộ Anh của ta làm đồ đệ! Truyền cho hấn kiếm luân hồi, giúp hấn khôi phục võ công!”

Lời này vừa nói ra, phá quân lập tức bật thốt lên một tiếng cười lạnh, nói: “Ha ha! Mộ Ứng Hùng! Ngươi cho mình là ai? Ngươi cho là mình có cầu tất phải ứng sao? Hắc! Ngươi đừng tạo ra giấc mộng xuân thu nữa!”

Kiểm Tuệ lại không cười lạnh như Phá Quân, hấn chỉ vô cùng thận trọng hỏi: “Mộ tiểu tử! Chẳng lẽ ngươi đã quên, lão phu từng tuyên bố sẽ tuyệt đối không nhận người thiếu khuyết đầu chí đồ! Ngươi nên biết dù ngươi có cầu xin lão phu như thế nào, lão phu cũng sẽ không thay đổi chủ ý!”

Ứng Hùng nghe vậy trầm mặc một hồi, nhưng không trầm mặc quá lâu, vì trước khi tới đây hấn đã nghĩ ra nên làm thế nào. Hấn nhìn kiếm tuệ, nghiêm túc hỏi lại lần nữa: “Ngươi, ngươi thật sự sẽ không nhận nhị đệ ta làm đồ đệ?”

“Tuyệt đối sẽ không!”

“Bất luận ta dùng phương pháp gì tương cầu, ngươi cũng không biết?”

“Sẽ không!” Kiếm Tuệ lặp lại lần nữa, kiên quyết đáp.

“Rất tốt!” Ứng Hùng cười khỏ đầy thâm ý: “Như vậy...”

“Ta dùng phương pháp này cầu ngươi, thu nhị đệ ta làm đồ đệ thì đã sao?”

Ứng Hùng nói, đột nhiên xuất hiện, chợt “Phốc” một tiếng, hấn...

Hấn bỗng nhiên không chút nghĩ ngợi, quỳ mạnh xuống trước mặt hai cha con Phá Quân Kiếm Tuệ và Phá Quân, còn “Bặc” một tiếng, đập cho một cái vang dội! Nhất thời khẩu đầu, trên trán máu tươi văng tung tóe!

A! A...

Vạn liệu không đến, từ khi xuất thế tới nay Ứng Hùng vẫn luôn là thiên chi kiêu tử, chưa bao giờ quỳ lạy ai cả. Hôm nay, vì kiếm Tuệ thu được anh danh là đồ đệ mà khúm núm cúi đầu!

Rốt cuộc là hán tử nhiệt huyết nào khiến hần ta không khuất phục mà luân lạc như vậy?

Phá quân thấy Ứng Hùng đột nhiên quỳ lạy với cha hần, nhất thời mặt mày hớn hởi, mừng như điên nói: “A a! Mộ Ứng Hùng! Cuối cùng ngươi cũng chịu quỳ xuống trước mặt chúng ta sao? Hắc hắc! Lần trước phá quân ta lão đã từng nói qua, sẽ có một ngày bị ngươi gọi ta quỳ lạy. Xem đi! Hôm nay ngươi không phải muốn đầu hàng chúng ta sao?”

Kiểm Tuệ lại không bằng một người con may mắn gặp họa, hần từ trước đến nay đều ưa thích tính toán lợi hại hại được mất. Nhưng giờ phút này vừa vặn ngược lại, chỉ thấy đôi mắt già nua tràn đầy trí tuệ của hần trong kiếm, lại nổi lên một tia thương tiếc kỳ lạ, giống như đang thương tiếc cái người trước mắt vốn có thể trở thành một thanh thiếu niên thế bất khuất, không khuất phục chút nào, dù sao, Kiểm Tuệ cũng là một người tu hành kiếm, cũng là người yêu kiếm, cùng nhau trao đổi.

Hần quyết định nhìn Ứng Hùng, nhìn gương mặt nghĩa không phản cô kia, lắc đầu khẽ thở dài: “Tiểu tử, ngươi vốn là một thanh kiếm thà gãy thành hai đoạn cũng không gãy không chấp tay, hôm nay, sao lại ủy khuất mình như vậy? Ngươi có biết mình đang làm gì không?”

Ứng Hùng nở nụ cười, thần sắc đầy vẻ ảm thương, hần yếu ớt đáp: “Hỏi... Được.”

“Nói thẳng đi, ngay cả chính ta cũng không biết mình đang làm gì, tại sao lại làm như vậy!”

“Ta chỉ biết, ta tuyệt đối không thể phụ thân mẫu thân của nhị đệ ta, cả đời cũng phải giúp đỡ lẫn nhau như huynh đệ ruột thịt! Càng không thể phụ nguyện vọng của mẹ ta, cho dù ủy khuất như thế nào, hy sinh bản thân như thế nào, cũng nhất định phải thành toàn cho anh danh nhị đệ ta!”

“Con cùng mẹ con Mộ gia, nay sinh thiếu nợ hai mẹ con hần quá nhiều, hai người chúng ta chỉ cầu cả đời không thẹn với lương tâm, nếu không thể đem hần biến thành anh hùng mà nói, cho dù sau khi chết cũng tuyệt đối không nhắm mắt, tuyệt đối sẽ không nguyện ý bước lên...”

“Con đường xuống hoàng tuyền!”

Ứng Hùng nói đến đây, lại thều thào nhìn Kiếm Tuệ, nói:
“Kiếm Tuệ lão đầu! Mộ Ứng Hùng ta đã khuất phục quỳ gối, người hài lòng chưa? Nếu người hài lòng thì mời nhị đệ ta làm đồ đệ, truyền cho hắc kiếm luân hồi, bảo hắc sống lại!”

Kiếm Tuệ lẳng lẳng, lẳng lẳng nhìn Ứng Hùng, nhìn vết thương do quỳ xuống hướng hắc gỗ đầu, cùng với vết máu loang lổ trên trán hắc, phảng phất đang nhìn trái tim tinh trung của hắc muốn nhỏ máu, nhìn thật lâu sau., Bỗng dưng, kiếm Tuệ hướng lên trời than thở: “Ai! Mộ Ứng Hùng, lão phu luyện kiếm ngộ kiếm ái kiếm cả đời, thật sự chưa từng thấy qua một kiếm quyết tuyệt như đám người này, lại kiếm được lưu lạc như thế này, dừng cảm đi về phía trước như người...”

“Nếu như kiếm ngọc của ta còn cố ý lưu lại các khó khăn đối với người, tra tấn người, ta còn xứng làm Chương môn một đời có kiếm đạo chi nguyên “Kiếm Tông” này không?”

Kiếm Tuệ nói xong cũng vô cùng kiên quyết nhìn Ứng Hùng, chém đinh chặt sắt nói: “Tốt! Mộ Ứng Hùng!”

“Kiếm Tuệ Kính ta là một hảo hán nhân gian! Hôm nay ta sẽ chém đinh chặt sắt đáp ứng người! Ta sẽ thu nhị đệ người anh danh là đồ đệ, càng cam đoan sẽ truyền cho hắc môn phái không truyền nội công tâm pháp “Kiếm Luân Hồi”, ta, nhất định sẽ không phụ người trả giá ngàn lần ủy khuất của hôm nay, nhất định sẽ như người mong muốn, khiến hắc hồi phục võ công, càng làm cho hắc trở thành thần thoại kiếm đạo bất thế!”

“Thành anh hùng quang minh vạn trượng!”

Phá Quân tạo mộng cũng chưa từng nghĩ tới, ngoan cố như cha kiếm tuệ, thế mà cũng sẽ bị ứng hùng đả động, sáng khoái đáp ứng, lén lút thật sự không phải tính, nhưng cũng biết chính mình lúc này vẫn không có năng lực quyết định hai bên cha hắc, cho nên mặc dù thật sâu không cam lòng, vẫn không lên tiếng!

Ứng Hùng nghe vậy cuối cùng cũng đồng ý với hứa hẹn của Kiếm Tuệ, không khỏi vui mừng đến khó có thể hình dung, nhưng mà...

Bất luận giữa hấn và Kiếm Tuệ hứa hẹn như thế nào, cũng chỉ là hai bên tình nguyện mà thôi! Dù sao vận mệnh cá nhân, vẫn là nắm trên tay của anh danh của chính mình; nếu như anh danh như Kiếm Tuệ nói không có ý chí chiến đấu, cho dù hai người hứa hẹn như thế nào cũng đều vô nghĩa.

Nhưng, Ứng Hùng rất có tự tin.

Hấn rất có lòng tin có thể kích phát được ý chí chiến đấu của anh hùng lần nữa.

Vì thế hấn đã nghĩ ra một phương pháp kích phát ý chí chiến đấu anh hùng!

Nhưng mà, có thể là Ứng Hùng đang nghĩ cách làm sao để cho anh tuấn kích phát đấu chí, mà phụ tử Kiếm Tuệ cũng vì thuận theo sự hùng dũng mà trong lòng đại loạn, ba người vậy mà không phát giác, trên đỉnh khách sạn Duyệt Thiên này, đang có ba đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào giao dịch làm cho người ta thổn thức này, nhìn trộm hết thấy ân nghĩa tình tình tình thấm thiết...

Ba đôi mắt kia chính là của anh danh, đôi mắt của Tiểu Du và Bất Hư của mình.

Đây chính là chuyện anh danh cầu bất hư trợ giúp —— lấy khinh công đưa hai người bọn họ lên đỉnh quán trọ!

Đơn giản là, nghe mẹ Thu Nương mất tích trong một đêm, từng nghe thấy Kiếm Tuệ đối ứng với Hùng nói hấn sẽ ở khách sạn Duyệt Thiên, cho nên anh danh cũng sớm đoán được Ứng Hùng nhất định vì muốn hấn khôi phục võ công mà đi tìm kiếm trí, nhưng hấn lại không ngờ tới, ngay cả Tiểu Du và Bất Hư cũng không ngờ tới, từ trước đến nay vẫn kiêu căng không quần ứng hùng, vì thành toàn anh danh, vậy mà...

Nó sẽ quỳ gối hướng Kiếm Tuệ và Phá Quân! Nó lại cho phép người khác nhục mạ mình!

Hấn và Bất Hư, Tiểu Du, rốt cuộc cũng nhìn rõ được tâm tình đúc từ sắt của Ứng Hùng! Tâm tình ái đệ, mến tài!

Nhưng bọn họ vẫn không cách nào tưởng tượng, Ứng Hùng sẽ dùng một phương pháp để kích phát ý chí chiến đấu anh hùng! buộc hấn phải học kiếm luân hồi về hướng Kiếm Tông!

Đó sẽ là một cái càng ngày càng dạy cho tất cả mọi người, vô cùng thâm hiểm...

Đủ để dạy tất cả phương pháp cho huynh đệ tình nghĩa, ngọc nát đá tan!

Một phương pháp đối ứng với chính mình, cùng với anh danh đều cực độ tàn khốc!

Sáng sớm mùa xuân.

Nguyên Tiêu mặc dù vừa mới qua, nhưng dù sao vẫn là chính nguyệt, coi như là một ngày vui vẻ.

Nhưng hôm nay, danh tiếng anh hùng, tâm tình của Du Du và Bất Hư lại càng mê man hơn sương sớm sương mù dày đặc.

Càng thêm nặng nề.

Rời khỏi khách sạn Duyệt Thiên, ba người vẫn luôn ở trên đường cái buổi sáng sớm, cũng không biết tại sao, chỉ biết là ba người vẫn không thể kiềm chế được sự khiếp sợ khi thấy cha con Ứng Hùng quỳ xuống cầu xin Kiếm Tuệ, tâm tình thật lâu không thể bình phục, ba người cũng không nói thêm nữa câu, bọn họ cần thời gian để đi xử lý giờ phút này đang hỗn loạn không chịu nổi.

Cũng tốt! Tu vi không kém, nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hắn đột nhiên há miệng nhắc nhở: “Chúng ta đã qua một khoảng thời gian, có lẽ, hắn là đã về nhà.”

Anh danh vẫn còn đang ngờ ngác, ngay cả Tiểu Du cũng biết giờ phút này không còn sớm nữa. Cô buồn bã nói: “Sai! Anh danh ca, nếu sau khi Hùng biểu ca về nhà không gặp chúng ta, có lẽ... sẽ hoài nghi chúng ta đã làm gì. Ứng Hùng biểu ca cực kỳ thông minh, nhất định hắn sẽ đoán được...”

Nghe Tiểu Du nói, anh danh cũng biết giờ phút này nhất định không thể, duy hắn còn đang do dự: “Nhưng mà, nếu sau khi trở về, ta thật sự... không biết nên đối mặt với đại ca như thế nào, hắn vì ta... bỏ qua tôn nghiêm của hắn như thế, ta thật không biết nên nói cái gì với hắn đây...”

“Thế sao ngươi không nói, giả bộ như mọi chuyện đều không biết.” Bất Hư nói: “Anh hùng, tuy người xuất gia không nói dối; nhưng ta không sợ, Ứng Hùng cam tâm vứt bỏ tôn nghiêm

vì người, trong lòng hẳn tin tưởng người còn khó chịu hơn người gấp trăm lần; nếu người nói với hẳn, người đã biết hẳn quý vì người cầu xin cha con Kiếm Tuệ., Tin tưởng với tính cách cậy mạnh hiếu thắng của hẳn, càng cảm thấy khó chịu gấp bội so với chết. Nếu đã không nói thì người giả bộ không biết gì cả, giả bộ như mọi việc chưa từng xảy ra. Để xem bản thân Ứng Hùng sẽ nói cho người biết thế nào là muốn người gia nhập Kiếm Tông, có lẽ sẽ khiến hẳn cảm thấy khá hơn một chút...”

Không uổng lời quả không sai! Đúng vậy! Anh danh cũng rõ ràng, nói với nó có thể sẽ khiến Hùng Hùng khó chịu, thế thì giả bộ không biết là được rồi!

Vừa nghĩ tới đây, anh danh lập tức nói: “Vậy... Không hư, Tiểu Du, chúng ta lập tức trở về, ta rất lo lắng... đại ca có lẽ sẽ làm ra một vài việc ngốc khác...”

Đúng vậy! Cảm giác anh tuấn về một điếm không tệ! Ứng Hùng, thật sự còn làm một việc ngốc khác!

Tất cả mọi người đều cho rằng hẳn rất ngu, nhưng chính hẳn lại cho rằng chuyện tuyệt đối nên làm!

Ba người về đến nhà, không vào nhà, xác thực đã gặp chuyện khiến bọn họ lú lười dị thường!

Từ khi bọn họ đến bãi cỏ trước căn phòng nhỏ, đã có ba người từ trong phòng nhỏ anh danh và Ứng Hùng bước ra!

Không dung ba người này chưa từng nhìn thấy, lông mày không khỏi cau lại. Nhưng dưới cái nhìn vừa rồi anh danh và thanh danh của Tiểu Du đã chấn động tại chỗ, bởi vì ba người đi ra từ trong phòng nhỏ giờ phút này, bất ngờ chính là...

Ứng Hùng Sinh Phụ “Mộ Long”!

Cưu La công tử!

Cùng với Tào công công âm dương quái khí kia!

Nhưng làm cho Tiểu Du và anh tuấn khiếp sợ vẫn là vẻ vui sướng trên mặt ba người Mộ Long, giống như ba người đã đạt được thứ bọn họ muốn. Nhưng nghe Mộ Long quay đầu đưa tiền Ứng Hùng vẫn chưa bước ra khỏi cửa phòng: “Rất tốt!

Ứng Hùng, cuối cùng ngươi cũng hiểu! Vậy chúng ta cứ quyết định như vậy đi!”

“Sau khi ngươi chuẩn bị một số việc, liền nhanh chóng tới gặp chúng ta đi!”

Anh danh, Tiểu Du và Bất Hư mặc dù không thấy Ứng Hùng đưa tiễn, nhưng lại nghe thấy Ứng Hùng bên trong phòng cao hứng bừng bừng đáp: “Được! Cha! Cha chờ tin của con đi!”

Đáp Hùng nói xong, Mộ Long cùng Cưu La công tử và Tào công công thoải mái rời đi, bọn họ cũng không phát hiện bọn anh danh đám người, chỉ vì bọn họ đã kịp thời ẩn thân trong một bụi cây cách bãi cỏ không xa.

Anh danh cùng với Tiểu Du chưa từng nghĩ tới, vốn đã quyết tâm cùng hai người bọn họ rời khỏi Mộ phủ, tái sinh hơn người, lại sẽ liên lạc với Mộ Long, đến cùng là làm cái gì huyền hư?

Nghĩ đến đây, danh tiếng anh hùng càng dâng lên một cổ dự cảm không lành, bỗng nhiên cùng Tiểu Du, không sai chạy trở về trong phòng, tràn đầy lòng cho rằng sẽ ở bên trong phòng, ai ngờ hùng đã sớm không còn ở đây.

Đang muốn xem xem Ứng Hùng có ở trong phòng ngủ không, ai ngờ vừa muốn đẩy ra phòng ngủ, lại nghe thấy trong phòng truyền ra thanh âm trong trẻo của Ứng Hùng, nói: “Anh danh sao?”

“Tiểu Du, không giả, ta có việc bàn bạc cùng anh danh bạc, làm phiền hai người các người ở trong sảnh trước một hồi đi!”

Tiểu Du và Bất Hư nghe vậy dừng bước ngay tại chỗ, nhìn thanh danh anh hùng; Anh danh cũng liếc nhìn hai người, ra hiệu hai người ở lại trong sảnh. Tiếp theo, nó liền đi vào phòng ngủ!

Từ trước đến nay Ứng Hùng hoàn toàn không để ý tới mọi chuyện, giờ phút này ngữ khí lại vô cùng ngưng trọng, anh danh đã ần ần cảm thấy, nhất định hẳn có chuyện rất quan trọng muốn nói cho hắn biết, có lẽ chính là chuyện muốn hắn gia nhập Kiếm Tông...

Anh danh tâm ý nghĩ, nếu Ứng Hùng thật sự nói với hắn chuyện này, kỳ thật hắn cũng không biết nên trả lời như thế

nào; nếu hắn đáp ứng gia nhập kiếm tông, luôn cảm thấy ứng hùng vì hắn làm như vậy quá ủy khuất, hắn lại không đành lòng; nhưng nếu hắn không đáp ứng, cô phụ sự khuất nhục mà Ứng Hùng cầu xin Kiếm Tuệ một phen, thật sự là lưỡng nghĩa khó tha...

Rốt cuộc là... đồng ý? Hay là không đồng ý?

Nghĩ như thế, trong lòng liên loạn, khoảng cách mấy bước này lại hiện lên ngàn vạn ý niệm trong đầu, cuối cùng, hắn vẫn cắn răng, đẩy cửa mà vào, tất cả mọi thứ, đợi đến khi thấy Ứng Hùng nghĩ lại.

Ai ngờ, anh danh mãn cho rằng Ứng Hùng sẽ hỏi hắn vấn đề này, nhưng hắn kỳ thực sai mười phần! Khi hắn bước vào trong phòng, hắn cảm thấy hai mắt sáng ngời, tiếp theo, hắn nghe thấy Ứng Hùng hỏi: “Anh danh, xem! Cái này có đẹp không?”

Có đẹp hay không?

Lại hóa ra, nguyên nhân khiến thanh danh của lệnh anh tỏa sáng, là do Ứng Hùng chẳng biết từ lúc nào đã cởi bỏ tấm vải thô vừa lạnh vừa chua của hắn. Lúc này áo vải của hắn được khoác trên người, còn quý hơn bộ áo trắng mà hắn mặc lúc trước - như tuyết trắng!

Không chỉ như vậy, bên hông Ứng Hùng còn kèm theo một khối ngọc bội xanh biếc rất lớn rất lớn, to đến Kỳ Kê buồn cười, chỉ trong phút chốc, hắn như mặc một thân bảo khí châu quang, phảng phất như hồi phục phong thái giai công tử nhân nhũ thế tục!

Hắn hỏi thanh danh anh hùng có đẹp hay không, chính là hỏi cái thân thể này có hợp hay không.

Anh danh trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời ra sao, chỉ đành như Xi nói: “Tốt... đẹp, đại ca mặc cái gì, cũng đẹp hơn ta.”

“Thật sao?” Ứng Hùng chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ liếc nhìn anh danh, nói: “Người biết vậy là tốt rồi, kỳ thực, ở rất nhiều phương diện người đều không bằng ta, đây là chuyện mà mọi người công nhận! Có đôi khi thật sự hoài nghi!, Bản thân sao lại ngu xuẩn như vậy, một mực khẳng định bảo hộ

ngươi? Trên thực tế, hai ta nhìn dọc xem, ngươi cũng không xứng làm huynh đệ của ta nha! Ta đã bắt đầu chán ghét loại kiếp sống buồn chết này! Anh danh, ta nói cho ngươi một chuyện, ta bắt đầu theo đuổi tiền đồ của mình.”

A? Anh danh nghe vậy ngạc nhiên, không rõ Ứng Hùng sắp sửa nói cái gì! Trên thực tế, hắn cho tới bây giờ cũng không hy vọng đáp lại Hùng vì hắn mà làm lỡ tiền đồ của mình, hôm nay hắn đã phải bận tâm tiền đồ của mình, anh danh hắn là cao hứng hắn mới đúng! Bất quá nói thẳng ra, hắn kỳ thật cũng không bỏ qua được đại ca ứng hùng này...

“Vây, thực sự quá tốt.” Anh danh cẩn thận đáp lại: “Đại ca đã quyết tâm bỏ qua tất cả tiền đồ theo đuổi nơi này, ta... cũng cảm thấy cao hứng! Đây là một chuyện tốt.”

Nghe danh tiếng anh như vậy, đáp rất cẩn thận, Ứng Hùng ngược lại có điều tiếc nuối nói: “Không! Đây không phải chuyện tốt!”

“Ồ? Vì sao đại ca lại nói tiền đồ của mình không phải là chuyện tốt?”

“Bởi vì...” Ứng Hùng nhìn thấy thanh danh của anh tuần với vẻ mặt rất khó coi, không khỏi cực kỳ hài lòng!

Hắn hài lòng vì tất cả những gì mình trải ra, liền thâm ý sâu sắc, từng chữ từng chữ phun ra một đáp án kinh người: “Bởi vì, phương pháp ta theo đuổi tiền trình không đơn giản chút nào.”

“Ta biết ——”

“Bán quốc!”

Àm!

Nghe thấy hai chữ bán nước, anh danh như bị sét đánh, ngay cả Tiểu Du Du đang đứng bên ngoài nhìn lên cũng đồng thời thốt lên một tiếng!

Ứng Hùng, lại nói muốn bán quốc?

“Bán... Quốc?” Anh danh lú lờ mãi không thôi, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại, bỗng dưng hỏi: “Đại... Ca, ngươi dựa vào đâu... nói mình muốn bán nước? Ngươi... Có biết... Mình đang nói cái gì không?”

Ứng Hùng cố ý giả bộ ra tiếng cười lạnh khằng khặc, đáp: “Ta đương nhiên biết rõ đang nói cái gì! Ta lặp lại lần nữa, ta sẽ bán Trung Quốc cho người kim, lấy lợi từ trong đó!”

“Kim... Người?” Anh danh vẫn tương đối khiếp sợ!

“Không sai! Anh danh, ngươi có biết tại sao cha ta vào những năm qua sẽ cáo lão hồi hương không? Hãy để ta nói cho ngươi biết! Kỳ thật cha ta vẫn luôn có những dự nghị Kim nhân hợp mưu phản triều đình, về sau lại bị Hoàng thượng hoài nghi, mới kịp cáo lão về quê dùng lý do Thích Hoàng thượng! Nhưng những năm gần đây, ông cũng thường xuyên lui tới Kim nhân!, Bọn họ một mực có một kế hoạch! Chính là ba năm sau, kết hợp không ít cao thủ kim nhân, do ta dẫn dắt vào cung, cũng do triều đình chúng ta nội ứng Tào công công dẫn dắt, giết vào triều đình!”

“Chúng ta đương nhiên sẽ không ngu đến mức lập tức giết chết đương kim Hoàng Thượng, bởi vì dù giết hắn cũng sẽ có Hoàng đế Trung Nguyên thứ hai bồi thượng kế vị! Cũng không thể đoạt được quân quyền mà thống lĩnh Thần Châu! Tuy nhiên, chúng ta sẽ ép cho cậu Hoàng Đế kia tự tay ký xuống một phần khế ước địa phương! Chúng ta sẽ bảo hắn cắt trăm dặm vùng núi biển thứ nhất của Thiên Đình trong trăm dặm quanh đây cho người kim, người kim nhân cũng không sợ Hoàng Thượng không giữ chữ tín, không sợ Hoàng thượng không giữ lời., Bởi vì lúc trước đã từ từ ngồi xuống ở thế lực lớn, chính là Uy Khẩu – Nhật Bản, sẽ chủ trì đại cục cho kim nhân vật, là công chứng, bức Hoàng thượng phải đến mức phải từ bỏ, nếu không chịu, bọn Uy khẩu còn có đạo lý lớn để xâm lấn Thần Châu., Đến lúc đó thiên hạ đại loạn, kim nhân thủy chung vẫn có thể thừa dịp mà hưng phấn, cho nên chỉ cần ép hoàng thượng ký xuống khế ước cắt đất, kim nhân tất có thể xuất hiện lần nữa trong lịch sử...”

Ứng Hùng một hơi kể rõ chân tướng và kế hoạch cho anh hùng biết, nhưng hắn vẫn phải giấu giếm một chân tướng, đó là bí mật cuối cùng mà Mộ Long nói cho hắn biết...

Nhưng mà, tất cả âm mưu anh hùng nghe đến phát lạnh trong lòng, hắn bỗng nhiên phát giác, nguyên lai sau lưng dưỡng cha Mộ Long lại cất giấu một âm mưu lớn như vậy! Hắn lập tức nghiêm nghị hỏi: “Vậy, đại ca, theo như ngươi nói, ngươi đã

nhận sự làm việc vô sỉ bán nước bằng vàng ròng của cha? Người thật sự nhẫn tâm dồn bách bách tính Thần Châu vào tình trạng nước sôi lửa bỏng sao?”

Ứng Hùng nhún vai một cách ung dung đáp: “Nam nhân đại trượng phu muốn thành đại nghiệp thì phải tâm ngoan thủ lạt! Chỉ cần kim nhân đắc đạo, ta liền có thể dưới một người, trên vạn người có gì không thể?”

“Không!” Anh danh vội vàng nghiêm mặt nói: “Đại ca! Ta tuyệt không tin là loại người cam nguyện bán quốc tặc này để đổi lấy vinh hoa phú quý! Người cho tới bây giờ tâm cao khí ngạo như thế, căn bản người không thèm dính líu gì tới đám báo sói này! Người, vĩnh viễn là đại ca tôn kính nhất của ta!”

Chợt nghe Nhị đệ có lòng tin với mình như thế, Ứng Hùng không khỏi cay cay cái mũi! Cũng thiếu chút nữa ghen ngào không nói nên lời! Nhưng hấn biết, hấn nhất định phải đạt được một mục đích, hấn nhất định phải ủng hộ tinh thần của mình tiếp tục kiên cường giả tiếp!

“Ha ha! Thật hiếm có khó được! Hiếm có khi người còn giữ gìn cái tên Quốc tặc bán nước Thập ác không từ này! Thế nhưng đáp án sẽ khiến người vô cùng thất vọng - tâm ý của ta đã quyết!”

“Đại ca...” Anh danh nhìn hấn, nhìn nụ cười tà ác của Ứng Hùng, ngập ngừng nói: “Đại ca, ta biết đây nhất định không phải ý tứ thực sự của người! Nhị đệ biết người làm vậy, nhất định là muốn kích phát ta phấn đấu lên trên đánh bại người, người là toàn tâm toàn ý vào kiếm tông để tái phục võ công...”

Lời vừa nói ra, anh danh nhất thời mới biết cửa ra mình quá nhanh, ngay cả lời không nên nói cũng đã nói; một lời như vậy, chẳng phải là nói cho Ứng Hùng, hấn đã biết chuyện quý xuống cầu xin cha con Kiếm Tuệ?

Quả nhiên! Ứng Hùng lập tức ngẫm hiểu, sắc mặt trầm xuống, hỏi: “Cái gì? Người đã biết ta... biết chuyện kiếm tuệ?”

Anh danh hồ thẹn cúi đầu, đáp: “Ừ, ngay cả Tiểu Du cũng vậy... cũng biết rồi...”

Ứng Hùng nghe xong hít vào một luồng lương khí, mờ mịt như có mất mát, hắn không ngờ được, thái độ xấu xí của mình khi quỳ xuống đất lại cho ba người bọn họ trông thấy, trong lòng vừa xấu hổ lại xấu hổ.

Mà anh danh lúc này cũng nói: “Bởi vì, đại ca, ngươi nếu có thể... Một lòng vì anh danh như thế, anh danh càng có lý do sâu, ngươi tuyệt đối sẽ không thông kim bán nước, ngươi chỉ là... Muốn kích phát ý chí chiến đấu ta khôi phục võ công, ngăn cản ngươi mà thôi...”

Ứng Hùng trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cười “hắc hắc” hai tiếng, bởi vì hắn đã nghĩ ra cách ép hắn lần nữa, hôm nay hắn không đạt được mục đích thì không bỏ qua! Vì tài bồi hắn, thành toàn hắn, hắn đã bất chấp tất cả! Hắn dứt khoát càng thêm quyết tâm!

“Anh danh, ngươi sai rồi! Cho dù ngươi đã biết ta đi bán nước, là vì muốn kích thích đấu chí của ngươi thì đã sao? Mộ Ứng Hùng ta hôm nay sẽ nói cho ngươi biết! Vô luận ngươi có biết hay không, ta cũng sẽ đi bán quốc gia!”

Lời vừa nói ra, anh danh nhất thời vô hạn khiếp sợ, trong lòng hắn không đành lòng chứng kiến Ứng Hùng càng lúc càng sa sút, cố gắng khuyên nhủ: “Đại ca, ngươi... Quá ngu! Ngươi làm... làm gì khổ? Ngươi không đáng để kích thích đấu chí của ta mà làm như vậy! Nhị đệ... Cái này nghe lời ngươi nói gia nhập Kiếm Tông là được!”

Nói đến nói đi, hắn vẫn là đối với hùng nhượng bộ.

“Không được!” Đôi mắt của Ứng Hùng đột nhiên tròn, trừng mắt nhìn anh danh, giống như là giáo đệ của Nghiêm huynh vậy, hiên ngang lẫm liệt quát: “Nhị đệ, ngươi làm sao vậy? Sao ngươi còn nhượng bộ như thế? Với tính cách thoái nhượng như vậy, cho dù ngươi gia nhập Kiếm Tông cũng không làm nên chuyện gì! Ngươi nhất định sẽ bởi vì không muốn làm tổn thương tình huynh đệ mà phải nhường lại cho bọn họ. Cứ tiếp tục như vậy, đến bao giờ ngươi mới có thể trở thành... anh hùng cái thế giữa mẹ ngươi và mẹ ta?”

Thế khó ngờ, Ứng Hùng lúc cương liệt lại mạnh mẽ như thế! Anh danh chỉ cho hắn uống đến trợn mắt há hốc mồm, hắn cho rằng thuận theo ý tứ của hắn, Ứng Hùng sẽ cao hứng! Ai ngờ

đáp hùng muốn, là một nhị đệ sẽ xung phong nhận việc hướng lên trên! Cũng không phải là một con ruồi có tiếng trả lời hần!

Ứng Hùng tức giận anh tuấn, tử tính không thay đổi, nhất thời bị phần giao tiếp, đột nhiên đánh một quyền lên giường, lập tức giường gỗ vỡ tan thành từng khúc, sau đó thuận thế phóng ra hai luồng ngân quang chói mắt, “Vù vù” hai tiếng! Hai thanh anh hùng kiếm hần luôn giấu dưới giường đã cắm giữa hần và anh hùng, kiếm quang sáng chói chói mắt, như đang chứng kiến hai người huynh đệ khó khăn, ân nghĩa ái liệt...

Ứng Hùng hung hăng nhìn chằm chằm vào anh danh, trầm giọng nói: “Nhìn thấy chưa? Hai thanh anh hùng kiếm đang phát sáng, đều đang đợi chủ nhân của hai bên chấp nhất hai trận chiến toàn lực, khiến ánh sáng suốt đời hai người đều có thể phát huy tới đỉnh phong. Nhưng hai ta chẳng những phụ kỳ vọng của mẹ, mà còn cô phụ kỳ vọng của anh hùng kiếm cứu thảo dân năm đó, càng thêm phụ phụ sự cô phụ...”

“Hai thanh anh hùng kiếm tâm phó thác cho hai ta!”

Ứng Hùng càng nói càng ác, càng nói càng mạnh, đột nhiên rút một thanh kiếm thuộc về anh hùng Kiếm Tâm của hần ra. Tiếp đó kiếm quang lóe lên, mũi kiếm anh hùng đã chặn được cổ họng anh hùng, mũi kiếm sắc bén vô cùng, không ngờ lại cắt rách da thịt anh tuấn, trong tích tắc, giữa cổ họng anh danh không ngừng chảy máu!

Ứng Hùng nói: “Nhị đệ! Bây giờ ta sẽ trình trọng nói cho người biết! Mộ Ứng Hùng ta sau ba năm, nhất định sẽ giúp cha ta thông đồng bán nước! Cha con Mộ gia ta chính là quốc tặc thể nhân thiên thu vạn thế chửi bới! Người đã không còn đứng thành một đường cùng chúng ta! Từ hôm nay trở đi, người và Mộ gia chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa! Càng không được gọi họ Mộ! Người không được gọi là anh danh! Ta muốn người phải trả danh cho chúng ta!”

Long! Còn họ Hoàn tên? Anh danh vạn liệu không gặp, Ứng Hùng lại kêu hần còn đòi họ? Tàn nhẫn như vậy? Tuyệt đến thế sao?

Nhưng Ứng Hùng quả thực là quá nổi tiếng vì anh mà tính toán! Hần hiểu rõ, nếu như chính hần bán nước bị bắt, chắc

chấn cửu tộc phải đền tội, hắn không muốn liên lụy anh danh của triều đình để ngày khác bị triều đình đuổi giết!

Chỉ thấy vẻ mặt anh hùng tràn đầy hoang mang nghi hoặc, Ứng Hùng lại tàn nhẫn nói: “Hắc! Bất quá với loại hàng này của ngươi, nếu sau khi còn mang họ Hoàn Danh, cũng không biết gọi cái gì mới tốt? Không thể gọi cái tên “anh Hùng” mà mẹ ngươi đã đặt cho ngươi à? Ngươi thật sự sẽ trở thành anh hùng sao? Ngươi xứng với cái tên này sao? Xem ra, vẫn là để cho Vụ Thủy đại ca ta thay ngươi làm một chuyện cuối cùng! Xem ra ngươi tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ vô danh nhất sinh, gọi ngươi ——”

“Vô Danh ” tốt rồi!”

Vô Danh?

Thanh danh anh tuấn, trong miệng nhấm nuốt tên này! Hắn đương nhiên biết Ứng Hùng không muốn liên lụy hắn một phen khổ tâm! Chẳng qua lúc này hắn vẫn không ngờ, một cái tên mà Ứng Hùng tiện tay đặt cho hắn lại ảnh hưởng tới cuộc đời của hắn...

Ứng Hùng vẫn không buông tha cho hắn ta, tiếp tục nói: “Vô Danh! Ngươi đã biết kế hoạch bán nước của cha con ta, ngươi sẽ làm thế nào?”

“Ta...” Người này vốn nên gọi là “anh hùng”, “Vô Danh” anh danh, giờ phút này vẫn còn do dự.

Ứng Hùng đã không thể nhịn được nữa, hắn ta phát cuồng gào thét, lại bất dung tình với nhị đệ, tùy ý vũ nhục: “Vô Danh! Ngươi có phải là nam nhân đại trượng phu hay không?”

“Ngươi có nhớ lúc trước mẹ ta chết như thế nào không?”

“Nàng là bởi vì muốn bảo vệ ngọc bội của nàng mà chết! Ngươi có nhớ nàng với ân trọng như núi đối với ngươi không? Hôm nay, đứa con trai ruột thịt duy nhất của nàng cả đời muốn đi bán nước, ngươi nói, ngươi nên làm thế nào để báo đáp nữ nhân đáng thương này?”

Anh danh không nói, mồ hôi lạnh từ mặt hắn chảy xuống, lẫn vào máu cổ họng hắn, hắn bỗng nhiên phát giác, Ứng Hùng cuối cùng vẫn không thay đổi nguyên ý! Hắn nhất định sẽ ép chính mình đi bán nước! Bởi vì hắn biết, chỉ cần hắn bán

nước, thân là nhị đệ anh danh cũng nhất định sẽ ngăn cản hấn bán nước, mới có thể hăng hái hướng lên!

Anh danh không hẹn mà đáp: “Ta hiểu, Mộ phu nhân đối với ta ân trọng như núi, cả đời ta cũng không báo đáp được! Nếu con của nàng mà đi bán nước, ta nhất định phải tăng cường chính mình đi ngăn cản nàng, miễn cho hấn... Càng lún càng sâu, thật sự không cách nào tự kiềm chế thành... tội nhân thiên cô!”

Ứng Hùng thấy hấn đáp như vậy, lập tức hào hùng cười nói: “Đáp hay lắm! Người đã biết trả lời như vậy thì hãy nhớ cho ta đi! Người cũng biết đấy, Mộ Ứng Hùng ta bất kể chuyện tốt hay chuyện xấu gì, chỉ cần nói ra là làm được, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm mềm yếu! Người lập tức gia nhập Kiếm Tông cho ta, mau chóng khôi phục võ công để ngăn cản ta!”

Ứng Hùng nói xong bỗng rút Anh Hùng kiếm đang chặn trước yết hầu anh hùng, tiếp đó rút kiếm lên ngực, nghiêm nghị nói: “Đừng quên nhé! Ta và người đều có anh hùng kiếm, người ta đều hiểu một loại kiếm quyết không tên! Nhưng người so với ta càng kém hơn, bởi vì ta còn có nội lực, phải khiến người được nội lực khôi phục trong Kiếm Tông., Ta có lẽ đã tăng tiến không ít, ta thủy chung sẽ mạnh hơn người! Nếu người thật sự ngăn cản ta, thì trước ba năm nữa ta phải vào cung, luyện đến mức mạnh hơn ta! Nếu không, người khó có thể ngăn ta bán nước! Bởi vì trong ba năm này, ta cũng tất sẽ hết phân lực tăng cường chính mình! Ta nhất định sẽ không bại cho người!”

Việc đã đến nước này, anh danh cũng khó mà thay đổi tâm ý của Ứng Hùng. Hấn biết, muốn ngăn cản Ứng Hùng đi lệch hướng, bây giờ chỉ có một phương pháp duy nhất, đó là ba năm sau - đánh bại hấn!

Hấn tuyệt đối không thể để hấn bán nước! Ứng Hùng vì khích lệ hấn mà không tiếc đem thân tâm của mình đẩy xuống địa ngục, hấn nhất định phải cứu ứng hùng khỏi địa ngục! Hấn thật sự không thể nhượng bộ nữa! Vì tình hấn, hấn về sau nhất định phải dũng mãnh! Phải dũng mãnh!

Phải tàn nhẫn!

Vừa nghĩ như vậy, huyết mạch anh danh nhất thời sôi trào! Hắn chợt cũng cầm một thanh anh hùng kiếm khác của mình trên mặt đất, chỉ thẳng vào Ứng Hùng nói: “Được!”

“Đại ca! Đệ thực sự kính huynh là nam tử hán! Đệ lặp lại lần nữa! Huynh, vẫn là đại ca đệ vĩnh viễn tôn kính! Vì gia ta cũng nợ huynh quá nhiều Mộ gia! Một đời cũng chưa rõ!”

“Ngươi yên tâm! Kể từ hôm nay, ta sẽ gia nhập Kiếm Tông, ta nhất định sẽ tận lực hồi phục võ công, hơn nữa phải sau ba năm nữa vượt qua ngươi!”

“Ta nhất định sẽ không để ngươi bắt buộc phải bán nước tặc!”

“Con nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của mẹ con và mẹ con, cũng tuyệt sẽ không phụ lòng những chuyện mà con đã làm cho con...”

“Ta nhất định sẽ trở thành anh hùng thứ ngươi bán nước!”

“Ta nhất định sẽ đến ngăn cản ngươi! Cứu ngươi! Nếu cuối cùng ngươi muốn xuống địa ngục, hai ta liền cùng nhau xuống địa ngục đi!”

Đây chính là huynh đệ! Cho dù Ứng Hùng muốn xuống địa ngục, hắn vẫn sẽ giống như oan hồn không thôi đi theo hắn, bởi vì hai người bọn họ là huynh đệ tốt!

Nghe thấy danh ý anh hùng kiên định như vậy, chém đinh chặt sắt, Ứng Hùng lập tức vui mừng như uống rượu, thực không uống công hắn một phen khổ tâm bức bách, cuối cùng còn ép được quốc gia này! Hắn lập tức gọi Anh Hùng kiếm giằng co cùng nhị đệ, hào hùng hô to ba tiếng: “Được!”

“Được!”

“Được!”

“Vô Danh! Cuối cùng ngươi cũng chịu cầm Anh hùng kiếm của mình lên!”

“Đại kiếm sư từng tiên đoán, một thanh trong hai thanh anh hùng kiếm bị thanh còn lại chặt đứt!”

“Cứ để hai người ta dùng thời gian ba năm xem chúng...”

“Thanh kiếm anh hùng kia sẽ đứt sao?”

“Vậy người đó mới là anh hùng thật sự?”

“Vô Danh! Ta chờ người tới cứu ta! Đánh bại ta! Ha ha ha ha...”

“Hai ta sẽ gặp lại trong địa ngục! Ha ha ha ha...”

Ứng Hùng nói xong ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, rốt cuộc hấn cũng bức chân hỏa của nhị đệ mình ra rồi! Hấn rất cao hứng!

Cuối cùng thì hấn cũng đạt được mục đích của mình! Rốt cuộc hấn cũng đã hoàn thành tâm nguyện của Thu nương cho hấn và Thu nương! Thế nhưng hấn đã tác thành cho mọi người nhưng lại không thể giúp cho bản thân mình được! Hấn không khỏi cười ra hai hàng nước mắt!

Quán trọ Duyệt Thiên.

Trong phòng hàng chữ Thiên, Kiếm Tuệ cùng Phá Quân đang chấp hành trang phục, chuẩn bị trở về Kiếm Tông. Ai ngờ, ngoài cửa bỗng dung truyền đến một hồi thanh âm đập cửa nặng nề!

“Ai?” Phá Quân đi tới cửa, liền phát hiện, một người mà hấn quen nhưng lại giống như không quen biết đứng ở ngoài cửa!

Nói hấn biết là vì phá quân chưa quên mặt người này! Nói không biết là bởi vì ánh mắt người này như đổi thành một người khác hoàn toàn khác, ánh mắt người này thẳng như một thanh kiếm tuyệt thế, kiếm anh hùng tuyệt thế!

“Mộ Anh danh?” Kiếm Tuệ hiếm thấy, bởi vì hấn không nghĩ tới từ trước đến nay người cho rằng là người không có ý chí chiến đấu giờ lại hoàn toàn phản như hai người! Hấn lạnh! Hấn ác rồi! Hấn điên rồi! Hấn Liệt! Hấn... thay đổi!

“Không! Ta, đã không còn là Mộ Anh Danh!” Ngoài cửa, hấn bước một bước vào phòng Kiếm Tuệ. Kiếm Tuệ từng đáp ứng Ứng Hùng thu Nhị đệ làm đồ đệ, lại không ngờ hấn lại đến nhanh như vậy! Giống như, hấn đã khẩn trương! Hấn đang tranh thủ mỗi một phần thời gian của hấn.

“Ta... ta đã hoàn toàn không có quan hệ gì với Mộ gia!”

“Từ nay về sau, ta sẽ có một cái tên mới, một cuộc đời mới!”

“Ta không có tên tuổi gì!”

“Ta tên là —— “

“Vô danh!”

Vô Danh?

Trên đời này từng cọng cây ngọn cỏ, mỗi cành cây hoa một đóm đều có tên gọi đặc biệt của riêng mình.

***

Vô Danh không tên, thì ra vì vậy mà vô danh!

Chỉ không biết, cuộc đời này vô danh, có thể cứu về một cái để thỏa mãn hần, không tiếc đem bản thân tiến vào vô biên địa ngục - đại ca?

Là đại ca đáng kính yêu nhất trên đời?

Thần Phong không nghĩ tới, trên đời này lại có một người như vậy.

Có lẽ hần chưa từng nghĩ bản thân sẽ có vận khí như vậy, kiếp này có thể gặp được một người đặc sắc như vậy.

Một người không tên.

Vô danh!

Thần Phong hai mươi tuổi, dung mạo tuy bình thường, nhưng cuối cùng vẫn lộ ra một điểm Hạo Nhiên Chính Khí.

Hần là một trong mười đệ tử nhập thất của thế hệ Chương môn Vạn Kiếm Chi Nguyên này, bởi vì lúc bắt đầu tập kiếm, so sánh với các đệ tử nhập thất còn sớm hơn, thậm chí so với “Phá Quân” của con Kiếm Tuệ còn sớm hơn. Vì vậy, thuận lý thành chương địa, hần liền trở thành “Đại sư huynh” trong mười người.

Đáng tiếc, cho dù hần có danh tiếng đại sư huynh nhưng cũng không phải thực sự của đại sư huynh; với tu vi kiếm thuật của hần, mặc dù chỉ hơn chứ không thể so sánh với tám vị sư đệ, nhưng so với Thập sư đệ của hần thì chỉ hơi không bằng!

Thập sư đệ của hần ta chính là Phá Quân!

Mười bảy tuổi.

Tập kiếm muộn nhất, lại là cao thủ đệ nhất trong tay thiếu niên Kiếm Tông đương thời!

Nhưng mà, Thần Phong chưa bao giờ để ý tới tu vi kiếm thuật của mình không bằng Thập sư đệ phá quân, có thiên phú của mỗi người khác nhau, há có thể cưỡng cầu, gã chỉ cầu mình chăm chỉ luyện kiếm thuật, tương lai có thể cầm kiếm vệ đạo liền cảm thấy mỹ mãn.

Có lẽ hẳn chỉ cảm thấy có chút ý vị không phải, trên đời này sao lại giao phá quân, lại là tư chất tập kiếm của người kiêu ngạo như vậy! Phá quân quả thực không xứng nha!

Bởi vì phá quân - tà ác!

Đã từng có mấy lần phá quân ỷ vào tu vi kiếm thuật dọa người hoành hành, cưỡng đoạt mấy thôn nữ xinh đẹp của thôn nhỏ; hẳn còn chưa đủ mười bảy tuổi, đã tà ác như thế!

May mà cuối cùng bị Thần Phong phát hiện, sư đệ có ba loại cảm giác chính nghĩa vậy công liền từ trên Phá Quân cứu những nữ nhân yếu ớt kia ra; cũng bởi vậy, phá quân và Thần Phong từ nay về sau kết thù kết oán!

Thần Phong cố nhiên thất vọng; Kiếm Tông đã là vạn kiếm cuồn cuộn, chỉ có thiếu niên đệ nhất kiếm thủ phá quân, lại là một kẻ không chịu nổi như thế, thử hỏi tương lai làm sao có thể đem kiếm đạo phát dương quang đại?

Mất thấy kiếm đạo mệnh môn, phát dương không người, Thần Phong chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Bất quá, sinh mệnh tuy có bất đắc dĩ, đau thương, sinh mệnh cũng ngẫu nhiên có kinh hỉ, ngoài ý muốn!

Lúc Thần Phong cho rằng kiếm đạo đã hướng tới tử khí nặng nề, rốt cục có một ngày, hẳn may mắn nhìn thấy một thứ hiếm có như vậy...

“Hắn”

“Hắn”, là một niềm vui bất ngờ!

Một sự tình thiên thượng sai thủ tiễn tới nhân gian, vô cùng bất ngờ không nên xuất hiện ở nhân gian này!

Vô danh ngoài ý muốn...

Ngày hôm đó, Thần Phong thân là đại sư huynh, lại như ngày thường, xuống giường một buổi sáng sớm, rửa mặt, tiếp theo liền lên trên Kiếm Đạo Tràng, cùng các sư đệ nhập môn của hắn luyện kiếm.

Khi đó chính là giờ, đáng tiếc trên tràng Kiếm Tông tông lại không có Húc Nhật Đông mọc lên, cũng tuyệt không âm áp như xuân. Bất luận lúc nào, giáo trường của Kiếm Tông cũng quanh quẩn.

Chỉ vì nguyên do Kiếm Tông được xây dựng trên băng thiên tuyết.

Băng tuyết hàn tâm, người sống ở băng thiên tuyết địa, quả thực muốn cứng đờ thất tình lục dục trong lòng; thất tình nếu đã không sinh, lục dục tất nhiên bất động, dạng này cũng không có chỗ tốt, ít nhất có thể làm cho người ta tĩnh tâm, chuyên tâm hướng kiếm! Yêu kiếm!

Sinh mệnh của Thần Phong mỗi một ngày, chính là ở trên giáo trường lạnh như băng vô biên này, tĩnh tâm luyện kiếm cùng một đám sư đệ, mỗi một ngày năm tháng thanh xuân đều nằm trong dự liệu của hắn, vô số ngày hôm qua, ngày hôm nay, ngày mai, hoàn toàn không khác biệt!

Chỉ là hôm nay, lại là một ngày vô cùng đặc biệt, bởi vì hôm nay, rốt cục xảy ra một chuyện “Ngoài ý liệu”

Từ trước đến nay hắn cùng một đám sư đệ đều có thể tĩnh tâm luyện kiếm, nhưng vạn liệu không tới ngày hôm nay, ngay lúc bọn họ luyện kiếm ở nơi tuyết địa trong giáo trường, bọn họ hợp thành chín người, chín trái tim vốn đã bất động, không biết vì sao đột nhiên đều rối rít —— trong lòng khẽ động!

Chín lòng cùng động! Tám gã sư đệ Thần Phong lập tức thân bất do kỷ hô nhỏ một tiếng: “A...”

Tu vi Thần Phong tương đối cao, cuối cùng có thể làm cho trái tim đang đập thành thạch cũng không có khẽ hô lên. Thế nhưng, gã cũng vì tâm đã tĩnh tâm của mình mà âm thầm nạt kỳ, bởi vì tu vi của gã và tám vị sư đệ đã không nhẹ, đã tĩnh tâm tuyệt đối không nên dễ dàng động tâm, trừ phi...

Có một ít chuyện đặc thù hoặc người, đang lay động trái tim của bọn họ.

Một tên sư đệ đã dừng lại, không luyện kiếm nữa, trực tiếp nói: “Đại... sư huynh, chúng ta vốn đã tĩnh tâm... Luyện kiếm, vì sao... đột nhiên... Tâm tình lại thay đổi? Chẳng lẽ... Kiếm tông chúng ta... phát sinh một vài chuyện lớn?”

Phần lớn người tập kiếm đều tin tưởng, tâm động, kiếm động, tóm lại ít nhiều sẽ là dấu hiệu trước khi phát sinh đại sự, Thần Phong cũng không phản đối suy đoán của sư đệ, gã chém cằm: “Ừm, theo như lời sư đệ nói cũng không phải không có lý. Chỉ là, kiếm tông chúng ta một mảnh bình tĩnh không gợn sóng, sẽ có đại sự gì phát sinh?”

“Đại sư huynh, có phải là sư phụ và Phá Quân sắp trở về không? Kiếm khí trên người hai người bọn họ tác động đến trái tim chúng ta?”

Thần Phong suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Ta thấy chưa chắc. Tu vi kiếm đạo của sư phụ mặc dù là Quan Tuyệt Kiếm Tông, thậm chí tu vi của Phá Quân sư đệ cũng cao hơn chúng ta, bá đạo vô cùng. Nhưng chẳng lẽ các vị sư đệ hoàn toàn không cảm giác được, vừa rồi các vị khiến chúng ta Cửu Tâm cùng động, hình như là một loại... cảm giác như, một loại kiếm thủ thiên hạ đều đã khát vọng muôn đời muôn đời...”

“Thiên hạ kiếm thủ đều đã khát vọng ngàn vạn đời? Đại sư huynh, chúng ta cũng là kiếm thủ, chúng ta vẫn luôn khao khát, chỉ có điều... có thể sống nhiều năm, đánh một trận... Kiếm thủ mạnh nhất. Người có phải là vừa rồi mới tác động đến lòng chúng ta, là một cảm giác chỉ có cường kiếm thủ đỉnh nhất mới có thể phát ra hay không?”

“Ừm.” Thần Phong lại gật đầu: “Sư phụ tuy mạnh, phá quân tung hoành, nhưng ta mơ hồ cảm thấy, loại cảm giác vừa rồi khiến chúng ta động tâm, là một cỗ khí thế còn cao hơn so với sư phụ và Phá Quân. Một loại cảnh giới mà chúng ta chưa thể hiểu rõ hoàn toàn được ở cảnh giới này...”

Trong lúc Thần Phong nói chuyện, đột nhiên hắc và tám vị sư đệ cầm kiếm trong tay không hẹn mà cùng rung lên. Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau, trong đó càng có người lại thấp giọng hô: “A...? Đại sư huynh, kiếm của chúng ta... Tại sao lại đột nhiên rung chuyển? Xem ra... tương đối hung phấn...”

“Đúng vậy! Chúng nó thật là tương đối hưng phấn! Vì thế mà lập tức gặp sự vật mà hưng phấn!” Thần Phong cứng rắn đề lên kiếm của mình, không để cho nó tiếp tục run rẩy: “Tâm động! Kiếm động! Xem ra, kiếm cũng đang kỳ vọng có thể gặp được khí thể cao hơn! Cổ khí thể kia tựa hồ đã cách chúng ta không xa...”

Không sai! Đúng là đã không còn xa nữa! Ngay lúc Thần Phong cùng tám gã sư đệ đang bận bịu với thanh kiếm trong tay, thì chỗ vào miệng giáo trường đã lướt rất nhanh qua hai bóng người!

Hai bóng người này không ai khác, chính là Kiếm Tuệ và Phá Quân Ly Kiếm Tông đã lâu!

Nhưng chợt thấy kiếm tuệ cùng phá quân đột nhiên trở về, Thần Phong cùng một đám sư đệ không hề cảm thấy kinh ngạc, ngược lại làm bọn họ kinh ngạc nhất chính là một bóng người theo sau hai người dần dần tiến vào giáo trường!

Thần Phong và các sư đệ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì bóng người thông thả này mà khi vừa bước vào trong giáo trường, trái tim của chín người bọn họ càng thêm dao động nhanh hơn!

Kiếm trong tay bọn họ cũng càng run mạnh hơn!

Cửu kiếm “Ô ô” phát ra tiếng! Giống như đang hoan hô vì sự giáng lâm của hắn!

Là hắn! Là hắn!

Lúc Thần Phong cùng một đám sư đệ lập tức biết rõ, cảm giác vừa rồi làm bọn họ kiếm ý động lòng kia, thì ra từ lúc một người chậm rãi bước vào bên trong giáo trường, nhưng khi bọn họ nhìn về phía người này, tất cả đều nhú mày lại!

Bọn họ hoàn toàn cho rằng, người này có khí thể vượt xa Phá Quân sư và Phá Quân, chắc chắn là một trường lão siêu nhiên trên con đường kiếm đạo không thể nghi ngờ, ai ngờ vừa nhìn lại phát hiện được bóng người này, chính là một thiếu niên mười sáu tuổi còn trẻ tuổi hơn bất kỳ người nào, lưng còng một cái hộp kiếm!

Chỉ là, dù là một thiếu niên mười sáu tuổi cũng không quan tâm, cảnh giới tập kiếm cũng không để ý thời gian dài ngắn,

thực sự lấy người đạt là đầu! Bọn Thần Phong nhú mày, càng bởi vì lấy tu vi chín người bọn họ, liếc mắt liền có thể nhìn ra bước đi của thiếu niên này tương đối phù phiếm.

Hắn, căn bản không có nửa phần nội lực.

Thử hỏi một người không có nội lực, sao có thể so với hắn sư kiếm tuệ, cùng hắn phá quân cao cấp hơn được?

Vả lại còn lệnh cho chín kiếm tề minh? Cửu Tâm cùng động?

Thế nhưng, khi ánh mắt Thần Phong cùng một đám sư đệ chậm rãi di chuyển về phía mặt của thiếu niên, thì trong mắt của hắn, chín trái tim vẫn còn đập thình lình như được cho...

Một thanh tuyệt thế thần phong đâm thẳng qua!

Chín thiếu niên kiếm thủ vốn tu vi không nhẹ, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm vì thiếu niên mười sáu tuổi này!

Chỉ thấy tên thiếu niên này mặc dù không có nửa tia nội lực, duy trì đôi mắt của hắn rất có “lực”!

Ánh mắt của hắn giống như một thanh cô kiếm tuyệt thế cắm trên đỉnh núi cao nhất nhân gian. Thanh cô kiếm tuyệt thế này, vốn đã định trước là sẽ cho toàn bộ kiếm thủ trên đời, cùng với tất cả kiếm trên cao đều ngược nhìn, khao khát, sùng bái. Thế nhưng, lại bởi vì đủ loại cơ duyên khó có thể giải thoát mà một mực bị vây khốn trên tuyệt lĩnh, kiếm khí khó có thể thư giãn, biến thành một thanh kiếm vô cùng nặng nề!

Ánh mắt của đám người Thần Phong vừa mới tiếp xúc với thiếu niên này thì lập tức bị chấn nhiếp, chín trái tim như bị đâm trúng, điều này cũng khó trách! Một thanh kiếm cô độc tuyệt thế đã sắc bén, vẫn là một thanh kiếm cô tuyệt thế, đâu thềm quan tâm nó còn nội lực hay không, đâu quan tâm nó ở trong tầm mắt, có bao nhiêu trăm muện...

Chỉ một thoáng, tất cả mọi người đều bị ánh mắt như kiếm của thiếu niên quái dị này, nhưng lại thần kỳ không có nửa phần nội lực trấn giữ, mờ mịt không hiểu phản ứng. May mà lúc này kiếm tuệ thấy chín đệ tử thất học của mình như vậy, lập tức nói: “Thần Phong! Vi sư hôm nay cùng quân nhi ngao du trở về, mang đến cho các người một người.”

Kiểm Tuệ nói xong chỉ về phía thiếu niên quái dị kia, nói tiếp: “Vi sư giúp các người mang về một sư đệ.”

“Cái này, chính là “Thập Nhất sư đệ” của các người.”

“Không có!”

“Danh!”

Vô Danh? Vô Danh?

Thần phong nghe vậy khẽ giật mình, không cần phải nói gã là một thiếu niên có ánh mắt như kiếm, đường như rất có lai lịch, không ngờ lại gọi là “Vô Danh”. Một người trong đó vừa rồi như một sư đệ mới tỉnh mộng, gọi là “Thập Tam”, từ trước đến nay tính cách khá ương ngạnh, lúc này bởi vì không phục mình mới bị kẻ này nhiếp lấy, không khỏi lạnh lùng nói: “Hắc! Vô Danh? Trên đời này từng cộng cây ngọn cỏ, từng cộng cây mỗi cây đều có tên! Vô Danh? Hừ! Rốt! Rốt cuộc đây là có ý tứ gì?”

Vô Danh định nhìn “Thập Tam”, Mộc Vô Dung đáp lại: “Bởi vì ta đã đổi họ Hoàn Danh, không có tên gọi.”

“Còn họ Hoàn Tiễn?” Thập Tam cười lạnh: “Người còn họ tên gì nữa?”

“Một người trọng tình trọng nghĩa trọng tín trọng tín, cùng với đối với người trọng yếu nhất đối với ta.”

Mười ba nghe xong, cố ý chế nhạo hần: “Ha ha! Đối với người người trọng yếu nhất? Người này đã trọng yếu với người như vậy, có thể lại nguyện ý tiếp nhận người còn họ khác tên quyết tuyệt như thế? Nói vậy, người này đối người cũng không được tốt lắm nhỉ?”

Vô Danh vẫn thờ ơ với lời nói lạnh nhạt của Thập Tam, lúc này chợt nghe thấy lời mười ba nói, lại khinh thường người quan trọng nhất trong lòng hần. Gã nhìn chăm chăm vào mặt mười ba, nói từng chữ từng chữ: “Ta đã từng nói với mình, từ nay về sau, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói nửa câu “Y”! Bất luận kẻ nào cũng không được tùy tiện xúc phạm y!”

Thập Tam cười ngượng ngập: “Hắc hắc! Người thật sự rất nghiêm túc! Nhìn vẻ mặt người lúc này, ta ngược lại tin lời

người nói “Hắn” tất nhiên là người quan trọng nhất đối với người! Chỉ là...”

“Hừ! Ta thích nói “Hắn thì sao? Xem ra trên người người không có nửa phần nội lực, người có thể làm gì được ta sao? Người có thể làm gì ta?”

Trong ánh mắt vô danh đã không còn ý nhường nào trước kia, chỉ có dũng mãnh vô hạn, hắn lạnh lùng nói: “Nói “Người nói hắn không tốt, đều muốn – Đoan!”

Mười ba nghe xong lại khịt mũi coi thường, cười ha ha nói: “Ha ha! Đây thật sự là một chuyện đáng cười nhất thiên hạ! Vô danh a vô danh! Người biết ta vì sao gọi là “Thập Tam” không? Toàn bộ bởi vì từ trước đến nay ta đồng thời giỏi sử dụng mười ba thanh kiếm!”

Mười ba nói thì toàn thân run lên, chỉ thấy trong tay áo, ống quần, bên hông, vị trí kiếm nang, đột nhiên xuất hiện mười ba thanh trường ngắn bất đồng, lợi kiếm to to nhỏ nhỏ, tên mười ba nguyên lai không sai một điểm nào!

“Nhìn thấy chưa? Chúng ta thập tiểu sư đệ vô danh! Cho dù người thân phụ nội lực, người cũng chưa chắc có thể chặt đứt mười ba thanh kiếm trên người ta, huống chi người căn bản không có chút nội lực nào, người không cần lại nói những lời nguy hiểm như vậy nữa!”

Mười ba đắc ý cười không ngừng, tiếng cười vẫn không quên liếc về phía vô danh, thế nhưng trong lúc quan sát, hắn bỗng phát hiện con mắt vô danh, đột nhiên hiện lên một tia tinh quang! Một tia tinh quang có thể cắt đá chia vàng!

Đúng vậy! Đoan Thạch chia vàng! Từ đó Ứng Hùng quyết liệt với hắn ta, hắn ta đã không còn khiếm khuyết ý chí chiến đấu nữa! Hắn ta đã không hề thoái nhượng nữa!

Bất luận kẻ nào muốn vũ nhục Ứng Hùng, thậm chí chính hắn cũng muốn dạy người kia như là Đoan Thạch chia vàng!

Ngay lúc mười ba thoáng thấy tinh quang vô danh kia, hắn đồng thời nghe thấy phá quân ở bên cạnh đột nhiên cao giọng nhắc nhở: “Thập Tam, đừng quá khinh địch...”

Khinh địch? Ngay cả Phá Quân có kiếm nghệ cao nhất trong sư huynh đệ bọn họ, thế mà cũng nhắc nhở hắn không được

khinh địch? Đến phá quân cũng không kỵ tiểu tử kia như vậy?

Mười ba nghe tiếng, lại lần nữa nhìn thoáng qua Vô Danh, nhất thời hấn phát hiện...

Thời khắc này, tuyến vô danh bắt đầu chuyển động!

Vô Danh đã không còn nửa phần nội lực, vì vậy gã khẽ động, cũng không phải là động rất nhanh, nhưng động đến rất xảo diệu! Thấy thân hình gã dịch chuyển, liền lách mình tiến bên trái bên trái Thần Phong đại sư huynh, Thần Phong vì gã đột nhiên xuất hiện mà kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Vô Danh sư đệ, ngươi làm gì vậy?”

Vô Danh chờ đợi đáp lại: “Đại sư huynh, mượn kiếm của ngươi dùng một lát!”

Mượn kiếm dùng một lát? Thần Phong còn chưa hiểu hẳn đang nói cái gì, sét đánh không kịp bưng tai, nhưng thấy vô danh hai ngón tay phải dùng mũi kiếm của mình đẩy ra một cái, mặc dù gã không thể sử dụng nửa phần nội lực, nhưng không biết vì sao, tay cầm kiếm của Thần Phong lại có chút không tự chủ được, trở tay một kiếm liền đập lên trên mũi kiếm của một sư đệ khác bên người gã!

Thần Phong lập tức hiểu ra, mặc dù không tên tuổi nào có thể sử dụng nội lực, chỉ vừa rồi hai ngón tay của gã chỉ về phương vị kiếm, chính là chỗ kiếm phong dễ dàng xoay ngược lại nhất, cho nên dù lấy một chút khí lực, cũng có thể đánh mũi kiếm của hắn hướng về phía mũi kiếm của một sư đệ khác! Đây chính là bốn kích thiên cân!

Nói cũng kỳ quái! Ngay khi mũi kiếm đánh về phía một sư đệ khác, mũi kiếm của một sư đệ khác, lại bởi vì đột nhiên đánh về phía một người khác như thế, vỗ một cái, lực lượng xảo diệu càng truyền càng lớn, nháy mắt đã truyền đến trên thân kiếm của vị sư đệ thứ tám, mà kiếm của vị sư đệ thứ tám này, cũng khéo léo chém về phía đứng thứ chín - mười ba!

Thập Tam đương trường cả kinh, vội vàng dùng tụ lý kiếm của vị sư đệ thứ tám này đón đỡ. Chất liệu Lam không tự chủ được đón đỡ một chiêu, ngay cả tụ kiếm của hắn cũng không thể làm theo ý mình, liền hoàn bổ tới mười hai thanh kiếm còn lại trên người hắn!

Chỉ một thoáng, mười ba tựa như một kẻ điên vung tay áo kiếm hướng mình điên cuồng bổ! Tiếng kiếm kích “Đương đương” vang lên không dứt! Vội vàng không thể tách ra! Hơn nữa còn càng chém càng nhanh, không cách nào đình chỉ!

Còn may! Tự chém một lúc lâu, đột nhiên lại nghe một tiếng nổ đinh tai nhức óc “Ba” vang lên! Mười ba thanh kiếm trên mười ba người không ngừng “tự giết lẫn nhau”, cuối cùng liền bị bắn tung ra, kiếm gãy tan thành từng mảnh!

Cuối cùng kiếm như vô danh phát ngôn ——

Đoạt!

Mười ba tuy may mắn là không có nửa tắc nhưng mồ hôi toàn thân đã sớm đầm đìa, thần sắc hiển nhiên đã bị chấn kinh quá độ, ngơ ngác, không thể tin mà trừng mắt lắc đầu hô to: “Không...”

“Ngươi... đã thân không còn nửa phần... Nội lực, sao... có thể... thắng ta?”

“A... Ngươi...”

“Con quái vật!”

Không sai! Hẳn thật là quái vật! Một con quái vật sử dụng kiếm! Tất cả con mắt trong sân đều có thể làm chứng!

Có thể dùng chút lực lượng lấy kiếm đả kích kiếm, lại tự lực, chiêu công phu này quả thực tuyệt tuyệt đỉnh không mấy may! Ngay cả sư phụ Kiếm Tuệ của đám người Thần Phong, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể nghĩ ra phương pháp chặt đứt kiếm như thế!

Thần Phong cùng một đám sư đệ thấy thế đều ghen hòng nhìn trân trối. Không ngờ thiếu niên mười sáu tuổi này mặc dù thân không nửa phần nội lực, tư chất sử dụng kiếm lại kinh thế hãi tục như thế! Thần Phong thầm nghĩ, thiếu niên này sử dụng kiếm đã đạt được như vậy, hẳn còn học cái gì nữa?

Chỉ thấy Vô Danh lúc này, tuy dùng hai ngón tay đại bại mười ba, nhưng mặt không biểu tình như trước, không chút vui sướng vì thắng lợi. Hắn chỉ quay sang nhìn kiếm tuệ bên cạnh, chờ đợi hỏi: “Sư phụ...”

” Giới thiệu xong xuôi.”

“Ngươi, có thể bắt đầu truyền học cho đồ nhi được chưa?”

Đám người Thần Phong nghe xong càng líu lười thật sâu, Vô Danh này giống như vô cùng vội vàng, vừa mới đến Kiếm Tông, còn chưa dàn xếp xong, đã khẩn cấp muốn kiếm tuệ truyền thụ, hắn như vậy mà vội vàng chạy đi làm gì?

Nhưng nghe Kiếm Tuệ “Ô” một tiếng khẽ ửng, lập tức mười ba cái còn đang ngơ ngác run rẩy, nặng nề nói: “Thật không nghĩ tới, vô danh, ngươi sẽ thay đổi thái độ của đầu chí khi trước khiếm khuyết, dưới ánh mắt rõ ràng dâng trào chiến ý, xem ra, “hắn” ở trong lòng ngươi thật sự quan trọng như vậy...”

Vô Danh cũng không để cho Kiếm Tuệ nói hết lời, cạ xà cắt ngang lời của hắn nói: “Ta chỉ là đến học kiếm! Không phải đến bàn việc tu! Xin đừng lãng phí thời gian của ta nữa!”

Kiếm Tuệ không ngờ hắn sẽ trả lời quyết tuyệt như thế, hơi sững sờ, nhưng lập tức cười to nói: “Ha ha! Rất tốt! Tâm của ngươi quả nhiên đã thoát thai hoán cốt! Lúc này mới giống chứ! Cũng không uổng “hắn” vì ngươi mà hi sinh một phen!”

Kiếm Tuệ nói ra lời này cũng không khỏi lộ ra vẻ bội phục. Kỳ thật hắn cũng âm thầm bội phục, Ứng Hùng vì kích phát mọi thứ vô danh, nhân gian quả thực đã rất ít nam nhi nhiệt huyết không sợ hãi như vậy! Đây cũng là nguyên nhân mà Kiếm Tuệ đáp ứng ứng cho việc lấy Vô Danh Vi Vi Đồ! Hắn thật sự rất khâm phục Ứng Hùng!

“Bất quá...” Kiếm Tuệ lại nói: “Vô Danh, mắt ngươi còn không bằng bắt đầu gấp gấp luyện công như thế! Như vậy đi! Sao ngươi không nghỉ ngơi một đêm đi, ngày mai hai ta mới bàn bạc kỹ hơn!”

“Thần Phong! Ngươi hãy dẫn Thập nhất sư đệ của ngươi đến phòng ngủ của hắn nghỉ ngơi!”

Lời này vừa nói ra, hai hàng lông mày vô danh lập tức nhíu lại, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào kiếm tuệ. Thật lâu sau, hắn mới từ từ xoay người lại.

Thần Phong thấy hình như đã đến phòng ngủ nghỉ ngơi, vội bước lên phía trước, nhiệt tình cười nói: “Vô Danh sư đệ, hoan nghênh ngươi gia nhập Kiếm Tông chúng ta! Đường dài tràn

ngập, người chắc hẳn đã rất mệt mỏi! Để Đại sư huynh mang hộp kiếm trên lưng cho người, sau đó dẫn người đến phòng ngủ được không?”

Nói xong đã định duỗi tay gỡ hộp kiếm không biết tên giấu kiếm gì trên lưng xuống, ai ngờ còn chưa chạm đến hộp kiếm, vô danh lại mượn thân lóe lên, đề phòng dị thường, nói: “Đừng đụng vào kiếm của ta!”

Thần phong nhiệt tình, không lo lại rước lấy đề phòng vô danh độ cao, lập tức khẽ giật mình. Lúc này, Phá Quân ở bên đột nhiên nhe răng cười nói: “Đúng vậy! Hắc hắc! Đại sư huynh của chúng ta Thần Phong, người đừng có chạm loạn kiếm của Thập nhất sư đệ chúng ta! Người làm sao biết kiếm trong hộp kiếm của hắn là cái gì? Hì hì! Nói cho người biết! Đó là tất cả người giang hồ nghe tiếng là sợ vỡ mật, chấn nhiếp thiên thu vạn thế — “

“Anh hùng kiếm!”

Anh hùng kiếm?

Thần Phong cùng một đám sư đệ nghe xong lập tức trợn mắt há hốc mồm! Anh Hùng kiếm không phải là thạch kiếm mà đại kiếm sư chế tạo sao? Làm sao lại rơi vào tay một thiếu niên mười sáu tuổi vô danh?

Tên vô danh mười sáu tuổi này, đến cùng là gánh vác sứ mệnh dời núi lấp biển gì chứ? Rốt cuộc là công nợ ân nghĩa tình cừ gì?

Vô Danh tựa như vì chính mình cũng có sự áy náy đối với hành động vô lễ của Thần Phong, lập tức nói: “Xin lỗi.”

“Ta từng nói, nếu không thể khôi phục võ công, ta tuyệt đối sẽ không mở hộp kiếm cất giấu Anh Hùng Kiếm này, cũng sẽ không để bất cứ kẻ nào đụng vào nó.”

“Trừ phi ta có thiên công toàn lực khôi phục, ta mới có thể mở hộp kiếm lấy anh hùng kiếm ra!”

“Ngày đó, ta cũng dùng anh hùng kiếm, đánh bại “Lúc” hắn...”

Vô Danh nói đến đây, hắn vốn hai mắt tràn đầy chiến ý, trong thoáng chốc lại mơ hồ có chút thương cảm, như là vì một

người vận mệnh không thể tốt hơn hẳn bao nhiêu mà thương cảm.

Thần Phong sâu kín nhìn thương cảm vô danh, gã bỗng nhiên phát hiện thiếu niên gia nhập Kiếm Tông chỉ để học kiếm này, quá khừ của gã tựa hồ tương đối phức tạp, phức tạp không phải người bên ngoài có thể hiểu được.

Thần Phong còn âm thầm mong chờ, đến tột cùng trong miệng vô danh nói muốn đánh bại “Hắn”, là ai đây?

Có thể trở thành kẻ không hề có chút nội lực nào, trí tuệ trong kiếm lại như là địch thủ của thiếu niên kinh người, “hắn” này, tin tưởng tuyệt đối không đơn giản!

Cuối cùng Vô Danh cũng ở lại Kiếm Tông.

Mặc dù Thần Phong cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với thân thế trước kia của Vô Danh, duy chỉ không dám hỏi nhiều; hắn có thể thăm dò từ ánh mắt vô danh một chút, vị sư đệ Thập Nhất này nhất định có một ít chuyện cũ bi thương không muốn nhắc lại, hắn không dám hỏi quá nhiều.

Chỉ là, mặc dù Thần Phong không muốn hỏi nhiều, nhưng một bộ phận sư đệ của gã lại cực kỳ không cam lòng, ngày đó hai ngón tay nhanh chóng chặt đứt mười ba thanh kiếm kỳ diệu đến kinh người. Mặc dù gã không muốn bước vào Thập Tam Hậu Trần, nhưng cũng thường rất kiêu lời giảng khắc nghiệt với Vô Danh, cô ý dùng ngôn ngữ giễu đáp gã.

Thậm chí Phá Quân, có đôi khi thấy một bộ phận sư đệ kia vũ nhục Vô Danh, nhất thời cao hứng cũng xen vào gia nhập chiến đoàn. Vô danh, nhưng thủy chung nơi nào cũng thiên ngôn vạn ngữ bất động, mặc cho tất cả quãng thời gian dài như nước chảy qua bên người hắn ta, hắn ta vẫn ngoảnh mặt làm ngơ như cũ!

Chỉ vì hắn đến Kiếm Tông thực sự không phải là để cãi nhau, đánh nhau mà là đến đây —— phục công!

Có một người đang ở một góc khác của thế giới này, chờ đợi Nhị đệ công thương thức nhất thành một trận chiến...

Nhưng muốn tập nội công pháp “Kiếm Luân Hồi” không truyền nội công pháp” hồi phục công lực, cũng không phải một lần là có thể thành công! Bởi vì “Kiếm Luân Hồi” là một

môn tâm pháp nội công cực kỳ thâm ảo, Kiếm Tuệ từng nói, trước khi tập luyện “Kiếm Luân Hồi”, nhất định phải luyện tập vạn thức kiếm chiêu của Kiếm Tông, hảo hảo đánh căn cơ là không thể! Chỉ là, như thế nào trước hết phải tập hợp đủ vạn thức kiếm chiêu của Tề Kiếm Tông, mới có thể luyện tập “Kiếm Luân Hồi”?

Dù thế nào đi nữa, Kiếm Tuệ tại thời kỳ mới nhập môn vô danh, cũng không truyền cho hắn “Kiếm Luân Hồi”, chỉ là không ngừng được dạy cho vạn thức kiếm chiêu của Kiếm Tông, càng dần dần từ nông sâu. Kiếm Tuệ đối với vô danh, cũng coi như khắc hết đạo của sư phụ, hắn không phải thưởng thức vô danh, mà là cố nhớ ngày đó không tiếc quỳ xuống đất cầu khổ tâm của hắn! Hắn không muốn phụ một trái tim nóng như vậy!

Mà không tên tuổi, đương nhiên cũng không ngại khổ! Vô luận là Kiếm Tuệ mỗi ngày dạy cho hắn kiếm chiêu là khó là dễ, hắn cũng chính là lập tức tương thông hiểu đạo lí!

Hết thầy mọi thứ, đều lọt vào trong mắt Thần Phong.

Thần Phong tâm trí lỗi lạc, cũng không hồ thẹn cười nhạo không tên như một phần sư đệ bọn họ. Ngược lại, gã lúc nào cũng đang chú ý nhất cử vô danh nhất động, vì vậy gã liền phát giác được ý chí lực của mười một sư đệ này, so với suy nghĩ của gã còn muốn kiên cường hơn! Còn kinh người hơn!

Thần phong xem như đã sớm rời giường, mỗi ngày còn chưa phá lệ, lão đã xuống giường chải đầu, chuẩn bị luyện kiếm; nhưng từ sau khi vô danh gia nhập kiếm, Thần Phong đã không còn là người xuống giường sớm nhất của toàn Kiếm Tông!

Người xuống giường luyện kiếm sớm nhất, chính là hắn – Vô Danh!

Không chỉ mình hắn dậy sớm, hắn là người buổi tối nhất giường! Rất nhiều lúc, Thần Phong thỉnh thoảng nửa đêm đẩy cửa sổ nhìn sang, phát hiện ngoài cửa sổ có thể nhìn ra xa ngoài sân, có người còn đang luyện kiếm!

Vô danh.

Thần Phong cực kỳ không hiểu, vì sao từ vô danh lại vội vàng luyện kiếm như vậy? Vội vã tăng cường chính mình? Gã tựa hồ tranh thủ mỗi một giây mỗi phút tăng cường chính mình, rốt cuộc gã vì cái gì?

Nhất là khi Thần Phong có một lần tình cờ nhìn thấy, đang chăm chỉ luyện kiếm thì hồ khẩu cầm kiếm của gã đang chảy máu tươi nồng đậm...

Thần Phong rất khiếp sợ! Hắn hiểu rõ, cho dù là kiếm thủ có nội lực có tu vi không thấp như hắn, nếu ngày đêm không ngừng ép mình luyện kiếm, cũng sẽ luyện đến mức kiệt sức. Huống chi, trên người vô danh cũng không có nửa tia công lực, hắn mạnh mẽ bức mình ngày đêm không ngừng luyện kiếm, gan bàn tay nổ tung là chuyện ngoài dự liệu.

Nhưng mà, vô danh như trước hừ một tiếng, không oán hận một câu! Ánh mắt của hắn vẫn một mực nhìn về phía trước, kiếm của hắn vẫn không ngừng huy động, hắn vẫn tranh thủ thời gian mỗi khắc!

Cái này làm cho Thần Phong càng thêm kỳ quái. Hắn từng nghe nói khi vô danh bá kiếm tuệ làm sư phụ, kiếm tuệ từng cố ý thử một lần quyết tâm của hắn, giả nói muốn lấy một cái ngọc bội trước lúc lâm chung của mẹ vô danh làm lễ bá sư, lấy ý định làm hắn trù trừ, ai không biết, vô danh cũng không muốn, đã đem di vật của vong mẫu dâng lên!

Có thể biết hắn muốn tập kiếm tâm kiên quyết như thế nào!

Thần Phong một mực âm thầm đứng ngoài quan sát Vô Danh, âm thầm nhìn máu tươi hắn ngày ngày luyện đến khi miệng hồ vỡ tung tóe, rốt cuộc có một đêm. Đến khi đêm tối vắng người, gã nhin không được hỏi còn gian khổ luyện kiếm Vô Danh Vô Danh, nói: “Vô Danh sư đệ, ngươi... Vì sao phải làm như vậy...”

“Nấn khổ học kiếm ư?”

Vô danh vốn tập trung toàn bộ tinh thần vào kiếm, không sợ Đại sư huynh Thần Phong luôn ở bên cạnh quan sát, không ngờ lại có câu hỏi này; trong mắt hắn, Đại sư huynh Thần Phong này cũng không ghét; rất nhiều thời điểm Thần Phong

đều ở giữa sư huynh huynh đệ bảo vệ hấn, vô danh là biết, hấn chỉ là không cần tỏ vẻ biết mà thôi.

Lúc này Thần Phong đã hỏi như vậy, hấn cũng không muốn bất kính với vị đại sư huynh này. Trên thực tế, hấn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bất kính với Thần Phong, bởi vì Thần Phong quả thật là một người lỗi lạc.

“Xùy” một tiếng! Kiếm trong tay Vô Danh đã cắm trên mặt đất, ánh mắt của hấn cũng không nhìn lại Thần Phong, chỉ là đem ánh mắt hướng về phía trước, chậm rãi hỏi ngược lại: “Đại sư huynh.”

“Sao ngươi lại hỏi câu này?”

Thần Phong nhìn bàn tay vẫn còn đang chảy máu của hấn, vô cùng tiếc rẻ đáp lại: “Bởi vì ta thật sự lo lắng cho ngươi. Vô Danh sư đệ, ngươi bây giờ công lực hoàn toàn không còn, thực sự không nên vụt mình như thế, tiếp tục như vậy, ngươi phải chảy bao nhiêu máu mới có thể công thành?”

“Rè bao nhiêu máu cũng không sao.” Vô Danh lạnh nhạt đáp lại: “Dù sao, cho dù ta có máu huyết trong cơ thể Lưu Càn cũng không cách nào trả hết cho ta...”

Thần Phong không ngờ Vô Danh Hội sẽ trả lời như thế, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào, chỉ có hỏi:

“Vâng, Vô Danh sư đệ, thiếu chút nữa quên chuyện vừa hỏi ngươi; ngươi, vì sao phải gian khổ học kiếm như vậy?”

Vô Danh không chút nghĩ ngợi đáp: “Bởi vì, ta muốn lấy kiếm của ta, đánh bại một người.”

Cuối cùng cũng bắt đầu nói đến vấn đề chính rồi! Vì vậy Thần Phong bèn truy hỏi: “Ngươi muốn đánh bại một người? Vậy, rốt cuộc người này là kẻ địch của ngươi? Tổ Tổ hoặc là cừu nhân?”

“Hết thấy đều không phải.” Vô Danh một mặt nói, một mặt đã quay lại liếc xéo Thần Phong, một chữ một đáp từng chữ: “Ta phải đánh bại một người ta kính trọng nhất!”

“Đại ca của ta!”

“Ta tuyệt đối không thể để hấn trở thành ma quỷ! Nếu như ta không thể kéo hấn ra khỏi địa ngục.”

“Ta liền quyết cùng hấn - “

“Cùng rơi xuống Địa Ngục!”

Đại ca à? Hấn có thể nào lại muốn đánh bại đại ca của hấn?

Thần Phong không thể tin nổi, nếu đại ca trong miệng vô danh là người gã kính trọng nhất, vì sao lại thề rằng sẽ đánh bại gã? Vì sao gã lại cùng đại ca của mình xuống địa ngục?

Giữa đôi huynh đệ này, nhất định có một ít không đủ thiên ân vạn nghĩa với ngoại nhân a? Trong đó nhất định có thiên đại ân tình, khiến cho đôi huynh đệ này vốn kính trọng nhau không thể không đánh, không thể không đánh ngã đối phương, cho đến khi cùng xuống địa ngục mới thôi?

Thần Phong phát sinh nhiều điều, gã vốn còn muốn hỏi tiếp, vì lý do mà gã cực kỳ hứng thú với người đại ca kính trọng nhất trong lời nói vô danh kia, lại nhất định phải đánh bại. Nhưng mà, ngay lúc Thần Phong đang định mở miệng hỏi lại, thì lời đã đến bên môi, gã lại không có nói ra miệng, đột nhiên không đành lòng hỏi tiếp.

Chỉ vì lúc này hấn đã phát hiện, sau khi vô danh đi tới chỗ đại ca khác, trong khi ánh mắt nhìn quanh, thành linh nổi lên một tia âm thương nồng đậm; tia buồn bã kia, đậm đến không thể tan ra, nồng đậm đến khiến người tan nát cõi lòng.

Thần Phong hiểu rõ, cái này đậm đến không hóa được, kêu người tan nát cõi lòng, tất là bắt nguồn từ một đoạn thân tình đậm đặc hóa không tan, làm lòng người tan nát. Trong chốc lát, hiệp cốt Nhu Tràng Thần Phong giống như cũng cảm nhiễm âm thương vô danh thời khắc này., Thời khắc này, thiên cổ bất đắc dĩ, hấn cũng buồn bã nói: “Vô Danh... Sư đệ, ta... Tuy không biết chuyện ngươi từng trải, nhưng ta nghĩ, ta... cảm nhận được đau thương mà ngươi từng trải, ta thật sự không biết nên làm thế nào... Nói cái gì, có lẽ... Chỉ có đại sư huynh mới làm được, đó là...”

“Chúc ngươi cuối cùng có thể đánh bại vị đại ca mà ngươi kính trọng nhất!”

Đột nhiên nghe lời này, đang lún vào trong vô danh thân thương, không khỏi cười khò, thông dong đáp: “Đại sư huynh...”

“Cảm ơn.”

Một tiếng cảm ơn, Vô Danh lần nữa rút kiếm cắm dưới đất lên, bắt đầu cố gắng không ngừng luyện kiếm.

Hắn nhất định phải đuổi theo sát phía sau!

Bởi vì hắn đã lạc hậu rất nhiều so với đại ca mà hắn ta kính trọng nhất, rất nhiều...

Nhưng, bất kể hắn rớt lại phía sau bao nhiêu thì hắn cũng vẫn đuổi kịp.

Hắn ta vốn đã là một thanh kiếm tiềm chất bất phàm, mà sự kiên nhẫn và nghị lực của hắn ta lại càng bất phàm hơn tiềm chất của hắn ta!

Rất nhiều lúc, sự kiên nhẫn và nghị lực không bình thường, thậm chí còn quan trọng hơn cả tiềm chất không tầm thường!

Thiên cổ như vậy.

Nửa năm sau, cuối cùng Thần Phong cũng nhìn thấy được, sự kiên nhẫn không chút tầm thường cùng với thành quả mà nghị lực đạt được!

Kiểm học của Kiếm Tông bác đại tinh thâm, cho dù là kiếm thủ có tư chất siêu phàm, muốn học tập toàn bộ võ học của Kiếm Tông cần phải mười năm tám năm là không thể! Thế nhưng, người lại ở trong Kiếm Tông sáng tạo ra thần thoại!

Kỳ tích!

Vô Danh, hắn thật sự là thần thoại kiếm đạo!

Hắn thế mà chỉ vùn vện nửa năm đã có thể kiếm học, kiếm thuật, kiếm thuật, kiếm đạo, học toàn bộ, không bỏ sót chút nào!

Điều duy nhất hắn có thể nắm giữ trong tay, chỉ có kiếm tuệ và nội công tâm pháp bất truyền “Kiếm Luân Hồi”. Còn có một thức khác là kiếm chiêu của trấn tông trấn tông Kiếm Tông, kiếm chiêu này chỉ có thể được đặt ở một vị trí bí ẩn nào đó trong Kiếm Tông, thậm chí ngay cả kiếm tuệ cũng chưa thể học được.

Chẳng qua, vô danh có thể trong thời gian nửa năm cơ hồ học hết sở học Kiếm Tông, thực khiến Thần Phong vô hạn tán

thường! Thậm chí là kiếm tuệ cùng phá quân, cũng không khỏi nhìn vào ánh mắt khác của vô danh; phá quân càng vụng trộm nói với phụ thân hắc là kiếm tuệ! Xem ra Vô Danh tiểu tử này, thật không thể khinh thường! Hắc cũng không có chí chiến đấu khi trước như lời người nói a!”

Kiếm Tuệ cũng hết sức tán đồng: “Ủm! Vô Danh thật sự là nằm ngoài dự liệu của cha! Khó đoán được, hắc lại hoàn toàn khác với đám phế vật đã suy sụp ý chí tang thương lúc trước! Ta càng không ngờ rằng, trong vòng nửa năm hắc lại có thể học được sở học của Kiếm Tông, điều này... làm sao có thể chứ? Cho dù là ta, năm đó cũng đã chuyên tâm nghiên cứu, cũng học được năm năm!”

Phá Quân nói: “Cha, liệu có phải vì hắc đã ngộ được kiếm quyết không tên, cho nên mới làm ít công to không?”

“Cái này đương nhiên có ích lợi! Nhưng...” Kiếm Tuệ đáp: “Kiếm quyết không tên mặc dù có thể khiến người ta mặc dù chưa từng xem kiếm phổ, nhưng có thể lĩnh ngộ kiếm chiêu người khác sử dụng trong một thời gian ngắn; nhưng mà kiếm học của Kiếm Tông lại nhiều vô kể? Cho dù lấy kiếm quyết không hiểu để lĩnh ngộ, ít nhất vẫn cần hai năm thời gian; theo cha thấy, hắc thật sự có thiên tư tốt hậu hĩnh.”

“Hắc, tương lai rất có thể sẽ là kiếm đạo trong truyền thuyết
—— “

“Thiên Kiếm!”

Lời của Kiếm Tuệ không phải là giả! Vô danh, thật sự là có được thiên phú tập kiếm không bình thường! Chỉ là, kiếm trí tựa hồ không chú ý một điểm; vô luận hắc như thế nào không bình thường, nếu như không cố gắng, vẫn chưa hắc có thể thành công.

Chỉ có Thần Phong mới hiểu được trong vòng nửa năm, Vô Danh đã tập hợp tất cả sở học của Kiếm Tông, ngoài vì thiên phú ra thì nguyên nhân chủ yếu nhất chính là - nghị lực!

Tranh thủ thời gian!

So sánh với thiên phú khiến người ta sợ hãi thần phục của Vô Danh, Thần Phong thậm chí càng thêm thương thức nghị lực và quyết tâm vô danh!

Ông ta thực sự vô cùng tán thưởng, lời thề vô danh kia muốn đánh bại trái tim mà người ông ta kính trọng nhất.

Một huynh đệ nóng rực như lửa, không quên chút gì nội tâm...

Nếu trong nửa năm Kiếm Tông đã sở hữu tất cả kiếm học “Vạn thức kiếm chiêu” toàn bộ, kiếm tuệ cũng không làm khó nữa, quyết định truyền cho hắn “Kiếm Luân Hồi” có thể khôi phục nội lực.

Vốn là việc ứng hùng quỳ xuống đất cầu xin sự đồng ý của kiếm tuệ, kiếm tuệ mặc dù có lúc thiên vị nhi tử mình phá quân, nhưng, hắn cũng sẽ giữ lời làm theo. Hắn không muốn nuốt lời, càng không muốn đối với đại trượng phu từng không tiếc quỳ xuống cầu xin hắn!

Nam nhân, cũng có kính trọng giữa nam nhân.

Nhưng mà, cái gì là “Kiếm Luân Hồi”? Kiếm Luân Hồi thật sự có lệnh – Thiên Kiếm Luân Hồi?

Ngày hôm nay, cuối cùng Kiếm Tuệ cũng mang vô danh đến cửa hầm bí mật Băng Tuyết ở Kiếm Tông. Dưới sự tò mò của Thần Phong và các sư đệ, nàng cũng tiến lên xem rõ ràng mọi chuyện.

Cái hầm băng lạnh như vạn năm này từ trước đến nay đều là cấm địa của môn nhân Kiếm Tông, Thần Phong và một đám sư đệ đã tập kiếm ở Kiếm Tông nhiều năm, cũng không biết bên trong là cái gì, chỉ biết, cửa hầm băng là một cửa băng dày hơn nửa trượng, phía dưới cửa có một cái hang nhỏ nửa thước vuông, căn bản không để cho người ta đi qua, tin tưởng là dùng để đưa đồ ăn tới.

Mà phía trên cửa băng, đang khắc sâu bốn chữ to chú ý ——

“Vạn Kiếm Luân Hồi!”

“Vạn Kiếm Luân Hồi?” Vô Danh đứng trước cửa băng nhìn bốn chữ lớn trên cửa, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường.

“Không sai! Nơi này chính là nơi mất đi nội lực kiếm thủ, có thể hồi phục công lực trọng sinh, cho nên xưng là “Vạn kiếm luân hồi”!” Kiếm Tuệ dù bận vẫn ung dung đáp, tiếp theo liếc xéo không tên, hỏi: “Vô Danh, ngươi cũng đã biết, vì sư vì sao

muốn người tập toàn bộ vận thức kiếm thuật của Kiếm Tông trước, mới cho người tập kiếm luân hồi?”

Vô Danh không nói, hẳn biết kiếm trí tất nhiên sẽ giải thích kỹ càng.

Quả nhiên! Kiếm Tuệ đã bắt đầu chậm rãi nói: “Bởi vì, cái gọi là “Kiếm Luân Hồi”, kỳ thật chính là lấy tất cả vận thức kiếm chiêu của Kiếm Tông, kích thích kiếm khí trong cơ thể người sớm đã tan vỡ, làm nó sống lại trong cơ thể người. Kiếm khí phục hồi, nội lực cũng theo đó tái sinh...”

Thần Phong bên cạnh chen miệng hỏi: “Sự phụ, vậy kỳ thật là lấy kiếm chiêu của Kiếm Tông vận thức để kích thích kiếm khí trong cơ thể sư đệ, chỉ cần sư phụ người vận vũ vận thức kiếm chiêu là được, có thể nhờ Vô Danh sư đệ học hết kiếm chiêu sao?”

Kiếm Tuệ cười nói: “Đồ nhi người có chỗ không biết! Nếu vì sư thật sự dùng kiếm chiêu vũ điệu vận thức của Chân Kiếm Mục kích thích hẳn, chỉ sợ hẳn chịu không nổi bao nhiêu kiếm đã đâm tới kiếm phong của Chân Kiếm! Muốn kích thích kiếm khí yên lặng trên người hẳn, chỉ có thể... giả kiếm!”

“Giả kiếm?” Thần Phong kinh ngạc.

“Ừ.” Kiếm Tuệ chột nhìn chăm chú Vô Danh, hỏi: “Vô Danh, người có biết cái gì gọi là kiếm giả không?”

Vô Danh trầm mặc một lúc lâu, mới lạnh nhạt đáp: “Kiếm không thật giả, nếu thật sự muốn phân thật giả, vậy chỉ có nói, kiếm trong tay là thật, kiếm ý khi vận vũ chân kiếm, đó là kiếm giả.”

Kiếm ý là giả kiếm? Kiếm Tuệ nghe vậy dựng thẳng ngón tay khen ngợi: “Tốt! Đáp tốt! Vô Danh! Vì sư lúc trước cũng không quá thưởng thức người, nhưng trí tuệ trong kiếm của người, thực sự chưa từng có cỗ nhân, chỉ sợ sau này cũng không có lai giả!”

“Không sai! Lưỡi kiếm chân chính là kiếm thật, kiếm ý do kiếm vận sinh ra là giả kiếm; có đôi khi, nếu là tuyệt thế kiếm thủ chân chính, cho dù không dùng kiếm thật, lấy kiếm ý cũng có thể cách không giết người!”

Kiểm Tuệ nói, vội vàng hướng mặt đất khắc cái cửa hầm băng “Vạn Kiếm Luân Hồi” kia, nói: “Vô Danh! Cái hầm băng này, thật là “Đại Kiếm Su” của Kiếm Tông chúng ta năm đó xây dựng; bên trong còn xây dựng một cái cơ quan “Kiếm Luân” khảm vạn thanh kiếm sắc bén, chỉ cần khởi động, kiếm luân sẽ tự vận chuyển.”

“Kiếm luân này bố trí, kỳ thật là trải qua vạn thức kiếm chiêu do tổ tiên chúng ta sáng chế ra dung hợp thành; vì vậy kiếm luân vừa mới vận chuyển, kiếm ý vạn thức kiếm chiêu cũng lập tức vận chuyển, càng làm cho người tiến vào hầm băng sinh ra ảo giác vô tận, nghiễm nhiên có vạn thức kiếm chiêu không ngừng hướng mình công tới.”

“Vô Danh, vì sư muốn người tập toàn bộ vạn thức kiếm chiêu trước, chính là muốn người mình bạch phương vị mỗi một chiêu của chúng nó. Ngay tại thời điểm kiếm chiêu vạn thức huyền tượng sinh ra trên kiếm luân hướng người tấn công, người cần phải tập trung chuẩn mực phương vị mỗi một chiêu lợi hại nhất, lấy thân thể máu thịt của chính người nghênh đón!”

Cái gì? Dùng thân thể huyết nhục của mình nghênh đón vị trí lợi hại nhất của kiếm chiêu vạn thức, chẳng phải là tự tìm đường chết sao? Thần Phong nghe vậy, vẻ mặt xám ngoét, vô danh lại vẫn như cũ mặt không đổi sắc, bình thản tự nhiên, hắn chỉ nói: “Ta, hiểu rồi.”

“Chỗ lợi hại nhất, vị trí trí trí trí mạng nhất, cũng là chỗ có lực lượng nhất, là phương vị có thể kích thích yên lặng kiếm khí trong cơ thể ta nhất; sau khi trải qua huyền tượng kiếm ý vạn thức không ngừng kích thích, liền có thể thức tỉnh kiếm khí, khôi phục công lực!”

Kiểm Tuệ cười, trong nụ cười tràn đầy ý giáo huấn khen ngợi vô danh, là khen ngợi tự do. Hắn thử thăm dò mà hỏi: “Người hiểu rõ là tốt nhất.”

“Thế nhưng, vô danh người cũng đừng quên: Tuy kiếm ý vạn thức do kiếm luân sinh ra chỉ là ảo giác, nhưng nếu người bị ảo giác kiếm ý đâm trúng, cũng sẽ có cảm giác đau nhức kịch liệt! Vạn thức kiếm chiêu, sẽ có một vạn đau đớn khác nhau! Hơn nữa cũng không phải trải qua một lần vạn thức kiếm

chiêu là có thể khôi phục công lực, có thể sẽ chịu đủ thống khổ mười lần vạn thức kiếm chiêu mới có thể hồi phục hoàn toàn công lực ngày xưa...”

“Còn nữa, vì sư còn có một điểm muốn nói cho người: Cho dù người chịu đựng được sự dày vò của kiếm chiêu hơn mười vạn thức, cũng chỉ hồi phục lại công lực thích hợp ngày thường mà thôi; nếu muốn tăng cường thêm một tầng công lực, người phải chịu đựng sự dày vò đau đớn của kiếm chiêu vạn thức trong hầm băng; người phải suy nghĩ cho rõ ràng, một vạn loại đau đớn khác nhau sẽ không ngừng tra tấn người mỗi ngày., Tiêu diệt ý chí của người, thậm chí sẽ khiến người chịu nhiều đau khổ mà chết, người cần phải suy nghĩ thật kỹ một chút, mình có thật sự cần tiến vào hầm băng, tiếp nhận “Vạn Kiếm Luân Hồi” không?”

Kiểm Tuệ cố ý đưa ra một lựa chọn cuối cùng, thật ra là quyết tâm thử một lần vô danh; nhưng mà, vô danh tựa hồ cũng không thích hợp cho hắn khi bị vạn kiếm dày vò mà lộ ra chút sợ hãi. Hắn vẫn như cũ không chút động dung nhìn kiếm tuệ, một câu nói: “Sư phụ.”

“Người, cho rằng ta còn có đường xoay chuyển?”

“Người nên biết, nếu ta không chấp nhận nỗi khổ của Vạn Kiếm Luân Hồi, tin rằng cuộc sống của ta sẽ càng thống khổ hơn.”

“Mà loại thống khổ này, càng không phải là thứ đau đớn có thể so sánh với lòng ngực bị vạn kiếm xuyên tim kia, cũng không phải là thứ người có thể hiểu rõ.”

“Cho nên.”

“Sư phụ, đã không còn đường lui, cũng không còn đường lui!”

“Mời người lập tức bắt đầu “Vạn kiếm luân hồi” đi!”

Đúng vậy! Kiếm Tuệ cũng hiểu rất rõ, vô danh mặc dù mặt ngoài có thể lựa chọn, nhưng trên thực tế, trong lòng người kính trọng nhất đã bức hắn không cách nào lựa chọn. Điều duy nhất hắn có thể lựa chọn, có lẽ chỉ sau khi toàn bộ công lực khôi phục, hắn sẽ tiếp tục ở lại trong hầm băng tiếp nhận vạn kiếm tra tấn, cho đến khi công lực tăng thêm một tầng nữa, thậm chí còn lên hai tầng ba tầng mà thôi!

Nhưng mà kiếm ngọc vẫn không quên nhắc nhở hắn: “Rất tốt! Ta cũng biết nói nhiều cũng vô dụng! Bất quá còn có một số chuyện muốn nhắc nhở ngươi!”

“Ta biết ngươi đã quyết tâm tiến vào bên trong “Vạn Kiếm Luân Hồi”, ngoại trừ khôi phục nội lực, cũng chắc chắn có thể tiếp tục chịu đựng, để tăng cường thêm một phần công lực đánh bại “Hắn”, nhưng ta nói cho ngươi biết, các đời Kiếm Tông chúng ta đã từng xuất hiện một ít nguyên nhân mà mất đi nội lực, cuối cùng giống như ngươi tiếp nhận “Vạn Kiếm Luân Hồi” Chương môn., Trong bọn họ cũng không thiếu người có tư chất trác tuyệt, nhưng mà bọn họ bị nhốt trong hầm băng thừa nhận thời gian vạn kiếm luân hồi. Kẻ rèn luyện lâu nhất cũng chỉ bế quan một năm mà thôi, cuối cùng lại vì tham lam bản cùng tự thương mình, từ đó trở đi vạn kiếp bất phục...”

***

“Cho nên...” Kiếm Tuệ nói tới đây lại thâm ý hướng về Vô Danh đánh giá, vừa rồi nói tiếp: “Ngươi cũng đừng quá khắc nghiệt cầu mình! Nhất định phải... Lượng Lực mà làm...”

“Ta biết rồi.” Vô Danh không chờ kiếm ngọc giải thích xong, trực tiếp làm ngơ đáp.

Hắn ta biết? Hắn ta thật sự biết?

Kiếm Tuệ cùng Thần Phong, nhất định nhìn ánh mắt kiên định không dời của hai mắt vô danh kia, lén lút trăm lần tâm thần bất ngờ; tuy rằng kiếm Tuệ một mực không thích người vô danh này, nhưng, giờ phút này lại lo lắng người này sẽ cưỡng ép rèn luyện Vạn Kiếm Luân Hồi mà làm ra việc ngu ngốc; nhìn vào ánh mắt hắn lúc này, hắn nhất định sẽ —— có bao nhiêu kiên trì bấy lâu!

Hắn nhất định phải đánh bại “hắn”!

Chỉ là, tuy kiếm ngọc có trăm dạng tâm thần bất định nhưng cũng tự biết tuyệt đối không thể “có ý đồ ý” với gã kia. Cuối cùng gã gỡ cái đầu mối then chốt mở ra hầm băng trên tường xuống, rồi tiếp tục dặn dò: “Vô Danh, cánh cửa hầm băng này, sau khi đóng lại, chỉ có thể mở ra trong đó mà thôi! Đến lúc đó, người của chúng ta ở bên ngoài ngoại trừ có thể xuyên qua

cửa cấp cho người đồ ăn thì không thể nào giúp người được nữa!”

“Đầu mối then chốt mở ra cửa hầm băng ngay trong hầm băng, người muốn đi thì phải tự thấy ý chí và ý chí của mình! Tự giải quyết cho tốt!”

Trong tiếng nói chuyện, cánh cửa băng nặng tựa vạn cân kia chậm rãi dâng lên, lập tức nhìn xuống hầm băng phía dưới. Hách mắt thấy hầm băng này vốn tương đối rộng lớn, mà ở cuối hầm băng thật sự có một kiếm luân cực lớn khảm lấy vạn thanh lợi kiếm, tinh quang bắn ra mãnh liệt chờ đợi hấn!

Chờ đợi cho hấn ——

Trọng sinh!

Hoặc là sẽ bị diệt vong!

Thế nhưng sự tình đã đến nước này, bất luận con đường phía trước là trùng sinh sau oanh oanh diệt vong, vô danh cũng không sợ sắc, hấn vội vàng chấp tay hướng Kiếm Tuệ cùng Thần Phong, sau đó không nói một lời, sải bước tiến vào trong hầm băng, dũng cảm đối mặt với vận mệnh của mình!

Cửa hầm băng chậm rãi hạ xuống, Thần Phong thăm thăm nhìn bóng lưng ngạo nghễ đứng trong hầm băng, không tự chủ được âm thầm cầu khẩn trong lòng: “Vô Danh sư đệ.”

“Hy vọng người thật sự có thể chịu đựng nỗi thống khổ do ảo giác xuyên thấu tim của người! Hi vọng người thật sự có thể hồi phục công lực mà đánh bại đại ca mà người kính trọng nhất!”

“Người tuyệt đối không được nhụt chí!”

“Khi người lần nữa bước ra khỏi hầm băng —— “

“Nhưng mong rằng người thật sự có thể trở thành một con Phượng Hoàng...”

“Một con phượng hoàng có năng lực từ lửa mọc lại từ lửa, đã có thể trả hết tất cả ân nghĩa!”

Năm tháng giục người ngày đêm già đi, lúc nào cũng là thanh ti như tuyết.

Hồng trần vội vàng, mí mắt ba năm.

Đối với người vui vẻ mà nói, nó đã trưởng thành ba năm.

Nhưng mà đối với một người không vui mà nói, thì đã già đi ba năm...

Trong ba năm này, Ứng Hùng vui vẻ? Hay trầm mặc, không vui?

Là trưởng thành?

Hay là già rồi?

Mộ Phủ cách xa nhau ba năm sau khi vào Kiếm Tông.

Vẫn là mùa xuân.

Ngày hôm đó, vẫn là ngày thứ mười một, là “Kỳ Thập”, vẫn chưa tới ngày Nguyên Tiêu thượng tiết “năm mươi lăm”.

Ngoài Mộ phủ rộng lớn, chung quanh đèn hoa đã treo cao, một mảng vui mừng dào dạt, Mộ Long đang chúc mừng lễ mừng ngày tân hôn sắp buông xuống sao?

Trầm chế Hoạch là kẻ hoạch trước chúc mừng hân ta mưu đồ hơn mười hai mươi năm sắp “Đại công cáo thành”?

Giờ phút này, hân từng là một danh tướng đời thứ nhất, đã ngồi vào đình nhỏ bát đường rộng lớn trong Mộ phủ, dẫn ẩm rượu sáng khoái, cùng nâng cốc trò chuyện vui với hân, rõ ràng là Cưu La công tử và Tào công!

Nhưng nghe được ý tứ của Mộ Long Hào cười nói: “Tốt! Một lời đã định! Cưu La công tử! Chúng ta trừ bị kế hoạch mấy mươi năm gần đây chính thức tiến hành vào Nguyên Tiêu Giai Hội năm ngày sau đi! Đến lúc đó, ngươi liền sai bảo trăm tên cao thủ kim nhân kia của ngươi, hội hợp cùng với con ta Ứng Hùng, rồi cùng nhau vào cung cưỡng bức khế ước của tên cầu hoàng đế kia đi!”

Cái gì? Hóa ra Mộ Long đã ước định với đám người Cưu La công tử sẽ phản bội lại ở Nguyên Quan? Vậy thì, kiếm nghệ và võ công của Ứng Hùng hiện tại, có phải đã đạt tới cảnh giới đủ làm phản rồi không?

Cưu La công tử cười nói: “A! Mộ tướng quân quả nhiên là sáng khoái! Bất quá, xin thứ cho Cưu La nói thẳng: Theo tin tức Tào công công nhận được, gần đây cầu hoàng đế Trung

Nguyên sai khiến một gã mật thám rất tốt, ngoại hiệu “Trường Giang”, đang mật điều tra các hoạt động mưu phản bí mật, người và tử của người cũng nên cẩn thận một chút, miễn cho việc tìm dấu vết nào đó...”

“Chuyện này không thể quan tâm!” Mộ Long đáp, không hên mà liếc xéo Tào công công một bên, nói: “Ngược lại, điều khiến người ta lo lắng nhất chính là đêm đó Tào công công đến Nguyên Tiêu, thật sự có thể chuốc say đám thị vệ đại nội bảo vệ Tử Cấm thành hay không?”

Tào công công nghe vậy cũng không tức giận, nghi ngờ năng lực của Mộ Long, ngược lại cười càng thêm xinh đẹp, đáp: “Này! Mộ tướng quân thật quá lo lắng! Mỗi khi gặp dịp tốt, đám thị vệ đại nội kia lòng cảnh giới cũng sẽ buông lỏng một chút, cũng sẽ thừa hứng uống chút rượu. Đến lúc đó chỉ cần nô tài trong đám rượu kia xuống giếng, Cưu La công tử cho ta “Thiên Nhật Túy”, lệnh công tử và cao thủ hơn bách kim nhân liền như vào chỗ không người.”

“Vậy kế hoạch lần này của chúng ta, chẳng phải là thiên y không che vào đâu? Ha ha ha...” Mộ Long nghe xong không khỏi cười ha hả, Tào công công cũng cười theo với hắn, chỉ có Cưu La công tử vẫn còn tỉnh táo, hắn cẩn thận hỏi lại lần nữa: “Đúng rồi! Mộ tướng quân, hiện giờ võ công ứng với hùng mạnh đến tốt cùng ra sao? Có thật là có thể đảm nhiệm trọng trách này hay không?”

Mộ Long bỗng nghe Cưu La công tử đề cập đến Ứng Hùng, trên mặt không ngờ nổi lên vẻ tự hào, từ từ đáp: “Xin Cưu La công tử yên tâm! Khuyến Tử Ứng Hùng nghe nói dưới cơ duyên xảo hợp có được nhất tuyệt thể thần binh anh hùng kiếm, cùng với một đoạn kiếm quyết khó hiểu thần diệu vô cùng, ba năm qua không ngừng đắm chìm, võ công đã sớm vượt qua Mộ Long ta, càng lớn hơn ngoài dự liệu của ta; võ công của hắn, kiếm của hắn, chỉ sợ đã đến...”

“Cực Phong của kiếm đạo!”

Cực phong của kiếm đạo? Cưu La công tử và Tào Công Công nghe vậy, lập tức càng thêm tò mò; Cưu La công tử hỏi: “Mộ tướng quân, ba năm trước ta thấy lệnh lang, sớm cảm giác hắn thiên tư siêu phàm; nhưng chỉ trong ba năm ngắn ngủi, lệnh

lang đã leo lên tới Kiếm đạo Cực Phong? Điều này không khỏi làm cho người ta khó có thể tin! Có thể truyền lệnh lang ra gặp mặt không?”

Mộ Long nở nụ cười thâm ý: “Không cần truyền tin.”

“Hắn, vẫn luôn ở đây!”

“Hắn... vẫn luôn... ở đây?” Cưu La công tử và Tào công công cực kỳ kinh ngạc, vội vàng liếc mắt nhìn xung quanh đình viên Mộ Phủ, chỉ thấy ngoại trừ hai người hắn và Mộ Long thì không thấy bóng dáng những người khác, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Mộ tướng quân đang nói đùa phải không? Nơi này bốn bề không có ai, lệnh lang rốt cuộc ở đâu?”

Lời này vừa nói ra, đột nhiên, không biết từ đâu truyền tới một âm thanh quái dị: “Cưu La công tử! Người đang tìm ta?”

“Ta, đang ở đây!”

Cưu La công tử và Tào công công nghe thấy tiếng động đột nhiên biến sắc, chỉ vì thanh âm này tương đối quái dị, tuy nghe có phần giống âm thanh của Ứng Hùng, nhưng lại xuyên qua rất dày ngăn cách mà ra. Chẳng lẽ trong vòng ba năm này, ngoại trừ võ công nhanh chóng tiến nhanh ra thì ngay cả âm thanh cũng có thay đổi?

Không! Cưu La công tử và Tào công công nhanh chóng nhìn lại chỗ phát ra âm thanh, hai khuôn mặt vốn đã tái nhợt, phút chốc trở nên trắng xanh, bọn họ đột nhiên phát hiện, thanh âm lúc này truyền tới...

Dưới một cái ao nhỏ trong đình viên!

Dưới tầng tầng nước xanh biếc!

Chương 16

Càng làm bọn họ khiếp sợ chính là, ngay khi lời nói này vừa dứt, trên mặt nước hồ này, thỉnh linh bắt đầu giống như bị một cỗ lực lượng kinh thể mạnh mẽ xé mở, đột nhiên từ trong chia làm hai! Vậy mà ở trong đó lại lộ ra một...

Xa chừng ba thước, không có kẽ hở của nước ao nữa!

Mà trong khe hở không có nước ao này, một người tương đối cao lớn đang đứng ngạo nghễ!

Một người vốn chưa trải qua sự tang thương, nhưng giờ lại trở nên tang thương vô hạn!

Ứng Hùng!

Hắn ta ngạo nghễ đứng giữa hai bên ao bị kiếm khí mạnh mẽ bức ra!

Không dính một giọt nước!

Hắn, còn có một mái tóc đỏ như máu!

Trời ạ!

Hắn còn chỉ có mười chín tuổi, đã chuyển sang màu đỏ thành máu?

Thiết án như núi! Ứng Hùng quả nhiên đúng như lời Mộ Long nói, vẫn luôn ở trong đình viên này! Cưu La công tử và Tào công công quả thực không cách nào tưởng tượng nổi, trên đời lại có người có võ công như vậy, không ngờ có thể luyện đến cảnh giới đáng sợ dùng khí chân nước!

Vừa rồi hai người bọn họ nghe thấy âm thanh quái dị này, chính là do Ứng Hùng ở trong nước, dùng nội lực truyền âm, khó trách nghe có chút quái dị.

Mà giờ phút này nước ao bị hắn tách ra hai bên, ở đó, thời khắc này ứng hùng, hai tay đang cầm một thanh thần binh đệ nhất vô địch thiên hạ - Anh hùng kiếm!

Người của hắn đã cùng anh hùng kiếm hợp thành một thể! Nhân kiếm trao đổi! Nhân kiếm gắn liền với nhau! Cho nên...

Hắn đã là kiếm thủ đệ nhất vô địch khắp thế gian!

Hoàng vạn kiếm!

Nhưng giờ phút này hai tay cầm Anh Hùng kiếm, dùng nội lực và kiếm khí của Vô Kiệt mạnh mẽ đẩy nước ao ra ngoài, xem ra thật sự cực kỳ tang thương.

Ba năm rồi! Ba năm qua, hắn một mực không ngừng nỗ lực như vô danh, lấy kiếm quyết không tên dung hợp sở trường các phái kiếm pháp, càng không ngừng dùng kiếm quyết không hiểu tăng cường nội lực, chưa từng gián đoạn, cuối cùng hoàng thiên không phụ, hắn rốt cục tự thành một que. Bởi vì hắn thâm tín, chỉ cần hắn càng mạnh, càng vô địch, hắn

suốt đời mong mỗi ” nhị đệ” quan trọng nhất là nếu muốn đánh ngã hắn, cũng phải mạnh hơn hắn!

Vô địch hơn!

Nếu như hắn đạt tới “Vạn Kiếm Chi Hoàng”, vô danh liên nhất định phải trở thành “trong vạn kiếm thần thoại”, mới có cơ hội đánh bại đại ca hắn!

Nhưng vì tăng cường chính mình, nỗ lực mà Ứng Hùng đã bỏ ra không ít! Trong ba năm gần gũi này, hắn mất ăn mất ngủ, vợ vết không còn tâm tư, không giờ nào không vắt óc nghiên cứu, mục đích chỉ có một, đó là làm sao hắn đạt tới cực hạn của cảnh giới mà hắn có khả năng đạt tới!

Cuối cùng, dưới cực độ thúc giục bản thân, cuối cùng hắn cũng có đủ tâm nguyện! Nhân kiếm tương thông! Chỉ là, cũng phải trả giá không nhỏ!

Đổi lại là một đầu huyết hồng tóc người ta tiếc nuôi!

Tuy tóc đỏ đầy đầu, nhưng không còn phong thái công tử tao nhã đời trước như hắn, không còn cái kiêu phóng khoáng phong lưu xưa nay của hắn nữa, Ứng Hùng lại như không để ý vẻ ngoài của mình thay đổi, hắn chỉ để ý tới một chuyện!

Giờ phút này, hắn đã có năng lực chiến một trận với nhị đệ “Cực mạnh” kia!

Một trận chiến hào hùng!

Chỉ cần có thể thống khoái một trận chiến thống khoái nhất với nhị đệ cả đời hắn ta, để đại ca hắn ta vì thế nhân chữ bởi muôn đời này mà xem, nhị đệ của hắn ta sẽ trở nên cái thể vô địch như thế nào, làm sao cái thể anh hùng, hắn ta, liền chết mà không tiếc!

Hết thấy hy sinh! Bất nghĩa! Phản bội! phỉ nhổ! Thậm chí thể nhân đối với những ánh mắt quái dị của thiếu niên đầu tóc đỏ của hắn cũng đáng giá!

Tựa như giờ phút này, mặc dù là Cưu La công tử và Tào công công, nhưng vẫn không kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm vào tóc đỏ đầy đầu của Ứng Hùng mà chờ ra. Ứng Hùng cũng không để ý, khóe miệng của hắn, lại lần nữa nổi lên tơ lụa biểu lộ không ràng buộc trước đây của hắn, nhưng thấy hai chân

hắn bất ngờ điểm một cái., Thân hình hắn nhảy lên, người hắn và Anh Hùng kiếm lập tức phóng lên trên hồ nước, chỉ trong khoảnh khắc, nước hồ đã không còn tiếp nhận được lực ép vô song của anh hùng kiếm nữa, “Hồng” một tiếng! Hai bên bị bức ra như bài sơn đảo hải, lần thứ hai nổi lại, hồi phục như cũ!

Cưu La công tử và Tào Công Công ngơ ngác nhìn Ứng Hùng đã nhảy vào trong vườn, chỉ thấy mặc dù vừa rồi lão ẩn thân trong nước, nhưng giờ phút này lại không dính một giọt nào, thể hiện tu vi nội lực không tầm thường, càng thấy lúc này cả người lão tản ra một luồng kiếm khí Hoàng Giả làm người ta không thở nổi, Cưu La công tử từ trước đến nay luôn hồ hững tự nhiên, cũng không khỏi thẹn thùng hỏi: “Mộ... Ứng Hùng, hóa ra ngươi vẫn luôn ở bên trong... Trong vườn? Ngươi... Vì sao phải ẩn thân trong nước?”

Ứng Hùng cũng không nhìn Cưu La một cái, lạnh lùng nói: “Bởi vì...”

“Ta đang luyện kiếm.”

“Ngươi, rốt cuộc là đang luyện kiếm gì?”

Ứng Hùng rút cục chậm rãi quay sang nhìn Cưu La công tử và Tào công công, tựa hồ vì cảnh giới vô tri của hai người bọn họ mà cảm thấy cười phá lên, hắn đáp từng chữ từng chữ: “Ta luyện kiếm, gọi là — “

“Sát tình!”

“Một chiêu vừa rồi đúng là thứ có thể bức nước thành không trong Sát Tình kiếm của ta...”

“Giết nước chia vàng!”

Sát tình? Hóa ra, trong ba năm này Ứng Hùng đã tự nghĩ ra một bộ Sát Tình kiếm quyết khó hiểu?

Chỉ không biết tuy kiếm sát tình, nhưng Vạn Kiếm Hoàng Giả cầm kiếm...

Cuối cùng có thể giết tình hay không? Để tác thành “hắn” mà giết sạch thân tình?

Cưu La công tử cùng Tào công công tuy đang ở cảnh giới kiếm đạo nên khiếp sợ! Thật ra là giao hoan vui mừng! Cưu

La công tử cười to nói: “Tốt! Tốt! Hay cho chiêu kiếm giết tình đoạn nghĩa! Mộ tướng quân, không ngờ lệnh lang tiến cảnh kinh người. Kế hoạch của chúng ta nếu được lệnh lang tương trợ, chắc chắn sẽ làm ít mà thành nhiều! Ha ha ha ha...”

Curu La nói xong, Tào công công đã cười lớn phụ họa theo y, ngay cả Mộ Long cũng vong hình cười lên; chỉ có Ứng Hùng...

Vẻ mặt hắn vẫn lạnh lùng, phảng phất như hắn đối với cái thiên thu đại nghiệp gì đó của bọn họ hoàn toàn không có hứng thú! Thứ duy nhất khiến hắn cảm thấy hứng thú chính là, trên đời này chỉ có một - hắn!

Một người hắn không tiếc dùng huyết lệ cả đời của mình cũng muốn bồi dưỡng hắn thành tài!

Vì hắn, hắn tuyệt đối không quan tâm mình sắp sửa phải gánh lấy cái tiếng quốc ác gì đó.

Danh, so với tình huynh đệ thì tính là gì?

Ngay lúc đám người Curu La công tử cười to, một gia đình bỗng nhiên lao nhanh vào, khom người hướng Ứng Hùng nói: “Thiếu gia! Bên ngoài có người tìm người!”

“Ai?” Ứng Hùng hồ hững hỏi, trên thực tế, ba năm qua hắn dốc lòng khổ luyện, đã cảm ơn tất cả khách tới thăm.

Tên gia đình kia cũng không dám nhìn thẳng vào kiếm khí Hoàng Giả mà giờ phút này hai mắt hắn phát ra, đột nhiên cúi đầu trả lời: “Thiếu gia, người tìm người... Là một hòa thượng!”

“Một hòa thượng pháp hiệu bất hư!”

Không... Không? Tinh thần Ứng Hùng lập tức phấn chấn! Ba năm qua mặc dù hắn đa tạ đoạn khách tới thăm, nhưng không sai là bất đồng! Bởi vì, không uống là hảo bằng hữu của nhị đệ hắn! Cũng là bạn tốt Mộ Ứng Hùng của hắn!

Từ sau khi đi xa đến Kiếm Tông học kiếm, không sai nửa ngày cũng trở về Di Ân Tự, phát hiện sư tăng Hoàng quả nhiên đã an tường tĩnh mệnh, ngay cả chủ trì một chức, cũng do sư huynh của hắn quản lý.

Chỉ có điều, không hư cũng không để ý tới quyền lực trong thế gian này! Nó chỉ kể lại sự hiền lành khi còn sống của sư phụ, còn có hy vọng trước khi viên tịch kỳ sư sẽ cho nó một tâm nguyện; hy vọng nó có thể ngộ ra thứ mà mình muốn trong cuộc đời vô danh.

Ứng Hùng và Bất Hư cách biệt đã nhiều năm, giờ phút này chợt nghe thấy thời kỳ xa xưa như thể quay trở lại, vừa rồi thần sắc lạnh lùng cũng bị quét sạch, hần nhảy nhót hiềm thấy, trầm ngâm nói: “Rất... rất... Hay! Không uổng người con lừa trọc này, cuối cùng người cũng chịu tới tìm ta Mộ Ứng Hùng rồi!”

“Người, vẫn coi ta là bằng hữu!”

Hần coi trọng một bằng hữu như vậy, có thể biết lúc vô danh vắng mặt, quá trình luyện công gian khổ tịch mịch bao nhiêu!

Trong tiếng trầm ngâm, Ứng Hùng đột nhiên vụt khỏi mặt đất, lướt về phía cửa chính Mộ phủ như một cơn gió.

Không bao lâu sau, Ứng Hùng đã lướt tới trước cửa lớn Mộ Phủ, chỉ thấy một bóng người mặc áo trắng giống hệt hần đang quay lưng về phía hần. Điểm khác biệt duy nhất là bóng người này khoác cà sa màu trắng!

“Không sai?” Ứng Hùng trở lại thấy cô nhân, nhảy nhót rất vui vẻ; lúc này, không sai cũng chậm rãi quay đầu.

Chỉ thấy ba năm không thấy hư, đã là tương đối cao lớn, chỉ là khuôn mặt vẫn tương hòa như trước, nhưng khi Bất Hư quay sang nhìn Ứng Hùng, khuôn mặt bình tĩnh đột nhiên thay đổi, kinh ngạc nhìn Ứng Hùng nói: “Ứng... Hùng, người... tóc của người..”

Hần vẫn chưa nói hết lời, Ứng Hùng hiểu rõ mọi chuyện, cười khổ nói: “Đầu của ta quá đỏ? Quá đỏ? Quá xấu?”

Không ngớt vội vàng lắc đầu: “Không! xấu hay không xấu, không liên quan tới sắc tướng! Thế gian mệnh mông, tất cả tam giới đều là hư ảo; cho dù hôm nay thanh ti không trắng, cũng một ngày nào đó sẽ rơi vào tuyết trắng. Chỉ là ba ngàn phiền não, sao có thể không thay đổi “Tâm”?

Nói xong hần nhìn chằm chằm Ứng Hùng với vẻ thương tiếc: “Ứng Hùng, tóc đỏ của người là vì người ép buộc bản thân quá

mức?”

Không uống công là một người hiểu chuyện! Ứng Hùng chỉ cười không nói, hắn không muốn nói với bất kỳ ai, hắn từng vì một “hắn” khác mà hy sinh có bao nhiêu.

Nhưng cho dù Ứng Hùng không đáp, đương nhiên Bất Hư ngầm hiểu, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời, nặng nề thở dài một tiếng: “Ài...”

“Tình nghĩa nhân gian mặc dù có thể làm ấm người, cũng là mài người nhất.”

Ứng Hùng không muốn hắn thở dài một hơi, lập tức đổi chủ đề nói: “Đúng rồi! Không uống, lần này ngươi đừng tới chơi lâu, cần làm chuyện gì?”

Chợt nghe thấy câu hỏi này của Ứng Hùng, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, nói: “Ứng Hùng, ngươi có nhớ, ba năm trước lúc chúng ta tạm biệt hay không, ngươi từng nhờ ta làm những chuyện này?”

Ứng Hùng bắt đầu hiểu rõ mục đích của chuyện này, hắn hỏi: “Chuyện mà ngươi nói là ta nhờ ngươi tìm... người kia?”

“Ừ.” Bất Hư ngưng trọng đáp: “Ứng Hùng, ta có một tin muốn nói cho ngươi.”

“Ngươi nhờ ta tìm người...”

“Ta đã tìm được rồi!”

Cái gì? Hóa ra Ứng Hùng đã từng nhờ không tề ba năm trước đây đi tìm một người? Người này rốt cuộc là ai?

Sao người này lại quan trọng như vậy? Hắn ta sẽ lệnh Ứng Hùng nhờ hắn ta tìm hắn ta ba năm?

Ứng Hùng nghe xong đã tìm tới người kia, hai mắt không hén mà bộc lộ một tia hưng phấn.

Giống như tìm kiếm, chính là sự hưng phấn không tên tuổi của nhị đệ!

Người kia, đến cùng là ai?

Từng sợi khói bếp, êm tai vang lên vài câu chuyện tình thân ở nhân gian, vài phần truyền kỳ Thương Hải.

Trong một thôn nhỏ đã sớm bị thế nhân quên lãng, hiện có bảy, tám người công công bà bà đang ngồi vây quanh trước một mảnh nhà đá đơn sơ.

Bảy này, tám người công quỹ bà bà, mỗi người ít nhất cũng hơn 70 tuổi, tóc bạc trắng, có người ngay cả tóc trắng cũng rụng sạch, thậm chí ngay cả hàm răng cũng không còn.

Sau lưng mỗi khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của bọn họ, cũng đều có một câu chuyện không đáng nhắc tới; nguyên lai đám Công bà bà này đều bị chính bọn ngỗ nghịch con cái của mình vứt bỏ, lưu lạc đầu đường; nếu ba năm trước không phải có một người hảo tâm đem bọn họ đưa đến thôn nhỏ vô danh này, an bài cho bọn họ ở lại nơi này, chỉ sợ, cảnh tượng đêm nay của bọn họ tất nhiên tương đối thê lương.

Nhưng, rốt cuộc ai là người có lòng tốt kia chứ? Ai nguyện ý chiếu cố ngay cả con cái cũng không muốn chăm sóc họ chứ?

Đã là hoàng hôn, khói bếp khắp nơi trong tiểu thôn đều nổi lên “Bốn phía”, nhà nào cũng đang nấu cơm làm đồ ăn, chỉ có những lão nhân này, vẫn là bất đắc dĩ địa chờ người tốt, chờ bọn họ muốn gặp.

Thì ra là, người hảo tâm này không đơn thuần chỉ có ba năm trước đã bố trí bọn họ ở đây. Mắt thấy hành động của chúng lão đã không còn linh quang, thì buổi trưa sớm, muộn gì cũng đưa đồ ăn tới cho chúng lão, mưa gió không thay đổi.

Cho nên, chúng lão đối với người có lòng tốt này, thật sự không còn lời nào để nói. Bọn họ chẳng những cực kỳ thưởng thức người tốt lòng này, mỗi buổi trưa mỗi hoàng hôn, cũng thỉnh thoảng lại hy vọng người này xuất hiện, nghiễm nhiên là trong kiếp sống lâu đời chưa tận hết của bọn họ, một hoang mạc cam tuyền, là lời an ủi duy nhất.

Trong hoàn cảnh không tốt chính là, người có lòng tốt này cũng không thể làm bạn cả ngày lẫn đêm với bọn họ, hướng về bọn họ hỏi han ân cần.

Người tốt này một ngày chỉ có thể đến đây ba lần, ngoài mang đồ ăn đến, còn chấp nhặt chỗ ở cho bọn họ.

Chúng lão cũng hiểu rất rõ trên đời này, trừ phi là người đại phú đại quý, ngậm lấy chìa khóa bạc xuất thế mới không cần

lo âu, âu cơm, nếu không, có ai lại phát sầu vì sinh kế chứ? Huống chi, người hảo tâm này mỗi lần đến thăm chúng nhân, cũng chỉ khoác vải gai thô, đoán chừng gia cảnh cũng sẽ không tốt đến đâu, người hảo tâm này còn phải gánh vác cơm canh của chúng nhân! Thực sự là rất vất vả!

Các lão mặc dù biết người này có lòng tốt sinh hoạt gian khổ, lúc không thấy người này, luôn đứng ngồi không yên, giống như hiện giờ, bọn họ sớm đã vây quanh ở trên thềm đá trước cửa, cũng không phải là đợi hấn đưa đồ ăn tới, mà là đang khổ đợi người hảo tâm này, hướng bọn họ hỏi han ân cần.

Nhưng hoàng hôn này, người hảo tâm kia lại chậm chạp chưa đến, chúng lão bắt ngờ có chút lo lắng, một lão bà bà trong đó càng lo lắng nỉ non: “Hồng...! Ân công... Bình thường rất ít khi tới, hôm nay lại trễ ròng rã... Nửa canh giờ, Mạc... Không phải trên đường gặp chuyện gì ngoài ý muốn?”

Một công công khác lại phản bác: “Hảo! Tôn bà bà! Đừng cứ nói những lời không rõ này! Tâm địa ân công tốt như vậy, Thần Phật nhất định sẽ bảo vệ khắp nơi, nhất định sẽ có người tốt có báo đáp tốt, sao lại gặp chuyện ngoài ý muốn?”

Một lão bà bà trong đó nói: “Tuy là vậy, nhưng bây giờ sắc trời đã tối, ân công nếu tương lai, chắc hẳn là gặp phải một ít sự cố; chỉ không biết, ân công gặp chuyện gì?”

Chúng lão càng muốn càng thêm thấp thỏm, càng đứng ngồi không yên, nhưng mà vào lúc này, xa xa đột nhiên có từng sợi khói bếp bay lên, khói bếp còn từ xa không gần, dần dần tiếp cận chúng lão giả lậu cư.

“A? Là... khói bếp? Hóa ra là ân công đưa đồ ăn tới! Hoá ra là ân công đưa đồ ăn tới!”

Trong khoảng thời gian ngắn, chúng già cùng hoan hô, tuy linh quang hành động không lớn, cũng vội vàng tiến lên nghênh đón, có biết bọn họ coi trọng ân công cỡ nào? Trục tiếp như con cái bọn họ!

Tâm địa nhân gian thôn thảo, ai mà không mong muốn con gái ruột của chính mình? Hôm nay được ở đây mỗi ngày chúc một ân công không có chút huyết thống nào với mình, có lẽ chỉ vì

con cái của mình rất thâm sâu, so với một ân công xa lạ càng không bằng.

Quả nhiên! Không ngoài dự đoán của chúng lão, từ xa dần dần xuất hiện, thật sự là ân công của bọn họ!

Chỉ thấy xa xa có từng sợi khói bếp nhẹ nhàng bay tới, nguyên lai có một bóng người, đang đẩy một chiếc xe gỗ nhỏ đầy đồ ăn của lão nhân đến đây; từng sợi khói bếp, mờ ảo bất định, thoáng như...

Một cuộc đời phiêu linh hồng nhan không yên ổn.

Khi bóng người kia đẩy xe nhỏ bằng gỗ, càng lúc càng gần, gương mặt bóng người càng rõ ràng hơn. Bóng người này là một cô gái mặc áo vải thô!

Tiểu Du!

Tiểu Du mười chín tuổi!

A?

Tại sao Tiểu Du lại đẩy chiếc xe nhỏ bằng gỗ này đến đây tặng cơm cho mọi người? Nàng chính là... ân công trong miệng chúng lão nhớ mãi không quên?

Chỉ thấy Tiểu Du mười chín tuổi, so với ba năm trước đáng vẻ nàng càng thêm xuất trần, vẻ mặt hiển nhiên càng thành thực hơn so với trước kia. Vẻ mặt già nua yếu ớt, không còn sót lại chút gì, đổi lại là vô cùng kiên cường và thông minh.

Rốt cuộc là nguyên lai cái gì, lại khiến cho Nữ tử yếu đuối trở nên kiên cường như vậy?

Lại là nguyên do gì, lại để cho nữ nhân yếu hèn Sở này ẩn thân ở thôn nhỏ không biết tên này? Hàng ngày đưa cơm nấu cơm cho chúng lão?

Không an hưởng vinh hoa ở Mộ phủ nữa sao?

Bởi vì, nàng ta không muốn ỷ lại vào bất cứ ai nữa!

Nàng hy vọng mình có thể tự sinh sống!

Bản thân từng cho rằng đó là “Đúng”!

Tiểu Du vừa hiện, chúng già đã vui mừng khôn xiết đồng thanh hoan hô: “Oa! Xem! Quả nhiên là ân công đến! Quả

nhiên là ân công đến!”

Nguyên lai đúng là ân công mà Tiểu Du an trí chúng lão ba năm trước đây! Chúng già đang hoan hô còn cùng nhau tiến lên vây quanh Tiểu Du, bảy miệng tám lưỡi an ủi: “Haizz, Tiểu Du, người thật sự làm chúng ta suýt nữa lo lắng muốn chết! Những cô bé xinh đẹp vừa hiền lành như người, nếu gặp chuyện gì ngoài ý muốn, liền thật sự là Hoàng Thiên Vô Nhân rồi! Đúng rồi! Tiểu Du, người... Sao lại đến sớm như vậy? Không phải gặp phải chuyện gì đấy chứ?”

Tiểu Du dịu dàng cười cười, lắc đầu khẽ nói: “Không, Công Công bà bà cũng thực sự quá lo lắng rồi! Tiểu Du làm sao nhân cơ hội mà đến đây? Kỳ thực, hôm nay ta đến trễ, toàn là bởi vì...”

Nói xong, đột nhiên bóc cái nồi đựng thức ăn trên xe, Tiểu Du mới tiếp tục nói: “Hoàn toàn là vì cái này!”

Chúng lão vội vàng nhìn về phía cái nồi đang được mở ra, chỉ thấy trong nồi ngoài việc hằng ngày ăn thức ăn ra, còn có bảy cái, tám cái thịt gà được nướng vô cùng thanh thúy - đùi gà!

“Oa! Là... đùi gà! Chúng ta... Đã lâu rồi chưa ăn đùi gà!” Chúng nhân mắt thấy bảy, tám cái chân gà ở trước mặt, không kìm lòng nổi, nước miếng chảy dài.

Đúng vậy! Ngay cả ba năm nay, bọn họ được Tiểu Du chiêu cố mà được dồi no nê, thế nhưng, Tiểu Du cũng một thân áo vải thô, mỗi ngày ở chợ buôn bán đàn cá trê, từ sáng sớm đến tối, còn phải kiêm cố ba món ăn của chúng lão, ăn tiết kiệm mặc dù quả thực cũng không cách nào cho chúng lão uống rượu ngon món ngon. Nhưng, tất cả các lão cũng tương đối thỏa mãn, bọn họ thỏa mãn, chỉ vì bọn họ đã tận tình vì nữ hài này mà thỏa mãn.

Tuy nhiên, tình cảnh mỹ thực lúc này thật sự là thế không thể đỡ nổi! Mọi người nhất thời mừng rỡ hơn hở, nhưng vẫn có người hỏi: “Tiểu... Du, hóa ra người đến muộn là vì mua cho chúng ta tám cái đùi gà này? Nhưng người ăn uống thoải mái từ trước tới nay, cũng chỉ đủ cho chúng ta sống tạm. Hôm nay, làm sao... lại đưa cho chúng ta nhiều tiền như thế được?”

Tiểu Du lạnh nhạt nở nụ cười, đáp: “Công công bà bà xin đừng quan tâm cho Tiểu Du Du! Tiền của những cái đùi gà này, là Tiểu Du xưa nay từng chút từng chút một tiết kiệm, chỉ là hôm nay mới lấy ra cho các người ăn một bữa thôi!”

“Ồ?” Tất cả lão càng cảm thấy kỳ quái: “Sao hôm nay lại muốn đưa đùi gà tới cho chúng ta?”

Tiểu Du dịu dàng nói: “Công bà bà đã không nhớ rõ hôm nay là ngày gì sao? Hôm nay, là một ngày đáng để ăn mừng. Bởi vì, chúng ta đã gặp nhau ba năm rồi!”

Nàng đã gặp mặt các lão già ba năm?

Chẳng phải là nàng và Ứng Hùng vô danh đều đã chia ba năm?

Vô Danh muốn tới Kiếm Luân Hội khổ học Kiếm Tông, Tiểu Du cùng hắn theo lẽ đương nhiên, nhưng, Ứng Hùng còn đang ở Mộ Phủ, vì sao nàng không cùng chờ Ứng Hùng học thành danh từ vô danh trở về? Lại phải sống qua ngày cùng một đám lão nhân nơi thâm sơn cùng cốc?

Vì sao nàng ta phải rời khỏi Ứng Hùng ba năm? Trong ba năm trước, Ứng Hùng đã nhờ cậy Bất Hư tìm được, chính là nàng ta.

Nghe Tiểu Du nói như thế, chúng lão như từ trong mộng tỉnh lại, rồi lại ríu rít “A” vài tiếng, có người lại nói: “Nhưng... nếu như chúc mừng chúng ta gặp người ba năm, người cũng nên ăn một cái đùi gà nha! Tại sao ở đây lại chỉ có tám cái đùi gà?”

Trong lòng Tiểu Du biết không ổn, biết chúng lão đang lo lắng mình có no hay không, vội vàng cười nói: “Bởi vì lúc này lúc ta đẩy xe đến đây, đã đói không chịu nổi rồi! Đang trên đường tự ăn lấy ăn trước! Công bà bà! Ta còn phải thay các người lo lắng về nhà, các người vẫn là nhanh ăn đi! Nếu không đùi gà nguội sẽ không ngon nữa...”

Nói xong, một bụng não của Tiểu Du đã chạy vào trong phòng, tránh cho chúng già tiếp tục hoài nghi, ăn không an tâm.

Chợt vào trong phòng, Tiểu Du bắt đầu nhặt chần đệm cho chúng già, chăm sóc từng góc ngách trong phòng, bận rộn không chịu nổi. Nhưng mà, ngay trong lúc gấp gáp, nàng đột

nhiên cảm thấy ngực bụng bị đình trệ, ót cũng có chút choáng váng, nàng cuống quýt ngồi xuống, có chút thần tĩnh, không khỏi trầm nghĩ: “A, suốt ba năm qua... Ta vẫn luôn bận rộn suốt đêm... Có phải... bận bịu hết rồi hay không?”

Nàng vốn cho rằng ngồi xuống sẽ dễ chịu hơn một chút, ai ngờ lúc đứng lên lần nữa, nàng lại lần nữa cảm thấy ngực bụng trì trệ, đầu óc choáng váng, cả người càng giống lung lay sắp đổ, nàng bỗng nhiên phát giác, nguyên lai không phải do bản thân nàng bận rộn!

Nàng cảm thấy ngực bụng đang ngột ngạt, tất cả đều bởi vì toàn bộ phòng nhỏ, đột nhiên bao phủ một cảm giác đáng sợ làm cho người ta hít thở không thông!

Mà nàng cảm thấy vô cùng lung lay muốn ngã, lại càng duyên, cái cảm giác đáng sợ bao phủ cả căn phòng nhỏ kia chính là cảm giác khiến phạm nhân trên đời không thể không quỳ xuống quỳ lạy...

Cảm giác Hoàng Giả!

Vạn!

Kiểm!

Đúng vậy!

Hoàng!

“Là... Hắc?”

“Hắc... rốt cục cũng tìm tới cửa?”

Trái tim Tiểu Du đột nhiên giật thót, chỉ vì đây vốn là cảm giác nàng vô cùng quen thuộc! Mà loại cảm giác này còn tăng cường không biết gấp bao nhiêu lần so với ba năm trước đây! Càng không biết đến loại cảnh giới kinh thiên động địa nào?

Ngay lúc Tiểu Du đang muốn bị khí thế Hoàng Giả này ép cho muốn ngã xuống, bỗng dưng một cánh tay từ phía sau nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay phải của nàng, kịp thời đỡ nàng lên!

Đó là một con...

Tay của Vạn Kiếm Chi Hoàng.

Tiểu Du kinh hãi, hoảng loạn thu nhiếp trái tim hỗn loạn, dùng hết khí lực, dùng khí quay đầu nhìn lại. Thành linh thấy người dùng tay nâng đỡ nàng, vậy mà chính là người nàng kiên quyết rời đi ba năm trước - Ứng Hùng!

Ứng Hùng, cuối cùng hắn cũng đã tới!

“Người...”

“Vì sao người lại tìm được... Ta?”

Tiểu Du chợt thấy Ứng Hùng vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng mình, vừa kinh ngạc vừa kinh ngạc với đạo hạnh thân pháp đáng sợ kia, vừa lại vì bản thân mình mà tan hoang, cảm thấy tự dung.

Khiến nàng khiếp sợ nhất là Ứng Hùng một con... tóc đỏ như máu! Đỏ tới mức giống như trái tim đang nhỏ máu của hắn!

“Là không giúp ta tìm người.” Ứng Hùng gọn gàng dứt khoát đáp, càng thu liễm khí thế Hoàng Giả đang phát tán trên người mình lại, tránh cho khí tức Tiểu Du bị ép đến mức lung lay sắp đổ.

Tiểu Du chợt nghe thấy giọng nói của Ứng Hùng, không khỏi hỏi: “Người tìm ta?”

“Người, sao phải tìm ta?”

Ứng Hùng nhìn thẳng vào mắt nàng, như muốn xem trong lòng nàng, hắn đáp: “Bởi vì, ta muốn hỏi người một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Từ sau khi nhị đệ đến Kiếm Tông học kiếm, tại sao người lại đột nhiên rời đi? Đột nhiên mai danh ẩn tích?”

Đối mặt với câu hỏi này của Ứng Hùng, Tiểu Du nhất thời kinh ngạc. Có lẽ, nàng chưa từng nghĩ Ứng Hùng sẽ quan tâm nàng như thế mà rời đi, nàng chỉ là biểu muội của hắn mà thôi, đâu phải là của hắn...?

Nàng đáp: “Người muốn hỏi ta vì sao lại đột nhiên rời đi? Ứng Hùng, ta có thể nói cho người biết, nguyên nhân thực sự rất nhiều; nguyên nhân đầu tiên là...”

Nói xong, Tiểu Du nhìn chăm chú vào mặt của Hùng Hoàng Giả, nói thẳng: “Mộ phủ, tuy từng là nơi ba người chúng ta

trưởng thành, nhưng đã không còn là một nơi tràn ngập hồi ức vui sướng nữa: Nó, đã tràn đầy...”

“Bán quốc tặc!”

Đúng vậy! Từ khi Tiểu Du biết Mộ Long đã sớm mưu đồ thông đồng vàng bán nước, cũng biết Ứng Hùng dùng chính bản thân mình trở thành Quốc tặc để cường bức phát triển vô danh, thì Mộ phủ đã đối với nàng mà nói đã là một âm mưu, một nỗi tiếc nuối!

“Ứng Hùng, Tiểu Du ta mặc dù thân là nữ tử, nhưng, ta vẫn cảm thấy mình là Viêm Hoàng Tử Tôn! Vẫn là người Trung Quốc! Thử hỏi một người Trung Quốc, sao có thể chịu nỗi Mộ phủ mình sinh sống thông kim bán nước?”

“Cho dù ta là người nói khề, cho dù nói với người khác như thế nào, cũng sẽ không có người tin tưởng Mộ Phủ Thông Kim bán nước, ta cũng căn bản vô lực ngăn cản các người, nhưng, ta cũng không thể ở lại Mộ Phủ nữa, điều này chỉ làm cho ta có một loại cảm giác đồng lưu hợp với ô uế.”

Tên cùng nước xấu? Không ngờ được, thì ra ba năm trước Tiểu Du không từ biệt, chỉ vì cô tuy là nữ tử, nhưng cũng là ái quốc quân?

Nàng kiên quyết phân rõ giới hạn với Mộ phủ! Xem ra, tiểu Du thật sự trưởng thành. Ít nhất, đại tỷ của nàng địch hồng, nhưng vẫn thoải mái hưởng thụ vinh hoa phú quý trong Mộ phủ.

Ứng Hùng nói thế, khí thế bức nhân trên mặt đột nhiên hóa thành vẻ âm đạm. Hắn cười khổ: “Cho nên, Tiểu Du biểu muội, vì muốn xóa bỏ giới hạn với người bán nước cầu vinh Mộ Hùng ta, ngươi thà không từ chối còn hơn, cũng phải tự lực cánh sinh ở nơi thâm sơn cùng cốc này, tình nguyện chiếu cố bọn không nương tựa này. Lão nhân cần người chiếu cố, cũng đừng ở lại bên cạnh Mộ Ứng Hùng ta bán chó bán nước?”

Mặc dù Tiểu Du kiên trì theo nguyên tắc của mình, chỉ nghe đáp ứng hùng hồn mắng ngược lại mình bán nước cầu vinh, còn thấy vẻ mặt nó âm đạm, không hèn mà cảm thấy mình vừa mới mở miệng rất nặng lời, vội vàng giải thích: “Không! Ứng

Hùng, ta cũng không phải đang mắng người bán nước cầu vinh! Bởi vì ta biết, người căn bản không xa vời cầu vinh hoa phú quý, làm sao “Cầu vinh”? Nhưng ta lại biết, người nhất định sẽ nói như lời” bán quốc gia...”

Ứng Hùng cười khỏ: “Không ngờ được, tính tới tính lui, người lại là người hiểu rõ ta nhất.”

Tiểu Du nói: “Ba người chúng ta từng đồng cam cộng khổ, không chỉ có ta hiểu người, mà ngay anh biểu ca cũng hiểu rõ cách làm người của người; hấn hiểu rõ, người thề sẽ nói là chắc chắn sẽ làm, vì lẽ đó, hấn mới thật sự phấn khởi hướng lên, thề phải hồi phục võ công đánh bại người...”

Nói xong, Tiểu Du không khỏi thương tiếc nhìn Ứng Hùng: “Ứng Hùng biểu ca, người làm như vậy thì tội gì... Khỏ? Người có biết, trừ việc ta không thể chịu đựng được cái nơi bán nước ở Mộ phủ này ra, cũng bởi vì, ta thật sự không muốn nhìn thấy hai người...Huynh đệ tương tàn! Chuyện này căn bản là vô nghĩa!”

“Ta muốn làm một số chuyện càng có ý nghĩa hơn, cho nên mới đi.”

“Người hi sinh vì anh danh biểu ca, ta tất cả đều biết! Ta thật không đành lòng nhìn người cùng hấn liều mạng sống chết, ta rất sợ gặp phải... Kiếm của anh danh biểu ca, sẽ đâm vào tim của người...”

Vì sao Tiểu Du lại sợ hãi khi nhìn thấy kiếm hội anh danh kia đâm vào trái tim của Ứng Hùng? Bởi vì nàng hiểu nỗi khổ tâm của hấn, nàng sợ hấn sẽ thành toàn mà chết? Túc hoặc, kỳ thực nàng quá sợ mất đi một người nào đó mà vô cùng quan trọng với nàng?

Đáng tiếc, Ứng Hùng thông minh cả đời nhưng lại ngốc nghếch nhất thời. Hấn lại không có cảm giác nhấm nháp phần chân thành của Tiểu Du này, một phần cảm giác ngay cả Tiểu Du cũng không biết...

Hấn chỉ bất đắc dĩ nói: “Ta hiểu người và ta cùng nhau lớn lên, bất kỳ một người nào tử thương, người đều không muốn thấy, nhưng trận chiến này, vẫn sẽ đánh tiếp!”

“Tiểu Du, ngươi có biết, ba năm nay, mỗi ngày ta đều no say làm những gì không?”

Tiểu Du ngạc nhiên! Kiếm khí Hoàng Giả đủ làm thương sinh hít thở không thông từ trên người Ứng Hùng phát ra. Tiểu Du cũng biết, trong vòng ba năm này, dù hắn có bỏ ra bất cứ cái giá nào để tăng cường bản thân thì tóc của hắn cũng sẽ không...

Tiểu Du lại vô cùng đau xót nhìn mái tóc đỏ của Ứng Hùng, lắc đầu: “Ứng Hùng biểu ca, ngươi gầy ốm đi! Cũng... Tang thương rồi! Nhưng, Tiểu Du thật sự không hiểu, tại sao ngươi lại liều lĩnh tăng cường bản thân chứ?”

Ứng Hùng nhìn nàng, gần từng chữ: “Bởi vì, ta hy vọng hắn có thể đánh bại ta!”

Tiểu Du ngẩn ra, lập tức hỏi: “Ngươi... nếu hi vọng nó có thể đánh bại ngươi, ngươi chỉ biết tiêu thất không tiến bộ nữa, vì nó đánh bại ngươi, thì làm sao... không tiếc bất cứ giá nào, thậm chí... tóc cũng đỏ lên, biến hóa, cũng muốn tăng cường?”

“Ngươi không hiểu được đâu! Bởi vì thứ ta muốn hắn đánh bại, không phải ta yếu ớt, mà là...”

“Ta mạnh nhất!”

“Chỉ cần hắn có thể đánh bại ta mạnh nhất, vậy cuối cùng, hắn mới là nhân thần chung bá sau tuyệt hậu.”

“Vô địch thiên hạ!”

“Hơn nữa, ta đã lấy việc bán nước để khiêu chiến hắn, thì phải tôn trọng hắn! Nếu ta cố ý nhường nhịn hắn, chính là xem thường thực lực của hắn, cũng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với hắn -!”

“Đây là sự tôn trọng đối với đối thủ mình cao quý nhất trong cuộc chiến của cường giả!”

“Nhưng nếu... Anh danh biểu ca thật sự không cách nào đánh bại ngươi, mà ngươi... lại đánh bại hắn?”

“Sẽ không đâu! Hắn nhất định sẽ thắng!” Ứng Hùng vô cùng tin tưởng đáp lời, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm buông xuống bên ngoài cửa sổ, lại như có điều suy nghĩ nói

tiếp: “Với cảnh giới hiện giờ của ta, đã bắt đầu có bản năng cảm giác được, trên đời này, ngoại trừ kiếm khí vô địch của Kiếm Thánh đang uy hiếp ta., Còn có chút lực lượng không biết tên uy hiếp bên ngoài, càng có một cảm giác ta dị thường quen thuộc, đang nảy sinh, trùng sinh. Nó sẽ là một loại cảm giác càng thêm vô địch, một loại cảm giác thần thoại chưa từng có, sau khi tuyệt hậu; ta đối với nhị đệ, càng có lòng tin hơn so với chính ta!”

Hóa ra, ngay cả Ứng Hùng cũng cảm thấy vô danh đang trùng sinh? Tiểu Du nghe xong càng thêm sốt ruột: “VẬY, Ứng Hùng biểu ca ngươi rõ ràng biết trận chiến này chắc chắn thất bại, vì sao vẫn kiên trì đánh một trận? Cái này... Hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào...”

“Không, là có ý nghĩa! Bởi vì ta muốn tận mắt nhìn thấy hắc trở nên cường đại như thế nào! Ta muốn nhìn tận mắt xem hắc làm sao lấy lực lượng mạnh nhất, đánh bại ta mạnh nhất! Chỉ có như vậy, ta mới có thể an tâm giao phó với mẹ ta và mẹ đẻ! Đây là kỳ vọng suốt đời hai người! Cũng là kỳ vọng cả đời Mộ Ứng Hùng ta! Ta liều chết cũng sẽ thành toàn cho các nàng! A ha...”

Ứng Hùng nói lúc thì nở nụ cười thê lương, tiếng cười có bao nhiêu bi thương thì có bấy nhiêu bi thương. Tiểu Du không khỏi chua xót, bỗng nhiên nàng lấy dũng khí, một tay nắm lấy tay áo của Ứng Hùng, đau khổ khuyên bảo: “Không! Ứng Hùng, ta... Ba người chúng ta cùng cam chịu khổ, ba chúng ta giống như là người một nhà... Ta... Ta quyết không để người chết dưới danh kiếm anh hùng, hôm nay bất luận thế nào ta... Ta cũng sẽ không để người đi đâu...”

Đối với sự không nở của Tiểu Du, Ứng Hùng rất rõ ràng; hắc cho rằng, nàng một mực coi hắc như đại ca, có loại phản ứng này là chuyện đương nhiên, chỉ là, hắc còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, hắc không thể không nhẫn tâm một chút! Vì muốn nàng chết đi, hắc dứt khoát không làm thì làm, nói cho nàng một chuyện, một chuyện liên quan đến thân thể: “Tiểu Du, ngươi cho rằng, ba người chúng ta vẫn là người một nhà?”

“Đúng! Chúng ta... là người một nhà! Vĩnh viễn... mãi mãi là thế!” Tiểu Du khẳng định đáp.

“Có thể là người sai rồi! Có lẽ, thật ra ta nên sớm nói cho người biết bí mật anh hùng này.”

“Bí mật gì?”

“Có ghi hay không, ba năm trước đây, sau khi hai ta mang theo anh danh đã phé võ công trở về Mộ Phủ, ta đã nói chuyện với cha ta trong phòng một hồi lâu?”

Tiểu Du sao có thể không nhớ rõ? Lần đó, Ứng Hùng từng ở trong phòng phát ra một tiếng kinh hô tuyệt vọng! Nàng và anh danh, chưa từng nghe thấy âm thanh của Ứng Hùng tuyệt vọng như vậy!

Ứng Hùng bắt đầu nói: “Lần đó, cha ta chẳng những nói chuyện hẩn mưu đồ thông kim cho ta biết! Hẩn, còn nói cho ta biết một bí mật cuối cùng! Một bí mật làm ta khá là khiếp sợ!”

“Vây... đến tột cùng là bí mật gì?” Tiểu Du bắt đầu cảm thấy bí mật mà Ứng Hùng sắp nói cực kỳ không ổn!

Quả nhiên! Ứng Hùng nhất định nhìn nàng, chờ dẫn nhô ra một bí mật mà nàng vạn liệu không tìm được: “Bí mật kia, là một bí mật rất lớn liên quan đến thân thể của ta...”

“Lần đó, cha ta nói cho ta biết, ta và ông ấy, căn bản không thuộc về Trung Nguyên!”

“Hai phụ tử chúng ta là “

“Kim nhân!”

“Người của Hoàng triều Đại Kim!”

Thiên! Nghe đến bí mật kinh người này, Tiểu Du như bị sét đánh, huyết dịch như ngưng kết, hoàn toàn không biết phản ứng, ngây người tại chỗ!

Tạo mộng của nàng cũng không nghĩ tới, Ứng Hùng biểu ca một lòng muốn bồi dưỡng anh tài thành tài, không ngờ lại là... Kim nhân? Kim nhân đã thế không đội trời chung với Trung Nguyên, hẩn... Tại sao còn phải khổ tâm một lòng, không tiếc đem anh danh nâng thành thần thoại kiếm đạo thì không nói lời?

Mà ở giữa vạn phần của Tiểu Du Du, Ứng Hùng đã đem tất cả tiền căn hậu quả nói ra: “Kim nhân, từ trước đến nay là tử địch

ở Trung Nguyên. Ở thời đại này của chúng ta, Nguyên triều đã từng một lần diệt Kim! Chỉ là khi đó, vẫn có không ít dư nghiệt Kim nhân mai danh ẩn cư Trung Nguyên, bọn họ càng thay đổi dòng họ Hán, tựa như ông cố trưởng của ta, cũng từng mang họ Dịch là “Mộ” “Mộ”, Sau đó cưới nữ tử Trung Nguyên làm vợ, để che giấu thân phận; Vì vậy, ông nội, cha ta, còn có ta, kỳ thật cũng có không ít huyết thống Trung Nguyên xuất từ mẫu hệ. Đương nhiên, dưới huyết thống tương truyền của phụ hệ, máu chảy trong cơ thể chúng ta vẫn là một lượng lớn máu người vàng.”

Tiểu Du cực độ không biết làm sao, nàng ngơ ngác hỏi: “Nhưng... ta và ngươi... là anh vợ, mẹ ta... Càng là anh vợ ta, cha ta tuy là hán nhân, ta... chẳng phải cũng là một nửa kim nhân sao?”

Ứng Hùng cười khở lắc đầu: “Ngươi sai rồi! Ngươi căn bản coi trèn là một nam nhân! duyên mẹ ngươi tuy cũng họ “Mộ”, lại là năm đó tổ mẫu ngươi mang theo mẹ ngươi sửa gả cho tổ phụ ta, mẹ ngươi căn bản không phải tổ phụ ta, càng không phải cha mẹ ta! Cho nên, ngươi cũng không phải người vàng!”

“Chỉ có ta, mới là kim nhân!”

Ứng Hùng nói, trong ánh mắt lại ảm đạm vô hạn, dường như cũng tiếc nuối vì chính mình là kim nhân: “Tổ tiên ta tuy đã đổi họ thành “Mộ” nhưng vẫn chưa bị Trung Nguyên đồng hóa! Mặc dù hấn một mực che giấu thân phận, thậm chí ngay cả đối với thê tử Trung Nguyên bên gối cũng không dám lộ nửa câu, chỉ là, hấn vĩnh viễn sẽ không quên thân phận tôn quý của chính hấn - đại kim hoàng triều mạt đại thái tử thứ mười!”

Tiểu Du càng nghe càng lú lờ: “Thập... sao? Các ngươi không chỉ là người vàng? Lại là sau Hoàng tộc Kim Nhân?”

Ứng Hùng gật đầu: “Chính vì thế, ta từng là tổ phụ, tổ phụ ta, thậm chí cha ta, tuyệt đối sẽ không quên thân phận tôn quý này, bọn họ vẫn nhớ mãi không quên phục quốc! Đáng tiếc Đại Kim đã đi, tổ tiên ta và tổ phụ đều không cách nào ngăn cơn sóng dữ, cho đến một đời cha ta, vừa rồi mới có cơ hội xoay chuyển...”

“Cha ta nhờ duyên tể mà lách mình trong quan trường Trung Nguyên, dựa vào võ công vượt trội hơn Trác, rất nhanh đã tấn

thân thành danh tướng triều đình, lấy thực lực, muốn phục hồi Đại Kim đã không còn là hi vọng xa vời; ông ấy lập tức tìm được hậu nhân Cưu La công tử đời sau của hoàng triều Đại Kim năm đó, để kế hoạch phục thù...”

Không ngờ tiền căn hậu quả lại là như vậy! Tiểu Du ngo ngác nghe tất cả tiền căn hậu quả, nhìn thấy người này hóa ra là Kim Nhân Ứng Hùng biểu ca, thương tiếc tình cảm tràn ngập trong lời nói, nàng bỗng nhiên nói: “Cho nên, Ứng Hùng, lần này ngươi muốn trợ giúp Cưu La công tử ép Hoàng Đế ký kết khế ước. Kỳ thật... không phải là đang bán nước? Mà là đang... cứu quốc?”

Ứng Hùng cười khỏ: “Ta cũng không biết mình đang bán nước hay là cứu quốc! Ít nhất, mẹ ta là người Trung Thổ, ta cũng có một nửa là hán! Ta... Thật sự cũng không biết mình xem như cái gì... Quái vật!” Hắn tương đối phức tạp, giống như thân thể của hắn.

Tiểu Du nói: “Nhưng... Trung Nguyên và Kim Thế không đội trời chung! Ngươi đã sớm biết mình là Kim Nhân thì cần gì phải như vậy... Muốn bức anh họ của ngươi trở thành cường giả Kiếm đạo để đánh bại ngươi?”

Ứng Hùng lại cười khỏ một hồi, đáp: “Phàm gian, có chút tình cảm cũng không có phân chia quốc gia! Chính như ta đối anh danh, hắn vốn không phải huynh đệ ruột thịt của ta, thế nhưng, hai ta luôn như huynh đệ ruột thịt, loại anh hùng thân thiết vì diệu này, thật khó nói: Ta chỉ muốn nhìn thấy hắn đạt thành kiếm đạo, đâu quản tương lai hắn sẽ ghét bỏ ta là kim nhân, mà coi ta như tử địch, người lạ...”

Tiểu Du nhìn hắn, nhìn khuôn mặt nghĩa không phản cố của Ứng Hùng, nàng hoắc mắt lắc đầu: “Không! Anh danh làm sao có thể coi ngươi như người dung? Dù cho hắn biết ngươi là kim nhân, hắn cũng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ ngươi! Ngươi vĩnh viễn là đại ca hắn tôn kính nhất! Ngươi vĩnh viễn luôn ở tại đây! Ứng Hùng biểu ca...”

“Chính như ta...” Tiểu Du nói tới đây, tay chân vẫn tóm chặt lấy đồng tay áo của Ứng Hùng y, nàng khẳng định nói: “Ta đã biết ngươi là kim nhân, ta cũng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ

ngươi! Ngươi, vẫn là người mà ta tôn kính nhất - Ứng Hùng biểu ca!”

Ứng Hùng biểu ca? Chỉ là Ứng Hùng biểu ca đơn giản như vậy? Hắn vẫn không cách nào trở thành người trong lòng mình? Ứng Hùng nghe tới chuyện Tiểu Du cũng không ghét bỏ hắn, đương nhiên cảm thấy an ủi, nhưng cũng có chút thất vọng, thế nhưng hắn đã cam chịu số phận với nàng, hắn cũng không hề nghiêm khắc yêu cầu gì với nàng.

Chỉ là hắn gượng cười.

Tiểu Du thoáng thấy hắn cường nham vui vẻ như thế, cảm thấy buồn bã, đột nhiên nàng đột nhiên có quyết định: “Không... Đi! Ứng Hùng! Bây giờ ta biết rõ ngươi không phải đang bán nước mà là đang cứu Kim quốc của chính mình, ta... Không thể để anh danh biểu ca đánh ngươi, ta... ta sẽ đi nói cho hắn biết! Bảo hắn đừng quyết chiến với ngươi! Ta quyết không thể nhìn hai người các ngươi đứ thành sai lầm lớn!”

Nói xong, Tiểu Du chợt buông tay đang nắm lấy áo của Ứng Hùng ra, đang muốn nhanh chân lao ra ngoài! Bất kể tìm khắp chân trời góc biển mới có thể tìm được anh danh, nàng cũng nhất định phải nói cho anh hùng chuyện này! Chỉ là, ngay khi nàng cất bước, đột nhiên lại như mặt đất, “Phốc” một tiếng! eo nàng đột nhiên bị người điểm nhẹ, sau đó toàn thân tê dại, xụi lơ ngay tại chỗ!

Nàng khá là giật mình! Bởi vì nàng biết người ra tay không chế nàng chính là Ứng Hùng!

“Ứng Hùng, ngươi... vì sao ngươi lại làm như vậy?” Tuy Tiểu Du đã xụi lơ trên mặt đất, nhưng vẫn liều mạng hỏi gấp.

Ứng Hùng Thiển Thiển mỉm cười, một mặt ôm lấy Tiểu Du lên giường trong phòng, một mặt đáp: “Bởi vì, trận chiến danh hiệu anh hùng này, cho dù đối với hắn và ta đều có ý nghĩa cực lớn! Tuy ta đã nói bí mật của mình cho ngươi biết, nhưng tuyệt đối không thể để ngươi nói cho hắn biết, miễn cho hắn phải quyết tâm trong lúc quyết chiến! Nhất quyết phải đánh bại ta không thôi!”

Hắn nói xong đã đặt nhẹ Tiểu Du lên giường, tiếp theo lại nói: “Tiểu Du biểu muội, ngươi có biết đột nhiên ngươi mai danh

ẩn tích ba năm, tại sao ta nhất định phải tìm được người?”

Tiểu Du nhìn thấy vẻ mặt đầy bất đắc dĩ của Ứng Hùng, dường như nàng đã bắt đầu cảm thấy lời của Ứng Hùng sắp sửa nói rồi...

“Vì duyên, ta cùng anh danh trận chiến này, không thắng liền chết! Nếu ta thật sự chết trận, ta... có thể sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy người nữa, cho nên, trước trận chiến này ta mới phải tìm về người, ta muốn xem kỹ mặt của người một lần, vô luận là kiếp này kiếp sau, ta, ta cũng phải nhớ kỹ mặt người, bởi vì...”

Ứng Hùng nói xong, một bên xoa xoa mặt của Tiểu Du, một bên tiếp tục phun ra đáp án của một người tên là Tiểu Du lúu lười: “Người, là người mà Mộ Ứng Hùng ta yêu thương nhất đời này kiếp này!”

Trong... người nào cũng yêu?

Thiên! Hai mắt Tiểu Du tròn trừng, miệng mở to, nàng không nghĩ tới sẽ sống trong năm tháng vô tri vô giác, nàng... lại trở thành người mà Ứng Hùng yêu nhất? Làm sao nàng có thể không cảm nhận được? Chỉ là, tâm của nàng, chẳng phải vẫn luôn quan tâm tới anh hùng sao? Cho dù sớm biết nàng có thể ứng với hùng được không?

Giống như lúc này, nàng cũng không biết nên đối ứng với Ứng Hùng như thế nào, nàng chỉ là khiếp sợ đến mức thổ nạp:

“Ứng... Hùng, người...”

dừng khí nổi lên hướng về dấu vết thổ lộ của Tiểu Du, lại thấy Tiểu Du bị khiếp sợ đến nghẹn họng trợn mắt, Ứng Hùng chỉ cảm thấy bị thương rất nặng, hấn dứt khoát tự giễu nói: “Rất khiếp sợ? Sợ hãi tâm ma quỷ ta phải không?”

“Kỳ thực, ta cũng sớm biết, trong lòng người chỉ có một anh danh, người quan tâm nhất cũng chỉ có hấn. Bởi vậy, ta cũng biết mình vừa nói như vậy, ngược lại sẽ làm cho người khó chịu, chỉ là...”

Ứng Hùng nói đến đây, chợt thâm tình nhìn Tiểu Du, từ trước đến nay hấn vốn luôn kiêu căng, giờ phút này đứng trước mặt người mình yêu thương nhất lại càng lộ vẻ thấp kém vô hạn, hấn buồn bã nói: “Ta tự biết giờ phút này không nói nữa, nên

quyết chiến xong, có thể đã xong... Sẽ không còn cơ hội nữa rồi...”

“Tiểu Du biểu muội, ta... Biết mình là kim nhân, tuyệt đối không như anh hùng, có thể xứng đáng với người. Chính như vị Thánh Thủ kia cũng đã từng nói, người, tương lai nhất định sẽ gả cho một anh hùng chân chính. Vì vậy ta đối với người, chưa bao giờ có nửa điểm hy vọng xa với người., Ta chỉ cầu nhìn thấy người cả đời được hạnh phúc, cuối cùng có thể gả lang quân như ý trong suy nghĩ của người, là đã đủ. Thật sự, ta đối với tâm nguyện của người chỉ là... giản đơn như thế, bởi vậy, nếu người thật sự thích anh danh mà nói, ta... nhất định sẽ thành toàn cho các người! Ta tuyệt sẽ không trở thành gánh nặng giữa hai người các người! Trận chiến này bất luận ta sống hay chết, ta... đều sẽ tự biến mất vĩnh viễn trước mặt các người!”

Cái gì? Nguyên lai Ứng Hùng đã sớm dự bị trận chiến này về sau, nếu hắn chết trận đương nhiên tốt nhất, nếu hắn không chết, hắn cũng sẽ rời đi bọn họ, tuyệt không ngăn trở hai người bọn họ phát triển thêm?

Tiểu Du nghe vậy càng thêm lo lắng như lửa đốt, thế nhưng lại biết ái hùng đối với mình, nàng căn bản không biết làm sao phản ứng, trái tim của nàng hỗn loạn như tơ, chỉ là ngơ ngác không nói nên lời.

Thế nhưng nàng càng không nói nên lời, càng làm Ứng Hùng hiểu lầm tình yêu của mình khiến nàng sợ hãi. Lòng của nàng, thoáng cái đã cắn đau, nhỏ máu, đột ngột, hắn đứng thẳng dậy, giọng nói bình tĩnh lại: “Tiểu Du biểu muội!”, Cách kế hoạch Nguyên Tiêu còn bốn ngày, giờ phút này ta cũng không thể không trở về chuẩn bị cho tốt! Chỉ là, sau khi ta đi, người cũng đừng nghĩ có người có thể thay người giải huyết; vừa rồi ta đã quán chú công lực “Sát Tình” của ta, cho dù là hư cũng chưa chắc có thể giải, trừ phi anh danh sau khi trùng sinh tự mình đến giải huyết cho người, có lẽ còn có thể để người hồi phục hành động...”

“Có điều người không cần quan tâm! Trong vòng bốn ngày này, ta sẽ phái gia đình đến chăm sóc người, cùng với đám bằng hữu già người phải chăm sóc; mà sau bốn ngày, khi được anh danh đến giải huyết cho người, chỉ sợ đã là ta quyết chiến

với hắn, đến lúc đó, tất cả mọi thứ đều đã kết thúc, mà Quốc tặc Thập Ác không tha này của ta, có lẽ cũng đã...”

“Kết thúc!”

Một lời nói đến nước này, Ứng Hùng lại quay đầu nhìn lại. Khuôn mặt lo lắng không nỡ nhìn chăm chăm của Tiểu Du như muốn tranh thủ thêm một khắc thời gian, nhìn nàng thêm một cái cũng tốt. Chỉ là, bất kể nhìn bao nhiêu lần, hắn vẫn không phải cũng muốn đi? Ngược lại càng nhìn xuống, lại càng không nỡ. Ứng Hùng chỉ có thể hạ quyết tâm, cuối cùng dặn dò: “Ta, thật sự phải đi rồi.”

“Tiểu Du, thứ cho Ứng Hùng biểu ca không thể ở bên cạnh muội mãi được, yên lặng bảo vệ muội. Muội, sau này nhất định phải chăm sóc tốt bản thân!”

“Tạm biệt.”

“Bảo trọng, ta yêu ư?”

Lời này vừa dứt, Ứng Hùng đột ngột hơi cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay Tiểu Du, cuối cùng nhin đau xoay người, đẩy cửa ra, quyết liệt mà đi!

Rốt cục hắn đi rồi! Cái tên một lòng thành anh danh, thỏa mãn hai mẹ con, cả người hán tử thành toàn Tiểu Du, rốt cục ngạo nghễ chịu đựng đầy một lòng cô đơn và thương tích, một mình đi con đường “Không chiến không được”!

Hắn thành toàn cho tất cả mọi người! Cuối cùng lại không cách nào tác thành cho mình...

Trên giường Tiểu Du nhìn thấy sự cô đơn thoát xa khỏi bối cảnh của Ứng Hùng, chợt cảm thấy, thì ra mãi nàng vẫn không hiểu rõ Ứng Hùng biểu ca của mình! Tại hắn thường xuyên ra vẻ mặt tươi cười sau lưng, hóa ra hắn là một người như vậy khao khát được người khác quan tâm, được người yêu mến!

Kỳ thực hắn còn muốn được người khác chú ý hơn cả anh danh! Nhưng mà, hắn vẫn luôn bị Tiểu Du đánh giá như cũ! Nàng vẫn đang tập trung toàn bộ chú ý vào tiếng anh hùng! Nàng, thật có lỗi với hắn, hắn luôn giấu nàng trong lòng.

Nếu như trận chiến này hùng bại, nàng thậm chí không thể ở bên cạnh hắn, gặp mặt hắn một lần cuối cùng! Thấy vẻ ngoài

kiêu căng kiên cường nhưng cuối cùng trong lòng hẳn lại đáng thương! Tâm tình hẳn một mực yên lặng yêu nàng, yên lặng cùng kiếm của hắn cùng nhau an nghỉ...

Trong khoảng khắc, hai hàng nước mắt không cách nào kiềm chế được mà tuột mạnh xuống khỏi gài. Vốn dĩ nàng đang rất lo lắng không nói nên lời, cuối cùng cũng đã có thể nói ra được, nhưng nghe nàng nghẹn ngào nói: “Ứng Hùng biểu ca, người... là người khó có thể quên, lại còn phức tạp thế này... khó có thể hiểu được...”

“Người... vì sao không sớm một chút... Nói ra tâm của người cho ta? Người... Vì sao người... mãi ngốc như vậy? Ra về... Đối với ta tràn đầy không... Để ý? Người vì sao... không sớm một chút... nói?”

“Nếu... Người sớm một chút... Nói, có lẽ... Có lẽ... Có lẽ ta...”

“Trời ạ, ta... đang nói cái gì... cái gì? Rốt cuộc ta... Đang suy nghĩ cái gì?”

Tiểu Du kêu khế một cách cực kỳ hỗn loạn, bởi vì trái tim của nàng đang bị bóng dáng của hai người này công kích, xâm kích!

Ứng Hùng! Anh danh!

Một là biểu ca anh tuấn mà mình quan tâm từ nhỏ tới lớn! Một là từ trước đến nay nếu đã muốn rời đi, hôm nay lại là Ứng Hùng chân tình biểu lộ...

Bóng dáng hai người này không ngừng trùng kích vào lòng Tiểu Du, trong lòng nàng có một bóng người đang hiện ra, nàng bắt đầu mơ hồ cảm thấy người mình thật sự yêu thương rốt cuộc là ai?

Đó là...

Rốt cuộc Ứng Hùng cũng bước ra ngoài cửa thô, đám Công bà vừa mới ăn xong những đùi gà kia, còn chưa biết trong phòng xuất hiện một vị khách không mời mà đến, càng không biết đã xảy ra một màn sinh ly tử biệt. Chúng lão Hách thấy một nam tử áo đỏ che phủ bảy thước bước ra khỏi cửa phòng, không khỏi chấn động, đồng thanh hô to: “A, người... Người là ai? Người làm sao...”

Bọn họ vốn còn muốn hỏi vì sao Ưng Hùng lại từ trong nhà bước ra, cũng đã không thể nói thêm nữa! Bởi vì Ưng Hùng đã vươn ngón tay bắn ra một đạo kinh khí vô hình, đã như tên bắn liên tục vào huyết bát đại, chúng lão đứng tại chỗ không thể gọi nổi!

Ưng Hùng áy náy với mọi người: “Xin lỗi, để tránh các ngươi ngạc nhiên cái gì đó, ta bắt đắc dĩ phải phong tỏa sào huyết của các ngươi trước! Nhưng không thể sợ hãi! Rất nhanh, gia đình của ta sẽ đến chăm sóc các ngươi, còn có người ta yêu nhất...”

“Tiểu Du!”

Ưng Hùng vừa nói vừa đi lướt qua đám lão già, ngay trong cùng một lúc, trên trời bỗng vang lên một tiếng sét, tiếng sấm ầm ầm, giống như một luồng chính khí cuộn cuộn nhất trong thiên địa đã sinh ra, thẳng tắp mây xanh, kinh thiên động địa!

Ưng Hùng hơi dừng chân, ngửa đầu nhìn lên trời, nhưng cảm thấy cả người khẽ động, máu huyết toàn thân như bị một luồng chính khí vô hình cường đại dẫn dắt sôi trào lên. Hắn vội vàng mỉm cười với Thiên Tà Tà: “Rất tốt!”

“Sấm sét xé trời, nghiêm nhiên như đất bằng một tiếng sấm! Tất là hình tượng trời sinh của chính đạo thần nhân!”

“Lấy cảm giác vạn kiếm chi hoàng của ta, đã có thể cảm nhận được, hẳn sắp phá quan ra!”

“Phượng Hoàng, cuối cùng cũng sống lại từ trong ngọn lửa rồi...”

“Ngươi, một thanh kiếm vô địch thần cấp, cuối cùng...”

“Rời vỏ rồi!”

Ưng Hùng nói tới đây thì đôi mắt càng giống chiến hỏa hùng hực hơn, chiến hỏa bất diệt: “Được!”

“Thần Kiếm tái sinh, chỉ để cho chuôi kiếm Hoàng Giả này của ta gặp gỡ kiếm của Thần Giả một lần!”

“Ta thật sự rất muốn xem thử, thần kiếm có thể chém đứt hoàng kiếm hay không?”

“Ta thật sự rất muốn nhìn một chút, ác ma sắp bị thiên thu vạn thế phỉ nhổ của ta, có thể được như nguyện không? Được người ta yêu quý nhất đánh vào...”

“A?”

“Xi?”

“Đất?”

“Ngục?”

“Ha ha ha ha...”

Chương mười bảy.

Tịch Thần giả chi kiếm quyết chiến trước đó có thật sự như hưởng ứng hùng cảm giác sắp trọng sinh không?

Không biết!

Chẳng qua nơi này, còn có một ngọn Thần Phong!

Hắn lại khẳng định biết!

Vô Danh tiến vào trong hầm băng, đã sắp sửa ba năm!

Ba năm! Lúc trước, Kiếm Tuệ từng hướng tới vô danh nhắc nhở, Chương môn Kiếm Tông bọn họ, chỉ có một cái có thể ở trong hầm băng tiếp nhận Vạn Kiếm Luân Hồi một năm, cuối cùng cũng bởi vì vượt quá cực hạn, thích hợp với phản tác dụng, tự tàn mình, được không bù mất!

Nhưng không ngờ lại vô danh ở bên trong suốt ba năm!

Ba năm tuyệt đối không phải một đoạn thời gian vội vã, hắn dựa vào cái gì trong hầm băng, chịu đựng đau đớn vạn kiếm dày vò, nhẫn nhịn ba năm?

Là bằng vào lời thề hắn ta muốn đánh bại Ứng Hùng, ngăn cản hắn ta trở thành kẻ kiên cường bán quốc ma quỷ? Áp chế, là bởi vì hắn trời sinh đã là một thanh thiên kiếm, một thanh thiên kiếm đủ để chịu đựng thống khổ tất cả kiếm đạo?

Có lẽ hắn đã chuẩn bị vẹn toàn cả hai! Cả hai đều có!

Mỗi ngày, Thần Phong đều “tự tiện anh dũng” đưa thức ăn đến cho Vô Danh, đưa cho hắn một cái cửa nhỏ trong hầm băng. Hắn bởi không nhìn thấy được tình huống bên trong, đã từng hào tâm truyền âm hỏi từ trong ra cửa. Chỉ là, Vô Danh

bên trong lại im lặng không phản ứng gì., Lúc đầu, Thần Phong còn tưởng rằng vô danh từ sau khi tiếp nhận Vạn Kiếm Luân Hồi thì tính tình đại biến, không nói gì nữa, duy lấy lại tinh thần. Y bắt đầu hiểu được, vô danh không trả lời y. Có lẽ, sau khi y tiếp nhận Vạn Kiếm Luân Hồi, đã không có dư lực trả lời!

Hắn muốn tận lực thoát khỏi mỗi một chút sinh mệnh lực, đi đối mặt với vạn kiếm luân hồi!

Qua một lần như vậy, chính là một năm!

Thần Phong hoàn toàn cho rằng vô danh sẽ giống như Chương môn trước đây, nhất định không thể tiếp tục chịu đựng, ai biết mỗi ngày hắn chờ hắn tự mình xuất quan, bất tri bất giác đợi thêm một năm nữa!

Thế là, Vô Danh liền ở trong hầm băng tổng hợp hai năm! Hai năm! Thần Phong thật sự tương đương kinh ngạc ý chí và thiên tư của hắn, hắn sao có thể mạnh hơn Chương môn năm đó?

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt! Vô Danh không chỉ chịu đựng hai năm, mà còn tiếp tục...

Cuối cùng, hắn gắng gượng suốt ba năm!

Đây thật sự là một kỳ tích!

Nhưng mà, còn có kỳ tích trong kỳ tích! Sắp gần đến ngày thứ ba, đồ ăn mà Thần Phong đưa cho Vô Danh, mỗi ngày đều trở về, hoa văn phong bất động!

Vậy mà hắn lại không ăn bất kỳ thức ăn nào!

Lúc trước, Thần Phong cũng có chút lo lắng, nghĩ thầm nếu một người còn sống, như thế nào mấy ngày không ăn không uống? Trừ phi, Vô Danh rốt cục cũng không chịu nổi Vạn Kiếm Luân Hồi trong hầm băng, thân tử trong hầm băng! Đáng tiếc, gã đã chết trong đó!, Hắn mặc dù lo lắng dị thường cho Thập Nhất sư đệ, khổ nỗi không thể từ bên ngoài mở ra hầm băng, vào bên trong dò xét; hắn đã từng vận hết khí lực hướng vào phía trong hô to, vô danh như trước bất vô hiệu; may mà mấy ngày trước, sư phụ Thần Phong Kiếm Tuệ cũng đến trước cửa hầm băng xem xét, nhưng thấy kiếm tuệ tra xét một hồi lâu, đã bất ngờ há miệng thở dài: “Được!”

“Bất kỳ ai cũng không thể nào chịu đựng nổi thống khổ cực độ của Vạn Kiếm Luân Hồi. Vì hễ, người lại chịu đựng một năm lại một năm, trọn vẹn ba năm! Người, người thật là “người” sao? Trăm chế hoặc...”

“Người thật sự là một trong những thần thoại mà toàn bộ kiếm thủ có cố gắng thể nào cũng không thể vượt qua?”

Thần Phong không hiểu hỏi: “Su phụ, nhưng Vô Danh sư đệ đã không uống không được nhiều ngày rồi, hử? Liệu có vì không chịu nổi mà...”

Thần Phong không dám khẳng định hỏi, nhưng Kiếm Tuệ lại khẳng định đáp: “Không biết!”

“Hử mấy ngày nay không ăn không uống, có lẽ bởi vì, tu hành của hử đã đến thời khắc sống còn! Hử, đã đến cảnh giới “Ích cốc” trong truyền thuyết!”

Tích cốc? Nghe nói cảnh giới Tích Cốc trong truyền thuyết, là khi một cao thủ luyện đến hóa cảnh, luyện đến thiên nhân hợp nhất, có thể tùy ý không ăn không uống. Đến lúc đó, ăn cùng uống với hử đã không còn ý nghĩa.

Thần Phong tương đối ngạc nhiên! Lúc này, Kiếm Tuệ lại thở dài: “Ai, vô danh, người vốn có thể chịu đựng nửa năm đến một năm là có thể khôi phục võ công. Nhưng không ngờ lấy thiên tư của người, vậy mà có thể sống qua ba năm ở bên trong, trong ba năm này vô số lần vạn kiếm luân hồi, rốt cuộc công lực của người đã tăng lên tới cảnh giới gì?”

“Tăng một? Hai tầng? Tầng ba? Trăm chế hoặc tầng mười?”

“Vô số lần vạn kiếm luân hồi, rốt cuộc đã đem người biến thành thần thoại? Cát giữ hoặc vĩnh viễn không có người có thể sánh với quái vật bất bại?”

Kiếm Tuệ thực sự không muốn nghĩ tiếp nữa, hử thở dài rồi đi.

Chỉ có Thần Phong, trong tình trạng khẩn trương mấy ngày nay, vẫn còn đứng canh giữ ở bên ngoài cửa hầm băng, chờ đợi Thập Nhất sư đệ của mình công lao thành công xuất quan, chờ đợi xem cảnh tượng thần thoại sắp ra đời trong kiếm đạo này...

Rốt cục, hoàng hôn thứ tám từ sau Tích Cốc cho tới nay, khi hẳn cho rằng hôm nay cũng sẽ không xuất quan thì cánh cửa hầm băng bỗng “canh” một tiếng! Thành linh bắt đầu chậm rãi bay lên!

Thần Phong vô cùng hưng phấn, không kìm được hô to:
“A...”

“Sự đệ rốt cục... Xuất quan? Người cuối cùng cũng xuất quan?”

Không tệ! Cối kiếm ba năm, chỉ vì ngày hôm nay! Rốt cục hẳn cũng thành công rồi!

Thần phong cực độ hưng phấn nhìn vào trong cửa hầm băng dần dần tăng lên, ngẩng đầu chờ mong thần thoại trong miệng sư phụ; thời điểm cánh cửa hầm băng hoàn toàn hướng lên cao, hẳn thành linh nhìn thấy một đạo cường quang xán lạn chưa từng có!

Là kiếm quang!

Đạo kiếm quang xán lạn đến mức làm người ta không dám nhìn thẳng, không chỉ phát ra từ trong trong anh hùng kiếm, còn phát ra một người so với anh hùng kiếm càng xán lạn tuyệt luân!

Chỉ vì người này, là một thanh kiếm so với kiếm anh hùng càng toả sáng vạn trượng!

Thần Phong rốt cục nhìn thấy, thì ra thần thoại trong kiếm đạo, lại là như vậy! Dĩ nhiên là như vậy!

Giờ phút này hẳn nhìn thấy vô danh vậy mà so với ba năm trước lại như hai người khác!

Lúc này không ngờ Vô Danh đã biến thành...?

Thần Phong còn chưa kịp hô to vì phong thái vô danh, đã nghe thấy thanh âm trầm hùng của Vô Danh Danh, nói: “Đại sư huynh!”

“Cảm ơn người trong ba năm này hỗ trợ, đáng tiếc ta đã không có thời gian dừng lại nữa khắc nữa! Ta muốn đi rồi!”

“Tạm biệt!”

Lời này còn chưa thôi, vẫn chưa biết đã biến thành thế nào, đã như một đạo kiếm quang chói mắt bay lên!

Cuối cùng Thần Phong cũng thấy kiếm quang hồng trần nhanh nhất! Kiếm quang đáng sợ nhất!

Ngay lúc thần thoại trong kiếm sinh ra, Hoàng Giả trong kiếm thờ mơ hồ cảm nhận, ngay cả Thánh Giả trong Kiếm Trung cũng đồng thời cảm thấy!

Hắn — Kiếm Thánh!

Kiếm Thánh đang tĩnh tâm ngồi xếp bằng trong một tiểu cư vắng vẻ không biết tên ở Thần Châu, nhắm mắt tu hành, phút chốc đặt ở trước mặt hắn là Vô Song Thần Kiếm, bỗng rung động “Ông ông”! Hai mắt Kiếm Thánh đóng chặt cũng đột nhiên mở ra!

※※※

Chỉ thấy hai mắt Kiếm Thánh lộ vẻ nghi hoặc, không tin, ngược lại còn trầm ngâm: “Sao... có thể?”

“Cho tới nay ta chỉ cảm thấy kiếm khí của Hoàng Giả Mộ Ứng Hùng ngày càng tăng, bây giờ... Tại sao lại cảm thấy một cỗ kiếm khí của cường giả khác sinh ra? Hơn nữa luồng kiếm khí này, ngay cả ta cũng suy đoán không ra được là một cỗ kiếm khí cực cấp, chính bởi vì đoán không ra, cho nên...”

“Nó càng đặc sắc hơn! Nó càng đáng sợ hơn!”

Hai chữ đáng sợ vừa xuất hiện, Kiếm Thánh vốn một mực ngồi xếp bằng bỗng rung rút Vô Song Thần Kiếm trước mặt ra, tiếp theo...

Hắn nhún người nhảy lên!

Vừa nhảy xuống, Kiếm Thánh đã như một thanh kiếm vô song, xuyên thủng nóc nhà, hắn hạ xuống nóc nhà, nhìn lướt qua vạn dặm bầu trời xung quanh, ngửa mặt lên trời cười lớn: “Hắc! Không thể tưởng được ngoài Kiếm Trung Hoàng Giả lại còn có Thần Giả! Thật tốt! Đúng là không uổng công lão phu cầu kiếm cả đời, vì kiếm từng hi sinh!”

“Hôm nay, hãy để cho lão phu tiếp tục gặp thần giả trong kiếm này một lần nữa!”

“Nhìn thử xem là “Thần” mạnh hay sao?”

“Thuần hoặc “Thánh” mạnh?”

Trong tiếng cười chói tai đó, Kiếm Thánh đã cảm chắc thanh kiếm Vô Song, dựa vào thanh kiếm vô cùng nhạy bén của mình mà cảm giác được, tia chớp tuyệt trần tìm kiếm thần linh kia rồi đi!

Kiếm quang!

Kiếm quang xẹt qua trời cao, xẹt qua màn đêm tối mịt mờ, cũng xẹt qua bầu trời đêm tịch mịch vô biên của kiếm tông!

Nếu như chỉ riêng kiếm quang cũng có thể đả thương người mà nói thì như vậy, giờ phút này tất cả mọi người ở Kiếm Tông, chỉ sợ tất cả đều sẽ trở thành người mù!

Bởi vì trong Kiếm Tông đang có vô số cặp mắt nhìn nhau, tận mắt thấy đạo kiếm quang chói mắt này phá không mà đi!

Bao gồm cả con mắt tràn ngập trí tuệ trong kiếm của Kiếm Tuệ!

Còn có Phá Quân ánh mắt!

Phá Quân đột nhiên nhìn thấy một đạo kiếm quang xẹt qua giữa không trung, vô hạn nghi hoặc hỏi phụ thân kiếm tuệ đứng bên cạnh: “Cha, đó... đó rốt cuộc là... ánh sáng gì?”

Kiếm tuệ nhìn đạo ánh sáng xẹt qua nhanh chóng từ giữa không trung, nặng nề đáp: “Kiếm quang!”

“Kiếm... Kiếm quang? Đó là kiếm quang của ai?”

“Quân nhi! Còn phải hỏi sao? Kiếm quang phát ra từ hầm băng bên kia, nhất định là kiếm quang của hấn!”

Kiếm Tuệ nói xong khẽ lắc đầu, trầm ngâm thở dài: “Mộ Ứng Hùng! Người cũng nhìn thấy chứ? Người cũng cảm thấy chứ?”

“Năm đó, ngươi nhờ ta mang nhị đệ trở về Kiếm Tông, kiếm đã thành công! Hơn nữa hấn còn trải qua ba năm vạn kiếm luân hồi, lại thêm kiếm quyết không hiểu và kiếm quyết anh hùng của hấn. Hôm nay, ngay cả lão phu cũng không cách nào tưởng tượng cảnh giới kinh người của hấn.”

“Ài, Mộ Ứng Hùng, mặc dù trong ba năm qua lão phu không có trợ giúp quá lớn với nhị đệ ngươi, nhưng cũng chỉ như lúc trước ngươi mong muốn, khắc làm hết trách nhiệm của sư phụ ngươi. Cuối cùng ta không phụ lòng một phen khúm núm cầu xin của ngươi năm xưa. Mà lão ấy, cũng không cô phụ tất cả hy sinh ngươi đã làm, trở thành một thanh...”

“Tuyệt đỉnh thần kiếm ra khỏi vỏ!”

“Nhìn lực công kích của kiếm quang hấn bây giờ, hấn nhất định đang gấp gấp trở về ngăn cản ngươi, đánh bại ngươi rồi, ngươi có biết dù ngươi hi sinh hấn, hấn cũng đã chịu khổ vô tận ba năm vì ngươi, nếu ngươi biết hấn từng chịu vạn kiếm thống khổ vì ngươi, tin tưởng, ngươi, tất nhiên sẽ rất cao hứng...”

“Chỉ là, tuy rằng hấn đã nhanh chóng trở về, nhưng có thể kịp thời bắt kịp ngươi, đánh một trận hào hùng với ngươi không?”

“Bất quá vô luận hấn có thể vượt qua hay không, tâm nguyện của ngươi cuối cùng đã thành! Ngươi thật sự hài lòng rồi chứ?”

“Cho dù ngươi rơi vào địa ngục vô biên, nhưng ngươi và hấn không có chút huyết thống lại có duyên với đại ca, cũng nên an tâm nhắm mắt đi chứ?”

“Ai...”

Đến tận cùng, sau khi lột xác vô danh, có thể kịp thời trở về ngăn cản ứng hùng bán quốc?

Không ai biết!

Ngay cả Ứng Hùng cũng không biết.

Ba ngày sau, đêm trước Nguyên Tiêu.

Mộ phủ, Dạ.

Cũng là trận quyết chiến trước đó!

Tinh anh hơn trăm kim nhân đã tập trung đầy đủ trong đình viên Mộ phủ, chờ lệnh của một người tùy thời xuất động!

Tối mai Nguyên Tiêu chính là thời kỳ thực hành của đám người Mộ Long, nhưng tối nay, Ứng Hùng nhất định phải suất lĩnh hơn trăm tinh anh bắt đầu xuất động! Bởi vì lấy bọn họ

một đám siêu việt khinh công, muốn Mộ phủ đi xa đến Tử Cẩm Thành của Hoàng Đế, cũng cần một ngày một đêm!

Hơn trăm tinh anh, vẫn luôn yên lặng quỳ gối trước mặt Ứng Hùng áo trắng như tuyết, thế nhưng, Ứng Hùng vẫn thật lâu không ra lệnh xuất động, có người lớn mật nói thẳng: “Thống soái! Lúc này đã không còn sớm, nếu không xuất phát, chỉ sợ tối mai, chúng ta cũng không thể đến Tử Cẩm thành được.”

Đúng! Ứng Hùng biết rõ không thể tiếp tục kéo dài nữa, hắn vẫn luôn kéo dài thời gian, chỉ vì hắn đang đợi một người, một người tới đánh bại hắn!

“Anh danh, vì sao ngươi còn chưa tới đây?”

“Ngươi nên biết, nếu như ngươi không hiện thân thì coi như đã quá muộn!”

“Anh danh, ngươi cũng đừng làm đại ca thất vọng.”

“Trò chơi trong địa ngục này, ngươi nhất định phải xuất hiện! Bởi vì...”

“Đại ca chiến đấu tới thời khắc cuối cùng, chiến đến phần sức mạnh cuối cùng, cũng sẽ lấy trận chiến này tác thành toàn cho ngươi, đẩy ngươi lên cảnh giới không thể cao hơn nữa...”

“Càng không thể tưởng tượng được cảnh giới tối cao!”

Đáng tiếc, bất luận Ứng Hùng kéo dài thời gian dài dằng dặc, khổ như thế nào, anh danh vẫn rất lâu chưa tới, cuối cùng, Ứng Hùng cũng không muốn lại để một đám tinh anh khổ sở chờ đợi như hắn, hắn dứt khoát nói ra một câu: “Giờ đã tới! Người tới đã tới! Chúng ta lập tức...”

“Khởi hành!”

Cuối cùng hắn cũng không chờ được nữa! Cuối cùng hắn cũng muốn tới!

Chỉ không biết, lần này Ứng Hùng đi, có thể bán Trung Quốc, mẹ ruột Mộ phu nhân của hắn được không?

Kim Quốc cứu phụ thân Mộ Long?

Vô Danh, vốn không phải một mực như kiếm quang, nửa bước liên tục, thẳng đến Mộ Phủ? Làm sao lại chậm chạp chưa tới?

Chỉ vì, mặc dù hấn ta vội vã muốn đánh bại Ứng Hùng, nhưng trên đời này cũng có một người...

Đã vội vàng đánh bại hấn!

Một người lấy kiếm làm mục tiêu cả đời, bạn lữ chung thân, tồn tại cả đời, ý nghĩa cả đời!

Kiểm Thánh!

Ngay khi Vô Danh vội vàng chạy về con đường của Mộ phủ, Kiếm Thánh hơn bốn mươi tuổi, rút cuộc dựa vào cảm giác kinh thể trong kiếm của hấn, đi tới con đường bắt buộc phải đi qua của thanh kiếm vô danh này! “Keng” một tiếng! Hấn đã cắm Vô Song Kiếm xuống đất, đứng ngạo nghễ giữa con đường!

Hấn đang chờ đợi!

Bởi vì hấn cảm thấy, cỗ lực lượng thần linh kia đang cấp tốc xuất phát tới con đường này!

Quả nhiên! Hấn đứng ngạo nghễ còn không tới nửa chén trà, một đạo kiếm quang chói mắt, đã thế như một đạo sét đánh bắn nhanh về hướng hấn!

Kiểm Thánh nhìn chằm chằm đạo kiếm quang này, trầm giọng nói: “Ha ha! Đến rồi sao?”

“Thật không ngờ, cảm giác của ngươi so với ta còn muốn xán lạn hơn! Còn muốn đoạt mất! Không hổ là một thanh kiếm cấp Thần!”

“Mà ngươi ta đã tiếp cận như vậy, bốn Kiếm Thánh cũng cảm thấy, thanh kiếm của Thần Giả này rút cuộc là thần thánh phương nào? Ngươi, chính là người ba năm trước đã bị ta tự tay phế hết võ công - Hấn?”

“Hắc hắc! Khó đoán được, kiếm mục có thể trùng sinh! Hơn nữa, chẳng những ngươi hồi phục công lực, mà ngay cả ta cũng không đoán được là kiếm khí gì!”

“Được! Hôm nay hãy để thánh nhân trong kiếm của ta tới thử ngươi một lần, rút cuộc ngươi có năng lực gì, có thể đột nhiên tấn cấp thân làm thần linh trong kiếm?”

Trong tiếng trầm ngâm, Kiếm Thánh đột nhiên rút Vô Song kiếm cắm dưới đất lên, cầm kiếm đứng thẳng, râu quai nón lay động, hiển thị đã thúc dục kiếm khí toàn thân, hấn muốn... tận lực đánh một trận!

Mà đạo kiếm quang sáng lạn tuyết luân kia cũng trong lúc Kiếm Thánh trầm ngâm, tia chớp đã đuổi tới trước mặt lão trong vòng mười trượng!

Tuy kiếm quang loá mắt, Kiếm Thánh vẫn không thấy rõ hình dáng của người trong ánh sáng kia, nhưng trong kiếm quang đã truyền đến một tiếng hét trầm hùng bạo: “Kiếm Thánh! Mau nhường đường!”

“Đừng có cản ta!”

Kiếm Thánh cũng đáp không chút khách khí: “Nói nhảm! Người nếu muốn kiên trì muốn đi con đường của mình thì người phải công phá con đường của ta trước!”

“Muốn ta nhường đường, trước hết hỏi kiếm của ta đi!”

Trong lúc nói chuyện, kiếm quang của Vô Song trong tay Kiếm Thánh bắn mạnh về phía kiếm quang đang lao tới gần, mà bên trong luồng kiếm quang kia, cũng đồng thời truyền ra âm thanh “Trầm Hùng” cao giọng nói: “Tốt! Cuộc đời của ta đã từng nhượng bộ với rất nhiều người! Nhưng hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không nhường đường nữa! Kiếm Thánh, người dám ngăn cản đường đi của ta, bây giờ ta muốn người —— hồi hận cả đời!”

“Ta muốn gặp Thần giết Thần! Gặp Thánh Sát — Thánh!”

Lời nói vừa dứt, trong kiếm quang rực rỡ đã đột nhiên chém ra một đạo kiếm quang khác càng chói mắt hơn!

Anh Hùng kiếm!

Mài kiếm ba năm, rốt cục hấn cũng ra tay lần thứ nhất! Chỉ vì hấn biết, tối nay nếu hấn muốn đi đánh bại kiếm của Ứng Hùng!

Hấn sẽ đánh bại Vô Song Thần Kiếm nhất thế vô song của Kiếm Thánh trước!

Nếu hấn muốn sáng tạo ra lịch sử, hấn phải đánh bại lịch sử!

Giang hồ không hề bại trận trong danh sách đệ nhất cường giả...

Kiểm! Thánh!

Hắn muốn đạt tới Kiểm Thánh ——

Cuối cùng! Sống! Sau! Hồi hận!

Hắn có thể sao?

Kiểm Thánh! Lãng đãng giang hồ được bốn mươi năm, hô phong hoán vũ hai mươi năm! Kiểm quyết rực rỡ nhất của kỷ nguyên này sẽ là sự kéo dài nhất của Kiểm Trung Thánh Giả? Hay là...

Một thần thoại kiếm đạo khác - chính thức bắt đầu?

Mạnh nhất đôi bất bại!

Đề đó đi!

Ngươi!

Một!

Bại!

Kiểm Thánh, năm tuổi học kiếm, bảy tuổi đã thanh xuất Lam, cũng bắt đầu từ lúc đó, hắn một mực nói câu “một lần thất bại” treo ở trên môi!

Bây giờ hắn đã hơn bốn mươi tuổi, tổng cộng nói bốn chữ gần bốn mươi năm! Cũng nói luôn —— hai vạn chín ngàn tám trăm tám mươi tám lần!

Năm dài dòng bốn mươi năm đối với người bình thường mà nói cũng chỉ là một vạn bốn ngàn sáu trăm thời gian nhằm chán đàn độn mà thôi; nhưng trong thời gian này, Kiểm Thánh sống tương đối đặc sắc! Trong bốn mươi năm qua hắn đã bại vô số người! Mỗi ngày hắn đều đánh bại hai đối thủ trở lên!

Cho đến giờ phút này, hắn vẫn là Kiểm Thánh vô cùng đặc sắc cả thế gian!

Hắn ta chưa từng thất bại: “Đề ngươi thất bại vẫn là cách nói vô địch của hắn ta!

Ngữ Lục!

Ở thời đại này, ai có thể ôm lấy “Vĩnh hằng”?

Không ai có thể “Vĩnh hằng” bất bại!

Nếu như, vô địch làm cho người ta cảm thấy tịch mịch, vậy giờ phút này Kiếm Thánh không nên cảm thấy tịch mịch nữa!

Chỉ vì hắn ta đã không còn vô địch nữa!

Kình kình mạnh nhất cả đời hắn ta, cuối cùng sinh ra!

Cường địch giáng lâm!

Kiếm quang phô thiên, rợp trời là kiếm quang của Kiếm Thánh!

Đột nhiên thấy kiếm quang vô danh toàn thân tỏa ra chói mắt cấp tốc tới gần, Kiếm Thánh còn chưa kịp thấy Vô Danh đã biến thành cái gì, Vô Song Kiếm trong tay hắn đã đứt khoát bỏ ra!

Một kiếm này, chính là “Thánh Linh kiếm pháp” mười tám kiếm quang, một bổ chính là mười tám đạo kiếm quang đoạt mệnh, đan vào thành vòng từ trên xuống dưới, đã hướng trong phạm vi mười trượng vô danh đè xuống!

Đối thủ mà Kiếm Thánh năm xưa đã từng đánh bại hai vạn chín trăm sáu mươi tám ngàn tám phần, dù là một người mạnh nhất thì Kiếm Thánh cũng chưa bao giờ vận dụng “Kiếm” cả mười trở lên. Hôm nay sau khi trải qua một lần tao ngộ lột xác vô danh, ngay khi động thủ đã khiến cho “Kiếm Thập Bát” vượt xa kiếm mười tám” của Kiếm Thánh cũng chưa bao giờ vận dụng., Hiên nhiên với tu vi Thánh Giả của hắn, mơ hồ cảm thấy tu vi không tên tuổi này thật không đơn giản; chiêu thứ nhất hắn xuất trọng chiêu, chính là muốn bức bách vô danh không thể không toàn lực đối phó, hắn muốn tìm hiểu thực lực ẩn giấu chân chính của hắn!

Kiếm phong hồ hồ, bốn bề tất cả cây cối cũng cạo cho kiếm phô thiên kiếm vòng này mười tám cái boong boong run run, nghiễm nhiên tại vì kiếm này bá chủ tuyệt mà gào thét.

Chỉ là, đôi mắt mười tám kiếm vòng như sơn đảo hải, trong hào quang vô danh lại như cũ không sợ ý, một đạo kiếm quang hoa mắt bỗng dung từ trong hào quang chém ra!

Là kiếm quang của Anh Hùng kiếm?

Cuối cùng hắn cũng xuất kiếm liễu mạng với Kiếm Thánh?

Không! Kiếm Thánh vốn cũng cho rằng Anh Hùng Kiếm đã rời vỏ!

Nhưng —— không có!

Đạo anh hùng kiếm quang kia, thì ra chỉ là khi huy động hộp kiếm vô danh, kiếm khí của anh hùng kiếm từ trong hộp bắn ra mà thôi!

Nhưng, cho dù vền vẹn chỉ là kiếm khí, mũi nhọn kia cũng thế không thể đỡ! “Ba” một tiếng! Kiếm khí của Anh Hùng Kiếm vậy mà đánh trúng mười tám tấm lưới kiếm nghiêm mật, vồng kiếm kiếm kiếm khí cứng đối cứng, nhất thời bộc phát liên tiếp tiếng nổ mạnh bỗng nhiên!

Kiếm mười tám tuổi bá đạo vô luân nhưng đối phương vẫn chưa xuất kiếm, chỉ lấy kiếm khí liễu mạng. Kiếm Thánh giữa không trung không khỏi nhướng mày, như không muốn tiếp tục liễu mạng, nhanh như chớp thu chiêu, nhanh chóng đáp xuống đất!

Bốn phía vốn là kiếm quang ngập trời, thoáng chốc tắt cả kiếm quang biến mất không còn tăm tích, có thể thấy kiếm của Kiếm Thánh đã có thể thu phóng tự nhiên! Nhưng thấy Kiếm Thánh đón gió dựng đứng, râu quai nón tung bay, hắn nhìn chằm chằm Vô Danh, cười lạnh: “Kiếm tùy tâm phát, tùy ý hành động.”

“Kiếm chưa ra khỏi vỏ mà đã có thể tùy ý thúc dục kiếm khí kháng địch, rất tốt!”

“Tâm của ngươi, người của ngươi, đã có thể so sánh với Bản Thánh!”

“Đã thật sự ra khỏi vỏ rồi!”

“Nhưng...” Kiếm Thánh nói, ánh mắt như kiếm đột nhiên rơi vào trên hộp kiếm chấp nhất vô danh, trầm giọng hỏi: “Tâm đã rời khỏi vỏ, làm sao kiếm vẫn không ra khỏi vỏ chiến ta?”

Hóa ra, Kiếm Thánh vừa rồi dứt khoát thu chiêu, là vì Anh Hùng Kiếm còn chưa rút ra khỏi vỏ, hắn không muốn chiếm nửa phần tiện nghi vô danh.

Nhưng nghe trong hào quang vô danh đáp: “Ta không xuất kiếm, bởi vì ta từng lập lời thề với mình.”

“Anh hùng kiếm trong hộp chỉ vì một người mà ta muốn đánh bại nhất mới được rút ra khỏi vỏ!”

Kiểm Thánh nghe vậy cười hắc hắc: “Hắc hắc, nguyên lai ta đã là Kiếm Thánh vô địch thiên hạ, lại vẫn không phải người mà ngươi muốn đánh bại nhất? Ngươi muốn đánh bại người đó nhất là ai?”

Vô Danh trực tiếp trả lời: “Một người ngươi từng ước chiến.”

“Ta từng là người ước chiến?” Kiếm Thánh sửng sốt, lập tức đoán được một hai, hỏi: “Ngươi muốn đánh bại đại ca của ngươi - Mộ Ưng Hùng?”

Vô Danh im lặng.

“Hắc! Thật là có một tâm chiến đấu thật thú vị! Bản thánh mặc dù không rõ ân oán gút mắc giữa huynh đệ ngươi, nhưng cũng bội phục ngươi muốn đánh bại đại ca ngươi! Được!”

Kiểm Thánh nói xong vung mạnh tay, “keng” một tiếng, Vô Song thần kiếm trong tay nặng nề cắm trên mặt đất. Hắc cười hào hùng, cất cao giọng nói: “Nếu anh hùng kiếm của ngươi đã chỉ vì hắc mà ra khỏi vỏ, bản Kiếm Thánh cũng không phải là chịu khó của ngươi! Dù sao nhìn hào quang của ngươi tự sinh ra, liếc mắt là biết ngươi đã nhận kiếm hợp nhất, anh hùng kiếm ra khỏi vỏ hay không đã không còn quan trọng!”

“Ngươi đã là anh hùng kiếm chân chính! Còn ta cũng là Vô Song kiếm chân chính!”

“Vô Song kiếm và Anh hùng kiếm vốn ở trong lòng ta!”

“Ngươi ta vừa không dùng “kiếm” so kiếm, vậy thì...”

“Dùng “Tâm” đi!”

Kiểm Thánh không chờ vô danh đồng ý hay không, hai mắt thỉnh linh trợn lên, hung hăng nhìn chăm chăm vô danh trong hào quang!

Hắc, rốt cuộc muốn đấu kiếm với vô danh, như thế nào có thể lấy “Tâm” để so?

Tâm tĩnh tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

Tâm động thì thần loạn.

Nơi này có một trái tim, hiện giờ còn “oạn” hơn cả tơ!

Tiểu Du.

Tiểu Du vẫn là khó mà lay động được, nằm trên chiếc giường xoàng xĩnh kia. Trong phòng còn có hai gia đình bị Ứng Hùng lão nhân phái đến chăm sóc và chăm sóc cho bảy người kia, tám người đã ôm về nhà cho hai người, cũng là Công Tôn bà bà không thể nào gọi nổi.

Tiểu Du vốn là một căn phòng nhỏ hẹp vắng vẻ, thoáng chốc trở nên náo nhiệt. Chỉ là, Tiểu Du ở trong hoàn cảnh náo nhiệt như vậy, trái tim nàng lại vô cùng cô đơn.

Nàng cô đơn, là vì nàng biết, sau khi trận chiến này kết thúc, trong bọn họ có một người chắc chắn sẽ phải chết, đến lúc đó, bọn họ từng “Ba” một lần, sẽ biến thành “hai” hai người, năm tháng trước ba người bọn họ từng cùng nhau trải qua, sẽ vĩnh viễn không phục...

“Ứng Hùng...”

“Người... Vì sao phải... ngu như vậy?”

Câu nói này, một mực ở trong lòng Tiểu Du kêu khê cả ngàn vạn lần. Mỗi khi nhớ tới bóng lưng cô đơn của Ứng Hùng với nàng khi cách biệt với nàng, mỗi lần nhớ tới lúc Ứng Hùng ở bí quyết nhẹ nhàng hôn lên đôi môi trên mu bàn tay mình, như có nỗi khổ ngàn lời, vô hạn khuynh mộ muốn nói cho nàng biết, trái tim của nàng giống như muốn đau đến muốn nứt ra vậy.

Vô luận nàng thích ứng hùng hay không, nàng cũng tuyệt đối không thể để cho hán tử cô đơn lạnh nhạt này đi một mình, ít nhất nàng cũng nên đi gặp mặt cuối cùng.

Thế nhưng, nàng từng bị Ứng Hùng dùng nội lực “sát tình” phong bế đại huyết toàn thân, lúc này căn bản không cách nào nhúc nhích. Cho dù nàng có thể nhúc nhích, lấy thân thể không hề có võ công, cũng tuyệt đối không có khả năng kịp thời gặp lại Ứng Hùng, thấy hắn đánh một trận với anh danh!

Nhưng mặc dù không có khả năng gặp lại, nhưng tuyệt vọng vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng!

Đúng vào lúc này, một người xuất hiện!

Đôm đốp, trong phòng vang lên hai tiếng “Bốp bốp”! Hai lão gia đình vốn đang chăm sóc Tiểu Du và một đám lão nhân gia tất nhiên không nhúc nhích, tiếp theo lại là một loạt thanh âm “Bốp bốp”! Bảy, tám lão nhân gia bị Ứng Hùng nắm tay niêm phong đại huyết kia, tất cả đều đột nhiên kêu lên lần nữa!

“A? Chúng ta... Tất cả đều... có thể động... rồi sao? Là... ai... cứu được... chúng ta...”

Một đám lão nhân gia còn chưa dứt lời, trong phòng mơ hồ phát lên một trận gió mát, một bóng người áo trắng đã từ ngoài cửa sổ lướt vào trong nhà, nhanh nhẹn rơi xuống trước giường Tiểu Du. Người đến chính là Bất Hư!

“Không... Hư?” Tiểu Du nằm xụi lơ trên giường chột nhìn thấy không ngoa, lập tức vui mừng ra mặt.

Những lão nhân gia kia thấy Tiểu Du vui sướng như vậy, không khỏi dồn dập hỏi: “Thì ra, các người... là người quen?”

Sắc mặt không yếu ớt lại tương đương ngưng trọng, hắn không lập tức đáp lại, chỉ vận ở hai ngón tay phải, trầm giọng quát một tiếng, “Phốc phốc” đâm mấy đại huyết toàn thân Tiểu Du!

Chỉ là, thân thể Tiểu Du vẫn không có nửa phản ứng. Nàng vẫn không thể động đậy.

Đơn giản là không có từ bỏ, giúp tăng cường công lực, liên tục đâm chém không dưới mười lần giữa mấy đại huyết của Tiểu Du.

Ngay cả Tiểu Du cũng đột nhiên khuyên hắn: “Vô dụng... Không hư, có lẽ các huyết đạo của Công bà bà, người còn có thể giải được. Nhưng nghe Hùng nói, lúc hắn phong bế huyết đạo ta, hắn đã đồng thời thông suốt công lực “Sát Tình” mà hắn mới luyện thành, chỉ có hắn, hoặc là anh ca sau khi lột xác mới có thể cởi bỏ...”

Không chỉ nghe lời, trong lòng cũng biết mình thử nữa cũng là uổng công, rốt cuộc hắn từ bỏ, lắc đầu thở dài: “Thật không ngờ, hắn sẽ... xuống tay nặng này? Hắn đã ở trong vòng ba năm, dẫn dò ta thế nào cũng phải tìm người; nhưng lúc tìm người, hắn... Vì sao lại bỏ người mà đi? Ai, ứng hùng, người thực sự là quá phức tạp...”

Tiểu Du cười khỏ: “Ta biết! Hấn muốn tìm ta, chỉ vì muốn gặp ta... Người cuối cùng.”

“Hấn dùng trọng thủ phong ấn huyết đạo của ta, nhưng vì hấn không muốn ta nhìn thấy, cuối cùng bộ dạng cuối cùng thất bại dưới danh kiếm đáng thương của hấn.”

“Ừm.” Bất Hư hiểu ý gật đầu: “Bần tăng tuy là người xuất gia, nhưng cũng minh bạch, trong ba năm qua Ứng Hùng không ngừng tìm ngươi, ở trong... Nói vậy... Có lẽ không đủ đối với ngươi... Tình ý, nếu hấn không muốn ngươi gặp hấn... Bại, có lẽ, hấn phong ấn cả ngươi... huyết đạo, cũng là... Đúng không?”

“Nhưng...” Tiểu Du chợt ngưng mắt nhìn không chớp: “Dù cho hấn không muốn ta thấy hấn chiến anh ca, ta... cũng muốn gặp lại hấn lần nữa!”

“Không giả, hôm nay ta không cách nào nhúc nhích được rồi. Hi vọng... ngươi có thể giúp ta một chuyện.”

“Bất hư vô còn có cái gì có thể giúp nhất định sẽ giúp, mời nói.”

Vẻ mặt của Tiểu Du cầu xin: “Giúp ta! Cho dù lấy phương pháp gì, cầu ngươi trước khi hai huynh đệ bọn họ quyết chiến, đưa ta đến nơi quyết chiến của hai người bọn họ.”

“Ta, nhất định phải tương lai ứng hùng, nếu không kiếp này của ta sẽ không yên lòng được...”

Không ngớt sững sờ, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Du cô nương, nếu Ứng Hùng không muốn thấy hấn ngươi thất bại, tội gì ngươi còn muốn kiên trì nhìn hấn? Nói thẳng, dù là bần tăng cũng có thể thấy được lòng của ngươi đang hướng về... Anh danh, chỉ sợ ngươi lần này đi gặp lại hấn, sẽ khiến hấn... Càng khó chịu, ài, nếu lúc khác khó khăn, thấy thì đau khổ, sao ngươi lại làm hấn lại đau đớn cơ chứ?”

Tiểu Du không lo thân là người xuất gia, không giả, lại hiểu rõ anh danh của nàng, gút mắc phức tạp của Ứng Hùng, càng không ngờ rằng mặc dù Bất Hư nhìn như không quá chú ý nhưng thật ra nàng đã sớm chú ý tới những thiên lệch về anh danh của mình.

“Không!” Tiểu Du chợt sốt ruột kêu lên: “Không uống, sự tình không nằm trong suy nghĩ của ngươi. Như vậy! Trên thực tế, lần này ta muốn gặp Ứng Hùng biểu ca, chính là trước khi quyết chiến, ta muốn nói rõ một chuyện cho hần!”

“Cái gì... chuyện?” Không hừ dung hiềm thấy.

“Ta muốn biết rõ để nói cho hần một sự thật.”

“Ta, quả thật là thích...”

“Anh danh biểu ca!”

“Nhưng mà...”

Nói rồi! Thế khó đoán được, vì cầu Bất Hư ra tay giúp đỡ, nữ nhi nhà Tiểu Du năm nay, sẽ trực tiếp nói ra sự thật người con gái yêu thích anh hùng! Kỳ thực cho dù nàng không nói thẳng, người ngoài cũng có thể nhìn thấy nàng quá mức quan tâm đối với anh danh; chỉ là, tại sao sau khi nàng khẳng định yêu thích anh danh, còn có một người nữa...

“Nhưng mà chữ?”

Nàng còn muốn nói gì nữa? Không uống công vội vàng truy hỏi: “Tiểu Du cô nương, có chuyện gì thì nói thẳng.”

Tiểu Du vẫn còn muốn nói, cuối cùng cắn chặt hàm răng trắng, phun ra một đáp án cực kỳ chấn động: “Nhưng, ta... dù thích anh tuấn biểu ca, ta... Ta thì lại...”

“Rất thích ứng với Hùng biểu ca!”

Trời! Đây... chính là nơi sâu thẳm trong trái tim nàng, thật sự là... đáp án cuối cùng?

Không hừ sau khi nghe xong ghen hờn trừng mắt. Hần chưa bao giờ nghĩ tới, nhân thế tình, lại phong hồi lộ chuyển, rắc rối phức tạp như thế! Khó trách năm đó sự phụ táng hoàng tại lúc sanh đã từng nói với hần, muốn tìm hiểu thất tình lục dục trên nhân thế, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Không ngớt khó tin mà hỏi: “Ngươi... càng ưa thích... Ứng Hùng? Vậy... Tiểu Du cô nương, vì sao dùng ngươi từ xưa đến nay... Điều quan tâm... Anh danh? Lại đối ứng hùng... Nếu rồi đi?”

Tiểu Du nở nụ cười cay đắng, xấu hổ nói: “Thành thật... Nói, thật ra bản thân ta... cũng không hiểu...”

“Trước nay, ta vẫn cho là mình thích anh danh biểu ca, nhưng từ khi Ứng Hùng biểu ca phong bế đại huyết ta, ta ngồi trên giường suy nghĩ hồi lâu... Thật lâu sau, rốt cuộc ta... đã hiểu...”

“Ta xưa nay rất quan tâm anh ca ca, chỉ vì ta... sùng bá huynh ấy; ta cho rằng, huynh ấy luôn có một ngày sẽ trở thành anh hùng. Ta sùng bá huynh ấy, giống như là... em gái sùng bá huynh ấy vậy, nhưng đối với Ứng Hùng biểu ca...”

“Ta vẫn luôn đối với hắn... Nếu như Ly, rất nhiều lúc... Nếu hắn không nói chuyện với ta, ta cũng... sẽ không nói vài câu với hắn, cũng không phải bởi vì ta không thích hắn, mà là vì...”

“Ta quá thích hắn!”

Tiểu Du nói tới đây thì mặt mũi tràn đầy tiếc nuối, như thể vì nàng mà không thể ngay trước mặt Ứng Hùng nói ra những lời này mà tiếc nuối: “Chính vì ta quá yêu thích chàng, cho nên, rất nhiều lúc... khi đối mặt với gã, ta đều hoảng sợ thất thố, không biết mình nên đối xử với gã như thế nào, không biết nên nói gì với gã... Ồ, tốt, ngược lại... Lại... càng sợ... Đối mặt!”

Thật sự yêu thích một người chính là như thế! Đối mặt người mình thích âm thầm, có ít người thậm chí biết ăn không nói ra lời; trừ phi căn bản không cần quan tâm người trong lòng kia, nếu không sao có thể không chút khăn trương nào?

Chính bởi vì khăn trương, lại càng không muốn cưỡng bức bản thân đối mặt...

Có lẽ, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân trong suốt ba năm qua Tiểu Du trốn tránh Ứng Hùng.

Mặc dù nàng không dám khẳng định cảm giác của mình, nhưng lại một mực trốn tránh, đối mặt với cảm giác lo được mất này.

Thế nhưng, cuộc chiến giữa Ứng Hùng và anh danh đã tới nước này, nàng không thể tiếp tục trốn tránh nữa, đối mặt nàng ngưng lại, lần nữa cầu xin: “Bởi vì, ta cầu xin... Người, không sai...”

“Ta... Ta chỉ hy vọng người có thể kịp thời đưa ta đến trước mặt hai người họ, bảo ta đi nói với Ứng Hùng. Ta muốn hắn hiểu, cho dù... hắn thật sự thua ở... Anh danh biểu ca, hắn... Cuộc đời, cũng không phải là... triệt để thất bại! Bởi vì, hắn...”

“Còn có —— ta!”

Đúng vậy! Có lẽ đối với Ứng Hùng có thể sẽ mất đi tất cả, nếu phát hiện ra cuộc đời mình không phải hoàn toàn thất bại. Đến cuối cùng còn có một người mà hắn yêu mến nhất đồng ý làm bạn với mình, hắn cao hứng tới mức nào?

Bất hờ định nhìn chăm chú khuôn mặt si tình kia của Tiểu Du, nhìn trên mặt nàng là vẻ kiên định của Ứng Hùng, thật lâu, rốt cuộc hắn ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Ai...”

“Tiểu Du cô nương, mặc dù ta không đối gạt hoàn toàn mình bạch, vì sao trong lòng người thích ứng hùng, nhưng bên ngoài lại giống như thích anh danh. Nhưng, chỉ bằng người phải hiểu, cho dù cuộc đời của người có thất bại như thế nào, hắn vẫn còn.” Một câu nói kia, ta đã dùng hết công lực của ân quả chuyển nghiệp quyết, cũng nhất định phải để cho người kịp thời gặp hắn!”

Không nói nhiều, đột nhiên ôm lấy Tiểu Du trên giường, toàn thân nó không ngừng toát ra khói trắng. Xem ra để giúp nàng thoát khỏi cảnh bị thương, nó đã dốc hết công lực của ân quả chuyển nghiệp quyết của bản thân ra ngoài. Nhưng sau khi nghe được âm thanh vang vọng thì nó lại cao giọng nói tiếp: “Tiểu Du cô nương!”

“Chờ ta bạc ân quả chuyển nghiệp quyết...”

“Tiền người một đoạn đường!”

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Du đang ôm không yếu bỗng ưỡn người nhảy lên, tất cả lão nhân gia trong phòng nhỏ chợt cảm thấy bóng trắng lóe lên, người của gã đã ôm Tiểu Du giống như một đạo điện quang màu trắng bay đi!

Thân hình Bất Hờ kéo theo kinh phong, chúng già chỉ nghe được một câu nói của Tiểu Du đã biến mất: “Các vị công... bà bà, xin thứ cho... Tiểu Du... tạm thời không thể chiếu cố các người...”

“Nhưng, chỉ cần ta gặp lại... người ta thích... sau đó, Tiểu Du... nhất định sẽ trở về nhanh!”

“Công công bà bà... “

“Bảo trọng...”

Nghe được lời này, chúng già cuống quít lao ra ngoài cửa, đôi mắt nhìn quanh, chỉ thấy mấy trăm trượng trước nhà đã không thấy bóng dáng Tiểu Du đâu nữa!

Có thể biết Bất Hư Chân đã dốc hết công lực toàn thân!

Hắn thật sự rất muốn tác thành cho nàng và hắn!

Đặc biệt là hắn!

Bởi vì từ đầu đến cuối, hắn đều không có kết cục thất bại cô độc nhất...

Nguyên Tiêu.

Tử Cẩm thành.

Nhiều thế hệ trôi qua, đã từng dùng Tử Cẩm Thành làm nơi ở của Hoàng đế. Cho nên cái thành này từng chứa đựng vô số cửu ngũ chí tôn khôn khéo rèn luyện, cũng từng có vô số hôn quân tâm thường.

Nó đã từng trải khắp triều đình, vàng chạm ngọc, cũng từng binh lâm thành, phơi thây khắp nơi!

Chỉ là, nhớ không rõ tuổi tác đã già, nhìn khắp thế hệ, thấy vô số gương mặt hiền quân ngu quân, trung thần nghị tử, tới cuối cùng, tất cả hưng, tất cả hưng, tất cả quân, toàn bộ thần, tất cả dã tâm, toàn bộ trung nghĩa, đều — Quá khứ, chỉ có Tử Cẩm thành, vẫn chưa có quá khứ, nó vẫn không ngã!

Nó, như là một con Cự Long phương Đông bất tử, chứng kiến đại địa mệnh mông rộng vạn dặm ở Thần Châu!

Nhưng mà, đêm nay nguyên nha, tháng ngày vạn gia hoan độ này, sẽ có một người tới khiêu chiến con cự long phía Đông bất tử này!

Ứng Hùng!

“Keng” một tiếng! Ứng Hùng mặc trang phục màu trắng, đã dẫn theo tinh anh hơn trăm kim nhân nhảy lên trên đỉnh thành

của Tử Cẩm thành!

Tào công vốn là nội ứng của bọn họ, nhược Y Cửu La công tử kế hoạch, ông cũng đã uống “Thiên Nhật Túy” trong tửu môn, chỉ là Ứng Hùng chưa bao giờ nghĩ tới, bọn họ tiến vào Tử Cẩm Thành sẽ rất dễ dàng như thế.

Tuy rằng Vân là lễ Nguyên Tiêu tốt, vốn nên cùng diễn, chỉ có trên cửa thành chỉ có mấy trăm thủ vệ, phòng thủ không khỏi quá lơ lửng, ứng hùng cùng một đám tinh anh không cần tốn nhiều sức, liền lấy thân thủ vô thanh vô tức, thông qua mấy trăm thị vệ phòng thủ này, dễ dàng lên vào Tử Cẩm thành.

Nhưng mà, khi bọn họ nhảy lên đỉnh Tử Cẩm thành, Ứng Hùng mới phát hiện, hấn sai rồi!

Tử Cẩm thành vốn cũng không kém phòng thủ như hấn tưởng tượng, Tử Cẩm thành thật sự không hổ là Tử Cẩm thành!

Ứng Hùng cùng một đám tinh anh từ đỉnh thành nhìn về phía đình viên trong cung, chỉ thấy bên trong uyển tử cẩm thành lĩnh có lượng lớn binh mã đóng quân, ít nhất cũng có đến mấy ngàn!

Ứng Hùng thấy vậy không khỏi trầm nghĩ: “Tốt! Lúc này mới ra dáng! Nếu không Tử Cẩm thành này của người thật quá làm ta Mộ Ứng Hùng thất vọng rồi!”

“Chỉ không biết, Tào công công đã an bài như kế hoạch, uống rượu của bọn họ cả ngàn ngày say?”

Ngay lúc Ứng Hùng suy nghĩ, bên trong Tử Cẩm Uyển đột nhiên vang lên tiếng “Phốc phốc” không dứt!

Ứng Hùng và một đám tinh anh không khỏi định thần nhìn lại, chỉ thấy mấy ngàn thị vệ trong uyển thâm cung lấy đơn vị là mấy ngàn trong suy nghĩ của hấn đột nhiên toàn bộ ngất xỉu trên mặt đất!

Ứng Hùng suất lĩnh một đám tinh anh kim nhân thấy thế không khỏi mừng rỡ, trong càn có người mặt mày hớn hở nhìn đôi phương nói: “Thông soái! Xem ra Tào công công kia thật sự có chút bản lĩnh! Y hạ ngàn ngày say, quả thật có thể mê hoặc tất cả thủ vệ trong uyển, bây giờ chúng ta chẳng lẽ như vào chỗ không người?”

Ứng Hùng không nói, trên đỉnh thành lạnh lùng nhìn đám thủ vệ đêm tới hàng ngàn trong uyển, thật lâu sau mới bình tĩnh phun ra một câu nói khiến người ta không thể hiểu được:

“Thật sự quá dễ dàng!”

“Chúng ta mau lui lại!”

Những lời này của Ứng Hùng thực khiến tất cả tinh anh vô hạn kinh ngạc, trong đó có người lập tức không cam lòng nói:

“Lui?”

“Thống soái! Căn cứ địa đồ cung điện mà Tào công công cho chúng ta lúc trước, chỉ cần thông qua gian tẩm cung đầu tiên sau nội uyển này, chính là Thực phi tẩm cung mà cầu hoàng đế Trung Nguyên tối nay giá cao “Thọ Linh cung”, mấy ngàn thị vệ trước mắt đã hôn mê bất tỉnh, Hoàng đế Trung Nguyên đã là vật trong tay chúng ta, sao giờ này chúng ta lại lui?”

Các tinh anh còn lại cũng phụ họa nói: “Không sai! Không vào hang cọp sao được Hồ Tử? Thống soái! Xin thứ cho chúng ta làm trái mệnh lệnh! Nếu người muốn lui liền tự lui, chúng ta tự vào Thọ Linh cung bắt cầu hoàng đế kia trước rồi nói sau!”

Chúng tinh anh hô một tiếng trăm ứng, sĩ khí như cầu vồng, cũng không để ý tới mệnh lệnh, đột ngột, tất cả mọi người đều giương người nhảy lên, đã như trăm đạo cầu vồng từ đỉnh thành nhảy xuống, xuyên qua nội uyển, thẳng đến trước cửa Trường Sinh Linh!

Thấy chúng tinh anh cãi lệnh, Ứng Hùng lập tức tung mình nhảy lên, rơi xuống trước mặt chúng tinh anh, nghiêm giọng quát bảo: “To gan! Các người thế mà bỏ qua quân kỷ?”

“Các người vội vàng cứu Kim Tâm tất nhiên đáng khen ngợi, nhưng lại thiếu hụt trí tuệ cứu Kim.”

“Tình thế trước mắt rất yên tĩnh, là khúc dạo đầu của bão tố sắp đến!”

“Lực lượng các người chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra, lập tức bỏ chạy cho ta!”

Mặc dù trước mắt hơn trăm tinh anh đều là kim nhân, Ứng Hùng cũng không muốn bọn họ hy sinh vô ích, dù sao chính hãn cũng là kim nhân, hướng chi trong mắt hãn, người có thể

làm bất cứ chuyện gì có thể cứu nước, chính là người hiem thấy!

Nhưng chúng tinh anh đã như mũi tên trên dây, Ứng hùng nói một phen, quả thực giống như vũ nhục. Bên trong sớm đã có người không tin vào thống soái mười chín tuổi này, đã nổi giận đùng đùng, nổi giận đùng đùng nói: “Phi! Mộ Ứng Hùng! Chúng ta thật sự không rõ Cưu La công tử tại sao lại bỏ nhiệm người làm thống soái cho chúng ta? Nếu chúng ta lâm trận lùi bước, há là dũng sĩ làm sao? Nhìn thấy đại sự sắp tới, chúng ta quyết không thể thất bại trong gang tấc!”

Trong tiếng nói chuyện, đã có một bộ phận tinh anh nâng chân đá về phía cánh cửa lớn của Thọ Linh cung. Ứng Hùng biến sắc, trầm giọng thét to: “Ngu xuẩn mất linh! Trong môn sẽ có nguy hiểm! Đừng quá xúc động...”

Đáng tiếc, câu nói này của hắn đã quá muộn!

“Rầm” một tiếng! Đại môn của Thọ Linh cung đã bị các tinh anh đá vỡ ra, mọi người định thần nhìn lại...

Bên trong căn bản không hề có bóng dáng của nửa đỉnh hoàng đế và Ái phi nào cả!

Bên trong chỉ có một...

Đã gặp phải ngũ mã phân thân, thi thể người chết rải đầy đất!

Tào công công!

A?

Biến sinh nách khuỷu tay! Đại sự chưa thành, nội ứng Tào công công vậy mà đã vỡ nát mà chết, lẽ nào...?

Thấy Tào công công rải đầy đất thi thể kia, hơn trăm tinh anh nhất thời trong lòng khẽ giạt mình! Tất cả đều biết không ổn, đồng thanh kinh hô: “A? Tào công... đã chết rồi sao? Không ổn rồi! Kế hoạch đã lỡ gió rồi!”

“Chúng ta trúng kế...”

Tiếng kinh hô còn chưa dứt, toàn bộ nội uyển thâm cung bỗng dừng truyền đến một tiếng thét dài, nói: “Đúng! Các người đã trúng bẫy!”

“Hôm nay, tất cả các người đều...”

“Có chấp cánh cũng khó bay thoát!”

Tiếng nói trong trẻo vô cùng, giống như tiếng rỗng ngâm của Cửu Tiêu uyển, một đám tinh anh kim nhân đã kinh tâm động phách ở nội uyển, không hện mà ngẩng đầu nhìn ra chỗ phát ra âm thanh; tuy Ứng Hùng đã dự liệu trước, nhưng cũng đồng thời nhìn vào nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy chỗ phát ra âm thanh, rõ ràng là vừa vụn trong lòng mọi người vẫn còn đang đặt mình trên đỉnh thành!

Hóa ra trên đỉnh thành, không biết từ lúc nào đã giăng đầy vô số binh mã Trung Nguyên, ít nhất cũng có một ngàn, mỗi thủ vệ giương cung cài tên, bày trận sẵn sàng đón địch; càng khiến người ta khiếp sợ là mấy ngàn thủ vệ vừa rồi bị cho là ngất xỉu trên mặt đất nội uyển thâm cung, cũng đồng thời bắn lên, bao vây đám tinh anh vào giữa uyển, tay không biết lúc nào rút dây cung tên!

Người vừa rồi cao giọng nói chuyện, giờ phút này đang đứng trước ngàn tiễn thủ trên đỉnh thành, có xu thế quân lâm thiên hạ!

Mà ông ta cũng là một người quân lâm thiên hạ!

Bởi vì, hắn chính là Thần Châu mệnh mông, chủ nhân của vạn dặm đại địa chi long - Hoàng Đế Trung Nguyên!

Cuối cùng thì rồng chân chính cũng đã giáng lâm!

Ứng hùng và một đám tinh anh kim nhân, đã bị — mai phục!

Mà tất cả kịch biến cũng xảy ra trong lúc sét đánh không kịp bưng tai! Tinh anh hơn trăm người kim kia còn chưa kịp kinh hô, còn chưa kịp hồi hận mình không nhìn tới lời khuyên can của Ứng Hùng, đột nhiên lại nghe một tiếng hét to của Hoàng đế Trung Nguyên cao cao tại thượng, uy nghiêm hạ lệnh:

“Nhân kim cầu, thế bất lưỡng lập!”

“Kẻ phạm ta, giết không tha!”

“Tất cả tiễn thủ trong sân...”

“Thả!”

“Mũi tên!”

“Bắn tên” hai chữ liền xuất ra, trên đỉnh thành kia có ngàn tên tiền thủ, cùng ở trên mặt đất nội uyên vây khốn mọi người, mấy ngàn tiền thủ lúc này nghe lệnh, đã sớm dựng xong tên, toàn bộ bắn ra như ngôn!

Điện quang hỏa thạch chỉ nghe mấy nghìn tiếng tên bắn ra “Bồng bồng”, hợp lại làm một tiếng chấn động lòng người, tiếng nổ mạnh kinh tâm động phách!

Mấy ngàn mũi tên vô cùng sắc bén, đã thể như chẻ tre bắn về phía tinh anh hơn trăm người vàng cùng Ứng Hùng kia, mũi tên nhanh như điện, càn từ bốn phương tám hướng vọt tới, người bị nhốt ở trung tâm nghiễm nhiên như cá trong chậu, căn bản không thể tránh né!

Trong khoảnh khắc, bên trong thâm cung vốn nên yên tĩnh, lập tức vang lên tiếng không dứt bên tai, khiến người ta vô cùng thê thảm!

Còn có liên tiếp tiếng kêu rên thảm thiết...

“A...”

Chỉ không biết, ở trong còn có tiếng kêu thảm thiết của Ứng Hùng?

Đã thua trận, liệu hắn có thậm chí còn không gánh vác nỗi tâm nguyện chiến anh hùng mà tự chết dưới hàng ngàn mũi tên không?

Hắn lại không biết có phúc khí này hay không, có thể chờ đến khi không hư hao mang Tiểu Du đến đây, thổ lộ viên kia của hắn...

Bất kể hắn bị thể nhân chửi bới như thế nào, làm sao để bị thiên phụ chỉ dẫn, nàng cũng thề phải cả đời một kiếp theo hắn không hối hận?

Gió không dám thổi.

Chỉ vì gió không sánh bằng hai người bọn họ “Cường”!

Cây không dám động.

Chỉ vì cây không cao bằng ” ngạo” của hai người bọn họ!

Diệp không dám bay!

Chỉ vì Diệp không thể “Nhanh” bằng hai người bọn họ!

Vạn dặm khung trời, cũng phảng phất không có nửa phần di động, dường như cũng đang nín hơi tĩnh khí, không dám quấy rối hai người bọn họ!

Chỉ vì bọn họ một khả năng sẽ vĩnh viễn “bất bại”, một khả năng sẽ vĩnh viễn ” Tối cường”!

Có thể vĩnh viễn không thua Kiếm Thánh, cùng vô danh có thể vĩnh viễn mạnh nhất, đã đứng ở trong cây cối tối om này, rờn rã ba canh giờ, bọn họ ở trong ba canh giờ này đề phòng lẫn nhau! Đối lập!

Nhưng lại không hề có nửa phần di chuyển!

Vì sao bọn họ không hành động?

Không biết.

Chỉ biết là, phong, thụ, lá, khung thương theo hai người bọn họ bất động mà không dám nhúc nhích, rừng cây to lớn quả thực như một đầm nước ngàn năm tử thủy; tất cả sâu bọ trong phương viên trăm trượng, càng sớm không chịu nổi cỗ khí tức tịch mịch bức người này, ở hai canh giờ trước bỏ chạy tứ tán!

Chỉ còn lại Kiếm Thánh cao ngạo, cùng với vô danh, đang tranh đấu ở trong vô hạn tử tịch vô biên!

Hai người bọn họ giống như tượng đá đứng sừng sững bất động lâu như vậy, là đang so đấu?

Đúng vậy! Đây chính là dùng “Tâm” để so kiếm mà Kiếm Thánh nói!

Tâm là ta, ta là kiếm, cho nên tâm chính là kiếm, kiếm tức là tâm, lấy tâm so kiếm, không khác gì lấy kiếm so kiếm!

Giống như lúc này, hai người bất động giăng co như tượng đá, trừng mắt nhìn nhau, mỗi một ánh mắt của song phương đã là một chiêu kiếm tuyệt thế đủ để kinh thiên động địa!

Chỉ vì người tập kiếm luyện tới cảnh giới nào đó, có cảm kiếm tỷ thí hay không đã vô nghĩa; chỉ suy nghĩ kiếm chiêu đối phương sắp sửa sử dụng đòi hỏi sơ hở, đã đủ!

Mà “Tâm” khi suy tư biến hóa kiếm chiêu, mắt lại là “Linh hồn chi môn” duy nhất lọt vào suy nghĩ trong đầu; cũng bởi vì

nguyên do này, vô danh và Kiếm Thánh một mực trừng mắt nhìn đối phương.

Chương thứ mười tám...

Ngay cả lúc này cả người vô danh tỏa ra kiếm quang hoa mắt, tu vi Kiếm Thánh kinh thể vẫn có bản lĩnh nhìn thẳng vào hai mắt vô danh trong kiếm quang; mặc dù Kiếm Thánh có khuôn mặt già nua khí phách kiêu nhân, nhưng vô danh vẫn có đảm thức trừng trừng mắt nhìn hấn, lấy kỳ hạn tìm ra sơ hở trong kiếm chiêu!

Song phương luôn lấy “Tâm” so kiếm, lấy chiêu thức “con mắt” xuất chiêu, hai người đều không động, cũng không cần động; vì mỗi khi trong ánh mắt Kiếm Thánh lóe sáng, hấn lập tức phát hiện trong đôi mắt vô danh bất khuất của mình, đã có chiêu ý phá kiếm; đồng dạng, mỗi khi ánh mắt vô danh có chiêu ý hiện lên, ánh mắt Kiếm Thánh cũng rất nhanh lộ ra vui sướng khi bị phá chiêu!

Nhưng mà, hai người đã lấy “Tâm” dùng “con mắt” đấu ba canh giờ, bốn bề cũng phát ra kiếm khí cái thế cho thế xác hai người bọn họ, làm cho không gian xung quanh trở nên tĩnh mịch vô biên, thậm chí mặt đất, bắt đầu bắt đầu rạn nứt “Mục cường buộc”, những “Cây cối” không dám cử động kia, cũng dần dần không chịu được “Ánh mắt” của hai người” tới ta ngăn cản kiếm ý mạnh mẽ, chợt “Phanh bành” một tiếng!

Cuối cùng tất cả đều bị bức ép nổ tung, bắn ra mảnh vụn gỗ vụn!

Chỉ một thoáng Diệp Toái Mộc mảnh vụn đầy trời, nghiêng nhiên như cát bay dưới địa ngục, nhưng mà, mặc cho mảnh gỗ vụn kia thê lương đầy trời bay lên, mặc cho hết thấy sắp sửa bởi vì hai người mà “Tâm chiến” mà hóa thành hư ảo, hai người vẫn bất động!

Ánh mắt của bọn họ, vẫn không bị đất rung núi chuyển mà tan rã, ánh mắt bọn họ vẫn như kiếm!

Kiếm tới kiếm lui!

Khó lường được rằng, sau khi lột xác lại có thể đấu với Kiếm Thánh danh chấn giang hồ ba canh giờ! Trong hai vạn chín ngàn sáu mươi tám cường thủ mà Kiếm Thánh đánh bại trong

quá khứ, đã có mấy người có thể khiến Kiếm Thánh dùng hơn mười chiêu? Có mấy ai có thể cho Kiếm Thánh dùng thời gian một nén nhang?

Nhưng cái vô danh trước mắt này, lại bảo là Kiếm Thánh hao tổn ba canh giờ, mà vẫn không bị thua!

Chỉ là, nếu hai người tiếp tục triển đấu, đến tột cùng khi nào mới có thể phân ra thắng bại?

Đang lúc hai người còn đang giằng co, ở ngoài trăm trượng hai người lại dần dần xuất hiện hai bóng người!

Hai bóng người này chính là mấu chốt quyết định thắng bại của hai đại kiếm thủ cái thế này!

Chỉ thấy hai bóng người này hóa ra cũng không phải cao thủ võ lâm gì đó, mà chỉ là hai thanh niên tay cầm đèn, trang phục nho sinh bình thường!

Hai người nhìn qua trông rất giống nhau, vừa nhìn liền biết, chắc chắn là huynh đệ không thể nghi ngờ. Cả hai đều buôn bán một bao quần áo, sắc mặt đều vội vàng, giống như đang đi trên đường; một người trong đó nói với một thanh niên khác: “Đại... Đại ca, khu rừng này rất đen, hơn nữa không biết vì sao, Nhị đệ luôn cảm thấy... Không hề tự tại... giống như... phía trước... Có một số thứ... rất đáng sợ, không biết có phải hay không... Những thứ kia?”

Hai người quả thật là một đôi huynh đệ! Thanh niên thân là huynh trưởng kia nghe vậy, cũng gật đầu nói: “Ừm! Nhị đệ, đại ca cũng... giống như ngươi, luôn cảm thấy... Giống như có một thứ gì đó đang bức ép chúng ta, đó... Hình như là một cảm giác vô cùng sợ hãi, nhưng..., Mặc dù thật sự có những thứ kia... Đồ vật, cũng không nên quên, ngày mai chính là ngày cuối cùng lên kinh thi, nếu chúng ta không kịp thời đi tới kinh thành, chỉ sợ sẽ uổng phí đường đi của cha mẹ vì hai ta! Tuy rừng cây này có chút tà môn, nhưng lại là đường tắt lên kinh thành, không thể không đi.”

Nhị đệ kia nghe huynh nói, cũng biết không phải không có lý, lập tức đáp: “Đúng vậy! Nếu như hai ta dự thi chậm trễ, sao có thể xứng đáng với tính nghiêm thân của cao đường? Dù sao bình sinh không làm việc gì bạc tâm sự, nửa đêm gõ cửa cũng

không kinh hãi; hai huynh đệ chúng ta để tay lên ngực tự hỏi, cũng chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý, há sợ quỷ thần trong núi? Lời đại ca nói rất đúng!”

“Như vậy là được rồi.” Vị huynh trưởng kia lại nói: “Nhị đệ, hai ta đã quanh quần đi dạo trong rừng cây không ít thời gian, giống như đã lạc đường rồi; hai ta vẫn là mau chóng tìm đường tắt, cũng không nên phụ tâm huyết của cha mẹ ta!”

Trong lúc nói chuyện với huynh trưởng, đang muốn cùng nhị đệ mau chóng tìm đường ra, ai ngờ, bỗng nghe thấy đệ “A” một tiếng hô to!

Thân là huynh trưởng, hấn tò mò hỏi: “Nhị đệ, ngươi có cảm giác đặc thù gì?”

Nhị đệ kia ngơ ngác đáp: “Đại... Ca, ngươi... đã nhìn thấy chưa?”

“Nhị đệ, ngươi nhìn thấy cái gì?”

Nhị đệ kia nuốt một ngụm nước bọt, vui mừng vẻ đáp: “Đại ca! Hay là ngươi cách chúng ta hơn trăm trượng... Có người?”

“Người?” Lập tức thân thể huynh trưởng của nàng nhìn theo ánh mắt của đệ đệ mình, chỉ thấy phía trước hai huynh đệ bọn họ hơn trăm trượng, một mảnh khinh thường bay đầy trời, duy nhất trong số các mảnh vụn bay đầy trời, lại lơ mờ hiện ra hai bóng người cao lớn!

“Không sai! Tại chúng ta hơn trăm trượng có người! Nhị đệ, lúc này hai ta thật sự gặp quý nhân! Chúng ta mau tiến lên hỏi đường, xem làm sao nhanh ra khỏi rừng cây này một chút! “

Trong tiếng nói chuyện, hai huynh đệ cao hứng cất bước hướng hai bóng người ngoài trăm trượng đi tới!

Vật liệu Côn Bằng càng tới gần, hai người càng cảm thấy khí tức trì trệ, cảm giác không hiểu kia càng không ngừng xâm nhập vào trong lòng hai huynh đệ này! Nghiễm nhiên như bọn hấn đang đi tới gần địa ngục!

Đúng vậy! Hai huynh đệ này thật sự đang đến gần địa ngục, nhờ vào hai người bọn họ bây giờ càng lúc càng tới gần, chính là hai người vô danh và Kiếm Thánh! Tối nay, trong phạm vi trăm trượng xung quanh hai đại thể kiếm thủ, sẽ vì một trận

chiến kinh thế của hai người mà rơi vào cảnh táng táng táng táng tận tâm chôn ngục, chôn vùi trong địa ngục!

Hai huynh đệ vẫn còn mơ màng không biết bản thân đã tiến vào nơi của hai đại kiếm thủ tuyệt thế. Mà khi hai người bọn họ đi đến cách Kiếm Thánh và vô danh mười trượng, hai người bọn họ mới phát hiện, tất cả cây cối xung quanh hai người đều đã bị nổ tung, thậm chí mặt đất cũng rạn nứt không chịu nổi, giống như lúc nào cũng có thể long trời lở đất!

Mà càng khiến bọn họ khiếp sợ chính là, bọn họ vốn ở ngoài trăm trượng trông thấy nơi này có người, cũng có “Ánh sáng”, tưởng rằng một người trong đó cũng giống như bọn họ cũng tay cầm đèn, ai ngờ, khi bọn họ mở mắt ra thấy rõ ràng, mới kinh ngạc khi biết hai người này căn bản là không có đèn; “Ánh sáng”, nguyên lai là xuất phát từ trên người một người trong đó!

Đó là một đạo kiếm quang đủ khiến cả thế gian chú ý, nhân thần cộng bái!

Nhị đệ kinh ngạc nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, không tự chủ được thốt to: “A...! Đại... Ca, sao... sao lại như vậy? Người trẻ tuổi kia... sao toàn thân lại tỏa sáng? Hắn... rốt cuộc là người hay quỷ? Hay trầm ngâm...”

“Hắn là Thần sao?”

Thần?

Không sai! Hắn quả thật là thần! Thần trong kiếm!

Trong tiếng kêu kinh ngạc của nhị đệ, đại ca của hắn đã biết không ổn, không nói lời nào, một tay lôi kéo nhị đệ quay trở về, Tỳ Hưu đã muợn một bước!

Hai người bọn họ đột nhiên xuất hiện, đã kinh động tới trận chiến thần thánh – Thánh!

Trong nháy mắt này, toàn bộ ánh mắt của Kiếm Thánh nhìn chăm chăm vô danh, nháo lên một cái đã rơi vào người huynh đệ đang chạy trời chết này!

Đột nhiên, đại ca vốn lôi kéo đệ đệ hắn không sống được kia bỗng nhiên dừng lại! Với hắn bỗng nhiên cảm thấy một cỗ khí thế như đời non lấp bẻ nặng nề bao phủ toàn thân, không chế

bước chân của hắn! Đương nhiên hắn không biết đó là khí thế gì! Thực ra đó là kiếm khí! Nguyên nhân chính là vì hắn hoàn toàn không hiểu võ công., Căn bản không có nội lực để chống lại kiếm khí của Kiếm Thánh! Nếu là cao thủ, cho dù mạnh như Kiếm Thánh cũng chưa chắc đã có thể dùng kiếm khí không chế người khác bằng tia chớp! Vạn liệu không đến, lấy tu vi Thánh Giả của Kiếm Thánh, không ngờ lại có thể dùng kiếm khí nồng đậm của bản thân không chế ý chí và hành động của người khác!

Nhưng lúc này Thính Kiếm Thánh cười lạnh lùng, cao giọng nói với Vô Danh: “Ha ha! Trong cảnh giới cao nhất mà chúng ta biết, chính là “Vạn Kiếm đều có thể làm kiếm”!”

“Người, cũng là một trong thiên địa vạn vật, cho nên, bất cứ ai cũng là kiếm của bốn thánh!”

“Vô danh! Hai ta “Tâm” so với kiếm chấp nhận bất phân thắng bại, bốn Kiếm Thánh đã chán ghét đứng lên, chúng ta hãy cùng lặng một chút! Lấy “người” làm kiếm! Nhanh chóng phân ra thắng bại đi!”

Tiếng nói vừa dứt, trong đôi mắt Kiếm Thánh phát ra kiếm khí, kiếm ý dào dạt mãnh liệt, kiếm khí không chịu nổi, thân là huynh trưởng của hắn căn bản không cách nào phản kháng lại kiếm ý của Kiếm Thánh, không ngờ đã bị kiếm ý hai mắt dẫn động, bỗng dưng hai ngón tay đánh ra một kích, chỉ thẳng kiếm sắc bén đâm tới cổ họng đệ đệ!

Trời! Một kiếm này của Kiếm Thánh không đâm về phía vô danh, mà lại muốn huynh trưởng trong hai huynh đệ này đâm về phía đệ đệ của hắn, là bởi vì hắn hiểu rõ, với cách làm người vô danh, nhất định sẽ không nhìn huynh đệ mình giết chết đệ đệ ấy!

Chắc chắn hắn ta cũng sẽ dốc toàn lực ứng chiến, dùng “người” ứng chiến!

Quả nhiên! Để tránh nhị đệ hai huynh đệ này bị huynh đệ đâm trúng yết hầu mà ỉ thành thảm kịch luân thường, hai mắt vô danh không khỏi thiểm điện dời về phía “Đệ” trong hai người, ánh mắt vừa phóng ra, kiếm ý vô địch cũng đồng thời toát ra, Nhị đệ kia cũng thân bất do kỷ, kích chỉ ngăn cản kiếm chỉ đoạt mệnh của huynh!

Trong nháy mắt, đôi nho sinh huynh đệ vốn dĩ hoàn toàn không hiểu võ công lại bị hai đại thần thánh kiếm ý kéo đi, nghiễm nhiên là hai tuyệt thế kiếm thủ! “Phốc phốc phốc phốc” lấy chỉ làm kiếm, càng lấy một loại tốc độ thân thủ mà bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, liều mạng ——Thiên chiêu!

Thế nhưng, Kiếm Thánh mặc dù có thể thoả thích lấy “người” làm kiếm một trận đánh, vô danh, xem ra ngược lại lại không thể buông lỏng ôm ngực nghênh chiến!

Mặc dù hắn có thể sử dụng kiếm ý khu sử hai huynh đệ ” Đệ” ứng chiến, nhưng lại sợ kiếm chỉ này thật sự sẽ đánh sai huynh trưởng, hắn không muốn vì ý đồ muốn thủ thắng mà làm cho đôi huynh đệ vô tội này tử thương, cho nên lúc khu động ” Đệ” nghênh chiến vẫn luôn cố kỵ, kiếm chỉ có ba phần giữ lại!

Mà ba phần bảo trọng này, đã làm cho kiếm ý của hắn kéo theo ” Đệ”, tiết tháo rơi vào thế hạ phong!

Sau ngàn chiêu, thế xấu càng rõ ràng, thân là nhị đệ dưới sự cố kỵ vô danh, liên tiếp bại lộ, Kiếm Thánh thấy thế vui mừng như điên: “Khà khà khà!”

“Vô danh! Ngươi thực sự quá ngu xuẩn rồi!”

“Ngươi có biết trên chiến trường, kiếm khó giải quyết nhất cũng chính là kiếm vô địch thiên hạ không? Ngươi năm lần bảy lượt sợ sẽ làm cho đệ đệ ngộ thương huynh của hắn, không thể toàn tình xuất chiêu! Chính là đại kỵ vô địch!”

Quả nhiên! Dưới sự cố kỵ vô danh, thân là nhị đệ, trên trán lại lần nữa lộ ra sơ hở! Cũng chính là kẻ hở coi trọng trí mạng nhất!

Kiếm Thánh đương nhiên không thể không cảm giác được! Hắn lập tức nhìn ra sơ hở trí mạng nhất này, lập tức cuồng tiếu: “Ha ha!”

“Vô Danh! Ngươi thật sự làm tổn Kiếm Thánh thất vọng quá! Ủng công ngươi hồi phục võ công một phen, vẫn không phá được một chữ ‘Người’! Bản Kiếm Thánh bỗng phát hiện ra mình đối với ngươi đã không còn hứng thú nữa! Cũng không muốn tiếp tục chiến đấu với ngươi nữa! Làm cho ta dùng thức cuối cùng vô tình vô đạo vô địch nhất này...”

“Kết thúc trận chiến này!”

Một lời nói đến nước này, kiếm ý trong mắt Kiếm Thánh càng thêm mãnh liệt không thể đỡ nổi, vị nho sinh thân là huynh trưởng kia càng không cách nào tự mình, tay phải nghiêng nhiên như một thanh Đoạt Mệnh Sát Kiếm, thế như chẻ tre hung hăng bổ xuống sơ hở trên trán đệ đệ!

Một bổ này, có thể hung hăng bổ đôi thiên linh của gã! Một chiêu này của Kiếm Thánh đã nắm chắc trong tay! Gã thắng chắc!

Thế nhưng, ngay trong khoảnh khắc thắng bại tồn vong, Kiếm Thánh bỗng nhiên nghe thấy một cái vô danh trong kiếm quang, trong mắt tràn đầy sự tự tin phun ra một câu khiến cho Kiếm Thánh một đời này của hắn cũng khó hiểu mà nói ra: “Kiếm Thánh.”

“Người ——”

“Đã thua rồi.”

Bại? Tại sao Kiếm Thánh bắt bại lại bại? Chiến tâm vô cùng cuồng ngạo của Kiếm Thánh lập tức nhiếp tới, tiếp đó hắn liền phát giác...

Hắn đã từng bắt bại, hắn đã từng vô địch thiên hạ, thật sự đã bại rồi!

“Bất bại”, “vô địch” của y đã thực sự hóa thành...

Đánh thôi! Đánh thôi! Đánh đi!

Tiếng gào thét thảm thiết xé trời!

Ứng Hùng và một đám tinh anh kim nhân, cuối cùng bị mai phục mười mặt trong cung, còn bị mấy ngàn tên bắn loạn. Trong khoảnh khắc, chẳng những tiếng kinh hô điên cuồng vang vọng bầu trời đêm, thậm chí bắn tung tóe lên vô số sóng máu thể lương không gì sánh được!

Sóng máu ngập trời, toàn bộ thâm cung nội uyển tràn ngập một tầng huyết vụ nồng đậm, khiến người buồn nôn, che khuất tầm nhìn.

Mà ngay lúc tiếng kêu thảm thiết dần dần lắng xuống, một thị vệ ngạo nghễ đứng trên đỉnh thành, phía sau có một ngàn thị vệ, còn có hoàng đế Trung Nguyên được trăm đại nội tinh anh bảo vệ xung quanh, mặc dù còn chưa nhìn rõ thủ toàn bộ kim

nhân trong sương mù máu có trúng tên toàn bộ hay không, nhưng trước tiên vẫn thoải mái cười to nói: “Không biết tự lượng sức mình!”

“Bọn chó vàng! Lịch đại các đời các người, đối với chúng ta mà nói thì chỉ là chuột chạy qua đường mà thôi! Hôm nay các người thua trong tay trẫm, chỉ trách tài nghệ các người không bằng trẫm, chết cũng đáng đời! Ha ha ha ha...”

Hoàng đế nói đến đây, đã phân phó thị vệ trên mặt đất nội uyển nói: “Chúng thị vệ nghe lệnh! Bọn chó vàng này dưới mấy ngàn mũi tên hầu hạ, tin rằng toàn quân đã bị diệt, các người lúc này lập tức đẩy thủ của bọn chúng ra ngoài biểu hiện cho ngọc môn thị chúng! Để người trong thiên hạ chế nhạo bọn chúng ngu muội vô tri, không biết tự lượng sức đi...”

Đúng! Mấy ngàn mũi tên nhọn cùng lúc bắn ra, tình lý mà nói, mặc cho hơn trăm người tiền tài kia là tinh anh nhất đẳng, tuyệt đối không có chân lý chạy thoát! Cho nên Hoàng đế mới thoải mái cười to như vậy!

Chỉ là, trên đời này có một người...

Hắn! Không hợp tình hợp lý!

Hắn ta từng dùng tâm tư ép buộc một thủ đoạn khác ” phác tác cầu tiến” cũng tuyệt đối không hợp với tình lý...

Mệnh lệnh này của Hoàng đế còn chưa nói hết, đột nhiên xuất hiện, bên trong uyển uyển uyển vang lên vô số tiếng kêu sợ hãi “A a a”!

Hoàng đế vội vàng nhìn lại trận này kêu lên “A a”, chỉ thấy những người phát ra tiếng kêu sợ hãi này, lại là bọn thị vệ dưới mặt đất mai phục!

Bọn họ bật thốt lên sợ hãi, duyên vào giờ phút này, vì kinh tiền mà huyết vụ trùng thiên kia bắn lên, đã dần dần tán đi; sau khi huyết vụ đậm đục tan hết, bọn họ phát hiện, trừ tinh anh hơn trăm người kim kia sớm như hoàng đế đoán, trúng tên bỏ mình ngoài, một người vừa rồi trước khi phóng tên đã khiến bọn họ chú ý vạn phần, lại không thấy nữa!

Người kia khiến bọn họ chú ý, tất cả đều do những tinh anh kim nhân kia khoác lên mình áo khoái y kín đáo ban đêm, chỉ

có hấn là chẳng hề kiêng kỵ gì cả, vẫn cố chấp như trước, một thân bạch y như tuyết!

Còn nữa, khí thế Hoàng Giả của hấn ta cũng khiến mấy ngàn thị vệ tương đối chú ý! Ít nhất, hấn ta so với Hoàng đế của bọn họ, càng giống một Hoàng Giả khiến người ta phải bái phục hơn!

Hoàng vạn kiếm!

Thình lình hơn trăm kim nhân toàn thân như một đàn lợn bắn tên, phơi thầy khắp nơi trên mặt đất, nhưng chỉ một mình tên thủ lĩnh thống soái áo trắng của bọn họ, ngay cả Hoàng đế khi phách hăng hái cũng đột nhiên giật nảy mình, sững sờ nói: “Sao... sao lại có thể?”

“Số lượng ngàn trận tiền thủ hầu hạ, bất luận kẻ nào... Cũng muốn thành con cá trung! Vậy... Chớ sẵn, sao có thể... Sẽ may mắn thoát khỏi? Hấn sao có thể chạy thoát? A...”

“Bây giờ hấn lại... là ai?”

Hoàng đế đang muốn hạ lệnh cho thị vệ tìm kiếm tại chỗ, đột nhiên, lại có một giọng nói tinh táo dị thường truyền đến nói với hấn: “Rất có khả năng.”

“Bởi vì, ta, vốn là một thanh kiếm còn nhanh hơn một mũi tên.”

“Có thể tránh thoát ngàn tiền vạn tiền, lại có gì khó khăn?”

“Chỉ đáng tiếc, mặc dù võ công của ta đã đạt tới cấp bậc Hoàng Giả, nhưng... Vẫn không cách nào kịp thời cứu giúp bọn hấn đồng hành cùng ta; bọn hấn tuy nhiều lần khuyên không nghe, nhưng cũng chỉ nóng lòng cứu vãn mà thôi, thật là đáng tiếc, ai...”

Lời này vừa nói ra, Hoàng đế cao cao tại thượng trên đỉnh thành cảm thấy chân kinh tại chỗ, có được thanh âm bình tĩnh này tương đương tiếp cận, gần ngay tại —— phía sau hấn!

Bỗng dưng, một thanh kiếm đã đồng thời vang lên phía trước, đặt mạnh lên cổ hoàng đế! Kiếm là Anh Hùng kiếm, người cầm kiếm chính là người mà thị vệ Trung Nguyên cũng chú ý tới!

Ứng Hùng!

Hắn vẫn là một người cực kỳ không hợp tình hợp lý! Hắn mạnh tới mức không hợp tình hợp lý! Cũng nhanh đến mức không hợp tình hợp lý!

Không biết đến lúc đó, hắn thành linh đã không một tiếng động đứng sau lưng Hoàng đế!

Không thể tưởng được chỉ trong nháy mắt khi bắn tên, toàn bộ thể cục đột nhiên thay đổi, Ứng Hùng chẳng những bình yên vô sự, còn dùng Anh Hùng kiếm uy hiếp Hoàng Đế!

Hoàng đế lập tức sợ hãi khó hiểu, đang muốn hướng trăm vị đại nội tinh anh cầu trợ, ai ngờ lúc này mới phát giác, trăm tên tinh anh của hắn, sớm đã ngã ra như phỗng, không thể động đậy, nói vậy trong nháy mắt này hắn đã bị ứng hùng tận Phong huyết đạo!

Thiên! Một trăm thị vệ tinh anh đại nội kia không phải là thị vệ bình thường cầm tiễn trong sân, mà là mỗi cao thủ nhất đẳng, Ứng Hùng lại có thể tránh được ngàn vạn mũi tên đâm lén, phong ấn huyết đạo bọn họ, tu vi kinh thể có thể đoán được; những thị vệ bình thường khác trên đỉnh thành tuy không được phong ấn huyết, duy chỉ có mắt thấy võ công siêu phàm không hợp tình hợp lý, vả lại Hoàng đế đang bức hiếp, trong lúc nhất thời lại càng không dám tiến lên động thủ!

Hoàng đế kinh sợ, cao giọng quát: “Mộ gia... Nghịch tặc! Giam nghịch tặc uy hiếp thiên tử, phải bị tội gì?”

Ứng Hùng chỉ cười tà dị, gác kiếm anh hùng trên cổ Hoàng đế càng thêm khản trương: “Tội? Ha ha, bản thiếu gia nếu sợ người giáng tội, chỉ sợ đã không đến sớm, nằm trên giường cao trong nhà ấm gối rồi!”

Hoàng đế thấy ý nghĩ ngả ngớn, tức giận không kìm được: “Nghịch tặc, rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”

Ứng Hùng vừa cười, ý cười càng tà, sáng khoái đáp: “Người đã bố trí mười mặt mai phục cho chúng ta, chắc hẳn đã có người mật báo cho người biết tối nay Mộ phủ chúng ta tạo phản. Là muốn người ký xuống một phần khế ước cho vùng sơn hải quan trăm dặm, vì sao còn muốn hỏi ta rốt cuộc muốn bắt người như thế nào?”

“Chẳng qua, trước khi buộc người quyết định điều ước, ta cũng có chút tò mò, rốt cuộc là ai bán đứng chúng ta, mật báo cho người?”

“Bởi vì người biết kế hoạch lần này của chúng ta, sẽ không quá nhiều; có một số người biết, còn cho rằng mình chung quy có năng lực ngăn trở ta bán nước, để tránh cho ta không phạm tội bị định tội trước. Bọn họ, hoặc là bọn họ, cũng sẽ không tùy tiện tiết lộ. Bởi vì bọn họ tin tưởng sâu, chỉ cần một khi ta chưa bán nước, bọn họ còn có năng lực ngăn trở chuyện phát sinh...”

Ứng Hùng nói tới đây không khỏi lạnh lùng hỏi về Hoàng đế đang giam cầm hắn: “Nói đi! Rốt cuộc là ai mật báo tin tức cho người bán đứng chúng ta?”

Hoàng đế bị cưỡng hiếp cũng không khỏi cười lạnh: “Hắc hắc, người thật sự muốn biết? Vậy trẫm sẽ cho người thấy rõ ai bán đứng các người! Các thị vệ nghe lệnh! Mau mang người đó ra ngoài!”

Ở nội uyển, một đám thị vệ thấy Hoàng thượng bị không chế, nhưng bản thân lại muốn giúp không thể nào, sớm đã sợ Hoàng thượng trách tội, lúc này chợt nghe Hoàng thượng hạ lệnh, nhất thời sốt ruột không chờ được tranh công, dẫn đầu mấy tên thị vệ đã từ một tấm cung khác bên cạnh Thọ Linh Cung dẫn ra hai người.

Nhìn từ trên cao xuống, khuôn mặt của Ứng Hùng lập tức xanh mét, chỉ vì được mang ra hai người là một đôi nam nữ; nam ăn mặc dò xét, Ứng Hùng cũng không nhận ra, nhưng nữ nhân kia...

Cô gái kia chính là người tỷ tỷ Tiểu Du mà hắn yêu thương nhất!

Địch Hồng!

“Cùy Hồng? Là người bán đứng Mộ phủ chúng ta?” Hai hàng lông mày của Ứng Hùng thiếu chút nữa đã nhíu lại thành một đường.

“Đúng thì sao?” Cây địch đỏ môi bác bỏ: “Hừ! Chó săn bán nước! Mọi người đều được tru diệt! Ta địch Hồng chẳng qua

chỉ là làm chuyện cho Viêm Hoàng tử tôn ứng làm mà thôi!
Đây cũng là lý do ta bán đứng các ngươi!”

“Vậy sao? Đây thực sự là lý do ngươi bán đứng chúng ta?”
Ứng Hùng lạnh lùng hỏi: “Cửu Hoắc, ngươi còn có một lý do hấp dẫn khác?” Nói xong, ánh mắt của hắn đột nhiên rơi vào vòng bảo khí bằng châu quang trên cổ Địch Hồng, xem ra trên vòng cổ giá trị liên thành này chưa bao giờ thấy đeo vòng cổ màu đỏ này.

Chắc hẳn nàng bán một số thứ này rồi, lúc đó mới có thể lấy được đồ vật có giá trị liên thành.

Thấy Ứng Hùng hỏi như vậy, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng vì nguyên nhân mình bán đứng bọn họ, nhưng dù sao nàng cũng mặt dày vô sỉ, con mắt đảo một vòng, lại bác bỏ: “Phi! Bất luận vì lý do gì, ta cũng không làm sai! Sai, là do tên khốn nhà ngươi bán nước mưu ác không tha! Ngươi có tư cách gì mà chất vấn ta!”

Ứng Hùng cuống ngạo cười một tiếng: “Không sai! Mộ Ứng Hùng ta là Quốc tặc người người được tiêu diệt! Sao lại có tư cách trách ngươi trung can đảm, đại nghĩa diệt thân như Trung Nguyên Liệt Nữ tử? Chẳng qua, ta còn có chút không rõ!
Ngươi xưa nay ở Mộ phủ chỉ ăn chơi vui vẻ, làm sao có thể nhàn tâm với tâm kế, thăm dò kế hoạch của chúng ta, sau đó mật báo?”

Lời này của Ứng Hùng vừa ra, một mực đứng bên người chùy đỏ không nói một lời, hán tử mặc đồ bào thám tử kia đột nhiên trầm giọng nói: “Là ta dạy nàng âm thầm thăm dò mật mật của các ngươi.”

“Bởi vì, ta chính là Trường Giang!”

Trường Giang? Rốt cục Ứng Hùng cũng nhớ ra! Cửu La công tử không phải đã từng nhắc nhở cha hắn Mộ Long, nói Trung Nguyên hoàng đế đã phái một thám tử “Trường Giang”, mật biệt nghe ngóng tin tức của kim nhân mưu đồ phục quốc? Khó trách được Địch Hồng với một nữ tử ngơ ngác như vậy cũng hiểu được bí mật tham khảo việc bán nước Mộ phủ!, Là lần thứ nhất Trường Giang ở Mộ phủ âm thầm tìm hiểu thì gặp qua Địch Hồng, rồi lợi dụng bản tính tham lam của nàng tiến

hành dò xét, điều này so với việc tự mình lén vào Mộ phủ dò xét tin tức thì dễ dàng hơn rất nhiều!

Vì thế, từ trước đến nay Mộ Long Ứng Hùng đều bỏ qua Dịch Hồng, cho rằng bình thường nàng ta không hề có lực sát thương!

Nhưng giờ phút này, trong lòng phó hộ hùng âm thầm bị thương nặng nhất lại là nàng!

Nàng là tỷ tỷ Tiểu Du người hãn yêu thích nhất! Nàng vì Tiểu Du có một người chỉ lo vinh hoa phú quý mà đau lòng vì ích kỷ!

Huống chi, lúc này đã xé bỏ mặt nạ, lộ ra cây giáo màu hồng dữ tợn, khuôn mặt lộ ra vẻ hung phần. Chỉ thấy nàng thành thật không khách khí nói với Ứng Hùng: “Hắc! Mộ Hùng! Mặc dù hôm nay ngươi đã bị Hoàng thượng uy hiếp., Nhưng cho dù ngươi có thể ép hoàng thượng ký kết khế ước thì sao? Dựa vào lực lượng một mình ngươi, sao có thể giết ra thiên quân vạn mã của Tử Cầm thành? Ngươi cần gì phải bán nước cho tên lưu manh anh danh kia? Tiện nhân như hãn đáng giá sao? Ta thấy hay là từ bỏ đầu hàng cho hãn, có lẽ hoàng thượng sẽ tha cho ngươi một cái chết a...”

Lại thì ra là, Bồng Hồng có danh tiếng là bức anh cũng biết rõ ràng mục đích này! Chợt nghe thấy hồng nhục mắng anh là loại ti tiện, vốn đang đau lòng ứng hùng, lửa giận càng hiêm thấy thiêu đốt, mắt quát lớn: “Cùy Hồng.”

“Dựa vào phế vật vô dụng như ngươi mà xứng nhục Nhị đệ của ta?”

“Im ngay cho ta!”

Một tiếng quát giận dữ, trong đó có một gã tinh anh nội đại nội cách đó không xa, vội kiếm bên hông gã rõ ràng bị lực chấn động phần nộ của tiếng quát này của Ứng Hùng mang theo, “Vù vù” ra khỏi vỏ, “Heng” một tiếng đã bắn vào đứng ở đằng xa, cho rằng mình đã cực kỳ an toàn đi trước ba tấc, kiếm, lại hung hăng đóng váy đỏ của Dịch Hồng xuống đất!

Chiêu này có tu vi là dùng kiếm chấn khí công nhân, làm bốn tòa kinh sợ ngay tại chỗ! Ngay cả hoàng thượng cũng phải

biến sắc! Đâu Hồng càng bị dọa đến mức tè ra cả, bộ mặt đại lộ!

“Thấy không?” Ứng Hùng ngạo nghễ nói: “Ở trước mặt bọn thiếu gia, nào quản người có thiên quân vạn mã bảo vệ, cũng không có chuyện tuyệt đối an toàn! Ta nếu muốn giết người, chỉ sợ các người sớm đã chết sạch, há để cho các người vẫn mập mạp trắng trẻo, khỏe mạnh không việc gì đứng ngơ ngác?”

“Cùy Hồng! Hôm nay ta không làm thịt người, chỉ vì nể tình người là tỷ tỷ của Tiểu Du! Hơn nữa, giết đám phế vật ham muốn hư vinh của người, cũng làm bẩn tay ta!”

Địch đồ vốn đã bị dọa cho hồn vía lên mây, lúc này đã bị một kiếm của Ứng Hùng chấn nhiếp, ngạo khí lập tức giảm xuống, càng thêm xấu hổ, cúi đầu im lặng!

Ứng Hùng cũng không tức giận để ý tới nàng nữa, hần liếc xéo Hoàng Thượng đương kim vẫn bị mình chế ngự khuỷu tay, lại tiếp tục cười lạnh: “Được rồi! Hoàng thượng! Sợ rằng, người đã triệt để rõ ràng thực lực Mộ Ứng Hùng của ta rồi chứ? Ta từng nghe nói, Hoàng tộc từ trước đến nay có một học thức không truyền thụ — Hoàng quyền, vốn cũng đủ có thể khiến người tự bảo vệ mình! Đáng tiếc, từ khi người ở tại vị đến nay, người đã hoàn toàn rõ ràng rồi chứ?, Không riêng gì triều cương hoang phế, viễn chinh thảo dân thuế nặng, xa hoa dâm dật, chỉ thích hưởng lạc, không để ý lê dân lao khổ; hoàng đế như người, càng đừng nói đến hiệp hội hoàng quyền gian khổ kia! Cho nên, lấy người trời gà không chặt, cũng đừng hy vọng xa vời có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay bọn thiếu gia! Người mau ngoan ngoãn ký xuống tờ giấy ước đó!”

Ứng Hùng nói, bỗng lấy tay kia, rút một cuộn chữ viết cầm bên eo mình ra, vận kinh ra mở ra, quyền chữ lập kinh “Phùng” một tiếng mở ra trước mặt Hoàng thượng! Trong quyền chữ, còn có bút mực buộc bằng cỏ lau, hiển nhiên Ứng Hùng là có chuẩn bị mà đến!

Trước mắt hơn trăm tinh anh kim nhân đã toàn quân bị diệt, việc cấp bách hiện tại vẫn là ép Hoàng đế phải ký hiệp ước rồi hãy nói!

Nhưng mà, khi hoàng đế triều Ứng Hùng đưa ra điều giao vờn nhin, Cửu Ngũ Chí Tôn như hấn, lập tức Long Nhan đại biến!

Cũng như hấn nhìn thấy một ít thứ mà hấn tuyệt đối không tin sẽ xảy ra!

Đơn giản là bởi vì giao ước khắc trên quyền tự hiện nay không chỉ đơn giản cắt đứt đại trăm dặm xung quanh sơn hải quan, mà là một điều mà hấn không dám tin giao kèo mà Sơn Hải quan đưa ra!

Hoàng đế khiếp sợ vô hạn liếc mắt nhìn Ứng Hùng một cái, hoang mang hỏi: “Đây... Đây chính là điều mà người không tiếc tự ý xông vào Tử Cấm thành, cũng muốn... Bức trăm ký hiệp ước?”

Kiểm đang khóc, người đang khóc, nhân kiểm cùng khóc!

Khóc, chỉ vì sự sỉ nhục! Sỉ nhục!

Kiểm Thánh thật sự thất bại! Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới nay!

Quyết chiến đã kết thúc, rừng cây rộng lớn lại hồi phục một mảng hỗn loạn tĩnh mịch; Vô Danh đã sớm đánh bại Ứng Hùng để tránh đi xa, chỉ còn lại đôi nho sinh huynh đệ vừa rồi bị hai đại tuyệt thế kiếm ý thần thánh thúc dục quyết chiến, đứng trong rừng thâm ôm nhau, còn có ——

Kiểm Thánh!

Không! Hấn đã không còn là Kiểm Thánh! Chỉ vì hai chữ Kiểm Thánh, lẽ ra vĩnh viễn không thể bại! Hấn, lại thật sự thất bại! Bại ở trong một tiểu tử so với mình còn trẻ hơn hai mươi tuổi, thậm chí ngay cả thời gian tập kiếm cũng ngắn hơn!

Đã là Kiểm Thánh một đời, sao hấn lại thua?

Kiểm Thánh quỳ gối bên cạnh Vô Song Kiếm mà mình đang cắm dưới đất, nước mắt lưng tròng, ngơ ngác nhìn đôi huynh đệ nho sinh còn đang ẩn mình trong rừng, chỉ vì song huynh đệ này chính là mấu chốt lớn nhất của việc hấn chiến bại!

Hấn từng dùng kiếm ý thúc giục song huynh đệ này thay hai người bọn họ so đấu, mà trong lúc liều đến chiêu cuối cùng, Kiểm Thánh cho rằng hấn đã thúc giục “huynh trưởng”, tất

nhiên sẽ như sở liệu, một chương bỏ vào kẻ hở trọng đại của “thiên linh” kia, nhưng mà, hấn sai rồi! Sai lầm rồi!

Ngay khi phân thắng bại tồn vong, người “huynh trưởng” vẫn luôn thôi động cho Kiếm Thánh Kiếm Ý, trong lòng hấn bỗng sinh ra một loại sức chống cự không rõ từ trong người Kiếm Thánh, đang lúc chương của hấn còn kém chút tắc sẽ bỏ trúng thiên linh của đệ đệ mình., Cổ kháng cự này của bản thân hấn làm hấn có một khoảnh khắc do dự; mà trong một sát na do dự này, vừa vặn làm cho Vô Danh có đầy đủ cơ hội, thúc dục “Đệ” dùng kiếm chỉ đâm trúng huyết lớn ở thất lưng, hấn không thể động đậy tại chỗ! Kiếm Thánh cũng không cách nào dùng kiếm ý thúc dục được hấn một lần nữa xuất kích!

Nếu dùng “người” trong vạn vật làm kiếm, bây giờ “người” đã bị vô danh chế tạo, tức là “kiếm” của Kiếm Thánh cũng đã bị vô danh chế tạo, hấn đã hoàn toàn thất bại!

Trận chiến thế kỷ này, thắng bại đã phân!

Nhưng, tại sao “huynh trưởng” kia lại do dự trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, ra vẻ chống cự với kiếm ý lăng lệ ác liệt của Kiếm Thánh?

Bởi vì, từ đầu đến cuối, người mà Kiếm Thánh lấy “người” làm kiếm lựa chọn, trên cơ bản đã chọn sai!

Hấn sử dụng kiếm pháp vô tình vô địch nhất, nhưng lại chọn một nho sinh tình cảm nhất là “kiếm”. Kiếm Thánh căn bản không biết, hấn sử dụng càng lúc càng đoạt mệnh, nho sinh bị kiếm ý thúc giục kia càng kháng cự. Thử hỏi lại có huynh trưởng kia nhẫn tâm một chương đánh chết em ruột mình sao?

Cho nên ngay một chiêu quyết thắng cuối cùng kia, sự kháng cự của nho sinh càng thêm mãnh liệt, mạnh mẽ chiến thắng kiếm ý của Kiếm Thánh!

Sát ý!

Kiếm Thánh thất bại là vì ông ta đánh giá cao lực lượng kiếm ý của mình, mà đã đánh giá thấp tình cảm nho sinh đối với đệ tử kia!

Đúng như trước khi rời đi, Vô Danh đã từng kết luận với hấn: “Kiếm Thánh, người thất bại chỉ vì người quá tự tin, người căn

bản không hiểu được kiếm mà người sử dụng trận chiến này là gì.”

“Người!”

Không sai! Nếu lấy “người” làm kiếm, liền cần phải hiểu rõ tình cảm của con người, nhược điểm của con người, ngược lại, dường như không tên tuổi đã sớm nhìn ra được sự huyền bí trong đó, thậm chí lúc hấn thúc dục kiếm ý không ngừng nương bộ Kiếm Thánh, sơ hở đại lộ, có lẽ cũng là chiến lược của hấn!

Nhưng dù thế nào đi nữa, cuộc chiến kinh thế này cũng đã có chiến quả! Kiếm Thánh đã bại! Hấn, hấn không cam lòng!

Từ lúc bắt đầu năm tuổi tập kiếm, hấn đã tận hết bốn mươi năm vô biên tuế nguyệt, hy sinh hết thầy mọi người hưởng thụ, hy sinh hấn lòng say đau tình yêu, cũng hy sinh thân tình thân tình, hỏi han ân cần. Hấn thủ hộ “Bất ngôn bất kinh bất biến bất bại” hơn một vạn bốn ngàn ngày, vừa rồi đổi lại được hư danh tôn sùng của “Kiếm Thánh”, nhưng mà, vậy mà... Nhưng mà...

Kiếm Thánh, thật sự chỉ là một hư danh! Ngay tại tối nay, ngay lúc này chiến đấu, hai chữ “Kiếm thánh” đã tiêu hao hết nửa sinh lực của hấn viết thành, rốt cục ở trong tay vô danh... Hoàn toàn phân giải!

Kiếm Thánh!

Uy danh vô địch bốn mươi năm, chỉ tràn đầy cảm thán!

Cùng cảm hận!

Đúng vậy! Hấn ta hận! Hấn ta hận bản thân mình không thể là Kiếm Thánh vĩnh viễn không bại nữa!

Thực ra mặc dù hấn đã thua, tu vi kiếm đạo của hấn gần với vô danh, hấn vẫn không yếu, vẫn có thể ngồi vững trên kiếm đạo đệ nhị, nhưng...

Thứ hai không phải thứ nhất! Tức là... thua!

Ai cũng hi vọng mình là thiên hạ đệ nhất!

Oán hận dâng trào! Nước mắt già nua vẫn luôn rơi trong mắt Kiếm Thánh, giờ phút này lăn xuống, hấn rốt cục lại khó xử

chính mình, ngạo nghễ ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời nghiêng rãng rên rĩ: “Trời! Người cuối cùng nhìn thấy ta tuyệt đối bất bại rồi? Người, thật cao hứng, đúng không? Rất cao hứng chứ?”

“Kiếm Thánh ta nửa đời tràn đầy cho rằng sức mạnh của con người không những có thể thắng người, mà còn có một ngày nào đó có thể thắng trời! Ta cho rằng chỉ cần kiếm của mình có thể vĩnh viễn không bại, cũng có một ngày sẽ bất bại nhường trời! Nhưng...”

“Nhưng bây giờ ta lại thua trong tay một người! Ta thua rồi! Kiếm của ta chẳng những thắng không được trời, càng không thắng được ai!”

“Trời ạ! Người rất hài lòng chứ? Người đã an tâm rồi chứ?”

“Từ hôm nay bắt đầu, ta... đã không xứng xưng là Kiếm Thánh! Nhưng, ta đã không còn dùng tên cũ của mình là bốn mươi năm! Ta thậm chí cũng không nhớ nổi tên ban đầu của ta là gì nữa! Thiên... Vậy ta sẽ kêu là gì? Ta sẽ là ai?”

“A...”

Sự thật chiến bại không thể chấp nhận, bức bách Kiếm Thánh vốn muôn vàn kinh sợ, giờ phút này cũng bị hãm trong cực độ hỗn loạn; nhưng thấy hấn giống như điên như dại, ý thái như cuồng, lại ngửa mặt lên trời gào to: “Không! Ta tuyệt đối không thể bỏ qua danh tiếng Kiếm Thánh! Bởi vì ta căn bản không nhớ nổi chính mình tên gọi là gì! Ta nhất định phải gọi là Kiếm Thánh! Chỉ cần một ngày nào đó ta có thể đánh bại tên kia – hấn!”

“Nhưng, ta đã tập thành ang kiếm pháp Thánh Linh kiếm pháp thứ nhất, vẫn phải thảm bại cho hấn! Ta sẽ thắng thế nào? Ta sắp sửa như thế nào mới có thể đánh bại hấn a?”

Trong tiếng hét to, Kiếm Thánh Linh Đài bỗng dung lóe lên linh quang, hấn lại kêu lên chói tai: “Đúng rồi! Muốn đánh bại hấn, cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng, chỉ cần ta có thể...”

“Ngộ ra Đệ Nhị Kiếm thứ ba mươi!”

Đúng vậy! Trích Nhập nhị kiếm! Trong Thánh Linh kiếm pháp hạng hai! Hấn và Vô Danh Kiếm pháp giờ phút này thực lực

chỉ kém một chút xiu, chỉ cần hấn có thể ngộ ra Kiếm Bân hai, chỉ cần so với kiếm pháp hấn sử dụng từ trước đến nay nhiều hơn một kiếm, có lẽ, hấn có thể đánh bại hấn! Đánh bại so với Thánh càng cao hơn một chút thần thoại!

Thế nhưng...

“Nhưng... Đúng, từ hơn mười năm trước ta ngộ ra kiếm cương khởi đầu, kiếm đạo, kiếm nghệ của ta, kiếm khí đã đến đỉnh phong của bản thân, đã đạt tới cực hạn; mười mấy năm qua ta mặc dù bất bại, cũng không phải bởi vì ta cùng thời tiền cùng, mà là những kiếm thủ đầy rẫy kia căn bản không cách nào theo kịp cảnh giới của ta; ta... Mười mấy năm qua đã không thể tiến bộ! Vậy...”

“Ta như thế nào lại có thể ngộ ra kiếm thứ mười hai cao hơn để đánh bại hấn?”

“Ta đến khi nào mới có thể ngộ ra kiếm bồng nhĩ lai thanh toán lần chiến bại khuất nhục này?”

Vừa nghĩ đến đây, hai mắt của Kiếm Thánh lão rơi lệ, lập tức hiện lên vô hạn nghi hoặc, chỉ là vô hạn nghi hoặc này chỉ chợt lóe lên, rất nhanh, liền bị một mảnh lệ ý thay thế!

Chỉ thấy hai mắt Kiếm Thánh đỏ bừng một mảnh, hấn lại không cam lòng không cam lòng tru lên: “Không! Cho dù phải khổ ngộ cả đời mới có thể ngộ ra Kiếm Nhị, ta cũng phải kiên trì! Ta vì kiếm đã hy sinh tất cả, nếu bỏ tên vứt bỏ kiếm, ta về sau càng không biết vì sao mà sinh!”

Hấn không cam lòng! Hấn không cam lòng từ nay biến thành lịch sử! Hấn không cam lòng từ nay về sau biến thành ” Kiệt” vô địch!

“Vô Danh! Người chờ đó cho ta!”

“Cho dù ta từ đây về sau sẽ ăn núp, cho dù ta muốn khổ tu cả đời, đến cuối cùng, ta cũng nhất định sẽ ngộ ra Kiếm Phôi tầng thứ cao hơn để đánh bại người! Ta nhất định phải đoạt lại danh tiếng Kiếm Thánh bất bại! Người tuyệt đối không nên thua người khác! Người ngàn vạn lần đừng chết sớm hơn ta!”

“Người nhất định phải chờ ta!”

Kiểm Thánh gọi tới nơi này, từ lâu đã kêu nát tiếng, lao lực quá mức tê liệt! Nhưng ánh mắt hắn vẫn rơi vào Vô Song Kiếm đã cắm trên mặt đất cho chính hắn, Vọng Kiếm trầm ngâm nói: “Vô Song Kiếm! Người đã sống nửa đời với ta, ta biết người trung thành đáng khen. Bất luận ta tới đó, người đều sẽ đi theo!”

Không tệ! Cuối cùng vẫn là bầu bạn với hắn, Vô Song Kiếm của hắn, không biết là may mắn hay bất hạnh...

“Hôm nay, người chi ta cùng đi Địa Ngục quy ẩn! Để hai người ta ở Địa Ngục Khổ Tư Kiếm Nhị Địa Ngục kiếm này đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Kiếm Thánh đột nhiên vỗ một chưởng lên chuôi Vô Song, chỉ một thoáng vang lên một tiếng nổ “ầm ầm”! Vô Song thần kiếm tràn ngập nội lực của Kiếm Thánh, không ngờ đã đánh cho mặt đất trong phạm vi mười trượng xung quanh Kiếm Thánh sụp đổ, lại thêm một loạt tiếng sấm “Ù ù ù”, kiếm của hắn và kiếm của Kiếm Thánh đã rơi thẳng xuống mặt đất.

Hắn thật sự cam tâm tình nguyện rơi xuống địa ngục! Ngay cả Vô Song Kiếm cũng nguyện!

Không ngờ tới, Vô Song Kiếm Thánh một đời lại rơi vào kết cục ảm đạm như vậy!

Chỉ không biết, hắn cam lòng ở trong địa ngục quy ẩn, hắn lại phải hao phí bao nhiêu xuân thu, bao nhiêu hướng lộ, vừa rồi có thể ngộ ra Địa Ngục Chi Kiếm của hắn —— Kiếm Nhị?

Kiểm Nhập hai, thật sự có thể đánh bại thần thoại? Kiểm soát, sau Địa Ngục Chi Kiếm, còn có Địa Ngục Chi Kiếm lợi hại hơn? Kiếm, vĩnh viễn không có điểm cuối? Vĩnh viễn không có cực hạn cuối cùng?

Dưới chân trời trời mưa xuống, nơi mưa rơi chỉ giới hạn trong phạm vi một dặm quanh kiếm chìm của Kiếm Thánh và kiếm của hắn. Mưa này là nỗi buồn của trời đất đối với Kiếm Thánh một đời chiến bại, kiếm chế hoặc là trời cao mịt mờ không thông? Cho dù hắn rơi vào địa ngục, cho dù thế tục luân hồi là người, hắn vẫn không quên — kiếm?

Hắn đang bay! Khác nhau, là hắn không cần giương cánh!

Hắn căn bản đã nhanh như một thanh phi kiếm!

Chợt rời Nội uyển thâm cung, Ứng Hùng đã dùng khinh công nhanh nhất cả đời, như phi kiếm lao ra khỏi Tử Cấm thành, không ai có thể ngăn cản!

Hắn đã ký kết ước định cường hiếp Hoàng Đế, cuối cùng cũng coi như đại công cáo thành! Thế nhưng, cho đến giờ phút này, hắn vẫn luôn khao khát có thể kịp thời xuất hiện vô danh bán nước, nhưng vẫn không hiện thân!

Chẳng lẽ... Vô Danh cuối cùng cũng từ bỏ ngăn cản hắn bán nước? Hắn đã từ bỏ tên đại ca tội ác tà trời như hắn rồi?

Đổi lại là người bình thường, có lẽ đã sớm không có thời gian hiện thân mà suy nghĩ miên man! Chỉ là, Ứng Hùng cũng không phải người bình thường, sự thương thức và tín nhiệm của hắn đối với đệ đệ vô danh này, tuyệt không dao động!

Hắn tin tưởng vô danh không thể kịp thời hiện thân ngăn trở hắn bán nước, không phải vì buông tha hắn là đại ca đã gánh hơn ngàn cân trọng tội, rất có thể là gặp trở ngại!

Quả nhiên! Trong lúc bay vùn vụt, nội tâm Ứng Hùng khẽ động, đã có giác giác...

“Cái gì? Hóa ra... Một đời Kiếm Thánh đã chết rồi?”

Với tu vi cái thế của Hoàng Giả trong Thăng Kiếm, muốn cảm ứng thánh kiếm duy nhất trên đời vẫn lạc cũng không phải là việc khó, nhưng thấy hắn ở giữa không trung bay như bay, ung dung nở một nụ cười tà ác: “Rất tốt.”

“Nhị đệ, người quả nhiên không làm đại ca thất vọng! Nguyên lai người chưa kịp chạy tới, chỉ vì lão già hư hỏng ngoan cố Kiếm Thánh kia dây dưa người?”

“Mà dưới ánh mắt này, người ngay cả kẻ bất bại mà người cũng đánh bại! Quả nhiên người đúng là thần nhân chi kiếm hơn xa Thánh Giả! Quả nhiên người có thể khiến đại ca dẫn người tới vinh quang!”

“Nhưng mà...”

“Bây giờ người ở đâu?”

Nghĩ tới đây, trái tim của Ứng Hùng bỗng nhiên lại dâng lên một loại cảm giác kỳ diệu khác, phảng phất như ở một góc của nhân gian, đang có một thanh kiếm khác đang kêu gọi hắn, đang có một kiếm tâm của thần giả khác đang kêu gọi kiếm tâm của Hoàng Giả hắn!

“Ha ha! Nhị đệ, đại ca đã cảm giác được!”

“Thì ra, ngươi cũng biết đã không kịp tới Tử Cẩm Thành, ngươi đã trở về nơi nào? Ngươi đã trở lại nơi chúng ta lần đầu gặp nhau? Nơi đó chúng ta đã từng phát sinh hết tất cả thù hận...”

“Mộ phủ?”

Cái gì? Vô Danh đã vòng vèo Mộ phủ?

“Được! Làm tốt lắm!”

“Nhị đệ! Ngươi vẫn là hiểu rõ tâm ý của đại ca! Chỉ có ngươi minh bạch, đại ca cho dù muốn thắng, cũng muốn thắng ở Mộ Phủ thắng hai huynh đệ chúng ta! Đại ca cho dù muốn thua, cũng phải bại ở Mộ Phủ! Thậm chí chết...”

“Cũng phải chết ở Mộ Phủ!”

“Chết trên tay ngươi!”

Ứng Hùng vừa nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi nổi lên một tia cười thê lương, hai mắt càng thêm mê mang, nhưng thấy Vu Thành đang lao vùn vụt, hắn ngơ ngác lâm bẫm: “Thật tốt.”

“Mẫu thân, Thu... Mẫu đại tẩu...”

“Các ngươi ở trên trời chi linh, rốt cuộc cũng nhìn thấy rồi chứ?”

“Ca người anh hùng mà các ngươi luôn đặt kỳ vọng cao, rốt cuộc cũng đã đánh bại Kiếm Thánh; mà hôm nay cái các ngươi sắp nhìn thấy, chính là hắn rốt cuộc sẽ đánh bại như thế nào...”

“Ta bán nước cầu vinh, không xứng làm đại ca của hắn! Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng, Ứng Hùng ích lợi tăng cường công lực, thân càng nhanh như tên bắn, nháy mắt đã vạch phá

bầu trời tịch mịch trên Tử Cấm Thành, cát bụi mà đi? Hắn còn tịch mịch hơn màn đêm thiên thu vạn thế!

Kỳ thật, mặc dù không phải vì gấp rút trở về vô danh, Ứng Hùng cũng sẽ dốc hết toàn lực rời khỏi Tử Cấm Thành!

Bởi vì phần khúc giao giao lúc này cấm ở thất lung hắn, hắn nhất định sẽ không để cho Hoàng đế đoạt lại!

Đó là một hiệp ước quan trọng nhất, thậm chí còn quan trọng hơn cắt đứt Sơn Hải quan!

Máu cũng đang bay.

Đó là máu bất hư hao!

Ôm lấy Tiểu Du cấp tốc rong ruổi, một thân cà sa màu trắng sớm đã nhuộm đầy máu tươi, đó là bởi vì hắn quá độ hao tổn khinh công của mình. Máu tươi tràn ra từ mũi miệng, liên tục nhuộm lấy vạt áo của hắn, theo gió tung bay về phía sau.

Hắn tiêu hao công lực của mình như thế, tất nhiên tu vi sẽ không yếu, nhưng nếu so sánh với “Thần” vô danh trong kiếm, “Hoàng” thì vẫn còn một khoảng cách; nếu hắn kiên trì muốn trước khi hai người kết thúc quyết chiến, đưa Tiểu Du đến bên cạnh bọn họ, thì nhất định phải nhanh chóng đuổi sát không thể!

Chỉ riêng mắt thấy không uống công tự sát, bản thân cũng muốn thành toàn ứng hùng. Tiểu Du nhìn thấy hết thảy, không đành lòng, rốt cuộc không nịn được thương tiếc khuyên bảo: “Không... Hừ, thôi! Mời người dừng... xuống đi.”

“Người đã không ngủ không ăn không nghỉ rất lâu, vậy này... cho dù có thể đưa ta tới được trước mặt Ứng Hùng thì cũng kịp thời nói chuyện với hắn. Ta... Tiểu Du ta... có liên can gì đến nổi?”

“Không giả, vậy mời... Tự mình nghỉ ngơi thật tốt một lát...”

Tuy rằng Tiểu Du chỉ có ý tốt, nhưng sắc mặt cách không tẻ của gã lại càng lúc càng ngưng trọng. Gã cười khổ nhìn Thiên Quan Tượng, lắc đầu: “Không, đã đến... Đã không kịp rồi...”

“Tiểu Du, Kiếm Thánh... Đã chết rồi!”

A? Nguyên lai lấy tu vi bất hủ, cũng có thể cảm thấy Kiếm Thánh chết đi? Nhưng nghe hắc một mặt tiếp tục lao vùn vụt, một mặt nói tiếp: “Nếu ta không cảm ứng sai, Ứng Hùng... Cùng anh danh, đã càng lúc càng gần...”

“Bọn họ — “

“Đã trở lại nơi diễn sinh tất cả bọn họ lúc trước!”

“Mộ phủ!”

Đúng vậy! Ứng Hùng đã tương đương tiếp cận Vô Danh!

Bởi vì rốt cuộc Ứng Hùng cũng trở lại Mộ phủ!

“Xùy” một tiếng! Nhân cùng kiếm của Ứng Hùng đã đến trước cửa Mộ Phủ!

Kỳ quái chính là ngoài cửa Mộ Phủ, rõ ràng không có cha, Mộ Long, Cưu La công tử, đi đường vòng cung đón hắc ta trở về; chỉ là Ứng Hùng cũng không quá hiếm thấy, hắc ta đã đoán được tại sao Mộ Long và Cưu La lại không ra nghênh đón.

Từ một “hắc” khác cũng đã đến từ lâu!

Chỉ thấy Ứng Hùng tà cười một tiếng, ngạo nghễ đứng ở ngoài cửa Mộ Phủ chăm chú nhìn cánh cửa lớn của Mộ Phủ, ung dung nói: “Cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

“Nếu đã đến rồi sao không ra sớm một chút gặp mặt đi?”

“Để đại ca nhìn xem, rốt cuộc ngươi đã biến thành một thanh kiếm vô địch như thế nào!”

Lời vừa nói ra, đột nhiên bên trong Mộ phủ truyền ra một tiếng thở dài sâu sắc, giống như là bất đắc dĩ, tiếp theo, trong môn lại đột nhiên vang lên một trận tiếng đàn, lại còn kèm theo một tiếng hát trầm thấp bất đắc dĩ: “Nói anh hùng, than thở anh hùng; vận mệnh nhân sinh lại tương đồng; có thể hận một anh danh, một người ứng hùng, đấu tới nửa năm, mới phát giác, vận mệnh không ở trong tay mình...”

Tiếng đàn trầm thấp cô đơn, tiếng đàn cũng vang lên vô hạn, phảng phất như người điều khiển đàn tự hát thật sự không muốn nhìn thấy ngày hôm nay, sẽ có một ngày huynh đệ giằng co, Ứng Hùng chợt nghe được trận đàn này, cũng lập tức mờ

mặt một trận, đôi mắt vốn luôn chiến ý dâng cao, cũng thỉnh thoảng lau lên một tầng sương mù...

Nhưng mà, bất kể hai người có muốn nhìn thấy huynh đệ mình giằng co vào tới nay như thế nào thì trận chiến này vẫn là nhất định phải tiếp tục chiến đấu.

Chỉ vì sự tôn trọng đối với kiếm! Còn nữa, Ứng Hùng cũng muốn tận mắt nhìn xem hãn mạnh bao nhiêu, hãn mới hết hy vọng...

Tiếng đàn im bất, đột nhiên “ốp” một tiếng! Cánh cửa lớn của Mộ phủ cuối cùng cũng từ từ mở ra!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Ứng Hùng, ban đầu hãn đã liếc mắt thấy đình viên trong môn phái, đang ngơ ngác dựng người cha Mộ Long và Cưu La công tử, còn có gia đình của hãn; tất cả mọi người đều không thể động đậy, hiển nhiên sớm đã bị người phong huyết chế khuỷu tay.

Điều này cũng khó trách! Nếu đổi lại là Ứng Hùng về lại Mộ phủ trước, hãn cũng sẽ xuất thủ chế ngự mọi người, hãn tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận người nào quấy nhiễu hãn một trận chiến này; một trận chiến này hãn đã đợi nửa đời người! Hãn thề phải chiến một trận thống khoái! Thậm chí chết, cũng phải chết cho thống khoái!

Lão tin tưởng vô danh chắc hãn đã rõ lão cha mình không muốn bị người khác tranh giành chiến tâm cùng Mộ Long, cho nên mới vì lão mà làm thay.

Sau đó, mắt thứ hai, Ứng Hùng nhìn thấy hãn khát vọng đã lâu...

Hãn!

Vô danh!

Sẽ sắp trở thành anh hùng đệ nhất thiên hạ!

Hãn đã bước từng bước một ra ngoài cửa Mộ Phủ rồi!

Một anh hùng, một ứng hùng, trải qua ba năm cố gắng phấn đấu, cuối cùng cũng gặp lại!

Không có kiếm quang!

Kiểm quang chói mắt vốn vẫn luôn lơ lửng trên người vô danh, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì!

Từ khi ở trong hầm băng Kiếm Tông thành công xuất quan, vô danh một mực tản ra kiếm quang, làm sao bây giờ lại trở nên vô thanh vô tức?

Tất cả đều do lúc hấn phá quan mà ra, vẫn là một thanh kiếm vô địch công thành, tuy hào quang vạn trượng, nhưng vẫn hơi lộ ra phong mang, nhưng mà khi hấn một trận chiến với Kiếm Thánh...

Kiểm khí toàn thân hấn như thuốc nổ được phát tiết, Thần Nguyên dần dần nội liễm, vô địch của hấn đã không còn là vô địch quang mang vạn trượng nữa, đã thâm tàng bất lộ - vô địch cái thể!

Chính bởi vì vô địch đã ẩn sâu trong lòng hấn, cho nên hình dạng càng đáng sợ hơn!

Mà hấn giờ phút này đã không còn kiếm quang hoa mắt, vì vậy, Ứng Hùng càng có thể thấy rõ nhị đệ hấn một mực quan tâm, đã trải qua ba năm, rốt cuộc đã biến thành như thế nào.

Chỉ thấy Vô Danh trước mắt, sau lưng cũng một cái hộp kiếm, trong tay cầm theo một cây đàn cá, dĩ nhiên so với ba năm trước hấn càng cao lớn hơn, khuôn mặt cũng thành thực hơn không ít; thậm chí hấn xem ra so với Ứng Hùng đã trở nên tang tang thành thực hơn, hiển nhiên hấn ở mấy ngày nay chịu khổ tuyệt đối không thể nhẹ hơn so với Ứng Hùng.

Nhưng mà, những thứ này chỉ là biến hóa bề ngoài mà thôi! Ánh mắt của Ứng Hùng, chú ý nhất chính là cặp mắt của nhị đệ - thứ hai!

Mắt là vị trí tinh nguyên của kiếm!

Kiểm ý thấu mắt mà bắn ra!

Vừa nhìn xuống, Ứng Hùng không thất vọng chút nào! Hấn nhìn bức tượng anh hùng vô danh đã bước ra, giống như đang nhìn pho tượng anh hùng hoàn mỹ nhất trên đời, một bức tượng anh hùng do hấn hi sinh mình thành toàn, điêu khắc thành tượng!

Hấn cười vô cùng thỏa mãn: “Tốt! Tuyệt đối tốt!”

“Hai mắt ngươi giấu uy mà không lộ ra bên ngoài, kiếm ý tung hoành lại nội liễm, cương nhu bất tề, có thể vô địch, lại có thể thu phóng tự nhiên, hiển thị kiếm khí đã lô hỏa thuần thanh; kiếm khí vừa phát ra liền có thể kinh động vạn vật, kiếm khí thu lại vẫn có thể nhiếp chúng sinh bất động giữa, một thanh kiếm đã đạt đến cảnh giới Hóa Thần - kiếm của Thần giả!”

Đối diện với lời khen ngợi từ tận đáy lòng của Ứng Hùng, Vô Danh lại là vẻ mặt đờ đẫn, hắn chỉ ngưng mắt nhìn huyết hồng chói mắt trên đỉnh Ứng Hùng, ánh mắt thương tiếc nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đại ca —— “

“Ngươi thay đổi rồi.”

“Cũng đã tang thương rồi.”

Một tiếng đại ca vô cùng đơn giản, an ủi đơn giản chín chữ, thanh âm vô danh tuy không nửa điểm trầm bổng nhấp nhô, chỉ nghe trong tai Ứng Hùng, lại làm cho tim của hắn như sóng to gió lớn nhấp nhô không ngừng; Ứng Hùng bỗng nhiên phát hiện, vô luận mình bán quốc như thế nào, hai đệ vô danh hắn thương thức nhất, vẫn chưa từng biến dị quan tâm đến hắn...

Cho dù hắn trở thành Quốc tặc, trở nên như thế nào lưu lạc...

Nhưng tới nay, hắn còn có một chuyện quan trọng cuối cùng phải làm, còn phải quyết chiến một trận cuối cùng, hắn hiện tại không thể không hạ quyết tâm, lập tức tránh ánh mắt lấp lóe vô danh. Hắn không nhìn thẳng vào ánh mắt vô danh nữa, còn cố ý cao giọng đáp: “Người, đương nhiên sẽ lớn lên, trưởng thành như ngươi, cũng trưởng thành hơn không ít! Chỉ là, có một điểm ngươi làm ta tương đối thất vọng, ngươi ta đã sắp quyết chiến, vì sao còn muốn chơi cây đàn cổ cũ không liên quan gì đó?”

Hồ cầm cũ kỹ vô danh vỗ nhẹ vào tay vô cùng quý trọng, trầm ngâm đáp: “Bởi vì, cây đàn này tuy cũ, nhưng là đồ vật kỷ niệm ba năm trước, đoạn thời gian ta không có nội lực, mà đoạn thời gian đó...”

Vô Danh nói đến đây, ánh mắt giống như đồng thời trôi về nơi rất xa, tiếp tục nói: “Cũng là cuộc sông hạnh phúc nhất suốt đời ta!”

Chương thứ mười chín.

Lời ông ta nói không ngoa. Đoạn ngày ấy, cũng là Ứng Hùng. Tiểu Du và ông ta cùng nhau rời khỏi Mộ phủ, tự lực cánh sinh một đoạn thời gian. Khi đó, mặt trời mọc thì làm, mặt trời mọc, mặt trời thì thành đất, mặc dù một người bán võ, một người bán nghệ, một người bán ca, nhưng đều rất vui vẻ.

Đáng tiếc, ngày lành đã qua, vui vẻ nhất, cuộc sống gặp mặt nhất đã qua thật rồi.

Tất cả cười vui, hỗ trợ nhau, quan hoài, đã thành làm cho người ta thôn thức quá mức, chỉ còn lại một trận quyết chiến không thể không đánh không bại!

Ứng Hùng nghe chuyện xưa vô danh nhắc lại, cũng lập tức chưa xót, nhưng để tránh chiến ý tiêu hao trước khi chiến đấu của đệ ấy, hắn vẫn cố gắng đè nén thương cảm tràn ngập trong lòng mình, càng không muốn tiếp tục nói nữa, hắn dứt khoát cắt ngang lời của hắn, nói: “Ngươi sai rồi!”

“Có lẽ, quãng thời gian hạnh phúc nhất suốt đời ngươi, cũng không phải là ba năm sống cùng cuộc sống với Tiểu Du Du ta, mà là sau đêm nay!”

“Chỉ cần tối nay ngươi đánh bại ta, đoạt được khế ước Hoàng Đế ký ở bên hông ta, ngươi liền có thể trở thành anh hùng cứu quốc cứu dân, lập nên công lao vĩ đại! Đến lúc đó, quyền lực danh lợi đều sẽ cuồn cuộn đến, chỉ cần ngươi dùng danh lợi quyền lực của mình, chẳng những có thể mang đến hạnh phúc cùng vui vẻ cho mình, càng có thể vì Thần Châu bị nước sôi lửa bỏng mưu cầu hạnh phúc của vạn dân!”

Ứng Hùng nói đến “Vạn dân Thần Châu mưu cầu hạnh phúc”, khuôn mặt cũng không kìm lòng nổi nổi nổi lên một trận quang mang hưng phấn, rõ ràng, hắn hy vọng nhất để đệ ấy trở thành chính là một anh hùng vì vạn dân mưu cầu hạnh phúc, mà không phải chỉ có một vị anh hùng võ công cái thế vô địch.

Vô Danh nhìn đại ca hắn khổ tâm một phen, hắn bỗng nhiên ném đàn cá trong tay mình ra, nói: “Đại ca, ngươi làm rất nhiều vì nhị đệ, nhị đệ lại không thể báo đáp!”

“Hồ Cầm này tặng cho ngươi.”

“Tặng cho ta?” Ứng Hùng sừng sốt, nhận lấy, cây đàn Hồ cũ kỹ kia đã ở trong tay: “Vì sao người phải đưa cây đàn Hồ mà mình quý trọng như vậy cho ta?”

Vô danh nhìn hấn, đáp: “Ta hi vọng sau trận chiến này, bất luận người đi nơi nào, chỉ cần người nhìn thấy cây đàn cá này sẽ nhớ rõ, mặc cho người đã phạm tội thiên cổ tội ác tày trời như thế nào, kiếp này người còn có một nhị đệ ủng hộ người, sẽ tôn kính người...”

“Sẽ hoài niệm về người!”

“Vô luận phát sinh bất luận sinh ly tử biệt nào, hai tahập thương huynh đệ ân nghĩa —— “

“Cả đời không thay đổi!”

Một tiếng đại ca vô danh vừa rồi đã khiến mũi Ứng Hùng cay cay. Lần nói chuyện này còn khiến hai mắt hấn lệ nóng doanh trông, suýt nữa thì rơi lệ, cuối cùng hấn định lực vạn quân. Hấn vận lực một chút, nước mắt lấp lánh, đã làm nội lực kinh thể của hấn bốc hơi, tích tắc đã không còn!

Chỉ vì nam nhi có nước mắt không khẽ mà thôi!

Hấn là loại người cứng rắn thà chết chứ không muốn rơi lệ trước mặt người khác!

Mà để cho song phương hạ quyết tâm quyết chiến, Ứng Hùng cho dù quý trọng ý định dĩ thường không tên của hấn, hấn vẫn ra vẻ chẳng hề để ý đưa tay cho Hồ Cầm Tín, treo dưới một cây đại thụ ngoài cửa Mộ Phủ, lại cười nói: “Rất tốt, nếu đại ca chiến thắng, ta nhất định sẽ bảo tồn cho tốt trong trận chiến này; nhưng nếu ta chết trận này...”

Ứng Hùng nói tới đây thì sắc mặt trầm xuống, nghiêm nghị nói: “Người chôn cùng Hồ Cầm này cho ta! Để đại ca ở địa ngục hoài niệm tình nghĩa huynh đệ này đi!”

Nói xong, Ứng Hùng đã giơ kiếm anh hùng của mình lên ngực, bộ dáng chuẩn bị quyết chiến!

Vô Danh cười khò, hỏi: “Thật sự muốn đánh nhau?”

Ứng Hùng nghe hấn giờ phút này còn muốn không đánh, lập tức biến sắc, hấn đã bán nước cho hấn, bây giờ chỉ cần vô danh lấy thực lực chân chính đánh bại hấn lấy được tờ giấy

kia, liền trở thành anh hùng cứu nước trong mắt vạn dân, chỉ kém một chút xíu, hai người bọn họ tuyệt đối không thể không đánh! Ứng Hùng quyết đoán nói: “Không được! Nhất định phải đánh!”

“Người chớ có quên! Cái hiệp ước đất đai kia còn ở trên tay ta, nếu người không đánh bại ta, tuyệt đối không có cách nào thu hồi hiệp ước cắt đất kia! Hôm nay, mặc dù ta đã bức ép Hoàng thượng ký kết giao ước, nhưng chỉ cần quyền giao kèo này chưa giao tới tay Kim Nhân hoặc là xâm binh Đông Lăng, ta cũng chỉ bán một nửa quốc gia! Chỉ là nếu người bại cho ta, mà để ta thành công giao ước định đến tử địch Trung Nguyên, đến lúc đó, ta sẽ là một tên tặc hoàn toàn bán nước!”

Từ đầu đến cuối, hắn ta không nói thân thế thật sự của mình là kim nhân cho Vô Danh. Hắn ta muốn ngăn cản hắn ta trở thành kẻ bán nước, mà toàn lực ủng hộ chiến!

“Nhị đệ! Một Ứng Hùng ta sẽ trọng thân một lần nữa! Nếu người muốn báo mẹ ta biết ơn người và ân dưỡng dục năm xưa, người nhất định không thể để đứa con ruột thịt duy nhất trong cuộc đời nàng ta — “Bán quốc”! Nếu người muốn đạt được khúc giao kèo bán nước từ tay ta, trước tiên người phải dùng Anh Hùng kiếm của người chặt đứt anh hùng kiếm của ta đã, người nhất định phải đánh bại ta trước!”

Mắt thấy Ứng Hùng đã quyết tuyệt như vậy, biết rõ tối nay không cách nào cứu vãn được nữa, hắn cũng phấn chấn tinh thần, đáp: “Tốt lắm! Nếu đại ca khư khư cố chấp, nhị đệ cũng không còn lý không đánh! Bất quá trước khi quyết chiến, hi vọng đại ca có thể đáp ứng một thỉnh cầu của nhị đệ!”

“Nói!”

“Ta hi vọng nếu đại ca thật sự bị thua, sẽ phong ấn kiếm này! Không thể tiếp tục hiển lộ võ công lung tung nữa! Chỉ vì kiếm của đại ca đã là kiếm Hoàng Giả, nếu không phong kiếm, nhị đệ cả đời vẫn sẽ mất ngủ không yên, không biết khi nào đại ca sẽ trở thành thứ gì để bán kiếm cho người ta sở hữu!”

Nhưng thì ra, vô danh yêu cầu Ứng Hùng Phong Kiếm, là không hy vọng ngày sau hắn lấy kiếm ra bán nước để ép hắn? Ứng Hùng nghe vậy nên mỉm cười. Hắn hiểu, yêu cầu vô danh này là vì đại ca hắn tưởng tượng, hắn không ngờ sau này còn

có khả năng trở thành kẻ bán nước, hấn muốn đoạn tuyệt khả năng này! Ứng Hùng vì thế không chút suy nghĩ đáp: “Được! Nhị đệ! Đại ca liền đáp ứng ngươi!”

“Chỉ cần ngươi đánh bại ta, đại ca từ nay về sau liền khóa kiếm lại!”

“Bớt nói nhảm đi! Hai ta hiện giờ chỉ có rút kiếm ra!”

***

“Chính thức quyết chiến đi!”

Lời nói của Ứng Hùng vừa dứt, trong phút chốc vang lên một tiếng “keng keng keng”! Anh hùng kiếm trong tay hấn đã rời vỏ! Kiếm quang vạn trượng khiến người ta không thể nhìn thẳng, cũng như viên trung tâm nghĩa đảm đã nổi danh vì thành toàn vô danh kia, cũng khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Vô Danh cũng không nói gì, một thanh phi kiếm cắm mạnh hộp kiếm trên mặt đất, nhất thời hộp kiếm vỡ tan!

Mà Anh Hùng kiếm bên trong hộp không ngờ lại không cách nào rời khỏi vỏ!

Chỉ vì kiếm đã không có vỏ để rút ra!

Vỏ kiếm đã bị phá vỡ lúc hộp kiếm, bị nội lực Vô Danh Vô Kịch chấn nổ! Nổ tung thành từng khúc!

Hai thanh kiếm anh hùng cái thế vô địch, giờ phút này đều phân biệt nằm trong tay hai kiếm khách cái thế vô địch! Hai thanh kiếm này từng là đầy đủ, đã từng bầu bạn với một thanh anh hùng khác! Giống như là ứng hùng vì vận mệnh thành toàn vô danh! Cũng từng được đại kiếm sư năm đó tiên đoán, vô luận hai thanh kiếm có quen biết ra sao, tất có một kiếm đứt lìa!

Mà vào tối hôm nay, có thật sự sẽ như đại kiếm sư tiên đoán, trong hai kiếm, giữa hai người, tất có một người chiến đến...

Kiếm gãy?

Người mất?

Ứng Hùng căn bản cũng không suy xét vấn đề này chút nào, hấn chỉ có thể cười điên cuồng, cuối cùng có thể ép nhị đệ hấn

hồi phục võ công, cuối cùng có thể bức hấn trở thành thần giả trong kiếm mà cuồng tiếu: “Ha ha! Vô Danh! Đánh thôi! Người cứ dùng hết toàn lực đánh với Mộ Ưng Hùng ta đi!”

“Chỉ cần nhốt con ác ma này vào địa ngục, lúc đó người có thể trở thành trăm yêu trừ ma, quỷ thần tích dịch cứu quốc anh hùng!”

Ưng Hùng nhất định phải tự tay đánh bại kẻ mạnh nhất! Chỉ có như vậy, hấn mới mong nhị đệ hấn thành tài mới có thể là người mạnh nhất nhân gian! Thiên hạ đệ nhất! Như hấn mong muốn hướng địa ngục từng bước trầm luân!

Cho nên đòn thứ nhất của hấn cũng phải tuyệt đối không lưu tình! Hấn vừa ra tay đã dùng “Sát Tình kiếm” mà hấn ngộ ra được, mà Sát Tình kiếm lấy bá chủ là giết sạch thiên địa!

“Sát tuyệt thiên địa” lóe ra, nhất thời thiên hôn địa ám, thỉnh linh có hàng vạn kiếm ảnh che khuất thiên địa, nghiễm nhiên đã thật sự bị kiếm này giết sạch, hoàn toàn không có bất cứ khe hở, sinh cơ, sơ hở trực tiếp đón đầu vô danh!

Cố gắng tàn nhẫn chiêu đến cửa, Vô Danh lại vẫn như cũ mặt không đổi sắc, chỉ là trong đôi mắt hiện lên một tia đau thương bất đắc dĩ, hấn vì ứng hùng mà bị thương.

Hấn rất rõ ràng, Ưng Hùng càng ra chiêu ngoan cố, hấn càng sốt ruột muốn bức nhị đệ thành tài! Kỳ vọng của hấn đối với vô danh cũng càng cao! Đại ca như hấn cao tới mức gánh nặng cũng không tới!

Mà ngay khi sát tuyệt thiên địa bức tới hàng lông mi, rốt cuộc vô danh không thể không xuất kiếm! Hấn đã không thể không đánh một trận với vị đại ca hấn không muốn đánh bại!

“Ba” một tiếng! Chỉ thấy kiếm quang lóe lên, thanh kiếm anh hùng trong tay hấn hóa thành vạn kiếm, cứng rắn nghênh đón kiếm hoa vạn đạo đã hùng hồn diệt thiên địa!

Kiếm pháp khó hiểu! Thứ vô danh sử dụng, chính là hấn ở trong hàm băng của Kiếm Tông, đồng thời lấy kiếm quyết không biết tên tự sáng tạo ra một loại kiếm pháp không tên khác!

Trong khoảnh khắc, “Keng keng keng” thanh âm như sấm bên tai, chồng lên nhau vang lên không dứt! Vạn đạo kiếm quang

giết tuyệt thiên địa, cuối cùng cũng va chạm với vạn đạo kiếm quang của kiếm quyết kỳ lạ kia!

Trận chiến này làm khó Ứng Hùng khó làm vô danh, ai thắng ai thua?

“Tiền bối, trận chiến giữa người và nhị đệ của người vô danh đến cuối cùng, rốt cuộc ai thắng ai thua?”

Trong trà mại, Nhiếp Phong, Bộ Kinh vân, cùng với bốn ” Lũng Sơn tứ quân tử” vẫn ngậy ngốc quỳ dưới đất kia, sớm đã đem hết thầy ân oán của hai huynh đệ Vô Danh ân oán gút mắc nghe đến nơi này, thậm chí chương quây trong trà khăn cấp và một đám tiểu nhị, trà khách kia cũng vạn liệu không đến trước mắt, nguyên lai có một tên gọi thật là ——

Mộ! Ứng! Hùng!

Khi quân tử Lũng sơn kia lắng nghe, mặc dù từng bị ân oán trong việc ứng phó với vô danh hấp dẫn, nhưng chỉ nghe nói nguyên lai Ứng Hùng là kim nhân, trên mặt lại nổi lên vẻ khinh bỉ vô hạn.

Ngược lại, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân lại không vì người trước mặt là kim nhân, mà có chút khinh bỉ; đối với Bộ Kinh Vân không sợ Thần Ma từ trước đến nay mà nói, căn bản sẽ không so đo cái gì Thần Nhân Ma Yêu, chứ đừng nói đến một người có khả năng kế kim hay không!

Có lẽ, trong lòng Bộ Kinh Vân khó lường, chỉ đề ý một người - rốt cuộc có phải là người hay không!

Hơn nữa, Bộ Kinh Vân chưa bao giờ nghĩ tới, lúc này Hắc y thúc thúc của thúc thúc, nổi buồn bất đắc dĩ của vạn cổ này, ngoài việc thương yêu người vợ chết thảm, thì nguyên lai cũng là vì tiếc hận một đoạn cả đời cũng không cách nào chặt đứt được tình huynh đệ, quên mất. Chỉ là, năm đó ở chỗ của thúc thúc áo đen, thúc từng vô tình nhìn thấy trên linh bài yêu vợ của thúc thúc ấy có khắc “Tiểu Du Chi Linh”.

Tiểu Du, cho dù nàng yêu yêu hùng thế nào, nhưng nàng cuối cùng vẫn gả cho Hắc Y thúc thúc? Rốt cuộc nàng cũng không thể giữ được cái mạng nhỏ này?

Mà Nhiếp Phong, càng cảm động, hấn hoàn toàn tập trung, vừa rồi lại quên mất hỏi hán tử tóc trắng “Ứng Hùng” trước

mắt này, rốt cuộc ai thắng ai thua.

Đối với sự quan tâm an ủi của Nhiếp Phong, giờ phút này Ứng Hùng đã thập phần thất vọng tương đương cảm kích, nhưng thấy hấn vô cùng yêu quý vuốt ve Hồ Cầm cũ nát trong tay mình, thoáng như đã vô danh đánh đàn trước trận chiến năm đó, Hồ Cầm này, lại luôn luôn móc nối hai khối huynh đệ thân thiết, đáng tiếc, ngày đó tặng đàn cho huynh đệ hấn...

Ứng Hùng lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trận chiến đó, bất luận là ai thắng ai thua cũng không quan trọng nữa!”

“Trên thực tế, ngày đó còn chưa bắt đầu quyết chiến, trong lòng ta đã tự biết, ai sẽ thắng, ai sẽ thua!”

“Chỉ là ta vẫn kiên trì muốn tiếp tục đánh, bởi vì ta nhất định phải tự tay thử hấn, phải chăng đã có tư cách trở thành anh hùng...”

Ứng Hùng nói tới đây, vừa muốn rủ rỉ nói chiến quả năm đó, ai ngờ ngay lúc này, bên ngoài rừng trà bồng dung truyền đến một thanh âm trầm thấp vô hạn, nói: “Đúng vậy!”

“Trận của các người ai thắng ai thua cũng không quan trọng nữa.”

“Bởi vì về sau, người thắng lớn nhất cũng không phải là bất cứ người nào trong hai huynh đệ người, người thắng lớn nhất...”

“Chỉ có Hoàng Đế Trung Nguyên!”

Thanh âm trầm thấp này nghe ra dị thường cổ quái, không phải nam cũng không phải nữ, thoáng như bị công lực rất thâm hậu ép thành âm thanh quái dị của kẻ bất nam bất nữ này!

Nhiếp Phong, bộ kinh vân, ứng hùng, thậm chí tất cả mọi người cũng bất ngờ nhìn vào miệng Trà Ngũ, rõ ràng là một người mặc áo khoác áo khoác rộng thùng thình, mũ trùm đầu, không cách nào nhìn được là nam hay nữ từ trang sức người đã từ từ bước vào.

Nhiếp Phong, thứ duy nhất có thể khẳng định là Bộ Kinh Vân, người này toàn thân tản ra khí thể cao thủ, chân chính là cao thủ!

Mà Ứng Hùng thì lại định tình nhìn người vừa tới, sớm đã không vì bất kỳ tình đời nào mà kinh sợ, khuôn mặt chán nản

trần đầy nghi hoặc; hắn tựa hồ đã mơ hồ nhận ra người không thấy mặt mũi này, không thấy thân hình, không biết người phát ra âm thanh này là ai, nhưng lại không dám quá khẳng định...

***

Lẽ nào người này là năm đó...?

Biến sinh nách nách! Không ngờ Trà Tam bình tĩnh, lại đột nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến! Nhưng sau khi thấy người này tiến vào trà mại, luôn hướng Ứng Hùng bước tới, còn thở dài một hơi nói: “Mộ Ứng Hùng.”

“Theo ta thấy, sau trận chiến này sẽ có chiến quả và chuyện xưa, ngươi cũng không nên tiếp tục nói nữa.”

“Ồ?” Ứng Hùng lạnh nhạt nhìn người này.

“Bởi vì, cô không phải người biết toàn bộ chuyện xưa này, cô chỉ biết về ngoài của cô và câu chuyện của hắn mà thôi.”

Đột nhiên nghe lời này, Ứng Hùng cũng không tức giận, hắn chỉ cười khô, hỏi ngược lại: “VẬY, các hạ cho rằng, ai mới là người biết chuyện xưa về hai huynh đệ chúng ta?”

“Ta!” Thần nhân kia thành thật không khách khí đáp, tiếp theo tìm một vị trí ngồi xuống, nói tiếp: “Ta, mới là người rõ ràng nhất câu chuyện giữa các ngươi!”

“Ta từng không muốn liên lụy ngươi và hắn trong cố sự, cuối cùng vẫn liên lụy trong đó! Cũng biết rõ ràng hơn ngươi!”

“Cho nên ta cho rằng, câu chuyện về sau, nên để ta nói tiếp cho ngươi!”

Ứng Hùng vẫn không tức giận chút nào, ngay cả khi hắn vẫn chưa thể khẳng định người đến là ai, hắn cũng rất muốn nghe câu chuyện về hai huynh đệ hắn sau khi quyết chiến, rốt cuộc có gì khác biệt với những gì mình biết?

Không chỉ ứng hùng, thậm chí Nhiếp Phong cũng bị vị khách không mời mà đến này thu hút, tập trung lắng nghe: Chỉ có Bộ Kinh Vân...

Hắn vẫn hồ hững như cũ! Chỉ là, hắn cũng sẽ không để ý nếu tiếp tục nghe nữa. Cái này cũng do người nào nói ra, dù sao,

cũng là cố sự mà cả đời hấn cho rằng xứng làm sư phụ chết tiệt của hấn - “Hắc y thúc thúc”.

Đây cũng chính là câu chuyện mà ngay cả Tử Thần cũng âm thầm hy sinh thay cho Hùng...

Mà vị khách thần thần bí không mời mà đến kia, ngay khi mọi người đều chú ý vào trận chiến đó, đã bắt đầu đem trận chiến mà hấn biết, cùng với trận chiến kia đối với ứng hùng cùng vô danh, buồn bã nói ra.

Thụ đang khóc! Diệp đang khóc!

Vạn sự vạn vật đang khóc!

Ứng Hùng và Vô Danh Phích Lịch Hỏa chiến đấu, khiến thiên địa biến sắc, thần hiệu quỷ khóc!

Trong phương viên trăm trượng, cây cối, mặt đất, vạn sự vạn vật, cũng không biết là vạch cho kiếm kinh do hai người phát ra, trầm hoặc khó mà phụ tải sức mạnh kinh tâm của trận chiến này, tất cả đều lộ ra vô số vết nứt, phẳng phất như vô số giọt huyết lệ!

Thậm chí kiếm anh hùng mà hai người sử dụng cũng đang khóc!

Bởi vì tất cả bọn chúng đều không muốn xem cuộc chiến thảm thiết này! Bọn chúng không muốn nhìn thấy huynh đệ tốt không nên quyết chiến này cốt nhục tương tàn! Không đành lòng nhìn thấy tâm của hai người, sẽ bị kiếm xuyên qua!

Nhưng tất cả chúng nó đều bắt đắ dĩ minh bạch, trận chiến tối nay, nếu không có một người chiến bại đáng thương, một người khác sẽ không thể trở thành người đứng đầu thiên hạ kiếm! Anh hùng đệ nhất thiên hạ, phải đánh bại một người mới có thể ra đời!

Ngay lúc vạn vật vạn vật vạn lá thậm chí cả thiên địa cũng như vì đó mà khóc lóc, thì chiêu thứ nhất của hai người cũng đột nhiên hoàn tất đòn thứ nhất của sét đánh!

Chỉ nghe “keng keng keng” một tiếng chói tai vang lên, vạn điểm kiếm hoa cùng vạn đạo kiếm quang trong nháy mắt đột nhiên biến mất vô tung, xán lạn rực rỡ đầy trời biến mất vô

hình! Hai thanh Anh Hùng kiếm khoáng thế, đã trùng trùng điệp điệp cắm ở ngoài cửa Mộ Phủ!

Hai kiếm đồng dạng nhuộm máu!

Chẳng những thanh Anh Hùng kiếm nhuộm máu, mà ngay cả kẻ vốn cầm kiếm đánh nhau, cùng lúc đó còn thuận theo kiếm đứng trên mặt đất, cũng nhuộm máu như vậy!

Lúc này trên quần áo hai người đều vẽ xuống một vết máu chảy xuống, rõ ràng, vừa rồi có thể nuốt thiên địa một chiêu, song phương đều chiếm không được bất kỳ tiện nghi, song phương —— bất phân thắng bại!

Nhưng “Hòa thủ”, đây là một từ ngữ thất vọng cỡ nào! Hãn tuyệt đối không nên ” hoà nhau”! Nếu đã bắt đầu chiến đấu, thì phải nhìn thấy nhị đệ hãn có thể thật sự đánh bại hãn, lúc đó hãn mới hết hy vọng!

Hãn nhìn chằm chằm vô danh, không kiên nhẫn gì cười lạnh: “Vô Danh! Người thật sự khiến Mộ Ưng Hùng ta cực kỳ thất vọng! Trong ba năm nay người gian khổ phấn đấu, chỉ tập được chút đạo hạnh kém cỏi này? Với đạo hạnh như người, ngang tay với ta còn được, sao lại có thực lực đánh bại ta? Đoạt điều ước trong tay ta? Cứu chúng sinh là nước lửa?”

Vô Danh lại lăm liết nhìn Ưng Hùng, đáp: “Đại ca, buông tay đi!”

“Thừa dịp bây giờ còn chưa khỏ lún sâu, có lẽ ngươi buông tay mặc kệ, quay về Hoàng Thượng giao tranh, còn có đường cứu vãn!”

Ưng Hùng nghe vậy, càng tức giận, hãn đột nhiên cao giọng mắng: “Vô Danh! Là ngày mẹ ta Mộ phu nhân ta lâm nguy phó thác thác, Mộ Ưng Hùng ta đã khỏ sở chờ tròn tám năm! Cuối cùng đến ngày bức ngươi trở thành anh hùng, ngươi lại vẫn còn trong quyết chiến khuyên ta buông tay không làm? Quay đầu là bờ hay sao?”

“Không! Để cho ta trình trọng nói cho ngươi biết! Hết thầy đã không thể quay đầu lại nữa rồi! Mẫu thân ta Mộ phu nhân! Mẹ ngươi, mẹ ngươi thậm chí tất cả ân nghĩa cùng hồi ức, đều đã không thể quay đầu! Hôm nay tất cả mọi hy sinh, đều phải trả giá!”

“Người cho rằng hoàng đế vì ta buông tha mà buông tha cho ta sao? Kẻ hôn quân kia sao lại quên việc ta ép hắn phải ký hiệp ước sỉ nhục? Có lẽ hắn chính thống thống suất thiên quân vạn mã đến đây!”

Một mặt Ứng Hùng đau lòng điên cuồng mắng chửi, một mặt lại rút thanh Anh Hùng kiếm của mình cắm trên mặt đất, chiến ý trong mắt đạt tới mức tận cùng, hắn hiên ngang lẫm liệt nói: “Vô Danh! Ta biết vừa rồi một chiêu kia..., Người vẫn chưa dốc hết toàn lực! Người vẫn là niệm tình với vị đại ca như ta! Nhưng chiến trường không có cha con! Hai người chúng ta hôm nay đã lên chiến trường, liền phải tận hết thực lực kiệt thành một trận! Đây mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với đối thủ của mình! Nếu không, người cố ý nhượng bộ, chính là vũ nhục ta! Người cho rằng lấy thực lực của ta, thật sự cần người nhường? Ta ——!”

Trong tiếng quát giận dữ, tay cầm chặt Anh Hùng kiếm của Ứng Hùng bỗng trở nên đỏ rực. Mảnh đỏ đậm này không ngừng từ những nơi khác trong tay hắn bắn ra những tia chớp, trong chớp mắt, ngay cả mặt của hắn cũng trở nên đỏ như máu...

Vô Danh vừa thấy, lập tức đã biết đại ca của hắn đang làm những gì. Vốn dĩ chỉ thoáng chốc hắn đã biến sắc, hết sức dị sắc nói: “Đại ca!”

“Người...”

“Người đang dùng phương pháp bàng môn tả đạo, ép kiếm khí của mình vượt qua cực hạn?”

“Phí lời!” Ứng Hùng phản bác: “Bàng môn tả đạo cái gì? Có thể tăng cường công lực mạnh nhất tới mức không thể cường đại hơn nữa, đây mới là chiến lược tất thắng tốt nhất!”

“Vô Danh! Ta đã không có tính nhẫn nại cùng người đại chiến ba trăm hiệp vừa rồi phân ra thắng bại! Dù sao chiến lâu hơn nữa cũng không có ý nghĩa! Huân hối ân nghĩa một chiêu! Để cho chúng ta Sùng...”

“Một chiêu xóa ân cừ!”

Trong lúc nói chuyện, toàn bộ thân thể Ứng Hùng đã đỏ rực như ngọn lửa bùng bùng. Hắn như một thanh kiếm không thể

không phát ra; Vô Danh từng nghe nói tới., Trong Vô Nhai kiếm đạo có một ít “Tà quyết”, trước khi chiến đấu đã phong tỏa mấy cái yếu huyệt trong cơ thể mình, đem kiếm khí khóa lại trong yếu huyệt, khi quyết chiến liền thúc dục toàn thân kiếm khí, mạnh mẽ đem những kiếm khí đã chuẩn bị trước này phá vỡ mấy cái đại huyệt huyệt tự phong bế., Bởi vì kiếm khí từ huyệt đạo nhỏ xông ra khỏi toàn bộ thân thể, liền giống như hồng thủy tràn ra từ trong lỗ hồng nhỏ của bờ đê. Loại kiếm khí này mạnh như lũ bất ngờ bạo phát, vượt qua bản phận người sử dụng từ trước đến nay, không thể vẫn hồi được!

Nhưng có lợi có hại! Kiếm khí chuẩn bị từ huyệt nhỏ lao ra có thể mạnh mẽ như lũ quét, chỉ có thể đồng thời trùng kích mấy đại huyệt kia, được không bù mất, người tập kiếm rất ít khi sử dụng công phu bằng môn tà đạo trong tác chiến!

Chỉ là vô danh vạn liệu không tìm được, Ứng Hùng vì muốn không ngang tay với Vô Danh Vô Danh, muốn kích phát toàn lực ứng phó một chiêu hào tình cuối cùng của chính mình, lão không tiếc tự mình tổn thương bản thân cũng muốn đem công lực siêu việt bản thân cực hạn, lão làm như vậy đáng giá sao?

Có lẽ, chỉ có Ứng Hùng mới cho rằng, vì nhị đệ của mình, cho dù bản thân mình có tự tổn thương bản thân như thế nào đi nữa thì cũng tuyệt đối đáng giá!

Người và kiếm của Ứng Hùng đột ngột nhảy lên từ mặt đất, nhảy lên giữa không trung, hân gào thét điên cuồng: “Vô Danh!”

“Mộ Ứng Hùng ta là cường giả đương thời! Tuyệt đối sẽ không dễ dàng thua người!”

“Người một là bảo ta quang vinh bại vong dưới kiếm của người! Một là bắt ta phải chết trên tay thiên quân vạn mã mà tên cầu hoàng đế kia sẽ giết tới!”

“Vô danh! Dùng hết thực lực chân chính của người đi! Mộ Ứng Hùng ta cho dù muốn thua, cũng phải có một cường giả cao quý nhất – chiến bại!”

Cái gì là cường giả đánh bại cao thượng nhất? Đương nhiên vô danh biết rõ, đó chính là trong quyết chiến, đối thủ của mình sẽ dốc hết toàn lực để chiến một trận với hào hùng của mình,

chiến là phải chiến công bằng, chiến đến cao thượng, dù cho là thua vẫn là bại để được cao thượng!

Mắt thấy Ứng Hùng muốn ép mình phải dốc toàn lực so đấu với chiêu cuối cùng kia, mà không tiếc dùng bâng môn tả đạo thúc giục cơ bắp muốn nứt ra, trong lòng vô danh biết nếu hấn còn lưu lại một phần lực, đó là không tôn trọng đại ca của hấn, càng vũ nhục hấn và anh hùng kiếm của hấn. Hấn cũng không còn do dự nữa, một tay rút thanh anh hùng kiếm của mình ra, hào hùng nói: “Được! Đại ca!”

“Ta vô danh kính người là hán tử trong chuỗi kiếm!”

“Nếu như người muốn thua, hôm nay ta sẽ cho người một —— cao thượng nhất...”

“Thất bại!”

Tiếng nói vừa dứt, kiếm anh hùng vô danh và hấn đồng thời như Ứng Hùng cùng nhảy lên giữa không trung, Ứng Hùng ở giữa không trung thấy vậy điên cuồng cười: “Tốt! Sức mạnh rút núi là cái thế! Trời không sinh anh hùng, muôn đời như trời đêm! Một thanh thần kiếm anh hùng chuẩn bị chấn nhiếp vạn thế, trời cao tịch mịch! Cuối cùng người cũng ép khí phách của thần kiếm ra rồi!”

“Vậy chúng ta vốn là ân nghĩa ngàn chiêu khó giải quyết, một chiêu đã kết thúc!”

“Nhị đệ vô danh Mộ Hùng đương sinh!”

“Xem đây!”

“Kiếm!”

Chữ kiếm mới xuất hiện, kiếm anh hùng của Ứng Hùng lại dốc toàn lực bỏ ra, bỏ một phát, lại là hàng vạn ánh kiếm, nhưng hàng vạn ánh kiếm này không phải lại như một chiêu kiếm phô thiên cái địa bỏ ra nữa, mà là hàng vạn ánh kiếm đột nhiên hội tụ thành một ánh kiếm anh hùng vô cùng to lớn! Phảng phất kiếm quang dùng hàng vạn để ngưng tụ sấm sét hủy thiên diệt địa! Mọi người đã chuẩn bị — Sát Thân Thành Nhân!

Không sai! Một kiếm cuối cùng vượt qua cực hạn kiếm đạo Hoàng Giả của Ứng Hùng, đúng là Sát Thân Thành Nhân - Sát

Thân Thành Nhân!

Không tiếc tự hại bản thân, vượt quá bốn phận, cũng muốn dùng một trận chiến tác thành thanh vô danh. Ứng Hùng một kiếm này, cũng đủ có thể xưng là sát thân thành nhân!

Nhưng Ứng Hùng tuy thế tới thiên địa khó địch, vô danh vẫn không chút hoang mang; Hách Kiến thấy hai mắt hắc bắn ra tinh quang bốn phía, Anh Hùng kiếm trong tay cũng đột nhiên xuyên qua toàn thân công lực của hắn, chém thẳng xuống, đây là thức đơn giản nhất của Mạc Danh kiếm pháp mà hắn tự nghĩ ra.

Nhất Kiếm thành danh!

Ứng Hùng đã vượt qua cực hạn trọng kiếm xuất kích, vì sao hắn chỉ dùng một kiếm đơn giản ứng chiến? Chẳng lẽ hắn còn muốn nhường đường?

Không! Đến giờ phút này, hắn cũng hiểu được toàn lực ứng phó, mới là báo đáp lớn nhất với đại ca! Cho nên hắn mới dùng một kiếm đơn giản nhất!

Bởi vì chỉ một kiếm đơn giản nhất mà có thể cắt gọn toàn bộ kiếm khí vô địch quán át trên thân kiếm của hắn đến mức vô cùng nhuần nhuyễn!

Quả nhiên, ngay khi “Nhất kiếm thành danh” chợt lóe lên, một cỗ kiếm khí phảng phất như trong lịch sử tạm thời không ai có thể đạt tới, lập tức hóa thành một thanh kiếm khí anh hùng cực lớn, kiếm khí vạn trượng, lập tức nghênh đón kiếm khí cực lớn do “Sát Thân Thành Nhân” phát ra!

Chỉ một thoáng cát bay đá chạy, lá bay che trời, ngay lúc hai đại kiếm khí có một không hai va chạm vào nhau, sinh ra động lực khiến lẫn nhau, càng không ngừng cuốn vạn vật trên mặt đất bay múa đầy trời; trong vạn vật bay múa đầy trời này, thình lình cũng có lúc bị ứng hùng thủ treo ở trên cây, là cây đàn cầm vô danh đưa cho hắn kỷ niệm!

Hồ Cầm này không chỉ cuốn lên giữa không trung mà còn bị cuốn đến...

Giữa hai đại tướng và kiếm khí có một không hai!

Thiên! Nếu hai đại kiếm khí cứng đối cứng, Hồ Cầm cũ kỹ tượng trưng cho hai huynh đệ hắc nộ ân nghĩa, chẳng phải cũng sẽ bị đánh nát bấy?

Ứng Hùng thấy vậy sửng sốt, vô danh cũng trở nên ngớ người! Hai người ngơ ngác cũng chỉ còn lại không chút lông tóc!

Trong lúc này, hai người cùng đưa ra một quyết định!

Chỉ thấy kiếm khí hùng mãnh cái thế của hai người đột nhiên nghịch chuyển song chuyển, xoay chuyển một cái, đã tránh được tiếng đàn cá trê kẹp ở trong đó, hiển nhiên một chiêu cuối cùng của hai người mặc dù vô địch cái thế, cũng không địch nổi một kẻ đại biểu cho ân nghĩa của hai người.

n tình trước mắt, vạn kiếm khó địch!

Mà ngay sau khi kiếm khí của hai người cấp tốc quay trở về, cây đàn Hồ Cầm ngăn trở hai người kia đã sớm không biết bị cuốn đến đâu, giờ phút này giữa kiếm khí của hai người lại không có bất kỳ trở ngại nào, rốt cuộc kiếm khí của hai đại Thần Giả Hoàng Giả - chính diện giao đấu!

“Ầm ầm” một tiếng! Hai đại kiếm khí tuyệt thế cổ xưa vang dội lôi điện tranh đấu, nhất thời bộc phát một tiếng nổ vang so với lần giao chiến đầu tiên càng chấn động lòng người hơn! Chỉ sợ người ngoài ngàn dặm cũng có thể nghe thấy một chiêu tàn sát cuối cùng của huynh đệ này! Tiếp theo...

Hai đại thế kiếm khí mang theo lực sát thương kinh khủng, không ngờ lại khiến thân cây vốn đã bị nứt ra trong phạm vi trăm trượng, lá, mặt đất, vạn sự vạn vật, thậm chí Mộ phủ mà hai người cùng nhau trưởng thành lập tức bị chấn cho vỡ tan tành! nát bấy!

Chỉ không biết, cây đàn Hồ đại biểu cho đôi nan huynh thiên ân vạn nghĩa này, liệu có theo hai đại kinh chiêu này cùng nhau vỡ nát?

Máu tươi điên cuồng bay tứ tung!

Mặt đất cây cối đã biến thành phấn vụn, Mộ Phủ cũng ở hai người hỏa tất bại hoại, từng bị vô danh khống chế, giờ phút này Mộ Long và Cưu La công tử trong Mộ phủ mặc dù không nhúc nhích, nhưng cho dù không chết, nhưng như thế nào lại không bị hai đại tuyệt thế mạnh mẽ chấn cho tâm tình đại loạn,

máu tươi bay tứ tung? Không chỉ có thế! Huyệt đạo của đám người Mộ Long, càng là lúc bọn họ phun máu, bị hai kiếm mạnh mẽ bức ra!

Mà không chỉ có đám người Mộ Long máu tươi!

Ngay cả Ứng Hùng! Mỗi bộ vị toàn thân cũng đang chảy máu! Máu tung tóe như vạn kiếm điên cuồng bay! Tinh nguyên như vạn kiếm bay tán loạn!

Một kích của Vô Danh mặc dù đã dốc toàn lực nhưng vẫn chưa hề vượt quá cực hạn của bản thân! Nhưng Ứng Hùng nhờ có thể vượt quá cực hạn mà thân thể đã trở nên đỏ đậm như muốn nứt ra, lực phản chấn kinh thiên động địa này càng làm cho mỗi bộ vị đỏ đậm như muốn nứt ra của hắn...

Bọt máu ngay tại chỗ!

Trong khoảnh khắc, Ứng Hùng một thân bạch y như biến thành một huyết tiễn bay ngang, khiến người ta vô cùng thê thảm! Nhưng ngay lúc hai đại kiếm khí giao kích, hắn lại như vô danh giữa không trung bình yên rơi xuống mặt đất, trận chiến này đủ để diệt thiên tuyệt địa, thắng bại đã phân hay chưa?

Đúng vậy! Thắng bại đã... Được chia!

Chỉ thấy sau khi hai người đứng trên mặt đất, khuôn mặt của Ứng Hùng đã sẫm máu me đầm đìa, còn đang nở một nụ cười cuồng lệ mê hoặc: “Ha ha! Thống khoái... thống khoái! Thống khoái! Lúc này mới giống như...! Nhị đệ... Người có thể toàn lực ứng chiến! Đây mới là đối... Đại ca... Chân chính chính... Tôn trọng!”

Ứng Hùng nói tới đây thì toàn thân chợt mềm nhũn, lão đảo một cái, “Phốc” một tiếng...

Người của hắn ta đã cụt hững quỳ rạp xuống đất!

Rốt cục... hắn ngã xuống?

Đúng vậy! Mặc cho chí hướng của hắn kiên định tới mức nào đi nữa, dù hắn có không khuất phục bất khuất ra sao đi nữa, nhưng thật ra hắn chỉ là vị vua vạn kiếm. Hắn không phải là Thần của vạn kiếm! Chính thức là thần thoại vạn kiếm, là vô danh đứng ngạo nghễ lúc này!

Cho dù hấn vượt qua bốn phen tăng cường công lực xuất kích thì như thế nào? Cho dù hấn nỗ lực tăng cường bản thân như thế nào, hấn vẫn không địch nổi một kích nghiêng tình vô danh! Không chỉ đơn độc đánh không lại, ngay cả sau khi va chạm kinh thiên, chính hấn cũng bởi vì vượt quá cực hạn mà tự tổn thương bản thân, máu tươi bắn tung tóe như vạn tiễn xuyên qua thân mình, hấn cũng đồng thời hết sức, hấn căn bản không có khả năng phát ra chiêu tiếp theo! kiệt lực mà đã nằm trong dự liệu...

Chỉ là, càng ngoài dự liệu, chính là Ứng Hùng vẫn luôn nắm chặt Anh Hùng kiếm trong tay, cũng đang quỳ rạp xuống, “Băng” một tiếng... đứt thành hai đoạn!

A? Anh Hùng kiếm đúng như lời đại kiếm sư đã tiên đoán, tất có một kiếm đứt ngang dưới một kiếm khác? Một hào kiệt còn sót lại trong bội phục của anh hùng kiếm, đó mới là đại anh hùng chân chính?

Không sai! Kiếm đoạn nhân ngã! Ngay cả lúc này, Ứng Hùng đang có chút suy sụp cũng không thể không thừa nhận, hấn thật sự thất bại, hơn nữa còn vui vẻ: “Thật... Tốt! Không thể tưởng được... Cho dù ta vượt qua cực hạn, Nhị đệ... Người vẫn có thể đánh bại ta! Thì ra... Hoàng Giả cuối cùng cũng chỉ là... Hoàng Giả, vẫn không bằng thần thoại... thần thoại trong kiếm đạo lưu truyền đã lâu!”

“Người mới thật sự là —— “

“Vô địch thiên hạ!”

Một lời nói đến nước này, đã là tinh lực kiệt, Ứng Hùng toàn thân mặc áo choàng máu phồng lên một hơi, ngẩng đầu nhìn hấn cao cao tại thượng, giống như một cái thần thoại Nhị đệ vô danh đứng, mặt đầy vẻ thương thức, hiên nhiên nói: “Nhị... Đệ! Đại ca! Đại ca thật cao hứng... Người có thể cho ta... Một cường giả như ta... Cao thượng nhất... Bại! Bất quá, đại ca... Hy vọng...”

“Người cũng có thể cho ta một... cường giả cao thượng nhất...”

“Chết đi!”

Đúng vậy! Sau khi toàn bộ cường giả cao thượng bội phục đối thủ mà mình thích nhất, phần lớn chỉ cầu chết! Huống chi giờ phút này Ứng Hùng, hẳn chẳng còn gì để nói...

Cha hẳn Mộ Long không còn là Mộ Đại tướng quân mà hẳn ta coi là vinh quang ban đầu, cứu nước cứu dân! Cả đời Mộ phu nhân mà hẳn ta mong nhớ nhất cũng đã đi qua! Trước khi mẹ hẳn ta chết cũng đã hoàn thành được lời hứa, chỉ vì vô danh trước mắt đã đánh bại hẳn, trở thành thần thoại, hẳn không thẹn với lương tâm; thậm chí người hẳn ta yêu thương nhất, cũng sẽ gả cho Vô Danh...

Đối với một kẻ chiến bại không còn gì cả, giải thoát tốt nhất là chết!

Chỉ là mặc dù như thế, giờ phút này vô danh một mực nhìn hẳn không tiếc hy sinh tất cả, làm đến cùng đường mạt lộ, chặt vật phi phạm Ứng Hùng, nhìn từ trước đến nay kiêu ngạo không gì sánh được, không thể trở thành Phương Chi Hùng., Giờ phút này miệng phục khẩu phục của một kẻ bại trận, ngã xuống trước mắt hẳn; hai mắt vô danh, thoáng chốc nổi lên vẻ không đành lòng, xuất kỳ bất ý, hẳn đã là vô địch thiên hạ, đột nhiên “Phốc” một tiếng! Hẳn... lại quỳ lạy hướng Ứng Hùng đã ngã xuống!

“Đại ca...”

“Ngươi, cũng không có thua.”

“Kỳ thực, người thực sự thất bại, là... Ta!”

“Ngươi mới thật sự là: người thắng!”

“Hẳn mới là anh hùng đáng để ta kính phục!”

Huân tình nô lệ bị đứt một chiều.

Chỉ là, việc nên làm là kết thúc cuối cùng...

Kết quả là, mặc dù Hoàng Giả ngã xuống, nhưng Thần Giả lại quỳ lạy ông ta!

Hai huynh đệ này gút mắc, làm sao khó có thể một chiều cắt đứt?

Có phải hay không, chỉ vì tuyệt chiêu cái thế vô địch nhất thiên hạ, còn địch không quá sâu sắc?

Ứng Hùng chợt thấy mình đã là nhị đệ quý vô địch thiên hạ của mình, không khỏi vừa sợ vừa giận, mặc dù hắn đã cố hết sức nhưng vẫn cố gắng thúc giục ý nghĩ mãnh liệt trách mắng: “Đồ ngu! Nhị đệ... ngươi làm vậy là có ý gì? Dưới đầu gối nam nhi có hoàng kim! Huống chi ngươi đã là vô địch thiên hạ, Mộ Ứng Hùng ta đã trở thành bại tướng dưới tay ngươi... Đương nhiên là nên ngã xuống trước mặt ngươi rồi! Nhưng... Ngươi rõ ràng đã thắng, vì sao lại muốn bái ta quỳ... Ngươi điên rồi sao?”

Đến giờ phút này, Ứng Hùng vẫn quan tâm đến vô danh hội quỳ gối hướng người quỳ lạy, có thể biết hắn gửi gắm bao nhiêu kỳ vọng đối với nhị đệ.

Nhưng vô danh không chờ Ứng Hùng nói hết lời, trực tiếp nói trước: “Không.”

“Đại ca, nếu như thật sự phải phân thắng bại nghiêm khắc, ta chỉ có thể thừa nhận...”

“Đúng vậy! Kiếm của ta đúng là thắng ngươi, Bất Bại đích thật là kiếm của ta! Nhưng...”

“Thất bại là cả đời ta!”

“Mà ngươi mới là người chiến thắng chân chính!”

Ứng Hùng lắc đầu cười lạnh, hắn vẫn cho rằng người thắng là đệ đệ vô danh: “Nhị đệ, đại ca. Xem ngươi làm cho thắng lợi ngất đi, cái gì mà bất bại là kiếm của ngươi, thất bại là cả đời của ngươi? Đừng nói năng lộn xộn...”

“Không. Đại ca, nhị đệ một chút cũng không nói năng lộn xộn. Nhị đệ cả đời cũng mang kỳ vọng của mẫu thân mình mà sinh, còn phụ tâm nguyện của mẫu thân Mộ phu nhân ngươi, cùng với vô tư thành toàn. Đến cuối cùng, ta mặc dù không phụ kỳ vọng của các ngươi, kiếm có thể đạt đến bất bại, nhưng...”

“Kỳ thật từ đầu đến giờ, vận mệnh của ta đều không phải do ta lựa chọn; tất cả vận mệnh của ta đều sinh ra vì tâm nguyện của ba người các ngươi, ta... Chưa bao giờ chân chính nắm Vận Mệnh trong tay, duy chỉ có ngươi...”

“Ngươi đã sớm vì bản thân mình mà lựa chọn vận mệnh hoàn toàn của ta! Hơn nữa khư khư cố chấp, không tiếc bất cứ hy sinh nào cũng phải theo ý nguyện của mình, bại cao thượng ở

trong tay ta; cuối cùng cho dù người thua nhưng cuối cùng tâm nguyện của người cũng đạt tới mục đích; cho nên, thắng bại của cuộc đời không phải ở trong một chiêu, mà là ở câu nói của nương ái phu nhân chúng ta tới chung cực...”

“Đừng có khom lưng với Vận Mệnh! Không được thua bởi Vận Mệnh, nhất định phải nắm Vận Mệnh trong tay mình!”

“Những thứ này, đại ca cũng đã làm được! Người, mới là người đáng được ta tôn kính vô danh trong kiếp này, anh hùng chiến thắng vận mệnh!”

Nói đúng! Sống ở trên đời, có lẽ thắng lợi lớn nhất chính là chiến thắng vận mệnh!

Thiên phú lại muốn sắp xếp cho cha của Ứng Hùng - Mộ Long làm hết hoạt động bán nước, nhưng hắn lại muốn sắp xếp Ứng hùng là tử địch của Trung Nguyên. Nhưng hắn chưa bao giờ thay đổi tâm ý, ngược lại trở thành địch vô danh, nhưng vẫn không tiếc trăm phương ngàn kế để hy sinh bản thân, ép thành tài vô danh tới đánh bại mình, chỉ vì hắn đã sớm lựa chọn vận mệnh của chính mình - Thành toàn một thần thoại kiếm đạo! Hắn tuyệt đối không cam lòng để bị trời cao gieo vận mệnh của mình!

Cả đời này hắn cũng không hề khuất phục, đúng như bà nội Mộ phu nhân đã muốn, nắm lấy vận mệnh của hắn trong tay mình!

Một phen tiếng lòng đột nhiên nghe thấy tên vô danh, Ứng Hùng ngơ ngác, từ trước đến nay cái miệng của hắn luôn nói năng hiên lành, nhưng giờ phút này lại thật sự không biết nên trả lời như thế nào. Có lẽ giờ phút này, trái tim của hắn đã vì tên vô danh của nhị đệ mình, còn đang biện hộ thay cho việc chiến bại của đại ca hắn, đang vô cùng cảm động.

Dù sao, huynh đệ cũng tình thâm...

Mà vô danh lại vẫn đang tiếp tục nói: “Cho nên, nếu luận vận mệnh, đại ca người là người thắng chân chính, hưởng chi, cho dù luận kiếm, người cũng chưa hoàn toàn thua.”

Sao có thể? Không phải rõ ràng Ứng Hùng đã thất bại trên phương diện kiếm sao? Ngay lúc lời vừa thốt ra, đột nhiên vô

danh đuổi tay phải ra, từ sau lưng Ứng Hùng kiệt tâm hao tâm mà lấy ra một thứ, không ngờ thứ này lại là...

Vô Danh ở trước trận quyết chiến đưa hấn làm cây đàn Hồ cổ làm kỷ niệm!

A?

Lôi đình hai người vừa rồi liều mạng, đủ giáo trời long đất lở! Một phủ sụp đổ! Vạn vật Vạn Thụ nổ tung! Hồ cầm xem ra cũ không chịu nổi một kích, nhưng vì sao vẫn bình yên “tật” ở đây?

Chẳng lẽ, ngay tại thời điểm hai người liều mạng kiếm khí, trong hai người có một người miệng bất luận cứng thế nào, vẫn không đành lòng nhìn chứng kiến vật trân quý hủy hoại ân nghĩa của huynh đệ bọn họ sao? Cho dù quyết định thắng bại một chiêu tới cửa, hấn, vẫn không quên trong hành chiêu, phóng ra một bộ phận công lực thủ hộ đàn này?

Cho dù bởi vì châm ra một bộ phận công lực bảo hộ đàn này mà đánh mất tính mệnh, hấn vẫn coi trọng đàn Hồ Cầm tượng trưng cho ân nghĩa hai người họ, nhiều hơn là coi trọng vinh nhục thắng bại của mình, cùng tính mạng?

Là ai? Là ai trong cuộc quyết chiến sinh tử như thế niệm tình một đoạn tình cảm ngày xưa?

Là ai cứng nhắc như vậy?

Ứng Hùng...

Khuôn mặt Ứng Hùng đã xám như tro tàn, vì miệng mình mềm mỏng bị vạch trần mà chết đi, có điều, hấn ta vẫn miễn cưỡng cười khổ biện minh: “Bất kể thế nào, ta cũng đã thua! Vậy quân được hay bại! Kỳ thật cho dù ta không xuất công lực bảo vệ cây đàn đàn cá này, một chiêu này của ta cũng phải thua không thể nghi ngờ! Ta chỉ là thuận thế làm một việc tùy tiện mà thôi! Còn người...”

“Lúc này cũng nên làm một việc ứng phó!”

Vô Danh chờ đợi, không biết Ứng Hùng còn muốn hấn làm gì.

Ứng Hùng chắc chắn nhìn vào vô danh, nghiêm nghị nói:

“Giết ta! Sau đó cầm đầu của ta giao khúc ước với hoàng đế Trung Nguyên! Người có thể trở thành anh hùng cứu quốc tiêu

diệt quốc tặc, chỉ cần ngươi trở thành anh hùng cứu nước, ngươi có đầy đủ năng lực để cầu hạnh phúc cho vạn dân Trung Nguyên!”

Không sai! Vô danh trước mắt đã đủ vô địch thiên hạ, hôm nay chỉ cần hấn giết chết ứng hùng, chính là anh hùng cứu nước! Đây cũng là chuyện hấn rất hy vọng đạt thành! Từ nay về sau hấn không cần vô danh, có thể danh chính ngôn thuận lại gọi là “anh hùng” mà Thu nương đã lấy!

Vô Danh Ứng Hùng rất muốn chết dưới kiếm của mình, hấn làm sao biết được. Ngoài việc muốn đạt thành tâm nguyện của mẫu thân và mẹ Vô Danh, hấn thật sự không muốn tiếp tục cầu thả, cho dù là bại trong kiếm, hay là tình bại của Tiểu Du...

Cho đến giờ phút này, hấn vẫn tình nguyện cho rằng, Tiểu Du thích chính là vì vô danh...

Mà ngay tại giữa xó xỉnh của Vô Danh Tôn, đột nhiên, không biết từ nơi nào truyền đến một âm thanh cực kỳ hùng kỳ, nói: “Đúng! Vô Danh! Ngươi đã là kiếm thủ vô địch thiên hạ, chỉ cần ngươi giao tên tiểu đầu của Mộ Hùng này ra, cùng với quyền giao kèo trên người hấn, trẫm sẽ phong ngươi làm đại tướng dưới một người trên vạn người, đến lúc đó, ngươi chính là người dân toàn nước sùng bái ngưỡng mộ...”

“Anh hùng cứu nước!”

Trẫm?

Người nói chuyện tự xưng là trẫm? Chẳng lẽ là...?

Vô Danh cùng Ứng Hùng lập tức dâng lên một mảnh lo lắng, hai người lập tức nhìn lại chỗ phát ra thanh âm kia! Rõ ràng liền phát hiện...

Một cảnh tượng kỳ lạ!

Nguyên lai ngay lúc giữa hai người ân nghĩa khó cắt, chẳng biết lúc nào, trong phương viên trăm trượng ngoài Mộ Phủ, khắp núi đồi khắp nơi đều hiện đầy binh mã!

Là thiên quân vạn mã danh xưng với thực! Bởi vì đột nhiên nhìn lại, khắp núi đồi lại có hơn năm vạn binh mã!

Ở trong đó còn có hai vạn binh mã đã sớm giương cung kéo dây! Trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Mà người vừa nói chuyện chính là Hoàng đế Trung Nguyên, đứng giữa năm vạn binh mã, lại khôi phục uy phong lắm liệt!

Bên người hoàng đế, còn có kẻ phản bội Mộ Phủ, cũng là cây chùy đỏ không uy phong!

Trời ơi! Đúng như Hoàng đế ứng hùng dự đoán, hoàng đế đã mang binh đuổi tới!

Lại nguyên lai, sau khi Ứng Hùng ép Hoàng Đế ký kết ước ước định tách ra, Hoàng Đế lập tức hạ lệnh phi câu truyền thư, thông báo cho một danh tướng khác của triều đình hiện nay sau Mộ Long, bí mật điều binh khiến vây quét Mộ Phủ. Mà lần này chính Hoàng đế cũng tự mình giục ngựa kiêm trình xuất chinh, hội binh mã với danh tướng.

Lần này Hoàng đế muốn bí mật như vậy, điều khiển kẻ đi đường cả ngày lẫn đêm, tất cả đều là vì điều ước do tờ giấy Ứng Hùng kia ép buộc hắn ký. Hắn nhất định phải âm thầm thu hồi, tuyệt đối không thể để cho người thứ hai. Thậm chí khi tướng lĩnh của hắn bước vào giao kèo kia, đương nhiên điều đó không phải đơn giản là cắt đứt khế ước đất. Đó kỳ thật là...

Sau khi Ứng Hùng thua cho Vô Danh đã hoàn toàn kiệt sức, giờ phút này, hắn thậm chí còn yếu đuối vô lực hơn so với một người bình thường, muốn khôi phục chân khí ít nhất cần mười hai canh giờ; thấy hôm nay năm vạn binh mã mai phục mười mặt, đã không thể so với mấy ngàn binh mã của hắn ở trong cung lúc trước., Xem ra chuyển đi này hoàng đế nhất định phải được, hắn nhất định phải lấy được thủ cấp của tên phản tặc đáng ghét là Ứng Hùng này và tờ giấy ước có lẽ không thể! Mà võ công cái thế vô danh của đệ đệ hắn, nếu đơn độc mà đánh ra vòng vây, tin tưởng cũng không khó. Chỉ là, nếu kiên quyết cùng hắn chém giết ra ngoài, cơ hội lại xa vời, sau khi tự mình bại đã không muốn tạm dừng, kẻ sách duy nhất hiện giờ, hắn chỉ có thể...

Chỉ thấy sắc mặt Ứng Hùng trở nên tà dị, cười một tiếng, không ngờ hắn lại phụ họa theo câu nói của Hoàng đế, nói: “Không tệ! Vô Danh! Người có biết giết ta hay không, sẽ có

song song ích? Người không chỉ đạt được khế ước đó mà còn trở thành anh hùng cứu quốc! Hơn nữa, người càng có thể trở thành... diệt Kim anh hùng!”

“Diệt Kim Anh Hùng?” Vô Danh nhướn mày, mơ hồ cảm thấy sự tình có kỳ quặc.

Ứng Hùng cố ý nhe răng cười: “Đúng! Người sẽ là đại anh hùng diệt kim! Hiện giờ ta cũng không sợ nói cho người biết, thật ra ta với cha ta...”

“Dư nghiệt kim nhân!”

Thiên! Nghe nói Ứng Hùng chính là dư nghiệt Đại Kim, vô danh thiên địa không sợ hãi thực sự như bị sét đánh! Ứng Hùng mắt nhìn phản ứng của hắn, hắn cảm thấy phi thường hài lòng., Hắn quyết định nghiêm túc nói: “Cho nên người mới hiểu, thật ra từ trước tới nay ta lấy việc người ép ta bán nước làm tên, thật là thừa cơ phục hưng Kim quốc! Vậy mà người vẫn cho rằng ta sẽ thật sự ép người hồi phục công lực mà bán nước! Thật ra, Mộ Hùng ta từ trước đến giờ luôn thích khiêu chiến với những kẻ khó như vậy! Ta chỉ thích chiến một trận chiến ở dư thừa phục hưng Đại Kim thôi thì người thấy sao? Ha ha...”

***

Không phải chứ! Ứng Hùng sao lại mang cơ hội khó lường như vậy? Vì kích phát Vô Danh tự tay giết hắn lấy lòng thiên hạ, khiến cho đệ đệ hắn bình yên rời khỏi dưới năm vạn binh mã, hắn lại có thể khúc tâm khổ như thế này?

Thế nhưng, đã vô danh như bị sét đánh, lại nghe lần nói chuyện này, sẽ nghĩ như thế nào?

Lúc này, cây chùy hồng ở bên cạnh hoàng đế thấy thế, không khỏi châm ngòi thổi gió: “Đúng vậy! Anh danh! Thật ra người căn bản không cần làm khó tên nghịch tặc giết Mộ Ứng Hùng này! Thứ nhất là hắn vọng tưởng phục hưng Đại Kim, uy hiếp hoàng thượng ký hiệp ước cắt đất. Thứ hai, hắn căn bản chính là kẻ thù của Trung Nguyên chúng ta – Kim Cầu! Một đầu Kim Cầu, giết có gì đáng tiếc? Người không cần vì hắn do dự...”

Địch Hồng vốn một lòng tranh công trước mặt Hoàng đế, ai ngờ vô danh nghe xong, đột nhiên mặt đất trầm xuống, lạnh lùng nói: “Cùy Hồng! Người một mực sống nhờ vào Mộ Phủ, ỷ vào cậu người lớn lên, người nói bọn họ là kim nhân còn được! Nhưng không có tư cách mắng bọn họ là kim cầu! Cho ta...”

“Câm miệng!”

Lần nói chuyện này của Vô Danh như một thanh lợi kiếm đoạt mệnh, nhưng khi thấy hắc nói chuyện lại trừng mắt về phía cây địch hồng xa xa, “Oa” một tiếng, cây chùy đỏ rực phun máu mũi! trừng mắt lên!

Hoàng đế cùng năm vạn binh mã mặc dù biết không tên tuổi đã đánh bại đối phương cực kỳ lợi hại, nhưng lại không biết cảnh giới của hắc lại không thể tưởng tượng nổi, lại có thể mất phát ra kiếm ý đã thương người trăm bước, lập tức tất cả đều hoảng sợ!

Thoạt nhìn bốn tòa kỹ thuật kinh động, tận lực áp chế toàn trường, lúc này vô danh lại dờ dẩn hồi tưởng thương thế giao tranh, cả người đầy máu đen, Ứng Hùng dị thường lưu lạc, hắc dờ dẩn lại hỏi: “Đại ca, nhị đệ lại trình trọng hỏi người một lần nữa, hi vọng người thật sự thành thật đáp ta.”

“Ta hỏi người, người, là Kim nhân thật sao?”

Ứng Hùng đề phòng hắc vì hắc là hán nhân nên mới bảo hộ hắc, hắc vội vàng chém đinh chặt sắt: “Bất cứ chuyện gì xảy ra ta Mộ Ứng Hùng cũng có thể gạt người! Nhưng, ta là kim nhân nhưng lại là hoàn toàn chính xác! Vô Danh, người có hối hận vì có một đại ca như ta hay không? Tốt lắm! Người Lận một kiếm giết ta đi! Để tránh cho người lại phiền não vì ta!”

Tình huynh đệ thâm sâu! Hắc vẫn luôn quan tâm đến tên tuổi vô danh như thế, đến lúc này vẫn đang thúc giục hắc xuống tay giết hắc!

Vô Danh nghe vậy, lại hít một ngụm lương khí thật sâu, giống như đã hiểu được! Một trái tim hỗn loạn, rốt cuộc hạ một quyết định phi thường trọng yếu...

Chương thứ hai mươi.

“Vậy, Vô Danh tiên bối... đến cùng quyết định trọng yếu gì?”

Trong trà mại, Nhiếp Phong đã vì đôi huynh đệ này trọng tình trọng tình đậm trần, nghe được dị thường “Kinh tâm động phách”. Động phách chính là tình nghĩa của hai người, kinh tâm chính là nguy cơ hai người đối mặt!

Bộ Kinh Vân ngồi bên cạnh, mặc dù vĩnh viễn giống như tử thần vẫn phong bất động, nhưng giờ phút này một đôi mắt lạnh lẽo, giống như đang tập trung lắng nghe, hình như hần cũng đang quan tâm, hắc y thúc thúc mà hần kính trọng sắp đặt ra quyết định!

Người thần bí vẫn không gặp mục đích kia, Từ Ngôn ngấm nhìn Ứng Hùng đang âm đạm, như đang chìm vào hồi ức trong quá khứ, nói: “Quyết định vô danh từ lúc đó đã hạ xuống, quả thật là một câu nói mà tất cả mọi người đều không thể tin được!”

“Thế mà hần lại...”

Không ngờ hần ta lại ý kiếm ngựa mặt lên trời cười điên cuồng!

Đối mặt với đại ca đã tuyên bố là kim nhân! Đối mặt với năm vạn binh mã hùng hổ của Trung Nguyên! Thành linh hần cầm chặt Anh hùng kiếm, ngựa mặt lên trời cười như điên?

Tất cả mọi người đều không rõ ràng, chỉ có Ứng Hùng, nghe thấy trận cuồng tiếu vô danh này, như đệ Mạc Nhược huynh, hần đã hiểu ra quyết định của vô danh, lập tức mặt tái mét!

Chỉ vì tiếng cười của hần ta cuồng cuồng mang kiêu ngạo, loại ngông cuồng, loại kiêu ngạo đó dường như muốn dùng sức một mình hần ta, cười hết thương sinh thiên hạ, lấy gì thiên hướng tướng...

Thời hạn trên đường Hán Hồ?

Quả nhiên! Ứng Hùng đoán được một điểm không sai! Ngay tại thời điểm tiếng cười điên cuồng vang lên, vô danh đã nắm chặt Anh hùng kiếm, chỉ vào mũi năm vạn binh mã, cùng mũi của Trung Nguyên hoàng đế, đại nghĩa lâm nhiên cười mắng: “Tốt! Tốt! Tốt!”

“Ta vô danh nửa đời, vẫn luôn gánh vác kỳ vọng của đại ca ta và hai mẫu thân, vẫn không cách nào tự mình được! Nhưng, nếu đại ca Mộ Hùng của ta đã có thể dũng cảm nhận lấy vận

mệnh muốn chết của chính mình, tại sao ta lại không thể lựa chọn vận mệnh của chính mình?”

“Ta biết chỉ cần tối nay chém đầu hắc xuống, ta chắc chắn sẽ an bài trở thành anh hùng! Nhưng, đây không phải vận mệnh ta cam nguyện lựa chọn! Mà đêm nay, ta đã quyết định lựa chọn một vận mệnh khác!”

“Đại ca Mộ Ưng Hùng ta đã nói ông ấy là kim nhân, ta vô danh, liền lựa chọn làm huynh đệ cùng chung hoạn nạn với kim nhân!”

Vô Danh nói xong lại đưa mắt nhìn về phía năm vạn binh mã Trung Nguyên: “Tất cả nhân mã Trung Nguyên nghe đây!”

“Mộ Ưng Hùng tuy là kim nhân nhưng lại là hảo hán vô danh ta vĩnh viễn không bằng ở nhân gian! Hắc làm vì ta, cho dù ta lấy cái chết tạ ơn hắc cũng không cách nào trả lại! Vô luận hắc có là kim nhân hay không, vô luận là ta cũng tuyệt đối sẽ không ghét bỏ hắc! Tuyệt đối sẽ không vạch trần giới hạn của hắc tử kim! Các ngươi nếu muốn tổn hại một sợi tóc của hắc, trước tiên đã bước qua cửa của anh hùng kiếm vô danh của ta!”

“Không chỉ có hắc, ngay cả cha Mộ Long đã từng cho ta ba bữa cơm dưỡng dục ta cũng tuyệt không được giết!”

Nói rồi! Vô Danh rút cuộc cũng nói ra quyết định lớn nhất của mình! Hắc đã đưa ra lựa chọn lớn nhất trong vận mệnh của mình!

Rốt cục hắc đã phá vỡ vận mệnh mà Ưng Hùng an bài cho một tay mình trở thành anh hùng! Hắc cuối cùng như Mộ phu nhân mong muốn, nắm vận mệnh của mình trong tay!

Cái giá phải trả cho việc quản lý vận mệnh của mình chính là phải đối mặt với năm vạn binh mã này!

Kia quân chết đi!

Ưng Hùng chợt nghe lời tuyên ngôn cuồng ngạo vô danh giờ phút này, lập tức chợt mừng rỡ. Vui mừng, đương nhiên là vô danh từ đầu đến cuối không chê hắc là đại ca là kim nhân, từ đầu đến cuối tin tưởng hắc vì hắc mới bán nước, thủy chung tin tưởng huynh đệ tình chân thật! Kinh, lại là cho dù vô danh đã vô địch thiên hạ, nhưng lấy sức một người, thật sự có thể

địch nổi năm vạn hùng sư, còn muốn cứu hấn cùng cha Mộ Long?

Mộ Long vốn đã bị Thích Vô Danh và Ứng Hùng phá mở huyết đạo, tuy vẫn tê liệt không còn sức lực, chỉ nghe thấy lời khẳng khái này của Vô Danh liền lập tức xấu hổ cúi đầu, từ trước đến nay hấn đối với Vô Danh không tốt, vì sao hấn không liều mạng mà vệt vệt hấn?

Chỉ có Ứng Hùng hiểu được, Vô Danh hấn vệt Mộ Long là bởi vì hấn! Mộ Long tuy có ngàn lần không phải, nhưng dù sao cũng là cha của hai huynh đệ hấn, nếu bỏ mặc hấn một mình bỏ chạy, hai huynh đệ hấn có thể chạy trốn, sau này cũng khó lòng bình an.

Nhưng đối mặt với năm vạn binh mã, nếu có thể mang theo hai người này toàn thân trở ra, thật đúng là thần thoại! Ứng Hùng tuy là hai cha con Vô Danh Hùng vệt mà mừng rỡ, nhưng vẫn không quên khuyên nhủ: “Nhị... Đại ca... Ta rất vui với ngươi... Vẫn coi như ta đã... người thập ác bất dung như đại ca, nhưng... Ngươi thật sự không đáng vì hai cha con ta... Như thế...”

***

Ứng Hùng còn chưa dứt lời, vô danh bản thân đột nhiên biến sắc, hấn nhìn lại hấn, đây là lần đầu tiên đối ứng với thanh âm của Ứng Hùng nghiêm nghị như vậy: “Câm miệng!”

“Đại ca, ngươi hấn phải biết, hôm nay cho dù ta vô danh giết ngươi mà trở thành anh hùng mà bọn họ hoan nghênh, cũng không phải là anh hùng thật sự! Anh hùng đến tận đây, đã mất đi ý nghĩa! Đại ca, ngươi nếu vẫn coi nhị đệ là hán tử, vậy để ta hết sức chiến đấu cho các ngươi đi!”

Đúng vậy! Ứng Hùng nghe vậy, mặc dù bị tiếng tăm vô danh kia quát lên làm cho ngẩn ngơ, chỉ hiểu rất rõ, hấn và hấn, đã không còn đường quay đầu! Hấn và hấn, đã không thể chặt đứt đoạn thiên ti vạn lỗ thủ túc tình này nữa! Hấn lập tức cũng bất ngờ, cười khổ: “Nhị đệ, ta rút cuộc ý kiến của ngươi rồi! Rất tốt! Nếu như... lần này chúng ta thật sự có thể giết ra vòng vây, chúng ta sẽ nối tiếp tình huynh đệ này! Nếu không thể phá được vòng vây, vậy...”

“Chúng ta sinh hạ để làm một cặp huynh đệ thật sự nhé!”

Vô Danh cũng nhoẻn miệng cười, một tay khoác lên tay Ứng Hùng, hai tay nắm thật chặt, hào hùng nói: “Không tệ!”

“Cho dù chết, chúng ta đời đời kiếp kiếp kiếp kiếp —— “

“Vẫn là huynh đệ tốt, không chịu, không phản bội!”

Ngay lúc hai người hai tay nắm nhau, trong sân Hoàng đế mắt thấy tình thế không ổn, lập tức cao giọng hạ lệnh: “Hai vạn cung thủ! Thả tên!”

Ra lệnh một tiếng, hai vạn cung thủ trong sân lập tức lên tiếng, “Xẹt” tiếng nổ lớn, hai vạn mũi tên cùng lúc phóng ra!

Vô Danh cùng Ứng Hùng chỉ nhìn nhau cười một tiếng, đột nhiên vô ảnh hưởng tới Miêu Hùng, “Vù” một tiếng chớp giạt nhào về phía Mộ Long...

Cuối cùng bọn họ cũng quyết định phá vòng vây! Chỉ không biết một thần thoại, hai anh hùng, có thật sự có thể chiến thắng vận mệnh hay không?

Trốn thoát được trời?

Đương nhiên Nhiếp Phong biết, đáp án là chắc chắn!

Bằng không sau này chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc “Vô Danh”, sẽ không có chuyện dùng sức một người làm trọng thương mười đại phái, dẫn tới thần thoại võ lâm quy mô lớn; mà Ứng Hùng, hiện giờ cũng sẽ không trưng bày sự sống ra trước mắt mọi người!

Chỉ là, năm đó làm cách nào dùng sức một người cứu được Mộ Long vừa mới giải được nửa phần nội lực của Ứng Hùng và nội lực khó mà làm được? Trong đó cũng không thể tưởng tượng nổi!

Cho nên Nhiếp Phong vừa nhìn thấy bộ kinh phong còn đang im lặng suy nghĩ, lại nhìn về người thần bí không thấy mắt kia, hỏi: “Vậy, năm đó Vô Danh tiên bối, rốt cuộc làm thế nào mang theo Mộ tiên bối cùng phụ thân ra khỏi vòng vây?”

Người thần bí kia vừa ngẩng nhìn Ứng Hùng, như đang nhìn phản ứng của hắn. Chỉ thấy Ứng Hùng chợt nghe Nhiếp Phong hỏi như vậy, vẻ mặt cũng rất thương cảm, nhưng người thần bí

vẫn bùi ngùi thở dài: “Nói thật! Thật ra thì, cho dù năm xưa võ công vô danh vô địch thiên hạ, muốn mang theo hai kẻ không có linh quang lớn lao ra khỏi vòng vây trùng điệp năm vạn binh mã, cũng tuyệt đối không có khả năng! Dù sao, thiên hạ vô địch cũng chỉ là vô địch thiên hạ! Thực sự không phải là thần chân chính!”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Ý của ngươi là...”

“Ý của ta là ngay từ đầu đã có người từ bỏ việc cứu chữa, cuối cùng chỉ mang theo một người giết ra khỏi vòng vây!”

“Vây, rốt cuộc là ai buông bỏ không cứu?”

Đột nhiên nghe thấy vấn đề này, vẫn chỉ là Ứng Hùng thích nghe, đột nhiên tự đáp: “Là cha ta!”

Một tiếng cha, ánh mắt Ứng Hùng lại như bay đến rất xa.

“Lúc ấy Hoàng đế hạ lệnh một tiếng, hai vạn mũi tên nhọn đã được bắn ra mạnh mẽ. Trong sân, Cưu La công tử và gia tộc Mộ phủ đã bị kinh tiễn bắn chết ngay tại chỗ. Thế nhưng nhị đệ vẫn đang khua khua kiếm anh hùng, phát ra kiếm khí cái thế. Vì cha và cha ta đã bỏ xuống vô số mũi tên nhọn, chỉ có một mũi tên vô tình, một mũi tên nối liền một mũi tên, hai vạn mũi tên nhọn lại tiếp tục hai vạn. Cha cha cha ta tận mắt thấy nhị đệ thật không so đo hiềm khích năm đó khi chia rẽ cha mẹ hần và Thu Nương., Càng không chê hai cha con ta là dư nghiệt kim nhân, càng thêm xấu hổ không chịu nổi; lại thấy nhị đệ cứ thế đỡ tên xuống không phải là thượng sách, duy nhất có thể giết ra khỏi vòng vây, chính là hy sinh ta và lão nhân gia trong đó, lấy võ công cái thế của nhị đệ, dùng võ công cái thế của nhị đệ. Vừa rồi có cơ hội chạy thoát, cho nên, cha đột nhiên nói với nhị đệ đang bận bịu vênh vào một câu: “Anh... tên! Cha thật xin lỗi... Ngươi! Cũng không còn mặt mũi nào... Đối mặt ngươi! Hy vọng đại nhân đại nhân có đại lượng, giúp con ta ứng hùng... chạy thoát thân!” Tiếp theo, cha liền hướng ta cười ôn hòa, đột nhiên dốc hết nội lực còn sót lại của nó, ra sức hướng thiên linh của mình... Một bổ!”

Ứng Hùng nói đến đây, đôi mắt tang thương đột nhiên lòi ra lệ quang, có thể thấy rằng mặc dù chuyện đã cách hơn hai mươi năm, năm đó cha nàng làm cho ái tử có cơ hội chạy thoát thân

mà hy sinh, đối với tình yêu thương của hắn, hắn vẫn còn nhìn thấy tận mắt...

Hồ dữ không ăn được! Lại là một chứng cứ tốt nhất!

Người thần bí kia thấy Ứng Hùng bỗng nhiên chảy nước mắt, nghẹn ngào nghẹn ngào, trong lòng biết hắn cũng khó mà nói tiếp nữa, liền một lần nữa lắc đầu thờ dài: “Đáng tiếc, mặc dù Mộ Long vì hai đứa con trai có thể thoát ra mà tự do, nhưng dù sao năm vạn tinh binh thực sự quá nhiều, Vô Danh một mặt dẫn huynh ấy theo., Một mặt lấy kiếm khí anh hùng bức ra tinh binh Trung Nguyên, mỗi một kiếm hắn xuất ra đều làm bị thương mấy trăm người trở lên, tu vi của kiếm, quả thực đã đạt tới cảnh giới siêu phàm sáng tỏ tinh thần; chỉ là cảnh giới phía trước của năm vạn tinh binh, vừa đuổi vừa đuổi, một mực chống đỡ được hơn một canh giờ., Cuối cùng, vô danh mang theo huynh trưởng, trèo lên một sườn đồi cách trấn Mộ Long một dặm, khi đó vô danh đã dùng thanh kiếm kinh thế làm trọng thương hai vạn trung nguyên tinh binh, còn dư lại ba vạn tinh binh vây quanh đỉnh núi, dây dưa không ngớt...”

“Chỉ là, vô danh vẫn khư khư cố chấp bảo vệ huynh trưởng đi xuống, huynh ấy ứng hùng đặt ở trên đoạn nhai phía sau hắn ta, chính mình lại ở trước đoạn nhai lấy kiếm vẽ xuống một vết kiếm; hắn liền lấy một kiếm đương quan, tuyệt không cho phép ba vạn tinh binh đi quá giới hạn kiếm ngân kia dẫu thương đại ca hắn. Hắn tự nghĩ lấy mỗi một kiếm của mình đánh trọng thương mấy trăm tinh anh, ba vạn tinh binh tuy nhiều, nhưng tổng thể trước khi hắn dùng hết toàn lực đánh bại hắn toàn bộ., Mà thời điểm hắn kiệt lực, đại ca mà hắn tôn kính nhất, chắc hẳn cũng đã khôi phục bộ phận nội lực, có thể tự mình lao ra khỏi vòng vây. Đến lúc đó, mặc kệ hắn nhân lực đều bị thiên đao vạn quả, hắn cũng không hối hận...”

Nghĩ đến năm đó vô danh nhất phu đương quan, năm vạn tinh binh mạc địch, chỉ vì bảo hộ một đại ca chí nghĩa tận diệt hắn, hào hùng cái thế có thể thấy, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân càng nghe càng thấy, cũng không khỏi âm thầm vì tình huynh đệ này mà nghiêm nghị.

Nhiếp Phong nói: “Vây, cuối cùng Vô Danh tiên bối có thể chịu đựng tới lúc Ứng Hùng tiên bối khôi phục khí lực thật không?”

“Không!” Người thần bí kia vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền lâm vào trầm tư ứng hùng, lại nói: “Hắn cũng không thể chịu đựng lâu như vậy! Bởi vì căn bản không cần dùng đến!”

“Trong lúc Vô Danh cố gắng vì huynh mà gian khổ ứng chiến, đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên tiếng nổ ầm ầm! Tiếp đó lại có người cảm thấy có người cầm một cuộn đồ vật vào đai lưng của huynh, sau đó gã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thứ xen lẫn giữa đai lưng là khúc giao ước tương ứng với Hoàng đế, còn Ứng Hùng thì cùng với sườn đồi phía sau gã, cùng nhau rơi xuống nước lũ vạn trượng!”

“A?” Nhiếp Phong nghe vậy thính thoảng liếc về phía Ứng Hùng, nói: “Ứng Hùng tiên bối sao cả người lẫn vách núi lại rơi xuống vực sâu vạn trượng?”

Người thần bí kia nói thờ dài hướng lên trời, định thần nhìn Ứng Hùng: “Bởi vì, cuối cùng Mộ Ứng Hùng khur khur cố chấp lại lần nữa trở về vận mệnh mình đã được lựa chọn. Hắn có thể thấy Vô Danh Chiến Kiếm Thánh, sau đó tái chiến với hắn, cuối cùng còn phải chống lại năm vạn tinh anh huyết chiến., Nghe nói, Hoàng đế bắt đầu điều động mấy vạn tinh binh khác, đang cấp tốc chạy đến, cứ như vậy suốt đời hắn đều trở thành thần thoại cả., Chắc chắn hắn sẽ chiến đấu vì bảo vệ hắn cho đến lúc chết hết sức. Hắn tuyệt đối không thể để mặc cho hắn chết vì bảo vệ mình, hắn vẫn không quên hứa hẹn với hai mẹ mình. Cuối cùng, hắn hạ quyết tâm, dốc hết nội lực mà mình mới hồi phục hơn một canh giờ, với thanh Anh Hùng Kiếm bị gãy của hắn, chém gãy toàn bộ sườn núi, một mình muốn chìm xuống địa ngục!”

“Vô Danh cố nhiên hết sức khiếp sợ! Thế nhưng khí thế ứng hùng hạ xuống tương đối cấp bách, cho dù hắn đã vô địch cái thế nhưng vẫn thờ dài không cách nào cứu nổi! Hắn chỉ có thể đứng trong kinh phong ứng theo hạ phong của ứng hùng, nghe thấy câu nói cuối cùng của Ứng Hùng tự trầm ngâm: “Sao có thể... đúng như ý người? Nhưng cầu không thẹn với... tâm?”, Hải nhi cuối cùng cũng có thể... Không thẹn với người... Thấy người rồi... “Nhị đệ, đại ca... Không thể anh dũng cùng người... kháng địch, lại tự cầu kết thúc, thực sự có lỗi với người, chỉ mong kiếp sau lại làm huynh đệ đi!”

Há có thể tận chung như lòng người? Nhưng cầu không thẹn với lương tâm...

Đây chính là lời nói của Mộ phu nhân - Diệp Minh cả đời này! Cũng là Ứng Hùng với mẹ trước lúc lâm chung không ngừng nhắc nhở mình phải bảo vệ vong mẫu cả đời! Hắn rút cuộc cũng được như mong muốn của mẹ! Cũng không làm cho vong mẫu thất vọng...

Đã là Ứng Hùng tóc trắng xoá nghe di huấn của mẹ mình là Mộ phu nhân, vốn đã lệ tràn mi, cũng không tự chủ được rơi xuống, hắn lắc đầu: “Không! Mời tạm biệt... nói tiếp! Tất cả đã đi qua, ta... đã không còn muốn nghe nữa...”

Đúng vậy! Ngay cả khi hắn có thể làm tới mức không thẹn với lương tâm thì đã sao? Giờ này ngày hắn đã tóc bạc trắng xoá, thất vọng điên cuồng, sống lay lắt, mẫu thân Mộ phu nhân đã thất vọng như vậy, sao lại phải an nghỉ ở dưới suối vàng? Hắn cũng hổ thẹn với vong mẫu!

“Nhưng, có một số chuyện xưa, ngươi vẫn phải tiếp tục nghe.” Người thần bí kia lại nói: “Bởi vì có một số việc, ngươi vẫn chưa biết.”

“Ta chết tiết thật hết sức đều biết. Từ sau khi ta rơi xuống dốc núi, ta thế mà có thể may mắn không chết, mà cuối cùng Nhị đệ ta cũng rút cuộc không có ta mệt mỏi ra khỏi vòng vây, về sau huynh ấy càng trở thành thần thoại võ lâm áp chế thập đại phái, cuối cùng cũng coi như không làm ta thất vọng.”

“Tuy hắn từng cứu con chó vàng này mà ý chỉ của hoàng đế phản nghịch, nhưng từng động binh năm vạn cũng không thể đưa hắn vào tử địa, huống chi khúc giao ta buộc hắn ký vào tay nhị đệ. Nhị đệ đương nhiên sẽ không giao khúc giao cho Uy Khẩu, tuy chỉ là do hắn lưu lại, hoàng đế cũng tương đối kiêng kỵ nhị đệ ta, hơn nữa hành tung nhị đệ của ta phiêu hốt, Hoàng đế cũng không dám vọng động với nhị đệ ta...”

“Đúng vậy! Nhị đệ Vô Danh của ngươi cuối cùng đều mong muốn như ngươi, trở thành thần thoại! Mà đã từng bán đứng ngươi Địch Hồng, nghe nói cuối cùng hoàng đế sợ sẽ để lộ chuyện xấu khi hắn bị buộc phải ký kết, cuối cùng cũng gặp phải diệt khẩu! Chỉ có điều, nếu ngươi vẫn chưa chết, lại biết nhị đệ của ngươi chưa chết, vì sao không gặp lại hắn? Nhiều

năm qua như vậy, vì sao vẫn tránh không thấy hấn? Người cũng biết, hấn tìm người tìm kiếm người thật khổ cực!”

A? Cho đến bây giờ khi toàn thân lắng nghe Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, lập tức lại tò mò đối với người thần bí trước mắt; người này, lại biết vô danh tìm Ứng Hùng cực khổ? Người này và Vô Danh nhất định có liên quan cực kỳ mật thiết...

“Đúng vậy! Ta biết hấn nhất định sẽ tìm ta! Bởi vì lấy tu vi thần kiếm của hấn, nhất định sẽ cảm ứng được kiếm khí của ta còn trên đời, nhưng, ta quá rõ ràng hấn; cho nên, ta càng không thể gặp hấn!”

“Ồ?”

“Ta cũng từng nghe nói, cuối cùng Tiểu Du đều gả cho hấn làm vợ, về sau, lại bị kẻ thù hấn kết kết thành trong võ lâm giết chết, hấn thương yêu vợ chết, đã sớm đau đến không muốn sống, hấn tá chết quy ẩn, rõ ràng cho thấy hấn đã không muốn sống trên đời nữa, ta quá rõ ràng hấn vẫn còn trên đời này, chỉ vì...”

“Hấn đã cảm thấy ta còn sống, hấn vẫn hy vọng gặp lại đại ca ta đây lần cuối cùng mới chết! Hấn vẫn còn tâm nguyện cuối cùng này.”

“Cũng chính vì vậy, ta càng không thể gặp mặt hấn. Bởi vì khi hấn chính thức xác định được ngày bình yên ta vẫn tại thế, chắc chắn hấn sẽ mất đi hi vọng. Đến lúc đó, chỉ sợ hấn...”

Đúng vậy! Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cũng tán đồng sâu sắc những lời này của Ứng Hùng, vì hai người bọn họ lúc còn nhỏ, từng nghe được tiếng đàn cá trê kéo dài vô danh; Ý chỉ đàn như đoạn trường, phảng phất như âm thanh đứt ruột, hấn thật sự không muốn sinh ra trên đời nữa. Tuy hấn từng quát tháo nhất thời, nhưng sinh không còn luyến tiếc, duy nhất khiến hấn sinh tồn, có lẽ chỉ có một vị đại ca duy nhất hấn muốn được thấy họa cùng gặp nạn năm xưa, cả đời hấn đều kính trọng nhất!

Cũng có lẽ, Ứng Hùng vẫn vụng trộm sống trên đời, bởi vì hấn tự biết, nếu Nhị đệ kia lại không cảm ứng được trên đời có kiếm khí của hấn, hấn có thể sẽ...

Nghĩ tới các nguyên nhân của song huynh đệ này, mỗi người lại lén lút sống tạm, không muốn gặp lại nhau. Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, bộ kinh văn bất động trên mặt cũng có chút khác lạ, người thần bí kia cũng bình tĩnh đại ngộ thở dài: “Nguyên lai, người không gặp hần, là vì người không muốn hần, có lẽ người nói đúng, nhưng sau này có một số câu chuyện, người vẫn không biết chút nào.”

Đúng rồi! Người thần bí này xuất hiện, không phải là muốn nói một câu chuyện mà Ứng Hùng còn chưa biết sao?

Ứng Hùng lập tức tỉnh ngộ: “Còn có cái gì ta không biết?”

Người thần bí đáp lời yếu ớt: “Là chuyện về người người yêu thương nhất - Tiểu Du.”

Nói đúng! Từ đầu đến nay, tất cả mọi người trong Trà Ngũ cũng chỉ biết thế tử Tiểu Du vô danh bị cừu gia Độc Sát! Nhưng, nàng đã nói yêu ứng hùng, cuối cùng tại sao lại gả cho vô danh? Ngày đó lúc vô danh cùng quyết chiến với Ứng Hùng, nàng đã dốc hết toàn lực muốn đưa nàng đi gặp Hùng Hùng? Không uổng công, cuối cùng vì sao không kịp thời đến?

Ứng Hùng chợt nghe mấy chữ Tiểu Du mà mình yêu thương nhất, biến sắc tại chỗ, gương mặt vô cùng đau đớn. Có thể thấy những năm gần đây, ông ta vẫn không quên mình đã chết. Trong lòng ông ta vẫn siêu nhiên như vậy, nói: “Người đều đã chết lâu như vậy, tội gì phải... nhắc tới? Người tội gì phải nhắc đến... bà ta?”

Người thần bí kia lắc đầu, nói: “Không! Chính là nguyên nhân đã quá lâu rồi, ta mới muốn nhắc lại nàng. Mộ Ứng Hùng, người có biết, ngay từ đầu người đã hiểu lầm nàng! Người trước tiên là hiểu lầm tình ý vô danh của nàng, tiếp theo lại hiểu lầm nàng... Ai! Ta chính là vì chuyện của nàng, tìm người hơn mười năm, rốt cuộc tìm được người ở chỗ này...”

Thì ra, người thần bí không gặp được mục đích này vậy mà vì chuyện đã chết Tiểu Du, tìm Ứng Hùng hơn mười năm? Rốt cuộc người thần bí này là ai?

Ứng Hùng thực sự không muốn nghe thêm hai chữ “Tiểu Du” khiến hần đau đớn dị thường, đang muốn không tiếp tục đề ý

bất luận kẻ nào trong chén trà nữa, nên loại trà này vĩnh viễn biến mất, ai ngờ thần bí nhân kia thấy hấn muốn bỏ đi, đột nhiên tiến lên túm lấy hấn, bó vai sát vào nhau, nói: “Mộ Ứng Hùng! Ngươi có biết vì sao ta vì chuyện Tiểu Du tìm ngươi hơn mười năm không? Ngươi có biết ta là ai không?”

“Ta không có hứng thú biết.”

“Không! Ngươi nhất định có hứng thú muốn biết! Bởi vì ta chính là...” Người thần bí kia chọt cằm vào tai Ứng Hùng thấp giọng nói mấy câu. Chỉ thấy mỗi một câu nói của Ứng Hùng, trên mặt của hấn cũng biến đổi theo!

Rốt cuộc thần bí nhân này nói cái gì vậy. Điều này sẽ làm cho sắc mặt của Ứng Hùng vốn chán ghét thể tình chán ghét phải đại biến sao? Tất cả tân khách, tiểu nhị, chương quỹ, tất cả mọi người đều không cách nào nghe thấy, thậm chí bốn người họ vẫn đang mềm nhũn quỳ trên mặt đất, vẫn cực kỳ không cam lòng ứng với hai huynh đệ “Lương Sơn tứ quân tử” của Vô Danh mà nói, cũng không có năng lực để nghe thấy, chỉ có...

Tùng tập Băng Tâm quyết, Nhiếp Phong tâm như băng thanh thiên không sợ hãi, bước đi như huyền băng vạn năm, có thể loáng thoáng nghe thấy một hai...

Trong lúc vừa nghe xong, Nhiếp Phong càng giống phản ứng của Ứng Hùng hơn. Y biến sắc, bộ Kinh Vân ẩn hiện vẻ sùng sốt!

Chỉ vì bọn họ nghe được, là một câu chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn của bọn họ chuyển tiếp, còn có thân phận người thần bí kia, cũng thật sự ngoài ý muốn của hai người bọn họ!

Nhưng ngoài ý muốn nhất vẫn là Ứng Hùng! Chỉ thấy hấn sững sờ nhìn người thần bí không nhìn thấy mắt này, kinh ngạc nói: “Hóa ra... chân tướng trong... Là như vậy... Thì ra... Ngươi chính là...?”

Người thần bí kia cách cái mũ rơm trên đầu phát ra tiếng cười bất đắc dĩ, lắc đầu: “Mộ Ứng Hùng, ngươi, cuối cùng cũng nhớ ra ta là ai rồi? Thật ra, ta vốn không muốn liên lụy vào việc này, nhưng... ai kêu vô danh cũng có quan hệ với ta có Mạc Đại Uyên Nguyên? Dáng vẻ này của ta, chỉ vì ta không

muốn lại bị người giang hồ nhận ra mà liên lụy; trên thực tế..., Bất Hư cũng tìm người hơn mười năm, hắn vẫn luôn hi vọng có thể nói cho người chân tướng cái chết của Tiểu Du Du năm đó. Đáng tiếc, chúng ta vẫn luôn không tìm được người, mà chân tướng này cũng đã đợi đợi hơn mười năm, ai...”

Mà bây giờ, Ứng Hùng rốt cuộc cũng biết toàn bộ sự thật, nữ nhân nhỏ bé năm đó, trước khi thua hắn muốn nói cho hắn trái tim không thay đổi...

Cho dù làm cho hắn mất đi Mộ phủ, mất đi toàn thế giới, vẫn còn một trái tim si tình hướng về hắn...

Chỉ là, vì sao chủ nhân của trái tim mềm mại này cuối cùng lại chỉ được gả cho nàng mà chỉ sùng bái, mà không yêu thắm đến mức vô danh?

Đây chính là chân tướng của sự thật!

Ứng Hùng đột nhiên nghe được chân tướng này. Một khuôn mặt phong trần tang thương tràn đầy hỗn loạn, hắn không cách nào tin tưởng sự thật: “Tại sao... Có thể? Chân tướng năm đó sao có thể... sẽ là như vậy? Nàng Tiểu Du... A? Là ta phụ nàng...”

Đúng vậy! Nàng mong mỏi gặp hắn lần cuối cùng, năm đó nghe tiếng bi thống từ đoạn nhai của hắn, không cần nghĩ cũng biết...

Người thần bí than thở: “Không! Cũng không phải là người phụ Tiểu Du! Trên thực tế, người dùng tâm lực cả đời đi yêu nàng cũng không kịp! Chỉ là Vận Mệnh đã phụ người cùng nàng mà thôi...”

Ứng Hùng đau đớn nói: “Nếu ta... đã biết chân tướng, vậy... ta phải tới nơi kia một chuyến nữa.”

“Đúng vậy!” Người thần bí nói: “Người đúng là cần phải đi đến nơi đó một chuyến nữa!”

Nơi đó? Nơi đó rốt cuộc là nơi nào? Rốt cuộc Ứng Hùng đã biết những chân tướng ra sao? Hắn còn muốn tới đó làm gì?

Tâm niệm quyết, Ứng Hùng đột nhiên quay đầu, nhìn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân ở bên, chấp tay vái nói: “Người trẻ

tuổi, Mộ Ứng Hùng ta đã rất ít khi gặp người trẻ tuổi nhiệt tình như các người, hôm nay xin cảm tạ tín nhiệm của hai người.”

Đúng vậy! Mặc cho Tứ Quân Nhân kia mắng hấn bán nước như thế nào, còn có phong vân tin tưởng cách làm người của hấn!

Ứng Hùng nói xong câu nói vẫn rất ít, Bộ Kinh Vân nói: “Ta càng phải đa tạ người! Đa tạ người từng tôn trọng nhị đệ ta như vậy! Có lẽ, sẽ có một ngày, hấn sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của người, sẽ có duyên kể nỗi duyên sự đồ với người; kỳ thực, kiếm căn của người trời sinh, trăm năm khó gặp, năm đó hấn không thu người làm đồ đệ, đúng là hấn sai rồi...”

Bộ Kinh Vân xác định nhìn Ứng Hùng, đáp lại đầy thâm ý: “Có lẽ, cả hai ta đều có lỗi.”

Nhiếp Phong đứng bên cạnh nghe thấy câu nói của người thần bí và Ứng Hùng bên tai, trong lòng biết Ứng Hùng đang ở đâu. Lúc này y cũng nói đầy thâm ý: “Mộ tiên bối, ta biết ngài muốn đi tới chỗ đó, chúc ngài...”

“Lại lần nữa nắm giữ vận mệnh của chính mình ở nơi đó!”

Ồ? Vì sao Nhiếp Phong lại biết được vận mệnh của mình? Ứng Hùng sắp sửa chạy tới đó làm gì? Ứng Hùng cùng thần bí nhân kia nghe vậy hơi sững sờ, nhưng lập tức hiểu ý; Ứng Hùng âm áp cười một tiếng: “Được! Giang Sơn có nhân tài xuất hiện thay! Không thể tưởng được sau thời đại ta và Vô Danh, trên giang hồ lại xuất hiện hai người trẻ tuổi không sợ không sợ không sợ hãi mà chỉ có thể nghe thấy hết thấy., Xem ra các người và hai ta năm đó tương đương tuổi tác, tin tưởng, hai ngày sau chắc chắn hai người các người sẽ lại gây nên một phen phong vân trong võ lâm!”

“Người trẻ tuổi, Mộ Ứng Hùng ta muốn đi ——” Giọng nói của Ứng Hùng còn chưa dứt, đột nhiên người của hấn hóa thành một đạo kiếm ảnh màu trắng tựa như dải lụa, trong phút chốc đã xuyên qua tá túc đi ra, trong khí lưu do kinh phong cuốn đi, mơ hồ còn truyền đến một câu nói của hấn về người thần bí và chương quầy Trà Túc kia...

“Cảm ơn người đã nói cho ta chân tướng mà khổ tìm ta hơn mười năm...”

“Cũng phải cảm ơn chương quây chưa từng khinh bỉ với tên Kim cầu như ta...”

“Tạm biệt!”

Hai chữ gặp lại mới ra, người ứng hùng đã hoàn toàn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Có thể biết nhiều năm qua công lực của gã đã sớm khôi phục hoàn toàn. Nếu lấy công lực gã tái xuất giang hồ, chắc chắn sẽ tạo nên sóng to gió lớn. Chỉ là, gã đã không còn hi vọng những thứ này nữa...

Kỳ thực từ đầu đến cuối, hắn đều chưa từng hi vọng những điều này.

Có lẽ chuyện hắn muốn làm nhất bây giờ chính là đến “Chỗ kia”, lần nữa nắm giữ vận mệnh của mình!

Lũng Sơn tứ quân kia một mực âm thầm lấy nội lực tự hành giải huyết, lúc này rốt cục cũng giải huyết thành công, mắt thấy Ứng Hùng đã như kiểm biến mất., Không khỏi vừa vội vừa giận, một mặt chửi ầm lên: “Mộ Ứng Hùng ngươi cái tên chó vàng đừng chạy! Ngươi cho rằng chỉ bằng vào câu chuyện giữa ngươi và nhị đệ kia là có thể cảm động chúng ta sao? Ta nhờ vào! Nghe xong chuyện của các ngươi, chúng ta hôm nay khẳng định võ lâm thần thoại kia thông kim bán nước! Nếu không hắn làm sao có thể dốc sức liều mạng với năm vạn Nguyên Trung Nguyên tinh binh bảo vệ ngươi? Hắc! Phàm là kẻ kết giao với chó vàng, chính là bán chó bán nước! Chó! Chó!”

Một chữ “Chó” cuối cùng cũng xuất hiện, bốn người chột phát hiện mình không nói nên lời! Miệng bọn họ, đột nhiên bị tát liên tục mấy chục bạt tai, tát tới sưng cả miệng, không cách nào nói được, mà huyết đạo bọn họ vốn đã mở lại lần nữa bị chế trụ!

Tất cả tân khách trong trà khản tất cả đều xôn xao! Bởi vì xuất thủ tát mạnh, chế trụ tứ quân tử, rõ ràng là người một mực như tượng đá vạn năm bất động - Bộ Kinh Vân!

Nhưng sau khi Bộ Kinh Vân tát mạnh bốn người bọn họ lại bất động như Thạch Tượng Văn Phong, chỉ lạnh lùng phun ra một câu: “Minh Bất Linh mới là chó thật sự.”

Không chỉ tân khách Trà Mạch kinh ngạc, ngay cả Nhiếp Phong cũng tương đối kinh dị, từ trước đến nay Vân sư huynh không hề bị lay động, hôm nay lại có hành động, hẳn có phải vì không, cuồng ngạo cả đời, chỉ cầu không thẹn với lương tâm mà lạnh lùng đối với câu trả lời của thiên phụ, cũng có chỗ giống hẳn? Lòng khổ như nhau?

Mà ngay lúc Bộ Kinh Vân chế trụ Tứ Quân Nhân, vị khách thần bí không mời mà đến kia cũng đột nhiên biến mất!

Vốn dĩ Nhiếp Phong vẫn có hai nghi vấn; hẳn còn muốn hỏi khách không mời mà đến thần bí này, rốt cuộc là...

Năm xưa Ứng Hùng đã ép Hoàng đế ký kết khế ước đất, vậy rốt cuộc hẳn ép Hoàng đế ký cái gì? Có khiến Hoàng đế không tiếc ngự giá thân chinh, điều động năm vạn tinh binh thậm chí còn muốn đoạt lại không?

Ngoài ra, năm đó tăng hoàng căn dặn không uống phải trải qua ngộ tính cuộc đời của Ứng hùng và vô danh, không sai đến nỗi sau này rốt cuộc ngộ ra cái gì?

Bất quá, Nhiếp Phong bỗng nhiên nhớ lại, trong lịch sử Trung Nguyên gần mười lăm tuổi hẳn đã xem qua, Hoàng đế Trung Nguyên thế hệ trước vốn là thuê má khắc nghiệt đối với thảo dân, hoang dân vô đạo, nhưng đột nhiên có một ngày, tính tình Hoàng đế đại biến., Dù không nặng thuế, cũng không dân vô đạo nữa, từ nay về sau chăm chính; nói là Hoàng đế quay đầu là bờ, không bằng nói, hẳn có khả năng nơi yếu hại bị người nào đó nắm trong tay, khiến cho hẳn sợ chứng cứ xấu xí ngày đó bị uy hiếp sẽ công cáo thiên hạ, mà mới có thái độ khác nhau, cần chính sự lợi dân.

Mà điểm đau nhức này, rất có khả năng, là một quyền cũng không phải là điều ước cắt đất...

Mà là cuốn lấy một kim nhân buộc hẳn phải ký kết, về sau muốn hẳn nghiêm chỉnh yêu thương quốc dân của mình...

Một kim nhân lại bức bách con dân mà Hoàng đế Trung Nguyên yêu hẳn? Nghe có vẻ vớ vẩn! Nhưng Nhiếp Phong tin tưởng sâu sắc, huynh đệ thần thoại Mộ Hùng, chính là một người khiến người ta cảm thấy hoang đường nhưng đáng kính...

Nhưng mà, cuối cùng ngộ ra điều gì trong vận mệnh Vô Danh và Ứng Hùng? Nhiếp Phong không cách nào đoán được!

Có lẽ, trên đời này chỉ có một người, mới biết được cái gì không hư ngộ được, người này chính là —— không phải bản thân!

Nếu như có một người có thể tiến vào Di Âm Tự, có thể tiến vào “Kim Phật đường” để tăng hoàng viên tịch sau đó phát hiện, trên thân thủ tăng hoàng kim cầm một tờ giấy ngấn.

Hắn liền phát hiện trên tờ giấy viết không uổng phí những lời nói cuối cùng với sư phụ: “Sư phụ, đệ tử rốt cuộc hiểu ra, ngài muốn ta ngộ được những gì trong vận mệnh hai người bọn họ...”

“Thì ra đệ tử ngươi muốn lĩnh ngộ là: Người không nên thua Vận Mệnh, người nên giữ Vận Mệnh lại trong tay mình.”

“Sinh mạng không phải ở quá trình tốt hay xấu mà chỉ để ý tới quá trình chiến thắng Vận Mệnh!”

Đúng vậy! Đây chính là lĩnh ngộ cuối cùng của không hư hao gì!

Sinh mệnh của mình thành bại, cũng không phải là số mệnh có thể quyết định; cho dù mạng hay không, mọi người đều nên nỗ lực sống sót, chiến thắng mạng của mình; mà cho dù cuối cùng có thể chiến thắng mệnh hay không, trong quá trình đối kháng với vận mệnh, tất cả mọi người, tất cả tình, hết thảy, mới là thứ quan trọng nhất, là thứ đáng quý nhất!

Cho nên, không có thật sự hiểu được! Bởi vì vận mệnh cả đời của hắn, hắn cũng từng có hai vị bằng hữu anh hùng hắn luôn lấy làm vinh hạnh! Cũng có một đoạn lịch trình sinh mệnh hắn suốt đời khó quên!

Bất kể kết cục cuối cùng của hòa thượng này như thế nào, gã sống qua, cũng từng hài lòng, cũng bởi vì tình nghĩa của hai người mà cảm động quá...

Một đời đã không tiếc nuôi.

Nơi đây cũng từng có một tia sinh sống, từng vui vẻ, cũng không tiếc nuôi gì cả.

Tiểu Du.

Trong gian phòng đá đã cũ nát không chịu nổi kia, có một tấm linh bài cũ kỹ nhưng sạch sẽ, bên trên có khắc bốn chữ ——
Tiểu Du Chi Linh.

Nhà đá này tại sao lại để cho người vô danh mất tích như nàng ta? Hơn nữa trước linh thiêu còn có vệt hương tích? Rõ ràng là có người cung phụng thành tâm như vậy? Rốt cuộc ai là người có tâm như thế? Sẽ là một luồng si tình hồn, hàng ngày thành tâm dâng hương?

Gian phòng nhỏ này hình như đã từng quen biết, nhìn thật sự! Vậy mà là nơi năm đó Tiểu Du an trí ở Thất, tám người công bà bà! Có thể thấy được căn phòng nhỏ này đã tương đương “già” rồi, mà những công công bà bà kia, chắc hẳn đều đã chết hết! Vậy, đến cùng là ai chôn cất linh hồn của Tiểu Du? Còn dâng hương hàng ngày?

Lúc gần hoàng hôn, một nữ nhân quần áo vải thô đầm đầm về phòng nhỏ, xem ra nàng vừa làm xong sinh kế đã vội vàng trở về, nàng chạy về, chỉ vì nàng phải sớm muộn gì cũng dâng hương cho hồn của Tiểu Du.

Có thể thấy được nàng thật sự rất quan tâm.

Chỉ có điều đôi tay trên tay nữ nhân này lại rất thô ráp! Thô ráp như cả đời nàng! Hiển nhiên mỗi ngày nàng đều làm việc hết sức thô thiển, nhưng rất khó có được chính là nàng vẫn có thể sống một mình ở đây! Sống một mình!

Chỉ thấy nữ nhân này một mặt dâng hương, một mặt âm thầm trầm ngâm nói: “Tiểu Du tử tử, cảm tạ ngươi khi còn sống đối xử cô đơn ta trăm mặt chiếu cố ta, đáng tiếc... Trời ghét hồng nhan, hồng nhan thân chưa đứt trước, ai...”

A? Nữ nhân này rõ ràng lại xưng là “Tiểu Du tử tử”? Nàng rốt cuộc là ai?

Sau khi hương thơm thoang thoang xong, nữ nhân này cuối cùng cũng chậm rãi quay đầu lại, nhìn thật một chút, a? Mặt của nữ nhân này...?

Trời! Làm sao có thể? Nữ nhân thành tâm dâng hương cho Tiểu Du chi linh này, sao có thể là...

Tiểu Du? Tự? Tự?

Còn Tiểu Du trên linh bài kia, là ai?

Không thấy Tiểu Du hơn mười năm, khuôn mặt nàng đã trưởng thành hơn không ít, có điều năm tháng vẫn không thể xóa đi dấu vết “Thiếu sót” của hạt giống mỹ nhân năm đó. Điểm khác biệt duy nhất chính là đôi tay trơn như ngọc năm đó của nàng đã tàn nhẫn hơn nhiều năm sống cuộc sống cày ruộng rất nhiều...

Nhưng, không phải nàng đã sớm gả cho vợ vô danh? Lại còn bị giết thảm hơn nữa sao? Tại sao nàng còn ở nhân gian? Còn dâng hương lên linh bài của mình nữa?

Bởi vì, Tiểu Du trên linh bài, cũng không phải là nàng, mà là hồng nhan mệnh mọn của một người khác...

Còn nhớ rõ tất cả các tiết khúc hát, nam nữ, nữ nhân năm đó, cuối cùng đều có kiếm hợp thành vòng tròn. Đáng tiếc, chuyện thực tế, lại không cách nào như ý nguyện của một khúc hí khúc mỹ lệ được. Cho dù nàng ta không tiếc mọi giá dốc toàn lực đưa Tiểu Du đến gặp Y Hùng, đến cuối cùng, khi nàng ta và hãn chạy đến Mộ Phủ, chỉ còn lại tàn tích sau khi chiến đấu kịch liệt, gạch ngói vỡ vụn vẫn còn sót lại...

Đến sau này, sau khi hai người lao ra khỏi vòng vây vô danh, Tiểu Du mới biết được tin tức về Hùng Đoạn Nhai,...

Tiểu Du đau đớn đến không muốn sống, nhưng sau đó không lâu, rốt cuộc vô danh cũng có thể cảm ứng được kiếm khí của Ứng hùng vẫn còn trên thế gian. Y nói cho nàng biết, Ứng Hùng vẫn chưa chết!

Tiểu Du nửa tin nửa ngờ. Nàng hiểu rõ, vô danh khả năng chỉ là không muốn nàng đau lòng quá độ mới dám an ủi như vậy. Nhưng cho dù thế nào, nàng cũng sẽ trở lại căn phòng nhỏ của mình, hôn nhau trước khi quyết chiến.

Nàng phải chờ đợi! Nàng muốn đợi hãn trở về! Nàng muốn nói với tất cả mọi người, không có thành toàn ứng hùng, nàng ở trên đời này không hề cô đơn! Cho dù cuối cùng hãn mất đi Mộ phủ, mất đi toàn bộ thế giới, hãn cũng không mất đi —— nàng!

Còn có nàng đang chờ hãn trở về!

Đáng tiếc, chờ đợi như vậy hơn mười năm; hơn mười năm này cũng xảy ra rất nhiều chuyện, tỉ như cuối cùng vô danh, cô gái được gọi là “Tiểu Du” làm vợ...

Là duyên phận chính thức giữa người vô danh và cũng gọi là “Tiểu Du” này? Dựa vào duyên phận chính thức bù đắp cho việc mình mất đi Tiểu Du chân chính?

Tiểu Du không biết, chỉ biết là nàng có lỗi vô danh, nhưng nếu nàng miễn cưỡng gả cho hắn, nàng còn có lỗi với hắn hơn.

Về sau, thê tử vô danh Tiểu Du cũng từng đến thăm Tiểu Du, từ cái kia của cô bé thông minh lanh lợi, Tiểu Du bắt đầu hiểu rõ, có lẽ lúc trước kết duyên cùng cô bé này là bởi vì nàng có tên Tiểu Du, nhưng nàng thật là một nữ hài đáng giá yêu thương, cũng khó trách cái chết của nàng, sẽ làm vô địch vô danh – đau xót!

Vận Mệnh từ trước đến nay dường như chưa từng buông tha vô danh! Nhưng Tiểu Du thâm tín, nếu hắn còn sống, thì sẽ có một ngày, hắn nhất định chiến thắng vận mệnh bi thống không hiểu được của chính mình! Giống như chính nàng...

Tuy nàng là nữ tử, nhưng nàng cũng phải chiến thắng vận mệnh của mình!

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên một câu người nàng thích nhất - Ứng Hùng từng nói qua - không được thua Vận Mệnh! Không được khom lưng với Vận Mệnh!

Cho nên, bất luận chờ đợi bao nhiêu năm, cho dù phải đợi cả đời, nàng nhất định phải chờ đợi nàng trở về, quản đã già Chu Nhan, quản thôn đồng phụ cận trên ghẹo nàng là nữ tử cổ quái ngoan cố không đời, nàng vẫn si ngốc, kiên định! Nàng cũng hi vọng người mình mong muốn, cũng không nên thua kém vận mệnh, không nên khom lưng với vận mệnh...

Mà ngay vào lúc hoàng hôn này, khi nàng dâng hương xong, lại cầm quần áo hương bờ sông nhỏ bên ngoài phòng thanh tẩy; đang lúc nàng vui đùa giặt quần áo, ngơ ngác một lát, nàng liền nghe thấy một trận tiếng đàn cầm đã lâu chưa từng nghe thấy!

Cầm âm tịch mịch thê lương, Tiểu Du cũng muốn, có lẽ do đã lâu không có tên tuổi nào đó đến tìm nàng? Hắn vẫn luôn như

vậy, từ khi yêu vợ chết đi, hắn luôn luôn thê hoảng như thế.

Chợt nghe tiếng đàn, Tiểu Du cũng không chậm trễ, vòng trở lại phòng, muốn thấy vô danh. Chợt thấy Tỳ Hưu, khi nàng bước vào trong phòng, liền phát hiện trên mặt bàn có một thứ nàng vô cùng quen thuộc.

Một cây đàn cá cũ!

Tiểu Du rõ ràng nhớ kỹ, cây đàn Hồ Cẩm này là ngày tháng vô danh mất đi võ công năm đó, nàng và Ứng Hùng đã mua cho vô danh; năm đó bọn họ còn khắc ba cái tên Tiểu Du, Ứng Hùng, anh danh khắc trên thân đàn, biểu thị tình giữa ba người đã vạn năm không thay đổi. Hiện tại...

Hồ cẩm vẫn như trước! Tên trên thân đàn vẫn như cũ! Tình cảm ba người vẫn không thay đổi!

Nhưng, cây đàn Hồ Cẩm này không phải trước khi ứng hùng và vô danh quyết chiến đã từ Vô Danh trở lại tặng cho Ứng Hùng sao? Vô Danh từng nói khi xưng hùng tại đoạn nhai, cũng cùng cây đàn này đồng rơi vạn trượng vực sâu, chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Không cần chẳng lẽ nữa rồi! Một thanh âm thấp, đột nhiên vang lên ngoan ngoãn sau lưng nàng: “Tiểu Du... biểu muội...”

“Ta đã trở về...”

A! Đây là một giọng nói ôn nhu mà nàng quen thuộc! Đây là giọng nói thân mật mà nhiều năm nằm mơ cũng không quên bao giờ! Nàng cho rằng đời này của mình cũng không thể nào hạnh phúc được nữa, Lạc Thủy liệu, hạnh phúc lại đột nhiên trở về!

Tiểu Du khó có thể tin mà quay đầu lại, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy mái tóc trắng xóa, gương mặt ngỗ ngang, đang đứng sau lưng nàng si ngốc nhìn nàng! Nhìn thấy nàng vì chứng minh mình yêu nàng mà cuộc đời còn khổ...

“Ứng... Hùng...Biểu... ca?” Nàng không thể tin tưởng, không thể tin người mang mệnh hệ của mình đã trở về!

“Vâng. Người ư? Thật sự... Là người? A... Ứng Hùng.. biểu ca...”

“Người tốt cuộc... Cũng... trở về?”

Nhưng nàng không thể không tin, không thể không tin nàng và hấn đã chiến thắng Vận Mệnh!

Đến giờ phút này, thiên ngôn vạn lời cũng không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể ôm nhau nương tựa vào nhau, nhưng nhớ tình cảm...

Hấn và nàng, trải qua bao nhiêu mưa gió trước sau chưa từng từ chối, vẫn luôn chiến thắng vận mệnh của mình!

Trong gió, trong sợi tơ, phảng phất như bay tới một câu mà năm đó sờ sờ Cốt thánh thủ nói với Tiểu Du: “Tuy người nửa sống nửa chết...”

“Nhưng cuối cùng vẫn có thể thỏa mãn nguyện vọng cả đời...”

“Tìm được một người...”

“Thực sự anh hùng...”

Ngay khi Ứng Hùng và Tiểu Du có tình nhân cuối cùng cũng trở thành thân thích của nhau, thì trên một tảng đá cực lớn cách xa ngoài phòng lại có một bóng người vô cùng cô đơn đang ngồi, một mặt đặt cờ, một mặt tịch mịch nhìn cảnh này.

Hấn!

Từng vì đại ca của hấn, lấy sức một người đôi đầu với năm vạn tinh binh, từng dùng sức một người đánh bại mười đại môn phái, đã từng khiến cả võ lâm tiêu điều, từng ra sức bạt núi thổi khí cái thế, từng trải qua tất cả vui buồn ly hợp - hấn!

Chỉ thấy hấn giờ phút này, tuy rằng trên mặt vẫn lộ ra một mảnh thê lương vạn năm, duy chỉ có đôi mắt nhưng vẫn không khỏi vì hai người trong phòng có thể trọng tụ mà âm thầm vui sướng, chỉ nghe hấn trầm giọng cảm thán: “Đại ca, Tiểu Du biểu muội, hai người cuối cùng có thể lại đoàn viên lần nữa.”

“Cuối cùng cũng không có uổng phí, nhị đệ khổ sở tìm người hơn mười năm...”

Lời này vừa dứt, từ trong bụi cây lại đi ra một bóng người khác, cung kính nói: “Đúng vậy! Chủ nhân, bọn hấn cuối cùng cũng không uổng phí bao nhiêu năm tháng người tìm đại ca

ngươi, lại càng không uổng phí tâm tư ngươi nói với ta về chuyện Tiểu Du chưa chết của mình. Cuối cùng bọn hắc đã chiến thắng vận mệnh của mình, trăng tròn hình người, nhưng...”

“Còn ngươi thì sao? Chủ nhân, khi nào ngươi mới có thể chiến thắng cái chết của chủ mẫu chi mang đến cho ngươi, chiến thắng vận mệnh bị thống khổ hiểu lầm này của mình?”

Nhìn quả thực một chút, người từ trong bụi cây bước ra này rõ ràng là thân bí nhân đang nói chuyện cùng Ứng Hùng trong khay trà, nhưng nghe thanh âm người này giờ phút này đã hồi phục tiếng nữ, nàng xưng hô là chủ nhân vô danh, chẳng lẽ, nàng chính là người nổi tiếng giang hồ, trong tam tộc vô danh...

Phượng Vũ?

Đúng vậy! Cô ấy chính là vị Ứng Hùng năm đó, khi Tiểu Du và Vô Danh gặp phải tiểu nữ hài chạm vào Cốt Thánh Thủ, thì cô bé này làm sao mà trở thành nô bộc vô danh được? Tin tưởng vào một chuyện tình cảm động lòng người khác...

“Phượng Vũ, ngươi, yên tâm.”

Chỉ thấy đại ca và tiểu Du mà hắc tôn kính nhất cuối cùng cũng có thể đoàn viên, là vô danh tiểu vũ lâm từng quý trọng một đời. Hôm nay đôi mắt đau buồn từ trước đến nay của hắc dường như cũng lộ ra chút ánh rạng đông, khóe miệng cũng không kiềm được mà lộ ra một tia ý cười ấm áp: “Ngay cả người bất hạnh như đại ca ta cũng có thể chiến thắng vận mệnh, chẳng lẽ ngươi cho rằng...”

“Ta không thể?”

“Một ngày nào đó, khi ta hoàn toàn nắm giữ vận mệnh của mình, khi ta đã không cần đau buồn nữa, để đại ca vì ta mà quan tâm, ta sẽ gặp lại bọn họ, nhất định sẽ có ngày ta chiến thắng vận mệnh Hình Cô Tinh...”

Hắc nói xong, đột nhiên đánh một quân cờ trắng xuống bàn cờ, chỉ trong chốc lát toàn bộ quân cờ đen vây khốn quân cờ màu trắng cũng xoay chuyển, cứ như Hình Cô Tinh đầy bi thương, cũng có một ngày xoay chuyển thế cục; ngày hôm đó, cũng là một ngày hắc gặp lại Hùng!

Đúng như bất hư lĩnh ngộ...

Sinh mệnh, cũng không quan tâm tốt xấu!

Chỉ quan tâm quá trình bên trong mà thôi!

Trong đó đã trải qua hết thấy tình cảm và nghĩa.

Cây đàn Hồ Cầm cũ kỹ có khắc anh danh, Ứng Hùng, Tiểu Du
kia chắc chắn còn được lưu truyền trong đó.

Cho dù ba người không thể gặp lại, già sử địa, Thiên Hoang,
tình cảm ba người vĩnh viễn không thay đổi, không đổi...

Bộ thứ sáu Tứ Đại Thiên Vương

***

Chương thứ nhất Dạ Xoa trì.

Tương truyền, Phật giáo có bốn đại thủ hộ thần, tứ đại Thiên Vương!

- Đông Phương Trì quốc Thiên Vương, trông coi phía đông!

Phương nam Thiên Vương, trông coi Thiên Nam!

Tây Phương Quảng Thiên Vương trông coi Thiên Tây Thiên phía tây!

Phương bắc, nhiều nghe Thiên Vương, trông coi Thiên Chi Bắc!

Tứ đại Thiên Vương này, mỗi người trấn giữ một phương chân trời, trông coi ba mươi ba ngày, chín núi tám biển, khăn cầu mệnh mông hồng trần, thiên thu vạn thế thuận mưa thuận gió...

Mà dung mạo tứ đại Thiên Vương này theo kinh điển của Phật giáo cũng có miêu tả khác nhau.

—— Đông Phương quản quốc Thiên Vương, tuy rằng trên người mặc chiến giáp, duy chỉ thường lộ ra vẻ mặt mỉm cười, tính từ thiện ái bi, có thể nói là cương nhu, tương đối hoàn mỹ.

Phía nam Thiên Vương, tay cầm bảo kiếm ra khỏi vỏ, trừng mắt, thần thái lạnh lẽo, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ, trăm quỷ thấy mà kinh, nghiêm nhiên như thần tử tái thế.

—— Tây Phương Quảng Mục Thiên Vương, mặc dù không hoàn mỹ, cũng không khiếp người, hấn vẻ ngoài bình thường, tay cầm phong châu, sinh liên Tịnh Thiên Tuệ Nhân, có thể nhìn kỹ chúng sinh Phong giới, nhìn rõ mọi thứ, hiểu rõ tất cả, hiểu rõ trong lòng.

—— phương bắc Đa Văn Thiên Vương là một trong bốn vị Thiên Vương phức tạp nhất.

Bởi vì, hấn có hai gương mặt khác nhau!

Bên trong chùa Phật không đếm được ở Thần Châu, phần lớn pho tượng nghe nói đến Thiên Vương đều cầm trong tay lá cờ quý, toàn thân áo xanh lục, nho nhã lễ độ, rất giống một thần tướng da mặt trắng.

Chính là, ở trong cổ tích Thiên Trúc, nhiều nghe dung mạo Thiên Vương lại khác nhau một trời một vực, hắc diện mạo xấu xí, có ba chân. Tám cái răng lợi, hình như dữ tợn dạ xoa; không! Hắc không chỉ là dạ xoa! Ở trong Thiên Trúc cổ tích, đa số Thiên Vương cũng đồng thời là đệ đệ của ma quái.

Dạ Xoa vương!

Dạ Xoa, đây là một cái biệt danh kinh khủng cỡ nào! Một số người thể nhân nghe thấy tên dạ xoa, phần lớn đều không rét mà run, trong mắt thể nhân, dạ xoa hiện ra ác quỷ cực hung!

Chỉ là, Thiên vương vốn đầy hào hoa phong nhã thì làm sao lại trở thành vua của dạ xoa ghê tởm chứ?

Có phải ám thuật, bất luận là người ức chế hay là thần, trong lòng đều đồng thời tồn tại hai mặt “Thiện” “hà”. Muốn Thiên Vương vinh quang đăng quang vạn người, hoặc trở thành dạ xoa khiến người ta sợ hãi, đều chỉ có một ý niệm?

Nếu như vô lâm đương thời phải chọn ra lời nói của tứ đại Thiên Vương...

Tin rằng người giang hồ bình thường chắc chắn sẽ chọn Nhiếp Phong làm mặt tươi cười, cầm quốc thiên vương cứng rắn mềm mại, bộ kinh vân là hoành mi lãnh mục, bách quỷ đều kinh tăng trưởng Thiên Vương, Tần Sương chỉ là một người bình thường nhưng lại có tuệ nhãn, tất cả đều thấu hiểu trong lòng Quảng Mục Thiên Vương.

Nhưng kỳ thật, mặc dù Quảng Mục Thiên Vương đều là vua của dạ xoa, nhưng trong ghi chép của kinh Phật, có không ít dạ xoa cũng rất tốt.

Có khả năng dạ xoa thật sự rất hung ác, nhưng mà ” Ác” cũng không nhất định tương đương xấu.

Ác nhân cũng không nhất định là người xấu.

Dạ xoa thiên thu vạn thế bị thể nhân khinh bỉ. Nổi sợ hãi, bởi một bộ phận thể nhân quá nông cạn, không rõ tâm Dạ Xoa.

Thật ra, cho dù bị thế nhân coi là ác quỷ, càng bị trào làm tà vật vĩnh viễn không thấy ánh sáng, dạ xoa cũng có tôn nghiêm của dạ xoa, cùng với tiếng lòng mình!

Dạ Xoa cũng nguyện có Thanh Thiên!

Đây là một đoạn cổ sự có thể trở thành người của Thiên Vương.

Cũng là một đoạn sự tích về dạ xoa.

Chỉ vì, hắn từng có cơ hội tốt thiếu chút nữa trở thành Thiên vương, cuối cùng lại vì một nỗi khổ tâm, một đoạn tình bạn, trở thành kẻ khinh bỉ nhất của người khác!

Hắn —

Sóng đã bị vỡ...

Ngoài thành Thiên Âm, ngoại trừ thôn xóm nhỏ sát bầu trời, còn có một thôn xóm nhỏ đến không thể nhỏ hơn, gọi là “Dạ Xoa thôn”.

Một cái thôn trang đẹp đẽ, tuy chỉ là thâm sơn cùng cốc, làm sao có thể lấy hai chữ “Dạ Xoa” làm người ta nghe mà biến sắc như tên?

Lại nguyên lai là, “Dạ Xoa thôn” sở dĩ được nổi danh, lấy một cái hồ trong thôn gọi là ——

Dạ Xoa trì!

Ao này rộng chừng mười trượng, nằm ở nơi vắng vẻ phía bắc thôn Dạ Xoa, nghe nói, từng có dạ xoa xuất hiện ở trong ao, cho nên thôn dân lúc trước ở tại đây mới gọi là Dạ Xoa trì.

Ngoại trừ tin đồn từng có dạ xoa, ao này còn có một thứ vô cùng đặc biệt, bên trong rương chứa nước, rõ ràng là...

Màu đỏ máu!

Đó là một loại máu đỏ vô cùng đáng sợ, giống như máu tươi do thân thể Dạ Xoa ăn tươi nuốt sống, bắn tung tóe lên trên!

Mà về phần ao máu đỏ này, cũng có một lời đồn khiến người nghe kinh sợ!

Truyền thuyết, hồ nước huyết hồng trong ao tiên, thực là “Tử Thủy” ở địa ngục! Dưới đáy Dạ Xoa trì đục ngầu không thấy

đáy, căn bản chính là thông tới con đường địa ngục đi tới ác quỷ! Hồ Dạ Xoa là ao bị địa ngục nguyên rửa!

Nếu có người có oan khó vượn, có cừu khó báo, chỉ cần ném vào trong máu của dạ xoa trì, sẽ trầm hương địa ngục, trở thành quỷ dạ xoa vĩnh viễn không siêu sinh, trở về nhân gian tuyệt hận!

Mặc dù chuyện này có thể chỉ là một cái xâu xé liên miên! Thôn dân của Túc Dạ Xoa thôn lại rất kiêng kỵ đầm nước màu đỏ kia.

Từng có một lần, có một thôn dân vô ý rơi vào trong dạ xoa trì, nhiều lần gian khổ, các thôn dân mới nguy hiểm kéo hẳn lên, may mắn không để hẳn chìm xuống địa ngục dưới dạ xoa trì. Thế nhưng, thôn dân may mắn được cứu, lại ở trong cùng một đêm, toàn thân thối rữa mà chết, hiển nhiên, hẳn mặc dù có thể chạy thoát qua dạ xoa trì nguyên rửa mà không biến thành dạ xoa, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết!

Vì vậy, thôn dân đối với Dạ Xoa trì này lại càng kính nhi viễn chi, tuyệt khẩu không chịu! Cũng không có thôn dân nào dám tiếp cận Dạ Xoa trì này trong vòng trăm trượng!

Nhưng mà, thật lâu trước kia, lại từng có một nam nhân trung can nghĩa đảm, hoàn toàn không để ý lời nguyên của dạ xoa, cam tâm đầu nhập vào trong nước huyết hồng!

Bởi vì, người bạn tốt của hắn ta sinh ra nhập tử, có một nỗi oan không thể khai thác!

Đáng tiếc nam nhân này không có năng lực tuyệt hận đối với bạn bè hắn, chỉ có cam tâm chịu dạ xoa trì nguyên rửa! Vì hữu tình, hẳn thề phải trở thành khủng bố nhất trên đời. Dạ Xoa có lực lượng mạnh nhất, hẳn muốn trở về dương gian vì bạn giải oan!

Nhưng mà, nam nhân này sau khi tự chuốc lấy Dạ Xoa trì thì vẫn không có nổi lên nữa, một năm, hai năm, ba năm, bốn năm, mười năm...

Có phải hay không, nguyên rửa của dạ xoa trì căn bản liền là tin vịt? Nam nhân kia sớm đã chết đuối trong ao? Trên đời, căn bản liền không có dạ xoa?

Càng không nói đến sẽ có dạ xoa vi hữu Tuyệt Oan?

Mà thôn dân, tuy vẫn là không dám tiếp cận Dạ Xoa trì, dần dần, cũng đã dần dần phai nhạt đã từng có một hán tử nhiệt huyết, vì hảo hữu không tiếc tự mình biến thành một trái tim Dạ Xoa...

Nhưng mà, mọi người vong ân phụ nghĩa, lại cũng không có biểu thị gì, trên đời này không có dạ xoa cùng với hán tử không biết đã biến thành dạ xoa kia.

Ngay tại một đêm mưa đông nửa tháng trước, thôn dân ở phía bắc Dạ Xoa thôn, chợt sau một tiếng sét vang lên, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thú rống ở chỗ giang trường Dạ Xoa kia!

Tiếng thú rống kia, thậm chí so với tiếng sấm còn vang hơn, phảng phất như một đầu dạ xoa hướng về trời giận dữ tố cáo cái tội kinh thế!

Sáng sớm, khi thôn dân đi tới gần dạ xoa Giang, thành linh phát giác, bên bờ dạ xoa trì, thêm một cái dấu chân!

Đó là một dấu chân hết sức đáng sợ! Bởi vì...

Dấu chân này sâu hơn —— hai thước!

Hai thước? Rốt cuộc phải nặng bao nhiêu người mới có thể bước xuống một dấu chân sâu hơn hai thước?

Kiểm soát là, tạo thành dấu chân này cũng không phải có sức nặng, mà là sức mạnh?

Lực lượng của chân?

Nếu như lực lượng dấu chân này do chân tạo thành, thì chân của người này đã không phải chân người nên có, đơn giản có thể sánh với một món binh khí tuyệt thế!

***

***

Kỳ quái nhất chính là, nhìn phương hướng bước chân ấn này, hình như là từ dạ xoa trì mới vừa đặt chân lên bờ tạo thành, đến cùng, là người vẫn có bản lĩnh có thể từ dạ xoa trì đủ làm toàn thân thối rữa đến chết trở về nhân gian? Dấu chân vì sao chỉ có một cái? Có phải là người từ dạ xoa trì lên bờ hay không, sau khi lưu lại dấu chân này trên mặt đất, liền đã không còn đi lại trên mặt đất, đã như dạ xoa, bay lên trời?

Các thôn dân quả thực không dám nghĩ tiếp, bọn họ tin tưởng, tiếng thú rống trong đêm đông tổ kia, nhất định là “hắn” từng cam tâm tự chuốc lấy dạ xoa trì kia, sau khi từ địa ngục trở về liền rống giận. Mà hắn, cũng chuẩn xác trở thành một con

---

Dạ xoa chân lực có thể xuống đất hai thước...

Nếu như truyền thuyết về Dạ Xoa Trì là thật, thử hỏi tại giang hồ coi trọng hữu nghị này đã bị coi là hành vi ngu xuẩn hành vi, còn có ai sẽ ngu không thể bì kịp như thế, vì tri kỷ của mình mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng, không tiếc tự chuốc lấy dạ xoa chi trì?

Dạ xoa còn đang chờ đợi, chờ người tiếp theo nhảy xuống ao...

Trên đỉnh Thiên Sơn, ở nơi làm cho người ta thiếu chút nữa tự cho mình là đệ nhất thiên hạ đệ nhất thiên hạ, cũng có một người giống như tứ đại Thiên Vương của Thiên giới, canh giữ thiên thu vạn thế giang sơn từng đánh hắn, hùng kỳ bá nghiệp.

Đáng tiếc, mặc hắn một đời kiêu hùng, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, lấy hắn ra chiêu cực nhanh, cũng không thể quá vội vàng mà qua lãng phí tuổi nguyệt.

Càng đánh không lại sinh mệnh của mình có hạn.

Chỉ là, vô luận hắn bây giờ có thể có được bá nghiệp trường tồn vạn thế hay không, đơn giản là hùng bá một đời, đối với hắn mà nói cũng đã tương đối đủ rồi! Cho nên hắn vẫn lấy sinh mệnh của chính mình có hạn. Truy cầu bá nghiệp vô hạn, triêu mộ hoàng, một đời một đời, không nói mệt, quyết không buông lỏng.

Đúng vào lúc này, hắn - Hùng Phách, lại đang chiếm cứ Thiên Hạ Đệ Nhất các, ngưng thần lắng nghe tâm phúc xấu xí đang quỳ gối trước mặt hắn, báo cáo với hắn tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, cũng là tuyệt không lơ lửng.

“Bẩm báo bang chủ! Phong thiếu gia. Vân thiếu gia đã trở về tròn một tháng, Khổng Tử và Đoạn Lăng cũng đã thức tỉnh trở lại trạng thái bình thường, còn U Nhược tiểu thư, nàng...”

Nghe thoáng qua chuyện của U Nhược, mặt Hùng Phách luôn nghiêm túc cuối cùng bắt đầu biểu lộ vẻ một chút giống người,

có thể thấy cho dù hắn là kiêu hùng tuyệt đối không dung tình, trong lòng còn có tình thân, hắn giương mắt hỏi: “Nha Nhược nha đầu kia thế nào rồi?”

Văn xấu thấy bang chủ có phản ứng thần kỳ, nơm nớp lo sợ đáp: “U Nhược tiểu thư... Nàng mặc dù bị thuốc giải cứu sống bởi nộ hân của Phong thiếu gia, càng biết bang chủ đã giữ lời, khiến nàng có thể tự do ra vào thiên hạ. Hiện... Thật ra thì dường như không có việc gì cần phải làm, bởi vì từ khi nàng tỉnh lại, vẫn luôn tự bảo vệ mình ở Tiểu Trúc giữa hồ, tránh gặp bất cứ kẻ nào, thậm chí ngay cả... Phong thiếu gia cũng không muốn thấy...”

“Cái gì? Nàng ngay cả Nhiếp Phong cũng không muốn gặp?” Hùng Phách sững sốt, chính miệng U Nhược thừa nhận với hắn, nàng đối với Nhiếp Phong đã động chân tình, bây giờ nàng đã có thể tự do xuất nhập thiên hạ, sao lại không muốn gặp Nhiếp Phong?

Bất quá nghĩ lại, Hùng Phách cũng cảm thấy hết sức may mắn, dù sao hắn cũng tuyệt sẽ không để cho nữ nhi duy nhất trong cuộc đời mình xứng cho Nhiếp Phong, Nhiếp Phong chỉ là công cụ chiến đấu thùng sắt giang sơn mà thôi. Bây giờ U Nhược chủ động xa cách Nhiếp Phong, chính hợp tâm ý hùng bá.

Hùng Phách cười nói: “A, rất tốt! Nếu U Nhược đã chủ động rời xa Nhiếp Phong, cũng đỡ phải tốn công phu chia rẽ hai người bọn họ! Đúng rồi, xấu xí, Phong nhi cùng với Kinh Vân có thể nói ra sự việc bọn họ đi tìm con người đen, cùng với sự thông suốt không?”

Văn xấu lắc đầu: “Vẫn chưa có gì, Phong thiếu gia và Vân thiếu gia chỉ nói Hắc Đồng đã chết, nội tâm Đạt Ma cũng theo nàng cùng bị hủy diệt, về phần tỉ mỉ quá trình, hai người bọn họ cũng không muốn nói quá nhiều! Bang chủ không phải không biết, Vân thiếu gia từ trước đến nay đều không thích nói chuyện, mà bề ngoài Phong thiếu gia tuy rất ngoan ngoãn, riêng một khi hắn quyết định chuyện gì, cũng tuyệt không thay đổi...”

Về điểm này, Hùng Phách hết sức hiểu rõ! Hắn biết đặc tính của hai người “Phong” “Vân”, cũng hiểu rõ hai người này đối

với hắn vẫn còn có giá trị lợi dụng cao, cho nên ngay cả khi hai người đối với chuyện hắc đồng không muốn nói nhiều, nhưng Hùng Phách cũng không có quá mức miễn cưỡng. Dù sao, hai người cũng may là cứu được ái nữ cho hắn.

***

Huống chi, Hùng Phách từ trước đến nay làm việc đều cực kỳ cẩn thận. Trong vòng một tháng sau khi Phong Vân trở về, hắn cũng từng phái người đến Thiếu Lâm tự điều tra đến cùng, chỉ thấy Thiếu Lâm một mảnh hoang tàn, xem ra thật sự từng trải qua một trận đại bạo... Cho nên, cha của Hùng Phách “Tử Y lão đại” vẫn chưa trở về thiên hạ hội, Hùng Phách tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái. Hắn tin tưởng, có lẽ cha hắn cũng chết trong trận đại bạo này.

Bất quá, Hùng Phách xem ra cũng không có nửa tia đau thương. Trên thực tế, người cha từng vì tiền mà lên làm lão đại “Trụ Ma Thất Hùng” này, một mực ở phía sau trợ giúp gã đánh thiên hạ, tên là trợ giúp gã, kì thực cũng từng làm cho Hùng Phách sinh lòng cô kỵ, bởi vì chính lão đại Tử Y cũng từng muốn làm bá chủ, ai biết được sau khi gã thống nhất giang hồ thì cha áp tử vị?

Đây mới chính là điểm đáng sợ thật sự của Kiêu Hùng bá chủ! Kiêu hùng như chim ưng!

Khi không có quyền lực đấu tranh, dưới móng vuốt chim ưng còn có một chút tình thân, tựa như hùng bá đối U Nhược, nhưng khi liên lụy tới tranh đấu quyền lực, vậy thì...

Lục thân vô tình!

Trong lịch sử không ít đế hầu tướng đã từng tự tay giết cha giết huynh đoạt vị sao? Mỗi người đều như vậy, tuyệt không nương tay!

Hùng Phách nghĩ tới đây, trên mặt bất ngờ nổi lên một tia cười lạnh, ý cười rét run, càng làm cho Văn xấu quỳ dưới đất run rẩy, đều bởi vì Văn xấu xí cho tới bây giờ không thể đoán được, sau khi bang chủ cười lạnh, có đột nhiên phun ra một chữ “chết”! Địa vị giang hồ dưới trướng Hùng Phách có thể giải quyết sinh tử bằng một chữ!

May mà, Hùng Phách lần này sau khi cười lạnh chỉ trầm giọng nói: “Sửu xấu, ngoại trừ báo lên trên còn có chuyện gì muốn bẩm báo?”

Văn xấu kinh sợ đáp: “Giúp... Chủ, không... cái gì...”

“Vậy sao?” Hùng Phách lạnh nhạt liếc nhìn Văn xấu, hỏi: “Sửu xấu, xem ra hôm nay ngươi nói chuyện nuốt nuốt thổ thổ, nói! Rốt cuộc còn có chuyện gì chưa bẩm báo với ta?”

Văn xấu thấy Hùng Phách đối với mình lạnh lùng như vậy liền lập tức ba hồn không thấy thất phách, nói rõ:

” bang chủ, thuộc hạ không dám! Thuộc hạ không dám... che giấu ngươi! Nói thẳng từ khi chúng ta... Thiên hạ thôn tính thành công Vô Song thành, thế lực lại đột nhiên tăng trưởng nhanh chóng, toàn bộ giang hồ đều lấy thiên hạ chúng ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, một số phe phái còn lại chưa quy thuận thiên hạ chúng ta đã không ngại gì, chỉ là... Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là... sau khi thôn tính vô song, chúng ta tăng lên bạo tăng gấp đôi, nhiều người, liền bắt đầu khó có thể quản lý, cuối cùng... càng phát hiện không ít thầy trò trong thiên hạ... Ba đến năm thành tổ hợp đảng, như thế... Nếu tiếp tục, chỉ sợ quân tâm khó mà nhất trí, sẽ... loạn như sa...”

Văn xấu tình hình thực tế cho biết, nói ra nỗi lo ẩn tàng của mình đối với thiên hạ hội, cho rằng hùng bá hội sẽ không vui tại chỗ, ai ngờ hùng bá nghe chứ, chỉ hào hùng nở nụ cười, nói: “Nói hay lắm! Sửu, ngươi nói hay lắm!”

“Trên thực tế, lão phu đã sớm biết thiên hạ đồ chúng càng ngày càng nhiều, thế lực càng lúc càng lớn, nhất định sẽ xuất hiện nỗi lo nội loạn.”

“Cái gì? Bang chủ đã sớm đoán thiên hạ sẽ xuất hiện nội loạn quân tâm ly tán?”

“Ừm, hơn nữa lão phu cũng đã sớm nghĩ ra một phương pháp giải quyết.”

“Phong chủ, ngươi... đã nghĩ ra cách giải quyết rồi sao? Vậy rốt cuộc là phương pháp gì?” Hùng Phách định khí nhàn, đáp

từng chữ từng chữ: “Phương pháp giải quyết của lão phu chính là tự mình thật sự lựa chọn...”

“Tứ đại Thiên Vương!”

Chuyện hùng bá muốn tuyển lấy bốn vị Thiên Vương nhanh chóng truyền khắp thiên hạ, khiến võ lâm khiếp sợ!

Đương nhiên! khiếp sợ nhất vẫn là thiên hạ hội chúng! Bang chủ Hùng Phách xưa nay ưa thích độc tài quyền, lấy thủ đoạn nghiêm khắc đem toàn bộ đồ đệ tập trung lại Quán Dã, lần này rõ ràng đem đồ đệ thiên hạ chia làm ngũ đại đường khẩu, trừ một đường khẩu mạnh mẽ nhất, một đường do hùng bá tự mình quản lý ra, bốn đường khẩu còn lại, đem đưa cho hắc tứ đại Thiên Vương sắp sửa tuyển chọn!

Chỉ là, môn hạ thiên hạ làm sao biết được, bang chủ lần này phá lệ phân binh ngũ đường, mặc dù không thể tập trung ở một người quản lý như trước, nhưng thật ra trong tối, quản lý càng mạnh hơn!

Hùng Phách Bình chia năm đường, kỳ thực là muốn năm đường đối lập lẫn nhau! Hắc tin tưởng, đến lúc đó bất luận là bất kỳ một Thiên Vương nào lòng sinh ly dị, dẫn động phản loạn, ba đường còn lại cũng có thể giúp hắc tiêu diệt phản chúng! Thậm chí tứ đại Thiên Vương đồng loạt làm phản, một nơi mà hắc có ngựa tốt mạnh mẽ nhất chính là, cũng tuyệt đối có thực lực có thể dẹp yên can qua.

Mỗi khi một bang hội càng lúc càng lớn thì việc quản lý nhánh đường chính là một con đường tất yếu.

Mà Chân tuyển tứ đại Thiên Vương, đối với hùng bá mà nói, cũng không phải chuyện quá khó khăn, nếu đã quyết định phân đường quản chế, hùng bá rất nhanh công bố ai là ba người trong tứ đại Thiên Vương!

Đệ nhất Thiên Vương - - chính là đệ tử hùng bá đứng đầu Tàn Thương, sau này sẽ xưng quân Thiên Thương Đường!

Ngày hôm sau Vương Bộ Kinh Vân, xưng quân Phi Vân đường, thăng cấp lên đường chủ Phi Vân đường!

Thiên Vương thứ ba là Nhiếp Phong, xưng quân Thần Phong đường, ban thưởng cho đường chủ Thần Phong!

Còn Thiên Vương thứ tư...

Hùng Phách thì vẫn chưa quyết định, bất quá đã thuộc về người tài giỏi giành được rồi! Cho nên lúc ban bố ba đại Thiên Vương, ai là người thuộc về ai, hùng bá cũng công bố, hắn sẽ từ trong đám thiếu niên thiên hạ khác, tuyển ra tên Thiên Vương thứ tư!

Phương pháp Chân tuyển chính là sau bảy ngày nữa, để hắn tự mình kiểm tra tất cả thiếu niên đồ chúng ngoài mười sáu tuổi, từ đó chọn ra năm tên môn hạ hắn cho là khí chất bất phàm, sau đó nửa tháng nữa, năm tên thiếu niên này sẽ tiếp nhận khảo nghiệm nghiêm ngặt!

Khảo nghiệm chính là, năm người có thể lựa chọn ba đại đệ tử dưới trướng Hùng Phách, “Phong” “Phong” “Phong” “Phong, một trong số đó, nếu như bất cứ người nào trong năm thiếu niên có thể tiếp phong vân sương năm chiêu trở lên, sẽ có tư cách trở thành đệ tử thứ tư hùng bá, sau đó lại bị Hùng Phách dạy dỗ nửa năm, chính thức trở thành đệ tử đứng đầu thiên hạ!

Cho nên, lần này Hùng Phách chọn vị đệ tử Thiên Vương này kỳ thật là lựa chọn đệ tử đồ!

Tất cả thiếu niên môn hạ của thiên hạ đều biết việc này, không gì không vui! Từ sau khi bang chủ thu hai người Phong Vân làm đồ đệ, đã rất lâu không thu đồ đệ nữa, trở thành bang chủ đệ tử thứ tư, cũng sắp có thể danh chấn giang hồ như phong vân sương, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp! Cho nên!, Tất cả thiếu niên trên mười sáu tuổi môn hạ đều dị thường khẩn trương, mọi người đều bận rộn tu sửa trang phục chính mình, hy vọng vào ngày bang chủ xem, lưu lại cho bang chủ ấn tượng cực tốt, đến lúc đó liền có thể thăng chức, phú quý vinh hoa đồng loạt đến đây!

***

Chỉ là, một đám thiếu niên môn hạ tuy “Cải giả chờ”, trong thiên hạ hội, lại có một thiếu niên tuyệt không cảm thấy hưng phấn chút nào.

Sóng lớn âm âm sụp đổ.

Hắn, căn bản là không có hy vọng xa vời, Hùng Phách sẽ chọn hắn làm Thiên Vương thứ tư!

Nếu như Hùng Phách chọn đệ tử thứ tư, đã sớm thu nạp Nhiếp Phong làm đồ đệ năm đó, đâu cần đợi đến ngày hôm nay?

Nhớ trước đây, Đoạn Lăng Phủ vào thiên hạ, từng là một bang chủ hùng bá một đời phong phạm tôn quý phong phạm, mà ám thâm lập chí ngày sau cũng muốn dương danh giang hồ, thế nhưng, trải qua nhiều năm kiếp sống tảo mã, sớm đã khiến hùng tâm tráng chí nho nhỏ của hắn hao mòn hầu như không còn. Hôm nay, hắn đã không quan tâm những thứ này nữa.

Hắn quan tâm chỉ có một người.

Nhiếp Phong.

Nhất là giờ phút này Nhiếp Phong!

Bởi vì, giờ phút này Nhiếp Phong rất không vui.

Cho dù hắn biết mình được phong làm Đường chủ Thần Phong, nhưng hắn vẫn không vui vẻ chút nào.

Giờ khắc này, Đoạn Lăng đang cùng Khổng Từ đứng sau lưng Nhiếp Phong không xa, nhìn hắn đầy yếu ớt.

Mà Nhiếp Phong thì lại đứng trước một cánh cửa cực kỳ nặng nề.

Đó chính là cánh cửa cực lớn mà Hùng Phách yêu con gái duy nhất “U Nhược”, nơi cư ngụ của Tiểu Trúc.

Đã qua không biết bao nhiêu thời gian! Từ lúc sóng vỡ và Khổng Từ được cứu tỉnh lại, hai người bọn họ không rảnh để suy nghĩ những chuyện mình đã trải qua nên đã bắt đầu lo lắng cho Nhiếp Phong.

Sau khi Nhiếp Phong trở về thiên hạ, y một mực buồn bực không vui.

Toàn bộ đều bởi vì U Nhược!

Thì ra là, Nhiếp Phong vốn tưởng rằng chỉ cần giải được lấy được từ Tử Thần hôn thì hắn sẽ trở về cứu sống.

U Nhược, Hùng Phách sẽ tuân thủ lời hứa, từ nay về sau U Như có thể tự do, ai biết hắn sai rồi.

Hùng Phách cũng không vi phạm lời hứa, chỉ là U Nhược vậy mà không cần tự do nữa!

Ngày nào nàng cũng nhốt mình sau cánh cửa Tiểu Trúc giữa hồ, tránh không thấy người, thậm chí không thấy Nhiếp Phong, người mình thích nhất.

Nhiếp Phong không rõ cho lắm, mỗi ngày đều đánh nhau như sóng dữ, cùng nhau lên thuyền nhìn Tiểu Trúc nơi đáy hồ. Thế nhưng, từ đầu đến cuối U Nhược không mở cửa chào hỏi, đối mặt với Nhiếp Phong gọi trăm ngàn tiếng, làm ra bất cứ câu trả lời nào.

Tựa như hôm nay, mặc cho Nhiếp Phong đứng lặng bên ngoài cửa suốt ngày, U nếu vẫn thờ ơ, cánh cửa kia, vẫn như trước vẫn phong bất động, ngoài cửa ngăn cách một đoạn tình cảm nam nữ tri kỷ.

Nhanh chóng mặt trời lặn về phía Tây núi, Đoạn Lăng thấy hoàng hôn đậm đặc, trong lòng không đành lòng nhìn bạn tốt của mình lại sa sút chán nản như thế, càng không đành lòng nhìn thấy Khổng Tử bên người mình, si ngốc vì Nhiếp Phong suy yếu Đường mà đau lòng, rốt cuộc đánh vỡ trăm mặc, khuyên nhủ: “Phong, thôi đi, ngươi đã đến đây hơn một tháng rồi, U Nhược... Nếu muốn gặp người, nàng đã sớm đi ra gặp người rồi, sao phải mỗi ngày ngươi tới đây hao tổn thời gian? Gió, hay là theo ta và Khổng Tử cùng đi!”

Nhiếp Phong một mực ngăn người nhìn cửa lớn nghe vậy, mới chậm rãi quay đầu, dờ dẫm nhìn sóng lớn, trầm ngâm nói: “Ta thật sự không... mình bạch, nàng đã hồi phục tự do, vì sao lại cam tâm vậy khốn... Hồ Tâm Tiểu Trúc? Lúc trước, nàng không phải cũng bởi vì muốn được tự do mà đối phó ta? Nàng... Vì sao lại từ bỏ lý tưởng của mình?”

Chuyện nhân tình thế sự, từ trước đến nay đều là người bàng quan thanh tỉnh, người trong cục u mê, Nhiếp Phong mặc dù không rõ, nhưng thân là người bàng quan đoạn lăng lại là mình bạch nhất. Hắn thậm chí hiểu rõ giờ phút này một mực im lặng nhìn Nhiếp Phong, tâm tình si mê lo lắng cho hắn, mỗi người luôn có một chút việc riêng, cũng không tiện biết cách nhìn., Y chỉ nói: “Có lẽ, U Như cuối cùng từ bỏ lý tưởng tự do của mình, là vì nàng phát hiện trên đời này, có một số chuyện, hoặc là một người, trong lòng nàng thậm chí còn quý giá hơn tự do. Mà nàng lại bắt đắ dĩ hiểu được, đối với nàng phi

thường trân quý, lại là một người cả đời cũng chưa chắc có thể có được...”

***

***

“Đã không thể có được, vậy thì... không bằng không gặp!”

Thế khó đoán được, chỉ mới mười sáu tuổi đã có sóng gió, dường như có thể hiểu được lòng người phức tạp như vậy. Võ nghệ của hắn dù chưa thể so với Nhiếp Phong, chỉ riêng trí tuệ cũng tuyệt đối không thể khinh thường.

Nhiếp Phong nghe thấy đoạn lãng nói vậy, không khỏi ngẩn ra, sững sờ nói: “Không bằng... Không bằng” Khổng Từ nhưng thấy Nhiếp Phong một mảnh ngơ ngác, nàng rốt cục dị thường thương tiếc mở miệng, nói: “Nhưng, U Nhược tiểu thư... Vì cứu Phong thiếu gia mà hy sinh, hai người bọn họ tốt xấu gì cũng nên gặp lại một lần, nói rõ đi?”

“Đúng vậy! Khổng Từ ngươi nói đúng một chút! Có lẽ hơn một tháng nay, ta vẫn luôn tránh mặt hắn, là ta sai rồi.”

“Phong đại ca, có lẽ hai chúng ta thực sự phải gặp lại một lần...”

“Nói cho rõ ràng, hiểu rồi!”

Là U Nhược? Là giọng nói yếu ớt?

Nhiếp Phong nghe xong tinh thần lập tức phấn chấn!

Cùng một thời gian, cửa lớn Tiểu Trúc giữa hồ rốt cuộc từ từ mở ra.

Khổng Từ và Đoạn Lãng cũng không cùng Nhiếp Phong tiến vào Tiểu Trúc ở giữa hồ.

Mà bên trong Tiểu Trúc giữa hồ.

Nếu như còn không muốn gặp lại Nhiếp Phong, tuy rằng đã phái Nhiếp Phong đi vào, nhưng nàng vẫn quay lưng về phía Nhiếp Phong, nên cũng không để hắn nhìn gương mặt nàng.

Là vì nàng thật sự không muốn gặp Nhiếp Phong nữa sao?

Hay là bởi vì, lúc này mặt mũi nàng vẫn không muốn Nhiếp Phong phát hiện ra vết nước mắt chưa khô? Vì nàng mà xuất

hiện vô số lần trong giấc mộng của nàng mà nước mắt chảy cả ngàn vạn lần?

Đối với sự lãnh đạm khác thường của U Nhược, Nhiếp Phong cũng không để bụng, hắn chỉ hỏi lại với vẻ quan tâm khác thường: “Kiếm vũ! Không! U Nhược, nói cho ta biết, vì sao sau khi tỉnh lại, ngươi vẫn luôn nhốt mình trong hồ nước? Không phải ngươi luôn hy vọng có thể xông ra bên ngoài xông vào sao?”

U Nhược vẫn không quay đầu nhìn hắn ta, chỉ chậm rãi đáp lời: “Ta không xuất ngoại, vì nguyên nhân, từ nay về sau không cần nữa.”

“Không cần nữa?” Nhiếp Phong sững sờ, hỏi: “U Nhược, vì sao ngươi không cần ra ngoài nữa?”

“Bởi vì, ta đối với thế giới này đã... không còn gì để tìm nữa rồi!”

Chợt nghe U Nhược lời ấy cực kỳ nản lòng thoái chí, Nhiếp Phong hơi nhú mày:

“Lại... Không có mong muốn? U Nhược, chuyện này... hoàn toàn không giống như trước đây ta biết ngươi! Khi đó ngươi rất có lý tưởng, thậm chí vì lý tưởng tự do, trăm phương nghìn kế cũng muốn thoát khỏi khuỷu tay của cha ngươi...”

U Nhược dường như cũng muốn nghe Nhiếp Phong nói thêm, nàng bỗng nhiên ngắt lời hắn:

“Đáng tiếc, ta... đã không còn là ta trước kia nữa.”

“Không, sao ngươi không còn là ngươi trước kia nữa? U nhược, ta... vĩnh viễn không quên, ngươi từng nấu canh vì ta, chỉ cần làm cho ngươi vui vẻ, Nhiếp Phong ta sẽ cố hết sức làm cho ngươi.”

“Rất tốt.” U Nhược cười khỏ, đột nhiên phun ra một đáp án kinh người:

“Vậy, nếu ta muốn ngươi cưới ta, ngươi có nguyện ý không?”

Chuyện cưới nàng? Nhiếp Phong nghe tới trợn mắt há hốc mồm, khuôn mặt tuấn tú cũng vặn vẹo bảy phần. Hắn liệu không ra, âm nhu nói ra lời kinh người, hắn cực kỳ thận trọng suy nghĩ, rốt cuộc đáp: “Ta... có thể cân nhắc...”

“Người có thể suy nghĩ?” Nụ cười của U Nhược càng đau hơn, nói: “Phong, người có biết, nếu như người quyết tâm lấy ta thì sẽ có lỗi với một người không?”

“Ai?”

“Một người người yêu thương nhất...”

“Mộng cô nương!”

Mộng cô nương? Nhiếp Phong nghe vậy liú lười tại chỗ, bởi vì chỉ có chính bản thân y mới biết, mình và Mộng Vu Vô Song thành từng tạo ra một giấc xuân mộng, y vô cùng khiếp sợ hỏi U Nhược:

“U... Nếu, người... Sao người biết rõ... chuyện giữa ta và Mộng...”

“Rất đơn giản.” U Nhược một mặt đáp, cuối cùng cũng quay đầu lại, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm gương mặt đang lắng nghe cái tên “Mộng” kia, nói: “Còn nhớ tình cảnh ngày đó ta vì người mà hấp thu ra nộ hồn của Thần chết không? Khi đó, nộ hồn tử thần của người di chuyển về phía ta, ta bắt đầu chìm vào trong thác thác thác thác thác thác., Ta chính là người, tuy nộ hồn tử thần ly thể, nhưng độc tính vẫn khiến người có chút hỗn loạn trong thần trí, bất quá ta vẫn nghe thấy người vô tình kêu gọi tên của ta, ta còn có thể cảm thấy người từng ôm chặt lấy ta., Còn từng nghe thấy người... thích ta, Phong, người có biết khi đó ta... vui vẻ đến mức nào không? Khi đó ta thật sự cảm thấy, nếu mình chết như vậy, vì cứu người mà... chết trong lòng ngực của người, ta sống nửa đời trước tịch mịch như thế, hay là... tương đối đáng giá! Nhưng mà...”

“Ta vạn liệu không đến, đang thất thường gọi người là ta, trong lúc hỗn loạn, cũng không phải lúc gọi ra một cái tên... “Mộng”!”

“Chính là vì trong lúc mơ hồ nghe thấy người gọi ra một cái tên khác, ta bắt đầu minh bạch, nguyên lai trong lòng người có cái khác... Thuộc về, mà vừa rồi khi ta cố ý phun ra tên Mộng cô nương, trên mặt cô lộ vẻ hoang mang, khiếp sợ cùng quẩn luyến, càng làm cho ta hoàn toàn rõ ràng minh bạch, Mộng cô nương ở trong lòng của cô, là... việc trọng yếu bậc nào!”

“Phong, nếu người... yêu nàng như thế, vì sao... lại phải nghĩ đến... cưới ta?”

Đối mặt với câu hỏi này, Nhiếp Phong trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời như thế nào, thật lâu sau mới từ từ nói: “Bởi vì... Ta, thích... Người.”

Chợt nghe Nhiếp Phong nói thẳng yêu thích mình, khuôn mặt thanh tú sớm đã tiêu tụy không chịu nổi chuyển thành cay đắng, nàng buồn bã cười một tiếng:

“Đúng vậy, người... thích ta, ngay cả chính người cũng rất cuộc thừa nhận, nhưng, yêu là... Khác nhau. Phong, người thật sự quá nhân từ, tâm địa cũng quá mềm yếu, ngày đó cho dù là một lão phụ xả thân cứu người, người cũng sẽ cảm kích nàng, đồng tình, thích nàng ấy, ta cùng bất kỳ lão phụ nào cũng không khác nhau chút nào! Người yêu ta, nhưng người yêu mộng, chuyện này đã tương đương rõ ràng! Cho nên...”

“Đồng cảm cũng không phải là yêu! Không cần vì đồng cảm với sự cô đơn của ta mà nói mình thích ta, không được vũ nhục ta!”

“Phong, ta biết... Người là một người chuyên một, người vẫn luôn nhớ mãi không quên Mộng cô nương kia, vừa rồi người mới nói là có thể suy nghĩ... cưới ta, ta hiểu... Đó là bởi vì người quá tốt bụng, người không đành lòng làm tổn thương tự tôn của ta, nhưng, xin người đừng có ý tốt làm hỏng chuyện!”

“Tình, không thể bỏ thí được!”

Đúng vậy! Rất nhiều lúc, một lòng hảo tâm, chưa chắc đã làm chuyện tốt cho người khác, tình huống hảo tâm làm chuyện xấu lại càng hiếm thấy! U nếu lời này không phải giả, Nhiếp Phong nghe vậy, lập tức không còn gì để nói, hấn gật đầu ngo ngác:

“Đúng... có lẽ...! Có lẽ... Ta thật sự đã làm sai! Ta... Vẫn luôn luôn đồng tình với tao ngộ, cũng rất... cảm kích huynh... Hy sinh, nhưng... Thì ra trong lúc bất tri bất giác ta đã làm chuyện xấu hại huynh...”

“Không... sai! Phong, vậy... Xin người tha cho ta! Để con chim trong lồng này của ta, hảo hảo... ở trong lồng của mình nghĩ một mình đi!”

Nghe qua trong giọng nói U Nhược có ý trực khách, Nhiếp Phong lại không có lúc ly khai, hắn chỉ bình tĩnh nhìn gương mặt U Nhược, nói: “Vâng... Đúng! Ta quả thật không nên quấy rầy người nữa. Nhưng, trước khi ta rời đi, U Nhược, ta hy vọng người hiểu rõ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này chính là như vậy, vừa rồi Thích ta thích cách nói chuyện của người, đó là sự thật! Mà loại yêu thích kia, cũng không giống bình thường khi ta đã từng giúp ta, ta thích người, bởi vì người chính là người, người là người mà Nhiếp Phong ta cả đời khó quên...”

“Biết rồi!”

Nói rồi! Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng thân nhiên nói ra lời trong lòng hắn, tuy rằng hắn thừa nhận tình yêu của mình là mộng, nhưng cũng thừa nhận, U Như đã là một tri thức tốt của hắn!

Mặc dù không thể trở thành người yêu thương nhất của mình, nhưng lại có thể trở thành một tri kỷ khó quên của hắn, U Nhược đã tương đối hài lòng rồi, nàng không kìm lòng được, châu lệ lưng tròn, không thể không quay lại, ghen ngào nói: “Phong... Đại ca, U Nhược... cảm kích người xem ta... Người coi ta là tri kỷ, mà U Nhược... Cũng coi cả đời này... Phong đại ca là tri kỷ...”

“Nếu sau này người rảnh hoặc có khó khăn gì, ta... Rất hoan nghênh người đến tiểu Trúc nơi lòng hồ... Tìm ta để tạ lỗi...”

“Nhưng.... người bây giờ.. Thật sự quá mệt mỏi, ta thật sự... Rất muốn... nghỉ ngơi cho tốt, Phong đại ca, mời người trở về...”

Đúng vậy! Nàng thật sự rất mệt mỏi! Bởi vì phải ứng phó với một người mà mình hướng tới nhớ nhung, thật khiến người ta trong vòng năm tắc đất bốc lên, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi!

***

***

Nhiếp Phong nhìn bối cảnh nhỏ nhắn của U Nhược quay lưng về phía hắn, hắn hiểu rõ, nếu như lúc này bản thân tiếp tục câu dẫn thì sẽ càng làm cho U Nhược thêm khó chịu, thật sự nàng cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Rốt cuộc hắn cũng âm u rời đi.

Mà ngay lúc Nhiếp Phong rời đi, hai hàng ngọc châu một mực tụ lại trong con ngươi, rốt cuộc chảy xuống.

Thật ra, lúc vừa rời Nhiếp Phong nói có thể quyết định lấy nàng, U Nhược hứng khởi từ đáy lòng. Mặc dù nàng tự biết Nhiếp Phong không yêu nàng, nhưng nàng chỉ là một Nhiếp Phong thích tri kỷ khó quên mà thôi, nhưng từ tình này có thể dùng thời gian chậm rãi bồi dưỡng. Chỉ cần Nhiếp Phong cưới nàng, ai dám cam đoan ngày sau hắn sẽ không sinh tình lâu dài với nàng?

Nhưng mà, U Nhược thực sự hiểu rõ về cha mình.

Hùng Phách!

Hùng bá tuyệt không cho phép con gái duy nhất của mình gả cho bất cứ kẻ nào trong kiếp này! Nếu Nhiếp Phong thật sự quyết định cưới nàng, e rằng hai người còn chưa thành hôn, Nhiếp Phong đã...

Võ công của Nhiếp Phong tuy không thấp nhưng có thể xếp hạng không thấp trong giang hồ.

Hùng Phách đã là người mạnh nhất giang hồ, hắn tuyệt đối không trốn thoát khỏi lòng bàn tay hùng bá!

Cho nên, vì Nhiếp Phong, U Nhược tình nguyện tự vây mình trong lồng giam Tiểu Trúc, đơn độc cô tịch trăm năm.

Sùng mình nhớ một đời một kiếp...

Tin rằng, Tiểu Trúc giữa hồ sẽ mai táng thể xác và tinh thần của nàng —

Quý hoa nhất, phần mộ trống trải nhất!

Không còn bay bổng nữa.

Bởi vì nó phát ra rất nặng, làm chủ nhân nặng nề trong lòng mà trở nên nặng nề.

Đoạn Lãng cùng Khổng Tử tràn đầy cho rằng, Nhiếp Phong sau khi hội họp với U Nhược, tâm tình có lẽ sẽ tốt hơn một chút, ai ngờ, xem ra hẳn so với trước kia càng trầm mặc hơn.

Rời khỏi hồ nước Tiểu Trúc, thuyền của ba người luôn hướng tới tổng đàn ở khắp thiên hạ gặp mặt tổng đàn. Trên đường đi, Nhiếp Phong đều đứng ở đầu thuyền, không nói nửa câu, sóng lớn thấy tình thế không đúng, cũng không muốn quấy rối hắn. Chỉ là Khổng Tử tựa hồ muốn tìm đề tài phá vỡ vô biên tĩnh mịch làm người ta bất an này, rốt cuộc nôm nớp lo sợ hỏi Nhiếp Phong: “Phong thiếu gia... Thiếu gia, người đã gặp qua... U Nhược tiểu thư, nàng... Thế nào rồi?”

Nhiếp Phong không nhìn lại Khổng Tử, ánh mắt chỉ nhìn về Vô Nhai Hải phía trước, chậm rãi đáp: “Tình hình của nàng không tốt cho lắm.”

“Ồ? Tình huống... sao lại không?”

Nhiếp Phong áy náy vô hạn đáp: “Tất cả đều là vì, hết thảy đều là do... Ta không tốt.”

Mắt thấy trong ánh mắt Nhiếp Phong tự trách mình sâu sắc, trong lòng Khổng Tử lập tức biết mình tìm nhầm đề tài rồi, nàng vội vàng chuyển đổi một chủ đề khiến người khác cảm thấy cao hứng, liền hỏi: “Phong thiếu gia, người... Nhớ không, hôm nay là ngày nào vậy?”

Nhiếp Phong tựa hồ đã áy náy nói ra lời vừa rồi, mà lại lần nữa chìm vào trầm tư, trong lúc nhất thời lại không nghe thấy lời Khổng Tử nói, hoàn toàn không trả lời, ngược lại, sóng lớn một bên đột nhiên nghe thấy Khổng Tử hỏi, không khỏi bật cười nói: “Thôi, Khổng Tử, ta biết người muốn nhắc nhở Phong... Hôm nay là ngày nào, nhưng, tâm tình phong thái như vậy không tốt, chúng ta... Cũng không nên ăn mừng thêm cái gì!”

Khổng Tử nghe Đoạn Lãng nói như vậy, đôi mắt mở thật to, nàng vô cùng kinh ngạc:

“Nhưng mà..., đoạn lãng, hôm nay người là...”

Ồ? Hôm nay thật ra là ngày gì mà Đoạn Lãng chứ? Cần chúc mừng đáng giá sao? Tuy Khổng Tử có vẻ khá kinh ngạc về sắc

mặt của Đoạn Lãng, nhưng cũng chỉ ngăn cản được nàng nói tiếp:

“Khổng Tử, kỳ thực hôm nay... cũng chẳng có gì ghê gớm! Có cái gì đáng giá để ăn mừng đâu chứ? Ngay cả vào lúc này mà chúng ta cũng không nên quấy rối, cứ để cho hấn tự xử tử cho tốt!”

Khổng Tử nghe vậy, không khỏi cảm động thật sâu! Nàng không ngờ sóng đứt tuổi mới mười sáu tuổi lại vì Nhiếp Phong mà tưởng tượng như vậy, hiểu được nhân tình thế sự, thậm chí hấn còn thương tiếc Phong hơn nàng! Hôm nay thật ra là đoạn sóng, vì hấn không muốn Nhiếp Phong bị ưu phiền, mà cam tâm bị xem nhẹ.

Nhưng mặc cho Khổng Tử cảm động như thế nào, mặc cho sóng gió không ngừng buông lỏng, xem ra Nhiếp Phong đứng đầu thuyền đã hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ trầm mặc của mình, vẫn không có phản ứng gì với tất cả người và ngữ khí xung quanh.

Đối với một bằng hữu vô cùng tốt với hấn, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Chương thứ hai, vết thương

Thuyền Phủ chống thiên hạ vượt đầu, sóng đã lập tức cáo biệt Nhiếp Phong và Khổng Tử, chạy vội về rãnh ngựa của hấn.

Cho nên vì bầu bạn tốt sâu muộn ít vui vẻ với Nhiếp Phong này, hấn đã hao tổn không ít thời gian. Mỗi ngày, ngoại trừ phải kính trà đưa nước cho những đầu mục có quyền lực hơi kém trong thiên hạ hội, hấn còn muốn thanh tẩy hơn ba mươi con tuần mã!

Thật vất vả mới trở về được rãnh ngựa vô cùng bản thiu của mình, mặt trời đã lặn xuống rồi, mà sóng vẫn càng có thể nhìn ra xa hơn, có hai người đã đứng trước rãnh ngựa của hấn.

Đó là hai kẻ thường thích gây sự với hấn!

Tần Trữ!

Cùng Tần Huyền!

Tần Ninh là tổng giáo huấn những thiếu niên đồ chúng mới nhập môn thiên hạ, đã sắp bốn mươi tuổi, Tần Hân thì là con

traí của Tần Ninh, năm nay ước chừng mười bảy. Tám tuổi, nghe nói võ nghệ được chân truyền từ cha, bắt quách giữa hai hàng mi vênh vào hung hăng, thường thường cậy vào cha Tần Trữ là tông giáo, ở trong thiên hạ làm mưa làm gió, ức hiếp không ít môn hạ tỳ nữ!

Hai cha con này lại càng thích tìm đến Đoạn Lăng gây phiền toái, bởi vì năm đó Hùng Phách nạp Bộ Kinh Vân làm đồ đệ, Tần Trữ tự thấy tư chất con mình cũng rất không tồi, nếu bang chủ cố ý lại nạp đệ tử thứ ba, tin tưởng không ai có thể là con, nào ngờ về sau hùng bá lại nạp Nhiếp Phong làm đồ đệ, cho nên cha con Tần Trữ vẫn ôm hận đối với Nhiếp Phong trong lòng.

“Hận” phòng xa xôi, bọn hán mặc dù không dám khi dễ đệ tử bang chủ Nhiếp Phong, lại có thể tùy ý khi dễ sóng gió lãng nhục từ bọn hán!

Tựa như thời khắc này, bọn họ chợt thấy Đoạn Lăng quay đầu ngựa về muộn như vậy, sắc mặt tên Tần Ngọc mặt mũi tràn đầy hưng khí kia nhất thời trầm xuống, chửi ầm lên:

“Con mẹ nó! Đoạn Lăng ngươi là tạp chủng đi đâu thả chó đi chỗ khác? Dậy như vậy mới về? Ngươi biết sáng mai ta và cha ta phải huấn luyện hơn ba mươi thiếu niên ngựa mã không? Nhưng ngươi xem! Ngựa trong chuồng còn bẩn hơn ngươi! Ngươi dạy bọn chúng sao lại nguyện ý cười lên?”

Mấy ngày nay Đoạn Lăng luôn luôn chậm trễ tẩy mã, kỳ thật là vì làm bạn với Nhiếp Phong, đối mặt với cao giọng nhục mạ như vậy. Nếu đổi lại là Tiểu Đoạn Lăng năm đó mới vào thiên hạ, sớm đã đau từ trong đó, nước mắt rơi lệ, nhưng mà nhiều năm qua lao dịch thiên hạ hội., Hãn sớm đã đem tự tôn cùng ý chí chiến đấu tiêu hao hầu như không còn, mặc dù hán không có khả năng tùy ý khom người với bất kỳ kẻ hèn mọn nào, nhưng đối với bất luận sự lãng nhục gì, hán đã sớm luyện thành công, sóng đã coi như không thấy, chỉ là dờ dẩn đáp lại: “Yên tâm! Hơn ba mươi con ngựa, ta nhất định sẽ rửa sạch trước sáng mai, chuẩn bị thỏa đáng.”

Nói xong không muốn để ý tới Tần Phi đang như con chó điên sủa gì đó nữa, rũ ống tay áo lên, đang định múc nước rửa

ngựa, ai ngờ Tần Ninh tổng giáo một mực ở bên, lúc này lại mở miệng cười lạnh:

“Tiểu tạp chủng! Ngươi thật cho rằng mình có thể chuẩn bị mọi thứ từ sáng sớm sao? Mời ngươi mở to mắt chó săn nhìn cho rõ! Bên kia còn có cái gì nữa?”

Sóng lớn lướt theo hướng Tần Ninh chỉ thấy trong một góc tối trên chuồng ngựa chẳng biết từ lúc nào đã chất đầy hơn ba mươi đôi giày vải, những tấm vải này đều dơ bẩn không chịu nổi., Khiến người ta khó chịu nhất là, toàn bộ đáy giày, đập nát —— phân chó! Trong chốc lát, rãnh ngựa vốn đã hôi thối ngập trời, lại còn lẫn vào mùi phân chó làm người ta muốn nôn., Đoạn Lăng thấy thế không khỏi nhướng mày, lúc này Tần Ninh lại cười dữ tợn nói: “Nhìn thấy chưa? Tiểu tử thú! Nhớ kỹ! Sáng mai, ngươi nhất định phải lau sạch đôi giày dính đầy phân chó của nơi này, cùng với tẩy rửa tất cả ngựa, dự bị cho hơn ba mươi thiếu niên đồ đệ kia ngựa mã! Nếu không sáng mai ta phát hiện bất kỳ một cái giày nào còn có một chút mùi phân chó, ta liền muốn ngươi liếm sạch sẽ cho ta!”

***

“Hào Nhi! Chúng ta đi!”

Nói xong đã cùng với Tần Phi kia quay đầu muốn đi, chỉ là trước khi đi Tần Phi còn quay đầu lại cười âm hiểm với Đoạn Lăng, chế nhạo nói: “Hi hi! Tần Siêu ta thật sự không hiểu! Kỳ thật lúc trước ngươi cũng là con trai của Nam Lâm Đoạn soái đấy! Ngươi ở thiên hạ cũng không phải là có thành tựu lớn! Làm sao còn luôn ở thiên hạ như vậy? Lẽ nào thật sự là chó hoang thải chó thải chó sao?”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng chế nhạo, Tần Huyền cùng cha hắn đã vênh vào tự đắc mà đi!

Trên đời này thật sự có cậu tạp chủng trời sinh làm phân chó sao?

Đương nhiên là không!

Cũng chỉ có Đoạn Lăng mới biết được, vì sao y phải lưu lại thiên hạ.

Con ngựa cũng rất ngoan ngoãn, không giầy dựa gì cả mà ngoan ngoãn đi tắm rửa sòng dừ. Có lẽ do ở chung với con sòng này lâu nên nó đã nhận định tiểu tử người người đầy hàn vi này là đồng loại hoặc bằng hữu của chúng nó rồi!

Cũng có thể, con ngựa cho rằng hấn mỗi ngày đều gặp người không ngừng lao dịch, thậm chí còn bị người khác cười cợt khổ hơn cả số phận!

Nhưng mà kiếp vất vả, tuy sớm đã hy vọng có thể làm con sòng ngừng thở, nghĩa chí chiến đấu thái dương hàng ngày của hấn tiêu hao hầu như không còn, nhưng vẫn chưa dập tắt niềm vui sinh tồn hàng ngày của hấn.

Bởi vì nó vẫn có thể ở lại thiên hạ để gặp nhau! Ở lại nơi mà bạn bè tri kỷ tốt nhất của nó là Nhiếp Phong sinh sống, gần gũi với bạn tốt của mình như vậy! Nó rất hạnh phúc!

Trời đất bao la, hấn vốn có thể lang bạt khắp nơi, nơi nào không thể dung thân? Thậm chí năm đó còn có thể gia chiếm Độc Cô nhất phương ở Bất Vong thành, có lẽ làm một phen cũng không thể ngờ được. Thế nhưng, hấn hết lần này tới lần khác lại lựa chọn lưu lại thiên hạ, chỉ vì đại địa bao la, tình cảm mà hấn quý trọng nhất trong thiên hạ này mới có thể kéo dài.

Đúng như hấn từng nói với Nhiếp Phong, cơ hội xoay người còn nhiều, nhưng trên đời này lại là bằng hữu tốt nhất với hấn...

Nhưng chỉ có Nhiếp Phong mới được như vậy!

Nếu mất đi Nhiếp Phong, bằng hữu tri kỷ này, sẽ không thể quay về được nữa rồi!

Hấn vì Nhiếp Phong mà ở lại thiên hạ, tùy ý hô quát lao dịch, vì Nhiếp Phong, thậm chí hấn đã quên mất năm đó cha hấn làm Đoạn soái trước khi Lăng Vân quát mất tích đã giao cho hấn —— quyền trục kia chứa kiếm pháp Đoạn Nhật! Đoạn soái từng dặn hấn phải lúc mười lăm tuổi mới có thể mở quyền tu luyện, nhưng hôm nay sòng đã mười sáu tuổi, vì Nhiếp Phong mà hao mòn ý chí chiến đấu, sớm đã để cho hấn không biết ném quyền sách kia ở phương nào rồi!

Vui sướng đối với Đoạn Lãng mà nói, nguyên lai đoạn giao tình này cùng Nhiếp Phong đơn giản như thế, chỉ cần tình hữu nghị chân thành ngàn năm không thay đổi, hẳn cho dù cả một đời vì con lừa trong thiên hạ cũng không tiếc!

Nhưng, tình bằng thật có thể ngàn năm không thay đổi sao?

Tình bạn luôn là như thế! Rất nhiều lúc, tình bạn chân thành, đều theo song phương từ từ thành thực mà thay đổi! Lúc ấy tình thật, chỉ vì vẫn còn ngây thơ! Nhưng mà...

Đáng thương cho Đoạn Lãng, hẳn đối với Nhiếp Phong hữu nghị thật sự không thay đổi, nhưng lại không dám khẳng định, Nhiếp Phong có phải đã bắt đầu thay đổi hay không?

Từ sau khi Nhiếp Phong lật đổ Vô Song Thành trở về, giống như đã thay đổi không ít, tâm sự nặng nề, giống như thường xuyên nhớ nhung một người, rất nhiều lúc, thậm chí sóng gió lướt qua người hắn, hắn cũng không phát hiện ra.

Sau đó lại qua chuyện này một thời gian dài, Nhiếp Phong càng có lỗi với tình cảm nồng nhiệt mà buồn bực không vui, mặt trời trong sáng như có điều suy nghĩ.

Mặc dù bị xem nhẹ, nhưng nghĩ riêng cũng thật khó trách! Dù sao Nhiếp Phong lớn tuổi hơn hắn, cũng là tuổi nên nói chuyện tình yêu rồi! Trong lòng thằng bé cũng có ý nghĩ riêng, không khỏi sẽ xem nhẹ bạn tốt từng xưng huynh gọi đệ với mình. Ngoan gan tương chiếu ngọc của nó! Có lẽ ngày nào đó Đoạn Lãng có cơ hội quen biết một cô bé làm mình vừa nhìn thấy thì khó quên., Có thể sẽ đồng dạng xem nhẹ Nhiếp Phong! Đến lúc đó Nhiếp Phong nhất định sẽ ác hữu ác báo! Ha ha! Đoạn Lãng một mặt tẩy mã, một mặt nghĩ tới đây, không khỏi vênh vào sau gáy mình, ngây ngô cười một tiếng, chính hắn an ủi chính mình!

***

Thật ra hắn thật sự rất ngốc! Còn nhớ từ khi trở lại thiên hạ thức tỉnh, nửa tháng trước hắn từng dạo chơi ở thành Thiên Âm dưới núi, khi đó gặp gỡ một tướng sĩ giang hồ để hắn xem chương, nói tương lai hắn sẽ trở thành rồng trong loài người nào, nhưng trước tiên phải đoạn tuyệt tình hữu nghị vân vân.

Đoạn sóng từ trước đến nay luôn nhìn Nhiếp Phong là tri kỷ sinh tử có nhau, hấn ruồng bỏ Nhiếp Phong thật sự là khó mà làm được gì! Lúc ấy dưới cơn giận dữ, hấn dứt khoát lấy ra chủy thủ cắt đứt đường vân Lộc đại biểu cho bá nghiệp mình, lấy đoạn chủy thủ phá mệnh mình chí, bày tỏ tâm ý đối với bạn tốt. Bây giờ Đoạn Lăng nghĩ lại, mới nhớ lại vết thương do chủy thủ của mình chưa hoàn toàn lành lặn, một mặt đang tẩy mã, còn ần ần gây đau.

Nhưng mà, hấn chưa từng hối hận vì Nhiếp Phong đoạn chủy thủ mình chí, càng chưa từng nói cho Nhiếp Phong sự việc kia, cũng chưa từng cho Nhiếp Phong bất cứ cơ hội nào nhìn thấy vết thương ần giấu trong lòng bàn tay hấn!

Đó là đại biểu hấn đối với Nhiếp Phong tình bạn sâu đậm, khiến cho cho cho cho dù hấn cảm thấy kiêu ngạo với vết thương thấp hèn như chó trong thiên hạ!

Cho dù gần đây Nhiếp Phong xem nhẹ y, sóng lớn cũng không hề oán hận!

Rất nhiều lúc, quá mức gần gũi, quen thuộc với một người, sẽ dần dần quên đi người kia.

Quá quen thuộc, thật ra là một loại lãng quên.

Tình hình giống như con gái đã quên đi tâm ý của cha mẹ, bạn bè đã quên mất tình bạn...

Nhưng là, dù cho Nhiếp Phong tạm thời không chú ý đến, quên đi cảm nhận của Đoạn Lăng, có một sự kiện, hấn tuyệt đối không nên quên!

Hấn không nên quên đi những ngày hôm nay.

Hôm nay, thật sự là một ngày có ý nghĩa đặc thù, rất đáng giá chúc mừng, Nhiếp Phong không nên không nhớ rõ! Đoạn Lăng một mặt ngựa tẩy mã ở trong máng bản, một mặt nghĩ tới đây, một mực thờ ơ với bất luận khuấy nhục gì, không khỏi mơ hồ run rẩy một cái, hấn bất ngờ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bên ngoài chuồng ngựa, nghĩ thầm:

“Gió, người thật sự không nhớ sao?”

“Người, thật sự... đã không để ý rồi?”

Đêm đã dần khuya, gió cũng lạnh dần.

Đã qua mười tháng rồi, xem ra không lâu sau cũng có tuyết rơi.

Khí trời rét lạnh, không chỉ khiến người ta rét run, mà cũng dễ dàng khiến người ta nhớ tới, những người còn đáng thương hơn mình trong thời tiết giá rét kia.

Khổng Tử đã đủ đáng thương, nhưng mà lúc này nàng đang đi bộ phục vụ Kinh Vân Văn Lễ, bây giờ đang nhớ lại một người đáng thương hơn nàng.

Thiên hạ hướng về nghiêm lệ, tất cả tỳ bộc, một ngày ba bữa cơm, đều không thể cùng chủ nhân ngồi chung, để tỏ rõ tôn ti có trật tự, vì vậy mặc dù Bộ Kinh Vân chưa từng coi Khổng Tử là tỳ, càng không ngại khi bà ta ngồi ăn cơm với hắn, Khổng Tử lại tự thấy thân phận thấp kém, chưa bao giờ ăn nửa bữa cơm với Vân thiếu gia được bà kính phục.

Đúng như lúc này, Khổng Tử vẫn cung kính bộ khách đãi tiệc Bộ Kinh Vân, sau đó dọn dẹp chén đĩa còn lại cho hắn, Bộ Kinh Vân từ trước đến nay ăn rất chậm, cũng ăn không nhiều. Nhưng hùng bá quy định ba tên đệ tử nhập thất hắn nhất định phải ăn ngon nhất, cho nên mỗi bữa ăn, bộ kinh vân dư lại thực sự rất phong phú.

Khổng Tử nhìn những món ngon này, bên trong có vài con gà nướng màu mỡ còn chưa được ăn tý nào, nghĩ tới chuyện nướng gà, Khổng Tử không khỏi nhớ tới một kẻ đã rất thích ăn gà nướng, nhưng lại không thường xuyên có người đáng thương ăn gà nướng...

Giờ phút này, hắn nhất định tương đương tịch mịch à? Nhất định cũng đang nghĩ, tìm tòi, Nhiếp Phong sẽ nhớ lại hôm nay là ngày nào?

Nghĩ đến đây, Khổng Tử không khỏi cắn răng, cố lấy dũng khí ngồi xếp bằng trên giường, Bộ Thiện Thủy nhắm mắt điều tức, nói: “Vân thiếu gia, người... Thức ăn tối nay, còn có... hai điệp nguyên phong chưa động... Ta... Có thể hay không... Dem chúng nó... tặng cho một người?”

Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại, cũng không giương mắt nhìn Khổng Tử, Khổng Tử biết tính nết của hắn. Nếu hắn có ý

kiến, hấn sẽ phá lệ lên tiếng, nếu hấn đồng ý, ngược lại hấn căn bản sẽ không có bất kỳ biểu hiện gì.

Chợt thấy Bộ Kinh Vân đã ngẫm đồng ý, trong lòng Khổng Từ lập tức mừng thầm, vội vàng tìm một mảnh vải che sạch sẽ, gói cẩn thận hai đĩa gà kia, đang muốn đi ra ngủ lại đưa cho người kia, ai ngờ vào lúc này, chợt nghe Bộ Kinh Vân hờ hững phun ra một câu:

“Người muốn tặng cho ai?”

Khổng Từ không Ngu Bộ Kinh Vân sẽ hỏi câu này, dừng tại chỗ, quay đầu lại nhìn Bộ Kinh Vân vẫn đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, quanh co đáp: “Vân... Thiếu gia, những món ăn này... Ta là... Đem cho Đoạn Lăng...”

Bộ Kinh Vân nghe vậy, nhắm chặt hai mắt cũng theo đó nhướng mày, Khổng Từ thấy hấn nhíu mày lại, nghĩ thầm trước kia Đoạn Lăng từng không phục Vân thiếu gia, hôm nay lại cùng Bộ Kinh Vân không có hai câu, nàng sợ Bộ Kinh Vân sẽ thay đổi chủ ý., Hấn vội vàng giải thích: “Vân... Thiếu gia, là như vậy, hôm nay Khổng Từ muốn mang một ít thức ăn thức uống cho... Sóng lớn, chỉ vì... hôm nay là một người bị đứt Lăng... Trong ngày tháng đặc thù Bộ Kinh Vân vẫn không đáp lại, cũng không có mở mắt, Khổng Từ chỉ có tiếp tục hoang mang giải thích:

***

***

***

“Hôm nay, thật ra là ngày Đoạn Lăng cùng Phong thiếu gia kết bái làm huynh đệ!”

Cái gì? Hóa ra hôm nay là ngày trọng đại kết huynh đệ với Nhiếp Phong? Chẳng trách Khổng Từ từng nói phải chúc mừng thật tốt! Nhưng, tuy hai người là hảo hữu tri tâm nhưng kết bái lúc nào?

“Còn... Nhớ, hơn năm năm trước, ngay trước khi Tiểu thiếu gia còn chưa mất tích tại Nhạc Sơn Thủy, Độc Cô Minh và Độc Cô Minh từng lên trời lựa chọn, cuối cùng con của hấn bị cái chân nặng của Phong thiếu gia làm bỏng, đại diệt uy

phong! Bên Độc Cô trả thù cho bang chủ không ít, liền nói Đoạn Lăng rời khỏi thiên hạ gia nhập Vô Song, cuối cùng, đều bởi vì hữu nghị Cố Niệm và Phong thiếu gia mà bị cự tuyệt...”

“Cũng bởi chuyện này, Phong thiếu gia và Đoạn Lăng tình bạn càng sâu, nhưng... Vì sợ bang chủ cản trở, hai người trong lòng âm thầm kết bái làm huynh đệ, cho dù song phương làm việc như thế nào, hàng năm cũng sẽ đem Trà Du ôn hòa kết bái, năm qua như vậy, vẫn không quên, nhưng năm nay...”

“Không biết vì sao mà Phong thiếu gia luôn tâm sự nặng nề, dường như ngay cả những ngày trọng yếu tượng trưng cho hai huynh đệ hắn cũng quên mất. Hôm nay sau khi từ lòng hồ Tiểu Trúc trở về càng không biết đi nơi nào, theo ta thấy, Phong thiếu gia là bởi vì tâm tình hỗn loạn nên quên mất sóng lớn, nhưng...niềm thương cảm cho cuộc sống sóng lớn vào đêm nay, vẫn cứ...chỉ có thể tự mình sống một mình...”

“Tuy hôm nay hắn từng nói, cho dù không chúc mừng... cũng không có gì ghê gớm, nhưng... Ta biết thật ra hắn mạnh miệng, hắn không muốn Phong thiếu gia đã rất loạn lại phiền não cho hắn nữa, chỉ là giờ phút này, trong lòng hắn... Nhất định là rất... cô đơn...”

“Cho nên, Vân thiếu gia, Không Từ rất muốn đi làm bạn với Đoạn Lăng, hi vọng hắn có thể... khá hơn chút...”

Bộ Kinh Vân sau khi nghe xong hết thấy, gương mặt lạnh lùng bất động như trước thờ ơ, chỉ một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói ra một câu:

“Được.”

“Đi!”

Không Từ nghe vậy nhất thời mừng rỡ, vui vẻ mang theo hai đĩa thức ăn kia, thiên ân vạn tạ đi ra ngoài.

Mà ngay lúc Không Từ chưa kịp ngủ, bộ dáng vốn luôn nhắm mắt rớt cuộc cũng từ từ mở mắt.

Một đôi mắt thật sáng! Bất luận ở địa phương nào, thân ở âm u cỡ nào, bộ kinh vân cặp mắt vĩnh viễn là sáng nhất, làm lòng người phát lạnh.

Nhưng mà, giờ phút này con mắt của hắn, vậy mà đã không còn cái loại này làm cho lòng người sợ vỡ mật rét lạnh, ngược lại chớp lấy một tia tiếc hận.

Có chút tiếc hận này giống như là đang nói:

“Nhiếp Phong.”

“Người không nên!”

Đúng vậy! Có lẽ trong lòng thần tử quỷ quyết, hắn cũng cho rằng mấy ngày nay dù tâm trạng Nhiếp Phong hỗn loạn thế nào, cũng tuyệt đối không nên để ý tới một hảo huynh đệ sinh tử có nhau bên cạnh.

Tử vong, trong quá khứ hắn không cách nào quên, cũng đã từng bỏ qua một thứ gọi là Hoắc Bộ Thiên, hắn thậm chí còn chưa kịp gọi hắn một tiếng cha, Hoắc Bộ Thiên đã chết, một cái chết vĩnh viễn không thể bồi thường...

Con muốn nuôi mà không có ở đây.

Có nhiều người muốn nói chuyện, nhưng đã không còn đường lui.

Bất kỳ ai cũng không nên bỏ lỡ.

Cho nên, ngay lúc hai mắt Bộ Kinh Vân mở ra, đột nhiên lại là “Bồng” một tiếng, áo choàng của hắn cũng theo đó run lên, người của hắn đã cười gió mà đi.

Hắn muốn đi đâu?

Rốt cuộc Nhiếp Phong bây giờ đã đi đâu?

Thì ra, hắn ngay tại một cánh cửa hiểm có trên mặt đông trong rừng cây, áy náy, tự trách mình.

Còn nhớ rõ, lần đó hắn mất đi giấc mơ trong Vô Song thành, tuy thương tâm nhưng lần này hắn vẫn không tự trách, chỉ có như vậy, hắn lại vô cùng áy náy.

Cũng bởi vì nguyên nhân không phải chung tình của U Nhược cho nên hắn không phải chung tình, càng xấu hổ vì U Nhược từng vô tư hy sinh vì hắn, càng cảm thấy phụ lòng nàng quá nhiều...

Nhưng Nhiếp cũng tự biết mình có áy náy như thế cũng không phải biện pháp, chỉ là hôm nay nhìn thấy bóng người vô hình kia, nhất thời không tự chủ được, mà bây giờ, cảm xúc của hắn cũng bắt đầu dần dần bình ổn lại.

Mà ngay khi cảm xúc dần dần bình ổn lại, hắn bỗng nhiên phát hiện một chuyện!

Trên bầu trời đêm, không ngờ lại có một con dơi khổng lồ nhanh chóng xẹt qua!

Trên đời này làm sao lại có một con dơi to lớn như vậy? Không! Nhiếp Phong nhanh, hắn nhận ra con này căn bản không phải là dơi! Mà là một con người so với dơi càng khó tiếp cận hơn. Người gần gũi!

Vân sư huynh của hắn — Bộ Kinh Vân!

“A? Vân sư huynh... từ trước đến nay vạn biến bất động, càng ít khi như thế..., thân hình nhanh chóng giãn ra? Lẽ nào...”

“Thiên hạ sẽ có đại sự phát sinh?”

Chợt thấy bộ kinh vân giữa không trung cấp tốc lướt qua, Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy sự tĩnh có kỳ quặc, lập tức cũng không nghĩ nhiều nữa, thân pháp “Bộ phong truy ảnh” đuổi theo cùng!

Tử thần bất động thật sự vì chuyện trong thiên hạ sẽ xảy ra mà lên đường?

Có lẽ chưa chắc.

Bộ kinh vân động, phần lớn chỉ vì một vài nguyên nhân chính hắn thích.

Bộ Kinh Vân chính là bộ kinh vân.

Ai cũng không thể tưởng tượng trong đầu hắn đang tính toán cái gì.

Có lúc, hắn động, có lẽ chỉ vì một ít trong mắt người khác cho là...

Một lý do rất ngu xuẩn không đáng kể, rất ngu xuẩn!

Cuối cùng cũng tẩy sạch được một con ngựa cuối cùng.

Đoạn Lãng không khỏi thở dài một hơi, bất quá toàn thân đã bị nước bắn giặt ngựa làm cho bốc hơi không chịu nổi, gió đêm lại bắt đầu xáo trộn, không ngừng hướng trên người hắn thổi, loại tư vị vừa hơi vừa lạnh này thật không dễ chịu gì!

Chỉ là Đoạn Lãng cũng đã quen chịu đựng! Hắn còn có hơn ba mươi đôi giày đầy phân chó muốn lau đây! Cuộc đời này, ai...

Hắn thật sự cần phải chịu khổ như thế sao? Cho dù chạy ra thế giới bên ngoài, làm một điểm tiểu nhị bình thường nhất, đãi ngộ cũng sẽ không như thế chứ?

Nhưng đãi ngộ, đôi khi khó mà tính toán như thế!

Ở thiên hạ này, đãi ngộ của hắn là Nhiếp Phong!

Hết thấy đều là vì Nhiếp Phong!

Cũng may là có thể vì Nhiếp Phong! Bởi vì ngay cả một bằng hữu mình có thể làm bất cứ chuyện gì cũng không làm, sóng đứt mới là số khổ thật sự.

Thiên địa lương tâm, hắn vì Nhiếp Phong làm tất cả, chỉ xuất phát từ một trái tim đơn thuần vì bạn!

Quần áo vải thô trên người Đoạn Lãng đã ướt đẫm, đó là bộ quần áo duy nhất của hắn, nếu không làm sạch kịp thời, ngày mai có lẽ sẽ không có quần áo mặc rồi.

Vì vậy hắn cởi quần áo ngoài ra, thả vào trong chậu rửa sạch sẽ nước, sau đó lại treo áo ngoài ở ngoài chuồng ngựa đợi gió. Thế nhưng sau khi giặt xong áo ngoài, gió thổi vù vù ở trên thân thể màu đỏ của hắn, càng khiến hắn không tự chủ được run rẩy.

Cho dù là một người quen chịu khổ, nhưng thiên uy khó địch, đoạn lãng đành phải cắn răng chịu đựng nghiêm hàn. Vốn hắn còn có một kiện chăn bông Nhiếp Phong đưa cho hắn, chỉ có thân thể hắn bây giờ dơ bẩn như vậy, trước khi rửa vết giày thối hơn ba mươi đôi kia, hắn không thể tắm rửa. Nếu chưa tắm mình, cũng không thể khoác chăn bông Nhiếp Phong cho hắn.

Bởi vì đó là vật trân quý nhất trong nửa đời người hắn thiếu thốn và hèn mọn nhất trong năm nay! Tuyệt đối không thể làm bẩn!

Nếu không muốn dơ bẩn chiếc áo bông huynh đệ cho mình, phải trả giá đắt! Sóng gió chỉ có cõi trần, ở bên ngoài giếng nhỏ cái rãnh ngựa nhanh chóng đóng hai thùng nước, đang muốn rửa sạch mấy chục đôi giày thối kia, ai ngờ ngay lúc gã đang cô đơn vô viện, độc lực chiến đấu cùng với giày thối...

Chợt, phía sau hắn truyền đến một trận tiếng gió đêm phát tay áo!

Ý chí chiến đấu của Đoạn Lăng mặc dù đã bị tiêu hao hầu như không còn, nhưng võ công năm đó tùy phụ luyện cũng không kém, nhiều năm qua hắn mặc dù quên muốn vạch trần câu đố về Kiếm pháp Thực Nhật của Đoạn gia, duy võ công cũng không dừng bước, càng bởi vì hắn thường xuyên làm việc nặng nề, nội lực cũng tăng tiến không ít, Đoạn Lăng vẫn tương đương tỉnh giấc, hắn nghe thấy!

Hắn lập tức quay đầu, nhìn lại, liền thấy đang có một bóng người, đứng ở phía sau hắn!

Hai mắt Đoạn Lăng lập tức nổi lên vẻ vui sướng, bởi vì đêm lạnh như băng, trời lạnh đất đóng băng, bóng người kia vốn không nên bốc gió đến đây, cho nên đoạn sóng vui sướng không đơn thuần, còn tương đối cảm kích.

“Không Từ?” Trong một đêm cô đơn như thế, lại có người không tiếc cầm một bọc đồ ăn tới làm bạn. Trong khoảng thời gian ngắn, sóng đã đứt không biết nên nói như thế nào. Không Từ kém cõi như thế, thật ra nàng không nên tới.

Vì nàng không đành lòng.

Chỉ vì nàng - người hữu tâm.

Chỉ là, tuy rằng Đoạn Lăng cảm kích Không Từ vô hạn, duy nhất trong ánh mắt của gã có một tia tiếc nuối?

Một tia tiếc nuối vẫn chưa thể đợi được người kia tới nói chuyện?

“Sóng tan, ta... kỳ thật đã sớm... lên giường ngủ, nhưng... bởi vì lần tới lần lui... Cũng không thể ngủ, cho nên... Ta nghĩ, có lẽ... Người cũng chưa ngủ, vì thế muốn tìm người tâm sự mà thôi...”

***

***

Vậy sao? Đây thật sự là lý do Khổng Tử sao? Khổng Tử vì không muốn làm cho Đoạn Lăng cảm thấy bà ta đang đồng tình với hắn, biên ra một lý do lung tung, nhưng lý do này thật sự quá kém! Người ngu xuẩn nhất cũng có thể nghe ra bà ta đang nói dối! Tuy nhiên nhìn thấy thân thể bị Khổng Tử gió lạnh thổi run, sóng gió làm sao mà nhẫn tâm ngoan cường cự tuyệt tình âm áp trong lúc nữ tử yếu đuối này?

Nhưng mà, đúng lúc hắn muốn thay Khổng Tử cầm lấy bọc quần áo nhỏ trong tay nàng, đúng lúc hắn muốn cảm ơn một phen tâm ý của nàng, đột nhiên sóng gió bỗng nhiên phát giác, Khổng Tử lại không nhúc nhích!

Nàng thành linh ngậy đại!

Dường như nàng nhìn thấy một vài thứ mà nàng không thể tin được xuất hiện vào lúc này, mà thứ mà nàng nhìn thấy...

Chính đang ở ngay sau lưng Đoạn Lăng!

“Khổng Tử, ngươi... như thế nào? Làm sao cả người ngơ ngác vậy?” Đoạn Lăng vừa định dùng khuôn mặt của Khổng Tử, ai ngờ cùng lúc đó, gã đột nhiên nghe thấy một tiếng “Hắc” sau lưng mình truyền đến! Tiếp theo...

Một bộ áo ngoài hoa lệ đã khoác lên người hắn!

Y khá quen thuộc với áo ngoài! Chủ nhân bên ngoài là...

Sóng lớn trong lòng khê động, hắn hoảng sợ quay đầu nhìn lại...

Hắn ta cũng giống như Khổng Tử, không thể tin tưởng!

Không ngờ rằng, ngay thời điểm “hắn” đã từ bỏ hy vọng sẽ xuất hiện trong thời điểm “hắn” này xuất hiện, trong hàng trăm hàng ngàn lần thất bại, hắn an ủi bản thân. “Hắn” chỉ là nhất thời tâm loạn mà quên mất hôm nay là ngày nào, “hắn”, nhưng kỳ tích lại xuất hiện trước mắt hắn!

Nhiếp Phong, hắn không biết lúc nào, đã dị thường áy náy đứng ở trước mặt Khổng Tử và Đoạn Lăng trợn mắt há hốc mồm!

Cuối cùng hắn ta cũng đến!

Chỉ là lần này hấn áy náy, là vì thật có lỗi với Đoạn Lãng mà áy náy.

Vì sao Nhiếp Phong đột nhiên xuất hiện ở đây?

Có lẽ thật sự phải cảm tạ Bộ Kinh Vân.

Cho nên khi Nhiếp Phong theo sát đằng vân, cho rằng thiên hạ sẽ xảy ra đại sự gì đó, vừa rồi mới phát giác, thiên hạ như một đầu Đông Phương Cự Long ngủ say, vẫn chưa có chuyện gì xảy ra. Mà Bộ Kinh Vân sau khi lướt đến vùng này, đột nhiên trong Vạn Cương vắng lặng khôn cùng biến mất, quy về bóng tối phía hấn.

Bộ Kinh Vân cố ý dẫn Nhiếp Phong tới đây?

Hấn thật sự nhầm chán như vậy? Nguyên do, hấn cũng không cho rằng làm như vậy quá nhầm chán?

Nhiếp Phong không biết, y chỉ biết là khi bước vào trong kinh mây dẫn y đến gần Đoạn Lãng Mã, rốt cuộc y đột nhiên nhớ lại, hôm nay là ngày gì.

Đoạn Lãng cùng Không Từ trợn mắt há hốc mồm nhìn Nhiếp Phong, sau nửa ngày cũng nói không ra lời, cuối cùng vẫn là Nhiếp Phong nói đầu tiên:

“Lãng, đúng... không nói, ta, vậy mà vì việc riêng mà quên mất... Hôm nay là ngày gì.” Nghe Nhiếp Phong nói chuyện, đoạn sóng mới như tỉnh mộng, hấn không muốn Nhiếp Phong khó chịu, vội vàng gãi gãi đầu mình, miễn cưỡng mỉm cười nói: “Ha ha, chúng ta là... Cáp huynh đệ, sao ngươi phải nói lời xin lỗi... Xin lỗi? Kỳ thực ngươi cũng không quên nha! Xem, chẳng phải hôm nay ngươi cũng tới à? Buổi tối cũng không có gì tốt!”

Hấn luôn luôn như thế, luôn luôn luôn luôn giúp đỡ Nhiếp Phong giảng hòa!

Nhưng thực ra, sự thật là, nếu Nhiếp Phong vẫn không bị bộ kinh vân dẫn dắt, có lẽ, hấn thật sự đã quên ân tình ôn chuyện một năm một lần này! Chân tướng không phải không có bị ai! Đoạn Lãng nếu biết được...

Không đơn thuần ngăn sóng vội hoà giải cho Nhiếp Phong, ngay cả Không Từ cũng vội vàng hoà giải, nằng tranh thủ thời

gian cười nói: “Đúng vậy! Chỉ cần người tới...thật tốt! Phong thiếu gia, ta... đã chuẩn bị đồ ăn cho các người, không bằng trước tiên ăn chút đồ ăn, mới đem trà ôn chuyện đi!”

Đoạn Lăng cũng nói: “Không sai! Phong, nơi này gió lạnh sương, dễ cảm lạnh, người... lại khoác áo ngoài của người vào cho ta, chỉ được mặc nội y, không bằng tới nhà nhỏ của ta nghỉ một lát đi!”

Lúc Đoạn Lăng nói lời này, không tự chủ được muốn vỗ nhẹ lên vai Nhiếp Phong, đây vốn là biểu hiện tự nhiên của huynh đệ tốt, nhưng ngay lúc tay của gã đập xuống, lại cứng rắn ngưng tụ giữa không trung!

Chỉ vì hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, hai tay vừa mới tắm rửa hơn ba mươi con tuần mã, hai tay này chạm vào phân ngựa trên đuôi ngựa, hai tay này, vừa thối vừa thối... Tiện thủ!

Hắn bỗng nhiên phát giác, nguyên lai... Khoảng cách giữa hắn và Nhiếp Phong đã càng lúc càng xa! Nhiếp Phong là thiếu gia thiên hạ đệ tử địa vị vô cùng tôn quý, hắn lại là tiểu mã phu hạ lưu so với môn chúng thiên hạ bình thường càng kém hơn! Một đồng phân phân quý ghét quý kiếp! Hắn... Cái cánh tay vừa dơ vừa thối kia lại thật sự nhẫn tâm đặt lên vai Nhiếp Phong, giáo tuyệt thể tuyệt thể thượng phân ngựa?

Hắn không xứng! Hắn thật sự không xứng khoác tay lên vai Nhiếp Phong! Chỉ là một động tác nhỏ như vậy, chỉ trong chớp mắt này tưởng đỡ không muốn cứu, mặt đứt sóng đáng thương đã đổi thành bốn. Năm loại màu sắc, hắn xấu hổ? Hắn càng cực kỳ tự ti mặc cảm!

Thời gian phẳng phát trong phút chốc ngừng lại, lại ngay lúc Đoạn Lăng không biết có nên hay không rút tay về, một bàn tay kiên định không dời, bỗng nhiên dừng cảm lấy bàn tay dơ bẩn của Đoạn Lăng, mạnh mẽ đặt lên vai mình!

Nhiếp Phong...

Đoạn Lăng kinh ngạc không gì sánh được nhìn Nhiếp Phong, nhìn gương mặt nghĩa không phản cố kia của hắn, vạn phần nghi hoặc, sững sờ gọi một tiếng:

“Gió...”

Nhiếp Phong vẫn như cũ không có cánh tay dơ bẩn bị gãy của bả vai mình đặt lên, mà lộ ra nửa tia chán ghét, ngược lại ngữ khí ngưng trọng, nói: “Không nên tự ti.”

Chợt nghe thấy một gã bạn tốt cô vũ, sóng gió thỉnh thoảng lại chua xót, rất gian nan mới nặn ra một nụ cười tương đối vất vả, ngập ngừng nói: “Nhưng, Phong, tay của ta... Thực sự quá bẩn... Quá... Quá không xứng, ta...”

“Không!” Nhiếp Phong nắm chặt con sóng đã đặt tay lên vai hắn, chém đinh chặt sắt nói: “Đây là tay hảo huynh đệ tốt nhất suốt đời Nhiếp Phong ta! Sao ta không xứng?”

Hắn nói xong nhất định nhìn Đoạn Lăng, nói: “Sóng! Người là vì ta mà lưu lại thiên hạ này chịu nỗi khổ không cần thiết! Nếu ta ghét bỏ hảo huynh đệ này của ngươi, Nhiếp Phong ta coi như cái gì chứ? Đáng tiếc những năm gần đây, ta một mực vì chiến dịch doanh nô lệ hùng bá, không rảnh chiếu cố ngươi, cũng không cách nào tiếp tế ngươi dưới sự nghiêm lệnh của Hùng Phách, tất cả mọi chuyện đều là ta không tốt!”

Khổng Từ một bên nghe hai người nói, sớm đã lệ tuôn rơi trong mắt, đoạn lăng không nghĩ tới tình huống quá mức khó xử, vội vàng miễn cưỡng cười nói: “Phong, ngươi không cần phải... thâm trách chính mình như thế? Hết thấy mọi thứ đều là... Ta tự nguyện! Ta... cũng không hối hận quyết định lúc trước của mình! Thử nghĩ xem, nếu lúc đầu ta theo Độc Cô một phương trở về Vô Song thành, chỉ sợ... Bây giờ đã chết trong lúc Vô Song thành bị vây, ha ha! Đại nạn không chết, có lẽ sẽ có hậu phúc...”

Lúc đoạn Lăng nói, lại dùng một con còn lại gãi gãi đầu của mình! Khi hắn tự an ủi mình, hắn luôn làm vậy, nhưng động tác tự an ủi này không thể che khuất được sự sỉ nhục hắn từng trải qua, chua xót.

Nhiếp Phong nhìn gương mặt bẩn thỉu đáng thương của hắn, vẫn đang cố giả bộ quật cường, trong lòng thực sự không đành lòng, hắn nói: “Không! Lăng, ngươi không thể tiếp tục như vậy nữa rồi! Người nhất định phải nắm chắc cơ hội xoay người!”

Đoạn Lăng khẽ giật mình, ngơ ngác hỏi: “Cái gì... cơ hội?”

Nhiếp Phong nói: “Chẳng lẽ ngươi còn không biết, Hùng Phách muốn chọn chuyện đệ tứ thiên vương? Đây chính là cơ hội!”

Đột nhiên, Đoạn Lăng nghe hai chữ “Thiên Vương”, một khuôn mặt càng là tự ti vô hạn, “Thiên Vương” cùng “Mã phu”, chênh lệch đâu chỉ mười vạn tám ngàn dặm? Đầu của hắn rũ xuống rất thấp, lúng túng nói: “Thiên... Vương? Ta... có được không?” Hắn thực sự rất tự ti.

“Ngươi là con trai của Nam Lâm Kiếm, cũng là con trai của cha ta, kẻ mà cả đời cha ta và Nhiếp Nhân Vương kính trọng nhất! Ngươi nhất định làm được!” Nhiếp Phong muốn cường ngạnh cho hắn lòng tin.

“Nhưng...” Khóe mắt của Đoạn Lăng liếc xéo một cái ném ở góc tối, dính đầy phân chó, vẫn cười gằn “vèo” chờ hắn dọn dẹp giày thối, lòng tự ti càng nặng, đầu của hắn càng cúi thấp, đáp: “Nhưng... tay của ta từng rửa qua... Vô số phân chó, phân chó, như vậy... thật... đã trở thành... tay thật? Thiên Vương, đối với ta... Nói, giống như đã là một giấc mơ... xa xôi không thể với tới...” Nói thật, chính hắn cũng không cách nào tin!

Nhiếp Phong nhìn theo ánh mắt của Đoạn Lăng, nhìn đôi giày thối đầy phân chó kia, trong lòng không khỏi oán hận không chịu nổi! Chính là phân chó phân ngựa này, nhiều năm qua vẫn đem hảo huynh đệ tốt của hắn đánh gãy sóng ý chí mài mòn, chính là những kiếp sống thô tiện khí này, đem nam nhân máu nóng mang theo đại chí nhục nhã đến vô quang minh, cả đời một kiếp cũng không ngẩng đầu lên được!

Không! Hắn nhất định là gã hảo huynh đệ một mực yên lặng canh giữ hắn bên người, lần nữa ngẩng đầu lên làm người.

Làm ——

Thiên Vương!

Không nói gì, Nhiếp Phong trong lúc tức giận, bỗng dung chụp về phía trước, cúi người chấp nhất, hắn thành linh...

Hắn thành linh cứ như vậy ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy nước thay sóng gậy thanh tẩy những giày thối đầy phân chó kia!

Trời! Đoạn Lãng cùng Khổng Tử quả thực ghen hòng nhìn trôn trời! Khổng Tử tại chỗ hô to: “Phong... Thiếu gia... Người... Người...”

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Phong thiếu gia mà mình từ trước đến nay luôn mong nhớ, lại có thể chủ động...

Mặc dù Đoạn Lãng nhìn thấy ghen hòng trừng mắt, nhưng gã cũng không kinh hô, hơn nữa chẳng biết tại sao hai mắt hiện lên một mảnh lệ quang, gã nhìn thấy Nhiếp Phong không tiếc bộ dạng cao quý, ngồi xồm xuống rửa giày như gã, không khỏi rầu rĩ nói: “Phong... Người, làm như vậy... Lại... tội gì? Người... Không cần phải vì ta... Làm như vậy.”

Nhiếp Phong lại cố gắng một mặt rửa mặt, một mặt tận tình đáp: “Không! Là việc tất phải làm! Bởi vì ta muốn người hiểu một chuyện!”

“Trên đời này, không có ai nhân sinh mà thành vương! Trong mắt người, tuy ta đã là đường chủ Thần Phong đường, còn là Thiên Vương thứ ba thiên hạ! Nhưng, Thiên Vương cũng có thể rửa giày thú giống như người vậy, Thiên Vương cũng giống như người! Mà người, cũng giống Thiên Vương!”

“Chỉ cần người chịu phần khởi, người cũng có thể trở thành Thiên Vương, tuyệt đối không phải là mộng!”

***

***

***

***

***

***

Đối với Nhiếp Phong cổ vũ một cách nghĩa vô phản cố như vậy, đoạn lãng thực sự không có gì để nói, hần nhất thời hung hăng cắn răng, phần chân đáp: “Rất tốt!”

“Gió, ta nghe lời người!”

“Lập chí trở thành Thiên Vương!”

Phủ Văn Đoàn Lăng rút cuộc cũng lập chí, Nhiếp Phong thỉnh thoảng cảm thấy an ủi, thế nhưng tay đang rửa giày không ngừng lại chút nào, mặc dù hắn không quay đầu lại nhìn Đoàn Lăng, nhưng cũng đã gật đầu đồng ý: “Có thể lập chí, vậy thì tốt rồi.”

“Lăng, một hồi ta cho ngươi một ít ngân lượng, ngày mai, ngươi xuống chân núi mua một bộ xiêm y hình dạng gì đó.”

Đoàn Lăng sững sốt, hỏi: “Gió... Không phải chúng ta đã nói, giữa chúng ta không liên lụy tình hữu nghị, tuyệt không liên lụy tiền bạc. Lợi ích xung đột? Hơn nữa, vì sao ngươi muốn ta mua quần áo giống nhau?”

Nhiếp Phong lắc đầu thở dài:

“Lăng, đừng có cậy mạnh nữa! Giữa huynh đệ, thật sự không thể dính đến kim tiền sao?”

“Tiền ta cho ngươi, chỉ là kẻ tạm thời thôi! Đừng quên, ngươi muốn lập chí trở thành Thiên Vương, cũng cần người khác để mắt tới ngươi! Ngươi cho rằng sau này khi Hùng Phách kiểm duyệt sách thiếu niên đồ chúng, hắn sẽ bởi vì bộ quần áo vừa thoải vừa bản của ngươi mà có vài phần kính trọng đối với ngươi sao? Chỉ sợ hắn đã sớm che mũi đi rồi!”

Đúng rồi! Bất luận ở nơi nào, người sống trên giang hồ sẽ không khỏi dựa vào trang phục, đây là sự thật không thể tranh giành.

Nhiếp Phong nói tiếp:

“Lăng, đừng để lại hạn chế bản thân nữa! Đừng để người khác nhìn ngươi dùng tiền ta đưa nữa! Ngươi phải xuất hết dũng khí đứng lên đọc đại hội, đường đường chính lấy thực lực nói cho tất cả người từng khinh thị ngươi, ngươi là đứa con giỏi Nam Lâm Kiếm Soái!”

“Ngươi tuyệt đối không thể làm ta và Không Từ yêu, thậm chí cha ngươi vẫn chưa biết sinh tử thất vọng!”

“Cha ngươi Đoàn thúc nếu ở đây, ông ta cũng sẽ không hy vọng nhi tử của mình lại khúm núm như thế tiếp tục khúm núm chấp nhận tồn tại!”

Nhiếp Phong nói đến đây, hấn vốn một mực rửa giày rớt cục quay đầu, tràn đầy tự tin nhìn chăm chú Đoạn Lăng, xem ra hấn rất có lòng tin với Đoạn Lăng!

“Gió...” Đoạn Lăng vốn vẫn muốn tường tận nói cái gì đó, nhưng nhất thời nghẹn lời, đáp án không ra nửa câu.

Đối với việc Nhiếp Phong rửa giày thối cho hấn, cùng với tất cả an bài cho hấn, hấn vẫn còn không biết làm sao cảm kích, hay là giống như đêm lạnh năm năm trước, dù hấn vạn ngôn vạn ngữ, lại...

Định nói là đã quên.

Nhưng biết tâm tình đã ám áp trong lòng hấn ta.

Ở một sườn núi nhỏ cách đó không xa, đang có một nhiệt tâm lạnh lẽo khó kiềm chế, đôi mắt trông về phía rãnh có ba trái tim nóng bỏng.

Bộ Kinh Vân!

Hóa ra hấn vẫn ở phụ cận! Hấn chỉ đang biến mất trên đường dẫn Nhiếp Phong, vào thời điểm thích hợp.

Nhưng thấy cảnh này, bộ pháp kinh vân, lạnh lùng khước miệng lại lộ ra một tia tà tiểu hiểm thấy, trầm giọng tự nói:

“Đúng rồi, Đoạn Lăng - con trai của đầu kiếm Nam Lân.”

“Người, cũng đừng khiến ta... thất vọng.”

Trong âm thanh trầm ngâm tà tà, áo choàng trên người Bộ Kinh Tâm bỗng nhiên truyền ra một tiếng “Phục”, giương lên, người hấn lại giống như một con dơi màu đen, xẹt qua bầu trời đêm tịch mịch mà đi.

Cái gì, ngay cả bộ Kinh Vân cũng không muốn làm nàng thất vọng?

Có đúng hay không, dù cho Bộ Kinh Vân bình thường không để ý sóng lớn, luôn bay sát qua người hấn, nhưng trong lòng của Thần chết, cũng âm thầm vì bọn Hùng Phách mà cảm thấy bất bình đối với sự giày vò của Đoạn Lăng?

Tử thần cũng cho là năm đó hấn thấy Nam Lân Kiếm Thủ Đoạn Soái ở Lăng Vân quật, con hấn Đoạn Lăng cũng là tài

liệu đủ để chia nước đoạn Lãng, không nên mai một cả đời ở trong rãnh ngựa?

Chỉ là, dù là bộ kinh vân nắm giữ loại lý do nào, tôi nay hẳn làm ra chuyện nhàm chán trong mắt rất nhiều người, sóng đã đoạn cả đời nhưng cũng có thể sẽ không thể nào biết được.

Chỉ có một Nhiếp Phong mới biết được chuyện nhàm chán dạo chơi trong kinh vân.

Mới mơ hồ đoán được Vân sư huynh của hắn, một trái tim thần bí khó dò cho biết tri kỷ khó đối địch.

Bất quá, Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đều không để ý, tôi nay, nguyên lai còn có hai người đang theo dõi.

Đang lúc bộ kinh vân mang theo cô đơn lạnh lẽo đầy trời mà đi, tại một đỉnh núi khác ở phân ngựa, đang có hai bóng người bước ra khỏi bụi cây, hai bóng người này thành linh chính là...

Cha con Tần Ninh luôn thích tìm cha con Tần Ninh đoạn sóng gây phiền phức!

Tần Ninh ngưng trọng nói: “Không thể tưởng tượng được, ngay cả Nhiếp Phong cũng muốn đoạn lãng trở thành Thiên Vương thứ tư, Nghê Nhi, xem ra, nếu ngươi muốn trở thành Thiên Vương, lại có thêm một đối thủ rồi.”

Tần Hân khinh thường nói: “Phụ thân, ngươi không cần ngưng trọng như thế! Đồ cậu tập chủng Đoạn Lãng kia há lại là đối thủ của ta? Càng huống chi bang chủ từ trước đến nay coi như không thấy, căn bản không đủ gây họa!”

Tần Ninh lo lắng nói: “Không! Túc nhi, ngươi sai rồi! Cha thân là tổng giáo, năm đó Đoạn Lãng phỉ vào thiên hạ, ta liếc mắt đã nhận ra tư chất của hắn! Tư chất của hắn tuyệt không kém Nhiếp Phong, chỉ là hắn chưa từng gặp cơ hội thích hợp mà thôi! Hơn nữa cho tới bây giờ, nội tình võ công của hắn cũng không yếu, nếu ở trong đại hội kiểm tra được bang chủ lựa chọn nghênh chiến Phong Vân Sương ba người, tin tưởng hắn chưa chắc không thể đỡ được năm chiêu của bọn họ trở lên...”

“Hắn, thậm chí so với ngươi tốt hơn!”

“Hắn giày vò chúng ta nhiều cách tha thứ, chỉ vì không muốn làm chúng ta xúc phạm hội quy, hắn chỉ ở lại thiên hạ vì Nhiếp Phong, làm hao mòn ý chí chiến đấu.”

Chợt nghe cha mình cũng đang tán thưởng Hứa Đoạn Lăng, Tần Siêu một mực không để sóng ở trong mắt không khỏi sốt ruột lên, hỏi: “VẬY... Cha, chúng ta nên làm như thế nào?”

Tần Ninh nở nụ cười gian xảo, lòng đầy đáp án:

“Không cần quan tâm.”

“Mặc dù bang chủ tại đại hội kiểm tra chưa chắc sẽ chọn lọc Đoạn Lăng làm một trong năm Thiên Vương, nhưng, vì phòng ngừa vạn nhất, cha đã nghĩ ra một cái phương pháp... triệt để giải quyết Đoạn Lăng!”

“Ha ha ha...”

Tần Ninh nói tới đây thì không khỏi ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười đó cứ như đang tuyên án, sóng lớn trong mắt ông ấy đã là một phế nhân.

Dạ Xoa trì còn đang chờ đợi, chờ một người nhiệt huyết trong lòng...

Chương thứ ba Dạ Xoa trì.

Đó là một cảm giác khiến người ta sờn cả tóc gáy.

Kể từ nửa tháng trước, sau tiếng thú rống cùng dấu chân của Dạ Xoa trì, thôn Dạ Xoa, thậm chí vài thôn dân của mấy thôn nhỏ phụ cận cũng thường xuyên có loại cảm giác này.

Loại cảm giác này, giống như thôn xóm này đã bị một đôi mắt âm thầm theo dõi, nhất cử nhất động của tất cả thôn dân đều trốn không thoát khỏi đôi mắt kia...

Bởi vì đôi mắt kia rất có khả năng cũng không phải là con người...

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Đoạn Lăng đem hơn ba mươi con ngựa đã tắm rửa thỏa đáng, cùng với đôi giày kia giao cho cha con Tần Ninh, liền vội vàng mang theo Nhiếp Phong lừa gạt Hùng Phách lên cho hắn ít bạc, xuống núi mua xiêm y.

Chỉ là đại đạo Lâm Ấm trong Thành thị của Cháp Trù Ma Thiên, còn chưa kịp đi dạo trong cửa hàng nhỏ kia, đã khiến

cho hắn gặp phải một chuyện cực kỳ kỳ kỳ quái.

Chỉ thấy hai bên đường cái bày đầy vô số quầy hàng buôn bán, hàng hóa rực rỡ muôn màu, khiến người ta không rảnh mắt đưa cho, các ông chủ càng đang cao giọng nịnh nọt, rất nhiều sinh ý phong phú đều như phường thị, chẳng qua là...

Duy chỉ có rất nhiều quầy hàng náo nhiệt chưa xong, lại có một quầy hàng, lại không ít người hỏi thăm, vô cùng quanh quẽ.

Lần này, rốt cuộc là một quầy hàng như thế nào vậy?

Đoạn Lăng dưới sự tò mò rõ ràng không tự chủ được bước ra bước đầu tiên, muốn đi đến bước quan sát chưa rõ nhất, mà chính bởi vì nó tò mò bước đầu tiên, nó, rốt cục bắt đầu bước lên nó cả đời...

Phản bội bạn mình không thể không về!

Cũng là cái duy nhất gặp gỡ cái thứ duy nhất trong cuộc đời hắn ta ——

Nàng!

Sóng lớn càng gần càng thấy rõ, thật ra bố trí rất không tệ, hắn càng phát hiện, nguyên lai cái quầy hàng này là một cô gái!

Lại nhìn kỹ một chút, thật ra đây là một cô gái tuổi tác xấp xỉ với Đoạn Lăng!

Chỉ thấy nữ hài trong quầy hàng này ước chừng mười sáu tuổi, vẻ mặt đoan trang tú khí, tuy rằng bên ngoài có chút yếu đuối, đáng thương, nhìn qua tương đối ôn thuận, chỉ là, tuy đôi mắt của nàng xinh đẹp, nhưng chung quy giống như toát ra một mảnh mê man...

Đây chỉ mới mười sáu tuổi, ánh mắt đã hoang mang như thế, nữ hài tử này chắc cũng giống như hắn, sống không tốt đẹp sao? Đoạn Lăng Tâm nghĩ thầm.

Nhưng mà, với sắc đẹp của cô gái này, lẽ ra cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của những người không có uống rượu đến xem, giải thích ra sao còn có thể mở cửa được La Tước, ngồi trong quầy của mình đầy vẻ tiêu tụy? Mặc cho các quầy còn lại ồn ào qua lại, ai ngờ chỉ nhìn thoáng qua, hắn lập tức ghen hòng trần trời!

Cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao những quầy hàng này lại không ai nguyện ý quan tâm! Hóa ra quầy hàng bày bán không phải thứ người bình thường ưa thích mà là...

Tất cả mọi người đều tránh ở -

Dạ Xoa!

Vạn liệu không đến, một cô gái xinh đẹp như thế lại bán dạ xoa ghê tởm không thể tả!

Chợt thấy toàn bộ quầy hàng, đều phủ kín vô số khuôn mặt dạ xoa lớn khoảng ba tấc, giống như được làm từ vải, trong khoảng khắc, hình ảnh Dạ Xoa cùng mỹ nữ tạo thành một màn quỷ dị.

Nếu muốn mua phả phả độ nhỏ chế tạo, mọi người đều thích mua cái gì mà “Ngộ Không”, Chư Thiên thiện thần” Na Tra, ai muốn mua gậy tên Dạ Xoa treo trên tường về nhà, khiến mình ngày đêm kinh hãi? Chẳng trách tất cả những người đứng hàng đều “đoạt đỉnh đầy kinh hoa”, cô bé này lại đang “Tư nhân kiệt xuất”.

Tuy tình cảnh trước mắt vô cùng quỷ dị, nhưng không biết vì sao lại khiến hắn vô cùng khiếp sợ, trong lúc nhất thời không có ý định cất bước rời đi.

Mà ngay lúc Đoạn Lăng Trãi nhìn cô bé này, cùng vô số dạ xoa mặt quỷ xuất thần, cô gái xinh đẹp cô đơn kia, giống như đã phát hiện hắn đang dậm chân quan sát, nàng thỉnh thoảng đem khuôn mặt ngơ ngẩn của mình chuyển hướng qua làn sóng, chậm rãi hỏi: “Vị khách nhân này, xin hỏi có gì đặc biệt quan tâm?”

Thanh âm của nàng ôn nhu như mưa nhỏ rơi ở trên hồ rung động, khiến người ta nghe thấy thanh âm của nàng, phảng phất ở trong đầu cũng có vô hạn gọn sóng.

Nghe cô bé chợt hỏi một câu dịu dàng, sóng vỗ mới tỉnh lại từ trong mộng. Đây cũng là lần đầu tiên hắn được gọi là “khách nhân”, không khỏi ân cần đáp: “Cô nương, ta chỉ là... bị người chặn bên trong... quán rượu dạ xoa hấp dẫn, chỉ là... Nhìn qua mà thôi?”

Đoạn Lăng nói dối! Kỳ thật không phải gã bị hấp dẫn, mà là chán nản!

Nghe thấy Đoạn Lãng vốn chỉ dừng chân một chút, cũng không có ý định quan tâm, trên mặt cô bé kia mơ hồ hiện lên vẻ thất vọng, xem ra nàng thật sự đã lâu không xuất hiện thị trường rồi, chắc hẳn cuộc sống cũng không thành vấn đề chứ? Bất quá nàng vẫn tương đối lễ phép nói: “Vây... Xin nhìn tùy tiện... Được rồi, cho dù không mua, có thể có người thưởng thức Dạ Xoa ta đúc, cũng là tốt.”

Lời vừa nói ra, sóng lớn càng thêm kinh ngạc.

“Cái gì, những này dạ xoa mặt mũi, đều là người... tự tay chế tạo?”

“Ừ.” Nữ hài dịu dàng gật đầu.

“Người, hóa ra có một đôi... xảo thủ như vậy? Vây thì... Vì sao tạo ra trực diện mục của Dạ Xoa? Không làm ra chư thiên thiện thần còn lại? Những Mỹ Hầu Vương, Đường Tam Tạng gì đó, chắc chắn sẽ bán tốt hơn.”

Cô bé nghe thấy Đoạn Lãng có thể liên quan đến việc buôn bán trực diện mình sáng tạo ra như vậy, dường như là âm thầm cảm kích tâm ý của Đoạn Lãng, nói: “Kỹ nghệ chế tạo đồ gốm của ta, cũng là tiên phụ truyền cho ta, sau khi cha mẹ chết, ta cũng từng có một đoạn thời gian... Dựa vào kiếp sống tạo hình đi đón hợp, cũng không khiến cho tài nghệ chế tạo của ta có chút tiến bộ nào.”

“Về sau, có một ngày ta bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật ta rất thích dạ xoa, mà trên đời này chưa bao giờ có người chân chính thấy qua dạ xoa, mặt dạ xoa cũng là có tính tổ tạo nhất, vì thế, ta liền bắt đầu từ bỏ chế tạo những khuôn mẫu khác, chuyên tâm chỉ là liên tục chế tạo diện mục dạ xoa trong suy nghĩ của ta. Bởi vì ta thâm tín, nhất định phải chuyên tâm chú, không chút phân tâm, không chút phân tâm chế tạo cùng một loại diện mục, ta mới có thể tăng lên tinh nghệ của mình, mới có thể tạo ra một Dạ Xoa hoàn mỹ nhất...”

Không ngờ, một cô gái đã mất đi song thân, vậy mà cũng có chấp nhất với Đào Nghệ của mình lần này, thậm chí còn không tiếc bỏ qua việc chế tạo ra khuôn mặt yêu thích của đại đa số, không quản sinh kế., Cô hành chế tạo dạ xoa mình yêu thích, đoạn lãng không khỏi lại hỏi: “Cô nương, vậy tại sao người lại yêu thích dạ xoa như vậy. Dạ xoa... là ác quỷ khủng bố nha!”

Cô gái cười một tiếng, đáp: “Dạ xoa không tốt sao? Ta theo cha mẹ ở cách thành Thiên Âm thôn không xa, căn nhà nhỏ của chúng ta càng thêm sợ hãi ở phụ cận dạ xoa trì, vẫn chưa phát sinh chuyện gì kinh khủng...”

***

***

***

“Hơn nữa, dạ xoa cũng không phải khủng bố như trong truyền thuyết, kỳ thực, có không ít dạ xoa rất tốt! Bọn họ thậm chí so với chư thiên thiện thần càng nguyện ý ra tay giúp người...”

Đoạn Lăng vừa nghe xong, tại chỗ tràn đầy đồng cảm:

“Ha ha! Đúng rồi! Người xem miếu thờ lớn nhỏ ở Thần Châu đều cúi đầu, nhưng mặc cho thảo dân cầu thần cầu bình an như thế nào, Thần Châu vẫn là thiên tai nhân họa liên tục, xem ra những vị thần kia đều rất lười nha? Có thể, phổ độ dạ xoa của người là bùa hộ mệnh tốt hơn đấy! Được rồi! Ta sẽ mua một cái!”

Đoạn Lăng nói xong, nhanh chóng cầm lấy mẫu dạ xoa nho nhỏ, tiếp theo bỏ xuống một thỏi bạc, thật ra là một trong hai nén bạc mà Nhiếp Phong đưa cho y. Y lại lấy một thỏi bạc mua một tấm dạ xoa nho nhỏ? Một thỏi bạc khác trên người y còn dư lại, chỉ đủ để y mua một bộ y phục tầm thường, cũng không thể như Nhiếp Phong yêu cầu y mua tất cả xiêm y như y.

Nhưng Đoạn Lăng cho rằng điều này là đáng giá! Hắn rất kính nể cô bé này tôn trọng người kế sinh, cũng là một trái tim theo đuổi kỹ nghệ hoàn mỹ, càng không đành lòng nhìn nó ôm lý tưởng chịu đói chờ đói, có lẽ ngay cả hôm nay ăn cơm cũng là vấn đề không nhỏ? Hắn tin tưởng nếu Nhiếp Phong biết được, cũng sẽ đồng ý hắn làm như vậy, nàng là người đáng có trợ giúp!

Cô bé kia đem thỏi bạc tiếp vào trong tay, không khỏi sợ hết hồn, không ngờ sóng gió lại hùng hồn như vậy, chỉ cảm thấy ngộ được sủng ái mà kinh, lúng túng nói: “Một cái tầm nhìn dạ xoa... Chỉ được ba văn tiền... liền thành công! Người... Không cần cho ta... Đa...”

Nữ hài còn chưa dứt lời, sóng lớn đã cắt đứt lời nói của nàng:
“Không, người đáng giá! Người đúc dạ xoa trông rất sống động, quả thực là vô giá, một thời bạc thật sự quá tiện nghi!”

Hắn nói đến đây, lại nhất định nhìn chăm chú cô bé kia, khuôn mặt đầm đìa đáng yêu, nói tiếp:

“Cô nương, hi vọng sẽ có một ngày, người có thể tạo ra dạ xoa hoàn mỹ nhất, mà ta khi đó, cũng có đủ tiền tài mua dạ xoa của người...”

Cô bé kia vốn ở góc đường cô quạnh này bị lạnh nhạt, hôm nay chợt gặp Bá Nhạc, thực sự cảm động không thôi, không khỏi hỏi: “Cảm ơn... Xin hỏi... Các hạ... Tên họ?”

Sóng đã đoạn không chút kiêng kỵ, đáp: “Đoạn Lăng.”

“Đoạn Lăng?” Cô gái kia lật ngược nhai nuốt hai chữ Đoạn Lăng, như muốn khắc chúng vào trong lòng:

” Đoạn Lăng Đoạn Lăng, Phân Thủy Đoạn Lăng, tên lệnh tôn đặt, thật sự là một cái tên tốt! Hắn... tựa hồ có kỳ vọng rất lớn đối với người...”

Trên mặt Đoạn Lăng đỏ lên, cười khỏ:

“Đáng tiếc, ta lại một mực phụ lòng... kì vọng của hắn.”

“Đúng rồi! Cô nương thế nào xưng hô?”

Cô bé kia nghe tiếng sóng đứt gãy hỏi tên mình, khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ đáp: “Ta... Ta tên là... Ngọc Nhi.”

Ngọc Nhi? Cái tên này nghe có vẻ hơi bình thường, ngược lại không xứng đôi với vẻ đẹp thanh tú xinh đẹp kia! Phải chăng, thời điểm phụ mẫu của cô bé này đặt tên cho nàng, chỉ hy vọng con gái có thể bình an, cũng không hy vọng nàng vì một cái tên không bình thường mà khiến người ta chú ý, đưa tới sát cơ?

Đoạn Lăng cũng không rảnh nghĩ tiếp, gã còn muốn vội vàng rời đi, vì vậy cũng không thể ở lại:

“Tốt lắm Ngọc nhi cô nương, hôm nay ta thật cao hứng vì quen biết người.”

“Có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong chấp tay vái chào, đang định rời đi.

Ai ngờ ngay khi hắn vừa định xoay người rời đi, khước mắt hắn hơi liếc, đột nhiên phát hiện trong lúc vô tình thổi vàng đã bị Ngọc Nhi đưa tới sạp bạc trong cỗ, thỉnh thoảng bị quây hàng bên cạnh lén lút cầm lên!

A? Sinh ý của nàng đã quanh quẽ như thế, lại còn có người nhẫn tâm trộm nén bạc Đoạn Lăng cho nàng?

“Dừng tay!” Đoạn Lăng là người có thể cảm thấy cực độ tức giận, càng vì nàng bị người ta ăn trộm nhưng vẫn làm như không thấy mà kinh hãi! Hắn lập tức xoay người lại, bước chân đã lướt tới trước người tên trộm kia, với võ công của tên kia, chỉ hơi khoa tay một chút, liền đem thổi bạc kia thu về, trả lại vào trong cỗ của cô gái gọi là Ngọc Nhi kia.

Tên thanh niên ăn cắp tiền thấy việc bại, vừa sợ vừa giận, không khỏi chửi ầm lên:

“Tiểu tử thôi ngươi dám quản chuyện tốt của lão tử? Không muốn sống nữa sao?”

Đoạn Lăng giận dữ phản bác:

“Phi! Đường đường đại trượng phu, lại trộm bạc của nữ hài, không biết xấu hổ sao?”

Tên lính kia nói: “Hắc! Ta quản không xấu hổ! Dù sao nếu không phải ngươi chõ mõm vào, nữ nhân mù căn bản không thể biết ai trộm bạc của nàng!”

Nữ mù? Đoạn Lăng vừa nghe không khỏi ngẩn ra, sững sờ nhìn lại Ngọc Nhi sau lưng, chỉ thấy nàng nghe thấy hai chữ mù nữ, khuôn mặt thật sự rú rất thấp.

Trời! Đoạn Lăng thật sự vạn liệu không tới, người có thể tạo ra Dạ Xoa tinh xảo như thế, lại là một nữ nhân mù! Cũng khó trách vừa rồi đối với việc chủ tịch trộm tiền kia làm như không thấy, bởi vì nàng căn bản là...

Không nhìn thấy bất cứ thứ gì!

Nàng phải trải qua bao gian khổ phấn đấu và khổ luyện đến mức nào mới có thể vĩnh viễn nghĩ ra mặt dạ dạ xoa trong thế giới hắc ám như nàng? Bỗng nhiên Đoạn Lăng phát giác, mặc

dù cô bé này mù, nhưng so với rất nhiều người có tầm mắt càng đáng kính nể hơn!

Nhất là người trước mắt này lại nhẫn nại ăn cắp tiền từ trong túi nữ nhân mù, quả thực chính là ——

Trong người đúng là cặn bã!

Đoạn Lăng oán hận nói: “Hừ! cặn bã trong người! Ta đã không muốn nói chuyện với cặn bã như ngươi nữa, mau lập tức biến mất ở trước mắt ta!” “Hắc hắc! Tiểu tử thú! Ngươi phá hư chuyện tốt của lão tử! Ngươi cho rằng lão tử là người có thể tiêu dao như vậy sao? Các huynh đệ...”

Một tiếng huynh đệ, cửa hàng trên đường, thoáng chốc đi ra không ít đại hán vạm vỡ, ít nhất cũng hơn mười người, càng chen chúc tiến lên, ngăn trước sóng lớn, kia nguyên lai là một thổ hào!

Nữ nhân mù kia chợt nghe tin đồn, hình như đã gọi không ít người tới, lập tức lòng nóng như lửa đốt, nói với sóng gió: “Đoạn... Huynh đệ, ngươi... Không cần phải tranh chấp vì ta với bọn họ nha, ngươi... hay là đừng để ý đến ta nữa, đi nhanh lên!”

Sóng lớn chỉ là cười nhạt một tiếng:

“Ngọc nhi cô nương, tuy rằng Đoạn Lăng không tài năng, nhưng để ứng phó với hơn mười con chó này, vẫn không làm khó được ta!” Không tệ! Mặc dù Đoạn Lăng là nô bộc trong thiên hạ, nhưng căn cơ võ công vẫn không nhẹ, muốn đối phó cao thủ nhất lưu có lẽ vẫn có vấn đề, nhưng đối phó với những túi cơm trong túi rượu này, thật sự là quá dư dả!

Đám người đứng đầu và hơn mười tên đại hán nghe được đám người Đoạn Lăng là chó, càng thêm giận dữ, quát lên: “Để xem tiểu tử ngươi là chó hay chúng ta là chó!”

Trong tiếng hét to đó, tên kia cùng với hơn mười tên đại hán đang muốn cùng nhau xông lên, mà sóng vỡ cũng tại toàn bộ tinh thần đề phòng, ai ngờ đang ở trong tình huống này không cho phép xảy ra...

Không riêng gì bọn họ, ngay cả đám người tò mò vây xem ở đây, tất cả đều như bị câu hồn khiếp phách, ngây người như tượng gỗ đứng tại chỗ!

Cùng lúc đó, Đoạn Lăng cũng cảm thấy...

Một cảm giác khác thường đang xuất hiện trên thân thủ của hắn!

Đó là một cảm giác hết sức đáng sợ! Là một loại cảm giác uy hiếp tất cả sinh linh!

Cảm giác như nói cho sóng biển, giờ phút này sau lưng nó xuất hiện một người không phải là người, cũng không phải là thần, càng không phải không phải, mà là một con đốc hết sức lực...

Hung thú vô địch!

“Oa...” Tên kia cùng với mười mấy tên đại hán, còn có vô số người tò mò đứng xem trong sân, sau khi kinh ngạc một hồi, trong phút chốc toàn bộ đều cao giọng kinh hô một tiếng, phát cuồng tứ phía chạy trốn! Trong nháy mắt không ngờ đã chạy sạch! Một con đường to như điện xẹt không một bóng người!

Nhìn vào ánh mắt vô cùng kinh ngạc của bọn họ, chính là phía sau Đoạn Lăng! Rốt cuộc, ở phía sau Đoạn Lăng đột nhiên xuất hiện sự vật đáng sợ nào đó, sẽ làm cho mọi người như thấy ác ma làm chim thú giải tán? Thậm chí làm cho Đoạn Lăng cũng cảm thấy, phía sau hắn có một cảm giác đáng sợ vô địch cái thế?

Trong nháy mắt, lòng bàn tay Đoạn Lăng không khỏi đầm đìa mồ hôi! Hắn bỗng nhiên nhớ lại, lúc nhỏ hắn từng chịu qua cảm giác tương tự trong Lăng Vân quật, lần đó Nhiếp Nhân Vương quyết chiến với phụ thân hắn, về sau trong Lăng Vân quật hình như có dị vật muốn chém giết muôn dân, dị vật kia chính là dị vật ở phía sau hắn, cảm giác cũng đáng sợ như thế!

Không! Có lẽ dị vật trong Lăng Vân quật còn không đáng sợ bằng đồ vật đáng sợ phía sau hắn! Đó là một loại sức mạnh vô tri đủ để diệt sạch tất cả sinh mệnh!

Tất cả các quyết định đều trong một cái chớp mắt ngăn ngui, vô luận lực lượng sau lưng đáng sợ như thế nào, Đoạn Lăng đều quyết định quay người lại nhìn!

Mà khi hắn nhanh chóng quay người lại, hắn...

Cuối cùng hắn ta cũng nhìn thấy...

“Âm”..

Lúc sóng lớn tĩnh lại, nguyên lai mặt trời đã nhô lên cao.

Đã qua hai canh giờ, giờ Ngọ.

Hắn mở mắt ra, chỉ thấy mình đã ở trong một gian nhà đá nhỏ sơ sài, nhìn gian nhà đá nhỏ hẹp và tàn cũ, chủ nhân phòng nhỏ này chắc hẳn cũng không phải là người giàu có.

Hơn nữa chủ nhân căn phòng nhỏ, giờ phút này đang ngồi ở bên giường vải, cẩn thận lau mồ hôi trên trán cho hần.”

Ngọc... Nhi cô nương, là... Người? Là người mang ta về nhà của người?” Đoạn Lăng nhìn chiếc xe gỗ đặt ngoài phòng, thăm nghĩ, chắc chắn là cô bé này đẩy cái xe gỗ đang hôn mê trở về trước.” Giọng nói ôn nhu của Ngọc Nhi nhẹ nhàng, đáp: “Đúng vậy.... Đại ca., Ta là người mù, vì lẽ đó, không thấy đúng vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ... Sau khi nghe thấy trảng chủ cùng tất cả mọi người kinh hô một tiếng liền tán đi, về sau gọi người rất nhiều tiếng, cũng không thấy người đáp lại., Hần biết rõ huynh đã té xỉu trên mặt đất, ta không biết phải xử lý thế nào rồi mới chịu thu xếp, dùng xe gỗ mang huynh về, cắt đứt... Đại ca, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Huynh sao lại té xỉu trên mặt đất?”

***

***

***

***

***

***

***

Ngọc Nhi này, thế mà lại bắt đầu gọi Đoạn Lăng cắt đứt đại ca rồi! Hiển nhiên nàng đối với việc Đoạn Lăng vừa mới lấy sức một người, bảo vệ nàng tương đối cảm kích trước mười mấy đại hán.

Nhưng mà, nàng lại ngay cả chuyện gì xảy ra cũng không biết?

Có lẽ nàng không biết cũng là chuyện tốt, bởi vì...

Đoạn Lăng cô nương nói: “Ngọc Nhi cô nương, thực không dám giấu diếm, vừa rồi lúc ta quay lại nhìn, thật ra ta...”

“Cái gì cũng không thấy!”

“Ta chỉ nhìn thấy một loại lưu lại...”

“Cảm giác!”

Cái gì? Đoạn Lăng vừa mới dùng thân thủ nhanh nhất hồi thân, hẳn lại cái gì cũng không nhìn thấy? Chỉ nhìn thấy một loại cảm giác lưu lại? Cái kia, đợi cho mọi người thấy sự vật đáng sợ, chẳng phải là rất nhanh đã sơ xuất.

“Cái gì... cảm giác lưu lại?”

“Đó là một cỗ oán khí! Thật giống như vừa mới có một đầu hung thú oán hận trời xanh, oán hận vạn sự xuất hiện sau lưng ta. Khi ta quay người lại, vật kia đã biến mất nhanh như chớp, nhưng oán khí nó mang theo vẫn còn lưu lại phía sau ta, ta vậy mà không chịu nổi loại lực lượng oán khí kia, mà bị cưỡng ép đến ngất đi...”

“Vậy...” Ngọc Nhi giật mình nói: “Khu vực Thiên Âm thành và thôn Dạ Xoa, chẳng phải là có quỷ mới gây nên?”

Đoạn Lăng cười một tiếng, đáp: “Yên tâm, cho dù thật sự nháo quỷ, tin tưởng, hẳn cũng không phải là một ác quỷ.”

“Từ đâu... thấy được?”

“Nếu là ác quỷ thì e rằng lúc này cả ta và ngươi đều đã không còn. Khi nguồn lực lượng kia xuất hiện tựa hồ chỉ là vì dọa cho chúng ta thôi lui, đại hán, cùng với những người không có lòng đồng tình vậy xem kia mà thôi...”

“Cho dù là Dạ Xoa, tin tưởng.”

“Cũng là một cái dạ xoa tốt!”

Đoạn Lăng mặc dù cảm kích sự chăm sóc của Ngọc Nhi sau khi bị hôn mê, cũng đồng cảm với một tiêu cực vãng này, vì lý tưởng mà phần đầu cô đơn lạnh lẽo, nhưng mà, hẳn thật sự có chuyện quan trọng muốn làm, không thể lưu lại nữa, cho nên sau khi tỉnh lại nghỉ ngơi một chút, liền chào từ biệt Ngọc Nhi.

Mặc dù Ngọc Nhi không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì, nhưng lúc sóng đã ngừng lại, nàng vẫn si ngốc đứng cạnh cửa như đang đưa mắt nhìn con sóng rời đi, hoặc như đối với vị khách không mời mà đến là Đoạn Lăng, nàng có chút lưu luyến không muốn rời xa.

Tuy rằng Đoạn Lăng bộ dạng không xấu, duy nhất cũng không phải là tuyệt thế tuấn nam gì, tin tưởng cô gái bình thường nhìn thấy mặt của nó, cũng sẽ không si mê như bướm bướm. Chỉ là, có đôi khi người mở mắt, thứ nhìn thấy cũng không chính xác, cũng không nhiều lắm. Rất nhiều lúc, người mù, có thể nhìn thấy nhiều hơn người mở mắt.

Bởi vì bọn họ thấy không phải là mặt mũi của một người, hoặc là một người quần áo đẹp để quý giá, thậm chí là thân phận cao thấp. Bọn họ xem chính là dưới mặt nạ của một người...

Đúng thật.

Rời khỏi phòng nhỏ của Ngọc Nhi, Đoạn Lăng không nói chuyện nữa mà thẳng tắp trở về Thiên Âm Thành, bởi vì nếu hắn không mua bộ quần áo thích hợp trước khi mặt trời lặn, ngày mai một cặp, thì chính là lúc Bá Nhan ở Tam Phần Giáo Tráng duyệt thiếu niên đồ chúng, hắn không muốn bạn tốt nhất của hắn là Nhiếp Phong thất vọng vì hắn!

Thế nhưng, sau khi ước chừng đi được mấy trăm trượng thì hắn vội vàng dừng lại.

Chỉ vì, phía trước hắn, chợt xuất hiện một cảnh tượng làm cho trước mắt hắn sáng ngời!

Cuối cùng hắn cũng nhìn thấy.

Dạ Xoa trì!

Dạ Xoa trì chân chính rốt cuộc đã xuất hiện trước mắt con sóng lớn!

Sóng lớn cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ gặp được Dạ Xoa trì trong truyền thuyết vào lúc này.

Khó trách Ngọc nhi cô nương từng nói nhà nàng ngay tại phụ cận dạ xoa trì, nguyên lai thật sự gần trong phạm vi mấy trăm trượng.

Lúc sóng lớn đổ xuống thiên hạ, cũng từng nghe thoáng qua truyền thuyết của ao dạ xoa, bất quá hắn chưa bao giờ đi cầu chứng thực, phải chăng thật sự có một cái Dạ Xoa trì. Nghĩ không ra, liên quan tới chuyện của ao dạ xoa truyền lại không phải giả.

Hiện tại xuất hiện ở trước mặt Dạ Xoa trì, thật là một mảnh đồ sộ!

Hồng như là một hán tử nhiệt huyết, máu rơi ra từ vết thương của bạn mình!

Đồng thời, dạ xoa trì một mực còn tản ra một cỗ yêu dị lực hấp dẫn, thoáng như đang phun ra vạn sợi tơ nhện say lòng người, dẫn dắt đoạn lãng từng bước tới gần.

Trong lòng Đoạn Lãng không khỏi âm thầm giật mình:

“A... làm sao cái Dạ Xoa trì này lại có một loại... Khiến người ta không tự chủ được... Tới gần mà vọng động? Loại xung động này, liền phảng phát như... Trong Trì có một loại... Lực lượng tuyệt thế vô địch ở chiêu dẫn... Ta?”

“Ta nhớ ra rồi! Cỗ này... Lực lượng vô địch, không đúng chính là... vừa rồi ở trong chợ, cỗ hung thú từng xuất hiện ở sau lưng ta... Lực lượng? Chẳng lẽ...”

“Vừa rồi ở trong chợ có lực lượng xuất hiện, bây giờ đang trốn ở trong dạ xoa trì sao?”

Sóng lớn tuy là kinh nghi khó hiểu, duy bước không ngừng, vẫn bị lực hấp dẫn thần bí của dạ xoa trì hấp dẫn từng bước một đi về phía trước, không bao lâu sau, hắn đã không tự chủ được một bước đến bên cạnh dạ xoa trì!

Ở khoảng cách gần như vậy nhìn dạ xoa trì, ao nước trong ao đặc như huyết tương, càng làm cho người gặp ghê tởm, không phải nhìn đã lâu.

Chỉ là nhìn thoáng qua, liền không muốn xem tiếp nữa, há lại dự đoán ngay lúc hắn đang muốn quay mặt không nhìn, bỗng dưng hắn nhìn thấy cái bóng của mình trong dạ xoa trì...

Lại có biến hóa xảy ra!

Hai bên trái phải cái bóng của hắn rõ ràng xuất hiện vô số cái bóng, mờ mờ ảo ảo, quỷ ảnh như vô số oan hồn đang ở trong

ao, tùy thời mà xuất hiện muốn thấy trời xanh.

Sóng lớn không khỏi trừng mắt nhìn:

“A? Trong ao... Tại sao... giống như có vô số bóng dáng?
Là... Ánh mắt của ta quá mệt mỏi?”

Không! Con mắt của Đoạn Lăng tuyệt không mệt! Hắn không nhìn lầm! Trong ao đảo bên cạnh cái bóng của hắn, thật là có rất nhiều cái bóng! Chẳng qua, đó cũng không phải quỷ ảnh!

Mà là bóng người!

Bóng người thật sự!

Sóng lớn đột ngột khẽ động trong lòng, hắn bắt đầu hiểu được rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Hắn một mực nghi thần nghi quỷ, cho rằng trảng đá quỷ ảnh trong dạ xoa trì kỳ thật là giả!

Thực tế chỉ là...

Đột nhiên thất lạc quay đầu lại, quả nhiên không ngoài dự liệu! Vô số cái bóng hắn nhìn thấy ở trong hồ không phải là quỷ ảnh trảng lạc, mà là...

Chẳng biết lúc nào, phía sau hắn, đột nhiên xuất hiện hơn năm mươi tên đại hán!

Không ngờ cái bóng trong hồ tất cả đều là bóng người sống sờ sờ!

A? Hóa ra Đoạn Lăng đã bị người ta bao vây!

Chỉ thấy lúc này hơn năm mươi tên đại hán phong tỏa phía sau cơn sóng, mỗi tên đều cầm đại đao, thần sắc tương đối nhanh nhẹn, hai mắt sáng ngời, rõ ràng không phải là người buôn bán nhỏ đi lại, mà là hảo thủ không kém!

Đoạn Lăng mắt thấy tình cảnh này, trong lòng biết không ổn, đã biết hơn năm mươi đại hán này là nhắm về phía mình, nhưng gã vẫn trấn định hỏi: “Các người là ai? Vì sao phải ngăn cản ta quay đầu lại đường đi?”

Trong hơn năm mươi đại hán, cầm đầu là một người cười gằn đáp: “Bởi vì bọn ta không muốn người quay đầu lại.”

Đoạn Lăng nghe vậy cười lạnh:

“Ta, Đoạn Lăng chưa từng gặp mặt các ngươi, cũng chưa từng có khúc mắc gì, các ngươi lại muốn ngăn cản ta trở về con đường thiên hạ, các ngươi đến cùng là ai?”

Tên đại hán cầm đầu kia nói: “Cái này ngươi không cần biết! Chúng ta chỉ là được người khác nhờ làm việc! Hôm nay nhất định phải đưa ngươi vào chỗ chết không chịu thôi! Ngươi nếu muốn trách, cũng chỉ trách tên chủ kia giúp chúng ta!”

Đám quan to sóng nhỏ nhìn qua, đã bắt đầu đoán được một chút, hẩn tỉnh dị thường, hỏi: “Chủ sử các ngươi giết người của ta...”

“Là Tần Ninh?”

Thật lợi hại! Đoạn Lăng bây giờ võ công tuy không bằng Phong Vân, nhưng lại liệu sự như thần, kỳ thật, hẩn cũng tham dự vào đại hội kiểm tra, chỉ cần phỏng đoán có người nào không muốn trở thành Thiên Vương lựa chọn, liền biết là ai sù giả!

Đại hán cầm đầu sau khi nghe xong cười ha ha:

“Ha ha! Đoạn Lăng! Ngươi quả thật là một loại tài năng nổi tiếng! Khó trách Tần Ninh luôn coi ngươi là cái gai trong mắt! Dùng tài trí, tư chất của ngươi cùng Nhiếp Phong đã có quan hệ như tay chân, một ngày không chết, cuối cùng sẽ uy hiếp con Tần Trữ, Tần Huyền có cơ hội trở thành Thiên Vương, cho nên ——

Không thể trừ bỏ, không thể!”

Đại hán kia nói lúc lại hạ lệnh cho hơn năm mươi đại hán cầm đao:

“Các huynh đệ! Nghe nói thằng nhãi này xảo quyết, võ công căn bản không kém, tất cả mọi người phải ngàn vạn lưu ý, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể sai sót!”

“Giết!”

Một chữ “Giết” chợt xuất hiện, hơn năm mươi đại hán ngăn cản sóng đi ngang đường lập tức đồng loạt xông lên, vung đao điên cuồng bổ tới sóng vỡ, thế phải một đao đem nó chém thành thịt vụn!

Tên đại hán cầm đầu kia cũng đồng thời vung đao xông lên trước, vừa dữ tợn cười nói: “Ha ha! Dạ Xoa Trì thật sự là một nơi giết người lý tưởng nhất! Kiếm Trì ngang dọc thủy huyết hồng một mảnh, lại còn nghe đồn sẽ rèn da Thực Cốt, giết người sau vút vào trong hộ trì, thật sự là có thể hủy thi diệt tích, thiên y vô phùng! Ha ha ha...”

Đôi mắt với thể tới mãnh liệt của năm mươi tên đại hán, tuy sóng vỗ bờ vẫn có vẻ trấn định, nhưng trong lòng lại đang lo lắng. Đại hán ở ngoài chợ từng muốn vây công gã, chẳng qua là thổ hào tầm thường, cũng chỉ biết mỗi hoa quyền tú chân, chỉ cần một người gãy là có thể đuổi được, nhưng...

Đại hán xung phong tới hôm nay, mỗi người đều dũng mãnh không gì sánh được, hơn nữa nội tình võ công không kém, mặc cho tư chất của Đoạn Lăng có tốt hơn nữa, với công lực trước mắt, muốn lấy một mình địch với hơn năm mươi người có võ công không kém, mà trên tay mỗi người đều cầm đại đao, hấn tay không tác sát, phần thắng thực sự không cao!

Huống chi, lúc này phía sau Đoạn Lăng là nơi ăn mòn xương tan của Dạ Xoa trì, hấn càng khổ càng không có đường lui. Tình cảnh trước mắt hung hiểm phi thường! Đoạn Lăng một là tự ý bỏ vào dạ xoa trì, một là hướng ngược lại hơn năm mươi tên đại hán kia xung phong liều chết, đoạn lăng rút cuộc hung hăng cắn cắn, lúc đầu vận toàn lực chuẩn bị phản kích!

Một khi đã không thể tránh khỏi, không thể nhịn được nữa, hấn quyết định không tránh không nhịn! Hấn không tin bản thân không thể phá tan phong sát của hơn năm mươi đại hán!

Nhưng mà, đang lúc hấn cố gắng toàn lực chuẩn bị phản kích thì một chuyện lạ, đột nhiên lại xảy ra!

Phốc phốc.

Phốc phốc.

Phốc phốc.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

Trái tim của con sóng đột nhiên nhảy lên cực nhanh, thoáng như có một cảm giác dị thường hùng hồn bá đạo, đang thúc giục khí trong cơ thể hấn không ngừng vận hành, không ngừng vận hành...

A? Lại là cỗ lực lượng hung thú hấn cảm nhận được tại chợ! Lại là cỗ lực lượng vô địch kia! Nó lại tới nữa rồi! Nó lại tới nữa rồi!

Thế nhưng...

Nó ở nơi nào?

Đoạn Lăng đã không rảnh để ý tới cỗ lệnh bài này, cảm giác vô địch nội khí cấp tốc vận hành là từ nơi nào. Bởi vì hơn năm mươi đại hán kia đã áp sát mi lông mày, đao của bọn họ lộ ra quang mang trắng xóa, đã cùng lúc bổ nhanh về phía con sóng!

Nhưng cùng lúc đó, Dạ Xoa trì sau lưng đoạn lăng, cũng...

Kỳ tích nổi lên!

“Vù” một tiếng! Hồ nước màu đỏ như máu phủ phục phóng lên tận trời, cuốn lên cao mười trượng, nghiêm nhiên như một cơn sóng lớn ngập trời, cũng tại thời điểm nước ao trùng thiên, khí tức toàn thân sóng vỡ, thành linh giống như bị nước hồ trùng thiên kích động cấp tốc tăng cường, tăng cường, muốn cùng nước ao trùng thiên cao hơn!

Khí trong cơ thể mình do thiểm điện dẫn dắt, tăng cường tới mức mình không thể gánh vác được cực hạn. Nhất thời, cơn

sóng lớn chỉ cảm thấy ngực có chút khó chịu, không thể không thỏa thích phát tiết lực lượng trong cơ thể mình...

“Rào...” Gã đột nhiên ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng! Tiếp đó chưởng ảnh nhoáng lên một cái, tay của gã đã hướng tới hơn năm mươi tên đại hán...

Cuồng bỏ!

Máu!

Rất nhiều máu! Số lượng nhiều để hình thành một dòng sông máu, máu vẫn đang trút xuống phía ao dạ xoa không cách nào đỡ được.

Đó là máu của hơn năm mươi tên đại hán chảy ra!

Thật sự quá kinh khủng! Lúc này hơn năm mươi tên đại hán kia đã chém giết toàn bộ. Bụng xuyên bụng nát, tử trạng tương đối khủng bố! Mà khiến bọn hắn chết như vậy khủng bố, là một mũi chưởng cũng dị thường khủng bố!

Chưởng của sóng lớn!

Đoạn Lăng, đang khiếp sợ vô hạn nhìn bàn tay mình nhuộm đầy máu tươi! Gã quả thực không thể tin tưởng, lấy nội tình võ công của mình, thế mà có thể ở trong một chiêu, tay không chém giết hơn năm mươi cao thủ! Nhưng, sự thật đã bày ngay trước mắt! Chỉ là một chiêu! Gã đã giết hơn năm mươi người!

Đoạn Lăng đang khiếp sợ, không khiếp sợ vì mình có thể giết chết tất cả mọi người chỉ trong một chiêu! Mà là hắn đang khiếp sợ bởi lực lượng dẫn dắt nội khí của hắn tăng nhanh! Luồng lực lượng tuyệt thế vô địch!

Cỗ lực lượng thần bí vô địch này từng trợ giúp hắn hù dọa mọi người đang chạy trốn ở chợ, bây giờ càng thúc giục khí tức trong cơ thể hắn tăng cường giết địch! Cỗ lực lượng này một là lại giúp hắn, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Đoạn Lăng không hẹn mà nhìn lại hồ dạ xoa phía sau! Hắn đã rõ ràng cảm thấy, vừa rồi cỗ lực lượng vô địch của hắn là đến từ dạ xoa trì! Nhất định có một loại sự vật mà hắn còn không thể lý giải, hoặc là lực lượng, giấu ở chỗ sâu nhất của dạ xoa trì...

“Dạ Xoa...Chàng, chàng, đến cùng là có bí mật gì... Không thể cho người khác biết! Chàng...có thứ gì... khiến người ta không thể tưởng tượng được... sự mị hoặc... lực lượng?”

Một mặt Đoạn Lăng kinh tâm suy nghĩ một mặt, một mặt lần nữa bước tới Dạ Xoa trì, Dạ Xoa trì to lớn như vậy, lại như nghe hiểu được suy nghĩ trong lòng Đoạn Lăng, đột nhiên, một trận âm thanh như có như không, như hư như ảo, thông thả từ dưới nước của Dạ Xoa trì truyền ra, nói: “Là...”

“Đã đến lúc...”

Chợt nghe thanh âm không biết là người hay quỷ, sóng vỗ không khỏi ngẩn ra, chân cũng dừng lại, hẩn nghi hoặc kêu to:

“Là... ai?”

“Rốt cuộc là ai trốn ở dưới dạ xoa trì?”

“Ngươi, vì sao năm lần bảy lượt giúp ta?”

Âm thanh từ trong hồ vang lên, quỷ dị nói: “Bởi vì...”

“Ta chọn ngươi.”

“Ngươi chọn ta?” Đoạn Lăng kinh ngạc:

“Rốt cuộc là ngươi... Ai?”

“Vì sao phải chọn ta?”

Giọng nói quỷ dị kia lại như hư như thực đáp: “Bởi vì, ta cảm thấy...”

“Ngươi và ta đều giống nhau...”

“Ta là...”

“Đêm!”

” xoa!”

Hai chữ dạ xoa vừa ra, đột nhiên trong ao lại nổi lên biến hóa kinh người!

Một vật thể hình người giống như máu huyết thủy ngưng tụ thành thành linh từ dưới ao từ từ bay lên! Đoạn sóng còn chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt huyết hồng nhân này, huyết hồng hình người lập tức đưa tay chỉ một cái...

“Xùy” một tiếng! Một cái tơ máu từ đầu ngón tay hình người huyết hồng bắn nhanh ra! Giáo nhân trong lòng khê giật mình chính là, tơ máu do máu nổi thành này, vốn ôn nhu như không, lại giống như một sợi tơ thép không đâu không phá, nhanh chóng quần quanh cổ con sóng bị đứt ngoài trượng, khê quần...

“A...” Đoạn Lăng đột nhiên kinh hô một tiếng! Tình cảnh trước mắt vô cùng quý dị, hình người huyết hồng kia càng tự xưng là dạ xoa, hẳn biết không ổn, hốt hoảng đem hết toàn lực, muốn giật đứt đã tóm chặt lấy cổ hắn...

Hắn từng là bằng hữu tốt nhất của hắn, ngày mai nhất định sẽ tham dự đại hội kiểm duyệt, cho nên trước khi trải qua đại hội, hắn tuyệt đối không thể gặp bất trắc gì, hắn quyết không thể làm cho Nhiếp Phong vô cùng thất vọng đối với hắn!

Thế nhưng, mặc cho hắn ra sức giãy dụa thế nào, tơ máu kia lại càng lúc càng quần chặt, mà hình người huyết hồng kia cũng từ dạ xoa trì xuống bờ bờ, hướng sóng dữ dần dần tới gần...

Mà khi hình người huyết hồng này từ trong ao bước lên bờ thì bước đầu tiên của hắn...

“Ầm” một tiếng, bước đầu tiên của hắn lưu lại một dấu chân sâu hai thước trên bờ!

Trời ạ! Là... Hắn! Là hắn!

Chính là hắn từng tự chuốc lấy dạ xoa trì!

Hắn đã biến thành ác quỷ dạ xoa trở về rồi.

Nhưng, vì sao hắn lại chạy thoát?

Hắn rốt cuộc sẽ làm thế nào với Đoạn Lăng đây?

“Rống —— “

Núi hoang, miếu cổ.

Người cô đơn thân bí.

Hắn, giống như năm năm trước, một mặt máu mủ lở loét, vẫn giống như năm đó, vì gió. Vân. Lăng vận mệnh mà ngựa mặt lên trời thở dài:

“Trời ạ!”

“Cuối cùng người cũng sắp xếp cho hấn phải đối mặt với vận mệnh của mình rồi sao?”

“Cuối cùng người cũng ép hấn bước lên tuyệt lộ? buộc hấn phải lựa chọn?”

“Trời! Vì sao người lại muốn thử hết tất cả thân tình nhân gian. Tình yêu, tình bạn mới cam tâm? Vì sao người thiên về hấn một lần? Để hấn và Nhiếp Phong cả đời giữ gìn tình hữu nghị vô tư này?”

“Trời ạ!”

Tiếng thở dài tuyệt vọng đầy bất đắc dĩ tràn ngập cả tòa cổ miếu, như tiếng đàn ông này vì đoạn sóng mà làm Nhiếp Phong bất bình không cam lòng. Thế nhưng, cuộc đời hấn đã từng có quá nhiều tiếng thở dài bất bình, trời xanh đối với hấn than thở chết lặng...

Thương Thiên đã bắt nạt!

Hấn chắc chắn sẽ không lại lưu tình với bất kỳ sinh linh nào nữa!

Cả Đoạn Lăng, bao gồm cả Nhiếp Phong không tiếc chịu đủ nhục nhã!

Nam nhân kia lại một lần nữa ngẩng đầu thở dài:

“Săn sóc a đoạn lăng...”

“Bất luận người gặp chuyện gì, bất luận người ủy khuất thế nào, cũng xin đừng thua Thương Thiên, cũng xin đừng bại bởi chính mình! Người tuyệt đối đừng bao giờ cam tâm đoạ lạc, biến thành dạ xoa! Người —— “

“Nhất định phải củng cố tinh thần!”

“Đối với tri kỷ không thay đổi của Nhiếp Phong, tri kỷ thật lòng!”

“Chỉ cần người nguyện ý thủ vững tâm của mình, người nhất định có thể sống qua đoạn thời gian này sẽ xoay chuyển vận mệnh cả đời của người! Đoạn Lăng a đoạn lăng, xin đừng thất vọng! Xin đừng để Nhiếp Phong ở trong giang hồ phong trần mệt mỏi.”

“Vì một đoạn tình cảm đã trải qua bão cát...”

“Ái thương thút thít!”

Tiếng cổ vũ gấp gáp của nam nhân này, tuy là cổ miếu cổ xưa khích lệ, nhưng chỉ trống rỗng lại khuấy động lên vô số tiếng vang. Thậm chí, gã còn biến thành tiên đoán, như dự đoán một đoạn đường lành không cách nào tránh khỏi, sắp sửa phủ xuống trên thân con sóng!

Mà khi tin tức xui xẻo tiến đến, giữa hai bên là Đoạn Lăng và Nhiếp Phong, ai sẽ là đau đớn nhất đây?

Ai sẽ vì tình bằng hữu quý giá mất đi trong bão cát giang hồ, mà đau thương khóc lóc?

Chương thứ tư, Dạ Xoa thứ tám, thứ tám, thứ tám.

Sóng lớn ngập tràn tưởng rằng mình đã chết chắc rồi.

Không thể tưởng tượng được, hấn vẫn có thể mở mắt ra!

Đoạn Lăng có thể mở mắt, cảm giác đầu tiên là “kinh hỉ không hiểu”, chỉ vì hấn còn chưa chết!

Hấn vẫn còn nhớ rõ, chính mình bị một nhân ảnh huyết hồng thần bí trong dạ xoa trì dùng tơ máu siết chặt cổ, còn nói một ít lời tuyên chọn hấn. Sau đó sóng gió không biết vì nguyên nhân gì đã bất tỉnh.

Hấn cho rằng trở về ắt lành ít dữ nhiều, ai ngờ lại có thể tỉnh lại.

Mà khi sóng lớn mở mắt ra, hấn bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc chính mình gặp phải cái kia huyết hồng bóng người, liệu có phải là một cái ác mộng không hoàn toàn chân thực hay không!

Vì...

Chỉ thấy nơi đoạn lăng sau khi thức tỉnh, vẫn là bên bờ huyết hồng dạ xoa! Và lại sắc trời đã là mặt trời mọc lên ở phương đông, rõ ràng đoạn lăng đã hôn mê suốt một đêm bên bờ dạ xoa trì, bây giờ đã là một ngày mới.

Nhưng khiến cho Đoạn Lăng kinh ngạc nhất không phải là chuyện này, mà là hơn năm mươi thích khách mà gã đã tự tay giết chết trước khi hôn mê, thi thể của bọn chúng...

Không ngờ là kết thúc một cách không hề hay biết!

Mọi chuyện dường như chưa từng phát sinh!

Trong lòng Đoạn Lăng không khỏi nghĩ:

“Làm sao có thể? Ta nhớ rõ, trong dạ xoa trì từng có một cỗ lực lượng vô địch... Khu sử ta chém giết hơn năm mươi tên thích khách kia, bây giờ... thì thể bọn chúng sao lại không thấy? Chẳng lẽ... ta... tạo nên một hồi ác mộng?”

Không! Bóng người đỏ như máu cùng với chuyện một chiêu chém giết hơn năm mươi người là chuyện không phải ác mộng! Đoạn Lăng đã lập tức phủ định ý nghĩ này của mình!

Chỉ vì khi hấn khê vượt cổ mình, mới phát hiện, trên cổ lại có một vết cào thật sâu!

Bóng người đỏ như máu kia thật sự đã từng dùng tơ máu siết chặt cổ hấn! Hấn là tồn tại chân thật!

Về phần thi thể hơn năm mươi thích khách kia rốt cuộc đã đi tới nơi nào? Đoạn Lăng thỉnh thoảng nhìn một mảnh huyết hồng dạ xoa trì, thầm nghĩ:

“Nghe nói dạ xoa trì có thể gọt da Thực Cốt, nếu cái kia huyết hồng bóng người thừa ta ngắt đi sau, đem những thi thể đó rơi vào trong ao, trải qua ròng rã một đêm, tin tưởng cũng đã cho nước ao ăn mòn đến hài cốt không còn!

Nhưng ——

Bóng người màu đỏ tự xưng là dạ xoa, hóa ra là nhân vật thật lâu trước kia vì bằng hữu nhảy xuống ao, thề rằng sẽ trở thành người mà dạ xoa trở về tuyệt hận. Hấn còn nói tuyển chọn ta, lại dùng tơ máu bắt giữ ta, còn tưởng rằng hấn chắc chắn sẽ kéo ta xuống dạ xoa trì, không ngờ hấn lại buông tha cho ta...”

“Vậy, vì sao hấn còn nói chọn ta? Hấn chọn ta... Rốt cuộc có hành động gì?”

Càng nghĩ càng không rõ, đột nhiên trong lòng có một ý niệm rất đáng sợ:

“Không... Diệu! Bóng người huyết hồng kia nếu đã nói là chọn ta, nhưng không có tổn thương gì ta, rất có khả năng...

Vền vền chỉ là bề ngoài ta không có tổn thương gì mà thôi, nhưng trong cơ thể ta... “

Vừa nghĩ đến đây, Đoạn Lăng lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt ngưng thần, nhắm mắt nhìn toàn thân khí vận, ý đồ lấy nội khí dò xét từng bộ vị trong cơ thể mình, liệu có trúng độc hay có bất kỳ dị dạng gì không, gã tuyệt không tin bóng người huyết hồng tự xưng là Dạ Xoa kia, đã bắt giữ gã, lại sẽ đối với gã không tổn thương chút nào!

Nhưng mà, toàn thân Đoạn Lăng khí vận một vòng, thế mà không có phát hiện mình có bất cứ dấu hiệu gì trúng độc và không khỏe, ngược lại, hắn cảm thấy khí trong cơ thể mình, đúng là trong lúc hắn đề thăng vận mệnh càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh...

Bỗng dưng, hoàn toàn ngoài ý muốn, mặt đất chỗ con sóng đứt gãy một mực xếp bằng, thỉnh linh vận khí phát ra một tiếng “Ầm” vang lớn “Ầm ầm...”

Hắn ta bị khí vận đó chấn cho nổ tung tại chỗ!

Như núi lở, đất nứt!

Không thể như vậy được! Sao... có khả năng gì chứ?

Sự kinh hãi này quả thực không phải chuyện đùa! Ngay cả sóng lớn cũng ghen hòng nhìn trần trời! Hắn tạo mộng cũng không nghĩ tới, bản thân mình chỉ hơi đề khí vận đi toàn thân, còn chưa kịp xuất chiêu, khí trong cơ thể đã có thể chấn vỡ mặt đất trong phạm vi trượng hắn đang ngồi!

Cho dù là cao thủ tuyệt thế, tu vi cũng chỉ như vậy mà thôi! Chỉ cần đứt là biết võ công của bản thân vẫn chưa tới mức là cao thủ tuyệt thế! Vậy, sao lúc này hắn lại mang chân khí va chạm với cao thủ tuyệt thế? Chẳng lẽ...” Chẳng lẽ đêm qua lúc ta hôn mê, bóng người đỏ như máu kia lại tăng nội lực của ta lên rất nhiều? Chỉ có điều, vì sao hắn không gia hại ta, trái lại còn tăng nội lực của ta lên?”

Đoạn Lăng trăm mối vẫn không có cách giải, hoàn toàn không rõ động cơ của cái huyết hồng nhân ảnh này! Bất quá hắn tin tưởng, huyết hồng nhân ảnh tăng lên công lực của hắn, nhất định cùng tuyển hắn có quan hệ! Thế nhưng rốt cuộc hắn

tuyển chọn sóng bị chặt làm gì? Sóng gầy thủy chung không nghĩ ra được nguyên cớ.

Nếu như vô duyên vô cớ đạt được công lực mạnh hơn, sóng gió dù trong lòng có thấp thỏm, nhưng cũng vô nghĩa lãng phí, đang muốn nghiêm túc xuất quyền oanh kích cây cối phụ cận, xem mình mạnh mẽ đến mức nào, ai ngờ ngay lúc này...

Một bóng người đang từ xa tới gần, đi tới hướng Dạ Xoa trì.

Đoạn Lăng vội vàng dừng tay, vừa nhìn bóng người chậm rãi đi tới gần, phát hiện bóng người này không phải ai khác, lại là người toàn tâm toàn ý chỉ làm gương mặt Dạ Xoa -

Ngọc Nhi cô nương!

Lúc này Ngọc Nhi cô nương hai mắt đã mù, không khỏi cảm thấy vui sướng khó hiểu! Ngay cả chính hắn cũng không biết bản thân vì sao lại vui sướng như thế, có lẽ hắn thật sự rất thưởng thức cô bé tịch mịch này, muốn tạo ra một cái dạ xoa hoàn mỹ để tăng tiến tâm trí! Lại hay bởi vì việc Đoạn Lăng đối với nàng...

Bất luận thế nào, lúc này đã là Thần Hi, nhà của Ngọc Nhi cùng Dạ Xoa trì gần mấy trăm trượng, lúc này nàng đi qua Dạ Xoa trì này cũng không có gì lạ, đây thật ra là con đường mà nàng phải đi qua trước thành thị Dật Thiên này!

Nhưng vạn phần không tìm được, đang đẩy xe gỗ chậm rãi đi tới, đột nhiên nàng ngừng lại bên cạnh ao dạ xoa!

Sóng vỗ lại bắt đầu tò mò: “A? Ngọc Nhi cô nương tay đẩy xe gỗ, ta còn tưởng rằng nàng đang chạy về chợ bán, vì sao nàng dừng lại bên bờ dạ xoa trì? Nàng muốn làm gì?”

Ngọc Nhi là người mù, cho nên trước giờ vẫn chưa phát hiện sóng vỗ bờ Dạ Xoa Trì lẳng lặng nhìn nàng, vì vậy rất nhanh Ngọc Nhi đã biết Ngọc Nhi muốn làm gì!

Chỉ thấy Ngọc Nhi bỗng nhiên lấy ra một khuôn mặt nhỏ điêu khắc dị thường của dạ xoa từ trong ngực, quyền điện tịch này thậm chí còn tinh xảo gấp bội lần dạ xoa nàng mang trong xe gỗ, duy chỉ có một khuôn mặt dạ xoa tinh xảo như vậy, Ngọc Nhi vậy mà nghĩ cũng không nhớ, “Đông” một tiếng...

Liền ném nó vào trong dạ xoa trì!

Sóng vỗ lập tức khẽ giạt mình, không rõ Ngọc Nhi sao lại có “Kỳ hạnh” này? Ngọc Nhi cô nương không phải lập chí muốn tạo ra khuôn mặt dạ xoa hoàn mỹ nhất sao? Tại sao lại ném Dạ Xoa xinh đẹp như thế vào trong hồ?”

Sóng lớn tràn đầy vẻ ngờ vực, chỉ không kịp nghiên cứu, sự tình càng ly kỳ nổi tiếp phát sinh!

Ngọc Nhi sau khi ném tiểu diện mục dạ xoa kia vào trong ao, vậy mà lâm bầm với dạ xoa trì:

“Đã là hạng một ngàn tám trăm sáu mươi tám khuôn mẫu rồi.”

“Thúc thúc, Ngọc nhi tuyệt đối sẽ không hết hi vọng.”

“Ngươi, khi nào mới chịu gặp...”

“Ta?”

Thúc thúc?

Ngọc Nhi lại gọi thẳng Dạ Xoa trì với thúc thúc? Đoạn Lăng nghe xong cảm thấy kỳ lạ càng thêm kỳ lạ, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, càng thấy thân sắc nàng giờ phút này tương đương hoang mang mất mát, dường như có chút tiếc nuối, đoạn lăng rút cuộc không cách nào kiềm chế hiếu kỳ của mình nữa, hần vội ho một tiếng vội vàng:

“Khụ... “

Ho khan chỉ là muốn hấp dẫn sự chú ý của Ngọc Nhi, Ngọc Nhi chợt nghe thấy tiếng ho khan này, lập tức tỉnh lại, cuống quýt hỏi: “Phải... Là ai? Là ai đứng ở... bên người ta?”

“Là ta!” Đoạn Lăng gọn gàng dứt khoát một tiếng.

Lỗi tai người mù phi thường linh mẫn, Ngọc Nhi nghe xong liền nhận ra là ai, nửa kinh nửa vui nói: “A? Là... Đoạn đại ca? Vì sao... Một sáng sớm, ngươi liền ở bên cạnh dạ xoa trì?”

Đoạn Lăng cũng không biết nên giải thích hần tao ngộ đêm qua không bình thường, chỉ có thể bịa ra một lý do để chống lại:

“Là... như vậy! Đêm qua sau khi ta trở về, phát hiện làm mất diện mục nhỏ mà Dạ Xoa ngươi từng mua kia, nghĩ thầm không biết sẽ rơi ở phụ cận Dạ Xoa trì, thế là sáng nay vừa

mới tỉnh lại, liền lập tức đến tìm kiếm, vừa rồi lúc tìm về nó cho ta, liền thấy người đi qua nơi này.”

Lý do này cuối cùng cũng biên được hợp tình hợp lý, Ngọc nhi tựa hồ cũng tin tưởng, nàng xem ra tương đối cảm động:

“Gãy... Đại ca, vị Dạ Xoa kia trong mắt người khác, thậm chí ngay cả ba văn tiên... cũng không đáng, không thể tưởng được... Người lại quan tâm đến Dạ Xoa ta tạo ra như thế, cảm ơn... người..”

Nhìn tình cảm tri ngộ cảm kích Đoạn Lăng Nhi trên mặt nàng, thiếu chút nữa khiến người ta hiểu lầm nàng “Lấy thân báo đáp”, đoạn lăng không khỏi lén vì bịa dựng câu chuyện cho nàng mà cảm thấy chút áy náy; bất quá nói thẳng thắn, cái cơ do đoạn sóng biên soạn cũng không phải không có tội, nếu hắn thật sự làm mất Ngọc nhi dạ xoa, hắn cũng sẽ không tiếc trở lại Dạ Xoa trì tìm kiếm, quản đường xa lặn lội!

May mà, gương mặt dạ xoa kia từ đầu đến nay, đoạn lăng cũng chưa thất vọng, vẫn bình yên ẩn giấu trong thất tình.

Đoạn Lăng lại nói: “Đúng rồi! Ngọc Nhi cô nương, vừa rồi ta thấy cô đặt một cái khuôn mặt dạ xoa vào trong dạ xoa trì, lại nói với dạ xoa trì một phen “Người tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định”, rốt cuộc... Tại sao cô lại như vậy?”

Cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính! Đây cũng là Đoạn Lăng cố ý để Ngọc nhi phát hiện ra mục đích của hắn ở bên cạnh!

Ngọc nhi nghe thấy câu hỏi này, lập tức hơi sững sờ, nói:

“A... Đến đây, vừa rồi ta nói chuyện, Đoạn đại ca... Đã nghe thấy chưa?”

“Ngọc nhi cô nương, nếu người có chuyện khó nói, sóng gió cũng sẽ không miễn cưỡng người nói ra, dù sao ta cũng chỉ là nhất thời hiếu kỳ, thuận miệng hỏi một câu mà thôi.”

“Không, Đoạn đại ca, kỳ thật Ngọc nhi cũng không có gì khó nói, càng không cần phải giấu diếm với Đoạn đại ca. Bất quá, việc này nói ra rất dài...” Ngọc Nhi nói đến dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Đoạn đại ca, hai ta chẳng bằng vừa đi vừa nói chuyện, thế nào?”

Vừa đi vừa nói chuyện?

“Được.” Đoạn Lãng đã vội không ngừng đồng ý! Hơn nữa còn tranh nhau thúc đẩy chiếc xe gỗ mà Ngọc Nhi đã bày ra để bán, thẳng hướng Thiên Âm thành từ từ xuất phát.

Hắn như thể tình nguyện, không hoàn toàn đều là lòng hiếu kỳ hiếu kỳ của hắn đối với Ngọc Nhi, càng bởi vì, hắn rất thích đồng hành cùng nàng, quản ở trong mắt thôn dân khác, nàng chỉ là một người phụ nữ tàn phế vừa nghèo lại biết làm dữ tợn dạ xoa!

Nhưng trong mắt Đoạn Lãng, nàng lại không hề kém so với những ngày khác vì sao mình sinh tồn!

Chỉ vì nàng tuy mù, lại kiên trì tạo ra lý tưởng hoàn mỹ của dạ xoa, nàng không phải. mù quáng sinh tồn!

Ngay sau khi Đoạn Lãng cùng Ngọc Nhi rời khỏi vùng vùng của Dạ Xoa trì, cái khuôn mặt Dạ Xoa mới vừa rồi bị Ngọc Nhi ném vào trong ao kia vốn vẫn lơ lửng trên mặt nước hồ, lại như bị một lực hút liên lụy, “Phốc” một tiếng! Toàn bộ diện phủ độ đã bị kéo xuống dưới ao.

Mà dạ xoa trì to lớn tịch liêu, dần dần cũng vang lên một trận thanh âm thần bí như quỷ như mị:

“Đúng...!”

“Ngọc... Nhi...”

“Thật sự đã là hạng một nghìn tám trăm sáu mươi tám gương mặt dạ xoa rồi...”

“Không ngờ được, một nữ hài tử cũng có quyết tâm xa cách như thế...”

“Thúc thúc... Thực sự vì quyết tâm của người... kiêu ngạo...”

“Còn thúc thúc, cũng sẽ bắt chấp tất cả, vì người...”

“Một chuyện sẽ xoay chuyển cả đời ngươi!”

“Bởi vì...”

“Ta đã chân chính trở thành...”

“Dạ Xoa!”

“Thúc thúc đã có đủ lực lượng, giúp cha mẹ ngươi và...”

“Thanh toán tất cả!”

Âm thanh như ma như ảo đột nhiên ngừng lại, tiếp đó là một tiếng nổ vang!

“Vù” một tiếng! Một bóng người huyết hồng từ trong ao phóng lên trời, giống như Dạ Xoa đã phá kén chui ra từ trong Bách Kiếp Luyện Ngục! Phần bức lực của bóng người huyết hồng một khi bay lên trời lại đột nhiên nhỏ tận gốc cây trong phạm vi mười trượng xung quanh lên, đứng giữa không trung, rồi nổ tung thành mảnh vụn gỗ!

Trời ạ!

Lực lượng thật hùng hồn đáng sợ!

Lực lượng tuyệt thế thật vô địch!

Khó trách âm thanh này mà nói, hắn đã có đủ lực lượng để tính toán tất cả! Lấy sức mạnh của nó, đã có thể thanh toán toàn bộ Vạn Lý Thần Châu!

Bóng người đỏ như máu này chính là người đã từng muốn bắt lấy Đoạn Lăng Dạ Xoa?

Chỉ không biết giờ phút này hắn muốn thanh toán tới đâu?

Hắn muốn thanh toán:

Ai?

“Cái gì?”

“Ngọc Nhi... Cô nương, cô kiên trì muốn tạo ra lý tưởng hoàn mỹ của Dạ Xoa, thì ra chỉ vì muốn gặp một vị Dạ Xoa không lâu, có khả năng đã tự chuốc lấy... Thúc thúc?”

Đoạn Lăng cùng Ngọc Nhi đẩy chiếc xe gỗ kia vừa đi vừa nói chuyện, Đoạn Lăng nghe Ngọc Nhi nói đến đây, không khỏi kinh ngạc hỏi lại.” “Ngọc Nhi khẽ gật đầu, biểu tình của nàng ta dường như rất thần thờ, giống như đang nhớ lại một vài chuyện cũ mà ngay cả nàng ta cũng không nhớ ra được.

“Thật ra... Rất nhiều chuyện cũ lúc nhỏ, ta... đã không nhớ rõ; không biết vì sao lúc ta xuất thế, từng gây họa một hồi... Không biết là bệnh nặng gì; sau đó nghe phụ mẫu nói, ta gần như bệnh chết, may mà cuối cùng vẫn cứu sống lại; chỉ là mạng mặc dù giữ được., Nhưng bệnh này khi ta năm tuổi lại tái phát, mà đôi mắt của ta cũng bởi vì năm tuổi mà phát bệnh

mà không bảo vệ được; từ nay về sau ta liền mù hai mắt, hơn nữa có thể bởi vì bệnh mà ngăn người, ta đối với chuyện năm tuổi, cũng không nhớ rõ...”

“Ta chỉ mang máng nhớ mong mẫu thân nói, trước khi ta xuất thế, cha ta hình như là một người quất tháo phong vân, tạo đất cũng chỉ là sở thích của ông ta, cũng không phải là thủ đoạn mưu sinh của ông ta. Thậm chí lúc ta bốn tuổi, ông ấy đã sốt ruột không đợi được đem Đào Nghệ truyền cho ta. Cho nên cuối cùng mặc dù ta đã quên đi rất nhiều chuyện, vẫn không thể nào quên được Đào Nghệ truyền cho ta...”

Đoạn Lăng nói: “Cha ngươi từng là một kẻ hô mưa gọi gió? Vậy, rốt cuộc ông ấy tên là gì?”

Ngọc Nhi cười khỏ lắc đầu:

“Ta không nhớ nổi cha ta tên gì, chỉ nhớ, ông ấy sau khi ta xuất thế, liền không còn gì cả! Sau nghe mẫu thân nói, phụ thân là vì muốn chữa bệnh cho ta mà mất đi tất cả, nhưng chỉ vì trị bệnh của một cô bé, sao lại nói cha ta đã trả giá hết thầy danh vọng? Ta vẫn hoàn toàn không biết gì cả?, Năm đó ta bị bệnh ngắt lúc năm tuổi, cha vì muốn chữa khỏi đôi mắt mù kia của ta, liền rời khỏi ta và mẫu thân, ra ngoài nghĩ cách. Sau đó, bỗng nhiên có một ngày, mẫu thân nói với ta, phụ thân đã chết...”

“Lúc đó con thật sự quá nhỏ tuổi, không rõ vì sao cha lại nghĩ biện pháp chữa cho đôi mắt của con mà chết, chỉ biết, mẫu thân từ nay về sau đã không còn nhắc tới phụ thân., Càng không nói với ta không nhớ gì thêm, rốt cuộc cha họ gì tên gì, tựa hồ sợ chúng ta sẽ gặp họa sát thân! Hơn nữa từ nay về sau không có chỗ ở cố định, giống như đang trốn tránh bị người ta truy đuổi! Cho đến tận tận lúc rất lâu sau, hai mẹ con ta mới trần trọc trở về phụ cận Dạ Xoa hội cư trú...”

Ngọc Nhi nói đến đây, một đôi mắt hoang mang ẩn hiện lệ quang, hiển nhiên cũng đang tiếc nuối không cách nào nhớ lại tên phụ thân mình.

Sóng cạn ngàn vạn liệu không tìm được, một người con gái mù nhà nghèo, sau lưng lại có một đoạn thân thể như đang mơ màng màng! Cha của nàng lại vì cứu ái nữ mà hy sinh hết thầy danh vọng, cuối cùng càng chữa khỏi đôi mắt của con gái, vì

cứu con gái ra từ trong thế giới bóng tối vô biên vô tận, mà cứu con gái mình từ trong bóng tối vô tận., Mà không tiếc vứt bỏ tính mạng, phụ thân này, thực sự tương đương vĩ đại; nhưng đến cuối cùng, hắn coi là tiểu nữ nhi trên chương trình minh châu rõ ràng ngay cả tính danh của hắn cũng không nhớ rõ, thậm chí thê tử của hắn cũng dám nhắc lại tên, thật sự là một đại thảm sự nhân gian.

Nhưng mà, mặc dù sóng đã cắt đứt là thân thể sâu sắc của Ngọc Nhi trước mắt, trong lòng hắn vẫn có một nghi vấn lớn nhất, hắn hỏi: “Ngọc nhi... Cô nương, tình yêu nữ lệnh tôn của ngươi, thật sự làm người ta kính trọng! Nhưng, ngươi vừa mới nói... Thúc thúc ở dưới dạ xoa trì, lại là chuyện gì?”

Ngọc nhi cười khỏ, đáp: “Nói thật, chuyện về thúc thúc, cũng giống như chuyện của cha ta, ta... cũng không nhớ rõ lắm, nhưng ta mơ hồ nhớ kỹ, thúc thúc cũng không phải thật sự có huyết thống với nhà ta, thúc thúc chỉ là tri giao sinh tử với cha ta, hai người tuy không phải huynh đệ ruột thịt, tình như huynh đệ ruột thịt!”

“Ta vẫn còn nhớ, trước lúc ta lên năm tuổi, thúc thúc còn vô cùng yêu thương ta, nói với ta:

“Tiểu ngoan, cha con là nam nhân có lý tưởng nhất trên đời này, cũng là người thúc thúc kính trọng nhất, sau khi lớn lên con cần hỗ phụ không có khuyến nữ, cũng phải giống như cha con, là một cô gái có lý tưởng nhất!”

“Nhân sinh trên đời, chỉ có thể sống một lần; nếu có lý tưởng, nhất định không thể từ bỏ!”

Đáng tiếc, ta chỉ có thể nhớ những lời thúc thúc khích lệ, lại không nhớ nổi tên thật của thúc thúc, cùng với dáng vẻ của ông ấy, chỉ nhớ bóng lưng ông ấy cũng không cao lớn cường tráng như cha ta, nhưng sau đó mẹ lại nói với ta, mặc dù thúc thúc lớn lên không cường tráng, nhưng lại là mỹ nam tử, càng cho rằng thúc là nam tử dũng cảm nhất!”

Đoạn Lăng một mực im lặng nghe đến đây, Nạp Kỳ nói: “Ồ? Tại sao mẹ ngươi lại cho rằng một nam nhân không quá cường tráng, là nam tử dũng cảm nhất?”

Ngọc nhi thỏn thức đáp: “Mẫu thân nói, từ khi cha trị khỏi hai mắt ta mà chết, thúc thúc bởi vì không đáng người nào đó làm, vẫn luôn muốn báo thù rửa hận cho đại ca ta, thế nhưng ngại võ công của người khác vẫn chưa đến, cuối cùng, ông không tiếc hy sinh tiền đồ của chính mình, người yêu, hạnh phúc, đem mình quăng vào nghe nói làm người ta biến thành dạ xoa trị! Ông ấy thề phải hóa thành dạ xoa đáng sợ, trở về vì người ca ca ông tôn trọng nhất của mình thanh toán hết thảy!”

Sóng lớn lập tức kinh ngạc:

“A? Vậy... Vị thúc thúc này của ngươi, chẳng phải là người từng lưu truyền trong một truyền thuyết ở thành Thiên Âm kia, là người từng vì bạn tri kỷ mà không cam lòng nhảy xuống ao?”

Chủ Nhi thương cảm gật đầu:

“Đúng vậy! Chuyện Dạ Xoa được truyền lưu một mực, chính là chuyện tình thương ta rất đau, nhưng ta lại không nhớ nổi dung mạo của nó... Vị thúc thúc kia!”

Thế sóng đoạn khó đoán được, liên quan tới lời thề nam nhân kia muốn đầu nhập ao trở thành sự lưu truyền của Dạ Xoa, thì ra thật sự có người! Càng không ngờ người này có quan hệ với Ngọc nhi trước mắt, hấn hỏi: “Nhưng, Dạ Xoa trị... thật sự có thể khiến người ta trở thành dạ xoa đáng sợ? Trên đời thật sự có Dạ Xoa ngậm oán không tức?”

Ngọc Nhi đắng chát cười một tiếng:

“Ta không biết! Ta chỉ biết là, từ sau khi thúc thúc tìm đến Dạ Xoa trị, có lẽ...người còn chưa chết!” Không.” Ngọc Nhi trùng trùng điệp điệp lắc đầu:

“Con... đã mù, làm sao lại gặp được nó? Chỉ là sau khi nó tự chuốc lấy Dạ Xoa trị, con cùng mẫu thân đều có thể cảm giác được, thúc thúc còn ở trên đời này... tồn tại.”

“Ồ? Sao lại như vậy?”

Ngọc Nhi mờ mịt đáp: “Từ khi phụ thân qua đời, thúc thúc lấy thân nhảy xuống ao, cũng chỉ còn lại ta cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, về sau hai ta càng thỉnh thoảng lại bị một ít thổ hào ác bá quấy rầy. Chỉ là đến cuối cùng, đám thổ hào ác bá này cũng không có kết cục tốt đẹp gì., Không phải là chết

không rõ ràng, mà là không biết bị cái gì hù dọa đến điên rồi; mẩu thân thì cằn khảnh định, nhất định thúc thúc đã hóa thành dạ xoa trở về nhân gian, âm thầm thủ hộ hai cô nhi quả phụ chúng ta, cho nên mặc dù hai mẹ con ta lưu vong ở bên ngoài một đoạn thời gian, cuối cùng vẫn trở về, ở phụ cận dạ xoa trì...”

“Mà năm năm trước, mẩu thân rốt cục bệnh chết, khi đó ta đã mười một tuổi; ta còn nhớ rõ tháng trước khi mẩu thân lâm chung, khi ta đem thuốc bụng bụng ở cửa phòng mẩu thân, bỗng nhiên nghe thấy mẩu thân đã hơi thở mong manh, giống ở trong phòng đối với một người nói:

“Nhị... Nhị... em dâu... Thật cao hứng... Cô có thể trở về gặp ta trước lúc lâm chung... một mặt... Chị dâu... thật sự rất cảm kích... chàng đã vì phu quân ta mà không tiếc đầu ao biển thành... Dạ xoa... Tâm, cằn... cảm ơn.... mấy năm qua chàng âm thầm nói chuyện với hai người bọn tôi... Bảo vệ...”

“Nhưng mà, ta đã... cứu rồi, Nhị đệ, người không cần... lãng phí sức lực... tẩu dâu cứu ta... cũng không hy vọng... Người có thể báo thù cho ta, bởi vì... cừu nhân của chúng ta... Quá mạnh...”

“Chị dâu... Hi vọng sau này người có thể chăm sóc tốt cho hai vợ chồng chúng ta... Cô con gái duy nhất... Ngọc nhi, để cho nàng... Bình an bình, bình phàm... Không có sóng... đã qua đời, điều này... đứa nhỏ... Làm người ta thất lạc, thật sự... quá đáng thương..., Mà nhị đệ... Người đối với chúng ta... Một nhà... ể tình tận nghĩa, cũng... Thật sự quá khó khăn cho người...” Khi đó ta nghe đến đây, không khỏi hoảng hốt, nghĩ thầm rằng hoàng hôn là thúc thúc thật sự phá lệ trở về gặp mặt mẩu thân? Vì thế vội vàng tiến vào phòng, đáng tiếc hai mắt ta bị mù, căn bản không cách nào nhìn thấy trong phòng có người nào, chỉ nghe thấy mẩu thân cố nén một hơi thở cuối cùng nói với ta:

“Ngọc nhi, con lớn lên... Sau, ngàn vạn... Đừng quên thúc thúc của con... đại ân đại nghĩa...”

“Đáng tiếc, hắn đã biến thành... Dạ Xoa chân chính, hắn... không muốn... sợ người, cho nên... sẽ không... gặp người, trừ phi...”

“Người có thể giống như người... là phụ thân, vì hấn... tạo ra... là người có gương mặt hoàn mỹ nhất, vậy thì hấn... sẽ gặp người... một lần!”

Mẫu thân nói xong câu này liền qua đời, mà từ đó về sau, rốt cục con triệt để trở thành một cô nhi không cha không mẹ...”

Chuyện cũ như khói, thời điểm Ngọc Nhi nói đến đây, châu lệ một mực hốc mắt cũng đã không cách nào không chế được rơi xuống, sóng gió thấy nàng thê lương đến đây, cũng không nhịn được nổi lên vô hạn thương tiếc, đang muốn nói với nàng chút an ủi, nhưng lúc này Ngọc Nhi bỗng nhiên lại nói tiếp:

“Chỉ là, ta tuy đã trở thành cô nương không cha... nhưng... Ta biết, ta không cô đơn, đã biến thành thúc thúc của dạ xoa, nhất định sẽ âm thầm bầu bạn với ta., Thủ hộ ta, ngay cả khi ta nhìn không thấy hấn...” Mà sự thật cũng là như thế, mẫu thân qua đời... Lúc ta mới chỉ có mười một tuổi, còn miễn cưỡng tin được phụ thân truyền cho ta Đào Nghệ, tạo ra khuôn mặt ưa thích cho thôn dân, thế nhưng... Rất nhiều lúc... Vẫn là ba bữa cơm không bữa tiếp nối., Bất quá... Lúc ta cần nhất viện thủ... Lúc nào cũng sẽ kỳ tích xuất hiện đầy đủ lương thực trong phòng cho ta. Ta tin tưởng, thúc thúc vẫn âm thầm nhìn ta chăm chăm vào cổ nhân, cho dù hấn trở thành kẻ bị thế nhân coi là tà ác dạ xoa, nhưng vẫn không quên tình cũ...”

“Con... Con thật cảm kích phần khí hậu nồng đậm này của thúc thúc, càng... Một ngày muốn gặp nó, tuy rằng hai mắt con không cách nào nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng nếu nó có thể mở miệng nói với con nửa câu, cũng là... Được!” Cho nên!, Cuối cùng, người không để ý sinh kế, mỗi ngày đều nghiên cứu tạo ra Đào Nghệ hoàn mỹ, càng chú ý sáng tạo ra dạ xoa trong tưởng tượng của mình. Đó là hi vọng thúc thúc người hi sinh cả nhà người vì mình, cổ nhân đại nghĩa lắm nên, hi vọng một ngày nào đó ông ta có thể gặp lại người?”

Sóng lớn nghe đến đây thì không khỏi thở dài nặng nề.

Tuy nói là Đoạn Lăng là mười sáu tuổi, nhưng Thổ nhân trước giờ đều nhiều tuổi hơn mình một chút, chỉ mới hai tuổi đã có thói quen bất thành văn, cho nên trên thực tế mà nói, đoạn Lăng Lăng kỳ thật cũng chỉ vèn vèn mười lăm tuổi mà thôi! Ngọc Nhi không sợ đoạn Lăng hội thông minh như vậy., Chỉ

trong một vài lời đã hiểu được tâm của nàng, nàng ghen ngào nói: “Đúng... đúng! Những năm qua... Đến đây, mỗi ngày ta không gián đoạn chút nào, làm ra khuôn mặt dạ xoa, mỗi một lần may ra một điểm tương đối hài lòng, đều sẽ thả vào trong dạ xoa trì., Hi vọng thúc thúc có thể nhìn thấy hấn, diện mục dạ xoa mà quốc gia tạo ra cho ta, mặc dù tà ác, nhưng ánh mắt lại lương thiện, đây chính là... ta vốn tưởng rằng thể diện hoàn mỹ của dạ xoa; không ngờ hấn lại tạo ra nhiều năm, ta đã tạo ra một ngàn tám trăm sáu mươi tám mặt dạ xoa, nhưng vẫn không cách nào... đã động hấn...”

Hoàn toàn chính xác! Đoạn Lăng cũng có thể nhìn ra, Ngọc Nhi tạo ra toàn bộ khuôn mặt dạ xoa, mặc dù tà ác, ánh mắt lại là âm áp, bất quá, sau khi sóng vỗ nghe xong tất cả những gì Ngọc Nhi nói, cũng bắt đầu hiểu được lấy tại sao thúc thúc trong miệng nàng sẽ không gặp nàng?

Đó cũng không phải là hấn vẫn chưa bị đánh động mà là bởi vì, hấn căn bản không thể nào gặp lại nàng!

Hấn không muốn hù dọa nàng! Hấn không muốn phá hỏng ấn tượng thúc thúc mà mình từng để lại lúc còn nhỏ!

Cho dù hai mắt của Ngọc nhi mù, không cách nào nhìn thấy hấn, nhưng thanh âm của hấn, cũng đủ để làm cho bất kỳ sinh linh nào trên đời ——

Đảm tâm đều nứt ra!

Điểm này, Đoạn Lăng rõ ràng nhất, chỉ là bởi vì đêm qua hấn gặp phải ác mộng mà nói, cái kia chưa từng lấy Huyết Ti bắt hấn bóng người huyết hồng, chuẩn là thúc thúc trong miệng Ngọc nhi nói không thể nghi ngờ! Đoạn Lăng cho dù cũng không cách nào nhìn rõ diện mục dữ tợn Dạ Xoa dưới huyết hồng của hấn., Thanh âm duy nhất, lại thê lương giống như một đầu hung thú nhân gian! Loại thanh âm như ma như thú này, cho dù sóng gió cũng cảm thấy sợ hãi, lông tóc dựng đứng, càng không nói đến là Ngọc Nhi nhỏ yếu.

Chỉ là Đoạn Lăng không nói cho Ngọc nhi biết chân tướng mà nó cũng biết, dù sao nó cũng không muốn hủy đi lý tưởng và mong chờ của nó, nó chỉ là cổ vũ nói: “Ngọc nhi... cô nương, cô cũng đừng quá... nản lòng, tin rằng sẽ có một ngày vị thúc

thúc kia của cô... nhất định sẽ bị cô đả động, chắc chắn sẽ trở về gặp cô...”

“Đừng quên! Hấn tuy không phải là em họ của cha ngươi, nhưng hấn có thể hy sinh mình vì cha ngươi và cha ngươi, sớm đã coi các ngươi là thân nhân! Hấn, vô luận gặp phải bất cứ hiểm trở nào, cuối cùng đều sẽ không rời nửa bước thủ hộ bên cạnh ngươi, bởi vì...”

“Ngươi cũng là người thân duy nhất của mình ở thế gian này!”

“Cũng chỉ có ngươi mới không ghét hấn biến thành Dạ Xoa!”

“Vẫn coi hấn giống như thúc thúc là kính trọng hấn! Muốn gặp hấn!”

Đoạn Lăng không phải là lời giả, Ngọc Nhi chợt nghe lại càng cảm động vô cùng, nghẹn ngào nói với Đoạn Lăng: “Đoạn... Đại ca, không thể tưởng được... Ngươi lại là một người minh mẫn, Ngọc nhi... Thật sự rất cao hứng vì quen biết ngươi, chỉ không biết, ta... Vừa mới gặp được ngươi Bình Thủy, nói ra thân thể không ngừng không dứt như vậy... Có phiền nhiều ngươi không?”

Đúng vậy! Ngay cả Ngọc nhi cũng không hiểu, vì sao Đoạn Lăng đạo lại xuất hiện thân thể đối với Bình Thủy Đạo? Có lẽ, chỉ vì một cảm giác như đã gặp hấn mà thôi?

Đoạn Lăng vội vàng lắc đầu:

“Không! Ngọc Nhi cô nương, cô nương... Sao lại quấy rầy ta chứ? Trên thực tế, vừa lúc bản thân ta hiếu kỳ nha! Có thể được cô tín nhiệm, nói cho ta thân thể của cô, ta đứt Lăng... thực sự rất vinh hạnh!”

Ngọc Nhi nghe vậy mặt phấn hồng ngay tại chỗ, lúc này, hai người đã đẩy xe gỗ đến chợ Thiên Âm thành, Đoạn Lăng liền thấy cửa hàng trên đường lớn của thành Thiên Âm bỗng dừng nhớ ra một chuyện!

“A...” Hấn đột nhiên hô nhỏ một tiếng.

“A? Đoạt... Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Dường như Đoạn Lăng rất áy náy, nói: “Ta bỗng nhiên... Nhớ lại, ta từng thừa nhận mình là bằng hữu tốt nhất, hôm nay sẽ đi

làm một chuyện vô cùng trọng yếu. Ta thiếu chút nữa thì quên y dặn dò với ta rất nhiều lần, ta thật sự đáng chết!”

Không tệ! Hôm nay là ngày trọng đại Hùng Phách Kiếm duyệt thiếu niên đồ dân trong thiên hạ; Đoạn Lăng từng tiếp nhận Nhiếp Phong, hẳn hôm nay bất luận thế nào đều sẽ ưỡn ngực, ngẩng đầu đứng ở trên đại hội kiểm tra, kêu tất cả mọi người đều biết hắn là nhi tử khá giỏi Nam Lâm Kiếm Thủ Đoàn soái!

Còn là hảo huynh đệ tốt Thân Phong đường chủ Nhiếp Phong lấy làm vinh quang! Bằng hữu!

Ngọc Nhi nghe vậy lập tức nói: “Đoạn đại ca, người đã từng tiếp nhận làm việc cho bằng hữu tốt nhất của mình, người không cần đi theo giúp ta, dù sao sáng nay người đã theo ta dạo phố, ta đã rất vui vẻ rồi; người hãy đi ngay đi! Nếu không, ta sẽ phụ trách các bằng hữu của người, ta... cũng khó yên tâm.”

Đoạn Lăng không ngờ Ngọc Nhi có thể giải thích ân tình thế sự như vậy, âm thầm tán thưởng không thôi đối với hắn, nó nói: “Kỳ thật, chuyện ta nhận lời bạn tốt muốn làm cũng không liên quan đến nó, mà là chuyện đại sự liên quan đến việc cả đời ta thành bại. Nó muốn ta cố gắng đi làm tốt chuyện này, chỉ là vì tương lai của ta nghĩ ra. Nó, vẫn luôn hy vọng cuộc đời này của ta có thể tốt lên, giống như cha và thúc thúc của người...”

Ngọc Nhi nói: “Không ngờ Đoạn đại ca cũng có một vị tri kỷ bằng hữu trọng tình trọng nghĩa như thế, vậy hôm nay Đoạn đại ca càng phải cố gắng làm thoả đáng chuyện hắn dặn dò là không được, nếu không sao lại xứng đáng với hắn?”

Ngay lập tức, Đoạn Lăng tràn đầy đồng cảm:

“Không sai! Hôm nay ta nhất định phải cố gắng, tuyệt đối không thể phụ kỳ vọng của ta đối với ta.”

Ngọc Nhi thản nhiên cười nói:

“Ừm, vậy rồi! Cố gắng, nhất định sẽ có thành tích; “Cố gắng” sẽ không phụ lòng người, cho dù phụ lòng người, cũng sẽ không phụ lòng “nhân tình” như vậy!

***

***

***

Bỗng nghe Ngọc nhi cô vũ, thì tinh thần của Ngọc nhi lại càng chấn động, trong lòng cũng biết bản thân khó mà lưu lại nơi đây, nếu không thật sự đã quá muộn, hấn đành chấp tay, nói: “Đã... Như thế, Ngọc Nhi cô nương, vậy thì xin cáo từ!”

“Có cơ hội gặp lại sau!”

Một lời đã đến nước này, sóng lớn lập tức dựng lên, nhắm thẳng con đường Thiên Hạ hội quay đầu lại mà bay vút đi!

Nhưng mà sau khi lướt đi hơn mười trượng, sóng gió lờ mờ nghe thấy tiếng thở nhẹ yếu ớt của Ngọc Nhi sau lưng:

“Đoạn đại ca, cố gắng...”

Cố gắng? Đoạn Lăng cảm giác cười cực kỳ, trong lúc Hường Tiên bay đến, không hẹn mà quay đầu lại nhìn nàng một cái, thấp giọng trầm ngâm nói: “Ngọc Nhi cô nương, cảm ơn cô đã cổ vũ ta như thế đối với ta, nhưng chính cô, cũng phải phấn đấu, tuyệt đối đừng vì hai mắt mình mù mà tự ti mà vút bỏ... Đúng như lời thúc thúc cô từng nói, người, chỉ có thể sống một lần, cho nên nhất định phải vì lý tưởng của mình – cố gắng...”

Trầm ngâm không thể liên tưởng, Ngọc Nhi tin tưởng khoảng cách con sóng càng lúc càng xa, căn bản không có khả năng nghe thấy, chỉ là lần nói chuyện này, tin rằng con sóng đứt gãy vẫn còn cơ hội nói với nàng.

Bởi vì mọi người đều là người của chân trời à!

Nhất định còn có cơ hội gặp mặt.

Nhưng mà, sự cổ vũ của Ngọc Nhi mặc dù làm cho thân thể Đoạn Lăng phấn chấn không thôi, nhưng không chỉ một lát, sự phấn chấn của Đoạn Lăng bị một mảnh nghi hoặc che lấp!

Trong lúc toàn lực bay về phía thiên hạ, sóng gió dần dần phát hiện một việc!

Kinh công của hấn bỗng nhiên nhanh hơn so với bình thường, nhanh đến mức hoàn toàn phán đoán hai người!

Bình thường hần, thời gian một chén trà chỉ có thể bay được trăm triệu, bây giờ lại có thể đạt đến —— năm trăm triệu!

Trời! Cái này... căn bản không phải là hần! Tựa như lúc trước hần khoan chân vận khí bên cạnh Dạ Xoa trì, cũng từng lấy khí ép cho mặt đất vỡ vụn nội lực, cũng tuyệt đối không phải tu vi hần nên có!

Thế nhưng, vì sao trong một đêm, nội lực và khinh công của hần lại bạo phát mạnh lên? Chẳng lẽ cái bóng người huyết hồng kia chọn lấy hần sau đó?

Mà Huyết hồng nhân ảnh này đúng như lời Ngọc nhi nói, là thúc thúc của nàng tự chui đầu vào dạ xoa trì mà, vậy tại sao cái vị thúc thúc này của nàng hết lần này tới lần khác lại chọn lấy đoạn lăng? Làm sao lại muốn làm đoạn sóng tăng cường? Rốt cuộc lão có mục đích gì với đoạn lăng chứ?

Trên đời, thật sự có người có thể trở thành một Dạ Xoa khiến người ta không thể tưởng tượng?

Đoạn Lăng mặc dù vẫn đang cấp tốc lao vùn vụt về phía trước, chỉ có thể mơ hồ có dự cảm, sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Chỉ là, hần vẫn khó có thể nghĩ tới, hôm nay, sẽ phát sinh một chuyện ảnh hưởng tới cả đời hần!

Một kiện không ai có thể tưởng tượng được sẽ phát sinh chuyện gì.

Sắp phát sinh!

Rốt cục tuyết cũng bắt đầu rơi. Thiên Sơn, cao vút trong mây, cho nên tuyết trên Thiên Sơn, so với đại địa phạm vi mây chực dậm thì còn sớm hơn, đến càng dày hơn, không đến nửa canh giờ, ở vào thiên hạ của Thiên Sơn, sớm đã bao phủ một mảnh biển tuyết trắng xóa.

Nhưng mặc dù biển tuyết có vô số, vẫn không cách nào bao trùm được, hôm nay ở trên ba phần giáo trường có mấy ngàn thiếu niên lòng nóng như lửa đốt!

Bọn hần đang ở vì ước mơ giàu sang nổi tiếng đã lâu mà hùng tâm vạn triệu!

Để trở thành “Đệ tứ thiên vương” mà nóng lòng chờ mong!

Hơn mấy ngàn thiếu niên đồ chúng, lúc này đã tập trung ở trên ba phần giáo trường, mặc cho bông tuyết lạnh lẽo thấu xương bay tới người, mặt vẫn không đổi sắc.

Tất cả những khát khao nóng bỏng đối với danh lợi trong lòng thiếu niên, đã có thể nóng bỏng hòa tan bất cứ băng tuyết nào trên người bọn họ. Đúng vậy! Nếu không phải một lòng tranh giành danh lợi, ai nguyện chen thân vào giang hồ nguy cơ tứ phía? Cần gì phải rời xa hương lang bạt giang hồ? Đã từ lâu bất chấp mọi giá, liền muốn vô cùng vô tận! Cho nên hôm nay tụ tập tại ba phần giáo trường của ba ngàn thiếu niên này., Tất cả đều nghỉ ngơi dưỡng sức, quần áo chỉnh tề, tất cả đều lấy trạng thái tốt nhất của mình để biểu diễn trước mặt người khác! Thành vua thua làm giặc, có lẽ đều tại hôm nay!

Đúng như con trai của Tần Ninh Hình, dù đã là con trai của tổng giáo, nhưng vẫn giống những thiếu niên đồ đệ khác, đứng ngay ngắn trên giáo trường, mặc cho gió tuyết đánh, cũng không cách nào may mắn thoát khỏi.

Có điều, nhìn chung quanh toàn bộ giáo trường, nếu chú ý cẩn thận nhất, cũng là hấn! Ai bảo cha hấn Tần Trữ là tổng giáo? Gia thế phong phú nhiều vàng như vậy, chỉ riêng một bộ áo thêu tơ vàng mặc trên người hấn, cũng đủ cho bang chủ giáo hùng bá quan sát.

Mà chỉ cần Hùng Phách nguyện ở trong mấy ngàn đồ chúng tụ tập nhìn hấn một cái, cơ hội được chọn sẽ tăng lên nhiều!

Cho nên Tần Hân không chỉ là người chú ý nhất toàn trường, cũng là một người hăng hái nhất!

Huống chi cho đến lúc này, đối thủ mà hấn kiêng kỵ nhất – Đoạn Lăng vẫn chưa trở về, xuất hiện ở phía trên đại hội. Sợ rằng sớm đã bị hai cha con hấn sai đi giết thích khách, hấn vĩnh viễn sẽ không trở lại cùng hấn tranh một vị trí!

Vì vậy Tần Huyền thỉnh thoảng vô cùng hài lòng nhìn về phía vị cha đang đứng ở hàng trước của giáo trường, sau lưng Hùng Phách là “Tần Trữ”, hai cha con nhìn nhau cười một tiếng, sớm đã ngầm hiểu.

Bên này có người ” khoái hoạt”, sương phòng bên kia lại có người “Vu sâu”.

Người “Vu sầu” chính là Nhiếp Phong, Bộ Kinh, Tàn Sương, Văn xấu xí, Tàn Trữ đứng sau lưng Hùng Phách!

Còn có Khổng Tử luôn luôn hầu hạ bên người Nhiếp Phong.

Thời gian từng khắc trôi qua, tất cả thiếu niên đồ chúng đã tập hợp đủ, đại hội kiểm tra cũng bắt đầu, nhưng sóng đã bị cắt đứt, biểu tình của Nhiếp Phong sớm đã biến thành vẻ mặt kỳ vọng ngưng trọng.

Khổng Tử đứng bên cạnh hắn càng thêm lo lắng bất an, không khỏi thấp giọng hỏi Nhiếp Phong: “Phong... Thiếu gia, đoạn lã... Vì sao còn chưa tới đây? Đại hội... Sắp bắt đầu rồi, hắn... Hắn sẽ không bỏ qua thời khắc cuối cùng này chứ?”

Đột nhiên nghe lời này, Nhiếp Phong lập tức lắc đầu nặng nề nói: “Không! Đoạn Lãng tuyệt sẽ không từ bỏ!”

“Những năm gần đây, cho dù hắn đã mài mòn hùng tâm tráng chí, thỉnh thoảng cảm thấy tự ti, nhưng, dù hắn có thể buông tha chính mình, hắn cũng tuyệt sẽ không từ bỏ hứa hẹn với ta!”

“Hắn đã đáp ứng ta, nhất định sẽ kiên trì hứa hẹn với ta, ưỡn ngực tham dự đại hội kiểm duyệt, vô luận lần này thành công hay không, hắn cũng sẽ không phụ sự kỳ vọng của ta đối với hắn!”

“Hắn sẽ cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết, Nhiếp Phong ta có một huynh đệ tốt thủ tín!”

Đúng! Vô luận thành công hay không, chỉ cần Đoạn Lãng cho mình một cơ hội thử nghiệm, cũng không hoàn toàn buông tha cho bản thân kiếp này, chỉ cần hắn có thể tiến bộ một chút, đã là hồi báo tốt nhất đối với Nhiếp Phong!

Mắt thấy Nhiếp Phong có lòng tin sâu đậm với Đoạn Lãng như thế, Khổng Tử cũng vì chính mình hoài nghi Đoạn Lãng mà xấu hổ mà cúi đầu, Tàn Sương bên cạnh lại càng cười không nói, giống như âm thầm vỗ tay vì Nhiếp Phong và Đoạn Lãng, mà cách xa tất cả mọi người nhất, bộ lui cuối cùng là Kinh Vân...

Khóe miệng của hắn mặc dù không có nửa phần ý cười, thậm chí cười lạnh cũng không có, nhưng trong đôi mắt, lại lờ mờ hiện lên một tia quang mang...

Hắn xem ra cũng có lòng tin đối với Đoạn Lãng, ngay từ đầu đến cuối hắn cũng không thích xảo trá trong việc chặt đứt sóng! Nhưng không thích một chuyện khác, không thể nói chuyện được!

Chỉ là, ngay khi bọn họ chờ mong cơn sóng đã xuất hiện thì một thanh âm đột nhiên hướng tới trong lòng bọn họ giội một gáo nước lạnh: “Vậy sao? Đoạn Lãng thật sự sẽ đến sao? Theo ta thấy thì hắn sẽ không đến!”

Người lên tiếng chính là Tần Ninh đang đứng sau lưng mọi người, sau lưng Hùng Phách! Chỉ thấy khóe miệng Tần Trữ nhếch một cái, cười nói:

***

“Nếu như Đoạn Lãng nhất tâm nghĩ đến, hắn đã sớm nên đến! Cần gì đợi đến thời khắc bức bách khẩn cấp như thế? Nói thẳng, lấy một tên tiện dịch như hắn, đến cũng không có quan hệ thống khổ, bang chủ như thế nào lại thưởng thức hắn đây? Thật sự là làm cho thiên hạ anh hùng chê cười! Cho nên, ta cho rằng hắn quyết sẽ không tới!”

Giọng điệu của Tần Ninh lộ rõ ý vũ nhục Đoạn Lãng, Nhiếp Phong nghe vậy còn chưa kịp đáp lại, ai biết...

Bộ Nhất Hành trầm lãnh không nói, lần này đoạt lại sự lạnh lùng hướng Tần Ninh liếc mắt một cái, chậm rãi hỏi: “Nếu Đoạn Lãng sẽ đến, thì như thế nào?”

Lời vừa nói ra, không riêng gì Nhiếp Phong, Không Từ, Tần Sương hơi biến sắc, không ngờ tới bước lui cô độc cuối cùng của bộ kinh vân, cũng một mực lưu ý Đoạn Lãng hội có tới hay không; thậm chí ngay cả Tần Ninh cũng ngẩn ra tại chỗ, bất quá rất nhanh hắn liền cười to đáp: “Hắc hắc! Nếu Đoạn Lãng sẽ đến...”

“Vậy ta ăn một đồng phân ngựa trong mương của hắn!”

Lúc Tần Ninh nói thế, nghe rằng cười nhìn chằm chằm Bộ Kinh Vân, phảng phất như mình đã nắm chắc phần thắng; chỉ vì gã tin tưởng vào hơn năm mươi tên thích khách mà mình sai khiến, Đoạn Lãng căn bản không có chút hy vọng sống sót nào!

Bộ Kinh Vân chỉ cười tà dị, lại từ từ nói: “Người...”

“Nhớ kỹ cho kỹ...”

“Chính mình nói câu này.”

Nói xong thì mặt đã không còn nữa mà nhìn thẳng về phía trước, phẳng phất như đã mất đi hứng thú với Tần Ninh.

Mặc dù trong lời nói của Tần Ninh đã mạo phạm Bộ Kinh Vân, chỉ cho mình là công thần khai quốc thiên hạ, mà thân là tổng giáo, địa vị cũng không phải là nhẹ, không cần kiêng kị Bộ Kinh Vân Đường chủ tân nhiệm này! Huống chi, hắc hắc định Đoạn Lăng đã chết, lúc này Tần Trữ đã có thể trở thành “Đệ tứ thiên vương”, khi đó cha nàng giá họa, càng không cần e ngại gì!

Nhưng mà, Tần Ninh không khỏi cao hứng quá sớm! Trong lúc ý cười của hắc còn đọng trên mặt chưa tan đi, đột nhiên hắc nghe thấy Tần Sương cách mình không xa, im lặng hô to một tiếng, nói: “A!”

“Hắc... đến rồi!”

“Cắt sòng!”

“Cuối cùng hắc cũng tới!”

Cái gì? Đoạn Lăng... Đến rồi?

Tần Ninh chợt nghe tiếng Tần Sương hô to, quả thực như kinh tin dữ, Nhiếp Phong, Khổng Từ càng mừng tít mắt!

Chỉ thấy mọi người nhìn theo ánh mắt của Tần Sương, thỉnh linh phát hiện, một bóng người đang cấp tốc tiến vào ba phần giáo trường!

Không ngờ, vào thời khắc cuối cùng, Đoạn Lăng thật sự kịp thời trở về rồi!

Hắc ta không hề từ bỏ bản thân!

Cũng không từ bỏ hứa hẹn với Nhiếp Phong!

Chương thứ năm, áo cưới...

Tình bằng là gì đây?

Tình bạn chính là, than được đưa tới trong gió tuyết lạnh kia.

Trong nước lũ cuộn cuộn có một đôi viên thủ nghĩa tử không thể từ chối.

Còn nữa, hữu nghị cũng thế ——

Một cái vô luận gặp gỡ bất luận hiểm trở khó khăn gì, cũng tuyệt sẽ không thất tín hứa hẹn.

Rốt cuộc Đoạn Lăng cũng không tin, cuối cùng gã thủ vững hứa hẹn với Nhiếp Phong, kịp thời trở về thiên hạ tham dự đại hội kiểm duyệt; Nhiếp Phong chợt nhìn thấy Đoạn Lăng, loại vui sướng này quả thực không phải bút mực có thể hình dung, nhưng nghe gã từ từ nói với Khổng Từ: “Khổng Từ, người thấy chưa...?”

“Lăng rốt cuộc cũng thủ tín rồi! Hắn... Cũng không làm ta thất vọng!”

Khổng Từ thấy Nhiếp Phong nhảy nhót như vậy, cũng cảm thấy cao hứng cho hai người bọn họ:

“Là...à, sóng đã đến...tốt rồi. Phong thiếu gia, cho dù hôm nay có bị chọn hay không, hắn cũng có chí khí đối mặt với cơ hội hiểm có này, cũng không phụ lòng người...”

Đoạn Lăng đâu chỉ không cô phụ Nhiếp Phong? Hắn càng không cô phụ cảnh tượng bước đi yên tĩnh ở một bên! Chỉ vì hắn cũng không tin Đoạn Lăng là người thất tín với Nhiếp Phong.

Đoạn Lăng chỉ phụ lòng phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ phụ nhà Tần Ninh mua hung sát hắn một phen “Hảo ý!”

Chỉ là, đúng lúc kịp thời đến, mặc dù trông thấy Nhiếp Phong ở hàng trước giáo trường có vẻ vui mừng, trong lòng vẫn có chút áy náy. Nguyên nhân là vì Nhiếp Phong từng phân phó hắn mua một bộ quần áo giống như thế, thế nhưng kéo dài cả đêm, hắn chẳng những không thể thay một thân quần áo mới, ngược lại, trên thân mặc áo xanh cũ nát, cũng bởi vì hôn mê một đêm bên bờ dạ xoa trì mà ô uế không chịu nổi!

Cho nên, lúc này đây, ở trên ba phần giáo trường, mục đích làm cho người ta chú ý nhất đã không chỉ có Tần Siêu!

Đoạn Lăng cũng vô cùng chú ý!

Lưu ý bản thủ! Tiện mục! Tiện! Tiện! Tiện!

Nhìn chung mấy ngàn thiếu niên đồ chúng, ai nấy quần áo chói lọi! Chỉ có sóng, chỉ liếc mắt đã biết là — Tiện phó trong tạp dịch!

Tất cả thiếu niên đồ chúng đều không hện mà cùng nhìn về phía Đoạn Lăng, nhìn ánh mắt bọn họ, nghiêm nhiên như tất cả đều đang nói: “Buồn cười! tiện nhân như vậy cũng dám tham gia đại hội đọc sách? Cũng xứng cùng chúng ta đứng chung một chỗ?”

Thế nhưng, mặc dù quần áo bị hạ ti tiện, thân phận thấp kém, lúc này đây cũng không có tự ti mặc cảm, cũng không có nửa phần tự ti! Hắn không nhìn ánh mắt khinh bỉ của tất cả mọi người, ưỡn ngực, ngẩng đầu, cũng không uất ức mà cúi đầu quỳ xuống!

Vì hắn biết, nếu hắn biểu hiện nửa điểm tự ti, nửa điểm lùi bước, nhát gan, liền có lỗi với Nhiếp Phong!

Hắn cũng không hy vọng xa vời chính mình sẽ được hùng bá tuyển chọn, chỉ cầu mình có thể như Nhiếp Phong nói lúc trước ——

Đường đường chính chính ngẩng đầu, nói cho toàn thiên hạ người nói hắn không phải kẻ yếu không thể tùy ý khinh nhờn!

Vào thời khắc này, đứng ở đằng xa, ánh mắt Nhiếp Phong chưa bao giờ rời đi nửa phần sóng gió, trên mặt thảnh thơi lộ ra một tia mỉm cười thỏa mãn, tựa hồ gã biết Đoạn Lăng vì hắn dũng cảm như thế.

“Sóng, ngươi là vì Nhiếp Phong ta, năm xưa mới bỏ qua cơ hội tốt đầu nhập vào Vô Song thành lưu lại đây...”

“Hiện giờ, ngươi cũng là vì không muốn làm ta thất vọng, mới có thể dũng cảm đối mặt tất cả mọi người như thế đi?”

“Lăng, cảm ơn ngươi... đều chỉ vì giúp cho ta cảm nhận được toàn bộ cảm xúc của mình, mà... Coi nhẹ cảm thụ của mình đi...”

Không sai! Đoạn Lăng cố nhiên một mực vì Nhiếp Phong mà xem nhẹ mình, nhưng mà, Nhiếp Phong sao lại không phải chứ?

Còn nhớ rõ năm đó hai người cùng vào thiên hạ, lúc dâng trà, Đoạn Lăng từng nhỏ một giọt nước văng lên mặt Hùng Phách, thiếu chút nữa đã bị chém. May mà thời đại Nhiếp Phong tới hấn quỳ xuống đất cầu tình, cuối cùng Đoạn Lăng mới có thể may mắn thoát chết!

nợ người ta một văn tiền, không trả nợ không hết;

Ký nợ cả đời người ta, không phải là không thoải mái sao!

Mượn đến, thiếu nợ người, vô luận là nợ tiền hay là “Tình”, cũng cần trả nợ đầy đủ mới yên tâm thoải mái được, quân phải trả lại cả đời? Nếu thật sự phải cả đời trả lại ân tình, vậy cứ coi như là bằng hữu cả đời một đời là được...

***

***

***

Sóng lớn! Nhiếp Phong giờ phút này đã từ rất xa ngấm nhìn đối phương, thật lâu, hai người bỗng nhiên nhìn nhau cười một tiếng, hai người bọn họ trải qua hết thấy khốn khổ, giúp đỡ nhau, đều không nói gì...

Đôm đốp, một tiếng hô to đột nhiên đánh thức hai huynh đệ thân thiết trong quá khứ, nhưng nghe Văn Sửu cao giọng tuyên bố: “Được rồi! Ngộ đã đến! Toàn bộ thiếu niên đồ chúng cũng tập hợp đủ! Đại hội đọc sách chính thức bắt đầu!”

“Cung thỉnh bang chủ xem qua tất cả môn hạ thiếu niên!”

Lời này vừa nói ra, mấy nghìn thiếu niên đứng giữa càn tinh thần phấn chấn, “Nghiêm trận sẵn sàng đón “Hùng Bá kiểm duyệt, mà kiêu ngạo ngồi trên ghế rồng trong giáo trường, đối với mọi chuyện hùng bá không quan tâm, lúc này, đã hoắc cả lên!

Thiếu niên trước mắt có đến hơn ngàn vị, phóng túng giáo hùng bá ánh mắt như đuốc, nếu mỗi người đều cẩn thận xem xét, chỉ sợ cần thời gian thật lâu, hùng bá quyết sẽ không lãng phí thời gian quý giá của mình như thế, cho nên hấn dùng một phương pháp tiết kiệm nhất!

Đúng lúc đó, một vị hùng bá bất ngờ xuất hiện, bỗng nhiên trầm giọng quát: “Tất cả môn hạ thiếu niên!”

“Tiếp ——” Lão phu chỉ tay!”

A? Hùng Phách lại chỉ tay về phía mấy ngàn môn hạ? Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Bộ kinh vân, Nhiếp Phong, Tần Sương, Đoạn Lăng, cùng với tất cả mọi người trong sân không biết vì sao hùng bá lại nói như vậy? Nhưng mà bọn họ rất nhanh liền biết được, hùng bá rốt cuộc là ý gì!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, bàn tay phải của Hùng Phách giơ ra một kích, tiếp đó một tiếng “Ba” vang lên thật lớn! Một luồng chỉ kinh lạnh thấu xương từ ngón tay bắn ra, lập tức kinh lực lại phân ra, tức thì ba luồng khí mang màu sắc khác nhau như Hồng, Lam, Lục, Lục đánh thẳng xuống đỉnh của mấy ngàn thiếu niên trong sân!

Thiên! Phong, Vân, Sương, sóng chỉ biết Hùng Phách từ trước đến nay đều mang theo Thiên Sương quyền, bài vân chương và Phong Thần Thoái, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới ba loại tuyệt học này, nhiều năm sau, Hùng Phách sử dụng rõ ràng lại là một loại võ công không biết tên khác!

Đạo tam sắc chỉ kinh này rốt cuộc là võ học gì?

Hắn rốt cuộc muốn thế nào để xử lý ba ngàn thiếu niên đồ dân trước mắt đây đây?

Mặc dù chỉ kinh ba màu chia ra làm ba, chỉ riêng chỉ kinh chưa diệt chỉ đã lăng lệ ác liệt, chỉ thấy những nơi chỉ kinh đi qua, ngay cả tuyết bay mờ mịt cũng bị chỉ kinh bức tan rã giữa không trung như mưa. Nếu như ba đạo chỉ kinh này đánh trúng mấy ngàn đồ đệ kia, sau đó có lẽ đám đồ đệ chưa hẳn sẽ bị tổn thương, chỉ sợ thiếu niên đi cùng hai mươi hạng đầu sẽ chết ngay tại chỗ!

Nhưng mà, Hùng Phách tựa hồ cũng không muốn đánh chết đồ đệ của mình, hắn chỉ là muốn...

Thử nhìn tư chất của mọi người!

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ba đạo chỉ mang đột nhiên cấp tốc chuyển động, thoát khỏi nguy hiểm trên đầu của mấy ngàn thiếu niên, chỉ lực như thấp hơn một phần sẽ thật sự đánh trúng tất cả mọi người, nhưng chỉ kinh vừa vận không sai, vừa đúng lúc có thể thấy được Hùng Phách dùng chỉ kinh

cầu thành sợi dây thừng, thu nạp tự nhiên, quả thực đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh!

Mà ngay lúc ba đạo chỉ mang lướt qua đầu mấy ngàn thiếu niên đồ đệ, võ công của mọi người lập tức phân định!

Trong trận thiếu niên môn hạ vốn không chịu nổi ba luồng chỉ lực đánh ra của bang chủ, không ít người đã bị chỉ khí áp chế, công lực của Vô Kiệt bức đến mức đầu choáng váng, liên tiếp ngã xuống, chỉ trong chốc lát, toàn bộ ba phần giáo trường “Phốc phốc” lên, không ngớt nửa khắc, môn hạ của thiếu niên vốn là tổng cộng có mấy ngàn thời gian, thế mà...

Chỉ còn lại sáu tên không phải chứng kiến ý chỉ của bang chủ mà ngất xỉu!

Bọn người Nhiếp Phong không Ngu Hùng Bá ở đây trong vòng mấy năm tiến cảnh khó mà lường được, chỉ bằng tu vi một ngón tay bức hôn mê của mấy ngàn môn phái, hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới thần mà minh. Nhưng mà, người âm thầm chấn nhiếp trong tràng chính là Bộ Kinh Vân!

Hắn muốn báo thù, chỉ sợ phải phí một phen cố gắng!

Hùng Phách dùng phương pháp này thử một lần môn hạ của mình, quả nhiên có hiệu quả, mà sáu tên thiếu niên vẫn không ngất xỉu, đương nhiên là tư chất tốt nhất, sáu tên thiếu niên này là ——

Lục Thanh, Lăng Nam, Thư Vũ, Thiết Võ...

Cùng với con trai của Tàn Ninh Ninh Tàn Hân!

Còn có một người mà mọi người đều không dự liệu được nhưng vẫn có thể đứng vững tại chỗ.

Sóng lớn vỡ nát!

Là Đoạn Lăng! Nhiếp Phong lập tức nhìn thấy, cũng lập tức cảm thấy cao hứng vì Đoạn Lăng!

Hắn, chẳng những không ngã xuống, còn so với năm tên môn hạ thiếu niên còn lại...

Càng thắng!

Vì lần này hắn đứng vì Nhiếp Phong!

Vốn dĩ môn hạ mấy ngàn thiếu niên dĩ nhiên đã té xỉu, hùng bá đã tiết kiệm được không ít công phu, thế nhưng, trước mắt lại xuất hiện vấn đề khác.

Y từng tuyên bố lựa chọn năm thiếu niên chiến đấu với Phong Vân Sương vào nửa tháng sau. Hiện tại lại có sáu người có tư chất không tệ, tức là y còn phải lựa chọn từ sáu người này, những người còn lại sẽ trúng tuyển!

Bất quá vấn đề này cũng thật sự rất dễ giải quyết! Nếu sáu người trước mắt đều có tư chất tốt, đương nhiên là chọn lựa năm tên thiếu niên hợp với mắt bá chủ nhất rồi đi!

Quả nhiên! Hùng Phách không nói lời nào, lập tức như long hành hổ bộ, từng bước từng bước tiếp cận sáu tên thiếu niên trên giáo trường, muốn xem kỹ dung mạo sáu người này!

Tần Hân một mực coi việc Đoạn Lăng là cái đinh trong mắt, nguyên lai chỗ đứng cách đoạn lăng cũng không xa, nhưng nghe hần thấp giọng nói với Đoạn Lăng: “Hắc! Tiểu tạp chủng! Không ngờ được người cũng có năng lực như thế mà có thể chịu đựng được một chỉ của bang chủ, bất quá, có lẽ chỉ là vận khí của ngươi mà thôi! Kỳ thật, ngươi chưa tới đây đã định trước thất bại! Bang chủ như thế nào lại coi trọng ngươi? Hừ!”

Một người khác đứng ở một bên thiếu niên trên cửa “Thiệt Vũ” nghe vậy, cũng lập tức xen vào, tận tình chế nhạo Đoạn Lăng:

“Không sai! Nhìn Đoạn Lăng ngươi một thân còng xuống, thực sự quá giống một tiểu ăn mày rồi! Như thế nào lại giống một cái tương tuyển Thiên Vương? Cũng thật may Đoạn Lăng ngươi có dũng khí tham dự đại hội duyệt!”

***

***

***

Tần Huyền thấy có người phụ mình, không khỏi mừng khắp khởi nói: “Đúng vậy! Giang hồ, thuộc về người chiến thắng nổi tiếng xuất chúng!”

“Giang hồ, cũng không phải là phần thưởng đồng cảm! Ha ha...” Vừa nghe thấy giải thưởng đồng cảm, Đoạn Lăng chột sắc mặt trầm xuống, gãi mặc dù địa vị thấp kém, nhưng cũng không hi vọng ít ỏi đồng tình! Từ trước đến nay gãi rất khoan dung đối với Tần Hân, nhưng hôm nay, lại thần kỳ đến lạ lùng, quật cường trả lời hắt một câu:

“Đúng rồi! Giang hồ, không cần tỏ ra đồng tình thưởng bạc! Cho nên...”

“Kẻ yếu dựa dẫm vào phụ thân như ngươi!”

“Hôm nay không thưởng được – không có!”

Tần Huyền không lo được là gây Lăng lần này lại không chút nào yếu thế, mà từ ngữ lại cực kỳ sắc bén, không biết làm sao, thất tha thất thểu nói: “Ngươi... Ngươi... Ngươi dám... phản bác ta?”

Đoạn Lăng đã không muốn tiếp tục dây dưa với đám phế vật này nữa, bởi vì nếu không phải một mực cố kỵ sẽ đắc tội Tần Ninh, lấy khí tài và võ nghệ của Tần Phi, thì căn bản không phải là đối thủ của Đoạn Lăng! Hắn không còn trông chờ vào lão.

Tần Túc thấy hắn đột nhiên ngạo mạn như vậy, càng hận hận nói: “Hừ! Tiểu tạp chủng! Ngươi... Ngươi... Ngươi cho rằng mình có thể sống qua được một chỉ của bang chủ, rất ghê gớm sao? Đừng quên, ta cũng có thể chịu đựng qua một chỉ của bang chủ, ta cũng không yếu, ngươi cho rằng hắn sẽ chọn ngươi? Hay là chọn ta?”

Đoạn Lăng vẫn không trả lời, mà lúc này Hùng Phách đã đi đến trước sáu người.

Hùng Phách liếc nhìn sáu người, ánh mắt trên mặt năm tên thiếu niên ở giữa cũng từng dừng lại một chút, duy chỉ dừng lại trên mặt sóng tan nửa phần, Nhiếp Phong phía xa thấy thế lòng biết không ổn, mà Tần Huyền cũng vênh vao tự đắc liếc mắt nhìn một cái, như là xấu hổ cười hắn:

“Nhìn thấy chưa? Tiểu tạp chủng, bang chủ cũng không nhìn ngươi lấy một cái! Hắc! Thật không may mới vừa rồi ngươi còn ngạo mạn với ta như thế! Phi! Không biết tự lượng sức mình!”

Lòng bàn tay Đoạn Lãng đang đỏ mồ hôi, gã không cam lòng! Cũng không phải là không cam lòng mình sẽ bị loại, mà là không cam lòng để Nhiếp Phong mắt xanh thành không đối với gã, lại còn bại dưới hạ lưu nhàm chán này!

Nhưng mà, tựa hồ đúng như Tần Hân nói, trước tương lai, kỳ thực đã định trước thất bại, hùng bá xem ra đã hạ quyết tâm, nhưng nghe hắn đột nhiên cao giọng tuyên bố:

“Tốt! Lão phu đã đưa ra quyết định!”

“Hôm nay năm người được chọn làm tuyền chọn làm Thiên Vương chính là “Lục Thanh! Lãng Nam! Lãng Vũ! Thiết Võ...” Hùng Phách nhìn bốn Hoàn trên tay mọi người, một mặt tuyên bố; còn khi hắn tuyên bố người cuối cùng chọn ai thuộc về Thiên Vương...

Đoạn Lãng đã có thể nhìn thấy miệng hùng bá, hắn...

Hắn sẽ phun ra một chữ “Tần”!

Thiên! Hình dáng “Đoạn” và từ miệng của “Tần” hoàn toàn bất đồng! Đoạn Lãng đứng tại chỗ rung mình, Hùng Phách thật sự muốn chọn Tần Huyền mà y không cam lòng nhất?

Đúng vậy! Hùng Phách kỳ thật đúng là chọn Tần Siêu! Nhưng, Hùng Phách đang muốn phun ra hai chữ “Tần Hân”, hắn...

Hắn đột nhiên không nói ra tên “Tần Túc”!

Đột nhiên hắn không nói gì nữa!

Biến thành hậu duệ! Tất cả mọi người trong sân đều không rõ ràng! Chỉ có sóng đã dứt mới biết Hùng Phách có gì bỗng nhiên ngậm miệng không nói nữa!

Toàn bộ bởi vì Hùng Phách chưa nói gì, từ trước đến nay cặp mắt của gã đều không chú ý tới sóng gió, bỗng dừng lại nhìn vào sóng bị cắt, giống như phát hiện một thứ gì đó khiến gã phi thường kinh ngạc!

Mà phát hiện này, không chỉ có một mình Hùng Phách tạm thời ngừng tuyên bố Tần Bố là vị Thiên Vương tuyền chọn cuối cùng, càng làm hắn từng bước một tới gần sóng lớn.

Biến cố bất thành linh này, chẳng những Nhiếp Phong luôn tỏ ra quan tâm tới kết quả chung quanh, mà còn khiến cho tim đập của hắn không ngừng lại:

“A? Hùng Phách... Bắt đầu chú ý ta rồi? Năm, sáu, sáu năm, hắn... Hắn cuối cùng cũng ngưng thần nhìn ta như lần đầu tiên? Chẳng lẽ... Hắn thật sự bắt đầu thương thức ta? Ta... Cuối cùng cũng gặp may?”

Sóng lớn càng nghĩ càng thấy mừng, lúc này Hùng Phách đã đi đến trước một trượng, hắn nhìn chăm chăm vào mặt con sóng, trầm giọng nói: “Người, hình như thay đổi rồi.”

Biến đổi ư? Hùng Phách tại sao lại nói như vậy? Trong lòng Đoạn Lăng tâm bất định, chỉ cảm thấy hùng bá nói lời ấy cực kỳ kỳ quái, nhưng vào lúc này, tâm tình của Đoạn Lăng vốn đã dồn dập nhảy lên, đột nhiên nhảy càng nhanh, càng nặng hơn!

Phốc phốc! Phốc phốc! Phốc phốc...

A! Cái kia... Loại cảm giác kia lại tới rồi? Đột nhiên làm cho toàn thân chấn động! Hắn quá quen thuộc với loại cảm giác tim đập! Đêm qua, ngay sau khi nhịp tim kỳ dị này, cũng đã ra tay chém giết hơn năm mươi tên thích khách!

Mà hắn cũng đột nhiên tỉnh ngộ, hùng bá ngày nay phá lệ chú ý hắn, cũng có thể bởi vì hắn kinh thế tu vi, cũng đã phát hiện trên người Đoạn Lăng đang ẩn sâu một cỗ đáng sợ sức mạnh!

Quả nhiên! Hùng Phách tựa hồ bị loại lực lượng đáng sợ không hiểu này hấp dẫn, càng đi càng gần, hắn nhướng mày, ngưng trọng nói tiếp:

“Lão phu đoán được một chút! Người, quả nhiên đã thay đổi! Hơn nữa còn mạnh hơn! Nhưng sóng đã trở thành tạp dịch, tại sao người có thể tiến cảnh thần tốc như thế? Chỉ xem tinh nguyên trên mặt người nội liễm, khí trong cơ thể người bây giờ...” Thậm chí so với Phong nhi và Kinh Vân thậm chí còn kém hơn!”

“Chuyện này căn bản không có khả năng!”

Đúng! Điều này căn bản là không có khả năng! Đoạn Lăng mặc dù tự biết trải qua đêm hôm té xỉu sau dạ xoa trì, trong cơ thể không biết tại sao tăng thêm một cỗ lực lượng đáng sợ,

nhưng lực lượng này không kém gì Phong, vẫn kém, ngay cả chính hắn cũng tuyệt không tin!

Nhưng mà, càng không có khả năng một sự tình nào phát sinh! Trong lúc Hùng Phách nói xong cảm thấy sóng dữ hoảng sợ! Tay phải của hắn không tự chủ được đang vận may bên trong!

Làm sao có thể! Đoạn Lăng hoàn toàn không rõ vì sao tay phải lại không bị mình điều khiển! Nhưng càng làm cho hắn khiếp sợ chính là, Hách Thính “Bụp” một tiếng! Đoạn Lăng soàn soạt với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai! Tay phải vung lên! Thiên...

Không ngờ hắn lại không cách nào tự kiềm chế, dốc hết lực lượng đáng sợ toàn thân!

Một quyền!

Một quyền đánh vào lồng ngực Hùng Phách!

Trời ạ...

“Bụp” một tiếng! Hùng bá cho dù là tuyệt thế cao thủ, cũng không ngờ tới Đoạn Lăng hội lại gần như vậy, không kịp đề phòng, một quyền này ăn chắc vào! Nổ ra một tiếng vang rung trời!

Nhưng mà Hùng Phách tu vi sâu sắc, cũng tuyệt đối ngoài dự tính của mọi người. Giờ phút này sức mạnh trên người Đoạn Lăng vốn đã tương đối đáng sợ, vậy mà gã lại không bị thương nặng đánh cho cháy máu, cũng không vì Đoạn Lăng ra tay công kích gã mà tức giận, ngược lại, trên khuôn mặt vô cùng uy nghi của gã chỉ nổi lên nghi hoặc vô hạn, giống như là vô cùng giật mình nói: “Là... Giá Y thần quyết?”

“Vâng, thưa...”

“Hắn trở lại rồi?”

Phước Y Thần Quyết?

Hắn?

Sóng vỡ khê giật mình! Hắn từ từ hiểu được đêm qua nhân ảnh huyết hồng kia làm sao có thể nói sẽ chọn hắn! Có lẽ thần quyết giá y trong miệng hùng bá chính là lực lượng thần bí tăng thêm trong cơ thể Đoạn Lăng! Lực lượng này tương xứng

với tên “Đi y”, chắc là có thể chuyển từ trong cơ thể một người khác đến nội thể một người khác., Hơn nữa lực lượng có thể dẫn dắt lẫn nhau, đem lực lượng chuyển sang người khác càng có thể khống chế hành động của người khác! Như thích hợp, sóng gió đã bị khống chế không tự chủ được., Lại cả gan tập kích hùng bá! Nhưng mà, Hùng Phách làm sao biết được “Đoái y thần quyết”? Bóng người huyết hồng kia tại sao lại trăm phương ngàn kế tuyển chọn sóng đoạn đánh lên hùng bá? Nếu như bóng người huyết hồng kia thật sự là Ngọc nhi thúc thúc mà nói, chẳng lẽ Hùng Phách chính là người Ngọc nhi thúc thúc muốn tuyết hận?

※※※

Nhưng Đoạn Lăng đã không còn thời gian để phỏng đoán nữa rồi! Hách Thính nghe tiếng nổ vang đất chiến đấu của Hùng Phách như tiếng long ngâm của Cửu Thiên ngâm:

“Grào!”

Một tiếng rống ngâm vang lên, sóng xung kích đã chấn động tới mức sóng gió đâm sâu vào ngực và bụng Hùng Phách bị người ta ngửa mặt lên ngửa lật tung ra ngoài hai mươi trượng!

Bị một người ngăn lại!

Nhiếp Phong!

Chỉ thấy Nhiếp Phong đã chống hai tay vào sau lưng Đoạn Lăng, ngăn thân hình đang quay cuồng của hắn lại. Mặc dù hắn không biết vì sao Đoạn Lăng lại dám can đảm ra tay công kích hùng bá, nhưng vẫn lập thời điểm hắn hướng hùng bá cầu tình nói: “Sư phụ! Đoạn Lăng có lẽ chỉ là nhất thời hỗn loạn mà thôi! Hắn... tuyệt không có tâm!”

Hùng Phách ngang mày trợn mắt, nói: “Hắn đương nhiên là vô tâm! Lượng hắn cũng không có can đảm như vậy! Hắn chỉ là bị người điều khiển mà thôi!”

Nói xong vội vàng nhìn quanh bốn phía, quát: “Ngươi đã trở về! Cuối cùng ngươi cũng trở lại!”

“Lão phu đã sớm dự tính ngươi sẽ có một ngày trở về! Ngươi đã đến rồi thì nhanh ra đây kết thúc với ta đi! Đừng tiếp tục giấu đầu lòi đuôi nữa! Mau cho lão phu...” Cút ra mau!”

Tất cả mọi người ở đây đều không biết vì sao Hùng Phách lại quát hỏi bốn phía xung quanh, chỉ có sóng gió mới biết Hùng Phách đang hô quát ai!

Tam Phần giáo tràng hiện lên một mảnh xơ xác tiêu điều, tất cả mọi người đều hiểu bang chủ đang hô to một người thần bí hiện thân, mọi người tại nín thở tĩnh khí chờ đợi, mà vào lúc này, không biết từ nơi nào trong giáo trường, mơ hồ truyền đến một thanh âm thấp bé làm người ta sởn hết gai ốc:

“Đúng...!”

“Ta! Quay về! Đến! Đến rồi!”

“Hùng Bá! Không thể tưởng được ta lại lợi dụng thần quyết của giá y, thao túng tên tiểu tử áo xanh dùng đòn thứ nhất đánh về phía ngươi, mà ngươi vẫn có thể không tổn hao chút nào! Ngươi tiến cảnh nhiều năm như vậy thật sự nằm ngoài dự liệu của ta. Nhưng ta cũng sẽ vượt ra ngoài dự kiến của ngươi, bởi vì...”

“Ta đã hóa thành Dạ Xoa mạnh nhất đã trở về!”

“Hùng Bá!”

“Cho! Ta! Nhận —— Chết!”

Một tiếng nhận lấy cái chết! Mọi người nhất thời đều biết, rốt cuộc thanh âm như ma như quỷ này truyền ra từ phương nào! Hách Thính “Ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Mặt đất bên cạnh Hùng Bá bỗng nhiên nổ tung! Một bóng người huyết hồng đột nhiên từ dưới đất phóng lên trời!

Dạ xoa chân chính cuối cùng cũng đã từ địa ngục xông lên!

Biến thành bắt trắc! Mọi người còn không kịp nhìn rõ bộ dáng của huyết hồng nhân ảnh này kinh khủng như thế nào, huyết hồng nhân ảnh đi lên mặt đất, đã đầu tiên đuổi chân quét ngang, ra chân nhanh chóng., Dù là một thể hệ kiêu hùng hùng bá đạo cũng không kịp né tránh, bịch một tiếng! Không ngờ ngực bụng của Hùng Phách lại bị đánh trúng, người của gã bị đánh văng ra ngoài ba mươi trượng, miệng mũi điên cuồng phun máu tươi! Trời! Hùng Phách đương thời của kiệt xuất võ lâm đương thời cũng bị thương? Cũng không bằng bóng người đỏ máu kia —

***

Nhanh? Nhanh?

Hùng Phách bị thương đánh bay, thiên hạ đồ dân ồ lên! Nhưng cái kia huyết hồng bóng người giống như hôm nay nhất định phải đưa hùng bá lên chỗ chết không thể! Lập tức đuổi theo, trong chớp mắt lại đến trước mặt hùng Bá, thừa thắng xông lên, chân dữ dằn lại đuổi ra, muốn chân đạp mạnh nhưng chưa kịp đứng lên!

Chỉ hùng bá có thể trở thành chủ nhân một bang phái, cũng không phải hạng lương thiện, vừa rồi trúng một chân, chỉ vì trong tâm nhất thời hỗn loạn mà thôi; hôm nay đã không dễ dàng bị đánh trúng, nhưng thấy thân hình Hùng Phách lặn một vòng, ngàn cân treo sợi tóc, đã lặn ra bên ngoài hơn trượng, một cái đoạt mệnh trọng cước của bóng người huyết hồng kia nhất thời rơi xuống, “Ầm ầm” một tiếng hung hăng đập trên mặt đất!

Cái đập này quả thực không phải chuyện đùa, Hách Kiến thấy trong phương viên hai mươi trượng mặt đất trong khoảnh khắc vỡ vụn, cát đá bay đầy trời! Kinh đạo vô địch một cước này, tin tưởng cùng Hùng Phách vừa rồi đánh hôn mê không kém mấy ngàn thiếu niên, khó trách Hùng Phách bất ngờ trúng một cước, lại biết mũi miệng phun máu, bay ra ngoài ba mươi trượng!

Kinh khủng! Vô địch của hắn, đủ để sánh vai Hùng Phách - Cổ Chiêu tương đương!

Thậm chí càng mạnh mẽ cũng không thể ngờ được!

Hùng Phách kịp thời lặn ra bên ngoài, huyết hồng nhân ảnh càng thêm giập dũ, bạo nhiên quái gọi:

“Hùng Bá! Ngươi trốn không thoát đâu!”

“Trở lại ——” Tiếng kêu vừa dứt, bóng người màu đỏ máu lại phi thân về phía trước, cái chân thứ ba như sấm quét đến! Lúc này hùng bá dĩ nhiên đã đứng vững, đang muốn dùng tuyệt học Phong Thần cước nghênh chiến! Ai ngờ...

Hắn căn bản không cần ra tay nữa!

Bóng người đỏ máu còn chưa kịp quét tới, bỗng nghe ba tiếng “Bành bành bành” vang lên! Một quyền, một chưởng, một chân, đã trùng trùng điệp điệp đánh vào bóng người đỏ máu!

Quyền là Thiên Sương!

Chưởng là Bài Vân!

Chân phải...

Phong thần!

Hóa ra Tần Sương, Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong đã dùng hết khả năng để bảo vệ Hùng Phách, cướp lấy hắc! Từ trước đến nay Tần Ngôn không đơn độc xem Hùng Phách là sư phụ, càng thêm trung thành như Nghiêm Phụ, hai lòng trung thành, bảo vệ hùng bá thiên bá chính là thiên kinh địa nghĩa; Nhiếp Phong cũng không có lý do gì để không ra tay tương trợ hắc! Về phần Bộ Kinh Vân mặc dù lòng dạ khó lường, nhưng hắc vẫn luôn muốn “chỉ cần” làm cho Hoắc Bộ Thiên Thủ Nhận Cừ Nhân, hắc cũng tuyệt đối sẽ không để cho Hùng Phách chết trên tay người khác!

Cho dù một kích này của ba người vẫn chưa dốc hết toàn lực, chỉ lấy ba, bốn thành công lực xuất kích, chỉ có Thiên Sương, Bài Vân, Phong Thần, ba đại tuyệt học hợp lực cũng vô cùng tàn nhẫn, nhưng bóng người đỏ như máu này lại càng mạnh đến không thể tưởng tượng! Nhưng nghe một tiếng kêu quái dị của hắc, hắc đột nhiên kêu lên:

“Tốt! Không thể tưởng được giang hồ lại có nhân tài mới xuất hiện, nhất là người khoác áo choàng và mái tóc dài kia, tư chất công lực sâu không thấy đáy, nhưng các ngươi đừng mơ tưởng xa vời có thể ngăn cản ta —— ám sát hùng bá!”

Chỉ nghe hắc rống to một tiếng, hai tay chấn động, đã đánh lui ba người Phong, Vân, Sương ra, Nhiếp Phong bị đẩy lui hai bước, Bộ Kinh Vân cũng bị đẩy lui hai bước, Tần Sương thì bị đẩy lui năm bước! Giữa ba người đang ở trên cao cũng lập tức thấy bóng!

Thế nhưng trước mắt đã không phải là gió, mây, sương ba người lúc tự phân cao thấp, mà là ngăn lại bóng người huyết hồng này; Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân chợt thấy bóng người này có thể ra sức đẩy lui ba người bọn họ, tu vi cao,

mặc dù chưa gặp được chủ nhân đồng tử đen như bọn họ, nhưng vô địch chỉ có thể so với sư phụ hắc hùng bá!

Nhưng mà công lực hùng bá chỉ sợ so với bóng người huyết hồng này còn không bằng! Chỉ vì tu vi của hắc và bóng người huyết hồng tương đương, hắc cũng thiếu phần điên cuồng của bóng người huyết hồng, cùng với sự tàn nhẫn không thể không giết hắc!

Hận! Vì vậy, bóng người đỏ máu đang điên cuồng, tàn nhẫn, lấy lực lượng cái thể chân khai sơ độ giao phong chỉ vền vền ba, Phong Vân Sương bốn thành công lực chẳng có gì lạ; nhưng mà bóng người đỏ máu tuy hung ác, có một người cũng tương đối ác độc!

Bộ! Kinh! Vân!

Bộ Kinh Vân từ trước đến nay đều gặp mạnh càng mạnh, chỉ vì hắc gặp mạnh càng phải kiềm chế mạnh mẽ, mới vừa bị đẩy lui, trong lòng tử thần lập tức bốc lên một cỗ vô tận chiến ý —— hắc không tin nếu bất chấp hết toàn lực, vẫn không thể ngăn được huyết hồng điên thú này sẵn giết hùng bá! “Tỏa đột nghe Kinh Vân bộ lạnh lùng phun ra một chữ Tỏa”, Không nói một lời tiến lên, một tay nắm chặt bóng người huyết hồng, một cái chụp này hắc đã sử dụng tới mười thành công lực, nhất thời tay phải của hắc một mực chế trụ khuỷu tay, mà Nhiếp Phong cùng Tàn Sương lập tức hiểu ý, nhao nhao tung một cái chụp về phía trước...

“Phốc phốc” hai tiếng, Nhiếp Phong dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, toàn lực bám chặt tay trái bóng người huyết hồng, mà Tàn Sương, cũng dính chặt lấy đùi phải bóng người huyết hồng!

Chỉ một thoáng, bốn chân huyết hồng nhân ảnh bị chụp mất, toàn bộ thân hình như bị khóa chặt, trong lúc nhất thời không thể động đậy, Hùng Phách thấy thế cũng hiểu rõ ẩn ý chữ “Tỏa” vừa rồi...

Bộ Kinh Vân là muốn dùng lực lượng của ba người Phong Vân Sương, khóa con thú điên huyết hồng không giống người này lại, sau đó Hùng Phách thân dùng đòn nặng, chế ngự nó!

Hùng Phách hiểu ý tại chỗ, lập tức vận kinh chỉ, chỉ thấy đầu ngón tay dần dần ngưng tụ tam sắc khí mang, vận sức chờ phát động...

Thế nhưng, bóng người huyết hồng kia thực sự quá cường đại! Mặc dù hai chương một cước bị chế, vẫn có bản lĩnh đang phát cuồng giãy dụa, mà chính lúc nó giãy dụa, hần đột nhiên phát cuồng đá chân trái lên, muốn dùng một cái “thiếp câu câu ngược” đá vào tay trái của Nhiếp Phong!

Một chân này hết sức thỏa mãn, có thể phá núi phá đá! Từ trước đến nay khuôn mặt là vị trí yếu ớt nhất của tất cả cao thủ! Nhiếp Phong nếu thực sự trúng một cước này, sợ rằng đầu sẽ nổ tung, không chết cũng thành si ngốc!

Nhưng Hùng Phách đang dùng tam sắc khí mang không ngừng vận lên ngón tay, trong lúc nhất thời cũng không thể thu lại sức lực, kịp thời cứu được Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và Tần Sương cũng không thể phân thân. Nhiếp Phong nếu muốn thoát hiểm, nhất định phải thả nhân ảnh huyết hồng ra, lui về phía sau. Nhưng nếu Nhiếp Phong lui về phía sau, bóng người huyết hồng sẽ bị trói chặt, mà Hùng Phách đang ngưng tụ chỉ kinh tam sắc, chỉ sợ cũng tránh được, chưa chắc đã trúng chiêu!

Ngay khi Nhiếp Phong đang do dự, tự mình lui về phía sau né tránh cái chân đoạt mệnh. Trước khi một bóng người lướt đi, bất ngờ chặn lại được cái chân nặng trĩu mang trên người kim câu đỏ thẫm kia, “rắc” một tiếng, cái chân của bóng người đỏ tươi vậy mà không đánh trúng trên mặt Nhiếp Phong, mà là đánh lên trên thân bóng người vừa đứng lúc này...

“Rắc” một tiếng! Bóng người này ít nhất cũng đã bị đánh nát bấy vài xương ngực! Người bất chấp tất cả chặn một cước cho Nhiếp Phong này, không ngờ lại chính là ——

Sóng lớn vỡ nát!

Kỳ thực, lúc này Đoạn Lăng đã khẳng định người có ảnh huyết hồng là thúc thúc của Ngọc nhi không thể nghi ngờ; đối với đại nghĩa bằng hữu quá khứ là tự chuốc dạ xoa tri của người này, gã cũng rất cảm thấy kính nể, nếu không cần thiết, gã cũng sẽ không đối địch.

Chỉ là, hôm nay người có trọng cước của huyết hồng nhân ảnh này là Nhiếp Phong, hảo huynh đệ của Đoạn Lăng! Đoạn Lăng có thể nào ngồi yên không để ý tới chứ?

Hắn không chút nghĩ ngợi, liền dùng thân thể máu thịt của mình chặn đòn đoạt mạng này của Nhiếp Phong!

Thanh âm vỡ nát của xương ngực thậm chí còn truyền nhanh hơn so với xương ngực bị vỡ nát! Thế nhưng cho dù xương ngực có vỡ nát, vẫn liều mạng ôm chặt chân trái bóng người đỏ như máu không tha! Trong nháy mắt, bóng người huyết hồng vốn bị chế ba chi khuỷu tay, đã...

Tứ chi bị chế trụ!

Mà ngay khi tứ chi bị khóa hết, đồng thời kinh chỉ ba màu mà Hùng Phách ngưng tụ đã lâu...

Đã giết tới rồi!

Chỉ nghe “Ba” một tiếng nổ mạnh chói tai, bóng người huyết hồng dưới sự chống đỡ không tay không chân, lực chỉ ba màu đan điền vị này bị hùng bá hung hăng oanh trúng ngay tại chỗ!

“Oa...” Bóng người đỏ như gào khóc thảm thiết hướng lên trời kêu thảm một tiếng! Chỉ kinh ba màu kia đánh vào đan điền, nhất thời đột nhiên hóa thành màu đỏ, lam, lục, lục, không ngừng chạy trốn, công kích vào trong cơ thể nó., Sợ sớm đã đánh toàn bộ huyết đạo lên ngũ lao thất thương! Điều này còn chưa hết, tam sắc chỉ lực lập tức từ miệng nó bắn nhanh ra, mang theo máu tươi trong cơ thể xông lên trời cao, mà huyết hồng nhân ảnh toàn thân da thịt cũng khó khăn hùng Phách lực bức liệt, khoảnh khắc huyết tiễn bay tứ tung, tình huống thảm thiết, quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn thấy!

***

***

***

Không thể tưởng được kinh lực ba màu của Hùng Phách chẳng những có thể làm cho mấy ngàn thiếu niên đồ dân ngã xuống mà còn có thể khiến bọn chúng điên cuồng như thế, hung thú có lực sát thương như vậy lại bị thương nặng! Đoạn Lăng thấy

tình trạng của bóng người đỏ máu thảm thiết, lập tức chỉ cảm thấy áy náy...

Dù sao, huyết hồng nhân ảnh hôm nay đến ám sát Hùng Phách, có thể căn bản là không sai...

Thế nhưng, Đoạn Lăng đã không cách nào tiếp tục áy náy, cũng không có cách nào nhìn kỹ kết cục của huyết hồng nhân ảnh này sau khi bị Hùng Phách đánh trọng thương, chỉ vì cổ xương ngực kia của gã đau đớn đến mức phải đau thấu lục phủ ngũ tạng của gã! Gã rốt cục cũng không cách nào kiên trì được nữa, thủ hạ mềm nhũn, một mực siết chặt bàn tay của huyết hồng nhân ảnh đột nhiên buông ra...

Người của hắn cũng ngất đi tại chỗ!

Chỉ là, Đoạn Lăng Tạo Mộng cũng chưa từng nghĩ tới, Đến khi tỉnh lại...

Những người xung quanh, tất cả mọi người, vân vân...

Thậm chí toàn bộ thế giới,

Thậm chí chính hắn,

Tất cả đều sẽ thay đổi.

Hoàn toàn...

Biến!

Chương thứ sáu thay đổi.

Lúc tỉnh lại lần nữa, Đoạn Lăng là người phát hiện ra điểm thay đổi đầu tiên, là mình đến nơi!

Hóa ra hắn ta đã không còn ở trên Tam Phần giáo trường nữa, càng không phải đang ở trong cái rãnh bản thủ của hắn ta.

Hắn đã ở đây ——

Trên một cái giường trong Phong các!

Sau đó, Đoạn Lăng càng phát hiện, ngay cả bộ y phục cũ nát cũ nát hắn mặc từ trước đến nay cũng đã thay đổi, không biết từ lúc nào, trên người hắn đã khoác lên một bộ y phục màu xanh nhạt hoàn toàn mới! Bộ y phục này phi thường hoa lệ, bên rìa ống tay áo...

Lại còn xuất hiện kim tuyến lấp lánh khắp nơi!

Sóng lớn đột nhiên thừa thớt một trận, không sợ sau khi tỉnh dậy, không ngờ lại biến thành như thế! Đang muốn ngồi dậy xem xét, ai ngờ nhất thời dùng sức quá mạnh, bên trong lồng ngực đột nhiên truyền đến một trận đau đớn thấu xương, hần hừ nhẹ một tiếng: “Hồng...”

Tiếng hô này, nhất thời kinh động hai người ngoài cửa phòng, hai người lập tức đẩy cửa mà vào.

Chỉ thấy người vừa bước vào, không ngờ lại là...

Nhiếp Phong và Khổng Từ!

Nhiếp Phong và Khổng Từ thấy Đoạn Lăng rốt cuộc đã tỉnh lại, lập tức âm thầm cảm thấy cao hứng; chỉ thấy sóng gầy đau đến trán đầy mồ hôi, Nhiếp Phong không khỏi âm giọng khuyên nhủ: “Lăn, xương ngực ngươi tuy đã tốt, đã không đáng ngại, vốn có thể xuống giường hành động tự nhiên, nhưng cũng đừng quá mức dùng lực, nếu không dẫn động thương thế, hậu quả khó mà tưởng tượng.”

Khổng Từ cũng nói: “Không sai, Đoạn Lăng ngươi mới khỏi, cần phải cẩn thận chính mình, chỉ vì hôm nay ngươi đã không còn như xưa.” Đoạn Lăng thực sự không rõ Khổng Từ đang bịa đặt điều gì, hỏi: “Nhưng, Hùng Phách từng nghiêm lệnh ta không thể ở lại Phong các, nơi này... Cũng không phải chỗ ta dưỡng thương, ta... vẫn nên nhanh trở về ngựa khô tự điều tức cho tốt đi. Nếu không, nếu cho Hùng Phách phát hiện ta ở chỗ này, nhất định hắn sẽ trách tội ngươi!”

Nói xong đã sợ hãi vội vàng xuống giường.

Nói đến nói đi, đoạn sóng không vì Hùng Phách trách tội hắn mà lo lắng, chỉ sợ hùng bá sẽ giáng tội Nhiếp Phong, tình cảm chân tay đã không cần nói cũng biết, Nhiếp Phong tương đối cảm động, nói: “Lăn, ngươi vì cứu ta, không tiếc lấy thân thể máu thịt của mình ngăn trở một cước của con điên kia, Nhiếp Phong ta sao có thể để ngươi rời đi như thế? Huống chi, sau này ngươi cũng không cần trở về chỗ bản đồ của ngươi nữa.”

Đoạn Lăng Đại Kỳ, nói: “Ồ? Phong, rốt cuộc là vì sao?”

Nhiếp Phong nở nụ cười thâm ý, đáp: “Bởi vì “Hùng Phách” đã chọn ngươi làm “Người thứ năm tuyển Thiên Vương!”

Cái gì?

Sóng lớn thực sự không thể tin vào lỗ tai của mình, lo lắng hồi lâu mới biết nói:

“Ta... Ta là người thứ năm... dự tuyển Thiên vương? Chuyện này... sao có thể? Phong, người nhất định đang ở đây... gạt ta...”

Khổng Tử cười xen vào:

“Cửu Lăng, Phong thiếu gia sao lại lừa ngươi? Thật chứ! Ngoại trừ Lục Thanh, Thư Vũ, Lăng Nam, Thiết Võ, bang chủ thật sự còn chọn người làm vị Hậu tuyển thứ năm Thiên Vương.”

“Nhưng từ trước đến nay hắn nhìn ta không dậy nổi, sao tính cách khác thường thế?”

Nhiếp Phong cười nói: “Bởi vì, ngươi đã giúp Hùng Phách một đại ân!”

“Lăng! Ngươi còn nhớ không? Ở trên ba phần giáo trường, ngươi vì cứu ta không tiếc lấy thân chắn con điên thú kia, càng ôm chặt chân hắn, ở phía dưới bốn người chúng ta hợp lực chế khuỷu tay, hùng bá rút cục lấy kinh ba màu của hắn làm con điên thú kia bị thương nặng; lúc đó, trong trường còn lại năm tên thiếu niên môn hạ Lục Thanh, Thư Vũ, Lăng Nam, Thiết Vũ., Thậm chí Tần Huyền, cũng không dám có chút vọng động, hết thấy đều ngây người tại chỗ, chỉ có ngươi dũng mãnh nhất, dám cùng một chỗ gia nhập vòng chiến; hùng bá nói chọn người làm đệ ngũ hậu tuyển Thiên Vương, chẳng những ngươi lập công lớn, càng bởi vì ngươi vô luận ngươi tư chất cùng dũng khí, cũng hơn xa năm người bọn họ!” Nhưng mà..., ta từng một quyền không do kỹ oanh kích hùng bá, chẳng lẽ hắn không trách tội ta?”

Nhiếp Phong lắc đầu:

“Hùng Phách sớm biết đó là một bộ võ học độc môn của đối phương ——Đà Y Thần Quyết! Bộ giá y thần quyết này, là đem bộ phận công lực của mình chuyển gả cho người khác, sau đó lợi dụng công lực của người nào đó cùng xuất ra dưới công lực một mạch của mình, trong phương viên hai trăm trượng, có thể đồng lực tương sinh tương hấp lẫn nhau., Dùng

mục đích người khổng chế được chú ý công lực, đây là một bộ võ học chuyên môn ám sát mà sáng tạo ra, Hùng Phách biết người là bị người ta điều khiển, cho nên cũng không trách người; huống chi, người bị người nọ dùng chân đánh nát xương ngực, hẳn chuyên gả cho người công lực tà môn cũng đã tiêu tán hết, người đã không cần bị công lực khổng chế...”

“Còn nữa, Hùng Phách ngoại trừ chọn lựa người làm Thiên Vương thứ năm, còn hạ lệnh người không cần trở lại hồ ngựa làm tiện nhân nữa, có thể ở lại Phong các, còn sai người đưa cho người bộ hoa y này, có thể thấy được hẳn đã nhìn người với con mắt khác! A... Đúng rồi...”

Nhiếp Phong nói tới đây dường như muốn nhớ lại một ít thứ gì đó, lập tức móc từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, đưa cho Đoạn Lăng nói: “Hùng bá còn trả lại cho người một bình “Khí Chuyển Tâm Đan”, tổng cộng ba mươi viên, mỗi ngày chỉ cần ăn một viên, nội thương mà người chịu sẽ nhanh chóng khỏi hẳn; còn sau khi ăn xong ba mươi viên này, chính là thời điểm người hoàn hảo thương thế, khi đó cũng là thời điểm người có thể lựa chọn chiến đấu với tam đại đường chủ của chúng ta, trở thành ngày Thiên Vương thứ tư!”

Đoạn Lăng kinh ngạc, hỏi: “Ồ? Không phải là sau nửa tháng tuyển chọn người dự thi sao? Vì sao lại kéo dài đến một tháng sau?” Không Tử nói: “Đó chỉ là bởi vì người mà thôi! Bang chủ đã nói trước, cần tuyển ra năm vị tư duy đề cử khiêu chiến với tam đại đường chủ, cho nên cũng không muốn thất tín với thiếu niên bị tuyển chọn còn lại., Lấy thất uy tín, nhưng từ sau khi người lập công lớn, kỳ thật bang chủ đã muốn người làm đệ tứ thiên thiên vương, cho nên để người có đủ thời gian bồi nguyên, ông liền chọn chiến đại hội kéo dài đến một tháng sau.”

Không thể tưởng được, Đoạn Lăng chỉ là vì cứu Nhiếp Phong mà trùng hợp lập xuống một công lao, Hùng Phách đối với hẳn đã cay nghiệt tác phong, nói vậy, công lao do đoạn sóng lập ra nhất định là đại công. Mà bóng người huyết hồng một lòng muốn ám sát hùng bá, cũng là người rất muốn ám sát Hùng Phách, không thể nghi ngờ là người cực kỳ muốn phục giết...

Nghĩ đến bóng người huyết hồng cuối cùng dị thường thảm liệt kia, sóng gió thỉnh thoảng hỏi: “Nếu Hùng Phách đã trọng

thương... bóng người huyết hồng kia, hấn... bây giờ thế nào rồi?”

“Hấn thật sự quá lợi hại! Mặc dù bị chỉ kinh ba màu của Hùng Phách đánh cho da thịt toàn thân nổ tung, còn dư lực đánh vắng chúng ta cùng hùng bá, điên cuồng lao ra ba phần giáo trường, đi theo không biết kết cục thế nào! Nhưng Hùng Phách nói hấn trúng chỉ kinh ba màu của hấn, kinh mạch toàn thân đã bị thương nặng, mặc cho hấn võ công cái thế, cũng không cần một tháng Bồi Nguyên dưỡng khí mới có thể hồi phục lực lượng bản thân, vì vậy tạm thời không đủ gây họa...”

“Hơn nữa, sau khi người bất tỉnh, Hùng Phách đã phân phó Vân sư huynh và Sương sư huynh dẫn người tìm tòi triệt để trong thiên hạ, hy vọng thừa dịp con Phong Thú này yếu nhất bắt được gã; vốn dĩ ta cũng cần cùng nhau dẫn người tìm kiếm, nhưng bởi vì muốn chiếu cố thương thế của người mới tạm thời miễn, cho nên, nếu hôm nay người đã không có gì đáng ngại, ta cũng cần dẫn người đi trước.”

Đoạn Lăng nghe vậy, lập tức trong lòng nguội lạnh một đoạn! Mặc dù gã rất cao hứng vì hùng bá sẽ có vài phần kính trọng đối với gã, nhưng mà, là gã lập đại công cho hấn mới có thể như thế, mà đoạn lăng lập được đại công...

Cũng là trợ giúp Hùng Phách một tay, để hấn thuận lợi đánh trúng huyết hồng nhân ảnh kia, nếu huyết hồng nhân ảnh kia đúng là Ngọc nhi thúc thúc, hấn lần này tiến vào thiên hạ nghĩ cũng chỉ vì báo thù rửa hận cho cha của Ngọc nhi, đột nhiên đoạn lăng cảm thấy chính mình rất không nên...

Nhiếp Phong không biết lần này ân oán oán trong đó, hấn tương trợ hùng bá cũng không đủ, nhưng Đoạn Lăng là biết được...

Hấn rất bất an, đột nhiên nói: “Phong, nếu người đã muốn dẫn người đi tìm kiếm quái nhân kia, vậy, ta cũng sẽ cùng người rời khỏi Phong các. Ta, trước tiên phải về rãnh ngựa của mình đã!”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, hỏi: “Lăng, người đã không cần làm tạp dịch tẩy mã nữa, vì sao còn kiên trì trở về?”

Đoạn Lăng cười khô:

“Bởi vì, phong các thật sự quá thoải mái, mà bộ quần áo này của ta thực sự quá quý giá, ta... có chút không quen.”

Lúc Đoạn Lăng nói thế, ngạc nhiên phát hiện xiêm y cũ nát cũ nát của mình đặt ở trên bàn, vội vàng cởi bộ hoa y này ra, lần nữa khoác lên áo dơ bẩn của mình.

Đối với cử động thất thường của Đoạn Lăng, Nhiếp Phong có chút kinh ngạc, duy trì sóng gió giải thích: “Gió, ta rất minh bạch hùng bá đối với ta có vài phần kính trọng, nhưng bây giờ ta còn chưa chính thức trở thành tứ thiên vương., Ta chỉ là chờ đợi mà thôi, sớm có được những mỹ y hoa trạch này không xứng đôi với ta, có lẽ ngược lại sẽ khiến ta từ bỏ ý chí chiến đấu, chỉ bằng trong tháng trước khi đại hội diễn ra, để ta về chăn ngựa hảo hảo cảm thụ loại đấu chí thê lương kia, đợi đến khi ta lại một lần nữa kích thích chính mình, như vậy ngược lại càng tốt hơn...”

***

***

Mặc dù Nhiếp Phong không rõ vì sao sóng gió lại phải quay về chuồng, chỉ thấy hắn nói vậy cũng không tiện cản trở, đành phải nói: “Vậy... Nếu ngươi đã muốn dùng rãnh ngựa đề cao ý chí chiến đấu của mình, vậy... cũng không phải là chuyện xấu. Được rồi, được rồi! Hết thấy cứ làm theo ý ngươi đi.”

Đoạn Lăng thật sự muốn đề cao ý chí chiến đấu của mình về trọ sao?

Đương nhiên là không!

Chỉ là, ngay cả sóng gió cũng không rõ ràng, vì sao mình lại bị gài bẫy chịu khổ.

Có lẽ, bởi vì trong lòng hắn...

Chút lương tâm.

Hắn, là một người hữu tâm...

Sau khi chia tay với Nhiếp Phong và Không Từ, sóng gió mỗi người tập tễnh tiến lên, hắn phải về chuồng ngựa.

Trở về nơi năm năm khô cực kia, cất giấu lương tâm của hắn...

Trên đường đi, hắn cũng gặp không ít tỳ nữ đệ tử trong thiên hạ; xưa nay những nô bộc thấp kém này, từ xa trông thấy sóng đã quay đầu bỏ chạy, hoặc đi đường vòng, ngay cả đuôi mắt cũng không liếc qua sóng ngất, như sóng rơi còn ti tiện hơn bọn họ.

Thế nhưng hôm nay, những tỳ bộc này đều không hèn mà cùng làm sóng đoạn triều vui vẻ, lại thay đổi gương mặt khác. Nói vậy là đã sớm bị Phong Văn bang chủ chọn Đoạn Lăng làm Hậu tuyển Thiên Vương rồi nhỉ?

Đây là “Uỷ Viêm phụ thế!”

Trong giang hồ, chỉ cần có người đắc thế, liền có người đến đây a dua nịnh hót, hoặc là đến khiêu chiến, đây là định luật thiên cổ bất biến!

Đúng như lúc này, thái độ của tất cả mọi người đối với Đoạn Lăng khác thường, chỉ vì gã nếu như một ngày vinh đăng thiên vương, vượt xa bọn họ! Đã như vậy, liền cần chuẩn bị chu đáo sớm, ở trong lòng Đoạn Lăng hảo hảo đánh xuống cơ sở cho chính mình.

Từ khi sóng đã cắt đứt gia nhập thiên hạ tới nay, có bao giờ nếm trải sự hậu đãi của người ta như thế?” Có một tỳ nữ xưa nay không để ý gì đến hắn, lạnh như băng càng thêm “Khoa trương”, dĩ nhiên đi đến trước sóng gió, ra vẻ then thùng đáp: “Đoạn Lăng...”

“Ta tên Tiểu Cúc.”

“Ngươi, đừng quên ta chứ!”

Nói xong che mặt đi khỏi.

Đoạn Lăng chỉ khiến cho nàng đột nhiên xuất hiện hành động, ngây người! Toàn bộ thế giới bao quanh hắn đều phảng phất thay đổi, trở nên tốt đẹp, thoát ly chân thật, dối trá gần như không!

Đúng rồi! Là dối trá!

Trái tim Đoạn Lăng vốn đã từ từ phiêu nhiên, bỗng như bị dội cho một chậu nước lạnh, trở lại hiện thực:

“Không sai! Ngay cả ta thiếu chút nữa quên mất hình bóng! Đây là một thế giới dối trá không chân thật! Bọn họ vừa lúc nở

nụ cười cùng nịnh nọt của ta, đều là không chân thật; chân thực bọn họ, thật ra là những gương mặt trước kia sắc bén...” Vừa nghĩ đến đây, sóng lặng không tự chủ được mà toát mồ hôi lạnh.

Thật vất vả mới có thể sóng rơi tuyết rơi trở lại rãnh, hơn ba mươi con ngựa kia thấy sóng đã đứt tan trở về, nhất thời kêu lên “tê tê tê”, như đang rất cao hứng.

Ngựa, giống như... còn chân tình hơn cả con người!

Trong lòng Đoạn Lăng sinh ra một trận cảm động, mũi cay cay, nhất thời lệ rơi xuống lông mày. Gã vội vàng tiến lên vỗ nhẹ hơn ba mươi con ngựa kia, âm áp cười nói: “Này! Lão bằng hữu, các người không thấy ta một ngày một đêm đâu., Nhất định là rất nhớ ta phải không? Ồ, các người hiện giờ nhìn ta, nhất định là rất vui vẻ khi thấy ta “Con ngựa cũng lắc đuôi xì xì”, như hiểu được tiếng sóng gầy nói chuyện, làm ra vẻ vui sướng hồi đáp! Thật sự không ngờ nổi sóng lớn, đàn ngựa sẽ quan tâm hân như thế., Lão nhịn không được lại nói: “Không thể tưởng được, sóng gió trong thiên hạ ngoại trừ gió và Khổng Tử quan tâm đến ta, thì chỉ có đám lão bằng hữu các người là không khinh bỉ ta! Nếu như sau này ta thật sự có thể trở thành Tứ Thiên Vương, không biết còn có thể mỗi ngày lau lưng cho các người được không? Nếu ta không thể tiếp tục làm những chuyện này, không biết Hùng Phách sẽ phái ai đến chiếu cố các người? Người kia, lại không biết có thể giống như ta hay không... Hãy cẩn thận đối xử tốt với các người...”

***

***

***

***

Nói đến đây, nước mắt vẫn luôn tràn ngập hốc mắt của Đoạn Lăng rồi cuộc cũng đổ xuống.

Đúng vậy! Hắn không muốn để mỗi một vị lão bằng hữu trong rãnh ngựa này! Càng không muốn cột trụ bản thiêu trong chuồng ngựa này! Bọn chúng đều từng cộng độ cái nóng lạnh với hắn, cùng hắn run rẩy thân thể trong gió lạnh...

Đột nhiên thấy sóng rơi xuống nước mắt, trong đó có một con ngựa, không khỏi dùng lưỡi liếm khô ngấn nước mắt cho nó, ôn nhu, cử động nhỏ bé như vậy càng làm sóng gió cảm động không thôi. Nó vỗ nhẹ lên con ngựa, tiếp theo xoay người về phía căn phòng nhỏ bên cạnh chuồng ngựa, một mặt trả lời: “Nhìn các người đã một ngày một đêm chưa rửa sạch, nhất định là không được thoải mái nhỉ? Tuy rằng ta có thương tích trên người, nhưng cũng sẽ không làm cho các người khó chịu đâu.”

Đoạn Lăng nói, đã đi vào phòng nhỏ; chỉ vì từ trước đến nay hắn dùng chậu gỗ rửa xe và thùng nước đựng ngựa đặt trong phòng một tủ gỗ lớn.

Thế nhưng, khi sóng lớn vạch mở tủ gỗ lớn kia, đang muốn lấy ra thùng và cọ sát vào nhau...

Hắn thành linh phát hiện...

Trời ạ!

Hắn thành linh phát hiện trong tủ có một bóng người đang cuộn mình lại!

Đó là một con...

Bóng người màu đỏ như máu!

A...

Biến thành bất trắc! Đoạn Lăng vạn liệu không tới, cái bóng người huyết hồng kia sau khi bị hùng bá trọng thương, trời xui đất khiến, vậy mà lại ẩn nấp ở trong tủ gỗ đặt ở chỗ hắn! Trái tim Đoạn Lăng, cũng hù cho thiếu chút nữa nhảy ra!

Nhìn qua một chút, đây là bóng người huyết hồng có khả năng là thúc thúc của Ngọc nhi, sớm đã hấp hối, không nhúc nhích, không còn thở, không biết có phải thật sự đã cho Hùng Phách chết hay không?

Đoạn Lăng lập tức nơm nớp lo sợ vươn ngón tay thăm dò hơi thở của nó:

“Hả? Hóa ra hắn chưa tức chết? Chỉ vì trọng thương trên người mà hôn mê?”

Trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào cho phải! Hần hiểu, nếu giờ phút này hẳn thừa lúc hôn mê giao cho Hùng Phách, khẳng định lại lập thêm một đại công! Có lẽ lần này Hùng Phách phá lệ từ bỏ đại hội tuyển chiến, trực tiếp bổ nhiệm hẳn làm Tứ Thiên Vương cũng không thể ngờ được! Khi đó nhất định có thể hãnh khí hãnh diện, cũng càng không cần hảo hữu Nhiếp Phong quan tâm tiền đồ của hẳn!

Nhưng mà, nếu đây là bóng người màu đỏ, thì có phải là vị thúc thúc vì bạn mình xông pha khói lửa của Ngọc Nhi không?

Nếu thực sự là như vậy, thì con sóng đã làm hỏng việc trung lương rồi...

Ngay tại đây kinh ngạc, do dự, đoạn lãng lại không chú ý nhớ lại, hẳn từng nhìn thấy Ngọc nhi đem dạ xoa diện phổ bỏ dạ xoa trì kỳ vọng, tia kia rất muốn gặp lại thúc thúc của nàng kỳ vọng...

Nàng vì người thúc thúc này mà không tiếc cô độc ở phụ cận dạ xoa trì, vẫn luôn vì người thúc thúc này mà không tiếc cố sinh kế, cũng muốn tạo ra một Dạ Xoa hoàn mỹ nhất trên đời...

Nếu như, quả thật giao hẳn ta đang hôn mê cho Hùng Phách, hẳn ta... lại nhần tâm sao?

Tuy hẳn ta là kẻ hèn nhất trong thiên hạ nhưng nhân cách...

Nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ tiện!

Chỉ là, đây quả là cơ hội tốt để trở thành Thiên vương...

Tâm Đoạn Lãng đang giãy giụa, ngay lúc này gã không biết nên làm thế nào cho phải...

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên!

A? Có người đến?

“Ai?” Đoạn Lãng cuống quýt đóng cửa tử lại, một mặt đang hỏi người gõ cửa.

Một thanh âm ôn tồn ngoài cửa đáp: “Trong Lãng, là ta.” “Tần — Sương!”

Là Tần Sương? Trong lòng Đoạn Lãng khẽ giật mình tại chỗ, không sợ Tần Sương vào giờ phút này đột nhiên đến thăm,

nhưng lập tức lại nhớ ra:

“A! Đúng rồi! Gió không phải từng nói qua, Tần Sương cùng Bộ Kinh Vân dẫn người tìm kiếm bóng người huyết hồng kia khắp nơi? Thậm chí hôm nay Phong cũng đang tìm! Vô tình Tần Sương đã tìm tới rãnh của ta...”

Tần Sương tiến đến tìm tòi, trong phòng nhỏ lại cất giấu người hẩn muốn tìm, đương nhiên tình cảnh không ổn. Chỉ biết mình không thể nào không mở cửa cho hẩn, chỉ có thể nơm nớp lo sợ đi ra mở cửa.

Cửa mở ra! Quả nhiên không ngoài dự liệu, không riêng ở bên ngoài Tần Sương, còn có hơn trăm đồ đệ thiên hạ canh giữ ở bên ngoài lỗ ngựa.

Đoạn Lăng ra vẻ trấn định hỏi: “Sương đại ca, xin hỏi... Có chuyện gì không?”

Tần Sương chợt thấy vẻ mặt của Đoạn Lăng tái nhợt, nghĩ thầm có thể hẩn chỉ bị nội thương mà thôi, cũng không hoài nghi, chỉ nói: “Cũng không có gì! Chỉ là cái bóng người huyết hồng muốn giết sư phụ kia chạy thoát, sư phụ bảo chúng ta tìm hẩn mà thôi! Đúng rồi! Đoạn Lăng, nơi này của ngươi không có gì khác thường chứ?”

Không biết vì sao, hẩn lại lắc đầu đáp: “Sương đại ca, chỗ này của ta...không có gì khác thường, chỉ là hơi lạnh một chút mà thôi.”

Ồ? Đến cuối cùng...

Đoạn Lăng lại che giấu vì bóng người đỏ như máu kia ư? Hẩn lại từ bỏ một cơ hội có thể lập tức trở thành Thiên Vương sao?

Đoạn Lăng từng bởi vì giam giữ chặt bóng người huyết hồng kia mà lập công lớn, cho nên Tần Sương cũng không lo hẩn có lừa gạt, lập tức cười nói: “Rất tốt! Ngươi đã không có gì khác lạ, chúng ta cũng không cần lục soát nữa, để tránh ảnh hưởng người dưỡng thương, Đoạn Lăng, ngươi nên nghỉ ngơi cho tốt đi! Chúng ta lập tức rời đi!”

Dứt lời muốn cùng môn hạ rời đi, Đoạn Lăng thấy hẩn xoay người muốn đi, đang cảm thán khẩu khí, ai ngờ, Tần Sương lại đột nhiên quay mặt lại, như có điều suy nghĩ gọi Đoạn Lăng một tiếng:

“Tích Lãng...”

Đột nhiên Đoạn Lãng sợ hết hồn, không biết mình có phải hay không phát hiện ra dấu vết gì cho hắn, cuống quýt đáp lại:

“Sương đại ca, còn có... chuyện gì không?”

Tần Sương cười:

“Kỳ thật cũng không có gì! Vừa rồi ta gặp Phong sư đệ, hắn nói người tình nguyện trở về rãnh cá ngựa vừa bắn vừa lạnh để rèn luyện ý chí chiến đấu, cũng không cần tại an lạc nội hưởng phúc, ta nghe xong rất cảm động.”

“Đoạn Lãng, cái gọi là có chí hướng, lần này ngươi nhất định sẽ trở thành đệ tứ thiên vương, ta và Vân sư đệ, cũng nhất trí coi trọng ngươi!”

“Cái gì? Ngay cả Bộ Kinh Vân... cũng coi trọng ta?”

“Đúng vậy! Lúc trước ta từng cùng Vân sư đệ tìm kiếm, ta nhất thời hỏi Vân sư đệ, sư phụ chọn trúng Ngũ Hậu Thiên Vương, sư huynh ấy cho rằng cơ hội của ai lớn nhất? Bình Tố Vân sư đệ đối với mấy vấn đề nhàm chán này phần lớn đều không quan tâm, ai ngờ lần này hắn lại phá lệ mở miệng đáp một chữ “Lãng”, có thể thấy được huynh ấy cực kỳ xem trọng ngươi...”

Đoạn Lãng thế khó ngờ, từ trước đến giờ thoát ần thoát hiện trực tiếp ở bên cạnh hắn, lại còn cho rằng hắn có tư chất này? Thậm chí Tần Sương không nói hai câu với hắn, cũng có thể hi vọng chịu khuất nhục như thế, hắn có thể hãnh diện? Trong phút chốc, Đoạn Lãng càng cảm thấy mình lừa gạt Tần Sương, dường như cực kỳ không hợp lý.

Nhưng, hắn cũng không thể cứ như vậy mà giao “hắn” cho Tần Sương...

Ngay lúc sóng dữ ngập trời, Tần Sương lại cười ôn hòa:

“Được rồi! Đoạn Lãng, ta cũng không muốn lại quấy rầy ngươi nghỉ ngơi! Nhớ kỹ! Bất luận vì chính ngươi, ức chế hay vì Phong sư đệ hảo bằng hữu khó có được này, ngươi cũng phải cố gắng cho tốt a!”

Dứt lời, lần này hắn thật sự cùng đám đồ đệ rời đi!

Tần Sương đi qua, Đoạn Lăng vội vàng đóng cửa phòng lại, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chỉ có lúc này cũng không phải lúc hấn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hấn biết, mình cần phải giải quyết một vấn đề!

Chính là huyết hồng nhân ảnh trong tủ kia!

***

Tâm niệm vừa quyết định, Đoạn Lăng lập tức mở ngăn tủ ra, đang muốn nhìn ngắm “Hấn”, ai ngờ, ngay lúc cửa tủ mở ra...

Một đôi móng vuốt sắc bén đâm máu đột nhiên hiện ra, hung hăng nắm lấy cổ họng Đoạn Lăng!

A!

Bóng người đỏ như máu kia...

Cuối cùng cũng tỉnh lại!

Hấn, muốn giết Đoạn Lăng diệt khẩu?

Đúng vậy! Rốt cuộc hấn đã tỉnh lại! Lại còn kể lại những lời đã nói với Tần Sương, tất cả đều nghe thấy rõ ràng!

Chỉ thấy hấn đã hơi thở yếu ớt, một mặt nắm chặt cổ họng Đoạn Lăng, một mặt như đứt đoạn hỏi: “Tiểu... Tiểu...”

“Người... Người... vừa nãy.. Vì sao không đem ta...”

“Giao... Đến?”

Cổ họng của Đoạn Lăng bị bóp chặt nhưng lại không cảm thấy vát vả chút nào, ngược lại gã từ từ tránh khỏi móng vuốt của bóng người huyết hồng kia. Bởi vì bóng người huyết hồng kia mặc dù chột tỉnh lại, nhưng cả người không còn chút sức lực nào, một trảo này của gã cũng tuyệt đối không có lực sát thương; Đoạn Lăng nhìn gã, vững vàng nói từng chữ từng chữ: “Ta không giao ra người, bởi vì, ta không dám chắc người là ai.”

“Trong lúc ta không biết người là ai, cũng không thể khẳng định nếu ta giao người ra ngoài, rốt cuộc là đúng hay sai, ta cũng sẽ không tùy tiện làm chuyện trái lương tâm, đây cũng là chuyện cha ta dạy bảo lúc trước; ông ấy nói cho dù muốn trèo lên trên, cũng đừng vi phạm lương tâm, cho nên... “Tốt nhất

ngươi mau nói cho ta biết, ngươi có phải không...” Thúc thúc của Ngọc Nhi?”

Bóng người đỏ như máu kia nghe vậy, cũng không trả lời thẳng, chỉ yếu ớt, đứt quãng nói: “Được... Tiều... Tiều tử...”

“Ngươi dám can đảm...Không đem... giao ta ra đây, thật là to gan! Ngọc nhi...có thể quen biết ngươi, thật sự là... phúc của nàng...”

“Tức giận!”

Khí tức vừa ra, bóng người đỏ như máu kia đã không thể tiếp tục, “Phốc” một tiếng! Đã ngã xuống đất, hoàn toàn không tỉnh táo!

Đoạn Lăng lạch cạch nhìn “Y; mặc dù y vẫn chưa chính diện trả lời vấn đề sóng gió, chỉ nói chuyện như vừa rồi, đã đủ để làm cho sóng gió nhỏ nhỏ thông minh triệt để minh bạch, y, thật sự là thúc thúc mà Ngọc Nhi đầy đau khổ khát vọng gặp lại!

“Hắn” thật sự là hắn nghe đồn đã trở thành dạ xoa!

Lần này Đoạn Lăng đã – gây rắc rối!

Ngay lúc “hắn” đã té xỉu, đang bàng hoàng bất lực nhìn ra ngoài cửa sổ phòng nhỏ, có một đôi mắt nhìn xuyên qua khe hở cửa sổ, lén lút nhìn trộm nhất cử nhất động của con sóng nhỏ...

Cũng hoàn toàn biết, trong khoảng thời gian ngắn đoạn lăng không đành lòng đem cái nhân ảnh màu huyết hồng giao ra một ý niệm.

Đôi mắt này, rốt cuộc là cặp mắt của ai?

Dạ xoa, rốt cuộc là dạng gì? Trên đời chưa từng có ai chân chính thấy qua! Lại có lẽ từng gặp qua người của dạ xoa, cũng đã từ lâu không thể tồn tại ở thế gian.

Nhưng mà, nếu như dạ xoa tri thật có thể làm cho người biến thành dạ xoa mà nói thì lúc này sóng gió kia rốt cuộc cũng có cơ hội nhìn thấy quỷ dị như thế nào rồi.

Từ Tam Phần giáo tràng đến cái rãnh này, mặc dù đã sớm dây dưa cùng bóng người huyết hồng này mấy lần, nhưng tất cả

đều dưới sự vội vàng, cho tới bây giờ hắn chưa có đủ thời gian dừng lại, nhìn một chút mặt mũi con Dạ Xoa này, mà bây giờ... mặt của con Dạ Xoa này, thật cực ngoan ngoãn, bình tĩnh bày ra trước mắt nó, mặc cho nó nhìn.

Chỉ là, dù cho con Dạ Xoa này đã hôn mê, sóng vẫn thấy bộ mặt thật sự của nó thì vẫn không tự chủ được mà trở nên vô cùng dữ tợn vì nó, mà cảm thấy âm thầm kinh hãi, động phách!

Đây... thật sự từng là một khuôn mặt người sao?

Thế nhưng nhìn ngang màn sóng dữ này, không giống như đã từng là một gương mặt người!

Kính thấy hắn đã hôn mê, trán nhô lên cao, bên trong đám tóc rối tung kia, lại có hai cái sừng nhỏ, mũi nhọn như móc dê mỏ heo, trong miệng to như chậu máu, mọc ra hai cái răng nanh thật dài!

Đáng sợ nhất chính là, da thịt “hắn” cũng không có thối rữa, nhưng mà cả khuôn mặt, cùng với thân thể dưới quần áo rách nát đều là màu đỏ máu, loại đỏ này...

Đỏ như là hận!

Hận thấu xương!

“Hắn” quả thực đã tuyệt đối không thể tự xưng là “người” mà như chim như thú.

Cầm thú!

Nhưng thời đại này, có đôi khi, nói một người giống như “Cầm thú”, có lẽ so với nói một người giống như “người”, còn tương đối lấy lòng! Rất nhiều lúc, người so với cầm thú, kém hơn nhiều!

Chỉ vì cầm thú có thể trung thành hơn người, con người đối tốt với nó, nó lại đối tốt với người; nhưng, người?

Đối với “người”, “người” chưa chắc sẽ cảm kích báo đáp! Lấy oán báo đức càng là nhiều lần khó thấy!

Đoạn Lăng thực sự là minh bạch đạo lý này! Những năm gần đây, gã cũng từng chủ động giúp đỡ không ít tỳ nữ yếu đuối trong thiên hạ làm chuyện đó, nhưng những tỳ nữ này ngược

lại ngại đoạn sóng địa vị thấp kém so với các nàng, lại xem thường nói với gã nửa câu! Lại còn tưởng rằng đoạn sóng đang vỗ mông ngựa các nàng! Đối với gã coi thường! Hắc hắc...

Cho nên, mặc dù bóng người huyết hồng trước mắt khủng bố như một đầu cầm thú, một đầu dạ xoa, nhưng sóng vỗ trong kinh tâm, cũng không có nửa phần chán ghét hắc; hắc quá minh bạch, bề ngoài một cái vô luận khủng bố bao nhiêu, cũng không kinh khủng hơn so với một số người!

Hơn nữa, hắc còn bắt đầu đồng tình với “Hắc”.

Một nam nhân vốn dĩ lớn lên dị thường dễ nhìn, vì tăng cường mình lấy tri tâm bạn tốt tuyệt hận, không tiếc biến thành quỷ dạ xoa dữ tợn đáng sợ như thế, những năm gần đây, hắc càng không ngừng âm thầm thủ hộ vong bằng hữu “sau” có thể nghĩ; kiếp này biến thành dạ xoa, chẳng qua là vì một đoạn tình hữu không thể vứt bỏ trong lòng...

Nghĩ tới đây, Đoạn Lăng không hẹn mà nghĩ tới chính mình; hắc hữu tình với Nhiếp Phong, cũng thâm sâu như bóng người huyết hồng trước mắt này chứ? Nếu có Thiên Nhiếp Phong gặp bất trắc, đoạn sóng có giống người này hay không, không tiếc hy sinh dung mạo mình, thậm chí hạnh phúc, cũng muốn thay bạn mất, cũng muốn đời này thủ hộ bạn bè trong bóng đêm vong mạng?

“Hắc” vẫn hôn mê bất tỉnh trước mắt, “hắc” đã thoi thóp, đoạn lăng mặc dù không đem hắc giao ra, nhưng tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn hắc suy yếu đến chết, nghĩ tới đây, sóng lớn đột nhiên biến mất.

Hắc dứt khoát lấy từ trong ngực ra bình “Khí Chuyển Tâm Đan” Hùng Phách cho hắc, không nói lời nào, đã dốc ra mười lăm viên Tâm Đan để cho “Hắc” ăn vào!

Bình ” Khí Chuyển Tâm Đan” này có tổng cộng ba mươi viên, vốn là Hùng Phách dùng để khôi phục nội khí nhanh chóng khôi phục nội khí, được lực thần hiệu vô cùng, hôm nay sóng vốn không tiếc hy sinh bản thân, không ăn khí chuyển tâm đan, chỉ sợ, nếu lấy mỗi ngày chính hắc điều tức làm căn cơ bồi nguyên, tin rằng chưa hắc có thể kịp tới đại hội chọn chiến một tháng sau hoàn toàn bị thương.

Nhưng mà, tựa hồ con sóng đã không so đo những thứ này, hẳn chỉ một lòng muốn xem xem, rốt cuộc tâm đan trên người “hắn” có thể có hiệu dụng hay không? Có thể cứu “Hắn” ra khỏi tử vong hay không?

May mà, Hùng Phách Khí Chuyên Tâm Đan Quả là kỳ dược! Sau khi ăn vào mười lăm viên, “hắn” vốn hấp hối, dường như bắt đầu cứu sống lại, nặng nề rên rỉ một tiếng:

“A...”

Đoạn Lăng mừng thầm, hỏi: “Ngươi... cuối cùng cũng có trở lại cơn tức giận.” Bóng người huyết hồng kia tuy đã được tâm đan cứu sống, nhưng vẫn như cũ không đủ sức hành động, hắn vẫn vịn phần nghi hoặc nhìn cơn sóng đứt gãy, nói: “Ngươi... tiếp tục... mạo hiểm... Đến cùng thì... Vì cái gì... Vì cái gì...” “Trên đời này... trừ năm đó... Đại ca và chị dâu của ta, như thế nào... Còn có... người tốt?” Đoạn Lăng cười khổ, lắc đầu:

“Nói thẳng, ngay cả chính ta cũng không biết là vì cái gì, có lẽ, là bởi vì ta... Quá ngu đi! Ha ha...”

“Bất quá, có một chút ta không thể không nói cho ngươi! Tuy ta không biết đại ca và chị dâu ngươi là người như thế nào, nhưng trên đời này, cũng không phải chỉ hai người bọn họ là người tốt, ngươi cần gì hận đời như vậy, cho rằng trên đời không còn người tốt? Ít nhất, huynh đệ tốt “Nhiếp Phong” của ta, chính là người thiện lương nhất thiên hạ - người tốt!”

Vừa hay bị Đoạn Lăng Phủ đề cập đến Nhiếp Phong, trên mặt hắn hiện lên vẻ tự hào, chứng tỏ hắn lấy bạn mình làm vinh dự cỡ nào! Chỉ cần Nhiếp Phong có thể tốt là được rồi, hắn cũng không để ý đến mình.

Bóng người đỏ như máu kia chợt nghe phía dưới, lại không cho là đúng, tuy là suy yếu, nhưng vẫn đột nhiên nói:

“Nhiếp... Phong? Ngươi nói kia... chính là chỗ... Cầm chặt ta... tóc dài... Tiểu tử? Hắn là... Tên đồ công hùng bá, trợ Trụ vi... ngược, sao tính là người tốt?”

“Không! Không phải! Không phải như ngươi nghĩ, Phong cũng không trợ Trụ làm phản! Hắn giúp hùng bá, chỉ vì năm năm trước vì chuẩn bị được một trăm lượng bạc thiên tai

nạn nạn dân ở Nhạc Sơn Phong, mới không thể không thủ hộ bán mạng cho hấn! Nhưng những năm gần đây, Phong đều tận lực dùng phương pháp hòa bình đối phó thiên hạ dị cương, hấn... cũng không hề giết uống một viên một heo!”

Đoạn Lăng vội không ngừng biện hộ thay cho thanh danh của bạn tốt mình, bóng người huyết hồng kia thấy cảnh Đoạn Lăng quan tâm bằng hữu mình như thế, thật sự cũng rất giống mình năm đó, trong khoảng thời gian ngắn, cũng biết mình nói sai, gã nói: “Không ngờ được, bạn tốt của ngươi... Nhiếp Phong, lại sẽ vì... nạn dân Nhạc Sơn, mà vi phạm ý nguyện của mình, cam tâm tình nguyện... Vì hùng bá... Ác ma... bán mạng cũng là một cái nhân tính... Trung nhân, cũng cùng... Năm đó... Cũng giống như đại ca...”

“Nghĩa bạc... Vân Thiên!”

Đoạn Lăng nghe hấn nói như thế, không khỏi tò mò, hỏi lại một lần nữa:

“Trong miệng ngươi nói đến đại ca, có phải là... cha của Ngọc nhi cô nương?”

“Ngươi... Có thật là thúc thúc của Ngọc nhi...?”

Bóng người đỏ như máu kia hư nhược liếc qua Đoạn Lăng một cái, cười:

“Tích Lăng...”

“Ngươi... thật muốn biết... Ta là ai? Thật... Muốn biết... hôm nay ta hay là người...chính là... Dạ Xoa?”

Đoạn Lăng nhìn hấn, nặng nề gật gật đầu.

Bóng người đỏ máu kia lại cười thầm một tiếng, nói: “Rất “Rất tốt”, dù sao những năm gần đây, ta... oán thù của đại ca... vẫn chỉ giấu ở ta... Trong lòng, cũng là... cần được công bố khắp thế gian, để thiên hạ... Người... Biết hùng bá... Lúc Chiêu Chiêu ác hành...”

Bóng người huyết hồng kia cười khổ một hồi, một mặt cúi đầu, như đang hồi ức đủ loại khiến người ta vô cùng thâm, không đành lòng nghe, cũng khiến cho chính hấn vô cùng thâm, nói về tiền trần, nhưng mà hấn vẫn đem đoạn chuyện cũ

không chịu nổi không tiếp tục chịu đựng này, từng đạo từng đạo...

“Đứt... gọn...”

“Người... Người có biết, ta vốn là... có một cái cùng Dạ Xoa... Tựa như Thiên uyên chi thứ... Tên?”

“Ta... tên là...”

“Ngọc Tam Lang!” Ngọc Tam Lang?

Hai cái tên Ngọc Tam Lang và Dạ Xoa này cách nhau xa tới mức nào? Mà cái tên thanh tú xinh đẹp này của Ngọc Tam Lang cũng là một cố sự khá xa xôi...

Xa đến hơn mười năm trước...

Nhiều năm trước, Ngọc Tam Lang vẫn là một thiếu niên Dạ Xoa thôn còn chưa tới hai mươi tuổi, chỉ nghe tên Ngọc Tam Lang của hắn, đã biết người khác như tên, tuổi như một khối bảo ngọc tuyệt thế!

Có lẽ bởi vì hắn đúng là thanh tú, cho nên bề ngoài nhìn qua yếu đuối như gió, thường cho thôn dân Dạ Xoa thôn mượn cơ khinh thường, đáng tiếc, Ngọc Tam Lang thế hệ tập y y y, chính hắn là kỳ tài y sư, nhưng cũng không phải võ học kỳ tài, làm cho người ta khinh thường, cũng không dám hé răng nửa lời;

Những thôn dân khinh thường hắn, càng nhục nhã sợ cười hắn là những kẻ chỉ biết lắc đầu tiếc nuối – chó!

Sau đó, một nam nhân trùng hợp cùng họ với hắn không có quan hệ thân thích chút nào, cả nhà dời đến Dạ Xoa thôn, thấy thiếu niên này mỗi ngày đều bị thôn dân khinh thường, không khỏi cảm phẫn, dốc sức bảo vệ Ngọc Tam Lang; nam nhân này là người trong võ lâm., Võ công không thấp, thôn dân Dạ Xoa là đối thủ của hắn sao? Dưới sự che chở cực lực của nam nhân, Ngọc Tam Lang cuối cùng cũng không bị thôn dân khinh thường nữa, càng thành tâm nghịch chi giao với nam nhân này. Hai người sau này càng nghĩa kết kim lan, mà người đàn ông này, chính là cha của Ngọc nhi...

Ngọc! Phi! Kinh!

“Ngọc... Phi Kinh?” Đoạn Lăng nghe đến đây không khỏi kinh ngạc:

“Thì ra, cha của Ngọc nhi cô nương gọi là Ngọc Phi Kinh? Cái này... Thật sự là một cái tên hào khí dị thường lắm đây!”

Ngọc Tam Lang thốt nói: “Là...! Quả thật là... một cái tên... rất hay! Ta... Đại ca không hào sảng can vãn, khắp nơi... bảo vệ ta, lại càng ủng hộ ta, hi vọng... Ta có thể ngẩng đầu lên đứng cảm làm người, đừng để người khác... Lại có... Lấy cái cơ gọi ta là chó...”

“Mà vì...khiến cho ta có năng lực...chính mình... bảo vệ chính mình, hấn còn... Không keo kiệt chút nào, mỗi ngày đều truyền cho ta... võ công tổ truyền của hấn, trong đó... bao gồm cả thần quyết giá y.”

“Bộ Tiên Y Thần Quyết này, vốn là...một bộ ám sát... Võ học, là đem nội lực trong bộ phận mình tái giá trên thân một người khác, rồi tự mình dùng nội lực điều khiển một người khác... Lại dùng nội lực điều khiển cho mình hành thích, đại ca đem nó truyền cho ta, đương nhiên... Không phải là muốn điều khiển ta, hấn... Chỉ là muốn gả cho ta một bộ phận nội lực của mình... khiến ta có thể nhanh hơn để bảo vệ mình... Nếu không... Lấy ta tập võ... Tư chất thấp kém, cho dù luyện được mười năm... Tám năm, cũng chưa chắc có bộ phận công lực của đại ca...”

Điểm này, Đoạn Lăng ngược lại cũng hiểu được! Hấn cũng từng vì “Đoái y thần quyết” thu được công lực hùng hồn từ bên ngoài tới, mạnh tới mức không giống chính hấn, tuy phần công lực này đã bị Ngọc Tam Lang một cước đánh nát xương ngực của hấn mà bắn tiêu tán, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì, nhưng giá y thần quyết xác thực thần diệu đã tới cực điểm!

Lúc này Ngọc Tam Lang lại nói tiếp:

“Sau khi được đại ca tái giá một phần công lực, quả nhiên ta tăng cường không ít, thôn dân Dạ Xoa thôn càng không dám khinh thường ta, mà ta cũng dần dần hồi phục lòng tin làm người, không phải là chó sợ phiền phức nữa, đáng tiếc...”

“Ta... Sau đó lại cùng một người gây ra đại họa ngập trời!”

Ngọc Tam Lang than thở: “Đúng lúc đó, công lực của ta đột nhiên tăng lên, lòng tin hồi phục không ít, chẳng những... đã

có thể bảo vệ bản thân, càng muốn dùng sức mạnh của mình bảo vệ một người cần giúp đỡ!, Đại ca ta còn có một huynh đệ luôn đi theo hấn, vào một ngày nào đó đột nhiên tới tìm ta, nói có một người cha cùng nhà nợ thổ hào nào đó, bị hấn lấy nợ ép hôn, ta nghe được huynh đệ này chứng giám lời nói của đại ca., Thế là hấn đi theo Thổ Hào hảo hảo giáo huấn tên kia một phen, huynh đệ của đại ca ta càng ngắt đứt một tay của tên Thổ Hào kia, lúc ấy ta mặc dù cũng cảm thấy hấn có chút quá phận, chỉ nghĩ đơn thuần nghĩ đến tên ác bá bậc này, cho hấn một cái trừng phạt cũng tốt, nào ngờ... Sau khi về đến nhà, mới biết được... mình gây ra đại họa ngập trời...”

“Thì ra tên nhà giàu kia cũng không phải là nhà giàu thật sự, mà là con cháu của một bang chủ đại bang nào đó trên giang hồ, hấn lại càng không phải lấy nợ ép hôn, mà là cái gọi là nữ nhân nghèo khổ kia., Căn bản chính là một nữ tặc, nhưng lúc nàng trộm tài vật trong phủ hấn đã bị hấn bắt được, mà huynh đệ kia của đại ca ta lại là nhân tình phu của nàng, cho nên... mới lừa ta cùng cô ta đi cứu, còn sau khi ta về nhà xong thì ta sẽ trở thành nhân phu của cô ta., Tên đại bang chủ giang hồ kia đã hưng phấn vấn tội con cháu Đại Hưng, bố trí xong hết căn phòng mà đại ca ba ngàn môn chúng bao vây đại ca cùng ta; đáng hận chính là huynh đệ kia của đại ca... Lúc này lại mở miệng vu hãm ta, nói ta mới là nhân tình phu của nữ nhân kia, càng là ta ra lệnh cho hấn cắt đứt xương tay của con cháu đại bang, thậm chí... ngay cả nữ nhân được chúng ta cứu về cũng cố hết sức chỉ ra ta, ta càng là trăm biện ngàn chữ dừng từ...”

“Về sau, đại bang chủ kia chủ yếu ta lấy tay hoàn thủ, đại ca ta chột nghe, biết chuyện hôm nay ta quả thật đuối lý với người, đoạn thủ khó tránh khỏi, nhưng hấn tựa hồ đã có quyết định khác, đột nhiên nói với bang chủ kia:

” Sử Đài, nhị đệ của ta còn trẻ không biết gì, đoạn một tay của cháu yêu người đúng là khó thoát tội, nhưng xưa nay hấn luôn nho nhã yếu đuối, nếu muốn trả lại một tay cho các người, chỉ sợ sau này hấn càng khó tự bảo vệ mình hơn, nếu người thật sự muốn dùng cánh tay hoàn lại cánh tay... “

“Ta sẽ thay nhị đệ ta, đưa cánh tay của ta —— cho người!”

Đại ca nói xong không chút nghĩ ngợi, tay phải vung lên, “Bốp” một tiếng! Ngay tại chỗ liền hung hăng chặt đứt cánh tay trái của mình, lập tức ném cánh tay gãy máu chảy đầm đìa cho đại bang chủ kia, không hề cảm thấy đáng tiếc chút nào!”

“Đại bang chủ kia đưa cánh tay máu chảy đầm đìa hứng lấy, nhất thời mặt cũng vàng như đất, thật lâu... Vừa rồi mới dựng thẳng ngón tay lên khen lớn:

“Tốt! Thay mặt đệ hoàn tay, ngay cả hừ cũng không kịp hừ một tiếng! Hào sảng sảng! Không hổ là chân hán tử đỉnh thiên lập địa của Thiết Tiêu!”

“Ta kính người là hảo hán, ân oán chất nhi, hôm nay chấm dứt ở đây! Sau này còn gặp lại!”

Đại bang chủ kia rút cuộc dẫn người rời đi! Lúc ấy ta nhìn cánh tay cụt đầm đìa máu của đại ca, nhất thời đau từ trong đó rơi ra, khóc òa lên; chỉ vì đại ca tuy cùng họ với ta “Ngọc”, nhưng không phải cốt nhục thân, hấn lại một mực bảo vệ ta, truyền công lực cho ta, cuối cùng lại hy sinh cho ta một cánh tay, hấn căn bản không cần đối tốt với ta như vậy, nhưng đại ca thấy ta khóc lớn, lại không giận ta, chỉ là tận tình khuyên ta an ủi:

“Nhị đệ, người mặc dù chưa từng có? Đại trượng phu sai cũng không quan trọng, chỉ cần về sau có thể sửa lại tự nhiên là tốt rồi! Đại ca hôm nay bảo tồn hai tay vì người, chỉ hy vọng sau này có thể dùng hai tay của mình, sáng tạo ra lý tưởng của mình cho tốt, làm một đại trượng phu đường chính!”

“Lúc đó, ta nghe đại ca khích lệ ta như thế, càng vạn phần cảm động; nhưng ta biết, cho dù lúc này ta trọng thân với đại ca, việc này cũng không phải hoàn toàn là do ta, đại ca chắc hẳn cũng sẽ không tin là huynh đệ của hấn gây nên, bởi vì đại ca tuyệt đối tin tưởng huynh đệ này đi theo hấn., Nếu ta còn nói vậy, chắc chắn hấn sẽ làm đại ca bị thương càng nặng. Nếu đã không muốn khiến đại ca tức giận, tất cả tội danh kia, ta chỉ có một mình gánh vác; chỉ có điều, cũng bắt đầu từ thời điểm này, ta cũng dần dần cảnh giác với huynh đệ đi theo đại ca.”

Đoạn Lăng một mực lắng nghe trận tiền trần này, chỉ cảm thấy thốn thức vô hạn, không ngờ trên đời lại có hảo hán tử nghĩa trọng tình nồng đậm như vậy - Ngọc Phi Kinh, khó trách Ngọc

Tam Lang vì muốn thay hấn tuyết hận, không tiếc tự chuốc lấy vũng dạ xoa; nhưng Ngọc Tam Lang có thể có ân báo ân như vậy, ân oán rõ ràng như vậy, lẽ nào không phải là hảo hán tử!

Chỉ là, trong lòng Đoạn Lãng còn có một vấn đề:

“Đúng rồi! Người huynh đệ luôn đi theo đại ca ngươi cuối cùng lại khiến người ta cảnh giác, rốt cuộc là ai?”

Trên khuôn mặt suy yếu của Ngọc Tam Lang cười nhạt một tiếng, đáp rất có thâm ý: “Con kia... Súc sinh, Đoạn Lãng Lãng... Ngươi cũng biết đấy...”

“Hắn chính là...”

“Thiên hạ đệ nhất bang... Thiên hạ đại bang chủ...”

“Hùng Bá!”

Cái gì? Đoạn Lãng nghe xong chấn động tại chỗ:

“A? Hùng Phách... Năm đó vẫn chỉ là huynh đệ đi theo đại ca ngươi? Hắn còn là... tiểu tốt vô danh?”

Ngọc Tam Lang oán hận gật đầu nói: “Không sai, lúc đó hấn thật sự là người bại hoại... Vô Danh, nhưng... Không ai nghĩ tới, hấn... Trong lòng hấn cất giấu một dã tâm khó lường, họa tâm, càng chưa từng nghĩ tới, trong cơ thể hấn cất giấu... Công lực không cạn!”

“Hấn... Thực ra là một... cao thủ tương đối không tầm thường! Chỉ là giả ý đi theo đại ca ta... Vì huynh đệ!”

“Hùng Bá vì sao thâm tàng bất lộ như thế? Giả ý đi theo đại ca ngươi làm huynh đệ sao?”

“Bởi vì, hấn khao khát tài phú kinh người của đại ca ta!”

Ngọc Tam Lang đã nói không ít bụi đời trước, càng nói đã suy yếu không chịu nổi, uể oải nói: “Đoạn Lãng vô lực, ta... Đại ca thật ra là... Đại ca là... sau đại danh môn đại phái, kế thừa cả võ công và tài phú kinh người của các tổ tiên... Nhưng hấn lại vô tâm... Danh lợi, chỉ là đối với... kỹ nghệ chế Đào rất có hứng thú..., Vì vậy, vì... vì lý tưởng tạo từ chính mình, không tiếc giải tán... Môn phái tổ truyền, lùi về thôn Ân Dạ Xoa, ngày đêm chuyên tâm nghiên cứu Đào Nghệ... Lý tưởng trong

lòng mình... Nhưng hấn vẫn... làm sai một cái... Lựa chọn, hấn lại để... sài lang da người... Đi theo hấn...”

“Từ khi ta vu oan cho Hùng Phách, đã cực kỳ đề phòng hấn... Thậm chí khi đại ca ra ngoài, đã âm thầm bảo vệ thể tử mang thai của hấn. Không thể tưởng được con súc sinh này ở trong đêm con gái đại ca xuất thế, vậy mà chúng ta đều cao hứng bưng bưng. Không kịp đề phòng, lại hạ xuống trên người Ngọc Nhi mới xuất thế...”

“Thiệt... Thi tầm?”

“Ồ, Thiệt Thi Tầm là một loại độc trùng sống trong thi thể, trên đời... cực kỳ hiếm thấy, nghe nói... chỉ có ba con, hai con đực, một con cái... Kỳ độc vô cùng, hùng tầm không những vô độc, mà còn có thể giải kịch độc của thư tầm. Tuy nhiên phải lấy hai con hùng bá mới có thể giải... một con thư tầm độc...”

“Tên hùng phách trời đánh này, sau khi thư tầm chui vào miệng Ngọc nhi, liền bắt đầu... Lộ ra tướng mạo thật sự. Hấn muốn đại ca của ta... lưu lại gia tộc của hấn... Bảo tàng khổng lồ... Hấn chấp tay nhường cho hấn, để cho hấn... có thể dùng chiêu binh mua ngựa, thành lập thiên hạ hội. Đại ca ái nữ... Ở bên bờ sinh tử, Lập tức không chút nghĩ ngợi, chấp tay nhường lại bảo tàng rất tốt, sau đó theo chị dâu, Ngọc nhi rời khỏi Dạ Xoa thôn. Bởi vì đại ca biết rõ, Hùng Phách thành lập thiên hạ... Nhất định sẽ không... Bỏ qua cho chúng ta...”

“Ai ngờ, gian nguy của Hùng Phách thực sự... đại ngoại chúng ta... Ngoài dự liệu! Nguyên lai lúc ấy hấn... chỉ đưa cho đại ca ta một con mãnh tầm, chỉ có thể giải được tính mạng của Ngọc Nhi. Năm năm sau, Ngọc Nhi năm tuổi, dư độc trong cơ thể lại phát tác, lần này lại độc phát., Dư độc của Thiệt Thi Tầm mặc dù không khiến nàng chết nhưng lại khiến nàng... hai mắt như mù, nhất định phải nhắm cuối cùng... Một con mãnh tầm... mới có thể làm nàng nhìn thấy ánh sáng, đại ca không đành lòng... Mắt thấy ái nữ... từ nay về sau trở thành tàn phế, liền cùng với ta... Thượng nhân đã khai bang lập phái không lâu... Thiên hạ hội, lý luận cùng hùng bá, ai ngờ...”

“Hùng Bá đã sớm tính ra đại ca ta... Năm năm sau chắc chắn... Vì ái nữ độc phát... lại đến tìm hấn, đã sớm bố trí... Thiên la địa võng! Dưới sự khổ sở chống lại đại ca, vốn cũng có cơ hội... Chạy thoát, nhưng lúc này hùng bá lại xuất ra... Thiết thi tằm vì hiệp, bức đại ca ta đem toàn thân công lực... quán... Hấn!”

“Cái gì?” Đoạn Lăng nghe vậy giật mình ngay tại chỗ:

“Kiêu hùng bá chủ, vì đại sự mà đa số đều lòng dạ độc ác! Nhưng Hùng Phách lại nham hiểm đến mức này sao?”

Ngọc Tam Lang cười khò:

“Có gì không thể? Mà... mà lại càng ghê tởm... Còn ở phía sau!” Tội thương đại ca ta cả đời nghĩa bạc vân thiên, dưới tình huống không có kế nào khác... Sau đó bị ép làm ái nữ mà đem toàn thân công lực bắt phạm... truyền cho hùng bá! Hùng Phách... Lúc này đã là... cao thủ nhất lưu, mà đại ca ta... cũng là võ lâm đương thời... xếp hàng Thập đại cao thủ bên trong..., Hùng bá... Toàn bộ công lực của nó đúng là cường đại tăng cường, còn có... Bang chủ thực lực vinh đăng giang hồ đệ nhất đại bang, tin tưởng... Lúc đó tu vi của hấn chỉ bị Vô Song Kiếm Thánh nhấn chìm... thần thoại võ lâm vô danh... chỉ là...”

!!!!

***

***

***

“Hấn tuy rằng cái thể vô địch, nhưng lại không... Nhất ngôn cửu đỉnh; sau khi đại ca truyền công lực toàn thân cho hấn, toàn thân đã xụi lơ vô lực, hấn... Hấn vậy mà... Tại giờ phút này, làm ra một chuyện táng tận thiên lương... Chuyện!”

“Hấn vậy mà... có tiện tay cho đại ca ta... Thiên Linh... Một chương! Đại ca thiên linh nát hết, ngã vào trong lòng ta vạn phần khiếp sợ, ta còn nhớ rõ... Đại ca đã đánh trúng thiếu chút nữa muốn đột phá mà ra... Ánh mắt... gắt gao nhìn ta, hơi thở mong manh nói với ta:

“Nhị đệ, đại ca... Sai rồi, từ trước đến nay, ta đều không nghe không nghe... Người khuyên bảo, tin lắm... Con súc sinh Hùng Phách kia, nhưng bây giờ... đã bỏ cứu không được...”

“Chị dâu con... Ngọc Nhi, sau này... trông chờ vào con...”

“Mời người... xem ở phân đại ca, dù thế nào, cũng phải trợ giúp nàng hai quả phụ cô nhi...”

“Chạy ra...”

“Sinh... Trời!”

Đại ca nói xong câu này... sau...là tức giận đương trường... tuyệt, chết trong lòng ta...! Ta kính trọng nhất suốt đời, đối với đại ca tốt nhất của ta, cứ như vậy chết không nhắm mắt... Chết trong lòng ta...”

“Lúc đó, mặc dù ta và đại ca cùng lên trời, nhưng Hùng Phách một mực không để ta vào mắt, ông ấy cho rằng ta không làm gì cả. Chỉ là, khi đó ta, không biết là vì cực độ bi phẫn, hay là bởi vì tuyệt đối không thể phụ sự dẫn dắt của đại ca trước khi chết, ta vậy mà bỏ lại thi thể đại ca ta kính trọng nhất, giống như điên cuồng lao ra khỏi thiên hạ...”

“Hành động này thậm chí ngay cả Hùng Phách cũng cảm thấy kinh ngạc! Bởi vì hắn cho rằng ta nhất định sẽ giữ được thi thể đại ca mà bị bắt, nhưng hắn sai rồi! Ta cũng không nghĩ như vậy!”

“Người chết rồi, người đã chết rồi, có bảo trụ được thi thể cũng không làm được chuyện gì. Nhưng, chị dâu và cháu gái đang sống, ta nhất định phải cứu! Bởi vì, ta không thể để đại ca tri kỷ duy nhất trong cuộc đời ta...”

“Từ nay về sau... tuyệt hậu!”

“Ta nổi điên xông về quán trọ của chị dâu và Ngọc Nhi ở tạm, không nói gì... đã mang hai người này rời đi. May mà ta quyết định nhanh chóng, cuối cùng cũng thoát khỏi đuổi theo để nhờ cớ tận gốc với đám Hùng Phách đồ chúng...”

“Sau ngày chạy thoát, ta sẽ bố trí chị dâu và Ngọc Nhi ở cùng một nơi không ai biết. Sau đó, ta sẽ bí mật trở về...”

“Dạ Xoa... Ao!”

“Dạ Xoa trì?” Đoạn Lăng nghe hết tất cả tiền căn hậu quả, rốt cuộc mình bạch vì cái gì hán tử nhiệt huyết này nhất định phải trở về hướng hùng phách tuyệt hận không thể! Đại ca hán kính trọng nhất đã giết chết hùng bá, thế chất Ngọc Nhi đáng thương của hắn càng bị hùng bá độc si, súc sinh táng tận thiên lương như thế lại tự nhiên đăng thiên hạ đệ nhất bang, thử hỏi sao không làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi thống hận?” Người... Còn về Dạ Xoa trì... Làm gì?”

Ngọc Tam lang nói: “Bởi vì, lúc đó công lực của ta thật sự cách rất xa Hùng Phách, nếu muốn báo thù cho đại ca, thậm chí thu hồi Thiết Thi Hùng Tầm, lệnh Ngọc Nhi cháu gái nhìn lại ánh sáng, ta đều không thể làm được, phương pháp duy nhất này chính là hi sinh dung mạo thật của mình, hy sinh mình cả đời vô dụng, quăng vào Dạ Xoa trì đã thành cái dạ xoa hung ác nhất ác độc nhất, mới có thể có cơ hội báo thù!”

Đoạn Lăng nghe vậy càng không hiểu, dị thường hiếm thấy hỏi: “Nhưng, Dạ Xoa trì, thật sự có ma lực mị hoặc khiến nó trở thành... Dạ Xoa trì? Dạ Xoa trì thật sự là ao chịu nguyên rửa? Thật sự là trên đời này...”

“Dạ Xoa?”

Ngọc Tam Lang vốn vô cùng tuấn mỹ, bây giờ đã dữ tợn không chịu nổi như dạ xoa, lúc này lại dứt khoát gật đầu đáp: “Không... sai!”

“Trên đời này thật sự có Dạ Xoa! Chỉ là...”

“Dạ Xoa trì cũng không phải ao bị nguyên rửa!”

“Thật ra, Dạ Xoa trì là...”

“Một...”

Đồng tử Đoạn Lăng một mực mở rộng, vẫn một mực khuếch trương, chỉ vì, hắn rốt cuộc biết, Dạ Xoa trì thần bí mị hoặc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Lại biết...

Dạ xoa, đến tột cùng là thứ gì?

Hắn vạn liệu không tìm được, chân tướng của dạ xoa trì, dĩ nhiên là như vậy!

Không ngờ lại như vậy!

Ngay lúc Đoạn Lăng biết tất cả chân tướng sự việc, bằng hữu tốt nhất của nó là Nhiếp Phong, cũng đồng thời biết được một chân tướng.

Nhiếp Phong đang ở trong ba phần giáo trường và Bộ Kinh Vân và đám người xung quanh, báo cho đối phương biết kết quả của việc tìm kiếm “Dạ Xoa”, kết quả đương nhiên là hoàn toàn không có tác dụng, bởi vì mọi người cũng không thể ngờ rằng Dạ Xoa đang đánh lén Hùng Phách...

Nhưng ngay khi Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân và Tần Sương đang định từ bỏ tìm tòi tới nay, thì hai bóng người, lại vừa mừng vừa sợ lao thẳng đến bọn họ, hai bóng người này, chính là...

Tần Trữ và cha con Tần Hân!

Chỉ thấy hai người chạy đến trước mặt Nhiếp Phong, Tần Trữ vui vẻ nói: “Phong đường chủ, Tần Trữ có hai tin tức phải nói cho người!”

“Tin tức gì?” Nhiếp Phong sững sốt, không hiểu tại sao Tần Ninh chỉ nói với hắn mà không nói cho hắn biết Bộ Kinh Vân và Tần Sương ở bên cạnh? Lẽ nào hai tin tức này chỉ liên quan đến hắn?

Tần Hân đã ở trước mặt cha cười nói: “Phong đường chủ! Chúng ta phải nói cho người một tin tốt! cùng với một tin xấu!”

Tần Ninh cũng cười tà ác nói: “Đúng rồi! Tin tốt chính là chúng ta đã biết quái nhân tập kích bang chủ, hiện giờ đang ở nơi đó!”

Cái gì? Hai người bọn họ biết Ngọc Tam Lang đang ở đó? Lẽ nào vừa rồi từ kẽ ngựa nhìn trộm Đoạn Lăng và Ngọc Tam Lang, cũng là một trong hai phụ tử hắn?

“Cái này, tin xấu thì sao?” Nhiếp Phong sâu sắc trong lời nói hai người có chuyện gì đó, vừa nhìn bộ kinh vân cùng Tần Sương bên cạnh, vội vàng truy hỏi.

Tần Hân vừa giảo hoạt cười cười, định thần nhìn Nhiếp Phong, muốn nhìn xem rốt cuộc hắn sẽ có phản ứng gì với tin tức xấu hắn sắp nói ra, hắn cười xấu xa từng chữ một nói: “Tin xấu chính là...”

“Chúng ta phát hiện quái nhân kia đang ẩn nấp...”

“Trong rãnh ngựa của con sóng lớn này!”

“Đúng vậy... “Phổ đứt ả tàng... nó!”

Trời! Nhiếp Phong giật mình, quả thật không phải chuyện đùa, kẻ chứa chấp bang chủ, cho dù Đoạn Lăng đã được phong làm Thiên Vương thứ năm ứng cử, cũng chắc chắn bị cách bỏ tư cách, đẩy ra khỏi cửa thứ nhất thiên hạ chém đầu thị chúng!

Không thể không có khả năng là không có khả năng! Đoạn Lăng tuyệt không có khả năng vô lý như thế, sẽ chứa chấp dạ xoa tự hủy tiền đồ Thiên Vương!

Vào thời khắc này, Nhiếp Phong vạn biến không kinh sợ, giờ phút này cũng không biết nên làm gì, nên làm gì bây giờ...

Dạ Xoa trì vẫn đang chờ đợi!

Chờ đợi một người đi đến cùng đường, vì không muốn liên lụy đến bạn tốt của mình mà nhảy xuống ao...

Thiên y xếp thứ bảy, Thiên y...

Lúc bắt đầu, tất cả chỉ là nói về một con rết.

Con rết là một loại độc trùng, trong nhà của dân chúng bình thường tại Thần Châu, cũng tồn tại không ít. Chuyện vốn dĩ cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, thậm chí có khi còn đáng kinh ngạc.

Bất quá, vào đêm mấy trăm năm trước, con rết trong “Dạ Xoa thôn” kia, lại rất đáng sợ.

Cực kỳ đáng sợ...

Thôn Dạ Xoa mấy trăm năm trước, kỳ thật còn chưa chính thức đặt tên là thôn Dạ Xoa, chỉ là một thôn trang bình thường, mà mấy trăm năm trước một đêm đó, cũng yên tĩnh như thôn nhỏ này.

Chính bởi vì yên tĩnh, cho nên vào đêm đó, có một đôi vợ chồng trẻ đi tới một rừng cây yên tĩnh ngắm trăng nói chuyện.

Hoa Nguyệt tình yêu đậm, vốn nên là một chuyện khá say lòng người, thế nhưng đôi vợ chồng trẻ này ngoài chuyện tâm bàn chuyện ngọt nhất, ly ầu, ngơ ngác...

Hoa dung biến đổi!

Nam tử kia không khỏi hỏi: “Nương tử, sắc mặt của cô sao lại thay đổi? Có chuyện gì vậy?”

Khi trượng phu an ủi, mặc dù giọng điệu an ủi, chỉ có thê tử của ông vẫn mặt vàng như nghệ, mở to hai mắt nhìn chăm chăm về phía sau. Nam nhân không khỏi ngạc nhiên, vì thế quay đầu lại nhìn, ông liền nhìn thấy...

Hắn nhìn thấy trên một thân cây phía sau chính mình đang có một con rết đang nhúc nhích, nhưng đây còn chưa phải là chỗ biến sắc của thê tử hắn nhất, khiến cho nàng biến sắc nhất, là con rết này rõ ràng là ——

Màu đỏ máu!

Đỏ như máu!

Không chỉ màu đỏ như máu, con rết này còn to lớn hơn nhiều so với rết bình thường, nghiêm nhiên như thế ngoại dị vật, khiến cho người nhìn thấy mà sởn cả gai ốc.

“Cái này... thật sự là... con rết sao? Con rết trong thiên hạ đều có màu nâu nâu nâu, như thế nào... Có đỏ như máu... Con rết? Hơn nữa... nó cũng rất lớn a...”

Tình cảnh trước mắt vô cùng quỷ dị, tuy nam nhân kia bình thường gan to như trâu, lúc này vẫn không khỏi kinh hô lên. Hắn bỗng nhiên nhất một cành cây khô từ trên mặt đất lên, đang muốn đập chết nghiên mực đỏ như máu đang rục rịch trên cây. Ai ngờ đúng lúc này, hai vợ chồng hắn đột nhiên nghe thấy một trận dị thanh...

“Sa... Sa...”

Âm thanh tuy rất nhỏ nhưng lại rất nhanh, như có rất nhiều sự vật đang trốn phía sau lá cỏ, đôi vợ chồng trẻ tuổi này lập tức nơm nớp lo sợ đẩy lá cây ra...

Trời ạ...

Không thể nhìn, vừa nhìn hai người bọn họ tại chỗ nghẹn họng nhìn trân trối, mặt không còn chút máu!

Phía sau lá cỏ, thỉnh thoảng có hàng ngàn hàng vạn con rết khổng lồ đang nhúc nhích! Toàn bộ chúng đều là màu đỏ như máu!

Chúng, tất cả đều từ sau lá cây một cái ao nhỏ bò lên!

Nước ao kia từ trước đến nay đều chảy rất rõ ràng, nhưng tối nay, lại không biết tại sao hóa thành một mảnh huyết hồng, ngàn vạn con rết huyết hồng cực lớn không ngừng từ bên cạnh ao bò ra, loại thiên trùng vạn nhiên khủng bố này, lại như một đồ án Địa Ngục!

Phảng phất, cái huyết trì này không chỉ có một mình bò ra vô số Côn Bằng, còn sắp có một đầu huyết hồng dạ xoa từ địa ngục hàng lâm nhân gian!

Mắt thấy thiên trùng vạn cương toàn động, lại còn có xu thế nhào tới mình, đôi vợ chồng trẻ này nhất thời sợ tới mức co chân chạy như điên về trong thôn cầu cứu, cuối cùng tất cả nam đinh trong thôn bán tín bán nghi, nhao nhao cầm đuốc đến dập tắt con rết.

Nghe nói mọi người suốt một ngày một đêm, mới giết sạch những con cự ngao màu máu quỷ dị này, chỉ có duy nhất không ít thôn dân, lại ở trong hỗn loạn gây thương cho Cự Tranh! Không mất nửa chén trà thì độc phát thân thể, được thạch vô linh! Có thể thấy được những cự ngao kia so với các con rết bình thường còn muốn độc hơn rất nhiều!

Chiến dịch này; các thôn dân có thể nói thương vong nặng nề! Càng kinh hãi đối với ao máu của vô số Côn Bằng to lớn kia, về sau, lại có truyền thuyết ao này có dạ xoa xuất hiện, cho nên thôn dân dứt khoát gọi nó là “Dạ Xoa trì”!

***

Nhưng, nước ao vốn trong vắt thấy đáy, làm sao trong vòng một đêm lại biến thành huyết trì? Càng thai nghén ra vô số rết? Các thôn dân vẫn chưa biết được! Mà bí ẩn này, cũng truyền lưu mấy đời, vẫn không ai có thể giải quyết. Nhưng mà mấy trăm năm sau, mạo hiểm cứu được đoạn sóng của “Ngọc Tam Lang”, trong chuồng ngựa nghe Ngọc Tam Lang nói một đoạn, rốt cục bắt đầu minh bạch, “Dạ Xoa trì” rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hắn rất giật mình! Giật mình, Ngọc Tam Lang sững sờ không khỏi hỏi lại:

“Cái gì” dạ xoa... thủy trì, nguyên lai cũng không phải là ao bị nguyên rửa gì đó? Mà là một cái... “

“Vạn? Dược? Chi? Trì?”

Ao vạn dược?

Gió tuyết ngoài rãnh rẽ sóng gào thét thổi đến mức toàn bộ rãnh ngựa chấn động ào ào.

Nhưng chấn động của cút ngựa không bằng cơn sóng trong căn phòng nhỏ bị chấn động mạnh mẽ! Càng động hơn! Ai mà ngờ được, dạ xoa trì mà mọi người sợ hãi kia lại là một cái. Dược trì!

“Đúng! Dạ Xoa Trì... Thật sự chỉ là một cái... Vạn dược Chi Trì! Cũng không phải là huyết trì thông tới địa ngục trong truyền thuyết! Đây chẳng qua là... Người tới sau... sẽ tham gia hội nghị mà thôi.”

Mắt thấy chân tướng Đoạn Lăng khiếp sợ vì “Chân tướng” như vậy, Ngọc Tam Lang mặc dù bị thương nặng không còn chút sức lực nào, vẫn mạnh mẽ thở ra một hơi, tiếp tục giải thích nghi ngờ cho hắn:

“Cắt... rẽ, kỳ thực... truy bắt đầu, cuối cùng hồ Dạ Xoa biến thành... Huyết trì, cũng đều do tổ tiên của ta... Dược Tiên mà lên...”

“Dược Tiên? Tổ tiên của ngươi từng là Dược Tiên?” Đoạn Lăng kinh ngạc một hồi.

“Ừm.” Ngọc Tam Lang hơi đáp lại, một đôi mắt đáng sợ như dạ xoa, dường như đang nhớ lại câu chuyện của tổ tiên trước kia, hắn lại tiếp tục nói tiếp:

“Cắt...bụp... Lăng, không phải ta... nói cho ngươi biết, đời này Ngọc gia ta là tập y sao? Y và dược... chưa bao giờ tách rời, cho nên... Tổ tiên ta là Dược Tiên thì có gì mới lạ? Mà cuộc đời của Tổ tiên ta, cũng là mấy trăm năm trước... Chuyện này...”

“Năm đó... Tổ tiên ta là dược tiên y nhân nửa đời, y toàn... Thiên Nam địa bắc, đâu chỉ ngàn vạn người? Dược Tiên... danh hiệu cũng vì thế mà thành danh! Thế nhưng, chữa hết thiên hạ... Chẳng qua, khó tránh tạp chủng, tổ tiên ta phát

hiện, sở dĩ tổ tiên ta... người bị bệnh, chỉ vì thể chất con người quá yếu, vô luận bề ngoài cường hán cường đại như thế nào, vền vẹn chỉ là một hồi nước rơi xuất thiên tai gây ra... ôn dịch, cũng đủ dạy người ôm bệnh....”

“Lúc ấy mặt đất Thần Châu rất đáng giá... Thiên tai liên tục, thiên tai hoành hành, tổ tiên ta... Mắt thấy vô số người phụ nữ trẻ em vô tội... Chết thảm, càng nảy sinh lòng trắc ẩn, một mặt y, một mặt cứu y, một mặt là cứu cho những đứa bé đã y vô lực... Lão lệ tung hoành, cuối cùng thiếu chút nữa ngay cả một đôi mắt già cũng khóc đến mù rồi...”

“Sau đó... Bầy thiên tai qua đi, tổ tiên của ta... cuối cùng cũng quyết định, vì giảm bớt... Đau khổ chốn nhân gian, trong năm tháng còn lại của mình, hấn muốn tạo ra...” “Hoàn nhân!”

“Xong người?” Đoạn Lăng nghe đến đây thì kinh ngạc, truy vấn: “Cái gì là... hoàn thành người?”

Ngọc Tam Lang chậm rãi đáp: “Ý của người bên ngoài, chính là...”

“Người hoàn mỹ!”

Ánh mắt hấn như trở lại quá khứ:

“Tổ tiên ta... Nhất định phải luyện thành một loại... gọi là “Thiên dược” kỳ đan diệu dược! Chỉ cần bất kỳ kẻ nào ăn vào... Loại thiên dược này, thân thể sẽ sản sinh... Dị biến, sẽ trở nên càng mạnh hơn, không chỉ có... thần lực vô tận, càng không sợ... Bị bệnh ép tới mức nào., Trở thành không có bệnh không đau, người mạnh vĩnh viễn không thể đỡ được... hoàn thành!” Hoàn hảo si tưởng! Nhưng dù cho có si mê, nhưng cũng vì sự hảo ý của Ngọc Tam Lang, Dược Tiên, đối với muôn dân trong nhân gian mà cảm động, hấn truy hỏi: “Vậy, tổ tiên ngươi cuối cùng có luyện thành thiên dược hay không, đã tạo ra người xong chưa?”

Ngọc Tam Lang cười khổ lắc đầu:

“Không... Hấn gần như đã luyện thành thiên dược, nhưng cuối cùng vẫn là... thất bại trong gang tấc!”

“Bởi vì, trong tối tăm, tựa như trong thiên địa cũng có... thiên địa pháp tắc tự nhiên, người, vừa là... Trời sinh yếu kém, liền

nên thuận theo... tự nhiên thiên mệnh, nếu không một khi làm trái tự nhiên, ngược lại sẽ... Tự chiêu ác quả...”

“Tổ tiên ta... Bái hết nửa đời dưới, rốt cục dùng vạn loại kỳ dược luyện thành... Tự cho là hoàn mỹ... Thiên dược, sau đó càng không đành lòng dùng người khác thí nghiệm, mà không tiếc dùng thân mình thử thuốc. Sơ kỳ, hắc phát hiện thân thể mình, giống như thật không bệnh vô đau, hơn nữa không am hiểu... Võ học hắc, một chương đã có thể... san phẳng một ngọn núi nhỏ cao mấy trượng, lực lượng so với cao thủ võ lâm bình thường... càng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.”

“Hắc tưởng rằng mình đã thật sự luyện thành Thiên Dược, trở thành người xong, ai ngờ... sau mấy ngày, thân thể tổ tiên ta bắt đầu sinh ra... Dị biến, da thịt toàn thân hắc đều trở nên đỏ đậm như máu, ánh mắt càng giống như... Dã thú, thậm chí... một trái tim, cũng càng lúc càng tà dị, có một loại cảm giác... Tẩu hỏa nhập ma, cảm giác đáng sợ không thể tự không chế...”

“Tổ tiên ta... Tổ tiên ta khiếp sợ thật sâu, hắc dần dần mình bạch, con người căn bản không có khả năng... Trái lại tự nhiên không bệnh không đau, tuyệt đối mạnh mẽ mà hoàn toàn trọn vẹn, người hoàn mỹ, căn bản chỉ là... Một cái mơ tưởng xa vời! Nếu muốn một người, vô bệnh vô đau, lực lượng lớn vô cùng, người kia đã... Căn bản không thể là “người” nữa, mà là một đầu... Hung thú!”

“Tổ tiên ta đương nhiên hối hận, suy nghĩ xa vời của mình, thể nhưng... không kịp bù đắp, vì lúc đó... Hắc ăn thiên dược vào, sinh ra dị biến, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, tâm thái đã càng ngày càng tẩu hỏa nhập ma, rất muốn giết người., Thậm chí ngay cả thể nhi của chính mình cũng muốn giết, cuối cùng, tổ tiên ta sợ chính mình đã trở nên cực mạnh... Một khi nhập ma, sẽ dạy dỗ thương sinh, hắc... Hắc không tiếc ôm một lò thiên dược khác chính đang luyện chế, cùng nhau đầu nhập lúc đó còn chưa gọi là dạ xoa tri... Trong tiêu tri, thể cùng thiên dược chung vong “A? Tổ tiên ngươi không tự sát, cùng dược đồng vong? Hắc thật sự vì thể mà chết?”

Ngọc Tam Lang đau thương gật đầu:

“Vâng..., cuối cùng hắc cũng bởi vậy mà chết. Chỉ vì hắc quyết không thể để thiên được tà dị như vậy tồn tại trên đời, muốn triệt để hủy diệt cả con dị thú và thiên được của hắc. Cuối cùng, hắc... chỉ có thể tự hủy con đường tự hủy...”

Không thể tưởng được Dược Tiên một đời chỉ một lòng muốn cầu hạnh phúc cho muôn dân, cuối cùng lại vì sợ mình sẽ làm hại cả thương sinh mà hàm chứa hận tri. Sóng vỡ nghe đến đây, cũng khó mà cầm một trận buồn bã. Con người, thật sự không thể làm trái tự nhiên, thay đổi thiên mệnh?

Hắc lại nói: “Nếu Tổ Dược Tiên của ngươi đã cùng thuộc đồng vong, mọi chuyện chẳng lẽ giải quyết ở đây?”

Ngọc Tam Lang lại suy yếu lắc đầu:

“Không, sự tình còn chưa... Giải quyết viên mãn, chỉ vì chết đi là tổ tiên của ta, cùng hắc chìm xuống thiên được dưới ao, nhưng... Vẫn còn tồn tại, tổ tiên ta có lẽ nằm mơ cũng không nghĩ tới, thiên được lại có thể... hoàn toàn tan vào trong nước hồ, đem nước hồ vốn trong veo, nhuộm... Vì một ao máu.”

“Mà huyết thủy này, càng có một loại... tà dị công, bất luận kẻ nào hoặc vật nào ngộ đạo trong ao, đều sẽ cho nước ao róc xương ăn mòn, chết không toàn thân, cho nên., Thôn dân mấy trăm năm trước... Cũng rất sợ cái ao này, có mấy người sau khi ngã vào trong ao... Cũng không lập tức chết đi, ngược lại kéo lê thân thể đã bị ăn mòn đến mức cơ thể mới chết, bộ dáng cực kỳ đáng sợ, làm cho thôn dân... Luồng tưởng có ác tính quỷ dạ xoa tuần hoàn trong ao ra ngoài, dần dà, liền gọi Huyết tri này là... Dạ Xoa tri!”

Thì ra cái tên Dạ Xoa tri lại từ cái tên này mà ra! Sau khi Đoạn Lăng nghe xong cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân trong đó. Chỉ là, hắc vẫn còn một vài chỗ không rõ:

“Nếu Dạ Xoa tri đã là một dược tri đủ để tiêu hao da thịt sinh linh, vì sao về sau lại có người bỏ ao, lại biến thành dạ xoa? Lại càng có thể tăng cường bản thân báo thù rửa hận?”

Ngọc Tam Lang cười khổ, từ từ đáp: “Đó là bởi vì...”

“Hồ nước của dạ xoa tri... Mặc dù da đốt xương, riêng... Người nếu có cách có thể chịu đựng qua loại đau đớn thấu xương này... Mà không chết mà nói, liền thật sự có thể hấp

thu thiên được được lực hòa tan trong nước đầm, đừng quên! Ban đầu tổ tiên ta Được Tiên... Luyện thành thiên được, là hi vọng người có thể vô bệnh vô đau, lực lượng tăng cường, thiên được tan vào trong dạ xoa trì., Nước hồ còn có thiên được... Được tính, có thể làm cho lực lượng bạo tăng... Lại bạo tăng..." Đoạn Lãng cuối cùng cũng hiểu ra một cái đầu mối, hắn nói: "Cuối cùng ta đã minh bạch, khó trách người năm đó vì đại ca người Ngọc Phi kinh hãi báo thù, không tiếc tự mình vào Dạ Xoa trì biến thành dạ xoa, lấy bản đồ tăng cường thực lực mình tuyệt hận! Nhưng, người sao có thể chịu đựng qua da Thục Cốt chiết của Dạ Xoa trì mà không chết?"

***

Ngọc Tam Lang nói: "Máu chốt... chính là ở đây! Từ khi tổ tiên của ta và thiên được cùng chết dưới ao... Mấy trăm năm qua, hậu nhân của Ngọc gia chúng ta vẫn luôn vắt óc suy nghĩ... Có phương pháp nào có thể thu lấy kỳ hiệu của thuốc trong Trì Trung Thiên, nhưng lại không cần dùng xương cốt trong ao mà chết. Hơn trăm năm trước, Ngọc gia chúng ta... Một vị tổ tiên trong đó cuối cùng cũng ngộ ra được một phương pháp có thể đầu nhập vào hồ Dạ Xoa... Mà không chết."

"Cách gì?"

"Phương pháp này chính là..." Ngọc Tam Lang nói một câu đến đây, sắc mặt dường như cực kỳ ngưng trọng, hắn đáp từng chữ từng chữ: "He he!"

"Keng keng keng keng!"

Đúng rồi! Đoạn Lãng nghe vậy nhất thời nhớ lại, mấy trăm năm trước Dạ Xoa trì, không phải có hàng ngàn hàng vạn Côn Bằng màu đỏ như máu bò ra hay sao? Những rết kia nếu không bị nước hồ dạ xoa ăn mòn, há không phải biểu thị, Ngô Công cũng không sợ độc trong ao?

Ngọc Tam Lang thở dài: "Mấy trăm năm trước, mấy trăm năm trước, ngay lúc tổ tiên ta được tiên... Đêm hôm sau khi ôm thuốc vào ao, Dạ Xoa trì đã biến thành một ao nước kịch độc, toàn bộ cá trong ao... đã bị ăn mòn đến chết không toàn thây, nhưng độc tính của dạ xoa trì..., Nhưng lại hấp dẫn hàng ngàn vạn con rết bình thường... lặn vào trong ao, những con rết này

chẳng những không bị nước ao ăn mòn xương cốt mà còn hấp thu được chất độc trong ao... sản sinh ra dị biến, trong một đêm... đã biến thành huyết hồng khắp người, hình thể cũng bạo tăng... Thậm chí còn tăng cả độc tính lên.”

“Bởi vậy có thể thấy, thiên hạ vạn vật tương sinh tương khắc, dạ xoa trì... Tuy độc, nhưng vẫn có thể lấy độc trong cơ thể rết... Hóa giải...”

Đoạn Lăng nói: “Ý của ngươi là, là chỉ cần người có thể quăng vào trước ao ăn thịt rết, liền không cần e ngại độc của dạ xoa trì, càng có thể mượn thiên được chi lực trong ao tăng cường chính mình?”

“Đúng vậy!” Ngọc Tam Lang trực tiếp trả lời: “Có điều, mặc dù nuốt con rết có thể khiến người ta không chết trong ao nhưng vẫn không thể đề phòng được nước hồ kịch độc làm người ta... Đang nhìn từ bên ngoài phát sinh dị biến. Chính như ta... Tự thân thể, những năm gần đây, mỗi đêm ta đều không gián đoạn nào, thân thể của ta đã biến thành màu huyết hồng, thậm chí bộ dáng... cũng vận vẹo biến hình, cuối cùng biến thành... Người này bộ dáng không giống người... Có quý không giống quý...”

“Nhưng vì sao ngươi phải ngâm mình trong ao này nhiều năm? Muốn tăng cường chính mình, cần gì phải tốn một khoảng thời gian dài dằng dặt như vậy?”

Ngọc Tam Lang thôn thức gật đầu:

“Vâng... Chỉ vì người nào ngâm mình trong ao... một ngày một đêm, mặc dù cũng có thể hấp thu hiệu quả của thiên được, làm cho công lực bạo tăng, không cần e ngại được lực lâu dài dày vò làm cho ngoại hình biến dị, nhưng loại công lực bạo tăng này... cũng chỉ có thể duy trì một ngày một đêm, hơn nữa... bứt ra quá nhanh..., Thể xác và tinh thần đều không cách nào thích ứng... Loại biến hóa bạo tăng này, mà có khả năng... Tẩu hỏa nhập ma, tâm chí nhập tà đạo, chỉ có năm này nguyệt thấm thân trong ao mới có thể đặt... Công lực bạo tăng của mình, càng có thể làm mình chậm rãi thích ứng... biến hóa sau khi công lực bạo tăng, mà không phát huy... hướng tà ác...”

Nguyên lai truyền thuyết về dạ xoa tri truyền xuống phi hư! Thủy tri thật có thể làm người trở thành lực lượng sâu không lường được của dạ xoa! Chỉ là, đoạn lãg bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề làm lông ông hản dựng thẳng, hản không khỏi lại hỏi: “Nếu... muốn bảo tụ tăng cường công lực trong dạ xoa tri, liền cần sinh nuốt rết, vậy... Người cho tới nay ăn bao nhiêu... rết?”

“Không nhiều.” Ngọc Tam Lang mặt không đổi sắc đáp: “Tuy rằng một lần có thể nuốt sống rất nhiều rết, số lượng công lực bạo tăng... Cao hơn, nhưng vì ta không hy vọng... Trong một đêm tăng cường bản thân, ta muốn trong vòng mười năm tám năm... Làm cho công lực của mình vững bước lên, cho nên, ta... chỉ là mỗi ngày đều nuốt sống...”

“Một cái!”

Một con sống? Đoạn Lãg nghe xong biến sắc tại chỗ! Mỗi ngày một lần, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mười năm tám năm chính là hơn ba ngàn con! Ngọc Tam Lang trước mắt vốn vẫn nhược này, lại có gan nuốt trọn hơn ba ngàn con rết?

Tưởng tượng đến những con rết sống sờ sờ kia sau khi nuốt vào, chưa hản sẽ chết ngay tức khắc, còn có thể ở trong cơ hống con người không ngừng nhúc nhích, thân thể Đoạn Lãg không khỏi rùng mình, mồ hôi lạnh như mưa.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì mà khiến hán tử văn nhược “To gan lớn mật” như vậy, lại dám nuốt sống rết xấu xí như vậy? Quả thực chính là lấy rết làm cơm ư? Là Ngọc Tam Lang gì mà khiến cho tuần tú như Quan Ngọc, không quan tâm mặt mình biến thành xấu xí như thế nào nữa? Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Là bởi một tình nghĩa huynh đệ không thể chặt đứt sao?

Hay là bởi vì, một đại ca Ngọc Phi Kinh cùng với chị dâu của hản trước lúc lâm chung phó thác? Một hán tử nhiệt huyết tuyệt đối không dám có thất hứa?

Đoạn Lãg nghĩ tới đây, vội vàng đẩy “Người đã đến” như vậy. Nếu có huynh đệ tốt triêu Nhiếp Phong gặp nạn, hản có thể dũng cảm giống như Ngọc Tam Lang, nuốt chừng ba ngàn con rết hay không?

Trong lòng Đoạn Lãng chấn động thật sâu, Ngọc Tam Lang thấy mặt nó như thức ăn, không khỏi gượng cười, nói:
“Đoạn... Huynh đệ, ta biết, nuốt sống con rết... Có thể khiến rất nhiều người không tiếp thu được, chỉ sợ sau khi nghe người... Cũng thấy buồn nôn, nhưng kỳ thực, lúc nuốt sống hơn mười con rết, có thể còn... Cảm nhận được khó chịu, nhưng về sau... Sẽ quen rồi, cũng không có gì... Cùng lắm...”

Đoạn Lãng nghe gã nói như thế, lại lập tức nghiêm mặt nói:
“Không!”

“Ngọc tiền bối, đoạn lãng của ta cũng không phải... Nghe xong muốn ói, càng không chê người nuốt sống con rết, ngược lại...”

“Ta Đoạn Lãng... Thực sự cảm động vì sự hy sinh của người!”

Lúc Đoạn Lãng nói lời này, ánh mắt cũng không giống như nói dối, xem ra thật sự kính trọng Ngọc Tam Lang. Ngọc Tam Lang tuy xấu như dạ xoa, nhưng lúc này ánh mắt cũng không muốn nhìn thẳng vào Đoạn Lãng, hẩn cúi đầu than thở:

“Thật tốt! Không thể tưởng được tại lúc này... Tình bạn mấy lần đã biến thành hai chữ ngu xuẩn giang hồ, còn có một... Tiểu tử sẽ tán đồng với ta, chỉ tiếc, vô luận là... Ta đã trở nên mạnh bao nhiêu, cuối cùng vẫn là sắp thành lại bại, trọng thương ở chỗ... Hùng Phách thủ, bây giờ ta không những khó bảo toàn thân, không thể báo thù cho đại ca, sợ rằng cũng không có năng lực trộm về “Thiết Thi Hùng Tầm”, trị hết... Ánh mắt...”

“Ồ?” Đoạn Lãng ngạc nhiên:

“Tiền bối, lần này người lên thiên hạ, ngoại trừ báo thù, thì ra người cũng là trộm Thiết Thi Hùng Tầm? Nhưng rốt cuộc Thiết Thi Hùng Tầm ở nơi nào trong thiên hạ?”

Ngọc Tam Lang cay đắng đáp: “Nếu... không đoán sai, hùng bá nên đem Thiết Thi Hùng Tầm... giấu ở trong thiên hạ rồi sáng lập ra môn phái... Bên trong “Thiên Y Các”, nơi đó... là nơi hẩn cất giữ nhiều năm qua...”

Một lời đã đến nước này, Ngọc Tam Lang vội vàng khựng lại liếc một cái:

“Kết thúc... Huynh đệ, hôm nay huynh đã... mạo hiểm cứu muội, muội... Muội thật sự không biết phải cảm kích thế nào, nhưng... Không biết huynh có thể... giúp muội được không?”

Đoạn Lăng sững sốt, không biết Ngọc Tam Lang muốn nói gì, hỏi: “Tiền bối... Rốt cuộc ngài định dứt Lăng hỗ trợ chuyện gì?”

Ngọc Tam Lang ngưng trọng phun ra một đáp án kinh người:

“Giúp ta...”

“Hương thiên y...”

“Trộm Thiết Thi Hùng Tầm cứu Ngọc Nhi!”

“A...?”

Đoạn Lăng nghe vậy líu lưỡi tại chỗ? Y kinh ngạc nói:

“Trộm... Thiết Thi Hùng Tầm? Nhưng... từ trước đến nay Thiên Y Các luôn bảo vệ nghiêm ngặt, ta... Đoạn Lăng có tài đức gì, sao có thể trộm được thuốc từ trong đó?”

Ngọc Tam Lang xấu hổ đáp: “Đoạn... Huynh đệ, ta biết... Người đã liều mạng mạo hiểm cứu ta... Đã là tương đối nguy hiểm, hôm nay ta cầu xin người... trộm thuốc cứu Ngọc nhi, càng là... khó vì người. Nhưng, ta đã bị thương nặng, muốn khôi phục công lực, chỉ sợ cũng phải nửa tháng sau, lần này nếu như bản thân có thể sống sót rời khỏi thiên hạ... Đã là vạn hạnh, chớ nói chi là có thể báo thù... Đại ca, chỉ là... Thù có thể không báo, nhưng người... Không thể không cứu...”

“Ngọc Nhi là một cô gái... kiên cường và lý tưởng, nếu như nửa đời sau của cô ấy... Phải vĩnh viễn sống trong bóng tối, thật đáng tiếc, tâm nguyện duy nhất của ta, là hi vọng đại ca ta... Nữ nhi hậu nhân duy nhất này, sau này có thể hảo hảo... Sống qua ngày, hảo hảo vì lý tưởng của mình, sống sót, chỉ là một tâm nguyện đơn giản như thế!”

“Đoạn huynh đệ, ta biết muốn người trộm Thiết Thi Hùng Tầm... là do người làm khó, nhưng nếu người có thể an toàn, nếu người thật sự... có thể trộm được Hùng Tầm cứu Ngọc nhi, ta... Ngọc Tam Lang cho dù đời đời kiếp kiếp... Biến thành Dạ Xoa cũng sẽ ở dưới địa ngục... cảm ơn người!”

Một lời nói đến nước này, Ngọc Tam Lang đã xui lơ vô lực càng thêm bất chấp tất cả, dùng hết sức “bí chạm” một tiếng hướng sóng gậy quỳ xuống, nói: “Đoạn... Huynh đệ, coi như là Ngọc Tam lang ta... quỳ xuống cầu xin người, hi vọng người niệm tình ta... Cũng là quen biết với Ngọc nhi một trận, cứu ta... Thế chất nữ đáng thương thế này đi!”

Ngọc Tam Lang bỗng nhiên không để ý đến tự tôn của mình mà quỳ xuống phía sóng vỡ, sóng gió trong chốc lát càng hỗn loạn không chịu nổi. Ngọc Tam Lang trước mắt hẳn chẳng những vì báo thù thay đại ca mà trở thành xấu xa dạn dạc, càng muốn chữa trị hết ánh mắt của cô nhân, mà không tiếc quỳ xuống cho hậu bối... khúm núm!

Hai chữ tình nghĩa, thật sự thật sự rất vất vả! Nhưng lúc này Đoạn Lăng đang bị ép phải đối mặt với tình nghĩa của người khác, có gì mà không cực khổ? Mắt thấy Ngọc Tam Lang đã hơi thở mong manh hướng mình vất vả như thế quỳ xuống, Đoạn Lăng càng hoảng hốt muốn đỡ hẳn dậy:

“Tiền bối, sao người có thể... quỳ với văn bối? Văn bối... Không gánh nổi trách nhiệm? Ta... Ta...”

Đoạn Lăng cũng không biết nên đáp lại thỉnh cầu của y như thế nào! Nếu thật sự đáp ứng y trộm lấy Hùng Tầm cứu Ngọc nhi, cũng không có lòng tin có thể trộm vào phòng vệ nghiêm ngặt, nếu một khi thất thủ, y sẽ mất đi cơ hội hùng bá thiên vương thứ tư, càng khiến Nhiếp Phong trông cậy vào y, nhưng Ngọc Tam Lang trước mắt, hiện giờ chỉ có mình y có thể giúp đỡ...

Đang lúc sóng lớn cảm thấy tiền thoái lưỡng nan, cánh cửa phòng nhỏ của hắn phút chốc...

“Khanh khách khanh khách” vội vã vang lên!

A?

Có người vỗ cửa?

Có người đến?

Sóng lớn bỗng dựng kinh ngạc, nói: “A? Đã... Đêm nay rồi, còn có ai đến phá cửa, chẳng lẽ... là Tần Sương vòng vào trở về?”

Vừa nghĩ đến đây, Đoạn Lăng vội vã nâng Ngọc Tam Lang quỳ trên mặt đất lên, nói: “Tiên bối, chuyện người vừa mới nhờ ta... Sau này bàn lại! Người nên trốn vào trong tủ trước, miễn cho người ta phát hiện...”

Nói xong đã nhanh chóng đẩy Ngọc Tam Lang về trong tủ gỗ, lại đóng chặt cửa cẩn thận, đi theo sau đi tới cửa!

“Ai? Là ai phá cửa?” Một mặt Đoạn Lăng mở cửa phòng ra hỏi một mặt, nhưng khi cửa phòng mở ra, cả người hắn đã ngây dại tại chỗ!

Bởi vì, hắn phát hiện người đập cửa không phải ai khác, rõ ràng là hắn...

Hảo huynh đệ “Nhiếp Phong”!

Không chỉ có Nhiếp Phong! Sau lưng Nhiếp Phong, còn có một bước kinh vân, hai cha con Tần Sương, Tần Trữ...

Còn có mấy trăm thiên hạ đồ chúng thần sắc ngưng trọng!

Không... Hay!

Bọn họ rốt cuộc đến đây để làm gì?

Đột nhiên Đoạn Lăng thấy Nhiếp Phong và một đám người đêm khuya đến đây, trong lòng đã biết không ổn, nhưng cuối cùng vẫn có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định, gã cố nặn ra một bộ dáng tươi cười, hỏi: “Phong, các người... Vì sao đêm khuya đến đây phá cửa? Không phải các người đang tìm kiếm... đầu Huyết hồng Phong Thú tập kích bang chủ kia sao? Chẳng lẽ các người đã tìm hắn?”

Đoạn Lăng đang nói chuyện thật sự là thất tình trên! Lấy giả loạn chân. Nếu như hắn đối mặt chỉ là Nhiếp Phong, tin tưởng nhất định có thể đơn giản lừa gạt được! Nhưng, lần này hắn đối mặt còn có mấy trăm thiên hạ đồ chúng, còn có vĩnh viễn trầm lãnh, không biết suy nghĩ bộ kinh vân gì, đoạn lăng không khỏi có chút chột dạ.

Mà Nhiếp Phong xem ra chột dạ hơn sóng lớn, hắn đột nhiên hiểu ra ý đồ:

“Lăng, kỳ thật... Chúng ta cũng không nên quấy rầy người lúc đêm nay. Nhưng, cha con Tần Ninh nói, bọn họ... phát hiện

ngươi giầu hành thích thích sự phụ... bóng người huyết hồng, cho nên... hôm nay chúng ta mới tới đây... cầu chứng cứ.”

Đoạn Lăng âm thầm kinh hãi, nghĩ thầm mình cứu Ngọc Tam Lang, chắc hẳn thật sự bị cha con Tần Trữ liếc nhìn thấy, lão nắm một cái đầy khí thế hăng hái đứng sau Nhiếp Phong là Tần Ninh và Tần Hân, đã hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đem hai con chó quăn chặt hai tên này dạy dỗ một trận cho tử tế với hắn không thôi., Chỉ có điều Tần Phi mặt không đổi sắc, đáp: “Phong, ta... Sao có thể làm như vậy? Nếu ta muốn cứu con thú điên này, sẽ không ở Giáo tràng trợ giúp bang chủ trọng hòa hân, chuyện này... căn bản không hợp tình hợp lý! Theo ta thấy, có lẽ là Tần Hân chưa thể trở thành vị thứ năm tuyển chọn Thiên Vương mà ghi hận ta, mới cố ý muốn vu oan ta...”

Một chiêu hay thuận nước đẩy thuyền, liên tục đánh! Đoạn Lăng quả thực đã đem “Tư Phong” dùng lư hỏa thuận thanh! Tần Phiên nghe vậy giận tím mặt tại chỗ, hô to:

“Chênh rách, ngươi giầu mãnh thú kia, lại còn cả gan vu cáo ta? Hừ! Nếu ngươi không làm, sợ gì phải cho chúng ta vào phòng lục soát kỹ càng?”

Đề nghị này vốn cũng không có gì không ổn, không ổn chỉ là tàng ngọc tam lang chứa thật! Đoạn Lăng nghe xong càng lo lắng, chỉ có lúc này Tần Sương cũng nói: “Ừm! Tần Hân mặc dù ngang ngược một chút, nhưng, hắn nói cũng không phải không có lý. Đoạn Lăng, Tần Sương ta cũng tin tưởng ngươi trong sạch, chỉ là, muốn chứng minh chính ngươi trong sạch, ngươi sao ngại cho chúng ta vào trong nhìn một chút, cho cha con Tần Ninh an tâm.”

Tần Sương xưa nay vẫn là người lý trí, người bình thản, ngay cả hắn cũng nói như vậy, sóng cũng không cách nào chồi từ, lúc này Tần Ninh không nói lại cười gian: “Thế nào? Đoạn Lăng sao rồi?, Tại sao ngươi lại do dự? Chẳng lẽ ngươi thật sự nói dối chúng ta? Còn nói với bằng hữu tốt của ngươi là Nhiếp Phong - nói dối? Ha ha...” Tần Ninh cực kỳ vênh váo hung hăng, thế nhưng chỉ nghe qua tiếng sóng vỗ vụn, trong lúc nhất thời cũng không biết ứng đối như thế nào! Mà ngay lúc hắn không biết làm sao, Nhiếp Phong lại bỗng dừng dừng giọng điệu vô cùng kiên định chặn sóng trả lời: “Không!”

“Ta tuyệt đối tin tưởng Đoạn Lăng không có nói dối!”

“Cho dù hắn nói dối với ta, nói dối: “Đều!”

“Vâng!”

“Thật!”

“Chính xác!”

Tất cả! Đúng! Đúng!

Nghe bốn chữ hết sức leng keng, nói như chém đinh chặt sắt! Nghĩa không quay đầu lại! Có thể biết hắn tin tưởng cỡ nào đối với đoạn sóng! Có thể biết Nhiếp Phong tín nhiệm đoạn sóng cỡ nào không!

Cho dù Đoạn Lăng nói dối, hắn cũng tin tưởng gã là thật!

Đoạn Lăng nhất thời chột kinh hồ, kinh hỉ kinh hi! Hắn không ngờ được Nhiếp Phong chưa từng nghi kỵ mình! Phần tình cảm tin cậy tình bạn này, thật sự là lâu rồi không thấy!

Hồ, đương nhiên là, Ngọc Tam Lang có ẩn nấp trong tổ của thật!

Nhiếp Phong chẳng những mở miệng tín nhiệm Đoạn Lăng, còn lập tức “Khẩu ngôn khởi hành”, hắn không khỏi phân bua tiến vào trong phòng nhỏ của Đoạn Lăng, vừa nói: “Sóng! Ngàn vạn lần đừng để cho bọn chúng xem thường ngươi! Bọn chúng dựa vào cái gì hoài nghi ngươi nói dối với ta? Ngươi hãy tìm cho bọn chúng một cách rõ ràng, xem bọn chúng làm sao hạ đài đi!”

Đoạn Lăng thật sự là có khổ tự biết, nhưng là hắn căn bản không thể ngăn cản Nhiếp Phong đã đi vào trong nhà, càng không thể ngăn cản tất cả mọi người theo Nhiếp Phong vào trong phòng—— Cha con Tần Ninh, Tần Sương, Bộ Kinh Vân!

Khi cha con Tần Ninh đi qua bên cạnh Đoạn Lăng, đã cố ý liếc mắt khinh thường với Đoạn Lăng, giống như đang trào phúng với Đoạn Lăng:

“Đoạn Lăng, lần này ngươi chết chắc rồi, hơn nữa, khi Nhiếp Phong phát hiện ngươi thật sự giấu thích khách, ngươi sẽ làm bạn tốt nhất trong đời mình thất vọng thấu đỉnh a! Hi hi...”

Ngoại trừ phụ tử Tần Ninh, Kinh Vân lạnh lùng đứng ngoài quan sát cho tới tận bây giờ cũng đã phá lệ nhìn lướt qua đoạn sóng bị vỡ, nhưng ánh mắt của tử thần lại không có bất kỳ vẻ khinh thường nào, ngược lại, bộ hạnh tựa hồ chỉ đang đánh giá đoạn lãg, rốt cuộc là có nói dối hay không?

Vì sao hử lại quan tâm Đoạn Lãg như vậy có nói dối?

Có phải hay không, chết cũng không đành lòng nhìn thấy Nhiếp Phong chờ đợi như vậy, mà bị thương trong lời nói dối đứt quãng kia?

Phòng thực sự nhỏ hẹp, sau khi năm người đi vào, không cần liếc mắt, đã nhìn khắp mọi góc ngách trong phòng, căn phòng nhỏ cũ nát này quả thực không có bất kỳ góc khuất nào có thể để cho bất cứ thích khách ẩn nấp, Nhiếp Phong thấy thế lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tần Ninh, Tần Huyền, mỗi góc ngách trong phòng này đều thấy rõ, quả thật không có bóng người đỏ như máu, các ngươi có thể an tâm rời đi được rồi!”

Nói thật lòng, kỳ thật Nhiếp Phong cũng có một chút lo lắng không biết thật sự sẽ tìm ra cái gì trong phòng đứt Lãg, hôm nay lại không phát hiện cái gì, nhất thời như trút được gánh nặng.

Nhưng Tần Ninh lại nói: “Phong đừng chủ, chậm rãi cao hứng! Mặc dù phòng nhỏ này đã nhìn rõ ràng, nhưng chẳng lẽ ngươi phát hiện, trong phòng còn có một nơi có thể ẩn giấu người?”

“Nơi nào?” Nhiếp Phong hỏi.

Tần Ninh giảo hoạt nhìn về phía cột nước đang lo lắng, nói: “Thì đúng là “Cái tủ gỗ kia!”

Nói xong, gã chỉ tay về phía tủ gỗ cũ nát đặt ở góc phòng.

Trái tim Đoạn Lãg bị cắt đứt, tủ gỗ kia chính là nơi mà hử cất dấu Ngọc Tam Lang, bây giờ dưới một chỉ của Tần Trữ, ánh mắt Nhiếp Phong, Tần Sương cùng với Bộ Kinh Vân cũng dồn dập rơi vào tủ gỗ.

Đoạn Lãg vội vàng đi đến tủ gỗ trước, nói: “Cái tủ gỗ này... Không thể xem.”

Lúc này, ngay cả Nhiếp Phong cũng cảm thấy kỳ quái, nói:
“Ồ? Lãng, vì sao cái quây này không thể xem khiến cha con
Tần Ninh giải thích nghi ngờ?”

“Bởi vì...” Đoạn Lãng gây khó dễ:

“Cái tủ gỗ này... Dùng để chứa thùng gỗ và thùng nước rửa
mông ngựa, đóng thùng gỗ và thùng gỗ tích lũy ngày qua
tháng ngày đều đầy phân ngựa khó mà rửa sạch, mùi hôi cực
kỳ...chỉ sợ tủ gỗ vừa mở ra, mùi thôi liền xông ra, sẽ... Trung
nhân nôn...”

Lý do này, thậm chí ngay cả Nhiếp Phong cũng cảm thấy
gượng ép, chỉ trong lúc nhất thời cũng không biết làm thế nào
khuyên Đoạn Lãng mở ra tủ gỗ, ai ngờ ngay giờ phút này, Tần
Hân ở bên cạnh trước khi tranh đoạt, cực kỳ không kiên nhẫn
hô to:

“Phì! Chỉ là mùi hôi thôi hun trời mà thôi! Sóng gió người cần
gì phải viện cớ nhiều nữa? Người không khai, để bọn thiếu gia
mở cho người đi!”

Nói xong đã đẩy dạt đoạn sóng đứng trước tủ, sau đó muốn
mở cửa.

“Không...”

Trong lòng Đoạn Lãng nhảy nhảy nhảy, đang muốn ngăn cản,
ai ngờ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh âm bỗng
dưng vang lên:

“Chậm đã...”

“Vâng.”

Đợi chút? Dưới thiên hạ còn có ai có thể gọi là Tần Bí như
mũi tên đang ở trên dây “Chậm”?

Nếu hai chữ này là xuất từ miệng Đoạn Lãng chi ngôn Tần
Tung nhất định sẽ không chậm trễ “! Nhưng mà, chợt nghe
thanh âm phun ra chậm chậm này, Tần Siêu đang muốn mở
cửa quây, lại ngừng lại tại chỗ! Càng sững sờ quay đầu lại nhìn
người vừa nói chuyện này!

Chỉ vì, người nói câu này, là một người không dễ dàng mở
miệng nói chuyện...

Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân lại phá lệ há miệng gọi Tần Nghệ chậm chạp, thử hỏi Tần Nghệ sao dám không chậm bằng nói?”

Sự tình xảy ra bất thành linh! Mọi người đều không lo lắng một mực bộ không chút biểu hiện gì đối với việc này, lại bỗng nhiên mở miệng ngăn cản Tần Phi mở quây, nhưng càng làm cho mọi người không ngờ tới cũng theo nhau mà đến!

Chỉ thấy bộ kinh vân chậm rãi đi đến trước quây, lạnh lùng nói: “Cửa quây hàng — “

“Chính là ta mở ra.”

Cái gì? Bộ Kinh Vân ngữ ngôn Tần Túc mở quây, chỉ vì muốn hấn tự mình mở quây?

Tất cả mọi người không hiểu tại sao Bộ Kinh Vân lại làm như vậy, Tần Siêu càng là nói ít, thế nhưng ngay cả lão đại không muốn, vẫn là chỉ nghe theo mệnh lệnh lui sang một bên, nguyên nhân hẳn chỉ là con trai của Tần Ninh, Tần Ninh cũng chỉ là tông giáo thiên hạ, địa vị tuy không thấp, nhưng cũng không thể lấn át đường chủ Phi Vân đường - Bộ Kinh Vân!

Tần Huyền ngoan ngoãn lui sang một bên, không khỏi thấp giọng lầm bầm oán giận: “Xì! Hấn hoặc là ta mở, thì có cái gì khác biệt? Cuối cùng còn không giống... mở?”

Tần Hân thanh âm mặc dù nhỏ bé không thể nghe thấy, duy chỉ cho Tần Sương nghe thấy, Tần Sương âm áp cười một tiếng, nói: “Tần Phi, cái này ngươi không biết rồi. Ngươi cũng biết, nếu trong tử thật sự cất giấu bóng người huyết hồng kia, mà cái này huyết hồng bóng người cũng có năng lực phản kháng, chỉ cần mở cửa ra là được. Ngươi có biết, nếu thật sự cất giấu trong tử hàng thật sự có bóng người huyết hồng kia, thì cái này huyết hồng cũng có năng lực phản kháng, chỉ cần mở cửa ra là được., Hấn sẽ động thủ với người mở quây, Vân sư đệ bảo chúng ta lui qua một bên, chính là phòng ngừa vạn nhất. Nếu thật sự có bóng người huyết hồng lao ra, lấy công lực của hấn, đương nhiên còn có thể ngăn cản hấn, sẽ không để cho hấn đào thoát, cũng sẽ không thương tổn đến người bên ngoài, nhưng nếu người mở quây là ngươi thì...”

Mặc dù Tần Sương nói rất uyển chuyển, nhưng ý tứ vẫn nói ra Bộ Kinh Vân sợ hãi, phòng Tần Sở có lực nhưng không đủ...

Tần Hân chỉ cảm thấy vừa then vừa giận, nhưng cũng không dám đối mặt với bộ kinh vân như thế nào, chỉ là, theo như lời Tần Sương thì chỉ là suy đoán của bản thân Tần Sương trong một phía mà thôi, Bộ Kinh Vân căn bản không có tỏ vẻ gì cả! Hắn đột nhiên muốn động cơ thì mọi người không cách nào khẳng định!

Nhưng mà, bộ Kinh Vân bất luận là động cơ gì, đối với Đoạn Lăng đều không khác nhau bao nhiêu, Bộ Kinh Vân còn không phải là mở quầy sao? Chỉ cần mở cửa ngăn mở, Ngọc Tam Lang bên trong tất sẽ không chỗ nào không động hình, đoạn lăng không sợ bản thân bị giáng tội đến chết, chỉ sợ lại nhìn thấy Nhiếp Phong lúc y đang gạt y, vẻ mặt thất vọng...

Thế nhưng, tất cả đã không thể ngăn cản cơn sóng công kích nữa, lúc này Tần Sương, Tần Trữ thậm chí Nhiếp Phong cũng đứng sang một bên, mà hai tay bộ kinh vân lạnh lẽo mà ổn định kia, cũng đã chạm cửa tử gỗ kia...

Xong rồi! Thật sự xong rồi! Trái tim của Đoạn Lăng trầm xuống, thẳng hướng phía dưới!

Ngọc Tam Lang trong tử sớm đã mệt mỏi rồi, cánh cửa vừa mở ra ông ta sẽ bó tay chịu trời, mà cha con Tần Ninh nổi cũng sẽ đạt được ước muốn, vạch sóng ra, căn bản sẽ không có kỳ tích xuất hiện nữa!

Tất cả mọi việc kể cả kỳ vọng của Nhiếp Phong đối với hắn cũng sẽ chấm dứt!

Ngay tại thời khắc sắp chấm dứt này, trái tim của con sóng đứt gãy cuồng loạn nhảy lên không ngớt, lòng bàn tay càng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, cùng lúc đó hai cánh cửa tử cũ nát kia cũng bỗng dưng truyền ra “Phập” một tiếng...

Mở ra rồi!

Cánh cửa rút cuộc bị một đám mây mở rộng mở ra!

Đoạn Lăng chỉ cảm thấy toàn thân mình tan vỡ, giống như muốn nghẹt thở, chỉ vì sự tình cuối cùng —— bại lộ!

Hắn biết bàn sắt như núi, tuyệt đối không thể có bất cứ kỳ tích nào xảy ra!

Nhưng.

Nhưng kỳ tích có thể được gọi là kỳ tích, tất cả đều bởi vì kỳ tích mỗi khi xảy ra đều là tình huống không có khả năng! Nếu không thì không xứng được gọi là kỳ tích!

Đang lúc thể xác và tinh thần của Đoạn Lăng như rơi vào vực sâu vạn trượng, hắn bỗng nhiên nhìn thấy bộ kinh vân đang mở cửa tử thì liếc mắt một cái, khuôn mặt của Mộc Vô Dung tuy vẫn không biểu tình, duy tử khẩu, lại không chút kinh ngạc phun ra một tiếng Đoạn Lăng cùng với đáp án cực kỳ kinh ngạc của cha con Tần Ninh:

“Không có...”

“Có.”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng chậm rãi tuyên bố:

“Trong tử.”

“Cái gì cũng —— “Không có!”

Không thể không có khả năng! Trong tử sao có thể... cái gì cũng không có? Trong lòng Đoạn Lăng dâng lên vô số nghi hoặc, hắn nghĩ thầm, chẳng lẽ... Ngọc Tam Lang đã thương tích bạc bẽo, nhưng lúc hắn đi tới cửa...

Còn có khí lực thừa cơ trốn về phía khác?

Đây... rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tám thứ tám, trong lòng của Chương thứ tám, Tử Thần.

Tường sau quầy hàng cũng không bị phá!

Thậm chí những bức tường, cửa, nóc phòng khác trong phòng cũng không bị phá!

Cho dù Ngọc Tam Lang thật sự có khí lực thừa cơ chạy ra, hắn ta lại đột nhiên biến mất như thế nào?

Đoạn Lăng chỉ cảm thấy sự việc càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi! Gã mặc dù đứng cùng bọn người Nhiếp Phong ở một bên, bởi vì hai cánh cửa gỗ ngăn cách mà không cách nào nhìn thấy tình hình trong tử, duy chỉ có đám người lo

lặng, gã nhanh chóng tiến lên một bước, liền nhìn về phía tủ gỗ cũ nát bên trong...

Trời ạ...

Vậy mà hắn ta lại nhìn thấy...

Hắn lại nhìn thấy, Ngọc Tam Lang vẫn đang hơi thở mong manh giấu ở trong tủ gỗ!

Cái này... Làm sao có thể? Bộ Kinh Vân rõ ràng đã mất đối mặt nhìn Ngọc Tam Lang trong tủ, tại sao hắn lại nói cái gì cũng không có? Chẳng lẽ Bộ Kinh Vân lúc này đột nhiên mù? hoặc là, hắn đang làm bộ....?

Nếu như Bộ Kinh Vân thật sự làm bộ không nhìn thấy, vậy hiển nhiên là hắn có lòng muốn giúp đỡ Đoạn Lăng một lần, nhưng từ trước đến nay hắn đã vô duyên với tất cả mọi người, chứ đừng nói tới việc hắn thường xuyên không phục sóng đồ duyên, tại sao hắn lại giúp đỡ Đoạn Lăng chứ?

Có phải bởi vì Ngọc Tam Lang và hắn đều coi hùnh bá là huyết hải cừu nhân hay không? Tử Thần không muốn nhìn thấy người cùng mục tiêu giống mình bị bắt?

Hay là bởi vì, tử thần từ trước đến nay không dễ cảm động trái tim, cũng vì Nhiếp Phong mà đối xứng với “tuyệt đối tín nhiệm” của đoạn sóng mà cảm động? Hắn không muốn nhìn thấy loại người như Nhiếp Phong đã lâu không có tín nhiệm đối với hữu nghị như vậy sao?

Tâm niệm khó lường của Tử Thần vì sao lại “húc chiết mê ly” như vậy khiến người ta nhìn không thấu? Không đoán được? Thấy không rõ à?

Nhưng vô luận Bộ Kinh Vân vì nguyên nhân nào, đáp án của hắn chính là kết luận cuối cùng! Hắn đã nói trong tủ không có gì, chỉ là cái gì cũng không có! ” đột ngột” một tiếng! Bộ Kinh Vân đã trước khi mọi người kịp nhìn vào trong tủ, đóng chặt hai cánh cửa kia lại!

Thiết án như núi!

Nhiếp Phong thoáng chốc như trút được gánh nặng, thoải mái nhìn sóng lớn đang sừng sờ, Tần Sương cũng nhẹ nhàng thở ra, bởi vì hắn cũng không muốn trông thấy trong tủ thật sự có

bóng người huyết hồng kia, nếu có thật, hắn cũng không dám tưởng tượng Đoạn Lăng Tướng làm thế nào đối mặt với Nhiếp Phong.

Nhưng mà, tựa hồ vẫn còn có người, không phục!

“Không có khả năng! Không có khả năng!” Tần Bí vẫn hăng hái hăm hở, sắc mặt đại biến, xông tới trước nói: “Ta cùng phụ thân rõ ràng từng thấy Đoạn Lăng giấu người nọ vào trong tủ! Tại sao hắn lại biến mất không thấy? Không! Ta muốn xem rõ ràng!”

Nói xong đã muốn vượt qua Bộ Kinh Vân, mở cửa ra nhìn thử, ai mà biết...

Bộ Kinh Vân đột nhiên ra tay!

“Phốc” một tiếng! Bộ Kinh Vân rõ ràng một tay nắm chặt lấy đầu Tần Phi, ngăn không cho hắn mở cửa, Tần Hân giật mình, “Oa” một tiếng thét chói tai, phụ thân Tần Ninh nhất thời cũng khiếp sợ hỏi: “Bộ... Đường chủ! Người... tương đương với khuyến nhi... Làm cái gì?”

Bộ Kinh Vân cũng không liếc nhìn cha con Tần Ninh, giống như hai người bọn họ là hai đám rác rưởi, hắn lạnh lùng nói: “Lời nói của ta...”

“Vậy đại biểu cho sự thật!”

“Hắn dám mở nữa...”

“Đúng vậy...” Nghi ngờ ta!”

“Hoài nghi ta phải trả giá lớn!”

“Chỉ có —— Chết!”

Vạn liệu không đến, Bộ Kinh Vân lại như vậy sẽ để ý người khác hoài nghi lời nói của hắn hay không! An ức, cử động này của hắn chỉ là muốn hù dọa cha con Tần Ninh không thể tự mở cửa? Đoạn Lăng thấy Bộ Kinh Vân làm bộ nghiêm túc như thế, ích cho tâm mà bí ẩn của hắn mà âm thầm lú lười!

Tần Sương thấy tình thế bế tắc như thế, không khỏi lập tức mở miệng:

“Đúng vậy! Tần Ninh tổng giáo, Vân sư đệ từ trước đến nay đều nói một là một, hai là hai! Hắn đã nói trong ngăn cũng

không có gì, chính là cái gì cũng không có! Hấn căn bản không có lý do để lừa gạt chúng ta! Mà hai cha con ngươi, cũng căn bản không có lý do để hoài nghi lời nói của hấn! Đây thật ra là chuyện rất nhỏ, vì sao mọi người lại gây ra cục diện như vậy?”

Ngay cả Tần Sương cũng mở miệng giữ lời, cha con Tần Trữ lại càng không còn gì để nói, Tần Trữ đành phải thật khó chịu nói: “Được...! Tần đường chủ đã nói như vậy, cha con Tần Ninh ta cũng không muốn làm tiểu nhân nữa! Tuyệt nhiên, chúng ta liền đi!”

Dứt lời đang muốn cùng với con trai nàng ta rời đi thì ai ngờ, một tay của bà ta vẫn nắm chặt lấy đầu Tần Phi như trước.

Tần Ninh không cam lòng nói: “Bộ... Đường chủ! Tần Trữ ta đã nhận sai, ngươi còn muốn như thế nào nữa?”

Bộ Kinh Vân hiếm thấy nhếch khóe miệng lên, nói: “Tần Ninh.”

“Ngươi ghi hay không “Từng đánh cược với ta?”

Đánh cược? A, Tần Ninh bỗng nhiên nhớ ra rồi! Thậm chí ngay cả Nhiếp Phong và Tần Sương ở bên cạnh cũng nhớ ra rồi! Chỉ còn lại tâm trạng lo lắng thất thố vì bực vên thất thố!

Kiểm tra đại hội ngày đó, Tần Ninh từng đánh cược với Bộ Kinh Vân, như sóng cuối cùng có thể tham dự đại hội thiếu niên đồ kiểm duyệt, Tần Ninh sẽ ăn một đồng phân ngựa gãy!

Việc ăn phân đúng là không thể coi thường! Tần Ninh nghe vậy lén lút la lên: “Cái kia... đánh cược, chỉ là ta... nhất thời, nói đùa mà thôi! Đương... Không được... thật...”

Chợt nghe lời này, Bộ Kinh Vân nắm lấy tay Tần Phi xiết chặt đầu, hai hàng lông mày hấn cau lại, lạnh lùng nhìn Tần Ninh, gần từng chữ một: “Tần! Ninh!”

“Ngươi! Dám! Đúng! Ta —— “Thuyết thuật”?”

“Ngôn?”

Bấy giờ, ngược lại Nhiếp Phong và Tần Sương cũng không cách nào giúp Tần Ninh Ninh rồi! Ngày đó hai người bọn họ nghe thấy Tần Trữ nói như chém đinh chặt sắt, đại trượng phu

vừa nói ra một lời, cưỡi ngựa khó đuổi, sao được coi là nói đùa?

Bước chân loạn choạng càng lúc càng nhanh, cái ót của Tần Hân càng đau đớn muốn nứt ra, gã đau đến mức kêu to “Oa oa” Tần Ninh: “Phụ thân...! Đau a... Đau nha! Cha! Cứu... con...”

Tần Ninh thấy con trai mình đau ở oa oa, mồ hôi lạnh bỗng nhiên chảy đầy người, hắn đột nhiên cắn răng, xông ra ngoài chuồng ngựa, nhặt một đồng phân ngựa nhỏ nhất cho vào miệng mình...

Tặng!

Không thể tưởng được, một phen nguy cơ của Đoạn Lăng, lại ở trong tâm ý kinh vân như sương mù này vượt qua.

Ăn xong phân ngựa, Tần Ninh lập tức lôi kéo con trai của mình, cùng với một miệng đầy mùi phân thối bỗng nhiên rời đi.

Còn có tư tâm mang theo cả sự đổ kị với Đoạn Lăng hơn nữa!

Mà Tần Sương và Bộ Kinh Vân, liền “không phát hiện gì” mà rời đi.

Chẳng qua trước khi rời đi, Bộ Kinh Vân từng hướng về đoạn sóng biển hóa kỳ lạ cười một tiếng.

Nụ cười này đại biểu cho cái gì? Hắn muốn nói với Đoạn Lăng, hắn... Biết?

Hay là không biết?

Nhiếp Phong cuối cùng mới rời khỏi phòng nhỏ, trước khi đi hắn tương đối vui vẻ:

“Lăng, kỳ thực, ta đã sớm cho rằng ngươi không có gạt ta, chỉ là phụ tử Tần Ninh đa nghi mà thôi. Hiện giờ, không phải cũng đã chứng minh ngươi không có nói dối ta sao?”

Nhiếp Phong càng tin tưởng không nghi ngờ gì về đoạn sóng, đoạn lăng càng thêm xấu hổ. Hắn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Phong, sợ hãi hỏi thăm dò: “Phong... Nếu như...ta thật sự từng lừa ngươi, hoặc là gạt ngươi thì sao?”

Nhiếp Phong cười khẽ, vỗ vai dứt sóng nói: “Chúng ta là huynh đệ tốt! Hảo huynh đệ! Lãng sao ngươi lại gạt ta? Huynh đệ tốt phải tin tưởng lẫn nhau, không lừa gạt nhau mới đúng, vấn đề này căn bản là không thành lập, cho nên ta cũng sẽ không đáp ngươi!”

Đoạn Lãng thấy Nhiếp Phong như vậy, càng không biết từ chối, đang muốn nói thêm gì nữa, ai ngờ Nhiếp Phong lúc này lại giống như là nhớ ra cái gì đó, nói: “Đúng rồi! Lãng! Thiếu chút nữa còn có một chuyện không nói cho ngươi.”

“Chuyện gì... chuyện?” Đoạn Lãng hỏi.

Nhiếp Phong nói: “Là như vậy, ta và Sương sư huynh và Vân sư đệ đã dẫn người tìm tòi đã lâu, vẫn không phát hiện tung tích của bóng người huyết hồng kia. Hùng Phách dặn dò ta không cần lục soát nữa! Cứ để Vân sư huynh và Sương sư huynh tiếp tục lục soát đi! Hắn dặn dò ta bắt đầu từ đêm nay, trông coi Thiên Hạ hội phía bắc — “Thiên Y các!”

“Thiên Y các?” Đoạn Lãng nghe vậy khẽ giật mình, Thiên Y các chẳng phải là Ngọc Tam Lang chắc là nơi cất giữ Thiết Thi Hùng Tầm?

“Không sai!” Nhiếp Phong đáp: “Bởi vì Hùng Phách tin tưởng, ngoại trừ tìm hắn trả thù, thì cái bóng màu đỏ kia còn có thể là do muốn lấy trộm Thiết Thi Hùng Tầm giấu trong Thiên Y Các. Cho nên hắn lệnh cho ta trông coi, hắn tin tưởng bóng người đỏ như máu kia cuối cùng nhất định không kiếm chế được...”

“Mà đi trộm Thiết Thi Hùng Tầm!”

Nhiếp Phong cuối cùng cũng đã đi, chỉ còn lại chút mờ mịt không biết làm sao, đứng ngẩn ngơ ngơ trong phòng nhỏ.

Thế khó đoán được, Hùng Phách đã sớm biết trước, biết Ngọc Tam Lang sẽ trở về trộm Thiết Thi Hùng Tầm cứu Ngọc nhi. Nhưng khó đoán được là Hùng Phách lại bỏ nhiệm Nhiếp Phong trông coi Thiên Y các!

Nếu Đoạn Lãng thật sự nhận lời làm con cóc trộm Thiết Thi của Ngọc Tam Lang, hắn... chẳng phải là phải đối mặt với huynh đệ tốt nhất của mình trước...

Nhiếp Phong!

Vừa nghĩ tới Ngọc Tam Lang, lập tức cảm giác được một chuyện! Hắn vội vàng đóng cửa phòng lại, tiếp đó lại mở hai cánh cửa nữa ra!

Cửa tủ mở ra, chỉ thấy Ngọc Tam Lang bên trong vẫn hơi thờ mong manh, cặp mắt xấu xí duy nhất lại tràn ngập nghi hoặc, cực độ nghi hoặc!

Dường như hắn không cách nào tin tưởng được bèn lẩm bẩm nói với Đoạn Lăng: “Quá... Ý... ngoài rồi! Cái kia... rõ ràng đã nhìn thấy ta, hắn... vì sao hắn lại phải giả vờ... không nhìn thấy ta? Hắn... Rút cuộc là có mục đích gì? Hắn...”

“Rút cuộc là một... người như thế nào?”

“Không biết!” Đoạn Lăng nói: “Ta cũng bắt đầu càng lúc càng không rõ người này rồi! Thậm chí hắn so với dạ xoa trì càng thần bí càng mê ly! Có lẽ, hắn đã là một bí mật kinh thế! Chẳng qua, ta lại biết một chuyện!”

“Chuyện... chuyện gì?” Ngọc Tam Lang hỏi.

Đoạn Lăng như có điều suy nghĩ đáp: “Chuyện này chính là —— “Nơi đây người đã không nên ở lâu nữa!”

“Ta phải lập tức mang người rời khỏi nơi này!”

Tiếng nói vừa dứt, Ngọc Tam Lang còn chưa kịp hỏi thăm tin Đoạn Lăng đã bị đoạn Lăng một tay ôm lấy thân thể đỏ như máu của hắn, nhanh chóng xông ra ngoài!

Ông ta muốn dẫn Ngọc Tam Lang đi đâu?

Gió đêm vẫn luôn lướt gấp về phía sau, không ngừng lướt qua bên người Ngọc Tam Lang, sóng gió mang theo Ngọc Tam Lang đã xui lợ vô lực một mực lẳng lặng lao vùn vụt về phía trước. Hắn bỗng nhiên phát giác khinh công mình âm thầm rèn luyện nhiều năm đã không kém, thậm chí có thể không chậm hơn Nhiếp Phong bao nhiêu.

Hắn chỉ là một mực thiếu tự tin, không thể phát huy tiềm năng của mình mà thôi, bây giờ sự tình nguy cấp, hắn mới phát giác chân công phu của mình!

Ngọc Tam Lang bị sóng cuốn tới nay, lúc này không nhận được hỏi: “Đoạn... Huynh đệ, người định giết ta đi... ở đâu?”

Đoạn Lăng đã có dự tính đáp lời: “Tiền bối! Ta muốn giấu người trong một thiên hạ hội, ta biết rõ chỗ an toàn để người chữa thương cho tốt.”

“Ồ? Người vì sao... phải như vậy?”

“Tiền bối, cha con Tần Ninh tuy đã hậm hực rời đi, nhưng bọn họ nhất định sẽ không để ý, có lẽ sau khi bọn họ cười mây rời đi, lúc này quay lại tìm kiếm người cuối cùng! Bọn họ nhất định muốn tìm ra người! Cho nên phòng ngừa vạn nhất, ta trước tiên đem người an bài ở một chỗ an toàn.”

Ngọc Tam Lang thấy trong ánh mắt của Đoạn Lăng có một tia kiên định, tinh luyện, lại còn trẻ tuổi, xử lý sự tình cũng gặt đầu, không khỏi tiếc hận vô hạn thở dài:

“Đoạn...Huynh đệ, người thật sự là... một nhân tài có thể tạo nên! Nếu như lần này...người thật sự có thể được xưng là đệ tứ thiên vương, tin tưởng với tư chất và bá chủ của người, ngày sau tiền đồ nhất định... Không thể hạn lượng, đáng tiếc...”

“Hiện giờ lại vì ta... chuyện quái dị xấu xí, khiến cho ta... Càng lún càng sâu, đoạn... Huynh đệ, ta rất... Hồi hận mới vừa quý xuống đất cầu xin người, giúp ta trộm Thiết Thi Hùng Tầm...” Đoạn Lăng nghe vậy, đang lao vùn vụt tới hần cũng không khỏi kinh ngạc, hỏi: “Tiền bối, vì sao người lại hồi hận?”

Ngọc Tam Lang nói: “Vừa rồi ta ở trong tử nghe thấy... Nhiếp Phong tri kỷ của người, đối với người như thế... tin tưởng không dè, thậm chí nói... Cho dù người nói dối hần, người nói dối... đều là thật... đều là thật, ta rút cuộc, minh bạch, trên đời này ngoài ta... Đại ca ra, còn có một người hữu tình sâu sắc như thế.”

“Nhiếp Phong, hần thật sự là một... Hiếm có... hảo huynh đệ! Nhưng, vậy mà lại vì trượng nghĩa giúp ta mà liên lụy người gặt mình...Huynh đệ, nếu lại muốn xa vời cầu người... thay ta trộm Thiết Thi Hùng Tầm, càng làm...Liên lụy Nhiếp Phong... Thất trách! Ta như vậy đã làm người, thật sự... Vu Tâm khó an tâm.”

“Kết thúc... Huynh đệ, ta thấy hay vẫn là... mau chóng rút ra mà lui... Được rồi! Nếu như còn vì ta... chậm trễ nữa, ngươi... nhất định sẽ bị mọi người phản bội, tiền đồ... tập chung!!”

Ngọc Tam Lang nói xong, một đôi mắt già nua lại nổi lên hai mảnh lệ quang, a! Thậm chí ngay cả nước mắt của hắn, cũng là màu đỏ như máu!

Vốn đang cố gắng dẫn hắn rời khỏi hiểm địa, lại không Ngu Ngọc Tam Lang lúc này đây khí phách như thế, hắn không khỏi nói: “Tiền bối! phần chân một chút!”

“Ta biết ngươi cảm thấy liên lụy ta khó chịu! Nhưng thật sự là ngươi liên lụy ta sao?”

Lời vừa nói ra, Ngọc Tam Lang thỉnh thoảng kỳ quái nhìn đoạn lăng.

Đoạn Lăng lại nói: “Có lẽ làm liên lụy chính ta, chỉ là chính ta!”

“Kết thúc... Huynh đệ, vì sao ngươi... lại nói như vậy?”

Đoạn Lăng cười khò:

“Không phải sao? Kỳ thật ta và ngươi, thậm chí cùng Ngọc nhi cô nương đều chỉ là bèo nước tương phùng, ngươi có từng nghĩ tới vì sao ta lại giúp ngươi?”

“Ta giúp ngươi, là vì ta cảm thấy ngươi là người đáng để ta kính nể Đoạn Lăng! Năm xưa ngươi báo thù cho đại ca, mà không tiếc hy sinh hạnh phúc suốt đời của mình để trở thành tình cảm của Dạ Xoa. Thực sự... quá giống bạn tốt của ta... Nhiếp Phong! Ngươi và Phong, đều là người hiếm có trên đời này...”

“Đại năng ta hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn ngươi, bởi vì ta căn bản chính là một trong ngũ đại hậu khi hùng bá, ta tuyệt đối có lý do không giúp ngươi, nhưng trên đời này có một số việc không tuyệt đối, ta dù có lý do rất tốt, nhưng ta không thể nào vượt qua được thứ trong lòng mình... Cái cửa ải đó, không thể quên được lời dạy của gia phụ năm đó, muốn ta cho dù leo lên trên, cũng phải chính trực làm người. Cho nên, thật sự... Làm hại bản thân ta, chỉ là... của ta!”

Đột nhiên Văn Đoạn Lãng còn nói cho hắn biết, Ngọc Tam Lang càng cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, hắn rất gian nan mới có thể mở miệng nói: “Nhưng... Đoạn huynh đệ, nếu người thật sự giúp... Ta trộm Thiết Thi Hùng Tầm, người liền muốn... Ở Thiên Y các đổi mặt... hảo huynh đệ tốt của người... Nhiếp Phong, người thật sự... chịu đựng dưới sự trấn thủ của hắn... Thâm Thiết Thi Hùng Tầm?”

Vấn đề này mới là vấn đề mà Đoạn Lãng nghi ngờ nhất từ trước đến nay, y thật sự rất muốn giúp Ngọc Tam Lang và Ngọc nhi, nhưng y có thể gạt được Nhiếp Phong thêm lần nữa hay không.

Thậm chí là — bán đứng Nhiếp Phong? Hắn bố trí Ngọc Tam Lang trong thiên hạ một chỗ cực kỳ bí ẩn, không người chú ý đến an toàn, sau đó Đoạn Lãng đã khăn gói chạy về rãnh ngựa, hắn gấp gáp không chờ nổi như vậy, chỉ vì hắn yêu cầu chứng thực một việc...

Cha con Tần Trữ vẫn khẳng định một mực muốn giết hắn?

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Đoạn Lãng! Khi hắn trở lại căn phòng nhỏ chẵn ngựa, liền phát hiện, Tần Trữ Tinh không hề từ bỏ ý định!

Căn nhà nhỏ của hắn đã bị chấn động.

Trời long đất lở!

Ngay khi vừa bước vào phòng nhỏ, thành linh Đoạn Lãng nhìn thấy tất cả tạp vật trong phòng đều rơi xuống như nước chảy, hỗn loạn không chịu nổi. Mà làm cho căn phòng nhỏ lộn xộn như vậy, đúng là hai người lúc này vẫn còn trong phòng tùy ý tìm tòi...

Lãng Nam và Thư Vũ!

“Lãng Nam? Vũ?” Đoạn Lãng chợt thấy hai thiếu niên cũng trúng tuyển cùng với hắn “Ngũ Đại Hậu tuyển Thiên Vương”, khê giật mình tại chỗ, nhưng lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, nói: “Các người... cũng là người Tần Trữ đạo? Là Tần Trữ bảo các người tới sư phòng?”

Lãng Nam vênh váo tự đắc nói: “Không sai! Đoạn Lãng! Người quả nhiên thông minh! Bất quá tin tưởng người thế khó đoán được, trừ hai ta là Tần tông giáo nhất đạo, hai người còn

lại trúng tuyển cũng là người tổng giáo! Vốn lần này nếu Tần Huyền thiếu gia cũng trúng tuyển mà nói, chúng ta sẽ tuân theo ý tứ của Tần Trữ tổng giáo, tại đại hội tuyển chiến không dốc hết toàn lực!, Để cầu xin Tần Túc thiếu gia trở hết tài năng, trở thành Thiên Vương thứ tư trong thiên hạ, đến lúc đó, thế lực mà Tần Ninh Ninh chủ dạy bảo có thể từng bước từng bước thiên một khuynh thiên hạ, đáng tiếc...”

Lăng Nam còn chưa dứt lời, sóng lớn đã ngắt lời nói: “Đáng tiếc là lại giết ra cái đinh trong mắt ta, trở thành ứng cử viên thứ năm, tung hoành khắp chốn, phá hủy sĩ tưởng của hắc. Kế hoạch, có đúng hay không?”

Thư Vũ ở bên cũng nói: “Đúng! Cho nên tổng giáo Tần Ninh còn không thể giữ người lại! Hắc bảo chúng ta tới đây tìm kiếm bóng người màu đỏ máu, nhưng người kia thật sự không còn! Đoạn tạp chủng! Ta hỏi người, rốt cuộc người giấu hắc ở đâu?”

Đoạn Lăng cười lạnh:

“Hắc! Người cho rằng ta hỏi tất đáp sao? Ta, vì sao phải đáp người?”

“Vì sao?” Lăng Nam đột nhiên truyền ra tiếng “hang Lặc”, tựa như đang tự song quyền, hắc lập tức quát to:

“Chỉ vì đôi nắm đấm này thôi!”

Trong tiếng hét to, Lăng Nam đã vung quyền điên cuồng đánh thẳng về phía con sóng! Còn Thư Vũ thấy Lăng Nam động thủ, cũng không khỏi giơ chưởng bổ về phía con sóng, khí thế hung hãn! Chỉ vì bọn họ quyết chí phải làm, nhất định phải chịu thua!

Hai gã thiếu niên đồ chúng này có thể ở trên Tam Phần giáo trường sống qua ba phần chỉ kinh mà không ngã, tư chất và công lực cũng không kém, nhưng so sánh với con trai Đoạn Hải của Nam Lân Đoạn Hải thì như thế nào?

Căn bản là...

Không! Có thể! Tương! So!

Hách Thính hai tiếng “keng keng”, mặc dù trong tay không có kiếm, song quyền vung lên, quyền thế rõ ràng đã đến trước,

quyền trái đầu tiên đánh văng Lăng Nam, quyền phải, càn hung hăng đập trúng mặt Thư Vũ!

Hai người bay thật xa, lặn lộn trên mặt đất hơn trượng! Lăng Nam thấy mặt Thư Vũ đầy vết máu, không khỏi kinh hãi nói: “Ngươi... lại có nội lực thâm hậu như vậy? Ngươi đã có bản lĩnh này, vì sao vẫn làm cho thiếu gia Tần Kiệt thường xuyên nhục mạ?”

Thật ra trước đó Đoạn Lăng từng bị công lực của Ngọc Tam Lang dùng giả y thần quyết thâm nhập vào cơ thể, từ lâu đã bị Ngọc Tam Lang đánh tan một chân ở trong giáo tràng, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì. Công lực trong cơ thể hắn hiện giờ tồn tại., Chính là vì cha hắn lúc nhỏ đoạn soái dạy hắn nội công, những năm gần đây hắn thỉnh thoảng tu tập thành quả! Nhưng mà hắn mặc dù mấy năm vì tiêu dao mà tu luyện sơ sài, thuyền nát vẫn có ba phần phá đĩnh, nội công đoạn gia truyền cũng không phải bình thường!

***

***

Sóng lớn nặng nề đáp: “Ta bảo con chó Tần Hân kia khi dễ, chỉ vì ta không muốn đắc tội bất luận kẻ nào mà bị ép phải rời khỏi thiên hạ, rời khỏi bạn tốt Nhiếp Phong! Nhưng hiện giờ, ta đã là một trong ngũ đại ứng cử, đã không cần kiêng kị gì nữa! Ta khuyên các ngươi đừng có chọc ta nữa!”

“Hừ! Khẩu khí thật lớn! Có lẽ ngươi chỉ là nhất thời may mắn mà thôi! Chúng ta không phục, ngươi có bản lĩnh thì đến cho chúng ta một kích trí mạng đi!”

Hai người nói xong, thân hình chợt bắn lên lần nữa, vung quyền điên cuồng xông về phía sóng gió, chỉ là sóng lớn vẫn như trước không có gì đáng sợ, hắn kiêu ngạo đứng tại chỗ, chỉ vì hắn tuyệt đối nắm chắc có thể ngăn cản hai người liên thủ lại!

Nhưng thế sự thường xảy ra ngoài ý muốn, đang lúc sóng dữ muốn ngăn cản hai người, bỗng dưng hắn cảm thấy...

Đan điền đau xót!

“A” hắn nhớ ra rồi! Hắn từng bị Ngọc Tam Lang đánh trúng ngực bụng, trọng thương chưa lành, vừa rồi đánh lui hai người

đã tác động chân khí, hôm nay lại vận khí thật sự xúc động
họa cũ, hắc đột nhiên không xuất ra nửa phần công lực nữa!

Mà trọng quyền của Lăng Nam và Thư Vũ không có mất, đã
bị một nửa công lực của hắc đánh tới trước mắt!

Không ổn! Chỉ cần cho hai người một đòn, con mắt sẽ nổ
tung...

A...

“A” một tiếng, nhưng không phải là tiếng kêu thảm thiết của
Đoạn Lăng!

Mà là tiếng kêu sợ hãi của Lăng Nam, Thư Vũ!

Bọn họ sợ hãi kêu lên, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bọn họ
đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm!

Bởi vì, một bóng đen kịp thời rơi vào giữa bọn họ và sóng dữ,
mà bóng người tối tăm này, chính là người trong thiên hạ luôn
kh khiếp sợ, không khóc chết chóc...

Bộ! Kinh! Vân!

Bộ Kinh Vân lại tới?

“Bồng” một tiếng! Hách Kiến bộ kinh vân áo choàng chỉ là
nhẹ nhàng giơ lên, đảo qua, Lăng Nam và Thư Vũ, đã bị hắc
quét ra ngoài phòng nhỏ, “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn!
Hai người rốt cục đụng gãy hai thân cây thô to, thể đi mới
miễn cưỡng dừng!

Nội lực trầm mãnh thật đáng sợ! Lực lượng hắc ám thật dọa
người!

Bộ Kinh Vân thật khó lường!

Khó lường không chỉ riêng hắc tựa hồ vĩnh viễn còn có thể
gặp được lực lượng cường đại hơn! Còn có cái tâm thần bí kia
của hắc!

Đúng như Bộ Kinh Vân bị quét ra bên ngoài phòng, Lăng
Nam và Thư Vũ đụng gốc cây trọng thương, cũng không rõ tại
sao lại cứu đứt con tiện bặc này, bọn họ dù cho thụ thương,
cũng sợ nhất thời —— gà bay chó chạy!

Trong nháy mắt, gian phòng nhỏ hẹp vẫn còn đứng ngậy người như trước, không biết tại sao sóng lớn do Kinh Vân xuất hiện mà vẫn đưa lưng về phía hấn, không biết trên mặt có biểu tình như thế nào.

Thật lâu sau, vẫn là Đoạn Lăng nói chuyện đầu tiên, hấn vạn phần mơ hồ hỏi chuyện:

“Bước... Kinh vân...”

“Tôi nay người rõ ràng... đã trông thấy Ngọc Tam Lang trong tú, vì sao người phải buông tha hấn ta và... Ta? Bây giờ, người... Tại sao lại muốn... Trong một trận thiên quân... cứu ta?”

Bộ Kinh Vân cũng không trả lời ngay, hấn đột nhiên quay người lại nhưng không nhìn thấy cơn sóng nào, chỉ lướt thẳng qua. Thế nhưng khi hấn và Đoạn Lăng lướt qua người, sóng vốn hấn sẽ không trả lời nữa, bỗng dung phá lệ mở miệng, nặng nề nói: “Đoạn Lăng.”

“Ta.”

“Có rất nhiều nguyên nhân.”

“Nhưng...” không có nguyên nhân gì...”

“Có thể nói cho người!”

Đúng vậy! Tử Thần thật sự có rất nhiều nguyên nhân không thể cho ai biết, chỉ vì chính bản thân hấn vốn là một bí mật không thể cho ai biết!

Đoạn Lăng không ngờ tới đáp án Bộ Kinh Vân lại sẽ như vậy, mặc dù hấn cảm thấy Bộ Kinh Vân động cơ không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng vẫn từ đáy lòng nói với gã: “Bộ Kinh Vân, bất luận thế nào, người cuối cùng cũng đã giúp ta một đại ân đoạn lăng, chỉ cần Đoạn Lăng một ngày ta không chết, kiếp này, ta sẽ trả lại ân tình này cho người!”

Lúc này Bộ Kinh Vân đã đi tới cạnh cửa phòng nhỏ, chợt nghe thấy tiếng Đoạn Lăng này, hấn vẫn không quay đầu lại, vừa đi ra khỏi phòng, một mặt tà dị nói: “Người...”

“Có thể trả ta cái gì?”

“Muốn trả...”

“Vậy thì không cần. “Bỏ lỡ!”

Không cần... Bỏ qua?

Câu đầu tiên của lão là Bộ Kinh Vân hỏi ngược lại Bộ Đoạn Lãng có cho ai không? Chứng minh điều đó là sự khinh miệt kèm theo, nhưng ngược lại, có khả năng đây cũng chính là một loại khích lệ âm thầm dành cho con sóng bị chết!

Nhưng mà câu thứ hai hẳn nói không nên bỏ qua, thật ra là muốn hẳn không nên bỏ qua thứ gì đó?

Nhưng Đoạn Lãng thông minh biết bao, bộ kinh vân rải rác số, gã đã tức thì ngẫm hiểu, gã một mặt nhìn bộ kinh vân dần dần đi xa bóng lưng, một mặt trầm nghĩ:

“Bộ... Kinh Vân, người chỉ điểm là ta không nên bỏ qua... Nhiếp Phong là huynh đệ tốt phải không?”

“Thật ra, cho dù không cần người nhắc nhở, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua Nhiếp Phong. Nhưng người vốn luôn lạnh lẽo vô tình, sao lại cố chấp như vậy... Không nên bỏ qua!”

“Đúng... Không biết, trong mười chín năm qua, người cũng từng bỏ qua một ít...”

“Người không cách nào có lại được, lại bù đắp người hoặc chuyện?”

Trăm năm cô đơn, ngàn năm tịch mịch, có lẽ không chỉ bỏ qua trong tích tắc, cùng với tiếc nuối vĩnh viễn không thể bỏ qua này! Giữa lúc sụp đổ suy nghĩ, tựa hồ cũng cảm thụ bộ kinh vân thể lương tịch mịch, đáng tiếc, bộ kinh vân đã ở trong suy nghĩ của hắn, ôm lấy ngàn năm cô đơn mà đi...

Không thể tưởng được vào tối nay, sóng lớn từ trước đến nay chưa từng tồn tại tới một câu với tử vong lại tiếp cận gần như thể với hắn, nhưng mà, sóng cũng không biết, đêm nay, chính là con sóng duy nhất tiếp cận được với tử thần - Dạ...

Bởi vì qua sau tối nay, một đời của bản thân là Đoạn Lãng...

Cũng sẽ thay đổi!

Thật ra, dù không cần Bộ Kinh vân chỉ điểm, chắc chắn Đoạn Lãng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua huynh đệ tốt Nhiếp Phong này!

Chỉ là, rất nhiều lúc, có chút nan đề là khó giải quyết.

Đúng như Đoạn Lãng, hôm nay hẳn gặp phải nan đề, đó là làm thế nào giúp Ngọc Tam Lang trộm được Thiết Thi Hùng Tầm mà không cần phản bội Nhiếp Phong!

Sáng sớm hôm sau, Đoạn Lãng sáng sớm lại đi hướng Dạ Xoa thôn dưới chân núi, lại đến gần phòng nhỏ chỗ ở độc lập của Ngọc Nhi, hẳn rất muốn gặp lại Ngọc Nhi.

Ai ngờ, vừa mới đi đến trước nhà nàng mười trượng, sóng đã nhìn thấy Ngọc Nhi xa xa ngồi ở trên thềm đá trước phòng! A! Còn sớm vậy, rốt cuộc nàng ở trên thềm đá trước nhà làm gì?

Đoạn Lãng rất kỳ quái, vội vàng lặng lẽ dừng lại, cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng quan sát Ngọc Nhi phía xa đang làm gì.

Vừa nhìn xuống, chỉ thấy Ngọc Nhi vốn đang điêu khắc một khuôn mặt nho nhỏ, bởi vì khuôn mặt kia ngăn cản cho nàng, cho nên trong lúc nhất thời cũng không cách nào thấy rõ nàng đang điêu khắc cái gì, hóa ra lại là gương mặt điêu khắc tam lang của Ngọc Tam Lang nhỉ?

Chỉ là, Ngọc Nhi chẳng những ở hình chiếu, còn có một mặt điêu khắc, một mặt hướng về phía Dạ Xoa trì cách nàng ngoài trăm trượng, nhẹ nhàng lắm bầm:

“Thúc thúc, người... biết không? Ngọc Nhi gần đây... có quen một người mới... một người bạn mới...” Thì ra, Ngọc Nhi cũng không phải đang lằm bằm lâu bầu, nàng hướng về phía dạ xoa trì ní non, kỳ thực là đang nghĩ nói chuyện cùng thúc thúc Ngọc Tam Lang ở dưới ao, đối với nàng mà nói, người duy nhất nguyện ý nghe nàng thổ lộ, có thể cũng chỉ có vị thúc thúc Ngọc Tam Lang không biết vẫn còn tồn tại mà thôi, nàng, kỳ thực cũng tương đối tịch mịch đáng thương.

Nhưng đáng thương hơn chính là, có lẽ Ngọc Tam Lang xấu xí xưa nay thật sự trốn ở trong hồ cảm thán lắng nghe tiếng lòng của nàng. Giờ phút này, Ngọc Tam Lang đã Hở Lạc Bình Dương bị nhốt trong thiên hạ, trước khi công lực chưa khôi phục, hẳn cũng không thể trở về nghe tiếng lòng của nàng...

Đột nhiên Ngọc Nhi nghe nói gần đây quen một người bạn mới, trong lòng không khỏi nhảy dựng, trong lòng quan sát nàng nói không biết có phải là... chính hắn hay không? Thật

ra hấn cũng không nghĩ quá nhiều, bởi vì Ngọc Nhi đã nói tiếp:

“Thúc thúc, gần đây ta quen một người bạn mới, người này có một cái tên rất dễ nghe, rất sáng khoái, người đó, người họ gọi là ” Đoàn Lăng!”

Lời Ngọc nhi nói quả nhiên là Đoàn Lăng! Đoàn Lăng tại chỗ không kìm lòng nổi đỏ mặt lên, nhưng mà, càng làm cho hấn đỏ mặt cũng lập tức tới, nhưng nghe Ngọc Nhi xấu hổ nói: “Ta là một người bạn mới, thật sự là một người nhiệt tình., Hấn... Không nghĩa không thể từ chối, giúp đỡ tình trạng khốn cùng của thúc, còn cổ vũ ta kiên trì gặp lại lý tưởng của thúc thúc, hơn nữa... Vì ta, ông ta càng không tiếc tự mình đối đãi với những kẻ khi dễ ta xằng bậy kia, chu toàn, không ngờ được thiên hạ này lại có người hảo tâm như thế! Cho nên...”

“Thúc thúc, Ngọc nhi hôm nay trong lòng lại có thêm một cái lý tưởng, ngoại trừ vì phải tạo ra giao diện dạ xoa hoàn mỹ nhất cho thúc thúc, con càng hy vọng có thể tạo ra...”

“Đoạn gương mặt đại ca!”

A? Đoàn Lăng nghe đến đây liền ngẩn ra! Hấn không sợ mình cho Ngọc nhi ấn tượng tốt như vậy, lại sẽ tốt như vậy! Mà ngay cùng lúc đó, hấn cũng nhìn thấy được dung nhan luôn luôn được khắc trong tay Ngọc nhi, rốt cuộc là cái gì đây.

Thứ mà Ngọc Nhi khắc vào tay thật sự là một khuôn mặt nhỏ nhắn!

Tuy rằng khuôn mặt vẫn là hình dáng mơ hồ, duy nhất vào lúc mơ hồ, cũng có thể phân biệt được đó là dung mạo ban đầu của Đoàn Lăng Dung, nhưng Ngọc nhi không phải là mù sao? Nàng đã nhìn qua bộ dáng của Đoàn Lăng khi nào? Làm sao nàng lại điêu khắc ra được một gương mặt của Đoàn Lăng chứ?

Lúc này Ngọc nhi lại trầm ngâm nói: “Thúc thúc, người biết không? Con có thể đại khái điêu khắc ra gương mặt của đại ca, chỉ vì lúc huynh ấy hôn mê, con... từng dụng tâm vuốt ve mặt huynh ấy, huynh ấy... Kỳ thật đáng đáp không xấu, tin tưởng, nếu... Ngày sau huynh ấy có thể thăng chức rất nhanh, bằng hình dạng của đệ ấy, nhất định sẽ có rất nhiều cô gái nhỏ nhắn,

chỉ... Đáng tiếc..." Ngọc Nhi là... người mù, không xứng nổi... Gã!"

Cái gì? Đoạn Lăng nghe lời này, quả thực như bị sét đánh! Hắn... thành liệu không được, Ngọc nhi lại có thiện cảm với hắn như thế?

"Nói thật, Đoạn đại ca... Tốt với ta, có lẽ chỉ vì hắn nhiệt tình giúp người... Mà thôi, hắn... Sao có thể có thiện cảm với một nữ nhân mù được? Người mù, là nỗi niềm của thế nhân, cho nên Ngọc Nhi chưa bao giờ hy vọng xa vời Đoạn đại ca sẽ đúng... Ta... Thế nào, Ngọc nhi chỉ hy vọng, có thể lại có cơ hội...có thể dùng để xoa dịu mặt của hắn..."

"Bởi vì, thúc thúc! Đoạn đại ca mặt, từng cho ta một loại cảm giác... rất ấm áp, rất hiền lành, ta thật sự rất muốn xoa dịu hình dáng của hắn, ta muốn tạo cho hắn một khuôn mặt hoàn toàn giống khuôn mặt của hắn, ta... Đem hắn cải thiện lại... Mang bên người..."

"Mạc Vong, Mạc Vong!"

Thế khó lường được, Ngọc nhi mặc dù cùng với Đoạn Lăng chỉ ở chung một đoạn thời gian ngắn ngủi, đã có cảm giác đặc thù này với Đoạn Lăng? Sóng gợn sau khi nghe xong, nàng tự nhủ, không khỏi xấu hổ, nàng kỳ thật còn không biết rõ thân thế bối cảnh của hắn. Nếu như nàng biết Đoạn Lăng từng là tiểu Mã phu hạ lưu nhất thiên hạ, từng đầy tay làm cút chó, nàng ta có còn muốn như vậy hay không?

Chỉ là, không chỉ riêng cảm giác của nàng đối với Đoạn Lăng cảm thấy kinh ngạc, ngay cả kỳ kỳ điều khắc của nàng, cũng đồng dạng làm Đoạn Lăng kinh ngạc không thôi!

Nàng chỉ từng vuốt ve mặt của Đoạn Lăng trong lúc hôn mê, liền có thể lờ mờ nhận ra dung mạo của hắn, nếu đúng như nàng nói, lại cho nàng vuốt một lần nữa, nàng khẳng định có thể cần thận tạo ra một khuôn mặt tuyệt đối giống như Đoạn Lăng!

Hai mắt nàng tuy mù, nhưng đã có tác phong Đào Nghệ kinh thế này, nếu hai mắt nàng có thể chữa trị, lại nhìn thấy ánh sáng, nàng, nhất định sẽ là Đào Nghệ Sư tốt nhất Thần Châu...

Chỉ cần Đoạn Lăng thật sự giúp Ngọc Tam Lang trộm Thiết Thi Hùng Tầm, trị đôi mắt của nàng!

Chỉ cần Đoạn Lãng nguyện ý tác thành cho cô, cuộc đời của hắn sẽ sửa đổi!

Nhưng nếu sóng mắt thật sự có thể trộm Thiết Thi Hùng Tầm, bằng hữu của hắn ta, một đời này cũng sẽ thay đổi! Hắn ta sẽ làm thế nào?

Đoạn Lãng vẫn đang yên lặng dõi mắt nhìn Ngọc nhi từ xa, nhìn về phía khuôn mặt Ngọc nhi để lộ vẻ si ngốc của hắn vì bức tượng, vốn đang do dự bất quyết tâm, lại dị thường hỗn loạn, hắn không hèn mà thở dài trong lòng:

“Ngọc... Nhi cô nương, người có ý tốt với ta... Ta thực sự vô cùng cảm kích, nhưng nếu... muốn chữa khỏi mắt của người, ta phải thông qua... Tốt nhất ta nên biết Nhiếp Phong phòng thủ mới có thể trộm được Thiết Thi Hùng Tầm.”

“Thử hỏi, ta nên... làm thế nào?”

“Nên làm như thế nào?”

***

***

Bất kể Đoạn Lãng biết hay không làm như thế nào, lão cũng phải đưa ra quyết định khác!

Mà quyết định của hắn là...

Ngay trong đêm hôm sau...

Thiên Y các, tuy tên là Các, nhưng chỉ có một cung điện rất rộng lớn, thậm chí ở bên ngoài Thiên Y các còn có một đình viện nho nhỏ.

Cũng khó trách, Hùng Phách ngày xưa khi tiêu diệt đại bang tiểu phái của mình, thu thập được kỳ trân diệp dược không dưới ngàn vạn, một cái lầu các nho nhỏ sao có thể cất giữ những chí bảo này? Cho nên, Thiên Y các chiếm diện tích rất rộng, vừa vặn có đủ chỗ chứa thiên trân vạn dược. Toàn bộ kỳ dược đều đặt trong nội điện sau đại điện.

Bởi vì đây là trọng địa cất giữ kỳ trân diệp dược, trên đại điện của Thiên Y Các luôn có tinh anh phòng thủ dưới mười ngàn, mà gần đây, Thiết Thi Hùng Tầm hùng mạnh chiếm đóng để

phòng vệ cho đệ tử thứ ba của Nhiếp Phong. Phòng thủ của Thiên Y Các ích lợi như hồ thêm cánh!

Tuy nhiên vào tối nay, dường như lại có một người tới khiêu chiến phòng vệ nghiêm mật của Thiên Y Các!

Đêm đã dần sâu, trời cũng lạnh dần.

Thế giới bên ngoài Thiên Y Các tất nhiên là gió tuyết đầy trời, nhưng mà Thiên Y Các to lớn như vậy, cũng vô cùng rét lạnh.

Thế nhưng là, Nhiếp Phong vẫn vô cùng sáng láng ngồi ở trên đại điện Thiên Y Các, vẫn không nhúc nhích, thần sắc cũng không vì kỳ hàn bốn bề mà biến sắc, giống như là khoan sắt vậy.

Ngay cả giờ phút này đang đứng bên người già, đã quen với mấy chục tinh anh thủ vệ Thiên Y các, cũng không khỏi âm thầm bội phục Nhiếp Phong:

“Hắc! Đã thủ được hai ngày hai đêm rồi! Phong đường chủ chỉ nghỉ ngơi chốc lát đã có thể tinh thần sáng láng thủ vệ được Thiên Y Các, lại càng không sợ trời đất giá rét, thật sự là hiếm thấy! Ngay cả chúng ta cũng không thể không rung mình một cái chứ!”

Đám người mặc dù âm thầm kinh ngạc Nhiếp Phong vạn biến bất động, chỉ có bọn họ xì xào bàn tán, đại điện tiến vào, bỗng nhiên từ từ tiến vào một bóng người!

“Người nào dám can đảm xông vào Thiên Y các?” Chúng tinh anh lập tức tỉnh giấc, không đợi Nhiếp Phong mở miệng, bọn họ đã vượt lên quát hỏi trước.

Chỉ là bọn họ không khỏi khản trương quá mức, bởi vì, khi bọn họ dùng mắt phát hiện người tới, Nhiếp Phong sớm đã dùng “Le tai” dùng “Tâm” phát hiện trước!

Mà hắn cũng không khản trương, vì lúc này người từ từ tiến vào đại điện chính là...

Hắn tuyệt đối tin tưởng Đoạn Lăng!

“Sóng?”

Nhìn thấy Đoạn Lăng Hàn Dạ đến đây gặp mặt, Nhiếp Phong vốn đã tinh thần sáng láng lại càng chấn động.

Chỉ thấy lúc này hai tay cầm hai vại rượu, hấn bước từng bước một tới trước mặt Nhiếp Phong, một mặt đặt hai vại rượu lên bàn thờ, cười nói: “Gió, đêm lạnh lẽo, ta đột nhiên nhớ lại người từng cho ta thổi bạc kia, tuy cuối cùng ta không thể dùng cách này mua một bộ quần áo bình thường, nhưng ta lại dùng bạc kia mua hai vại rượu, để cho người dùng rượu ngự hàn.”

Vậy sao? Mục đích lần này của Đoạn Lăng thật sự là chỉ là tặng rượu cho Nhiếp Phong mà thôi sao? Trầm chế hoặc, vì giúp Ngọc Tam Lang và Ngọc nhi, hấn rút cuộc đã có quyết định rồi sao?

Thấy Đoạn Lăng hàn ban đêm đến đưa than, Nhiếp Phong vốn cảm thấy cao hứng, chỉ thấy hấn mang theo là rượu, không khỏi nhú đầu: “Sóng, người đến trước đêm khuya tới gặp ta, ta thực rất vui, nhưng... Người cũng biết ta không thích uống rượu, cũng ít khi dính môi, vả lại hôm nay còn bảo vệ Thiên Y các, để tránh có chuyện sai lầm sau khi uống rượu, người... hay là cứ mang rượu về đi.”

Đúng vậy! Cho tới bây giờ, Nhiếp Phong cả đời cũng chỉ uống có một chén rượu. Đó chính là ngày đó bộ vũ kinh vân của A Thiệt. Đêm nay thành hôn với Tuyết Duyên, y thực sự cảm thấy cao hứng trước tình nhân của hai người.

Đáng tiếc đến cuối cùng, chén rượu mừng rỡ kia lại hóa thành một chén rượu đứt ruột...

Một hồi huynh đệ, Nhiếp Phong cũng không để ý chỉ thẳng chối bỏ ý tứ thúc rượu, chỉ có sóng đứt quãng nói: “Gió, không có gì đáng ngại! Hai vại rượu này, chỉ là rượu bình thường mà thôi, cũng không phải rượu mạnh! Cho dù một mình huynh uống hết hai vại, cũng sẽ không say nửa phần. Huống chi, một vại ở đây, là cho các tinh anh thủ vệ cùng uống với huynh, bọn họ cũng vất vả lắm đấy chứ? Có phải vậy hay không?”

Đoạn Lăng có thể ăn nói thiện đạo, chẳng những thuyết phục Nhiếp Phong mà còn hấp dẫn tâm tình của mấy chục tinh anh còn lại. Tinh anh kia chợt nghĩ thấy có rượu đưa tặng, nhất thời vui mừng hơn hờ, cũng chen miệng thúc giục: “Không tệ! Phong đường chủ! Thực không dám giấu diếm! Thật ra trên trời giá rét, có đôi khi chúng ta cũng sẽ tự mua một ít rượu

nước về chống hàn! Rượu nước không say người, vậy sẽ có chuyện gì? Phong đường chủ, người cần gì phải uyên chuyên cự tuyệt ý tốt?”

Ngay cả những tinh anh kia cũng nói như vậy, Nhiếp Phong trong lúc nhất thời không biết nói gì hơn, huống chi đoạn sóng thịnh tình quyền cước, người cũng không muốn quá mức trái ngược, nghĩ thầm chỉ là một chút rượu mà thôi, tin tưởng cũng sẽ không quá đáng lo, hấn rót cuộc mỉm cười gật đầu:

“Ừm! Xem như nể mặt người là Đoạn Lăng, ta phá lệ uống một chén đi!”

Nhiếp Phong gật đầu đồng ý, chúng tinh anh đã mừng rỡ như điên, một cỗ năng lực đem một vại rượu khác hướng một góc xa xa trong điện phân chia. Chỉ vì bọn họ cũng tương đối thức thời, không muốn quấy rầy Nhiếp Phong cùng Đoạn Lăng dùng rượu nói chuyện.

Đoạn Lăng đặt hai chén rượu nhỏ đã sớm mang tới lên trên bàn, tiếp đó rất cẩn thận rót đầy rượu cho Nhiếp Phong, lại rót cho mình một chén, nói: “Gió.”

“Hai chúng ta một trận huynh đệ nhiều năm, một mực chỉ lấy Trà ôn tình, hôm nay có thể có cơ hội nâng cốc uống rượu, thật sự là đáng cao hứng! Kính người một chén!”

Đoạn Lăng nói, chủ động cụng chén rượu trong tay Nhiếp Phong, sau đó uống một hơi cạn sạch!

Nhiếp Phong chỉ khẽ mỉm cười, cũng chỉ uống một hơi cạn sạch rượu, không lưu lại giọt nào!

Rượu đúng thật không phải liệt tửu, Nhiếp Phong uống một ly vào bụng, đầu óc vẫn tương đối thanh tỉnh, cho nên lúc Đoạn Lăng rót chén rượu thứ hai cho y, y cũng không cự tuyệt!

Chỉ là đã qua hai lượt rượu, sóng lớn lại bụi ngủi nói: “Gió, hai chúng ta... quen biết đã lâu, có một vấn đề, ta... vẫn luôn luôn muốn... hỏi người.”

Nhiếp Phong cười, ôn hòa hỏi: “A, Lăng người có vấn đề gì à?”

Đoạn Lăng Thôn Thỏ Thỏ Thỏ Thỏ Thỏ Thỏ Thỏ Thỏ nói: “Phong, năm, sáu năm! Đã năm, sáu năm! Ta và người cho tới hiện tại

có thể bảo tồn quan hệ hai người vừa là huynh đệ vừa là bạn tốt, có lẽ, chỉ vì hai ta đều không có lợi mà xung đột, mà... Ta vẫn tâm, cũng chưa bao giờ làm qua chuyện có lỗi với người, nhưng nếu có trời, ta thật sự... đã làm chuyện của người, người sẽ... đối đãi với ta như thế nào?”

Vấn đề kì quái! Nhiếp Phong không lo được uống rượu với nhau, lại hỏi một vấn đề phong cảnh tuyệt đẹp như vậy, hắn vẫn kiên nhẫn đáp: “Sẽ, đương nhiên ta sẽ tha thứ cho người.”

Thấy Nhiếp Phong đáp nhanh như vậy, không chút lo lắng, đoạn sóng lập tức ngăn ngại, truy hỏi: “Người... tha thứ cho ta? Phong, nhưng ta làm việc có lỗi với người mà?”

Nhiếp Phong cười yếu ớt:

“Lãng, ta và người từng trải qua kiếp nạn ở Lăng Vân quật ở Nhạc Sơn, đã từng đồng sinh cộng tử, tình bạn của chúng ta thâm hậu như vậy, cho dù người làm chuyện có lỗi với ta, ta tin tưởng rằng, người cũng là bị bức ép, không làm không được không được, đã như vậy, vì sao ta còn muốn trách cứ người? Ta nên giúp người giải quyết nan đề của người mới phải!”

“Cùng nhau giải quyết... nan đề?” Đoạn Lãng chợt cười khò:

“Phong, có rất nhiều lúc, có chút vấn đề nan giải cũng không phải người và ta hợp lực liền có thể giải quyết!”

“Ví dụ xem sao?” Nhiếp Phong hỏi.

Đoạn Lãng nói: “Ví dụ như, nếu như ta khó khăn, sẽ đảo ngược lại người đối đầu giúp sự phụ hùng bá người, người sẽ như thế nào?”

Nhiếp Phong kinh ngạc, hắn không rõ vì sao Đoạn Lãng lại truy hỏi mãnh liệt như vậy, hắn ngập ngừng nói: “Điều này... Căn bản không có khả năng xảy ra! Đoạn Lãng người là huynh đệ tốt của ta, tại sao người lại giúp đỡ người thủ lĩnh của sự phụ ta làm khó ta? Khó xử?”

“Nhưng, nhân gian thực sự có rất nhiều chuyện không thể phát sinh! Nếu ta phải giúp đối thủ này, thật sự là một người đáng thương đáng để giúp sao?”

Nhiếp Phong nói: “Nếu như, người kia thật sự là một kẻ đáng thương đáng để giúp đỡ, thì... hắn là không phân biệt địch ta! Hắn là một đám! Dù sao hùng bá cũng không phải là toàn bộ chính xác!”

***

***

Đúng vậy! Con người chỉ có thể sống một lần, cho nên nhất định phải sống tâm yên tâm thoải mái! Sống không uổng đời này! Đây mới là bản sắc chân chính của Nhiếp Phong! Hắn lên làm đệ tử hùng bá, không phải bởi vì chính tà, cũng vì trù tiền cứu nạn dân Dục Sơn năm đó mà đối với Hùng Phách! Nhưng nếu hùng bá là sai, hắn cũng tuyệt đối sẽ không thiên vị chính xác!

Nhiếp Phong đáp tương đương nghĩa chính từ nghiêm, chỉ có sống dứt quăng không buông tha cho hắn, tiếp tục hỏi: “Nhưng, Phong, nếu ta giúp người đáng giá này, lừa gạt người thì sao? Người lại tính thế nào?” Cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính rồi! Nhiếp Phong bị hắn hỏi đến á khẩu khó tả, nói: “Lãng...người...”

Còn may, đoạn sóng cũng không ép Nhiếp Phong trả lời vấn đề mấu chốt này! Chỉ vì hắn cũng không dũng khí đối mặt với đáp án chân chính của Nhiếp Phong! Hắn chỉ bất ngờ lại cười, miễn cưỡng nói! Hắn nói: “Phong, có lẽ... Ta hỏi quá xa! Những chuyện này làm sao phát sinh chứ? Đến! Chúng ta đừng nghĩ tới chuyện này nữa! Chúng ta lại cạn một chén!”

Đoạn Lãng dứt lời uống một hơi cạn sạch rượu, lại cười thâm ý với Nhiếp Phong, nói:

“Khuyên quân cạn một chén rượu,

Tây xuất quan vô cố...

Đi về hướng Tây ra Dương Quan...

Vô cố nhân?”

Ai sắp sửa rời khỏi Dương quan? Rời khỏi chốn cũ? Rời đi... cố nhân?

Nhiếp Phong cảm thấy tâm thấy bất an, nhưng vẫn như ý muốn, uống một hơi cạn sạch chén rượu!

Ai ngờ, ngay sau khi hấn dốc hết chén rượu này, hấn cảm thấy...

Một trận trời đất quay cuồng!

“A...” Dù là Nhiếp Phong không sợ hãi, giờ phút này cũng vô cùng khiếp sợ! Bất ngờ nhìn về phía đám tinh anh tranh nhau uống rượu xa xa kia, trời...

Bọn họ không ngờ lại ngã xuống đất! Không để cho ai bất tỉnh!

Sóng lớn ngậm mồm cho bọn họ vốn là rượu nhạt như nước! Hấn là tuyệt đối sẽ không say! Vậy tại sao tất cả bọn họ lại ngã xuống?

Lẽ nào...

Nhiếp Phong cũng không kinh ngạc lâu, bởi vì hấn bỗng nhiên phát hiện ra, đoạn lãng một mực kính rượu cho hấn lại “phốc” một tiếng ngã trên mặt đất! Mà công lực cao nhất của hấn giờ phút này cũng không duy trì được...

Đồng dạng cũng ngất đi!

Không thể tưởng được khi uống vào mấy chén rượu, tất cả mọi người đều ngã xuống. Nhưng mà, việc đứt Lãng có phải là thật sự hôn mê hay không?

Tuyệt Hoắc, đây chỉ là vì hấn là Thâu Thi Thiết Tầm ——
Thâu Thi Hùng Tầm ——

Một trò hay?

Cuối cùng hấn cũng quyết định cứu Ngọc nhi?

Bán ư?

Gió?

Chương thứ chín, hai lòng không can đảm, không gan không cam...

“Thật sự” rất đáng sợ?

Hay là “Hóa” giả?

Có lẽ, lời nói thật, còn không bằng...

Không nói lời nào càng đáng sợ hơn!

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, cũng không biết hôn mê bao lâu, rốt cuộc Nhiếp Phong tỉnh lại từ trong hôn mê.

Hắn không có thời gian để định thần, chỉ vì chuyện đầu tiên hắn làm đã phát hiện đám tinh anh thiên hạ còn chưa tỉnh lại, thậm chí sóng còn chưa tỉnh lại!

Thật sự Đoạn Lăng có cùng đám người Nhiếp Phong cùng hôn mê sao? Sâu xuống, hắn còn giả bộ hôn mê? Hắn căn bản đã theo Nhiếp Phong và đám tinh anh thiên hạ hôn mê, làm chuyện hắn muốn làm, mới trở về nguyên vị tiếp tục hôn mê?

Cho dù mọi người vẫn chưa thức tỉnh, Nhiếp Phong cũng không rảnh thức tỉnh bọn họ, chỉ vì hắn bỗng nhiên tỉnh lại một chuyện...

“Hả? Không ổn...”

“Nội điện Thiên Y Các...”

Đúng! Tất cả mọi người đều ngất đi, trong đoạn thời gian hôn mê này, sự tình gì cũng có thể xảy ra!

Nhiếp Phong không nói một lời, lập tức nhảy lên, dùng tốc độ nhanh nhất suốt đời hắn lướt qua đại điện Thiên Y Các, thực tiến nội đường, ai ngờ khi hắn lướt tới cánh cửa tinh cương to lớn trong nội đường Thiên Y Các, hắn bỗng dưng phát hiện, một chuyện hắn không muốn xảy ra nhất, rốt cuộc đã xảy ra!

Thấy cánh cửa nội bộ của Thiên Y Các mở ra, bên trong bừa bộn bừa bộn khắp nơi, tất cả kỳ trân diệu dược vật đều rải đầy trên mặt đất, hiển nhiên từng bị người ta tùy ý vơ vét!

Mà trong kỳ dược đầy đất, Thiết Thi Hùng Tầm vậy mà đã không thấy đâu nữa!

Trời ạ...

Rốt cuộc là ai trộm Thiết Thi Hùng Tầm? Vì sao vẫn không hề có chuyện gì xảy ra, hết lần này tới lần khác cứ luôn ở Đoạn Lăng...

Đưa rượu tới rồi mới xảy ra chuyện?

Chẳng lẽ...

Quả thực Nhiếp Phong không có dũng khí nghĩ tiếp! Hắn trốn tránh chính mình nghĩ lung tung như vậy!

“Không...! Không thể là... Hấn! Tuyệt đối không có khả năng là do hấn làm! Hấn tuyệt đối sẽ không làm như vậy với ta! Đối với ta!”

Trong lòng Nhiếp Phong không ngừng an ủi bản thân, nhiều lần phủ định suy nghĩ bậy bạ của mình! Mà ngay lúc hấn đang rơi vào hỗn loạn và khiếp sợ, phía sau hấn bỗng dựng vang lên một hồi thanh âm kinh hô...

“A...”

“Thiên... Nội đường Thiên Y Các... Cửa... Vì sao mở ra? Phong...”

“Rốt cuộc đã xảy ra... chuyện gì?”

“A...”

Người kinh hô là Đoạn Lăng! Chỉ thấy Đoạn Lăng chẳng biết lúc nào đã tỉnh dậy, càng theo Nhiếp Phong lướt tới nội đường Thiên Y Các. Hấn còn đang xoa xoa cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ, thoáng như vừa tỉnh từ trong mộng, không biết đã xảy ra biến đổi lớn!

Chỉ là, hấn thật sự như bừng tỉnh trong giấc mộng? Hay là...

Tiếng kinh hô của Đoạn Lăng cũng không kéo dài bao lâu, từ khi Nhiếp Phong đến giờ vẫn không trả lời câu hỏi trong kinh hô liên tiếp! Cũng không nói với hấn nửa câu!

Nhiếp Phong chỉ chậm rãi quay đầu, bình tĩnh nhìn Đoạn Lăng một cái.

Thế nhưng, ánh mắt bình tĩnh kia lại bình tĩnh đến gần như mất mạng...

Sau đó, Nhiếp Phong không nói thêm nửa câu với Đoạn Lăng nữa!

Rốt cuộc Đoạn Lăng đã hiểu, cho dù là lời nói thật hay nói dối, đều không sánh bằng không nói lời nào...

Đáng sợ hơn!

Cái gì?

Thiết Thi Hùng Tầm... lại không thấy đâu nữa?

Một tiếng rống như sấm bên tai vang vọng ba phần giáo trường, trong lúc nhất thời dường như dao động núi chuyển động! Trời đất động, chỉ vì hùng bá đang nổi giận!

Hùng Phách vốn ở trên Tam Phần Giáo Trường, cùng Bộ Kinh Vân, Tần Sương, Văn xấu cùng kiểm tra võ công đồ đệ hơn ba mươi tuổi, ai ngờ Nhiếp Phong và Đoạn Lăng bỗng nhiên báo cáo với hắn chuyện Thiết Thi Hùng Tầm đã bị trộm, nhất thời Long Nhan đại biến:

“Người dám nói lại lần nữa!”

Đám tinh anh giữ các đứng sau lưng Nhiếp Phong thấy bang chủ nổi trận lôi đình như thế thì toàn thân như nhũn ra, đều cúi đầu không dám nhìn vào mắt bang chủ, cơn sóng cũng biết tình thế nghiêm trọng, chỉ có Nhiếp Phong...

Hắn vẫn đứng ngạo nghễ như trước, trầm trầm trả lời Hùng Phách vấn đề này:

“Không sai.”

“Thiết Thi Hùng Tầm! Đêm qua đã mất rồi!”

Hùng Phách lúc này giận không thể át, hét lớn:

“Mẹ nó! Người là đệ tử nhập thất thứ ba của lão phu! Người ngay cả chuyện nhỏ này mà cũng không làm được? Người...”
Lại thất trách hả?”

Vừa gầm lên, vừa hùng bá lại phần nộ vùng tay lên, “Keng” một tiếng đánh lên lồng ngực Nhiếp Phong, kinh lực mạnh mẽ, lập tức oanh kích Nhiếp Phong ra ngoài hơn một trượng. Thế nhưng Nhiếp Phong vẫn sừng sững như cũ, chưa ngã xuống!

Chỉ là, khóe miệng của hắn chảy ra một tia máu, thấy một chương này của Hùng Phách thật sự đã nổi giận!

Kỳ thật lấy khinh công của Nhiếp Phong cũng có thể tránh được chương này, chỉ là trong lòng hắn cũng biết mình thật sự thất trách, đón đỡ hùng bá, chương này chỉ để cho nó thỏa thích phát tiết.

Bất quá, Hùng Phách sau khi ra chương cũng ngẩn ngơ. Từ trước đến nay gã đều chán ghét bất luận kẻ nào thất trách, nào quan tâm đến ba đệ tử nhập thất của gã! Chỉ sợ môn hạ đệ tử bình thường sớm đã chết không toàn thân! Một chương hôm

nay gã đang tức giận đánh Nhiếp Phong ngửa đầu lên trời, điên cuồng phun máu tươi, muốn làm trò xấu trước mặt toàn bộ đồ đệ trong thiên hạ, để tiết hết nỗi căm giận trong lòng gã!

Nào ngờ đánh ra một chiêu, Nhiếp Phong vậy mà chỉ bị đánh bay một trượng vuông, đồng thời khóe miệng còn chảy ra một tia máu, vẫn ngạo nghễ như thường. Trong lòng Hùng Phách không khỏi âm thầm khiếp sợ, nội lực của gã này tiến bộ thần tốc đã hoàn toàn vượt ngoài tưởng tượng của hắn, tin tưởng chỉ trong một thời gian ngắn, nội lực của gã có thể đuổi kịp Hùng Phách đã không đáng kể!

Hùng Phách giận dữ ra tay đánh bay Nhiếp Phong, Tần Sương và Đoạn Lăng không khỏi biến sắc, Bộ Kinh Vân lại vẫn yên lặng như cũ, hắn chỉ lặng lẽ nhìn huyết ti nơi khóe miệng Nhiếp Phong, dường như đang đánh giá Hùng Phách vừa rồi một chiêu là đánh vào trên người hắn, hắn có phải cũng giống như Nhiếp Phong chỉ chảy một đạo tơ máu, ức chế hay không, hắn căn bản sẽ không chảy ra huyết tơ hay không?

Tần Sương vội vàng tiến lên khuyên nhủ: “Sur... Phụ! Tạm thời dừng... nổi giận! Vạn sự vì quý mà ngậm miệng!” Hùng Phách hiềm thấy giận dữ mắng Tần Sương, trừng mắt nói: “Lần này hắn thực sự phạm vào sai lầm lớn! Ai cũng không giúp được hắn, người đứng ra cho ta!”

Liếc thấy sư phụ ra lệnh rất mạnh với mình như thế, Tần Sương cũng biết lần này mình làm thế nào cũng không giúp được Nhiếp Phong, lập tức câm như hến, đứng sang một bên.

Hùng Phách lạnh lùng nói với Nhiếp Phong: “Súc sinh! Nói cho ta! Rốt cuộc vì sao ngươi lại thất trách?”

Nhiếp Phong không đáp, hắn chỉ mờ mịt nhìn về phía trước, có lẽ chính bản thân hắn cũng không biết vì sao mình thất trách? Là bởi vì hắn quá tín nhiệm Đoạn Lăng?

Hùng Phách biết rõ tính nết của hắn, nếu thật không nói chính là không nói, cho nên dòi mục tiêu, trầm giọng hỏi đám tinh anh trong thiên hạ thủ các kia, nói: “Hắn không nói! Liên các ngươi nói! Mau nói cho ta biết chân tướng! Nếu không ta chém hết tất cả các ngươi!”

Đám tình anh kia vốn đang lo lắng không thôi, bây giờ nghe bang chủ nói vậy lập tức hồn phi phách tán. Bọn họ nhìn sang Nhiếp Phong, lại nhìn đoạn phong, nơm nớp lo sợ: “Giúp... bang chủ, chúng ta... cũng không rõ ràng lắm, chỉ là... Đêm qua... Sóng dữ mang theo... Hai vò rượu... thăm viếng đường chủ Nhiếp Phong, chúng ta... tất cả mọi người uống một chút, vì thế bắt đầu... mê man đi... Sau này... Không biết gì nữa...”

Mọi người trong sân đột nhiên nghe được lời này, trăm ngàn cặp mắt không hẹn mà cùng nhìn về phía sóng cả đang ngậy ngốc đứng nhìn, nghiễm nhiên như Thiên phu chỉ, mà cơn tức giận trong ánh mắt Hùng Phách cũng đã rơi vào trên thân sóng dữ, giống như muốn xé gã thành thịt vụn. Nào ngờ gã còn chưa chấp vắn cơn sóng, bỗng dưng, Nhiếp Phong một mực không muốn nói tình huống đêm qua rồi cuộc mở miệng nói: “Không!”

“Không phải là Đoạn Lăng làm!”

“Các ngươi, đừng có oan uổng cho hắn!”

Mỗi một chữ Nhiếp Phong nói ra đều như chém đinh chặt sắt như thế! Nghiễm nhiên hôm đó hắn từng thề cho dù sóng lớn nói dối hắn, hắn nói dối đều là ngôn ngữ thật!

Hùng Phách cười lạnh:

“Hắc! Ngu ngốc! Sau khi Đoạn Lăng tặng rượu cho các ngươi, các ngươi liền hôn mê toàn quân, hắn bị hiềm nghi rất lớn trong rượu hạ mê dược. Kỳ thật lấy tư chất và bản lĩnh của ngươi bây giờ, căn bản không dễ dàng bị người ta hạ mê dược, cho nên Đoạn Lăng lợi dụng tín nhiệm của ngươi, khiến cho sự cảnh giác của ngươi buông lỏng, hắn mới tùy tiện đạt mục đích...”

Hùng Phách suy nghĩ cũng hoàn toàn hợp tình hợp lý! Rất nhiều lúc, bằng hữu tốt nhất chính là kẻ địch đòi mạng nhất!

Nhưng Nhiếp Phong vẫn không hề lay chuyển tín nhiệm Đoạn Lăng, hắn vẫn kiên định, nhấn mạnh từng chữ: “Ta, tuyệt đối tin tưởng Đoạn Lăng!”

“Hắn, tuyệt đối sẽ không bán đứng ta ——”

Nghe xong lời nói của Nhiếp Phong, con sóng vốn một mực không dám nhiều lời đột nhiên có một trận cảm động, mũi cay cay, thầm nghĩ:

“Phong... Người... người vì sao đến nước này... Sao lại bảo về ta? Ta... Thật sự đáng để người tin nhiệm như vậy? Ta...”

Ngoại trừ Đoạn Lăng, ngay cả Tần Sương cũng vì Nhiếp Phong mà động lòng tin như vậy, về phân bộ kinh vân, vô luận xảy ra chuyện gì, mặt của hắn cũng sẽ không thay đổi! Nhưng trong lòng hắn có lẽ sẽ có...

Hùng Phách khinh thường nói: “Hừ! Ngoan ngoãn mất khôn! Người thế mà vẫn tin hắn như thế! Ta hỏi người! Người dựa vào cái gì mà tin tưởng tiểu tử này như thế?” Nhiếp Phong nhìn thẳng Hùng Phách, nghĩa chính từ nghiêm đáp: “Chỉ bằng hắn và ta... hữu hữu bất biến!”

Hùng Phách chỉ cảm thấy bị Nhiếp Phong trừng mắt cũng có chút chấn động, nhưng vẫn bật cười nói: “Hắc! Tình hữu?”

“Được! Hôm nay lão phu sẽ cho các người một thử thách khắc nghiệt nhất!”

Nói xong gã đột nhiên rút ra một cây roi da thô to hai tác đặt bên long y! Đó là thiên hạ hội...

Gia pháp!

Hùng Phách cất cao giọng nói với Nhiếp Phong: “Ta nay cho người hai lựa chọn! Một, người từ bỏ tín nhiệm đối với đoạn sóng! Để ta dẫn hắn về thiên hạ đệ nhất lâu thẩm vấn hắn thật tốt! Hai, người cứ việc kiên trì tín nhiệm đoạn sóng, kiên trì đoạn “không biết nghĩa!” Bất quá, người phải trả giá đắt vì đoạn hữu nghị này! Bởi vì việc này, nhất định phải có người chịu phạt mới có thể bỏ qua!”

“Nếu người muốn khiến Đoạn Lăng không thể can tâm, người thay nó chịu cho ta...”

“Ba trăm roi đi!”

Ba trăm roi? Tần Sương, Đoạn Lăng nghe vậy biến sắc tại chỗ, thường nhân chịu hình phạt ba mươi roi, đã đau đến không muốn sống, huống chi là ba trăm roi? Huống chi do nội lực

hùng phách cao không lường được tự mình đánh roi? Chuyện này quả thực sẽ chí mạng!

Sóng lớn cháy khét tại chỗ, đang muốn mở miệng gọi Nhiếp Phong không nên chấp nhận, ai ngờ Nhiếp Phong đã nhanh hơn hắn há mồm!

Vẫn là câu nói kia... Nghĩa vô hồi đổi! Hắn ta không hồi hận!

“Được! Con sẽ nhận sự phụ - 300 roi!”

Hùng Phách cuồng tiếu:

“Tốt tốt tốt tốt! Không nghĩ tới ngươi do lão phu dạy, công lực mỗi ngày tiến bộ hơn một ngày, nhưng ngược lại càng ngày càng ngu không gì bằng! Nếu ngươi đã trung thành với nhau, lão phu sẽ thành toàn cho ngươi, không truy cứu sóng gió nữa!”

“Bất quá ngươi chớ cao hứng quá sớm! Cho dù ngươi nguyện nhận ba trăm roi, việc này còn cần phải có đá rơi! Sau khi thụ tiên ngươi có thể trở về Phong Vân Các, nhưng đêm khuya giờ Tý, ta cùng tất cả đồ đệ thiên hạ đều sẽ ở Giáo trường chờ ngươi, nếu ngươi còn cho rằng việc này tuyệt đối không phải là do Đoạn Lăng gây nên, ngươi, phải ở trước mặt tất cả mọi người hài lòng giải thích cho lão phu một lời giải thích!”

“Nếu ngươi không thể giải thích hợp lý với lão phu, ta sẽ không phạt đoạn Lăng! Nhưng ta sẽ chính thức phạt ngươi một lần nữa!”

“Bất luận ngươi từng lập bao nhiêu công lao vĩ đại cho thiên hạ, nhưng trước đó bang quy luôn tỏ rõ sự công bằng, cho dù ngươi cũng tuyệt đối không thể nhân nhượng! Ngươi hiểu chưa?”

“Ngươi thật sự quyết định không có?”

Nếu Nhiếp Phong liều chết cũng đang bảo vệ Đoạn Lăng, hành động này của Hùng Phách chẳng qua là mượn trọng phạt Nhiếp Phong đe dọa, hy vọng Đoạn Lăng không đành lòng vì hắn mà chịu khổ mà không đánh tự chiêu! Thế nhưng, Nhiếp Phong tựa hồ cũng không muốn cho hắn bất cứ cơ hội không đánh tự chống lại mình nào!, Hắn lại há miệng muốn mở miệng đáp trước: “Nếu ta tín nhiệm đối với con sóng đoạn, sẽ

thay đổi bởi vì ba trăm roi này cùng với phạt nặng tối mai, vậy, thứ ta đổi với hấn, sẽ không thật sự tín nhiệm!”

“Su phụ! Nhiếp Phong trọng thân một lần nữa! Con tuyệt đối tin rằng Lăng chưa từng làm qua bất cứ việc nào bán đứng con! Cho dù người có chính thức trọng phạt con, thậm chí chết, con cũng nguyện ý tin tưởng thật lòng!”

Nhiếp Phong nói một câu đến nước này, bỗng nhiên “bốp bốp” một tiếng xé áo của mình ra, tình xích trên người, nghiêm mặt nói: “Nếu su phụ phạt nặng ta cũng không có cách nào, mời su phụ ——

Hạ tiên!”

Hào hùng như thế, cùng xưa nay ôn văn, khiêm tốn nhường Nhiếp Phong đơn giản như hai người khác nhau! Nguyên lai một người lại có thể vì tình hữu nghị biến thành như vậy! Có thể thấy được hấn có tình hữu nghị với sóng đã đứt không phải tầm thường!

Hùng Phách vốn chỉ muốn đe dọa hấn, dù sao Nhiếp Phong đối với hấn vẫn có chút giá trị lợi dụng, duy nhất giờ phút này cũng dùng thái độ cường ngạnh làm cho Nhiếp Phong không xuống đài được, vốn đã rất giận lại càng khiến sắc mặt hấn trầm xuống, chợt quát to: “Tốt! Không thể tưởng được lão phu dạy ra một đồ nhi cứng như sắt! Vậy ngươi ăn ba trăm roi trước đi!” Trong tiếng hét to, tay Hùng Phách đã trọng kinh vung ra., Roi roi như đao, “Liệt Lặc” một tiếng, roi thứ nhất đã quát tới mức da thịt Nhiếp Phong bong tróc, máu bắn tung tóe! Tiếp đó là roi thứ hai, roi thứ ba... Chỉ trong chốc lát, thanh âm “Lặc Lặc Lặc”, máu thịt giữa người và roi bay tứ tung! Tàn Sương sớm đã bỏ qua vẻ mặt không đành lòng quan sát! Bộ Kinh vân lại là một mảnh tĩnh mịch!

***

Mắt thấy Nhiếp Phong vì bảo vệ chính mình chịu thống khổ này, sóng gió càng xấu hổ không chịu nổi, hốc mắt hấn nóng lên, đỏ lên, nghẹn ngào khuyên nhủ:

“Gió... Ta... Đoạn Lăng kiếp này có thể gặp được... Tên hảo huynh đệ này, thật sự là... Nể tình lớn nhất của ta! Nhưng... Ngươi vì ta mà.... tiện nhân, chịu sự đau khổ vô ích..?”

“Câm miệng!” Hùng Phách mặc dù một roi dùng sức so đầu một roi, duy Nhiếp Phong vẫn như trước như Thái Sơn, ngạo nghễ ở trong vũng máu, hấn rút cuộc mở miệng quát bảo ngưng lại sóng gió:

“Nếu ngươi còn nói ra những lời này nữa thì ngươi thật sự là — tiện nhân” vậy ngay cả ta cũng phải coi thường ngươi!”

Chợt nghe Nhiếp Phong thét như thế, tiếng sóng đứt gãy nhất thời im bật! Bởi vì hấn biết, một khi Nhiếp Phong quyết định sự tình, cho dù bất luận kẻ nào khuyên bảo như thế nào, hấn đều sẽ tuyệt đối không thay đổi!

Chỉ là, sóng đã ngừng, hấn ta còn giống như Tần Sương vậy, hấn ta cũng không muốn nhìn tiếp nữa.

Không phải hấn không dám nhìn Nhiếp Phong bị thương đầm máu như vậy.

Mà là Vô Nhan đối mặt với những vết thương này...

Hấn, có phải thật sự đi trộm Thiết Thi Hùng Tầm không?

Làm việc đối với Nhiếp Phong không dậy nổi ư?

Đêm.

Đêm khuya.

Tình cảm thâm trầm giống như con đường trước gặp tối tăm.

Bên trong Phong các không ngừng truyền ra từng đợt tiếng khóc nức nở, tiếng khóc không phải phát sinh người khác mà là vì Nhiếp Phong mà ban bố máu huyết cho — Không Từ!

Mắt thấy trên ngực Nhiếp Phong có vô số vết roi đầm máu, giăng khắp nơi, giống như một tấm lưới máu rậm rạp, thật sự nhìn mà giật mình. Những giọt máu kia, từ nay về sau nàng đã tranh thủ lau cho Nhiếp Phong, cho đến nay vẫn không cách nào lau khô được, Không Từ không khỏi đau lòng một mặt, đau lòng khiến nàng không ngừng khóc lóc.

Nàng rút cuộc nhịn không được nói ngay: “Phong thiếu gia, vì đoạn sóng... lệnh ngươi tạo thành... Như thế, thật là... Khổ nổi... người rồi...”

Nhiếp Phong không đáp lại cô, chẳng qua hấn bỗng trầm giọng nói với bóng tối vô biên ngoài cửa sổ: “Đã tới, sao vẫn

không dám vào?”

“Người đã đứng bên ngoài suốt sáu canh giờ, người còn muốn đứng bao lâu nữa?”

Lời này vừa xong, trong bóng tối vô biên ngoài cửa sổ, dần dần xuất hiện một bóng người xanh biếc, bóng người này không phải ai khác, chính là... Đoạn Lăng!

“Cắt...đạo, người...đã đứng ở bên ngoài... sáu canh giờ hả?”
Khổng Tử nghe Nhiếp Phong nói như thế, không khỏi kinh ngạc nhìn con sóng đã đi đến trước cửa sổ, sóng vỡ vẫn còn chưa bước vào trong phòng, không biết có phải vì áy náy quá không mà tiến vào không xa, y chỉ đứng ngoài cửa sổ nhìn
Nhiếp Phong nói: “Phong...Ta thật sự rất xin lỗi người, vì ta mà khiến người chịu như vậy... Khổ nỗi, nhưng thật ra... ta... Thật ra... Rất muốn nói cho người biết... Người...”

Nhiếp Phong ngửa mặt lên trời thở dài, nói: “Sóng, người còn có lời gì muốn nói, nói thẳng ra đi! Không được phun ra nuốt vào nữa!”

Sóng mắt xấu hổ nói: “Gió...ta biết... Kỳ thật vô luận ta có trộm Thiết Thi Hùng Tầm hay không, có... bán đứng người, người... Hôm nay đều bảo vệ ta như nhau, nhưng ta muốn nói cho người biết một sự thật... Sự thật...”

“Ta... thật sự chưa từng làm qua!”

Cái gì? Đoạn Lăng thật sự không có chuyện bán đứng Nhiếp Phong chứ? Hắn, có phải lại đang nói dối khác không?

Nhiếp Phong không chút nghĩ ngợi, gật đầu liên tục:

“Chuyện này, ta đã sớm biết!”

“Người... sớm đã biết?”

Sóng lớn khẽ gật mình.

“Ừm.” Nhiếp Phong đưa mắt nhìn sóng vỡ, từ từ đáp: “Lăng, ta và người quen biết biết bao nhiêu năm rồi? Tính cách của người nghiêm túc, ưu điểm của người, thậm chí khuyết điểm của người ta đều hiểu rõ, người có thể sẽ bán đứng mình, nhưng tuyệt đối không phải là loại người bán đứng ta!”

“Tuy người có đôi khi xảo trá cổ hoặc, đây chỉ là mặt ngoài của người, sự thật người, lại là loại người thà rằng có lỗi với chính mình, cũng sẽ không có lỗi với người khác! Người quá có lòng!”

Đoạn Lăng Vạn liệu không thể tìm được, Nhiếp Phong lại có thể hình dung chính mình như thế, hần càng áy náy vô cùng, hần nói: “Phong, nhưng... người có biết vì sao đêm qua ta tặng rượu cho người không?”

Nhiếp Phong đáp lại đầy thâm ý: “Bởi vì người đang do dự có nên đồng ý hay không, còn nữa, cho dù ta muốn ra tay, người cũng sẽ quan sát hoàn cảnh trong Thiên Y Các trước, cho nên người mới đưa rượu đến đây để tìm hiểu rõ tình thế. Thật ra người vẫn còn do dự, người vẫn không đành lòng.”

Sóng lớn không ngờ lại có thể cắt đứt mọi chuyện như thần, càng nghe càng trợn mắt há hốc mồm, ngo ngẩn nói:

“Phong... Người... thậm chí ngay cả những thứ này... cũng đoán được?”

Nhiếp Phong thở dài:

“Lăng, mặc dù người có chút khôn vặt, rất hiểu cách giả vờ. Nhưng đêm qua người luôn cau mày tự biết cái loại có khổ tự biết đó, vạn phần do dự, không thể gạt được ta. Nếu không, ta cũng không xứng làm huynh đệ của người.”

Sóng lớn lại càng kinh ngạc:

“Nếu người sớm đã biết ta đang do dự... liệu có trộm Thiết Thi Hùng Tầm trên lưng người không, người... Còn không chọc giận ta?”

Nhiếp Phong lại thở dài thật sâu:

“Lăng, Nhiếp Phong ta điên cuồng từ mẹ trẻ, ngay cả mẹ đẻ của ta cũng bỏ ta đi, lại chỉ có người, ở thời điểm tất cả mọi người bỏ ta mà đi, vẫn là không tiếc hy sinh cơ hội xoay người của mình, thề quyết không bỏ ý định ở lại bên cạnh ta! Nếu ta nói về thân, ta cũng chỉ có người, ta thật sự coi người là đệ đệ tốt, cắt thịt không rời da, chỉ cần người làm không phải là đại gian đại ác, cho dù người thật sự có lỗi với ta, ta cũng sẽ không trách người.”

“Huống chi, đêm qua lúc người cùng ta uống rượu, từng hỏi nếu người vì giúp một vài người đáng thương mà phản bội ta, ta sẽ quay lại? Vì thế ta càng rõ ràng, nếu người làm như vậy thật sự có nỗi khổ của người, ta không còn gì để nói!”

Đoạn Lăng chỉ cảm thấy một hồi cảm động thật sâu, mũi cay cay nói: “Phong, người... người thật sự quá tốt với ta...”

Nhiếp Phong ổn định lại nhìn Đoạn Lăng:

“Thật thật giả, trên đời này, có đôi khi lời nói thật còn đáng sợ hơn lời nói dối, cho nên ta cũng không so đo thật giả cái gì, chỉ cần...”

“Tình thật tốt!”

Đúng rồi! Nổi tiếng mê người cùng lợi hại nhất trên đời, Nhiếp Phong trong thiên hạ nhận được quá nhiều, nhưng từ đầu đến cuối những thứ này không phải Nhiếp Phong muốn, hắn chỉ cần một chút cam tuyền trong biển người mê mông —— Tình Chân!

Tình chân thực của một đệ đệ tốt!

“Nhưng...” Nhiếp Phong đột nhiên lại nói: “Lâm, nếu như có một ngày người bán đứng ta, cũng không phải vì một số người đáng giá, mà chỉ vì tư tâm vọng tưởng của bản thân, vậy...”

“Ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người! Vĩnh viễn —— sẽ không tha thứ cho người!”

“Bởi vì, ta sẽ vì một đệ đệ mà đau lòng!”

Đoạn Lăng xúc động nói: “Gió! Người... Yên tâm! Đoạn Lăng kiếp này, vĩnh viễn là huynh đệ tốt của người! Ta, tuyệt sẽ không vì bất cứ ý đồ nào của mình mà bán đứng người!”

Thanh Thiên tại thượng, đất vàng tại hạ, lúc nói mấy lời này, thật sự là thật lòng! Nhưng lại có ai có thể dự đoán một canh giờ sau? Càng không nói đến sự tình - kiếp này xa xôi như vậy?

Đoạn Lăng căn bản không nghĩ tới, hôm nay hắn nói lời xung động như vậy, sẽ trở thành châm chọc lớn không muốn nhớ lại trong lòng hắn...

Tình chân hôm nay, chỉ vì hôm nay ngây thơ...

Dù là Đoạn Lãng chung quy khẳng định Nhiếp Phong không hoài nghi hẳn, nhưng mà, hẳn vẫn tương đương lo lắng:

“Phong, ngươi... tuy rằng tín nhiệm ta, nhưng... Ta thật sự... Không cách nào chứng minh bản thân trong sạch, mặt hùng bá cũng sẽ không cho là ta trong sạch. Tối mai, hẳn... Nếu đúng như lời nói mà nói tiếp trị ngươi, ta há lại liên lụy ngươi? Không bằng, coi như thật sự ta trộm Thiết Thi Hùng Diễm, vậy thì để Hùng Phách trừng phạt ta đi! Dù sao ta đã quen với cái mạng hèn này, cho dù vứt bỏ... Cũng không có gì to tát, nhưng... Ngươi vốn có tiền đồ tốt như vậy...”

Nhiếp Phong nghe đoạn lãng vẫn nói như thế, sắc mặt không khỏi trầm xuống:

“Lãng! Ta đã sớm nói, ta tuyệt đối tin tưởng ngươi! Nếu như giờ phút này ngươi tự nhận là mình đã làm gì, chính là nói cho tất cả mọi người biết, Nhiếp Phong ta tin lầm ngươi! Bởi vì ngươi ở trong mắt Thiên Hạ hội, cho dù từ trước đến nay thấp kém như thế nào, cũng có một ưu điểm, đó là từng vì ta mà ở lại thiên hạ, ngươi có rất nhiều người không có nghĩa...! Nếu như ngươi thật sự nhận thức được bọn họ, ngươi ngay cả ưu điểm duy nhất mà bọn họ cho rằng cũng mất đi, bọn họ sẽ càng xem thường ngươi hơn!”

“Nhưng... gió, ta... sao có thể trơ mắt nhìn ngươi tối mai...”

“Đừng để ý tới ta!” Nhiếp Phong nghiêm mặt nói: “Lãng, ta tự có cách để giải quyết! Hơn nữa, Hùng Phách có thể làm gì ta chứ?”

“Ngươi, đi làm chuyện mà chính mình cho là đúng! Giúp chính mình cho rằng người đáng giúp!”

“Nhớ kỹ! Cho dù phát sinh biến cố gì, bất luận tương lai giữa ngươi và ta sẽ biến thành như thế nào, nhưng...” đi bớt mất can đảm: “Hai lòng biết!”

***

***

Nhiếp Phong nói xong đã quay mặt lại, không hề liếc nhìn Đoạn Lãng nữa, chỉ vì hẳn không muốn vì hẳn mà mềm lòng.

Đoạn Lăng nhìn nhìn bóng lưng quật cường của Nhiếp Phong một chút, rồi lại liếc mắt yên lặng nghe tất cả, Khổng Tử khóc lóc không thành tiếng. Hắn cuối cùng cũng phải bắt đắ dĩ rời đi.

Đúng! Đi lưu lại lá gan biết trong lòng! Nhưng vì nguyên nhân gì, hắn thật sự sẽ để Nhiếp Phong, tối mai lại lần nữa chịu phạt nghiêm trọng không biết nặng ra sao?

Chỉ là, dù hắn trong sạch, hắn muốn giúp Nhiếp Phong, nhưng với năng lực của mình, hắn có thể làm gì được đây?

Ngay khi Đoạn Lăng còn chưa biết nên làm như thế nào, có một người đã đến nói cho gã biết nên làm thế nào.

Đoạn Lăng đang mê man bước về phía con ngựa duy nhất thuộc về mình, bỗng dưng, trên đường đã có một tên đồ đệ thiên hạ hỗn hên chạy tới thông báo cho hắn, nói: “Đoạn Lăng! Cuối cùng... tìm người rồi! Người... Người mau đi Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu đi đi!”

Đoạn Lăng sững sốt, hỏi: “Ồ? Có chuyện gì... Sao?”

Đồ đệ kia nói:

“Đương nhiên là đại sự rồi!”

” bang chủ, hắn muốn gặp ngươi!”

Cái gì? Hùng Phách muốn gặp... Hắn? Vào giờ phút này, Hùng Phách muốn thấy sóng vỡ, chẳng lẽ là vì đêm mai muốn phạt Nhiếp Phong một lần?

Sóng lớn không khỏi động lại!

Từ trước đến nay, Thiên Hạ Đệ Nhất các luôn giống một người không lò thần thánh không thể xâm phạm, tất cả hội chúng thiên hạ bao gồm Nhiếp Phong, Tàn Sương, Bộ Kinh Vân, nếu không được phép mạnh mẽ cho phép thì cũng không được tùy ý tiến vào!

Mà đối với đệ tử tạp dịch như Đoạn Lăng, Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu càng là xa không thể chạm tới! Năm sáu năm rồi! Đây là lần đầu tiên hắn tiến vào Thiên Hạ Đệ Nhất các, thật giống như bước vào một truyền thuyết uy nghi không thể xâm phạm!

Nhưng truyền thuyết này cũng không làm Đoạn Lãng thất vọng! Kim Điều Ngọc của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu, loại khí phái chí cao vô thượng đó, hoàn toàn giống như tưởng tượng của Đoạn Lãng!

Điều duy nhất làm Đoạn Lãng thất vọng, là Hùng Phách cũng không phải vì muốn thưởng thức nó mà truyền triệu hắc tiên vào Thiên Hạ Đệ Nhất các, Đoạn Lãng thông minh biết bao, hắc đã sớm biết lần này mục đích tìm hắc là gì!

Quả nhiên, ngay khi bước vào Thiên Hạ Đệ Nhất các, hùng bá chợt thấy cơn sóng, không nói hai lời, đã đi thẳng vào vấn đề: “Đoạn tiểu tử! Ngươi là một người thông minh! Lão phu không muốn quanh co lòng vòng, ta trình trọng hỏi lại ngươi lần nữa...” Rốt cuộc ngày đó Ngọc Tam Lang giết súc sinh, cùng với Thiết Thi Hùng Tầm mà ngươi trộm được, bây giờ đang ở đâu?”

Trong kiếp sống gian khổ năm sáu năm này, đoạn lãng từ trước đến nay lấy việc có thể tiến vào Thiên Hạ Đệ Nhất các làm vinh, không ngờ lần này tiến vào Thiên Hạ Đệ Nhất các, lại phải đối mặt thâm vấn, tình cảm thất lạc trong lòng có thể tưởng tượng được, chỉ là, hắc vẫn đau khổ cười đáp: “Giúp... Chủ nhân, đoạn Lãng... Thực sự chưa từng trộm Thiết Thi Hùng Tầm gì cả, mời ngươi... Tin ta đi, hy vọng ngươi có thể bỏ qua... tha cho Phong đi...”

“Hắc? Tin ngươi?” Hùng Phách lạnh mặt trầm xuống, nói: “Đoạn Lãng ngươi loại tiện nhân này, dựa vào cái gì để lão phu tin tưởng ngươi?”

“Một kẻ thấp kém như ngươi, lần trước nếu không phải ngươi từng giúp ta đánh bại con súc sinh kia của Ngọc Tam Lang, ta sao lại chọn ngươi làm hậu chiêu Thiên Vương? Ngươi xứng sao?”

Hùng Phách thấy Đoạn Lãng vẫn không trả lời câu hỏi mà hắc muốn biết, không khỏi cảm thấy thỏa thích vũ nhục đối với con sóng đứt, Nhất thời Đoạn Lãng phát ra tiếng nói: “Đúng... đúng! Ta... thật sự không xứng! Ta thật sự không xứng sống ở một thiên hạ phức tạp như vậy, thiên hạ khó phân trắng đen, một giang hồ như vậy...”

Không sai! Đây là giang hồ! Giang hồ quá loạn! Pháp không phải pháp! Lý không phải lý! Con người không phải con người!

Chỉ cần có chút nhân tâm, đều đáp ứng sớm rời khỏi giang hồ...

Hùng Phách nghe trong lời nói Đoạn Lăng có hàm ý, nhất thời then quá hóa giận:

“Đoạn Lăng to gan! Người dám chế nhạo bản bang? Tên tiện chủng nhà ngươi! Người cho mình là cái gì?”

Lời nói vừa dứt, Hùng Phách đột nhiên thân vang lên, như lôi, như điện, trong chớp đã lướt đến trước sóng lớn quỳ trên mặt đất, tiếp theo chân đạp một cái, hấn...

Thình lình hấn đạp mạnh lên mặt của Đoạn Lăng trên mặt đất!

Sự xuất hiện đột ngột! Đoạn Lăng căn bản không thể nào né tránh, cũng không thể phản kháng, mặt mũi bị sức nặng hùng bá đè xuống đất, ép miệng mũi phun máu, bộ dáng đáng sợ dị thường, thế nhưng gã không biết lấy dũng khí từ đâu ra! Lần này cũng không phải đối với Hùng Phách khuất phục, vẫn ngoan cường không có kêu đau cầu xin tha thứ!

Hùng Phách cười dữ tợn:

“Nhìn thấy chưa! Đoạn Lăng! Người ở trong lòng ta chỉ như một đồng bùn nhão dưới đất! Nếu ta muốn người chết, dễ như đạp chết một con gián tắt! Ta hôm nay cho người con gián tắt này còn sống, chỉ vì ta còn có thể cho người hai lựa chọn! “

“Cái gì... Lựa chọn sao?” Đoạn Lăng suýt nữa bị hùng bá trọng cước đạp không nổi giận!

“Rất đơn giản!” Hùng Phách tà cười, đáp: “Ta cho người cơ hội cuối cùng!”

“Nếu người chịu khai tên chỗ Ngọc Tam Lang và Thiết Thi Hùng Tầm, ta có thể lập tức huỷ bỏ đại hội tuyển chiến một tháng sau! Ngày mai lập tức bổ nhiệm người làm Thiên Vương đứng đầu thiên hạ!”

“Nhưng... Nếu ta không cung cấp thì sao?”

“Ha ha!” Hùng Phách cười lại càng gian xảo hơn:

“Vậy ngươi không chỉ phải chết! Tội mai chính, ta cũng sẽ cố gắng hết sức phạt Nhiếp Phong!”

“Ta sẽ không để hắn chết, nhưng ta sẽ ở trước tất cả môn hạ trong thiên hạ...”

“Nhất đứt tất cả gân chân trên tay hắn!”

“Ta muốn tiền đồ vốn không thể hạn lượng, hắn như nhật chủ, kiếp này kiếp này đều trở thành một phế nhân! ” Cái gì? Hóa ra hùng bá muốn tội mai làm trọng phạt đối với Nhiếp Phong, lại tàn khốc bất nhân như vậy? Đoạn Lăng nghe vậy, mặc dù vẫn chưa vì hùng bá nói sẽ giết hắn mà sầu lo, mà vì Nhiếp Phong bị chọc đứt gân tay chân mà lo lắng! Kẻ thù lớn nhất thiên hạ - Vô Song thành đã bị tiêu diệt!, Tiểu bang tiểu trại còn lại sớm không có gì đáng ngại, muốn công hãm những bang phái này, bộ kinh văn cùng Tần Sương quả thực thành thạo điều luyện có thừa, Nhiếp Phong đối với hùng bá mặc dù có giá trị lợi dụng, nhưng lúc cần thiết, hùng bá cũng chưa chắc không dám xử lý Nhiếp Phong!

***

Đây chính là giang hồ tàn khốc! Hết thầy trắng đen đều không phân biệt, tất cả lấy lợi làm hại trước!

“Không...” Đoạn Lăng kêu lên sợ hãi:

“Gió... Nó vô tội! Ngươi sao có thể chọc đứt gân chân tay của nó như vậy!”

Cười hiểm nghèo:

“Ha ha! Thật khó có được tình huynh đệ! Đoạn Lăng! Ngươi đã quan tâm Nhiếp Phong như vậy, ngươi liền ngoan ngoan cung cấp hết thầy cho lão phu đi! Rốt cuộc Thiết Thi Hùng Tầm ở nơi nào?”

Đoạn Lăng nói: “Không...! Ta thật sự chưa từng làm qua! Ngươi lại bức ta nghìn lần nữa, ta vẫn không biết...”

Dùng hết uy bức dụ, Đoạn Lăng còn không phải miệng lưỡi cứng rắn như thế, thề thốt phủ nhận như thế, hùng bá nhất thời khuôn mặt tươi cười trầm xuống, đột biến tức giận, hắn thật sự bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi màu sắc trên mặt, hắn đột nhiên nói: “Không biết cất nhắc!”

“Đoạn Lãng! Người thật làm lão phu ghét đến cực điểm! Nếu như người mạnh miệng, khuya mai Tử Ngộ người dự bị đồ Nhiếp Phong hết gân mạch này phế nhân, làm con ngựa rửa mặt xấu hổ cho người đi!”

“Cút ——” Hùng Phách nổi giận gầm lên một tiếng, nhất thời vung chân lên, đá văng con sóng cảnh giới bản thủ như bùn nhão trên mặt đất, lao thẳng ra cửa lớn của Thiên Hạ Đệ Nhất các, lăn xuống lầu ngoài Thiên Giai!

Thương tích của Đoạn Lãng vốn mới chưa lành, giờ lại trúng một cước hung hãn của Hùng Phách, thật sự ăn không nhẹ, càng bị thương, hấn quả thực đã tới trình độ nửa bước khó dời!

Nhưng bất luận thế nào nửa bước cũng khó dời đi, sóng lớn vẫn chịu tổn thương đầy người, cắn chặt hàm răng, hung hăng đứng lên, từng bước một, chậm rãi tập tễnh tiến lên!

Chỉ vì, huynh đệ tốt nhất của hấn là Nhiếp Phong, đêm mai sẽ phải đối mặt với vận rủi bị đứt gân, trở thành phế nhân, hấn nhất định phải nghĩ biện pháp cứu hấn!

Ngoài ra, hấn cũng muốn thỏa mãn đôi mắt của Ngọc Nhi, càng muốn vận chuyển Ngọc Tam Lang vốn nặng nề bình an ra thiên hạ! Hấn một mực đi về phía trước!

Quản toàn bộ giang hồ đều tàn khốc hắc ám, hấn cũng tuyệt đối muốn đi về phía trước! Nếu không cách nào oán trời trách đất, đành phải ưỡn ngực lên!

Đây mới là báo đáp kỳ vọng của huynh đệ Nhiếp Phong tốt nhất -

Phương pháp rất có lực!

Thế nhưng, cho dù sóng gió có lan tới trước như thế nào thì con đường của hấn lại xuất hiện thêm một người khiến hấn chán ghét!

Khi sóng lớn tập tễnh trở lại rãnh của hấn, đang muốn nghĩ xem nên làm như thế nào, bên ngoài chuồng ngựa, lại có hai người mà hấn không muốn gặp!

Tần Trữ!

Tần Huyền!

Tần Ninh và Tần Hân chợt thấy Đoạn Lăng tập tễnh trở về, Tần Ninh không khỏi giảo hoạt nói: “Ha ha! Rốt cuộc ngươi cũng trở về? Chúng ta đã chờ ở ổ chó của ngươi từ rất lâu rồi!”

Hai hàng lông mày của Đoạn Lăng nhú lại, hỏi: “Các ngươi còn làm gì ở đây?”

Tần Phi cười nói: “Hắc hắc! Đoạn Lăng! Ngươi đúng là “Không biết tốt xấu”, chúng ta tới đây bởi vì muốn nói cho ta một chuyện!”

“Chuyện gì?”

Tần Ninh lại nói: “Một chuyện hết sức quan trọng đối với ngươi! Chỉ vì, chúng ta biết kẻ trộm Thiết Thi Hùng Tầm không phải là ngươi! Thực ra là một người khác! Mà chúng ta càng biết rõ hơn...”

“Rốt cuộc là ai trộm Thiết Thi Hùng Tầm?”

“Cái gì?” Đoạn Lăng vui mừng quá đổi, chỉ vì đây thực sự là một tin tức vô cùng vui, gã không khỏi hỏi: “Các ngươi biết là ai trộm Thiết Thi Hùng Tầm không? Vậy... Rốt cuộc là ai làm?”

“Đừng nóng vội! Mặc dù chúng ta biết, nhưng tại sao chúng ta phải nói cho ngươi? Trừ phi...” Ngươi có thể quỳ xuống trước mặt chúng ta, bò qua háng chúng ta đi!”

“Ngươi...” Đoạn Lăng trong lúc nhất thời không biết làm sao, Tần Ninh cùng Tần Phi này rõ ràng là đến đây làm nhục hắn, nhưng, nếu bọn họ thật sự biết chỗ của Thiết Thi Hùng Tầm, vậy Nhiếp Phong và Ngọc Nhi sẽ được cứu rồi!

Nhiếp Phong còn có thể vì Đoạn Lăng chịu ba trăm roi, tình thâm nghĩa trọng như vậy, vì sao đoạn lăng lại không thể làm nhục hắn?

Thân thể Đoạn Lăng vốn đã mệt mỏi không chịu nổi, thành linh tràn đầy mồ hôi, gã hoắc mắt cắn răng, cắn răng phun máu, nói: “Được! Ta... Ứng Thừa nhận ngươi!”

Nói xong, lại truyền tới một tiếng “bụp”, người của hắn đã hướng cha con Tần Ninh cảm hận nhất quỳ xuống, càng tức thì bò ở dưới khổ hai người bọn họ...! Vì Nhiếp Phong, hắn... Hắn... trời!

Tần Ninh tâm trạng như phát cuồng nói: “Ha ha! Thật sự là mừng rồi! Ngay cả Thiên Hạ Tứ Thiên Vương ứng cử cũng quỳ xuống với hai cha con ta! Còn có chuyện gì có thể khiến người ta khoái lòng người như thế chứ? Được rồi! Ta mặc kệ con chó đười đười đáng thương này, nói cho nó biết rốt cuộc là ai trộm Thiết Thi Hùng Tầm đi!”

Tần Huyền cũng phụ họa theo:

“Hay quá!”

“Đoạn Lăng, thật ra đêm đó, Nhiếp Phong và đám tinh anh trong thiên hạ kia, thậm chí người cũng ngất đi, cũng không phải vì trong rượu người có mê dược, mà vì Nhiếp Phong uống rượu của người, cho dù không say, thể xác và tinh thần cũng thả lỏng rất nhiều. Vì vậy, hần nhất thời không phát hiện, cùng lúc có người từ trên đỉnh Thiên Y các thổi vào một trận...”

“Có thể làm cho người hôn mê triệt đêm —— tiêu hồn hương!”

“Mà người đưa vào trận tiêu hồn hương này, ha ha! Ta có thể nói thẳng cho người biết, chính là...”

Tần Huyền hốt nhiên đá một cước vào dưới bụng con dao găm xuống, đá làm sóng gió mơ hồ đau, tiếp theo liền nhấn mạnh từng chữ: “Chính là —— “

“Hai cha con chúng ta đó!”

“Đồ ngốc! Ha ha ha...”

“Cái gì, là... Các người trộm Thiết Thi Hùng Tầm? Các người... Vì sao các người lại làm như vậy?”

“Vì sao các người lại hại cả ta và Phong Nhược như thế?”

Dưới sự hoảng hốt, Đoạn Lăng vừa đứng bật dậy, toàn lực đánh về phía cha con Tần Ninh, chỉ là y bị thương chồng chất, lúc này thân hình hơi chậm, dễ dàng tránh cho cha con Tần Ninh, mà lúc này Tần Phi lại đột nhiên rút bội đao bên hông ra, cười như điên:

“Đoạn Lăng! Chúng ta hãm hại người và Nhiếp Phong thì sao? Bây giờ Thiết Thi Hùng Tầm đã rơi vào tay chúng ta, chúng ta sẽ bảo người như —— “

“Con ngựa này - như — Chết!”

***

***

Tần Huyền nói xong, bỗng dung ánh đao lóe lên, ánh đao trắng gai, đã tại chỗ đem một con ngựa già vô tội bỏ một phát thành hai, con ngựa đáng thương lập tức đầu thân một nơi thân một nẻo, máu thịt bay tứ tung!

“Súc sinh... Sinh...”

Mắt thấy Mã bằng hữu gian khổ cùng hấn một đao cắt đôi, Đoạn Lăng càng hận trong lửa giận! Nhưng bây giờ Thiết Thi Hùng Tầm rơi vào tay cha con Tần Ninh, hấn với Nhiếp Phong, thậm chí vận mệnh của Ngọc nhi...

Không thể nào tưởng tượng được...

Dạ Xoa trì vẫn đang lẳng lặng chờ đợi.

Trong lòng đang chờ thôn phệ một trái tim nóng chảy máu khác...

Chương thứ mười tám thân.

Nếu như không có tình bằng, nhớ lại có ích gì?

Cứ để tất cả cười vui theo bạn bè từ trần mà trở nên ảm đạm.

Ta tưởng rằng tình bạn có thể vĩnh cửu,

Nhưng ta sai rồi,

Ai mà ngờ được,

Tình nghĩa trước nay đã bị mài mòn gấp nhiều lần...

Đó mặc dù không phải máu người!

Nhưng dù sao cũng là máu! Dù sao cũng là sinh mệnh!

Máu, chẳng những dính đầy toàn bộ rãnh ngựa, mà máu cũng tuôn như suối, không ngừng chảy ra khỏi rãnh ngựa!

Đó là của một nhóm bạn cũ Đoạn Lăng...

Máu!

Thình lình thấy trên mặt đất bên trong máng cua cua của Đoạn Lăng Mã đang nằm ngang năm người, sáu cổ thi thể ngựa; thì

ra Tần Bi vẫn chưa thỏa mãn chém giết một con ngựa già, hẳn vẫn còn tin vung tay lên, đao trong tay “Xoát xoát”, lại làm năm con ngựa khác —

Hết thấy đều phân thành hai!

Hai cha con vừa rồi vô cùng thỏa mãn nghênh ngang rời đi!

Chỉ còn sót lại dư lại một con sóng lớn vạn phần khiếp sợ, hẳn ngơ ngác nhìn năm cỗ thi thể trên mặt đất.

Năm, mặc dù sáu cỗ thi thể ngựa đã đầu thân một nẻo, riêng năm, sáu đôi mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào sóng bị cắt đứt. Đường như đầu lâu của chúng đã tách rời khỏi thân thể, chúng nó vẫn không muốn chết!

Bọn chúng còn muốn nhìn Đoạn Lăng thêm một lần nữa! Bọn chúng không nỡ nhìn người bạn cũ ngày nào cũng thận trọng rửa sạch cho chúng nó! Càng không yên tâm để cho tên nhóc con lẻ loi hiu quạnh này đối mặt với vận rủi khó lường trong tương lai!

Không riêng gì chúng nó, ngay cả những lão Mã may mắn sống sót dưới đao của Tần Tân cũng đang nhìn những con sóng lớn, không ngừng gào thét.

Mã nhi, phảng phất cũng biết nhân tình hiểm ác, phảng phất cũng biết có người hung tàn hơn cầm thú, tất cả chúng nó đều đang lo lắng vì sóng to gió lớn!

Đúng vậy! Đúng là đáng lo! Hai cha con Tần Ninh nổi của hẳn không tiếc trăm phương ngàn kế, trộm Thiết Thi Hùng Tầm để hãm hại sóng gió và Nhiếp Phong, trước khi hai người rời đi còn tuyên bố muốn đến Dạ Xoa trì đêm nay bêu xấu, bằng không hai người bọn họ sẽ hủy diệt Thiết Thi Hùng Tầm!

Động cơ của cha con Tần Ninh, có muốn cũng không thể hiểu được sóng gió! Mặc dù hai người bọn họ nắm con tằm lớn trong tay, nhưng không ở trong rãnh ngựa giết chết sóng, chỉ vì nếu như bọn họ thật sự làm như vậy, chỉ sợ sau khi thi thể Đoạn Lăng bị phát hiện, bọn họ cũng tránh không được hiềm nghi!

Phụ tử Tần Hân từng tận lực tổ giác chuyện hãm xương thác nước Ngọc Tam Lang, hiển nhiên đối với việc đoạn lăng trở thành Thiên Vương thứ năm cầm hận trong lòng; nếu bọn họ

thật sự giết chết sóng gió trong thiên hạ, người trong thiên hạ tất sẽ hoài nghi là do bọn họ làm, thậm chí có thể sẽ liên tưởng đến chuyện Thiết Thi Hùng Tầm bị hai cha con hấn trộm, dùng vu hãm hãm sóng gió...

Bởi vậy, bọn họ dùng Hùng Tầm dụ dỗ Đoạn Lăng đến đêm nay xấu xí thì tiến về Dạ Xoa Trì, rồi giết chết hấn tại nơi đó, thậm chí đem thi thể hấn làm tín thủ tiến vào Dạ Xoa trì, hủy thi diệt tích, người trong thiên hạ hội sẽ chỉ hoài nghi là Đoạn Lăng chính mình——

Không sợ tội trốn chạy!

Tốt xấu bụng tâm kẻ! Đoạn Lăng một mực ngơ ngác nhìn thi thể nằm, sáu bộ lão bằng hữu kia, phút chốc tự lâm bầm:

“Vâng... Ta... Không tốt...”

“Bạn cũ...”

“Đều là...ta không tốt...”

“Tất cả đều... Ta vỡ sóng không tốt!”

Trong tiếng nỉ non, mấy năm nay sóng đã rơi rất ít nước mắt, mãnh liệt rơi lệ, hấn ôm chặt mấy cái xác ngựa đáng thương kia, hí lên khóc lóc:

“Là ta... Đoạn Lăng... Vô dụng!”

“Là ta... Đoạn Lăng... Liên lụy các người!”

Không sai! Hấn thật sự đã làm liên lụy đến sự chân thành quan tâm của bọn chúng!

Hấn lại liên lụy một lòng một ý vì hấn tưởng tượng ra —
Nhiếp Phong!

Chỉ vì tối nay giờ Sửu, cha con Tần Ninh chắc chắn sẽ ở trong đầm Dạ Xoa sẵn sàng đón quân địch, nếu sóng lớn lan tới lấy mãnh tằm, tin tưởng tình thế ắt lành ít dữ nhiều, nhưng chính hấn mà chết thì cũng thôi, nếu như hấn bị thiên hạ hội hại vì sợ tội bỏ chạy, vậy thì Nhiếp Phong lấy mạng ra cam đoan sẽ bị hùng bá chọn đứt gân chân tay!

Nhưng mà, cho dù Đoạn Lăng tối nay đến sát Dạ Xoa trì thì có thể thu hồi Thiết Thi Hùng Tầm, chẳng lẽ gã không để ý đến đôi mắt đáng thương của Ngọc nhi như vậy? Chẳng lẽ gã

không để ý tới Ngọc Tam Lang mà giao hùng giáo trở về, để cứu Nhiếp Phong?

Không!

Hắn không thể không cứu Nhiếp Phong!

***

Hắn cũng không thể không cứu Ngọc Tam Lang đã trọng thương không còn chút sức lực nào rời khỏi thiên hạ an toàn!

Hắn càng không thể không lấy Hùng Tầm, để chữa lành cho Ngọc Nhi có lý tưởng trong lòng!

Nhưng, hắn lực lượng nhỏ bé như vậy, sao có thể cứu được Nhiếp Phong trong tay Hùng Phách? Thậm chí hắn còn chưa chắc có thể dễ dàng thoát khỏi mười mặt mai phục mà cha con Tần Ninh bố trí tới nay ở dạ xoa trì!

Hết thầy tất cả, đều chỉ trách hắn không đủ lực lượng - cứu người cứu mình!

Đoạn Lăng rất hối hận, rất hối hận tại sao mình lại ở trong thiên hạ này, sáu năm, tiến cảnh tại sao lại chậm như vậy? Thậm chí ngay cả Thực Nhật Kiếm Phổ mà cha hắn làm cho Đoạn Soái cũng quên mất!

Nhớ tới Thực Nhật Kiếm Phổ, trong căn phòng nhỏ vô cùng nóng bỏng và bí ẩn, con sóng lập tức trở về căn buồng nhỏ của mình.

“Đúng vậy! Chỉ cần tìm lại Thực Nhật Kiếm Phổ, có lẽ còn có... một tia hy vọng có thể tăng cường bản thân, khi đó, liền có thể giải quyết tất cả vấn đề...”

Mặc dù Đoạn Lăng nghĩ như thế, duy chỉ có hắn đã sớm không biết ném kiếm phổ ở nơi nào, muốn tìm cũng không phải là chuyện dễ!

Cũng may Hoàng Thiên không phụ, hắn không tìm được bao lâu, lại tìm được nó ở dưới giường của mình!

Thực Nhật Kiếm Phổ!

Quyền Đoạn Soái của phụ thân hắn ngàn vạn dặn dò hắn nhất định phải khi mười lăm tuổi mới có thể luyện, nếu không sẽ

làm hẩn tẩu hỏa nhập ma Thực Nhật Kiếm Phổ, rốt cuộc lại trở về trên tay Đoạn Lăng!

Đoạn Lăng tràn đầy hy vọng bóc mở kiếm phổ, hy vọng ở bên trong tìm ra phương pháp có thể bạo tăng công lực, nhưng mà... Kết quả lại khiến hẩn phi thường thất vọng!

Bởi vì trên đời cũng không có chuyện một sớm một chiều, không làm mà hưởng!

Mỗi thức kiếm chiêu trong Thực Nhật Kiếm Phổ, không thể nghi ngờ đều là kiếm pháp tuyệt thế chém giết sắc bén, đủ kinh thiên động địa, nhưng mà, những kiếm pháp này đều phải phối hợp tu vi thâm sâu của nội gia, mới có thể phát huy vô thượng uy lực khó tin.

Trong duy kiếm phổ cũng chỉ ra, muốn tập luyện có thể phối hợp tu vi nội gia sâu xa của Thực Nhật kiếm pháp, ít nhất lúc cần..." Ba... Năm?" Đoạn Lăng thấy nơi này đột nhiên kinh ngạc:

"Ba năm thực sự... Quá dài! Bây giờ, chỉ sợ... ba ngày cũng đã... không còn kịp nữa rồi..."

Trái tim Đoạn Lăng trầm xuống, như muốn chìm vào vực sâu vạn trượng; xem ra muốn dùng Thực Nhật kiếm phổ giải quyết khốn cảnh trước mắt của hẩn, đã là cực kỳ xa vời, chỉ là, đang lúc hẩn không biết phải làm thế nào, bỗng dưng, a!

Hẩn đột nhiên phát hiện, ở một góc tường trong phòng nhỏ có một vật...

Một vật có thể giải quyết khốn cảnh của hẩn!

Chợt thấy vật này, hai mắt Đoạn Lăng vốn đang cháy bỏng, trong chốc lát lại nổi lên một tia hy vọng!

Rốt cuộc là góc tường có gì vật đó, lại sẽ vì đã gần như tuyệt cảnh vỡ tan, mang đến một tia hi vọng?

Dạ Xoa trì.

Tối nay dạ xoa trì tựa hồ huyết hồng so với trước giờ bình thường, chợt nhìn lại, càng giống một cái miệng lớn dính máu của dạ xoa hơn, một cái miệng to như chậu máu hưng phấn muốn thôn phệ thương sinh!

Mà giờ khắc này, Tần Ninh nổi đang đứng bên cạnh dạ xoa trì, cùng với năm mươi cái nanh vuốt mà bọn họ mua chuộc, xem ra cũng giống như dạ xoa trì, cực kỳ hưng phấn!

Đều bởi vì, từ trước đến giờ là cái đỉnh trong mắt cha con Tần Ninh, tối nay thế tất thua trên tay hai cha con ông ta; tên nhóc Đoạn Lăng này mặc dù cơ trí hơn người, tư chất không kém, duy chỉ có cánh chim của hắn chưa mọc, chỉ dựa vào sức một mình hắn thì đã rất khó ứng phó với cha con Tần Ninh, huống chi còn có hơn năm mươi tên nanh vuốt này?

Mà chỉ cần Đoạn Lăng chết đi, Tần Siêu sẽ danh chính ngôn thuận trở thành vị trí thứ năm trong Thiên Vương, thử hỏi, hai cha con y có thể nào không cảm thấy hưng phấn?

“Đã đến giờ Sứ rồi.” Tần Sơnh một mực hưng phấn mong đợi, bỗng nhiên nói với phụ thân Tần Ninh: “Cha, vì sao tập chúng chó hoang Đoạn Lăng kia không xuất hiện?”

Tần Trữ nở nụ cười đã tính trước, đáp: “Nổi nhi, chớ quan tâm. Hậu quả thứ năm mà ngươi chọn vị trí Thiên vương thì không chạy thoát được đâu! Hắn nhất định sẽ tới đây!”

“Cha, làm sao biết?”

Tần Ninh lại nhe răng cười nói:

“Trên đời này có một loại ngu xuẩn, chỉ biết cố nhớ lại tình cảnh của bằng hữu, không hiểu suy nghĩ tình cảnh của bản thân! Bọn hắn bất luận làm cái gì cũng sẽ vì bằng hữu mà suy nghĩ trước, thậm chí thà rằng chính mình chịu đói, cũng sẽ vì nghĩa mà mượn tiền giải vây cho bằng hữu trước! Đoạn Lăng cùng Nhiếp Phong chính là loại đồ ngu này!”

Tần Hân nghe vậy vui vẻ, cười nói: “Cho nên, cha cho rằng đoạn lăng là lấy Thiết Thi Hùng Tầm, tối nay nhất định sẽ đến?”

“Cái này đương nhiên!”

“Ha ha! Cha, con sòng kia chẳng phải là kẻ ngu ngốc sao? Bởi vì người nên sớm đoán được, người này vừa đến liền mạng cũng vứt đi sao? Người không chỉ có một mình lấy được Thiết Thi Hùng ngu xuẩn mang về giúp bạn, mà còn sẽ bồi thường phụ nhân lại mất binh! Chỉ có đồ ngu mới có thể biết rõ là cái chết cũng phải đến đây chịu chết! Ha ha ha...”

Tần Huyền vừa nói vừa cười, phi thường dương dương đắc ý, nhưng là chính tại lúc này, một thanh âm trầm lãnh bỗng nhiên vang lên, nói: “Đúng vậy...”

“Ta, đúng là đồ ngu! Mà kẻ ngu ngốc như ta, bây giờ ta đã vào chịu chết rồi! Chỉ có điều...” Muốn ta chết, còn không dễ dàng như vậy!”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người đã từ xa từ tới gần, bóng người kia mặc quần áo xanh biếc, trong màn đêm âm u tĩnh mịch này càng giống một con...

Nhiếp Thanh Lệ Quỷ!

Có lẽ không đơn thuần là quỷ, “hắn” còn sẽ nhanh chóng biến thành quỷ! Bởi vì “hắn” đây thật sự chỉ là đi chịu chết! “Hắn” căn bản không nắm chắc có thể đối phó phụ tử Tần Ninh, cùng với hơn năm mươi tên nanh vuốt thu hồi về Hùng Tầm!

Thế nhưng “hắn” vẫn tới!

Vô luận “hắn” lần này đến là vì Nhiếp Phong, Ngọc nhi, hay là Ngọc Tam Lang, lại khẳng định không phải vì “hắn” mình...

“Hắn”

Đoạt!

Lăng!

Sóng lặng chợt hiện, hai cha con Tần Ninh vốn vẫn đang hưng phấn chờ mong, chỉ là lúc này trên mặt bọn họ lại thu liễm về hưng phấn.

Rốt cục Đoạn Lăng mặc dù đã đáp ứng xuất hiện, duy chỉ có hắn từ xa chậm rãi bước lại gần, rừng cây Dạ Xoa trĩ lại rất ảm đạm, trong khoảng thời gian ngắn, bọn hắn cũng không thấy rõ được mặt mũi và biểu tình của con sóng, vền vẹn là từ lúc đoạn lăng nói chuyện, cảm thấy ngữ khí của hắn khác thường trầm lãnh, lạnh lùng đến mức làm cho người ta có chút kinh dị...

Rốt cuộc giọng điệu của Đoạn Lăng sẽ trở nên lạnh lẽo như thế nào?

Cha con Tần Ninh cũng không suy nghĩ nhiều, cũng không kinh ngạc lâu, sóng đã đến, cũng biểu thị kế hoạch của bọn họ

sắp được thực hiện! Tần Ninh cười gần một mặt lấy từ trong áo ra một túi da nhỏ, nói với sóng chính đi gần: “Rất tốt! Đoạn Lăng ngươi tới đúng lúc! Nhưng ngươi sao không bước nhanh hơn? Nếu không, ngươi muốn Thiết Thi Hùng Tầm, sẽ bị ném vào trong dạ xoa trì!”

Tần Ninh nói xong lập tức mở túi da trong ra, rồi đưa tay vào trong lấy ra một vật, không ngờ thứ này lại chính là...

Thiết Thi Hùng Tầm!

Chỉ thấy mọi người một mực trăm phương ngàn kế lấy được Thiết Thi Hùng Tầm, hóa ra là một con tằm toàn thân màu lam, lại còn sống sờ sờ tại chỗ; nhiều năm như vậy, con Thiết Thi Hùng Tầm này vẫn chưa chết, có thể thấy được thật sự là dị vật nhân gian!

Sóng lớn đột nhiên thấy Thiết Thi Hùng Tầm, hai mắt nhất thời sáng lên trong tối tăm, đáng tiếc lúc này Tần Trữ nhanh chóng thả con mãnh tằm vào trong túi da, còn ra vẻ định ném túi da vào dạ xoa trì, hắc cười tà:

“Thế nào? Đoạn tiểu tử! Ngươi nếu không mau tiến lên, lão tử nói là làm! Nhưng chỉ sợ khi Hùng Tầm rơi vào trong ao, sẽ bị nước ao ăn mòn đến không còn tác dụng, khi đó ngươi chỉ phí công vô ích mà thôi...”

Tần Ninh nói xong lại đặt túi da trong tay lên trên dạ xoa trì lắc lắc, thế nhưng bước đi của sóng đã dứt lại không có tăng tốc, ngược lại, hắn vẫn nói với giọng điệu lạnh như băng: “Tần Ninh nổi tiếng, các ngươi thật sự muốn ta đến đây như vậy sao? Nhưng chỉ sợ sau khi ta tiến lên, các ngươi sẽ cảm thấy ta rất đáng sợ.”

“Nói nhảm!” Tần Phi ở bên cạnh đột nhiên xen mồm nói:

“Đoạn tạp chủng! Ngươi cho rằng mình là bộ kinh vân sao? Ngươi có đáng sợ không? Nếu ngươi còn không ngoan ngoãn tiến lên, đừng trách cha ta đem Thiết Thi Hùng Tầm ném vào Dạ Xoa trì!”

“Rất tốt.” Đoạn Lăng lại lạnh lùng đáp lại:

“Đã như vậy, các ngươi...” Không cần hồi hận!”

Trong lúc nói chuyện, Đoạn Lăng lập tức như lời bước nhanh về phía trước, khuôn mặt cùng vẻ mặt của nó cũng đang dần

dần tiếp cận, cho cha con Tần Ninh thấy rõ ràng!

“A? Người... Người...”

“Người Đoạn Lăng người... Tên cậu tạt chủng này, người...
Người rớt cuộc đang làm gì?”

Thế khó đoán được, Tần Ninh Kinh chỉ thoáng nhìn qua khuôn mặt lúc này của Đoạn Lăng lại có phản ứng rục rịch như vậy! Thậm chí hơn năm mươi nanh vuốt kia cũng đều xôn xao!

Đều bởi vì, sóng lớn trước mắt đang làm một số chuyện mà bọn họ tạo mộng cũng không nghĩ tới chuyện “người” sẽ làm!

Lướt sóng về phía hấn...

Hấn đang nuốt chủng con rết!

Trời! Tất cả mọi người trong sân chẳng những hết sức chấn động! Càng dị thường sợ hãi!

Chỉ thấy trong tay Hách Lăng không mang theo bất kỳ binh khí nào, nhưng lại cầm trong tay một cái túi to khoảng một thước, trong túi vải dường như có ngàn trùng vạn con đang tích súc, chỉ là, cha con Tần Ninh đã khẳng định có ít nhất mấy trăm con rết trong túi, bởi vì chỉ đơn giản nhìn bàn tay đứt Lăng từ trong túi rút ra, không ngờ lại có ba con rết đang giãy dụa, nhưng lại không chút do dự, từng con từng con một đưa con rết vào miệng!

Khuôn mặt đáng sợ nhất của người chết đã biến thành màu tím đen, hiển nhiên trên đường tới đây hấn đã nuốt không ít rết; xem ra hấn đã trúng độc của con rết sâu tới cực điểm!

Tần Ninh Hân thấy vậy lập tức bừng tỉnh đại ngộ; rớt cuộc cũng hiểu được ngữ điệu vừa rồi của Đoạn Lăng là rất lạnh lùng, có lẽ hấn đang làm một chuyện hết sức khác thường...

Nhưng vì sao Đoạn Lăng lại nuốt sống con rết? Chẳng lẽ hấn là...?

A...?

“Người... Người... Điên rồi!” Tần Nghê đột nhiên kinh hô.

“Người Đoạn Lăng, người điên rồi! Người... lại... gặm sống rết sao?”

Tuy tất cả mọi người trong sân đều sợ đến vỡ mật vì tình cảnh tà dị này, nhưng về mặt lại không thay đổi, từng nắm từng nắm rút con rết từ trong túi ra cho vào miệng, phảng phất chỉ là một chuyện tương đối bình thường, hẩn lạnh lùng hỏi ngược lại:
“Ta, thật sự điên rồi sao?”

“Đúng vậy, có lẽ ta thật sự điên rồi.”

Đoạn Lăng nói xong, ngẩng đầu nhìn tuyết gió dần dần rơi như cuồng, bỗng nhiên bị thương thở dài:

“Phong tuyết cuồng, không bằng thế thái độ!”

Độc của con rết, không ác bằng lòng người!

Dạ xoa hiểm, không nguy hiểm bằng giang hồ!”

“Thật sự điên, có lẽ là hạng người này càng lúc càng không trọng tình nghĩa – nhân gian!”

Cha con Tần Ninh thấy hẩn lạnh lùng, chợt cảm thấy bị thương, phát tài phát tài hiếm có. Bọn họ không hiểu, sóng lớn nuốt sống con rết, chỉ vì trong lòng hẩn đã hạ quyết tâm vô cùng trọng đại...

“Buồn cười!” Cho dù Tần Ninh vì đoạn lăng sinh nuốt sống con rết mà cảm thấy lay động, vẫn không quên mục đích tối nay của hai cha con họ.

“Nhóc con! Ta thấy ngươi chắc chắn nghĩ cách thu hồi Thiết Thi Hùng Tầm mà phát điên rồi! Bất quá bất luận ngươi có thật sự điên hay không, tối nay nếu như ngươi có gan đến đây, tuyệt đối không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Tần Trữ ta!”

“Vì để tránh đêm dài lắm mộng, mọi người mau đưa ta —— tiến!”

“Tuân lệnh!” Hơn năm mươi tên nanh vuốt chợt nghe Tần Ninh hạ lệnh, cũng không cho phép chậm trễ, đột nhiên cùng nhau tiến lên, hơn năm mươi thanh đao kiếm cùng lúc chém về phía con sóng dữ!

Đoạn Lăng từng bị Ngọc Tam Lang đánh trọng thương, vốn đã rất lâu không lành, trước kia Hùng Phách lại cho hẩn một đòn nặng nề của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu, thật sự đã bị thương thêm, bây giờ càng là lúc nuốt sống con rết không ngừng trúng độc,

luận tình luận lý, hơn năm mươi người vây đánh, hấn quyết không tránh được, nhưng mà.

Không biết có phải hay không vì hấn không thể không cứu người ý chí kiên cường, hấn bỗng nhiên ra sức nhảy một cái, thành linh lấy thân pháp nhanh như thiểm điện hiện lên!

Việc này thật sự nằm ngoài dự kiến của cha con Tần Ninh! Sau khi Đoạn Lăng né qua một kích vẫn chưa chạm đất, Tần Hân ở bên vừa cao giọng hô: “Mọi người không nên buông tha hấn!”

“Lại thêm một kích!”

Răng nanh tất nhiên không dám cãi lệnh, hơn năm mươi thanh đao kiếm lại bổ về phía sóng võ, nhưng lại né qua cơn sóng.

Ngay cả Đoạn Lăng cũng âm thầm cho mình hai đòn này mà kinh ngạc! Hấn luôn không thua gì Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, xét theo tư chất tập võ. Độc nhất thủ của Nam Lân kiếm sao lại là u mủ?

Hấn một mực nhìn cũng không mạnh lắm, đều là vì hấn thiếu tự tin mà thôi; hiện giờ nguy cơ sát mi hầu, cho dù hấn thụ thương, cũng không để ý đến thân thủ từ trước đến nay của mình.

Tuy nhiên, cho dù hấn có thiên tư kiêu ngạo, liên tục tránh né hai kích, tối nay cũng khó tránh khỏi Tần Trữ cho hấn.

Một đòn trí mạng!

Tần Ninh bỗng dung cao giọng kêu lên: “Được! Tránh thật tốt!”

“Đáng tiếc cho người tránh Đoạn Lăng được khá đặc sắc, Tần Ninh ta đã không còn hứng thú xem con khỉ này diễn trò! Ta, chuyện phải mau chóng kết thúc! Còn có người của người và Thiết Thi Hùng Tầm...” Cũng phải kết thúc!”

Tần Ninh nói đến đây thì đột nhiên ném ngược lên, ông trời! Không ngờ hấn lại ném túi da đang chở con tầm này về phía Dạ Xoa trì!

Hấn vừa rồi, hiển nhiên là mượn “Tầm” giết người, một lòng muốn Lệnh Đoạn Lăng cứu Hùng Tầm mà tự chui đầu vào trong dạ xoa trì!

Biến thành phé phủ! Mắt thấy cái túi da kia cách ao Dạ Xoa tầm năm thước, nhưng trên mặt vẫn không chút lo lắng, lấy sự thông minh hơn người, tựa hồ trước lúc tới đây, đã sớm dự tính Tần Trữ sẽ làm như vậy!

Nhưng kỳ quái nhất là hắn không hề sợ hãi! Chỉ thấy hắn đột nhiên nhảy lên, cả người như một mũi tên điện bắn nhanh về phía Dạ Xoa trì, ngay lúc túi da đã rơi xuống cách ao nước khoảng một thước hắn đã kịp thời đuổi tới!

“Phốc” một tiếng! Đoạn Lăng quét qua đuôi phải giữa không trung, túi da rớt cuộc cũng kịp thời bị gã quét lên giữa không trung, vừa vắn treo trên một cành cây khô cách mặt đất hai trượng, thế nhưng sóng đứt mặc dù cứu được Hùng Tầm, nhưng không cách nào tự cứu, lúc này người của gã đã ở trên dạ xoa trì, trên không có vật gì phụ, thân hình trầm xuống “Bịch” một tiếng... Người của gã đã cùng cái túi gã mang đến kia rơi vào trong dạ xoa, ngay tại chỗ...

Cho tới khi trầm đỉnh!

Trời ạ! Từ trước đến nay, dạ xoa trì có thể sắc bén ăn mòn xương, sóng vỗ bên trong Vãng Dạ Xoa trì chẳng phải là sẽ xảy ra...

“Ha ha, kết thúc rồi!”

“Rớt cuộc cũng kết thúc!”

Tần Ninh mắt thấy Đoạn Lăng rơi vào trong dạ xoa trì trầm xuống không nổi, hắn mừng rỡ như điên tại chỗ, nói với Tần Phi: “Nổi nhi! Vi phụ đã sớm nói qua, mặc cho sóng gió có bản lĩnh thông thiên, tới nay hắn cũng chấp cánh khó bay thoát! Bởi vì Thiết Thi Hùng Tầm ở trên tay các người, hắn chạy không thoát đâu!”

“Bây giờ chúng ta không cần tốn nhiều sức, hắn tự chui đầu vào trong dạ xoa trì mà chết! Hắn còn cứu được Thiết Thi Hùng Tầm đấy! Chỉ cần chúng ta mang theo Hùng Tầm trở về gặp bang chủ, còn gọi là Đoạn Lăng đang sợ tội trốn chạy cướp lại Hùng Tầm cho chúng ta. Ngoài việc người có thể trở thành Ngũ Hậu tuyển chọn Thiên Vương, hai cha con chúng ta sẽ lập thêm một đại công nữa! Ha ha...”

Mắt thấy kinh địch lớn nhất của mình đã rơi vào trong dạ xoa trì, Tần Hân lẽ ra nên mừng rỡ quá đỗi, mọi chuyện tựa hồ kết thúc quá nhanh, cũng quá dễ dàng, hắn không chút tin tưởng:

“Cha... Đoạn Lăng thật sự... Cứ như vậy mà chết sao?”

Tần Ninh tràn đầy tự tin nói: “Sai thì không được! Hồ Dạ Xoa có thể gọt xương nát, kể đoạn lăng quyết cũng không sống được! Hân nhi, chúng ta hay là trước gỡ xuống con hùng tằm treo trên thân cây rồi nói sau!”

Lời này vừa dứt, Tần Ninh lập tức xoay người, liếc mắt ra hiệu cho bọn họ gỡ Thiết Thi Hùng Tằm xuống, ai ngờ...

Hắn bỗng nhiên phát giác, hơn năm mươi nanh vuốt kia, đối với ánh mắt sử dụng như không nhìn thấy, thờ ơ!

Ánh mắt của bọn họ, trái lại tất cả đều dừng ở phía sau hai cha con hắn, vẻ mặt lại tái nhợt! Như là nhìn thấy một số chuyện bọn họ không thể tin tưởng...

Sau lưng cha con Tần Ninh chỉ là dạ xoa trì, hai cha con cảm thấy vạn phần kỳ quái, Tần Ninh không vui nói: “Hắc! Cái thùng cơm này các người đang nhìn cái gì thế?”

Trong đó có một số lá gan lớn hơn nanh vuốt nôm nớp lo sợ nói: “Người... Phía sau các người...”

Nhìn bọn họ ấp a ấp úng như vậy, Tần Hân cũng nhin không được nói: “Hừ! Phía sau chúng ta là dạ xoa trì, còn có thể có mấy cái gì? Đoạn Lăng đã chết ở dưới dạ xoa trì, chẳng lẽ hắn sẽ phục sinh hay sao?”

Lời vừa nói ra, gương mặt nanh vuốt của chúng nó càng thêm tái nhợt. Cũng trong lúc đó, cha con Tần Ninh đã nghe thấy phía sau bọn họ truyền đến một trận âm thanh quái dị!

Bặặ! Bặ Bặ! Bặ Bặ! Bặ Bặ!...

Thanh âm kì quái! Giống như...

Một tiếng tim đập vang lên!

Nhưng Dạ Xoa trì to như vậy tại sao lại truyền đến một hồi tiếng tim đập? Mà tiếng tim đập lại trầm trọng như vậy, nặng đến mức có thể nghe rõ ràng! Trọng điểm giống như là một người vốn đã suy yếu sắp chết, bỗng nhiên đạt được lực lượng

vô cùng đáng sợ mà cường đại, cường đại có thể phát sinh tiếng tim đập vang dội như thế!

Tần Ninh cùng Tần Hân hai mắt nhìn nhau, song phương đều không hẹn mà xuất hiện một ý nghĩ hoang đường dị thường, Tần Hân càng không tự chủ được run rẩy lên, thấp giọng gọi Tần Trữ một tiếng:

“Cha...”

“Có thể nào là...”

***

***

Đã không cần đoán tiếp nữa! Tần Ninh đột nhiên quay đầu lại nhìn Dạ Xoa trì phía sau hắn, Tần Hân cũng cùng hắn nhìn lại, cuối cùng hai cha con hắn nhìn thấy...

Trời ạ...

“A...”

Ngọc Nhi khẽ hô lên một tiếng, rồi đột ngột giật mình tỉnh lại từ giấc ngủ say!

Đã là nửa đêm xầu mắt, đêm càng khuya, chiều càng sâu, trong căn phòng nhỏ cũ kỹ của cô bé càng tối đen như mực, nhưng đối với Ngọc Nhi cũng không có gì ghê gớm; mấy năm gần đây, cô sống trong bóng tối vô biên vô hạn, cô chưa bao giờ hy vọng xa vời sẽ có một ngày được thấy ánh bình minh.

Nhưng mà, từ sau khi mấy ngày nay gặp phải sóng dữ, trong lòng của Ngọc Nhi rốt cục cũng dâng lên một cái hy vọng.

Nàng hy vọng đôi mắt của mình bị mù, có thể có cơ hội nhìn thấy ánh sáng lần nữa, ngay khoảnh khắc sử dụng rất ngắn, nàng đã cảm thấy mỹ mãn.

Chỉ vì nàng rất muốn nhìn mặt của Đoạn Lăng, mặc dù chỉ liếc một cái ngắn ngủi như vậy, nàng liền muốn một lần nữa đầu nhập vào bóng tối, thậm chí phải tổn hại tính mạng của nàng tám năm mười năm, nàng cũng không tiếc.

Nhờ Đoạn Lăng đã quá tốt với nàng! Hắn ở trong thế giới hắc ám của nàng giống như ánh nắng ấm áp đầu tiên!

Đáng tiếc, tia sáng mặt trời này từ sau lần gặp mặt trước kia đã không còn xuất hiện nữa! Cũng không có đến thăm nàng! Ngọc Nhi cùng Đoạn Lăng tuy là “Giao Thiên”, lại “Lời thâm”, nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng cho hắn...

Cũng như vừa rồi, nàng tạo cho hắn một ác mộng rất đáng sợ...

Trong ác mộng, Ngọc Nhi chỉ thấy nàng mất tích đã lâu thúc thúc rút cuộc trở về, nhưng hắn lại thật sự biến thành một đầu dạ xoa dị thường đáng sợ trở về; không chỉ thúc thúc của nàng, thậm chí ngay cả đoạn sóng, cũng đã ngâm mình ở dưới dạ xoa trì biến thành dạ xoa! Ngọc Nhi sau khi giật mình tỉnh lại, sau khi kinh hồn không hện, lại sờ soạng tìm ra một cái khuôn mặt, đặt ở trong lòng bàn tay cần thận suy đoán.

Cái diện phổ này, chính là gương mặt mà nàng ta điêu khắc cho Đoạn Lăng!

Nàng nhanh chóng ước lượng lại khuôn mặt của con sóng dữ này, trong lúc nhất thời cảm thấy thủy triều chập trùng, không cách nào ngủ say.

“Kết... Đại ca...”

“Người... Có phải bây giờ đã chìm vào mộng đẹp không? Hay ức chế...”

“Người cũng giống như Ngọc nhi...”

“Không cách nào ngủ được ư?”

“Đoạn đại ca, đêm dài đằng đẵng, rốt cuộc huynh đang ở... làm gì vậy?”

Nhớ một người chính là như vậy! Rất nhiều lúc, khi người này không ở bên cạnh mình, sẽ luôn suy nghĩ xem đến tột cùng hắn đang làm cái gì?

Liệu hắn có còn bận rộn kế sinh nhai hay không?

Hắn có thể bận đến quên ăn cơm hay không? Tự mình đói chết?

Có khi nào hắn cũng đang nhớ ta không?

Liệu hắn có...

Hắn...

Hắn...

Hắn...

Thế nhưng, có lẽ Ngọc Nhi ngàn lần nghĩ cũng không nghĩ ra, nàng một mực đang nghĩ đến sóng lớn, trong đêm dài cô đơn này, cũng không có nhàn hạ đi làm bất cứ chuyện đa sầu đa cảm.

Giờ phút này, hắn đang ở trong dạ xoa trì cách phòng nhỏ của nàng mấy trăm trượng!

Mặc dù phòng nhỏ của Ngọc Nhi và dạ xoa trì cách nhau mấy trăm trượng, nhưng sự tình trong mấy trăm trượng đối với Nhiếp Phong mang “Băng Tâm quyết” vẫn có thể mơ hồ nghe thấy, nhưng đối với một nữ nhân mù yếu đuối không am hiểu võ nghệ, căn bản không biết gì cả!

Ngọc Nhi không chỉ không biết đến sóng lớn mà nàng vẫn luôn nhớ nhung, ở ngay bên trong Dạ Xoa trì cách đó mấy trăm trượng; nàng lại càng không biết, hôm nay ở vùng Quỷ Dạ Xoa trì, đang xảy ra một chuyện nàng khó có thể tưởng tượng được!

Một chuyện đáng sợ như Đoạn Lăng vì lấy Thiết Thi Hùng Tầm cứu mình mà làm!

Nếu như nàng ta biết Đoạn Lăng vì cứu nàng ta và Nhiếp Phong, không tiếc nuốt sống con rắn nhiều không đếm xuể như Ngọc Tam Lang...

Nàng sẽ nghĩ như thế nào?

Liệu nàng có sợ tên cuồng nhân Đoạn Lăng dám can đảm nuốt sống con rắn này không?

Một người bị buộc vào đường cùng?

“Vù” một tiếng, Tần Ninh và Tần Phi sững sờ quay đầu lại nhìn, cuối cùng bọn họ cũng phát hiện ra một bóng người đỏ như máu đang bay lên từ dưới ao! Bóng người này rõ ràng là...

Vốn dĩ đã chết là khúc chiết!

“Không... Có thể... Có thể!” Mắt thấy sóng lớn có thể từ dạ xoa trì bốc lên lần nữa, không khỏi tâm thần đại chấn, kinh ngạc nói: “Dạ Xoa trì... Ước chừng có thể sắc xương... Thực cốt! Người... Có thể nào... Không chết? Người sao có thể... Bất tử? Người...”

Tần Hân ở một bên cũng vô cùng khiếp sợ nói: “Đúng...! Đoạn Lăng người... Sao có thể phục sinh? Người... Con quái vật này...”

Chỉ thấy từ trong dạ xoa trì nổi lên sóng gió, giờ phút này toàn thân đều đang tản ra một cỗ khí tức tà dị bức người, một đôi mắt ở trong u ám hiện ra bạch quang, cực kỳ khủng bố khiếp người! Trong tay hắn vẫn cầm cái túi đầy rết kia, những con rết kia còn đang tích trữ ở trong túi, hắn tiện tay lại từ trong túi rút ra mấy con rết nhét vào miệng, một mặt ăn một mặt bi thương cuồng tiếu nói: “Ta có thể bất tử, là bởi vì rết!”

“Bởi vì con rết, ta, đã mạnh lên rồi!”

Đúng vậy! Hết thảy đều bởi vì rết! Ngọc Tam Lang từng gánh vác sóng gió, Dạ Xoa trì kỳ độc vô cùng, chỉ có nuốt sống con rết lấy độc tấn công độc, sau khi ném vào trong Dạ Xoa trì mới không chết, còn có thể hấp thụ thần hiệu “Thiên được” từ trong dạ xoa trì, bạo tăng công lực...

Đoạn Lăng vốn còn muốn lấy Thực Nhật Kiếm Pháp của cha ả giải quyết chuyện lần này, nhưng khi gã ở trong rãnh ngựa của mình, phát hiện sau khi một con rết đang nhúc nhích, gã bỗng nhiên nảy ra một ý niệm trong đầu!

Nếu năm đó Côn Bằng yếu không tập võ, Ngọc Tam Lang cũng có thể vì Dạ Xoa trì mà lực lượng kinh thiên; ngày đó hắn thiên tư siêu hơn nữa, nếu như quăng vào Dạ Xoa trì, chẳng phải sẽ càng trở nên - không thể địch nổi?

Nghĩ đến đây, trong thiên hạ lập tức có vô số con rết đang ngủ đông, hắn quyết định làm một việc vì Nhiếp Phong và Ngọc Nhi mà không ai dám làm!

Hắn muốn nuốt sống con rết!

Hắn muốn thu được lực lượng của dạ xoa trì! Cứu huynh đệ tốt nhất của hắn là Nhiếp Phong!

Còn có thành toàn Ngọc Nhi!

Tựa như thời khắc này, hấn nhấn nài chịu đựng cảm giác chấn nhiếp khiến cho lông tóc dựng đứng lên, sau khi đề vô số rết bò vào cổ họng của hấn, hấn mặc dù chỉ là quăng vào dạ xoa trì một lát, một thân đã tà dị, tinh quang trong hai mắt càng bạo xạ, hiển nhiên công lực của hấn đã tăng vọt trong nháy mắt!

Thăng tới cảnh giới mà đám người Tần Trữ không cách nào tưởng tượng nổi!

Nhưng Tần Ninh Tú đứt bởi vì sóng đã có thể ngâm mình trong dạ xoa trì mà khiếp sợ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không quá tin tưởng, Dạ Xoa trì thật sự đã giao phó vô tận sức mạnh của sóng dữ, Tần Siêu lại không cam lòng nói: “Ha ha... Cho dù là người có thể ở trong dạ xoa trì bất tử... Lại như thế nào? Người... Chỉ nằm trong ao chốc lát, có lẽ chưa trở nên mạnh bao giờ! Đoạn Lăng! Tần Siêu ta chưa bao giờ giao thủ với người, ta không tin công lực của người lại thích hợp làm đệ tử thiên vương thiên hạ hơn so với ta!”

“Đoạn Lăng! Ta muốn tên cầu tiện tiện nhân người đánh bại trên tay Tần Phiên ta!”

“Ta muốn người giống như một con chó hướng bốn thiếu gia
“Lôi đuôi lấy lòng!”

Trong lúc nói, Tần Huyền đã rút ra bội lực trên người, xúc động hướng sóng điên chém tới. Tần Ninh mặc dù không tin Đoạn Lăng sẽ bạo lực, chỉ có thể thấy nhi tử của mình vọng động như thế, cũng cao giọng hô: “Hào Nhi cẩn thận!”

“Đừng khinh địch!”

Trong tiếng hô to, Tần Ninh vì đề phòng đứa con của mình có sơ hở, vội vàng rút đao đồng thời đánh về phía sóng vỡ, hấn tự cho rằng sóng vỡ đã mạnh lên, có lẽ vẫn chưa thể trở thành kẻ địch của hai cha con hấn! Nhưng mà...

Hấn sai rồi!

Có thể thấy được, Đoạn Lăng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu:

“Được! Tần Ninh nôi! Là hai cha con người vẫn luôn hùng hổ dọa người, bức người trước! Còn ép Hùng Phách ta bước lên đoạn đường cụt này! Các người thật sự quá tuyệt! Hôm nay, ta

sẽ lấy kiếm pháp Thực Nhật của cha ta, kêu các người đi tới một con đường còn tuyệt hơn cả tuyệt lộ. “Con đường chết!”

Tần Ninh Tần Phi vừa lao tới tấn công hấn vừa giết, nghe vậy không khỏi tức giận kêu lên:

“Phi! Nói khoác không biết ngược! Nam Lân tiện chủng! Cho chúng ta —— “Nhận lấy cái chết!”

Nam Lân?

Tiện chủng?

Đoạn Lăng tức thì làm hai người bọn họ hiểu được, đã là hậu nhân Nam Lân không phải là tiện chủng! Mà Tần Ninh nổi giận quát lên của hai người bọn họ, rốt cục vì hai người bọn họ, sáu năm không ngừng hô quát Đoạn Lăng là ti chủng ác hành phải trả giá thật lớn!

Bởi vì “Dự đoán” một tiếng! Đoạn Lăng đã lên tiếng! Vừa nhảy đã nhảy lên thương nhân chín trượng, rất dễ dàng tránh được một kích hợp lực của hai người bọn họ! Tần Tần Tần nổi bật vỗ huyệt, suýt nữa muốn rơi vào trong dạ xoa trì, còn may thân thủ hai người coi như không tầm thường, xoay người một cái đã trở lại mặt đất, nhưng trong cùng một lúc, bọn họ lại nghe thấy trên đầu truyền đến một trận rống giận đủ xé trời!

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, trời! Chỉ thấy một con Hỏa Lân cực ác cùng hung đang bổ nhào về phía bọn họ!

Đúng...

Đoạn soái Thực Nhật kiếm pháp ——

Hỏa Lân Thực Nhật!

Trong tay Đoạn Lăng không có kiếm, con Hỏa Lân cùng hung cực ác này, chỉ là hấn dùng trao kinh vận hỏa lân thực vật ngày thường phát ra ảo ảnh chiêu ý, nhưng mà Thực Nhật kiếm phổ không phải nhất định phải có nội lực sâu xa, mới có thể phát huy uy lực vô cùng sao? Sóng gậy chỉ vền vền lấy móng vuốt là có thể nổi giận chiêu ý, có giải thích —— có giải thích hay không ——

Hấn đã trở nên mạnh mẽ? Mạnh đến mức vượt qua tượng tượng? Mạnh đến mức đã là dạ xoa trong truyền thuyết?

Một Dạ Xoa thân thể đáng thương lại siêu cường?

Thế nhưng, Tàn Ninh Hòa tại hạ cùng Tàn Hân đã không cách nào suy nghĩ vấn đề này, bọn họ chỉ là biểu hiện ra vẻ mặt không cách nào tin tưởng, tiếp theo, đầu của bọn họ đã bị cưỡng ép...

Quanh Quỷ Dạ Xoa trì lại hồi phục một mảnh tỉnh mạch.

Nhưng mà, sóng còn chưa tới lúc này thì càng thêm tỉnh mạch.

Hỏa Lân Thực Nhật Thực Không phải ngày nào, mà là đầu người... đầu người!

Tàn Ninh Hân rốt cuộc chết rồi, là hai cái đầu bị Đoạn Lăng mạnh mẽ cắt xuống đến chết! Đầu hai người còn bị tín thủ Đoạn Lăng ném xuống đất, giống như phế vật.

Trên thực tế, bọn họ cũng thật sự là phế vật.

Trong năm năm này, bọn hắn chẳng những “băm phương chờ đợi Đoạn Lăng, mà còn trộm Thiết Thi Hùng Tầm, vu hãm Nhiếp Phong và Đoạn Lăng, hại Nhiếp Phong bị ba trăm trọng tiên hùng bá trước mặt mọi người, còn đẩy Nhiếp Phong vào tội mai sẽ phải đổi mặt với Ách Vận do Hùng Phách thẩm tra! Đây còn chưa hết! Bọn hắn còn muốn dùng Thiết Thi Hùng Tầm dụ khịt giết Đoạn Lăng, đáng tiếc...

Trên đời mặc dù không có ý định “Dùng Thần Phật bạo bạo”!

Lại không để ý hậu quả, tình nguyện rơi vào A Tì địa ngục, cũng muốn thâm phán hết thấy sự bất nghĩa của dạ xoa!

Thời khắc này, sóng lớn đã trở thành dạ xoa!

Cho dù hắn chỉ vui mình ở Dạ Xoa trì một đoạn thời gian ngắn, mặc dù bề ngoài của hắn không trở nên xấu xí khủng bố như Ngọc Tam Lang, thậm chí vừa rồi trên mặt hắn nổi lên một mảnh tím đen, cũng dần dần tán đi, nhưng trong lòng Đoạn Lăng tự biết, hắn thật sự đã là dạ xoa!

Bởi vì lúc này khi hắn dùng “Hỏa Lân Thực Nhật” đánh chết Tàn Ninh Lâm nổi bật, hơn năm mươi nanh vuốt kia đã sớm bị dọa gà bay chó chạy, những nanh vuốt này chỉ nghe lệnh Tàn Ninh, vốn tội không đáng chết, nhưng mà, sóng gió lại không biết tại sao không cách nào kiềm chế sát ý trong lòng mình, hắn...

Trong cùng một chiêu, bọn họ đã bị giật xuống toàn bộ năm mươi chiếc đầu lâu!

Giờ phút này, hơn năm mươi cái đầu người, kể cả Tần Ninh và Tần Phi, cứ như vậy máu chảy đầm đìa rải đầy dạ xoa trì; Đoạn Lăng Thương liếc nhìn đầu người bị hấn chặt đứt đầy đất, lại nhìn bàn tay của mình bị vô số người xé đứt! Khuôn mặt vốn tỉnh lặng hấn cũng không khỏi động dung:

“Ta... Cuối cùng cũng hiểu...”

“Khó trách Ngọc tiền bối... bỏ ra bao nhiêu năm như vậy... Hấn nhập vào trong dạ xoa, hấn... không chỉ phải tăng cường công lực báo thù, mà còn muốn làm cho... loại công lực đáng sợ này... Mang theo sát ý tà dị... Bình tĩnh...”

Đúng vậy! Ngọc Tam Lang từng đề cập đến con sóng gãy, nếu người đó vùi thân trong dạ xoa trì một ngày một đêm, mặc dù cũng có thể hấp thu thiên dược thần hiệu bạo tăng công lực, hơn nữa dung mạo cũng sẽ không biến dị đáng ghê tởm.

Nhưng loại công lực bạo tăng này cũng chỉ có thể duy trì một ngày một đêm, hơn nữa nhanh chóng bứt ra, thể xác và tinh thần đều không cách nào thích ứng biến hóa của công lực, có khả năng tẩu hỏa nhập ma, tâm chí đi vào tà đạo; mà giờ phút này, sóng lớn cũng thật sự đột nhiên sinh ra loại tà niệm không thể khống chế bản thân.

Hơn nữa, vừa rồi hấn chỉ đắm chìm trong dạ xoa trì một khoảng thời gian ngắn, công lực tăng vọt của hấn sau khi một thức “Hỏa Lân Thực Nhật” đã cạn kiệt; hấn lúc này, nếu muốn tăng cường công lực, vậy phải —

Chính thức ngâm vào trong dạ xoa trì một ngày một đêm!

Nhưng mà, hãm hại Nhiếp Phong và Tần Ninh Hân - kẻ đã chết, túi da cất giấu Thiết Thi Hùng Tầm cũng treo trên cành cây cao hai trượng, đối với Đoạn Lăng đã là xuôi tay mà có thể được, sóng đứt còn tăng cường công lực làm gì?

Không! Hấn vẫn phải tăng cường công lực!

Bởi vì sự tình còn chưa giải quyết triệt để!

Tuy Thiết Thi Hùng Tầm đã tới tay, nhưng Đoạn Lăng còn chưa dùng “Nó” để cứu Ngọc Nhi; tối mai con tới, nếu hấn và

Nhiếp Phong không thể giao con cóc về hùng bá, làm một công tác viên mãi, Nhiếp Phong tất sẽ bị hùng bá cắt đứt gân tay, trở thành phế nhân!

Vì vậy, vì cứu Nhiếp Phong, vì cứu Ngọc nhi, càng giúp được Ngọc Tam Lang, Đoạn Lăng sẽ...

Bỗng nhiên Đoạn Lăng ngẩng đầu nhìn lên Thiết Thi Hùng Tầm treo trên thân cây, nhìn lại giống như đang hoan nghênh hấn gia nhập vào Dạ Xoa trì, rốt cục sâu kín nói: “Dạ... Xoa trì...”

“Vừa rồi ta chỉ là... vùi mình dưới người người một khoảng thời gian ngắn, đã không thể... Tự... đã... rồi...”

“Ta biết, nếu ta... muốn thân ở dưới thân thể người cả ngày lẫn đêm, chỉ sợ ta thoải mái tăng cường công lực, mặc dù có thể... bề ngoài không thay đổi, nhưng tâm của ta, sau này cũng sẽ...”

“Bước hướng tà đạo!”

“Nhưng... Đoạn Lăng ta hèn mọn vô dụng cả đời này, cũng chỉ có Nhiếp Phong... Một huynh đệ, cũng chỉ có một mình Nhiếp Phong... Bạn tốt, ta... quyết không thể để hấn... Bị hùng bá cắt đứt gân tay, thậm chí ta đã không sợ chết, cái kia... Cho dù thể xác và tinh thần ta đi vào tà đạo thì đã sao?”

“Vì gió, cho dù Đoạn Lăng ta tẩu hỏa nhập ma trở thành tà quỷ, trở thành kẻ địch chung của toàn bộ võ lâm trong thiên hạ, nhưng thế này thì đã sao? Thế thì đã sao? Ta... “Không!”

“Hối hận!”

Đúng! Hấn không hối hận! Chết đã là đáng sợ nhất rồi, Đoạn Lăng không sợ chết, lại có cái gì đáng sợ hơn so với cái chết chứ?

Trừ phi là huynh đệ mất đi sự kính trọng của hấn, hấn mới có thể sợ hãi...

Đoạn Lăng nói tới chỗ này, thu thập xong hết thảy, lại từ trong cái túi vải kia rút ra vài con rết cho vào miệng, cúi phải đột nhiên bước vào dạ xoa trì trước, trong miệng còn buồn bã cười nói: “Ha ha! Ha ha! Dạ Xoa trì! Ta tới rồi! Đoạn Lăng ta lại hạ xuống!”

“Ta bỗng nhiên phát giác, nguyên lai Dạ Xoa trì người cũng không phải thập phần đáng sợ, đáng sợ nhất không phải là người, mà là pháp lý không phân biệt...”

“Giang hồ!”

“Giang hồ, mới là nơi đáng sợ nhất trên đời này! Ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng thê lương, rốt cục Đoạn Lãng cả người quăng vào trong dạ xoa trì! Hắn rõ ràng sẽ biến thành thế nào, hắn rõ ràng đã biết rõ kết quả làm như vậy...

Nhưng hắn vẫn không hề để ý!

Hắn nguyện vọng nhất chỉ có Nhiếp Phong!

Còn có Ngọc Tam Lang nhiều năm bị cảm thấy thống khổ!

Cùng với mấy ngàn lần vãn bối không thấy ánh sáng của Ngọc Nhi!

Thế nhưng, mặc dù Đoạn Lãng hoàn toàn không để ý đến kết cục của mình biến thành tà mà tự chui đầu vào trong dạ xoa trì, nhưng giờ phút này gã sao có thể nghĩ đến, chính bởi vì hôm nay gã bất chấp tất cả, rốt cục sau một hồi lâu, gã còn sẽ trở thành huynh đệ tốt nhất mà gã kính trọng nhất...

Kẻ địch của Nhiếp Phong!

Kết quả lại khiến Nhiếp Phong dữ tợn than thở một câu ——

Từ trước đến nay tình nghĩa...

Cối gấp nhiều lần...

Chương thứ mười một, khác cũng là bằng hữu với bí quyết thứ mười một...

Một ngày một đêm sau.

Rất nhanh đã đến cuối ngày ——

Giờ Tý nửa đêm.

Tối nay, cũng có thể là trên đời hai người bằng hữu hiếm có...

Lúc duyên vô tận!

Sóng đã bị vỡ...

Nhiếp Phong...

Đã sắp tiếp cận con trai, gió tuyết vẫn bay đầy trời, sắc trời càng đen kịt như sóng vỗ; trên ba phần giáo trường đã lần lượt có vô số môn hạ nối đuôi nhau.

Bởi vì bang chủ Hùng Phách từng tuyên bố rằng, tối nay Nhiếp Phong và Đoạn Lăng đều phải ở trên ba phần giáo trường. Trước cả môn chúng thiên hạ, Thiết Thi Hùng Tầm đã mất đi hùng bá làm một cái bàn giao đầy đủ, nếu không Nhiếp Phong sẽ vì che chở Đoạn Lăng mà tiếp nhận công thâm, trừng phạt hẳn!

Nếu bang chủ đã lệnh cho tất cả môn hạ phải đến ba phần giáo trường chứng kiến việc này, thiên uy khó xâm phạm, đám đồ đệ nào dám không tuân theo? Ngay trước khi tranh tài còn có một chén trà nhỏ, tất cả “Gần như” trong số tất cả môn hạ đều tập trung ở trên giáo trường!

Nói là “Gần như”, nhưng bởi vì vẫn còn năm người chưa tới!

Năm người này chính là ——

Bộ Kinh Vân!

Tần Ninh nổi tiếng!

Nhiếp Phong! Còn có sóng lớn!

Bộ Kinh Vân từ trước đến nay đều không để ý tới bất luận kẻ nào hoặc là chuyện khác, từ không ai biết hắn đang nghĩ gì, đối với việc này có lẽ hắn cũng không có nhiều hứng thú, đã muộn hoặc hoàn toàn không xuất hiện, hùng bá tuyệt đối không có gì lạ!

Nhưng mà, từ trước đến giờ phụ tử Tần Ninh không có xuất hiện cái đỉnh trong mắt, hùng bá ngược lại có điểm kỳ quái; bất quá, cho dù hai người bọn họ không xuất hiện cũng không có gì đáng ngại, ngược lại, nhân vật chính đêm nay “Nhiếp Phong” cùng “Thiết Lăng” còn chưa hiện thân, ngược lại là ngoài dự liệu hùng bá.

Hắn không hẹn mà nhướng mày, hỏi Tần Sương cùng Văn xấu bên cạnh.

” Sương nhi, xấu xí, sắp đến giờ tý rồi, Phong nhi và tiểu tử Đoạn Lăng vì sao còn chưa hiện thân?”

Tần Sương sợ hùng bá, lại trách móc Nhiếp Phong thêm vài phần, vội không ngừng giải thích cho Nhiếp Phong:

“Sư... Phụ, Phong sư đệ... Hôm qua bị hơn ba trăm roi, sớm đã da tróc thịt bong, hấn... Bị thương không nhẹ, có lẽ chính vì thế... Mới đến chậm, Phong sư đệ... Hấn sẽ không có tâm...”

Hùng Phách nói: “Vậy Đoạn Lăng kia thì sao? Tại sao Đoạn Lăng kia lại tới muộn?”

Lần này Tần Sương thật sự á khẩu không trả lời được; thứ nhất là hấn không cho rằng Đoạn Lăng là loại hèn hạ, ngược lại còn rất thương thức tình hữu nghị giữa Đoạn Lăng với Phong sư đệ, hấn thật không biết nên biện hộ thế nào trước mặt sư phụ hấn cũng kính trọng như thế! Thứ hai, là kể từ đêm qua, người trong thiên hạ không ngờ lại chưa từng gặp qua Đoạn Lăng, không biết hấn đi nơi nào, cho nên Tần Sương cũng không thể nào trả lời!

***

Nhưng mặc dù Tần Sương không có cách nào trả lời nhưng Văn xấu lại thừa cơ chen vào, cợt nhả nói: “Hi hi! Bang chủ, dựa vào ngu biển cổ của thuộc hạ, có khả năng đã sớm sợ tội chạy trốn, nếu không làm sao một ngày một đêm lại không biết kết thúc? Tội nay Phong đường chủ đáng thương còn muốn vì hấn mà chịu phạt đây! Thuộc hạ đã sớm nói qua con mắt rắn của tiểu tử Đoạn Lăng này, không phải là người đáng tin cậy rồi! Ai, không thể tưởng tượng được nó thật sự là đang trong lời nói của Văn xấu xí...”

Văn xấu vốn nịnh hót hùng bá, ai ngờ Hùng Phách sau khi nghe xong cũng chẳng có chút hứng thú nào, hấn liếc xéo Văn xấu xí nói: “Sửu xấu, bây giờ ngươi nói như vậy không khỏi sóng gió còn sớm. Theo lão phu thấy, sóng lớn chưa hấn sẽ bỏ được cơn gió mà sợ tội chạy trốn, nhưng...” Nếu giờ Tý thoáng qua, giờ Sửu vẫn chưa xuất hiện mà nói, vậy hấn thật sự sẽ làm liên lụy đến gió!”

“Bởi vì lần này lão phu tuyệt đối sẽ không thiên vị! Bất luận kẻ nào bao che chuyện Thiết Thi Hùng Tầm, đều...” Nhất định phải nhận trọng phạt!”

Vì sao Đoạn Lãng vẫn không xuất hiện? Hắn không phải là không tiếc mọi giá ngâm mình trong dạ xoa tri, cũng muốn tăng cường bản thân trở về cứu Nhiếp Phong sao? Chẳng lẽ hôm nay hắn còn đắm chìm trong dạ xoa tri không thể thành công?

Không! Hắn sớm đã rời khỏi dạ xoa tri! Giờ phút này, hóa ra hắn đang...

Nơi này là một bãi tha ma tụ hội của thiên hạ ——

Thiên Táng tràng!

Thiên Táng Trường này là một bãi tha ma, cũng tức là người mai táng ở nơi đây căn bản không được tôn trọng, cho nên sau khi bọn họ chết, các hội chúng thiên hạ liền vứt xác bọn họ, mặc cho đám Ưng Ưng chiếm cứ nơi đây hút thi thể của bọn họ.

Mà sở dĩ những người chết bị vứt đi nằm dưới đất không được tôn trọng, tất cả bởi vì, khi còn sống bọn họ đều là ——

Hùng bá địch nhân!

Đây chính là kết cục của kẻ địch Hùng Phách!

Những năm gần đây, Hùng Phách không ngừng tiêu diệt các tiểu phái, rất nhiều bang chủ môn phái không phục, càng bị bắt về thiên hạ nghiêm hình bức hàng, lại có rất nhiều người chịu không nổi cực hình tàn khốc vô cùng mà chết thảm, đầu của bọn họ bị chôn vùi ở nơi này, nhiều được xếp thành từng gò núi, cũng nuôi dưỡng đám Ưng Vương mập này.

Đáng tiếc, mấy năm gần đây rất ít người dám không quy hàng, cho nên Thiên Táng tràng cũng rất ít khi phát huy tác dụng, đám ung già nơi đây cũng không có thi thể để ăn, trở nên gầy trơ cả xương, giống như cả ngày không có chút tinh hoa nào, chỉ là...

Tối nay, tựa hồ lại có đồ ăn đưa tới cho bọn họ!

Mắt ung luôn luôn là lợi hại nhất, mắt ung đói khát đã lâu lại càng lợi hại gấp trăm lần! Đám ung thí đột nhiên phát hiện, trên một con đường mòn cách Thiên Táng tràng mấy trăm trượng, đang có một bóng người chậm rãi bước tới gần!

Là thiên hạ đưa thi thể tới?

Ngón trỏ của Lão Ưng nhất thời rung động, thềm nhỏ dải, hưng phấn giương cánh vỗ loạn, nhưng khi bóng người đó dần dần tiếp cận, chúng nó bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng!

Tựa như không phải là một tên thiên hạ đồ đệ tầm thường!

Mỗi bước chân của người mới đến đều in sâu vào trong con đường băng tuyết. Những bông tuyết kia như bị một luồng hỏa kinh nóng bỏng hong thấm đẫm. Người đến lúc này trên thân thể tản ra một luồng nhiệt lực vô cùng vô tận, khiến đám ung cánh này cổ họng khô lưỡi khô...

A! Người tới dường như cũng mang theo cả ngọn lửa Địa Ngục!

Hắn, như là mang theo toàn bộ hỏa địa ngục nhân gian!

“Oa” một tiếng! Mặc dù là trời đông giá rét, nhóm Lão Ưng cũng không thể chịu đựng được lửa nóng dày vò càng lúc càng gần này, vội vã giương cánh bay cao mà đi. Người đến từ trong trời như lửa nóng nhìn về phía Phi Ưng bị chấn kinh, không khỏi cười khở một tiếng, trầm ngâm với nhóm Lão Ưng: “Ta, thật sự đã trở nên đáng sợ như vậy sao?”

“Chim ung! Các người cũng biết, chỗ đáng sợ nhất của con người không phải là sức mạnh, mà là tâm người...”

Đúng vậy! Hắn, đã trở nên vô cùng đáng sợ! Mặc dù dung mạo của hắn không thay đổi chút nào, bây giờ hắn ẩn giấu lực lượng, chẳng những dọa cho chim ung bay khắp trời, mà còn hù cho gió tuyết cũng không dám tiếp cận!

Tất cả băng tuyết đang tới gần đều bị lửa thiêu trong phạm vi ba thước của hắn làm cho tan rã!

Hắn chính là Đoạn Lăng!

Sóng vỗ một lần nữa lại xuất hiện trong thiên hạ, có phải nó đã xuất quan trong Dạ Xoa trì thành công? Nó đã có đủ sức mạnh để giải quyết tất cả mọi thứ tồi tệ nay?

Hắn đã trở về thiên hạ, vì sao không đi lên ba phần giáo trường trước? Mà đến Thiên Táng tràng này làm gì?

Trước lúc sóng dữ tới đây, bởi vì hắn muốn gặp một người trước khi giải quyết tất cả.

Ngọc! Ba! Lang!

Lại thì ra là, sau khi cha con Tần Ninh tìm kiếm rãnh của con ngựa đứt Lãng, để đề phòng vạn nhất sóng vỡ ra, liền đem Ngọc Tam Lang nấp trong một sơn động cực kỳ bí mật phụ cận Thiên Táng tràng; Thiên Táng tràng này từ trước đến nay âm phong từng trận, thi thể khắp nơi, hiếm có dấu chân người, tuyệt đối là một Ngọc Tam Lang có thể khiến hấn kiệt sức, chậm rãi hồi phục chỗ an toàn của công lực!

Mà giờ phút này, Ngọc Tam Lang đang nhắm mắt hành công trong sơn động bí mật kia. Sóng cụt trước kia từng cho hấn ăn vào mười lăm viên “Khí Chuyển Tâm Đan”, mặc dù làm hấn bị thương nặng trong mấy ngày nay dần dần khỏi hẳn, duy chỉ hấn vẫn như cũ không cách nào sử xuất nửa phần khí lực., Vẫn không thể động đậy, hấn nhất định phải nhanh chóng hồi phục công lực giải quyết vấn đề của mình, hấn không muốn lại phụ một mối sóng gió, không nghĩ tới này vốn có thể là thanh niên tốt tiền đồ vô hạn, vì hấn và Ngọc nhi hủy đi tiền đồ quý giá!

Đáng tiếc, phải đợi hấn hồi phục công lực ít nhất cũng một tháng sau, thật sự quá muộn!

Đoạn Lãng, tối nay sẽ dùng phương pháp của chính hấn trước, giải quyết tất cả các vấn đề...

Bỗng dưng, Ngọc Tam Lang đang nhắm mắt điều tức, chỉ cảm thấy trong sơn động bỗng nhiên tràn ngập một cỗ nhiệt lực; cỗ nhiệt lực này giống như đã từng quen biết, duyên hấn ẩn thân trong năm tháng ở Dạ Xoa trì, mỗi lần bởi vì Dạ Xoa trì tăng cường công lực, toàn thân đều sẽ tản ra nhiệt huyết nóng bỏng.

Nhưng hôm nay cả người hấn không còn chút sức lực nào, làm sao còn sức nóng đây? Hấn không hẹn mà trong lòng ngẩn ra, mở mắt ra nhìn, rốt cục phát hiện người này phát ra cỗ nhiệt huyết này, giờ phút này không ngờ đã vô thanh vô tức đứng ở trước mặt hấn!

Sóng lớn vỡ nát!

“Đoạn... Huynh đệ à?” Ngọc Tam Lang chợt thấy vẻ mặt đờ đẫn của hấn, trong lòng biết không ổn tại chỗ, càng thấy toàn thân hấn không chỉ tỏa ra nhiệt huyết, mà còn có thể vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hấn như vậy, tu vi rõ ràng tăng

mạnh, hẳn có một dự cảm không rõ ràng, sững sờ hỏi Đoạn Lăng:

“Đoạn... Huynh đệ, không thấy... Một ngày một đêm.. Vì sao... xem ra... đã có gì đó khác biệt rồi? Chẳng lẽ... Người...”

Không cần phải tiếp tục làm gì nữa! Tiếng nói vừa dứt, phía trước sóng đã đổ ra, ấn lấy cằm Ngọc Tam Lang, móc từ trong ngực ra một vật, “Bát” một tiếng! Liền đem vật trong bình độc toàn bộ vào miệng của Ngọc Tam Lang...

Vật trong bình vừa vào đến cổ họng, Ngọc Tam Lang đã biết là vật gì, chân động liếc qua sóng lớn, hỏi: “Là... Người còn sót lại... Mười lăm viên... Khí Chuyển Tâm Đan?”

“Đoạn huynh đệ, ngươi ăn hết Khí Chuyển Tâm Đan... cho ta, vậy ngươi dựa vào cái gì... trị thương cho mình?”

Một mực chờ đợi như sóng đã ngừng, nhìn Ngọc Tam Lang mặc dù bị thương không còn chút sức lực nào, nhưng vẫn vô cùng quan tâm tới dáng vẻ của hắn ta, cuối cùng cũng có chút biểu cảm, hắn ta cảm khái đáp: “Ngọc tiên bối, ngươi thân mang thù không đội trời chung, càng bị thương nặng không còn sức lực, thân hãm hiểm cảnh thiên hạ, nhưng vẫn như cũ có quan hoài ta đoạn lăng, đoạn lăng thực sự tương đối cảm kích; chỉ là, có lẽ ta đã không cần phải dùng khí chuyển tâm đan nữa...” Bởi vì, ta đã giống như tiên bối, trở thành...”

“Đêm!”

” xoa!”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Ngọc Tam Lang lập tức trầm xuống! Mặc dù vừa rồi hắn đã cảm thấy hỏa kinh trên người Đoạn Lăng có chút khác thường, nhưng vẫn không dám khẳng định, hôm nay trải qua đoạn sóng chính miệng thừa nhận, Ngọc Tam Lang bộc lộ vẻ mặt khiếp sợ, hắn bỗng dừng hỏi: “Cái gì? Người... đã trở thành dạ xoa? Người... đã đi qua... Dạ xoa tri? Đoạn huynh đệ, ngươi... Vì sao... Muốn làm như vậy?”

Đoạn Lăng cười khổ đáp: “Bởi vì phải chữa trị cho đôi mắt của Ngọc Nhi cô nương!”

“Còn nữa, ta càng phải cứu huynh đệ của ta - Nhiếp Phong!”

Nói xong, y lấy túi da cất giấu Thiết Thi Hùng Tầm trong ngực ra, nói tiếp:

“Ngọc tiền bối, Đoạn Lăng đã thu Thiết Thi Hùng Tầm vào tay, ta tin tưởng đôi mắt Ngọc nhi cô nương sắp thấy lại ánh sáng, nàng có thể tiếp tục theo đuổi lý tưởng của nàng; nhưng trước khi lấy được con Hùng Tầm này trở về cứu Ngọc Nhi cô nương, ta còn phải dẫn nó đi gặp một người!”

“Ai...”

“Hùng Phách!” Đoạn Lăng gọn gọn gàng dứt khoát đáp: “Nếu tôi nay ta không thể mang Thiết Thi Hùng Tầm, ở ba phần giáo trường nói với hùng bá, gió sẽ bị hấn bẻ gãy gân chân tay, trở thành phế nhân! Nhưng nếu ta mang theo hùng tầm vắng lai hùng bá, nếu vẫn là ta công lực tầm thường, căn bản là không có khả năng thu hồi Hùng Tầm cứu Ngọc Nhi cô nương., Cho nên, ta không thể không mượn Dạ Xoa trì tạm thời tăng cường bản thân, bởi vì ta nhất định phải nói cho Hùng Phách biết là ta lấy được từ trong sóng gió, không đầu lại Phong Vô Kiệt, sau đó còn có năng lực thoát khỏi truy kích của Hùng Phách, trở về cứu Ngọc Nhi cô nương...”

Hóa ra, Đoạn Lăng không tiếc hy sinh bản thân, đã dụng tâm lương khổ như thế? Ngọc Tam Lang nghe vậy càng khiếp sợ vì hành vi của mình:

“Không... Không! Đoạn... Huynh đệ ngươi... sao có thể không để ý... Chính mình muốn thành toàn... Ta và Ngọc nhi? Ngươi làm vậy sẽ trở mặt với hùng bá, sau này... sẽ không thể lại cùng... Bạn tốt Nhiếp Phong của ngươi nữa! Ngươi... Không bằng đem... Hùng Tầm trả lại hùng bá, cứu Nhiếp Phong trở về... Được rồi, ngươi... Tuyệt không thể... làm thế cho chúng ta... Tuyệt... Tuyệt! Tuyệt... Có thể... Cho nên...!”

Đoạn Lăng lại cười yếu ớt:

“Nhưng mà tiền bối, sóng đã ngâm một ngày một đêm ở hồ Dạ Xoa, sớm đã biến thành dạ xoa, đã không kịp... Quay đầu lại rồi...”

“Không... Lại còn kịp! Tuy ngươi đã ngâm mình trong dạ xoa trì... Một ngày đêm, nhưng... chỉ cần ngươi không thôi

động... sức mạnh người bạo tăng, nguồn lực lượng này... Sau một ngày đêm... Tự nhiên sẽ tản đi, mà... Tâm của người... Sẽ không cần phải bước về... Tà đạo, đoạn huynh đệ, thật... Chỉ cần người... không cần dùng sức mạnh kia, người... đích thực vẫn có đường quay đầu lại... “

Mắt thấy Ngọc Tam Lang Thiên Ương cầu xin mình đừng đi, không cần vì dùng lực lượng của dạ xoa trì mà tẩu hỏa nhập ma, sóng gây thực sự vô cùng cảm động, chỉ là, tâm ý của hắn đã quyết!

Hắn đột nhiên quay lưng lại, không nhìn mặt Ngọc Tam Lang nữa, giọng điệu lại khôi phục vẻ thờ ơ.

“Tiền bối, người sống trên đời, đôi khi đều là thân bất do kỷ! Nhưng trong cuộc đời ngắn ngủi hơn mười năm sóng gió, thật sự có quá nhiều chuyện thân bất do kỷ! Mà tối nay, ta thật sự có cơ hội tự quyết định chuyện mình nên làm, con đường nên đi! Nào quan tâm con đường này có thể quay đầu lại hay không! Ta tin tưởng nếu Nhược Phong biết ta chịu lập chí đi con đường của mình, hắn... cũng sẽ phi thường cao hứng!”

Nói tới nói lui, đoạn sóng vẫn là vì Nhiếp Phong! Vì khiến Nhiếp Phong thực lòng cao hứng, hắn mới kiên quyết làm một người có chủ kiến như thế!

“Tiền bối, tuy rằng người luôn nói là người và Ngọc nhi liên lụy ta, nhưng kỳ thật lại phải đa tạ các người! Gặp phải các người, là vận khí ta đứt Lãng, bởi vì ta dần dần sống qua ngày, cho đến khi các người xuất hiện, vừa rồi làm ta trì hoãn cái tên gia hỏa không có tiền đồ kia, có cơ hội thẳng ngực phản kháng vẫn đem ta biếm làm đồ nô bộc hùng bá! Làm cho ta có cơ hội có thể chiến giống như nam nhân chân chính!”

“Năm đó cha ta kỳ vọng rất cao đối với ta, nhưng ta biết, trong lòng lão nhân gia ngài, vô luận ta có thể dương danh giang hồ hay không cũng không quan trọng, có lẽ quan trọng nhất, là ngài ấy hy vọng ta được sống như một nam tử hán!” Cho nên, mặc dù ta vẫn còn đường quay đầu, nhưng sau khi quay đầu lại chỉ giống như tên nô bộc cầu thả, trộm sinh sống trộm cắp, so với như thế, chẳng bằng sống được oanh oanh liệt liệt!”

“Chính như tiền bối đã từng nói với Ngọc nhi cô nương khi còn bé, người, chỉ có thể sống một lần, cho nên nhất định

không thể... sống làm lần!”

Không sai! Con người chỉ có thể sống một lần, làm sao có thể sống sót? Làm sao có thể sống tạm được? Ngọc Tam Lang không biết nên khuyên bảo sóng gió như thế nào, mà ngay tại lúc hần còn đang lo lắng, không dám quay đầu lại nhìn cơn sóng đã bắt đầu hưng phấn rồi đi, còn nói những lời cuối cùng với hần.

“Tiền bối, người đã cùng ăn ba mươi viên Khí Chuyển Tâm Đan, tin rằng không tới một tháng nữa, người có thể khôi phục công lực, khi đó người có thể trở về vây quanh Ngọc Nhi cô nương.”

“Nếu như lúc đó con sóng vẫn có thể may mắn không chết, thậm chí không có biến tà, có lẽ chúng ta còn có duyên gặp mặt, nhưng tin tưởng chuyện này đã không có khả năng, cho nên, nếu như lần này ta cuối cùng cũng không thể tự mình lấy con rết ra tặng cho Ngọc nhi cô nương, vậy thì hy vọng lúc gặp lại Ngọc nhi cô nương, ta sẽ nói cho nàng một tiếng, ta... Đoạn Lăng đa tạ nàng vì ta mà tạo ra... Danh sách, đáng tiếc...”

***

“Ta không thể để nàng vượt mặt mũi của ta nữa, để nàng tái tạo... Một khuôn mặt khác càng chi tiết hơn...”

“Xin người thay mặt ta hướng nàng... nói... Xin lỗi... Ta... Là ta... đã phụ lòng nàng!”

Lời này vừa dứt, người đã theo tiếng sóng lặng từ từ đi xa; Ngọc Tam Lang nhìn thân ảnh sóng ngất đi xa, hần chỉ cảm thấy đối với Bình Thủy của hần gặp nhau, lại chịu trượng nghĩa hỗ trợ hần đối với tiểu tử của Ngọc nhi muôn phần không rời; một thằng bé như vậy, hần thật có thể nhẫn tâm để hần uống công chịu chết? Cho dù hần thật sự có thể giúp Nhiếp Phong thanh minh trong sạch giết ra vòng vây, thể xác và tinh thần của hần cũng sắp bước vào tà đạo...

Một khi đi vào tà đạo, hần sẽ mất đi tất cả, thậm chí mất đi bằng hữu cả đời hần coi trọng nhất...

Thế nhưng, mặc dù Ngọc Tam Lang không đành lòng vì hần mà gánh nặng cho Ngọc nhi và cả hần, hiện giờ toàn thân hần

không xuất ra nửa phần khí lực, thậm chí bước cũng khó khăn, hấn nên làm thế nào bây giờ?

“Đứt...Huynh đệ...”

Ngọc Tam Lang đang lúc cảm thấy không biết phải làm sao thì đột nhiên có một ý niệm lóe lên trong đầu hấn, hấn đột nhiên nhớ tới một chuyện suýt chút nữa thì quên mất.

Cuối cùng hấn ta cũng biết mình nên làm thế nào?

Gió tuyết vẫn ghen ngào.

Giống như, gió và tuyết cũng đang khóc lóc vì sắp phải đổi mặt với tình hữu nghị khác của pháp quyết tối nay.

Nhiếp Phong cả đêm ngồi trước cửa sổ “Phong các” nhìn gió tuyết đầy trời, phảng phất có thể nghe hiểu được lời kể ngôn ngôn nước nở của gió tuyết. Hấn vốn dĩ rất ít sầu lo, cũng thỉnh thoảng dâng lên từng trận tâm sự bất an.

Nhanh chóng bắt tướng, Nhiếp Phong lẽ ra sớm đã đến giáo trường gặp hùng bá. Thế nhưng, giờ phút này hấn vẫn còn ở lại “Phong các”, chỉ bởi vì, hấn còn đang đợi.

Chờ một người đệ đệ tốt khiến hấn không yên lòng nhất -
Đoạn Lăng trở về!

duyên vì đêm qua Đoạn Lăng đến đây xin lỗi hấn, sau đó Đoạn Lăng thành linh biến mất hoàn toàn!

Đương nhiên Nhiếp Phong cho rằng Đoạn Lăng sẽ không sợ tội trốn tránh, hấn tuyệt đối tin tưởng mình không nhìn lầm sóng lớn! Hấn chỉ là lo lắng phụ tử Tần Ninh một lòng muốn hãm hại Đoạn Lăng, liệu có những thủ đoạn đê tiện khác hại hấn không? Bởi vì hai cha con Tần Hân, đêm qua mất tích!

Dù Nhiếp Phong đã trúng hơn ba trăm roi, mình đầy thương tích, nhưng hấn vẫn cố gắng chịu đựng, khổ sở tìm ra sóng bị gãy. Đáng tiếc, trong ngày hôm nay, cho dù hấn có tìm đến miệng vết thương lại lần nữa nứt ra, mặc cho hấn tìm chí lực kiệt âm tê, cho đến lúc hoàng hôn, sóng đã đứt vẫn không thấy bóng dáng. Cuối cùng, Nhiếp Phong chỉ có thể trở lại bên trong Phong Các.

Nguyên nhân là vì hấn tin tưởng, nếu như Đoạn Lăng thật sự không có việc gì trở về, hấn nhất định sẽ hội hợp “Phong các”

trước rồi cùng nhau gấp gờ ba phần bá chủ của giáo này!

“Phong... thiếu gia, được rồi. Có lẽ, sóng đã tự hành lên ba phần...Đạo tràng, người... Đừng quá lo lắng, người... vì lo cho hấn, hôm nay đã cả ngày không còn... cơm nước, cả người mất hồn mất vía, người cần gì phải khổ... Như vậy dẫn vật mình? Không bằng... ăn vài thứ trước, mới tiến lên... ba phần giáo trường đi...”

Khổng Tử sớm đã chuẩn bị đồ ăn cho Nhiếp Phong trên bàn, hôm nay ngay cả thức ăn cũng lạnh, tuy Khổng Tử tận tình khuyên bảo, nhưng Nhiếp Phong vẫn kiên trì:

“Không...! Ta nhất định phải đợi sóng trở về... Mới cùng hấn lên ba phần giáo trường! Lãng nhất định sẽ không có chuyện gì đâu! Bất luận hấn gặp phải khó khăn trắc trở gì trong đêm hôm nay, đệ đệ tốt thiên tư phi phạm Nhiếp Phong ta, cũng nhất định sẽ bình yên trở về... Gặp ta! Hấn nhất định sẽ!”

Đúng vậy! Nhiếp Phong tuyệt đối không lo lắng mình sẽ bị hùng bá phạt nặng như nào! Hấn chỉ lo lắng Đoạn Lãng sẽ bình yên trở về! Trước khi bản thân mình tiếp nhận trọng phạt hùng bá, thấy Đoạn Lãng bình yên vô sự, hấn mới đi an tâm!

Nhưng mà, có lẽ Nhiếp Phong đã không cần tiếp nhận phạt nặng thêm ba phần nữa. Ngay thời khắc sắp tới tuổi con, một người không muốn, không đành lòng để hấn đi nhận phạt, cuối cùng cũng xuất hiện!

Bất ngờ, Nhiếp Phong và Khổng Tử sau lưng thỉnh linh truyền đến một thanh âm tinh táo, nói: “Phong.”

“Người đã không cần tới ba phần giáo trường nữa.”

“Ta, sẽ gánh vác tất cả!”

Nhiếp Phong và Khổng Tử vô cùng kinh ngạc tại chỗ, bởi vì hai người bọn họ đã lập tức nhận ra người này là ai, càng không thể tưởng được người này đang mang trong người Băng Tâm Quyết trong tai Nhiếp Phong, hoàn toàn vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hai người, công lực của hấn đã bạo cường đến mức này?

Nhưng khó lường chính là, khi hai người lập tức quay đầu lại nhìn người tới, trong nháy mắt, bỗng dưng “Phốc phốc” hai tiếng! Hai người tại chỗ đã bị bịt kín huyết đạo toàn thân, càng

kinh thấy người phong bế huyết đạo của bọn họ, thật sự là

Sóng lớn vỡ nát!

“Sóng vỡn?” Nhiếp Phong đột nhiên thấy sóng lớn đột nhiên an toàn trở về, đáng lẽ mừng rỡ, thế nhưng giờ phút này hấn lại cực kỳ khiếp sợ! Trước kia hấn bị ba trăm roi đánh trọng thương, lúc này mặc dù thân thủ không bằng lúc trước, nhưng ít nhất cũng nhanh hơn sóng lớn bình thường. Nhưng mà, con sóng lại có thể vừa ra tay đã đâm liên tục vào đại huyết giữa hấn và Không Từ, tu vi cực cao, thực sự vượt ngoài dự liệu của Nhiếp Phong.

Mà càng làm cho Nhiếp Phong khiếp sợ chính là vẻ mặt tĩnh mịch của Đoạn Lăng, trong lòng hấn biết rất kỳ quặc, sững sờ hỏi: “Săng..., người bình an trở về...thật tốt! Nhưng, vì sao người lại phong cho ta cùng Không Từ Đạo? Người tại sao trong đêm hôm nay... Cuối cùng đi nơi nào?”

Liên tiếp có câu hỏi, nhưng sóng đã bị cắt đứt chỉ có thể trả lời ngắn gọn: “Gió, thật xin lỗi, ta đã khóa chặt huyết đạo của người và Không Từ, chỉ vì ta không muốn các người ngăn cản... chuyện tối nay ta sắp sửa làm!”

Không Từ cũng khiếp sợ xen mồm hỏi: “Đoạn... Ngã, người... Tôi nay người muốn đi làm chuyện gì?”

Đoạn Lăng im lặng không đáp, chỉ là lại từ trong áo lấy ra cái túi da cất giấu Thiết Thi Hùng Tầm, vừa rồi nói: “Phong, Không Từ, đây chính là con Thiết Thi Hùng Tầm mà hùng bá muốn lấy về, ta đã tìm về rồi, là tìm về từ trên người phụ tử Tàn Ninh! Hùng Tầm, vốn là trộm!”

Nhiếp Phong đột nhiên thấy con tầm, lập tức vui mừng:

“Vậy chẳng phải là chân tướng rõ ràng rồi hả? Lăng, ta và người đây liền lấy Hùng Tầm ra bá bá, chẳng phải là không giải quyết xong rồi?”

“Không!” Đoạn Lăng bỗng nhiên lắc đầu, nói với Nhiếp Phong: “Gió, sự tình còn chưa giải quyết! Bởi vì nếu đưa Hùng Tầm về Hùng Phách, một đôi mắt của Ngọc nhi cô nương liền không cứu, nàng sẽ sống đến hiện nay đều ở trong

bóng tối, mà Ngọc tiền bối... cũng không thể đạt thành tâm nguyện cứu Ngọc nhi cô nương... “

“Ngọc nhi... Cô nương? Ngọc tiền bối? Rốt cuộc bọn hấn là ai?” Tuy rằng Nhiếp Phong ẩn ẩn cảm thấy nổi khổ tâm của Đoạn Lăng, nhưng vẫn không biết rõ trong đó, không rõ lí do.

Đoạn Lăng giải thích:

“Ngọc tiền bối chính là bóng người huyết hồng ngày đó tại ba phân giáo trường tập kích hùng bá, hùng bá từng hại một nhà đại ca hấn, càng làm hại Ngọc nhi cô nương. Cho nên, lần này Ngọc tiền bối tìm hùng bá chỉ vì đòi lại công đạo, lại không nghĩ bởi vì ta ngày đó phải cứu người, khiến cho hấn ngược lại bị ba màu chỉ mạnh của Hùng Phách làm trọng thương...”

Nhiếp Phong nghe đến đó, bắt đầu hiểu được chân tướng sự tình, hấn giật mình nói: “Ta hiểu rồi, cho nên, lần đó cha con Tàn Ninh nói người giấu giếm thích khách, kỳ thật là sự thật! Người vì áy náy mới mạo hiểm thu nhận cái tên...Ngọc tiền bối kia?”

“Ừm!” Đoạn Lăng thương cảm gật đầu:

“Bất quá... Ta cũng hoàn toàn không phải bởi áy náy, bởi vì Ngọc tiền bối vì một nhà đại ca của ngài ấy, không tiếc hy sinh khuôn mặt tuần tú của mình cùng với hạnh phúc cả đời trở thành dạ xoa. Ông ấy, thật sự là một người đáng để ta ái mộ và đồng cảm. Huống chi, Hùng bá năm đó mưu hại đại ca ông ấy, hành vi của ông ấy thật sự là thiên lý bất dung...”

“Công bằng...”

“Tự Tại lòng người!”

Hay cho câu công bằng tự tại lòng người!

Thương hải nhân gian, sớm đã không pháp, lý không phải lý, sai lang lộng đạo, hồ báo tung hoành, ai mạnh ai mạnh thì đạo lý! Nhưng có lý cũng không có nghĩa là có chân lý, có công lý! Công đạo, mãi tự tại lòng người!

Đoạn Lăng một lòng tương trợ Ngọc Tam Lang và Ngọc Nhi, đều chỉ vì hấn ta quá chướng mắt, hấn ta không cách nào vượt qua cửa ải trong lòng hấn ta!

Nhiếp Phong nghe xong sóng lớn, dường như càng lúc càng rõ ràng tâm đoạn lãng, bỗng nhiên y buồn bã thở dài: “Hay cho câu công đạo tự tại lòng người!”

“Hảo huynh đệ của ta, người có thể nói cho... Ngọc tiền bối một câu công đạo như vậy, để thấy người đã không còn là kẻ khúm núm với đám thiên hạ lúc trước nữa... Tên tiểu tử lông vàng kia, người... thật sự đã trưởng thành, ta thật sự... rất... an ủi...”

Nói tới đây, khóe mắt Nhiếp Phong lại mơ hồ hiện lên một mảng nước mắt, từ đáy lòng y, y thật sự hiểu được lựa chọn như thế nào để an ủi. Chỉ là, y vẫn tiếp tục nói:

“Nhưng, Lãng, đệ đệ tốt của ta, người có thể hiểu được công đạo, lẽ nào Nhiếp Phong ta không hiểu được? Người muốn giúp Ngọc tiền bối và Ngọc nhi cô nương kia, lẽ nào đại ca sẽ không chủ trì công đạo, cùng người lên ba phần giáo tràng hướng hùng bá tranh đoạt, để hóa giải ân oán này? Lãng, người vì sao cho rằng ta sẽ ngăn cản người đi chủ trì công đạo cho hai người bọn họ? Người vì sao phải phong ta huyết đạo?”

Mặc dù Nhiếp Phong nói như thế, nhưng sóng dứt lại lắc đầu cười khò:

“Phong, không... Có thể! Cho dù người và ta cùng nhau lấy công đạo cho Ngọc tiền bối và Ngọc nhi, Hùng Phách cũng tuyệt đối sẽ không đòi lại công đạo! Người có biết, hắn vì nhỏ cỏ tận gốc Ngọc tiền bối, đêm qua còn triệu ta lên Đệ Nhất Lô, nếu ta không giao Thiết Thi Hùng Tầm ra, cùng với cung cấp nơi Ngọc tiền bối đang ở, hắn, tối nay sẽ —— cắt đứt gân chân tay của người!”

“Cái gì? Hình phạt mà Phong thiếu gia ban cho, chính là... muốn chọn hắn...” Khổng Từ đứng một bên nghe đến đây, kinh hãi không thôi!

Nhiếp Phong cũng mang vẻ mặt tử vong. Y tưởng mình từng vì hùng bá lập không ít công lao hãn mã, hùng bá tối nay phạt nặng y, nhiều lắm cũng chỉ quất thêm ba trăm roi hoặc hơn ngàn roi nữa thôi, hôm nay chợt nghe thấy sự độc ác của hùng bá, không lâu trong lòng y chợt ớn lạnh!

“Cho nên.” Đoạn Lãng lại nói tiếp:

“Phong, cho dù ngươi và ta cùng đi ba phần giáo trường cũng vô bổ! Hơn nữa, sẽ vì chuyện này mà liên lụy đến ngươi! Đã như vậy, chẳng bằng để ta một mình đi...”

“Độc lực gánh chịu!”

“Ngươi... dốc sức gánh vác?” Nhiếp Phong kinh ngạc:

“Lăng, ngươi có biết Hùng Phách lợi hại của võ công? Lúc này ba phần giáo trường lại tụ tập vô số môn hạ, ngươi lần này đi căn bản không làm nên chuyện gì! Không bằng... Ta sẽ mang con Thiết Thi Hùng Tầm này chạy ra khỏi thiên hạ cứu Ngọc Nhi cô nương kia, về phần tội danh mất đi Thiết Thi Hùng Tầm, cứ để ta đảm đương cho...”

Lúc này đây, Đoạn Lăng vẫn còn muốn gánh tội thay cho Nhiếp Phong, thực sự cảm động không thôi, thế nhưng hắn vẫn lắc đầu, cười khổ nói: “Không...! Phong, ngươi là đại ca ta kính trọng nhất, sao ta có thể để ngươi gánh tội thay cho ta? Ta đã quyết định, trước tiên mang hùng tâm thấy hùng bá, tự mình thừa nhận là ta trộm hùng tâm, tất cả đều không có liên quan đến ngươi! Sau đó, ta mới lấy lực lượng mới của ta, hy vọng có thể giết ra vòng vây chạy tới cứu Ngọc Nhi cô nương...”

“Ngươi... Lực lượng mới tăng?” Nhiếp Phong kinh ngạc, đột nhiên nhớ lại vừa rồi sóng im hơi lặng tiếng xuất hiện, cùng với tốc độ ra tay cực nhanh, hỏi: “Săn, ngươi lấy đâu ra... lực lượng mới tăng?”

Sóng võ im bất đáp: “Bởi vì đêm qua ta đã ngâm trong dạ xoa trì một ngày một đêm! Ta đã trở thành dạ xoa!”

“Ta đã có được sức mạnh kinh khủng như dạ xoa rồi!”

“Như... lực lượng kinh khủng như dạ xoa?” Nhiếp Phong và Khổng Tử nghe vậy song song kinh ngạc, Nhiếp Phong lập tức truy vấn: “Săn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Sóng võ lại buồn bã cười một tiếng, đáp: “Gió, về lực lượng mới tăng thêm này, thật sự là một lời... khó nói hết! Duy nhất ta có thể nói, chính là nếu ta vừa vận dụng cỗ lực lượng này, tâm của ta... liền có thể sẽ không chế không chế được... mà đi về phía tà đạo, cho nên...”

Đoạn Lăng nói tới đây, trong mắt càng nổi lên thương cảm vô hạn, gã nói: “Cho nên, ta duy nhất sợ hãi, chính là có một ngày ta tâm chí thực biến tà, ta... sẽ không nhớ nổi người là đại ca ta kính trọng nhất! Vì sợ sau này biến tà, ta sẽ thật sự quên người, Phong! Ngay tại ta vẫn nhớ rõ người từng quan tâm ta, vì tình huynh đệ nhiều năm, xin người —— “

“Chịu sóng cúi đầu!”

Thiên! Đoạn Lăng vừa nói xong, bỗng dừng “phập” một tiếng! Vậy mà quỳ thật mạnh về phía Nhiếp Phong, nước mắt luôn tràn đầy hốc mắt hấn, cuối cùng cũng hung hăng rạch xuống!

Nhiếp Phong và Không Từ thấy thế vô cùng kinh ngạc! Khó đoán được, sóng gió sẽ đột nhiên quỳ xuống trước gió! Thế nhưng Nhiếp Phong mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng cảm động vì cơn sóng này. Hấn hơi thất vọng nói: “Săn! Người quỳ... Ta? Người lại quỳ xuống ta?”

“Người có nhớ ta từng dạy giá tiền như thế nào không? Người là Nam Lâm Kiếm Thủ Đoạn soái rất giỏi! Người nhất định phải ưỡn ngực, tuyệt đối không nên quỳ xuống trước bất cứ ai! Cho dù là ta, người cũng không nên quỳ! Nam nhân, nhất định phải đứng như nam nhân! Cho dù khóc, cũng nhất định phải đứng đó khóc! Ta, căn bản không đáng người quỳ như thế! Người mau đứng dậy cho ta!”

“Không!” Đoạn Lăng kiên quyết trả lời, nhưng vẫn không có nửa phần ý tứ đứng lên:

“Cắt đứt sóng vĩnh viễn sẽ không quên gió do người dạy! Nhưng, người đáng giá! Người là xứng đáng để ta quỳ xuống như thế!”

Đoạn Lăng nói đến chỗ thần thương, không khỏi nước mắt tung hoành, chợt ngẩng đầu nhìn Nhiếp Phong, nói: “Chỉ bằng người năm đó không hướng cường quyền bất luận cái gì, lại vì cứu ta đoạn sóng mà hướng Hùng Phách gian hùng này quỳ gối! Gió, chỉ riêng ân tình này, đã dạy ta đoạn Lăng nợ người cả đời rồi!”

Đúng vậy! Vẫn là câu châm ngôn kia: nợ người ta một văn tiền, không trả hết nợ, nợ cả đời ký sinh, còn chưa thống khoái...

Nhiếp Phong kinh ngạc, không thể tưởng được năm đó mình vì tình thế cấp bách vì Đoạn Lăng mà quỳ xuống, trong lòng có khắc sâu vào lúc sóng đã dứt, lúc này sóng vẫn đang nhìn gã, thần thờ cười khổ:

“Phong, ngươi... ngươi có biết không? Từ khi ngươi khúm núm vì ta, cầu xin ta đặc xá tội chết của ngươi, cho dù khi đó chúng ta còn chưa kết bái, nhưng trong lòng ta đã âm thầm nhận ngươi làm đại ca...”

“Ta hi vọng cả đời mình có thể trở thành huynh đệ tốt của ngươi; mặc dù ta tự biết tư chất vĩnh viễn không thể bì kịp ngươi, ngươi vĩnh viễn là một ngôi sao hào quang vạn trượng của võ lâm, ta... Lại chỉ là một đồng bùn nhão mà người đời thích đạp lên, nhưng... Điều này có gì quan trọng đâu chứ? Chỉ cần ngươi không ghét bỏ đệ đệ ta chưa đi ra được, ta cũng vĩnh viễn sẽ như người hầu đi theo bên cạnh ngươi, ta tuyệt đối... cam tâm tình nguyện làm một nhân vật không được chú ý bên cạnh tinh quang...”

“Ta căn bản chưa bao giờ có Hồng Đồ Đại Chí gì cả! Cho dù muốn làm Tứ Thiên Vương gì đó, ta cũng không muốn ngươi vì tiền đồ của ta mà lo lắng, mới có thể tạm thử một lần. Bởi vì ta biết, nếu ta thật sự có thể trở thành Tứ Thiên Vương, ngươi nhất định sẽ rất an ủi, sẽ rất vui vẻ, ta... Chỉ cầu ngươi vui vẻ...”

Nhiếp Phong một mực mờ mịt nghe đến đây, trong mắt bỗng nhiên chảy ra hai hàng lệ, như là huyết lệ, hấn bất ngờ nghẹn ngào hỏi: “Lăng, ngươi đã biết... nếu như tất cả bình an bình an, ta... sẽ rất an ủi vui vẻ, nhưng mà, ngươi có biết... ngươi hôm nay... Trừ ta đi, nếu như thật sự... Ta bất hạnh chết trên tay hùng bá, kiếp này ta kiếp này... Lại còn vui vẻ... Có thể? Cuộc sống? Nhiếp Phong ta sao lại đối xử không được... Năm đó cha ngươi là Đoạn Suất tại Lăng Vân quật... Dem chúng ta bỏ qua mỗi hận biển giận này... ơ sinh ra sao?”

“Nếu ngươi muốn đi gặp hùng bá, cũng phải... Ta đều đi!”

“Đã là huynh đệ, vốn đã có sinh tử nương theo - nghĩa!”

“Ta... biết!” Đoạn Lăng quả quyết đáp: “Nhưng... ta tuyệt đối sẽ không để ngươi... cùng với đệ đệ không có tiền đồ của ta... Cùng trầm luân xuống!”

Đoạn Lăng nói đến đây liền đứng lên, một tay nắm chặt vai Nhiếp Phong nói: “Phong, ngươi biết không? Nếu như không có chuyện lần này phát sinh, nếu như ta thật sự có thể trở thành Tứ Thiên Vương, ngươi cho rằng ta còn có tâm nguyện gì?”

“Tâm nguyện của ta kỳ thật hết sức... đơn giản! Chính là tương lai sau này mỗi huynh đệ chúng ta đều có thể trở thành gia đình lập thất, chúng ta có thể rời khỏi võ lâm, sau đó tìm hai căn phòng nhỏ lắng nghe, yên lặng cư ngụ cùng người nhà của nhau, cứ như vậy, hai huynh đệ chúng ta cũng không có thời gian chiếu cố nhau tương trợ. Mà con cái tương lai của chúng ta cũng có thể giống nhau trở thành bằng hữu, kéo dài phần hữu thế hệ này của hai huynh đệ chúng ta...”

Cái gì? Nguyên lai tâm nguyện của Đoạn Lăng chỉ là ngây thơ. Đơn giản? Hẳn chỉ mong có thể tình hữu nghị vĩnh cổ đời đời kiếp kiếp? Nhiếp Phong chợt nghe được tâm nguyện này, ý nghĩ của mình ngay cả một tâm nguyện đơn giản như vậy cũng không cách nào tác thành cho hắn, trong lòng như đang nhỏ máu!

“Đáng tiếc...” Đột nhiên Đoạn Lăng than thở một cách hèn mọn bất đắc dĩ: “Đáng tiếc, xem ra thật sự không phải... có khả năng lại xảy ra! Bởi vì, thời hạn đã đến...”

Đúng vậy! Giờ Tý đã tới, Đoạn Lăng không xuất hiện trong ba phần giáo trường nữa. Giải quyết tất cả, e là Nhiếp Phong – Tội - khó tha!

Đoạn Lăng ấn chặt bả vai Nhiếp Phong, tay chân lại chặt thêm một phần, hắn rút cục gượng cười, nói: “Phong, ta thật muốn đi! Bất quá trước khi đi, để ta gọi ngươi một tiếng “Đại ca...”

“Từ ngày chúng ta kết nghĩa... Bắt đầu, ta vẫn là... gọi ngươi là “Gió”, cho tới bây giờ... cũng không chính thức gọi ngươi một tiếng... Đại ca, bởi vì, ta luôn cảm thấy... Lấy một tên tiện phò như vậy, nếu như... Gọi địa vị không nhẹ... Đại ca, để người khác nghe thấy... Tóm lại là quá quái dị, cho nên... Ngay cả chúng ta đã là... Kết bái huynh đệ, ta... vẫn không dám... loạn kêu loạn...”

“Nhưng... Nhưng nếu bây giờ còn không kêu nữa là có thể... không còn cơ hội nữa rồi! Cho nên...”

“Gió...”

“Đại ca của ta!”

“Mời người về sau... Lãng... Không thể đi theo người được...”

“Ngoan ngoãn bảo trọng...”

“Tạm biệt...”

“Sóng... Nhất định sẽ không quên ở cuộc đời vô dụng của mình...”

“Tùng gặp phải người!”

Đoạn Lãng vừa nói ra lời ấy, vội vàng buông lỏng tay đang bấp chặt vai Nhiếp Phong, tiếp theo chậm rãi xoay người.

Rốt cuộc hắn không nhìn được liếc nhìn Nhiếp Phong thêm nữa, cúi đầu xuống bước ra khỏi Phong các!

“Sóng!”

Nhiếp Phong và Khổng Từ cùng lớn tiếng hô lên, thế nhưng bóng người sóng gió đã rất nhanh biến mất trong màn đêm vô biên bên ngoài!

Vì thành toàn Nhiếp Phong, vì thành toàn Ngọc nhi, vì thành toàn Ngọc Tam Lang, rốt cuộc đoạn sóng đã bước lên tuyệt lộ tối tăm vô vọng nhất trong cuộc đời hắn! Nhiếp Phong thấy đệ đệ tốt này của mình vì tất cả mọi người mà đi, y thật sự rất vui mừng vì sự hiểu chuyện của mình, nhưng, lại càng lo lắng cho nỗi khôn cảnh sắp sửa phải đối mặt...

“Phong... Thiếu... Gia, Đoạn Lãng thật sự là một... Rất khó có được... Huynh đệ tốt a! Hắn có lòng tốt như vậy, lại như vậy... Đáng thương, hắn không nên như thế... Đi! Phong... Thiếu gia, chúng ta... Có biện pháp gì... Có thể giúp hắn? Rốt cuộc chúng ta có biện pháp gì có thể giúp... Giúp hắn? A...”

Khổng Từ rốt cục nhìn không được khóc lớn lên, nhưng là, trừ khóc hỏi, nàng có thể làm gì? Nhiếp Phong lại làm sao có thể giúp nỗi sóng gió?

Trừ phi...

Trừ phi vào giờ phút này, có thể có môn chúng thiên hạ đi qua, giải đáp huyết đạo bị đoạn sóng phong cho Nhiếp Phong đứng không?

Nhưng mà, lúc này tất cả môn chúng đều tập trung ở trên ba phần giáo trường, còn có ai sẽ đi qua?

Không! Còn có một người!

Đang lúc Nhiếp Phong cảm thấy bàng hoàng vô kể, hoắc mắt...

“Phụp” một tiếng!

Một bóng người đập một cái, xuất hiện trước mặt hắn và Khổng Tử!

Đó là một người vốn định đi tới Tam Phần giáo trường, lại vừa vịn đi qua cửa Phong các!

Bộ! Kinh! Vân!

“Vân... sư huynh?” Nhiếp Phong không hề nghĩ tới, từ trước đến nay bộ dáng luôn là hắc ám, giờ phút này trong mắt hắn giống như đang phát sáng!

Chỉ có mỗi hy vọng.

Nhưng dù thế nào thì cũng không còn kịp nữa rồi.

Bởi vì, sóng đã đến ba phần sân giáo...

***

***

***

Chương thứ mười hai, không kịp yêu đương.

Trên phần ba giáo trường, gió tuyết càng lúc càng điên cuồng.

Điên cuồng như gào thét.

Hùng Phách rít gào.

Giờ Tý đã tới, thế nhưng bóng dáng Nhiếp Phong và Đoạn Lăng vẫn lặng ngắt như tờ! Ba phần giáo trường băng tuyết dày đặc, bao phủ toàn bộ giáo trường trắng xóa như tuyết.

Nhưng mà, băng tuyết mặc dù dày, nhưng bên dưới chiếc ghế bả chủ long ý lại hoàn toàn không có nửa phần băng tuyết!

Bởi vì, băng tuyết đã khiến lửa giận của hắc hùng hực hòa tan!

Hắn ta đã chờ đến cực không kiên nhẫn nữa rồi!

Thế nhưng, khi hùng bá đang muốn phát tác, tuyên bố chấm dứt thời điểm Công thẩm, Nhiếp Phong đoạn sóng đêm nay, đột nhiên, một bóng người, rớt cục từ từ bước lên ba phần giáo trường!

Nhìn bóng người này mặc một thân áo vải xanh biếc, không hỏi mà biết.

Đoạn! Lãng!

Chợt thấy sóng lớn đến kịp thời, cho đến bây giờ, Tần Sương lo lắng dị thường không khỏi thở ra một hơi, hắc thật sự rất lo lắng Hùng Phách sẽ vì hiểu lầm Đoạn Lãng sợ tội mà trọng phạt Nhiếp Phong!

Chẳng qua khi hắc thấy Đoạn Lãng một mình tiến đến, cũng không đồng hành cùng Nhiếp Phong, xem ra vẻ mặt khác thường, lại không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên:

“A? Phong sư đệ... Vì sao không cùng Đoạn Lãng liên hệ đến đây? Chẳng lẽ... Có chuyện gì phát sinh ở trên người hắc rồi? Từ trước đến nay vốn ngả ngớn, vẻ mặt lúc này lại trầm thấp như thế?”

Mặc dù Tần Sương trăm cách thấp thỏm, duy hùng chợt thấy sóng mắt, nhưng lại có phản ứng khác nhau, nhưng thấy hắc nhếch miệng cười to nói: “Tốt! Đoạn tiểu tử! Không thể tưởng được ngươi lại dám đơn độc một ngựa đến trước mặt lão phu khai báo! Nhưng đồ nhi ngoan của ta Nhiếp Phong, hôm nay tại sao không tới? Hai người không phải là hảo huynh đệ tốt của ta sao? Hắc lại từ bỏ cuộc biện bạch trong một thời khắc trọng yếu như vậy? Chẳng lẽ...”

“Hắc sợ mình lại bị phạt nặng? Ha ha...”

Chợt nghe hùng bá chế nhạo đồ nhi mình như thế, mặt mũi trầm thấp của Đoạn Lãng bỗng nhiên thái độ khác thường, hắc hung hăng trừng mắt hùng bá, tinh quang trong hai mắt bạo xạ nói: “Hùng Bá! Ngươi sai rồi!”

“Gió không có đến, không phải bởi vì hấn từ bỏ biện bạch cho ta, thậm chí chịu phạt, mà là bởi vì, hấn đã không thể lại tới nữa!”

“Hấn, toàn thân đại huyết sớm đã bị ta phong bế! Vẫn ở Phong các!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong sân đều ngạc nhiên! Nguyên nhân là do thân thủ Nhiếp Phong cao, dù bị thương ba trăm roi, cũng không thể nào bị đoạn sóng phong kín đại huyết! Trung định sự có điều kỳ quặc! Hùng phách bất hạn hỏi: “Cái gì? Phong nhi lại bị người phong ấn đại huyết? Hắc! Đoạn Lăng! Phong nhi không phải bằng hữu của ngươi sao? Vì sao ngươi lại phong kín đại huyết của hấn?”

” duyên đến ——” Đoạn Lăng rút cục phá trầm thấp thành một trận cười tà ác, từng chữ từng chữ phun ra một đáp án:

“Hấn đã phát hiện...”

” Thiết Thi Hùng Tầm...”

“Là ta...”

“Trộm!”

Thiên! Thiết Thi Hùng rõ ràng là phụ tử Tần Ninh trộm, vì sao Đoạn Lăng lại muốn trực tiếp nhận là mình trộm? Hấn rốt cuộc muốn làm gì? Mà ngay lúc hấn vừa nói ra, hấn cũng đồng thời lấy Thiết Thi Hùng tầm ra biểu diễn cho mọi người thấy!

Hùng Phách, Tần Sương, Văn xấu đám người vừa thấy đã ngạc nhiên tại chỗ! Lúc này sóng gió lại giả vờ gian hiểm nói tiếp:

“Chính vì Nhiếp Phong phát hiện ra Hùng Tầm bị ta trộm, hấn muốn ngăn cản ta đem nó giao cho Ngọc Tam Lang, ta liền thừa dịp hấn bất giác phong kín đại huyết của hấn! Ta không thể để cho hấn trở ngại chuyện ta muốn làm!”

Lúc hấn nói đã nhìn thẳng vào Hùng Phách:

“Cho nên, Hùng Phách! Việc này bây giờ đã không còn liên quan gì tới Nhiếp Phong nữa! Ngươi muốn đối phó, hiện giờ chỉ có ta —— “Đoạn Lăng”

Một chiêu tốt “Lấy lui làm tiến”! Đoạn Lăng cử động lần này, đơn giản là cố ý ở trước mặt tất cả đồ đệ trong thiên hạ, cho thấy Nhiếp Phong cũng muốn ngăn trở hắn, cho thấy Nhiếp Phong cũng bởi vì Thiết Thi Hùng Tầm mà trở mặt với bằng hữu hắn! Hắn muốn hùng bá trước mặt tất cả đồ chúng trong thiên hạ, không còn lý do gì để phạt nặng Nhiếp Phong!

Hắn không muốn vì một kẻ không có tiền đồ như mình mà phụ Nhiếp Phong!

Nếu có tội nặng ngàn cân, ngàn cân khổ thì hắn phải chịu nổi một mình cơn sóng cát này!

Để cứu Nhiếp Phong, hành động này của Đoạn Lăng tuyệt đỉnh thông minh tuyệt đỉnh, duy hùng bá sao không phải cái thế thông minh? Hắn nghe xong đã biết Đoạn Lăng đang làm phép thuật gì đó., Chỉ là, kỳ thật hắn cũng không quan tâm để ý tới chuyện xử phạt Nhiếp Phong! Hắn chỉ quan tâm thu hồi sóng vỗ về bây giờ Thiết Thi Hùng Tầm đang nắm trong tay, cùng với bức xuất ra tung tích Ngọc Tam Lang! Hắn nghe vậy không khỏi nhe răng cười một cái., Hắn nói: “Ha ha! Đoạn Lăng ơi Đoạn Lăng! Lão phu thực sự là càng lúc càng bội phục ngươi rồi! Ngươi nghĩ trăm phương ngàn kế muốn chứng minh việc này không liên quan tới Nhiếp Phong, muốn ta tha cho Nhiếp Phong? Được lắm! Dù sao bây giờ Hùng Tầm đã ở trước mặt, lão phu có trọng phạt Phong nhi hay không cũng không quan trọng, sau này ta còn có một số việc ỷ lại vào hắn, ta cứ việc bỏ qua cho hắn đi! Chỉ là...”

***

“Ngươi có biết, ngươi đã mang Hùng Tầm lên ba phần sơn khâu, liền mơ tưởng có thể mang Hùng Tầm rời đi không! Nếu ngươi muốn đi thì ta cũng không lưu lại, nhưng trước tiên ngươi phải lưu lại Thiết Thi Hùng Tầm, cùng với tên Ngọc Tam Lang kia hạ lạc ở đâu!”

Đoạn Lăng có thêm ý hỏi: “Nếu ta thật sự không lưu lại thì sao?”

Hùng Phách cười lạnh:

“Vậy sang năm hôm nay, có lẽ Nhiếp Phong phải ở trước mộ phần của ngươi thấp một nén nhang.”

Đoạn Lăng biến hóa quỷ quyết cười một tiếng, đáp: “Ta đã có đảm lượng ba phần giáo trường, chính là đến có chuẩn bị! Bây giờ ta mang Thiết Thi Hùng Tầm rời khỏi, xem ngươi có thể ngăn cản ta không?”

Lời Đoạn Lăng vừa nói ra, tất cả đồ đệ thiên hạ trong sân đều xôn xao! Sóng lớn từ trước đến nay chỉ là một tiểu nhân vật trong thiên hạ, hôm nay lại dám công nhiên khiêu chiến hùng bá, hấn hấn là điên rồi?

Mà ngay lúc đám đông xôn xao, Đoạn Lăng đã thật sự “Ngôn hành nhất trí”, xoay người muốn rời khỏi!

“Đầu!”

“To gan!”

Hùng Phách thịnh nộ phun ra hai chữ, tiếp theo, mặc dù chính gã vẫn chưa ra tay, trăm tên thiên hạ đồ chúng đứng ở bên cạnh gã, đột nhiên đã lĩnh hội ý tứ bang chủ...

Thay hấn ra tay!

Thanh âm “Hùng phục phục” vang lên, trăm tên thiên hạ đồ đệ thiểm điện đã đến sau lưng Đoạn Lăng, cầm đao chém mạnh về phía con sóng!

Ai ngờ, sóng lớn vẫn như cũ không hề sợ hãi, càng không có quay đầu nhìn đám đồ đệ này, chỉ lạnh lùng phun ra một câu:

“Hùng Bá!”

“Ngươi quên ta nói lần này là ta có chuẩn bị mà đến sao?”

“Những đồ chúng này lại — “Sao có thể ngăn ta?”

Lời nói vừa dứt, sóng lớn cuối cùng cũng khiến cho Hùng Phách rõ ràng, rốt cuộc hấn đã chuẩn bị cái gì!

Đúng vậy ——

Lửa!

Trong lửa nóng một chiêu!

“Hùng” một tiếng! Đột nhiên một mảng ánh lửa hùng hực xông lên phía trước trăm tên đồ đệ kia, nhanh như điện quang thạch hỏa diễm liền định thần nhìn lại, thành linh thấy toàn

thân sóng gãy đã bao phủ một cổ nhiệt độ tà dị, chỉ một thoáng, cả người hấn như một đầu...

Hỏa Lân hung thú!

Mà con hung thú này, đã dùng một chiêu có thể ăn mòn cả mặt trời từ trong ngọn lửa hùng hực ——

Hỏa! Lân! Thực! Nhật!

Trăm tên đồ dân kia còn chưa kịp kinh hô! Bọn hấn bỗng nhiên phát hiện, tất cả bọn hấn không cách nào kinh hô nữa, bởi vì con Hỏa Lân này đã một ngụm thôn phệ bọn hấn, trong hỏa kinh cực nóng vô luân, bỗng nhiên lại truyền đến “Bành bành” tiếng trọng kích! Bọn hấn đã hoàn toàn bị đánh bất tỉnh!

Thế khó đoán, sóng bình thường từ trước đến nay không có gì lạ, giờ phút này công lực lại kinh người như thế, càng có đủ lực lượng sử dụng tuyệt chiêu “Hỏa Lân Thực Nhật” trong gia truyền của hấn, vừa ra tay đã đánh bại toàn bộ tinh anh trong thiên hạ có võ công không kém, công lực cao đến đâu, thật khiến người ta lú lẫm! Hùng Phách vạn liệu không tới, đoạn lẫm trong thời gian ngắn mạnh mẽ đến vậy, không khỏi khẽ giật mình:

“Hỏa Lân Thực Nhật?”

“Nghe nói chiêu này của Đoạn gia nhất định phải phối hợp với nội lực tinh xảo mới có thể sử dụng!”

“Đoạn tiểu tử! Người lại có công lực sử dụng tuyệt chiêu Hỏa Lân Thực Nhật của cha người?”

“Thật đơn giản!” Đoạn Lẫm cảm khái cười:

“Bởi vì ta cũng giống như Ngọc tiền bối, trở thành...”

“Dạ Xoa!”

Tiếng nói còn chưa dứt, mặt mũi và hai tay của con sóng chợt chuyển thành một mảnh huyết hồng, hiển thị đúng như lời Ngọc Tam Lang nói, chỉ cần con sóng gãy thôi động lực lượng ở trong dạ xoa trì, liền có khả năng tẩu hỏa nhập ma. Bây giờ nhìn mặt hấn đỏ bừng, có lẽ chỉ cần hấn thúc giục nhiều lần lực lượng của dạ xoa, liền rất có khả năng sẽ thật sự trầm luân tà đạo...

Nhưng mà, mặc dù một chiêu Đoạn Lăng có thể áp đảo quần anh, nhưng vẫn có người không tin hẳn đã thu được sức mạnh của dạ xoa mà xuất thủ. Chỉ thấy bóng trắng nhoáng lên một cái, Văn xấu đã thừa lúc đoạn lăng nói chuyện lướt đến trước mắt, một mặt vung chưởng bổ thẳng vào mặt Đoạn Lăng, một mặt quát dị kêu lên: “Đoạn tiểu tử! Đừng quá tự cho là đúng! Ta không tin ngươi đã tăng cường, ta muốn thử ngươi một lần!”

Tiếng nói chợt dứt, chưởng phong của Văn xấu cũng theo âm thanh mà rơi xuống, duy đoạn sóng lạnh lùng nói: “Văn xấu! Ngươi tự cho là người!”

Trong lúc nói chuyện, Đoạn Lăng cũng đã thẳng tay đón đỡ, “Bụp” một tiếng, lại đem công lực so với những văn xấu xí tinh anh kia cao hơn không biết bao nhiêu lần chấn bay ra ngoài mười trượng, mà Văn xấu xí lại ngay tại chỗ miệng mũi phun máu, trọng thương té xỉu!

Nhưng mặc dù một chưởng Đoạn Lăng đánh lui Văn xấu xí, nhưng một chiêu khác lại đồng thời đánh tới!

Chiêu là quyền chiêu!

Quyền là Thiên Sương!

Một mực im lặng, Tần Sương đã mang theo quyền phong lạnh thấu xương đánh tới, đây chính là chiêu thức trong Thiên Sương quyền...

“Sương Ngưng nhìn kém cỏi!”

Chiêu “Sương Ngưng” này nhìn kém cỏi, trong quyền phong ẩn chứa hàn ý vô hạn, có thể đông lạnh thân thể địch nhân đến cứng ngắc, thừa thế giảm tốc độ đối phương dùng chiêu thức đánh bại hẳn. Chỉ là, khi Tần Sương ra đòn này, hiển nhiên bởi vì trước mắt là bạn tốt Nhiếp Phong dứt Lăng mà lưu lại vài phần lực, còn một mặt công về phía trước hướng đoạn lăng nghiêm mặt nói: “Đoạn Lăng! Tần Sương ta và ngươi vốn không có khúc mắc, càng không phải để tranh công, vốn không nên ra tay!”

“Nhưng giúp quy như núi, người phạm sự phụ ta, ta cũng... không thể không đối phó với người!”

Đúng vậy! Tần Sương hoàn toàn không biết ân oán sư hùng phách của hắn và Ngọc Tam Lang, càng không hiểu vì sao Đoạn Lăng cuối cùng lại đối địch với gã, chỉ riêng đoạn sóng đã muốn mang Thiết Thi Hùng Tầm đi, từ trước đến nay gã luôn trung thành với sư phụ mình, cho dù có ngàn lần không muốn, cũng không thể không xuất thủ ngăn cản Đoạn Lăng rời đi!

Đoạn Lăng thông minh biết đường nào? Đương nhiên minh bạch trong lời nói của Tần Sương bất đắc dĩ, gã cũng bất đắc dĩ cười nói: “Tần Sương! Thực không nghĩ tới hôm nay ngươi và ta sẽ đối địch như thế!”

“Ta rất cảm kích Đoạn Lăng ngươi ngày đó cùng Bộ Kinh Vân nhất trí xem trọng một phen trí nhãn trở thành Thiên Vương thứ tư của ta! Đáng tiếc hôm nay ta muốn dẫn Hùng Tầm rời khỏi, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn trở, ngươi, bao gồm cả ngươi!”

“Trong quyền ngươi đã lưu lại ba phần lực, Đoạn Lăng ta cũng kính ngươi ba phần, cũng lưu lại ba phần lực...”

“Phá ngươi!”

Hai chữ “Phá” ngươi chọt ra, sóng cát đột ngột vận chuyển toàn thân, một luồng hỏa kinh hùng hực nhanh chóng phóng lên cao, hỏa kinh ngàn cân, ngay tại chỗ đem Tần Sương “Sương Ngưng” thấy vụng về phủ xuống - Hóa giải, hỏa kinh lại tăng lên, chiêu thứ hai của Tần Sương không cách nào bổ sung kịp, ngay tại chỗ bị hỏa kinh trùng trùng điệp điệp đánh bật ra, lật đều ngoài năm trượng mới có thể đứng vững!

A! Ngay cả Tần Sương cũng không địch lại! Lúc này trên ba phần giáo trường, có thể cùng Đoạn Lăng Phá Địch, chỉ sợ vền vền...

Một người!

Mà người này...

Cuối cùng cũng ra tay!

“Bụp” một tiếng, không biết từ khi nào, Hùng Phách đã dùng mắt thường khó có thể bắt giữ được. Nó như sấm rền, như cuồng phong, thành linh xuất hiện ở sau lưng con sóng!

“Người...” Đoạn Lăng vừa mới đẩy lui Tần Sương, ngum chân khí thứ hai vẫn chưa kịp thúc dục, Hách Thính một tiếng, hùng bá đã trùng trùng điệp điệp đánh vào sau lưng y một cái

---

Bài Vân Thần Chương!

Tuy công lực của Đoạn Lăng sau khi bạo mạnh khiến người ta lú lỏi, nhưng một kích duy hùng bá này lại cực nhanh, càng dạy người khác lú lỏi!

May mà sau bàn tay đã bị đánh văng về phía trước một trượng, nhưng đòn thứ hai của Đoạn Lăng còn chưa định thần, chiêu thứ hai của Hùng Phách đã đánh tới!

Chiêu này rõ ràng là chân khí, chân Phong Thần!

Một chiêu này đến càng nhanh hơn, cước lực chưa đến, đã cạo lên mặt đất vô số băng tuyết bay loạn, trong lòng đoạn lăng biết không ổn, vốn định toàn lực huy chương đón đỡ, nhưng mà...

Chân đi đến trước mắt, không ngờ lại chính là ——

Ly Kỳ biến mất!

Cùng lúc đó, sau lưng con sóng đứt gãy lại truyền đến một tiếng nổ “Ù ù”! Hấn... thế mà lại trúng chiêu!

Hóa ra một cước vừa rồi của Hùng Phách chỉ là hư chiêu, ngay lúc sét đánh không kịp bưng tai, hấn đột nhiên rút chân xoay người, đổi hướng tấn công về phía sau sóng nước!

Cú rút chân này nhìn như đơn giản, chỉ riêng hư chiêu vừa rồi kỳ thật cũng quán quán nhất lực lượng ngàn cân, muốn đột nhiên dời vị trí, há lại là chuyện bình thường tay nghề có thể làm được? Hùng Phách có thể đem quyền sử dụng chiêu thức nhanh đến như vậy, xuất thần nhập hóa, quả thực đạt tới cảnh giới thần mà sáng tỏ!

Sau đó chân bên trong lại bị đánh bay, sức mạnh hùng bá lần này càng mạnh hơn, đánh tới trong vòng năm dặm bốc lên, miệng phun máu tươi! Nhưng sóng đứt mặc dù liên tiếp trúng hai nguyên, sau khi vừa đứng vững tinh thần lập tức lại toàn bộ đề phòng!

Bởi vì hắn thật sự vận liệu không tìm được, Hùng Phách so với tưởng tượng của hắn còn lợi hại hơn! Hắn cho rằng sau khi lấy lực lượng của dạ xoa trị bạo cường, có lẽ còn có thể miễn cưỡng mang theo Hùng tằm trở về cứu Ngọc Nhi, nhưng lần này hắn thật sự đoán sai rồi!

Ngày đó ở trên Tam Phần giáo trường hùng bá Ngọc Tam Lang tựa hồ không địch lại đã biến thành dạ xoa, thứ nhất là bởi vì hắn lạnh lùng không đề phòng trúng một kích lôi đình của Ngọc Tam Lang, tâm thần đại loạn nên nhất thời không thể phản kích! Thứ hai là lực lượng mà Ngọc Tam Lang tăng lên ở Dạ Xoa trị nhiều năm như vậy., Đương nhiên, lực lượng cao hơn cả một đêm so với lúc ở Dạ Xoa trị! Năng lực của Ngọc Tam Lang đối địch hùng bá là chuyện đương nhiên! Nhưng cũng không có ý tứ, chỉ cần ngâm mình trong ao một ngày một đêm đã có dao động dữ dội, cũng có thể đối đầu với hùng bá!

Bây giờ liên tiếp hai chiêu, lập kiến! Võ công tiến cảnh của Đoạn Lăng cổ nhiên làm người ta khiếp sợ, nhưng giờ phút này hắn có mạnh hơn nữa, còn không thể mạnh hơn Hùng Phách, nhanh hơn hùng bá! Không thể tàn nhẫn hơn Hùng Phách!

Tình thế trước mắt ác liệt đến lạ thường! Trong lòng Đoạn Lăng Tâm biết hôm nay phải toàn thân trở ra, cơ hội đã cực kỳ xa vời! Mà lúc này Hùng Phách đã nhe răng cười nói với gã: “Ha ha! Đoạn Lăng a Đoạn Lăng! Khí khái anh hùng vừa rồi của ngươi chạy đến nơi nào rồi? Xem ngươi! Hôm nay còn không giống chó nhà có tang mềm yếu đáng thương như chó mất chủ?”

“Lão phu không biết ngươi lấy được bạo lực từ chỗ nào, nhưng với thực lực trước mắt của ngươi, rõ ràng vẫn còn cách ta một khoảng, mà đoạn khoảng cách này, cũng đủ để cho ngươi trí mạng!”

Hùng Phách nói đột nhiên tiềm lực một lần, ba đầu ngón tay trong lòng bàn tay phải, thành linh phân biệt ngưng tụ tam sắc khí mang “Hồng lam lực”. Đây... Không phải là “Chỉ kinh ba màu” ngày đó hắn trọng thương Ngọc Tam Lang sử dụng? Hắn... đang vận sức chờ phát động?

“Đoạn Lãng! Lão phu vốn cực độ khinh thường ngươi, bất quá sau khi giao thủ với ngươi, cũng cảm thấy ngươi là một thiên tài có thể bồi dưỡng! Như vậy đi! Ta lại cho ngươi một cơ hội cuối cùng!”

“Nếu như ngươi chịu giao Thiết Thi Hùng Tầm ra, càng ngoan ngoãn hơn là tên Ngọc Tam Lang kia trốn ở nơi nào, lão phu sẽ tạm thời đặc xá tội ngươi phạm thượng! Càng chính thức phong ngươi làm thiên hạ...”

“Thiên Vương thứ tư thì thế nào?”

Cái gì? Hùng Phách vậy mà ngay lúc này lại ra sức dụ dỗ mạnh mẽ như vậy với con sóng đút?

Đương nhiên Đoạn Lãng hiểu rõ Hùng Phách là do con cáo già xảo trá này tính toán như ý! Hùng Phách tự nghĩ công lực hơn con sóng thời khắc này, muốn từ trên tay hắn đoạt lại Hùng Tầm đã là chuyện sớm hay muộn, ngược lại tên Ngọc Tam Lang này lại suy nghĩ rất nhiều! Hắn nhất định phải nhanh chóng tìm ra Ngọc Tam Lang đem cái trục quân này, nếu không để cho Ngọc Tam Lang khôi phục công lực, hậu hoạn vô cùng!

Cho nên hắn tình nguyện dùng danh lợi của “Thiên Hạ Tứ Thiên Vương”, dẫn dắt Đoạn Lãng lộ ra kết quả!

Thế nhưng, Đoạn Lãng cũng không phải chỉ có lợi là vẽ, tham cầu “Văn xấu xí” của Tiểu Lợi, càng không phải là hội chúng thiên hạ khuynh danh ” khát vọng thành danh” bình thường viết lên trán, cho tới bây giờ hắn cũng không hi hân những thứ này. Thứ duy nhất hắn hi hân, chỉ là Nhiếp Phong vui vẻ vì hắn hiểu được tiến bộ của hắn.

Hắn chỉ hy vọng đại ca duy nhất trong cuộc đời mình là “Nhiếp Phong” Cốc Lương Tâm!

Mặc dù, hôm nay nếu hắn chiến đấu đến một phần lực cuối cùng mà chết, Nhiếp Phong có thể sẽ rất đau lòng.

Nhưng nếu hắn có thể bán đứng người khác bị ủy khuất, cầu tồn, cho dù có thể trở thành đệ tứ thiên thiên vương thì như thế nào? Sau này hắn, vĩnh viễn không có mặt mũi nào làm hảo huynh đệ Nhiếp Phong nữa!

Bởi vậy cho dù hùng phách phách phách liệt nhưng vẫn không chút nghĩ ngợi, mặc dù hấn trúng phải trọng cước pháp mạnh mẽ đã bị thương, khóe miệng chảy ra tơ máu nồng đậm, hấn vẫn sừng sững như núi, ngạo nghễ đáp: “Hùng Phách!”

“Không cần uổng phí môi lưỡi! Ngươi có bản lĩnh cứ việc cướp con Thiết Thi Hùng Tầm đi! Nhưng tung tích của Ngọc tiền bối, cho dù ta đứt sóng chết, tung tích của hấn cũng sẽ theo ta - “Trầm xuống cửu tuyền!”

Mất thấy nhiều lần thuyết phục, dụ hoặc nhiều lần nhưng vô hiệu, Hùng Phách rốt cục then quá hóa giận, hấn đột nhiên gầm lên:

“Tốt lắm! Đoạn Lăng ngươi tiểu tử này nếu hôm nay đã thề phải giết thân thành “Nhân”, lão phu liền đứt khoát để ngươi “Nhân” “Nhân từ”!

“Cho ta cảm nhận ——”

“Chết đi!”

Một tiếng nhận lấy cái chết! Hùng Phách nhất thời “Bồng” một tiếng nhảy lên giữa không trung! Lại dựa vào thân hình vô xuống, ba ngón tay đã sớm dồn hết tam sắc chỉ kinh của hấn, ngón tay liền đâm về phía sóng lớn ở dưới!

***

***

Ngón tay nặng chưa đến, khí lưu do chỉ lực ba màu kéo theo đã được quét bay tán loạn, quần áo tung bay! Mặt đất trong phạm vi hai trượng xung quanh sóng cũng bị ngón tay chấn động hiện ra vết nứt, sóng xung kích dưới ngón tay, không cần nghĩ cũng biết nó có lực mạnh cỡ nào!

Nhưng đoạn lăng vẫn không sợ, vì câu nói này ” phôi bày công bằng” lòng người, vì Nhiếp Phong! Ngọc nhi! Ngọc Tam Lang! Hấn vẫn cắn chặt hàm răng, quát to một tiếng! Bởi vì hấn lại muốn vận lực lượng của dạ xoa đối cứng!

Nhưng mà, chỉ kinh ba màu của Hùng Phách này, quả thực tuyệt hết hồng trần! Đang lúc lực lượng đoạn sóng đem vận khí chưa vận chuyển, chỉ kinh ba màu do hùng bá ngưng tụ đầu ngón tay, bỗng dưng phát ra một tiếng “Ba”, rõ ràng phá

chỉ lộ ra! Ba đạo khí mang đỏ xanh lục, cách không bắn về phía Đoạn Lăng kình!

”cầu va chạm” ba tiếng! Đoạn Lăng không Ngu Hùng Bá có như vậy, ba vị trí khí môn trên người lập tức bị ba đạo khí mang này cách không đánh trúng! Đoạn Lăng tại chỗ bị thương thổ huyết ngay tại chỗ, ba cái cửa khí này cũng trong phút chốc sử dụng không ra nửa phần chân khí, mà lúc này ba ngón tay của Hùng Phách đã tới gần trong phạm vi năm thước...

Thiên! Không thể tưởng được ba màu chỉ kình của Hùng Phách chẳng những lăng lệ ác liệt vô cùng, càng có thể cách không chế người đả thương? Đoạn Lăng ở giữa điện quang hỏa thạch, chân khí nhất thời không thể thôi động, thử hỏi như thế nào có thể ngăn cản một kích đoạt mệnh này của Hùng Phách?

Hắn ta chết chắc rồi!

Nhưng mà.

Nhưng không biết có phải vì Đoạn Lăng Mệnh không tới mức tuyệt đối hay không, ngay trong nháy mắt sinh tử tồn vong này, đột nhiên có một cái thân ảnh dốc sức liều mạng đoạt trước, “Bành” một tiếng! Thân ảnh này lấy thân thể huyết nhục của mình, cứng rắn ngăn cản cơn sóng này, đem hồn phách của hắn đánh cho nát bấy!

Nhưng người cam tâm ngăn cản đòn trọng thương này chính là một người hãn vận liệu không thể đến đây cứu giúp! Người này rõ ràng là...

Ngọc Tam Lang!

“Tiền bối...?” Đoạn Lăng chấn kinh cực độ! Làm hắn khiếp sợ, không chỉ ba ngón tay đã cắm thật sâu vào trong ngực bụng Ngọc Tam Lang, máu tươi lập tức tuôn ra như sông lớn; còn một điểm khiếp sợ khác, là Ngọc Tam Lang cho dù đã ăn vào tất cả ba mươi viên Khí Chuyên Tâm Đan, nhưng hắn từng bị thương không còn chút sức lực nào, vì sao vẫn còn lực lượng có thể chạy đến cứu giúp Đoạn Lăng?

Thế nhưng, rất nhanh đã hiểu được nguyên do! Chỉ vì giờ phút này một gương mặt xấu xí của Ngọc Tam Lang vậy mà nổi lên

tử khí đen nhánh vô cùng, hẳn hiển nhiên là có thể sử dụng một số phương pháp bàng môn tả đạo mới có thể đến đây! Đoạn Lăng không khỏi hoảng sợ hỏi: “Tiền... bối! Người vì sao... còn có lực lượng... đến đây?”

Ngọc Tam Lang vì ngăn cản kinh chiêu sát thân này, hẳn vốn đã suy yếu giờ càng lúc càng mong manh, hẳn ta dứt khoát giọng cười nói: “Vì... Vì, ta bỗng nhiên... nhớ lại, hùng bá ngày đó... Một đòn ở đan điền của ta, chẳng qua là làm ta trọng thương tới... Chân khí quá loạn mà mềm yếu vô lực, lẽ thường mà nói, tự nhiên là đợi... Sau khi bị thương, chân khí sẽ... Lặn nữa... Quay lại đan điền, tái phục... Công lực, nhưng...”

“Cũng không phải... hoàn toàn không có cách nào lập tức... Hồi phục công lực, chỉ cần... liều mạng, bất kể hậu quả... cưỡng ép, tụ tập lại khí hỗn loạn... Tụ về đan điền, cũng có thể phát huy... Một lúc ba khắc... Công lực, chỉ là... Nhất thời ba khắc này... Công lực phải trả giá, chính là... sau cùng... khí hỗn loạn mà chết!”

“Cho nên, dứt... Huỳnh đệ, ta... Cho dù không thay người... Tiếp hùng bá một kích, cưỡng ép thúc giục tán loạn khí... Lúc đến đây, cũng đã... không khác với người chết... Không sai, ta đã không phải chết không chịu! Bởi vậy... Người cũng đừng để ý ta, người... tự mình vẫn là nhanh chân đi....”

Ngọc Tam Lang vừa nói, vừa vận hết khí lực lấy hai tay ôm chặt lấy Hùng Phách đánh vào trong cơ thể, khiến cho Hùng Phách nhất thời không thể rút tay, để cho sóng gió có thể có cơ hội đào tẩu, nhưng sóng lớn vẫn không muốn đi, hẳn nhìn gương mặt đau đớn vận vẹo của Ngọc Tam Lang giờ phút này., Mặt của hắn cũng vận vẹo, lồm lên hỏi: “Tiền bối, người...có thể mở Táng tràng... sau khi dưỡng thương, mới trở về tìm Hùng Phách báo thù, người... Vì sao phải thiếu khôn như thế, vì cứu đứt Lăng này tiểu tử vô dụng? Người... Làm như vậy thì khổ gì?”

Ngọc Tam Lang nước mắt tuôn rơi đáp: “Bởi vì, dứt... Lăng, ta cũng... không cho rằng người là tiểu tử vô dụng! Thậm chí người còn hiểu... đám người tranh danh trục lợi này... càng hữu dụng! Bọn họ... chỉ biết vì lợi ích của bản thân... tàn sát

đồng loại, đối với giang hồ... Thậm chí đối với thế gian này, căn bản là... không hề có thành quả, nhưng... Người...”

“Người lại là... Khác nhau! Người... Rất giống... Đại ca của ta năm đó...”

“Người... còn tốt hơn bọn họ!”

Vừa nói đến đây, Ngọc Tam Lang bắt Hùng Phách, hai tay chọt lộ ra một luồng khí đen lượn lờ, thậm chí mặt của hắn cũng nổi giận, hắn tiếp tục nói:

“Đoạn...Huynh đệ, ta sẽ đem toàn bộ lực lượng còn lại của mình... Coi như một kích cuối cùng. Một kích này... có thể sẽ làm hùng bá bị thương. Nếu hắn thật sự bị thương, huynh liền... Thừa dịp hắn bị thương... Ngàn năm khó gặp cơ hội này... li khai...”

Sức mạnh còn lại? Đoạn Lăng nghe vậy kinh hãi tại chỗ, vậy chẳng phải là biểu thị...? Gã cuống quýt hỏi: “Tiền bối, nếu người... dốc hết sức còn lại của người... Lực lượng, người sao lại không...”

Ngọc Tam Lang không đợi hắn nói xong, vẫn cười khỏ nói: “Chết? Chết?... Không phải? Nhưng ta Hoành Thụ đã sắp chết, chết đã lâu... Cũng không khác nhau!”

“Ta chỉ có một.... tiếc nuôi...” QQ.8. Dựa vào sách điện tử 】

“Chính là... Ngọc nhi vì muốn gặp ta... Mà tạo rồi... Một ngàn tám trăm sáu mươi tám... Dạ Xoa, cuối cùng, ta... Cũng không thể... Như nàng mong muốn, ta... Cái thúc thúc này... thật sự phụ nàng...” Hắn buồn bã nghĩ:

“Đoạn...Huynh đệ, nếu như người... thật sự có cơ hội... trốn thoát, mời người thay ta... việc này không thể dùng được... Thúc thúc, hương về... Ngọc Nhi nói... Thật xin lỗi...”

“Ta từ đầu đến cuối... Không thể tuân thủ...Lời hứa của đại ca, cả đời... Một đời... Thủ hộ nàng!”

“Đứt...Huynh đệ...”

“Gặp lại...!”

Chợt thấy chữ, Ngọc Tam Lang cầm chặt hai tay hùng bá bùng lên hắc khí, “Vù” một tiếng! Hắc khí từ hai tay lão lộ ra, dọc

theo cánh tay hùng bá bị nắm chặt mà lên, đánh thẳng về phía đan điền hùng bá...

Đoạn Lăng vội vàng kêu lên sợ hãi:

“Tiền bối! Đừng mà...”

Hùng Phách đồng thời hừ lạnh một tiếng:

“Hừ! Kẻ bại quân, người vẫn muốn đả thương ta?”

Nhưng dù đang kinh hô, Hùng Phách dù đang hừ lạnh, nhưng bọn họ đều không kịp ngăn cản hắc khí mà Ngọc Tam Lang tiếp tục bạo phóng! Nhất là hùng bá cho dù hắc khí tràn đầy oanh kích về phía đan điền của hắn, nhưng tay kia của hắn vẫn có thể ngăn cản một kích tà dị này, ai biết...

Hắn sai rồi! Sai lầm rồi!

Đang lúc hắn muốn dùng tay trái bảo vệ đan điền của mình, hắn mới giật mình, nguyên lai vừa rồi hắc khí của Ngọc Tam Lang lượn lờ trong lúc đó đã ám chế trụ một bộ phận chân khí của hắn. Lúc này cho dù hắn kịp thời dùng tay trái ngăn cản hắc khí đánh về phía đan điền của mình, nhưng song chưởng này căn bản vô lực...

Hách Thính “Ừng” một tiếng, Ngọc Tam Lang dùng hết sinh mệnh dồn ép ra khí đen mạnh mẽ, đánh trúng đan điền hùng bá ngay tại chỗ, càng tức khắc đánh văng Hùng Phách ra ngoài mười trượng, sau khi mạnh mẽ lao ra ngoài, miệng mũi phun đầy máu, vẻ mặt tràn ngập hắc khí, cuống quýt ngồi xếp bằng xuống khoanh chân điều tức, chấn nhiếp tâm thần, hiển thị thật sự bị trọng thương trong đòn cuối cùng này của Ngọc Tam Lang!

” bang chủ”, một đám bang chủ của thiên hạ môn chúng mắt thấy bang chủ bị thương, tất cả đồng loạt xông lên, lấy chiến thuật tường người bao quanh hùng bá, sợ địch nhân sẽ lại đến một kích! Nhưng, bọn họ không khỏi quá mức cẩn thận!

Bởi vì, Ngọc Tam Lang duy nhất có thể làm bị thương hùng bá trong sân, sau một kích cuối cùng này, đã lập tức rời đi...

Tức chết đi được!

“Tiền bối” tiếng Đoạn Lăng thăm dò hơi thở của Ngọc Tam Lang, chỉ cảm thấy hắn đã hoàn toàn không còn sinh khí,

nhưng lúc này mặt của Ngọc Tam Lang lại đột nhiên biến đổi...

Chỉ thấy hắc khí trên mặt hắn sau khi chết đi theo hắn tan hết, khuôn mặt hắn vốn đã trở nên xấu như quỷ dạ xoa, lại dần dần biến trở về một tấm...

Mặt thường nhân!

Không thể tưởng được, sau khi lực lượng của Dạ Xoa tan hết, cuối cùng sau khi hắn ta xả thân thành nhân, rốt cuộc hắn ta đã biến trở lại chính mình chân chính!

Kỳ thực, ngoại trừ mặt của hắn, từ đầu đến cuối, xưa nay lòng hắn luôn là chính hắn!

Từ trước đến nay đều là tên tiểu tử lúc trước kính trọng đại ca hắn... Ngọc Tam Lang!

“Tiền bối, ngài thật ngu ngốc, vì sao... Vì sao người cứu đứt sống... mà uống công tự sát? Vốn dĩ người... có thể hy sinh tính mạng, có thể... phục hồi lại toàn bộ, rồi tìm đến Hùng Phách báo thù! Vì sao... ngài lại vì Đoạn Lăng mà phụ... Đại ca của ngài... huyết hải thâm cừu? Tiền bối...”

Đoạn Lăng thấy Ngọc Tam Lang biến trở về bộ dáng thường nhân, mắt thấy trên mặt hắn vẫn mơ hồ lộ ra tiểu ý không hồi hận, vì cứu Đoạn Lăng không tiếc hy sinh ý cười vô hồi của mình, trong lúc nhất thời nước mắt tuôn trào, càng bỗng nhiên hạ quyết định...

Trước khi chết Ngọc Tam Lang đã nói mình chỉ có một tiếc nuối, đó là thủy chung không thể như Ngọc nhi mong muốn, để cho nàng nhìn mặt của hắn, nhưng, Đoạn Lăng đã quyết định...

Thành toàn cho hắn!

Cho dù hắn đã chết, hắn cũng muốn mang di hài của hắn về gặp Ngọc nhi. Hắn muốn Ngọc nhi tự mình nhìn xem, cô ta là thúc thúc vì bảo vệ một nhà các nàng rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu gian khổ, rốt cuộc hy sinh bao nhiêu hạnh phúc...

Thế nhưng, tuy là tâm ý đã quyết, lúc này hùng phách còn đang điều tức bỗng nhiên gương mặt nói: “Chúng môn hạ nghe lệnh!”

“Mặc dù lão phu muốn vận kinh bức hắc khí ra khỏi cơ thể, nhưng tuyệt đối đừng để cho tên Đoạn Lăng này đào thoát!”

“Cho ta ——”

“Giết!”

Một tiếng hiệu lệnh, toàn bộ môn hạ lập tức xung phong liều chết về phía sóng lớn! Chỉ có một mình Tần Sương, trong khoảng thời gian ngắn không đành lòng lại lần nữa ra tay!

Mắt thấy khí thế hùng hổ đến, sóng gió lại không có nửa phần khiếp sợ! Hắc hoắc tay nâng di thể Ngọc Tam Lang lên, tay trái dâng lên, lập tức hỏa kinh tràn ngập!

Thật ra, với công lực bạo tăng trước mắt của hắn, mặc dù đối mặt với thiên quân vạn mã của thiên hạ hội, chỉ cần hùng bá không ra tay, hắn vẫn có cơ hội toàn thân trở ra!

Nhưng nếu phải kiên trì mang di thể Ngọc Tam Lang cùng nhau rời đi, chỉ sợ chưa hẳn có thể làm được như nguyện!

Vì vậy, bây giờ hắn đã dùng hết toàn bộ sức mạnh của bản thân, hắn cũng phải giống như Ngọc Tam Lang...

Ngọc nát đá tan! Đánh ra một đòn cuối cùng!

Nhưng, mấy lần sử dụng lực lượng bạo tăng vừa rồi, thân thể và mặt mũi của hắn đều đã đỏ lên, hiển nhiên đã bắt đầu tẩu hỏa nhập ma, nếu hắn kiên quyết muốn dùng hết toàn bộ lực lượng đánh ra một kích cuối cùng này, chỉ sợ sau một kích này hắn chẳng những tẩu hỏa nhập ma, mà ngày sau càng khẳng định...

Đi vào tà đạo!

Thế nhưng, Ngọc Tam Lang đối mặt với sự hy sinh còn lớn hơn nhiều so với mình, đi vào tà đạo, hy sinh nhỏ bé biết bao? Sóng cuộn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét:

“Ha ha! Thiên! Người đi từng bước một ép ta vào tuyệt lộ tẩu hỏa nhập ma này, người kỳ thật cũng chỉ muốn ta lâm vào ma đạo? Để cho những chính đạo đại nghĩa lâm nhiên kia có việc gì cần làm sao?”

“Tốt! Thiên! Đoạn Lăng ta sẽ thành toàn cho tâm nguyện của người! Người nằm ngang ở nhân gian này, càng lúc càng

không giống người! Có đôi lúc, dạ xoa còn giống con người hơn! Ta đã không muốn làm người nữa!”

“Hôm nay bất luận thế nào ta cũng sẽ thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của hán tử Ngọc tiền bối này, ta nhất định phải mang về gặp Ngọc nhi cô nương! Vậy chỉ là thi thể của hán thôi!”

“Trời! Làm sao ngươi biết làm sao bây giờ? Ngươi tôi đa cũng chỉ có thể đẩy ta vào Ma đạo! Chưa chắc đã...”

“Vậy để ta trở thành quỷ dạ xoa tà ác nhất nhân gian nhất đến nguyên rửa ngươi đi! Bởi vì, trời!”

“Ta hận ngươi!”

“Ngươi đã bức tử quá nhiều người tốt ở nhân gian, ta đã thề sẽ không cúi đầu trước ngươi!”

“Một ngày nào đó, ta muốn trở thành người tà ác nhất trở về...”

” kháng trời!”

***

***

***

Hận Thiên mắng trời kháng đất! Trong lúc nguy cấp, Đoạn Lăng lại có chút “Nói năng lộn xộn”, không biết có phải hay không bởi vì lúc hán tận lực, đã bắt đầu tẩu hỏa nhập ma, mà ngay lúc hán cuồng tiếu, thế tới rào rạt thiên hạ hội chúng đã đến cách hán một trượng, hán lập tức vận kinh tất cả lực lượng trên tay trái...

Tất cả diên cuồng oanh kích ra!

“Ầm” một tiếng nổ rung trời! Phảng phất như dạ xoa trong địa ngục rút cục từ trong giấc ngủ say tỉnh lại! Hướng nhân gian không có công lý này làm ra thảm phán đáng lẽ nhất!

Sức mạnh một đòn diên cuồng này của Đoạn Lăng rõ ràng so với lực lượng bạo tăng của hán còn mạnh hơn nhiều! Mấy trăm thiên hạ đồ đệ nóng lòng tranh công đứng mũi chịu sào, oanh cho lực lượng Đoạn Lăng diên cuồng này phải học máu

mà chết! Mấy trăm môn hạ phía sau cũng bị chấn động cuộn cuộn ngất đi trong năm dặm, mà đoạn lăng...

Lực phản chấn khủng khiếp đã thừa nhận đòn đánh này, thi thể Ngọc Tam Lang mang theo như sấm, bắn về phía lối ra của ba phần giáo trường!

Hắn thật sự như Ngọc Tam Lang mong muốn dẫn hắn trở về gặp Ngọc nhi?

Đúng vậy! Bây giờ nhìn thấy tốc độ bay của Đoạn Lăng nhưng vẫn phải điều tức trên mặt đất, không cách nào đuổi kịp Hùng Phách, trong lòng đã biết cho dù đám môn hạ thùng cơm kia có đuổi thế nào cũng không đuổi kịp, thậm chí Tần Sương cũng không được, thỉnh thoảng y lại thầm mắng một tiếng:

“Mẹ nó!”

“Đoạn Lăng nguoi... Tiều tử!”

“Thực sự cho nguoi... Chạy trốn rồi!”

Nhưng mà, Hùng Phách hoàn toàn cho rằng đã bắt giết đoạn lăng đã vô vọng, bỗng chốc hy vọng của hắn lại tới! Ngay lúc sóng lớn đang bay đến trước lối vào nửa trượng của giáo trường, hai bóng người bỗng dung xuất hiện tại đây, tại đây, lối vào của ba phần giáo tràng!

Hai bóng người này bất ngờ chính là...

Bộ! Kinh! Vân!

Còn có...

Nhiếp Phong!

A? A? A...

Lại thì ra là, Nhiếp Phong tuy bị Đoạn Lăng phong bế đại huyết, nhưng may mắn là Bộ Kinh Vân kịp thời xuất hiện, thay hắn giải quyết huyết đạo phong cấm, hai người tức thì cùng tiến lên ba phần giáo trường! Không ngờ tới lúc đuổi tới, ba phần giáo tràng đã tới cục diện như vậy!

Hùng Phách trông thấy Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cùng chạy đến, vô cùng vui mừng, trầm giọng kêu lên: “Kinh Vân!”

“Nhanh giúp vi sư chặn đứng con vật Đoạn Lăng kia!”

Lúc này sóng đã cuốn theo thi thể của Ngọc Tam Lang bắn tới trước hai người Phong Vân ba thước, chỉ cần Bộ Kinh Vân vừa nghe mệnh lệnh Hùng Phách ra tay, chắc chắn có thể chặn sóng. Chỉ có sóng lớn ngập trời biết, huynh đệ Nhiếp Phong tốt nhất của hần nhất định sẽ ngăn bước Bộ Kinh Vân ngăn trở hần, hần nhất định sẽ giúp gãy sóng bỏ chạy! Khi đó, chỉ sợ sóng đứt đã sớm thổ lộ với đám đệ tử trong thiên hạ là Nhiếp Phong đã không còn tâm ý gì với hần, sẽ phó thác nước chảy!

Không! Hần tuyệt không thể để Nhiếp Phong lại giúp hần!
Hần tuyệt không thể để Nhiếp Phong trầm luân cùng hần...

Hần quyết không thể để Nhiếp Phong vì hần mà chịu trọng phạt nặng!

Trong lúc này không cho phép xảy ra, đột nhiên Đoạn Lăng nghĩ đến mình nên làm như thế nào!

“Bụp” một tiếng! Hần đột nhiên lướt tới bên người Nhiếp Phong...

Làm ra một chuyện tất cả mọi người sẽ không tin hần sẽ làm!

Hần... vậy mà có thể trọng chương đánh về phía Nhiếp Phong!

Trời! Không ngờ hần lại đối phó với bằng hữu tốt nhất của hần...

Nhiếp? Phong?

A? Hần... Điên rồi à?

“Sóng...” Nhiếp Phong kinh hô hiếm thấy, nhưng cũng không phải kinh hô vì một trọng chương này của Đoạn Lăng.

Mà vì nỗi khổ tâm trong lòng bàn tay Đoạn Lăng này.

Chính Nguyệt.

Xuân.

Xuân tuyệt mới hòa, khắp nơi phồn hoa như gấm, một năm đã hết, lại là một năm mới.

Chúng sinh hồng trần trăm mối khổ, ngàn loại khó khăn, cùng vạn loại chuyện không như ý, phảng phất một năm qua biến

mắt không còn tăm tích, trên mặt mọi người lại treo một mảnh niềm vui hơn hờ, cùng nhau nghênh đón một năm mới.

Đúng như một ngọn đèn hoa không màn đêm trong thôn xóm nhỏ này, cũng rất phồn hoa náo nhiệt.

Lại là một toà cổ miếu tịch mịch như cùng hoa đăng hội vắng nghe, tại đêm không tối này, hương hỏa cũng trở nên khác thường.

Nàng, cũng không phải là miếu thờ của ngôi miếu này, chỉ là một công nhân nhỏ chuyên điêu khắc tượng Phật, ở trong ban đêm ăn mừng ngày lành của nhà này, còn phải vì đám trẻ cùng người lớn vào miếu tham thần, điêu khắc một ít tượng Phật nhỏ đầy thần!

Tuy rằng ở ngày tết Nguyên Tiêu còn phải làm việc, bất quá nàng tựa hồ vẫn thích ở trong đó, lại vận đao như bay, không bao lâu liền có thể điêu khắc thành một tiểu tượng, và lại còn có thời gian rỗi để kể chuyện cho bọn trẻ! Cũng chính như vậy, trong tay nàng còn khắc một Dạ Xoa Thiên Vương, nàng liền một mặt điêu khắc một mặt nói về chuyện tiểu hài tử.

Vốn dĩ đám trẻ còn cao hứng bưng bưng, tràn đầy tin tưởng sẽ là một thần thoại Thiên Mã Hành Không, ai biết được lời nói của nhóc chẳng qua chỉ là câu chuyện về một người gọi là Đoạn Lăng...

Trong đó có một cô bé tám tuổi gọi là “Tiểu Viên”, vốn là một mặt đang ăn bánh, đáng tiếc càng nghe càng cảm thấy buồn bực., Hắn không khỏi nói: “Tỷ tỷ, người điêu khắc sống động như thật, làm sao câu chuyện Dạ Xoa người kể một điểm cũng không động lòng? Sóng gió gì đó không giống Ngô Không biết pháp thuật! Võ công cũng không được tốt lắm! Người này quá tầm thường! Không chút hấp dẫn người ta! Cuối cùng hắn cũng không còn tính nết nữa! Vậy mà ngược lại đối phó huynh đệ Nhiếp Phong của hắn! Hắn dựa vào cái gì để đối phó với hắn như vậy?”

Đoạn Lăng? “Chuyện về Dạ Xoa mà nàng ta nói lại liên quan tới Đoạn Lăng? Vậy... Nàng ta có phải là...?”

Nàng nghe xong oán hận Tiểu Viên, cũng không tức giận chút nào, cặp mắt đẹp óng ánh, lại luôn nhìn Tiểu Viên yên tĩnh, ôn

hòa cười nói: “Thất Lãng đột nhiên phản ngược lại đối phó Nhiếp Phong, thật ra là muốn tốt cho Nhiếp Phong.”

Nói như vậy, ngay cả những đứa trẻ khác cũng hiếu kỳ lên:

“Tỷ tỷ, vì sao Đoạn Lãng đối phó với Nhiếp Phong, lại là vì tốt cho hắn?”

Nàng cười:

“Bởi vì Đoạn Lãng quá minh bạch, nếu Nhiếp Phong ra tay giúp hắn, liền ý tứ về sau hắn sẽ đối nghịch với sư hùng bá của hắn! Hắn không muốn sau này Nhiếp Phong bị hùng bá thiên nhai đuôi giết như hắn! Cho nên, hắn mới ra tay đối phó Nhiếp Phong, hắn phải vạch rõ giới hạn với đại ca của hắn trước mặt mọi người, để cho Hùng Phách không còn bất cứ cái gì có trừng phạt Nhiếp Phong!”

“Vậy, Nhiếp Phong thật bị Đoạn Lãng đánh trúng?”

“Ừm! Dù là Nhiếp Phong võ công không nhẹ, nhưng lúc đó hắn đã có thương tích trong người, phản ứng hơi chậm, hắn cũng không ngờ nổi đoạn lãng sẽ đột nhiên động thủ với hắn, cho nên hắn mới thật sự đánh thẳng vào, tức thì hôn mê. Mà bộ kinh văn kia cũng vì muốn Nhiếp Phong một tay, nên mới không cách nào đồng thời ngăn chặn sóng gió, cuối cùng mới để đoạn sóng rời đi.”

“Hả?” Tiểu Viên lại hỏi: “Nếu Đoạn Lãng đã chạy thoát, vậy... Thật tốt quá! Mắt Ngọc Nhi cô nương không phải đã được cứu rồi sao?”

“Đúng vậy! Đoạn Lãng cuối cùng cũng không phụ sự khẳng khái của Ngọc Tam Lang ra nghĩa, cuối cùng hắn mang Thiết Thi Hùng Tầm trở về cho Ngọc nhi, còn tận tâm tận lực khổ luyện thi thể Ngọc Tam Lang trở về! Hắn chẳng những thành toàn hy vọng chữa khỏi mắt Ngọc Tam Lang, còn thành toàn muốn gặp lại Ngọc Tam Lang; hắn mặc dù thường tự thân vô dụng, kỳ thật hắn là người có tiền đồ nhất...”

Nói tới đây, hình như nàng cũng rất hoài niệm người hữu dụng này...

“Vậy... Chẳng lẽ cuối cùng hắn và Ngọc nhi trở thành người thân của nhau?”

Nàng khẽ lắc đầu cười khổ, trong nụ cười dường như có chút cảm giác chua chát trong lòng, tại sao nàng lại đồng cảm với Ngọc nhi? Chẳng lẽ nàng chính là...? Nàng đáp: “Bọn họ cuối cùng cũng không có ai là người thân! Bởi vì sau khi sóng lớn chạy về Dạ Xoa trì, liền lập tức đem Ngọc Nhi mang ra khỏi vùng Thiên Âm Thành, phòng ngừa bọn người Hùng Phách cuối cùng phát hiện thân phận của nàng làm hại nàng! Hắn đem nàng an trí ở một thôn nhỏ rời xa thiên hạ hội!, Càng nói cho nàng tất cả tiền căn hậu quả của Ngọc Tam Lang và cha nàng, sau đó lại cẩn thận giúp nàng lấy Thiết Thi Hùng Tằm giải đi chất độc trong cơ thể; nhưng ngay đêm trước khi Ngọc Nhi sắp trọng kiến quang minh, hắn vậy mà không từ chối mà từ biệt nàng., Khi nàng ngủ say thì rời đi, từ nay về sau không biết suy tính ở đâu. Rốt cuộc Ngọc Nhi cũng nhìn thấy được thứ gì đó, vẫn chưa toại nguyện nhìn thấy dung mạo của đại ân nhân Đoạn Lăng này, thay vì nói là chiêm chọc, chi bằng nói là... tiếc nuối...”

“Vậy... Đoạn Lăng chẳng phải là quá ác tâm sao? Vì sao hắn rời khỏi Ngọc nhi tỷ tỷ kia? Chẳng lẽ... Hắn không biết Ngọc nhi tỷ tỷ rất thích hắn sao?”

Nữ lang kia lại cười khổ một tiếng, nói: “Hắn nên biết, chỉ là hắn không tiếp nhận nàng mà thôi.”

“Vì sao hắn không tiếp nhận Ngọc nhi tỷ tỷ chứ?”

Nàng lại thở dài thật sâu:

“Ai biết được! Kỳ thực... Ta cũng rất muốn biết...” Đúng vậy! Nàng cũng rất muốn biết lòng của hắn...

Tiểu Viên dường như có chút hứng thú, nàng truy hỏi: “Tỷ tỷ, vậy... Ngọc nhi tỷ tỷ thực sự rất thảm nha! Nàng... Cuối cùng như thế nào?”

Chợt nghe câu hỏi này, trái tim nàng rốt cuộc cũng bị xúc động sâu sắc, không hẹn mà buông đao trong tay xuống, âm u nhìn trăng tròn ngoài miếu, lẩm bầm nói: “Ngọc Nhi cuối cùng cũng không rời khỏi thôn nhỏ mà hắn an trí nàng ở, duyên đến a.”, Nàng cho rằng đó là nơi hắn và nàng sẽ gặp nhau cuối cùng, một khi nàng rời khỏi nơi đó và sẽ có một ngày hắn thật sự trở lại gặp nàng, vậy thì hắn sẽ không cách nào tìm được

nàng nữa, vì lẽ đó, nàng quyết định ở lại nơi đó, nhất định phải chờ nàng trở về...”

***

***

“Nhưng, nếu cuối cùng sóng dứt cũng không xuất hiện, Ngọc nhi tử tử lại lợi?”

Nàng ta nghe vậy càng khẳng định đáp: “Nàng ta đang ở chỗ đó chờ nàng cả đời! Cho đến khi nàng ta chịu xuất hiện mới thôi...”

“Bởi vì, hần là nam nhân duy nhất mà nàng cho rằng đáng để yêu!” Nàng thật sự nói ra lời kiên định!

Lời này vừa ra, chúng tiểu hài tử tại chỗ yên lặng! Bởi vì nhìn vào hôm nay vị tử tử này nói những lời này khẳng định, phảng phất nàng chính là Ngọc nhi tử tử trong câu chuyện kia! Bọn trẻ trong lúc nhất thời không biết tiếp tục nói như thế nào.

Nhưng mà, ngay trên nóc toà miếu cổ này, giờ phút này có một đôi mắt xuyên thấu qua mái ngói vỡ, nghe trộm toàn bộ câu chuyện, cũng vì thế đặt câu bình luận cuối cùng:

“Không... Ngọc Nhi...”

“Năm tháng có thể phai mờ tất cả, từ khi tiền bối chết đi, bây giờ cũng chỉ là qua mấy tháng, đương nhiên người còn không quên được ta, nhưng rồi cũng sẽ có một ngày, người nhất định sẽ quên ta, người cũng sẽ không đợi thêm nữa...”

Là quên hần?

Người này nói đã quên mất hần, lẽ nào hần chính là người Ngọc nhi nguyện chờ cả đời...

Sóng lướt qua?

Đúng rồi! Hần chính là Đoạn Lăng!

Chỉ thấy giờ phút này vẻ mặt của Đoạn Lăng đầy bụi bặm, tóc tai so với trước kia càng thêm lộn xộn, khuôn mặt vốn rất dài kia đã sớm trở nên tiều tụy vô thần, đã rất lâu rồi không có bữa ăn ngon!

Đúng vậy! Đã lâu lắm rồi hần mới ăn một bữa cơm ngon! Lý do là vì rời khỏi đây mỗi ngày đã được ba tháng, mấy ngày nay hần vẫn luôn trốn tránh sự đuổi giết của đám đông hùng bá chủ! Mà ngày mai, hần lại dự tính tạm thời chạy ra khỏi tái ngoại!

Cũng chính vì sợ liên lụy Ngọc nhi cùng bị ám sát, hần mới có thể nhẫn tâm bỏ rơi Ngọc Nhi!

Hơn nữa, hần còn có một nỗi lo khác, đó là từ khi hần cưỡng ép sử dụng hết lực lượng Dạ Xoa kia, cỗ lực lượng Dạ Xoa kia cuối cùng tuy rằng tiêu tán, duy nhất hần tựa hồ đã tẩu hỏa nhập ma, rất nhiều lúc, hần đều cảm thấy chính mình không cách nào khống chế được tâm tư của mình.

Không ngờ được từ trước đến nay hần làm hết “Giáp y” từ sau, ông trời cũng không để cho hần có thiện hữu báo, ngược lại đem hần từng bước từng bước đánh vào tà đạo! Là trời xanh không có mắt? Hay là nhân tình như mùa xuân băng mỏng? Không thể dung nạp một nam nhi có nhiệt huyết?

Cho nên chỉ sợ một ngày nào đó y thật sự biến tà trở thành kẻ địch của tất cả mọi người trong thiên hạ, đến lúc đó, càng làm hại Ngọc nhi, nếu như không có y, tương lai có thể sẽ càng tốt; nếu không có y, Nhiếp Phong cũng có thể ở trong thiên hạ càng có thể giúp đỡ trực tiếp, rất tốt!

Bởi vậy, cho dù bây giờ mắt thấy Ngọc nhi hạ lưu lộ si mê trong miếu, Đoạn Lăng vẫn tin tưởng suy nghĩ của chính mình:

“Ngọc nhi cô nương, chỉ là một thời gian nữa thôi, nhất định ngươi sẽ quên ta, đến lúc đó, có thể ngươi sẽ tìm được một người còn tốt hơn cả ta đoạn sóng, ngươi sẽ được hạnh phúc càng lớn hơn, cho nên...”

“Ta rời khỏi ngươi, cũng là vì muốn tốt cho ngươi...”

Nói xong, cho dù có ngàn lần cắt sóng không nổi, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, xuyên qua hoa đăng đầy đường mà rời đi. Không tệ! Hần rời khỏi nàng, thật sự là vì tốt cho nàng, nhưng mà có lẽ vạn liệu không tới, hần tin tưởng Ngọc Nhi nhất định sẽ theo năm tháng mà quên đi ý nghĩ của hần, có lẽ sai rồi...

Về sau thật sự cực kỳ lâu về sau, cho đến khi thật sự Đoạn Lăng trở thành kẻ địch công địch của võ lâm, có người nói ở thôn này, vẫn có một bà bà già Chu Nhan đang chờ...

Tất cả thôn dân đều không biết nàng đang đợi ai, chỉ biết, mỗi ngày nàng đều đang điêu khắc cùng một cái diện mục.

Đó là một khuôn mặt nam hài trông rất sống động, nam hài thậm chí còn lộ ra nụ cười ấm áp.

Một nụ cười nở rộ cùng nàng, đáng tiếc...

Sau đó, lại qua thật lâu thật lâu, trải qua vô số triều minh mộ, qua một đời nhớ nhung, lão bà bà kia rốt cuộc chết rồi, chết tại một đêm đông giá rét. Thôn dân phát hiện thi thể của bà ta, bà vẫn ngồi cạnh bàn, tay già nua vẫn cầm thật chặt khuôn mặt thằng bé trai, trên mặt bàn khắc thêm một câu đao làm cho người khó hiểu: “Đoạn đại ca, ta rốt cuộc đợi cả đời người.”

“Người mặc dù chỉ có thể sống một lần, nhưng ta cảm thấy rất may mắn vì mình không có sai lầm, bởi vì người ta đang đợi, chính là —— người.”

“Ngay cả ta từng nghe nói người đã trở thành địch nhân của võ lâm, nhưng ta biết người biến tà, hoàn toàn là bởi vì lúc trước người không tiếc tâu hỏa nhập ma giúp ta và huynh đệ của ba ba ta, còn có ba, tâm của người, vẫn có một nửa là người! Ta, cũng không sai... Người...”

Lúc xuống dưới ta, nàng vẫn nắm chặt khuôn mặt kia.

Tới chết bà ta vẫn không quên một kẻ đáng thương có cơ hội trở thành Thiên Vương, cuối cùng lại vì mình Nhiếp Phong mà rơi vào cảnh hãm trở thành quỷ dạ xoa.

Thật sự! Đoạn Lăng, thật ra so với Ngọc Tam Lang của nàng, đáng thương hơn...

Nhưng mà, tình nghĩa chân thành, có ai nguyện quên? Chính như một “hắn” khác!

Ngay lúc sáng đã tầm tã xuyên qua bụi hoa đăng không hợp với hắn, “Hắn” lại đứng trên đỉnh một tòa nhà lớn gần đó, âm thầm nhìn về phía “huynh đệ tốt Lạc Cô Ly” của hắn mà rời đi.

Ba tháng qua, hắn mỗi ngày đều tìm kiếm hắn đáng thương, hắn tìm hồi lâu, rốt cục tại mấy ngày trước tìm lấy hành tung đoạn lãng, nhưng là, hắn một mực không dám cùng chính lưu vong giang hồ gặp lại người đệ đệ này, bởi vì, hắn không muốn hắn khó xử. Hắn không muốn bởi vì mình mà tiễn nhục.

Hắn chưa bao giờ trách Đoạn Lăng đánh ngất hắn, bởi vì hắn biết, sóng đứt gánh là khổ tâm của hắn, thật sự là muốn tốt cho hắn...

Nhưng mặc dù tạm thời không muốn gặp mặt, hắn vẫn chúc phúc từ tận đáy lòng đối với đệ đệ này, hắn ở trong gió chiều trầm ngâm nói: “Sóng..., không nên nản chí...”

“Dù cho chúng ta sắp cách xa ngàn dặm, nhưng tình bằng hữu sẽ ngàn năm không thay đổi...”

“Đừng quên, người từng nói với ta về tâm nguyện, tình nghĩa của chúng ta, nhất định sẽ kéo dài mãi mãi...”

“Nhất định có! Lăng, đệ là đệ đệ tốt đủ khiến Nhiếp Phong ta tự hào...”

“Mời người... Thật sự không nên nản chí...”

chúc phúc bé nhỏ không thể nghe thấy được theo gió đưa đi, trong lúc sóng lặng một thân một mình tiến lên, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, phảng phất đã loáng thoáng nghe được tiếng chúc phúc này, nhưng lại hoàn toàn không phát hiện, xung quanh chỉ là người qua lại làm biếng...

Rốt cục hắn cũng xoay người rời đi! Lúc này, vì đề tránh vượt vút của hiểm ác, hắn sẽ trốn đi ra ngoài! Nhưng mà vô luận hắn trốn ở nơi nào, thậm chí trốn tới chân trời góc biển, nhất định còn có bóng người ở phía sau yên lặng chúc phúc hắn, bởi vì...

Thiếu nợ người ta một văn tiền, không trả hết nợ, nợ cả đời, còn không phải là thống khoái sao...

Nếu mọi người cả đời một kiếp cũng không cách nào trả lại tình nghĩa, vậy thì coi như bằng hữu cả đời này của mình đi...

Nào quan tâm cuối cùng Đoạn Lăng hội bước lên tà đạo, nào quản hắn không thể mong đợi...

Nhưng trong lòng Nhiếp Phong, Đoạn Lăng vẫn là tiểu đoạn lăng thường xuyên lộ ra nụ cười ngả ngớn của y...

Hảo huynh đệ với hã trước sau không muốn thay đổi, hảo bằng hữu...

Bộ Thứ 7: Thiên thần kiếp chi tái thế tình duyên

Chương thứ nhất kinh hải hiện lên.

Người so với miếu lão.

Người là một lão bà bà đang tiện tay dắt theo một đứa trẻ tám tuổi đi vuốt ve hắc lộ.

Miếu, lại là lão bà bà này đang muốn cùng tiểu nam hài tiến lên —— “Từ Long miếu”!

Hết thấy hết thấy, đều là bắt đầu từ một cột “Thanh Hương” trong ngôi miếu hiền từ này...

Từ Long miếu quả thật cũng không quá già, tính ra, còn trẻ hơn tám tuổi lão bà bà nắm trong tay, chỉ vì nguyên nhân này mà miếu chỉ được hoàn thành trước bảy năm.

Vì vậy, tuy miếu Từ Long nhỏ bé mà đơn sơ, nhưng không phải là một tòa miếu cổ, hơn nữa nó xây một cửa thôn nhỏ dưới chân núi Thiên Sơn, vị trí không tính là vắng vẻ, cho nên ban ngày, cũng có không ít thiện tín đến đây tham thần ước nguyện.

Kỳ quái chính là, lúc này chính là lão bà bà đã học đêm còn già hơn cả Từ Long miếu, lại cùng một nam hài tám tuổi đến miếu này, ngay cả nam hài tám tuổi kia cũng không khỏi hỏi lão bà bà kia: “Bà bà, nơi này rất đen kịt! Vì sao con lại mang Tiểu Tín đến đây vào lúc nửa đêm? Buổi tối xem ra miếu này rất kinh khủng nha!”

Vị lão bà bà kia một mặt dắt đứa bé kia vào nội viên nho nhỏ của Từ Long miếu, một mặt trả lời: “Đau! Đừng có nói lung tung! Nơi này là chỗ của Thần Phật, sao lại khủng bố như vậy chứ? Tiểu thư, cháu trai ngoan của ta, người nói như thế sẽ chọc giận thần linh đấy!”

Chọc giận Thần Linh? Nếu Thần Phật vì một câu nói vô tri của trẻ nhỏ mà tức giận, vậy căn bản không xứng xưng thần xưng Phật!

Thế nhưng lão bà bà này giống như vô số Thương chủ ở Thần Châu, vừa kính vừa kính Thần Phật, tuyệt không dám nói dối nửa câu với Thần Phật, bà lại nói tiếp:

“Tiểu Tín, ngươi có biết bà bà nửa đêm mang ngươi tới đây là vì tốt cho ngươi không?”

“Bà bà, Tiểu Tín không hiểu à! Người vì muốn tốt cho Tiểu Tín sao?”

Lão bà bà một mặt đi về phía trước với hần, một mặt kiên trì giải thích:

“Là thế này! Ngươi nhớ hôm nay là ngày sinh nhật của ngươi không, ngọc tẩu lảng giềng nói cho ta biết, nếu ai đó đến ngôi miếu hiền lành trước đêm kề cận mình và thần tiên này, hướng thần tiên cầu nguyện, nguyện vọng nhất định sẽ được thực hiện, cho nên bà bà mới nửa đêm dẫn ngươi đến đây ước nguyện.”

“Vậy, bà bà rốt cuộc muốn thực hiện ước nguyện gì?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là hi vọng sau khi chính ngươi lớn lên thì có thể thông minh tiến vào, sớm ngày lập gia đình định thất, khai chi tán diệp!” Lão bà bà khi nói còn dìu thương yêu quý cái gật đầu nhỏ của Tiểu Tín.

Đây chính là tâm nguyện mà dân chúng Thần Châu thường hay hướng thần cầu xin, luôn không thể rời khỏi hạnh phúc của con cháu hậu nhân, cũng không có cái nào, nhưng Tiểu Tín sau khi nghe xong lại lắc đầu la hét: “Không! Tiểu Tín không nên hứa hẹn điều này! Tin tưởng đòi một nguyện vọng khác!”

“Tiểu Tín, ngươi lại tinh nghịch rồi! Nói cho bà bà, ngươi muốn đạt được ước nguyện gì?”

Tiểu Tín xác định nhìn bà bà của hần, nói: “Ta phải hướng thần cầu nguyện, hi vọng bà bà có thể sống lâu trăm tuổi, mệnh dài như điện giả trong nhà. Để cho Tiểu Tín lớn lên sau có thể kính dưỡng bà bà, hiếu thuận bà bà!”

Đồng ngôn không kiêng dè, đồng ngôn vĩnh viễn là lời chân tình nhất! Lão bà bà chợt nghe cháu mình hiếu thuận như thế, lập tức cảm thấy mũi cay cay, hai hàng nước mắt già nua thiếu chút nữa liền rớt xuống, thế nhưng lại không muốn nước mắt

tuôn rơi trước mặt cháu mình., Chỉ có thể nén những giọt nước mắt vui vẻ, nói: “Tiểu Tín thật láu lỉnh! Bà bà biết con thương ta rất nhiều! Nhưng, bà bà quả thật rất già! Chỉ sợ là... không đợi được nữa ta đến nuôi như thế nào! Tiểu Tín nếu muốn bà bà vui vẻ, một hồi trước khi thần cầu nguyện cho tương lai có thể lập gia đình lập thất của mình, mới cầu nguyện cho bà bà!”

Mặc dù Tiểu Tín không rõ tại sao bà bà lại bảo hấn ước nguyện, cũng không muốn làm trái lời bà bà, đành phải gật đầu. Mà lúc này hai bà cháu này đã xuyên qua nội viên ở miếu Từ Long, tiến vào bên trong.

Nhưng mà khi tiến vào trong miếu, Tiểu Tín Tôn Phương mới phát giác, thì ra hai người bọn họ cũng không phải là người duy nhất đến chúc mừng Thần Linh!

Trên thần án trong miếu, vậy mà đã được thắp một nén nhang! Rốt cuộc là ai, so với hai bà cháu này càng khẩn thiết hơn...

Hướng Thượng Thần Hương Kỳ nguyện vọng?

Trong miếu một mảnh tối đen, tin tưởng miếu chúc cũng sớm về nhà liền ngủ, nghe nói miếu này chúc rượu liền ở phụ cận, chưa từng ở trong miếu ngủ.

Cho nên bà bà chợt thấy trên bàn đang đốt hương, càng tin cây nhang này cũng không phải hương miếu thờ, mà là một người không tiếc ban đêm nửa đêm đến dâng hương —— người hữu tâm!

Mà Tiểu Tín bà cháu cũng rất nhanh phát hiện ra “Người hữu tâm” này, chỉ vì hai người bọn họ nhìn thấy trước cửa sổ nhỏ bên trái của thần án, đang có một cái bóng người tại cửa sổ nhìn ra ngoài cửa sổ trắng sáng!

Rõ ràng, “Người hữu tâm” này còn chưa kịp thắp hương rồi đi.

Đó là bóng dáng một nam tử tương đối khôi ngô cao lớn, trên người còn khoác một cái áo choàng đen nhánh, đáng tiếc nam tử này vẫn luôn quay lưng về phía Tiểu Tín bà cháu. Trong khoảng thời gian ngắn, lão bà bà còn chưa thấy được dung mạo của hấn, không khỏi lễ phép nói: “Thật xin lỗi, thật không nghĩ tới có người so với chúng ta còn muốn dâng hương sớm hơn! Hai bà cháu chúng ta quấy rầy người, thực sự là rất có lỗi!”

Nam nhân kia đột nhiên nghe lời này, lại không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt nói: “Bà bà, bà cần gì phải xin lỗi? Người và nguyện vọng của Tôn Nhược Kỳ của bà và Tôn Thượng Hương, xin cứ thoải mái là được rồi.”

A? Nam nhân này cũng không quay đầu lại, vậy mà đã nghe ra cùng đi với lão bà bà là một đứa bé trai? Đây là bản lĩnh kinh người cỡ nào? Nhưng càng làm cho lão bà bà cảm thấy ngạc nhiên chính là giọng của nam nhân này!

“Thanh âm” của hắn, nghe ẩn chứa một loại mị lực thần bí mà mê ly, nhưng ngữ điệu lại tuyệt không lãnh khốc, còn tương đối ấm áp, chỉ là trong sự ấm áp lại mơ hồ có một tia đau thương.

Lão bà bà không thể tưởng tượng được là âm thanh của người dân sẽ có, có thể ôn hòa thần bí lại bị thương như vậy, phục hồi lại vẻ thừa thốt hỏi: “Vị đại ca này, đã là đêm như vậy rồi, người còn phải đến đây dâng hương sao., Chắc hẳn người đã sớm nghe đồn nếu như sinh nhật trước kia mà tới miếu này thắp hương, thì sẽ được như nguyện! Tôi nay chắc chắn là ngôi sao của người không thể nghi ngờ! Chỉ là, xin Nô lão thân hiếu kỳ hỏi một câu, thanh âm của người sao lại như có đau thương? Đi cầu thần vốn là một chuyện rất vui vẻ, người, sao lại bị thương như vậy?”

“Bởi vì...” Người đàn ông kia vẫn không quay đầu lại, chỉ chậm rãi đáp: “Ta, cùng thê tử mới qua cửa thất lạc, ta rất nhớ nàng, liền ở trước thần cầu nguyện, hi vọng sớm ngày có thể gặp lại nàng, càng hi vọng nàng không có ta ở bên cạnh che chở, có thể bình an...”

“A? Người... với thê tử của người đã thất lạc?” Lão bà bà nghe đến đây thì ngẩn ra, hỏi: “Tốt... Đáng thương! Đáng thương! Ai, ông trời sao chưa từng buông tha những bách tính chúng ta đây? Vị đại ca này, người và người yêu đã thất lạc bao lâu rồi?”

“Rất lâu, rất lâu rồi.” Nam nhân kia lại từ từ đáp, trong giọng nói có chút cảm khái:

“Thật lâu về dài, phảng phất như đã là “Kiếp trước”, ta đã không còn cho nàng biết tên gọi gì nữa. Ta mơ hồ nhớ kỹ, lúc hai ta chia tay, nàng... đã có mái tóc dài màu trắng bạc...”

Lão bà bà nghe vậy lại là sững sờ! Nghe thanh âm nam nhân trước mắt, cũng bất quá chỉ hai mươi tuổi, thể tử của hắn nhiều nhất cũng chỉ là hai mươi tuổi đúng không? Nữ hài tuổi còn trẻ như vậy liền đã một đầu tóc bạc?

Tiểu Tín ở bên cạnh, vẫn luôn lắng lắng nghe người bà bà cùng nam nhân thần bí nói chuyện, lúc này cũng không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Bà bà, thể tử ca này vì sao lại phải già trước tóc bạc, có phải là nàng bởi vì yêu thương hắn đến tận cùng cũng trắng không?”

Tiểu Tín mặc dù to bằng người, nhưng lời vừa nói ra, nam nhân kia hình như cũng bị chấn động một trận thật sâu...

Đúng vậy! Từng là kiếp trước, từng không cách nào nhớ lại quá khứ...

Nàng từng vì yêu hắn, yêu thích phải hi sinh bản thân, cuối cùng chỉ còn sót lại một câu nuốt hận...

Chưa lão hồng đầu bạc trắng!

Lão bà bà vì sợ tôn nhi của mình lại lỡ lời, vội vàng nhấn nhẹ cái miệng nhỏ của Tiểu Tín, nói: “Tiểu Tín ngoan! Chuyện của những người lớn này, tiểu hài tử làm sao hiểu được, ngươi vẫn là nhanh tìm một môi lửa trên bàn, thấp hương cầu đi!” Nói xong lại quay đầu nhìn nam nhân khoác áo choàng kia một cái, cười bồi nói: “Đồng ngôn không kiêng kỵ! Tiểu hài tử không còn gì để nói, nguyên loạn nói chuyện, vị đại ca này xin đừng trách móc!”

Tuy lão bà bà có bề bộn không phải, nhưng đôi khi nam nhân kia vẫn cứ trầm mặc như trước, tựa như vừa rồi mới nghe thấy một câu nói của Tiểu Tín, hăm vào trong vô tận ký ức!

Nhưng mà, hắn cũng không có nhớ lại lâu, bởi vì, Tiểu Tín đang đánh nhau trong lửa, bỗng “A” một tiếng kinh hô, nhất thời phá tan vẻ yên tĩnh vô hạn của ngôi miếu này đêm qua!

Lão bà bà vội vã tiến lên hỏi Tiểu Tín nói: “Tiểu Tín, vì sao đột nhiên ngươi hô to gọi nhỏ, như vậy rất bất kính với Thần Phật!”

Chỉ thấy miệng Tiểu Tín há ra, chỉ vào tượng thần trên điện thờ, ghen hòng nhìn trần trời kêu lên: “Bà... Bà, bà... bà...

Không... Không thấy... lát... trên điện thờ... tượng thần, nó... Nó...”

“Nó... vậy mà lại ở...”

“Lưu... “

“Nước mắt?”

Cái gì? tượng thần rơi lệ? Lão bà bà vội vàng theo ánh mắt của Tiểu Tín đi về phía tượng thần trên bàn thờ.

Quả nhiên! Dưới đôi mắt bao la của tượng thần, vậy mà...

Hai hàng nước mắt long lanh!

Tình cảnh trước mắt vô cùng quý dị, chẳng lẽ Thần Phật cũng vì nam nhân kia mà đau đớn thương cảm, đau đớn bị thương rơi lệ?

Đương nhiên không! Bởi vì ngay khi bà bà trông thấy hai hàng nước mắt trên tượng thần, trên khuôn mặt già nua của bà dường như đột nhiên nhớ ra cái gì, nhưng thấy bà cũng vô cùng khiếp sợ trừng mắt nhìn tượng thần trên bàn, trầm ngâm như dứt đoạn nói: “Thần... Lệ? Chân Thần... Nước mắt?”

“Nhân gian... Nhiều kiếp.

Không chút tiềm ẩn... Thiên Thần.

Thiên... Thần Tề khóc.

Vạn... Trong... Đồng... Vong!”

“A...? Tưởng...không đến, câu này đã lưu truyền... Truyền thuyết mấy trăm năm là... thật sao? Khi còn nhỏ ta... nghe được truyền thuyết này từ lão thôn dân... Truyền thuyết này... là thật? Tượng thần... Ngay lập tức... đoá hoa mắt... đó? Cái kia...”

“Chẳng phải là... đại kiếp nạn của Vạn Lý Thần Châu... sắp tới rồi sao?”

“Thật sự... Thiên Thần hạo kiếp sẽ giáng lâm ư?”

“Trời... A! Chuyện này... sẽ là một chuyện đáng sợ tới cỡ nào đây...”

“Hạo kiếp nhân gian?”

Khó đoán được, lão bà bà cho đến hiện giờ xử lý tự nhiên, lại vì hai hàng “thần lệ” mà thất thường! Nghe lời nói đứt quãng của bà, nam tử thần bí và Tiểu Tín tựa hồ đã dần dần minh bạch, thôn dân thế hệ trước nhất định từng có một truyền thuyết đáng sợ, chỉ cần...

Thần Châu như ngàn bức tượng thần cùng nhau khóc.

Thương sinh ở Vạn Lý Thần Châu sẽ đồng vong!

Nhưng mà, một tượng thần tốt, sao lại đột nhiên rơi nước mắt như vậy? Chẳng lẽ thật sự là gặp nạn linh rút lệ ở Thần Châu? Trầm ngâm, còn có một vài nguyên nhân khác không muốn ai biết sao?

Không thể dân chúng hơn nữa! Bởi vì ngay lúc lão bà bà phát hiện tượng thần nước mắt, bên ngoài miếu thờ Từ Long bỗng truyền đến từng tiếng nổ “Ừ ừ”! Tiếng nổ lớn này là...

“Hả?” Tiểu thư ôm chặt bà bà của hắn hô lên:

“Bà... Bà! Đây là... Trận... là tiếng vang gì vậy? Thật đáng sợ nha! Dường như trời cũng sắp sập... Đến hạ nơi nào!”

Đúng vậy! Sắp sụp xuống rồi! Sắp sập rồi, nhưng không phải là trời xanh mà là...

Đỉnh miếu!

Đột nhiên một tiếng nổ “Ầm” vang lên! Toàn bộ đỉnh miếu bỗng nhiên nổ tung, trùng trùng điệp điệp phủ xuống người nam tử thần bí và Bà Tôn Tiểu, mà đỉnh miếu vì vậy mà đột nhiên sụp đổ, nguyên do bởi vì...

Một cơn sóng lớn ngập trời đã phá tan nóc miếu, ủa vào!

Trời! Không thể tưởng được tại những tượng thần khác ở Thần Châu không biết có khóc cùng không, chỉ là một giọt nước mắt của thần, cho nên đã mang đến chùa này một trường... Kiếp?

Vậy nếu thật sự có ngàn thần cùng khóc, liệu có thật sự sẽ...

Vạn dặm đồng vong?

Biến sinh nách tay! Lão bà bà nhất thời liên hiệu là chuyện gì, thất thanh hô to tại chỗ:

“A...? Là... Lãng? Trời ạ! Nhất định là... đề dài hôm qua trong thôn... Lại vỡ nát rồi!”

Nguyên Luận bởi vì Trường đề bất ngờ sụp đổ, kiểm chế hoặc thật sự là tai nạn trùng hợp do “Nước mắt thần” mang đến, giờ phút này Tiểu Bà Tôn đang ở trong miếu quả thực giống như đề trong chậu, căn bản không có bất kỳ khả năng đào thoát nào!

Nhưng may mắn là vận khí đêm nay của hai bà cháu bọn họ thật sự không quá tệ!

Bởi vì đêm nay bọn họ may mắn gặp được một người vốn “không thể nào” sẽ xuất hiện ở miếu này.

Chính là hần chính là vì vợ cầu nguyện!

Ngay lúc sóng lớn và nóc miếu sắp ép sát tiểu tín bà cháu, áo choàng trên người nam nhân kia đột nhiên hất lên!

Chỉ nghe “Bồng” một tiếng vang thật lớn! Nam nhân kia bất ngờ mặc trên người áo choàng màu hồng, mạnh mẽ đem con sóng lớn nặng tựa vạn tay cùng đỉnh miếu quét ra, tiếp theo đột nhiên xông lên phía trước, một tay mang theo con tin, cả người như một đạo lôi đình...

Bay ra miếu hiên lành!

Thế khó đoán được! Nam tử này chỉ dùng một bộ áo choàng đã có thể kích thích sóng gió, có thể lật trời lật đất.

Hần, rốt cuộc là ai?

“Ầm ầm” một tiếng! Từ Long miếu vốn đã nhỏ bé dưới sóng lớn trùng kích, rốt cục cả tòa sụp đổ! Nhưng mà Tiểu Tín Bà Tôn cũng đã tránh được đại nạn, trong chớp mắt đã bị nam nhân kia dẫn tới một đỉnh núi cao gần đó, bình yên đáp xuống!

Hai bà tìm được đường sống trong chỗ chết, lập tức thở hồng hộc tại chỗ, sau đó đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy phía xa cửa thôn thật sự đã sụp đổ, một vùng cửa thôn đã biến thành vùng trạch quốc.

Rốt cuộc là vì tượng thần này rơi lễ báo trước dấu hiệu kiện kiếp này? Tội giận hoặc là trùng hợp? Tiểu Bà Tôn chẳng biết phải làm sao! Bất quá, cái kia tu vi kinh người nam nhân cứu hai người bọn họ, cũng là không nên tranh cãi sự thật! Lão bà

bà lập tức đa tạ vạn lập cứ đa tạ nói với hấn: “Đa tạ vị đại ca này! Đa tạ vị đại ca này! Đa tạ! Lão thân cùng tiểu tôn nhi thật không biết nên cảm kích như thế nào!”

Nam nhân kia tuy là cứu bọn họ, nhưng lúc đi đầu vẫn là đưa lưng về phía Tiểu Tín bà cháu, hấn chỉ hời hợt đáp: “Mọi việc đều có nhân, mới có quả trước! Bà bà xưa nay có thể làm nhiều việc thiện, hôm nay mới tránh được kiếp nạn này! Nếu là đức của bản thân, cần gì phải nói cảm ơn?”

Hấn khéo léo từ chối khéo, hữu lễ, lão bà bà trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết tiếp tục phụ họa. Thế nhưng, có một chuyện, bà vẫn không thể không hỏi: “Được người thâm ân ngàn năm! Vị đại ca này, xin hỏi cao tính đại danh của người?”

Nam nhân kia chợt nghe lão bà bà hỏi một câu như vậy, lập tức ngạc nhiên, dường như là tự nghĩ lại tên mình. Rốt cuộc, hấn bỗng nhiên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nói: “Ta, chẳng những ngay cả tên của thê tử cũng quên, còn quên mất tên mình! Còn tốt! Cuối cùng cũng nhớ được tên mình rồi! Ta nhớ rồi, ta từng có hai cái tên, một trong đó, gọi là...”

“A Thiết!”

“Cái gì? A... Thiết? Đó là... Hấn là...”

Nam nhân kia nói tới đây thì hơi dừng lại, tiếp tục gằn từng chữ một:

“Mà cái tên khác, hình như gọi là...”

“Bước!”

“Kinh!” “Vân!”

Trời! Hấn là...

Bộ...c...cịch?

Lão bà bà nghe vậy ngây dại tại chỗ! Giống như nghe thấy cái chết đã giáng xuống trước mắt! Mà Tiểu Tín thì sợ hãi đến mức “Vù vù” một tiếng gào khóc!

Chỉ vì, thôn nhỏ ở một trong Thiên Sơn của Lương Bà Tôn, cho dù mọi người chưa từng thấy qua dung mạo của bộ Kinh Vân, chỉ sơ sơ nghe tin hấn là đệ tử nhập thất thứ hai của một

đại bang hùng Phách, lại càng là người trong giang hồ gặp người sợ — Bất khóc Tử Thần!

Mà ngay khi hai người bọn họ đang ngoảnh mặt nhìn lại, lại càng dạy cho hai người bọn họ sự việc khiếp sợ cũng theo nhau mà đến! Nam nhân kia sau khi nói ra mình bộ pháp gọi người kinh vân thì cũng đồng thời chậm rãi quay đầu lại!

Cuối cùng Tiểu Tín bà cháu cũng nhìn rõ được chân diện mục của Tử Thần đã mất mặt của người giang hồ này, nhưng mà...

A? Không xem ra gì, vừa nhìn qua, Lương Bà Tôn càng là trợn mắt há hốc mồm! Bởi vì trong truyền thuyết Thần tử bộ kinh vân mặt, chẳng những gương mặt trợn mắt, vĩnh viễn băng lãnh vô tình, lại có đồn đại nói bộ kinh vân từng gương mặt nhìn, liền đem một nam thôn dân dọa chết tươi!

Nhưng nam nhân trước mắt này, tuy người này cũng mặc áo choàng đen yên lặng như trong truyền thuyết, nhưng gương mặt lại rất tuấn lãng, đôi mắt thâm thúy mang vẻ bối rối cùng đau thương, quan trọng nhất là khóe miệng hằn nhếch lên một nụ cười khổ, hẳn không lạnh chút nào! Thậm chí giọng nói của hắn còn không lạnh chút nào!

Một bộ phận thí nghiệm Tuyết Băng Băng Bộ Kinh Vân, sao có thể gọi là Bất Tử Thần Cảnh trong truyền thuyết — Bộ Kinh Vân?

Thế nhưng, lão bà bà nhìn thần sắc chân thành trên mặt nam tử trước mắt, lại không giống như đang nói dối. Vậy vì sao hai người bọn họ lại nói là Bộ Kinh Hoả, Thần Ma đều giết mình? Lại còn tự xưng có một cái tên khác - A Thiết?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Lẽ nào, cái thế này, có hai người hoàn toàn khác nhau, đều gọi là —

Bộ...c...cịch?

Chuyện hoang đường này, chỉ là bước đầu của những vấn đề mơ màng và khó phân biệt được.

Còn đang ở phía sau...

Chuyện thứ hai mơ hồ, lại phát sinh...

Trên người Nhiếp Phong!

Đó là một con sóng đứt chạy trốn ra trắc trở, một con viêm viêm ở mùa hè.

Ngày đó tuy là đầu hè, thế nhưng Nhiếp Phong vẫn còn trong mùa đông, y vẫn không thể nào quên Đoạn Lăng là thành toàn Ngọc Tam Lang và Ngọc Nhi, trở thành kẻ công địch của thiên hạ “Đông”, y vẫn không thể quên đoạn lăng đến cuối cùng. Vì không muốn đại ca Nhiếp Phong thất vọng, Kinh thế không hề quyết tâm giống như chó, hướng về hùng bá khuất phục!

Ngày hôm đó, Nhiếp Phong vẫn luôn ngắt cơn sóng ở tái ngoại sẽ cực khổ mà buồn bực, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi buồn bực kia nữa. Y quyết định chạy tới thành Thiên Âm, hi vọng có thể tạm thời quên đi cảm giác buồn bực này.

Thế nhưng khi đến chợ của Thiên Âm thành, Nhiếp Phong lại cảm thấy hối hận. Nơi vốn có nhiều người tụ tập thế này lại vô cùng náo nhiệt phồn hoa, nhưng mà ‘Quan phủ kín kinh hoa’ lại càng lộ ra vẻ “Người phổ thông” hơn nữa...”

Bỗng dưng hắn cảm thấy, thì ra có lúc náo nhiệt còn đáng sợ hơn buồn bực, đang muốn rời đi thì đúng vào lúc này...

Hắn bỗng nghe thấy một âm thanh!

Hắn dừng lại tại chỗ.

Trên chợ người đi đường như nước, ồn ào huyên náo, há chỉ có một thanh âm? Nhiếp Phong lại nghe thanh âm này thì tức thời đầy đủ, chỉ vì thanh âm này...

Là một thanh âm hắn tương đối quen thuộc!

Là tiếng bộ kinh vân!

Hơn nữa thanh âm Bộ Kinh Vân này, lại nói một câu làm cho gió có chút khiếp sợ:

“Lão bản, xin cắt hai lụa trắng cho ta.”

“Thê tử của ta, từ trước đến nay đều thích tổ trắng.”

“Khi ta gặp lại nàng, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.”

Thê tử? Tổ Bạch?

Vốn dĩ, cho dù gặp Vân sư huynh trên chợ, Nhiếp Phong cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, hắn vô ý nghe thấy thanh âm bộ kinh vân này, rõ ràng lại đang bán lụa trắng tặng cho thê tử! Vân sư huynh của hắn, khi nào đã từng cưới vợ?

Có! Nhiếp Phong đột nhiên nhớ ra:

“A...? Ta... nhớ ra rồi! Lúc ở Tây Hồ, Vân sư huynh từng... thành thân với Tuyết Duyên cô nương, Tuyết Duyên cô nương... Cũng có thể nói là một người yêu thê tử trắng trẻo, nhưng... Lẽ nào....”

Trong lòng Nhiếp Phong đột nhiên run lên, nghĩ thầm liệu có nên Bộ Kinh Vân không? Nhưng, trước mắt hắn từng năm khóa vong tình, tuyệt đối không nên nhớ lại chuyện trước đó. Nhiếp Phong nghĩ cái gì, lập tức lại thu nhiếp tâm thần, vận dụng “Băng Tâm quyết”, muốn ở trong cái chợ đầy phiền toái này truy tìm thích hợp với giọng nói giống Bộ Kinh Vân, rốt cuộc là truyền đến từ phương nào vậy?

Không cần suy nghĩ, lỗ tai trái của Nhiếp Phong khẽ động, hắn lập tức nghe ra âm thanh quen thuộc: Là truyền từ một quầy hàng vải cách Tả Mạc hai mươi trượng!

Hắn lập tức liếc mắt nhìn ra xa, tiếp theo...

Hắn thành linh phát hiện, trước nạn nhân hàng vải kia, một bóng lưng hắn cũng quen thuộc đang đứng đó!

Trời ạ!

Đó thật sự là...

Bộ Kinh Vân bóng lưng!

Không sai! Nhiếp Phong liếc mắt đã nhận ra bóng lưng kia là bộ kinh vân! Vì người nọ mặc áo choàng đen, còn có một đầu tóc rối tung, hai vai rộng lớn cường tráng, đều không khác gì Vân sư huynh của y!

Thậm chí vừa rồi thanh âm khiến Nhiếp Phong chú ý, cũng là tiếng bộ kinh vân!

Khác biệt duy nhất chính là, thanh âm này tuyệt không băng lãnh chút nào, ngược lại, nghe đến càng có từng tia nồng đậm tình cảm ấm áp.

Dáng vẻ này cũng kinh hãi như Bộ Kinh Ảnh, thanh âm tương tự, chỉ có hán tử với ngữ khí bất đồng, liệu có phải là Bộ Kinh Vân không? Nhiếp Phong bắt đầu tò mò, đang muốn đi lại gần người kia tìm ra chân tướng: Ai biết...

Đang lúc hần tới gần, bóng người kia nguyên lai đã thanh toán ngân lượng cho chủ sạp hàng vải. Hần cầm lụa trắng vừa mới bán, xoay người một cái, đã bước vào một con hẻm nhỏ bên cạnh quầy vải!

Nhiếp Phong sững người ngay tại chỗ, tâm tư quyết không thể để mất bóng dáng người này, bước một bước, đã bay vút hai mươi trượng, đuổi sát đến tận dưới con ngõ nhỏ. Ai ngờ ngay cả Phủ Phán cũng đồng miệng, mới phát giác, thì ra đầu này không phải một cái: “Chết” Hồ Đồng!

Đây là một cái râu ngắn dài chừng mười thước, con hẻm bên kia, dẫn tới một bên bố trí, người kia dường như đã đi xuyên qua con hẻm, đến một bên khác của khu chợ, bởi vì Nhiếp Phong cũng không phát hiện tung tích của hần trong con hẻm.

Không nói thêm gì nữa, Nhiếp Phong vội vàng đuổi theo, đi tới một bên khác của khu chợ, nhưng mà...

Chỉ thấy biển người đông nghịt bên khu chợ đông nghịt, bóng người kia đã biến mất trong biển người!

Nhiếp Phong không khỏi có chút nhụt chí, thủy chung vẫn không cách nào chứng thực được người vừa rồi là Vân sư huynh của hần, nhưng hần cũng có ý tưởng khác.

“Trên đời này có rất nhiều người như vậy, cho dù là thanh âm giống nhau, bóng lưng cũng không tỏ vẻ người vừa rồi nhất định là... Vân sư huynh! Có lẽ đúng là tiếng có tương tự, bóng có hình tương đồng “Mà thôi! Trừ phi thật sự thấy được dung mạo người mới rồi! Có lẽ, người nọ nếu như quay đầu lại, có thể là một người khác cũng không thể ngờ được...”

Nghĩ như vậy, Nhiếp Phong cảm thấy người nọ không phải là bộ kinh vân, nhưng lại không phải có chút thấp thỏm, trong lòng không ngừng suy nghĩ:

“Tuy người mới vừa rồi chưa chắc sẽ là Vân sư huynh, nhưng... thanh âm của hần, bóng lưng, thậm chí trang phục

của hấn cũng không khác gì Vân sư huynh, tên hán tử song phương này sẽ là thần thánh phương nào?..”

“Hấn, là ai?”

Nhiếp Phong cũng không có nghi vấn gì nhiều.

Bởi vì, chuyện thứ ba đã xảy ra!

Thiên hạ yển hội trên thiên sơn lúc nào cũng trang nghiêm, nghiêm túc như vậy.

Cho dù là một năm bốn mùa, xuân hạ thu đông, thiên hạ cũng chỉ có một.

Mùa đông!

Nguyên nhân là vì sự nghiêm khắc của bang quy hùng bá, khiến cho mỗi một ngày đám đông phía dưới đều giống như trải qua trong ngày đông giá rét.

Thiên hạ vốn không cần Xuân Hạ Thu Đông gì cả! Xuân Hạ Thu Đông ở thiên hạ cũng chẳng có ý nghĩa gì!

Sắc mặt Hùng Phách, chính là ý nghĩa “Ý nghĩa của tất cả mọi người!”

Chính là “Xuân Hạ Thu Đông” tất cả hội chúng trong thiên hạ!

Hùng Phách hi, đúng là —— xuân!

Cười, là - Hạ!

Sâu, là — Thu!

Phần nộ, đúng vậy ——

Đông!

Dưới bang quy hùng bá như sơn, thậm chí ba đệ tử nhập thất hấn đã có không ít đặc quyền - Tàn Sương, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong: Mỗi tháng cũng phải tụ thủ một đường, đàm luận ba đường “Thiên Sương” “Phi Vân” và “Thần phong” do Tàn Sương hướng hùng bá bẩm báo, để cho hùng bá có thể vạch mưu kế, tuyệt đối không thể có thất bại!

Tựa như hôm nay, chính là thời gian ba người tụ họp đàm luận sự vụ, mặc dù xưa nay bộ dạng kinh vân không thích nói chuyện, càng không thích giao du cùng bất luận kẻ nào, giống

như mệnh lệnh hùng bá, nào quản sau này tham dự không nói một lời, hấn cũng nhất định phải có mặt!

Nơi ba người Đường chủ tụ họp, lần này ngay tại “Vọng Sương lâu” nơi Tần Sương ở, giờ tụ họp là buổi tối “Giờ Tuất”.

Mà giờ phút này khi đã phòng thủ, mặc dù Nguyên Tâm Nhiếp Phong đàm luận về những tạp vụ ba đường đáng ghét này, cũng thỉnh thoảng xuất hiện.

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân vẫn chưa đến.

Nhiếp Phong không hẹn mà bắt đầu hiếm thấy, nói với Tần Sương: “Đã là giờ tuất, chẳng biết tại sao Vân sư huynh vẫn chưa đến đây? Hấn sẽ thật sự không ghét buổi tụ hội của ba nhà này đến vậy mà không tới chứ?”

Thẳng thắn mà nói, bản thân Nhiếp Phong kỳ thật cũng tương đương chán ghét những quy tắc hùng bá này, sớm đã không muốn đến, chỉ là không muốn Tần Sương khó hướng về phía hùng bá giao phó mới miễn cưỡng tiến đến. Cho nên, hấn cũng không dám khẳng định Bộ Kinh Vân hội có xuất hiện hay không.

Đơn giản là, Bộ Kinh Vân so với hấn xem thường bất cứ quy tắc nào trên đời!

Tần Sương nghe Nhiếp Phong nói vậy, không khỏi nở nụ cười âm ỉ.

“Phong sư đệ, sao lại thế? Vân sư đệ tuy rằng không thích lui tới với người khác, nhưng xưa nay lạnh như băng, đối với hai sư huynh đệ chúng ta, ta thấy hấn không phải tôn trọng chúng ta, hấn đã từng đồng ý sẽ tụ họp với ta, hấn liền sẽ không thất tín!”

“Hơn nữa, vô luận là trường hợp lớn nhỏ của thiên hạ, hấn từ trước đến nay đều là tối muộn nhất xuất hiện! Hôm nay muộn lại thế nào để lạ? Càng hướng chi hấn...”

Tần Sương nói đến đây muốn nói lại thôi, lại hôn không được nói gì nữa, Nhiếp Phong lập tức truy vấn: “Sương sư huynh, huynh vừa rồi nói “Càng hướng chi” là cái gì?”

Tần Sương chỉ cười không nói, phảng phất biết được một chuyện, lại không muốn nói nữa, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không! Kỳ thật cũng không có gì! Người sớm muộn cũng sẽ biết!”

Nhiếp Phong sớm muộn gì cũng sẽ biết? Thế này có thể khiến Nhiếp Phong rất hiếu kỳ, đang muốn truy hỏi, ai ngờ lúc này...

Là Bộ Kinh Vân!

Rốt cuộc bộ kinh vân cũng tới!

Bộ Kinh Vân hiện ra, Tần Sương vui mừng tại chỗ, trong ánh mắt lại mơ hồ nổi lên một tia vui vẻ vì Bộ Kinh vân. Nhiếp Phong nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt Tần Sương, bất ngờ cảm thấy kỳ quái.

Mặc dù từ trước đến nay Tần Sương cùng Bộ Kinh Vân không có hai câu, giao tình giữa hai người cũng không phải quá tốt, ngược lại, Nhiếp Phong có thể còn tiếp cận Bộ Kinh Vân hơn so với Tần Sương, bởi vì hắn thật sự biết Bộ Kinh Vân vẫn là rất nhiều chuyện cũ của A Thiệt.

Nhưng mà, Tần Sương sao có thể thấy bước đi kinh sợ, lại có thể biểu lộ vẻ vui mừng? Hắn rốt cuộc biết Bộ Kinh Vân có chuyện gì mà ngay cả lấy gió mà cũng không biết?

Nhiếp Phong không tự chủ được lại nhìn bộ dạng kinh vân tiến vào Vọng Sương, chỉ thấy giờ phút này, hắn không phải là một mặt huyền băng vạn năm, vẻ mặt vĩnh hằng tĩnh mịch, không phải vẫn là ta! Hắn khác thường, như vậy vì sao Tần Sương lại có thể vui mừng?

Nhiếp Phong rất nhanh liền biết đáp án! Vì vậy ngay lúc Bộ Kinh Vân vừa mới ngồi xuống, Tần Sương đối với Bộ Kinh Vân ôn hòa cười một tiếng nói: “Vân sư đệ, cuối cùng người cũng đến rồi.”

“Đêm qua.”

“Thật sự là quá khổ cực cho người!”

Vạn liệu không đến, Bộ Kinh Vân vừa ngồi xuống, Tần Sương lại nói với hắn một câu như vậy! Nhiếp Phong chỉ cảm thấy không hiểu nổi, đêm qua? Khổ cực? Tần Sương Hoàng bố thí

thể mà buu kiện Bộ Kinh Vân? Bộ Kinh Vân lại làm sao vất vả chứ?

Không chỉ có Nhiếp Phong cảm thấy khó hiểu, ngay cả Bộ Kinh Vân cũng cảm thấy khó hiểu, nhưng hắn vẫn lạnh lùng không nói, chỉ là ánh mắt đã có chút khác lạ, không biết Tần Sương nói bậy bạ gì.

Tần Sương thấy Bộ Kinh Vân không phản ứng gì lớn với lời nói của mình, cũng lơ đãng, chỉ tiếp tục nói:

“Thật là kỳ quái! Đêm qua người cùng tôi nay không ngờ lại phản như hai người! Vân sư đệ, kỳ thật cả ngày người mang theo bộ mặt băng lãnh tử khí này, thật sự cũng không có chỗ tốt, người đêm qua gương mặt thật đúng là ôn hòa dễ gần nhiều!”

Lời vừa nói ra, bộ kinh vân ngang lạnh nhất hàng mi ngay tại chỗ nhíu một cái, hắn liếc mắt về phía Tần Sương, rồi cuộc đánh vỡ trầm mặc, từng chữ từng chữ nói: “Ta...”

“Chưa từng dối trá.”

“Ta...”

“Cho tới bây giờ cũng chỉ có...”

“Bộ mặt này.”

Một câu đơn giản trực tiếp, đã hướng tới Tần Sương “Nghiêm Chính” nói rõ, đêm qua căn bản cũng không có gặp qua Tần Sương!

Tần Sương còn không tin, cười nói: “Sao vậy được? Đêm qua ta từng phụng mệnh của sư phụ, xuống núi xem xét tình hình tai họa của một thôn xóm nhỏ “Tô gia thôn” phụ cận Thiên Âm thành, nhìn xem liệu có vì vậy mà gặp họa tình này hay không, mà ngộ nhờ thiên hạ chúng ta phòng thủ trong ba mươi dặm! Thôn Tô gia này, vào nửa tháng sau đột nhiên vô cớ vỡ đê, nước sông tràn ra thành thiên tai, hiện giờ nước sông tuy đã tan, nhưng các thôn dân đều đang vội vã tuyên lập gia viên, khô sở không thể tả...”

“Đêm qua, ta vẫn đi tuần tra thôn xóm với hơn mười thiên hạ, nhìn xem đám cấm dân cần gạo lương làm như thế nào. Ai ngờ ngay khi đó, ta lại gặp phải...”

“Người!”

Tần Sương nói xong nhất định nhìn Bộ Kinh Vân, nhưng mà Bộ Kinh Vân vẫn không chịu ngây ngốc, Tần Sương chỉ có thể nói tiếp:

“Ngay lúc đó, ta thật sự kinh ngạc, bởi vì chưa từng nghĩ tới người sẽ xuất hiện ở nơi đó, càng chưa từng nghĩ tới, người lại ở giúp dân nơi đó...”

“Dùng cầu thang dời đá, xây dựng lại gia viên!”

Cái gì? Từ trước đến nay trầm lãnh bất động, cô quái đạo bước kinh vân, thế nhưng lại ở trong bầy thôn dân, trợ giúp thôn dân... xây dựng lại quê hương? Đây căn bản là chuyện không thể nào! Một mực tĩnh tâm lắng nghe, yên lặng lắng nghe bỗng nhiên ngẩn ra! Cho đến nay đối với những lời nói ái đương nhiên bộc lộ kinh vân, giống như cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với việc này, hần bỗng nhiên lạnh lùng hỏi: “Người.”

“Khẳng định như vậy...”

“Người nọ...”

“Là ta sao? “

Tần Sương cười, không chút nghĩ ngợi đáp lời: “Người kia sao lại không phải là người chứ! Giọng nói của hần, thân hình, trang phục khoác áo choàng của hần, thậm chí dung mạo của hần cũng giống người y hệt! Nếu người kia không phải người, chẳng lẽ người lại có một học sinh huynh đệ giống mình như đúc sao?!”

A? Người mà Tần Sương chứng kiến thậm chí ngay cả dung mạo cũng như Bộ Kinh Vân?

Nhìn thần sắc Tần Sương, tuyệt đối không giống nói dối! Bộ Kinh Vân càng nghe càng trầm mặc, chỉ vì dường như Tần Sương thật sự gặp được một thanh âm, dáng người, dung mạo và trang phục đều giống như Bộ Kinh Vân, mà Nhiếp Phong vừa nghe, khuôn mặt đã trở nên xanh mét!

Hần đột nhiên nhớ lại bóng lưng cao lớn mà mình từng thấy ở thành thị Thiên Âm tập, lúc ấy hần không cách nào nhìn thấy dung mạo này, cho nên vẫn không dám khẳng định là Bộ Kinh Vân, nhưng mà giờ phút này người mà Tần Sương gặp, khuôn

mặt và Bộ Kinh Vân lại giống nhau như đúc! Xem ra cũng là người Nhiếp Phong nhìn thấy rồi! Nhưng...

Điều này sao có thể? Trên đời này ngoại trừ A Hắc và “Thần” ngày đó, sao có thể có một người khác giống hệt Bộ Kinh Vân? Bộ Kinh Vân?

Mà Tần Sương đã thấp thỏm lo âu nói tiếp vào vấn đề Nhiếp Phong:

“Nói thẳng, lúc trước ta cũng không dám tin người nọ chính là Vân sư đệ, bởi vì hắn ở trong thôn dân mười phần thất lực, hơn nữa trên mặt còn mỉm cười, nói thật! Nhiều năm như vậy, ta còn chưa từng thấy Vân sư đệ cười, thực sự không cách nào tin tưởng người kia chính là hắn! Nhưng, mặt của hắn và Vân sư đệ giống nhau như đúc, lại làm cho ta không thể không tin hắn chính là Vân sư đệ!”

Hắn nói xong lại ôn hòa nhìn Bộ Phi Vân điềm tĩnh vô cùng, cười nói: “Vân sư đệ, thật ra người giúp thôn dân kia xây dựng lại quê hương là một chuyện rất thú vị! Nếu không phải đêm qua ta vội vàng trở về bẩm báo với sư phụ tình hình tai nạn, ta cũng sẽ lưu lại cùng người giúp đỡ bọn họ! Người nếu không phải chịu trách nhiệm giúp đỡ bọn họ, sư phụ cũng sẽ không trách cứ người xen vào việc của người khác! Hơn nữa...”

” Nụ cười đêm qua của người thật sự là vô cùng thân thiết! Thật ra người không cần phải thường xuyên mang mặt lạnh như vậy đâu!”

Sự tình càng ngày càng không rõ ràng, càng nói càng không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng sau khi Bộ Kinh Vân nghe xong những lời này của Tần Sương, vẫn không chút biểu tình nói: “Người!”

“Sai rồi!”

“Từ đầu đến nay...”

“Ta cũng không thích cười!”

“Trong thế giới của ta?”

” căn bản không có —— “

“Chuyện đáng để vui vẻ!”

“Ta, tái nhập lần nữa!”

“Người thấy đấy — “

“Chắc chắn không phải...”

“Ta!”

Lời vừa nói ra, từng bước như đám mây đứng thẳng dậy,
“Phụp” một tiếng áo choàng giương lên, liền xoay người,
quyết liệt rời đi!

Mặc dù hắn không tức giận vì những lời Tần Sương nói nhiều lần, nhưng dường như đã không còn giải thích gì nữa, vì vậy...

Dứt khoát rời đi!

Đúng vậy! Hắn chưa bao giờ thích cười, chỉ vì từ khi xuất thai tới nay hắn chưa bao giờ gặp chuyện gì khiến hắn cảm thấy có thể cười vui!

Trong trí nhớ của hắn hiện giờ, hắn cũng chỉ là vì Hoắc Bộ Mệnh năm đó dạy dỗ hắn thâm ân, mà thật lòng, từ tận đáy lòng hắn, Hoắc Đạp Thiên đã từng tươi cười một lần vì hắn, bởi vì, Hoắc Bộ Thiên đáng giá! Hắn là tuyệt đối đáng giá!

Từ đó về sau, trên đời này tất cả bi hoan ly hợp, phảng phất đều vô duyên với hắn, hắn tại chính mình mười tuổi, phảng phất đã phải chịu nỗi đau của tang phụ lớn nhất cả đời, hắn đã không thể bị thương!

Cười không buồn cười!

Mới vừa rồi chỉ có Nhiếp Phong âm thầm biết, ở quá khứ bộ kinh vân vẫn là năm năm năm của A Thiết, gã cũng từng vì một người mà mỉm cười, lo lắng quá sẽ bị đau thương.

Nàng ta.

Tuyệt Duyên...

Nhưng mà, giờ phút này Nhiếp Phong, khi Bộ Kinh Vân quay người rời đi, cũng mang vẻ mặt bối rối cùng nghi hoặc. Vì vậy, sự tình tựa hồ đã hiện ra ngoài tưởng tượng!

Hắn tin tưởng, “Thần” giống hệt như Bộ Kinh Vân trước đây, trong trận nổ lớn của con ốc biển kinh thiên kia, Ứng Minh Nguyệt đã sớm chết! Tần Sương và Bộ Kinh Vân mà hắn từng

tận mắt thấy, tuyệt đối không phải là kẻ có dã tâm đủ chấn nhiếp cô kim!

Nhưng người giống Y hệt Bộ Kinh Vân, người thường mỉm cười lại là ai?

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy, hình như có một vài chuyện rất đáng sợ sắp xảy ra...

Không sai! Có lẽ chuyện đáng sợ sắp xảy ra.

Bởi vì, ngay cả Nhiếp Phong mang Băng Tâm quyết trong người cũng không cách nào phát hiện, ngay lúc tam sư huynh đệ bọn họ tụ họp lại một đường, thì ngay trên đỉnh Vọng Sương lâu, đang có một thân ảnh thần bí xuyên thấu qua mái ngói vỡ, giám thị nhất cử nhất động của bọn họ vừa rồi:

Chỉ thấy một thân ảnh, lại là một gã đàn ông quý dị khoác áo choàng quỷ mị, thực chất tóc dài đã che kín mặt hắn từ lâu, khiến cho người ta không thể thấy rõ gương mặt của hán tử này, chỉ thấy hắn lộ ra một con mắt trái tỏa ra hung quang bắn ra bốn phía!

Hắn có một con mắt rất hung ác! Mắt phải của hắn liệu có hung ác tương tự không?

Nhưng tuy rằng mắt trái không thể không nhìn thấy gì, hán tử quý dị này tựa hồ cũng tiếc nuối, tập thể như vậy lại càng tốt! Hắn, cũng không muốn tận mắt thấy tình đời!

Chỉ vì thế tình trừ trá, thế thái nóng lạnh, nhân tính ghê tởm...

Diệu Lý, hán tử tóc dài này mặc dù nhìn như là quý dị, nhưng quý dị chính là tu vi của người!

Hắn rõ ràng thu liễm khí tức cao thủ của mình, rõ ràng có thể giấu diếm được Tàn Sương, Nhiếp Phong cùng Kinh Vân, lại có thể thông qua phòng ngự nghiêm mật tiến vào thiên hạ, quả thật không đơn giản! Có lẽ tu vi của hắn, cũng tuyệt không dưới ba người...

Mà tên đại hán tóc dài trước mắt này, hung quang bắn ra bốn phía, một mặt nhìn bộ lạc kiên nghị rời khỏi nơi này, còn có một mặt cười tà ác âm thầm: “Ha ha...”

“Các ngươi, cuối cùng cũng phát hiện ra rồi sao?”

“Cuối cùng các người cũng bắt đầu phát hiện, hóa ra thể gian này ngoại trừ tên “Thần” kia giống như đúc Bộ Kinh Vân ra, cũng không có một bước kinh vân nào khác sao?”

“Thế nhưng, nơi đó các người biết đó, các người từng nhìn thấy một bộ kinh vân, kỳ thực cũng không phải là giả...”

“Thật ra, cũng là chân chính chính chính...”

“Bộ Kinh Vân!”

“Ha ha ha ha...”

Thật sự chính trực?

Hán tử quý dị này vậy mà cũng biết sự tích của “Thần”? Nghe lời gã nói, xem ra ngày đó “Thần” thật sự đã chết ở rãnh biển, người mà Nhiếp Phong và Tần Sương gặp qua, tuyệt đối sẽ không phải là “Thần”! Còn chưa, bộ kinh vân chân chính của tên hán tử quý dị này, rốt cuộc là ai?

Đi kèm tiếng cười trầm thấp khủng bố, hán tử quý dị đột nhiên nhẹ nhàng một chút, liền đã ngự gió chiều, phiêu nhiên đi xa...

Không thể tưởng được, hán tử quý dị này có thể tùy ý thu liễm khí tức cao thủ trên người mình, khinh công của hán tử, xem ra tuyệt đối không thấp hơn Nhiếp Phong!

Hán tử, có lẽ cũng giống Nhiếp Phong...

Có thể so âm thanh còn nhanh hơn!

Ngay lúc hán tử thần bí đang phiêu phù đi xa, kinh hải đi tới vẫn còn đang tiến lên, hán tử, đang trở về trong bóng tối.

Vân các!

Nhưng đi không được bao nhiêu bước, bộ kinh vân bỗng nhiên thoáng thấy một bóng người, đang hướng hán tử rồi chạy tới gần!

Đó là một kẻ vốn không nên hoang mang chạy trốn như thế, bởi vì nàng chỉ là một thị nữ trong thiên hạ mà thôi, nên phải “đứng đi”, tuyệt đối không nhanh không chậm, cung kính với tất cả những người có địa vị trên nàng!

Nàng là “Khổng Từ”!

Lúc này Không Từ đang chạy như bay vong hình, hiển nhiên là có chuyện quan trọng! Quả nhiên! Ngay khi nàng hồn hên chạy đến trước mặt Bộ Kinh Vân, nàng đã khản cấp hô to: “Vân... Thiếu gia! Không... Được rồi... Được rồi...”

Dù mắt thấy Không Từ tức đến nổi phổi như thế, bước chân kinh hãi nhưng vẫn bất động như tượng đá bách thế, hắn thậm chí không há miệng hỏi Không Từ, lại là thứ gì ghê gớm. Ở trong mắt Thần chết, lừa người ta nghĩ là chuyện ghê gớm, đối với hắn mà nói cũng không có gì ghê gớm!

Không Từ Tổ biết bộ kinh vân sẽ không kinh sợ, chỉ là tự lo lắng, nàng hốt hoảng nói: “Vân... thiếu gia, vốn là... Ta cũng không muốn quấy rầy người cùng Phong thiếu gia và Sương thiếu gia. Chỉ là vừa rồi thị vệ trưởng “Liễu Tam” đi Vân Các tìm người, hắn nói...”

“Cửa thứ nhất thiên hạ...”

“Đã xảy ra chuyện!”

A? Cửa thứ nhất thiên hạ là trạm thứ nhất của thượng thiên hạ, ngày thường đều có thị vệ canh gác. Nhưng cửa ải thứ nhất thiên hạ nếu xảy ra sự cố, chỉ có thể là thị vệ trưởng “Liễu Tam”! Sao lại phải đi bộ kinh vân trước Không Từ?

Bộ Kinh Vân nghe lời này, hắn từ trước đến nay vạn biến bất động, mặt lạnh, lần này cũng có chút khê động...

Rốt cuộc là thị trưởng Liễu Tam, vì sao phải thông báo cho Bộ Kinh Vân Thiên Hạ đệ nhất quan có việc?

Bộ Kinh Vân rất nhanh đã biết!

Bởi vì trong lúc đó.

Hắn ta đã mang theo Không Từ, đi tới trước giáp mặt Thiên Hạ Đệ Nhất!

Hơn nữa, rốt cuộc hắn cũng nhìn thấy, rốt cuộc quan tài thiên hạ đệ nhất đã xảy ra chuyện gì liên quan tới hắn.

Cực kỳ nguy hiểm?

Bộ Kinh Vân và Không Từ khi đến được cửa thứ nhất của thiên hạ, ngay lập tức Bộ Kinh Vân đã phát hiện ra cảnh canh

giữ cửa thứ nhất vượt qua Bách Thủ vệ, cùng với ba thị vệ trưởng Liễu, thần sắc đều có chút luống cuống!

Bọn họ có thể được phái đi đóng ở cửa thứ nhất thiên hạ, có biết tất cả đều là những kẻ dũng mãnh thiện chiến, cho dù phải đối mặt với cường địch, bọn họ cũng sẽ không sợ đối kháng. Thế nhưng, có chuyện gì làm cho một ngàn đại hán vạm vỡ bọn họ đều tay chân luống cuống?

Liễu Tam vừa thấy Bộ Kinh Vân, lập tức vui mừng như nhìn thấy cứu tinh ngay tại chỗ, nhếch miệng cười nói: “A? Bộ Đường chủ... Ngươi đã đến rồi? Bộ Đường chủ đến rồi... Được rồi!”

Nhìn hắn cao hứng như trút được gánh nặng, con người bộ kinh vân hốt nhiên co rút lại, hắn yên lặng nhìn hắn, tuy rằng không mở miệng đặt câu hỏi, Liễu Tam cũng biết Bộ Kinh Vân nhất định muốn biết đã phát sinh chuyện gì, thế là hắn đi trước bẩm báo:

“Bộ...Đường chủ, xin đừng trách Liễu Tam gấp gáp tìm người như vậy! Trên thực tế, có một chút chuyện đột phát... Chúng ta cũng không biết nên xử lý như thế nào, cho nên... Chỉ có thể mời Bộ Đường chủ tự mình đến đây...Giải quyết!”

“Bộ đường chủ nếu muốn biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể bước từ trước khi bộ đường chủ xuống núi đến quan thứ nhất sẽ biết rõ ràng!”

Thiên hạ đệ nhất là cứ điểm mà đi lại trên núi dưới chân núi, cho nên trước cửa có một hàng dài Thiên cấp, bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn Liễu Tam một cái, sau đó chậm rãi bước đến bậc Thiên cấp cách hắn hai trượng, Khổng Tử cũng đi theo phía sau.

Vì hắn ta qua đời đã tới, tốt xấu gì cũng phải biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng, khi hắn đi tới biên giới của Thiên cấp, nhìn xuống phía dưới bậc thềm thì...

Hắn, thành linh nhìn thấy một màn hắn không tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy dưới cấp cao lơ mờ, lại còn là một mảnh đông nghịt! Cái bóng đen nghịt này, nguyên lai là một đám...

Người!

Một đám người là đếm quá trăm, đang quỳ lạy Thiên Hạ Đệ Nhất Quan.

Thôn dân!

A? Hóa ra khiến vũ phu bực này cảm thấy tay chân luống cuống, chính là vì...

Bọn họ quỳ lạy hơn trăm thôn dân cửa thứ nhất thiên hạ?

Nhưng mà, càng làm bộ kinh vân lạnh như băng âm thầm cảm thấy kinh ngạc chính là, thật ra đám thôn dân này không phải muốn bái thiên hạ đệ nhất, bọn họ thật ra là muốn bái lạy ——

Hắn!

Khi bộ kinh vân cùng Không Từ phủ tại biên giới thiên cấp trường giai xuất hiện, người dân trong thôn thấy hắn, đã như thấy thần minh nhảy nhót, nhao nhao hô to:

“A... Bộ đại hiệp... Cuối cùng cũng đến rồi? Thật tốt quá! Bộ đại hiệp... Cuối cùng người cũng tới?”

Cùng hô to, càng có không ít thôn dân hướng Bộ Kinh Vân dập đầu mấy cái thật mạnh, rõ ràng, bọn họ dẫn xuống thiên hạ là vì bộ kinh vân mà đến, bọn họ một mực quỳ lạy, cũng là vì bộ kinh vân mà quỳ!

Bởi vì trước thôn có thiên hạ ỷ lại bảo vệ ngăn cản, cho nên bọn họ cũng không thể cùng nhau tiến lên bước tiếp cận mây mù, nhưng mà, nhìn trong mắt bọn họ loại vẻ tha thiết sùng bái Bộ Kinh Vân này, bộ Kinh Vân ngược lại càng lúc càng im lặng, hắn im lặng, đều vì ngay cả hắn cũng không rõ, vì sao bọn họ phải quỳ lạy hắn!

Không Từ ở phía sau hắn càng thất thanh kêu lên: “A...? Vân thiếu gia, đám thôn dân này tại sao lại bái người... Quỳ người? Người... biết bọn họ?”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng không trả lời, nhưng hắn không trả lời, Liễu Tam ở bên cạnh hắn cũng đã biết hắn là hắn không nhận ra, hắn hiếm hoi nói: “Ồ? Bộ Đường chủ... cũng không biết đám thôn dân này? Điều này thật kỳ lạ! Bọn họ trước một canh giờ đột nhiên lên tới cửa thứ nhất trên bầu trời., Luôn miệng nói người từng giúp bọn họ, càng phải gặp mặt bái tạ

ngươi! Chúng ta đã hướng bọn họ nói rõ cửa thứ nhất tuyệt không cho phép đi ra ngoài, thế nhưng bọn họ đều quỳ gối trước cửa thứ nhất dùn đẩy không đi! Cho nên, chúng ta... mới có thể mời bộ đường chủ... đuổi bọn họ đi! Không ngờ được, Bộ đường chủ ngươi... lại không biết bọn họ?”

Nghe qua lời nói của Liễu Tam, đám thôn dân đang hướng tới Bộ Kinh Vân cung kính quỳ lạy, đã có một thanh âm Thương Thanh nói: “Bộ đại hiệp sao lại không biết chúng ta chứ? Hẳn thật sự từng cứu trợ chúng ta, không sai một chút nào!”

Thanh âm già nua này, nguyên lai một lão phụ phát tự tại phía trước thôn dân quỳ lạy một người, lão phụ này bên người còn có một đứa bé tám tuổi, bọn họ, chính là từng được cứu ở miếu Từ Long ——

Tiểu Tín Bà Tôn!

Bộ Kinh Vân đột nhiên nghe thấy Tiểu Tín bà bà nói, hần vẫn một mực lạnh lùng không nói, rốt cuộc đánh vỡ trầm mặc, hỏi: “Ta...”

“Khi nào...”

“Từng cứu các ngươi?”

Tiểu Tín bà bà trơ mặt đáp: “Bộ đại hiệp có thể là quý nhân nhiều thiện quên! Vào một đêm nửa tháng trước, bà cháu chúng ta cầu thần ở miếu Từ Long, bất hạnh gặp phải dê vỡ, nước sông tràn ra, lúc ấy bộ đại hiệp cũng ở trong miếu., Là ngươi cứu chúng ta ra, kỳ thật, hai bà cháu chúng ta sớm nên tự mình lên bái tạ đại hiệp, nhưng lại không dám hai người... Một mình đi lên thiên hạ hội, về sau từng bị ngươi hỗ trợ xây dựng lại gia viên cũng muốn cảm ơn ngươi, mới có dũng khí cùng nhau đến đây...”

Lão bà bà vừa nói ra, thôn dân khác cũng đang hòa hợp:

“Đúng vậy! Đêm đó đạo đại hiệp liền lấy đá lớn gõ dê cho chúng ta, đề phòng nạn nước lan thêm một bước! Đức tái sinh của bộ vị lớn, thật sự là thôn trấn lấy báo đáp, xin nhận chúng ta một lạy!”

Nói xong, bọn họ lại lần nữa hướng về phía bộ kinh vân dập đầu!

Nhưng sau khi thấy trăm người tề bái mình, bộ kinh vân vẫn không có chút vui mừng nào, ngược lại mặt lạnh càng lạnh hơn, hần lạnh lùng nói: “Các ngươi...”

“Bái sai người rồi.”

“Ta...”

“Cũng không phải các ngươi —— “

“Người tận mắt nhìn thấy!”

Nói xong đã chậm rãi xoay người muốn đi, dường như đã không còn hứng thú nói tiếp với thôn dân này.

Đám thôn dân thấy Bộ Kinh Vân không quan tâm tới việc bái tạ bọn họ mà vẫn muốn rời đi, không khỏi quýnh lên, Tiểu Tín bà bà ở phía trước đã nói: “Bộ đại hiệp! Sao ngươi không phải người mà chúng ta đang thấy? Dung mạo của ngươi, trang phục của ngươi, thanh âm của ngươi đều giống với người cứu người của chúng ta!”

Lời lão bà bà vừa nói ra, bộ kinh vân này lại dừng lại, rốt cục quay mặt lại, vẻ mặt Mộc Vô Dung nhìn nàng một chút, nói: “Ngươi —— “

“Khẳng định như vậy...”

“Người cứu ngươi — “

“Đều giống như ta ư?”

Ngữ khí bà bà tương đương xác nhân đáp: “Không sai được! Lão thân tuy già nhưng mắt mờ! Bước nhanh nhanh, cứu người vốn là chuyện tốt, ngươi làm sao lại không chịu thừa nhận?”

Tuy bà bà khẳng định như thế, nhưng thư nhỏ quỳ bên cạnh nàng bỗng nhiên thấp giọng nói với bà bà: “Bà... Bà, nói thật, ông ấy... hình như... cũng không phải là thật... Hình như người... Chúng ta đã thấy... Người...”

Lão bà bà kinh ngạc, tất cả thôn dân nghe vậy cũng là kinh ngạc, ngay cả Bộ Kinh Vân cùng Khổng Từ, giờ phút này cũng không sáng lạng nhìn về phía Tiểu Tín. Tiểu Tín lo sợ tại chỗ nói: “Đêm đó cứu... ca ca của chúng ta, mặc dù thanh âm và hình dạng của hần đều giống với Bộ Kinh Vân ca ca...”

Nhưng, biểu lộ của người lại là... rất ôn hòa! Tuyệt không giống hần của ngày hôm nay, lạnh như băng vậy a...”

Nghe Tiểu Tín nói thế, từ trong mộng thôn dân mới tỉnh lại, giật mình nói: “Vâng! Chúng ta thiếu chút nữa cũng không lưu ý, cứu Bộ Kinh Vân của chúng ta, cũng không giống... Hiện giờ hần lạnh như băng! Mặc dù dung mạo hai người giống nhau, nhưng vẻ mặt lại... giống như hai người...! Chẳng lẽ... chúng ta gặp người, thật sự... giống không phải hần trước mắt?”

“Vậy... Vì sao người đàn ông đêm đó lại tự xưng là...”

“Bộ Kinh Vân?”

“Còn bảo mình làm chủ...”

“A Thiết?”

Àm!

Bộ Kinh Vân vốn không có hứng thú nghe bọn họ tiếp tục “Câu chuyện”, nhưng chợt nghe hai chữ “A Thiết”, một trái tim sâu như vạn trượng vực ngực đột nhiên như bị sét đánh một cái, cái tên “A Thiết” này, trước khi thôn dân chưa nói ra, hình như hần đã từng nghe qua ở đâu đó!

Chỉ thấy trong ánh mắt thâm thúy như mê hoặc của hần, lóe lên một tia tinh quang mị hoặc, hần bỗng nhiên hỏi: “A...”

“Thiết?”

“Cái đó cũng giống như ta —— “

“Nam nhân ——”

“Từng gọi mình là “

“A Thiết?”

Lão bà bà thấy hần lạnh lùng, tựa hồ cũng bị khơi lên chút hứng thú, không khỏi nói: “Không sai! Đêm đó hần còn nói cho lão thân, hần có một thê tử tóc trắng vừa mới qua cửa, hần rất nhớ nàng, mới có thể đến miếu hiền từ cầu nguyện, hi vọng hần đáng thương ái thê có thể bình an, sớm ngày cùng hần —— phu thê đoàn viên!”

Tóc bạc... thê tử?

Bộ Kinh Vân nghe thấy tên A Thiết, trong lòng vốn đã âm thầm chấn động như thể bị sét đánh, nhưng bây giờ nghe A Thiết còn có một thê tử tự phát, trái tim càng như bị nhấc lên một trận sóng cả mãnh liệt, hết lần này tới lần khác ở chỗ sâu trong tâm khảm của hắn, có một loại cảm giác bị thương hắn không cách nào hiểu được, tận sâu trong xương tủy...

Hắn đang đau thương vì ai?

Hắn không biết!

Hắn chỉ biết, A Thiết và thê tử tóc bạc của hắn nhất định cũng có liên quan rất vi diệu! Chỉ vì Tần Sương nhận lầm người này là hắn, còn có tất cả thôn dân trước mắt đều cho là hắn, thậm chí thê tử của A Thiết cũng làm đau thương không ít, sự tình tựa hồ càng ngày càng phức tạp khó hiểu.

Mà ngay khi bước vào giữa kinh vân và bước chân còn cảm thấy mê đập, bộc nhiên lại có một kiện kỳ sự nữa phát sinh!

Hắn, bỗng nhiên nghe thấy một hồi...

Tiếng sáo vang lên!

Đó là một tiếng sáo rất đau thương, khiến người nghe đau lòng!

Bản nghiệp, bất luận là tiếng sáo bị thương cỡ nào, cũng chẳng có lực lượng gì!

Kỳ lạ kỳ, trong thiên hạ hội thể nhưng lại có tiếng sáo -!

Thì ra, hùng bá từng khiến thiên hạ sa vào hội đồng nhàn nhạt vui vẻ, có lòng quân phục, từng lập nghiêm lệ, trừ hỉ tất cả đồ chúng, tất cả đều không được đụng chạm tiêu trống nhạc cổ, nếu ai vi phạm, tất cả —

Giết chết không cần quan tâm!

Cho nên, thiên hạ hội ngoại trừ tiết lệnh mới đánh trống tâu nhạc trợ mừng, còn lại mấy trăm tên triêu hoàng hôn, đều không người nào dám cãi lệnh bang chủ!

Bởi vậy, trận tiếng sáo đau thương này, căn bản là không nên tồn tại ở hôm nay! Huống chi, đây còn là một trận trừ đi một ít tiếng sáo không thể nghe thấy, công lực thấp tới mức kinh vân mới có thể mơ hồ nghe thấy, những người còn lại như Khổng

Từ, Liễu Tam cùng với những thôn dân kia đều không hề phát giác!

Đây rõ ràng là cố ý cho Bộ Kinh Vân nghe thấy sáo!

Chợt nghe tiếng sáo đau thương không nghe thấy gì của những người khác trong trận này, bước chân kinh vân đột nhiên nhúu hai hàng lông mày lại. Khổng Từ đứng bên cạnh cây sáo kia, cũng lập tức thấy hấn thay đổi trên nét mặt lạnh lùng, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Vân... Thiếu gia, người giống như... nghe thấy một ít thứ chúng ta không nghe thấy! Người... Rốt cuộc nghe thấy... Thứ gì...”

Bộ Kinh Vân không nói gì, nón lá bỗng giương lên!

Người của hấn đã hóa thành một con dơi màu đen độn đi!

Bởi vì, hấn muốn biết, đến tốt cùng là ai cố ý tấu ra trận pháp này chỉ có hấn mới nghe thấy, tiếng sáo bi thương!

Đến tốt cùng là ai cố ý dẫn dắt một phần đáy lòng của hấn cũng không rõ...

Đau thương?

Bộ Kinh Vân lui tới như sấm, chợt bay tới, ngay cả nói với thôn dân một tiếng “Tạm biệt” cũng thiếu tôn! Loại tác phong cô tịch ta lâm liệt này, quả thực làm cho toàn bộ thôn dân còn đang quỳ lạy trợn mắt há hốc mồm! “Xem là chấm dứt!”

Trong lòng mọi người đồng thời dâng lên một nghi vấn: “Các... Có thật sự... nhận làm người không?”

“Nếu không... Vì sao... Bộ Bộ Kinh Vân lại cùng chúng ta... Bộ Kinh vân ngày đó đã từng chứng kiến, hoàn toàn... có hai thứ?”

“VẬY...vẬY, nếu như Bộ Kinh Vân ở thiên hạ này... mới là nói thật. Chúng ta đã thấy... Cái kia...”

“Lại... sẽ... là... ai?”

Có thể các thôn dân vĩnh viễn cũng sẽ không biết đáp án, bởi vì, ngay cả bản thân thật sự cười mây trôi, giờ khắc này cũng không biết đáp án!

Cho nên hấn đuổi theo!

Bộ Kinh Vân đang đuổi theo quả thực không đủ! Vì bộ vân vốn muốn độn, tìm ra chỗ xuất xứ của tiếng sáo, ai ngờ, khi hắn vượt qua cửa thứ nhất thiên hạ, tiếng sáo mơ hồ lại đồng thời đi xa, thân pháp Bộ Kinh Vân sung sướng bao nhiêu, Định sợ đi xa tốc độ sẽ rất vui vẻ, thủy chung duy trì một khoảng cách với Bộ Kinh Vân!

Rõ ràng, thân pháp của khúc Định nhân hiền lộ không tầm thường, rất có khả năng, là một siêu cấp cao thủ tu vi tuyệt sẽ không dưới Bộ Kinh Vân!

Hơn nữa, người này nếu muốn cưới mây kinh vân không cách nào độn sáo tìm ra chính mình, chỉ cần ngừng đánh sáo là được, người cầm sáo này tại sao vẫn phải cố gắng vừa đi vừa tấu? Rõ ràng chính là muốn dẫn bộ Kinh Vân đi một vị địa chủ!

Mà tên tấu địch này đến cùng muốn dẫn bộ Kinh Vân đi đâu? Bộ Kinh Vân Tú sắp biết!

Trong lúc hắn đang truy tung một tiếng sáo, một mặt hắn lao vùn vụt về phía trước, hắn đột nhiên phát hiện ra, trận thảm thương địch thần bí kia, đột nhiên ngừng lại ở phía trước hắn!

Tiếng sáo mình chỉ, cũng lập tức biểu thị, người cầm sáo kia có lẽ đã dừng ở phía trước!

Mà bây giờ cảnh vật xuất hiện ở phía trước từng đám mây, rõ ràng là...

Chỗ hắn ở là ——

Vân các!

Tiếng sáo biến mất gần Vân các, cũng tức là nói, rất có khả năng; người thổi sáo giờ phút này nấp ở bên trong Vân các vốn thuộc về bộ mây kinh người.

Chỉ thấy cánh cửa của Vân Các đang khóa chặt, giống như Bộ Kinh Vân đi ra khỏi cửa vào tối nay, “Nguyên Phong Bất Động”!

Nhưng mà, khi đứng trước cửa Vân Các bộ kinh vân lại mơ hồ cảm thấy, bên trong Vân các của hắn, tựa hồ có thêm một loại cảm giác!

Một loại cảm giác hẩn tựa hồ rất quen thuộc, nhưng lại dị thường đau thương...

Bộ Kinh Vân không rõ vì sao mình lại có cảm giác này, giống như hẩn đã quên mất một thứ gì đó. Giờ phút này nó như ở Vân Diêm Môn, chỉ cần đẩy ra cửa Vân Các, hẩn sẽ lại lần nữa tìm được đau thương cho bản thân...

Đã như vậy, Bộ Kinh vân cũng không nghĩ nhiều nữa, ta muốn đẩy cửa Vân các ra!

Chỉ vì, tất cả chuyện tối nay hẩn gặp, tất cả đều không cách nào giải thích! Không cách nào giải thích chính là Tần Sương cùng tất cả thôn dân đều đã gặp qua một người khác! Bộ Kinh Vân, bây giờ cần giải thích triệt để!

“Rầm” một tiếng! Bộ Kinh Vân, chỉ là đẩy nhẹ một cái, đã đẩy cánh cửa khóa sâu của Vân Các ra!

Chỉ thấy trong Vân các tối đen như mực.

Nhưng mà.

Nhưng mà ở trong bóng tối, từng bước bất ngờ cảm nhận được, một cỗ đau thương hết sức quen thuộc, đang ở trong đêm đen, hướng về phía hẩn chậm rãi tiếp cận!

Không! Phải nói là, có một người toàn thân lộ ra cảm giác đau thương, đang từng bước từ trong bóng tối bên cạnh Vân Các bước ra! Đang từng bước đến gần Bộ Kinh Vân đứng ở trước cửa!

Hơn nữa trong chớp mắt, người toàn thân lộ ra cảm giác đau thương này đã đi đến trước mặt bộ kinh vân, gần trong gang tấc!

Trời ạ!

Dù là Bộ Kinh Vân Bình thường như thế nào biến không kinh, giờ phút này hẩn, cũng có chút biến sắc! Chỉ vì, bóng người từ trong bóng tối bước ra này, rõ ràng là...

Chính là hẩn!

Rõ ràng là một cái giống y đúc như đúc ——

Bộ Kinh Vân!

Không thể như vậy được!

Bộ Kinh Vân cũng không cho rằng, Tần Sương sẽ là hắc và đám thôn dân kia nhìn thấy! Vào thời khắc này, bộ Kinh Vân này giống y như hắc như đúc, vậy mà lại xuất hiện trước mặt Bộ Kinh Vân của hắc! Hắc và hắc, giờ phút này đối mặt như thế, nghiêm như Thị...

Hai mặt gương!

Có lẽ lúc này điểm khác biệt duy nhất đó là Bộ Kinh Vân này từ trong bóng tối đi ra, trên người cũng không phải khoác áo choàng, mà là khoác trên người một bộ quần áo của thôn phu bình thường!

Còn có, trên mặt Bộ Kinh Vân này, quả thật như Tần Sương và các thôn dân còn lại nói, cũng không lạnh như Bộ Kinh Vân, ngược lại, càng mơ hồ tản ra một sự bất đắc dĩ cùng đau thương sâu tận xương tủy, hắc giống như hóa thân bị thương!

Bộ Bộ Kinh Vân đầy đau thương, giờ phút này lại cười khò với Bộ Kinh Vân thân thiện, bất đắc dĩ nói: “Bộ Kinh Vân...?”

“Cuối cùng ta cũng trở về tìm người rồi.”

“Người có biết...”

“Kỳ thật ta cũng không phải là bộ kinh vân giả, ta cũng là chân chính người?”

“Ta đau thương cũng là nỗi đau thương của người, mà nỗi đau thương của người cũng là nỗi đau thương của ta!”

“A...”

“Thiệt!”

A... Thiệt?

Bộ Kinh Vân trầm sững sốt, lại là cái tên A Thiệt? Sao tối nay lại nghe thấy tất cả cái tên A Thiệt này?

A Thiệt này rốt cuộc cùng hắc có quan hệ gì đặc thù?

Nhưng Bộ Kinh Vân còn chưa biết rõ Bộ Kinh Vân trước mắt là như thế nào, rốt cuộc là trước khi xảy ra chuyện gì, “Hắc” đã vươn tay phải ra trước, rồi khoác lên vai trái Bộ Kinh Vân, tiếp theo...

Một chuyện càng khó tin...

Đã xảy ra!

Ngay lúc hai bộ kinh vân khúc lối giống nhau như đúc gặp nhau, trên đỉnh một cây đại thụ trong đình viên Vân Các có một bóng người đang lặng lẽ đem tất cả mọi thứ này thu vào trong mắt.

Bóng người này rõ ràng lại là người đầy đầu tóc kia, từng âm thầm rình mò ở lầu các Vân Các.

Hán tử quỷ dị!

Tên hán tử quỷ dị này, giờ phút này trong tay còn nhiều thêm một cây sáo nhỏ hình thù kỳ lạ!

Sáo ngắn?

A?! Chẳng lẽ tiếng sáo bi thương dẫn bộ kinh vân vừa rồi là do hán tử quỷ dị này gây nên?

Không sai! Chính là hán tử cố ý dùng tiếng sáo dẫn bộ kinh vân tới! Mà giờ phút này hán tử, một mặt âm thầm nhìn bộ kinh vân trước cửa Vân Các, còn một tà dị nói: “Ha ha...”

“Bộ Kinh Vân! Cuối cùng ngươi cũng gặp được bản thân mình?”

“Cuối cùng ngươi cũng dần dần biết, trên đời này còn có một cái khác — ngươi?”

“Rất tốt!”

“Nếu ngươi đã gặp mình, vậy chưa...”

“Thiên Thần kiếp sẽ lần lượt diễn ra!”

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha...”

Tiếng cười kinh khủng mà tà, theo bóng người nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại bộ Kinh Vân trước cửa Vân Các, vẫn đang đối mặt với một người khác đau thương.

Tiền trần đau thương...

Đao của Chương Thần thứ hai,

Vân tỵ.

Vân tán.

Vân Vô Thường Định.

Đêm nay mây trên bầu trời, khi thì che giấu trăng sao, khi thì phiêu tán, tựa hồ mây càng ngày càng vô định!

Mây trên trời đã là như vậy, mây trên mặt đất đâu?

Mây trên mặt đất, tối nay lại sẽ so với mây trên trời...

Càng vô định?

Đêm nay Nhiếp Phong tự vọng sương lâu trở lại chỗ ở của mình, sau đó “Phong các” vẫn luôn thấp thỏm bất an, không cách nào ngủ say.

Chuyện phát sinh tối nay thật sự làm hấn khó có thể tin được, hấn vạn liệu không tới, Tần Sương vậy mà giống hấn, sẽ gặp phải một người giống như Bộ Kinh Vân!

Bất quá, Nhiếp Phong càng không đoán được, tại buổi tối mà hấn không cách nào ngủ được này...

Sẽ phát sinh một chuyện lớn!

Bỗng dưng, “Vân Các” to như vậy vang lên tiếng chủ trận gõ cửa!

“Khanh khách khanh khách...”

Tiếng gõ cửa trông không mà dòn dập! Là ai vào đêm nay không ngủ Nhiếp Phong gõ nửa cái? Lại là chuyện gì?

“Chỉ có vậy?”

Nhiếp Phong đi từng bước ra cửa, trong lòng nổi lên một dự cảm bất an, ngay khi hấn mở ra cánh cửa Phong các, hấn càng khẳng định dự cảm bất thường của hấn không có “Sai”!

Cửa mở rồi! Chỉ thấy Không Từ đang đứng ngoài cửa, thân sắc hốt hoảng, cô vừa thấy Nhiếp Phong, đã nói: “Phong... Thiếu gia! Không... đúng! Đêm như vậy còn chưa tới... quấy rầy người...”

Nhiếp Phong tò mò hỏi: “Ồ? Không Từ, đêm như vậy, người tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mặt Không Từ đỏ lên, áy náy nói: “Không... Phong... Thiếu gia... Kỳ thật... Cũng không phải Không Từ muốn tìm

ngươi... Mà là...

“Vân thiếu gia... Hấn...”

“Hấn muốn tìm ngươi!”

Bộ Kinh Vân lại muốn tìm hấn? Thủ Phong nghe vậy khẽ giật mình tại chỗ!

Hấn giật mình, bởi vì từ lúc mười một tuổi hấn gia nhập thiên hạ tới nay, vị Vân sư huynh này của hấn, cũng chưa bao giờ chủ động tìm hấn! Càng bức bách luận nửa đêm ở tìm hấn!

Bộ Kinh Vân từ trước đến nay chưa từng có “Tâm bệnh” với Nhiếp Phong, nhưng tuyệt đối sẽ không chủ động lui tới với Nhiếp Phong. Hấn, căn bản đối xử bình đẳng với tất cả mọi người! Không thích kết giao với bất kỳ ai! Vậy quản là hấn hùng bá! Không phải Nhiếp Phong!

Y căn bản là - Độc lai độc vãng!

Không thể tưởng được, hôm nay trời chiều có sóng to gió lớn lại có tính khác thường, phái Không Từ nửa đêm đến gõ cửa? Hấn tìm Nhiếp Phong...

Rốt cuộc là có mục đích gì?

Liệu có phải vì hấn gặp hấn... không?

Xem ra Vân các này còn kinh khủng hơn Vân các từ trước đến giờ.

Gió rét cực cùng Không Từ đến trước cửa Vân Các, nhưng thấy bên trong Vân Các cũng không có đèn đuốc, một mảnh đen nhánh, xem ra Bộ Kinh Vân vẫn không có lệnh cho Nhiếp Phong mà không có đèn. Hấn vẫn ở trong Vân Các, trong bóng tối và tịch mịch vô biên của hấn.

Không Từ chợt thấy Vân Các hoàn toàn lờ mờ, không khỏi kinh ngạc, sững sờ nói với Nhiếp Phong: “A... Sao lại như vậy? Vừa rồi khi Vân thiếu gia phân phó ta đi tìm Phong thiếu gia, vẫn là sáng đèn, hấn mời Phong thiếu gia tới Vân Các, vì sao lại thiên vị... tắt đèn? Còn có, vừa rồi sắc mặt hấn... thật sự là khổ sở! Ta chưa từng gặp qua... Hấn mặt tái xanh như vậy, giống như là... đã xảy ra một số chuyện rất đáng sợ...”

Nhiếp Phong nghe Khổng Từ nói như thế, lập tức hỏi nàng:
“Vậy tối nay có phát sinh chuyện gì hay không...”

Khổng Từ nói: “Có... có... có! Nhưng thật ra cũng không phải là chuyện gì đáng sợ, chỉ là sự tình có chút kỳ quái mà thôi! Phong thiếu gia, người có biết, tối nay có hơn trăm thôn dân đến cửa thứ nhất thiên hạ gõ lên Tạ Vân thiếu gia không? Bọn họ chỉ đích danh nói Vân thiếu gia từng cứu giúp bọn họ, nhưng Vân thiếu gia nói không có?”

Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc, không ngờ tới không chỉ có Tần Sương từng chứng kiến một bước kinh vân khác, ngay cả thôn dân cũng chỉ đích danh gặp qua hắn! Hắn lại hỏi: “Vậy, sau này Vân sư huynh thế nào rồi?”

Khổng Từ nói: “Cũng... Thế nào. Vân thiếu gia về sau giống như là nghe thấy một ít... Chúng ta không nghe thấy gì, rồi đi nhanh như một cơn gió. Vì vậy mà ta chỉ cần trở về Vân Các tìm hắn, liền thấy sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng đáng sợ, còn trầm giọng phân phó... Ta... Đến Phong các tìm người, ai ngờ bây giờ người đã đến, hắn lại dập tắt đèn... Vân thiếu gia... Hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Câu nói của Khổng Từ đầy âu lo. Rõ ràng, bà thật sự rất lo lắng cho Bộ Kinh Vân. Chỉ vì Bộ Kinh Vân trước nay ít khi có phản ứng gì với mọi chuyện, đối với Bộ Kinh Vân mà nói thì không có phản ứng gì, biến thành phản ứng bình thường nhất!

Ngược lại nếu hắn ta phản ứng, hiển nhiên sự tình không bình thường!

Mà ngay lúc Nhiếp Phong và Khổng Từ đều cho rằng chuyện tối nay không tầm thường, bên trong Vân các u ám, bỗng dưng truyền ra một thanh âm bình tĩnh lạnh lùng, nói:

“Nhiếp ——”

“Gió ——”

“Người đã...”

“Đến rồi.”

“Ngay tại ——”

“Tiến vào ——”

Là tiếng bộ kinh vân!

Hóa ra hấn đã nghe được Nhiếp Phong và Khổng Từ đứng ngoài cửa!

Thanh âm Bộ Kinh Vân không phải như thường ngày, bình tĩnh tới mức không có bất cứ “tâm du dương thất bại” nào, nhưng khi lọt vào tai Nhiếp Phong lại làm cho đầu hấn như đột nhiên “tâm du dương” lên!

Nhiếp Phong vừa nhìn qua Khổng Từ, hai người đang muốn đẩy cửa tiến vào trong các, ai ngờ lúc này cùng đi bộ kinh vân nói:

“Khổng Từ...”

“Ta...”

“Có việc cùng với ——”

“Nhiếp Phong nói.”

“Người ——”

“Ở lại bên ngoài!”

A? Nguyên lai là Bộ Kinh Vân tìm Nhiếp Phong, là có chuyện muốn nói riêng với Nhiếp Phong? Khổng Từ dừng bước tại chỗ, từ trước đến nay nàng luôn phục tùng Bộ Kinh Vân nhất, không chỉ vì nàng là chủ nhân của nàng, mà còn vì trong lòng nàng chiếm rất trọng yếu...

Nếu Khổng Từ đã dừng bước, Nhiếp Phong lại càng không giải thích được, đẩy cửa bước vào bên trong Vân các!

Giờ phút này Vân Các thật sự đen tới mức đưa tay lên không thấy năm cái! Màu đen như là “Núi mưa sắp tới!” Nhiếp Phong chỉ thấy điểm cuối trong các đặt lên giường, nhưng lại có một đôi mắt trắng hếu, trong bóng đêm nhìn chăm chăm hấn!

Đó là bộ kinh vân lạnh lẽo, là con mắt lạnh đến mức làm lòng người phát lạnh!

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy toàn thân không tự nhiên khi nhìn Bộ Kinh Vân, hấn gượng cười hỏi: “Vân... sư huynh, nửa đêm người tới đây tìm ta, có chuyện gì sao?”

Bộ Kinh Vân nghe Nhiếp Phong hỏi, nhưng không lập tức trả lời, thật lâu sau hắn mới ở trong bóng tối bên cạnh nói: “Ta...”

“Muốn hỏi người...”

“Một vấn đề.”

Kinh Phong lại cười một tiếng, chỉ cảm thấy có chút không thích hợp, nói: “Vân... Sư huynh, rốt cuộc huynh có vấn đề con sông hả?”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng đáp: “Vấn đề của ta...”

“Đúng vậy...”

“Cái này...”

“Đến cùng là —— “

“Là cái gì?”

Lời vừa nói ra, trong bóng tối bỗng vang lên một tiếng “Xùy”! Nhiếp Phong chỉ cảm thấy có vật gì đó từ trong tay Bộ Kinh Vân bắn mạnh về phía mình. Hắn giật mình tại chỗ, không rõ Bộ Kinh Vân tại sao lại lấy vật bắn hắn, vội vàng giơ tay tiếp!

“Phục” một tiếng! Nhiếp Phong trong ánh trăng chỉ cảm thấy vật mình tiếp theo không phải là vũ khí sắc bén. Bộ Kinh Vân nguyên lai là giếng nước nhất định phải công kích hắn, đang muốn thả lỏng một chút, ai ngờ lúc này trên trời một mực bị mây dày che lấp ánh trăng, rốt cục bởi vì tầng tầng đó tạm thời tản mạn mà lọt vào trong chi, Nhiếp Phong ở dưới ánh trăng chiếu rọi, rốt cuộc cũng thấy rõ bộ Kinh Vân đưa cho hắn, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi!

Bộ Kinh Vân ném cho hắn, rõ ràng là...

Trời ạ!

Nhiếp Phong nhìn vật trong tay mình, trái tim y thẳng tắp chìm xuống phía dưới!

Bỗng nhiên hắn cảm thấy, đêm nay quả thật hắn không nên đến đây!

Hắn ta không thể trốn tránh được nữa!

Lại hóa ra là Bộ Kinh Vân đã ném cho Nhiếp Phong, là một con bắt đầu ổ vàng.

Không luyện phí!

Vốn dĩ chỉ một đầu Bạch Luyện phát vàng thì có gì lạ? Nhưng Nhiếp Phong chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra được con Bạch Luyện này!

Hắn từng ở trong thế giới bí ẩn dưới tháp Tây Phong, được A Thiết lúc đó vẫn bước từng bước kinh vân, dùng bạch luyện này cứu hắn ra khỏi “Địa Ngục Chi Hỏa” của gấu hừng hực kịp thời!

Nhiếp Phong là người trường tình nhất, sao lại quên ân cứu giúp Vân sư huynh ngày đó? Làm sao lại quên được chuyện cứu hắn, vốn dĩ là vậy.

Bạch luyện của Tuyết Duyên cô nương?

Hắn không ngờ được, đây vốn là võ luyện thuộc về Tuyết Duyên cô nương, Bộ Kinh Vân vẫn luôn mang bên người!

Nhiếp Phong bỗng nhiên bắt đầu tức giận vì mình không cẩn thận! Ngày đó bộ kinh vân bị tuyết duyên rớt vào năm khóa vong tình, quên hết năm năm năm trước, kỳ thật hắn nên cẩn thận hơn một chút, ít nhất nên tìm bộ kinh vân này để ở một chỗ khác.

Thật ra, nguyên nhân thực sự khiến Nhiếp Phong không thể lấy đi Bộ Kinh Vân, mà là vì...

Hắn không đành lòng.

Hắn không đành lòng nhìn Vân sư huynh đã ly biệt với Tuyết Duyên cô nương, lại muốn chia lìa với Bạch luyện cô nương...

Nàng và người của hắn, đã có duyên vô phận, khó mà sống đời kiếp kiếp ở chung một chỗ, vật, có lẽ có thể?

Thế nhưng, lúc đó Nhiếp Phong thật sự không nghĩ tới một cái biểu hiện bình thường, có thể là sơ hở của ngày hôm nay...

Nhiếp Phong vẫn ngơ ngác cầm tấm lụa trắng trong tay, trong lòng đang suy nghĩ, ngay cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi, chỉ vì hắn không biết nên trả lời vấn đề Bộ Kinh Vân như nào, cũng khá tốt! Đang cân nhắc, cuối cùng hắn hạ quyết định!

Hắn vẫn muốn giấu giếm cho Tuyết Duyên cô nương!

Thậm chí hắn còn không tiếc nói dối!

Chỉ thấy Nhiếp Vân vừa cười vừa gượng gạo, làm bộ như không có việc gì nói: “Kỳ... trách! Vân... Sư huynh, nhìn ngang cái này... Nhìn dọc, đều là một cái bạch luyện! Vì sao người hỏi ta... Nó là cái gì?”

“Bởi vì...” Bộ Kinh Vân lạnh lùng đáp lời:

“Ta...”

“Mỗi lần xem —— “

“Bạch luyện này —— “

“Cũng không biết —— “

“Tại sao lại vậy —— “

“Góc...”

“Bị thương!”

Bộ Kinh Vân xưa nay nói chuyện đều rất chậm chạp, luôn nói nhiều một câu. Thế nhưng giờ phút này, câu nói đứt thành tám câu này lọt vào trong tai Nhiếp Phong, quả thực giống như một đạo sét đánh, khiến cho cả người hắn chấn động!

Hắn... Vân sư huynh lúc nào cũng không hiểu tại sao đều đau thương? Chẳng lẽ năm viên “Vong Tình” của “Thần” ngày đó tuy tuyệt, vẫn chưa thể làm Bộ Kinh Vân “Vong” lại đối với Tuyết Duyên chí bất động “Tình”?

Phương thuốc vô tình, hay là không cách nào chiến thắng...

Người có tình?

Nhiếp Phong lập tức vui vẻ, kinh sợ là sợ Bộ Kinh Vân thật sự nhớ lại chuyện trước kia, mà khiến cho chuyện này trở nên phức tạp hơn; vui mừng, là nếu Bộ Kinh Vân đối với Tuyết Duyên cô nương mà còn có cảm giác “dán thương”, cuối cùng tuyết duyên không uống phí hết thủy sinh mệnh của mình từng từng bước yêu thích bộ kinh vân... Thế là, Nhiếp Phong không khỏi cao hứng quá sớm! Chỉ vì ít nói, giờ phút này lại ngưng trọng nói tiếp:

“Ta...”

“Đã không còn cách nào nữa rồi...”

“Lại chịu đựng —— “

“Loại đau thương đó.”

“Ta...”

“Nên biết —— “

“Tại sao ta lại biết —— “

“Vẫn thương!”

Lời vừa nói ra, bộ dạng bộ vân không chút lay động nơi góc giường thình lình bắt đầu chuyển động! Chỉ thấy hắc khê động, liền lướt đến trước mặt Nhiếp Phong, một tay thu hồi Bạch Luyện trong tay Nhiếp Phong, hắc nghiêm mặt nói: “Nói!”

“Bạch luyện này — “

“Hóa ra là —— “

“Thuộc về ai?”

Nhiếp Phong không lo lắng, xưng hô Vân sư huynh từ trước đến nay, nếu lúc thực sự muốn hành động, cũng có thể nhanh như vậy! Bộ Kinh Vân thực sự so với bất luận kẻ nào trong thiên hạ càng sâu không lộ ra!

Hắn càng không đánh chính là, bộ Kinh Vân giờ phút này thần sắc lạnh lẽo, lại lạnh như muốn giết hắn! Hắn thế mà cho rằng Nhiếp Phong nhất định sẽ biết chỗ Bạch Luyện? Tại sao hắn lại cho là như vậy? Nhiếp Phong lập tức nói: “Vân sư huynh, người vì sông hỏi ta cái này luyện ra chỗ khác? Bạch luyện vốn là ở trên người người, ta làm sao biết được? Vấn đề này, hắn là ta hỏi người mới đúng!”

Bộ Kinh Vân nghe Nhiếp Phong còn đang phủ nhận, lãnh ý trên mặt càng đậm, hắn lại gần từng chữ:

“Người.”

“Còn phủ nhận?”

“Người.”

“Có thể biết —— “

“Ta tối nay —— “

“Thấy không?”

Nhiếp Phong cảm thấy không ổn lắm, bèn hỏi:

“Người... Nhìn thấy... ai?”

Bộ Kinh Vân đầy mắt tà dị nhìn hắn, lại trả lời từng chữ một:

“Tối nay...”

“Ta trở lại...”

“Phía sau Vân các.”

“Ta đã nhìn thấy —— “

“Ta...”

“Chính mình!”

“Đó là —— “

“Ta...”

“Huyền...”

“Ành!”

Trời...

Hóa ra, bộ kinh vân vừa rồi đuổi theo tiếng sáo thần bí kia trở lại bộ Kinh Vân mà Vân các từng thấy, thật ra là... ảo ảnh của hắn?

Không tệ! Tuy nói ra có điểm làm cho người ta khó có thể tin! Nhưng, cái tên gọi là “A Thiết” kia thật sự chỉ là một ảo ảnh trong lòng bộ kinh vân mà thôi!

Vì mà lúc tên Bộ Kinh Vân được xưng là “A Thiết” kia, ngay sau đó mới bắt tay vào bước vai bộ vân, kỳ sự lập tức phát sinh! Bộ Kinh Vân kia tiêu tán như một làn khói nhẹ! Cho nên Bộ Kinh Vân càng suy đoán, cái tên “A Thiết” mà hắn nhìn thấy kia, chính là thứ trong mắt hắn...

Ảo giác!

Nhưng mà, hắn đang yên đang lành vì sao đột nhiên lại có ảo giác? Bộ Bộ Kinh Vân thâm tin, nhất định là có liên quan tới tiếng sáo thương thần bí quỷ dị kia!

Tiếng kêu đau thương kia, phảng phất có một loại ma lực thần kỳ mê hoặc, có thể câu lấy một ít tử giác trong biên của hắn,

chính hắn cũng không nhớ gì nữa! Giống như hắn từng gọi là “A Thiết”, hắn rõ ràng nhìn thấy ảo ảnh của mình...

Chẳng những như thế, Bộ Kinh Vân càng thêm hưng phấn, thậm chí gần đây Tần Sương gặp phải Bộ Kinh Vân của những thôn dân kia cũng có thể đúng là hắn!

Hắn trước đó có thể lại từng bị tiếng sáo kia dẫn dắt, mà ngẫu nhiên ở trong ý thức của ta, dẫn đầu một nhân vật ta từng trải qua – “A Thiết”!

Mà “A Thiết” này, lại nguyên lai là một người có khuôn mặt cười ôn hòa, hắn chẳng những vui mừng giúp người, càng có một bộ cổ đạo nhiệt tình, cho nên mới phát sinh chuyện cứu trợ thôn dân!

Đúng rồi, Đặng Chí có nói, mặc dù Bộ Kinh Vân đã không thể nhớ lại chuyện năm năm. Nhưng dưới sự dẫn dắt của ma lực tiếng sáo, tính cách của “A Thiết” vẫn luôn giấu trong ám giác trí nhớ của gã, vậy mà trong lúc đó có thể khôi phục lại. Vì vậy Bộ Kinh Vân ngay lúc vô ý thức đi xuống làm chuyện này cho A Thiết...

-Mà sau khi bước vào kinh vân tỉnh lại, bởi vì ma lực của tiếng sáo đã qua đi, hắn lại một lần nữa không nhớ ra mình đã từng hồi phục thân phận “A Thiết”, thậm chí quan niệm mình từng làm qua cái gì!

Bởi vậy suy cho cùng, kỳ thật vẫn không có bước nào kinh vân xuất hiện, hai người tính tình Thiên Uyên khác nhau một bước kinh vân, đều là bộ kinh vân chính mình! Hắn chỉ không nhớ nổi chính mình trong năm năm nay từng có một tính tình khác mà thôi!

Còn nữa, ngay sau khi huyễn ảnh của A Thiết tan thành mây khói trước mắt, bộ kinh vân trong đầu cũng bắt đầu lơ mơ hiện ra hai bóng người, đó là...

Hai bóng người một trắng một xanh!

Thế nhưng trách nhiệm này muốn bóng người lạnh như băng trong đầu hắn, không phải là tương đối mơ hồ, hắn chỉ biết hai bóng người đều là nữ, bóng người áo xanh kia đeo trên mặt một cái khuôn mặt cổ quái, cho hắn cảm giác tương đối thân

thiết, giống như là người thân từng đồng cam cộng khổ với hấn...

Mà bóng dáng áo trắng kia lại là một đầu tóc bạc, mặt mũi tràn đầy đau thương, thế nhưng Bộ Kinh Vân chỉ có thể cảm thấy nỗi ưu thương của nàng, diện mạo thật sự của nàng, hấn còn chưa thể nhớ được bộ dáng thế nào...

Nhưng mà, bóng hình xinh đẹp một xanh một trắng này chẳng những trong phút chốc hiện lên trong óc hấn, càng làm hấn sinh ra một loại cảm giác bi thống khó nói nên lời, thoáng như cảm giác tuyệt vọng năm đó hấn mất đi Hoắc Bộ Thiên...

Hai người này lại khiến tim hấn quặn đau như thế? Nếu như hai người này là người hấn từng gặp trong năm năm mình mất trí nhớ, hai cái tình ảnh này có phải đã từng ở trong lòng Thần chết, cũng giống như ‘Hoắc Bộ Thiên’ hay không?

Trong năm năm hấn mất đi ký ức, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì làm hấn đau lòng muốn chết? Làm hấn lúc này mặc dù khó nhớ nổi tiền trần, nhưng vẫn ngẫu nhiên trong lòng, có một cảm giác đau lòng như dao cắt vậy!

Bộ kinh chi càng muốn kiềm chế đau đớn không hiểu trong lòng mình, hấn nhất định phải tìm ra manh mối! Hấn tin tưởng đây mới là biện pháp giải quyết triệt để phần đau đớn không tên này! Cho nên...

Hấn mới muốn Không Từ tìm Nhiếp Phong!

Bởi vì Nhiếp Phong từng tìm lại hấn mất trí ở Tây Hồ!

Hấn tin tưởng Nhiếp Phong nhất định biết chân tướng!

Thế nhưng, mặc dù sải bước kinh vân lúc này lạnh lùng hời, Nhiếp Phong vẫn thề thốt phủ nhận, hấn lại miễn cưỡng cười:

“Vân... Sư huynh, người thật sự nhìn thấy chính mình... Ảo ảnh? Nhưng... Cái này lại cùng ta có gì... Quan hệ sao? Ta không rõ người muốn ta cho người biết chút... Cái gì!”

Bộ Kinh Vân quét mắt qua Nhiếp Phong, nói: “Người...”

“Đã biết rồi.”

“Nói cho ta biết –?”

“Đến tột cùng ta có phải hay không...”

“A Thiết?”

“Bóng người một xanh một trắng——”

“Lại là ta —— “

“Là ai?”

Một chuỗi vấn đề, tin tưởng đã là vấn đề bộ kinh vân nửa đời đến nay mới hỏi nhiều nhất! Nếu không phải hấn thật sự muốn giải quyết phần nghi hoặc bí ẩn trong lòng mình này, hấn cũng sẽ không hỏi nhiều vấn đề như vậy!

Nhưng Nhiếp Phong càng nghe càng khiếp sợ: Hấn không ngờ Bộ Kinh Vân lại có thể nhớ lại, cuộc đời hấn từng có hai bóng người - Bạch Nhất Thanh...

Nhiếp Phong tuy rằng đã thề sẽ không nói chuyện lúc trước với Bộ Kinh Vân, nhưng dù sao làm kẻ trộm chột dạ, hấn bỗng dừng đáp: “Cái gì... Một thanh, một thanh? Vân sư huynh, ta... Thật sự không biết...”

“Đúng... Phải không?” Bộ Kinh Vân chợt nghe Nhiếp Phong nhấn mạnh, liên tục phủ nhận, sắc mặt sa sầm, nói: “Người...”

“Thật sự...”

“Không biết?”

“Được...!”

“Nhiếp... Phong!”

“Ta có một cách...”

“Có thể khiến người —— “

“Nhớ lại!”

“Để cho người!”

“Biết... “

“Đạo!”

Lời này vừa nói ra, từng bước kinh vân đột ngột lật tay trái một cái! A...

Hấn... Hấn thành linh bất ngờ, trọng chương bỏ về phía Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong hoàn toàn chưa từng nghĩ tới, Bộ Kinh Vân lại có thể ra tay với hắn, trong lòng cả kinh, không nói lời nào, vội vàng mượn thân lóe lên với tốc độ cực nhanh. Chỉ vì Bộ Kinh Vân chương này là ngân quang điên cuồng, cũng không phải nói đùa!

Cuối cùng cũng coi như hư danh của Nhiếp Phong không phụ thiên hạ đệ nhất khoái cước, cái bóng lóe lên này còn có thể hiểm né qua, hắn kinh ngạc hỏi: “Vân... sư huynh, người... Rốt cuộc làm cái gì?”

Bộ Kinh Vân trong mắt sát ý bùng bùng, hắn trực tiếp đáp: “Người.”

“Không nói nữa.”

“Ta chính là ——”

“Không nữa —— “

“Khách sáo quá!”

Không hề khách khí, nói tiếp thì nói, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người từng bước lừa gạt hắn -

Nhiếp Phong!

Trong tiếng nói lạnh lùng, bộ kinh vân lại bạo chương vung lên, một chương này so với một chương vừa rồi càng hùng hồn hơn gấp bội, Nhiếp Phong rốt cuộc đã hiểu, Bộ Kinh Vân lên làm nhị sư huynh của hắn, chữ “Huynh” này quả thực xứng danh!

Bởi vì bộ kinh vân chương chẳng những tàn nhẫn, chẳng những kinh, chẳng những mãnh, chẳng những hung, mà còn cực độ...

Nhanh!

Nhanh đến mức lấy gió cũng suýt nữa cho là mình tránh không được!

Nhưng Nhiếp Phong thực sự quá khiêm tốn! Thực ra hắn đã nhanh hơn âm thanh, Bộ Kinh Vân mặc dù nhanh đến đáng sợ, nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong vẫn dưới tình huống không có khả năng đó mà tung người nhảy lên, thành linh nghe “Ầm” một tiếng vang thật lớn!

Một chương sấm sét này của Bộ Kinh Vân lại xuất hiện cho Nhiếp Phong một đòn né tránh, chương lực dờn núi lấp biển, tức thì một cột trụ khổng lồ trong Vân Các...

Cắt ngang người!

Chỉ một thoáng cát đá điên cuồng bay, còn may cục đá này cũng không phải là trụ cột duy nhất của Vân Các, Vân Các mới không lập tức sụp đổ!

Thế khó đoán được, vì một Tuyết Duyên, từ trước đến nay chưa từng giao thủ với “Phong” ở thiên hạ. Đêm nay “Vân” lại giao thủ với nhau! Mọi thứ, đều chỉ vì một đoạn tình duyên đã mất, không chịu nổi quay đầu, tất cả, đều vì hấn muốn nhớ lại trái tim đáng thương từng yêu hấn đã đánh mất tôn nghiêm...

Nhiếp Phong thực sự là có khổ tự biết! Cho dù ngày đó hấn không đáp ứng giữ bí mật Tuyết Duyên, hấn cũng tuyệt đối nói cho Bộ Kinh Vân biết tất cả sự thật, bởi vì nếu Bộ Kinh Vân thật sự nhớ lại quá khứ, hấn chỉ đau khổ vì nhớ nhung Tuyết Duyên mà thôi!

Nếu như không biết còn hạnh phúc hơn biết, Nhiếp Phong bất luận thế nào cũng không muốn nói ra chân tướng! Hấn làm vậy trái với mình, nói dối giữ bí mật, cũng là vì bộ kinh vân tốt, ai ngờ Bộ Kinh Vân bây giờ lại vì chân tướng, ngược lại đối phó hấn!

Thế nhưng, lúc này Nhiếp Phong cũng không rảnh để tiếp tục suy nghĩ nữa, bởi vì ngay lúc hấn nhảy lên né qua một chiêu thứ hai của Bộ Kinh Vân thì chương thứ ba...

Lại như cuồng lôi giết tới!

Chương này không phải là “Xếp vân chương” mà hấn đã khen tặng võ lâm!

Nhiếp Phong thực sự không muốn tiếp tục dây dưa như Bộ Kinh Vân, nhưng Bộ Kinh Vân lại khổ sở bức bách, hấn biết hôm nay nếu muốn dẹp loạn chiến tranh, việc cấp bách trước mắt cần phải vạch trần Bộ Kinh Vân truy kích, đợi hấn tỉnh táo lại rồi hẵng tính!

Vừa xuất hiện, ngay lúc chiêu thứ ba của Bộ Kinh Vân đã giết tới lòng may Nhiếp Phong, lần này hấn...

Không hề tránh lui!

Hắn bất ngờ quét đùi phải một cái, khoái kinh vô luân “Phong Thần cước” đã hướng bước kinh vân “Xếp vân chương”.

Trọng cước nghênh tiếp!

A? Nhiếp Phong đã muốn hoàn toàn thoát khỏi truy kích của Bộ Kinh Vân, vì sao không tránh, lại liều mạng? Chẳng lẽ, hắn đã bị Bộ Kinh Vân ép đến không thể nhịn được, quyết định đáp trả!

Không!

Kỳ thực Nhiếp Phong không muốn đánh trả! Thật ra hắn muốn lui nhanh hơn!

Chỉ cần hai chương “Xếp vân” “Phong Thần” này liều mạng, lực phản chấn kinh thiên sản sinh ra nhất định có thể bay khỏi thân nhẹ như lông hồng, khiến cho hắn lùi lại càng nhanh hơn!

Nhưng tính toán của Nhiếp Phong quá “Như ý!”! Hắn thật sự quá đánh giá quá thấp mình và Bộ Kinh Vân!

“Liệt Vân” và “Phong Thần Thoái” là hai tuyệt học khoáng đạt hùng bá dương danh giang hồ!

“Bộ Kinh Vân” và “Nhiếp Phong”, cũng là hai kỳ tài hiếm thấy danh chấn giang hồ!

Hai kỳ tài có một không hai có một không hai, cực kỳ liều mạng, hậu quả có thể đã không còn sinh ra một lực phản chấn kinh thiên nữa! Thậm chí hùng bá sáng tạo ra hai đại tuyệt học này cũng không thể tưởng tượng được hậu quả như thế nào!

Chỉ vì tuy nguyên do hai đại học xuất từ hắn, nhưng sử dụng trên tay những người khác, khả năng lại có uy lực ngoài ý muốn!

Tất cả biến hóa xảy ra chỉ trong chớp mắt! Trong nháy mắt, hai đại tuyệt học của Phong Thần và chạm với nhau, Nhiếp Phong liền phát hiện...

Hắn tuyệt đối không nên cùng với Vân sư huynh cứng đối cứng! Hắn tuyệt đối không nên!

Bởi vì...

Bởi vì, đang lúc hai người chạm chính diện bàn chân, một chuyện khiến hai người vô cùng kinh hãi đã xảy ra!

Hai người đối đầu rõ ràng không có lực phản chấn như Nhiếp Phong dự tính! Ngược lại, đôi bàn chân của hai người bỗng đứng nổi liền, trong lúc nhất thời không cách nào tách ra!

Cùng một thời gian, trong cơ thể hai người có một cỗ lực lượng tựa như đang dẫn dắt lẫn nhau...

Đó là một cỗ lực lượng tương đương hùng vĩ của đồng ruộng! Cường đại vượt qua lực lượng Bài Vân chương cùng Phong Thần Thoái mà hai người sử dụng lúc này! Một cỗ càng có thể giới rộng lớn, có lẽ càng có lực lượng hùng bá thiên vạn thế...

Sức mạnh của Thần...

Ma Ha!

Vô lượng!

“Ma... Vô Lượng?” Nhiếp Phong bị lời quang hỏa thạch này làm cho biến sắc! Hắn cũng không nghĩ tới, ngày đó dưới cơ duyên xảo hợp phân biệt xuyên vào “thần lực” trong cơ thể hắn và Bộ Kinh Vân—— Vô Lượng, rõ ràng trong lúc hắn đấu cứng với Bộ Kinh Vân thủ, lại thần kỳ dẫn dắt lẫn nhau, nhưng hắn khó có thể tưởng tượng được...

Trong cơ thể bọn họ Ma Ha vô lượng dưới sự điều khiển của nhau, lò thông qua chương thời hai người, tuôn ra một đạo Ma Ha Nguyên Lượng càng đáng sợ hơn!

Nghe thấy một tiếng vang rung trời! vốn “Vân Các” này vốn không nhỏ, vậy mà lúc này Ma Ha Ha vô lượng tuôn ra, lại cấp cho đạo lực lượng vô địch có một không hai này...

Chấn động cả tòa sụp đổ! Tức thì tan thành cát lạng, từng tấc gạch đá không lưu một tấc cây cỏ!

ù ù ù...

Ầm!

Sa thạch phô thiên!

Ngay lúc đất cát sụp đổ của bộ lạc Vân Bộ dần chìm xuống, Nhiếp Phong và bộ kinh vân cũng xuất hiện ở khắp nơi trong ngôi đổ nát.

Hai người sớm bởi vì Ma Ha vô lượng lúc trước bạo phát ra mà chấn khai, nhưng mà trên thân hai người vẫn như cũ không hư hao chút nào!

Có lẽ, ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không thể ngờ tới, trong cơ thể hẳn lại có một lực lượng có thể dẫn dắt lẫn nhau với Nhiếp Phong, mà lực lượng này và Nhiếp Phong chỉ dẫn, vừa rồi chỉ là tiết phát nhẹ nhẹ, đã san bằng cả tòa các. Nếu luồng lực lượng này toàn lực xuất kích, vậy chẳng phải có thể trong hơn mười chiêu Thiên Hạ hội hùng vĩ...

san thành bình địa?

“Ma Ha —— “

“Vô lượng?” Bộ Kinh Vân lạnh lùng ngâm nga cái tên Nhiếp Phong vừa thốt ra, đăm đăm liếc Nhiếp Phong: “Ngươi và ta trong cơ thể...”

“Vì sao lại có — “

“Lực lượng này là sao?”

“Ngươi còn ——”

“Có gì muốn nói?”

Thấy Ma Ha Vẫn ẩn sâu trong cơ thể bọn họ, trong lúc vô tình đã bị bộ kinh vân phá, mắt thấy khắp nơi đổ nát ngói vụn, thiết án như núi, Nhiếp Phong biết mình khó sống nữa, nói hẳn không biết chuyện trải qua của Bộ Kinh Vân trong năm năm nay, rốt cục ngựa mặt lên trời hít một ngụm lương khí, thở dài thật sâu:

“Ta đã không còn gì để nói rồi!”

“Tuy nhiên...”

“Vân sư huynh, bất kể ngươi bức ta như thế nào, ta...”

“Sẽ không nói ra những gì ta biết cho ngươi biết!”

Nhiếp Phong nói lúc, ánh mắt dị thường kiên định, nhưng mà, đối với Nhiếp Phong kiên định như vậy, bộ kinh vân tựa hồ cũng không thương thức, hẳn càng ly kỳ tà dị cười lạnh:

“Ngươi ——”

“Không cần nói với ta nữa.”

“Ta...”

“Đã có biện pháp ——”

“Tự tìm đáp án!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức ngẩn ra, vì sao lại hỏi Bộ Kinh Vân là hắn có biện pháp tự tìm đáp án? Bất quá Nhiếp Phong rất nhanh đã biết Bộ Kinh Vân nói như vậy!

Vì thế, hắn bỗng nhiên phát hiện, lúc Bộ Kinh Vân nói thế, ánh mắt không phải rơi vào trên người hắn, mà là rơi vào phía xa sau lưng hắn! Bộ Kinh Vân tựa hồ nhìn thấy một chút gì đó!

Nhiếp Phong vội vàng quay đầu nhìn lại, hắn muốn xem xem Bộ Kinh Vân rốt cuộc phát hiện ra sự vật gì mà hắn còn chưa phát hiện ra, vì vậy nhìn lên thứ đầu tiên., Hắn phát hiện Khổng Tử đứng chờ ngoài cửa Vân Các, giờ phút này không thể gọi lại nữa, đang ngơ ngác nhìn hai người bọn họ! A? Hiển nhiên nàng bị người ta bịt kín đại huyết từ phía sau! Rốt cuộc là ai ở Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân ở trong Vân Các đã phong bế đại huyết của nàng? Khổng Tử tin tưởng bị người ta từ đằng sau điểm huyết cũng không biết là ai!

Mà mắt thứ hai, Nhiếp Phong nhìn thấy, trên mặt đất sau lưng Khổng Tử, thành linh khắc mấy chục chữ, chỉ thấy mấy hàng chữ này viết như thế:

“Muốn tìm qua,

Tự tìm duyên trước đã.

Muốn tìm tiên duyên.

Trước tiên tìm Tiểu Tuyết.

Muốn tìm tiểu Tuyết.

Đi đến Tây Hồ trước!”

Trời! Chữ trên mấy hàng rào này xem ra được khắc bằng chỉ khí hùng hồn, rốt cuộc là ai có công lực kinh người như vậy, nhưng lại được phong bế trong phong vân, huyết đạo của Khổng Tử?

Đoạn lời nhắn này, rõ ràng là đã chỉ dẫn rõ cho Nhiếp Phong bộ bộ kinh vân nhiều lần! Người này muốn nói cho Bộ Kinh

Vân hẳn phải tự mình đi đến Tây Hồ, mới có thể tìm về được bụi bậm! Mới có thể hoàn toàn biết rõ...

Hắn ta đã từng là ai?

Nhưng tại sao người này lại biết chuyện giữa A Thiết và Tuyết Duyên? Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao có bản lĩnh lên vào thiên hạ có thủ vệ sâm nghiêm như vậy? Người này dẫn dắt mây mù hương Tây Hồ tìm kiếm tung tích, rốt cuộc có mục đích gì cáo nhân?

Đột nhiên Nhiếp Phong cảm thấy vô cùng lo lắng, duy chỉ trong lúc tâm thần bất định, Bộ Kinh Vân đã bỗng nhiên giương áo choàng lên, thành linh vận kinh quét qua, đã quét sạch đại huyết Khổng Tử bị phong, tiếp theo...

Người của hắn ta đã dứt khoát xoay người, bước về phía Thiên Hạ Đệ Nhất Quan!

Khổng Tử vừa giải xong huyết, như choàng tỉnh, vô cùng kinh ngạc khó hiểu mà nói: “A...”

“Vừa rồi... Vì sao... bị điễm... huyết?”

“Vân... Thiếu gia... Phong thiếu gia... Vì sao lại nhận được... Vân Các...”

“A...?”

“Vân... Thiếu gia?”

“Ngươi muốn... đi đâu?”

Khổng Tử vừa giải huyết đã hỏi rất nhiều vấn đề, kỳ thật chỉ vì nàng quan tâm rất nhiều đến Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, căn bản không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, liên tiếp vấn đề, Bộ Kinh Vân lại không trả lời một câu nào, hắn đã chậm rãi rời đi!

Hắn không cần giải thích với bất kỳ người nào rằng hắn muốn làm những gì! Thậm chí hắn còn đi đâu!

Cho dù là hắn ta cũng không căm ghét - Khổng Tử!

Nhưng nhìn bộ kinh vân kia mới quay người bỏ đi, Nhiếp Phong đã biết Bộ Kinh Vân sẽ đi đâu!

Hắn, thật sự sẽ đến Tây Hồ sao!

Là tình yêu... đã mất đi hán ta từng mất đi!

Phản tình yêu khiến người ta tiếc nuối đó!

Nhưng mà, đúng lúc bộ kinh vân dần dần rời đi, ngay tại trên một ngọn núi nhỏ ngoài trăm trượng cách Vân các đã sụp đổ, đang có hai bóng đen ở trên lá cây âm u trên gò núi nhìn trộm hết thấy.

Hai bóng đen này, một trong số đó là...

Gã đàn ông quý dị từng dùng tiếng sáo dẫn bước kinh vân kia!

Chỉ thấy hán tử quý dị này đang vô cùng cung kính quỳ gối phía sau một bóng người khác, phảng phất như bóng người này là một người ngay cả bản lĩnh như hán cũng đáng giá quỳ

Người trên người!

Thần thượng thần!

Mà bóng người được hán tử quý dị quỳ lạy này, đang chấp hai tay sau lưng với uy nghi vô hạn, đầu đội mũ cỏ, không thấy mặt, không biết là vị Thần phương nào? Chủ Thánh kia? Bóng người này chắc chắn có bản lĩnh đáng để người quỳ lạy, có duyên... Người này tuy chấp hai tay sau lưng, nhưng lại không có lưng đeo song tự kiêu ngạo, bởi vì người này căn bản không hề “Đứng”! Nghiêm túc mà nói, người này thật ra...

Phiêu phù!

Trời! Chỉ thấy hai chân người này, bất ngờ cách mặt đất khoảng nửa thước! Giống như một sợi lông đỏ trong gió “vù phù” giữa không trung! Rốt cuộc đây là tu vi kinh thế gì?

“Cho dù là Nhiếp Phong khinh công cao tuyệt, cũng phải mượn vật giữa không trung mới có thể bay vọt, nhưng cũng không thể lơ lửng giữa không trung, còn phải “Chân đạp đất”, người này... lại có thể đứng thẳng trên hư không, người này rốt cuộc là ai?”

Người này cùng hán tử quý dị kia, vì sao phải bí mật lên vào thiên hạ hội?

***

Nhưng nghe hán tử quý dị vạn phần cung kính nói: “Chủ nhân ngài nhìn thấy chưa? Thuộc hạ cũng không phụ sự phó thác của ngài! Thuộc hạ đã dùng “Luân Hồi Ma Âm” truyền lại bộ phận ký ức mất đi của ta, lại lưu lại trên mặt đất, tiến đến Tây Hồ!”

A? Hóa ra là đúng với đại huyết Không Từ, người lưu lại trên mặt đất, cũng là hán tử quý dị này làm? Một khi thấy bóng người bay lơ lửng giữa không trung kia lại có uy nghi đáp: “A...”

“Hung La, người làm tốt lắm.”

“VẬY KẾ HOẠCH CỦA TA...”

“Cũng sắp thực hiện rồi.”

“Mà Bộ Kinh Vân cũng sẽ vì hấn mà khư khư cố chấp tìm kiếm tiền trần, mà trả giá cho hấn!”

Hung la? Hóa ra gã đàn ông quý dị kia gọi là Hung La?

Hay cho một cái tên tà ác và ác! Tên này là của một người? Hay là tên một con hung thú?

Tên hung la này lại cực kỳ tà dị mà tà ác hỏi: “Chủ nhân, thuộc hạ không hiểu, bộ kinh vân sẽ phải trả giá như thế nào?”

Bóng người cách mặt đất nửa thước thản nhiên nói: “Sinh mệnh đáng quý, giá trị tình yêu càng cao! Bộ Kinh Vân nếu muốn tìm kiếm chân trần mất đi, mất đi tình yêu, hấn đem người trả giá đắt tất cả những thứ này, mặt mũi phải trả giá chính là...”

“Hấn, sẽ trở thành...”

“Làm thiên thần cùng nhau khóc, tội nhân thiên cô vạn dặm đồng vong!”

... Sao lại thế?

Thiên Thần cùng nhau khóc, vạn dặm... Đồng vong?

Không ngờ lại là câu nói vừa rồi?

Rốt cuộc là Bộ Kinh Vân tiến về Tây Hồ tìm kiếm tiền trần, vì sao sẽ dẫn dắt thiên thần cùng khóc, vạn dặm cùng chết?

Tại sao lại trở thành tội nhân thiên cô?

Bóng người đáng sợ trôi nổi giữa không trung kia, lại là -
chuẩn?

Vô luận như thế nào: Bộ Kinh Vân cũng đi!

Nhưng mà lần đi này lành dữ khó nói...

Hắn, có thể tìm lại hay không...

A Thiết?

Tìm về...

Vĩnh Hằng trong đau thương một mình...

Duyên?

Chương thứ ba tìm duyên...

Hai chữ duyên phận, quá huyền diệu!

Duyên đến.

Vốn hai người cách xa nhau vạn dặm, nhưng cuối cùng lại gặp
nhau một cách khó hiểu!

Duyên đi.

Cho dù là như thế nào thì cũng không phải là người cùng
nguyệt đoàn viên!

Cho nên.

Nếu như thật sự có duyên, lại không cần phải như vậy...

Tìm duyên?

Đã qua ngày thứ năm.

Nhiếp Phong vẫn theo sau Bộ Kinh Vân xa xa, đã theo năm
ngày. Nhìn sắc trời, xem hành trình, tin rằng không lâu nữa,
Bộ Kinh Vân sẽ đến Tây Hồ.

Thì ra Bộ Kinh Vân sau khi xem mấy hàng chữ khắc bên
ngoài Vân Các, đã quyết tâm đến Tây Hồ. Trong lòng Nhiếp
Phong biết mấy chữ “Bộ Kinh Vân” khắc ở phía Tây hồ, phía
sau nhất định có mục đích không thể cho ai biết. Hắn không
yên lòng bước đi Tây Hồ lần này, cho nên cũng quyết định
cùng mình đến Tây Hồ!

Vốn dĩ Khổng Tử cũng muốn đồng hành, nàng cũng vô cùng lo lắng bước đi trên mây, nhưng mà Nhiếp Phong e rằng lần này sẽ có mầm tai họa khó lường, đến cuối cùng vẫn là không muốn Khổng Tử đồng hành!

Mà đối với Nhiếp Phong Vĩ theo mình, Bộ Kinh Vân xem ra cũng không phản ứng nhiều! Trên thực tế, từ trước đến nay khoảng cách hần với mỗi người đều cực kỳ xa xôi, chỉ cần Nhiếp Phong không phải gần hần trong vòng mười thước, chuyến này có Nhiếp Phong hay không, đối với hần mà nói, đều giống nhau!

Thế nhưng, khiến cho Bộ Kinh Vân cảm thấy không kiên nhẫn nhất chính là Nhiếp Phong đang trên đường, còn không ngừng thuyết phục hần quay đầu lại! Mỗi bước kinh vân lại càng không quay đầu lại, bởi vì điều này càng chứng minh, năm năm trôi qua ở Tây Hồ, nhất định lưu lại một số thứ tương đối trọng yếu trong sinh mệnh hần!

chuyến này, hần nhất định phải tìm lại - nó.

Hoặc Bộ Thiên đã là tiếc nuôi duy nhất của tử thần suốt đời! Tử thần tuyệt không cho phép mình một cái khác không di thần! Mà lại là một sự tiếc nuôi hần không biết!

Nhưng “Tiếc nuôi” là ngay khi bộ vân trải qua năm ngày hành trình, cuối cùng cũng tới “Tô đề” hai bờ Tây Hồ: “Thiên công càng không tạo nên vẻ đẹp, đột nhiên “tàn sát thiếu gia” bắt đầu mưa xuống!

Trong khoảnh khắc, Tây Hồ vốn xinh đẹp yên tĩnh thình lình đã hóa thành một...

Mộng cảnh mưa gió mông lung...

Trời mưa càng lúc càng lớn, từng áng mây trôi qua, tuy rằng nguyên nhân gây ra bất cứ mưa gió nào nhưng cuối cùng không phải là ngừng lại ở một đình tị mưa.

Hần dừng lại, thật sự bởi vậy hần thật sự muốn tị vũ? Hay là bởi vì...

Mặc dù hần không thích lần này theo đuôi mình đến đây, nhưng hần cũng không muốn Nhiếp Phong vì tiếp tục theo đuôi mình mà phải chịu khổ trong mưa to?

Bất luận vì nguyên nhân gì mà Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong đều rất cảm kích, nhưng thấy hấn cũng bước nhanh như mây mù tiến vào trong đình tị mưa. Y lau nước mưa trên mặt, đối mặt Bộ Kinh Vân nói: “Vân... Sư huynh, Tây Hồ Trọng Hạ, ngày mưa không ít, phải tìm ra chân tướng trong Yên Vũ mông mông lung thật sự nói dễ vậy sao? Theo ta thấy...”

Nhiếp Phong nói xong, đang muốn thuyết phục Bộ Kinh Vân trở về thiên hạ, ai ngờ Bộ Kinh Vân không đợi hấn nói hết lời, đã trước tà dị nói:

“Người ——”

“Xem ra Tây Hồ...”

“Tương đối quen thuộc!”

“Người ——”

“Tựa hồ thời gian ta sống ở Tây Hồ.”

“Cũng tương đương rõ ràng?”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức ngậm miệng, không trả lời nữa. Bởi vì mặc dù hấn thường xuyên muốn thuyết phục bộ kinh vân, duy bộ kinh vân cũng tựa hồ thường xuyên muốn từ trong miệng hấn lấy ra một ít dấu vết để lại, vì vậy ngậm miệng không nói, khả năng càng thêm an toàn!

Chỉ vì Vân sư huynh của hấn, là “Vân Vô Thường Định” như thế! Hấn vĩnh viễn sẽ không biết câu nói kia của mình, sẽ làm bộ bộ kinh vân như lần trước đột nhiên...

Trở mặt vô tình!

Trong khoảnh khắc toàn bộ Tị Vũ đình vì sự trầm mặc cực độ của hai người mà trở nên tĩnh mịch vô biên!

Nhưng mà mảnh tĩnh mịch này cũng không kéo dài lâu, không tiêu đột nhiên hai người lơ mơ nghe thấy, trong mưa to ở ngoài đình, thế mà mơ hồ truyền đến một hồi tiếng người ồn ào...

Nhiếp Phong khẽ giật mình, thấp giọng trầm ngâm.

“Toàn bộ Tây Hồ đã là mưa gió đầy trời, ngay cả chó cũng không cần đi ra ngoài, là ai lại còn lưu loát ở dưới mưa to, lại còn phát ra tiếng người huyền ảo như thế?”

Bộ Kinh Vân cũng không đáp lại lời, bởi vì trong lúc Nhiếp Phong còn đang trầm ngâm, đột nhiên hắn trông thấy phía xa xa có một hàng người đông nghịt đang từ từ tiến về phía trước dưới màn mưa gió. Mà đúng lúc này, hàng người này nhẹ lướt qua đình tị vũ thì có thể nhìn thấy rõ ràng hàng ngũ bóng người này, hóa ra là mấy chục người ăn mặc như thôn dân!

Kỳ quái nhất là, cho dù Đại Vũ Tuyền: những thôn dân này vẫn không dùng đến Vũ Tán, mặc cho mưa to đánh cho quần áo mọi người đều ướt đẫm, bọn họ có nam có nữ, tất cả chỉ một mặt đi về phía trước, hai tay toàn bộ, có một số người trong miệng còn lẩm bẩm, giống như lại niệm Phật chú vậy.

Nhiếp Phong cũng đồng thời trông thấy hành động kỳ lạ của thôn dân này, hắn không khỏi bắt đầu hiềm thấy. Ngay khi thôn dân vừa đi qua đình tị vũ, bỗng nhiên hắn hỏi một thôn dân nói: “Vị đại ca này, trời mưa lớn như vậy, sao các ngươi không mang theo dù mưa, còn để nước mưa không kiêng nề gì đánh trên người. Xin hỏi, rốt cuộc các ngươi đang làm gì?”

thôn dân bị Nhiếp Phong chơi đùa nhất thời dừng lại, tuy đã đổ mưa nhưng vẫn vui vẻ cười nói: “Hài! Nghe vị huynh đài này hỏi như vậy, nhất định là người từ bên ngoài đến rồi! Thật ra ngươi không biết chúng ta ở chỗ nào đâu!, Nguyên cũng khó trách! Bởi vì hôm nay chúng ta cũng đủ đi tham thần rồi! Để tỏ thành ý đối với Thần, chúng ta không tiếc ở trời mưa cũng không lấy ô, hi vọng thần hội vì thành ý của chúng ta mà đã động, tiếp tục phù hộ mưa thuận gió hoà, bốn mùa bình an.”

Không thể tưởng được thôn dân lớp này vì Tây Hồ bốn mùa bình an, mà không sợ gió táp mưa sa, để cầu có thể cảm động thần linh phù hộ, thành ý thật sự đáng khen! Chỉ là, trên đời Thần Phật có cầu chưa hẳn có đôi khi cho dù thành tâm như thế nào., Cũng không thể như nguyện, Nhiếp Phong thấy lòng thành của thôn dân, càng hiếu kỳ hơn nữa là vị Thần Linh kia ” sùng ái” như vậy, không khỏi lại hỏi: “Đúng rồi! Vị đại ca này, xem ra các ngươi đối với sự tín nhiệm của Thần hôm nay, đến tốt cùng bây giờ các ngươi muốn bái phật bảo vệ thần cái gì?”

Nam thôn dân kia lại cười một tiếng, đáp: “Ha ha! Bây giờ chúng ta đi tham gia Thần, thật đúng là một vị Thần vô cùng

linh nghiệm chứ? Danh hiệu của nó, cũng là - danh hiệu tương đối đặc biệt! Nó gọi là — “

“Quý Tử...”

“Thần mẫu!”

Quý Tử... Thần mẫu? Thần mẫu? Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình tại chỗ! Không sợ Thần mẫu cạnh tranh thành Thần của Tây Hồ, không biết tại sao bà lại được thôn dân sùng bái như thế? Mà bà ta vẫn luôn im lặng ở một bên nghe, chợt nghe hai chữ “Thần mẫu”, bất động, thỉnh linh... hai tai khẽ động!

Bộ Kinh Vân tại sao lại lỗ tai khẽ động, có phải không tỏ vẻ; hẳn từng nghe một ít người hoặc vật hẳn từng nghe qua vô số lần, hai lỗ tai hẳn mới dưới quá khứ kích thích, tim đập thành thịch!

Nhiếp Phong biết không ổn, biết rõ hai chữ Thần Mẫu, trong lòng đã nhắc lên một gợn sóng vi diệu, nhưng càng làm y kinh ngạc chính là, hai chữ Thần Mẫu chẳng những làm bộ kinh vân tác động, càng làm bộ kinh vân đột nhiên phá lệ mở miệng hỏi thôn dân, nhưng nghe y trầm giọng hỏi: “Thần... Mẫu?”

“Thần của các người...”

“Rốt cuộc là một ai...”

“Thần như thế nào?”

Nam thôn dân kia mặc dù cảm thấy kỳ quái với ngữ điệu lạnh như băng của Bộ Kinh Vân, nghĩ thầm người này vì sao phân một câu thành mấy đoạn mà nói, nhưng có người có hứng thú sâu sắc với Thần bọn họ như thế, hẳn không phải tương đối vui vẻ nói.

Chỉ là, đang lúc nam thôn dân này trả lời vấn đề kinh vân này thì đột ngột, có một âm thanh, bản thân ở trong đám người, trả lời trước hẳn: “Không ngờ được, vị đại ca này muốn biết chuyện liên quan tới Thần chúng ta như thế, chắc hẳn cùng “Thần mẫu” của chúng ta, trong cõi u minh cũng có một ít sâu xa khó diễn tả.”

“Thẳng thắn mà nói, mặc dù toàn bộ thần mẫu của chúng ta gọi là “Quý Tử Thần Mẫu”, nghe qua tuy tà, nhưng cũng không phải là một tên Tà Thần, nó...”

“Thật ra là một người thường xuyên giúp đỡ hiền thần của thôn dân chúng ta!”

Thanh âm này tương đối ôn nhu, khiến cho người nghe có một loại cảm giác thoải mái vô hạn, càng làm kinh vân cùng Nhiếp Phong bất kỳ lúc nào cũng nhìn về phía âm thanh này.

Thế là, bọn họ nhìn thấy nguyên lai một mực đứng ở phía sau thôn dân là nàng!

Nàng là một thôn nữ, một thân quần áo vải thô, vốn trang phục không làm người ta ngạc nhiên, nhưng mà chợt thấy thôn nữ ôn nhu này, bộ kinh vân trên khuôn mặt lạnh lùng lại có chút ít dị sắc, giống như là nhớ lại cái gì! Mà Nhiếp Phong vừa thấy thôn nữ này, hắc... Hắc...

Trời! Hắc biến sắc! Nghiễm nhiên nhìn thấy một người tuyệt đối không có khả năng xuất hiện vào giờ phút này!

Chỉ vì, cái “Thôn nữ” này, chẳng những có một cái thanh âm dị thường dịu dàng, lại còn có được một cái dung mạo xinh đẹp làm cho người ta tan nát cõi lòng!

Nhưng đây không phải là điều khiến Nhiếp Phong cảm thấy khiếp sợ nhất! Hắc khiếp sợ, toàn bộ đều nhờ dung mạo của cô gái ôn nhu thôn này, thoát ly khỏi sự quen thuộc của hắc -

Giống nhau như đúc!

Là... tuyết duyên!

Trời ạ! Điều này... làm sao có thể, Nhiếp Phong bỗng nhiên thâm kêu trong lòng, Tuyết Duyên cô nương... Không phải là một đầu tóc bạc, dung nhan già yếu? Cử tuyết duyên trước mắt này giống như một thôn nữ, lại xem ra so với tuyết trước khi già yếu càng trẻ hơn!

Không ngờ Bộ Kinh Vân lại giống như hắc ở Tây Hồ, chưa tìm được Tuyết Duyên, đã có một nữ hài gặp được Tuyết Duyên giống nhau như đúc “Tự động hiện thân”!

Nàng là... Tuyết duyên? Hay là... một người khác!

Vì duyên đến, cho dù là người cách xa Thiên Nhai Vạn Lý.

Vẫn sẽ “lại” tụ họp lại với nhau.

Lẽ nào là bộ kinh vân và tuyết duyên.

Không ngờ tình cảm đời này lại chấm dứt?

Hắn đã tới, vì lẽ đó Vận Mệnh lại sắp xếp nàng đến gặp hắn lần nữa?

Lại cho rằng nam nhân đặc sắc này...

ái lòng? Khuynh tình?

Nữ thôn có dung mạo giống như tuyết duyên này, rốt cuộc là ai?

Nàng là ai?

Đó là một đôi muỗi vô cùng mỏng mạng.

Nói cái mạng nhỏ của hai con muỗi này, chỉ vì nó thực sự...

Quá mệnh ngắn!

Hai con muỗi này từ lúc trứng thành trùng thời gian ngắn, hút kinh nghiệm cả người lẫn vật huyết còn nông cạn hơn!

Tính toán ra, nó bắt đầu hút máu đến ngày nay, nó cũng chỉ ném qua vết máu của một con trâu già và một con heo con.

Nhân huyết? Nó còn chưa được ném thử!

Toàn bộ đều bởi vì, người so với heo và trâu còn thông minh hơn! Rất nhiều lúc, mọi người nhìn thấy muỗi quanh quần hoặc bay tới gần, đã sốt ruột không chờ nổi vươn tay muốn đánh chết chúng nó, không ít đồng bạn của hai con muỗi này cũng là như vậy “Hương tiêu ngọc vẫn”.

Việc này thật vất vả, muỗi mới có thể ngồi trên người bất tri bất giác, ăn uống máu người!

Giống như lúc này, hai con muỗi chưa bao giờ hút qua máu người này, cơ hội lần đầu tiên nó ném mùi máu người cả đời, rốt cuộc đã tới!

Tại thời điểm mưa to dữ dội này, khi hai con muỗi bay vào một đình bên bờ Tây Hồ tị mưa, nó liền phát hiện một người phảng phất đối với hết thảy cũng không có “thức giác...”

Một nam nhân đang định đứng yên nhìn một cô gái khác bên ngoài đình...

“Hắn!”

Bản năng của hai con muỗi này là, “hắn” này là một nam nhân cực kỳ đặc biệt!

Nói thế nào đây nhỉ? Sở dĩ nam nhân này cảm thấy rất đặc biệt, cũng không phải vì dáng người cao lớn khác thường của hắn, mà vì trên người hắn khoác mũ trùm đen như Vô Tình Trường Dạ!

Nó cảm thấy hắn đặc biệt, chỉ vì khuôn mặt của hắn tuy không chút biểu tình, nhưng mà đôi mắt của hắn lại rất giàu có!

Có thể người bình thường đã quen nhìn người, mắt mê muội năm màu, mới có thể cho “hắn” gương mặt lạnh như băng lừa bịp, nhìn không thấu “Sâu trong đáy mắt” của hắn cất giấu ngàn vạn biểu lộ.

Chỉ có động vật, phi cầm ngũ trùng, chúng nó đã quen cảm ứng mưa gió trong thiên địa mệnh mông, dự đoán nguy cơ, cho nên, chúng giác ngộ được chân tướng, cũng nhiều hơn “người”!

Đúng như hai con muỗi này, nó ngay sau khi tiến vào Tị Vũ đình, đã tỉ lệ cảm thấy đôi mắt đầy vẻ kiêu nhợc của “hắn” kia, cất giấu vô hạn...

Vẻ mặt âu lo âm thầm!

Đó là một loại chất trầm mà khiến người ta khó có thể chịu đựng được, phảng phất như, “trong lòng hắn” tích tụ thập sinh u sầu mười đời, cùng với hiện tại khó mà phát tiết được sự vui vẻ; người bình thường luôn thích viết những khuôn mặt không vui của bọn họ lên mi tâm, “hắn, nhưng lại oán hận suốt đời hắn, hận, oán hận, tiếc nuối, viết dưới khuôn mặt lạnh lẽo của hắn!

Trong lòng hắn ta giống như hồ sâu không đáy!

Nhưng mà, nam nhân cao lớn bề ngoài lạnh như băng này, tại sao sau khi đem thiên sầu vạn hận chôn vùi một đôi mắt? Ở kiếp trước “hắn”, rốt cuộc từng phát sinh cái gì làm hắn trầm hận đủ vạn năm? “Hắn” đã từng mất đi một người không phải phụ thân, “hắn” phải chăng đã mất đi một người vô duyên phận? Những thứ này, cũng không phải là chuyện “húy muỗi” này quan tâm!

Cái mà hai con muỗi này quan tâm nhất, là “hắn” giờ phút này toàn bộ tinh thần chuyên chú! Hắn đang tập trung nhìn một thiếu nữ ngoài đình đến xuất thần, vậy nên hồn nhiên bất giác hai con muỗi này đã rơi vào sau cổ “hắn”! Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có thể ăn máu người!

muỗi bay cực kỳ vui vẻ! Tuy rằng nó không rõ, cái “hắn” vốn dĩ ứng đối ban đầu vô cùng cảnh giác” này sao lại nhìn vào “nàng” đã bị mưa nước đánh cho đến mức nước mưa ướt đầm” xuất thần, nhưng nàng đâu cần minh bạch quá nhiều? Nó chỉ cần nắm bắt thời cơ...

Cuối cùng cũng nhờ nam nhân kia xuất thần, “Đình” hắn!

Thế nhưng, khi máu của “hắn” dài ra và miệng trực tiếp chảy thẳng vào cổ họng, muỗi hồi hận tại chỗ!

Nó thành linh phát giác, “Máu của” hắn một chút cũng không ngon! Không ngọt!

Không chỉ có thế, máu của hắn càng tràn ngập cay đắng, chua xót, cay xèn chát! Máu của hắn ẩn chứa chua trong chua chua cay, cay, cay, cay, nhưng lại là — không ngọt!

A? Lắm qua nhân tình ấm lạnh, trải qua nhiều thế thái viêm lương, hắn chẳng những đem ưu tú kiếp này của hắn chôn ở trong con mắt của hắn, còn đem u buồn u buồn giấu ở bên trong “Máu tươi” của hắn? Toàn thân hắn toàn thân huyết, cũng cất giấu hậm hực hắn không thể phát tiết?

Hai con muỗi này phát hiện ra chân tướng sự việc đã quá muộn! Nó đã đem máu u buồn của nó hút vào trong cơ thể mình! Nó đã không thể thoát khỏi u buồn của nó! Hách Thính nghe nó “Phốc” một tiếng khẽ kêu. Thân cánh bỗng dừng chân động, liền mềm nhũn rơi xuống đất...

Trời ạ! Nó bất ngờ cho “hắn” ảnh hưởng tức trực”! Một mạng ô hô! Chử Bằng thỉnh sách tốt hơn. Dựa vào sách vở điện thờ đi.

muỗi đến chết cũng không hiểu, một người còn sống ánh mắt trong máu, sao có thể cất giấu nặng nề, u buồn trí mạng như thế? Nhưng, nếu như nó biết “hắn” này rốt cuộc là ai, nó liền sẽ minh bạch, lo lắng của “hắn”, đều là lẽ đương nhiên!

“Hắn” chính là từ trước đến nay, không ai biết rõ dưới vẻ mặt lạnh lùng của hắn, rốt cuộc cất giấu bao nhiêu bí mật, bao nhiêu thân tử không bị thương quá khứ —

Bộ!

Kinh hãi!

Vân!

Kỳ thật, chẳng những cặp muỗi kia không rõ bộ bộ kinh vân tâm tư, mà ngay cả bộ bộ kinh vân, cũng không rõ bản thân

---

Tâm!

Lúc này, Bộ Kinh Vân cùng với Nhiếp Phong đang tị vũ ngưng tụ, tuy khuôn mặt vẫn lạnh lùng như sương nhưng vẫn không phản ứng gì. Chỉ có hắn tự biết trong lòng, trong đầu hắn đang có xung kích rất mãnh liệt! Mà luồng xung kích này đến từ lúc này đang cùng một đám thôn dân đứng dưới cơn mưa lớn ——

Nàng!

Một cô gái khoảng mười chín năm!

Cho dù nàng khoác một bộ quần áo vải thô màu trắng, nhưng một đầu tóc đen bóng đã bị mưa to đánh cho ướt nhẹp, như vô số nước mắt tình rơi xuống mặt nàng, nhưng mà vẫn không thể che lấp nàng - khuynh thành diễm sắc!

Nàng ta thì ra là một cô gái xinh đẹp đến thương tâm, đẹp đến mức thoát ly khỏi chân thực!

Nhưng mà, tâm Bộc Vân cũng không phải kinh thế vì nàng mà bị xung kích, mà là bởi vì, hắn cảm thấy mặt của nàng... giống như đã từng quen biết!

Là nàng? Là nàng? Là... nàng?

Chỉ trong chốc lát, trong đầu của Tử Thần lại nổi lên hai cái thanh ảnh một trắng một xanh, hắn mơ hồ cảm thấy người thiếu nữ trước mắt này giống như đã từng quen biết, là một trong hai người thanh niên một xanh, nhưng...

Cho dù nàng là một bóng người từng tồn tại trong đầu hắn, nàng là ai?

Nàng là ai?

Đây không chỉ là nghi vấn bộ kinh vân, cũng là Nhiếp Phong giờ phút này đứng bên người kinh ngạc, trong lòng đồng dạng nghi vấn!

Nhiếp Phong tạo mộng cũng không nghĩ tới, hắn và Bộ Kinh Vân Phủ đến Tây Hồ, cho dù gặp một cô gái mười phần giống với tuyết duyên, điểm khác biệt duy nhất là cô bé này xem ra còn trẻ hơn tuyết, hơn nữa Thanh Ti không phải là trắng, lại có được một mái tóc đen mềm khiến người ta hâm mộ; chẳng lẽ... Tuyết Duyên và thần mẫu đã có biện pháp hồi phục dung mạo như cũ?

Nhưng càng làm Nhiếp Phong âm thầm kinh sợ, cô bé này thấy hắn và Bộ Kinh Vân trong chớp mắt, trong con ngươi xinh đẹp không có nửa phần kinh ngạc! Nếu như nàng thật sự là Tuyết Duyên, vậy nàng tất nhiên sẽ vì đột nhiên gặp lại Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong mà kinh ngạc, tuyệt đối không có khả năng giống như bây giờ, không phản ứng gì với hai người bọn họ.

Dường như nàng hoàn toàn không biết hắn và Bộ Kinh Vân, chẳng khác nào người đàn ông mà nàng yêu rất nhiều, nàng... tại sao lại như thế? Nàng thật sự là... Tuyết Duyên?

Ngay khi Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong là hai nam nhân đường đường, nhìn kỹ thiếu nữ này, thiếu nữ này tựa hồ cũng cảm thấy ánh mắt hai người có chút kỳ quái, không khỏi đỏ mặt lên, cúi đầu dữ tợn nói: “Đúng... đúng không! Hai vị đại ca, vừa rồi ta có hỏi các ngươi... chuyện thần mẫu của chúng ta, mới nhất thời vong hình chen miệng, xin hai vị đại ca đừng trách ta mạo muội...”

Giọng nói của nàng càng nhỏ, càng nói càng dịu dàng, dịu dàng đến mức giống như tuyết duyên ngày đó...

Không thể tưởng được, thậm chí ngay cả thanh âm của nàng, cũng không khác gì tuyết duyên, từng bước một lắng nghe, vốn là lạnh nhạt với hắn, phảng phất cũng nghe có chút ngây dại...

Đúng vậy! Trải qua quá khứ đã không còn nhớ lại, Tuyết Duyên từng dịu dàng gọi y ngàn tiếng A Thiết...

Kinh vân...

Bất kể là hắn có nắm hạt vong tình hay không, giọng nói của cô, nhất định gương mặt vẫn âm thầm in dấu vào một góc chết nào đó trong đầu hắn, đợi ngày nào đó sẽ bị phát hiện...

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân vẫn bình tĩnh nhìn cô gái này, mãi tới lúc cô cúi đầu, Nhiếp Phong mới tỉnh ngộ, đột nhiên nói với cô nương: “Cô nương nhiệt tình báo, chúng ta nói cảm ơn còn không kịp, sao lại trách cô cô mạo muội? Đúng rồi! Xin tỏ lòng biết ơn, xin hỏi cô nương...”

“Đại danh họ Cao?”

Đúng rồi! Hắn đứng tại chỗ nhìn thiếu nữ giống như đúc Tuyệt Duyên này, chẳng bằng hỏi rõ ràng trước, nàng rút cuộc họ tên gì?

Thiếu nữ ôn nhu vô hạn này chợt nghe Nhiếp Phong hỏi tên của nàng, một lúm đồng tiền lấp lánh đỏ lên, nhất thời không biết nên trả lời hay không nên trả lời. Cuối cùng sau lưng nàng vang lên một giọng nói, thay nàng trả lời: “Đề! Tỷ tỷ như thế nào luôn thẹn thùng như vậy? Người ta đang hỏi tỷ nha! Tỷ không đáp, ta thay mặt trả lời vị đại ca này!”

“Tỷ tỷ của ta gọi là...”

“Tiểu Tuyết!”

“Mà ta...”

“Thì gọi là...”

“Tiểu Thanh!”

Tiểu... Tuyết?

Tiểu Thanh?

A? Không thể tưởng được thiếu nữ có cái tên “Tiểu Tuyết” này lại có một chữ “Tuyết” trong tên?

Bộ Kinh Vân vốn vẫn đang trầm tư đột nhiên nghe thấy tên “Tiểu Tuyết”, mặt lạnh càng thêm ngạc nhiên, bởi vì hắn tại thiên hạ lực bức Nhiếp Phong nói ra chân tướng, trên mặt đất từng phát hiện hàng chữ khắc:

“Muốn tìm qua, trước tiên tự tìm duyên.

Muốn tìm tiên duyên, trước tìm Tiểu Tuyết đã.

Muốn tìm tiểu Tuyết...

Đi đến Tây Hồ trước!”

Bất kể người lưu lại trên mặt đất ngày ấy có mục đích gì, tuyệt liệu sẽ không đến, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong đi ngược lại Tây Hồ, cũng đã lập tức tìm được cô gái được gọi là “Tiểu Tuyết” này!

Hắn thật sự có thể tìm kiếm tiên duyên mà hắn không nhớ nổi trên người tiểu Tuyết này? ức chế hoặc...

Vẫn là người lưu chữ có ý đồ riêng, tận lực dụ hắn đến Tây Hồ tìm kiếm Tiểu Tuyết. Sau khi hắn tìm được Tiểu Tuyết, người truyền tin này sẽ đổi bước từng bước kinh vân cùng Tiểu Tuyết, thực hành âm mưu khó lường?

Bộ Kinh Vân tuy rất hiếm khi nghe tên Tiểu Tuyết, thế nhưng Nhiếp Phong xem ra lại kinh ngạc gấp hẳn! Nhiếp Phong kinh ngạc không phải vì Tiểu Tuyết mà vì Tiểu Tuyết còn có một muội tử tên là “Tiểu Thanh”!

Tiểu Thanh và Tiểu Thanh! Nhiếp Phong nghe xong lập tức nhớ ra! Thần mẫu từng nói suốt đoạn thời gian nàng đi theo “Thần” Bạch Tố Trinh cũng từng có một cái tên gọi là Tiểu Thanh - Tiểu Thanh!

Mà ngay lúc hắn đang còn đi lo lắng thì Tiểu Thanh đã đi lên từ phía sau Tiểu Tuyết rồi!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân cho tới giờ không phát hiện ra Tiểu Thanh này, tất cả đều bởi vì nàng không cao như Tiểu Tuyết, hơn nữa còn đứng sau lưng Tiểu Tuyết. Nhưng khi Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn nàng, hai người liền phát hiện nàng không hổ danh Tiểu Thanh!

Nàng thật sự mặc áo xanh!

Nhiếp Phụ cùng Bộ Kinh Vân chỉ nhìn thấy cô gái Tiểu Thanh này, chẳng những luôn luôn mặc quần áo màu xanh, ngay cả trang sức cũng màu xanh; một đôi mắt tuy không giống con ngươi của Tiểu Tuyết, nhưng ẩn chứa một vẻ đẹp hoang mang; duy nhất cũng trong suốt sáng ngời, nguyên ngóng trong, xinh đẹp dị thường!

Trừ cái này ra, thân thể của nàng cũng giống như Tiểu Tuyết, mềm mại như lá liễu trong gió, đột nhiên mắt nhìn lại, hai tỷ muội này giống như hai con rắn một trắng một xanh...

Thanh xà!

Bạch xà!

Mà cô gái gọi là Tiểu Thanh này, ánh mắt xem ra so với Tiểu Tuyết càng giống một con rắn hơn; ánh mắt nàng lấp lóe vui vẻ liếc nhìn Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, phảng phất đã sớm nhìn ra dụng ý hai người đến Tây Hồ, lại phảng phất cái gì cũng không biết; nhưng nghe nàng tựa như cười nói: “Hai vị đại ca xin chớ trách tội! Tỷ tỷ của ta trước nay ngượng ngùng, ít thấy người ngoài, bất thiện từ ngữ, Tiểu Thanh ta thay mặt tỷ tỷ bồi thường cho hai vị đại ca một chút!”

Nói xong vái chào Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, khoe miệng lại mỉm cười: “Khi cô ta đang cười, cô ta càng giống một con rắn xanh đã hiểu rõ mọi chuyện!”

Càng giống như đã hiểu rõ tất cả tình thế thống khổ, luôn mang thống khổ suy nghĩ lại một nụ cười...

Thần mẫu!

Mưa đã ngừng.

Thế nhưng mọi chuyện lại càng thêm phức tạp.

Không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tuyết, Tiểu Thanh và một đám thôn dân chào hỏi nhau xong xuôi Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân, liền tiếp tục hành trình các nàng đến thăm viếng “Thần Mẫu”, chỉ vì các nàng và mấy chục thôn dân này, trước khi mặt trời lặn nhất định phải đến một vách núi ở phía Tây Hồ, ở nơi đó, chính là nơi các thôn dân thường xuyên bái lạy thần mẫu.

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vẫn luôn đi theo sau thôn dân; vốn Nhiếp Phong không muốn như vậy, thế nhưng Bộ Kinh Vân sau khi gặp tiểu Tuyết kia đã như nhớ ra điều gì đó, cũng không có ý tứ để tiểu Tuyết này rời đi. Hắn vẫn luôn đi xa xa theo tỷ muội tiểu Tuyết trong thôn, mà Nhiếp Phong cũng chỉ có thể nhắm mắt bước đi.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đi theo các thôn dân lâu ngày, Nhiếp Phong cuối cùng không nhịn được hỏi bước đi:

“Vân... Sư huynh, chúng ta thật sự cùng các nàng đi tham thần sao?”

Bộ Kinh Vân lại không trả lời chính diện, chỉ nặng nề phun ra một câu:

“Cô ta ——”

“Gọi là Tiểu Tuyết.”

Ý của hắn là nói cho Nhiếp Phong biết, Tiểu Tuyết chính là người trước kia đã lưu lại chữ ở thiên hạ, muốn hắn đến Tây Hồ tìm, cho nên hắn đã đi tìm nàng, vậy nên tuyệt đối không thể để mất tung tích. Bởi vì nó có thể giúp hắn tìm lại năm năm sau.

Nhiếp Phong đương nhiên không muốn hắn nhớ lại bất cứ chuyện đau đớn nào trước đó, vẫn không từ bỏ lời khuyên bảo hắn. Nhưng mà... Vân sư huynh, người lưu chữ kia muốn người tìm Tiểu Tuyết tại sao lại biết nhiều chuyện như vậy? Người này cố ý muốn người đến Tây Hồ tìm tiểu Tuyết, sau lưng có thể có động cơ rất đáng sợ...”

Nhiếp Phong còn chưa dứt lời, bộ dạng kinh vân đột nhiên lạnh lùng ngắt lời hắn, nói: “Cái kia...”

“Người rõ ràng đã biết...”

“Ta ở năm năm nay...”

“Trái qua.”

“Người ——”

“Vì sao lại thiên vị “

“Không nói với ta?”

“Người ——”

“Đến tột cùng là như thế nào...”

“Có động cơ gì?”

Bộ Kinh Vân bắt thường nói chuyện, vừa nói ra đã lập tức từ ngữ bức người! Nhiếp Phong ngay tại chỗ khàn giọng không nói gì cho hắn, trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng:

“Vân... Sư huynh, vì sao ngươi cứ năm lần bảy lượt ép ta? Thử hỏi ta vì sao có thể nói cho ngươi biết, là cô nương Tuyết Duyên từng yêu ta một trận, nghìn vạn lần ta đừng có lộ ra nửa điểm phong thanh với ngươi? Ta làm vậy là vì cam kết với nàng, mà nàng làm như vậy, cũng là vì tốt cho ngươi...”

Nhiếp Phong thực sự là có khổ tự biết! Nhưng y cũng bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc mình vẫn cần hướng về phía Kinh Vân thủ khẩu như bình, tuyết nhỏ bị nhốt trước bọn họ, Tiểu Thanh, quả thực giống như được tuyết duyên cùng thần mẫu sinh ra!”

Có lẽ, Tuyết Duyên và Thần mẫu, ngày đó sau khi Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân rời khỏi Tây Hồ, đã nghĩ ra cách giải cứu dung mạo Tuyết Duyên, cho nên Tiểu Tuyết ở trước mắt rất có thể chính là tuyết duyên lúc mình trở về dung mạo cũ, mà Tiểu Thanh kia, cũng rất có thể là thần mẫu.

Sau khi các nàng hồi phục lại hình dáng như cũ, liền cải trang thành nữ tiểu Tuyết, Tiểu Thanh, lẫn vào trong thôn dân, âm thầm thủ hộ một đám thôn dân, âm thầm bảo vệ - Thần Thạch dưới tháp Lôi Phong!

Vừa nghĩ như vậy, Nhiếp Phong bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này, trong lòng thâm nghĩ:

“Đúng rồi! Không phải các thôn dân bây giờ nói muốn đi bái thần mẫu sao? Rất có khả năng, mấy ngày nay thần mẫu từng âm thầm giúp đỡ thôn dân không ít chuyện, cho nên bọn họ mới phải phụng nài làm “Thần”...”

Tuy nhiên, nếu như lần này là tỷ muội Tiểu Tuyết Tiểu Thanh kẹp trong đám thôn dân thì thật đúng là Tuyết duyên Thần mẫu, vậy thì thần mẫu cải trang nữ thôn Tiểu Thanh và thôn dân đi triều bái với mình, nghe theo mong muốn của thôn dân đối với nàng, vậy, nàng thật sự...

Thật quá lợi hại!

Giờ phút này Tiểu Thanh và Tiểu Tuyết đang yên lặng đi tới, cũng thỉnh thoảng vô tình quay đầu, hướng bước kinh vân cùng Nhiếp Phong nhìn lại; ánh mắt của Tiểu Tuyết, luôn luôn là tiếp xúc với Bộ Kinh Vân, sau đó quay mặt lại không dám nhìn nó nữa.

Dường như nàng rất muốn nhìn hấn, lại giống như đang trốn tránh hấn, tâm trạng vô cùng phức tạp...

Nhiếp Phong càng nhìn càng thấy sự tình không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, trong lúc đi lên là nam thôn dân cuối cùng, giọng điệu nửa mang thăm dò hỏi: “Vị đại ca này, nhìn thần sắc các người thành kính như thế, càng không mượn mưa rào biểu thị lòng thành của thần mẫu, thần mẫu thật sự là thần linh của các người sao? Nàng từng giúp các người cái gì?”

Nam thôn dân kia chợt nghe Nhiếp Phong hỏi như thế, không có nửa điểm phiền chán, ngược lại còn rất vui vẻ, hiển nhiên rất kính nể sự tích thần mẫu giúp bọn họ, hấn cười nói: “Đau! Thần mẫu giúp chúng ta quả thật rất bận rộn! Bởi vì, Tây Hồ chúng ta có hơn vạn thôn dân, mới có thể trở về quê hương!”

“Hơn vạn thôn dân trở về quê hương?” Nhiếp Phong kinh ngạc:

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Thôn dân nam nhân kia giải thích: “Là như vậy! Thôn xóm Tây Hồ chúng ta từng ở một đêm mười mấy năm trước, cách xa không thấy nam đỉnh chỉ hơn vạn tuổi! Thậm chí sau khi báo quan cũng tìm khắp nơi không thu hoạch được gì! Hơn vạn nam đỉnh này phẳng phát biến mất trên đời này! thôn dân có quan hệ thân thuộc với bọn họ, tất cả đều bị thương đau muốn chết...”

“Vốn dĩ mọi người cũng không hy vọng xa vời là sẽ tìm được hơn vạn nam đỉnh mất tích nhiều năm nữa, nhưng không biết là Hoàng Thiên có hạn, hay là Thần mẫu hiển linh. Sau nhiều năm, hơn vạn nam đỉnh đột nhiên du đăng ngoài đường Tây Hồ, thần sắc vẫn còn si ngốc. Thôn dân đều không rõ ràng, nhưng bất kể như thế nào, người nhà, cha mẹ bọn họ đều phải đón bọn họ về nhà rồi hãy nói!”

“Nói cũng kỳ quái! Hơn vạn tên si ngốc nam đỉnh về nhà, không cần mấy ngày, hết thấy đều trở về trạng thái bình thường, bắt đầu nhận biết người thân của mình; duy nhất kỳ quái là, bọn họ vẫn không cách nào nhớ rõ tại sao mười mấy năm trước bọn họ mất tích, cùng với lúc bọn họ mất tích đi nơi nào.”

“Bọn họ chỉ nhớ rõ, người cứu bọn họ trở về là hai nữ nhân, một trắng một xanh, trắng chẳng những quần áo trắng, còn có mái tóc dài trắng bạc, nhưng trên mặt của nàng vĩnh viễn bao phủ một tầng sương mù mỏng manh.., Khiến người ta không nhìn ra nàng vẫn còn nhỏ, là đẹp lại xấu xí; một người khác lại đeo mặt nạ bảy màu rực rỡ, áo xanh, vốn cũng không thấy mặt, nhưng lúc đó hơn vạn nam nhân đang mơ mơ màng màng nghe thấy nàng áo trắng kia gọi nàng vô số tiếng...”

“Thần mẫu!”

Nhiếp Phong nghe đến đây một hơi, rót cục đã dần dần hiểu được vì sao thần mẫu lại đột nhiên trở thành “Thần” trong khu vực Tây Hồ!

Hắn tuyệt địa có thể khẳng định, hơn vạn nam đinh, nhất định là “thần” giống như đúc bộ vân kia, từ Tây Hồ bắt về sưu tầm thần cung “Thú nô”! Bọn họ ở đây hơn mười năm bị “thần” dùng “Thú hoàn”, hết tính bất thường, chỉ phục tùng mệnh lệnh “Thần”, khó trách sẽ không nhớ nổi tiền sự!

Ngày đó Thần mẫu và Tuyết Duyên từng đề cập qua với Nhiếp Phong, hai người họ sẽ ở sau Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân rời Tây Hồ trở về thiên hạ, giúp vợ vết Vạn Thú Nô kia của Thần Cung hồi phục thường tính, giúp bọn họ trở về quê hương; không ngờ hai người lần này thiện hành, khiến cho thần mẫu ngạc nhiên trở thành “Thần” thôn dân Tây Hồ!

“Thần” từng trăm phương ngàn kế muốn trở thành thần duy ngã độc tôn của thượng thiên hạ, cuối cùng vẫn thất bại! Thần mẫu lại được vô tình dâng lên như thần minh, là ý trời sao? Hay là thiên ý? Nếu Thần dưới tuổi có biết, chắc hẳn đã cắn nát hàm răng!

Hoàng Tuyền nhỏ máu!

Nhiếp Phong đột nhiên nói: “Vị đại ca này, thần mẫu mà các ngươi nói, mặc dù từng cứu giúp các ngươi hơn vạn nam đinh quay về quê hương, nhưng cũng chưa chắc là thần, hoặc cũng có thể chỉ là một cao thủ võ lâm có công lực cao tuyệt, các ngươi thực sự không cần tôn nàng lên như thần minh, có lẽ chính nàng cũng chưa chắc hy vọng các ngươi coi nàng như thần linh cúng bái, hoặc có lẽ, căn bản nàng rất ghét chữ “thần” này...”

Không sai! Thần mẫu năm đó vì báo thù cho huynh muội tử muội Bạch Tố Trinh, đã hận danh xưng “Thần” này, hận vượt qua một trăm năm! “Thần” xưng hiệu Phong Thần Mẫu mà nói, quả thực là danh từ tuyệt tình tuyệt nghĩa vô song chuyên chế!

Thôn dân trong thôn chợt nghe Nhiếp Phong nói như thế, lập tức lắc đầu cười nói: “Sao vậy? Thần mẫu sao có thể không thích chúng ta tôn sùng nàng như thần linh? Người biết không? Từ sau khi hơn vạn nam đỉnh quay về quê hương, bọn họ đều dựa theo cách nhìn của thần mẫu bên ngoài mà mơ hồ nhìn thấy., Phía Nam Tây Hồ có một vách núi dựng lên một tượng Thần mẫu, còn đặt tên nơi đó là “Tam Giới Thiên”, ý nghĩa đó là thiên địa nơi thần mẫu vượt qua Tam Giới cư ngụ; mà ngay sau khi hơn vạn nam đỉnh thiên lập ra tượng Thần mẫu ở Tam Giới một tháng, chuyện lạ đã bắt đầu xảy ra...”

Chuyện lạ? Nhiếp Phong nghe vậy không khỏi ngẩn ra, mặc dù Bộ Kinh Vân đi ở đằng xa Nhiếp Phong cùng nam thôn dân này, nhưng kỳ thật một mực tĩnh tâm lắng nghe, chỉ vì hắn quyết không bỏ qua bất luận dấu vết để lại nào liên quan tới một thân ảnh một xanh một xanh trong đầu hắn; hắn tin tưởng, Thanh Y Thần Mẫu trong miệng thôn dân rất có thể là thân ảnh màu xanh ngẫu nhiên hiện lên trong đầu hắn; hai chữ Thần Mẫu, càng làm tâm thần tử bất động, cũng âm thầm nổi lên một trận âm áp...

Một trận âm áp chỉ có Hoắc Bộ Thiên năm đó mới có thể cho hắn...

Nhiếp Phong tò mò hỏi: “Ồ? Rốt cuộc là sau khi tượng Thần Mẫu dựng lên, đã xảy ra chuyện gì?”

Nam thôn kia vừa nghĩ, ánh mắt phảng phất như nhớ lại những kỳ sự kia, đáp: “Lúc đó, hơn vạn nam đỉnh ở Tam Giới lập ra tượng Thần Mẫu, liền lục tục có thôn dân đến thăm viếng tượng Thần Mẫu, lúc đầu còn không có quái sự phát sinh, nhưng thôn dân sau này bởi vì đường xá xa xôi mà bốn ba, mỗi khi đến hoàng hôn mới có thể đến Tam Giới Thiên, vì thế những thôn dân tới chậm này, có một đêm liền nhìn thấy cảnh tượng bọn họ suốt đời khó quên!”

“Tình cảnh gì?” Lần này Nhiếp Phong nghe ra một chút hứng thú, không khỏi truy hỏi; Bộ Kinh Vân càng như có điều suy nghĩ, rõ ràng hết sức chăm chú lắng nghe.

Thôn dân kia nói: “Đêm hôm đó sương đêm càng đậm hơn so với trước kia, thôn dân tới chậm đang muốn lấy nến thơm mang theo tùy hành ra, lại cắm trên mặt đất cung phụng Thần mẫu, bỗng nhiên hồi, từ trong sương mù dày đặc trùng trùng điệp điệp tới một trận gió cấp bách, ngay sau khi gió cấp tốc phát qua, các thôn dân thỉnh linh phát hiện, ở cạnh tượng Thần Mẫu trên đỉnh Thiên Nhai Tam Giới, chẳng biết từ lúc nào lại có thêm một người đưa tới –

“Kiệu màu trắng!”

“Kiệu màu trắng?” Nhiếp Phong khẽ giật mình.

“Ừm! Phải nói là một chiếc kiệu trắng toát phát sáng!” Người đàn ông kia đáp: “Tam Giới Thiên kia là vách núi cheo leo, con đường chật hẹp chỉ có một người đi qua, căn bản không thể chứa được bốn người nâng kiệu; khi đó, các thôn dân cũng bắt đầu phát hiện bất cứ ai nâng kiệu, đến tột cùng thì chiếc kiệu này làm sao lên được vách núi, quả thật là một điều bí ẩn nan giải., Chẳng lẽ thật sự là từ trên trời giáng xuống? Hơn nữa còn khiến thôn dân chú ý hơn nữa là cỗ kiệu này không chỉ có màu trắng mà còn tỏa ra ánh sáng trắng trong màn sương dày đặc; các thôn dân đứng đương trường hoảng hốt, đang định chạy trốn, ai ngờ ngay lúc này, trong chiếc kiệu lớn tỏa ra ánh sáng trắng này bỗng nhiên truyền ra một âm thanh vô cùng dịu dàng, đối phó với đám dân chúng nói...”

“Nàng chính là Quỷ Tử thần mẫu mà bọn họ đã bái lạy!”

“Thôn dân nhận thấy trong kiệu là thần mẫu, mới tương đối yên tĩnh lại, bởi vì thần mẫu của họ đã từng cứu vượt qua vạn nam đỉnh, cho nên nhất định sẽ không làm hại bọn họ! Mà tiếng nói với bọn họ, giọng nói của thần mẫu kia càng nói, nàng vốn đã không muốn nhân gian nữa, nhưng thực sự cảm đối với bọn họ thường bái. Vì vậy, nàng quyết định ở buổi đêm trăng tròn mỗi tháng mười lăm, dùng kiệu trắng nhìn tâm nguyện của thôn dân đến. “

“Nếu thôn dân có bất cứ nghi nan gì, đại khái có thể đem nguyện thư bọn họ hứa hẹn vào trên giấy, lại trói ở gốc hương

nền họ cung phụng, nàng sẽ xem kỹ; chỉ cần ước nguyện của chúng ta cũng không phải là đại tham đại ác, Thần mẫu đều sẽ: Vì chúng ta như nguyện!”

Nhiếp Phong hiềm có một hồi, hỏi: “Vậy, liệu Thần mẫu có thành toàn nguyện vọng của các người không?”

Nam thôn dân kia đáp: “Đương nhiên là có rồi! Thần mẫu thực sự vô cùng linh quang, cho nên gần đây tất cả thôn dân ở Tây Hồ đều đổ xô về phía nàng! Cũng giống như hôm nay nhóm thôn dân này, cũng là chạy tới chỗ thần mẫu ước nguyện...”

Hôm nay? Nhiếp Phong nghe vậy giật mình tại chỗ! Đúng rồi! Hôm nay là mười lăm, đêm trăng tròn, khó trách thôn dân sốt ruột lên đường như thế!

Vậy thì, nếu hấn và Bộ Kinh Vân một mực đi theo thôn dân tiến lên, há không phải đến Tam Giới Thiên mà thôn dân nói? Bộ Kinh Vân há lại không phải —— gặp Thần Mẫu?

A! Không! Nhiếp Phong thầm kêu không ổn trong lòng! Bởi vì nếu để Kinh Vân gặp phải thần mẫu, rất có thể hấn sẽ gọi lên càng nhiều hồi ức, khi đó sợ rằng mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp!

Nhưng mà, ngay lúc Nhiếp Phong đang âm thầm suy nghĩ, rốt cuộc làm thế nào mới có thể ngăn cản bước chân kinh vân theo thôn dân tiến đến Tam Giới Thiên. Chợt lại nghe thấy dân làng phía khác phun ra một tiếng hoan hỉ hô to, mọi người phía trước gọi sau nói: “A!”

“Đến rồi!”

“Chúng ta, đã đến ——”

“Ba giới trời ạ!”

“Ha ha...”

Tam Giới Thiên? Phía trước chính là Tam Giới Thiên? Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân thỉnh thoảng nhìn theo ánh mắt của thôn dân.

Chỉ thấy phía trước hơn trăm trượng, quả nhiên thật có một gò núi không cao không thấp, giống như một sườn đồi nhô ra, mặt núi cách mặt đất ước chừng hai mươi trượng, thế núi cũng phi thường hiem trở!

Mà ở trên vách đá, đang ngu xuẩn dựng lên một tượng đá cao ngang người!

Vốn tượng đá này bề ngoài bình thường không có gì lạ, hơn nữa chạm trổ vụng về, nó còn có một số chỗ tương đối đặc biệt, chính là nó là một pho tượng đá nữ nhân, trên mặt tượng đá này còn có một tấm...

Mặt nạ thần bí bảy màu sắc sỡ!

Tấm mặt nạ này vốn là tượng gỗ, là mặt khắc treo lên tượng đá, rõ ràng không hợp với thân đá thô sơ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, tấm mặt nạ bảy màu rực rỡ này ngược lại là nơi hấp dẫn nhất của tượng đá! Cái mặt nạ này chẳng những hấp dẫn ánh mắt thôn dân, mà ánh mắt của Nhiếp Phong còn có...

Bộ Kinh Vân!

Nhưng nghe đạo kinh vân xa xa vừa thấy mặt nạ treo trên tượng đá này, hai hàng lông mày nhíu lại, bật miệng trầm ngâm một tiếng, nói: “Thần...”

“Mẫu?”

Không sai! Tượng đá kia chính là tượng Thần Mẫu! Nhưng bộ kinh vân không ngờ chỉ liếc qua đã nhận ra mặt nạ bảy màu sắc sỡ kia, nó vốn thuộc về thần mẫu?

Nhiếp Phong bên cạnh y chợt nghe tiếng trầm ngâm kinh vân này, không khỏi kinh ngạc. Bởi vì trước đó, Bộ Kinh Vân mặc dù từng từ trong miệng thôn dân biết được tên gọi “Thần mẫu”, nhưng vẫn không thấy được hình dáng thật của thần mẫu.

Bây giờ lại từ xa nhìn lại, đã nhận ra cái mặt nạ kia là thần mẫu, chỉ sợ, nếu hần tiếp tục ở Tây Hồ “Tâm duyên” xuống, chưa từng thấy ” duyên”, chắc chắn sẽ tự lực tự nhó lại tất cả tiền duyên...

Giữa Nhiếp Phong vì bộ kinh vân dần dần nhớ lại chuyện lúc trước mà thấp thỏm, một đám thôn dân phía trước đã di thường cung kính quỳ xuống tượng đá Thần Mẫu trên vách đá, càng nhao nhao lấy ra hương nến, thấp hương cung phụng thần mẫu!

Nhiếp Phong lập tức nhìn về phía tử muội trẻ tuổi Tuyết Tiểu Thanh trong đám thôn dân, chỉ thấy hai nàng cũng đã quỳ trên mặt đất, xem ra trái tim vô cùng thành tâm; các nàng cũng giống những thôn dân khác, lấy tờ giấy viết tâm nguyện của mình, buộc ở gốc cây Hương...

Có lẽ hai người này là tử muội tử muội của Tuyết Duyên và Thần Mẫu, rốt cuộc sẽ có tâm nguyện gì đây?

Liệu có...

Tâm nguyện duy nhất của hai nàng, cũng chỉ hi vọng các nàng kia từng cho rằng nam nhân kia tương đối phần khích, có thể bình an an, khỏe mạnh khỏe mạnh sống cả đời? Sao quan tâm đến việc nàng đã không còn nhớ lại các nàng trong Vĩnh Hằng?

Không bao lâu sau, tất cả thôn dân đều thắp hương lên tượng Thần Mẫu, càng thả lỏng tâm nguyện. Bốn phía lập tức tràn ngập một làn khói, trong làn hương tràn ngập, sương đêm cũng dần dần dâng lên.

Nhiếp Phong vừa giật mình, thì ra lúc này đã là ngày tận hoàng hôn, mà sương đêm cũng tới cực nhanh, trong khoảnh khắc đã tràn ngập sơn dã xung quanh, thậm chí ngay cả tượng Thần Mẫu trên vách đá cũng bị sương đêm nồng đậm bao phủ!

Đôm đốp, ngay lúc sương đêm như nước tràn ngập khắp núi rừng, trong tầng tầng lớp lớp sương dày đặc, đột nhiên truyền đến một tiếng đàn yếu ớt như có như không, như ẩn như hiện:

“Ân gì phải khổ?

Tình bạc sao?

Tình sao lại từ biệt?

Tình vất vả lắm mới ly khai được?

Tình yêu đã khổ.

Thế tình càng khổ!

Liên lụy chúng sinh...

Tình cảm rất nhiều sai sót!”

Tiếng ca như khóc như kể, như rên rỉ, tựa như một chữ ca giả đã nhìn thấu “tình”, lạc hết thương sinh!

Đến tột cùng thì đây là ai đang ở trong đêm trăng tròn, ở bốn phía của tượng Thần Thiên ở tam giới này, như là bài ca chưa chất? Hơn nữa nghe cũng là tiếng ca của một cô gái?

Tất cả mọi người ở đây chờ đợi đã biết đáp án! Bởi vì ngay lúc nghỉ ngơi một lúc, một đạo bạch quang bốn người đại kiêu, thành linh đã không biết làm sao từ trong sương đêm tràn ngập giữa không trung bay ra, “rắc” một tiếng! Đã tứ bình bát yên rơi trên vách đá...

Bên cạnh tượng thần mẫu!

Trời! Nhiếp Phong đánh ngay tại chỗ, bộ kinh vân cũng khẽ động dung! Hóa ra kiêu trắng thần bí như vậy vừa rồi của nam thôn kia lại là... thật!

Hóa ra cái kiêu trắng kia là thật!

Trái tim Nhiếp Phong còn khiếp sợ hơn Bộ Kinh Vân! Chỉ vì tiếng ca khóc như than mới vừa rồi truyền đến, hần lập tức nhận ra đây là giọng của thần mẫu! Xem ra người trong kiêu trắng hôm nay thật sự là thần mẫu! Thần mẫu bị sự chân thành của thôn dân cảm động mà hiện thân tận lực giúp bọn họ như ý nguyện!

Nhưng nếu giờ phút này trong kiêu thật sự là Thần mẫu thì Tiểu Tuyết giống như tuyết duyên kia, muội tử Tiểu Thanh của nàng không phải là Thần mẫu rồi chứ? Tiểu Thanh giống như một con rắn mị hoặc, đơn thuần chỉ là trùng hợp? Thậm chí Tiểu Tuyết và Tuyết Duyên cũng giống nhau, cũng là trùng hợp?

Các thôn dân chợt thấy cỗ kiêu trắng xuất hiện bên cạnh tượng Thần Mẫu, nhất thời mừng rỡ như điên, đồng loạt hô to:

“Oa! Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

“Thần của chúng ta thật hiển linh!”

“Nó thật sự đã tác thành tâm nguyện của chúng ta!”

Đúng vậy! Bất luận trong kiêu có thần mẫu thật sự hay không thì dường như cũng là tới đây tác thành cho thôn dân! Ngay lúc kiêu để màu trắng đáp xuống bên cạnh tượng thần mẫu,

người trong kiệu lập tức tập hợp tâm nguyện của thôn dân, một lực hút cường đại bất ngờ phát ra từ trong kiệu trắng., Chỉ trong chốc lát tiếng “Xuy xuy xuy” không dứt! Chỉ thấy hương trời buộc tâm nguyện của thôn dân, đã bị hấp lực trên vách đá thổi bay ra khỏi mặt đất, nhao nhao bay vào trong kiệu trắng, trong lúc nhất thời nghiêng nhiên như pháo hoa đầy trời, rất đồ sộ!

Chiêu thức dùng kinh lực phi thăng này quả thực kinh thiên động địa! Cho dù là hùng bá thiên hạ, cũng chưa chắc có bản sự hãn thế như vậy! Trong số những người Nhiếp Phong chứng kiến, có thể cách không ngự vật như vậy, cũng chỉ có một “Thần” trường sinh bất tử, thân mang tuyệt duyên di thiên thần quyết, thân mang thần tướng thân bị giảm thế ma thân, dời Thiên Thần nhanh cùng với diệt thế thân một nửa thần mẫu, chủ nhân hắc đồng “Bạch Tô Phụ”, còn có...

Đã từng có một lần A Thiết người cũng mang Di Thiên Thần Quyết!

Bộ Kinh Vân!

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy mọi chuyện càng quỷ dị và mê ly! Nhưng bộ kinh vân tựa hồ so với hãn còn muốn tìm ra đáp án trước! Hách thính “Bồng” một tiếng, vẫn luôn đứng ở bên cạnh, bộ dáng trầm lãnh bất động, bỗng nhiên áo choàng gió lên, người của hãn đã đồng thời xoay người lên như một con lốc xoáy, lao thẳng về phía chiếc kiệu trắng bên cạnh tượng Thần Mẫu trên vách núi!

Chỉ vì người trong kiệu nếu thật sự là thần mẫu, bộc vân liền nhất định phải tìm thần mẫu, hãn muốn hướng nàng hỏi rõ ràng, rốt cuộc nàng là người phương nào của hãn? Cái bóng lấm tấm áo trắng trong đầu hãn lại là gì của hãn?

Y và hai người bọn họ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì nên đã quên, nhưng lại không thể quên hoàn toàn?

“Vân... Sư huynh! Đừng như vậy!” Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân bay nhào về phía cỗ kiệu trắng trên vách núi, có muốn hay không cũng giống như gió to nổi lên, đuổi theo Kinh Vân! Nếu trong kiệu người thật sự là thần mẫu, hãn sẽ tận lực ngăn cản Bộ Kinh Vân tìm gặp thần mẫu!

Thế nhưng khinh công của Nhiếp Phong tuy đã có một không hai trong thiên hạ, thậm chí còn nhanh hơn âm thanh. Nhưng lúc này rốt cuộc hắn cũng phát hiện, hóa ra Vân sư huynh của mình trong đoạn thời gian này, khinh công cũng tiến bộ thần tốc; khinh công của Bộ Kinh Vân tuy vẫn chậm hơn Nhiếp Phong một chút, nhưng lần này hắn so với Nhiếp Phong tung người lên trước, vì vậy... ngay lúc Nhiếp Phong sắp đuổi kịp Bộ Kinh Vân, cũng đồng thời lướt tới trước đạo bạch kiệu trên sườn núi kia!

“Nhiếp...”

“Gió!”

“Ngài từ đầu đến cuối vẫn là...”

“Không cần được ta đâu!”

Nhưng nghe Bộ Kinh Vân nói một câu lạnh lùng như tiền, chưởng của hắn cũng nhanh hơn lời nói lạnh lùng của hắn, “Hong” một tiếng, đã trùng trùng điệp điệp vỗ lên đỉnh kiệu trắng trên vách núi, chỉ vì hắn muốn phá kiệu bức người trong kiệu ra! Mà Nhiếp Phong cũng không kịp ngăn cản hắn!

Chưởng lực Trớ Hải Bộ Kinh Vân Bạt Sơn Đảo Hải đã tới đỉnh kiệu, nhưng lại không như dự liệu, bắn ra một trận thanh âm kiệu vỡ “Bành” vang lên, ngược lại chỉ là một tiếng “Bụp” vang lên!

Chưởng lực dùng bộ kinh, tuyệt đối không thể phá tan kiệu nát! Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đuổi theo cùng lúc, không khỏi tập trung tinh thần, nhìn kiệu trắng dưới tay Bộ Kinh Vân chưởng, ai ngờ nhìn lại, hai người mới hiểu vì sao chưởng này không bắn ra tiếng kiệu vỡ!

Hóa ra là hai người vẫn luôn lắc đầu nhìn chiếc kiệu trắng trong màn sương mù dày đặc này, cho rằng nó được tạo thành từ “Mộc”, thậm chí Bộ Kinh Vân cũng đang vỗ tay thẳng lên nóc cỗ kiệu, thậm chí còn chưa định thần nhìn kỹ. Cầu này không phải là một chiếc “Kiệu bằng gỗ” mà là... một chiếc...

Khí kiệu!

Một cỗ kiệu bạch vụ dùng khí ngưng tụ quanh người mà thành!

Biến hóa này quả thật không phải chuyện đùa!

Vừa rồi người trong kiệu có thể cách không hút hương nền của thôn dân vào trong kiệu, tu vi đã khiến người ta lú lẫm. Hôm nay phát hiện người này vẫn ngồi kiệu, lại không phải là kiệu thật sự mà là dùng chân khí kết thành hình dạng “Kiệu”, bản lĩnh này càng kinh thế hãi tục!

Chẳng trách dưới chương lực bộ Kinh Vân cường đại, chiếc kiệu này chỉ tuôn ra một tiếng “Bồng”! Dùng khí chọi khí, không có tiếng gõ vụn “Bành” leng keng” vang lên, đã nằm trong dự liệu!

Mà ngay khi Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đang đứng vì khí kiệu này mà chấn động thì chuyện lạ lại liên tục xảy ra!

Đạo kiệu khí này dưới Bộ Kinh Vân chương, thành lĩnh đã bắt đầu như khói nhẹ bay ra!

Cỗ kiệu bay đi như khói nhẹ, chẳng phải là người trong kiệu không còn chỗ ẩn thân nào hay sao? Thể diện thật sự sẽ bị Bộ Kinh Vân nhìn thấy toàn cảnh!

Không!

Trong lúc cỗ kiệu khí kia tan thành mây khói, hấn chợt giật mình phát hiện ra, hóa ra trong kiệu đã rỗng tuếch từ lâu!

Nhiếp Phong thấy thế không khỏi thốt lên:

“Hả? Sao lại như vậy? Vừa rồi còn có người hát vang trong kiệu! Chẳng lẽ...”

Không cần nói nữa! Nhiếp Phong lập tức nghĩ ra đáp án! Thậm chí Bộ Kinh Vân cũng không kém, đồng dạng nghĩ ra đáp án!

Trong kiệu đột nhiên không một bóng người, rất có thể là người trong kiệu có thân pháp nhanh hơn gió, mây lại càng nhanh hơn! Ngay trước khi bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong lướt đến gần cửa kiệu, người trong kiệu đã đi qua khe hở của kiệu!

Vừa nghĩ đến đây, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong không khỏi thiểm điện nhìn xung quanh, một đôi mắt lạnh lẽo như lôi điện quét qua chung quanh, hai tai Nhiếp Phong như băng tâm yên lặng lắng nghe!

Cả trời đất hầu như không một ai có thể chạy thoát khỏi phong vân “Tai mắt!”, bộ kinh vân lạnh lùng nghiêng đi, trừng mắt nhìn sương mù dày đặc ở phía xa ngoài mấy trăm trượng, dường như đã phát hiện cái gì đó, “Bụp” một tiếng! Cả người đã như một con dơi màu đen vỗ cánh bay đi!

Đúng vậy! Nhiếp Phong cũng không thể không bội phục Văn sư huynh, dưới màn đêm dày đặc như vậy, chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được đường rời khỏi đối phương! Vì chính hắn cũng nghĩ vậy. Bỗng Tâm quyết nghe ra, người kia đúng là đang đuổi theo Bộ Kinh Vân!

Nhiếp Phong nhanh chóng theo sau Văn Phong, đuổi sát theo sau. Chỉ vì bất luận vừa rồi người trong kiệu tu vì cái thế có thần mẫu thật hay không, hắn cũng nhất định phải đuổi theo xem rốt cuộc là cái gì!

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đi quá nhanh, nếu hai người bọn họ có thể dừng lại tại chỗ, có lẽ, bọn họ sẽ phát hiện một chuyện càng thêm thú vị...

Ngay sau khi hai người thả người rời đi, vẫn có thôn dân ở dưới vách núi thấy tình cảnh này, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm!

Chỉ có hai người là không trợn mắt há mồm!

Tiểu Tuyết!

Tiểu Thanh!

Trên vách đá biến thành sinh tâm phủ, tiểu Tuyết Tiểu Thanh phía dưới lại không có hoa dung thất sắc! Ngược lại thần tình lộ ra tương đối ngưng trọng!

Nhưng thấy tiểu Tuyết Liễu nhíu chặt lông mày, sâu xa nói: “Thật không thể tưởng tượng được, hắn cùng Nhiếp Phong... Cuối cùng cũng trở về rồi.”

Tiểu Thanh đứng một bên nghe Tiểu Tuyết nói như thế, cũng không khỏi nói: “Người sớm nên biết! Thử hỏi thuốc vong tình, có thể nào lại khó có người hữu tình? Nó, là một người hữu tình!”

Thì ra trong miệng Tiểu Thanh hắn chính là đang nói đến chuyện bộ kinh vân!

“Nhưng mà...” Tiểu Tuyết lại nói đầy thâm ý: “Hắn và Nhiếp Phong tuyệt đối không nên trở về, cũng càng không nên đuổi theo...”

“Cô ta trong kiệu!”

Tiểu Thanh nhẹ nhàng lắc đầu đáp: “Thật ra khi bọn họ trở lại Tây Hồ chẳng phải tốt hơn sao? Thứ nhất là người có thể gặp lại hắn! Thứ hai có lẽ chuyện này sẽ vì bọn họ trở về mà có cơ hội chuyển biến khác cũng không thể ngờ được, chúng ta có thể dựa vào hắn tìm lại huyệt hèn!”

Huyệt hèn? Rốt cuộc cái gì là... Huyệt hèn? Tiểu Thanh này rốt cuộc đang nói cái gì?

“...” Tiểu Tuyết cũng không tiếp lời, chỉ yên lặng nhìn theo hướng Kinh Vân và Nhiếp Phong vừa mới rời đi. Một lúc lâu sau, nàng mới thấp giọng thở dài: “Vâng... Thứ này! Rốt cuộc muội cũng có thể... Tạm biệt hắn! Nhưng mà... thế này thì đã sao?”

“Hắn đã không nhớ nổi tình cảm của hắn thế nào khổ? Tình còn gì mệt?”

“Càng không nhớ nổi hắn ta đã từng một lần...”

“Sai ở đa tình!”

Mang theo khúc nhạc trong trẻo như mê sương, rốt cuộc Tiểu Tuyết cũng quay người rời đi trong đám thôn dân đang trợn mắt há hốc mồm. Mà Tiểu Thanh kia cũng không chút do dự, cùng nàng rời đi với nhau...

Nếu như, tiểu Thanh này mới là thần mẫu, vậy người trong kiệu vừa rồi là ai?

Nếu như người trong kiệu vừa rồi mới là thần mẫu chân chính, vậy Tiểu Thanh này là ai?

Người khiêu chiến Tuyết như Tuyết Duyên kia, là ai?

Bất luận thế nào, giờ phút này bộ kinh vân và Nhiếp Phong đã đuổi giết người trong kiệu nghèo khổ kia...

Truy tìm nàng là ai!

Truy tìm đáp án chân chính!

Nhưng mà, bọn họ cách đáp án thật sự rất xa!

Lấy khinh công của Nhiếp Phong đã có thể so với thanh âm còn nhanh hơn, cùng với thân pháp Bộ Kinh Vân càng lúc càng nhanh Nhiếp Phong kia, hai người đuổi theo một nén nhang sau mà vẫn mất đi bóng dáng người trong kiệu kia!

Mà nơi mà bọn hắn mất đi bóng dáng, thành linh lại chính là...

Một trong Tây Hồ Thập Cảnh...

Lôi! Ngọn núi! Tháp!

A? Không ngờ quanh đi quẩn lại, từng bước kinh vân cùng Nhiếp Phong, thế mà lại đến chốn cũ này!

Cái này là phần mộ từng mai táng tất cả tình sầu oán hận của Bạch Tố Trinh!

Chương thứ tư dò xét lôi phong

“Đêm” như yêu tinh mỹ lệ lại nguy hiểm.

Tuy đẹp tới mức tâm linh xao động, mà vĩnh viễn không biết nữ yêu sẽ khó khống chế bản thân lúc nào, ngay cả tình lang mình yêu thương nhất cũng hấp thu hết máu tươi! Cho nên Dạ tuy mỹ lệ nhưng cũng rất quyến rũ đáng sợ!

Mà trong màn đêm Mị Huyền này, Lôi Phong thấp lại giống như một phần mộ.

Một phần mộ tất cả si tình nữ yêu.

Nhiếp Phong vạn liệu không tìm được, hắn cùng Bộ Kinh Vân đuổi cùng một lúc, vậy mà lại ở phụ cận Lôi Phong thấp mất đi bóng dáng người trong kiệu kia! Trong lòng của hắn không khỏi âm thầm dâng lên một cảm giác thấp thỏm:

“A...? Với khinh công của người trong kiệu vừa rồi, thật ra phải rút khỏi ta và Vân sư huynh sớm hơn một chút; người này mới biến mất khỏi Lôi Phong thấp, chẳng lẽ là... cố ý? Chẳng lẽ nàng muốn...”

Một ý niệm làm Nhiếp Phong tương đối lo lắng trong nháy mắt chạy qua đầu hắn! Mà ngay trong đầu Nhiếp Phong hiện lên ý niệm này, ý nghĩ này đã hóa thành sự thật! Chỉ vì...

Cùng đuổi với hắn đến nơi này, bất ngờ lại là Vân sư huynh lướt về phía một cái lá cây bên phải bên ngoài Lôi Phong tháp!

Tại sao bộ kinh vân lại lướt về phía cái lá cây kia? Thì ra là, Bộ Kinh Vân vừa mới đến gần khu vực Lôi Phong tháp này, trong lòng hắn đã mơ hồ bốc lên một cảm giác máu thịt nồng đậm hơn cả nước, phảng phất như mắt của hắn trông rộng, từng lưu lại gần khu vực này!

Cảm giác của hắn càng nói cho hắn biết, thứ mà hắn để lại đang ở ngay bên trong lá cây bên phải Lôi Phong tháp!

Mà khi bước vào trong đám mây mù tối tăm này, hắn đứng tại chỗ ngay tại chỗ!

Trên đời này không có bất kỳ ai và vật gì, có thể làm Chử Bằng kiêu căng không thôi nhất thời ở tại chỗ này! Cho dù là hùng bá, cho dù là “Thần” ngày đó cũng không thể!

Khiến Bộ Kinh Vân dừng lại tại chỗ, có lẽ chỉ có một ít thứ hắn còn không hiểu rõ!

Quá khứ của hắn!

Một phần quá khứ của hắn đã hiện ra ngay trước mắt hắn!

Hắn đi qua, là do vô số máu tươi cùng phần mộ xây nên!

Phần mộ cha hắn là Tật Đình, nồng ngọc, uyển Bộ Thiên, Hoắc Liệt, còn có phần mộ của tất cả mọi người trên dưới của Hoắc gia!

Nhưng mà, hôm nay Bộ Kinh Vân mới phát giác, thì ra quá khứ của hắn không chỉ có mỗi ngôi mộ này, thì ra là phần mộ của những người này...

Mộ của Nhị đệ A Hắc!

Muội tử Tiểu Tình Tiểu Mộ!

Mộ của Hứa bá!

Còn nữa...

Mộ của Thần Tướng!

Bên trong lá cây trước mắt, nguyên lai có bốn cái bia mộ đứng! Vốn trong quá khứ đi qua kinh vân, đã quen nhìn thấy quá nhiều tử vong, đối với bia mộ càng là chết lặng. Nhưng,

khi hắn chợt thấy bốn cái bia mộ trong lá cây này, trong lòng lại không ngừng câu lên bốn cổ đau thương, bốn mộ như ẩn như hiện tình cảnh, đồng thời chớp giật xẹt qua đầu hắn...

Dường như hắn nhìn thấy một cô gái quay đầu lại không bờ không bến, dù biết rõ nam nhân nàng yêu tuyệt đối sẽ không yêu hắn, nhưng vẫn cam nguyện bảo vệ an nguy của hắn, mà hy sinh tính mạng của mình, kết cục chỉ rơi vào cảnh tan xương nát thịt...

Chỉ cần nam nhân kia còn nhớ tới tên nàng - Tiểu Tình, chịu nhận nàng làm muội tử, nàng mặc dù chết không tiếc, nhưng tâm can không gì khinh thường!

Bộ Kinh Vân dường như lại nhìn thấy, một đệ đệ tốt vốn chỉ dùng để thay thế người khác, cuối cùng tuy rằng đã biến thành dung mạo khủng bố không giống người, thú không phải thú, nhưng trong lòng hắn, vẫn là một ý chí đệ đệ trọng tình trọng nghĩa, cuối cùng hắn rốt cục vì hắn mà chết vẫn tin tưởng, huynh đệ tình nghĩa kiên trì, mỉm cười cho huynh trưởng hắn mà kết thúc!

Bộ Kinh Vân càng phảng phất nhìn thấy, một lão giả tóc trắng xoá, cùng với một cường giả huyết hồng như hỏa, bọn họ cuối cùng đều vì một người mà rơi xuống địa ngục, nhưng mà, bốn người này cam tâm thành toàn...

Rốt cuộc là ai?

Là ai may mắn như thế, có thể thu hoạch bốn người này vì giúp hắn mà không tiếc hy sinh tính mạng quý giá?

“Tiểu... Tình?”

“A Hắc...”

“Hứa... bá? Thần...”

“Tương?”

Từ một tử thần thích nói chuyện, giờ phút này hai hàng lông mày cũng không khỏi nhíu chặt, trầm ngâm; chợt thấy bốn tòa mộ này, hắn thiếu chút nữa liền có thể nhìn thấy trong đầu mình, đến tận cùng tiểu tình kia lúc gần chết mà gọi trăm tiếng ngàn tiếng là ai? Nhưng, tóm lại trong nháy mắt sắp nhìn

khuôn mặt người nọ, hắn lại không nhớ ra cái gì cả, nhìn không thấy!

Theo hắn lướt vào lá cây, Nhiếp Phong chợt thấy bốn ngôi mộ này, cũng khẽ giật mình! Chỉ vì hắn nhớ lại, vì sao phụ cận Lôi Phong tháp lại có bốn ngôi mộ này!

Đó là đương bộ kinh vân vẫn là A Thiết, trước khi ăn năm viên vong tình. Hắn cùng Tuyết Duyên, Thần mẫu, đem bốn vong linh tương đương trọng yếu đối với bọn họ, ở bên cạnh Lôi Phong tháp này, bởi vì Lôi Phong tháp này từng là nơi phát sinh tất cả tình hận với bốn người bọn họ.

Cũng là kết thúc tất cả tình cảm của bốn người bọn họ!

Bất quá, làm Nhiếp Phong trăm mối vẫn không có cách giải thích, nếu như người trong kiệu mà thôn dân kia cúng bái thật sự là thần mẫu, tại sao Thần mẫu lại dẫn bước đến bốn tòa hoang dã trước kinh vân này? Nàng cùng Tuyết Duyên, không phải muốn bước kinh vân không hề nhớ lại chuyện cũ năm xưa sao?

Nhưng mà, người trong kiệu này muốn cười mà quan sát, tựa hồ còn không chỉ có những thứ này; chính là bộc lộ kinh vân trong đầu, kiệt lực nhớ lại, tốc địa, cách cửa sổ lôi phong tháp không xa, đột nhiên...

Thanh ảnh nhoáng một cái!

Thanh... Ảnh? Có phải lại là Thần mẫu không?

Nhiếp Phong đã lập tức nhìn thấy! Nhưng mà bộ kinh vân cũng đồng thời nhìn thấy! Hơn nữa, hắn xem ra so với Nhiếp Phong càng nóng lòng hơn so với chân tướng chân tướng, thân hình của hắn thậm chí còn nhanh hơn Nhiếp Phong. “Bụp” một tiếng! Đã tiến vào trong lôi phong tháp!

Nhiếp Phong mặc dù so với “Hậu phát” của hắn, mặc dù không đến trước so với hắn, nhưng lúc bước Kinh Vân Nam lướt vào trong Lôi Phong tháp, hắn lại ” tề” sau đó, rõ ràng cùng Bộ Kinh Vân đồng thời tiến vào trong tháp!

Nhiếp Phong “Kinh thế” thực sự cũng làm trong lòng bộ kinh vân trầm lãnh âm thầm chấn động! Chỉ có lúc này, hắn cũng không rảnh suy đoán tu vi khinh công của Nhiếp Phong!

Ngay lúc hai người lao vào trong tháp, bọn họ đã nhìn thoáng qua bóng người màu xanh kia, đã từ trên Lôi Phong tháp rời khỏi tháp, bóng người kia nhanh như chớp bay đi!

Nhưng lần này hai người cũng không có đuổi cùng, thân ảnh màu xanh này xem ra là người trong kiêu vừa rồi, khinh công tuyệt đỉnh, tuyệt không dưới Nhiếp Phong, cho dù hai người đuổi nữa cũng chỉ là vô dụng! Hơn nữa, thân ảnh màu xanh này xem nghiệp chỉ là bước vào Kinh Vân Nhân Tháp xem một vật!

Vật này đang ở ngay dưới nền lôi phong tháp!

Đó là...

Một khuôn mẫu!

Một tấm rất lớn...

Trên mặt đất phía dưới lôi phong tháp là một khuôn mặt thần mẫu, hình chữ nhật, ước chừng hai trượng! Đúng là dị thường to lớn!

Đáng lẽ phải treo ngay trên mặt đất, tại sao lại khắc lên mặt đất? Đương nhiên đây cũng không phải là một vật trang trí đơn giản như vậy! Huống chi, Nhiếp Đồng còn nhớ kỹ lần trước khi hắn cùng Bộ Kinh Vân trở về thiên hạ, thần mẫu và Tuyết Duyên từng nói với hắn:

“Ừm! Thần mẫu và Tuyết Duyên từng nói, các nàng sẽ nghĩ cách phong kín cơ quan bí mật dưới tháp Lôi Phong, đề phòng ngày sau sẽ có người có thể lấy được thần thạch!”

“Đây là kiến thức về thần mẫu, chắc hắn là cái ký hiệu mà hai người bọn họ dùng để phong ấn cửa vào ngầm trước mặt! Thậm chí cơ quan bên dưới Lôi Phong tháp cũng đã được thay đổi với Thần mẫu và Tuyết Duyên...”

Nhiếp Phong xem ra sở liệu không ngoa! Bộ Kinh Vân đã ở trong suy nghĩ của hắn, đột nhiên chân nặng đạp lên khuôn mặt Thần Mẫu trên mặt đất, lấy nội lực tuyệt đối không bình thường của hắn, một cước này thực sự đủ để khai núi phá đá, nhưng mà...

Cái này tuy là bia đá, lại vẫn không tổn hại chút nào! Phảng phất, dưới sự khắc đá, có một cỗ lực lượng dị thường cường

đại đang bảo vệ cái cửa vào này...

Có thể đặt tên là cao thủ vô địch cái thế, cũng chưa chắc có thể dễ dàng được hấn vào!

“Hấn...” Cũng có một thân áo xanh!

“Hấn” càng có một cái mũ màu xanh, dưới mũ còn có một cái mạng che mặt màu xanh nhạt, khiến người nhìn không rõ diện mục thật sự của “Hấn”!

Mà “hấn” từng xuất hiện trong thiên hạ này, giờ phút này đang đứng trên một ngọn núi nhỏ cách Lôi Phong tháp hơn trăm trượng, cùng một người khác hấn nhìn trộm trọn vẹn đến trong tháp Nhiếp Phong!

Chỉ thấy một hán tử quý dị tên kia, lại từng dùng “Luân Hồi Ma Âm” để dẫn bước kinh vân muốn tìm lại ký ức – “Hung La!”

Giờ phút này, hấn vẫn cung kính quỳ gối bên người tấm mạng che mặt: “Hấn bên cạnh,...

“Trước tiên cứ thụ Ma âm luân hồi, sau lại bị chủ nhân dụ hấn ra khỏi mộ cổ nhân, phục hồi Lôi Phong. Cứ như vậy thì chỉ sợ Bộ Kinh Vân không lộ ra mấy ngày đã có thể tự hồi phục lại trí nhớ năm năm nay của hấn!”

Cái gì... Là sao? Hóa ra người trong kiệu vừa rồi của thôn dân quỳ lạy không phải là... Thần mẫu thật sự? Mà là cái người đầu đội mũ, không biết diện mục “Chủ nhân?”

“Hấn” kia tu vi thật đáng sợ! Hai chân hấn chẳng những ngưng tụ giữa không trung, còn có thể tụ khí tụ vụ thành “Kiệu”, thậm chí khinh công của hấn, càng nhanh hơn Nhiếp Phong -

Nhanh hơn!

Một người tu vi cái thế như vậy, nếu không có thần mẫu, “Hấn” sau tấm khăn che mặt là ai?

“Hấn...” Từng bước một dụ dỗ bước ngược lại những chuyện xưa, nhớ lại những chuyện xưa, rốt cuộc là có mục đích gì?

Chỉ thấy “hấn” có tu vi vô thượng, giờ phút này sau khi nghe xong lời Hung La nói, vẫn chấp hai tay sau lưng đứng thẳng

giữa không trung, khí định thần nhàn như vậy, nhưng nghe “hắn” cười lạnh một tiếng, từ từ nói: “Được.”

“Rất tốt.”

“Khi bộ kinh vân càng tiếp cận ký ức năm năm của mình, lòng hiếu kỳ của hắn sẽ càng mạnh; một người càng hiếu kỳ, ngay cả lúc hắn triệt để hủy diệt bản thân, cũng là...”

“Lúc chúng ta tìm ra huyền hồn!”

A? Cường giả thần bí này, lại là vì huyền hồn?

Sao mọi người khắp thiên hạ đều đang truy tìm “huyền hồn”?

Rốt cuộc huyền hồn là cái gì – dị vật kinh thế?

Chẳng lẽ, nó thậm chí so với thần thạch ngày xưa...

Càng khiến người ta thêm nhỏ dãi? Tranh cướp?

Không hiểu! Không hiểu! Không hiểu!

Bộ Kinh Vân tuy không tuyên bố ba chữ này trong miệng, nhưng hắn thật sự rất nghi hoặc!

Đã không cách nào mở khuôn mặt thần mẫu trên Lôi Phong tháp ra, bộ dạng bộ kinh vân rốt cuộc mang theo vô số nghi hoặc, yên lặng mở Lôi Phong tháp.

Nhiếp Phong vẫn nhắm mắt theo đuôi, còn nói: “Vân sư huynh, thôi bỏ đi! Tây Hồ hình như đã trở thành... một nơi khó lường! Ta mơ hồ có... Dự cảm không lành, nơi này tựa hồ che kín vô số bất rập, yên lặng chờ chúng ta bước xuống...”

Nhiếp Phong lại khuyên bảo, Bộ Kinh Vân đã hoàn toàn chết lặng, bất quá hắn vẫn lạnh lùng trả lời Nhiếp Phong một câu:

“Nhiếp Phong.”

“Nếu như...”

“Nơi này thật sự có...”

“Âm mưu.”

“Vây...”

“Ta chỉ muốn có được nó!”

“Đáp tiến —— “

“Ồ trong bầy!”

Nhiếp Phong ngẩn ngơ, không Ngụy Bộ Kinh Vân sẽ nói ra lời ấy, hỏi: “Vân sư... Huynh, vì sao ngươi biết rõ là có nếm thử, lại còn thiên vị chọn bước vào cạm bẫy?”

Bộ kinh vân mồm mạp trên mặt lại lộ ra một tia mê hoặc:

“Bởi vì...”

“Tuy rằng ta không cách nào nhớ lại —— “

“Bất cứ chuyện gì...”

“Nhưng...”

“Ta vẫn cảm thấy...”

“Có một số cùng ta...”

“Người rất thân.”

“Ồ chỗ này!”

“Nếu thật sự có người...”

“Ồ đây bố trí bầy —— “

“Những người này rất có thể sẽ đúng”

“Người từng rất thân với ta bất lợi!”

“Ta, tuyệt đối không thể...”

“Ngồi xuống nhìn —— “

“Không để ý tới!”

Trời! Nhiếp Phong cho tới nay vẫn không hiểu, bộ kinh vân vì sao nhất định phải tới Tây Hồ tìm về tiền trần, duy chỉ nghe lời này, Nhiếp Phong lại bắt đầu hiểu ra!

Hắn đến Tây Hồ, không phải bởi vì hắn tìm về bụi trước đơn giản như vậy! Mà là khi hắn ở trong thiên hạ sẽ bị người dùng tiếng sáo dẫn tới chút chuyện xưa, càng bị người nhắc lại tìm kiếm Tây Hồ tuyệt nhỏ, trong lòng Thần chết đã triệt để minh bạch rốt cuộc đây là chuyện gì!

Hắn rất rõ ràng, tại Tây Hồ nhất định đã có vô số bầy, chờ đợi hắn tiến đến!

Mà những người thiết lập bầy rập chờ hấn này, cũng có thể sắp đặt bầy rập để hại những kẻ có quan hệ mật thiết với hấn!

Chuyến đi này, nguyên lai không phải là thật sự tìm ra những người từng rất thân thích với hấn, nhưng hấn lại không nhớ nổi!

Mà là để cho mình bước vào bầy, lại tìm ra người thiết lập bầy rập! Bởi vì hấn thân là nam nhân...

Hấn nhất định phải bảo vệ những người từng rất thân với mình!

Đây chính là tâm của Tử Thần! Trái tim của Tử Thần, thì ra còn rõ ràng hơn cả những người khác đã phát sinh chuyện gì!

Nhiếp Phong thật sự vạn liệu không tìm được, Vân sư huynh của hấn lại là một nam nhân có tâm lý trách nhiệm như vậy: Đây chẳng phải là cùng một dạng với tính cách lúc hấn còn là A Thiết sao? Kỳ thực, có lẽ hôm nay Bộ Kinh Vân tách biệt với A Thiết cũng chỉ là một người mặt lạnh như sợ người mà thôi!

Bộ Kinh Vân chân chính ẩn sau lớp lạnh, có lẽ cũng giống như A Thiết lúc trước, có được một bộ tâm địa cổ xưa...

Cũng là người có thể không tiếc đi nước sôi lửa bỏng!

Lựa chọn của Tuyệt Duyên không sai!

Nàng ta cũng chưa từng thương tiếc!

Đột nhiên nghe thấy Bộ Kinh Vân nói, Nhiếp Phong không khỏi hít một hơi lạnh lên trời. Kỳ thật hấn đã không đành lòng giấu diếm chân tướng Bộ Kinh Vân nữa, nhưng hấn vẫn không thể không vi phạm ý nguyện của mình mà làm việc, hấn nói: “Vân... Sư huynh, ta... Kỳ thật cũng rất muốn... đem chân tướng nói cho người biết, những gì người trải qua trong năm năm nay... Ta vẫn giấu ở trong lòng... Ta luôn giấu ở trong lòng..., Trong lòng... rất không thoải mái, nhưng, ta thật sự không thể hứa hẹn với một người, chỉ vì người đó, là một người đáng để ta kính trọng. Người đó vì Thần Châu, đã từng làm một việc có năng lực như Nghê Nhân, tuy rằng ta không đành lòng gạt người, nhưng cũng vui vẻ chịu đựng lời hứa hẹn của nàng...”

Nhưng nghe lời này của Nhiếp Phong, bộ kinh vân lần này lại không có cương quyết như lần trước bức Nhiếp Phong, hắn chỉ dờ dẩn nói: “Ngươi...”

“Không cần nói nữa.”

“Nhiếp Phong — “

“Ta đã không muốn...”

“Lại ép hỏi ngươi.”

“Bởi vì...”

“Một người nhiều lần bị ép xuống...”

“Vẫn phải thủ vững.”

“Hứa hẹn.”

“Chính là một người - “

“Người!”

“Vậy thật sự xứng được đây —— “

“Người!”

Đúng vậy! Chỉ có “người” mới tuân thủ lời hứa! Nhưng cũng chỉ có người mới biết đào rỗng tâm tư làm trái lời hứa!

Bộ Kinh Vân nói ra câu này, mặc dù vẫn không có quay mặt nhìn Nhiếp Phong, tuy ngữ điệu của hắn vẫn lạnh lùng cứng nhắc như vậy, cố ý thờ ơ không để ý! Thế nhưng, Nhiếp Phong đã nghe ra, những lời này của Bộ Kinh Vân là “Kinh tâm”!

Đúng lúc này, mặc dù bộ kinh vân ánh mắt vẫn nhìn phía trước, nhưng Nhiếp Phong vẫn chợt cảm thấy khoảng cách giữa hắn và Bộ Kinh Vân đã gần lại!

Bởi vì bọn họ cũng xứng với - “người!”

Nhiếp Phong thực sự hiểu được nỗi khổ tâm mà cảm động của hắn! Hắn không hẹn mà thắm đưa ra quyết định:

“Vân... Sư huynh! Phong sư đệ... Thực sự rất cảm kích ngươi có thể hiểu được ta... làm ơn khôn dứt! Mặc dù ta không thể tiết lộ chút phong thanh nào cho ngươi, nhưng ta là người duy nhất có thể làm cho ngươi, chính là thời điểm Tuyệt Duyên và

Thần Mẫu không ở bên cạnh người, nếu như người muốn bước vào bầy, Nhiếp Phong ta...”

“Cùng người bước vào cạm bẫy!”

“Bởi vì Tuyết Duyên và Thần mẫu cũng là hảo bằng hữu của Nhiếp Phong ta!”

“Ta quyết sẽ không để người thân của Nhiếp Phong hảo bằng hữu ta — “

“Một mình mạo hiểm!”

Không sai! Ngoại trừ sợ sẽ cười mây sợ hãi mà đau đớn ra thì đây là một trong những nguyên nhân không muốn dấn thân vào sóng mây.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh cứ như vậy một mực đi về phía trước, cũng không biết sẽ đi về hướng nào; chỉ vì đuổi theo người trong kiệu, Bộ Kinh Vân lại mất đi bóng dáng tử muội Tiểu Tuyết; hẳn rất rõ ràng, nếu muốn lại truy tìm năm xưa, khiến hẳn cảm thấy bông tuyết nhỏ như sương mù, có thể sẽ là một manh mối rất lớn!

Nhưng, Tây Hồ đất rộng vật vô cùng, muốn tại Tây Hồ tái ngộ Tiểu Tuyết, tựa hồ thật sự cần rất kỳ diệu rất lớn...

Duyên!

Nhưng mà, ngay vào lúc hẳn và Nhiếp Phong bất tri bất giác trở về Tây Hồ thị, Minh địa...

Duyên lại tới!

Nhưng không biết ở sông chợ nào, đột nhiên truyền đến một tiếng hô lớn, nói: “A...”

“A...”

“Thiệt?”

“Là... A Thiệt?”

“Người... Cuối cùng cũng trở về rồi sao?”

“VẬY THÌ... LỚN RỒI!”

A Thiệt!

Bộ Kinh Vân không thể tưởng tượng được tại thời điểm hi vọng bắt đầu mờ mịt này, lại có người ở trong chợ kêu to “A Thiết”!” trong lòng Nhiếp Phong cũng khẽ giật mình!

Cái tên A Thiết này, ở trong thiên hạ Bộ Kinh Vân từng đối mặt với huyền ảnh giống mình như đúc kia, huyền ảnh kia từng tự xưng là A Thiết, mà A Thiết cũng chính là Bộ Kinh Vân! Chỉ là Bộ Kinh Vân vẫn không rõ tại sao mình lại là A Thiết mà thôi.

Mà A Thiết rốt cuộc là người như thế nào?

Hôm nay chợt nghe có người hô to “A Thiết”, tử thần trong lòng cũng bất ngờ dao động! Hắn cùng Nhiếp Phong quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong một gian phòng nhỏ trong chợ có hai người đang đi ra!

Hai người kia một già một trẻ! Người già là một lão bà bà tuổi đã hơn bảy mươi, tay cầm mộc trượng. Người còn lại là một thiếu niên gần mười chín, dù dẫu lão bà bà này đi ra ngoài phòng!

Mà người vừa rồi hô to “A Thiết”, xem ra chính là lão bà bà dung mạo hiền lành kia!

Nàng cùng thiếu nữ kia từng bước từng bước đi tới!

A Thiết? Hóa ra nàng thật sự đang kêu gọi Bộ Kinh Vân — A Thiết?

Nàng biết A Thiết?

Đúng vậy! Nàng thật sự biết A Thiết!

Mặc dù Bộ Kinh Vân không chút ấn tượng với lão bà bà và thiếu nữ này, xương cụt là Nhiếp Phong bên người lão, nhưng hai mắt liền nhận ra lão bà bà này và thiếu nữ là ai!

Bởi vì Nhiếp Phong cũng đã từng gặp qua các nàng!

Còn nhớ rõ, những ngày tuyệt duyên cùng A Thiết kết hôn ngày đó, hóa thân của Thần mẫu Từ mụ ta đã từng tổ chức tiệc chiêu đãi nàng ta và A Thiết ở Tây Hồ lắng nghe! Mà hai lão bà bà này chính là hàng xóm trong hôn lễ long trọng của nàng ta...

Trình mụ và tôn nữ của nàng —

Trình Tổ!

Trình mục trông thấy cảnh ấy, mặc dù tuổi già nua, hành động bất tiện, chỉ có cháu gái Trình Tổ tương trợ nhưng vẫn quẹo một cái rồi nghênh đón. Chỉ thấy khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của bà ta đang tươi cười, hiển nhiên bà ta rất vui mừng khi gặp A Thiết. Bà ta vui vẻ nói: “Thật... Không ngờ được! A Thiết, không ngờ được... Người cuối cùng cũng trở về rồi! Trình mục còn tưởng rằng khi mình còn sống sẽ không gặp được người con rể là thị mẫu chí hiếu như người!”

Cho dù Bộ Kinh Vân không chút ấn tượng đối với Song Bà Tôn, riêng Trình mục lại có thể gọi ra tên gọi “A Thiết” mà hần đã từng có, Bộ Kinh Vân cũng biết người này không sai trước khi mất trí, hần hỏi.

“Người ——”

“Biết... “

“Ta?”

Trình mục nở nụ cười, nói: “Ui! A Thiết, người đã rời khỏi Tây Hồ lâu chưa? Đến Trình mục cũng không nhớ rõ? Ta và cháu gái ta Tiểu Tổ, là hàng xóm chung quanh mẫu thân người nha! Bất quá, gần đây chúng ta đã chuyển đến Tây Hồ tập trung đường cái ở, không ngờ vừa rồi ta nhờ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại nhìn thấy người!”

Từ... Mẹ, hai chữ Từ mục, trong bộ kinh vân đột nhiên lại nhắc lên một cơn rung động. Hần nhất thời bình tĩnh nhìn Trình mục, rơi vào trầm tư.

Trình Tổ ở bên cũng nói: “Đúng vậy! A Thiết... Đại ca, sao người lại đối xử với chúng ta như vậy. Kỳ thực, chúng ta cũng không hiểu, một nhà các người vì sao khi người thành hôn với thê tử người hôm sau, lại đột nhiên dọn đi toàn bộ? Từ nay về sau các người sẽ không biết kết cục thế nào...”

Thành... hôn?

Bộ Địa Kinh Vân luôn không chút biểu cảm gì chợt nghe mình từng lập gia đình, lần này thật sự là rung động vô hạn! Hần tuy rằng sớm đã mơ hồ cảm thấy năm năm trôi qua, nhất định có một ít người thân ở Tây Hồ! Nhưng hần tạo mộng cũng chưa từng nghĩ tới, hần vậy mà đã thành hôn!

Còn có một mẫu thân khác — Từ mộ!

Trong lòng hấn tuy rất chấn động nhưng bề ngoài vẫn rất bình tĩnh, hấn hỏi: “Ta...”

“Tùng cùng ai —— “

“Thành thân?”

Trình mộ và Trình Tổ ngây người tại chỗ, sững sờ nói:

“Không... đúng không, a... Thiết, người... ngay cả tân nương tử của mình cũng quên... nhớ chưa? Thê tử của người vừa ôn nhu vừa xinh đẹp...”

“Tuyệt Duyên cô nương!”

Tuyệt Duyên!

Tuyệt Duyên!

Tuyệt Duyên!

Ầm! Long! Long!

Trời ơi! Sau khi Bộ Kinh Vân mất trí nhớ, đây là lần đầu tiên nghe thấy cái tên “Tuyệt Duyên” này! Hấn như bị sét đánh, bởi vì cái tên này đối với hấn mà nói là một cái trọng yếu tới mức nào, điều này khiến hấn suốt đời khó quên.

Thế nhưng, hấn hết lần này tới lần khác nghe tên này, hấn vẫn không cách nào nhớ lại dung mạo Tuyệt Duyên này! Hấn chỉ nhớ rõ, một tình ảnh bạch y bỗng chốc yếu ớt, trước khi hấn sắp chết, vì yêu hấn mà không tiếc hi sinh toàn bộ thân nguyên của mình, hy sinh tất cả! Nàng lưu lại cho hấn hồi ức rõ ràng nhất...

Chỉ một giọt rơi vào trên mặt hấn, là vì hấn...

Tình lệ!

Là bát cháo duy nhất kiếm cho hấn vô số lần sao?”

Là ai không tiếc vứt bỏ thân phận, ân cần hàng quý đi giày cho hấn?

Ai từng làm việc nặng nề cho hấn nữa?

Một nhọc tới cuối đêm?

Là nàng! Là nàng! Chính là nàng...

Tuyết Duyên!

Nhưng, vì sao tiểu Tuyết kia lại khiến Bộ Kinh Vân cảm thấy thân thiết vô hạn? Chẳng lẽ bộ dáng của tiểu Tuyết kia, chính là bộ dáng “Tuyết Duyên” mà nó không nhớ nổi?

Vào thời khắc này, trong lòng bộ kinh vân nổi sóng chập chùng, vô số điểm ký ức chợt tắt, Nhiếp Phong thấy phản ứng hiếm thấy của Vân sư huynh sau khi nghe cái tên “Tuyết Duyên” này, trong lòng cũng biết, hẳn vì Tuyết Duyên thủ vững chuyện cũ, sợ rằng cũng khó thủ được rồi!

“Tuyết...”

” duyên?” Bộ Kinh Vân trầm ngâm:

“Ta...”

“Tùng có một thê tử —— “

“Tuyết...”

” duyên?”

Bộ Kinh Vân trầm ngâm một mặt, một mặt nhìn về phía Nhiếp Phong, Nhiếp Phong khổ sở không biết! Ngoại trừ cười khổ, hẳn thực sự không biết mình còn có thể nói gì nữa?

Nhưng Trình mụ và Trình Tổ dường như còn có chuyện muốn nói, nhưng nghe Trình mụ lẩm bẩm nói: “Thật... Kỳ quái! Tại sao con hoàn toàn không nhớ rõ mình tên A Thiết? Chẳng lẽ con giống như tiểu Tuyết cô nương kia, cũng không phải A Thiết! Chỉ là người giống nhau mà thôi!”

Tiểu Tuyết?

Đột nhiên từ trong miệng Trình mụ phun ra hai chữ Tiểu Tuyết, Bộ Kinh Vân tại chỗ nhú mày lại, ngay cả Nhiếp Phong cũng kinh ngạc! Bộ Kinh Vân Mộc thân nhiên hỏi: “Tiểu...”

“Tuyết?”

“Các ngươi cũng...”

“Biết Tiểu Tuyết hả?”

Trình mụ và Trình Tổ trầm mặt một lời đáp: “Đương nhiên là biết! Tiểu Tuyết cô nương kia cùng với muội tử Tiểu Thanh

của nàng, sau khi một nhà các người mất tích định cư ở Tây Hồ! Nàng ấy nha! Nàng thật sự không khác gì thê tử của thê tử người “Tuyệt Duyên” đâu! Lúc trước chúng ta còn tưởng là cùng một người! Ai ngờ về sau mới hiểu nhầm...”

Không! Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong thâm nghĩ, có lẽ các nàng không tính sai! Đúng như các nàng giờ phút này cũng không nhận sai Bộ Kinh Vân, chỉ là Bộ Kinh Vân chính mình không nhớ rõ thân phận A Thiết lúc trước mà thôi!

Bộ Kinh Vân lại lập tức hỏi:

“Tiểu Tuyết kia — “

“Ở tại ——”

“Nơi đó ư?”

“Nàng?” Trình Tổ Tổ đứng bên nói: “Tiểu Tuyết tỷ tỷ, cùng với muội tử Tiểu Thanh của nàng, ở bên hồ con đường lớn chưa có. Phòng của các nàng rất đặc biệt, cả gian cũng là màu trắng...”

Trình Tổ còn chưa dứt lời, chợt nghe “Bồng” một tiếng! Cho đến lúc này bộ dáng chưa hề cử động, thân hình bỗng nhiên khê động, nhảy lên, người đã hướng con đường lớn này chưa từng lao tới!

Trình mục và Trình Tổ đột nhiên thấy A Thiết lúc trước cười âm áp, bây giờ lại lạnh như huyền băng, lại vừa động liền giống như một con dơi lớn màu đen bay lượn, nhìn mà lú lẫm:

“A? A Thiết sao... lại như biết bay? Hắc...”

“Hóa ra hắc cũng không phải là... người bình thường?”

Không chỉ một bước Kinh Vân lệnh hai người lú lẫm, thậm chí Nhiếp Phong ở bên cạnh, giờ phút này cũng “Xùy” một tiếng bay vút lên. Theo sát sau Kinh Vân, hắc thậm chí còn nhanh hơn Bộ Kinh Vân, hai chữ “Phi Tung” này, đã không thể dùng để hình dung thân pháp của hắc!

Trong thân hình Nhiếp Phong cuốn theo gió lốc, chỉ truyền đến một câu nói đã phun ra trước người:

” Trình mục! Trình cô nương...”

“Tạ —— Tạ ơn!”

Hắn, thực sự là càng to hơn âm thanh -

Nhanh!

Đúng lúc bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong song song bay về phía bờ hồ sát đường, trên nóc nhà sau lưng Trình mục cùng Trình Tổ không xa đột nhiên xuất hiện hai bóng người!

Nhìn thật một chút, hai bóng người này rõ ràng lại là hai “Hắn đeo mạng che mặt” kia, còn có “Hung la” dung mạo quỷ dị kia nữa!

Không thể tưởng được, hai người này rõ ràng giống như vĩnh viễn ở bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong bên người, hai người họ. Phảng phất vẫn luôn theo đuôi, giám thị bọn họ!

Hung La thấy bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong đi xa, không khỏi nhú mày:

“Chủ nhân, vừa rồi ngài phân phó ta dùng đá xuyên cửa sổ bắn vào Trình mục nhà, dụ nàng ra ngoài cửa sổ, kỳ thật là muốn nàng phát hiện ra Bộ Kinh Vân! Chủ nhân muốn mượn miệng Trình mục nói cho biết mục đích bộ Kinh Vân nơi ở của tiểu Tuyết kia, thuộc hạ hết sức rõ ràng!”

Nhưng thuộc hạ thực sự không rõ, vì sao chủ nhân lại đi theo Thiên Phương bách kế tìm tới Tiểu Tuyết kia? Vì sao lúc trước lại muốn ta dùng Luân Hồi Ma Âm dụ hắn về tìm Tuyết Duyên?”

A? Hóa ra Trình mục và Trình Tổ vừa rồi trùng hợp gặp phải Bộ Kinh Vân, cũng là do cường giả thần bí an bài?

Nhưng nghe cường giả thần bí kia thần nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, giống như ngu muội ngu muội vô tri nhạo báng thiên hạ thương sinh, giống như đang nhạo báng sự ” tuệ hoạt” của hắn ta, “Hắn” nói: “Ta cố gắng muốn đi một bước kinh vân trở về Tây Hồ tìm lại tình yêu người ta tuyết duyên. Chỉ vì hắn và nàng gặp lại nhau, mới có thể giúp chúng ta tìm ra “huyền hồn”, mà chỉ có thể tìm ra “huyền hồn...”

“Tứ Hải Long Vương, Cửu Thiên Huyền Thủy mới có thể nghe lệnh ta, khi đó ta mới có thể thật sự khống chế được...”

“Thiên Thần chi kiếp!”

Tứ Hải Long Vương? Cửu Thiên Huyền Thủy?

Thiên Thần chi... Kiếp?

Đến tột cùng ai là Tứ Hải Long Vương? Cái gì gọi là Cửu Thiên Huyền Thủy? Cường giả thần bí này, tại sao lại muốn Long Vương Huyền Thủy nghe lệnh? Vì sao phải khống chế Thiên Thần kiếp?

Dường như chủ nhân của tên hung la kia đã biết nguyên nhân tại sao y muốn khống chế Thiên Thần chi kiếp, nhưng lại không biết “hắn” muốn tìm ra huyền hồn, thì ra là muốn Tứ Hải Long Vương và Cửu Thiên Huyền Thủy nghe lệnh! Hung La bất ngờ hỏi lại: “Chủ... Người... Vì sao nhất định phải bước vào trong Kinh Vân tìm lại Tuyết Duyên mới có thể tìm ra huyền hồn? Rốt cuộc huyền hồn là vật kinh thế gì?”

Cường giả thần bí lắc đầu cười, thở dài nói: “Hung La, hiện giờ ngươi cũng không cần phải biết huyền hồn là cái gì! Ngươi chỉ cần nghe theo sự phân phó của ta làm việc là được rồi!”

Tuy cường giả thần bí nói thế, vãn vãn hung la vẫn đầy nghi vấn, lại hỏi: “VẬY... Chủ nhân có thể nói cho ta biết, nếu chúng ta dẫn bộ kinh vân đi gặp tiểu Tuyết không, tiểu Tuyết kia, liệu có thật sự là “Tuyết Duyên” bộ kinh vân hay không?”

Cường giả thần bí lại ung dung lắc đầu, thở dài:

“Không biết.”

“Cho nên...”

“Ta mới có thể dụ bộ Kinh Vân tự mình đi tìm đáp án.”

“Cái gì... Là sao?” Hung La kinh ngạc nói: “Ngay cả chủ nhân cũng nhìn không thấu Tiểu Tuyết phải chăng... Tuyết duyên?”

Vị cường giả thần bí kia khẽ gật đầu, dường như “Ngay cả người có tu vi “hắn” dùng khí tự vụ thành kiêu như vậy, cũng nhìn không thấu một bông tuyết nhỏ, quả thật nếu có gì tiếc nuối “hắn” lại thở dài: “Không tệ! Ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu được nàng ta có phải là tuyết duyên hay không! Trầm ngâm hoặc chỉ là một nữ tử vừa khéo như tuyết duyên? Nhưng ta tin tưởng lần này chúng ta sẽ dụ dỗ Kinh Vân đi gặp

nàng, nhất định có thể thử ra nàng có Tuyệt Duyên hay không!”

Hung La nói: “Ồ? Vì sao lần này nhất định phải thử ra tuyệt duyên của cô ta không? Cho dù thật sự là phát duyên, nếu cô ta thề thốt phủ nhận Bộ Kinh Vân, chúng ta cũng không thể khẳng định cô ta là cô ta!”

Cường Càn thần bí kia nghe vậy, nói: “Không, là có cách!”

Hung La nói: “Vậy thì nghĩa là phương pháp gì?”

“Phương pháp rất đơn giản!” Cường giả thần bí cười cười, đáp: “Cho dù khi đó nàng thật sự không nhận Bộ Kinh Vân, ta vẫn ép nàng nhận lấy!”

“Ta biết ——”

“Bắt!”

“Vân!”

“Muốn bắt Vân làm gì?”

Khinh công của vị cường giả thần bí này xem ra so với Nhiếp Phong càng nhanh hơn! Thậm chí còn có thể tụ thành sương mù! Tu vi kinh thể có thể tưởng tượng được! Nhưng cho dù mạnh như “Thần” ngày đó, cuối cùng cũng thua dưới tuyệt duyên của thần mẫu “Phong Vân” và “hắn” rốt cuộc có diệu pháp gì...

Bắt mây?

Chương thứ năm, duyên sinh duyên diệt.

Lại là mưa!

Chỉ là đoạn đường ngắn ngủi đi tới, chỉ là trăm gian ngăn cách, bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong chạy như bay, phía chân trời bỗng nhiên lại mưa xuống.

Sao mưa ở Tây Hồ lại nhiều như vậy? Từ trước đến nay đều như thế?

Hay là bởi vì, đã từng là bộ kinh vân của A Thiết rốt cục cũng trở về Tây Hồ?

Toàn bộ Tây Hồ, đều vì hắn cùng một tên nghèo kiết xác mệnh nhân trọng tụ...

Mà cảm thấy cực kỳ khóc?

Nếu như Tây Hồ thật sự đang khóc, vậy nước mắt lần này thật sự quá nhiều! Mưa bụi rơi xuống, liền trở nên cấp tốc lên, tựa như vô số nước mắt chảy xuống; toàn bộ Tây Hồ, trong chốc lát lại mưa bụi mịt mù, như mộng, như ảo...

Như khóc...

Như kẻ lẻ!

Ngay dưới cơn mưa như mộng như khóc như than, bộ dạng mây bay cùng Nhiếp Phong cuối cùng cũng lướt tới con phố dài! Quả nhiên! Con phố dài này chưa tới, thật sự là một cái hồ trong Tây Hồ!

Đêm đã dần khuya, du khách đến bờ Tây hồ đi dạo cũng đã sớm vui vẻ tản đi, bên hồ có bóng người thưa thớt; bộ dáng kinh vân mộc nhiên nhìn quanh hồ, chỉ thấy nguyên lai bên hồ cũng xây thiếu hồ tiểu phòng nhỏ bên bờ, nhưng mà, hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy...

Nó!

Nó là một cái tiểu cư hẻo lánh ở bên hồ! Cách xa với những tiểu ru ven hồ còn lại cực kỳ xa xôi! Phảng phất, nhà chủ hình như có vô số bí mật không thể cho ai biết, cùng vô số nỗi khổ tâm không thể cho người khác biết, cũng không muốn thôn dân đến đây hỏi!

Tương tri!

Bộ Kinh Vân liếc mắt liền phát hiện nó, chỉ vậy khôn cái hang nhỏ này đúng như Trình mục Trình Tố nói, là màu trắng!

Nó vô ích tựa như một đôi yêu tinh si tâm trong mưa! Một đôi đã từng vì tình mà rơi vào kết cục thê thảm, yêu thân thể đáng thương!

“Bụp” một tiếng! Bộ Kinh Vân Phủ phát hiện tòa tiểu cư màu trắng, đã phi thân tung một cái, trong nháy mắt đã rơi xuống trước tiểu cư, Nhiếp Phong đương nhiên cũng là như bóng với hình!

Chỉ vì hắn từng âm thầm nói với mình, nếu Vân sư huynh của hắn thật sự muốn bước vào đây, hắn cũng sẽ cùng đi với hắn

---

Bộ nhân bấy!

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong chỉ thấy trước mắt là một tiểu cư màu trắng, vốn cũng không quá lớn, nhưng tương đối sạch sẽ, hơn nữa mặt trên thạch bích bên trái cửa nhỏ còn khắc hai chữ...

Nhà tuyết!

“Tuyết... Lư?” Nhiếp Phong hơi trầm ngâm:

“Ngay cả tên của tiểu cư cũng có một chữ “Tuyết”, tin rằng gian phòng tuyết này chắc chắn là nhà của tỷ muội Tiểu Tuyết...”

Nói xong y liếc mắt nhìn Bộ Kinh Vân bên cạnh, hỏi: “Vân sư huynh, người thật sự muốn tìm tiểu cô nương Tuyết này ư? Có lẽ, tất cả mọi chuyện đều chỉ là người có vẻ tương tự mà thôi; nàng, vốn không phải người người muốn tìm!”

Bộ Kinh Vân lại tà dị nhìn Nhiếp Phong một cái, lạnh mà chậm rãi nói: “Nhưng...”

“Nàng cũng có khả năng ——”

“Là nàng thật!”

“Nàng” trong bộ vân khẩu là chỉ đúng như Trình mục vừa nói – thê tử A Thiết - “Tuyền duyên”!

Bây giờ Bộ Kinh Vân đã biết mình từng gọi A Thiết, cũng biết hẳn từng có một thê tử tên “Tuyết Duyên”, Nhiếp Phong đến đây cũng biết mình khuyên nhiều vô dụng, để hết thấy thuận theo tự nhiên!

Huống chi, kỳ thật trong lòng hẳn cũng rất hi vọng “hắn” và “cô ấy” có thể trùng tụ, có lẽ, nếu như Tiểu Tuyết thật sự là tuyết duyên, vậy cô ấy đã có phương pháp hồi phục dung mạo, nếu không cũng sẽ không trẻ như thế, xinh đẹp như vậy...

Nhưng mà, Nhiếp Phong vẫn còn hoài nghi, mặc dù y và Bộ Kinh Vân đã tới trước cửa chỗ ở của Tiểu Tuyết, nhưng bọn họ làm sao chứng thực Tiểu Tuyết chính là tuyết duyên?

Lẽ nào Bộ Kinh Vân thật sự gõ cửa, sau đó đợi lúc Tiểu Tuyết tới tiếp ứng mới trực tiếp hỏi nàng: Tiểu Tuyết cô nương, rốt cuộc có phải là thê tử của ta - Tuyết Duyên hay không?

Nhiếp Phong không biết Bộ Kinh Vân có làm như vậy hay không, nhưng ngay lúc hắn đang âm thầm suy nghĩ, Bộ Kinh Vân đã chậm rãi vươn tay phải ra...

Ha ha!

Ha ha!

Ha ha!

Ha ha!

Tiếng đập cửa trầm trọng của tử thần vang lên khắp nơi, chỉ đổi lại tiếng vọng của tòa nhà tuyết đang trống trải vang vọng khắp nơi, hơn nữa đã lâu không thấy Nhâm Bảo xuất hiện ở cửa.

Bộ Kinh Vân khẽ cúi đầu nhìn Nhiếp Phong, Nhiếp Phong không khỏi lẩm bẩm: “Ồ? Lẽ nào chúng ta đã tìm nhầm chỗ? Tuyết Lư không phải nơi ở của Tiểu Tuyết? Trầm ngâm, tử muội Tiểu Tuyết còn chưa trở về?”

Bộ kinh vân không nói, hắn dùng một phương pháp nhanh nhất tìm ra đáp án!

Chỉ nghe “Phụp” một tiếng! Chỉ thấy thân hình cao lớn khôi ngô của Tử Thần đột ngột từ mặt đất mọc lên, lại “Phốc” một tiếng! Người đã nhảy vào bên trong đình viên Tuyết Lư!

Nhiếp Phong tuy rằng “Hậu phát” nhưng cũng không chậm hơn Bộ Kinh Vân bao nhiêu, ngay lúc Thần tử kẻ sát mặt đất, Nhiếp Phong cũng đã theo sát ở phía sau!

Hai người chỉ thấy đình viên trong túp lều tuyết chỉ là một đình viên nhỏ bé mộc mạc, bất quá, bên trong đình viên lại có một vật, khiến cho hai người cực kỳ chú ý!

Đó là một bức ——

Bức bích họa!

Một bức bích họa vẽ từng bức tranh kinh vân!

Trên vách đá có vẽ một bức tranh cao ngang bằng người! Tuy nhiên, nếu nói là một bức kinh vân trong bức bích họa này thì chẳng bằng nói là một người khác!

Vì bộ kinh vân này cũng không phải người khoác áo choàng, mà còn là một người mặc trang phục phu nhân, trên lưng đeo một cây cỏ hái, vẻ mặt càng mỉm cười, tương đối ôn hòa; vô luận nhìn ngang nhìn dọc, đều không giống băng lãnh vô tình, Tử Thần bộ Kinh Vân!

“A...”

“Thiết?”

Bộ Kinh Vân chau mày ngay tại chỗ, đến hắn cũng dần dần đoán ra A Thiết là người như thế nào! A Thiết trước đó nhất định đã từng mỉm cười âm áp cho rất nhiều người. Nếu không, vừa rồi Trình mục trên đường sẽ không vừa gặp bộ kinh vân sẽ lòng tràn đầy vui mừng; mà trong gian tuyết Lư cũng sẽ không có ai hoài niệm A Thiết này...

Mà vẽ A Thiết lên trên vách đá, sớm chiều nhìn nhau!

Bộ kinh vân định nhìn A Thiết trên vách đá, chỉ một thoáng thâm uyên trong lòng lại như cuộn lên sóng gió động trời! Kỳ thật hắn cũng không nghĩ tới, mình có thể là một người ôn hòa mỉm cười! Trong trí nhớ, hắn cũng chỉ cười qua loa vì bước đi của Hoắc Bộ Thiên, nhưng cũng không thoải mái như thế!

Có thể làm hắn cười sáng lạn như vậy, thì trong năm năm qua, hắn từng có được vô số người và vật hiếm có.

Thân tình...

Tình yêu...

Tình bằng hữu!

Dù thế nào, tỷ muội nhỏ này ở trong nước vẽ bức họa A Thiết, khẳng định có liên quan đến Bộ Kinh Vân! Tiểu Tuyết cũng có chín thành có thể là người Bộ Kinh Vân muốn tìm! Bộ Kinh Vân không nói gì, lập tức phải xuyên qua đình viên tiến thẳng vào trong phòng nhỏ tìm kiếm tuyết, then mục chính là lúc này...

Bên ngoài gian tuyết, nơi tu tiên truyền đến một tiếng kêu to:

“Oa...”

Tiếng kêu này cực lớn, như có người ở ngoài phòng tuyết trông thấy một cảnh tượng thảm kịch! Đang muốn bước vào

trong phòng tuyết bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong, nghe tiếng dừng bước tại chỗ, hai người càng nhìn nhau, “Bồng xoạt” hai tiếng, đã lướt ra khỏi gian nhà tuyết, xem có chuyện gì phát sinh!

Ai ngờ vừa mới ra khỏi gian nhà tuyết, hai người mới trăm ngẫm như cũ.

Chẳng có chuyện gì phát sinh!

Vừa rồi “Oa” một tiếng kêu to, thì ra chỉ là một ông lão ban đêm ở bên hồ thả câu, khoác áo to, nhưng nghe ông lão này còn đang kêu to:

“Oa! Thật là gặp quỷ rồi!”

“Câu cá lâu như vậy, thế mà ngay cả Tiểu Ngư cũng không có! Hóa ra là...”

“Bị bạch y nữ tử bên kia dọa chạy rồi!”

“Hạo roi không nhỏ! Ta thích chiêu cổ dân không có cách nào! Nhưng bạch y nữ tử kia đứng trên con đê dài bên hồ hồi lâu, người bình thường sao lại ở trong mưa ngây người như vậy? Cũng không biết nàng là người hay là quỷ...”

Lão nhân gia thích nhất là lải nhải tự nói, càng phun ra một hơi nhiều oán hận như vậy! Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vốn không cảm thấy kỳ quái chút nào, nhưng ngay lúc hai người theo lão nhân nói mà nhìn về phía một con đê dài cách đó mười trượng, đột nhiên phát hiện, cuối con đê dài, thật sự có một nữ tử áo trắng dừng lại!

A? Là... nàng?

Tiểu Tuyết?

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong liếc mắt đã nhận ra! Cho dù cô gái áo trắng trên con đê Trường Hạo đang quay lưng về phía bọn họ, nhưng bộ áo trắng trên người nàng ta hiển nhiên là áo trắng mà hôm nay được gặp Tiểu Tuyết mặc. Xem ra sau khi có nhà, Tiểu Tuyết lại tiếp tục đi đến phần cuối con đê này cầm dù Thường Vũ!

Nhưng mà trong màn mưa gió mờ mịt đó, vẫn không xác định được cô gái này có phải là Tiểu Tuyết hay không, tuy vậy nàng không chút nghĩ ngợi, đi nhanh đến chỗ con đê dài kia!

Nhiếp Phong cũng theo sát phía sau, vì hắn thật sự không cách nào tưởng tượng, dạo một hồi cười mây gặp tiểu Tuyết, hắn sẽ hỏi nàng như thế nào? Nếu nàng thật sự là Tuyết Duyên, nàng làm sao đối mặt với hắn đây?

Cô sẽ thật sự không thừa nhận, còn không nhận mà nhận?

Lại nói liên với Bộ Kinh Vân?

Nhưng phỏng đoán của Nhiếp Phong hoàn toàn không cần, bởi vì...

Bộ Kinh Vân căn bản không có cơ hội để tìm người mà nàng muốn tìm!

Ngay khi bộ kinh vân đã tới gần nàng trong vòng hai trượng, đột nhiên nàng...

Xoay người nhảy lên, một phi thân xẹt qua đỉnh gió mây, bay về phía một chiếc lá ẩn nấp bên hồ!

Biến sinh ra từ phế phủ! Bộ Kinh Vân đột nhiên ngẩn ra! Ta càng không sợ sự tình lại đột nhiên biến thành như thế! Chẳng lẽ Tiểu Tuyết thật sự là tuyết duyên? Mà nàng vẫn có nỗi khổ tâm không thể thừa nhận Bộ Kinh? Cho nên mới có thể phi thân rời đi?

Không! Trong chớp mắt Nhiếp Phong đã lập tức phủ định mình là người nghĩ ngợi! Bởi vì lúc Tiểu Tuyết quay người lướt qua hai người, ở khoảng cách gần như thế, Nhiếp Phong bỗng nhiên dâng lên một cảm giác bất thường...

Hắn vẫn còn nhớ, năm đó tuyết duyên cho hắn cảm giác tương đối nhu hòa, cho dù hôm nay Tiểu Tuyết bái lạy tượng thần mẫu cũng cho hắn cảm giác nhu hòa! Nhưng hôm nay lướt qua trên đỉnh hai người, vẫn không thấy khuôn mặt tiểu Tuyết, lại cho Nhiếp Phong cảm giác hoàn toàn khác biệt!

Đó là một loại cảm giác khiến hắn cảm thấy nguy hiểm và bất an!

Mà ở trong điện quang hỏa thạch này, Nhiếp Phong lý giải bỗng nhiên nhớ lại, hắn cũng từng gặp cảm giác nguy hiểm tương tự ở Tây Hồ, cảm giác nguy hiểm này kỳ thực thuộc về...

A? A? A?

Đột nhiên trong lòng Nhiếp Phong khẽ động! Rốt cuộc hẳn cũng nhớ ra cảm giác nguy hiểm này thuộc về người nào! Nhưng cùng lúc đó, bộ dạng kinh vân xung quanh hẳn khi nhìn thấy Tiểu Tuyết rời đi thì “Vèo” một tiếng, đã như một mũi tên rời cung mà đuổi sát!

“Không! Vân sư huynh! Không nên đuổi theo nàng!”

“Nàng không phải Tiểu Tuyết! Thật ra nàng là...”

Nhiếp Phong hô to một mặt, một mặt định triển thân ngăn cản đám mây đuổi theo Tiểu Tuyết đã đi xa, thế nhưng tiếng hô còn chưa dứt, bỗng nhiên hẳn cảm thấy một cỗ cảm giác khủng bố làm cho tim đập nhanh dị thường, thành linh đã...

Từ sau giáng lâm!

Bỗng dưng một tiếng “vù” vang lên! Hồ nước bên cạnh Trường Đê phía sau hẳn, đột nhiên có một đạo thủy trụ phóng lên tận trời! Xông lên cao tám trượng! Chỉ thấy trên cột nước có một bóng người đang đứng ——

Một bóng người đội mũ sa!

Chết tiệt! Nhiếp Phong thấy bóng người trên cột nước này, lập tức cảm thấy, cảm giác khủng bố vừa rồi khiến hẳn vô hạn khiếp đảm chính là người này! Trên đời này, muốn làm Nhiếp Phong tâm không kinh hãi, đếm tới đếm lui, cũng chỉ có một Thần trường sinh bất tử! Nhưng Thần đã chết, bóng người đội mũ sa này rốt cuộc là ai?

Làm Nhiếp Phong chú ý nhất vẫn là, thân hình người này cũng theo cột nước trùng thiên mà lên, nhưng vẫn ngưng lại giữa không trung mà chưa rơi xuống, thậm chí...

Dưới chân hẳn, cột nước dưới chân cũng bị hẳn không chế, thành linh ngạnh sinh giữa không trung, chỉ một thoáng “Hắn cao cao tại thượng”, rất có khí thế quân lâm thiên hạ, trên dưới thiên hạ chỉ có ta độc tôn!

Mà cường giả thân bí này, càng dùng lực lượng không thể tưởng tượng nổi, đập xuống thủy trụ bất động dưới chân một cái, cột nước lập tức như cầu thang trên bầu trời quán đến trước mặt Nhiếp Phong, còn “hắn” càng theo thang trời này trượt xuống, ngăn trước khi Nhiếp Phong đi đường. “Hắn”

nói: “Nhiếp Phong! Ngươi muốn ngăn cản nàng Bộ Kinh Vân đuổi theo?”

“Đáng tiếc đã quá muộn! Bởi vì...”

“Nếu ngươi muốn ngăn cản hắn đuổi theo...”

“Vậy trước tiên phải qua cửa của ta!”

Đột nhiên thấy tu vi cái thể của người trước mặt dùng khí ngự thủy làm thang, trong lòng Nhiếp Phong đã biết cường địch khùng bố ở trước mặt, nhưng vẫn đứng yên không kinh hãi. Hắn lạnh lùng hỏi: “Nếu như ta đoán không sai, ngươi nhất định chính là kẻ tạo ra nó ở thiên hạ lưu chữ dụ Vân sư huynh đến Tây Hồ!”

“Rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao phải dẫn mây khôi phục ký ức?”

“Vì sao phải ngăn cản ta đuổi theo hắn?”

Vị cường giả thần bí kia đứng sau tấm khăn che mặt phát ra một tiếng cười lạnh lẽo, đáp: “Ha ha! Quá thông minh!”

“Được lắm Nhiếp Phong trí dũng song toàn! Không hổ là đệ tử thứ ba của Hùng Phách xú giác! Nhưng ngươi mặc dù đã đoán được ta tận lực dẫn dắt Kinh Vân đến Tây Hồ, nhưng ta lại không nói cho ngươi biết rốt cuộc ta có mục đích gì! Bất quá...”

“Ta, lại nói cho ngươi một điều!”

Một người thật kiêu ngạo!” Hắn “hắn” lại có thể gọi hùng bá là cái đầu heo! Quả thực đã không đặt toàn bộ cường giả nhân gian vào trong mắt!

“Chuyện mà ta có thể nói cho ngươi biết là...”

“Vốn dĩ ta có một kế hoạch có liên quan tới Thần Cơ Tuyệt Duyên kia! Ta cũng rất muốn cuời mây để tìm ra Tiểu Tuyết, sau đó xem nàng có phải là người có tuyết duyên hay không. Đáng tiếc, Tiểu Tuyết dường như cũng không muốn bị nàng hoàn toàn thừa nhận, nàng đã sớm rời đi rồi! Tránh không gặp nữa!”

“Cho nên, hiện giờ ta có thể chứng thực được phương pháp duy nhất chứng minh Tiểu Tuyết có Tuyết hay không, đó là bắt

giữ lấy bộ kinh vân, rồi dùng Bộ Kinh Vân dụ nàng hiện thân!”

“Nếu như cô ta thật sự là Tuyết Duyên, cô ta nhất định sẽ không nhìn chàng trai mà cô ta thích nhất. Nếu rơi vào tay ta mà muốn sống không được, chết không được! Ha ha...”

A? Nguyên lai “hắn” muốn bắt sống bộ hạ kinh vân dụ tuyết duyên hiện thân? Nhiếp Phong nghiêm mặt nói: “Mặc kệ người có âm mưu gì không thể tưởng tượng! Người cũng tuyệt đối sẽ không thành công! Bởi vì, ta tuyệt đối sẽ không vi phạm giao phó của Tuyết Duyên cô nương và thần mẫu ngày đó!”

“Vì tình yêu giữa Tuyết Duyên cô nương và Vân sư huynh...”

“Ta tuyệt đối sẽ không để người làm tổn thương Vân sư huynh!”

“Bây giờ ta sẽ đuổi theo hắn trở về!”

Nhiếp Phong nói xong đang muốn tiếp tục đuổi theo, ai ngờ cường giả thần bí kia đột nhiên nhẹ nhàng đá đùi phải một cái, trời...!

Dưới bàn chân ngưng tụ cột nước như cầu thang trời, vậy mà lúc bị hắn đá mạnh thì lại như một thanh lực nước rộng cả trượng, tia chớp điên cuồng chém về phía Nhiếp Phong!

Thủy đao thế tới hùng hổ, thế nhưng Nhiếp Phong vẫn lâm nguy không loạn, chân trái quét qua, bỗng nhiên gọi là “Phong Quyển Lâu tàn” dùng để gọi là Phong Thần cước pháp, cuốn lấy thủy đao sắp tới gần mi tâm...

Thủy đao tuy rằng lực trăm thiên, thế nhưng bị Nhiếp Phong thuận thế một cuốn xuống, thoáng chốc như chia bốn lượng ngàn cân, tất cả đao kinh mệnh môn biến mất vô hình, cường giả thần bí kia thấy thế không khỏi cười một tiếng, khen:

“Phá hay lắm! Quả nhiên là kỳ tài võ học thiên phú cực cao! Khó trách người lại đặt mình trong võ lâm: Thần tộc, sau này Bộ Kinh Vân sẽ nổi danh! Nhiếp Phong! Người thật sự không tự mình ra tay ngăn cản người!”

“Lấy tư chất kinh thế của người, nếu cùng Bộ Kinh Vân cùng một chỗ hợp tác lực lượng thần diệu “Ma Ha Vô Lượng”, tin

tưởng cho dù là ta, trong vạn chiêu vẫn chưa thể thu phục hai người các người, đáng tiếc...”

“Hiện giờ Bộ Kinh Vân đã bị dẫn đi, ngươi mặc dù thân mang bộ phận của mình đến đâu cũng vô lượng, nếu không có Bộ Kinh Vân cùng ngươi dẫn phát, cũng khó có thể phát huy toàn bộ. Ngươi căn bản không thể thắng ta!”

Không thể tưởng được cường giả thần bí này sai người áo trắng kia dẫn bộ Kinh Vân đi, thì ra là muốn đánh tan từng cơn gió, nhưng Nhiếp Phong vẫn không chút sợ hãi, hắn đối với “hắn” lạnh lùng nói: “Thật sao?”

“Ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể lần lượt công phá ta và Vân sư huynh?”

“Được!”

“Vậy ngươi phải...”

“Nhanh hơn ta trước!”

Chữ nhanh vừa ra! Hách đất lại “Bụp” một tiếng! Chỉ thấy Nhiếp Phong đã hóa thân thành một luồng cầu vòng dựng lên! Hắn đã dùng tới tốc độ nhanh nhất cả đời của hắn - Hướng Tiền điện bay!

Đơn giản là, vừa rời cường giả thần bí kia, đã để lộ võ công đặc thể dùng chân ngự thủy thành đao; tu vi này, có thể trực tiếp đuổi theo “thần” mà thiếu chút nữa cũng làm được! Nhiếp Phong thầm biết, việc triển đấu với “hắn” tuyệt đối không phải thiện pháp! Trước mắt cấp bách, vẫn nên phá tan “hắn” ngăn cản bước chân, sau đó hợp lực với Bộ Kinh Vân mới càng được hy vọng!

Tuy Nhiếp Phong đã dùng tốc độ nhanh nhất của hắn, nhưng cường giả thần bí kia vẫn giữ được vẻ bình tĩnh, chỉ nghe “hắn” vẫn cười thản nhiên: “Nhiếp Phong.”

“Ta biết ngươi dùng tốc độ nhanh để nổi danh giang hồ.”

“Nhưng ta có một việc quên không nói cho ngươi!”

“Ngươi có biết, ta tại giang hồ trước kia, cũng từng có một rất nhiều người quên mất danh hào này?”

“Ta tên là —— “

“Thần!”

“Được!”

“Quá đáng!”

“Bảo vệ!”

Thần - Hành - Đại Trát?

Bốn chữ Thần Hành Thái Bảo vừa ra, Nhiếp Phong đang lao nhanh như điện, đột nhiên dừng sờ. Trong lòng gã thầm nghĩ vì sao mình chưa từng nghe qua cái tên này trên giang hồ? Nhưng mà, gã lập tức biết, danh hào Thái Bảo Thần Hành quả thật không ngoa chút nào! Bởi vì...

Hắn cho rằng mình dùng tốc độ nhanh nhất có thể thoát khỏi truy kích của người này! Nhưng hắn sai rồi!

Sai lầm!

Ngay lúc hắn vừa lướt ra ngoài hai mươi trượng, bỗng “keng” một tiếng! Cường giả thần bí kia so với hắn càng mạnh hơn! Lại đã ngăn ở trước mặt Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong kinh ngạc, duy nhất đã sớm chuẩn bị, lâm nguy không loạn. Trong lúc buồn bực, cái chân mạnh quét ra, đúng là Phong Thần cước pháp của hắn.

Phong Trung Kinh thảo!

Một cước này tuyệt đối đơn giản trực tiếp! Chỉ cần nhanh!
Tăng mạnh...

Chuẩn!

Dùng cước bộ dồn sức nhất đánh trúng đối thủ!

Thế nhưng, chiêu Phong Trung Kinh thảo này...

Căn bản không có cơ hội sử dụng!

Nhiếp Phong! Hắn... thành linh đã xuất cước trước...

Chân giữa!

Cái chân nặng của cường giả thần bí!

Trời! Không thể tưởng được kẻ thần bí kia không đơn độc khinh công so với Nhiếp Phong còn nhanh hơn, thậm chí ra chân còn nhanh hơn cả Nhiếp Phong!

Trên đời này căn bản không thể mô tả bằng lời nào! Thứ duy nhất có thể miễn cưỡng hình dung có lẽ chỉ có...

Thần! Được! Thái! Bảo! Bốn chữ!

“Bành” một tiếng sấm vang lên! Lồng ngực Nhiếp Phong đã cứng rần trúng một chân của cường giả thần bí này! Chân này chẳng những nhanh, mà còn nặng hơn! Trọng đến mức tựa như - vạn cân đuổi theo! Ngay tại chỗ đã đánh cho kinh mạch toàn thân Nhiếp Phong đại loạn! May mắn hắn có một bộ phận công lực “Ma Ha Vô Lượng” hộ thể! Nếu không một cước này ắt sẽ chấn nát tâm mạch toàn thân mà chết!

Dù như vậy, Nhiếp Phong cũng không dễ chịu! Hắn chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, thân thể bất ngờ đã bị một chân này đá bay ra ngoài mười trượng! Hướng thẳng xuống hồ nước bay tới! Thần trí càng lúc càng mơ hồ...

Trời ạ! Không thể tưởng được trên đời ngoại trừ “Thần” ra, còn có cường giả còn có thể có được lực lượng công đáng sợ như thế? Nhiếp Phong ngay tại lúc hắn bị đá bay về phía hồ nước, ngay tại lúc hắn còn chưa hoàn toàn ngất đi, trong lúc vô tình xuyên thấu qua mạng che mặt mà vị cường giả thần bí này vừa mới xuất cước, thoáng thấy “hắn” dưới khăn che mặt...

Khuôn mặt thật sự!

A? A? A?

Nhiếp Phong trước khi rơi xuống hồ nước không hện mà vô cùng khiếp sợ, miệng bật thốt lên:

“A...?”

“Ngươi... Sao có thể là...?”

“Không! Không có khả năng!”

“Kỳ thật ngươi nên là...”

Sự khiếp sợ của Nhiếp Phong quả thực không cách nào hình dung! Hắn bắt đầu phát hiện hắn và Bộ Kinh Vân Bộ tiến vào cái bầy chẳng những hung hiểm! Chẳng những không thể tưởng tượng! Mà địch nhân mà bọn hắn đối mặt lại càng tuyệt không thể tưởng tượng được! Chỉ vì khuôn mặt thật sự của cường giả thần bí kia lại là...

Thế nhưng ngay cả Nhiếp Phong cũng biết bộ mặt thật của người này, tin rằng đã không có cơ hội thông tri cho Bộ Kinh Vân rồi!

Hắn đã bắt đầu bất tỉnh, “Bịch” một tiếng! Rốt cục trùng điệp rơi vào nước hồ Tây Hồ!

Ngã vào trong sát cơ cạm bẫy khôn cùng của Tây Hồ!

Hắn, cứ như vậy tiêu đời?

Ngay lúc Nhiếp Phong rơi xuống hồ, Vân sư huynh của hắn cũng đã đuổi theo...

Hơn một dặm!

Bộ Kinh Vân kiên nhẫn đuổi theo, Bạch y nhân kia không biết là do khí lực không thể tiếp tục, hay là không muốn tránh nữa, rốt cuộc cũng ngừng lại trong một khu rừng u ám, u ám quay lưng về phía sau đuổi tới mà đứng!

Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy có chút quái dị, bóng người áo trắng này nếu là Tiểu Tuyết, cho dù không chấp nhận hắn, cũng phải nói liên từ đầu đến cuối, không nhận đến cùng vì sao lại đột nhiên dừng lại đợi hắn? Chẳng lẽ, nàng đã thay đổi ước nguyện ban đầu?

Dù là Bộ Kinh Vân đầy bụng nghi hoặc, dù sao cao nhân gan to; tức là đặt tên có trá thì đã sao? Hắn đã đuổi đến nơi này, thì nhất định phải xem người này có phải là Tiểu Tuyết hay không!

Vì vậy không nói gì, “Phụp” một tiếng! Bộ bộ kinh vân đã tia chớp lướt đến sau lưng bóng người áo trắng đã đứng vững, trầm giọng hỏi: “Người...”

“Là Tiểu Tuyết sao?”

Bóng người áo trắng này vậy mà không mở miệng trả lời! Bởi vì...

Nàng dùng hành động để trả lời!

“Bụp” một tiếng! Đột nhiên bóng người áo trắng xoay người lại, vung ống tay áo, trong tay áo thành linh có một vật ngấm đen bay về phía Kinh Vân! Bộ Kinh Vân thật ra đã sớm cảm

thấy Ngưng Thần cảnh giác, lập tức chột lóe, liền mượn thân tránh! Nhưng mà...

Tuy hắn đã sớm biết sự khác thường nhưng không nghĩ tới việc cái vật màu đen công kích hắn kia lại là một thứ...

Dị vật!

Một thú thảo đầy lông!

A? Bóng người áo trắng này lại có một thú thảo? Vậy bóng người này là...?

Ngay lúc bộ kinh vân nhúu mây, hắn đã đồng thời trông thấy mặt của bạch y nhân ảnh này! Chỉ thấy, mặt của nàng ta “đây là mặt của tiểu Tuyết? Khuôn mặt nhân ảnh này căn bản không phải là một khuôn mặt người!

Mà là một gương mặt hung thú!

Nhìn thấy một bóng người có khuôn mặt xanh biếc, tròn mắt tái nhợt, khuôn mặt đầy vẻ hung tàn tàn bạo! Mặc dù trang phục nữ tử, nhưng kỳ thật không biết là nam hay nữ, mà người hay thú đều là quỷ! Đứng trước bộ mây là một nhân ảnh, chẳng bằng nói là một thú ảnh!

“Thú —— “

“Nô tài?”

Bộ Kinh Vân cũng không biết vì sao mình mới nhìn thấy bóng người này, lại bật ra hai chữ này! Phảng phất ở sâu trong đầu hắn, cũng đã từng gặp qua dị vật của người này - Thú Nô!

Rõ ràng thú nô này là bị cưỡng giả thần bí kia sai khiến đến, nhưng... Thú nô vốn là nô lệ của “Thần”, vì sao lại xuất hiện lần nữa? Lẽ nào cưỡng giả thần bí kia là...?

Tình cảnh trước mắt vô cùng quỷ dị! Tức là Bộ Kinh Vân trầm lãnh bất động chợt nhìn thấy thú nô dữ tợn này, trên mặt cũng không khỏi động dung lên! Nhưng, càng dạy cho hắn những chuyện thay đổi sắc mặt, vẫn còn ở phía sau!

Trong lòng Bộ Kinh Vân biết mình bị kẻ địch kéo vào bẫy, hắn bỗng dừng phát hiện, hai chân của mình rõ ràng giống như bị chế tác, không khỏi cúi đầu định thần nhìn lại, chỉ thấy hai chân mình lại bị hai vật kia quấn chặt lấy!

Thông thường mà nói, lấy tu vi kinh vân, tuyệt đối không nên bị hai cây đồ vật quán chân, mà có thể vô thanh vô tức cuốn lấy, bởi vì, hai thứ là ——

Hai sợi tơ nhẹ như nguyên vật!

Mà người dùng hai đoạn tơ này để chế tạo thì bước đi kinh vân, lúc này đang đứng ở ngoài hai trượng, bộ kinh vân quét mắt qua người này, phát hiện hần lại là ——

Ông lão vừa rồi ở bên hồ Tây Hồ thả câu! Thì ra ngay cả hần cũng là cường giả thần bí kia?

Nhưng nghe lão ông kia hăng hái nói: “Hắc hắc! Bộ kinh vân! Không nghĩ tới nhỉ? Ta “Tháp Thiên Ngân Tác” duy nhất” là vật có sức lực nhẹ nhất, hơn nữa rèn cho ta mê được “Lăn Khí hồi ruột”, được lực đủ để xuyên áo mà qua; hôm nay cho ta Thiên Ngân Tác quán lên, người mơ tưởng có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay ta nửa bước rồi!”

A? Hóa ra lão giả này gọi là “Phong Ông”? Mà tơ cá của lão ta càng có thể bào khí mà hồi ruột?

Cho dù như vậy, bộ kinh vân vẫn không loạn, hần thờ ơ hỏi: “Các người...”

“Vì sao —— “

“Cố ý dụ dỗ ta — “

“Bộ người bấy?”

Thảm ông thấy bộc vân hai chân bị chính ngân ti của mình chế tạo, sớm đã tính trước, đáp: “Bởi vì, chúng ta phải lấy người dẫn một người khác đi vào!”

“Ai?”

“Một người yêu người nhất trên đời này, cũng là người người từng yêu nhất...”

“Tuyệt!”

” duyên!”

Chữ Duyên vừa ra, người phóng ông đột nhiên nhảy lên, tay phải vung lên, chương thể mang theo kinh vân thiên linh đánh

xuống! Cùng lúc đó, người không giống thú nô cũng hung ác đập tới, một tay đã đem bộ kinh vân, cả cánh tay ôm chặt!

Thú nô vốn là “Thần” đem người thường dùng “Lỗ Hoàn” tạo thành nô lệ, chúng không có tư tưởng, nhưng lực lượng so với người bình thường mạnh hơn gấp mười lần! Con thú nô này lần này đem bộ kinh vân chặn ngang ôm chặt lấy “Lục Thiên Ngân Tác” sải bước kinh vân, giờ phút này bộ kinh vân quả thực khó mảy may né tránh! Mắt thấy bộ kinh vân thế tất bị bàn tay này bỏ trúng thiên linh mà hôn mê, tiếp theo bó tay chịu trôi, không khỏi cười lạnh:

“Hắc hắc! Tại chủ nhân của ta hao hết tâm tư sai khiến Thú Nô dụ người đọa cương, lại nguyên lai không khóc tử thần chỉ là uất ức như thế, nhân vật không chịu nổi một kích! Sớm biết như thế, chỉ một mình ta là đủ thả ông —— “

“Giờ tay là bắt được!”

Trong tiếng cười lạnh, chương phóng ông đã bỏ đến trước mặt bộ kinh vân trong gang tấc, nhưng mà, đặt ở trước mặt không khỏi quá khinh địch rồi!

Bởi vì hắn thật sự càng hiểu rõ hơn về lý trí! Bình tĩnh! Thông minh!

Chủ nhân của hắn ta nhất định tính không bỏ sót!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên nghe “Liệt Lặc” một tiếng! Trong phút chốc hắn phát hiện, hai tay của con thú nô đang xiết chặt lấy eo Kinh Vân kia, da thịt đã lộ ra vết rách, tiếp theo...

Thú nô kia bất ngờ ” bá” hướng lên trời kêu lên một tiếng! Chỉ thấy một đôi cánh tay lại mạnh mẽ kéo đến bộ kinh vân...

Cắt đứt!

Chỉ một thoáng huyết hoa phủ trời! Cốt nhục trên tay đứt bay tứ tung, tình huống cực kỳ thảm lương! Mà trong lúc phóng ông ngẩn ra, trước mắt hắn lại có chương ảnh nhoáng lên một cái!

“Bành” một tiếng vang thật lớn! Trước khi chương của ông ông bỏ tới Thiên linh Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân chương đã trùng trùng điệp điệp đánh trúng lồng ngực bà lão! Một chương này lực đạo đủ có thể khai thiên tích địa, nhất thời ông

bay ra ngoài ba mươi trượng, quay cuồng mấy vòng rồi dừng lại!

“Ma Ha...”

“Vô lượng?” Phóng ông tập tễnh từ mặt đất đứng lên, một mặt kinh ngạc giương bước hỏi.

Đúng vậy! Vừa rồi đúng là Ma Ha Vô Lượng!

Tuy rằng chủ nhân đã tận lực ngăn cách phong vân, để tránh hai người bọn họ lúc hợp lực có thể kích phát Ma Ha giới vô lượng mạnh hơn, nhưng bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong thân mang vô lượng Ma Ha cũng tự nhiên không nhẹ. Nếu thật sự ở vào thời khắc nguy cấp, Ma Ha vô lượng trong cơ thể bọn họ cũng có thể kích phát không ít, giống như giờ phút này, bộ kinh vân kích phát Ma Ha Vô Lượng tuy là một sợi lông, nhưng cũng đủ để đem công lực không phải nông thả ra hơn mười trượng.

Ngay cả bản thân Bộ Kinh Vân, giờ phút này cũng không khỏi lạnh lùng, yên lặng nhìn bàn tay phải vừa mới ra của mình! Hẳn không nghĩ tới, ma Ha giới trong cơ thể hẳn chỉ kích phát không ít, liền có uy lực kinh thiên động địa như thế, ngày đó người sáng chế ra Ma Ha Vô Lượng này, thật sự là võ giả đáng sợ nhất khắp thiên hạ! Người này, cuối cùng lại thất bại như thế nào?

Phóng ông chẳng những bị đánh lui phong phú mười trượng, mà còn miệng mũi chảy máu, hiển nhiên đã bị nội thương! Dù vậy, hẳn vẫn mang vẻ mặt cười gằn, một mặt lấy chưởng lau máu mũi, một mặt nói: “Ha ha! Hay cho một người luôn mang đến tử vong thần tử vong! Ngay cả ta phóng ông, cũng thiếu chút nữa bị người đánh xuống cửu tuyền! Chỉ là...”

“Bộ Kinh Vân! Người vừa rồi trúng “Lãn khí hồi cương” của chủ nhân ta, đã không còn tranh cãi sự thật! Cho dù Ma Ha vô lượng của người làm kinh động chúng sinh Tam Giới, nhưng một kích vừa rồi của người sẽ làm cho người co quắp nhanh hơn, nhìn một chưởng này của ta, toàn thân người đã bắt đầu không còn chút sức lực...”

Không sai! Phóng Ông nói không ngoa! Bộ Kinh Vân đã bắt đầu cảm thấy toàn thân run lên, tựa hồ được lực đã nịnh hót

trong lòng dần dần phát tác!

Phóng ông giả vờ cười gằn nói: “Mà ta! Mặc dù đã bị nội thương, nhưng vẫn có thể thúc giục tám phần mười lực lượng trong cơ thể, mà tám phần lực lượng này, đã đủ để đem cái tên không khóc tử thần – “

“Mang về cho chủ nhân!”

Chữ người mới ra, thân hình đột nhiên giương ra muốn nhảy về phía Bộ Kinh Vân, bắt giữ hắn, chỉ thấy bộ Kinh Vân dần dần nguyên lực của mình mặt trầm xuống, từng chữ từng chữ nói: “Người một...”

“Không thể nào —— “

“Thành công rồi!”

“Ta lại không tin - “

“Người có thể...”

“Bắt lấy ta!”

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe “Bồng” một tiếng! Chỉ thấy bộ kinh vân không ngờ lại có thể nhảy lên một lần nữa, thân như điện xẹt bay vút về phía trước!

Phóng ông nhưng thấy bộ kinh vân vẫn có thể như điện bay lượn, lập tức biết đã xảy ra chuyện gì, hắn lại cười gằn một trận:

“Tốt! Tử thần thật kiên cường bất khuất! Biết rõ phải dùng hết sức lực toàn thân mà bỏ đi rồi sao? Hắc...”

“Ta đây thả ông thì cứ tạm thời xem ngươi lần này thôi động dư lực, vẫn có thể chạy được bao xa?”

Cười gằn một tiếng, ông ông cũng đã giương thân đuổi sát đằng sau, hai tay của tên kia còn đang chảy máu như suối thú nô, cũng đồng thời đuổi theo ra!

Thế nhưng là, hai người đuổi chưa tới trăm bước, bỗng dừng...

Trong đám lá cây cách đó không xa đột nhiên bay ra một bóng người!

Một bóng hình xinh đẹp màu trắng!

A? Là nàng?

Rốt cuộc nàng cũng tới!

Đúng! Rốt cuộc nàng cũng tới! Cho dù nàng có đồng ý “Nhận nhau” với hắn hay không! Cuối cùng nàng cũng tới đây cứu một nam nhân cực kỳ quan trọng với mình!

Phóng ông và thú nô chợt thấy bóng người áo trắng này ngăn cản hai người bọn họ đuổi theo kinh vân, ông ông không khỏi nhướn mày, nói: “Người, chính là tiểu Tuyết kia?”

“Cuối cùng người cũng nguyện hiện thân cầu xin hắn.”

Chữ mới ra, ông lão đã phát trước chế người, vung chưởng hướng cái bóng xinh đẹp áo trắng kia bổ cực nhanh!

Không tệ! Bóng người xinh đẹp áo trắng này chính là Tiểu Tuyết! Chỉ thấy nàng mặc dù phải đối mặt một chưởng bài sơn đảo hải, trên khuôn mặt xinh đẹp lại không chút nghiêm túc, ngược lại là vẻ mặt bất đắc dĩ, lạnh nhạt thở dài: “Đáng tiếc...”

“Ta vốn đã không muốn dùng lực lượng của thần, Di Thiên Thần Quyết, vốn muốn từ nay không tranh với đời, nhưng...”

“Vì sao các người lại không buông tha cho hắn chứ? Bỏ qua cho nam nhân đối với ta trọng yếu dị thường này đi? Còn ép ta phải cực kỳ không muốn dùng đến...”

“Đi!”

“Trời ạ!”

“Thần!”

“Quyết định!”

Bốn chữ Hách Thiên Thần Quyết vừa hiện ra, tuy nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích nhưng ông ông đã bổ đến bàn tay nắm tắc trước mặt, không ngờ đã bị chém đứt cánh tay. Tiểu Tuyết lập tức phát mái tóc dài như mây của nàng một cái, a...

“Bụp” một tiếng! Mái tóc dài của nàng tựa như một thanh đao sắc đen, tia chớp đã hướng cổ của Cung Ông chém tới, trong lòng D Ông biết không ổn, nhưng...

Hắn ta đã không còn kịp nữa rồi!

“Rống —— “

Ngay tại thời điểm phóng Ông kêu thảm thiết, đồng thời bộ kinh vân bên này, hắn đã bắt chấp tất cả dư lực bản thân mạnh nhất, bay ra ngoài nửa dặm!

Với tính cách của thần chết, cho dù gặp phải bất kỳ hiểm trở nào, hắn cũng tuyệt sẽ không nói linh tinh! Nhưng lần này, không chỉ một mình hắn bị bắt hay không, mà là hắn cảm thấy, quá khứ mình nhất định từng thiếu người “Tuyệt Duyên” kia quá nhiều lần, nếu có người bắt hắn vì muốn bức nàng vào khuôn khổ, hắn, hắn, cũng tuyệt không thể lại gánh nặng nàng!

Vì vậy lần này, tử vong chẳng những đi, còn phải dốc hết sức lực tận lực rời xa bất cứ nguy cơ nào, nhưng mà...

Xem ra vô luận là tử vong chạy ra bao xa, nguy cơ đã như thiên la địa võng, che kín bốn phía xung quanh hắn! Ngay khi hắn chạy tới một cái ao sâu trong rừng cây, nơi này...

Như kinh lôi! Như thiểm điện! Hồng một tiếng, toàn bộ ao nước minh nhiên phóng lên tận trời! Một thân ảnh thướt tha đã theo nước lao ra, nhanh chóng cướp lấy bộ kinh vân!

Thiên! Đó là một cô gái mặt trắng như sương, hai bên khoe mắt bơi lên màu xanh lam! Không ngờ thấy bộ dáng yêu tà của nàng, nghiêm như nước gặp một con yêu linh, nàng cười duyên tà tà:

“Bộ Kinh Vân! Ngươi muốn đi đâu? Mau cùng Thủy Linh trở về!”

Thủy Linh, Thủy Linh này cũng là người của cường giả thần bí “Thần Hành Đại Bảo” kia? Bộ Kinh Vân rốt cục cũng trốn không thoát?

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân thật sự đã trốn không thoát! Mê được trong người hắn đã hoàn toàn phát tác, hắn đã kiệt sức! Cho dù hắn là tử thần lạnh tuyệt nhân suy thì đã sao? Móng vuốt Thủy Linh hung hăng quán lấy hắn! Mà hắn cuối cùng cũng ngất đi...

Chuyện chìm vào trong số mệnh hoàn toàn mới mà hắn sắp sửa phải đối mặt!

Nhiếp Phong không tin!

Nhiếp Phong lại không tin trên đời này, có thể bị cản trở tình yêu!

Trong lòng của hắn một mực kiên trì với tín niệm, nếu có thể “Tình” sâu hơn biển, nhất định có thể phá tan vạn khó. Hắn tin tưởng lực lượng “tình”, so với bất kỳ cường giả nào tại nhân gian lực lượng vô địch hơn...

Vô địch!

Cho nên, hắn vẫn luôn dốc hết tất cả tâm lực của bản thân, đi giúp “Tuyệt Duyên” và “Vân sư huynh” của hắn! Ở sâu trong lòng hắn vẫn luôn có một hi vọng! Hy vọng Tuyệt Duyên và Bộ Kinh Vân có thể trở thành người tình của nhau!

Thế nhưng...

Hiện tại!

Hôm nay, tín niệm của hắn đã phải đối mặt với khiêu chiến trọng đại!

Nhiếp Phong vẫn chìm sâu xuống nước, trái tim của hắn cũng theo nước chìm xuống phía dưới!

Chỉ là cường giả thân bí hai tay chấp sau lưng nhẹ nhàng quét ra một cước, trên đó tự xưng là “Thái Bảo thần hành”, đã đem Nhiếp Phong tu vi không cạn đảo vào trong hồ nước, càng làm cho huyết khí toàn thân hắn đại loạn, cho dù có hôn mê bất tỉnh đi chăng nữa!

Phạm gian mệnh mông này, thật sự có người vô địch tới vậy sao?

Thật sự là có người cùng với vị “Thần” trường sinh bất tử kia...

Cũng là vô địch tương tự!

Điều này sao có thể? Nhưng mà, Nhiếp Phong đã trước khi rơi vào hồ nước, vô tình nhìn thấy bộ mặt thật của “Thái Bảo thần hành”. Gã rõ ràng minh bạch, trên đời này thật sự có người cùng vô địch với vị Thần trường sinh bất tử kia, bởi vì chân diện mục gã nhìn thấy lúc trước là...

Hắn rất khiếp sợ! Nhưng niềm tin của hắn tuy phải đối mặt với khiêu chiến lớn nhưng vẫn không hề dao động!

“Vân... Sư huynh, Tuyết Duyên... Cô nương, nghĩ không... Đến đây, kẻ địch các người phải đối mặt lần này, lại là... cường đại như thế... Vô địch, lại như thế... Đáng sợ!”

“Nhưng mà... Phong sư đệ... Vẫn rất tin, chỉ cần hai người... tình cảm còn nhiều Kim Kiên, đồng lòng... Một cho dù mạnh hơn nữa... Gấp trăm lần... Kẻ địch, các người cũng vậy... nhất định có thể... Thắng!”

“Nhất định có thể... thắng Vận Mệnh!”

“Sinh tử nương tựa!”

Nhiếp Phong không thể nghĩ tiếp nữa! Bởi vì vào lúc này, hắn đã chìm vào nơi sâu nhất của Tây Hồ, hắn bắt đầu cảm thấy buồn bực, hít thở không thông!

Cho dù hắn hi vọng Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên có thể chiến thắng Vận Mệnh, nhưng chính bản thân hắn lại không cách nào chiến thắng vận mệnh không may của bản thân!

Nhưng là, có lẽ là chuyện nên làm, có lẽ là trong vận mệnh sớm đã an bài cho hắn, ngay trong nháy mắt hắn hít thở không thông, bỗng dưng “Hồng” một tiếng...

Một bóng người đột nhiên vọt vào trong nước! “Phốc” một tiếng, đã theo sát Nhiếp Phong, tia chớp lần nữa xông lên nước!

Thân thủ thật phi phàm! Bóng người này có thể mang theo Nhiếp Phong, theo gió xông ra khỏi mặt nước nhanh như chớp, thậm chí không kém Nhiếp Phong đã dùng thanh âm còn nhanh hơn hắn bao nhiêu, nhưng càng làm cho Nhiếp Phong từ từ thần trí mơ hồ kinh ngạc chính là...

Cái này có được thân thủ phi phàm, người kịp thời cứu hắn, lại là một cô gái!

Tuy Nhiếp Phong trong lúc mê man cũng không hoàn toàn nhìn rõ dung mạo của nàng, nhưng hắn khẳng định nàng là một tiểu nữ, còn đang mơ mơ hồ hồ, thoáng liếc qua thấy bên người cô bé này có một con chim nhỏ đang xoay quanh, còn có cô bé này trên mặt, mơ hồ có một đạo hồng ấn!

Hồng ấn? Hồng ấn? Hồng ấn?

Nhiếp Phong bỗng nhiên nhớ ra, chỉ có một “Nàng” hẳn từng biết, trên mặt mới có một đạo hồng ấn làm cho người tiếc nuối, chẳng lẽ nữ hài cứu hắn này sẽ là...

“Mộng...” Trong lúc mê man, Nhiếp Phong cực kỳ gian khổ mà phun ra một chữ “Mộng”, cô gái kia đang cùng Nhiếp Phong lao vùn vụt, cũng lập tức kinh ngạc!

“Mộng... Người... Người vậy mà biết ta gọi thẹn?”

“Người quen ta từ lâu?”

Cô gái này, xem ra là vừa vắn đi ngang qua nơi đây, mới có thể gặp đúng lại được nàng cứu Nhiếp Phong, duy nhất nàng vắn liệu không ra. Chính nàng cứu người xa lạ này, lại có thể phun ra tên của nàng!

Con chim nhỏ bay lượn bên cạnh cô bé kia càng không ngừng kêu “xèo xèo”, phảng phất như con chim này cũng có kháng cự không hết bi tình, quét không hết bụi trước, nhìn thật một chút, à? Con chim nhỏ này không ngờ cũng có vết sẹo đỏ trên mặt! Chẳng lẽ nó là...?

Cô bé kia vẫn bay lượn lơ với chim nhỏ bên cạnh:

“Thúy nhi, hôm nay nếu không phải người bay lung tung, hại ta đuổi theo không ít thời gian, ta cũng sẽ không vừa khéo đi qua nơi đây cứu người này!”

“Thúy nhi, là người có ý dụ ta đến đây cứu hắn?”

“Người, có chuyện muốn nói với ta?” Con chim nhỏ kia kêu lên “xèo xèo” không ngừng! Dường như thật sự có nhiệt tình đối đãi: Nhưng, cô bé kia làm sao hiểu được ý tứ của nó? Nàng chỉ bỗng nhiên than nhẹ:

“Vô luận như thế nào, cho dù cha từng dặn dò ta không tin bất luận kẻ nào, càng đừng tiếp xúc với bất kỳ kẻ nào, nhưng hôm nay nếu ta đi ngang qua đây, thì có thể nào thấy chết mà không cứu?”

“Hơn nữa, nam nhân này có thể gọi tên của ta...”

Đúng vậy! Nhiếp Phong có thể gọi ra tên của nàng, đã đủ để nàng không theo lời cha mình dạy bảo. Phá giới cứu hắn rồi!

Thiếu nữ chạy vùn vụt, hai mắt liếc nhìn vết thương giữa ngực và bụng Nhiếp Phong, không khỏi nói với con chim nhỏ: “Hương vết thương thật nặng! Kẽ ra cứ lưu lại một dấu chân máu đỏ ở ngực bụng hần, trên đời... lại có người có tu vi không thể tưởng tượng nổi như thế? Thúy nhi! Chúng ta không phải là đi tìm một nơi bí mật chữa thương cho hần đâu!”

Cô gái nói xong, đã ôm lấy Nhiếp Phong, và chim chóc của mình, như một giấc mộng, cùng nhau bay đi!

Thật là một cô gái lương thiện! Thà không thủ lão phụ dạy bảo cũng phải cứu người!

Thật cô bé tịch mịch! Tựa hồ duy nhất có thể nghe được tâm sự của nàng, trên đời này, cũng chỉ có con chim nhỏ luôn theo đuôi nàng!

Cô bé này rốt cuộc là xương cụt?

Nàng thật sự cũng gọi là ——

Mộng?

Chương thứ sáu, Mộng Hội

“A Thiết đại ca!”

“A Thiết đại ca!”

“A Thiết đại ca!”

Nơi này không biết là nơi nào, bộ kinh vân chợt tỉnh lại, phát giác chính mình lại ở trong một cái thế giới đen kịt khôn cùng. Hần ở trong thế giới đen kịt này, nghe thấy thanh âm của một cô bé đang liên tục gọi A Thiết đại ca!

A Thiết đại ca ư? Đây không phải là tên mà năm năm qua hần đã dùng hay sao?

Bộ Kinh Vân không tự chủ được từ trong đen kịt cất bước hướng thanh âm của cô bé này, cuối cùng sau khi ước hẹn đi ra trăm bước, hần liền thoáng thấy phía trước có một bóng người đang đứng ở giữa không trung.

Đó là một bóng dáng áo trắng gầy gò.

Nhìn tình ảnh bạch y này, Bộ Kinh Vân bắt hạn nhướng mày! Mà bóng người xinh đẹp áo trắng kia dù chưa quay đầu lại, lại giống như biết bộ kinh vân trong lòng đang nghĩ gì, nàng ngo ngắh hỏi: “A Thiết đại ca, huynh, huynh xem ra rất xa lạ với ta?”

“Chẳng lẽ ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra?”

Trong lúc nói chuyện, bóng hình xinh đẹp áo trắng này càng nhìn thoáng qua bộ dáng bộ kinh vân, bộ kinh vân chợt thấy dung mạo nàng, không tự chủ được trầm thấp hô một tiếng:

“Nhỏ — “

“Tình?”

Đúng vậy! Thiển Ảnh trước mặt, đúng là “Tiểu tình” của nhị thần quan ngày đó, nhưng nàng không phải đã chết từ lâu rồi sao?

Chỉ thấy tiểu tình non nớt “rất sống động” bước tới trước mặt bộ kinh vân, nhẹ nhàng kéo tay của tử thần, đem bàn tay lạnh như băng lạnh lẽo của tử thần nhẹ nhàng dán lên khuôn mặt của mình, nàng rớt cục nhẹn không được nước mắt rơi lã chã nói: “A Thiết... Đại ca, ngươi đúng là như vậy... Băng lãnh thậm chí còn lạnh hơn cả ta đã chết, nhưng mà, muội tử... Biết rõ cho dù là mặt của ta... Tay của ngươi tuyệt nhân vô, nhưng tâm của ngươi lại là... ấm áp...”

Tiểu tình nói đến đây, sau lưng Bộ Kinh Vân chợt lại có một thanh âm vang lên, nói: “Không tệ! Chúng ta, chính là kính trọng nhất với đại ca chút chuyện này.”

Bộ Kinh Vân không khỏi sửng sồ, với công lực của hắn không có lý do gì lại không nghe ra có một người vẫn đứng yên phía sau, lập tức hắn quay lại nhìn, chỉ thấy...

Một nam tử hoàn toàn giống y hệt hắn, thật sự đứng ở phía sau!

“A —— “

“Hắc?”

Bộ Kinh Vân chẳng biết tại sao chỉ liếc mắt đã nhận ra nam tử này, phảng phất như hắn và hắn từng có vô số ân ân nghĩa, quyến tình Cát Cát...

Bộ Kinh Vân đã mắt trí nhớ lại có thể nhận ra mình, A Hắc xem ra tương đối cao hứng, hắc nắm lấy tay bộ kinh vân, thản nhiên cười nói: “Đại ca, nghĩ... Không đến huynh còn nhớ rõ ta... Nhị đệ, thật sự không có ở chỗ chúng ta tuy không phải thân huynh đệ, nhưng tình như huynh đệ một lần...”

Bộ Kinh Vân ngẩn ngơ hỏi: “Giả như...”

“Ta không nhớ nhầm.”

“Các ngươi...”

“Vốn nên chết ——”

“Các ngươi bây giờ....”

“Tại sao lại...”

A Hắc và tiểu tình lại khổ sở cười cười, nói: “Đúng vậy! Ta và tiểu tình vốn nên chết rồi, chỉ là lần này chúng ta trở về, hy vọng có thể nói với ngươi một câu.”

Tiểu tình cũng nói: “Ừm! A Thiết đại ca, lời chúng ta muốn nói với ngươi là hi vọng ngươi có thể nhanh chóng cứu được...”

“Tuyệt Duyên cô nương!”

Cứu được Tuyệt Duyên? Bộ Kinh Vân kinh ngạc.

A Hắc: “Đại ca, Tuyệt Duyên cô nương tình thâm nghĩa trọng với huynh, thực không nên có kết quả như vậy, nhưng sinh mệnh của cô ấy... đã càng lúc càng gần chúng ta rồi! Huynh quyết không thể để cô ấy tiếp cận chúng ta, cùng chúng ta lên đường tại Hoàng Tuyền...”

“Đúng vậy!” Tiểu tình nói: “A Thiết đại ca, nếu Tuyệt Duyên cô nương cũng xuống cùng chúng ta lên đường, một mình trên đời ngươi đã quá tịch mịch đáng thương, bởi vì ngươi một mực báo thù cho cha ngươi mà không tiếc tra tấn bản thân, trở thành kẻ thù, thực sự thống khổ vô cùng, ngươi và Tuyệt Duyên cô nương có tình phải ở cùng một chỗ, chỉ có cô gái này là không tiếc hy sinh một điều hạnh phúc...”

“Có thể giải trừ cô quạnh - tử vong vĩnh viễn ôm ấp tịch mịch! Giải trừ thống khổ!”

Tiểu tình vừa nói, một mặt cùng A Hắc song song khoanh tay, quay người tiếp tục lên đường.

Bộ Kinh Vân đang muốn gọi bọn họ lại, ai ngờ tiểu tình song lo sợ quay đầu lại, đau buồn nói: “A Thiết đại ca, ta biết huynh quan tâm chúng ta, thế nhưng trên đường xuống Hoàng Tuyền mặc dù khổ, ta và A Hắc có thể sống vai cùng đi, cũng không tịch mịch!”

“Cho nên, sau này cho dù ngươi có thể khôi phục lại ký ức cũng không cần nhớ chúng ta nữa! Tốt nhất là ngươi mau chóng cứu cô nương Tuyết Duyên về! Nếu không...”

“Tất cả đã quá muộn!”

Nói xong vui vẻ, A Hắc và tiểu tình lần này rốt cuộc cũng không quay đầu lại, từ từ biến mất trong bóng tối, trong bóng tối chỉ còn lại một câu cuối cùng của hai người bọn họ.

“Đại ca...”

“Đừng vì báo thù mà nhảm cả đời.”

“Chỉ mong một ngày nào đó ngươi vẫn có thể nở nụ cười xán lạn như lúc trước.”

“Con phải... Cố gắng bảo trọng! kiếp sau...”

“Tạm biệt!”

Bộ Kinh Vân còn muốn hỏi hai người, vì sao hẳn phải mau chóng cứu Tuyết Duyên? Rốt cuộc Tuyết Duyên đã xảy ra chuyện gì? Nhưng đúng vào lúc hẳn muốn đuổi theo hai người thì đột nhiên hỏi...

Đột nhiên hẳn cảm thấy hai mắt tỏa sáng!

Thế giới đen kịt mà hẳn đang đặt mình trong nháy mắt này đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói lòa!

A?

Ánh sáng chói lòa ban đầu không phải là thế giới đen kịt kia!

Hóa ra đây mới chỉ là thế giới chân thật do Bộ Kinh Vân bố trí lúc này!

Bộ Kinh Vân rốt cuộc đã tỉnh lại!

Hắn chậm rãi mở đôi mắt lạnh lùng của mình ra, lúc này mới phát hiện, vừa rồi chỉ là một giấc mộng!

Nhưng mà, Mộng Như Huyền Chân kia, cảm giác phi thường chân thật, phảng phất, trong tối tăm thật sự có hai luồng u hồn trọng tình trọng, vẫn là đôi với đại ca hai người kính trọng nhất yên tâm, cho nên vẫn không tiếc hết thảy trở về nhân thế rồi đi một chuyến, hướng đại ca bọn họ kể lại một tiếng dẫn dò, bảo trọng...

Rốt cuộc thì giấc mộng kia là thật hay giả? Bộ Kinh vân mặc dù không cách nào khẳng định, nhưng có một điểm, hắn lại phi thường khẳng định!

Hắn còn sống!

Chỉ cần còn sống, liền có cơ hội báo thù!

Chỉ cần còn sống, sẽ luôn có một ngày hắn có thể tìm về cái người hắn đã quên, nhưng tuyệt đối không nên quên - Tuyết Duyên!

Bộ Kinh Vân lạnh lùng ngồi dậy, phát hiện hắn giờ phút này đã đặt mình ở nơi đó, chính là một thạch thất đèn đuốc thông thiên! Hắn còn nhớ, mình dưới mê hương “Liệt khí hồi sinh” kia, từng một lần bất tỉnh, trước khi hôn mê, còn từng có một nữ tử xinh đẹp tên là “Thủy Linh” bắt giữ hắn! Hắn, có phải bây giờ đã thật sự bị “Thủy Linh” kia bắt và an trí ở thạch thất này hay không?

Đã không cần đoán nữa! Trong lúc đang kinh vân suy nghĩ, cửa thạch thất bỗng “Hạt” một tiếng trượt ra! Một thân ảnh thướt tha đã đi vào! Thân ảnh thướt tha này không phải ai khác!

Đúng là “Thủy Linh” kia!

“Sức khôi phục thật kinh người!” Thủy Linh chợt thấy đám mây sóng nước đã tĩnh lại, không khỏi hơi kinh ngạc, khoe miệng tà dị vênh lên, tán thưởng:

“Lão già chặn ông kia “Thác Thiên Ngân Tác” được rèn từ “Lân Khí Hồi Khí”, cho dù là voi trăm cân nghìn cân, cũng phải hôn mê ba ngày ba đêm, người chống đỡ trong một đêm đã tỉnh, xem ra, danh tiếng tử thần không khóc tử vong, xu hướng tấn công! Hắc hắc...”

Bộ Kinh Vân mặt lạnh lùng trầm xuống, hỏi: “Người...”

“Đến cùng là —— “

“Ai?”

Thủy Linh nói: “Ta tên là Thủy Linh.”

Bộ Kinh Vân chậm rãi nói: “Ta...”

“Sớm đã biết.”

Ý tứ của tử thần, là hẳn sớm biết nàng gọi là Thủy Linh, giờ phút này hẳn muốn biết, là nàng rốt cuộc là “Thần thánh phương nào”? Còn nữa, vì sao nàng muốn mang hắn về?

Thủy Linh xem ra cũng không ngốc, hơn nữa còn tương đối khôn khéo, nàng hiểu ý, nhưng nghe cách cách cách của nàng cười nói: “Bộ kinh vân! Câu chuyện của người ta còn chưa tán gẫu mấy câu, người liền đối với một đạo của ta thẳng thẫn bức hỏi! Thật không hổ là một cái chết lạnh như băng không thú vị! Xem ra, sư đệ Nhiếp Phong của người, so với người thú vị hơn nhiều!”

“Người đã muốn biết Thủy Linh ta là thần thánh phương nào, được rồi! Hôm nay ta sẽ dẫn người đi gặp một người, người này, sẽ hảo hảo nói cho người hết thảy!”

Bộ Kinh Vân nói: “Người này...”

“Là ai?”

Thủy Linh có thâm ý đáp lại: “Một người đặc sắc tuyệt đỉnh giống như người!”

“Người nếu biết người này là ai thì đi theo ta!”

Thủy Linh nói xong đã quay người đi ra, Bộ Kinh Vân lập tức đứng lên, bước ra thạch thất.

Rốt cuộc người mà Thủy Linh lĩnh bộ kinh vân hướng tới liệu có phải là gã cường giả thần bí đầu đội mũ sa không?

Bộ Kinh Vân sẽ rất nhanh chóng biết được.

Thông đạo cực kỳ âm đạm, hoàn toàn khác với loại thạch thất mà Bộ Kinh Vân vừa mới đặt chân vào đèn đuốc sáng trưng kia!

Bộ Kinh Vân vẫn luôn đi theo sau Thủy Linh, xuyên qua một cái thông đạo thật dài! Mặc dù ở trong đầu Tử Thần, hắc hắc là chưa bao giờ đến cái nơi không thấy ánh mặt trời này, nhưng mà, nơi này lại như có chút giống đã từng quen biết...

Nhất là bước chân kinh vân khó hiểu nhất, cho dù hắc trủng phải Đăng khí thì mới ngất đi được. Sau khi tỉnh lại, mặc dù khí lực trên người hắc không còn hồi phục, nhưng dường như cũng không phải lúc nào cũng bị hắc phong bế khí môn.

Nếu như Thủy Linh muốn gây bất lợi cho hắc, nàng không khỏi quá bất cẩn! Để đề phòng vạn nhất, nàng nên phong ấn khí môn trước khi thần chết tỉnh lại! Nàng không cẩn thận như thế, có phải hay không bởi vì...

Chủ nhân của cô không hề đặt công lực Bộ Kinh Vân trong mắt?

Bộ Kinh Vân vẫn một mực đi về phía trước, một mực trầm tư suy nghĩ về vấn đề này, nhưng hắc cũng đã không còn thời gian suy nghĩ quá nhiều, nhưng vào lúc này, Thủy Linh đã dừng lại trước một gian mật thất ở cuối thông đạo!

“Chính là chỗ này!” Thủy Linh ngoái mắt lại liếc qua bộ bộ kinh vân, cười nói: “Bộ kinh vân, ngươi nếu muốn biết hết thấy, liền mở cửa đạo môn này tiến vào xem một chút đi! Trong phòng này, có một người ngươi muốn biết là ai...”

“Một bộ kinh vân rất muốn biết là người của ai.” Bộ Kinh Vân đột nhiên nghe lời này, đã không nói ra được, đẩy cửa vào!

Rốt cuộc là ai phân phó Tiểu Linh đưa Tử Thần tử trở về? Người trong phòng rốt cuộc là ai...

Bộ Kinh Vân mang theo vô số nghi vấn bước vào bên trong cửa, ai ngờ tử thần từ trước đến nay tuy cực kỳ khiếp sợ, lần này lại vì tình cảnh trong phòng mà có chút rung động!

Trong phòng có bóng người nào!

Có, chỉ là một bộ “Linh Xu”!

Linh Xu khắc “Tuyệt Duyên Chi Linh”!

Trời ạ...

Chương thứ bảy gặp lại tuyệt duyên.

Tuyết Duyên... Linh?

Bộ kinh vân vân liệu không tìm được, người mà Thủy Linh lĩnh nàng chứng kiến, lại là một người - chết!

Hơn nữa người chết này, lại còn trong miệng Trình mụ, từng là thê tử của Bộ Kinh Vân Cương... Tuyết Duyên?

Tuyết duyên thẳng... Đã chết? Vậy, lần này Bộ Kinh Vân đến Tây Hồ tìm duyên, chẳng phải đã mất đi ý nghĩa?

Nàng rút cuộc chết như thế nào?

Bộ Kinh Vân đang muốn truy hỏi Thủy Linh bên người, ai ngờ đột nhiên có một thanh âm vang lên sau lưng hắn:

“Ngươi, cuối cùng cũng trở về rồi.”

“Cuối cùng cô cũng trở về nơi cô và cô từng gặp gỡ.”

“A Thiết...”

“Hoan nghênh ngươi!”

Thanh âm ướt át vô hạn, càng quen thuộc nhất là trong lòng bộ kinh vân như đầm sâu không đáy, nhắc lên vô hạn gợn sóng, bộ kinh vân thỉnh thoảng quay người nhìn lại, chỉ thấy sau lưng hắn chẳng biết lúc nào, lại xuất hiện hai bóng người!

Hai bóng người một trắng một xanh!

Tiểu Tuyết!

Tiểu Thanh!

Mà người vừa lên tiếng kia, chính là Tiểu Tuyết!

“Nhỏ — “

“Tuyết?!”

Tỷ muội Tiểu Tuyết đột nhiên xuất hiện tại nơi này, bộ kinh vân tức thì toàn thân căng thẳng, ngưng thần đề phòng! Chỉ là nếu tỷ muội Tiểu Tuyết xuất hiện ở đây, dám mang thai là Tiểu Tuyết muốn Thủy Linh sắp hôn mê nó mang về! Đến lúc này, Bộ Kinh Vân đã không thể khẳng định, rốt cuộc đôi tỷ muội muội này là bạn hay là bạn?

Tiểu Tuyết thấy bộ kinh vân ngưng thần đề phòng như thế, thờ dài một tiếng, nói: “Ngươi tuyệt đối không nên phòng bị ta

như thế. Người, có biết ta là ai không?”

Bộ Kinh Vân Mặt không biểu tình nói: “Cho dù...”

“Người là ai...”

“Ta chỉ biết là...”

“Thủy Linh là vì người!”

“Mang ta về đây.”

Tiểu Thanh đứng bên cạnh Tiểu Tuyết nở nụ cười ôn nhu, nói: “Có hai loại ý tứ, thứ nhất là bắt sống người! Thứ hai, là cứu người trở về! Bộ Kinh Vân, người cũng biết chúng ta cũng không phải là bắt người, mà là cứu người từ trên tay của cường giả thần bí kia trở về sao?”

Tiểu Thanh nói đến đây, giọng nói hơi dừng lại, mắt nhìn tuyệt nhỏ bên người, tiếp tục nói: “Tổng Huyền càng nhiều sách tốt thỉnh 201. Gian tặc dùng thư Bính Kim tệ đi.

“Huống chi, nếu người biết “Nàng ta” là chính xác, nàng ta sẽ càng hiểu rõ, nàng ta căn bản không có bất kỳ lý do gì để làm hại người!”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân hiểu rõ, nếu Tiểu Tuyết và Tiểu Linh cố tình gây bất lợi cho hắn thì nên phong tỏa khí môn của hắn từ lâu. Hình như bọn họ cũng không muốn chế ngự hắn quá mức!

Hắn lạnh lùng hỏi: “Vậy...”

“Tỷ đệ Tiểu Tuyết nhất”

“Rốt cuộc là ai.”

Tiểu Thanh nhìn Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết nở một nụ cười khổ, trong giọng nói tràn đầy chua chát, bỗng dưng nàng chuyển giọng, đổi giọng nói của một người khác, thờ dài nói: “Không ngờ được năm viên vong tình chuẩn bị lợi hại như thế này! Chẳng những làm cho người quên hết tiền trần, mà còn làm cho giọng nói của người cũng không phân biệt được!”

“Ta, thật ra từng là...”

“Mẹ của người!”

“Từ mẹ!”

“Càng là —— “

“Thần mẫu!”

Cái gì? Tiểu Tuyết là... Thần mẫu?

Bộ Kinh Vân nghe vậy nhất thời ngẩn ra, mà ngay trong lúc hấn còn đang lo lắng, tuyết nhỏ trước mắt bất ngờ đã xé xuống mặt mình, chỉ thấy dưới mặt nàng có một khuôn mặt vô cùng già nua!

“Nhìn thấy chưa hả? A Thiết! Con của ta! Đây chính là dung mạo của mẫu thân ngươi lúc xưa!”

Nói xong bỗng nhiên Thần mẫu chuyển giọng, chuyển thành giọng nói trẻ trung dễ nghe, đồng thời đeo lên một cái mặt nạ trẻ tuổi khác, Bộ Kinh Vân phát giác, nàng đột nhiên càng trở nên trẻ tuổi hơn cả Tiểu Thanh bên cạnh mình!

“Đây mới chính là bộ mặt thật sự của ta hơn trăm năm trước!”

Nhìn người trước mắt một mặt hai biến, bộ kinh vân mặc dù vẫn quy định, duy dị mê hoặc. Thần mẫu chỉ thấy vẻ mê man trong ánh mắt của hấn, không khỏi thương tiếc vô hạn nói:

“Hài tử, có phải cảm thấy mê hoặc hay không? Chúng ta đều là phạm nhân, phạm nhân như thế, luôn mê hoặc ngũ sắc, khó phân thật giả, cho nên cuối cùng, ta rốt cục từ bỏ dùng dung mạo thị nhân, mà vĩnh hằng treo lên...”

“Cái mặt nạ này!”

Thần mẫu lại nói tới đây, đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một vật, “Phốc” đã đeo ở trên mặt! Đúng là cái mặt nạ bảy màu rực rỡ kia!

Rốt cuộc nàng ta cũng biến trở về hình dáng từng gặp Thần mẫu quen biết nhất!

Không sai! Đúng là “Giống như đã từng quen biết”! Chỉ vì, bộ kinh vân mặc dù bởi vì hồi ma giả thần bí kia, bản thân dần dần hồi phục không ít ký ức, nhưng tất cả vẫn như đứt đoạn, tương đương mơ hồ!

Gặp lại thần mẫu, cho dù hấn không tự chủ được nhưng trong lòng lại sinh ra một cảm giác vô cùng thân thiết, nhưng tại sao thần mẫu lại làm hấn cảm thấy thân thiết? Hấn căn bản khó có thể nhớ được.

Chính như vị thê tử “Tuyệt Duyên” vừa bước qua cửa kia, cho dù hẳn nghe thấy tên của nàng thì tâm thần rung động, tựa như rất có duyên với nàng, nhưng rốt cuộc nàng đã từng yêu hẳn như thế nào? Bởi vì hẳn? Hẳn thật sự không thể nhớ lại!

Nhưng, Bộ Kinh Vân mặc dù đã không cách nào nhớ lại chuyện giữa hẳn và cô ta, nhưng trong phòng đối thủ, “Tuyệt Duyên Chi Linh” lại rất có cảm giác, hẳn bỗng nhiên hỏi: “Nếu...”

“Người từng là thân mẫu ruột của A Thiết nương.”

“Người, tại sao lại biết...”

“Giả làm tiểu Tuyệt!”

“Thủy Linh Tiểu Thanh —— “

“Rốt cuộc là ai?”

“Tuyệt Duyên Chi Linh ——”

“Rốt cuộc là... “

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Cô ta ——”

“Thật sự đã chết rồi?”

Bộ Kinh Vân hiếm thấy hỏi vấn đề này một hơi. Thần mẫu biết tính cách Tử Thần không thích nói nhiều, không khỏi cảm động nói: “Cháu à, không ngờ cháu ngày xưa không thích nói chuyện, trước khi hồi phục hoàn toàn quên ký ức của A Thiết, cháu lại vì cái chết của nàng mà hỏi nhiều như vậy, có thể thấy được trong lòng cháu đã từng trọng yếu đến cực nào! Cho dù cháu không nhớ ra nàng quan tâm như thế nào, nhưng cháu vẫn không tự chủ được mà kích động.”

Thần mẫu nói đến đây, hơi dừng lại, thoáng nhìn Thủy Linh và Tiểu Thanh đứng bên cạnh nàng, nói: “Thủy Linh và Tiểu Thanh, thật ra là do ta dưới cơ duyên xảo hợp cứu được hai người đáng thương, bọn họ vì báo ân, mới đi theo ta...”

Lời vừa nói ra, Tiểu Thanh không khỏi rủ xuống, thậm chí ngay cả Thủy Linh từ trước đến nay vô cùng tà khí, cũng không khỏi có chút ảm đạm! Hai người xem ra thật sự chuyện cũ không kém người ngoài chút nào.

Thần mẫu lại nói: “Về phần tại sao ta lại đóng giả thành Tiểu Tuyết, lại để Tiểu Thanh trở thành muội muội của ta, vì sao Tiểu Duyên lại chết, việc này nói ra rất dài! Người nếu biết rõ chân tướng, hôm nay ta liền dẫn người đến một nơi, ở nơi đó, người sẽ —— rõ ràng tất cả!”

Thần mẫu nói xong, dĩ nhiên cùng Tiểu Thanh xoay người, đang muốn bước ra khỏi phòng, ai ngờ bộ kinh vân đột nhiên trầm giọng nói: “Chậm...”

“Ồ!”

chậm một tiếng, thần mẫu và Thủy Linh Tiểu Thanh dừng bước tại chỗ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bức bộ kinh vân từng nước nhóm lửa cháy mấy nén hương đăng trước tuyết lần, cũng trầm giọng nói:

“Nếu như...”

“Nàng thật sự từng...”

“Như vậy vì lời của ta.”

“VẬY...”

“Cho dù ta có thể hay không...”

“Lại nhớ lại nàng —— “

“Dù sao cũng phải vì nàng...”

“Đốt hơn một nén nhang!”

Bộ Kinh Vân nói xong đã đặt hương trong tay lên Tiểu Duyên linh.

Tiểu Thanh và Tiểu Linh Đột Phong dùng vẻ mặt lạnh lùng nổi tiếng giang hồ, lại có hành động này đối với người vợ đã không nhớ nổi kia. Hai người dù sao cũng là nữ nhi, mũi không khỏi cay cay, thiếu chút nữa muốn rơi lệ.

Thế nhưng, nếu như các nàng có thể tĩnh tâm hơn một chút, có lẽ, các nàng sẽ đồng thời thông dong bước trên mây, nghe thấy một trận thanh âm rất kỳ quái.

Một tràng nước mắt chảy dài trên mặt nạ!

Ai sẽ vì một bức kinh vân cuối cùng có thể tự tay giết vợ một nén nhang, mà cảm động đến rơi lệ?

Là ai từng thấy tình cờ gặp gỡ ngoài Bộ Vân và Tuyết Duyên, quen biết đến mức yêu nhau, cuối cùng vẫn là vận mệnh bi ai, có tình nhân khó mà trở thành thân thuộc?

“Là nàng! Trên đời này cũng chỉ có một người vĩnh hằng mang mặt nạ trên người. Nàng biết Tuyết Duyên từng yêu nàng như thế nào, trải qua ngàn đau khổ cho hấn cũng không tiếc cái mạng nhỏ này cả đời...”

Cho dù sau mặt nạ thần mẫu truyền đến thanh âm, duy ai cũng không cách nào chứng thực được nàng có hay không cảm động rơi lệ, nhưng mà có thể khẳng định chính là, giờ phút này thanh âm của thần mẫu tương đối nghẹn ngào, nhưng nghe nàng đau buồn nhìn Bộ Kinh Vân thở dài: “Sao phải khổ thế?

Tình bạc sao?

Tình sao lại từ biệt?

Tình vất vả lắm mới ly khai được?

Liên lụy chúng sinh!

Tình cảm rất nhiều sai lệch...”

“Cháu trai, đã không còn sớm nữa rồi!”

“Đến đây đi!”

“Vậy thì cho người biết hết mọi chân tướng phía sau — “

“Mới quyết định con đường của chính mình...”

“Làm thế nào để đi tiếp đây!”

Nói xong, cuối cùng thần mẫu cũng buồn bã xoay người rời đi.

Rốt cuộc nàng sẽ nói cho Bộ Kinh Vân chân tình gì? Hơn nữa còn cần Bộ Kinh Vân chọn đường nào?

Lại là một đôi muỗi vô cùng mỏng mạng.

Có thể nói, nó so với con muỗi từng bước kinh vân trong Tây Hồ tị vũ đình...

Càng bạc mệnh hơn!

Hôm nay con muỗi này tìm hoài lâu, còn chưa tìm được con mồi thích hợp, kỳ thật đã tương đối đói bụng, may mà, khi hấn bay vào trong một cái lá cây, hấn liền phát hiện bốn người!

Không! Phải nói là ba người sống, một người chết! Một kẻ có thân có chỗ đã chết!

Máu của người tàn khốc, con muỗi này xưa nay rất đáng ghét, nó tình nguyện hút máu chứ không hút máu của người chết!

Nhưng mà, mặc dù trước mắt có ba người còn sống, nhưng lựa chọn tựa hồ không nhiều lắm, bởi vì trong đó có một hán tử về mặt quý dị, xem ra không phải mỹ vị, mặt khác còn có một nam không ra nam, nữ không giống nữ. Như nô như thú, cũng khó mà gọi lên dục vọng của con muỗi này.

Đảo bật, một người trong đó hỏi đội mũ lụa, không thấy diện mục, thần bí nhân hai tay đứng sừng sững, lại gọi nên hứng thú nhất với đám muỗi này.

Bởi vì “hắn” đã không còn mặt mũi!

Bởi vì “hắn” thần bí!

Nguyên nhân chính là vì “hắn” không có khuôn mặt, cho nên mới càng khiến người ta nghĩ mà mê mẩn, khiến người ta đoán không ra “hắn” là đẹp hay xấu?” “Máu của hắn là thơm hoặc là thúi? Hết thấy đều chờ đợi đưa chén...

muỗi đối với con môi thần bí này, cảm thấy cực kỳ hài lòng, nó đã đói khát khó nhịn, không nói lời gì bay tán loạn tiến vào trong mũ sa của người thần bí kia, rơi vào trên cổ “hắn”!

Kỳ quái chính là, người thần bí này dọc theo biển phát giác rơi vào trên cổ mình muỗi, là “hắn” nhất thời để ý? Hay là” hắn căn bản không chút ngại ngùng?

Có lẽ chỉ vì “hắn” tin tưởng, trên đời không có bất luận kẻ nào hoặc vật nào có thể tổn hại “hắn” mấy may? Thậm chí khó mà “hắn” tổn hại nửa giọt máu tươi trong cơ thể?

Thế nhưng, muỗi lại không quá lo lắng về chuyện này, nó đã như sói như hổ đem cái miệng của mình đâm về phía người kia, sau đó...

Nó mới phát giác, mình sai rồi!

Hơn nữa còn là một sai lầm rất trí mạng!

Hóa ra, đồ vật thần bí nhất mặc dù mê người nhất, nhưng đồ vật thần bí nhất, cũng có thể là...

Thứ nguy hiểm nhất!

Hách Thính “Đinh” một tiếng! Làn mồm của con muỗi kia không chỉ đâm vào da thịt thân bí nhân kia, mà ngay lúc nó vừa hấp thụ một ít tơ máu, chính nó đã...

Không ngờ nó đã đóng băng toàn thân, rơi trên mặt đất, nhanh chóng tan vỡ thành vô số đông băng lớn nhỏ không cách nào nhỏ, tan thành tro bụi!

Trời ạ!

Con muỗi kia sao lại... kết băng? Chẳng lẽ máu của người thân bí kia... lạnh hơn cả băng tuyết?

Chỉ là một chút tơ máu đã biến muỗi thành băng vụn, chết không toàn thân, tu vi cường giả thân bí này thật quý dị!” Hắc tập, rốt cuộc là kỳ công hãn thế gì?

Trầm ngâm, “Hắc” trừ tu vi, “Máu của hắc, càng có thể không phải “nhân huyết”?

Khó trách cường giả thân bí “Thần Hành Đại Bảo” này tuyệt không để ý đến con muỗi kia xâm nhập, bởi vì hắc quá minh bạch, bất kỳ sinh linh nào muốn trên người “hắc” có chủ ý, đều sẽ không có kết cục tốt lành!

“Hắc” chỉ là vẫn yên lặng nằm ngang trên mặt đất, thi thể “Phóng ông” đã ở vị trí đầu tiên, thật lâu không nói, đứng ở bên người “Hung La” cùng “Thú Nô”, cũng không dám nói lời nào.

Tựa hồ như không có được “hắc”, hung la cùng thú nô căn bản không có nửa phần quyền lợi di động trên lời nói!

Thật lâu sau, cường giả thân bí “Thần Hành Thái Bảo” mới chậm chậm nói:

Hung La thấy “hắc” nói chuyện, lúc này mới dám mở miệng nói: “Nhưng, chủ nhân, chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch gì! Ít nhất, nàng rốt cuộc cũng đến đây nghĩ cách cứu viện, nàng quan tâm hắc như thế, cũng tức là nói, cấp Tiểu Tuyết có thể là Tuyết Duyên, lần này chúng ta cuối cùng cũng làm cho thân phận của nàng bại lộ...”

“Ngươi sai rồi.” Thần Hành Thái Bảo nói: “Hung La, Tiểu Tuyết kia, cũng không phải là Tuyết Duyên!”

Hung La khẽ giật mình, hỏi: “Chủ nhân, nếu như Tiểu Tuyết chịu đến cứu bộ Kinh Vân, nếu không phải nàng không phải là Tuyết Duyên thì là ai?”

Thái Bảo Thần Hành cười lạnh, đáp: “Thường lý mà nói, nàng rất có thể là tuyết duyên! Nhưng, ta từng cùng Tuyết Duyên kia giao thủ, nàng không phải là loại người vừa ra tay đã muốn lấy mạng người, cho dù nàng bị ép giết người, cũng sẽ không tàn nhẫn như giết người phóng thích vậy!”

Cái gì? Hóa ra cái Thái Bảo thần hành này từng giao thủ với Tuyết Duyên? Rốt cuộc bọn họ giao thủ khi nào?

Hung La nói: “Vậy ý của chủ nhân là...”

Thần Hành Thái Bảo nói: “Ý của ta, là Tiểu Tuyết mặc dù giống với Tuyết Duyên, nhưng rất có khả năng chỉ là Thần Mẫu giả trang. Từ sau khi ta giao thủ với Tuyết Duyên, Thần Mẫu đã đoán chắc chắn ta sẽ tìm về được Tuyết duyên, lại tìm về “huyền hồn”. Vì vậy ta suy tính, Thần Mẫu giả trang thành Tuyết Duyên, là muốn dụ ta đến tìm nàng. Nàng muốn dựa vào công lực còn chưa hồi phục của ta, để nàng tiêu diệt ta!”

“Hắn” suy tính tuyệt đối chuẩn xác! Tiểu Tuyết thật sự là giả bộ không chệ vào đâu được với bộ mặt giả mạo của Thiên Y! Nhưng, “hắn” lại tự xưng công lực còn chưa hoàn toàn phục hồi? Động lực kia còn chưa phục hồi, hắn đã có tu vi một cước giết bại Nhiếp Phong bây giờ, nếu công lực thật sự khôi phục, “Hắn” đáng sợ, chẳng lẽ thật sự đã truy đuổi trường sinh bất tử - Thần? Rốt cuộc vị Thái Bảo thần hành này là ai?

Hung La lại nói: “Chủ nhân, nếu Tuyết Duyên vẫn còn tồn tại ở thế giới này, căn bản thần mẫu kia không cần giả trang dụ dỗ người hiện thân! Dùng tuyết duyên chân chính dẫn dụ chúng ta hiện thân chẳng phải càng tốt hơn sao? Thần mẫu làm như vậy, không phải là sẽ...?”

Thần Hành Thái Bảo rất có uy nghi nhẹ gật đầu, nói: “Hung La, lần này ngươi cuối cùng cũng thông minh hơn một chút! Ngươi đoán được một điểm không sai! Ta đã tuyệt đối khẳng định, Tuyết Duyên, đã chết rồi!”

Hung La nói: “Chủ nhân, nếu Tuyết Duyên đã chết, vậy chẳng phải càng khó tìm được huyền hồn sao?”

“Không, cũng không khó lắm! Hung La, chớ quên, nam nhân mà nàng thích nhất dạo bước kinh vân, đã bị chúng ta đưa tới Tây Hồ. Chỉ cần bước kinh vân một ngày còn, chúng ta còn có... cơ hội... Tìm... Đến...”

“Huyền... Hồn!”

Thần Hành Thái Bảo nói đến đây, ngữ khí im bất trở nên vẫn đục, hô hấp như trâu, thoáng như cực khổ dị thường, toàn thân bắt đầu run rẩy kịch liệt. Hung La vội vã tiến lên đỡ “Hắn”, nói: “Chủ nhân, người... Không sao chứ?”

Nói cũng kỳ quái! Thần Hành Thái Bảo run rẩy một hồi, liền đã bình định lại, duy chỉ thanh âm của gã vẫn còn có chút suy yếu, nói: “Không thể tưởng tượng được, ta đã bỏ qua tam giới thương sinh, thậm chí lên thiên hạ cũng không làm khó được ta, nhưng thủy chung vẫn không qua được ta... “Sinh môn”. Xem ra... Ta phải nhanh chóng tìm ra huyền hồn, nếu không, hết thầy đều sẽ không kịp rồi...”

Còn không kịp? Tại sao lại muộn? Rốt cuộc, sinh môn là cái gì?

“Hung La, không phải ngươi cùng ta đến chỗ đó trước. Trước khi tìm được huyền hồn, ta nhất định không thể khiến mình suy yếu nửa khắc. Chỉ có ở chỗ đó, mới có thứ ta cần lúc này...”

Hung La vội vàng đỡ “hắn” đi về, thú nô kia cũng theo sát phía sau, chỉ là bọn hắn sắp đi đến nơi nào?

Ở nơi đó, còn có thứ gì mà Thái Bảo thần hành đã mạnh đến mức kinh thế, cần thiết để ép buộc... đồ vật chứ?

Đường như không có điểm cuối.

Nhưng vô luận con đường phía trước gian khổ vốn dài như thế nào, bước bộ kinh vân vẫn sẽ tiến xuống.

Chỉ vì cô ta! Cô ta từng yêu cô ta một trận! Mặc dù cô ta không nhớ rõ bản thân đã từng yêu cô ta như thế nào! Bộ Kinh Vân vẫn đi theo Thần mẫu và Thủy Linh Tiểu Thanh, xuyên qua vô số thông đạo dài lâu, một cái lại một cái, những thông đạo này xem ra càng lúc càng nghiêng, càng ngày càng sâu, giống như sẽ đi tới đáy hồ Tây.

Thần mẫu cuối cùng cũng dừng lại ở đầu cuối một lối đi, bước đi kinh vân mới phát hiện, nơi có giậm chân của thần mẫu, trên mặt đất rõ ràng cũng có một...

Khuôn mặt thần mẫu một trượng xung quanh Đinh Phương cảm hận!

Hắn không khỏi nhướng mày, khuôn mặt thần mẫu cực lớn này, hắn từng cùng Nhiếp Phong nhìn thấy trên mặt đất Lôi Phong tháp, nơi này cạnh tranh lại có một cái thần mẫu phổ, chẳng lẽ...?

Thần mẫu thông minh biết bao! Tựa hồ đã đoán được ý nghĩ trong lòng Bộ Kinh Vân, nàng nói: “Kinh Vân, ta biết rõ người bây giờ chắc chắn đang lấy làm lạ, nơi này tại sao lại có một khuôn mặt giống như Lôi Phong tháp, đó là bởi vì, đây là một cái ký hiệu khi còn sống ta cùng Tuyết Duyên lập nên dưới Lôi Phong tháp, ta cùng Tuyết Duyên từng tìm hiểu về cơ quan mà mười điện Diêm La Mạnh Nguyên Soái bố trí kia, chôn xuống một ngàn cân hỏa dược dưới Lôi Phong tháp!”

“Cho dù là cường giả tuyệt thế, nếu không có ta và Tuyết Duyên làm cơ quan mở ra, mà xông vào dưới tháp muốn đoạt thần thạch, cũng sẽ hủy đi tiêu ký Thần Mẫu này. Bị thuốc nổ dùng đến tan xương nát thịt, thì cốt vô toàn...”

Thần thạch! Thập điện Diêm La! Mạnh Nguyên soái! Loại danh hiệu này đối với Bộ Kinh Vân mà nói chỉ là làm bộ từng quen biết, hắn căn bản không cách nào nhớ lại những người này cùng vật là cái gì! Hắn chỉ là mặc nhiên thuận:

“Nếu nơi này...”

“Cũng có ký hiệu —— “

“Có phải...”

“Nơi này cũng hòa với ——”

“Môn hạ Lôi Phong tháp ——”

“Liên kết?”

Tiểu Thanh ở bên gật đầu nói: “Ừm! Nơi này chẳng những cùng với Lôi Phong tháp cộng lại! Kỳ thực, nơi chúng ta luôn đứng, vốn chính là —— đáy tháp Lôi Phong!”

Tiểu Thanh mặc dù là muội muội của Thủy Linh Chi, nhưng tựa hồ cũng không giống Thủy Linh tà khí, người cũng có bộ dạng thanh thuần, mà nàng đối với Bộ Kinh Vân, tựa hồ có hảo cảm với câu trả lời này, thực sự đáp tương đối ôn nhu.

Nhưng từ trước đến nay bộ Kinh Vân là tử vong lạnh như băng, đối với tất cả ôn nhu từ trước đến nay đều thờ ơ, hẳn tựa hồ chỉ hứng thú đối với thần mẫu trước mắt, nhưng thấy hẳn căn bản liền không thèm nhìn Tiểu Thanh giải đáp, ánh mắt vẫn không rời khỏi thần mẫu nửa khắc, hẳn chờ đợi nói:

“Thần mẫu —— “

“VẬY NGƯỜI...”

“Mang ta tới ——”

“Môn hạ Lôi Phong tháp ——”

“VẬY —— “

“Cái gì?”

Thần mẫu cười khở, đáp: “Bởi vì, ta muốn người xem một vật.”

Bộ Kinh Vân nói: “Cái gì...”

“Vật sự “

Thần tuyển đáp lại đầy thâm ý: “Người sẽ nhanh chóng nhìn thấy!”

Thần mẫu nói xong vội vã phát ống tay áo một cái, một cơ quan then chốt trên tường phía sau nàng lập tức bị cách không phát động! Tiếp theo...

Một tiếng “bụp” vang lên! Tường lớn sau lưng Thần Mẫu cũng từ từ nâng lên!

Tường lớn dựng lên, chỉ thấy đằng sau bức tường, nguyên lai là một mật thất, mà trong mật thất có một cái giường đá!

Nhưng những thứ này cũng chỉ là vật tầm thường, tuyệt đối không phải là sự vật Thần mẫu mang theo bộ kinh vân đến đây nhìn qua! Thần mẫu muốn từng bước xem, hóa ra là...

“A? Bộ Kinh Vân mặt đột nhiên biến sắc! Càng trầm xuống! Lạnh hơn! Rất giống tử thần! Bởi vì...”

Hắn đột nhiên nhìn thấy vật mà thần mẫu muốn nhìn!

Hóa ra là...

Trời ạ...

Lôi Phong tháp, từ trước đến nay đều là phần mộ của tất cả yêu yêu si tình.

Bây giờ nó càng giống một phần mộ hơn.

Bởi vì, trong thạch thất mà bộ kinh vân cùng đám thần mẫu đang ở, thật sự chôn một nữ yêu si tình.

Nàng!

Ở nhân gian mệnh mỏng này, có thể làm cho tử thần đã không còn vì bất luận thế sự nào thay đổi khuôn mặt như thường, tin tưởng cũng chỉ có thể có một “nàng”!

Nàng, chính là người đã từng là ta yêu nhất trên đời này!

Cũng là trên đời này, một người từng là Tử Thần cực thích!

Tuyết...

Duyên!

Nàng cùng hắn, rốt cục lại tái tụ lần nữa.

Chỉ tiếc, rõ ràng trước mặt là người mình yêu thương nhất, lại là có duyên gặp mặt.

Vô duyên gặp gỡ!

Tại sao Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên có duyên gặp nhau, vô duyên gặp mặt?

Bởi vì, tuyết duyên lại đúng như lời thần mẫu nói!

Đã chết rồi!

Tuyết duyên thấy đã lâu không gặp, đang yên lặng nằm trên giường đá trong phòng, có thể tĩnh lặng như thế, duyên nàng căn bản đã không còn khí tức!

Nhưng điểm kỳ quái nhất là, tuy rằng nàng vẫn còn một con tử phát, khuôn mặt vẫn trẻ trung như lúc trước! Xem ra ngày đó nàng cũng không vì chân nguyên bỏ ra bảy thành Di Thiên thần quyết mà già đi! Ngược lại, không còn xinh đẹp như xưa.

Đẹp đến mức thể lương mà thần bí như vậy!

Trừ điều này ra, khuôn mặt tuyết duyên càng bao phủ toàn thân hẳn thêm một tầng sương mỏng! Không khí tản ra làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo! A? Sao toàn thân nàng lại phủ sương lạnh?

Vì sao nàng vẫn xinh đẹp như trước, không có nửa phần già nua?

Bộ Kinh Vân lẳng lẳng nhìn “Nàng” đang nằm trên giường đá, khuôn mặt lạnh lẽo, trong thoáng chốc không ngờ thay đổi vô số màu sắc! Vị trí nàng đứng cho dù cách “Nàng ta” khoảng một trượng xa xa như vậy, nhưng, không biết vì sao, lại thấy nàng ta không hề có sức sống nằm như thế, tâm thần chết tiệt, không tự chủ được, không hiểu sao quặn đau, đau khiến nàng đau...

Khóe miệng thỉnh linh chảy ra một tia máu tươi nồng đậm:

Tiểu Thanh vẫn đang đứng bên cạnh một bộ kinh vân, chợt thấy cái miệng đầy tơ máu của thần chết lạnh như băng đang rướm máu, trái tim nàng khẽ hoảng loạn, hô nhỏ:

“A...”

“Bộ Kinh Vân người... Vì sao... thổ huyết? Người... người...”

Tuy rằng Tiểu Thanh võ công không kém, duy nhất chưa bao giờ thấy có người vì một cái di thể mến người mà học máu, ra tay luống cuống chân tay, chỉ có thể hốt hoảng lấy từ trong tay áo ra một lụa trắng, đang muốn theo bộ kinh vân lau máu khóe miệng, ai ngờ...

Bộ Kinh Vân lại khẽ đẩy lụa trắng của nàng, lạnh lùng nói: “Không...”

“Dừng.”

Hắn nhất định phải trừng mắt nhìn thần mẫu, nhưng máu ở khóe miệng vẫn không ngừng lại, thế nhưng hắn chẳng quan tâm chút nào, nói: “Ta...”

“Sau khi mất trí nhớ.”

“Tuy chưa từng...”

“Đã gặp nàng.”

“Nhưng mà!”

“Ta liếc mắt một cái —— “

“Chắc chắn.”

“Cô ta chính là —— “

“Thê tử của ta...”

“Tuyệt Duyên!”

Thần Chung cũng thấy máu trên khóe miệng hắn không ngừng chảy, khổ sở hỏi: “Là vì khóe miệng ngươi rỉ máu? Không phải vì ngươi không nhớ nổi nàng, nhưng vừa thấy ngươi không tức giận nằm ở đây, lòng ngươi liền không hiểu sao quặn đau? Cho dù võ công của ngươi có lợi hại như thế nào, hắn đau đến mức —— nòng cốt?”

Thần mẫu quả thật không hổ là kẻ đã sống hơn trăm năm, đã tích lũy hơn trăm năm và trí tuệ tang thương! Chỉ riêng đạo tơ máu nồng đậm của Tử Thần, cùng với vài lời nói, nàng đã nhìn thấu được sự thống khổ không hiểu từ tận đáy lòng hắn!

Nàng không hổ là mẫu thân của A Thiết đi đằng trước kinh vân!

Người hiểu hắn nhất, cũng chỉ có nàng!

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân thật sự lúc đột nhiên nhìn thấy tuyệt duyên, trái tim không hiểu sao đau đến mức hộc máu! Mà trái tim hắn càng đau, hắn càng cảm thấy ngày đó mình yêu hắn sâu tới mức nào, cho dù hắn hôm nay đã không nhớ nổi tình cảm với hắn, vẫn không tự chủ được đau đến hộc máu vì nàng!

Có thể thấy tình là vật, thật sự hiểu lầm thương sinh, cho dù ngay cả thần tử bảy tình bất động bất chân cũng vậy ——

Tình hải khó thoát!

Bụng vẫn mọ mọ a dua...

xâu nhân Loảng xoảng...

hăm ve sầu thư...

hăm ốc san sát nhớn nhông.

mạ hủ nhỏ nhỏ vo ve.

mạ Lương nói loảng xoảng...

Bụng hạ du dương loảng xoảng...

Quyển Quyển Quyển nhở nhở nhơ.

lộc cộc trên tấm lưới rào rạt...

Chương thứ tám, Tỏa Thần

Tình: Thậm chí so với bất luận nha công cùng với vũ khí vô địch cái thế ở nhân gian, càng có thể làm cho người ta —

Đau đến không muốn sống!

Tựa như tử thần thời khắc này, nhìn tuyết duyên đã nguyên sinh trên giường này, loại cảm giác đau đớn không muốn sống kia càng ngày càng nồng đậm, nồng đậm đến mức tựa như cảm giác năm đó hấn thất bại khi nghe lời nói của vị huynh ấy, tử tâm biết không thể tiếp tục như vậy nữa, hấn cực lực thu nhiếp tâm thần mình, khước miệng huyết phương mới chậm rãi ngừng lại, hấn, lại bình tĩnh nhìn thần mẫu, nói:

“Người ——”

“Xem ra còn chưa có ——”

“Nói cho ta biết.”

“Cô ta ——”

“Đến cùng là ——”

“Vì sao lại chết?”

Đột nhiên nghe được lời này, thần mẫu không khỏi quay lại nhìn tuyết duyên trên giường, ánh mắt đầy thương tiếc mà than thở: “Cháu à, cháu thật sự muốn biết vì sao nàng ta lại chết? Rất tốt! Để ta tự mình nói cho cháu! Tuyết Duyên...”

“Là chết vì thế nhân!”

A? Tuyết duyên đúng là chết vì thế giới, rốt cuộc là sao?

Bộ Kinh Vân vẫn là yên lặng nhìn thần mẫu, hầu nàng giải thích.

Ánh mắt thần mẫu sau khi nghe nhạc phổ bắt đầu mông lung, từng màn chuyện cũ khiến nàng buồn bã thần thương dần dần

hiện lên, nàng bắt đầu yếu ớt như bước kinh vân —— nói tỉ mỉ từ đầu...

“Hài tử, cháu có biết không? Ngày đó thằng nhóc ngốc Tuyết Duyên kia trút năm viên vong tình cho cháu, sau khi nhìn thấy cháu không nhớ nổi nàng và Nhiếp Phong rời đi, nàng đau đớn cỡ nào? Tuy rằng nàng chưa dùng nước mắt rửa mặt, nhưng gương mặt càng bình tĩnh, ta biết sự thống khổ mà nàng phải khắc chế càng sâu. Nàng chỉ là không muốn mẹ ta lo lắng cho nên mới cường nham giả bộ kiên cường như vậy...”

“Nhưng mà, vô luận mỗi ngày thống khổ thế nào, ta cùng nàng có được sinh mệnh trường sinh bất tử, chẳng những phải sống sót, hưởng chi, hai ta còn có một sự tâm sự chưa xong...”

“Lòng tâm sự này, chính là mau chóng lấy được thuốc của đệ tử “Thần y” này, mau chóng trợ giúp vạn thú nô kia của Thần Cung hồi phục bản tính, để cho bọn chúng có thể sớm ngày trở về quê hương!”

“Cho nên, sau khi người và Nhiếp Phong rời đi, mỗi ngày ta đều sưu Thần Cung ở rãnh Hải Loa, vì hơn vạn thú nô kia lấy thuốc giải đi thú tính, lại sợ ở sâu trong Sưu Thần Cung sẽ có thú nô còn sót lại của chúng ta, ta và Tuyết Duyên càng từng thâm nhập sưu tầm một ít đất không lông trong Thần Cung, vì vậy...”

Thần mẫu nói đến đây, hơi dừng lại một chút, nhìn Bộ Kinh Vân một chút, nói tiếp: “Cửa ta liền phát hiện, thì ra, “Thần” còn có rất nhiều thứ chúng ta vẫn chưa biết...”

“Bí mật!”

A? Nguyên lai thần tuy đã chết, nhưng thần còn có bí mật khác không thể cho người khác biết? Bộ Kinh Vân mặc dù không nhớ nổi vị “Thần” này là thần thánh phương nào, nhưng đã ẩn ẩn thanh tri, “Thần” này, nhất định từng là một thần mẫu, tuyết duyên, Nhiếp Phong cùng hấn đối kháng cường địch chưa từng có! Hấn cùng Nhiếp Phong cổ tuyệt thế thần công “Ma Ha vô lượng” có khả năng là đền từ vị “Thần này!

Bộ Kinh Vân nói: “Rốt cuộc là...”

“Là như thế nào —— “

“Bí mật?”

Ánh mắt thần mẫu như mơ hồ hồ, nàng từ từ đáp lại: “Chúng ta, tại nơi bí ẩn nhất Thần Cung, không ngờ phát hiện ba nhà tù! Ba nhà tù này đều được xây dựng bằng một loại sắt cứng rắn vững chắc như canh vàng., Hiển nhiên những người bị giam cầm ở bên trong đều là kẻ địch từng tàn hại của mình! Cho nên không nói gì, liền phá ngục cứu người, chúng ta phá ngục đầu tiên, liền phát hiện bên trong có một đôi tỷ muội đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, đôi tỷ muội này, chính là người hôm nay đứng bên cạnh người —— “

“Thủy Linh!”

“Tiểu Thanh!”

Thủy Linh Tiểu Thanh chợt nghe thần mẫu nhắc lại việc mình đi vào, hai tỷ muội đều không khỏi ngơ ngẩn, bộ kinh vân lại không thể đoán được, nguyên lai cặp tỷ muội này là tuyệt duyên thần mẫu từ trong thần cung cứu ra.

Thần mẫu nói: “Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa rõ thân thế của hai tỷ muội nàng, bởi vì lúc ta và Tuyệt Duyên cứu các nàng ra, các nàng đã bị hành hạ đến hôn mê bất tỉnh, bên người rải đầy vô số thần tạo nên “Vong Tình thuốc”, Mà sau khi hai người tỉnh lại cũng giống như người, hoàn toàn không nhớ được bất cứ chuyện gì, ta cùng Tuyệt Duyên suy đoán, cha mẹ hoặc người thân của họ có thể tức giận đến thần, Thần mới có thể bắt các nàng trở về tra tấn thêm: Lại còn giam ở trong nhà tù bí mật của hãn, lấy hai tỷ muội của nàng đến tự nghĩ ra - Vong Tình được!”

A? Hóa ra Thủy Linh Tiểu Thanh cũng giống như Bộ Kinh Vân, đều từng bị đút cho vong tình? Hơn nữa hai nàng so với Bộ Kinh Vân càng có thể càng bất hạnh, bởi vì các nàng chỉ là người hy sinh vì Thần Thử Dược!

Bộ Kinh Vân bắt đầu hiểu được, khó trách hãn cứ có cảm giác Thủy Linh đầy tà khí, cùng với Tiểu Thanh thanh tú, ánh mắt đều ẩn chứa u ám mơ hồ, hoang mang đối với một người mất đi thân phận quá khứ là điều đương nhiên!

Mà hai muội muội Thủy Linh Tiểu Thanh giờ phút này đã không hẹn mà nắm chặt tay đối phương! Đúng vậy! Khi môn phái nàng bị thần mẫu và tuyệt duyên phát hiện, Thủy Linh Tiểu Thanh cũng nắm chặt tay đối phương, hai tỷ muội tuy

từng đối mặt với thần thái dùng vong tình dẫn vật đối với họ: Bọn họ không phải tương đương dũng cảm, không phải không bỏ không bỏ qua cơ khổ, dù sao tỷ muội tình cảm sâu đậm!

Dứt lời, thần mẫu dẫn Thủy Linh Tiểu Thanh vào phòng giam đầu tiên, sau đó bắt đầu nói rõ tất cả về lồng giam thứ hai mà nàng và Tuyết Duyên mở ra:

“Sau khi cứu được Thủy Linh Tiểu Thanh, ta và Tuyết Duyên tiếp tục mở ra phòng giam thứ hai. Ngục giam thứ hai xem ra tương đối rộng lớn, bên trong vốn là người bị giam cầm người của ta. Ở trong có một lão giả tóc trắng xoá, một nam tử mặt mũi đầy quỷ dị, còn có một ít người! Mọi người đều mơ hồ không tỉnh lại! Về sau ta mới biết được, nguyên lai lão giả tóc trắng xoá gọi là “Thảo Ông”, hán tử quỷ dị gọi là “Hung la”...”

Bộ Kinh Vân sững sốt, nói: “Thả”

“Ông?”

“Chẳng phải là...”

“Cái kia —— “

“Bắt người của ta?”

Thần mẫu gật đầu.

“Đáng tiếc, lúc ấy ta và Tuyết cấp cũng không biết bọn chúng tà ác như vậy, hai ta thấy bọn chúng hôn mê bất tỉnh, cũng không trả lời, vội vàng mở ngục giam thứ ba. Bởi vì người trong lao tù thứ ba cũng có khả năng được cứu trợ, ai biết...”

“Nghe thoáng qua ngục giam thứ ba, hai ta phát hiện, lao tù này là lao tù lớn nhất trong ba phòng giam này! Ta và Tuyết Duyên tràn đầy coi là tù nhân nhiều nhất trong ngục giam này! Nhưng mà, trong lao vốn chỉ có —— “

“Một người!”

Một người? Bộ Kinh Vân nghe vậy không hện mà nhướng mày, hình như thần mẫu đã biết ý của nó, nói: “Người nhất định rất kỳ quái! Vì sao thần lại biết một nhà tù lớn nhất để giam một người? Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao lại được thần sủng như thế, vì hán mà dùng một nhà tù to lớn như vậy?”

“Thật ra, Thần phải dùng một cái lao tù lớn như vậy, chỉ vì chỉ có một cái lao tù lớn mới có thể dung nạp khóa quần trên người hấn.”

“Vạn cái thiết luyện!”

Cái gì? Bộ Kinh Vân sống người tại chỗ! Vạn cái... Thiết luyện? Rốt cuộc là người nào phải lấy vạn xích sắt trở nên nghiêm trọng như vậy?

Thần mẫu nói tiếp:

“Ta và Tuyết Duyên chợt thấy người này bị thần dùng vạn luyện chế khóa chặt cũng sợ hết hồn! Thầm nghĩ, hấn nhất định là kẻ địch cực kỳ kiên cố! Còn nữa, trên mặt người này càng thêm thần sắc lấy ba cái mặt nạ bằng sắt, không thấy mặt mũi, xem ra tương đối khổ cực. Ta và Tuyết Duyên nghĩ người này đã bị thần tù ở đây, có thể cùng cấp với chúng ta, đều là người có dã tâm và sự khắc chế bất mãn! Vì vậy không thể nói rõ, giải tỏa cho hấn trước rồi hãy nói!”

“Cho đến khi ta và Tuyết Duyên đánh vỡ vạn sợi xích sắt cho hấn, phát hiện tất cả đại huyết trên dưới toàn thân hấn đều được tinh thần dùng lực lượng của Di Tri Thần để phong ấn, tuyết duyên thấy đáng thương, vì vậy không chút nghĩ ngợi, liền dùng ba phần lực lượng Di Thiên thần quyết còn sót lại trong cơ thể, giải khai huyết lớn bị phong ấn cho hấn. Bởi vì, nếu có người bị Di Thiên Thần Quyết phong ấn huyết, nhất định phải dùng tới lực lượng như Di Thiên Thần Quyết hoặc Di Thiên Thần Quyết mới có thể cởi bỏ...”

Tuyết Duyên chính là dạng người như vậy! Lúc nào cũng lo lắng cho người khác như vậy, mới lo lắng cho tình cảnh của bản thân trước, bộ kinh vân mặc dù không nhớ nổi Tuyết Duyên từng nở nụ cười, một câu nói, chỉ nghe thần mẫu miêu tả như thế, cũng dần dần minh bạch, A Thiết của quá khứ tại sao lại khuynh tâm ái mộ nàng như thế.

Chỉ vì nàng luôn có một tình nhân mà người ta đều tưởng tượng ra được.

Thần mẫu nói: “Thật vất vả mới giải khai được đại huyết bị phong ấn kia, cuối cùng người nọ cũng dần dần có phản ứng, từ từ có thể hành động, nhưng câu đầu tiên hấn nói cũng

không phải đa tạ chúng ta, mà là đột nhiên nắm chặt tay Tuyết Duyên, lạnh lùng hỏi: “Di Thiên... thần quyết?”

“Người hiểu được... hoàn chỉnh...”

“Di Thiên Thần Quyết?”

“Tuyết Duyên cùng ta tại chỗ ngạc nhiên! Căn bản không rõ vì sao hắn đối với Di Thiên thần quyết có phản ứng mãnh liệt như thế! Trong lúc kinh ngạc, càng khiến chuyện hai ta kinh ngạc đã xảy ra!” Người nọ bỗng nhiên lại nói: “Tốt! Vô luận Di Thiên Thần Quyết của người còn lại bao nhiêu thành công lực, cũng là Di Thiên Thần Quyết hoàn chỉnh nhất!”

“Ta, cần Di Thiên Thần Quyết của người!”

Trong tiếng nói, người nọ đã chỉ tay về phía mi tâm Tuyết Duyên! May mắn là sau khi giải huyết cho hắn, Tuyết Duyên đã hồi phục lại tinh thần, vừa rồi hiềm hiềm né tránh một chỉ này của hắn, nhưng một chỉ này của hắn tuy chọc vào không trung, nhưng thỉnh cách không đánh tan một bức tường lớn sau lưng cấp Địa Cực, bức tường lớn kia chẳng những sụp đổ, còn lập tức tan nát! Diệt màn! Hắn hóa ra là một “Thần” có thể đuổi thẳng...

Cao thủ Thần cấp!

“Mắt thấy người này lấy oán báo đức, ta cùng Tuyết Duyên kinh hãi tại chỗ! Trong lúc kinh dị, người nọ bỗng nhiên hướng lên trời hét to một tiếng, hắn... vậy mà dùng tiếng kêu, liền đem những người phóng ông và hung la hôn mê trong ngục giam thứ hai kia, lấy nội lực mạnh mẽ đánh thức!”

“Sau khi đám người ông ông thả hung la thức tỉnh, lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì, gia nhập vòng chiến trợ giúp chủ nhân, ta và cấp tuyết, lập tức rơi trùng trùng điệp điệp vây quanh trong...”

“Tên cường giả thần bí kia tự xưng là “Thái Bảo thần hành”, thậm chí còn là người trong giang hồ đời trước. Nhưng mặc dù ta đã đứng trên cả trăm năm tuế nguyệt, cũng chưa từng nghe tên hắn, chỉ biết là, hắn thật sự rất lợi hại bởi vì mỗi một kích của hắn đều mạnh mẽ có thể so sánh với “Thần”, ta và Tuyết Duyên cũng chỉ một mực né tránh không ngừng. Cứ như vậy

vừa đuổi vừa đuổi, rốt cuộc chúng ta cũng đấu được ra ngoài tuyết địa của Thần Cung...”

“Nhưng dù thần hành Thái Bảo kia cường hãn vô cùng, nhưng với thân thủ của ta và Tuyết Duyên, nếu đã chạy thoát khỏi thần cung, muốn toàn thân trở ra cũng không phải việc khó! Có lẽ Thái Bảo thần hành cũng đã thấy được cảnh này, ngược lại không tập kích chúng ta nữa, dùng hai chưởng mạnh mẽ quét qua mặt tuyết bên ngoài thần cung, cạo một quả cầu tuyết cực lớn: quả cầu tuyết càng lúc càng lớn, đường kính hơn trăm thước, lăn thẳng xuống thôn xóm dưới lòng chảo biển!”

Một cường giả thần bí “Thần hành Thái Bảo” thật độc ác! Gã dường như rất hiểu thấu lòng người, sớm đã nhìn thấu tuyết duyên là cứu gã xa lạ này, không tiếc hao tổn Di Thiên Thần Quyết, lại càng sẽ không ngồi yên không để ý tới sinh mệnh của thôn dân! Cho nên đề phòng tuyết duyên và thần mẫu toàn thân trở ra, người sửa lại cuốn tuyết cầu xuống dưới núi, gã muốn tuyết duyên - cứu thôn dân mà chấp cánh cũng khó thoát!

Bộ Kinh Vân nghe nói vị “Thái Bảo thần hành” này không từ thủ đoạn, không hẹn mà gặp lại nhớ tới Hùng Phách. Xem ra, trên đời này có không ít cường nhân bá đạo, cũng đều ra tay độc ác như thế!

Thần mẫu lại nói: “Quả nhiên! Tuyết Duyên thấy vô số thôn dân dưới rãnh biển, chắc chắn sẽ bị quả cầu tuyết không ngừng chuyển động này ép xuống phá thành mảnh nhỏ, sinh linh đồ thán, rất nhiều người càng không ngờ đại nạn lâm đầu, trong lòng nàng cực kỳ không đành lòng., Cho dù biết rõ vị Thái Bảo thần hành kia muốn dùng quả cầu tuyết này dụ dỗ nàng, ép ta phải chủ cường kéo nàng rời đi, nhưng nàng vẫn thà rằng không đi! Càng cắt hết ba phần mười lực lượng của Di Thiên Thần Quyết còn sót lại trong nhân loại của nàng, thì khi quả cầu tuyết còn chưa lăn tới dưới chân núi thì sẽ đánh nát bấy!”

Bộ Kinh Vân nghe đến đó, trên mặt mặc dù không có bất kỳ dị sắc nào, duy thần tựa hồ cũng đang tự hào vì hồng nhan mình từng yêu quá khứ này. Dù sao, có thể được thần tử yêu thương sâu đậm, nàng nhất định là một nữ tử tương đối phấn khích!

Mặc dù trước kia Thủy Linh và Tiểu Thanh đã có khả năng từng nghe Thần mẫu nhắc đến sự tích tuyết duyên, duy chỉ có hôm nay phải nghe lại việc này, trên mặt hai người không khỏi nổi lên từng tia kính nể ngưỡng mộ, lại càng kính nể tình cảm xả thân vì tình yêu kia của Tuyết Duyên! Có lẽ, trong quá khứ Tiểu Thanh đã không nhớ nổi, cũng giống như Tuyết Duyên, từng vì tình yêu của mình mà hy sinh, cuối cùng mới bị “Thần” giam cầm thí nghiệm thuốc...

Bộ Kinh Vân hiếm thấy quan tâm, hấn ngưng trọng hỏi:
“VẬY...”

“Là cuối cùng của Tuyết Duyên...”

“Có thể hay không cứu được ——”

“Thôn dân?”

Thần mẫu cô đơn gật đầu.

“Đương nhiên có thể! Thần truyền Di Thiên Thần Quyết, cho dù Ma Hà Vô Lượng trong cơ thể người không có lợi hại như vậy, nhưng cũng là một loại thần công cái thể có thể giúp người ta trường sinh bất tử! Tuyết cầu kia mặc dù đã lẫn hơn ba mươi trượng, nhưng với lực lượng Tuyết Duyên, vẫn có thể đánh nát nó hoàn toàn! Nhưng mà...”

“Tuyết Duyên cùng ta đều không thể tìm ra được, sự cường đại của Thần Hành Thái Bảo đã vượt ra khỏi phạm vi tưởng tượng của chúng ta. Ngay khi Tuyết Duyên dùng Di Thiên Thần Quyết đánh nát quả cầu tuyết khổng lồ kia, thì quả cầu đã nối liền với một lực lượng mạnh mẽ khác của Thần Hành Đại Bảo kia! Tuyết Duyên chợt lóe lên hào quang. Nàng nhất thời còn chưa lấy lại hơi thở, rõ ràng đã bị đạo hào quang vô cùng hùng hồn kia đánh trúng, hộc máu tại chỗ! Thương thế nặng nề ngã xuống đất...”

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên cả người run rẩy vì đau đớn mà run rẩy, nhưng mà sự run rẩy này rất nhỏ. Thủy Linh và Tiểu Thanh bên cạnh cũng không phát hiện ra, nó đột nhiên nói:
“Cái kia.”

“Tuyết Duyên —— “

“Như vậy...” “

“Chết rồi?”

Thần mẫu cười khỏ lắc đầu.

“Không! Cô ta vì vậy mà chết! Ta thấy cô ta vì thôn dân bị thương nặng, vốn bị tên hung la và đám người chặn ông quân quýt lầy, cũng không quan tâm liều mạng bứt đi quan sát thương thế, tại đương trường liền trúng hai chưởng, nhưng cái này căn bản không có gì to tát, hết thấy cũng không quan trọng bằng nữ nhi của ta... Tuyệt duyên trọng yếu...”

Đúng vậy! Thần mẫu từng nuôi dưỡng Tuyệt Duyên thành người, coi nàng như con gái ruột cũng bởi vì nàng. Cuối cùng Thần mẫu mới dám phản bội mệnh lệnh của Thần. Thần mẫu còn thề thốt với Tuyệt Duyên, cho dù hoàn toàn quên hết mọi chuyện bên dưới cũng không cần nàng, thần mẫu, cuối cùng vẫn sẽ đứng bên cạnh nàng, sống nương tựa lẫn nhau với nàng, cùng chia sẻ bi ai trăm kiếp tang thương...

Bởi vì, chỉ có nàng và nàng mới là vĩnh hằng!

Chỉ có cô với cô ta mới thật sự là ——

Trường sinh bất tử!

Nhưng mà, lẽ ra Tuyệt Duyên trường sinh bất tử, sao bây giờ lại chết? Vì sao bây giờ lại rơi vào cảnh hoa tàn lụi?

Khai ra cũng không thể mở?

Thần mẫu lại cực kỳ đau đớn đem tất cả tiền căn hậu quả lâm bẩm nói ra.

Tiền căn hậu quả, đều ở trong sơn khúc khó đếm được...

Sau khi ta lướt đến bên Tuyệt Duyên, vội vàng đỡ cô đã ngã trong vũng máu, chỉ thấy máu tươi đã nhuộm một bộ quần áo trắng tinh của cô, càng là hơi thở mong manh, nhưng cô bé vẫn đang hôn mê, còn quan tâm tới an nguy của ta, yếu ớt nói nhỏ: “Thần... mẹ...”

“Hắn... chỉ muốn...là... Di Thiên Thần Quyết của ta...?”

“Người không cần... để ý ta...”

“Nhanh... “

“Đi!”

“Sao ta có thể đi được? Ta không đành lòng nhìn nàng đã thất lạc người, lẻ loi một mình sống, mới có thể cùng nàng sống tạm ở thế gian! Nếu có thể nhẫn tâm bỏ mặc nàng, thần mẫu ta đã sớm không thiếu phong cách cổ xưa! Đối với ta gạo mà nói, sinh mệnh thật là dài, quá vô nghĩa, sống chung với nàng ta mới là ý nghĩa bé nhỏ nhất trong trăm năm qua...”

Thần mẫu vừa nói đến đây, thanh âm lại khàn khàn. Nàng đột nhiên nói: “Ta mặc dù thề chết không rời nàng, nhưng đứa nhỏ Tuyết Duyên này thật ngốc quá, rất có hiếu tâm. Nàng vẫn còn hơi thở mong manh, còn sót lại một phần lực cuối cùng. Một phần sinh mệnh cuối cùng, đẩy ta ra. Bởi vì, công kích thứ hai của Thái Bảo thần hành kia, lại do hai ta trong lúc kinh ngạc mà mãnh liệt cuốn tới...”

Lúc này Tuyết Duyên lại không thể tránh né được. Ta hốt hoảng xông tới muốn cứu nàng. Ai ngờ Thái Bảo thần hành ra tay rất nhanh, chưởng phải vừa lật, chưởng thứ ba của hắn đã hướng tới Tuyết Duyên Thiên Linh lạnh lẽ, dữ tợn nói: “Hắc! Một chưởng này của ta muốn bức Di Thiên Thần Quyết chân nguyên trong cơ thể ngươi ra ngoài, trước khi ngươi chết!”

“Ta trong lòng biết không ổn, nguyên lai người này muốn lấy Thần Quyết Chân Nguyên trong cơ thể Tuyết Cấp, đáng tiếc một chưởng này của hắn ra tay thật sự nhanh, ta căn bản không cách nào ngăn trước chưởng của Tuyết Duyên, mắt thấy tuyết duyên song tướng trúng chưởng, ai mà biết...”

“Ngay tại thời khắc này, chuyện không thể ngờ nhất đã xảy ra!”

“Chưởng phải của Thái Bảo thần hành đang bỏ tới, đột nhiên ngừng lại giữa không trung trước khi bỏ Tuyết Duyên Thiên Linh. Cả người hắn lập tức mềm nhũn, ngã rạp xuống đất!”

Bộ Kinh Vân nghe vậy liền khinh thường một hồi:

“Cái kia —— “

“Thần Hành Thái Bảo.”

“Một khi đã như vậy —— “

“Mạnh mẽ vô địch.”

“Lại nữa rồi —— “

“Tại sao lại vậy —— “

“Tự nhiên mềm nhũn ngã xuống đất?”

Thần Chung lắc đầu:

“Không biết! Có lẽ đây chính là nguyên nhân hắc muốn cướp đoạt Di Thiên Thần Quyết chân nguyên trong cơ thể Tuyết Duyên! Ta thấy hắc đột nhiên ngã xuống, lập tức vui mừng hơn hờ, phi thân hộ trước Tuyết Duyên! Lúc này, chuyện làm ta khó hiểu đã xảy ra!”

“Hung La cùng với Mâu Châu bọn người Phóng Ông kia là chủ nhân của bọn họ ngã xuống đất, lập tức không khỏi phát thuyết tung người tiến lên, tia chớp đã mang theo chủ nhân bọn họ là Thái Bảo Thái Bảo thần hành bỏ chạy, trong nháy mắt biến mất không dấu vết! Ta tin rằng, bọn họ làm như vậy là vì chủ nhân của bọn họ không có nhược điểm nào, chỉ cần đột nhiên phát tác liền không còn sức phản kháng, cho nên hai người bọn họ mới khẩn trương như thế, mang theo chủ nhân của bọn họ đi trước vì thượng rộng rãi.”

“Nghĩ không ra, một cường giả tu vi đã có thể truy sát “Thần” cũng có nhược điểm này! Rốt cuộc vì sao hắc lại ngã quỵ? Khả năng này chính là có thể đánh bại pháp môn của hắc hay không...”

Nhưng ta không có đuôi! Ta chỉ vội vàng tiến lên xem Tuyết Duyên, chỉ thấy nàng gặp phải tầng tầng lớp lớp trọng kích, lúc này không chỉ hơi thở mong manh mà toàn thân giống như được bao phủ bởi một tầng sương trắng. Ta biết, cho dù nàng có thể trường sinh bất tử., Nhưng trúng môn võ công tà môn của Thái Bảo thần hành, bây giờ nàng sắp chết, đã phải phản hồn! Nàng suy yếu mở mắt nhìn ta, dịu dàng che giấu khuôn mặt mục nát của cái ban bảy màu. Ta đã không ngừng khuyên nhủ, nói: “Thần... mẹ...”

“Đừng vì... Ta... Khóc...”

“Ta... Không đáng... Người.. vì.. Ta..”

“Khóc!”

Lúc Tuyết Duyên nói vậy, trong mắt lại không có nước mắt. Nàng đã gần chết lông mày rồi, nhưng cũng không cố nén nước mắt của tiểu thư mà mình mỏng manh thốn thức cả đời

này. Ta biết, là nàng không muốn ta quá thương tâm mà thôi., Nhưng ta lại nước mắt tuôn như suối: “Con... con à, con sao... Sao lại không đáng để ta khóc vì con? Tuy con không phải là... Nữ nhi ruột thịt của thần mẫu ta, nhưng lại là... Nữ nhi bị ta vây khốn cả đời! Con gái! Con... Có biết, lúc còn nhỏ, con... là trẻ biết bao nhiêu... Ái tình, con từng vì sinh mệnh bất tử cô độc trăm năm của ta, mang đến bao nhiêu... sung sướng không?”

Tuyết Duyên cười khỏ, khoe miệng chảy máu càng nhanh hơn:

“Nhưng... Đúng, cuối cùng... sau đó..ta bởi vì... phải đi bộ kinh vân... Cùng một chỗ, thân thể ruồng bỏ... Người... đã rời khỏi người...”

“Không! Hải tử, ta luôn lấy sự lựa chọn của người để làm vinh quang! Người muốn... Sự yêu thích và dũng cảm của bản thân... Đường, con đường này... Ngay cả ta... cũng không có cách nào làm được... Cũng vì người là thần mẫu của ta... Kiêu ngạo...”

“Cảm ơn... Cảm ơn ngài, Thần... Mẫu! Ta biết ngài rất đau... Ta. Ta, ta biết ngài từ khi báo cho tử tử của ngài... Đại cừu của Bạch Tổ Trinh, ngài đã... Không muốn sinh tồn... Cứ tiếp tục sinh tồn... Ngài cứ tạm thời trộm sống... Chỉ vì... muốn bồi tiếp... Bạn ta, người không đành lòng... Nhìn thấy ta đã đi... Bộ Kinh vân, không có mục đích... Địa... mịch mịch mịch... “

“Tiểu...Tiểu tử, người... Biết rồi thì... Tốt nhất! Vì...ta, người... nhất định phải kiên cường... Đi...đi...”

Mặc dù ta nói thế nhưng ánh mắt tuyết duyên đã tan rã, cuối cùng nàng lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ, cũng là nụ cười cuối cùng của nàng, ta thấy nàng hấp hối nói: “Nhưng... tiếc, cho dù... ta rất không... muốn rời khỏi... Nàng và hần... nhân sinh vốn là... bệnh nan y, hóa ra... không có ai... có thể... Không... chết!”

“Thần... Mẫu... Xin đừng... Đem... Chết của ta nói cho hần biết! Cũng đừng... nói cho Nhiếp... Phong...”

“Nhiếp... quả thật... Đại thiện lương... Tâm mềm lòng, hần... Sẽ biết... Sẽ có một ngày... Sẽ kể lại...”

“Hắn...”

“Ta... Ta không muốn... bất cứ kẻ nào... tái là.. mà ta thì..
Bao buồn... Người..”

“Thần... Mẫu! Ta... Mẹ..!”

“Ta... kính yêu nhất...”

“Nương...”

“Thân!”

Tuyết Duyên nói tới đây, đột nhiên xiết chặt bàn tay đang vỗ lên mặt ta, như là dị thường không nỡ buông bỏ mẫu thân tịch mịch này mà đi, lại như vì mình chưa từng làm chuyện gì mà áy náy. Tiếp đó, tay của nàng, mới lúc này còn thông thả, chậm rãi...

Thả lỏng xuống dưới...

Cuối cùng cô cũng chết.

Hóa ra, cho dù thân mang Di Thiên Thần Quyết, cũng tuyệt đối có thể... Chết!

Cái gọi là trường sinh bất tử, cũng chỉ là trong không gió không sóng, mới có thể an toàn ngàn năm vạn năm! Thần, chẳng phải cuối cùng cũng bị vụ nổ lớn giết chết sao?

Nước mắt của ta...

Đột nhiên, ta lại cười như điên!

Bởi vì ta không biết mình nên vui hay là khóc!

Muôn vui mừng, ta có thể vì nàng rốt cục được giải thoát triệt để mà vui mừng! Đứa trẻ đáng thương này, rốt cục không phải ở trong vĩnh hằng nhớ nhung kinh vân mà thống khổ! Thật sự là một thiên đại giải thoát!

Nhưng, ta có thể vui vẻ như vậy thật sao? Ta thật sự nên vì nàng mà giải thoát mà hài lòng sao?

Không! Nàng là con của ta! Ta từ năm tuổi nàng bắt đầu nhìn nàng lớn lên, nhìn nàng khóc, nhìn nàng vui mừng, nhìn người thật là dũng cảm đi trên con đường của mình! Mặc dù ta thường xuyên mạnh miệng, nhưng ta cũng từng vì nàng mà tự

hào lựa chọn! Nàng hôm nay đã chết, tín hiệu duy nhất cả đời ta đã theo nàng mà đi, ta sao có thể...

Vui vẻ hơn?

Sinh mệnh nhất thời mất đi ý nghĩa! Ta mặc dù cũng đem Thủy Linh và Tiểu Thanh cứu trở về Tây Hồ, nhưng, mỗi ngày ta chỉ biết đứng ngăn người đối diện với thi thể nữ nhi mà ta yêu thương nhất...

Ta đã vì nàng mà trở nên già nua, lại lần nữa treo trò hay “Thiên y nguyên khâu” của ta, cho dù nàng chết, ta cũng muốn mặt của nàng, hồi phục vẻ xinh đẹp - Tuyệt duyên trong lòng ta lúc trước!

Ta còn muốn biết, thời điểm nàng nghênh đón những thôn dân dưới núi kia là lúc nghênh đón lấy Thái Bảo Thần Hành, đã tiêu hao hết chân nguyên Di Thiên Thần Quyết từ lâu. Ta biết bất luận người nào tu tập Thiên Thần Quyết, nếu trong cơ thể không có Di Thiên Thần Quyết, thân thể đều sẽ hóa thành một vũng máu loãng trong vòng một tháng...

Tiếc nuôi bao nhiêu! Tuy ta cũng có Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân một nửa, nhưng bởi vì lúc trước Tổ Trình truyền hai loại võ công này cho ta làm sợ thần sẽ phát hiện, chỉ truyền cho ta một nửa khẩu quyết, hai loại thần công ta vẫn luôn tập được, đều không hoàn chỉnh, cũng không thể cứu sống người đã mất đi thần quyết, thậm chí cũng không cách nào bù đắp thần thạch!

Đây là chuyện ta làm duy nhất, chính là ngồi ở bên di thể con gái mà ta thương yêu nhất, chờ xem thi thể của nàng dần dần hóa thành máu, nhìn tình yêu của nàng, thân thể, trái tim, đau đớn của nàng, dần dần ở trên đời này... Hoàn toàn biến mất!

Nhưng, ngày qua ngày, tháng qua tháng: Chuyện lạ rồi cuộc diễn ra...

Nàng, vẫn chưa hóa thành huyết thủy đậm đặc trong vòng một tháng ta mong muốn...

Nàng, cũng không có biến mất trong năm tháng!

Thậm chí...

Trận sương trắng mà Thái Bảo thần hành ngưng tụ trên người nàng ta vẫn chưa biến mất!

Ta vừa mới hiểu rõ, có lẽ là vận mệnh an bài trùng hợp, nàng vốn sớm đã thi thể hóa thành máu, trùng hợp đạo thần hành Đại Bảo kia của tù phạm đánh vào nội lực băng hàn trong cơ thể nàng, mà cũng may là thi thể không hóa!

Mặc dù nàng đã chết, nhưng, chỉ cần thi thể của nàng không hóa thành máu...

Nàng, là hình tượng có thể vĩnh hằng bồi tiếp ta...

Đừng bao giờ...

Đừng bao giờ...

Đau đớn không chịu nổi, thần mẫu, đã hoàn toàn vùi đầu vào hồi ức, thậm chí, thủy linh và Tiểu Thanh một bên, cũng không nhìn được vì dung nhan mỏng của Tuyết Duyên mà rơi lệ...

Lúc hai nàng tỉnh lại, tuyết duyên tuy rằng đã chết, nhưng các nàng cũng chưa từng nói nửa câu chí tình chí hiếu trong miệng thần mẫu này. Cáp, dù sao các nàng cũng được Tuyết cấp mở ra nhà tù đầu tiên cứu...

Bộ Kinh Vân sau khi nghe xong hết thấy, không khỏi càng thêm trầm mặc, trầm mặc đến gần như chết đi, phải chăng, lúc này, mặc dù Tử Thần vẫn không có biểu cảm gì, nhưng khi vẫn không thể vì “nàng” mà chết đi, bạn ở bên cạnh mà tiếc nuối sao?

Hắn có thể tưởng tượng, tuyết duyên lúc gần chết là nghĩ hắn ở bên cạnh đến mức nào, cỡ nào muốn nói với hắn một tiếng trân trọng, nhưng là, cạnh tranh mạng nhỏ ngay cả phúc khí lẫn nhau cũng không có!

Tựa như Hoắc Bộ Thiên năm đó, hắn cũng không có phúc khí nghe tiếng ” Hoắc Kinh Giác” ngu xuẩn” gọi hắn là cha...

Chỉ là một tiếng cha bình thường nhất...

Bộ Kinh Vân chẳng biết tại sao, trong lòng không khỏi quặn đau, mặt của hắn càng lúc càng lạnh, thậm chí tay của hắn cũng đang ” hôn ghim”, hắn bỗng tái xanh mặt, hỏi: “Cái kia...”

“Thần Hành Thái Bảo ——”

“Ở đâu...”

Thần mẫu buồn bã nói: “Người muốn tìm hắc bào thù? Được lắm! Vậy thì thật sự không phải trong suy nghĩ từ “nàng ta đến chết còn vì người rồi! Chỉ tiếc, ngay cả ta...cũng không biết vị trí của Thái Bảo thần hành!”

Cái gì? Ngay cả thần mẫu thần thông quảng đại như thế, cũng không biết vị “Thái Bảo thần hành” thần bí kia là nơi nào? Bộ kinh vân bất hạn nhưong mày!

Thần mẫu tiếp tục nói: “Ta nói cả trăm năm tuế nguyệt, căn bản chưa từng nghe qua, người của thế hệ trước cùng nhau làm “Thần hành Thái Bảo”, càng đáng tiếc hơn là, ngày đó lúc ta và Tuyết Duyên cứu hắc ra khỏi lao tù, trên mặt hắc cũng đeo mặt nạ làm bằng sắt: Ta căn bản không biết hắc là ai, càng không biết vì sao “Thần” phải lấy sắt luyện, trấn tỏa hắc!”

“Ta duy nhất biết, là hắc rất muốn lấy được Di Thiên Thần Quyết, nhưng hắc rốt cuộc muốn lấy chân nguyên Di Thiên Thần Quyết để làm gì, không thăm tra một bí ẩn...”

Bộ Kinh Vân lúng túng nói: “Cho nên...”

“Người cố ý làm vậy đi...”

“Giả bộ cùng tuyết duyên ——”

“Tiểu Tuyết cũng giống như thế.”

“Dụ hắc ——”

“Hiện thân?”

Thần mẫu mang theo vẻ mặt tán dương gật đầu:

“Người đoán được một bước không tệ! Ta cố ý giả trang thành tuyết duyên, lại để Tiểu Thanh giả làm muối muối với ta, đơn giản là cố ý dụ dỗ Thái Bảo thần tri kia hiện thân! Bởi vì hắc tựa hồ rất muốn đạt được chân nguyên Di Thiên Thần Quyết. Nếu đoạn tuyết duyên hắc hao hết chân thân vào ngày ấy, hắc nhất định sẽ không hiện thân! Ta chỉ có thể giả thành Tiểu Tuyết, để cho hắc đến đây cướp đoạt chân nguyên.”

“Tu vi con người đều lợi hại dị thường, nhưng hôm đó ta từng thấy hắc đột nhiên ngã quỵ, hiển lộ ra hắc vẫn còn nhược

điểm, chỉ cần hấn tới ta sẽ có cơ hội tìm ra điểm yếu của hấn, báo thù cho Tuyết Duyên., Ta biết cơ hội này tương đối mong manh, nhưng điều làm ta không thể tưởng tượng được nhất chính là tài trí của tên Thái Bảo thần hành này tuyệt đối không thua kém gì thần linh ngày đó. Hấn lại phản khách làm chủ, dụ dỗ người đến Tây Hồ tìm kiếm cho hấn tuyết duyên. Càng muốn bắt giữ, người buộc hấn cho rằng tuyết duyên chưa chết chính là phạm vi của mình, còn Tiểu Tuyết và Tiểu Thanh, cuối cùng mới không thể ra tay cứu người, bởi vì...”

Thần mẫu nói xong nhất định nhìn Bộ Kinh Vân, gần từng chữ một nói: “Con đã mất đi một đứa con gái!”

“Ta không muốn lại mất đi một đứa con nữa!”

Bộ Kinh Vân cũng định thần mẫu nhìn chằm chằm, nhìn thấy phía sau mặt nạ cất giấu hai hàng nước mắt, rốt cục hấn chậm chậm nói: “Chúng ta...”

“Thật sự rồi ——”

“Không cách nào tìm ra —— “

“VẬY THẦN HÀNH THÁI BẢO.”

Thần mẫu nói: “Tương đối xa vời! Tuy nhiên, có lẽ không có một cách.”

“Cái gì —— “

“Phương pháp.”

“Nghe nói đời trước người trong giang hồ đều đã giết sạch, chỉ còn duy nhất một người còn tại nhân gian. Có lẽ người này biết ai là Thần Hành Thái Bảo đời trước!”

Bộ Kinh Vân nặng nề hỏi: “Người này...”

“Là ai?”

Thần mẫu đáp: “Người này biệt danh là Đông Thần Long! Nghe nói là một bá đạo trong võ lâm thượng nhân! Hấn từng vọng tưởng hùng bá võ lâm, cho nên thỉnh thoảng vợ vét tư liệu thân thể của mỗi người trong giang hồ, lấy tranh vẽ công phá. Sau này chẳng biết tại sao Đông Thần Long lại đột nhiên mai danh ẩn tích, không xuất hiện nữa! Người giang hồ lần cuối cùng nhìn thấy hấn!, Nhưng ở vùng đất tuyết cách đây

mấy chục dặm, đáng tiếc cuối cùng vẫn mất đi hình bóng của hắn, người giang hồ vẫn cứ tiếp tục ở gần vùng đất tuyết này như đứt quãng, phát hiện hành tung của hắn, cho nên tin rằng cho đến bây giờ hắn chưa chết...”

“Đáng tiếc, ta vì thủ hộ Thần Thạch bên dưới Lô Phong tháp, lấy lương có người lại gấp ghé nó, một mực không dám ly khai Tây Hồ nửa bước, nếu không, có lẽ đã sớm biết Thần Hành Thái Bảo là thần thánh phương nào!”

Bộ Kinh Vân nói: “Chỉ cần tìm được...”

“Đông Thần Long.”

“Vậy là biết rồi —— “

“Ai là...”

“Thái Bảo Thần Hành?”

Thần mẫu gật đầu.

“Ừm! Đông Thần Long kia ở đời thượng đại võ lâm đã tâm bưng bưng, nếu như thần hành đại bảo vệ thật sự là một cường giả hiếm thấy đời trước, Đông Thần Long lại không có nội tình của hắn? Chỉ cần tìm được Đông Thần Long, thân phận thần bí của tên Thái Bảo thần hành kia, cùng với nhược điểm của hắn rốt cuộc là gì, tin rằng đều là nhất định có thể giải quyết dễ dàng! Đến lúc đó, muốn báo thù cho Tuyết Duyên cũng không phải là việc khó...”

Bộ Kinh Vân lúng túng nói: “Nếu...”

“Như vậy đi.”

“Vậy.”

“Ta đây liền —— “

“Đi tìm hắn!”

Bộ Kinh Vân nói xong giơ nón che lên, xoay người một cái, liền muốn lập tức ly khai, thần mẫu. Thủy Linh và Tiểu Thanh không ngại hắn nói làm thì làm, kinh ngạc, thần mẫu lập tức gọi hắn lại: “Chậm đã!”

Bộ Kinh Vân nghe vậy dậm chân, quay đầu lại nhìn Thần mẫu, như đang đợi nàng giải thích vì sao lại gọi hắn lại.

Thần mẫu nói: “Hài tử, mặc dù cháu không chịu nổi Tuyệt Duyên nhưng vẫn muốn báo thù cho nàng, thực sự phi thường... Khó có được! Chuyện Thái Bảo thần hành, chúng ta tất nhiên phải tra ra manh mối! Nhưng, trước mắt có một việc, lại càng chờ cháu đi giải quyết.”

Bộ Kinh Vân đột nhiên sững sờ, hình như không rõ Thần mẫu muốn nói gì. Thần mẫu nói trong lúc hấn sững sốt, có thâm ý nói: “Ta hy vọng chuyện người làm trước nói là...”

“Cứu...”

“Tuyệt!”

” duyên!”

Tuyệt Duyên hai chữ vừa ra, Bộ Kinh Vân Phù cảm thấy hai chân bị vật quán chặt, cúi đầu nhìn, thỉnh thoảng thấy một bạch mãng cự lớn vô cùng kéo chặt hai chân hấn!

“Nhỏ...”

“Bạch?!”

Bộ Kinh Vân liếc mắt đã nhận ra người này chính là Tiểu Bạch ngày đó hấn đã từng gặp, một mực đi theo Tuyệt Duyên. Hóa ra nó một mực rất trung thành, từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi cơ quan bí ẩn này dưới Tây Hồ!

Tiểu Bạch rất có thể là ở trong lúc thần mẫu và Bộ Kinh Vân đàm luận, nó vẫn ẩn nấp sau giường đá di thể Tuyệt Duyên, cho đến thời cơ thích hợp mới nhào ra quán lấy Bộ Kinh Vân! Nhưng, tại sao nó lại như vậy?

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Ngay cả Thủy Linh cùng Tiểu Thanh cũng không rõ tại sao Tiểu Bạch lại làm như vậy, nhưng các nàng bỗng nhiên minh bạch nguyên do trong đó!

Bởi vì đây là nơi thần mẫu ra tay!

Hai tiếng “Phốc phốc” “Phốc phốc” của thần mẫu bị Tiểu Bạch quán lấy, liên tục điểm vào hai đại huyệt trên người nó! Bộ Kinh Vân không thể động đậy ngay tại chỗ! Thần mẫu không thể nói gì, song chưởng đề khí, lập tức vỗ thẳng vào lưng Bộ Kinh Vân!

“Bành” một tiếng! Bộ Kinh vân cảm thấy một cỗ kinh lực ầm ập xuyên thẳng vào trong cơ thể, ngay tại chỗ cảm thấy thoải mái không nói nên lời, Bất Linh cùng Tiểu Thanh thấy thế, đã biết đã xảy ra chuyện gì, lập tức kinh hô:

“Thần – Mẫu!”

Đang muốn xông lên trước, ai ngờ thần mẫu đã ngăn các nàng lại nói: “Nguy hiểm! Không được qua đây!”

“Ta chính truyền Di Thiên thần quyết không hoàn chỉnh trong cơ thể cho hấn! Nếu có chút sai sót, ta và hấn sẽ lập tức...”

“Khí tuyệt bỏ mình!”

Thủy Linh và Tiểu Thanh vẫn vô cùng lo lắng nói: “Nhưng, Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân trên người thần mẫu không hoàn chỉnh! Nếu như trong số đó người có một đạo công ly thể, người mang thần công hoàn chỉnh sẽ tử vong nhanh hơn, người... chỉ còn lại nửa tháng lệnh...”

Chợt nghe hai người nói chuyện, bộ dạng kinh vân đột nhiên trầm xuống, hấn ngưng trọng nói: “Thần mẫu.”

“Người ——”

“Vì sao phải...”

“Làm như vậy?”

Thần mẫu cười khò, nước mắt từ mặt nạ của nàng rơi xuống bàn tay nàng, sau đó bàn tay của nàng trượt trên lưng bộ vân kinh vân cường tráng, nàng nói: “Bởi vì, đây đã có thể giúp Tuyệt duyên hồi sinh...”

“Phương pháp duy nhất!”

Lời này vừa nói ra, bộ kinh vân lập tức kinh ngạc:

“Tuyệt Duyên —— “

“Vẫn —— “

“Có cứu được?”

Thần mẫu nói: “Ta không dám khẳng định! Nhưng, đã từng người có được Di Thiên Thần quyết chân nguyên, một khi chân nguyên ly thể hoặc hao hết, đều sẽ hóa thành huyết thủy trong vòng một tháng, nhưng mà, tuyệt duyên bây giờ vẫn bảo

vệ thi thể bất hóa, tức là nói, nàng còn có cơ hội hồi sinh, chỉ là nàng có thể tiếp tục được đặt cược hoàn chỉnh Di Thiên Thần Quyết chân nguyên liên hành động!”

Bộ Kinh Vân nói: “Nhưng. “

“Dù là của ngươi ——”

“Chân nguyên “

“Cũng đúng - “

“Không hoàn chỉnh.”

“Còn có ai nữa...”

“Có hoàn chỉnh —— “

“Thần Quyết Chân Nguyên?...”

Đúng vậy! Ngoại trừ Tuyệt Duyên, trên đời này còn ai có thần quyết chân nguyên hoàn chỉnh! Căn bản không có! Cho nên tuyệt duyên có thể hồi sinh hay không vẫn là một mảnh tuyệt vọng! Nhưng thần mẫu không cho là đúng:

“Không! Trên đời này, không ai không có thần quyết! Đó chính là...”

“Thần!”

Cái gì? Thần? Lời này vừa ra, từng bước đều bị mê hoặc, Thần mẫu lại nói: “Cháu à, ta biết việc này rất khó làm cháu hiểu, nhưng, chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết liên có loại kỳ diệu này, nó tuy rằng sẽ tiêu hao hết từ trong cơ thể một người, thậm chí có thể dời chân nguyên từ trên thân một người khác lên trên người, giống như người có chân nguyên đột nhiên chết đi, chỉ có thể giống như xá lợi tử Phật gia, vĩnh hằng bất diệt! Trở thành...”

“Huyền hồn!”

Hóa ra tất cả mọi người đều truy tìm huyền hồn, chính là chân nguyên bất diệt, chẳng phải là thần bị vụ nổ kinh thiên kia nổ tung đến tan xương nát thịt. Nhưng chân nguyên Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân trong cơ thể hắc nhất định sau khi hắc tan xương nát thịt, rơi vào khu vực phụ cận rãnh biển, trở thành huyền hồn...

Bộ Kinh Vân tại chỗ bùng tỉnh đại ngộ:

“Ngươi ——”

“Là muốn lấy một nửa chân nguyên của bản thân.”

“Tăng cường công lực của ta.”

“Đi tìm huyệt hồn?”

“Đúng vậy!” Thần mẫu chém đinh chặt sắt nói: “Cháu trai, đây đã là hy vọng duy nhất của tuyệt duyên! Cũng là hy vọng duy nhất của cháu và nàng có thể ở lại cùng một chỗ hay không! Con biết không! Nếu tìm được huyệt hồn, chẳng những có thể khiến tuyệt duyên có thể hồi sinh, càng có thể làm cho nàng hồi phục dung mạo trước kia, lại lần nữa cùng cháu thủ cả đời, đây, vẫn luôn là thần mẫu của ta...”

“Đây là tâm nguyện duy nhất của ta!”

Thần mẫu nói, đôi tay bỗng nhiên run rẩy không hiểu ra sao, hiển nhiên nàng đang truyền thần quyết chân nguyên của mình cho Bộ Kinh Vân, sinh mệnh của nàng cũng đang ngày càng suy yếu!

“Nhưng...” Bộ Kinh Vân khó hiểu nói: “Vì sao ngươi...”

“Nhất định phải đưa chân nguyên của mình ra ——”

“Truyền cho ta?”

“Bởi vì” Thần mẫu trả lời một cách yếu ớt: “Trước đây ngươi từng tiếp nhận qua Na Di Thiên Thần Thủ Chân Nguyên hoàn chỉnh của Tuyệt Duyên, thân thể của ngươi và Thần Quyết Chân Nguyên nguyên nguyên hoàn chỉnh có liên hệ rất vi diệu, cho nên cho dù ngươi tiến vào con đường con ốc có băng trời tuyết như vậy, cũng rất có khả năng dựa vào liên hệ vi diệu cùng Chân Nguyên, mà ở trong biển tuyết mê mông tìm ra chân nguyên do Thần Linh sau khi chết đi để lại, nhưng...”

“Một phần Ma Ha trong cơ thể ngươi vô lượng, vẫn không thể phát huy hoàn toàn. Ta chỉ lấy Thần Quyết Chân Nguyên của mình, ý đồ kích phát Ma Ha Vô Lượng ngươi. Nếu Ma Ha vô lượng ngươi bị kích phát, vậy có khả năng đối phó được với cái kia Thần Hành Thái Bảo!”

Thần mẫu nói, bỗng rút tay lại, nàng và Bộ Kinh Vân tách ra, thần mẫu dùng sức quét qua, quét sạch bộ Kinh Vân không thể nhúc nhích cùng với Tiểu Bạch Thủy Linh Tiểu Bạch ra ngoài phòng. Mà cánh cửa mật thất này cũng bắt đầu chậm rãi hạ xuống...

“Thần... mẹ!” Bất Linh và Tiểu Thanh đồng thanh nghe xong, đang muốn nhào vào bên trong thạch thất, ai ngờ lúc này cửa căn phòng đã chỉ còn lại một khe nhỏ, căn bản khó cho bất cứ kẻ nào xâm nhập, nhưng nghe Thần mẫu ở bên trong vẫn còn suy yếu nói với Bộ Kinh Vân: “Đứa nhỏ... Tuy rằng... Ta không dám khẳng định mất một nửa chân nguyên Di Thiên Thần Quyết... Ta, liệu có... Suy yếu đến chết đi sống lại không..., Nhưng có lẽ không lâu sau, ta có thể... phá quan mà ra cũng không thể ngờ được! Huống chi, thần mẫu ta... đã sống cả trăm năm, sống không biết mấy, nếu thật sự... có thể chết bên cạnh Tuyết Duyên như vậy, cũng là tốt! Bởi vì...”

“Ta... Xem như là... hai đứa nhỏ ta thương yêu nhất - Tuyết Duyên cùng với ngươi...”

“Làm một bộ...”

Thần mẫu suy yếu nói tới đây, những kẽ nứt còn sót lại của cửa đá kia càng nhỏ không thể nhỏ được nữa, thủy linh và Tiểu Thanh đã bị đốt cháy trong lòng, bởi vì các nàng biết, cánh cửa đá này nếu không có thần mẫu mở ra từ bên trong thì tuyệt đối không thể mở ra từ bên ngoài được, nếu như thần mẫu suy yếu đến chết thì bà ta quyết phải chết cùng một chỗ với tuyết duyên!

Nhưng mặc dù Thủy Linh Tiểu Thanh cháy khét như lửa đốt, nhưng Bộ Kinh Vân Chi vẫn lạnh lùng không chút động dung, hần chỉ bình tĩnh nhìn chăm chăm vào kẽ nứt càng lúc càng nhỏ kia, nhất định phải nhanh chóng cách xa mẹ đẻ “Thần mẫu”, đột nhiên bình tĩnh mà thông thả nói: “Thần... mẹ.”

“Cho dù ta lần này đi...”

“Sẽ có mệnh đây ——”

“Lúc về gặp ngươi.”

“Bất luận ngươi...”

“Vẫn còn mạng...”

“Chờ ta trở về.”

“Ta...”

“Đều vĩnh viễn...”

“Nhớ kỹ bản thân ——”

“Có một nương”

“Thần!”

“Mẹ!”

Lời vừa nói ra, hai bên khe hở chật hẹp truyền đến tiếng thần mẫu nuốt nước miếng, nàng lại suy yếu nói: “Con... Con, mẹ... hiểu rồi...”

“Kể cả ngươi đã biến trở về... Bể lãnh vô tình... Tử Thần, ngươi... từ đầu đến cuối vẫn là... của ta lúc đó... Nhi tử...”

“A... Thiết!”

“Trong lòng ngươi... thật sự là ta...”

“Vẫn chưa... Biến!”

“Bảo trọng... Được rồi...”

“Con trai của ta...”

“A Thiết!”

“Kính hải...”

“Vân!”

Thần mẫu cuối cùng một tiếng hư nhược tiến ra, cánh cửa thạch thất kia cũng rốt cục “Ù” một tiếng hoàn toàn hạ xuống! Ngăn trở cặp mẹ con này! Có lẽ, thần mẫu cùng Bộ Kính vân cũng từ đó mà ra...

Âm Dương cách xa nhau!

Nhưng mà, bộ kính vân vẫn không chút động dung, bởi vì, bây giờ không phải là lúc động dung rơi lệ, hướng chi hấn chưa từng —— nước mắt!

Đột nhiên, hấn dứt khoát xoay người cất bước rời đi!

Thủy Linh và Tiểu Thanh thấy hấn vốn đã bị Thần mẫu phong trụ huyết lớn, lại có thể nhúc nhích lần nữa, không khỏi kinh

ngạc! Nhưng lập tức nghĩ đến thời điểm Thần mẫu vừa mới đưa ba người bọn họ và Tiểu Bạch ra ngoài phòng, có thể đã theo bộ kinh vân giải được huyết đạo, hai người không khỏi gọi lại: “Bước... Kinh Vân, ngươi đây là... muốn đi?”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nói: “Ở lại chỗ này với hắn...”

“Khóc khóc.”

“Không bằng mau chóng tìm ——”

“Tìm huyệt hồn!”

“Có lẽ là...”

“Vẫn có thể trở về kịp thời —— “

“Cứu trở về thần mẫu!”

Ý của hắn, không thể hiểu được! Tử thần đứt khoát, ngay tại chỗ còn ghi lại hình phạt Tiểu Thanh đang khóc, cúi đầu xấu hổ...

Hai nàng lập tức lau khô khóe mắt từng bước nước mắt, Tiểu Thanh trả lời: “Vâng! Bộ Kinh Vân ngươi nói không sai chút nào! Thật không hổ là nhi tử thần mẫu! Ngươi đã làm việc ở đây, ta và ngươi cùng đi tìm huyệt hồn!”

Bộ Kinh Vân không nói, càng không tỏ ý kiến, đã tự hành rời khỏi ven đường! Thủy Linh Tiểu Thanh đã từ miệng thần mẫu nói, biết rõ tính tình của hắn, tại đương trường hội quyết, hắn đã không mở miệng cự tuyệt! Cũng tức là...

Hắn ta cũng không phản đối!

Hai tỷ muội lập tức theo sát sau kinh vân, chỉ có con cự mãng Tiểu Bạch kia, vẫn là canh giữ ở bên ngoài Thần Mẫu!

Bởi vì, Tiểu Bạch căn bản không rõ chuyện gì đã xảy ra! Nó biểu đạt lòng trung thành duy nhất của mình, chính là canh giữ ở ngoài cửa chủ nhân!

Canh giữ ở ngoài cửa phòng của Tuyệt Duyên và Thần Mẫu!

Có lẽ, đây thực sự là của hai người.

Nơi táng thân!

Nhưng mà, đã bị Thần mẫu không tiếc hy sinh bản thân, một nửa di thiên thần quyết chân nguyên đạo bước kinh vân, có

phải thật sự sẽ bị kích phát Ma Ha vô lượng trong cơ thể hần, có thể linh hoạt vận dụng hay không?

Có lẽ, giờ phút này cũng chỉ có Bộ Kinh Vân chính mình...

Mới chân chính hiểu được!

Tiểu Thanh và Thủy Linh chỉ có một tâm nguyện.

Chỉ mong là giờ phút này, thần mẫu hi sinh tâm ý cũng không uổng phí...

Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên, lại có thể làm lại...

Chém giết cả đời...

Chương thứ chín tuyệt dị...

Đó là một điểm đỏ trong màu tuyết trắng ——

Một điểm đỏ khá nồng đậm tà dị.

Hồng tới hóa không tan!

Phiến tuyết trắng kia, thật ra là một cái hầm băng tự nhiên to lớn không gì sánh được, xung quanh hầm băng, không ngờ là vô số trường dài ngắn ngủi, băng đạo rộng hẹp không đồng nhất.

Mà chút đỏ đậm tà dị lại phát ra từ một cổ khối đặc màu đỏ đậm trong hầm băng.

Đỏ như “n ác ma máu”!

Đúng vậy! Có lẽ đó là máu ác ma, là một ác ma có thể trường sinh bất tử, vĩnh viễn có ghen ghét...

Nhìn thấy trong hầm băng có một khối băng cực lớn cao hơn một trượng, thấp thoáng bên trong có một bóng dáng mơ hồ, nhìn rõ ràng một chút, đó là một cái...

Một bóng người cao lớn khôi ngô!

A? Bên trong cự băng lại có bóng người? Chẳng lẽ là có người ngoài ý muốn bị đóng băng ở hầm băng này? Vậy, người bị phong ấn trong băng này, có phải đã chết rồi hay không?

Không! Người bị cuốn vào trong hầm băng xem ra vẫn chưa chết, vì vậy làn khói đỏ vô cùng tà dị kia, chính là khối băng lớn từ trong hầm băng phát ra này!

Cực băng là nơi có thể hủy diệt tất cả hạnh phúc thế gian – ác ma!

Khối băng khổng lồ này giống như linh Xu tạm thời của ác ma! Sẽ có một ngày ác ma tỉnh lại từ trong băng, trở về nhân gian, lại phát huy tình cảm - Ác ma của nó!

Đáng tiếc, mặt ngoài băng đầy sương, một mảnh mỏng muội, nhìn không rõ ác ma trong băng hình dáng ra sao? Lại càng không biết ác ma không ngủ được kim sắc rốt cuộc là yêu ma phương nào?

Nhưng vào lúc này, lại có người tiến vào hầm băng lạnh lẽo vô cùng này, người này. A...?

Thình lình chính là “Thái Bảo thần hành” vĩnh viễn không gặp mặt kia, vô cùng thần bí!

Có Hung La đã theo hần ta cùng bước vào hầm băng!

Sao hai người này lại đi vào hầm băng này, chẳng lẽ Thái Bảo thần hành cũng là ác ma cực độ đáng sợ?

Ác ma, chỉ thích làm bạn với ác ma?

Thần Hành Thái Bảo xem ra có chút suy yếu, cất bước cũng có chút bất ổn. Mà Hung La kia, xem ra càng chưa từng đến được hầm băng này, nhưng thấy gã đi theo sau Thần Hành Thái Bảo, mặt kia nhìn chăm chú bốn phía, hỏi: “Chủ... Người, nơi này đến cùng là địa phương nào? Người... Vì sao người mang chúng ta tới đây?”

Bọn ta! Hung La đã nói với bọn ta, biểu hiện ra cùng đi với hai người bọn họ, còn có một số thuộc hạ cấp thấp hơn, bọn họ, hần đang canh giữ ngoài hầm băng này.

Thái Bảo Hành Thần bí khó lường kia chậm rãi cười đáp: “Hung La, ta mang các ngươi đến nơi này, chỉ vì, trong hầm băng này có một ít thứ ta cần.”

“Chủ nhân... Thứ ngài cần?” Hung La nghe chột, vội vàng nhìn vào khối băng đang tỏa ra khói đỏ trong hầm băng, hỏi: “Chủ nhân, thứ người cần... chính là khối băng khổng lồ này?”

Thái Bảo Thần Hành từ từ gạt đầu.

“Chủ nhân, trong khối băng lớn này rốt cuộc là thứ gì? Vì sao nó lại tan ra một cổ khói đỏ đậm đặc?”

Sau tấm khăn che mặt, Thái Bảo Thần Hành phát ra một tiếng cười tà thần, nói: “Người sẽ biết nhanh thôi! Thứ trong khối băng lớn này thật ra là...”

“Người sẽ biết nhanh thôi! Thứ bên trong khối băng này thật ra là...”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thái Bảo Thần Hành nói chuyện cũng đột nhiên vung tay phải lên. Sương tuyết phủ trên thân thể cực lớn nhanh chóng bị y cách không quét sạch. Tại chỗ đó rõ ràng lộ ra rốt cuộc là người hay vật gì đó kinh thế, Thái Bảo thần hành tiếp tục nói không còn tà dị như trước:

“Nhìn thấy chưa? Bên trong khối băng khổng lồ này, chính là ta ——?”

“Đồ ăn và lương thực!”

“Ta hồi phục tất cả lương thực! Hắc hắc...”

Thái Bảo Thần Hành... Thực đơn, hung la không khỏi nhìn cự băng bị chủ nhân lau sạch, chỉ thấy cự băng trong suốt vô cùng bên trong đang bị đóng băng một người!

Một người tương đương khôi ngô, dáng vẻ vạm vỡ tựa như Viễn Cổ Ma Thần!

Hung la vạn liệu không đến, chủ nhân của hắn lại sẽ tìm được người này.

Kẻ tà ác nhất, lực lượng cao nhất!

Dưới sự khiếp sợ cực độ, Hung La càng thân bất do kỷ hét to một tiếng:

“Thần...”

“Tương?”

Cái gì, ác ma bị băng bao phủ, hóa ra là kẻ từng bị Thần đánh vào địa ngục lạnh như băng?

“Không sai! Hung La, người này, chính là một truyền nhân Nhất Thần Tướng khác của Thần.” Thái Bảo Thần Hành nói xong, từng bước một đến gần Thần Tướng bị đóng băng, đột

nhiên chỉ vào cự băng dày đặc, đặt ở vị trí mi tâm của Thần Tướng, nói cũng kỳ quái! Thần Tướng một mực xuyên thấu băng mà ra khí đỏ tà dị, lại bị ngón tay của Thần Hành ngưng tụ thành một, rồi bị phản ứng của gã hút vào trong cơ thể.

Sau khi dùng đầu ngón tay của Thái Bảo thần hành hấp thu đám khói đỏ, dường như vô cùng thoải mái, lúc này mới chậm rãi tiếp tục giải thích:

“Hung La, người nhớ cánh cửa lao tù vô tình mở ra Thần Mẫu Tuyết Duyên vô tình để chúng ta hồi phục tự do rời khỏi Thần Cung không? Nhiều người đã nghỉ lại ở khe rãnh trời băng tuyết này, ta, chính là vào lúc vô ý phát hiện một “Thần Tướng” khác của Thần, bị đóng băng ở đây.”

Ồ? Hóa ra, lúc này trong hàm băng mà Thái Bảo Thần Hành và Hung La đang ở, lại nằm dưới băng thiên tuyết hạp rãnh ốc biển? Bọn hấn, đã từ Tây Hồ đến rãnh ốc biển?

“Nhưng... Chủ nhân, Thần Tướng... Tại sao lại tản ra một luồng hơi đỏ? Hấn đã bị băng phong, có phải đã chết rồi không?”

Thần Hành Thái Bảo lắc đầu nói: “Không! Hấn chưa chết! Đừng quên, hấn và Tuyết Duyên đều giống nhau, trừ phi chân nguyên diệt thể ma thân bị hao hết, băng không, hấn cũng sẽ trường sinh bất tử! Vĩnh viễn ở trong băng tăng cường...”

“Bên trong băng... tăng cường?” Hung La ngẩn ngơ.

“Ừm! Thể chất của thằng nhãi này thật sự tương đối cường tráng, đã rất tiếp cận ta, hấn ở trong băng chẳng những không chết mà còn rất tự nhiên dùng nội tức thổ nạp, không ngừng tăng cường chính mình. Chúng ta thấy hấn từ trong băng phát ra khói đỏ, chính là chân khí diệt thể ma thân bạo cường của hấn!”

“Ý của chủ nhân..., chẳng phải là hấn... Trong đoạn thời gian băng phong này, lại càng có thể tăng cường bản thân mỗi ngày mỗi đêm? Hấn có thể so với Tuyết Duyên mà chúng ta chiến đấu hôm đó... còn mạnh hơn cả Thần mẫu?”

“Không sai! Hơn nữa, nếu tiếp tục tăng cường cho hấn như thế, tin tưởng không tới ba năm, hấn đã có thể xem trọng công lực của ta!”

Hung La càng lo lắng:

“VẬY... HẮN ĐÃ MẠNH HƠN TRƯỚC, VÌ SAO KHÔNG... PHÁ BĂNG CHUI RA?”

“ĐÓ LÀ BỞI VÌ...” Thái Bảo Thần Hành nói: “Tuy ngươi thấy hắc trợn trừng hai mắt trong khối băng, nhưng kỳ thật hắc vẫn còn đang ngủ say, hắc chỉ đang ngủ say nên thổ nạp, tự nhiên tăng cường! Trừ phi có người cố tình đánh thức hắc, nếu không, hắc sẽ ngủ mãi ở đây ngàn vạn ức năm, mãi mãi...”

Đúng vậy, có lẽ ngủ ngàn vạn năm vạn năm, đối xử với thần tướng sẽ không dễ chịu hơn chút nào! Nói chung thảo mở mắt ra, nhìn Tuyết Duyên mà mình yêu quý là một nam nhân khác, còn mình lại đau ngàn vạn năm vạn năm...

“Chủ nhân, nếu như Thần Tướng chưa chết, ngươi Hà Tiêu Phá Băng lấy chân nguyên diệt thể ma thân ra trợ giúp ngươi qua cửa ải “Sinh Môn” này? Ngược lại phải dùng trăm phương ngàn kế tìm Tuyết Duyên Di Thiên Thần Quyết Chân Nguyên “Huyền Hồn? Cái này không phải lãng phí công sức sao?”

Thái Bảo thần hành ung dung cười lạnh, như đang nhạo báng sự vô tri của Hung La. Ông ta nói: “Hung La, ngươi cho rằng chủ nhân ngươi khinh thường như vậy sao, nếu trực nguyên Diệt Thể Ma Thân có thể thay thể chân nguyên Di Thiên Thần Quyết, ngươi cho rằng Thần Tướng vẫn có thể hoàn chỉnh nằm ngủ bên trong như cũ. Chỉ sợ, lão đã sớm bị ta hút sạch chân nguyên, hóa thành một vũng máu rồi...”

Không sai! Hung La cũng nghĩ tới điểm này, hắc lại hỏi:

“Nhưng chủ nhân, ngươi thật sự chỉ cần là huyền hồn của di thiên thần quyết?”

Thái Bảo Thần Hành gật đầu khẳng định:

“Ừm! Chân nguyên của Diệt Thể Ma Thân cũng chỉ có thể giải được sự suy yếu nhất thời của ta, chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết mới thật sự là giúp ta quá sức “Sinh Môn” này!”

Khó trách hắc bỗng nhiên suy yếu, biết mệnh Hung La mau chóng giúp đỡ hắc đến tận đây, nguyên lai là muốn hút chân khí do thần ăn phát ra, để tạm thời đốt mi cấp bách này! Về phần cái gì gọi là “Sinh môn” hắc song vì sao nhất định nhất

định phải Di Thiên Thần Quyết không được? Hắc cũng không có nói lại!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có người đi vào hầm băng, chỉ thấy người này mặc một thân trang phục giống như hung la. Hiền thấy cũng là thủ hạ của Thái Bảo thần hành, hóa ra là một trong những thủ hạ của gã vẫn canh giữ ở ngoài cửa. Nhưng khi thấy người này chấp hai tay vái chào, gã quỳ xuống, dị thường cung kính nói với Thái Bảo Thần Hành: “Bẩm báo chủ nhân! Người của chúng ta rốt cuộc có tin tức hồi báo! Bộ Bộ Kinh mây, thỉnh linh xuất hiện ở gần con ốc biển này!”

Lời này vừa nói ra, Hung La lập tức giật mình:

“Cái gì? Bộ Kinh Vân cũng tới rãnh ốc biển?”

Thần biết Thái Bảo sớm như thế, Bộ Bộ Kinh Vân sẽ tới, hắc cười:

“Đến hay lắm! Không ngờ đúng như ta dự liệu, cuối cùng cũng đến rãnh ốc biển! Ta đã từng đoán không tệ! Tuyệt Duyên, đã chết rồi!”

“Cái gì? Chủ nhân, người chắc chắn... cái tên Tuyệt Duyên kia đã chết, cái kia... Tiểu Tuyệt có đúng như dự đoán lúc trước của người, là... thần mẫu?”

Hai người Thần Hành Thái Bảo thần nhiên cười đáp: “Rất có thể là thế! Thần mẫu, xem ra thật sự rất muốn dẫn chúng ta hiện thân!”

Hay cho một Thái Bảo thần hành! Hắc quả thực liệu sự như “Thần”! Trí tuệ của hắc, quả thực cùng với thần ngày đó không kém bao nhiêu!

“Hơn nữa...” Hắc lại từ từ nói: “Nếu như ta không đoán sai, bộ kinh vân đột nhiên xuất hiện ở rãnh Hải Loa, là bởi vì hắc muốn tìm ra Di Thiên Tà Quyết rải rác trong lúc chết, thật không có ảo hồn! Hắc, muốn cứu người mình yêu thích nhất lao ra khỏi người - giới hạn sinh tử!”

“Tử thần, kẻ ái nhân cuối cùng của mình muốn cứu mình lao ra khỏi hi vọng cuối cùng! Ha ha...”

Thái Bảo Thần Hành nói xong, lại hướng lên trời cười điên cuồng, dường như cười đến tận trời xanh, cười tận trời xanh, cười tận mắt thương chủ, cười tận mắt, cười tận hưởng phạm nhân thiên hạ, trên đời căn bản không có chuyện gì giấu giếm được - Hắc!

“Ha ha! Bộ Kinh Vân, cho dù ngươi không nhớ rõ chính mình từng yêu nàng như thế nào, cũng đã không thể nhớ nổi nàng từng yêu ngươi như thế nào, ngươi vẫn cam tâm tình cảm của bản thân! Ha ha! Tử thần có thể chí tình chí nghĩa như vậy, thật sự làm ta bội phục, nhưng...”

“Ta chỉ là bội phục, nhưng không... cảm động!”

“Thật lâu rồi ta chưa từng bị bảy tình nhân gian làm cảm động, cho nên...”

“Bộ Kinh Vân, ta cũng sẽ không vì ngươi đối với hắc làm hết bốn phần của chính ngươi, mà có nửa phần dung tình, ngươi muốn đến rãnh ốc biển tìm “Huyền huyễn”, tuyệt đối sẽ không thành công! Bởi vì...”

“Ta đã sớm có phương pháp đối phó với ngươi! Một phương pháp đối với ngươi mà nói cực kỳ tàn nhẫn!”

“Bộ Kinh Vân! Ngươi chờ xem!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười đầy máu lạnh và cuồng ngạo của Thái Bảo thần hành, chủ nhân của nó từ trước đến nay luôn lạnh lùng âm độc, toàn thân tản ra một luồng nhiệt lực tà dị, nung chảy cả hung la lẫn tên thủ hạ vừa mới báo cáo vào, hai bờ môi cũng bắt đầu khô cạn...

Rốt cuộc Hung La đã biết chủ nhân của hắc dùng phương pháp gì để đối phó với Nhiếp Hồng Nguyệt!

Đó là một phương pháp rất tàn nhẫn!

Rồng, từ trước đến giờ đều là linh thú mà dân chúng Thần Châu sùng bái nhất! Ở trong lòng một số người, rồng thậm chí còn thần thánh hơn cả “Thần”!

Nơi này, có một cái...

Rồng đang được ngàn người sùng bái!

Con rồng này đang đứng trên mặt đất tuyết cách đó khoảng mười dặm, phía bắc mấy dặm, không hề nhúc nhích. Nguyên nhân là vì nó không phải là một con Chân Long, mà chỉ là một bức tượng bằng Thần Long sống động như thật, dài chừng mười trượng!

Mà người điêu khắc tượng bằng rồng này, chính là thôn dân có diện tích ngàn con quay biển đang vây quanh con băng long lúc này!

Bọn họ, không phải vẫn luôn ở tiền bạc vẽ bức tường thần trước cửa chuồng cá à? Sao bây giờ lại chuyển sang bán “Long” rồi?

Nhưng nghe một nam nhân giống như một trưởng thôn ốc biển trong đó nói: “Thật tốt! Không thể tưởng được phí một tháng tâm huyết, thôn dân chúng ta mới hợp lực hoàn thành toàn bộ pho tượng rồng này, ngày mai, chúng ta liền có thể khai quang cho Thần Long, hy vọng Thần Long thật sự có thể che chở thôn dân chúng ta, phù hộ chúng ta ở nơi tuyết địa này cũng có thể bình an mà ở lại.”

Một thôn dân trong thôn phụ họa nói: “Đúng vậy! Trưởng thôn, còn nhớ rõ ngày đó con ốc biển nhất thời phát sinh một trận nổ không hiểu thấu, dẫn đến này khu vực tuyết tan, ngày thứ hai chúng ta liền phát hiện, bức bích họa kia ở cửa thôn vậy mà đổ! Rất rõ ràng, thần đã rời bỏ chúng ta! Có lẽ nó lại dẫn động trận cự bạo kia...”

Trận nổ lớn trong miệng thôn dân kia chính là trận chiến giữa Phong Vân và Tuyết Duyên Thần Mẫu tiêu diệt “Thần” kia! Sau khi thần linh chết đi, thần mẫu cũng thừa thế oanh sập bức bích họa chắn thần kia, dùng sự tín nhiệm phá trừ thôn dân đối với “Thần”! Ai ngờ, thần tuy đi, thôn dân lại bắt đầu mê tín rồng, nhưng, bọn họ rốt cuộc làm sao mê hoặc được “Long” này?

Nhưng lại nghe một thôn dân khác hỏi trưởng thôn: “Đúng rồi! Trưởng thôn, người thật sự từng gặp Thần Long rồi sao?”

Trưởng thôn kia gật đầu thật mạnh, không hề nghi ngờ đáp: “Chắc chắn trăm phần trăm! Từ lúc vụ nổ lớn kia đưa tới trận tuyết lở, ta bị vây trên núi ốc biển vì tuyết lở! Ở dưới băng tuyết đầy trời suýt chút nữa đã bị đông chết, sau đó trong lúc

mơ mơ màng màng màng còn bị đông chết., Phát mình ngã nằm bên một nơi nào đó, không biết từ đâu bay tới một viên minh châu phát ra ánh sáng chói mắt, cùng lúc đó, ta càng nhìn thấy một hán tử cường tráng đột nhiên như thiên thần từ trên trời giáng xuống, một tay đã nhặt viên minh châu kia, nặng nề kêu lên một tiếng:

“Huyền hồn?”

Tiếp theo, ta liền không duy trì nổi nữa, ngất đi. Đến khi ta tỉnh lại, ta liền phát giác chính mình trở lại trong thôn, ta tin tưởng nhất định là nam nhân kia đã cứu ta., Ta còn nhớ rõ, nam nhân kia chẳng những từ trên trời giáng xuống, mà toàn thân còn khoác một bộ chiến giáp giống như rồng, ánh mắt của hắn, cũng lộ ra một cỗ khí tức hung mãnh của rồng! Cho nên ta tin tưởng, hắn nhất định là hóa thân của rồng! Mà hắn lại đặt một viên minh châu gọi là “Huyền Hồn”, nhất định cũng là bảo châu do Thần Long phun ra... “

Đàn ông chính là như vậy! Vĩnh viễn tình nguyện tin tưởng là thần là phật là rồng cứu bọn họ, cũng không muốn tin là một người đã cứu bọn họ! Nhưng mà ngay lúc này, có một thanh âm lạnh lùng từ sau lưng con băng long kia truyền ra, nói: “Người...”

“Sai rồi.”

“Nếu như.”

“Người thật sự từng nghe người kia...”

“Nói vậy là huyền hồn.”

“GiờGiờ khắc” là ——”

Minh Châu không phải minh châu của con người.”

Bài khoa a a ~” người nọ ——”

Ngôi nhà phì phò cũng không phải là gì —— “

“Thần Long!”

Thanh âm lạnh lẽo, trầm bổng du dương, giống như phán quan thật giả ác! Mà giờ phút này, thanh âm người này cũng như muốn phá vỡ sự mê tín quá mức của thôn dân!

Các thôn dân chợt nghe thấy âm thanh băng lãnh này đang sỉ nhục Thần Long gần đây bọn họ bái lạy, không khỏi giận tím mặt, kêu lên:

“Là ai? Đến cùng là ai sỉ nhục Long của chúng ta? Mau lặn ra đây cho chúng ta?”

Giọng nói lạnh lùng kia lại nói: “Các ngươi — “

“Thật sự tin tưởng —— “

“Các ngươi bái —— “

“Là rỗng?”

Trưởng thôn nói: “Hắc! Đúng thì sao?”

Giọng nói lạnh lùng kia lại nói: “Rất...”

“Được.”

“Nhất”

“Liên đề ta tới chứng minh ——”

“Các ngươi bái long “

“Đúng vậy ——”

“Sai!”

Tiếng nói vừa dứt, chợt có tiếng nổ vang lên! Hách chợt nghe một tiếng nổ mạnh như diệt thiên tuyệt địa, “Ầm” một tiếng, con băng long dài chừng mười trượng kia thành linh vỡ ra làm hai, rồi lập tức vỡ nát!

Mà nguyên nhân băng long đột nhiên bị hủy, hóa ra cũng chỉ vì...

Một cánh tay!

Bàn tay lạnh này so với băng long càng giống băng tuyết hơn, càng lạnh lẽo thấu xương lòng người!

Bàn tay lạnh lẽo bộ kinh vân!

A? Không ngờ băng long lại bạo phát ra một lũ tuyết bay đầy trời, chân bước kinh vân, không ngờ lại giống như một “Thần” chân chính ngạo nghễ đứng ở trước thôn dân, chân chính - Tử Thần!

Không có, trái phải tử thần, cũng lay động đứng đây hai nữ tử

Thủy Linh!

Tiểu Thanh!

Thì ra, thủ hạ của Thái Bảo thần hành bả báo cũng không sai: Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh. Sau ba ngày ba đêm ly khai Tây Hồ, rốt cuộc đã tới rãnh ốc biển!

Ngày đó nơi tử vong đã thiếu chút nữa thì đã tử vong!

Các thôn dân chợt thấy “Thần” giống hệt bức tranh ốc biển lại tái hiện trước mắt, không khỏi ồ lên, có một số còn bị khí thế kinh vân của Bộ Kinh Vân dọa sợ quỳ xuống! Mà Thủy Linh Tiểu Thanh chợt thấy băng long bị tầng tầng mây chắn cho vỡ nát!, Tiểu Thanh cũng không khỏi nói: “Phá hay lắm! Nếu như, một con băng long do thôn dân tạo ra cũng là Thần Long, vậy bộ kinh vân phá nát Thần Long này há chẳng phải là Long Trung Thần sao? mù quáng như vậy mê tín, sớm đã phá không còn một mảnh!”

“Nhưng...” Bộ Kinh Vân ngạc nhiên nói: “Bọn họ...”

“Tuy rằng mê tín.”

“Nhưng...”

“Nói cho ta biết: “

“Một chuyện.”

Thủy Linh và Tiểu Thanh kinh ngạc, Thủy Linh hỏi: “Chuyện gì?”

Bộ Kinh Vân nói: “Thần mẫu...”

“Đông Thần Long theo như lời người.”

“Xem ra chẳng những biết rõ...”

“Bí mật của Thái Bảo Thần Hành!”

“Càng “

“Hình như đã tìm được...”

“Huyền hồn!”

“Cho nên...”

“Chúng ta...”

“Nhất định phải...”

“Trước tiên...”

“Tìm...”

“Hắn!”

Đúng vậy: Nếu như thôn dân kia không nói dối, trước mắt việc cấp bách, trước hết phải tìm ra Đông Thần Long ẩn nấp nhiều năm rồi mới tính! Bởi vì, Đông Thần Long chẳng những biết được Thái Bảo thần hành là ai, mà còn ngẫu nhiên nhặt được huyền hồn rải rác trong tuyết lở sau khi chết...

Nhưng mà rãnh biển nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Muốn tìm một con rồng ẩn nấp trắng xóa trong biển tuyết, thật sự nói dễ vậy sao?

Mà ngay khi Bộ Kinh Vân cùng Thủy Linh Tiểu Thanh đang suy nghĩ nên tìm kiếm như thế nào thì sự cản trở lớn hơn của bọn họ cũng đồng thời...

xuất hiện!

Hoắc Địa! Bộ Kinh vân, Thủy Linh và Tiểu Thanh đồng thời phát hiện, hơn một ngàn thôn dân đứng ở phía trước bọn hắn đồng thời há to miệng, ánh mắt ngàn con mắt cũng rơi ở phía sau ba người, thoáng như...

Phía sau ba người đột nhiên xuất hiện một ít người hoặc vật làm bọn họ sợ đến mức há hốc mồm trợn mắt!

Như nào có khả năng? Như thế nào có thể? Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh thực khó có thể tin, phía sau ba người bọn họ xuất hiện bất luận kẻ nào hoặc vật, chỉ xử lý ba người bọn họ tu vi cũng không nhẹ, nếu có người ở sau lưng bọn họ ám ám xuất, bọn họ nhất định sẽ không vô tri vô giác, trừ phi...

Đó là một người võ công đã vượt qua suy nghĩ của ba người - Hoặc vật!

Đã không nghĩ nữa! Bởi vì, ngay tại Bộ Kinh Vân đang muốn quay đầu lại xem rốt cuộc là người phương nào hoặc vật, một cánh tay mạnh mẽ mà mạnh mẽ, đột nhiên đè lại vai phải của

hắn trước, một thanh âm vô cùng quý dị cũng đã vang lên so với phía sau, nói: “Bộ Kinh Vân.”

“Ta, rất nhớ ngươi.”

“Ta, rất nhớ một ngươi.”

“Đầu óc...ùng ong!”

Cái gì... Sao? Nào? Đây... là một người nên nói sao?

Mặc dù Bộ Kinh Vân đã không nhớ rõ chuyện lúc trước, nhưng trong đầu hắn đột nhiên xẹt qua một cảnh tượng - một người chuyên hút óc người sống! Hắn không hẹn giờ quay đầu lại, vì vậy, hắn cuối cùng nhìn thấy “hắn” khoác chiến giáp đồ rục!

Còn có “hắn” đang dùng khí thể sấm sét đâm một ngón tay về phía mi tâm Bộ Kinh Vân đang nhanh chóng đâm tới – Đoạt Mệnh chỉ chỉ!

A...? Là hắn! Là hắn! Bộ Kinh Vân đã nhượng bộ! Người đang giơ ngón tay chỉ thẳng về phía mi tâm hắn không phải ai khác! Chính là kẻ từng nghĩ thể nhân thiên thu vạn thế đều để cho tên tuổi... Thần Tướng!

Là Thần Tướng! Trời ạ! Vậy mà Thần Tướng lại từ trong băng đi ra! Hắn làm thế nào đi ra được?

Hắn... lại muốn tiếp tục hấp bước trong não bộ của đám mây?

Chương thứ mười chín chuyển qua kẻ thù cũ.

Thế nào mới xem là “Oan gia”?

Cho dù cho rằng “hắn” đã chết, “Hắn” vẫn là oan hồn không tiêu tan, như bóng với hình!

Người kia, chính là “Oan gia” chân chính!

Bộ Kinh Vân rốt cục lại gặp một oan gia lớn nhất cả đời hắn!

Cũng là kẻ hung hãn nhất!

Tình địch mạnh nhất của hắn.

Thần!

Tướng!

Kinh đã giáng lâm!

Bộ Kinh Vân và Tiểu Thanh, Thủy Linh Thế khó đoán được, một thôn mà ba người bọn họ đi qua lan can xoắn ốc, đã gặp gỡ một người – Thần Tướng từ lâu!

Chẳng những như thế, thần tướng càng không nói gì, chỉ hướng mi tâm Bộ Kinh Vân đâm tới! Bởi vì, hắn nói hắn muốn hút...

Bộ kinh vân bộ nào!

Tiểu Thanh và Thủy Linh ở bên thấy thế kinh hãi, Tiểu Thanh bước đi so với Thủy Linh càng thêm sốt ruột, lập tức cao giọng kinh hô: “A...?”

“Là... Thần Tướng?”

“Không phải thần mẫu nói hắn đã bị “Thần” đánh vào địa ngục lạnh lẽo? Hắn...”

“Tại sao lại... sống lại?”

Tiểu Thanh tuy đang kinh hô vì Bộ Kinh Vân, nhưng khuôn mặt của Tử Thần lại giống như vạn kiếp bất động, bởi vì hắn là Thanh Kiến Thần Tướng, mà trong tích tắc giữa hắn và Thần Tướng lại hiện lên một đoạn hồi ức về hắn...

Hắn dần dần nhớ mang máng, lần cuối cùng hắn gặp Thần Tướng là lúc hắn và Tuyết Duyên, Thần Mẫu rơi vào hiểm cảnh. Nhiếp Phong bị hãm trong băng động.

Khi đó, vì cứu nữ nhân “Tuyết Duyên” mà thần tướng kia yêu thích nhất, Thần Tướng cứu y còn bội phục tình địch “A Thiệt”, không tiếc tổn hại mệnh lệnh của “Thần”, cuối cùng bị “Thần” vô lượng băng phong, còn bị đánh sâu vào dưới băng dày như địa ngục...

Bộ Kinh Vân vẫn còn nhớ rõ, một giọt nước mắt vương vãi của thần ước được chào tạm biệt trong tuyết duyên!

Ác ma — nhiệt lệ!

Nhưng mà hôm nay!

Thần Tướng trước mắt tuy một bên lấy chỉ đâm về mi tâm Bộ Kinh Vân, một bên la hét lại muốn hút óc của hắn, nhưng hai mắt trắng dã, thần sắc hoang mang, hắn tựa hồ đã thất thường!

Hắn ta đã — Tang Tâm!

“Thú... Hoàn?” Thủy Linh ở bên thấy tình hình này, rút cuộc chân dì kêu lên:

“Bộ Kinh Vân! Thần Tướng xem ra từng bị người dùng thú hoàn, bị người ta điều khiển, đã thất thường...”

“Cẩn thận!”

Một tiếng cẩn thận, Thủy Linh lập tức tiến lên trước, một trảo túm chặt Thần Tướng đang muốn đâm về phía bàn tay nơi mi tâm của bộ kinh vân, Tiểu Thanh cũng không được chậm trễ, đồng thời phối hợp hành động với Thủy Linh, hai tỷ muội bọn họ bốn tay, đem bốn ngón tay đoạt mệnh của Thần Tướng mạnh mẽ lôi kéo về phía sau!

Nhưng cho dù hai người võ công không yếu, Thần Tướng...

Lại là thần tướng độc tôn trên thiên hạ!

Thần Tướng thân mang Diệt Thế Ma Thân, uy lực mặc dù không bằng “Ma Ha Vô Lượng” cuối cùng do “Thần” sử dụng, nhưng cũng duy nhất là cái thể vô địch thần công, lực phá hoại cường túc có thể hủy thiên diệt địa. Huống chi giống như lời của chủ nhân Hung La thần hành Thái Bảo nói, thần tướng đang ngủ say trong băng, tự nhiên không ngừng thổ nạp. Bây giờ công lực của lão đầu chỉ tăng gấp bội?

Hắn ta muốn giết người tuyệt đối không thể trốn được!

Cũng tuyệt đối không có ai có thể ngăn cản hắn!

Tuy nhiên, ngay cả khi Tiểu Thanh và Thủy Linh đã vận công lực toàn thân, sau khi ra sức đẩy hắn về phía Bộ Kinh Vân, hai nàng vẫn là phí công vô ích! Thần Tướng dưới sự mạnh mẽ của hai người cũng không chậm lại chút nào, vẫn như cũ thể như chẻ tre đâm về phía mi tâm của Kinh Vân!

Chỉ là, Tiểu Thanh và Thủy Linh tuy lo lắng Bộ Kinh Vân, nhưng có thể bọn chúng đã quá lo lắng rồi!

Bộ kinh vân trước mắt không phải là hiệu tử “A Thiết” bình thường không nhớ nổi bất cứ võ công nào, mà là “Tử Thần”!

Thần chính là tử thần “Duy ngã độc tôn”!

Tử thần cũng là tử thần ” độc nhất vô nhị”!

Tử thần có thể danh chấn thiên hạ võ lâm, tuyệt đối không phải là “lăn lộn” trở về giang hồ!

Mà là đánh trở về!

Ngay tại lúc trọng chỉ của Thần Tướng sắp đâm vào bộ bộ kinh vân giết, áo choàng tử thần đột ngột giương lên, “Phụp” một tiếng...

Hắn, vậy mà tại tất cả những lúc cho rằng hắn đã không thể tránh khỏi, lấy bộ pháp chân chính của vân chương “Vân Tung Mị Ảnh”, kỳ tích tránh được một kích đoạt mệnh này!

Hắn né được!

Tiểu Thanh và Thủy Linh kinh ngạc tại chỗ; vừa rồi Thần Tướng ra tay cực nhanh, các nàng tin tưởng cho dù là Thần mẫu thân mình sắp tới cũng chưa chắc có thể tránh thoát được! Chỉ vì Thần Tướng thân mang Diệt Thế Ma Thân hoàn chỉnh, Thần mẫu lại chỉ có năm thành Di Thiên Thần Quyết và Diệt Ma Thân, muốn ngăn cản Thần Tướng cũng chỉ miễn cưỡng có thể, huống chi Thần Tướng trước mắt, công lực tăng vọt lên gấp đôi Thần Tướng...

Bây giờ y bị người ta thao túng, đã là chân chính ác ma!

“Hung khí sát nhân” cực mạnh!

Nhưng mà, vừa rồi bộ kinh vân không gì cản nổi hung khí giết người, sử dụng cũng không phải Ngũ Thành Di Thiên Thần Quyết mà thần mẫu truyền cho hắn, càng không phải Ma Ha Vô Lượng luân ẩn tàng trong cơ thể hắn, mà vền vền chỉ là “Vân Tung Mị Ảnh” bá truyền của hắn. Bộ Kinh Vân, lại có thể khiến cho võ công hùng bá đến mức xuất thần nhập hóa, xảo diệu vô cùng, một chiêu này hình như có xu thế xanh lam, thiên tư hắn luyện võ, quả thực nhìn tới mức Tiểu Thanh và Thủy Linh tặc lưỡi sâu sắc!

Nhất chỉ thất bại, bộ kinh vân xảo diệu né qua, thế nhưng lại mang đến bi kịch càng đáng sợ hơn!

Lực lượng của một chỉ này của Thần Tướng là nặng nhất, nơi đó là muốn đâm thủng mi tâm Bộ Kinh Vân sao? Quả thực chính là muốn đâm một chỉ vào đầu Bộ Kinh Vân! Nhưng dư thế chỉ kinh của Thần Tướng đang rơi xuống không ngừng, thành linh đánh vào thôn dân đứng cách lưng Bộ Kinh Vân

một trượng, ngay tại chỗ đầu năm thôn dân đang đứng thẳng trong đó ầm ầm nổ tung...

Thậm chí sau năm người là một Tuyết Khâu cao hai trượng, “Ừ” một tiếng! Lập tức nổ thành từng khúc!

Chỉ một thoáng, thanh âm “Phốc phốc” nổ vang bốn phía, tất cả thôn dân mắt thấy năm tên thôn dân trong đó nổ tung mà chết, nhất thời xôn xao kêu to:

“Rào...! Yêu quái...”

“Yêu quái nha!”

“Mọi người mau chạy trốn nha...”

Trong khoảnh khắc gà bay chó chạy, trốn được một tia thanh quang!

Ác ma thật bá đạo, khủng khiếp! Thần tướng chỉ tay vào thất bại nhưng chưa kịp ra đòn thì thấy năm thôn dân trên mặt đất nổ tung cái đầu, bỗng nhiên tóm lấy một cái đầu trong đó, nhai thật chặt vào miệng.

Tiểu Thanh và Thủy linh quả thực ngây người! Bộ kinh vân cũng nhú mảy, chỉ vì hấn nhớ loáng thoáng thần tướng từng giúp hấn và Tuyết Duyên, nhưng thấy hấn bị người ta điều khiển, bộ dáng nửa người nửa quỷ nửa ma, cũng không khỏi biến sắc!

Bỗng dưng, Thần Tướng tức giận kêu lên một tiếng, lại đem cái đầu vừa bỏ vào trong miệng, điên cuồng kêu:

“Xú!”

“Hình đầu thối rữa của hấn!”

“Ta...”

“Muốn ăn óc của cường giả!”

Mặc dù thần tướng đã thất thường, nhưng lời nói lần này có đường vân có đường; hấn bỗng nhiên hướng bộ kinh vân trùng một cái, vô cùng tà dị thú cười nói:

“Bộ kinh —— Vân —— “

“Ta...”

“Muốn ăn sạch người ——”

“Sùng óc!”

Tiếng nói vừa dứt, thân thể thần tướng khôi ngô nhanh chóng trở lại, không chút nghĩ ngợi, lập tức đâm một chỉ về phía Bộ Bộ Kinh Vân! Nhưng một lần này, Bộ Bộ Kinh Vân càng sớm có phòng bị, không đợi hấn bổ nhào tới trước ba thước, đã lách mình né qua! Nhưng mà Thần Tướng vẫn chưa từ bỏ ý định, giống như bộ kinh vân cửu thể luân hồi còn chưa buông tha “Cửu chuyển túc địch”, một chỉ nặng thêm một chỉ, một chỉ nhanh hơn một chỉ, thế phải ăn được óc tương ứng của Bộ Bộ Kinh Vân mới “An nghỉ ngơi”!

Hai người một công một tránh, Mị Nhãn đã ba chỉ! Thần Tướng mặc dù đã thất thường, riêng tựa hồ vẫn hiểu chiến lược! Nhưng thấy hấn công lâu cũng không cách nào chạm đến bộ kinh vân, thỉnh thoảng lại cuồng tính đại phát, hướng lên trời tru lên:

“Rống —— “

Trong tiếng rống to, rõ ràng lần này thần tướng không đánh về phía Bộ Bộ Kinh Vân, hấn, bất ngờ tấn công về hướng đó...

Thủy Linh!

Chuyện này thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người! Không thể tưởng được Thần Tướng lại nhanh chóng thay đổi mục tiêu, Tiểu Thanh nhất thời hô to:

“Tỷ tỷ...”

Với võ công của Thủy Linh, đã có thể so với cao thủ giang hồ bình thường! Nhưng so với Thần Tướng, căn bản là...

Không cách nào so sánh!

“Bồng” một tiếng: Thần tướng đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, một chỉ đâm về phía mi tâm Thủy Linh, Thủy Linh muốn tránh cũng không kịp, Tiểu Thanh muốn nhào tới trước cứu tỷ muội của mình cũng không kịp; phương pháp duy nhất Thủy Linh tự cứu chính là lấy hai tay của mình ngăn cản Thần Tướng!

Nhưng mà, được không? Một chỉ của Thần Tướng có thể cách không đâm nổ đầu năm người cùng một Tuyết Khâu, phân tu

vi không thể tưởng tượng này, Thủy Linh thật có thể ngăn cản?

Đương nhiên là không!

Vì vậy có một người lao tới ngăn cản bà!

Chết! Thần!

“Phục” một tiếng! Bộ kinh vân bỗng nhiên lại dùng “Vân Tung Mị Ảnh” kia từ trên trời giáng xuống! Hắc, vậy mà không tiếc “Xếp vân chương” của mình nghênh đón hướng thần tướng chỉ này!

Tuy Bài Vân chương hùng bá tuyệt đỉnh, chỉ dùng để nghênh đón sự cuồng ngạo của Thần Tướng, bá, một chỉ giết chết, quả thực giống như lấy trứng chọi đá! Nhưng bộ kinh vân lực đối phó hùng bá, quá khứ đã sớm dùng chiêu ý đặc biệt của mình, uy lực câu còn mạnh hơn so với Bài Vân Chương của Hùng Phách!

Mặc dù thần chỉ này mạnh mẽ tuyệt nhân hoàn, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn tin tưởng với bài vân chương đặc biệt của mình, vẫn có thể khéo léo chỉ tách rời nó ra! Nhưng mà...

Bộ kinh vân vạn liệu không tìm được, thần tướng này kỳ thật không phải thực sự có thể đâm thủng thủy linh, hắc đấu bạo chỉ vội quay về, vừa đuổi ra, lại phản hướng muốn ngăn bước chân của Bộ Kinh Vân, mi tâm hắc đâm tới!

Lúc này đây, Bộ Kinh Vân thật sự muốn tránh cũng không thể tránh được! Chỉ vì mặc cho “Vân Tung Mị Ảnh” của hắc xảo diệu đến mấy, trọng chỉ đoạt mệnh của Thần Tướng cũng đã gần mi tâm hắc ba thước, khoảng cách này, cho dù là Thần hay Phật cũng tránh không thoát!

Thậm chí muốn biến chiêu cũng không kịp!

Không thể tưởng được Bộ Kinh Vân vì cứu Thủy Linh, lần này lại khiến mình chìm vào trong sát khí không thể tránh né: Thần Tướng thấy mình nhất định đắc thủ chỉ này, chưa lâu lại thất thường, thú tính phun ra mấy chữ:

“Đầu óc — Tương!”

“Sức đầu của cường giả — óc!”

Trong tiếng cười khiến lòng người lạnh lẽo đó, một chỉ này của Thần Tướng còn nhanh hơn, nhưng ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, bỗng dung nghe thấy một tiếng hô to:

“Không... “

“Không được giết —— “

“Bộ Kinh Vân!”

Trong tiếng hô to, một bóng người đột nhiên đã chắn trước Thiểm Điện Thương, ngăn ở trước mặt bộ kinh vân, lại có thể kịp thời lấy thân thể máu thịt của mình là tử thần cản một kích này!

Bộ Kinh Vân vừa nhìn thấy bóng người này không khỏi nhú mày, bóng người này không phải ai khác, chính là...

Nhỏ!

Thanh!

Thủy Linh lại càng ngẩn ra! Bởi vì nàng rất rõ công lực của muội muội, kỳ thật so với nàng càng yếu hơn; nếu ngay cả Bộ Kinh Vân cũng không thể tránh được một chỉ, Tiểu Thanh lại càng không thể “đứng lúc” ngăn trước thân tử thần cản một kích này!

Chỉ là, lấy tính nhanh luận nhanh, Tiểu Thanh tuy rằng không thể kịp thời đoạt trước, nhưng kỳ thật ở thời điểm vừa rồi Tiểu Linh bị thần tướng công kích, Tiểu Thanh đã dùng hết lực lượng toàn thân mình đập vào yêu cầu tỷ tỷ của nó, cho dù bước kinh vân vượt lên trước một bước, duy ngã bên bờ thủy linh và tử thần, cho nên ở lúc nguy cấp, nàng rốt cuộc có thể kịp thời ngăn một kích này cho tử thần!

Nhưng mà, nói Tiểu Thanh vì tử thần cản một kích này, chi bằng nói nàng sẽ thay thế Bộ Kinh Vân chết dưới tay Thần Tướng! Bởi vì một chỉ này của Thần Tướng, nàng nhất định không cách nào ngăn cản!

Nàng chỉ có thể chết!

Bộ Kinh Vân thực sự không hiểu, vì sao Tiểu Thanh lại phản đầu quên mình như vậy? Có lẽ, ngay cả bản thân Tiểu Thanh cũng không hiểu rõ bản thân...

Tuy nhiên, Tiểu Thanh nghĩ lần này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ngay lúc Thần Tướng anh em đang ra sức ra tay đâm trúng mi tâm của Tiểu Thanh...

Chuyện lạ bỗng nhiên xảy ra!

Hách Thính “Ba” một tiếng! Một chỉ này của Thần Tướng lại vừa mới chạm vào mi tâm Tiểu Thanh, vậy mà người lại dừng lại đúng lúc! Chỉ vền vện ở mi tâm của Tiểu Thanh có một vết đỏ rất nhỏ!

Sao đột nhiên Thần Tướng lại rút ngón tay không giết Tiểu Thanh?

Nghĩ cũng không biết! Có lẽ, chỉ có Thần Tướng mới biết!

Chỉ thấy thần tướng đã như thú như ma điên cuồng, một mực khẳng định nhìn Tiểu Thanh, bởi vì thú hoàn điều khiển mà hẳn vạn phần ngờ ngẩn, vẻ mặt rất hoang mang, cảm giác giống như dã thú sau khi hẳn ta thất vọng, rốt cuộc đã mơ hồ cảm thấy Tiểu Thanh là ai, cho nên trong phút tối cuối cùng mới dừng tay!

“Bá ——” Bỗng dưng, thần tướng vốn có tính tình quen thuộc bất ngờ ôm chặt đầu mình, ngửa mặt lên trời thống khổ điên cuồng gào khóc!

Rốt cuộc hẳn đã hoàn toàn sụp đổ!

Nhưng mà, không chỉ có mình hẳn sụp đổ! Còn có...

Hắn bây giờ đang đứng trên sườn núi tuyết này!

Vị trí mà Thần Tướng đang đứng hôm nay, đã cực kỳ tiếp cận với một sườn núi tuyết nơi này! Hách Thính nghe “Ầm ầm” một tiếng vang động trời, chỗ hẳn đứng lúc này là vách núi tuyết, vậy mà trong lúc hẳn tan vỡ “phốc”, cả người lẫn vách đá đều rơi nhanh xuống dưới!

Trời! Nếu không có tuyết lở, tuyết nhai sẽ vô cơ đổ nát? Tuyết nhai nứt ra, chỉ vì tay một người!

Cánh tay Tử Thần!

Thì ra là Bộ Kinh Vân thấy mình không tiếc hy sinh bản thân để ngăn cản một chỉ của Thần Tướng, Tiểu Thanh đã bị Thần Tướng đâm trúng mi tâm. Tuy rằng Thần Tướng xem ra đã kịp

thời chỉ, nhưng lại thấy gã cực kỳ thống khổ điên cuồng khóc rống, Bộ Kinh Vân không biết gã còn có cuồng tính đại phát tiếp tục đâm Tiểu Thanh không, cho nên không nói ra, ngay lúc Thần Tướng co đầu ôm đầu khóc loạn, thần tử, cũng đồng thời xuất chiêu!

Một chiêu này, Thần tử nguyên muốn bức lui Thần Tướng, ai ngờ chiêu này vừa mới đánh ra, chiêu này cương mãnh lại vượt ngoài dự liệu của thần chết! Hắc, một chiêu liền đem toàn bộ sườn núi tuyết ——

Chém!

Đoạt!

Đây chính là lực lượng do năm thành Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể hắc phát động năm thành Ma Ha Vô Lượng sinh ra? Trầm ổn hoặc, cái này đã có thể dời Thiên Bổ Hải, vền vền chỉ là “Phần việc” cất giấu trong cơ thể hắc, “Ma Ha Vô Lượng”?

Ma Ha vô lượng chân chính còn chưa hoàn toàn phát huy?

Tử thần không biết! Mà chính hắc vì một chiêu này mà hơi động dung, Thần Tướng đã cùng toàn bộ sườn núi tuyết bị chém mở ra đang rơi nhanh xuống, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Ác Nặc, cuối cùng cũng chết rồi?

Không!

chậm bước kinh vân đến sườn núi mở ra, vừa nhìn xuống dưới, chỉ thấy dưới vách đá sâu không thấy đáy, căn bản là không cách nào thấy được thi thể của Thần Tướng! Cũng lập tức tỏ, không cách nào chứng thực thần tướng sống hay chết...

Nhưng, người có thể trường sinh bất tử, là chưa chắc có thể chết đi dễ dàng như vậy! Trừ phi, có người thật sự có thể đem đầu của nó chém xuống, thậm chí giống như Thần bị nổ tan xương nát thịt...

Thủy Linh đứng sau lưng Kinh Vân đi một vòng quanh Quỷ Môn Quan. Nàng ta thực sự đã toát mồ hôi lạnh, kinh hoảng nói: “Thật... đáng sợ...”

“Ta từng nghe thần mẫu đề cập đến thần tướng, luôn không tin có người... đầu óc khát máu, hấn... thật là một con ác ma khủng bố!”

Bộ Kinh Vân một mực yên lặng nhìn dưới vách đá sâu không thấy đáy, đột nhiên nói: “Nhưng mà...”

“Cho dù khủng bố như thế nào —— “

“Ác ma.”

“Cũng từng là người.”

“Cũng từng chảy qua —— “

“Nước mắt.”

Đúng vậy! Vô luận Thần Giao kinh khủng như thế nào, y cũng từng giúp đám Tuyệt Duyên, từng khóc tuyệt duyên cho bọn ác ma này! Vừa rồi không phải Bộ Kinh Vân cũng không thể đoán được một chương này của mình lại có thể cảm được cả sựồn đời, tin rằng, y cũng sẽ không cố gắng để người ta khống chế, lại rơi vào địa ngục lạnh như băng...

“Nhưng mà...” Thủy Linh lại nói: “Thần mẫu từng nói Thần Tướng đã bị “Thần” đánh vào băng lãnh địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh. Hôm nay chúng ta đã đi tới ngõ cụt như vậy, hấn đã trở về muốn hút não tủy của ngươi, liệu có phải là... Thái Bảo thần hành kia gây nên không?”

Bộ Kinh Vân từ từ đáp: “Rất có...”

“Có thể.”

“Nhưng...”

“Có một chút —— “

“Ta vẫn...”

“Không nghĩ ra.”

“Ồ?” Thủy Linh Nạp hiểm.

Bộ Kinh Vân nói: “Ta...”

“Không nghĩ ra —— “

“Thần Tướng —— “

“Vì sao đột nhiên lại ——”

“Tha cho em gái ngươi —— “

“Tiểu Thanh?”

Đúng! Vừa rồi Thần Tướng đã như một mũi tên giết người rời cung! Sao đột nhiên hấn lại hạ thủ lưu tình với Tiểu Thanh? Hơn nữa đáng vẻ cực kỳ thống khổ...

Nhưng nghe Bộ Kinh Vân nói, không hẹn mà nhìn sang Tiểu Thanh, chỉ thấy Tiểu Thanh giờ phút này vẫn ngo ngắc đứng ở một bên, dường như cũng không tin, mình có thể chạy trốn dưới sự chỉ của Thần Tướng...

Mà càng khiến người ta kinh ngạc là, vết đỏ vẽ trên mi tâm Thần Tướng Tiểu Thanh đã dần dần rút đi, rõ ràng, mặc dù vừa rồi hấn đã lâm vào thất thường điên cuồng, thậm chí đột nhiên rút chỉ làm bản thân bị thương, hấn vẫn không muốn thương tổn đến Tiểu Thanh!

Thậm chí không hề nghĩ trên khuôn mặt nàng lại có thêm nửa vết máu nữa!

Người tốt thì không sống lâu được.

Họa họa trải qua ngàn năm.

Ác ma, hình như có thể thật.

Trường sinh bất tử!

Như thần tướng!

Hấn, giờ phút này cũng không có chết...

Chỉ thấy sâu không thấy đáy dưới sườn núi tuyết, có một người, thỉnh thoảng có thể ở dưới vách đá tiếp thần tướng đang nôn nóng rơi xuống, thậm chí nửa đoạn sườn núi tuyết mà thần tướng cùng rơi xuống cũng bị người này một chưởng đánh nát bấy!

Ai có công lực kinh thể hải tặc như vậy? Người này không phải ai khác, lại là...

Thái Bảo thần hành!

Thần Hành Thái Bảo vung tay phải lên, đã bình yên thần tướng được đưa xuống dưới đất; Hung La vẫn luôn cung kính đứng bên cạnh Thái Bảo thần hành không khỏi nói: “Thật...

Không thể tưởng được, Bộ Kinh Vân lại có lực lượng kinh thể như chương của Đoạn Nhai...”

Thần Hành Thái Bảo ngưng trọng nói: “Nhưng càng làm cho ta không ngờ tới, là thần tướng được ta lấy thú hoàn điều khiển, lại không giết tiểu Thanh kia.”

Hung La nói: “Chủ nhân, theo ta thấy có khả năng Thần Tướng không quen thuộc với thú hoàn mới thất thường như vậy mà thôi...”

Thái Bảo Thần Hành đeo mạng che mặt cười nhẹ một tiếng, như đang nhạo báng Hung La, hắn nói: “Vậy sao?”

“Đáng tiếc, ta cũng không nghĩ như thế.”

Hung La kinh ngạc hỏi: “Nhưng mà chủ nhân có suy nghĩ khác?”

Thần Hành Đại Bảo khí định thần nhàn gật đầu, nói: “Gặp gỡ. Ý của ta chính là, thần mẫu, trên người nàng có năm thành Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân. Nói về lực lượng tuy kém xa ta, nhưng luận về tính toán tâm tư đã tính toán hết, bố trí kín đáo, nàng quả thực có thể trực tiếp đuổi theo “Thần” trong đó, cùng ta...”

“Không kém bao nhiêu!”

Hung La nghe vậy không cam lòng nói: “Chủ nhân, người hà tất phải tự coi nhẹ mình như vậy? Người làm vậy không khỏi quá đề cử thần mẫu rồi! Thần mẫu chỉ là một tiện phụ từng kinh vân đằng đẳng bộ cùng tuyệt duyên phân tâm mềm yếu, căn bản không đáng lo!”

Thái Bảo Thần Hành lắc đầu than nhẹ:

“Không.”

“Đúng là đáng băn khoăn.”

“Hung La, người cũng đã biết vừa rồi Thần Tướng khác thường không giết Tiểu Thanh, đã lập tức làm ta minh bạch một chuyện, chính là thần mẫu thông minh hơn ta tưởng, đáng sợ hơn!”

“Nàng, xem ra trước khi chúng ta chưa dẫn bộ kinh vân tiến đến Tây Hồ, đã sớm bố trí hết thảy!”

“Cái gì... Sao? Thần mẫu đã trước khi chúng ta dẫn dắt đám mây đến Tây Hồ... đã bố trí tất cả mọi thứ? Điều này chẳng phải là nói, mỗi một vị chủ nhân đều nằm trong dự tính của Thần mẫu sao?”

Thái Bảo Thần Hành gật đầu nói: “Đúng vậy! Thần mẫu tích lũy trí tuệ hơn trăm năm, thật sự là đối thủ tốt nhất để chơi cờ! Ván cờ này, ta còn chưa chơi, nhưng nàng đã sớm đoán được mỗi người một liều mạng!”

Hung La lo lắng nói: “Vậy... Chủ nhân, bàn cờ của chúng ta... Chắc chắn là thua?”

Thần Hành Thái Bảo ở sau tấm khăn che mặt lại phát ra một tiếng cười đã tính trước, tràn đầy tự tin nói: “Vây cũng chưa chắc.”

“Bởi vì, ta còn một người cuối cùng nữa!”

“Đúng là sát chiêu trí mạng nhất!”

“Thần mẫu bố trí bàn cờ này để ngăn cản thiên thần kiếp, không tiếc dùng sự thương yêu của nhi tử Bộ Kinh Vân làm quân cờ chính, thế nhưng cuối cùng nhất định sẽ phát giác...”

“Cho dù nàng đã cố gắng hết sức để ngăn cản kiếp nạn của Thiên Thần, nhưng nàng vẫn chỉ biết kêu một câu không biết làm sao...”

“Chân nguyên làm sao dời Thiên Thần nhanh được, chúng ta nhất định sẽ tới tay! Mà kiếp nạn Thiên Thần, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào trong sự khống chế của ta!”

“Ha ha ha ha...”

Mang theo tiếng cười tự tin gần như hiểm ác, Thái Bảo thần hành đã chấp hai tay sau lưng bỗng bèn lướt đi. Mà hung la cũng mang theo Thần Tướng đang té xỉu theo sát!

Nếu như, thật sự thần mẫu như Thái Bảo thần hành dự liệu, vì ngăn trở thiên thần chi kiếp đã bố trí một ván cờ, vậy, Thiên Thần chi kiếp rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nàng, rốt cuộc lại bày ra một ván khác...

Thế nào mà nó tính ván cờ không sót gì chứ?

Thần mẫu, hình như đúng như thần hành Thái Bảo dự liệu, bố trí một ván cờ.

Chỉ vì,

Cùng lúc đó, ở dưới tinh không.

Cùng thời gian Tây Hồ, phía dưới cùng một cái hồ.

Vốn đã truyền năm phần Di Thiên Thần Quyết cho Bộ Kinh Vân, nàng vốn đã tức như tơ nhện ngồi xếp bằng điều tức, tuân địa...

Vậy mà lại mở mắt ra lần nữa!

A? Thần mẫu không phải là sau khi truyền công, ở trong thạch thất cùng tuyệt duyên đồng thời suy yếu chờ chết sao? Nếu như Di Thiên thần quyết ly thể, vì sao nàng vẫn có khí lực mở mắt?

Toàn bộ nguyên nhân, nàng...

Nói dối!

Nàng lừa gạt Bộ Kinh Vân mà nàng thương yêu nhất, còn có Tiểu Thanh và Thủy Linh!

Hóa ra thân mang năm thành Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân, sau khi thần quyết ly thể, bởi vì có năm thành Diệt Thế Ma Thân ủng hộ, căn bản sẽ không yếu ớt đến mức như tuyệt duyên di thần quyết, nàng chỉ cần mấy ngày điều tức là được ——

Tạm thời hồi phục lại đây!

Chỉ thấy thần mẫu trong thạch thất, ngoại trừ đột nhiên mở to mắt, còn đứng thẳng lên, hướng lên trời trầm ngâm thờ dài: “Thật xin lỗi...”

“Kinh Vân, hài tử của muội! Mẹ lại lần nữa gạt muội...”

“Nhưng mà, mẹ không có nói thật với con, cũng là tình huống có thể, tất cả, cũng là vì muốn tốt cho con...”

Vì sao thần mẫu lại giấu diếm Bộ Kinh Vân là vì muốn tốt cho hần và Tuyệt Duyên? Rốt cuộc bà ta che giấu chuyện gì?

Chỉ thấy thần mẫu lại chậm rãi đi đến trước thi thể Tuyệt Duyên thân trong thạch thất, nhìn thi thể nàng bao phủ một

mảnh sương lạnh, trong lúc bất ngờ lại lộ vẻ áy náy, nói: “Ta, cũng có lỗi với ngươi...”

Nói xong thần mẫu đặt một tay lên thi thể Tuyết Duyên, nói cũng kỳ quái! Sau khi nàng đón đỡ, thi thể Tuyết Duyên lập tức toát ra khỏi nhẹ lượn lơ, một mực bao phủ sương giá trên người nàng, vậy mà bắt đầu tan rã!

A? Chỉ riêng năm thành thể ma thân còn sót lại của thần mẫu đã đủ để làm tan rã sương tuyết trên người tuyết? Chẳng lẽ... Tuyết duyên này cũng không phải do Thái Bảo hành thân làm, mà là do thần mẫu tự mình rót vào cho tuyết duyên?

Nhưng, sự việc ngoài ý muốn của giáo viên vẫn còn nguyên phía sau! Ngay trong lúc sương tuyết trên người Tuyết Duyên tan rã, thần mẫu lòng đầy áy náy nói tiếp về thi thể Tuyết Duyên:

“Ta có lỗi với ngươi, đều bởi vì ta lợi dụng ngươi! Ngươi căn bản không phải là ngươi, thật ra ngươi vốn là...”

“Một người khác!”

Một người khác... người?

Vì sao thần mẫu càng nói càng nói lộn xộn? Nhưng rất nhanh tin tức đã được giải khai! Nàng, bất ngờ lau lên thi thể Tuyết Duyên, Hách Thính “Noet” một tiếng...

Trời ơi! Tấm da mặt Tuyết Duyên lại bị nàng kéo xuống!

Mặc dù mặt thất mờ nhạt, không nhìn rõ thi thể bị giật xuống như thế nào! Chỉ có thể mờ mờ nhìn ra, khuôn mặt cổ thi thể này căn bản không phải là... mặt Tuyết Duyên!

Cổ thi thể này nguyên lai cũng không phải là tuyết duyên chân chính!

Nàng thật sự là —— một người khác!

Nhưng tại sao thần mẫu lại tìm một thi thể nữ hài khác, lấy phương pháp “thiên y vô phùng” đeo lên mặt nạ dung mạo của nàng? Càng không mượn công lực rót vào một cỗ sương giá chi khí giúp nàng, tạm thời bảo vệ thi thể bất hóa?

Vì sao nàng phải dùng hết tâm tư để lừa gạt Bộ Kinh Vân? Thậm chí Tiểu Thanh? Thủy Linh? Đây chính là ván cờ mà

Thái Bảo thần hành nói – thần mẫu?

Nếu thi thể cô gái này không phải là tuyết duyên, vậy... Tuyết Duyên chân chính hiện giờ đang ở đâu?

Thật sự như lời Thần Mẫu nói, bà đã... chết rồi sao?

Tỳ Hưu nghe thần mẫu nói, lại thỏn thức ngửa mặt lên trời thở dài: “Thời điểm bi ai đã qua, là lúc hành động.”

“Tuyết Duyên...”

“Tuy rằng nếu người thật sự muốn chết, ta cũng rất muốn chết cùng một chỗ với người, nhưng ta biết, người càng hy vọng có thể chết bên cạnh “hắn”, cho nên...”

“Xin người tha thứ cho thần mẫu.”

“Vì ngăn cản một trận thiên thần chi kiếp, lại vì tâm nguyện của người, để cho người chết bên cạnh hắn, ta đã dùng một phương pháp bất đắc dĩ! Chẳng những lừa gạt hắn, lừa người, mà còn lừa gạt tất cả mọi người...”

“Ta chỉ hy vọng Thiên Thần kiếp nạn sẽ không phát sinh! Càng hi vọng người có tình nhân như có thể tái thế, cho dù người có sống hay chết, cũng có thể luôn luôn canh giữ bên cạnh hắn, cùng hắn...”

“Sinh — Tử —— tùy!”

Một người khác... Tuyết Duyên? Một người khác đang canh giữ bên người Bộ Kinh Vân?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Nhưng khắc ở bên người Bộ Kinh Vân, chỉ có Thủy Linh Tiểu Thanh, vậy thì có... Tuyết Duyên?

Thần mẫu càng nói càng huyền, càng nói càng không rõ ràng, nhưng trong tiếng thở dài liên tục của nàng, Thần mẫu đã nhanh chóng gỡ đầu mối then chốt cơ quan trong thạch thất, cánh cửa ngàn cân kia chậm rãi dâng lên: mà nàng, cũng lập tức ôm thi thể nữ hài tuyết duyên kia, chậm rãi đi ra bên ngoài.

Xem ra, ván cờ do thần mẫu bố trí thật sự đã chính thức bắt đầu...

Chỉ không biết, ai, sẽ là ván cờ này.

Người thắng cuối cùng?

Gió gầm gừ.

Tuyết lơ lửng giữa trời.

Gió tuyết gào thét!

Thật vất vả mới đẩy lùi được Thần tướng như điên như thú, từng bước kinh vân, Tiểu Thanh, Thủy Linh lập tức tiếp tục xuất phát “Thập điện Diêm La” hướng khe biển “Mười điện”, chỉ vì theo lời của thần mẫu từng nói với Tiểu Thanh và Tiểu Linh, “Thần” trường sinh bất tử, ngày đó là vì hỏa được vạn thạch dưới “đạo điện thứ mười” nổ tung mà chết, nếu thần mất mạng ở đây, vậy Di Thần Quyết kia sau khi nó chết cũng rất có khả năng tán lạc gần vùng đất tuyết này!

Trước khi chưa tìm được “Đông Thần Long”, trong một nhóm ba người Bộ Kinh Vân chỉ có thể tìm kiếm “Thập điện Diêm La” của “Thập điện” tại chốn cũ; may mà thần mẫu chưa tự nhốt mình trước thạch thất, đã đổi với Bất Tiểu Thanh Thủy Linh đề cập tới Điện thứ mười, cho nên muốn ở trong gió tuyết tìm điện thứ mười, còn không quá khó khăn!

Nhưng mà mặc dù nói như thế, nhưng ba người ngay lúc khai tuyết tiến phát thì đất này lại nổi lên một trận cuồng phong, tiếp theo bằng tuyết tung bay đầy trời. Trong nháy mắt, thiên địa phẳng phất như biển sắc gầm thét, là điềm báo bão tuyết!

Tiểu Thanh vô cùng lo lắng nói: “A...? Gió tuyết tung bay, sẽ có... bão tuyết rất lớn đang đến!ò đầu?”

Lúc nàng nói không khỏi nhìn qua đạo kinh vân phía sau hai tỷ muội xa xa của nàng, giống như đang hỏi ý tứ của hần.

Bộ Kinh Vân vừa thấy sắc trời, chỉ thấy gió tuyết xung quanh đã quá lớn, dần dần khó có thể nhìn thấy vật, đang muốn quyết định hay không tìm một chỗ tránh trận phong tuyết cực lớn này, đánh xong mới tiếp tục lên đường. Ai ngờ ngay lúc này, chợt nghe thủy linh bên người Tiểu Thanh nói: “Bước Kinh Vân, người xem!”

Thủy Linh mặc dù mang theo tà khí Yêu Khuyết, từ trước đến nay so với Tiểu Thanh tinh táo thành thực, chỉ có lúc này nghe ngữ khí dường như cực kỳ hiếm thấy, ngay cả Bộ Kinh Vân cũng nhin không được thâm cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc nàng

muốn hẳn nhìn thấy cái gì, vì vậy chậm rãi thuận theo sự chỉ cây của nàng.

Chất liệu Tỳ Hưu không quan tâm, nhìn xuống phía dưới, ngay cả Tử Thần cũng có chút kinh ngạc, chỉ thấy chỗ Thủy Linh chỉ ra chính là địa phương cách ba người bọn họ năm trượng! Ở nơi nào, chính là...

Một con chim ưng bay vụt qua!

Đó là một con ——

Ưng trắng!

Như thể tuyết trên mặt tuyết này!

Vạn liệu không tới, trong tuyết địa băng lãnh này, lại có một con ưng bay ngang qua, đã rất kỳ lạ rồi!

Con ưng trắng như tuyết này càng thêm kỳ lạ!

Bộ Kinh Vân thấy vậy không khỏi nhướng mày, nặng nề nói: “Thiên uy...”

“Khó địch nổi!”

“Con ưng này có thể...”

“Thu thập cả Thiên Diệt.”

“Đang ở ta —— “

“Vùng đất tị tuyết!”

Tiếng nói vừa dứt, bộ kinh vân trên người đã vang lên, “Bồng” một tiếng như một con cự bức đuổi theo bạch ưng, không thể tưởng được nó bất động tắc cổ, nhất động như lôi như điện!

Tiểu Thanh và Thủy Linh ở tại chỗ hiểu được ý tứ của Bộ Kinh Vân; ba người bọn họ không quen thuộc địa hình nơi này, tức là muốn đặt tên để tránh trận phong tuyết cực lớn này, chỉ sợ chưa chắc đã tìm được nơi trú chân an toàn trong nhất thời ba khắc, nhưng con bạch sắc quái ưng này lại mang theo ở đây, nhất định sẽ quen thuộc với địa hình nơi này, chỉ cần có thể đuổi kịp nó, thì nhất định có thể kịp thời tìm được nơi tị tuyết!

Động tác hai người chưa đến kinh vân nhìn như trầm lãnh thông thả, suy nghĩ trong đầu so với bọn họ còn nhanh hơn,

lập tức không khỏi phân tích, không khác gì tại sao trên đời lại có một con quái ung màu trắng, đã theo bước mà đi!

Nhưng mà, con bạch ung này thật sự là ngẫu nhiên bay qua ở chỗ này? Hay là...?

Dù thế nào thì Bộ Kinh Vân và muội muội Tiểu Thanh sẽ đều phát hiện ra con bạch ung này không phải là một con ung bình thường, mà nó bay đến nơi tránh tuyết hôm nay cũng nằm ngoài dự liệu của ba người -

Đến nơi rồi!

Chương thứ mười một, chỉ vì nói một câu.

Phong Tuyết càng ngày càng dữ tợn!

Hung đến mức tựa như con đường mọi người lưu luyến mọi người không ngừng nghỉ!

Trong từng làn gió tuyết đầy trời, Bộ Kinh Vân đi theo bạch ung kia chạy như bay mấy trăm trượng, rốt cuộc phát hiện, nơi bạch ung bay đến quả nhiên là một nơi nổi bật - mục đích!

Đây rõ ràng là một gian cách đó mấy trăm trượng...

Phòng nhỏ!

Một gian nhà đá nhỏ dị thường thô lậu!

Muốn nói ra nhân ý, gian phòng đá nhỏ trong tuyết này còn chưa thể tính là ngoài ý muốn! Duy nhất làm kinh vân cùng thủy linh Tiểu Thanh cảm thấy ngoài ý muốn, là khi con bạch ung này rơi vào trên căn phòng nhỏ này, trong cửa sổ phòng, lại có vài con ung bay ra từ bên trong! Mấy con này xem ra là bạch ung hoan nghênh, thế mà cũng là...

Trắng như tuyết!

Tiểu Thanh thấy thế không khỏi cảm thấy thừa thớt, nói: “Ồ? Băng Thiên Phụ như vậy lại có một gian phòng nhỏ rồi quần cư, thật kỳ quái! Hóa ra bạch ung kia được nuôi trong căn phòng này, còn không phải chỉ có một con; trông nghiệp, người ở trong căn phòng nhỏ này, có lẽ sẽ là người có tính tình đặc biệt...”

Đúng vậy! Nếu không phải tính tình vô cùng đặc biệt, người bình thường sao lại ở nơi vắng vẻ tuyết địa này, sống một

mình trong quần thể? Hơn nữa còn làm bạn cùng mấy con bạch ưng cổ quái?

Dù là đã từng bước kinh vân cùng Tiểu Thanh Thủy Linh suy đoán chủ nhân của gian nhà này, có thể không thích ở cùng người, nhưng trước mắt phong tuyết đã lớn đến nửa bước khó đi. Bọn họ trước tiên phải tìm một chỗ dừng chân, né qua trận phong tuyết cực lớn này rồi tính tiếp!

Thủy Linh nhìn Tiểu Thanh, hai người đang muốn hỏi Bộ Kinh Vân có nên gõ cửa hỏi khách chủ hay không, có thể để cho ba người bọn họ trong ba người tránh tuyết, ai ngờ hai người còn chưa há miệng, Bộ Kinh Vân lại đột nhiên bước tới trước, nặng nề nói: “Không cần —— “

” gõ cửa.”

“Căn phòng này...”

“Căn bản —— “

“Không có một bóng người!”

Lời nói vừa dứt, Bộ Kinh Vân tự mình bàn tay đẩy ra, cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy trong trăm gian phòng nhỏ hẹp, quả nhiên thật không có một bóng người:

Có, chỉ có vài con bạch ưng đang ngó chừng đám người Bộ Kinh Vân.

Nhưng mà, mấy con bạch ưng này tựa hồ cũng không vì ba người xâm nhập địa bàn của chúng nó mà gây bại lộ ác ý, ngược lại giống như chuyện rất bình thường. Gian phòng đá nhỏ này xem ra thường xuyên có người ghé thăm, cho nên mấy con bạch ưng này cũng sớm đã quen với “nhân khí”.

Thủy Linh và Tiểu Thanh đứng trước Bộ Kinh Vân đông đúc, rõ ràng có thể nghe ra trong phòng không có ai mà chỉ khẽ kinh ngạc. Tâm Thần chết, xem ra trong bất cứ hoàn cảnh ác liệt nào cũng có thể bảo trì chỗ biến đổi không kinh hãi, vạn niệm không động, cho nên mới có thể nhanh hơn các nàng nghe ra nội tình trong phòng!

Sau khi Thủy Linh và Tiểu Thanh vào nhà, Thủy Linh nhìn quanh phòng, không khỏi nói: “Ồ? Gian phòng nhỏ này thật sự không có người ở?”

Bộ Kinh Vân nói: “Không.”

“Nơi này ——”

“Có người ở.”

Nói xong, ánh mắt Tử Thần chậm rãi rơi vào bên trong bếp.

Thủy Linh Tiểu Thanh nhìn qua ánh mắt tử thần, chỉ thấy khu bếp này tuy rất nhỏ nhưng lại vô cùng sạch sẽ gọn gàng, bên trong còn có một ít đồ bếp và chén trà đơn giản; Bộ Kinh Vân cho rằng nơi này có người cư trú, có duyên, hẳn phát hiện trên một cái ấm trà, còn có...

Mấy viên thủy châu!

Ở băng thiên tuyết địa như thế, ngay cả huyết dịch người khác cũng có thể ngưng kết, huống chi là giọt nước trên mặt bình? Mặt bình vẫn còn lưu lại vài giọt nước, rõ ràng là có người ở đây nửa canh giờ trước đã ở trong phòng này nấu trà.

Thủy Linh cùng Tiểu Thanh đối với ánh mắt lợi hại của bộ kinh vân, cùng với tâm tư tinh tế như trần, ích ích cảm thấy lú lẫm, Tiểu Thanh nói: “Nếu... bầu rượu còn có giọt nước, hiển nhiên, vị trí chủ nhà sau khi uống trà đã ra ngoài mà thôi! Nơi này... Xem ra thật sự là có người ở, hơn nữa còn nuôi mấy con bạch ưng. Chúng ta tại lúc không có ở đây mạo muội xông vào trong nhà, tựa hồ có chút kia...”

Thủy Linh lại nói: “Tiểu Thanh, tuy nói vậy nhưng bây giờ bên ngoài phòng đang tung hoành, chúng ta lại chưa quen thuộc với địa hình nơi này, vạn nhất gặp phải tuyết lở thì càng phiền toái! Chuyến này chúng ta ngoại trừ tìm được cô nương Tuyết Duyên muốn tìm Di Thiên thần quyết thật sự không cứu được., Cũng là vì đuổi về cứu thần mẫu, nếu có gì mất, mẹ đuổi cũng không sống được bao lâu, cho nên mặc dù có chút mạo muội, chúng ta hay là trước nên ở lại phòng này tránh tuyết, nếu chủ nhà thật sự đột nhiên trở về, mới giải thích với họ! Hy vọng phòng chủ thông cảm...”

Đúng vậy! Thủy linh so với Tiểu Thanh thật sự bình tĩnh hơn nhiều! Hai tỷ muội nàng lần này theo Bộ Kinh Vân cùng đi tìm chân nguyên Di Thiên Thần Quyết, ngoại trừ muốn cứu về Tuyết Duyên ra, cũng là vì muốn mau chóng trở về cứu thần mẫu như con gái mình!

Tiểu Thanh nghe vậy, cũng biết ba người bọn họ, hôm nay bất luận như thế nào, cũng phải tránh khỏi cơn bão tuyết này trước rồi mới tiếp tục tìm kiếm chân nguyên về ” Điện thứ mười”, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn lại, bước vào trong mây, lúc này mới phát giác...

Bộ Kinh Vân đã ngồi xuống điều tức trong lúc hai muội muội nàng nói chuyện!

Bộ Kinh Vân đã ngồi xuống điều tức trong lúc hai tỷ muội nàng nói chuyện!

Không tệ.

Thiên địa mệnh mông, gió tuyết đầy trời, con đường phía trước...

Bộ Kinh Tuyết đã sớm cảm thấy, lần này bọn họ đến rãnh Hải Loa này tìm kiếm chân nguyên Di Thiên Thần Quyết, nhất định sẽ không thuận lợi như thế! Nếu không Thần mẫu cũng sẽ không liều mạng hy sinh năm thành Di Thiên Thần Quyết của mình để tác thành cho hắn!

Trên con đường mà bọn hắn đã đi, nhất định còn có ngàn vạn hiểm trở, cùng với kẻ địch sâu không lường được đang nhìn chằm chằm như hổ đói. Ví dụ, cái tên Thái Bảo thần hành kia...

Vì vậy, bây giờ hắn là người duy nhất có thể làm được, đó là tận lực tranh thủ thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức!

Khó khăn và nguy hiểm thật sự vẫn còn máu lạnh mà chờ đợi bọn họ!

Nhưng mà, tràn đầy vẻ cho rằng trận phong tuyết này rất nhanh sẽ dừng lại, nhưng mà, ba người bọn họ lại sai rồi.

Trận phong tuyết này, dĩ nhiên giống như một oán phụ, si ngốc, một mực dây dưa không dứt!

Còn nữa, bọn họ cho rằng sẽ trở lại sớm phòng ốc chủ...

Vẫn chưa trở về!

Gian phòng nhỏ này rốt cuộc là một người như thế nào?

Đêm.

Thanh âm gió tuyết bắt đầu từ giận dữ chuyển thành trầm khiêu, chỉ có “Nộ” hay là “Ngu”, ngoài cửa sổ vẫn là gió cùng tuyết vù vù.

Bộ Kinh Vân vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt điều tức, đột nhiên, chỉ cảm thấy phía trước có một luồng khí nóng tràn vào hân!

Hân lập tức giương mắt thoáng nhìn, chỉ thấy trước mặt hân một xích, Tiểu Thanh đang bùng một chén trà nóng đến trước mặt hân, hơi có chút thẹn thùng, ôn nhu nói: “Tiến... Kinh Vân, hôm nay ngươi... Rất mệt, ta tìm được một ít trà, uống chén trà trong phòng nhỏ này, thế nào?”

Bộ Kinh Vân trải qua mấy ngày hành trình, làm cho Tiểu Thanh Thủy Linh tỷ muội rất ít khi để ý tới, vẫn là tác phong giống như ngày xưa vậy, xa xa đi theo phía sau các nàng, không ngờ Tiểu Thanh hôm nay lại đột nhiên dâng trà xanh cho mình nấu.

Móa tình, Thủy Linh mập mạp của nàng ở trong phòng nghỉ ngơi, nàng mới dám làm chuyện xưa nay mình không dám làm.

Tuy rằng Tiểu Thanh có hảo ý nhưng Bộ Kinh Vân cũng không có bất kỳ phản ứng nào, càng không đưa tay tiếp nhận chén trà. Hân chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Thanh rồi lại nhắm mắt điều tức.

Tiểu Thanh thấy hân không để ý tới mình, không khỏi hỏi: “Ngươi không thích uống trà à?”

Đúng rồi! Trong khoảng thời gian này đến đây, Tiểu Thanh chưa bao giờ thấy qua bất kỳ “Trà”, mỗi lần cùng các nàng dùng cơm, hân đều ngồi một mình ở một bàn khác, gọi một ít rau xanh, cũng chỉ uống ——

Nước trong!

Bộ Kinh Vân chẳng những không nhận lấy trà của Tiểu Thanh, càng không để ý tới nàng hỏi rốt cuộc hân có thích uống trà hay không, thế nhưng Tiểu Thanh như “Chiếu kiên nhẫn” tiếp tục nói: “Mấy ngày nay lên đường cùng ngươi, ta vẫn luôn để ý tới ngươi! Ngươi xem ra, ngay cả việc thưởng thức trà xanh

đơn giản như vậy cũng không cho mình hưởng thụ, chỉ uống nước, dường như rất cay nghiệt chính mình...”

“Cắt nghiệt chính mình” Bốn chữ vừa ra, Bộ Kinh Tuyết bỗng nhiên trợn hai mắt, hấn lại chậm rãi, yên lặng hướng Tiểu Thanh nhìn, phảng phất, nữ hài dịu dàng nhìn qua năm mười tám này, cũng tương đối tinh tế như trần.

Cũng nhìn thấu tâm tử vong!

Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng từ từ, trầm giọng mở miệng nói: “Ta...”

“Không phải vậy —— “

“Chẳng khác nào bản thân vô cùng cay nghiệt.”

“Chỉ là...”

“Chưa thể cứu về được.” Trước mặt nàng ta.”

“Ta...”

“Không thể so với nàng ——”

“May mắn.”

A? “cô ấy” trong Tử Thần khẩu đương nhiên là chỉ Tuyết Duyên! Thì ra trong mấy ngày này hấn chỉ dùng được “Thanh Thủy Bạch cơm”, chỉ vì cảm giác sâu sắc về mức độ rơi vào hạnh phúc của hấn, hấn, không thể hạnh phúc hơn cô ấy sao?

Tiểu Thanh nghe vậy lập tức hiểu ý, nàng ánh mắt hâm mộ nói: “Tuyết Duyên tỷ tỷ... thật hạnh phúc!”

Câu này thật sự là từ tận đáy lòng của Tiểu Thanh! Vô luận Bộ Kinh Vân có thể hoàn toàn nhớ lại tình yêu của Tuyết Duyên hay không, hấn vẫn nguyện vì nàng mà đối đãi thật khắc nghiệt với mình như thế; một cô gái được ” Ái lang”, cuộc đời này còn mong gì?

Bộ Kinh Vân ngơ ngác nói: “Có lẽ...”

“Người hạnh phúc thật sự...”

“Là ta.”

Tiểu Thanh không khỏi cảm động thật sâu! Nàng hiểu ý tứ của Bộ Kinh Vân! Tuy hấn là tử thần mà người trong giang hồ gặp người sợ, nhưng lại có một mẫu thân luôn cho hấn tưởng

tượng - Thần mẫu, cùng với một hồng nhan yêu hấn đến đầu trắng, cho dù tình cảm này có thể nhớ lại, nhưng cho dù thế nào, người thật sự hạnh phúc, thật sự là hấn!

Tiểu Thanh cảm động không thôi, thiếu chút nữa đã vì bộc lộ nhiệt tình bên ngoài mà rơi lệ, nhưng nàng vẫn cố nén nước mắt nói: “Nếu như, lần này người thật sự có thể tìm được chân nguyên Di Thiên Thần Quyết cứu sống Tuyết Duyên cô nương. Người... sẽ như thế nào?”

Bộ Kinh Vân không chút nghĩ ngợi, đáp chẳng chút do dự: “Cho dù...”

“Ta đã lại làm —— “

“Không nhớ nổi nàng!”

“Ta...”

“Vẫn sẽ cùng nàng — “

“Vượt qua một đời!”

“Ta không thể bỏ lại ——”

“Một người bỏ lỡ ——”

“Biết điều ta cần làm ——”

“Người cả đời tiếc nuối!”

“Còn nữa — “

“Ta còn một câu nữa...”

“Phải nói với nàng!”

A...? Tử thần vẫn không có biểu thị rằng, sau khi hấn cứu sống tuyết duyên thì sẽ làm thế nào? Không thể tưởng tượng được, hấn... lại cùng nàng vượt qua cuộc đời này?

Lại có một câu muốn nói với nàng?

Cho dù hấn đã không nhớ nổi sự yêu thương của nàng dành cho hấn?

Tiểu Thanh chỉ thích cay mũi, nàng nhìn chén trà trong tay mình, chợt cảm thấy, bản thân vừa rồi vì việc nấu đồ ăn sau lưng trà mà rất không nên, nàng cảm thấy, bản thân căn bản không nên pha trà cho nó, chỉ vì...

Nàng pha trà cho hắn, nguyên lai là vì muốn lấy lòng hắn!

Một cô bé muốn lấy lòng một nam nhân, chỉ có một mục đích; có lẽ, trái tim của nàng đối với hắn kỳ thật là...

Sau khi nghe xong chuyện Kinh Vân, nàng bỗng nhiên cảm thấy tự ti mặc cảm, không bao lâu cúi đầu cười rồi nói:

“Muốn... Không đến, không ngờ người lại... không muốn hạnh phúc hơn nàng... Mà... Vậy? Cái kia... Ta cũng thật sự không nên cố tình làm khó người, muốn người uống... chén trà này, ta vẫn là tự mình uống nó đi...”

Tiểu Thanh nói xong, đột nhiên nâng chén uống cạn. Nàng ra vẻ tiêu sái lau khóe miệng, miễn cưỡng cười nói: “Trà, ta không... cưỡng ép người uống! Nhưng, cơm vẫn phải ăn! Ta ở trong phòng này tìm chút gạo, tin rằng chủ nhà để lại. Ta đặt một thỏi bạc trong nồi gạo xuống, lại còn làm một nồi cháo loãng bằng; bước chân đông đúc, cho dù tuyết ngừng lại, chúng ta cũng phải ăn chút gì đó mới tốt...”

Đúng vậy! Trừ Phi đã đạt tới cảnh giới cao, nếu không bất cứ cao thủ nào trên đời này đều phải ăn cơm trước đại sự! Nếu không làm gì có khí lực đi làm việc lớn của mình? Đây là sự thật!

Vì vậy, Bộ Kinh Vân lần này cũng không cự tuyệt, hắn chỉ khẽ nhìn Tiểu Thanh một cái, thấy trên mặt cô bé ôn nhu này lại có một loại cảm giác chua xót khó nói nên lời, dường như chết như đã rõ ràng điều gì đó, nhưng lại không dám quá khẳng định...

Nhưng mà, hình như Tiểu Thanh rất sợ ánh mắt chết chóc lạnh lùng, mà lại nhìn thấu được đôi mắt của nàng về phía hắn... Nàng, đột nhiên quay người đi vào trong bếp, tiếp tục nấu cháo.

Chỉ là một chén trà xanh, nàng tựa hồ đã thử ra tâm ý của thần chết đối với tuyết duyên...

Chỉ là một chén trà xanh, nàng tựa hồ đã thử ra hình như mình vẫn luôn đối với bộ kinh vân âm thầm hướng về phương tâm...

Rốt cuộc có hy vọng hay không?

Lúc Tiểu Thanh đi vào trong bếp, toàn bộ cháo trong nồi đã gần chín rồi!

Nàng, nhỏ bé ăn một ngụm, cảm thấy cực kỳ hài lòng! Toại lại cẩn thận từng li từng tí dùng bát đựng ba chén cháo loãng, đang muốn bùng ra ngoài kinh vân cầu Vân Bộ Thủy Linh, không phải vội vàng, nàng dừng lại!

Nàng bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, lập tức móc ra vật này dường như là dược hoàn! Viên dược hoàn kia, đúng là màu xanh nhạt! Lục, lạnh nhạt như nhớ tình nhân, ngưng kết thành hạt châu...

Nhìn viên đan dược này, Tiểu Thanh không khỏi thấp giọng nỉ non:

“Bước... Kinh vân, viên thuốc này, vốn không phải là thứ người nên ăn, nhưng... Không có biện pháp...”

Một bên thì thầm, Tiểu Thanh muốn bỏ viên thuốc xinh đẹp này vào trong một bát cháo, ai ngờ đúng vào lúc này, một đôi tay đột nhiên chộp lấy tay nàng đang muốn hạ thuốc, mạnh mẽ chế trụ Tiểu Thanh!

Đó là một đôi tay tinh táo!

Tay của Thủy Linh!

“Tỷ... Tỷ?” Tiểu Thanh không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy Thủy Linh trừng mắt nhìn viên thuốc mờ nhạt trong tay Tiểu Thanh, sắc mặt ảm xám như tro tàn, xem ra muối muội của ả tựa như biết muối muội mình ở chỗ nào rồi, nàng nói: “Tỷ... tỷ? Tiểu Thanh biết muối muội của tỷ., Thiệt thòi người còn gọi ta là tỷ tỷ? Người lại muốn tặng “Thanh Viên” cho Bộ Kinh Vân ăn? Chẳng lẽ người... không muốn sống nữa sao? Người có nhớ, “Thanh Viên” là thánh dược kéo dài tính mệnh hai người cho ta không? Mỗi người tám viên! Hiện tại chỉ còn lại hai viên! Chỉ cần hai tỷ muối ta trong một hai ngày ăn thêm một viên “Thanh Viên”, độc trong cơ thể liền có thể hoàn toàn khỏi hẳn! Nặcc người ăn vào viên cuối cùng “Thanh Viên” cuối cùng của chính người, vậy độc của người sẽ thế nào?”

Hóa ra, ngày đó sau khi hai muối muội Thủy Linh Tiểu Thanh cứu ra khỏi thần cung, phát hiện hai tỷ muối nàng ngày đó chẳng những trúng phải vong tình mà quên hết tiền sự, thân

thể hai người càng như hai đũa thí nghiệm thuốc, sớm đã bị Thần nuôi vô số độc dược của độc môn, trúng độc cực sâu!

Thần mẫu vì cứu hai người, không tiếc quay lại vơ vét thần cung, ở trong “dược lao” tìm được tám viên “Thanh Viên; tám viên thánh dược viên này, mặc dù không thể khởi tử hồi sinh, nhưng cũng có thể giải độc trên đời vạn độc, bởi nguyên tăng công hiệu thần kỳ!

Chỉ cần một người có thể mỗi ngày ăn vào một viên “Thanh Viên Thánh Dược”, liên tục ăn bốn viên, cho dù thân trúng bất luận kịch độc gì, cũng có thể hồi phục lại. Mà Tiểu Thanh và Thủy Linh ở mấy ngày nay, mỗi người đều nuốt vào ba viên, hai người chỉ cần ăn vào viên cuối cùng của viên tròn xanh trong một hai ngày, vạn loại kỳ độc trong cơ thể Thần Linh là có thể khởi hãn, khi đó, hai tử muội mới xem như thật sự — “Trùng phục sinh”.

Nhưng mà, giờ phút này Tiểu Thanh lại muốn ăn nốt một viên tròn xanh cuối cùng, lẫn vào trong cháo tại Bộ Kinh Vân, Thủy Linh thấy thế không khỏi thâm giật mình, ái muội sốt ruột, mới xông vào ngăn cản!

Tiểu Thanh chỉ thấy tử tử của nàng ta ra tay ngăn cản, không khỏi cười khỏ nói: “Tử tử... Tử tử, sao ta lại không nhớ rõ... Thanh Viên có thể giải độc trong cơ thể chúng ta? Ta càng nhớ kỹ công hiệu của nó còn có thể tăng tiến công lực! Sở... Vì, ta mới phải Bộ Kinh Vân... Ăn vào, ta hy vọng công lực của hãn có thể tăng cường thêm nữa, như vậy cũng có thể... càng nắm chắc ta hồi huyễn hồn, cứu sống Tuyết Duyên cô nương và thần mẫu...”

Thủy Linh nói: “Nhưng mà, ngươi có từng nghĩ tới hay không, nếu ngươi cho mình viên thanh hoàn cuối cùng để Bộ Kinh Vân ăn vào, nếu chính ngươi không có viên châu màu xanh, độc trong cơ thể vĩnh viễn cũng không thể giải được? Ngươi có biết nếu một ngày độc không ngừng, ngươi sẽ có kết quả gì hay không?”

Tiểu Thanh vẫn đang cãi: “Ta... thật ra đã sớm ăn vào ba viên thanh viên này rồi, thật ra đã giải không ít độc tố trong cơ thể, có lẽ không ăn một viên cuối cùng, vấn đề cũng sẽ không rất... nghiêm trọng...”

Nàng còn đang suy nghĩ xem nên đưa một viên Thanh Viên cuối cùng của mình cho Bộ Kinh Vân, Thủy Linh vội vàng nghiêm mặt nói: “Không! Mặc dù ta không biết viên cuối kia sẽ như thế nào, nhưng ta tin tưởng nhất định sẽ rất nghiêm trọng! Nếu không Thần mẫu sớm đã cho chúng ta ăn vào Kinh Vân Bộ Thanh Viên, để tăng cường công lực của hắc đối phó với Thần Hành Thái Bảo, cũng không cần nàng hy sinh chính mình, tự mình truyền năm thành Di Thiên Thần Quyết cho hắc...”

Thủy Linh thực sự là nói trúng! Thần mẫu không cần viên tròn xanh của hai người bọn họ mà dùng nó để tăng cường công lực, có lẽ đã sớm biết, nếu hai muội muội nàng không phục tùng viên cuối cùng nhất định có kết cục đáng sợ!

Tiểu Thanh lại nói: “Nhưng, nếu... Thần mẫu cũng có thể làm... Bộ Kinh Vân hi sinh bản thân, ta... Vì sao không thể vì hắc... hy sinh một viên tròn rồi? Chớ quên, ngày đó Tuyệt Duyên tỷ tỷ cùng thần mẫu đồng thời cứu chúng ta, ta... Cũng nên làm cho nàng một ít... Việc này!”

Thủy Linh liếc xéo khuôn mặt Tiểu Thanh, bỗng nhiên nói một cách sâu xa: “Muội tử, tỷ tỷ biết lòng của ngươi! Ngươi, thật ra cũng không nên vọng tưởng! Vô luận ngươi như thế nào bộ kinh vân can thiệp vào bất cứ chuyện gì, hắc đã có Tuyệt Duyên cô nương, hắc là tại hạ sẽ thích ngươi!”

Kinh Thủy Linh vừa nói như thế, Tiểu Thanh đột nhiên đỏ bừng cả mặt, nói: “Tỷ... Tỷ. Tỷ... Rốt cuộc tỷ đang nói cái gì vậy?”

Thủy Linh nói: “Ta đang nói gì vậy? Có lẽ ngươi còn biết rõ hơn ta! Muội tử, ngươi cho rằng mắt của tỷ tỷ là mù sao? Thật ra, trong mấy ngày gần đây, thần mẫu từng đề cập đến chuyện Bộ Kinh Vân và Tuyệt Duyên cô nương, lúc đó ta nhìn thấy vẻ mặt khao khát của ngươi, liền biết ngươi đối với hắc đã...”

Mặc dù Thủy Linh không nói tiếp, nhưng Tiểu Thanh tựa hồ đã biết sâu xa của nàng đang nói cái gì đó; nàng biết rõ bản thân cho dù tiếp tục giấu diếm cảm giác của mình đi nữa, cũng là dối trá! dứt khoát thừa nhận thẳng thắn:

“Vâng... Tỷ tỷ, ngươi đã xem thấu ta như thế, ta... cũng không muốn tiếp tục giấu kín trái tim của mình nữa! Thật ra, có đôi

khi ta cũng không rõ bản thân mình lắm sao?! Ngày đó ta chỉ là nghe mẫu thân nói đến chuyện Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Duyên cô nương, chuyện cũ “A Thiết” trong lòng đã đem chuyện tình “A Thiết” không tiếc tiền thân vì ái mà cảm động: phảng phất như, mặc dù lúc đó ta chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng như vậy., Nhưng thật lâu trước kia, trong kiếp trước đã quên mất, ta biết hắn, càng hâm mộ hắn hơn! Mà khi hắn chính thức đi tới Tây Hồ, ta càng âm thầm phát hiện, mình đã đối với hắn... “

Tiểu Thanh muốn nói lại thôi, nhưng Thủy Linh là một người hiểu chuyện, như thế nào lại không rõ? Nàng tận tình khuyên bảo:

“Ta hiểu rõ, A Thiết tiền thân của Bộ Kinh Vân, thật sự là một nam nhân đặc sắc gần như tuyệt tích ở niên đại này, bất kỳ nữ tử nào vừa nhìn thấy cũng sẽ vì đó mà ái mộ nam nhân đó! Nhưng, muội tử, người hãy nói một câu để nghe cho tỷ tỷ! Người và hắn, chuyện này không có khả năng! Tuyệt đối không thể nào!”

Tiểu Thanh đau khổ gật đầu, giống như Tang rất tán đồng ý tưởng của tỷ tỷ, nàng nói: “Ừm! Tỷ tỷ, điểm ấy, Tiểu Thanh đã sớm tự biết mình rồi! Ta chỉ là một nữ tử không biết thân thế của mình, hơn nữa, ta... tướng mạo bình thường như vậy, căn bản không thể so sánh với Tuyết Duyên cô nương có dung mạo kinh thể mỹ mạo, cũng tuyệt đối không xứng được một nam nhân đặc sắc như Bộ Kinh Vân...”

Nàng ta rất hèn mọn! Nhưng nói thật! Tiểu Thanh sao lại tướng mạo bình phàm như thế? Mặc dù nàng thật sự không xinh đẹp kinh thể như tuyết duyên, nhưng nàng cũng tương đối dịu dàng, ôn nhu, đã là một loại mỹ...

Tiểu Thanh lại nói tiếp:

“Ta tự biết phối bộ kinh vân không nổi! Nhưng trong lòng ta vẫn có một hi vọng, chính là hy vọng cuối cùng cô nương Tuyết Duyên có tình nhân cuối cùng sẽ trở thành người thân! Bởi vì chỉ có cô gái hoàn mỹ như vậy, mới xứng đôi... Chàng trai đặc sắc như thế! Chỉ cần có thể đứng ở xa xa yên lặng nhìn người mình yêu lúc cuối cùng, ta... đã phi thường thỏa mãn...”

Nhân gian tất nhiên là có tình si! Có đôi khi yêu một người, không nhất định phải có người mình yêu, chỉ cần nhìn thấy người mình thích, cuối cùng có thể tìm được hạnh phúc, là đã đạt được ước nguyện; Tiểu Thanh, chính là một cô gái như vậy...

“...” Thủy Linh thật sự đã hết lời có thể nói, đối mặt với một muội tử si tình như thế, thân là phúc nữ còn có thể nói gì nữa không? Chẳng lẽ si tình cũng sai? Nàng trầm mặc nửa ngày, rớt cuộc thờ dài một tiếng, nói: “Muội tử, muội mặc dù tình cảm thấm thiết, nhưng... Cũng không cần vì bực vắn mà hi sinh một viên viên cuối cùng như thế, muội làm như vậy, hấn căn bản cũng không biết...”

Tiểu Thanh lại nói: “Không! Ta cũng căn bản không nghĩ tới... Hấn biết! Chỉ cần có thể làm hấn tăng cường thêm một chút, hấn đối mặt với thần hành Thái Bảo sẽ an toàn hơn một chút, tỷ tỷ... Xin tỷ, xin tỷ... Đừng ngăn cản ta a...” Tự Văn Lam nhân...

Thật sự yêu thích một người chính là như thế! Bất kể hấn có thích mình hay không, cũng đều một lòng vì hấn thiết nghĩ. Tiểu Thanh nói lúc thì thả sức nặng, mạnh mẽ giãy ra khỏi tay Thủy Linh, lại muốn bỏ viên tròn màu xanh trong tay vào trong bát, Thủy Linh cả kinh, vội vàng muốn ngăn cản, nhưng lần này nàng đã không theo kịp mắt Thanh Thanh, mắt thấy viên xanh sắp sửa phóng vào trong bát cháo ngăn cản, bỗng dưng nàng giật mình...

Phục một tiếng! Một cái bóng đen thiểm điện kinh tiến trong phòng bếp! Bóng đen này không phải ai khác, chính là do hồn phách Tiểu Thanh quán quanh...

Bộ! Kinh! Vân!

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên lướt vào bên trong bếp, Tiểu Thanh và Thủy Linh khẽ giật mình tại chỗ, Tiểu Thanh đang muốn cho cháo xanh vào trong, cũng dừng lại ở không trung, trong lòng càng suy nghĩ, không biết Bộ Kinh Vân có nghe thấy nàng nói chuyện với tỷ tỷ hay không, nên mới đi vào ngăn cản nàng?

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân tựa hồ cũng không nghe thấy hai người nói chuyện! Hấn căn bản là vì chuyện nhà bếp mà lướt

vào trong bếp! Nhưng thấy hắt ta chợt gặp Tiểu Thanh Thủy Linh, bản thân lập tức nói: “Đừng...”

“Âm thanh tạo ra.”

“Có...”

“Người!”

Có người!

Nghe giọng điệu của Bộ Kinh Vân, hình như đang có người tiếp cận căn phòng nhỏ ở dưới mắt ba người họ, Tiểu Thanh và Thủy Linh Tâm thàn nghĩ, cho dù có người đến gần cũng không cần khẩn trương như thế nha! Có lẽ là do vị viện chủ căn phòng này trở về cũng không thể ngờ được!

Nhưng mà, Tiểu Thanh Thủy Linh lúc này trên mặt lộ ra thần sắc ngưng trọng, xem ra, cậu đã dựa vào sự trấn định nhạy cảm của mình, cảm thấy người tiếp cận phòng này cũng không đơn giản! Cho nên mới bảo hai người đừng tạo ra âm thanh, ba người cứ như vậy ẩn thân ở trong bếp, đi đến gần người trong phòng bếp là ai rồi nói sau!

Nếu Bộ Kinh Vân đã có ý này thì ngay lập tức Tiểu Thanh và Thủy Linh cũng không lên tiếng nữa, mà lại nhanh chóng phối hợp hành động Kinh Vân, lập tức đóng cửa lại, mới xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài sảnh!

Mà ngay lúc cửa gỗ trong phòng bếp vừa vặn khép lại, đồng thời có người đẩy cửa đi vào phòng khách!

Thủy Linh Tiểu Thanh không khỏi kinh ngạc, bởi vì không ngờ hôm nay người đi vào căn phòng nhỏ này lại có ba người, nhưng...

Ba người này cũng tính là... người?

Nghiêm túc mà nói, người xông vào phòng nhỏ hôm nay khả năng không phải là con người rồi!

Bộ Kinh Vân, Tiểu Thanh và Thủy Linh chỉ thấy có lẽ là ba nam nhân đi vào, nhưng cả ba người đầy mặt bộ trưởng đầy mụn ghẻ đặc, lý nhiên phát ra từng đợt mùi tanh hôi trong người. Cùng với ba gã hán tử này là người, chẳng bằng nói bọn họ là ba bộ hủ thi!

Bên hông ba gã hán tử dung mạo như xác thối này đều đeo lợi khí hình thù kỳ lạ như móng vuốt của thú, rõ ràng cũng có võ công, nếu như nói bọn hán tử là ba tên giang hồ hán tử vừa khéo đi vào trong phòng nhỏ tránh tuyết, cũng cực kỳ hợp tình hợp lý! Nhưng mà bộ kinh vân, Tiểu Thanh cùng Thủy Linh cảm đến không hợp tình hợp lý chính là, ba người ngay khi tiến vào phòng nhỏ liền giống như phi thường quen thuộc bên trong, hai tiếng “Phốc phốc phốc” vang lên! Kinh rồi toàn bộ quỳ xuống!

A! Lực lượng ba tên hủ thi hán tử sao có thể đột nhiên quỳ xuống? Tiểu Thanh ẩn thân trong bếp không khỏi nhìn từ bên trong kinh vân hải thủy linh, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc; nhưng, trận này nghi hoặc của Tiểu Thanh rất nhanh đã được giải thích...

Tên hán tử cầm đầu bỗng dung uốn một cái bình hoa cũ kỹ đặt trong sảnh, tiếp theo cao giọng kêu lên: “Huyết Thi tam thú đã trở về!”

“Cung thỉnh chủ nhân ——”

“Hiện thân!”

Về rồi à?

Chủ nhân?

Bộ Kinh Vân cùng Tiểu Thanh Thủy Linh chợt nghe lời này, lập tức hiểu ra, căn phòng nhỏ này hóa ra là ba tên này. Nơi tự xưng là chủ nhân của “Huyết Thi Tam Thú”! Bọn họ hôm nay là trở về gặp chủ nhân của mình! Thì ra mấy con bạch ưng kia, cũng là chủ nhân của ba con này nuôi dưỡng!

Nhưng, vì sao Bộ Kinh Vân và Tiểu Dục Thủy Linh ở trong căn phòng nhỏ này không ít thời điểm, lại không phát hiện bóng dáng chủ nhân của bọn họ! Rốt cuộc chủ nhân của ba người bọn họ là thần thánh phương nào?

Đáp án đã xuất hiện rất nhanh! Ngay khi hai chữ ” hiện thân” được đưa ra, cả gian phòng nhỏ, bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, thoáng như long trời lở đất, cũng muốn lập tức chìm về phía địa ngục!

Hai người Tiểu Thanh và Thủy Linh nhìn nhau, Bộ Kinh Vân cũng cau mày lại, mà trong lúc ba người còn đang lo lắng, cả

gian phòng nhỏ thình lình rơi nhanh xuống đất...

Năm trượng!

Trời! Cả gian phòng nhỏ này thế mà lại chìm vào trong lòng đất?

Biến thành thời bò! Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh rốt cuộc cũng hiểu, ba người bọn họ một mực ở trong gian phòng nhỏ kia, thì ra cả gian phòng đều là một cơ quan có thể chìm xuống dưới tuyết! Chỗ tinh diệu của cơ quan này chính là sau khi căn phòng nhỏ này chìm vào lòng đất năm trượng, gió tuyết ở phía trên lại che dấu đi, trên mặt đất không có dấu vết để tìm! Hay là bí mật!

Nhưng rốt cuộc là ai cất giấu mình trong cơ quan bí mật như vậy? Bộ Kinh vân chỉ thấy dưới căn phòng nhỏ đầy tuyết rơi này, hóa ra là...

Không có động thiên nào cả!

Chỉ thấy nơi này là gian phòng nhỏ, bốn bề rõ ràng là một cung điện rộng hơn trượng! Cung điện này đúng là “Băng chạm ngọc”! Chỉ vì mỗi một khối gạch trong điện, mỗi một cây cột...

Đều là tượng băng!

Không chỉ có như vậy, hai bên trái phải điện còn đứng đầy vô số băng điêu thành “Binh mã khiên”, ở giữa cũng có một cái vương quốc băng, nghiêm như một cái “Băng” quốc!

Chính giữa đại điện còn treo một tấm biển khắc trên tượng băng...

Ba chữ Huyền Thủy cung!

“Huyền... Thủy cung?” Tiểu Thanh liếc xéo Bộ Kinh Vân cùng Thủy Linh của lão tử, thấp giọng nói: “Ba chữ Huyền Thủy cung này, ta cùng Thần mẫu của Huyền Thủy cung từng nghe nói qua, nàng ta nói, Huyền Thủy cung thật ra là...”

Tiểu Thanh vốn định nói tiếp, nhưng ngay lúc này, trong căn phòng nhỏ, ba con Huyết Thi và Huyết Thi đã lướt ra ngoài gian nhà, càng đi tới chính giữa điện, quỳ xuống ghé tượng băng, cung kính dị thường: “Chủ nhân!”

“Việc mà người muốn chúng ta làm đã làm thỏa đáng rồi!”

“Chúng ta đã Tương —— “

“Thi thể của Thần... “

“Chôn xuống!”

“Táng!”

Cái gì... à? Thi thể của Thần? Trường sinh bất tử kia... thi thể của “Thần” ư?

Lời này của Huyết Thi tam thú vừa nói ra, bộ dạng ẩn thân trong phòng bếp cùng với Tiểu Thanh Thủy Linh không khỏi đều biến sắc! Tiểu Thanh lại lập tức hạ thấp giọng nói với Thủy Linh Bộ Kinh Vân: “A... Không phải sao... Thần mẫu không phải... nói là, thần đã ở... Trong trận nổ lớn kia tan xương nát thịt sao? Vậy... Vì sao hôm nay lại có thi thể của hắn?”

Thủy Linh cũng thấp giọng nói: “Đúng rồi! Nếu như Thần chỉ chết đi mà thi thể lại không có hủy diệt, vậy thì... Hắn chẳng phải cũng có thể giống như tuyết duyên hay sao, chỉ cần thi thể bất diệt, một ngày nào đó có thể cứu sống được không?”

Bộ Kinh Vân không nói gì; nghĩ đến Thần nếu thật sự còn chưa tan xương nát thịt, vậy thì thật sự quá đáng sợ! Một Thần có thể trải qua bạo tạc lớn vẫn có thể bảo vệ thi thể không bị hủy, nhất định cũng có năng lực sống lại, khi đó nhân gian sẽ...

Nhưng mà, sự nghi ngờ này của Bộ Kinh Vân rất nhanh đã bị một nghi ngờ khác vượt qua, bởi vì ngay lúc ba con Huyết Thi đang quỳ lạy vào ghế băng, bỗng dưng “Bụp” một tiếng...

Một bóng người không biết từ nơi hẻo lánh nào trong điện phủ phi thân ra, lại như là thiên tướng hàng thế, rơi vào trên ghế băng!

Cái bóng người này vừa hạ xuống vương tọa đã vững như bàn thạch! Nhìn thoáng qua, người này rõ ràng là một hán tử khôi ngô thân cao ít nhất hơn chín thước! Nhưng càng làm bọn người đang âm thầm theo dõi kinh ngạc là tám mươi tên hán tử này nhìn thấy thì tinh thần vẫn sáng bừng, còn có ánh mắt hung mãnh của hắn!

Cùng với chiến giáp chiến giáp có ánh vàng rực rỡ trên người hấn!

Kim long chiến giáp!

Chỉ thấy hấn tử tám mươi tuổi này vừa ngồi xuống, ví dụ cao giọng cười một tiếng, cao giọng nói với Huyết Thi tam thú: “Tốt! Làm tốt lắm!”

“Khi còn sống lão quý kia chẳng những là người cực kỳ nguy hiểm! Sau khi chết đi thi thể cũng cực độ nguy hiểm! Trước khi quyết định xử trí thi thể hấn như thế nào, trước tiên đem chôn xuống đã là biện pháp tốt nhất rồi!”

“Thần của trường sinh bất tử, cho dù khi còn sống người đem ta sắp xếp thì như thế nào? Sau khi người chết còn không phải cũng cho ta...”

“Đông Thần Long sắp xếp?”

Trời ạ!

Đông... Thần Long?

Thì ra nam nhân khôi ngô tuổi thọ hơn tám mươi kia chính là Thần mẫu nói có thể sẽ biết chi tiết về “Thái Bảo thần hành” Đông Thần Long?

Nghe lời nói vừa rồi của hấn, chẳng những hấn biết “Thái Bảo thần hành” là ai, mà ngay cả lai lịch của thần cũng biết! Hấn, hơn nữa từng bị Thần... bài bố?

Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiêu Thanh vạn liệu không tìm được, ban đầu bọn họ muốn tìm được chân nguyên trong Di Thiên Thần Quyết cứu về Tuyết Duyên, sau đó mới tìm Thần Long hỏi về chuyện Thái Bảo Thần Hành! Nhưng dưới va chạm nảy lửa, vậy mà lúc này lại gặp Đông Thần Long trước, còn ần nấp tiến vào chỗ bí ẩn của hấn – Huyền Thủy Cung!

Mà ngay khi ba người đang sửng sốt, Đông Thần Long bỗng dừng có cảm giác, lạnh lùng đi thẳng tới chỗ ba người đang ở trong căn phòng nhỏ kia, trầm giọng nói: “Ai đó?”

“Rốt cuộc là ai lên vào chúng ta...”

“Huyền Thủy cung?”

Sau một tiếng hô trầm bổng, thân hình Đông Thần Long cũng nhanh như chớp bắn ra! Ai cũng không thể tưởng tượng được thân hình cao hơn chín thước lại nhanh như vậy, Đông Thần Long lại đồng thời vung quyền oanh một cái, ngay tại chỗ biến căn phòng nhỏ này trở lại ——

Một quyền nổ tung!

Không còn một mảnh ngói!

Không thể tưởng được rượu càng lão luyện! Đông Thần Long này mặc dù tuổi cao hơn tám mươi, nhưng công lực cực cao, tin tưởng không kém Hùng Phách bao nhiêu! Căn phòng nhỏ nổ tung đến không còn một mảnh ngói, bên trong bộ vân kinh tử và Thủy Linh Tiểu Thanh đương nhiên lại châm vào, thân ảnh ba người mơ hồ xuất hiện giữa bão cát sắp nổ tung, ánh mắt Đông Thần Long sáng như đuốc, lại tiếp tục cười lạnh:

“Tốt! Cuối cùng cũng hiện thân?”

“Để bản thân long xem ngươi rút cuộc là rồng hay là rắn? Lại dám to gan tiến vào cấm địa của Huyền Thủy cung ta?”

Lời này vừa dứt, quyền thứ hai của Đông Thần Long lại trong nháy mắt đánh tới! Hơn nữa sức mạnh của một quyền này tuyệt đối không kém quyền đầu tiên bao nhiêu!

Hắn ta hoàn toàn cho rằng một quyền này nhất định không ai dám ngăn cản! Huống hồ có người dám đứng ra ngăn cản, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được!

Nhưng mà...

Đông Thần Long sai rồi!

Hôm nay người lên vào Huyền Thủy cung không phải rồng!
Không phải rắn...

Mà là thần!

Tử thần!

Cho dù đặt tên là thế nào cũng không thể ngăn cản, một quyền hung mãnh không dám ngăn cản, Tử Thần cũng vậy ——

Chắc chắn sẽ chắn chắn!

Hắn —

Đột nhiên ra quyền!

“Ầm ầm” một tiếng! Phảng phất như thiên địa cũng muốn nổ tung! Huyền Thủy Cung lớn như vậy bỗng nhiên phát sinh một trận địa động sơn chiêu, Huyết Thi Tam Thú quỳ gối ở trung ương bị đánh bay! Binh mã hai bên trong điện cũng lập tức bắn nát! Mà chính Đông Thần Long cũng bị đẩy lui lui hai mươi bước, tại chỗ điên cuồng phun máu tươi!

Tất cả, tất cả chỉ vì một ” quyền”!

Nắm đấm Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân đa số đều dùng chưởng, đâu chỉ có quyền nghênh địch! Chỉ riêng quyền vừa rồi của Đông Thần Long thật sự bá đạo chưa từng có, hấn tin tưởng, dùng vân chưởng phiêu hốt nguyên định, khó tiếp được quyền này! Vì vậy không chút nghĩ ngợi, liền - “rầm” đón đánh!

Không ngoài dự liệu chính là, một quyền này lại giống một chưởng lúc trước hấn đón Thần Tướng công kích kia, — — — không — — không — hai.. Chẳng hạn phát ra lực bạo tạc mà tất cả mọi người không thể tưởng tượng! Lực hủy diệt!

Sức chấn động vô cùng!

Xem ra, Thần mẫu hi sinh năm thành Di Thiên thần quyết của mình để kích phát Ma Ha giới vô lượng trong cơ thể hấn, Tỉnh không uống phí, bộ kinh vân, thật sự bắt đầu từ từ vận dụng cổ lực lượng đủ làm cả thế gian khiếp sợ!

Nhưng mà trước khi chưa làm cả thế gian khiếp sợ, một quyền thần cấp này đã làm Đông Thần Long thật sâu khiếp sợ!

Nhưng thấy hấn mở to mắt, nhìn bộ kinh vân ở trong cát bay đầy trời dần dần rõ ràng khuôn mặt, con Thần Long này xem ra vô cùng bá đạo, không khỏi trầm ngâm nói: “Ma Ha... Vô Lượng?”

“Ngươi như thế nào lại hiểu... lực lượng vô địch nhất của Thần... Ma Ha Vô Lượng?”

“Chẳng lẽ... Ngươi... Là...”

“Bộ?”

“Kinh ngạc?”

“Vân?”

Lời vừa nói ra, bộ kinh vân thỉnh thoảng cũng hơi kinh ngạc, Tiểu Thanh và Thủy Linh ở bên cạnh càng thêm động dung! Bộ Kinh Vân lập tức hỏi: “Ngươi...”

“Biết ta?”

Đông Thần Long không kiêng kị đáp lời: “Không sai! Thật lâu trước kia, ta đã quá liên quan tới ngươi rồi! Ngươi vốn là thần dụng để đổi lấy thể thân cho thiếu niên phong lưu! Lần này ngươi tới đây, có muốn lấy được...”

“Di Thiên Thần Quyết chân nguyên của lão quỷ thần kia — “
“Huyền hồn?”

Thế khó đoán được, cái này là biết rõ Thần Long thậm chí nghi ngờ là dùng Bộ Kinh Vân làm một bí mật trọng đại để thế thân, cũng rõ môn một! Người này rốt cuộc có quan hệ gì với Thần?

Đáng lẽ phải tìm Đông Thần Long, Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh, hôm nay sau khi cơ duyên xảo hợp vô tình gặp được Đông Thần Long, trong lòng ngược lại dâng lên liên tục thấp thỏm, không rõ Đông Thần Long này rốt cuộc là địch của bọn họ? Hay là bạn?

Nhưng mà, Đông Thần Long tựa hồ đã nhìn thấu sự nghi ngờ trong lòng ba người, không khỏi cười nói: “Ta biết, đối với tám mươi lão đầu này của ta, các ngươi còn đang suy nghĩ xem ta rốt cuộc là địch hay là bạn? Tuy nhiên, nếu như các ngươi thật sự muốn lấy được Di Thiên Thần Quyết, các ngươi cứ theo ta một chỗ đi!”

“Ta sẽ nói cho các ngươi biết tất cả tiền căn hậu quả giữa ta và Thần, thậm chí liên quan tới...”

“Chuyện tên Thái Bảo thần hành kia!”

Đông Thần Long và Thần Linh có quan hệ gì, Bộ Kinh Vân đương nhiên cũng muốn biết! Nhưng mà, Thái Bảo luôn đeo khăn che mặt, không nhìn thấy mục tiêu, Bộ Kinh Vân lại càng muốn biết tất cả mọi chuyện liên quan tới “hắn”! Còn có quan hệ gì đến “hắn” và Thần nữa? Bộ Kinh Vân không còn lạnh lùng nữa mà nói: “Đi!”

“Ở đâu?”

Đông Thần Long cười đầy thâm ý, đáp: “Đi gặp một người vốn giống ngươi!”

Nói xong y liếc xéo một cái về phía ba con Huyết Thi, tiếp tục nói: “Các người mới không phải vừa nghe thấy Huyết Thi tam thú bẩm báo với ta, bọn chúng đã đem thi thể “Thần” mai táng rồi sao?”

“Bây giờ chúng ta vừa nói về câu chuyện sau lưng “Thần”, vừa đi...”

“Thần...”

“Mộ!”

“Mộ!”

Là... phần mộ của Thần?

Thật sự không bị vụ nổ của ốc biển kia đánh thành phần vụn? Hắc...cũng giống như tuyết duyên, thi thể không bị diệt?

Thủy Linh và Tiểu Thanh vừa nhìn thấy một màn kinh vân vừa rồi, dường như đang xem đến cùng có nên theo Đông Thần Long đến nơi mai táng hay không, nhưng mà bộ Kinh Vân dường như không chút nghĩ ngợi!

Hắc ta đã đi cùng Đông Thần Long!

Rốt cuộc, Thái Bảo thần hành quỷ dị khó lường kia là ai? Có lẽ sắp công bố rồi.

Còn có, Thần chưa từng bị tan xương nát thịt trong vụ nổ của vỏ ốc biển kia, hôm nay thi thể của hắc...

Nhưng đã như thế nào rồi?

Chương thứ mười hai thí thần.

Gió tuyết đã ngừng.

Nhưng từ trước đến nay gió tuyết luôn tuần hoàn không ngừng nghỉ, gió tuyết ngừng lại nói không chừng càng thêm hung ác bão tuyết vẫn còn ở phía sau, vĩnh viễn không ngừng nghỉ! Giống như tranh chấp vô vị giữa giang hồ, luôn là một cơn sóng chưa yên, cơn sóng tiếp theo lại đến...

Lần này gió tuyết ngừng rơi, rất có khả năng. Chẳng qua lần sau bão tuyết...

Sớm hôm trước!

Bộ Kinh Vân, Tiểu Thanh và Thủy Linh được Đông Thần Long dẫn đường, vừa xuất phát về phần mộ của các vị thần trên mặt tuyết, vừa lắng nghe Đông Thần Long kể lại, về câu chuyện giữa Thần và Thái Bảo thần hành.

Nhưng sau khi Đông Thần Long thu lại khí tức cương mãnh trên mặt, phiên muộn thở dài: “Kỳ thật, câu chuyện giữa Thần và Thái Bảo thần hành, toàn bộ đều do bàn cờ bắt đầu...”

Một ván cờ? Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh nghe vậy, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn mặt già của Đông Thần Long. Bên cạnh Đông Thần Long là hiểu được ý tứ của bọn họ, cười nói: “Ta biết các ngươi nhất định đang suy nghĩ. Thần và vị Thái Bảo thần hành kia đều là cao thủ tuyệt thế số một số hai, vì sao chỉ do bàn cờ bắt đầu đơn giản như vậy? Nhưng nếu các ngươi biết một ván cờ như thế nào sẽ không suy nghĩ như vậy, bàn cờ kia thật ra là...”

“Ván cờ do thần đánh ra!” Đông Thần Long cười khỏ, tiếp tục nói: “Mà ta cũng không biết mình may mắn hay bất hạnh, người đầu tiên tiếp xúc với ván cờ kinh thế này, chính là...”

“Ta!”

Nói đến đây, ánh mắt Đông Thần Long dần dần trở nên mơ hồ, nổi suy nghĩ của ông ta đã trở lại quá khứ xa xưa...

Sáu mươi năm trước!

***

Nhớ năm đó, Đông Thần Long đời trước chính là trên giang hồ, hấn dựa vào một tay Huyết Long quyền dần dần vang danh đường ở võ lâm, hơn nữa đã tâm bùng bùng, không ngừng chiêu binh mãi mã, giống như hùng bá ngày hôm nay, không thành lập thiên hạ đệ nhất đại danh môn thể không bỏ qua!

Nhưng mà, ngay khi Đông Thần Long đang định hình chuẩn bị hùng bá võ lâm, một ngày nọ, trước cửa của “Huyết Long Môn” mà hấn chưởng quản, không biết tại sao lại bị người ta bỏ xuống một cái bàn cờ bằng đá!

Bàn cờ làm từ đá này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, vừa vặn ngăn cản lối vào của Huyết Long môn! Khiến tất cả cửa không ra vào được! Trên bàn cờ còn bố trí một ván cờ lớn!

Mà tất cả bất hạnh của Thần Long các ngươi, cũng do bàn cờ này chính thức bắt đầu...

Chỉ thấy trên mặt bàn bên bờ ván cờ, còn bị người dùng ngón tay khắc xuống hàng chữ nhỏ:

“Nếu muốn đi ra ngoài...

Chỉ thắng ván cờ!

Không thắng được ván cờ.

Kẻ tự tiện xuất thủ ——

Chết!”

Kẻ tự tiện xuất thủ - Chết?

Lúc ấy Huyết Long Môn chính như mặt trời trong, tất cả môn hạ đều kiêu ngạo ngang ngược, sao lại để một câu nói nhảm chán như vậy ở trong lòng? Mọi người đang muốn đẩy bàn cờ ra cửa, ai ngờ ngay lúc này...

Không biết từ nơi nào đưa tới một đạo kinh phong lăng lệ không gì sánh được, kinh phong quét qua chỗ nào, đứng tại mấy chục môn hạ cầm đầu, toàn bộ hiện tại ——

Đầu người rơi xuống đất!

Nhanh đến mức ngay cả cơ hội hét thảm một tiếng cũng không có!

Mười mấy tên môn hạ đệ tử đột nhiên đáp xuống đất, môn hạ đi ở phía sau sợ tới mức ngây dại tại chỗ! Lập tức liếc nhìn bốn phía ngoài cửa, nhưng không thấy bất luận bóng người nào! Rốt cuộc người tới là chuẩn, như thế nào lại có thể một kích đem hơn mười người đầu rơi xuống đất? Tất cả đều hoàn toàn không biết gì cả! Dưới kinh tâm động phách, mọi người trong vòng đều hướng môn chủ “Đông Thần Long” bẩm báo hết thảy!

Đông Thần Long lập tức chạy tới trước cửa xem rõ ngọn ngành, ai ngờ vừa nhìn ván cờ chặn đường trước cửa, một mặt tái mét đứng tại chỗ!

Từ Đông Thần Long vốn được coi là một đời kiêu hùng có thể nhất thống giang hồ, ngoại trừ hàng ngày liên tục luyện công thì còn khen ngợi việc nghiên cứu binh pháp và ván cờ. Ở hai phương diện này đều là cao thủ nhất lưu, nhưng ván cờ trước mắt lại là một ván cờ khiến một cao thủ kỳ nghệ như hắn, cũng cho rằng đây là cực kỳ khó giải quyết...

Kinh thế kỳ cục!

Trước mắt mỗi một chỗ bố trí ván cờ chẳng những Diệu Tuyệt đỉnh, đóng chặt lẫn nhau, lệnh ván cờ thủ không thấu gió, hơn nữa mỗi quân cờ bố trí phương vị, đều mơ hồ có một cổ chiêu ý võ học tuyệt thế; rõ ràng, người bố trí ván cờ này, kỳ nghệ chẳng những có thể xưng thần, ngay cả võ học...

Cũng có thể xưng thần!

Nhất thời Nhạc Thần Long bị ván cờ này thu hút, hơn nữa, trước cửa Huyết Long Môn mặc dù không có nửa bóng người, nhưng hắn đã cảm thấy trong phạm vi trăm trượng đã có một cổ khí thế vô địch thiên hạ địa này rình mò! Tức là Đông Thần Long muốn xuất môn, cũng muốn thắng ván cờ này tránh mặt!

Không còn cách nào khác, Đông Thần Long chỉ ngồi xuống suy tư về ván cờ này, nhưng lần này y ngồi xuống lại...

“Rốt cuộc người ngồi bao lâu mới chịu qua ván cờ này?”

Tiểu Thanh nghe đến đây, rốt cuộc không kiềm chế được nữa mà hỏi Đông Thần Long, Bộ Kinh Vân và Thủy Linh ở bên cạnh, xem ra cũng rất muốn biết bàn cờ này đã kết thúc như thế nào?

Đông Thần Long cười khỏ đáp: “Đó là một đáp án mà các ngươi sẽ không tin! Ta, cứ như vậy mà ngồi trước bàn cờ, không ngủ không ăn, suy tư rồi...”

“Mười ngày mười đêm!”

Cái gì? Vì một ván cờ, với một bá giả như Đông Thần Long năm đó, thế mà không ăn nổi khỏ tâm mười ngày mười đêm, ván cờ này thật sự là có một không hai, ngay tại bộ kinh vân, Tiểu Thanh, Thủy Linh có chút xúc động, Đông Thần Long lại rầu rĩ nói tiếp:

“Bàn cờ kia quả thực là kỳ cục hiếm thấy mà thần phật mới có thể bày ra, chúng sinh phàm trần căn bản là tất thế khó cầu; ta càng suy tư làm sao phá nó tiếp theo, tình cảm có thể khen vào trong ván cờ, giống như chiêu ý vô địch mà bản thân cũng bị vây khốn trong ván cờ của mình, đi không được, rút cục không ngủ không ăn, chịu đựng mười ngày mười đêm mười ngày đêm., Cuối cùng ta cũng không chống cự nổi, ngửa mặt lên trời nhụt chí thở dài một tiếng, nói: “Các hạ có thể bày ra ván cờ chỉ trên trời mới có, trong ván càng ẩn chứa cảnh giới võ học cấp Thần, ta thật sự không có cách nào phá nổi, nguyện ý đánh cược thua, ngươi, rút cuộc muốn như thế nào?”

Đúng vậy! Mặc cho Đông Thần Long tự phụ bá đạo tung hoành cái thế, cuối cùng ông ta cũng quy phục dưới ván cờ này! Ván cờ này không chỉ bao hàm kỳ nghệ tuyệt đỉnh, mà còn bao hàm một loại chiêu thức võ công vô thượng, Đông Thần Long ở trong mười ngày mười đêm, giống như một cao thủ đệ nhất thiên hạ chu toàn, đã trải qua...

Chưa hề chiến đấu!

Phải thất bại trước!

Đông Long Thần cuối cùng cũng chịu thua, một nam nhân đeo mặt nạ bằng sắt cũng từ từ như “Thần” giáng lâm! Nam nhân này, chính là “Thần” hơn trăm tuổi năm đó!

Tiểu Thanh nghe đến đây, bỗng nhiên nhớ lại tuổi tác của “Thần” đã hơn trăm tuổi, dung mạo đã trở nên già nua, quanh ngày xạ vào rèm che thần cung tránh không thấy người; sáu mươi năm trước nó mang mặt nạ sắt đúc thấy Đông Thần Long, tự nhiên muốn che mặt mình đã già đi...

Bộ Kinh Vân vẫn luôn im lặng lắng nghe, lúc này lại há miệng hỏi: “Thần —— “

“Vì sao phải thiết lập ván cờ này — “

“Quý phục ngươi?”

Đông Thần Long đáp: “Đó là bởi vì Thần lúc ấy có trí tuệ và võ công, tuy rõ ràng mạnh hơn ta, nhưng hắn cũng rất thương thức võ công của ta, nên mới muốn thuyết phục ta, thu làm người hầu!”

Thủy Linh đứng bên cạnh hỏi: “Nhưng, năm đó ngươi vẫn như mặt trời, ngươi thật sự cam tâm làm nô bộc của thần sao?”

Đông Thần Long đáp: “Ta căn bản không có quyền từ chối! Chỉ vì ta ở trong ván cờ đó rõ ràng trí tuệ và tu vi kinh thế của người khác, đến khi hần xuất hiện ở trước mắt ta, khí khái cái thế của thiên địa cũng không phải là địch thủ của hần, càng làm cho thân thể của ta bị ép tới mức muốn nổ tung, ta biết nếu không đồng ý, hần chỉ cần phun ra một chữ “chết” là ta sẽ lập tức — “

“Khe chân lông toàn thân nổ tung mà chết!”

Về điểm này, bộ Kinh Vân ngược lại cũng không hoài nghi! Nguyên nhân chính là Ma Ha trong cơ thể hần hôm nay vô lượng, cũng chỉ là một bộ phận của thần linh Ma Ha Vô Lượng, có thể đủ hủy thiên diệt địa chi lực; ngày đó có được Thần Vô Lượng Ma Ha hoàn chỉnh, tu vi hiếm thấy không thể tưởng tượng được!

Đông Thần Long nói: “Bắt đầu từ giờ phút đó, ta bị Thần mang đi, từ nay về sau mai danh ẩn tích trên giang hồ!”

“Ta hoàn toàn cho rằng, Thần đem nạp làm người hầu, nhất định là muốn ta đi theo bên cạnh hần, ai ngờ, hần lại phái ta tiến vào “Huyền Thủy cung” trong tuyết này, phụ trách trông coi một cánh cửa thép vạn cân trong nội cung! Thậm chí ngay cả thần mẫu và Pháp Trí cũng không biết sự tồn tại của ta với Huyền Thủy quan, ta, vẫn luôn là người hầu bí mật của thần thánh!”

Hóa ra, cuối cùng Đông Thần Long trở thành người hầu bí mật của Thần? Chẳng trách lúc thần mẫu đề cập đến Đông Thần Long, cũng chỉ nói hần là một bá chủ của giang hồ đời trước đã mai danh ẩn tích, chỉ vì nàng căn bản không biết Đông Thần Long cũng là môn hạ của thần cung, càng không biết dưới trời tuyết này còn chôn sâu một tòa huyền thủy cung! Thần! Thật sự quá nhiều bí mật!

Bộ Kinh Vân nói: “Thế thì...”

“Vì sao Thần lại như vậy...”

“Muốn ngươi canh giữ — “

“Huyền Thủy cung —— “

“Cánh cửa thép vạn cân kia là cái gì?”

Đông Thần Long cười quỷ dị, đáp: “Bởi vì Thần muốn ta trông coi một kiếp!”

Bộ Kinh Vân nhú mày hỏi: “Cái gì...”

“Kiếp?”

Ánh mắt Đông Thần Long càng thêm quỷ dị, gần từng chữ một: “Một kiếp mà các ngươi cũng đã từng nghe.”

“Thiên Thần...”

“Kiếp nạn!”

Cái gì... Thiên Thần kiếp? Thiên Thần kiếp... Vậy mà lại nằm trong một cánh cửa thép vạn cân của Huyền Thủy cung? Bộ Kinh Vân nghe vậy, đôi mắt lạnh lùng xẹt qua một tia dị quang ngay tại chỗ, Thủy Linh và Tiểu Thanh thì càng cực kỳ chấn động, đồng loạt nói: “Thiên Thần chi... Kiếp? Thần mẫu từng nói với chúng ta, nàng và Tuyệt Duyên từng có một lần muốn ngăn cản sự tình phát sinh của Thiên Thần! Nhưng chúng ta mãi không biết Thiên Thần kiếp là xảy ra chuyện gì? Thiên Thần kiếp rốt cuộc là như thế nào...”

Đông Thần Long nói: “Hóa ra ngay cả Thần mẫu và Tuyệt Duyên cũng biết chuyện về kiếp nạn Thiên Thần? Hóa ra là hai người kia sau khi Thần chết đi, còn vào sâu trong Thần Cung để tìm kiếm những ghi chép về Thần kiếp, đúng không? Tức là Thần mẫu và Tuyệt Duyên cũng đã biết chuyện Thang Thanh Cương vạn cân kia...”

Bộ Kinh Vân đột nhiên nhắc nhở hẩn:

“Đông Thần Long...”

“Ngươi ——”

“Hình như cũng chưa nói cho chúng ta biết...”

“Cái gì là...”

“Thiên Thần chi kiếp?”

Đông Thần Long nói: “Nói thẳng, thật ra chuyện liên quan tới Thiên Thần kiếp, ta cũng không biết bao nhiêu! Chỉ biết giữa dân gian luôn có một ngôi miếu thờ cổ xưa lưu truyền, đó

chính là tượng thần của một ngôi miếu lớn nhỏ trong Thần Châu., Người của Thần Phong vạn dặm đó sẽ chết sạch! Về phần tại sao lại có câu trả lời như vậy, kể cả vì sao Thiên Thần kiếp đang ở trong cánh cửa khổng lồ vạn cân này, Thần vẫn luôn không đề cập gì đến ta! Chỉ bảo ta phải canh giữ nơi này, đừng để cho thiên thần kiếp của hần xảy ra trước khi hần thống trị nhân gian này! Vì vậy, ta sẽ phòng thủ nơi này hơn sáu mươi năm...”

Hóa ra ngay cả người Đông Thần Long luôn trông coi cửa thép vạn cân cũng không biết Thiên Thần kiếp vì sao lại phát sinh? Thủy Linh Tiểu Thanh nghe vậy không khỏi có chút thất vọng! Bộ Kinh Vân trầm tư nửa ngày, đột nhiên hỏi Đông Thần Long: “Vậy...”

“Đến tột cùng như thế nào...”

“Mới có thể mở ra ——”

“Cái cửa lớn ngàn cân kia là gì?”

Đúng rồi! Thay vì mọi người đều hỏi xem Thiên Thần kiếp rốt cuộc là trường kiếp dạng gì, chỉ bằng mở cửa xem xét cho rõ ràng đi! Khi đó há chẳng phải là thủy lạc thạch xuất hiện? Ai ngờ, Đông Thần Long lại lắc đầu cười khỏ, nói: “Bộ Kinh Vân, ngươi muốn mở cánh cửa lớn vạn cân dưới Huyền Thủy Cung kia? Nhưng nói trắng ra, cho dù chúng ta có hợp lực lượng tất cả mọi người, cũng chưa chắc có thể mở ra! Bởi vì, cửa lớn đã bị...”

Đông Thần Long nói tới đây bất kỳ lúc nào cũng khẳng định sẽ nhìn thẳng Bộ Kinh Vân, nhấn mạnh từng chữ từng chữ: “Thần lấy Di Thiên thần quyết phong ấn!”

A? Vậy mà Di Thần Quyết lại phong ấn cánh cửa khổng lồ bí mật của Thiên Thần kiếp? Vậy, Đại Bảo Thần Hành vẫn luôn muốn có được chân nguyên “Huyền Hồn” của Di Thiên Thần Quyết, dùng khổng chế kiếp nạn Thiên Thần, chẳng lẽ... có liên quan tới việc này?

Đây chính là nghi kị trong lòng Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh! Bất quá Đông Thần Long tiếp tục nói chuyện, rất nhanh đã xác nhận nghi ngờ của bọn họ! Nhưng nghe Đông Thần Long nói: “Cánh cửa lớn vạn cân kia, sản vật này là do

Thần sau này vì đảm bảo bí mật của Thiên Thần kiếp mới thêm vào, gọi là ” Thủ Kiếp Môn”! Kiến tạo của Thủ Kiếp Môn cũng không cách biệt mấy với Thập Điện Tổng Quản của Thập Điện., Chỉ cần ngoại nhân vọng tưởng phá cửa xông vào, sẽ dẫn nổ một nhóm hỏa dược trong cửa! Khác nhau, vạn thạch hỏa dược của Huyết Lao có thể san bằng cung điện thứ mười thành bình địa, nhân thần cộng diệt! Nhưng hỏa dược trong đạo thủ kiếp môn này đủ để san bằng mười mấy tòa cung điện!, Lại chỉ phá hủy những cơ quan then chốt liên quan tới Thiên Thần kiếp; hơn nữa, tức là ta là người giữ cửa, cũng không cách nào ở bên ngoài mở ra được, bởi vì ngoài cửa căn bản không có bất cứ cơ quan then chốt nào mở ra cánh cửa này...”

Thủy Linh nghe vậy khẽ giật mình, nói: “Không đảm bảo mở được cơ quan then chốt của cánh cửa này? Vậy, nếu như Thần muốn mở nó ra thì như thế nào?”

Đông Thần Long thở dài:

“Đây chính là chỗ thông minh nhất của Thần! Nếu hắn đã muốn canh giữ Thiên Thần kiếp này, không để cho hắn xuất hiện trước khi hắn thống trị nhân gian, hắn liền muốn bí mật của Thiên Thần kiếp, chỉ hắn mới có thể mở ra! Khi Thần đúc cơ quan của cánh cửa khổng lồ này, từng đem một khối kỳ thiết có thể hấp thu động lực., Quán tiền một bộ phận nội lực Di Thiên Thần Quyết của hắn, lại cùng nhau khảm vào trong cơ quan này. Cho nên chỉ cần có người có thể thân mang Di Thiên Thần Quyết, lại ở bên ngoài vận công đẩy cửa, thì cơ quan quán chú vào Thiên Thần quyết sẽ vì “Đồng khí dẫn dắt” mà khai động, cửa sẽ lại lần nữa tăng lên...”

A? Khó trách vị Thái Bảo kia thần hành lại hy vọng đạt được chân nguyên của Thần Di Thiên Thần Quyết đến thế! Huống chi, công lực trong cơ thể hắn tựa hồ còn có nhược điểm, phải dùng chân nguyên Di Thiên Thần Quyết mới có thể vượt qua...

Hơn nữa, ngày đó chỉ dùng công lực của Di Thiên Thần Quyết tiến vào bên trong kỳ thiết của cơ quan kia, rất có khả năng, là khối kỳ thiết kia tuy có công hiệu hút nhiếp, nhưng vẫn không cách nào chống lại ma Ha vô lượng năm đó đang tu luyện, cho nên tinh thần mới có thể ở bên trong Diệt Thế Ma Thân và Di

Thiên Thần Công, lựa chọn đưa Di Thiên Thần Quyết vào trong kỳ thiết!

Không thể tưởng được, Đông Thần Long và Thần Linh lại có một chủ tớ có quan hệ sâu xa như vậy! Sau khi ba người Bộ Kinh Vân nghe Tất Đông Thần Long nói xong, cuối cùng cũng hiểu được tại sao Thái Bảo dùng thần hành nhất định phải đoạt được di thiên thần chân nguyên, một nguyên nhân trong đó chính là muốn mở đạo thủ cướp môn này, lấy đi bí mật khổng chế thiên thần kiếp!

Nhưng trong lòng Bộ Kinh Vân vẫn có một vấn đề không minh bạch, hắn nói: “Nếu đã vậy.”

“Đạo Thủ Kiếp Môn này ——”

“Thậm chí ngay cả Thần Mẫu Tuyết Duyên...”

“Đây cũng là điều cuối cùng ta biết!”

“Vậy...”

“Thần Hành Thái Bảo.”

“Lại là ai nữa?”

“Hắn — “

“Vì sao lại có... “

“Biết Thủ Kiếp môn?”

Đúng rồi! Xét cho cùng, nguyên nhân chính là Thần đã chết! Bí mật của Thiên Thần kiếp cũng có thể thuận theo thần linh vĩnh viễn chìm xuống cửu tuyền! Vì sao thần hành Đại Bảo lại thiên về thiên thần kiếp? Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao lại ở võ lâm thượng đại, hoàn toàn không thấy kinh truyền? Đông Thần Long nói: “Thật ra, nếu nói đến thân phận chân chính của Thái Bảo thần hành, ngay cả ta cũng không rõ ràng! Ta chỉ biết, hắn, thật sự là một nhân vật không dễ chọc! Hơn nữa còn có một đoạn cổ sự nữa với thần.”

Cái gì? Hóa ra ngay cả Đông Thần Long cũng không rõ thân phận thật sự của Thái Bảo Thần Hành? Bộ Kinh Vân chậm rãi nói: “Vậy...”

“Đại Bảo thần hành và thần...”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Đông thần có thể thở dài thật sâu:

“Ài, nói đến nói lui, nếu nói đến chuyện xưa của Thái Bảo và Thái Bảo thần hành, vẫn phải có lý do...”

“Lúc trước Thần khuất phục ván cờ của ta đã bắt đầu!”

Thủy Linh và Tiểu Thanh nói: “Ồ? Vì sao chuyện về thần hành và thần hành lại do bàn cờ kia bắt đầu?”

Đông Thần Long nói: “Bởi vì, tuy rằng ngày đó Thần lấy trí tuệ và tu vi võ học ẩn chứa trong ván cờ kia thuyết phục ta, sau này càng lấy bàn cờ kia chu trắc phục vô số cao thủ, nhưng...”

“Thần Hành Thái Bảo, lại là hai người thần không thể lấy bàn cờ này thuyết phục...”

“Hạt! Trung! Vung! Nhất!”

Trời! Nguyên lai thần từng lấy bàn cờ này thuyết phục vô số cao thủ trên đời, lại không thể thuyết phục hai người? Mà Thái Bảo thần hành lại là một trong hai người này? Nói như vậy...

Trí tuệ và tu vi của Thái Bảo Thần Hành: thật xấu gì cơ chứ. QOPPPPPz, Điện Thư có thể chống đỡ được sự bất tử của Trường Sinh sao?

Chỉ một thoáng, Thủy Linh, Tiểu Thanh không khỏi càng thêm hiếu kỳ với thân phận Thái Bảo Thần Hành! Bộ kinh vân băng lãnh hai mắt, cũng chậm chậm nổi lên một tia tinh quang! Nhưng mà hắn lại càng hứng thú biết, ngoại trừ Thái Bảo thần hành, người khác có thể không bị Thần đánh cờ rốt cuộc là ai?

Đông Thần Long nói: “Cho đến khi Thần bị vụ nổ của ốc biển kia chết, ta vì thần bí mà thủ hộ cửa cướp đã hơn sáu mươi năm; trong hơn sáu mươi năm này, thậm chí ta còn biết rất nhiều chuyện về thần mẫu và pháp trí không biết! Ví dụ như mặt ngoài của thần tuy rằng ngày ngày sau trốn sau màn trướng của thần cung, nhưng thật ra ngẫu nhiên vẫn xuất quan, còn mục đích người xuất quan lại là sưu tập thần cung...”

“Sưu thần!”

Không sai! Sưu Thần Quan sở dĩ lấy tên là Lục Thần Cung, vốn là kỳ nhân dị sĩ tinh thần muốn sưu tầm khắp thiên hạ có tu vi Thần cấp, dùng để ngày khác thống trị nhân gian!

“Thần mặc dù bởi vì dung mạo mình ngày càng già yếu mà tận lực không đi ra khỏi trường che của thần quan, nhưng nếu thật sự nghe nói kỳ nhân hào kiệt gì đó, đều sẽ giống như lần đó, mang lên mặt nạ đúc sắt tự mình chiêu nạp! Mà hơn sáu mươi năm kể từ lúc ta giữ cửa cho hắc, cũng thấy hắc từng dùng ván cờ kia chiêu lãm vô số kỳ nhân dị sĩ, toàn bộ kỳ nhân dị thượng cuối cùng đều không cách nào thất bại võ công cùng trí tuệ, cam tâm làm phó, nhưng có hai người là ngoại lệ!”

“Người thứ nhất, đương nhiên là người từng được Thần Dẫn ngắm nhiều năm trước...”

“Thần Hành Thái Bảo!”

Bộ Kinh Vân kinh ngạc, nói: “Thần Hành Thái Bảo...”

“Từng bị Thần...”

“Dẫn kiến?”

Đông Thần Long nói: “Không sai! Nghe nói năm đó Thái Bảo thần hành là một cường giả mới quật khởi trong giang hồ, rất nhiều người giang hồ chỉ nghe những thủ đoạn tàn nhẫn và võ công cao không lường được của y, nhưng chưa từng thấy sự thật, chỉ vì từng thấy chân nhân của y đều bại vong dưới tay y! Vì vậy mới phải chịu!, Năm đó ta cũng rất muốn nhìn phong thái cường giả vừa quật khởi trên giang hồ này, đáng tiếc, sau khi thần mệnh lệnh ta đứng xa xa trong Huyền Thủy Cung Điện Đường, ta chỉ có thể nhìn xuyên qua khe cửa nhìn thấy bóng lưng Thần Hành Thái Bảo! Cũng không thấy rõ diện mục chính diện của hắc!”

Tiểu Thanh nói: “Vì sao Thần không cho người nhìn khuôn mặt thật của Thái Bảo Thần Hành?”

“Không biết!” Đông Thần Long nói: “Nhưng mỗi một việc Thần đều có mục đích riêng! Ông ta không cho ta thấy bộ mặt thật của Thái Bảo thần hành, có thể bởi vì khuôn mặt thật của Thái Bảo thần hành là một bí mật rất quan trọng!”

Thủy Linh đứng bên cạnh cũng hỏi: “Người nói xem Thần và thành thị có thể bảo vệ bàn cờ cái thế của địch thần kia, rất

cuộc hấn ứng phó ra sao - Thần?”

Đông Thần Long nói: “Ta thực sự đứng rất xa, ngay cả khuôn mặt thật sự của Thái Bảo thần hành cũng không cách nào thấy rõ, càng không nói đến việc hấn làm sao ứng phó được ván cờ này của Thần trong nhiều năm qua! Ta chỉ thấy Thái Bảo thần hành ngạo mạn trong lòng đất vài lần, sau đó Thần không khỏi chặc chặc khen ngợi:

“Tốt! Bản thân đã trải qua hơn trăm năm tuế nguyệt, hôm nay rốt cuộc cờ trong tay địch thủ rồi! Nhưng người mới vừa rồi, tuy đã bắt đầu xoay chuyển tử cục, nhưng nếu dùng bí pháp dừng mãnh vô lự của người bây giờ, sau khi đánh thêm mấy quân cờ trắng nữa, tất bị quân cờ đen của ta vây lại, khi đó chắc chắn sẽ đẩy mình vào tử cục vạn kiếp bất phục! Theo suy nghĩ của bản thân, người vẫn là biết cơ hội bỏ cuộc, quay đầu lại là bờ, thừa nhận thất bại, sớm ngày trở lại dưới cờ của ta, có lẽ còn có thể tránh được một kiếp...”

Thần ngữ còn có chuyện khác, hiển nhiên là muốn Thái Bảo Thần Hành biết rõ cơ hội nhận thua, không ngờ Thái Bảo Thần Hành lại dị thường tâm cao khí ngạo, chỉ cười lạnh nói: “Vậy sao? Thái Bảo thần hành ta ngược lại không thấy ván cờ này đã thất bại như cũ. Nếu người muốn thắng ta, thì đừng có tiếp tục lải nhải nữa, tập trung tinh thần đặt tên thật sự cho người, xem ta thắng người thế nào đi!”

Mặc dù giọng điệu Thần Hành Thái Bảo vô lễ, nhưng tinh thần vẫn là cười sang sảng, nói: “Được! Người dám khiêu chiến bản thân, nhất định sẽ rất hối hận...”

Dứt lời, hai người lại tiếp tục đối nghịch. Ai ngờ, ngay sau khi Thần lại đánh xuống mấy quân cờ đen, Thái Bảo thần hành ngây ngốc như mộc, một lúc lâu bất động, thần bắt đầu cười lạnh:

“Ta đã sớm nói người nhất định sẽ về sau, hiện giờ người đã biết, thế gian này vốn không ai có thể vượt qua bản thân đúng không?”

Ta nghe thần nói như vậy, biết thắng bại của hai người bọn họ đã phân! Mà lúc này, cũng là thời điểm thực sự động thủ...

Quả nhiên! Thái Bảo thần hành không cam lòng vì một ván cờ thất bại mà bị Thần nạp vào dưới lá cờ, dẫn đầu làm khó dễ và Thần động thủ! Nhìn võ công năm đó của hần, tu vi có thể truy sát thần linh, cao tới mức khiến người ta lú lờ. Chẳng trách năm đó ông ta có thể quật khởi nhanh như vậy trong võ lâm, nhưng...

Một khi đã nói công lực của hần tựa hồ có thể truy đuổi “Thần”, thì tức là, hần còn chưa kịp đạt tới “Thần”! Sau mười chiêu, Tỳ Hưu “Bạch thạch” một tiếng, ta chỉ thấy tinh thần vền vền dùng một ngón tay đã có thể nghiền nát xương ngực của Thái Bảo Thần Hành. Rốt cuộc hần bại rồi!

Thần thu phục Thái Bảo Thần Hành, nhưng lại không lập tức giết hần, ngược lại còn mang hần quay về sưu tầm Thần Cung, giam ở chỗ sâu trong cung mới được người ta biết, thậm chí hai gã người hầu vốn đồng hành với Đại Bảo thần hành - Hung La và Thái Ông cũng bị giam ở đó!

Về phần Thần vì sao một mực không giết Thái Bảo kiệt ngạo khó thuần này? Còn vì sao hần phải nhốt mình ở chỗ sâu trong thần cung? Từ trước đến nay không ai biết rõ! Thần cũng chưa từng nói cho ta nửa lời hai lời! Ta chỉ biết là, Thần Hành Thái Bảo đã thiếu chút nữa có thể truy đuổi thần, vậy thì sống chết ở chỗ sâu trong thần cung cũng không biết chừng. Đến sau khi bãi biển nổ lớn, rốt cuộc vị Thái Bảo thần hành vốn không nhìn thấy mục đích này mới thoát ra được...”

Thế khó đoán được, vốn dĩ Thái Bảo thần hành thiếu chút nữa có thể so sánh cùng thần, trí tuệ và công lực của y năm đó cũng chỉ kém thần một chút! Tuy rằng cuối cùng cũng bại trên tay thần, nhưng có thể ở trong ván cờ của thần và nghe ngóng tin tức đàm phán của thần, đã so sánh với mấy cái gọi là cao thủ cũng không cách nào so sánh với một quân, cao hơn không biết bao nhiêu lần!

Bộ Kinh Vân và Thủy Linh Tiểu Thanh cuối cùng cũng nghe xong câu chuyện về thần hành đại bảo và thần linh, bộ dáng ngập ngừng kinh vân nói: “Người từng nói...”

“Thái Bảo Thần Hành chỉ là...”

“Một trong hai người ngang hàng với bàn cờ của địch nhân.”

“Sớm một người tới — “

“Lại là ai nữa?”

Đông Thần Long chợt nghe câu hỏi như vậy, ánh mắt không hên mà lại trở thành một câu chuyện xưa. Lúc này, vẻ tán thưởng trong ánh mắt ông càng đậm hơn, phảng phất như người có thể ngang hàng với ván cờ Thần Hành Thái Bảo thứ nhất còn đặc sắc hơn cả Thái Bảo thứ nhất gấp trăm ngàn lần. Y nói: “Người có thể sánh ngang với Bàn Cờ của địch Thần kia là một người khiến ta suốt đời khó quên; người này khiến người ta khó quên, không liên quan đến ván cờ của “hắn” có thể ngang ngửa với kẻ địch, mà là bởi vì khí độ của hắn...”

“Khí độ của hắn?” Tiểu Thanh hiém thấy.

Đông Thần Long gật đầu, ánh mắt như đang suy nghĩ:

“Đúng vậy! Khí độ của hắn! Người nọ mặc dù mang trên người khí thế vô thượng “Thánh mà không thể xâm phạm”, nhưng lại không hề bá đạo như cường giả bình thường! Hắn, trái lại ẩn chứa vô tận tang thương bi thương, ẩn chứa vạn cổ bi thương, hắn vốn không để ý tất cả mọi thứ! Cho nên, khi thần bí hơn mười năm trước mời hắn đến Huyền Thủy cung, cách màn trướng gặp hắn, hắn vẫn khí định thần nhàn như vậy, căn bản không có chiến đấu hữu ý với Thái Bảo thần hành như vậy...”

Một người “Thánh mà không thể xâm phạm”, lại ẩn chứa bi thương vạn cổ? Bộ Kinh Vân nghe vậy, tâm chí lập tức hiện lên một người mà hắn quen biết, hắn đột nhiên hỏi: “Người...”

“Người theo lời — “

“Rốt cuộc là ai?”

Đông Thần Long nhìn Bộ Kinh Vân, đáp đầy thâm ý: “Hình như ngươi cũng quen biết người này!”

“Hắn, chính là người từng xuất hiện từ võ lâm hơn mười năm trước...”

“Thần thoại võ lâm!”

“Không có!”

“Danh!”

Thiên! Thật sự là thúc thúc của người da đen! Bộ Kinh Vân liệu liệu đều không phải giả! Cũng chỉ có thúc thúc áo đen trải qua vô số lần tang thương mới có khí thế “Thánh mà không thể xâm phạm” như thế! Cũng chỉ có trải qua trăm kiếp mới có thể chẳng hề để ý đến tất cả!

Thậm chí, cái gọi là Thần trường sinh bất tử, cũng yên lặng quan tâm!

Chỉ vì bản thân hắn chính là thần thoại!

Trong ba giới Hoàng Tuyền và Bích Hải trên thiên hạ là đặc sắc nhất - thần thoại vạn thế!

Ngay lúc tử vong như giếng cổ không chút xao động, trong lúc nghe lại hai chữ vô danh thì Đông Thần Long lại tiếp tục hồi âm nói tiếp:

“Ngay tại hơn mười năm trước, thần nghe nói giang hồ quật khởi một cái chỉ dựa vào sức lực một người liền có thể nghiền nát thần thoại võ lâm của mười người môn phái, đã biết người này tuyệt đối không phải là nhân vật tầm thường! Thăm nghĩ một là mời chào người này!, Một là mau chóng xử lý người này, miễn cho lưu lại hậu hoạn cho tương lai sau này mình sẽ xuất giang hồ! Thần vẫn là lấy ván cờ cuối cùng mà cả thần hành Thái Bảo cũng không cách nào thắng nổi. Vô danh một lần bí mật ứng hẹn mà đến: Năm đó ta cũng được phép ở bên cạnh yên lặng xem ván cờ này!”

“Thần Nhãn thấy vô danh năm đó vẫn chỉ chừng hai mươi tuổi, thăm nghĩ cho dù tư chất hắn xuất thần nhập hóa như thế nào, trí tuệ của hắn chưa chắc đã hơn trăm tuổi, cho nên thần đầy tự cho mình lần này tất thắng không thể nghi ngờ; trong thần thoại vô danh, cũng chắc chắn vận mệnh giống như vô số cao thủ võ lâm, được thần thu về sưu tầm dưới cờ thần cung, nhưng mà, thần đã sai lần này, sai sai rồi...”

Vô Danh chỉ nhìn bộ cục bàn cờ của Thần một cái, không chút nghĩ ngợi, nhặt một quân cờ trắng đặt ở một vị trí trong đó, nặng nề nói: “Trên đời cũng không có gì không phá được tử cục!”

Càng không có Thần không thể bại!

Cũng không có ai không chiến thắng vận mệnh!

“Người bày bố cục thần trong tinh thần, nhưng tâm của người lại một mực vây ở trong cái vòng tay tự cho là cái thế của mình, không có tiến bộ, hôm nay thua có thể oán ai?”

Ta vạn liệu không tìm được, vô danh chỉ là một quân cờ, nói là thần đã thất bại! Nhưng thần sau màn trướng vẫn im lặng không nói, cứ cười nói vui vẻ, thái độ khí định thần nhàn đã biết, vô danh, thật sự chỉ bỏ một quân cờ là mình...

Bại Thần!

Hắn đúng là thần thoại chí cường trong vạn thần!

Một người thắng tức thì, vô danh cũng không lưu lại, xoay người rời đi, hắn cũng không tiếp tục đối phó Thần, chỉ vì hắn biết, Thần đã vì ván cờ này mà thấy rõ thực lực thần thoại của hắn, cho dù Thần đối với nhân gian này thâm thúy như thế nào, cũng vô danh tin tưởng Thần sẽ vì kiêng kỵ hắn mà tạm thời không hiện nhân gian...

Quả nhiên! Ta cho rằng ngựa mặt lên cho dù ván cờ thất bại, cũng sẽ động thủ diệt trừ họa lớn trong lòng Vô Danh! Ai ngờ thần luôn tĩnh bất động trong trướng! Ta hiểu, thần lúc đó động thủ, chỉ vì hắn động thủ, cũng là vô ích!

Luận công lực, lúc ấy chỉ là vô danh từ hai mươi tuổi đã có tu vi có thể đặt tên là tư chất cao đến đâu, cũng chưa chắc đã bằng Ma Ha giới năm đó nghiên cứu vô lượng, nhưng với ánh mắt siêu phàm của một người vô danh đã bị bại Thần Kỳ cục, thần thâm tin tưởng., Mặc dù hắn xuất ra bất kỳ chiêu nào, vô danh đều biết trước khi hắn xuất chiêu sẽ đoán ra chiêu tiếp theo! Thần dù có thể dùng Ma Ha Vô Lượng đối phó vô danh, nhưng mỗi một chiêu tất sẽ bị vô danh dịch chuyển tránh, trước khi nắm chắc mười phần có thể giết vô danh, vậy không bằng tạm thời án binh bất động...

Mà lần này thần bất động đối với vô danh binh, ẩn xuống hơn mười năm, đề lên ái thể của ta chết thảm, mượn chỗ ẩn thân giang hồ; theo như thần thì bản thân cũng bị vụ nổ lớn ở rãnh biển kia giết chết, hắn vẫn nhìn không thấu Vô Danh...

Thần thoại trong thần thoại!

Thần hành, Đại Bảo, Thần, Vô Danh, Thần, hai trận đặc sắc tuyệt luân, nhưng một mực không để ý tới sự đối đầu của Thần

giả khắp thế nhân, Đông Thần Long đã... Sau khi đám người Bộ Kinh Vân thốt nói xong, ba người Bộ Kinh Vân sau khi nghe xong, dưới cái danh đại danh mà có thể sánh ngang Thần, tu vi cái thể và trí tuệ vô thượng, đồng thời cũng nổi lên nghi vấn; Bộ Kinh Vân hỏi: “Thần —— “

“Nếu mỗi lần làm một chuyện...”

“Đều có mục đích cả.”

“Hắn bị giam khốn Thái Bảo Thần Hành.”

“Đến tột cùng lại có cái gì — “

“Mục đích?”

Đông Thần Long lắc đầu thở dài: “Nếu như có thể biết rõ trước giờ nghiêm khắc quả ân, Thần không lưu lời sao lại để lại Thái Bảo thần hành một mạng, tin tưởng thân phận chân chính và khuôn mặt của Đại Bảo thần hành cũng có thể giải quyết dễ dàng! Tuy nhiên, Bộ Kinh Vân, cho dù các người không biết thân phận và diện mục của Thái Bảo thần hành cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì các người sắp có thể đạt được Di Thiên Thần Quyết chân nguyên rồi, hắn không thể làm gì các người được nữa...”

Thủy Linh Tiểu Thanh bên cạnh nói: “Ồ? Đông... Thần Long, người vì sao nói... chúng ta nhanh chóng đạt được chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết?”

Đông Thần Long trực tiếp giải đáp chỗ khác: “Chẳng phải bây giờ ta đang dẫn các người đi xem di thể của Thần à? Di Thiên Thần Quyết chân nguyên, giờ phút này vẫn còn trong di thể của Thần!”

Lời này vừa nói ra, đám người Bộ Kinh Vân không khỏi sửng sốt! Tiểu Thanh nhìn Bộ Kinh Vân, lại quay lại nhìn Đông Thần Long, hỏi: “Nhưng, chúng ta từng nghe thấy thôn trưởng từng đem thần sắc của người là “Long” triều bái nói, lúc người cứu hắn thì nhận được “Huyền hồn”, nếu huyền hồn chính là chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết, vậy thì vì sao sông vẫn còn nguyên trên xác của thần?”

Đông Thần Long lắc đầu cười, nói: “Chỉ vì hôm đó ta nhất thời nhìn lầm! Thật ra, lúc ta cứu trưởng thôn kia, cũng không phải là chân nguyên dịch chuyển Thiên Thần quyết, mà là...”

Đông Thần Long nói tới đây, thỉnh thoảng móc từ trong ngực ra một vật lấp lánh ánh sáng màu đỏ, nói tiếp từng chữ từng chữ:

“Diệt thể ma thân —— “

“Chân! Nguyên!”

A? Hóa ra Đông Thần Long hôm đó đã nhắc lên, chẳng qua chỉ là một nửa chân nguyên diệt thể ma thân một nửa kia? Chân nguyên Di Thiên Thần Quyết còn trên cả thi thể Thần... kia...

Bộ Kinh Vân lập tức nặng nề hỏi: “Nếu...”

“Liên tục diệt thể ma thân chân nguyên —— “

“Cũng đã rải rác trên đất tuyết rồi.”

“Vì sao chân nguyên Di Thiên Thần Quyết —— “

“Còn giữ nguyên thân ——”

“Trong thi thể ư?”

Đông Thần Long nói: “Thật sự là một lời khó nói hết! Bộ kinh vân, chỉ cần người lúc nhìn thấy thi thể Thần, sẽ triệt để minh bạch tại sao Di Thiên Thần Quyết còn lưu lại trong cơ thể hắn, mà Diệt Thể Ma Thân đã tản ra trên đất tuyết! Kỳ thực, cũng chỉ có người mới có thể dùng vô lượng chân nguyên trong bộ phận người người đem Di Thiên Thần Quyết bức ra từ trong cơ thể Thần...”

Đông Thần Long càng nói càng làm người ta khó hiểu, nhưng ông ta trông thấy Bộ Kinh Vân hai hàng lông mày nhíu chặt lại cùng với vẻ mặt nghi hoặc của Thủy Linh Tiểu Thanh, ông ta không khỏi thở dài nói: “Ta biết vô luận ta nói thế nào, các người cũng sẽ không hiểu! Nhưng không gấp! Chỗ chúng ta phải đi là “Thần Chi Mộ”, chúng ta đã có thể nhìn thấy rồi! Các người có thể tìm đáp án trên di thể thần, tìm các người suy nghĩ!”

“Xem đây!”

Đông Thần Long nói xong chỉ tay về phía tuyết cách đó mấy trăm trượng, chỉ thấy nơi đó đang dựng đứng một khối bia mộ! Trên bia mộ đột nhiên khắc ba chữ nhìn thấy mà giật mình —

Thần! Chi! Mộ!

Thì ra trong lúc bất tri bất giác, bốn người đã đến được vị trí Thần Táng! Trong ánh mắt kinh hãi lạnh lẽo, vội vàng mơ hồ hiện lên một tia hy vọng, bởi vì nếu chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết còn lưu lại trong di thể Thần, vậy tuyệt duyên với thần mẫu là được...

Tiểu Thanh và Thủy Linh chợt thấy Thần Chi Mộ ở cách xa mấy trăm trượng, sau đó lập tức nhảy nhót, Tiểu Thanh nói: “A... A... Thần... Thì ra là được chôn ở đây? Vậy... Tuyệt Duyên và thần mẫu được cứu rồi...”

Đông Thần Long lại bỗng nhiên cười khò:

“Mà ta, cuối cùng cũng có thể - công thành lui thân!”

Tiểu Thanh và Thủy Linh vốn đang muốn bay vút về phía Thần Chi Mộ, nhưng nghe Đông Thần Long nói thế, lập tức dừng chân; mà bộ kinh vân, càng yên lặng nhìn hẩn, giống như đang đợi hẩn giải thích.

Chỉ thấy Đông Thần Long cười khò nói với Bộ Kinh Vân: “Nói thẳng đi, lão phu tuy là ở đời trước đã tâm bùng bùng trong giang hồ, nhưng từ khi bị thần ban bố, càng phải trông coi ” Thủ Kiếp Môn”, ý chí sớm đã tăng cao: Về sau may mắn người và Thần Mẫu Tuyệt Duyên giết chết Thần, mới không cần tiếp tục nhận điều khiển của Thần nữa, thân có thể tự do, cho nên..., Hôm nay, người chịu nói tỉ mỉ về tiền trần giữa Thái Bảo và thần hành cho người, chỉ vì báo đáp người trong lúc vô ý đã ban ơn tự do cho ta. Nếu như đã đem Thần Quyết chân nguyên trước phần mộ người mang thần, Đông Thần Long ta muốn làm cũng đã làm xong. Cũng là nên tìm một nơi bình thường, hảo hảo vượt qua tuổi già...”

A? Nguyên lai Đông Thần Long đã sớm muốn trở về vườn đồng chính thức? Chỉ thấy hẩn vừa cầm chân nguyên Diệt Thế Ma Thân phóng ra hồng quang vừa đưa cho Bộ Kinh Vân, vừa nói: “Bộ Kinh Vân, chân nguyên Diệt Thế Ma Thân này tuy vì ta nhặt được, nhưng đối với chuyện muốn về vườn làm của Quy Âm Điền Viên, ta đã không còn gì để dùng! Chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân này tặng cho người! Hi vọng cuối cùng người có thể ngăn cản Thái Bảo hành thần mang đến họa kiếp cho nhân...”

Trong lúc nói chuyện, Đông Thần Long đã đưa thân thể Diệt Thế Ma đến trước Bộ Kinh Vân, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn chưa có động thái gì, dường như đang do dự xem có nhận hay không. Ai ngờ, trong lúc hăn do dự, một giọng nói lạnh như băng đột nhiên không biết từ đâu truyền đến, nói: “Bộ Kinh Vân! Người đã không cần chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân...”

“Vậy ta liền —— “

“Đừng khách khí!”

Thanh âm lạnh như băng này, Đông Thần Long Thủy Tiểu Thanh, thậm chí bộ kinh vân cũng có chút kinh ngạc! Chỉ vì bọn họ ở nơi này tia chớp đã lập tức nhận ra, thanh âm này...

Đúng là giọng nói của vị Thái Bảo thần hành kia!

Trời! Không muốn Thái Bảo thần hành cũng tới theo!

Không kịp kinh ngạc! Không kịp phản ứng! Thanh âm “Thần Hành Thái Bảo” vẫn còn bên tai, bỗng “Phốc” một tiếng! Chân nguyên Diệt Thế Ma Thân trên tay Đông Thần Long bắt ngờ biến mất!

Mọi người tập trung nhìn vào, chỉ thấy Thái Bảo Hành Thần đội mũ sa đã cầm chân nguyên “Diệt Thế Ma Thân”, đứng cách xa bên ngoài mười trượng đang đứng trên một gò tuyết nhỏ! Chỉ trong nháy mắt, hăn đã đoạt được chân nguyên trên tay Đông Thần Long cách đó mười trượng, thân pháp cực nhanh, quả thực không để cho Nhiếp Phong dùng khinh công dương danh là chân nguyên của Truy Ma Thân, hăn thỉnh thoảng nhìn về phía đám người Bộ Kinh Vân cười lạnh:

“Bộ Kinh Vân: Chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân đã rơi vào tay bốn tọa! Hôm nay, cho dù chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay bốn tọa! Các ngươi đều không thể ngăn cản ta!”

Phần mộ của Thần ở ngay ngoài mấy trăm trượng. Thái Bảo thần hành vừa đoạt được chân nguyên của ma thân, không nói lời nào đã nhắm thẳng phần mộ của Thần ở ngoài mấy trăm trượng bay đi!

Mọi người thấy Thần Hành Thái Bảo đã lướt thẳng về phía Thần Ma chi mộ, tâm tích áp không ổn, vội vàng đuổi theo,

nhưng mà thân pháp Thái Bảo vốn đã cực nhanh, giờ phút này càng chiếm được hành cơ, “Bụp” một tiếng lao nhanh như điện, người đã ở xa đằng đằng vượt lên trước năm mươi trượng so với đám người Bộ Kinh Vân!

Nhưng cho dù hấn đoạt được tiên cơ dẫn đầu từ xa, hấn vẫn còn...

Nhanh hơn một người!

Một người nhanh đến nỗi trong tên cũng có chữ “Phong”!

Tỳ Hưu nghe “Bụp” một tiếng! Như kinh phong! Như Tật tiền! Một bóng người nhanh tuyệt thình lình đã đoạt trước người Thái Bảo Thần Hành, chân rần liên hướng mặt Thái Bảo thần hành điên cuồng quét tới!

“Chân thật nhanh!”

Thần Hành Thái Bảo dường như không cần phải lo lắng, lại có người có thể nhanh đến như vậy, vừa kinh ngạc vừa ngang tay một cái. Người tới mặc dù bị gã chấn khai, nhưng chỉ có mỗi cái nháy mắt khi Thái Bảo Thần Hành kinh ngạc, chỉ trong nháy mắt có điện quang hỏa thạch, Bộ Kinh Vân cùng với Thủy Linh Tiểu Thanh, còn có Đông Thần Long đã đuổi theo!

Lập tức mọi người liếc nhìn, bóng người nhanh như gió, kinh cước ngăn cản Thái Bảo thần hành đã dùng hai chân đứng thẳng trên hai vách tuyết cách đó mấy trượng. Người này không phải ai khác, chính là đám người Bộ Kinh Tuyết mê muội đã lâu...

Nhiếp!

Gió!

A... Là Nhiếp Phong? Hấn cuối cùng cũng được cô gái gọi là “Mộng” kia cứu tỉnh rồi?

Cuối cùng cũng tới?

Nhiếp Phong chợt hiện! Mặc dù đám người Bộ Kinh Vân không biết vì sao hấn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, nhưng hấn đã vận chân ngăn chặn Thần Hành Đại Bảo nháy mắt phóng đến Thần Chi Mộ, cuối cùng tạm thời giải quyết việc cấp bách của bọn họ! Mà Nhiếp Phong thấy Bộ Kinh Vân cùng đám người Thần Hành Thái Bảo tranh nhau lướt về phía một cái

một cách đó mấy trăm trượng, lập tức dường như đã biết chuyện gì xảy ra, lập tức nói: “Vân sư huynh, vì sao ta tới đây nói rất dài dòng! Chúng ta hay là...”

“Đạt được mục đích rồi hãy nói!”

Một lời nói đến nước này, thân thể Nhiếp Phong đã vang lên, tia chớp lướt về phía thân mộ ngoài mấy trăm trượng. Bộ Kinh Vân cũng hiểu ngầm ngầm của y, tức thì đuổi sát theo! Chỉ vì hai người bọn họ đều biết rõ, hôm nay cũng không phải là lúc đây đưa với Thái Bảo thần hành, mà là ——

Thời điểm cướp đoạt thần quyết chân nguyên trong thân mộ trước!

Huống chi, còn có Thủy Linh Tiểu Thanh và Đông Thần Long tạm thời ngăn cản Thái Bảo Thần Hành với bọn họ!

Quả nhiên! Thủy Linh Tiểu Thanh và Đông Thần Long, thấy Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong đã cùng nhau lao tới thân mộ, biết rõ trước khi hai người lấy được thần quyết Chân Nguyên, trước hết cần phải ngăn chặn Thái Bảo thần hành đuổi theo cùng tranh đoạt với hai người. Thủy Linh càng phấn đấu quên mình, một trảo đã chụp vào khăn che mặt của Thái Bảo thần hành, lại còn nũng nịu quát: “Thái Bảo! Hai tỷ muội chúng ta hôm nay thề sẽ không để cho ngươi đoạt được thần quyết chân nguyên! Hơn nữa còn phải nhìn cho rõ ràng diện mạo thật sự của ngươi!”

Trong tiếng quát, Thủy Linh móng vuốt thiếu chút nữa đã chụp trúng khăn che mặt của Thái Bảo thần hành. Nhưng mà Thái Bảo thần hành hơi nghiêng đầu, liền dễ dàng né qua, tiếp theo phát ra một tiếng cười lạnh, nói: “Nha đầu! Chỉ bằng ngươi cũng muốn nhìn mặt bốn tóa?”

“Cút ngay cho ta!”

Nói xong, chưởng thần Hành Thái Bảo vung lên, Hách Thính “Ầm” một tiếng, không ngờ lại quét toàn bộ thân thể Thủy Linh về phía một vách tường tuyết cách đó mấy trượng, quét thật sâu nòng vào trong vách tuyết!

Nhưng ngay sau khi tháo gỡ thủy linh, Tiểu Thanh tỷ muội tinh thâm, cũng đã bay nhào tới:

“Ngươi đã thương tỷ muội của ta?”

“Ai cũng không được đả thương tử tử của ta!”

Đại Bảo đang ngửa mặt lên thì muốn dùng sức mạnh để quét ngang Tiểu Thanh, chuẩn xác là lòng bàn tay đã đi được nửa đường thì chợt nghe “Phốc phốc” một tiếng! Hai cánh tay to lớn và thô to của Hách Kiến bất giác kẹp chặt lấy hắn! Người siết chặt hắn chính là Mạc Vấn.

Đông! Thần! Long!

“Hảo gia hỏa!” Thái Bảo thần hành cười lạnh:

“Ngay cả tên nô bộc thấp hèn như ngươi cũng muốn ngăn cản ta?”

Lúc này Tiểu Thanh cũng đã tấn công tới gần lông mi, lúc này Thần Hành Đại Bảo đang cười lạnh vẫn như lâm nguy không loạn, bỗng dừng ống tay áo vung lên, “Bịch” một tiếng! Trong tay áo có một cái bóng bạc mờ ảo bắn nhanh về phía Tiểu Thanh! Rõ ràng là đoàn bóng bạc kia...

Bên này, đã có Tiểu Thanh và Đông Thần Long tạm thời ngăn cản Thái Bảo hành thần, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong không bị cản trở, rất nhanh đã lướt ra ngoài mấy trăm trượng. Ánh mắt mờ mịt đã lướt đến trước Thần chi mộ!

Nhiếp Phong nói: “Vân sư huynh! Xem ra ba người bọn họ không ngăn được tên Thái Bảo thần hành kia bao lâu! Thời gian không nhiều! Chúng ta mau phá mộ xem thi thể của Thần!”

Đúng vậy! Không thể chậm nửa khắc! Nếu không Thái Bảo Thần Hành thoát khỏi mọi người, dây dưa đuổi theo càng phiền toái! Để tránh đêm dài lắm mộng, Bộ Kinh Vân cũng không nói gì, vỗ tay mạnh một cái., Đã cách không vỗ lên mặt tuyết trước thần mộ, chưởng kinh hùng hồn vô cùng, ngay tại chỗ đã đem toàn bộ thần mộ dưới băng tuyết đánh cho nổ tung! Cùng lúc đó, Táng Thần Đồng Quan chôn dưới tuyết cũng bị chưởng kinh chấn động từ trong mộ phóng lên tận trời! Bộ kinh vân chợt thấy đồng quan phóng lên trời!, Bàn tay thứ hai lại như sấm, tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên “Đương đương” như tiếng kim loại va chạm, nắp quan tài đồng bị một chưởng của hắn phá thành hai nửa! Mà ngay lúc nắp quan tài bị phá thành hai đoạn, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp

Phong đã có thể thấy được thi thể của Thần trong quan tài, Trớ Chú nhìn xuống...

Trời! Nhiếp Phong nghẹn họng nhìn trần trời! Bộ kinh cũng động dung thật sâu! Hắn bắt đầu hiểu ra, vì sao Diệt Thế Ma Thân chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân tan rã trên trời tuyết, mà chân nguyên Di Thiên Thần Quyết vẫn ở lại trong thi thể hắn! Đơn giản là vì...

Bộ Kinh Vân và thi thể của Nhiếp Phong bây giờ đã biến thành...

A...? Đây chính là... thi thể của Thần?

Đây chính là kết cục sau khi Thần Trường Sinh bất tử chết sao?

Không...

Ngay khi Thủy Linh Tiêu Thanh và Đông Thần Long quần lấy Thần Hành Thái Bảo, Bộ Kinh Vân và thi thể Nhiếp Phong vì thần thì chấn động một cái vách núi tuyết cách mặt tuyết trăm trượng, có một người đang lẳng lẳng xem lần phân tranh này, không ngờ người này lại là...

Thần! Mẹ!

Hả? Hóa ra không những Nhiếp Phong chạy tới? Ngay cả Thần mẫu sau khi ôm thi thể nữ hài thể tuyết duyên, cũng đã bí mật chạy đến nhưng thấy thần mẫu vẫn nhìn mọi người dưới vách đá, không hện mà thở dài nói: “Được...! Kinh Vân! Con trai của ta! Con của ta, cuối cùng cũng là một nam nhân nàng không có ái sai! Chỉ cần con có thể lấy ra chân nguyên trong xác Thần Thi, Tuyết Duyên cùng chúng sinh Thần Châu... liền được cứu...”

Thần mẫu nói đến đây, đang muốn tung người nhảy xuống giúp đỡ mọi người, ai ngờ ngay lúc này, Thần Mẫu sóc nghe phía sau có âm thanh bình tĩnh lạ thường nói: “Tuyết Duyên và Thần Châu có cứu? Ta, cũng không cho là như vậy!”

“A?” Thần mẫu nghe vậy khẽ giật mình! Bởi vì đây là một âm thanh mà nàng tương đối quen thuộc! Nàng lập tức vô cùng lo lắng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sau gáy nàng chỉ có một người đang đứng đó! Một người nàng không tin sẽ còn xuất hiện ở phía sau nàng...

“Nhiếp... “

“Gió?” Cho dù là Thần mẫu từ trước đến nay tính toán không sai sót cũng đột nhiên cả người chấn động, bởi vì Nhiếp Phong không phải là người đang ở xưởng sắt và Bộ Kinh Vân trong núi để xem xét thi thể của Thần? Bây giờ sau lưng nàng, vì sao lại có một Nhiếp Phong khác? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trời ạ...

Bí ẩn ghi chép Thập Tam Chương Thần tử

Tiểu Thanh không dám tin vào hai mắt của mình nữa!

Chỉ bởi vì, không thể tin được vì “Thần Hành Thái Bảo” một mực thân phận mê ly thần bí, lại làm ra “Sự tình” như vậy!

Vốn dĩ, Tiểu Thanh cùng tỷ của nàng Thủy Linh và Bộ Kinh Vân vừa lúc tìm lấy “Thần Chi Mộ”, vốn tưởng rằng có thể từ trong đó tìm ra chân nguyên cứu được thần mẫu và tuyệt duyên về, tài liệu, nhưng Thần Hành Thái Bảo lại phút chốc xuất hiện, tranh đoạt di hài “Thần” trong thần mộ!

May mà, Nhiếp Phong một mực không biết cuối cùng lại xuất hiện kỳ tích như vậy, chẳng những một vòng nhanh chân ngăn cản thần hành Đại Bảo lướt về phía Thần Chi Mộ, còn cùng Bộ Kinh Vân đồng thời đánh nát thần chi di hài trong thần mộ ra!

Mà vì để miễn thần hành Thái Bảo quấy nhiễu gió, di hài vẫn đoạt được thần, Tiểu Thanh và thủy linh tỷ tỷ của nàng, còn có Đông Thần Long liên thủ ngăn chặn thần hành Thái Bảo. Nhưng mà, Tiểu Thanh khó đoán được thế...

Ngay lúc Đông Thần Long chắn ngang vây chặt lấy Thái Bảo thần hành, mà nàng cũng toàn lực tấn công Thái Bảo thần hành. Thái Bảo thần hành phát ra một tiếng cười lạnh, sau đó ồng tay áo vung lên!

“Phốc” một tiếng! Trong tay áo của hắn bắn ra một đạo tinh quang bắn ra bốn phía ngân ảnh, nhanh chóng vọt tới gần Tiểu Thanh!

Tiểu Thanh đúng là không dám tin vào mắt mình, một cường giả năm đó mà ngay cả “Thần” như Thái Bảo cũng không sợ, vậy mà lại bắn ra một đạo ngân ảnh về phía nàng!

Hắn, lại vì đối phó Tiểu Thanh, dùng tới tất cả các cường giả đều khinh thường...

Ám khí?

Tuy trên người hắn mặc một bộ trang phục Thái Bảo thần hành, nhưng hắn là Thái Bảo thần hành sao?

Thế nhưng, dù cho Tiểu Thanh có thể nhìn thấy Thần Hành Thái Bảo từ trong ống tay áo bắn ra ám khí màu bạc đầy đủ đội này, nàng vẫn không thể tránh né được!

Chỉ vì tốc độ cực nhanh của ngân ảnh, cũng không phải chuyện đùa! Tiểu Thanh chỉ thoáng nhìn qua ngân ảnh đang bắn về phía mình, đó là một đôi móng vuốt thép lấp lánh tinh quang!

Song cương trảo này ở giữa không trung, “Băng” một tiếng chia ra làm hai, đột nhiên hóa thành ba mũi tên bạc, tiếp theo...

Lại là ba tiếng “xì xì xì”! Tiểu Thanh không kịp né tránh, thỉnh linh bắn ra ba mũi tên ánh bạc do móng vuốt thép biến thành, đâm thẳng vào lưng đối phương!

Không ổn! Nàng trúng chiêu!

“Muội...” Thủy Linh vốn đã sớm được thần hành bảo trọng đánh vào vách tường tuyết, giờ phút này được ban cho ám khí trong thâm tâm của muội muội Tiểu Thanh, phá vách xông ra ngoài, điên cuồng nhào tới đỡ Tiểu Thanh, lo lắng hỏi: “Muội... Muội.. Muội..

Chỉ thấy Tiểu Thanh xuyên qua thân thể ba ngân hàng, trước ngực và sau lưng đã chảy máu như chú ý. Chỉ có nàng còn cố nén vết thương nặng cùng đau đớn nói: “Không... Tỷ tỷ... Tỷ! Ta... Còn chưa chết... Thôi, ba mũi tên bạc của hắn... Vừa vặn... Phá vỏ... Mũi nhọn hoắt... Nhưng mai của ta còn chưa bị thương tới... tim phổi, Tiểu Thanh còn... Có thể ủng hộ... Đi xuống!”

Mặc dù ba mũi tên nhọn của Vân Tam không xuyên tim phá phổi, nhưng khẳng định là đã đâm thương một số phủ tạng nào đó của Tiểu Thanh ngũ tạng, nàng quả thực bị thương không nhẹ, Thủy Linh vội vàng “Phốc phốc” đối đầu với ba cái đại

huyết sau lưng nàng ta, ngăn cản xu thế chảy máu, chờ nàng ta nghỉ ngơi một lát rồi nói sau!

Ai ngờ Tiểu Thanh mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng không có nửa phần ý định nghỉ ngơi, nàng vẫn kiên trì đứng lên nói: “Không..., xâu, chúng ta... đã không thể dừng lại, chúng ta phải... Nhanh chóng đến bên Thần mộ kia...”

“Bộ Kinh Vân đang gặp nguy hiểm!”

“Thái Bảo thần hành trước mắt chúng ta căn bản không phải...”

“Thần Hành Thái Bảo!”

“Cái gì...?” Thủy Linh nghe vậy khẽ giật mình, thỉnh thoảng nhìn về phía Đại Thái Bảo vẫn đang bị Đông Thần Long ôm chặt lấy, kinh ngạc hỏi: “Tên Thái Bảo thần hành này... không phải là Thái Bảo thần hành thật sao?”

Trong lúc kinh ngạc, Thủy Linh thấy Thái Bảo Thần Hành trước mắt, ba mũi tên bạc vừa phát ra đã bay trở về trên tay của gã. “Nguy” một tiếng đã lần nữa hợp lại thành một đôi móng vuốt thép, khảm lên ở vị trí mu bàn tay trái của gã!

Mà Thái Bảo Hành Thần không gặp mặt này, trong mũ sa cũng phát ra một tiếng cười hiểm ác tà dị:

“Tiểu Thanh! nha đầu nguoi thật sự là cơ trí! Rõ ràng đã nhìn ra ta không phải là Thần Hành Thái Bảo!”

“Đúng vậy! Thật sự ta không phải là Thái Bảo thần hành! Thần linh của chủ nhân ta cùng Thái Bảo võ nghệ cái thế, ngoại trừ thần linh trường sinh bất tử năm đó, căn bản không ai có thể sánh bằng! Như thế nào có thể sử dụng ám khí giống ta?”

“Không sợ nói với nguoi! Thật ra ta là...”

“Hung!”

“La!”

Lời vừa nói ra, thần hành Thái Bảo trước mặt đột nhiên héch mũ sa trên đầu lên, ngay tại chỗ lộ ra một khuôn mặt vô cùng tà khí, chính là đầy tớ của Thái Bảo thần hành - Hung La!

Thủy Linh và Tiểu Thanh thấy vậy kinh ngạc! Thủy Linh lập tức biến sắc nói: “Người... Người là Hung La? Vậy... Chủ nhân người Thần Hành Đại Bảo vì sao... lệnh người giả trang hắc cướp đoạt di hài thần?”

Tiểu Thanh đã bị thương nặng đầu đầy mồ hôi nói: “Tỷ... Tỷ, chủ nhân của nó cần nó... Giả trang nó, rất có... Có thể, là Thái Bảo thần hành... Vì di hài đoạt thần?”

“Chính mình cũng đồng thời... đóng giả... một người khác!”

Một người khác? Thủy Linh giống như là nhớ tới cái gì, đột nhiên giật mình kêu lên:

“A...? Chẳng lẽ... Đại Bảo thần hành...?”

“Bộ Kinh Vân thật sự có nguy hiểm!”

Tiếng nói vừa dứt, Thủy Linh mình mang theo muội Tiểu Thanh, muốn thiểm điện lướt về phía bên kia mảnh đất tuyết, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong đã lướt đến Thần Chi Mộ kia!

Nhưng không ngờ, một bóng người như sét đánh đã giết tới, móng vuốt vung lên, không ngờ lại chặn đứng đường tiến lên của Thủy Linh Tiểu Thanh! Người này không phải là ai khác, lại là Hung La!

Nhưng không phải Hung La đã bị Đông Thần Long cản trở nên ôm chặt ư? Hắc làm sao có thể đuổi kịp? Chẳng lẽ...?

Thủy Linh và Tiểu Thanh đã không còn gì để giải quyết! Bởi vì ngay cùng lúc đó, một đôi tay mạnh mẽ mà hữu lực, đã nắm chặt lấy hai vai Thủy Linh, đôi tay mạnh mẽ mà cường đại này, vốn luôn luôn ôm ngang hung la!

Là Đông Thần Long!

Thủy Linh quay đầu nhìn lại, nàng vạn liệu không thấy, hiện giờ người chế tạo hai vai nàng sẽ là Đông Thần Long; nàng vạn phần kinh ngạc nói: “Phải... Người? Thì ra... Ngay cả người cũng là người của Thái Bảo thần hành?”

Đông Thần Long xấu hổ nói: “Đúng... Không có gì! Ta... Vốn cũng muốn giúp đỡ một tay tìm chân nguyên Di Thiên Thần Quyết, nhưng... long giới của cháu ta đã rơi vào tay của Thái Bảo Thần Hành, ta... Không thể không nghe lệnh của hắc, đưa các người tới đuổi mộ...”

“Chỉ cần Bộ Kinh Vân có thể ẩn núp trong cơ thể hắc Ma Ha Vô Lượng. Dẫn ra Di Thiên Chân Nguyên Di Thần Quyết trong di thể thần, Thái Bảo thần hành có thể đạt được Di Thiên Thần Quyết sống qua “Sinh môn”, lại không chế Thiên Thần kiếp, khi đó, ta... Nhị gia Tôn có thể đoàn tụ...”

Ồ? Nguyên lai Ma Ha Vô Lượng trong bộ kinh vân thể nội có thể dẫn xuất Di Giao Thần Quyết?

Thủy Linh Tiêu Thanh nghe La tâm biết không ổn, biết Đông Thần Long nguyên lai cũng vì tôn nhi “Long Hi” mà bị bắt, bị bức phải đứng về phe Thái Bảo thần hành, Thủy Linh cũng lập tức âm thầm hạ quyết định!

Nàng đột nhiên dốc hết lực lượng toàn thân, một chương đem tiểu muội của nàng tổng khứ ra ngoài mây trượng, cao hơn hô: “Muội tử! Chân nguyên của Di Thiên thần quyết nhất định không thể đoạt được của Thái Bảo thần hành, nếu không Thần mẫu và tuyệt duyên liền không cứu được! Thần mẫu cùng Tuyệt Duyên ngày đó từ trong lao ngục sâu trong thần cung cứu hai chúng ta ra, có ân đức tái sinh đối với hai tỷ muội chúng ta, hôm nay chúng ta dù chết không có chỗ chôn, tuyệt đối không thể phụ sự ủy thác của thần mẫu!”

“Tỷ tỷ ở chỗ này ngăn cản Hung La và Đông Thần Long, muội tử ngươi mau đến bên Thần mộ thông tri Bộ Kinh Vân sự tình có biến! Mau! Nếu không người giả trang cho Thái Bảo Thần Hành kia mà có được chân nguyên, thì sẽ...”

“Không thể tưởng tượng nổi!”

Thế tới mặc dù đoán được, thủy linh bề ngoài có tà khí xinh đẹp, một khi trở nên nghiêm túc, lại cũng sẽ đại nghĩa lắm nhiên như thế! Tiêu Thanh được thủy linh trùng trùng điệp điệp tổng ra ngoài mây trượng, nhưng vẫn không nỡ quay đầu lại:

“Tỷ tỷ... Tỷ...”

Thế nhưng cũng biết sự tình trọng đại, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót, lập tức chỉ có thu nhiếp tinh thần, cố nén trọng thương trên người, xoay người liền hướng phía thần mộ kia chạy như bay!

“Chạy đi đâu!” Hung La thấy Tiểu Thanh xoay người rời đi, lập tức liền muốn đuổi theo, ai ngờ bị hai tay Đông Thần Long chế thành thủy linh thấy thế, tại chỗ ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng! Vốn nội lực của nó không bằng Đông Thần Long thâm hậu, vậy mà lấy một cỗ cuồng kinh không gì không phá được, nhanh chóng tấn công về phía Hung La!

Hung La Bất Ngu Thủy Linh là một nữ tử không phụ sự ủy thác của Thần Mẫu, không ngờ lại dừng mãnh như thế, cũng ngẩn ra tại chỗ, chỉ có sau đó lại hóa Côn Bằng thành cười gằn, cười lạnh:

“Hắc! Thật không nghĩ tới một nữ tử như ngươi lại dừng mãnh như thế! Đáng tiếc ngươi dù không thể có tâm phụ thần mẫu! Nhưng không có lực cản ta!”

“Đừng quên! Vừa rồi ngươi còn đánh ta một chưởng vào vách tuyết! công lực của ngươi so với ta căn bản cách nhau rất xa! Cái hạng nữ trầm không thể ngu ngốc này! Hung La ta sẽ cho ngươi một —— “

“Chết thật kịch liệt đi!”

Hung La nói xong, vốn đang đuổi theo Tiểu Thanh, đột nhiên chộp tới bên trái, móng vuốt thép đầy công lực chộp tới mặt Thủy Linh, thề phải cho đầu nó một trảo cho rách!

Mặc dù Thủy Linh không đếm xỉa đến toàn lực công kích của mình, nhưng bản lĩnh duy nhất cũng không nhanh bằng lão luyện của Hung La, một trảo đoạt phách của Hung La này, nàng nhất định không cách nào tránh được! Mắt thấy nàng sắp bị một trảo của Hung La đánh cho nổ não, ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó...

Chẳng biết từ đâu tới, đột nhiên một giọng nói vô cùng bình tĩnh vang lên: “Ngươi còn nhanh hơn nữa...”

“Còn chưa nhanh bằng ta!”

Tình bạn thủy linh nguy cấp như thế, thanh âm này lại bình tĩnh như thế, chỉ vì thanh âm này thực sự rất tự tin!

Tự tin vào tốc độ của bản thân, nhất định có thể trong lúc ngàn cân treo sợi tóc cứu Thủy Linh!

Quả nhiên! Trong khoảnh khắc thanh âm vô cùng bình tĩnh này truyền đến, chủ nhân thanh âm này cũng đã như gió giết tới! Một đạo cước lực lăng lệ ác liệt vô cùng đã như thiểm điện quét trúng hung la, trảo hướng thủy linh cương trảo, chân chẳng những nhanh, còn...

Kì kinh!

Kỳ trọng!

Hách Thính “Băng” một tiếng! Móng vuốt của Hung La lại bị người tới một chân quét nát! Cùng lúc đó, ngực, bụng của Hung La, đầu ba vị quan trọng...

“Lại” va chạm vào nhau, ba cái đùi liên tiếp bị đánh trúng!

Lập tức cả người Hung La bay ra ngoài, trọng thương phun máu!

Hung La vội vàng đứng dậy, định thần nhìn lại, mới phát hiện một bóng người đã đỡ lấy Thủy Linh, bóng người này, rõ ràng là... Thần mẫu!

“Thần... mẹ?” Thủy Linh đàm phán thù hận không đến, mẹ vẫn cho rằng những thần mẫu còn dưới Tây Hồ, cùng với thi thể Tuyết Duyên suy yếu chờ chết, lại bỗng dưng xuất hiện ở đây, hơn nữa xem ra Tinh Nguyên yếu ớt như thế nào! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nhưng điều càng làm cho Thủy Linh không thể tưởng tượng được chính là một bóng người đang phiêu nhiên rơi vào bên cạnh Thần Mẫu!

Người này chính là kẻ vừa mới một chân quét tan móng vuốt cứng của hung la, hơn nữa còn dùng liên hoàn chân quét máu hấn bay ngược ra!

Cái tên nhanh không thể tưởng tượng nổi kia, càng đủ để so với chủ nhân của hung la là “Thái Bảo thần hành” nhanh hơn!

Người này chẳng những làm Thủy Linh bất ngờ, mà ngay cả Hung La thấy người này cũng lập tức mặt xám như tro tàn, không thể nào tin nói: “Là... người?”

“Lần trước vậy mà ngươi... vẫn chưa chết? Vậy...”

“Kế hoạch lần này của chủ nhân ta há lại sai sử...”

“Công? Lỗ? Một? Dung?”

Đúng lúc Hung La thấy người tới nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi này, mà lúc mặt xám như tro tàn, bên kia khu vực thần mộ trong mảnh tuyết địa này...

Đi theo Nhiếp Phong tới bước lui trong Thần mộ cũng không thể tin được sự việc trước mắt!

Một chương của Bộ Kinh Vân đánh bay di hài “Thần” ra khỏi thần mộ. Lúc này hắn mới hiểu ra, vì sao sau khi nổ mạnh, chân nguyên diệt thể ma thân trong cơ thể thần sẽ rải rác trong rãnh biển tuyết, còn chân nguyên di dời Thiên Thần hiệp vẫn lưu lại trong di thể của thần...

Chỉ vì cỗ thi thể “Thần” trước mắt này căn bản không thể xưng là thi thể của Thần! Mà chỉ có thể gọi là...

“Bán”, thi thể!

Thiên...!

“Di hài Thần Linh” bị từng đám từng đám từng đám mây lớn đánh ra một chương, đúng là từ trên đỉnh đầu phá vỡ, chỉ có nửa bên cùng với nửa bên thân thể vẫn còn sót lại!

Không thể tưởng được... Di hài của Thần lại rơi vào kết cục như thế! Sẽ là như vậy!

Nhưng, vì sao di hài của Thần còn sót lại một nửa? Mà còn do đỉnh đến mức sa đọa phá vỡ nữa? Nửa còn lại của nửa thân thể, bây giờ nó đang ở nơi nào?

Lại nguyên do, ngày đó, trận nổ lớn do “Ma Ha Vô Lượng” mà thân danh xưng thiên địa khó địch nổi, cũng khó có thể ngăn cản vạn thạch hỏa được oanh tạc địa kinh thiên động địa! Thần trước tiên liền bị vạn thạch hỏa được oanh tạc! Nhưng mà...

Dù sao hắn ta cũng là vị Thần vô địch mạnh nhất thiên hạ này!

Thần mạnh nhất, nhưng có “thần lực siêu cường” mà tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng được!

Một nửa “Ma Ha vô lượng” trong cơ thể hắn, tuy rằng đã xuyên thấu qua “Thần thạch”, bị phong vân bất ngờ thu hút vào trong cơ thể hai người, vẫn còn sót lại một nửa Ma Ha vô

lượng, cùng với mười phần Di Thiên Thần Quyết cùng Diệt Thế Ma Thân của hắn thực sự vô tích!

Mặc cho trận bạo tạc kinh thể như thế nào, một nửa Ma Ha Vô Lượng còn lại cũng đồng dạng kinh thể, đồng dạng có lực sát thương bằng vạn thạch thuốc nổ!

Nhưng là, nguyên lượng Ma Ha chỉ còn lại một nửa, đương nhiên chỉ có thể bảo hộ thân thể bằng thần, mà một nửa thân thể khác, thủy chung vẫn không cách nào tránh khỏi tràng cự bạo kia, tức thì bị đánh đến - hôi phi yên diệt!

Trên đời này có người có thể bị đánh nát một nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể không chết, tức là dù là Thần tự tin có thể trường sinh bất tử cũng không thể được! Thần đương nhiên là đã chết! Mà một nửa thân thể của hắn bị đánh cho hôi phi yên diệt, vốn là ẩn giấu chân nguyên của Hỏa Thế Ma Thân, cho nên, chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân liền tán loạn ở trên đất tuyết trong rãnh biển, cuối cùng vì Đông Thần Long ngoài ý muốn nhặt được.

Về phần một nửa Ma Ha vô lượng mà may mắn còn sót lại, cũng đồng thời rơi vào phía dưới tuyết địa sau khi nổ tung. Mà nửa đoạn thân thi này, cũng ẩn giấu một cỗ chân nguyên hiếm thế thần công “Di Thiên Thần Quyết”, hơn nữa tuyết địa giá lạnh, mới may mắn bảo vệ nửa đoạn di hài này - thi thể bất hóa!

Mất thấy nửa đoạn hài cốt của Thần vẫn quý dị thoáng qua một cái, Nhiếp Phong lập tức nhe răng: “Không ngờ được... Thần thật sự lợi hại như vậy! Tức là trải qua trận nổ lớn kia, vẫn có thể bảo vệ nửa bên thi thể bất diệt! Xem ra, chân nguyên Di Đại Thần Quyết thật sự vẫn còn trong nửa đoạn thi thể này của hắn! Vân sư huynh, việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn nên mau nghĩ biện pháp, đem chân nguyên từ trong di thể thần ra đây!”

Đúng vậy! Tình thế trước mắt cực kỳ khẩn cấp, sau đó có thể Thủy Tiểu Thanh và Đông Thần Long sẽ ra tay bất cứ lúc nào, rồi cùng nhau tranh đoạt di hài của Đông Thần. Trong lòng Bộ Kinh Vân biết hắn cùng Nhiếp Phong đã khó có thể làm sai nửa khắc. Nhưng mà, rốt cuộc như thế nào mới có thể lấy

được nửa đoạn di thể này của Di Thiên Thần Quyết làm chỗ nào?

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên tỉnh giấc, Thần nếu chỉ còn lại một nửa Ma Ha Vô Lượng bảo trụ nửa đoạn thần thể bất diệt bất biến này, cũng tức là phải đem nửa thần thể này hủy diệt mà lấy ra Di Thiên Thần Quyết chân nguyên, cũng không cần Ma Ha vô lượng thần, làm Ma Ha còn lại trong cơ thể nó vô lượng, tất cả tán đi!

Đầu tiên, dùng Ma Ha Nguyên lượng tán đi nguyên lượng còn sót lại trong cơ thể Thần Vực, rồi lấy Thần Quyết Chân Nguyên, đây mới là việc cấp bách cần làm!

Chỉ là, Nhiếp Phong mặc dù trong cơ thể cũng là bộ kinh vân tương tự, nguyên lượng Ma Ha, nhưng Nhiếp Phong vẫn không thể tùy ý sử dụng cỗ lực lượng tiềm tàng này; chỉ có Bộ Kinh Vân, Thần mẫu lấy Di Thiên Thần Quyết không hoàn chỉnh kích phát vô lượng Ma Ha, sau đó nhập tràng có thể sử dụng cỗ lực lượng này...

Vừa nghĩ đến đây, bộ kinh vân càng muốn thử một lần Thần Mẫu dùng Thần quyết kích phát chính mình, phải chăng có thể bằng ý muốn sử dụng Ma Ha Nguyên Đại, mà không cần phải lúc nguy cấp mới có thể bộc phát ra cỗ lực lượng này, lập tức không khỏi nói: “Đề —— “

“Đề ta!”

Lời này vừa nói ra, bộ kinh vân đã không nói lời nào, hữu chương súc kinh, tỷ như đã toàn lực hướng nửa đoạn thi thể của thần đánh tới:

Một võ này, bộ kinh vân càng tận lực nâng cao toàn bộ khí trong đan điền của mình lên, nếu thật sự hấn đã có thể tùy ý sử dụng Ma Ha vô lượng, một chương này cũng chuẩn xác ẩn chứa vô lượng uy lực Ma Ha...

Mà đan điền trong lúc chương phủ bộ kinh vân võ trúng Thần linh, đột nhiên xảy ra chuyện!

Hào quang lóe lên trên mặt Thần Thi, mà bộ kinh vân võ trúng lòng bàn tay Thần Thi cũng sáng rực lên, thoáng chốc hai đại hào quang bộc phát, giống như hai lực lượng vô địch cái thể đang “Đồng lực tương hấp”, dẫn dắt lẫn nhau!

Lẽ nào, hai đạo hào quang này lại được nhau dẫn dắt, chính là... Ma Ha vô lượng?

Không sai! Hai đạo hào quang này, chính là Ma Ha Vô Lượng!

Bộ Kinh Vân đã đoán trước được! Từ khi Thần mẫu dùng việc mình di thiên thần không hoàn chỉnh kích phát hần, hần đã có thể sử dụng Ma Ha Nguyên lượng ẩn núp trong cơ thể theo ý muốn của chính mình! Tái lượng Thần mẫu hi sinh tuyệt đối không uổng phí!

Lại thêm lần Ma Ha Vô Lượng sử dụng lần này chẳng những lấy đạo lý “Đồng lực hấp thụ” làm cho Ma Ha giới trong cơ thể còn sót lại vô số hào quang sáng lóa, hơn nữa di thể đã mất đi nửa điểm sinh khí, đạo Ma Ha vô lượng còn sót lại này cũng không mạnh mẽ như Ma Vực bộc phát ra trong cơ thể kinh vân, thành linh lại bị dẫn xuất ra, lại bị Ma Ha Nguyên lượng trên Bộ Kinh Vân Chương “Tiêu Nguyên” tản đi!

Cùng thời gian đó, cỗ thi thể Thần Ma vô lượng đã bị tán đi, không còn Ma Ha vô lượng bảo vệ, vậy mà bắt đầu tan rã. Trong khoảnh khắc đã hóa thành một trận hồng trần nồng đậm không gì sánh được, mảnh thịt nát xương không còn!

Nửa phần thi thể trong nháy mắt hóa thành hư không, bộ kinh vân vẫn chưa nhúc nhích nửa phần, chỉ vì thần thi đã hóa, bây giờ mới là thời khắc khản trương nhất!

Chỉ thấy sau khi Trâm Hồng Trần tan đi, một luồng bạch quang chói mắt lơ lửng giữa không trung. Nhiếp Phong nhanh mắt, liếc mắt một cái đã nhìn ra trung tâm luồng bạch quang này là một vật long lanh óng ánh, giống như một viên đan dược, lập tức vui mừng thầm hô: “A...? Đây là chân nguyên Di Vô Thần Quyết...”

“Huyền hồn?”

Di Thiên Thần Quyết chân nguyên hiện ra, Nhiếp Phong lập tức không nghĩ nhiều nữa, đang muốn tung người nhảy lên, gỡ xuống chân nguyên phiêu phù giữa không trung, nhưng đứng vào lúc này...

“Ầm” một tiếng! Một bóng người đã nhanh hơn hần tung người nhảy lên không trung, lại “phốc” một tiếng! Đã năm

chắc chân nguyên hạ xuống! Bóng người này không phải ai khác, chính là ——

Bộ Kinh Vân!

Chỉ thấy bộ Kinh Vân Thủ cầm Thần quyết Chân Nguyên kích cỡ như viên đạn, Mộc Vô Dung nói: “Chân nguyên —— “

“Vẫn là do ta —— “

“Bảo quản.”

A? Tử thần trước nay không thích quản sự từ trước đến nay, sao đột nhiên lại khác thường, Sương tự mình giữ chân nguyên? Là vì Chân Nguyên của Di Thiên thần quyết thật sự có quan hệ rất quan trọng?

Nó không chỉ liên quan đến đại bảo thần hành có thể mở ra bí mật “Thủ Kiếp Môn” lấy được “Thiên Thần kiếp” không?

Lại càng liên quan đến bộ kinh vân tiền thân A Thiết, cả đời không thể nào bỏ được cái gọi là sinh tử của tuyết duyên sao?

Nhiếp Phong thấy bộ kinh vân như vậy quan tâm đến viên Chân Nguyên này, lúc đầu kinh ngạc, lập tức hiểu được bộ kinh vân, không khỏi trầm ngâm nói.

“Ừm... đúng vậy! Viên chân nguyên này liên quan đến sinh tử của Tuyết Duyên cô nương, cũng nên để Vân sư huynh giữ nó tương đối phù hợp...”

Nhiếp Phong nói đến đây không bằng hữu nhìn về chân nguyên trong tay Bộ Kinh Vân, đột nhiên mặt lộ vẻ kinh ngạc, sững sờ nói: “A...? Vân sư... Huynh, huynh... Xem, chân nguyên trong tay người tại sao lại biết...?”

Chợt nghe Nhiếp Phong nói lời này, bộ kinh vân lập tức nhìn chân nguyên trong tay mình, chỉ thấy một mực hiện ra thần quyết bạch quang chân nguyên, quang mang dần dần rút đi, trực triều ảm đạm xuống!

“Tại sao chân nguyên lại chuyển hướng mờ nhạt? Chẳng lẽ... nó vừa rời khỏi thân thể liền trở nên u ám vô quang?”

Nhiếp Phong vừa nói, một mặt muốn nhìn kỹ chân nguyên trong tay Vân Bộ Kinh, bộ Kinh Vân cũng không để ý, nhưng mà...

Ngay lúc Nhiếp Phong đã đi tới bước Kinh Vân hai bước, xuất kỳ bất ý, bộ Kinh Vân đầu lấy chân nguyên từ tay phải đưa đến tay trái, tiếp đó tay phải khẽ lật...

A! Tử thần thành linh trọng chương bổ cực nhanh về phía Nhiếp Phong!

Biên ra từ phé phủ! Nhiếp Phong tựa hồ vạn liệu không đến Vân sư huynh của hắn; không ngờ lại tạo ra trọng kích, hắn lão đảo tại chỗ, duy nhất cũng coi như hắn khinh công cái thể, trong lúc suy sét lại kịp thời xoay người né qua!

Chỉ thấy Nhiếp Phong đáp xuống sáu, cách đó bảy thước, vô hạn khiếp sợ hỏi: “Vân sư... Huynh, huynh vì sao... muốn lấy chương bổ... Ta? Là Phong sư đệ... trong lúc vô ý mạo phạm người? Hay là... ta đã làm sai điều gì...”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn Nhiếp Phong vô hạn khiếp sợ, lại khác thường, lộ ra một nụ cười lạnh thần bí quỷ dị, bắt đầu lạnh lùng vô hạn, chậm rãi nói: “Người...”

“Cũng không làm sai!”

“Thế của người...”

“Bất chước được — “

“Lại giống Nhiếp Phong như đúc!”

“Thanh âm của người — “

“Cũng giống y đúc hắn!”

“Nhưng...”

“Ta vẫn là — “

“Rất sớm đã biết ——”

“Người không phải là người!”

“Bởi vì...”

Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Nhiếp Phong, lại tiếp tục gần từng chữ:

“Cảm giác người làm cho ta...”

“Cùng! Không! Một! Hình!”

Bộ Kinh Vân còn nói Nhiếp Phong trước mặt, chẳng qua là một người khuôn mặt và giọng nói khác giả vờ là Nhiếp Phong? Mà thật ra y sớm biết người này không phải Nhiếp Phong, chỉ là giả vờ không biết, muốn xem Nhiếp Phong này có hành động gì mà thôi?

Chỉ vì, người này cho dù “Âm” “Dung” đều giống Nhiếp Phong như đúc, hấn cho bộ kinh vân cảm giác, lại không giống nhau?

Nhiếp Phong trước mặt không biết là thật hay giả, nghe Tất Bộ Kinh Vân nói những lời này xong, trận kinh ngạc trên mặt biến mất vô tung, tiếp theo lại là tà tiếu - mặt khinh bỉ thương sinh!

Thật sự rất khó tưởng tượng, trên khuôn mặt ôn hòa bình thản của Nhiếp Phong từ trước đến nay, lại có thể nổi lên nụ cười tà dị hùng hực như vậy! Nhưng nghe Nhiếp Phong bỗng nhiên từ nhiệt biến thành tà, vô hạn cuồng ngạo ngạo nói: “Được! Bộ kinh vân! Không thể tưởng được thuật Dịch Dịch Dịch Dịch Dịch Chi Bảo ta, thậm chí so với “Thiên Y Vô Tầm” của thần mẫu còn bức còn cao minh hơn., Cuối cùng vẫn không thoát khỏi đôi mắt lạnh lẽo của ngươi, khiến cho ta vừa mới tới gần ngươi, chỉ thiếu chút nữa đoạt được thần quyết chân nguyên, cuối cùng bị ngươi dùng trọng chưởng bức ra, xem ra, ta thực sự quá đánh giá thấp thực lực và khả năng ẩn núp của ngươi!”

“Nhưng ta vẫn không hiểu, ngươi có cảm giác nhận ra ta không phải Nhiếp Phong không? Ta và Nhiếp Phong có cảm giác gì?”

Trời! Nguyên lai Nhiếp Phong trước mặt, thật sự là do Thần Hành Thái Bảo dịch dung giả trang? Y làm như vậy, kỳ thật là muốn theo bước kinh vân, lấy Di Thiên Thần Quyết dẫn xuất chân nguyên, tùy cơ cướp đoạt?

Nhiếp Phong trước mặt đã tự nhận mình là Thái Bảo thần hành, nhưng Bộ Kinh Vân vẫn không sợ hãi hấn, mặt không đổi sắc, chỉ lạnh lùng như thường: “Cảm giác...”

“Chính là cảm giác!”

“Ác ma —— “

“Chính là ác ma!”

“Cho dù khoác lên da người đi nữa!”

“Vẫn là ác ma!”

Thực sự chỉ trong một câu! Ác ma dù giả trang thành người, vẫn không thể có người biết; có cảm giác! Huông chi, người khác nhau, cũng có cảm giác bất đồng!

Cha mẹ có cảm giác ba mẹ! Huynh đệ tỷ muội có cảm giác huynh đệ tỷ muội! Thậm chí là bạn bè tri kỷ, cũng có cảm giác đặc thù tri kỷ bằng hữu! Mà Nhiếp Phong trước giờ luôn cho bước đi, mặc dù đặt tên không phải tri kỷ, cũng là một loại cảm giác bộ dáng bất luận kẻ nào cũng không đến.

Chỉ vì Nhiếp Phong đúng là một người khá xuất chúng!

Mà sở dĩ hấn xuất chúng, đối với một bộ kinh vân mà nói, không phải bởi vì sự phiêu dật của Nhiếp Phong, lại càng không phải vì thiên tư ưu tú của Nhiếp Phong! Mà là vì...

Trong lòng Nhiếp Phong!

Từ khi mấy tuổi bắt đầu hiểu nhân tính, Bộ Kinh Vân nhìn người, đã chưa từng nhìn qua người khác!

Chỉ nhìn vào trái tim của con người!

Bao gồm cả mẹ ruột hấn thân thiết ngọc dày đặc, vẫn yêu thương hấn ta, muốn vứt bỏ trái tim còn chưa nở bỏ!

Cùng với tâm tư vô tư, luôn phụ thuộc vào bộ thiên hạ của cha mình, muốn ông ấy dẫn tài liệu thành công!

Thái Bảo Thần Hành máu lạnh chân chính đương nhiên không thể hiểu được, Mộc dịch dung của gã đã là tuyệt đỉnh, nhưng vẫn không cách nào có cảm giác đặc thù của người khác được. Thế nhưng giờ phút này sự tình đã bại lộ, gã lại cần phải hiểu rõ?

Nhưng hung thủ vẫn mang khuôn mặt Nhiếp Phong, đột nhiên lại lộ ra một tia tà tiếu, quỷ dị nói: “Bộ Kinh Vân! Bồn tọa thực sự bội phục người chỉ bằng cảm giác cũng có bản lĩnh của người, đáng tiếc chân nguyên Di Thiên thần quyết hôm nay đã bị người lấy ra khỏi Ma Ha Vô Lượng, người đã tái ta đảm nhiệm giá trị bảo vệ! Nếu người ngoan ngoãn dâng lên thần quyết chân nguyên, bồn tọa còn có thể lo lắng cho người toàn thân những người khác, nếu không... hắc hắc...”

Đổi mặt với một bộ kinh vân có thể mệnh danh vô lượng Ma Ha, Thái Bảo thần hành lại vẫn kiêu ngạo như thế, không coi ai ra gì. Rốt cuộc gã có bốn sự gì để nói lời nói thay đổi? Bộ Kinh vân vẫn như cũ, mặt không đổi sắc, nặng nề hỏi thăm: “Ngươi.”

“Còn nóng lòng muốn thần quyết chân nguyên.”

“Thật sự là vì mở giữ kiếp môn.”

“Lấy bí mật của Thiên Thần kiếp?”

“Ngươi ——”

“Rốt cuộc là ai?”

Thái Bảo Thần Hành nở nụ cười, lắc đầu đáp: “Hừ! Thái Bảo thần hành ta rốt cuộc là ai, căn bản không cần phải nói cho ngươi! Có điều, bốn tọa ngược lại có thể nói cho ngươi một chuyện; đó là ta nóng lòng muốn lấy thần quyết chân nguyên, cũng không phải toàn bộ là vì muốn mở thần kiếp môn lấy bí mật thiên thần kiếp!”

“Ta, kỳ thật cũng là vì muốn lấy Thần Quyết chân nguyên, giúp ta vượt qua cửa ải lớn nhất cả đời ta...”

“Sinh!”

“Cửa!”

Sinh môn?

Bỗng nhiên Thái Bảo Thần Hành phun ra hai bàn tay đầy khó hiểu này, Bộ Kinh Vân lập tức nhướng mày, nhưng vẫn không nói một lời, đợi đến lúc này mới giải thích.

Ánh mắt Thần Hành Thái Bảo lóe sáng, lại tiếp tục nói:

“Ta tập luyện vốn là một loại kỳ công gọi là “Thần Thiên Cực” hiếm thấy, nếu có thể thần công đại thành, quyết sẽ không thua kém Thần Ma Ha giới vô lượng! Đáng tiếc năm đó thần công của ta chưa thành, thần đã hẹn ta chơi bàn cờ kia, về sau Thần càng thêm kiêng kỵ ta cuối cùng có ngày vượt qua hấn, không tiếc một lần hiệu quả với ta!”

“Thần Thiên Cực của ta vẫn chưa đại thành, cuối cùng cố nhiên đánh trọng thương thủ hạ của Thần! Mà Thần làm một nguyên nhân ích kỷ, cũng một mực không đem ta giết chết, chỉ

lấy vạn con thiết luyện trấn giữ ta ở sâu trong thần cung! Đề phòng ta trọng thương, Thần Thiên trong cơ thể ngày càng tăng cường, Thần càng lấy nó hoàn chỉnh di thiên thần cấp tốc xuyên vào trong cơ thể ta, cứng rắn phong ấn một cái khí môn trong cơ thể ta...”

Bộ Kinh Vân nói: “Cái khí môn bị phong ấn này...”

“Của ngươi đây ——”

“Sinh môn?”

Ánh mắt Thần Hành Thái Bảo lộ vẻ tán dương, nói: “Đúng vậy! Ta là khí môn bị phong tỏa, chẳng những một mực chế ngự công lực của ta khó có tiến bộ, càng làm thân thể ta trong những năm gần đây dần suy yếu. Cứ tiếp tục như vậy, tin rằng không đến một năm, tính mạng này của ta cũng khó thoát khỏi kiếp số!”

“Đáng tiếc chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân không thể giải khai được khí môn được Di Thiên Thần Quyết phong ấn trong cơ thể ta; hơn nữa nếu ta bị Phong Khí Môn hút vào Diệt Thế Ma Thân, càng có thể chân khí nghịch loạn mà chết! Muốn phá giải sinh môn, nhất định phải dùng Di Thiên Thần Quyết hoàn chỉnh chân nguyên mới có thể, cho dù đặt tên thần mẫu là Di Thiên Thần Quyết không hoàn chỉnh cũng không cách nào làm được!”

Bộ Kinh Vân nghe đến đây, cuối cùng cũng hiểu được vì sao Thái Bảo thần hành lại chỉ một lòng muốn di dời Thiên Thần Quyết, ngược lại không có hứng thú với Diệt Thế Ma Thân!

Thần Hành Thái Bảo lại nói: “Vốn là bị phong ấn khí môn, ta cả người không còn chút sức lực nào đành phải lực soát ngục giam trong Thần Cung để vây nhốt đến già cả. Nhưng vạn liệu không tìm ra, nha đầu Tuyết Duyên kia lại nhân từ như thế., Nàng không tiếc vận dụng một phần Dịch Thiên Thần Quyết cứu tỉnh ta, lại càng dẫn động khí môn của ta. Tuy hôm nay Khí môn của ta vẫn bị Thần Quyết phong tỏa, nhưng đã có thể phát huy một phần thực lực của Thần Thiên Cực trước kia. Chỉ cần lại có được Thần Quyết chân nguyên, ngày sinh môn lại lần nữa cởi bỏ, đó là lúc Thần Thiên Cực ta hoàn toàn công thành...”

“Cho nên từ sau khi lấy lại được lý do, ta không giờ khắc nào không có kế hoạch lấy Thần Quyết để cởi bỏ sinh môn của bản thân; sau đó, ta rút cuộc nghĩ ra cách dụ người tới Tây Hồ, hy vọng người xuất hiện dẫn xuất tuyệt duyên, bắt giữ nàng rồi hút thần quyết chân nguyên. Đáng tiếc, tuyệt duyên bây giờ cho dù còn chưa chết, nàng cũng đã không còn nửa phần thần quyết chân nguyên...”

Thần Hành Thái Bảo nói đến đây hai mắt lại phát sáng lần nữa, nói: “Nhưng ta vẫn không có tuyệt vọng! Bởi vì, kỳ thật ta đã sớm không chế Đông Thần Long, càng biết hơn phân nửa thi thể Thần vẫn còn chưa bị hủy, chỉ là phải lấy ra thần quyết chân nguyên vẫn còn lưu lại trong cơ thể Thần, dùng thần thiên cực của ta trước mắt còn chưa đủ để hóa thần bất diệt thân thể, muốn hóa giải nó, liền phải tiềm tàng trong cơ thể người - Ma Ha Vô Lượng!”

Bộ Kinh Vân nói: “Cho nên...”

“Người không tiếc tìm người giả trang mình.”

“Chính mình cũng không tiếc giả trang Nhiếp Phong.”

“Cũng chờ đến khi ta lấy ra Chân Nguyên...”

“Tùy cơ hội cướp đoạt?”

Thái Bảo Thần Hành nghe rồi cười nói: “Đoán đúng rồi! Bộ Kinh Vân! Người yêu nhất là tuyệt duyên và tình cảnh của ta, đều cần phải chân nguyên Di Thiên thần quyết hoàn chỉnh mới có thể tiếp tục sống sót! Nhưng trên đời này, hôm nay chỉ có người mới lấy được viên chân nguyên từ trong cơ thể thần ra, cho nên kết cục của viên chân nguyên này chỉ có hai! Một là cứu nàng, một là kéo dài tính mạng cho ta! Hôm nay...”

“Không phải nàng chết chính là ta vong!”

Thần Hành Thái Bảo nói không ngoa! Chân nguyên chỉ được có một viên, người cần đến nó lại có hai quả! Huống chi, Thần Hành Thái Bảo chẳng những muốn chân nguyên phá tan môn kéo dài tính mạng, mà còn phải có công lực Di Thiên Thần Quyết hoàn chỉnh, mở ra Thủ Kiếp môn lấy bí mật thiên thần động!

Bộ Kinh Vân đương nhiên hiểu được hôm nay Thái Bảo thần hành đã không phải lấy thần quyết chân nguyên không được,

nhưng đối mặt với Thần Hành Đại Bảo đã khôi phục một bộ phận đã cực kỳ thần thiên, công lực mạnh mẽ như ẩn ngữ, Bộ Kinh Vân mặt không chút sợ hãi. Gã chỉ lạnh lùng nói:

“Vây...”

“Ngươi ngay trước khi mình chết.”

“Tự mình chọn lấy một cỗ quan tài cho bản thân!”

“Chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết.”

“Ta đã nắm chắc!”

Nói xong, tử thần bỗng nhiên quay người bỏ đi, hoàn toàn không thèm ngó tới lời nói của Thái Bảo Thần Hành, giống như hắn đã có chút hứng thú đối với vị Thái Bảo Thần Hành này vậy. Hắn chỉ hứng thú chạy về Tây Hồ, dùng chân nguyên thần quyết cứu về Tuyết Duyên!

Bộ Kinh Vân nói đi là đi, hoàn toàn nhìn bản thân tồn tại, Đại Bảo thần hành lại không giận mà cười, cười lạnh:

“Bộ Kinh Vân! Bồn tọa thực sự rất thưởng thức dũng khí và can đảm mà ngươi nói đi là đi! Nhưng...”

“Dưới tay Thái Bảo thần hành của ta, há có thể cho phép ngươi đi là đi?”

“Cho ta...”

“Trở về!”

“Đến đây!”

“Trở về cho ta.” Bốn chữ “Trở về”, lập tức tay phải của Thái Bảo thần hành vung lên. Dưới lòng đất, băng tuyết dưới chân y bỗng nhiên bị tan chảy thành bọt nước. Roi nước còn bị cường lực của y ném qua, khiến y phải giật mình, cong eo đang vặn vẹo lại!

Không chỉ như thế, thủy tiên cuốn lấy bộ kinh vân eo bụng cũng không tán loạn, thoáng như bị một cỗ lực lượng khoáng thế ngưng tụ thành roi, mà roi nước càng phát ra một cỗ lực kiểm chế cực mạnh, làm bộ vân cuốn tới nửa bước khó tiến!

A? Dùng khí hóa băng, tụ nước làm roi, đây chính là một phần sức mạnh của Đại Bảo thần hành còn chưa hoàn toàn hồi phục “Thần Thiên Cực” sao?

Nhưng bộ phận lực lượng này đã mạnh đến mức khiến người ta lú lẫm, nếu một khi “Thần Thiên Cực” của hắn đại thành, thì sự cường đại của hắn, lực hủy diệt của hắn, chẳng phải là càng đủ hủy diệt toàn bộ giang hồ hay sao?

Khi đó bảo anh hùng trong thiên hạ làm sao chống đỡ được?

Nhưng mà, Thủy Tiên được “Thần Thiên Cấp” ngưng tụ, Triệt Vân quán chặt lấy eo, nhưng biểu tình vẫn như cũ mộc mạc, bởi vì, từ lúc kinh vân đến nay, hắn đã cực ít biểu tình!

Thần tử vẻ mặt cực ít biểu tình động lòng, có lẽ còn cần một chút chuyện làm hắn không tưởng được! Nhưng, cũng không phải là “Vũ lực” không thể ngăn cản! Và “Lực áp chế” cùng “Lực áp chế”!

Bởi vì từ trước đến nay bộ kinh vân đều gặp mạnh càng mạnh! Gặp mạnh càng bình tĩnh! Càng không có biểu tình!

Bộ Kinh Vân càng không biểu tình, cũng tức là một kích bá đạo của hắn...

Súc súc chờ phát động!

Quả nhiên! Đột nhiên “Bụp” một tiếng vang thật lớn, Bộ Kinh Vân đã xoay người thẳng chưởng chém một nhát, liền chém thẳng về phía thủy tiên của Thần Hành Đại Bảo! Một trăm này tuy hắn không sử dụng chiêu thức biến ảo khó dò của “Lách Vân Chưởng”, nhưng một trăm đơn giản trực tiếp như thế, có lẽ càng có thể phát huy chưởng lực súc súc chờ phát động!

Chỉ là, có lẽ ngay cả bản thân Bộ Kinh Vân cũng không nghĩ tới, một trăm này của hắn chẳng những tận tình phát huy chưởng lực mà hắn tích súc chờ phát động, hơn nữa càng...

Hắn cũng không nghĩ tới một trăm này của mình sử dụng Ma Ha Vô Lượng, ai ngờ, chỉ như thế một kích đơn giản như thế, ẩn tàng trong cơ thể Ma Ha Vô Lượng lại đồng thời bị dẫn dắt ra ngoài!

Trong khoảnh khắc, hắn chẳng những chặt đứt cây roi nước hùng hồn quán quanh Thần Hành Thái Bảo, mà một trăm này còn kích phát vô lượng Ma Ha, càng chặt trọn đạo thủy tiên...

Hóa thành hơi nước nóng bỏng không gì sánh được!

“Sàn” một tiếng! Thủy khí nóng rực không gì sánh được lập tức tuôn về hướng mặt Thái Bảo thần hành. Thủy khí cực nhanh, ngay cả Thái Bảo thần hành cũng không ngờ tới. Tầm mặt nạ “Nhiếp Phong” vẫn được treo trên kia, tỷ lệ bị hơi nước cực nóng không gì sánh được làm cho tan chảy ngay tại chỗ, suýt nữa đã rớt xuống, lộ ra chân diện mục ở dưới mặt nạ!

Thật là kinh thể Ma Ha Vô Lượng! Bộ kinh vân chỉ là một trăm đơn giản như thế, kích phát Ma Ha Nguyên lượng đã đủ để phá Thần Hành Thái Bảo còn chưa đại thành “Thần Thiên Cực”, nếu hắc vừa rồi thật sự toàn lực làm, chỉ sợ khuôn mặt Thái Bảo thần hành không đơn thuần thối rửa, thậm chí toàn thân cũng khó may mắn thoát khỏi!

Nhưng mà, đối mặt Ma Ha vô lượng lực lượng hùng hồn như thế, xem ra Thái Bảo thần hành vẫn có tính toán trong lòng. Gã cười:

“Tốt! Chém rất hay!”

“Ta cho rằng thời thế hiện nay, ngoại trừ “Thần” kia lão gia hỏa kia có thể vượt trên ta, cùng với “hắc” đã bị người giang hồ nói là “Thần thoại võ lâm” có thể so với ta. Thật không nghĩ tới, ngay cả Ma Ha giới chỉ vẹn vẹn có một phần “Thần” người, cũng có thể chột mạnh đến như vậy!”

“Bất quá, Bộ Kinh Vân! Đừng quên Ma Ha Vô Lượng của người chỉ là một bộ phận nhỏ của “Thần”! Trừ phi Nhiếp Phong cùng người liên thủ, mới có thể phát huy được một nửa uy lực “Ma Ha Vô Lượng” ngày đó!”

“Dưới ánh mắt người mặc dù đã có thể tùy ý vận dụng Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể người, đáng tiếc, đánh gãy thủy tiên ngưng tụ của ta còn có thể, nhưng nếu muốn phá chiêu tiếp theo của ta thì tuyệt đối không có khả năng.”

“Bộ Kinh Vân! Xem Thần Hành Thái Bảo ta chuyên chế những cường giả các người sáng chế ra “Thần Thiên Cực” thứ hai...”

“Bất!”

“Thần!”

“Tiên!”

“Tức giận!”

Cầm thần tiên khí?

Tên như ý nghĩa, một kích này của Thái Bảo thần hành tin chắc có thể – Cháp Ma Cầm Thần!

Quả nhiên! Chỉ thấy hai tay hắn lật một cái, tay phải lộ ra một cổ bạch mang, tay trái đột nhiên hiện ra một cổ hắc khí: Bạch mang và hắc khí uốn éo, lập tức vận thành một trượng đường kính, hình như Vu Khôn, hắc bạch phân minh khí đoàn, mãnh liệt hướng bộ kinh vân trùm tới!

Kình lực quái dị đánh tới cửa, nhưng thần sắc vẫn không hề thay đổi! Hắn chỉ là...

Bàn tay chuyển động!

Hách Kiến thấy bàn tay phải của gã bỏ xuống, một chưởng quán nguyên cầu sức mạnh đã thể như chẻ tre đập mạnh về phía khí tức thần tiên! Gã tin tưởng một chưởng này của mình ẩn chứa công lực vô lượng của Ma Ha giới, khí thể tất phá vỡ vòng xoáy này thành bột phấn!

Thế nhưng, Bộ Kinh Vân lần này lại sai rồi!

Cầm Thần Tiên khí đã danh chấn thần thánh, liên nhất định ẩn chứa lực lượng kỳ dị có thể bắt thần!

Ngay lúc bàn tay của hắn vừa vận bỏ trúng đoàn khí kia, hắn đột nhiên phát giác, bàn tay của mình lại như bỏ trúng không có gì, thần tiên khí đã xuyên chưởng mà qua, càng phủ lên toàn thân hắn cao thấp!

Trời! Một khi đã là bộ kinh vân chưởng bỏ không phá được khí thần tiên, hắn bất ngờ bị giam cầm bên trong tiên khí!

Rốt cuộc cũng đi không được nữa rồi!

Biến thành thời đại! Bộ Kinh Vân chỉ cảm thấy chính mình đang trùng trùng điệp điệp bị một khối khí cầu thật lớn bao bọc trong một khối khí cầu, khí đoàn càng giống như một bức tường dày vô cùng vững chắc, vây khốn hắn đến kín không kẽ hở, lập tức hắn huy chưởng hướng bức tường dày vô hình do tiên khí ngưng tụ mà bỏ xuống, ai biết...

Bức tường tiên khí vô hình này không ngờ cường lực của hắn bắn ngược lại! Cường lực của hắn nặng bao nhiêu thì bị cường lực chấn lui!

Liên tiếp mấy cường bị đạo khí tường vô hình này bắn về, bộ kinh vân lại bị cường lực của mình phản chấn đến mức cuộn cuộn trong năm dậm, suýt nữa liền miệng mũi chảy máu!

Mà giờ phút này, Thái Bảo Thần Hành lại thản nhiên đứng ở phía xa xa bên ngoài khí đoàn, nhìn bộ pháp bị nhốt Tiên Khí kinh vân, nói: “Đừng uống phí khí lực nữa! Bộ Kinh vân, đoàn khí thần tiên này của ta là dùng hai khí Âm Dương Càn Khôn, một khi bị nhốt ở trong Tiên khí, tuyệt đối không cách nào phá vỡ vòng khí lao ra. Bởi vì lực lượng Âm Dương nhị cực bên trong đoàn sẽ làm lực lượng bị phản chấn của người bị nhốt!”

“Người càng đặt tên phải bỏ đôi tiên khí vô hình này, lực phản chấn sẽ càng lớn, sẽ càng tự đả thương bản thân! Huống hồ...”

“Trong tiên khí kín không một kẽ hở, người chẳng mấy chốc sẽ hít thở không thông! Mà ta, hắc hắc! Liền có thể thừa người hít thở không thông sau đó hóa giải tiên khí, lại lấy thần quyết chân nguyên trong tay người cũng chưa muộn...”

Đúng vậy! Thần Hành Thái Bảo nói không ngoa! Bộ Kinh vân lập tức cảm thấy, hấp khí trong tiên khí của hắn đã càng lúc càng khó khăn, hơn nữa bên trong tiên khí càng lúc càng nóng, tin tưởng không tới một lát, nếu hắn còn không thể phá được tiên khí vô hình thì...

Rất nhanh hắn sẽ hít thở không thông mà bỏ mình!

Mặc dù liên tục trọng kích tiên khí nhưng vẫn không cách nào phá được, Bộ Kinh Vân vẫn giữ được tỉnh táo cực độ!

Tuy mặt của hắn đã càng lúc càng nóng trong khí đoàn, mồ hôi bắt đầu chảy ra, nhưng mặt Bộ Kinh Vân vẫn lạnh lẽo lạ thường, mãnh liệt, trong ánh mắt lạnh băng của hắn lộ ra một tia linh quang, dường như hắn đã nghĩ thông suốt điều gì đó...

Nhưng nghe hắn bỗng lạnh lùng nói: “Trên đời...”

“Cũng không phải sức mạnh không thể phá!”

“Tuy nguyên hình của Cầm Thần Tiên khí của người rất khó phá.”

“Nhưng...”

“Sau khi ta biến nó thành hình dạng chân thật...”

“Thì thế nào?”

Một lời nói đến đây, mặt Bộ Kinh Vân đột nhiên lạnh đi, nhưng mà vẻ lạnh này, cũng không phải là biểu hiện của Thần chết!

Mà khuôn mặt thật sự là tử thần!

Chỉ thấy những giọt mồ hôi đang chảy trên mặt tử thần bỗng ngưng lại, là vì đã kết thành băng mà dừng!

Cùng một thời gian, toàn thân Tử Thần càng che phủ một tầng sương lạnh, tựa hồ, đang có một cỗ lực lượng vô cùng lạnh lẽo từ đan điền của hắn phát ra!

Cỗ lực lượng này lạnh như băng, lập tức đem nguyên hình tiên khí vây khốn tử tù ngưng kết thành băng, trong nháy mắt, đoàn nguyên hình khí vốn đang tròn lại bị hàn khí ngưng tụ thành một băng cầu to lớn, bắt đầu từ “Vô hình biến thành” hữu hình”!

Đúng rồi! Bộ Kinh Vân rốt cục đã nghĩ ra phương pháp phá giải thần tiên khí!

Nếu như bắt thần tiên khí vô hình lại có thể bắn ngược lực lượng người bị nhốt lại, bộ dạng kinh vân có thể lạnh có thể lạnh nhưng mạnh có thể lạnh có khả năng vô hạn hóa thành hàn khí, đem giam thần tiên khí ngưng kết thành băng cầu hữu hình!

Chỉ cần một khi tiên khí biến thành băng cầu thì nó sẽ không thể nào chống lại được sức mạnh của kẻ bị nhốt!

Hơn nữa... yếu ớt tới mức dễ vỡ!

Quả nhiên! Thần Hành Thái Bảo chợt thấy bộ kinh vân trong phút chốc đã ngưng kết khí đoàn “Nhiều Thần Khí” thành băng ngay lập tức nói: “Hắc hắc! Không thể tưởng được người vừa mới kích phát vô lượng Ma Ha trong cơ thể mình, lại có thể từng bước nắm giữ bí quyết Ma Ha Vô Lượng, rõ ràng có thể biến nó thành hàn khí. Xem ra, ngày đó tâm thần vất vả tuyển chọn người làm thể thân cho nó, cũng không sai chút nào!”

“Ngươi, đúng là một kỳ tài hiếm có trên võ học!”

Không sai! Bộ Kinh Vân vừa mới thử, chính mình đã có thể tùy ý vận dụng Ma Ha Vô Lượng, còn mơ hồ sử dụng hai lần, đã cảm thấy Ma Ha Vô Lượng lực lượng biến hóa thiên biến hóa này huyền diệu, lại còn giống như từng bước nắm giữ đạo lực lượng này hóa thành lực lượng khác, giống như hắc vừa rồi cực kỳ tự nhiên biến Ma Ha Nguyên Khốc hóa thành hàn khí!

Hắn có thể nhanh như vậy liền nắm giữ biến hóa Ma Ha Vô Lượng chỉ khiêu, là bởi vì hắn cùng “Thần” cùng là “Thần tộc” xuất chúng? Cho nên một khi hắn có thể bức ra Ma Ha Vô Lượng, liền thuận lý thành chương sở hữu phương pháp sử dụng nó?

Hay là bởi vì, hắn thật sự có thể cùng với “Thần” so tài cao thấp – tư chất siêu việt?

Nhưng mà, vô luận bởi vì nguyên nhân gì, đang lúc bộ kinh vân dự vọng tái sử Ma Ha Vô Lượng, bức phá băng cầu kết thành băng cầu mà ra. Đang lúc hắn cho rằng đã có thể chính thức cùng Thần Hành Thái Bảo chính thức phân cao thấp...

Hắn thành linh phát giác một chuyện tương đối đáng sợ!

Một chuyện đủ khiến hắn trí mạng!

Chương thứ mười bốn của Thiên Chi cực kỳ ghê gớm.

Một đám cao thủ nhân gian, vì cầu thắng, phần lớn là không sợ trời không sợ đất, không sợ đất!

Thậm chí có đôi khi hắn còn không sợ chết!

Nhưng mà, bên trong cao thủ mây trời không sợ chết này lại có chuyện gì sẽ khiến bọn họ cảm thấy hết sức đáng sợ đây?

Có lẽ, cao thủ nắm giữ sức mạnh vô tận, đáng sợ nhất chính là...

Bọn họ đột nhiên mất đi sức mạnh!

Đối với một cao thủ, mất đi lực lượng tựa như tiền vốn mất đi để chiến thắng!

Cơ hội cầu sinh...

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên phát giác sự tình cực kỳ đáng sợ kia, chính là gã đang rơi vào tình cảnh khẩn trương sắp nứt với Thái Bảo thần hành...

Hắn, không ngờ lại không sử dụng được...

Nửa phần khí lực!

Chẳng những không thể nào gọi ra chân khí vô lượng của Ma Ha Vô Lượng, thậm chí toàn bộ chân khí võ công hắn tập được cũng vậy —— muốn thì vô tung!

A...?

Bộ Kinh Vân bỗng nhiên không xuất ra bất cứ nội lực nào, thế nhưng dường như Thái Bảo Thần Hành lại sớm biết trước gã sẽ như thế. Gã nhe răng cười:

“Ha ha! Bộ Kinh Vân, mặc dù ngươi đã đem “Nhiếp thần tiên khí” của ta ngưng kết thành băng, nhưng nhìn dáng vẻ ngươi bây giờ tựa hồ ngươi tựa hồ đột nhiên không cách nào xuất ra bất cứ lực lượng nào! Bộ Kinh Vân, ngươi có biết là nguyên nhân gì không?”

“Vậy hãy để ta nói cho ngươi biết! Đó là bởi vì Ma Ha vô lượng của ngươi mặc dù có thể bức phát ra, nhưng vẫn không giống như nguyên thần “Thần” của Ma Ha vô lượng, có thể dùng lực lượng bác đại tinh thâm này đến thuần thực! Duyên cớ Ma Ha vô lượng thật sự quá bá đạo, quá hao phí khí lực, bình thường không nên sử dụng!”

“Lấy tình huống ngươi trước mắt nắm giữ Ma Ha Vô Lượng, nhiều lắm cũng chỉ là liên tiếp sử dụng ba lần Ma Ha Vô Lượng, chân khí sẽ không tiếp tục, khí suy lực kiệt, lúc này thậm chí muốn vận dụng những chân khí còn lại trong cơ thể chính mình, cũng là nghi vấn...”

“Mà thời khắc ngươi bắt đầu từ lúc Hóa Thần Thi lấy ra Hóa Thần Thi Thủ Thần Quyết, đã ba lần sử dụng Ma Ha Vô Lượng. Mặc cho ngươi ẩn tàng Ma Ha Vô Lượng cường đại như thế nào, ít nhất cũng cần một chén trà mới có thể hồi khí! Nhưng trong thời gian một chén trà nhỏ này, đã đủ để ngươi và ta giữa phát sinh rất nhiều chuyện, thí dụ như...”

Thần Hành Thái Bảo nói đến đây, vẫn nhìn thẳng vào mắt Bộ Kinh Vân, sát ý mãnh liệt lộ ra, lại nói tiếp từng chữ:

“Đã đủ để ta phá vỡ băng cầu giết người!”

“Lại... tàn sát — Chân...”

“Nguyên!”

Chữ “Nguyên” cuối cùng được phun ra, người của Thái Bảo thần hành giống như hóa thành một mũi tên nhọn xuyên tim, “Băng” một tiếng! Tia chớp giạt đã bao phủ băng cầu bộ vân, cũng trong lúc đó...

Ngón tay của hắn đã như kiếm hướng cổ họng Bộ Kinh Vân đâm nhanh!

Nếu như Thần Quyết chân nguyên đã ở trong tay Bộ Kinh Vân, Bộ Kinh Vân đã không còn bất cứ giá trị “cội dục” nào đối với Thái Bảo hành thần hành nữa!

Hắn muốn chấm dứt cái chết!

Biến tử thần thành “thần chết” chân chính!

Sát chỉ của Thái Bảo thần hành còn chưa tới, kinh chỉ lạnh lẽo vô cùng cái thế đã bức Bộ Kinh Vân xa xa không thở nổi! Uy lực chỉ tay này bá đạo, nếu cho đánh trúng đâu chỉ có thể đơn giản như vậy? Đơn giản là muốn bạo thể bỏ mình!

Thế nhưng, Bộ Kinh Vân vẫn như cũ không thể đề cập tới, thậm chí ngay cả khí lực né tránh cũng không có!

Thế khó đoán, vốn hắn đã có thể bước đầu bức ra Ma Ha Vô Lượng, vậy mà lại vì quá độ sử dụng Ma Ha Vô Lượng mà nghịch chuyển tình thế, phản lệnh bản thân hãm thân tử địa!

Nhưng mà, dù cho sát chỉ của Thái Bảo thần hành đã áp sát mi mắt, mặc dù Bộ Kinh vân đã tạm thời không nhúc nhích được, tử thần dù sao cũng là tử thần, đối mặt với cái chết vẫn chưa phương thức được mà đại loạn, trên mặt hắn vẫn lạnh lùng, trong cơ thể âm thầm liều mạng thúc dục chân khí! Hắn vẫn không hề từ bỏ ý định cố gắng cuối cùng của mình! Hi vọng có thể có kỳ tích xuất hiện, nhưng đột nhiên “Hồi khí sớm ngăn cản một kích trí mạng này!

Chỉ là, kỳ tích chính là kỳ tích, sẽ không dễ dàng phát sinh!

Kỳ tích hưng thịnh, lại càng chưa từng bộ kinh vân! Nếu không...

Nếu như hấn may mắn, Hoắc Bộ Thiên ngày đó không cần phải chết, hai cha con hấn còn được tắm ở Thiên Luân, hấn cũng không cần lên thiên hạ làm kẻ thù, chỉ cần tùy cơ trả thù!

Nếu như hấn may mắn, Tuyết Duyên cũng không cần cùng hấn trời nam đất, có tình nhân khó thành thân...

Nhưng mà, may mắn và kỳ tích cho dù không có quan tâm tới Bộ Kinh Vân, giờ phút này có một người, nhưng vẫn tương đối chiếu cố hấn!

Một người sẽ thay đổi tính mạng sau này của hấn!

Ngay lúc ngón tay của Thái Bảo Thần Hành còn cách hơn nửa trượng liền đâm trúng cổ họng Tử Thần, thì nơi này, chợt nghe thấy thanh âm của một nữ tử nhanh chóng xẹt ngang qua không trung:

“Không...”

Thanh âm truyền đến cùng lúc, một thân ảnh nữ tử yếu ớt cũng theo đó mà tới! Vừa vọt liền rơi vào giữa hai người Thần Hành Thái Bảo và Bộ Kinh Vân; thân ảnh gầy yếu này, hai tay cùng xuất ra tia chớp, ý đồ dốc hết lực lượng của mình, vì bộ Kinh Vân chặn một kích trí mạng này!

Mà bóng dáng gầy yếu này không phải ai khác! Đúng vậy...

Nhỏ...

Thanh!

A? Cô nàng vốn đã bị Hung La đánh trọng thương, cuối cùng cũng kịp thời chạy tới tương trợ Bộ Kinh Vân?

Chỉ là, với lực lượng ít ỏi của nàng, nàng thật sự có thể cứu được ——

Bộ...c...cịch?

Đương nhiên - đương nhiên...

Không!

Cho dù Tiểu Thanh không bị Hung La đánh trọng thương, nhưng với võ công bình thường của nó, căn bản cũng không cách nào so được với Thái Bảo thần hành có thể đuổi thẳng “Thần”! Huống chi nàng đã bị trọng thương?

Bởi vậy, cho dù là Tiểu Thanh có thể kịp thời rơi vào trong Thần Hành Thái Bảo và Bộ Kinh Vân, thì cho dù nàng đã dùng hết toàn bộ lực lượng còn sót lại toàn thân, song chưởng của nàng đã đạt đến vị trí sát chỉ của Thái Bảo thần hành nửa thước, bỗng “Bụp” một tiếng!

Chưởng của nàng còn chưa chạm đến chỉ của Thần Hành Đại Bảo, rõ ràng đã bị chỉ kinh bá đạo vô cùng của hắc mịch mễ đẩy ra. Chỉ một thoáng, ngực bụng nàng đã có cửa ải lớn, tức thì ngón tay của Thái Bảo thần hành thể như chẻ tre đâm thẳng tới vị trí trái tim nàng! Mắt thấy là nàng sẽ bị đâm vào tim!

Biến hóa này thực sự không phải chuyện đùa! Bộ Kinh Vân vạn liệu cũng không được, chỉ là Tiểu Thanh đi cùng với hắc, lại không để ý tới tính mệnh quý giá của mình; từ trước đến nay thần tử không thay đổi, cũng đột nhiên biến sắc vì nàng; mặc dù hắc mất một tấc khí lực, trầm giọng nói: “Ngươi một...”

“Không cần thiết —— “

“Cứu ta!”

“Nhanh —— “

“Đi!”

Tiểu Thanh vô cùng kiên trì:

“Không...!”

“Thần mẫu Tuyết Duyên cô nương đối với hai tỷ muội ta có ơn tái sinh! Tiểu Thanh ta tuyệt đối không thể để cho các nàng xem trọng ngươi chết như vậy! Càng hỏi tình hình...”

“Ngươi cũng là quan trọng nhất của ta...”

Tiểu Thanh rút cuộc lấy dũng khí, muốn nói cho Bộ Kinh Vân biết lúc này nó cũng là nam nhân mà nàng coi trọng nhất. Thế nhưng hai chữ “Nam nhân” còn chưa ra khỏi miệng, kinh chỉ của Thái Bảo thần hành đã nặng nề...

Đâm trúng trái tim của nàng!

Nàng công lực bình thường, vậy có bản lĩnh có thể chống đỡ một chỉ lôi đình này của Thái Bảo Thần Hành? Nàng căn bản ngay cả cơ hội hét thảm cũng không có, nhưng nghe một tiếng

“Khách Lạ” vỡ nát làm lòng người lạnh lẽo! Xương ngực trong cơ thể nàng tin tưởng đã bị một ngón tay phá vỡ!

Nỗi lòng phía sau xương ngực nàng lập tức bị kinh lực chỉ không thể ngăn cản này đánh tới mức muốn nổ tung. Nhưng tâm còn chưa bạo, miệng mũi hai tai, không ngờ đã điên cuồng phun ra năm giọt máu về phía trước!

Trong khoảnh khắc, Tiểu Thanh như biến thành một huyết nhân “Năm vết máu tươi, tình huống dị thường thê lương! Nhưng mà, cho rằng ngón tay của Thần Hành Đại Bảo sẽ đâm sâu thêm hai phân, một ngón tay sẽ đâm rách trái tim nàng, ai ngờ, Thái Bảo thần hành lại...”

Bỗng dừng lại!

Hắn nhìn Tiểu Thanh, giống như con mèo già đang nhìn chân nàng sắp chết, rất thương thức tình hình thê thảm của Tiểu Thanh sắp chết, tà ác dị thường nói: “Ha ha! Một người dù có nhớ lại chuyện trước đó hay không, nhưng tâm tính vẫn tin tưởng rằng đó vẫn là tấm lòng kia! Bởi vậy, cho dù người đã biến thành một người khác, một khi đại nạn lâm đầu, người vẫn sẽ vì “Bộ Bộ Kinh Vân” làm ra hi sinh tương tự! Giống như tiền thân người vậy, cũng sẽ liều mình cứu hấn trước!”

“Ta vốn không dám khẳng định người chính là người mà ta mong muốn! Nhưng hôm nay thấy người thê chết bảo hộ Bộ Kinh Vân như vậy, đã chứng minh ý tưởng trao đổi tuyệt đối chính xác! Thần mẫu thật sự đã biến người thành một “người” khác...”

“Nếu đã khẳng định người chính là “Nàng ta”, ta càng không có lý do để buông tha người, xú nha đầu! Người hãy xuống địa ngục cho ta!”

Tại sao lúc giết Tiểu Thanh Thái Bảo Thần Hành lại đột nhiên dừng tay, còn nói ra những lời khó hiểu như vậy? Cả Tiểu Thanh và Bộ Kinh Vân gần chết đều không rõ ràng cho lắm, nhưng cũng không có thời gian để hấn suy nghĩ quá nhiều!

Ngay lúc Thái Bảo Thần Hành đang nói chuyện, hấn chống ngón tay của Tiểu Thanh Tâm Phòng, lại trùng kinh đâm thẳng vào trái tim nàng!

Hấn đã thê sẽ đâm một ngón tay nổ tung trái tim của nàng!

Bộ Kinh Vân đương nhiên tuyệt đối không ngồi yên không để ý tới! Mặc dù hắn cũng không phải là người quân tử nhân, nhưng quyết không thể trơ mắt nhìn một cô gái liều mình cứu hắn chết trước mặt hắn!

Cho dù hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục lực lượng, hắn vẫn không ngừng cưỡng ép bản thân, hy vọng có thể dùng lực trong một lần phát thiên quân nhất thời cứu Tiểu Thanh trở về; song quyền của hắn, càng bị hắn liều mạng bức bách bản thân mà gan bàn tay nổ tung, không ngừng phun máu tươi!

Thế nhưng, ngay lúc cái chết còn chưa biết chính mình có thể kịp thời kích phát lực lượng trong cơ thể cứu Tiểu Thanh, trong nháy mắt ngay lúc tìm Tiểu Thanh bị thần hành Đại Bảo đâm thủng...

Một đầu thanh luyện, vội vàng từ xa bay tới gần, cuốn một cái, đã cuốn ngay lấy sát chỉ của Thái Bảo thần hành, hiểm hiểm siết chặt ngón tay đâm sâu hơn!

Cùng lúc đó, một bóng người khác cũng bay từ phía sau tới, phóng thẳng đến sau đầu của Thái Bảo Thần Hành!

A? Trong lúc sinh tử tồn vong của Tiểu Thanh, rốt cuộc cũng có người tới viện thủ rồi?

Thần Hành Thái Bảo, Tiểu Thanh và Bộ Kinh Vân, không khỏi nhìn sang phía Thanh Luyện đã kịp thời cứu Tiểu Thanh, chỉ thấy chủ nhân của Thanh Luyện này, đúng là kịp thời chạy tới ——

Thần!

Mẹ!

Mà bóng người cùng thời diễm nhằm phía sau đầu Thần Hành Thái Bảo. Bởi vì thế đến vội, Thái Bảo Thần Hành cũng không quay đầu lại xem là ai, đã bạo chưởng một lần, thường xuyên hướng ngực bụng người này vỗ tới!

Ai ngờ đập xuống, người này dễ dàng trúng chưởng, hơn nữa còn phát ra một tiếng kêu thảm thiết của tuyệt nhân hoàn! Thái Bảo thần hành mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng người bị mình oanh trúng, hóa ra cũng không phải là kẻ địch công kích hắn!

Mà là người hầu của hấn —

Hung La!

“Hung La, là người?” Thái Bảo Thần Hành khẽ giật mình, nhưng lập tức hiểu ra, chắc chắn Hung La vừa rồi bị người ta áp chế, mới lại coi hấn như “ám khí” ném về phía sau lưng Thái Bảo Thần Hành. Nàng ta để cho hai người bọn hấn “Chủ tớ tương tàn”!

Mà kẻ có thể đánh bại Hung La hung mãnh vô cùng, lại càng dùng thân phận “ám khí”, Thái Bảo thần hành rất nhanh chóng biết được người này là ai!

Ngay lúc hấn phát hiện ra hung la sau lưng, đã bị một chưởng của hấn đánh cho ngất đi ngã xuống đất. Sát chỉ mà hấn vẫn dây dưa với thần mẫu Thanh luyện, bất ngờ cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn.

Một tiếng “Bành” thật lớn vang lên! Một cái chân nhanh hơn đã dùng tốc độ cực nhanh quét trúng sát chỉ của Thái Bảo thần hành, đem Sát Chỉ và Thần mẫu tách ra. Cùng lúc đó, chủ nhân cái chân kinh này cũng “Bụp” một tiếng, rơi không xa chỗ đó!

Đã không hỏi cũng biết, trong giang hồ người có thể nói chân nhanh chân, chỉ có một...

Nhiếp! Gió!

Thật sự là Nhiếp Phong!

Ngay cả hấn ta cũng tới?

Đúng vậy! Bóng người thần bí vừa rồi đột nhiên xuất hiện đối phó với thần mẫu, chính là Nhiếp Phong!

Hơn nữa không chỉ có Nhiếp Phong đến, cùng lúc đó, một bóng người khác cũng đã nhào tới nhanh như điện, từng người ôm Tiểu Thanh đang bị thương như muốn ngã này qua một bên, bóng người quan tâm đến an nguy của Tiểu Thanh này, chính là ——

Thủy Linh!

Thần mẫu, Nhiếp Phong, Thủy Linh hiện ra, Tiểu Thanh vốn đã hấp hối, chỉ có thể không che dấu được vô hạn nghi hoặc,

nàng dị thường suy yếu nói với Thủy Linh Đạo: “Tỷ tỷ... Tỷ, thần mẫu... Không phải sớm đã ở... Dưới Tây Hồ... Chờ chúng ta trở về cứu... Tuyết Duyên cô nương... Vì sao... Hiện nay... lại có công lực... Đến... Thậm chí... mất tích... Nhiếp Phong... Cũng tới?”

Thủy Linh nhìn bộ dạng sắp chết của muội nàng, lập tức nước mắt tuôn như suối, khàn khàn nói: “Muội.... Tụt... Vì sao thần mẫu lại đột nhiên... Có thể đến đây... Trong này! Muội không cần hỏi nhiều, trước tiên cứ đề khí trấn trụ tâm mạch của mình đã... Bảo vệ tính mạng đã!”

Một lời nói đến nước này, mặc dù Thủy Linh trước đó chiến đấu với Hung La đã bị trọng thương, cũng không để ý hết thảy đem chân khí trong cơ thể mình cuộn cuộn không dứt tiến vào trong cơ thể Tiểu Thanh, cầu có thể gần chết nàng, giữ lại thêm một khắc cũng là tốt!

Kỳ thật không chỉ có Tiểu Thanh Thủy Linh, thậm chí còn khó động chân khí, sau khi thấy thần mẫu xuất hiện, trong lòng cũng dâng lên cùng một nghi vấn:

Rốt cuộc thần mẫu vì sao có năng lực đến rãnh biển cứu bọn họ?

Nếu như nàng hiển tế năm phần mười di thiên thần quyết không hoàn chỉnh khiến nàng phải đi hết sức còn dư lực. Vì sao nàng không sớm nói cho bọn họ biết? Ngược lại giả bộ yếu ớt, dụ bọn họ tới rãnh biển trước?

Nhưng mà, vô luận Thần mẫu đang làm cái gì gọi là huyền hư, Bộ Kinh vân cũng rất tin tưởng, Thần mẫu nhất định có nguyên nhân liên quan đến bà! Mỗi một sự kiện của bà, đều nhất định là vì “hắn” và “Tuyết Duyên” tốt...

Quả nhiên! Thần mẫu thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Tiểu Thanh và Bộ Kinh Vân, lúc này cũng không khỏi từ giữa không trung phiêu nhiên xuống, áy náy vô hạn nói: “Hải tử, các người không cần phải nghi ngờ nữa, không sai! Ta thật sự là cố ý dẫn các người đến rãnh biển trước, nhưng, ta có một nỗi khổ, tạm thời vẫn không thể nói cho các người biết, trừ phi...”

“Nếu Tiểu Thanh thật sự phải chết, trong số các người chắc chắn có thể dùng Di Thiên Thần Quyết cứu được Tuyết Duyên

mới là thời điểm thích hợp để các người biết rõ chân tướng sự tình...”

Thần mẫu nói, đột nhiên “Bồng” một tiếng, người đã lướt đến bên người bộ kinh vân, lại là “Xùy” một tiếng, bà và tốc độ nhanh như chớp, xuyên một tờ giấy vào giới hạn kinh vân., Nói: “Hài tử, tất cả hậu quả đầu tiên của mẹ, cùng với chân tướng sinh tử của hài tử đáng thương Tuyết Duyên này, toàn bộ ghi lại trên tờ giấy này! Nhớ kỹ! Trừ phi Tiểu Thanh bị thương nặng sắp chết thật sự không cứu, hoặc là cháu có thể dùng chân nguyên cứu về Tuyết Duyên, các cháu mới có thể mở tờ giấy ra nhìn rõ ràng rành, nếu không...”

“?”

“Đối với Tuyết Duyên và người đều không phải là chuyện tốt!”

Thần mẫu thực sự càng nói càng hiếu kỳ, vì sao nhất định phải gọi Tiểu Thanh không cứu mới có thể xem tờ giấy kia? Nhưng mà, bộ kinh vân lại đang suy nghĩ một vấn đề khác:

“Người ——”

“Vì sao không trực tiếp —— “

“Nói chân tướng cho ta biết?”

“Vì sao thiên tướng chân tướng...”

“Viết lên trên tờ giấy?”

Thần mẫu nghe vậy, thỉnh thoảng sau mặt nạ phát ra một tiếng cười chua chát, bà buồn bã nói: “Nếu một người viết lời mình muốn nói lên trên tờ giấy, người xem có giống như là Phong đi thư hay không?”

“Mà ta, cũng nhất định phải...”

“Trước tiên cứ viết di thư này!”

Một lời nói đến nước này, Thần mẫu đột nhiên xuất chương chống đỡ vị trí đan điền xa xa, một cỗ chân khí đỏ đậm như lửa, đã từ lòng bàn tay nàng thẳng hướng đan điền kinh vân dừng mãnh lao tới, bộ kinh vân, thủy linh, Nhiếp Phong, thậm chí khí như tơ nhện của Nhiếp Phong đột nhiên sừng sốt, Thần chết lại lập tức biến sắc nói: “Người...”

Thần mẫu lại không trực tiếp đáp lại Bộ Kinh Vân, chỉ nói với Nhiếp Phong đứng cách đó không xa: “Nhiếp Phong!”

“Người đúng đem năm thành còn lại trong cơ thể còn lại chưa hoàn chỉnh diệt thể ma thân quán đã kinh vân, xin người dốc hết sức yểm hộ hai ta!”

Nhiếp Phong nghe vậy lập tức ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lập tức có tia chớp lướt đến trước người Thần mẫu và Bộ Kinh Vân, trước hết thủ hộ phía trước hai người, sau đó hỏi: “Thần mẫu, tại sao người lại đột nhiên đem năm phần Diệt Thể Ma thân còn sót lại trong cơ thể quán cấp cho... Vân sư huynh? Người làm như vậy, sẽ chỉ khiến người suy yếu mà chết đi...”

Một mặt thần mẫu cuộn cuộn không dứt truyền Diệt Thể Ma Thân vào không thể nhúc nhích, một mặt cười khổ đáp: “Bởi vì, hôm nay chỉ có Kinh Vân mới có thể đề khí sử dụng Ma Ha Vô Lượng, đối phó với Thần Hành Thái Bảo!”

“Đáng tiếc, hắn đã ba lần sử dụng Ma Ha Vô Lượng, phải mất nửa canh giờ, mà Nhiếp Phong vô lượng Ma Ha ẩn núp người vẫn chưa bị kích phát, muốn kích phát Ma Ha giới vô lượng trong cơ thể con người một đoạn thời gian. Duy chỉ có phương pháp nhanh nhất hiện nay, liền chỉ có lấy năm thành chân nguyên Diệt Thể Ma Thân chân nguyên của ta kích phát Kinh Vân trong cơ thể. Hi vọng hắn có thể mau chóng hồi phục...”

Đúng vậy! Vốn dĩ định kích phát bộ kinh vân để nhanh chóng khôi phục nguyên khí, dùng ma thân diệt thể còn sót lại kia cũng không phải không thể! Nhưng vừa rồi thần mẫu và Nhiếp Phong giáp công Hung La, Hung La biết mình không địch lại, đã ném chân nguyên Diệt Thể Ma Thân luôn trong tay cho “Đông Thần Long”, Đông Thần Long cũng nhanh chóng bỏ đi!

Cho nên, trước mắt duy nhất có thể kích thích bộ kinh vân lại dùng Ma Ha Nguyên lượng pháp, cũng chỉ có một đoạn đường không hoàn chỉnh của Thần mẫu là diệt thể ma thân!

Cho dù là Nhiếp Phong thân phụ thuộc cả bộ phận Ma Ha vô lượng, lúc này cũng không cách nào dẫn phát Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể kinh vân! Nguyên nhân chính vì y còn không hiểu sử dụng đạo lực lượng này thế nào, chỉ là ngẫu nhiên mới dẫn phát Ma Ha vô lượng, nhưng cái này lại không

dám bảo đảm với hành chiến lược Thái Bảo hôm nay, có thể

Tất thắng!

Mặc dù thần mẫu khư khư cố chấp, nhưng Nhiếp Phong thấy thân thể không ngừng xói mòn nội lực của nàng bắt đầu run rẩy, không khỏi nói: “Nhưng, thần mẫu, vì sao nhất định phải Ma Ha Vô Lượng mới có thể đối phó Thái Bảo Thần Hành? Chẳng lẽ hợp lực của ta với người và ba người Thủy Linh, vẫn không đấu lại hần?”

Chợt nghe Nhiếp Phong hỏi như thế, cuối cùng Thái Bảo Thần Hành đứng cách đó không xa há miệng nói: “Hỏi cực kỳ đúng!”

“Nhiếp Phong vừa rồi bốn tọa sử dụng hai chiêu “Thần Thiên Cực”, mặc dù bị bộ dạng kinh vân Ma Ha vô lượng phá, nhưng đây cũng chỉ là hai chiêu đầu tiên của ta mà thôi, Thần Thiên Cực còn ở phía sau, điểm này, tin tưởng Thần mẫu vô cùng rõ ràng!”

Không sai! Thần mẫu và Tuyết Duyên đã từng sưu tầm Thần Hành Đại Bảo ở sâu trong Thần Cung, cuối cùng còn kiếm được chân nguyên Tuyết Duyên tiêu hao hết Thiên Thần Quyết, bất tử bất sinh! Thần Mẫu nhất định đã từng ném qua cường chiêu cực kỳ lợi hại của Thần Thiên, nếu không, nàng hôm nay cũng sẽ không để ý đến tính mạng của mình như thế, trước tiên kích phát bộc thiên phục nguyên đã rồi tính sau!

Thần Hành Thái Bảo lại nói: “Kỳ thực, ngay cả chính Nhiếp Phong người, cũng đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của bốn tọa! Người còn nhớ rõ, người đã từng bị ta đánh trọng thương rơi xuống biển băng mênh mông? Ta chỉ là kỳ quái! Rốt cuộc ứng phó người cử tử nhất sinh, như thế nào vẫn bình yên vô sự?”

Đúng rồi! Vì sao Nhiếp Phong có thể bình yên vô sự, tái chiến giang hồ?

Còn kịp đến rãnh biển viện trợ đám người Bộ Kinh Vân?

Lại thì ra là, ngày đó Nhiếp Phong được cô bé thần bí kia cứu, sau đó trời quang mây tạnh, chỉ vì thần hành quá bảo trọng sáng tạo ra một chiêu của hần, thực sự đủ trăm thần diệt ma!

Nhưng mà, mặc dù Nhiếp Phong hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng không biểu thị mất đi tri giác!

Trong lúc hỗn loạn, hắn vẫn có thể cảm nhận được cô gái thần bí kia, nàng từng trắng đêm không ngủ không nghỉ, lau mồ hôi trên trán cho hắn, còn thỉnh thoảng lại cho hắn một ít thảo dược chữa thương, có thể nói nàng ta rất quan tâm đến hắn ta!

Càng làm cho Nhiếp Phong trong cơn mê man cảm thấy không có gì khác lạ, đó là cô bé này không tiếc dùng công lực của mình chữa thương cho hắn!

Luận lý, hắn và nàng bèo nước gặp nhau, nàng hảo tâm cứu hắn trở về, đã khiến Nhiếp Phong tương đối cảm kích, nàng thật sự không cần vì hắn một người xa lạ, hao phí công lực mình vất vả tập được!

Hơn nữa không chỉ có một lần, nàng đã lần lượt ba lần, dùng nội lực chữa thương cho nàng; ngoài trừ vì nữ hài này trời tính nóng lòng ra, Nhiếp Phong thật sự cũng không nghĩ ra lý do nàng không tiếc mọi giá cứu mình!

Cho nên, ngay cả trong lúc mê man, Nhiếp Phong cũng rất muốn sớm ngày có thể mở mắt ra, xem xem nữ hài tâm huyết này rốt cuộc là ai? Rốt cuộc dung mạo nàng có giống như một khuôn mặt Bồ Tát hay không?

Nhiếp Phong chỉ nhớ mang máng, chính mình trước khi hôn mê, giống như từng nhìn thấy mặt cô gái kia có một đạo hồng ngân? Cho nên mới không kìm lòng được gọi nàng “Mộng” một tiếng.

Nhưng, kỳ thực hắn cũng không dám khẳng định, trước khi mình hôn mê, liệu có thấy trên mặt cô gái kia có một vệt đỏ không? Trước khi hôn mê thì chỉ là ảo giác của hắn?

Đáng tiếc, mặc dù hắn rất muốn sau khi tỉnh lại nhìn cô gái tốt lành này là ai, nhưng chỉ sau khi hắn tỉnh lại...

Cô bé kia đã không còn ở đây nữa!

Nàng đi rồi...

Nhà đá nhỏ nhắn thanh nhã, chỉ còn sót lại một cây quạt giấy!

Còn có một mùi hương còn sót lại trong phòng Tuệ chất Lan Tâm...

Nhiếp Phong không khỏi có chút thất vọng, không hẹn mà mở quạt giấy ra nhìn, không ngờ hai mắt đột nhiên sáng ngời!

Chỉ vì trên quạt, lại đề cho một cái tên hẵn tương đối quen thuộc...

“Mộng”!

Là nàng?

Là nàng?

Là nàng?

Rốt cuộc cô cũng trở lại rồi?

Nhiếp Phong thật sự nghi ngờ! Đáng tiếc, mặc cho hẵn nhớ cái hồng nhan mệnh bạc hôm đó thế nào, hẵn vẫn không thể từ cái chữ “Mộng” thanh tú lệ này, phân biệt ra cô gái thần bí này có chính thức “Mộng” hay không.

Nhưng bất luận thế nào, có thể không tiếc công lực mình cứu Nhiếp Phong người xa lạ này, cô bé thần bí cũng gọi là “Mộng” này, cho dù không phải giấc mộng quen của Nhiếp Phong ngày đó, vẫn là một ”chờ gái” tương đối hiếm thấy!

Cũng khá đáng để Nhiếp Phong giáp mặt nói lời cảm ơn với nàng!

Nhưng mà, Nhiếp Phong bởi vì lo lắng Thần mẫu và Bộ Kinh Vân nên thân mang chuyện quan trọng, tất nhiên không thể ở lại tiểu cư kia quá lâu, cuối cùng hẵn chỉ có thể rời đi tiểu cư kia, hướng Tây Hồ xuất phát!

Thế nhưng khi về đến Tây Hồ, Nhiếp Phong lại mất đi hình bóng, trong lòng lo lắng. Không biết Vân sư huynh của gã đã bị Thái Bảo thần hành bắt đi hay chưa, ai ngờ ngay lúc gã còn đang không biết đi về đâu...

Hắn đã sưu tập phân đàn Thần Cung ở dưới Tây Hồ tiến vào gần cửa khẩu, phát hiện thần mẫu đang mang đi thể một cô gái cực kỳ giống tuyệt duyên ra sưu tập phân đàn của Thần Cung, càng an toàn để mai táng!

Nhiếp Phong cảm thấy khác thường, lại không biết Thần mẫu đang cố làm ra chuyện gì huyền bí, cho nên vẫn một mực không lộ diện, yên lặng theo dõi kỳ biến, cũng dựa vào khinh

công mà hấn siêu việt không tiếng động, một mực theo đuôi Thần mẫu, từ Tây Hồ đến...

Băng thiên tuyết địa của ốc biển!

Thái Bảo Thần Hành đương nhiên không biết, Nhiếp Phong lần trước bị hấn đánh trọng thương lại gặp được cơ hội hiếm thấy này! Thế nhưng, hình như hấn cũng không quá hứng thú với Nhiếp Phong vì sao phải bỏ trốn!

Hấn chỉ hứng thú với một thứ!

Chính là giờ phút này còn đang bước từng bước trên bàn tay —— thần quyết chân nguyên!

Cho nên, ngay cả Nhiếp Phong dừng mãnh vô song chắn trước bước chân bộ binh sĩ truyền công khẩn trương, thần hành Thái Bảo vẫn nhìn như không thấy Nhiếp Phong!

Trong mắt hấn chỉ có thể giúp hấn mở được cánh cửa sinh trong cơ thể, kiêm có thể vạch trần bí mật của Thiên Thần kiếp — Chân Nguyên!

Hấn cười lạnh:

“Nhiếp Phong! Bộ kinh vân trước mắt không thể lay động được, thần mẫu lại đang trong thời khắc khẩn trương truyền công, chỉ bằng vào sức lực một mình ngươi muốn ngăn cản ta làm sao có dễ dàng? Ta thấy hay là ngươi tránh ra sớm một chút! Nếu không cứ thuận theo ta mà sống thọ!”

“Kẻ nghịch ta thì chết!”

Cường địch trước mắt, Nhiếp Phong vẫn bình tĩnh tự nhiên, ngay cả một chút sợ hãi cũng không có, hấn vẫn kiên quyết bước tới trước như cũ, nói: “Nếu Nhiếp Phong ta có thể lui về phía sau, từ lúc đối phó với “Thần” trường sinh bất tử kia đã sợ hãi lui về phía sau, cũng không cần đợi đến nay thiên tài lui về phía sau!”

“Đặc biệt là ta vô tình nhìn thấy khuôn mặt thật của ngươi, ta đã sớm biết ngươi ứng với ai, hôm nay, càng không thể để ngươi đạt được Thần Quyết Chân Nguyên, đạt được bí mật của Thiên Thần Kiếp, nếu không, nhân gian sẽ...”

“Đại họa lâm đầu rồi!”

Thần Hành Thái Bảo nghe vậy kinh ngạc, nói: “Ồ? Người đã gặp bộ mặt thật của ta?”

Nhiếp Phong nói: “Không sai! Ngày đó ở Tây Hồ, trước khi người đánh ta vào trong nước, chiếc khăn che mặt của người đã từng giương lên, ta đã nhìn thấy chân diện mục của người sau tấm khăn che mặt! Thật ra người là...”

Nhiếp Phong đang muốn thuật lại bộ mặt thật sự của Thái Bảo thần hành, để đám người Thần mẫu và Bộ Vân kinh nhân ở đây biết rõ. Ai ngờ Thái Bảo thần hành không nói ra thân phận của mình với y, y đã lạnh lùng nói: “Hắc! Nhiếp Phong! Người đã biết thân phận chân chính của bản tọa, hôm nay càng không thể lưu người lại được! Ta sẽ giết người trước...”

“Lại lấy chân nguyên!”

Thần Hành Thái Bảo nói xong, người đã bỗng dừng bắn tới trước như lời đình. Trong lòng Nhiếp Phong biết công lực của hắn rất lợi hại. Tức là tụ kinh lên đùi phải, vận sức định nghênh tiếp chiêu thức!

Nhưng Thái Bảo dự liệu thần hành lướt tới nửa đường, đột nhiên thân hình chuyển một cái, ngay lúc chân của Nhiếp Phong sắp va chạm với chiêu thức cứng rắn của hắn, hắn bất ngờ dùng thân thủ khéo léo không cách nào tưởng tượng, quay ngược lại chạy về phía bước chân kinh vân đằng sau Nhiếp Phong!

Chuyện này đúng là ngoài dự liệu của mọi người! Không thể tưởng được mặc dù trong miệng Thần Hành Đại Bảo hét lên muốn giết Nhiếp Phong, nhưng tay lại thẳng đến chân nguyên trên kinh vân chưởng!

Hóa ra y lại đang... thanh đông kích tây!

Ai ngờ, tên gian xảo Thần Hành Thái Bảo này mặc dù đã ngoài dự liệu của mọi người, còn có một người nữa, lại càng vượt ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người!

Ngay lúc Thái Bảo thần hành còn cách xa vài thước đang cướp lấy chân nguyên trong tay Bộ Vân, thì hàn quang chợt lóe lên trên đấu trường. Thái Bảo thần hành bỗng nhiên phát giác một đạo hàn quang đột nhiên bổ tới!

Mà sức mạnh mà luồng ánh sáng lạnh lẽo này tỏa ra, dù cho hấn có dạy cũng không thể không từ bỏ chân nguyên trong tay của Bộc Vân, trào về hướng hàn quang đón đỡ!

“Ba” một tiếng sét vang rung trời! Thần Hành Đại Bảo cuối cùng cũng ngăn được đạo hàn quang này! Nhưng hấn thành linh phát giác, đạo hàn quang này hóa ra là ——

Một thanh đao băng!

Thiên! Hóa ra ngay khi mọi người đều cho rằng Nhiếp Phong đã bị Thái Bảo thần hành hợp tình hợp lý “nguồn mặt lừa gạt” lúc này, vậy mà Nhiếp Phong vẫn không bị nàng ta lừa gạt!

Hấn, nguyên lai đã sớm nhìn ra kẻ sách Thái Bảo thần hành đông kích tây, một cước vừa rồi vận sức chờ phát động không phải phải phải toàn lực nghênh đón Thái Bảo thần hành, mà là dùng sức chân không gì sánh được trong nhiều năm qua, sử dụng một trong những bí quyết tổ truyền “thiên Hàn Chi Quyết” -

Kinh hãi!

Quá lạnh!

Một!

Liếc!

A?

Trong tay Nhiếp Phong còn có Nguyên Tuyết Âm, như thế nào lại có thể ra mặt bá đạo kinh hàn không gì sánh được thoáng nhìn qua?

Toàn bộ là bởi vì, Nhiếp Phong từ sau chiến dịch cùng Trường Sinh Bất Tử Thần, cảm nhận được hùng bá “Phong Thần cước pháp” truyền cho hấn mặc dù cấp tốc vô cùng, nhưng nếu luận lực sát thương bá đạo và lực lượng bá đạo, vẫn không thể so với phụ vương của người Nhiếp Nhân Vương - Ngạo Hàn Lục Quyết!

Cho nên, tránh cho tương lai gặp phải cường địch càng khó đối phó hơn. Trong mấy ngày này Nhiếp Phong cũng âm thầm tán thưởng nghiên cứu làm sao dung hợp ngạo hàn lục quyết thành một trong những cước pháp của hấn.

Đã không có tuyết uống, trên đời này đã không còn một thanh đao khác, có thể so với tuyết uống còn bá đạo hơn Hàn Lục Quyết! Thay vì khó tìm được đao để thay thế tuyết uống, chỉ bằng hòa đao quyết hòa vào chiêu chân!

Mà thức này Nhiếp Phong dùng chân đá lên băng tuyết là “Kinh Hàn” dùng đao nhìn thoáng qua, uy lực không kém nhiều so với dùng tuyết uống. Thái Bảo thần hành tuy kịp thời dùng móng ngăn băng đao, duy băng đao bá đạo, cho dù y có “Trùng cực” tận trời, nhưng hồ khẩu cũng bị băng đao chém đến phát nổ, bắn ra máu tươi!

Chỉ một thoáng băng đao vỡ nát, trộn lẫn với máu tươi từ miệng Thái Bảo Thần Hành bắn ra bốn phía, tình huống dị thường quý dị mê ly. Thế nhưng mặc dù miệng hồ của Thái Bảo thần hành bị thương, vẫn kiêu ngạo cười to:

“Tốt! Đánh rất tốt! Nhiếp Phong! Chiêu này chắc chắn là chiêu “tàn truyền” của tổ truyền người thoáng nhìn kinh hàn không thể nghi ngờ! Tuy đao của người còn khiếm khuyết cha người uống cuồng đao Cuồng Đao Nhiếp Nhân Vương, duy chỉ người có thể nghĩ ra cách dùng đao quyết hòa nhập cước chiêu, thiên phú cực cao, nhưng thực sự cha người không có khả năng!”

“Đáng tiếc, mặc dù người có tư chất ngang ngửa Bộ Kinh Vân, khắc vào chỉ còn sót lại mỗi mình ta có thể đối kháng! Tất cả mọi người cùng đi có lẽ vẫn có thể ngăn cản được ta, nhưng hôm nay người đã cô chưởng khó mình! Huống chi...”

“Thần Thiên Cực của ta chỉ sử dụng có hai đòn! Đòn tiếp theo sẽ càng khiến các người...”

“Ý không nghĩ!”

Một lời đến nước này, thân thể Thái Bảo thần hành bộc phát ra một cỗ khí thể bức người, hấn quát khê:

“Nhiếp Phong, nhìn đệ tam cực của Thần Cực —— “

“Thần!” “Trở về!” “Cực!” “Nhạc!”

Thần Quy Cực Lạc?

Trong sân không chỉ có Nhiếp Phong, thậm chí còn có cả bộ kinh vân, thần mẫu, thủy linh đều đang hấp hối, Tiểu Thanh

cũng sững sờ; bởi vì Thái Bảo thần hành mặc dù đang nói đến “Thần Quy Cực Lạc” thứ ba, nhưng rõ ràng vẫn chưa ra tay tấn công Nhiếp Phong!

Thế nhưng, rất nhanh mọi người liền biết vì sao rồi! Bởi vì toàn bộ mọi người ở đây cảm thấy một lực hút mạnh mẽ chưa từng có, mạnh mẽ rút thân thể của mỗi người bọn họ ra khỏi mặt đất, bắn thẳng lên không trung!

A? Hóa ra “Cực Lạc” trong “Thần Quy Cực Lạc” là chỉ “Trời”! Chiêu này của Thái Bảo thần hành không đơn thuần là đối phó Nhiếp Phong, mà là phải cường ngạnh rút lực lượng siêu cường của tất cả mọi người lên giữa không trung?

Biến thành từ phế phủ! Một chiêu này của Thái Bảo thần hành thật sự khiến cho xuất thần nhập hóa! Khó trách thần mẫu lại kiêng kỵ “Thần Thiên Cực” của hắn đến thế!

Hơn nữa, mọi người không chỉ bị đánh bật lên không trung mà còn phát hiện trên dưới toàn thân có một cỗ tường khí trùng điệp vây khốn, trong lúc nhất thời lại không cách nào lao ra tầng tầng tường khí này. Hơn nữa, một mực ở trong Kinh Vân trong tay “Thần Quyết Chân Nguyên”, lúc này cũng bị “Thần Quy Cực Lạc” rút ra khỏi lòng bàn tay, bay thẳng lên trời!

Biến hóa này thật sự không phải là chuyện đùa! Có thể thấy được ý định đánh một kích này của Thái Bảo Thần Hành lại kéo mọi người lên không trung, mà là muốn rút chân nguyên ra khỏi không trung!

Cùng lúc đó, người của Thái Bảo thần hành đã lao vút lên, đuổi sát tới chân nguyên của thần quyết. Y vừa điên cuồng cười vừa nói: “Ha ha ha ha ha! Bộ kinh vân Nhiếp Phong! Thái Bảo thần hành ta đã sớm nói qua Chân Nguyên sớm muộn gì cũng là vật trong tay ta! Cho dù các ngươi cố gắng thế nào, cũng không bảo vệ được chân nguyên! Hôm nay, chẳng phải các ngươi vẫn không trọn tròn mắt nhìn ta lấy được chân nguyên hay sao?”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Đúng vậy! Mắt nhìn thấy lực lượng kiềm chế mạnh mẽ của Cực Lạc, nhưng vẫn có thể chế ngự mọi người giữa không trung. Tức là Nhiếp Phong vừa rồi có thể một cước tạo ra

Thần Hành Đại Bảo, giờ phút này cũng đã bị Thần Quy Cực Lạc chế tác đến không thể nhúc nhích. Bọn hắn, tựa hồ chỉ có thể giương mắt nhìn Thái Bảo Thần Hành đuổi theo chân nguyên!

“A.... Hắn thật sự.. Hắn muốn lấy được... Chân nguyên.. Vậy..” Tiểu Thanh đã hấp hối, mặc dù đang nằm trong lòng Thủy Linh, nhưng vẫn không nhịn được yếu ớt kêu lên:

“Vậy... Tuyệt Duyên... Vậy chẳng phải là... Không... cứu...”

“Không...”

Tiểu Thanh mặc dù gần chết nhưng vẫn không để ý đến sinh tử của mình, nàng chỉ lo tuyệt duyên có thể được cứu sống hay không! Nếu tuyệt duyên cuối cùng vẫn hồn không còn thuật pháp, bộ kinh vân tất nhiên không thể hạnh phúc được nữa...

Chỉ vì bộ kinh vân là trong lòng nàng...! Nàng dù cho không thể trở thành tâm nguyện của thần chết cũng hi vọng hắn có hạnh phúc!

Mà trên đời này, cũng chỉ có Hoắc Bộ Thiên, Thần Mẫu năm đó, A Hắc. Tình huống nhỏ, tuyệt duyên mới có cơ hội khiến bản thân không còn hứng thú sống chết, trở về lại một chút âm áp nhân gian, hạnh phúc...

Nhiếp Phong thấy Thái Bảo Thần Hành sắp có được chân nguyên, âm thầm nóng như lửa đốt, cho tới lúc này gã cũng không tin, trên đời có thể bị cản trở tình yêu! Gã hoàn toàn không tin cuối cùng vẫn là “Trời không theo người khác”! Vì vậy dù tinh thần về cực lạc có lực không chế khuỷu tay cường đại vô cùng, gã vẫn phải dốc hết sức lực trong cơ thể ra, hy vọng có thể tránh thoát khỏi cầm chế kịp thời ngăn cản!

Nhưng mà, có thể kinh ngạc nhất chính là “Thần mẫu”!

Nàng kinh ngạc, không phải là vì thần quy cực lạc của Thái Bảo thần hành mạnh đến cực lạc có thể chế ngự được tất cả mọi người, mà là ngay khi Thái Bảo thần hành sắp đạt được chân nguyên, nàng bất ngờ phát hiện một việc!

Nàng vẫn chống lại Bộ Kinh Vân Bối Môn, truyền công cho lòng bàn tay hắn. Đột nhiên nàng cảm thấy chân khí trong cơ thể hắn đã nổi lên một đợt chấn động không tầm thường,

đường như là vì nàng tận mắt thấy chân nguyên sắp rơi vào tay Thái Bảo Thần Hành!

Mà nàng vốn có một phần mười Ma thân diệt thể không hoàn chỉnh vẫn chưa hoàn toàn đưa cho hắn, giờ phút này lại bị luồng chấn động trong cơ thể Bộ Kinh Vân chặn đứng, cũng không thể tiếp tục tiến vào trong cơ thể hắn nữa! Cũng trong lúc đó, nàng lại nghe thấy thần tử vô cùng bình tĩnh nói với nàng: “Thần...”

“Mẹ.”

“Ý tốt của ngươi.”

“Ta biết rồi!”

“Nhưng...”

“Muốn cứu nữ nhân của ta.”

“Còn phải dựa vào chính ta ——”

“Thực lực!”

“Ngươi vẫn là chính mình ——”

“Giữ lại Diệt Thể Ma Thân ——”

“Sống...”

“Mệnh!”

“Bởi vì...”

“Con là mẫu thân ta đã không nhớ nổi!”

“Ngươi ——”

“Cũng tuyệt đối không nên — Chết!”

Bộ Kinh Vân nói một câu đến nước này, Thần mẫu thành linh phát giác, chấn động trong cơ thể hắn không chỉ muốn xuyên qua cuối cùng là thành Diệt Thể Ma Thân ngăn chặn, mà hắn lại có lực lượng không biết đến từ đâu, thậm chí còn áp giải nàng xuyên qua cơ thể thành Diệt Thể Ma Thân...

Tất cả dồn ép về trong cơ thể nàng!

Thiên! Bộ Kinh Vân không phải đã sớm không thờ nổi sao? Vì sao lại có sức mạnh ngăn chặn Thần mẫu, còn ép Ma thân diệt

thể của nàng trở về ngăn cản sự hy sinh của nàng? Rốt cuộc sức mạnh của nàng đến từ đâu?

Có lẽ thần mẫu mặc dù khiếp sợ nhưng nàng vẫn biết rõ!

Trong cơ thể bộ kinh vân thành linh sinh ra lực lượng, không phải là Ma Ha Nguyên lượng gì, cũng không phải bất luận một cỗ lực lượng nào mà hần từng tập qua! Mà là...

Lực lượng “Tình”!

Mặc dù hần không nhớ nổi những chuyện mà Tuyết Duyên và Thần Mẫu đã làm vì hần, nhưng các Thần Mẫu trước mắt lại không tiếc hết thảy để hy sinh Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thể Ma Thân không hoàn chỉnh để thỏa mãn hần, hy vọng có thể thúc đẩy mối quan hệ tình nhân cuối cùng của hần và Tuyết Duyên kết thúc.

Thậm chí Nhiếp Phong, Tiểu Thanh, Thủy Linh, cũng không tiếc rẻ mạng, một lực tác thành!

Những người này đối với hần giống như tuyết duyên như biển ân tình đã hóa thành động lực kích phát Ma Ha giới vô lượng trong cơ thể thần tử! Ân tình và sự hi vọng của bọn họ đã sâu đến mức làm cho thần tử hít thở không thông, lực lượng tình trong cơ thể hần đã tích súc chờ phát động! Hần không cần Thần mẫu hy sinh thân thể diệt thể ma để kích thích hần!

Tình: đã kích phát hần ta!

Nhiếp Phong, Tiểu Thanh, thần mẫu, Thủy Linh bốn mặt kích thích, Bộ Kinh Vân đã làm khó dễ mình, giờ phút này hần chẳng những bức ma thân diệt thể của thần mẫu về, mà còn quát khê một tiếng.

“Thần hành — “

“Thái Bảo!”

“Vừa rồi người...”

“Nói sai rồi!”

“Hôm nay không phải —— “

“Nàng ta sẽ chết người!”

“Mà là —— “

“Không phải ta và Tuyết Duyên chết...”

“Chính là ngươi —— “

“Chết!”

Không sai! Giờ phút này không còn là vấn đề tuyết duyên cứu sống được hay không nữa! Mà là...

Bộ Kinh Vân dù hôm nay liều chết cũng phải dùng một phần lực lượng cuối cùng, đoạt lại chân nguyên cứu Tuyết Duyên! Hẳn ngay cả mạng cũng chẳng thêm đếm xỉa! Cho nên nếu không phải hấn và Tuyết Duyên cùng chết thì chính là Thái Bảo thân hành - vong!

Mà kinh vân lần này dùng hết sinh mệnh lực lượng, tình lực lượng sử dụng Ma Ha Vô Lượng, uy lực cũng tương đương kinh người! Chỉ thấy đồng thời hấn quát khẽ, Tỳ Hưu lại nghe “Ba” một tiếng!

Người hấn như một đầu Phá Thần Quy Cực Lạc mạnh mẽ không chế khuỷu tay, chớp giật đột ngột từ mặt đất bay lên!

Mà giờ phút này, Thái Bảo Thân Hành đã đuổi kịp Thần Quyết Chân Nguyên trên không trung, móng vuốt vừa mới kẹp lấy Chân Nguyên Sát, còn chưa kịp cao hứng, một đôi tay lạnh ảm chứa lực bạo tạc vô hạn cũng đồng thời...

Dựa vào chân nguyên thứ khác!

Tay là chân lạnh bộ kinh vân!

Cuối cùng hấn ta cũng đã đạt được vị trí Thái Bảo Thân Hành...

Đồng thời đạt được chân nguyên!

Hai người lấy lực lượng mạnh mẽ, cầm chắc một chỗ khác của Chân Nguyên, thoáng chốc hai cỗ lực lượng có một không hai, ảm thế, Chân Nguyên lại khó dung nạp hai lực lượng có một không hai, Hách Thính lại là ‘Khe Lặc’ một tiếng...

A? Một viên thần quyết chân nguyên vốn hoàn chỉnh không sút mẻ, dưới sự tranh đoạt của hai người, bị xé thành hai nửa! Nửa viên rơi vào tay đối phương!

A? Thần quyết chân nguyên, cũng nổ tung?

Thần Hành Thái Bảo vạn liệu không tìm được, trong nháy mắt khi mình sắp đem thần quyết chân nguyên độc chiếm, Bộ Kinh Vân cạnh tranh kịp thời cùng hấn chia một chén canh! Nhưng càng dạy hấn ngoài ý muốn chính là, hấn thể mà vẫn có thể bắn ra tiềm lực cường đại như thế, cùng hấn phân thiên vị kháng thể!

Thần Hành Đại Bảo khó tin nói: “Không... khả năng là vậy!”

“Thần mẫu giúp ngươi tiến nạp Diệt Thế Ma Thân, quyết không có khả năng nhanh như vậy kích phát Nhân Ma Ha Vô Lượng lần nữa hồi khí!”

“Rốt cuộc là lực lượng gì đã đến mức...”

“Kích phát Ma Ha vô lượng của ngươi?”

Mặc dù mặt ngoài Thái Bảo Thần Hành không cách nào tin tưởng hỏi, nhưng người của hấn thành linh đã dùng thần lực vô địch của “Thần Thiên Cực” tấn công thẳng đến Bộ Kinh Vân!

Chỉ vì bây giờ trong tay hấn đã có được một nửa chân nguyên, chỉ cần đoạt được nửa còn lại của Bộ Kinh Vân thì đại sự của hấn mới được tính là thành công!

Nhưng mà, Thái Bảo kia nhìn thấy thần hành cực kỳ xảo trá, bước bộ vẫn không chút lay động. Gã chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đại bảo thần hành, phun ra một câu:

“Đến ——”

“Rất tốt!”

“Ngươi muốn cướp ta...”

“Chân nguyên trong tay.”

“Chẳng lẽ không sợ...”

“Chân nguyên trong tay ta cũng thế...”

“Bị ta cướp được – “

“Trong tay?”

Đúng rồi! Lúc này mặc dù Thần Hành Thái Bảo đã dùng một chiêu cực mạnh của Thiên Tiên tới gần, duy bộ kinh vân cũng đã bắt chấp tất cả Ma Ha vô lượng trong cơ thể nghênh đón.

Mỗi lần hấn kích phát Ma Ha Vô Lượng đều có thể đặt tên ba lần dùng sức mạnh này, khắc xuống một kích này...

Hấn đã đem ba đạo Ma Ha vô lượng tụ hợp lại làm một đạo Ma Ha Vô Lượng cường tuyệt nhân suy!

Hấn muốn truy đuổi mạnh, xuất kích!

Bởi vì, hấn cũng thế phải đoạt được một nửa chân nguyên của Thái Bảo thần hành kia vào tay mới được!

Một kích này hấn đã dốc hết toàn bộ dư lực Ma Ha vô lượng trong cơ thể, nếu không thể một kích đánh trọng thương thần hành trọng bảo hoặc kích hôn mê, lại đoạt chân nguyên trên tay, chính hấn cũng lực kiệt, không còn ngàn chi lực! Tất phải chết trên tay của Thái Bảo thần hành! Không nghi ngờ gì nữa!

Bởi vậy Bộ Kinh Vân này, ba bộ hợp nhất Ma Ha Vô Lượng, có thể nói là “Lăn thành tá nhất” một kích tính quyết định!

Không thành công!

Cứ thế mà thành công!

Thần mẫu thấy bộ kinh vân vô tận sinh mệnh dư lực đánh ra một kích mạo hiểm này, vẫn bị thần quy cực lực chế thành, nàng cũng không nhìn được động dung thật sâu, thở dài:

“Rất... Tốt! Kinh vân, con trai của ta, cuối cùng người cũng coi như không tiếc bất cứ giá nào của tính mạng nàng rồi! Có lẽ, người ta mặc dù không nhớ nổi tình yêu của nàng đối với người, vẫn lơ mờ cảm thấy nàng và người kiếp này kiếp trước đều có một phần nhân duyên sâu không thể chặt đứt a?”

“Một phần cho dù người hay nàng ta đều đã không còn nhớ lại, nhưng được đặt tên rất cao, tức là mọi người đã biến thành một người khác, nhưng sinh tử tùy tùng...”

“Bất... Giải Tình, Duyên?”

Rốt cuộc tại sao thần mẫu lại nói là Bộ Kinh Vân và Tuyệt Duyên đều biến thành một người khác? Bộ Kinh Vân do A Thiết biến thành tử thần, không còn nhớ lại chuyện trước kia, Y Như biến thành một người khác còn có thể hiểu, nhưng tuyệt duyên thì sao?

Vì sao thần mẫu lại nói Tuyết Duyên cũng biến thành một người khác?

Vấn đề này chẳng những làm cho Nhiếp Phong giờ phút này đầy bụng nghi vấn, mà cũng làm cho hai tỷ muội Tiểu Thanh Thủy Linh không hiểu chút nào!

Nhưng mà, bây giờ không phải lúc thích hợp để suy tư vấn đề này! Trong lúc mọi người đang lo lắng, Ma Ha Vô Lượng Bộ Kinh Vân Tam Hợp làm một, đã cùng Thần Hành Thái Bảo Lực làm ra “Thần Thiên Cự”..

Phích Lịch! Cứng đối cứng!

Thật sự là sét đánh liều mạng!

Bởi vì Bộ Kinh Vân và Thái Bảo Thần Hành cùng đánh lẫn nhau, hai bên cũng không chiếm được chút thượng phong nào!

Bộ Kinh Vân này ba đạo hợp làm một, Ma Ha giới không hoàn chỉnh vô lượng, thành linh cùng với “Thần Hành Thái Bảo tác động “Thần Thiên Cự” còn chưa phá Sinh Môn—đánh thành bình thủ!

Hai đại thể lực mạnh mẽ va chạm đánh ngang tay, tại chỗ lại xuất hiện một đạo hỏa quang “Phích lịch” cấp tốc hướng bốn phía phát tán ra! Mà nơi hỏa quang Phích Lịch đi qua...

Tất cả Tuyết Khâu!

Tất cả Tuyết địa!

Tất cả đều không chịu nổi lực hủy diệt thiên diệt địa này, đều nổ tung!

Trong phạm vi mấy trăm trượng, đất tuyết càng lúc càng đổ xuống phía dưới!

Chẳng những vậy, còn bị thần quy cực lạc chế thành giữa không trung...

Thần mẫu!

Nhiếp Phong!

Tiểu Thanh!

Thủy Linh!

Tất cả đều bị lực bạo tạc to đến mức có thể hô mưa gọi gió này đánh vào dưới mặt tuyết sụp đổ!

Không biết ai đã chết ngay tại chỗ!

Mà Bộ Kinh Vân và Thái Bảo Thần Hành, tức thì bị sức mạnh mạnh mẽ của địa phương đánh đến bảy lỗ phun máu!

Càng theo đám người thần mẫu rơi thẳng xuống vực sâu đã sụp đổ!

Lần này Phích Lịch của hai người gãy giữa, không thể tưởng được là đến cùng đều bị trọng thương. Hơn nữa trong lòng cả hai đều biết rõ Ngũ Tạng bản thân mình chấn thương nghiêm trọng, cũng sắp ngất: Chỉ trong thời điểm rơi thẳng xuống vực sâu đầy tuyết địa, bộ kinh vân vẫn chưa hẹn nhìn thấy Thần Hành Thái Bảo cùng với hắn cùng rơi xuống vực sâu. Chỉ thấy Thái Bảo Thần Hành cũng đang nhìn hắn, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, hắn còn nói: “Thống khoái... thống khoái!”

“Bộ Kinh Vân! Từ nhiều năm trước, Thái Bảo thần hành của ta... Trận chiến “Thần nói liền” kia đã... Đã lâu lắm rồi chưa được thống khoái như vậy... Trận chiến này...”

“Ngươi... quả nhiên là “Thần” kế thừa trường sinh bất tử, sau này một Thần khác của Thần tộc... Tinh cực vô luân... Thần!”

“Điểm đặc sắc của ngươi cũng không phải ở ngươi... lực lượng, mà là ngươi... Lúc ứng chiến... Bình tĩnh, quyết đoán...”

“Tiềm lực không cách nào tưởng tượng!”

“Không... băng..., bộ kinh... vân...”

“Đừng lấy thứ khác... Vì ngươi đã sử dụng phần nhỏ kia... Ma Ha... Vô Lượng... liền có thể thắng ta! Trên tay của ta... Đã đạt được... Một nửa thần quyết chân nguyên hoàn chỉnh, mặc dù vẫn... Không thể khai thủ kiếp môn... Tìm Thiên Thần kiếp... Bí, nhưng mà...”

“Đã đầy đủ... Để ta phá tan một mạch... hạn chế phát huy trong cơ thể ta...”

“Sinh... Môn!”

“Chỉ cần ta sinh môn mở ra, ta sẽ bị chế ngự... Nhiều năm như vậy... Thần Thiên cực có thể đại thành, khi đó...”

“Chỉ sợ mặc cho người không bị hạn chế... Ba kích Ma Ha giới vô lượng... Chưa hẳn là... địch thủ của ta! Trừ phi...”

“Thần Bất Tử tuyệt đối vô địch thiên hạ, có thể...”

“Sống lại giúp người đi!”

“Bộ kinh... Vân! Người chờ đây! Cho dù ta và người đều cùng rơi xuống vực sâu đất tuyết, nhưng chúng ta... Sau khi tỉnh lại, ta... Nhất định sẽ nhanh chóng phục nguyên hơn so với người...”

“Nhanh chóng tàn diệt người!”

“Ha ha ha ha...”

Tiếng cười mang theo tự tin kinh khủng, cuối cùng Thái Bảo thần hành cũng rơi thẳng xuống vực sâu đầy tuyết trắng, thoáng cái đã biến mất trong bóng tối vô biên thâm uyên.

Mà lúc này bộ kinh vân cùng với Thần Hành - Đọa vực cũng khó lòng tiếp tục duy trì, hẳn chỉ cảm thấy trong đầu tê rần, hai mắt tối sầm, rốt cuộc cũng rơi từ trên không xuống rồi ngất đi!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc trước khi bộ kinh vân ngất đi, hẳn vẫn nắm chắc nửa viên thần quyết chân nguyên mà mình liều mạng đoạt được!

Vì nguyên nhân chính, tuy chưa chắc nửa đoạn thần quyết chân nguyên này có thể cứu được hoàn toàn nhưng hẳn đã quên mất cơ duyên tuyệt duyên tương ái với hắn, mà đã là sinh cơ duy nhất của nàng...

Hi vọng!

Hắn quyết không thể tiếp tục phụ nàng!

Nửa khối thần quyết chân nguyên này tựa như tuyết duyên tàn mệnh nửa chết nửa sống kia...

Hắn tuyệt đối có thể...

Không! Dung! Có! Thất!

Chương mười lăm, cảm giác tình nhân như...

Thời gian, là một đi không quay đầu lại dùng “thủy”

Nhớ lại, là “Băng” lơ lửng trong nước.

Băng sẽ rơi xuống nước, hồi ức cũng sẽ theo thời gian trôi qua, hết thủy tình cảnh tang thương chúng sinh khắp nhân gian, trải qua cuối cùng không ai không như thế.

Nhưng dù nhớ lại như khối băng, thời gian trong dòng lũ dần dần tan chảy, dần dần nhạt nhòa, thậm chí có một số người lại quên đi ký ức quá khứ, mất đi ký ức quá khứ, nhưng...

Còn có chút cảm giác không quên được!

Tựa như...

Tình nhân từng đi theo sinh tử!

Vô luận hắn cùng nàng có thể nhớ lại chuyện cũ hay không, hắn cùng nàng tuyệt đối không quên giọt đó...

Nước mắt người tình!

Phản đó —

Cảm giác tình nhân...

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Trong đầu Bộ Kinh Vân rốt cuộc cũng có ý, và ” Thức”!

Hắn mơ hồ nhớ lại, chính mình trong lúc hỗn loạn, giống như tạo ra một giấc mơ hư ảo!

Hắn mơ thấy, rốt cuộc mình cứu được Tuyết Duyên đã không còn nhớ nổi kia, đang muốn nói với nàng câu mà hắn luôn rất muốn nói ra, còn chưa kịp há miệng, Tuyết Duyên con chột ôm chặt hắn từ phía sau!

Nàng ôm chặt hắn như vậy, tựa như không muốn tách ra với hắn nữa, trong con ngươi còn chảy ra một giọt nước mắt, nhẹ nhàng rơi xuống lưng hùng tráng của hắn. Dường như nàng đang muốn đi một nơi rất xa xôi, rất không đành lòng bỏ lại một bộ kinh vân một mình sống trên đời...

Mà giọt nước mắt trên lưng nàng chảy xuống kinh vân kia, nóng bỏng vô cùng, chân thực như vậy...

Mà cảm giác ôm mình từ phía sau cũng chân thành như vậy...

Cảm giác tình nhân!

“Tuyệt...”

” duyên?”

Bộ Kinh Vân đầu bị cảm giác cực kỳ chân thực này tỉnh lại!
Vì hắn dù vẫn luôn mờ mịt song cũng cảm thấy có người đang ôm chặt lấy hắn!

Quả nhiên, khi Bộ Kinh Vân từ trong mê man tỉnh lại, khi vừa mở mắt hắn liền phát hiện, thật sự có một người đang ôm chặt lấy hắn!

Người này đương nhiên không phải Tuyết Duyên! Nhưng đã sớm hơi thở mong manh...

Tiểu! Thanh! A?

Giờ phút này, bản thân Tử Thần đang ngồi xếp bằng trên một gian phòng nhỏ đơn sơ, không biết là ai cứu hắn tới đây!

Hắn hơi kinh ngạc, là Tiểu Thanh đang hấp hối lại ôm chặt lấy hắn như vậy, thoáng như tuyết duyên ôm chặt hắn trong mộng...

Nhưng mà có một điểm khiến thần tử càng thêm kinh ngạc, đó là Tiểu Thanh vừa mới chìm vào giấc mộng, cảm giác như gặp phải một người quen cũ!

Một loại cảm giác tình nhân...

Tuy khuôn mặt của thần chết vẫn không thay đổi, duy nhất chỉ một nhà đã có chút nghi hoặc; nhất là tiểu Thanh này, năm lần bảy lượt giúp hắn đạt được thần quyết chân nguyên, mà không tiếc tổn hại đến tính mạng quý giá; nàng ta lại có thâm tình bất chấp hậu quả như thế?

Tiểu Thanh đã hơi thở mong manh, lúc này nó như bước đi chậm lại, cử động rất nhỏ sau khi tỉnh lại cũng theo đó mở ra đôi mắt của mình, nhưng nàng thật sự bị thương quá nặng!
Ngay cả khi mình mở mắt ra, thần trí của nàng vẫn còn có chút mơ hồ!

Chỉ là, khi nàng phát hiện mình đang mờ mịt, chính là lúc bản thân ôm thật chặt bộ kinh vân, nàng đột nhiên cả kinh, mặc dù toàn thân không còn chút sức lực nào, nàng vẫn cố gắng hết sức phóng bộ kinh vân, thậm chí không tiếc để mình rơi mạnh

xuống đất, còn hèn mọn vô hạn, xấu hổ nói: “Đúng... đúng... đúng... lên...”

“Bước... kinh... Vân, ta...”

“Ta từng... ôm...”

“Người...”

Nàng đã suy yếu như thế, còn phải gắng gượng bản thân xin lỗi, có thể thấy “hắn” ở trong trái tim “Nàng” thần thánh cỡ nào không thể xâm phạm? Cao tới mức nào chứ?

Mất thấy Tiểu Thanh diễm đam đáng yêu như vậy, tự ti mặc cảm như thế, bộ dạng kinh vân mặc dù có tâm địa sắt đá vạn tượng, lúc này vẫn bất ngờ nói: “Không...”

“Liên quan.”

“Kỳ thật...”

“Người từng giúp ta.”

“Ta vốn muốn ——”

“Cảm ơn người.”

Mặc dù giọng nói của hắn ta vẫn lạnh lùng cứng rắn vô tình, nhưng chỉ là ngữ khí êm tai nhất sau khi tử thần kiệt lực chế ra ngữ điệu lạnh như băng của mình! Tiểu Thanh nghe vậy không khỏi xấu hổ thấp giọng nói: “Người... Không cần... cảm ơn ta?”

“Ta... Mệnh của tử tử, là... Tuyệt Duyên... cộng với thân mẫu... Đem cứu về... Tới... Tới...”

“Giúp...Người...chỉ lực... cảm tạ...có báo...”

Nói đến đây, không biết là vì nàng gần chết còn ép mình nói ra những lời này, ích phát khí suy lực kiệt, nàng bỗng nhiên “Soạt” một tiếng phun ra một phen máu tươi, tiếp theo hoàn toàn xụi lơ ngã trên mặt đất, rốt cuộc không thể chống đỡ nổi nữa!

Bộ Kinh Vân thấy thế, vội vàng một tay muốn đỡ nàng dậy, duy ngã thì thôi, khẽ động, khoe miệng lại cũng chảy ra máu tươi! A? Hóa ra là lúc hắn đối cứng với sét đánh của Thái Bảo

thần hành đã bị trọng thương nghiêm trọng? Bản thân hấn cũng bị ngũ lao thất thương...

Nhưng, tử thần vẫn không hổ là tử thần! Vô luận hấn bị trọng thương nghiêm trọng cỡ nào, hấn vẫn không rên một tiếng, cố nén đau trong lòng, vận kinh nâng Tiểu Thanh dậy, một tay đưa vào kinh mạch xem xét!

Tìm tòi một chút, ngay cả là thần chết cũng có chút động dung! Lúc này khí tức của Tiểu Thanh đã yếu ớt, không khác gì một “người chết” chân chính!

Nàng, chỉ là nhiều hơn một bộ tử thi mà thôi!

“Người ——”

“Không thể...”

“Chết như vậy.”

Tử thần âm trầm phun ra những lời này! Đúng vậy! Tức là đặt tên cho hấn cùng Tiểu Thanh Thủy Linh vốn không quen biết, nhưng cô bé thiện lương này căn bản không nên chết ti tiện như vậy! Nội thương của hấn lúc này mặc dù khó tự bảo toàn được bản thân, duy chỉ không tiếc nói ra toàn bộ khí lực còn sót lại trong cơ thể, lấy kỳ hạn cho nàng một hơi là thêm một hơi, ai ngờ đúng vào lúc này:

Đột nhiên nghe cửa phòng nhỏ truyền đến một thanh âm thôn thức vô hạn, nói: “Vô dụng...”

“Bộ Kinh Vân, nếu cho Tiểu Thanh thêm một hơi liền có thể khiến nó kéo dài tính mạng...”

“Ta đã sớm đem công lực toàn thân của mình...”

“Quán cho nàng ta...”

Thanh âm chẳng những ẩn chứa vô hạn thôn thức, còn mang theo thương cảm vô hạn, bộ vân lập tức nhận ra chủ nhân của thanh âm này! Hấn bất ngờ mở miệng nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh thon dài chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cạnh cửa, âm u nhìn hấn cùng Tiểu Thanh.

Là — Thủy Linh!

Thủy Linh giống nhau, Bộ Kinh Vân vội vàng hỏi cô: “Hóa ra là...”

“Ngay cả ngươi cũng ở trong này?”

“Vậy.”

“Thần mẫu và Nhiếp Phong...”

“Hiện tại đang ở đó?”

“Ta và Thái Bảo Thần Hành “

“Sau khi liều mạng.”

“Rốt cuộc lại xảy ra “

“Chuyện gì?”

Đối mặt với vấn đề bộ kinh vân liên tiếp, Thủy Linh chỉ đau khổ cười một tiếng, thật sâu lắng đầu thờ dài nói: “Ài, nếu như ta biết rõ rốt cuộc đuổi theo đến cùng là ngươi cùng Thần Hành Thái Bảo liều mạng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có lẽ, ta hôm nay cũng không cần lo lắng như thế nữa! Bởi vì ta thật sự cũng rất lo lắng, tình cảnh trong mắt Nhiếp Phong và Thần Mẫu rốt cuộc thế nào?”

“Trên thực tế, sét đánh giữa ngươi và Thái Bảo Thần Hành rất xán lạn, chẳng những đẩy ta và muội muội của ta, cùng với thần mẫu Nhiếp Phong phản chấn tiến vào trong vực sâu đầy tuyết, còn đánh ta bất tỉnh luôn.”

“Cho đến khi ta tỉnh lại, tin tưởng rằng sau hai ba canh giờ, ta phát hiện mình vốn bị chôn dưới lớp tuyết, thật vất vả mới thật vất vả ta mới tìm được muội tử Tiểu Thanh đang ở dưới đồng tuyết lại dưới lớp tuyết tìm về hơi thở mong manh của ta, nhưng thấy nàng hôn mê bất tỉnh, tính mạng đã gần như tỉnh lại, vì thế ta lấy từ trên người nàng ra thánh dược “Thanh Viên” để giải độc kéo dài tính mạng, cho nàng ăn vào, cuối cùng tạm thời kéo dài tính mạng nàng thêm một khắc.”

“Thế nhưng, Thần mẫu và Nhiếp Phong bị phản chấn cùng một chỗ trong vực sâu đầy tuyết trắng, lại không có được thứ gì. Cho nên đặt tên là vị Thái Bảo Thần Hành rơi xuống vực sâu mà ngươi cùng với nàng, bóng dáng cũng rất nhiều. Ngược lại, trên đường tìm kiếm Thần mẫu Nhiếp Phong, ta lại phát hiện ra ngươi trong một đồng tuyết lớn hơn. Vừa tiến vào, Phí hết sức của chín trâu hai hổ đã cùng nhau cứu Tiểu Thanh đến một gian phòng nhỏ hoang phế trên tuyết này.”

Ồ? Hóa ra là Bộ Kinh Vân, vị trí hiện giờ của Tiểu Thanh và Thủy Linh đúng là căn phòng trên mặt tuyết? Bộ Kinh Vân nghe vậy, không khỏi lại nói: “Vậy.”

“Rốt cuộc ta ngất rồi...”

“Bao lâu?”

Thủy Linh nói: “Cũng không lâu lắm! Cũng chỉ là mấy canh giờ mà thôi! Kỳ thật, lấy việc người cùng Thái Bảo thân hành liều mạng bị thương nặng, ta vốn dự tính người ít nhất cần một ngày đêm mới có thể tỉnh dậy. Bây giờ người thức tỉnh nhanh chóng, cũng thực nhanh kinh người! Nhưng...”

“Vừa rồi lúc ta còn hôn mê, từng dò xét tâm mạch của người, mặc dù người đã có thể tỉnh lại, nhưng trong năm loại thương tích rất nặng, Ma Ha vô lượng người tiềm ẩn, tin tưởng trong một ngày đêm dám không thể sử dụng!”

Bộ Kinh Vân đột nhiên như có cảm giác nói: “Cũng tức là nói.”

“Cho dù...”

“Ma Ha vô lượng của ta...”

“Có thể miễn cưỡng giúp Tiểu Thanh.”

“Kéo dài tính mạng.”

“Cũng chỉ có thể ở...”

“Một ngày hai đêm sau “

“Mới có thể làm được?”

Thủy Linh nhìn xem nữ tử mình gần chết hôn mê Tiểu Thanh, lo lắng vô hạn mà nói: “Không... Sai! Đáng tiếc, tin rằng Thiết muội tử đã không đợi được một ngày một đêm rồi...”

“Nàng đã ăn vào viên thánh dược Thanh Viên cuối cùng mà thần mẫu cho nàng, hán có thể chống đỡ thêm ba khắc nữa, trên tay ta còn có viên tròn xanh mà thần mẫu cho ta, ta sẽ nhanh chóng ăn vào cho nàng, cực kỳ lượng, cũng chỉ có thể làm cho nàng ba canh giờ, còn ba canh giờ sau...”

Thủy Linh nói đến đây, hai hàng nước mắt long lanh rơi xuống, nàng nghẹn ngào nói: “Vậy... Ta và duyên tình tử

muội muội muội của ta... liền muốn duyên duyên vô tận! Bất quá...”

“Ta cũng không chia ly... Quá lâu, bởi vì nếu như ta... ăn một viên Thanh Viên thánh dược cuối cùng... Cho nàng ấy, một tháng sau, độc dược từng được cho ăn của ta, khi đó, liền có thể cùng muội muội... lại ở cùng nhau...”

Thủy Linh nói đến đây, đã khóc không thành tiếng, nhưng nàng vẫn nhìn Tiểu Thanh không rời mắt, vẫn còn nói tiếp:

“Kỳ thực, ta... muội tử sớm đã chết một chút... Có lẽ...có lẽ là...tốt... Việc, nàng... Nàng vẫn còn sống... Thật sự... Quá thống khổ...”

Lời vừa nói ra của Thủy Linh, bộ dạng kinh vân đột nhiên sững sờ, hỏi: “Ngươi...”

“Vì sao —— “

“Nói như vậy...”

Mắt Thủy Linh mọng đầy nước, khẽ vuốt gương mặt tái nhợt của muội tử mình, đáp: “Bước... Kinh vân, ngang dọc... muội tử ta cũng sắp chết rồi, ta... cũng không sợ nói cho người nữa! Tiểu Thanh... Nha đầu ngốc này, từ khi nghe qua tiền thân A Thiết của ngươi... Cùng Tuyết duyên tiền trần phía sau, một mực bị thâm tình A Thiết tiền thân ngươi đả động thật sâu., Thật ra nàng ta đã sớm yêu ngươi trước tình thâm, nhưng lại tự ti mặc cảm, cho nên mới năm lần bảy lượt... Không tiếc hy sinh bản thân... Cũng phải bảo vệ ngươi, thành... Tất cả ngươi và Tuyết Duyên, hi vọng hai người các ngươi cuối cùng có tình có thể thành thân... thuộc!”

Bộ Kinh Vân nghe vậy không khỏi sửng sốt! Tử thân tựa hồ vạn liệu, Tiểu Thanh lại vô tình gặp được Bình Thủy!

Lúc này, Tiểu Thanh ở giữa lúc mê man đã như đứt như không nghe thấy thủy linh tiết lộ trái tim nàng, nàng tuy đã hơi thở mong manh, vẫn cố gắng nói: “Tỷ tỷ... Tỷ, ngươi... Sao có thể... tâm sự của ta... tố cáo... tố giác... Hấn?”

Thủy Linh chợt thấy muội nàng tỉnh lại một chút, giống như hồi quang phản chiếu, lập tức không biết vui hay là lo lắng, vội vàng tiến lên đỡ nàng, nói: “Muội yêu ngươi tình thâm với người cha này, lúc này không nói, còn phải khi nào... Mới

nói? Tuy đã sớm biết nó sẽ không yêu người, nhưng... Nói rồi... Có thể... Tâm An...”

Trong lúc nhất thời Tiểu Thanh cũng lấy tỷ tỷ của mình nghĩ cách, chỉ biết cực độ suy yếu, cười khổ như đứt quãng nói: “Tỷ tỷ... Luôn... Như vậy... Thật sáng khoái... Quá người, Tiểu Thanh... vĩnh viễn... Không kịp... Trác Thiển...”

Đúng vậy! Thủy Linh chẳng những dung mạo thành thực hơn Tiểu Thanh, người của cô cũng lão luyện hơn Tiểu Thanh, quyết đoán, sáng khoái!

Nhưng mà Tiểu Thanh cũng có ưu điểm của nàng! Nàng ôn nhu, sẵn sàng, khắp nơi đều làm người khác tưởng tượng, cũng đều vì Thủy Linh mà tưởng tượng! Bích Chiêu bí mật đi theo Thần Mẫu trong suốt đoạn thời gian ở Tây Hồ, Tiểu Thanh luôn thích đến trong thôn giúp những người già yếu nghèo khổ kia! Mặc dù Thủy Linh cũng nguyện ý giúp đỡ, nhưng nếu nói từ tận đáy lòng nỗ lực không thôi, Tiểu Thanh đúng là hoàn toàn xứng đáng!

Đây cũng là nơi mà Thủy Linh thương thức nhất Tiểu Thanh! Kỳ thật, từ khi hai tỷ muội của nó được thần mẫu tìm kiếm chỗ sâu trong Thần Cung cứu tỉnh, thần mẫu mặc dù nói với Thủy Linh Tiểu Thanh là do hai muội muội của nó sớm đã mất trí nhớ, nói thật lòng, cũng không dám khẳng định Tiểu Thanh có phải là muội muội thật sự của nó hay không? Trầm chế hoặc là cùng một kiểu gặp gỡ nhau, nữ hài bị thần tù ở sâu trong thần cung cứu tỉnh?

Nhưng mà, kiếp này có thể trở thành tỷ muội, hay là thật sự phải có...Huyết đậm chi thân?

Có lẽ, mặc dù có người thân huyết nồng đậm, nhưng cũng không bằng một cái viên kia của muội muội mình -

Quan tâm không chút sơ ý?

Thử hỏi Thủy Linh sao có thể quên được, mỗi khi trời đông giá rét, Tiểu Thanh canh canh ba còn nửa đêm giục mình thức dậy, xem muội muội mình có bỏ chăn mền ra hay không?

Thử hỏi Thủy Linh thì sao có thể quên được, mỗi khi nàng bị bệnh, Tiểu Thanh không chối từ khổ ả, vì nàng ở trong bếp đun hết khốc nhiệt, đun một chén thuốc mới một chén?

Đương nhiên nàng không quên được! Cho nên có đôi khi cái tên Tiểu Thanh trong lòng không phải là muội của nàng, nàng cũng tình nguyện tin tưởng, nàng như muội muội giả vậy!

Mà ngay lúc hai huynh muội tình thâm nghĩa ái mộ này cùng hiện lên, tất cả dường như đã chìm vào thời khắc ngâm trong nước sôi không lời, ở nơi này, một âm thanh vẫn vô cùng bình tĩnh đột nhiên rạch xé sự chăm chú của hai người, là thanh âm bộ kinh vân! Nhưng nghe thấy hẳn liền im lặng nói: “Nếu...”

“Cho dù Thanh Thanh đang ở trong vòng tròn màu xanh của người.”

“Cũng không thể kéo dài mạng bao lâu.”

“Vậy.”

“Còn có phương pháp nào cứu nàng không?”

Thủy Linh Không Ngu Bộ Kinh Vân lại hiếm có quan tâm đến hai tỷ muội nàng, đầu tiên là sừng sốt, chỉ nghe Bộ Kinh Vân hỏi như thế, nàng không khỏi dùng một loại ánh mắt cực kỳ kỳ phức tạp nhìn Bộ Kinh Vân, nói: “Theo ta nghĩ, vẫn có một phương pháp có thể cứu muội tử ta, nhưng, người tuyệt đối sẽ không đồng ý!”

“Như vậy ——”

“Phương pháp?” Bộ Kinh Vân nặng nề hỏi.

Ánh mắt Thủy Linh, từ từ rơi vào trên tay trái bộ kinh vân, ánh mắt nàng lấp lánh, nhấn mạnh từng chữ một nói: “Chính là nửa thần quyết chân nguyên hoàn chỉnh không tì vết trong lòng bàn tay người! Ta nghĩ, nếu như thần mẫu nói nó có thể cứu sống người chết, vậy muội tử ta còn một hơi, nửa khối chân nguyên này, nhất định có thể đem nàng gần chết...”

“Cứu khỏi biên giới tử vong!”

Lời này của Thủy Linh vừa ra, bộ dạng kinh vân đột nhiên ngẩn ra, thậm chí nhanh chóng đem Tiểu Thanh đang hôn mê một lần nữa cũng ngẩn ngơ. Nàng cố gắng hết sức, cực kỳ khổ sở quát khẽ: “Không...”

“Không...có thể... Như vậy! Như vậy... để cái mạng hèn hạ này của ta... Chết đi cho rồi! Sao có thể...Dừng...chỉ có thể

làm... Tuyết duyên hồi sinh... nửa viên chân nguyên... Cứu ta?”

“A...”

Tiểu Thanh chỉ sợ đi bộ Kinh Vân thật sự sẽ làm như vậy, nhất thời kêu gào trong lòng, trong vòng năm dặm lại phun ra một chùm máu tươi lớn ngay tại chỗ, tình huống cực kỳ thảm thiết, xem ra nàng đã chịu đựng đến lúc này, thật sự đã - cách chết không xa!

Thủy Linh vội vàng tiến lên đỡ nàng dậy, một mặt lấy ra một viên thánh dược “Thanh Viên” duy nhất còn sót lại từ trong áo của mình, một mặt khăn khăn an ủi nàng: “Muội... Tử Lăng... Cũng biết... Đó là tuyệt đối... Có lẽ... Cũng không nên..., Tuyết Duyên cô nương có thể nói là của hai muội muội ta... đại ân nhân, thử hỏi chúng ta sao có thể... hy vọng duy nhất của nàng là còn sống—— chân nguyên... cứu người? Vì cứu chúng ta, ngày đó... Chúng ta đã liên lụy tới Tuyết Duyên... bán chết nửa sống, chúng ta không thể tiếp tục làm phiền nàng và thân mẫu...”

“Muội... Đệ, đệ vẫn là... ăn vào viên tròn xanh cuối cùng còn lại của tỷ tỷ, có thể sống thêm một khắc... Thêm một khắc nữa đi!”

Tiểu Thanh mắt thấy Thủy Linh Dục đem viên tròn màu xanh đặt ở trong mồm nàng đã tràn đầy máu tươi, cuống quýt từ chối: “Không... Tỷ tỷ... Tỷ... Người... Cũng không tiện... Dem một viên tròn cuối cùng của mình... Ta, người như vậy... Tức là đặt tên... Nhưng làm cho ta sống lâu dài... Một lát, nhưng độc trong cơ thể người... Cũng sẽ giải... Không giải được... Cuối cùng độc phát mà chết, ta... Không thể... Muốn... Viên xanh này... Ta... Không... Có thể...”

Tiểu Thanh tuy không có mặt trước, suy yếu thì từ chối, duy thủy linh lại dùng sức cố chấp khuôn mặt của nàng, bỗng nhiên nói: “Muội... Tử, ta và người vô luận là có hay không thân sinh tỷ muội, cuối cùng... Tỷ muội muội một hồi, chúng ta làm cho người ta là phạm nhân., Chỉ khẳng định có kiếp này, lại không biết có kiếp sau hay không. Nếu không thể khẳng định có... kiếp sau, vậy thì tận lực tranh thủ thêm một khắc thời gian trở thành tỷ muội. Người sống thêm một khắc,

hai ta thì là... Nhiều thêm một khắc tử muối, nếu như người lập tức chết, để... Không còn người, cũng không biết nên làm thế nào... sống tiếp... xuống... “

Thủy Linh nói đến đây, hai hàng nước mắt lại hung hăng rơi xuống khuôn mặt của nàng, nàng rút cục không chần chờ nữa, một tay đem viên Thanh Thượng Thanh của mình đưa vào trong miệng!

“Tử... Tử!” Tiểu Thanh thấy tử tử của mình thương yêu chính mình như thế, lập tức hai giọt nước mắt lăn tăn, đáng tiếc mặt của nàng đã bị thủy linh lao đè chặt, không thể không quay mặt cự tuyệt; mắt thấy thủy linh sắp đem viên tròn nhét vào trong mồm Tiểu Thanh, hốt nhiên ngay lúc này ——

Một đôi tay vô cùng bình tĩnh, cầm chặt tay Thủy Linh, ngăn cản nàng cho Tiểu Thanh ăn vào.

Hai tay này là bộ kinh vân!

Thủy Linh khẽ giật mình, không rõ bước chân sợ hãi muốn làm gì, không khỏi hỏi: “Bước... Kinh vân, người... Vì sao... Dám ngăn cản ta... Cứu em gái ta...?”

“Bởi vì...” Bộ Kinh Vân Mộc không chút thay đổi nói ra đáp án của hân:

“Người ——”

“Căn bản là không cần như vậy!”

A? Vì sao Thủy Linh không cần cứu muối tử mình như thế? Thủy Linh và Tiểu Thanh rất nhanh liền minh bạch! Ngay lúc bộ Kinh Vân ngửa ra, tay hân vẫn luôn nắm chặt Thần Quyết Chân Nguyên, lập tức ném vào trong miệng Tiểu Thanh! A...

Hân! Hân vậy mà có thể đem nửa viên chân nguyên duy nhất có thể cứu Tuyết Duyên hồi sinh nhét cho Tiểu Thanh ăn vào!

Thiên...!

Thủy Linh và Tiểu Thanh thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới, Bộ Kinh Vân lại có thể làm như thế! Tiểu Thanh đã bị cho uống nửa viên Chân Nguyên, lại càng bị cháy khét vạn phần, bất chấp tất cả dùng hết sức lực để nhổ chân nguyên ra, đáng tiếc chân nguyên đã vào cổ họng, nàng dù thế nào cũng không thể lấy ra được!

“Bước...hỏi... Vân, ngươi... Ngươi sao có thể... hi sinh...
Tuyệt Duyên cô nương... Còn cứu... Ta? Ngươi... như vậy...
làm, Tiểu Thanh sao có thể đảm đương được...”

Bộ Kinh Vân lại lạnh nhạt nói: “Ta...”

“Cũng không phải là thật —— “

“Vì ngươi.”

“Nhưng...”

“Nếu ta có thể nhìn ngươi một...”

“Thấy chết mà không cứu.”

“Vây...”

“Cho dù Thần Quyết chân nguyên có thể tương lấy —— “

“Tuyệt Duyên cứu sống lại.”

“Ta, cũng không phải...”

“Người đàn ông trước đó của cô ấy!”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân là tử thần mà người trong giang hồ
thấy người sợ, hẳn tuy không phải nhân nhân nhân quân tử gì,
trước nay cũng chỉ ân oán rõ ràng!

Nếu hẳn có thể trọn tròn mắt, nhìn Tiểu Thanh ba lần bảy lượt
liều chết cứu hẳn mà suy yếu như vậy, cho dù Tuyệt Duyên có
thể hồi sinh cuối cùng, hẳn cũng không đáng để nàng yêu
thương vì hẳn!

Một câu trả lời đơn giản là Bộ Kinh Vân, Tiểu Thanh á khẩu
tại chỗ không trả lời được, nhưng Thủy Linh ở bên cạnh lại
ngây ngốc nhìn khuôn mặt Bộ Kinh Vân Mộc Nguyên đang
biểu tình, thất khiêu...

Tỳ Hưu “Phụt” một tiếng! Nàng...

Nàng lại quỳ xuống Bộ Kinh Vân, còn “bí chạm” hai tiếng liên
tiếp vang lên, mặt mũi tràn đầy nước mắt nói: “Bộ... Kinh
vân! Thảo nào... Thần mẫu từng tán thưởng ngươi là... một
nam nhân tuyệt đỉnh đặc sắc! Hôm nay... Nhìn thấy rồi, ngươi
quả nhiên cùng ngươi... bề ngoài lãnh khốc... Hoàn toàn bất
đồng, ngươi quả nhiên là... đỉnh thiên lập địa chân hán tử,

ta... Thủy Linh thực không biết nên cảm tạ người như thế nào, mời người... Lại nhận thủy linh của ta...”

“Một... Bái!” Thủy Linh nói xong, lại hướng về phía Bộ Kinh Vân dập đầu mấy cái, thế nhưng Bộ Kinh Vân lại nói: “Cảm ơn ta.”

“Không khỏi quá sớm.”

“Ta, cũng không phải là hoàn toàn từ bỏ —— “

“Trở về cứu Tuyệt Duyên rồi cứu muội tử người!”

“Đừng quên...”

“Còn nửa khối chân nguyên “

“Ở trên tay Thần Hành Thái Bảo!”

Thật sự là một lời bùng tỉnh người trong mộng! Đúng vậy! Thủy Linh lập tức ngưng tụ lại! Thần quyết chân nguyên tại Bộ Kinh Vân cùng Thái Bảo thần hành tranh đoạt, từng bị ngạnh sinh phá thành hai nửa! Cho dù là Thái Bảo thần hành đã không biết, giờ phút này có lẽ đã nuốt vào nửa viên chân nguyên trên tay hắn, bọn hắn còn có thể đem tiêu diệt, mà từ trên thân hắn hút ra chân nguyên!

Khi đó, mặc dù ăn vào nửa viên tuyệt duyên thực vô dạng vẫn không thể khôi phục mỹ mạo kinh thể của nàng, nhưng ít nhất cũng có thể hồi sinh...

Vì vậy tuyệt vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng!

Nhưng mà mặc dù nói như thế, Bộ Kinh Vân có thể từ bỏ tình yêu cũ cứu mình mà cứu Tiểu Thanh trước, vẫn làm cho Thủy Linh vô cùng cảm kích. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng còn quỳ trên mặt đất, chưa kịp đứng lên! Không phải vào lúc này!

Đột nhiên xảy ra một việc khiến nàng không thể không đứng lên lần nữa!

Hách Thính nghe thấy nuốt nửa khối thần quyết, Tiểu Thanh Hạ Địa kêu thảm “Oa” một tiếng, hai tay bất ngờ ấn chặt vào đầu mình, đầu đau như muốn nứt ra, xem ra tương đối khó cực! Người của nàng cũng cực kỳ đau đớn, đã lại lâm vào hôn mê!

Dung mạo của nàng, càng giống bị đau đớn vắn vẹo đến biến hình, sắc mặt trắng bệch, giống như là đau nhức chạy tán loạn toàn thân, đau đến mức phi thường đáng sợ! Nhưng càng làm cho người ta bất ngờ hơn là sợi tóc vốn đen nhánh của nàng

---

Thình lình trong nháy mắt biến thành một đầu tóc trắng!

Thủy Linh nhìn thấy thảm trạng bi thống của muội muội mình, nghẹn họng trừng mắt tại chỗ, lúng túng nói: “A... Vì sao Tiểu Thanh... lại biến thành một đầu tóc bạc? Lẽ nào... Đây là ăn chân nguyên vào... Tất nhiên phản ứng?”

Vừa nghĩ đến đây, Thủy Linh đột nhiên nhớ lại một chuyện, nàng vội vàng nhìn lại Bộ Kinh Vân, nói: “Bộ Kinh Vân! Không phải trước đó thần mẫu đã đưa tờ giấy nàng viết cho người sao? Nàng từng nói trừ phi Tiểu Thanh đã không thể cứu nổi: Hoặc là chúng ta đã đưa chân nguyên cho Tuyệt Duyên, Mới có thể mở ra xem! Nhưng có lẽ thần mẫu vạn liệu cũng không được, cuối cùng chúng ta lại đem nửa khối chân nguyên cho Tiểu Thanh ăn trước! Ta nghĩ, trong tờ giấy của thần mẫu nhất định có liên quan sau khi ăn vào thần quyết chân nguyên, đến cùng có hậu quả gì? Bộ Kinh vân! Chúng ta vẫn là vừa vắn mở tờ giấy ra xem một cách rõ ràng đi!”

Không sai! Bộ Kinh vân cũng biết cứu người quan trọng hơn! Có lẽ trong tờ giấy có quan hệ với hậu quả khi ăn vào thần quyết chân nguyên!

Hắn không nói một lời, lập tức rút tờ giấy Thần mẫu để ở thắt lưng ra, ngay sau đó mở ra xem!

Quả nhiên! Bên trong tờ giấy có nói đến phản ứng sau khi ăn vào chân nguyên thần quyết, người ăn vào lúc đầu sẽ không chịu được công lực cực kỳ to lớn của thần quyết mà sẽ tương đối thống khổ! Nhưng vì sao Tiểu Thanh lại trở nên — đầu bạc?

Bộ Kinh Vân vẫn luôn quan sát, hắn xem tiếp, một khuôn mặt vốn đã tái nhợt bỗng nhiên lại xanh mét. A? Bên trong tờ giấy của thần mẫu tựa hồ hạ một bí mật rất kinh người, cho nên, cho dù từ trước đến nay không dễ để lộ dung nhan của thần tử...

Giờ phút này cũng thật rung động!

Rốt cuộc bí mật gì sẽ khiến thần chết thay đổi sắc mặt? Thủy Linh lập tức ôm đầy bụng nghi ngờ, nàng lập tức đặt xuống Tiểu Thanh đã hôn mê, đi đến đằng trước hỏi: “Bộ Kinh Vân! Bên trong tờ giấy đến cùng là viết lại... Chuyện gì? Có thể cho ta xem một chút...”

Thủy Linh nói xong, lập tức từ trong tay Bộ Kinh Vân nhận lấy tờ giấy kia xem xét, ngọc liệu xem ra, sự kinh ngạc của nàng, sự khiếp sợ của nàng, tuyệt đối so với bộ kinh vân càng sâu hơn! Nhưng thấy hai con người lộ ra thần sắc không cách nào tin tưởng, hoang mang hô to:

“Cái gì...? Tiểu Thanh... Nàng... Nàng...”

“Nàng lại... là?”

“Trời...”

Trong tiếng kinh hô đó, vẻ mặt Thủy Linh càng thêm khó tin, nàng giống như tượng đá bị người ta đánh một đòn nặng, ngờ ngác mà nhìn, lại trừng mắt nhìn nàng, muội muội Tiểu Thanh bất tỉnh của ta, lại thất thường thốt lên: “Nguyên... Đến, chúng ta... luôn sống trong thần mẫu... xảo diệu an bài... Trong... Thì ra... Người biết hết thấy chân tướng, cũng chỉ có... thần mẫu... một người...! Mà cam nguyện... Tất cả... Tất cả... tiền khổ... Cũng chỉ có nàng!”

“Thần... Mẫu!”

“Trời! Thần mẫu... Bây giờ ở đâu? Nàng một mực âm thầm... chịu đựng tất cả... thống khổ,..Bây giờ nàng đang... Nàng...?”

“A...”

Xem ra, Thủy Linh cùng Bộ Kinh Vân ở trên tờ giấy, chẳng những phát hiện một thần mẫu ẩn tàng bí mật đã lâu, cũng phát hiện Thần Mẫu giấu bí mật này ở trong lòng, thừa nhận hết thấy thống khổ cùng bất đắc dĩ.

Nhưng mà, ngay lúc Thủy Linh thất thường kêu gọi không biết sinh tử, không biết kết quả của Thần Mẫu ở đâu, đột nhiên, bộ kinh vân đột ngột khoác lên vai Thủy Linh, nặng nề nói:

“Nhanh — “

“Bình tĩnh lại đã!”

“Ngoài phòng ——”

“Có người!”

Cái gì? Ngoài phòng có người?

Thủy Linh mặc dù không thể nghe được trong tuyết ngoài phòng có tiếng người hay không, nhưng cũng cảm thấy một cỗ sát khí vô cùng mạnh mẽ đang cấp tốc tới gần. Sát khí cường đại này mặc dù không diễn đến mức thần hành Đại Bảo., Chỉ khiến người ta chợt cảm thấy không thở nổi! Cùng tiến vào, ngoài phòng đã có một thanh âm vô cùng lãnh khốc vô cùng đang hiểm ác cười tà nói: “Ha ha! Bộ Kinh Vân! Hung La ta đã cảm thấy khí tức tử vong bức người của ngươi đang ở trong đó! Sau khi ta tỉnh lại, chủ nhân ra lệnh cho chủ nhân là tìm người đập phá giày sắt bây giờ, cuối cùng còn có chút thu hoạch!”

Cái gì? Hóa ra không biết Thần Hành Thái Bảo cuối cùng còn chưa chết, còn sai phái Hung La đến đây truy sát Bộ Kinh Vân bọn họ? Nhưng Thái Bảo thần hành đã tỉnh dậy, vì sao ông ta không tự mình đến đây?

Có phải hay không, hắn đã nuốt nửa khối Di Thiên thần quyết chân nguyên? Đang dung hợp nó, ý đồ phá hủy cánh cửa để phá hủy công lực của hắn?

“Hắc hắc! Bộ Kinh Vân! Làm sao ngươi còn chưa ra? Ngươi sớm biết chủ nhân ta đã ban thưởng cho ta Chân Nguyên Diệt Thế Ma Thân được Đông Thần Long mang về. Bây giờ ta đã thu nạp chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân công lực đại tăng nha? Ha ha ha ha...”

Cái gì? Hóa ra Hung La đã nuốt chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân vào mà công lực tăng nhiều à? Nhưng trước đó Thủy Linh và Tiểu Thanh đã không phải là địch thủ của nó, bây giờ chẳng lẽ lại càng khó địch nổi?

Hung La nuốt chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân không thể nghi ngờ là sự thật, duy chỉ có hắn còn dùng ngôn ngữ kích thích, hiển nhiên chính là đang kiêng kỵ Bộ Kinh Vân bên trong phòng, sau khi trọng thương, có thực lực Phục Ma Ha vô lượng hay không thì hắn làm sao biết được, Bộ Kinh Vân tự

cùng Thần Hành Đại Bảo Thần Cực tận tình liều mạng với Thần Hành Thiên cực. Bây giờ mặc dù bất quá giống Tiểu Thanh gần chết, nhưng đã bị thương thêm, động chân khí liền chảy máu như chú ý, thậm chí so với Thủy Linh còn kém hơn!

Tình thế trước mắt, Thủy Linh ngược lại trở thành người có lực lượng nhất đầu với Hung La trong phòng! Thủy Linh cũng thấy bộ dáng từng bước kinh ngạc cùng Tiểu Thanh hôn mê, trong lòng biết hôm nay nếu mọi người muốn thoát hiểm, nhất định phải...

Vừa nghĩ đến đây, Thủy Linh bỗng cắn chặt hàm răng, hoắc mắt, ngón trở tay phải của nàng đâm một cái, trời! Nàng lại đâm vào đại huyệt trên người Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân dường như sớm đoán được Thủy Linh có tính cách cương liệt như vậy, nhưng giờ phút này hắn đã bị thương càng thêm, căn bản không thể so với Thủy Linh nhanh hơn, “Phốc” một tiếng! Thủy Linh tại chỗ đâm trúng đại huyệt, toàn thân lập tức không thể động đây!

“Ngươi...” Bộ Kinh Vân đang định quát bảo Ngưng Thủy Linh hành động tiếp theo, ai ngờ Thủy Linh lại nhanh chóng lấy ra viên tròn xanh thích hợp cho Tiểu Thanh ăn lúc trước, viên thứ duy nhất trên người nó có thể chữa được kỳ độc trên người nàng., “Xẹt” một tiếng! Nàng đem viên tròn màu xanh của mình nhét vào trong miệng của thần chết, đột nhiên nói: “Bước... Kinh vân! Viên tròn xanh này chẳng những có tác dụng hóa giải kỳ độc, còn có thể nhanh chóng bồi nguyên dưỡng khí! Hung La đã tới gần lông mi, Thủy Linh quyết không thể để cho nó làm hại đến muội tử của ta... Tiểu Thanh!”

***

“Đáng tiếc... Thủy Linh ta quá không dùng được, với công lực của ta, hôm nay vô luận như thế nào cũng không cách nào đánh lui hung la đã nuốt được Diệt Thế Ma Thân. Kế hoạch trước mắt, chỉ có thể phong kín đại huyệt của ngươi, để ta có thể cho ngươi ăn Thanh Viên, sau đó ta ra ngoài phòng hết sức ngăn cản Hung La!”

“Vết thương trong cơ thể Thanh Viên chữa trị chỉ còn cần thời gian một chén trà nhỏ, ta sẽ cố gắng hết sức kéo dài thời gian,

khi người hồi phục công lực liền có thể tự động mở huyết đạo, khi đó...” Thủy Linh nói đến đây thì lại nhớ lại Tiểu Thanh vẫn hôn mê bất tỉnh, nàng dựa dẫm nói: “Hy vọng có thể thiếu mọi tử tốt của ta... Tiểu Thanh... Giết ra được vòng vây! Hy vọng sau này người có thể...”

“Đối xử tốt với nàng!” Thủy Linh Nhất nói đến đây, đột nhiên từ trong người nàng ta đi ra, rút cuộc nàng ta không tiếc mọi giá, không tiếc tính mạng, lướt ra ngoài phòng, đối với một người cực độ hung ác...

Hung! La!

Nhưng khi nàng lướt ra ngoài phòng, bỗng phát hiện ra, sau khi nuốt lấy biến hóa phát sinh của hung la sau khi diệt thể ma, đã vượt xa tưởng tượng của nàng!

Năng lực của nàng cũng vượt xa năng lực bình thường!

Chỉ vì, giờ phút này hung thú rõ ràng là... của hắn?

Trong phòng, Bộ Kinh Vân tròn tròn mắt nhìn Thủy Linh ra ngoài chịu chết, mặc dù hắn muốn ra tay ngăn cản, nhưng toàn thân không thể động đậy, vẫn muốn giúp đỡ!

E rằng kẻ sách này thật sự đúng như lời Thủy Linh nói, phải mau chóng nuốt viên mãn xuống để hồi khí! Vừa nghĩ đến đây, bộ kinh vân lập tức đề khí nuốt được lực viên mãn xuống, dẫn vào đan điền, chỉ một thoáng, cảm giác an toàn thoải mái, thoải mái khó nói nên lời!

Khó trách Thủy Linh nói viên tròn xanh tại một chung nhỏ có thể khiến hắn hồi khí, xem nghiệp nói không ngoa! Thế là Bộ Kinh Vân nhanh chóng vận hành toàn thân được lực viên xanh, hoàn thành nhiệm vụ sớm khôi phục công lực xuất ngoại tương trợ Thủy Linh! Có lẽ...

Tất cả vẫn còn kịp! Mọi chuyện vẫn chưa diễn ra quá muộn!

Nhưng mà, tử vong không khỏi quá lạc quan rồi! Ngay lúc toàn bộ vận khí của hắn, mãnh liệt, hắn lại thành linh cảm thấy, một cỗ lực lượng tuyệt địa mạnh mẽ đang cấp tốc hướng hắn và Tiểu Thanh trong phòng áp sát!

Cỗ lực lượng này tuyệt đối không phải là lực lượng mà Hung La vẫn đang ở ngoài phòng có khả năng phát ra! Bởi vì luồng

lực lượng này ẩn chứa một loại sự cuồng và bá đạo duy ngã độc tôn! Một loại khí thế không ai có thể ngăn cản!

Chỉ là Bộ Kinh Vân cũng không cần đoán mò quá lâu! Ngay khi luồng khí tức bá sát này tới gần, trong phút chốc “đùng” một tiếng vang thật lớn! Bức tường phía sau hần rõ ràng đã nổ tung! Một bóng người cao lớn vượt qua người thường đã điên cuồng vọt vào!

Thiên! Bộ Kinh Vân rốt cuộc cũng biết khí tức bá sát vừa rồi rốt cuộc là của ai? Không ngờ khí tức bá sát này lại thuộc về...

Thần! Tướng! A? Ngay cả Thần Tướng cũng tới?

Đúng lúc này, nơi Bộ Kinh Vân lo lắng không phải là an nguy của mình, mà là lo lắng thần sẽ bất lợi đối với Tiểu Thanh!

Chỉ vì hần đã biết được tin tức từ trong tờ giấy do thần mẫu viết, kỳ thật là Tiểu Thanh...?

Chương 16 nửa cuộc đời người.

Đúng là “Tiểu Thanh”!

Sau khi Bộ Kinh Vân đọc xong tờ giấy mà thần mẫu giấy kia nhả cho hần đã hoàn toàn biết rõ thân phận hoàn toàn mới mà thần mẫu giao cho Tuyết Duyên...

Đúng là muội muội Thuỷ Linh ——

Tiểu Thanh!

Tiểu Thanh lập tức nói, từng nhiều lần vì bộ kinh vân mà vào chỗ chết chính thức.

Tuyết!

Duyên!

Thiên...!

Không chỉ như thế, Bộ Kinh Vân ở trong tờ giấy di thư của thần mẫu biết được, thần mẫu vì giao toàn thân phận “Tiểu Thanh” Tuyết Duyên này, nàng còn dùng phương pháp cùng cố gắng gì...

Nguyên lai, vì muốn làm Tuyết Duyên tỉnh lại, có thể triệt để tin tưởng vào thân phận hoàn toàn mới của nàng - Tiểu Thanh, Thần Mẫu đã từng ngang ngược!

Nàng không tiếc vì Tuyết Duyên mang theo trò hay “thiên y vô phùng” sở trường nhất trên người nàng, đem dung nhan già nua của nàng biến thành một nữ hài thanh lệ, đem một thanh nhu chiết tóc nàng, lấy độc môn dịch phát thuật, nhuộm thành đen nhánh!

Mà thuật dịch dung thiên y của nàng không có kẽ hở, lại thật sự là chính, thiên y không chê vào đâu được, cho dù tuyết duyên được đeo vào mặt nạ không chê kẽ, cũng tuyết đối sẽ không phát hiện ra, mình hóa ra là một gương mặt thật, thậm chí, ngay cả tuyết duyên vốn là âm thanh, cũng là dùng thuốc biến đổi cho thần mẫu!

Thần mẫu lấy viên tròn cứu tinh nàng đang lục soát chỗ sâu trong Thần Cung cứu “Thủy Linh”!

Vì duyên, Thủy Linh cũng bởi vì bị thần thí nghiệm “Vong Tình” mà hồi tưởng lại chuyện lúc trước, thần mẫu đang cứu nàng lúc này, bên cạnh nàng kỳ thật cũng không có bất kỳ muội muội nào, chỉ có thể lẻ loi một mình nàng...

Thuận lý thành chương, nàng liền trở thành lựa chọn tốt nhất để thần mẫu tạo dựng “tiểu Thanh” cho Tuyết Duyên.

Thần mẫu không tiếc dùng bất cứ phương pháp nào đem tuyết duyên mất trí biến thành “Tiểu Thanh”: đơn giản đều là nàng không đành lòng, chỉ có thể hồi sinh trong thời gian ngắn ngủi, lại trải qua một đoạn nhân sinh đau khổ, cho dù thời gian tuyết duyên hồi sinh cũng không lâu dài, nàng vẫn hi vọng nàng có thể quên Bộ Bộ Kinh Vân, nặng hơn thân sinh, sống lại một chút...

May mà, lấy thân phận “Tiểu Thanh” hồi sinh lại, hồn nhiên không hiểu Tuyết Duyên trước trần, cũng không cô phụ nỗi khổ tâm của thần mẫu, tình cảm giữa nàng cùng Thủy Lục Chân Sát như tỷ muội, tựa hồ đã hoàn toàn quên đi tình cảm sâu đậm trong lòng nàng...

Thần mẫu không khỏi cảm thấy vui mừng vô hạn! Có thể khiến tuyết duyên vô ưu vô lự sống thêm một thời gian, có thể đem chuyện này tuy rằng không phải xuất phát, nhưng một mực bị coi như đã xuất hiện, con gái vô hạn thương tiếc lưu lại bên người, mặc dù nàng đã không nhớ ra chuyện cũ., Cho dù cô đã biến thành một người khác, cho dù tâm tình và linh hồn

thật sự của Tuyết Duyên có chết thật sự, hiện giờ những tâm và linh hồn của Tiểu Thanh bên cạnh thần mẫu có thể nói là của một Tiểu Thanh khác, nhưng thần mẫu, đã cực kỳ thỏa mãn!

Tiếc nuôi duy nhất chính là sinh mệnh Tuyết Duyên cũng không thể kéo dài được bao lâu, cho dù nàng đúng hạn không ngừng có viên tròn màu xanh thứ hai, sinh mệnh cũng từng bước theo hướng “một lần nữa diệt vong”, trừ phi...

Có thể đạt được chân nguyên Thiên Thần Quyết hoàn chỉnh trước khi nàng hiện tại!

Chỉ cần cơ thể Tuyết Duyên lại bị Quán Nhân Di Thiên Thần Quyết, sinh mệnh nàng gần như diệt vong, mới có thể hoàn toàn khôi phục sinh khí! Chẳng những như thế, nếu có thể đạt được một thành mà nói, Tuyết Duyên một dung mạo đã già, sẽ hồi phục thanh âm ngày xưa xinh đẹp, thậm chí ký ức bị mất đi, cũng sẽ vì thần quyết kích thích mà khôi phục...

Đồng thời, nàng cũng có thể sống sót một lần nữa với tư thần... hãy cố thủ một đời!

Chỉ tiếc...

Lúc ấy, Đông Thần Long vẫn chưa biết được “Thần” sau khi nổ chết nửa bên thi thể, đã trở thành con rối Thái Bảo thần hành, tìm được. Cho nên nàng vẫn không dám nói rõ chân tướng nửa nhỏ là Tiểu Thanh Tuyết Duyên cho Bộ Bộ Kinh Vân, thậm chí còn nói cho mình biết Thủy Linh và Tuyết Duyên...

Nguyên nhân, nếu không thể khẳng định có thể tìm được thần quyết chân nguyên cứu về tuyết duyên hay không, nàng dứt khoát tiếp tục giấu diếm bí mật này, nàng không muốn tuyết duyên chết một lần nữa” Trước khi chết biết thân thể chân chính, mà nhiều thêm một khắc thống khổ! Có thể cho nàng thêm khoái hoạt một khắc, cũng là tốt.

Hết thầy tất cả đều do thần mẫu một tay gánh chịu! Một mình thống khổ là được rồi!

Cũng vì vậy, thần mẫu mới có thể viết trước tờ giấy này, dặn dò hàng ngàn hàng nghìn người phải đi theo Kinh Vân cùng Thủy Linh, nhất định phải xác định thời điểm dùng thần quyết

có thể cứu chân nguyên Tuyết Duyên trở về mới có thể mở ra, cấp độ như Tuyết Duyên có thể tiếp tục lấy được thần quyết, hoặc Tiểu Thanh đã không thể cứu nổi nữa, lúc này tuyết duyên này chính là bí mật của Tiểu Thanh, cũng không cần thiết phải giấu diếm nữa!

Nhưng tuy tâm tư của thần mẫu kín đáo, tính toán rất nhiều khả năng, nàng vẫn bỏ sót một khả năng!

Nàng cũng từng quên mất việc trước đây là bộ kinh vân của con trai nàng, nếu như là tử thần nóng trong lạnh, nàng quyết sẽ không trợn mắt nhìn Tiểu Thanh năm lần bảy lượt hy sinh vì hấn mà giả chết! Cuối cùng hấn mới lấy nửa viên thần quyết chân nguyên được khắc chế trở về, trước tiên cứu mạng Tiểu Thanh không chút máu!

Đây mới là chân chính chính chính Bất Tử Tử! Đây mới là đồng tình của tuyết duyên - thần sắc tử thần!

Nhưng mà, bất kể Bộ Kinh Vân là cứu Tuyết Duyên trước là Tiểu Thanh, kết quả cuối cùng không phải giống nhau sao? Hấn vẫn được cứu cùng một người - Tuyết Duyên:

Có lẽ, Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Duyên, kiếp trước nhất định có một đoạn nhân duyên không cách nào giải thích, cho dù hấn cuối cùng từ bỏ đi cứu nàng trước, hấn vẫn cứu nàng...

Mà “Tiểu Thanh” đột nhiên ăn nửa viên thần quyết, cũng đúng như thần mẫu dự liệu, bởi vì Ngũ Thành Di Thiên Thần Quyết đột nhiên được rót vào kia, mà dần dần hồi phục sinh cơ, thậm chí mái tóc của nàng bị thần mẫu tận lực nhuộm đen, cũng dần dần hồi phục lại Tuyết Duyên vốn nên có...

Mái tóc bạc trắng!

Thế nhưng, ngay khi Tuyết Duyên vẫn dung mạo Tiểu Thanh khôi phục lại tinh thần, lại đồng thời khôi phục dung mạo của mình, lại đột nhiên giết tới hung la đã ăn chân nguyên diệt thể thân!

Thủy Linh mặc dù sau khi đọc qua tờ giấy của Mẫu thân Tất Thần, đã hoàn toàn biết Tiểu Thanh không phải là muội muội của nó, nguyên lai nàng căn bản không có bất kỳ muội muội nào, nguyên lai nàng chỉ là một cô gái vô thân vô cớ, chỉ bị giam ở chỗ sâu trong thần cung...

Nhưng mà đối với Thủy Linh, Tuyết Duyên có hay không muội tử của nàng lại có gì trọng yếu? Nàng sớm đã nhận định là muội muội rồi!

Nàng vẫn là... Ái muội tình thâm!

Vì vậy để bảo vệ muội tử tuyết duyên duy nhất trong cuộc đời nàng ta cùng với Bộ Kinh Vân, Thủy Linh rốt cục không để ý đến an nguy của bản thân, lướt ra ngoài phòng ngăn cản Hung La!

Nhưng cùng một thời gian, đang lúc thủy linh lướt ra ngoài phòng, trong phòng vẫn là bộ bộ kinh vân khó động, lại đối mặt một cái nguy cơ đáng sợ!

Gã bị Thái Bảo hành thân hành cho ăn thú hoàn, tình địch vô cùng kinh khủng vốn đã thất thường -

Thần! Tướng!

Rốt cuộc cũng tới!

Hắn lại tới!

“Ầm” một tiếng vang thật lớn! Thần Tướng thành linh đã đem trong phòng nhỏ một bức tường đá oanh tạc nổ tung, người của hắn trong lúc cát đá bay tứ tung, như một con trâu điên vọt vào!

Chỉ thấy sau khi tiến vào trong phòng nhỏ, hai mắt hắn trở nên trắng dã, cắn chặt hàm răng, hai hàm răng trắng hếu trên dưới rung động, hơn nữa trên trán còn nổi đầy gân xanh, rõ ràng là lần này so với lần phục sát Bộ Kinh Vân thì hắn càng điên cuồng hơn nhiều!

Nhưng thì ra, lần trước khi hắn phục sát Bộ Kinh Vân đã bị Tiểu Thanh ngăn cản. Dựa vào cảm giác đặc dị lúc ấy của nó, hắn đã cảm thấy Tiểu Thanh chính là tuyết duyên và nhất thời trở nên hỗn loạn, cuối cùng không ra tay được. Thái Bảo thân hành cảm giác được một viên thú hoàn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng điều khiển được, bèn cho nó thêm một viên thú hoàn lấy từ sâu trong cung ra tra xét!

Cho nên, thần tướng trước mắt đã ăn vào hai viên thú hoàn, giờ phút này quả thực điên cuồng như một con thú điên muốn

xé rách đại địa. Y đi tới, đã nắm lấy bộ váy mây nghiêm nghị rút gào:

“Ồ...! Cái kia... Bán Chân Nguyên... Ở đâu?”

“Nửa khối chân nguyên kia... ở đâu?”

Trong miệng hắn chỉ lặp lại những lời này, rõ ràng, đây chính là mệnh lệnh duy nhất mà Thái Bảo Thần Hành đưa cho hắn?

Hắn nhất định phải chấp hành mệnh lệnh này!

Bộ Kinh Vân thật sự là có khổ tự biết! Cho dù là thủy linh ở trước khi đi bộ thương ốc ngăn cản Hung La, từng hy sinh một viên viên đá xanh cuối cùng có thể giải được bách độc trên người hắn, đút cho Bộ Kinh Vân ăn, riêng viên thanh viên cho dù có nhanh chóng bồi nguyên hồi khí, nhưng cũng không cấp bách như thần tướng xuất hiện, cho nên bộ kinh vân mặc dù bị thần tướng gắt gao nắm lấy, nhưng chân khí trong cơ thể còn chưa khôi phục, càng thêm biểu hiện khả năng sợ khí trùng khai đại huyết bị áp chế!

Nhưng như thần tướng điên như dã thú thấy hắn nhiều lần hỏi không đáp, hoặc địa đã giờ cao năm đám có thể khai thiên lập địa của mình, lại tiếp tục rống to:

“Ồ...! Chân nguyên ở đâu? Chân nguyên ở đâu?”

“Người... nhanh... nói một nha!”

Trong tiếng rống to, năm đám được thần tướng dâng tặng gân xanh kia, bản thân như ngũ lôi oanh đỉnh, điên cuồng đánh xuống Bộ Kinh Vân!

kinh quyền trước mặt, từng bước kinh vân trong lòng biết quyền này như ngừng lại cho Thần Tướng, hắn đã hết sức khó khăn khuyên can, bộ mặt đồng loạt bùng nổ, cũng không phải là nói giỡn! Nhưng mà trong mắt Tử Thần vẫn không có nửa phần ý tứ sợ hãi...

Chỉ có tiếc hận!

Vì Thần Tướng mà tiếc hận!

Thần Bán cũng giống như tuyết duyên, đều là đệ tử nhập thất mà thần thu vào võ công! Bởi vậy hắn vốn là cao thủ nhất

đẳng tuyệt thế, hơn nữa xưa nay cũng tương đương cứng đầu kiêu ngạo!

Nhưng là hôm nay, nam nhân vốn hung mãnh như hùng sư này, lại bị hai viên thú hoàn khống chế “Thú Nô” không tự chủ được! Tin tưởng thần tướng ở trong nội tâm bản tính, cực không muốn mình biến thành như vậy! Sao không dạy người ta tiếc hận?

Nhưng mà, bất kể Bộ Kinh Vân tiếc hận như thế nào, năm đám thần tướng to lớn đã giết tới trước mắt! Nếu hấn không thể động đây đón đỡ, chắc chắn sẽ...

Nhưng ngay khi năm đám còn cách một tấc lại đánh vào mặt Bộ Kinh Vân thì kỳ sự, đột nhiên xảy ra!

Bạo quyền của Thần Tướng, lại đột nhiên dừng lại!

Lần này có thể khiến Thần Tướng đột nhiên dừng tay, có lẽ không ngoài ba người...

Một người là thần tướng chi sư đã chết - “Thần”! Một người khác là dùng hai viên thú hoàn điều khiển Thái Bảo thần hành của hấn! Người thứ ba lại là...

Một thần tướng từng khắc cốt ghi tâm yêu thương, nhưng vẫn luôn khiến hấn ta có nỗi niềm yêu thích khó tả —

Tuyệt...

Duyên!

Nguyên lai ngay lúc thần tướng sắp đánh trúng bộ bộ kinh vân, hấn bỗng nhiên nghe thấy “Tiểu Thanh” nằm dưới đất, trong mơ màng màng phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt!

Mà thanh âm này, rõ ràng không còn là thanh âm của Tiểu Thanh nữa! Mà là...

Thanh âm tuyệt duyên!

A?

Thần mẫu ở trong tờ giấy từng đề cập, nếu Tuyệt Duyên sắp chết có thể lấy được hơn một phần mười di di thần quyết, nàng liền có thể hồi phục ký ức, dung mạo, thậm chí thanh âm như trước! Bộ Kinh Vân bây giờ xem ra, dường như thần mẫu đoán không sai!

Mà Thần Tướng đột nhiên nghe thấy Tiểu Thanh đang hôn mê, không ngờ lại phát ra tiếng tuyệt duyên người mình yêu thích nhất, chẳng những lúc này dừng tay, khuôn mặt bắt đầu vặn vẹo. Gã vội vàng quay đầu lại, nhìn chăm chăm Tiểu Thanh trên mặt đất, hoang mang lắm lắm:

“Ồ...! Là... Ngươi? Là... Ngươi?”

Thần tướng thoáng như “Hồi quang phản chiếu”, tâm thú điên cuồng như tỉnh táo lại, bước từng bước một về phía Tiểu Thanh.

Bộ Kinh Vân chỉ thấy khuôn mặt vặn vẹo của hắn đang hướng về phía “Tiểu Thanh” vốn là Tuyệt Duyên, lập tức trong lòng biết không ổn, bởi vì một khi Thần Tướng trở nên điên cuồng, tuyệt duyên liền khó tránh khỏi tính mạng, đã bị nàng ăn vào nửa khối thần quyết chân nguyên vào trong cơ thể, lại càng lập được công lao tận cùng!

Vừa nghĩ đến đây, Bộ Kinh Vân không khỏi nói: “Thần —— “
“Tướng!”

“Đừng làm hại —— “

“Cô ta!”

“Ngươi muốn giết một “

“Giết —— “

“Ta!”

Nhưng mà, lúc này đây Thần Tướng sao lại để ý tới từng bước quát bảo ngưng lại? Không đến ba bước, hắn đã đi đến trước mặt tuyệt duyên, ngồi xổm xuống thân hình khô ngô khổng lồ, vươn ra huyết thủ từng tàn sát vô số thương sinh...

“Thần... Tướng!” Bộ Kinh Vân từ khi sinh ra lần đầu tiên căng thẳng trầm ngâm như thế, có thể thấy được hắn mặc dù không thể làm cho tuyệt duyên từng yêu hắn như thế nào, hắn vẫn là thân bất do kỷ ” hức” nàng!

Thế nhưng, Bộ Kinh Vân lúc này tựa hồ đã nhìn lầm Thần Tướng! Thần Tướng sát nghiệp vô số tay, xem ra cũng không phải muốn thương tổn Tuyệt Duyên, hắn chỉ lấy tay khẽ vuốt mặt Tuyệt Duyên!

Cho dù mặt hôm nay của Tuyết Duyên, không ngờ là khuôn mặt “Tiểu Thanh” che phủ thiên y vô phùng, nhưng thần mang tâm trạng thất thường đã nhìn nàng, chỉ thấy hắc khế vuốt mặt Tuyết Duyên, một mặt mê man hoang mang trầm ngâm nói: “Là... Người? Thật... Là... Người?”

Không chỉ có như vậy Thần Tướng còn cực độ điên cuồng, giờ phút này tựa hồ cũng vì gặp lại tuyết duyên, trong thoáng chốc bình tĩnh lại, giống như một đầu ngòi chòm hóm phục, hùng sư vô địch!

Nhân gian mệnh mông, không có chuyện gì có thể khiến một con sư tử mạnh mẽ vô địch thuần phục được?

Có lẽ chỉ có sự vật...

Tình!

Nhưng dường như Thần Tướng chỉ bình tĩnh trong giây lát này cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì ngay lúc này, trên mặt Tuyết Duyên, thân thể Tuyết Duyên, thành linh có từng tia khí nhẹ toát ra...

Trong khoảnh khắc, cả người nàng hồn nhiên không ngừng toát ra khói trắng!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, thần tướng đã bị thú hoàn điều khiển, chỉ thấy tuyết duyên bốc khói khắp người, giống như cũng theo bản năng cảm thấy phát sinh chuyện gì, cổ họng của hắc chợt phát ra tiếng gầm rú như dã thú:

“Ồ...! Di Thiên... Tay áo? Là... Di Thiên... Thần Quyết?”

“Ta muốn lấy...”

“Di... Thiên... Thần... Quyết!”

Tiếng gào đến nước này, hai mắt Thần Bán đảo lại lộ sát cơ, năm ngón tay mở ra định đào sâu vào tim Tuyết Duyên, cứ như thè phải đào nửa thần quyết chân nguyên từ trong cơ thể Tuyết Duyên kia ra!

Đúng vậy! Lần này thần tướng vốn phụng mệnh của Thái Bảo thần hành, tới đây đoạt lại nửa khối chân nguyên, vừa rồi chỉ vì phát hiện tuyết duyên mà hoang mang một lát. Thế nhưng hôm nay chợt thấy chân nguyên thần quyết trong người Tuyết Duyên, Thái Bảo thần hành vẫn luôn ẩn sâu trong mệnh lệnh

“Thú tâm” kia lại lần nữa dâng lên trong đầu hắn, không ngừng thúc giục hắn, cưỡng ép hắn, muốn hắn...

Lời thề đoạt chân nguyên! Cho dù muốn giết chết mình...

Thích nhất! Con người!

Trong thoáng chốc, “Lệnh” lại lần át tâm thần đối với tư mông như ẩn như hiện của Tuyết Duyên, một trảo này của hắn càng dốc hết toàn lực ra, bộ kinh văn thấy thể lập cảm giác không ổn, trong lòng biết thần tướng lần này thật sự muốn hạ sát thủ!

Mặc dù hắn chưa hoàn toàn hồi khí, toàn thân không thể động đậy, nhưng lần này đã không chú ý đến mọi thứ nữa, nhưng đột nhiên thấy hắn nghiêng răng, trên mặt và cánh tay nổi gân xanh, hắn...

Phải cưỡng ép tụ tập đan điền!

Sợ cướp đoạt giải cứu Tuyết Duyên!

Thế nhưng, có đôi khi trên đời có một số việc không phải chỉ cần “ý” là có thể làm được!

Rất nhiều lúc “Muốn tốc bất đạt”!

Hách Thính Bí Côn âm thanh thối rửa vang lên, từng bước kinh văn đang liều lĩnh vận khí, toàn thân bạo phát toàn bộ gân xanh, bất ngờ vỡ ra máu tươi, trong nháy mắt hắn giống như một huyết nhân! Toàn thân càng khó nhúc nhích hơn so với lúc trước, bất ngờ hắn đã tự mình bị thương!

Nhưng cả người Nhâm Bộ Kinh Văn đã đầm đìa máu tươi, hắn vẫn không hề sầu lo vì tình cảnh của mình!

Hắn chỉ lo lắng vì tình cảnh của Tuyết Duyên!

Bởi vì nếu như hắn không thể vận dụng chân khí cứu Tuyết Duyên, thì một trảo truy sát của Thần Tướng đã bị bắt tới khi chưa kịp trở ngại, bắt Tuyết Duyên tâm phòng vài tấc!

Hắn thực sự chuẩn bị bắt lấy “Tâm” phá tuyết duyên!

Nhưng mà, có lẽ từ đầu đến cuối Tuyết Duyên này chính là cái chết không thể chết hơn!

Cho dù Bộ Kinh Văn cũng không thể cứu kịp nàng, ngược lại nàng...

Lại có thể tự cứu!

Ngay lúc trao tướng sắp tiến vào phòng của Tuyết Duyên tâm, trong phút chốc, trên mặt Tuyết Duyên bỗng nhiên truyền ra một tiếng “Khuê thí thí thí thí thí”, chói tai...

Mặt nạ “Tiểu Thanh” vẫn luôn che trên mặt nàng lại tách ra hai bên trái phải!

Trời! Hóa ra chân nguyên của Di Thiên Thần Quyết đột nhiên tiến vào trong cơ thể nàng, thật sự có thể khiến cho “thiên y” không chệch vào đâu được, đóng băng lại rồi nứt ra! Còn mặt nạ giả của Tiểu Thanh chợt nứt ra...

Cuối cùng gương mặt thật sự của Tuyết Duyên cũng lộ ra!

Thần Tướng dừng tay!

Bất kể Thần Hành Thái Bảo cho hấn hai viên thú hoàn có lực lượng ” Chế tâm” mạnh bao nhiêu, nhưng bộ mặt thật của Tuyết Duyên lại lộ ra rung động, tạm thời có thể lấn át tất cả!

Không chỉ có Thần Tướng, thậm chí cả Bộ Kinh Vân cũng không khỏi ngẩn ra!

Đây vẫn là sau khi khôi phục ký ức và thân phận của Bộ Kinh Vân, đệ nhất xứng đáng được nhìn thấy chân diện mục của Địa Tuyết Duyên!

Chỉ thấy lúc này tuyết duyên, giữa không trung sau khi khóa thân thể Chân Nguyên, khuôn mặt lại tái hiện vẻ già yếu, ngược lại, bộ mặt phần hồng hồi phục thanh lệ thoát tục ngày xưa, đẹp đến mức khiến cho chúng sinh phải đau lòng...

Bởi vì phần mỹ lệ kinh thể này, cuối cùng sẽ có ngày trở thành suy Nhan Bạch Phát mà tan nát cõi lòng!

Đây chính là cảm giác yêu thương bộc lộ khuôn mặt tuyết duyên của chính mình? Bộ Kinh vân lặng lẽ nhìn, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác “Hương mai” khó có thể diễn tả.

Ngay cả việc hấn đã khôi phục được ký ức “Tử Thần”, trong lòng lạnh như băng cũng hiện lên cảm giác ngọt ngào, có thể tưởng tượng được, kiếp trước của hấn là A Thiết, sao có thể yêu thương hồng nhan mệnh bạc như hoa kia...

Hắn và nàng, từng ở trên đời gần tới cỡ nào? Gần gũi?

Mà đột nhiên tuyết duyên lại khôi phục diện mạo thật, có lẽ bởi vì nửa khối thần quyết chân nguyên công lực kia, trong lúc ngắn ngủi đã dần dần hòa hợp quán thông, lúc này bỗng nhiên mở mắt ra, như mộng mới tỉnh, từ từ nhìn quanh bốn phía, sau đó, nàng liền phát hiện đứng cách đó không xa không được động chân mây, còn có hùng sư ngồi xồm bên người...

Thần Tướng!

“Kinh... Vân? Thần...”

“Đem?” Tuyết Duyên như tỉnh lại sau một cơn ác mộng, nàng hắt hơi nhẹ như nói mê:

“Các người... Sao lại ở đây? Ta... Sao lại ở chỗ này? A...”

“Ta... Nhớ ra rồi... Ta đã từng... Tiểu Thanh? Nhưng...”

“Ta... Cũng là... Tuyết?”

“Rốt cuộc ta là... Ai?”

Trong khoảng thời gian ngắn, tuyết duyên bị hãm trong một vùng hỗn loạn! Chỉ có Bộ Kinh Vân hiểu rõ, nàng đột nhiên hồi phục trí nhớ của Tuyết Duyên, nhưng đồng thời vẫn ký ức của Tiểu Thanh. Trong lúc nhất thời, hai ký ức mới xen lẫn nhau làm nàng không phân rõ mình là ai, mà bị mê hoặc vụn vặt.

Có điều, Tuyết Duyên không đề phòng được bao lâu, rất nhanh sau đó, hai loại ký ức mới cũ kỹ trong đầu nàng hoàn toàn dung hợp, Đầu Địa, lúm đồng tiền không khỏi nổi lên một tia “Đại ngộ”, nỉ non nói: “Ta... Cuối cùng cũng nhớ ra rồi.”

“Nguyên lai, vào lúc ta chết... Đoạn thời gian đó, ta đã từng biến thành... một người khác... Tiểu Thanh?”

“Đây là... nỗi khổ tâm của thân mẫu?”

“A...?”

“Thủy Linh còn ở bên ngoài phòng... Cùng với Hung La...”

Không sai! Giờ phút này tuyết duyên, cuối cùng cũng coi như triệt để minh bạch thân phận của mình, cùng với chuyện phát sinh trên người mình! Hơn nữa, tuy nàng đã hồi phục thân

phận và ký ức của Tuyết Duyên, nhưng trí nhớ của nàng khi còn trẻ vẫn còn, cho nên nàng đối với Thủy Linh, vẫn có cảm giác tử muội tử muội thân thiết hơn máu huyết, thậm chí còn lập tức nhớ lại, Thủy Linh đang bảo vệ muội tử của nàng, mà ở ngoài phòng thề sẽ nói chuyện với Hung La chu toàn!

“Không...”

“Nước...Linh...”

“Người đừng có mà...”

“Chết đi!”

Vừa nghĩ đến đây, Tuyết Duyên lập tức đứng lên muốn lao ra ngoài phòng nghĩ cách cứu viện Thủy Linh, ai ngờ bất động thì thôi, vừa động thì phát hiện tứ chi của mình yếu đuối vô lực, “Phốc” một tiếng lại ngã xuống đất!

Thì ra là bởi vì nửa viên chân nguyên trong cơ thể đã dần dần hòa hợp, chỉ khi nào chuyển được công lực cho Thiên Thần quyết thì vẫn chưa hoàn toàn vận tứ chi, vì vậy trong lúc nhất thời hần vẫn yếu đuối vô lực! Xem tình hình hiện tại thì chỉ trong thời gian uống chén trà mới có thể vận dụng được lực lượng của Di Thiên Thần Quyết!

Nhưng mà, thời gian một chén trà nhỏ đối với nàng mà nói, không khỏi quá lâu, lâu đến mức tựa như lão Thiên Hoang còn chưa có kết quả! Bởi vì lúc này một thanh âm lãnh khốc tà dị bỗng nhiên từ ngoài phòng truyền vào, nghe răng cười nói:

“Người yên tâm! Thủy Linh còn chưa có chết!”

“Chẳng qua...”

“Nàng cũng... cách cái chết không xa!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười gằn, một bóng người thành linh đã phi thân đánh vào bên ngoài phòng, vừa vọt rơi vào bên cạnh Tuyết Duyên, chỉ thấy bóng người này không phải ai khác, đúng là...

Thủy Linh!

“Tỷ... Tỷ?” Tuyết Duyên hét lớn tại chỗ, chỉ vì Thủy Linh đang bay vọt qua ngoài phòng, giờ phút này cũng không phải đứng!

Mà là nằm đấy!

Nàng ta không cách nào đứng lên được nữa rồi!

Hiển nhiên thấy Thủy Linh bị ném bay vào, toàn thân gĩa tràn đầy máu tươi, tay chân rũ xuống như mềm nhũn. Rõ ràng, xương cốt tứ chi nàng đã bị...

Bóp nát!

Đáng sợ nhất chính là cặp mắt vốn đen trắng phân minh kia thành linh biến thành một mảnh “Tử Lam”, một loại cảm giác làm lòng người phát lạnh, làm cho người tuyệt vọng màu tím...

Nàng bị trúng kịch độc?

Thủy Linh trước mắt, xương cốt khớp tay chân vỡ nát, máu chảy đầy mặt, thân trúng kịch độc: Khí như tơ nhện. Nghiễm nhiên như phế nhân, tình huống quả thực khiến người ta thâm không nở nhìn, có thể tưởng tượng, người hạ thủ cay độc này cũng không muốn một kích giết nàng, mà là muốn nàng chậm rãi chịu đủ tra tấn mà chết, tốt xấu bộ dạng tâm địa lang hổ độc!

Nhưng Thủy Linh mặc dù đã hơi thở mong manh, toàn thân trên dưới, cùng với lực phủ ngũ tạng càng có thể khiến nàng đau đến sắp ngất. Nhưng khi nàng thấy tuyết duyên đã khôi phục khuôn mặt thật sự, nước mắt lại rơi lã chã nhìn nàng. Nàng dường như đã quên mất đau đớn, gương mặt không hén mà lộ ra một tia mỉm cười, thở ra như đứt quãng: “Là... Người? Tiểu... Người thật sự là... Tuyết Duyên?”

“Thật... Được!”

“Người... Người đã.... Hồi... sinh, vậy... về sau.. người phải... Bộ Kinh Vân... Lâu hơn nữa... chốt giữ...”

“Chuyện này... Vẫn là thần mẫu... Cùng ta, còn có... muội tử tốt của ta... Tiểu Thanh... Nguyễn tâm... Nguyễn...”

Tuyết Duyên tuy yếu đuối nhưng cũng bất chấp tất cả, dốc hết toàn lực, cường ép nói: “Không...”

“Nước... Linh... Tiểu Thanh... Chính là... Ta! Cho dù... Ta đã hồi phục... Nhớ lại Tuyết Duyên... Nhớ lại, người... Ta mãi mãi cũng không quên....!”

Bất Linh đã hơi thở mong manh nghe Tuyết Duyên nói như vậy, cặp mắt màu lam vì kịch độc mà biến thành màu đỏ kia cũng rơi hai hàng nước mắt, à? Ngay cả nước mắt của nàng cũng là màu xanh tím! Có thể thấy nàng ở trong bao sâu bao nhiêu không?

Nhưng nàng vẫn là dư khí của mình, vô cùng vui mừng nói: “Tạ... Tạ ơn... người! Tuyết... Duyên...”

“Nhưng mà... tiếc, ta... đã không thể... mà ít... nhiều... Quá lâu, người... Ta... Là tỷ muội... Ân tình, cũng đem... Duyên tận... Về phần... ân tình...” Đây...”

“Người... đứng lại đi... Mãng ta cái... mau...chết tiệt, phé vật, người... mau cùng... Bước chân kinh vân... Cùng... Đi... thôi, hay không... tắc lại...”

Thủy Linh nói tới đây, Tuyết Duyên bỗng cắt ngang lời nói của nàng, nói: “Không...”

“Nước... Linh, ta quyết sẽ không bỏ người lại không để ý! Người là... xâu phụ ta! Vĩnh viễn là... Chúng ta phải đi, liên...”

“Cùng đi thôi!”

Mắt thấy tuyết duyên liên kết với mình tràn ngập không nở, Thủy Linh không khỏi cảm động sâu sắc. Nhưng mà, vốn dĩ trăm loại kỳ độc trong cơ thể nàng là thần linh, sớm vì cuối cùng Thanh Viên cấp cho bộ kinh vân mà không cách nào hóa giải, vừa rồi lúc ở ngoài phòng cùng Hung La chu toàn cũng trúng phải kịch độc trong móng vuốt thép của hắn, hơn nữa tứ chi xương cốt cũng đã vỡ hết, lục phủ ngũ tạng càng bị hung la phá nát, nàng kỳ thật đã biến thành một phế nhân đã không thể cứu được!

Huống chi giờ phút này, Hung La đã biến thành...

Nhớ tới La trở nên đáng sợ như thế nào, Thủy Linh Ích nhanh chóng quyết định, nàng dường như đứt quãng nói: “Tuyết... duyên, ta... đối với ta... tâm ý... Ta... Thủy Linh... Vô cùng... Minh... Bạch, nhưng người lại... Nếu... Còn nếu... Không đi, sẽ thật sự... Không kịp...”

Không kịp? Tại sao Thủy linh lại cho rằng không kịp? Thế nhưng Tuyết Duyên và Bộ Kinh Vân hỏi, Thủy Linh bỗng

nhiên lại nói: “Nếu... Ta là phế nhân, sống thêm nhiều hơn nữa... Một khắc, chỉ biết phụ mệt mỏi... Các người, ta...ta... có...”

Một lời đến nước này, miệng Thủy Linh bỗng nhiên truyền ra thanh âm gân thịt bị đứt “Phốc”, trong miệng nàng nổi lên một mảng lớn máu tươi! Trời ạ...

Thủy Linh nàng... dám lấy nội tức đoạn đoạn kinh mạch trong cơ thể!

Xương cốt tứ chi Thủy Linh như muốn tự sát, tự chặt đứt kinh mạch trong cơ thể là chuyện đương nhiên! Tuyệt duyên thấy thế không khỏi kinh hô:

“Nước... Linh!”

Trong tiếng kinh hô, Tuyệt Duyên càng phấn đấu quên mình, dốc hết toàn lực tương đương với Thủy linh quán nhập Chân khí để bảo vệ tính mạng, thế nhưng Di Thiên thần quyết của nàng thật sự còn chưa khí vận tứ chi, nàng ôm chặt Thủy linh còn được, căn bản không cách nào quán khí cứu nàng...

Thủy Linh kinh mạch đứt đoạn, nhưng mà, nhìn tuyệt duyên đã khóc không thành tiếng, nhìn ngây ngốc đứng ở xa nhìn từ thần bộ kinh vân, nàng không phải yếu ớt lộ ra vẻ tươi cười, đứt quãng nói: “Đồ ngốc... Thằng nhỏ... đừng... khóc...”

Kinh mạch của nàng đã đứt, máu tươi chảy như suối, vì vậy dù cho nàng dùng hết sức nói chuyện cuối cùng trong cuộc đời, giọng nói nghe đã cực kỳ hàm hồ không rõ ràng, nhưng dù thế nào mơ hồ không rõ ràng, nghe trong tai Tuyệt Duyên vẫn tương đối rõ ràng!

Chỉ vì hai tỷ muội nàng tình thâm! Tuyệt Duyên chỉ cần nhìn thấy môi thủy linh động, đã biết rõ nàng đang nói cái gì!

“Người... tri... tri...đạo sao? Người... Hòa Bộ Kinh vân... Thật sự là... xứng! Hợp! Chỉ có hần... đặc sắc như vậy... Nam nhân, mới xứng...Tiến... Thượng... Người...”

“Thế này... Hiếm có... tình yêu, các người quyết không thể... giản lược như vậy... uống phí...”

“Có thể... tiếc, ta... ta đã... Không kịp... Xem người... Cùng... tương... hần... giai giai bạch thủ... Một ngày...

Không bằng... hai người các người... tương lai... Trẻ con...
Gọi ta... một tiếng...”

“Đi... đi!”

Thủy Linh nói tới chỗ này, cổ họng chột lại phun ra một ngụm máu tươi thê lương, tuyết duyên thấy thế bất lực kêu to.

“Tỷ tỷ... Tỷ...”

Đúng vậy! Nàng thật sự rất bất lực! Chỉ vì nàng và Bộ Kinh Vân mặc dù thân mang hai đại thần công Di Thần Quyết và Ma Ha Vô Lượng, thế nhưng giờ khắc này, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn Thủy Linh suy yếu đến chết, muốn cứu không thể cứu được!

Hô hấp của Thủy Linh đã dần dần lớn lên, xem ra sắp không xong rồi, nhưng mà, nàng vẫn quay mặt nhìn bộ lui xa xa kinh vân, miệng hàm hồ nói: “Bước... Kinh... Vân... Ứng... Ta...”

“Cuộc đời này... Kiếp này...”

“Dù là... hai cái... Gặp gỡ... Bao vây bất cứ ai... khó... hiểm, người... Không thể... bỏ lại... em... Tiểu tử...”

Thủy Linh không yên lòng nhất vẫn là Tuyết Duyên, vẫn là nàng!

Mà mỗi một chữ nói, máu trong miệng nàng liền chảy nhiều thêm một phần, việc đã dừng, Bộ Kinh Vân sao có thể từ chối?

Trên thực tế, cho dù hấn ta là tử thần của Lãnh Tuyết Nhân Hoàn, hấn ta cũng không có lý do gì để từ chối!

Hấn lập tức nghiêm mặt, lạnh lùng mà kiên định nói:

“Người... yên tâm.”

” kim thể kiếp này.”

“Bất kể tương lai —— “

“Có bất kỳ hiểm trở...”

“Ta họ Bộ này.”

“Chắc chắn sẽ không bỏ rơi cô ta!”

“Cô ta ——”

“Vĩnh viễn có cái tên gọi “

“Bước!”

“Kinh!”

“Vân!”

Những lời này, Bộ Kinh Vân nói cực độ như chém đinh chặt sắt, vô cùng kiên định! Thủy Linh nghe vậy lập tức vui mừng cười, Tuyết Duyên cũng cả người chấn động!

Thủy Linh vô cùng thỏa mãn nói: “Được...”

“Rất... rất tốt!”

“Vậy, ta... Thủy Linh.. Thật sự có thể... An tâm.. Đi thôi..”

Nói xong nàng nhìn lại ôm chặt tuyết duyên của nàng, dùng hết một phần sinh mệnh tiếp theo:

“Tốt... em... Con cái, ta... Ở trên Hoàng Tuyền... Trên đường... Cho dù... mịch mịch mịch, cũng... nhớ lại... Đã từng cùng ngươi... Đã cùng trở thành... Tỷ... muội... Đoàn... Đoàn... hoạt... Ta vĩnh viễn... Nhớ... Ngươi... Ngươi... Muội tử... Muội tử... Tiểu Thanh... Tuyết... duyên...”

“Chúc... Ngươi cùng... Bộ Kinh vân... Cuối cùng... có thể...”

“Cuối cùng cũng thành... quyền... thuộc hạ...”

“Xin thay đi... ta nói cho Thần... Mẫu, ta... Thủy Linh... Vô thân... Vô thân... Vì vậy... Thực...”

“Xem đi...nàng ta....”

“Mẹ... Thân!”

“Nàng... Cũng là...ta... tôn kính mẫu thân... thân!”

“Nhưng... tiếc...”

“Ta... Không dám... tố cáo... Trách nàng...”

“Bây giờ... Phải.. Cáo báo... Nàng... đã quá...”

“Chậm đã...”

Chữ “quá” mới xuất hiện, bất linh toàn thân đột nhiên co giật, nàng nhìn mắt Tuyết Duyên cũng như sắp, không chút biến cố,

nàng...

Cuối cùng cũng không động đậy được nữa, hồn phách Phương Tiên đứt thành từng khúc...

“Nước... Linh!”

Tuyết Duyên nghẹn ngào khóc lóc tại chỗ, nàng ôm chặt lấy thân thể nát bấy của Thủy Linh, liều mạng ôm chặt lấy nàng, dường như rất muốn đem sinh mệnh của mình đổi lấy tính mạng của Thủy Linh. Nhưng dù nàng khóc đến mức nào thì cũng phải kiệt lực khàn giọng...

Thủy Linh đã vĩnh viễn không trở về nữa!

Đáng tiếc nhất là Lăng gia của nàng ta sẽ không trở lại nữa!

Tiểu cư trú đắm vào, chợt tràn ngập một mảnh thê lương buồn bã, bộ dạng kinh vân xa xa nhìn thấy mặc dù Thủy Linh chết vẫn còn lộ ra vẻ mỉm cười thỏa mãn, Thần tử cho tới bây giờ mặc dù chưa từng có nước mắt, duy chỉ có cặp lông mày lạnh lẽo kia, lại vài lần nhăn thành một đường...

Hắn thật sự không nghĩ tới, Thủy Linh vì không thể cứu chính mình, đã phụ tuyết duyên của muội tử hắn mà nhanh chóng tự tàn sinh, không ngờ trên đời lại có nữ tử anh liệt như thế...

“Thủy... Linh.” Trong lòng Bộ Kinh Vân âm thầm quyết định:

“Người ——”

“Yên nghỉ cho tốt!”

“Người muốn ta làm chuyện gì.”

“Ta nhất định sẽ...”

“Xử lý!”

Đúng vậy! Tử thần từ trước đến nay luôn nói là làm, nhưng xem ra hôm nay hắn và Tuyết duyên gặp phải hung hiểm, bọn họ không thể tưởng tượng nổi!

Bởi vì ngay lúc không còn linh khí tuyệt tình đồng thời truyền đến thanh âm cực độ đáng hận, đáng ghét, lạnh lùng mà vô tình cách cười nói: “Hi hi...”

“Chết rồi? Mụ ngựa xấu xí đó chết rồi.”

“Bà ta chết cũng thật vĩ đại nha! Ta cũng là vì tránh quấy rầy bà ta nói ra hết di ngôn quấy rầy, đợi bà ta chết tàn rồi mới tiến vào đây!”

“Các người nói xem, có phải ta so với kỹ nữ còn vĩ đại hơn không?”

“Ha ha ha ha...”

Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên không hỏi, nhất định là hung la bị thương nặng ở bên ngoài.

Nhưng mà, bọn họ vẫn khó lường được, giờ phút này hung la bước vào trong nhà, vậy mà biến thành bộ dáng kia!

Hai người bọn họ lập tức hiểu ra, hung la làm sao khiến Thủy Linh chết thê lương như vậy!

Không ngờ hôm nay Hung La đã đi vào...

Chương thứ mười bảy hồi quang.

Nếu như nói, từ trước đến nay Thần Tướng có thân thể hoàn chỉnh “Diệt Thế Ma Thân”, đã đáng sợ tới mức giống như ma như thú.

Còn trước kia, “Hung la” đã ăn vào chân nguyên của diệt thế thân, lại càng khủng bố không kém như ma giống thú!

Mà là ma chân chính! Thú chân chính!

Ma thú!

Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên quả thực không cách nào tin, hung la trước mắt biến thành bộ dáng như vậy!

Chỉ thấy da thịt toàn thân Hung La đã biến thành một mảnh “Ô hắc”!

Cả người hắc vậy mà biến thành một con quạ đen to lớn!”

Quạ đen từ trước đến nay đều rất khó hiểu!

Tà ác!

Mà lúc này hung la khiến người ta cảm thấy cực độ ác liệt của Bất Tường Nha đã từng bước áp sát, mỗi một bước hắc đạp xuống, mặt đất đều đang nứt toác, rõ ràng, sau khi hắc dung hợp chân nguyên của Diệt Thế Ma Thân, thậm chí còn mạnh hơn cả Thần Tướng!

Thần Tướng cũng không có lực áp bức từng bước như thế!

Hơn nữa giật mình nhất vẫn là nhìn bộ pháp của Hung La, bây giờ người hấn từng bước tiến đến, cũng không phải là Bộ Kinh Vân!

Mà là tuyệt duyên!

Chỉ thấy hung la một mặt hướng tới gần Tuyết Duyên, một mặt cười dữ tợn nói: “Hắc hắc! Kinh khủng quá đi! Ta biết các ngươi cũng không ngờ được, ta của chân nguyên Diệt Thế Ma Thân trước mắt sẽ trở nên đáng sợ như thế này! Nhưng để ta nói cho các ngươi biết! Thứ ta tập luyện của ta vốn là ma công gọi là “Tà y”! Phân ra bảy tầng! Mỗi khi tiến vào một tầng công lực, da thịt trên người sẽ như rắn lột da, gọi là “Cởi tà y”!”

“Mà sau khi đến phòng “Cởi tà y” cuối cùng, da thịt liền biến thành một mảnh đen nhánh. Nói cách khác, chân nguyên diệt thế thân chẳng những tăng cường công lực của ta, mà còn giúp tà y ma công của ta nhanh chóng tăng lên tới cảnh giới tối cao!”

Trời! Hóa ra Hung La đã đạt tới cảnh giới cao nhất trong võ công của mình? Thêm một luồng lực lượng diệt thế ma thân? Khó trách hôm nay hấn đạp xuống mặt đất bên ngoài đều nứt ra, từng bước như sấm!

Bộ Kinh Vân biết không ổn, bởi vì Tuyết Duyên bây giờ tuy hành động tự nhiên, tình huống còn tốt hơn là Bộ Kinh Vân không cách nào động đậy, nhưng nàng còn chưa kịp tức giận đề khí đối kháng với Hung La, nàng đứng trước mặt chỉ như một con dê đờ làm thịt mà thôi!

Hung La vẫn là từng bước tiến tới gần, một mặt hướng tuyết duyên cười nói: “Bất quá, lão tử thật sự cũng có chút ngoài dự liệu, đó là “Thú hoàn” từ trước đến nay có thể không chế lòng người, thần tướng thế mà liên phục, vẫn không thể hoàn toàn quên nha đầu ngươi, xem ra, hấn thật yêu ngươi cực sâu nha, hắc hắc...”

Hung La nói đến đây, chợt nghiêng mắt nhìn thần tướng đứng bên người Tuyết Duyên, cười ngượng ngùng:

“Thần Tướng! Ngươi đúng là tên ngu xuẩn tự đa tình! Mau rút cho hung la của ta!”

Nói xong đã tụ lực ở chân, một lực chân long trời lở đất không ngờ lại trực tiếp oanh Thần Tướng, thần châm đang ở bên người Tuyết Duyên ngo ngoe, mà dù sao hắn cũng đã mặc thú hoàn, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, cũng không biết phản kháng Hung La, “Ầm” một tiếng, lại bị hung la trùng điệp đánh bay thật xa!

Cùng Tướng Thần Tướng bị đánh văng ra, Hung La lại tiếp tục bước nhanh về phía trước, lần này, hắn đã cùng với Tuyết Duyên.

Gần trong gang tấc!

Nhưng nghe Hung La cười lạnh nói: “Tiện nhân! Ngươi có biết chủ tớ của ta vì muốn có được thần quyết chân nguyên, tốn bao nhiêu công phu không? Không sợ nói cho ngươi biết! Thái Bảo thần hành Thái Bảo của chủ nhân ta đã quán thông nửa còn lại của Di Thiên Thần Quyết. Lực lượng của Thần Thiên Cực đã từ từ hồi phục, thậm chí còn hơn cả công lực trước kia!”

“Còn hắn, càng đang đứng trước “Thủ Kiếp môn” dưới Huyền Thủy cung, chờ ta đưa ngươi một thành thần quyết trở về! Chỉ cần mười phần Di Thần Quyết tập hợp đủ là có thể thủ hộ thành công...”

“Lại lấy ra bí mật kinh thể hải thể của Thiên Thần!”

Hung La đã gần lông mày, nhưng Tuyết Duyên vẫn ôm chặt thi thể Thủy Linh ngoặt lại, dường như hoàn toàn không sợ gã, nhất định nhìn hung la, rất nhanh nhả ra một câu.

“Ngươi, sai rồi.”

“Các ngươi tuyệt đối sẽ không thành công!”

“Nếu như trên đời thật sự có thiên ý, cho dù hôm nay chúng ta sẽ chết trên tay các ngươi, thiên ý cũng sẽ không cho các ngươi đi đến bí mật của Thiên Thần kiếp!”

Hung La cười tà:

“Đáng tiếc, ta căn bản không tin trên đời sẽ có thiên ý!”

“Tiện nhân, người xuống dưới cho ta...”

“Địa Ngục đi!”

Một lời đã đến nước này, hung la xoẹt xoẹt năm ngón tay bắn ra, như quỷ thảo chộp tới thiên linh Tuyết Duyên!

Móng vuốt này chẳng những muốn đoạt mạng mà còn muốn đoạt lấy Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể Tuyết Duyên!

Thấy Tuyết Duyên vừa tỉnh lại, thân lại phụ cảnh hiểm cảnh, bộ kinh văn lập tức biến sắc, trầm giọng hô lên:

“Tuyết...”

” duyên!”

Trong tiếng thở gấp, bộ kinh văn càng muốn thúc giục công lực chưa hẳn mình có thể vận dụng, ai ngờ còn chưa vận khí: một bóng người như một đạo cuồng lôi nhào tới, một tay liền bóp nghẹt thất lung của Hung La...

Hai tay ôm thật chặt vào nhau!

Bất quá, theo như hấn nói hình ảnh của người này là một đạo cuồng lôi, chẳng bằng nói đó là một đạo ——

Điện đỏ!

Bởi vì hấn mặc một bộ trang phục...

Huyết hồng chiến giáp!

Là Thần Tướng!

Ngay lúc này Tuyết Duyên mệnh dưới lông tóc, vốn là thần tướng luôn không có tư tưởng của bản thân đột nhiên phản ngược lại, một bên đối phó với hung la vốn có của hấn!

A...?

Thần Tướng đột nhiên ra tay ôm chặt eo Hung La, không đi một bước giật mình, ngay cả Tuyết Duyên cũng không thể tin được, nàng sững sờ nhìn thần tướng hai mắt trắng dã, thất thanh lắng nghe:

“Thần... tướng...”

La cũng kinh ngạc, hấn giương mắt hét lớn:

“Thần Tướng! Đồ ngu xuẩn ngươi muốn làm gì, mau buông ta ra!”

Thần tướng vẫn liều mạng ôm chặt Hung La, từ trong hàm răng nghiến chặt phun ra một trận gào thét như dã thú:

“Hồ...! Ta... Nhớ... khởi... Đến rồi! Nàng là... Nữ nhân... Thích nhất... Nữ nhân! Ta...”

“Tuyệt đối không cho phép... bất luận kẻ nào...”

“Làm hại nàng!”

Lời vừa nói ra, Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên ngậy người tại chỗ! Khó đoán được, Thần Tướng trong lúc khẩn trương, tình cảm của hắn đối với tuyết duyên yêu thương vượt qua hai viên thú hoàn! Cho dù hai mắt hắn vẫn đang gập lại, hắn đã dần dần nhớ lại mình là ai!

Hung La nói: “Tốt! Không ngờ tâm chí ngươi ngang ngược như thế, lại từ từ khắc lại thú tính trong lòng, phục nhân tính, đáng tiếc, cho dù ngươi hồi phục nhân tính, cũng đã quá muộn rồi!”

“Đừng quên! Cho dù trên người ngươi mang Diệt Thê Ma Thân đã là một cường giả bất tử, nhưng Hung La ta cũng ăn vào mười phần chân nguyên của mười đại ma thân, làm gì phải một cường giả bất tử? Huống chi...”

“Ta so sánh với ngươi nhiều hơn một phần tà y ma công, ngươi cho rằng lấy bạn tốt của ngươi hôm nay...”

“Có thể áp chế được ta thật sao?”

Vừa dứt lời, hung La bỗng nhiên cực kỳ khinh thường, giờ hai khuỷu tay lên đánh trọng hưởng liên hoàn thần tướng phía sau, chỉ một thoáng vang lên tiếng “Oành oành oành oành oành” không dứt, trong lúc này hung la liên tục đánh cho hai thần hiệp của mình hơn mười kích, hơn nữa lực đạo mỗi một kích cũng có thể khai sơn phá thạch, đánh cho tinh thần tác động lên xương sườn “Khách Tạ Lặc Lặc! Thậm chí thần tướng ngăn cản cũng liên tục chảy ra máu tươi nồng đậm!

Thế nhưng Thần Tướng vì bảo vệ Tuyết Duyên, vẫn liều mạng ôm lấy Hung La không buông, Bộ Kinh Vân thấy Thần Tướng bị nội thương nghiêm trọng, cũng không khởi kinh ngạc với

nam nhân uy mãnh như sư tử này, lại có thể đối với Tuyết Duyên nhu tình như vậy, mà bản thân Tuyết Duyên...

Nàng không đành lòng nhìn Thần Tướng cứ tiếp tục như vậy! Nàng cảm thấy hai tròng mắt rung rung, nghẹn ngào hô to:

“Thần... Tướng! Tính...! Cầu xin người buông tay đi! Ta đã biết... Tâm ý của người đối với ta...! Nếu như người còn không buông tay, nhất định... sẽ bị nổ chết!”

Tuyết Duyên mặc dù đã khóc không ra nước mắt, nhưng nhìn hai mắt trắng dã của thần tướng vẫn không có vẻ từ bỏ, nhưng nghe thấy hấn gầm nhẹ sợ hãi, ôm Hung La lấy tay mà siết chặt!

Lúc này Hung La cũng đã có vẻ cực kỳ mất kiên nhẫn, trợn mắt hét to:

“Được! Ngu không thể với tới! Người đã liều chết cũng phải bảo vệ nàng, ta xem người còn có thể không chế lão tử được bao lâu!”

“Lên — “

Hung La nói xong lập tức gầm lên một tiếng, chỉ thấy toàn thân gã đen nhánh rõ ràng bắn ra một cỗ “Hỏa hồng”, thoáng như lửa nóng hừng hực, ngay tại chỗ đem khí tượng hai tay hấn đốt đỏ thẫm một mảnh, càng dùng một trận tóc cháy dị muội trên da thịt!

Chẳng những thế, thậm chí ngay cả những giọt mồ hôi đang chảy của bản thân Thần Tướng cũng đang không ngừng bốc hơi!

“Nhìn thấy chỗ nào?” Hung La cười dữ tợn:

“Đây là một chiêu “Dịch Hỏa Tà” trong tà y ma công của ta! Người còn không buông tay, không cần nửa chén trà, nước toàn thân người phụ trợ bị sấy khô, cả người càng sẽ bị bốc hơi thành than cốc!”

“Đồ ngốc! Người nhận thức thì mau buông tay cho ta!”

Hung La nói xong, hỏa kinh trên người gia tăng, nhưng khi nghe thấy hấn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét! Tiếng gào thét! Tiếng gào!

“Từ khi khai thiên tích địa, đến tận cùng trời đất! Ta... Thần tướng chỉ yêu một nữ nhân! Cũng chính là một người cuối cùng của ta!”

“Cho dù ta đối với nàng lún sâu bùn đất, nhưng ta là người vui! Cho dù nó...”

“Chỉ trong giây lát!”

“Ta đã nói quyết không thể để cho người làm hại đến nàng, sẽ không để người khác làm hại đến nàng.”

“Người muốn làm tổn thương cô ta...”

“Đều muốn cùng một chỗ với ta...”

“Trầm — Hạ... Địa “

“Ngục!”

Rống ——

“Ái yêu” không cách nào không chế được đối với hung la! Đối với “Nộ giận” không cách nào tự kiềm chế được! Cuối cùng cũng phá tan được “Nô tính thú hoàn” mà không thể khống chế! Nhưng nghe thấy tiếng rống điên cuồng rung trời long đất này, thần tướng Hoắc Địa dốc hết lực lượng toàn thân, chân nặng hướng mặt đất căn phòng nhỏ này điên cuồng đập xuống...

Trời... Một tiếng nổ “ầm ầm” vang lên rung trời! Mặt đất căn phòng nhỏ bị phá vỡ một cái hố sâu rộng hơn tám thước!

Căn nhà này ở trên sông băng, căn nhà được mở ra, sông băng dưới nhà cũng đồng thời bị phá vỡ...

Nguyên lai thật sự vì tuyệt duyên, thề và Hung La cùng nhau chìm xuống sông băng dưới lòng đất. Địa ngục!

“Thần... Tương!” Tuyệt Duyên hô to, cuống quýt lao tới sát mép hố sâu, thế nhưng dưới hố sâu, đập vào mắt chỉ có vô biên u ám, thần tướng và Hung La đã hoàn toàn biến mất không còn tăm hơi!

Chỉ mơ hồ truyền đến từng đợt tiếng rống giận tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào làm hại đến cô, nhưng tiếng rống giận dần dần nhỏ tới mức không thể nghe thấy, có thể thấy dưới sông băng căn phòng nhỏ này thật sự sâu không thấy đáy!

“Thần... tướng...”

“Ngươi...”

“Thật... đồ ngốc!” Tuyết Duyên che mặt khóc ròng, nhưng mà, Thần Tướng xem ra đã không trở về nữa!

Đúng vậy! Thần Tướng thật không phải kẻ ngốc! Nhưng “Tình” vốn chính là ngu như vậy!

Từng có lúc, nàng cũng không phải vì cứu bộ kinh vân, không tiếc hy sinh tính mạng? Không phải cũng bị ngây ngốc như vậy?

Khác nhau chính là bước đi trước kinh vân của nàng, “A Thiết” cũng yêu chiều nàng như thế, mà thần tướng...

Lại là yêu khó tròn!

Chỉ còn lại một giọt tình lệ của ác ma...

Nếu như trên đời thật sự có “Mệnh”, có lẽ thần tướng “Mệnh” trong đó nhất định thiếu rất nhiều tuyết duyên! Vô luận hắn có cảm hận tình địch của hắn” Bộ Kinh Vân, hắn vẫn giống như lần trước vì hai người bọn họ mà ” kháng thần”, cuối cùng đều rơi vào đáy sông băng sâu không thấy đáy...

Vĩnh viễn chôn “Tâm chi địa ngục” của mình!

Cuối cùng đều là hi sinh vì nàng...

Trong khoảnh khắc, trong căn phòng nhỏ đột nhiên trở nên tĩnh mịch, chỉ có tiếng than khóc thảm thiết của Tuyết Duyên và Thần Tướng vang vọng khắp căn phòng nhỏ.

Không biết vì sao, trong lúc tĩnh mịch, bỗng dưng vang lên một âm thanh khác...

Âm thanh quái dị!

Đó là một tràng gió rất nhanh! Bộ Kinh vân đồng thời cũng nghe thấy!

Mà Tuyết Duyên còn kịp thời phát hiện xuất xứ của trận phong thanh này, nguyên lai là xuất từ...

Trong hố sâu kia!

“A...? Đây là... gió cuốn nhanh tới...?” Tuyết Duyên kinh hãi, nhưng sự kinh hãi trong lòng nàng không khỏi...

Đã quá muộn!

Hoắc Địa “Bụp” một tiếng vang mạnh! Một bóng người từ trong hồ sâu nhảy vọt ra, hung hăng cào trúng Tuyết Duyên đang đứng ở bên bờ vực. Bóng người này rõ ràng là...

Hung!

La!

Thiên! Lại là hung la? Hắn vẫn có thể từ trong sông băng lướt ra? Lại thấy hắn nắm trúng yết hầu Tuyết Duyên, đã cười điên cuồng:

“Oa ha! Quả thực tên Thần Tướng này ngu không ai bằng! Hắn cho rằng như vậy thì có thể cùng ta đồng quy vu tận hả? Đồng quy vu tận sao? Nhưng hắn thật sự đánh giá quá thấp Hung La của ta!” Ta chỉ là đang ở một đòn trí mạng của Thiên Linh thượng phong đang rơi xuống đất, mặc dù hắn đã chết rồi nhưng cũng không buông tay! Ha ha ha ha! Đúng là loại ngu xuẩn như hắn, cho dù có liều mạng thì cũng không thể ngăn cản được ta!”

Hung La cười một cách điên cuồng, một mặt dùng tay còn lại đánh vào ót Tuyết Duyên, thề phải cho nàng một đòn đánh chết rồi lấy chân nguyên trong cơ thể, ai ngờ chương còn nửa đường, nàng lại...”

Bất ngờ lấy chương chắn lại!

“Bành” một tiếng! Hai chương đụng nhau, hai người Hung La và Tuyết Duyên lập tức bị chấn văng ra! Hung La ngẩn ra, nhưng lập tức biến “Khắc khắc” thành cười, hung hăng nói: “Được! Không ngờ lại để cho Thần Tướng ngu xuẩn kia trì hoãn một chút, Di Thiên Thần Quyết Kinh của ngươi đã dần dần có thể sử dụng!”

“Nhưng nhìn tình huống vận khí của ngươi, ngươi vẫn chỉ là Di Thiên thần quyết có thể dùng một phần ít, giờ phút này ngươi còn chưa có đủ thực lực để ngăn cản ta! Đã như vậy, để tránh đêm dài lắm mộng...”

“Một kích này của ta sẽ lập tức đưa ngươi Hoàng Tuyền bồi thần tướng!”

Hung La nói xong, tay phải dĩ nhiên vung ra, trò chuyện một lần, chuông kinh của hắn so với trước mạnh hơn gấp ba lần. Cho dù Tuyết Duyên muốn gắng gượng ngăn cản, cũng phải bất kể năm thành Di Thiên thần quyết trong cơ thể!

Nhưng Tuyết Duyên song trước mắt đâu phải lúc vận dụng Di Thiên Thần Quyết? Cực kỳ lượng, nàng cũng chỉ có thể vận dụng được một đến hai thành như vừa rồi...

Nhưng mà, bất kể Tuyết Duyên bây giờ có thể sử dụng năm thành Di Thiên thần chi để ngăn cản Hung La hay không, nàng đã không cần làm như vậy...

Bởi vì, ngay lúc chuông của Hung La bỏ tới nửa đường, đầu đất, hắn đột nhiên nghe thấy một thanh âm từ phía sau vang lên!

Một thanh âm hết sức vô tình, làm người ta lạnh đến mức mồ hôi cũng muốn kết băng:

“Hung — “

“La.”

“Ngươi một...”

“Đã không còn —— “

“Bất cứ lý do gì cũng có thể cười ra tiếp được rồi.”

“Xuống địa ngục...”

“Hắn là... Ngươi!”

Không chỉ có như vậy, cùng một thời điểm, chủ nhân của thanh âm này càng nhanh hơn, tốc độ không kịp bụng tai. Một chuông đón đỡ kinh chuông của hung la muốn giết Tuyết Duyên!

Thử hỏi dưới thiên hạ, có ai có thể thanh âm lạnh tuyệt nhân hoàn như thế? Hung La và Tuyết Duyên căn bản không cần tập trung nhìn, đã nhận ra ai dám nói Lãnh Tuyết Nhân Hoàn như vậy cùng với kẻ nào dám can đảm ngăn cản hung la có lực sát thương cực mạnh!

Là hắn!

Chính là hắn!

Tử Thần ——

Bộ! Kinh! Vân!

A...? Lúc đầu hẳn có thể cử động được rồi sao?

Tử thần đột nhiên ra tay, Tuyết Duyên sắc mặt vui mừng!
Nàng cũng không lo mình sẽ bị một kích này cứu hay không,
mà một mực lo lắng Bộ Kinh Vân không thể hồi hơi, có thể tự
cứu mình dưới sát chiêu của hung la hay không! Bộ mây trước
mắt không ngờ lại ra tay lần nữa, cũng lập tức tỏ vẻ, rốt cuộc
hắn đã hồi khí.

Hung La càng thêm kinh ngạc, chỉ vì Ma Hà Nguyên Bác Đại
Tĩnh, theo lý mà nói, Bộ Kinh Vân hẳn là còn chưa hoàn toàn
hồi khí, gã không khỏi khiếp sợ hỏi.

“Ngươi... lại có thể lập tức lấy lại bình tĩnh như vậy?”

“Không... Có thể! Ngươi có tư chất cao, cũng tuyệt đối không
có khả năng... hiệp như vậy! Rốt cuộc là... vì nguyên nhân
gì?”

Khuôn mặt của Tử Thần tức là biểu tình của Mộc Nguyên, hẳn
trầm giọng nói ra nguyên nhân từ trong hàm răng của mình:

“Bởi vì...”

“Thần Tướng!”

“Thần Tướng!”

“Bởi vì...”

“Thủy Linh —— “

“Cũng bởi vì...”

“Cô ta!”

Chữ “cô” cuối cùng đương nhiên là chỉ cứu Tuyết Duyên! Hơn
nữa, mỗi câu mỗi chữ đều hợp với một lực lượng lạnh như
băng phun ra, trong thời gian ngắn, mồ hôi trên mặt Hung
La...

Thình lình bị nó ngưng kết thành “Băng châu”!

Sức mạnh băng lãnh thật kinh khủng! Cảm giác tử vong xâm
nhập người ta thật tốt! Hung La bỗng nhiên cảm thấy, bộ pháp
đã có thể cử động Kinh Vân, toàn thân lại đang tản ra một

luồng lực lượng thù hận lạnh như muốn chém giết hắn! Làm cho Hung La cũng chợt cảm thấy không thở nổi! Hắn...

Đột nhiên làm khó dễ trước!

Lực lượng toàn thân, kinh chưởng bỏ về phía mặt vân! Chỉ vì hắn vẫn không tin một điều.

“Phi.... Bộ.. Kinh Vân! Cho dù ngươi có thể động đậy lại như thế nào, ngươi cho rằng lão tử sẽ sợ ngươi, hắc! Ta không tin ngươi đã hoàn toàn hồi phục tinh thần! Cùng lắm ngươi chỉ có thể sử dụng công lực bình thường, ta không tin ngươi đã có thể sử dụng chí cao vô thượng...”

“Ma! Ha! Vô! Vô lượng!”

Ma Ha Vô Lượng bốn chữ vừa ra, chưởng của Hung La đã đi tới trước mặt một thước! Hắn sắp bỏ trúng Bộ Kinh Vân rồi!

Nhưng mà...

Bộ Kinh Vân trên mặt vẫn không có chút biểu tình e ngại nào! Ngay khi Hung La sắp đánh trúng Tử Thần, hai lần nữa bắt đầu tuyên án tội trạng thứ hai của Hung La:

“Một trảo này ——”

“Là vì người tử tử của Tuyết Duyên...”

“Nước...”

“Linh!”

Linh tự chợt hiện ra, năm ngón tay Bộ Kinh Vân đột nhiên siết lại, trái tim hung la trong tay nổ “Phốc phốc” một tiếng...

Hắn! Không ngờ lại bóp nát tâm tư Hung La trong lòng không chút lưu tình!

Thế nhưng, mặc dù trong lòng Hung La đã bị bộ kinh vân miểu sát, máu huyết của gã bởi vì bị bộ dạng kinh vân vô lượng lực lượng ngưng kết, nhưng vẫn chưa kịp chết đi, gã mở to mắt nhìn tâm tư của mình hóa thành hư ảo, thế mà còn không biết đau mà cải biến: “Kinh... Vân! Tuyết Duyên... Hai người... Tạm biệt... Được... Ý...”

“Dù cho hôm nay... các ngươi... giết ta... Các ngươi cũng sẽ không... Chạy trốn ra được... chủ nhân ta... Chưởng tâm, bởi

vì...”

“Thần... Mẫu... đã... Lạc... Tại... thủ chủ nhân ta... Lên!”

“Hắn... Đang ở... thủ kiếp môn... Chờ... Ta về... Đi, nếu như... Ta không có... Pháp... Đi, thần... mẫu... Cũng sẽ không sống được rồi! Nhưng... Nhưng nếu... nếu các người... Đi... Đi... Cứu... Nàng, vậy.... Hắc hắc!”

“Cái kia... Chỉ bằng người... Ít như vậy... Ma Ha vô lượng... Vô lượng, căn bản... Không có cách nào chiến thắng... Chủ nhân của ta... đã khôi phục... Thần Thiên... Cự! Nhưng mà...”

“Người...có thể không... đi cứu... thần mẫu không?”

“Những thứ... những người các người... chỉ hiểu là ân tình... ngu xuẩn... Tài liệu, thật sự...có thể không cứu thần mẫu?”

“Người...các người... Vẫn thủy chung... tử...”

“Định... Được rồi!”

A! Chưa ngờ tới tình thế khó lường, hóa ra thần mẫu đã nói rơi vào tay của Thái Bảo thần tri? Tuyệt Duyên nghe vậy lập tức biến sắc! Nhưng mà bộ kinh vân thủy chung... vạn biến bất động!

Hắn vẫn duy trì phán quyết cũ, tiếp tục tuyên án tội Hung La:

“Ngu xuẩn!”

“Không linh!”

“Chết không...”

“Chí thiết!”

“Người ——”

“Liên trong địa ngục ——”

“Giữa giấc ngộ cho tốt đi!”

Hắn vừa dứt lời, năm ngón tay liền điểm xuống bộ kinh vân năm ngón. Đồng thời, thân hình Hung La đã bị đóng băng giống như bị năm ngón tay của gã điều khiển, thỉnh linh truyền ra một tiếng “sàn sạt”,...

Thiên... Chỉ thấy bên ngoài thân thể của Hung La giống như mặt băng lộ ra vô số vết nứt! Tiếp theo lại là “Băng” một tiếng băng không vang lên bên tai!

Cả người hấn bỗng chốc như một tòa băng điêu nổ tung tóe!

Rốt cục hấn ta cũng nhận được thứ hấn ta nên được...

Báo ứng!

Mặc dù Hung La đã nhận được báo ứng của hấn, nhưng mà bộ kinh vân tựa hồ cũng không dễ chịu gì!

Ngay lúc Hung La tan xương nát thịt, bộ kinh vân vừa dùng tới tay phải của Sát La, đột nhiên hiện ra một luồng khí xanh, luồng khí xanh này nhanh chóng lan tràn tới cánh tay phải của hấn để bảo vệ các vị xâm nhập vào cơ thể, chỉ trong nháy mắt, người Bộ Kinh Vân bỗng bao phủ một mảng khí xanh, toàn thân cứng đờ!

Hấn! Sau một đòn giết chết Hung La rõ ràng lại giống như trước, lần thứ hai không thể động đậy!

Nhưng tình hình lần này xem ra nghiêm trọng gấp bội, bởi vì tuyệt duyên tự thấy bộ kinh vân này bao phủ toàn thân thanh khí, một tấm bột mì không khỏi đại kinh thất sắc, hô khẽ:

“A!”

“Là Minh khí “

“Nguyên lai ngươi vừa mới hoàn thành... Không thể sử dụng Ma Ha Vô Lượng? Ngươi...”

“Chỉ là liễu lĩnh lấy “Mệnh” mà thôi?”

Trong tiếng kinh hô, Tuyệt Duyên không khỏi nói tung tăng trước người, mặc dù lúc này nàng có thể ngừng sử dụng một, hai thành Di Thiên Thần Quyết, nàng vẫn nhanh chóng lấy song chưởng chống đỡ lưng nàng, như cố hết sức bình phục lại cho hấn, minh khí đã bao phủ toàn thân!

Nguyên lai, ngày đó hai loại Bất Thế Thần công, Di Thiên Thần quyết cùng “Diệt Thế Ma Thân”, nếu còn chưa hồi phục lại cường ép vận dụng, người tập sẽ là một loại minh khí bao phủ toàn thân, nếu minh khí đã tới ngũ tạng, võ công toàn thân sẽ bị phế bỏ, có khả năng cũng sẽ mất mạng vì vậy!

Cấp bậc mặc dù đối với Thần về sau sáng chế “Ma Ha Vô Lượng” không hiểu nhiều, giờ phút này chợt thấy bộ kinh vân toàn thân đột che thanh sắc minh khí, trong lòng biết không ổn, chỉ có Di Thiên Thần Quyết lấy chính mình có hạn độ, tận lực bảo vệ tâm mạch hần trước rồi lại nói!

Chỉ vì, hần chính là nam nhân duy nhất ở gần nàng nhất trong đời này!

Người từng là người tiếp cận nàng nhất trên đời, cũng chỉ có hần!

Cho dù hần đã không nhớ lại nàng từng yêu thương hần như thế nào, nhưng hần đã từng yêu nàng như thế nào...

Cuối cùng tuyệt duyên cứu giúp cũng kịp thời, sau khi vận may, thanh khí trên người Bộ Kinh Vân cũng dần dần rút đi, chỉ là hần vẫn chưa thể hoàn toàn khôi phục hành động...

Giọng nói ôn nhu hơn: “Cuối cùng cũng may... Một trận kinh sợ, Minh khí suýt chút nữa đã tiến vào ngũ tạng của ngươi, may mắn được cứu... Đúng lúc đó, nếu không hậu quả thật sự là khó mà lường được...”

Nói đến đây, Tuyệt Duyên Ngữ âm dừng lại một chút, giống như nhớ tới vừa rồi Bộ Kinh Vân mạnh mẽ thúc giục chuyện Trúc Cơ Lượng Nguyên, nàng lại nói tiếp:

“Kỳ thật, trước kia ngươi... Áp chế Thần Tướng đã thương ta mà thôi vận... Ma Ha Vô Lượng ngươi còn chưa lấy lại được, cho nên... Do đó gân mạch toàn thân... tóe máu, kỳ thực đây đã là... Ma Ha Vô Lượng cảnh cáo ngươi! Nhưng... Ngươi làm sao còn muốn không để ý... Cảnh cáo mà không tiếc tiếp tục cường vận? Cuối cùng... đẩy mình về phía... hiểm địa này?”

Bộ Kinh Vân tuy rằng thân thể không thể động, nhưng miệng hần vẫn có thể cử động. Hần trầm mặc, đáp rất ngắn gọn:

“Ngươi...”

“Ta hiểu rồi.”

Đúng vậy! Cô hiểu mà! Cô hiểu...

Nàng hiểu được!

Bộ Kinh Vân bất chấp tính mạng, xuất ra một kích Ma Ha Vô Lượng oanh sát Hung La, ngoại trừ bởi vì bị Thủy Linh và Thần Tướng hi sinh mà cảm thấy, hắn cũng không muốn tuyệt duyên bị Hung La tùy cơ tàn sát!

Nhưng hắn đã không còn nhớ lại ” ưa thích nàng” lúc trước nữa, nói rất thẳng thắn. Thật ra hắn đã không còn là “A Thiết” tình yêu Tuyệt Duyên kinh tâm động phách lúc trước, cam tâm xông pha khói lửa, vì sao hắn liều mạng cứu nàng như thế?

Hôm nay, trên người Bộ Kinh Vân, khuôn mặt “A Thiết” vẫn như thường ” lăm lăm” nhưng “Tâm và “yêu”, đã hoàn toàn “bỏ” không phải”, cho dù hắn hôm nay đến đây tìm kiếm tuyệt duyên, cũng chỉ vì trong lòng hắn luôn luôn hiện lên một hồi thời gian dài đau như ẩn như hiện, hắn tìm đến tìm nàng ——

Toàn bộ do hắn ta chịu trách nhiệm đối với hồng nhan bạc mệnh này!

Hắn không muốn tiếc nuối, sinh mệnh của mình!

Cho nên, hắn mới không màng tới tính mạng của chính mình, tình nguyện đánh ra một đòn Ma Ha vô lượng cũng phải cứu nàng!

Tử Thần, chỉ là không muốn tiếp tục làm một nữ tử mỏng mạng như vậy nữa...!

Hắn chỉ không muốn chuyện có lỗi với “Nàng” mà thôi...

Đúng như thời điểm làm đại tuyệt duyên là “Tiểu Thanh”, Bộ Kinh Vân không phải từng đề cập qua với nàng, chỉ cần hắn lại tìm về Tuyệt duyên, cho dù hắn đã không còn tăm hơi, nàng vẫn sẽ ở bên nhau một cuộc đời?

Những lời này của Tử Thần hoàn toàn hiểu rõ, hắn sẽ ở bên nàng, chỉ vì từng vì hắn mà yêu hắn, yêu hắn...

Sao hắn ta có thể vứt bỏ không để ý tới?

Hắn ta tuyệt đối là một nam nhân chịu trách nhiệm!

Nhưng mà...

Nhưng dù cho hắn chú ý gánh vác tất cả, dù cho hắn có nghĩa bất khả tư nghị phụ trách nàng, cùng nàng ở thêm một đêm

kiếp này, nhưng cũng không có biểu hiện gì, hắn đã nhớ lại ngày đó “A Thiết” như biển sâu” đối với nàng.

Hắn, vẫn không phải là “A Thiết”!

“A Thiết” chân chính đã chết sau khi ăn vào năm viên Vong Tình!

Tuyết Duyên vẫn đứng ở đằng sau bộ kinh vân bất động, tuy nàng đã giúp hắn dẹp yên minh khí, nhưng chống lại hai tay chấp sau lưng hắn, không rời khỏi sau lưng hắn, cái bóng thần tử cao lớn khôi ngô, cũng dính chặt với bóng hình xinh đẹp trên mặt đất. Phảng phất, đôi tình nhân này rốt cục lại có thể gặp lại nhau, hết thấy tình yêu mỹ lệ vẫn cứ như thần thoại không ngừng kéo dài, nhưng mà ——

Chỉ có Tuyết Duyên tự biết, tất cả không thể quay đầu lại nữa!

Nàng si mê nhìn theo bóng lưng cao lớn cười mây, bóng lưng đó vẫn khiến nàng cảm thấy ái mộ như A Thiết ngày đó, rõ ràng là nam nhân nàng từng khắc cốt ghi tâm yêu, nhưng hết lần này tới lần khác nam nhân này lại vận động linh động, cũng không phải cái viên kia từng xúc động tâm linh sâu nhất của nàng...

Trái tim của A Thiết!

Thậm chí nàng không đành lòng tiến lên xem bộ kinh vân chính diện, nàng chỉ sợ bản thân vừa mới nhìn thấy bộ kinh vân băng lãnh vô tình gương mặt sẽ hiện lên vẻ hoài niệm “A Thiết” ngày đó từng nở ra nụ cười ấm áp cho tất cả mọi người, nụ cười tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trên mặt tử thần...

Tình yêu, vì sao luôn làm ra người cùng vi diệu như thế? Như sương mù làm người ta khó có thể thấy rõ? Hai tình nhân vốn luôn hưng ái rõ ràng đã sinh tử gặp lại, biết rõ cả đời cũng khó đợi ngày hôm nay? Nhưng hết lần này tới lần khác trái tim của hắn lại không còn là tâm tư của hắn, hai trái tim, đã khó có thể gặp lại...

Nghĩ đến đây, Tuyết Duyên không hẹn mà cười khổ, nước mắt, đôi mắt lại lần nữa lẫn lộn trong như sương mù. Nàng vội vàng bất chấp tất cả, nhào tới gắt gao ôm chặt tử thần hùng tráng, nghẹn ngào khóc lóc!

”duyên...”

Đối với phản ứng dị thường của Tuyết Duyên, Bộ Kinh Vân hơi kinh ngạc, nhướn mày, nhưng mà chưa từng có phản ứng lớn nào! Từ thần tử trước đến nay đều là như thế...

Luôn là bầy tình bất động như thế, xử không kinh hãi!

Ngươi... “

“Vì sao một”

“Khóc?”

Đã mấy lần “Gian khổ”, lời mà Tử Thần vừa nói ra ở cổ họng chính là lời an ủi, đây là cố gắng lớn nhất của hắn!

Tuyết Duyên vẫn ôm thật chặt hậu khí sau lưng, hai mắt lặn đầy nước mắt, cuối cùng cũng lặn xuống theo dòng nước mắt, nàng đau thương vô hạn, nghẹn ngào nói: “Một...Cắt, đến... khóc... đã thật...không thể quay đầu nữa...”

“A... Thiết... Hắn... đã không thể... ngoái về... Đến rồi...”

Dù thần tử cực ít liên quan tới tình trường thế gian, hắn vẫn là tử thần chỉ vì thù hận mà sinh ra, nhưng lời này của tuyết duyên, lập tức như có sở ngộ, nặng nề hỏi: “Ngươi, nói là...”

“Ta...”

“Đã không phải A Thiết nữa rồi!”

Tuyết Duyên không hề gật đầu, suy nghĩ lại như bị mê sảng, nói: “Vâng. Ta... rất cuộc... biết rõ, vì sao thần mẫu lại tình nguyện... Ta lại không nhớ ra tất cả.... Một người khác... Khổ tâm của Tiểu Thanh. Bởi vì....”

“Nếu ngươi... đã nhạt đi rồi... Ngươi đã không còn là... A Thiết, ta... vì sao còn... Nếu là... ta? Vì sao... còn phải là Tuyết Duyên? Tiếp tục nhớ mãi... của ta... A... Thiết?”

Không sai! Thần mẫu trải qua hơn trăm năm tuế nguyệt, sớm đã nhìn thấu hết thủy nhân gian tình, thế đạo tang thương, càng đối với bộ kinh vân nhân tình kết cục, sớm đã có dự kiến trước đó!

Nàng sớm biết nếu cuời mây không thể bước trên, nhớ lại ngày đó hắn yêu tuyết duyên như thế nào, có thể sẽ làm cho tuyết duyên càng thêm thống khổ...

Đúng như nàng từng nói lần thứ nhất, tình, như trăng trong nước, đóa hoa trong gương...

Còn A Thiết chân chính cũng đã biến mất như Thủy Nguyệt Kính Hoa...

Tuyết Duyên vẫn từ sau ôm bước đi trên mây, nước mắt hai hàng tình nhân đã sớm thấm ướt quần áo của hắn, nàng chỉ muốn ôm chặt lấy hắn một lần nữa, có lẽ đây cũng là lần cuối cùng của nàng...

Bởi vì...

Cô nàng còn đang định làm...

Một chuyện!

Đôm đốp, ôm chân đằng sau kinh vân, cuối cùng từ từ thả hắn ra, tiếp đó, nàng lại bỗng nhiên ôm thi thể thủy linh...

A...? Rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Đây là vấn đề trong lòng Bộ Kinh Vân! Hắn lập tức hỏi: “Người...”

“Muốn đi?”

Tuyết Duyên ôm thi thể Thủy Linh, cuối cùng cũng lướt qua Bộ Kinh Vân, chậm rãi đi về phía cửa phòng, nàng mờ mịt đáp: “Đúng vậy. Ta... Đi... Đi...”

“Vì... Vì, ta còn có một việc... muốn làm..”

“Người — “Bộ Kinh Vân nói: “Muốn làm — “

“Chuyện gì?”

Tuyết Duyên vẫn đi về phía cửa phòng, nhưng thủy chung không có đầu nhìn bước kinh vân vừa vặn, nàng như có điều suy nghĩ đáp: “Ta... sẽ tìm một chỗ an táng Thủy Linh trước, nàng... là người duy nhất kiếp này ta... Một tỷ tỷ, cũng là... Ta vĩnh viễn sẽ không quên được... Tỷ tỷ, sau đó...”

“Ta sẽ đi đến trước cánh cửa trấn thủ của Huyền Thủy quan...”

“Cứu thần mẫu!”

Không sai! Bộ Kinh Vân nghe vậy cũng lập tức nhớ ra! Trước khi chết, Hung La không phải từng vui mừng bày tỏ, thần mẫu

đang ở trong tay Thái Bảo thần hành? Nếu hắc không thể mang thần quyết Chân Nguyên về Huyền Thủy Cung đúng giờ, tin tưởng, đại bảo thần hành nhất định đoán được nhiệm vụ của Hung La thất bại.

Chắc chắn hắc sẽ đứng trước cánh cửa phòng thủ Huyền Bất Cung, chờ đợi Tuyết Duyên tới cứu thần mẫu!

Vừa nghĩ đến đây, Bộ Kinh Vân lập tức trầm giọng nói: “Người...”

“Không thể đi một mình.”

“Ta...”

“Cùng người —— “

“Cùng đi đi!”

Tuy nói như thế, bộ kinh vân lần nữa thúc giục Ma Ha vô lượng cảm giác được, hôm nay còn muốn bắt tiếp, chỉ sợ cần thời gian một canh giờ! Nhưng tuyết duyên trước mắt, xem ra không đợi hắc có thể động dậy lần nữa, nàng đã từng bước một đến trước cửa phòng, một mặt nói: “Không...! Không cần...”

Bộ Kinh Vân nhíu mày, hắc không hiểu ý của nàng.

Nàng lại buồn bã nói tiếp:

“Ta...đã nghĩ ra một phương pháp đối phó với Thái Bảo thần hành... Ta tin rằng đi lần này có lẽ...có thể cùng hắc giải quyết... thấy, sẽ không...Để cho sự thần bí của tri thần kiếp trong tay hắc ít đi, hơn nữa...”

“Tâm của người... đã tái không nổi A Thiết ngày trước, đối với ta cảm giác thế nào, cho dù... Người nguyện ở một đêm với ta... Cuộc đời này, nhưng...”

“Người không nhớ nổi, đối với ta...Cảm giác sao phải khổ như vậy?”

“Kỳ... thực, có một câu nói chuyện đang... Sau khi ta tỉnh lại... Sau đó, một mực rất muốn nói với người, chính là...”

“Người ngày đó bái đường thành thân với ta, thật sự là... A Thiết, mà không phải... Người! Cho nên, người...”

“Căn bản ngươi không cần phải vì ta... mà áy náy! Lại càng không cần... Miễn cưỡng chính mình... Cùng với ta! Mà chuyện của Thần Mẫu... bởi vì ta mà ra, cũng nên có lý do... Ta... Mình...”

“Tự mình... Kết thúc!”

Nói tới đây, Tuyết Duyên lệ trong mắt, lại hiện đến giọt nước mắt trên thi thể Thủy Linh, nhưng nàng đã không do dự nữa, bỗng nhiên bước nhanh chân rời khỏi, rời khỏi nam nhân làm cho nàng lo lắng trong lòng này, nàng chỉ sợ chính mình ở lại một lát nữa, sẽ thật sự không nở...

Ý tứ của nàng, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng hiểu rồi! Nàng muốn một mình gánh chịu tất cả ác quả, nàng không muốn gánh thêm cho hắn, dù hắn đã không nhớ ra nàng, nàng vẫn cứ như vậy...

Yêu hắn!

Vì hắn!

Mất thấy một mình nàng liều mạng muốn đi mạo hiểm, cấp độ Thần chết khiến nàng đi như vậy sao? Hắn đột nhiên trầm giọng nói: “Ngươi...”

“Thật chỉ có một...”

“Rời đi như vậy.”

“Lẽ nào...”

“Ngươi không muốn biết...”

“Ta tìm ngươi ——”

“Lúc đầu ta còn muốn nói mấy lời đó?”

A! Đúng rồi! Tử Thần từng đề cập đến Tuyết duyên của “Tiểu Thanh” ngày đó. Hắn tìm nàng, trừ phải chịu trách nhiệm đối với nàng, cũng chỉ vì muốn nói với nàng - Câu này!

Rốt cuộc câu này là sao? Chẳng lẽ là ngày đó A Thiết muốn nói với Tuyết Duyên sao...

“Ta thích ngươi!”

Đương nhiên không phải! Sống chết mà muốn nói cũng không phải là như vậy! Trên thực tế, trong lòng hắn còn có một câu

nói khác, nhất định phải nói cho Tuyết Duyên biết!

Thế nhưng...

Tuyết Duyên đột nhiên nghe hán đề cập tới câu này, hơi dừng lại, nhưng bước chân không ngừng, nàng, ngơ ngẩn quay đầu lại:

“Không...”

“Ta... Không muốn... Nghe...”

“Ta không muốn nghe bất kỳ thứ gì... Lại làm ta không thể bỏ rơi người...”

“Kính Vân...”

“Xin người... Xin hãy tha thứ cho ta...”

“Ta... Ta thật sự không muốn người... lại liên lụy người... trong chuyện của ta...”

“Ta chỉ muốn người... Sau này người có thể... quên...”

“Giống như A Thiết...”

“Lại đừng nhớ... lên...”

“Ta!”

“Vĩnh viễn... Đừng...”

“Ta...”

“Kính... Vân!”

Chữ Vân mới xuất hiện như di ngôn của một kẻ đã chết từ lâu, thậm chí Tuyết Duyên cũng không quay đầu liếc nhìn Bộ Kính Vân một cái. Rốt cuộc nàng cũng ngoan nhẫn rời đi!

Nàng đi.

Không có nửa câu dặn dò!

Không có nửa tiếng trân trọng...

Chẳng lẽ, nàng thật sự không muốn nghe Bộ Kính Vân sẽ có tiếng gì ư?

Sẽ nói một câu như thế nào với nàng?

Đó là một đôi tay vô cùng ổn định!

Bộ Kinh Vân hơi kinh ngạc, bởi vì cho dù hấn không cách nào quay đầu lại, hấn cũng lập tức biết chủ nhân của đôi tay này là ai, bởi vì đôi tay này là một đôi tay vô cùng khó có được!

Một bàn tay ấm áp hiem thấy hơn rất nhiều người!

Hấn nặng nề nói: “Vâng.”

“Ngươi?”

Ngoài phòng nhỏ vẫn là băng tuyết gào thét!

Bộ Kinh Vân trầm giọng hỏi, trong phòng nhỏ nhất thời truyền ra tiếng “Hồng Hồng” điều tức, a? Đôi tay ấm áp này, hóa ra là tới trợ bộ Kinh Vân mau chóng hồi phục nội lực?

Chỉ là, đôi bàn tay ấm áp này có thể trợ giúp thần tử giải khai giới hạn lực lượng của hấn hay không?

Đuổi theo tuyết duyên!

Còn nữa, ngăn cản một trận.

Ngàn!

Thần!

Đúng vậy!

Kiếp...

Chương thứ mười tám của Thạch Nô.

“Thần Châu nhiều kiếp.

Không lọt thiên thần!

Ngàn thần cùng khóc.

Vạn dặm đồng vong!”

Thiên Thần chi kiếp rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao dân gian lại có một truyền lưu đáng sợ như thế, cho rằng ngàn vị thần tượng Thần châu đều chảy nước mắt, trung nguyên vạn dặm, sẽ - Đồng vong?

Lại thì ra là, truyền lưu từ xưa đến nay, kỳ thật nhất định phải truy ngược đến Thần Châu đã lâu, đã lâu lắm rồi...

Khi đó, “Đại Vũ” vẫn là chủ của Thần châu.

Hắn, vẫn đang chữa nước...

Thần Châu bao la, nỗi khổ lớn nhất của người Trung Quốc ngoại trừ ác hổ ra thì năm nào cũng có mối họa lớn.

Mà chuyện vị hiền quân Đại Vũ này điều trị nước, đã sớm nhấn mạnh dân cư, vô số thương sinh Thần châu đều biết.

Có người nói, năm tháng qua năm ở Vũ, là người có đạo minh quân, làm việc gì, đều là lực lượng thân thể, tuyệt đối không giống một số Đế Hoàng tướng chỉ lo tới hưởng lạc.

Mà niên đại Đại Vũ kia: Hoàng Hà thỉnh thoảng tràn ngập tai họa, Đại Vũ liền dẫn mọi người đi trị thủy.

Lúc bắt đầu, Đại Vũ chỉ dùng biện pháp “Thủy Lai Thổ Yểm”, biện pháp này chỗ tốt là dùng đất cát lấp kín, hồng thủy liền bị chặn lại.

Nhưng nước tích tụ rồi lại tăng lên càng cao, cuối cùng sẽ phá đê mà chảy ngược ngàn dặm.

Cứ như vậy, Đại Vũ mặc dù cố gắng không ngừng nghỉ, đông chặn tây, cuối cùng hồng thủy vẫn tràn lan như nước lũ, bách tính vẫn khổ không thể tả, nhìn qua nước mùa thu chờ cứu chữa!

Thấy lê dân bách tính vì mình làm việc không cố sức mà gặp nạn, Đại Vũ không khỏi khổ não dị thường, thế nhưng già hao hết tất cả tâm tư, vẫn không thể nghĩ ra phương pháp trị nước lũ, không khỏi có chút nhụt chí.

May mắn là: Sau đó Đại Vũ nghe nói, trên đỉnh Tản Sơn, có một người đắc đạo trí, có thể hiểu rõ tất cả mọi khổ nạn và thiên mệnh phạm trần, Đại Vũ Tâm nghĩ, không bằng đi tìm vị trí trí giả này, có thể vì Thần Châu liên miên thủy hoạn nói ra phương pháp trị tận gốc.

Nếu đúng như vậy, ở Vũ Vũ Sơn một mực theo Thái Sơn đi lên, trong lúc đó gặp sói đuổi sói, gặp hổ chống hổ, nghe nói còn trên đường gặp không ít tà ma yêu nghiệt, nhưng cuối cùng đều vì Đại Vũ dựa vào một tấm lòng cứu dân, Bình phục.

Trải qua rất nhiều gian khổ, trải qua nguy hiểm, cuối cùng Đại Vũ cũng leo lên tới đỉnh Thái Sơn, lúc đó, hắn cũng đã vì tà ma hổ lang dọc theo đường đi mà thương tích đầy mình,

nhưng hắn tìm khắp đỉnh Thái Sơn, lại không có nửa bóng người, ở đâu còn có trí giả nhân gian?

Đại Vũ không khỏi thất vọng dị thường, nghĩ thầm truyền thuyết của tên trí giả kia khả năng chỉ là nghe nhầm trong dân gian, không phải là đang ảo não bản thân một phen tâm huyết đã phí công vô ích, mà là đang lo lắng trận thủy kiếp kia thu thập như thế nào!

Nhưng mà, ngay lúc đại vũ cảm thấy bàng hoàng bất lực, trong giây lát, một chuyện lạ xảy ra...

Câu chuyện của Đại Vũ nói tới chỗ này, một ông tiều phu mặt đang phá củi, một mặt đang kể chuyện xưa cho bọn trẻ: Cái đầu già trong tay đột nhiên ngừng lại, miệng cũng ngừng lại, mà thần thần bí cười cười, hình như là đang bán công việc lớn!

Câu chuyện dẫn người vào chỗ thắng, lão tiều phu lại đột nhiên thừa nước đục thả câu, thật đúng là một cao thủ kể chuyện! Vẫn luôn nhìn ông ta mỗi nhử, đám hài tử nghe câu chuyện của ông ta bắt đầu hiếu kỳ, quan tâm nói: “Thạch gia gia gia, Nê gia gia! Sao người nói lại đến đây đột nhiên dừng lại không nói? Người nhanh nói cho chúng ta biết, đến cùng có kỳ sự gì phát sinh trên người Đại Vũ đi!”

Nê gia gia? Vì sao lão tiều phu này lại gọi Nê gia gia kỳ quái như vậy? Trên đời thực sự có người họ ” Nê” sao?

Lại thì ra, nơi hiện giờ lão tiều phu này đang ở cùng một đám tiều hài tử, chính là một gian nhà đá cũ nát trong một cái rãnh ốc biển! Địa hình ốc biển từ trước đến nay cực kỳ quái dị, khu vực trung tâm bởi vì được núi tuyết bốn phía che chở, ngược lại hình thành một sơn cốc bốn mùa như xuân, cắt như tấm đệm! Không ít thôn dân đều ở nơi này!

Mà người gia gia như Nê gia gần đây mới dời tới rãnh ốc biển! Không ai biết vì sao hắn tới thôn nhỏ vắng vẻ này khinh thường, lão nhân gia người thân gì chứ, chỉ có một đứa cháu gái sáu tuổi “Tiểu Mẫn” sống nương tựa vào hắn!

Tựa như lúc này, lão tiều phu tự mình đi tới một mặt chém nhánh cây về làm cành củi, một mặt kể chuyện cho đám trẻ trong thôn, cháu gái của ông “Tiểu Mẫn” rất nhu thuận nhất giúp cành củi đã vỡ trên mặt đất., Lại đem chúng nó buộc lại

một bó, dù sao cũng là tiểu hài tử, đối với câu chuyện “Đại Vũ Trị Thủy” mà gia gia nói, Tiểu Mẫn tựa hồ cũng rất có hứng thú, nàng cũng giống như trẻ con lo lắng hỏi: “Gia gia! Rốt cuộc Đại Vũ đã xảy ra chuyện gì a? Người mau nói đi! Tiểu Mẫn cũng rất muốn biết a...”

Nê gia gia cười nhàn nhạt, trong nụ cười thì thông minh, thực sự vượt xa trí tuệ của một lão tiều phu, đáng tiếc một đám trẻ nhỏ tuổi quá nhỏ, không cách nào phát hiện, cũng không hiểu phát hiện!

“Không nên gấp gáp! Chuyện phát sinh trên người Đại Vũ thật là kỳ lạ nha! Chuyện kỳ lạ kia kỳ thực là như vậy...”

Nhưng nghe Nê gia gia cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói tiếp cho lũ trẻ:

“Lúc Đại Vũ đang cảm thấy bàng hoàng bất lực thì bỗng dưng có một con chim nhỏ màu trắng không biết từ đâu bay tới, kêu chi chi không ngừng. Lúc bắt đầu, Đại Vũ cũng không để ý lắm, nhưng con chim nhỏ màu trắng kia một mực bay vòng trên đỉnh đầu hắn, không thể đi được. Lúc này Đại Vũ mới biết trong lòng không thay đổi, lại nhìn sự lo lắng của con chim kia, dường như là muốn dẫn hắn đến một nơi...”

“Vì vậy, Đại Vũ không nói lời nào, liền theo con chim nhỏ màu trắng kia đi về phía trước. Chỉ thấy nơi cuối cùng chim chóc hạ xuống lại là một sơn động!”

“Sơn... động?”

“Ừm! Hơn nữa còn là sơn động một người! Lúc ấy Đại Vũ chỉ thấy trong sơn động đầy những tiên tử phi thăng, hiển nhiên là một địa chủ tu luyện! Đại Vũ lập tức bừng tỉnh đại ngộ hang động này nhất định là nơi người đắc đạo tĩnh tu kia phải tránh thể rồi! Con chim nhỏ màu trắng kia phụng mệnh mang hắn đến nơi này.”

“Cái kia... Đại Vũ có phải ở trong sơn động này nhìn thấy trí giả đắc đạo hay không?”

Nê gia gia nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không có! Con chim nhỏ màu trắng kia mặc dù dẫn hắn vào trong sơn động, trong động chỉ vẫn không thấy bóng dáng của trí giả kia, nhưng Đại Vũ rất nhanh liền biết rõ vì sao không

thấy trí giả kia, bởi vì ngay lúc hấn nhìn quanh trong động, hấn lập tức phát hiện trong một góc vách động trong động có khắc một đoạn lời nói!”

“Khỏi nọ thật sự là kẻ đắc đạo lưu lại cho Đại Vũ, sơ suất nói, hấn đã biết Đại Vũ vì khổ tâm cứu chúng sinh tại thủy hoạn, cũng vì Đại Vũ không tiếc mình đây thương tích mà thương sơn cảm động thật sâu!”

“Đáng tiếc, hấn đã tị thế tu luyện nhiều năm, đã không muốn dính trần thế, hơn nữa nơi tu luyện đã bị thế nhân lưu truyền rộng rãi, hấn cũng sẽ không tiếp tục tu luyện trên Thái Sơn nữa.”

“Bất quá, hấn vẫn cảm thấy quan tâm đến đại ân trị nước của Đại Vũ, quyết tâm trợ giúp Đại Vũ một tay! Hấn liền ở trong động, lưu lại một kiện bảo vật có một không hai cho Đại Vũ.”

Tiểu hài tử cực kỳ thích nghe bảo vật có một không hai, vừa nghe thấy có bảo vật gì, nhất thời hai mắt tỏa sáng, mọi người một lòng truy hỏi: “Thạch gia gia, Nê gia gia! Rốt cuộc trí giả kia cho Đại Vũ cái gì Bảo vật Khoáng Thế?”

Tiêu phu cười nói: “VẬY có thể sẽ làm các ngươi có chút thất vọng đó! Bởi vì món bảo vật có một không hai là vật có thể làm cho người ta phi thiên đạo độn địa! Mà chỉ là một quyển...”

“Không có!”

“Chữ!”

“Trời ạ!”

“Sách!”

Bốn chữ Vô Tự Thiên Thư vừa ra, tất cả trẻ con nhất thời trợn mắt há hốc mồm, Tiêu Mẫn cũng sững sờ hỏi gia gia nàng:

“Vô... Tự Thiên Thư? Thứ trong quyển Thiên Thư kia... không có chữ sao? Vậy... Đại Vũ đạt được nó...lại có... Tác dụng gì?”

Nê gia gia nở nụ cười đầy thâm ý, nói: “Không, có ích! Bởi vì quyển Vô Tự Thiên Thư này nghe nói là người đắc đạo, dùng tu vi suốt đời của nó để tu luyện., Vất cứu thiên địa mà thành! Cho nên quyển Vô Tự Thiên Thư này tuy rằng không có một

chữ, lại chứa đựng tất cả thiên mệnh mà người ngôn trí tổn kém đến cực điểm! Hơn nữa quyển thiên thư này còn có một điểm thần diệu, chính là người nào đó mở nó ra, liền vì hy vọng trong lòng người đọc sách, mà xuất hiện đáp án chuyện hân hy vọng nhìn thấy, hoặc là vận mệnh của chính hân!”

“Mà khi người biết chuyện mình muốn biết nhất cho dù người đó về sau sẽ giở Thiên Thư, cũng sẽ không nhìn thấy cái gì nữa! Bởi vậy có thể nói, mỗi cái muốn cũng chỉ có thể lật xem Thiên Thư một lần, nhìn thấy đã muốn xem đáp án của sự vật!”

Đôi mắt to của Tiểu Mẫn cùng một đám hài tử mở lớn hơn, nháy bấn hỏi: “A...? Trên đời thật sự không có sách thần kỳ như thế sao? Vậy... Gia gia, Đại Vũ lại ở bên trong Thiên Thư nhìn thấy cái gì?”

Nê gia gia đáp: “Đại Vũ cả đời cố niệm chỉ có bách tính thiên hạ lê dân, điều mà ông ta muốn nhìn thấy nhất, đương nhiên là có thể làm nước lũ dừng lại phương pháp làm loạn thương sinh, ông ta căn bản không hi hân biết vận mệnh của mình! Cho nên, khi toàn bộ mở ra thiên thư, ông ta nhìn thấy, đương nhiên đó là đáp án làm sao trị nước!”

Tiểu Mẫn ngạc nhiên nói: “Vậy... Gia gia, trong Thiên Thư thật sự có câu trả lời Đại Vũ sao?”

Nê gia gia gật đầu nói: “Ân! Lẽ nào trong Thiên Thư không có một chữ, nhưng lúc Đại Vũ mở ra thiên thư, giống như là nhìn thấy đáp án, mờ mịt phun ra một cái... “Thiếu”!

“Tặng...?” Các trẻ con không hiểu gì cả.

“Đúng vậy!” Một chữ ngắt! Sau khi Đại Vũ nói ra chữ này thì càng giống như bừng tỉnh đại ngộ, hô to:

“A...”... A? Ta...Hiểu rồi?

Sau đó liền hoan hô rời khỏi Thái Sơn.

Sau khi Đại Vũ trở về, liền không tiếp tục dùng phương pháp “Thủy Lai Thổ Yểm” trị thủy nữa, mà dẫn dắt thần dân, ngày đêm phá núi đào sông, “So” thông hà, một lần nữa trị thủy, trước sau như vậy một mươi ba năm, Đại Vũ dấu chân khắp cả nước, bận rộn cho dù ba gia tộc cũng không nhập, cuối cùng cũng được tâm nguyện, thành công trị thủy.

Nhưng thì ra, Đại Vũ ở trong thiên thư đưa ra chữ “Thiếu”, là gợi ý cho hấn không cần dùng nước tới đất ngăn chặn phương pháp trị tiêu này nữa, mà phải lấy “Lời” Thông Hà Đạo Tai trị bản đồ. Quyền thiên thư này xem ra tương đối thần diệu, tựa hồ ẩn chứa trí tuệ trong thiên địa.

Mà Đại Vũ vì cứu muôn dân trăm họ tại một mối họa lớn, không sợ vạn kiếp thiên khổ vong ngã, cũng thật sự đáng đề thể nhân kính trọng...

Mấy đứa trẻ Tiểu Mẫn nghe xong, không khỏi hỏi: “Gia gia, Đại Vũ đã thành công chữa nước, vậy... cuối cùng ông ấy còn xử trí cuốn Vô Tự Thiên Thư này như thế nào?”

Nê gia gia nói: “Kỳ thực, Đại Vũ cũng không mang quyền thiên thư không tên kia xuống núi, chỉ vì ông ta cảm thấy thiên thư này lại truy cứu ảo diệu của thiên địa, thực sự là thần vật bất thể, thần vật nên ở lại trên thần sơn.”

“Gia gia, ông đang nói, Đại Vũ đã tiếp tục để Thiên Thư ở lại trong động?”

“Ừm! “

“Nhưng... Hấn cứ như vậy để Thiên Thư trong động, chẳng lẽ không có người nào khác tìm ra quyền Thiên Thư này sao?”

Nê gia gia nói: “Đương nhiên là có! Trên thực tế, sau mấy ngàn năm tự đại Vũ, cũng cách nay mấy trăm năm trước, từng có một người khác ở dưới cơ duyên xảo hợp, ngẫu nhiên dưới Thái Sơn nhặt được quyền thiên thư này!”

“A...? Vậy... Rốt cuộc là ai nhặt được Thiên Thư?”

Nê gia gia cười, đáp: “Không cần quan tâm, nhặt được trời cao này, thật ra là một kiếm khách hiệp cốt nhu hòa! Kiếm khách này cả đời yêu kiếm cứu kiếm, chí kiên như đá, ngoại hiệu “Thạch Nô”, kỳ thực tu vi của hấn đã đạt tới kiếm đạo đỉnh phong., Thế nhưng, lòng đầy từ bi, hấn lại cảm thấy bản thân thân mang kiếm đạo Khoáng Thế, lại khó cứu vạn dân trong nước sôi lửa bỏng, nhân gian vẫn là thiên tai nhân họa liên miên, cho nên hấn từng vô cùng thất vọng, liền thái sơn tĩnh tư, cũng bởi vì cơ duyên lần này, ngẫu nhiên nhặt được cái Khoáng Thế Thiên Thư kia...”

“A? Gia gia, thúc thúc kiểm khách tên Thạch nô này, cuối cùng lại làm sao xử trí thiên thư nữa đây!”

“Thạch Nô từ trước đến nay cảm giác sâu sắc nhân gian tai kiếp trùng điệp, càng than thở chính mình hữu tâm vô lực, cho nên, khi hắn trong lúc vô ý mở ra Thiên Thư, hắn thành linh giống như thấy một kiện đồ vật làm cho hắn tương đương khiếp sợ, lại càng ngây ngốc phun ra mấy câu nói:

“Cái... gì? Hóa ra là...”

“Nhân gian... Đa kiếp, không chút sơ hở... Thiên... Thần!”

“Thần... Cùng... Khóc đi.”

“Vạn dặm... Đều... vong?”

“A...? Nguyên lai là ở nhân gian rất lâu... sau đó, sẽ có một...”

“Thiên Thần chi... Kiếp?”

“Không ngờ được, Thạch Nô vô tình phát hiện nhân gian một hồi lâu sau, sẽ xuất hiện một người tên Thiên Thần kiếp đại kiếp, càng từ trong Thiên Thư biết được, thì ra Thiên Thần kiếp này có liên quan đến nước mắt của ngàn Thần, chỉ cần một ngàn tượng thần ở khắp các nơi trên Thần Châu chảy ra nước mắt, Trung Nguyên vạn dặm sẽ có tuyết chủng thủy tai, đến lúc đó sinh linh sẽ nhận tất cả đồ thán...”

“Nhưng mà, gia gia, vì sao hàng ngàn tượng thần lại rơi lệ, sẽ có lũ lụt?”

“Điều này cũng không khó hiểu! Kỳ thật nhân gian có mưa, là khi hơi nước giữa đại địa và mây đen đậm dần, khi hơi nước đậm đến không tan ra, chẳng những bốn bề ẩm ướt, mà ngay cả bề mặt tượng phật bóng loáng cũng ngưng kết giọt nước, thoáng như thần phật hạ lệ, mà hơi nước nồng đậm đến vậy, cũng là điềm báo trước cơn mưa lớn thành kiếp trước...”

Không sai, nếu như hơi nước ở bên ngoài đậm đặc đến mức ngưng kết thành nước mắt, tin tưởng thế cục chắc chắn mưa phùn, nếu ngàn thần khắp nơi trên Thần Châu đều có nước mắt, tức là các nơi trong Thần Châu đồng thời sẽ có mưa to gió lớn, đến lúc đó thiên hạ thương sinh căn bản không có chỗ

để trốn, chắc chắn sẽ bị nước ở Thần Châu bao trùm!
Nhưng...

“Nhưng, gia gia, nếu muốn ngàn địa chủ Thần Châu đồng thời gặp mưa to, sao... có thể?”

“Không sai! Trăm ngàn năm qua, Thần Châu đã từng xuất hiện vô số lũ lụt, cũng từng phát hiện tượng thần trong chùa miếu nào đó đang chảy nước mắt, nhưng nếu thật sự ngàn tượng thần ở nơi này đồng thời rơi lệ, tin tưởng cũng không có khả năng lớn, duy nhất cũng không phải là không có khả năng, nếu như thiên thần cùng nhau khóc, đây là có biện pháp.”

“Gia gia, rốt cuộc là có biện pháp gì?”

“Chính là quyển sách không chữ Thiên Thư kia đạt được! Nguyên Tự Thư này là do người đắc đạo đến tận cùng Thiên Đạo tạo thành! Ở trong nhất định sản sinh ra ảo nghĩa thiên địa! Lúc đó Thạch Nô cũng đã cảm thấy, chỉ cần ai có thể lấy được quyển thiên thư từ trên tay hắn, liền có thể từ trong đó ngộ ra có thể khống chế Cửu Thiên Huyền Thủy, lực lượng của Tứ Hải Long Vương! Đến lúc đó cũng có thể dùng lực lượng này khu động Thiên Thần kiếp...”

“Vậy, ông ơi, rốt cuộc thứ gì mới đủ khống chế chín tầng huyền thủy, sức mạnh của Tứ Hải Long Vương vậy?”

“Không biết! Có lẽ chỉ có Thạch nô năm đó mới biết được! Cho nên hắn vô cùng lo lắng cho dân chúng, rất sợ quyển thiên thư không tên này sau khi chết đi, sẽ rơi vào trên tay người có tâm thuật bất chính, mà bằng nó nhìn ra có thể khống chế lực lượng của Huyền Thủy Long Ngủ, mang đến cho nhân gian Thiên Thần ấu!”

“Vì để quyển Vô Tự Thiên Thư này không rơi vào tay người tâm thuật bất chính mà làm hại nhân gian, Thạch Nô liền giấu quyển Vô Tự Thiên Thư này trong một người ít ai lui tới, cực kỳ bí mật Băng Địa phát xuống lần này, càng làm cho mình nghèo có tuổi bảo vệ nó, đáng tiếc, lấy tuyệt thế kiếm nghệ của nó có thể bảo vệ thiên thư., Nhưng cuối cùng hắn cũng phải chết, khó thủ thiên thư ngàn năm, thủ hộ thiên địa băng thiên tuyết dưới sự che giấu của thạch nô sáu mươi năm sau, hắn cũng khó thoát vào định luật sinh tử tự nhiên, sắp kết thúc. Chỉ

trong khoảnh khắc trước khi chết hẳn cuối cùng cũng ngộ ra được cách nào để bảo vệ thiên thư...”

“Gia gia, rốt cuộc là phương pháp gì?” Những đứa bé khác nghe đến đây, cuối cùng cũng không nhịn được.

Nê gia gia lạnh nhạt biết mình nhún vai, nói: “Ai biết được? Dù sao cho dù không có Thạch Nô bảo vệ, nhân gian vẫn có rất nhiều người để tâm, vì ngăn cản một trận thiên thần kiếp phát sinh mà không tiếc mọi giá để thủ hộ...”

Lời vừa nói ra, lũ trẻ lại tò mò, nói: “Thạn gia gia, ông nói là, không ngờ lại có người khác giống Thạch nô thúc thúc, không tiếc mọi thứ cũng phải thủ hộ Thiên Thần kiếp? Trên đời này thật sự còn có người tốt như vậy sao?”

“Ừm!” Nê gia gia khẽ gật đầu, còn ngửa mặt lên trời, cứ như trong đôi mắt sâu không lường được của lão già kia đã nhìn ra còn có một số người đang cố gắng ngăn cản Thiên Thần kiếp sẽ bị người khác cướp lấy. Lão thở dài một tiếng: “Nhân gian, cũng không phải tràn ngập vô tình vô nghĩa, mà còn tồn tại không ít tình nhân! Theo ta được biết, có lẽ đã có một người tình, đã không tiếc bất cứ giá nào để ngăn cản Thiên Thần kiếp.”

“A gia gia, người này rốt cuộc là ai?”

Nê gia than thở: “Một cô gái vô cùng dũng cảm! Cô ta, từng vì cứu thương sinh Thần Châu mà hy sinh một đoạn tình yêu quý giá của mình, đẩy mình vào nỗi thống khổ vĩnh hằng!”

“Còn may, cuối cùng cô ấy cũng từ trong đau đớn mà sống lại, đã mong nhớ tới người yêu đã khắc cốt ghi tâm của mình! Đáng tiếc đến cuối cùng, hai người gặp phải Thiên Thần kiếp...”

“Lần này, nàng lại vì để không cho muôn dân trăm họ chịu khổ mà chịu đựng tất cả thống khổ vứt bỏ ái nhân mình yêu mến nhất, một mình đi con đường...”

“Một lời nói khiến cho nàng trước kia càng thêm thống khổ...”

“Tuyệt! Đường!”

“Ai ui...”

“Chỉ mong, cuối cùng ông trời đã... hạ thủ lưu tình với nàng!
Cho nàng một cái...”

“Kết cục viên mãn!”

Nê gia nói tới đây, trong ánh mắt của Nê gia dường như cũng nổi lên vẻ kính nể đối với cô bé này đồng thời cũng có vài phần xấu hổ! Phảng phất như, ông đã đoán được kết cục bầu bệnh khiến người khác phải thở dài rồi! Ông chẳng những kính nể sự dũng cảm của bà ta...

Càng xấu hổ vì không có tác dụng gì!

Chỉ vì, hắn làm sao có thể là một lão tiêu phu bình thường được chứ? Hắn, kỳ thực là một người biết không ít thiên mệnh, một người thì biết tới thiên đạo!

Chỉ tiếc, dù hắn có dùng hết thiên cơ, lại vô lực chống lại thiên mệnh! Cũng không dám cãi thiên mệnh!

Ngược lại hắn còn thâm ước ao cô bé kia chưa bao giờ khuất phục thiên mệnh!

Cùng với trái tim mà nàng tin tưởng vẫn còn tình yêu đó!

Cho dù cuối cùng nàng đạt được, là tình yêu khiến người tiếc nuối cỡ nào...

Đúng lúc Nê gia nói với bọn nhỏ hết thấy, một bóng người áo trắng bỗng xẹt qua trên đỉnh đầu bọn chúng!

Nhanh đến mức tất cả mọi người không cách nào phát giác!

Mà bóng người này, lại chính là cô bé dũng cảm vừa rồi của Nê gia...

Tuyệt!

Duyên!

Chỗ ở của Nê gia gia và bọn trẻ là một thôn nhỏ ở rãnh biển, mà tuyết duyên tạm thời không bước vào những gian phòng nhỏ kinh vân, cũng là trên mặt đất hoang không tuyết ở bên kia rãnh biển! Lúc này, tuyết duyên nhanh chóng xẹt qua trên đỉnh đầu mọi người, chỉ vì bà đang dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà mau chóng chạy tới chỗ “Huyền Thủy cung” ở bên kia thung lũng Hải Loa!

Nàng muốn gặp lại Thái Bảo Thần Hành! Phải nghĩ cách cứu Thần mẫu trở về!

Càng phải ngăn cản dã tâm đáng sợ mà Thái Bảo Thần Hành đang mơ ước có Thiên Thần kiếp!

Mà để chắc chắn hoàn thành việc này, Tuyết Duyên đã nghĩ ra một phương pháp không lợi ích gì đối với chính mình!

Kể cả là —— không thể làm bạn với cô bé lần cuối cùng.

Kinh Vân!

Lẽ nào trước khi nàng rời khỏi Bộ Kinh Vân năm dặm không có mấu sao? Nhưng mạng của hai người bọn họ, lúc nào cũng nhìn nhau, lúc trước như vậy, bây giờ như vậy, tương lai...

Chỉ sợ cũng đúng như vậy!

Nhưng vì thần mẫu, dã tâm vì thương sinh Thần Châu mà chạy khỏi chỗ Thái Bảo Thần Hành tìm kiếm trăm phương ngàn kế. Nàng ta không thể lo lắng nhiều như vậy nữa!

Chỉ là, Huyền Thủy cung tựa hồ tương đối bí ẩn, khi tuyết duyên xẹt qua Nê gia gia và đám hải tử trên đỉnh đầu, mà lúc đến rãnh bên kia ốc biển tuyết, nàng tìm hồi lâu, vẫn không thể tìm ra Huyền Thủy cung trong tuyết phủ này!

Tuy vậy, tuy rằng không cách nào tìm được vị trí của Huyền Thủy cung, nhưng ở nơi đầu đá, tuyết duyên lại có phát hiện khác!

Đột nhiên nàng cảm thấy một luồng khí tức phát ra từ dưới một gò tuyết nào đó!

Đó là một khí thể khiến người ta cảm thấy hít thở không thông! Một luồng khí thể tựa như “Thần” còn đang sống, vọng tưởng bị người ta thiên nhân bài vạ người quý!

Thử hỏi Phổ Thiên này còn có ai giống như “Thần” ngày đó, vọng tưởng bị người khác thiên bài vạ quý?

Thần! Được! Thái! Bảo!

“Là nơi này!” Tuyết Duyên quả thực có thể khẳng định, nhất định Thái Bảo Thần Hành dưới lòng tuyết, mà dưới gò tuyết này, tin tưởng cũng có cất giấu bí mật của Thiên Thần kiếp - Huyền Thủy cung!

Quả nhiên, ngay khi Tuyết Duyên lướt qua cách Tuyết Khâu nửa trượng, nàng lập tức phát hiện ra, Tuyết Khâu trông một ám giác, thật sự có một băng động sâu không thấy đáy: Rất có khả năng, đó là cửa vào Huyền Thủy Cung!

Tuyết Duyên lập tức cản rằng, không nói gì, bắt chấp tất cả lao vào động.

Đó là một “cánh cửa” cực độ nguy hiểm!

Nói đạo môn này nguy hiểm, kỳ thật là bởi vì đạo môn này ngoại trừ Di Thiên thần quyết, căn bản không cách nào mở ra, nếu cưỡng ép dùng vũ lực này mở, ngược lại sẽ dẫn động vô số hỏa được trong tuyết cùng nổ, ngọc đá cùng nát!

Cho nên, đó mới là một cánh cửa cực kỳ nguy hiểm “Thủ Kiếp Môn”!

Chỉ là, đạo Thủ Kiếp môn này tuy rằng cực kỳ nguy hiểm, nhưng giờ phút này những người đứng trước cửa truy đuổi này, cũng tương đối nguy hiểm!

Thái Bảo thần hành!

Chỉ thấy Thái Bảo Thần Hành chấp hai tay sau lưng, nhắm mắt đứng sừng sững trước cửa, toàn thân phát ra hà khí. Xem ra, từ khi có được nửa khối thần quyết chân nguyên, y đã đem năm phần công lực Di Thiên Thần Quyết thông hiểu, còn hóa giải thêm “Sinh Môn” dùng để khống chế thần thiên cực công lực.

Hắn đã có thể tùy ý sử dụng - cực hạn của Thần Thiên rồi!

Mà “Thần Thiên Cực” trải qua nhiều năm như vậy, đương nhiên không thể so sánh với nhiều năm trước, chỉ sợ... đã đạt đến một cảnh giới rất khó tưởng tượng! Nhưng đến tột cùng thời khắc này Thần Thiên cực có thể đuổi kịp Thần Ma vô lượng hay không, tạm thời thì không cách nào biết được!

Chính vì không biết cảnh giới của Thần Thiên cực, cho nên mới... cực kỳ nguy hiểm! Cực kỳ khủng bố!

Ngoại trừ Thái Bảo thần thức đứng sừng sững trước cửa phòng ngự, bên cạnh là Thái Bảo thần hành, lại có một khối băng lớn sừng sững. Cự băng to lớn, ít nhất cũng cao hơn một trượng! Trong băng lơ lờ, dường như có một bóng người...

A! Bên trong băng có bóng? Hung La trước khi chết từng nói, thần mẫu đã bị Thái Bảo Thần Hành bắt, chẳng lẽ giờ phút này bị đóng băng ở bên trong, chính là —— thần mẫu?

Đáp án được công bố nhanh chóng! Bởi vì, Thái Bảo Thần Hành một mực nhắm mắt điều tức, hai mắt đang trợn trừng dưới mũi sa, cười tà dị nói: “Ha ha! Đến rồi! Ngươi, rốt cuộc đã đến?”

“Xem ra, tên nô tài Hung La kia thật vô dụng, rốt cuộc hẳn cũng không thể đạt thành nhiệm vụ, thật sự là chết không có gì đáng tiếc!”

“Nhưng mà, cho dù tên nô tài Hung La kia không cách nào mang Thần Quyết Chân Nguyên về, chẳng lẽ ngươi có thể không đến sao? Hắc hắc! Bồn tọa sớm đã nhìn thấu nhược điểm của tất cả các ngươi! Vì tình, tất cả đều...”

“Ngu! Không! Không! Đạt!!”

“Ha ha ha ha...”

Không sai! Tất cả đều là vì tình nghĩa! Trong lòng một số người, tình nghĩa thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình! Mà người trong mắt thần hành Thái Bảo “Không gì không làm được” kia, cũng trong lúc cười điên cuồng, “Bụp” một tiếng đã tiến vào trong băng động của thủ vệ đại môn...

Tuyết...! Duyên!

Chỉ thấy tuyết duyên ôn nhu vô hạn từ trước đến nay, giờ phút này thần sắc không ngờ đã xanh mét một mảnh, dường như cũng đang ngưng thần đề phòng! Nàng liền dừng lại cách Thái Bảo thần hành hai trượng bên ngoài, chính diện giằng co với Thái Bảo thần hành, quần áo trắng trên người càng theo gió tung bay. Không biết là vì công lực của nàng, hay là bởi vì nàng tức giận?

Nhưng nghe nàng nghiêm mặt nói: “Thái Bảo thần hành, ta đã tới!”

“Dù sao ngươi cũng nên hài lòng rồi chứ? Mời ngươi —— “

“Mau thả thần mẫu ra!” Tuyết Duyên coi trọng nhất chính là thần mẫu tình như mẹ nó!

Thế nhưng Thái Bảo thần hành vẫn ung dung như trước, thần nhiên cười nói: “Không cần sốt ruột! Ngươi đã đến đây rồi! Ta nhất định sẽ tha cho nó. Dù sao thì thần mẫu cũng không phải là người ta cần, nhưng vì để ngươi an tâm...”

Thần Hành Thái Bảo nói xong bỗng nhiên nhìn qua khối cự băng bên người, rồi mới tiếp tục nói:

“Ta trước hết đưa mẹ đuổi cái đã...”

“Còn! Trả! Ngươi!!”

Lời vừa nói ra, lập tức Thần Hành Thái Bảo vùng quyền, cự băng cực đại vô luân kia đã bị gã quét qua, “Hồng” một tiếng phóng đến Tuyết Duyên!

A...? Thần mẫu thật sự ở trong cự băng sao?

Tuyết Duyên cũng nghĩ như vậy, nhưng không cho nàng suy nghĩ, lập tức đề khí đón cự băng lên trên tay, lòng bàn tay còn thông qua Di Thiên Thần Quyết, phát ra một luồng khí thể hạo nhiên, hòa tan cự băng tại chỗ...

Chỉ là, ngay khi băng tan hết một nửa, Tuyết Duyên có thể thấy người trong băng, ai ngờ...

Thi thể Đông Thần Long đã bị đánh chết!

Đứa nhỏ bảy, tám tuổi này!

Trời ạ...

Tuyết Duyên đột nhiên nhìn thấy Đông Thần Long và một thi thể hài tử, lập tức trong lòng biết không ổn! Lại thấy tiểu hài tử kia mặc cùng một kiểu chiến giáp với Đông Thần Long, càng hiểu được, đứa nhỏ này nhất định là Thái Bảo dùng thần hành để uy hiếp Đông Thần Long.

Viên Chân Long!

Cô không khỏi lắc đầu nói: “Thật... Không thể tưởng tượng được, ngươi thậm chí là đứa trẻ, thậm chí là người ra sức vì ngươi... Giết?”

“Ngươi... Rốt cuộc ngươi giấu Thần Mẫu ở đâu?”

Cách xử của Thái Bảo Thần Hành nở nụ cười, nói: “Hắc hắc, chim hét, chim chóc tan, khom lưng! Đây là đạo lý thiên cổ

không dễ có! Ta giết Đông Thần vì muốn trừ hậu hoạn cho ông cháu mình! Nhưng thật ra, ngươi cũng không cần quan tâm sinh tử của mẹ thân. Ngươi, thật ra nên quan tâm cho bản thân mình, bởi vì...”

“Thần mẫu, chưa bao giờ rơi vào tay bọn tọa!”

“Ngay cả chúng ta vẫn chưa phát hiện ra tung tích của thần mẫu!”

Cái gì... Nói ra lời ấy? Tuyệt Nguyên không khỏi ngần ra, trong lòng nàng biết mình trúng bẫy, nặng nề hỏi: “Nhưng, vì Hung La trước khi chết, vẫn nói Thần Mẫu ở trên tay ngươi?”

Thái Bảo thần hành lại cười to một trận, lạnh lùng nói: “Hắc hắc! Chỉ vì các ngươi đụng phải hung la, tuyệt đối là một người cực độ tà ác! Người sắp chết, lời cũng chính xác, đạo lý này, căn bản sẽ không phát sinh trên người hần!”

“Lúc hần gần chết còn nói Thần mẫu của ngươi ở trên tay ta, chỉ vì muốn dụ ngươi tới đây, muốn ta vì hần —— “

“Báo! Thù!”

Trời! Tuyệt Duyên quả thực không cách nào tưởng tượng, trên đời lại có hung la đến kẻ ác độc chết không hối hận: Nhưng nàng biết rõ không khỏi quá muộn rồi! Bởi vì...

Ngay lúc hai chữ ” Báo thù” trong Thần Hành Thái Bảo phun ra, thì đồng thời người của hần đã thể như một con cự long giương nanh múa vuốt, dưới chân hần cũng ném một con băng long, hung hăng tuyệt duyên cực nhanh, còn một mặt quát to như rồng ngâm: “Nhưng mà, ta đối với tên nô tài vô dụng này căn bản là không có hứng thú chút nào! Ta có hứng thú nhất...”

“Năm phần mười Di Thiên thần quyết trong cơ thể ngươi!”

“Chỉ cần đạt được năm thành Di Thiên Thần hiệp của ngươi, thêm năm thành trong cơ thể ta, bản tọa liền có mười thành Di Thiên Thần Quyết mở đạo Thủ Kiếp Môn kia ra, đến lúc đó, bí mật trong môn liên quan tới khô khan khổng Thiên Thần Kiếp, chắc chắn nằm trong tay ngươi! Cho nên...”

“Nha đầu thôi kia! Ngươi đừng làm chuyện vô vị nữa, ngoan ngoan dâng Di Thiên thần quyết trong cơ thể ngươi cho ta đi!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng đó, Thái Bảo Thần Hành đã cạy mạnh năm ngón tay, như vuốt rồng hung hăng chộp về phía tuyệt duyên. Chỉ vì y muốn dùng chữ “Hú” trong “Thần Thiên Cực” kia, hút sạch năm phần Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể Tuyệt Duyên!

Một trảo thật khoái độc! Kinh trảo chưa tới, một trảo mang theo lực áp bách không gì sánh được, lại ép cho tuyệt duyên nửa bước khó đi! Xem ra thể của Thái Bảo thần hành thiên cực thiên thời nay và khí phách vô lượng Ma Ha hôm nay cho dù chưa đạt tới thần, cũng tuyệt đối cách nhau không xa! Chỉ mang trên người năm thành Di Thiên Thần Quyết tuyệt duyên, song như thế nào có thể ngăn cản một trảo bài sơn đảo hải này?

Nhưng dù tình thế khẩn cấp, Tuyệt Duyên vẫn không có nửa điểm ý tứ né tránh. Nàng nhất định nhìn chăm chăm vào kinh trảo thần hành của Thái Bảo, bỗng nhiên mị hoặc thốt ra một câu:

“Thái Bảo Thần Hành, ngươi, bị lừa rồi!”

“Nếu ngươi muốn công lực Di Thiên Thần Quyết, ta cứ cho thỏa đáng.”

Chữ “đi” vừa ra, Tuyệt Duyên bất ngờ nhấc tay phải lên nghênh đón kinh trảo của Thần Hành Đại Bảo! A...? Chỉ cần chưởng của nàng chạm đến móng vuốt của Thái Bảo Thần Hành, công lực Di Thiên Thần Quyết của nàng sẽ bị Thái Bảo Thần Hành hút hết! Nhưng...

Vì sao nàng ta phải làm như vậy? Chẳng lẽ nàng ta thật sự muốn dốc hết công lực hiến tặng cho Thái Bảo Thần Hành? Sâu sắc hoặc...

Đây chính là thứ nàng từng đề cập với Bộ Kinh Vân, là nàng nghĩ đến để hoàn toàn tiêu diệt được Thái Bảo Thần Hành.

Phương pháp giết thần?

Dù thế nào đi nữa, tình thế trước mắt đã đến lúc phải giải quyết tất cả!

Chỉ là, chẳng lẽ đến lúc này, chỉ còn lại mỗi Tuyết Duyên lẻ loi một mình, thề sống chết cùng với Thái Bảo thần hành - chu toàn đến cùng sao?

Đương nhiên - đương nhiên...

Không!

Đang lúc tuyết duyên cùng Thần Hành Thái Bảo quần nhau bảo vệ quanh cánh cửa, ở một góc nhỏ trên mặt tuyết con ốc có mấy tên thợ săn đang săn. Bọn hắc vân liệu không đến, hôm nay bọn hắc vân sẽ gặp phải một chuyện bọn khôn nạn cả đời cũng không cách nào tưởng tượng được...

Ngay tại lúc mấy tên thợ săn này truy một con mãnh hổ ở sông băng, đuổi theo đến trước một cồn cát trên núi tuyết, bọn hắc vân bỗng dừng nghe thấy, trong gò tuyết thành linh cùng một hồi thanh âm “Lệ nứt” này! Tiếp theo...

“Ầm” một tiếng toàn bộ Tuyết Khâu lập tức nổ tung!

Một bóng người đồng thời phá băng mà ra, nhảy lên giữa không trung! Chỉ thấy bóng người này không phải ai khác, chính là...

Thần mẫu!

A? Hóa ra lần trước sau khi trải qua một trận sống mái với Bộ Kinh Vân và Thần Hành Thái Bảo, Thần mẫu bởi vì đến gần hai người mà chịu lực phản chấn nặng nhất, một mực chôn sâu dưới băng tuyết, chìm chìm không tỉnh! May mà lúc này, rốt cục nàng cũng đã tỉnh lại kịp thời!

Nhưng nàng đang lơ lửng giữa không trung, ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Rốt cuộc ta cũng tỉnh lại! Tuyết Duyên, hài tử của ta, là vì ta cảm thấy ngươi có nguy hiểm, nên mới có thể tỉnh lại từ trong hôn mê...”

“Tuyết Duyên! Bất luận ngươi đối mặt nguy hiểm như thế nào, ngươi nhất định phải ủng hộ, cho đến trước thần mẫu của ta tới tìm ngươi! Xin ngươi đừng quên thần mẫu của ta từng hứa hẹn với ngươi...”

“Cho dù tất cả mọi người trong thiên hạ đều không cần ngươi, còn có Thần mẫu ta đứng bên cạnh ngươi!”

“Cho dù chết cũng sẽ không để ngươi chết! Tuyết Duyên...”

“Người nhất định phải chờ ta!”

Trong tiếng thở dài, thần mẫu dựa vào cảm giác Tuyết Duyên độc hữu khí tức, theo tiếng động, như một mũi tên màu xanh, nhanh chóng bay về hướng Huyền Thủy quan!

Chỉ không biết, nàng có thể thực sự chạy tới như lời nói hay không...

Đứng bên cạnh tuyết duyên?

Chương thứ mười chín thiên Thần cùng nhau khóc.

Quả thực Thái Bảo Thần Hành chưa từng nghĩ tới trên đời này lại có người nào không sợ sinh tử như vậy!

Nhưng trước mắt hắn lại thật sự có một người không tiếc tất cả muốn tìm đường chết cũng muốn đổi phò hắn!

Tuyết!

Duyên!

Thật sự Thần Hành Thái Bảo không thể ngờ được, ngay trước đạo “Thủ Kiếp môn” này, hắn tưởng rằng tuyết duyên đã bị hắn đưa tới, hôm nay có thể hấp thu toàn bộ năm phần mười Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể rồi khai mở “Thủ Kiếp Môn”, bí mật của Thiên Thần kiếp trong môn nhất định có thể dễ như trở bàn tay!

Không ngờ kinh trào của hắn lại đụng độ với binh lính đoàn kiếm của Tuyết Duyên tiến lên, nhất thời trong lòng biết không ổn!

Nguyên nhân chính là, tuy rằng hắn dùng chữ “Thần Thiên Cực” để “Hút”, ý đồ muốn hút Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể Tuyết Duyên tới đây, duy nhất là khi Di Thiên Thần Quyết bị hắn hút qua, đồng thời hắn lại cảm thấy một luồng “Tử Khí” nóng bỏng dâng lên trong lòng bàn tay của hắn!

Thần Hành Thái Bảo đứng đó rùng mình, không nói gì, rút móng vuốt nhảy về sau, lạnh lùng nói: “Người, không ngờ sớm đã trúng độc...”

Cái gì? Tuyết duyên dĩ nhiên đã sớm keo kiệt? Rốt cuộc nàng phục dụng độc gì? Nhưng nghe nàng nghiêm nghị đáp lại:

“Không sai! Lần này ta đã sớm có chuẩn bị mà đến! Kỳ thật ta đã sớm ăn vào “Thần” ngày đó luyện “Cách Tường có độc”! Thiên Thích mới muốn hút thần quyết trong cơ thể ta, vừa lúc đem cách tường có độc cũng cùng nhau hút qua!”

Đúng! Còn nhớ ngày đó “Pháp Trí” Dục Cầm Thần Tướng, cũng từng hạ xuống loại kỳ dược thần thánh này “Cách Tường có độc”!

Cái gọi là “Cách Tường có độc”, kỳ thật là trước tiên đem độc đút cho một người ăn vào, đem người này biến thành “Độc Dẫn”, sau đó, nếu có người muốn hút máu người này hoặc nhiếp công lực, sẽ chính thức trúng độc của “Cách Tường có độc”, trong lúc nửa chén trà, toàn thân tê liệt, tùy ý xử trí!

Nhưng mà, với tư cách tường có độc “Dẫn”, mặc dù sẽ không lập tức bị độc phát, trong ba ngày nếu giải dược tới, toàn thân sẽ hư thối mà chết!

Trước khi Tuyết Duyên biến mình thành “Độc Dẫn”, chắc chắn không phải là không biết ác quả này! Nhưng nàng vẫn không chút do dự liền ăn vào Cách Tường có độc! Nào quan tâm bản thân nàng ba ngày sau có cơ hội ăn vào giải dược hay không! Nào quản nàng ba ngày sau sẽ có độc phát hay không mà chết! Hôm nay nàng phải làm Thái Bảo thần hành so với nàng độc phát trước!

Đây cũng là một trong những lúc nàng thấy bộ kinh vân, lại đề cập đến một phương pháp đối phó với Thái Bảo hành thần!

Thần Hành Thái Bảo thực sự khó lường, tuyết duyên lại dùng loại phương pháp “tự hủy” mình đi đối phó hấn, thế nhưng mặc dù hấn đã trúng kỳ độc này nhưng vẫn bình thản ung dung như cũ!

Nhưng nghe hấn lại cười hắc hắc:

“Được! Ngươi vậy mà không tiếc “Độc” đã hạ thân ta cũng phải khiến ta trúng “Độc”! Bỏn tọa thật sự cảm động vì ngươi muốn cứu thiên hạ thương sinh! Đáng tiếc, cũng đồng thời cảm thấy vì ngươi mà tiếc nuối!”

Thần Hành Thái Bảo vừa nói ra, tuyết duyên lập tức nhú mày, nói: “Tiếc nuối gì?”

Thần Hành Thái Bảo nói: “Đáng tiếc chính là, tuy rằng ngươi hao hết tâm tư chế trụ ta, nhưng thủy chung chỉ tốn công vô ích! Bởi vì...”

“Bức tường mà ngươi sử dụng có độc, căn bản là vô dụng đối với ta!”

Vô dụng?

Nhưng nghe hai chữ “Vô dụng” chợt nói ra, kinh trảo năm ngón tay của Thái Bảo thần hành vừa hút vào “Cách Tường có độc” khí tím, thành linh toát ra tử khí lượn lờ! Nhìn thật một chút, đó lại là tử khí “Vách tường có độc”! Trời...!

Hắn... lại đem toàn bộ độc khí hút vào trong cơ thể ép ra, hắn không ngờ lại có thể bách độc bất xâm? Hình dáng dân là phát duyên không khỏi hoa dung thất sắc!

Thần Hành Thái Bảo lại bắt đầu cười gằn nói: “Thế nào? Cuối cùng ngươi cũng thấy rồi chứ?”

“Bức tường ngăn cách của ngươi có chứa độc đấu với cao thủ bình thường, nhưng bản tọa tự có được Ngũ Thành Di Thiên Thần Quyết để giải khai “Thần” sau khi chế tạo, thần công Khoát Thế của ta “Thần Thiên Cực” còn đạt tới cảnh giới mà ngươi không thể tưởng tượng nổi! Cách tường căn bản không làm gì được ta: mà bây giờ...”

“Vậy thì cho ngươi hảo hảo kiến thức một đạo thần diệu khác của Thần Thiên Cực chúng ta.”

“Di Tụ Quyết đi!”

Di Tụ Quyết? Tuyết Duyên rất nhanh liền biết cái gì là Di Tụ Quyết rồi!

Chỉ vì Thái Bảo Thần Hành đang nói chuyện, người của hắn cũng đồng thời lách mình tiến lên. Tuyết Duyên còn chưa kịp nhìn rõ hắn ra tay, thành linh phát hiện tay phải của mình đã bị tay phải của Thái Bảo Thần Hành cuốn lấy, một cái!

A...? Sức mạnh thật mạnh mẽ! Tuyết Duyên đột nhiên cảm thấy bên phải dưới Thái Bảo thần hành, mặc dù nàng đã mang theo năm phần Di Thiên Thần Quyết, nhưng cũng bị nhổ lên, bay thẳng tới thủ hộ của cánh cửa cách đó mấy trượng! Tay phải càng bị chuyển động đề lên thủ kiếp môn!

Cùng lúc đó, Thái Bảo Thần Hành lại lách mình đến sau lưng phụ nữ, ngón trở tay phải đâm nhẹ một cái, đã đâm vào đại huyệt sau vai phải Tuyết Duyên!

Tuyết Duyên lập tức phát hiện năm phần của Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể Thái Bảo thần hành đã từ ngón trở tay phải của hắn xuyên qua huyệt lớn sau vai phải của nàng, hơn nữa còn tác động lên Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể nàng, kết hợp cùng thần quyết của nàng là một Di Thiên Thần Quyết mười phần, sau đó lại tiếp tục truyền vào tay phải của nàng...

Trong Thủ Kiếp Môn!

“Ngươi...” Trong lòng Tuyết Duyên biết không ổn! Lần này nàng không sợ Thái Bảo thần hành từ bỏ Di Thiên thần quyết hấp nạp nàng, mà đổi thành Na Thiên Thần Quyết dẫn động Di Thiên Quyết của nàng hợp lại làm một!

Hắn như vậy thật tương đối thông minh! Hắn cũng không cần thu nạp thần quyết của nàng mà đồng thời thu vào cách tường có độc, lại phí một phen công phu trừ độc!

Tuyết Duyên thấy công lực của Di Thiên thần quyết lại lần nữa hợp thành mười thành nguyên vẹn, mà nguồn lực lượng này còn qua lòng bàn tay của nàng, không ngừng dụ dỗ “Thủ kiếp môn” khởi động, nàng cũng không thể nghĩ nhiều., Hắn cười khò nói: “Thần Hành... Thái Bảo! Ngươi cho rằng... như vậy là có thể khai thủ Kiếp Môn lấy Thiên Thần Kiếp... Bí mật? Không...! Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thành công!” Một lời nói đến tận đây, tuyết duyên đột nhiên vung tay trái của mình lên, trở tay một chưởng, liền hung hăng hướng thiên linh của mình bổ mạnh xuống!

Biến hóa này quả thật không phải chuyện đùa! Ngay cả Thần Hành Thái Bảo cũng động dung, nói: “Hay cho một Liệt Nữ bên ngoài nhu trong cương! Di Thiên Thần Quyết công lực nghiêm túc, ngươi dùng tay phải tiến vào thủ hộ kiếp môn, ngươi muốn tự sát dùng Đoạn Tuyết Thần Quyết quán thông vào trong cửa, hắc! Không dễ như vậy đâu!”

Không sai! Dưới móng vuốt thần hành Thái Bảo, cái tên có thể tự nhận là tự mình cắt đứt cũng không phải là chuyện dễ dàng! Chỉ thấy chân trái y tuân theo, ngay khi nghìn cân treo sợi tóc bắt lấy tuyết duyên tự sát, tuyết duyên lập tức cầu chết không

được, chỉ là, bây giờ cái tên cầu chết của nàng đã quá muộn rồi!

Bởi vì trong Thủ Kiếp Môn thành linh truyền ra “Âm âm” một tiếng vang thật lớn!

Mở ra rồi! Đạo Thủ Kiếp Môn cất giấu bí mật của Thiên Thần kiếp, cuối cùng cũng đã được Di Thiên Thần Quyết và Thái Bảo Tuyết Duyên và Thần Hành thúc giục, chính thức mở ra!

Chỉ một thoáng, “Ừ ừ” tiếng nổ mạnh không những không dứt bên tai, cánh cửa thép ngàn cân của thủ kiếp môn cũng chậm rãi dâng lên!

Thần Hành Thái Bảo chợt thấy cửa thủ kiếp từ từ mở ra, hai mắt dưới mũ sa của gã lập tức sáng ngời tinh quang, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu nói: “Được! Bí mật của Thiên Thần kiếp, cuối cùng ngươi cũng phải xuất hiện trên nhân gian này rồi! Bồn tọa đợi nhiều năm như vậy, rốt cục đến ngày hôm nay! Cuối cùng ngươi cũng phải rơi vào tay bồn tọa! Ha ha ha ha...”

Thái Bảo Thần Hành cười lên điên cuồng, vội vàng hát Tuyết Duyên luôn bị chế trụ khuỷu tay của hắn ra, rồi tự mình nghênh ngang lướt vào bên trong Thủ Kiếp môn đang bay lên. Tuyết Duyên thấy thế không khỏi hô nhỏ:

“Thái Bảo Thần Hành! Chậm đã...”

Cũng không nói lời gì, phi thân đuổi sát phía sau, cùng xông vào thủ vệ cửa kiếp!

Chỉ vì hôm nay cho dù tính mạng đã bị tra xét, cũng quyết không thể để ác ma hồn thể này đoạt được bí mật điều khiển Thiên Thần Kiếp, nếu không nhân gian ắt đại họa lâm đầu...

Chỉ là, khi tuyết duyên lướt vào trong Thủ Kiếp Môn, nàng thành linh phát hiện, từ trước đến nay đối với việc này đều đã tính trước rồi, từ trước đến nay Thái Bảo hành thần hành có thể thông dong như thịt, vậy mà ngươi lại mờ mịt đứng ngơ ngác ở thủ kiếp Môn!

Mà ngay lập tức nàng phát hiện, nguyên nhân có thể khiến cường giả nhân gian gần như trường sinh không chết này ngơ ngác đứng như vậy, lại là...

Lại là kỳ cảnh khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Chỉ thấy trong thế giới thủ kiếp vốn có động thiên khác, không ngờ lại là một sơn động vô cùng rộng lớn! Trong sơn động, có một hồ nước lớn đường kính hơn hai mươi trượng!

Bốn phía hồ lớn, còn dựng thẳng vô số tượng Thần Phật đá to nhỏ nhỏ, hướng giữa hồ song chường hợp thập!

Những thần phật thạch này mặc dù có lớn có nhỏ, nhưng ít nhất cũng có thể cao bằng người, tính sơ qua, tượng thần phật thạch nơi này ít nhất cũng hơn ngàn; hơn ngàn tượng đá thần cấp hợp thành tâm cái hồ, trong khoảng thời gian ngắn cũng nên thành!

Nhưng mà, nguyên nhân khiến Thái Bảo Thần Hành mờ mịt đứng ngây người, cũng không hèn là kỳ cảnh trước mắt, mà còn là vì...

Hồ lớn kia!

Chỉ thấy hắc trùng mắt nhìn hồ lớn, đôi mắt dưới mũ sa như muốn phun ra lửa giận hùng hực, hắc phần nô nói: “Mẹ...! Bên trong thủ kiếp môn... Lại là một cái hồ? Vậy... thuốc nổ Vạn thạch ở đâu?”

“Trường sinh bất tử Thần! Người nói mình dùng vạn thạch hỏa tăng này thủ kiếp môn, nếu có người hủy thủ môn mà vào, nhất định sẽ dẫn nổ vạn thạch hỏa dược, ngọc nát đá tan! Nhưng...”

“Trong Thủ Kiếp môn đã có hồ lớn này, cho dù trong môn nội có vạn thạch hỏa dược cũng khó có thể bộc phát, sao lại ngọc nát đá tan?”

“Thần! Hóa ra người vẫn luôn tận lực tán loạn lời đồn đại! Người vẫn luôn luôn tin tưởng rằng trong Vạn thạch hỏa dược thủ kiếp môn thật sự không dám lưu lại mà xâm nhập! Người vẫn luôn là hư tác chân thực, kì thực thì hư chi...”

Đúng vậy! Hư là thật, thực ra là giả dối!” Khi còn sống “Thần” đã dùng bộ binh pháp này tới mức xuất thần nhập hóa! Trong Thủ Kiếp môn thật sự không có chút hỏa dược nào!

Thần chỉ cố tình làm đường truyền thuốc nổ trị liệu cho Vạn thạch bảo vệ bên trong môn phái, nếu không có Di Thiên Thần

Quyết độc môn của mình hấn vào, sẽ dẫn nổ hỏa mắng chửi khiến Thạch Câu Phân. Trên thực tế, hấn chỉ muốn hù dọa tất cả cường giả ngấp nghé thiên thần kiếp, nếu không phải đến di Thiên Thần quyết của hấn mở cửa, tuyệt đối không nên vọng tưởng đạt được bí mật thiên thần động!

Nhưng mà, Thần khoét rỗng tâm tư muốn bảo hộ bí mật của Thiên Thần kiếp bên trong Thủ Kiếp môn, rốt cuộc đây là bí mật như thế nào đây? Sẽ khiến thần kiêng kỵ như thế, không muốn phá hủy nó, lại trăm phương ngàn kế muốn bảo tồn nó, đợi ngày sau có thể khôi phục tác dụng nhân gian?

Mặc dù Thần Hành Thái Bảo đang tức giận dùng trí giả của một cường giả Thần cấp như mình cũng bị “Thần” lừa gạt, nhưng hai mắt lại lập tức liếc nhìn bốn phía. Bởi vì, hiện tại cũng không phải là lúc hận “Thần”!

Mà là thời điểm tìm ra bí mật của Thiên Thần kiếp!

Nhưng mà, bên trong cửa thủ kiếp ngoại trừ hồ lớn kia: Cùng với tượng đá giống Thiên Thần kia, liền không còn vật gì khác! Không chế bí mật của Thiên Thần kiếp rốt cuộc được giấu ở nơi nào?

Nhưng Thái Bảo thần hành không hổ là cường giả tuyệt thế gần với thần! Chỉ thấy hai mắt y nhìn quanh bốn phía, không cần tiêu phí thời gian, khóe miệng lại nổi lên một tia hiểu ý, giống như đã phát hiện ra điều gì, trầm ngâm nói: “Ha ha! Không thể tưởng được bí mật thiên thần động địa nguyên lại trốn ở chỗ này? Đáng tiếc, không thể gạt được một đôi bần toạ...”

“Thông Thiên Thần Nhãn!”

Tiếng nói vừa dứt, thần hành đang ngây ngốc đầu đá tung người nhảy lên, trêu chọc đám thần tượng trong hồ lớn lao tới!

“Không...” Tuyết Duyên vội vàng đuổi sát phía sau, mà khi nàng theo thần hành Đại Bảo lướt đến phía kia hồ lớn, nàng thành linh phát hiện, đám tượng đá kia không hoàn toàn là Thần Phật!

Sau hai pho tượng đá Thần Phật ở trong đó, cạnh tranh một bức tượng đá hình người!

Nhìn tượng đá của nam nhân này không chỉ có riêng mình ngồi xếp bằng, tay phải còn nắm chặt một thanh kiếm đá, mũi kiếm gắt gao chạm vào mặt đất, mà trên mặt tượng đá của nam nhân này, càng đang toát ra một luồng Hạo Nhiên Chính Khí sinh động như thật, khiến người ta nhìn mà sinh kính!

Ai là ai có thể ra lệnh cho thể nhân này kính ngưỡng chính khí? Tượng đá trông rất sống động này lẽ ra nên dựa theo dung mạo của một người mà vẽ, người này hiển nhiên là một kiếm khách quang minh chính đại! Thần Hành Thái Bảo thoáng nhìn xuống, lập tức giật mình cười nói: “Hắc hắc! Chính là tượng đá này! Tương truyền năm đó kiếm khách “Thạch Nô” kia sau khi xem qua quyển thiên thư không chữ kia., Để phòng bí mật của Thiên Thần kiếp trong Thiên Thư sẽ bị người khác phát hiện, mà nghĩ ra một phương pháp cực lực ẩn giấu Thiên Thư! Bí mật của Thiên Thần trong Thủ Kiếp môn chắc chắn là chỉ quyển “Vô Tự Thiên Thư” kia?”

“Còn huyền cơ chỗ Thiên Thư, nhất định cũng giấu ở trong tượng thạch nô này!”

Công pháp suy đoán của Thái Bảo thần hành dù không trúng thì cũng không. Năm đó, Thạch nô kiếm khách đời thứ nhất từng nghĩ ra một phương pháp để thủ hộ quyển thiên thư có thể nghiên cứu cực đại đạo kia. Nhất định có liên quan tới vị Thạch nô bảo này!

Nhưng mà, ngay khi Thái Bảo Thần Hành lướt đến sáu bức tượng đá, cách đó bảy trượng, lại thấy hắn càng lúc càng gần tượng thạch bộ phía sau, trong tình thế cấp bách bỗng nhiên hô to:

“Thái Bảo Thần Hành! Hôm nay ta quyết không cho phép ngươi đạt được bí mật Thiên Thần kiếp!”

“Hai ta —— “

“Vậy thì đồng quy vu tận đi!”

Đồng quy vu tận?

Dùng năm phần còn lại của Di Thiên Thần Quyết trước mắt, cho dù muốn Thần Hành Đại Bảo đồng quy vu tận với Thần Cực Thiên Cực, cũng không phải là chuyện dễ! Nàng nóng

lòng muốn cứu thương sinh Thần Châu, nhưng làm sao có thể đồng quy vu tận với hần?

Đáp án rất nhanh được công bố! Ngay khi tuyết duyên đầy trời kêu to, người của nàng cũng nhanh chóng bay lên, xông thẳng lên đỉnh động cao hai mươi trượng, tiếp theo...

Đột nhiên nàng cắn chặt hàm răng trắng ngà, dốc hết Di Đại Thần Quyết trong cơ thể đánh lên đỉnh động một cái!

Bầu trời! Chỉ thấy trên đỉnh động phạm vi sáu trượng đã bị một kích dốc hết công lực của nàng đánh tan thành hơn mười khối cự thạch nửa trượng! Hơn mười khối cự thạch nặng tựa vạn cân, ép thẳng xuống Tuyết Duyên trên đỉnh động, rồi ép cả nàng lẫn Tả Mạc xuống dưới.

Thần Hành Thái Bảo thật sự là ngàn vạn lần không thể nghĩ tới. Với vẻ ngoài yếu nhược như vậy, Tuyết Duyên lại dũng cảm như vậy, từ việc tự phục “Cách tường” có độc mà đến “Tự sát” muốn cùng hần đồng quy vu tận. Mỗi một bước, vì ngăn trở hần đạt được bí mật Thiên Thần kiếp, nàng đều không chút keo kiệt tính mạng. Mà cuối cùng nàng sử dụng “Phá đỉnh đồng tử” này, lại càng lớn hơn ngoài dự liệu của thần hành đại bảo!

Huống chi, Thái Bảo Thần Hành thấy tượng thạch đã ở sáu, cách đó bảy trượng, đầu óc sớm choáng váng vì thắng lợi, cho nên lần này gã cũng không kịp đề phòng...

“Ầm ầm” một tiếng nổ mạnh rung trời! Rốt cuộc hần cũng đã cho Tuyết Duyên cơ hội phá vỡ hơn mười khối cự thạch nặng nghìn cân nện thẳng vào!

Hần và Tuyết Duyên song bị ép xuống dưới hơn mười khối cự thạch cân nặng hơn vạn cân!

Đá rơi xuống đất, tích tắc sau đã khiến mặt đất rung chuyển một loạt, cát đá trong động bay lên mù mịt. Có thể tưởng tượng được, lực va đập nặng nề đến mức nào của tảng đá vạn cân này có thể nặng đến mức nào, bị đặt dưới hơn mười tảng đá, có lẽ là Thái Bảo cùng với tuyết duyên của Thái Bảo, chắc hẳn đã...

Áp thành thịt vụn?

Không biết!

Chỉ biết là sau tiếng “Ừ ừ” này, trong lúc sa mạc trên trời dần chìm xuống, trong động bỗng vang lên hai tiếng xé gió “Ly xui”!

A...?

Có người đến?

Không tệ! Thật sự có người đến rồi!

Hơn nữa còn là hai người chạy tới cứu người...

Người!

Đúng...

Hắn!

Đi theo hắn!

Hóa ra là Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong!

Ngay một khắc tuyệt duyên và tuyệt hành Thái Bảo đã đồng quy vu tận...

Hai người bọn họ rốt cuộc đã đến!

Nhưng giờ phút này bọn họ vừa mới chạy tới, liệu có... quá chậm không?

Thật sự đã quá muộn!

“Keng” một tiếng! Bộ Kinh Vân đã như một đôi dơi đen cực lớn rơi vào thế giới thủ kiếp, Nhiếp Phong cũng hạ xuống bên người hắn! Hai người lập tức nhìn quanh bốn phía trong động!

Nhưng mà, trong động chỉ có một cái hồ lớn, cùng với tượng đá Thần Phật đêm không hết, chỉ có hơn mười khối cự thạch bị phá vỡ chất thành một ngọn núi nhỏ. Tuyệt Duyên và Thái Bảo thân hành, đã không còn bóng dáng!

Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn đỉnh động bị phá mở, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng, nói với Bộ Nhất Hành kinh vân: “Vân... Sư huynh, đạo Thủ Kiếp môn này đã hoàn toàn bay lên, rõ ràng là bởi vì Di Thiên Thần Quyết trong cơ thể Tuyệt Duyên cô nương cùng Thần Hành Thái Bảo hợp lại mới có thể mở ra!”

“Nhưng nếu Tuyệt Duyên cô nương cùng Thần Hành Thái Bảo mở cánh cửa phòng thủ này, vậy hai người bọn họ bây giờ

đang ở đâu? Nhìn nóc động cùng đá vụn trong động, hai người rõ ràng đã phát sinh chiến đấu kịch liệt! Nhưng mà Tuyết Duyên cô nương dùng năm thành Di Thiên thần quyết, tin tưởng vẫn chưa phải địch thủ của Thần Hành Thái Bảo, vậy Tuyết Duyên cô nương... sẽ hay không...”

Nhiếp Phong cũng không nói thêm gì nữa, nhưng đã bước từng bước một trong lòng tiên tử, hần bỗng nhiên trầm ngâm nói: “Người giống như nàng.”

“Nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Bộ Kinh Vân nghĩa, Nhiếp Phong sao lại không minh bạch? Nhiếp Phong cũng tán đồng cách nhìn của bộ kinh vân, nữ hài tâm huyết tốt bụng như Tuyết Duyên này, nếu trời xanh có biết, nhất định sẽ không để cho nàng có kết cục không tốt! Chỉ là...

Ở thời đại này, ai có thể chân thực khẳng định Thương Thiên nhất định có biết?

Thiên địa bất nhân, ví dụ coi vạn vật như cỏ rác thật sự là hiếm thấy!

Nhiếp Phong thực sự đã thấy qua quá nhiều tiếc nuối do thiên địa vô tình tạo thành! Người lương thiện, chưa chắc nhất định sẽ có thiện chung cực...

Chỉ là, Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân nhìn tình cảnh hỗn loạn trong động, tuy rằng trong lòng mỗi người đều thấp thỏm, duy ngã tựa hồ đã không có thời gian không thấp thỏm quá nhiều, bởi vì...

Ngay lúc hai người bọn họ phát hiện trong động có mười mấy tảng đá lớn tạo thành đồi núi nhỏ, cùng lúc hai người bọn họ cũng liếc mắt một cái...

Nó!

Nó, chính là tượng Thạch nô - vị từng ngồi xếp bằng ở phía sau hai bức tượng thần kia!

Trước mắt tượng đá hơn ngàn vạn tượng Thần Phật đều là trang phục, vả lại còn hợp thành chữ thập sùng sững, riêng tượng thạch nô này lại là trang phục hiệp khách, hơn nữa còn cắm kiếm trên mặt đất, khoanh chân ngồi, rất có hạo khí mà

chúng thần đều đứng riêng mình ngồi! Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đột nhiên gặp pho tượng Thạch nô này, mặc dù hai người không biết thạch nô có nguồn gốc xa xưa với Thiên Thần kiếp, nhưng cũng chỉ có thâm cảm thấy điểm này có gì đó khác thường!

Nhiếp Phong liếc mắt nhìn kinh vân một cái, nói: “Vân sư huynh, tượng đá kiếm khách này trong cái động này xem ra có chút... không giống bình thường, không biết có lẽ cùng Thiên Thần kiếp bí mật có...”

Nhiếp Phong vốn đang cân nhắc xem pho tượng này có liên quan gì đó với Thiên Thần kiếp, ai ngờ lời còn chưa dứt, Bộ Kinh Vân đã đưa hắn ra đề nghị hành động!

“Bụp” một tiếng! Hắn không nói lời gì, lướt thẳng về phía tượng thạch nô kia! Chỉ trong giây lát đã lướt tới trước sáu tượng thạch nô, bảy trượng!

Nhiếp Phong vốn định cùng Bộ Kinh Vân đồng thời lao về phía tượng nô đá xem rõ ngọn ngành, nhưng khi hắn đang định bước theo sóng mây mở ra thân thì bỗng nhiên cảm thấy một hồi...

Cảm giác cực kỳ bất an!

Đó là một loại cảm giác rất kỳ quái bất an! Phảng phất như đang có một cao thủ vô địch cõi đời đang cảnh cáo hai người bọn họ không nên tới gần.

Nhưng trong lỗ này, ngoại trừ hắn và Bộ Kinh Vân ra thì không còn ai khác. Cảm giác cảnh cáo này khiến Nhiếp Phong bất an, đến cùng là đến từ nơi nào?

Lấy Nhiếp Phong xưa nay có cảm giác nhạy cảm tập Băng Tâm Quyết, rất nhanh hắn đã cảm giác được, cỗ cảm giác cảnh cáo khiến hắn bất an kia rõ ràng là xuất phát từ...

Bên trong tượng thạch nô này!

A...?

Tượng thạch nô kia chỉ là một tượng đá, căn bản là không có bất cứ sinh mệnh nào; nếu không có sinh mệnh, lại như thế nào có thể phát ra một cỗ cảm giác vô địch khoáng thế? Điều khiến Nhiếp Phong cảm thấy bất an?

Nhiếp Phong đã không còn thời gian suy nghĩ nữa rồi! Hắn chỉ có thời gian hướng tới bộ Kinh Vân phía trước hô to:

“Vân sư huynh! Tượng đá kia rất tà môn...”

“Đừng lại gần — nó!”

Đúng vậy! Tượng thạch nô kia đúng là rất tà môn! Mấy trăm năm trước kiếm khách đời kia “Thạch nô”, vì quyền thiên thư bảo vệ kia có thể nhìn ra bí mật của thiên thần kiếp, mà nghĩ ra một phương pháp cho dù sau khi chết vẫn có thể tiếp tục thủ hộ! Bức tượng thạch nô trước mắt này là phương pháp hắn sử dụng!

Có nghĩa, ngay cả Nhiếp Phong cảm thấy trong tượng đá phát ra một cỗ khí thể vô địch, tiếng hô của hắn không khỏi chậm một chút! Ngay lúc hắn cao giọng hô hoán Kinh Vân thì Bộ Kinh Vân đã tiếp tục lướt đến hai trượng vuông tượng thạch nô kia!

Mà biến hóa càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, cũng xảy ra vào lúc này...

Hoàn toàn không có bất kỳ biểu tượng nào! Cũng hoàn toàn không có bất cứ vật gì lướt qua! Nhưng mà từng bước tới gần tượng thạch nô chợt cảm thấy một cơn gió vô hình đập vào mặt khiến người ta không thở nổi! Hắn không chút nghĩ ngợi, nghiêng đầu, liền cảm thấy kinh phong vô hình kia lướt sát qua mặt! “Xoẹt xoẹt” một tiếng! Áo choàng trên vai hắn rõ ràng bị cắt ra một vết rách!

“Kiếm —— “

“Tức ư?”

Dù là Bộ Kinh Vân biến hóa không sợ hãi, giờ phút này cũng không khỏi động dung vì kinh phong vô hình mãnh liệt này! Bởi vì trong thiên hạ, có thể phát ra loại kiếm khí vô hình này, hắn tin tưởng ngoại trừ năm đó hắc y thúc thúc, cũng không có khả năng xuất hiện năm người...

Nhưng trước mắt ngay cả bóng người phát ra đạo kiếm khí vô hình cũng không có! Chẳng lẽ kiếm khí là... phát ra từ pho tượng đá kia? Bộ Kinh Vân vừa nghĩ như vậy, áo choàng trên người thỉnh thoảng lại bị “Xẹt xẹt” cắt xuống mấy lỗ hổng! Loại kiếm khí vô hình này xem ra càng lúc càng phát tởm!

“Vân sư huynh...” Nhiếp Phong thấy thế không khỏi muốn tiến lên tương trợ, ai ngờ lúc này Bộ Kinh Vân lại đột nhiên ngăn hãm lại nói: “Đừng...”

“Lại đây!”

“Nơi này đã bị...”

“Kiếm khí bao vây!”

Cái gì? Bộ Kinh Vân đứng trong phạm vi mấy trượng đều bị kiếm khí bao vây hết? Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình, nhưng cũng biết Bộ Kinh Vân nói lời ấy không phải là giả!

Bởi vì nhìn thấy, bộ kinh vân trong lúc nói chuyện, trên người lại có hơn mười bộ vị da tróc thịt bong, máu phun như chú! Hiện nhiên hãm đã bị kiếm khí trùng trùng vây quanh, hơn nữa những kiếm khí vô hình này càng ngày càng nặng! Thậm chí còn làm cho Nhiếp Phong không cách nào tiếp cận!

Hóa ra đây chính là phương pháp để thủ hộ quyền “Vô Tự Thiên Thư” kia? Tượng đá này chưa chắc đã cất giấu huyền cơ của “Vô Tự Thiên Thư” kia, cho nên mới có kiếm khí vô hình từ bức tượng Thạch Nô phát ra để ngăn cản bất cứ kẻ nào đến gần tượng Thạch Nô!

Nhưng mà, cuối cùng vì sao bên trong tượng thạch nô lại có kiếm khí vô hình phát ra? Kiếm khí không phải nên do cao thủ sống sờ sờ phát ra hay sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Vân sư huynh! Ta không thể khoanh tay đứng nhìn được!”

“Ta đến giúp ngươi phá vỡ những kiếm khí này!”

Mặc dù Vô Hình kiếm khí bao vây Bộ Kinh Vân đã chặt như cương, càng lúc càng lắng lẽ ác liệt khó cản, nhưng Nhiếp Phong tuyệt đối sẽ không để bộ kinh vân đơn độc vây quanh kiếm cương tác chiến, hãm đột nhiên nổi liền chân thành đao, lấy chân thiểm hốt hàn “Thiếp gia” Kinh Hàn Lục Quyết thoáng nhìn, lấy bộ kinh vân bổ ra tầng tầng kiếm cương trùng điệp vây quanh hãm!

Thế nhưng, vô luận Nhiếp Phong làm thế nào dốc toàn lực, thức thức này sử dụng kinh hàn thoáng nhìn qua Vô Hình Kiếm Cương vừa tránh né như bộ băng vây quanh mây mù, vền vền bạo một tiếng “Ly sát” nổ mạnh! Nội lực Nhiếp

Phong không kém lại bị kiếm cương bắn ngược ra sau, cách đó bảy trượng!

“Kiếm khí thật đáng sợ! Những kiếm khí này, thậm chí không yếu hơn so với kiếm khí của Ứng Hùng tiền bối ngày đó chiết phục Lũng Sơn tứ quân tử!”

Nhiếp Phong không khỏi nhướn mày, nhưng hắn vẫn không từ bỏ ý tứ bộ kinh vân phá vỡ Kiếm Cương, chỉ vì Bộ Kinh Vân trên người bị kiếm khí chém xuống vết máu đã càng lúc càng nhiều. Xem ra, Kiếm Cương này đang dần dần xiết chặt, sớm muộn gì cũng sẽ có một đạo kiếm khí đâm trúng tim Bộ Kinh Vân, cho nên...

Nhiếp Phong tuy rằng bắn ngược lại sáu, cách bảy trượng, chỉ có một lần rơi đoạt, người lại như đao bắn trước, thề phải phá vỡ kiếm cương, ai ngờ lúc này Bộ Kinh Vân bỗng nhiên lại nói: “Nhiếp...”

“Gió!”

“Người cho dù tăng thêm —— “

“Vẫn vô dụng!”

Đúng vậy! Bộ Kinh vân ở dưới Kiếm Cương bao vây, đã có thể cảm thấy rõ ràng, Kiếm Cương vô hình kia chẳng những dần dần co chặt, chế tác hắn không thể đi ra ngoài Kiếm Cương! Mà đồng thời hắn còn cảm thấy, ngay lúc bức tượng Thạch Nô cách hắn ba trượng kia, tựa hồ đã ngưng tụ một cỗ vô thượng kiếm khí hùng hồn gấp mười lần kiếm cương này, đang súc thể chờ phát động!

Bộ Kinh Vân lập tức bừng tỉnh đại ngộ, Kiếm Cương vô hình đang dần thu lại kia, thật ra là muốn đến gần pho tượng Thạch Nô kia bị vây trong phạm vi ba trượng trước, tiếp theo trong tượng thạch nô sẽ lại ngưng tụ một cỗ sát khí chí cao vô thượng khác, đưa kẻ xâm nhập vào...

Giết chết!

Vừa nghĩ đến đây, hai mắt Bộ Kinh Vân càng lộ ra một tia tinh quang dũng mãnh không gì sánh được, nhưng nghe trong Kiếm Cương nhót hắn lại nặng nề nói với Nhiếp Phong: “Cho dù.”

“Ta không hiểu...”

“Những kiếm khí vô hình kia muốn tiếp cận người của bức tượng đá đánh chết!”

“Nhưng...”

“Ta còn muốn cứu nữ nhân của ta!”

“Ta bộ kinh vân — “

“Cũng sẽ không để bất luận kẻ nào cùng chuyện cũ ngăn trở ta đi đường!”

“Nhiếp Phong!”

“Ngươi không cần giúp ta nữa!”

“Ta...”

“Chính mình sẽ ứng phó tất cả!”

Không sai! Tử Thần còn muốn tìm lại tuyệt duyên, còn muốn nói một câu hẩn chuyện này muốn nói cho nàng biết, hẩn làm sao có thể chết dưới kiếm khí này chứ?

Nhưng ngay khi Bộ Kinh Vân nói chuyện, một luồng hào quang lóe lên từ tượng thạch nô, đạo kiếm khí nó vẫn luôn ngưng tụ bên trong tượng đá đã “xoẹt” một tiếng!

Mạnh mẽ bắn ra!

Đến rồi! Rốt cuộc đạo kiếm khí mạnh nhất kia đã đến! Nhưng nếu nó đã bắn mạnh ra, vì sao vẫn không thấy bóng dáng nó đâu?

Chỉ vì nó cũng là một không! Hình! Kiếm! Khí!

Có đôi khi một kiện đồ vật đáng sợ không phải ở chỗ nó cường đại, mà là ở chỗ nó không biết từ đâu mà đến? Bộ Kinh vân giờ phút này đang đối mặt cùng một nguy cơ! Chỉ vì nó mặc dù trông thấy tượng thạch nô bạo nổ ra một đạo hào quang, càng cảm thấy một cỗ kiếm khí chí cường vô thượng bắn ra, nhưng đạo kiếm khí vô hình này sẽ công kích chỗ yếu hại trên người nó? Nó vẫn hoàn toàn không biết gì cả!

Nếu đã không biết hẩn nên ngăn cản như thế nào?

Nhưng đạo kiếm khí mạnh nhất này tựa hồ là một chiêu tất sát của tượng thạch nô, tuyệt không giống kiếm khí của Kiếm

Cương vừa rồi cắt chém thân thể kinh vân đơn giản như vậy!
Xem ra chỉ cần đánh vào đạo kiếm khí này, bộ kinh vân thể tất

---

Toái: Thi! Vạn! Đoạn!

“Vân sư huynh ——” Sinh tử phục tùng bộ kinh vân ở ngay dưới lông tóc, Nhiếp Phong lại muốn trợ giúp không thể! Hắn tuy rằng vẫn có thể giữ được sự trấn định cao độ, nhưng trái tim lại đang âm thầm đi theo bước kinh vân tâm, nhưng!

Bộ Kinh Vân bên trong thân kiếm cương lại như cũ mặt không sợ hãi, cũng không có lực đối mặt nguy cơ tất sát mà động dung!

Chỉ giam cầm hắn, một người nếu sợ hãi ở trong tuyệt cảnh, sẽ càng nhanh chóng giết chết mình!

Chỉ có với thiên kiếp vạn nạn không sợ không sợ, mới có thể nghĩ ra phương pháp ứng phó!

Quả nhiên ngay khi đạo kiếm khí vô hình cực mạnh kia tới gần, hai mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo như phát hiện ra điều gì đó, lạnh lùng thốt lên: “Nguyên lai...”

“Thì ra là thế!”

“Thì ra người muốn đánh ta...”

“yết hầu?”

A? Nếu đạo kiếm khí kia vô hình vô sắc, vì sao lại có bộ kinh vân lại có thể phát hiện nó công hướng yết hầu nó?

Vì thế, dù đạo kiếm khí này có vô hình vô sắc như thế nào đi nữa, nó lại có...

Bóng!

Kiểm ảnh!

Nguyên lai ngay lúc tất sát kiếm khí này đâm tới Bộ Kinh Vân cách mặt đất ba thước, bộ kinh vân đột nhiên phát hiện, trên mặt đất lại có một đạo kiếm ảnh đâm nhanh về phía mình!

Vừa nhìn là biết, đây chính là kiếm ảnh phóng kiếm khí vô hình giữa không trung xuống đất!

Kiểm khí như núi! Kiểm ảnh như tên: Tia chớp hướng cổ họng kinh vân đâm tới! Bộ Kinh Vân tuy chỉ một phát ngàn cân treo sợi tóc đã phát hiện phương hướng kiểm khí đâm ra, nhưng có thể kịp thời né qua đạo kiểm khí mạnh nhất này không?

Không! Tức là đặt tên hắn đã phát hiện phương vị kiểm khí đâm ra, hắn vẫn bị Kiểm Cương vây khốn quanh, không cách nào lao ra Kiểm Cương né qua! Điều duy nhất hắn có thể làm, chính là...

đón đỡ một đạo kiểm khí vô hình này!

Không cho phép suy nghĩ tiếp! Nguyên Dung lại tiếp tục suy nghĩ tỉ mỉ! Bộ kinh vân hoàn toàn không có lựa chọn, khắc không thể chậm, vội vàng song chương xuất hiện, trái phải kẹp một cái, hắn muốn dùng chương huyết nhục của mình kẹp lấy kiểm khí vô hình này!

Chỉ nghe một tiếng ” Hân” vang lên! Bộ Kinh Vân tại thời điểm này khó mà phát ra, song chương của hắn thật sự kẹp chặt lấy đạo kiểm khí vô hình này! Nhưng, hắn đã thoát hiểm hay chưa?

Không! Hắn vẫn chưa thoát hiểm!

Đạo kiểm khí vô hình này chẳng những vô hình vô sắc, rất khó để nắm bắt, nó còn là một đạo kiểm khí tuyệt thể bá đạo vô song! Bộ Kinh Vân cho dù đã kịp thời đón lấy nó, nhưng nó vậy mà cứng rắn mang theo cả bộ Kinh Vân, mạnh mẽ áp chế về phía sau, bay ngược lại!

Trong thoáng chốc, cả người Bộ Kinh Vân một mực bay ngược về phía sau, nhưng cách hắn hai mươi trượng liền có thành động, nếu hắn bị kiểm khí vô hình này bức đến vách động, lui không được mà lui, tất sẽ bị đạo kiểm khí này phá yết hầu mà chết!

“Vân sư huynh —— “

Nhiếp Phong thấy tình cảnh này, lúc này đã liễu lĩnh, dùng tốc độ nhanh nhất của bản thân phi thân nhào về phía sau Bộ Kinh Vân, song chương chống đỡ sau lưng Kinh Vân, gã muốn dốc hết toàn lực ngăn cản Kinh Vân bị đạo kiểm khí vô địch cường đại không gì sánh được kia ép về phía vách động!

Thế nhưng đạo kiếm khí vô địch kia tựa hồ cường đại chưa từng có, cho dù hai người Nhiếp Phong cùng Bộ Kinh Vân hợp lực, vậy mà cũng không cách nào ngăn cản thế đâm thẳng về phía trước. Như vậy, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong một trước một sau, đồng thời bị đạo kiếm khí vô hình kia điên cuồng áp xuống vách động!

Hai người Phong Vân đã là tinh anh số một số hai đương thời võ lâm, không thể tưởng được trên đời này lại có hai người hợp lực nhưng không ngăn được kiếm khí tuyệt thế? Nếu thúc thúc áo đen năm đó hoặc vị tiền bối Ứng Hùng kia dốc hết công lực của bọn họ ra làm, tin tưởng cũng có cảnh tượng trước mắt! Bởi vậy, với công lực hiện nay của Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, làm sao có thể ngăn cản một kích toàn lực tương đương với thúc thúc áo đen?

Có lẽ, chỉ có “Thần” trường sinh bất tử năm xưa mới có năng lực chống lại luồng kiếm khí khoáng thế do tượng thạch nô phát ra, mà lấy được bí mật về Thiên Thần kiếp, sau khi xem xong thì quay trở lại chỗ cũ...

Nhưng nếu hai người tiếp tục ép kiếm khí tới vách động, kiếm khí sẽ đâm rách yết hầu kinh vân, sau đó đâm thủng cổ họng Nhiếp Phong phía sau! Bộ Kinh Vân thấy vậy đột nhiên nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp...”

“Gió!”

“Ma — Hải —— Nguyên —— “

“Số lượng!”

Ma Ha vô lượng?

Đúng! Nhiếp Phong đột nhiên nghe những lời này, ngay tại chỗ nhớ lại Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể hai người bọn họ, Bộ Kinh Vân bây giờ đã hồi khí, hai người bọn họ còn có thể...

Lại dùng Ma Ha Vô Lượng vô lượng thiên hạ!

“Được! Vân sư huynh, hai ta liền thử hợp sử một kích —— “

“Ma Ha vô lượng!”

Không sai! Sách lược duy nhất trước mắt, chính là lấy Thần Ma Ha Vô Lượng ngăn cản lôi đình này, có lẽ còn có cơ hội

xoay chuyển! Trong lúc nói chuyện, Nhiếp Phong bỗng nhiên cảm thấy sau lưng bộ kinh vân có một cỗ chân khí vô cùng mạnh mẽ xuyên thẳng vào lòng bàn tay của hắn, cỗ chân khí này vô cùng mạnh mẽ, chính là bộ kinh vân trong cơ thể Ma Ha Vô Lượng!

Bộ Kinh Vân đã từng là Diệt Thế Ma Thân của Thần mẫu được kích phát, cho nên trừ phi hết khí lực, nếu không đã có thể tùy ý sử dụng Ma Ha Vô Lượng, duy Nhiếp Phong vẫn không thể tùy ý sử dụng Ma Ha Vô Lượng như thế, cho nên Bộ Kinh Vân nhất định phải lấy lực lượng của chính mình tác động đến hắn!

Trong khoảnh khắc, dòng Ma Ha vô lượng trong cơ thể bộ kinh vân cấp tốc chạy trốn vào trong cơ thể Nhiếp Phong, lấy lý do “Đồng khí tương sinh” một mực dẫn dắt Ma Ha giới sâu trong cơ thể Nhiếp Phong vô lượng, Nhiếp Phong cảm thấy đan điền của mình càng ngày càng nóng lên., Một cỗ lực lượng trên thiên hạ không người ngăn cản được đã bị Bộ Kinh vân dẫn dắt vận sức chờ phát động. Hắn đầu đá trầm quát một tiếng, đột nhiên bức bộ Vô Lượng Ma Ha của mình đang vận sức chờ phát động tiến vào trong cơ thể bộ kinh vân, bộ kinh vân cũng không cần suy nghĩ, lập tức vô lượng Ma Ha mà hắn đem Nhiếp Phong quán nhập vào trong cơ thể làm một đạo...

Hoắc địa, chỉ thấy bộ kinh vân kẹp lấy đạo tuyệt thế kiếm khí song chương kia, lộ ra một đạo lam quang băng lãnh...

Trời...! Lượng nguyên đo ba trong lòng bàn tay hắn lại tuôn ra một cỗ khí băng hàn dời núi lấp biển, ngưng kết cỗ kiếm khí có một không hai kia thành băng! Trong khoảnh khắc, cỗ kiếm khí vô hình kia lại bị Ma Ha ngưng kết đến mức vô lượng biến thành ” hữu hình”, lập tức lộ ra nguyên hình, là một chuỗi trong bọc vân song chương - “Băng Kiếm!”

Nhưng uy lực Ma Ha vô lượng lại chỉ như vậy, thành linh thấy cỗ kiếm khí vô hình kia đột biến thành băng kiếm hữu hình, mặt ngoài băng kiếm lập tức lộ ra vô số vết nứt, bỗng dung “Băng Địa” một tiếng chói tai vang lên.

Thanh kiếm băng này bị sức ép vô cùng khoáng hậu của Ma Ha giới, ngang ngược, chấn động không ngừng, vỡ vụn!

Chỉ một thoáng, băng vụn đầy trời bay nhanh về hướng tượng thạch nô kia, tượng thạch nô giống như lực lượng Ma Ha vô lượng trên đời đánh trả lại sao? Lập tức bị vô số băng vụn trùng kích đến nổ tung thành đá vụn!

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng không lo Ma Ha trong cơ thể mình vô lượng, nguyên lai mạnh hơn bất cứ lực lượng nào trên đời, chỉ là giờ phút này cũng không phải hai người đang tán phục sức mạnh vô địch của Ma Ha giới vô lượng trên đời kia, hai người đã không nói gì nữa, nhanh như chớp lướt về phía tượng thạch nô bị chấn thành đá vụn kia, chỉ thấy tượng thạch nô đã vô cùng vỡ nát này, chẳng những rải khắp nơi trên mặt đất, còn rải đầy khắp nơi...

Kiểm vỡ!

Kiểm vỡ?

Không sai! Đúng là kiếm vỡ! Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong nhìn thấy, ngoại trừ tượng đá vỡ vụn ở khắp nơi, còn có không ít mảnh vỡ kim loại ở bên trong; nhìn thật một chút, những mảnh kim loại này đều tỏa ra hàn quang, rõ ràng là thuộc về một thanh tuyệt thế thần binh!

Mà thanh tuyệt thế thần binh này nhất định là thanh kiếm được hẩn giấu sâu bên trong tượng đá, cho nên khi tượng thạch không chịu được vô lượng Ma Ha tập kích, nó sẽ vỡ vụn ra, tuyệt thế thần binh bên trong mới bị nổ tung, vỡ vụn từng khúc một:

“Kiếm... vỡ?” Nhiếp Phong đột nhiên thấy kiếm vỡ khắp nơi, cũng dần dần hiểu ra chuyện tượng thạch nô vừa rồi có thể phát ra kiếm khí vô hình:

“Ta hiểu rồi!” Khó trách vừa rồi tượng Thạch nô vô sinh mạng kia lại phát ra kiếm khí mà chỉ có Tuyệt Thế kiếm thủ mới có thể phát ra! Hóa ra tất cả đều là nhờ thanh tuyệt thế thần binh trong tượng nô lệ này! Đây là một trong những thần binh trong truyền thuyết kiếm đạo cấp độ cao nhất...

“Cảnh giới Kiếm Mệnh!”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân cũng từng nghe nói, khi kiếm thủ tuyệt thế khác nhau đạt tới cảnh giới cao nhất của bản thân,

mỗi người đều có cấp độ khác nhau! Tương truyền có vài người khi đạt tới cảnh giới tối cao, sẽ trở thành “thiên kiếm” trong kiếm đạo.

Nhưng cũng có người khi đạt tới cảnh giới tối cao trong kiếm đạo của chính mình thì sẽ đạt tới “Kiếm Mệnh cảnh giới”!

Chỉ là, đến tột cùng thế nào mới xem như là “Kiếm Mệnh cảnh giới”?

Thì ra, có một số kiếm thủ tuyệt thế khi đạt đến cảnh giới cao nhất trong cuộc đời bọn họ, sinh mệnh của bản thân bọn họ, sẽ hợp nhất cùng thần kiếm tuyệt thế đã theo bọn họ nhiều năm, khi đó, kiếm không chỉ là sinh mệnh của bọn họ, mà còn là tất cả của bọn họ...

Bởi vì người và kiếm sinh mệnh tương thông, cho nên tuyệt thế kiếm thủ này một khi qua đời, kiếm khí hắt tập suốt đời sẽ thuận lý thành chương di gửi ở trên thân kiếm, thậm chí trên suy nghĩ lúc còn sống, cùng với tâm nguyện của hắn cũng sẽ ký thác ở trên thân kiếm, để kiếm của hắn sau khi chết, tiếp tục trở thành di nguyện của hắn!

Đúng như thanh kiếm Thạch nô bị phá nát trước mắt này, tin tưởng cũng bởi vì chủ nhân Thạch nô này khi còn sống đã đạt tới “Kiếm Mệnh cảnh”, cho nên trước khi chết mới có thể thông qua kiếm khí và nguyện vọng của mình tiến vào tượng Thạch nô, rồi lại giấu thanh thần kiếm này bên trong thân kiếm, một mực bảo vệ quyền thiên thư không tên - Vô Tự Thiên Thư!

...!

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cuối cùng cũng hiểu, vì sao vừa rồi tượng thạch nô kia lại phát ra kiếm khí chỉ có tuyệt thế kiếm thủ mới có được! Song, hai người vẫn còn có chút nghi hoặc.

Bởi vì có thể làm cho một tuyệt thế kiếm thủ, trước khi chết không tiếc hao hết khí và sinh mệnh của mình xuyên thẳng vào bên trong kiếm, để bảo vệ một bí mật có thể không chế Thiên Thần kiếp, cái bí mật này có thể không chế Thiên Thần kiếp, rất có thể ẩn giấu bên trong tượng thạch nô này!

Thế nhưng tượng thạch nô trước mắt đã vỡ nát, thứ duy nhất có thể thấy được, bên trong tượng thạch nô nào có bí mật kinh thế nào? Ngoại trừ! Toái Thạch kiếm vỡ nát, căn bản chẳng có thứ gì cả!

Thế thì làm sao vừa rồi tượng thạch nô ” phê chuẩn” như vậy, dùng kiếm khí vô hình ngăn cản bước chân từ kinh vân đến Nhiếp Phong?

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong rất nhanh đã biết đáp án!

Ngay lúc hai người đang cẩn thận quan sát đồng đá vụn kiếm vỡ thì bỗng dung hai người truyền đến một tiếng...

“Phốc phốc” nổ mạnh!

Nghe thật một chút, tiếng “Phùm” nổ lại là một trận thủy thanh! Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong lập tức quay đầu lại nhìn, hai người bọn họ mặc dù nhìn thấy...

Một cảnh tượng kỳ lạ!

Hai người bọn họ càng hiểu rõ hơn, vì sao bên trong tượng thạch nô cũng không có bí mật gì để điều khiển Thiên Thần kiếp!

Chỉ vì giờ phút này cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện sau lưng bọn họ là...

Chương thứ hai mươi, huyền không trời đất.

Thì ra bên trong tượng nô tài này cũng không hề có bí mật của Thiên Thần kiếp, tượng nô đá căn bản không phải là một nơi cất giấu bí mật của Thiên Thần kiếp!

Mà chỉ là một cơ quan then chốt!

Trong lúc bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong hợp sứ Ma Ha Vô Lượng đem tượng thạch nô phá nát làm nát bấy, cũng đồng thời xúc động cơ quan tay sai này của tượng thạch nô, cửa hắc cùng lúc nghe thấy tiếng nổ “Oanh” đó, chính là tiếng cơ quan phát động!

Thế nhưng Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong tạo mộng cũng chưa từng nghĩ đến, những cơ quan mà bọn họ xúc động sẽ phát động sau lưng bọn họ!

Mà khi hai người quay đầu nhìn lại, càng khó có thể tưởng tượng ngẩn ngui như vậy trong nháy mắt, sau lưng bọn họ đã biến thành...

Bộ dáng như vậy!

Chẳng biết từ lúc nào, nổi lên một cái hồ nước thật lớn...

Thạch Phật!

Thạch Phật này chỉ to bằng tượng phật, cũng đã cao bằng người thường, có thể tưởng tượng được vị thạch phật này dù đang khoanh chân ngồi, ít nhất cũng phải cao hơn mười trượng!

Nhưng tượng phật này to lớn, còn không phải là nguyên nhân chủ yếu khiến Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong kinh ngạc! Hai người bọn họ kinh ngạc, là khi tượng Phật từ trong hồ toát ra, nước hồ không ngừng chảy xuống, hai mắt tượng phật lưu kinh, phảng phất ở dưới đôi mắt phật hung hăng vạch xuống hai hàng nước mắt!

Phảng phất, Đại Phật này cũng đang vì điều khiến bí mật ngàn bài thiên kiếp sắp bị người rơi lệ!

Nhân gian sắp bị Thiên Thần chi kiếp chà đạp mà rơi lệ!

Nhưng mà, vì sao vị Cự Phật này từ mặt hồ toát ra, bí mật của Thiên Thần kiếp sẽ nhanh chóng bị người khác đạt được?

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong nhanh chóng phát hiện nguyên nhân!

Bởi vì, có một vật đang đặt trên tay vị Phật đó!

Thiên...! Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong thành linh phát hiện, trên bàn tay vị Đại Phật này đặt một cái hộp thủy tinh dài chừng hơn thước, rộng chừng nửa xích!

Mà trong hộp thủy tinh sáng long lanh này đang cất giấu một vật khiến Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cảm thấy khó hiểu.

Đó là một quyền đồ vật!

Một quyền hình như là chữ họa!

A... quyền sách này hình như là đồ vật của tranh chữ, chẳng lẽ chỉ cần cuốn sách nọ là có thể nhìn thấy chân tướng thiên địa

mà mình muốn nhìn thấy, thậm chí có thể nhìn thấy cách không chế Thiên Thần kiếp diệt sạch Thần Châu.

Vô, chữ, Thiên...

Sách?

Đúng! Vật này là thứ mà Thái Bảo Thần Hành vẫn luôn hi vọng đạt được – “Vô Tự Thiên Thư” giờ phút này, là thứ mà Thái Bảo thần hành luôn mong muốn!

Không ngờ được, cuốn bí mật điều khiển Thiên Thần kiếp này, rốt cuộc Bộ Kinh Vân hồi hận Nhiếp Phong đánh bậy đánh bạ, lại lần nữa xuất hiện tại nhân gian!

Chỉ không biết, lần ” Xuất Thủy” này của Vô Tự Thiên Thư có tái hiện trên nhân gian hay không, liệu có mang đến cho nhân gian một hồi...

Thiên Thần chi kiếp?

Đột nhiên thấy quyển Vô Tự Thiên Thư và Cự Phật xông lên, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cảm thấy không hiểu thấu. Hai người chỉ biết trong môn phái thủ kiếp cất giấu bí mật có thể điều khiển Thiên Thần kiếp nhưng lại chưa từng nghe thấy sự tích về quyển Vô Tự Thiên Thư kia.

Thế nhưng quyển Vô Tự Thiên Họa này nếu được giấu trong hộp thủy tinh, lại đặt trên tay Cự Phật. Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong cũng biết nó không tầm thường, Nhiếp Phong đã lập tức đối với Bộ Kinh Vân nói: “Vân sư huynh, chúng ta sau khi xúc động bột sẽ xuất hiện vị cự Phật này. Quyển chữ cuốn trên tay cự Phật kia, chỉ sợ... Vô cùng quan trọng, không biết có liên quan đến điều khiển bí mật của Thiên Thần kiếp hay không?”

Kỳ thật không chỉ Nhiếp Phong cho là như thế, Bộ Kinh Vân cũng cùng chung một suy nghĩ! Bất quá hắn còn chưa kịp đáp lại Nhiếp Phong, trong động lớn như vậy lại bất ngờ vang lên một âm thanh lạnh lùng, từng chữ từng chữ nói: “Không hổ là chân núi Phong Thần danh chấn giang hồ Nhiếp Phong! Người quả nhiên giống như người giang hồ truyền thụ - trí dũng song toàn!”

“Không sai! Người đoán được một điểm không sai! Đồ vật kia đúng là vật quan trọng bí mật của Thiên Thần, cũng là vật ta

luôn muốn có được để khống chế Thiên Thần kiếp...”

“Vô! Tự! Thiên! Thư!”

“Mà giờ khắc này, quyền Vô Tự Thiên Thư này...”

“Cũng đã là vật trong túi của bốn tọa!”

“Ha ha ha ha...”

Không có chữ... Thiên Thư?

Chợt nghe thanh âm phô trương mà lạnh lùng này, bộ kinh vân thỉnh thoảng hai mặt nhìn nhau, hai người đến đây mới biết được cuốn đồ vật trên phật chưởng kia gọi là Vô Tự Thiên Thư, mà thanh âm lạnh lùng mà kiêu ngạo này.

Chính là tiếng của Thái Bảo thần hành!

Hắn, hóa ra cũng luôn ở trong động?

Một tiếng “Ừ ừ” vang lên rung trời! Chỉ thấy hơn mười khối cự thạch vạn cân từ đỉnh động rơi xuống, tất cả đều nổ tung, cát đá đầy trời văng tung tóe, một bóng người bắn ra như điện!

Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong vạn liệu không tìm được, vốn dĩ Thần Hành Thái Bảo một mực ẩn nấp trong đồng cự thạch vạn cân kia! Vậy mà tu vi của hắn lại có thể tùy ý thu nhiếp khí tức cường giả trên người mình, qua được phong vân!

Nhưng lợi hại của tu vi Thần Hành Thái Bảo tựa hồ không chỉ ở đây! Thật ra hắn không chỉ giấu đi khí tức cường giả của mình, mà hắn còn che giấu cả khí tức của một người khác! Mà người này chính là...

Giờ phút này, một trận tuyết duyên được hắn tạo ra trong chớp mắt!

” duyên?” Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong ở trong đồng đá lớn chẳng những bắn ra thân ảnh Thái Bảo thần hành mà còn đồng thời bắn ra tuyết duyên!

Nhưng lúc này tuyết duyên đang bị Thái Bảo thần hành ôm vào trong áo, khoe miệng chảy ra máu tươi, hiển nhiên bản thân đã bị trọng thương!

Mà lúc này Thái Bảo Thần Hành từ trong đồng đá bay ra đã ở giữa không trung, cười khanh khách nói: “Bộ Kinh Vân Nhiếp

Phong! Đa tạ các người đã phá tan kiếm khí vô hình này giúp bốn tọa tiết kiệm không ít công phu! Để cảm kích các người giúp ta nhanh hơn đạt được quyền Thiên Thư không chữ kia, hôm nay Thần Hành Thái Bảo ta...”

“Ta sẽ tặng các người một đại lễ!”

Đại lễ?

Đúng vậy! Đúng là một đại lễ! Chỉ thấy Thái Bảo Thần Hành đang lơ lửng giữa không trung, đột nhiên ném mạnh Tuyệt Duyên lực trong lòng người xuống, đánh văng nàng ra ngoài vách động cách đó mười trượng! Còn bản thân Thái Bảo Thần Hành đã như sấm động, đánh thẳng về phía thiên thư không tên trên tay Phật chương!

“Tuyệt ——”

” duyên!”

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong lập tức biết không ổn. Thái Bảo thần hành ném Tuyệt Duyên đi, nhìn như bình thường nhưng lại ngấm ngầm ảnh hưởng đến công lực cực kỳ của Thần Linh, tuyệt duyên bị thương không nhẹ giữa không trung, không cách nào ngăn chặn được thể đâm vào vách động của mình, ắt sẽ tan xương nát thịt!

Mà một chiêu này của Thần Hành Thái Bảo cũng là giết chết một cách cực kỳ lợi hại! Đơn giản là muốn bức bước kinh vân cùng Nhiếp Phong phi thân tranh đoạt Tuyệt Duyên, mà không cách nào cùng hấn cướp đoạt Thiên Thư!

Tuyệt Duyên dường như cũng hiểu rõ Thần Hành Thái Bảo nên một chiêu trước khi hấn hấn với Thái Bảo Thần Hành mặc dù làm nàng trọng thương không chịu nổi, nhưng nàng vẫn dốc hết toàn lực hô to:

“Kinh... Vân! Nhiếp Phong! Các người không cần... để ý ta!... ngăn cản hấn cầm quyền sách... Thiên Thư! Nếu không...”

“Hết thấy đều sắp... Không còn kịp nữa rồi!”

Đúng vậy! Nếu Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong giờ phút này còn không đi ngăn trở Thái Bảo Thần Hành, chắc chắn Thiên

Thư sẽ rơi vào tay Thái Bảo Thần Hành. Khi đó Thiên Thần Chi Kiếp sẽ được y mang đến nhân gian cho dù là ma chường!

Nhưng xấu hổ chính là, nếu hai người bọn họ không động thân ngăn cản tuyệt duyên đánh tới vách động, sẽ thật sự không kịp cứu nàng! Chẳng lẽ thật sự hai người bọn họ mở mắt ra, nhìn trước mắt bọn họ tử tâm?

Hơn nữa, có thể đặt tên là Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong chia nhau làm việc, một bên là cứu Tuyết Duyên, một bên đi ngăn cản Thần Hành Đại Bảo, phương pháp này cũng chưa chắc có thể thành sự! Chỉ vì thấy lúc này tuyết duyên đang đánh về phía vách động, với sức mạnh của một trong số người đó, cũng tuyệt đối không thể ngăn cản, trừ phi hai người hợp lực...

Có thể nói như vậy, quả thật một lần “Làm mọi lòng người” của Thái Bảo thần hành này! Y muốn bước vào kinh mây, thoáng cái do dự không quyết định được!

Nhưng, Thái Bảo thần hành vẫn đánh giá thấp trái tim của một người!

Tâm thần tử vong!

Tử thần không hề do dự lựa chọn thiên thư hay tuyết duyên!

Hắn thấy tuyết duyên bị ném mạnh về phía vách động, đã không chút nghĩ ngợi, không chút do dự phi thân đánh về phía tuyết duyên!

Chỉ là xưa nay thần tử chưa từng nghĩ tới, bản thân mình sẽ là loại người cứu vạn dân trong nước sôi lửa bỏng kia!

Nếu để cho thương sinh Thần Châu và người thân nhất của mình chọn lựa, hắn nhất định sẽ...

Trước tiên cứu người của mình!

“Bồng” một tiếng! Bộ Kinh vân đã quyết định rất nhanh, như một đầu khổng lồ đánh về phía Tuyết Duyên, Nhiếp Phong bên cạnh hắn không khỏi kinh ngạc:

“Vân sư huynh...”

Tuy Nhiếp Phong từ bỏ chuyện đi bộ Kinh Vân để ngăn cản Thái Bảo Thần Hành đoạt được Thiên Thư mà hơi kinh ngạc.

Bộ Kinh Vân không tiếc mọi giá cứu Tuyết Duyên trước mà âm thầm cảm động!

Dù sao Tuyết Duyên cũng từng dốc hết sinh mệnh của mình, tâm lực yêu thích Bộ Kinh Vân một lần, cho dù Bộ Kinh Vân hôm nay không còn nhớ tới tình yêu của nàng, nhưng vẫn mơ hồ vì nàng mà không để ý tới cái tội danh của muôn dân trăm họ, cuối cùng nàng cũng không còn ở đó...

Cho nên giờ này khắc này, ngay cả Nhiếp Phong cũng rất muốn cứu thương sinh ở Thần Châu, nhưng trong lòng hắn cũng biết không phải cùng Bộ Kinh Vân cứu Tuyết Duyên trước không được! Nếu thật sự muốn đoạt lại thiên thu, chỉ có sau khi cứu được Tuyết Duyên mới quyết định sau này!

Hắn cũng không muốn nhìn thấy Vân sư huynh của hắn, từ nay về sau tuyết duyên mà hắn kính trọng đã cách xa âm dương rồi!

Nghĩ đến đây, thân thể Nhiếp Phong cũng động theo, “Phụp” một tiếng, thân thủ theo sát, với tốc độ nhanh và khinh công của y, thậm chí y còn theo Bộ Kinh Vân — “Hậu phát đồng đáo!”

Chỉ nghe hai tiếng “Phốc phốc” vang lên! Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đã kịp thời đuổi kịp còn cách mấy bước tuyết duyên muốn đánh tới vách động, hai người lại đồng thời ra tay, mỗi người hai vai trái phải Tuyết Duyên, hai người hợp lực hiểm hiểm ngăn cản thế xông tới của nàng!

Tuyết Duyên hiểm tử hoàn sinh, chưa tỉnh hồn, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy xấu hổ, trầm ngâm nói: “Nghĩ... Không đến, hôm nay lại... Vì cứu ta... Mà làm cho các người... Không ngăn được cái cuốn Thiên Thư kia... Quyển thần hành Thái Bảo...”

“Tất cả, đều là ta... Được!”

Tuyết Duyên tuy tự trách mình, duy bộ kinh vân lại nhìn thẳng vào mắt nàng, hắn nhìn nàng, vô cùng kiên định nói:

“Người...”

“Sai rồi!”

“Không tốt - “

“Vẫn luôn là ta!”

“Vẫn luôn vì Bộ Kinh Vân ba chữ...”

“Lợi hại tất cả mọi người!”

“Cũng sai...”

“Nguoi!”

Đúng vậy! Lần đầu tiên truy nguyên tổ, lúc trước tất cả mọi thứ nàng nhận là từ khi cất bước kinh vân, là vì nàng yêu nàng một mối vì tình cảm của nàng với nàng. Vì Trần Trần Tương, hôm nay cũng bởi vì hắn không thể mở to mắt nhìn nàng vốn đã từng si tâm yêu hắn cứ như vậy mà chết đi, mà cũng trên lưng cái tên “Tội nhân thiên cổ” không màng thương sinh...

Nhưng đối với Bộ Kinh Vân mà nói, cái tên “Thiên cổ tội nhân” này có gì đầy đủ? Ác danh “Tử Thần” trên lưng hắn sớm đã thấy người sợ, không ngại đeo thêm một tiếng xấu sau lưng nữa, hắn căn bản không chút quan tâm đến tất cả:

Hiện tại, hắn chỉ quan tâm có đúng hay không! Nàng!

“Kinh... vân...” Tuyết Duyên tạm thời nói như thế, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, nhưng có thể vì một nam nhân vì mình mà chăm sóc tốt như vậy, hai hàng tròng hạt châu lệ, đã không kìm lòng nổi mà vẽ xuống khuôn mặt của nàng!

Chẳng qua, Nhiếp Phong mặc dù cũng bước từng bước một mà cảm động. Y vẫn tương đối lo lắng Thái Bảo Thần Hành có được quyển thiên thư kia hay không, ngay tại lúc điện quang hỏa thạch, đồng thời y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thái Bảo đang xung phong, thỉnh linh đã lướt đến phía trên Phật chương ở giữa hồ!

Trời ạ! Chỉ cần hắn đưa tay ra chớp một cái, liền có thể đem Thiên Thư tới tay!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh! Thái Bảo Thần Hành đã một mặt đưa ra tay phải chụp lấy Thiên Thư, một mặt ngửa mặt lên trời cười điên cuồng:

“Ha ha ha ha ha ha ha!...”

“Vô Tự Thiên Thư! Thiên Thần chi kiếp! Hôm nay tất cả các người đều sẽ rơi vào tay của Thái Bảo Thần Hành ta!”

“Bắt đầu từ hôm nay, bốn tọa liền có thể thiên thần chi kiếp lệnh Trung Nguyên thiên hạ đại loạn, đặt vạn dặm Thần Châu vào tử địa, cuối cùng bốn tọa mới thừa loạn thế mà lên, lại để Trung Thổ ở trên tay ta trọng sinh!”

“Bây giờ trong cơ thể ta còn có Di Thiên Thần Quyết có thể giúp người ta trường sinh bất tử, bốn tọa sắp trở thành — Hoàng vĩnh viễn ở Thần Châu mệnh mông!”

“Ha ha ha ha ha ha ha...”

Đúng! Theo truyền thuyết quyền Thiên Thư này có thể xem hết tất cả mọi thứ trong đại địa, chỉ cần Thiên Thư tới tay, Thái Bảo thần hành có thể nắm giữ phương pháp khống chế Thiên Thần chi kiếp hàng lâm. Khi đó, đã tâm và bá dục tất có thể dễ dàng đền được!

Thế nhưng, dù cho Thiên Thư có tự mình tới tay, thế nhưng Thái Bảo Thần Hành lại cười đến quá sớm!

Hắn nên đợi bản thân thật sự cầm Thiên Thư trong tay mới cười!

Ngay tại thời điểm Thiên Thư sắp bị hắn bắt ra quan tâm, một cái vật sự bỗng nhiên “Xùy” một tiếng. Từ xa phát đến, ẩn theo lại là “Phốc” một tiếng...

Thiên...! Mắt thấy Thiên Thư của Thái Bảo thần hành sắp xuống dốc, nhưng trong chớp mắt, nó đã bị vật ấy cuốn lên! Xem ra, vật này không phải dây thừng, không phải dây thừng...

Mà là một thanh luyện!

Thanh luyện của thần mẫu!

A...!

Ngay cả thần mẫu cũng tới?

Biến thành từ phế phủ! Ngay cả một bước kinh vân, Nhiếp Phong và Tuyết Duyên cũng không ngờ được, vào lúc này, thần mẫu lại đột nhiên xuất hiện, vào thời khắc mấu chốt đã lấy được Thiên Thư tới tay!

Tuyết Duyên vốn tưởng rằng sau khi thần mẫu mất tích trong tuyết, đã lành ít dữ nhiều, bởi vậy lúc này thấy nàng bình yên

vô sự, không khỏi lộ vẻ vui mừng, thấp giọng hô lên: “Thần... Mẫu? Thần mẫu? Thần mẫu người không có việc gì là tốt rồi... Quá tốt rồi!”

Không chỉ có tuyệt duyên, ngay cả Nhiếp Phong và Nhiếp Phong gặp lại Thần mẫu xuất hiện cũng như trút được gánh nặng; lúc này Thần mẫu đã cầm Thiên Thư cuộn về từ thanh luyện, nhưng nghe bọn họ nói: “Các người không cần lo lắng! Chỉ cần một ngày chúng ta còn sống, Thần mẫu của ta cũng sẽ không dễ dàng chết như vậy, ta, nhất định sẽ bầu bạn lâu dài với các người, bởi vì tất cả các người đều là Thần mẫu kiếp này kiếp này của ta, đều sẽ quên không được...”

“Cháu ta!”

Thần mẫu vừa nói ra, Thái Bảo hiện đang đứng trên bàn tay Phật chương bỗng nhiên trầm giọng xuống, lạnh như băng nói ra mấy câu:

“Vậy sao?”

“Thần mẫu! Người đúng là đồ thần ác đáng ghét, Thái Bảo ta vốn cũng muốn tha cho người một mạng, đáng tiếc người năm lần bảy lượt đối nghịch với ta, phá hỏng chuyện tốt của ta. Hôm nay ta sẽ không tha cho người!”

Thần mẫu cũng lạnh lùng trả lời hần một câu:

“Nếu như thần mẫu ta là người dễ khuất phục như thế, ngày đó cũng sẽ không phản bội thần với Tuyệt Duyên! Ta ngay cả thần cũng không sợ, chẳng lẽ sẽ sợ vật “trị thế” của thần như người... Thái Bảo thần hành?”

Phẩm thay thế cho Thần?

Vì sao thần mẫu lại đột nhiên nói phẩm thay thế của “Thần” Thái Bảo thần hành là vật thay thế, rốt cuộc vật thay thế có nghĩa là gì.

Không biết! Chỉ biết khi lời thần mẫu vừa nói ra, thân thể của Thái Bảo thần hành đột nhiên có chút chấn động. Dường như bị thần mẫu nói trúng chỗ đau của y, y bỗng nhiên cười nói: “Ha ha! Thật tốt cho thần mẫu! Người vậy mà đã biết được ta là vật thay thế của thần linh, vậy người đã biết được tương mạo thật sự của ta rồi sao?”

Thần mẫu đang định trả lời, ai ngờ lúc này Nhiếp Phong bên kia đột nhiên chen miệng nói: “Không sai! Lần đó người đánh ta vào trong nước, ta trong lúc vô ý liếc thấy người dưới mũ sa, ta đã sớm biết người là ai, càng đã nói bộ mặt thật cho thần mẫu biết!”

Thái Bảo Thần Hành nói: “Được! Nếu hai người các người đã biết rõ bộ mặt thật của ta, vậy ta cũng không cần che giấu nữa, để Bộ Kinh và Tuyết Duyên cùng biết ta là ai, để bọn chúng cũng lấy làm kinh ngạc đi!”

“Bộ Kinh Vân Tuyết Duyên! Hai người các người nên nhìn cho rõ nhé! Kỳ thật Thái Bảo Thần Hành ta...”

Một câu nói đến nước này, Thái Bảo Thần Hành đầu đá đem lụa mỏng dưới mũ sa của mình xóc lên, tiếp theo lại phun ra từng chữ từng chữ một một một một một một một câu trả lời khiến người ta sợ hãi dị thường:

“Kỳ thật Thái Bảo thần hành của ta cũng giống như Bộ Kinh Vân và “Thần”...”

“Cùng thuộc về ưu tú nhất tư chất trên đời này —— “
“Thần!”

“Tộc!”

Cái gì... Thế sao? Thái Bảo Thần Hành vậy mà tự xưng giống như Bộ Kinh Vân và “Thần”, đều thuộc về... Thần tộc ư?

Ở nhân gian mệnh mông này, nguyên lai ngoại trừ kinh vân cùng “Thần” ra, còn có một cái khác — hậu nhân Thần tộc?

Đúng vậy! Đáp án đã không thể phủ định được nữa rồi! Đó là vì gương mặt Thái Bảo Thần Hành vén lớp khăn che mặt của mình lên, không ngờ lại là một tấm...

Gương mặt cực giống Bộ Kinh Vân!

Trời! Vạn liệu không tới, vậy mà Thái Bảo Thần Hành lại cùng tộc với Bộ Kinh Vân!

Thật sự là hậu nhân của Thần tộc rồi!

Còn nhớ kỹ “Thần” trường sinh bất tử đã từng đề cập, hậu nhân của Thần tộc rất lâu trước đây đã tán đồ vật, không quen biết với nhau, nhưng mà, hậu nhân Thần tộc cách mỗi mấy

đời, đều sẽ có một ít kỳ tài năng tư chất ưu tú “Thần” bình thường!

Mà trên mặt những kỳ tài này đều có một cái ký hiệu rất rõ ràng! Ngay cả mặt của bọn họ cũng giống như bộ dáng đi trên mây!

“Thần” trường sinh bất tử như đúng! Bộ kinh vân như thế! Hôm nay không ngờ ngay cả Thái Bảo thần hành trước mắt cũng có một khuôn mặt giống như bộ kinh!

Điều này càng đủ để chứng minh, tư chất của hắn và Bộ Kinh Vân không khác gì nhau! Điều ưu tú siêu quần!

Có lẽ, điểm khác biệt duy nhất giữa Thái Bảo Thần Hành và Bộ Kinh Vân trước mặt chính là gương mặt của y nhiều hơn một chút nếp nhăn khi đi trên chín tầng mây! Nhưng đó không phải là quá già, đại khái chỉ khoảng ba mươi tuổi!

Sao lại như vậy chứ? Không phải Thái Bảo thần hành là cao thủ giang hồ đời trước sao? Nếu là người của thượng thế giang hồ, chỉ sợ hiện giờ dám có bốn, năm mươi tuổi! Tại sao hắn vẫn còn hơn ba mươi tuổi?

Có lẽ, bởi vì trong cơ thể hắn, Thần Thiên cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù không thể làm hắn trường sinh, nhưng cũng có thể thúc đẩy sự già yếu của hắn, thậm chí, Thần Thiên cực đã trợ giúp hắn đột phá đại nạn “mười phút chết chắc” của Thần tộc!

Thần Hành Thái Bảo nhìn hai hàng lông mày nhíu nhíu lại thành một đường, cùng với tuyết duyên lông mày nhíu chặt, thần sắc bình tĩnh hỏi: “Thế nào? Có phải rất khiếp sợ hay không?”

“Hắc hắc! Bộ Kinh Vân, đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có ngươi và “Thần” mới là truyền nhân mạnh nhất của Thần tộc! Kỳ thật, Thái Bảo thần hành của ta là người tiếp theo “Thần” mấy trăm năm sau, xuất hiện tại nhân gian mạnh nhất Thần tộc!”

“Đáng tiếc, cũng chính vì ta sinh ra gương mặt giống hệt “Thần” này, ngay thời đại trước ta vừa mới quật khởi, lúc đó ngươi còn chưa xuất thế, thần đã nhìn trúng khuôn mặt này của ta...”

“Hắn, muốn ta trở thành thể thân của hắn thay nào! Hắn ta đều mới – vật thay thế! “

Hóa ra là từ rất lâu trước khi Bộ Kinh Vân xuất thế, Thần đã sớm muốn biến Thần Hành Thái Bảo thành cho mình... Thế thân. Chẳng trách từ khi hắn bại trong ván cờ của Bàn Thần kia, thì thần sẽ khóa hắn ở chỗ sâu trong sự lục soát của Thần quan! Hóa ra là thần vẫn luôn muốn rơi đầu với hắn?

Bộ Kinh Vân đối với chuyện cũ Thần Dục và hắn muốn thay đổi đầu óc đã không còn nhớ rõ nữa. thuyết pháp của Thái Bảo thần hành khiến ông ta nghe được một mảnh mờ mịt, tuyệt duyên lại rõ ràng trong đó. Càng nghe, gương mặt phấn hồng càng thêm tái nhợt, bởi vì bí mật của Thần quá nhiều, thật sự rất đáng sợ. Bà ta không hẹn mà hỏi: “... Nếu Thần vốn muốn đổi đầu với người, vì sao ông ta lại giấu kín việc người ở sâu bên trong Thần Cung? Cuối cùng còn muốn tìm một người khác thay thế thể người?”

Thần Hành Thái Bảo vừa nghe Tuyệt Duyên hỏi như thế, gương mặt lạnh lùng cũng giống như Bộ Kinh Vân kia đột nhiên nổi lên một tia ghen ghét và tà ác như trên mặt Bộ Kinh Vân. Gã oán hận nói: “Bởi vì, lão thất phu kia lại cho rằng ta...”

“Còn không phải là hoàn mỹ nhất!”

“Còn không xứng với hắn!”

Cái gì? Hóa ra Thái Bảo thần hành có thể bảo vệ tính mạng đến nay, là bởi vì thần nghĩ rằng hắn vẫn chưa đạt tới hoàn mỹ? Thần mẫu, Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân cùng Tuyệt Duyên vừa nghe xong, tất cả đều không khỏi kinh ngạc!

Nhưng nghe Thần Hành Thái Bảo lại nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp:

“Ngày đó, bí mật của Thần ước hẹn ta đánh bàn cờ sát cục sở trường nhất, đơn giản là muốn thử xem ta có thể trở thành tư cách thể thân hay không. Kỳ thật vào mấy chục năm trước, hắn trên giang hồ, đã có ý đổi đầu cầu tái sinh thanh xuân...”

“Thử qua một lần, Thần càng cho rằng ta là lựa chọn thích hợp nhất để hắn thay đổi suy nghĩ, liền đem bí mật giam cầm ta tại Thần Cung, bắt đầu tìm kiếm lương tài trở thành đệ tử trên

phương diện y thuật của hắn, để ngày thành tài, cũng chính là lúc hắn thay đổi não với ta!”

“Thế nhưng, vô luận là trí giả nhân gian lạnh lùng cỡ nào, tỉnh táo cỡ nào, một ngày trôi qua, cũng sẽ từ từ suy nghĩ lại quyết định của mình có sai hay không. Thần về sau nghĩ lại, luôn cảm thấy ta tuy rằng mạnh, nhưng thân thể cũng không hoàn mỹ như khi hắn còn trẻ. Hắn hi vọng đạt được, đó là một cỗ thân thể siêu cấp cường giả hoàn mỹ không tỳ vết như khi hắn còn trẻ! Hắn cho rằng ta còn nợ một chút, còn chưa xứng với hắn...”

“Chính là như vậy, thần diễn tạm thời gác lại ý niệm dùng thân thể ta làm thế thân, nhưng hắn lại không muốn lập tức giết ta, bởi vì hắn không dám khẳng định sau một năm, hậu nhân Thần tộc sẽ xuất hiện một kỳ tài hoàn mỹ không tỳ vết giống như hắn hay không! Nếu hắn không dám khẳng định, hắn liền tạm thời lưu ta một mạng, đem ta tiếp tục khóa ở sâu trong thần cung, làm thế thân thể cuối cùng để phòng ngừa hắn thay thế!”

Thật không thể tưởng tượng nổi, vì một nguyên nhân ích kỷ như vậy mà Thần lại giam cầm một người như vậy mấy chục năm! Thần mẫu, Nhiếp Phong, bộ kinh vân cùng tuyệt duyên nghe vậy, đều không hện mà cùng thủ đoạn ích kỷ của Thần năm đó!

Nhưng mà, cuối cùng thần vẫn không vận dụng Thái Bảo Thần Hành làm thế thân, bởi vì sau đó hắn phát hiện, có một hậu nhân Thần tộc so với Thái Bảo Thần Hành càng có tiềm chất, càng nổi bật hơn, càng hoàn mỹ hơn, hoàn mỹ giống như Thần chính mình vậy...

Hoàn mỹ tới mức thậm chí ngay cả Thần chính mình cuối cùng cũng bại dưới tay kẻ này!

Hậu nhân Thần tộc này chính là người luôn mang tử vong đến cho mọi người.

Không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân!

Nghĩ tới năm đó Thần tuyển Bộ Kinh Vân cũng không chọn mình, Thái Bảo Thần Hành vốn nên cảm thấy may mắn vì bản thân chạy trốn trong bọc lộ kinh vân, nhưng bởi vì Bộ Kinh

Vân mà gã cảm thấy sâu chịu nhục., Chỉ thấy hấn càng nói càng giận dữ, đột nhiên nói với Bộ Kinh Vân: “Bộ kinh vân! Người có biết sự hiện hữu của người đã mang tới bao nhiêu vũ nhục cho bốn tọa không? Bản tọa không tin chính mình không hoàn mỹ bằng người! Càng không tin với võ nghệ và trí tuệ tài hoa của ta, không thể thống nhất nhân gian! Cho nên hôm nay...”

“Ta nhất định phải đoạt được Thiên Thư để không chế kiếp nạn Thiên Thần!”

“Ta đã trải qua dày vò cùng thống khổ ở chỗ sâu sâu trong thần cung mấy chục hần, ta cũng muốn toàn bộ người của Thần Châu cùng ta...”

“Cũng thống khổ như nhau!”

Thần Hành Thái Bảo nói xong, chợt quay mặt lại, trừng mắt nhìn Thần mẫu nói: “Thần mẫu! Ta cho người một cơ hội cuối cùng! Nếu như người lập tức hai tay dâng lên Thiên Thư, hôm nay Thần Hành Thái Bảo ta tạm thời thả người một con đường sống với bọn họ! Nếu không... Hắc hắc!”

Mặc dù Thần Hành Thái Bảo đang nói chuyện giật gân, nhưng hai mắt sau mặt nạ của duy thần mẫu vẫn thờ ơ như trước. Nàng vẫn kiên trì cuộn thiên thư trong tay, từng chữ từng chữ đáp: “Thần! Đi! Thái! Thái Bảo!”

“Nếu người không muốn ta giao Thiên Thư cho người, Thần mẫu ta cũng không ghét nó lại lần nữa nói cho người!”

“Không đâu! Thần mẫu ta hôm nay đã dùng cái chết, cũng sẽ không cho người đạt được quyền thiên thư quan hệ kiếp số của Thương Sinh này!”

“Ta tin tưởng đây cũng là kinh vân, Tuyệt Duyên thậm chí Nhiếp Phong kỳ vọng đối với ta!”

“Thần mẫu ta quyết không thể phụ kỳ vọng của bọn hấn đối với ta!”

Thần mẫu vừa nói đến đây, Nhiếp Phong bên kia cũng đột nhiên xen vào nói: “Không sai! Thần mẫu nói không sai! Đây cũng là điều Nhiếp Phong ta kỳ vọng! Ta tin tưởng Vân sư huynh và Tuyệt Duyên cũng có cùng ý tưởng như người!”

Nhiếp Phong nói xong, không khỏi quay mặt lại nhìn tuyết duyên và bộ dạng Bộ Kinh Vân bên cạnh, chỉ thấy tuyết duyên mặc dù thân bị trọng thương, duy miệng vẫn lộ ra một tia mỉm cười kiên định duy trì kiên định, về phần bộ kinh vân ——

Bộ Kinh Vân mặt tuy vui mừng khôn xiết, chưa từng có ai đoán được tâm ý của hắn, nhưng lúc này hắn bỗng nhiên mở miệng nói: “Huống chi.”

“Ta...”

“Cũng chưa chắc đã biết...”

“Thua đưa cho hắn!”

Thần mẫu! Nhiếp Phong! Vân Duyên! Nghe những lời này, phía sau mới thật sự tinh thần phấn chấn! Không sai! Thần Thiên Cực, Thái Bảo thần hành mặc dù tự xưng là vô địch trên đời, nhưng chẳng lẽ hôm nay hợp lực bốn người bọn họ cũng không đánh lại hắn?

Huống chi, bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong, thân phụ “Thần” độc bộ thiên địa nhân gian—— Ma Ha Vô Lượng?

Lời nói đầy kinh ngạc này mới chính là bản sắc chân chính của hậu nhân Thần tộc!

Bản sắc Tử Thần!

Chỉ là, cho dù ba người Tuyết Duyên, Nhiếp Phong, Thần mẫu nghe xong câu nói vừa rồi của Tất Bộ Kinh Vân thì tinh thần cũng theo đó mà phấn chấn hẳn lên. Duy nhất Thái Bảo thần hành nghe vậy, khuôn mặt đã trở nên tái mét, ngũ diệu của y vô cùng rét lạnh, nói: “Rất tốt! Các ngươi đã không biết tự lượng sức mình như vậy, bốn tọa liên... thành toàn cho các ngươi!”

“Thần mẫu! Trước hết ta sẽ lấy Thiên Thư trong tay ngươi, sau đó dạy cho ngươi toàn bộ hôm nay - Chết! Vô! Toàn bộ...”

“Thì!”

Trước tiên cứ lấy Thiên Thư trong tay thần mẫu?

Thiên Thư đã nắm trong tay Thần Mẫu, dưới sự hợp lực của bốn người, thì như thế nào lại có thể lập tức lấy được Thiên Thư trên tay?

Không cần nghĩ nhiều! Hách Thính “Ba” một tiếng! Chỉ thấy lòng bàn tay phải của Thái Bảo thần hành được tôi luyện thành một luồng khí đỏ, luồng khí đỏ này nhanh chóng tản ra thành tám luồng sáng đỏ như dải lụa. Thần mẫu từ lòng bàn tay của gã bắn nhanh ra, lại liên tục tám tiếng “Phốc phốc phốc phốc phốc”! Tám đạo hồng mang này lấy tốc độ nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, như tơ nhện quấn quanh tứ chi thần mẫu cùng bốn bộ vị khác trên người gã!

Thần mẫu ngay tại chỗ như một đôi bướm bướm màu xanh bị tơ nhện bắt được, bị tám đạo hồng mang này xiết chặt, càng bị nội lực hùng hồn không gì sánh được mạnh mẽ đẩy vào trên phật chưởng chỗ hấn!

Thần Hành Thái Bảo một mặt lấy tám đạo hồng mang đem thần mẫu mạnh mẽ kéo về phía hấn, một mặt cất tiếng cười điên cuồng nói: “Ha ha! Nhìn thấy chưa? Đây chính là Thiên Địa Huyền Không “Thần Thiên Cực” của bốn tọa độ môn thần công! Trong vòng mười triệu bất luận kẻ nào đối với ta mà nói, cũng chỉ như con kiến nhỏ yếu trên chu cương!”

“Thần mẫu! Trong lòng ta ngươi cũng chỉ nhỏ yếu như kiến hôi thôi! Ngoan ngoãn cúi cho bốn tọa!”

Thần Hành Thái Bảo nói, hồng mang trong bàn tay càng thu nhanh hơn. Mắt thấy Thần Mẫu sắp bị cưỡng ép kéo đến bàn tay Phật Tổ, ai ngờ ngay lúc này, lại thấy hai bóng người nhoáng lên một cái!

“Khèn” một tiếng! Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong bản thân đồng thời giương thân thể hướng thần mẫu, không nói lời nào, Bộ Kinh Vân đã trọng chưởng bổ ngang về phía tám đạo hồng mang khi chế ngự thần mẫu, Nhiếp Phong cũng liên chân như đao, một chiêu ” chuồn mất dạng” bổ về phía tám đạo hồng mang kia!

Cùng lúc đó, Tuyệt Duyên bị thương không thích hợp đề khí, cũng không tiếc bất cứ giá nào dốc hết toàn lực thân động như mũi tên, tia chớp lướt đến sau lưng Thần Hành Đại Bảo, trùng trùng điệp điệp đánh một chuỗi trí mạng vào lưng hấn!

Ba người mặc dù đều tự mình ra tay, rất ăn ý, phối hợp với nguyên gian, xem ra có thể cứu thần mẫu từ chế ngón tay của Thái Bảo thần hành “Thiên Địa Huyền Không” ra ngoài!

Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên ba người một chiêu vốn cho là không chê vào đâu được, vậy mà... Vẫn đánh không lại Thiên Địa Huyền Không của thần hành đại bảo!

Chỉ thấy tuyết duyên toàn lực công về phía sau lưng Thần Hành Thái Bảo rõ ràng lại bị khí kinh hộ thể vô cùng hùng hậu của hắc đánh bay ra xa, “Ba” một tiếng.

Nhưng đáng sợ hơn chính là, vốn đang lấy chưởng chân muốn chém đứt thiên địa huyền không hồng mang bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong, khi tiếng chưởng cước hai người bỏ tới tám đạo hồng mang kia, kỳ sự xảy ra!

Vô luận hai chưởng cước nặng như thế nào như Thái Sơn, nhưng lại như đánh vào không có gì!

Bồng vào hư không!

Trời! Hai người bọn họ vậy mà hoàn toàn không bỏ được tám đạo hồng mang “Thiên Địa Huyền Không” kia!

Thế khó đoán được, hắc cho rằng có thể cứu được một chưởng của thần mẫu mà một cước này chẳng khác gì đánh trúng, chiêu Huyền Không Thiên Địa này của thần hành Đại Bảo thật sự kỳ ảo khó dò đến vậy sao?

“Ha ha! Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong! Bây giờ các ngươi cuối cùng cũng biết được sự ảo diệu của “Thiên Địa Huyền Không”, chiêu “Thiên Địa Huyền Không” của ta ẩn chứa Âm Dương nhị khí! Lấy dương chế âm, lấy âm hóa âm công lực!”

“Thần mẫu bị ta siết chặt, chỉ vì tám đạo hồng mang phía trước chân khí là dương, mà các ngươi vừa rồi bỏ trúng đoạn giữa của hồng mang là âm vị, vô luận hai người các ngươi ra chiêu nặng thế nào, từ đầu đến cuối vẫn sẽ bị đoạn âm khí trong hồng mang hóa thành vô hình! Bởi vậy hôm nay cho dù các ngươi dốc hết toàn lực, cũng tuyệt đối không cách nào đem thần mẫu từ trong thiên địa của ta giải cứu ra! Ha ha ha ha ha!”

Trong tiếng cười điên cuồng, thần mẫu lại bị hồng mang của thiên địa huyền không, cường ngạnh kéo dài đến gần Thái Bảo thần hành năm thước. Chỉ cần Thái Bảo thần hành tiếp tục

dùng sức, không bao lâu nữa, thần mẫu sẽ bị y chân chính bắt giữ, mà thiên thư trên tay nàng cũng chắc chắn rơi vào tay y!

Nhưng mà, mặc dù Thần mẫu vẫn còn cách một chút trong tay Thái Bảo Thần Hành, nhưng bà ta vẫn không có chút lo lắng nào. Ngược lại, hai mắt Thần mẫu lúc này lại lộ ra một tia giảo hoạt, dường như bà ta đã sớm đoán Thiên Địa Huyền Không của Thái Bảo thần hành sẽ có một lần này. Bà ta tuân theo đất, phát ra một tiếng cười không tên, nói: “Thái Bảo Thần Hành! Người đã sai rồi! Hôm nay cho dù người có thể đoạt được quyển Thiên Thư kia từ trên tay ta, thì Thần mẫu của ta cũng sẽ tặng cho người một phần...”

“Hậu lễ!”

Lễ hậu?

Chương thứ hai mươi một, Phong Vân tế hội

Rốt cuộc, thần mẫu còn phải tặng lễ hậu của Thái Bảo Thần Hành?

Không biết! Chỉ biết là trong khi thần mẫu nói chuyện, vốn dĩ phải cực lực thoát khỏi sự chế trụ Thiên Địa Huyền Không của Thái Bảo thần hành, ngược lại bản thân lại cố thêm chút sức nữa, lại thuận thế nhào tới Thái Bảo Thần Hành đang ở cách đó năm thước!

“Ồ? Thần mẫu rốt cuộc muốn làm gì?” Nhiếp Phong thấy hành động khác thường của thần mẫu, lập tức kinh ngạc! Bộ Kinh Vân cũng không rõ cho lắm! Chỉ có Tuyết Duyên...

Nàng mơ hồ minh bạch Thần mẫu ở chỗ nào! Nhưng thấy mặt đất đột nhiên xám như tro tàn, khiếp sợ thoát tiếng hô to:

“A...?”

“Là... Huyết Lôi?”

“Cô bé Thần mẫu... là Huyết Lôi đã nuốt “Thần”?”

“A...? Nàng cũng muốn cùng Thái Bảo Thần Hành...”

“Cùng nhau, về - ‘Vu’?”

Cái gì? Thần mẫu cũng giống như tuyết duyên, sớm đã ôm tâm lý cầu chết, vì diệt thần hành Thái Bảo, không tiếc đồng quy vu tận?

Nhưng, đến cùng là... huyết lôi là gì?

Hóa ra, huyết lôi chính là một loại ám khí trí mạng do tinh thần sáng chế năm xưa! Loại ám khí trí mạng này không hề sắc bén như mũi dao, cũng không có mũi kiếm sắc bén, loại ám khí trí mạng này căn bản không thể được liệt vào ám khí chính thống!

Loại ám khí như ám khí như quốc gia xám huyết lôi kỳ thực chính là — thân thể con người!

Cái gọi là Huyết Lôi, thực sự là một viên đan dược màu đỏ như máu, nhưng trong viên đan dược này ẩn chứa một loại hỏa dược kỳ dị, là Thập Điện Diêm La Nguyên Sư năm đó trước khi chưa thấy rõ dã tâm xấu xí của Thần, được thần luyện!

Chỉ cần bắt luận kẻ nào ăn huyết lôi, hỏa dược kỳ dị trong huyết lôi sẽ làm người ta hấp thu máu tươi, nhanh chóng đi khắp toàn thân huyết dịch, khi đó, người đó trong máu cũng sẽ có loại hỏa dược kỳ dị này, cho nên cả người như là một viên lôi hỏa đan sống sờ sờ., Chỉ cần xông về phía đối thủ, vô luận đối thủ ngăn cản như thế nào cũng sẽ dẫn nổ máu huyết trong cơ thể những người đã ăn vào Huyết Lôi. Mà một người lại cần phải ăn vào một viên Huyết Lôi, nếu như Huyết Lôi thật sự bộc phát trong cơ thể, sức hủy diệt của một viên Huyết Lôi đã đủ để san bằng một gò núi cao mười trượng, sức bạo tạc có thể nói là vô cùng đáng sợ!

Mắt thấy Thần mẫu chủ động phóng như điên về phía Thái Bảo Thần Hành, tuyệt duyên kết hợp, khẳng định Thần mẫu lúc này đã phát ra huyết lôi! Loại huyết lôi này, năm đó cho dù như thế nào cũng không truyền cho Tuyết Duyên và Thần Mẫu. Thần mẫu hôm nay có thể kiếm được máu, chắc là ngày đó từ sâu trong thần cung tìm kiếm, cho đến bây giờ mới không tiếc dùng dùng đến Thần Hành Thái Bảo, ngọc nát đá tan!

Thế nhưng, cho dù Tuyết Duyên có thể khẳng định thứ Thần mẫu sử dụng chính là Huyết Lôi, nhưng Thần mẫu trước mắt đã vọt tới trước Thái Bảo thần hành trong gang tấc. Còn Tuyết Duyên thì sớm đã bị Thái Bảo thần hành chấn ra ngoài hơn một trượng, nàng căn bản không kịp ngăn cản Thần mẫu phóng tới Thái Bảo Thần Hành, nàng chỉ có thể hô to:

“Không...!”

“Thần mẫu!”

“Mong người đừng!”

“Người không nên như vậy ——”

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong vừa nghe thấy Tuyết Duyên hô to, trong lòng biết không ổn, nhưng mà hai người giờ phút này cách Thần Mẫu cũng chừng một trượng, cũng không kịp ngăn cản Thần Mẫu!

Nhưng kinh ngạc nhất vẫn là Thái Bảo thần hành! Y vốn dự đoán sẽ có Thiên Thư sắp tới tay, lại không ngu thần mẫu lại đột nhiên chủ động hướng về y điên cuồng xông tới, tự động đưa tới cửa, căn bản không hợp tình hợp lý! Trong chớp mắt, y cũng đoán được thần mẫu nhất định có bày, chẳng qua chỉ là Thần mẫu từ trong chốc lát xông tới trước mặt, cuối cùng lông mi của Thái Bảo thần hành cũng nhướng lên...

Hắn ta cũng liêu lĩnh, giờ tay đón đỡ!

“Thần ——”

“Mẹ!”

Tuyết Duyên kinh hô lên! Hô to! Gấp gáp! Hai hàng nước mắt cũng rơi xuống, mà lúc này kinh chương của Thái Bảo thần hành đã bỏ một phát vào vai phải của thần mẫu...

Trong cái động lớn như vậy, một tiếng nổ “Ù ù” vang lên ngay tại chỗ!

Thiên... bạo phát! Huyết lòi trong cơ thể thần mẫu rớt cuộc cũng bộc phát!

Chỉ không biết, lần này thần mẫu không tiếc tan xương nát thịt...

Có thể như nàng mong muốn, làm cho đại bảo thần hành cùng nàng đồng quy vu tận hay không?

Phân thân toái cốt?

Không!

Không!

Không!

Sau tiếng nổ “Ù” kia, Nhiếp Phong và Tuyết Duyên thình lình phát hiện, Thái Bảo thần hành cũng không tan xương nát thịt như thần mẫu dự đoán!

Hắn vẫn sừng sững như núi Thái Sơn! Ngay cả nửa điềm tay áo cũng không có vết tích bị nổ tan!

Đáng sợ! Uy lực của huyết lôi đủ để san bằng một gò núi cao mười trượng, nhưng Thái Bảo thần hành lại hoàn chỉnh như vậy, công lực Thần Thiên cực kỳ cao thâm khó lường!

Nhưng càng ngoài dự liệu của mọi người chính là, Thần mẫu lấy thân làm huyết lôi, đặt tên là hôm nay không thể đánh chết Thái Bảo thần hành, bản thân nàng cũng phải tan xương nát thịt. Thế nhưng đám người Bộ Kinh Vân sau tiếng nổ mạnh định thần nhìn lại, thình lình phát hiện, thì ra Thần mẫu cũng chưa có...

Chết!

Thần mẫu và Thái Bảo Thần Hành giống nhau, kỳ tích cũng không tan xương nát thịt, bước đi kinh vân. Nhiếp Phong và Tuyết Duyên tất nhiên cảm thấy vô cùng cao hứng, cũng không rõ ràng cho lắm!

Tuy Thần mẫu không tan xương nát thịt, máu tươi liên tục chảy ra từ dưới lớp mặt nạ, nhưng có thể thấy khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của bà ta đã thất khiếu chảy máu rồi!

Chỉ nghe thấy tiếng cười tà ác của Thái Bảo thần hành cười nói: “Hay cho một thần mẫu sắc bén không thể đương đầu! Người muốn ngăn cản ta đoạt được Thiên Thư, thật sự là dư lực hết sức! Không bỏ sót lại “Mệnh”! Đáng tiếc, vừa rồi người sử dụng huyết lôi tuy rằng lực phá hoại kinh người, nhưng so với Thần Thiên Cực của ta...”

“Người quả thực giống như một đứa trẻ chỉ biết đâm đá! Ta đơn chương, có thể đem huyết lôi trong máu của người áp chế xuống, chỉ làm nó bộc phát trong cơ thể của người!”

“Hôm nay người phá hủy ta, có phải người cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình đã bị huyết tiêu trong cơ thể mình làm cho tim mật muốn nổ tung đây? Ha ha ha ha...”

Không sai! Thần mẫu giờ phút này thật sự muốn vỡ mật! Nàng trong vòng năm bước chân đau đến mức ngay cả một tiếng hừ

cũng không có! Hách kiến máu tươi đã đổ vào nàng, trong mặt nạ lại truyền ra một tiếng “Phốc phốc”! Vô số cột máu đột nhiên từ khe hở mặt nạ điên cuồng phun ra, nhất thời huyết hoa phô thiên, tình huống tương đối thê lương!

Cùng lúc đó, thân thể Thần mẫu mềm nhũn, người đã rơi xuống giữa hồ, tay vẫn luôn giữ chặt Thiên Thư cũng lập tức buông lỏng, Thiên Thư đã rời tay bay ra ngoài trượng!

Thần Hành sắp mừng như điên, đứng tại chỗ lên tiếng cười dài nói: “Ha ha! tiện nhân thần mẫu ngươi cuối cùng không chịu nổi nữa sao? Hôm nay Thiên Thư rốt cục cũng rơi vào tay bọn toạ rồi!”

Tiếng nói vừa dứt, Thái Bảo thần hành đã không còn để ý đến sống chết của Thần mẫu nữa, thân hình bắn ra như điện, trực tiếp quán lấy Thiên Thư giữa không trung!

“Thần – Mẫu!”

Tuyết Duyên gào thét điên cuồng, cho dù nàng mang thương thế vốn có ra sao, lập tức dốc hết toàn lực đánh về phía thần mẫu, nhưng dù nàng đã nhanh nhưng vẫn không nhanh bằng một người!

Không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân!

Chỉ vì Ma Ha Vô Lượng một mực tiềm tàng trong cơ thể thần tử đã bị dẫn phát từ trước, với lực lượng trước mắt của hắn, đương nhiên có thể so sánh với năm thành Di Đại Thần Quyết của Trình Quán!

“Khèn” một tiếng! Bộ sáu người như một mũi tên đen phát sau mà tới trước, “Phụp” một tiếng đã rơi về hướng thần mẫu mặt hồ, chỉ thấy thần mẫu hấp hối, mạng ở sợi tóc; lúc này tuyết duyên cũng đã lướt tới, bộ kinh vân lại đột nhiên nói với nàng: “Thần mẫu nhất”.

“Vậy thì cử ta tới cứu sống!”

“Ngươi một...”

“Mau hỗ trợ Nhiếp Phong!”

Nhanh trợ... Nhiếp Phong?

Tuyết Duyên nghe vậy, trong lúc nhất thời không hiểu vì sao sông lại trợ giúp Nhiếp Phong. Y quay đầu nhìn lại, lập tức thấy một cảnh tượng!

Hóa ra vừa rồi Thần mẫu vừa bay ra khỏi Thiên Thu từ lúc rơi xuống hồ, Thái Bảo thần hành vốn tưởng rằng đó là vật trong túi mình, chỉ dùng Bộ Kinh Vân gấp gấp cứu Thần mẫu trở về: Nhất định không thể lưỡng phương chiếu cố, cùng hấn tranh đoạt Thiên Thu!

Ai ngờ, Nhiếp Phong phản ứng cực nhanh, cũng vượt xa dự liệu của Thái Bảo thần hành! Ngay khi Bộ Kinh Vân xông ra chặn lại cứu thần mẫu, Nhiếp Phong cũng biết rõ chuyện quan trọng trước mắt mình, nhất định phải bước vào kinh vân để cứu thần mẫu, dùng tốc độ nhanh nhất của mình...

Ngăn cản Thái Bảo Thần Hành đoạt được Thiên Thu!

Mà thân pháp của Nhiếp Phong cực nhanh, cũng tuyệt đối không thể khinh thường! Thái Bảo thần hành vốn tưởng rằng tất cả mọi người ở trong động này, không một ai có thể nhanh hơn gã!

Nhưng hấn đã sai rồi!

Nhiếp Phong! Vĩnh viễn gặp nhanh...

Nhanh hơn!

“Bụp” một tiếng! Ngay tại lúc Thái Bảo Thần Hành sắp cướp lấy Thiên Thu, một cái chân như đao kinh đột nhiên hướng đến mu bàn tay kia mà nhanh chóng quét tới!

Thái Bảo Thần Hành liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy sức lực quét đến gần là Nhiếp Phong, lập tức hừ lạnh một tiếng, trở tay tóm lấy, định tóm lấy chân Nhiếp Phong hất văng hấn ra!

Chất liệu “Rắc rắc” một tiếng, một trảo này rõ ràng thất bại! Hóa ra một cước này của Nhiếp Phong không quét trúng bàn tay Thái Bảo thần hành mà hời bằng điện quang hỏa thạch. Thế chân hấn đột nhiên chuyển động, ngược lại cuốn thiên thu giữa không trung lại “Phốc” một tiếng, quét bay Thiên Thu ngay tại chỗ, bay thẳng lên cao đến hai mươi trượng!

Thần Hành Thái Bảo không khỏi cười lạnh:

“Nhiếp Phong! Không thể tưởng được lần trước cùng ngươi giao thủ, ngươi còn chưa có lần này nhanh! Ngươi vậy mà gặp nhanh càng tốt! Tốt! Ngươi cuối cùng cũng không làm bốn tóa thất vọng! Cuối cùng vẫn là một đôi thủ đáng để Thái Bảo thần hành ta nhất giết!”

“Chỉ cần đợi thêm một thời gian nữa, ngươi tuyệt đối có tư cách tranh cao hơn một ngày với kỳ tài trong Thần tộc chúng ta!”

Nhiếp Phong nhìn thẳng vào thần hành Thái Bảo, nghiêm mặt nói: “Nhiếp Phong ta cũng không tận lực tranh giành một ngày dài ngắn với người đảm bảo! Cho tới nay ta cũng chỉ làm chuyện mình nên làm! Một người làm theo lý do này! Đúng như hôm nay!”

“Nếu không phải ngươi thề sẽ đoạt được thiên thư kia không chế Thiên Thần chi kiếp, ta căn bản không muốn tiếp tục quần nhau với ngươi nữa! Nhưng ngươi lại kiên trì muốn làm chuyện họa Duyên Thần Châu thương sinh này, Nhiếp Phong ta cũng nhất định...”

“Phụng bồi đến cùng!”

Thái Bảo Thần Hành điên cuồng cười nói: “Được! Chúng ta hôm nay xem ai đạt được quyền thiên thư kia trước! Ai có thể kiên trì đến cùng!”

Tiếng nói vừa dứt, Thái Bảo thần hành đã tung người nhảy lên, đánh thẳng về phía Thiên Thư đang lơ lửng giữa không trung! Y không đi trước mà đối phó Nhiếp Phong, hoàn toàn là nhờ y biết tình thế trước mắt, nên vẫn tranh thủ thời gian cướp Thiên Thư về tay mới là thượng sách!

Nhiếp Phong đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng để Thái Bảo Thần Hành thành công như thế. Ngay lúc Thái Bảo Thần Hành thả người nhảy lên, Nhiếp Phong cũng phi thân lên, thân pháp nhanh chóng, tuyệt đối không thua kém gì Thần Hành Đại Bảo!

Nhưng mà, hai người lần này toàn bộ tinh thần trên tốc độ long tranh hổ đấu, tựa hồ hoàn toàn xem nhẹ một người.

Đúng lúc hai người đã tung người lên cao tới mười trượng, một bóng người đột nhiên giết ra từ trong ngang người, “vù”

một tiếng! Không ngờ Thiên Thư còn cách khoảng hai người đến hai trượng...

Cầm chặt lấy tay!

Thần Hành Thái Bảo và Nhiếp Phong giật mình tại chỗ! Chỉ vì người đã cầm chắc Thiên Thư trong tay, vốn là một người không thể nào nhanh hơn hai người bọn họ! Người này đã bị thương nặng, tuyệt đối không thể so với hai người được!

Chỉ là, người này có thể đạt được Thiên Thư trước hai người, hoàn toàn nói chuyện giữa Thần Hành Đại Bảo cùng Nhiếp Phong, người này đã khởi hành từ một phương hướng khác sớm hơn, cho nên mới có thể đoạt được Thiên Thư từ ngang tàng!

Mà người đoạt được Thiên Thư từ Hoành Không phải ai khác, chính là ——

Tuyệt!

Duyên!

“Tuyệt Duyên...Cô nương?”

Mắt thấy tuyết duyên đã ở trong tay, Nhiếp Phong hiển nhiên vui mừng ra mặt, nhưng Thái Bảo thần hành lại đột nhiên biến sắc, tái xanh mặt kêu to:

“Được!”

“Tiện nhân nhà ngươi năm lần bảy lượt phá hỏng chuyện tốt của ta với Nhiếp Phong! Hôm nay Thái Bảo thần hành ta sẽ không tha cho ngươi!”

“Các ngươi, hôm nay tất cả đều phải đưa cho ta!”

“Chết đi!”

Chữ chết chợt hiện ra, toàn thân Thái Bảo Thần Hành phát ra ánh sáng đỏ! Rõ ràng, gã lại lần nữa thúc giục Bất Thế Thần công - “Thần Thiên Cực”, thế phải đặt Nhiếp Phong và Tuyết Duyên vào chur tử địa...

Bên này, Bộ Kinh Vân đã hiệp theo Thần Mẫu đang hấp hối rơi xuống bên hồ, không nói lời nào, ngay lập tức đã dùng song chưởng chống đỡ sau lưng nàng, mong mau chóng dùng

chân khí, khiến cho nàng bị Huyết Lôi oanh kích “Trời long đất lở” nằm bên trong bình phục!

Trón liệu song chương của thần mẫu đã phủi lung, vẻ mặt của thần chết lạnh lẽo âm trầm ngay tại chỗ khẽ động!

Ngoại trừ người chết, hấn chưa bao giờ thấy qua một người tâm mạch suy yếu như vậy, suy yếu đến mức tâm mạch đã ngừng lại, giờ phút này, mẫu thân quả thực không khác gì người chết!

“Không...có...có... Dừng...” Thần mẫu trong lúc gần chết cảm thấy bộc phát chân khí cứu nàng, mặc dù đã chìm vào hôn mê, nhưng nàng vẫn thở ra một hơi, nói như đứt quãng: “Ta... Tâm mạch...đã bị... huyết lôi...đã hoàn toàn... nát nát, người.... cứu không được... Ta...”

“Kinh... Vân, ta.... Thằng... con, người... bớt về... cái này... tích lũy, nội lực, một hồi... Toàn lực tái chiến... Thần... Thái...Thái Bảo....”

Mắt thấy thần mẫu sắp chết, nhưng hấn vẫn nghĩ, mặt lạnh Bộ Kinh Vân lại xanh mét, một sự không cam lòng thương thiên muốn nữ tử này chết đi, hấn bỗng dung trầm giọng nói: “Thần _____ “

“Me.”

“Người một...”

“Không được nói chuyện.”

“Được, được, một...”

“Để ta cứu người!”

Giọng điệu của tử thần giống như mang theo giọng nói mệnh lệnh, duy Thần mẫu biết không còn tính nết của A Thiết, từ trước đến nay đều là ngoài lạnh trong nóng, hấn không cho nàng nói sau, hoàn toàn là vì muốn nàng sống thêm một hơi, để cho hấn có thể nghĩ nhiều hơn một khắc nữa, nghĩ cách giúp nàng tiếp tục sống sót!

Mặc dù hấn không nhớ nổi hồi ức ngày đó thần mẫu hóa thân trở thành mẫu thân, nhưng tử thần còn có một viên trung tâm ẩn sâu trong xương lạnh sau lưng thần mẫu...

Thế nhưng, mặc dù thần mẫu hiểu rõ hành động của Bộ Kinh Vân lần này là một lòng muốn tốt cho nàng, nàng vẫn nói như đứt quãng: “Nhưng mà...ta hiện giờ.... bị thương... đến... Chân... đúng vậy... ta.. đã... Phản hồn... Không còn.. thuật...”

“Con... con, được rồi, con... người.... vứt bỏ.. Ta... Mẹ....”

“Ta... Thực sự... không muốn... liên lụy... Người, người nên... Tuyết Duyên... Lại... cố gắng ở một đêm... Một cuộc đời...”

Giọng điệu Bộ Kinh Vân lại kiên định như cũ, thật ra ngay từ đầu sự tình đã trở nên lập trường cùng giọng điệu của thần tử vẫn không hề thay đổi, nhưng nghe hẳn nói như chém đinh chặt sắt: “Ta...”

“Bộ kinh vân cả đời!”

“Đã bỏ lỡ nghĩa phụ tốt nhất với ta rồi!”

“Kể từ đó bắt đầu.”

“Trong lòng ta từng âm thầm thề.”

“Cuộc đời này ta sẽ không bỏ lỡ thêm một...”

“Người thật sự vì ta!”

“Hôm nay...”

“Ta chẳng những không thể bỏ qua “Nàng”!”

“Cũng không thể vứt bỏ người – thần mẫu!”

“Ta lại không tin - “

“Ta không cách nào cứu sống người!”

“Hiện giờ...”

“Đạo chân khí này...”

“Thì thế nào?”

Bộ Kinh Vân nói đến đây, Thần mẫu cảm thấy một cỗ chân khí đột nhiên từ trong lòng bàn tay Kinh Vân tiến vào trong cơ thể mình, nói cũng kỳ quái! Luồng chân khí này vừa mới nhập vào cơ thể, thần mẫu lại thoải mái không nói nên lời! Trong

lòng nàng vừa động, chỉ giam luồng chân khí này nàng tương đối quen thuộc, đó hẳn là ——

“Diệt... Thế... Ma... Thân?” Thần mẫu không cách nào tin tưởng, Bộ Kinh Vân sẽ truyền lại năm phần diệt thể ma mà nàng từng truyền cho nàng, không ngờ lại hồi phục vô hạn khiếp sợ nói: “Cháu... Người... Sao có thể... diệt thể ma... chân khí... Trái... Cho ta...”

“Người... Là Ma... Ha Ha vô lượng... Có chỗ dựa... Diệt thể... Ma... Kích phát, không... Người chỉ biết... Như Nhiếp Phong... Thứ... Không thể giấu... giấu... Trong cơ thể... Ma Ha vô... Trùng lượng..... Vận... Dừng...”

“Tiếc... tiền... thần... Thái Bảo... thần... Thiên cực... Bắc cực... Cường hoành, nhất định... Người phải xuất ra... Ma Ha Ha... Vô lượng... Dẫn động thể nội Nhiếp Phong... Trong Ma Ha vô lượng... Cùng người hợp bích, mới có... Một tia... Thắng... Vọng, người...”

“Sao... có thể... vì ta... mà hi sinh... Mình như vậy... Hiểm có... thủ thắng... Cơ... Hội?”

Từ trước đến nay Diệt Thể Ma thân và Di Thiên Thần Quyết đều có nét kỳ diệu “Khởi tử hồi sinh”, hướng chỉ dưới con mắt của Thần mẫu chỉ là gần chết, vẫn còn chưa hết khí tuyệt, tin tưởng mặc dù năm phần Diệt Thể Ma thân không hoàn chỉnh, cũng không thể cứu nàng ra khỏi biên giới tử vong. Nhưng cho dù là Thần Mẫu cực đoan không muốn vì cứu mình mà làm hỏng bước tiến, nhưng lúc này cả người nàng ngay cả nửa điểm kinh đạo cũng không có!

Nàng căn bản không thể ngăn cản Bộ Kinh Vân nói liền thân thể Diệt Thể Ma cho bản thân!

“Con... con trai, không... Phải, mẹ... Thật sự không muốn... Con như vậy... Đi xuống, tiêu diệt... Thể Ma thân... đã là duy nhất... có thể làm con vận dụng... Ma Ha vô lượng, con mau buông ra... Ta...”

Bộ Kinh Vân lại như đã tính trước, nặng nề đáp: “Thần...”

“Mẹ.”

“Người ——”

“Sai rồi.”

“Ta nghĩ ra rồi...”

“Không cần diệt thể ma thân...”

“Cũng có thể dẫn phát vô lượng Ma Ha!”

Thần mẫu ngẩn ra, thất thần nói: “Cái gì? Ngươi... lại nghĩ ra... cho dù không cần... diệt thể ma thân... Thân, cũng... Nhưng... Dẫn phát Ma Ha... Vô lượng? Cái kia...”

“Đến... Nội tình là... Phương... Pháp?”

Bộ Kinh Vân cũng trả lời theo, nhưng một cánh tay vẫn luôn đặt sát sau lưng Thần Mẫu, đột nhiên duỗi về phía eo Thần Mẫu...

A...? Rốt cuộc hấn muốn làm gì?

“Phanh bành” hai tiếng! Bất ngờ Nhiếp Phong và Tuyết Duyên bị đánh bay ra ngoài mấy trượng, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất!

Nhìn hai người khắp người mình đầy thương tích, hiển nhiên đã bị Thần Hành Đại Bảo đánh nhiều lần trọng thương, thể nhưng mặc dù Tuyết Duyên đã bị thương, trong tay còn nắm chặt quyển Thiên Thư kia, quyển Thiên Thư quan hệ đến thương sinh diệt kiếp!

Về phần Nhiếp Phong, mắt đột nhiên nhìn lại: Chỉ thấy trên người y bị thương càng nhiều, thậm chí khóe miệng cũng đã chảy ra máu tươi.

“Cũng có thể dẫn phát vô lượng Ma Ha!”

Thần mẫu ngẩn ra, thất thần nói: “Cái gì... cái kia? Ngươi... lại nghĩ ra... Cho dù không cần... diệt thể ma... Thân, cũng... Nhưng... sợ... Ma Ha Ha... Vô... lượng? Cái kia...”

“Đến... Nội tình là... Phương... Pháp?”

Bộ Kinh Vân Tĩnh không trả lời, nhưng một đôi tay vẫn luôn đặt sau lưng Thần Mẫu đã vươn đến eo Thần Mẫu...

A...? Rốt cuộc hấn muốn làm gì?

“Phanh bành” hai tiếng! Bất ngờ Nhiếp Phong và Tuyết Duyên đều bị đánh lăn lộn mấy vòng trên mặt đất.

Nhìn hai người khắp người mình đầy thương tích, hiển nhiên đã bị Thần Hành làm cho thêm trọng kích, thế nhưng mặc dù Tuyết Duyên đã bị thương, trong tay còn nắm thật chặt quyển Thiên Thư kia, quyển Thiên Thư quan hệ đến thương sinh diệt kiếp!

Về phần Nhiếp Phong, mắt đột nhiên nhìn lại, chỉ thấy trên người y bị thương càng nhiều, thậm chí khóe miệng cũng đã chảy ra máu tươi.

Bởi vì Tuyết Duyên thủ hộ đã bị thương càng thêm tổn hại, cùng với Thiên Thư trong tay nàng, Nhiếp Phong đã dốc hết toàn lực; y vẫn luôn dùng “Khinh công” sở trường nhất của mình, không ngừng “Giảo linh” đối với Thái Bảo Thần Hành, “Ách kích”, cuối cùng cũng ngăn cản y không ít thời gian!

Đáng tiếc chính là, Ma Ha vô lượng một mực tiềm tàng trong cơ thể hắn, thật sự phải bộ bộ kinh vân dẫn phát ra đó mới có thể làm được! Nếu hắn có thể sử dụng Ma Ha vô lượng mà nói, chiến tích hôm nay sẽ – hoàn toàn sửa đổi!

Chỉ là, dù trên người hắn đã có nhiều vết thương, Nhiếp Phong vẫn càng đánh càng hăng, dù cho Thái Bảo thần hành đang từng bước tới gần, Nhiếp Phong xoay người một cái, lại bảo hộ ở trước mặt tuyết duyên!

Thái Bảo Thần Hành nhe răng cười:

“Ha ha! Nhiếp Phong! Bồn tọa thực sự bội phục ngươi thể chết cũng phải bảo vệ dũng khí quyển Thiên Thư kia, nhưng, chỉ sợ hôm nay dù ngươi cố gắng thế nào cũng không thể giữ chặt cuốn Thiên Thư này được! Bởi vì...”

Nói đến đây, ánh mắt Thần Hành Thái Bảo bất ngờ rơi vào sau lưng Nhiếp Phong, vừa mới nói tiếp:

“Các ngươi lợi hại nhất là giết Bộ Kinh Vân, bây giờ xem ra đã không còn là do các ngươi giết nữa rồi! Hắn, xem ra đã không còn uy hiếp được bản tọa nữa rồi! Hắc hắc hắc hắc...”

Cái gì? Thái Bảo thần hành lại cho rằng vốn đã có thể tùy ý vận dụng Ma Ha Vô Lượng Kinh Vân. Đối với hắn đã khó thành uy hiếp? Hắn dựa vào cái gì nói như thế?

Nhiếp Phong và Tuyết Duyên nhìn theo ánh mắt Thái Bảo Thần Hành, bất ngờ bọn họ phát hiện không biết từ lúc nào,

Kinh Vân và Thần Mẫu đã đột ngột phi thân đến đứng sau lưng bọn họ!

Càng khiến Nhiếp Phong và Tuyết Duyên có chút kinh ngạc, đó là thần mẫu vừa rồi vốn hơi thở mong manh, bây giờ cũng đã hồi phục tức giận, lại còn có thể giương người bay lượn, rõ ràng, nàng đã vượt qua thời khắc sinh tử...

“Thần... Mẫu?” Thấy Thần mẫu lần nữa hồi phục sinh khí, Nhiếp Phong và Tuyết Duyên không khỏi mừng rỡ, nhưng Thần mẫu còn chưa kịp đáp lại, Thái Bảo thần hành lại đột nhiên đắc ý cười nói: “Hắc hắc! Cuối cùng nhìn thấy chưa? Thần mẫu các ngươi kính trọng nhất, vừa rồi còn yếu ớt như tờ, bây giờ lại một lần nữa bùng bùng sinh khí. Các ngươi cho rằng, tại sao nàng lại đột nhiên chết đi sống lại?”

Đúng vậy! Nhiếp Phong và Tuyết Duyên cũng lập tức nghĩ tới, tại sao thần mẫu lại đột nhiên khởi tử hồi sinh? Chẳng lẽ...

Hai người không hẹn mà cùng nhìn lại Bộ Kinh Vân một mực im lặng, nhưng thấy bộ Kinh Vân lúc này khuôn mặt một mảnh tĩnh mịch, dường như vừa mới hao tổn không ít nội lực., Lúc này, Thái Bảo thần hành lại hăng hái nói: “Ha ha! Các ngươi không cần xem Bộ Kinh Vân nữa! Bồn tọa phỏng đoán, thần mẫu các ngươi đột nhiên khởi tử hồi sinh, chắc là vì Bộ Kinh đã trả lời Ma thân diệt thể vốn có thể dẫn động Ma Ha vô lượng cho nó. Hắc hắc! Suy đoán của bồn tọa không tệ chút nào chứ?”

Thần Hành Thái Bảo thật sự liệu sự như thần! Nếu nói là giao hoạt cơ trí, hẳn tuyệt đối không kém thần ngày đó! Chỉ là, Bộ Kinh Vân mặc dù đã bị Thái Bảo Thần Hành đoán trúng thực lực của mình lúc này, nhưng vẫn vạn biến bất động. Hắn chỉ chậm rãi nói: “Cho dù một...”

“Ta đã không còn Diệt Thể Ma Thân.”

“Ta một”

“Vẫn có phương pháp đối phó với ngươi!”

Đáng tiếc nghe nói Bộ Kinh Vân tự tin như vậy, Thái Bảo thần hành lập tức lộ ra một tia khinh thường cười lạnh, nói: “Thật không? Ha ha! Đáng tiếc ta nhìn ngang ngươi, tính toán ra bên cạnh ngươi có bản lĩnh gì mà tùy ý sử dụng Ma Ha vô lượng!

Người đã không có cách nào lại tùy ý sử dụng Ma Ha Vô Lượng, cũng căn bản không có phương pháp nào có thể thắng được Thần Thiên Cực của ta! Nói cách khác, Thần Thiên cực kỳ của ta đã là vô công mạnh nhất hiện nay!”

“Nói thẳng đi, ta đã không có nhẫn nại dây dưa với các người nữa! Bộ kinh vân, Nhiếp Phong, Tuyết Duyên, thần mẫu! Các người hôm nay ngoan ngoãn xuống đi...”

“Địa Ngục đi!”

Thần Hành Thái Bảo vừa nói ra, toàn thân lập tức lại nổi lên một đạo hào quang, bộ kinh vân, Nhiếp Phong, Tuyết duyên và Thần mẫu thành linh đồng loạt cảm thấy, trong động bỗng chốc tràn ngập một lực ép cực độ bành trướng đáng sợ!

Luồng áp lực mệnh mông này nặng tựa ngàn cân ép từ trên xuống dưới, lập tức ép Bộ Kinh Vân tới không thở nổi, mặt đất dưới chân cũng bắt đầu nổ tung, phẳng phất luồng áp lực vô hình này thế phải ép bọn họ xuống phía dưới địa ngục mới bỏ qua!

“Ha ha! Cảm nhận được chưa? Đây chính là ‘Nhất Cực’ của bốn tọa ‘Vãng Sinh Địa Ngục’! Ta muốn dùng khí kinh vô hình đem toàn bộ các người ép xuống dưới mặt đất, cho đến khi các người hít thở không thông thì thôi!”

Thái Bảo Thần Hành nói xong, toàn thân tỏa hào quang rực rỡ, chân đám người Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng không chịu nổi lực ép vô hình này nữa, toàn bộ chui vào trong mặt đất. Nhưng mà, Bộ Kinh Vân giờ phút này vẫn thờ ơ với toàn bộ lực ép trước mắt!

Ánh mắt hẩn mờ hồ hiện lên một tia quang mang, tiếp theo, toàn thân hẩn bắt đầu phát ra một cỗ —— Hồng khí!

Hồng khí?

Tuyết duyên bên cạnh thấy thế, lập tức giống như nhìn ra cái gì đó, sững sờ nói: “Hồng... Khí? Người...”

Thế nhưng Bộ Kinh Vân cũng không khiến nàng có chút lo lắng nào. Nàng đặt câu hỏi, hẩn đột nhiên cao giọng nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp...”

“Gió!”

“Chuẩn bị!”

Nhiếp Phong lập tức ngạc nhiên, không rõ Bộ Kinh Vân muốn tìm hấn chuẩn bị cái gì, chỉ là trong lúc hấn kinh ngạc, hấn vội vàng cảm thấy hai chân mình đã xuống cầu vồng, thành linh bị một cỗ lực lượng cường đại vô luân kéo ra khỏi mặt đất, toàn bộ người hấn đã bị cỗ lực lượng này nhanh chóng vụt lên không trung hơn mười trượng!

“Ma Ha... Nguyên lượng?” Nhiếp Phong không khỏi cảm thấy hoảng sợ, chỉ vì thân hình hấn bị cỗ lực lượng này rút lên giữa không trung, đồng thời hấn cũng liếc thấy Bộ Kinh Vân cùng lúc rời mặt đất thăng lên giữa không trung, bộ kinh vân toàn thân có khí tức màu đỏ so với trước mạnh hơn. Hấn, nguyên lai đang sử dụng Ma Ha Ha vô lượng?

Nhưng bộ kinh vân không phải đã đưa diệt thể ma thân quán hồi cho thần mẫu, vì sao hấn còn sử dụng Ma Ha Vô Lượng?

Tuyết Duyên lo lắng vạn phần, quay lại hỏi: “Thần... mẫu, kinh vân... vì sao còn có thể dùng Ma Ha Vô Lượng? Chẳng lẽ hấn... Hấn...”

Không cần tiếp tục làm khó nữa! Thần mẫu đã gạt đầu thẳng, khẳng định trong lòng Tuyết Duyên sợ hãi:

“Hài tử, ngươi đoán được một điểm... Không sai! Đứa nhỏ Kinh Vân này vừa vận đem Diệt Thể Ma thân trả lại cho ta, đồng thời lấy ra ba viên huyết lôi ta đặt ở thắt lưng! Hấn đã đem ba viên huyết lôi... ăn vào hết!”

Thần mẫu vừa nói ra lời này, không chỉ Tuyết Duyên khiếp sợ cực độ, thậm chí Nhiếp Phong bị lực lượng kinh vân trên không trung làm cho tâm lý cũng đột ngột trầm xuống, nói: “Cái gì...? Vân sư huynh hấn lại ăn vào ba viên huyết lôi? Cái kia... máu trong cơ thể hấn chẳng phải... sẽ giống như thần mẫu vừa rồi... Nổ tung? Nhưng... lực bạo tạc này sẽ khiến hấn...”

Thần mẫu nói: “Không sai! Sức mạnh bạo tạc của một viên Huyết Lôi đã có thể làm tổn thương bản thân nghiêm trọng, huống chi là ba viên đồng phục? Kinh vân... Cho dù hôm nay hấn không chết, chỉ sợ kinh mạch trong cơ thể cũng sẽ nghịch

loạn. Không thể dùng Ma Ha giới thêm một đoạn thời gian dài nữa! Nhưng...”

“Ba khóa huyết lôi trước mắt này, cũng là phương pháp duy nhất mà ngày nay hắc có thể dẫn phát Ma Ha giới vô lượng trong thể nội! Ba khóa huyết lôi cộng lại với nhau lại có lực lượng bộc phát kinh người: nhất định cũng có thể dẫn phát lực lượng kinh thể - Ma Ha Vô Lượng!”

“Ta... Tuy rằng không muốn hắc dùng phương pháp này để khơi mào Ma Ha vô lượng của chính mình, nhưng hắc đã kiên trì muốn làm như vậy, ta, cũng vì một đứa con như vậy... Kiêu ngạo!”

Thần mẫu nói lời này cũng không phải không có gì phải bi ai, đôi mắt sau mặt nạ mơ hồ như có lệ quang, chỉ vì bộ kinh vân lần này dùng Huyết Lôi động Ma Ha vô lượng, sẽ tự chiêu mình tạo ra ác quả, trước mắt cũng không thể hoàn toàn dự tính và khẳng định...

“Kinh... Vân...” Tuyết Duyên nghe Thần mẫu nói, một mặt nhìn bộ pháp vận khí toàn thân trên không trung, giống như xem thường. Nàng vạn liệu không đến, ngày đó A Thiết ngăn cản đã tâm vạn thể của “Thần”, không tiếc lực chiến đấu đến cùng! Hôm nay, kinh hãi vì ngăn cản đã tâm của Thái Bảo thần hành, cũng không tiếc mình kết cục tự hại mình...

Thật ra, tuy rằng trước đó nàng đã từng nói hắc không phải A Thiết ngày đó, nhưng hắc chỉ là nhất thời không nhớ nổi chuyện lúc trước, không nhớ nổi cảm giác kia mà thôi, nhưng mà nguyên do sâu xa, ở sau lưng lạnh lùng của hắc, hắc chính là A Thiết khí nóng...

Vẫn là nam nhân đặc sắc đáng để tuyết duyên và thần mẫu vì hắc mà kiêu ngạo!

Mà ngay lúc mọi người còn đang suy tư, từng luồng khí đỏ kinh mây bao phủ toàn thân, xem ra hắc đã thu lại lực bạo tạc của sấm sét khiến Ma Ha vô lượng vốn ẩn núp bấy lâu nay, nhưng lại nghe hắc nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp Phong!”

“Chiến ——”

“Vây đi!”

Đúng vậy! Lúc này, hết thầy cũng không nên nhiều lời! Thời điểm bản thân chân chính “Quyết nhất thắng bại”! Huống chi Bộ Kinh Vân lần này lấy Huyết Lôi dẫn phát Ma Ha vô lượng, mục đích chính là lấy Ma Ha vô lượng trong cơ thể Nhiếp Phong kích phát Ma Ha vô lượng hợp bích! Hai người bọn họ chỉ có một cơ hội hợp sứ Ma Ha vô lượng! Sau chiêu này, Bộ Kinh Vân cũng không biết huyết lôi sẽ mang tới hậu quả khủng bố bức nào cho mình!

Bởi vậy, đây đã là chiêu cuối cùng của hắn và Nhiếp Phong! Cũng là chiêu cuối cùng quyết định sinh tử!

Mà ngay khi hai chữ “chiến” trong Kinh Vân đồng thời phun ra, người của hắn cũng bắt đầu không ngừng lượn vòng quanh Nhiếp Phong, ở chỗ trung tâm Nhiếp Phong, Ma Vực trong cơ thể vô lượng phảng phất cũng bị nó kích phát, người của hắn cũng bắt đầu cùng Bộ Kinh Vân đồng thời xoay chuyển...

Hề Hề, Hách Địa, nghe “Ừ ừ” một hồi tiếng nước tựa như sấm sét, ở dưới hai người không ngừng xoay tròn du tẩu, trong khoảnh khắc hình thành một cỗ gió lốc, lực hút của cơn gió xoáy này mạnh mẽ chưa từng có, ngay tại chỗ kéo dài một tiếng “sắc nước hồ” cách mặt đất, cùng gió lốc nổi lên một chỗ, trong chốc lát, giữa không trung động lại xuất hiện một đạo vòi rồng hùng hồn to lớn vô cùng, giống như Thần Long giáng thế!

Mà bên trong trung tâm lốc xoáy vô cùng lớn này, có hai bóng người cực kỳ hiếm thấy đang không ngừng xoay quanh...

Gió!

Vân!

A...? Ma Ha của bọn họ dưới huyết lôi, thật sự hoàn toàn thành công hợp bích!

Không sai! Ma Ha vô lượng trong cơ thể bọn họ đã hoàn toàn hợp lại làm một, trở thành Ma Ha Vô Lượng mạnh hơn vô số lần!

Bởi vì ngay khi lốc xoáy xuất hiện giống như thần long này, bốn phía trong động bỗng tràn ngập một cỗ khí thế vô thượng, duy ngã độc tôn, xung quanh tượng thiên Phật đột nhiên bị thiên song Phật nhãn ép đến vết sét oanh kích, thoáng như

thiên thần cùng khóc, phảng phất thiên địa đều đã bị xúc động, thần phật cũng muốn quỳ xuống!

Cùng lúc đó, cự Phật mà Thái Bảo Thần Hành Thái Bảo vẫn luôn đạp trên mặt hồ, cũng đột nhiên không chịu nổi khí thế khoáng đạt mà ngay cả Thần Phật cũng muốn quỳ xuống này. “Àm” một tiếng nổ tung thành từng khúc, chìm vào đáy hồ! Thần Hành Đại Bảo lập tức không mượn lực đặt chân, mà ta làm vậy còn không làm khó được hắn, hắn lại có thể “Thần Thiên Cự” lơ lửng giữa không trung!

Mà cho dù có cả Thiên Phật cùng cự Phật cũng sợ cỡ Hợp Bích Ma Ha này, nhưng thần hành Thái Bảo vẫn khí định thần nhàn như cũ, thấy hắn vẫn cương cường vô cùng cười nói: “Phong Nguyên Tương, Vân Vô Thường, Ma Ha Vô Lượng...”

“Đây chính là cái gọi là sức mạnh vô địch mà lão thất phu kia ngộ ra sau cùng sao? Quả nhiên đoạt trước một tiếng!”

“Đáng tiếc theo bản tọa biết, hai người các ngươi lập tức đặt tên là Hợp Bích, cũng chỉ có thể gọi là Thần Ngũ Thành Ma Ha Vô Lượng, mặc dù uy lực đã đủ kinh thiên động địa, đủ kêu quỷ khóc sói tru, nhưng —— “

“Thần Thiên cực kỳ của Thái Bảo thần hành của ta cũng là vật đoạt được từ Cự Cự Đạo, bản tọa không tin. Lấy mười phần công lực của ta, Thần Thiên cực kỳ có công lực, các ngươi sẽ không thắng được năm phần mười Ma Ha vô lượng của các ngươi!”

“Bộ kinh vân Nhiếp Phong! Chiêu này bản tọa dùng hết với các ngươi!”

“Chúng ta chỉ một chiêu định thắng bại! Xem xem ai mới là người mạnh nhất trong chúng sinh tam giới — Chân Thần đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Thái Bảo thần hành cũng không dám lãnh đạm nữa, mà điên cuồng thúc giục toàn bộ công lực của Thần Thiên Cự. Nhất thời, tiên quang, làm người khác choáng váng, không dám nhìn thẳng!

Cùng lúc đó, Thái Bảo thần hành cũng vọt lên, chỉ nghe một tiếng “Ba” vang lên! Người gã ở giữa không trung bất ngờ bắn ra kinh kích như một thanh cự đao hào quang vạn trượng,

nhanh chóng bổ tới trung tâm của vòi rồng Phong Vân Ma Ha vô lượng, chính là thức thứ mạnh nhất của Thần Thiên.

“Cực Đạo!”

Nhanh! Hoàn toàn nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!
Hoàn toàn nhanh đến mức mắt thường khó có thể nắm bắt:

Hai cỗ lực lượng có một không hai ở giữa không trung cấp tốc tới gần đối phương, mắt thấy trong nháy mắt liền muốn cứng đối cứng, Tuyết Duyên và Thần Mẫu đang nằm trên mặt đất không khỏi toát mồ hôi lạnh, trong lòng kinh hoàng!

Nhưng mà, trong lòng hai nàng cũng không thể cuồng loạn được bao lâu, bởi vì ngay khi mồ hôi lạnh của mình còn chưa chảy xuống khỏi mặt các nàng thì đột nhiên giữa không trung trong động vang lên một tiếng nổ mạnh tựa như diệt thiên diệt địa!

A...? Cứng rắn rồi! Hai cỗ lực lượng kinh thế rớt cuộc cũng lấy cứng chọi cứng!

Chỉ không biết, một đao của Thái Bảo thần hành có thể phá vỡ lõi xoáy cực lớn của Phong Vân Ma Ha hay không?

Mà phong vân cuốn lên một vòi rồng khổng lồ, có thể nhất cử đem cả Thần Hành, Thái Bảo lẫn người cầm đao chém nát hay không? Đánh ra ác ma đáng sợ nhất nhân gian sau khi kế thần phục này?

Còn có, cho dù là Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đánh một kích này thật sự có thể tàn diệt Thái Bảo thần hành, dùng huyết lôi kích phát bộ kinh vân vô lượng trong cơ thể mình, sau khi thức Ma Ha vô lượng này qua đi...

Sẽ vì tử thần mà mang đến kết cục đáng sợ như thế nào?

Ác quả?

Khoảng thời gian bất đắc dĩ giữa hắn và Tuyết Duyên này, sẽ làm sao sau khi kết thúc hết thầy ca đài...

Tạ Hồi?

Chương thứ hai mươi hai, lòng ta chưa chết.

Huyết, đại bộ tượng huy “Thất bại”!

Chỉ có người chiến bại, mới có thể chảy nhiều máu hơn!

Giờ phút này, thế giới thủ kiếp trong phong vân và lôi điện của Thái Bảo Thần Hành chạm vào nhau, phô thiên cái địa đều là “Huyết hóa”, nhìn thật một điểm, đó rõ ràng là Phong, Vân...

“Trung”!

A? Chẳng lẽ bộ kinh vân cùng Nhiếp phong hợp nhất Ma Ha Ha vô lượng, đã thất bại?

Không biết! Chỉ biết Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong sử dụng Ma Ha Vô Lượng, sau đó hấn nuốt xuống hai viên huyết lôi, đã hoàn toàn bắn ra ở trong máu của hấn, cho dù là cực đao của Thái Bảo thần hành không có thương tổn hấn, ba viên huyết lôi tại Ma Ha Vô Lượng sử dụng, đã đồng thời đánh bộ kinh vân ngũ tạng lục phủ “Trời long đất lở”, toàn thân gân mạch phún phún huyết!

Sau khi huyết lôi bộc phát, hấn ta càng giống như mất đi lực lượng toàn thân, suy sụp rơi nhanh xuống phía dưới!

Hấn cùng Nhiếp Phong thật sự thua?

Không! Bọn họ không hề thất bại!

Chỉ vì bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong huyết hoa tuy tràn ngập bầu trời, nhưng máu của bọn họ chảy ra lại không phải là nhiều nhất! Trận chiến này người đổ máu nhiều nhất, lại là hấn!

Thái Bảo thần hành!

Đó là một vị Thần Hành Thái Bảo đã rơi xuống hồ lớn, da thịt toàn thân đã bị Ma Ha vô lượng vừa rồi bức cho nổ tung toàn bộ. Toàn thân y nghiễm nhiên như một huyết nhân, thậm chí cả hồ nước cũng nhuộm đầy máu tươi của y, chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành một huyết hồ!

Nhưng đáng sợ hơn chính là, hai tay hấn vốn có được lực lượng vô địch, thành linh “Phốc” một tiếng...

Đồng thời cả hai vai bị đứt ra!

Càng “Thùng thùng” hai tiếng rơi vào trong hồ nước!

Thiên...! Hóa ra trận chiến này là... Thái Bảo thần hành thất bại?

Không tệ! Đúng là Thái Bảo thần hành bại thật rồi! Hơn nữa y còn thất bại thảm hại!

Chỉ thấy hai tay Thái Bảo thần hành đứt rời rơi xuống hồ, lỗ mũi trên mặt y cũng như bị dao cắt qua, nhao nhao ly thể, tình huống cực kỳ quỷ dị và khốc liệt!

Lại nhớ lại, vừa rồi Thần Hành Thái Bảo dùng “Cực Dao” cùng Phong vân Ma Ha vô lượng liễu mạng, liễu mạng, Thần Thiên Cực của hắn cùng với Thần sáng tạo ra Ma Ha vô ưu khuyết lập tức phán! Nếu lấy Thần Thiên Cực của hắn vượt qua Phong Vân, một mình Ma Ha giới vẫn còn có thể áp dụng...

Nhưng nếu hai người trên vách tường, Thần Thiên cực kỳ tiện thể...

Thế nhưng Thái Bảo thần hành lại không thể làm được điều đó, Thần Thiên của gã chẳng những không địch nổi, mà còn có thể ngăn cản vô số Ma Ha. Gã có đao khí “Cực Dao” sắc bén không gì sánh được, lại bị Ma Ha Vô Lượng cứng rắn bức về trong cơ thể mình, không ngừng cắt chém vào thân thể mình!

Trong khoảnh khắc, chẳng những hai cánh tay của Thái Bảo thần hành rơi vào trong nước, mà ngay cả cổ họng của Thái Bảo thần hành cũng lộ ra vết đao li ti! A... A?..... có lẽ cũng sắp bị cắt lìa yết hầu của gã? Gã sẽ triệt để thất bại? Cũng xong rồi?

Đúng vậy! Chỉ cần cổ họng đứt đoạn, cho dù Di Thiên Thần Quyết của Di Thần Quyết trên người cũng tuyệt đối không thể phản hồn, thế nhưng...

Hay cho một Thái Bảo thần hành vô cùng âm hiểm ác độc! Cho dù mình đã thua, cũng xong rồi, trước khi chết vẫn còn ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét:

“Mẹ... chết! Ta... sao có thể... Sẽ thất bại? Không... Có thể... Không có khả năng... Không có khả năng... Không có khả năng! Ta... Không có khả năng... Sẽ bại! Ta không cam lòng... Tâm, ta... Không cam tâm... Tâm!”

“Cho dù ta... bại, ta cũng muốn... Tất cả mọi người...”

“Cùng đi với ta...”

“Đọa... tiến... Địa... Ngục!”

“Rống —— “

Ngay khoảnh khắc trước khi Thái Bảo thần hành bị đứt cổ, hấn đột nhiên dùng hết lực lượng thần thiên cực trong suốt cả đời sử dụng thức cuối cùng - ——

“Cực” “Ác” “Địa!” “Ngục!”

Chỉ một thoáng, cổ họng của hấn cuối cùng đồng thời đứt ra, thậm chí toàn bộ thân thể cũng đồng thời nổ tung, Hỗn Thế Ma Quân vọng tưởng vì nhân gian mang đến họa kiếp đã xong! Nhưng cùng lúc mệnh tuyệt, một thức cuối cùng “Cực Ác Địa Ngục” mà hấn dùng hết sinh mệnh cũng đột ngột bắn ra!

“Ầm ầm” một tiếng như sét xé rách thiên địa! Cổ lực lượng “Cực Ác Địa Ngục” này lại kinh kinh như gió lốc, ngay tại chỗ nước hồ đỏ như máu nhấc lên một vòng xoáy to lớn vô cùng, vòng xoáy như khen, tại chỗ khen phá đáy hồ. Đáng sợ nhất chính là, vốn dưới đáy hồ cũng không có thực thổ, đáy hồ vừa bị phá, phía dưới lại là một vực sâu vạn trượng không thấy đáy, thật sự là cực ác địa ngục...

Mà hồ nước lớn càng nhanh hơn như một vòng xoáy, không ngừng dừng mãnh lao tới vực sâu vạn trượng, mà hồ nước lúc xoay tròn kéo theo khí lưu, cũng không ngừng cuốn tất cả vật trong sơn động vào trong vực sâu...

Huống chi đã hết hiệu lực, vốn đang từ từ hạ xuống – Bộ Kinh Vân!

Ngay lúc Nhiếp mạo hiểm rơi xuống ven hồ, hấn thành linh phát hiện, Vân sư huynh vì huyết lôi bắn ra mà làm cho cả người trọng thương không còn chút sức lực nào, lại bị khí xoáy cường đại vực sâu hút lấy, đang cấp tốc hướng vực sâu vạn trượng bay thẳng xuống...

Trời! Không thể tưởng tượng được cường giả cực kỳ tà ác Thần Hành Thái Bảo này, cho dù chết cũng tà ác đến vậy, hấn thật sự sẽ chết vì hấn - chôn cùng!

“Vân —— Sư —— huynh —— “

Biến thành hậu duệ! Nhiếp Phong lập tức biết không ổn, lập tức như một trận kinh phong nhào ra, định kéo hấn trở về trước khi bộ kinh vân còn chưa bị phá vỡ đáy hồ!

Cuối cùng thân thủ Nhiếp Phong vẫn còn nhanh hơn âm thanh, “Vèo” một tiếng! Y kịp thời dùng tay nắm lấy tay bộ kinh vân, mới phát hiện Vân sư huynh của y nguyên lai lấy huyết lôi bắn ra Ma Ha vô lượng, đáy bàn tay thật sự khó vận nửa phần nội lực, nhưng Nhiếp Phong lại không khản trương. Bởi vì sau khi hấn xuất ra vô lượng Ma Ha, vẫn còn có nội lực của bản thân hấn, giờ phút này đã nắm bộ kinh vân, hấn có lòng tin nắm lấy đáy hồ, có thể tránh để rơi xuống vực sâu vạn trượng dưới đáy hồ...

Nhưng phỏng chừng Nhiếp Phong lần này đã sai lầm rồi! Hấn hoàn toàn cho là mình có thể nắm lấy tường nước, nhưng lúc này mới phát giác, vòng xoáy nước kia mang theo hấp lực phi thường cường đại, hấn căn bản không cách nào cầm lấy thành động, cùng với Bộ Kinh vân bị khí xoáy trong vực sâu hút vào!

Bộ Kinh Vân mặc dù đã mất hết sức lực, nhưng chỉ thấy Nhiếp Phong liều mình cứu giúp như thế, lập tức trầm giọng nói: “Nhiếp...”

“Gió!”

“Người đừng để ý đến ta!”

“Thừa bây giờ vẫn còn kịp.”

“Mau đạp ta mà lên!”

“Dùng khinh công của người...”

“Nhất định có thể xuống đất!”

Nhiếp Phong mặc dù đã cùng Bộ Kinh Vân cấp tốc hạ xuống, chỉ còn lại sinh tử một lần, lại trùng trùng điệp điệp lắc đầu nói: “Không được! Vân sư huynh! Nhiếp Phong ta không tin có người như vậy sẽ cùng với vị Thái Bảo thần hành kia mai táng ở đây! Người mặc dù lãnh khốc, nhưng chỉ là ngoài lạnh trong nóng! Ta nhất định phải giúp người lần nữa trở lại bên cạnh Tuyết Duyên cô nương!”

Từ trước đến nay gió nhân nghĩa của Nhiếp Phong đều âm thầm thương thức Bộ Kinh Vân, chỉ nghe tiếng Nhiếp Phong vì tác thành cho bản thân mà không màng tính mạng, tử thần dù có lạnh, cũng đột nhiên hơi động dung. Nhưng vào lúc này, hy vọng sống của hai người lại đột nhiên xuất hiện!

Sinh vọng, là một cái – Thanh Luyện...

Là Thần mẫu! Thần mẫu trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, thanh luyện trong tay đã bắn ra, đương trường “keng” một tiếng vòng quanh tay Nhiếp Phong, còn đồng thời hô to:

“Kinh Vân! Nhiếp Phong! Ta tới giúp ngươi...”

Tuy thần mẫu đã dùng Thanh Cương cuốn lấy tay của Nhiếp Phong, nhưng bà ta và Nhiếp Phong đều cùng lâm vào sai lầm!

Nàng đã đánh giá quá thấp sức hút do luồng khí xoáy vạn trượng đó tạo thành!

Những tiếng xé gió “keng keng keng” vang lên! Lực hút mạnh mẽ cùng với bộ kinh vân phong cấp tốc rơi xuống, ngay cả Thần mẫu cũng mang theo Thanh Luyện, cùng hai người bọn họ cùng rơi xuống vực sâu! A! Đến cả Thần mẫu cũng rơi xuống vực sâu?

Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong trở lại mặt hồ chẳng phải càng thêm xa vời sao?

Đúng vậy! Vọng vọng của ba người đúng là tương đối xa vời, nhưng cũng chưa hoàn toàn...

Tuyệt vọng!

Ngay lúc ba người bọn họ sắp vượt qua khỏi đáy hồ, nháy mắt khi vực sâu dưới đáy hồ rơi xuống, đột nhiên một bóng người lấy thân pháp tối cao nhất mà nàng trọn đời, “Xẹt” một tiếng đuổi theo ba người đang rơi xuống, người này không phải ai khác...

Chính là tuyệt duyên!

“Cơ - duyên?” Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong và Thần mẫu thấy tuyệt duyên, lập tức cả kinh, vì giờ phút này Tuyệt Duyên có thân thủ nhanh nhất đuổi kịp bọn họ, nhưng nàng cũng ở trong phạm vi hấp lực của luồng khí xoáy, lúc này bản thân nàng cũng khó bảo toàn, càng thể hiện khả năng cứu mạng bọn họ!

Nhưng mà vạn liệu không đến chính là, Tuyết Duyên tựa hồ không hề nghĩ tới tự cứu, nàng chỉ một lòng muốn cứu bọn họ!

Lại nghe “Bụp” một tiếng! Tuyết Duyên chẳng những đuổi kịp cửa ải ả, thậm chí còn vượt qua bọn chúng, so với bọn chúng càng bị rơi càng sâu hơn!

“Hài tử, ngươi muốn làm... cái gì?” Thần mẫu chợt thấy tuyết duyên như thế, không khỏi hoảng sợ hỏi!

Nhưng Tuyết Duyên dưới ba người bọn họ lại cười khò: “Thần mẫu! Ta...”

“Phải đánh cho các ngươi rớt xuống mặt đất!”

Cái gì...? Tuyết Duyên muốn đánh ba bọn họ về mặt đất? Nhưng nghe tuyết duyên vừa nói ra, nàng vốn đã thương thế không nhẹ bỗng cắn chặt hàm răng ngà, song chưởng vung lên, một cỗ khí đoàn màu trắng đường kính một trượng bùng lên, quả cầu khí màu trắng này càng bắn mạnh hơn, chạm ba người Bộ Kinh Vân ngay tại chỗ! “Ba tiếng “Ba”! Đột nhiên đem ba người đẩy về phía mặt đất!

A? Luồng khí đoàn màu trắng này, hiển nhiên là công lực của Tuyết Duyên Di Thiên Thần Quyết! Nàng, nguyên lai là dùng hết năm phần thần quyết còn sót lại trong cơ thể, dâng lên ba người!

Thế nhưng, Nhâm Tuyết Duyên đã dùng hết toàn lực, sức hút của vực sâu vẫn quá lớn, ba người mặc dù bị dồn ép, nhưng chỉ được đưa lên cao một trượng thì thế xông lên cũng chậm lại. May mà Thần Mẫu tinh mắt sáng thủ nhanh, trận địa toàn lực chớp một cái, cuối cùng làm cho ba người cầm lấy vách hồ lồi ra, tình thế ba người rơi xuống vừa mới dừng lại!

Mà bộ pháp vốn mềm yếu vô lực, cũng không biết hấn tại sao lực lượng như thế, lại ở trong điện quang hỏa thạch giật lấy tuyết duyên rơi xuống tay, trong chớp lát tay phải thần mẫu nắm lấy vách hồ, tay trái chấp hành thanh luyện, Nhiếp Phong tay phải chấp nhất tay trái! Trong khoảng khắc, bốn người cứ như vậy dính chặt vào nhau, treo ở trên vực sâu, tạm thời may mắn thoát khỏi rơi vào trong vực sâu vạn trượng!

Chỉ là, lực hút của luồng khí xoáy từ từ suy yếu trở lại, mạnh mẽ vô cùng, mà thanh luyện của Thần mẫu chỉ là một sợi tơ,

không chịu nổi lực lượng kinh vân do ba người Nhiếp Phong, Tuyết Duyên trọng thương, đã bắt đầu truyền ra thanh âm “bọt siết lúc nào cũng có thể cắt thành hai đoạn!

Tuyết Duyên thấy thanh luyện của Thần mẫu sắp sửa đứt gãy, lập tức cao giọng nói với Bộ Kinh Vân: “A... Thiết, không...! Kinh vân! Thanh nhân của Thần mẫu có thể gánh vác trách nhiệm của ngươi và Nhiếp Phong, không thể cùng lúc gánh chịu ba... Ngươi, ngươi... Mau buông ta ra! Nếu không khi Thanh Luyện đứt, ngươi sẽ...”

Tuy Tuyết Duyên vô cùng quan tâm tới việc bước bộ kinh vân, nhưng nàng còn chưa nói xong, bộ kinh vân đã chém đinh chặt sắt nói: “Không!”

“Ta... chắc chắn sẽ không buông tay!”

“Ta, đã phụ ngươi quá nhiều!”

“Quyết sẽ không bỏ rơi ngươi!”

“Ngươi, có biết chuyển này của ta...”

“Vốn định nói cho ngươi biết một câu?”

Đúng rồi! Từ Thần lần này Vạn Thủy Thiên Sơn tìm đến Tuyết Duyên, vốn định nói một câu với nàng! Tuyết Duyên, Nhiếp Phong, Thần mẫu nghe vậy đều kinh ngạc! Bây giờ đã ở trước mắt sống chết, bộ kinh vân lại còn có hứng thú nói những lời này, câu này, nhất định là một câu tương đối trọng yếu...

Không đợi Tuyết Duyên trả lời, cũng không đợi Nhiếp Phong Thần Mẫu hỏi, Bộ Kinh Vân đã ở trên không trung vực sâu vạn trượng này, nhất định nhìn Tuyết Duyên, từng chữ nói với nàng: “Ta —— chuyển này là muốn nói với ngươi...”

“Cho dù ta nhớ rõ trước đây hay không.”

“Ngươi, trước sau vẫn là một người, đáng để ta kính trọng thể tử!”

“Ta mặc dù không nhớ ra ngươi.”

“Nhưng cảm giác đối với ngươi còn chưa có – Biến!”

“Ngươi, vĩnh viễn là bộ kinh vân của ta —— “

“Thê tử!”

“Cho nên nếu người muốn chết...”

“Ta sẽ cùng người —— “

“Cùng chết đi!” Lời này vừa ra, Tuyết Duyên nghe mà ngây dại, nghe đến ngây dại, nàng không khỏi si ngốc nhìn hấn...

Thực ra, Bộ Kinh Vân vốn đã bị huyết lôi gây nên toàn thân không còn chút sức lực nào, lúc này thật sự không biết lực lượng kia của hấn, nắm chặt lấy tay Tuyết Duyên không tha! Có thể là bởi vì hấn thề sống chết không bao giờ buông bỏ tuyết duyên ý chí, mới có lực lượng không hiểu này!

Đây là lần đầu tiên sau khi hấn hồi phục thân phận Kinh Vân lại dùng “Tâm” như vậy, dùng “giới” dùng hết sinh mệnh nắm lấy tuyết duyên của hấn, Tuyết Duyên có thể từ việc hấn nắm chặt tay phải của nàng, cảm giác được mình quan trọng cỡ nào trong lòng hấn!

Cho dù mình không phải A Thiết, nhưng trong lòng hấn vẫn theo bản năng cho rằng nàng là trọng yếu nhất! Trong thời điểm sinh tử trước mắt hấn và nàng cùng nhau hoạn nạn, hấn rốt cục cũng đã nói rõ ràng; nàng, vĩnh viễn là thê tử bộ kinh vân của hấn, vĩnh viễn...

Hấn cùng nàng, nguyên lai là có duyên phận không thể tách rời! Không thể tái xa tình thâm tình vợ chồng!

Tuyết Duyên nhiệt đã ửng hồng, nước mắt tựa như sông lớn thiếu đê rơi xuống. Nàng bộ kinh vân với thâm tình và cảm động như thế nào. Nhưng mà..., Thanh luyện phát ra thanh âm siết chặt, phảng phất như một tấm bùa đòi mạng đối với nàng, lại thoáng như muốn chặt đứt ”hoành thủ” duyên phận của vợ chồng hai người bọn họ, nàng đã không thể mềm lòng! Nàng không thể do dự! Nếu không nàng sẽ liên lụy người mình yêu thương nhất kiếp này cùng rơi xuống địa ngục, nàng phải ngoan độc hạ quyết định...

Nàng đau khổ lắc đầu, nước mắt rơi đầy trời, ghen ngào cứng ngắc nói: “Núi... Ta... Thiết, ta thật sự rất vui khi nghe được... những lời này của người! Đây là thời khắc ta vui vẻ nhất trong đời lần thứ ba; lần đầu tiên là lúc ta còn nhỏ đầu nhập vào trong lòng thần mẫu, lúc gọi nàng làm mẹ; lần thứ

hai là lúc bái đường thành hôn với người, mà cuộc đời có thể có thời khắc vui vẻ lần thứ ba, ta đã... hài lòng...”

Nàng thật sự là mệnh bạc như hoa! Cũng thực sự quá đáng thương! Thời khắc vui vẻ trong cuộc đời đúng là rất ít, nhưng giờ phút này nàng mặc dù vui vẻ, nàng còn không thể không...

“Nhưng, là, kinh... Vân, ta thực sự... Không thể không phụ lòng người... Muốn tái duyên tâm tình với ta, bởi vì... Ta thật sự không muốn người... Cùng chết với ta, ta chỉ hy vọng người có thể vui vẻ lòng đi ra ngoài...”

“Bình an bình... Về nhà!”

“Tạm biệt...giết rồi, ta yêu nhất...”

“Kinh... Vân!”

“A...”

“Thiết!” Lời Tuyết Duyên vừa nói ra, cắn chặt hàm răng tại chỗ, nàng đột nhiên giơ lên bàn tay phải của mình, hung hăng hướng tới tay trái đang bị Bộ Kinh Vân nắm chặt...

Chém tới!

Âm thanh “Hái Cốt Toái Cốt” làm cho người ta nghe mà phát lạnh! Trời à! Tuyết Duyên vì không muốn bước đi mà cùng chìm xuống địa ngục với nàng, nàng có thể nhịn đau dùng sức chặt đứt tay trái của mình, muốn chết một mình!

Nhát chém này cực đau, chẳng những chặt đứt cánh tay trái của nàng, kinh lực lướt qua còn chấn vỡ cả hai bàn tay đang nắm chặt ở trong tay Bộ Kinh Vân. Trong khoảnh khắc, lòng bàn tay của Bộ Kinh Vân be bét ra máu thịt. Nàng, ngay cả một đôi tay cũng không còn lưu lại!

Nàng thật sự nhẫn tâm bỏ hấn xuống sao? Nàng thật sự nhẫn tâm buông bỏ hấn sao? Nàng đi rồi sao? Nàng đi rồi ư? Nàng đi rồi ư, trong giây lát, trong lòng Thần tử chỉ hiện lên một chuỗi chấn động, nhưng khi nhìn khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng đang cấp tốc rơi xuống, nhìn thiên thư của nàng cùng với quyền hạo kiếp liên quan đến Thần Châu cấp tốc biến mất, từ trước đến nay tâm như tử thần bình yên không chút gợn sóng, cũng la lớn lên:

“Tuyết ——”

” duyên!”

Kỳ thật giờ phút này, cũng không phải là người duy nhất chết, thậm chí Nhiếp Phong và mẹ cũng ngạc nhiên hô to. Thần mẫu còn thiểm điện hướng Nhiếp Phong Thanh luyện, ở một vị trí khác lồi ra ngoài vách hồ, chính mình lại càng không để ý tất cả, theo sát Tuyết Duyên cùng nhảy về phía vực sâu vạn trượng, trong gió lớn ở thân hình của nàng, chỉ đưa tới một câu cuối cùng của nàng:

“Nhiếp Phong...”

“Tuyết duyên là đứa nhỏ mà ta yêu thương nhất, Thần mẫu ta quyết không thể bỏ rơi nàng, ta sẽ cùng tồn vong với nàng!”

“Xin người hãy chiêu cô hài tử của ta thật tốt - Kinh Vân!”

“A...Thiệt! Kinh... Vân...”

Trời! Khó đoán được trong lúc nói chuyện, thần mẫu cũng giống như tuyết duyên, chớp giật biến mất trong vực sâu vạn trượng...

Lúc này, Bộ Kinh Vân đã không còn tung tiếng hô to nữa, nhưng trước giờ lồng ngực hắn vốn vạn biến bất động, hắn đột nhiên nhìn bàn tay nhiếp theo sát bên tay trái của hắn, hung hăng nói: “Nhiếp... Phong!”

“Thả ta ra —— khai ta!”

A, hắn... Muốn Nhiếp Phong thả hắn ra? Hắn cũng muốn cùng Tuyết Duyên và Thần Mẫu nhảy xuống vực sâu vạn trượng? Tử thần, sẽ phải cùng với tuyết duyên, sinh tử nương theo. Nhiếp Đồng tuy cũng là vì thần mẫu và tuyết duyên, nhưng đã biến mất vạn phần bi thương., Chỉ có thể đuổi sát theo, nói: “Không...! Vân sư huynh, ta... quyết không thể để cho người và cô nương Tuyết Duyên cùng nhau nhảy xuống! Ta tin tưởng đây cũng là hy vọng của Tuyết Duyên cô nương và thần mẫu! Vân sư huynh! Xin đừng trách Phong sư đệ lần này... mãi là người!”

“Vân sư huynh, hai ta bây giờ vẫn đang ở trên vực sâu vạn trượng, Nhiếp Phong ta sẽ không phụ thần mẫu và Tuyết Duyên cô nương nhờ cậy! Để tránh phức tạp...”

“Xin lỗi!”

Nhiếp Phong nói xong, đột nhiên đầu hơi nghiêng, hấn mặc dù hai tay không thể thoát ra, mái tóc dài, đã nặng nề quét trúng thiên linh bộ kinh vân! Nhưng nghe “Bồng” một tiếng! Dù là bộ kinh vân không muốn bất tỉnh, hấn, vẫn là không thể không bất tỉnh...

Chính như hấn, dù cho không đành lòng cùng nàng chia lìa...

Cuối cùng hấn vẫn phải tách biệt với nàng!

Cũng không biết là số mệnh của thần tử muốn ném trái hết tất cả “Ái biệt ly khổ” của nhân gian?

Hay nàng này quá bạc mệnh?

Máu vẫn luôn tung bay về phía trước, nhưng thân thể Tuyết Duyên vẫn chìm xuống dưới, mà Thần mẫu, cuối cùng cũng cấp tốc rơi xuống vực sâu vạn trượng, đuổi theo nàng...

Mắt thấy thần mẫu không tiếc cùng rơi xuống vực sâu với mình, tuyết duyên rơi nhanh xuống, nước mắt lưng tròng nói: “Thần... mẫu, ngươi... thật... ngu ngốc, ngươi... Vì sao... muốn cùng ta... Cùng chết?”

Thần mẫu cố nén nước mắt, ghen ngào đáp: “Hài... rồi, lẽ nào... Ngươi đã quên ta từng đối với ngươi... Đã từng nói, thần mẫu vĩnh viễn đứng bên cạnh ngươi? Ta đã sống quá lâu rồi, sinh mệnh đối với ta... Mà vô nghĩa với ta, ý nghĩa duy nhất chính là... chiếu cố ngươi... Ngươi!”

Tuyết Duyên ghen ngào nói: “Nhưng mà, ta vĩnh viễn thiếu vận khí như vậy, vĩnh viễn vô duyên với tất cả! Ngươi vì sao... còn đi cùng với ta?”

Thần mẫu lắc đầu nói: “Không... Hài tử! Vô luận vận mệnh của con làm con khó chịu như thế nào, cũng đừng nói những lời thỏa đáng! Cho dù cha và con đã chết, nhưng chỉ cần... con không chết... Nếu trên đời thật sự có luân hồi, sau khi chết, thần mẫu ta vẫn sẽ luôn luôn ở trên đường hoàng tuyền... làm bạn với con, nhìn con, cho đến khi con tái thể làm người khác, tìm lại mây đen con mới thôi...”

“Nhưng... Nếu trên đời này căn bản không có luân hồi, mà hai ta căn bản cũng không có kiếp sau... Lại như... Cái gì?”

Thần mẫu lại lắc đầu đáp lời đầy tin tưởng: “Không... Trên đời này... nhất định sẽ có luân hồi! Chỉ cần con không động tâm, rồi sẽ có một đời, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nó. Nếu đặt tên chúng ta, có lẽ đã không còn là... Chúng ta...”

Đúng vậy! Thần mẫu nói đúng một điểm không sai! Chỉ cần nàng không muốn chết, thì sẽ có một ngày, rồi cũng có một đời. Có lẽ các nàng sẽ lại gặp các nàng cho rằng Bộ Kinh Vân đặc sắc nhất, còn có Nhiếp Phong đặc sắc nhất...

“Thần... Mẫu, người... Có biết, trên đời thật sự có Luân Hồi mà nói, hy vọng lớn nhất của ta sẽ trở thành... Cái gì?”

“Ta hy vọng nhất trở thành... Ngày đó trước khi thành hôn với A Thiết... liền gặp được cô bé bán hoa!”

“Ồ?”

“Bởi vì, trên đời này đã có quá nhiều người đáng thương, ta vốn đã quen ném trái thống khổ, chi bằng biến thành cô gái đáng thương kia, thay thế nàng ném thử thống khổ...”

Thần mẫu nghe vậy nở nụ cười ôn hòa, nói: “Người vẫn là... Vẫn là như cũ... Trước tiên làm người khác nghĩ đến; có điều... nếu cho ta luân hồi, ta vẫn sẽ lựa chọn... trở thành mẹ của người, hoặc cả người lẫn Nhiếp Phong, thần mẫu của ta đã... đời đời này không thể rời khỏi người được nữa...”

“Nhưng nếu thật sự muốn người... làm một lựa chọn khác thì sao?”

“Vậy ta nhất định sẽ lựa chọn đầu sinh thành một lão đầu chiêm quẻ, mù cũng tốt, mờ mắt cũng tốt, bởi vì... có thể vì người và kinh vân... Xem xét nhân duyên, tiền đồ, dạy các người như thế nào... Rồi tiếp tục duyên, thậm chí có thể làm cho tương lai của hai người các người... cầu phúc...”

Lời nói của thần mẫu mặc dù giống như trêu chọc, những “tùy dư lực” đối với nàng và Bộ Kinh Vân tưởng tượng, không khỏi cảm động thật sâu, nắm tay thần mẫu càng chặt hơn, chỉ sợ thật sự đi mãi trên đường hoàng tuyền... Nàng...

Chỉ là, các nàng thật sự cần luân hồi, các nàng thật sự sẽ rơi xuống vạn trượng vực sâu mà chết, đây thật là nàng cùng nàng đứng cuối cùng? Ở trên Mộ Minh các nàng, chỉ là viết hai đôi

song si tình xà yêu, cuối cùng đều bởi một cái gọi là bộ vận đặc sắc nam nhân mà... mỉm cười đến Hoàng Tuyền?

Có lẽ...

Chưa chắc.

Người mang Như Di Thiên Thần Quyết và Diệt Thế Ma Thân vốn có thể trường sinh bất diệt, trừ phi thi cốt không đầy đủ, đầu thân dị xử...

Nhưng dù thế nào, nàng cũng không tiếc rơi vào vực sâu vạn trượng kia...

Chỉ cần vẫn có thể cùng thần mẫu lên đường, tuyệt duyên vô luận đi đến đâu...

Còn chưa sợ...

Không biết ngoại trừ Tuyết Duyên và Thần Mẫu sinh tử, Nhiếp Phong còn chưa biết, kinh vận mà hắn quyết định nhanh chóng tỉnh lại sau khi tỉnh lại sẽ có phản ứng gì?

Trải qua lần này sinh ly tử với Tuyết Duyên, tử vong sau khi tỉnh lại sẽ càng tỉnh mịch lạnh hơn trước kia? Hay là một thái độ khác, nhớ nàng thành cuồng? Trở nên càng trở nên đáng sợ?

Nhiếp Phong ngơ ngác nhìn vị Vân sư huynh bị mình đánh bất tỉnh, thật sự hắn không dám tưởng tượng đến việc sau khi hắn tỉnh lại sẽ biến hóa ra sao? Y chỉ khẳng định một chuyện, đó là chỉ cần A Thiết ở trong Kinh Vân, “Tâm” đối với Tuyết Duyên không chết, sẽ có một ngày sau đó, nếu nàng và Thần mẫu không chết, hắn sẽ gặp lại nàng lần nữa. Trước đó, cho dù là Bộ Kinh Vân vẫn phải lẻ loi một mình mà đi mãi một đoạn dài.

Nhưng người thật sự có tình, nhất định sẽ lại gặp nhau...

【 Bộ thứ tám Cửu Thiên Tiên Thần 】

Chương thứ nhất Phụng Vũ

Sinh mệnh vốn nhạt nhẽo.

Đương nhiên bình thường cũng là một loại — Phúc.

Đối với chương quỹ ” Duyệt Lai khách điểm” “Đường Bá” mà nói, hẳn cũng được vui vẻ thoải mái!

Mỗi ngày của hắn, đều là như thường lệ, khuôn mặt tươi cười ngênh đón tân khách, sinh mệnh đối với hắn loại lão nhân bình thường này mà nói, tựa như vô số trọng đề điệp, không có chút kinh hỉ nào hôm qua!

Nhưng gia đình bình thường chỉ tương xứng kỳ ngộ bình thường, ai lại hy vọng xa vời trong sinh mệnh sẽ có kinh hỉ? Chỉ cầu Vô Phong Vô Lăng, vô bệnh vô đau sống qua là may mắn, nguyện vọng đã đủ!

Chỉ là, mặc dù chương quỹ ”Đường bá” “Nhạc điệu bình đạm, hẳn lại tạo mộng cũng không nghĩ tới, trong kiếp sống khắc bản thân, rốt cuộc cũng gặp được một ” Ngạc nhiên”!

Một cái — “Nàng!”

Một cái kỳ quái...

Tám tuổi, nữ hài!

Nữ hài tay cầm cành than đen nhánh, cúi đầu xuống, từng nét bút vẽ lên một tờ giấy thô ráp, dường như vẽ lên một vài thứ gì đó khá quan trọng với mình.

Nàng mỗi ngày đều tới trước cửa của ” Duyệt Lai khách điểm”, viết vẽ tranh.

Tính toán ra, đã hơn mười ngày rồi...

Chương quỹ, “Đường bá” và đám tiểu nhị đều cảm thấy kỳ quái. Nửa tháng trước, bé gái lần đầu tiên xuất hiện trước cửa khách sạn của họ. Sau mỗi buổi trưa, nó lại xuất hiện, ngồi trên bậc cửa của khách sạn.

Mưa gió không đổi!

Kỳ thật, xe ngựa trước cửa khách sạn như nước, người đến tập không dứt, vốn cũng không phải là nơi thích hợp vẽ tranh, nhưng, cô bé này vì sao mỗi ngày đều đến trước cửa khách sạn vẽ tranh? Chương quỳ Đường Bá và bọn tiểu nhị thủy chung không nghĩ ra được nguyên do!

Lại cẩn thận nhìn cô bé kia, cũng bất quá chỉ là tám, chín tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn cũng tương đương thanh tú động lòng người. Nhưng đầy cát bụi, trên đầu câu một tiền phụ nhân nhỏ thí dụ, thêm vào bộ quần áo cũ nát kia, quả thực giống như cái cô bé cái mỗ! Kỳ quái là, đứa bé tám chín tuổi này, tựa hồ cũng không tự ti áo cũ nát trên người mình!

Trái lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bản thủ gần như đáng thương của nàng còn toát ra một tia quật cường và sự tập trung không nên có!

Nàng chỉ luôn ngồi ở trước cửa khách đến thối lui, mặc cho các khách nhân lau qua như sóng triều ở bên nàng, nàng vẫn chuyên tâm tiếp tục vẽ tranh.

Rốt cuộc cô ta phải vẽ lại thứ gì trên giấy? Cần cô ta trút toàn bộ tâm thần?

Chương quỳ “Đường bá” và đám tiểu nhị cuối cùng cũng không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, bất ngờ đi đến sau lưng tiểu cô nương, muốn nhìn xem nàng đang vẽ cái gì.

Nhưng đầu của tiểu nữ hài rủ xuống rất thấp, thậm chí che đậy bức vẽ kia, bọn họ căn bản không cách nào nhìn thấy trong bức tranh là vật gì, Đường bá càng không nhịn được hỏi: “Đứa nhỏ, đã nửa tháng rồi! Sao mỗi ngày người đều tới trước cửa khách sạn chúng ta vui vẻ viết tranh?”

Hồng Hải đầu tiên là kinh ngạc, dường như cũng không ngờ chương quỳ và bọn tiểu nhị nửa tháng nay lại không để ý đến nàng, hôm nay lại lúng túng nói chuyện với nàng, nàng cực kỳ lễ phép, từ từ trả lời: “Đúng, đúng, không nổi.”

“Chương quỳ thúc thúc, là ta cản trở khách sạn của các người làm việc.”

“Nhưng tranh của ta sắp hoàn thành.”

“Hôm nay, cũng sẽ là ngày cuối cùng ta tới nơi này.”

Thanh âm của nàng cùng khuôn mặt xinh đẹp nhưng mặc dù thanh âm của tiểu cô nương, nghe qua vẫn rất ngây thơ trẻ con. Thật khó tưởng tượng, một nữ nhân tám chín tuổi, chín tuổi lại dám nói ra những lời không đâu vào đâu như vậy!

Thế nhưng, nàng lại hiểu lắm ý tứ của chương quỹ Đường bá và đám tiểu nhị! Đường bá vội vàng giải thích:

“Nhóc con, ngươi đừng hiểu lầm! Chúng ta cũng không phải đuổi ngươi rời đi, chỉ là trong lòng cảm thấy kỳ quái, ngươi... Vì sao mỗi ngày đều ở đây vẽ vẽ vẽ tranh?”

Cô bé kia lần này như đã hiểu rồi! Nàng đáp: “Chương quỹ thúc thúc, mỗi ngày ta đều tới đây, chỉ vì nơi này, là nơi có thể khiến ta nhớ lại tất cả.”

“Nhớ lại tất cả?”

“Vâng!” Cô gái khẽ đáp lại:

“Ta phải ở trước khi mình còn chưa quên hết thấy, đem hết thấy vẽ ở trên giấy trước, ghi ở trên giấy!” Chương quỹ Đường Bá và đám tiểu nhị không khỏi hiểu kỳ, xem ra cô bé này thành thực hơn trẻ em, rốt cuộc không muốn quên cái gì? Rốt cuộc có vật gì đối với trọng yếu như thế? Không ngại mỗi ngày mưa gió không sửa sửa vẽ xuống?

Một tiểu nhị trong đó không khỏi hỏi: “Thằng nhóc, vậy còn chưa, rốt cuộc ngươi vẽ cái gì? Có thể cho chúng ta xem một chút không?”

Nữ hài tựa hồ mặt có chút khó khăn, chậm rãi nói: “Vốn cũng không phải không thể! Nhưng chỉ sợ các ngươi sau khi nhìn lại...”

Chương quỹ Đường bá chưa đợi bà nói hết lời, đã trực tiếp nói: “Nhóc con, một bức họa lại có thể làm chúng ta thế nào? Đến! Để các thúc thúc bá bá xem xem, rốt cuộc là thứ gì khiến ngài khó quên như thế? Càng không thể vẽ xuống như vậy?”

“Được, được rồi!” Ngay cả chương quỹ cũng nói như vậy, nữ tử cũng biết không nên nói nhiều:

Kinh sợ? Tiểu cô nương này nói chuyện thật sự là càng lúc càng “húc chiết ly kỳ” rồi! Chương quỹ và đám tiểu nhị quá

mức ngựa ngáy, lập tức tiếp nhận trang giấy từ trong tay cô gái, không kịp chờ đợi nhìn kỹ!

Ai ngờ không thể do dự, vừa nhìn xuống, mọi người tại chỗ toàn thân chấn động, đồng loạt phát ra tiếng “A” khê hô lên, có một tiểu nhị càng hiệu cho nô bộc ngã xuống đất!

Mà tên chương quỹ Đường bá cầm lấy tờ giấy kia, hai tay càng không ngừng run rẩy, ngay cả tranh trong tay cũng rơi xuống đất!

Nhưng nghe hấn vô cùng chấn động, như đứt đoạn từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ, nói: “Không... Có thể, điều này... Trên đời này sao có thể có... người như vậy... còn tồn...?”

“Nhóc... Oa, người...”

“Rốt cuộc là vẽ... người?”

“Vẫn là vẽ...”

“Quý?”

Quý?

Nguyên lai tiểu cô nương kia tuy nhỏ tuổi, nhưng đôi tay lại khéo léo lạ thường! Tuy vẽ rải rác mấy nét, nhưng không giống bức họa do trẻ con vẽ, rất sống động.

Mà trong bức họa càng không phải cảnh vật mà là hình một người.

“Hấn”!

Chữ “hấn” chỉ có trong đó là một thiếu niên tuổi chừng mười sáu, hình dáng rõ ràng, vốn cũng có thể nói là một thiếu niên tuấn tú, thế nhưng là...

Nhưng hấn lại có một đôi mắt rất thâm trầm, vô cùng thâm trầm, phẳng phất như đã đem kiếp trước kiếp này của hấn là vô hạn bi ai, đều hoàn toàn hợp lại viết lên mi tâm của chính mình, trên mặt, hấn quả thực trầm muộn đến mức làm cho người ta không thể thở nổi...

Làm người ta đau lòng!

Nhưng khiến người ta kinh ngạc nhất chính là, cặp mắt u buồn của hấn ngoài vạn năm trầm muộn còn mơ hồ lộ ra một cổ

—— khí!

Một cỗ có thể ám sát trên đời bất cứ sinh linh nào, thường thiên hạ cũng không ai có thể bì kịp...

Kiểm khí!

Chính bởi vì luồng kiếm khí này làm cho người ta sợ hãi, mới có thể nhũn ra ngã xuống. Chương quỹ Đường Bá mới giật mình, tâm hoảng ý loạn, càng nghi ngờ trên đời này có hay không có một nhân vật như vậy!

Cô bé dường như đã sớm biết chương quỹ và đám tiểu nhị sẽ có phản ứng gì, nhưng cô bé lại không ngần ngại, chỉ nhặt lên bức tranh rơi xuống đất, một mặt nói: “Chương quỹ thúc thúc, con đã sớm nói rồi, kỳ thật mọi người không nên xem.”

“Hắn trong tranh ta, căn bản không phải là các người nghĩ. Khí thể trong mắt hắn tuy đáng sợ, nhưng cũng không phải là quý!”

“Thật ra hắn là một thanh — “

“Bất đắc dĩ nhưng “Kiếm” vô địch!”

Chợt nghe thấy tiểu nữ này lại lấy “kiếm” để hình dung “hắn” trong bức tranh kia, chương quỹ Đường Bá và đám Tiểu Nhị càng ngạc nhiên, Đường bá ngờ ngác nói: “Hắn... là một thanh... Kiếm? Vậy... Người cũng biết thanh... Kiếm này?”

Trên mặt tiểu nữ hài bỗng nhiên nổi lên một tia đau thương không đáng để một thằng nhóc chín tuổi nên có, nàng bất đắc dĩ lắc đầu đáp: “Không... Ta không biết hắn! Cho nên, càng phải nhớ rõ mặt người khác, kiếm khí của hắn, mọi thứ của hắn lúc này, vẽ lại dung mạo cho hắn thật tốt!”

Chương quỹ lại ngạc nhiên hỏi: “Tức là... Sứ, người gốc vẽ xuống dung mạo của hắn, người lấy gì mà mỗi ngày... Đến khách điểm của chúng ta? Còn nói nơi này có thể khiến người nhớ lại hết thấy sao?”

Bé gái đột nhiên chỉ tay về phía trước:

“Bởi vì, ngồi ở trước cửa của các người, có thể nhìn thấy khu chợ kia hay không!”

Đúng vậy! Tại trước cửa khách sạn Duyệt Lai, thật sự có một cái chợ nhỏ bé ở hàng trước chợ, càng có một quầy hàng, dựng thẳng một khối “Sinh Thánh Thủ” “Trát Cốt” —— sò? Cốt? Thánh thủ?

Chưởng quỹ Đường Bá và đám tiểu nhị đều nhớ ra!

Đúng rồi! Từ nửa tháng trước, từng có hai thiếu niên mười sáu tuổi và một thiếu nữ từ bên ngoài tới, trên đường đi tới cái chợ này, còn từng có dây dưa với vị Thánh Thủ Di Cốt kia:

Lúc đó chưởng quầy cùng đám tiểu nhị đang bận rộn làm việc trong tiệm, nhưng cũng không tìm ra chỗ khác để xem, vì vậy vẫn không biết hai nam một nữ kia bộ dáng ra sao? Chỉ là trong tiệm lờ mờ nghe được, âm thanh từ tay vị Thánh Nhân sờ xương truyền đến đầy sợ hãi, nói một thiếu niên trong đó là Cô Tinh hình khắc chí thân gì đó, lại nói hẳn luôn mang quái vật bất hạnh đến cho thể nhân, vốn nên là chết sớm!

Hôm nay chưởng quầy cùng đám tiểu nhị hồi tâm, tiểu cô nương trước mắt này ngày đó cũng có thể tận mắt nhìn thấy tất cả, càng rõ ràng nhìn thấy dung mạo “hắn” này, mới có thể sống thật lâu không quên, càng không tiếc mỗi ngày đến trước cửa khách sạn vui vẻ nhớ lại tình cảnh ngày đó, một mặt vẽ lại tình cảnh trong lòng hắn!

Chưởng quỹ Đường Bá lúng túng nói: “Tiểu... Tiểu... Người, xem ra thập phần thương thức hắn ta vẽ ra kia, nhưng... Cho dù người biết rõ dung mạo, song của hắn ngày đó... Thế nào?”

Nữ hài đột nhiên vỗ đầu, nhất định nhìn chưởng quỹ, nói: “Ta vẽ rõ hắn, bởi vì, ta sẽ có một ngày phải tìm được - hắn!”

“Tìm... Hắn? Nếu người và hắn không quen biết, vì sao còn muốn tìm hắn?”

Trên mặt cô gái lộ vẻ kiên quyết, nhấn mạnh từng chữ: “Bởi vì...”

“Sau khi ta lớn lên muốn...”

” gả! gả! Cho! Hắn!”

Trời ơi! Chưởng quỹ Đường bá và đám tiểu nhị nghe thấy đều ghen hòng trần trời nhìn trần trời! Giống như việc làm người ta dở khóc dở cười nhất trên đời này vậy!

Bọn họ tạo mộng cũng không nghĩ tới, thiếu niên u buồn như một thanh kiếm u buồn kia, lại có thể có một nữ hài bởi duyên gặp mặt, mặt “Lập chí” gả cho hắn! Mà không phải một nữ hài chỉ có tám, chín tuổi!

Nhưng bọn họ lại nghĩ đến, nữ hài tám, chín tuổi trước mắt này, căn bản cũng không phải là một nữ hài tầm thường! Trong mấy năm ngắn ngủi nàng đã trưởng thành, sớm đã nhìn thấu cảnh ngộ bi thương của người thường...

Nàng sớm đã rèn luyện ” tuệ y” mà người thường chưa từng có! Từ khi lần đầu thấy “hắn”, trái tim nhỏ nhỏ của nàng đã mơ hồ cảm thấy, kiếm khí nồng nặc nàng không dễ tiếp nhận, nhưng, hắn ẩn sâu trong đôi mắt khí độ cái thế...

Nhưng tuyệt đối đáng để cô theo phe mình!

Vì vậy hắn ta nhất định sẽ trở thành anh hùng!

Bởi vậy, cho dù bàn tay quyết liệt gả cho nàng ta thì lộ ra vẻ mặt không thể tin được! Thậm chí bọn tiểu nhị còn rất xem thường! Nhưng vì cái thứ này mà mình còn không nhận ra, càng không biết hắn ở nơi nào trên cõi đời này, nàng chưa từng sợ ánh mắt kỳ dị của thế nhân! Cũng không hề hối hận!

Nàng chỉ là nhẹ nhàng đem chân dung của hắn cuốn lên, đặt vào túi tiền cũ kĩ bên hông mình.

Tiếp theo, liền bỏ xuống chương quỹ đang trợn mắt há hốc mồm, cùng với một ít tiểu nhị khinh bỉ của nàng, một mình tiến lên phía trước.

Phảng phất, trong con đường phía trước mờ mịt trước mắt, nàng tin tưởng, bản thân sẽ có một ngày gặp lại “hắn”!

Gặp phải anh hùng lần đầu tiên nàng nhìn đã cực kỳ thưởng thức...

Gió rét thấu xương, chẳng những thổi tan mái tóc dài của nữ hài mà còn lướt qua đôi mắt tràn ngập mộng tưởng của nữ hài, mà còn thổi bay cả cái túi kia theo gió bay lượn. Chỉ thấy trên mặt túi có thêu hai chữ nhỏ nhỏ...

Phượng.

Vũ.

Phượng... Vũ?

Vũ, lẽ ra phải là một cái tên hào sảng!

Vô luận thế gian làm sao thay đổi, hay là không dính một chút phàm trần tục thân, ở trong thanh phong nhẹ nhàng nhảy múa, cho đến khi ân oán giang hồ tan hết, Vũ Thụ ca hợp lòng giải tán đi...

Nhưng mà, bề ngoài cô bé này vốn nên điềm đạm đáng yêu này, nhưng vẻ mặt lại quật cường dị thường, cuộc đời của cô, lại có giống như tên của cô “Phượng Vũ” hay không!

Phiêu diêu với thế giới?

Có ý xấu với giang hồ?

Nữ hài tính cách đặc biệt này cả đời, sẽ là cuộc sống độc đáo thế nào đây?

Chỉ là, chuyện của cô gái đó đã là ngượng ngịu...

Tin tưởng rằng chương quỳ cùng tiểu nhị ngày đó vẫn chưa từng nghĩ tới, một phen nói chuyện của cô bé kia, cũng không phải là “Đồng ngôn” xúc động nhất thời.

Cô bé này trong mấy ngày sau đó, vì thật sự gặp lại “hắn”, mà đợi một năm, hai năm...

Ba năm...

Chương thứ hai đăng phong tạo cực.

Nhân sinh, vốn chỉ đơn thuần thanh tịnh như thanh thủy.

Nhưng kinh nghiệm của mỗi người đều khác nhau, liền hình thành bất đồng ——

Nhân sinh!

Cuộc đời của một số người như một chén trà xanh, thoang thoảng tỏa hương thơm vô hạn, thanh nhã sâu xa.

Nhân sinh của một số người, tựa như một ly rượu đắng, khiến người ta khó có thể uống cạn, nhưng bất kể là rượu đắng đến mức nào thì vẫn phải uống một ngụm khô.

Nhân sinh của một số người, lại thoáng như một bát thuốc tốt miệng đắng, mình mặc dù khổ, lại luôn làm người giải trừ thống khổ.

Nhân sinh của một số người còn như một bát canh, tuy nước canh là thức ăn bình thường, nhưng uống xong lại khiến người ta nhớ mãi không thôi.

Nhưng mà, có một nhân sinh, lại hết lần này tới lần khác đều không giống với nhân sinh!

Nhân sinh của người này chẳng những được nêm vị ngọt, ngọt, chua, cay, càng tràn ngập tử vong, tuyệt vọng và hắc ám! Quả thực khiến người ta mê đắm vô cùng!

Đó chính là —

Một bộ kinh vân nhân sinh!

Vô cùng mê đắm! Chính là cảm giác trong lòng Nhiếp Phong bây giờ đang kinh vân!

Từ khi Bộ Kinh Vân tỉnh lại, hắn đã ba ngày ba đêm không nói nửa câu!

Hắn tựa như đã biến thành một Tử Thần danh xưng với thực!

Bởi vì giờ phút này y thật sự giống như một người đã chết!

Lại thì ra, từ khi Tuyết Duyên và thần mẫu cùng nhau rơi vào vực sâu vạn trượng trong Huyền Thủy cung, Nhiếp Phong e sợ đi bộ kinh vân sẽ bắt chập tất cả đi theo hai người mình vào vực sâu, còn có khổ dân phụ Tuyết Duyên một phen. Dưới tình thế cấp bách, hắn không thể không nén đau nhức lập tức đưa ra quyết định, trước đánh ngất Bộ Kinh Vân rồi tỉnh sau!

Ai ngờ, không biết là do bộ kinh vân kia, liên tiếp cường vận Ma Ha Ha Khương Vọng đã bị thương, hay là do Nhiếp Phong xuống tay quá nặng, bộ kinh vân này hôn mê trọn vẹn mấy ngày mấy đêm.

Cho tới khi Nhiếp Phong hoàn tất việc Kết thúc rãnh ốc biển, thậm chí còn khiến từng bước kinh vân trong lúc hôn mê rời khỏi rãnh ốc biển, từng bước kinh vân mới dần dần tỉnh lại!

Nhiếp Phong nghĩ rằng, Vân sư huynh sau khi tỉnh lại nhất định sẽ đánh cho hắn hôn mê quyết định nghiêm trị, ai ngờ...

Hắn, vậy mà không có!

Sau khi tỉnh lại, bộ kinh vân cũng chỉ là một mực ở trong phòng khách sạn bọn hắn ném qua cửa sổ, nhìn nhìn màn mưa

to ngoài cửa sổ vài ngày không nghe thấy. Không nói, không đi chuyên, không ngủ, không ngủ, không uống...

Không ăn!

Hắn tùy ý thả như một người chết không có cảm giác, vô luận Nhiếp Phong gọi hắn như thế nào, hắn vẫn chỉ nặng nề nhìn chầu hoa to lớn ngoài cửa sổ, phảng phất trong mưa to, mới có người hoặc vật mà hắn muốn thấy nhất...

Cũng là lúc hắn muốn nhìn thấy nhất, chỉ là một bóng hình xinh đẹp áo trắng...

“Sống lại” - “Người” của Tuyết Duyên, “lại chết” phảng phất như vì tử thần từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện, nên đã mang lại chấn động vô cùng lớn, khiến cho hắn mất đi tất cả cảm giác, tất cả cảm giác “người” đều có!

Nàng đi! Hoa cảm ơn! Thuần, tai, mũi, miệng, đã không còn tác dụng nữa! Bởi vậy, đôi mắt đã không nghe, không nói, không ngủ, không uống, không ăn, thậm chí đã không còn cảm giác bước đi kinh vân, Nhiếp Phong trong lúc nhất thời cũng vô kế khả thi, hắn thậm chí không thể khẳng định, bây giờ trong não bộ chết lặng như người chết, vẫn còn có bóng dáng tuyết duyên và thần mẫu!

Có, bộ kinh vân từng dẫn phát Ma Ha Vô Lượng diệt thể ma thân quán hồi Thần Mẫu, Nhiếp Phong cũng không biết, rốt cuộc là hắn có hay không đồng thời đưa Di Thiên Thần Quyết qua lại cho nàng? Thậm chí Ma Ha trong cơ thể hắn vô lượng, cũng có bị hao hết dưới cường vận lần thứ nhất, đã không còn tồn tại?

Nhưng, hiện giờ những thần công cái thể vô địch này đã không còn quan trọng nữa rồi! Thần công cái thể cũng chỉ là “vật ngoài thân” xa xỉ của các cao thủ giang hồ mà thôi! Thứ Nhiếp Phong mong muốn nhất hiện nay chính là Vân sư huynh của hắn sớm đã khôi phục lại dáng vẻ từng bước kinh vân...

Cho dù Vân sư huynh của hắn lúc trước lạnh lùng khuất, không thích ngôn ngữ, nhưng vẫn ngẫu nhiên đáp lại Nhiếp Phong nửa lời. Nhiếp Phong chỉ hy vọng Bộ Kinh Vân có thể phản ứng lại, y không hẹn mà đối với bộ lạc tịch mịch của mình, kinh vân nói: “Vân, sư huynh, Phong sư đệ tự biết đánh

hôn mê người, đúng là... ta không đúng! Nhưng làm tình hình tiền tài, ta... thực sự không thể không làm như vậy...”

“Thật ra trong lòng Phong sư đệ cũng hy vọng người vĩnh viễn ở cùng với Tuyết Duyên cô nương, chỉ là, Tuyết Duyên... Cô nương thật sự... yêu người rồi, nàng quyết không muốn thấy người cùng nàng ấy gia nhập Hưng Uyên, lúc ấy ta... Thật sự không biết nên làm như thế nào? Cuối cùng chỉ có thể...”

Lần này nói chuyện, Nhiếp Phong ở trong ba ngày ba đêm, cũng đã nói không biết bao nhiêu lần bên tai Bộ Kinh Vân! Thế nhưng Bộ Kinh Vân vẫn không phản ứng gì, Nhiếp Phong thật sự không có cách nào đối phó với hắn, chỉ có nói: “Vân sư huynh, vô luận người có tha thứ cho Phong sư đệ hay không, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người! Cho dù sau này người... thật sự thay đổi một người chết, ta cũng sẽ tuân thủ hứa hẹn với Tuyết Duyên và Thần Mẫu, chỉ cần Nhiếp Phong ta còn sống một ngày, nhất định sẽ chiếu cố cả đời cho người!”

“Bây giờ ta sẽ vì người mà đến ngoài phòng cầm chút trà nóng!”

Nhiếp Phong nói xong, đã đẩy cửa đi ra, chỉ vì Bộ Kinh Vân đã ăn không uống ba ngày ba đêm, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ ngay cả cao thủ siêu cấp cũng khó lòng duy trì nhục nhã. Cho nên hắn chuẩn bị mang chút trà nóng cho hắn, vô luận hắn có nguyện ý hay không, đều trước hết rót vào trong miệng, để thân thể hắn ở trong đêm mưa giá lạnh thê lương này, phải hồi lại một chút ấm áp rồi nói sau!

Ai ngờ ngay sau khi ra khỏi cửa, Nhiếp Phong đột nhiên lại nghe thấy một hồi thanh âm!

Bên ngoài phòng mưa to gió lớn, vốn chỉ có tiếng “Tí tách” mưa! Nhưng “Băng Tâm quyết” không sợ không sợ” trên người Nhiếp Phong, cho dù tiếng nói của Tiểu Như “Tranh Địa”, cũng có thể nghe rõ ràng!

Đó là một trận như ẩn như hiện, không biết từ nơi nào truyền đến...

Một tiếng hừ nhẹ vang lên!

Có người đang ngâm nga âm ca trong mưa!

Ồ? Tại sao dưới cơn mưa phùn, lại có trận hừ hừ này? Ai còn có nhã hứng này, sẽ hừ lạnh trong cơn mưa gió thê lương? Hơn nữa...

Nhiếp Phong nghe điều tiết mơ hồ này, bỗng nhiên như nhớ lại một chút chuyện làm hắn khiếp sợ dị thường:

“A... Ta nhớ ra rồi! Bài hát này... Lúc nhỏ ta đã từng nghe qua, đó là...”

“Được chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc tấu...”

“Hồ! Cầm! Khúc! Khúc!!”

Không sai! Mặc dù giờ phút này tiếng mưa rơi so với tiếng ca này càng mạnh hơn, nhưng Nhiếp Phong vẫn nhận ra rõ ràng, đây chính là lúc hắn ở trong động tuyết, mơ hồ nghe thấy điệu đàn Hồ Cầm!

Thậm chí hắn cùng Bộ Kinh Vân ở lúc Trà Kinh Vân nghe ứng hùng nói về bụi trước, Ứng Hùng đã từng dùng đàn Hồ Cầm viết ra khúc nhạc này, khúc nhạc này nồng đậm cùng thê lương, quả thực cả thế gian khó tìm được hai! Quả thực là một bài ca kỳ lạ giang hồ!

Cho nên khúc nhạc này, cũng chỉ có thanh âm hùng vĩ vô danh của đệ và vô danh mới hiểu được, nhưng Nhiếp Phong từng nghe Hùng Hùng kể lại ân oán trước trần, hắn đã sớm nhận ra âm thanh của Vũ Dạ Ca này, tuyệt đối không phải thanh âm của ứng với hùng!

Nếu không phải là Ứng Hùng hừ, chẳng lẽ tiếng ca nặng nề này là do...

Một chủ nhân khác hiểu được khúc hát này của một người khác là “Vô Danh thúc thúc” hừ?

Tại sao hắn đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Lẽ nào thần thoại võ lâm thượng đại giang hồ vẫn chưa chết? Hắn thật sự mượn Tử độn ắn?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Nhiếp Phong không khỏi khẽ động, chỉ có mình hắn còn đang chân chừ xem có nên tìm kiếm trong nháy mắt khi phát ra âm thanh Vũ Dạ Ca này, bỗng dừng lại nghe “Bụp” một tiếng...

Một thân ảnh khôi ngô chột từ trong phòng khách của hấn và Bộ Kinh Vân đi ra!

Trời ạ! Nhiếp Phong thoáng nhìn xuống phía dưới, sắc mặt không khỏi đại biến! Thân ảnh này rõ ràng là...

Bộ! Kinh! Vân!

Thế khó lường được! Ba ngày ba đêm không nói không ăn không ngủ, Bộ Không ngủ không ngủ, tại thời khắc này lại đột nhiên động, hơn nữa khê động, lập tức nhảy vào kia nhảy vào trong mưa tầm tã quấy nhiễu tai mắt người ta!

Tia chớp biến mất không còn tăm tích!

“Vân... Sư huynh?”

Nhiếp Phong không rõ, vì sao Bộ Kinh Vân như người chết lại đột nhiên cử động? Hồi lộ phương hướng Bộ Kinh Vân đi, rõ ràng là đuổi theo tiếng Vũ Dạ Ca kia! Hấn đã tê dại hết thầy, vì sao vẫn phản ứng với điệu nhạc thê lương này?

Kỳ thực, Nhiếp Phong không rõ cũng là chuyện đương nhiên! Vì thế, hấn vẫn chưa hoàn toàn biết rõ Bộ Kinh Vân đã từng xảy ra chuyện!

Trong giai đoạn tuổi thơ đau khổ không thể tả, đã từng gặp “Hắc y thúc thúc” mà hấn kính trọng nhất trong cuộc đời, cũng tức là huynh đệ “Vô Danh” của Ứng Hùng! Lúc Bộ Kinh Vân còn nhỏ, cũng đã từng nghe tiếng đàn thê lương đau khổ vì nhau.

Bộ Kinh Vân vĩnh viễn sẽ không quên hắc y thúc thúc - người tôn kính hấn! Càng không quên cảm giác năm đó Hắc y thúc thúc muốn thu hấn làm đồ đệ cuối cùng vẻ bất đắc dĩ kia!

Cho nên, giờ phút này bộ kinh vân, có thể chính là do Thương Lương Khúc mà hấn vĩnh viễn không quên kia điều khiển, mới có thể tạm thời có phản ứng lại...

Nhưng mà, vô luận bộ kinh vân vì sao đi nữa, Nhiếp Phong đứng cũng không thể cứ như vậy mất đi bóng dáng Bộ Kinh Vân, hấn liền lập tức nhắm mắt ngưng thần, dùng Băng Tâm Quyết tĩnh tâm vừa nghe...

Tiếp theo, cũng lập tức đuổi theo!

Mưa vẫn không dừng lại.

Tiếng hát “Vũ Dạ” vẫn không hề dừng lại.

Hơn nữa người ngâm bài hát Vũ Dạ này có vẻ khinh công không kém, tóm lại giữ một đoạn khoảng cách “Nhược Ly” với Nhiếp Phong, quả thật càng lúc càng hứng thú với thân phận của người này! Có thể khiến Nhiếp Phong nhanh chóng đuổi kịp bước chân Thần Phong trong võ lâm, trong lúc nhất thời cũng không cách nào đuổi kịp, người trầm hay hừ hừ ca này, lẽ nào thật sự là...

Chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc?

Nhiếp Phong không cần nghĩ lung tung nữa! Bởi vì ngay lúc này, tiếng Vũ Dạ Ca kia im bất, cùng lúc: Cách Nhiếp Phong vài trượng còn dần dần xuất hiện một bóng đen khổng lồ!

Đó rõ ràng là một tòa nhà khổng lồ!

Phượng.

Mũi tên.

Trang!

“Phượng... Tiễn Trang?”

Nhiếp Phong không khỏi sửng sốt! Căn nhà lớn xuất hiện trước mắt tuy cực lớn nhưng lại vô cùng tàn phá!

Mặc dù đang ở trong mưa nhưng tường ngoài của Phượng trạch vẫn tràn đầy rêu xanh mướt nhện, thậm chí tấm biển có khắc ba chữ “Phượng Tiễn Trang” cũng đã mục nát không chịu nổi, lung lay sắp đổ!

Tòa nhà lớn này tin rằng đã bị bỏ hoang từ lâu, ít nhất cũng ngoài mười năm, nhưng vừa rồi âm thanh Vũ Dạ Ca đã nghe ở đây, lẽ nào người ở trong căn nhà lớn hoang phế này?

Nếu đã đuổi tới đây, không lý nào Nhiếp Phong lại không vào trong nhìn xem! Hắn đột nhiên gõ gõ cánh cửa của tòa nhà khổng lồ này một cái, hỏi: “Trong phòng, có ai không?”

Không ai trả lời!

Đáp lại câu trả lời chỉ có tiếng mưa gió thê lương!

Cùng với tiếng gõ cửa rải rác của chính Nhiếp Phong!

Những hào quang bị phá hủy, ký ức và ký ức rơi lả tả như một tòa nhà không lồ bị xóa bỏ...

Nếu như đã lặng lẽ không đáp lại, Nhiếp Phong cũng không khách khí, không khỏi nói tiếp, đẩy ra con mắt nặng nề kia. Chỉ thấy trong nhà vốn có một khu vườn trước đại hoang vu to lớn, y liền đi xuyên qua vườn trước rồi đến thẳng phòng nội, chỉ biết khi y tiến vào phòng, y lại cảm thấy trước mắt tối sầm!

Chỉ vì trên đời này xuất hiện một bóng đen hắc là hắc ám, không ngờ lại là Nhiếp Phong!

Là Bộ Kinh Vân.

“Vân... Sư huynh? Thì ra huynh... tới nơi này?”

Nhiếp Phong đoán không sai! Bộ Kinh Vân quả nhiên là bị tiếng vũ ca kia dẫn tới đây! Chỉ có mỗi hắc cho là Bộ Kinh Vân đã có phản ứng, giờ phút này gặp lại hắc nhất định sẽ đáp lại mình, hắc lại sai rồi!

Bộ Kinh Vân mặc dù bị chấn động bởi tiếng ca kia, thế nhưng giờ phút này, không ngờ lại giống hết một pho tượng “Tứ Thần” vẫn đứng lặng như cũ, vẫn không hề nhúc nhích, vẫn như cũ không hề có phản ứng gì với lời nói của Nhiếp Phong!

Hắn chỉ trầm mặc nhìn một vật xếp chính giữa sau thánh đường!

Nhiếp Phong cảm thấy ngoài ý muốn, hắn từ đầu đến cuối không hiểu Vân sư huynh của mình, dựa vào đâu mà sau một lượt tuần tự bay vút, lại biến trở thành một cái chết? Rốt cuộc là trong lòng Bộ Kinh Vân lúc này đang nghĩ cái gì? Trầm chế hoặc là ngũ tạng lục phủ vì tuyệt duyên mà biến mất đau đớn - Không có tư tưởng?

Nhưng Nhiếp Phong vẫn nhìn theo bước chân của bộ kinh vân, muốn nhìn xem rốt cuộc bộ vân đang trầm trầm xem cái gì, ai ngờ vừa nhìn, Nhiếp Phong liền như có mảy may!

Thiếu chút nữa hai hàng lông mày cũng nhíu lại!

Chỉ thấy thánh đường tại cự trạch này, cũng biết trong bất kỳ nơi hẻo lánh nào đều sản vật, tàn phá, âm trầm, giống như quỷ vực, nhưng ở chính giữa sảnh đường lại có một ít thứ không có!

Đó là ——

Mũi tên!

Chỉ thấy những mũi tên lớn nhỏ khác nhau của rừng rậm, vậy mà treo đầy những bức tường phía sau sảnh đường, ít nhất cũng hơn ngàn, làm cho người ta không rảnh, trên tấm bảng lớn này có khắc chữ “Phượng tiễn trang”, quả thật là “Thực danh quy!”

Có điều, mũi tên hơn ngàn này còn không phải là thứ khiến Nhiếp Phong chú ý nhất! Thứ hấp dẫn ánh mắt Nhiếp Phong nhất vẫn là một vật xếp sau một chiếc bàn gỗ!

Đó là khuôn mặt!

Một khuôn mặt người!

Không! Nghiêm túc mà nói, cái kia kỳ thật cũng không hoàn toàn là một khuôn mặt! Mà trên mặt một trăm người còn sống cũng bong ra từng miếng từng miếng.

Da người!

Tám da người đỏ như máu!

Từ trên mặt một người lột da mặt xuống? Đây là chuyện khiến người ta lạnh lẽo cỡ nào! Mặc dù trước mắt làm người nhìn thấy mà giật mình, Nhiếp Phong vẫn không tự chủ được nhìn kỹ, thế là hắn phát hiện càng thêm chuyện làm cho hắn nghi hoặc.

“A... cái tám da người này.. Chẳng những màu đỏ như máu, hơn nữa xem ra bởi vì năm tháng khô ráo, trở nên cứng rắn, nhưng, Vân sư huynh tuy vẫn không phản ứng gì giống như người chết, hôm nay ánh mắt hắn âm trầm nhìn người này, phảng phất, đã từng nhìn thấy khuôn mặt này, còn nữa...”

“Tám da người này nhìn ngang, đều hắn là từ trên mặt một người sống sờ lột xuống! Một người nếu như bị sống sờ lột da mặt xuống, vốn nên đau đớn vạn phần, làm sao trên gương mặt này lại không có nửa phần thống khổ?”

“Ngược lại, da mặt này lại lộ ra hi vọng vô hạn, ước mơ, vẻ hạnh phúc và hạnh phúc?”

Không sai! Đây chính là chỗ Nhiếp Phong nghĩ mãi không ra lý do! Một người dù thế nào cũng cảm không sợ hãi, mặc dù khi bị lột da, mặc dù không đem thống khổ để lộ ra, cũng sẽ không lộ ra vui sướng hạnh phúc, cùng với vẻ mặt tràn đầy hy vọng nhỉ?, Nhiếp Phong tuy rằng da mặt hạnh phúc tràn ngập nghi hoặc vô hạn, nhưng cũng không nghi hoặc bao lâu, ngay lúc hấn trầm ngâm, sau đại sảnh, trong một màn che truyền ra thanh âm của một nam nhân, nặng nề nói: “Ta biết...”

“Không ai nhìn qua da mặt này, sẽ không nghi hoặc.” Thật ra da mặt này vẫn còn lưu lại hạnh phúc vô hạn, chỉ vì...”

“Da mặt này vốn nên thuộc về một người hạnh phúc nhất thiên hạ!”

“Cũng là một trong những bất hạnh nhất trong khắp thiên hạ...”

“Võ!”

“Lâm!”

“Thần!”

“Nói!”

Cái gì? Võ lâm... thần thoại?

Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình tại chỗ, càng sững sờ nhìn tấm da mặt hạnh phúc lộ ra trước mắt!

Tấm da mặt đỏ như máu này thật sự thuộc về thần thoại võ lâm thời trước? Vậy tờ này chẳng phải là mặt mũi chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc? Còn là mặt mũi “Vô Danh” của Ứng Hùng huynh đệ?

Lớp da mặt thần thoại này vậy mà đã bị bong ra? Chẳng lẽ... năm xưa không phải hấn mượn cái chết để ẩn nấp thật? Mà là chết thật sự?

Vào thời khắc này, trong lòng Nhiếp Phong đột nhiên hiện lên vẻ vô linh mất, hướng chỉ thanh âm nam nhân phát ra sau màn che vừa rồi, cũng vừa vãn vang lên tiếng Vũ Dạ Ca...

Giống nhau như đúc!

Nam nhân sau màn che này, vì sao cũng hiểu Khúc hát Hồ Cầm của chủ nhân quỷ hồ? Chẳng lẽ người này lại là chủ nhân

của Quỷ Hồ thúc thúc?

Hắn, mặc dù không có mặt mũi, nhưng cũng không có chết, chỉ là một mực sống tạm đến nay...?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong nhìn chăm chú vào màn che kia, hỏi: “Xin hỏi, các hạ rốt cuộc là ai?”

Nghe nói bộ lạc Nhiếp Phong được bố trí từ trước tới nay, rốt cuộc cũng dần dần hiện lên bóng dáng một nam nhân khôi ngô, nhưng vẫn không tự ban bố đi ra, “Hắn”, chỉ ngăn cách màn thầu nặng nề nói với Nhiếp Phong: “Ta, là một người không đáng để sinh tồn trên đời.”

“Kỳ thật, đáng lẽ ta đã chết sớm rồi...”

Nhiếp Phong khẽ nhíu mày, tiếp tục hỏi: “Ngươi... có phải là chủ nhân của Quỷ Hồ thúc thúc hay không?”

Sau màn che, nam nhân kia chỉ cười không nói, thế nhưng tiếng cười lại khô khốc cay đắng, thật lâu, hắn mới nói: “Vị thiếu hiệp này, ngươi và bằng hữu của ngươi bởi vì ta hù một tiếng mà đến, hiển lộ thấy chúng ta cũng có chút duyên, đã là bèo nước gặp nhau, ngươi sao nhất định phải biết nội tình của ta?”

Nhiếp Phong nghe người này nói quanh co trái phải, vẫn kiên nhẫn hỏi: “Ta chỉ muốn biết, nếu ngươi thật sự không phải thần thoại võ lâm ta từng nghe nói, ngươi làm sao biết được Hồ Trân mà hắn đã giảng?”

“Hơn nữa, xem ra ngươi còn biết chuyện của ta, ví dụ như ngươi từng nói, da mặt của khuôn mặt này là mặt của thần thoại võ lâm thời Thượng Đại, thật sự hắn từng bị lột da mặt?”

“Ai, vì sao thế nhân luôn muốn biết tất cả về người này? Nếu ngươi cũng muốn biết da mặt thật của hắn có phải là mặt thật hay không, vậy ta kể cho ngươi nghe một câu chuyện vậy.”

Nhiếp Phong sững sờ, liếc mắt nhìn về phía Vân sư huynh đang chờ đợi đứng cách đó không xa, chỉ thấy gã mặc dù giống như người chết, không phản ứng chút nào, nhưng cặp mắt thâm thúy mơ hồ nhộn nhạo nghi hoặc, không biết gã là người nào đang lắng nghe nam nhân kia nói chuyện ——

Nhiếp Phong lập tức hỏi: “Ngươi, muốn kể chuyện gì cho ta?”

Nam nhân thần bí sau màn che nói: “Một chuyện về “hắn” và “cô ấy”!”

“Hắn... cùng.. Nàng?”

“Đúng vậy! Hắn chính là thần thoại mà võ lâm đời trước không ai không biết, còn hắn...”

“Thế mà bây giờ lại có thể biến thành câu nói trùng tên rồi.”

“Một người bay lượn trên chín tầng trời ——”

“Cửu! Thiên! Tiên...”

“Thần!”

Chín tầng trời... Tiên thần!

Nhiếp Phong không khỏi ngẩn ra! Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái biệt danh này! Không thể tưởng được ngoại hiệu vô cùng tôn quý vô song này lại thuộc về một nữ tử...

Nàng?

Nàng là ai?

Ngay trong lúc Nhiếp Phong lo lắng, nam nhân sau màn che rốt cục giải thích vì khuôn mặt đầy vui vẻ hạnh phúc kia, mà bắt đầu câu chuyện hắn muốn nói.

Chuyện xưa, do một thần thoại “Đăng phong tạo cực”.

Nó chính thức bắt đầu...

Đó đã là chuyện xưa thật lâu thật lâu trước kia.

Từ xưa tới nay, trong giang hồ còn chưa có thiên hạ của đại bang phái nào.

Chỉ có thập đại môn phái võ lâm tiếng cỏ rác rưởi!

Cũng là Thập Đại Môn Phái cố chấp ghét nhất...

“Kiếm” của hắn, chân mệnh khổ!

Đó là một bản kiếm cụ có khảm sáu cái thất vương xanh biếc!

Từ bên ngoài quan sát, cho dù thanh kiếm kia là sáu khối bảo ngọc chuỗi kiếm, cũng đã xem như vàng ròng huy hoàng, cực kỳ hoa lệ, huống chi thanh kiếm này không phải là nhìn trùng

không dùng được, mũi kiếm của nó, thậm chí có thể phá vàng như phá củi, quả thực đánh đâu thắng đó!

Đây đúng là một thanh bảo kiếm trong ngoài có! Nói nó mệnh khổ, là bởi vì nó gặp người không quen!

Nó có một chủ nhân không xứng với nó!

Hắn!

Hắn, tuy có tuyệt thế kiếm nghệ, nhưng lại tự thị quá cao.

Hắn thường tự xưng là hậu nhân kế thừa của Kiếm Thánh, nhưng chỉ có mình hắn biết rõ, tu vi kiếm đạo dưới trướng hắn có bao nhiêu tài liệu. Nếu bàn về xếp hạng, cùng lắm hắn chỉ có thể đứng trong danh sách mười vị kiếm khách võ lâm.

Càng nói có thể so sánh với “Đệ nhất”!

Rốt cuộc ai mới là người đứng đầu trong thập đại kiếm khách võ lâm hiện giờ, ai mới là kiếm khách đệ nhất thiên hạ chứ?

Cuối cùng chủ nhân của thanh kiếm này cũng biết! Đơn giản vì chủ nhân của nó không biết tự lượng sức mình mà dám khiêu chiến kiếm khách thần bí quật khởi trong mấy năm nay

---

Vô danh!

Nghe nói, vị kiếm khách thần bí gọi là vô danh này, nguyên lai cũng không phải gọi là “Vô Danh”, sau lưng của hắn có một đoạn sự tích rất thương cảm, có một vị đại ca tình nghĩa hết nghĩa đối với hắn, mới có thể tôi luyện hắn đến nay thành tựu!

Nghe nói, người này trước khi bước vào giang hồ từng có một chiến tích buu hắn dùng một kiếm đối đầu với vạn mã tri quân hoàng thượng, càng tăng cường tin tức hắn từng đánh bại Kiếm Thánh vô bại, khiến cho Kiếm Thánh ngang ngược kiêu ngạo cũng đột nhiên trốn ra giang hồ!

Nghe nói, người này sau khi bước chân vào giang hồ, càng không biết vì cái gì cơ duyên xảo hợp, ngay cả Thất Hải Cự Kinh giúp đỡ “Long Vương”, cũng làm người hầu của hắn, cho tới bây giờ càng thu nạp được một hán tử dung mạo xấu như quỷ, giống như gọi là “Quỷ Hồ” làm hai bộc!

Nghe nói, từ sau cái tên không tên này dần dần nổi danh giang hồ, càng không ngừng có người tìm hấn khiêu chiến, những kiếm tự xưng là kiếm thứ hai trong thiên hạ Kiếm Thánh, kiếm thứ ba đó, tất cả đều giống như oan hồn quần lấy hấn, cuối cùng đều theo lệ — đánh bại!

Nghe nói, tuy rằng hấn không thích đọ sức với người khác, nhưng người giang hồ vẫn quần lấy hấn. Từ khi hấn xuất đạo đến nay, trước sau đã đánh bại hơn hai ngàn kiếm thủ tự xưng đệ nhất, hơn ba ngàn cao thủ trong đạo, hơn năm ngàn quyền, chưởng, chân cùng với những cao thủ võ công khác!

Suy nghĩ một chút, từ mấy năm trước khi hấn xuất đạo đến nay, đã đánh bại hơn vạn cao thủ, bình thường mỗi ngày cũng phải ứng phó gần mười người khiêu chiến, thật sự là bận đến mức không thể khai giao! Điều này thực sự có khả năng sao? Một người thật sự có thể mỗi ngày đánh bại gần mười cao thủ mà mặt không đổi sắc? Hấn thật sự có đầy đủ thời gian để mỗi ngày tiếp kiến mười cao thủ sao?

Ngay hôm nay, sáu thanh bảo ngọc kiếm này cuối cùng cũng hiểu, rốt cuộc vô danh trong truyền thuyết, làm sao có đủ thời gian, mỗi ngày ứng phó với khiêu chiến của đông đảo cao thủ? Chỉ vì...

Nó và chủ nhân của nó, rốt cục cũng đã hoàn toàn lĩnh giáo lợi hại trong truyền thuyết của nó!

Thanh kiếm này còn mang máng nhớ, chủ nhân của nó còn vừa phun ra bốn chữ “bắt đầu chiến đấu đi”, còn vừa rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng cùng lúc đó, thanh Anh Hùng kiếm mà vô danh trong truyền thuyết cũng đã rút ra...

Đột nhiên, chủ nhân thanh kiếm này vậy mà ngừng động!

“Kiếm, trước sau gì vẫn không rút vỏ hoàn toàn!”

Chỉ trong tích tắc ngắn ngủi này, nó thành linh phát giác, chủ nhân của nó căn bản không có cơ hội xuất chiêu, cũng không phải chủ nhân vô danh cố ý nhanh hơn kiếm của nó, mà là vì...

Vô Danh kia vừa rút Anh Hùng kiếm của hấn ra, khí thế cường đại chưa từng có tương xứng với kiếm người khác đã ép cho chủ nhân của hấn nghẹt thở mà ngất đi. Còn thanh kiếm

này là “nó”, còn bị khí thể vô thượng đè ép xuống phát ra một tiếng “keng”...

Cứng rắn đứt làm hai đoạn!

Thanh kiếm này rốt cuộc cũng đã hiểu rõ chủ nhân của nó, vì sao từ vô danh kia lại có đủ thời gian chiến mười tên cao thủ? Lại có rất nhiều cao thủ căn bản không cách nào cứu vớt cái thể khí nóng của những người khác, tất cả đều chưa đánh đã ngất!

Cho dù có cao thủ có thể ngăn cản khí thể của hắn, nhưng chắc chắn cũng không dưới một chiêu đã bại!

Thanh kiếm này thật sự là số khổ! Nó mệnh khổ! Chủ nhân của nó có một chủ nhân không biết tự lượng sức! Hôm nay lại rơi vào kết cục buồn cười của một kiếm đoạn nhân hôn mê, đối với một thanh bảo kiếm mà nói, thật sự là đáng thương! Buồn cười! Đáng thương!

Nhưng mà, đây còn không phải là bất hạnh lớn nhất của thanh bảo kiếm này!

May mắn lớn nhất là khi lên làm người chủ nhân vô dụng nằm ngang trên lá cỏ hoang dã kia, bỗng nhiên có một người đạp lên nó!

Đó là một lão già hói đầu, mặc áo bào trắng, lông mi trắng, râu bạc!

“Ồ? Lục Ngọc Kiếm...” Lão nhân mi trắng kia nhẹ nhàng nhặt thanh kiếm gãy có khảm lục bảo ngọc trong thảo diệp lên, giờ kiếm đánh giá một lần.

Vài tên thiếu niên đi theo phía sau lập tức xen mồm nói:

“Su... Phụ thân, thanh kiếm này nếu thật sự là... nếu đúng là Lục Ngọc Kiếm thì... Tên kiếm thủ ngất xỉu trên mặt đất chẳng phải đã có thể xếp hạng mười giang hồ — Ngọc Kiếm Quân Tử?”

Lớp trước mắt này đệ tử ước hẹn sáu người, kỳ thật vốn phải có bảy người, người giang hồ gọi ” khoái ý thất tử” chỉ là, lần này đại sư huynh bọn họ lại bởi vì có chuyện quan trọng, sẽ sau đó mới hội họp cùng bọn họ.

Nhìn bọn hắn nói chuyện với vẻ mặt vô cùng lo sợ, hiển thị thấy môn huấn lão giả lông mày trắng kia từ trước đến nay! Lão giả lông mày trắng kia nghe vậy trầm giọng đáp: “Gặp mặt. Người này thật là vị Ngọc Kiếm quân tử xếp thứ mười kia! Thật không ngờ, có người có thể trước khi hắn xuất kiếm đã dùng khí thế ép cho hắn hôn mê, chèn ép bảo kiếm của hắn, áp chế người ngất hắn, tu lực cũng không tệ...”

Có thể dùng khí thế ép đối thủ ngất đi, tu vi quả thực đã đăng phong tạo cực, há chỉ có vẻ không tồi như thế? Lão giả bạch mi kia lại một mực nói không sai, có thể nói tương đối tâm cao khí ngạo, cấy vào lão Lăng Nhân.

Một gã trong đó khoái ý nói: “Su... phụ, đệ tử...”

“Nghe nói gần đây Ngọc Kiếm quân tử muốn tìm quyết đấu vô danh hiển hách võ lâm, không biết giờ phút này hắn đã té xỉu trên lá cỏ hoang dã, liệu... có liên quan tới cái vô danh kia không?”

Nghe nói Ngọc Kiếm quân tử từng làm chuyện vô danh trước đó, lão giả lông mày trắng lập tức mặt biến mất, lạnh lùng nói: “Hắc! Nếu như hôm nay Ngọc Kiếm quân tử này so với trước đây thật sự không tên, vậy thì thật sự rất thú vị!”

“Su... Phụ, người... tại sao lại nói như vậy?”

“Bởi vì trước nay lão phu chưa từng có một người nào dám không toàn tâm toàn lực ứng chiến! Ta đã hẹn tên vô danh kia hôm nay Hoàng hôn ở bên bờ sông Huyền Đường quyết chiến, thế mà hắn lại có can đảm sớm ở đây chiến đấu với Ngọc Kiếm Quân Tử, thật sự là quá khinh thường lão phu rồi! Như vậy không nghiêm túc quyết chiến, hôm nay hắn quyết chiến lão phu, chắc chắn sẽ thua!”

Ồ? Hóa ra hôm nay hoàng hôn của lão giả lông mày trắng này cũng quyết chiến vô danh? Nhìn bảy thầy trò bọn họ, hóa ra là đang trong lúc lâm chiến!

Nhưng nghe một khoái ý khác là Thất Tử lại nói: “Nhưng... Su phụ, vậy... Vô Danh năng... Lấy khí thế áp mờ Ngọc Kiếm Quân Tử, tu vi thật sự... xuất thần nhập hóa! Cho dù hắn... nghiêm túc ứng chiến, kính xin su phụ... Ngàn vạn... Cẩn thận...”

Đệ tử này nói một phen lòng dạ, chẳng qua xuất phát từ sự quan tâm đối với sự phụ của mình, ai ngờ lời còn chưa dứt, lão giả lông mày trắng kia liền lớn tiếng quát: “Im... khẩu!”

Nói ra thì đồng thời còn trở tay tát bay tên đệ tử này một bạt tai, đập cho tên đệ tử này miệng mũi hấn phun máu tươi, còn quét ra xa mấy trượng, “Bành” một tiếng đụng vào thân cây rồi ngừng lại!

Một sư phụ lòng tốt độc ác! Quả thực coi đồ nhi như chó mèo, năm tên đệ tử còn lại thấy thế cũng biến sắc, quỳ xuống đất cầu tình nói: “Sư phụ... bớt giận! Sư phụ bớt giận!”

Lão giả lông mày trắng kia lãnh khốc nói: “Hừ! Hấn bảo ta cẩn thận cái vô danh kia, chẳng phải là vũ nhục cực lớn đối với vi sư sao? Vô danh kia chỉ xuất đạo trên giang hồ mấy năm, cùng lắm ta cũng chỉ hơn hai mươi tuổi mà thôi! Căn bản chính là lão phu hậu bối! Tu vi của hấn cho dù không kém, làm sao so được với lão phu mấy chục năm?”

Nói tới đây, hai mắt lão giả lông mày trắng chợt lóe lên lửa Đỏ tính hùng hực, cắn răng nghiêng lợi nói: “Hắc hắc! Hôm nay lão phu phải giáo huấn cho thật tốt, đây là thời điểm nổi bật nhất trong truyền thuyết võ lâm gần đây. Để hấn nhìn xem thế nào mới thật sự là tiền bối võ lâm!”

“Càng là bảo hấn cố gắng dạy ta một phen lợi hại của “Khoái Ý lão tổ”!”

Lão giả lông mày trắng kia nói đến đây, lòng bàn tay đột nhiên xiết chặt, nghe “Ba” một tiếng...

A...? Lục ngọc kiếm vốn vô pháp hấn nắm chặt, vậy mà bị nội lực tinh xảo của nó, nhanh chóng nung chảy thành một đồng sắt vụn!

Công lực thật đáng sợ!

Khóe miệng thối hoắc!

Lão giả lông mày trắng này hóa ra gọi là ” khoái ý lão tổ”? Hóa ra chính là chương môn đệ nhất phái của Thập Đại môn phái nổi tiếng ở võ lâm!

Xem ra cuộc chiến huyền đường giang hồ hôm nay, tất sẽ nhắc lên một phen phong vân!

Chỉ là, lão tổ khoái chí kia có lẽ tạo mộng cũng chưa từng nghĩ tới, lão hôm nay sẽ gặp gỡ hai “kinh ngạc” lớn nhất suốt đời hắn nhìn thấy!

Đầu tiên ngạc nhiên, đương nhiên là truyền thuyết võ lâm mấy năm quật khởi gần đây - Vô Danh!

Mà ngạc nhiên thứ hai lại càng làm cho lão tổ cực kỳ ngạc nhiên!

Vì thế, sẽ có một cô gái!

Hắn không thể tin tưởng một tiểu cô nương có truy mộng trên đời!

Chương thứ ba gặp lại đã là thần thoại.

Huyền Đường Giang.

Một nơi vốn chỉ dựa vào mấy chữ “Giang”, “Hải” không đếm xuể ở Thần Châu, “Hải”, “hồ”, “hồ” nho nhỏ, một cái huyền đường giang, căn bản bé nhỏ không đáng kể!

Nhưng từ lúc bắt đầu từ hôm nay, Huyền Đường Giang sẽ không ai không biết!

Chỉ vì “Mười đại kỳ chiến” kinh sợ giang hồ, một trận chiến trong đó sẽ diễn ra ở đây!

khoái ý lão tổ cùng sáu gã đệ tử không ngờ, sớm đã đến Huyền Đường Giang trước một canh giờ quyết chiến!

Từ trước đến nay là khoái ý lão tổ! Mỗi khi gặp trận quyết chiến, hắn đều sẽ sớm đến, để thấy rõ tình huống xung quanh khu vực này, hắn tin tưởng thủ thắng đạo này, sáng tạo “Thiên thời”, “Người” còn phải biết rõ “Địa lợi”!

Ai ngờ rằng mọi người một mực đứng ở bên bờ Huyền Đường chờ đợi vô danh kia đến ứng chiến, như vậy bất tri bất giác đợi hơn một canh giờ, thậm chí nguyên bản ước chiến cũng đã qua nhanh, vô danh vẫn như trước không xuất hiện.

Trên bờ, ngoại trừ các đệ tử của lão tổ và phong thanh, còn có không ít quần hùng võ lâm nghe được trận quyết chiến này đến xem cuộc chiến. Trong đó đã có không ít người không kiên nhẫn, bắt đầu cổ động:

“Đề! Tại sao Vô Danh kia còn chưa xuất hiện? Chờ đợi thêm nữa, hắn cũng không biết có tới đây liền chiến hay không...”

“Haizz, nếu như hắn không đến ứng chiến thì nguy to rồi! Ta từ đại mạc đi xa tới đây cũng chỉ vì muốn đánh cược thứ vô danh kia! Xem xem rốt cuộc hắn có cái gì ba đầu sáu tay? Có thể đánh khắp thiên hạ trong vòng mấy năm này mà không có địch thủ!”

“Đúng! Nếu không phải bởi vì vô danh, ai nguyện ý đến xem Lão đầu ngọc kia của lão tổ chứ!”

“Hắc hắc! Thật ra lão tổ khoái chí kia đã tự cho mình cao, thường xuyên cao ngạo là lão tiền bối trong giang hồ, thỉnh thoảng lại xen vào việc của người khác, thậm chí chuyện nhà của người khác, lão cũng muốn quản!”

“Không phải sao? Nghe nói gần đây giáo chủ Kinh Thiên giáo tự cảm tuổi tác đã cao, muốn truyền lại chức vị Giáo chủ cho con gái khôn khéo có năng lực võ công chân truyền của mình, thế nhưng khoái ý lão tổ lại chạy tới cảnh cáo Kinh Thiên giáo chủ, nói cái gì “Phàm nữ tử cùng tiểu nhân có thể nuôi dưỡng” “Nữ nhân đều không bằng nam nhân”, càng hạ lệnh Kinh Thiên giáo chủ không được truyền chức Giáo chủ cho con gái!”

“Xì! khoái ý lão tổ kia dựa vào cái gì làm như vậy?”

“Ngươi còn không biết sao? Dựa vào hắn là Tổng minh chủ thập đại môn phái!”

“Cửu Minh chủ của thập đại môn phái?”

“Không sai! Nghe nói Khoái Ý lão tổ từng hi vọng làm minh chủ toàn võ lâm, thế nhưng lấy khôi xương già này của hắn, muốn toàn bộ anh hùng hào kiệt trên giang hồ tâm phục khẩu phục đối với hắn, cũng là khả năng không lớn, hắn vì vậy tâm kế, lui lại cầu việc khác, tranh đoạt minh chủ! Để cho hắn làm minh chủ!”

“Nhưng đây đã là chuyện hai mươi năm trước! Truyền nhân của thập đại môn phái cũng đã đổi không ít! Bọn họ còn tôn sùng khoái ý lão tổ như vậy? “

“Ừm! Trong thập đại môn phái, đương nhiên còn có không ít thế lực tốt, khoái ý lão tổ! Nhưng bắt đầu biến chí, không

muốn lại nghe được có họa diệt môn...”

“VẬY, lão tổ khoái trá này, chẳng phải là cực kỳ đáng ghét sao?”

“TRƯỚC MẮT, CÒN CHƯA NHÌN RA HẮN CÓ CHỖ NÀO XỨNG VỚI ĐƯỢC! HẮN CÒN RẤT KỲ TÀI LIỆU?”

“HẮN BẢY TÊN ĐỆ TỬ NHẬP THẤT ” KHOÁI Ý THẤT TỬ”, NGHE NÓI ĐẠI SƯ HUYNH” TỰ LÝ, NGHE NÓI TƯ CHẤT CỰC CAO, THỂ NHƯNG KHOÁI Ý LÃO TỔ KIÊNG KỊ NHẤT TÊN ĐỆ TỬ NÀY, LUÔN KHÔNG ĐEM VÕ HỌC ĐẮC Ý NHẤT CỦA HẮN TRUYỀN CHO HẮN! BẤT QUÁ KHI ĐÓ GỌI LÀ TIỂU TỬ LONG TỰ, CUỐI CÙNG LẠI DỰA VÀO NGỘ TÍNH CỦA CHÍNH MÌNH, MÀ TỰ NGHĨ RA MỘT BỘ VÕ HỌC, CUỐI CÙNG CŨNG COI NHƯ LÀ HÃNH DIỆN NỎ MÀY!”

“KỲ THẬT, LẦN NÀY LÃO TỔ ĐÃ CHỦ ĐỘNG ƯỚC CHIẾN VÔ DANH KIA, CŨNG LÀ VÌ KIÊNG KỲ TÀI NĂNG! HẮN LÀ TỔNG MINH CHỦ CỦA MƯỜI ĐẠI MÔN PHÁI, SAO CÓ THỂ TRO MẮT NHÌN MỘT TRUYỀN THUYẾT VÕ LÂM HƠN HAI MƯƠI TUỔI VƯỢT QUA HẮN? LẦN NÀY THẬT RA HẮN MUỐN CHO MỘT CHÚT NHAN SẮC VÔ DANH KIA! CŨNG TIỆN ĐƯỜNG CHO CHÚT MÀU SẮC CỦA VÕ LÂM MÀ XEM...”

QUẦN HÙNG NGƯỜI MỘT CÂU TA MỘT CÂU, KHÔNG NGỪNG XÌ XÀO KHOÁI Ý LÃO TỔ LÀ THỊ PHI, KHOÁI Ý LÃO TỔ SỚM ĐÃ VÌ KHỔ HẬU VÔ DANH CHIÊM CỨ TRONG LÒNG, HÔM NAY LẤY NỘI LỰC SIÊU QUẦN HÙNG THẤP GIỌNG NÓI, TẤT CẢ NGHE TIẾNG QUẦN HÙNG, TRONG LÒNG BÙNG LỬA ĐÓT, HẮN ĐỘT NHIÊN HÉT LỚN: “HỪ! CÁI Ồ TỊCH CÁC NGƯỜI NÓI HỒNG NÀY ĐÃ ĐỦ CHƯA?”

TRONG LÚC KÊU TO, ĐỒNG THỜI THUÊ KHOÁI Ý QUÉT RA MỘT CHƯỞNG, NGAY TẠI CHỖ IN MỘT CHƯỞNG TO TƯƠNG LÊN MẶT QUẦN HÙNG, MÁU TƯƠI KHÔNG NGỪNG!

TU VÌ NỘI GIA THẬT TINH THUẦN! QUẦN HÙNG Ở ĐÂY THẤY THẾ, TẤT CẢ ĐỀU VÌ KHOÁI Ý TU VÌ LÃO TỔ MÀ XÔN XAO! NHƯNG ĐẠI HÁN BỊ CHỤP ĐƯỢC HUYẾT CHƯỞNG ẤN KIA, CÒN MỘT MẶT BỊ VẾT THƯƠNG TRÊN MÌNH DÍNH MÁU, MỘT MẶT KHÔNG CAM LÒNG NÓI: “HỪ! MỖI CÂU TA VỪA NÓI ĐỀU LÀ SỰ THẬT! ĐÃ LÀ SỰ THẬT, VÌ SAO KHÔNG THỂ NÓI? NHANH Ý LÃO TỔ, NGƯỜI ĐÃ CÓ GAN LÀM, VÌ SAO KHÔNG DÁM ĐỂ NGƯỜI TA NÓI...”

QUẦN HÙNG CÒN LẠI TRONG SÂN CŨNG BIẾT KHOÁI Ý HAY TỨC GIẬN THẬT, HẮN MỘT LẦN THÚC NGỰA, CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ NÓI GIỜN! MỌI

người không khỏi tỉnh mạch, không dám lên tiếng!

Ai ngờ, ngay khi quần hùng khiếp sợ, uy hiếp của lão tổ thích thú, mà hãm vào trong một khoảng lặng ngắt như tờ, trong phút chốc, một âm thanh không biết từ nơi nào truyền đến, cất cao giọng nói: “Nhanh — lão tổ!”

“Ngươi, muốn dùng “Vũ lực” áp chế người khác không nói sai lỗi tư tâm của ngươi? Ta, lại không tin trên đời lại có chuyện coi trời bằng vung thế này!”

“Cho dù thiên hạ không dám nói ngươi, ta, cũng muốn nói ngươi!”

“Ta lại không tin ngươi có thể làm anh hùng trong thiên hạ.”

“Giết chết ta!”

Chỉ một câu thật dũng cảm! Một dũng cảm thật dũng cảm!

Quần hùng trong sân vạn liệu không tìm được, mà ngay cả bọn họ cũng không dám ” khoái ý lão tổ” động đầu, lại không có một người, dám nói ra những lời như vậy!

Bất quá càng làm quần hùng kinh ngạc hơn, là thanh âm dũng cảm này, nghe cũng không phải là khí phách hào khí can vân gì, chi lại giống như là một...

Là nữ hài!

Một nữ hài đứng ở cuối quần hùng sắp xếp!

Quần hùng lập tức tản ra hai bên trái phải, chỉ thấy sau lưng quần hùng, thật sự có một cô bé đang bài chúng mà ra!

Người vừa rồi còn dám nói chuyện chính là nàng!

Chính là nữ hài xem ra năm mười sáu tuổi này!

Tất cả quần hùng trong sân đều ghen hòng nhìn trân trối!
Ngay cả lão tổ khoái ý đang giận dữ cũng bỗng nhiên ngẩn ra!

Chỉ vì nữ hài dũng cảm đứng trên hàng chúng này, chẳng những tuổi tác chỉ vẻn vẹn mười sáu, hơn nữa trên đỉnh đầu còn búi tóc một phụ nữ, một thân quần áo cũ nát, khuôn mặt lại càng là tang vật lạ, bản đến mức ngay cả khuôn mặt của nàng cũng không cách nào thấy rõ!

Quần hùng ghen hòng nhìn trôn trời, cũng âm thầm lo lắng cho cô bé này:

“A...? Nữ hài này... Dám can đảm mạo phạm lão tổ, nàng... không muốn sống nữa sao?”

Lão tổ khoái ý còn tái mét mặt, trừng mắt nhìn cô bé cười lạnh:

“Hừ! Nha đầu thói tha thật dơ bẩn! Xem bộ dạng này của ngươi, chắc là hạng người cả ngày lưu lạc lãng đãng! Ngươi rốt cuộc là cái đồ đệ tiện phụ mẫu nhà ngươi sinh ra? Có biết lão phu là ai? Ngươi dám mạo phạm bổn tọa?”

Cô bé kia vẫn chẳng hề sợ hãi nói: “Ngươi rõ ràng ôm đã tâm với võ lâm, sao có thể ngăn người ta nói? Bây giờ ta tiếp tục nói ngươi thì sao?”

“Ả! Nha đầu ngốc mắt khôn! Hôm nay lão phu sẽ – “

“Thành toàn ngươi!”

Thành toàn ngươi nói ra ba chữ, khoái vận lão tổ đã thâm nhập vào lòng bàn tay, “Bụp” một tiếng hữu chương giết ra, hung hăng bổ tới cô bé thiên linh kia!

“Rào...” Mọi người trong sân tất cả đều không khỏi khiến lão tổ vui mừng, thật sự chỉ có thể hạ thủ đối với cô gái này! Nhìn sự quyết tâm của chương kinh kia, bất kể một ai trong sân cũng chưa chắc đã có thể trốn thoát; hơn nữa một chương vừa rồi cũng chắc chắn sẽ bị bách mạch trong cơ thể đánh gãy mà chết! Huống chi là nhắm thẳng vào cô gái trông như yếu ớt này?

Quần hùng trong sân há hốc miệng, trợn tròn mắt!

Ai cũng không thể nghĩ đến, tất cả mọi người tự nghĩ chưa hẳn có thể tránh được một chương đoạt mệnh, cô gái mười sáu tuổi này vậy mà có thể dễ dàng hiện lên!

“Rào...Nàng ta còn nhanh hơn cả mũi tên? Rốt cuộc cô bé này là ai?”

Đúng lúc quần chúng đang tán thưởng cô bé này, khoái ý quê quán đã đến cực điểm xấu hổ! Hấn gầm lên:

“Hò... Rốt cuộc nha đầu thối người là cái quỷ gì? Hôm nay người muốn vũ nhục lão phu? Rốt cuộc người có mục đích gì?”

Cô bé kia chỉ thấy khoái ý lão tổ nổi giận đến mức hai mắt đỏ bừng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra liệt hỏa, nhưng nàng vẫn giống như Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà mặt không đổi sắc, nàng lại trả lời hắn một câu, nói: “Người yên tâm! Hôm nay ta giềng không phải về phía người! Ta thật đúng là không có hứng thú với người!”

“Hôm nay ta đặc biệt tới xem truyền thuyết vô lâm - Vô Danh!”

Lời vừa nói ra, khoái ý lão tổ đang như mũi tên chuẩn bị phát chiêu thứ hai, không khỏi ngừng lại một chút, hỏi: “Người, là đặc biệt chạy đến đây nhìn cái vô danh kia sao? Xì! Người muốn nhìn hắn? Dám không lựa chọn?”

Đôi mắt của cô gái hiện lên vẻ mơ màng như ảo, vẻ mặt kiên định: “Ta muốn nhìn hắn, chỉ vì ta tin tưởng rằng mình sẽ trở thành đại anh hùng chân chính! Ta đã quyết định...”

” gả! gả! Cho! Hắn!”

“Ha ha! Người muốn “Lập chí” gả cho cái vô danh kia? Ha ha! Mặc dù trong mắt lão thiên tử kia không phải là nhân vật đáng thiên gì! Nhưng mà, nghe nói hắn mấy năm trước đây, đã cưới một mỹ nhân như hoa như ngọc đấy!”

“Người tự nhìn mình đi, bản thủ như một cô gái nhỏ kêu tan! Người dựa vào cái gì cho rằng Vô Danh kia thích người? Hắc hắc! Tiểu mẫu dạ xoa, là về nhà soi mặt vào nước tiểu của mình đi!”

Hàng —

Thật sự là sấm sét giữa trời quang!

Sấm sét giữa trời quang, cũng không phải là khoái ý lão tổ vũ nhục cô bé kia!

Mà là tên vô danh đã cưới vợ kia!

Cô bé kia không khỏi đứng yên tại chỗ, khuôn mặt tràn đầy vẻ thất vọng, mờ mịt nói: “Hắn... nguyên lai đã sớm... cưới vợ? Cái kia... Này...”

“Ta nên... Làm sao bây giờ?”

Vào thời khắc này, trong lòng cô gái hiện lên ngàn vạn ý niệm, nhất thời hỗn loạn không chịu nổi, nhưng nàng xem ra thật sự là một cô gái rất tự khống chế được mình, không cần suy nghĩ, nàng đã có thể kiềm chế trái tim đang hỗn loạn của mình, tự mình nỉ non nói: “Đúng... Đúng rồi! Cho dù hắn đã cưới vợ, thì đã sao? Vậy... Ta cũng sẽ không làm thê tử của hắn, cải làm người hầu của hắn không phải là được rồi sao... Chỉ cần có thể... Cả đời theo hắn, ta... Đương cái gì cũng đáng giá!”

Đúng vậy! Năm tháng qua đi, mỗi ngày cô bé đều nghĩ tới chuyện gả cho “hắn”, bởi vì đó là một phần duyên dáng vì diệu đối với hắn! Càng tin hắn là anh hùng thực sự!

Nhưng mà, hắn đã cưới vợ, nàng tự biết bản thân không thích hợp miễn cưỡng, dù sao nếu thật sự có thể làm người hầu của hắn, cũng có thể kéo dài cảm giác vì diệu của nàng đối với hắn! Nàng đã đủ...

Thế nhưng hai chữ vô danh vừa ra, tựa hồ thật sự làm trái tim nàng đại loạn, trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà không chú ý khoái ý lão tổ! Địa lại nghe thấy một tiếng xé gió “Bồng” truyền ra sau lưng nàng, thì ra, không biết từ khi nào, khoái tổ đã lướt đến phía sau nàng, dùng song lao bắt lấy hai vai của nàng!

Nhanh ý...Lão tổ? Nữ hài kinh ngạc, nhưng ý nhanh và mong lão tổ đã phát động, hắn tàn nhẫn cười nói: “Xú nha đầu! Xem ra ngươi thật sự thập phần sùng bái vô danh kia! Ngay cả lão phu bắt được ngươi cũng không biết!”

“Tên Vô Danh kia hôm nay chắc chắn sẽ thua trên tay lão phu! Nếu ngươi đã lấy hy vọng gả cho hắn để trở thành người hầu của hắn, hôm nay lão phu đưa ngươi xuống dưới chờ hắn đi!”

Lão tổ khoái ý hẹp hòi ghi hận, thật ra với tu vi thâm hậu nhiều năm của hắn, vừa rồi thật sự có thể một chương giết nàng, nhưng bởi vì bản thân trong lúc nhất thời vô ý khinh địch mà chưa xong! Hôm nay nếu chung quy cũng không thể giết nàng, mặt mũi hắn còn lại bao nhiêu?

Cho nên lúc này ngay sau khi nắm chặt hai vai nàng, hắn liền vận công muốn hung hăng xé xác nàng ra, hắn muốn làm anh

hùng trong thiên hạ nhìn cho rõ sự lợi hại của nàng! Hấn muốn cấp cho mọi người xem!

Cho dù giết một cô gái, rất nhiều người chẳng thêm làm gì!

Nhưng mà, nhanh chóng để lão tổ muốn giết cô bé này, hôm nay xem ra cũng không phải dễ dàng!

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này...

Nguyên lai ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một hồi tiếng đàn im bật vang lên!

Đó là một trận thanh âm dị thường thê lương, bắt đắ dĩ vô cùng!

Phảng phất như người điều khiển đàn, còn đang nhớ lại thời điểm huynh đệ trước đây hoạn nạn tương giao, hôm nay cho dù hấn hiển hách giang hồ, cho dù hấn đã là truyền thuyết, thần thoại...

Hấn, vẫn không cách nào kiềm chế được phần tình cảm đau đớn khi huynh đệ sinh ly tử biệt kia...

Tiếng đàn chợt vang lên, tất cả quần hùng trên bờ không khỏi nhìn về phía Cầm Thanh xuất xứ, chỉ thấy trên mặt giang hồ cách đó hơn trượng từ từ xuất hiện một chiếc thuyền lớn!

Một chiếc thuyền lớn treo cờ xí ” phe cá voi khổng lồ”!

Mà ở mũi thuyền lớn, một bóng người khí độ trầm như Uyên Ngục ngồi đó, dưới ánh chiều tà dần dần ảm đạm, nhẹ nhàng kéo đàn Hồ của hấn...

Cự Kinh vốn thuộc về Vô Danh Thủ Phó Thất Hải Long Vương!

Hồ Cầm, là thứ mà người vô danh yêu!

A... Lẽ nào bóng người kéo nhẹ đàn trên thuyền kia, là “Hấn”?

“Hấn” thật sự đến rồi?

Đúng vậy! Đúng là hấn rồi! Tất cả mọi người trên bờ và lão tổ khoái ý, thậm chí cô bé thần bí kia cũng có thể cảm nhận được, người đạt được nó chính là...!

Chỉ vì hắc vừa xuất hiện, mặc dù còn cách bờ trăm trượng nhưng tất cả mọi người trên bờ đã cảm thấy một cỗ dũng khí không cách nào hình dung, ép tới tất cả mọi người bộ hạ cảm giác muốn quỳ xuống, hướng hắc triều bái, không dám vọng động nửa bước!

Thậm chí trái tim mọi người, khiến cỗ khí thế này dẫn tới nhảy loạn không ngớt! Thử hỏi dưới thiên hạ, còn có ai có thể mang theo khí thế nhân thần cộng hưởng như thế!

Đột nhiên gió nổi mây phun trên bầu trời, mặt sông cũng đột nhiên kinh hãi hét lên! Phảng phất như trời cũng vì sự xuất hiện của hắc mà biến sắc, biển cũng kinh hãi vì hắc...

Thiên Thủy kinh tâm động phách!

Mà tu vi của hắc cũng mạnh đến mức làm người ta không thể tưởng tượng! Nhưng nghe tiếng ai oán thê lương của hắc bỗng nhiên chuyển động, cây đàn của hắc bỗng phát ra một tiếng “xuy”, tiếng đàn này lại giống như một thanh kiếm tuyệt thế...

Cho dù cách xa nhau hơn trăm trượng, nhưng đôi trảo đặc lực của lão tổ đang xé toang móng vuốt của cô bé trên bờ sông, đột nhiên như bị tiếng đàn đâm, oanh một cái...

“Ba” một tiếng! Khoái ý lão tổ không ngờ lại bị tiếng đàn của hắc đẩy ra!

Thiên...! Đây là... tu vi của con người sao?

Kinh ngạc không những làm lão tổ khoái trá, mà ngay cả cô gái luôn muốn gặp lại “hắc” kia trong lúc nhất thời cũng thấy được vẻ mờ mịt xuất thần, trái tim thiếu nữ đại loạn:

“Thật sự... Là... Hắc?”

“Thật... Tốt! Ta... Năm đó ở chợ, thật không có nhìn lầm nó! Nó... quả nhiên là người trong giang hồ... vĩnh viễn cũng không thể đuổi kịp...”

“Truyền thuyết anh hùng!”

Chỉ là, ngay cả khoái ý lão tổ cũng vì “hắc” tu vi kinh thế mà đoạt lấy, nhưng hắc thủy chung vẫn tự thị cực cao, rất nhanh lại trả lời vênh vác hung hăng nói: “Hắc! Đã tới ứng chiến, vì sao lại tránh ở trên thuyền hơn trăm trượng cô độc tự thưởng,

đôi với đàn cầm, có dũng khí liền hướng lão tổ lần tới bờ sông tung cao thấp một phen!”

Nhanh ý lão tổ vốn dự tính mình vừa nói ra lời này, đại khái có thể ở trước mặt anh hùng trong thiên hạ thi triển hơi thở chiến hào khí, hi vọng có thể áp chế khí thế cầm kiếm vừa rồi “tỷ kinh người” kia. Ai ngờ vừa mới nói xong, chợt nghe một thanh âm trầm thấp nói: “Ý lão tổ.”

“Sao ngươi còn hò hét với mặt sông?”

“Ta, không phải ta đã sớm...”

“Ở phía sau ngươi sao?”

Thân... phía sau?

Lão tổ khoái ý lập tức cả kinh! Ngay cả cô gái khát vọng gặp hấn kia cũng ngạc nhiên! khoái ý quay đầu lại nhìn, bất ngờ phát hiện...

Trời ạ! Không biết khi nào, hấn thật sự đã ở phía sau hấn!

Lão tổ khoái ý trong phút chốc bị dọa lui về phía sau “Mười bước”! Thậm chí trong sân quần khó biến sắc, chỉ vì “hấn” trong truyền kỳ này, có thể trong nháy mắt từ ngoài trăm trượng đập nước đi tới, nói hấn là “Truyền thuyết” đã hạ thấp hấn ta!

Hấn căn bản đã là Nhân Thượng Thần! Thượng Thiên chi thiên!

Cô bé kia cứ nghĩ mãi về hấn trong bao năm nay, hôm nay là lần thứ hai gặp hấn từ khi còn sống, không ngờ hôm nay lại gặp lại, hấn đã là thần thoại được vạn chúng chú mục! Nàng hi vọng hấn nhìn nàng tới cỡ nào! Nhưng mà, hấn lại không hề có!

Chẳng có chút gì!

Đôi với hấn mà nói, thật sự nàng chỉ là một nữ hài bản thiêu có khuôn mặt mơ hồ?

Cô bé kia nghĩ tới đây, cô gái quật cường từ trước đến nay, ở trước mặt thần thoại cũng không khỏi tự biết xấu hổ, càng hối hận mình trước khi đến đây, không lau sạch phong trần trên mặt! Chỉ là liếc mắt một cái, nàng chỉ muốn nhìn nàng một cái

cũng không được! Càng đừng nói tới việc có thể theo hấn làm nô tỳ!

Nhanh Ý lão tổ tử tính khó sửa, chính là mở miệng đã thương người! “Y” nhưng chỉ lạnh nhạt, thê lương cười một tiếng, nói: “Mọi người, cũng có tự do của ai đó, ta, cũng không miễn cưỡng bắt luận kẻ nào đi theo ta, hai người bọn họ đều có chuyện quan trọng, không đến sao?”

Ánh mắt lão tổ nhanh chóng lấp lóe, nói: “Nhưng mà, hình như ngươi không những không mang theo song bặc, mà còn không mang thanh kiếm anh hùng trong truyền thuyết của ngươi theo?”

“Hấn...” cười nặng nề, nói: “Cầm kiếm? Có cần cái này không?”

Lão tổ khoái ý nghe vậy sắc mặt liền biến, nổi giận quát: “Ngươi nói vậy là có ý gì? Ngươi không mang kiếm chiến ta, chẳng lẽ cho rằng ta còn không đáng để ngươi xuất kiếm?”

“Hấn...” Lại cười nặng nề, đáp: “Chiến? Chúng ta, còn có việc gì cần đánh không?”

Lời vừa nói ra, quần hùng trong sân, thậm chí khoái ý lão tổ chính là cô bé kia, cũng lập tức hiểu ý tứ “hấn”! Lão tổ khoái ý trước mắt, mặc dù còn tận lực cây mạnh, phô trương thanh thế, nhưng đối nhân liếc mắt một cái đã nhìn ra, hấn cùng cái kia vô danh tư chất tu vi, tương lai rất xa, thậm chí vô danh sau khi xuất hiện, khoái ý lão tổ khí thế mình bị hoàn toàn không còn sót lại chút gì!

Trận chiến này còn chưa chiến, hấn đã thua hoàn toàn rồi! Nhưng còn thất bại thảm hại!

Không ngờ chiến quả của trận chiến này lại sẽ như thế này! Không chiến cũng thế!

Vô Danh cũng không nói gì thêm, hấn chỉ chậm rãi quay người, như muốn quay về, cách cự kình hơn trăm trượng.

Nhưng mà, khoái ý lão tổ rõ ràng đã bại khí thế, lại vẫn không chịu thua, ngay tại lúc vô danh xoay người, hấn vậy mà nhào tới trước, bất chấp mười thành công lực, song song thẳng tay bổ mạnh vào lưng “hấn” kia...

“Tiểu - tâm!” Cô gái kia nhất thời nôn nóng, không khỏi hô lớn!

Cẩn thận!

“Hắn” đã không cần mang kiếm? Không cần chiến? Khoái ý lão tổ còn có bản lĩnh gì có thể khiến “hắn” cần tâm?

Đương nhiên là không!

Ngay lúc kinh chưởng của lão tổ Khoái Ý đã bỏ tới vị trí một thước ở bối môn vô danh, đột nhiên “xoạt xoạt xoạt” lên...

Không ổn!” “Vô... hình... Hộ thân kiếm khí?”

“Người... Vậy mà mình lại là một thanh Thiên Kiếm?”

Lão tổ khoái ý vô hạn khiếp sợ! Chỉ vì toàn thân lão không những bị kiếm khí hộ thân bao phủ vô danh cắt không còn làn da, bây giờ kiếm khí đánh bay lão càng cường đại chưa từng có. Nếu lão còn không nhanh chóng hóa giải kiếm khí, chỉ sợ lúc này lão sẽ bị đạo kiếm khí này phá hết tâm mạch mà chết!

Thật là một lão tổ khoái ý! Cho dù bại trong tay vô danh, tu vi giảm lực xuống cũng không kém! Nhưng nghe hắn gầm lên một tiếng, bỗng cả người như mũi khoan xoay tròn, “Ba” một tiếng! Không ngờ lại không để ý xung quanh tràn đầy đám người, đem kiếm khí mạnh mẽ bên trong, mượn thân thể xoay tròn hướng về phía quốc gia mà phát ra xung quanh!

Cứ như vậy, đạo kiếm khí hùng vĩ này liền chia ra vô số tiểu kiếm phóng tới quần hùng trong sân, quần hùng thấy thế không khỏi vừa sợ vừa giận, quát:

“Nhanh lên... Lão tổ! Người dời hoa tiếp mộc, người... thật âm hiểm!”

Thế nhưng kiếm khí Lăng Thành đã tới gần, mọi người cũng không còn để ý tới lão tổ quát sảng khoái nữa, mỗi người đều tự vận công ngăn cản kiếm khí!

Cuối cùng quần hùng cũng không phụ hư danh, hơn nữa đạo kiếm khí mạnh mẽ kia sau khi chia nhỏ ra làm vô số kiếm khí, lực sát thương cũng đã đại diệt! Chỉ còn lại một đạo kiếm khí khá mạnh, chính là đứa con lớn tuổi vừa mới mang theo đồng bọn của người trên giang hồ đánh tới, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của đứa nhỏ kia.

A! A! A!

Một đứa bé đáng yêu vốn mạnh mẽ khỏe mạnh lại trong nháy mắt...

Kiểm khí bị kiểm khí không vào được chém tứ chi, phá thành năm đoạn!

Biến sinh nách khuỷu tay! “Vô Danh” mặc dù biết khoái ý lão tổ bị kiểm khí của mình đánh bay, nhưng cũng không sợ hãi sẽ dùng kiểm khí trừ độc để gả cho người khác! Giờ phút này quay đầu nhìn lại, liền thấy một đứa trẻ lớn tuổi bị kiểm khí phá thành năm mảnh, tứ chi rơi xuống đất, máu tươi bay tứ tung, lập tức khí như uyên ngục của hắn, trong ánh mắt cũng toát ra một tia giận dữ.

Nhưng không phải lúc thanh toán khoái ý thuê người mà là: mau chóng cứu người!

Chỉ thấy Vô Danh vung tay trái lên, “Phụ” một tiếng, một cỗ kinh khí cuộn cuộn không ngờ đã đem đứa trẻ đang phun đầy máu tươi từ tay mẹ trẻ cuốn qua, nặng nề nói: “Thật xin lỗi.”

“Thương thế con người bắt nguồn từ ta, để ta chịu trách nhiệm!”

Nói xong đã “phụt phụt phụt”, nhanh chóng ngay tại vị trí máu chảy như rót còn giao hoạt của đứa bé, hy vọng tạm thời đình chỉ tình thế thiếu máu!

Ai ngờ mới vừa xong huyết thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé kia lại biến thành màu tím, thậm chí khóc đến thất thanh, vô danh thấy thế không khỏi nhướng mày.

Chỉ vì tất cả kinh mạch trong năm đứa nhỏ này đều đứt đoạn trong lòng, cho dù nó lấy công lực tạm bảo vệ tâm mạch, nhưng nó lớn tuổi, chỉ sợ cũng vì vậy mà chết nhiều hơn nữa...

Suy cho cùng, đứa bé kia bây giờ bị thương nặng gần chết, tất cả đều là vì khoái ý lão tổ không để ý đám người rời kiểm, bây giờ đầu sỏ gây chuyện này lại không để ý mà đi, tức thì quần hùng mãnh liệt, chửi bới không dứt!

Nhưng mà từ nay về sau, mười đại môn phái sẽ bị lão tổ chỉ huy sắp xếp tính sổ, đều dám giận mà không dám đuổi theo.

Còn Vô Danh, giờ phút này đang toàn lực dùng khí bảo vệ tâm mạch của đứa bé kia, chỉ thấy cánh tay chống sau lưng của nó đột nhiên thu lại, cuối cùng lắc lư thật dài mà thở dài: “Đáng tiếc! Tuy tâm mạch đứa nhỏ này có thể tạm bảo vệ, nhưng sau thời gian nửa nén nhang, máu tươi lại lần nữa chảy ra...”

“Đến lúc đó chỉ sợ lại có cái thể thần công quán chú cho hấn, cũng vậy —— thuật phản hồn thiếu hồn!”

Đứa nhỏ kia nghe vậy gào khóc tại chỗ, nước mắt rơi, nghẹn ngào hỏi: “Ô...! Vợ chồng ta... Chỉ có một đứa con, vậy... Nên làm như thế nào, nên làm như thế nào...”

Vô Danh thở dài: “Trừ phi, có thể tìm được một đại phu dùng châm thuần thực!”

Không sai! Chỉ cần tìm được một đại phu dùng châm thuần thực, dùng châm đâm hết thủy đại huyết trên thân đứa nhỏ kia, lại từ nội lực dùng từng bước để chữa thương cho nó, nhưng thuật dùng châm của đại phu này phải chuẩn mực cao minh, nếu không đâm lệch nửa phần, đứa nhỏ này liền không thể tưởng tượng nổi...

Nghe nói cao thủ dùng châm, quần hùng trong sân nhất thời vui mừng nói: “A... Nếu nói đại phu dùng châm cao minh, phụ cận thật sự có một cái, hình như gọi là “thần châm hoa đà” gì đó? Chích lấy kim chữa bệnh cho người ta, ” Châm” đến hồi xuân!”

Hai mắt tên này hiện lên một tia tinh quang, hỏi: “Người này ở đằng kia?”

Gã cao to kia đáp: “E rằng... sẽ không kịp! Tuy hấn ở phía Bắc, nhưng chí ít cũng cần một nén nhang lộ trình, nếu muốn tới, chỉ sợ không nhất định mất hai nén nhang, không được, nhưng đứa bé kia sau một nén nhang sẽ lại đổ máu như suối, tin rằng... đã không thể nào...”

Vô Danh lại trầm trầm cười, nói: “Trên đời, cũng không phải là không có khả năng.”

“Trước đây, ta cũng không nghĩ tới bản thân mình sẽ đạt tới hôm nay, cuối cùng...”

“Vẫn còn một người, có thể ta sẽ biến thành... khả năng!”

Là ai người nữa không có khả năng biến thành thần thoại hôm nay? Tin tưởng trong lời nói của Vô Danh, là đại ca của hắn đã không bằng sinh tử, không biết ở nhân gian nơi nào...

Quần hùng không rõ vì sao vô danh lại nói ra một câu như vậy, nhưng cô gái hâm mộ hắn lại giống như nghe không tên nói chuyện, đôi mắt như mộng hiện lên một tia “Tuệ quang”! Mà ngay cùng lúc đó...

Vô danh đã hùng hực chuyển Đăng tiểu hải tử về với mẫu thân của hắn, cũng đã tung người nhảy lên, ung dung nói: “Chăm sóc tốt cho đứa bé.”

“Ta biết ——”

“Về đúng lúc đó.”

Lời vừa nói ra, thanh âm vô danh cũng nhanh hơn so với thanh âm của hắn, mọi người nghe thấy thì đồng thời cũng hoàn toàn biến mất trước mắt đám sáng tạo!

Trong trận quần hùng không khỏi âm thầm ủng hộ tán thưởng truyền thuyết võ lâm quật khởi gần đây! Tuy truyền thuyết võ lâm này khí thế khiếp người chưa từng có, nhưng hắn chỉ là khiến người ta nhìn mà sinh ra “Kính”, không phải là khiến người ta nhìn thấy mà là “sợ”.

Truyền thuyết võ lâm và thần thoại quý giá, nhưng vẫn nguyện cứu một đứa bé đã không có khả năng cứu sống nhiều hơn, hắn có một số đặc tính mà các bá giả còn lại kiêu hùng không có, một số người giống như khoái ý tự cho mình là một tông sư bảo thủ, không có lòng hạo nhiên như vậy...

Nhưng mà, trước mắt không đơn độc thần thoại truyền kỳ này khiến quần hùng vỗ bàn kinh ngạc! Còn có một người, cũng khiến bọn họ ngạc nhiên!

Chính là cô gái vừa rồi có can đảm không sợ chết mà chửi thẳng vào lão tổ, còn tuyên bố hi vọng được gả cho vô danh!

Chỉ thấy cô gái dơ bẩn này, sau khi vô danh biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, đột nhiên lại đi đến trước mẫu thân của đứa bé kia.

Cô nhìn đứa trẻ đau đớn nghẹn ngào trong lòng mẫu thân, không muốn xa lánh mẹ, giãy dụa vì tính mạng, ánh mắt

không vui vẻ, thương tiếc vô hạn, cô nói: “Thật... đáng thương, con trai con, xem ra sống không thọ...”

“Nếu hấn thống khổ như vậy, chẳng bằng để ta...”

Cô bé nói xong thì đột nhiên thò tay vào cái túi nhỏ bên hông của mình, tiếp tục gài từng chữ một, nói: “Được —— đây —— hấn!”

Thành toàn hấn ba chữ mới ra, trong túi vải của cô gái đột nhiên rút ra một vật phẩm bắn ra tinh quang nhìn như vô cùng sắc bén! Quần hùng còn chưa kịp thấy rõ nàng rút tay ra cái gì, cũng không kịp ngăn cản, nàng, đã cầm chắc vật này —— đũa nhỏ kia!

Đâm thẳng xuống dưới!

A...? Cô bé này muốn đâm chết đũa nhỏ này!

Nàng điên rồi sao?

“Rào...”

Chương thứ tư, nữ hài kỳ tích.

Tên, mặc dù là một loại vũ khí trong đám vũ khí, nhưng...

Lại là “Vũ khí giết người” vô tình nhất!”

Bởi vì, vũ khí bình thường như đao kiếm, đều phải ở khoảng cách tương đối gần để giết địch!

Nhưng ——

Lại có thể trăm bước xuyên qua Dương! Thậm chí trăm trượng “Xuyên”!

Cho nên, người giết người lấy “mũi tên”, căn bản không cần thiết với kẻ địch bị bắn chết quá gần!

Nếu không gần, vậy sẽ không phát sinh tình cảm với người bị giết, cùng với... lưu tình!

Cho nên, tên cũng có thể nói là một trong số rất nhiều vũ khí: “Không lưu tình nhất là vũ khí giết người!

Nhưng nếu như mũi tên vô tình nhất sẽ dùng vào tay người có tình nhất thì sẽ như thế nào!

Sẽ như thường tiễn vô hư phát?

Vẫn có thể như cũ — Một mũi tên đoạt mệnh?

“Nàng” trong tay cũng có một cây “mũi tên”!

Nhưng đó không phải mũi tên giết người!

Mà là một mũi tên cứu người!

“Nàng” vừa rồi chính là lấy mũi tên ngắn chỉ có tám tấc này, làm cho tiểu hài đáng thương đứt làm năm đoạn để nối gân, cứu tiểu hài tử kia một mạng!

Không thể tưởng được, “Nàng” tuổi còn nhỏ cũng là một cao thủ dùng tiễn!

Nhưng càng không nghĩ tới, là nữ hài sau một phen bay vút qua, cuối cùng trước khi mặt trời lặn hoàn toàn trở lại nơi mình nên trở lại!

Một tòa cự thạch cực kỳ hùng vĩ!

Phượng.

Mũi tên.

Trang!

Thế khó lường được, một nữ hài bản thủ quần áo lam lũ lại sống ở một phủ đệ hào hoa xa hoa lộng lẫy! Nàng căn bản là không xứng đôi với phượng tiên trang này!

Nhưng dù sao sự thật vẫn là sự thật, nàng thật sự nằm ở chỗ này! Nhưng nghe “Vèo” một tiếng! Nàng đã lướt vào trong Phượng Tiên trang, chỉ là không có trực tiếp hướng tới thánh đường, ngược lại ở trong trang đi thẳng tới vùng đất hoang phía sau! Thần sắc xem ra còn tương đối cấp bách! Tựa hồ đã muện một việc trọng yếu!

Hậu viện? Sao nàng ta phải ở lại phía sau nhà mình!

Chỉ vì nơi đó mới thật sự thuộc về nàng!

Sau này nàng chỉ xứng ở trang phục này!

Chỉ thấy tiền đình và thánh đường Phượng tiên trang mặc dù cực kỳ hoa lệ, nhưng sau trang sau lại là một mảnh đất hoang vu, vển vển chỉ có một mảnh nhà đá cũ kỹ dị thường, “Không có chỗ dựa” cô lập.

Đây là nhà của nàng ta! Tuy Phượng Tiễn trang xa hoa cũng có thể nói là nhà của nàng ta! Nhưng nàng ta cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời ” thuộc về nơi đó”, nàng ta chỉ thuộc về nơi này!

Không! Phải nói, Phượng tiễn trang chỉ là nhà của cha nàng “Phượng Ngọc Kinh”! Cùng với hai vị ca ca của nàng “Phượng Tinh” cùng với “Phượng Việt”!

Mà gian nhà đá nhỏ bé rách nát này mới là nơi ở của nàng từ nhỏ tới lớn!

Cho dù nàng vốn có một dòng họ vốn có thể vào Phượng Tiễn trang!

Nàng nguyên họ “Phượng”, tên “Vũ”!

Phượng Vũ!

Phượng Vũ mười sáu tuổi rồi cuộc cũng về tới căn phòng cũ nát nên được nàng xây dựng từ sớm, nhưng ngay sau khi đẩy cửa ra, liền thấy một bà lão đang khỏ sở chờ đợi trong phòng. Nàng hơi ngạc nhiên, nói: “Hà... Mẹ? Mẹ tới rồi sao?”

Hóa ra, bà lão này gọi là “Mẹ nuôi”, lúc Phượng Vũ vừa xuất thế, mẹ nàng đã chết, người hầu cũ của mẹ nàng vốn là cha của Phượng Vũ - Phượng Ngọc Kinh, trước đó vẫn luôn được nàng dốc lòng chăm sóc cho Tiểu Phượng Vũ.

Bởi vậy, mẹ và nó có thể nói là đã nhìn thấu sự chua xót từ nhỏ đến lớn của đứa nhỏ Phượng Vũ này.

Có người nhìn thấy lão gia của nàng “Phượng Ngọc Kinh” sau khi có hai đứa con trai, còn hi vọng thai thứ ba của thê tử nàng cũng là một đứa bé trai, để cho nó “Phượng tiễn” có thể có một cha ba trai, một môn tứ kiệt!

Đáng tiếc, hài tử thứ ba của Phượng Ngọc Kinh cũng không thể như mong muốn, ngoài dự liệu lại là một “Nữ”, càng bởi vì sinh ra cô bé này, đoạt đi tính mệnh người phụ nữ hấn yêu nhất!

Phượng Ngọc Kinh đau đớn gần chết, không biết nên oán trời, hận đất? Hay là oán hận con gái hấn vừa xuất thế?

Thế nhưng oán trời không cửa, hận đất không thể nào bằng, cuối cùng hấn chỉ có thể giận lây sang chuyện đoạt lấy tính

mạng vợ mình!

Con gái hắt ta không muốn mình xuất thế năm đó, có lẽ người ái ân của hắt ta cũng không cần chết thảm...

Nếu như...

Nguyên nhân chính bởi vì “Nếu” này, Phụng Ngọc Kinh bắt đầu không để ý tới con gái mình nữa, hắt chẳng những không truyền võ nghệ sở trường của Phụng tiền trang bọn họ cho nàng, càng không muốn nàng ở vì là Phụng gia, chỉ dựng từng dãy nhà đá đơn sơ sau trang cho nàng.

Tiểu Phụng Vũ đáng thương, từ nhỏ nó đã ba bốn tuổi rồi, từ khi nó bắt đầu hiểu chuyện tới nay, nó chẳng những biết mình không có mẹ mà còn là đứa con có cha không cha...

Thậm chí hai ca ca lớn tuổi nhất, hơn nàng hai tuổi cũng không tốt với nàng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng tựa như “Nước nấu ăn” mà một đồng Phụng gia không cần tới, xuống nước bắn, giống như một con mèo con nhỏ đang sống trong trang viên, không ai để ý đến quần áo rách rưới đến mức nào, cũng không ai để ý tới mức để ý đến vẻ mặt nàng bắn thiêu bao nhiêu!

Đương nhiên cũng không để ý tới lúc ấy nàng chỉ có mấy tuổi, hy vọng cha nàng có thể nói với nàng nửa câu...

Đáng tiếc, chỉ nói nửa câu với hi vọng không thấp kia là yêu cầu xa vời đối với nàng, cha nàng căn bản là không muốn chính diện nhìn nàng một cái...

Chỉ có mẹ mới quan tâm tới bà!

Tuy nhiên, mặc dù bị xem thường như mèo con chó con sống tại Phụng tiền trang, nhưng từ nhỏ đến lớn, Tiểu Phụng Vũ cũng chưa từng hừ một tiếng, oán trách nửa câu. Mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng dường như hiểu rất rõ nỗi đau tang tê của nàng, chỉ bởi vì...

Nàng cũng có loại thống khổ mất mẹ như vậy!

Nàng rất rõ ràng, cha nàng đã mất đi ái ân, phải chịu thống khổ so với đau khổ không có mẹ càng sâu hơn, càng sâu hơn...

Nếu như đối với nàng không tốt, có thể làm cha trong lòng dễ chịu hơn một chút, nàng nguyện ý yên lặng thừa nhận...

Chỉ vì bất luận hấn đối xử chưa xót ra sao, hấn là cha ở nhân gian mệnh mỏng này, độc nhất vô nhị!

Trong cơ thể nàng truyền cho hấn máu huyết: Sinh mệnh của nàng! Không ai có thể thay thế hấn!

Cho nên, cho dù có chuyện gì đó không được như ý, từ nhỏ đến lớn, nàng cũng sẽ không để cha nàng nhìn thấy khuôn mặt đau thương của nàng, nàng luôn luôn trốn ở bên ngoài căn phòng nhỏ kia của mình mà ngăn người.

Cái lều hoa rách kia tuy đã nát thê nhưng lại là nơi nàng thích nhất.

Có bao nhiêu đêm lạnh, nàng từng ngồi ở đầu đó nhìn tinh không, nhiều hơn một giây là mưa đêm lạnh lẽo thê lương, nàng đã từng ngồi ở chỗ nào mưa bụi triền miên không ngớt kia, tựa như mưa người si tâm!

Nàng hy vọng sẽ có một ngày, sẽ có một anh hùng thực lực xuất hiện trong cơn mưa thê lương, bức nàng rời khỏi nhà! Có lúc nàng thầm nghĩ, có lẽ sớm ngày rời khỏi nhà này, cha nàng sẽ khá hơn một chút, nụ cười có lẽ sẽ có thêm một chút!

Nhưng có một điểm kỳ quái chính là, nếu cha Phượng Ngọc Kinh của nàng không truyền thụ cho nàng nửa chiêu tuyệt nghệ võ công của Phượng Tiến trang, nàng ở bên bờ sông Huyền Đường, sao có thể có bản lĩnh kinh người kia, né qua khoái ý đoạt mệnh một kích của lão tổ?

Lại còn có y thuật cái thể kéo dài gân cốt cho đứa nhỏ kia?

Mẹ và Phượng Vũ cuối cùng cũng trở về, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, vui mừng ra mặt.

“A... Vũ, người trở về thì... Được rồi! Người có biết bây giờ là lúc nào không! Sao hôm nay lại về sớm như vậy?”

Phượng Vũ cũng không muốn nói cho mẹ biết chuyện nàng cứu một đứa trẻ ngày hôm nay, cho tới bây giờ cũng không phải là vì muốn được người khác đồng ý cứu người, mà là làm chuyện chính mình cho rằng đúng, nàng chỉ nói: “Nương mẹ, những năm gần đây mẹ đối với con như con ruột thịt, con...”

Tâm Phượng Vũ của con biết mà! Nhưng, nếu bởi vì đêm về Quy Thường lệnh cho con lo lắng, ở đây khổ hậu con trở về, con dạy con nên làm thế nào để an tâm?”

“Kỳ thật, cha cần con mỗi ngày trước khi trời tối trở về, chiều bài này, con vẫn luôn không quên! Mẹ, con không cần quan tâm! Con hôm nay vừa vặn trước khi mặt trời xuống núi về nhà sao?”

Hòa cùng châu châu nói: “Đứa nhỏ ngốc, người hiểu lầm rồi! Sao mẹ lại không biết người làm việc cực kỳ có chừng mực? Lần này ta tới, là cha người bảo ta tới! Hấn muốn gặp hấn ở nội đường Trang đường!”

Phượng Vũ sững sốt, như là nghe thấy một chuyện hết sức kỳ lạ, hỏi: “Cái gì... Cái gì? Cha muốn ta vào phòng gặp... Hấn, hấn không phải từ trước đến nay đều không thích gặp ta sao?”

Cùng mẹ thở dài nói: “Ai biết đây? Nghe nói vừa rồi trong trang có một vị khách tới, lão gia liền phân phó ta đến đây tìm người...”

Khách?

Phượng Vũ càng nghĩ càng hiểu kỳ! Rốt cuộc là khách quý gì? Sẽ làm cho phụ thân của nàng từ trước đến nay không thích, nàng lệnh cho nàng tới thính đường gặp mặt?

Phượng Tiễn Trang chẳng những hùng vĩ hùng vĩ, thì ra là ba chữ của Phượng Tiễn Trang trong chốn giang hồ cũng chẳng ai là không biết!

Nguyên nhân chính là từ khi Phượng Tiễn Trang tự kiến trang đến nay, sớm đã trải qua tam đại tang thương, nhưng vẫn có thể sừng sững không ngã trong võ lâm! Truyền tới nay, vị trang chủ “Phượng Ngọc Kinh”, một tay “Phượng gia tiên” càng vang danh giang hồ, tuyệt đối không để cho các cao thủ còn lại sung sướng!

Nghe nói, mũi tên của Phượng gia, là mũi tên độc ác nhất, cay độc nhất, mạnh nhất, bá đạo nhất! Quan trọng nhất, chính là mũi tên của Phượng gia cũng là tên - nhanh nhất! Dù là mũi tên có nhiều chỗ cay đa bá, nếu không đủ nhanh, thì sẽ bị đối thủ đón lấy, cho dù mũi tên có ác hơn nữa cũng không thể dùng được!

Chỉ có mũi tên nhanh nhất, mới là mũi tên mạnh nhất!

Mà giờ phút này, Phượng tiễn trang trang chủ “Phượng Ngọc Kinh”, đã sớm ngồi ở trên ghế dựa lớn của trang đường chủ nội thánh, tọa trấn Phượng Tiễn trang hơn hai trăm năm qua, tọa trấn Phượng Tiễn trang có đồ hình hùng vĩ hơn trong tương lai, càng có mấy chục môn hạ hầu hạ hầu hạ, khí phái thật sự không ít!

Hơn nữa, không biết là vì chưa thỏa mãn tình thế hiện tại của Phượng Tiễn Trang, hay là bởi vì lý do khác, Phượng Ngọc Kinh chưa từng cười!

Hắn không nói đùa, bề ngoài nhìn qua càng làm cho người ta sợ hãi! Không dám nhìn thẳng! Phượng Vũ vội vàng trở về, đang căng thẳng hẳn lên!

Không phải nói mẹ có một vị khách nhân tới sao? Sao bây giờ chỉ có cha nàng, cùng với hai huynh trưởng của nàng ngồi trong thánh đường?

Phượng Vũ cũng không nghĩ nhiều, nếu cha nàng muốn gặp nàng, nàng đành phải cung kính tiến lên dâng trà xanh lên.

“Cha, Vũ Nhi đã tới.”

“Mời dùng trà!”

Đây chính là quy củ của Phong gia! Bất luận nữ tính nào muốn gặp trang chủ, đều phải dâng trà thành kính trước! Chỉ là, có đôi khi phải tận lực tuân thủ cung kính, quá lễ phép trái lại khiến cho giữa người với nhau trở nên giống như...

Chỉ Xích Đại Nhai!

Giống như phụ thân của Phượng Vũ và Phượng Vũ, giờ phút này mặc dù cực kỳ tiếp cận, nhưng trái tim hai cha con này lại xa xôi như vậy, đều ở chân trời góc biển!

Phượng Vũ trước nay chưa từng lấy tâm chạm tới trái tim của phụ thân, đối với Phượng Ngọc Kinh mà nói, vĩnh viễn cũng như một bí ẩn vĩnh viễn không thể giải được!

Đúng như trước mắt, Phượng Vũ tuy đã dâng nửa trà xanh tới trước mặt Phượng Ngọc Kinh, nhưng hắn không hề liếc mắt lấy một cái, chỉ nhìn thẳng về phía trước như một pho tượng

thần vô cùng uy nghiêm, Từ Ngôn nói từng chữ: “Người sao lại chậm như vậy?”

Mặc dù trong lòng Phượng Vũ đối với phụ thân kia vô cùng tôn kính, nhưng lại không hèn nhát cúi đầu như một cô gái bình thường, nàng làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Nữ nhi chỉ là đã muộn một chút.”

Phượng Ngọc Kinh vẫn không nhìn con gái mình, dường như không hề có cô con gái này, nói: “Người, không phải là chạy ra bên ngoài gây chuyện đấy chứ?”

Đương nhiên Phượng Vũ sẽ không để cha nàng biết được hôm nay nàng chạy đến Huyền Đường Giang chờ người vô danh xuất hiện. Nàng ta nói: “Cha, con gái sao dám sinh sự ở bên ngoài?” Đứng sau lưng Phượng Ngọc Kinh có người nói., Chính là hai vị đại ca Phượng Vũ, Phượng Việt, Phượng Việt, lúc này đại ca Phượng Tinh cười lạnh chen ngang nói: “Cái này đương nhiên rồi! Cho tới bây giờ nữ tử so với nam tử vô tài, huống chi Tam muội chúng ta so với các nữ tử còn vô tài hơn! Ngay cả lau sạch phong trần trên mặt mình, đối với nàng cũng thật là thiên đại khó sự! Thử hỏi nàng làm sao có thể xuất ngoại sinh sự?”

Nhị ca Phượng Hình - Phượng Việt cũng cực đoan khinh bỉ nói: “Không tồi! Thật không hiểu! Một cô gái mặt lại bản thủ đến mức này, người nếu ở trên đường hẹp gặp nhau với ta, tuyệt đối đừng có gọi ta nhị ca! Tránh làm hỏng thân phận nhị thiếu gia phượng gia ta!”

Hai huynh đệ người một lời ta một câu, câu câu nào cũng đang vũ nhục Phượng Vũ. Phượng Ngọc Kinh nghe được lại không ngăn cản hai đứa con trai vũ nhục con gái mình, mà Phượng Vũ...

Trên mặt của nàng cũng không có nửa điểm thần tình khó chịu, chỉ là thờ ơ đang lắng nghe, nhìn như có chút điềm đạm đáng yêu, phảng phất đã quen với việc hai huynh trưởng của mình “Kẻ chanh chua” của nàng, lại phảng phất, mặt nàng thường xuyên dơ bẩn như vậy, vốn có một cái...

Phượng Ngọc Kinh giật mình nói: “Người đã không gây chuyện, vậy hôm nay người đi đâu?”

Phượng Vũ ngẩn ngơ, phút chốc đáp: “Con gái... Hôm nay... Tới Huyền Đường Giang... bờ... “

Phượng Ngọc Kinh nói: “Gặp mặt. Người, chắc chắn mình không gây ra chuyện gì thật?”

Phượng Vũ bị buộc nói dối: “Không...có...”

Ánh mắt Phượng Vương Kinh lóe sáng, nói: “Được! Người hôm nay đã không sinh sự, cuối cùng cũng coi như một đứa trẻ đáng phong! Vì phụ, hôm nay ta sẽ giới thiệu một vị khách cho người!”

Phượng Vũ sửng sốt, chỉ vì những năm gần đây cha chưa từng giới thiệu cho nàng bất cứ thân bằng nào, hôm nay lấy gì để phá lệ? Mà ngay lúc này, lại nghe Phượng Ngọc Kinh đây thâm ý nói với màn trướng sau lưng: “Người, còn không đi ra khỏi trướng? Khách nhân tốt của ta...”

“Nhanh lên.”

“Ý.”

“Lão.”

“Tổ!”

Cái... hả? Nhanh... Ý lão tổ? Phượng Vũ nghe vậy sắc mặt trắng bệch: Khó đoán được, khoái ý lão tổ vậy mà quen biết cha mình? Cái kia... cha nàng sao biết chuyện hôm nay mạo phạm lão tổ?

Mà cùng lúc đó, một bóng người mà nàng quen thuộc đang bước ra từ sau trướng, trời...!

Thật sự là hấn! Đúng là lão tổ khoái chí!

Phượng Vũ chỉ thấy ý cười của lão tắc già giờ phút này, quần áo bị vô danh cắt chém kia đã đổi thành một bộ áo bào trắng hoàn toàn mới! Bên cạnh cũng không thấy khoái ý của gã, chỉ có một thiếu niên mười sáu tuổi, mười sáu tuổi!

Nhìn thiếu niên kia, vốn là vẻ mặt cao ngạo không đồng nhất, khóe miệng lại toát ra một tia âm áp nhàn nhạt, cho nên xem ra làm mà không lạnh, riêng dung mạo, cũng không làm cho người ta chán ghét!

Chỉ là khi hấn nhìn thấy Phượng Vũ, không hẹn mà nhìn nàng, phảng phất, vật và vật vốn luôn là người và trông rỗng hoa lệ của Phượng tiền trang, cũng không cảm thấy hứng thú, hôm nay lại đột nhiên phát hiện thứ duy nhất làm hấn cảm thấy hứng thú...

Một người có khả năng tương đối tiếp cận “có khả năng” với hấn. Thậm chí” còn giống nhau!

Thế nhưng, ngay cả khi thiếu niên kia nhìn mình bằng cách nào, Phượng Vũ giờ phút này cũng không rảnh liếc hấn một cái, sự chú ý của nàng lúc này đã hoàn toàn dừng ở trên mặt Khoái Ý lão tổ, nhưng nghe nàng vô cùng khiếp sợ hô nhỏ: “Phải... Người? Thật sự là —— người?”

“Người... Sao biết ta... ở đây?”

Con mắt lão tổ lộ ra một tia tinh quang cáo già, cười gằn nói: “Hắc hắc, nhóc con! Muốn tặng đạo chỗ của ngươi, đối với lão phu mà nói có gì khó? Cái túi vải bên hông ngươi không phải thêm hai chữ “Phượng Vũ” sao? Lão phu kỳ thật lúc rời khỏi Huyền Đường Giang đã nhìn thấy rồi! Hơn nữa...”

“Ta và cha ngươi từ trước đến nay có giao tình, rất lâu trước kia từ miệng hấn biết được hấn có một cô gái tên là Phượng Vũ! Cho nên, sau khi cùng ta nhìn thoáng qua hai chữ Phượng Vũ trên túi vải của ngươi, ta đã sớm biết ngươi là con gái của lão đệ Ngọc Kinh! Hắc hắc...”

Phụ thân Phượng Vũ là Phượng Ngọc Kinh cũng nói: “Không tệ, khoái ý lão tổ đã quen biết ta từ lâu! Chỉ vì Phượng tiền trang chúng ta, thật ra cũng là...”

“Liên minh đại môn phái - một trong số đó!”

Cái gì? Phượng Vũ nghe vậy, không khỏi khiếp sợ! Hóa ra là...

Phượng Tiền Trang của bọn họ cũng là một trong thập đại môn phái? Chẳng phải là nói Phượng Tiền Trang cũng bị thống lĩnh mười đại phái này khống chế?

Phượng Ngọc Kinh chưa từng nói bí mật này với Phượng Vũ! Cha con nàng nói là sống quá ít!

“VẬY... nhanh lão tổ, người... Muốn như thế nào?” Phụng Vũ bắt đầu biết tình cảnh trước mắt đối với nàng tương đối không ổn!

Phụng Ngọc Kinh nói: “Chẳng ra sao cả! May mà khoái ý lão tổ đại nhân có lượng lớn, hôm nay người tuy tới Huyền Đường Giang sinh sự, lại càng mạo phạm hân. Hân cũng thấy trên mặt vi phụ, bỏ qua chuyện cũ, chỉ muốn người...”

“Quý xuống dập đầu với hân, kính trà nhận sai! Hân liền giống như cái gì cũng không phát sinh...”

Miệt... dập đầu? Kính trà nhận sai? Phụng Vũ nghe vậy khẽ giật mình tại chỗ, nhưng lập tức mặt lộ vẻ quật cường, nói: “Cha! Nữ nhi hôm nay làm... căn bản không có sai! Ta... Sao có thể hướng kẻ ti tiện như vậy... dập đầu nhận sai? Ta...”

“Không quý!”

Thế khó đoán được, Phụng Vũ lại có tính cứng rắn như vậy, còn nói thẳng là lão tổ ti tiện! Một con phụng bắt khuất!

Nhanh ý lão tổ không ngờ con gái Phụng Vương Kinh lại tính khí phản chấn, sắc mặt không khỏi trầm xuống! Mà Phụng Ngọc Kinh ở bên cạnh thấy con gái cãi lời mình, cũng xanh mét mặt nói: “Lớn mặt! Vừa rồi con mới lừa gạt vi phụ không có sinh sự, đã là tội lớn đến cực điểm! Bây giờ con đã quý rạp xuống phụng trà tiến lên, sao không hướng sáng khoái ý lão tổ sư huynh nhận sai? Vi phụ mệnh con, nhanh chóng hướng lão tổ dập đầu kính trà! Bằng không...”

Ngay cả khi già nua lời nói hung ác, Phụng Vũ vẫn quật cường như cũ, trừ vì hôm nay nàng tin tưởng mình không làm sai, chỉ là nhanh nhẹn lão tổ này, càng bởi vì nàng không thể đưa trà kính trong tay cho hân!

Chén trà này là nàng đặc biệt hiếu thuận dâng tặng cho cha của nàng!

Chén trà này vốn đang che giấu nỗi khổ tâm dơ bẩn trên khuôn mặt nàng! Khoái ý lão tổ tuyệt đối không muốn uống chén trà này!

Mắt thấy nữ nhi ngu xuẩn mất khôn, trên mặt Phụng Ngọc Kinh chợt lóe lên bốn, năm, sáu loại màu sắc, hân xem ra cũng không cách nào kiềm chế, giận tím mặt quát to:

“Súc sinh — Sinh!”

Trong tiếng quát, Phượng Ngọc Kinh trở tay lia lịa cho Phượng Vũ một cái tát, đánh cô ngã nhào xuống đất!

Bằng một tiếng! Phượng Vũ kiên trì muốn dâng trà cho cha già, cũng theo nàng cùng rơi xuống mặt đất, ngay tại chỗ bắn ra khắp nơi kinh tâm động phách!

Mà trái tim của Phượng Vũ cũng nát tan theo chén trà này!

Chỉ vì chén trà này thật sự là...

Nhưng mà, cho dù người đến trà nghiêng, trong con người xinh đẹp của Phượng Vũ vẫn không có nửa phần hối hận, nàng tuy tập tễnh đứng dậy, nhưng vẫn không hướng khoái ý lão tổ cúi đầu, ngược lại càng quát cường ngẩng đầu nói: “Cha... Nữ nhi... Vẫn là câu nói kia, con... Ta... Không làm sai! Chỉ là nhanh trí lão băng bảo bướng bỉnh này, thật ra hẳn muốn hướng tới một tiêu hài tử vô danh đã tàn hại hẳn... Xin nhận sai!”

Thật không thể tưởng tượng, một cô gái lại có tính quả cảm như vậy! Đúng đúng sai, tuyệt không hàm hồ! Càng...

Tuyệt đối không cúi đầu!

Cho dù là lão tổ khoái chí, giờ phút này cũng không nhịn được khiếp sợ vì sự quát cường của Phượng Vũ! Thiếu niên luôn đứng bên cạnh mình, hai mắt cũng âm thầm hiện lên một tia tán thưởng!

Nhưng một ngày nào đó nàng ta cũng không nhận sai với nhanh chóng lão tổ...

Chuyện, trước sau gì cũng không thể giải quyết!

Khuôn mặt Phượng Ngọc Kinh càng lúc càng lạnh lẽo, nghiệp càng ngày càng xanh, hẳn đột nhiên hỏi Phượng Vũ đầy lãnh khốc:

“Người, thật sự không chịu nhận sai?”

Phượng Vũ vô cùng kiên định đáp lại: “Cha, con gái,... Không phải là không nghe cha nói chuyện! Chỉ là, con...”

“Căn bản không có sai nhận!”

Phượng Ngọc Kinh cười lạnh:

“Tốt lắm! Người tha chết cũng không nguyện quỳ xuống nhận sai với lão tổ, vậy Tinh Nhi! Viêt nhi...”

“Hai huynh đệ người liền cho vi phụ —— đánh!”

“Cho đến khi cô ta quỳ xuống mới thôi!”

Đánh? Hai ca ca Phượng Vũ của Phượng Hoàng Tinh và Phượng Viêt Tinh chợt nghe lão phụ vừa hạ lệnh đánh lại Phượng Vũ, mặt mày hớn hở ngay tại chỗ, cười nói: “Oa ngon! Cha! Con sẽ tỉnh con gái ngoan ngoãn lại cho cha!”

Hai người nói xong, lập tức nhào tới trước mặt Phượng Vũ, phảng phất cùng nữ tử này “Mối thù sâu như biển”, dĩ nhiên quyền chưởng tề thi, liền hướng lên trên mặt Phượng Vũ hô!

Chỉ một thoáng tiếng “Bành bành” không dứt bên tai! Bị hai người hành hạ không lưu tình chút nào, trong nháy mắt Phượng Vũ đã bị đánh đến khóe mắt tóe máu, mình đầy thương tích! Nhưng...

Song đầu gối của nàng vẫn thẳng tắp như đúc bằng sắt thép! Vẫn chưa hướng ứng ý lão tổ cong đầu gối! Thậm chí Phượng Đoan hai huynh đệ sau khi đánh liên tục mấy chục quyền liên tục, ngay cả nắm đấm cũng đánh sung lên, Phượng Vũ, nhưng vẻ mặt vẫn kiên trì như cũ!

Kiên trì trong lòng nàng là chuyện đúng hay sai! Tuyệt đối không thể vì nàng là con gái mà lùi bước dù chỉ là nửa bước!

Chỉ có điều, nếu song phương cứ giằng co như vậy, chỉ sợ Phượng Vũ chưa từng quỳ xuống, đã quyết đấu sinh tử rồi! Nhưng Phượng Ngọc Kinh chỉ có tấm lòng sắt đá, hờ hững như cũ, vẫn không hề có chuyện hai huynh đệ Phượng Tinh dừng tay, dường như không hề quan tâm tới sinh tử của con gái mình!

Nhưng ba cha con Phượng Ngọc Kinh không quan tâm, cũng không tỏ vẻ không có ai quan tâm!

Ngay lúc hai huynh đệ Phượng Tinh đang âm thầm kêu đau, bỗng dưng, một bóng người nhanh chóng lướt mạnh tới trước, hai tay nắm lại, xiết chặt nắm đấm hai huynh đệ Phong Tinh

đánh về phía Phượng Vũ, bóng người này đồng thời cười lạnh một tiếng:

“Phượng trang chủ! Nếu như ngươi muốn bày tỏ ý này của mình với sư phụ ta, cũng đủ rồi!”

“Tiếp tục đánh, nếu thật sự đánh chết con gái ngươi, chỉ sợ ngược lại làm sư phụ ta ngược lại tới xin lỗi ngươi!”

A, lúc này người dám ngăn cản Phượng Ngọc Kinh, hóa ra không phải đại ca thủ gì, mà là...

Thiếu niên cùng tiến đến với lão tổ đầy khoái trá kia!

Biến sinh nách tay! Phượng Ngọc Kinh khó đoán được, thiếu niên mười sáu tuổi cùng khoái ý lão tổ lại đột nhiên ra tay tương trợ con gái mình!

Nhưng điều càng khiến hắn bất ngờ hơn chính là lão tổ thích tìm Phượng Vũ tính sổ, giờ phút này rõ ràng cũng đồng ý với cách nói của thiếu niên kia, nói: “Ồ, lão đệ Ngọc Kinh, tiểu đồ đệ, lời nói của “Long Tụ” cũng không phải không có lý! Vạn nhất như thế này đánh xuống, thật sự làm tai nạn chết người, lão tổ khoái ý ta cũng khó có thể bình an với ngươi, ta cho rằng, chuyện lần này cứ bỏ qua đi!”

Ồ? Hóa ra thiếu niên mười sáu tuổi dám ra tay tương trợ Phượng Vũ gọi là Long Tụ? Vậy hắn chẳng phải khoái ý với tư chất thượng giai của lão tổ, thậm chí hôm nay lại khiến lão tổ có chút kiêng kỵ đệ nhất?

Hóa ra là sau khi nhanh nhẹn lão tổ rời khỏi Huyền Đường Giang, lại trên đường tụ họp Long Tụ, hai thầy trò mới lại đến nơi này!

Nhưng, thiếu niên tên Long Tụ này, vì sao dám ra tay giúp đỡ Phượng Vũ trước mặt sư phụ mình?

Không biết! Có lẽ chỉ có Long Tụ Tự mình mới biết vì sao mình lại giúp Phượng Vũ lần đầu gặp mặt này...

Mà khoái ý lão tổ đột nhiên thay đổi, không truy cứu nữa, đương nhiên cũng không phải bởi hắn đã tha Phượng Vũ, hắn, kỳ thật hận không thể đem tiểu tiện nhân này lột da hủy xương! Chỉ là, hắn cũng hiểu rất rõ, Phượng Vũ trước mắt cực kỳ quật cường, cho dù bị đánh chết tươi, cũng sẽ không quỳ

xuống trước mặt hắn! Vạn nhất thật sự đánh chết nàng, tâm tình hắn và Phong Vương Kinh cũng trở nên cứng ngắt, ngược lại sẽ có một đại sự làm khó hắn...

Hắn chuyển này đến Phượng Tiễn Trang, vốn là nhờ Phượng Ngọc Kinh làm một việc cực kỳ quan trọng cho hắn. Chuyện này đối với hắn mà nói, thậm chí còn quan trọng hơn cả làm nhục thằng nhóc Phượng Vũ này.

Nếu ngay cả khoái ý lão tổ cũng tỏ vẻ không truy cứu nữa, Phượng Ngọc Kinh dù vẫn tức giận việc nữ nhi mình làm trái lệnh cha, cũng không còn lời nào để nói. Hắn nghiêm mặt nói với Phượng Vũ: “Được! Nếu lão tổ huynh cùng hắn cao chân vì người cầu tình, vì phụ hôm nay tạm thời tha cho người một lần, còn không mau rút về trong ổ chó của người đi? Đừng để mất mặt ta ở đây nữa!”

Phượng Vũ nghe vậy nhưng không hề tỏ vẻ yếu đuối! Cô chỉ liếc xéo chén trà sớm đã rơi đầy đất, chén trà kia ẩn chứa tâm ý vô hạn của cô, nhìn bản thân, hôm nay lại có kết cục thể thảm như vậy...

Cuối cùng bà cũng đỡ đỡ xoay người rời đi!

Long Tụ kia chợt thấy nàng ta toàn thân đầy vết thương rời đi, rất đáng thương, không khỏi hỏi: “Người, không sao chứ?”

Phượng Vũ lại không quay đầu trả lời cô, cũng không trả lời thẳng, trong giọng nói nàng rất bình thản: “Người, thật ra không cần giúp ta, nhưng cho dù thế nào...”

“Cảm ơn.”

Mặc dù giọng nói bình thản, nhưng vẫn mơ hồ toát ra sự kiên cường vô cùng!

Cho dù vết thương khắp người đau nhức kịch liệt không chịu nổi, cuối cùng nàng vẫn gồng ngang eo thẳng tắp tiến về phía trước, vẫn không cúi đầu!

Long Tụ nhìn nàng dần dần đi xa bóng lưng đáng thương, nghĩ đến thân thể của nàng ta phức tạp đáng thương như thế, nhưng lại không quật cường bắt cản người thương hại, trong khoảng thời gian ngắn, trên mặt hắn lại nổi lên ——

Nụ cười mỉm.

Một tia giống như tìm lấy sự mỉm cười của đồng loại...

Đêm khuya dần.

Nặng nề tựa như địa ngục vĩnh viễn không thấy ánh sáng!

Mà Phượng Vũ, giờ khắc này cũng như đặt mình trong địa ngục.

Trong lòng nàng là địa ngục!

Đã tròn ba canh giờ rồi! Từ khi từ thính đường trở lại căn nhà đá nhỏ cũ nát của mình, nàng một mực ngồi trên giường chờ đợi, từ hoàng hôn ngồi đến lúc này đã là đêm khuya, trong tay nàng vẫn cầm mấy phiến lá bóc xuất thần!

Ồ? Mấy chiếc lá kia nhìn bình thường không có gì lạ, vì sao Phượng Vũ cầm bọn họ xuất thần như vậy?

Chỉ vì mấy chiếc lá, thật ra chính là nỗi khổ tâm dơ bẩn nhất của nàng...

Nguyên lai, bởi vì trên đỉnh một ngọn núi cao ở phụ cận có một dòng suối nhỏ thiên nhiên gọi là “Hiếu Tâm Tuyền”, ven suối mọc ra một loại kỳ thụ, gọi là “Thiên Niên Thụ”!

Thôn dân mang theo này càng có truyền lưu, nói loại này là cây “Thiên Niên Thụ” như ngay cả trà đồng phục, mỗi ngày mấy khối, mỗi ngày có công, cuộc sống có thể làm cho bệnh kéo dài tuổi thọ, hưởng thọ thiên niên!

Đáng tiếc, lá cây Thiên Niên Thụ cũng không thể cất giữ quá lâu, sau khi hái xuống năm canh giờ phải uống trà liên tục, bằng không lá cây sẽ khô héo, dược liệu cũng không còn!

Cho nên, đây thực sự là một thử thách lớn đối với các hiếu tử thiên hạ, hiền tôn! Chỉ vì lá cây thiên niên mới được non mới thành công, cho nên mỗi ngày đều phải bài trừ vạn khó nghìn khổ ải, trèo lên hiếu tâm tuyền trên đỉnh núi, làm lá cây non mới nhất, còn phải chạy xuống núi về nhà lấy lá làm trà, nếu không có đủ hiếu tâm, ai nguyện mỗi ngày không ngại trèo lên núi cầu lá chứ?

Vì vậy, ngay cả truyền lưu này cũng đã truyền đi rất lâu, không phải người thường không có bất kỳ thôn dân nào có thể chứng thực! Vì vậy...

Cho tới bây giờ cũng không có ai có thể có lòng hiếu thảo không khuất phục như vậy, có thể ngày ngày lên núi hái lá!

Nhưng, Phụng Vũ tin tưởng, lời lưu truyền này nhất định là sự thật!

Mà mỗi ngày lên hái tâm tuyền hái trà kính dâng trà cho lão phụ, cũng là vì nỗi khổ tâm và nguyên nhân bản thủ của bà!

Từ năm tám tuổi nghe thấy bắt đầu sự xinh đẹp truyền lưu này, năm đó Tiểu Phụng Vũ đã quyết định mỗi ngày lên núi hái lá, cũng âm thầm ngâm mình trong chén trà mà nàng hằng đêm kính dâng cho cha mẹ! Chỉ vì nàng xuất thế đã mất đi mẫu thân, nàng không muốn mất đi phụ thân nữa...

Cho dù đó là một người coi nàng như người dưng, giống như phụ thân của cừu nhân, nhưng đó cũng là người duy nhất trong đời nàng không thể quay lưng, máu huyết thâm hậu nhất – phụ thân!

Nàng không biết những năm gần đây, phụ thân đã biết rõ nàng âm thầm pha tạp lá Thiên Niên trong trà, nhưng bởi vì lá Thiên Niên không khác gì trà bình thường, cũng không có mùi thơm thanh hương đặc thù hoặc là mùi vị khác lạ. Một viên nữ nhi hiếu tâm ẩn sâu trong đáy lòng, chỉ hi vọng lão phụ có thể khoẻ mạnh bình an, an hưởng thiên niên.

Đáng tiếc, một phen hiếu tâm của Phụng Vũ hôm nay lại rơi vào kết cục bị người ta ngược trả khuynh đảo! Nhưng nàng vẫn không hề oán trách lão phụ!

Phụng Vũ đáng thương, chỉ có một mình nó sống sờ sờ trong phòng trống của mình, nó không khóc, vì từ nhỏ nó đã biết, khóc cũng không giải quyết được chuyện, còn biểu hiện của kẻ yếu!

Nàng tuy rằng chỉ là con gái, lại tuyệt không phải —— kẻ yếu!

Cho dù Vận Mệnh hướng nàng cười lạnh, cho dù như thế nào, nàng cũng tuyệt đối sẽ không yếu thế hạ trận!

Chỉ vì cha hấn cực kỳ uất ức với cô con gái này, xem ra cũng không kỳ vọng gì. Nàng cũng tin tưởng, năm đó Thập Nguyệt mang thai sinh ra mình, chính mình càng chưa từng gặp qua mẹ, nhất định đối với nàng rất có hy vọng!

Theo năm đó Phượng Vũ xuất thế cùng mẹ nói, năm đó khi nương phu nhân Phượng Vũ muốn sinh ra Phượng Vũ, đã biết mình sẽ có nỗi lo khó khăn, còn hỏi bà đỡ để cho bà ấy rút cuộc muốn mình sống hay là con, bà ấy không muốn, đã muốn một ngum đòi đại phu -

Giữ lại con gái của nàng!

Để nàng tự đi một mình - Chết!

Nàng tình nguyện thay con gái chết!

Tâm tình không hề từ ái như thế! Có biết nàng thương nàng như nào không? Đối với con gái mình có bao nhiêu kỳ vọng?

Đáng tiếc là, Phượng phu nhân mặc dù cực thương nữ nhi của mình, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng vì nàng, đáng tiếc, phu quân Phượng Vương Kinh lại không phải nghĩ như vậy...

Chuyện cũ như khói bụi! Phượng Vũ vẫn ngơ ngác nhìn mây tẩm lá Thiên Niên trên tay, vô số bụi bặm, đủ loại tư vị cũng không ngừng dâng lên trong lòng. Cũng không biết nàng lại ngốc nghếch ngồi như vậy, liệu có thật sự sẽ ngốc đến tận hừng đông hay không...

Nhưng, xem ra nàng không thể nào tiếp tục ngồi yên như vậy nữa! Bởi vì vào lúc này, nàng chợt nghe thấy một trận tiếng gió “Bang” thân hình cấp tốc lướt tới, cùng lúc đó, lại nghe ba tiếng ” soàn soạt soạt soạt” vang lên...

Trời! Không biết là ai làm, không ngờ lại có ba mũi tên nhọn bắn ra tinh quang xuyên qua cửa sổ!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Phượng Vũ vẫn lâm nguy không loạn, mặc dù trong tay không có “Cung”, nàng lấy tay thay cung, trong nháy mắt ba mũi tên đã bắn đến trước cách nàng vài tấc, nàng thành linh lấy mắt thường khó có thể bắt bắt mò ra tay, một tay cuốn hết ba mũi tên, lại hành phát tiễn...

A? Nàng... thế mà có thể tay không nghịch chuyển thế của hai mũi tên nhọn, mượn thế bắn ngược ra ngoài cửa sổ?

Không chỉ có thế, người của nàng càng giống như một mũi tên nhọn, đã mang theo ba mũi tên lướt đi!

Chỉ nghe mấy tiếng “xoạt xoạt”! Cuối cùng thân thủ những người đánh lén đến đây cực nhanh, ba mũi tên hồi bắn ra cuối cùng cũng thất bại, chỉ bắn trúng thân thể người nọ còn cao hơn một gốc cây khô!

Chỉ thấy người đột kích này mặc y phục bóng đêm, trên đầu và mặt đều quấn khăn che mặt, khiến cho người ta không nhìn rõ diện mục chân chính của hắn, chỉ lộ ra một đôi mắt lấp lánh có thần! Hiển nhiên là siêu cấp cao thủ!

Phượng Vũ chợt thấy người này, vậy mà lại không truy kích, chỉ khẽ hô lên: “Sur... cha?”

“Cái gì? Người bịt mặt này lại là sư phụ Phượng Vũ? Không ngờ Phượng Vũ cũng có... sư phụ!”

Nhưng thì ra, từ trước đến nay, Phượng Vương Kinh hận con gái mình thấu xương, mãi không hiểu chút võ học nào của Phượng gia. Vốn dĩ Phượng Vũ cũng hoàn toàn không am hiểu võ nghệ!

Nhưng mà, ngay năm nàng bảy tuổi, khi đó nàng còn chưa lần đầu thấy Vô Danh, một đêm. Đột nhiên có một quái khách che mặt nửa đêm đến đây tìm mình, hỏi nàng rốt cuộc có muốn học võ hay không.

Vì vậy bắt đầu từ đêm đó, Phượng Vũ bắt đầu kiếp sống tập võ của nàng!

Người bịt mặt này công lực cực cao, có thể dùng nội công áp chế tiếng nói của mình, khiến Phượng Vũ nghe không ra rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào? Hắn chẳng những dạy nàng một bộ “Phượng Vũ tiến” mang theo một cỗ thương lực cực cao so với phụ thân nàng! Còn truyền cho Phượng Vũ Y thuật cái thế...

Cho nên, Phượng Vũ có thể vì thằng nhỏ bị đoạn tay đứt của lão tổ mà rút lại gân cốt, căn bản không đáng ngạc nhiên, y thuật quái khách che mặt truyền cho đao, chữa được không chỉ đơn giản như thế!

Mà vị sư phụ thần bí không gặp mặt của Phượng Vũ này, cũng không phải đêm nào cũng đến dạy nàng bắn tên, cho nên tối nay hắn đột nhiên xuất hiện, Phượng Vũ cũng có chút ngạc nhiên!

“Nguy hiểm thật!” Người thần bí kia đem thanh âm của mình đè ép thành một thanh âm thần bí như sương mù, từ đáy lòng tán thưởng nói: “Phượng Vũ, mỗi lần gặp ngươi, mũi tên của ngươi liền nhanh hơn một phần! Ngắn ngủi chín năm, ngươi đã đem ta truyền cho ngươi “Phượng Vũ Tiễn” luyện còn nhanh hơn so với lôi điện! Chỉ sợ qua một đoạn thời gian nữa, vì sự nếu lại lấy tên thử ngươi, kiểu gì cũng sẽ có một lần...”

“Chết dưới tên của ngươi!”

Phượng Vũ ngạc nhiên nói: “Sự phụ, lần trước người không phải đã từng đề cập đến chuyện tối mai mới đến gặp ta sao? Vậy tại sao tối nay người lại đến đây? Người tìm Vũ Nhi có việc?”

Người bí ẩn kia từ bên trong miệng bịt lại phát ra tiếng cười sâu sắc khác, nói: “Không sai! Vì sự lẽ ra tối mai mới đến gặp ngươi, tối nay đột nhiên đến, đơn giản là vì muốn thông báo cho ngươi một chuyện!”

“Sự phụ, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hắc! Không phải ngươi đã từng nói qua, rất kính ngưỡng thần thoại võ lâm vô danh kia sao? Ta sẽ nói cho ngươi biết, ta nghe được một tin tức, lão y khoái trá kia sau khi thua trong vô danh, đã không thể đem đồ kị sống qua đêm nay. Kỳ thật trước khi quyết chiến, y đã sớm âm thầm triệu tập bốn phái trong thập đại môn phái mai phục tại bờ sông Huyền Đường!”

“Hôm nay sau khi thua cuộc, hắn lập tức tiến đến tìm cha ngươi, muốn cha ngươi tham dự vào hành động xấu đêm nay của bọn họ, cần hai bộ long vương quý hồ vô danh có việc không ở đây, đứng một mình, năm phái liên thủ, thế phải thế có một vô danh...”

“Một – cử —— diệt —— Diệt!”

Long! Trời quang mây tạnh! Tin tức này đối với Phượng Vũ mà nói, quả thực giống như sấm sét giữa trời quang!

Khó trách hôm nay lúc hoàng hôn, khoái tử đột nhiên đến thăm cha nàng! Nguyên lai là cùng phụ thân âm mưu kế hoạch – diệt thần hành động!

Nhưng dù cho Phượng Vũ biết trước đó sẽ như thế nào?

Một là người cha duy nhất của nàng! Một là anh hùng mà nàng ngưỡng mộ đã lâu! Nàng rút cuộc nên giúp mình?

Nàng còn có thể thế nào?

Tiến, rất nhanh! Nhanh như một tia chớp!

Mũi tên nhanh, nhưng không phải vì đã bắn ra!

Mà là bởi vì mũi tên vốn đeo trên lưng một người, mà người này đang bay vút về phía trước với tốc độ nhanh như lôi điện!

Là Phượng Vũ!

Bất kể nàng biết hay mình nên làm như thế nào, cuối cùng nàng vẫn là mang theo “Cung” sư phụ cho nàng. Cùng với “Túi tên”, nhanh chóng hướng Huyền Đường Giang Phi có thể bùng nổ chiến sự thảm thiết nhất tới nay nhanh chóng xuất phát!

Chỉ vì nàng tuyệt đối không thể không đi! Nàng không muốn phụ thân của nàng bị khoải tử lợi dụng, tham dự hành động đề tiện diệt thần của lần hành động này! Nàng càng không muốn thần thoại mà nàng ngưỡng mộ, cuối cùng sẽ cùng phụ thân...

Thế bất lưỡng lập!

Tiếng chiêng vừa vang lên khi Sửu, cuối cùng Phượng Vũ đã dùng khinh công như mũi tên lướt đến bờ sông Huyền Đường!

Chỉ thấy chiếc thuyền lớn của cá voi khổng lồ vô danh kia, vẫn đậu bên bờ, bình yên vô sự!

Phượng Vũ không khỏi ngẩn ra, trong lòng lo lắng:

“A... giai đoạn xấu xí đã đến, ngũ đại phái sao còn chưa có vây công vô danh? Bốn phía không có nửa bóng người? Chẳng lẽ...! Mặc dù hắn đã là thần thoại võ lâm vô địch nhưng vẫn phải đề phòng trước!”

Càng khiến Phượng Vũ bất ngờ hơn là khi nàng lướt lên thuyền giúp đỡ cự kình, rõ ràng lại càng không có bao nhiêu con cự kình giúp chúng sinh tuần tra! Có thể trên thuyền đã có quỷ thần không địch nổi, thậm chí vô địch thần thoại mà nhân thần vạn vật không dám tiếp cận, căn bản không cần phòng thủ nghiêm mật như vậy chứ?

Cho nên, Phượng Vũ nhanh chóng dùng khinh công yên lặng, cũng không cần tốn nhiều sức đã lén vào thuyền! Hơn nữa không cần tìm nhiều, nàng cũng đã lên thuyền, đã biết vị trí vô danh rồi!

Chỉ vì hơi thở thần thoại đó của hắc căn bản không cách nào cất chứa được! Phượng Vũ rất nhanh đã cảm nhận được, hắc, đang ở ngay trong khoang thuyền mà thuyền chưa tới!

Nàng ta vẫn nơm nớp lo sợ, bước từng bước về phía khoang thuyền kia! Còn cách khoang thuyền ba trượng, nàng nhìn từ xa xa thì thấy cửa khoang không có then, một bóng người đang ngồi xếp bằng sau lưng, giống như đang trầm thấp điều tức...

Là... Hắc?

Đúng vậy! Thật sự là “hắc” bao nhiêu năm nay, mỗi ngày đều không ngừng nhớ lại hoài niệm!

Nàng và hắc, cuối cùng lần thứ ba đã gặp nhau!

Hai lần gặp lại trước đó, từ đầu đến cuối hắc không hề nhìn nàng một lần nào, trong lòng hắc, cơ bản không hề có người như nàng tồn tại!

Nhưng tối nay, nàng sắp đối mặt với hắc, lại sẽ nói cho hắc một âm mưu khoái ý, âm mưu kinh người của lão tổ ở tối nay...

Phượng Vũ đột nhiên cảm thấy khản trương khó hiểu, nhưng ngay khi nàng bước từng bước đến gần khoang thuyền vô danh kia, thì đột nhiên...

Phía sau ả truyền tới một giọng nói nặng nề: “Người là ai?”

“Vì sao lại đến đây... Tìm ta?”

Vì sao tìm... Hắc? Phượng Vũ nghe vậy cả kinh, chỉ vì tiếng nói này, nàng cũng sẽ nhớ rõ...

Lập tức quay đầu nhìn lại, càng tại chỗ mắt phượng trợn lên! Toàn thân như rớt vào hầm băng! Bởi vì...

Đột nhiên người xuất hiện sau lưng nàng, bất ngờ lại chính là —— Vô Danh mà nàng hướng tới. Danh!

Trời! Vô... Danh! Vô Danh không phải đang ngồi trong khoang thuyền sao? Sao đột nhiên lại xuất hiện sau lưng Phượng Vũ, lẽ nào thân pháp của hắn nhanh chóng, đã tuyệt suy? Phượng Vũ đã sớm lướt ra khỏi khoang thuyền từ lúc nào không hay, còn lướt tới sau lưng Phượng Vũ?

Phượng Vũ không tự chủ được quay về khoang thuyền! Cô phát hiện ra một chuyện càng khiến cô nàng khiếp sợ...

Nàng cho rằng vô danh đã lướt ra bên ngoài khoang thuyền, ai ngờ trước mắt lại thấy Vô Danh vẫn đang ngồi xếp bằng điều tức, không hề động đậy chút nào! Cái kia...

Rốt cuộc Vô Danh phía sau nàng là chuyện gì?

Trời ạ...? Vì sao cùng một điểm, cùng một thời điểm, lại có hai cái vô danh xuất hiện?

Có hai Vô Danh mà cô muốn gặp?

Vận Mệnh, cuối cùng cũng khiến Phượng Vũ và thần thoại “Tam” gặp gỡ, nhưng mà lần này gặp mặt không khác gì có thêm một cái tên không tên, lại nghịch chuyển cả cuộc đời của Phượng Vũ và Vô Danh, khiến cho thần thoại...

Không còn là thần thoại nữa!

Nàng và chuyện cũ của hắn, tình cảm chủ tớ giữa hắn và hắn mới chính thức bắt đầu...

Năm trăm năm trước, võ lâm từng xuất hiện một cường giả siêu cấp mạnh tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Nghe đồn, cường giả siêu cấp này rất mạnh, có thể so sánh với việc trở thành thần thoại võ lâm!

Bất hạnh, cường giả siêu cấp này lại tương đương lam sát, cho nên vô số người giang hồ đều vấp phải độc thủ của hắn, máu tươi vô tội không đếm được tư cách tung hoành khắp võ lâm!

Cũng chính vì vậy, người ta tàn khốc vô đạo, các phái giang hồ không tiếc liên thủ tấn công, hy vọng có thể hợp lực mọi người diệt trừ tận gốc!

Đáng tiếc, ma đầu này thực quá lợi hại, có thể đặt tên là lực lượng các môn phái, nhưng vẫn không thể gây tổn thương cho hắn.

Chẳng qua đến cuối cùng...

Tên cao thủ hung tàn này vẫn chết trên tay của người dân vô lâm!

Nếu các môn các phái không tiếc đồng lòng hợp sức, vẫn khó đảm thương hấn, vậy rốt cuộc người giang hồ dùng phương pháp nào, mới có thể tiêu diệt ma đầu này?

Nghe đồn, lúc ấy có Chuồng môn một môn phái, trong lúc vô tình đạt được một vũ khí rất khủng bố, gọi là “Khung Thiên chi huyết”! Bọn họ chính là dùng vũ khí này xử lý tên cường giả không cách nào giết chết này!

Nhưng mà, có thể diệt sạch một cường giả cái thể như vô danh, đủ để đối đầu với toàn bộ người trong giang hồ liên thủ, vũ khí gọi là “Khung Thiên Chi Huyết”, rốt cuộc có uy lực đáng sợ gì?

“Khí Thiên Chi Huyết”, cũng tức là máu của bầu trời đất! Đó rốt cuộc là một kiện như thế nào...

Vũ khí rất kinh khủng?

Đó là một cái chết sắt đúc.

Hộp dài bốn thước, rộng bằng một thước, dày hơn nửa thước!

Chiếc hộp này, dù là nhìn trái nhìn phải thì cũng chỉ là một chiếc hộp sắt vô cùng bình thường không có gì lạ mà thôi.

Nhưng mà “Long Tụ” chưa bao giờ nghĩ tới, một cái hộp sắt đúc bình thường như thế, lại...

Hắn ta cảm thấy một loại áp lực ” Khủng khiếp” cực độ!

“Long Tụ” kỳ thật đã là đại đệ tử có bản lĩnh cao nhất của lão tổ, nhưng hắn ta vẫn khó có thể chống đỡ được lực áp bách do cái hộp này phát ra!

Đó là một lực áp bách rất mạnh mẽ, giống như bên trong hộp có cất giấu một vật rất khủng bố: Thứ này chẳng những có thể “Sát Thân”, “Sát Phật”, mà còn có thể hôm nay tuyệt địa cùng cực!

Thiên địa nhỏ máu!

Cái hộp sắt đúc cùng Long Tụ hôm nay ở đâu thì ra là một chiếc thuyền lớn.

Chiếc thuyền lớn này canh giữ ở một góc bí mật ven bờ sông Huyền Đường, đang âm thầm theo dõi cũng tương tự đậu đậu thuyền “Con cá voi khổng lồ” của Huyền Đường Giang Điền.

Mà trên chiếc thuyền lớn này đương nhiên không phải chỉ có Long Tụ, còn có sư phụ hắc khoái ý, cùng với sáu vị sư đệ của Long Tụ, cùng với mấy trăm “Thuần môn” bộ hạ!

Người đông thế mạnh như vậy, cố định cũng không phải việc nhàn hạ! Chỉ vì giờ Tỳ đã khoái ý cho lão tổ và bốn phái còn lại liên thủ với nhau đồ tiêu vô danh thần thoại võ lâm!

Bọn họ muốn ——

Sát thần!

Về phần các đại phái còn lại, cũng đã sớm mai phục ở các nơi hẻo lánh bên bờ Huyền Đường, chờ lão tổ vui vẻ ra hiệu, bọn họ sẽ phối hợp từ đường thủy lộ và đường thủy và lão tổ khoái ý, tiến về phía con cá voi trung tâm giúp thuyền hai con thuyền khổng lồ giáp công!

Thật ra Long Tụ Kỳ cũng không tán thành ý lão tổ của hắn, lần này quyết định liên hợp cùng bốn phái còn lại vây công Vô Danh gia! Thứ nhất là bởi vì tên vô danh gia cũng không phải là tội ác tày trời, thứ hai, lấy chúng khinh quả, dù thắng cũng thắng mà không động võ!

Khổ nỗi sư mệnh khó dời, cuối cùng Long Tụ vẫn tuân theo mệnh lệnh sư phụ.

Bất quá cho dù Long Tụ tới, trong lòng hắn cũng âm thầm quyết định, tuyệt sẽ không ra tay trợ giúp hắn vây công vô danh, trừ phi sư phụ rơi vào hiểm cảnh...

Chỉ là, long Tụ thật sự không hiểu rõ lắm, sư phụ đã thu thập nhiều người như vậy để đối phó vô danh, vì sao còn luôn mang theo bên người cái hộp sắt nặng nề kia?

Phảng phất, cái hộp sắt xem ra rất bình thường này mới chính là người đứng đầu vây quét hành động lần này!

Phảng phất chỉ riêng lực lượng sắt này đã như thiên quân vạn mã! Nhân lực bốn phái còn lại chỉ là làm nền!

Ngay lúc Long Tụ đang muốn hỏi gã soái soái, vì sao lại cùng cái hộp sắt này nửa bước không rời, đột ngột rơi xuống đất. Một bóng người nhanh tuyệt “Xùy” một tiếng rơi vào trên đầu thuyền!

Long Tụ vội vàng định thần nhìn lại, chỉ thấy người tới không phải ai khác, chính là người cha mà hắn ưa thích - “Phượng Vũ”

Phượng Ngọc Kinh!

Rốt cục hắn cũng đến tụ họp khoái tổ, liên thủ đối phó vô danh!

Lão tổ khoái ý chợt thấy Phượng Ngọc Kinh, lập tức mặt mày hớn hở, nói với vẻ tà dị: “Rất tốt! Ngọc Kinh lão đệ, cuối cùng người cũng đã tới, vậy thật sự không uổng phí thêm món vũ khí khủng bố kia nữa! Nó thực sự vô cùng nặng, chỉ có người mới có thể sử dụng được nó! Hắc hắc...”

Trong khi nhanh chóng nói chuyện, lão tổ đã đưa hộp sắt trong tay cho Phượng Ngọc Kinh: “Ừm” một tiếng, Phượng Ngọc Kinh lại thản nhiên nhận lấy, cứ như bất luận hộp sắt nặng thế nào, vẫn không làm khó được hắn.

Bất quá Long Tụ thấy thế, không khỏi sửng sốt!

Hắn không thể ngờ được, đúng như hắn dự liệu lúc trước, cái hộp sắt nặng nề mà sư thừa luôn mang theo kia, bên trong thật sự cất giấu một món vũ khí! Hơn nữa còn là một món vũ khí kinh khủng chỉ có Phượng Ngọc Kinh mới có thể sử dụng!

Nhưng Long Tụ thủy chung không rõ bên trong thiết hạp là cái gì, rốt cuộc là cái gì vũ khí kinh thế, có thể làm cho lão tự tiện lòng tin như thế? Có thể...

Giết?

Thần!

Chương thứ năm, vũ khí lật trời.

Có thể gặp được mình sùng bái, ngưỡng mộ người, tin tưởng là chuyện không ít người mơ tưởng.

Nhưng nếu ở cùng một chỗ, “Cùng” một cái, gặp được hai người trong mộng bộ dạng giống nhau “tùy” đồng dạng...

Vậy thật sự không biết nên làm thế nào?

Hiện giờ, Phượng Vũ lại gặp tình cảnh như vậy.

Nàng cũng không nghĩ tới, tại lần thứ ba trong cuộc đời nàng gặp gỡ vô danh, nàng lại gặp phải ——

Hai tên vô danh!

Trời! Rốt cuộc đây là... chuyện gì xảy ra?

Thế nhưng, mặc dù tình cảnh trước mắt làm nàng khó có thể tin, nhưng sự thật lại rõ mồn một trước mắt, kêu nàng không thể không tin!

Vì vậy, lấy hai mắt nàng chứng kiến, trong khoang thuyền chẳng những có một cái vô danh đang khoanh chân điều tức; phía sau nàng, càng xuất hiện một cái vô danh, còn hỏi rốt cuộc nàng vì sao đến tìm nàng?

Tuy nhiên, Phượng Vũ rất nhanh đã phát hiện, hai người vô danh xuất hiện cũng không phải là chuyện khiến nàng giật mình nhất tới nay! Nhất khiến nàng giật mình, là khi nàng phát hiện người vô danh đứng sau lưng nàng, nguyên lai cũng không phải là một...

Chân nhân!

Hắn, chỉ là một ảo ảnh!

“Là... Tâm Huyền?” Phượng Vũ khẽ hô lên, cùng lúc đó, ảo ảnh vô danh đứng ở sau lưng nàng cũng từ từ biến mất trước mắt!

Nhưng thật ra, Phượng Vũ từng nghe vị sư phụ “Che mặt” mà vĩnh viễn không gặp mặt kia của nàng từng nói, khi một cao thủ siêu cấp đạt tới một cảnh giới võ học vô cùng đặc biệt, toàn thân đều tản ra một luồng nội khí vô hình.

Cổ nội khí vô hình này vốn không dễ bị người phát giác, nhưng có đôi khi thời điểm điều tức, có thể sẽ lấy ảo ảnh hình ra bên ngoài.

Thứ Phượng Vũ vừa nhìn thấy, chính là huyền ảnh bên trong vô danh!

Không thể tưởng được, tu vi kinh thể của Vô Danh năm nay mới hơn hai mươi tuổi, lại có thể phát ra “Tâm Huyền”! Nếu

hắn cứ tiếp tục mạnh như vậy, mấy năm sau, thật sự không biết sẽ mạnh đến mức nào?

Có lẽ, khi đó hắn, đã không còn là “Thần thoại” cảnh giới đơn giản như thế! Mà là...

Cảnh giới “thiên”...

Mà vô danh một mực khoanh chân điều tức trong buồng nhỏ trên tàu kia, chợt nghe Phượng Vũ phun ra hai chữ “Tâm Huyền”, tuy vẫn không quay đầu nhìn Phượng Vũ một cái, lúc này rốt cục cũng chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu muội tử, người có thể nói ra hai chữ “Tâm Huyền”, hiển thị thầy Thừa Lương; sư phụ người, là...”

Ngữ điệu vô danh trầm thấp vô hạn, u buồn vô hạn, phảng phất thần thoại võ lâm của hắn hôm nay tuy rằng bởi vì tu vi võ học cái thể vô địch mà được toàn bộ võ lâm chú mục, ưu ái, tôn sùng và đồ kỵ, nhưng...

Căn bản hắn chưa bao giờ hi vọng những thứ này!

Điều hắn muốn nhất chính là một đoạn tình cảm “huynh đệ” đã không thể phấn đấu cùng một chỗ được nữa...

Gã là người quan tâm nhất, lại càng không biết sinh tử là đại ca...

Mộ Ứng Hùng...

Đây là lần đầu tiên Vô Danh “chính thực” nói chuyện chính xác với Phượng Vũ, Phượng Vũ nghe được trong lúc nhất thời ngây dại, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, anh hùng thần thoại mà mình ngưỡng mộ, tối nay lại thật sự nói chuyện với nàng!

Điều duy nhất khiến nàng tiếc nuối là từ đầu đến cuối không hề có quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái. Nàng bao nhiêu lần hi vọng có thể quay đầu lại nhìn nàng một cái, chỉ là rất ngắn ngủi mà đã đầy đủ...

Thế nhưng là, vô danh lại như đối với bất cứ ai cũng không cảm thấy hứng thú, hắn tuy rằng trong mấy năm này thêm diện dương danh giang hồ, lại phảng phất đã chán ghét liếc mắt nhìn giang hồ này, thậm chí nhìn “người”, cũng——quyền!

Phượng Vũ chỉ có thể an ủi bản thân:

“Coi như... thôi đi, dù sao hấn...thật sự quay đầu lại nhìn ta một cái... Lại như thế nào? Bây giờ quần áo ta lam lũ, mặt đầy cát bụi, có lẽ đặt tên hấn quay đầu nhìn ta một cái, cũng sẽ không lưu lại ấn tượng tốt với ta, như vậy chẳng bằng... Không nhìn cũng la!”

Phượng Vũ cũng không phải tự ti, nàng chỉ là quá tự lượng, càng biết mình không có tư cách yêu cầu: Huống chi, Vô Danh hôm nay chỉ nói một câu với Phượng Vũ, đã khiến tim nàng đập nhanh hơn, miệng lưỡi khản trương mà trở nên mơ hồ không rõ; nhưng nghe nàng vô hạn khản trương, như đứt đoạn nói: “Đúng vậy... Không nổi, ta... không thể nói cho người biết...sư phụ ta là ai.”

Chợt nghe Phượng Vũ trả lời như thế, cuối cùng cũng bắt đầu hứng thú với nàng. Hấn đột nhiên nặng nề hỏi: “Là sư phụ người, không cho người nói?”

Phượng Vũ khẽ lắc đầu, đáp: “Không... Vì đó, con căn bản không biết, sư phụ của mình... Rốt cuộc là ai!”

Không sai! Sư phụ của Phượng Vũ mỗi lần gặp nàng, đều bịt mặt thật dày, nàng chưa từng biết mặt thật của hấn, chỉ biết là hấn cũng là một cao thủ bắn tên siêu cấp!

“Nhưng, tuy rằng ta không thể nói cho người...sư phụ của ta là ai, nhưng lần này lại đến nói cho người biết... Một chuyện!”

Nói tới đây, Phượng Vũ bỗng nhiên trở nên khản trương dị thường, ngưng trọng nói: “Trụ ý lão tổ đã dẫn theo tứ đại môn phái, chuẩn bị sẵn sàng liên thủ đêm nay...”

“Giết người!”

Lời Phượng Vũ vừa nói ra, vốn cho là vô danh sẽ có chút phản ứng hơi muộn, ai ngờ vô danh lại vẫn thờ ơ như cũ; hấn, chỉ thân nhiên nói: “Tiểu muội tử, nếu người vì chuyện này mà đến, vậy người không cần quan tâm đến ta.”

Phượng Vũ ngẩn ra, hỏi: “Vì... cái gì?”

“Bởi vì” Vô Danh nặng nề đáp lại: “Ta đã sớm biết!”

“Cái gì...? Người... Người... đã sớm biết? Người... Là biết từ khi nào vậy?”

Vô Danh ung dung nói: “Ngay trước tương lai của người.”

“Ta, sớm đã cảm thấy khoái khí của đám người lão tổ, càng cảm thấy, chí ít bọn họ có vận người; mai phục trong phạm vi mười dặm.”

Phượng Vũ ngẩn ngơ! Cảm giác của nàng ta không đáng nhắc tới, đã như thần phạt, không gì không nghe thấy, lại có thể biết được chuyện trong phạm vi mười dặm! Nàng ta không khỏi lại hỏi: “Vậy, người... vì sao còn chưa... Đi? Tuy rằng trước mắt người... tu vi, có lẽ người không cần cố kỵ nữa... Bọn hắc đã đến bao nhiêu người, nhưng... có thể tránh được một hồi... Huyết chiến, cũng là... Tốt...”

Vô Danh đột nhiên phun ra một đáp án vượt ngoài dự kiến của Phượng Vũ:

“Bởi vì...”

“Ta đang đợi một người!”

Phượng Vũ khó tin nói: “Người... người đang đợi người? Đó là... rốt cuộc là ai mà quan trọng đến như vậy? Điều này khiến người không tiếc bị vận người vây công... Cũng phải chờ người này?”

Vô Danh nặng nề đáp: “Ta, đang đợi một cô bé! Một cô gái sau khi nổi xương giúp đưa bé trai lại vội vàng rời đi!”

“Cô bé này giúp người khác, lại không có tư tâm thi ân báo ân, khiến cho đứa bé trai mẹ còn không kịp cảm ơn, cô bé kia ngay cả tên cũng không lưu lại, đã như một kỳ tích rời đi.”

“Mỹ đức của cô bé này, tuyệt địa đáng để biểu dương; kỳ thực, thương tích của đứa bé trai kia vốn là vì ta mà ra; cô bé kia chữa khỏi cho hắc, cũng là giúp ta một đại ân; cho nên cuối cùng cho dù là mẹ của đứa bé kia cũng bỏ đi, nhưng ta vẫn ở lại đây, chỉ vì...”

“Nơi này, đã là chỗ duy nhất có khả năng chờ cô bé kia quay đầu lại, ta hy vọng có thể nói lời cảm tạ nàng, mà bây giờ...”

Vô Danh nói tới đây thì hơi dừng lại, đột nhiên giọng nói thâm sâu, nhấn mạnh từng chữ:

“Nếu ta đoán không sai, ta nghĩ ta đã chờ nàng đến rồi.”

Đúng vậy! Giờ phút này Phượng Vũ chạy đến thông báo cho hắc cổ trợ giúp mười dặm mai phục nhiệt thành, căn bản không

khác gì cô bé thần bí cứu được đứa bé kia! Vô Danh, đúng là không hề đoán sai!

Phượng Vũ, thật sự là một nữ hài mà hấn muốn cảm ơn!

Phượng Vũ càng nghe càng ghen hòng nhìn trần trời! Vô danh không tiếc mạo hiểm bị vạn người vây công, thế mà... lại đang đợi nàng? Chỉ vì nói lời cảm ơn đối với cô bé mặt đầy dơ bẩn như một tên ăn mày như nàng? Nàng... đang ở trong mộng sao?

Không! Không phải nàng đang tạo mộng! Chỉ vì trong lúc nói chuyện vô danh, đã từ từ quay đầu lại! Hấn thật sự nói về nàng! Hơn nữa tựa hồ còn muốn nhìn dung mạo của Phượng Vũ một chút.

Phượng Vũ chỉ cảm thấy vô cùng khản trương, ngay cả lòng bàn tay cũng đang đổ mồ hôi; thần thoại nàng sùng bái đã lâu, rốt cục cũng quay đầu lại nhìn nàng một cái! Cái này sẽ khiến nàng khó quên cỡ nào?

Nhưng mà, có lẽ chủ tớ này mặc dù đã gặp được, nhưng Vận Mệnh còn chưa sắp xếp hai người gặp nhau, cho nên cho dù không tên tuổi nào quay đầu lại nhìn nàng, ngay khi sắp nhìn thấy Phượng Vũ vô danh...

Bỗng dưng, một tiếng xé gió cực kỳ bén nhọn đột nhiên vang lên!

Cùng lúc đó, chín đạo bạch quang vô cùng lạnh lẽo đã từ ngoài nửa đêm cấp tốc bắn tới, mục tiêu của chín đạo bạch quang này rõ ràng là — Vô Danh!

Mà chín đạo bạch quang này khi bắn đến càng lúc càng rõ ràng! Đó dĩ nhiên là...

Chín mũi tên màu tím, xem ra có chứa kịch độc!

A...! Khoái ý lão tổ bọn họ rốt cục phát động tấn công! Chín mũi độc tiễn này, đúng là thủ trận tiên phong của bọn họ!

Chỉ có chín mũi tên độc này bắn ra từ bên trong khoang thuyền, không thể xuyên qua khoang thuyền mà vào được, nhiều lắm cũng chỉ có thể bắn trúng đỉnh khoang thuyền, trừ phi...

Mũi tên có thể rẽ ngoặt!

Nhưng mũi tên thật sự có thể chuyển hướng!

Ngay lúc chín mũi tên độc sắp bắn tới khoang thuyền vô danh, thể tiễn giữa không trung xoay nhanh chuyển, “Xùy” một tiếng! Sau đó vọt vào trong khoang thuyền vô danh!

“Tu vi tiễn thuật thật kinh thế! Có thể mượn...”

“Truy... Trục... Vi... ngược!”

Trong giọng nói vô danh, gã vốn đang định xem mặt mũi Phượng Vũ, lúc này cũng không nhìn tiếp nữa, chỉ là hơi ngó qua chín mũi tên độc ác cực nhanh đang bắn tới, nhưng thân hình vẫn không hề động khí, trời...! Gã...

Hắn... Không ngờ lại để chín mũi tên độc kia bắn vào trên người!

Nhưng nói cũng kỳ quái! Cửu tiễn bắn lên thân vô danh, rõ ràng không cách nào phá thể mà vào, chỉ nghe “Ba” một tiếng! Cửu tiễn đụng vào thân thể vô danh, tức thì nổ tung thành chín đám phân chưa tản ra bốn phía, chân chính tan thành tro bụi!

Trời! Chín mũi tên kia có thể chuyển ngoặt giữa không trung, người dùng tên bóp “mũi tên” đã là thời thế hiếm thấy, nhưng không tên tuổi nào thật sự ra tay đã toái hết chín mũi tên. Phần công lực tu vi này đã đạt đến cảnh giới siêu phàm!

Phượng Vũ bên cạnh ích lợi trọn mắt há hốc mồm! Tuy rằng vô danh thủy chung vẫn không có nhìn nàng một cái, nhưng lúc này nàng cũng không rảnh cảm thấy thất vọng, bởi vì nàng đột nhiên phát hiện, thủ pháp bắn tên chín mũi độc kia, đúng là sở trường của phụ thân Phượng Ngọc Kinh ——

Gió! Nhà! Cửu! Tiễn!

A...! Cha của nàng thật sự là trợ giúp lão tổ thoải mái, đã ra tay!

“Là... cha? Cha đã tới!” Phượng Vũ khiếp sợ, không kịp được hô lên.

Đúng vậy! “Phượng gia tiễn” của cha nàng, có thể “Bách trượng xuyên bụng” từ ngoài nửa dặm bắn tên, đối với hắn mà nói cũng là một đoạn khoảng cách rất ngắn!

Vô Danh Chỉ nghe nàng hô nhỏ như thế, từ trước đến nay vạn biến bất động như nàng, lúc này cũng không khỏi có chút động dung, trầm ngâm:

“Ồ? Tiểu muội tử, người vừa mới bắt tên, là cha ngươi?”

Vô danh động dung, kỳ thật là vì nếu phát tiền nhân chính là cha của tiểu cô nương trước mắt này, vậy tiểu cô nương này thật sự quá dũng cảm! Nàng cần phải có dũng khí lớn bao nhiêu? Mới có thể trái ý phụ thân, đến nói cho nàng chuyện bao vây tiểu trừ vô danh!

Thế nhưng, Phượng Vũ không rảnh trả lời hắn! Nguyên nhân chỉ trong ngắn ngủi này. Nháy mắt, bầu trời đêm tối đen lại có chín luồng hào quang bay lên! Đó rõ ràng là chín mũi tên nhọn!

Lần này thế tiến so với chín mũi trước càng mạnh hơn! Kỳ lạ, lần này Vô Danh lại không có phản ứng gì đối với chín mũi tên, chỉ là vẫn đang ngồi xếp bằng trầm lặng! Hắn xem kinh doanh có tuyệt địa, có thể tại thời khắc cuối cùng, nghịch chuyển thế của chín mũi tên nhọn này, thậm chí hủy diệt hoàn toàn!

Nhưng nhất thời Phượng Vũ tình thế cấp bách, không nói lời nào, lập tức rút ra chín mũi tên “mũi tên” mà sư phụ nàng cho; chỉ thấy ở vị trí đầu mũi tên, mỗi mũi tên đều có một con Phượng Hoàng trông rất sống động; trên thân mũi tên có ba chữ nhỏ tinh xảo.

Phượng! Vũ! Mũi tên!

Không sai! Độc nhất vô nhị, dũng cảm – phượng, đương nhiên phải dùng tên - độc nhất vô nhị!

Có thể nói sư phụ thân bí của Phượng Vũ tương đối cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa xem ra còn thập phần quan tâm nàng!

Ngay cả làm tiền cho nàng ta, cũng là mũi tên phối hợp nhất với nàng ta!

Mà vào lúc này, Phượng Vũ đã rút ra chín mũi tên Phượng Vũ, càng nhanh chóng kéo cung cài tên. Nhưng nghe “keng” một tiếng!

Nàng thành linh đã đem tám mũi phượng hoàng vũ tiễn trong đó “liên châu pháo”!

Chỉ một thoáng, đã thấy trời cao xuất hiện tám luồng hào quang chói mắt, tiếng “cải va chạm” không dứt bên tai, không ngờ Phượng Vũ mới mười sáu tuổi, tuổi còn trẻ, Du Nghệ đã đuổi sát cha hấn, không ngờ bắn tên không hư, cầm đầu tám mũi tên trong Phượng Ngọc Kinh - đỡ đòn!

Mà những ngư dân giống như ở bên bờ sông kia, lúc này cũng bị tiếng “phốc” va chạm” kia làm giật mình tỉnh lại, nhao nhao vì kỳ quan rực rỡ trên bầu trời mà ngăn người!

Vô Danh thấy thế, cũng không khỏi vì cô bé này “Nhanh”, kình, chuẩn”, trong lòng kêu to, đáng tiếc lúc Phượng Vũ bắn tên ngẩng đầu lên trời, hấn thủy chung không thể hoàn toàn thấy được dung mạo cô gái có tư chất cực cao, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, cô bé này là một cô gái quần áo tả tơi! Chỉ là, ngay lúc Phượng Vũ đang chuẩn bị bắn ra mũi tên thứ chín, chặn lấy mũi tên “Nhị” thứ chín của cha, sắp tới mi “Gia tiễn” thứ chín, mặt đất vô danh như có cảm giác, trầm giọng nói với Phượng Vũ: “Gặp nguy...”

“Nguy hiểm!”

“Nhanh thu — Tiễn!”

Thu... mũi tên? Nhưng Phượng Vũ cùng lúc đó, mũi tên của nàng đã “Bồng” một tiếng rồi cung bắn ra, bắn thẳng về phía mũi tên Phong gia trên bầu trời! Nàng... làm sao lại có biện pháp thu mũi tên? Hơn nữa, vì sao nàng lại thu mũi tên?

Rất nhanh Phượng Vũ đã biết rõ, rốt cuộc vô danh có có sao lại kêu nàng thu mũi tên, chỉ vì...

Ngay giữa không trung, mũi tên Phượng Vũ sắp cùng mũi tên Phượng gia chạm vào nhau, ngay tại nháy mắt điện quang hỏa thạch, vô danh một mực ngồi trong khoang thuyền, “Bụp” một tiếng bắn nhanh ra như điện!

Phượng Vũ còn chưa kịp hỏi chuyện hấn xưa nay luôn bất động, sao bây giờ lại đột nhiên động, Hoắc Địa, vô danh đã từ phía sau ôm chặt lấy nàng!

“Ngươi...” Phượng Vũ đỏ mặt, vô danh lại trầm giọng nói: “Đã không kịp rồi!”

“Tiểu cô nương, ta đã cố hết sức bảo vệ cô, cô là sống hay chết, phải xem vận mệnh của cô...”

Tạo... hóa?

Phượng Vũ hoàn toàn không rõ cho lắm! Song nàng đã không còn cơ hội để hiểu! Bởi vì trong lúc hai mũi tên Phượng Vũ trên trời va chạm với mũi tên Phượng gia...

Chỉ một thoáng bầu trời nổ ra một đạo như trời long đất lở! Ngàn dặm có thể nghe thấy! Chấn động đến tai người ta, mắt, tâm, phổi, thậm chí hồn phách cũng đau đớn! Tiếp theo...

Phượng Vũ ở trong áo vô danh chỉ thấy trên trời cao phun ra một luồng sáng đỏ chói mắt, toàn bộ bầu trời đêm như đang phun máu! Phảng phất như thần phạt của chư thiên vạn vật cửu thiên sắp phải đối mặt với một thần thoại có một không hai sắp sửa chết, mà bị thương chảy xuống nước mắt!!

Đạo hồng quang khủng bố này càng ẩn chứa một cỗ lực lượng tuyệt diệt, phô thiên cái địa hướng chỗ cự kinh cùng phượng vũ vô danh chụp xuống, xem ra trong phương viên hai trăm trượng tất cả mọi người cùng vật đều bị hủy diệt! Không một ai may mắn thoát khỏi!

Phượng Vũ rốt cuộc cũng hiểu, nguyên nhân vì sao không cử động vô danh, lại nhanh chóng ôm chặt lấy nàng; hắn: vốn chưa sớm cảm thấy lực hủy diệt khủng bố sau khi hai mũi tên chạm vào nhau, mới có thể trong lúc nguy cấp tồn vong, lấy thân thể và tu vi cái thể của chính mình, yểm hộ nàng...

Nhưng, nàng chỉ là bèo nước gặp nhau, vì sao lại xả thân yểm hộ nàng như thế?

Là bởi vì trong thần thoại, cũng tương đương thưởng thức trái tim nhiệt tình giúp đỡ Phượng Vũ kia? Hay là bởi vì ở trong lũ vận mệnh, hắn và nàng đã sớm chú định có duyên với một chủ tứ ruột thịt khổ đoạn ruột?

Hắn và nàng, trước sau gì cũng trốn không thoát.

Nhưng bất kể thế nào, Phượng Vũ vẫn liên tục bị tiếng sấm và ánh đỏ bùng nổ, ngay lúc Vô Danh không để ý bản thân yểm hộ nàng, nàng cuối cùng cũng không chống đỡ nổi mà hôn mê!

Chỉ là, có lẽ nàng cũng không nghĩ tới, lần xả thân bảo vệ nàng này, sẽ làm vận mệnh của hắn thoát khỏi quỹ đạo, hắn, vẫn còn một đoạn thời gian không cách nào tiếp tục làm thần thoại...

Mà sau khi tỉnh dậy từ trong hôn mê, tương lai gian khổ hơn đã chờ đợi nàng!

Cùng với —— hắn!

Nhưng dù vận mệnh có gian khổ cỡ nào, tin rằng, với niềm tin vững cảm bất khuất của Phượng Vũ cùng với sự kiên nghị vô danh, hết thảy mọi thứ, vẫn có thể chịu đựng được.

Nhất định phải!

Ngay khi thuyền vô danh được phô thiên cái địa bao phủ, trên một chiếc thuyền cách đó nửa dặm đang có vô số người đang xem trò hay “Diệt Thần” này!

Thuyền, là khoái ý để lão tổ mai phục gần đó!

Người, lại là khoái ý lão tổ, long tụ, cùng với cha của Phượng Vũ - “Phượng Ngọc Kinh”!

Lão tổ khoái ý chợt thấy ánh sáng đỏ bùng lên cách đó nửa dặm, không khỏi cười lạnh một tiếng, hắc hắc nói: “Được! Bạo thật hay! Xem ra tên Vô Danh kia đã xong rồi!”

“Không có bất kỳ cao thủ nào, có thể tránh được Diệt Tuyệt hồng quang của “Khung Thiên Chi Huyết”. Chỉ cần hồng quang nổ ra, tức là cao thủ Thần cấp như Vô Danh cũng sẽ tan xương nát thịt, chết không toàn thây! Ha ha ha ha...”

Đúng vậy! Đúng là “Khí Thiên Chi Huyết”! Mới vừa rồi Long Tụ Thích nhìn thấy sư phụ nhanh nhẹn mở hộp sắt ra, bên trong thật sự cất giấu một vũ khí đủ làm thiên địa nhỏ máu, hơn nữa khoái ý lão tổ còn giao món vũ khí này cho “Phượng Ngọc Kinh” kéo cung bắn ra! Nhìn thật một chút, vũ khí kia thật ra là một thanh toàn thân màu đỏ máu...

Mũi tên!

Trước kia Long Tụ đã từng nghe qua, vũ khí khủng bố của ma đầu tàn sát vô lâm năm trăm năm trước, nhưng không ngờ tới, sư phụ hắn khoái ý lão tổ, lại có thể thần thông quảng đại như

vậy, không biết từ đâu mà có được “Kiện Thiên Chi Huyết” này!

Nguyên lai cái gọi là “Khung Thiên chi huyết” kỳ thật là ám khí cao thủ năm trăm năm trước được xưng là “Tiềm Đạo vương”, có một lần trèo lên đỉnh một ngọn núi không phải thưởng hiểm, trong lúc vô ý phát hiện một cây “Kỳ thảo” đỏ như lửa!

Sở dĩ gốc kỳ thảo này kỳ lạ, bởi vì lúc Tà Đạo Vương phát hiện nó, trong phạm vi ba trăm trượng thổ địa bên trong nó, lại cháy đỏ một mảnh, không có một ngọn cỏ!

Hơn nữa khi Vương Phủ nguy hiểm bước vào phạm vi ba trăm trượng xung quanh gốc kỳ thảo này, người cũng như tiến vào biển lửa địa ngục, da lông, tất cả đều đốt cháy!

Ngay lập tức Tị Đạo Vương đã hiểu rõ, nhất định là cây quái thảo này sinh trưởng ở đỉnh núi hiểm trở trong thời gian dài, khiến cho trong lúc vô tình hấp thu đại địa liệt dương nhiệt độc, thật sự là một cây kỳ thảo hiểm thế chí nhiệt chí độc!

Ngay lập tức, hiểm đạo vương thấy vọt lên, không tiếc dùng hết toàn bộ công lực hộ thể, càng khoác lên độc môn hộ giáp của hãn mạnh mẽ xông vào trong phạm vi lửa nóng của gốc độc thảo này!

Cuối cùng, hãn mặc dù nhổ cả gốc cỏ độc này ra, nhưng nhiệt lực kinh khủng trong phạm vi độc thảo vẫn bị đốt cháy đến khắp người hãn đầy thương tích!

Bất quá, có thể đạt được Khoáng Thê Độc Thảo từ nhiệt độ chí tà chí tà chí ác trong thiên địa, tất cả thương tổn đối với hiểm đạo vương mà nói cũng không đáng tiếc!

Huống chi, bên trong võ lâm lúc này đã xuất hiện một ma đầu mạnh không thể đỡ, giết người như ngóe, vì cứu võ yếu, hiểm đạo vương càng không thể lãnh đạm, lập tức lấy độc tố bên trong độc thảo kia, rót vào trong mũi tên hãn đúc thành, làm vũ khí giết chết ma đầu kia!

Đáng tiếc trên đời chỉ có một cây độc thảo, chất lỏng lại quá ít, hiểm đạo thần cũng chỉ có thể rót độc từ trong hai cây tên, độc tố đã dùng hết, cuối cùng hãn cũng chỉ có thể đúc thành hai

cây độc tiễn chí nhiệt chí độc, hắn đặt tên hai cây độc tiễn này là —

“Khung Thiên chi huyết”!

Hắn đặt tên hai mũi tên này như thế, nếu hai mũi tên độc này bắn trúng mục tiêu sẽ nổ tung, nọc độc bên trong sẽ phun ra tung tóe khắp trời như máu, khi đó bất kỳ ai và vật gì trong phạm vi ba trăm trượng đều bị lửa thiêu thành tro tàn!

Cho dù là cường giả Thần cấp mạnh mẽ hơn nữa có thể tự cao công lực ngập trời, chống lại sức nóng để miễn bị đốt thành tro bụi cũng khó tránh khỏi việc bị “Khí thiên chi huyết” trong người không thể tưởng tượng nổi, hậu quả không cách nào tưởng tượng nổi!

May mà, vũ khí khủng bố như vậy, trong lịch sử giang hồ chỉ dùng có một lần, đó là lần sát đạo vương tàn sát cuồng ma!

Nhiệt độ khó đoán được, hôm nay năm trăm năm sau, mặt khác “Khoài máu” còn thừa lại kia lại tái hiện võ lâm, hơn nữa mục tiêu không phải là ma đầu tội ác tà trời, mà là trêu chọc khoái ý lão tổ đồ ky...

Vô danh!

“Hùng” một tiếng! Cự Kinh giúp chiếc thuyền lớn kia trong phạm vi ba trăm trượng, sau khi “Khung Thiên Chi Huyết” bộc phát, chẳng những che kín toàn thân hồng quang loá mắt, tức thì hóa thành một mảnh Huyết Hà Hỏa Hải, trong lúc nhất thời ánh lửa hùng hực, nóng truyền mấy dặm!

Hiệp ý lão tổ đứng cách bờ nhìn lửa nửa dặm thấy tình hình này, càng thêm tin tưởng vô danh ánh lửa từ trong Cự Kinh bang chúng tuyệt không có sinh vọng! Hắn liền kết hôn vô cùng âm hiểm, vô cùng thỏa mãn hướng về Phượng Ngọc Kinh bên cạnh nói: “Hắc hắc, Ngọc Kinh lão đệ, tên Vô Danh này chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, hôm nay thật sự đa tạ người rút ngắn thời gian đến đây phát ra “Khúc Thiên chi huyết” cho ta, cũng chỉ có người, mới có thể chuẩn xác như vậy, có thể bắn trúng thuyền của hắn cách đó nửa dặm!”

“Nếu sớm biết Vô Danh kia vô dụng như thế, một cây “Khung Thiên chi huyết” đã có thể tàn diệt nó, ta đây cũng không cần

tụ tập tứ đại phái còn lại ở phụ cận trấn thủ, phòng ngừa vạn nhất lẫng phí nhân lực vật lực nhiều như vậy!”

“Ngọc Kinh lão đệ, ngươi đã có thể công thành lui thân, nơi này do bản tọa hậu quả tốt, ngươi có thể tự hồi Phụng tiên của mình rồi...”

Khoái Ý lão tổ xử sự tương đối bá đạo, nhiệm vụ vừa thành, liền “Hô” lên, vung tay về phía Phụng Ngọc Kinh!”

Kỳ quái là, Phụng Ngọc Kinh lại không có vẻ gì là vui mừng khi lão tổ chỉ sai khiến, chỉ đáp lại một cách nặng nề:

“Được. Nếu đại sự đã thành, ta sẽ đi trước.”

Với trang chủ đứng đầu một phái của Phụng Ngọc Kinh, bản lĩnh tu vi cũng tuyệt đối không thua kém gì lão tổ, vì sao lão lại muốn nhanh nhẩu nghe theo lời của lão tổ? Như thể lão có một vài bí mật không thể cho ai biết, nắm trong tay là đang khoái ý lão tổ vậy...

Chỉ là, một đời thân thoại vô danh, thật sự như khoái ý lão tổ nói, chết rồi sao?

Lúc Phụng Bất Kinh rời đi, hần hơi nghênh cổ lên, ngoài nửa dặm biển lửa hừng hực, thỉnh thoảng như đang suy nghĩ gì đó...

Không chỉ Phụng Ngọc Kinh, ngay cả kẻ vẫn khoanh tay đứng nhìn như rồng quất, dường như cũng không cho rằng vô danh sẽ dễ bại vong như vậy.

Kỳ thật, khoái ý lão tổ thực sự đã đánh giá thấp vô danh.

Với tu vi kiếm thuật xuất thần nhập hóa từ vô danh, hần căn bản đã là một thanh kiếm! Bất luận Phụng Ngọc Kinh phát ra “Khung Thiên chi huyết” nhanh tới mức nào, bản thân nhanh như tuyệt thế kỳ kiếm, chưa chắc không thể nhẹ nhàng né tránh!

Bất quá, lấy “Khung Thiên Chi Huyết” ám sát vô danh, cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng!

Nếu trong khoảng khắc khi vô danh có thể né tránh “Khung Thiên chi huyết” xuất hiện một ít biến số mà hần không cách nào dự đoán được...

Thí dụ như, xuất hiện một cô gái mà hắn vô cùng tán thưởng, cho rằng không thể không cứu được...

Vậy, dựa theo tính cách vô danh, sau khi hắn cứu cô bé kia, sẽ trúng phải độc lực nóng bỏng của máu huyết. Hắn...

Cũng sẽ không quay đầu mà đi cứu!

Cho dù với tu vi thần thoại trước mắt của hắn, vẫn không cách nào biết được rốt cuộc hắn đã trúng “Khí Thiên Chi Huyết” rồi, kết cục sẽ kinh khủng như thế nào?

Đáng sợ?

Rốt cuộc, không tiếc thân phận Phượng Vũ để ngăn cản “Khương Thiên Chi Huyết” thì hậu quả vô danh sẽ có gì đáng sợ? Không chỉ mình hắn không biết, ngay cả Phượng Vũ sau khi tỉnh dậy cũng không biết.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Phượng Vũ rốt cuộc cũng tỉnh lại từ trong hôn mê, thế nhưng khi nàng mở mắt ra, nhìn thấy thứ mình nhìn thấy lúc này không phải lúc nào cũng nhìn thấy vô danh, nàng chỉ nhìn thấy một màu máu!

Mảnh huyết hồng kia, rõ ràng là một đạo huyết lăng kéo dài mấy trăm trượng!

Mà vết máu kia, lại là máu của vô số ngư dân vô tội trong phạm vi mấy trăm trượng!

Phượng Vũ vẫn còn nhớ, lúc “Khung Thiên Chi Huyết” phát ra, bờ sông trong phạm vi mấy trăm trượng quanh thuyền vô danh, còn có không ít ngư gia neo thuyền nghỉ ngơi.

Cho nên lực lượng hủy diệt khủng bố “Khung Thiên chi huyết”, không chỉ đứng mũi chịu sào, ngay cả những ngư dân mộng đẹp cũng bị vạ lây, không ai thoát khỏi, tin rằng toàn bộ đã chết thảm tại chỗ!

Phượng Vũ chỉ cảm thấy áy náy vô hạn, cuối cùng...

“Là... ta... nhục... Hắn.... Nếu không phải... vì ta, hắn... Bọn ta... sẽ không... Chết! Nếu không... vì... Vô Danh.. Hắn... Cũng không cần... huyết nhục của mình....

Đúng vậy! Hết thảy đều là nàng!

Nếu như nàng không phải lỗ mãng như vậy, nếu nàng không nóng lòng lấy “Phượng vũ tiên” của mình, giúp phụ thân nàng là “Phượng gia tiên” Phượng Ngọc Kinh, có lẽ lấy tu vi thần thoai vô danh, còn có thể kịp thời ngăn “Khung Thiên chi huyết” bộc phát cũng không thể ngờ; có lẽ kết cục bây giờ là có thể sửa, tất cả mọi người không cần phải chết!

Nhưng bây giờ, tất cả mọi người chết rồi, còn có khả năng bao gồm cả vô danh...

Mắt thấy Huyền Đường Giang Diện nổi đầy thi thể ngư dân, vẻ tự trách trên mặt Phượng Vũ càng sâu. Nàng càng bắt đầu phát giác, trên mặt sông, căn bản không có thi thể vô danh!

Vậy thi thể trong đám người vô danh kia đi đâu? Chẳng lẽ cho dù hấn là thần thoai, đứng mũi chịu sào phía dưới vẫn khó có thể phá được “Khung Thiên chi huyết” đánh đến chết không toàn thây?

Cốt Hoặc, hấn cũng không bị tổn hại mảy may, đã bình yên rời đi từ lâu rồi?

Phượng Vũ chỉ hy vọng vô danh có thể bình yên vô sự, thế nhưng cơ hội xem nghiệp lại tương đối xa vời, nhất là khi nàng phát hiện một thi thể nam nhân nửa trên trần trụi, đang lúc bị sóng máu từ từ xông lên bờ, nàng liền kinh hô một tiếng.

“A...? Là..?”

“Vô... Danh?”

Không tệ! Thi thể người bị sóng máu xông đến bờ kia, tuy phần lưng hướng lên trời, khuôn mặt không bị nước biển bao phủ, nhưng Phượng Vũ chỉ nhìn theo bóng lưng y, đã liếc mắt nhận ra đó là y!

Vô danh!

Bởi vì, trong năm tháng trước kia, nàng đã nhớ đến dung mạo vô danh trước kia khi gặp gỡ “tham Cốt Thánh Thủ”, nhớ tới không chỉ ngàn vạn lần, mà còn liếc mắt nhìn vô danh, bóng lưng của nàng ta tuyệt đối sẽ không quên!

Chỉ thấy bóng lưng nam nhân bị xông lên bờ kia, Phượng Vũ lập tức nhận ra là vô danh, không thể nghi ngờ! Không nói gì,

nàng đã như bay như tên, chạy về phía nam nhân bên bờ kia!

bó đuốc, ngay lúc Phượng Vũ nơm nớp lo sợ sắp xếp lại thân thể nam nhân đang hướng xuống dưới kia, nàng phát hiện ra nam nhân này...

Lưng hắn rất giống Vô Danh, nhưng hắn vốn không phải Vô Danh!

Phượng Vũ chỉ thấy người trước mặt là nam nhân, một khuôn mặt được bao phủ một tầng máu dày đặc, che kín khuôn mặt hắn không một kẽ hở, khiến người ta trong lúc nhất thời khó có thể nhận ra khuôn mặt thật.

Nhìn tầng màng máu dày hơn nửa tấc này còn dính máu tươi, hóa ra người này cũng là bị lực nổ khủng bố của “Khung Thiên Chi Huyết” kia đánh trúng, càng bị độc lực “Khí Thiên Chi Huyết” xâm nhập lực phủ ngũ tạng của hắn, mới có thể rơi vào như thế.

Nhưng nếu nam nhân này mặt đầy tơ máu, khó mà nhận ra khuôn mặt, Phượng Vũ sao có thể khẳng định, hắn nhất định không phải vô danh?

Tất cả đều là vì nam nhân này từ trên xuống dưới căn bản không có nửa tia vô danh nào.

Kiểm khí!

Luồng kiểm khí và công lực thần thoại này có thể được gọi là thiên địa thần phục, chỉ riêng trong thần thoại vô danh mới có!

Phượng Vũ đã có thể định, bóng lưng này và nam nhân cực kỳ giống nhau vô danh tuyệt không phải vô danh, cuối cùng nàng tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm, nguyên nhân là vì một ngày không phát hiện thi thể vô danh kia, còn có danh vọng!

Thế nhưng, sau khi nàng quay trở về thi thể nam nhân máu me đầy mặt, không lâu sau nàng lại cảm thấy tiếc hận vô cùng, dù sao, bởi vì nàng nhất thời lỗ mãng dẫn phát “Khương Thiên chi huyết” mà chết, nếu như có cách cứu sống nàng, nàng nhất định sẽ đem toàn bộ lực lượng của mình bồi thường!

Mà ngay lúc Phượng Vũ đang ngồi xôm bên cạnh người này, không biết phải xử trí thi thể như thế nào. Nàng bỗng dừng lại phát hiện một chuyện!

Thi thể của người đàn ông kia đột nhiên lại có nhịp tim!

Trái tim hắn ta lại đập thành thịch!

Hắn lại còn chưa chết...

Phượng Vũ không khỏi rung động thật sâu! Không thể tưởng được tất cả mọi người không chịu nổi uy lực và độc lực của “Khí Thiên chi huyết” mà chết, thậm chí ngay cả vô danh thần thoại cũng không biết, nam nhân này lại có thể tồn tại trong cuộc đại họa này?

“Không... có thể...! Quả thực... là kỳ tích!” Phượng Vũ kinh ngạc thốt nhỏ, nàng nhìn nam nhân đầy máu me này, trong lòng không ngừng nghĩ về hắn là ai...

Đúng vậy! Nam nhân này giống với bóng lưng vô danh, nhưng không có nửa phần công lực kiếm khí, rốt cuộc là ai?

Là ai?

Chương thứ sáu Phong Thần.

“Không sai!”

“Rốt cuộc tên nam nhân mặt đỏ như máu Phượng Vũ phát hiện ở bên bờ Huyền Đường kia là ai?”

Nhiếp Phong cuối cùng cũng nghe được câu chuyện về Phượng Vũ. Hắn nhìn bóng người thần bí ẩn thân sau trướng, luôn kể chuyện cho hắn nghe, rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Bọn họ hôm nay ở trong Phượng tiền trang đã hoang phế nhiều năm; Bộ Kinh Vân vẫn còn ngậy ra như phỗng, không hề có cảm giác đứng ở một góc xa xa; mà trên bàn trà trước mắt, vẫn đặt khuôn mặt người huyết hồng giống như bị lột sạch...

Gương mặt người đỏ như máu vẫn đang nở nụ cười xán lạn, phẳng phất như đang cười kể lại đoạn nụ cười nó từng trải qua kia, tình cảm nước mắt lưng tròng...

Bóng người thần bí ẩn thân sau màn trướng thản thục đáp:
“Hỏi hay lắm! Nam nhân mặt đỏ như máu Phượng Vũ phát hiện bên bờ sông Huyền Đường thật ra không phải ai khác, chính là chủ nhân của mặt đỏ hôm nay ta đặt trên bàn này!”

“Cái gì...” Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình, ngay sau đó hỏi: “Phượng Vũ phát hiện một nam nhân mặt đỏ ở trên bờ sông, lại chính là chủ nhân của gương mặt máu này ư? Nhưng..., người không phải đã từng nói qua, nụ cười này là nụ cười rạng rỡ như vậy, là của thần thoại vô lâm sao? Vậy chưa từng...”

“Nam nhân mặt đỏ kia, chẳng lẽ chính là thần thoại vô danh?”

Sau màn trướng có bóng người thần bí kia nói: “Người có thể nói hắn là vô danh, bất quá cũng có thể nói, nam nhân mặt đỏ kia cũng không phải là thần thoại vô danh!”

Nhiếp Phong càng nghe càng không hiểu:

“Ta không rõ! Vừa rồi người còn nói, Phượng Vũ cảm thấy trên người nam nhân mặt đỏ kia có một chút công lực kiếm khí, mới vừa rồi cho rằng hắn tuyệt đối không phải vô danh, nhưng vì sao còn nói, hắn cũng có thể là vô danh? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bóng người thần bí đứng sau màn trướng thở dài một tiếng đầy thâm ý, đáp: “Ài, đây chính là thứ Vận Mệnh thích trêu người nhất, chỗ vi diệu nhất: Có đôi khi vận mệnh được an bài vượt ngoài dự đoán của con người...”

“Phượng Vũ còn tưởng người đàn ông mặt đỏ như máu kia chỉ là bóng lưng cực kỳ giống với vô danh mà thôi, nhưng nếu trên người không có nửa điểm công lực kiếm khí thì nhất định không phải là vô danh. Nhưng thật ra nàng cũng không rõ uy lực khủng bố của máu Khung Thiên!”

“Người trúng Khung Thiên chi huyết vô thượng độc lực, nếu không chết, chẳng những mặt dày hơn nửa tấc mà còn có thể mất đi công lực trong thời gian ngắn...”

“Mất đi công lực?” Nhiếp Phong bắt đầu hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, y nói: “Chẳng trách vũ hội Phượng Hoàng hoàn toàn không cách nào cảm giác được nam nhân mặt đỏ kia có bất cứ công lực nào nữa, bởi vì cho dù hắn có công lực, công lực của hắn cũng tạm thời mất đi sao?”

“Ừm.” Bóng người thần bí ở sau màn trướng lên tiếng, tiếp tục nói:

“Hơn nữa, sự đáng sợ của Khung Thiên Chi Huyết còn không chỉ có như vậy, Khung Thiên Chi Huyết còn có thể sẽ làm cho người...”

“!” Rốt cuộc Nhiếp Phong đã nghe xong một chỗ đáng sợ khác của “Khương Thiên Chi Huyết”, không khỏi nhướn mày!

Chỉ vì, nếu “Khí Thiên Chi Huyết” là một chỗ đáng sợ, thì chưa, nếu Phượng Vũ phát hiện nam nhân mặt đỏ ở bên bờ sông Huyền Đường, rất có thể là...

Vô danh!

Nhưng nếu nam nhân mặt đỏ kia thật sự là thần thoại vô danh, thì bây giờ gương mặt máu me đặt trên bàn cũng đã bị hấn lột da!

Rốt cuộc là thần thoại vô danh một đời nào, tại sao lại có một gương mặt bị bóc ra?

Mà gương mặt máu bị bóc ra này, vì sao lại cười sáng lạn như vậy?

Phảng phất như, chủ nhân của cái mặt nạ máu này là người hạnh phúc nhất thiên hạ...

Chủ nhân của gương mặt máu này Phượng Vũ và Cố Trung từng xảy ra chuyện gì?

Ngay khi Nhiếp Phong nhẩn mày, bóng người thần bí kia đã bắt đầu sau màn che, kể lại cố sự vô danh thần thoại của Phượng Vũ và Phượng Vũ.

Câu chuyện vượt qua dự tính sắp xếp của vận mệnh hai người bọn họ...

Thật sự giống như thật đáng sợ!

Phượng Vũ nhìn hấn đang hôn mê, vừa cho hấn ăn một bát Ninh Thần dược, vừa âm thầm cảm thán trong lòng, bóng lưng của hấn thật giống hệt như bóng lưng của Vô Danh!

Nếu như trên người nàng không phải không có nửa điểm công lực kiếm khí, nhất định nàng sẽ cho rằng người này chính là vô danh mà nàng ngưỡng mộ cực độ!

Hấn, chính là người duy nhất ở bên bờ Huyền Đường kia phát hiện ra người còn sống sót - Huyết nam nhân kia! Phượng Vũ

đã cứu hắn trở về trong căn phòng nhỏ rách nát trước kia!

Chẳng qua, cho dù hắn cũng không phải vô danh: Phượng Vũ vẫn nhìn bộ dáng mơ hồ của hắn, nhưng trong lòng không hiểu tại sao lại sinh ra một cỗ cảm giác thân thiết “An toàn”.

Nàng không rõ vì sao mình lại có cảm giác thân thiết với hắn như vậy! Bởi vì bóng lưng của hắn thực sự quá vô danh?

Hay là bởi vì, ở nơi sâu xa, có thể nàng đã sớm có một đoạn duyên phận với hắn? Cho nên mới an bài nàng cứu hắn?

Nhưng mà, bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, nàng chỉ hy vọng mình vừa rồi châm trà cho hắn sẽ hữu hiệu, có thể làm hắn mau chóng tỉnh lại.

Cuối cùng cũng không uống phí một phen khổ tâm của Phượng Vũ, nam nhân mặt đỏ sau khi uống xong Ninh Thần trà, không mất một lúc, nhưng nghe thấy cổ họng hắn phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, hắn cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!

“Ngươi... tỉnh rồi?” Phượng Vũ thấy hai mắt hắn dần mở ra, không khỏi vui mừng ra mặt; ai ngờ hắn mở to mắt, lập tức ngồi dậy, ngẩng nhìn bốn phía, mờ mịt nói: “Đây là cái gì... Chỗ... Ta... ở... Trong... nào?”

Phượng Vũ nghe thế thì ngẩn ra, nàng lo lắng, không phải vì hắn hỏi mà là bởi vì giọng nói của hắn!

Trời ơi! Lời nói của hắn đúng là dị thường khàn khàn, quả thực không giống như tiếng người, mà giống như quỷ gào, làm cho người nghe không rét mà run!

Thanh âm của hắn biến thành như thế, cũng là vì “Khung Thiên Chi Huyết” xâm nhập vào độc lực trong cơ thể hắn?

Chợt nghe thanh âm như quỷ khóc của mình, hắn cũng ngẩn ngơ tại chỗ! Đột ngột, hắn lại như có cảm giác, sờ lên mặt mình, tiếp theo lại chiếu vào chậu nước bên mép giường...

Dưới chiếu, hắn như rơi vào địa ngục tại chỗ, chỉ vì cái bóng hắn ở trong nước, nhưng vẫn là một gương mặt người?

Không! Cái kia quả thực không thể gọi là một khuôn mặt người! Mặt của hắn lại đắp một tầng màng máu dày tới nửa tấc, thực sự xấu xí khủng bố tới cực điểm! Hắn kiệt lực muốn đem tầng màng máu này kéo xuống, nhưng màng máu này lại

giống như huyết nhục của mặt hắc, bất luận hắc dùng sức thế nào, vẫn không cách nào kéo xuống được!

“Không...có tác dụng...có tác dụng!” Phượng Vũ nhìn hắc dùng sức muốn xé màng máu ra, không khỏi thương tiếc nói: “Lúc nàng hôn mê, ta đã từng dùng mọi cách nhưng vẫn không cách nào lấy được, nếu mà mà mà tấm màng máu kia thật sự dễ dàng liền xé xuống cho nàng, thì ta đã sớm không cần cố sức như vậy nữa...”

Hắc sững sờ nhìn Phượng Vũ, nói tiếp: “Là...ngươi... cứu ta trở về... tới? Vậy... ngươi có biết... ta sao lại... mấy phần thành biến?”

Phượng Vũ xấu hổ cúi đầu:

“Ngươi... tìm đến... Bây giờ... hình dáng này, kỳ thật là... Bởi vì... Ngươi trúng một loại kỳ độc gọi là “Khung Thiên chi huyết”, loại độc này đã xâm nhập... lục phủ ngũ tạng của ngươi, ta... tin tưởng, thanh âm của ngươi... cùng với dung mạo biến thành như thế, cũng là... có liên quan đến chuyện này...”

“Nhưng mà... Ta.. Vì sao.. vì sao.. lại đột nhiên...yy loại... kỳ độc này?”

Nét xấu hổ trên mặt Phượng Vũ càng sâu, vô cùng áy náy nói: “Vậy thì... Bởi vì, ta... vì muốn giúp một người... Anh hùng ta ngưỡng mộ đã lâu... Vô Danh, trong lúc nhất thời lỡ mẫn dẫn nỏ kỳ độc... máu trên người Khung Thiên mới có thể ngộ thương người vô tội... Ngươi, tất cả... Đều là lỗi của ta!”

“Hắc” sau khi nghe xong, tâm cũng lạnh đi một chút, hắc chắc chắn nhìn gương mặt vô cùng xấu hổ của Đồng Vũ, qua một hồi lâu, rút cuộc thở dài một hơi, thở dài nói: “Hóa... đến, là... Bởi vì... Ngươi?”

Phượng Vũ hộc gật đầu.

Kỳ lạ thay, hắc vô cùng tức giận với Phượng Vũ đầu sỏ gây nên chuyện này, chẳng qua cũng không quá lớn tiếng tức giận, hắc lại thở dài nói: “Nếu... đã đem ta biến thành như thế... Là ngươi, cứu ta trở về... Cũng chính là... Ngươi, ta... cũng không biết... là ngươi... giận ngươi... hay là... Tạ ơn ngươi...”

Vô luận trên khuôn mặt máu này có thể... làm được hay không, ta... Ta cũng hi vọng... có thể... lập tức trở về nhà!”

Không sai! Một người dù bị thương thế nào thì cũng là người đầu tiên phải quay về nhà tự liếm vết thương trên người!

Phượng Vũ vạn liệu không tìm được, hấn thế mà cũng không có thâm trách nàng, hấn thật sự là một người tốt nha! Nhưng hấn càng không trách nàng, trong lòng nàng lại càng khổ sở, nàng vẫn vô cùng áy náy nói: “Nếu... Cốc... Người muốn về nhà, vậy... nhà của người... Ở đâu?”

“Nhà của ta... ở... Trong... nào?” Đối mặt với vấn đề đơn giản như vậy, hấn nhất thời cảm thấy không biết làm sao, chỉ vì hấn đột nhiên phát giác, hấn thế mà không nhớ ra nhà mình ở nơi nào!

Không chỉ có vậy, hấn càng không cách nào nhớ lại.

Mình là ai chứ!

Trời ạ! Hấn... Thất Úc? Hấn đột nhiên ôm đầu thấp giọng hô:

“A...” Gia... của ta đang ở đâu? Ta... lại là... ai? Vì... một chút ấn tượng của ta cũng không có?”

“A...! Ta... Rốt cuộc là... Ai? Ta... đến cùng là... Là do...”

“Ai?”

“A...”

Phượng Vũ khó lường được, độc tính của “Khí thiên chi huyết” chẳng những đoạt đi dung mạo cùng giọng nói của “Hấn”, mà ngay cả trí nhớ của hấn cũng bị đoạt mất! Nhìn hấn vô cùng hoang mang hồ nhỏ, Phượng Vũ không hên giờ lại xấu hổ nói: “Tất cả... Đều là... Ta không... Thôi, là... ta... không tốt!”

“Xin người... yên tâm! Là ta... Phượng Vũ... Hại người, ta... Phượng Vũ... Hôm nay... Hôm nay... thề, ta... nhất định sẽ nghĩ ra... phương pháp... mai phục hoàn toàn trước kia của người! Vào lúc người... mãi chưa hoàn toàn khôi phục, ta sẽ...”

“Sẽ chăm sóc cho người!”

Những lời này của Phượng Vũ như chém đinh chặt sắt vậy!”
Hắn chợt nghe lời này, vốn đang ngờ ngẩn hắn cũng không
nhìn được ngẩn ngơ, sững sờ nhìn lại Phượng Vũ, dường như
không thể tin được một cô gái mười sáu tuổi lại có sự kiên
quyết như vậy, không hề quay đầu lại!

Nhưng mà, Phượng Vũ tuy rằng làm vậy nghĩa không thể phản
kháng, chỉ trong lúc nàng nói vậy thì khó khăn đã tới rồi. Bởi
vì một thanh âm lạnh lùng bỗng dưng từ ngoài cửa phòng
truyền vào, nói: “Tiện nhân! Không nghĩ ra người lại dám giấu
nam nhân trong phòng?”

“Người, thật không biết xấu hổ!”

Phượng Vũ chợt nghe thấy thanh âm này, không cần quay đầu
lại xem rốt cuộc là ai nữa! Vì thế nàng thực sự quá quen thuộc
với âm thanh lạnh lùng dị thường này!

Thanh âm này không ai khác, chính là “Phượng Tinh” từ trước
đến nay, giống như kẻ thù – đại ca của nàng!

Còn có nhị ca của nàng “Phượng Việt”!

Trời! Thế khó đoán được, nàng đem chuyện “hắn” kia cứu về,
bây giờ lại bị hai đại ca của nàng biết được!

Phượng gia tráng kiện lập tức vang lên tiếng chuông tập hợp,
không cần tiêu phí thời gian một chén trà nhỏ, toàn bộ đã tập
hợp ở trong thính đường rộng lớn hoa lệ, đương nhiên bao
gồm Nhũ Nương Phượng Vũ, còn có cha Quan Vũ —

“Phượng Ngọc Kinh”!

Khi Phượng Vũ và “Hắn” bị Phượng Tinh Việt kéo mạnh về
phía trước, Phượng Ngọc Kinh đã vô cùng uy nghiêm ngồi
chính giữa, thoáng như một phán quan mặt lạnh sắp xét xử
phạm nhân, sắc mặt âm tình bất định, cực kỳ khó coi!

Mà hắn chợt nhìn thấy Phượng Vũ, lập tức sắc mặt trầm
xuống, gầm lên:

“Súc sinh thật to gan! Lại dám ở nhà thu gom nam nhân!”

“Nói đi! Nam tử xấu xí mặt đỏ như máu này rốt cuộc là ai?”

Phượng Vũ á khẩu không trả lời được: Tuy rằng nàng đã cứu
hắn trở về nhưng vẫn chưa biết được tên hắn! Mà nàng cũng

tin tưởng, hắn cũng đã quên mất tên mình rồi!

Cô ta không hện mà liếc xéo “hắn”, tiếp đó nói với cha mình: “Cha, con gái... Cũng không biết... Hắn rút cuộc gọi tên gì, nhưng... Xin người đừng hiểu lầm... Con gái, con gái vốn không làm... chuyện không an phận. Chỉ là...”

“Hắn... Hôm nay mặt mũi đầy vết máu, lại không nhớ lại mình là ai, những chuyện này đều bởi nữ nhi mà ra; cho nên... Nữ nhi thực sự có trách nhiệm... chiều cổ hắn...”

Phượng Vũ nói tới đây, lại không khỏi “nhìn” gã một cái, chỉ thấy “hắn” nghe thấy mình đang nhắc lại chuyện cũ, đã không còn bối rối như trước nữa.

Phượng Ngọc Kinh lạnh lùng liếc mắt về phía “ượng Thiên Chi Huyết” một cái, không biết vì duyên cớ gì, thế mà vẫn không nhìn ra cái mặt đó của “Hắn” là vì trọng thương “Khung Thiên Chi Huyết” mà hắn phát ra ở Huyền Đường Giang.

Có lẽ, Phượng Ngọc Kinh cũng chỉ là thuận theo tâm ý lão tổ, thay hắn phát ra một mũi tên Khung Thiên chi huyết! Kỳ thật hắn cũng không biết những người trúng phải Khung Thiên huyết, sẽ có hậu quả đáng sợ gì!

Y không khỏi nói: “Ha ha, nhìn tướng mạo của hắn ta xấu xí tới cực điểm, vì phụ cũng không nghi ngờ chuyện người và hắn ta sẽ làm cầu thủ, nhưng người nói hắn ta rơi vào cái ruộng đất này, tất cả đều là vì người, người, rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?”

Chợt nghe lời này, Phượng Vũ thật sự là có lời khó nói! Chẳng lẽ thật sự muốn nàng nói cho cha nàng biết, nàng là vì muốn trợ giúp vô danh, liền âm thầm lấy phượng vũ tiễn nàng tập phá mũi tên của cha nàng, cuối cùng mới làm ra cái “hắn” kia biến thành như thế?

Cho nên xét cho cùng, đầu sỏ chính là cha nàng! cùng với sự ghi hận đầy sung sướng của tên tiểu khí kia là lão tổ!

Không! Nàng đương nhiên không thể nói cho cha nàng biết, nàng đã có năng lực phá mũi tên Phượng gia của hắn! Nếu không hắn đường đường là một trang chủ của Phượng tiễn trang, mặt mũi sẽ còn lại bao nhiêu?

Trong lòng Phượng Vũ biết, có lúc tôn nghiêm của một người đàn ông thậm chí còn quan trọng hơn cả tính mạng của hắn! Bởi vậy, nàng biết dù thế nào, nàng cũng không thể nói rõ chân tướng nàng có tập Phượng Vũ tiền là phụ thân nàng! Huống chi...

Nàng cũng từng tiếp nhận vị sư phụ thân bí vĩnh viễn không gặp mặt kia, tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai biết chuyện hắn truyền thụ Phượng Vũ Tiền! Bao gồm —— Phụ thân Phượng Ngọc Kinh của nàng!

Cho nên, dù giờ phút này Phượng Ngọc Kinh là một mảnh nghiêm nghị, Phượng Vũ cũng chỉ đành nói: “Cha, xin hãy tha thứ cho nữ nhi... Không thể nói cho cha biết chân tướng, nhưng... Xin người tin tưởng Vũ nhi, Vũ Nhi sẽ không nói cho người biết chân tướng, là... Vì... người... Tốt...”

Bản thân Phượng Ngọc Kinh nhiều lần hỏi không trôi chảy, lập tức giận tím mặt, sắc mặt trầm xuống, quát lên:

“Nói nhảm! Súc sinh dám xảo ngôn biện bác! Ta mạng người, lập tức nói ra sự thật!” Nhưng nghe “Bành” một tiếng vang thật lớn! Chỉ thấy hắn ra tay hung ác, đánh cho cả người Phượng Vũ bay ngược về phía sau vài chục thước, nặng nề ngã xuống đất, khóe miệng phun máu!

Thật cay độc lão phụ tâm! Giống như lần trước ở trước khoái ý lão tổ, động tí liền đánh Phượng Vũ, hoàn toàn không có nửa phần dư dả!

“Hắn” vốn còn đang ngơ ngác, lúc này Phượng Ngọc Kinh đối xử nặng nề với con gái mình như vậy, không khỏi nhìn không lại. “Hắn” lập tức tiến lên một Phượng Vũ, cũng nói với Phượng Ngọc Kinh: “Người lại đối xử với con gái mình như vậy? Thật ra cô ta không làm sai gì cả, sao người lại đối xử với cô ta như vậy?”

Vạn liệu không tới, “Hắn” vốn đã hoang mang không thể tưởng tượng cho được thân thế tiền sự của mình, không ngờ lại có thể một mình giữ gìn Phượng Vũ như vậy! Phượng Vũ chỉ cảm động một hồi...

Phượng Ngọc Kinh phát ra một tiếng cười lạnh ở cổ họng, nói: “Hừ! Tên tiểu tử nhà ngươi tính là gì, há lại để ngươi quản

chuyện nhà ta? Ta thích thể nào thì quản giáo con gái ngươi? Ngươi là người ngoài tốt nhất mau mau cho bản trang chủ——cút!”

Cút?

Phượng Vũ ngẩn ra, vội vàng nói: “Cha! Hấn... Không thể... Đi! Nữ nhi từng chiều cổ hấn, cho đến khi hấn khỏi hấn mới thôi! Nữ nhi... Nhất định phải thủ tín...!!”

Phượng Ngọc Kinh trợn tròn hai mắt: “Súc sinh! Hôm nay ta đã không thể tha thứ cho ngươi! Ngươi còn đồ lại giúp tên không rõ lai lịch này?”

“Được! Hiện giờ vi phụ trịnh trọng nói cho con biết! Ta nhất định sẽ đuổi theo người này! Con nếu khư khư cố chấp phải thủ tín chiều cổ hấn, thì lập tức cùng nam nhân này...”

“Cút khỏi Phượng Tiễn Trang của ta!”

Phượng Vũ tạo mộng cũng đã từng lẫn lộn, nàng chỉ nói ba câu vì “hấn” mà thôi, cha hấn là Phượng Ngọc Kinh không ngờ lại quyết tuyệt như thế, phải đuổi nàng đi cùng! Nàng kinh ngạc đứng tại chỗ:

“Cha, con...”

Đại ca của Phượng Vũ “Phượng Tinh” đột nhiên xen vào, lạnh lùng trào phúng nói: “Hắc! Trả ta cái gì? Ý của cha, chính là nếu con và tên gia hỏa này rời đi, thì sẽ không còn là con gái của hấn nữa!”

Nhị ca “Phượng Việt” cũng nói: “Đúng vậy! Gia pháp của Phượng tiễn trang của phụ thân từ trước đến nay đều rất nghiêm minh, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai sinh lòng ra ngoài! Ngươi vừa đi, biểu thị ngươi và phụ thân đã thoát ly quan hệ với phụ nữ, từ đó về sau —— “

“Ân! Đoạt! Tinh! Tuyệt!”

n tình đoạn tuyệt?

Bốn chữ thật nặng! Trọng đến mức tựa như một thanh đao, từng đao từng đao cắt trái tim Phượng Vũ! Nhưng lời Phượng Việt vừa nói ra, Phượng Ngọc Kinh ở bên cạnh lại không có bất kỳ dị nghị gì, dường như cũng mặc ý nhận lời Phượng Việt nói, đúng là lời trong lòng hấn đang nghĩ!

Tất cả mọi người ở trong phòng đều nhìn vào Phượng Vũ, như muốn xem nàng lựa chọn ra sao!

Thậm chí cái “hắn” khiến Phượng Vũ cảm thấy áy náy kia, giờ phút này cũng không khỏi nói với Phượng Vũ: “Ta, người hiểu ý tốt của người, cùng với việc người muốn cố gắng bồi thường trái tim cho ta. Nhưng, người thực sự không cần vì quái vật này trở thành không biết là ai... mà trở mặt với chí thân! Để cho ta tự mình rời đi đi đi! Ta, sẽ tự mình chiếu cố cho mình...”

“Hắn” nói xong liền xoay người rời đi, Phượng Vũ vốn còn đang do dự nên quay quay, lúc này nhìn thấy bóng lưng “hắn” một mình rời đi, trong lòng quả thực không đành lòng cứ như vậy “Một người cô đơn rời đi...”

Nàng đột nhiên gọi “hắn”...

“Khoan đã!”

“Hắn” sửng sốt, vô hạn nghi hoặc nhìn Phượng Vũ, nói: “Người... Vì sao bảo ta chậm? Chẳng lẽ, người...”

Phượng Vũ cũng không lập tức trả lời “hắn”, nàng chỉ nhìn người cha vô cùng uy nghiêm của mình - Phượng Ngọc Kinh, đột nhiên nói với cha mình từng chữ: “Cha! Nếu... cha không giữ hắn được, vậy... Nữ nhi... Chỉ có thể quyết định, cùng hắn...”

“Một! Đi! Đi!”

Lời Phượng Vũ vừa nói ra, tất cả mọi người trong sảnh đều ồ lên! Mọi người đều không hiểu Phượng Vũ vì sao lại gọi là một “hắn” xa lạ, không tiếc ân đoạn tình với phụ thân?

Mà Phượng Ngọc Kinh chợt nghe nữ nhi của mình nói vậy, càng hung hăng phun ra một câu từ trong hàm răng nghiến chặt:

“Súc sinh... sống! Người... Điên rồi!”

Trên mặt Phượng Vũ lộ ra một tia cười khổ thê lương, âm u đáp: “Vâng! Cũng... Con gái... Thật sự điên rồi, nhưng... một người đã sinh ra, thì hắn là sống như một con người rồi! Nữ nhi bởi vì nhất thời lỗ mẫn, hại nó nên như thế, nên đừng cảm gánh vác tất cả trách nhiệm!”

“Con... biết, cha... cha, cha bởi vì nhất thời tức giận... mới có thể quyết tuyệt như thế, nhưng... Nữ nhi tin tưởng, ở trong lòng cha, có thể cũng tán thành... Nữ nhi... Phải dũng cảm gánh vác... Quá sai, thực ra cha chỉ là... miệng cứng... mềm...”

Đúng! Thiên hạ không mong nhi nữ thành tài, phụ mẫu! Cho dù mình tội ác tày trời, cũng hi vọng nhi nữ có thể quang vinh cho mình...

Ồ Phụng Ngọc Kinh sắc mặt lạnh như băng, nhưng có nửa tia vui sướng vì nữ nhi của mình có dũng khí gánh vác sai lầm hay không?

Cho dù hấn ta thân là chủ một nhà nhưng trước mặt người khác vẫn không thể không cường bức bản thân mình cứng nhắc? Tâm địa sao lại cứng rắn như vậy?

Không biết! Chỉ biết giờ phút này vô luận Phụng Vũ nói thế nào, Phụng Ngọc Kinh vẫn giống như một phán quan vĩnh viễn không động tình, hấn lại một lần nữa lạnh lùng mà phun ra tội trạng của Phụng Vũ:

“Tốt! Dục sinh ngu xuẩn mất khôn! Phụng Ngọc Kinh kiếp này của ta chưa từng nuôi một đứa con gái lật lọng như vậy! Con...”

“Lập tức cùng cút với hấn!”

Thanh âm lạnh cứng, càng phối hợp với Lãnh Tuyệt Nhân Hoàn xuất thủ! “Hấn” và “Phụng Vũ” chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, tiếp đó “Bụp” một tiếng vang thật lớn!

Phụng Ngọc Kinh đột nhiên vung tay áo quét văng hai người ra ngoài thính đường, còn hai người thì ngã lăn lông lốc trên mặt đất, đánh vỡ cánh cửa lớn của Phụng Trạch rồi mới ra khỏi nhà!

Một đòn tuyệt diệu đáng sợ của Đoạn Tình Tuyệt! Xem ra Phụng Ngọc Kinh không đơn độc tài, công lực cũng không phải hạng xoàng!

Phụng Vũ cùng với “Hấn” bị một kích xui xẻo kia quét ngang ra ngoài cửa, hai người lập tức miệng phun máu tươi! Nhưng Phụng Vũ vẫn cố gắng gượng đứng dậy, ngẩng đầu nói với Phụng Ngọc Kinh: “Cha... Tuy rằng cha kiên quyết

không nhận con làm... Nữ nhi, nhưng... Một ngày là cha, suốt đời làm cha! Ở trong lòng nữ nhi, con vĩnh viễn là cha của con! Nếu có trời... Con cần con gái, bất luận thế nào, Vũ nhi nhất định sẽ...”

“Trở về giúp người!”

Phượng Vũ nói xong, lão phụ đứng xa xa trong triều đình quỳ thật sâu, trái tim của San San Tình Nữ đã hoàn toàn biểu lộ hết...

Hôm nay nàng rơi vào kết cục thân thiết như vậy, không phải vì bất hiếu mà vì nàng muốn kiên trì chuyện chính mình cho rằng là đúng đắn!

Bà ta quyết không thể vì khiếp sợ uy nghiêm của cha già mà trái với lương tâm của mình!

Nhưng mà, tên của Phượng Vũ xưa nay bất khuất, không tiếc quỳ xuống bái biệt cha mình, Phượng Ngọc Kinh lại không thèm nhìn tới nàng một cái, hắc chỉ lạnh lùng phát ổng tay áo một cái, một tiếng nổ mạnh đình tai nhưc ọc “Ừ ừ” vang lên. Hắc, lại dùng kinh phong cách không đóng mạnh cánh cửa phượng tiền trang kia lại!

Dường như hắc ta thật sự không muốn nhìn lại nữ nhi này thêm một lần nào nữa!

Nhưng tiếng đóng cửa nhục cảm giác muốn điếc này lại khiến cho trái tim Phượng Vũ bị chấn nát ngay tại chỗ! Chỉ là nàng cũng biết hôm nay lão phụ đã thề thốt đứt quãng với tình cha con sẽ không còn đường xoay chuyển tình cảm, nàng chỉ có thể đứng dậy theo ý muốn...

Chấp đứng lên, nàng theo lệ nhìn thấy “hắc” đồng thời đánh ra Phượng tiền trang kia, đang định nhìn nàng...

Chỉ nghe “hắc” mang theo áy náy vô hạn nói: “Đúng... Không nổi, là ta liên lụy người và cha người phản...”

“Hắc” Vốn định nói là hắc làm liên lụy đến Phượng Vũ và cha nàng trở mặt, ai ngờ lời còn chưa dứt, Phượng Vũ đã cắt đứt lời của hắc:

“Nếu nói có lỗi, thật ra là ta!”

Nàng nói xong cũng nhất định nhìn “hắn”, nói: “Xin người yên tâm! Phụng Vũ ta đã đáp ứng giúp người giải đi độc tố của Khung Thiên huyết, dù thế nào, dù có hi sinh tất cả bản thân mình, thậm chí cái mạng đề tiện này của ta, đều sẽ nghĩ cách khiến người hồi phục bộ dạng trước kia!”

“Hơn nữa, cho dù người đã hoàn toàn không nhớ nổi người thân của người, ta cũng sẽ cố hết sức tìm về bọn họ. Bởi vì ta cũng rất muốn biết, người dưới khuôn mặt máu me kia...”

“Đến ————— là —— ai?”

Không sai! Chợt nghe câu nói này của Phụng Vũ, “Hắn” cũng hoàn toàn tin tưởng cô bé đó ngay cả cái mạng nhỏ mà đặt tên cũng sẽ giúp hắn, đơn giản là vì cô bé vì giữ gìn “hắn”, đã không tiếc ân đoạn tình với cha mình, thử hỏi còn có cái gì có thể ngăn cản cô bé này?

“Hắn” Chỉ là đang nghĩ đến một chuyện mà nàng cũng nghĩ tới! Tức là...

“Hắn” là ai?

Phụng Vũ và “hắn” kia, cuối cùng cũng đi rồi!

Nhưng mà, ngay sau khi hai người rời đi, tất cả gia đình tỷ nữ được triệu tập đến thính đường, cũng sau khi Lục Quán rời đi, Phụng Ngọc Kinh trong Phụng Tiễn trang, cùng với hai huynh trưởng của Phụng Vũ, “Phụng Tinh” Phụng Việt, cũng không vỗ tay chúc mừng.

Ngược lại, vẻ tức giận vừa rồi trên mặt ba người không ngờ lại biến mất!

Chẳng những như thế, trên mặt ba người càng lộ ra vẻ vui mừng! Dường như có thể có một nữ nhi cùng muội tử như thế này thì vui mừng!

Ồ? Điều này thật kỳ quái! Ba cha con Phụng Ngọc Kinh, từ trước đến nay không phải thấy Phụng Vũ như gai trong lòng, đinh trong mắt sao? Vì sao lại sau khi Phụng Vũ đi, lại cảm thấy vui mừng cho nàng?

Nhưng nghe Phụng Ngọc Kinh nặng nề thở dài nói: “Cô ta, cuối cùng cũng đi rồi.”

Phụng Tinh ở một bên gật đầu khẽ đáp:

“Ân. Nhưng, lần này rời đi đối với nàng mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt! Cha, cha không cần lo lắng Tam muội...”

Phượng Việt cũng nói: “Không sai, cha, hướng chi, muốn Tam muội rời khỏi Phượng Tiễn Trang, vẫn luôn là người đã dốc lòng an bài cho nàng...”

Tam... muội? Phượng Tinh Phượng Việt từ trước đến nay đều là tiện nhân gọi Phượng Vũ, đã bao giờ gọi nàng là tam muội thân thiết như thế?

Tại sao bọn họ lại có thái độ khác thường như vậy?

Nhưng khiến người ta kinh ngạc nhất vẫn là Phượng Ngọc Kinh! Hóa ra muốn Phượng Vũ rời khỏi Phượng Tiễn, vẫn luôn là hắc dốc lòng bố trí?

Cái này xem ra ngoài lạnh ngoài lạnh trong lạnh Nghiêm phụ, rốt cuộc vì Phượng Vũ an bài vận mệnh gì không thể tưởng tượng?

Không biết! Chỉ biết hắc hôm nay, vừa vui mừng vừa lo lắng, thấy hắc nhướng mày, thở dài: “Nhưng, muốn vũ nhi rời đi tuy là vì phụ dốc lòng an bài, ta... thủy chung có chút lo lắng...”

“Ồ? Rốt cuộc cha lo lắng điều gì?”

“Vi phụ đang lo lắng, Vũ Nhi vừa mới khư khư cô chấp muốn giúp “hắc” kia! Người này tuy rằng mặt mũi, trên người không có nửa điểm chân khí, khí thể khiếp người, có thể ngay cả hắc cũng không nhớ ra là ai, nhưng...”

“Ta vừa mới dùng bí học tổ truyền của chúng ta “Thỉnh Tâm quyết”, cách không nghe trong năm vị trí của hắc, phát hiện trong năm vị khác người kia có điều khác thường, cho nên thiên phú tập võ của người này cực cao, hơn nữa...”

“Ta còn nghe thấy trong năm vị trí của hắc, dường như đang ẩn giấu một lực lượng hết sức đáng sợ... Một lực lượng có nguyên nhân nào đó tạm thời bị phong tỏa, cho dù là cao thủ võ lâm bình thường có đầy nhanh ý thức lão tổ đi chăng nữa cũng khó lòng phát hiện ra được!”

Thế khó đoán được, Phượng Ngọc Kinh ngoại trừ mang theo mũi tên Phượng gia, còn có một bộ “Thỉnh Tâm quyết” mà người khác không thể nghe được? Cho nên tất cả cao thủ đều

không thể phát giác lực lượng khủng bố “hắn” tiềm tàng, Phượng Ngọc Kinh đã sớm nghe ra nguyên nhân?

“Cha, người... nói là “hắn” không phải người thường? Hắn, có thể là một cao thủ đáng sợ vượt qua rất nhiều người?”

Ánh mắt Phượng Ngọc Kinh lóe lên đáp: “Ừm, hơn nữa, hắn là Vũ Nhi đã mang hắn tới gần đây cứu. Nếu thật sự như vậy, ta nghĩ, ta đã biết hắn là ai rồi...”

“Nếu đúng như ta dự đoán, quả thật là cái tên đáng sợ kia.” Lần này, Vũ Nhi định bảo vệ cái ký ức đã biến mất, tình cảnh của cô ấy khiến ta lo lắng, nhưng...”

“Nàng nếu có thể đi theo “hắn”, đối với Vũ Nhi mà nói, có thể có một chuyện tốt cũng không thể ngờ được; có lẽ, hắn càng có thể trong lúc vô ý giúp Vũ Nhi đạt được sự tình chúng ta đạt được, tóm lại còn tốt hơn ở phượng tiền trang chúng ta...”

Cái... Hả? Phượng Tiền trang giàu sang một phương, càng bắt đầu dương danh giang hồ, vì sao Phượng Ngọc Kinh lại nói Phượng Tiền trang uy vọng nổi tiếng Nhật Long là một đầm nước chết?

Hơn nữa, không ngờ ba cha con bọn họ vẫn luôn hi vọng Phượng Vũ, ngày sau có thể đạt thành “Chuyện” cho họ?

Chẳng lẽ từ trước đến nay, Phượng Ngọc Kinh vốn luôn khắc nghiệt con gái ruột của mình như vậy, cũng chỉ là một vở kịch... diễn sao?

Mỗi lần hắn vỗ vào Phượng Vũ, trái tim của hắn thực ra cũng đau đớn?

Đánh vào mặt Phượng Vũ, lại đau thật sâu trong lòng Nghiêm phụ thân bí khó lường của Phượng Ngọc Kinh...

Rất nhiều huynh trưởng của Phượng Vũ là “Phượng Tinh Việt”, bề ngoài bọn họ tuy coi Phượng Vũ như kẻ thù kị thế, nhưng thật ra cũng là người tận lực sắp xếp ở Phượng Ngọc Kinh? Bọn họ đều chỉ vì bức Phượng Vũ ngày sau có thể đạt thành “Sự tình” đó, nên mới có thể như vậy?

Bọn họ, thật ra cũng thương cái tam muội dũng cảm nhất của Phượng Vũ? Muội tử duy nhất của bọn họ?

Rốt cuộc là mũi tên phượng hùng vĩ trắng kiêu, bí mật kinh người nào đó ẩn giấu sau lưng?

Ba cha con họ vẫn luôn muốn “sự chuyện” Phượng Vũ đạt thành, lại là chuyện quan trọng gì? Bọn họ ở những năm gần đây, không thể ở trước mặt Phượng Vũ, nên trở về chân chính...

Bản thân?

Thật ra, sau khi Phượng Vũ và “hắn” kia rời đi, không chỉ có mất đi ba cha con Phượng Ngọc Kinh, mà còn có một người, cũng vì Phượng Vũ mà cảm thấy đáng tiếc vô hạn!

Đó là một người vẫn ẩn thân dưới mái hiên Phượng tiền, âm thầm thấy Phượng Vũ rời đi.

Long! Tay áo!

A? khoái ý kế hoạch vây công Vô Danh hèn hạ của lão tổ đã đại công cáo thành, khoái ý lão tổ sớm đã về khoái môn, Long Tự vì sao không theo sư phụ trở về?

Tức là đặt tên, tất cả những hành động của vị sư phụ này, đã là một sự thất vọng của hắn ta...

Long Tự cũng không lập tức theo sư phụ hồi khoái môn, vì nguyên nhân, lúc đầu hắn muốn gặp lại một người khác.

Một người mà hắn ta cho rằng là đồng loại với mình...

Phượng.

Vũ.

Chỉ thấy hắn sau khi Phượng Vũ rời đi, tiểu kỳ trên mặt hiện lên một tia kính nể, một tia kính nể chưa từng xuất hiện trên mặt.

Chỉ vì hắn tồn tại tới tận lúc này, từ trước đến nay hắn vốn cao khí ngạo, cũng chưa bao giờ kính nể bất cứ kẻ nào! Nhưng hôm nay, hắn rốt cục phát hiện... Một người.

“Được... Tên gia hỏa này!” Long Tự không khỏi âm thầm sợ hãi than trong lòng:

“Không thể tưởng được bên dưới thiên hạ lại có một cô bé dũng cảm bất khuất vì chính mình tin tưởng vào điều này!

Phượng Vũ ơi là Phượng Vũ, mọi người đều biết, ông tay áo của ta từ trước đến giờ luôn coi mọi người như không thấy, hoàn toàn vì...”

“Ta vẫn luôn hi vọng ở trong biển người mênh mông, có thể gặp được một cô gái có thể làm ta chân chính cảm thấy hứng thú! Mà dưới mắt...”

“Ta tin tưởng mình đang gặp người này rồi!”

Không sai! Có thể làm theo lệnh của hắn, cũng cảm thấy hứng thú từ tận đáy lòng, nhất định là một cô gái mà hắn cực kỳ thưởng thức!

Phượng Vũ, phải chăng chính là người này?

Chương thứ bảy tiểu ngũ

Mỗi khi nghĩ vậy, cha mẹ đều cho rằng con gái mình là tốt nhất.

Đạo lý tương tự, mỗi một thợ rèn kiếm đều cho rằng thanh kiếm mình đúc ra, là bảo kiếm hoàn mỹ nhất trong thiên hạ!

Tựa như ông chủ cửa hàng nhỏ Bách Kiếm Cư này “Phùng Thông”, cũng là Dạ Lang tự đại, cho là kiếm hắn rèn ra, có thể so sánh bất cứ tuyệt thế hảo kiếm nào trên đời!

Bất quá, kiếm phôi của hắn một ngày nào đó xảy ra một việc lạ...

Rốt cuộc hắn đã thay đổi cách nhìn như đối với kiếm mình tạo ra!

Ngày hôm đó, Phùng Thông lại như bình thường ở trước cửa kiếm của mình, khen ngợi thanh kiếm do khách nhân sáng tạo ra. Nhưng mà, ngay khi gã đang hướng về một khách nhân, biểu diễn một thanh kiếm mà gã cho rằng đã rèn đến mức không chê vào đâu được. Đột nhiên, người kia lại ngơ ngác nhìn thanh kiếm này, một lúc lâu sau, ánh mắt mang theo vẻ hoài nghi mới nói: “Phùng lão bản, người không phải nói thanh kiếm này đúc đến không có kẽ hở sao? Vì sao nó lại trống không?”

“Trầy không được...” Phùng Thông nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc, không khỏi nói: “Sao lại thế? Không có khả năng! Kiếm

ta đúc chắc chắn cũng không phải là vụng trộm đâu! Nhất định là người nhìn lầm rồi!”

“Không! Ta không có nhìn lầm! Người không tin thì tự mình xem cho rõ đi!”

Phùng Thông nhìn thấy một thanh kiếm của vị khách kia đánh về Phùng Thông, chỉ thấy trên mũi kiếm có một vết rách thật sự!

Nhưng hắn nhớ rất rõ, lúc hắn đúc thanh kiếm này, kiếm cũng không có bất cứ vết nứt nào! Hơn nữa từ sau khi tự đúc thành kiếm này, cho tới bây giờ cũng chưa từng dùng qua, vậy, đến cùng vết rách trên mũi kiếm vì sao làm được?

Ngay lúc Phùng Thông Bách nghĩ mãi mà không có cách giải, thì bỗng dưng hắn còn phát sinh thêm chuyện chấn động nữa!

Chỉ thấy vết rách trên thanh kiếm kia kéo dài không ngừng, càng ngày càng dài; mà chẳng những vết nứt trên thanh kiếm này, thậm chí ngàn thanh lợi kiếm trong cửa hàng kiếm của hắn cũng đồng thời hiện lên vết rách!

Chỉ một thoáng, trong cả gian hàng, thanh âm “Liệt Lặc” không dứt bên tai, thoáng như thiên kiếm gào thét! Mà cùng lúc đó...

Trong cửa hàng lại truyền ra “Băng” một tiếng nổ kinh khủng chấn động lòng người! Lợi kiếm trong cửa hàng kia, lại đồng thời bắn ra—— là tác vụ!

Trời! Phùng Thông quả thực tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài! Ngàn kiếm cùng vỡ vụn, đây rốt cuộc là một hồi đình gì?

Chẳng lẽ... Kiếm hắn rèn đúc cũng không cứng rắn sắc bén như hắn tưởng? Mà chỉ là một đồng sắt vụn?

Đương nhiên – không!

Thiên lợi kiếm trong nháy mắt vỡ vụn, cũng không phải vì nó công phu đúc kiếm mà chưa về đến nơi! Mà là vì...

Kiếm, quá thương tâm!

Cho nên ngay lúc vừa rồi Phùng Đái hướng khách nhân biểu diễn một loại kiếm hắn đúc ra, cách kiếm phô bán ngoài trăm

trượng, đang có một đôi nam nữ đi qua, hai người họ hình như đang tìm kiếm chỗ ở cho bọn họ...

Mà “Nam” trong đôi nam nữ này lại càng là một người có thể gọi là kiếm khắp thiên hạ đau lòng!

Một thần công vạn kiếm có thể là sau đó là Vô Lai giả - “Hắn”!

Đáng tiếc bây giờ “hắn” này, quang mang tạm thời vẫn lạc; nguyên nhân chính là thế, cho nên thanh kiếm sắc trong Phùng Thông tiệm cũng vì... chuôi kiếm giống như thần thoại này mà thương tâm, thậm chí...

Đoạn Trường! Đoạn Kiếm!

Tu tự mà chết...

Kiếm!

Chỉ không biết một vị Vạn Kiếm Thần Giả đủ để dạy ngàn thanh kiếm sắc bén thương tâm đến vỡ vụn như nhau, lại có thể tìm vị trí tạm thời để làm chỗ an thân hay không?

Đại khái khoảng nửa người thì có? Kỳ thật các thôn dân cũng không nhớ rõ lắm.

“Diền Tâm thôn” yên bình của bọn họ đột nhiên có một người di chuyển tới!

Một nam nhân được quái quái lạ!

Nói tới người đàn ông kia kỳ quái, thật ra một điểm cũng không quá.

Trên mặt người này, cả ngày đều đoàn tụ vây quanh một mảnh vải rất dài, đem khuôn mặt “hắn” giấu thật sâu trong mảnh vải, làm cho người ta không thể nhìn rõ diện mạo chân chính của hắn.

Tuy nhiên cái này còn chưa phải là chỗ kì quái nhất! “Chỗ kì quái nhất” của hắn chính là cũng không có đứng bên cạnh bất kỳ thôn dân nào” Căn phòng nhỏ của hắn được gọi là “Hắn” cách vị trí dân làng ít nhất cũng có mấy con phố, đứng ở bờ sông ngạo nghễ!

Phảng phất, “hắn” có rất nhiều chuyện, đều không muốn thôn dân biết.

Không chỉ có thế, “hắn” chuyển vào gian nhà đá kia, nghiệp vốn đã hoang phế đã lâu, trong ngoài căn nhà đá đầy rần rết rần rết, chỉ là chẳng biết tại sao, từ khi nam nhân quái dị kia chuyển vào, toàn bộ rần chuột chuột rõ ràng lại đi vào trong thanh quang!

Phảng phất như, Xà Trùng Thử Nghĩ cũng sợ “hắn” không thể không tránh lui Tam xá!

Nhưng, thẳng thắn mà nói, thôn dân mỗi lần gặp “hắn” ngoài cảm thấy hành vi “Hắn” lấy vải gói mặt nạ có chút quái dị ra, lại không cảm thấy “hắn” có gì đáng sợ!

Đó là, vì sao đám rần và sâu kiến lại sợ “hắn” phải tránh lui Tam xá? Có phải vì “hắn” có một số đặc tính đáng sợ, là người bình thường không cách nào cảm thụ được hay không? Chỉ có kiến trùng nhạy cảm mới biết sợ hãi?

Các thôn dân đều không biết! Chỉ biết “hắn” mỗi ngày đều chân không bước ra khỏi nhà, còn có, chính là cái nhà đá nhỏ cũ nát này, nguyên lai cũng không phải là “hắn” một mình ở!

Mỗi ngày sau khi mặt trời lặn về núi, đều có một cô gái trở về!

Đây cũng là một cô gái rất kỳ quái!

Cô bé này sở dĩ kỳ quái, tất cả là vì vết bản dơ bản trên người nàng!

Thời đại này, phần lớn mọi người đều kính áo La, cho dù là những thôn nữ không có lỗ ngon, tốt xấu gì cũng giả bộ một chút; ai biết được lang quân như ý của mình có đột nhiên từ trên trời giáng xuống hay không? Cho nên nữ hài cùng gia cũng phải thường xuyên ” chỉnh trang chờ phát”!

Nhưng nàng...

Nàng ta dường như chưa bao giờ chú ý tới trang phục của mình! Lại càng không tính toán bản thân bản thủ là xấu!

Trên người nàng phảng phất nhận lấy lời hứa và trách nhiệm khó có thể trốn tránh, nặng tới mức nàng không cách nào thờ nổi, cho nên nàng cũng không rảnh để ý tới tương lai và hạnh phúc của mình! Nàng chỉ ngày nào trời mọc rồi mọc ra, ngày qua ngày mới: “Trở về”!

Tựa như là đêm nay, những thôn dân tò mò kia, lại nhìn thấy nàng rất đêm mới về nhà, hơn nữa khi nàng trở về, cũng giống như bình thường, trước tiên ở bên bờ sông bên ngoài phòng, đem hai tay của mình rửa sạch.

Vì sao nàng vào nhà, rửa tay của mình sạch sẽ? Có phải hay không bởi vì, sinh kế mỗi ngày mặt trời mọc của nàng là một việc làm bẩn thỉu không chịu nổi? Nàng, không muốn mỗi ngày trốn ở trong phòng “hắn” biết?

Mà nàng này không phải ai khác, chính là...

Phượng Vũ!

Phượng Vũ cuối cùng cũng rửa sạch đôi tay vô cùng dơ bẩn của mình, cũng không biết vì sao nàng phải dùng sức rửa sạch hai tay, chỉ biết, bây giờ nàng cuối cùng có thể an tâm vào trong nhà gặp mặt “Hắn!”

“Hắn” kia, cũng là ngày đó nàng cứu “hắn” bên bờ Huyền Đường Giang!

Bây giờ, nàng đã bắt đầu gọi “Hắn”

“Tiểu ngũ”!

Chỉ vì “hắn” thật sự không cách nào nhớ lại tên của mình, nhưng Phượng Vũ đã muốn cùng “hắn”, tốt xấu gì cũng phải gọi “hắn” một cái tên!

Phượng Vũ nhớ rõ, mình “năm tháng này” gặp” hắn, cố lý thành chương. Nàng liền gọi hắn là “tiểu ngũ”! Không ngờ gọi một tiếng này, nàng rốt cục gọi “hắn” tròn nửa tháng ròng rã.

Nhưng, “hắn” từ đầu đến cuối vẫn chưa khôi phục ký ức!

“Có thể, hắn “một đời một kiếp...” “

Cũng sẽ không!

Lúc Phượng Vũ bước vào thành nhỏ, chỉ thấy trong phòng một mảnh lờ mờ, nhưng Phượng Vũ cũng không thể trách được.

Trong nửa tháng này, “hắn” mỗi ngày đều đóng chặt cửa sổ, càng đem mặt mình dùng vải tầng tầng bao vây, chân không bước ra khỏi cửa.

“Hắn”, dường như không muốn để bất cứ ai thấy gương mặt máu như quỷ đêm của hắn.”

“Hắn” vẫn luôn nhốt mình trong nhà!

Thật ra chuyện này khó trách “hắn”, nếu một người có một gương mặt máu khủng bố như vậy, đi đi lại lại khắp nơi: nếu không phải bị người ta trêu chọc, có thể dọa sợ những người khác; có lẽ trốn ở trong phòng, đã là chuyện duy nhất “hắn” có thể làm...

Đối với “hắn” mà nói, mỗi ngày lúc tức giận nhất, chính là lúc Phượng Vũ mở miệng vào buổi tối; cũng như bây giờ, Phượng Vũ vẫn bước vào trong phòng, một mực trầm thấp “Hắn như thấy được hy vọng, lập tức trầm giọng nói: “Người, đến rồi? Hôm nay tiền triển thể nào rồi?”

Phượng Vũ đầy áy náy trong lòng, cười nói lắc đầu đáp: “Đúng... đúng, ta... hôm nay ta đã nghe ngóng cả một ngày nhưng vẫn không cách nào thăm dò được rốt cuộc người có thân nhân hay không. Có lẽ, người... ngày đó bị máu Khung Thiên gây sai lầm, chỉ là trùng hợp đi theo đường thuyền đi qua con sông Huyền Đường mà thôi. Người... có thể tỷ lệ không phải là thôn dân Huyền Đường Giang này...”

Nhưng thì ra, Phượng Vũ và “Ông ấy hiện đang sống ở “Điện Tâm thôn”, là một khu thôn nhỏ ven bờ sông Huyền Đường.

Phượng Vũ và “hắn” sau khi rời khỏi Phượng tiến tráng lệ thì lựa chọn sống ở thôn này, nguyên tưởng rằng “hắn” có thể là thôn dân của cái này, có lẽ sẽ tìm về “hắn” thân thể cùng người nhà ở Điện Tâm thôn cũng không thể lường trước được!

Ai ngờ hơn nửa tháng nay, mỗi ngày Phượng Vũ đều ra sức tìm kiếm cho “hắn”, nhưng mãi vẫn không tìm ra được chút manh mối nào: “Hắn ta cảm thấy thất vọng!

Nhưng “hắn” từ đầu đến cuối đều không trách nàng! Tuy rằng “hắn” hết thấy bất hạnh vì Phượng Vũ nhất thời lỡ mồm mà lên, duy phượng vũ có thể vì “hắn” người xa lạ này tận hết sức lực tìm kiếm thân thể. “Hắn”, đã vô cùng cảm kích... Nhưng vô luận hắn cảm kích Phượng Vũ như thế nào, “hắn” vẫn không khỏi vì thân thể không đầu mối mà trầm thấp, mặt như

quỷ huyết của hắn cũng là nguyên nhân “hắn” luôn trầm thấp...

Phượng Vũ nhìn bộ dạng trầm thấp của y, không khỏi tiếc hận: “Tiểu... Ngũ, xin người đừng... trầm thấp như vậy đi! Kỳ thực, cho dù trước mắt người không thể... tìm lại được thân phận người nhà của mình, nhưng chỉ cần độc dược có thể phục Khung Thiên chi huyết trong cơ thể người có thể giải trừ, có lẽ... Người có thể khôi phục ký ức, thậm chí gương mặt người lúc này, cũng có thể... giải trừ tất cả... Khi đó... Chờ, người không phải là có thể chân chính tự làm chính mình sao?”

“Hắn” lại nặng nề nói: “Đáng tiếc, cổ độc... của Khung Thiên Huyết mà người nói, tựa hồ đã xâm nhập năm người của ta, thậm chí... cốt tủy của ta; muốn giải trừ nó so với sau này... Tìm kiếm thân thể của ta càng... Khó hơn!”

Đúng vậy, thật ra vị sư phụ thần bí của Phượng Vũ kia cũng từng truyền thụ y thuật cái thế cho nàng, cho nên Phượng Vũ cũng từng dùng y thuật của sư phụ, mỗi ngày phối thuốc trở về, cẩn thận nhen cho nàng dùng.

Thế nhưng bất luận nàng dùng loại kỳ phương diệu dược nào, “hắn” cổ độc có Khung Thiên chi huyết trong cơ thể thủy chung – không cách nào tiêu trừ!

Bất quá cho dù như thế, Phượng Vũ tựa hồ cũng không tức giận, nàng vẫn không gián đoạn chút nào, mỗi ngày đều mang một ít thảo dược khác nhau về cho ” nguyệt thủ” hắn.

Những thảo dược kia rõ ràng là Phượng Vũ hái về, nhưng có một số thảo dược chỉ có thể sinh ra ở cực bắc, không phải là có thể hái ngay lập tức, hơn nữa nếu muốn đến hiệu thuốc mua sắm cũng vô cùng trân quý, vậy thì...

Vì sao Phượng Vũ lại có thể đem những dược phẩm vô cùng quý giá này mang về?

Nàng lấy tiền mua thuốc từ đâu chứ?

Đáng tiếc, cái “Tiểu Ngũ” tạm thời gọi là “không biết” của hắn! Hắn thực sự quá trầm thấp, mình cũng không chăm sóc tốt, cũng không chú ý tới chuyện nhỏ nhặt này.

Chỉ thấy hắn bỗng đẩy cửa sổ, ngảng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ, âm u công Phượng Vũ thở dài: “Phượng

Vũ... cô nương, cũng... lời vừa rồi cô nói là đúng; ta... Có lẽ thật sự chỉ là một người... Vừa mới đi ngang qua Huyền Đường Giang, căn bản ta... cũng không thuộc về nơi này, cho nên... Cho dù có tìm thêm ở đây cũng chỉ là vô ích...”

“Nhưng..., có một điều ta có thể khẳng định, đó là ta ở trên đời này, nhất định còn có... thân nhân!”

Phượng Vũ sững sốt, hỏi.

“Ồ, Tiểu... Ngũ, vì sao ngươi lại khẳng định, ở trên đời này, mình nhất định có thân nhân?”

Hắn như có điều suy nghĩ đáp lại: “Nửa tháng qua, mặc dù ta hoàn toàn không nhớ nổi chuyện trước, nhưng mỗi đêm đều nửa đêm nửa đêm nằm mơ về, luôn cảm thấy ở một nơi rất xa xôi, đang có một ít... đồ vật đang không ngừng kêu gọi ta! Cảm giác đó... vô cùng chân thật, tuyệt đối không phải... ảo giác của ta...”

“Một ít... đồ vật? À, Tiểu Ngũ, ngươi có thấy thứ gì trong mộng không?” Phượng Vũ quan tâm hỏi.

Hắn lắc đầu.

“Không! Ta... Ta không thấy rõ lắm! Hình như chỉ là một vật dài, tỷ như... binh khí hình đao, hơn nữa, bên cạnh đồ vật này, càng mơ hồ có một... bóng người...”

“Ta mơ hồ cảm thấy, thứ này... cùng với bóng người kia đang chờ ta...rở về, cái bóng người kia, đúng là...”

“Là người thân của ta!”

Phượng Vũ nghe xong ngẩn ngơ! Nàng không ngờ Tiểu Ngũ lại ở đây hơn nửa tháng nay, thì ra vẫn luôn cảm thấy có “người” gọi mình là “vật”? Vậy thì chưa, thân nhân nằm mộng của nó, rốt cuộc là người thân của nó?

Là cha mẹ của hắn? Huynh đệ? Tỷ muội tỷ muội?

Hay là tình nhân của hắn?

Ngay lúc Tiểu Ngũ ngẩng đầu nhìn lên trời, cách căn phòng nhỏ cách chỗ ở của hắn và Phượng Vũ hơn mười trượng, đang có một chiếc xe ngựa cấp tốc rong ruổi.

Chỉ thấy trên xe có hai nam một nữ! Một nam trong đó dáng người khôi ngô cao lớn; một tên hán tử khác thì đầu đội mũ cỏ, không biết vì nguyên nhân gì, đem một khuôn mặt chôn sâu bên trong mũ rơm!

Mà ly nữ, càng chỉ có hai mươi tuổi, nhưng là một khuôn mặt thanh tú tràn đầy ưu tú; tay nàng, còn nắm chặt một vật; nhìn thật một chút, a?

Vật trên tay nàng đúng là...một thanh kiếm! Hơn nữa còn là thứ khiến người khác không dám nhìn thẳng...

Anh! Hùng! Kiếm!

Anh... hùng kiếm?

Không sai! Đúng là anh hùng kiếm! Chỉ vì cô gái trong xe này, chính là...

Vợ vô danh!

Mà hai gã hán tử kia, càng là vô danh song phó ——

Long Vương!

Quỷ Hồ!

Thế khó lường được, từ khi chiến dịch Huyền Đường Giang Vô Danh bị khoải hoạt mà ám toán mai danh ẩn tích, bây giờ, ngay cả thê tử của hắn và người hầu cũng tới mang Huyền Đường Giang đến!

Chỉ thấy thê tử vô danh vuốt nhẹ thanh Anh Hùng kiếm trong tay, ưu tư vô hạn than thở: “Chúng ta... Ở chỗ Huyền Đường Giang tìm một thời gian, từ đầu đến cuối vẫn không tìm thấy... Hắn...Rốt cuộc đi... Nơi nào? Chẳng lẽ... Hắn... như lời đồn giang hồ, sớm đã ám toán lão tổ... Chết rồi?”

Quỷ Hồ một bên nghe vậy, lập tức lấy thanh âm như đứt đoạn an ủi: “Không... Chủ... Từng khích lệ... Ta... Vô luận gặp gỡ... việc gì, cũng phải... kiên cường... lui xuống! Ta... Tương... tin, chủ nhân... Cho dù... gặp khó khăn, nhưng hiểm trở, cũng sẽ... Hắn từng dạy... Nói, kiên cường... Nói lời... sống... Đi!”

“Không sai!” Long Vương vóc người khôi ngô cũng nói: “Chủ nhân là thần thoại võ lâm vang dội khắp cổ kim! Hắn tuyệt đối

không dễ dàng bày mưu tính toán lão tổ kia! Trong đó nhất định đã xảy ra một số biến hóa khiến chủ nhân không ngờ tới, chủ nhân mới đột nhiên không biết điều!”

“Nhưng Long Vương ta tin tưởng, chắc chắn chủ nhân sẽ không chết! Thần thoại tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị huyền diệt như vậy!”

Không hổ là vô danh song phó, hiểu rõ chủ nhân nhất! Long Vương cùng Quỷ Hồ nói không sai! Ngày đó trên Huyền Đường Giang, nếu không phải xuất hiện biến số vô danh không cách nào dự tính từ Phượng Vũ, khiến Vô Danh cuối cùng không thể không xả thân cứu nàng, có lẽ...

Đó là Nhiếp Ý lão tổ, dùng Kiền Vô Khí Huyết Kính như sấm sét trên chín tầng trời, cũng tuyệt đối không có cơ hội đả thương người vô danh nào!

Nhưng vợ Vô Danh chỉ nghe hai người nói, khuôn mặt càng thêm trọng điểm. Cô yếu ớt nói: “Nhưng, nếu hấn thật sự... bình yên vô sự, hấn lại không trở về? Với tính cách cẩn thận trước giờ của hấn, hấn... chắc chắn sẽ không làm... Chúng ta... lo lắng...”

“Ta... chỉ có trách nhiệm... Tâm, vô danh... Hấn, hấn...có thể... thật sự đã...”

Nàng cũng không nói thêm gì nữa.

Kỳ thật, theo cách nói của vợ vô danh, cũng không phải không có lý, Long Vương và Quỷ Hồ cũng á khẩu không trả lời được!

Đúng vậy! Nếu như vẫn còn Vô Danh, hấn nhất định sẽ hiện thân thật nhanh, tuyệt đối sẽ không để nàng phải lo lắng! Trừ phi hấn đã...

Nhưng có lẽ vợ vô danh và Long Vương tạo mộng cũng chưa từng nghĩ tới, vô danh không thể mau chóng nhân gia, bởi vì giờ phút này hấn đã không biết nên làm thế nào trở về!

Mà khi xe ngựa của ba người bọn họ đi qua cửa phòng nhỏ của Phượng Vũ và Tiểu Ngũ, Anh Hùng Kiếm trong tay thê tử vô danh lại như một dòng nước ngầm nhấp nháy ánh sáng...

Đó là một luồng hào quang vui sướng khi phát hiện ra chủ nhân lâu ngày.

Không sai! Tức là sức mạnh đặt tên thần thoại đã tạm thời bị phong tỏa, cho dù là cao thủ cường đại cũng chưa chắc có thể nhìn thấy lực lượng phong tỏa thần thoại thật sâu, nhưng kiếm hợp nhất của nó vẫn có thể nhận ra - nó!

Đáng tiếc, thê tử vô danh, cùng Long Vương Quỷ Hồ, ở trong hành trình tìm kiếm vô danh này nhiều ngày, thể xác và tinh thần thật sự đã khá mệt mỏi, bọn họ lại không hề phát hiện, lúc đi ngang qua bên ngoài phòng của Phượng Vũ và Tiểu Ngũ, kiếm anh hùng từng biểu lộ ra hào quang vui sướng! Thật sự là đáng tiếc! Nếu như bọn họ có thể phát hiện ra sự thay đổi nhỏ của Anh Hùng kiếm này, có lẽ bọn họ cũng có thể tìm ra vị trí hiện tại của nó!

Nếu như bọn họ có thể tìm ra nơi vô danh hiện tại, có lẽ, bọn họ có thể ngăn cản một bi kịch xảy ra...

Đó là một bi kịch phát sinh trên người “Phượng Vũ”!

Cuối cùng chỉ làm cho Phượng Vũ vốn đã đáng thương càng thê lương, đau cắt đứt ruột gan...

Chỉ trách chữ “Tình” này, “Xất ngang” rất nhiều!

Dễ dàng “tách cách” sinh sự...

Chương thứ tám không phải là nàng ở một mình.

Đêm lạnh lẽo.

Nói đến nó bằng, chỉ vì nhân tình ít giá trị.

Nói nó lạnh, chính là vì thể thái nóng lạnh.

Chỉ là, Phượng Vũ trong đêm lạnh lẽo này lại không hề cảm thấy lạnh, ngược lại, nàng lại cảm thấy vô cùng khốc nhiệt!

Quả thực là nóng muốn chết!

Cổ khốc nhiệt kia đến từ trong phòng bếp mà nàng và Tiểu Ngũ đang ở!

Đêm đã dần sâu, nhưng Phượng Vũ còn ở trong bếp nhỏ hẹp không gì sánh được, cố gắng châm thuốc cho tiểu ngũ sắc.

Thuốc nàng mang đến tối nay, chẳng những phi thường đắt tiền, hơn nữa còn cần tập trung tinh thần, lửa chậm một phần thì không được, nhưng nếu như châm hỏa quá mãnh, lại sợ nước chảy cạn, cho nên Phượng Vũ chỉ có thể luôn ở lại trong bếp, nửa bước cũng không rời!

Nhưng cứ như vậy, trong bếp khốc nhiệt làm người ta khó chịu, ngay cả nàng cũng bắt đầu sắc sảo khô!

Chỉ thấy môi Phượng Vũ bị đôi môi ngâm đến khô khốc, một đầu mái tóc vốn có thể coi là người, cũng bị lửa nóng hùng hực đốt khô sắc tên khô khô.

Nhưng nàng vẫn như cũ không chút oán hận, một mặt lau mồ hôi trên mặt mình như hạt mưa rơi xuống, một mặt vẫn vô hạn kiên nhẫn, cầm quạt đẩy lửa trong bếp, để phòng ngừa nước khô, nhìn nàng vẻ mặt chuyên chú, quả thực giống như đang sắc thuốc cho thân nhân chính thức của mình...

Mà trên thực tế, nàng sớm đã coi Tiểu Ngũ là thân nhân rồi.

Mọi bất hạnh vì nàng mà ra; nếu như cuối cùng vẫn không cách nào tìm lại thân nhân của nó cho nó, thậm chí không cách nào giải độc của Khung Thiên chi huyết trong cơ thể nó, thì Phượng Vũ đã có chuẩn bị tâm lý rồi...

Nàng, quyết sẽ không vứt bỏ hắn, cũng sẽ không vứt bỏ hắn!

Cô sẽ chiếu cố hắn cả đời!

Bởi vậy, dưới ánh mắt nóng như lửa đốt này, cũng chỉ là trò trẻ con mà thôi! Phượng Vũ tin rằng, chỉ cần một ngày nàng không từ bỏ Tiểu Ngũ, thì sự khó khăn của nàng còn nhiều hơn!

Chỉ là tối nay, tựa hồ có một người cũng không muốn một mình nàng phải đối mặt khó khăn...

Ngay lúc Phượng Vũ đang tập trung tinh thần, vùi đầu vào kích thích lò lửa, thì bỗng nhiên có người lấy từ phía sau một cái "phiên" trên tay nàng!

Mà người đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng là...

Nhỏ!

Năm!

A...! Không phải Tiểu Ngũ đang ở trong phòng mình sao?

Vì sao hắn phải đến cái phòng bếp nóng như lửa này?

Phượng Vũ chợt thấy Tiểu Ngũ đột nhiên xuất hiện sau lưng mình, cầm quạt trong tay nàng, không khỏi ngẩn ra, bỗng hỏi: “Tiểu... Ngũ, là... người?”

“Người... Vì sao phải vào... trong bếp? Nơi này... Rất nóng nha, thân thể người không tốt, hay là nhanh... Ra ngoài đi! Đừng cho bệnh nóng...”

Tuy Phượng Vũ nói như vậy, riêng Ngũ Vũ lại không có ý định rời khỏi nhà bếp. Gã bắt đầu lấy cây quạt kia, một mặt kích phát lửa trong bếp, một mặt nói: “Phượng Vũ cô nương, cô nương cũng đã biết, nấu trong nhà bếp này sẽ bị bệnh nóng. Vậy, vì sao người hành hạ bếp đến đỏ mồ hôi như mưa, cô lại không sợ bị bệnh nóng?”

“Ta...” Phượng Vũ nhất thời nghẹn lời, không biết nên trả lời như thế nào cho hắn, lẽ nào muốn nàng nói cho hắn biết, nàng không sợ bệnh nặng, tất cả đều là vì nàng muốn bồi thường cho hắn ư?

Tiểu Ngũ nhìn mồ hôi đầy mặt Phượng Vũ, nhìn khuôn mặt ngơ ngác của nàng, bất ngờ trong mắt lộ ra vẻ thương tiếc vô hạn, nó thở dài: “Phượng Vũ cô nương, cô... đối với ta... được, cùng với người muốn sớm chữa khỏi kỳ độc trong cơ thể ta... Tâm, ta là... Biết đấy... nhưng mà, cô cũng đừng quá... đối đãi quá nghiêm khắc với mình...”

Phượng Vũ nghe vậy lập tức nói: “Không...! Mời người... yên tâm! Ta vẫn luôn lượng sức mà làm! Ta, cho tới bây giờ cũng không miễn cưỡng hay đối đãi mình khắc nghiệt...”

Tiểu Ngũ tựa hồ không tin tưởng lắm, nó nói: “Thật sao? Vậy, ta có thể hỏi người một chuyện không?”

“Hàng ngày người mang về được, có rất nhiều thứ giá trị xa xỉ, hơn nữa phòng nhỏ này tuy cũ nát, nhưng chung quy cũng cần phải trả tiền thuê a? Nhưng mà, ngày đó người cùng ta rời khỏi Phượng Tiễn Trang, hắn cũng không cho người cái gì cả.”

“Hai ta đã ở đây ròng rã nửa tháng, nửa tháng qua, người làm thế nào gánh vác tiền thuê căn phòng nhỏ này, cùng với —— Dược Kim?”

Hóa ra hần nói sớm đã phát hiện vấn đề nghiêm trọng này? Phụng Vũ chợt nghe ngân ngơ tại chỗ! May mà vấn đề này, Phụng Vũ dường như đã sớm có chuẩn bị, nàng suy nghĩ một chút rồi đáp: “Không., Tiểu Ngũ! Liên quan tới... Vấn đề này, thật ra người không cần... quá quan tâm! Nói thẳng, ngày đó ta cùng người... Rồi khỏi Phụng tiền trang, cũng không phải là... Một vấn không tên! Bên hông ta thêu một cái túi chữ “Phụng” nhỏ kia, vẫn luôn có một ít ngân lượng; mà những ngân lượng này, đã đủ để sử dụng nhân số hai tháng...”

Tiểu Ngũ vẫn bán tín bán nghi, nhíu mày hỏi: “Cha người năm đối với người... Không tốt, nói vậy, xưa nay cũng không cho người nhiều, người, tại sao lại có nhiều ngân lượng như vậy?”

“Đó là tích góp ta ăn tiết kiệm bao năm qua!” Phụng Vũ không chút nghĩ ngợi đáp: “Cha ta tuy không để ý tới ta, nhưng mỗi tháng đều phân phó cho ta một ít tiền lẻ, rất nhiều lúc ta không tiêu, để lại đồng tiền lẻ đó; người xem ta áo rách rưới này cũng nên đoán, ta ngay cả áo mới cũng không chịu tiêu tiền mua, cho nên người nói, mấy năm nay ta để lại bao nhiêu ngân lượng...”

Vậy sao? Phụng Vũ một thân quần áo lam lũ, thật sự là bởi vì nàng không muốn bỏ tiền mua quần áo mới sao? Chẳng lẽ ức chế hoặc, những gì nàng nói bây giờ, đều là những lời làm cho tiểu ngũ an tâm nói dối sao?

Cha của cô ta là Phụng Ngọc Kinh, thậm chí không quan tâm tới chuyện chết sống của cô ta, càng không nói tới chuyện mỗi tháng sẽ cho cô ta chút tiền lẻ! Hần vốn coi Phụng Vũ như một con mèo con nhà phụng nhỏ, mặc cho mình trong việc mũi tên phụng đủ mạnh... tự sinh tự diệt!

Tuy nhiên, lần nói chuyện này của Phụng Vũ, cuối cùng cũng khiến cho tiểu ngũ tạm thời tin tưởng; chỉ là hần nhìn quần áo lam lũ bẩn thỉu không chịu nổi của Phụng Vũ, trên mặt không khỏi lại nổi lên sự thương tiếc vô hạn, nói: “Phụng Vũ... Cô nương, hủy tất nhiên những tiền kia là do người nhiều năm ăn ít tiết kiệm mà tiết kiệm, hôm nay người dùng nó để mua thuốc chữa bệnh cho ta, thử hỏi ta làm sao có thể... Tâm An?”

“Không... Tiểu Ngũ, thỉnh người đừng nói những lời như vậy nữa! Ta chưa bao giờ coi trọng dung mạo bề ngoài của mình, đối với Phượng Vũ ta mà nói, trọng yếu nhất cũng chỉ là cầu tâm an lý. Là ta hại người thành bộ dáng này, tức là đặt tên ta dùng hết tất cả vốn liếng, người cũng không cần vì ta mà cảm thấy bất an!”

“Phượng Vũ... Cô nương...” Tiểu Ngũ trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói tiếp như thế nào. Nhưng hắn vẫn không có ý muốn cầm quạt trong tay đưa cho Phượng Vũ, hắn vẫn là một mặt dập lửa, một mặt nặng nề nói: “Nếu... Nhưng, người chỉ cần... an tâm mà tạm thời... chiếu cố ta, ta... Cũng không có lời gì để nói. Bất quá, ta cũng không thể tro mắt nhìn người... Bị khốc nhiệt dày vò, những công việc sắc thuốc đơn giản này, hay là để cho ta tự mình làm đi!”

Tiểu Ngũ nói tới đây, đã không nhìn Phượng Vũ, chỉ là dùng quay mặt, vô cùng chuyên chú dùng cái quạt phát lửa trong lò.

Phượng Vũ nhìn bóng lưng chuyên tâm mài thuốc của hắn, nhìn nam nhân tình nguyện chịu nổi khổ lửa nóng dày vò cũng không muốn nàng phải chịu khổ, dường như nhìn đến phát ngốc...

Hắn, thật sự là một nam nhân có ruột nóng...

Bỗng dưng, ngay cả Tiểu Ngũ cũng cảm thấy người ra vẻ đang nhìn mình, nó đột nhiên quay đầu lại, vừa hay đúng lúc gặp ngay ánh mắt của nó...

Phượng Vũ liền cúi đầu dời tầm mắt đi nhưng đã quá muộn, Tiểu Ngũ vừa hay biết nàng đang nhìn hắn...

Y kinh ngạc Vu Phượng Vũ lại nhìn bóng lưng thất thần của y, không khỏi nói: “Phượng Vũ... cô nương, cô...”

Phượng Vũ cũng không biết nên nói gì để giải thích sự thất thần của mình, mặt đỏ bừng, vô tình dung thân, chỉ có thể đi ra bếp trước tiên!

Lá rụng bay tứ tán.

Dạ vẫn là đêm lạnh lẽo này.

Mặc dù đêm lạnh lẽo khiếp người, nhưng bóng đêm lại dịu dàng như nước, mà Phượng Vũ cũng không khỏi ngồi bên bờ

sông bên ngoài phòng nhỏ, yên lặng nhìn ánh sao đầy trời đến xuất thần.

Tối nay ánh sao sáng lạ thường, trên bầu trời đêm đẹp như thế, có một ngôi sao, là Phượng Vũ vẫn luôn hy vọng có thể có được hay không?

Thí dụ như, ngôi sao kia đại biểu cho một thần thoại có một không hai trong thần thoại?

Bỗng dưng, bên cạnh Phượng Vũ vang lên một trận “A”, nàng không cần quay đầu lại cũng biết là ai đến...

Lại là tiểu ngũ!

Chỉ thấy Tiểu Ngũ Chân đã ngồi ở bên hồ cách Phượng Vũ không xa, hắn cũng lặng lẽ nhìn ánh sao năm màu đầy trời kia.

“Tinh quang thật đẹp...” Tiểu Ngũ không khỏi gọi nhỏ một tiếng, Phượng Vũ quay lại nhìn nó, đột nhiên nhớ tới một chuyện, thất tha thất thểu nói: “Tiểu... Ngũ, đúng... lên, vừa hay... Ta ở trong bếp... Nhìn người, quả thực... có chút đường đột...”

“Phượng Vũ cô nương, không sao.” Tiểu Ngũ nghe vậy chỉ cười ôn nhu. Thật ra, nụ cười của nó vốn tương đối ảm áp, đáng tiếc dưới tầng huyết mạch khủng bố kia, dù cười ảm áp thế nào, cũng trở nên vô cùng khủng bố.

Tuy nhiên Phượng Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười vừa ảm áp vừa khủng bố của hắn mà không có nửa điểm chán ghét, nàng bỗng nhiên yếu ớt nói: “Tiểu... Ngũ, kỳ thực... chính là... vừa rồi... ta sẽ nhìn người như thế, chỉ vì... người... bóng lưng thật sự... rất giống một người...”

Tiểu Ngũ tò mò hỏi: “Ta... Rốt cuộc là người nào?”

Ánh mắt Phượng Vũ thoáng như bay đi thật xa, nàng yếu ớt nói: “Một... Ta đã từng rất sùng bái... người, chính là... thần thoại vô lâm...”

“Vô danh!”

“Đáng tiếc, nửa tháng này. Ngoài việc tìm kiếm thân thể cho người, ta cũng từng thử nghe ngóng tung tích của hắn, nhưng thủy chung không có tin tức gì của hắn...”

Nghe thoáng qua hai chữ vô danh, trong đầu Tiểu Ngũ thoáng như tờ giấy trắng lập tức nổi lên một gợn sóng mà chính hắn cũng không rõ, phảng phất cái tên này, trước khi bản thân mất đi trí nhớ, hắn đã từng nghe người ta nói qua vô số lần.

Chỉ là, hắn cũng không có nói cho Phượng Vũ biết cảm giác kỳ dị của mình đối với cái tên này, hắn chỉ là nói: “Phượng Vũ cô nương, người nói thần thoại này vô danh, là một người... người đã từng rất sùng bái người khác, vậy rốt cuộc người đó có chỗ nào hơn người, sẽ khiến cho người ngưỡng mộ?”

Phượng Vũ cười khỏ lắc đầu, nói: “Thằng thần mà nói, trong võ lâm vô danh là một thần thoại bất thể chưa từng có người trong thiên hạ. Đương nhiên hắn có rất nhiều nơi đáng để người giang hồ kính trọng và sùng bái, nhưng thật ra...cũng không biết vì sao trong mấy năm gần đây, mình lại sùng bái hắn như vậy...”

“Ta chỉ biết, từ sau khi ta gặp hắn một lần ở chợ, liền... nhớ mãi không quên! Có lẽ...ta sùng bái hắn, chỉ vì... mịch mịch!”

“Tịch... cô mịch?” Tiểu Ngũ càng nghe càng kinh ngạc.

“Ừ.” Phượng Vũ đáp lại một tiếng, vẻ mặt hoang mang nói tiếp:

“Từ nhỏ đến lớn, ta đều... không cách nào chiếm được sự vui mừng của phụ thân; đối với hắn mà nói, có lẽ...chỉ là...chỉ là một con mèo nhỏ trong nhà... chó con, có cũng được mà không; cho dù lão bộc “cha” mang theo ta, nhưng ngại bởi vì nghiêm lệnh của cha, ở ta lớn đến... Khi ta mấy tuổi, nàng cũng... không dám tới thăm ta...”

“Cho nên, khi ta còn bé... có thể nói là ở trong cô độc... vượt qua; có thể là bởi vì... quá mức tịch mịch, ta luôn ảo tưởng có một ngày, sẽ có một cái anh hùng đáng giá ta kính trọng... Xuất hiện, đem ta mang đi... Phượng tiễn trang nhân tình lạnh như băng, tái sinh quá...”

Năm vạn nguyên liệu không đến, sau cái gương mặt kiên cường bất khuất của Phượng Vũ, lại có một trái tim tịch mịch, khát vọng được ôn hòa như vậy? Hắn bắt đầu hiểu ra, vì sao nhiều năm trước Phượng Vũ từng có duyên gặp mặt vô danh

kia, lại hoàn toàn đối xử với một thần thoại vô lâm, hoàn toàn không biết gì mà nhớ mãi không quên?

Bởi vì thần thoại không tên là gì khiến người ta không thể chạm tới, chính vì xa vời không thể chạm tới, cho nên Phụng Vũ lại càng khó nắm bắt chân hân, rốt cuộc là nhân vật như thế nào; vì vậy nàng càng có thể sa vào ảo tưởng vô danh...

Tượng tượng anh hùng vô danh trong lòng nàng, sẽ có một ngày tới cứu nàng ra khỏi Phụng Tiên Trang tịch tịch vô biên!

Phụng Vũ nhìn gương mặt như quỷ đang trầm tư của Tiểu Ngũ, không hên mà lại cười khở, nói: “Tiểu... Ngũ, ta biết rồi, trong lòng ngươi nhất định đang nói ta... Rất ngốc! Đúng, ta kỳ thật... cũng biết mình thật sự... thật sự rất ngốc, nhưng có đôi khi, người lại có điểm này kỳ quái, càng biết là không thể thực hiện được việc ngốc nghếch, liền càng muốn tiếp tục suy nghĩ...”

Tiểu Ngũ yên lặng nhìn khuôn mặt ngơ ngẩn của Phụng Vũ, nó bỗng cảm thấy, bản thân nó bây giờ mất đi tất cả ký ức và ký ức trong quá khứ, thì ra cũng không có gì đáng thương, cô bé Phụng Vũ này, thật ra trải qua nó còn đáng thương hơn!

Nàng thực sự quá tịch tịch, cho nên mới đem trái tim cô đơn lạnh lẽo, ôm chặt lấy ảo tưởng hoàn mỹ không thực tế trên người vô danh!

Có lẽ, trong vô số buổi tối tịch tịch của nàng, chỉ có một mình nàng cô đơn một mình, không gì sánh được rúc vào phòng nhỏ vô cùng rách nát của mình, đối mặt với vách tường phá chỉ còn trống không ngừng vọng động, cùng với trống rỗng cô tịch không có điểm cuối, cho nên tối nay Tiểu Ngũ có thể nói chuyện với nàng nhiều hơn mấy câu, nàng phong tỏa tâm tình đã lâu, giống như triều dâng lên hướng về người như hân vẫn không biết là ai nói gì.

Phụng Vũ cũng bắt đầu cảm thấy, tối nay bản thân mình nói với Tiểu Ngũ rất nhiều chuyện xưa nay mình không có cơ hội, có lẽ cũng không ai muốn nghe, nhưng trên mặt lại đỏ lên, hơi có vẻ áy náy nói: “Đúng... Đúng, không nói... Tiểu... Ngũ, ta... đột nhiên đối với ngươi... nói chuyện này không có liên

quan gì đến người...Nếu mà nói, thật sự là... rất đúng, đúng mà.”

Tiểu Ngũ vội vàng nói: “Không! Phượng Vũ... Cô nương, Tiểu Ngũ có thể nhận được sự tín nhiệm của cô... Dem chuyện của cô nói cho cô biết, người bè nước gặp nhau này, thật sự... vinh hạnh vô cùng! Cô... Thật ra cô cũng không cần nản chí, cho dù thần thoại vô danh kia chỉ là ảo tưởng của cô, đến quê nhà hán vẫn không để ý đến cô, nhưng...”

“Tiểu Ngũ tin tưởng, cô gái có lòng tốt giống người, sẽ có một ngày gặp được một người đôi tốt với người!”

Phượng Vũ nghe vậy, chỉ cười khỏ, tựa hồ cũng không tin lời Tiểu Ngũ, lắc đầu nói: “Tiểu Ngũ, cảm ơn người tốt bụng như thế, an ủi ta. Nhưng ta thực sự quá tự biết mình, một cô gái bình thường như ta, ngay cả phụ thân của mình cũng thờ ơ với ta., Làm sao có người đôi với ta... Tốt như vậy? Ta còn nhớ, ngày đó lúc ta ở Huyền Đường Giang gặp lại vô danh, vô luận tâm của ta nhảy như thế nào, thì làm sao có thể hy vọng hán nhìn ta một cái, nhưng mà, hán thủy chung cũng không có nhìn ta... Nhìn trên một cái, bởi vậy có thể thấy, ta... Là bình thường cỡ nào...”

Nói tới nói lui, Phượng Vũ vẫn không thể rời khỏi cái miệng vô danh này được! Bất quá, Tiểu Ngũ lần này xem ra cũng không tán đồng cách nói chuyện của nàng, hán nhìn chăm chú Phượng Vũ trước mắt, chỉ cảm thấy nàng chỉ là so với một nữ hài không tu biên độ mà thôi, nhìn thật sự một chút, nàng kỳ thật là một cô bé làm cho người ta nhìn tương đối thoải mái.

Nếu như Tiểu Ngũ không phải trúng kỳ độc trên người, sinh tử chưa rõ, có lẽ hán cũng sẽ đôi với nàng...

Tiểu Ngũ thở dài: “Phượng Vũ cô nương, từ đầu đến cuối không có liếc mắt nhìn cô một cái, có lẽ chỉ là hán sớm đã có lòng, hoặc là căn bản hán căn bản không biết thưởng thức cô mà thôi. Nhưng trên đời nhất định còn có người hiểu được...”

Phượng Vũ nghe xong lại cười khỏ, tựa hồ cho rằng Tiểu Ngũ nói với nàng chỉ là si tưởng tượng, bỗng nhiên nàng lâm bầm như nói mê: “Có lẽ... đúng không! Nhưng, nếu như... trên đời thật sự có một người... có thể quan tâm như thế... Ta, hoặc là... Một ngày nào đó...”

“Có... một người, có thể đưa cho ta một chùm... biện pháp nở rộ hoa, ta... kiếp này...”

“Vuô... Nguyên... Đủ!”

Ồ? Nguyên lai tâm nguyện của Phượng Vũ chỉ là hèn mọn, đơn giản như thế?

Tiểu Ngũ nghe vậy, không khỏi như có điều suy nghĩ...

Dường như, vì cái này hấn bắt đầu dần dần dần hiểu rõ Phượng Vũ, hấn, phải đem tâm nguyện hèn mọn này của nàng ghi tạc trong lòng...

Chỉ là một tâm nguyện hèn mọn có thể có người tặng nàng một bó hoa tươi nở rộ...

Đêm hôm đó, Phượng Vũ và Tiểu Ngũ bắt đầu quen thuộc.

Mà luôn luôn thích bao vây mình trong phòng, Tiểu Ngũ không muốn gặp người, người cũng dần dần không còn nặng nề như ngày xưa; nhiều lúc, Phượng Vũ đi tới phòng nhỏ, thậm chí phát hiện hấn đã làm xong đồ ăn, cũng đang lẳng lẳng chờ nàng trở về cùng nhau dùng cơm.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến một người vốn trầm thấp trở nên tích cực?

Có lẽ, bởi vì người tiêu sa này, đột nhiên tìm được nguyên nhân khiến hấn không còn sa sút nữa – một số người hoặc vật hấn rất thương thức...

Đáng tiếc, tuy rằng Phượng Vũ cũng có chú ý tới sự chuyển biến của Tiểu Ngũ, thế nhưng cũng không hề nghĩ tới nguyên nhân đột nhiên hấn chuyển biến!

Mỗi ngày nàng vẫn có ngày mặt trời mọc mà làm, ngày vào ngày mà nghỉ, mỗi đêm đều mang về thuốc vô cùng đắt tiền cho Tiểu Ngũ. Mỗi ngày như thế, tức là ngày mưa to gió lớn the lương, nàng vẫn ra ngoài như cũ!

Tiểu Ngũ bắt đầu cảm thấy kỳ quái; vốn dĩ Phượng Vũ thường nói phải ra ngoài tìm kiếm thân thể cho hấn, hấn cũng không hoài nghi nhiều, chỉ là, vì sao đuổi chó cũng không muốn ra ngoài mưa to, nàng vẫn kiên trì đi ra ngoài?

Nàng chỉ là ra ngoài tìm kiếm thân thể đơn giản cho hấn như vậy? Tiểu Ngũ không cho là đúng!

Rốt cuộc vào một ngày mưa càng thê lương, Phượng Vũ lại giống như mưa gió bình thường không đổi, Tiểu Ngũ cũng không lo lắng khuôn mặt quý huyết của mình sẽ bị người ta nhìn thấy nữa. Hấn, quyết định bám đuôi theo Phượng Vũ!

Chỉ vì hấn thực sự rất muốn biết, mỗi ngày Phượng Vũ đều ra ngoài, rốt cuộc là vì cái gì?

Nhưng, hấn kỳ thực tuyệt đối không nên đuổi theo Phượng Vũ! Có một số việc, hấn vẫn không biết là tốt nhất.

Đáng tiếc, cuối cùng hấn vẫn biết...

Tiểu Ngũ vẫn âm thầm theo đuôi Phượng Vũ tới trên một con đường lớn của Điền Tâm thôn.

Đường lớn này, nhìn nghiệp là đường phố phồn hoa nhất trong Điền Tâm thôn, cho nên dù trước mắt mưa to tầm tã, cửa hàng ở hai bên đường vẫn buôn bán như thường lệ, người đi đường cũng lui tới như tợ, rất náo nhiệt!

Bởi vì trên đầu Tiểu Ngũ có từng dãy vải chằng chịt vây quanh, bởi vậy dọc đường chỉ thấy hấn rất quái lạ, nhưng lại không chú ý tới khuôn mặt máu me của hấn.

Tiểu Ngũ chỉ thấy Phượng Vũ dừng lại trước một cánh cửa chuyên bán son bột nước. Hấn đang lấy làm lạ với Phượng Vũ vốn trước giờ không thích trang phục, sao lại dừng trước cửa lớn. Nhưng đúng lúc này, Phượng Vũ lại đột nhiên nắm lấy hai cục bùn nhão trên mặt đất...

Liên hướng mặt mình đập tới!

Ngoài ý muốn của Tiểu Ngũ! Mà ngay lúc hấn đang suy nghĩ vì sao Phượng Vũ phải tự mình bán đảo, làm ra dơ bẩn như vậy, thì bỗng dưng Phượng Vũ lại lấy từ trong áo ra một tấm vải thô, tiếp theo “Phốc” một tiếng...

Quỳ xuống trước cửa trang trang!

A...? Nàng... Rốt cuộc phải làm... Cái gì?

Tiểu Ngũ tức thì đã biết! Bởi vì cùng lúc đó, chỉ thấy bên trong trang trang trang có ba nữ tử bước ra, nhìn đám nữ tử

này mỗi người đều mặc cẩm y trang phục trang phục, trang điểm đậm đặc, hiển nhiên là những nữ tử thường xuyên tới Cổ trang, nuông chiều từ nhỏ, được nuông chiều từ các thiên kim tiểu thư.

Đám thiên kim tiểu thư Dưỡng Tôn sống tốt, này chợt thấy Phượng Vũ mặt đầy dơ bẩn tay cầm vải thô, quỳ gối trước cửa trang nghiêm. Tựa hồ đã biết chuyện gì xảy ra, trên mặt mọi người không khỏi âm thầm biểu lộ vẻ chán ghét., Nhưng lại phải ở trong bối phận bạn bè, đem chính mình giả làm thực nữ vừa giàu có lại cao quý, mọi người không hèn mà cùng, ra vẻ đồng tình vô hạn: “A... A? Thật... Đáng thương! Cái này... Tiểu muội tử... hình như cùng chúng ta tuổi ước định, vì sao đã lưu lạc đến... Làm một việc thấp hèn như thế?”

Hóa ra, thôn Điền Tâm có một loại việc nặng, là ở nơi các cung hộ cực lớn, hoặc là chỗ Thiên Kim tiểu thư thường xuyên xuất hiện. Bọn họ đã quen nuôi môi chủ cho nên lau sạch cát bụi và bùn lầy trên giày.

Tuy rằng mấy nhà phú giàu cực lớn, Thiên Kim tiểu thư chợt hứng thú nổi lên, có thể sẽ làm công việc vất vả vĩnh cho họ xem, nhưng bởi vì lau giày cho bọn họ, nên đành phải quỳ xuống hầu hạ. Dù sao dưới giày của mỗi người cực bẩn, thậm chí đám tiểu thư nhà giàu còn tặng cho bọn họ một đôi giày dơ dính phân chó, cũng nhất định phải lau sạch cho bọn họ, cho nên đặt tên là gia đình nghèo nhất trong thôn, cũng tình nguyện đi ăn xin sống, cũng không muốn làm loại tiểu công việc lau giày cho người giàu này.

Không ngờ, loại hoạt động hạ lưu hèn hạ này không muốn bất cứ kẻ sĩ nào, gần đây trong thôn thế mà lại có người nguyện ý làm tiếp...

Là Phượng Vũ...

Tam đại tiểu thư Cung gia thấy Phượng Vũ mặc dù quỳ xuống thuê người, mặt mày không có lấy nửa điểm khiếp sợ. Ngược lại nàng nhìn về phía trước, như vẫn chưa thấy các nàng trong mắt, không khỏi càng muốn trêu đùa, trong đó có một người lại nói: “Đề! Cô bé này trở thành tiểu công vật vĩnh của hạ lưu, hóa ra là nghiệt do các tiền bối nàng tạo ra? Kỳ thật nàng cũng không oán trách ai a!”

“Hi hi! Đúng rồi! Mỗi người kiếp trước tu hành phúc phận riêng đều khác nhau, giống như chúng ta, kiếp này có thể sinh ra trong gia tộc giàu có, hơn nữa mỗi người đều có tướng mạo so với Tây Thi, kiếp trước nhất định là người tốt rồi! Các người nhìn xem! Giống cô gái này lưu lạc, mà nhìn gương mặt bản thủ của nàng, cho dù sau khi tẩy trừ, cũng sẽ không tốt đến đâu, nàng nha, kiếp trước có thể là một nữ nhân xấu xa, cho nên đời này mới nghiêm trị nàng như thế...”

“Ừm! Tuy nhiên nhìn gương mặt vừa bản lại quá xấu kia của nàng, quả thực cũng quá đáng thương, được rồi! Cứ để mấy đại tiểu thư chúng ta từ bi mãi, để nàng xóa đi giày quý của các nàng mười thế hệ cũng không có tư cách mặc, kiếm cho nàng thêm mấy đồng tiền mua chút son bột nước làm mỹ một chút, đợi ngày sau nàng có thể tìm một chỗ giống mình để về nhà, không cần phải lưu lạc như vậy nữa!”

Mấy cô gái này nói xong, đã nhao nhao từ trong tay áo lấy ra một ít bạc vụn ném mạnh xuống đất, ném âm âm, dường như muốn cả con phố đều biết, các nàng vừa mới làm một chuyện thiên đại hảo sự!

Phượng Vũ một mực đưa mắt nhìn phía trước, chợt thấy mấy vị Thiên Kim tiểu thư này vừa nói chuyện khó nghe, ném ra một ít bạc vụn, khuôn mặt cạnh tranh không biến sắc chút nào. Nàng chỉ chậm rãi, không biểu cảm nhặt đồng bạc vụn kia lên...

Mắt thấy Phượng Vũ thân là tiểu công nhân hạ lưu như thế nhưng trong mắt như không có người, một tiểu thư trong đó rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, đột nhiên một chân đá vào mặt Phượng Vũ, mắng: “Hắc! Nhận bạc xong liền nhanh lau giày! Chúng ta nếu còn nữa điểm nước tiểu chó đất cát đều muốn người trả lại nguyên!”

Nói xong, ba tiểu thư này đều giơ chân lên trước mặt Phượng Vũ, dáng vẻ vênh váo tự đắc!

Nhưng dù các nàng đều vũ nhục, Phượng Vũ vẫn không liếc nhìn các nàng một cái. Chẳng qua nàng vẫn cảm tấm vải thô trên tay, bắt đầu bôi giày cho mấy nữ tử vô tri vốn khinh thường quý xuống này.

Nhưng mà, nếu nàng đã khinh thường quý xuống, hôm nay vì sao lại miễn cưỡng chính mình như thế?

Chỉ có Tiểu Ngũ luôn ở xa xa nhìn trộm mới hiểu được Phượng Vũ quật cường đến mức tuyệt đối sẽ không quý xuống trước bất cứ ai, vì sao lại cam nguyện chịu nỗi nhục này!

Toàn bộ là do hấn!

Hơn nữa, bởi vì... sinh hoạt bức người!

Cho dù là anh hùng hảo hán đi nữa! Dù cho nam nhân kia có dịu dàng cỡ nào đi nữa, một khi đầu giường đã vàng óng thì cũng phải có tráng sĩ không còn mặt mũi nào nữa!

Huống chi một kẻ vốn không chỗ dựa, còn mang theo tiểu ngũ Phượng Vũ trầm trọng mệt mỏi này!

Phượng Vũ chẳng những muốn mỗi ngày mua thuốc quý nhất cho Tiểu Ngũ dùng, còn phải một mình trả tiền thuê nơi ở sơ sài với Tiểu Ngũ. Chỉ vì Tiểu Ngũ có bệnh trong người, căn bản không thể làm việc để chia sẻ gánh nặng của nàng, mà gánh nặng này quả thực ép không nổi. Cho dù ngày ngày nàng ở trong chợ làm việc nặng nhất, căn bản là không có cách nào trả nổi, cuối cùng, nàng chỉ có thể dùng một lần cuối cùng này...

Hết thầy điều là vì Tiểu Ngũ, vốn thà chết cũng không muốn hướng về người khác khuất phục, cũng chỉ có thể làm tới mức này ngay cả ăn xin cũng không muốn làm cái việc ti tiện này!

Mưa, vẫn là tại hạ không ngừng rơi.

Tiểu Ngũ đang ở xa xa nhìn thấy Thiên Kim tiểu thư đi giày là Tiểu Ngũ đang giầy dựa không ngừng!

Hấn bỗng nhiên phát hiện, Phượng Vũ ở đây hơn nửa tháng, vì kiếm tiền tốt nhất cho hấn, ban ngày ngoại trừ phải nhận hết sự khinh bỉ của người khác, ban đêm trở lại phòng nhỏ còn phải miễn cưỡng cười vui với hấn, còn muốn biên chế lời nói dối khiến cho hấn qua tâm lý thoải mái, hơn nửa tháng qua, thật sự là rất khó cho nàng...

“Vâng... Ta... Phụ mệt... Người... Phượng Vũ... Cô nương, thì ra... Thật sự là... ta... Vô dụng thôi... Tiểu Ngũ... đã mệt người!”

Đúng vậy! Đúng là hấn phụ lòng nàng! Tiểu Ngũ đột nhiên cảm thấy, nếu Phượng Vũ không có một gánh nặng vô dụng như hấn thì có lẽ...

Cô sẽ sống tốt hơn!

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiểu Ngũ chợt hiện lên một quyết định...

Kỳ thật, ngay khi tiểu ngũ đang âm thầm theo dõi Phượng Vũ, cùng lúc đó, trên nóc nhà ở cuối con đường cũng có một người âm thầm nhìn trộm tiểu ngũ và Phượng Vũ, tình cảm vô cùng nồng đậm.

Đó là một thiếu niên mười sáu tuổi ở cánh tay, có một thanh đoản kiếm hình rồng...

A...? Lại là... Hấn?

—— Long Tụ?

Không tệ! Thấy người nhìn thấy toàn bộ tình huống trên nóc nhà này thì đúng là “Long Tụ”! Hấn lại tìm tới tiểu ngũ và Phượng Vũ!

“Được... Gia hỏa!” Long Tụ nhìn Phượng Vũ đang muốn làm nhục người khác, trong lòng không khỏi phun ra một câu, trầm ngâm lâm bầm nói: “Phượng Vũ, Long Tụ của ta vốn tưởng rằng ngươi chỉ là một cô gái dũng cảm mà thôi, ai ngờ...”

“Thì ra cũng không phải!”

Ồ? Từ trước đến nay chưa từng thưởng thức long tụ của Phượng Vũ vì sao đột nhiên thay đổi ước mơ ban đầu? Chẳng lẽ giờ phút này hấn tận mắt thấy Phượng Vũ lại quỳ rạp xuống rửa giày cho người khác như vậy, khiến hấn đột nhiên cảm thấy thất vọng vì nàng?

Nhưng nghe Long Vương khôi phục lại trầm ngâm:

“Ta vẫn luôn nhìn lầm ngươi! Ngươi, nguyên lai không phải là một nữ hài dũng cảm đơn giản như vậy!”

“Thật ra ngươi là một cô gái dũng cảm “Đáng sợ”!”

“Chỉ vì, một người chân chính dũng cảm, căn bản là không để ý thế nhân nhìn mình như thế nào, chỉ để ý những chuyện mình đã làm, có đúng hay không đối chính mình...”

“Có lương tâm!”

Cực kỳ đẹp! Lời Long Tụ nói không ngoa chút nào! Một người chân chính dũng cảm, vốn chỉ như Phượng Vũ bảy khắc, căn bản không thèm để ý người bên ngoài chê cười nàng là tiểu công làm việc ti tiện, nàng chỉ vì xứng đáng với lương tâm của mình!

Nhưng thật ra không hèn Phượng Vũ khiến ông tay áo rộng nhìn lầm, còn có một người, cũng khiến Long Tụ đoán chừng là sai lầm...

Người này đúng là Long Tụ vẫn luôn cho rằng không thể bình thường hơn ——

Tiểu Ngũ!

Tiểu Ngũ tiếp tục làm tất cả, cũng khiến cho Long Tụ Tụ cũng không thể không than thở một câu...

Tự! Hô! Không! Đúng!

Một đêm này, khi Phượng Vũ mang theo thể xác và tinh thần mệt mỏi vô hạn, trở lại căn phòng nhỏ của nàng và Tiểu Ngũ, nàng bất ngờ phát hiện một chuyện lạ!

Thường ngày, tiểu ngũ đại đều đã chuẩn bị cơm chiều, càng sẽ ở trong sảnh nhỏ tới đáng thương kia, lẳng lặng ngồi đợi nàng trở về cùng nhau dùng cơm, nhưng tối nay.

Tối nay tiểu Ngũ cũng không ngồi ở trong sảnh chuẩn bị cho nàng.

Ở trong sảnh chờ đợi nàng, chỉ có hai đĩa Tiểu Ngũ làm đồ ăn! Cùng với Tiểu Ngũ đang ở trong thức ăn, mắt thường không thể nào nhìn thấy, chỉ có thể cho thấy một chút ám áp vô hạn.

Nhưng Phượng Vũ cũng không để ý, chỉ vì lúc đi qua phòng ngủ của Tiểu Ngũ, phát hiện cửa phòng ngủ của nó vậy mà đóng lại; Phượng Vũ nghĩ thầm, có lẽ Tiểu Ngũ sau khi làm xong cơm chiều sẽ cảm thấy buồn ngủ, mới có thể về phòng ngủ một lát chứ? Cho nên nàng cũng không muốn làm tỉnh lại, trực tiếp cầm lấy viên thuốc mình phối chế hôm nay, đi vào bếp làm thuốc cho Tiểu Ngũ sắc.

Ai ngờ như thế này một canh, lại đun cả nửa thời điểm, ngay cả thuốc cũng “Công thành xuất quan”, nhưng mà, Tiểu Ngũ

vẫn như cũ không có đi ra!

Mà Phượng Vũ cuối cùng cũng bắt đầu hoài nghi:

“A? Còn chưa đến lúc chân chính đã ngủ, Tiểu Ngũ vì sao ngủ lâu như vậy? Chẳng lẽ... Hắn căn bản không có trong phòng ngủ?”

Vừa nghĩ đến đây, Phượng Vũ Lân Lân Lân là đang bụng chén thuốc vừa đun xong kia, đi đến cửa phòng Tiểu Ngũ, nàng muốn nhìn một chút Tiểu Ngũ có ở trong phòng hay không.

Khi bột liệu đẩy cửa Tiểu Ngũ phòng ra, nàng thành linh phát hiện, trong phòng Tiểu Ngũ lại có...

Phượng Vũ cũng không có phát hiện tiểu ngũ trong phòng.

Bất quá nàng lại ở trong phòng của hắn, phát hiện trên án có một giấy ——

Giấy ngấn!

Một tờ giấy viết cho nàng giấy ngấn!

Phượng Vũ cảm thấy không ổn, vội vàng mở đoản tiên ra xem, trái tim thiếu nữ lập tức trầm xuống! Chỉ thấy trong đoản tiên viết thế, Tiểu Ngũ.

“Phượng Vũ cô nương:

Người đã làm tất cả mọi chuyện cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ dĩ nhiên biết được.

Ta đã nhầm người quá nhiều, thực sự không đành lòng lệnh người tăng thêm cân nữa! Hơn nữa Tiểu Ngũ tự biết bản thân không cách nào giải được kỳ độc trong người, ở cùng người sẽ chỉ làm người và Tiểu Ngũ mệt nhọc trong cơn đau hải của người.

Thay vì như thế, chi bằng lúc Tiểu Ngũ quyết tâm rời đi, ai đi đường nấy, trong lòng Tiểu Ngũ vẫn luôn muốn đáp tạ người...

Cho nên, ta vì người chuẩn bị một chuyện, vật này liền ở trong phòng của người...

Chờ thấy người...”

Thế Phụng Vũ khó đoán được, Tiểu Ngũ đã biết nàng làm chuyện gì? Chỉ là sai, hắn cũng đã nhìn thấy nàng vì chút bạc vụn kia mà cam nguyện làm tất cả chân tướng để tiện?

“Tiểu... Ngũ...” Phụng Vũ trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm sao, nhưng nàng lập tức nhớ ra, Tiểu Ngũ ở bên trong lá thư ngắn từng nói hắn còn có một vật sự tình đang ở trong phòng của nàng chờ nàng...

“Tiểu Ngũ...” Phụng Vũ không nghĩ tiếp nữa, nàng không chút do dự, chớp giắt lao vào phòng mình!

Chỉ không biết, Tiểu Ngũ đã để lại Phụng Vũ...

Một vật như thế nào?

Rốt cuộc Phụng Vũ cũng nhìn thấy vật tiểu ngũ đã để lại cho mình trong phòng mình!

Vật nàng lưu lại, hóa ra là...

Đúng là một bồn “Hoa”!

Hơn nữa còn là một chậu...

Đóa hoa chưa nở!

Hoa...?

Phụng Vũ chợt thấy hoa này chưa nở, không khỏi ngăn người, chỉ vì nàng bỗng nhiên nhớ lại, nàng từng đề cập với Tiểu Ngũ, hi vọng sẽ có một ngày, có thể có một người tặng nàng một bó hoa, nàng kiếp này đã không tiếc nữa.

Mà Tiểu Ngũ, có lẽ là sau khi biết ý nguyện hèn mọn của Phụng Vũ, sẽ quyết định thành toàn – nàng!

Nhưng mà, vì sao Tiểu Ngũ phải thành toàn tâm nguyện này của Phụng Vũ? Chẳng lẽ trong hơn hai mươi ngày hắn ở chung với Phụng Vũ, hắn đã đối với Phụng Vũ?

Thậm chí như vậy thì hắn lấy đâu ra sức đưa nàng một chậu hoa còn chưa nở? Mà không phải là một bó hoa mà nàng mong muốn nhất nở rộ?

Chỉ một thoáng, Phụng Vũ nhìn chậu hoa chưa nở, trái tim trong lồng ngực không khỏi có chút cảm động, nhưng nàng vẫn còn lo lắng cho Tiểu Ngũ, hiển nhiên là che dấu sự cảm

động trong lòng nàng! Nàng cực kỳ lo lắng, Tiểu Ngũ vừa đi, không biết còn có thể làm ra sao?

Nhưng mà, ngay khi Phượng Vũ đang hết cách, không biết nên làm thế nào, đột nhiên ngoài cửa sổ truyền tới một âm thanh vô cùng quật cường, nói: “Ha ha, Phượng Vũ, ngươi xưa nay không phải rất có chừng mực sao? Vì sao hôm nay lại có một người đàn ông lại khiến ngươi bàng hoàng như vậy? Lẽ nào ngươi cũng đối với hắn... Hắc hắc...”

Phượng Vũ nhận ra âm thanh này! Chủ nhân của âm thanh này từng giúp nàng! Người từng giúp đỡ con mình, cả đời này nàng sẽ nhớ rõ...

Nàng lập tức quay đầu thoáng nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ đang có một nam hài dị thường cao lớn ngạo nghễ đứng đó. Người này không ai khác, đúng là đệ nhất khoái ý lão tổ——

Long Tụ!

“Long... Tụ lý? Ngươi... Vì sao lại tới nơi này?” Nhìn thấy Long Tụ, Phượng Vũ có phần bất ngờ.

Long Tụ vẫn ung dung đáp: “Ha ha, ta đã biết sớm ngươi sẽ tò mò vì sao ta lại tới đây, nhưng bây giờ ngươi đã không còn thời gian để hỏi vấn đề này nữa rồi!”

“Ồ...? Vì sao ngươi... lại nói như vậy?”

“Bởi vì...” Long Tụ có thâm ý nói: “Ngươi nhất định phải lập tức đuổi theo tên Tiểu Ngũ kia! Nếu không thì không kịp nữa rồi!”

Phượng Vũ ngẩn ra, vội vàng truy hỏi: “Cái gì? Vậy... Ngươi biết Tiểu Ngũ đi đâu không?”

Long Tụ cười ngạo nghễ: “Đương nhiên biết rồi! Ngươi lập tức...”

“Đi theo ta!” Long Tụ nói xong dĩ nhiên tung người, lao thẳng về phía đông, Phượng Vũ lập tức theo sát phía sau, lấy thân pháp của nàng, vậy mà có thể phát sau mà đến trước, kề sát Long Tụ!

Ngay cả Long Tụ trước giờ cười thoải mái cũng không khỏi sửng sốt, cười nói: “Tốt! Thực không nghĩ tới ngươi chẳng

những dũng mãnh, hơn nữa thân thủ cũng tốt như vậy!”

Phượng Vũ cũng nói: “Ta cũng không ngờ người lại là đệ nhất đại đệ tử khoái ý của lão tổ, nếu sư phụ người hận ta thấu xương, vì sao người vẫn cứ... Giúp ta lần nữa?”

Đối mặt với vấn đề này của Phượng Vũ, long tụ chỉ cười không nói! Có lẽ, ngay cả chính hắn cũng không biết, chính mình tại sao lại một lần nữa giúp nàng? Thậm chí Tiểu Ngũ có thể sẽ trở thành ” chướng ngại” giữa hắn và Phượng Vũ, hắn vẫn không chút so đo, giúp nàng một lần nữa tìm về...

Cũng thả Long Tụ và Phượng Vũ vốn là cùng một loại với nhau.

Hai người họ đều là loại người có thể bao dung lòng mình...

Chỉ là, long Tụ mặc dù không so đo giúp đỡ Phượng Vũ, hai người bọn họ hôm nay đi tìm Tiểu Ngũ, nhưng nhất định sẽ không hoàn toàn thuận lợi...

Vì vậy, Quan Vũ không hề hay biết, bản thân nàng...

Thật ra là một kế hoạch!

Cũng chính vì bà ta là một kế hoạch hết sức đáng sợ, cho nên Tiểu Ngũ đã bị cuốn vào kế hoạch này, không thể không...

Mưa, đột nhiên lại trút xuống!

Tiểu Ngũ vẫn luôn mờ mịt tiến về phía trước trong ngọn núi đen kịt, mặc cho hạt mưa đánh vào người, cũng không biết mình sắp sửa nên người về đâu?

Lần này mục đích hắn rời khỏi Phượng Vũ đã hết sức rõ ràng, chỉ vì hắn thực sự không đành lòng nhìn thấy Phượng Vũ lại chịu khổ cho hắn, chỉ là, tại sao lúc sắp chia tay, hắn lại lưu nàng một chậu hoa chưa nở? Có phải là bởi vì, hắn thật sự đối với Phượng Vũ sinh lâu ngày...?

Hắn không biết! Hắn chỉ biết, nàng vì hắn, thậm chí hy sinh tôn nghiêm mà nàng coi trọng nhất, không tiếc quỳ xuống thay cho những tiểu thư vô tri chỉ biết giả trang thành người khác, hắn có thể cũng vì nàng làm chút chuyện...

Đó là một ít hoa chưa nở, đúng là một phần tâm ý cuối cùng của hắn...

Chỉ tiếc, bây giờ còn là mùa đông giá rét. Mặc dù hấn không tiếc mạo hiểm khuôn mặt máu của mình nhưng sau khi bị người khác nhìn thấy thì lại giẫm cọt, thậm chí rất nguy hiểm khi truy đuổi đánh nhau, mà đi khắp mỗi ngõ ngách của thôn Điền Tâm, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được nửa gốc hoa nở rộ, cực kỳ lượng, cũng chỉ có thể tìm được hoa mới nụ hoa chưa nở này.

Nhưng hoa chưa nở, cũng không phải là không tốt nha! Một ngày ngâm hểm chưa mở, vẫn luôn có hi vọng...

Đáng tiếc thay, Tiểu Ngũ từ đầu đến cuối không thể ở lại chờ đợi chậu hoa tươi nở rộ này...

Nhưng tình thế chính là như thế! Tiểu Ngũ thực sự minh bạch khuôn mặt máu quý của mình, căn bản không có ai có thể chịu đựng được, càng đừng nói đến tâm tình Phượng Vũ, vẫn còn nghĩ đến cái vô danh xa vời kia, mạnh đến gần như hư vô mờ ảo?

Phượng Vũ thường ngày không tu biên độ, nhưng với tính cách không có của nữ hài kia, nàng là một nữ hài nhận thức càng lâu càng làm người ta thích nàng, cho nên trước khi hấn lún sâu trong bùn đất, phải bút ra mà lui đi! Như vậy không chỉ có lợi cho chính hấn, cũng là vì tưởng tượng của Phượng Vũ...

Thế nhưng, Tiểu Ngũ cũng không biết, bây giờ nó muốn quay người rút lui, nhưng kỳ thật từ khi nó bắt đầu gặp Phượng Vũ, nó đã vô tình rơi vào trong một kế hoạch cực độ đáng sợ, nó đã trở thành Tự Tại của kế hoạch này! Cho nên...

Có người, tuyệt đối không cho phép hấn bút ra mà lui!

Ngay lúc Tiểu Ngũ đang mơ mơ màng màng đến trước một gốc cây già, đang muốn ngồi dưới tàng cây tránh mưa thì hấn đột nhiên phát hiện dưới gốc cây có một người đang lạnh nhạt tránh mưa.

Vốn dĩ hấn cũng không để ý lắm, ai ngờ vừa nhìn Định Thần, sắc mặt hấn không khỏi đại biến! Chỉ vì...

Người dưới cây kia không phải ai khác, rõ ràng là hấn đang suy nghĩ.

Phượng Vũ!

Thiên...! Phượng Vũ... Vậy mà đã cùng Long Tụ đuổi kịp hần rồi?

“Tiểu... Ngũ?” Phượng Vũ chợt thấy Tiểu Ngũ, lập tức vui mừng, thoáng chớp nước mắt nhào tới nói: “Tiểu... Ngũ! Ta lại tìm được ngươi... Thực sự quá tốt! Xin ngươi đừng nghe... Đi!”

Phượng Vũ nói xong đã nhào tới trước mặt Tiểu Ngũ, ai ngờ ngay lúc nàng định nắm lấy tay Tiểu Ngũ thì ngay lập tức: Tiểu Ngũ vậy mà tránh đi!

Phượng Vũ vô cùng kinh ngạc hỏi: “Tiểu... Ngũ, ngươi làm... cái gì? Vì sao... hình như ngươi không biết... ta...”

Tiểu Ngũ nhìn nàng, nói: “Bởi vì, ngươi căn bản không phải là Phượng Vũ!”

“Phượng Vũ chân chính, người dù có rơi lệ cũng chỉ có thể chảy nước mắt trong lòng. Nàng tuyệt đối sẽ không rơi lệ dễ dàng như vậy!”

Cái gì? Hóa ra Tiểu Ngũ không để Phượng Vũ lại gần, là bởi vì hần nhìn ra được nàng không phải là Phượng Vũ? Vậy, Phượng Vũ trước mặt cao hứng này rốt cuộc là ai?

Tiểu Ngũ đã nói thế, bỗng dưng, đầu Phượng Vũ kia đột nhiên “Bồng” một tiếng như khói nhẹ bắn ra! Hách nghe bốn kích đen kịt lại truyền tới một âm thanh thần bí gần như còn xa mới gần, hắc hắc nói: “Tốt! Không thể tưởng được ngươi ở chung với cô ta một thời gian ngắn mà đã hiểu rõ cô ta như thế! Ngay cả ta vừa rồi dùng ảo giác do “Minh khí” biến thành cũng muốn cho ngươi xem phá! Xem nghiệp là bắt ngươi, ta cũng không thể không thật sự ra tay!”

Ồ? Hóa ra là Phượng Vũ vừa rồi chỉ là thanh âm thần bí này dùng “Minh khí” biến thành huyền tượng? Cái gì... cái gọi là... Minh khí? Cái danh hiệu này cực kỳ tà môn, chẳng lẽ người bắt giữ Tiểu Ngũ lại là một cao thủ tà phái?

Không! Trong lúc âm thanh thần bí này nói chuyện, tiểu ngũ bản mình lập tức biết người này là ai! Chỉ vì hần thanh âm chợt lóe, người của hần không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ không khỏi quay đầu lại nhìn, Tỳ Hưu liệu nhìn xuống...

Trời ạ! Rốt cuộc hắn cũng biết được ai muốn bắt hắn! Người phía sau hắn là...

Phụ thân của Phượng Vũ - Phượng! Ngọc! Kinh!

Thế tới khó lường; Phượng Ngọc Kinh tới từ danh môn chính phái, lại hiểu được vừa rồi võ công tà môn như ma như ảo kia! Nhưng vì sao hắn phải bắt giữ tiểu ngũ?

Nhưng từ từ Phượng Ngọc Kinh sau lưng Tiểu Ngũ nói: “Rất kỳ lạ, ta sẽ bắt ngươi? Thật ra trong lòng ta Phượng Vũ của con gái ta vẫn luôn là một cô con gái cực kỳ khó xử! Đáng tiếc, nỗi khổ tâm vì một số người đời không thể nào thông cảm, ta chỉ cố ra vẻ không biết!”

“Đứa nhỏ Phượng Vũ này kiếp này có thể gặp được ngươi. Thực sự là vận khí của nó! Tiếc nuôi duy nhất là bản thân nó đã là một kế hoạch vô cùng trọng yếu của chúng ta! Cho nên vận mệnh nó đã sớm quyết định...”

Phượng Ngọc Kinh nói tới môi, nhưng vẫn không thuật lại kế hoạch cực kỳ quan trọng mà hắn vừa nói ra. Hắn lại vô cùng vinh quang nói với Tiểu Ngũ: “Xin lỗi, ngươi vốn không liên quan gì tới chuyện này, nhưng ngươi đã liên lụy tới người khác, ta cũng tuyệt không thể để ngươi rời khỏi như vậy; ta, quyết định lợi dụng ngươi...”

“Ngươi ——”

“Vẫn là cam chịu số phận đi!”

Phượng Ngọc Kinh nói tới đây lại đột nhiên vung chưởng, bỏ cực nhanh về phía tiểu ngũ!

A...? Hắn... Hắn rốt cuộc muốn giết Tiểu Ngũ sao? Hắn muốn giết Tiểu Ngũ?

Vào lúc này, Tiểu Ngũ cuối cùng cũng hiểu được, thân thế sau lưng Phượng Vũ đáng thương, thì ra là một kế hoạch đáng sợ không thể tưởng tượng đang ẩn giấu!

Kế hoạch này chẳng những làm Phượng Ngọc Kinh tràn đầy tình thương với cha từ và mẹ, cũng không thể biểu lộ nửa phần biểu hiện với thân sinh con của mình! Hôm nay còn phải lợi dụng Tiểu Ngũ, một kẻ vô tội vô tình cuốn vào kế hoạch này!

Đáng tiếc, cho dù là Tiểu Ngũ hiện tại cũng có thể biết được kế hoạch này là vô dụng! Chỉ sợ hẳn không có cơ hội nói cho Phượng Vũ biết rồi!

Bàn tay không lồ vô tình vì Phượng Ngọc Kinh, đã âm âm bỏ tới trước mắt hắn...

Đến tốt cùng, tại thân thể phiêu linh của Phượng Vũ sau lưng, ẩn giấu kế hoạch kinh người gì đây?

Phượng Vũ, rốt cuộc là ai?

Tiểu Ngũ, lại là —— là ai?

Kiểm chương thứ chín thương tâm...

Cô Thanh ở trung hoang.

Không có ai thấp hương đến một bãi tha ma cô quạnh!

Trên đời này, có vô số người bái tế yên hương nơi mộ hoang, nhưng mà...

Nhà nàng ta không khùng bỏ bằng Trình Văn và muội tử chứng kiến...

Phần mộ cha mất của Trình Văn huynh muội, vốn được xây dựng cạnh cửa thôn một tượng Phật đá cực lớn. Bởi vì nơi ở của Nghiêm Phụ Lăng, không quá xa, cho nên lúc cùng muội tử của ông ấy đi tới chợ bán hàng ngày, thì mộ phụ cứ thuận đường mà đi thăm hỏi.

Thứ nhất là kỷ niệm và tôn trọng đối với lão nhân gia đã chết, thứ hai, cũng hy vọng cha mất trên trời có linh thiêng, có thể phù hộ cho toàn bộ Trình gia trên dưới bình an.

Chỉ là, từ mấy năm trước phụ mộ của bọn họ, đã không ngừng xuất hiện chuyện lạ...

Chuyện lạ đầu tiên, là cách mộ phụ bọn họ mấy trượng, trong vòng một đêm, bỗng nhiên nhiều ra một tòa... “Mộ mới”!

Vốn dĩ bởi vì không có chỗ nào giống tượng Phật đá, có những người khác thích làm mộ phần phụ cận, cũng không phải là chuyện lạ không làm được!

Kỳ lạ là, ngôi mộ mới này xây thô ráp dị thường đơn sơ, hơn nữa dĩ nhiên không có danh tự, chỉ khắc sâu ba chữ...

“Ta.”

“Dạ.”

“Mộ!”

“Ta... Mộ?” Trình Văn nhìn ba chữ khắc trên bia này, không khỏi ngẩn ngơ!

Muội tử Trình Văn cũng sững sờ nói: “Ca! Nếu trên tấm bia có khắc “Mộ của ta”, vậy... Trúch mộ chẳng phải là người mai táng ở dưới mộ sao? Hoặc là nằng ta, sau khi tự đào mộ mình, liền theo mình chôn sống ở trong mộ, để mình sống sờ sờ dưới mặt đất ” nă” chờ chết sao?”

Nghĩ đến đây, Trình Văn cùng muội tử không khỏi cảm thấy nghi hoặc, nguyên nhân là một người phải trải qua cái dạng thể lương tế gì, mới có thể thành tro bụi như thế, tự đào mộ tìm chết sao?

Tên tự đào hố chôn mình này rốt cuộc là nam hay nữ? Lại còn là một người như thế nào nữa?

Việc lạ ở tông môn thứ hai là sau khi ngôi mộ mới xuất hiện này lại xảy ra “Ngày thứ hai”!

Trình Văn cùng muội tử vĩnh viễn không thể quên, sau khi ngôi mộ mới không người này xuất hiện, hai huynh muội bọn họ lại như thường tiến về bái tế vong phụ, hai người liền phát hiện, bãi cỏ bốn phía mộ phụ lẫm, cùng với bãi cỏ cách đó mấy trượng, tất cả đều khô héo chết đi!

Không chỉ có như vậy, trên bãi cỏ chết héo, còn đầy rẫy vô số xương khô, chim thú và côn trùng! Trong chốc lát, trong phạm vi mười trượng xung quanh ngôi mộ mới kia, cùng hết tầm mắt là cỏ cây khô héo cùng với thi thể chim chóc, côn trùng, non nửa chút sinh cơ, thẳng -

Một tác! Mạn! Không! Lưu!

Huynh muội Trình Văn còn đồng thời cảm thấy, một cảm giác khiến người ta rất bất an phát ra từ ngôi mộ mới cách đó không xa!

Đó là một cảm giác thương tâm khiến người ta hít thở không thông!

Hai người lập tức minh bạch, vì cái gì trong phương viên mười trượng “Cỏ thú đều diệt!”

Bởi vì, sự thương tâm khiến người ta cảm thấy hít thở không thông kia, giống như người dưới mộ cho dù thi thể của mình được chôn hoang, nhưng vẫn có phần “ý” khó bình định!

Cho nên cho dù thi thể kia đã hàm hận cửu tuyền, nhưng oán khí còn lại vẫn nồng đậm đến mức đủ để làm cho vạn vật trong phương viên mười trượng đồng thời “Đồng buồn” cùng với nó! “Đồng thương”!” Đồng buồn!

“Cùng nhau chết”!

Cho dù dưới mộ “nàng” hoặc “nàng” đã chết, cũng muốn cùng chết với nàng!

A, hai huynh muội Trình Văn mặc dù cảm thấy dưới ngôi mộ mới, mơ hồ phát ra cổ cảm giác thương tâm bức nhân này, hai người bọn họ y nguyên không rõ, tại sao sau khi rên có thể phát ra bi thương đáng sợ như thế?

Chẳng lẽ... cho dù người kia đã tự chôn cô mộ, nhưng vẫn chưa “chết”?

Không có khả năng! Hai huynh muội Trình Văn muốn đến nơi này, không khỏi nổi lên một trận hàn ý thấu tâm!

Thiên địa nhân gian, chúng sinh Tam Giới, không người nào có thể tự chôn dưới đất mà không chết! Trừ phi người tự chôn xuống, phi phi không phải Thần!

Tức là Thánh!

Vì vậy bắt đầu từ ngày đó, hai huynh muội Trình Văn vẫn luôn tồn tại bí ẩn này. Bọn họ càng thêm tò mò về thân phận của người dưới mộ này.

Mà cảm giác đau thương khiến người ta cứng lại kia từ đầu đến cuối vẫn không hề biến mất! Mỗi một lần bọn họ bái kiến Vong phụ, lại còn cảm thấy dưới ngôi mộ mới kia tỏa ra vô cùng bi thương, trong phương viên mười trượng xung quanh ngôi mộ vẫn là thảo thú khó sống...

Trước kia, hai huynh muội hần cũng bắt đầu đào ra ngôi mộ quái dị kia, vừa nhìn vào ý niệm bên trong, đáng tiếc cuối cùng vẫn không có phần dũng khí này, chỉ vì bọn hần cũng

không dám chắc, lúc đào ra ngôi mộ quái dị kia, sẽ thật sự có một đám quỷ hồn oán hận khó mà bình ra, tùy thời trả thù nhân gian!

Nếu trên bia mộ có khắc “Mộ ta”, vậy mộ “ta” này rốt cuộc là ai?

Cuộc sống trôi qua trong sự tò mò và sợ hãi, chớp mắt lại qua mấy năm.

Huynh muội Trình Văn từ đầu đến cuối đều không dám đào mộ. Nhưng bọn họ thật sự có duyên với người dưới mộ kia!

Ngay vào ngày hôm đó, khi bọn họ vẫn còn nơm nớp lo sợ tiến đến bái tế vong thì hai người cuối cùng cũng gặp được một chuyện khiến bọn họ suốt đời khó quên...

Ngày hôm đó, chính là “Thần thoại võ lâm” vô danh kia, “Ngày thứ hai mươi lăm” sau khi giang hồ ly kỳ mất tích!

Mưa lớn kia càng thêm thê lương lạ thường, liên tục tí tách vang lên không ngừng, tựa như một đầu oan hồn cố hết sức kêu thảm thiết, không muốn cho nhân gian có chút an bình.

Huynh muội Trình Văn vốn không muốn ra ngoài vào ngày mưa to này, thế nhưng mỗi ngày tế vong cha đã thành thói quen, không đi cũng khó mà an tâm. Cuối cùng không phải là quyết định như thường đến phần mộ cha nhìn xem sao.

Ai ngờ không đi vẫn, ngay sau khi chống đỡ mộ phụ, hai người lập tức phát hiện một chuyện khiến bọn họ vô cùng tức giận!

Phần mộ cha mất của bọn họ, thành linh...

Bị cắt thành hai nửa!

Nói cha phận bọn họ bị chia làm hai nửa, thật sự chưa đủ, chỉ là không biết như thế nào, lăng mộ của người mất bọn họ, từ trên đỉnh một bia mộ, ở giữa lại lộ ra một khe hở sâu, thoáng như một người đầu được bổ mạnh về phía trước!

“Sao... sẽ... như vậy?”

Trình Văn muội nhìn thấy mộ phụ Lăng bị hủy, không khỏi kinh sợ, vội vàng tiến lên xem xét, lập tức nói: “Ca! Cho dù lấy búa sắc bén nhất, nắm ở trên tay... thợ thủ công cường

trắng nhất, cũng đứt không được... Từ trong đó bổ xuống một cái vết nứt sâu hoắm như thế! Không biết... Là ai làm?”

Trình Văn mặc dù không hiểu võ học, chỉ nhìn sự việc cũng vô cùng tinh tế, nhưng thấy y nhìn kĩ khe hở Vong phụ lẳng mộ một lúc lâu, rốt cuộc khó có thể tin mà nói: “Cái khe này người cắt cũng không đoạn tuyệt, rõ ràng bị người dùng lợi khí... đem lẳng mộ thoảng một phát phá thành hai nửa! Nhưng... Trên đời... Thực sự có người... có thể có khí lực lớn đến như vậy sao?”

Đáp án có lẽ còn kinh khủng hơn cả Trình Văn huynh muội nghĩ. Bởi vì, người chặt xác phần mộ cha họ làm hai, cũng có thể căn bản không dùng bất kỳ vũ khí gì, thậm chí căn bản không có...

Ra tay!

Ngay lúc hai huynh muội Trình Văn mờ mịt không biết phải làm gì cho phải thì Minh Địa, hai người đều nghe thấy một trận thanh âm rất kì quái!

“Phốc phốc phốc! phốc phốc...”

“Phốc phốc phốc!”

Âm thanh càng truyền càng lớn, thậm chí trong mưa to, cả hai huynh muội Trình Văn cũng nghe được rõ tiếng vọng tới từ đâu!

Thanh âm thình lình truyền ra từ ngôi mộ quái dị “mường mộ” kia...

Huynh muội Trình Văn sau đó lập tức hiểu ra, trận trận quái thanh “Phốc phốc” này, dĩ nhiên là từng trận...

Tiếng tim đập vang lên!

Ông a! Người bên dưới tòa quái mộ kia đã mai táng mấy năm thì làm sao có khả năng... Phát ra tiếng tim đập thình thịch đến thế?

Hơn nữa, ngay lúc huynh muội Trình Văn nghe ra đây là tiếng tim đập, bọn họ cũng lập tức minh bạch, rốt cuộc là cái gì một phá Mộ phụ của bọn họ thành hai, chính là...

Tiếng tim đập trận này!

Thanh âm tim trong trận này không những vang dội đến mức có thể nghe thấy rõ ràng trong mưa, mà còn mạnh mẽ cực độ! Huynh muội Trình Văn nghe thấy tiếng tim đập mỗi lần vang lên một cái, trận “Phốc phốc” kia lại mạnh mẽ như trọng chùy, chấn động khiến mọi vật xung quanh đều lộ ra vết rách!

Đất nứt rồi! Thụ nứt! Mộ liệt!

Ngay cả tấm lòng huynh muội Trình Văn, thiếu chút nữa bị dọa cho rách mặt!

Thậm chí vị Cự Phật đang an tọa cách đó không xa cũng khó may mắn thoát khỏi, Phật nhãn hiền hòa, thành linh cũng “tặc” một tiếng, làm trận trận tiếng tim đập mạnh mẽ khủng bố kia chấn động đến mức tuôn ra hai vệt nước mắt sâu sắc!

Cứ như chư thiên thiện thần của ba ngàn đại thiên thế giới cửu thiên trong cửu Thiên thập Địa cũng là một cường giả siêu cấp sắp từ địa ngục trở về chốn hồng trần, mà bọn họ lại sợ đến mức rơi lệ...

Mà huynh muội Trình Văn bị tiếng tim đập khủng bố kia dọa sợ kinh tâm động phách, còn chưa kịp bình ổn tâm thần, bỗng dưng hai người nghe thấy một tiếng gầm trầm đục như quỷ thần bị thương, tiếp theo lại là “Ầm” một tiếng!

Thiên... A! Ngồi mộ quái dị có khắc “Mộ của ta” kia thành linh tuôn ra một đạo âm thanh vang vọng trời cao, oanh tán mưa to, toàn bộ mộ phần lập tức nổ tung! Ở dưới mộ cứng rắn phá vỡ, càng có một cái bóng người khôi ngô, phá lên trên, còn có một mặt từ dưới mộ ngòl dậy, một mặt hướng lên trời kêu to! Tiếng gào dữ tợn...

“Ta... ta trở về - - đến - “

Không sai! Hắc “hắc” đã trở về “hắc” rồi! “hắc” thật sự trở lại rồi!

Trải qua một trận không vui và không ngủ không dứt, “hắc” kinh thế cái thế, rốt cuộc cũng trở lại nhân gian “hắc” vốn đã không muốn đối mặt này!

Hơn nữa “Hắc” vừa trở về nhân gian bao la này, đã lập tức tung người nhảy lên trên cự Phật chương kia, ngạo nghễ nghênh đón mưa gió đầy trời, ngẫm nhiên như một người đã tồn tại ở giữa thiên địa từ lâu – Thánh!

Đúng vậy! Tuy Thánh Giả thua, nhưng “hắn” vẫn là Thánh Nhân!

Chỉ vì hồng trần tục thế, đa số phàm phu, “hắn” “Dù bại trong tay một người, nhưng vẫn vượt qua trăm vạn, ngàn vạn, vạn mê man chúng sinh! Hắn không ngờ lại nổi bật như vậy: “Chỉ một nhà này, độc nhất vô nhị!

“Hắn” từ ngôi mộ rách nát này chính là vị “Y thảm bại dưới kiếm vô danh mấy năm trước, ản hận chôn vùi không biết bao lâu...

Kiểm!

Thánh Nhân!

Trình Văn cùng muội tử kia quả thực trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng được dưới mộ lại có một cái mặt mũi tràn đầy tang thương, một đầu tóc bạc tung bay khỏi phần mộ, hơn nữa thân thể như Thần Phật phi thăng, nhảy lên Phật chưởng cao mười trượng, chuyện này... thật sự có khả năng sao?

Rốt cuộc hắn là người hay quỷ?

Mặc dù huynh muội Trình Văn rất muốn biết đáp án, Kiếm Thánh kiêu ngạo đứng ở trên Phật chưởng cũng không cho bọn hắn bất cứ cơ hội nào đặt câu hỏi, nhưng nghe Kiếm Thánh hơi định thần, lại hướng lên trời mà quát hỏi: “Mấy năm...! Trời! Bản Kiếm Thánh rồi... Đã ngủ dưới mộ suốt mấy năm, ta thật sự không muốn tỉnh lại đối mặt với nhân gian này! Trời! Ngươi vì sao vẫn muốn ta tỉnh lại đối mặt với sự thống khổ của trận chiến kia?”

“Thiên... Ngươi rốt cuộc là... “

“Vì cái gì?”

Đúng rồi! Từ khi Kiếm Thánh mấy năm trước thảm bại trong tay vô danh, kiếm của hắn, cả thể gian vô song, đã ảm đạm thất sắc, cái kiếm tâm mà hắn thề trở thành thiên hạ đệ nhất kia cũng đã tử tâm!

Hắn, căn bản đã không còn mặt mũi nào mà đối mặt với giang hồ nữa! Cho nên mới tìm nơi vắng vẻ này tự đào hố chôn mình!

Chỉ vì từ nay về sau, hắn muốn chôn kiếm! Chôn hận! hận!

Ta!

Hắn tình nguyện hóa thành luồng kiếm hồn tiếp theo của mộ phần hoang đại thống hận khó phát huy!

Nhưng mà lòng hắn đã chết, làm sao ông trời lại muốn đem hắn từ trong địa ngục vĩnh viễn ngủ say băng lãnh gọi về nhân gian?

Vì sao không thể để hắn ôm nỗi nhục và trầm hận đã chiến bại một mình, nằm im dưới mộ lạnh lẽo kia mà ngủ khắp thiên thu vạn thế, mãi tới khi hắn chết đi, hài cốt rịn lên cửu tuyền?

Ngay lúc tiếng oán trời hỏi đất của Kiếm Thánh trong nháy mắt, hắn bỗng giật mình hiểu vì mình mà đã tỉnh lại!

Bởi vì hắn bỗng nhiên cảm thấy, có một cỗ cảm giác mất mát đang từ trong lòng hắn, lộ ra lục phủ ngũ tạng của hắn, hắn càng lập tức hiểu được, nguyên lai cũng không phải là ông trời cố ý đem hắn từ trong giấc ngủ say tỉnh lại...

Đó là bởi vì cảm giác thất lạc vô biên!

Một cảm giác càng ngày càng không thể cảm nhận được sự tồn tại của kẻ địch, sắp mất đi duy nhất trên đời —— cảm giác mất mát của đối thủ tốt!

Mà cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, làm cho Kiếm Thánh vốn đang mê loạn trở nên mê loạn, nhưng thấy hai mắt hắn một mảnh ngẫu nhiên, lại ngửa mặt lên trời thì thào tự nói:

“Sao... sẽ... Như này... Sao? Sao lại... như thế?”

“Ta... là... Hà... Càng về... Càng không... cảm giác sự tồn tại của...” Hắn... cái cỗ mà ngay cả ta cũng hồ thẹn không bằng... Hạo Nhiên kiếm khí, vì sao ta... đã hoàn toàn không cảm giác được? Khó khăn... Đạo...”

“Hắn... đã... chết rồi?”

Trong lời nói của hắn chỉ “hắn”, đương nhiên chính là cái kia tiên tử vĩnh viễn sẽ không tin tưởng sẽ đánh bại chính mình “Thần thoại”, nhưng Thính Kiếm Thánh lại hướng lên trời lắc đầu kêu to:

“Không...! Có thể hắn... tuyệt đối không có khả năng... Chết! Ngày đó hắn bại ta... Cảnh giới cực cao, trong vòng mười

năm giang hồ tuyệt đối không có người nào có thể đánh bại hấn, cho dù là ta... dù có muốn khổ tu luyện mười năm, cũng chưa chắc có thể!”

“Hấn... Nhất định chỉ vì một số duyên cớ nào đó mà thôi, mới có thể... đột nhiên làm hao mòn kiếm khí! Hấn, nhất định còn đang ở nhân gian!”

Thật không hổ là kẻ thù thật sự của võ lâm! Có lẽ người hiểu rõ tất cả thân thoại nhất cũng chỉ có thể - hấn!

Kiểm Thánh đang ngơ ngác hỗn loạn liền quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn tượng đá cự Phật mà mình đang đứng, càng bắt đầu gần từng chữ một, nghiêng răng nghiêng lợi quát:

“Trời! Các ngươi muốn lừa ta?”

“Ngươi cố ý sắp xếp lại cho hấn gặp phải chuyện không hề bình thường mà tạm thời mất đi kiếm khí cái thế?”

“Làm ta tưởng rằng hấn thật sự đã chết? Làm ta từ bỏ chấp nhất trong địa ngục lạnh như băng, không nghĩ tới có một ngày sẽ tìm hấn quyết tử chiến?”

“Trời! Vậy bản thánh lập tức nói cho ngươi...”

“Không, có - đó —— dung —— dịch!”

Chữ “Dịch” vừa ra, Kiếm Thánh đột nhiên giơ cao Vô Song Thần Kiếm của hấn, trở tay liền bỏ thẳng về Cự Phật phía sau!

Chỉ vì trước nay hấn luôn là Sát Thần! Gặp Phật giết Phật! Hiện giờ lại càng lừa gạt tất cả Thiên Địa Thần Phật của hấn, cũng nhất định phải...

Thịt nát xương tan!

“Ầm” một tiếng nổ vang trời! Thức này của hấn có thể cắt ngang trời, một kiếm kinh thế của ba giới Thần, bất ngờ đập nát vị cự Phật này thành trăm vạn khối đá vụn!

Trong khoảnh khắc đá vụn trải ra, dày đặc như mưa, thậm chí so với mưa to gió lớn đầy trời càng kín không lọt sáng!

Thức Thánh giả chi kiếm thật cuồng mãnh bá liệt! Một kiếm qua đi, tượng Phật của Diệt Nguyên Toàn Thi cũng ngao nghễ hạ xuống! Nhưng hấn xem ra vẫn chưa hết bi phần cùng oán

hận đối với “Thiên” trong lòng! Chỉ thấy hắn lại đột nhiên hướng lên trời gầm lên:

“Trời! Nhìn thấy chưa? Cho dù ngươi cố gắng muốn ta hết hy vọng, hay là ngăn không được ta! Bây giờ ta liền đi ra ngoài tìm hắn! Ta muốn... giết cho ngươi xem!”

Giết cho... “Thiên” nhìn?

Đúng vậy! Ngủ dưới mộ cả hơn một ngàn ngày đêm không có mặt trăng ánh sao, Kiếm Thánh cũng cảm thấy nhọc nhãng vô cùng, theo thời gian qua đã bị mài mòn hầu như không còn, ngược lại chấp niệm và thống hận lại càng ngày càng tăng!

Không có đường oán trời, hận không thể không đi, trong lòng hắn tràn đầy bị phản oán hận, lại giận lây sang vô danh!

Hắn thề phải giết hắn! Chỉ vì một ngày vô danh không chết, Kiếm Thánh Tướng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được phần sỉ nhục chiến bại kia của mình! Thậm chí không cách nào quên sự sỉ nhục và khâm phục của thiên địa đối với hắn!

Chỉ có thể chân chính giết chết Vô Danh, trái tim của Kiếm Thánh, gào được sự giải thoát lớn nhất!

Nhưng cho dù kiếm khí trong thần thoại bị hao mòn, dùng sức mạnh dưới mắt Kiếm Thánh, nhưng có thể tiêu diệt thần thoại hay không?

Không biết! Ai cũng không dám khẳng định, rốt cuộc giờ phút này Kiếm Thánh có bản lĩnh như vậy hay không!

Chỉ biết, ngay thời điểm Kiếm Thánh hướng lên trời gầm thét, người của hắn cũng từ dưới đất phi thẳng lên, muốn lập tức rời đi, mà mặt đất trong phạm vi hai mươi trượng dưới chân thành linh hướng về phía hắn phi thẳng, “Ầm ầm” một tiếng sụp đổ phía dưới!

Chỉ một thoáng toàn bộ nghĩa trang lại lún sâu xuống ba trượng, phẳng phất theo sự phẫn nộ của Kiếm Thánh mà rời đi, tất cả khu mộ đã không cần thiết với hắn nữa!

Cứ để chúng nó rớt xuống địa ngục đi!

Không chỉ trong phạm vi hai mươi trượng mặt đất, nghĩa trang, phát toái tứ tề rơi xuống địa ngục, ngay cả đôi huynh muội Trình Văn lúc này cũng bị lún xuống theo!

Kỳ lạ là hai huynh muội bọn họ không vì thân hình hạ xuống mà kinh hô điên cuồng, ngược lại ngậy ra như phồng, nhẵn cầu vẫn không nhúc nhích...

Thì ra là, khi hai người còn đang phần nộ hỏi Thương Thiên, đã sớm bị tiếng kêu điên cuồng của Kiếm Thánh ngay cả Thần Phật kia nghe thấy, cũng phải run sợ, chân động đến tận lục phủ ngũ tạng, toàn bộ nát bấy, đã “Tâm nát” tại chỗ! “Hồn liệt”! Khí tuyệt bỏ mình!

Đây chính là công lực mới nhất của Kiếm Thánh ở dưới mộ mấy năm, không giờ khắc nào đều lấy “Ôn”, “Oán”, “Nán”, “Tức” bốn tình thúc dục mới nhất!

Mà phần công lực khủng bố này đủ để khiến người ta tâm hồn câu đoạn, cho dù thần thoại trước giờ đã mất đi kiếm khí, tin tưởng cũng phải tổn một phen công phu ứng phó, huống chi, giờ phút này thần thoại của mình...

Trong gió, trong mưa, kiếm thánh lơ mờ truyền đến ở một mặt phi nhanh phát ra trầm ngâm, tiếng không ngâm kia lại là một bài từ, thê lương kháng cự nói tiếng buồn thê lương cùng tâm âm thanh của Kiếm Thánh mấy năm qua:

“Chỉ hận kiếm không thể quay phim, kiếm oán trách khó tả!
Chỉ có găm lên trời, lại hỏi ông trời!

Duyên Hà Kiếm Bá một đời, cuối cùng còn lại hơn ngàn cổ...

Nghĩa? Khó? Bình....”

Không sai! Chính vì ý khó bình, cho nên Kiếm Thánh mới không tiếc từ Địa Ngục trở về tìm Vô Danh!

Cũng chính vì ba chữ “ý bất bình” này, Kiếm Thánh tự chôn cô mộ mấy năm còn từ trong đó ngộ ra một thức kiếm pháp ngoài hai mươi một kiếm pháp của thánh linh! Thức kiếm pháp này liền gọi là —

Ý! Khó! Bình!

Nhưng mà, Kiếm Thánh lại cho sát ý vô danh vào trong, muốn ở trong biển người mê mông tìm ra một cái thần thoại toàn thân không có kiếm khí, khuôn mặt khó nhận ra, chỉ sợ cũng không phải chuyện dễ, nhưng!

Kiểm Thánh, nhất định có năng lực có thể khiến thần thoại Yên Yên không còn tìm ra!

Vì trên đời này khó thoát khỏi, cho dù đã chôn một mộ cô, nhưng vẫn phải hết hơi thở...

Kiểm! Hồn!

Phật châu đang động.

Đôi mi “hắn” cũng động.

Chỉ vì lòng “hắn” đang động!

“Y” Tâm động, không phải bởi vì vẻ đẹp trước mắt không ngăn được, càng không phải bởi vì có lòng dạ xấu hổ mà thêm rượu thịt người khác!

Mà là bởi vì, cùng thời điểm Kiểm Thánh phá mộ rời đi, tại Thần Châu bên kia hướng “hắn”, bỗng dưng cũng cảm thấy xa xa biến hóa của Kiểm Thánh!

Hơn nữa, “miệng châu” trong tay hắn cũng “bụp” một tiếng đứt thành hai đoạn! Lập tức rơi đầy đất!

“Hắn” đúng là bằng hữu thân thiết nhất trong thần thoại.

Áo trắng không giả!

Chỉ thấy Bất Hư Chính ngồi một mình dưới tàng cây ở trước cửa Di Di Ân Tự, nhìn thật. Xem ra hắn so với mấy năm trước lần gặp Vô Danh đã ổn trọng thành thực gấp mấy lần, trong đôi mắt ẩn giấu trí tuệ, lại càng sâu không lường được, khiến cho người không thể đoán được đáy lòng hắn đang suy nghĩ cái gì!

Mà giờ phút này, hắn vốn vẫn ngồi dưới tàng cây đợi Long Vô sử kia mai một tụng kinh cầu khẩn, thế nhưng vạn liệu không đến, thành lời ca tụng hết rồi, thì tràng hạt trong tay sẽ bị cắt thành từng khúc!

“Tâm động! Châu Đoạn! Cực hung chi triệu triệu!” Bất Hư nhìn hạt niệm châu rơi đầy đất, trên mặt không có nửa điểm thất tình lục dục, người cũng có chút động dung!

Phảng phất, với tu vi đạo hạnh trước mắt của hắn, đã có thể nhìn ra nguyên nhân niệm châu đột nhiên đứt thành từng khúc, càng có thể cảm ứng Kiểm Thánh ở ngoài ngàn dặm, mang

theo oán niệm người trong thôn có thể ngăn cản trở về nhân gian! Nhưng nghe người ta bùi ngùi thở dài nói: “Ài...”

“Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi hồng trần tục thế gian tuế nguyệt, Kiếm Thánh, lực lượng của ngươi, lại kinh khủng hơn so với trước...”

“Bởi vậy có thể biết, ngươi, hao tổn nóng lạnh chín năm, ngươi lại vẫn không hiểu? Ngươi, vẫn đối với hấn...”

“Chết không thôi?”

“Ngươi có biết, cho dù ngươi đã trở nên càng thêm khủng bố, nhưng đồng thời khi ngươi trở nên mạnh mẽ cũng phải kinh khủng gấp bội so với ngươi không?”

“Ngươi, thủy chung vẫn không thắng được hấn! Mặc dù giờ phút này ta dùng hết khả năng, cũng chỉ có thể cảm thấy kiếm khí hấn tồn tại trên đời yếu ớt dị thường, nhưng cũng không biểu thị, ngươi liền có thể đánh bại hấn, bởi vì...”

“Khi còn sống sư phụ ta, Tăng Hoàng từng dùng “Chiếu Tâm Kính” để xem cuộc đời của ông ta, còn từng đưa Vận Mệnh kết sinh của ông ta trước khi viên tịch, lưu thư nói cho ta biết.”

“Cho nên, ta đã sớm biết vận mệnh của hấn, bây giờ hấn đột nhiên đột kích võ lâm, chỉ vì trời cao muốn dựa vào hấn để phóng thích một vị thần bất thể, thành tựu một người nghèo cả đời cũng sẽ trung thành đi theo người đáng thương như hấn...”

“Cho nên, Kiếm Thánh à Kiếm Thánh, tại thời khắc này, ngươi lại muốn tìm ra hấn và ngươi phân cao thấp?”

“Ngươi, tội tình gì nhất định phải làm khó kẻ mạnh? Cũng...”

“Khó mà vì chính mình?”

“Ài...”

Cái gì... Thế sao? Nguyên lai Bất Hư sư phụ “Tăng Hoàng” ở thời kỳ viên tịch, từng viết thần thoại cho Vận Mệnh một đời nói cho hấn biết không uổng?

Cái kia, khó trách tự nhiên vô danh giang hồ mai danh ẩn tích, mấy bụi bặm bạn tốt xem ra không có nửa phần lo lắng, có lẽ hoàn toàn bởi vì, hấn đã biết kết cục cuối cùng của thần thoại

lần mất tích này, thậm chí còn biết thần thoại hạ thân ở nơi nào?

Hắn cũng không nói hành tung vô danh vào lúc này cho Long Vương, Quỷ Hồ, vì an bài thần thoại trong mệnh mà muốn trở thành một người đáng thương.

Chỉ không biết, người đáng thương mà Vận Mệnh sắp xếp thần thoại thành tựu kia, liệu có phải là người kia...

Nàng?

Kế hoạch bí mật của Chương thứ mười...

Giữa lúc Kiếm Thánh phá mộ trở về nhân gian, không thiếu tổn thương than hồng phân tranh, nơi này, cũng có một người đang vì một cái “chân tướng” thật sự chấn kinh sâu!

Cái này khiếp sợ thật sâu chính là vì không muốn lại chịu khổ rèn luyện Phượng Vũ mà âm thầm ly khai...

“Tiểu ngũ”!

Tiểu Ngũ thế khó đoán được, thân thể đáng thương sau Phượng Vũ, lại có một “chân tướng” ngay chính chính nàng cũng không biết!”

Nàng, lại là một kế hoạch vô cùng trọng yếu của phụ thân Phượng Vương Kinh ——!

Mà càng dạy Tiểu Ngũ kinh hãi là vì đạt được kế hoạch này, Phượng Ngọc Kinh và hai đứa con trai của hắn tuy lòng đầy căm ghét Phượng Vũ, nhưng nhiều năm qua cũng không dám biểu lộ chút nào!

Không chỉ có vậy, Phượng Ngọc Kinh còn định lợi dụng kẻ vô tội Tiểu Ngũ trong lúc vô ý rơi vào vòng xoáy. Hắn không tiếc cơn mưa đêm ập tới đuổi theo Tiểu Ngũ, càng khoa tay vung lên, bỏ nhanh về phía Thiên Linh Tật của Tiểu Ngũ!

Kinh chương lâm môn, toàn thân nhìn ra Tiểu Ngũ giống như không có nửa phần lực lượng, không thể tránh né được! Hắn không hiểu, vì sao Phượng Ngọc Kinh nói muốn lợi dụng hắn, lúc này lại muốn đánh Thiên Linh của hắn một lần nữa?

Rốt cuộc, Phượng Vương Kinh muốn thế nào lại lợi dụng hắn để tạo dựng kế hoạch cho hắn?

Tiểu Ngũ đã không cách nào suy nghĩ tiếp nữa, bởi vì sức mạnh của Phượng Ngọc Kinh nằm trong điện quang hỏa thạch mà hắn đang suy nghĩ, giết tới trước mắt chỉ trong gang tấc! Hắn cũng không rảnh để lo lắng cho an nguy của chính mình!

Hắn chỉ đang lo lắng - Phượng Vũ!

Nữ hài dũng cảm vốn nên vì sự đáng thương của mình mà rơi lệ, lại không dễ dàng nhận thua, thậm chí còn không dễ rơi lệ. Nàng vẫn ngơ ngác không biết mình cả đời này đã rơi vào kế hoạch hờ hững không rõ. Nàng vẫn luôn mơ mơ hồ hồ!

Không! Tiểu Ngũ thực sự không muốn Phượng Vũ sống trong số mệnh bị người khác sắp đặt! Tuy hắn không rõ vì sao mình lại quan tâm đến Phượng Vũ như vậy, nhưng hắn nhất định phải nói cho Phượng Vũ tất cả những gì hắn biết! Cho dù bây giờ hắn cũng rất ít hiểu biết!

Nhưng phải nói hết mọi chuyện cho Phượng Vũ, hắn nhất định phải né được trọng chương của Phượng Ngọc Kinh trước mắt, mới có thể trở về gặp Phượng Vũ một lần.

Nhưng, có thể ư?

Chương lực của Phượng Ngọc Kinh giờ phút này đã mang theo thể sấm sét, bổ tới trước một tấc năm ngày. Cho dù Tiểu Ngũ có thân thủ nhanh tuyệt nhân hoàn, hắn cũng tuyệt đối không thể tránh né!

Nhưng mà, có thể hắn không cần né tránh làm gì! Bởi vì...

Một chuyện lạ đột nhiên xảy ra!

“Rầm” một tiếng vang thật lớn! Kinh chương Phượng Ngọc Kinh rốt cục đánh trúng linh hồn năm ngày! Tiếng vang nhỏ năm ngàn linh chương bắn ra, quả thực chấn động đến mức người ta muốn toái tâm đoạn hồn!

Thế nhưng là, kỳ tích địa, trong chiêu này Tiểu Ngũ lại không lập tức đoạn hồn!

Chỉ vì trong nháy mắt, tiểu ngũ linh chương không biết như thế nào, hắn chợt cảm thấy toàn thân mình lại có một đạo lực lượng đang cấp tốc vận chuyển, giống như trong cơ thể hắn một mực ẩn giấu một cỗ lực lượng ngay cả chính hắn cũng

không biết. Có thể so với Thiên cái thể lực lượng chính bởi vì hấn gặp phải nguy hiểm, dồn dập như nước lũ nổi lên!

Mà khi Phượng Ngọc Kinh phát hiện trong cơ thể tiểu Ngũ có một luồng sức mạnh chống lại bàn tay kia, hấn định rút chưởng cũng đã quá muộn! Tuy hấn đã bổ trúng tiểu ngũ linh, nhưng giống như vô thượng Thần Phật đánh trúng cao thủ cấp bậc như hấn vẫn không có tư cách đối kháng, lại như đánh vào võ lâm đương kim - không ai bằng -

Cao nhất! Thực! Có lý!

Đúng vậy! Hấn là thần trên giang hồ! Hấn là phật mà võ yếu! Thậm chí hấn còn là chân lý duy nhất trên đời này! Chỉ vì ở nhân gian nhược nhục có thể cường thực, mạnh nhất thường thường là chân lý vĩnh hằng! Đó chẳng phải là...?

“Thần... Giả... Giả... mạnh nhất... Kiếm...khí?” Mặc dù thần sắc Phượng Ngọc Kinh biến đổi, nhưng dường như lúc này Tiểu Ngũ chưa bùng phát ra một lực lượng thần nhân mà cảm thấy ngoài ý muốn! Chỉ có điều, hình như hấn cũng không nghĩ tới lực lượng Tiểu Ngũ bộc phát, lại xuất thần nhập hóa như vậy!

Tiểu Ngũ giờ phút này bộc phát lực lượng hùng kỳ, thỉnh linh đánh trúng chưởng pháp linh hoạt của hấn “Ba” một tiếng đánh văng hấn ra! Toàn thân Phượng Ngọc Kinh căng như bị thiên kiếm vạn đao cắt, cắt quần áo hấn tan nát ngay tại chỗ, da thịt trắng xóa!

Không chỉ có thế, lực lượng vô hình này còn ép lui Phượng Ngọc Kinh mười trượng, liên hoàn đụng gãy hơn mười cây cổ thụ che trời, bay thẳng đến một lá cây dừng lại, chỉ chốc lát tiếng cây gãy “bị chạm” vang vọng trời cao, che trời càng là huyết hoa nơi khóe miệng Phượng Ngọc Kinh phun như điên!

Xem ra công lực đã mạnh tới mức có thể vào Thập Đại Môn Phái giang hồ là Phượng Ngọc Kinh, so sánh với sức mạnh điên cuồng bộc phát của Tiểu Ngũ lúc này, vẫn có một đoạn khoảng cách cho dù hấn có khổ luyện mấy chục năm nữa cũng không cách nào đuổi kịp!

Thoáng thấy mình giữa lúc nguy cấp lại có thể bộc phát lực phá hoại kinh thể hải tặc, Tiểu Ngũ vô cùng khiếp sợ, sững sờ

lắm lắm: “Ta... Vì sao... Ta... có... Có... Một cổ... Một cổ... Lực lượng đáng sợ như vậy? Lực lượng dưới mặt máu của ta... Chân ngã, đây... Là... Là ai?”

Phượng Ngọc Kinh bị đuổi lui mười trượng mới miễn cưỡng đứng vững, một mặt lau vết máu nơi khóe miệng, một mặt quý dị nhìn Tiểu Ngũ nói: “Tuy rằng ta đã sớm đoán biết người có thể là ai, nhưng đối với ta người là ai cũng không có nhiều khác biệt! Ta chỉ muốn lợi dụng kế hoạch thúc đẩy ta vào người Phượng Vũ...”

“Không...” Tiểu Ngũ nghe vậy còn không kịp hỏi mình là ai, lại khản trương hô to:

“Chỉ cần có tiểu ngũ lão, quyết sẽ không để cho người bất lợi đối với Phượng Vũ cô nương!”

“Người là cha đẻ của nàng, vì sao phải đối xử với nữ nhi của mình như thế?”

Không biết là Tiểu Ngũ thực sự quan tâm Phượng Vũ, hay là vì nguyên nhân gì khác, Tiểu Ngũ trong lúc nói chuyện vậy mà hăng hái nhào về phía Phượng Ngọc Kinh. Phượng Ngọc Kinh thấy thế, hai mắt lại lộ ra một chút đau thương, buồn bã cười nói: “Tiểu Ngũ, ta thực sự rất cảm kích người quan tâm tới con gái ta như thế, đáng tiếc... Vận mệnh của Vũ Nhi, thời khắc nàng sinh ra đã định! Còn nữa, người chắc chắn kế hoạch của ta bất lợi đối với cô ta thật sao?”

“Còn một chuyện, chính là cô tưởng mình vẫn còn sức mạnh...”

“Có thể ngăn cản ta không?”

Phượng Ngọc Kinh vừa nói xong, Tiểu Ngũ đang lao về phía hắn đột nhiên ngẩn ra, không hiểu vì sao hắn lại nói như vậy! Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu được!

Hắn bỗng dừng cảm thấy trong đầu quay cuồng, toàn thân càng thêm bủn rủn vô lực, hắn còn chưa kịp nhào tới gần Phượng Ngọc Kinh một trượng đã “Phốc” một tiếng, không thể chống đỡ nô bộc rơi xuống đất được!

“Sao... Sẽ... thế này... hình dạng...” Tiểu Ngũ muốn gắng gượng chống đỡ nhưng da thịt hai mắt càng lúc càng nặng, rốt cuộc hắn hoàn toàn ngất xỉu!

Phượng Ngọc Kinh nhìn Tiểu Ngũ bị té xỉu trên mặt đất, phảng phất như giờ phút này mới thật sự buông lỏng một hơi, hần lăm bầm một mình: “Tốt... hiêm! Tuyệt thể thần kiếm bị phong ấn, thủy chung vẫn là tuyệt thể thần kiếm không phải người phạm có thể địch nổi!”

“Nếu không phải đúng lúc ta bỏ thiên linh chương kia của hần, sớm đã quán đầy “Thiên hồn kinh” có thể chui ngập đầu kẻ địch, chỉ sợ... Thật không dễ làm hần ngã xuống!”

Phượng Ngọc Kinh nói tới đây, lá cỏ phía sau hần đột nhiên truyền ra một âm thanh thần bí, đáp lại hần: “Ừm! Hần đúng là thần giả kiếm trung hiêm thấy!”

“Vừa rồi hần không tự chủ được bộc phát lực lượng, nếu ta không kịp thời ở trong lá cây dốc hết toàn lực, lấy song chương âm thầm chống đỡ sau lưng người, ngạnh sinh ngăn cản người bay lui, chỉ sợ...”

“Người bây giờ đã ở xa hơn mười trượng!”

A... Thì ra trong lá cây luôn có người?

Rốt cuộc âm thanh thần bí trong chiếc lá này là thần thánh phương nào? Người này, lại có bản lĩnh có thể bị bức lui Phượng Ngọc Kinh mà cường ép ngừng lại?

Xem ra, công lực của người này cũng quyết không thể dưới Phượng Ngọc Kinh, cũng không phải cao thủ tầm thường...

Phượng Ngọc Kinh lại nhìn Tiểu Ngũ dưới đất: “Bất luận thế nào, cuối cùng hần vẫn thua dưới tay chúng ta! Bây giờ thiên linh của hần đã trúng “Thiên Hồn Kinh” của ta và người đã đạt được mục đích, cứ để hần ở lại đây, đợi Vũ Nhi tự mình tới tìm hần!”

Ồ? Hóa ra lần này Phượng Ngọc Kinh mạo hiêm đuổi theo Tiểu Ngũ, chỉ vì muốn Thiên Linh Quán đi vào “Thiên Hồn Kinh?”

Cổ Thiên Hồn Kinh này ngoại trừ có thể làm cho người ta hôn mê, rốt cuộc là tà công đáng sợ gì? Nó có tác dụng gì đối với kế hoạch thúc đẩy bọn Phượng Vũ?

Phượng Ngọc Kinh nói xong, không ngờ nói đi là đi, xoay người định đi, nhưng lúc này giọng nói thần bí kia lại đột

nhiên nói: “Chậm đã! Chúng ta, thật sự bỏ rơi hấn như vậy sao?”

“Vừa rồi hấn đã biết chúng ta đang ở trên người cô ta có kế hoạch, nếu cô ta tỉnh lại rồi nói “Cô ta”, có thể sẽ gây bất lợi cho đại sự của chúng ta...”

Phượng Ngọc Kinh nghe vậy chỉ cười một tiếng tự tin, nói: “Không cần lo lắng! Chẳng lẽ ngươi không biết, Thiên Hồn Kinh của ta chẳng những có thể vào não làm người ta hôn mê nhanh chóng, mà còn làm cho người ta sau khi tỉnh lại, quên mất chuyện vừa phát sinh...”

Rốt cuộc giọng nói thần bí kia cũng thoải mái, nói: “Cho nên, cho dù bây giờ chúng ta lưu hấn ở đây, sẽ đuổi kịp...” Bà ta sẽ đuổi kịp trở về, ông ta cũng không dậy nổi chuyện người phải nói cho ông ta biết, mà kế hoạch của chúng ta, vẫn có thể tiến hành như bình thường?”

Phượng Ngọc Kinh gật đầu nói: “Đúng rồi! Nhưng theo ta dự tính, Vũ Nhi dưới sự dẫn dắt của Long Tụ Tọa, cũng đã đến tận lúc tìm tới nơi này! Chúng ta mau rời khỏi đây, để tránh bị cô ta phát hiện, sắp thành lại bại...”

“Được!” Giọng nói thần bí kia lập tức hòa hợp, cùng lúc đó, trong cỏ cây cũng truyền ra một đạo thân hình phá không, hiển thị thanh âm thần bí kia đã như ngôn rời đi!

Mà Quan Phượng Ngọc Kinh, cũng vô cùng thương cảm nhìn Tiểu Ngũ đang hôn mê, hơi áy náy nói: “Đúng... Không dậy nổi, Tiểu Ngũ, ta đem Thiên Hồn Kinh truyền vào trong cơ thể ngươi, thực sự tình không thể không nói, hết thủy... Cũng là vì vũ nhi trên người... Kế hoạch, về sau... Thật sự làm khó ngươi rồi...”

Tiểu Ngũ... Tiểu Ngũ? Tựa hồ, Tiểu Ngũ bị quán nhập Thiên Hồn kinh, sẽ có hậu quả đáng sợ...

Phượng Ngọc Kinh nói xong, cuối cùng cũng bắt đầu dĩ xoay người, buồn bã rời đi:

Nhưng mà, hấn cùng với âm thanh thần bí kia, chỉ có đại dương này đem Tiểu Ngũ hôn mê tại nơi hoang dã của Đại Vũ Công, bọn họ thật sự khẳng định Phượng Vũ sau đó sẽ đến, nhất định có thể tìm được nơi này?

Tìm hấn?

Sau thời gian một nén nhang, mưa rớt cuộc cũng ngừng.

Dưới sự dẫn dắt của Long Tụ, Phượng Vũ đã thật sự tìm được tới nơi này.

Thế nhưng, hai người bọn họ lại không tìm đến - “Y”

Tiểu Ngũ! —— a?

Tiểu Ngũ vốn đang ngất xỉu trên mặt đất, không ngờ... Thật sự không thấy nữa rồi! Hấn... Rớt cuộc là đi đâu?

Phượng Vũ và Long Tụ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy bên trong khu rừng rậm đen kịt này lại có hơn mười cây cổ thụ che trời bị phá thành mảnh nhỏ, trên mặt đất là bùn lầy, còn biết rõ hình người bị ấn xuống. Phượng Vũ thấy thế liền bật thốt lên:

“Vâng, Tiểu Ngũ!”

Tay áo rỗng lập tức liếc xéo nàng một cái, hỏi: “Làm sao mà gặp được?”

Phượng Vũ nói: “Hình người in trên mặt đất này, dáng người giống tiểu Ngũ như đúc! Hơn nữa, người xem!”

Phượng Vũ nói xong chỉ vào khuôn mặt hình người kia, tiếp tục nói:

“Hình như khuôn mặt người này là một ấn ký nhỏ có vết sẹo! Ta nhớ rất rõ, lớp màng máu được che trên mặt tiểu ngũ, chỗ này cũng có một cái sẹo nhỏ như vậy!”

Long Tụ nghe vậy, trong lòng không hện mà có chút đổ kỵ: “Hắc, không ngờ trên mặt máu của hấn có một vết sẹo nhỏ như thế, người cũng có thể nhận ra! Xem ra, người đối với hấn thực sự tinh tế như trần, ấn tượng khắc sâu...”

Trong lời nói của Long Tụ Khách có ẩn ý, Phượng Vũ lại không phải tên ngốc, sao lại nghe không hiểu trong lời nói của hấn vậy? Khuôn mặt nàng đỏ lên, nói: “Long Tụ người... người cũng đừng ăn nói linh tinh nữa! Tiểu Ngũ là một nam nhân rất tốt, mặc dù sau khi hấn có khuôn mặt đầy máu kia, thân phận thật sự của hấn vẫn không thể lường trước được, nhưng... Có lẽ... Nam nhân như hấn, sớm đã kết hợp với một thể tử tốt như hấn...”

“Cho nên, giống như ta... bị cha đuổi ra khỏi nhà như vậy... Lại... sao có thể xứng làm một nam nhân tốt như tiểu ngũ?”

Mặc dù Phượng Vũ nói như vậy, nhưng Long Tụ vẫn không buông tha người, tiếp tục hỏi: “Ha ha, vậy sao ngươi lại gấp gấp như vậy, muốn bắt hắn trở về?”

Phượng Vũ suy nghĩ rồi nói: “Đây là lời hứa của ta!”

“Ta từng tiếp nhận tiểu ngũ, cho dù gặp phải bất kỳ hiểm trở nào, ta đều nghĩ cách giải trừ kịch độc “Khí Thiên chi huyết” trong cơ thể nó, khiến cho nó có thể hồi phục lại ký ức, tái sinh hơn trước! Vì lẽ đó, ta tuyệt đối không thể để nó rơi lại như vậy được!?”

“Thật sao? Đây thật là người giúp tên Tiểu Ngũ kia...”

“Nguyên nhân duy nhất?”

Long Tụ đương nhiên cũng không cho rằng đây chính là Khoảnh ho của Phượng Vũ giúp Tiểu Ngũ Hàm, trên đường đi hắn nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của Phượng Vũ, hắn có thể khẳng định Phượng Vũ có một ít hứa hẹn về phía Tiểu Ngũ, nhưng điều này thì sao chứ?

Đối với Long Tụ rất tự tin mà nói, cho dù Phượng Vũ thật sự có lỗi với Tiểu Ngũ thì như thế nào?

Chữ “Tình” này dễ viết khó được, ” bác đại tinh thâm”, “Khúc chiết ly kỳ” vĩnh viễn không tới điểm cuối cùng, tuyệt đối không biết kết cục thật sự! Long Tụ cũng không cho rằng bản thân nhất định sẽ thất bại!

Hơn nữa, mặc dù hắn có chút đồ kỵ đối thủ Tiểu Ngũ này, nhưng hắn cũng không phải loại người hận thù thấu xương, trừ cái tên nhanh cái tên đó ra!

Nếu không, hắn cũng sẽ không dẫn Phượng Vũ đến đây tìm hắn sau khi đi rồi!

Nhưng mà, nếu Phượng Vũ khẳng định là hình người in trên mặt đất như vậy thì nhất định là Tiểu Ngũ lưu lại, vậy bây giờ Tiểu Ngũ đi đâu?

Long Tụ lại cẩn thận ngấm nhìn bốn phía, bỗng nhiên thay đổi đề tài, vẻ mặt nghiêm túc nói với Phượng Vũ: “Trong rừng

rậm này lại có hơn mười cây cổ thụ che trời bị san bằng? Xem ra, nơi đây từng xảy ra một trận chiến đấu kịch liệt.”

“Ừm.” Phụng Vũ dường như cũng tán đồng với cách nhìn của Long Tụ:

“Hơn nữa, còn là một hồi sức mạnh vượt quá tưởng tượng của ta và người! Thử nghĩ, rốt cuộc phải sức mạnh lớn bao nhiêu mới có thể san bằng hơn mười gốc cổ thụ che trời thành bình địa? Tiểu Ngũ cũng có thể ngẫu nhiên đụng phải trận kịch đấu này của người khác, mới bị chấn động đến ngất đi, khiến cho trên mặt đất lưu lại hình người này...”

Phụng Vũ suy nghĩ cũng không phải không có lý, nhưng nàng vẫn có một chút suy nghĩ sai rồi.

Tiểu Ngũ, cơ bản không phải gặp một cuộc chiến đánh nhau với người khác thì mới ngất! Mà do chính nó, tự tay đánh bay hơn mười cây cổ thụ che trời kia! Là! Bình địa!

“Bất luận Tiểu Ngũ do nguyên do gì mà té xỉu trên mặt đất, hôm nay nếu không gặp hấn tức là hấn đã đi rồi.”

Chân mày Phụng Vũ nhíu lại, nỉ non nói: “Là hấn đột nhiên tỉnh lại tự động rời đi, hay là có người nào đó mang hấn đi hôn mê?”

“Là có người mang hấn đi!”

“Ồ?” Phụng Vũ lập tức nhìn theo hướng ánh mắt của Long Tụ, chỉ thấy ở góc kia, lại có...

Tứ hành túc ẩn!

Phụng Vũ vui mừng ra mặt, nói: “Tứ hành... Túc ẩn! Cũng là dấu chân của hai người! Hơn nữa có một dấu chân khắc sâu, rõ ràng là được người giúp đỡ tiến về phía trước, a...”

“Nhất định có người đi ngang qua đây cứu Tiểu Ngũ đang hôn mê, cứu nó ra khỏi khu rừng rậm này! Chúng ta chỉ cần lần theo dấu chân hai người bọn họ là có thể tìm được Tiểu Ngũ...”

Không tệ! Bây giờ nếu phát hiện ra dấu chân của Tiểu Ngũ Túc, tin rằng đã không khó tìm được hấn nữa!

Nhưng đang lúc Phượng Vũ mừng rỡ, Long Tụ Tỳ Hưu trên mặt lại nổi lên thần sắc sầu lo.

Phảng phất, hần đột nhiên nhìn thấy dấu chân cứu Tiểu Ngũ trên mặt đất, từ hai chân kia nhìn ra người cứu Tiểu Ngũ là ai.

Đến tột cùng thì người cứu Tiểu Ngũ này sẽ là ai đây?

Vì vậy Long Tụ nhận ra ấn chân này, lại gặp nhau lộ vẻ sầu lo?

Phảng phất như người này, thậm chí so với Long Tụ sự phụ “Phấn Ý lão tổ”, càng làm cho ông tay áo trước nay ngay cả thiên địa cũng không sợ...

Cảm thấy thật đáng sợ!

Chương thứ mười, trong lòng Phượng gia...

Có thể hình dung được lòng dạ độc ác của một người, rất nhiều người sẽ nói người này “Độc như rắn rết”

Nhưng nghĩ thật sự một chút, Xà Hạp tội gì?

Chúng chỉ là “thân” kịch độc, cũng không phải là “Tâm” kịch độc!

Có lẽ, trên đời này có một loại người, lòng của bọn họ, thậm chí ngay cả độc trên người rắn rết, cũng chưa chắc đã đủ để hình dung!

Tiểu Ngũ hôn mê, quả thực tạo mộng cũng không nghĩ tới, cái tên cứu nó đi kia, chẳng những đáng sợ làm cho Tỳ Hưu kêu ngạo cũng lộ ra vẻ mặt ưu lo, mà còn là cái gã từng gặp từ khi còn sống tới giờ...

Người độc nhất!

Tiểu Ngũ cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong hôn mê.

Ngay sau khi hần tỉnh lại, xem ra cũng không có gì khác lạ, dường như phụ thân Phượng Vũ Ngọc Kinh đã từng nói, hần đánh vào “Thiên Hồn Kinh” trong cơ thể Tiểu Ngũ, có thể thành kế hoạch đặt trên người Phượng Vũ, tạm thời vẫn chưa thấy!

Mà sở dĩ Tiểu Ngũ thức tỉnh, lại là bởi vì mùi hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi.

Mùi hương kia thơm ngát, hương tựa như một bát độc dược ngọt ngào, làm cho người không cách nào kháng cự, không tiếc một hơi uống hết, lại cười đem thất khiếu của mình chảy máu bỏ mình.

Mà ngay khi Tiểu Ngũ mở mắt, lần đầu tiên gã phát hiện ra mùi hương nồng đậm, hóa ra là do một người phát ra!

Một nữ hài hương vị ngọt ngào như chén thuốc độc thậm chí còn xinh đẹp như là độc dược!

Cô bé này đang ngồi bên giường mê man của Tiểu Ngũ, mặt mỉm cười nhìn hắn.

Nàng là một nữ hài ước chừng mười sáu tuổi, hơn nữa cho dù nhìn từ yêu cầu nghiêm khắc nhất, cũng không ai có thể phủ định. Nàng là một tuyệt sắc mỹ nữ tuyệt sắc...!

Nhưng thật ra rất nhiều lúc, thứ mỹ lệ nhất, có lẽ chính là thứ có “lực sát thương” hay nhất...

“Người tỉnh lại rồi?”

“Mỹ nữ siêu cấp” xinh đẹp giống như bát hương ngọt ngào, chợt thấy Tiểu Ngũ mở mắt, lập tức đã dịu dàng vô hạn mà hỏi.

Giọng nói của nàng cũng ngọt như một chén độc dược tối độc...

“Cái này... Trong... Đến cùng là... Nơi nào...?” Tiểu Ngũ như trong mộng tỉnh lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy mình vốn đang ở trong một phòng ngủ xa hoa, nữ hài xinh đẹp trước mắt này, trên người mặc váy la tử sa cũng là cực điểm hoa lệ.

Cô gái còn trang phục nữ tử bên người nàng, xem ra cùng tuổi với nàng, cũng là đồng lứa tầm mười sáu tuổi, hẳn là thị tỳ hầu cận của nàng.

Nhưng cho dù cô ta thân là tỳ nữ, nhưng đôi mắt lại tựa như mọc ở trên trán, từ đầu đến nay không có liếc nhìn Tiểu Ngũ một cái, chỉ là vẫn yên lặng đứng bên cạnh tiểu thư, không nói một lời.

Nhưng nghe cô gái xinh đẹp kia, lại lấy tiếng cười ngọt ngào nói: “Nơi này, đương nhiên là nhà của ta, ta tên là “Tử Tâm”, người này là thị tỳ bên cạnh ta, người, tên là gì?”

Tử Tâm, Tử Tâm! Trái tim màu tím! Nhưng đẹp dễ mê người lại mờ ảo, khiến người ta đoán không ra lúc đó sẽ ẩn giấu sát cơ...

Nhưng Tiểu Ngũ dường như cũng không vì vẻ đẹp mỹ lệ làm cho người không thở nổi mà trong lòng phập phồng, hắn chỉ không yên lòng đáp: “Ta tên... Tiểu Ngũ, ta... Vì sao... sao lại... ở chỗ của ngươi? Ta... hình như không nhớ gì về mình... Từng phát sinh... Chuyện gì...”

Tiểu Ngũ nói, không hẹn mà lấy hai tay ôm đầu của mình, phảng phất cực lực nhớ lại chính mình trước khi hôn mê phát sinh chuyện gì.

Thế nhưng là, Phượng Ngọc Kinh đánh vào Thiên Hồn Kinh trong cơ thể, mặc dù tạm thời chưa khiến trong cơ thể hấn xuất hiện bất kỳ khác thường nào, nhưng đã thật sự khiến cho Tiểu Ngũ đối với tất cả mọi chuyện phát sinh lúc trước hoàn toàn không có nửa điểm ấn tượng.

Hắn chỉ nhớ rõ, mình bởi vì không muốn Phụng Phượng Vũ mới tự hành rời đi.

Sau khi không thấy Tiểu Ngũ nữa, Phượng Vũ sẽ như thế nào đây? Tiểu Ngũ không ngờ tới bản thân lại nghĩ tới điều này, hóa ra cũng chỉ có Phượng Vũ...

Điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Mặc dù trước khi hôn mê, Tiểu Ngũ vẫn không hiểu tại sao mình lại quan tâm đến Phượng Vũ như thế, nó chỉ muốn trước khi mình dính chặt vào Phượng Vũ thì “Rút lui” ra, nhưng ngay lúc nó tỉnh lại, bỗng nhiên nó phát giác...

Hắn đã không thể rút ra mà lui được nữa!

Bởi vì cho dù hấn mới từ trong hôn mê thức tỉnh, chuyện thứ nhất vẫn còn nhớ đến... Nàng!

Không biết từ khi nào Phượng Vũ đã bắt đầu cay đắng nhưng vẫn kiên cường đối mặt với nụ cười của Vận Mệnh, bất tri bất giác chiếm toàn bộ tâm khảm của Tiểu Ngũ, hấn đã không thể ngăn bản thân nhớ nàng lại! Giờ phút này trong lòng bá bá thậm chí đã khẳng định, mình đã đối với Phượng Vũ...

Bùn đất hoàn toàn bị hãm sâu!

Đây là sự thật mà hắn không cách nào lừa gạt chính mình!

Nguyên nhân?

Chỉ vì hắn không cách nào quên, Phượng Vũ là kiên trì muốn chiếu cố hắn, không tiếc gây phản với Nghiêm phụ Phượng Ngọc Kinh của nàng, dứt khoát rời khỏi quê hương mà Tiểu Ngũ tự mình lớn lên!

Hắn càng không thể quên, Phượng Vũ vốn quật cường, vì kiếm tiền mua thuốc chữa độc cho hắn mỗi ngày, thậm chí cam tâm tình nguyện hy sinh tôn kính nhất của mình, lên làm một tên ăn mày cũng không muốn làm công việc mệt giày, sinh nhật quý gôi trước đám Thiên Kim tiểu thư!

Trừ cái này ra, càng bởi vì giữa hai người khó có thể giải thích...

Duyên!

Hắn và nàng, tựa như trong mệnh sớm đã có một phần duyên với “Khúc chiết mê ly”!

Cho nên khi duyên phận sắp tới, đã như tầng tầng lớp lớp lưới nghiệt, ngàn vạn tia, cho dù thần thoại thần thoại có mạnh tới đâu cũng không thể thoát khỏi tình cảm phát tán.

Nếu đã không chạy thoát, vậy chỉ có thể ở trong thiên kiếp vạn khổ - tùy duyên!

Nhưng là, cho dù Tiểu Ngũ đối với Phượng Vũ dính sâu vào hay sao? Thế thì đã sao?

Nó thật sự càng rõ ràng hơn, trái tim của Phượng Vũ vẫn luôn ở trong tưởng niệm, hâm mộ cái tên vô danh mà nó xa xa không với tới kia!

Huống chi, Tiểu Ngũ không chịu nể mặt người khác, nếu như trước sau vẫn không tìm ra phương pháp giải được độc của Khung Thiên chi huyết thì cả đời này đều đi theo hắn, cho đến già! Địa lão! Nhân lão! Hắn cảm thấy mình không xứng với nàng!

Đây cũng là nỗi khổ tâm Tiểu Ngũ không thể không rời khỏi Phượng Vũ!

Tử Tâm kia thấy Tiểu Ngũ sau khi tỉnh lại, lại lập tức rơi vào trầm tư cực độ mê man, trong đôi mắt xinh đẹp của nàng hiện lên một tia mỉa mai hoặc, nói: “Ngươi, thế mà đã phát sinh chuyện gì trước khi mình tỉnh hôn mê? Rất đáng tiếc, ta cũng chỉ là đi ngang qua một rừng cây, vừa mới phát hiện ngươi té xỉu trên đất bùn, mới cứu được ngươi trở về, ta kỳ thật cũng không biết trước đó ngươi gặp phải cái gì!”

“Đúng rồi! Tiểu Ngũ, trên mặt ngươi tại sao lại có tầng màng máu kia? Ngươi, có phải trúng một loại...”

“Là kỳ độc trong độc gọi là Khung Thiên chi huyết?”

Chợt nghe thấy mỹ phụ tên là Tử Tâm này có thể đoán được mình trúng phải máu của Khung Thiên, Tiểu Ngũ đột nhiên ngẩn người, ngây ngốc hỏi:

Ngươi... cũng biết máu Hà Khung Thiên? Chẳng lẽ... ngươi cũng dám tinh thông y thuật như Phượng Vũ cô nương?

Gương mặt xinh đẹp của Tử Tâm ẩn hiện một tia tự phụ, tựa hồ có chút đồ kỵ với Phượng Vũ tinh thông y thuật trong miệng Tiểu Ngũ, đáng tiếc Tiểu Ngũ không lập tức nhìn ra, nàng đầy thâm ý cười cười:

“Ta có tập y không, cái này ngươi sớm muộn gì cũng biết! Bất quá, lúc ta ở rừng cây phát hiện ngươi, ngươi đã bị nội thương, cho nên, vừa rồi ta đã vì ngươi mài một bộ chữa thương trà.”

Tử Tâm kia nói xong, bỗng nhiên quay người lại, một bát nước trà vẫn bốc hơi nóng từ trên bàn trà bên cạnh, xem ra chén trà kia thật sự đun không lâu.

Tiểu Ngũ nhìn Tử Tâm đưa đến trà trước mắt, không biết tại sao, ý giác thuốc như người, ngay cả nàng sắc, cũng đang chảy xuôi một tia hương thơm ngọt ngào, nhưng.

Thường Ngôn nói “Thuốc đắng miệng đắng”, Phượng Vũ đun cho hẩn nước thuốc, luôn khổ cực không gì sánh được như “Nhân sinh”. Nhưng mà, chén Tử Tâm này xem ra hương vị ngọt ngào mỹ dược, liệu có phải căn bản không là thuốc?

Chẳng qua Tử Tâm cứu hẩn trở về, Tiểu Ngũ không có lý do gì để hoài nghi nàng, rốt cuộc hẩn cũng từ từ nhận chén thuốc này, cảm kích vô hạn mà nói với Tử Tâm: “Tử Tâm... Cô nương, cô cứu ta trở về, ta lại vì ta... Dao một chén thuốc như

vậy, tiểu Ngũ... Thật không biết nên làm thế nào... cảm kích...”

Ánh mắt Tử Tâm lóe lên nói: “Tiểu Ngũ, sao phải nói cảm ơn! Thuốc nguội thì không tốt, người uống thuốc trước rồi nói sau!”

“Đã như vậy, Tử Tâm cô nương, Tiểu Ngũ cũng không khách khí nữa.” Tiểu Ngũ nói xong giơ bát lên đưa thuốc vào trong miệng, chỉ biết vào lúc này, đột nhiên có một tỳ nữ khác nửa chạy nửa chạy vào trong phòng, thở phì phò kêu lên: “Tiểu... Tỷ!”

Tiểu Ngũ chỉ uống một nửa thuốc, giờ phút này liền tạm thời ngừng lại, Tử Tâm cũng lập tức quay mặt, cũng Tiểu Ngũ hướng về tỳ nữ kia trừng mắt nhìn một cái, tựa như tỳ nữ đã phá hỏng chuyện của nàng ta, nàng ta hỏi: “Chuyện gì?”

Tỳ nữ kia thấy Tử Tâm trừng mắt nhìn mình, không khỏi bị dọa cúi đầu, kinh ngạc nói: “Tiểu... Tỷ, là... như vậy! Có hai đột nhiên tới cửa, bọn họ nói...”

“Thật muốn gặp mặt... Vị tiểu ca này!”

Cái gì... Sao? Lời này vừa nói ra, chẳng những Tử Tâm hướng kia hơi kinh ngạc, Tiểu Ngũ càng là ngẩn ra!

Hắn còn vừa bị Tử Tâm cô nương cứu về không lâu, không ngờ đã có người tìm tới cửa? Rốt cuộc là ai tìm hắn?

Cuối cùng Tiểu Ngũ cũng cùng đám người Tử Tâm đi tới phòng gặp hai người đang gọi hắn.

Trên đường đi, Tiểu Ngũ Phương mới phát hiện, vị trí trái tim tím mỹ lệ này hóa ra là một tòa nhà lớn vô cùng, từ chỗ hắn vừa ngủ tới phòng khách, rõ ràng cũng cần thời gian một nén nhang!

Cái Tử Tâm này tựa hồ có gia thế khá hiển hách, bất quá Tiểu Ngũ cũng không muốn nghĩ tới chuyện của nàng. Giờ phút này, hắn chỉ là nghĩ đến trên phòng khách, đến cùng là có người nào đó đến tìm mình!

Cho nên, hắn một mực theo sát phía sau tỳ nữ vào bẩm báo kia, đi thẳng đến thính đường, lại hoàn toàn không phát hiện,

Tử Tâm và thị tỳ Tiểu Nguyệt kia, tận lực rơi vào phía sau xa xa.

Nhưng thấy Tử Tâm và Tiểu Nguyệt đứng sau lưng Tiểu Ngũ xa xa nhìn nhau một cái, Tiểu Nguyệt lại đột nhiên thấp giọng nói với Tử Tâm: “Tiểu thư, Tiểu Nguyệt thật sự không hiểu lắm, vì sao người cứu Tiểu Ngũ một nam tử xấu xí như vậy trở về? Còn cẩn thận mài thuốc cho hắn? Người nhìn gương mặt máu của hắn đi, thật là làm người ta ghê tởm!”

Tử Tâm kia chợt nghe lời này, không ngờ lại trái ngược với thần thái ôn nhu vô hạn của Tiểu Ngũ, vô cùng lạnh lùng cười nói: “Hắc, Tiểu Nguyệt, người cho rằng ta là loại ngu xuẩn ngày hành thiện sao, ta cứu nó, đương nhiên là có nguyên nhân của ta.”

“Nguyên nhân gì?”

Tử Tâm tà cười, rất khó tưởng tượng, trên gương mặt xinh đẹp xuất trần như vậy, lại xuất hiện một nụ cười tà ác như vậy, nàng đáp: “Tiểu ngũ kia xấu như vậy, toàn bộ là vì hắn trúng kỳ độc của Khung Thiên chi huyết. Mà theo ta được biết, Khung Thiên chi huyết là “Vạn Độc Chi Hoàng” độc quan trên thế gian, người từng trúng độc của Khung Thiên chi huyết, cho dù không lập tức mất mạng, cũng quyết không thể chịu đựng thêm một ngày, nhất định ở trong mấy canh giờ sẽ bị độc phát thân vong!”

“Nhưng mà, khuôn mặt đầm máu mà Tiểu Ngũ đang đắp trên mặt sớm đã cứng rắn như sắt. Luận lý thì nó trúng phải máu của Khung Thiên, ít nhất cũng phải hai mươi ngày. Ta thật sự rất tò mò, vì sao đến nay nó vẫn không chết?”

Tiểu Nguyệt dần dần tỉnh ngộ, nói: “Ý của tiểu thư là cho rằng Tiểu Ngũ, tuyệt đối không phải một người - người bình thường?”

Tử Tâm đáp: “Ừm, rất có khả năng! Tuy ta cũng không cảm thấy hắn có nội lực thâm hậu gì, nhưng với thể chất dị bẩm của hắn, tuyệt đối là một loại tài liệu thí nghiệm thuốc tốt!” Rốt cuộc cũng nói đến điểm mấu chốt rồi! Hóa ra, cái tên Tử Tâm Tiểu Ngũ cứu Tiểu Ngũ về nhà chỉ vì thử thuốc?

Nhưng nghe Tử Tâm Song vô cùng hưng phấn nói tiếp:

“Tiểu Nguyệt, ngươi biết không? Người chuyên tâm nghiên cứu y thuật như ta, khát vọng suốt đời gặp được nhất chính là gặp được thân thể thượng thừa của Thí Dược, cùng với kỳ độc bên trong Thí Khung Thiên chi huyết!”

“Ta hiểu rồi! Tiểu thư hôm nay nếu gặp được một dạng tài liệu thí nghiệm tốt như Tiểu Ngũ, mà hắn lại trùng hợp tại thân mình trúng cổ Vạn Độc Hoàng Giả này, tiểu thư rất cục là khó nhìn được đau khổ ngứa lợi của kỹ thuật, quyết tâm muốn thanh trừ Khung Thiên Huyết trong cơ thể hắn, để chứng minh y thuật của tiểu thư xuất thần nhập hóa, đúng không?”

Suy đoán của Tiểu Nguyệt chỉ là hợp tình hợp lý! Nhưng ngoài ý muốn, Tử Tâm lại có một đáp án không tưởng được!

“Tiểu Nguyệt, muội sai rồi!”

“Tuy Huyết này của Khung Thiên rất lợi hại, nhưng nó cũng chỉ là vạn độc chi Hoàng mà thôi, có thể nghĩ ra cách phá giải Khung Thiên chi huyết thì có ý nghĩa gì. Ngược lại, ta muốn luyện nó một loại...”

“Kinh qua Khung Thiên chi huyết hơn vạn lần - Độc Hoàng Chi Hoàng! Như vậy mới thú vị hơn! Hắc hắc hắc...”

Thiên...! Khó lường được, Tử Tâm xinh đẹp xuất trần này muốn dùng Tiểu Ngũ Thử Dược, phương pháp thử thuốc, dĩ nhiên cũng không phải muốn tiêu giải Vạn Độc Ngũ Khung Thiên chi huyết trong cơ thể hắn! Mà là muốn luyện thành một loại Hoàng Giả độc ác hơn cả vạn người Khung Thiên này mượn được - Độc Hoàng chi Hoàng?

Chỉ thấy nàng nói lời này trong lúc nàng, trên khuôn mặt tuyệt sắc càng thấy tà tuyệt, thật khủng bố lãnh khốc mỹ nữ!

“Tiểu Nguyệt! Ngươi cũng đã biết ngay ngay cả vạn độc chi Hoàng Khung Thiên chi huyết cũng không cách nào độc chết Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ quả thật là một kỳ tài thử thuốc ngàn năm khó gặp! Nếu như chính ta nghiên cứu ra độc đến mức có thể độc chết kỳ tài như vậy, vậy thì thuốc ta luyện so với Khung Thiên chi huyết còn độc hơn! So với nó càng dễ hơn — Độc Lưu Thanh Sủ!”

“Kỳ thực, ta đã sớm bắt đầu thử độc trên người hắn! Chén trà thuốc vừa rồi ta cho hắn, căn bản không phải là uống thuốc

chữa thương, mà là một loại kỳ độc ta luyện chế!”

“Đáng tiếc, loại độc này tựa hồ cũng không lợi hại như Khung Thiên, hễ sau khi uống xong lại không có gì khác thường! Xem ra ta còn phải tiếp tục nghiên cứu chế thuốc độc hơn nữa! Nhất định phải luyện ra thứ còn lợi hại hơn cả vua vạn độc vạn lần - Hoàng Giả độc ác!”

Thì ra, Tử Tâm này lương thiện đối đãi Tiểu Ngũ như thế, đơn giản cũng chỉ vì chính mình? Nàng, căn bản là không quan tâm tới sinh tử của Tiểu Ngũ!

Đáng tiếc, tiểu Ngũ tuyệt đối không biết trái tim tím kia của Tử Tâm, càng đừng cần biết tình cảnh dưới mắt mình rất nguy hiểm.

Giờ phút này, hắn vẫn đang suy nghĩ xem rốt cuộc là ai muốn gặp hắn. Hắn có một dự cảm, hai người đang chờ hắn ở trong thính đường, có một khả năng rất có thể là...

Thật sự là “cô”!

Dự cảm của Tiểu Ngũ hoàn toàn chính xác! Tại thính đường chờ gặp một người trong số đó, đúng là “Nàng” mà hắn đoán!

“Cô ấy” – Phượng Vũ! Sau khi Tiểu Ngũ và Tử Tâm, Tiểu Nguyệt cùng nhau đi đến thính đường, hắn lập tức phát hiện, Phượng Vũ thật sự là một trong số đó tìm tới cửa, còn có một nam nhân đi cùng hắn, đang cống một bức Đan Thanh trong đại sảnh.

Mà Phượng Vũ chợt thấy Tiểu Ngũ, càng lộ vẻ vui mừng, hí hửng gọi to một tiếng:

“Tiểu Ngũ!”

“Ngươi... Thật sự... Ở chỗ này?”

“Cái kia... Thực sự... Thật sự quá tốt! Cuối cùng cũng coi như không uổng phí chúng ta men theo dấu chân tìm đến...”

Nhìn vẻ mặt của Phượng Vũ, thật sự là vui mừng giống nhau, có thể thấy được nàng lo lắng như thế nào, quan tâm Tiểu Ngũ như thế nào!

Đúng như Long Tụ đoán, nàng đối với Tiểu Ngũ, xem ra không chỉ vì phải giữ lời hứa đơn giản như thế! Cho dù

Phượng Vũ lại phủ nhận nàng đối với Tiểu Ngũ có cảm giác gì khác thường, nhưng trong đoạn thời gian nàng ở chung với hắn, tên nam nhân xấu xa Tiểu Ngũ này sớm đã lưu lại một cổ cảm giác thân thiết không cách nào nói rõ với người ngoài...

Kiếp này, thật sự đã rất khó tìm được một nam nhân tốt chịu vì người khác tưởng tượng rồi!

Dù sao, loại nam nhân một mình như Tiểu Ngũ vì không muốn lại liên lụy đến Phượng Vũ mà tình nguyện không chữa được “Khung Thiên Chi Huyết” trong người mình, cũng phải kiên quyết rời bỏ nàng, để một thân kịch độc một mình đối mặt với con đường phía trước mênh mông như mình, thật đúng là không có nhiều nam nhân!

Khuôn mặt đầm máu của tên tiểu ngũ kia không biết xấu thế nào...

Mắt thấy Phượng Vũ đã gặp lại mình, lại cao hứng như vậy, đối với nó không nở, trong lòng tiểu ngũ không khỏi âm thầm nổi lên một trận cảm động!

Nhưng mà Tiểu Ngũ lại càng hiểu rõ hơn, nó tuyệt đối không thể để cho lòng mềm, cảm động! Bởi vì nếu lần này nó theo Phượng Vũ trở về, cái tên xấu xí trúng phải kỳ độc như trước kia sẽ khiến nó cảm thấy mệt mỏi, đặc biệt là điều mà Phượng Vũ hâm mộ chỉ có cái tên vô danh trong thần thoại kia mà thôi, nó tội gì phải giáp ranh với hai người, khiến nó không thể tìm lại được lý tưởng này nữa!

Với tài hoa y thuật của Phượng Vũ và mũi tên Phượng Vũ mà nàng đã tập, nếu không có hắn – tên xấu xí, tương lai nhất định sẽ rất có thành tựu trong giang hồ!

Thậm chí nàng có thể sẽ có cơ hội gặp lại vô danh thần thoại nàng luôn ái mộ đã lâu, càng có thể như tâm nguyện của nàng, trở thành một người phi thường trọng yếu đối với thần thoại!

Không...! Vì tốt cho Phượng Vũ, bản thân hắn gặp người sợ, người gặp người đành phải gánh nặng, quyết không thể ở cùng với nàng nữa!

Hắn nhất định phải kiên trì quyết định, chém đinh chặt sắt rời khỏi nàng!

Tất cả đều là vì tốt cho nàng!

Chính vì nguyên nhân này, Tiểu Ngũ cho rằng nội ngũ đã rất cảm động không cách nào hình dung được, khuôn mặt vẫn thờ ơ như cũ, tuy rằng trước đó sự vui sướng của Phượng Vũ, nhưng nó đột nhiên lui về phía sau, còn có chút hờ hững nói: “Phượng Vũ, ta đã sớm lưu sách rồi đi, ngươi, vì sao còn muốn tìm ta?”

Phượng Vũ ngẩn ra, không ngờ tiểu ngũ lại đột nhiên lãnh đạm hần như vậy, ngay ngày đó hần ở trong căn nhà xơ xác đó cũng thấy ấm áp và thành thật, nàng không biết làm sao nên đứng tại chỗ!

Tử Tâm vốn luôn thờ ơ lạnh nhạt ở bên cạnh lặng lẽ theo dõi kỳ biến, lúc này lại dùng giọng điệu ôn nhu vô hạn hỏi Tiểu Ngũ: “Tiểu Ngũ, vị cô nương Phượng Vũ này, rốt cuộc là người của ngươi? Vì sao cô ta lại vội vã tới cửa tìm ngươi như vậy?”

Tiểu Ngũ ra vẻ hờ hững nói: “Nàng căn bản không phải người của ta! Nàng chỉ từng cứu ta trong trận nổ lớn ở Huyền Đường Giang hơn hai mươi ngày trước, ta ở chỗ nào được một thời gian, nhưng cũng không phải vô cùng thân thiết với nàng, cho nên cuối cùng mới đi chỗ nào của nàng.”

“Ta, thật sự cũng không biết tại sao nàng lại giống như oan hồn không tiêu tan quần quít lấy ta!”

Nghe thấy Tiểu Ngũ nói thế, trái tim Phượng Vũ lạnh ngắt, nàng ngập ngừng nói: “Nhưng... Tiểu Ngũ, ngươi... để lại tờ giấy kia cho ta, không phải là vì không muốn lại liên lụy đến ta nên mới rời đi sao? Sao hôm nay lại nói...”

Tiểu Ngũ còn chưa nói hết lời với Phượng Vũ, đã cắt đứt mạch lạc của nàng:

“Phượng Vũ, ngươi không phải ngốc như vậy chứ? Ta nói sợ liên lụy ngươi mới rời đi, kỳ thật chỉ là khách sáo thôi.”

“Trên thực tế, ngươi thật sự rất cũ nát, ta thật sự rất khó chịu đứng ở nơi nào nữa cho nên mới muốn tìm một nơi khác điều trị, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ta nói rõ, ta ghét bỏ ngươi ở nơi đó sao?”

“Tiểu Ngũ, ngươi...” Thế không ngờ Tiểu Ngũ lại biến thành như vậy, trong lòng Phượng Vũ chỉ cảm thấy nặng nề, không

biết nên nói như thế nào nữa.

Tử Tâm ở bên nghe vậy, hai mắt Đặng Thị Quang, cô cố gắng nói chuyện phụ họa với Tiểu Ngũ, nói: “Ừm, Tiểu Ngũ nói cũng không phải không có lý! Thử hỏi một người thân phụ kịch độc, sao có thể tĩnh dưỡng lâu trong những nơi nghèo nàn đó được? Ít nhất, cũng nên ở địa phương như chúng ta mới có thể chuyên tâm xử lý thân thể.”

Tử Tâm nói xong, không khỏi quay đầu lại nhìn Tiểu Ngũ, tiếp tục nói: “Tiểu Ngũ, chỗ chúng ta còn nhiều phòng ngủ trống, nếu như ngươi không thấy bỏ đi, ngươi có thể ở lại đây điều dưỡng thân thể, mãi cho đến khi ngươi khỏi mới đi không muộn.”

Tiểu Ngũ vốn chỉ nổi giận, hi vọng bản thân nàng sau này có thể đại phát mưu cường đại, sẽ có một ngày có thể thực hiện giấc mộng nàng muốn bầu bạn với mình vô danh. Nhưng bây giờ Phượng Vũ còn quan tâm hấn như vậy, nàng chỉ có thể tiến thêm một bước, tiếp nhận ý tốt của Tử Tâm, nói: “Cũng tốt! Tử Tâm cô nương, dù sao Tiểu Ngũ thật sự đã không còn chỗ để đi, ở chỗ của ngươi tạm nghỉ điều dưỡng, dù sao cũng tốt hơn trở về chỗ ở của nàng!”

Tình nhân của mười hai Chương đầu tiên nước mắt rơi xuống.

Thật ra Phượng Ngọc Kinh không nên tới xem!

Có một số việc, cho dù hấn biết thì đã sao?

Có lẽ chỉ khiến hấn ta càng thêm khó chịu...

Phượng Ngọc Kinh và người thân bí kia có nằm mơ cũng không ngờ, Phượng Vũ lại trở về trong thời khắc thất lạc vô hạn thế này...

Gió! Nhà! Trang!

A....? Phượng Vũ không phải là vì Tiểu Ngũ mà rời khỏi Phong gia sao? Nàng còn trở về Phong gia trang làm gì?

Trong lòng Phượng Ngọc Kinh không khỏi có chút thấp thỏm, mà ngay cùng lúc đó, hấn và người thân bí kia chỉ thấy Phượng Vũ lại dùng thân pháp nhanh như vô ảnh, tiến vào trong Phượng gia...

Phòng bếp!

Phượng Ngọc Kinh đang rình coi cùng người thần bí kia liếc mắt nhìn nhau, tất cả đều nhướng mày, chỉ vì hai người đều không hiểu, Phượng Vũ sẽ lén vào nhà bếp của Phượng gia, chẳng lẽ... hiện tại nàng thực sự quá nghèo, nghèo tới mức không được về ăn trộm thức ăn của nhà Phượng gia?

Đương nhiên không phải! Nếu không Phượng Vũ chính là nữ nhi quật cường này đã làm Phượng Ngọc Kinh thất vọng rồi!

Hai người Phượng Ngọc Kinh chỉ thấy trong nhà bếp đang có một thị nữ Phượng gia chuẩn bị điểm tâm, vừa tỉnh lại thì đêm nay bọn họ đang theo dõi Phượng Vũ và Tiểu Ngũ: Rõ ràng đã đi theo rông rã một đêm, hôm nay sắp sửa phá Hiểu.

Mà Phượng Vũ chính là vì thứ vớ vẩn này mà đến...

Chỉ thấy Phượng Vũ lắc mình như quỷ mị, vô thanh vô tức hạ xuống sau lưng thị tỳ đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng. Phong Ngọc Kinh nhận ra hắt, thị tỳ kia là Tiểu Thúy chuyên chuẩn bị điểm tâm cho hắt!

Mà Phượng Vũ, liền thừa dịp Tiểu Thúy vội vàng kết giao, ở phía sau nhanh chóng đưa tay ra trước, tia chớp chớp lấy một ấm trà trong mâm cơm, tiếp theo...

A...? Không ngờ nàng lại đem mấy chiếc lá trà mình mang trước đây tới, đang ngâm trong ấm trà, lại dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, trả bình trà lại chỗ cũ!

Liên tiếp động tác liền một mạch mà thành, Tiểu Thúy Nhi kia vẫn hồ hững không biết, có thể thấy được thủ pháp Phượng Vũ thuần thục như thế nào, nàng, đã không phải lần đầu tiên làm chuyện này!

“Thiên... Năm... Thụ... Diệp?”

Trong góc tối, Phượng Ngọc Kinh đã quan sát hết thấy những chuyện con gái ruột mình đã làm, hắt lập tức hiểu ra Phượng Vũ đang làm những gì.

Ngay cả Nghiêm phụ hắt từng thơ nàng như thế nào, còn trực xuất nàng ra khỏi nhà, nàng, lại thủy chung không quên một điểm hiếu tâm của nữ nhi!

Cho dù trong đoạn thời gian này, nàng đã vì kiếm tiền chữa trị mà mệt mỏi rã rời, người của nàng cũng vì bức người mà chán

nản, nhưng, tại thời điểm nàng bận tâm mình có thể ăn no nê hay không. Nàng thế mà vẫn không quên sớm chuẩn bị cho lão phụ nước trà âm thầm hạ lá cây Thiên Niên kia, chỉ hy vọng sau khi các lão giả uống xong, thật sự có thể cường tráng khỏe mạnh, hưởng thọ thiên niên...

Phượng Ngọc Kinh âm thầm nhìn bướm, vẫn giả vờ nghiêm khắc, nhìn cô bé kia vì cuộc sống ép người mà ăn tiết kiệm dùng được, đói đến mức đã có chút bàn tay nhỏ gầy khô đét, nhìn lòng hiếu tâm không đủ làm người ngoài của cô, trái tim hần không ngờ lại đột nhiên đau nhói, gương mặt già nua của hần đau đến vặn vẹo, hần bỗng nhiên đau đớn mà thấp giọng thở dài: “Là... Ta... không tốt...”

“Nhị.... Vũ, hết thầy... Đều là... Vi phụ.. Không tốt!”

“Nếu...không phải... Vi phụ... Vô dụng, liền sẽ không tìm được... Năm đó ngươi còn chưa... Xuất thế, chúng ta... đã ở trên người ngươi... tính toán... Kế hoạch kia, càng không cần... dẫn đến... Ngươi và mẹ ngươi... Từ nay về sau... Vĩnh viễn cách!”

Người hầu... À? Hóa ra mẹ của Phượng Vũ năm xưa cũng là mẹ của nàng, vĩnh viễn cách biệt, cũng có liên quan tới Phượng Ngọc Kinh?

Ngay lúc Phượng Ngọc Kinh đang đau lòng vô hạn, trong lúc hồi hận, một cánh tay đặt lên mình hần, cánh tay này chính là tay của người thần bí kia!

Nhưng nghe người thần bí kia thở dài thật sâu nói: “Nếu... Ngươi đau lòng vì nữ nhi của mình như thế, càng không nên làm nàng thất vọng!”

“Ngươi cũng có thể đoán được, ở trong lòng con gái của mình, giờ phút này ngươi muốn nhìn nhất là cái gì nhỉ?”

Nghe lời này, Phượng Ngọc Kinh ngẩn ra tại chỗ, nhưng lập tức hiểu được ý trong người thần bí kia, hần lập tức gật đầu nói:

Ta hiểu, không có gì!

A? Rốt cuộc Phượng Vương Kinh hiểu cái gì?

Bây giờ thứ Phượng Vũ muốn thấy nhất lại là cái gì?

Sau một chén trà nhỏ.

Phượng Ngọc Kinh chẳng biết vì sao lại trở lại phòng mình, yên lặng nằm trên giường.

Lúc thị tỳ Tiểu Thúy đem điểm tâm, cùng với Phượng Vũ âm thầm đổ ấm trà nóng trên lá cây Thiên Niên đưa cho nó, nó mới giả bộ ngủ say, thường xuyên uống chén trà trước hốt tập tâm ý nữ nhi Phượng Vũ.

Thật ra, trà pha lẫn hương lá Thiên Niên, quả thật cũng không ngon. Nhưng Phượng Ngọc Kinh uống rất ngon, hơn nữa ngọt còn trong lòng, trên đời không có bất kỳ trà nào, nhưng trà ngon hơn trà hần đang uống, càng ngon hơn...

Chỉ vì, đó là trà mà cả đời hần chỉ có một đứa con gái bảo bồi mới hạ được một lòng hiếu thảo vô tận vào hần!

Cho dù vị trà thế nào khó có thể uống, hần vẫn sẽ uống cạn cả bầu rượu!

Đúng vậy! Chính là người thần bí kia đã nói, Phượng Vũ là chuyện mà mình muốn thấy nhất.

Nguyên nhân chính là do Phượng Vũ đã không từ chối vịn khố, lên đỉnh núi hái được lá cây Thiên Niên, càng không tiếc mỗi ngày khi trời thủng nắng để trộm vào trong trà, hi vọng phụ thân có thể làm hết trà, không lưu lại một giọt để bảo đảm hần sống lâu trăm tuổi...

Vì vậy, Phượng Ngọc Kinh mới chạy về phòng mình giả bộ ngủ say, sau đó uống một bình trà.

Mà hần càng thêm tin tưởng, nữ nhân Phượng Vũ kia nhất định ở gần đó nhìn thấy hần xử lý hết thấy ấm trà kia, lúc đó mới an tâm.

Cho nên, hần cố ý: quát cho nàng xem!

Quả nhiên, hóa ra Phượng Vũ thật sự giấu mình dưới một gốc cây cách cửa sổ không xa, âm u nhìn Phượng Ngọc Kinh uống chén trà kia, mãi tới khi hần làm một giọt nước trà không lưu lại. Phượng Vũ mỉm cười đầy an tâm...

Mà Phượng Ngọc Kinh sau khi đánh hết bình trà, công lực của hần vốn không cạn, trong lúc nhất thời không cách nào không

ché bản thân, đôi mắt già nua mờ hồ nổi lên một mảnh lệ quang.

Đó là nước mắt vui sướng! Đáng tiếc là vị trí Phượng Vũ ẩn thân, từ đầu đến cuối vẫn cách xa hẳn quá, nhưng trong mắt lão phụ không ngờ lại có lệ, ngược lại nửa điểm sáng đưa tới, không lập tức rời khỏi giường ngủ. Giờ phút này nhìn thấy những giọt nước mắt chưa chảy của Phượng Vương Kinh, nàng không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Lão gia... Vì sao ngài lại... Sau khi uống xong...trong mắt Tiểu Thúy...có hay không... Có hay không... Bởi vì là Tiểu Thúy ngâm ấm trà này... rất khó uống?”

Phượng Ngọc cười khỏ nói:

“Không...! Cái ấm trà này, một chút... cũng không khó uống, ngược lại, ta cho tới bây giờ... cũng chưa từng uống qua loại trà ngon như vậy, chính là bởi vì cái ấm trà này quá ngon đi, ta... vừa mới... Mới vừa rồi... Mới có thể như vậy!”

Phượng Ngọc Kinh nói tới đây, nước mắt vẫn rơi lã chã, rốt cuộc cũng không cách nào khống chế được nữa, chảy xuống dưới, lại càng hung hăng vạch lên gương mặt già nua của hẳn hai ngón nước mắt!

Đáng tiếc, giờ phút này hẳn đã cống Phượng Vũ ngoài cửa sổ, cổ Phượng Vũ thủy chung vẫn không nhìn thấy hai nước mắt trên mặt các lão, càng không nhìn thấy Phượng Ngọc Kinh cực kỳ đau, lại không thể không tính toán kế hoạch trên người nàng...

Lòng hiền phụ...

Thật ra, sau khi Tiểu Ngũ đuổi Phượng Vũ đi, không chỉ Phượng Vũ khiến hai người Phượng Ngọc Kinh cảm thấy bất ngờ, mà còn có một người khác, cũng khiến Tử Tâm ngọt như độc dược, cũng cảm thấy bất ngờ!

Người này chính là ——

Tiểu Ngũ!

Tử Tâm tràn đầy tự tin rằng sau khi Tiểu Ngũ đích thân đuổi Phượng Vũ đi, Tiểu Ngũ từ nay về sau nàng cũng có thể đơn độc tương giao, nhất định có không ít cơ hội có thể xoay

chuyển toàn thân giải quyết, hướng về Tiểu Ngũ đại hiền ân cần, cướp đoạt trái tim của hắn.

Hơn nữa, nàng ta có thể mượn cơ thanh trừ Khung Thiên chi huyết cho Tiểu Ngũ, mỗi ngày hạ độc của nàng ta trong thuốc cho đến khi độc chết, mơ tưởng điên cuồng của Độc Hoàng để nàng ta có thể thành công cáo thành:

Nhưng, tính toán của Tử Tâm lại vang dội!

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi Tiểu Ngũ ở trong cự trạch của nàng...

Tử Tâm đã dậy từ rất sớm, nàng tự cho là độc dược cái thế, mà độc dược nàng sắc, cho dù chưa chắc có thể “Cái thế”, chỉ sợ chắc chắn cũng có thể “Kinh Thế”!

Bởi vì lúc đang sắc thuốc trong bếp, mùi thuốc lượn lơ kia, thỉnh linh đem một thị tỳ phạm vi mười trượng trong phòng bếp, độc đến toàn thân lỗ chân lông cuồng phun máu tím, chết thảm tại chỗ!

Thật là kỳ độc! Thật là kinh khủng độc nữ tâm! Tử Tâm tại sắc thuốc có thể không chết, đương nhiên là vì nàng sớm đã ăn giải dược! Nhưng, nàng lại không có một thị tỳ chết thảm nào biểu lộ chút tiếc hận nào!

Chỉ vì toàn bộ phủ trên dưới, sớm đã biết tiểu thư ở trong bếp sắc thuốc, tuyệt đối không nên tới gần! Nếu không tự gánh hậu quả!

Huống chi, người thích dùng độc, phần lớn đều thích lạnh nhạt bàng quan nhìn mọi người phát ra tình trạng thảm trạng độc phát đến tử vong!

Đối với Tử Tâm địa chủ, một thị nữ chết mất, chẳng qua là chết một con chó chết độc mà thôi.

Trong đôi mắt xinh đẹp và kiêu ngạo của nàng, tất cả mọi người đều là chết không có gì đáng tiếc!

Nhưng mà, chính lúc Tử Tâm tự mình cầm chén độc dược kịch độc này, đẩy cửa bước vào trong phòng Tiểu Ngũ, nàng thỉnh linh phát hiện, trong gian phòng ngủ Tiểu Ngũ ngủ lại phát sinh...

Một biến hóa!

Một biến hóa kinh người vượt quá dự liệu của nàng!

Cũng chính vì biến hóa này, cho dù Tử Tâm từ trước đến nay luôn tính toán trước sau như vậy cũng đột nhiên xanh mét một mặt, ngay cả độc dược trong tay cũng “keng keng” một tiếng ngã xuống đất!

Hai mắt yêu kiều xinh đẹp, lập tức lộ ra một tia ánh mắt khó tin, nhưng nghe nàng sững sờ nói: “Không... Có thể... Có thể! Có thể... Có thể...”

“Chuyện này... làm sao... có thể... phát... sinh?”

“A...”

Rốt cuộc, Tiểu Ngũ trong phòng xảy ra biến hóa kinh người gì đó?!

Không ngờ Tử Tâm lại có thể làm cho khí định thần nhàn, cũng muốn như vậy mà lòng như lửa đốt?

Đáng tiếc, bất kể là Tiểu Ngũ xảy ra biến hóa kinh người nào, Phượng Vũ mà nó nhớ nhất đã rời bỏ nó...

Đã không còn cách nào biết được nữa!

Hơn mười ngày sau.

“Điền Tâm thôn” vốn bình tĩnh như thường.

Bất quá trong bình tĩnh, lại ngấm lộ ra từng tia vui sướng.

Lại nguyên lai một năm tương lai, một năm mới nhanh chóng tiến đến, lúc tuổi già mới bắt đầu giao tiếp, thôn dân của Ân Tâm thôn đã bận rộn với kế hoạch độ tuổi thật tốt, nghênh đón một năm mới.

Dù sao, bất luận một năm qua gian khổ thế nào, chỉ cần có thể bình yên vượt qua năm nay, chính là một năm mới, lại là một hy vọng mới.

Thế nhưng, ngay thời khắc toàn bộ thôn dân vui mừng hơn hờ này lại có một người, hoàn toàn không còn hạnh phúc như các thôn dân nắm giữ, người này chính là...

Phượng.

Vũ.

Phượng Vũ đương nhiên không cách nào cảm thụ niềm vui của những thôn dân khác, bởi vì, cho dù Tiểu Ngũ đã rời bỏ nàng mà đầu nhập Tử Tâm, nàng vẫn chưa thay đổi kiếp sống của mình.

Mỗi ngày nàng vẫn đến chợ của Diên Tâm thôn, quỳ xuống làm —— “Tiểu công cỡi giày” của nàng!

A...? Tiểu Ngũ đã thề không cần nàng ta quyên góp tiền chữa cho hắn, vì sao vẫn muốn đến chợ, ai mà không muốn nàng ta làm tiểu công chứ? Sao nàng ta vẫn cam lòng làm như vậy!

Không biết! Chỉ biết là từ khi Tiểu Ngũ đem Phượng Vũ đuổi ra khỏi cự trạch tử tâm này, Phượng Vũ ngoại trừ sớm trở về Phong gia trang vì phụ thân pha một bình Thiên Niên Trà ra, nàng thủy chung không có ý định chính thức trở về Phượng gia trang.

Chẳng những như thế, cho dù ống tay áo cùng ngày sau rất gần gũi, thay nhau khuyên nàng đừng làm công nhân đi giày nữa, nàng cũng đã nhiều lần không nghe, mỗi ngày vẫn giống như bình thường đến chợ lấy giày người ta sống, mưa gió không thay đổi!

Điều này, từ trước đến nay làm cho Long Tụ Hưng có thể nhìn thấy rõ sức mạnh, cũng nghĩ không ra nguyên do! Hắn thực sự không hiểu, Phượng Vũ làm sao kiên trì muốn làm như vậy?

Mãi cho đến một ngày, Phượng Vũ vẫn khẳng khẳng phải làm tay sai, cuối cùng cũng có người biết!

Mà người biết nguyên nhân này là...

Ngày hôm đó, là ngày thứ mười tám sau khi Phượng Vũ tách ra với Tiểu Ngũ.

Ngày hôm đó, Phượng Vũ vẫn như thường ngày, đến chợ làm công việc lau giày cho nàng, ai ngờ hôm đó không biết vì sao, làm ăn thì được rất ít, nàng ngây ngốc cả buổi sáng, vẫn không có ai muốn thuê nàng làm giày.

Thế nhưng, Phượng Vũ lại không cảm thấy buồn bực ngán ngẫm, nàng hơi cúi đầu; như đang nghĩ tới một số chuyện, không biết có phải hay không, nếu Tử Tâm kia cuối cùng không thể giải độc cho Tiểu Ngũ, nàng giải độc cho Tiểu Ngũ sao?

Nghĩ như vậy, Phượng Vũ vẫn luôn suy nghĩ nhập thần, không ngờ trong lúc nàng suy nghĩ lại có một người đã tới trước mặt mình! Người nọ còn nói với nàng: “Ta muốn... cởi giày.”

Vốn chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản, nhưng khi lọt vào tai Phượng Vũ nàng phản ứng lại không đơn giản chút nào!

Sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên trắng bệch, vô cùng khiếp sợ, ngẩng đầu trừng mắt nhìn người nọ, lúng túng thấp giọng hô: “Là... Người? Người... Đúng là... người?”

“Nhỏ...”

“Năm?”

A...? Người tới dĩ nhiên là...Tiểu Ngũ!

Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở khu chợ này? Hơn nữa nhìn từ bề ngoài, lúc hắn tách ra với Phượng Vũ cũng không có nhiều khác biệt lắm! Vậy hắn rốt cuộc đã phát sinh biến hóa kinh người gì trong Tử Tâm trạch vậy?

Thế Phượng Vũ khó đoán được, Tiểu Ngũ dĩ nhiên lại xuất hiện ở chợ, hơn nữa, nàng còn cho hắn thấy bộ dạng xấu hổ khi nàng quỳ xuống đất chờ nàng làm người lau giày. Trong khoảng thời gian ngắn, mặc dù nàng cảm thấy chính mình đã làm chuyện gì đó, nhưng vẫn không khỏi có chút tự trách mình.

Tiểu Ngũ lại lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, nói: “Ta thật sự là nằm mơ cũng không ngờ tới, mấy ngày nay quá ít xuất ngoại ta, đi ra ngoài liền phát hiện người thế mà vẫn ở chỗ này, cam tâm làm thêm chút ít việc ti tiện!”

Mặc dù Phượng Vũ vô cùng khiếp sợ, nhưng khi nghe Tiểu Ngũ nói vậy lại nghiêm mặt nói: “Tiểu... Ngũ, ta... cũng không cho rằng, làm người cởi giày là việc hạ tiện, ít nhất nó còn tốt hơn so với đánh cướp nhà!”

Tiểu Ngũ lạnh lùng cười nói: “Thật sao? Vậy tại sao người vẫn muốn làm người mặt giày? Bây giờ ta đã có Tử Tâm cô nương chữa độc cho ta, căn bản không cần người phải gom tiền mua thuốc cho ta!”

Phượng Vũ thần nhiên nói: “Đúng... đúng! Người đã được Tử Tâm cô nương chiếu cố, nhưng... máu của Khung Thiên...

thật sự rất khó giải trừ, ta sợ Tử Tâm cô nương dù cố hết sức cũng chưa chắc đã giải được độc cho ngươi, cho nên...”

“Để tránh Tử Tâm cô nương không giải được độc, ta phải sớm chuẩn bị, dùng hết tất cả phương pháp khả thi, chuẩn bị đủ ngân lượng, đợi khi nào ngươi về thật sự có thể chữa độc cho ta.”

A... Thì ra, Phượng Vũ vẫn đến chợ làm tay sai, chỉ vì nguyên nhân này? Nguyên nhân của nàng vẫn chỉ là Tiểu Ngũ?

Phượng Vũ vừa nói, vừa dùng ánh mắt thành khẩn vô hạn nhìn Tiểu Ngũ, nhưng Tiểu Ngũ vẫn giống như lần trước, trái ngược với vẻ thành kính nhiệt tình của nàng, vô cùng lãnh khốc nói: “Hắc! Đây là ta đang nguyện rửa độc của ta không thể nào bị Tử Tâm cô nương giải trừ?”

“Tiểu... Ngũ, ta... Không có ý này! Ta từng đáp ứng ngươi, vô luận gặp khó khăn thế nào, ta cũng sẽ dùng hết bất kỳ phương pháp nào có thể giúp ngươi giải độc! Cho nên cho dù ngươi không muốn ta giúp ngươi, ta vẫn sẽ ở phía sau ngươi yên lặng chờ ngươi trở về, trị độc cho ngươi...”

Tiểu Ngũ nói: “Tốt! Ta thiếu chút nữa quên ngươi là một người cực kỳ giữ chữ tín! Ta chỉ có chút tò mò, ngươi thanh âm nói muốn kiếm đủ ngân lượng làm công dụng chữa độc cho ta, mới bắt đầu dĩ phải ngày ngày đến chợ làm loại tiểu công vớ vẩn này, như vậy ta hỏi ngươi, ngươi cho rằng muốn kiếm bao nhiêu ngân lượng mới là đủ?”

Phượng Vũ không hiểu vì sao tiểu ngũ lại đột nhiên hỏi như vậy, nàng đáp lại với vẻ sững sờ: “Ta... nghĩ, nếu một ngày nào đó ta kiếm được một lượng bạc thì cũng đã đủ...”

Tiểu Ngũ đột nhiên đáp lại đầy thâm ý: “Vậy, nếu có người đồng ý cho ngươi một hai lượng bạc, bảo ngươi không cần làm tên tiện nhân này nữa, càng muốn ngươi giúp hắn làm một chuyện, ngươi thì sao?”

Phượng Vũ càng nghe càng không rõ Tiểu Ngũ rốt cuộc muốn nói cái gì, nàng đáp: “Nếu thật sự có người làm như vậy, mà hắn muốn ta cũng không phải là làm chuyện xằng làm bậy gì, ta đương nhiên chấp nhận.”

Tiểu Ngũ lại nói: “Nếu người này là ta thì sao?”

Cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính! Phượng Vũ ngẩn ngơ, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ta cũng vậy!”

“Được...!” Tiểu Ngũ nghe vậy, lại lấy từ trong ngực ra hai kiện đồ vật, tiếp tục nói: “Hôm nay ta sẽ cho ngươi một lượng bạc, hôm nay ngươi lập tức ngừng ở chỗ này làm tiểu công đi giày, hơn nữa thay ta bảo quản viên châu này!”

Cái gì... Cái gì? Tiểu Ngũ và Phượng Vũ tách ra, trên người không có một vật gì, bây giờ sao lại có một lượng bạc? Nhưng ngay lúc Phượng Vũ kinh ngạc, Tiểu Ngũ đã đem hai món đồ hắt lấy ra từ trong áo, Phượng Vũ không hẹn mà nhìn, chỉ có một món đồ trong đó, đúng là một thỏi bạc! Mà một món đồ khác, lại là một...

Tinh thạch màu đỏ nhạt!

Hình dạng như một giọt...

Nước mắt người tình.

Chương thứ mười ba tình nghĩa thứ hai biết.

Phượng Vũ chợt thấy bạc và tinh thạch, lập tức ngạc nhiên, nàng hỏi vội: “Tiểu... Ngũ! Ngươi... vì sao lại có bạc? Viên tinh thạch màu đỏ nhạt kia, rốt cuộc... là cái gì?”

Tiểu Ngũ dường như đã có chuẩn bị mà đến, không cần nghĩ ngợi mà đáp: “Hắc! thỏi bạc kia là do Tử Tâm Cô cho ta, bởi vậy có thể thấy, ngươi ở trong căn nhà lớn này, ta sống thoải mái đến cỡ nào, căn bản không cần cô bé nghèo như ngươi quan tâm.”

Đúng vậy! Tiểu Ngũ vẫn dùng mọi loại trăm phương ngàn kế, đều không muốn Phượng Vũ quan tâm cho nó, bây giờ nó nói như vậy, có lẽ cũng chỉ vì không muốn Phượng Vũ quan tâm cho nó mà thôi, nhưng nghe nó nói tiếp:

“Về phần viên tinh thạch giống như nước mắt kia, ta càng sẽ không nói cho ngươi biết đó là cái gì, ta chỉ cần ngươi bảo quản nó là đủ!”

Phượng Vũ khó lòng được, Tiểu Ngũ vốn đã sớm đoán ngôn “không nợ gì” với nàng, đột nhiên còn muốn cho nàng một lượng bạc để bảo tồn một viên tinh thạch màu đỏ nhạt, sự tình thật sự xảy ra quá đột ngột, nàng nhất thời do dự.

“Thế nào? Người lại đang do dự? Không phải người vừa mới đáp ứng cho dù là ta cho người một thỏi bạc, ta cũng sẽ làm theo lời ta nói chứ?”

“Hôm nay ta cũng không phải là muốn người vi phạm lương tâm của mình, chỉ là muốn người thay ta bảo quản viên tinh thạch màu đỏ nhạt này mà thôi! Loại người thường xuyên nói muốn bảo vệ người bảo vệ ta, làm sao hôm nay lại nói không giữ lời? Chẳng lẽ hết thấy những lời người nói là lừa gạt ta?”

Lần này hai người gặp mặt lần nữa, Tiểu Ngũ mỗi một lời nói ra đều châm chọc, nghe vào tai Phượng Vũ chẳng biết tại sao, nàng cảm giác từng chữ như châm, khiến trái tim của nàng đau đớn mơ hồ.

Nàng cố nén đau trong lòng, nói: “Tiểu... Ngũ, ta... Sao lại không giữ lời? Chỉ cần Phượng Vũ ta từng thừa nhận chuyện này, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó! Ta chỉ là có chút kỳ quái, người ở đâu mà có khối Hồng Tinh Thạch như nước mắt vậy? Tại sao nhất định phải giữ nó cho ta?”

Tiểu Ngũ Tuyên nói: “Ta đã sớm nói qua, tinh thạch kia có xuất xứ như thế nào người cũng không thêm quan tâm! Ta cam đoan nó tuyệt đối không phải là vật bất nghĩa, nếu như người đối với ta thủ tín, thì lập tức lập tức cất giữ cho ta... suu tầm nó!”

Mắt thấy năm câu tiến bức của Tiểu Ngũ, trong lòng Phượng Vũ biết hôm nay nếu nói không bằng nói thay nàng bảo quản viên tinh thạch đỏ nhạt kia, tất nhiên sẽ làm quan hệ giữa nàng và Tiểu Ngũ ác liệt gấp bội, bất đắc dĩ. Nàng rút cục đem viên tinh thạch kia không thể không đặt ở bên hông nàng cái túi nhỏ thêu chữ “Phượng”.

Ai ngờ ngay khi vừa đặt viên Tinh Thạch vào trong túi vải, Phượng Vũ bỗng cảm thấy có một cảm giác dị thường ập vào trong lòng nàng, dường như là do viên Tinh Thạch kia gây ra, nhưng trong lúc nhất thời nàng lại không thể nói ra được cảm giác khác thường nào!

Có lẽ Tiểu Ngũ hiện tại muốn nàng giữ viên tinh thạch này, cũng bởi vì loại cảm giác đó!

Tiểu Ngũ chỉ thấy Phượng Vũ cuối cùng cũng đặt viên tinh thạch vào trong túi vải, hai mắt giống như trút được gánh nặng, dường như đem thứ tốt nhất của mình để lại cho người mình yêu thích nhất, nhưng nghe hắn ngơ ngẩn lắm bầm nói: “Được...! Người cuối cùng cũng làm theo lời nói đó! Rất... Tốt...”

“Vậy... hôm nay... Người đã... buôn bán được một lượng bạc... Cũng tốt... Như lời vừa rồi ta nói với người, về nhà... Đi... thôi! Đừng ở đây nữa... Lại bị người khác khuất nhục...” Nói xong, hắn đột nhiên xoay người muốn rời đi.

Phượng Vũ lập tức gọi hắn lại, nói: “Tiểu... Ngũ! Người... lại phải trở về... Tử Tâm cô nương đâu?”

Nghe lời này, Tiểu Ngũ lập tức thu hồi nỗi lo trong lòng, một lần nữa lạnh như băng nói với Phượng Vũ: “Người biết... là tốt nhất! Chẳng lẽ... muốn ta trở về hang chó của người... chịu khổ sao?”

Lời vừa nói ra, hồi Phượng Vũ mẹ nó ta biết cách đối đáp! Chỉ vì mẹ nó mặc dù có thể để nó quan tâm cẩn thận vô hạn Tiểu Ngũ, nhưng lại không cách nào cho nó địa phương thích hợp để nuôi dưỡng, những thứ nó có thể làm cũng chỉ là ngày ngày đến chợ này, không để ý tôn nghiêm để làm người lau giày...

Tiểu Ngũ nhìn thấy, chỉ cười lạnh một tiếng, hắn cuối cùng cũng không quay đầu lại, phảng phất không chút nào lưu luyến rời đi.

Giống như không chút quan tâm tới Phượng Vũ? Nhưng tình hình thực tế thì sao?

Không thể tưởng được Tiểu Ngũ hôm nay đột nhiên tới, cũng đột nhiên đi, Phượng Vũ chẳng biết vì sao, nhìn bóng lưng cô độc của Tiểu Ngũ đi xa, trái tim nàng lại có một cảm giác thất lạc, tựa như muốn chia lìa cùng một người cực kỳ quan trọng với mình.

Nàng rất muốn tiến lên Tiểu Ngũ để nói chuyện thêm một lúc, đáng tiếc, trong lòng nàng biết nếu thật sự làm như vậy, nhất định sẽ lại lần nữa chọc giận Tiểu Ngũ, Phượng Vũ thật sự quá chuyên chú vào bóng lưng Tiểu Ngũ! Nếu như lúc này nàng có thể hơi cúi đầu nhìn túi vải nhỏ của nàng, nàng sẽ phát hiện...

Túi của nàng đang lộ ra hồng quang mơ hồ!

Luồng hồng quang này do hồng tinh thạch hình mẫu như nước mắt phát ra!

A...? Một viên tinh thạch bình thường sao có thể phát ra ánh sáng đỏ như vậy? viên tinh thạch này... không phải vật tầm thường?

Rốt cuộc là tinh thạch này rốt cuộc là cái gì? Tiểu Ngũ từ đâu tới viên tinh thạch này.

Đáng tiếc, Phượng Vũ trước sau vẫn không phát hiện ra chỗ đặc dị của tinh thạch, bởi vì viên tinh thạch này chỉ ngẫu nhiên phát ra hồng quang trong tích tắc, sau đó lại một lần nữa trở nên âm đạm.

Vì vậy, trước sau gì Phượng Vũ cũng không phát hiện ra...

Tiểu Ngũ khổ tâm...

Tiểu Ngũ đột nhiên xuất hiện, Phượng Vũ tràn ngập cho rằng hắn sẽ không tìm đến. Hắn, chắc là đang ở bên cạnh Ôn Hương mê người Tử Tâm, tiếp tục trị liệu Khung Thiên chi huyết trong cơ thể hắn!

Vì vậy sáng sớm ngày thứ hai, Phượng Vũ lại như thường đến chợ thay người đi giày cho mình, chỉ vì nếu nàng có thể trước khi Khung Thiên chi huyết trong cơ thể Tiểu Ngũ còn chưa có việc thì tranh thủ thêm một ít ngân lượng thỉnh thoảng gặp chuyện này thì cũng tốt.

Nàng từ đầu đến cuối vẫn một lòng vì tiểu ngũ.

Ai ngờ, Đẳng Cố chợ, nàng lại phát hiện một chuyện lạ!

Tiểu Ngũ, thế mà lại ở ngay chỗ nàng lấy giày...

Chờ đợi nàng!

“Tiểu... Ngũ?” Mắt gặp lại tiểu Ngũ, tuy trong lòng Phượng Vũ không khỏi kinh ngạc, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vui mừng!

Chỉ là, tiểu ngũ chi cũng không cao húng như nàng, nhưng thấy hắn mặt tái nhợt tròng mắt nhìn Phượng Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thật không ngờ, người thủy chung vẫn như vậy tiện! Ta đây không phải hôm qua đã cho ngươi một thối

bạc, người hôm nay vì sao vẫn muốn tới đây thay người ta lau giày? Người nếu như vậy, thời khắc nào ta cũng đi kiếm tiền, được...”

“Ta cho người thêm nữa cũng đủ bạc!”

Tiểu Ngũ nói xong, đột nhiên ném một thỏi bạc về phía Phượng Vũ, Phượng Vũ không ngờ hắt lại có thể dùng tiền ném người, không kịp phòng bị, bất ngờ khóe mắt bị bạc kia đập trúng, bỗng dưng “Phành” một tiếng vang lên, a...

Phượng Vũ... tới khóe mắt của Tiểu Ngũ... Lại bị bắt chết!

Chỉ một thoáng máu tuôn như suối, từ khóe mắt Phượng Vũ tràn ra, nghiêm nhiên như huyết lệ! Nhưng, ngay cả khóe mắt kịch liệt đau nhức vô cùng, phượng vũ vẫn không rên một tiếng, không hô một tiếng khổ! Nàng chỉ mờ mịt nhìn tiểu ngũ, không biết vì sao nó lại ở chỗ Tử Tâm lại biến thành như thế!

Chỉ là, cho dù giờ phút này Phượng Vũ đã máu chảy đầy mắt, Tiểu Ngũ vẫn coi như không thấy, thờ ơ, trên mặt ngay cả chút thương tiếc cũng không có, hắn chỉ là mặt không biểu cảm nói: “Thu bạc của ta, phải nghe lời của ta! Hôm nay người cũng không thể lấy giày ở đây!”

“Hơn nữa, người còn muốn thay ta bảo quản...”

“Một kiện đồ vật khác!”

Tiểu Ngũ nói xong, bỗng nhiên búng ngón tay một cái, đem một vật lại bắn về phía Phượng Vũ. Lần này Phượng Vũ đã sớm chuẩn bị, đưa tay đón lấy, ai ngờ vừa nhìn xuống, chỉ thấy người rơi vào trong lòng bàn tay, rõ ràng là...

Một khóa khác giống hệt hôm qua -

Tinh thạch màu đỏ nhạt!

A? A? A?

Tiểu Ngũ cuối cùng cũng đi không quay đầu lại nữa rồi! Tuy nhiên, hắn vẫn để lại nhiều nghi vấn cho Phượng Vũ!

Phượng Vũ trăm mối vẫn không có cách giải, tại sao tiểu ngũ lại bảo quản một viên tinh thạch khác? Rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà hắn lại bảo quản?

Nhưng dù vấn đề này có quấy nhiễu Phượng Vũ, nhưng trước khi nàng ta còn chưa nghĩ thông suốt, thì vấn đề này còn không thể tưởng tượng nổi, cứ ùn ùn kéo đến...

Ngày ngày thứ ba, khi Phượng Vũ lại như thường đến chợ thay người đi giày, nàng lập tức phát hiện, Tiểu Ngũ lại ở trên chợ chờ nàng! Lúc này đây, hắn lại giống như hai ngày trôi qua, cho Phượng Vũ một thỏi bạc làm thù lao, sau đó, hắn không ngờ lại cho Phượng Vũ -

Viên tinh thạch thứ ba!

Chẳng những thế, thứ tư, thứ năm, sáu ngày sau, tiểu ngũ đến giao bạc và tinh thạch cho Phượng Vũ, dù gặp mưa to gió lớn, hắn vẫn không gián đoạn chút nào!

Trời à? Sao tiểu ngũ lại có nhiều tinh thạch như vậy! Tại sao hắn nhất định phải giao những tinh thạch này cho Phượng Vũ giữ?

Đương nhiên Phượng Vũ rất muốn biết nguyên nhân, nhưng mỗi lần nàng muốn hỏi rõ ngọn ngành, Tiểu Ngũ luôn không nói một lời vô tình rời đi, căn bản không cho Phượng Vũ có cơ hội hỏi!

Cũng giống như vậy, Phượng Vũ liên tiếp nhiều ngày, gặp được Tiểu Ngũ ở chợ, Tiểu Ngũ cũng đồng thời cho nàng thỏi bạc và một viên tinh thạch, lúc này nàng mới rời đi.

Tuy nhiên, mặc dù tiểu ngũ mỗi lần đều không cho Phượng Vũ cơ hội hỏi hắn rốt cuộc đang làm gì, nhưng trên mặt của Tiểu Ngũ vẫn có thể nhìn ra một ít vấn đề.

Nàng phát hiện, khuôn mặt đỏ như máu của tiểu ngũ đang từ từ chuyển sang tím, hơn nữa, bước chân của hắn cũng càng ngày càng chậm...

Dường như hắn ta đang ngày càng suy yếu!

Phượng Vũ chỉ cảm thấy thâm giật mình, trong lòng không khỏi nghĩ:

“A... Chẳng lẽ là Tử Tâm cô nương trị liệu Khung Thiên Huyết trong cơ thể Tiểu Ngũ,... Không có cách nào? Vì vậy mới có thể khiến Tiểu Ngũ... ngày càng suy yếu?”

Vừa nghĩ đến đây, Phượng Vũ ngầm quyết định, nhất định phải tìm một cơ hội thích hợp để hỏi Tiểu Ngũ, rốt cuộc Tử Tâm cho y ăn là thuốc gì?

Nhưng mà, ngay ngày thứ mười một, Phượng Vũ lại giống như thường đến chợ...

Thật thần kỳ, tiểu Ngũ này cũng không có xuất hiện nữa!

Chẳng những ngày thứ mười một, thậm chí ngày thứ mười hai, ngày thứ mười ba, cho đến ngày thứ mười lăm, cũng đều như nhau...

Cuối cùng hẳn ta không tới?

Tiểu Ngũ, cuối cùng cũng biến mất?

Phượng Vũ thoáng cảm thấy mát mát vô hạn, thật ra, mười ngày qua, tiểu ngũ hợp lại đưa cho nàng mười viên tinh thạch màu hồng nhạt giống nhau, tuy nàng vẫn làm theo, nhưng tình hình thực tế là, muốn nhân cơ hội này gặp lại Tiểu Ngũ!

Không biết vì sao, mỗi lần trông thấy Tiểu Ngũ, Phượng Vũ luôn cảm thấy một cảm giác thân thiết khó nói nên lời. Đường như trên đời này, người thân thiết nhất với nàng nhất cũng chỉ có mình hắn...

Tiểu Ngũ.

Thế nhưng, vì sao mỗi ngày Tiểu Ngũ lại đến đây, hiện tại lại biến mất?

Nàng thật sự không rõ mình đang làm cái gì!

Chỉ là, câu hỏi này của Phượng Vũ rất nhanh đã bị câu hỏi khác làm cho nàng khiếp sợ đến lấy cái gì đó!

Ngày thứ ba sau khi Tiểu Ngũ biến mất...

Ngày đó, cũng là một ngày cuối cùng của cả năm sắp hết.

Ngày thứ ba mươi tháng mười hai.

Cũng là một ngày Phượng Vũ trọn đời cũng không quên được!

Thôn dân Điền Tâm thôn, rất sớm đã ra chợ, hàng Tết, mọi người đều vui mừng hơn hớn, chuẩn bị nghênh đón một năm mới!

Mà Phượng Vũ, cũng chạy sớm hơn thôn dân!

Nàng không ngờ là vẫn như bình thường, đến đây chờ Tiểu Ngũ, hy vọng có kỳ tích xuất hiện.

Thế nhưng, nàng đã sớm chờ đến tanh sáng nhô cao, rồi lại từ mặt trời chói chang nhô lên cao, bóng dáng Tiểu Ngũ vẫn như trước che phủ!

Đêm đã dần lạnh. Quần áo trên người Phượng Vũ vô cùng đơn bạc, cô co lại ở góc đường gió lạnh sương giá. Nhưng ngay cả như vậy, tim cô vẫn nhớ tới Tiểu Ngũ, nghĩ thầm:

“Cũng... Hứa, Tiểu Ngũ mấy ngày nay...có thể đã quán lấy Tử Tâm cô nương, mới... không rảnh đến đây sao?”

“Lại có lẽ, Tử Tâm cô nương... có lẽ đã nghĩ tới... một phương pháp giải độc cho Tiểu Ngũ, cho nên...”

Phượng Vũ không ngừng kiểm soát an ủi mình, hẳn là không việc gì, Tiểu Ngũ hẳn là không việc gì, Tiểu Ngũ hẳn là không việc gì...

Nhưng, nàng vẫn có một dự cảm không lành, mấy ngày nay nàng không tới nhất định đã xảy ra một chuyện!

Cứ như vậy, Phượng Vũ một mặt cúi đầu suy nghĩ tình hình Tiểu Ngũ, một mặt lấy ra một viên tinh thạch màu đỏ nhạt trong bảo quản cho nàng ta, ai ngờ không cẩn thận, ngay cả thỏi bạc Tiểu Ngũ đưa nàng cũng rớt xuống đất!

Phượng Vũ đưa tay nhặt, nàng cũng không quan tâm tới bạc trắng kia, nàng chỉ quan tâm đến mọi thứ Tiểu Ngũ cho nàng, bất luận là một ngân một thạch, nàng đều vô cùng quý trọng...

Nhưng mà, ngay lúc nàng đang muốn nhặt nén bạc kia về, tay của nàng, lại đột nhiên bị người ta đập một cước ngay tại chỗ!

“Đùng!”

Vốn bị chân người khác đập loạn, tình hình như thế này diễn ra ngay đầu đường xó chợ, lạ là hiếm thấy, cái tên đập phải Phượng Vũ này không lập tức rút chân về, lại còn vô cùng bỉ ổi chửi bới: “Mẹ nó! Con gái đáng ghét kia lại dám ngăn cản con đường của ta? Dám đập gãy tay người cho ta, cũng là... xứng đáng đời!”

Thanh âm chán ghét vô hạn, hơn nữa tương đương ngang ngược vô lý! Quả thực không thể tưởng tượng, trên đời lại

giống như người thật lòng, đập loạn tay người khác, lại tiên hạ thủ vi cường, ngược lại nguyên rửa người bị hại!

Nhưng, điều càng khiến Phượng Vũ không thể tưởng tượng nổi chính là, nàng nhận ra giọng nói của người này! Ấn tượng người này từng cho nàng, tuyệt đối không thể là một người ác độc vô lý như vậy...

Phượng Vũ thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn, nàng muốn chứng thực bản thân mình phủ nhận sai người khác, trầm ngâm hoặc chỉ là “tiếng” tương tự!

Nhưng mà, thật ra nàng đoán được một điểm không sai! Ngược lại, người nguyên rửa người bị hại này, thật sự là...

“Tử... Tâm... Cô...”

Phượng Vũ quả thực không thể tin vào con mắt của mình, bởi vì nàng thật sự không thể tin được, Tử Tâm ôn nhu vô hạn trước mặt nàng và Tiểu Ngũ, lại là một người hờ ra là nói độc khẩu! Khó trách Long Tụ từng nhiều lần khuyên bảo nàng, nhất định phải đề phòng Tử Tâm!

Mà Tử Tâm đột nhiên nhìn thấy kẻ mình đập lên trước mắt chính là Phượng Vũ, cũng là đột nhiên ngẩn ra! Tuy nhiên, hiện giờ nàng đã bị Phượng Vũ nhìn thấy cái xấu xí độc ác, nàng cũng cảm thấy không cần thiết phải che giấu nữa, cho nên lập tức phản lại thần thái ôn nhu, lạnh lùng nói: “Hắc! Ta còn tự nói mình đập vào nhân vật gì nữa? Hóa ra cũng chỉ là cái tên đầu bị người ta đuổi ra khỏi cửa!”

Phượng Vũ quả thực không thể tin tưởng rằng Tử Tâm đã nói ra những lời như vậy, nàng vẫn vô cùng kinh ngạc:

“Tử... Tâm... Cô nương, cô...”

Tử Tâm vẫn không cho nàng cơ hội vui vẻ thêm, nàng nổi giận đùng đùng cướp lời: “Hắc! Trả lại ta cái gì? Người thắng chính là thắng! Không cần làm bộ làm tịch như vậy! Ta cũng không cần phải làm bộ với cô gái dịu dàng vô hạn ở trước mặt người!”

Nghe Tử Tâm nói vậy, Phượng Vũ càng không hiểu nổi:

“Thắng... Thắng? Ta... Rốt cuộc... thắng... cái gì?”

“Hừ! Còn giả heo? Tiểu Ngũ sáng sớm hai ngày sau khi người rời khỏi tòa nhà khổng lồ kia của ta, đã không từ biệt từ lâu rồi, đi thôi! Hắn, nhất định là không bỏ qua người, trở lại bên cạnh người rồi chứ?”

... Sao tiểu Ngũ... Hóa ra ngày hôm sau lão đã rời khỏi đại trạch của Tử Tâm, khó trách hôm đó Tử Tâm cảm độc được cái thể của nàng đi vào phòng Tiểu Ngũ tắm, lại cảm thấy khiếp sợ như vậy!

Chỉ vì Tiểu Ngũ phát sinh kịch biến, chính là hắn vậy mà không từ biệt! Đối với Tử Tâm mà nói, Tiểu Ngũ vừa đi, cũng tức là biểu thị nàng đánh giá quá cao mỹ mạo của mình! Nàng này một lần nữa đã thất bại! Đây thực sự là nỗi nhục lớn đối với cuộc đời này của nàng!

Nhưng, giờ phút này người cảm thấy khiếp sợ nhất vẫn là Phượng Vũ!

Nàng quả thực khó có thể tin, Tiểu Ngũ nguyên lai cũng không có dựa Tử Tâm chữa độc cho nàng! Lại càng không có giống một đầu mèo nhỏ, giống như chó con sống nhờ trong cự trạch của Tử Tâm! Hóa ra hắn đã tự động rời đi từ lâu!

Vào thời khắc này, trong lòng Phượng Vũ không hận mà âm thầm gọi tên Tiểu Ngũ ngàn lần ngàn lần:

“Tiểu... Ngũ, Tiểu... Ngũ, Tiểu... Tiểu... Tiểu... Ngũ...”

“Người... Vì sao... muốn.. Nếu như..?”

“Người... Vì sao... muốn.. Nếu như..?”

Đúng vậy! Phượng Vũ không hiểu vì sao Tiểu Ngũ lại làm vậy? Vì sao nó tình nguyện giả vờ chấp nhận ý tốt của Tử Tâm, mà ép Phượng Vũ cũng chẳng nợ ai! Rốt cuộc chính nó cũng chẳng dựa dẫm vào bất cứ ai? Chỉ một mình nó lẻ loi một mình?

Hắn lại vì tiện thể trong hơn mười ngày gần đây, không ngờ kỳ tích một lần nữa ở chợ giáp vũ hội và phượng sắc sở, lại cường bức nàng đừng có lau giày cho người khác? Cũng cần nàng bảo quản mười viên tinh thạch đỏ nhạt kia cho hắn?

Tiểu Ngũ làm tất cả những chuyện này rốt cuộc là vì cái gì? Sau khi hắn rời khỏi cự trạch của Tử Tâm, đến cùng là ở nơi

nào? Rốt cuộc hấn từ đâu mà tìm được những ngân lượng và tinh thạch kia? Trời...

“A...! Tiểu... Ngũ...” Chỉ một thoáng, vô số điểm tra hỏi nhét đầy trong lòng Phượng Vũ, cực kỳ lo lắng cho Tiểu Ngũ. Rốt cuộc, nàng cũng không cách nào kiềm chế bản thân được nữa...

Nàng bỗng dựng giường người lên, cứ như vậy bỏ lại cái kỳ độc vô cùng kia, bắn nhanh đi như điện!

Chỉ vì trong một năm sắp hết đêm nay, tại cái đêm đen vốn nên có hai vòng tròn nhân nguyệt này, cho dù dốc hết tất cả sức lực của nàng, nàng cũng nhất định phải tìm về Tiểu Ngũ! Nàng rất muốn biết...

Rốt cuộc Tiểu Ngũ đang làm cái gì?

Trong nháy mắt khi Phượng Vũ điện xạ đi: ở trên đỉnh một cái cửa hàng quản lý trong chợ, đang có hai bóng người rình mò nhất cử nhất động của nàng! Hai bóng người này chính là đang...

Phượng Ngọc Kinh và người thân bí kia!

Chỉ thấy Phượng Ngọc Kinh nhìn Phượng Vũ bay nhanh rời đi, không hện mà lại lắc đầu thở dài nói: “Cô ấy, rốt cuộc cũng bắt đầu biết, cô ấy thường xuyên hiểu được tâm của Tiểu Ngũ, thì ra là, bản thân cô ấy cũng không hiểu rõ rốt cuộc suy nghĩ của mình là gì...”

Người thân bí kia cũng thở dài: “Kỳ thật không chỉ riêng cô ta không biết tâm tư Tiểu Ngũ, nói thẳng, hai ta vẫn luôn giám thị nhất cử nhất động của cô ta và Tiểu Ngũ, suy nghĩ đối với tâm của Tiểu Ngũ rốt cuộc như thế nào, chúng ta cũng không rõ ràng lắm, hết thấy những chuyện mà Tiểu Ngũ đã làm bây giờ, thật sự vượt qua phạm trù chúng ta nghĩ.”

“Bất luận thế nào, lúc này cô bé cũng phải tìm Tiểu Ngũ về, càng vội thúc đẩy kế hoạch của chúng ta.”

“Tuyệt đối có lợi!”

Không sai! Phượng Ngọc Kinh chỉ nghe người thân bí nói như vậy, xem ra cũng tương đối tán đồng với người này, chỉ là...

Trên khuôn mặt già nua của hắn, thủy chung không che giấu được một phần lo lắng, lo lắng cho nữ nhi duy nhất cả đời mình!

Thật ra, là đáng lo lắng! Bởi vì ngay tại thời điểm hai người bọn họ nhìn Phượng Vũ rời đi như vậy, bỗng dưng, Phượng Ngọc Kinh cùng người thần bí kia, Hách ta cảm thấy một cỗ lực áp bức trước nay chưa từng có, đang phi thường tiếp cận Điền Tẫn thôn trong phương viên mười dặm...

Đó là cảm giác cực kỳ kinh khủng của cao thủ! Một luồng thề phải diệt thiên tuyệt địa cũng phải có cảm giác trở thành siêu cấp cao thủ mạnh nhất nhân gian! Hai hàng lông mày rậm của Phượng Ngọc Kinh đã gần như vạch một đường, lập tức nói với người thần bí kia: “Người có phải cũng cảm giác được?”

Người thần bí gật đầu nói: “Ừm! Cảm giác thật đáng sợ... Cao thủ! Tuy còn cách xa hơn mười dặm, nhưng đã làm tim ta đập như điên, khó có thể tự mình! Cảm giác này tựa hồ bởi vì một chút khốn đốn, chính là lấy thể sét từ bên ngoài phương viên mười dặm bức thẳng tới Điền Tâm thôn! Tin tưởng không tới nửa canh giờ sẽ tới...”

Vẻ mặt Phượng Ngọc Kinh càng thêm lo lắng, nói: “Người cho rằng, rốt cuộc cao thủ này là ai?”

Người thần bí cũng lo lắng nói:

“Nếu như ta... không đoán sai thì cảm giác cao thủ siêu cấp đủ diệt thiên diệt địa kia rất có khả năng là...”

“Cái tên không nên xuất hiện trong giang hồ!”

“Vô địch thiên hạ...” Hắn!”

“Rốt cuộc hắn cũng tìm tới! A...”

Tiếng kêu sợ hãi cực độ, vậy mà phát ra từ người thần bí xem ra tu vi này đã không kém, có thể tưởng tượng được “hắn” kia rốt cuộc đáng sợ như thế nào! Càng không biết có phải là hướng về phía Tiểu Ngũ và Phượng Vũ mà đến hay không...

Mồ hôi, đang từng giọt từng giọt tung tóe xuống phía dưới!

Mồ hôi, là mồ hôi của Phượng Vũ!

Đã tìm suốt hai canh giờ, lúc hoàng hôn đi tìm hiểu, Phượng Vũ còn tìm kiếm khắp mỗi ngõ ngách của thôn Điền Tâm, hỏi khắp các nhà, từ đầu đến cuối đều không cách nào tìm được tiểu ngũ!

Tiểu Ngũ rốt cuộc trốn ở đâu vậy?

Phượng Vũ hoàn toàn không có đầu mối! Chỉ có điều, khi nàng tìm đến căn phòng nhỏ gần đó, nàng đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, trên nền đất trước nhà nàng bỗng nhiên phủ kín...

Quá Thiên Mẫu Đơn!

A...

Từ khi Phượng Vũ sinh ra đến nay, mọi người chưa từng gặp qua nhiều Mẫu Đơn, hơn nữa còn là thời điểm hoàng hôn này, hiếm khi thấy hơn Thiên Mẫu Đơn nở ra một cách dị thường xán lạn, thoáng như pháo hoa nở rộ, nhưng hai mắt lại nhanh chóng sáng lên như pháo hoa...

Phượng Vũ nhất thời ngây dại, trong lòng kinh ngạc không biết người nào sẽ đưa nàng nhiều hoa tươi như vậy, nhưng nàng rất nhanh đã biết được đáp án. Bởi vì, ở trong bầy Mẫu Đơn nhiều như vậy, nàng bỗng nhiên phát hiện một tờ giấy! Đó là...

Tiểu Ngũ! Là tiểu Ngũ đưa cho nàng đoản tiên! Chỉ thấy đoản tiên viết như thế, trái tim Tiểu Ngũ đau đến nhỏ máu:

“Vũ, xin hãy tha thứ cho ta vì lời nói lạnh nhạt của ngươi. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, Tiểu Ngũ đã không còn phải lừa ngươi nữa.

Bởi vì khi ngươi nhìn thấy giấy tiên này, tin tưởng, tiểu ngũ của ta vô dụng này, đã sắp sửa không còn nhân thế...

Tuy rằng ngươi luôn luôn cất lời an ủi ta, nói sẽ có ngày giải được độc trong cơ thể ta, nhưng trong lòng ta tự biết, máu của Khung Thiên, đã ngày ăn mòn lục phủ ngũ tạng của ta, căn bản không có thuốc nào chữa được...

Ta chỉ sẽ làm hại cả đời ngươi!

Tiểu Ngũ thực sự không muốn ngươi chịu trách nhiệm như vậy, cả đời này làm cho ngươi không cách nào ngừng đau

được! Ta không muốn người tiếp tục chữa trị cho ta, không có thuốc nào cứu ta, mà tiếp tục làm tiểu công lau giày cho người thế tục!

Vì vậy, hiện giờ kết cục này là tốt nhất! Bởi vì ta cảm thấy mình sắp chết; trừ máu của Khung Thiên, trong cơ thể ta hình như còn có một sức mạnh không biết đang phá hủy ta, thúc ép hai mắt của ta mỗi ngày chảy ra một giọt nước mắt như máu!

Ta cho người mười viên tinh thạch màu đỏ nhạt, chính là nước mắt của ta ngưng tụ thành, hơn nữa không biết vì sao, chúng tựa hồ có một cỗ lực lượng rất kỳ dị, có thể sẽ giúp ích cho người, cho nên ta mới muốn người bảo đảm nước mắt của ta sau khi ta chết...

Bây giờ, nước mắt của ta cũng đã ngừng rơi, khóe miệng ta càng không ngừng tràn ra máu tươi. Ta có một dự cảm, theo lý thuyết trăng tròn đẹp, đêm nay hai vòng tròn Nhân Nguyệt đã là thời điểm một mình ta rời khỏi nhân thế...

Nhưng giờ phút sắp qua đời của ta, khiêu vũ, có một câu nói chuyện, ta nhất định phải nói cho người biết.

Vũ, ta thích người...

Từ rất lâu, ta đã biết mình thích người...

Đáng tiếc, Vận Mệnh thật sự quá hào phóng với thần thoại vô danh kia, đối với ta lại không quan tâm nhiều lắm...

Ta biết mộng tưởng cả đời của người là thần thoại vô danh kia, ta là Sứ nam căn bản không xứng với người, cho nên, vẫn luôn yêu người trong lòng... Nói khó nói...

Nhưng ta nhận lệnh, chỉ cần người có thể mở lòng vui vẻ, khoái khoái lạc, ta, đã hài lòng.

Nhớ người từng nói, hi vọng một ngày nào đó sẽ có người dâng lên cho người một bó hoa tươi, nhưng ta cảm thấy, một bó hoa tươi còn chưa đủ để biểu đạt sự nhớ nhung của ta đối với người, bây giờ ta vì người mà đưa lên ngàn đoá Mẫu Đơn, hi vọng người vĩnh viễn sẽ không quên., Tối nay Mẫu Đơn, nở xán lạn cỡ nào, càng sẽ không quên, vô luận tương lai người vẫn sẽ không gặp gỡ một nam nhân trong mộng tưởng của người, kiếp này, người cũng có một tiểu ngũ, khi còn sống thật lòng nhớ tới người...

Hiện giờ kết thúc như vậy đối với người đúng là kết cục tốt nhất. Thật sự! Là tốt nhất... kết cục!

Vĩnh... đừng! Ta yêu nhất... Phụng Vũ...

Xin hãy... tha thứ... Tiểu Ngũ... thật sự... Rất hi vọng... vĩnh viễn đi cùng... Người... Thân..."

"Tiểu... Ngũ...?" Phụng Vũ rút cuộc đã đọc xong tiểu ngũ, thần kỳ lạ lùng, nàng lại không lập tức khóc!

Nhưng mà hai hàng lệ nóng, đã không kìm được từ lúc nàng rơi lệ, con người chảy cuộn cuộn, chỉ trong chớp mắt, nàng đã rơi lệ khắp khuôn mặt...

Nguyên lai, mười ngày qua tiểu ngũ kêu Phụng Vũ bảo đảm mười khóa tinh thạch hình lệ mà hắn giữ dùm, là... Nước mắt của hắn?

Hắn vì có thể giúp đỡ nàng, nên mới giả vờ muốn nàng giữ...

Còn có mười lượng bạc kia, kỳ thật cũng là cố gắng cuối cùng của Tiểu Ngũ đối với Phụng Vũ, hy vọng nàng không vì tiền mà gom góp cho mọi người nữa, quỳ gối? Thì ra, Tiểu Ngũ đến chết... Lại vẫn là tương lai của Phụng Vũ... thiết tưởng?

Nhưng mười lượng bạc của hắn rút cuộc là làm sao mà có được? Hắn làm sao mua được Hư Thiên Mẫu Đơn kia? Bây giờ hắn đang ở đâu?

"Tiểu... Ngũ, người... Vì sao... như vậy... ngốc? Người vì sao... ngu ngốc? Người... biết vô danh... chỉ là một giấc mộng ta sùng bái nhất... Nhưng... Hắn cũng không.... Thực... Thực..."

"Người... Từ trước tới nay, đối với ta quan tâm mới là... Chân thật nhất..."

"Người, tài... là... Phụng Vũ ta... trọn đời đều ở... chờ đợi nam nhân! Nam nhân tốt nhất... người!"

"Ta... Chưa từng nói qua... Người xấu... A..."

Đúng vậy! Cho tới thời khắc Tiểu Ngũ một mình chết đi, Phụng Vũ cuối cùng cũng hiểu được bản thân vẫn luôn có cảm giác gì với Tiểu Ngũ!

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đã bắt tri bắt giác...

Yêu hấn ta!

Nhưng mà, cho dù là Phượng Vũ hôm nay đã hoàn toàn khẳng định cảm giác của mình đối với Tiểu Ngũ đã như thế nào? Trời đất bao la, cũng không biết Tiểu Ngũ hôm nay cất giấu bản thân ở góc nào, ai oán đau thương chờ đợi máu Khung Thiên trong cơ thể đem tính mạng của hấn cắn nuốt hoàn toàn?

“Tiểu... Ngũ...! Ngươi... Tới bây giờ... Tới... ở đâu. Ngươi.... ở nơi nào?”

Cuối cùng Phượng Vũ tuyệt vọng hô lên, mà đúng vào lúc này, sau lưng nàng bỗng truyền tới một âm thanh, than thở: “Ta đã sớm nói rồi, ngươi giúp Tiểu Ngũ chữa độc, cũng không phải bởi vì lời hứa của ngươi đối với nó đơn giản như vậy, bây giờ, ngươi cuối cùng cũng thừa nhận ngươi thích nó rồi sao?”

Phượng Vũ nghe vậy lập tức quay đầu nhìn lại, không ngờ phát hiện ra, người tới chính là Long Tụ! Hấn luôn xuất hiện đúng lúc nàng cần người trợ giúp nhất...

“Long... ông tay áo...” Từ trước đến nay trông long tụ cao ngạo, giờ phút này lại thấy ve sầu suy sụp, tựa hồ là vì rốt cục Phượng Vũ đã biết tâm đối với Tiểu Ngũ, mà hấn lại càng không cho Phượng Vũ nói nữa, lập tức lại nói: “May mà, bây giờ ngươi đã biết cảm nhận của mình đối với Tiểu Ngũ, cũng không quá muộn!”

“Không quá... trễ, nhưng... Tiểu Ngũ nói hấn sắp chết, ta... Lại vẫn không biết... Bây giờ đang ở đâu...”

Long Tụ Thủ Tử chỉ tay về phía Hùng Thiên Mẫu Đơn, nói: “Tuy ta không biết hiện giờ Tiểu Ngũ đang ở chỗ nào, nhưng nghe nói Điện Tâm thôn này không hề có mẫu đơn! Có thể đưa tới chỗ Mẫu Thiên Đơn, chắc là...”

“Ở thôn Bắc Điện tiếp giáp với nơi này!”

Đúng rồi! Một lời bừng tỉnh! Phượng Vũ lập tức nhớ lại Điện Tâm thôn tiếp giáp, thật sự có đầy đủ Mẫu Đơn ở Bắc Điện thôn...

A...?

Đúng vậy! Long Tụ đoán được một điểm không sai! Tiểu Ngũ, đúng là tại Bắc! Điện! Thôn!

Nhưng tin rằng Long Tụ cùng Phượng Vũ tạo mộng cũng chưa từng nghĩ tới, Tiểu Ngũ hiện tại đang làm cái gì!

Giờ phút này, nguyên lai hắn đang ở trên chợ của thôn Bắc Điền, trước khi gặp phải quầy hàng bán nghệ, hướng về quần chúng vây xem từng tắc một bóc ra cái khăn che mặt khủng bố của hắn!

“Rào...” Khi khuôn mặt xấu xí của Tiểu Ngũ phơi bày toàn bộ ở trước mặt mọi người, quần chúng lập tức một mảnh xôn xao, tất cả đều tại xì xào bàn tán:

“A...! Hắn thật...là... xấu... Đúng vậy! Xem ra ta cũng... kinh hãi run sợ! Có thể kiến thức nam nhân xấu xí như vậy, ba văn tiền này thật sự là không uổng công!”

Bốn phía truyền đến vô số tiếng kinh thán vì khuôn mặt xấu xí của Tiểu Ngũ! Tiếng cười nhạo! Tiếng chửi rủa! Tiểu Ngũ nghe lọt vào tai, đương nhiên là mười phần khó chịu!

Nhưng nguyên lai sau khi hắn rời khỏi cự trạch của Tử Tâm, hắn vẫn luôn dùng phương pháp khiến người ta giẫm cọt này để kiếm tiền sống qua! Hắn tình nguyện để mặc cho người ta chê cười cái bộ mặt quỷ xấu xí này, bán đứng tôn nghiêm của mình, cũng không đành lòng muốn Phượng Vũ bán đứng tôn nghiêm của hắn!

Huống chi, hắn còn phải kiếm đủ ngân lượng, trước khi mình chết đã lưu lại cho hắn một hồi ức đẹp nhất mà hắn yêu thích nhất kiếp này, hắn muốn tặng Phượng Vũ - Thiên Đóa Mẫu Đơn!

Bây giờ, tâm nguyện này rốt cuộc đã được đền! Hắn cũng nhất định trước khi mình chết, vì người từng cho hắn hơn mười lượng bạc hàng chủ, bán cho dân chúng một lần cuối cùng - mặt xấu!

Sau đó, nó tin rằng, tối nay nó sẽ thật sự chết đi!

Hắn bây giờ mặc dù đang bán gương mặt quỷ xấu xí kia, nhưng trong lòng hắn tự biết, hắn trong năm dặm phi thường suy yếu! Máu tươi nồng đậm đang từ cổ họng tràn ra từng tia! Hắn chỉ là cố gắng ngậm miệng, không cho máu tuôn ra như suối mà thôi!

Hắn giờ phút này cười cũng cảm thấy mệt mỏi! Hắn sớm đã muốn nằm xuống! Hắn còn chống đỡ cho tới giờ khắc này, chỉ vì hắn muốn giống như Phụng Vũ hắn yêu nhất hướng người thủ tín! Hắn muốn thanh minh thù lao chủ thượng cho hắn trước!

Nhưng mà, Tiểu Ngũ Tâm nghĩ thầm tối nay hắn khả năng cứ như vậy huyết tận mà chết, không khỏi quá ngây thơ rồi! Bởi vì ngay lúc hắn đang biểu diễn cho thôn dân thấy khuôn mặt xấu xí của hắn, thù địch mạnh nhất kiếp trước kiếp này của hắn “Hắn”! Đã tới rồi!

Đến rồi! Bỗng dưng, thôn dân đang cười với Tiểu Ngũ đột nhiên hét thảm một tiếng, tiếp theo...

Những tiếng “Rào rào” vang lên liên tiếp! Tất cả dân chúng vây xem Tiểu Ngũ đều nhao nhao học máu tươi! Ngã xuống đất bỏ mình! Dường như bị một luồng khí thể mạnh mẽ vô kinh mạnh mẽ mang theo đến thất khiếu chảy máu mà chết!

Biến sinh nách tay! Tiểu Ngũ còn chưa mở ra biết đến cùng phát sinh chuyện gì, đột nhiên cảm thấy trên đỉnh tối sầm lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn!

Thiên...! Chỉ thấy giữa không trung, đang có một hán tử tóc trắng như thiên tướng vung một thanh đại kiếm, ngoan lệ bỏ xuống thiên linh hắn. Hán tử tóc trắng kia còn vô cùng thể lương quát lên Tiểu Ngũ: “Hắc! Người cho rằng người giả bộ này, lão phu sẽ không nhận ra người?”

” vọng tưởng —— nghĩ! Bất luận người đem khí của người che giấu như thế nào, lão phu liếc mắt một cái liền nhận ra người!”

“Cho dù người có chạy tới chân trời góc biển, ta cũng muốn tự tay đưa người đến địa ngục”

Đại kiếm được đưa đến Địa Ngục bốn chữ ” nãi lên” không ngờ đã bỏ tới phía trên Bất Thiên Linh năm tấc!

Đúng vậy! Là “Hắn”! Đúng là “hắn”!” “Hắn”!” Trong cái ngày này, tìm khắp cả chân trời góc biển, cuối cùng cũng cho “hắn”. Tìm Tiểu Ngũ! “Hắn” đúng là cả thế gian vô song...

“Kiếm Thánh!”

Tiểu Ngũ không ngờ được lúc mình sắp chết lại có một người kỳ quái đến đây giết hắn, hơn nữa còn nói là biết Tiểu Ngũ! Tên cường giả vô cùng thô bạo trước mắt này rốt cuộc là ai? Tiểu Ngũ là ai?

Thế nhưng, cho dù hiện giờ bản thân có mạnh mỗi thân thể của hắn cũng vô dụng! Bởi vì một kiếm đoạt mạng của cường giả cái thể trước mắt này, hắn nhất định không cách nào tiếp hoặc tránh được! Hắn tin tưởng không ai có thể cứu được hắn!

Nhưng Tiểu Ngũ thì sai lầm rồi! Vô luận hắn gặp phải bất cứ hiểm cảnh nào, trên đời này còn có một người cho dù phải xông vào núi đao biển lửa, cũng sẽ muôn lần chết không từ mà đến đây cứu hắn! Người này chính là...

Bỗng dưng, trời cao đột nhiên vang lên một tiếng “Xẹt xẹt” chói tai! Một cơn gió nhanh và tuyệt kinh tàn nhẫn dùng thế sét đánh bắn nhanh Hợp Thánh! Kiếm Thánh chỉ trong tích tắc đã liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy vật bắn tới, không ngờ lại là một mũi tên!

Mà mũi tên này chẳng những cực kỳ nhanh và tàn nhẫn, lại cực kỳ chuẩn, không sai lệch, không ngờ lại xuyên qua kiếm hoàn trên chuôi kiếm của Thánh Vô Song Kiếm, bắn thẳng tới tâm phòng của Kiếm Thánh!

Chỉ một thoáng, cho dù mạnh như Kiếm Thánh, cũng không thể không kéo chuôi của Vô Song Kiếm, mạnh mẽ đem mũi tên sắc bén này vụn vụn. Vừa kịp thời xoay chuyển thể mũi tên sắc bén, nhưng cứ như vậy, kiếm của hắn đã rút ra ngoài năm thước!

Mũi tên thật tuyệt! Mũi tên của nàng thật xảo hợp! Có thể bắn ra nhanh như vậy, mạnh, tàn nhẫn, chuẩn, tiễn của người đó, chính là Phụng Vũ!

Cuối cùng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc nàng cũng chạy đến cùng một chỗ với Long Tự!

Hơn nữa kiếm của Kiếm Phủ Ly đã ở cách Tiểu Bất Ngũ vài thước, Phụng Vũ đã động đến kinh công mà trước giờ hắn thường sử dụng, lướt lên người bắt lấy tay Tiểu Ngũ, lập tức nói: “Tiểu Ngũ! Đi!” một chữ “Đi” vừa ra, Tiểu Ngũ không kịp để cho Phụng Vũ xuất hiện bất kỳ phản ứng nào, Phụng

Vũ đã lập tức kéo hắc xoay người rời đi! Mà lúc này Kiếm Thánh cũng không lập tức đuổi theo, chỉ nhìn vào mũi tên Phượng Vũ bị Vô Song kiếm của mình chế trụ, có chút ngạc nhiên mà quát lớn: “Tu La Chi Tiên?”

“Không thể tưởng được trên đời này còn có người hiểu được cái này thế tiến thuật? Nha đầu! Người —— là —— ai?”

Chữ “ai” vừa ra, chỉ thấy kiếm thế của Kiếm Thánh chuyển động, óng ánh, bầu trời! Nhưng nghe “Bồng” một tiếng! Phượng Vũ bắn về, bắn nhanh tiểu ngũ!

Vạn liệu không đến, mũi tên Phượng Vũ mà Phượng Vũ sử dụng, trong mắt Kiếm Thánh còn gọi là “Tu La Chi Tiên”? Nhưng Phượng Vũ cũng không có thời gian truy cứu! Bởi vì kiếm bắn về phía Tiểu Ngũ thế mũi tên quá mau, Phượng Vũ muốn rút tên cứu Tiểu Ngũ cũng không kịp, chỉ có thể dùng thân thể mình làm Tiểu Ngũ ngăn cản...

“Phốc phốc” một tiếng! Phượng Vũ Tiên của Phượng Vũ hung hăng đâm thẳng vào vai trái của nàng, lập tức huyết hoa văng khắp nơi!

“Phượng... Vũ!” Tiểu Ngũ và Long Tụ thấy thế không khỏi hô to! Nhưng Phượng Vũ tuy trúng kinh tiền nhưng vẫn lâm nguy không loạn, kéo Tiểu Ngũ lên nói: “Đối thủ quá mạnh! Chúng ta không có thời gian để bị thương đau đớn! Mau đi mau!” một lời nói ra, Phượng Vũ đang định lôi kéo Tiểu Ngũ bỏ đi, nhưng ngay lúc nàng định quay người bỏ đi, cô và Tiểu Ngũ chỉ thấy trước mắt lóe lên một tia hàn quang...

Trời! Không biết thế nào, Kiếm Thánh hô ngô đã ở phía sau Phượng Vũ, thanh Vô Song thần kiếm mà hắc thối lông đứt tóc, càn hung hăng chống đỡ cổ họng của nàng! Nàng và Tiểu Ngũ, đã không còn gì để đi nữa rồi!

Nhưng thấy Kiếm Thánh hung hăng nhìn chằm chằm Phượng Vũ, nói từng chữ từng chữ: “Ta, ta đã biết ngươi là ai rồi, ngươi, chính là...”

“Đại – Phạm – Thiên?”

A? Đại Phạm Thiên cái gì? Kiếm Thánh rốt cuộc đang nói cái gì? Phượng Vũ bỗng nhiên phát hiện, chính nàng cũng không biết mình là cái gì...

Chương thứ mười bốn, ý khó bình định.

Không có ”bôi đen” thì không thể hiện ra sự thuần khiết của “Bạch”.

Không có “Thấp”, thì không thể hiện ra siêu thoát “cao”!

Cũng là đạo lý tương tự, trên đời nếu không có người “Thánh” trong kiếm, thì không thể hiện ra người có “Thần” kinh thể vô địch trong kiếm!

Chẳng qua, cái tên đã là “Thần” sang quý trong kiếm thì đã làm sao?

Kết quả là, còn không phải là bất giờ bị người khiêu chiến dây dưa không thôi, không được bình yên sao?

Tựa như thần thoại không còn là hấn của thần thoại nữa!

Hấn ta vẫn bị “Kiếm Thánh” cả đời này của hấn ta quán chặt không ngừng!

Dù đặt tên hấn đã quên mình là thần thoại “nhân thần cộng bá” là thần thoại, Kiếm Thánh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa có...

Quên mất hấn là “Hấn”!

Kiếm Thánh từ mộ phần băng lãnh trở về nhân gian, cuối cùng cũng tìm tới “Tiểu Ngũ”!

Không chỉ có thế, hấn còn lấy Phượng Vũ múa tiền cứu Tiểu Ngũ làm trọng thương vai trái của Phượng Vũ!

Mà “Vô Song Thần Kiếm” cả thế gian hấn cũng không cho phép đặt câu hỏi, đề lên cổ họng Phượng Vũ!

Nhưng, Kiếm Thánh nhanh tuyệt nhân hoàn ra tay, còn không phải là nơi khiến Phượng Vũ, Long Tụ và Tiểu Ngũ kinh ngạc!

Khiến bọn Phượng Vũ kinh ngạc nhất là lúc này Kiếm Thánh lại phun ra một câu khó hiểu với Phượng Vũ:

“Ta, đã biết ngươi là ai rồi!”

“Ngươi chính là — Đại! Phạm! Thiên!”

“Ta... Là... Đại Phạm Thiên?”

“Cái gì... Đại Phạm Thiên?”

Phượng Vũ ngạc nhiên! Nàng và Tiểu Ngũ, Long Tụ thế khó mà ngờ được, bọn họ còn chưa biết ai là hán tử sử dụng kiếm chẳng những xuất thần nhập hóa, mà dường như còn biết không ít về thân phận và bí mật của nàng.

Rốt cuộc hán là ai? Vì sao hán phải giết Tiểu Ngũ?

Phượng Vũ và Long Tụ lúc này thoáng nhìn kiếm Thánh đang dí vào cổ họng Phượng Vũ, hai bên nhìn nhau một cái, dường như đã biết một hai về thân phận người trước mắt, Phượng Vũ càng cau mày, bật thốt lên: “Kiếm như... Thanh Phong, Quang... Chiêu Nhật Nguyệt! Nghe đồn thanh Vô Song thần kiếm trong tay Vô Song Kiếm Thánh, chuôi có thể chiêu nhật nguyệt...Kiếm hoàn, chẳng lẽ...Chẳng lẽ ngươi... Kiếm Thánh?”

Kiếm Thánh lạnh lùng nói: “Hắc! Hóa ra nha đầu cũng là người quen giang hồ, thật không hổ là Đại Phạm Thiên! Nhưng mệnh danh ngươi là Đại Phạm Thiên thì đã sao? Bản thánh đã muốn giết “Hán”, hôm nay lên thiên hạ địa, đã không ai có thể ngăn cản ta! Thậm chí ngươi cũng không thể!”

“Đại Phạm Thiên! Tốt nhất ngươi rút về địa ngục của ngươi cho ta đi!”

Kiếm Thánh nói ra lời này, Vô Song Kiếm đang dí sát cổ họng Phượng Vũ mà đòn lực đâm thẳng về phía trước, trời! Hán... một kiếm đâm thủng cổ họng Phượng Vũ!

Nhưng Phượng Vũ tuy là nữ hài, cũng không phải kẻ yếu! Ngay lúc mũi kiếm của Kiếm Thánh sắp đâm rách da thịt nơi cổ họng, hai chân nàng bỗng nhiên đạp mạnh một cái, “Bồng” một tiếng! Cô ta lập tức như mãng lôi bắn thẳng về phía sau, cô ta muốn dùng tư thế nhanh chóng “Lùi lại”, né qua một kiếm phá yết hầu của Kiếm Thánh!

Nhưng hay cho một Kiếm Thánh! Vô luận Phượng Vũ lui nhanh bao nhiêu, mũi kiếm của hán cũng nhắm mắt theo đuôi, kề sát cổ họng Phượng Vũ; Phượng Vũ lui ra sau một phen, mũi kiếm của hán tiến lên một phần, chưa bao giờ rời cổ họng Phượng Vũ nửa phần!

Mắt thấy tình thế cứ tiếp tục như vậy, Phượng Vũ “y lui” già đi, chắc chắn sẽ bị Kiếm Thánh xé rách yết hầu mà chết, nhưng đúng vào lúc này!

Tỳ Hưu thấy kiếm quang chợt lóe!

Một thanh kiếm ngắn tầm một thước đột nhiên chém ra, “keng” một tiếng! “Kiếm chuôi của thanh đoản kiếm này chạm vào Vô Song Kiếm Phong của Kiếm Thánh, cứng rắn chặn thế đâm của Vô Song Kiếm lại, làm chậm nửa phần!

Mà một nửa này, đã đủ để cho cổ họng Phượng Vũ rút lui vài tấc mũi kiếm của Kiếm Thánh!

Nhìn thật một chút, chuôi thanh đoản kiếm này, rõ ràng là

Một cái đầu rồng giương nanh múa vuốt!

A? Hóa ra là Long Tụ - Long Đầu Tụ Kiếm!

“Long... ông tay áo?” Phượng Vũ ngẩn ra, không biết vì sao Long Tụ lại xuất kiếm cứu nàng, bởi vì người chống đỡ Kiếm Thánh trước mặt chắc chắn phải chết, Long Tụ thật sự không cần thiết phải lấy thân mạo hiểm!

Nhưng tình thế trước mắt không cho Phượng Vũ suy nghĩ tiếp! Đầu rồng trong tay áo “Tụ kiếm” cũng chỉ có thể ngăn được Vô Song thần kiếm, mũi kiếm còn gần yết hầu của Phượng Vũ vài tấc, ngay cả Long Tụ cũng quát với Phượng Vũ: “Phượng Vũ! Đừng có ngăn người nữa! Mau cùng với Tiểu Ngũ đi! Đầu rồng trong tay áo kiếm của ta cũng không ngăn được nó bao lâu!”

“Long... ông tay áo...” Trong lòng Phượng Vũ biết nếu mình không rời đi cùng Tiểu Ngũ thì sẽ liên lụy đến Long Tụ, đầu Long của Kiếm Thánh tiếp tục dùng tay cầm Vô Song kiếm, khi đó sẽ khiến Long Tụ Thân rơi vào hiểm địa, vì thế không nói gì, tóm lấy tay Tiểu Ngũ rồi quay người bỏ đi!

Kiếm của Vô Song Kiếm bị Long Tụ mạnh mẽ ngăn chặn, mặc dù chỉ ngăn chặn một chút, nhưng lạ kỳ, Kiếm Thánh vậy mà không giận mà cười, người càng đột nhiên đứng vững, ngửa mặt lên trời điên cuồng cười nói: “Hắc hắc! Thật sự là giang sơn đời sau có nhân tài xuất ra! Bản thánh chỉ ngủ say ở

dưới mộ mấy năm, không ngờ hôm nay lại gặp được một thiếu niên kiếm thủ có thể ngăn cản ta một chút!”

“Tiểu tử! Ngươi có biết là muốn làm chậm kiếm của bản thánh không nửa phần, là một chuyện nguy hiểm đến mức nào không? Ngoại trừ tên tuổi của mười đại kiếm thủ năm đó ra, ngươi có dám ngăn cản bản thánh không!”

Long Tụ Cường Địch trước mặt, nhưng vẫn không có nửa phần sợ hãi, lạnh lùng trả lời Kiếm Thánh một câu:

“Ta Long Tụ không biết cái gì mà thập đại kiếm thủ, chỉ quen biết một cô bé Phụng Vũ đáng giá ta kính nể! Nếu như ngươi muốn làm hại Phụng Vũ, Long Tụ Sứ ta sẽ bất chấp tất cả cái mạng hèn mọn, cũng thề sẽ cùng ngươi... chu toàn đến cùng!”

Long Tụ nói thì vẻ mặt nghiêm nghị, đáng tiếc Phụng Vũ lúc này đã kéo Tiểu Ngũ ra ngoài mười trượng, cũng không thấy hấn nồng tình với nàng như vậy!

Kiếm Thánh nghe vậy, lại chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Rất tốt! Tiểu tử ngạo cốt trời sinh, nếu hôm nay không chết, đợi một thời gian có thể đoạn tuyệt nhân gian tình cảm, chuyên tâm cầu kiếm, ngày khác tất trở thành một thượng giai đối thủ của bản thánh!”

“Chính vì vậy, hôm nay bản thánh sẽ — “

“Miễn ngươi — nhất —— Chết!”

Để nàng ta không chết?

Long Tụ không khỏi ngẩn ra, từ trước tới nay Vô Song Kiếm Thánh luôn vô tình vô dục, kiếm không lưu tình, hôm nay lại miễn cho hấn chết?

Nhưng bất luận Long Tụ ra sao cũng không thể tin nổi, ngay trong lúc hấn đang lo lắng, hấn cảm thấy một luồng kiếm khí vô cùng mạnh mẽ từ mũi kiếm của Vô Song Kiếm xông thẳng lên chỗ “Đầu rồng” của hấn, tiếp theo...

“Băng” một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc! Đầu rồng được chế tạo từ huyền thiết của hấn bị cổ kiếm khí này cứng rắn chấn cho vỡ nát!

Không chỉ có thế! tụ lý kiếm của hấn cũng lập tức đứt từng khúc! Lỗ chân lông toàn thân hấn cũng như bị thiên kiếm vạn

lưỡi đâm thủng!

Chỉ một thoáng tiếng “Phập thứ” không dứt bên tai, vô số máu tươi đồng thời từ lỗ chân lông hắt điên cuồng phun ra. Trong nháy mắt, long tay áo như hóa thành một huyết nhân!

Thiên...! Long Chiến Tạo Mộng cũng không nghĩ tới, trên đời này lại có người có kiếm khí “Vô Không Bất Nhập” như thế, có thể mạnh đến mức vượt quá tưởng tượng!

Đến tận bây giờ hắn mới hiểu ra, vừa rồi Vô Song Kiếm của Kiếm Thánh bị tụt lý của Vô Song Kiếm hơi trì hoãn, căn bản không phải bởi vì cỡ công lực nhỏ bé của hắn, mà là vì Kiếm Thánh tự cố ý dừng lại!

Hắn, muốn nhìn xem trong thiên hạ, rốt cuộc còn ai dám ngăn cản hắn - Vô! Song! Kiếm!

Long Tụ trong phút chốc thăm biến huyết nhân, nhưng gã vẫn chưa ngã xuống, gã vẫn đứng thẳng lưng, muốn tận lực trợ giúp Phượng Vũ Tiểu Ngũ!

Chỉ trong lúc hắn muốn dùng sức tấn công Kiếm Thánh, hắn lại bất ngờ phát hiện một chuyện!

Hắn, không thể động đây!

Thì ra Kiếm Thánh đập nát tay áo hắn, đồng thời cũng dùng đại lượng kiếm khí phong tỏa tất cả các đại huyết trên người hắn! Nếu Long Tụ Tục muốn dùng công lực của mình giải khai huyết bị phong đại, nhất định phải mất một ngày một đêm!

Mà ngay tại lúc ống tay áo rỗng cháy khét, Kiếm Thánh, lại giống như một thanh Thánh Kiếm bắn mạnh lên!

Mục tiêu kế tiếp của hắn đương nhiên là ngoài mười trượng – Phượng Vũ và Tiểu Ngũ!

Khoảng cách mười trượng đối với một thanh Thánh Kiếm cái thế vô địch mà nói, căn bản không phải là khoảng cách! Cổ Phượng Vũ và Tiểu Ngũ còn chưa kịp quay đầu nhìn lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, “Bồng” một tiếng, người của Kiếm Thánh đã bắn tới giữa không trung hai người, lại còn trợn mắt nhìn Tiểu Ngũ, quát to: “Bất kể ngươi chạy trốn tới góc biển

trên bầu trời, ta cũng có thể tìm ra ngươi! Ngươi còn muốn trốn đi đâu?”

“Hôm nay sẽ cho ngươi thấy đây là nơi mà bốn thánh dành riêng cho ngươi sáng tạo để đánh bại ngươi.”

“Ý... khó... Bình!”

Ba chữ khó bình vừa ra, Kiếm Thánh giữa không trung chợt vẽ kiếm nửa đường, kiếm quang đầy trời nhất thời làm người ta hoa mắt, ít nhất cũng có vạn đạo!

Vạn đạo kiếm quang này xây thành mấy trăm chữ to “ý khó bình”, chữ viết kình kình như sấm, phô thiên cái địa hướng tiểu ngũ diên cuồng bổ xuống tại hạ!

Một chiêu rất xứng với thực là “ý bất bình”! Vô luận Tiểu Ngũ đi tới nơi nào, đồng chữ kia sẽ đuổi theo đến chỗ đó, một mực theo đuôi không rời, quả thực đem ba chữ “ý nan bất diệt” muốn dùng kiếm ý, phát huy đến mức vô cùng nhuần nhuyễn!

Vạn đạo kiếm quang, trăm chữ áp đỉnh! Đã thân phụ “Khung Thiên chi huyết” và “Thiên Hồn Kinh” hai tên tiêu ngũ đại họa, thực sự không thể né tránh! Hắn thật không rõ, mình từng làm gì với hán tử tóc bạc này, khiến hắn nhất định phải giết hắn?

Nhưng mà, vô luận hắn có thể né tránh hay không, Phượng Vũ bên cạnh hắn đã nghĩ bắt dung từ, ra tay trước, nàng...

Đột nhiên bắn tên!

Chỉ nghe thanh âm chín đạo Phá Phong của “Bồng xoạt xoạt” vang lên, chín mũi tên Phượng Vũ trên lưng Phượng Vũ đã bắn ra như điện kình, bắn thẳng lên trời, “ý bất bình” phá vỡ!

Hoả tiễn cùng khoái kiếm, tại không trung giữa không trung sét đánh cứng đối cứng, trong nháy mắt đầy trời cuồng bạo một đạo hào quang. Liều mạng “Bất tri bất giác”!

Tuy mũi tên của Phượng Vũ có kích thước nhanh như điện, nhưng nếu phóng nhanh hơn nữa thì mũi tên cũng khó lòng toàn lực chống đỡ được vạn đạo kiếm quang của Kiếm Thánh!

Huống chi, công lực của Phượng Vũ và Kiếm Thánh cách xa nhau cực xa, cho dù mũi tên này của nàng đã dốc hết toàn bộ

công lực của mình, cũng tuyệt đối không ngăn được kiếm ý khùng bố “ý bất bình” oán trời hận đất hận muôn dân vạn vật!

Nhưng nếu biết rõ cửu tiễn này không ngăn được “ý khó bình”, vì sao nàng vẫn miễn cưỡng mình ngăn một kiếm diệt tuyệt này?

Đáp án rất nhanh đã xuất hiện! Chỉ thấy kiếm thể “ý nan bình” đã bị phượng vũ cửu tiễn đụng phải, tuy nhiên không tán loạn nửa phần, nhưng kiếm thể vốn đang hướng tiểu ngũ cuồng oanh xuống, lại bị thể tiễn đụng nghịch chuyển, cải tiến áp tới Phượng Vũ!

A... Thì ra là, Phượng Vũ đã biết mình bắn ra chín mũi tên, căn bản không phá được ý đồ Kiếm Thánh khó bình, nàng cố ý dùng hết toàn lực chuyển hướng kiếm thể về phía mình! Nàng muốn dùng thân thể máu thịt của mình để thay thế cho Tiểu Ngũ chịu một kiếm này!

Biến hóa này thực sự lớn hơn năm mươi trọng ngoài dự liệu của Long Tụ! Tiểu Ngũ thấy thế đã hô to:

“Phượng - Vũ!”

Thậm chí giữa không trung, trên khuôn mặt Kiếm Thánh một mực giống như thất tình bất động, cũng có một chút động dung, cao giọng nói: “Tốt! Từ trước đến nay nữ tử đều mềm yếu bất đắc dĩ, chỉ hiểu tam tông tứ đức, không ngờ thời đại thật sự đã thay đổi, lại sinh ra một nữ trung dũng giả không để ý sinh tử của mình như vậy!”

“Nhưng vì một nam nhân đã trở thành xấu xí ác quỷ, hy sinh một mạng nhỏ của mình...”

“Đáng giá —— sao?”

Tuy Kiếm Thánh là Phượng Vũ xả thân, thể nhưng kiếm thể “ý nan bình” không có nửa phần buông lỏng, vẫn toàn lực áp chế! Nhưng, cho dù sát chiêu như Thái Sơn áp đỉnh đầu, Phượng Vũ mặt vẫn không đổi sắc, lạnh lùng trả lời Kiếm Thánh:

“Loại người như ngươi căn bản sẽ không hiểu được! Vì bảo vệ bằng hữu mà chết, tóm lại so với việc ngươi vì bảo vệ địa vị Kiếm Thánh mà không ngừng tàn sát đối thủ thì tốt hơn!”

Hai chữ bằng hữu truyền vào trong tai Tiểu Ngũ, ngay tại chỗ khiến hấn trong vòng năm dặm trở lên một hồi kích động không cách nào nói rõ!

“!”

Tiểu Ngũ bỗng nhiên phát giác, tuy rằng nó vẫn vì cái mặt xấu xí mà tự ti mặc cảm, tự nhận mình xứng không nổi Phượng Vũ! Nhưng vô luận Phượng Vũ có thích nó hay không, thì nó, nguyên lai sớm đã trở thành một vị bằng hữu “Sinh tử cộng hòa” của Phượng Vũ!

Mà hai chữ bằng hữu này, trong lòng tiểu ngũ càng càng phòng càng lớn, khiến cho thân thể mang độc vốn đã ngũ lao thất thương, đột nhiên như có “Vạn Đạo lực lượng” đang lưu chuyển chạy chồm...

Hắn không hiểu tại sao trong cơ thể mình lại có cảm giác “Vạn lực chạy chồm” này! Chỉ biết là, mắt thấy Phượng Vũ vì bảo vệ hấn sắp bị Kiếm Thánh “ý bất bình” đánh đến chết không toàn thây, cảm giác không nhanh không chậm trong cơ thể hấn như mũi tên không ngừng thúc ép hấn.

Muốn! Hấn! Bạo! Phát! Phát!

Ngay lúc “ý nan bình” còn cách không xa đã bổ trúng Phượng Vũ, Tiểu Ngũ không cách nào kiềm chế bản thân nữa, hấn, đột nhiên ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét một tiếng:

“Không... “

“Ta — Tuyệt - Không — Dung.... Sao. Người thương — Hại — PHượng. Vũ!”

“Tuyệt — không — Dung!”

“Rống ———!”

Thế khó đoán được, Tiểu Ngũ trúng độc quá nặng mà vẫn có thể có dư âm hét lên điên cuồng; nhưng càng khiến người bất ngờ là toàn thân hấn đồng thời nổi lên một đạo “Ánh sáng”!

Vì luồng cường quang này đã đạt tới mức mạnh mẽ...

Cảnh giới đủ có thể so với “Trời”!

Ánh sáng mạnh chột hiện, Long Tụ đang đứng ngây ngốc cách đó không xa biến sắc:

Phượng Vũ đột nhiên khẽ hô lên:

“Cái này... là?”

Mà Kiếm Thánh nhìn thấy cường quang hiếm thấy này, tức thì mặt xám như tro tàn!

Cũng bởi vì hần, bỗng nhiên phát hiện một chuyện đáng sợ...

Ngay lúc Kiếm Thánh phát hiện chuyện đáng sợ như vậy, “Di ảm tử” cách đó hơn ngàn dặm cũng xảy ra một chuyện đáng sợ!

“Bất Hư”, hần vốn một mực nhắm mắt xếp bằng ở trên đại điện Di ảm tử, vì bạn tốt “Vô Danh” mất tích mà tụng kinh cầu phúc, giờ phút này đang tụng dữ liệu, vị Kim Phật cao hơn ba trượng trong đại điện bỗng dung truyền ra ——

Một hồi thanh âm “Lặc Lặc” vang lên!

Mấy tiểu hòa thượng vẫn một mực tụng kinh cùng với Bất Hư, nghe tiếng lập tức giơ lên nhìn, chỉ thấy vị trí lòng ngực vị Kim Phật to lớn kia, thành linh lộ ra một vết nứt khắc sâu dài chừng nửa trượng!

A...? Hóa ra thanh âm “Liệt Lặc” vừa rồi là thanh âm vỡ ra trước ngực Kim Phật?

Nhưng, một vị Kim Phật đang yên đang lành ngã xuống trước ngực... Ly kỳ bị rạn nứt?

Mắt thấy ngực Kim Phật nứt ra, mấy tiểu hòa thượng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, vô hạn khiếp sợ kêu lên:

“A...! Không sai... Sư thúc! Kim Phật... Đột nhiên nứt ra... Là điềm báo không lành, lẽ nào tượng Phật có biết, linh cảm... Có một số chuyện đáng sợ trên đời... Sẽ phát sinh?”

Hay cho câu áo trắng bất hư! Cho dù mấy tên tiểu hòa kia đều đang khiếp sợ, hần lại định lực kinh người, đến lúc này mới chậm chậm mở mắt, thoáng nhìn vị Kim Phật đã vỡ ra!

Hần không trả lời vấn đề của các tiểu hòa thượng mà chỉ nhìn bộ ngực đang nở rộ của Kim Phật, như có điều ngộ ra nói với vị Kim Phật này: “Hóa ra là người cũng cảm giác được?”

“Ai, thật không nghĩ tới, cho dù...” hần “kiếm khí” đã yếu ớt đến mức cao thủ bình thường cũng khó có thể phát giác,

nhưng cuối cùng vẫn bị một gã khác tử tâm không thôi tìm tới!
Hơn nữa...”

“Ta đã lờ mờ cảm thấy.” Sức mạnh mà hắc tử “Tử trần, đang bị hắc tử ép phải cháy lại từ tro tàn, người...”

“Chính vì cảm thấy “hắc tử” cổ lực lượng của chúng sinh ta tam giới kia cũng không thể tránh né được sắp quay trở về, mới sợ “Tâm can câu liệt” đúng không?”

Cái... À? Hóa ra trước ngực Kim Phật đột nhiên nứt lý, là vì nó sợ “Tâm đảm câu liệt”?

Đây là trùng hợp? Hay là có tượng Phật thật sự biết, thật sự vì cái lực lượng chấn động thiên địa, dọa khiếp quỷ thần mà sinh lòng sợ hãi?

Nhưng bất kể thế nào, không sai một điểm có thể khẳng định chính là, hắc tử thật sự cảm thấy lực lượng kinh khủng của băng hữu mình...

Lập tức!

Tướng!

Lui!

Trở về!

Đúng vậy!” Hắc tử “hắc tử” đã trở về!

“Kiếm” mạnh nhất, mạnh nhất trên thiên hạ, rốt cuộc cũng đã trở về!

Sự tình đáng sợ mà Kiếm Thánh phát hiện ra chính là do Tiểu Ngũ phát ra hào quang chói mắt. Hóa ra không phải là vô hình vô chất, mà là hữu hình hữu chất!

Hình, là hình kiếm!

A! Hóa ra tiểu ngũ phát ra cường quang, hóa ra là...

Vạn! Đạo! Kiếm! Quang!

Thiên...!

Không riêng mình Kiếm Thánh, Phượng Vũ và Long Tụ cũng không thể tìm được, một khắc khi Phượng Vũ liều mạng, Tiểu Ngũ bùng nổ vạn truy kiếm quang, vạn đạo kiếm quang của

Hương Kiếm Thánh cũng là “ý khó bình” - Chính diện nghênh đón!

Chỉ một thoáng, vạn đạo kiếm quang cứng rắn chống đỡ vạn đạo kiếm quang, giữa không trung bộc phát một trận sấm sét long thiên băng địa liệt, hồn phách của Phương Vũ và Long Tụ suýt nữa nổ ra bên ngoài cơ thể! Sau đó, chuyện lạ lại xảy ra!

Chỉ thấy sau trận sấm sét kinh thể kia, tràn đầy tưởng rằng “hai vạn đạo kiếm quang đối chọi nhau, nhất định sẽ bộc phát ra một chùm hào quang càng thêm chói mắt, ai ngờ...

Vậy mà lại không có!

Ngược lại, kiếm quang đầy trời vừa rồi đã biến mất, giữa không trung lập tức xuất hiện những tiếng động trầm thấp!

Vì sao... lại như vậy?

Thì ra là, tiểu ngũ phát ra vạn đạo kiếm quang dưới tình thế cấp bách, mỗi một đạo kiếm quang bá đạo đủ để triệt tiêu mỗi đạo kiếm quang “ý bất bình” của Kiếm Thánh, cho nên sau khi va chạm, kiếm quang hai chữ “hai “Vạn Trục” trên không trung nhất thời tiêu tán lẫn nhau!

Tuy nhiên, cho dù hai vạn đạo kiếm quang đồng thời biến mất, lần này Tiểu Ngũ cùng Kiếm Thánh cứng đối cứng lại không có “bất phân thắng bại”!

Do đó, khi giữa không trung quy về một màu đen kịt, đột nhiên lại tinh thể thêm một chút hào quang!

Mà hào quang này rõ ràng là của Tiểu Ngũ.

Đạo kiếm quang thứ nhất vạn linh!

Thế khó lường được, nguyên lai kiếm quang mà Tiểu Ngũ vừa rồi phát ra không chỉ có “Vạn đạo”, lại còn có một đạo kiếm quang ” chôn” sau” cùng ” Phát”, hợp lại là “Một vạn lẻ một đạo” so với vạn đạo kiếm quang của Chư Kiếm Thánh, còn nhiều thêm một đạo!

Mà một luồng kiếm quang nhiều thêm nữa cũng có thể...

Bại!

Thánh Nhân!

Nghe một tràng tiếng xương vỡ “răng rắc” làm lòng người phát lạnh, Kiếm Thánh giữa không trung lạnh không kịp đề phòng, trong lồng ngực lại trúng đạo kiếm quang cuối cùng Tiểu Ngũ, kiếm quang xuyên qua lồng ngực, thân hình khô ngô của y lập tức phát sinh một trận run rẩy kịch liệt, tiếp theo...

Người của Kiếm Thánh đã ngã xuống đất, mặc dù hấn vẫn miễn cưỡng đứng sừng sững, nhưng bỗng nhiên “Soạt” một tiếng, khóe miệng đã phun ra máu tươi rất lớn!

A...? Hấn... bị thương?

Không sai! Kiếm Thánh thật sự bị thương! Hơn nữa không chỉ thân thể bị thương, giờ phút này trong lòng hấn càng bị thương... rất thâm, rất thâm!

Chỉ vì, hấn ở dưới mộ nghĩ mãi, vì tuyệt chiêu chuyên tâm khổ luyện để đánh bại thần thoại mà “ý nan luyện” cho dù thúc giục đến cực hạn, cũng chỉ có thể giống như vừa rồi phát ra “Vạn đạo kiếm quang” mà thôi!

Hấn cho rằng mình mới đạt tới cảnh giới cực hạn của kiếm đạo đỉnh cao, mới đột nhiên nảy sinh lòng dạ chiến thần, ai ngờ tiểu ngũ trước mắt đã không nhớ ra mình là ai, kiếm quang hấn tùy tâm bộc phát lại có thể đạt tới —— một đạo vạn lễ!

Càng nói, khi hấn khôi phục lại ký ức thì khi làm theo kiểu này thì cảnh giới sẽ mạnh đến mức kinh thiên động địa cỡ nào!

Thật sự là trên trời có trời, trên thần có Thần! Lần này có thể nói kiếm thánh đã hoàn toàn thất bại! Mà lại còn bại cực thảm!

Phượng Vũ, lúc nào cũng thấy Tất kiếm quang va chạm, Long Tụ, giờ phút này cũng vô cùng khiếp sợ!

Hai người quả thực tạo mộng cũng không nghĩ tới, Tiểu Ngũ thân trúng Khung Thiên chi huyết, thế nhưng có thể phát ra kiếm khí vô địch thiên hạ như thế, trọng chế Kiếm Thánh danh chấn giang hồ. Phượng Vũ trái tim nóng bỏng, lại lập tức cảm thấy có chút không ổn:

“A... Tiểu Ngũ, trong cơ thể... luôn ẩn giấu một cỗ..... Mạnh đến mức khó tin như vậy... Kiếm khí? Ta... làm sao lại không có...? nhìn ra?”

“Nhìn hẩn đi... Thích hợp kiếm khí bá chủ tuyệt đỉnh, chỉ sợ năm đại cao thủ trước giang hồ cũng phải đứng sang một bên! Đó...chính là thân phận chính thức sau gương mặt đỏ như máu của hẩn, cũng là nghĩa hiệp... ai?”

“Chẳng lẽ... Hẩn... sẽ mất tích đã lâu...”

Nghĩ tới đây, lòng bàn tay Phượng Vũ không hẹn mà chảy ra mồ hôi lạnh, chỉ vì Tiểu Ngũ đúng là “hẩn” mà nàng nghĩ, Vận Mệnh Sứ thật sự đã thực sự tạo ra một trò đùa ác ý đối với nàng...

Mà Tiểu Ngũ, lúc này cũng không cách nào tin tưởng mà nhìn tay mình, càng nhìn Phượng Vũ, sững sờ thấp giọng nói:

“Ta... Lại có... Như vậy... Lực... lượng?”

“Trời...! Ta... Là... ai? Ta... Là... ai?”

“A...”

Trong tiếng hô to, toàn thân Tiểu Ngũ đang đánh bại Kiếm Thánh bỗng nhiên mềm nhũn, ót tót sầm lại, nó lao đảo, té xiu về phía sau!

Phượng Vũ và Long Tụ thấy thế không khỏi kinh hô:

“Tiêu — Ngũ!”

Long Tụ bị Kiếm Thánh dùng kiếm khí phong kín đại huyết, trong lúc nhất thời không thể tiến lên, nhưng Phượng Vũ dẫn đầu, thân thể như chim sẻ lướt lên, đã nâng Tiểu Ngũ dậy!

Phượng Vũ chỉ thấy Tiểu Ngũ đã đỏ mặt từ đỏ sang tím, chứng tỏ vừa rồi vì cứu nàng đã không tiếc mọi giá dốc hết toàn bộ lực lượng của thân thể độc này, cho nên mới dẫn đến độc tố của Khung Thiên chi huyết trong cơ thể phát tác nhanh hơn!

“Tiêu... Ngũ! Người... Làm như vậy thì tội gì? Khô nổi người... vì cứu ta... mà...?”

Ngay cả là tiểu ngũ không tiếc sức xả thân cứu nàng ta mà cảm động thật sâu, nhưng giờ phút này cũng không phải lúc cảm động! Nàng cuống quýt vận hết chân khí của mình, Tiểu Ngũ trong cơ thể đã hôn mê bất tỉnh tạm thời bảo vệ tim hẩn!

Ai ngờ sắc mặt tiểu Ngũ vừa vận chuyển biến tốt đẹp một chút, Phượng Vũ cùng Long Tụ đột nhiên nghe thấy kiếm

thánh vẫn đứng sừng sững, giờ phút này lại thất thường lắm lắm:

“A... A! Ta... Bại? Ta... Lại... bại... Thất bại?”

“Không... Ta là... giang hồ trăm năm khó gặp... Kiếm Thánh, ta... Sao có thể... thất bại? Ta làm sao... có thể lại... thất bại lần nữa... Trong tay hấn?”

“Ta... Thực sự quá... quá không dùng được! Người vô dụng giống như ta đây... Cúi như là cái gì... Kiếm Thánh vô song thiên hạ, ta vẫn còn... sống trên đời này... Làm... Cái gì? Ta...”

“Tuy... Sinh... Như thế nào... Dùng?”

Một lời đến nước này, mặt Kiếm Thánh thất thường lại bộc lộ một cảm giác thê lương không cách nào nói rõ, một cảm giác thê lương vạn cổ cũng khó mà xóa nhòa! Nhưng nghe hấn hét lên Tiểu Ngũ Bạo đã hôn mê bất tỉnh:

“Vô — Danh!”

“Ta thua — Không Cam tâm!”

“Ta — nguyện —— không —— diện —— đúng —— đúng - sự tình ——!”

“Rống ——!”

Thà chết... Cũng đừng đổi mặt với sự thật chiến bại?

Đúng vậy! Kiếm Thánh trở lại nhân gian từ dưới mộ băng lãnh, vốn muốn “ý bất bình” để giết bại vô danh, sỉ nhục một tuyệt mấy năm nay!

Ai ngờ hiện giờ sát thần không thành, ngược lại còn khiến bản thân cảm thấy nhục nhã hơn, đối với một tuyệt thế kiếm thủ từng được hưởng danh tiếng, quả thực còn khó chịu hơn cả chết!

Nếu như hấn thủy chung không cách nào giải quyết được vô danh đệ tử làm hấn ta phải xấu hổ và nhục nhã thì hấn ta tình nguyện...

Chết!

Kiểm Thánh tử chí nhất quyết, lập tức không trả lời, Vô Song kiểm trong tay đột nhiên cắm xuống đất!

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn! Hách thấy trong phương viên hai trượng mặt đất, ngay tại chỗ bị một kiếm long trời lở đất của hắn đánh cho chia năm xẻ bảy, lộ ra một vực sâu vô cùng lớn! Mà người của Kiểm Thánh...

Lại cùng tất cả đá vụn đồng thời chìm về phía vực sâu này, chìm về phía địa ngục của hắn!

Tâm chi địa ngục!

Đúng vậy! Thật sự là tâm địa ngục! Chỉ vì ngày nào hắn cũng không cách nào chiến thắng, hoặc là quên mất không tên tuổi, cho dù hắn chìm xuống vực sâu vẫn có thể không chết, từ đầu đến cuối hắn vẫn không trốn thoát được địa ngục” Nhiệt Niệm” trong lòng!

Từ nay về sau, hắn không khác gì người chết!

Thôn dân luôn núp ở ngoài chợ quan sát xung quanh, giờ phút này chợt thấy Kiểm Thánh tự đào hố chôn mình, tự rơi vực sâu, thở phào nhẹ nhõm, nhao nhao xem xét đến tột cùng!

Chỉ thấy dưới vực sâu to lớn như vậy, không có nửa phần hi vọng hòa quang, Kiểm Thánh đã sớm không biết sinh tử, chẳng biết đã đi đâu!

Không thể tưởng được, Kiểm Thánh đến như gió gấp, đi như gió to! Từ dưới mộ xuống, đi xuống địa ngục...

Chỉ để lại một cục diện hỗn loạn, còn có Tiểu Ngũ sớm đã độc phát tận lực, để Phượng Vũ cùng Long Tụ thu thập tàn cục!

Chương mười lăm Đại Phạm Thiên.

Phượng Vũ và Long Tụ nhìn Tiểu Ngũ đang hôn mê, trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ vô hạn mê hoặc!

Chỉ vì hai người bọn họ đều nghe thấy rõ ràng, Kiểm Thánh vừa rồi thất thường còn gọi thẳng tên thật của Tiểu Ngũ!

Hắn gọi hắn là...

Vô!

Tên!

Phượng Vũ bỗng nhiên phát hiện, Vận Mệnh thật sự hướng về nàng đùa một trò đùa rất tàn khốc!

Nếu như Tiểu Ngũ thật sự vô danh, thì tình hình trước mắt này, nàng cũng không biết nên làm gì...

Như? Thu? nhật? nhật?

Đông tàn xuân thủy, hoa hảo nguyệt viên.

Ba mươi đêm tới, vẫn là năm ba mươi viên nguyệt nguyệt đẹp”

Đáng tiếc, “tốt” chỉ là hoa trong nhà người khác.

”khuyết”, cũng chỉ là “Nguyệt” trên đỉnh nhà khác.

Trong căn nhà nhỏ bé không trọn vẹn của Phượng Vũ, nhưng vẫn khó mà tiêu hết.

Trăng tròn!

Phượng Vũ ở sau khi Kiếm Thánh tự chìm xuống địa ngục, cuối cùng cũng giải khai huyết đạo bị Kiếm Thánh phong ấn, và Tiểu Ngũ đã hôn mê cùng hấn, mang về thạch ốc nhỏ đó.

Trên mặt đất trước nhà vẫn còn viên đan dược quá ngàn trảng kiện mà tiểu ngũ đưa Phượng Vũ, viên đan này còn đang đấu với Nghiên Huân.

Nhưng mà cảnh đẹp lần này, lần này nồng tình mật ý, Phượng Vũ cũng vô tâm thương thức.

Chỉ vì nàng luôn lo lắng, Tiểu Ngũ thật sự có thể là – Vô! Danh!

Kiếm Thánh là Tất Thế Túc Định vô danh, cho dù có đặt tên cho toàn thiên hạ cũng không nhận ra được vô danh. Kiếm Thánh vẫn có thể dựa vào kiếm khí được ẩn giấu sâu không tên trong vô danh, có thể nhận ra thân phận chân chính của thần thoại!

Đối với Vô Danh, uy tín của Kiếm Thánh tuyệt đối là vô danh, trên đời không ai bằng! Vừa rồi Kiếm Thánh vừa cho rằng Tiểu Ngũ là người vô danh, Tiểu Ngũ kia rất có thể sẽ là người mà hấn vẫn luôn ghen ghét - vô danh cái thế!

Trái tim của Phượng Vũ lúc này quả thực đã loạn tới mức không cách nào tự mình! Thử hỏi nàng sao có thể tin được, thần thoại mà nàng luôn ngưỡng mộ không ngờ lại là Tiểu Ngũ từng đưa nàng qua Thiên Tráng đan?

Vốn có thể được vô danh ưu ái, là chuyện giấc mơ của nàng! Nhưng, hần hiện nay chỉ không nhớ rõ mình là ai mà thôi, có ngày hần nhớ lại chính mình ban đầu còn có một thê tử phi thường yêu thương, khi đó liền...

Quả thực Phượng Vũ không dám nghĩ tiếp nữa! May mà Tiểu Ngũ đã hôn mê, nếu không biết được một “có khả năng” khiến hần khiếp sợ, khiến cho Khung Vô Chi Huyết trong cơ thể hần thêm độc, thật không dám tưởng tượng!

Nhưng cho dù Tiểu Ngũ tới mà biết “có khả năng” này, hần cũng chưa bao giờ lạc quan...

Trước mắt Tiểu Ngũ chẳng những hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, một khuôn mặt máu đã biến thành màu tím đen, chứng tỏ nó vừa mới cứu Phượng Vũ nên không tiếc bộc phát ra lực lượng tiềm tàng, khiến cho chất độc của con cá Khung Thiên trong cơ thể phát tác còn nhanh hơn!

Hần ta đã sớm “Độc” tình nguy kịch, phản hồn không thể cầu, cách cái chết không xa!

Dù cho tâm tình của Phượng Vũ hiện giờ vô cùng hỗn loạn, nhưng nàng vẫn phải cố gắng đè nén tâm trạng!

Hết thấy tất cả, còn phải đợi nàng cứu Tiểu Ngũ ra khỏi biên giới cái chết rồi hãy nói!

Hay cho một Phượng Vũ! Tâm ý đã quyết, một tở nguy hiểm lập tức tỉnh táo lại! Long Tụ Vũ chỉ thấy Phượng Vũ dùng thủ pháp vô cùng ổn định mau lẹ, trước tiên “Phốc phốc” phong mấy huyết đạo trên người Tiểu Ngũ, lấy không chế kịch độc “Khung Thiên Chi Huyết” trong cơ thể hần vận hành càng nhanh hơn!

Tiếp theo “Lạch cạch” một tiếng! Nàng lại lập tức cho Tiểu Ngũ ăn vào một viên thuốc màu vàng.

Long Tụ thấy thế lập tức hỏi: “Phượng Vũ, ngươi vừa cho Tiểu Ngũ ăn, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Phượng Vũ đáp: “Viên kia gọi là “Cửu tử hồi nguyên”, là sư phụ ta truyền cho ta một viên thánh vật cứu mạng, người có thể đặt tên gần chết tạm thời kéo dài nửa canh giờ.”

“Chỉ cần có thể đem mệnh tiểu ngũ tái kéo dài thêm một canh giờ nữa, ta nhất định có biện pháp có thể đem “Khung Thiên Chi Huyết” trong cơ thể hắc tạm thời áp chế xuống!”

Phượng Vũ nói xong, một đôi tay đã áp vào sau lưng Tiểu Ngũ, càng không ngừng truyền công lực của mình vào trong cơ thể Tiểu Ngũ với ý đồ dùng nội lực đè nén Huyền Thiên chi huyết trong cơ thể nó.

Y thuật xuất thần nhập hóa của Phượng Vũ cũng bắt nguồn từ vị sư phụ mà nàng vĩnh viễn không gặp mặt kia: Cô từng ở một bãi nước ở Huyện Đường Giang, lấy vô danh thần thoại cũng không tưởng tượng nổi “Chuẩn” và “Chuẩn”, kéo dài gân cốt cho một đứa trẻ, cứu đứa bé kia ra khỏi chỗ gần chết!

Cho nên bây giờ Phượng Vũ đã có lòng tin có thể ép được Khung Thiên chi huyết của Tiểu Ngũ. Tiểu Ngũ vốn dĩ đã không cần phải lo lắng đến tính mạng, nhưng!

Mọi việc đều có ngoại lệ!

Ngay lúc Phượng Vũ đang ngưng thần quán khí cho tiểu ngũ, nàng đột nhiên biến sắc! Tiếp đó “Ba” một tiếng!

Cả người nàng đột nhiên bị Tiểu Ngũ cứng rắn chấn động văng ra ngoài năm thước!

Long Tụ bên cạnh lập tức nâng cô dậy, hỏi: “Phượng Vũ, xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt Phượng Vũ lộ vẻ lo lắng vô hạn, nói: “Kỳ... quái dị! Trong cơ thể Tiểu Ngũ ngoại trừ... Mang Thiên Huyết, vừa rồi còn có một cỗ ngoại lực khác, chống lại công lực mà ta quán chú vào trong cơ thể nó, ngăn trở ta giúp nó... Trần Độc chữa thương!”

Long Tụ nói: “Liệu có phải là tiềm lực ẩn giấu của bản thân hắc không? Vừa rồi Kiếm Thánh kia từng nói, hắc có thể sẽ là vô danh mà ngươi từng vô cùng ngưỡng mộ...”

Long Tụ còn chưa dứt lời, Phượng Vũ đã lập tức ngắt lời hắc: “Không... Ta mơ hồ cảm thấy, lực lượng phản chấn ta vừa rồi

là một lực lượng... mang theo tà khí, tuyệt không phải loại kiếm khí hào nhiên vô danh! Chẳng lẽ...”

Phượng Vũ bỗng như nhớ ra điều gì, mặt không còn chút máu: “Chẳng lẽ, trong cơ thể tiểu ngũ...còn trũng một loại kỳ độc mà ta không nhận ra?”

Một lời nói đến đây, ngoài cửa phòng nhỏ của Phượng Vũ bỗng dung truyền tới một giọng nói thần bí như sương: “Người đoán đúng rồi! Hẳn, rất có thể là trũng một loại tà công bất thế—— “Thiên - Hồn - Kinh!”

Ba chữ Thiên Hồn Kinh vừa ra, ngoài cửa bỗng xẹt qua một bóng người, Phượng Vũ và Long Tụ còn chưa kịp nhìn rõ người tới là ai, người này đã...

Kinh chỉ đâm tới mi tâm của Tiểu Ngũ!

Trời! Người đến rút cuộc muốn làm gì?

Người này muốn giết Tiểu Ngũ?

Không! Không...!

Chỉ thấy người tới dùng một ngón tay chém trúng mi tâm của Tiểu Ngũ. Một luồng khí màu xanh từ đầu ngón tay xuyên thẳng đến mi tâm của Tiểu Ngũ. Luồng khí màu lam nhanh chóng bao phủ khuôn mặt Tiểu Ngũ, xua tan độc khí màu tím đen trên khuôn mặt. Thử này tạm thời ép Át Thiên của Tiểu Ngũ vào trong cơ thể hắn...

Phượng Vũ chợt thấy bóng người lấy Lam khí làm chất lỏng của Tiểu Ngũ kiềm chế máu của Khung Quan chi huyết ngay tại chỗ như nhìn thấy ánh sáng trong đêm tối: “Người... người?”

“Su... Phụ?”

Không sai! Chỉ thấy người nọ mặc một thân áo vui đêm, khuôn mặt càng giấu rất nhiều khăn che mặt, người này không phải ai khác, chính là tên Phượng Vũ không bao giờ gặp mặt, thần thần bí bí – Su! Cha!

Chợt thấy sư phụ đột nhiên hàng lâm, Phượng Vũ ngoại trừ có chút kinh ngạc, còn có chút vui sướng từ đáy lòng: Nhưng, đôi mắt của Phượng Vũ, lại ngưng trọng thần kỳ, nói: “May mắn ta còn kịp. Nếu không “Thiên Hồn Kinh” trong cơ thể hắn đầu

nhập tà công, hôm nay đặt tên là Hoa Đà tái thế, cũng quyết không cứu được hần...”

Phượng Vũ nói: “Sur... Phụ thân, sao lại... Trước khi tới đây? Ý người là Thiên Hồn Kinh, rốt cuộc là... tà công gì?”

Sư phụ Phượng Vũ thoáng nhìn long tụ bên cạnh, còn có Tiểu Ngũ vừa được ông cứu, nói: “Vũ Nhi, con còn hỏi tại sao sư phụ lại tới đây? Mấy ngày nay, con vẫn không thấy con tới chỗ ta và con thường gặp mặt, xem ra con đã quên sạch mũi tên Phượng Vũ của mình rồi.”

Hóa ra, Phượng Vũ và vị sư phụ kia luôn có một cái ăn ý, đó là cứ cách hai đêm, đều sẽ gặp mặt ở một cánh rừng rậm ngoài Phượng tiền trang, để cho vị sư phụ đó thử bắn tên của nàng tiền cảnh.

Phượng Vũ nghe vậy vội vàng giải thích: “Sur... Phụ, Vũ Nhi sao dám có Vong tiền nghệ? Chỉ là mấy ngày nay, bên cạnh Vũ Nhi thực sự xảy ra không ít chuyện, khiến Vũ Nhi không cách nào rút thời gian ra gặp sư phụ.”

Phượng Vũ còn chưa dứt lời, sư phụ của nàng đã ngấm nhìn Tiểu Ngũ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nói: “Chính là vì thằng nhãi này? Người có biết, người đang làm một chuyện vô lý đến cỡ nào không?”

Phượng Vũ nói: “Nhưng... Sư phụ!”

“Tiểu Ngũ... Vốn là vì Vũ Nhi sơ suất quá mức nên mới dính máu Khung Thiên, cho nên mấy ngày nay Vũ Nhi đã vì y mà làm hại đến giai đoạn luyện kiếm...”

Long Tụ bên cạnh đột nhiên chen vào nói: “Không sai! Đồ Phượng Vũ người vì thử tín tiểu ngũ y này mà đã làm quá nhiều rồi. Người, hần là vì một đồ nhi giữ lời trọng tín mà kiêu ngạo như vậy, mà không tiếp tục chất vấn có châm thảo luyện tiền hay không, càng trách nàng làm chuyện không nên làm!”

Chợt nghe thấy long tụ xuất ngôn giúp đỡ Phượng Vũ, đôi mắt của sư phụ Phượng Vũ lại nở nụ cười thần kỳ, trong lòng hần cười nói: “Ha ha, Vũ Nhi, không ngờ vì sư không gặp người trong một thời gian, người lại giao nộp một người bạn bảo hộ bằng hữu như thế, tiểu tử này rốt cuộc là ai?”

Mặt Phượng Vũ đỏ lên, đáp: “Sư phụ, hấn... là đại đệ tử của khoái ý lão tổ - Long Tụ.”

Sư phụ Phượng Vũ nhìn ống tay áo rỗng, nói: “Được! Thật không ngờ lão già ngoan cố đó lại dám nói gì đó với ta! Nhưng tiểu tử, ngươi đừng tưởng lão phu đang trách móc đồ nhi của mình, lão phu nói Vũ nhi làm chuyện không nên, thật ra là tưởng tượng cho nàng!”

Sư phụ của Phượng Vũ vừa nói vậy, hai người Long Tụ và Phượng Vũ lập tức nhìn nhau, Long Tụ cũng nói ngay: “Ta không hiểu.”

Sư phụ Phượng Vũ mắt lộ vẻ ưu phiền nhìn Tiểu Ngũ đang hôn mê, nói: “Tên này vừa mới lộ ra vẻ mặt tím đen, hiển nhiên trừ kỳ độc của Khung Thiên Huyết. Hấn còn bị người ta cố ý đánh vào một loại tà công gọi là “Thiên Hồn Kinh” nữa!”

“Loại tà công này đã thất truyền mấy trăm năm rồi, là một loại kỳ công của độc môn cổ xưa, cho nên thật ra chất liệu có chứa kịch độc!”

“Hơn nữa một khi tiến vào thân thể, sẽ đem toàn bộ sinh khí cùng nguyên dương, hóa thành mười giọt huyết lệ bức ra bên ngoài cơ thể, chỉ cần mười giọt huyết lệ chảy hết, trung giả sẽ được thạch vô linh, trong mấy ngày, nhất định – không chết – nghi!”

Phượng Vũ nghe vậy thì biến sắc, nói: “Tiểu Ngũ từng giao mười viên tinh thạch màu huyết hồng cho ta, mười viên tinh thạch kia... nguyên lai là tính mạng và mặt trời của hấn, vậy chẳng phải là... cứu không được?”

Sư phụ Phượng Vũ gật đầu nói: “À, tuy Máu Khung Thiên là kỳ độc mạnh nhất trên đời, nhưng Thiên Hồn Kinh là tà công âm hiểm cay độc nhất trên đời!”

“Nó có thể đem độc trong người người trúng độc trở nên độc hơn, hơn nữa còn có thể tự sinh lực kháng cự bất kỳ người trúng độc nào, dùng nội lực trấn độc!”

“Vừa rồi ngươi bị tên tiểu Ngũ này đánh bay đi, vì nội lực của ngươi không mạnh bằng Thiên Hồn Kinh trong cơ thể hấn; mà vì sư, bởi vì nó hội tụ công lực thâm hậu hơn mười năm, mới

miễn cưỡng tạm thời áp chế Thiên Hồn Kinh của hắn vào trong cơ thể, nhưng sau nửa canh giờ...”

“Thiên Hồn Kinh của hắn lại lần nữa dẫn dắt Khung Thiên chi huyết trong cơ thể đồng thời bộc phát, khi đó chỉ sợ vì sư cũng bất lực!”

Phượng Vũ nghe vậy, gương mặt càng trắng bệch, vì tình cảnh của Tiểu Ngũ mà tái nhợt; Long Tụ lại nhăn mày: “Trên đời này có người có thể sáng chế ra loại tà công Thiên Hồn Kinh này, thì nhất định có người có thể sáng chế ra phương pháp giải cứu, ta cũng không tin trên đời này có kỳ công kỳ độc khó hiểu!”

Sư phụ của Phượng Vũ liếc xéo long tụ, ánh mắt lộ vẻ tán thành, nói: “Tiểu tử thật sự rất thông minh!”

“Đúng! Thiên hồn kinh cũng không phải không có biện pháp đối phó! Chỉ là, muốn giải tà công tà độc nguy hiểm nhất, cần dùng phương pháp nguy hiểm nhất!”

Nghe vậy, lập tức Phượng Vũ tràn đầy hy vọng truy hỏi: “Phương pháp nguy hiểm nhất? Phương pháp gì là nguy hiểm nhất?”

Sư phụ Phượng Vũ nhìn Phượng Vũ đầy hy vọng, thở dài một tiếng, nói: “Ài, Vũ Nhi, đây chính là lý do mà vì sư đã nói con đang làm những chuyện không nên làm rồi! Nếu con thật sự khư cô chấp muốn cứu sống tiểu ngũ này, thì sẽ khiến con bước từng bước một vào chỗ vạn kiếp bất phục, đây là chuyện con tuyệt đối không nên làm...”

Hóa ra, vừa rồi Phượng Vũ chỉ sư nói Phượng Vũ đang làm chuyện không nên làm, chỉ là quyết tâm cứu tiểu ngũ, sẽ khiến cho nàng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, hóa ra hắn thật sự vì đồ nhi của mình mà tương tượng?

Nhưng gương mặt Phượng Vũ vẫn không hề sợ hãi, nghiêm mặt nói: “Sư phụ, cái gọi là nên hay không nên, cũng không phải là quy tắc chính! Mặc dù không biết vì sao Vũ nhi lại có người độc hết sức đánh Thiên Hồn Kinh vào trong cơ thể Tiểu Ngũ, nhưng nếu đồ nhi không thể giữ lời hứa cứu Tiểu Ngũ trở về, e rằng kiếp này khó mà yên ổn, cho dù là phương pháp nguy hiểm cỡ nào, Vũ nhi cũng nguyện thử một lần!”

Nhìn vẻ kiên định trong mắt ái đồ của mình, thật lâu sau, sư phụ Phượng Vũ bỗng dừng lại ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói: “Haizz! Ta sớm biết người sẽ quyết định như vậy! Vũ nhi, mặc dù vì sư thật sự không muốn người lấy thân phạm hiểm, nhưng người quyết định, vẫn không làm vì sư thất vọng!”

“Con đã khư khư cố chấp, vậy được rồi! Hôm nay vì sư sẽ nói cho con phương pháp giải cứu Thiên Hồn Kính! Phương pháp này chính là...”

Sư phụ của Phượng Vũ nói tới đây thì hơi dừng lại, nói tiếp từng chữ từng chữ: “Dùng thân thể mình!”

“Người kia! Chi! Thân!”

Cái gì? Lấy thân thể của mình, thay người làm này?

Phượng Vũ Long sau khi nghe xong thì kinh ngạc, Long Tụ vô cùng quan tâm hỏi: “Ý của người là Phượng Vũ nhất định phải lấy thân thể của mình thay thế cho Tiểu Ngũ chịu sự dày vò của Thiên Hồn Kính?”

“Ừm! Hồ hồn kính có một chỗ xảo diệu, đó là độc lực có thể chuyển gả cho một cỗ “Huyền Âm” trên người.

“Vũ Nhi là con gái, sinh cơ Huyền Âm Chi Thể; chỉ cần Vũ Nhi dùng chưởng chống đỡ đan điền của Tiểu Ngũ, lại nghịch chuyển chân khí trong cơ thể mình, Thiên Hồn Kính trong cơ thể Tiểu Ngũ sẽ chuyển qua bên người cô bé.”

“Chỉ cần trong cơ thể Tiểu Ngũ trừ đi một nửa Thiên Hồn Kính, tính mạng của nó có thể tạm thời kéo dài một tháng, sau đó càng có thể tỉnh lại. Nhưng mà...”

Sư phụ của Phượng Vũ nói tới đây, Phượng Vũ bỗng nhiên như hiểu ra hắn còn có thể nói gì đó, chờ dẫn thay hắn nói: “Nhưng mà Thiên Hồn kính trong cơ thể tiểu ngũ đã có một nửa được gả cho ta, đương nhiên ta cũng sẽ giống hắn, chỉ còn lại một tháng tuổi thọ.”

Sư phụ Phượng Vũ nhìn Phượng Vũ chờ dẫn, than thở: “Ai, Vũ Nhi, muội hiểu rồi thì tốt nhất! Hơn nữa có một điều muội không thể không biết, Tiểu Ngũ trừ một nửa Thiên Hồn Kính ra, hắn sẽ không còn đau khổ như vậy nữa, chỉ còn thiếu chút sức lực mà thôi.”

“Nhưng người dùng thân thể Huyền Âm thừa nhận một nửa Thiên Hồn Kinh của hắn, mỗi ngày Thiên Hồn Kinh đều phát tác một lần trong cơ thể người, loại đau đớn mà người không cách nào tưởng tượng kia, sẽ làm cho người đau đến không muốn sống, người... người thật sự phải nghĩ lại...”

Phượng Vũ chỉ cười khở thê lương, nói: “Sư phụ, chẳng lẽ người cho rằng Vũ Nhi còn có đường sống? Vũ nhi tin rằng bất luận thân thể thống khổ thế nào, cũng không thể thất tín với người, cả ngày thấp thỏm khó an thành tốt!”

“Chỉ là, Vũ Nhi vẫn không hiểu, cho dù ta lấy thân mình thay Tiểu Ngũ tiếp nhận một nửa Thiên Hồn Kinh, cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ của nó một tháng. Một tháng sau, ta và nó, sẽ như thế nào?”

Sư phụ Phượng Vũ đáp: “Hỏi hay lắm! Vậy vì sư nói cho người biết, nếu người thật sự hy vọng có thể cứu được tên tiểu ngũ này, vậy nhất định trong tháng này có thể kéo dài sinh mệnh lại tìm được một người!”

Cây tay áo Phượng Vũ Long cùng cất lên: “Ai?”

Sư phụ Phượng Vũ ánh mắt lóe lên, thốt ra đáp án từng chữ một: “Một người không phải là người!”

“Đại...”

“Phạm...”

“Trời ạ!”

“Cái gì...”

“Lại là —— “Đại? Phạm? Thiên?”

Sư phụ Phượng Vũ mới nói xong, Phượng Vũ và Long Tụ đột nhiên rùng mình một cái, cùng hô nhỏ!

Nguyên nhân chính là Kiếm Thánh từng gọi thẳng Phượng Vũ là Đại Phạm Thiên, hôm nay không ngờ sư phụ này lại nhắc lại danh hiệu Đại Phạm Thiên này, càng nói nhất định phải tìm tới Đại Phạm Thiên, Tiểu Ngũ mới có thể có cứu...

Chuyện này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đại Phạm Thiên, đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Lần truyền kỳ thứ mười sáu: truyền kỳ

Năm chữ “người mạnh nhất thiên hạ” trông rất đơn giản nhưng lại ẩn chứa một ma lực không cách nào chống cự!

Trăm ngàn năm qua, ngàn vạn người giang hồ vì muốn trở thành “Thiên hạ đệ nhất nhân” hư danh, không tiếc sử dụng trăm phương ngàn kế, lục đục đấu đá, liều cái chết của người!

Nhưng mà mặc kệ người giang hồ làm sao vì thế Hư hàm tự giết lẫn nhau, đời nào ai có tư cách trở thành “Thiên hạ đệ nhất nhân” cũng là hiếm thấy!

Đến tốt cùng phải là người như thế nào mới có tư cách thật sự leo lên hoàng tọa vô cùng tôn quý này?

Liên quan tới “Đại Phạm Thiên” lưu truyền, nguyên lai là có liên quan với ngai vàng đệ nhất thiên hạ này...

Nghe nói, hơn 500 năm trước, giang hồ từng xuất hiện một vị dị nhân.

Người này không có trí tuệ vô song, đọc đủ cả vạn thư, tư chất tập võ siêu quần hùng, nghe nói còn tinh thông đạo lý thiên địa huyền học.

Cho nên tên dị nhân này so với người giang hồ bình thường thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần!

Cái này bình thường thì người giang hồ có thể đơn độc đứng ở “Võ học” đại thành, đã cực kỳ khó khăn; có thể “Văn” “Võ” song toàn, giúp phát huy sừng lân của Phượng Vũ!

Càng không nói đến có thể tập hợp “Văn”, “Khí” và “thiên địa huyền học” một thân, quả thực chính là “Nhân trung chí kiệt”!

Cho nên, năm tháng qua, vị “Văn chương, Võ, Huyền” này đã có thể độc kiến bang lập phái ở hai mươi tuổi này, cũng tự phong tên là - Đại! Phạm! Thiên!

Cái gọi là “Đại Phạm Thiên”, vốn là thần vị cực kỳ tôn quý trên bầu trời, vị dị nhân này tự cho mình là thần, bởi vậy có thể biết, cũng muốn trở thành một thế hệ minh chủ võ lâm...

Thiên hạ đệ nhất nhân!

Mà “Đại Phạm Thiên” này cũng tuyệt đối có tư cách trở thành người đứng đầu thiên hạ! Nó sáng chế một bộ “Cửu Thiên

Phạm tiền”, nếu dưới chân khí “thiên nhất thần khí” của độc môn, nghe nói có sức bắn cung, thậm chí có thể nghịch chuyển phong lôi, long trời lở đất!

Bởi vậy, nếu Đại Phạm Thiên không thích, thì giang hồ lúc đó căn bản là không có bất kỳ cao thủ tuyệt thế nào có thể tới gần trong vòng vạn bước! Tất cả mọi người còn chưa bước vào phạm vi vạn bước thì đã sớm bị tiễn nữ kinh thế này chấm dứt!

Một nhân vật xuất thần nhập hóa như vậy, bộ mặt mơ hồ trong đám người giang hồ, muốn trở hết tài năng quả thực dễ như trở bàn tay! Muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân quần hùng võ lâm thần phục, càng là trong tầm tay!

Đáng tiếc là, cho dù vị “Đại Phạm Thiên” này vô địch tới tận đây, quần hùng võ lâm tiến tới vẫn cho rằng người này không có tư cách trở thành thiên hạ đệ nhất.

Chỉ vì, Đại Phạm Thiên đã vô địch thiên hạ, lại là một...

Nữ!

Thằng nhãi này!

Thực sự vô cùng đáng tiếc!

Vì sao nữ tử không có tư cách ngồi lên hoàng tọa “Đệ nhất nhân” của thiên hạ?

Tất cả chỉ có một duyên. Lúc này quần hùng võ lâm phần lớn đều là nam nhi râu quai nón rộng bảy thước, vì tôn nghiêm, đương nhiên không muốn khuất phục dưới bậc cân bằng!

Cho nên, lập tức đặt tên Đại Phạm Thiên là “Văn Vũ Huyền” ba tài liệu đều đủ, như thế nào có khát vọng ngồi lên ngai vàng đệ nhất thiên hạ, hiệu lệnh võ lâm, nhưng quần hùng đối với cô gái con gái hai mươi năm hoa lệ này của cô ta, không phục chính là không phục!

Đại Phạm Thiên chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, võ nghệ của cô cao tới mức khinh thường quần hùng, nhưng nếu mọi người không phục cô, cô nàng căn bản không thể ngồi trên hoàng tọa đệ nhất Nhân Hoàng được!

Cái gọi là thiên hạ đệ nhất nhân, chẳng những phải lực áp quần hùng, càng muốn quần hùng vui lòng phục tùng, thích nghe

lệnh, nếu không, cho dù nàng không từ thủ đoạn nào leo lên hoàng tọa, cũng không có ý nghĩa!

Cho nên, dưới tình huống bất đắc dĩ như vậy, thời tiết Đại Phạm Nhân cuối cùng cũng bỏ đi ý niệm trở thành người đứng đầu, lại càng cảm thấy thất vọng đối với toàn bộ võ lâm lúc đó!

Nàng thất vọng, không phải vì mình không thể bị người giang hồ coi là người đứng đầu thiên hạ mà vì nàng là nữ tử nhiều đời của Thần Châu mà cảm thấy bị ai.

Vô luận nữ tử Thần Châu dễ học không biết mệt, tự mạnh mẽ không thôi, từ trước đến giờ trong mắt đại đa số đàn ông Trung Nguyên các nàng vẫn là hạng người nhất!

Nữ nhân, mãi mãi vẫn thấp hơn nam nhân! Vĩnh viễn chỉ là đàn ông thì lại đi “Hô” chơi đùa cùng súng vật! Vĩnh viễn cũng không thể, càng không thể vượt qua đàn ông!

Mất hết hứng thú, lúc ấy Đại Phạm Thiên như mặt trời ban trưa rút cuộc rời giang hồ! Nếu giang hồ chỉ là nơi các nam nhân chơi trò chơi giết chóc lẫn nhau, nàng khinh thường lại sa vào một giang hồ ngang ngược vô lý như vậy!

Nhưng mà, ngay sau khi Đại Phạm Thiên nhặt ra giang hồ một năm...

Vốn dĩ Thần Châu một mực sống an ổn không có việc gì, không biết tại sao, lại đột nhiên xuất hiện một con Kỳ Lân toàn thân phát ra lửa cháy hừng hực!

Tương truyền cổ xưa, thế gian có thú Thụy lớn — “Long, Phượng, Lân, Quy, Kỳ Lân vốn là một trong số đó!

Nhưng vạn liệu không đến, con Hỏa Lân thực sự xuất hiện nhân gian này lại là hung hãn không gì sánh được, nơi đi qua; không chỉ lửa trên thân xã tắc diên viên tán phát bị ngọn lửa trên thân nó đốt đến không còn một ngọn cỏ, thậm chí tính mệnh các nhà cửa bách tính, cũng chịu đủ liệt hỏa tàn phá!

Sau một tháng tàn sát bừa bãi ở Hỏa Lân, Thần Châu thường có từng có nửa quận lơ lửng bị tai vạ đến, tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ vạn dặm toàn bộ thổ địa Thần Châu, tất cả đều sẽ bị đốt thành đất hoang, khó canh tác, khi đó sẽ liên tục đói khát!

Hoàng đế lúc đó có thấy, liền triệu tập “Thập đại môn phái” mà lúc đó cực kỳ nổi danh tại võ lâm, hy vọng lấy kinh nghiệm cùng bản lãnh của các phái, có thể hợp lực diệt trừ con Hỏa Lân, tạo phúc xã tắc.

Nếu đã có lệnh, mười đại môn phái tất nhiên không thể không nghe, thế nhưng liệt diễm của hỏa lân kia cũng không phải là khói lửa của người bình thường, quả thực như đến từ Cửu U địa ngục chi hỏa: Mười đại môn phái chưa bước tới gần nó trong phạm vi ngàn bước, không ít người đã sớm bị liệt diễm của nó đốt thành tro tàn!

Trong khoảng thời gian ngắn, mười đại môn phái trước kia luôn tuyên bố tập võ chính là vì cứu vạn dân trong nước lửa. Đối với con ma trời cùng hung cực ác này cũng là bó tay không có cách!

Lần này, liên quan đến vấn đề thể diện! Thập đại môn phái từ trước đến nay đều rất thích tranh danh trục lợi, coi trọng uy danh, đối với bọn họ mà nói, không thể “Cứu vạn dân trong nước lửa” nhỏ, điều bọn họ thật sự quan tâm, cũng không phải dân gian đang đau khổ; nhưng trước mặt hoàng thượng “Thất uy” đại sự, bọn họ quyết không thể chỉ vì một con Hỏa Lân, làm cho thanh danh mất hết! Chỉ là, cho dù không muốn, bọn họ còn có sách lược gì để thu thập Nhân Lân?

Cuối cùng, bọn họ bỗng nhiên nhớ lại một người!

Đại Phạm Thiên!

“Cửu Thiên Phạm tiên” của Đại Phạm Thiên, kinh lực có thể “Vạn Bộ Xuyên Dương”, hơn nữa công phu độc môn “Thiên Nhất Thần Khí” của nàng, muốn đối phó liệt diễm chỉ có tác động đến hỏa lân bên trong “Thiên Bộ”, lẽ ra nên thành thạo điều luyện!

Nàng cơ bản không cần đi lại gần Hỏa Lân Thiên Bộ! Nàng ở ngoài Vạn Bộ đã có thể bắn trúng nó!

Vừa nghĩ đến đây, thập đại môn phái lập tức sai người đi về phía ẩn diện viên đại Phạm đã mất dạng, cũng hứa hẹn nếu Đại Phạm Thiên có thể thu thập Hỏa Lân, bọn họ nếu không ngoan cố với nam nữ, nhất định sẽ đề cử nàng leo lên hoàng tọa đệ nhất thiên hạ.

Kỳ thực, lúc đó Đại Phạm Thiên đã sớm biết chuyện Hỏa Lân làm hại Thần Châu, cho dù thập đại môn phái không có hoàng tọa lấy thiên hạ đệ nhất nhân làm hứa hẹn, nàng cũng sẽ tự mình ra tay giúp đỡ lê dân bách tính, cứu vãn tràng cảnh thú dữ tợn này!

Cuối cùng Đại Phạm Thiên cũng nhận lời mời xuất quan, cùng với Thập Đại Môn Phái đồng thời đối phó con Hỏa Lân này!

Mọi người một mực truy tung, rốt cục ở phụ cận “Lăng Vân Quật” của Nhạc Sơn đuổi kịp Hỏa Lân...

“Lăng Vân quật của Nhạc Sơn?”

Phượng Vũ và Long Tụ vẫn luôn nghe sư phụ ấy kể về cuộc đời của Đại Phạm Thiên, nghe đến ba chữ “Lăng Vân Quật” này, không khỏi nhướn mày.

Phượng Vũ nói: “Nghe nói Lăng Vân quật ở Nhạc Sơn có một truyền lưu cổ xưa - “Thủy ngập đầu gối Đại Phật, hỏa thiêu Lăng Vân Quật”, không biết do triều đại kia bắt đầu truyền ra: Chẳng lẽ cổ xưa lưu truyền có quan hệ với Đại Phạm Thiên?”

Sư phụ của Phượng Vũ gật đầu:

“Vũ Nhi, ngươi đoán được một điểm không sai! câu kia của Lăng Vân quật cổ xưa lưu truyền, chính là có liên quan đến Đại Phạm Thiên! Bởi vì, Đại Phạm Thiên ngâm thơ ở trong trận chiến bao vây tiêu trừ Hỏa Lân...”

“Nặng! Sang trọng! Hỏa! Lân!”

Lời vừa nói ra, Phượng Vũ và Long Tụ lại liếc mắt nhìn nhau, dường như còn có chỗ chưa hiểu, Long Tụ hỏi: “Ngươi nói Đại Phạm Vô Trọng Hỏa Lân bị thương nặng, nhưng, chẳng lẽ lấy tài bắn tên của Đại Phạm Thiên, vẫn chưa đủ để giết Tuyệt Hỏa Lân?”

Sư phụ của Phượng Vũ than thở: “Lúc Đại Phạm Thiên đuổi theo Hỏa Lân, cũng biết lợi hại của con Thụy Thú này, không thể đến gần quá mức, cho nên chỉ đứng ngoài mấy ngàn bước quán chú thần khí của nàng, phát Cửu thiên Phạm tiễn của nàng!”

“Mà Đại Phạm Thiên cũng không hổ là Đại Phạm Thiên, một phát của nàng chính là chín mũi tên, mỗi một mũi tên đều

trúng Hỏa Lân, trong nháy mắt, Hỏa Lân vì trúng tên mà rống lên, vang vọng mười dặm, nghe mà khiến người nghe run tim đá!”

“Mắt thấy Hỏa Lân trúng tên ngã xuống đất, mặt khác mười đại phái chương môn khác, lập tức vượt qua Đại Phạm Thiên, tiến lên xem rõ ngọn ngành! Chứng kiến, Hỏa Lân đã trúng chín mũi tên liền nhảy dựng lên, dùng tàn dư Hỏa kinh tấn công mấy tên chương môn, tiếp theo liền chớp nhoáng nhảy vào trong Lăng Vân Quật...”

Phượng Vũ sửng sốt:

“Hỏa Lân chạy thoát?”

Sư phụ của Phượng Vũ nói: “Đúng vậy! Nó chạy rồi! Quên mất Hỏa Lân là một trong tứ đại thú thú, nó chẳng những phát ra hỏa kinh giết người, mà cả người cứng rắn như tinh cương bách luyện!”

“Bởi vì Đại Phạm Vô Viễn bắn tên cách đó mấy ngàn bước, khi chín mũi tên bắn trúng Hỏa Lân, tiền thế đã không tàn nhẫn có lực như mấy trăm bước, muốn giết cao thủ tuyệt thế bình thường đương nhiên không khó khăn, nhưng nếu muốn dùng mũi tên này xử lý da thịt cứng rắn của dị thú Hỏa Lân, chỉ sợ phải sử dụng thêm...”

“Chín mũi tên!”

“Cho nên mặc dù lực lượng của Cửu Tiễn vẫn có thể phá được Thú Giáp của nó, nhưng cũng chỉ có thể vào thịt mà chưa nhập tâm, chưa đạt được đã lấy mạng thú, nhưng Hỏa Lân mà Đại Phạm Thiên có thể trọng thương một kích không người cản được, tài nghệ bắn tên cái thế đã đủ để kinh động bốn tòa, khiến mọi người ở đây nhìn mà trợn mắt há hốc mồm...”

Sư phụ của Phượng Vũ nói tới đây thì không khỏi dừng lại, giống như đang nhớ lại sự thảm khốc của cuộc chiến Nhân thú năm đó, nói tiếp:

“Đã thấy mấy tên chương môn tiến lên trước, dưới tử vong hỏa kinh của Lục Diễm Thiên, Đại Phạm Thiên cũng không nói gì, phi thân lướt vào Lăng Vân quật đuổi theo, khoảng cách đến khi tiến vào Lăng Vân quật, trong lòng nàng đã biết không ổn...”

Phượng Vũ hỏi: “Ồ? Rốt cuộc Đại Phạm Thiên phát hiện điều gì khiến nàng cảm thấy không ổn trong Lăng Vân quật?”

“Đại Phạm Thiên phát hiện, bên trong Lăng Vân quật nguyên lai sâu vô cùng, lại có vô số lối rẽ một mực kéo dài xuống dưới lòng đất! Mỗi một lối rẽ càng phân tán thành hơn mười lối rẽ, hợp lại cùng nhau, trong động đường rẽ có hơn mấy ngàn!”

“Mà Hỏa Lân bị thương đã biến mất tại mấy ngàn lối rẽ, tức là nàng có bản lĩnh Thông Thiên, quyết không có khả năng tìm ra nó...”

“Vậy, Đại Phạm Thiên hành động lần này, có thất bại hay không?”

Sư phụ Phượng Vũ đáp: “Cái đó thì chưa chắc! Chỉ vì Cửu Thiên Phạm tiên của Đại Phạm Thiên đã trọng thương chín đại huyết trên người Hỏa Lân, tên là Hỏa Lân sau khi trốn vào sâu trong Lăng Vân Quật, có thể tự động rút chín mũi tên ra, nhưng khi tiến cái thể chín cân đã đả thương nguyên khí của nó, nó sẽ bị thương nặng ngủ mê, không dậy nổi một giấc...”

“Trừ phi có một ngày, Hỏa Lân bị kích thích bởi hôn mê bất tỉnh mới tỉnh lại, nhưng nó đã ẩn thân sâu trong Lăng Vân quật, sao lại có người có thể tìm nó? Quấy rầy nó?”

“Cho nên, lúc đó Đại Phạm Thiên đã có thể dứt lời, trừ phi thủy triều gần đó khác thường tăng lên, chẳng những cao tới mức “Thủy ngập Đại Phật”, càng chìm vào trong Lăng Vân quật làm Hỏa Lân tỉnh ngủ say, mới khiến Hỏa Lân lần nữa “m lửa Lăng Vân quật”, nếu không, Hỏa Lân căn bản vĩnh viễn không có cơ hội - được thấy lại ánh mặt trời!”

Phượng Vũ nghe đến đây, mới giật mình hiểu ra:

“Thì ra, “Nước ngập đầu gối Phật, lửa thiêu Lăng Vân Quật” câu này lưu truyền, là vì Đại Phạm Thiên mà lên? Vậy, nếu nàng cuối cùng cũng thu thập Hỏa Lân của thập đại phái, nàng cuối cùng có thực sự bị bọn họ đề cử làm thiên hạ đệ nhất nhân hay không?”

Sư phụ Phượng Vũ cười khở, nói: “Haizzz! Vừa vặn ngược lại, kết cục của Đại Phạm Thiên thậm chí còn thảm hơn cả Hỏa Lân!”

Vừa dứt lời, Phượng Vũ và Long Tụ lập tức nhìn nhau, ngạc nhiên nói: “Thảm?”

“Ừm! Sau khi thu dọn Hỏa Lân, môn nhân Thập đại phái vẫn chưa rời khỏi Nhạc Sơn, ví dụ la hét tên mình cho Đại Phạm Thiên mở tiệc chúc mừng đại sự! Đại Phạm Thiên không lo có gạt, ở trong yến hội được mọi người mời rượu...”

Long Tụ nói: “Vì thế, liền xảy ra chuyện?”

Sư phụ của Phượng Vũ gật đầu nói: “Không sai! Thập đại phái ở trong rượu bỏ ra một trăm loại kỳ độc vô sắc vô danh. Trước khi mở tiệc còn phải ăn giải dược; bọn họ làm như vậy đơn giản là không muốn thực hiện hứa hẹn với Đại Phạm Thiên, đề cử nàng trở thành thiên hạ đệ nhất nhân, bọn họ muốn diệt trừ hoàn toàn nữ nhân mạnh tới mức nam nhân cũng phải xấu hổ!”

“Bọn họ, thật sự thành công rồi?”

“Đúng vậy! Đại Phạm Thiên thật sự không nghĩ tới, với cái gọi là anh hùng hảo hán mà mười đại phái thường xuyên treo trên cổng chính nghĩa như bọn họ, lại hạ độc ám toán một nữ tử chỉ hơn hai mươi tuổi! Nhưng mặc dù trong người nàng có trăm loại kỳ độc, lợi hại của nàng vẫn nằm ngoài dự kiến của thập đại môn phái!”

“Ồ?”

“Đại Phạm không tập “Thiên Nhất Thần Khí”, là một môn công phu nội gia thượng thừa phi thường sâu không lường được, trừ lực sát thương sâu, càng có thần hiệu trị liệu vạn độc, nàng cũng không vì bách độc trong người mà lập tức ngã xuống đất bỏ mình, mà chỉ cần nàng đủ thời gian, nàng còn có thể dùng thiên nhất thần khí tự động sử dụng độc...”

Phượng Vũ thở dài: “Đáng tiếc, theo ta suy đoán, thập đại phái nhất định sẽ không để cô ta có đủ thời gian để hồi khí chữa độc.”

Sư phụ Phượng Vũ nói: “Cái này đương nhiên rồi! Cho nên Đại Phạm Vô Địch bị trúng độc, dốc hết toàn lực giết ra khỏi vòng vây, nhưng Thập Đại phái đã mai phục mấy ngàn môn chúng ở gần đó. Á bị mọi người dùng xa luân chiến vây công, từ đầu đến cuối không có cơ hội dừng lại để điều tức, cho đến

khi ả bị mọi người dồn đến Lăng Vân quật, độc trong người ả
rốt cuộc đã phát tác...”

Phượng Vũ sững sốt:

“A? Nàng lại lần nữa trở về Lăng Vân quật?”

“Đúng, hơn nữa chương môn thập đại phái có khí tức phi
thường nhỏ bé ghi hận! Bọn họ sớm tìm đến một tiền thủ, liền
thừa Đại Phạm Thiên độc phát hết lực, lấy sáu tiền đem tay
chân của nàng đóng đinh ở trên một khối vách núi trong Lăng
Vân quật! Bọn họ muốn cái tiền thủ cái thể này của bọn họ
cuối cùng chết dưới tên! Để cho nàng trước khi chết chịu nhục
lớn nhất cả đời! “

“Vả lại, bọn họ còn có một mục đích khác đối với cô ta! Ví dụ
như hy vọng có thể hấp thu võ công nội gia vô thượng mà Đại
Phạm Thiên đã tu luyện “Thiên Nhất Thần Khí”! Chỉ cần ai có
thể đạt được một tia thần khí của Thiên là có thể vô địch giống
như Đại Phạm Thiên vậy!”

Long Tụ cười lạnh:

“Nói tới nói lui, một lời nói, năm đó cái gọi là thập đại môn
phái, thì ra cũng chỉ là một đám hồ bằng tham lam gian xảo!”

Sư phụ Phượng Vũ nghe vậy sẽ cười thâm trong lòng, nói:
“Người nói rất đúng! Nhưng Thập Đại Môn Phái của đương
kim cũng không tốt hơn Thập Đại Môn Phái năm xưa bao
nhiêu!”

Lúc này Phượng Vũ lại nói: “Sư phụ, có phải cuối cùng bị
thập đại môn phái lấy được thần khí của Đại Phạm Thiên
không?”

“Không có! Bởi vì Đại Phạm Thiên tâm ý, nếu thiên Nhất
Thần Khí của mình rơi vào tay đám Ngụy quân tử này của
thập đại phái, sẽ chỉ khiến võ lâm đại loạn, cho nên trước khi
mình gần chết, đã vận hết lực lượng cuối cùng quán chú vào
thạch bích lúc trước, khối thạch bích kia lập tức “Ừ” một tiếng
tách khỏi vách núi, lại cùng Đại Phạm Thiên rơi vào vực sâu
tối tăm nhất trong Lăng Vân quật...”

“Ồ? Nàng tình nguyện tồn vong cùng với một tia thần khí của
Thiên Nhất, [8 văn thơ. Ký ừm, sách tặc đi, cũng không để cho
người của Thập đại phái có thể làm hại nhân gian?”

“Không tệ! Hơn nữa trước khi Đại Phạm Thiên Đọa Hương Thâm Uyên từng nói với Thập Đại phái, ngay cả đặt tên cho bọn họ đoạt được thần khí Thiên Nhất của nàng cũng hoàn toàn vô dụng, thần khí Thiên Nhất chỉ thích hợp với thân thể Huyền Âm!”

“Hơn nữa, nàng tin tưởng sẽ có một ngày, sẽ có một nữ hài rất có tư chất đối với mũi tên rất tốt như nàng vậy, tìm thi thể của nàng dưới vực sâu mà đạt được một thần khí ngút trời, trên đời này nhất định còn có thể làm cho quần hùng Trung Nguyên nghe tin mà thất lễ - Đại! Phạm! Thiên!”

Nghe đến đây, Phượng Vũ và Long Tụ cuối cùng cũng bắt đầu hiểu được tiền căn hậu quả của Đại Phạm Vô Song, nhưng Long quất vẫn còn một điểm không rõ:

“Vậy, Kiếm Thánh từng gọi thẳng Phượng Vũ là Đại Phạm Thiên, phải chăng có thể thể hiện rằng Phượng Vũ rất có tư cách trở thành Đại Phạm Thiên của thế hệ mới?”

Sư phụ của Phượng Vũ mỉm cười quỷ dị, đáp: “Vũ Nhi đương nhiên là có cơ hội trở thành Đại Phạm Thiên mới! Bởi vì, ta truyền cho nàng mũi tên Phượng Vũ. Căn bản chính là Đại Phạm Thiên sử dụng năm đó...”

“Cửu! Thiên! Phạm! Tên!”

Chương thứ mười bảy, khổ tâm...

“Cái... Hả?” Phượng Vũ vẫn luyện Phượng Vũ tiễn, hóa ra là Cửu Thiên Phạm tiễn của Đại Phạm Thiên? Phượng Vũ sau khi nghe xong lại truy hỏi: “Sư phụ, người cũng hiểu... Cửu Thiên Phạm tiễn? Người rút cuộc là...”

Sư phụ Phượng Vũ thở dài: “Vũ Nhi, chuyện tới nước này, vì sư cũng không giấu ngươi nữa, vì sư tổ, vốn là phó tướng tả thủ của Đại Phạm Thiên năm xưa! Ta thật ra là Đại Phạm Thiên...”

“Phó thủ sau!”

Hắn vừa dứt lời, Phượng Vũ và rồng liền giật mình, thật lâu không nói nên lời!

Sư phụ Phượng Vũ nở nụ cười buồn bã, nói: “Rất ngạc nhiên? Có phải không? Cho nên hôm nay các ngươi hẳn là hiểu vì sao

ta lại nắm trong tay chuyện Đại Phạm Thiên?”

“Năm đó Đại Phạm Thiên cảm thấy tổ tiên ta trung thành với nàng, cố truyền Cửu Thiên Phạm tiên cho nàng để báo đáp, mặc dù tổ tiên ta lấy thân nam nhi, không thể luyện tập thiên nhất thần khí của Đại Phạm Thiên, nhưng một tay Cửu Thiên Phạm tiên, đã đủ để kinh động giang hồ!”

“Sư phụ, người nói là Phượng Vũ tiên do Vũ Nhi luyện được vốn là Cửu Thiên Phạm tiên của Đại Phạm Đại. Chẳng qua người luôn dùng nó để lừa gạt ta nên mới đổi tên nó thành Phượng Vũ tiên?”

“Ừm! Cửu Thiên Phạm tiên còn có một điểm đặc biệt khác thường, chính là sử dụng mũi tên, phải điêu khắc một bức tượng đầu phượng, mới có thể phát huy được uy lực bay lượn cửu thiên, cho nên Kiếm Thánh nhìn thấy mũi tên Phượng Vũ mà người sử dụng, liền liếc mắt liền nhận ra đó là Cửu Thiên Phạm tiên!”

Long Tụ nói: “Nhưng mà, hình như Kiếm Thánh nói mũi tên của Phượng Vũ là Tu La tiên chứ không phải là Cửu Thiên Phạm tiên, giải sao?”

Phượng Vũ lại nói: “Ài! Tất cả đều là năm đó thập đại môn phái trăm phương ngàn kế để bố trí! Từ sau khi Đại Phạm Thiên tự che giấu hành động xấu xa của mình với người giang hồ khác, bọn họ liền giả bộ xưng là Đại Phạm Thiên Nguyên là Ma giáo, mũi tên của nàng, càng là Tu La chi tiên đến từ địa ngục, lấy việc làm người giang hồ cho rằng nàng chết chưa hết tội!”

Phượng Vũ nói: “Tốt xấu gì thì... Thập đại môn phái! Khó trách sư phụ người cả ngày không muốn cởi khăn che mặt, để Vũ nhi nhìn khuôn mặt thật của người! Xem ra, Đại Phạm Thiên năm đó đã bị vu hãm thành Ma giáo, tổ tiên của sư phụ đã là trợ thủ của nàng, nhất định chịu đủ ám sát của người giang hồ, sư phụ người... Nhất định cũng chịu rất nhiều đau khổ...”

Sư phụ Phượng Vũ mờ mịt gật đầu:

“Đúng...! Gia tộc chúng ta mấy trăm năm nay, một mực chịu phục kích của người giang hồ, cho nên chỉ có thể lấy thân

phận bất đồng ẩn thân ở góc tối giang hồ, không dám hành động thiếu suy nghĩ! Cho đến khi ta gặp được Vũ Nhi, bởi vì bị tư chất luyện mũi tên của người đả động, mới mạo hiểm lộ mặt truyền cho người tên Cửu Thiên Phạm...”

Sư phụ của Phượng Vũ nói đến đây, bỗng nhiên tập trung nhìn Phượng Vũ, nhấn mạnh từng chữ: “Còn Vũ Nhi, người cũng tuyệt đối không uổng phí một phen khổ tâm vì vì sự mạo hiểm tiền nghệ của người! Cửu thiên Phạm tiền của người sớm đã hơn một bậc so với vi sư, xuất phát từ Lam! Hơn nữa người vốn là một thân thể huyền âm, người, rất có thể là một tân thế hệ...”

“Lón! Phạm! Thiên!”

Phượng Vũ nói: “Ý của sư phụ là chỉ cần ta tìm ra thi thể Đại Phạm Thiên Thi ẩn sâu bên dưới Lăng Vân quật, đoạt được thần khí của nàng là có thể trở thành Đại Phạm Thiên?”

“Đúng! Năm đó thập đại phái không cách nào tìm được thi thể của Đại Phạm Thiên ở Lăng Vân Quật, chưa chắc đại biểu người không thể! Thứ nhất là người có Huyền Âm Chi Thân, thứ hai là tinh tú tâm đắc Cửu Thiên Phạm tiền!”

“Vũ Nhi, người có biết, giữa Cửu Thiên Phạm tiền và Thiên Nhất Thần Khí có một loại liên kết rất vi diệu, chỉ cần người tiến vào Lăng Vân quật, liền có khả năng dựa vào Cửu Thiên Phạm tiền của người, cảm ứng vị trí thân thi thể Đại Phạm Đại Phạm!”

“Mà chỉ cần người có được Thiên Nhất Thần Khí, chẳng những có thể khu trừ độc dược trong cơ thể Tiểu Ngũ mà người thu hút được, còn có thể khu trừ luôn Thiên Hồn Kinh của hắn, thậm chí Khung Thiên chi huyết trước đó của hắn cũng không làm khó được người! Nhưng mà...”

Phượng Vũ cũng không để sư phụ nói tiếp, nàng nói: “Nhưng mà, đúng như lời sư phụ nói lúc trước, nếu Vũ Nhi thật sự đem một nửa Thiên Hồn Kinh của Tiểu Ngũ nội thể hút vào, để kéo dài tính mạng của hắn, vậy Vũ Nhi nhất định phải tới Nhạc Sơn Lăng Vân quật tìm ra thi thể của Đại Phạm Thiên thất lạc, nếu không thời hạn một tháng trôi qua, ta và Tiểu Ngũ sẽ đồng loạt độc phát bỏ mình?”

Sư phụ Phượng Vũ gật đầu nói: “Cho nên, Vũ Nhi! Sư phụ đối với lời của ngươi vẫn là một câu châm ngôn —— hy vọng ngươi có thể nghĩ lại...”

Sư phụ Phượng Vũ vốn dự đoán yêu độ của mình còn có thể nói điều gì đó với y, nhưng lần này, Phượng Vũ lại không mở miệng trả lời!

Chỉ thấy nàng không làm gì cả, bỗng nhiên ngồi xếp bằng trên mặt đất, lại lấy hai chưởng chống đỡ Tiểu Ngũ, dường như mệnh lệnh đã ra lệnh cho chân khí của mình đi ngược lại, dẫn Thiên Hồn kinh của Tiểu Ngũ vào trong cơ thể mình!

Nàng, dùng hành động để trả lời!

Long Tụ Vũ chợt thấy Phượng Vũ thủ ngôn cứu Tiểu Ngũ, không tiếc hy sinh bản thân, từ trước đến nay lãnh ngạo hãnh cũng không khỏi sinh lòng cảm động, sự kính nể và hâm mộ đối với nàng, càng không kìm được âm thầm sâu sắc hơn:

“Phượng Vũ...”

Mà sư phụ Phượng Vũ, thấy ái đồ mình cứu người chí kiên như vậy, cũng không phải lúc lại ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói: “Ai...! Công tử.... Vũ... ngươi thật sự cứu nam nhân này chỉ vì giữ thư? Hay là vì... có chút nguyên nhân? Vì sư đối với ngươi... Cũng thật sự là... không còn gì để nói!”

“Chỉ là, sư phụ cuối cùng vẫn phải cho ngươi một lời khuyên, ngàn vạn lần ngươi đừng có quên, sau khi ngươi hấp thu một nửa Thiên Hồn Kinh của tiểu ngũ, sự thống khổ của hắn có thể giảm xuống, nhưng mỗi ngày Thiên Hồn Kinh sẽ phát tác trong cơ thể ngươi một lần, khiến ngươi đau đớn không muốn sống, ngươi sẽ càng thống khổ hơn Tiểu Ngũ!”

“Mà khi Thiên Hồn Kinh phát tác, cũng là lúc ngươi yếu đuối nhất. Lần này ngươi đi tới Nhạc Sơn, ven đường phải cẩn thận mọi chuyện: Vũ Nhi...”

“Thật là trân trọng!”

Sư phụ Phượng Vũ thở dài, cuối cùng cũng không ở lâu nữa, “Xoẹt” một tiếng! Thân hình như mũi tên xuyên qua cửa sổ đi ra, chỉ để lại Long Tụ vẫn đang bầu bạn với Phượng Vũ!

Phượng Vũ mặc dù đang toàn lực hút lấy Thiên hồn kinh của Tiểu Ngũ, nhưng giờ phút này đột nhiên thấy Tiểu Ngũ rời đi, ánh mắt cũng lộ ra ngàn vẻ không nỡ rời xa, một loại cảm tình phức tạp không chỉ thuộc về sư đồ, dường như còn xen lẫn những cảm xúc phức tạp khác, nàng thần thờ nói: “Sư... Phụ, không có Vũ Nhi ở bên cạnh người, người... lão nhân gia... cũng phải...”

“Được... Bảo vệ... Trọng!”

Tiếng nỉ non quay về vô hạn, tựa như âm thanh sóng động mà dấn dò cái chết khác. Đáng tiếc chính là, Phượng Vũ chỉ sư đã sớm đi xa, đã không nghe thấy được một phen nhắc nhở của ái đồ...

Chỉ hy vọng Phượng Vũ đi chuyến này, duyên thầy trò, vẫn chưa quyết vĩnh viễn!

Sư phụ Phượng Vũ sau khi rời khỏi căn phòng nhỏ cũ nát của Phượng Vũ, bay thẳng về phía trước. Một lúc lâu sau, rốt cuộc người cũng dừng lại trên một chiếc lá cây.

Y vừa dừng lại, không ngờ cứ đứng yên tại chỗ như vậy, không nhúc nhích, giống như đang đợi một người!

Quả nhiên! Không cần nháy mắt, bên trong lá cây bỗng truyền ra một thanh âm, chậm rãi nói: “Cuối cùng, cũng thành công bức nàng đi lên đường Lăng Vân quật rồi...”

A...? Trong lá cây truyền ra thanh âm kia, nghe cứ như là đã từng quen biết: Cần thận nghe thật một chút, thanh âm này lại là cái kia...

Là âm thanh thần bí từng đàm phán với phụ thân của Phượng Vũ “Phượng Ngọc Kinh”!

Sao... Như thế, sao lại là âm thanh thần bí kia?

Nó giống như ở khắp mọi nơi! Thanh âm này rốt cuộc là ai?

Sư phụ của Phượng Vũ lại tán gẫu với âm thanh thần bí này, khiến người ta vô cùng kinh ngạc! Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là Phượng Vũ chỉ sư lúc này lại chụp lấy khăn che mặt của hắn, bình tĩnh nói: “Đây vốn chính là kết cục mà chúng ta đã trù tính suốt mười sáu năm! Hôm nay Vũ Nhi

bị buộc phải đi lên con đường này, sớm đã nằm trong dự liệu của chúng ta!”

“Điều duy nhất ngoài dự liệu của chúng ta là nàng có thâm tình với Tiểu Ngũ! Ta chỉ sợ cho dù nàng như chúng ta an bài thực hành tất cả kế hoạch, cuối cùng cũng không thoát được một chữ “Tình”...”

Trời ạ!

Không có khả năng không có khả năng!

Chỉ vì giọng nói của sư phụ Phượng Vũ hiện giờ, căn bản không phải là giọng nói mà hắc và Phượng Vũ từng nói chuyện!

Mà gương mặt hắc giật xuống sau khăn che cũng là một tấm “Mặt” hết sức kinh người!

Gương mặt hắc, rõ ràng là một người mà Phượng Vũ đã từng tưởng tượng ra!

Cha ruột của nàng...

Phượng!

Ngọc!

Kinh!

A...

Vạn liệu không đến, nhiều năm qua vẫn đem tiền nghệ tận tâm truyền thụ cho Phượng Vũ “Phượng Vũ chi sư”, không ngờ lại là phụ thân Phượng Ngọc Kinh của nàng!

Những năm gần đây, vì sao ông ta phải lấy công lực đè ép thanh âm thật sự của mình, càng che mặt phía trên đóng giả một người khác, vì sao ông ta không thể quang minh chính đại như tất cả hiền phụ trong thiên hạ? Lại muốn dùng thân phận một người khác truyền thụ tiền nghệ cho con gái mình?

Rốt cuộc, ở phía sau gương mặt lạnh của Phượng Ngọc Kinh, sẽ có nỗi khổ tâm không đáng để người ngoài nhìn thấy?

Đáng tiếc, Phượng Vũ đang toàn lực giải cứu tiểu ngũ vẫn trong tiếng trống, vẫn không biết hai người thân nhất bên cạnh mình - lão phụ và sư phụ, đều đã an bài mười sáu năm...

Kỳ cục!

Thấy rút cuộc Phượng Ngọc Kinh đã lộ ra chân diện mục, giờ phút này không hẹn mà ngẩng đầu nhìn lên trời, vô hạn lo lắng thở dài: “Ài... Nhưng mong Vũ Nhi đi lần này, thật sự có thể vượt qua vạn khó! Tất cả mọi chuyện...”

“Phải xem vận mệnh của nàng ta...”

Phượng Vũ đang cứu người tuy không thấy được suy nghĩ của cha già, nhưng có một đôi mắt còn nhanh hơn cả nàng nhìn thấy!

Đôi mắt này thuộc về một đôi...

Quạ đen!

Ngay lúc Phượng Ngọc Kinh và cây cỏ đang xôn xao với âm thanh thần bí kia, bọn họ lại không phát hiện ra, trên một cây ở gần đó, có một đôi quạ đen đen đen gần như phát sáng, vẫn luôn xác định xem tất cả mọi chuyện...

Cặp song tà nha này đột nhiên phóng lên cao, hướng phía nam bay đi!

Con quạ này, rút cuộc cũng bay tới dưới mái hiên gần đó, một cánh tay đột nhiên từ cửa sổ nhỏ dưới mái hiên vươn ra, để con quạ kia dừng lại trên tay.

Nói cũng kỳ quái! Cặp quạ đen này vừa dừng lại ở trên cánh tay kia, lập tức kêu réo “Bàng y bá bá” không ngừng, thoảng như đang nói chuyện; mà người bên trong cửa sổ kia, lại có thể nghe hiểu tiếng nói của quạ đen, âm thầm kêu lên mấy tiếng.

Một lúc lâu, tựa hồ Quạ đen đã dứt lời, người kia lập tức lật tay giơ lên, cuối cùng con quạ đen kia cũng lấy nhiệm vụ mà rời đi!

Nhưng nghe người trong cửa sổ nghe xong hết thấy, lập tức phì cười nói: “Ha ha, các ngươi cuối cùng cũng lộ ra sơ hở?”

“Được!”

Giọng nói này... dường như đã từng quen biết! Thì ra, người bên trong cửa sổ này rõ ràng là...

Nữ nhi của lão tổ khoái ý!

Tử Tâm!

Chỉ thấy bên trong cửa sổ Tử Tâm lộ một tia tà tiếu cực độ hiểm ác, từng chữ từng chữ lắm bầm:

“Hắc! Phượng Ngọc Kinh Kinh đại trang chủ của chúng ta! Tin tưởng người tạo mộng cũng chưa từng nghĩ tới, con gái nhanh nhẹn như ta đây lại hiểu được điều ngữ! Càng chưa từng nghĩ tới...”

“Cha ta vẫn luôn phân phó ta giám thị người!”

“Hôm nay, bí mật của người đã bị ta biết được, người cho rằng “Phượng Vũ” của người và tên tiện chủng kia có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hai cha con chúng ta sao?”

“Ha ha ha ha ha...”

Tiếng cười như diệt hết nhân tính, chợt nghe, lại giống như tin tưởng mười phần, phản phát, Tử Tâm và cha nàng khoái ý lão tổ, sớm đã đối phượng vũ hai cha con, có một kế hoạch rất đáng sợ...

Trăng sáng sao thưa.

Long Tụ ngồi trên nóc phòng nhỏ Phượng Vũ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, không khỏi nhìn ra thân!

Giờ phút này Phượng Vũ đang ở trong phòng nhỏ, toàn lực lấy thân thể Huyền Âm của mình hút Thiên Hồn hấp một nửa, Long Tụ lại không biết vì duyên cớ gì, lại ngồi lên nóc nhà, yên lặng nhìn trăng sao trên trời.

Kỳ thật, tuy rằng năm nay hắn chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng từ khi hắn học nghệ thành công, sư phụ nhanh nhẹn lão tổ đã không ngừng lợi dụng hắn chấp hành nhiệm vụ nặng nề như câu cá, hắn đã rất ít khi nhìn kỹ trăng sáng trên trời.

Hắn thiếu chút nữa quên mặt trăng là cái gì, cũng thiếu chút nữa quên cái gì gọi là “Mộng”!

Nhớ lúc trước, trong lòng hắn đầy mộng tưởng, theo lão tổ khoái ý hành tẩu giang hồ, cũng từng có ước mơ và mộng tưởng rất lớn đối với giang hồ! Nhưng sau khi bước chân vào giang hồ, hắn mới phát hiện võ lâm không phải là nơi tràn ngập hào hùng, khoái ý ân cừ...

Võ lâm, chỉ là một nơi tranh danh trục lợi mà thôi!

Phần lớn người giang hồ, thậm chí so với hàng phường phố phường còn muốn tính toán chi li! Còn muốn tiền đồng thời nữa!

Giống như sư phụ của hắn - khoái ý thuê cũ!

Cho tới khi Long Tụ gặp được một người, hắn mới phát hiện ra võ lâm gần như đã thối hoắc đến tuyệt vọng này, còn có một chút địa lực khiến người ta vui mừng! Người kia là...

Phượng Vũ!

Đáng tiếc, trái tim Long Tụ, đã dần dần lý giải nữ hài mà mình cực kỳ thưởng thức này; vô luận như thế nào phủ nhận cảm giác nàng đoạt Tiểu Ngũ, hắn lại tương đương khẳng định nàng có cảm giác đối với “Tiểu Ngũ”!

Cho nên mắt thấy Phượng Vũ hôm nay không tiếc tất cả, hấp nhiếp một nửa Thiên hồn kinh cho Tiểu Ngũ, long tị tuy cảm thấy kính nể vì nàng vô tư, nhưng cùng một thời gian, trong lòng luôn có cảm giác bình thường không phải việc gì lạ...

Sao Long Tụ lại cảm thấy không phải như vậy?

Hắn thực sự hiểu được bản thân! Cho nên, vì không muốn để cho cảm giác không đúng đắn này tiếp tục dẫn dắt mình, Long Tụ mới tạm thời rời khỏi Phượng Vũ đang toàn lực cứu viện Tiểu Ngũ, chỉ mình nàng nhảy lên nóc nhà, ngắm trăng ngắm sao.

Hắn nghĩ tới Nguyệt Quan Tinh, không bằng nói hắn thân ở trong khe hẹp giữa Phượng Vũ cùng Tiểu Ngũ, căn bản không có chỗ đứng, hắn chỉ có tự mình an trí!

Long Tụ vẫn nhìn lên ánh trăng trên bầu trời, chợt người không khỏi cười khổ!

Hắn thật sự chưa từng nghĩ tới, từ trước đến nay chỉ coi trời bằng vung, bản thân cực kỳ kiêu căng, hôm nay lại vì một cô bé mà vì “Tiến thoái cốc”, tìm đến trốn lên nóc nhà; đường đường nam tử, lại trở nên uất ức như thế!

Nhưng mà, hắn càng không nghĩ tới chính là trên đời có một số “người” hoặc “sự”, cho dù người như thế nào muốn né

tránh, cuối cùng vẫn không trốn được, đây chính là... duyên phận.

Từ nơi sâu xa, luôn có bố trí vượt quá dự kiến của mọi người.

Đúng lúc này, người Long Tụ vẫn luôn tránh né, lại tới... rồi!

Đột nhiên Long Tụ Tự phát hiện, một bóng người ồ ạt xuất hiện sau lưng mình, hắn vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người tới chính là người hắn muốn gặp nhất, cũng muốn tránh xa nhất - không gặp được...

Phượng Vũ!

“Long Tụ, ngươi, ở đây?” Phượng Vũ chợt thấy Long Tụ đang ngồi trên nóc nhà, nhìn nàng có chút suy yếu, cũng không khỏi ngồi chung với hắn.

Long Tụ cũng không biết nên đáp nàng như thế nào! Hắn muốn đáp lời nàng tới cỡ nào:

“Phượng Vũ, đương nhiên ta vẫn còn ở nơi này! Chỉ cần có ngươi ở đây, long tụ của ta nhất định sẽ ở cách đó không xa bảo vệ ngươi!”

Nhưng lời nói đến môi bên cạnh, lại là một câu nói khác trong miệng hắn! Hắn nói: “Tiểu Ngũ thế nào rồi?”

Phượng Vũ nói với giọng yếu ớt: “Ta... đã thành công... Hắn một nửa Thiên Hồn Kinh... Hấp thu vào trong cơ thể mình, hắn... xem ra tạm thời không có... Đại đáng ngại, tin rằng sáng mai sẽ mất đi... thức tỉnh!”

Tiểu Ngũ tuy rằng đã không có gì đáng ngại, nhưng long áo thoáng nhìn Phượng Vũ, phát hiện chính nàng ta hình như có chút không ổn!

Chỉ thấy khuôn mặt Phượng Vũ tái nhợt gần như không còn chút máu, trắng bệch như tờ giấy, lại như được bao phủ bởi một tầng tử khí...

Hắn vội vàng hỏi: “Phượng Vũ, ngươi không sao chứ?”

Phượng Vũ lắc đầu, đáp: “Không... Ta.. Không có chuyện gì, ta chỉ là vừa lúc... hao tổn quá nhiều... Đa, có chút mệt mỏi... mà mà mà thôi...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Phượng Vũ hét thảm “A” một tiếng, lập tức ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, giống như cực kỳ thống khổ! Long Tụ Sinh sợ nàng sẽ nhảy từ nóc nhà xuống, vội vàng lách mình tiến lên đỡ lấy nàng!

Phượng Vũ giờ phút này lại thấy thất khiếu chảy máu, bộ dáng thê lương dị thường, long tụ lập tức minh bạch, là nàng hút vào trong cơ thể một nửa Thiên Hồn Kính đang phát tác, không nói một lời, hần nhanh chóng lấy nội lực trấn độc điều tức cho nàng!

Thật lâu sau, cơn đau của Phượng Vũ mới dừng lại, máu chảy ra từ thất khiếu cũng từ từ nín thở.

Long Tụ không khỏi thương tiếc nói: “Phượng Vũ, đây là đau đớn theo như lời sư phụ ngươi nói sao? Xem ra, ngươi mỗi một ngày đều đau đến thất khiếu chảy máu như hôm nay. Ngươi, sẽ cảm thấy hối hận chứ?”

“Long... Tục, ta có thể không cảm thấy... hối hận không, chẳng lẽ chuyện đã đến... Bây giờ, ngươi... Còn chưa biết?”

“Ngược lại... Ta lại... Không rõ, ngươi chưa từng hứa hẹn với ta điều gì, nhưng vì sao lại tận hết sức lực như vậy... giúp ta và Tiểu Ngũ “

Lời vừa nói ra, tràng diện ngay lúc này hơi biến sắc, trong lòng không tự chủ được nhảy dựng lên một cái!

Hắn đương nhiên biết nguyên nhân chính mình giúp Phượng Vũ! Nhưng tự tôn và kiêu căng của hắn, lại làm hắn luôn cất dấu sâu sắc bản thân, tuyệt đối không để cho mình cảm giác của mình đối với Phượng Vũ lộ ra chân tướng! Hắn chỉ làm bộ như không có chuyện gì, nói: “Thật ra, ta giúp các ngươi, cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt! Chỉ là bởi vì ngày đó sư phụ ta khoải ý lão tổ muốn ngươi vận dụng Khung Thiên chi huyết, ta có chút ngứa mắt không vừa mắt mới âm thầm giúp các ngươi một tay mà thôi!”

“Phượng Vũ, ngươi không cần phải để chuyện ta giúp ngươi đâu!”

Phượng Vũ chỉ nghe Long Tụ nói, đôi mắt bình tĩnh nhìn hắn, như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng là, không biết có phải vì Long Tụ che dấu Thái Thiên Y không chút sơ hở hay không, nàng như nhìn không thấu lòng hắn, bỗng nhiên thở dài nói: “Long Tụ, bất luận thế nào, ta thực sự phải đa tạ ngươi năm lần bảy lượt giúp ta và Tiểu Ngũ, thậm chí mạo hiểm tính mạng, kéo dài thời gian cho hai người chúng ta đánh lên Kiếm Thánh, Phượng Vũ ta kiếp này... Đều tuyệt đối sẽ không quên một người bạn tốt như ngươi...”

Mặc dù Long Tụ vẫn không có dũng khí thổ lộ trái tim với Phượng Vũ, nhưng có thể trở thành một hảo bằng hữu của Phượng Vũ kiếp này, hắn cũng giống như Tiểu Ngũ, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Hắn từ trước đến nay luôn đăm đăm đối đãi người khác, lúc này cũng thiếu chút vì cảm động mà cổ họng nghẹn ngào. Hắn phí rất nhiều khí lực, lại lần nữa cường giả như không có chuyện gì xảy ra nói: “Phượng... Vũ, ta...cũng giống ngươi, kiếp này quyết sẽ không quên ngươi... bằng hữu!”

Phượng Vũ nói: “Long Tụ, ta biết ngươi vi phạm nguyên ý của sư phụ mình, đã khiến ngươi khó xử, nhưng... ta... còn có một yêu cầu quá đáng, hy vọng ngươi có thể giúp ta lại một lần nữa!”

Lúc này, làm Long Tụ cảm thấy hạn hẹp! Phượng Vũ từ trước đến nay kiên cường dị thường, chưa từng mở miệng cầu người giúp đỡ! Long Tụ năm lần bảy lượt giúp đỡ nàng, cũng chỉ là hắn tự động thanh anh, cũng không phải là Phượng Vũ yêu cầu!

Nhưng lần này, Phượng Vũ lại chính miệng hướng về phía hắn cầu xin, thấy nàng cầu hắn giúp một chuyện cực kỳ quan trọng! Vừa nghĩ đến đây, Long Tụ không khỏi truy hỏi: “Phượng Vũ, ngươi muốn ta giúp ngươi chuyện gì?”

Con ngươi của Phượng Vũ bắt đầu co rút lại, buồn bã nói: “Long Tụ, ngươi hẳn phải biết, Kiếm Thánh từng gọi thẳng Tiểu Ngũ là “Vô Danh”?”

Long Tụ Trảm: “Vâng! Kiếm Thánh là tử địch vô danh, hắn đã nói Tiểu Ngũ là vô danh, tin tưởng Tiểu Ngũ rất có thể sẽ vô danh!”

“Nhưng như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Người không phải luôn kính mộ vô danh thần thoại kia sao? Hôm nay trời xui đất khiến đã cứu hần, khoảng cách giữa người và hần há không phải kéo gần nữa? Hần đã không còn là giấc mơ xa vời người không thể với tới mà là gần bên cạnh người nữa?”

“Nhưng mà...” Phượng Vũ lại thâm nói: “Người cũng nên biết hần từng bất chấp tất cả đưa đan dược Thiên tráng cho ta...”

Long Tụ đắng chát nói: “Đây vốn chưa phải chuyện mà thiên hạ nữ hài ước mơ tha thiết! Cuối cùng người cũng đã tìm được một nam nhân tốt bụng coi trọng như thế, đừng cảm như thế hướng tới người biểu thị tình...”

Không tệ! Ít nhất, bề ngoài của Long Tụ mặc dù kiên cường lạnh lùng, nhưng hần lại hồ thẹn chính mình không có dũng khí làm như vậy! Thậm chí hần còn không có dũng khí tiết lộ cho Phượng Vũ một chút dũng khí nào cả! Hần thật sự hận chính mình uất ức!

Phượng Vũ nghe vậy, vẻ tiếc nuối trên mặt càng sâu, nàng lú lú nói: “Đúng vậy! Tất cả những thứ này... vốn là rất tốt! Long Tụ, nếu Tiểu Ngũ không phải là vô danh, có lẽ ta ngược lại sẽ cảm thấy cao hứng, nhưng nếu hần thật sự là công việc vô danh, vậy... đừng quên...”

“Vô Danh đã sớm thành hôn!”

Long Tụ nghe vậy khẽ giật mình! Cuối cùng hần cũng hiểu ra vấn đề về Phượng Vũ!

Tiểu Ngũ rất thích Phượng Vũ, bây giờ đã không còn nghi ngờ nữa rồi! Nhưng nếu nó thực sự nói tới chữ vô danh...

Hần, tuyệt đối không nên! Cũng không nên thích Phượng Vũ!

Nhưng Long Tụ vẫn không hiểu, nếu như Tiểu Ngũ thích Phượng Vũ đã thành sự thật, Phượng Vũ còn muốn cầu xin hần giúp nàng cái gì chứ?

Long Tụ, còn có thể giúp đỡ Phượng Vũ như thế nào đây?

Sáng hôm sau.

Ánh mặt trời thông thả xuyên qua cửa sổ phòng nhỏ, màn đêm gian khổ đã qua đi, hôm nay lại là một ngày hoàn toàn mới.

Hơn nữa, cũng là một ngày vạn vật cập nhật, chỉ vì hôm nay chính là ngày bắt đầu một năm —— Nguyệt sơ nhất!

Tiểu Ngũ, chính là bị ánh mặt trời ấm áp này làm tỉnh lại.

Nhưng mà ngay sau khi hắn vừa mới tỉnh lại, cảm giác đầu tiên xuất hiện cũng không phải là cảm thấy đêm qua vui mừng khi mình sắp chết, mà vẫn có cơ hội để tỉnh lại!

Hắn, chỉ là vô cùng kinh ngạc!

Chỉ là khi hắn vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một cảnh tượng mà hắn không cách nào tin được...

Chương thứ mười tám.

Quạ đen là một loại chim vô cùng không ra hình thù.

Mọi người gặp phải Quạ đen, luôn tránh thì sẽ lành, hơn trăm ngàn năm qua, nó vẫn luôn là ác vận và điềm báo hung ác nhất của mình.

Thế nhưng, có hai người như vậy nhìn thấy Ô Nha, mặt mày lại hớn hờ!

Nơi này, là một nơi người giang hồ vừa hận vừa sợ...

“Mau mau gia tăng tốc độ!”

Người vừa nhìn thấy quạ đen đã mặt mày hớn hờ này, cũng là người giang hồ vừa hận vừa sợ...

Nhanh ý lão tổ!

Giờ phút này lão tổ đang ngao nghể ngồi ở trên hậu viên rộng lớn dựa vào núi, xung quanh còn đầy mấy trăm môn đồ; dường như hắn ta đang dạy môn chúng.

Nhưng không biết tại sao, Lão tổ khoái ý lại bỗng nhiên nở nụ cười.

Hắn cười, chỉ vì đột nhiên hắn nhìn thấy một đôi quạ đen, đang nhanh chóng nhào tới gần hắn!

Hóa ra con quạ đen kia vốn được Tử Tâm dưỡng nuôi, từng được cô ta dùng trăm loại kỳ dược cường thân nuôi nấng suốt một năm, ngày bay trăm dặm, còn là công cụ cho hắn và Tử Tâm truyền thư cho nhau!

Cho nên giờ phút này cặp quạ đen bay tới, cũng tức là nói nữ nhi tốt của hắc Tử Tâm, lại có tin tức tốt đến đây!

Nhanh ý lão tổ vội vàng cưỡi xuống một tờ giấy trời ở dưới chân con quạ đen kia, mở ra xem xét, không khỏi vui mừng ra mặt, lẩm bẩm nói: “Tốt! Tâm nhi! Con làm tốt lắm!”

“Vi phụ sớm đã hoài nghi thằng nhãi Phượng Ngọc Kinh kia nhất định còn lừa ta gì đó! Hôm nay, hắc rốt cuộc lộ ra đuôi cáo của mình rồi!”

“Hắc đã trăm phương ngàn kế dụ nữ Phượng Vũ kia đến Lăng Vân quật, nói vậy, tiện nha đầu Phượng Vũ kia nhất định có phương pháp tìm ra thi thể Đại Phạm Thiên! Xem ra, lão phu vẫn quan sát “Thiên Nhất Thần Khí” mấy chục năm, rốt cục cũng có thể như nguyện mà trả, trở thành vật trong túi của ta! Ha ha ha ha...”

Cái gì... Sao? Hóa ra khoái ý lão thuê cũng sớm biết chuyện Đại Phạm Thiên “Thiên Nhất Thần Khí” sao? Càng gấp ghề Đại Nhất Thần Khí hơn mấy chục năm? Hắc, cũng muốn dùng Thiên Nhất Thần Khí tăng cường bản thân, trở thành “Thiên hạ vô địch”?

Trong tiếng cười điên cuồng, khoái ý lão tổ phút chốc thu liễm nụ cười, trầm mặt đối với mấy trăm môn chúng xung quanh lớn tiếng quát:

“Các ngươi nghe đây! Lập tức thông báo cho bọn họ: Chọn lựa hơn một ngàn tinh anh theo lão phu lập tức xuất phát! Lão đại thế phải bắt sống nha đầu Phượng Vũ kia! Nếu trong các ngươi có bất luận kẻ nào làm hỏng đại sự của ta, tất cả...”

“Giết chết không cần quan tâm!”

Hay cho một câu giết chết không thể biến! Nhưng ý nhanh lão tổ vừa nói ra, một mực đứng bên người lão, khoái ý Thất Tử, “Ngân thương” cùng “Kim kích” lập giác tình thế không ổn, mặc dù nơm nớp lo sợ, duy trì dừng khí., Đồng thời cất lời: “Su... Phụ, lần trước làm một trận ở Huyền Đường giang: người dùng máu Khung Thiên ám toán vô danh, đã là... một số người trên giang hồ mắc bệnh! Hôm nay... người lại vận dụng quá thiên môn hạ, chỉ vì muốn đối phó với... nữ hài...”

Phượng Vũ, hành vi như vậy, e là càng bị người trong giang hồ chê cười...”

khoái ý rút lời, một khuôn mặt già nua ồ lên một mảnh xanh mét, hấn cay nghiệt hỏi ngược lại: “Nhưng mà, hai người cho rằng, vì sư nên làm thế nào, mới không bị người trong giang hồ chê cười?”

Ngân thương và kim kích phục hồi nơm nớp lo sợ đáp: “Đệ... Cho rằng, lấy sự tôn nghiêm của sư phụ một phái, không đáng vì bắt một cô gái mà hủy mất danh dự...”

Lão tổ nhanh chóng liếc mắt nhìn về phía hai người, đột nhiên nghiêng răng phun ra hai chữ:

“Vâng, thưa...”

“Vậy sao?”

Hai chữ mới xuất hiện, hấn ta lại đồng thời ra tay, thân hình như điện. Một thanh đã đoạt được trường thương bên trong ngân thương!

“Sư... Cha?” Ngân thương và Kim kích thấy thế thì kinh ngạc, nhưng bọn họ cũng khó đoán được vẻ mặt kinh ngạc của hai người họ trong cuộc đời này, là biểu lộ sau cùng trong cuộc đời họ! Chỉ bởi vì...

Không biết như thế nào, Xi nghe “Xẹt xẹt” một tiếng! khoái ý trường thương trên tay lão tổ, không ngờ lại xuyên qua lồng ngực ngân thương, hung hăng đóng đinh hấn trên mặt đất! Mà khoái ý móng vuốt của lão tổ, càng đồng thời quán lấy thiên linh của kim kích, tiếp theo dùng sức vận vẹo...

Hách Thính “Rắc Lắc” một tiếng! Toàn bộ đầu kim kích bị vặn gãy, trạng thái chết chóc kinh khủng đã đến cực điểm!

Không thể tưởng được khoái ý lão tổ không nói hai lời, giờ tay nhắc chân lại dứt khoát giết chết hai gã đệ tử! Từ hôm nay bắt đầu, khoái ý của Thất Tử sẽ không thể gọi là khoái ý nữa, mà đổi tên thành “Thất” tử!

Trong khoái ý là “mỏ kiếm”, ” hạc bút”, lang đao” và “Xà Câu” thấy thế lập tức hốt hoảng! Thậm chí tất cả đồ đệ ở đây cũng xôn xao!

Bọn họ ồ lên, không phải vì tử trạng khủng bố của “Ngân thương” và “Kim đài” mà là vì khoái ý muốn vị lão tổ kia “Thần khí nhất định phải được”!

Nhanh ý lão thuê lộ ra hung quang, quét ngang mắt nhìn xuống dưới các môn hạ, tàn khốc nói: “Các người, hết thấy đều nhìn thấy rồi chứ, vì sư đã sớm nói trước, bất luận người nào nếu muốn ngăn trở đại sự của ta, giết sạch không cần luận tội! Các người nếu muốn giống như hai nghịch đồ ngân thương kim kích khi sư diệt tổ này, vậy thì cứ việc tiến lên! Nếu không, liền ngoan ngoãn chuẩn bị cho vị sư lần này

---

“Hành trình bắt phượng!”

Khi sư diệt tổ, không ngờ ngân thương kim kích đối với sư phụ kia lại một mảnh trung thành can đảm, hôm nay lại rơi vào cái tội danh lớn bắt nạt sư diệt tổ! Hay cho một lão tổ vô liêm sỉ đề tiện!

Nhưng mà xe trước có thể soi gương, một đám môn hạ khiếp sợ mà khoan khoái thuê cường đại, hết thấy cảm như hén, không dám làm trái...

Đàn phải dồn dập xoay người ly khai, chuẩn bị cho hành trình bắt Phượng lần này!

Đang lúc vui vẻ hành động của lão tổ, khiến cho tất cả những người đồng cảm với ” khoái ý môn hạ đều cảm thấy thất vọng và kinh ngạc, ở một góc khác của Thần Châu, cũng có một trái tim cực độ chấn động!

Trái tim của Tiểu Ngũ!

Tiểu Ngũ thật sự không thể tin, y tựa hồ chỉ hôn mê một đêm, nhưng khi y thức tỉnh, cảnh tượng xuất hiện ở trước mắt kia, lại là...?

Nhìn thấy, hắn vốn đã sớm được cứu về căn phòng nhỏ kia của Phượng Vũ, nhưng người được gọi là Tiểu Ngũ lại là một vị thiên tráng đan vậy quanh hắn từng đưa cho Phượng Vũ. Chỉ trong nháy mắt, hắn như đang ngủ trên một chiếc “Giường hoa”!

Mà dạy Tiểu Ngũ chú ý nhất chính là một đôi ——

Đèn lồng!

Một đôi đèn lồng đỏ lớn viết chữ “Thi”, treo cao ngoài cửa phòng hắc ngữ!

A...?

Sao lại như vậy... Như vậy?

Trong căn phòng nhỏ này, đến cùng là ai sẽ có chuyện vui?

“Người, rốt cuộc tỉnh lại?”

Một thanh âm lạnh lùng từ ngoài tiểu ngũ môn vang lên, Tiểu Ngũ vừa nghe liền nhận ra thanh âm này là ai...

Là Long Tụ!

Chỉ thấy Long Tụ một mặt nói, một mặt đã đi tới!

“Là... Người?” Tiểu Ngũ chợt thấy ông tay áo rộng, hơi kinh ngạc. Trước khi hôn mê, hắn từng thấy long tụ cùng với Phượng Vũ đến đây cứu hắn, cho nên đoán hai người bọn họ nhất định là bạn tốt, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới, người thứ nhất mình thấy lúc tỉnh lại là Long Tụ, Phượng Vũ... Rốt cuộc là đi nơi nào?

Long Tụ dường như đã nhìn thấu sự nghi hoặc trong lòng Tiểu Ngũ, nhưng hắn xem ra không có hứng thú giải đáp nghi hoặc cho Tiểu Ngũ ngay lập tức, hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Tiểu Ngũ, để ta tự giới thiệu trước, ta tên Long Tụ, là bạn tốt của Phượng Vũ!”

Tiểu Ngũ nói: “Thì ra người gọi là... Long Tụ? Long Tụ, vậy ta thật sự phải đa tạ người và Phượng Vũ cùng tới cứu ta!”

Long Tụ nói: “Tiểu Ngũ, không được nói cảm ơn, thật ra, trước khi Phượng Vũ đi cùng ta tới cứu người là việc ta nên làm!”

Lúc Long Tụ nói thế, phảng phất trong lời nói có ẩn ý, nhưng Tiểu Ngũ trong lúc nhất thời lại không nghe ra, hắn chỉ vô cùng quan tâm hỏi: “Đúng rồi! Phượng Vũ nàng... Rốt cuộc đi đâu? Trong phòng của ta, vì sao lại... đặt đầy Thiên Tráng đan này?”

“Còn nữa, trong phòng... Làm sao treo hai cái đèn lồng đỏ lớn trên cao?”

Tiểu Ngũ vừa mới tỉnh lại, chuyện thứ nhất là quan tâm Phượng Vũ, chưa bao giờ quan tâm đến tình cảnh nguy hiểm sau khi mình độc phát; Long Tụ không khỏi liếc xéo Tiểu Ngũ một cái, trong ánh mắt giống như đang vì Phượng Vũ mà tìm được một nam nhân như vậy, âm thầm cảm thấy vui mừng.

Nhưng mà, Long Tụ vẫn bất động thanh sắc, hắn tiếp tục giả bộ lạnh nhạt đáp: “Tiểu Ngũ, ngươi thật sự muốn đi cùng một con, tại sao ngươi lại đưa cho Tràng Thiên Tráng Đan của Phượng Vũ lại ở trong phòng ngươi sao? Rất tốt! Ta đây sẽ thẳng thắn nói cho ngươi biết...”

“Viên Thiên Tráng đan kia, kỳ thật là Phượng Vũ trả lại cho ngươi! Nàng nhờ ta nói cho ngươi biết, nàng thật sự rất cảm kích sự áy náy và ý tốt của ngươi, nhưng nàng thực sự không thể chấp nhận được việc ngươi đưa cho nàng viên Thiên Mầu Đơn này.”

“Bởi vì thứ nàng thật sự yêu thích, kỳ thật không phải là ngươi! Mà là...”

“Ta!”

Trời...! Sao Long Tụ lại... nói như vậy? Phượng Vũ chưa từng nghe nói qua sẽ thích hắn a...

Chẳng lẽ việc Phượng Vũ nhờ Long Tụ hỗ trợ từ sớm chính là muốn hắn lừa gạt Tiểu Ngũ? Lệnh Tiểu Ngũ hết hy vọng về nàng?

Tiểu Ngũ quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình! Nó nghe thấy đều là sự thật sao, đều là thật sao?

Hắn không khỏi hô nhỏ: “Phượng Vũ thích... nàng?”

Long Tụ vô cùng bình tĩnh nói: “Tiểu Ngũ, ta và ngươi nhất định đã từng nghĩ đến, Phượng Vũ có thể sẽ thích ngươi, bởi vậy nàng mới có thể vì ngươi mà hi sinh nhiều như vậy, thậm chí vì trừ tiền chữa mà ngươi không để ý tôn nghiêm của mình?”

“Nhưng hy vọng ngươi có thể hiểu rõ, Phượng Vũ vốn là một đứa con gái hiếm có tương đương trọng tín trọng hứa hẹn, nếu cô bé đã tiếp nhận cứu ngươi, thì cho dù có liều mạng cũng nhất định sẽ làm được như lời ngươi nói!”

Lời này của Long Tụ cũng không phải không có lý! Tiểu Ngũ cũng tin tưởng, cho dù Phượng Vũ chưa từng thích hẳn, nàng cũng sẽ thủ tín làm ra bất cứ hi sinh nào cho hẳn, nàng chính là một cô gái đặc biệt như vậy!

Bây giờ hồi tưởng lại, tất cả mọi thứ, cũng có thể chỉ là mong muốn của chính hẳn mà thôi! Hẳn luôn là Phượng Vũ cũng có chút yêu thích mình, cho nên mới phải rời khỏi Phượng Vũ, để tránh lại liên lụy nàng...

Nhưng sự thật trước mắt hoàn toàn hiểu được, thì ra nàng chỉ thích “Long Tụ” thôi.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngũ không khỏi cúi đầu, xấu hổ trầm ngâm nói: “Vâng! Từ trước đến nay, Phượng Vũ ngưỡng mộ chỉ là cái vô danh thần thoại kia. Tức là nàng từ bỏ truy cầu vô danh trong mộng tưởng của mình, mặc kệ nàng ngàn tuyến vạn luyến, cũng quyết không thể... thích cái khuôn mặt này của ta màng máu... Sừ quái!”

“Ta mạo muội đưa nàng đi... Quá Thiên tráng đàn, khiến nàng... không biết phải làm sao, đúng là tốt, làm nàng... lúng túng, chẳng trách... Nàng sẽ đem viên Thiên Mẫu Đơn này... trả lại... cho ta...”

Thanh âm của hẳn nghe ra lại mang theo cảm giác đau khổ vô hạn, lại càng nói càng thấp, cuối cùng bé đến không thể nghe thấy.

Xem gạo, Tiểu Ngũ mặc dù vẫn luôn vì sợ làm liên lụy đến Phượng Vũ mà muốn rời đi, nhưng giờ phút này sau khi biết rõ tâm ý chân chính của Phượng Vũ, lại vô cùng mất mát, khó mà tự nhiên sinh ra.

Dù sao, bất kể tiền thân hẳn có là thần thoại vô địch thiên hạ hay không thì hẳn vẫn là máu thịt đắp thành “người”!

Nếu vẫn là “người”, luôn có nhược điểm của người khác! Nhất là khi hẳn đã không nhớ ra mình là ai...

Long Tụ nhìn bộ dáng uể oải điên đảo của Tiểu Ngũ trong nháy mắt, trong lòng xác thực cũng có chút không đành lòng, nhưng gã từng tiếp nhận Phượng Vũ, nhất định sẽ vì nàng mà thành chuyện này, gã lại ra vẻ hờ hững nói: “Cho nên, người

hắn cũng minh bạch, hôm nay hai cái lồng đèn đỏ treo ở trong phòng là có ý gì?”

Tiểu Ngũ sững sốt, lập tức trong lúc chán nản ngẩng đầu lên, đôi mắt mở thật to, cái hiểu cái không nhìn vào tay áo rồng.

Long Tụ chưa hầu hắn há mồm hỏi, đã giả bộ vui vẻ nói: “Song đại đèn lồng đỏ kia, chính là Khánh Hạ, Phượng Vũ...”

“Thành! hôn! Mà! treo!”

Àm...!

Quả thực tựa như sấm sét giữa trời quang! Tiểu Ngũ chợt nghe tin này, trong lúc nhất thời lại nghe được ngậy đại! Y không cách nào tin mà nói: “Hai người... Phải... thành... hôn... Nàng... đã đáp ứng... Người?”

Long Tụ dùng ngữ khí tương đối chắc chắn đáp: “Ừm! Kỳ thật, hai người chúng ta hiện giờ đã thành thân, đã là thời điểm thích hợp!”

“Tiểu Ngũ, ngươi cũng nên biết, ngươi vì cứu Phượng Vũ mà bạo phát lực lượng tiềm tàng. Chẳng những đánh lui được tên kiếm thủ cầm kiếm muốn giết ngươi, ngoài ý liệu, lực lượng mập mạp kia còn đồng thời bức độc trong cơ thể ngươi ra ngoài! Chỉ cần đợi thêm một tháng nữa, huyết tinh trên mặt ngươi cũng sẽ tự động bong tróc từng mảng, đến lúc đó thương thế của ngươi sẽ triệt để khỏi hẳn!”

“Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không cảm giác được, sau khi ngươi tỉnh lại, trong cơ thể đã không còn đau đớn suy yếu như trước nữa?”

Về điểm này, Tiểu Ngũ ngược lại sớm có cảm giác: Thân thể của nó, thật sự đã không còn đau đớn nữa! Nhưng khi hắn nghĩ đến, hắn không còn đau đớn nữa, chỉ vì Phượng Vũ đã hút một nửa Thiên Hồn Kinh của hắn vào trong cơ thể mình; vì nó, nàng tình nguyện thay thế hắn chịu thống khổ hơn mười lần!

Tiểu Ngũ âm thầm cười, nói: “Cho nên, độc của ta đã không còn thuốc chữa, Phượng Vũ sau này cũng không cần phải làm việc cho thủ tín trị ta nữa, nàng, rốt cục có thể trở thành người thân của ngươi rồi sao?”

Long Tụ cười gật đầu đáp: “Đúng vậy! Nhưng hôn nhân đại sự, còn phải xem chủ trương của lão nhân gia! Phượng Vũ hôm nay đã về Phượng Tiễn trang gặp lão phụ, hy vọng ông ấy có thể tha thứ cho việc bà ấy đi qua làm ngõ ngược vì người, cũng thay sự phụ ta khoái ý lão tổ tạ lỗi., Để có thể hóa giải oán hận của sự phụ và nàng, để hai vị lão nhân gia tự mình chủ trì hôn sự này; việc này đại khái cũng phải chuẩn bị một tháng, khi đó, tin tưởng lớp màng máu trên mặt người sớm đã tróc ra rồi...”

“Nhưng trong tháng này, Phượng Vũ hẳn là khó mà gặp được người, vì vậy, nàng mới bảo ta lưu lại, thay nàng chăm sóc thật tốt cho người...”

Lời này của Long Tụ vẫn chưa nói hết, vẫn là Tiểu Ngũ trầm thấp, càng đặt trên giường dưới đất, nói với Long Tụ từng chữ từng chữ: “Không cần!”

“Long Tụ! Người không cần chiều cố ta nữa!”

“Nếu như độc của ta đã được giải, Phượng Vũ không còn trách nhiệm lo cho ta nữa, phí thần!”

“Mong người ở lúc gặp lại Phượng Vũ, thay Tiểu Ngũ nói lời đa tạ nàng! Chỉ vì...”

“Vô luận thế nào, ta thật sự đã mệt nàng quá nhiều!”

“Hiện giờ nàng có thể được đền bù tâm nguyện, thành thân với người, ta... Thật sự...”

“Vì nàng mà cảm thấy cao hứng!”

Tiểu Ngũ nói xong, bước ra ngoài phòng, cũng không quay đầu lại mà nhìn!

Long Tụ đối với việc Tiểu Ngũ đột nhiên rời đi cũng cảm thấy ngẩn ra! Nhưng hẳn rất nhanh liền minh bạch, vì sao Tiểu Ngũ lại nóng lòng rời đi như vậy!

Vì duyên, lúc Tiểu Ngũ thân mang Khung Thiên chi huyết, hẳn đã rất muốn rời khỏi Phượng Vũ, không muốn làm nàng mệt mỏi nữa! Hôm nay Long Tụ nói hẳn đã khỏi hẳn, hẳn càng không có lý do để gánh vác Phượng Vũ! Thậm chí người đàn ông mà nàng sắp gả, Tiểu Ngũ cũng không muốn!

Nhìn Tiểu Ngũ lòng đầy thương tích, hai bóng một mình rời đi, hai mắt từ trước đến nay vẫn hờ hững, cũng không khỏi lộ ra một tia tán thưởng. Hắn bỗng nhiên thở dài nói: “Hắn, thật sự là một hảo hán tử cũng khó có được như ngươi. Ngươi, thật ra không nên buông tha cho hắn, càng không nên như vậy làm cho hắn thương tâm mà đi...”

Ngươi!

Trong lời nói của Long Tụ lại có một chữ “ngươi”, chẳng lẽ sau khi Tiểu Ngũ rời khỏi, trong phòng nhỏ này còn có một người khác?

Có rồi!

Bởi vì vốn đã không ở đây “Cô ta”, thật ra còn chưa rời đi.

Phượng Vũ, nàng vốn dĩ một mực ẩn thân trên nóc nhà, nhìn Tiểu Ngũ nghe nói nàng muốn lấy chồng, giờ phút này Tiểu Ngũ vừa đi, cũng “Bịch” một tiếng nhảy từ trên đỉnh đầu xuống!

Chỉ thấy mặt đất lúc này đã biến thành một mảnh thâm tử, trong vòng một đêm, một nửa Thiên Hồn Kinh trong cơ thể Tiểu Ngũ đã thấm vào lục phủ ngũ tạng của nàng!

Nàng bất đắc dĩ đáp lại Long Tụ Thủ: “Nhưng mà, lại khiến cho hắn giờ phút này thương tâm, ta vẫn nhất định phải làm như vậy.”

“Long Tụ, ngươi chớ có quên, hắn cực có khả năng là vô danh! Ta thật sự không muốn hắn tiếp tục lún sâu vào người ta, nếu không một tháng sau, cho dù ta thật sự đạt được Đại Phạm Thiên thần khí, mà tiêu diệt Thiên Hồn Kinh và Khung Thiên chi huyết, hắn cũng sẽ vì phục hồi trí nhớ mà ở trong kẻ hở giữa ta cùng ái ân, thống khổ không chịu nổi...”

Long Tụ Đạo nói: “Nhưng ngươi cũng đừng có quên, mọi việc đều có ngoại lệ! Tên Kiếm Thánh điên điên khùng khùng đó, lời của hắn chưa chắc đã là sự thật! Vạn nhất Tiểu Ngũ thật sự không phải vô danh trong miệng Kiếm Thánh, mà chỉ là một kiếm thủ mất trí nhớ cực cao, khi đó ngươi đã đánh mất một chân ý, thật lòng thích nam nhân tốt của ngươi! Hơn nữa...”

“Ta nhớ ra ngươi từng nói với ngươi, tức là dùng máu của Tế Thiên và Thiên Hồn Kinh của tên Tiểu Ngũ để hóa giải, hắn

đương nhiên sẽ khôi phục ký ức, nhưng có thể sẽ xuất hiện hai loại tình huống.”

“Một! Chính là hấn chẳng những nhớ lại những chuyện trước khi bị mất trí mà còn nhớ về những chuyện phát sinh sau khi mất trí nhớ!”

“Hai! Chính là việc trước khi hấn ta chỉ có thể nhớ lại trí nhớ, nhưng lại có thể sau khi mất trí đã hoàn toàn quên sạch sẽ!”

Phượng Vũ nhướn mày nói: “Long Tụ, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

Long Tụ thở dài: “Ý của ta, là người sống trên đời, có thể nhận được một người thật lòng yêu thích mình, thực sự vô cùng khó khăn; nếu ta là người, nhất định sẽ quý trọng nó, tức là đặt tên, đoạn tình này chỉ có thể duy trì một tháng, thậm chí một ngày ngắn ngủi như vậy...”

“Trong mắt ta, cho dù Tiểu Ngũ nhớ mình là vô danh, có thể sẽ vì người mà ở trong kẽ hở giữa hai vợ nó. Nhưng, đây chỉ là một khả năng, nó cũng có thể hoàn toàn không nhớ nổi người nữa, thậm chí không nhớ nổi nó đã từng yêu người, nó căn bản sẽ không thống khổ vì người.”

Long Tụ nói đến đây giọng nói hơi dừng lại, nhất định nhìn Phượng Vũ, vừa mới nói tiếp:

“Cho nên, Phượng Vũ! Sao ngươi không buông bỏ tất cả băn khoăn trong lòng đi, ngay trước khi hấn còn chưa nhớ ra mình là ai, vẫn còn là tiểu ngũ của hấn, yêu thích một lần oanh oanh liệt liệt?”

“Bởi vì, vui cho người không phải là tiền thân vô danh của hấn, tên vô danh thậm chí chưa từng liếc mắt nhìn người ở ven huyền đường! Thật lòng thích người người là tiểu ngũ! Phượng Vũ...”

“Không nên phụ lòng Tiểu Ngũ!”

Khó được Long Tụ vốn có lòng với Phượng Vũ, hôm nay lại hy vọng nàng và Tiểu Ngũ có thể yêu nàng một lần! Nhưng vô luận Long Tụ phải hao tổn bao nhiêu môi lưỡi, Phượng Vũ xem ra vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, nàng trầm trầm đi:

“Long... Tụ lý, cảm ơn... Người quan tâm ta và Tiểu Ngũ như thế, nhưng... Ta chỉ có thể nói câu châm ngôn kia, đó là ta không thể vì muốn có được chân tình trong chớp mắt, mà làm lỡ mất đi tình yêu và vợ vô danh, ta không thể quá ích kỷ...”

“Cho nên, ta thật sự không cách nào nói được lời của người, cùng với Tiểu Ngũ oanh oanh... Liệt liệt... Tình yêu một lần, bởi vì, nếu ta thật sự... Không để ý hấn cùng thể tử của hấn tương lai thống khổ... mà đi, vậy ta... Đối với hấn, thì không phải...”

“Thật sự... yêu!”

Hay cho câu không phải chân chính yêu! Đúng! Nếu thật tâm yêu một người, tất nhiên sẽ vì hấn mà tưởng tượng, hi vọng hấn cả đời có thể thoải mái vui vẻ, khoái khoái khoái lạc, không muốn hấn có nửa chút ưu sầu thống khổ.

Nhưng Phượng Vũ đã nói vậy, chẳng phải đồng thời cũng đồng ý. Trái tim trong ngực nàng đã sớm đặt trước Tiểu Ngũ

Có tình yêu ư?

Long Tụ xem ra còn muốn nói thêm gì đó, thế nhưng Phượng Vũ đã không cho hấn cơ hội để nói nữa!

Chỉ thấy Phượng Vũ xoay người một cái, đã nhảy ra ngoài cửa sổ, trong gió chỉ truyền đến một câu dặn dò cuối cùng của nàng:

“Long Tụ, từ nơi này đi núi Nhạc có thể nói thời hạn một tháng thực sự không nhiều, ta phải lập tức lên đường, hướng Lăng Vân quật tìm Đại Phạm Thiên!”

“Hi vọng sau khi ta đi, người có thể âm thầm nhìn Cổ Ngũ cho ta, cho đến một tháng sau ta sẽ trở về! Nếu như...”

“Ta thật sự còn mạng trở về...”

Phượng Vũ nói tới đây, giọng nói đã dần dần nhỏ đến mức không thể nghe thấy, không biết bởi vì chuyển đi này khả năng vô cùng nguy hiểm, nàng cũng có chút lo lắng bản thân sẽ đi hoặc là vô duyên nhìn lại Tiểu Ngũ, hay là bởi vì người của nàng càng ngày càng đi xa...?

Mặc cho người của Phượng Vũ đã đi càng xa, long tay áo vẫn cao giọng truyền ra ngoài phòng, nói: “Phượng Vũ! Một cô gái của ngươi cũng có thể giữ lời thề giữ lời thề cứu Tiểu Ngũ, chẳng lẽ long tay áo của ta che giấu bảy thước, sẽ nói không giữ lời sao?”

“Ngươi yên tâm! Long Tụ ta đã đáp ứng ngươi xem Cô Tiểu Ngũ, hắn nhất định sẽ không tổn hại chút nào! Cho dù ta dốc hết sức lực cứu mạng của Long Tụ, cũng tuyệt đối sẽ không làm ngươi thất vọng!”

Đúng rồi!

Thà rằng trải qua ngàn kiếp vạn khổ,

Không thể nói một câu mà không giữ lời!

Thứ Phượng Vũ có thể làm được, Long Tụ cũng có thể làm được!

Vì vậy, ngay sau khi Phượng Vũ đi xa, long tụ cũng lập tức lướt tới!

Hắn muốn lập tức đuổi theo Tiểu Ngũ, chỉ vì hắn nhất định phải thực hiện hứa hẹn đối với Phượng Vũ, âm thầm thủ hộ hắn!

Nhưng mà...

Nhưng mà, Long Tụ thể khó lòng được, hắn một mực dọc theo đường đuổi theo, nhưng không biết vì sao, trên đường đi, hắn vậy mà không tìm được bóng dáng Tiểu Ngũ nữa! Thậm chí tìm khắp mỗi góc ngách trong thôn, Tiểu Ngũ vẫn như trước lặng yên không thấy bóng dáng!

A...? Tiểu Ngũ hắn...

Không thấy hắn đâu?

Đúng! Khi long tụ trong tài liệu trải qua một vòng long địa nghiêng trời lệch đất tìm kiếm, càng lục soát tới cửa thôn, trong lòng hắn đã tương đối khẳng định, Tiểu Ngũ, thật sự đã mất tích!

Nhưng lấy thân thể độc mà Tiểu Ngũ hiện tại, nếu lực lượng tiềm tàng chưa bị kích phát, căn bản không có khả năng nhanh

hơn Long Tụ, hần hần là rất nhanh đuổi kịp Tiểu Ngũ! Tiểu Ngũ rút cuộc làm sao lại biến mất?

Đang lúc Long Tụ đứng ở cửa thôn, mờ mịt không biết nên tìm Tiểu Ngũ ở đâu, bỗng dung, trong lòng hần khẽ động!

Hần động tâm, chỉ vì một cảm giác vô cùng cường hần, đột nhiên hướng phía sau hần cấp tốc tới gần!

Cảm giác kia là...

Tay áo rỗng rùng mình, “keng” một tiếng! Một thanh tủy lý kiếm khác giấu trong tay áo đã ứng thanh bắn ra! Nhưng thấy hần xoay người một cái, đã nhanh như chớp vung tủy lý kiếm, hướng cảm giác cường hần kia bổ nhanh!

Thế nhưng mặc dù tốc độ ứng biến cực nhanh, nhưng cổ cảm giác cường hần cực độ kia...

Nhanh hơn!

Chỉ nghe một tiếng “Ba” chói tai vang lên! Tủy lý kiếm của Long Tụ không tránh được Như Lai Nhân, khuỷu tay phải của hần đã bị người tới chỉ lại một cái!

Long Tụ cảm thấy tay phải tê rần, tứ chi không thể động đậy tại chỗ! Cùng lúc đó, càng nghe thấy người tới sau lưng lạnh lùng nói: “Tốt! Không ngờ người tiến cảnh thần tốc như thế! Nếu không phải người xem ra lòng đầy tâm sự, cảnh giác hơi trì hoãn, ta vừa rồi chưa hần có thể dễ dàng đắc thủ như vậy!”

“Đáng tiếc, tiến cảnh của người chưa có làm ta thất vọng, các người giúp tên khốn Phượng Vũ kia, lại làm ta tương đối thất vọng!”

Thất vọng? Sao người đến lại cảm thấy thất vọng vì ông tay áo rỗng?

Long Tụ nghe vậy, không khỏi quay đầu lại nhìn, hần lập tức nhìn thấy một “người” mà hần không muốn thấy nhất lúc này!

“Sư. phụ?”

Thế khó lường được, người đến rõ ràng là vị sư phụ khiến hần ta cực kỳ hồ thẹn - “Triền Ý lão tổ”!

Hơn nữa không chỉ đơn thuần lão tổ mà còn có các sư đệ và môn hạ hơn một ngàn khoái ý của hần cũng như đại quân giết

tới! Long Tụ vừa mới bị phong bế đại huyết, chính là kiệt tác khoái ý lão tổ của sư phụ!

Nhưng tốc độ lão tổ hàng lâm mặc dù làm long tụ cảm thấy ngoài ý muốn, hẳn lại không có bởi vậy mà khiếp sợ! Khiến long tụ khiếp sợ, ngược lại là một người khác! Một người đang đắm chìm trong khoái ý môn hạ nhân!

Long Tụ vừa thấy người này, sắc mặt trắng bệch, mặt không còn chút máu, bởi vậy người này rõ ràng là...

“Nhỏ — “

“Năm?”

Đúng vậy! Thật là tiểu ngũ!

Tiểu Ngũ ngàn vạn lần thấy ông tay áo rồng, lúc này đã hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, nằm bất tỉnh trên mặt đất! Khó trách vừa rồi gã đã tìm khắp Tiểu Ngũ không thu hoạch được gì! Thì ra là...

Tiểu Ngũ đã sớm rơi vào trong tay sư phụ nó!

Lão tổ khoái ý chỉ thấy vẻ khiếp sợ trên mặt đồ nhi của mình, trong lúc nhất thời dương dương đắc ý, cười gằn nói: “Đồ bất hiếu! Người bây giờ cuối cùng cũng thấy rồi chứ? Người cho rằng bằng sức một mình người, có thể giúp nha đầu Phượng Vũ kia thoát vây? Không khỏi diệu tượng thiên hạ thông!”

“Trên thực tế, vì sư chẳng những đối với cả chuyện này sớm đã bố trí, càng biết một ít bí mật ngay cả người và Phượng Vũ cũng không biết! Hôm nay, không chỉ có Tiểu Ngũ vô danh này ở trong tay của ta, mà ngay cả tiện mệnh của nha đầu Phượng Vũ kia, cùng với việc nàng sắp sửa đem Đại Phạm Thiên di thể của ta, cũng tất rơi vào trên tay lão phu! Ha ha ha ha...”

Cho dù đạt được thiên nhất thần khí của Đại Phạm Thiên, có thể thiên hạ vô địch, nhưng một ngày một thần khí chỉ thích hợp huyền âm chi thân, khoái ý lão tổ nào nhất định muốn đoạt nó không thể?

Long Tụ nhìn khuôn mặt tươi cười dữ tợn của sư phụ mình, nhìn Tiểu Ngũ nằm bất tỉnh trên mặt đất, thái dương của nó bỗng chảy ra một giọt mồ hôi lạnh kỳ lạ!

Hắn cũng không phải đang đổ mồ hôi vào tình cảnh của mình! Mặc dù không phải vì Phượng Vũ, sự phụ là khoái ý của lão tổ bất nghĩa, hắn cũng dự đoán sớm sẽ xuất hiện cục diện sư đồ bất lưỡng lập! Long Tụ là vì Phượng Vũ và Tiểu Ngũ lo lắng!

***

Nhất là Phượng Vũ!

Sư phụ ý đồ lão tổ vì muốn đạt được Đại Phạm Đại, tựa hồ đã sớm bố trí cực kỳ lâu dài! Long Tụ vững tin, chuyển đi này Phượng Vũ sẽ hung hiểm gấp bội! Nói không chừng, khoái ý lão tổ sớm đã bố trí vô số cạm bẫy trên đường đi của nàng...

Huống chi, bây giờ ngay cả Tiểu Ngũ cũng đã rơi vào tay, cái kia, cho dù Phượng Vũ có tìm được Đại Phạm Thiên đi nữa.

Làm thế nào bây giờ?

Chương thứ mười chín của Nhạc Sơn...

Núi Nhạc, tuy tên là “Nhạc”, nhưng người sống ở đây, cũng chưa chắc so sánh với những người ở những địa phương khác ở Thần Châu vui vẻ.

Kỳ thực, từ trước đến nay, dân chúng Thần Châu vốn lấy thiên tử làm đầu lĩnh, chịu tất cả thuế má khắc nghiệt quyên góp, thì làm sao có thể có niềm vui an bình một chút chứ?

Chỉ là, Nhạc Sơn hôm nay, lại tới một người không vui hơn bách tính Nhạc Sơn!

- Phượng Vũ!

Trải qua mười ngày hành trình, Phượng Vũ rốt cuộc đến gần Huyền Đường Giang.

Phượng Vũ tuy không vui, nhưng chưa bao giờ tận mắt thấy gương mặt mình, chỉ có thể sớm đã xâm nhập vào thể xác và tinh thần; chỉ vì nàng là trung thiên hồn kinh, mỗi khi đi được một ngày lộ trình, độc trong cơ thể nặng thêm một phần!

Thiên hồn kinh độc chẳng những làm khuôn mặt nàng ngày càng trở nên tím, khi thất khiếu sẽ tràn đầy máu; loại đau đớn do độc phát, quả thực giống như có ngàn vạn con trùng ngu ngốc ăn phải để khen ngợi, thậm chí khi độc phát, nàng mỗi

bước đi, ót giống như bị trăm cây châm đâm trúng, thật sự là đau đớn không muốn sống!

Nhưng mà, tận lực phải đứng giờ trong vòng một tháng trở về cứu Tiểu Ngũ, vô luận Phượng Vũ lúc độc phát thống khổ như thế nào, nàng vẫn cắn chặt răng cố gắng chịu đựng, không có nửa phần dừng lại!

Hết thảy tất cả, cũng chỉ là vì nàng muốn Tiểu Ngũ lại không thể yêu! Còn vì một lời hứa hẹn chí mạng của nàng với nhau!

Đúng lúc này, Phượng Vũ chịu đựng muôn vàn đau khổ, cuối cùng cũng tới một sơn cốc gần núi Lạc Sơn. Thế nhưng Lăng Vân Quật vẫn còn chưa thấy, Phượng Vũ không khỏi cảm thấy kỳ quái, trong lòng thầm nghĩ:

“Nghe nói phụ cận Lăng Vân sơn Lăng Vân quật có một pho tượng cự phật, gọi là Đại Phật của Nhạc Sơn, làm sao vẫn không thấy bóng dáng hắc? Chẳng lẽ là ta đi nhầm đường?”

Vừa nghĩ tới đây, Phượng Vũ liền thấy cách đó không xa có một thôn dân đầu đội mũ cỏ, kéo một con khuê tử từ từ tới gần, nàng lập tức tiến lên hỏi: “Vị đại ca này, mượn hỏi một tiếng, Lăng Vân quật của Nhạc Sơn ở đâu?”

Thần Châu đất rộng lớn, địa danh đa dạng, hỏi đường vốn chẳng có gì lạ. Chỉ có điều, thôn dân kia chợt thấy một nữ hài vẻ mặt “Tử Hắc” đi trước hỏi đường, hoảng sợ tại chỗ, hỏi lâu mới định thần, đáp: “Ngươi... Muốn tìm... Lăng Vân quật? Nơi đó rất tà môn, thường xuyên có tiếng thú không rõ lai lịch mơ hồ truyền tới, may mà... Ở đó còn có một tòa Nhạc Sơn Đại Phật tọa trấn, vừa rồi yêu tà bắt xâm! Cô nương, rốt cuộc ngươi muốn đi Lăng Vân quật làm gì?”

Phượng Vũ chỉ cảm thấy bật cười, không ngờ vị thôn dân này lại hiểu kỳ như thế, nhưng dù sao cũng xuất phát từ thiện ý, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là lấy một cái cố, nói: “Vị đại ca này, xưa nay ở gần Lăng Vân quật có Tôn Nhạc Sơn Đại Phật, ta biết được nơi nào chỉ vì lễ Phật, đừng không có thứ gì khác.”

“A? Hóa ra cô nương chỉ vì tứ chi kiến phật? Được rồi! Chỉ cần ngươi vòng qua gò núi này là có thể thấy được Nhạc Sơn

Đại Phật phía sau núi! Trên gôi Đại Phật, có nghĩa là Lăng Vân quật...”

Thôn dân kia còn chưa dứt lời, bỗng nhiên ” xui” một tiếng! Phượng Vũ trước mắt đột nhiên như một trận gió to đột ngột biến mất! Trong gió, chỉ truyền đến một câu nói của Phượng Vũ:

“Tạ —— Tạ ơn!”

Không sai! Phượng Vũ thật sự đi như gió táp! Vì cứu Tiểu Ngũ, nàng không thể lãng phí nửa khắc thời gian!

Không cần quá mất thời gian nửa chén, Phượng Vũ đã nhanh như tên, vòng qua gò núi, nhưng mọi chuyện xem ra cũng không thuận lợi như nàng nghĩ!

Chỉ vì từ đằng sau núi, nàng thỉnh thoảng phát hiện một chuyện kinh người!

Phía sau núi, vậy có đại Phật gì?

Không chỉ không có đại Phật của Nhạc Sơn, Phượng Vũ sau khi thấy núi chỉ là một sơn cốc nhỏ ba mặt đầy núi! Sơn cốc nhỏ hoang vu, không một ngọn cỏ...

Đây là một cái tử cốc! Giống như một cái hẻm chết vậy, đông tây nam bắc phương không có nửa đường ra! Giờ phút này nàng đang đứng ở miệng hang phía Bắc, đã là đường ra duy nhất của tử cốc này!

Phượng Vũ không khỏi ngẩn ngơ, trong đầu xẹt qua trăm ngàn ý niệm, càng không tự chủ được thấp giọng trầm ngâm:

“Sao có thể... Như vậy? Thôn dân kia rõ ràng nói, vòng qua đỉnh núi này có thể thấy được nhạc sơn đại Phật, bây giờ ngược lại ta lại đến tuyệt lộ tử cốc này... A? Khó... Đạo, có người tận lực dụ ta đi lên con đường này...Đường cụt?”

Nghĩ tới đây, Phượng Vũ chợt ngửi thấy từ phía sau truyền tới thanh âm lãnh khốc dị thường, miệng nở nụ cười tàn nhẫn, từng chữ từng chữ nói: “Hắc hắc! Ngươi đoán đúng rồi! Sự tình đã rõ ràng lắm rồi, đúng là có người cố ý dẫn ngươi vào tuyệt lộ này!”

“Mà người dẫn ngươi đi lên đường cụt này, chính là...”

“Ta!”

Một chữ “Ta” nói rất có thể, tàn nhẫn có mạnh! Phượng Vũ vừa nghe, đã nhận ra ngay rồi!

Chỉ vì giọng nói của người này là một âm thanh rất êm tai! Rất ít người có thể dễ dàng quên được...

“Tử Tâm... cô nương?”

Đúng vậy! Phượng Vũ quay đầu nhìn lại, cô phát hiện ra con gái của khoái tổ - “Tử Tâm”, không ngờ lại đứng cách mình mấy trượng! Bên cạnh cô còn có một thôn phu vừa chỉ đường cho Phượng Vũ, xem ra cũng là thủ hạ của Tử Tâm!

Đương nhiên, Tử Tâm không phải đơn độc! Sau lưng nàng còn có hơn trăm tên môn đồ đang kéo cung cài tên! Trăm mũi tên lóe lên ánh sáng tím tà dị sắc bén, giống như trăm con rắn độc vận sức chờ phát động, như thề phải cắn trên người Phượng Vũ thùng trăm ngàn lỗ, bảo nàng độc phát thân vong!

Chứng kiến tất cả, Phượng Vũ đã không hỏi, Tử Tâm dẫn đầu đám đồ đệ xung quanh mục đích là bao vây nàng: Sau đó nàng nhú mày, nghiêm nghị hỏi: “Hóa ra ngươi cũng mơ ước thần khí của Đại Phạm Thiên?”

Khóe miệng Tử Tâm hơi cong, cười:

“Thật sự là băng tuyết thông minh, ta thấy mà thương! Khó trách xú tiểu ngũ kia đối với bản tiểu thư vẻ ngoài không chút động tâm, nhưng lại thích nữ tử dung mạo xinh đẹp trong mắt ta như thế này!”

“Đáng tiếc, ngươi chỉ mới đoán đúng một nửa! Thật ra ngươi nên nói, ta và cha ta, cũng mơ ước một phần thần khí của trời!”

Đôi mày Phượng Vũ đã nhú lại thành một đường, nói: “Ý ngươi là cha ngươi thích lão tổ, cũng biết chuyện ta đến đây tìm Thiên Nhất Thần Khí?”

“Cực kỳ đúng! Hơn nữa hắc còn suýt lĩnh hơn Thiên Đồ chúng đến đây tìm ta, tính ra, tin rằng không đến nửa canh giờ nữa hắc sẽ đến! Khi đó, hắc còn mang đến cho ngươi hai phần hạ lễ, hai phần hạ lễ kia chính là...”

“Sư huynh của ta tay áo rộng!”

“Cùng Tiểu Ngũ!”

Phượng Vũ ngẩn ra tại chỗ! Nàng không sợ Long Tụ và Tiểu Ngũ đã rơi vào tay lão tổ sung sướng! Nhưng biết tin này làm nàng khiếp sợ, nàng vẫn cố hết sức giữ cho mình tỉnh táo lại! Chỉ vì tình thế trước mắt cực kỳ bất lợi đối với mình, càng giữ bình tĩnh, quyết không thể hoảng hốt. Nếu không sẽ càng nhanh hơn, nàng giả vờ bình tĩnh nói: “Người và cha người, rốt cuộc muốn như thế nào?”

Cuối cùng cũng bàn đến điểm mấu chốt! Tử Tâm cười âm hiểm, đáp: “Chẳng ra sao cả! Tốt nhất người nên ngoan ngoãn hợp tác với cha con ta, cùng nhau tìm ra di thể Đại Phạm Thiên ở Lăng Vân quật! Có lẽ sau khi chuyện thành công còn có thể tha cho người một con đường sống, nếu không... khả... khả...”

Tử Tâm không hề nói thêm câu nào, nhưng ai cũng hiểu ý của cô. Phượng Vũ lại nói: “Cha người muốn có được thần khí của trời, đại khái cũng muốn tăng cường công lực xưng hùng võ lâm mà? Nhưng hắn cũng không phải là Huyền Âm Chi Khu, cho dù nhận được thần khí của Thiên Nhất cũng không có tác dụng gì, vì sao hắn lại nhất định phải có được?”

Tử Tâm cười, cười tương đối khinh thường, khinh miệt! Nàng đáp: “Ha ha! Nha đầu ngốc, người đừng quên, bản tiểu thư cũng là nữ, cũng giống như người là Huyền Âm thân! Chỉ cần ta hấp thu thần khí Thiên Nhất trong di thể Đại Phạm Thiên, công lực có thể vô địch võ lâm, ở giang hồ hô phong hoán vũ, thử hỏi khi đó ai dám đối với khoái ý môn chúng ta không phục?”

“Ta và cha ta ai hút một tia thần khí của trời, kết quả lại không phải? Hắc hắc...”

Đúng vậy! Phượng Vũ cũng khá tán đồng câu nói của Tử Tâm! Tử Tâm và lão tổ khoái ý lão tổ cũng thâm hận! Cũng cực kỳ có dã tâm! Khi đó hai cha con hắn, bất luận ai hút một thần khí của hắn cũng vậy, đối với võ lâm!

Cũng sẽ có họa kiếp không cách nào tưởng tượng!

Nghĩ tới đây, trong lòng Phượng Vũ đã có quyết định, nàng nghiêm mặt nói: “Tử Tâm! Ta khuyên người nên từ bỏ đi thì

tốt hơn! Phượng Vũ ta tuy là nữ tử, nhưng cũng hiểu rất rõ hậu quả làm hai cha con ngươi đạt được Thiên Nhất Thần khí! Bây giờ ta sẽ nghiêm túc nói cho ngươi...”

“Sẽ không!”

“Ta quyết sẽ không hợp tác với các ngươi!”

Chợt nghe Phượng Vũ chém đinh chặt sắt như vậy, Tử Tâm như hoa cười lúm đồng thời trầm xuống, cô lạnh như băng nói: “Đồ tể! Bốn tiểu thư đã sớm biết ngươi sẽ quyết định như thế! Nhưng gọi là ngươi cự tuyệt thì đã sao? Ta đã bố trí hơn trăm tiền thủ rồi! Ta không tin mũi tên của ngươi có thể sánh với trăm mũi tên của bọn chúng, nhanh hơn!”

“Chỉ cần ngươi vừa trúng một mũi tên, sẽ lập tức xuy xuy vô lực! Khi đó bốn tiểu thư có ít nhất một ngàn loại mê độc có thể làm cho thân ngươi bất do kỷ, tìm kiếm cho chúng ta một tia thần khí!”

“Tất cả môn hạ nghe đây!”

“Lập... tức – động thủ!”

Lập tức động thủ bốn chữ vừa ra, trăm đồ chúng một mực như tiền của bản thân tại đây cung đột ngột đồng thời bắn tên về phía Phượng Vũ!

Chỉ một thoáng, thanh âm “Bồng phẫn bồng” vang lên không dứt! Trăm mũi tên độc vô cùng sắc bén nhanh như kinh phong điện cấp tốc, bắn tới chỗ Phượng Vũ đang đứng!

Nhìn khí thế của trăm mũi tên bắn nhanh như gió, thì ra trăm tên đồ đệ này cũng là tinh anh dùng tiễn trải qua huấn luyện, mỗi một mũi tên chỉ thẳng vị trí, đều là đường lui của Phượng Vũ! Cho nên một trăm mũi tên bắn ra, Phượng Vũ căn bản đã không còn đường lui!

Nhưng mà, Phượng Vũ thật sự dễ dàng thua dưới trăm mũi tên?

Đương nhiên là không!

Đừng quên Phượng Vũ tiền nàng ta học, thật ra là Cửu Thiên Phạm tiễn của Đại Phạm Thiên! Tư chất tập tiễn của nàng ta, dùng miệng giả, cũng sẽ khiến nàng ta trở thành...

Cửu! Thiên! Tiễn! Thần!

Tiên Thần đủ có thể đủ Cao Tường cửu đại, như thế nào lại dễ dàng thua dưới mũi tên phạm phu tục tử?

Ngay khi mũi tên còn cách Phượng Vũ hai trăm trượng, nháy mắt, Phượng Vũ đã dứt khoát rút tiễn ở trên lưng!

Chỉ thấy Phượng Vũ kéo cung một cái, chín mũi tên lập tức bắn mạnh ra, thế bắn cực nhanh, thành linh so với một trăm mũi tên nhọn của các môn chúng khoái chí còn muốn “Hậu phát trước”!

Hơn nữa, chín mũi tên này còn ẩn chứa một cỗ lực bạo tạc như cuồng phong mưa to, chỉ riêng chín mũi “Thiếu”, lại có thể đối đầu “chúng” với “Bách tiễn”, tia chớp dùng kinh xoay xoay đem chúng nó quét nát như!

Nhưng một đợt sóng nổi tiếp một đợt, một đợt lại lên! Đám người hơn trăm lần lại giương cung bắn tới, một trăm mũi tên khác đã nối đuôi nhau lao tới!

Thế công của đôi phương chồng chất không dứt, nếu là nữ tử giang hồ bình thường thì đã sớm luống cuống tay chân, hoa dung thất sắc, nhưng quả là Phượng Vũ, trong lúc nguy cấp này, mặt vẫn không hề sợ hãi, liên tục bắn phá hơn trăm mũi tên; chỉ trong chốc lát, hai bên cứ như vậy bắn tên qua lại, bắn hơn mười lần, cho đến khi mũi tên của môn chúng hơn trăm người đã bắn sạch, một mũi tên cũng không lưu lại!

Tử Tâm thực sự khó đoán được, mũi tên của Phượng Vũ lại có thể nhanh nhẹn lợi hại như vậy, mắt thấy tất cả tiễn của môn chúng bị tiễn nghệ kinh người của Phượng Vũ tiêu hao hết, không nói lời nào, lập tức hạ lệnh: “Tất cả đều là thùng cơm! Mũi tên dùng hết liền lên cho ta! Còn đứng tại chỗ làm gì?”

Các môn hạ nghe vậy thì như vừa tỉnh mộng, vội vàng nhặt binh khí lên đồng loạt xông về phía Phượng Vũ!

Thế nhưng, vừa rồi “mũi tên” của bọn họ cũng không cách nào tới gần Phượng Vũ trong vòng hai trượng, bây giờ mình đao mình thương, còn có cơ hội giết chết Phượng Vũ?

Đáp án vốn nên là phủ nhận! Nguyên nhân vì bọn họ chưa kịp chôn thân, tiễn thế của Phượng Vũ đã sớm bắn tan bọn họ thành quân! Nhưng mà...

Ngay lúc Phượng Vũ đang định rút mũi tên ra ngăn cản mọi người, nàng bỗng phát hiện một chuyện kinh người.

Mũi tên Phượng Vũ trong túi tên của nàng, hóa ra là vừa mới rồi...

Xạ bắn lên!

Thiên! Bất kể là tiễn thủ tài bắn cung kinh thế hãi tục như thế nào, một khi lâm trận thiếu mũi tên, tựa như hai tay bị phế! Giống như tuyên án tử kỳ!

Ngay lúc Phượng Vũ còn đang kinh ngạc, đám người xung quanh đã huy động binh khí, cùng hung cực ác giết tới, tay không tác sát như nàng, thử hỏi làm sao có thể ngăn cản trăm người hợp kích?

Nhưng, xem ra, nàng cũng không cần!

Vùng đất duyên nơi ngàn cân treo sợi tóc, một mũi tên cực kỳ nhanh chóng từ trên trời giáng xuống, “Ba” một tiếng, ngay tại chỗ bắn vào mặt đất giữa Phượng Vũ và ý cảnh môn chúng nhân; lực tiễn cực mạnh, mạnh mẽ bức bách khoải ý môn chúng sắp bỏ trúng Phượng Vũ, tiếp theo...

Một bóng người cũng đồng thời nhảy từ trên đỉnh tuyệt cốc xuống, Phượng Vũ thoáng nhìn bóng người này, vui mừng ra mặt:

“Sư phụ? Ngay cả... Lão nhân gia người cũng tới?”

Đúng vậy! Người tới chính là vị sư phụ che mặt của Phượng Vũ! Nhưng Phượng Vũ vui mừng quá sớm...

Chỉ vì ngay lúc sư phụ vừa chạm đất, Phượng Vũ lại nghe thấy một thanh âm quỷ dị từ phía sau sư phụ truyền ra, nói:

“Chuyện đã đến bước này, hết thầy đã không cần giấu diếm nữa! Ngay cả chân thân của ta cũng không cần giấu diếm nữa!”

“Vũ Nhi! Để cho ta...”

“Hiện thân giúp ngươi!”

Hiện thân... giúp Phượng Vũ?

Nguyên lai, từ đỉnh tuyệt cốc nhảy xuống, không chỉ có Phượng Vũ sư phụ, còn có một thanh âm quỷ dị như hình với

bóng theo hình?

Nhưng nghe âm thanh quỷ dị này, rõ ràng là cái kia...

Âm thanh thần bí vẫn luôn nói chuyện với Phượng Ngọc Kinh sau lưng!

Nếu thầy Phượng Vũ vốn là Phượng Ngọc Kinh cải trang, bây giờ, âm thanh thần bí luôn bày ra từ kế hoạch sâu xa với Phượng Ngọc Kinh, rốt cuộc sẽ là: “Ai?”

Phượng Vũ không cần nghĩ thêm nữa! Bởi vì người nắm giữ âm thanh thần bí này đã từ phía sau sư phụ nàng lao ra!

Phượng Vũ chỉ liếc nhìn người này, khuôn mặt ngưng lại như tượng đá, không có nửa điểm biểu cảm!

Chỉ vì trên đời này không có bất kỳ biểu lộ gì, đều không thể biểu đạt sự chấn động cực độ của nàng ta lúc này!

Phượng Vũ hết sức khiếp sợ! Toàn bộ là do diện mạo thật sự của âm thanh thần bí này, là một chân tướng đối với nàng vô cùng tàn nhẫn!

Nàng tình nguyện chưa bao giờ nhìn qua khuôn mặt thật của người này! Thân phận chân chính của thanh âm thần bí này rõ ràng là...

Đó là một con kiến lạc đường.

Không biết tại sao con kiến này sau một ngày vất vả thì lại không tìm được đường về tổ.

Bởi vậy, kiến chúa vẫn không có mục đích mà bò sát về phía trước.

Cho đến khi trước mắt nó xuất hiện một gò núi đỏ rực như lửa!

Cổ kiệu đỏ ửng như tình nhân!

Không! Kiến chúa lập tức phát hiện, thật ra giếng không phải là một mình Hồng Sơn Mạch, mà là một mình!

Một người với khuôn mặt đỏ như lửa! Nghĩ đem khuôn mặt người này cho là gò núi. Cho nên đối với kiến mà nói, đầu người đúng là to lớn như núi.

Mà ngay lúc nó muốn lại gần, nhìn kỹ thì tại sao mặt người này lại che đầy một cái màng máu quái dị, bỗng dưng “Đằm”

một tiếng!

Khóe mắt người này bỗng nhiên chảy xuống một viên thủy châu.

Đó là — lệ!

Con kiến né tránh không kịp, va chạm cùng giọt nước mắt này, không ngờ đối với người mà nói, chỉ là một giọt nước mắt nhỏ như hạt đậu tương, hoàn toàn che phủ hoàn toàn con kiến này!

Nhưng mà cho dù bị giọt nước mắt bao phủ, kiến vốn còn có thể từ trong giọt nước mắt bò ra để chạy trốn.

Cũng không biết tại sao, nó thỉnh thoảng phát giác, trong nước mắt lại có một cỗ lực lượng vô hình mà nó không thể lý giải, đang cấp tốc khuếch trương, khuếch trương...

Đó là một cỗ nhiệt lực không gì sánh được với lửa!

Một tiếng “sàn” vang lên! Cỗ nhiệt lực này chẳng những làm cho giọt nước mắt của nàng bốc hơi sạch sẽ, còn làm cho con kiến kia bốc hơi đến mức chết không toàn thây, tan thành tro bụi!

Một giọt nước mắt thật khủng bố!

Chỉ là, đến tột cùng thì hẳn có thể làm cho một giọt nước mắt ẩn chứa sức nóng kinh khủng như vậy!

Là sự tuyệt vọng, nôn nóng và đau thương ẩn chứa trong nước mắt?

Vẫn là bởi vì, giọt nước mắt này rơi xuống “Hắn”, là một người có được tu vi khủng bố!

Một võ lâm thần thoại đủ kinh thế, cái thế, cái thế, cái thế, thậm chí là ” diệt thế”.

Cho dù hắn hôm nay đã không còn nhớ lại bản thân từng là thần thoại của chúng sinh ở võ quan tam giới, thậm chí chỉ có thể ngẫu nhiên bạo phát tiềm lực từng khai phá, nhưng một lần không nhớ mình là thần thoại, vẫn là một thần thoại!

Chỉ không biết thần thoại này đến khi nào mới có thể lại phá kén trùng sinh?!

Giọt nước mắt bị bốc hơi kia, vốn là thuộc về Tiểu Ngũ:

Bị khoái ý lão tổ bắt giữ, giờ phút này rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Nhưng mà hắn vừa mới tỉnh lại, rất không thoải mái là phát hiện giờ phút này mình đang bị xích sắt trói chặt hai tay, bị giam trong một chiếc xe ngựa lao vùn vụt, còn phát hiện trong xe còn có một tù nhân!

Rồng!

Tay áo!

“Long... tay áo?”

Tiểu Ngũ quả thực không thể tin tưởng những gì mình đang thấy, chỉ vì long tụ cũng bị trói hai tay! Hắn lập tức khiếp sợ hỏi: “Người... Người... sao lại bị cầm tù ở đây...?”

Long Tụ chợt thấy Tiểu Ngũ tỉnh dậy, trên mặt hiện lên một tia kỳ quái, đáp: “Tiểu Ngũ, là sư phụ ta khoái ý muốn lão tổ nhốt ta và ta ở đây. Hôm nay, chúng ta đang bị mang đến Lăng Vân Quật.”

Tiểu Ngũ vô cùng kinh ngạc nói: “Nhưng....”

“Không phải đệ muốn thành thân với Phượng Vũ sao? Sư phụ đệ... Vì sao phải...”

Lời còn chưa dứt, Long Tụ đã cắt đứt lời Tiểu Ngũ, cười khò nói: “Tiểu Ngũ, ngươi thật sự là một nam nhân chính trực gần như ngây thơ, cũng thật sự quá dễ bị lừa!”

“Phượng Vũ mà ngươi yêu căn bản chưa từng đáp ứng... Sẽ gả cho ta! Nàng chỉ là muốn cho ta mượn hôn sự của nàng, lệnh cho ngươi hết hy vọng đối với nàng!”

Tiểu Ngũ nghe vậy, trái tim lập tức chùng xuống, nó ấp úng hỏi: “Phượng Vũ... Phải làm người... nguôi ngoai? Vì sao nàng phải... làm như vậy?”

Long Tụ nhìn thẳng vào mặt Tiểu Ngũ, phảng phất như muốn nhìn thấu trong lòng nó, nói: “Người thật sự muốn biết Phượng Vũ đang suy nghĩ điều gì sao?”

“Rất tốt. Vậy để ta nói cho ngươi biết, trái tim của Phượng Vũ, rốt cuộc là cái gì...”

“Tâm như thế nào?”

Tay áo Long bắt đầu chống lại năm cái gậy đầu, Tiểu Ngũ vẫn một mực im lặng lắng nghe, phảng phất như không muốn để sót bất cứ chữ nào.

Bởi vì, mỗi một chữ cũng có thể là sự khổ tâm của Phượng Vũ đối với nó.

Mà khi hắn nghe tiếp, mặt hắn càng xanh mét.

Cuối cùng hắn cũng hiểu, Phượng Vũ đề phòng hắn thật sự có thể là thần thoại cái thế “Vô Danh”, mà không tiếc chịu đựng lòng đau như cắt, giả vờ thành thân với Long Tụ, tránh cho ngày sau hắn đau đớn khó xử...

Chỉ vì nàng quá tự lượng! Càng hiểu rõ bãi này ngay cả Phượng Tiên Trang cũng khinh bỉ bùn đất, không xứng với vô danh thần thoại!

Tiểu Ngũ càng bắt đầu biết, Phượng Vũ vì tạm thời giải “Thiên Hồn Kinh” trên người hắn, không tiếc đem một nửa kịch độc trong cơ thể hắn gả cho chính mình, thay thế cho hắn nhận huyết độc tra tấn...

Hôm nay, chẳng những nàng đi mỗi một bước, mà trán giống như bị trăm cây kim nhọn cùng đâm một phát, nàng càng cô độc thân lộ, độc xông vào Lăng Vân quật tìm thi thể Đại Phạm Thiên, hy vọng có thể lấy thiên nhất thần khí giải độc trên người Tiểu Ngũ!

Tất cả những thứ mà nàng làm cũng đều vì một lời hứa hẹn của Tiểu Ngũ!

Cùng với một trái tim đáng thương không dám leo cao trong thần thoại!

Nhưng mà, cho dù Tiểu Ngũ bây giờ biết rõ Phượng Vũ đối với hắn khổ tâm như thế nào?

Hắn và Long Tụ đều bị bắt, như thế nào lại có thể giúp Phượng Vũ?

Bọn họ không những không thể trợ giúp Phượng Vũ, hơn nữa, nếu hai người họ thật sự bị khoải tử mang đến Lăng Vân Quật, ngược lại sẽ trở thành hổ mệch cho Phượng Vũ.

Một người là gánh nặng cực kỳ trí mạng!

Chương thứ hai mươi, Phụng Hoàng xuống dốc.

Sự kiện đó, đã là rào rạt.

Sự tình kỳ thật là phát sinh vào mười tuổi Phụng Vũ...

Năm đó, một gã gia đình của Phụng Tiên Trang trộm một ít ngân lượng trong trang, lại để giá họa cho một tiểu tỳ trẻ tuổi trong đó.

Tiểu tỳ kia thật sự rất đáng thương, chẳng những trong nhà nghèo rớt mồng tơi, càng phải làm tiện bộc cho người ta lao dịch, để nuôi sống một nhà sáu người.

Ai ngờ họa không đơn hàng, còn bị tên gia đình hèn hạ kia vu oan giá họa, nếu như bị tổng quan truy cứu, đến lúc đó sáu khẩu thế tất rơi vào tuyệt cảnh!

May mà, chuyện mấy tên gia đình trộm ngân lượng kia, lại vô tình nhìn thấy được!

Cho dù nhân tình ấm lạnh, cho dù không ai nguyện giúp cô lập tình nhi, lúc ấy Tiểu Phụng Vũ tuổi vèn vèn mười tuổi, vậy mà nghĩa bất dung từ, một lời đáp ứng hướng phụ thân Phụng Ngọc Kinh cầu nài trong sạch, quyết định thi triển trợ thủ cho nàng!

Đáng tiếc, địa vị của Phụng Vũ ở Phụng Tiên trang từ trước đến nay rất thấp, trong mắt phụ thân Phụng Ngọc Kinh, nàng thậm chí ti tiện như một con mèo con!

Hắn, đương nhiên sẽ không tin lời một con mèo nói!

Hắn đột nhiên lạnh lùng nói với Phụng Vũ:

“Lời mèo cầu sao có thể đủ tin lời hắn? Nếu muốn ta tin người nói chuyện...”

“Người có thể đứng bên ngoài Phụng Tiên Trang ba ngày ba đêm!”

Trời! Điều này căn bản không có khả năng!

Nguyên nhân chính là lúc ấy tuyết tàn mùa đông, ngoài trang đọng tuyết như núi, đừng nói một cô bé mười tuổi, cho dù là người to lớn cường tráng như trâu mộng, cũng khó có thể đứng ở ngoài trang ngoài một ngày một đêm!

Tỳ bộc ở Phượng Ngọc Kinh nghe vậy đều biến sắc, trong lòng mọi người đang suy nghĩ, cử động của trang chủ lần này đơn giản là làm khó dễ con gái ruột của mình.

Một Tiểu Phượng Vũ nho nhỏ! Ngay cả khi tuổi còn nhỏ, nhưng ở ngoài sự biến sắc của mọi người, nàng vẫn không hề thay đổi sắc mặt, càng không há mồm trả lời Phượng Ngọc Kinh! Nàng chỉ không nói một lời, rời khỏi chốn tuyết địa bên ngoài Phượng tiền trang!

Nàng, muốn dùng hành động để trả lời!

Thế tới của mọi người khó đoán được, chỉ vì thủ vững trong lòng mình cho rằng “chính xác”, một tiểu cô nương tuổi gần mười tuổi lại sẽ dũng cảm như vậy!

Đáng tiếc, dù sao nàng cũng chỉ là một cô bé, dựa vào tính cách mạnh mẽ của mình thì dù có thể chịu đựng được hai ngày hai đêm nhưng chưa chắc nàng có thể chịu đựng được ba ngày ba đêm.

Ngay vào hoàng hôn ngày thứ ba, đôi môi Phượng Vũ đã lạnh đến tím tái, sinh mệnh của nàng đã bị thiên uy tra tấn đến mức hơi thở mong manh.

Ngay cả Tiểu tỳ nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy, cũng cảm thấy trong lòng không đành lòng, vẻ mặt khóc lóc cầu khẩn Phượng Vũ đừng tiếp tục cố gắng chống đỡ cho nàng nữa.

Thế nhưng, Phượng Vũ quật cường vẫn không nói một lời, đứng thẳng như cũ!

Mà Phượng Ngọc Kinh, trước sau vẫn lạnh lùng không hề liếc mắt nhìn con gái sắp chết rét của mình một cái, giống như không biết đôi với sự sống chết của Phượng Vũ, hờ hững như một người xa lạ!

Giống như?

Nhưng mà, một đôi mắt lạnh lùng của hân tuy rằng phảng phất không nhìn, tâm của hân thì sao?

Ở Phong Thượng kinh sau lưng một trái tim Nghiêm phụ đúc từ sắt, liệu có âm thầm cảm thấy may mắn vì mình kiếp này kiếp này, có thể có một nữ nhi dũng cảm như vậy?

Kết quả cuối cùng của việc này khiến người ta ngạc nhiên.

Bởi vì, Phượng Vũ đã sống qua đêm thứ ba!

Nhưng cũng có thể nói, nàng ta không thể chịu đựng nổi đêm thứ ba!

Nói như thế nào nhỉ? Nói ra thì, Phượng Vũ ở đêm thứ ba mặc dù vẫn đứng thẳng tắp tắp, nhưng sau khi tỳ nữ tiến lên nói cho nàng biết tài hậu của nạn ếch đã đến thì mới phát hiện ra, vốn dĩ toàn thân nàng đã cứng ngắc, mất đi tri giác!

Mặc cho năm đó nàng quật cường kiên cường như thế nào: Cũng dù sao cũng chỉ là một tiểu nữ nhi gia tộc thân thể máu thịt, dưới sự xoa bóp của hàn khí, nàng đã không ngã xuống đã là tương đương khó được...

Đáng tiếc chính là, cho dù Phượng Vũ cuối cùng vẫn có thể kiêu ngạo đứng đó, nhưng bởi vì nàng mất đi tri giác, thủy chung bị Phượng Ngọc Kinh bình luận là – thua!

Mà trùng hợp kia, cuối cùng cũng được đưa quan nghiên cứu.

Nhưng trước khi được đưa quan, đúng lúc khéo nhí và Phượng Vũ sượt qua, lại đột nhiên quỳ hai đầu gối, hướng Phượng Vũ dập đầu một cái thật mạnh!

Đúng vậy! Dù cuối cùng Phượng Vũ cũng không cứu được nàng, nhưng Phượng Vũ vẫn bỏ qua tinh thần cho nàng, chẳng những ngậm hiều, mà còn không biết phải cảm kích ra sao!

Mặc dù lúc đó Phượng Vũ đã bất tỉnh nhân sự, căn bản không biết chuyện trùng hợp từng như vậy, nhưng khéo léo vẫn phải quỳ.

Nhưng mà, nghe thôn dân phụ cận Phượng Tiễn Trang nói, khéo léo sau khi bị đưa quan, thành linh đêm đó đã bị người cứu đi, từ đó trở đi không rõ tung tích, chắc hẳn một góc khác trên đời sống lại quá muộn.

Mà mấy tên gia đình vu oan giá họa đối với nàng, cũng cùng một đêm bị người ta giết chết!

Rốt cuộc là ai cứu Xảo Nhi? Là ai tự mình đem mấy tên gia đình độc ác chồng chất kia? Không có ai biết!

Hoặc là nói ra, chỉ một người biết...

Chính là Phượng Vũ!

Nhờ một đêm được cứu giúp, phụ thân Phượng Ngọc Kinh của Phượng Vũ đã sớm được ném về gian phòng nhỏ như ổ chó của nàng, khiến nàng hôn mê bất tỉnh tự nhiên tự sinh tự diệt.

Nhưng mà, toàn bộ tỷ tộc đều cho là vũ hội Tiểu Phượng đi đời nhà ma, hôm sau, Phượng Vũ lại tỉnh lại một cách kỳ tích!

Vì sao lại như thế?

Chỉ có Phượng Vũ là tự biết trong lòng, thì ra, cả đêm hôm đó nàng luôn hôn mê, mà nàng vẫn có thể cảm nhận được một đôi tay cực kỳ dịu dàng, lấy nhiệt tình sưởi ấm cho nàng...

Đôi tay kia càng lấy một cỗ công lực làm cho người cảm thấy thoải mái không gì sánh được, làm sao có thể kéo dài tính mạng cho Phượng Vũ.

Lúc đó Phượng Vũ đã khẳng định ngay lập tức. Sau này nhất định không phải là tay phụ thân nàng, Phượng Ngọc Kinh, càng không phải là bàn tay vị sư phụ vĩnh viễn che mặt của nàng!

Đáng tiếc, tuy nàng rất muốn mở mắt, nhìn xem là ai cứu mình, nhưng thật sự ngay cả khí lực mở ra giới hạn cũng không có...

Mãi đến khi trời sáng tỏ, người nọ mới rời đi! Mà Phượng Vũ vẫn không biết cứu mình là ai.

Hắn chỉ biết, người cứu nàng nhất định là kẻ đã cứu được nàng ra ngoài quan phủ, có thể là giết chết mấy tên gia đình kia...

Nhưng, rốt cuộc người đó là ai? Tại sao lại giúp Phượng Vũ?

Người bí ẩn như sương mù này, từ đây liền trở thành một bí mật nho nhỏ trong lòng Phượng Vũ, nàng thậm chí còn không nói bí mật này cho sư phụ nàng!

Cô càng tin, sẽ có một ngày, người kia sẽ xuất hiện.

Chỉ vì người kia không tiếc hao tổn công lực cứu nàng, nhất định là một người cực kỳ quan tâm nàng...

Mà hôm nay, quả nhiên không ngoài dự liệu của Phượng Vũ, nàng, thật sự có cơ hội gặp lại —— “người này”!

Vì tìm ra Thiên Nhất Thần Khí cứu tiểu ngũ, Phượng Vũ hôm nay đã tới Lạc Sơn, còn trong một cái cốc chết, được khoái ý

là nữ nhi của lão tổ “Tử Tâm” suất lĩnh hơn trăm môn chúng vậy khốn!

Kỳ thật lần hành trình lên Nhạc Sơn này, Phượng Vũ dự tính sẽ có đầy đường hiểm trở, Tử Tâm suất chúng xuất hiện, nàng cũng không cảm thấy khiếp sợ kỳ quái chút nào!

Ngược lại, chuyện khiến Phượng Vũ khiếp sợ nhất là khi nàng xoay người muốn xem người thần bí kia là ai, người thần bí kia đã lập tức nắm chặt tay phải của nàng, ra hiệu nàng lập tức rời đi cùng với mọi người!

Nhưng mà, chỉ chớp niệm này, Phượng Vũ đã lập tức cảm nhận được tay của người này...

Là một bàn tay mà nàng đã từng quen biết!

Cho dù nàng chưa kịp thấy rõ mặt thật của người này, cũng lập tức biết người thần bí này là ai!

Chỉ vì cánh tay của người này mềm mại không xương, ấm áp như gió xuân, là một bàn tay ôn nhu dị thường, ấm áp dị thường!

Rất ít người quên bàn tay đặc biệt như vậy!

Cảm giác xúc tu này giống hệt cái tay của Phượng Vũ năm đó!

Người thần bí trước mắt, chẳng lẽ chính là người năm đó tiếc hư hao công lực để cứu Phượng Vũ?

“Là... người?” Trong lòng Phượng Vũ không khỏi chấn động, cô quay đầu lại.

Nhưng nhìn lại thì sắc mặt của Phượng Vũ quả thực như bị sét đánh!

Vì khuôn mặt thật sự của người thần bí này, cũng là gương mặt mà Phượng Vũ đã từng gặp qua!

Dường như Tần Thúc, bởi vì dung mạo người thần bí này, mà cùng Phượng Vũ có...

Bảy phần tương tự!

Sao lại như vậy? Không thể nào? Sao lại như vậy?

Nhìn người thần bí trước mắt này có bảy phần tương tự mình, máu trong người Phượng Vũ như muốn lập tức ngưng tụ!

Người thần bí trước mắt này chẳng những cùng nàng bảy phần tương tự, lại còn là một nữ tử tuổi chừng bốn mươi! Trong đầu Phượng Vũ không khỏi nhanh chóng hiện lên một ý niệm khó có thể tin:

Nếu hai người giống nhau, đa số sẽ có một số cửa ải vi diệu...

“Lúc còn nhỏ, chiếu cố mẹ nuôi của con, từng nói, dáng dấp của con giống hết mẹ con, bây giờ thấy niên kỷ của người trước mặt, lẽ nào...”

Ngay khi Phượng Vũ như thủy triều dâng lên, cô gái thần bí kia bỗng dừng nở nụ cười đầy thâm ý, nói: “Phượng Vũ, ta biết hiện giờ ngươi đang suy nghĩ gì, đáng tiếc, hiện tại cũng không phải là thời điểm để chúng ta giải thích tất cả với ngươi!”

Chúng ta mau đi thôi!

Đúng vậy! Bọn họ đã không còn thời gian để nói thêm gì nữa, ngay lúc cô gái thần bí này vừa nói vừa nghỉ ngơi, Tử Tâm vốn đã bị bức lui lại cùng với trăm môn chúng khoái ý kia lại tiếp tục cầm đao lao tới! Tử Tâm còn ôm quyền hô to: “Phượng Vũ, con tiện chủng nhà ngươi! Cho dù có người đến giúp ngươi thì đã sao!”

“Tất cả các ngươi hôm nay đều không có cách nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay bọn tiểu thư...”

Tử Tâm còn chưa dứt lời, sư phụ che mặt của Phượng Vũ đã bất ngờ cười lạnh, nói: “Con gái mau nhện lão tử! Trong mắt ta ngươi chẳng những xấu xí vô cùng, võ công lại chẳng có gì là tốt cả!”

“Chỉ bằng ngươi cùng trăm môn chúng này, đã muốn ngăn cản chúng ta rời đi sao?”

“Nhưng... như vậy có được không?”

“Được không” Ba chữ vừa ra, sư phụ Phượng Vũ hất tay phải lên, “Thôi” một tiếng! Một mũi tên ngắn dài mười tấc từ đáy tay hất bắn ra, bắn thẳng về phía Tử Tâm và môn chúng hơn trăm khoái ý kia!

Nhưng mà, chỉ bằng một tiễn của hãn mà có thể ngăn cản được đám người trước mắt sao?

Đáp án rất nhanh đã biết! Chỉ thấy đoàn tiên bắn tới trước đám người Tử Tâm nửa trượng, bỗng dung “Phốc” một tiếng! Lại còn biến thành một đám bột màu lam chưa tan, lập tức khuếch tán, hóa thành sương mù màu lam nồng đậm, trong lúc nhất thời đưa tay ra không thấy được năm ngón!

Mà sau khi làn sương xanh tản đi, đám người Phượng Vũ đã hoàn toàn biến mất!

“Mẹ nó! Thiếu chút nữa thì đã tóm được nha đầu tiện nghi Phượng Vũ kia! Rốt cuộc bọn họ định cứu cô ta đi đâu?”

Tử Tâm vừa dứt lời, chợt nghe phía sau có một giọng nói vang lên, nói: “Không được nôn nóng! Ta đã biết bọn họ sẽ đi đâu rồi!”

Vừa nghe thấy âm thanh này, Tử Tâm vội vàng quay đầu lại nhìn, lập tức vui mừng ra mặt!

Người nói chuyện sau lưng nàng, rõ ràng là...

Cha của nàng!

Nhanh, ý, lão!

Trời! Chỉ thấy khoái ý lão tổ rốt cuộc suất lĩnh hơn Thiên môn chúng đuổi tới, trong chốc lát khắp núi đồi tràn ngập người đông nghìn nghịt, khí thế khiếp người!

Mà trong đám người vượt qua cả ngàn môn phái, lão tổ lại càng thích thú với tiền vốn lớn nhất để chế Phượng Vũ.

Long Tụ!

Cùng với Tiểu Ngũ!

※※※

Sư phụ Phượng Vũ và cô gái thần bí kia rốt cuộc muốn mang Phượng Vũ tới đâu? Chẳng những Tử Tâm rất muốn biết, mà lúc này Phượng Vũ cũng rất muốn biết! Phượng Vũ vẫn chạy theo sư phụ và cô gái thần bí kia, không biết sẽ đi đâu, rốt cuộc nàng không nhịn được bèn hỏi: “Sư phụ... chúng ta đang đi đâu?”

Sư phụ Phượng Vũ cười đầy thâm ý, nói: “Xem!”

Nói xong, Phượng Vũ chỉ tay về phía trước, lập tức thuận theo vị trí ngón tay nhìn ra xa.

Chỉ thấy cách đó không xa là một bãi lầy, lại có một vách đá dựng đứng, trên vách đá, còn có một tượng phật Di Lặc cao hơn mười trượng đang đục đẽo thành!

Tượng Phật bội lưng núi mặt sông, phảng phất như đang nhìn nước sông cuộn cuộn, lại phảng phất đang yên lặng nhìn đủ loại ân oán ái hận thế tục hồng trần, minh tranh ám đấu, theo nước sông cuộn cuộn, hóa thành bùn đất khiến người ta thờ dài...

“Nhạc... Sơn... Đại... Phật...” Phượng Vũ đôi mắt phượng mỹ lệ mở thật to, bật thốt lên:

“Hóa ra... Sư phụ muốn dẫn ta tới đó...”

“Lăng Vân quật?”

Nữ tử thần bí kia lúc này cũng cười khở xen mồm nói: “Không sai! Phượng Vũ, ngươi không phải muốn đến Lăng Vân quật tìm kiếm thi hài Đại Phạm Thiên, lại thu hồi thần khí trở về cứu Tiểu Ngũ hay sao?”

“Bây giờ chúng ta sẽ đi cùng với ngươi - “

“Xâm nhập Lăng Vân Quật!”

Lăng Vân Quật nằm trên gôi Đại Phật của Nhạc Sơn, sâu không thấy đáy, hơn nữa lối rẽ đặc biệt nhiều, nghe nói trong Lăng Vân quật có hơn mấy ngàn lối rẽ!

Mà Lăng Vân Quật được lưu truyền một câu:

“Nước ngập đầu gôi Đại Phật, châm lửa thiêu Lăng Vân Quật!”

Phượng Vũ trước tương lai ở Nhạc Sơn, từ miệng sư phụ mà biết được, câu lưu truyền là miệng Đại Phạm Thiên vốn xuất phát từ năm trăm năm trước vô địch.

Vị hào kiệt Đại Phạm Thiên này, chẳng những có được nguyên khí thụ thú của Hỏa Kỳ Lân mà nó còn mê man trong một vực sâu nào đó của Lăng Vân quật không thể nào ngủ nổi.

Trừ phi có một ngày, nước sông cao đến nỗi chìm vào trong Lăng Vân Quật, đánh thức Hỏa Kỳ Lân trong vực sâu, nếu

không, Hỏa Kỳ Lân vĩnh viễn khó mà thấy ánh mặt trời, hãm hại nhân gian!

Mà giờ khắc này, Phượng Vũ cùng sư phụ nàng, cô gái thần bí kia cầm đuốc tiến vào Lăng Vân quật nổi tiếng đã lâu này!

Sau khi tiến vào Lăng Vân quật, Phượng Vũ mới phát hiện nơi này quả nhiên danh bất hư truyền!

Trong Lăng Vân quật thật sự có vô số đường rẽ u ám, hết sức kéo dài không thấy đáy, giống như bọn họ đang bước vào trong một con đường xa không thấy điểm cuối.

Mà sư phụ của Phượng Vũ mỗi lần tiến lên mấy bước, cũng khắc một ít ký hiệu kỳ quái lên vách động, xem ra là phải nhớ kỹ đường quay đầu, nếu không cho dù có tìm được di hài của Đại Phạm Thiên trong hang cũng không cách nào ra khỏi Lăng Vân quật được!

Dù như vậy, Phượng Vũ càng thâm nhập, trái tim lại càng nghi hoặc, cuối cùng sư phụ cũng mở miệng hỏi nàng: “Sư phụ... Không thể ngờ được thật sự bên trong Lăng Vân quật có vô số lối rẽ, nhưng chúng ta xâm nhập vào sâu bên trong như vậy cũng không phải là thượng sách, chỉ sợ chưa chắc có thể tìm được di hài của Đại Phạm Thiên...”

Sự âu lo của Phượng Vũ cũng không phải không có lý, chỉ vì con đường trước mắt có nhiều lối rẽ, chỉ sợ cả đời cũng chưa chắc đi hết toàn bộ! Nhưng Phượng Vũ lại như đã tính trước, cười nặng nề nói: “Vũ nhi, không được quan tâm! Nhớ vì sư truyền cho ngươi “Cửu thiên Phạm tiền”!”

“Cửu Thiên Phạm tiền vốn cùng một mạch với Thiên Nhất Thần Khí trong cơ thể Đại Phạm Thiên, bởi vậy chỉ cần để phụ thể luyện Cửu Thiên Phạm Tiền, liền có thể hô ứng lẫn nhau với Thiên Nhất Thần Khí ẩn nấp sâu trong Lăng Vân quật, muốn tìm được chỗ di thể của Đại Phạm Thiên cũng không quá khó khăn.”

Phượng Vũ nghe vậy, vẻ nghi hoặc trong mắt càng sâu hơn, nói: “Sư phụ... Xin thứ cho... Vũ nhi tuyên ngôn, Vũ nhi luôn có một loại... cảm giác kỳ quái. Đó là người truyền cho ta Cửu Thiên Phạm Cân, giống như chỉ vì chờ ngày hôm nay ta

tiến vào Lăng Vân quật vì người... Tìm ra một tia thần khí trời... “

“Vũ Nhi... hình như chỉ là... bố trí cho người... Nhiều năm như vậy... Kế hoạch!”

Phượng Vũ rốt cục nói ra sự nghi ngờ của nàng, thầy Phượng Vũ và nữ tử thần bí kia nghe vậy, khẽ giật mình tại chỗ! Một lúc lâu sau, thầy Phượng Vũ mới thở dài nói: “Được...! Vũ nhi, người có thể hiểu tuyệt đối, vì sư hôm nay cũng có thể nói cho người biết...”

“Không sai! Suy đoán của người tuyệt đối chính xác!”

“Người, chính là một kẻ hoạch mà vì sư đã bố trí nhiều năm!”

“Mà ta, kỳ thật cũng không nên là sư phụ người, mà là của người...”

“Cha!”

“Thân!”

... Sao lại thế?

Phượng Vũ nghe vậy, huyết dịch toàn thân như muốn ngưng kết ngay tại chỗ, trái tim căng thẳng trầm xuống!

Chỉ vì sư phụ của nàng chẳng những nói ra lời khiến nàng kinh hãi khó hiểu này, cũng cùng lúc đó, nàng còn dùng sức kéo mạnh khăn che mặt của mình!

Chỉ thấy dưới khăn đầu, vậy mà chân diện mục của hắn là...

Vậy mà thật sự là phụ thân vô cùng uy nghiêm của Phượng Vũ - cha ruột của hắn.

Phượng! Ngọc! Kinh!

Trời ạ! Phượng Vũ quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, nhưng nàng rất nhanh cũng không thể tin nổi.

Bởi vì ngay khi Phượng Ngọc Kinh hướng về phía nàng lộ ra gương mặt thật, cô gái thần bí vẫn luôn trầm mặc lúc này cũng lặng lẽ cười một tiếng, nói: “Phượng Vũ, rất khiếp sợ, có phải không?”

“Đáng tiếc ta còn có một chân tướng càng khiếp sợ hơn muốn nói cho người, chân tướng này chính là —— “

“Không chỉ sư phụ người là phụ thân sinh ra, mà ta, cũng là của người...”

“Sinh — mẹ - thân!”

Long! Phảng phất như nghe thấy một tiếng sét đánh giữa trời quang, Phượng Vũ như bị sét đánh, ngây người bất động tại chỗ!

Thiên... thật sao? Thật vậy ư?

Sư phụ của nàng thật sự là cha ruột của nàng!

Nữ tử thần bí kia thật sự là mẫu thân ruột của nàng?

Khó trách sư phụ của nàng lúc đi qua che mặt, còn cố ý dùng công lực hạ thấp âm thanh, lấy nháy mắt để Phượng Vũ phát giác!

Chẳng trách dung mạo của nữ tử thần bí kia lại giống như Phượng Vũ như vậy!

Chỉ vì “hắn” và “cô” kia, căn bản chính là —— song thân Phượng Vũ...

Mà ngay lúc Phượng Vũ còn đang ngây người thì một chuyện mà nàng không cách nào tưởng tượng đã xảy ra!

Khuôn mặt của nữ tử thần bí kia, trong nháy mắt trở nên tái nhợt không gì sánh được, tiếp theo “Soạt” một tiếng...

Nàng, lại phun ra máu tươi màu xanh lục đại bông thảm!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, nữ tử thần bí kia vừa phun máu xanh điên cuồng, người cũng lập tức xụi lơ ngã xuống!

Phượng Vũ thấy, một cảm giác đầm máu ở trong nước lập tức điều khiển nàng, khiến nàng không tự chủ được bật thốt lên:

“Nương...”

Càng thả người đi tới đỡ nữ nhân thần bí kia, tránh cho nàng rơi xuống đất bị thương.

Bị Phượng Vũ ôm chặt trong ngực, khoe miệng phụ nữ thần bí kia tuy rằng vẫn chảy ra máu xanh cuồn cuộn, nhưng trên mặt lại cố hết sức nở nụ cười thỏa mãn, nhưng thấy hai mắt ứa lệ, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Phượng Vũ nói: “Thật... Hay...”

“Vũ... Nhi, chúng ta... Ngươi... Kêu ta... tiếng “mẹ”, đã... Khổ Khổ... Chờ... Mười sáu cái đầu, hôm nay cuối cùng có thể nghe thấy ngươi, như vậy... Gọi ta... Ông trời... Cuối cùng cũng coi như... Đối với ta... Không tệ...”

Phượng Vũ ngơ ngác nhìn cô gái thần bí này, con mắt vốn đã mờ lung dị thường, tràn đầy vẻ mê man, nàng thần thờ hỏi: “Ngươi... Thật sự là... mẫu thân của ta!”

“Vậy vì sao... Phụ thân nói lúc ta xuất thế, liền... Chết?”

“Mà, ngươi... bây giờ... sao đột nhiên... miệng phun lục huyết? Khí tức càng trở nên... càng yếu?”

Những vấn đề liên tiếp xảy ra với Phượng Vũ, nữ tử thần bí kia còn chưa kịp đáp lại, Phượng Ngọc Kinh đã xen vào nói: “Vũ Nhi, những năm gần đây mẹ con không thể quen biết, mẹ con ngươi hiện giờ rơi vào kết cục thể thảm này, tất cả mọi thứ đều bởi mẹ ngươi vốn là...”

“Hậu nhân duy nhất của Đại Phạm Thiên!”

Thật sự khó có thể tin! Mẫu thân của Phượng Vũ lại là hậu nhân của nữ trung hào kiệt Đại Phạm Thiên? Vậy chẳng phải là nói, trong cơ thể Phượng Vũ cũng chảy máu Đại Phạm Thiên?

Nàng, cũng là hậu nhân của Đại Phạm Thiên?

Phượng Vũ bỗng cảm thấy, nàng không chỉ cống theo một cái kế hoạch của cha mẹ trong nhiều năm qua, mà sau lưng nàng còn có một đoạn thân thể không thể tưởng tượng nổi...

Còn giờ khắc này, Phượng Ngọc Kinh đã nhìn thấy Phượng Vũ trưởng thành, tất cả mọi chuyện trước nay chưa từng xảy ra, từng bước từng bước...

Đó là một đoạn tiền trần cực kỳ đau thương...

Từ khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, nửa hỗn độn thể gian chia làm “Trời” dưới đất, từ nay ở giữa thiên địa, liền bắt đầu có “Ánh sáng hắc ám”, “Âm Dương Càn Khôn”!

Mà thể gian này tự có “người” tới nay, cũng bắt đầu xuất hiện cái gọi là “Chính”!

“Tà!”

Thật ra, thiên địa vốn không phải chính tà, chính tà chẳng qua là do lòng người tự giới định!

Chính bởi vì “Chính tà” chỉ do lòng người giới định, người cố định “Chính tà” nếu có chủ tâm thiên tư, hoặc là tâm bất chính, mang đến ác quả, chỉ sợ so với tà ma ngoại đạo càng đáng sợ vạn lần!

Đúng như Đại Phạm Thiên hơn 500 năm trước, dù cho võ công cái thế, nhưng từng trợ giúp mười đại môn phái đem Hỏa Kỳ Lân thu phục vào Lăng Vân Quật, đáng tiếc vì nàng thân là nữ tử, lại có võ nghệ lợi hại hơn cả thập đại môn phái, cuối cùng cũng chiêu mộ được sự đổ kỵ của thập đại nam chưởng môn!

Bọn họ chẳng những độc chết nàng! Đem nàng buộc vào trong Lăng Vân quật! Thậm chí còn tuyệt đối không buông tha hậu nhân của nàng!

Bọn họ lấy địa vị uy tín của thập đại phái tại giang hồ, quát mắng tất cả hậu nhân của Đại Phạm Thiên, trong cơ thể đều chảy một luồng ma huyết. Chỉ cần luồng ma huyết này phát tác, hậu nhân của Đại Phạm Thiên sẽ lưu họa nhân gian!

Giang hồ vĩnh viễn mù quáng, không có bất cứ người giang hồ nào không tin lời thập đại môn phái! Thập đại môn phái đã nói hậu nhân của Đại Phạm Thiên có ma huyết, vậy bọn họ đòi đời kiếp kiếp, bị đánh vào vạn kiếp bất phục... Ma đạo!

Giết chóc điên cuồng lập tức diễn ra! Năm đó không chỉ có Hậu nhân Đại Phạm Thiên bị đuổi giết, thậm chí toàn bộ người hầu của nàng, thân thuộc của người hầu, cũng bị nhận là ma, tất cả kiếp số khó thoát!

Giết chóc giết chóc liên tục! Nghe nói năm xưa muốn diệt sạch tất cả người có liên quan tới Đại Phạm Thiên, mười đại môn phái đều giết hết thấy đều là họa do “chính nghĩa” gây nên!

Nhưng mà, thập đại môn phái tuy muốn nhổ cỏ tận gốc hậu nhân của Đại Phạm Thiên, ngăn chặn hậu hoạn, đáng tiếc trăm mật vẫn có chỗ sơ hở...

Bọn họ, vẫn là chạy trốn cho một trong những hậu nhân của Đại Phạm Thiên!

Một hậu nhân có tư chất tập võ cực kỳ bình thường!

Kỳ thật thật là vô cùng châm chọc! Bởi vì Đại Phạm Thiên có không ít hậu nhân tư chất thượng giai, đều là vì ngoan cường chống lại Thập Đại Phái mà chết, ngược lại hậu nhân có tư chất bình thường này lại được mọi người bảo hộ, lại may mắn chạy trốn.

Mà hậu nhân của Đại Phạm Thiên này, lúc ấy cũng rất rõ ràng thể lực của thập đại môn phái đã thâm căn cố đế trong giang hồ, chỉ sợ với tư chất võ học không chịu nổi của mình, có sống vài năm cũng không thể báo được thù!

Cho nên hắn lựa chọn -

Chờ một chút.

Giữa những góc khuất đã quên mất giang hồ.

Đợi thêm mấy từ đã!

Chờ đợi một lúc lâu, chờ đợi nữ nhi của mình xuất thế, hy vọng các nữ nhi có thể có tư chất tập võ tốt hơn nàng có thể luyện tập tiên phổ “Cửu Thiên Phạm tiến” của tổ tiên Đại Phạm Thiên kia, sau đó lại đi Lăng Vân quật tìm kiếm thần khí!

Cho dù nữ tử của mình không có phần tư chất tập võ này, cũng chỉ chờ đợi tôn nhi của hắn xuất thế...

Đáng tiếc, hậu nhân của tên Đại Phạm Thiên này, rốt cuộc tại thời điểm mình sinh ra, vẫn không chờ được một truyền nhân thích hợp, có thể tập luyện “Cửu Thiên Phạm tiến”.

Không những thế, còn có con cái, tôn nhi của ông ta nữa, toàn bộ chờ cả đời mình, cũng không chờ truyền nhân không thích hợp.

Ví dụ như vậy, hậu nhân bộ tộc Đại Phạm Thiên luôn được truyền thụ Tân Hỏa, truyền sứ mệnh mà hắn chờ đợi nhiều thế hệ này xuống dưới, cứ như vậy đợi năm trăm năm!

Năm trăm năm mong đợi, cô tịch năm trăm năm, cô đơn năm trăm năm, oán hận năm trăm năm, còn có ——

Năm trăm năm bị bức hiếp!

Trong năm trăm năm này, truyền nhân của mười đại phái và bọn họ từ đầu đến cuối đều không quên hậu nhân của Đại Phạm Thiên, vẫn là không ngừng muốn đào bọn họ ra trăm thảo trừ căn, vẫn là không ngừng bức bách bọn họ!

Có nhiều lần, hậu nhân của bộ tộc Đại Phạm Thiên suýt nữa bị diệt tộc!

May mà Hoàng Thiên có mắt, mỗi lần đều đang trong lúc nguy cấp nên đã tránh được đại nạn!

Càng may mắn là trời xanh không phụ người hữu tâm, hậu nhân của Đại Phạm Thiên đời đời kiếp kiếp khổ đợi năm trăm năm, rốt cục cách nay mười mấy năm trước, chờ đợi sau thích hợp nhất để tập luyện Cửu Thiên Phạm tiền được sinh ra.

Phượng Vũ!

Thật ra trước khi Phượng Vũ ra đời, cha của Phượng Vũ là “Phượng Ngọc Kinh”, cùng với mẹ ruột của Phượng Vũ “Ngọc Khuynh”, sớm đã có dự cảm vi vi diệu.

Hai người bọn họ cảm thấy đứa nhỏ sắp sinh ra nhất định là nữ, hơn nữa, rất có thể là có được tư chất tốt để tập luyện “Cửu thiên Phạm tiền”.

Thật ra, Phượng Ngọc Kinh Nguyên là hậu nhân của Đại Phạm Thiên, nhiều thế hệ trung thành bảo hộ truyền nhân Đại Phạm Thiên, mà mẫu thân của Phượng Vũ lại là hậu nhân của Đại Phạm Thiên.

Bởi vì Phượng Vương kinh thủ hộ “Ngọc Tụng”, hai người ngày đêm tương đối, tình cảm sinh ra, cuối cùng đều chung bộ rể.

Lúc đó Phượng Ngọc Kinh đã che giấu thân phận của mình ở giang hồ, cũng diễn biến bộ phận tinh túy của Cửu Thiên Phạm tiền thành “Phượng Gia Cửu Tiền”, để che giấu tai mắt người khác.

Còn Phượng gia trang cũng bắt đầu từ đó, vang danh Đường trong chốn võ lâm!

Sau khi hai người sinh hai con trai, vẫn luôn sống hòa thuận, mãi cho đến khi “Ngọc Khuynh Hạo” ôm thai thứ ba...

Cuộc sống không gió không sóng rồi cuộc cũng nhắc lên sóng to gió lớn.

Mẫu thân của Phượng Vũ là “Ngọc Tụng”, tuy không phải tài liệu thượng giai luyện tập Cửu thiên Phạm tiền, nhưng tài nghệ bắn cung cũng nhân rồi.

Trong lúc nàng mang theo Phượng Vũ, mỗi lần nhắc tên, thai nhi trong bụng luôn hưng phấn nhảy nhót, cho nên nàng tin tưởng, hài tử mà mình sắp sinh ra nhất định có đủ tư chất luyện tập Cửu thiên Phạm tiền!

Nhất định là do “mũi tên” mà ra!

Huyết cừu tổ tiên của nàng là Đại Phạm Thiên, rồi cuộc cũng có hy vọng với Chiêu Tuyết!

Phượng Vũ đối với Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Xuyên mà nói, vốn là một tin mừng cực lớn, đáng tiếc vào lúc này, một người đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời hai người bọn họ, phá hủy niềm vui sướng của hai người.

Khi đó đã có danh vọng nhất định trong giang hồ, còn là một trong thập đại môn phái.

Mà khoái ý của lão tổ đã thấm vào lòng mình chủ võ lâm, không ngừng chiêu binh mãi mã, lôi kéo không ít môn phái kết minh với hắn, thế lực càng ngày càng lớn mạnh.

Vốn dĩ, Phượng gia trang ở Phượng Ngọc Kinh, từ trước đến nay với khoái ý, nước sông không phạm nước giếng, cũng không có ý muốn cùng lão tổ nhanh chóng kết minh hợp tác, nhưng.

Phượng Vương Kinh không có ý hợp tác, nhưng lại không tỏ vẻ gì, khoái ý lão tổ không muốn kết minh.

Không biết như thế nào, khoái ý lão tổ dưới cơ duyên xảo hợp, lại điều tra Phượng Ngọc Kinh là Đại Phạm Thiên người hầu, mà thê tử hắn “Ngọc lẳng”, càng là hậu nhân của Đại Phạm Thiên!

Đối với Phượng Ngọc Kinh mà nói, bí mật thân thể lão tổ bị nhận ra, cố nhiên vô cùng khiếp sợ, nhưng càng làm hắn khiếp sợ, là nhằm nhanh lòng lão tổ dùng cái này uy hiếp hắn kết

minh, khoái ý lão tổ gọi là “Chính đạo” mặt mũi, quả thực ghê tởm khiến người ta ghen hòng nhìn trôn trời!

Hơn nữa, khoái ý lão tổ chẳng những uy hiếp Phụng Ngọc Kinh trở thành minh hữu, mà còn phải giết chết vợ hân - “Ngọc lẳng” để tỏ thành ý hợp tác với hân!

Dưới sự bức bách của khoái ý lão tổ, hai vợ chồng Phụng Ngọc Kinh năm đó đối mặt khôn cảnh có thể nghĩ ra, nhưng mà cuối cùng cũng cho hai người nghĩ ra biện pháp giải quyết!

Phụng Vũ đã sắp xuất thế, “Ngọc Xuyên” sau khi sinh ra một đứa bé, ăn vào một loại độc tổ truyền kỳ gọi là “Tuân mệnh”.

Tên như ý nghĩa, loại kỳ độc “Mệnh” này có thể làm cho người ta tạm dừng tâm mạch, giả chết đoạn mệnh, cho đến một tháng sau mới tỉnh lại.

Vương lẳng ngẫm, mượn cơ giả chết, quả nhiên che giấu được lão tổ!

Đáng tiếc độc vẫn là độc!

Cuối cùng Ngọc Xuyên mặc dù có thể mượn chết độn thế, nhưng “Mệnh” lại làm hại lục phủ ngũ tạng của nàng, cho dù nàng có thể bảo vệ tồn tại tính mạng, công lực cũng đã hao tổn hơn phân nửa.

Hơn nữa, cách mỗi một thời gian, “Khích mệnh” đều sẽ tái phát trong cơ thể, khiến cho miệng nàng chảy máu xanh, khổ không thể tả.

Về phần Phụng Vũ vừa xuất thế, bởi vì là hi vọng duy nhất của Phụng Ngọc Kinh cùng nàng, hai vợ chồng càng không thể có sai sót, tuyệt không thể để cho khoái ý quẻ hương sinh lòng kiêu kỳ với Phụng Vũ.

Vì vậy, ngay sau khi Phụng Vũ xuất thế, Phụng Ngọc Kinh vẫn luôn ở trước tất cả gia đình tỳ nữ, trước mặt tất cả các bằng hữu giang hồ giả bộ vì đau của vợ chồng mà thống hận con gái ruột của mình!

Đương nhiên, càng sẽ không truyền Phụng Vũ “Phụng gia cửu tiên”!

Nhưng mà sự thật thì sao?

Thực tế lại là...

“Tình hình thực tế là thế, cha người... Đối với người... Tuy miệng lạnh...” Lạnh lùng, nhưng... âm thầm...”

“Hắn... vẫn là cực hi vọng... con gái của mình... Thành tài, mỗi đêm khoác... áo đen dạ hành, che mặt... Để làm sự phụ người, đem hắn từ “Cửu thiên phạm tiền” tinh tú ngộ được... Truyền thụ... Người...”

Trước búi nói đến đây chẳng biết tại sao, Phượng Ngọc Kinh vốn vẫn luôn kể chuyện cũ với Phượng Vũ, sớm đã im lặng không nói gì.

Ngược lại “Ngọc Xuyên” hơi thờ yếu dần, nhưng vẫn dùng thanh âm suy yếu của mình, kháng cự nói trăm loại khổ tâm của phu quân mình, âm thầm sợ Phượng Vũ thật sự hiểu lầm Phượng Ngọc Kinh.

Nhưng, sẽ như vậy sao?

Phượng Vũ đương nhiên là không! Sau khi nghe xong hết thấy, nàng đã hoàn toàn hiểu được!

Nàng hoàn toàn rõ ràng, lão phụ vô cùng uy nghiêm kia của nàng, ở sau lưng lạnh lùng có một hạt Vọng nữ thành tài tử khổ tâm!

Chỉ thấy Phượng Vũ kinh im lặng nhìn Phượng Ngọc Kinh, trong lòng như có vô hạn cảm kích, nhưng thiên ngôn vạn ngữ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói từ đâu ra:

“Cha...”

Vẫn là Phượng Vương Kinh nhìn thấy bộ dáng của nàng, trước ngắt lời nàng muốn nói:

“Vũ Nhi, không nên nhiều lời! Có một số lời không nên nói ra thì tốt hơn, lời người muốn nói, phụ thân vô cùng rõ ràng.”

“Hơn nữa, tuy phụ thân vẫn luôn nghiêm nghị nói năng độc ác với con, nhưng con thật sự hiểu rõ lương tâm của ta, phụ thân thật ra là...”

“Người có biết hay không nếu cha mỗi đêm đều uống không từ giải bày khổ cực tìm đến “Thiên Niên Thụ Diệp” thì làm sao ta có thể vì một người con gái hiểu chuyện như vậy mà

kiêu ngạo như vậy, đáng tiếc bởi vì đủ loại nguyên nhân, buộc ta phải giả bộ tất cả những việc người làm mà không quan tâm...”

Phượng Ngọc Kinh nói tới đây, một gương mặt lạnh như đúc bằng sắt đột nhiên hiện lên vẻ bất đắc dĩ, một đôi mắt già nua cũng ẩn hiện lệ quang hiem thấy...

Mảng nước mắt kia, là một giọt nước mắt ngưng tụ mười sáu năm, vốn nên sớm đã chảy xuống, nhưng từ đầu đến cuối không có cơ hội chảy xuống nước mắt!

Nhìn lệ quang của cha mình, Phượng Vũ không khỏi kinh ngạc!

Nàng mơ mộng cũng không nghĩ tới, nguyên lai lão phụ nàng đã sớm biết mỗi đêm mình uống trà. Là con gái mình dùng lá cây của trời thổi thành!

Hắn ta vẫn luôn bất động thanh sắc, chỉ khắc sâu lòng hiếu ý nồng đậm của con gái vào trong lòng, bởi vì hắn ta phải chịu nhục và phụ trọng!

Tất cả những đau khổ ông phải chịu đựng, tất cả đều chỉ vì hi vọng nữ nhi thành tài!

Nhưng hy vọng Phượng Vũ thành tài, cũng không chỉ có Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Xuyên lắng nghe! Nhưng nghe Phượng Ngọc Kinh tiếp tục nói:

“Vũ Nhi, kỳ thực hai huynh trưởng của con sớm đã biết hết mọi chuyện, hai người bọn họ xưa nay coi thường con, cũng chỉ là muốn cha cho con làm bộ mà thôi.”

“Thực ra Tinh nhi và Bá Chiêm Nhi sớm đã biết rõ bản thân, biết dù mình khổ luyện thế nào đi nữa thì cũng không hề có thiên phú luyện Cửu thiên phạm tiễn, bởi vậy sớm đã chấp nhận số phận, đặt toàn bộ hi vọng lên người người rồi!”

“Hai huynh đệ họ, kỳ thật đối với huynh đệ tốt này của muội cũng thương yêu dị thường, mỗi lần đối với muội nói lời lạnh nhạt, chỉ vì kích lệ huynh phấn đấu, sự tình sau...”

“Bọn chúng nhất định sẽ trở lại phòng mình khóc rống, trách mình uất ức, không có tư chất luyện Cửu Thiên Phạm tiễn,

mới có thể đem tất cả hy vọng gánh nặng thêm trên người em gái mình... “

Thế khó đoán được, hai huynh trưởng của Phượng Vũ là “Phượng Tinh”, “Phượng Việt” cũng giống như Phượng Ngọc Kinh và Vương Lăng nghe vậy! Phượng Vũ càng nghe, khuôn mặt càng thêm ngẫu nhiên:

“Thì ra.... Đại...Ca, cùng nhị ca... Cũng là...” Thật sự là làm khó bọn họ...”

Đúng vậy! Phượng Tiễn trang lớn như vậy cho dù khí phái đường hoàng, người sống bên trong tất cả đều không vui!

Nhưng mà, Phượng Vũ gánh lấy kỳ vọng của tất cả mọi người, cũng bị đè nén không thể thở nổi, bản thân có vui vẻ gì chứ?

Kết quả là sau khi phát hiện ra nguyên nhân gây ra họa đầu khiến cả nhà bọn họ sống trong loạn loạn vô biên, vẫn là thập đại môn phái mù quáng theo đuổi chính nghĩa! Còn có “Trần Ý lão tổ” bá đạo ngang ngược kia nữa!

Nghĩ tới khoái ý lão tổ, Phượng Vũ lập tức nhớ lại hắc và nữ tử Tử Tâm, đều mơ ước “Thiên Nhất Thần Khí” của Đại Phạm Thiên, bởi vậy việc cấp bách trước mắt, vẫn là trước hết phải tìm ra thi thể của Đại Phạm Thiên trong Lăng Vân quật rồi nói sau!

Biết nữ Mạc Nhược cha mẹ, Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Xuyên tựa hồ đã minh bạch Phượng Vũ hôm nay suy nghĩ như thế nào, Ngọc Xuyên lập tức suy yếu hỏi.

“Nhị.... Nhị, hiện giờ con có đang nghĩ, nên làm thế nào... Mới mau... tìm ra Đại Phạm Thiên?”

“Ừm.” Phượng Vũ từ từ gật đầu.

Phượng Ngọc Kinh đột nhiên chen miệng vào nói: “Nhưng... Vũ Nhi, người hiện tại đã biết chúng ta... nỗi khổ tâm của Đại Phạm Thiên tộc, vì phụ thật sự... rất muốn hỏi người một câu...”

“Nếu thật sự tìm được Thiên Nhất Thần Khí, người sẽ vận dụng như thế nào?”

Trong lúc nói chuyện, Phong Vương kinh song vẫn nhìn chăm chăm Phượng Vũ, phảng phất như muốn nhìn thấy nhập vào

trong lòng nàng! Lần này Phượng Vũ đến tìm thần khí trời cao của Đại Phạm, vốn để giải “Khung Thiên chi huyết” trong cơ thể Tiểu Ngũ, để cho hắn có thể lại được tân sinh.

Nhưng mà, giờ phút này nàng đã minh bạch, Thiên Nhất Thần Khí đối với Đại Phạm Thiên tộc bọn họ xoay mình trọng yếu tới cỡ nào, nàng sẽ thay đổi sơ tâm, hy sinh tiểu ngũ hay không?

Vào thời khắc này, Phượng Vũ lại bị Phượng Ngọc Kinh tra hỏi nhất thời nghẹn lời, không từ giải bày:

Cuối cùng, Phượng Ngọc Kinh tự thở dài một tiếng, nói: “Ài...”

“Vũ Nhi, vi phụ... Biết muốn ngươi... Chọn lựa như thế, thực sự... Khó khăn vì ngươi, bất quá, vi phụ hỏi như thế, chỉ hi vọng ngươi có thể hiểu, vô luận ngươi tìm ra thiên nhất thần khí sau đó đem nó vận dụng như thế nào, vi phụ cũng tôn trọng quyết định của ngươi!”

“Bởi vì, bất luận ngươi dùng thiên nhất thần khí cứu “Tiểu Ngũ” hay là cứu “Tộc”, đều đồng dạng là...”

“Chuyện nghĩa bất dung từ!”

Ngọc Xuyên cũng nói: “Không... sai! Vũ nhi... Vô luận như thế nào, ngươi, từ đầu đến cuối là... ta và Ngọc Kinh... Dẫn thị vinh... Nữ nhi!”

“Chúng ta...cũng không muốn... khiến ngươi khó xử, chỉ là muốn... ngươi và các huynh trưởng của ngươi... Có thể tung người trong giang hồ, sống sót... Quang minh lỗi lạc, không cần để người trong giang hồ nghĩ rằng... sau này ma đạo!”

Cha mẹ trong thiên hạ, ai không mong con cái có thể trước mặt người khác để hãnh diện, ngẩng đầu lên để làm người?

Đối với sự thông cảm cùng quan tâm của cha mẹ, Phượng Vũ cũng không biết nên nói cái gì cho phải, nàng chỉ im lặng cảm kích, cúi đầu im lặng.

Ai ngờ không thể ngồi phịch xuống, Phượng Vũ thỉnh linh phát hiện một chuyện kỳ lạ!

Tay phải của nàng...

Lại mơ hồ tỏa ra ánh sáng!

A...? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Biến cố đột nhiên phát sinh! Phượng Vũ ngẩn ngơ tại chỗ! Mà Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Xuyên ở bên cạnh cũng thoáng nhìn thấy kỳ quang từ hữu chưởng Phượng Vũ, nhưng hai người cũng không có biểu lộ vẻ khiếp sợ, ngược lại càng như vui mừng ra mặt, Ngọc Thính cũng lập tức nói: “Phó... phóng... Kỳ Quang?”

“Vũ Nhi... Đây chính là... Công lực trong cơ thể người, cùng với thần khí Thiên Nhất của Đại Phạm Thiên... hô ứng lẫn nhau!”

“Xem ra... Thật sự là... Việc nên làm! Trong Lăng Vân quật... Ngàn lần chuyển, cho chúng ta... Ở trong đánh bảy đánh bạ, nhanh như vậy... liền có thể tiếp cận... Đại Phạm Thiên... Địa phương tàng thi!”

Phượng Ngọc Kinh cũng nhướn mày, như đang suy nghĩ nói với Phượng Vũ: “Gặp mặt. Hơn nữa nhìn kỳ quang trong lòng bàn tay người du tẩu không yên, phương hướng chỉ như chỉ...”

“Phía sau ta!”

Lời vừa nói ra, Phượng Ngọc Kinh đột nhiên xoay người lại, xuất chưởng đánh lên thành động sau lưng mình!

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, bức tường chắn trong động bị hấn đánh cho chia năm xẻ bảy, có thể thấy được Phượng Ngọc Kinh chẳng những tài bắn cung phi phàm, mà công phu nội gia cũng rất cao minh!

Ngay khoảnh khắc vách động sụp đổ, Phượng Vũ, Ngọc lắng nghe và Phượng Ngọc Kinh, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi!

Chỉ vì như Phượng Ngọc Kinh dự liệu, sau vách động kỳ quang chỉ, thật sự có một bóng người ngồi xếp bằng! Không hỏi mà biết, chắc chắn di hài có trồn vện Đại Phạm Thiên không thể nghi ngờ!

“Thật là... Đại Phạm Thiên?” Phượng Vũ bật thốt lên, đồng thời đỡ lấy mẫu ngọc lắng nghe, cùng Phượng Ngọc Kinh bước vào vách động.

Nhưng mà, ngay khi bọn họ tới gần nhìn kỹ di hài Đại Phạm Thiên, vẻ vui mừng trên mặt bọn họ bỗng dưng chuyển thành khiếp sợ vô hạn!

“Cái này... chính là... Đại Phạm Thiên?”

Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Quỳnh quả thực không thể tin tưởng trước mắt, mà Phượng Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm, sau nửa ngày mới nói ra:

“Thiên...!”

“Lớn... Phạm Thiên... Thì ra là...”

“Như vậy?”

Rốt cuộc bọn họ nhìn như thế nào, lại sẽ khiếp sợ như thế?!

Đại Phạm Thiên trước mặt, đến cùng là thế nào?

Chương thứ hai mươi một trùng sinh.

Nhân gian đa biến.

Đúng như vạn sự vạn vật trên đời này, mỗi mỗi tháng mỗi giây mỗi khắc đều biến ảo khó lường, chưa từng có một khắc tĩnh lặng.

Trên thế gian này, cơ hồ không có bất kỳ cái gì cùng vật bất biến!

Trừ nàng ra.

Lớn! Phạm! Thiên!

Ba người Phượng Vũ vạn liệu không đến, trải qua hơn năm trăm năm tang thương, mặc cho vạn sự vạn vật thế gian đang biến ảo không ngừng, hôm nay xuất hiện trước mắt bọn họ Đại Phạm Thiên di hài, thành linh cũng không hề thay đổi!

Chỉ thấy trên di hài Đại Phạm Thiên, cắm vào năm đó mười đại môn phái đóng mũi tên nhọn trên vách đá, nhưng những thứ này cũng không phải nguyên nhân khiến Phượng Vũ, Ngọc Xuyên lắng nghe chấn động của Phượng Ngọc Kinh.

Làm bọn họ khiếp sợ nhất chính là “Thân” và “khuôn mặt” của Đại Phạm Thiên, vậy mà hoàn chỉnh không sút mẻ gì!

Sinh động như thật!

“Vâng... Thiên... Thần khí!” Phượng Ngọc Kinh trầm giọng hô nhỏ:

“Nghe đồn Đại Phạm Thiên sở học Đại Nhất Thần Khí có thể... Vạn độc bất xâm, càng có thể bảo vệ người chết...”

“Năm sáu trăm năm thi thể bất hóa, hôm nay có thể thấy được, theo lời đồn thì... quả nhiên không phải là giả!”

Phượng Ngọc Kinh nói xong đã bình luận với thê tử của mình, cùng vái chào Đại Phạm Thiên.

Phượng Ngọc Kinh nhìn di hài Đại Phạm Thiên trông rất sống động, chỉ cảm thấy nàng tuy là một nữ tử, nhưng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, giữa lông mày cũng lộ ra một cỗ khí tức bất khuất có thể chiếu nhật nguyệt, khiến cho từ đáy lòng nàng sinh ra một tia kính ý, cũng không khỏi vái thật sâu vào Đại Phạm Thiên.

Phượng Ngọc Kinh nói: “Vũ Nhi, ngươi thấy giữa hai hàng lông mày của Đại Phạm Thiên ẩn ẩn hiện ra một mảnh linh quang? Vì phụ tin tưởng, Thiên Nhất Thần Khí đặt ở vị trí mi tâm hần.”

“Chỉ cần ngươi đặt tay phải hiện ra kỳ quang của mình ở mi tâm Đại Phạm Thiên, với công quốc của ngươi cửu Thiên Phạm tiền, nhất định có thể dẫn thần khí Thiên Nhất trong cơ thể nàng ra!”

Quả nhiên! Phượng Vũ như ngôn ngữ đặt tay phải tại vị trí mi tâm Đại Phạm Thiên, trong chốc lát đột nhiên nổi lên kỳ biến!

Chỉ thấy giữa hai hàng lông mày Đại Phạm Thiên toát ra hàn khí lượn lờ, lạnh lẽo dần dần ngưng tụ thành một viên băng châu rộng hơn một tấc...

“Đây là... Thiên Nhất Thần Khí?” Phượng Vũ sửng sốt, lập tức tiếp lấy băng châu!

Khó trách Thiên Nhất Khí có thể bảo vệ thi thể năm sáu trăm năm sau khi chết, thì ra, thần khí của Thiên Nhất đúng là một môn công phu nội gia cực kỳ hàn lãnh!

Cũng khó trách Đại Phạm Thiên ở năm trăm năm trước, có thể lấy thiên một thần khí phát ra cửu thiên Phạm tiền đánh trọng thương Hỏa Kỳ Lân, chỉ vì, băng hỏa vốn chính là tương khắc!

Nhưng mà, thần khí của trời một vừa đến trong lòng bàn tay Phượng Vũ, thi thể của Đại Phạm Thiên lại xảy ra biến hóa kỳ lạ!

Hách Thính “Sàn” một tiếng! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ý đồ thi thể của Đại Phạm Thiên nhanh chóng bị hòa tan!

“Tổ tiên...!”

Phượng Vũ muốn bức băng châu về trong cơ thể Đại Phạm, để bảo vệ thi thể, nhưng thiễm điện của Đại Phạm Thiên đã hóa thành một làn khói, tan thành tro bụi!

Thấy tổ tiên Đại Phạm Thiên thay đổi liên tục hóa thành hư ảo, Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Quán ở bên cạnh đồng thời hiện ra thần sắc đau thương, Phượng Ngọc Kinh bất đắc dĩ thở dài: “Thôi...! Vũ Nhi, để cô ấy... Đi đi!”

“Có lẽ, tổ tiên dùng một thần khí bảo vệ thi thể của chính mình, cũng chỉ vì chờ ngày hôm nay có hậu nhân đến đây lấy công để phát dương quang đại lên cho toàn bộ khí tức Thiên Nhất Thần của mình...”

Đúng vậy! Có lẽ tâm nguyện của Đại Phạm Thiên trước khi chết năm trăm năm, chính là như thế!

Nếu Phượng Vũ thật sự ăn Thiên Nhất Thần Khí Băng Nguyên này vào, chắc chắn sẽ làm cho công lực tăng vọt, lại phối hợp với Cửu Thiên Phạm Tiễn mà nàng đã tập, chẳng những có thể khiến cho Đại Phạm Thiên tộc trên giang hồ ngẩng đầu lên, mà còn có thể khiến bản thân trở thành một mũi tên đủ khiến trời long đất lở.

Cửu Thiên Tiễn Thần!

Nhưng mà.

Phượng Vũ chợt nhớ tới Tiểu Ngũ, cùng với khuôn mặt đầy máu bị “Khí Thiên Chi Huyết” độc tới mức hoàn toàn thay đổi kia!

Tiểu Ngũ cùng khuôn mặt máu của hắn, đang chờ luồng thần khí này...

Trong chốc lát, Phượng Vũ cảm thấy tâm trạng rối loạn, không thể đưa ra quyết định.

Chỉ là, chuyện này dường như cũng do dự không quyết, bởi vì...

Ngay tại thời điểm nàng muốn quyết định chưa quyết định, nàng song thân cùng nàng, lại đồng thời nghe thấy...

Một vài âm thanh kỳ lạ vang lên!

Đó là...

Thanh âm của khoái ý lão tổ!

Thiên...! Chẳng lẽ... Khoái Ý lão tổ đã đuổi kịp rồi?

Không! Ba người Phượng Vũ lập tức khẳng định, khoái ý lão tổ vẫn chưa đuổi kịp!

Bởi vì bọn họ đều nghe thấy, chỉ là một ít thanh âm suýt chút nữa không thể nghe thấy!

“Là... Truyền âm trăm trượng?” Phượng Ngọc Kinh nhíu mày nói: “Hảo gia hỏa! Không ngờ khoái ý ý lão thất phu kia của lão tổ lại đã luyện truyền âm trăm trượng, ta thật sự đánh giá thấp hắn!”

Ba người lại tiếp tục tĩnh tâm kiểm tra, cảm thấy giọng nói sáng khoái của lão tổ hóa ra là đang nói: “Hắc hắc, Phượng Vương Kinh! Ta biết các ngươi đã có biện pháp tìm ra thần khí của ông trời! Hôm nay lão phu lệnh cho ngươi và tên tiện chủng Phượng Vũ kia cùng với thê tử của ngươi hết thảy! Nếu không, đừng trách lão phu...”

” đang không lưu tình!”

Tức không lưu tình? Sao lão tổ lại nói vậy?

Đáp án đã xuất hiện rất nhanh! khoái ngữ vừa nghỉ, ba người Phượng Vũ lại nghe thấy tiếng “Tí tách” liên tục, tiếp theo...

Hơn ngàn quả cầu lửa bốc lên khói đặc, lăn dọc theo đường hầm Lăng Vân, trong khoảnh khắc, đường hầm ba người Phượng Vũ đã tràn ngập khói đặc xông vào mũi!

Lão tổ khoái ý quả nhiên cáo già! Hắn mặc dù dẫn người đến che mắt, nhưng trong lòng biết Lăng Vân quật hung hiểm vô cùng, sợ rằng nếu theo đuổi bọn người Phượng Vũ đuổi theo, chưa chắc đã nắm chắc thắng lợi!

Vì mắt vừa nhìn xuống một cái ” men theo lối rút quân” lấy Hỏa Đạn bức bách đám người Phụng Vũ hiện thân, đó mới là thượng sách!

Quả nhiên! Khỏi đặc làm cho người ta muốn ngắt, đám người Phụng Vũ biết Lăng Vân quật không còn chỗ để ở lâu nữa, chỉ có ký hiệu hồi hiệu Phụng Ngọc Kinh vừa mới khắc trên vách động, lao về phía cửa Lăng Vân quật!

Trong chốc lát, ba người đã lướt nhanh như chớp tới cửa Lăng Vân Quật! Đúng như đám người Phụng Vũ dự đoán, khoái ý lão tổ quả nhiên đã ở —— trước mắt...

Nghiêm trận sẵn sàng đón quân địch!

Chỉ thấy bên ngoài Lăng Vân quật đã sớm đầy những đồ đệ của các môn phái, hơn nữa Tử Tâm vừa rồi còn có hơn trăm đồ đệ tử, ít nhất cũng có hơn ngàn người vây quanh con đường của đám Phụng Vũ!

Nhưng mà, đây đã là Phụng Vũ, Phụng Ngọc Kinh và Ngọc Thị lắng nghe trong dự liệu! Dạy bọn họ bất ngờ nhất, ngược lại giữa giữa đám người đông như kiến hôi, thỉnh thoảng phát hiện một lao tù cự hình khổng lồ!

Lồng giam này dùng hàng rào dày nặng tạo thành, kín không kẽ hở, biến cố không biết bên trong rốt cuộc là người hay thú! Mà bên cạnh lồng giam, Phụng Vũ và Phụng Ngọc Kinh càng không ngờ phát ra hai người!

Hai người bọn họ vạn liệu sẽ không xuất hiện ở đây!

Chỉ thấy hai tên này sớm đã bị bịt kín miệng, không cách nào kêu gào! Mà hai tên này cũng không phải là Long Tụ Tiểu Ngũ đã bị bắt từ lâu, mà là...

“Tinh... Nhi? Việt... Nhi?”

Phụng Ngọc Kinh và Ngọc bỗng nhiên kinh hô! Phụng Vũ biến sắc:

“Đại... Ca? Nhị... ca?”

Trời! Hóa ra lão tổ chẳng những đánh bại được con rồng, mà cả hai huynh trưởng của Phụng Vũ cũng thành công dễ như trở bàn tay?

Xem ra, khoái ý chuyển này lão y bố trí chu đáo chặt chẽ, không chỉ có tác dụng đối với một thần khí chí bất khả chiến bại, mà còn không nên “Vĩnh viễn bất sinh” đám người Phượng Vũ!

Lão tổ khoái ý và Tử Tâm được đám người Phượng Vũ bảo vệ xung quanh lập tức lộ ra thần sắc thắng lợi vô cùng kiêu ngạo! Lão tổ khoái ý lập tức cười lạnh nói: “Hắc! Các người những dư nghiệt Đại Phạm Thiên các người đã thấy chưa? Tất cả kế hoạch của các người đều nằm trong dự liệu của lão phu, càng bị lão phu chế thành khuỷu tay!”

“Con nha đầu Phượng Vũ này, mau giao thần khí Thiên Nhất ra! Nếu không người cũng nên biết lão phu sẽ đối xử với hai huynh trưởng kia như thế nào chứ?”

Nói xong đã nháy mắt với Tử Tâm, Tử Tâm lập tức rút từ trong tay áo ra hai thanh chuỷ thủ, đặt lên cổ họng Phượng Tinh và Phượng Việt!

Khoái Ý lão tổ không để ý bản thân là người đứng đầu một phái, mà lại dùng ánh sao Phượng Hoàng và Phượng Việt làm hợp, Phượng Ngọc Kinh lắng nghe thấy thế, sớm đã hận đến nghiến răng nghiến lợi! Phượng Ngọc Kinh càng nghiến răng nghiến lợi trách mắng: “Xi... hèn! Khoái ý lão tổ! Những năm gần đây, người vẫn luôn lấy việc vạch mặt Phượng gia chúng ta có quan hệ với Đại Phạm Thiên, bức ta nên lập uy tín ở chốn giang hồ, không thể tưởng được hôm nay người lại giở lại trò cũ, làm như thế, người còn xứng làm quân sĩ chính đạo sao?”

“Người, căn bản ngay cả tà ma ngoại đạo cũng không bằng!”

Bị Phượng Ngọc Kinh mắng như thế, khoái ý lão tổ ngay cả nửa điểm xấu hổ cũng không có! Tử Tâm ở bên cạnh càng vô sỉ cười lạnh:

“Hắc! Tức là cha ta có tên là Tà ma ngoại đạo thì thế nào? Các đồng đạo võ lâm khác sẽ tin tưởng người sao?”

“Ngược lại nếu chúng ta lan truyền chuyện của Đại Phạm Thiên Nhân các người ra ngoài, tất cả võ lâm đồng đạo sẽ không thương hại các người, càng phải giết hết đám tà ma ngoại đạo các người cho thống khoái!”

Đúng vậy! Cái gọi là thế đạo nhân, đa số đều mù quáng phụ họa, chỉ tin vào những từ ngữ phiến diện! Cho dù một nhà Phụng Ngọc Kinh vô hại với toàn bộ giang hồ ra sao, nhưng một khi bị vạch trần là nữ ma đầu Đại Phạm Thiên, chắc chắn sẽ khó thanh toán!

Tử Tâm lại liếc sang Phụng Vũ, nói: “Cho nên, Phụng Vũ ngươi là đồ đệ tiện! Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn giao thần khí Thiên Nhất trên tay ra, có lẽ sẽ được cha ta đặc biệt khai ân, tha cho các ngươi một con đường sống, nếu không, hôm nay người chết nhanh nhất sẽ là hai huynh trưởng bảo bối của ngươi!”

Tử Tâm vừa nói ra lời ấy, song đao trong tay lại ép thẳng đến cổ họng Phụng Tinh Phụng Việt, và lại lệnh cho môn hạ tháo bỏ phần vải bịt miệng hai người ra, để hai người có thể há miệng kêu đau, bức Phụng Vũ mau giao ra thần khí không một điểm!

Ai ngờ Phụng Tinh và Phụng Việt Phủ có thể nói chuyện, câu nói đầu tiên lại không phải đau đớn khi tuyết rơi, ngược lại còn nghĩa chính từ nghiêm nói với Phụng Vũ: “Được... muối tử! Ngươi không cần lo lắng cho chúng ta nữa!”

“Từ khi biết được... Ngươi mới là người luyện tập Cửu Thiên Phạm tiễn... Sau khi là nhân tuyển tốt nhất, Đại ca nhị ca... Đã sớm biết... Vận mệnh của mình, rồi sẽ có một ngày... Vì thành toàn ngươi mà hy sinh! Chết, đã là hai ta... Chuyện trong dự kiến! Chúng ta... tuyệt đối không sợ! Ngược lại...”

“Đại ca nhị ca chỉ có... Một tiếc nuối, đó là... chưa bao giờ có... hảo hảo đối đãi với ngươi, chưa bao giờ... hảo hảo vượt qua với ngươi một ngày... Tình huynh muội!”

Phụng Hoàng và Phụng Hoàng Việt vừa nói ra, đã ngây ngốc không biết làm sao, ích lợi phát tài không biết như thế nào mới tốt!

Bởi vì bất luận hai người bọn họ từng đối đãi lạnh lùng với Phụng Vũ như thế nào, Phụng Vũ hôm nay cũng tuyệt đối sẽ không thấy chết không cứu! Càng huống chi hai người bọn họ đối với Phụng Vũ ngàn lần không tốt, đều chỉ làm cho lão tổ khoái ý Thích nghi, khiến Phụng Vũ sẽ không trở thành mối họa trong lòng hắn...

Nhìn hai huynh trưởng huyết mạch tương liên với mình đang chịu nguy hiểm đến cổ, Phượng Vũ thật sự không đành lòng nhìn thấy hai người chết vì nàng, nàng buồn bã nói: “Đại... Đại ca, hai... Ca! Cho dù hai người các người không để ý... An nguy của bản thân, thử hỏi... Muội tử có thể nào... mở to mắt, nhìn hai người các người trước mặt ta... Bị...” Phượng Vũ còn chưa nói hết lời. Phượng Tinh Phượng Việt thấy nàng giống như đang suy nghĩ sẽ giao ra một tia thần khí của trời., Vội vàng cắt lời nàng nói: “Tốt... muội tử! Đại ca nhị ca... Vẫn luôn ở... Đối đãi người quá nặng nề, người hôm nay... Lại có thể bởi vì chúng ta mà từ bỏ một thần khí, nguyên lai... Hai ta ở trong lòng người... Lại là trọng yếu như thế, vậy còn chưa... Cho dù đại ca nhị ca... Hôm nay nếu phải chết, cũng sẽ... Chết mà đi!”

“Bởi vì... Trong cuộc đời ngắn ngủi hơn hai mươi năm của hai ta, cuối cùng cũng ném được —— “

“Huynh! Muội! Chi! Ân tình!”

Tinh huynh muội bốn chữ vừa ra, trên mặt Phượng Tinh Việt lại đồng loạt lộ ra một tia tươi cười dị thường thỏa mãn! Hai người liếc nhìn nhau, phảng phất đã có ăn ý, soạt soạt địa...

Chỉ nghe “Phốc phốc” một tiếng! Hai người lại ép cổ mình về phía đao của Tử Tâm!

Trời! Không đợi Tử Tâm hạ sát thủ, không đợi Phượng Vũ quyết định buông tha cho một tia thần khí. Hai người đã vì không muốn muội muội mình khó xử, mỉm cười dẫn đao tự sát?

Một quả cầu xin muội muội mình thành tài, tâm hán tử Liệt Huyết!

Đúng vậy! Hoạn nạn nâng đỡ, đây mới là tình huynh muội thật sự!

Phượng Vũ đã cho hai người bọn họ hiểu ra mình quan trọng thế nào đối với nàng, hai người bọn họ đã cảm thấy mỹ mãn! Không còn gì tiếc nuối nữa!

Đã có thể vì nàng mà — Chết!

“Đại... ca...”

“Nhi...Ca!”

“Tinh... Nhi...!”

“Càng... Nhi!”

Phượng Vũ và song thân của hắn đều hét lên! Quá đau đớn!
Tiếng kêu điên cuồng! Nước mắt cũng đồng thời tràn ra ngoài!

Thế nhưng, vô luận ba người bọn họ gào hét điên cuồng như thế nào, cổ họng Phượng Tinh cùng Phượng Việt đã bị đao của Tử Tâm phá vỡ, trong chốc lát máu tươi điên cuồng phun ra, ngay cả Tử Tâm Chấp Dao cũng hắt cho hai người máu tươi đầy mặt!

Máu là nóng!

Không biết hán tử lòng nóng như lửa như thế nào!

Chỉ thấy Phượng Tinh Phượng Việt tuy đã rách yết hầu, nhưng vẫn tự vận hết một hơi cuối cùng, cười khổ nói với Phượng Vũ: “Muội.... đừng... Vì... Chúng ta.. mà.. khóc..!”

“Hiện giờ... Cũng không phải là con... bị thương... Lúc này, con... Phải thu thập... Tâm tình, vì... Hai ta... hảo hảo... chiếu cố... Cha... Mẹ, vì...”

“Cha... Vì...cho người... thành... Tài liệu, sở... thuộc... Khổ... càng...”

“Nhiều!”

Một chữ “Nhiều”, Phượng Tinh và Phượng Việt rút cục cả người mềm nhũn, song khí tuyệt khí ngã xuống đất!

Hai người bọn họ rốt cuộc... chết rồi?

Đúng vậy! Hai người bọn họ chết, là vì muốn thành toàn một muội tử mà họ gửi gắm kỳ vọng mà chết!

Nhìn phượng tinh phượng càng phơi thây trên mặt đất, ngọc lắng nghe sớm đã bị thống muốn chết, khóc không thành tiếng!

Còn Phượng Ngọc Kinh cũng nước mắt tuôn rơi, nhưng vẫn cố nén bi thương, mờ mịt nhìn thi thể hai đứa con trai trên mặt đất nói: “Rất... rất tốt! Tinh... Nhi... Càng... Nhi... Hai con... Tất cả đều chết... rất giỏi...”

“Ta... cả đời này, Phượng Ngọc Kinh... lại có hai... một đáng để ta... Kiều ngạo... Con trai, có thể đặt tên phụ tử... Chỉ có... Hai mươi năm chi... Tròi già... Cũng coi như cuối cùng... Về phía Phượng Ngọc Kinh... Lưu lại... Tình...!”

“Vâng...!” Ngọc Xuyên cũng cố nén nước mắt, khóc nhẹ phụ họa:

“Chúng ta... Đại Phạm Thiên Nhất.. Tộc, cuối cùng... nuôi ra.. Hai người... Chân Hán tử!”

Ngọc lắng nghe xong, tại chỗ mềm nhũn quỳ rạp xuống!

Phượng Ngọc Kinh tràn đầy tin rằng nàng chỉ vì bi thương quá độ, mới bị tâm lực lao lực đánh cho mềm nhũn ngã xuống đất. Ai ngờ đang định cúi người nâng đỡ Ngọc Đình lắng nghe nháy mắt, hần mới thình lình phát giác một chuyện!

Toàn thân hần vậy mà không cách nào nhúc nhích! Công lực trong cơ thể cũng đang cấp tốc xói mòn! Trong nháy mắt, hần như ngọc lắng nghe, mềm nhũn ngã xuống đất!

“Cha...! Mẹ...” Phượng Vũ vừa từ trong mộng mới tỉnh lại từ vô biên bi thương, vội vàng tiến tới kiểm tra hai người, chỉ thấy Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Xuyên mặt đã sẫm tím đen, rõ ràng là trúng kỳ độc!

Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Chính mặc dù không cách nào nhúc nhích, nhưng vẫn hung hăng nhìn chăm chăm lão tổ nơi xa: “Được... Tên gia hỏa! Ngươi lại... Chúng ta đã sẫm hạ độc...?”

“Rốt cuộc ngươi... là hạ độc khi nào?”

Trình lão liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, cười đầy âm hiểm đáp lại: “Toàn bộ đều nhờ ái nữ ta Tử Tâm giúp đỡ! Bà ta nghiên cứu các loại kịch độc trên đời đã nhiều năm. Vừa rồi chúng ta lặn vào trong Lăng Vân quật hơn ngàn hỏa đạn đã sẫm trộn lẫn với nàng ta luyện chế thành một loại kỳ độc!”

Tử Tâm cũng hăng hái nói: “Không sai! Loại kỳ độc này tuy chưa tới mức trí mạng nhưng cũng gọi là các cao thủ tuyệt thế trên đời, trong vòng mười canh giờ toàn thân không còn chút sức lực nào, mặc cho chúng ta xử lý! Nhưng mà...”

Tử Tâm nói đến đây, không khỏi đánh đá nhìn Phượng Vũ:

“Ta lại có điểm không rõ! Phượng Vũ ngươi là tiện chủng, nếu cùng tiện mẫu của ngươi ở trong Lăng Vân quật hút lấy kỳ độc kia, vì sao lại độc phát như bọn chúng?”

Phượng Ngọc Kinh đã mềm nhũn ngã xuống đất, lúc này bỗng nhiên lộ vẻ tự hào, nói: “Ha ha...! Đây chính là... Vũ Nhi... chỗ hiểm có!”

“Vũ Nhi ở... Trước khi đến Lăng Vân quật, đã từng cứu Tiểu Ngũ, và...một nửa tà độc “Thiên hồn kinh” trong cơ thể hắn... bị hút vào... Nội thể của mình!”

“Thiên hồn kinh... Mặc dù không giống như Khung Thiên chi huyết là... vương vạn độc, nhưng tuyệt không phải là ngươi... Cái gì mà kỳ độc có thể so sánh! Bởi vậy trừ phi ngươi sử dụng loại độc này có thể so sánh với... Thiên hồn kinh trong cơ thể Vũ nhi... Càng độc hơn, nếu không... Vũ nhi chỉ có thể... Vạn độc bất xâm!”

Bị Phượng Ngọc Kinh nói năng khinh thường bản lĩnh sử dụng độc của mình, Tử Tâm lúm đồng tiền trầm xuống, tức giận đến không nói nên lời!

Nhưng mà, cho dù Phượng Vũ vẫn chưa trúng độc, khoái ý lão tổ đối với việc cướp đoạt Thiên Nhất Thần Khí trong tay nàng tựa hồ đã tính trước, nhưng thấy hắn thâm ý cười nói: “Ha ha, thì ra Phượng Vũ vì giảm bớt nỗi khổ Tiểu Ngũ trúng độc, tình nguyện dùng thân thể huyết nhục của mình hút lấy một nửa nguyên độc cho hắn? Thật sự làm người ta cảm động...”

“Đáng tiếc, cho dù đặt tên nàng không trúng độc thì như thế nào? Hôm nay chỉ còn lại một mình nàng đơn độc tác chiến, nàng tuyệt khó thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu!”

“Huống hồ, lão phu còn có lần cuối cùng...”

“Tiền vốn!”

Tiếng nói vừa dứt, khoái ý lão tổ lẳng không nhảy lên, xoay người một cái, đã nhảy đến cái lồng giam kín không một kẽ hở kia, tiếp theo...

Chỉ nghe một tiếng nổ “Ầm ầm” vang lên! Hắn không ngờ lại phá tan lồng giam kia!

Chỉ thấy trong lồng giam không ngờ đang trói hai người!

Hai người này so với Phượng Tinh, Phượng Vũ càng khiếp sợ hơn!

Là Long Tụ!

Cùng với Tiểu Ngũ!

Tiểu Ngũ khiến nàng lo lắng nhất!

Biến hóa liên tiếp, từng đợt theo sát từng đợt, khoái ý bố trí của lão tỏ lại hùng hổ dọa người như thế, làm cho chân tay luống cuống!

Mất thấy Tiểu Ngũ và Long Tụ bị áp giải đến đây, Phượng Vũ quả thực không thể tin vào mắt mình, kinh ngạc hô to:

“Tiểu... Ngũ? Ròng... Tụ lý...?”

“Ngay cả các người... Cũng bị... Bắt... hạ?”

Long Tụ vô cùng hồ thẹn nói: “Đúng... Không dậy nổi, Phượng... Vũ! Ta vốn từng tiếp nhận người... chiếu cố Tiểu Ngũ, đáng tiếc, bây giờ ngay cả ta... Tự thân khó bảo toàn...”

Long Tụ Tử chưa dứt lời, Tiểu Ngũ đã đột nhiên nói:

“Không...! Phải nói là thật xin lỗi, thật ra là... ta!”

“Nếu không phải vì ta, có lẽ Phượng Vũ người liền không cần... Mạo hiểm đến Lăng Vân Quật, càng không cần dùng thân thể máu thịt của mình... Hấp thu một nửa tà độc Thiên Hồn Kinh giúp ta, thay ta nhận hết... Khổ nỗi đau dày vò kịch độc!”

Tiểu Ngũ nói không ngoa! Từ khi Phượng Vũ hấp thu Thiên Hồn Kinh cho nó một nửa, trong cơ thể nó liền còn sót lại chút ít Khung Thiên Huyết và một nửa Thiên Hồn Kinh, mặc dù nó còn nguy hiểm tính mạng nhưng cũng không thống khổ như trước kia.

Ngược lại, Thiên Hồn Kinh được Phượng Vũ hút hơn một nửa; chẳng những dung nhan ngày càng tím hơn, mà mỗi ngày độc phát một lần, trong đầu như bị ngàn châm đâm, quả thực khiến người ta đau đến không muốn sống!

Nhìn thấy khuôn mặt Phượng Vũ vốn xinh đẹp đoan trang, lập tức biến thành một tiểu ngũ xấu tím, ánh mắt thỉnh thoảng trở nên thương tiếc vô hạn, hần tiếp tục nói:

“Phượng... Vũ, ta... Tiểu Ngũ thật sự nợ ngươi... Quá nhiều, chuyện cho tới bây giờ, ngươi vẫn lấy thần hồn giải trừ... Thiên hồn kinh trong cơ thể ngươi đi!”

“Chỉ cần ngươi ăn vào một tia thần khí trời, không những có thể... tiếp tục sống, còn có thể tăng cường công lực, trọng chấn Đại Phạm Thiên tộc các ngươi!”

“Ngươi, không cần lo lắng cho ta nữa!”

Hóa ra, tuy vừa rồi Tiểu Ngũ và Long Tụ Phòng ở trong lồng giam kín không kẽ hở, nhưng vẫn nghe được những lời Phượng Vũ vừa nói.

Nhưng mà, mặc dù tiểu ngũ khổ khuyên bảo, trên mặt Phượng Vũ không có một chút dao động nào, nàng bình tĩnh nhìn tiểu ngũ, nói: “Tiểu ngũ, ta biết ngươi là vì tốt cho ta, nhưng Phượng Vũ ta từng thừa nhận giải độc cho ngươi, để ngươi tái sinh lần nữa, nếu ngươi muốn ta làm trái lời hứa này, ta, ta, thật sự không cách nào làm được!”

“Hơn nữa, xin ngươi đừng khuyên ta đừng tiếp tục cứu ngươi nữa, bởi vì ngươi nói như vậy, sẽ chỉ đối với phượng vũ ta...”

“Một loại vũ nhục!”

Đúng vậy! Thế đạo ngày càng suy vong, lời hứa hứa rất nhiều lúc chỉ biến thành mây mắt trôi qua. Khó chết đi, không ai coi trọng, không ai chú ý!

Nhưng đối với Phượng Vũ mà nói, một lời hứa một vạn lượng vàng! Nếu như Tiểu Ngũ lại khuyên hấn từ bỏ hứa hẹn cứu hấn, liền thể hiện Tiểu Ngũ cũng cho rằng Phượng Vũ là người có thể không tin hứa hẹn, người có thể bất cứ lúc nào cũng có thể bất chấp mà đi, ví dụ đó chẳng khác gì vũ nhục Phượng Vũ!

Chợt nghe những lời Phượng Vũ nói như vậy, Tiểu Ngũ không cần phải nói, nhưng lúc này Long Tụ bên cạnh lại biện hộ cho Tiểu Ngũ: “Phượng Vũ, nếu ngươi cho rằng Tiểu Ngũ khuyên ngươi buông bỏ việc cứu hấn là vũ nhục ngươi, vậy ngươi sai rồi!”

“Ngươi nên biết, nếu như Tiểu Ngũ thật sự không muốn mình liên lụy ngươi, kỳ thật nó đang bị giam trên đường, có rất nhiều cơ hội có thể tự mình kết thúc, như vậy liền có thể một

được trăm, cũng không cần liên lụy người lo lắng an nguy cho nó nữa!”

“Hắn vẫn còn sống sót đến giờ, chỉ vì...”

Long Tụ đang muốn nói nguyên nhân cốt trung, ai ngờ Tiểu Ngũ lại đột nhiên gọi hắn lại nói: “Long... Tụ Tụ! Xin lỗi người... đừng... nói là...”

Long Tụ liếc mắt nhìn Tiểu Ngũ, cười khỏ đáp: “Tiểu Ngũ, bây giờ chúng ta đại nạn lâm đầu, người còn muốn giấu diếm bao lâu? Long Tụ vẫn vì người và Phượng Vũ mà sốt ruột! Người đã muốn nói lại thôi, vậy thì để long tụ của ta nói rõ ràng cho người nghe!”

Nói đến đây, ánh mắt của Long Tụ dừng lại trên mặt Phượng Vũ, nói: “Phượng Vũ, Tiểu Ngũ sống sót đến nay, cả nước vì hắn muốn trước khi mình chết, lại liếc người thêm một cái, chỉ liếc mắt một cái đã đủ...”

“Hơn nữa, hắn càng muốn nói cho người một câu mà hắn một mực giấu kín trong lòng, chỉ là một câu nói!”

Chỉ vì muốn nhìn Phượng Vũ một cái? Chỉ vì muốn nói với Phượng Vũ một câu? Tiểu Ngũ vẫn kiên trì không chết? Vậy rốt cuộc lại là một câu thế nào?

Bị Long Tụ nói toạc tâm ý, Tiểu Ngũ cũng biết rõ tâm ý của mình khó che dấu, hắn không khỏi nhìn Phượng Vũ, phảng phất hết dũng khí lớn nhất nói: “Là...! Phượng... Vũ, trong lòng ta... Quả thật có một câu nói chuyện, vốn là lúc... ta và người một mình đối đầu... Nói cho người biết... Nhưng bây giờ chúng ta đã bị... Trùng điệp bao vây, chỉ sợ... đã khó lại có thời điểm độc đấu!”

“Bởi vậy, đặt tên bây giờ trước mặt mọi người, ta cũng nhất định phải nói cho người nghe câu này...”

“Phượng Vũ! Ta...”

“Hi! Hoan! Người!”

“Tùy người hi sinh tất cả tôn nghiêm của mình, không tiếc ở trong chợ làm... tiểu công đi giày, cũng phải chuẩn bị thêm ngân lượng mua thuốc... Thời khắc trị ta bắt đầu, ta liền phát giác... Minh thật sự... Thích người!”

“... Hoan! Hoan! Ngươi! Ngươi!”

Chương thứ hai mươi hai Phượng Vũ Cứu Thiên

Nói rồi! Tiểu Ngũ rút cuộc lấy hết dũng khí lớn nhất, nói ra câu này dấu sâu trong lòng hắn đã lâu! Nhưng mà, một mực âm thầm hâm mộ long tỵ của Phượng Vũ, có thể ở đây trong lúc sắp thành người đẹp, sao không có dũng khí cực lớn?

Phượng Vũ vạn liệu không tìm được, tiểu ngũ lại đứng trước mặt mọi người, thâm tình vô hạn mà nói với chính mình những lời này, dũng khí của hắn lập tức ngẩn ngơ, một sự yêu thương nồng đậm hiện lên trong lòng nàng, nàng muốn thế nào thì lập tức tiến lên ôm lấy hắn!

Nhưng, cảm giác này rất nhanh chợt loé lên rồi biến mất, nàng không thể không đè nén cảm giác này xuống!

Bởi vì, Tiểu Ngũ cực có thể là vô danh tiểu ngũ cực, vô danh từ lâu đã thành thân, nàng tuyệt đối không thể để cho nó yêu thích mình, nếu không cho dù hôm nay nàng có thể giải trừ độc của huyết dịch của Tiểu ngũ và Thiên hồn kinh, cũng không thể cởi bỏ khúc mắc mà nàng lưu lại cho hắn! Nhất niệm này cho nó!, Phượng Vũ có sự cảm kích vô hạn đối với Tiểu Ngũ, khuôn mặt vẫn không đổi sắc, hoàn toàn không tiết lộ nửa điểm dấu vết. Nàng ra vẻ lạnh nhạt: “Tiểu Ngũ, ngươi đối với thâm tình của ta, Phượng Vũ thật không biết nên cảm kích như thế nào, đáng tiếc...”

Còn đáng tiếc nữa? Phượng Vũ rút cuộc muốn nói cái gì?

“Đáng tiếc, ta trăm cay nghìn đắng tìm cho ngươi một tia thân khí, chỉ vì hứa hẹn với ngươi, trừ đi thứ này, ta hoàn toàn không có nguyên nhân gì khác!”

Không có ý tứ khác, cũng biểu thị Phượng Vũ căn bản không phải chỉ vì ưa thích Tiểu Ngũ mới cứu nàng, nàng vì nàng mà hi sinh hết thảy, đều vì nàng muốn thủ tín mà thôi.

Chính mình một mảnh thâm tình bị Phượng Vũ từ chối uyển chuyển, Tiểu Ngũ lại không có chỗ dung thân, ngược lại, ánh mắt của hắn vẫn vô cùng kiên định, nói: “Phượng Vũ! Không ngờ đến bước này, ngươi còn muốn phủ nhận cảm giác của mình, nhưng vô luận ngươi che dấu bản thân như thế nào, ta cũng minh bạch ngươi là vì ta tưởng tượng!”

Phượng Vũ thực sự không biết nên trả lời tiểu ngũ như thế nào, chỉ có thể tiếp tục giả bộ thờ ơ, đáp: “Tiểu Ngũ, người nghĩ thế nào, ta căn bản không có quyền ngăn cản! Đối với ta mà nói, trước mắt chỉ có một tâm nguyện tới, chính là hết sức cứu người thoát hiểm cảnh, chỉ đơn giản như vậy thôi!”

Tử Tâm đứng một bên tưởng rằng bằng vẻ đẹp của mình chắc chắn có thể cướp lấy trái tim của Tiểu Ngũ, lúc này thấy Tiểu Ngũ dũng cảm biểu lộ tâm sự với Phượng Vũ, càng thêm đỏ kị nóng bỏng, ánh mắt không khỏi lộ ra hung quang cười nói: “Hắc!”

“Một người dĩnh đầy máu, một người mặt đầy tím đen! Sứ nam xứng với nữ xấu xí, thật đúng là trời sinh một đôi!”

“Tiểu Ngũ, nếu Phượng Vũ từ đầu đến cuối không nhận mình thích người, vậy thì để bốn tiểu thư rủ lòng từ bi, cho các người một cái...”

“Cơ hội thí luyện thành thật a!”

Lời vừa nói ra, Hách Thính “keng” một tiếng! Tử Tâm lại rút đao chém Tiểu Ngũ!

Nếu bà không thể chiếm được lòng của nam nhân này, cũng quyết không cho người khác chiếm được hắn! Hay cho một cô gái độc như rắn rết!

“Tiểu... Ngũ!” Mắt thấy tiểu ngũ mạng mi lông mày, Phượng Vũ không khỏi hô to, cùng lúc đó, cũng thừa thế rút một mũi tên nhọn trên túi của phụ thân Phượng Ngọc Kinh ra!

“Phượng Vũ tiến” trong túi Phượng Vũ đã sớm dùng hết, nàng phải mượn tên.

Nhưng nghe một tiếng xé gió ” xui” vang lên, mũi tên của Phượng Vũ vậy mà bắn tới trước, kịp thời ngăn cản Tử Tâm bổ về phía đao của Tiểu Ngũ!

Nhưng dù Phượng Vũ cứu Tiểu Ngũ kịp thời, nhưng nàng vẫn đánh giá quá thấp trái tim ác độc của Tử Tâm!

Tử Tâm Đao chém Tiểu Ngũ không phải chỉ vì Đồ Hỏa, cũng vì...

Phân tán trái tim của Phượng Vũ!

Ngay lúc mũi tên của Phượng Vũ vừa bắn ra, một bóng người khô ngo bỗng nhiên vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng hắn, tiếp đó là “Phốc” một tiếng! Bóng người kia lại xuất kiếm đỡ lấy cổ họng Phượng Vũ!

Đó là một thanh thân kiếm cực kỳ ưu mỹ, tản ra chính khí quân tử...

“Lũng... Sơn... Quân Tử Kiếm?”

“Vạn... Thành?” Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Ngọc Kinh nằm mềm bên cạnh thấy thế, không khỏi thất sắc kinh hô!

Đúng vậy! Thừa Phượng Vũ này đang phân tâm đánh lén, chính là chưởng môn của một trong thập đại môn phái.

Quân tử kiếm Lũng Sơn “Vạn Thành”!

Biến thành phế phủ! Phượng Vũ, Tiểu Ngũ, Long Tụ thậm chí vợ chồng Phượng Ngọc Kinh cũng khó đoán được, “Vạn Thành” có danh hiệu quân tử lâu năm tại võ lâm lại trở Tru vi ngược, đánh lén về phía một nữ nhân mới mười sáu tuổi!

Thế nhưng Vạn Thành đã đặt Quân Tử Kiếm lên cổ họng Phượng Vũ, trên mặt lại không có một chút xấu hổ, ngược lại càng lộ ra một tia tham lam, cười nói: “Ha ha! Ta biết các ngươi nhất định đang thấy kỳ quái vì sao ta lại làm như vậy? Liên để ta nói cho các ngươi biết, lão tổ huynh đã đáp ứng nếu ta trợ giúp nàng thu thiên Nhất Thần Khí vào tay, sẽ chia nó thành ba phần, một phần trong đó sẽ đưa cho ta làm thù lao!”

“Tuy ta biết thần khí của trời trong cơ thể nữ tử sẽ phát huy hết, nhưng cũng không sao, Vạn mỗ ngoại trừ mấy đứa con trai, còn có một đứa con gái a! Hắc hắc...”

Nói tới nói lui, tất cả mọi người đều là kẻ lợi muốn ngạt gan! Tức là đặt tên không tham ô tiền tài vàng bạc, cũng khao khát danh lợi công lực của ta!

Đối mặt với loại người khiến người ta thất vọng giang hồ như vậy, đám người Phượng Vũ còn có gì để nói?

Nhưng khi nghe quân tử kiếm “Vạn Thành” lại gặng giọng nói tiếp:

“Nha đầu Phượng Vũ! Hôm nay ngươi có thể bị Quân Tử kiếm của ta dí vào cổ họng, cuối cùng cũng coi như là phúc

của người! Người bình thường đúng là không có phần phúc khí này!”

“Chẳng qua, nếu người không ngoan ngoãn giao nộp thần khí Thiên Nhất trên tay cho ta, thì cũng đừng trách kiếm của ta không hề quân tử, kiếm hạ vô tình!”

Vạn thành cũng không có đem Phượng Vũ một kiếm kết liễu, là bởi vì sợ phòng Phượng Vũ trong lúc bất ngờ chết đi, sẽ đem Thiên Nhất thần khí trên tay bóp nát, cùng thần khí ngọc thạch câu phân, khi đó, bọn họ sẽ thất bại trong gang tấc!

Nhưng mà, Phượng Vũ há là đèn cạn dầu, đương nhiên hiểu rõ nếu mình giao thần khí Thiên Nhất Thần ra, vậy chẳng những mình sẽ chết, thậm chí Tiểu Ngũ, Long Tụ cùng với cha mẹ của hắn cũng kiếp nạn khó thoát!

Nhưng, nếu nàng không giao ra thần khí Thiên Nhất, nàng có thể làm gì? Nàng, rốt cuộc phải như thế nào mới có thể cứu mọi người thoát hiểm?

Tức là đặt tên cho nàng nguyện ý hy sinh tính mạng của mình...

Một đôi mắt Phượng Vũ đội một tia linh quang!

Nàng đột nhiên liếc nhìn vạn thành, nói: “Được! Nếu chúng ta đều bị các người chế tạo, cũng biết phản kháng vô dụng, bây giờ ta đưa thần khí của trời cho người, hy vọng các người thật sự nói như vậy thả chúng ta đi!”

Phượng Vũ nói xong, muốn đưa thần khí Thiên Nhất trên tay cho Vạn Thành, Vạn Thành ngay tại chỗ vui mừng muốn tiếp, ai ngờ đúng vào lúc này, chợt nghe thấy lão tổ kêu lên một tiếng:

“Vạn Thành huynh! Cẩn thận có bẫy...”

Nhanh ý lão tổ cảnh cáo đã muộn, bởi vì trong lúc sét đánh không kịp bưng tai, Phượng Vũ lại ra một chuyện chưa bao giờ có người nghĩ đến việc nàng làm! Ngay cả cha mẹ nàng, long Tụ và Tiểu Ngũ cũng không cách nào nghĩ tới!

Nàng, không ngờ lại đem thần khí Thiên Nhất trong tay ném thẳng vào trong miệng mình!

A...? Nàng muốn đích thân ăn vào một thần khí của trời?

Nàng không muốn dùng thần khí cứu tiểu ngũ nữa sao?

Biến hóa này thật đúng là không thể coi thường! Chỉ thấy Thiên Nhất Thần Khí sau khi vào cổ họng Phượng Vũ, lập tức bùng lên một luồng ánh sáng kỳ dị, lập tức đánh văng vạn thành quân tử kiếm đặt trên cổ họng nàng!

Cùng lúc đó, trong lúc Phượng Vũ đang bị Khoái Ý lão tổ và Tử Tâm khiếp sợ làm cho phân tâm, nàng ra sức bổ nhào tới, lập tức thân hình bắn ra như mũi tên, bắn đến trước mặt Tiểu Ngũ và Long Tụ!

Tay áo Tiểu Ngũ Long còn chưa kịp biết rõ chuyện gì xảy ra, Phượng Vũ đã dùng một chưởng chặt đứt Thiết Luyện của tay áo Thiên Long, “Phốc phốc phốc” giải khai huyết đạo trên người nó, tiếp theo...

Chuyện mà nàng làm càng khiến cho mọi người vô cùng khiếp sợ!

Nàng... Nàng lại đem đôi môi của mình...

Án vào hai môi Tiểu Ngũ!

Thiên...!

Không ai đến vũ hội Phượng Hoàng làm như vậy! Chỉ có Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Thanh lắng nghe, mới thấy Phượng Vũ để hai môi lên trên môi Tiểu Ngũ, tức thì sắc mặt đại biến:

“Là... bốc hỏa quy chuyển?”

“Vũ Nhi... cô ta... không ngờ lại dùng tới... một chiêu cuối cùng? Cô ta, không muốn... mạng... rồi?”

“Nàng... làm như vậy... Lại... tội gì... khô?”

Nhưng thì ra là, Phượng Ngọc Kinh từng truyền cho Phượng Vũ một chiêu “tỏa Khí Quy Di”, có thể thiêu đốt toàn bộ công lực của mình, hóa thành nguyên khí, từ miệng thổi liền cho người khác!

Mà chiêu “Hỏa khí quy di” này là nguyên khí do nó biến thành, công lực mạnh hơn gấp hai so với ban đầu! Đáng tiếc người vận dụng “Nhiên khí quy nguyên”, bản thân lại bởi vì

đột nhiên mất đi nguyên khí mà đại thương trong năm dặm, thậm chí tử vong!

Phượng Vũ không tiếc vận dụng “Hỏa khí quy di” cho Tiểu Ngũ, là muốn thừa thiên một thân khí còn ở cổ họng nó, còn chưa dung hợp với đan điền, chuyển nó lên người Tiểu Ngũ...

Mà trải qua việc nàng lấy nguyên khí toàn thân thiêu đốt thân khí Thiên Nhất, tin tưởng có thể vượt qua điểm xấu của một thân khí chỉ thích hợp cho thân thể Huyền Âm, chẳng những có thể khu trừ kịch độc trong cơ thể Tiểu Ngũ, mà còn có thể làm cho lực lượng bạo tăng, có năng lực cứu tất cả mọi người thoát khỏi vòng vây!

Phượng Vũ đã đánh bạc tâm lực của mình, nguyên khí Thiên Nhất thân khí quán quán cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ giống như đang ở trong mộng, mắt mờ mịt nhỏ giọng nói: “Phượng... Vũ, người...”

Phượng Vũ lại chỉ rút đôi môi mình lên, yếu ớt cười nói: “Tiểu... Ngũ! Đem thân khí Thiên Nhất Thần cho người. Quán cho người, đã là Phượng Vũ ta có khả năng làm cho người... Cuối cùng là... Chuyện gì cũng được rồi!”

“Hi vọng... sau khi người trừ độc tăng công, có thể trợ giúp cha mẹ ta... Giúp long Tự...”

“Trốn... Ra... Trời!”

Vừa mới chạy thoát, bốn chữ đã vận dụng “Hỏa khí quy di”, Phượng Vũ trong tức suy kiệt cực độ, lại vận hết toàn lực đẩy Tiểu Ngũ ra ngoài mây trượng, lập tức đẩy mạnh hấn vào trong bóng tối vô biên bên trong hang!

Không chỉ có thế, Phượng Vũ còn hạ quyết long tay áo, lướt về phía Lăng Vân Quật nơi Phượng Ngọc Kinh và ngọc linh mềm nhũn kia. Dù cho nàng đã bị ngũ lao đánh cho thất thương, nhưng nàng vẫn đứng vững trước Lăng Vân quật!

Chỉ vì, tuy nàng đã đem Thiên Nhất Thần Khí, thậm chí phần lớn công lực của mình quán cấp cho Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ vẫn cần thời gian thông hiểu tất cả lực lượng, để khu trừ kịch độc Khung Thiên chi huyết và Thiên Hồn Kính trong cơ thể nó!

Phượng Vũ nhất định phải cố gắng kéo dài thời gian, mãi cho đến khi Tiểu Ngũ thành công mới thôi!

Nhưng mà, có được không?

Lấy lực lượng của Phượng Vũ còn sót lại, không những phải thủ hộ Tiểu Ngũ ở Lăng Vân Quật, mà còn phải bảo vệ song tử đã xui lợ trên mặt đất, hơn nữa bởi vì phong ấn quá lâu mà vẫn chưa thể tùy tiện trút giận vào long tay áo!

Nàng căn bản đã sức cùng lực kiệt!

Thế nhưng, khi khoái ý với lão tổ, Tử Tâm, vạn thành cùng với đám người đi tới gần hơn ngàn bước, Phượng Vũ vẫn không hề sợ hãi! eo nàng, thậm chí còn thẳng tắp hơn cả đám người lão tổ khoái chí!

Mắt thấy Phượng Vũ thần khí ngút trời cho Tiểu Ngũ, khoái ý lão tổ mặt đã xanh mét, vô tình mà tái mét! Hắn vô cùng lạnh lùng nói ra một câu: “Xú nha đầu! Lão phu thật sự là lớn nhỏ đừng khí của ngươi! Nhưng...”

“Nếu việc hôm nay đã đến nước này, ngươi cũng đừng mong sống sót rời khỏi đây! Hôm nay lão phu muốn Phượng gia các ngươi...”

“Chết đi sống lại!”

Nhanh ý lão tổ muốn Phượng gia phải thanh tử tuyệt đối đương nhiên là tình thế bất buộc, nhưng điều quan trọng nhất vẫn là phải thừa dịp tiểu ngũ chưa dung hợp toàn bộ thần khí của bản thân để giải quyết, nếu không hậu hoạn vô cùng!

Còn đang khoái ý nói chuyện với lão tổ thì đột nhiên người của hắn nhảy lên giữa không trung, từ trên cao nhìn xuống sử dụng tuyệt học ” khoái học” của ” khoái môn”.

Nhanh! Ý! Giang! Hồ!

Cái gọi là khoái ý giang hồ, chính là lấy “Nhanh” để thủ thắng, thân hình hết sức hoàn hảo, giống như một người biến ảo ra chín thân, chưa từng công kích, đã quấy nhiễu địch!

Trong khoảnh khắc, khoái ý lão tổ ở giữa không trung hóa thành chín, phô thiên cái địa ép về phía Phượng Vũ!

Cường địch trước mắt, hơn nữa còn là cường địch “Cửu”, Phượng Vũ cũng không thể chậm trễ, tia chớp từ trong túi tên của Phượng Ngọc Kinh rút ra tám mũi tên nhọn!

Chỉ nghe “Xoạt xoạt” mấy tiếng, nàng lại có thể bắn ra tám mũi tên, đón lấy ảo ảnh đầy trời mà lão tổ khoái ý đè xuống! Chiêu này, chính là chiêu “Cửu Thiên Phạm tiễn” mà Phượng Ngọc Kinh truyền cho nàng...

Phượng! Vũ! Cửu! Trời!

Xem ra chẳng những lão tổ khoái trá sử dụng bản lĩnh giữ nhà, mà ngay cả Phượng Vũ cũng đã bắt kể mọi thứ!

Chỉ là, khoái ý lão tổ rõ ràng có chín cái huyền ảnh, bên trong túi tên của Phượng Ngọc Kinh cũng không phải là không có đủ mũi tên, nhưng Phượng Vũ vì sao chỉ bắn có tám mũi tên?

Vừa là “Phượng Vũ Cửu Thiên”, vì sao lại không có cửu tiễn?

Đáp án rất nhanh đã được đưa ra! Chỉ thấy trong không trung, tám mũi tên do Phượng Vũ bắn ra đã nhanh chóng xua tan tám cái huyền ảnh trong số lão tổ, còn lại là lão tổ khoái ý cuối cùng, là “Chân thân” của lão tổ, cũng là một trong chín khoái ý lão tổ mạnh nhất!

Người mạnh nhất đương nhiên cũng cần một “mũi tên” mạnh nhất để giải quyết!

Chỉ thấy Phượng Vũ ném cây cung xuống đất, sau đó chân đạp dây cung, dùng sức búng cung một cái...

“Bụp” một tiếng vang mạnh!

Thiên...! Nàng vậy mà dùng thân thể mình làm “mũi tên”, khoái ý lão tổ bắn nhanh giữa không trung!

Không sai! Đây mới là chân chính chính chính là Phượng Vũ Cửu Thiên!

Lấy Phượng Vũ hóa thân làm mũi tên, bay lượn trên đỉnh cửu thiên “Phượng Vũ Cửu Thiên”!

Hơn nữa, Phượng Vũ chẳng những lấy thân làm mũi tên, mà đòn đánh vừa rồi còn tiêu hao chút dư lực cuối cùng của nàng!

Nàng, thật sự sẽ đồng quy vu tận với lão tổ!

Nàng thật sự muốn chết cũng phải bảo hộ Tiểu Ngũ!

Trong chốc lát, một chiêu ” khoái ý giang hồ”, một chiêu “Phượng Vũ Cửu Thiên”, đang ở giữa không trung cấp tốc áp

sát đối phương, ngay lúc song phương gần trong gang tấc, bỗng dung giữa hai người truyền ra một tiếng “Bành” thật lớn!

Là âm thanh của trúng chiêu!

Thắng bại... Đã phân?

Có người trúng chiêu?

Rốt cuộc là ai thắng ai bại?

Đúng! Giữa hai người đã phân thắng bại! Mà người trúng chiêu lại là...

Nhanh! Ý! Lão! Tô!

Chỉ thấy dưới sự tính toán ngắn gọn, tuyệt học trấn môn của khoái ý môn ” khoái ý giang hồ”, đúng là khó khăn hơn “Phượng Vũ” của Đại Phạm Thiên! Đoan Ý đoạt mệnh chương của lão tổ còn chưa đánh trúng Phượng Vũ, vị trí tâm phòng của hắn đã được Phượng Vũ -

Nhất chỉ đâm trúng!

Nhưng mà, một chỉ này mặc dù trúng chiêu khoái trí của lão tổ, lại không có đem nó dừng lại đoạt mệnh, trong nháy mắt khoái ý của lão tổ...

Phượng Vũ đã hết sức!

Nàng đã không còn bất cứ sức lực nào có thể đâm sâu vào tim lão tổ!

Đáng tiếc! Một chiêu này của Phượng Vũ vốn không phải tội lỗi! Nếu như nàng ăn một thần khí thiên nhất tăng cường công lực, lại phối hợp Đại Phạm Thiên Phượng Vũ Cửu Thiên, có lẽ khoái ý lão tổ đã tan xương nát thịt dưới một chỉ này!

Có lẽ, nàng giống như Đại Phạm Thiên năm đó...

Vô địch thiên hạ!

Thậm chí, nếu vừa rồi nàng không hao tổn nguyên khí của mình, vận dụng “Dồn khí quy di” cứu Tiểu Ngũ, một ngón tay này của nàng dù không thể làm cho lão tổ tan xương nát thịt, nhưng chí ít cũng phải đâm vào trái tim để lấy mạng chó!

Tất cả cũng vì tiểu ngũ! Bao gồm cả việc thất bại của nàng!

Đúng vậy! Nếu Phượng Vũ không thể đâm sâu vào trái tim Khoái Ý lão tổ, thì chính nàng sẽ rơi vào hiểm cảnh! Giờ phút này, nàng và Khoái Ý lão tổ đã gần trong gang tấc!

Thậm chí nàng có thể nhìn thấy nét mặt già nua của Khoái Ý lão tổ thẹn quá hóa giận, sau đó...

Lại “keng” một tiếng! Không ngờ nàng ta lại trúng chiêu tung ra một chưởng cực mạnh của lão tổ!

Một chưởng này của Phượng Vũ được ăn không ít, người của nàng đứng thẳng như điều đứt dây, bị đánh bay khỏi sườn trên đầu gối của Nhạc Sơn Đại Phật!

Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Xuyên kinh lần này cả kinh không phải chuyện đùa! Nguyên nhân vì vách núi dưới gối Đại Phật dị thường thẳng tắp hung hiểm, dưới vách đá lại cuộn nước sông, một mảnh sóng to gió lớn, ngã xuống liền gọi là không tan xương nát thịt, cũng thế sẽ bị nước sông cuộn cuốn cán nuốt, chết không thể nghi ngờ!

“Vũ...” Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Lĩnh không khỏi kinh hô! Nhưng cuối cùng Phượng Vũ vẫn phản ứng nhanh nhẹn hơn người, chỉ trong chớp mắt đã giật đứt đai lưng của mình!

“Hắc” một tiếng! Nàng lại bao lấy một gốc cây thấp bên vách đá, kịp thời ngăn cản mình rơi xuống phía dưới!

Đáng tiếc, cho dù Phượng Vũ tránh được kiếp nạn này, kiếp nạn tiếp theo cũng khó thoát! Chỉ vì khoái ý lão tổ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng phun ra một chữ:

“Giết!”

Một chữ “Giết”, Tử Tâm và Vạn Thành lập tức hiểu ý, hai người như tia chớp nhảy lên vách núi, thế phải đuổi tận giết tuyệt Phượng Vũ!

Nhưng Tử Tâm nghe Tử Tâm lạnh lùng quát lên:

“Phượng Vũ! Những Ma Nghiệt ti chủng này vốn không đáng để bọn tiểu thư ra tay, nhưng để tránh đêm dài lắm mộng, bọn tiểu thư sẽ cho người một kết thúc thống khổ nhất!”

Nói xong lật tay bắn ra, một viên hỏa đạn màu xanh lục thăm thiết bắn thẳng về phía phượng vũ bên vách núi!

Phượng Vũ mang theo kịch độc Thiên Hồn Kinh, vốn không cần sợ đạn của Tử Tâm, nhưng viên đạn lửa này xem ra ngoại trừ độc tính, lực bạo tạc cũng kinh người dị thường, lập tức trong lòng biết không ổn, vội vàng mượn cơ thể lóe lên!

“Phục” một tiếng! Cuối cùng Phượng Vũ cũng may mắn tránh được Tử Tâm đoạt mệnh, nhưng còn chưa kịp định thần, quân tử kiếm của Vạn Thành lại giết tới!

Nhưng một kiếm này của Vạn Thành lại không phải bổ về phía Phượng Vũ, mà là bổ về phía đai lưng của Phượng Vũ quần chặt - cây nhỏ kia!

Chỉ nghe “Lặc Lặc” một tiếng! Gốc cây kia lập tức bị vạn thành đứt thành làm hai, Phượng Vũ lại không có bằng chứng tại chỗ, người của nàng đã như tia chớp rơi xuống dưới núi!

“Vũ - Nhi!”

“Không...!”

Phượng Ngọc Kinh và Ngọc Triệt đột nhiên biến sắc, thế nhưng tới giờ phút này, hai người đã không còn dư lực cứu nữ nhi của mình nữa! Chỉ còn cách mở to mắt, nhìn nữ nhi của mình ôm hận đến chết thảm!

Trời đất bao la, dường như đã không còn ai có thể cứu cô gái yếu ớt này! Cho dù là đại Phật Nhạc Sơn coi trọng hết sự tang thương của nhân gian cũng không thể!

Phảng phất như...

Nhưng cho dù tất cả mọi người và Phật đều không thể cứu Phượng Vũ, nhưng trong trời đất mênh mông này vẫn còn một tấm lòng hạo nhiên, nhất định phải cứu Phượng Vũ trở về!

Một cái sắp sửa trọng sinh, sắp sửa trở về trên đời, chuẩn bị làm những gì nhọc nữ phải nhận được, không cam lòng thanh toán...

Vạn! Thế! Kiếm! Đạo! Chi! Thần!

Ngay lúc thân hình Phượng Vũ đang rơi nhanh xuống dưới núi, trong Lăng Vân Quật bỗng nhiên truyền ra một tiếng gầm vang oanh động tâm hồn tất cả mọi người:

“Không - ——!”

“Phượng - Vũ! Người — Tuyệt —— không... có thể..”

“Chết ——!”

Là tiếng gào thét điên cuồng của Tiểu Ngũ! Nhưng mà tiếng gào lúc này của nó lại chứa đựng khí Thần Nguyên như vậy! Tự nhiên nó đoạt lấy tâm hồn! Như thế, vô địch cái thế!

Nhưng cho dù Tiểu Ngũ ở trong động gầm rú điên cuồng thì đã sao? Phượng Vũ đã cấp tốc rơi xuống chân núi, hấn làm sao có thể cứu được nàng trở về? Trừ phi...

Hấn là Thần!

Nhưng, hấn thật sự là...

Thần!

Chương thứ hai mươi ba, thần thoại tái hiện.

Hấn là Thần!

Vì vậy, hấn mới có tốc độ chỉ có thần mới có thể đạt tới!

Chỉ nghe “Ngao” một tiếng! Tất cả mọi người trong sơn, đột nhiên cảm thấy trong Lăng Vân Quật có một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố mãnh liệt! Cỗ lực lượng kia sở dĩ kinh khủng, tất cả đó là bởi vì một cỗ lực lượng cực độ phản nộ!

Phản nộ giống như sức mạnh của hung thú!

Cùng lúc đó, một bóng người từ trong hang động bắn ra như điện! Bóng người này không phải ai khác. Đúng vậy. Đúng vậy...

Tiểu Ngũ!

Giờ phút này, Tiểu Ngũ có thể thấy rõ, mặc dù khuôn mặt vẫn được bao phủ bởi huyết mang nhưng ánh mắt của nó lại có tinh quang mãnh liệt, dường như trong mắt đang có ngàn kiếm vạn nhận đang vận sức chờ phát động! Một ít môn chúng có công lực tương đối thấp, thoáng tiếp xúc với ánh mắt của nó, hai mắt lập tức như bị gai kiếm đâm, máu tươi phun ra, kêu thảm thiết!

Nhưng đáng sợ nhất chính là, nơi thân hình Tiểu Ngũ đi qua, mặt đất càng bị hung hăng cắt xuống một cái hố to, thoáng

như một vết kiếm khắc sâu! Cả người hấn, lại như một thanh kiếm trải qua thiên chuy bách luyện, lần nữa sống lại!

Đúng vậy! Được Phượng Vũ cởi bỏ, thân thủ tín tiểu ngũ toàn, bây giờ thần thoại tuy vẫn đeo đầy huyết mà mặt, nhưng lực lượng cái thể của thần kiếm đã trùng sinh! Mà giờ phút này, cuối cùng cũng là lúc thần thoại báo đáp Phượng Vũ!

Nhưng, cho dù thần thoại tồn tại như một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ thì chỉ có hai người vẫn dám tiến lên ngăn cản hấn! Hai người này chính là...

Quân tử kiếm vạn thành!

Cùng Tử Tâm!

Chỉ vì Vạn Thành cũng là người dùng kiếm, hấn cũng rất muốn so sánh cao thấp với thần thoại sống lại!

Mà Tử Tâm, lại càng tức giận Tiểu Ngũ đối với mỹ mạo của nàng như không thấy, nàng từng thề sẽ móc con mắt của Tiểu Ngũ!

Hai người, một người dùng trọng kiếm nhanh chóng đánh Tiểu Ngũ, một người dùng Hỏa Đạn điên cuồng bắn về phía Tiểu Ngũ, như thề phải cứu Tiểu Ngũ trở về, nhưng mà được không?

Hai người bọn họ thật sự có thể ngăn cản một thanh tuyệt thế thần kiếm đã ra khỏi vỏ sao?

Đương nhiên – không!

Nhất là giờ phút này chuỗi tuyệt thế thần kiếm, đang muốn cứu một người cực kỳ trọng yếu đối với hấn! Bất luận kẻ nào muốn ngăn cản hấn, cũng chỉ có hai kết cục...

Bại!

Chết!

“Hách Thính” một tiếng nổ vang đình tai nhức óc! Thanh kiếm màu vàng trên tay Vạn Thành còn chưa chém tới gần năm trượng, đã bị ánh mắt như kiếm của hấn – một đứt là hai!

Kiếm khí lăng lệ ác liệt không gì sánh được lập tức dọc theo kiếm gây mà lên, ngay tại chỗ đánh nát gân mạch toàn thân

Vạn Thành, vạn thành lập tức hét thảm một tiếng, ngã xuống đất bỏ mình!

Trời! Chỉ là một cái ánh mắt, thần thoại đã phế đi một cái nhất lưu kiếm thủ, phần tu vi cái thể này, vẫn là tu vi vốn có của con người?

Sâu sắc hoặc thần thoại thời khắc này, không chỉ là thần thoại đơn giản như thế? Ngoại trừ kiếm khí cái thể vốn có trong cơ thể hắn, còn có cả thần khí Thiên Nhất của Đại Phạm Thiên?

Thấy Vạn Thành chưa đánh đã thua, tâm thần Tử Tâm không khỏi hoảng hốt, nhưng hỏa đạn mà cô ta phát ra đã không cách nào thu hồi!

Chẳng những không cách nào thu hồi, Hỏa Đạn còn bị kiếm khí hộ thân bên ngoài năm trượng bức nổ, tích tắc càng chạy về hướng Tử Tâm!

Tử Tâm Vạn liệu không tới mình độc khí lại còn thi triển bản thân: Không kịp tại chỗ, bị độc khí bám vào, lập tức kêu thảm một tiếng:

“Cha...”

Thế nhưng, cho dù là khoái ý lão tổ giờ phút này cũng không cách nào cứu nàng, bởi vì độc khí lan tràn cực nhanh, trong khoảnh khắc đã ăn mòn toàn thân gương mặt nàng đến thối rữa không chịu nổi! Trước khi nàng ngã xuống chết, còn nghe thấy nàng không cam lòng hô to:

“Mẹ...!”

“Bỏn tiểu thư... Vậy mà... sẽ thua... Tiểu Ngũ Phượng Vũ, chuyện này... xấu xí quá đi, ta... Không cam lòng... Tâm...”

“Ta... Không.. Cam...”

Chỉ là, không cam lòng cũng là dối trá! Tử Tâm nham hiểm độc ác, cuối cùng vẫn là đặt dưới kịch độc mà mình tỉ mỉ ngâm chế!

Đắm bơi trong nước suốt, độc ác thuần chất, rốt cuộc nàng cũng luyện được kịch độc lợi hại nhất trong cuộc đời mình, chỉ vì bản thân nàng cũng chết dưới độc của chính mình!

Không thể tưởng được tại thời điểm điện quang hỏa thạch, tiểu ngũ đã thanh trừ hai đại ngoan địch, chẳng những thế, hắn càng trong nháy mắt cuối cùng, “Phốc” một tiếng nắm lấy tay Phượng Vũ!

Cứu rồi! Tiểu Ngũ cuối cùng cũng kịp thời cứu Phượng Vũ đang muốn lao xuống phía dưới! Tay nó nắm chặt tay nàng, tay của nó nóng như lửa đốt, giống như thề phải cứu Phượng Vũ ra khỏi vực sâu vô biên kiếp nạn!

“Tiểu... Ngũ...” Phượng Vũ thâm hô lên! Chỉ vì trải qua ngàn kiếp vạn khổ, tay của hai người lại dính chặt vào nhau...

Mà tiểu ngũ cũng nhìn Phượng Vũ, trong ánh mắt đầy thâm tình, nói: “Phượng Vũ, ta đã thành công rồi, mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi...”

“Bảo ta tới cứu ngươi!”

Vậy sao? Tất cả cũng kết thúc rồi sao? Tiểu Ngũ không khỏi quên đi, nó quên vẫn còn có một đứa...

“Nhanh lòng lão tổ”!

Ngay lúc Tiểu Ngũ đang hết sức chăm chú muốn kéo Phượng Vũ về vách đá, hoắc mất, bởi vì đau đớn của tang nữ mà khoái tử đột nhiên giận dữ, đã hướng lên trời quát lớn một tiếng:

“Tất cả môn hạ nghe đây! Ái nữ của lão phu chết thảm, hôm nay tuyệt đối không thể buông tha tên nghiệt chủng Phượng Vũ kia! Còn có tên Tiểu Ngũ đã giữ gìn dư nghiệt Ma đạo nữa!”

Ma đạo? Nghiệt chủng? Làm sao thế gian hiện nay lại có khoái ý với danh môn chính phái ngụy trang như lão tổ đây? Hành động của mình ngay cả Ma cũng không bằng, ngược lại còn vu cáo người khác thành Ma đạo?

Nhưng tình thế thường thường là khó thanh lý như vậy! Đến như vậy tất cả khoái ý môn chúng, ngay cả cũng thấy môn chủ mình làm việc không ổn, lại không dám hé răng nói một câu nửa lời!

Bọn họ bất đắc dĩ chỉ nghe lệnh, dôn dập lao về phía Tiểu Ngũ đang cứu Phượng Vũ!

Chỉ một thoáng, trong chớp lát, hơn ngàn tùy dân đồng loạt xông lên, nhân số đông đúc, quả thực rậm rạp như kiến! Phụng Ngọc Kinh và Ngọc Trung một mực nhìn thấy hết thấy, lập tức hô to:

“Tiểu... Ngũ! Cẩn thận...”

Cẩn thận? Nhưng để cứu Phụng Vũ, non nửa thân hình đã cúi xuống bên vách núi, dù hấn đã thành công xuất quan nhưng vì lo lắng cho sự an nguy của Phụng Vũ nên không thể buông tay, cùng lắm chỉ có thể dùng một tay đón đỡ!

Không chỉ có vậy, khoái ý lão tổ cũng xuất kích cùng Vô Thiên môn hạ!

Một đòn này của hấn đã tập hợp lực lượng của mình và thiên môn hạ, thế phải diệt trừ Tiểu Ngũ —— bằng một kích!

Mắt thấy Mục Thiên Bộ chúng đang hướng Tiểu Ngũ bên vách núi cấp tốc tới gần, Phụng Vũ đang lơ lửng trên bầu trời sắc mặt đại biến, nàng lập tức cao giọng nói với Tiểu Ngũ:

“Tiểu... Ngũ! Người dừng... lại để ý ta! Bản thân người... Mau mau... buông tay!”

“Chỉ cần... Người buông tay, người liền có thể... toàn lực giết địch! Dựa vào ẩn nấp trong cơ thể người... lực lượng cái thế, đánh ra vòng vây chẳng qua là... dễ như trở bàn tay!”

Đúng! Phụng Vũ nói không sai chút nào! Chỉ cần tiểu ngũ buông tay, hấn liền có thể “chính diện” lấy hai tay, không cần phải hai mặt thụ địch như trước mắt! Cho dù có lợi cho bản lĩnh cũng khó thi triển!

Nhưng dù Phụng Vũ khổ thân khuyên bảo, Tiểu Ngũ vẫn không có ý buông tay! Nhưng thấy vẻ mặt hấn tình thâm nhìn Phụng Vũ, dùng ngữ khí vô cùng kiên định nói: “Phụng Vũ, người vừa rồi từng nói ta vũ nhục người, nhưng hôm nay người lại muốn ta buông tay, người chẳng lẽ không có ý vũ nhục ta?”

“Nếu Tiểu Ngũ ta thật sự buông tay như lời, vậy ta sẽ không phải một nam nhân đáng giá người yêu thích, toàn bộ độc trong cơ thể Tiểu Ngũ ta có thể giải trừ, từ nay về sau, lại sinh ra để làm gì?”

Đúng vậy! Nếu Tiểu Ngũ thật sự vì an nguy của mình mà từ bỏ Phượng Vũ, nam nhân uất ức như vậy có sống sót cũng vô vị!

“Tiểu... Ngũ...” Phượng Vũ chợt nghe Tiểu Ngũ nói vậy, trong lòng không khỏi cảm động.

Thử hỏi trên đời có thể có một hán tử, cho dù gặp bất kỳ hiểm trở, cũng cười theo nàng thề sống chết, nàng còn lời gì để nói?

Nhưng Phượng Vũ tuyệt đối không thể để tiểu hòa bản khoản về bản thân! Mặc dù nàng không nỡ bỏ Tiểu Ngũ, nhưng nàng cũng phải quyết định tuyệt tình nhất trong chớp mắt này! Chỉ vì khoái ý lão tổ đã xung quá gần với đám người Thiên Môn kia!

Nhưng nghe nàng cười buồn bã, nói: “Tiểu... Ngũ! Người đúng với... một mảnh tình cảm thấm thiết của ta... là rõ ràng, nhưng mà... đúng như lời ta... nói lúc trước, người chỉ là... ta là một người... rất tốt... bằng hữu, ta... lại không... Thích người!”

Không thể tưởng được ngay thời khắc sinh tử tồn vong này, Phượng Vũ vẫn ăn nói như vậy, dứt khoát phủ nhận như vậy, Tiểu Ngũ ngẩn người, không biết nàng còn muốn nói gì nữa!

Chỉ thấy Phượng Vũ tuy đang buồn bã cười nhưng hai mắt sớm đã lệ tuôn đầy mặt, nhưng nàng vẫn cố nén nước mắt sắp tràn ra khỏi miệng, nói: “Vùng... cứ, người đừng có... lo cho sinh tử của ta... Lại quan tâm! Tiểu... Tiểu... Ngũ, người... hãy để ta...”

“Đi...”

“Vậy đi!”

Đi bộ hai chữ chợt lóe, Phượng Vũ lập tức xảy ra một chuyện mà tất cả mọi người đều không ngờ!

Nàng...

Nàng bỗng nhiên tận lực một phần sức lực cuối cùng của mình, hung hăng bổ tới tay trái bị tiểu ngũ nắm chặt!

Trời ạ.... Hách Thính, Hách Lặc bị tiếng máu thịt xé rách! Không ngờ cánh tay trái của Phượng Vũ lại chặt đứt cánh tay

trái của mình, lập tức huyết hoa ngập trời, phun vào khuôn mặt của Tiểu Ngũ.

Máu là nóng!

Đúng như Tiểu Ngũ từng rơi lệnh!

Biến thành bất trắc, Tiểu Ngũ Địa khiếp sợ khó hiểu, trong lúc nhất thời cũng không biết phản ứng ra sao, mà dưới sự khiếp sợ của hắn, thân hình Phượng Vũ đã lướt lên sóng trọc khí đầy trời bên dưới vách đá...

“Phượng - Vũ!” Tiểu Ngũ điên cuồng gào thét!

“Vũ - Nhi!” Phượng Vương Kinh và Ngọc Nhược Yên cũng gào thét điên cuồng!

Thế nhưng, Phượng Vũ đã không cách nào nghe thấy bọn họ điên cuồng gào thét quan tâm vô hạn, chỉ vì thân hình nàng đã không còn bên trong sóng to gió lớn bên dưới núi, chớp giật không biết phải làm sao!

Nàng đi? Nàng đi? Nàng đi?

Đúng vậy! Nàng đi rồi! Vì để thỏa mãn thần thoại mà nàng luôn ngưỡng mộ không tên tuổi, có thể hồi phục tuyệt thế thần thái trong thần thoại, nàng không tiếc chịu đựng ngàn đau vạn khổ, cũng chấm dứt cuộc đời ngắn ngủi ti tiện của mình!

Tất cả, đều bởi vì nàng so với những thế đạo nhân từ từ chính tà bất phân thủ tín hơn nhiều! Tất cả, cũng là vì một nam nhân mà nàng kính trọng, ngưỡng mộ nhất, ngưỡng mộ nhất!

Trong khí lưu cuộn cuộn, tiểu ngũ chỉ nghe thấy một câu nói cuối cùng của Phượng Vũ:

“Tiểu —— Ngũ! Thay một ta nhất chiêu cố —— ta —— hoà —— nương!”

“Tự đi —— cũng —— muốn —— muốn —— “

“Tốt - tự – trân —— trọng!”

Không thể tưởng được vô cùng đa hàm vạn ngôn, Phượng Vũ lưu lại cho nàng cuối cùng, chỉ là nỗi lo đối với song thân của nàng, cùng với một tiếng trân trọng đối với Tiểu Ngũ!

Còn có một đôi huyết thủ vô cùng thê lương!

Nhìn Song chương Phượng Vũ lưu lại trên tay mình, nước mắt Tiểu Ngũ đã như sông lớn vỡ đê, mãnh liệt rơi xuống, một cỗ bi phẫn không hiểu lập tức thiêu đốt toàn bộ hấn, hấn...

Hấn ta muốn bộc phát!

Hấn cứ thế cầm chặt tay Phượng Vũ, lập tức bắn lên, quay người hung hăng trừng mắt nhìn chòng chọc sắp tới đám đông!

Y muốn...

Giết giết giết, giết, giết, giết, giết! giết!

Trong khoảnh khắc, khoái ý lão tổ là môn chúng hơn ngàn dặm. Đường như Tang cảm thấy sát ý khủng bố muốn diệt sạch thiên địa này của Tiểu Ngũ, tất cả đều bỗng nhiên ngây người!

Mà ngay lúc mọi người còn đang ngẩn ngơ, một trăm người cầm đầu đã bỗng dưng phát hiện...

Hai tay mình đã tách rời với thân thể!

Trời! Chỉ trong chớp mắt, tiểu ngũ lệ đã có thể phế hết tay một trăm người? Điều này... có khả năng sao?

Nhưng mà, bọn họ sẽ nghĩ đến, Thần Phóng chân chính, chính thức phần nộ, có thể đem tất cả sự tình vốn không có khả năng làm tất cả biến thành khả năng! Tiểu Ngũ dưới sự giận dữ cực hận không làm cho thân hình bọn họ có chỗ nào khác lạ, đã là thủ hạ lưu tình!

Mà chuyện không thể cứ nối tiếp nhau lại phát sinh! Chỉ vì không chỉ một trăm môn hạ đệ tử đứng đầu đồng thời đứt đôi tay, mà hai trăm người, ba trăm người, bốn trăm người cũng...

Chỉ một thoáng, cốt nhục bay tứ tung, sóng máu ngập trời, có thể che khuất cả mặt trời!

Tiểu Ngũ cứ thế liên tục bổ xuống, trong thời gian nửa chén trà đã giải quyết tia chớp vượt trội hơn tất cả mọi người! Tất cả mọi người không còn lực hoàn trả “tay”, tất cả đều ngã xuống đất phát ra tiếng rên rĩ!

Mà sau khi tất cả chương ngại đều bị thanh trừ, kế tiếp, chính là đầu sở gây nên mọi chuyện...

Nhanh! Ý! Lão! Tổ!

Thế nhưng khoái lực đã từ nhân cường mã tráng thành thế cô lực, còn có năng lực phản kháng sao?

Còn nhớ rõ ngày đó ở bên bờ Huyền Đường Giang, cuộc chiến vô danh giữa hấn và Tiểu Ngũ, từ lâu đã “Chưa chiến bại trước kia”, hôm nay Tiểu Ngũ ngoại trừ công lực vốn có của mình, lại còn có một thần khí của Đại Phạm Thiên...

Trước thần thoại vô cùng phần nộ, khoái ý lão tổ căn bản không có “Tránh tránh” tư cách!

Đúng vậy! Vô luận khoái ý lão tổ muốn bỏ lại tất cả môn chúng để cầu thoát thân, ngón tay tiểu ngũ lại như hình với bóng, lấy luôn tim hấn!

Hấn ta chết chắc rồi!

Nhưng mà, ngay lúc khoái ý lão tổ cũng cho rằng không ai cứu mình, trong sân còn có một người, vậy mà phi thân cứu hấn!

Rõ ràng người này là...

Rồng!

Tay áo!

Chỉ nghe “Bùng” một tiếng! Long Tụ đã dùng công lực yếu ớt hấn vừa mới hồi phục, tia chớp lướt đến giữa sư phụ và Tiểu Ngũ, ngăn cản một chỉ đoạt mệnh của Tiểu Ngũ, càng bất đắc dĩ nói: “Tiểu... Ngũ...”

“Ta biết... Sư phụ của ta... Thật sự là... tội không thể tha thứ, nhưng cho dù người có... ngàn lần không phải, một ngày... Vì sư, cả đời... Vì sư! Hấn vẫn từ đầu đến cuối... Vẫn là người... uốt ta thành nhân hình... Sư phụ...”

“Nếu... không có hấn, có lẽ... Long Tụ của ta... Cái tên vứt bỏ anh nơi đầu đường này, năm đó đã...”

“Trực... Chết... phở... Đầu đường!”

“Ta biết... Phượng Vũ đã chết, rất khó khiến người... tha thứ cho hấn, nhưng nếu người thật sự muốn máu bằng hữu của hấn phải trả, vậy...”

“Mời người... cao tay... Cao thủ, lấy máu huyết trong tay áo Long ta, thay thế... Huyết của hắc... đi!”

Long Tụ nói rồi ưỡn ngực lên, dường như muốn dùng thân thể máu thịt của mình, thay mặt sư thừa nhận một chỉ lôi đình của Tiểu Ngũ này!

Hóa ra năm xưa Long Tụ là một vị đệ tử bị vứt bỏ, chẳng trách khoái ý lão tổ hàng lâm, hắc ta vẫn luôn bảo vệ hắc ta như vậy!

“Long... Tục...”

Nhìn long tụ thái dương từng giúp phượng múa giúp mình, kiếm chỉ của tiểu ngũ ngưng tại chỗ giữa không trung! Thử hỏi hắc có thể nào quên rằng long tụ không để ý mình thích Phượng Vũ, cũng thế sẽ thành toàn bộ tình cảm của Tiểu Ngũ Phượng Vũ?!

Một chỉ này, hắc nên đâm?

Hay là không đâm?

Đang lúc Tiểu Ngũ suy nghĩ, hắc đột nhiên đưa ra quyết định!

Rốt cục hắc ta cũng đâm xuống!

Chương thứ hai mươi bốn thăm vấn Công thăm.

“Cái gì...”

“Vô danh kia... Thật sự... đâm về phía Khoái Ý lão tổ?”

Nghe câu chuyện vô danh và Phượng Vũ kể, lúc này Nhiếp Phong rốt cuộc lại không nhịn được hỏi bóng người thần bí ẩn sau màn trướng Phượng tiên kia.

Bóng người thần bí kia than nhẹ một tiếng, đáp: “Có thể nói như vậy! Nhưng thật ra vô danh cũng không đâm xuống!”

Nhiếp Phong càng nghe càng khó hiểu, hỏi: “Ta không hiểu.”

Bóng người bí ẩn trong màn trướng than thở: “Ai, khoái ý lão tổ hại chết hai huynh trưởng Phượng Vũ, cuối cùng còn ép Phượng Vũ chết dưới vực Kinh Đào. Nếu như Tiểu Ngũ không đâm chỉ này xuống, thử hỏi làm sao có thể xứng đáng với việc Phượng Vũ hy sinh tất cả cho hắc?”

“Nhưng nếu hấn thật sự đâm xuống một chỗ kia, hấn lại không đành lòng tiên thương ông tay áo rồng, cuối cùng hấn chỉ có một cách thuyết phục mà thôi.”

“Chính là một chỗ đâm vào trên người Long Tụ!”

Nhiếp Phong nghe vậy hô nhỏ một tiếng, nói: “Cái... sao? Vậy mà vô danh lại đâm ngược lại ông tay áo rồng?”

Bóng người thần bí kia đáp: “Đúng vậy! Long Tụ đã ngăn trước mặt sư phụ, phải ngăn cản sát chỗ này cho hấn, vô danh liền thành toàn cho hấn! Kiếm khí hấn xuyên qua trong ngón tay có thể cách ly thân thể, cho nên gọi là Long Tụ Sư che chắn trước sư phụ, một chỗ kia vẫn có thể xuyên thấu qua sự đâm trúng cơ thể lão tổ khoái ý!”

“Nhưng mà, bị long tụ cách thân thể như vậy một chút, vô danh vì để tránh làm tổn thương long tụ, cho nên hạ chỉ cũng đặc biệt lưu tình, chỉ cuối cùng bộ không giết Khoái Ý lão tổ, chỉ là phế đi —— cửu thành công lực!”

Chẳng trách! Nhiếp Phong nghe đến đây cuối cùng đã hiểu, vì sao lão tổ vẫn còn tại nhân gian! Càng hiểu được khoái ý hôm nay của lão tổ đã không có tác dụng lớn trong giang hồ, hóa ra năm xưa lão bị vô danh phế bỏ chín thành công lực!

“Vậy, sau khi phế bỏ khoái ý lão tổ, có lập tức mang Phượng Vũ song thân đi hay không?”

Bóng người thần bí cười khỏ, lắc đầu:

“Không! Lúc ấy tư tưởng vẫn là vô danh tiểu ngũ, cũng không lập tức rời đi, lại làm thêm một chuyện mà tất cả mọi người trong sơn đều không tưởng tượng nổi!”

“Hấn, vậy mà nhảy xuống sườn núi Kinh Đào phía dưới, trong giây lát đã bao phủ sóng dữ cuộn cuộn!”

Nhiếp Phong giật mình:

“Vô Danh... vì sao phải làm như vậy? Hấn... muốn vì Phượng Vũ... lấy thân mà hi sinh?”

“Đương nhiên không đủ! Phượng Vũ hy sinh bản thân để thành toàn cho hấn, nếu hấn đã chấp nhận chết thì sao còn tấm lòng bội tình trọng nghĩa với Phượng Vũ?!”

“Hắn nhảy xuống dưới, chỉ vì hắn muốn dựa vào tu vi cái thể của bản thân để tìm về Phượng Vũ trong sóng to gió lớn, tức là đặt tên đó chỉ là thi hài của Phượng Vũ, hắn cũng thế phải giữ nàng bên người, đời đời kiếp kiếp làm bạn với nhau...”

“Vậy... cuối cùng, liệu Vô Danh có tìm được... Phượng Vũ không?!”

“Ài... Không có! Đáng tiếc cho dù không có, hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn luôn tìm kiếm trong sóng to gió lớn. Nghe nói năm đó, hắn cứ như vậy mà rơi vào trong nước sông cuộn cuộn dưới đầu gối Đại Phật... Tìm... Năm ngày năm đêm!”

“Mặc dù hắn võ công cái thể, nhưng ngâm trong sóng năm ngày năm đêm không ngủ không được, da thịt toàn thân đã sớm ngâm ở trong nước sông đến trắng bệch không có huyết, thể lực cũng gần như hư thoát, thậm chí có tin đồn năm đó Nhạc Sơn sôi trào như cũng bị hắn thâm tình khuyên nhủ: Trong tượng phật thành linh truyền ra tiếng nước nổ...”

“Nhưng mà, cho dù Đại Phật có biết, thương thiên thủy chung vô tình, cuối cùng hắn vẫn không tìm Phượng Vũ: mà chính hắn, rốt cục cũng thoát ly hôn mê, trôi theo dòng nước...”

Nhân gian tất nhiên là có tình, hận này không chỉ gió mà trăng...

Nhiếp Phong nghe đến đó, không khỏi quay đầu lại nhìn Vân sư huynh đang ngây ngốc ngồi trong góc trang, nhớ tới việc Bộ Kinh Vân và Tuyết Duyên làm khổ mấy lần, nhưng thủy chung không thể nào kết trái cảm tình, cảm tình tiếc hận cũng không khỏi tự nhiên sinh ra.

“Vậy... Cuối cùng vô danh cũng từ bỏ... tìm Phượng Vũ?”

Bóng người thân bí nói: “Không! Hắn vẫn không từ bỏ Phượng Vũ! Ở trong nước vô danh trôi nổi cả một ngày, rốt cuộc cũng cho sóng biển xông tới bãi lầy bên kia Nhạc Sơn. Thế nhưng sau khi lên bờ, hắn vẫn không gián đoạn chút nào, không ngừng tìm Phượng Vũ, hỏi thăm về mỗi thôn ngư.”

Nhiếp Phong lấy làm lạ nói: “Nhưng mà... khả năng Phượng Vũ đã chết từ lâu rồi, vì sao hắn nhất định phải tìm cho ra nàng?”

Bóng người thần bí lại thờ dài nói: “Đó là bởi vì, thời kỳ vô danh đã mơ hồ cảm thấy, chính mình bởi vì được thiên nhất thần khí trợ giúp, kiếm khí trong cơ thể chẳng những đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí kỳ độc của Khung Thiên và Thiên Hồn Công cũng đã được trừ đi, hắn đã từng bước biến trở về vô danh chân chính lúc trước, thậm chí trí nhớ hắn thân là tiểu ngũ thời, cũng bắt đầu dần dần biến mất...”

“Cho nên, hắn nhất định phải tìm được Phượng Vũ trước năm người mình vẫn chưa tìm được, cho dù thi thể cũng tốt! Hắn...”

“Thầm nghĩ sẽ ôm thật chặt nàng một lần, vui vẻ với nàng một tiếng, chỉ là một lần cuối cùng...”

Nhiếp Phong nghe vậy chỉ cảm thấy những chuyện xảy ra vô danh. Tất cả những gì y trải qua đều rất giống với Bộ Kinh Vân! Bộ Kinh Vân cuối cùng vẫn không cách nào quên được bóng Tuyết Duyên xinh đẹp ở sâu trong đầu, hôm nay lại rơi xuống mức độ nửa si nửa cuồng này, chỉ không biết...

Kết cục vô danh và Phượng Vũ, liệu có giống nhau không?

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong lại vô cùng quan tâm hỏi: “Vậy, cuối cùng Vô Danh có thể... tìm Phượng Vũ không?”

Bóng người thần bí đáp lại đầy thâm ý: “Có thể nói, cuối cùng hắn cũng tìm được! Nhưng cũng có thể nói, cuối cùng hắn cũng chỉ còn lại một mặt là Phượng Vũ!”

Nhiếp Phong Đại Kỳ:

“Ồ? Vì sao nàng nói như vậy?”

Bóng người thần bí nói: “Nghe nói, năm đó vùng duyên hải vô danh tìm nửa tháng, rốt cuộc nghe được một tin tức, thì ra hai mươi ngày trước, một ngư thôn vắng vẻ từng ở gần Nhạc Sơn, vớt được một cô gái cụt một tay, bên hông cô gái còn treo một cái túi, trên quần một chữ “Phượng”...”

“Ồ! Phượng Vũ thật sự còn chưa... chết sao?”

“Ừm! Mà khi cô gái vô danh hỏi thăm được, chính là cô gái ngã xuống sườn núi ngày đó - Phượng Vũ! Cũng may tính mạng của cô ta cứng như đá, cũng không có bị chìm xuống sông.”

“Vây... Vô Danh chẳng lẽ có thể đoàn tụ với Phượng Vũ, cùng ở một chỗ?”

Bóng người thần bí kia lại thỗn thức vô hạn, thờ dài nói: “Vốn là vậy, đáng tiếc, khi Vô Danh lòng đầy vui mừng, lòng đầy hy vọng đến thôn ngư tìm Phượng Vũ, lại trên đường xảy ra một đường rẽ!”

“Cái gì? Hắn đã là vô địch thiên hạ, trong thiên hạ cũng không người nào có thể ngăn cản hắn, còn có sai lầm gì?”

“Ai... Cho dù hắn đã là thần trong kiếm thì như thế nào? Trên đời này có một số việc, có đôi khi giềng không phải “vô địch thiên hạ” bốn chữ là có thể giải quyết! Có chút vận mệnh, cho dù là vô danh cũng...”

“Y cùng Phượng Vũ số mệnh đã định, nếu không phải tình duyên nam nữ, thủy chung vẫn là người khó thắng trời, thiên mệnh khó làm trái! Muốn trách cũng chỉ có trách phượng vũ tự mình mệnh mỏng như tờ giấy, không có phúc khí như vậy!”

Nhiếp Phong truy hỏi: “Rốt cuộc vô danh đang trên đường tìm Phượng Vũ, phát sinh... Chuyện gì?”

Bóng người thần bí nói: “Kỳ thật cái đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi! Nghe nói lúc ấy vô danh còn cách mười bước, liền từng bước đến trước mặt người nhà Phượng Vũ kia, nhưng không biết tại sao, một tầng màng máu vẫn luôn bao phủ trên mặt hắn, lại đột nhiên giống như ve sầu lột ra...”

“Mọi thứ đều đến cực kỳ đột ngột, thậm chí nhanh đến mức không tên tuổi tình cảm phần khởi khi tìm được Phượng Vũ còn ngưng ở trên mặt máu. Tiếp theo, hắn bỗng nhiên như quên đi tất cả, chỉ thấy ngẩng đầu nhìn bốn phía, hoàn toàn không nhớ nổi vì sao mình lại đi tới nơi này, lại hoàn toàn không nhớ ra mình từng gọi là Tiểu Ngũ...”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, lại nhìn khuôn mặt máu me trên bàn, rốt cuộc cũng hiểu được biểu tình của gương mặt máu này sao lại vui sướng như vậy. Hóa ra là năm đó vô danh tràn đầy hy vọng tìm Phượng Vũ, lúc còn đọng lại trên mặt máu là biểu lộ cuối cùng của “liều mạng!”

Cũng là Tiểu Ngũ ưu ái nhất của Phượng Vũ, một cái biểu cảm hạnh phúc nhất trong đời...

Nhiếp Phong vô cùng tiếc hận, trầm ngâm nói: “Hắn, rốt cuộc cũng phải trở về vô danh rồi?”

Bóng người thần bí kia lại thở dài: “Đúng vậy! Thời hạn đã tới, hắn lấy thân phận Tiểu Ngũ cùng Phượng Vũ kết quả một hồi duyên phận cũng đã hết! Người vốn nên trở về, trước sau gì cũng phải quay về...”

Nhiếp Phong buồn bã mất mặt, lại hỏi: “Chỉ kém chút... Mười bước, hắn có thể ôm lấy Phượng Vũ lần nữa, còn nói câu nói kia với nàng cả đời hạnh phúc, hắn... cứ như vậy mà đi thật sao?”

“Ừm! Hắn thật sự quay đầu rồi đi rồi! Hơn nữa, càng trở lại địa phương lúc đầu hắn nên quay về.”

“Ý ngươi là cuối cùng hắn cũng trở lại gia tộc lúc vô danh?”

“Đúng vậy! Sau khi hết thấy tình duyên mất đi, hắn lại trở về chốn cũ của mình, tiếp tục thần thoại võ lâm của hắn, tiếp tục được ngàn người kính bái vạn người, ai lại nhớ tới hồng nhan mệnh khổ vì hắn lúc trước chứ, hơn nữa còn không biết kết cục cuối cùng như thế nào?”

Nhiếp Phong thở dài: “Nhưng tất cả những điều này cũng không phải là lỗi của vô danh. Nếu như hắn vẫn có thể nhớ lại Phượng Vũ đáng thương, tin tưởng hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc nàng...”

Bóng người bí mật kia cũng tràn đầy đồng cảm, gật đầu nói: “Đúng vậy...! Nhưng, đoạn thời gian yên bình của Vô Danh cũng không lâu dài lắm, rất nhanh, sinh mệnh của hắn lại xuất hiện biến cố khác...”

” Đột biến gì vậy?”

“Tháng thứ hai sau nhà hắn, hắn lại nhận được một danh anh hùng thiếp!”

“Là ai phát Anh Hùng thiếp?”

“Thập đại môn phái!”

Nghe qua bốn chữ thập đại môn phái, Nhiếp Phong sững sờ tại chỗ, hỏi: “Ồ... khoái ý lão tổ không phải đã sớm bị vô danh phế rồi chứ? Mười đại môn phái còn tìm Vô Danh để làm gì? Chẳng lẽ phải chịu mối thù bị phế?”

Bóng người thần bí kia mỉm cười đầy thâm ý, đáp: “Cái này đương nhiên không phải là ý tứ sảng khoái của lão tổ! Trên thực tế, hấn dưới sự bảo vệ của đồ nhi của mình, hấn có thể dùng mạng mình giữ gìn, có thể bị phế bỏ không giết, cả người lập tức có điều giác ngộ, hiểu rõ tất cả những chuyện mình từng làm trước đây thực sự không thể tha thứ, tại cảm kích đồ nhi của mình, cũng cảm kích ân bất sát của Vô Danh ngày đó...”

“Cho nên, khoái ý lão tổ không tham dự đại hội anh hùng lần đó. Kỳ thực đại hội lần đó là do một đại phái khác trong thập đại phái “Lạc Mộ phái” khởi xướng!”

“Chỉ vì tên chương môn Lạc Mộ phái “Cừu Thiên” kia, sớm đã có dã tâm như lão tổ lúc trước, cả ngày muốn tấn chức thành đệ nhất nhân của thập đại phái, nhưng vẫn bị khoái ý lão tổ ép xuống, hữu chí khó thành.”

“Hiện giờ khoái ý lão tổ đã bị phế, rốt cuộc khó thành uy hiếp, như Cừu Thiên có thể dựa vào một số chuyện, ở trong thập đại phái gây dựng uy tín liền có thể dễ như trở bàn tay trở thành người đứng đầu trong thập đại phái!”

Nói đến nói đi, vẫn là cửa trước đi hổ, cửa sau sói vào sói! Phế một khoái ý lão tổ, lại tới một cái Cừu Thiên giả nhân giả nghĩa tương tự, đây chính là giang hồ chân chính!

Giang hồ vẫn là nơi đấu tranh quyền lực không ngừng nghỉ, cái gọi là Thập Đại Danh Môn chính phái cũng chỉ có vậy mà thôi!

Nhiếp Phong không khỏi thở dài: “Cho nên, Cừu Thiên kia muốn mượn vô danh để lập uy tín cho mình?”

“Ừm! Bởi vì nếu có thể đánh bại thần thoại giang hồ như mặt trời ban trưa, thử hỏi có ai còn ai dám không phục?”

“Nhưng mà, muốn đối phó với vô danh, Cừu Thiên cũng biết nhất định phải xuất sư có danh tiếng, hấn đã bố trí một cái Anh

Hùng thiếp vô danh từ lâu, cho nên hấn tự cho rằng mình đã thất bại trong ván cờ này rồi!”

Nhiếp Phong nói: “Nếu đã như vậy, rốt cuộc tên vô danh này có phó hội hay không?”

Người thần bí nói: “Vô Danh là thần thoại võ lâm, chẳng lẽ không hiểu thấu triệt những đại hội anh hùng này, luôn gây chuyện thị phi? Hấn vốn không muốn đi, tránh gây chuyện giang hồ, nhưng đại hội anh hùng lần này, lại khiến hấn có một cảm giác bất an khó hiểu, cứ như có một số người quan trọng hoặc chuyện, sẽ xuất hiện trên đại hội. Bởi vậy, cuối cùng hấn vẫn quyết định đi!”

“Mà khi hấn đến đại hội anh hùng không lâu, quả nhiên, Cừ Thiên không nói được ba câu liền sai môn hạ đưa ra một người, gọi là anh hùng chính thức được võ lâm đồng đạo sùng bái, thậm chí phán người đó có tội hay không!”

Nhiếp Phong nghe đến đây không khỏi nhướn mày, cân nhắc nói: “Cừ Thiên nếu trăm phương ngàn kế sẽ trở thành người đứng đầu mười phái, chẳng lẽ người mà hấn ra lệnh môn hạ của mình là...?”

Lời còn chưa dứt, bóng người thần bí kia phảng phất sớm đã đoán được lời Nhiếp Phong muốn nói, nói: “Vị huynh đệ này! Người đoán đúng rồi! Không sai! Thứ Cừ Thiên muốn vô danh thẩm phán, đúng là người đảm bảo cũng có thể phán quyết, hết lần này tới lần khác vô danh tuyệt không nên thẩm vấn...”

“Phượng!”

“Vũ!”

Thiên! Quả nhiên không ngoài dự liệu của Nhiếp Phong! Mười đại phái không có bỏ qua Phượng Vũ! Vô luận Phượng Vũ có mai danh ẩn tích trên giang hồ như thế nào, bọn họ vẫn có bản lĩnh đem nàng lôi ra tính sổ!

“Hóa ra thập đại môn phái đã sớm nghe tin Phượng Vũ hiu thân ở một thôn đánh cá vắng vẻ, toàn thân càng không có nửa phần công lực, cho nên bọn họ đã dễ dàng bắt được nàng!”

Nhiếp Phong ân cần hỏi han: “Vậy Phượng Vũ lúc ấy vô danh thấy, rốt cuộc đã biến thành thế nào?”

Người thần bí đáp: “Thời điểm đó, Phượng Vũ chẳng những mặt mũi tràn đầy tím đen, mà cánh tay trái cũng vì cứu không tên mà đứt, tuy rằng nàng từng nuốt thiên nhất thần khí vào cổ họng, mà tạm thời làm được độc phát Thiên hồn kinh phát, nhưng nhìn bộ dáng đáng thương của nàng trúng độc, cho dù thập đại môn phái không giết nàng, chính nàng cũng không còn nhiều thời gian, cách chết cũng không xa!”

“Kỳ thật, Phượng Vũ ở trên gôi của Nhạc Sơn Đại Phật mà vẫn có thể ngoan cường không chết, cũng không thể bởi vì nàng từng nuốt Thiên Nhất Thần khí vào cổ họng...”

“Vậy... Nếu Phượng Vũ đã... thấy vô danh, nhất định nàng... sẽ rất cao hứng!”

Người thần bí lại nói: “Ài, sống sót sau tai nạn, giống như đã qua đời, Phượng Vũ đương nhiên mừng rỡ vô cùng, thứ nhất là bởi vì có thể thấy lại được bản thân yêu thương nhưng không thể yêu được người mình yêu, thứ hai, cũng bởi vì thấy lúc này vô danh đã cởi bỏ khuôn mặt đầm máu của hắn, hồi phục lại sắc thái thần thoại! Đây vốn là tâm nguyện của nàng, nàng rút cuộc cũng đã thực hiện lời hứa của mình, chữa khỏi cho hắn!”

“Nhưng mà, Phượng Vũ gặp lại vô danh, đương nhiên cũng có lo lắng, chỉ vì thập đại phái muốn thẩm phán nàng vô danh, nhất định không phải chuyện tốt lành gì. Cho nên khi nàng phát giác ra vô danh vô danh thì mới buông bỏ tảng đá lớn trong lòng!”

Hay cho Phượng Vũ! Đã chết đến nơi, còn đang lo lắng nếu nàng nhận ra mình thì sẽ bị nàng liên lụy...

Nhiếp Phong nghe xong liền kinh ngạc, nói: “Ồ? Vô danh... thật sự không cách nào... nhận ra Phượng Vũ? Thật sự hắn đã quên nàng đi... không còn một mảnh?!”

Người thần bí gật đầu nói: “Đúng vậy! Lúc đó Vô Danh chỉ mờ mịt nhìn Phượng Vũ, cũng không nhận ra nàng, chỉ nhớ rõ Phượng Vũ là cô gái hắn từng ở bên bờ sông Huyền Đường cứu giúp mà thôi...”

Chỉ thế mà thôi? Trong lòng Nhiếp Phong cảm thấy không đáng!

Chỉ vì nàng từng hy sinh vì vô danh nhiều như vậy, giờ phút này lại rơi vào một thân phong trần, trần đầy tâm trí!

Nàng đã không còn tất cả, không có nhà, không có nhà, càng không có một người đàn ông trong cuộc đời tương liên chặt chẽ với nàng!

Cuối cùng trong lòng vô danh cũng chỉ hạ xuống một câu...

Chỉ? Mà? Đã?

Nhiếp Phong không khỏi hỏi: “Vậy, nếu như vô danh chỉ nhớ rõ Phượng Vũ là cô gái hấn từng cứu, hấn có nên nhận Cừ Thiên thăm phán nàng hay không?”

“Kỳ thực, Cừ Thiên kia rốt cuộc muốn thăm phán Phượng Vũ vô danh gì?”

Người thần bí đáp: “Đây chính là chỗ tuyệt vời nhất của Cừ Thiên! Hấn nói với Vô Danh, Phượng Vũ là ác ma sau Đại Phạm Thiên, ma huyết trong cơ thể lúc nào cũng có thể phát tác hại nhân gian, thập đại phái bọn họ đã nhất trí tán thành xử tử Phượng Vũ, nhưng võ lâm quật khởi gần đây của vô danh tiểu giới, trở thành truyền thuyết được mọi người trên giang hồ ngưỡng vọng, cho nên cũng hy vọng vô danh có thể nhất trí với bọn họ, phán phượng ma đạo dư nghiệt một chết!”

“Cừ Thiên như vậy, thật ra đã tính trước Vô Danh tuyệt đối sẽ không giống như bọn hấn, phán một cô gái không hề có sức phản kháng mà chết, bởi vậy kỳ thực hấn muốn bức bách Vô Danh và thập đại phái công khai đối nghịch, để thập đại phái muốn giết nhân vật truyền kỳ võ lâm mà hấn ca tụng, cũng có một lý do chính ngôn thuận, sẽ không bị người giang hồ nào chê trách...”

Nhiếp Phong nói: “Vậy còn Cừ Thiên có đạt được mục đích hay không?”

Người thần bí kia cười khỏ nói: “Cái này đương nhiên! Cho dù vô danh đã không nhớ nổi Phượng Vũ, nhưng hấn cũng tuyệt không phải những người câu nệ chính đạo.”

Từ đó hấn thấy Cừ Thiên yêu cầu, khi cục diện trầm xuống, nghiêm mặt nói: “Ta vô danh tự xuất đạo đến nay, người bại vong dưới kiếm của ta nhiều vô số kể! Những người này có

đáng chết, cũng có bất đắc dĩ chết đi, nhưng chung quy không có ai chết không mình bạch!”

“Nhưng hôm nay cô bé này không làm sai điều gì, lỗi lầm duy nhất của cô bé có lẽ là ma đạo sau khi nhận tội khinh bỉ các người! Bởi vậy...”

“Các người muốn ta ban cho cô gái vô tội này một cái chết, nếu ta thật sự được các người mong muốn, vậy ta mới thật sự là chính thức —— “

“Tà ma ngoại đạo!”

“Có đôi khi, ác thực sự không phải là hạng người tồn tại trong heo chó, mà là tồn tại dưới cái miệng đầy lời nói hàm nghĩa dối trá!”

Hay cho câu “Ác” thật sự là giấu diếm nhân nghĩa đầy miệng lưỡi là nụ cười dối trá! Thật sự là một câu nói toạc ra tư tâm phá của thập đại phái ở đây! Cừ Thiên càng lúc càng biến sắc, xấu hổ thành giận nói: “Nếu không tự cao không cho cô bé này chết, hắn sẽ tự mình chém cô ta thành thật! Nói xong còn hoành kiếm chém Phượng Vũ ra...”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, hỏi: “Cái gì? Cừ Thiên kia còn muốn lập Phượng Vũ... chính đạo?”

Người thần bí kia nói: “Ừm! Tuy nhiên, một kiếm này của Cừ Thiên vẫn chưa chém xuống, bởi vì...”

“Ngay trong ngàn cân treo sợi tóc, dùng một đạo kiếm khí vô hình, cách không oanh phá kiếm của hắn!”

“A? Vô Danh rốt cuộc cũng vì Phượng Vũ... Ra tay.”

“Không sai! Kỳ thật lúc Anh Hùng đại hội gặp Phượng Vũ, mặc dù thủy chung không cách nào nhớ rõ nàng có liên quan gì với hắn, nhưng trong đầu luôn có cảm giác vi diệu dị thường đối với cô bé Phượng Vũ này, giống như rất quen thuộc với nàng. Chính vì cảm giác vi diệu này, hắn càng quyết định không thể làm bất cứ kẻ nào tổn thương nàng!”

Nhiếp Phong nói: “Nhưng mà... Bên trên Anh Hùng đại hội, thập đại phái đều tề tụ, ít nhất cũng phải có ngàn người chứ? Mặc dù thần thoại võ lâm vô danh nhưng lại dám bảo vệ một thiếu nữ, xung đột với thập đại môn phái?”

Người thần bí kia ở sau màn che cười nói: “Lần này ngươi đoán sai rồi! Trên thực tế, muốn đối mặt với vô danh, căn bản không chỉ có ngàn người đơn giản như vậy! Lần này Cửu Thiên tuyệt đối có chuẩn bị mà chiến! Hắc, sớm đã tụ tập thập đại môn phái “Quá Vạn môn chúng”, bao vây toàn bộ đỉnh núi! Chỉ cần một cái cơ, bọn hắc liền muốn từ từ uy hiếp vô danh thập đại phái, nhổ tận gốc muốn hắc...”

“Vĩnh viễn siêu sinh!”

Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình: “Quá Vạn... Môn chúng, có phải trận chiến vừa rồi là giang hồ lưu truyền đã lâu, vô danh phá vỡ thập đại môn phái, cuối cùng dẫn tới trận chiến võ lâm tiêu điều?”

Người thần bí đáp: “Đúng vậy!”

Nhiếp Phong khó đoán được, năm xưa chỉ vì cứu một cô gái Phụng Vũ mà chính bản thân y cũng không cách nào nhớ được, cuối cùng lại không tiếc trọng áp Thập Đại Môn Phái, dẫn đến võ lâm tiêu điều. Hóa ra một kiếm xông pha, cũng chỉ toàn là nhục nữ không nơi nương tựa...

Người thần bí kia thấy Nhiếp Phong im lặng, không khỏi hỏi: “Vị huynh đệ này, ngươi có đang nghi ngờ không, không tên tuổi vì một tên Phụng Vũ mà dẫn tới võ lâm tiêu điều, tạo ra một thứ đại sự, có đáng hay không?”

Nhiếp Phong vội vàng lắc đầu nói: “Không...! Ta không có ý này! Ngược lại, ta cảm thấy cho dù thập đại phái muốn giải quyết nữ hài chính phái cũng không phải là Phụng Vũ, vô danh cũng nên làm như vậy!”

“Chỉ vì đại trượng phu có cái nên làm có cái không nên làm! Nếu sợ đề phòng tiêu điều của võ lâm mà thuận theo thập đại phái, uống mạng bất cứ cô gái vô tội nào, vậy cứ việc khiến võ lâm tiêu điều là được!”

“Dù sao thì võ lâm có thêm vài môn phái giả nhân giả nghĩa như mười đại phái nữa cũng sẽ càng khiến võ lâm thất vọng! Thay vì như vậy, chẳng bằng diệt trừ mười đại môn phái này, để võ lâm đưa ra chỗ chết: Có lẽ còn có cơ hội lớn hơn để trùng sinh!”

Người thần bí kia nghe vậy vỗ tay phụ họa ngay tại chỗ, nói: “Nói rất hay! Không ngờ vị huynh đệ này lại có vẻ hiệp cốt hào hùng năm xưa, nếu võ lâm có nhiều chí sĩ hào tình giống như ngươi, nhất định sẽ là phúc của võ lâm!”

Nhiếp Phong nói: “Các hạ nói như vậy, ngược lại khiến tại hạ cảm thấy xấu hổ sâu sắc! Vô Danh dám vì chuyện mình tin tưởng không sai mà “một địch vạn”, thậm chí đối đầu với toàn bộ giang hồ, cái thế hào hùng, ta sao có thể so sánh?”

“Chỉ là, tại hạ còn có một nghi vấn: giang hồ nghe đồn, vô danh có ba người hầu trung thành —— Long Vương, quý hồ, phượng vũ! Nếu chiến dịch của Vô Danh đã đánh tan thập đại môn phái, vậy chắc hẳn cũng đã tự mình cứu đi Phượng Vũ! Hắn và nàng, rốt cuộc làm sao trở thành chủ tớ?”

Người bí ẩn kia cười thật sâu, nói: “Người cuối cùng trở thành chủ tớ Vô Danh Phượng Vũ, tất cả đều bởi vì một người!”

“Người này chính là...”

“Long Tụ!”

“Long... ông tay áo?” Nhiếp Phong sững sờ: “Đúng vậy! Vô danh cứu Phượng Vũ trở về, cả ngày đều vì mình có một cảm giác vi diệu với Phượng Vũ, mà hoài nghi Phượng Vũ từng có liên quan mật thiết với hắn, càng tỉnh táo canh cánh trong lòng, khiến Phượng Vũ thấy nàng còn ở lại bên cạnh hắn, chỉ biết khổ não vô cùng: Vì hắn, lại quyết định lần nữa rời khỏi truyền thuyết mà nàng ngưỡng mộ nhất...”

“Thế nhưng vận mệnh của nàng, lại cải biến cho long tụ vô danh đột nhiên tới thăm!”

“Nguyên lai là trong chiến dịch ở Lăng Vân quật kia, Tiểu Ngũ bởi vì tưởng rằng Phượng Vũ đã chết, mà hãm vào một mớ chém giết điên cuồng. Trong lúc hỗn loạn, nó còn làm mất đi đoạn tay đứt của Phượng Vũ. Cuối cùng, Long Tụ tâm mảnh khảnh như trần, âm thầm nhặt về. Cũng khoái ý dùng một loại hàn băng độc môn, đóng băng đoạn tay của Phượng Vũ. Nó thầm nghĩ nếu Phượng Vũ không chết, thì ngày sau có thể nổi lại gân cốt...”

“Mà cuối cùng cũng không ngoài dự liệu của Long Tụ, quả nhiên Phượng Vũ chưa chết, vì để nàng sống vui vẻ, Long Tụ

không tiếc trèo lên cửa đưa về cánh tay cụt của Phượng Vũ, cũng vì Phượng Vũ nói dối Vô Danh...”

“Long Tụ nói với Vô Danh, hẳn sở dĩ có một cảm giác vi diệu đối với Phượng Vũ, cũng không phải nguyên nhân gì, mà là vì trong lúc mất trí nhớ, hẳn từng thu Phượng Vũ làm đầy tớ, mà người hầu của Phượng Vũ vì bảo vệ chủ, không chỉ trúng kỳ độc trong người mà còn hy sinh —— cánh tay trái của mình!”

“Đến đây, vô danh tin tưởng đây là sự thật, càng không tiếc công lực vô thượng của bản thân, xua đi kỳ độc trong cơ thể cho Phượng Vũ, còn tìm kiếm danh y bốn phía, cuối cùng cũng thành công vì Phượng Vũ mà phản bác lại cánh tay trái...”

Thế khó lường được, hai tên chủ tớ có quan hệ rắc rối phức tạp Vô Danh Phượng Vũ này, cuối cùng đều vì một ống tay áo mà đạt được kết cục viên mãn. Thật ra, nếu nói Phượng Vũ là nữ trung hào kiệt, long tụ thành mỹ vị thâm tình, chẳng lẽ không phải là nhân trung chi kiệt?

Chuyện xưa của Phượng Vũ và Vô Danh nói đến đây, hình như đã đến kết cục, Nhiếp Phong lại có chút thẹn thùng nói: “Nhưng, cho dù Phượng Vũ...có thể dùng thân phận người hầu để bảo vệ bên người thần thoại mà nàng kính ngưỡng nhất, nàng cam tâm sao?”

Người thần bí lại thở dài: “Nhân sinh rất nhiều là bất đắc dĩ như vậy, mỗi người cũng chưa chắc có thể trải qua loại nhân sinh mà mình thích nhất, quan trọng nhất chính là có thể ở trong cuộc đời bất mãn tùy ý mà an bài, tìm vui trong khổ.”

“Đối với Phượng Vũ mà nói, nàng vốn là bởi vì thiên nhất thần khí mà trở thành thần tiên của cửu thiên, nhưng cuối cùng lại lựa chọn trở thành thần thoại phó, càng chưa bao giờ nói nửa lời oán hận. Chỉ vì nàng đã dần dần hiểu ra, vận mệnh sắp xếp anh hùng cứu nàng, thật ra không phải là vô danh ngưỡng mộ từ nhỏ, mà là...”

“Tiêu Ngũ!”

“Tiêu Ngũ đã từng yêu thương nàng, nhưng cũng đã không còn tồn tại trên đời!”

Đúng vậy! Nhiếp Phong nghe xong cũng hết sức tán đồng! Tuy trước đây hắn cũng có nghe qua, Phượng Vũ chẳng những là tôi tớ vô danh, cuối cùng còn gả cho Long Tụ làm vợ, nhưng sau khi nghe chuyện của Tất Phượng Vũ, hắn tin tưởng rất sâu trong trái tim Phượng Vũ, ngoại trừ Vô Danh và Long Tụ, nhất định còn có cái bóng thứ ba...

Tiểu Ngũ Ảnh Tử từng ở chung một đêm với nàng...

Một anh hùng hoàn toàn khác biệt với hoàn cảnh vô danh...

Cuối cùng chuyện xưa vô danh của Phượng Vũ cũng nói xong, bóng người thần bí luôn ẩn nấp sau màn trướng, lúc này cũng cười yếu ớt một tiếng nói: “Được... rồi! Câu chuyện liên quan tới gương mặt đầm máu trên bàn này, ta đã... nói kỹ hơn là không còn sót lại gì, cũng nên là...”

“Lúc ta rời đi rồi!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong chỉ nghe sau màn trướng truyền ra một tiếng “Phục”, hắn vội vàng xông vào trong trướng xem xét. Chỉ thấy sau trướng có một cái cửa sổ nhỏ, người thần bí kia đã bao phủ trong mưa gió không gió bên ngoài cửa sổ!

Hắn rút cuộc cũng không nhìn rõ người này là thần thánh phương nào!

Nhưng mà, người này lại biết rõ hết thủy sự kiện của Phượng Vũ từ khi xuất thế đến nay, còn có thể là ai?

Nhất định sẽ là một người từng thân nhất với Phượng Vũ.

Rất có thể sẽ là một người không tiếc lời kể lại với người xa lạ, cũng muốn người khác hiểu được nỗi khổ tâm của con gái mình...

Nhưng ngay cả Nhiếp Phong cũng rất muốn biết người này là ai, cuối cùng cũng không có đuổi theo ra ngoài, chỉ vì y bỗng nhiên cảm thấy một loại cảm giác vô sinh khí!

Hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bộ dáng bộ kinh vân từ góc tối trong trang lặng lẽ nghe hết thủy, giờ phút này trên mặt lại không còn nửa điểm sinh khí, hắn, phảng phất đã biến thành một cái xác không hồn!

Rốt cuộc là vì sao nó lại biến thành như vậy?

Là chuyện cũ làm cho người ta thổn thức như Phượng Vũ sao?

Vẫn là bởi vì mê đắm trong lòng Bộ Kinh Vân, cũng có một phần...

Hắn ta rất muốn nhớ lại, nhưng mãi vẫn không thể nhớ lại tình cảm này?

Cuối cùng cũng khiến hắn tình như chết, nghiêm nhiên trở thành người chết?

Tử thân chân chính...

Tức là – Hồi... Trở về?

【 Bộ thứ chín Thiên khóc 】

Chương thứ nhất Thiên khóc lóc.

Thế gian hồng trần, thử hỏi “Ai có thể độc tôn?”

Có người nói là “Thần” trên trời.

Nguyên nhân là vì địa vị của “Thần” vượt xa “người”, chúng sinh vẫn luôn mờ mịt mênh mông, được thiên nhân bài vạ người kính, địa vị tôn sùng vô cùng.

Cũng có người cho rằng là “Ma” địa ngục.

Vì thế tồn tại của “Ma” đã lâu, “Thần” trên trời vẫn không thể tiêu diệt triệt để “ma”, thiên thu muôn thế hạ xuống, ma đạo vẫn hoành hành như cũ!

Cho nên, khả năng bản lĩnh của “Ma” có thể mạnh hơn “Thần” nhiều, hơn nữa còn có tư chất “Độc tôn” đáng tin cậy với trời cao!

Nhưng, tất cả ý tưởng của mọi người đều sai rồi!

Nếu như “Thần” và ” chánh tà” đại biểu cho sức mạnh hai bên “chính tà”, thì trên đời này, liền còn có một loại sức mạnh, có thể so với “Thần” và “Ma” càng siêu nhiên hơn, càng có tư cách nói một câu “Dung ngã độc tôn”!

Dù cho mạnh như “Thần Ma” cũng cần phải cúi đầu xưng thần, trốn không thoát!

Đó chính là...

“Thiên” chí cao vô thượng!

Thần đại ma đại, từ đầu đến cuối không bằng “Trời” đại!

Câu nói “Người định thắng thiên” càng có thể sai!

Chỉ vì “Thiên” đã bao hàm tất cả mọi thứ trên thế gian, chẳng những thao túng vận mệnh của “người”, mà còn khống chế cả “Thần Ma” và trật tự vạn vật!

“Trời” sắp xếp cho “người” khóc, “người” có thể nào không khóc chứ?

Dù sao “Thiên” mệnh khó làm trái...

Thế nhưng, nếu trên đời này từng có người tự phong mình là “Thần”, cũng có người tự xưng là “Ma”, vậy thì chưa chắc đã, cũng có người tự tôn làm “Trời” hay sao?

Nếu thật sự có người cuồng vọng như vậy, tự cho mình là “Trời”, vậy người này sẽ có lực lượng cao hơn cả “Trời” sao?

Thậm chí ” Dã tâm” cũng thế?

Ở cửa trấn của “Tam gia trấn”, vẫn luôn có một tin tức đáng sợ liên quan tới “Trời” lưu truyền...

Cái gọi là “Tam gia trấn”, nguyên lai thật sự có thể phân chia “Tam” gia, tổng cộng có ba thôn dân có dòng họ khác nhau sinh sống ở đây, cho nên mới có cái tên như vậy.

Bởi vì đông đảo người tụ tập, cho nên ba nhà cũng có thể nói là một cái trấn lớn. Trên trấn, chợ trong trấn người đến người đi, từ sớm đến muộn nối liền không dứt.

Chuyện này xảy ra vào một buổi tối cách đây hai tháng.

Đêm hôm đó, trong trấn, một lão đầu bói toán ” tự tiên”, đang như thường ngồi ở một quán trà trong chợ mua sắm trà, để đánh giá chữ trấn cát hung cho dân chúng, còn một mực đo lường chữ đến tận đêm khuya, vây quanh phòng trà vẫn chưa tán đi.

Điều này cũng khó trách! Nghe nói khi còn trẻ một vị huyền học thần kỹ của ” Tự Tiên” đã từng được một cao nhân chỉ điểm, tinh thông chữ đo lường, trải qua tính toán của nó, sự tình lành dữ linh nghiệm vô cùng, không hề sai lệch!

Bởi vậy, không chỉ trấn dân ba trấn khác kinh hãi là Thần Nhân, người ngoài trấn cũng mộ danh mà tới, đã chen chúc không chịu nổi phòng trà, mỗi đêm lại càng không có chỗ bố trí, ông chủ phòng trà cũng vui vẻ để Tự Tiên tiếp tục ở đây bán nghệ, mời gọi khách tới.

Nhưng tối nay, mỗi khi chữ Tiên đo lường, thân thể lại nhẹ nhàng phiền nhiễu, đám người vây quanh hẳn thấy thế, cũng cảm thấy rất kỳ quái, có người nhin không được hỏi: “Tự Tiên Tự Tiên, tối nay ngươi vì sao toàn thân cực kỳ không được tự nhiên? Thân thể thỉnh thoảng run rẩy?”

Nửa khuôn mặt già nua của Tụ Tiên buông xuống, đáp: “Lão phu... cũng không rõ ràng cho lắm, đêm nay luôn có một luồng hàn ý dâng lên từ đáy lòng, nổi lòng cực kỳ không yên, phảng phất... sắp có chuyện đáng sợ phát sinh...”

Nói đến đây, Tụ Tiên chợt đứng thẳng người dậy, nói: “Tâm không yên... thì huyền cơ không khó, ông trời sợ... nếu lại khó mà giúp bất cứ ai đo lường, chúng ta tới đây thôi, ngày mai các vị trở lại đi!”

Tụ Tiên nói đi là đi, đương nhiên khiến những vị khách hầu đêm đó thất vọng lạ thường, nhưng hắn đã tâm thần không yên, mọi người cũng biết không thích hợp miễn cưỡng, chỉ có đưa hắn rời khỏi.

Nhưng mà, quyết định của Tụ Tiên muốn rời khỏi nơi này không khỏi quá muộn.

Bởi vì ngay tại một ô vuông mà hắn muốn nhấc chân rời khỏi, nguyên nhân khiến tối nay hắn tâm thần không yên, rốt cuộc đã tới!

Hoắc Địa, phía sau phòng trà có một cái sùng tới, lại truyền tới âm thanh của một nam nhân vô cùng nặng nề: “Nhóc, chữ A – Chu chưa hết,” Duyên, Hà Hãn muốn Trát.... đi đâu?”

“Ta, cũng muốn ngươi...” “Vì... trác” chữ!”

Đến rồi! Thật sự đến rồi! Cho dù là chính Tụ Tiên, cũng chú ý ngay cả nói chuyện hôm nay, chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn tâm thần không yên đêm nay!

Chỉ vì mấy câu nói đơn giản của người tới, mơ hồ lộ ra một cỗ uy nghi vô thượng làm cho lòng người sợ vỡ mật! Từng chữ càng ẩn chứa sức mạnh vạn cân, mạnh mẽ đè mạnh bước chân Tụ Tiên đang chuẩn bị rời khỏi!

Hai mắt hắn thật sự bị thanh âm trầm thấp của hắn đè ép tới không thể động dậy!

Tụ Tiên âm thầm kinh ngạc, hắn làm người trác chữ nửa đời người, duyệt hết kỳ nhân dị sĩ ngàn vạn, lại chưa bao giờ gặp qua một dị sĩ có thể dùng thanh âm để tạo ra uy nghi có thể làm cho mỗi người dừng bước.

Người nói câu này, uy nghi của hắn so với dương kim thiên tử, thực sự chỉ có hơn chứ không kém, nhất định là một kẻ phi phạm...

Tự Tiên không khỏi hiếu kỳ vô hạn quay đầu lại nhìn, tất cả mọi người cũng theo ánh mắt của y quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy góc tối phía sau phòng trà, chẳng biết từ lúc nào, một bóng người thật sự đang ngồi nặng nề!

Nhưng bóng người này, còn tính là một người sao?

Nghiêm túc mà nói, khi mọi người quay đầu lại nhìn thấy, thật sự không giống một người! Chỉ có thể cũng là một bóng người huyết hồng!

Nhưng nhìn thật sự, này mỗi bóng người sở dĩ huyết hồng, lại không phải bởi vì thân phủ một thân quần áo màu đỏ như máu, mà là do toàn thân gã đang kích phát một tầng khí đỏ vô cùng dày!

Tầng khí đỏ này giống như “vải lụa”, bao trùm thân hình đầu lâu lại!

Tự Tiên và những khách uống trà khác thấy cảnh tượng quỷ dị này, không chỉ ghen hòng nhìn trần trối, tất cả khách uống trà càng la hét vô hạn:

“Oa... Thằng này... Rốt cuộc là...? Là người hay là yêu?”

“Mọi người... Đi mau...”

Quỷ tượng quỷ dị không thể tưởng tượng hiện ra trước mắt, phản ứng đầu tiên của các khách uống trà chính là đi lên! Nhưng cùng lúc đó, thân ảnh huyết hồng không rõ mặt mũi lại đột nhiên nói thêm mấy chữ:

“Đi —— không —— được!”

Thanh âm trầm trọng, nhưng ba chữ “không đi được” lại được đưa đến tai tất cả khách uống trà. Mọi người chỉ cảm thấy toàn thân như bị sét đánh, không cách nào nhúc nhích ngay tại chỗ như tiên tự, hai chân đóng đinh tại chỗ, nhưng lại không có cách nào đi theo!

Không chỉ như vậy, mồm miệng mọi người đột nhiên cứng ngắt không còn chút sức lực nào, thậm chí khí lực kêu gào

cũng bỗng nhiên mất đi!

Trời! Chỉ vền vẹn ba chữ, có thể làm mấy chục quán khách trong phòng trà đến mức động dung, tản ra bốn phía như tượng đá. Phần tu vi có thể tùy ý thịt cá của muôn dân, rốt cuộc là tuyệt thế kỳ công? Hay là yêu thuật?

Thấy những khách uống trà khác đứng chờ ra bốn phía, chữ Tiên chỉ có che giấu, trong lòng cực kỳ khiếp sợ, nơm nớp lo sợ hỏi: “Ngươi... Rốt cuộc là ai?”

Nhân hình huyết hồng quý dị kia, vẫn là vô cùng trầm thấp uy nghiêm đáp: “Hỏi hay lắm! Đáng tiếc, ngươi còn chưa có tư cách biết bốn tọa là ai!”

“Ngươi, chỉ có tư cách đo ba chữ - “

“Rốt cuộc ngươi muốn đoán... chữ gì?”

Bóng người đỏ như máu đáp: “Một cái tên mà ngươi cũng đã nghe qua...”

“Bước!”

“Kinh!”

“Vân!”

Bộ Kinh Vân?

A? Con huyết hồng nhân hình này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hắn, vì sao cái tên Tụ Tiên lại là “Bộ Kinh Vân” lại dự đoán Cát Hung.

Tụ Tiên nghe tên Bộ Kinh Vân, cũng là khẽ giật mình, trầm ngâm nói: “Thì ra... Ngươi muốn ta đo lường chữ bộ kinh vân cho ngươi, người này một đời có lành ít dữ? Cái này... Bộ Như Vân, nghe nói là đệ tử nhập thất của Thiên Hạ hùng bá bang chủ...”

“Cái này bốn tọa đã sớm biết, không cần ngươi kể lễ! Ta hôm nay muốn biết nhất, chỉ là một đời lành dữ bộ kinh vân!”

Trong tiếng nói của bóng người màu đỏ máu, lại tiếp tục vận phát ra một cỗ quyền uy vô thượng, Tụ Tiên không biết tại

sao, nhưng trong lòng dường như bị quyền uy vô thượng này dẫn dắt, “Tâm” bất do kỷ bắt đầu đánh giá chữ này...

Nhưng nghe tử tiên phảng phất như tự nói với mình một lúc lâu, rốt cục đối với hình người huyết hồng kia nói: “Lấy tên thật trước phân lên, trung, hạ tam đình, lấy đại biểu cho người sớm, trung, hậu kỳ vận.”

“Mà trong ba chữ Kinh Vân “Bộ”, là thượng đình, vừa lúc đại biểu vận mệnh của nó...”

Cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính! Người đỏ như máu nói: “Vận mệnh trước đây của Bộ Kinh Vân như thế nào?”

Tự tiên trầm ngâm nói: “Bước mà bộ bộ kinh tâm, cũng có ý tứ bộ bộ tăng lên, vì vậy, vận mệnh bộ kinh vân tuổi thơ này, có thể nói cát hung sâm, thê khổ tự biết...”

“Xem tên tuổi và mệnh cách, thời thơ ấu của hắc tất khắc hình chí thân, bất cứ ai làm hắc tất khắc cốt minh tâm đều khó thoát kiếp số, kể cả cha mẹ ruột thịt của hắc, người mẹ kế con đều phải chết sớm, thậm chí yêu ai cũng khó mà sống lâu như tợ, tóc bạc khó tính!”

“Chỉ là, bởi vì chữ “Bộ” cũng có ý tăng cao, cho nên lúc nhỏ hắc mặc dù có loại thống khổ không thể cho người khác biết, nhưng vẫn gặp quý nhân, gặp hung hóa lành, lại được quý nhân nâng đỡ, giống như hắc bây giờ có thể tấn thân trở thành đệ tử nhập thất của hùng bá; địa vị siêu nhiên, kỳ thật trong tên của hắc cũng có thể tìm được...”

Tự Tiên tính được vận mệnh từ thời thơ ấu kinh vân, bóng người đỏ như máu không khỏi vuốt cằm nói: “Ồ, một tên Tự Tiên quả nhiên danh bất hư truyền! Người cũng có chút tài liệu đấy!”

“Từ chối bốn tọa biết, Bộ Kinh Vân lúc nhỏ xác thực mẫu thân đã sớm chết, thậm chí còn gia tăng thêm niềm yêu thương của cha kế Hải Thiên. Cuối cùng cũng ở trong Thọ Yến không có chỗ chôn, cùng Bộ Kinh Vân từ nay về sau vĩnh viễn, trở thành tiếc nuối lớn nhất cả đời hắc!”

Cái gì? Từ khi Hoắc Bộ Thiên vừa chết, trên đời này đã chỉ có năm đó vô danh và không hư không biết, thân phận chân chính của Bộ Kinh Vân thật ra là đứa con mà Hoắc Bộ Thiên thương

yêu nhất, cho dù là hùng bá, cũng không biết bí mật chôn giấu trong lòng bọc lộ kinh vân này!

Bây giờ con huyết hồng nhân hồng này, lại có thể biết chân tướng kinh người này?

Rốt cuộc hắn ta là ai?

Nhưng nghe ngữ tiên lại trầm ngâm:

“Về phần chữ “Kinh Kinh” trong tính danh của Bộ Kinh Vân, thì tràn ngập kinh đào hải lãng, âm tử hoàn sinh chi ý. Chính ý nói thời thơ ấu Thanh tráng kỳ của nó qua đi, kinh lịch trong đó có thể nếm được cảm giác sinh ly tử biệt, thậm chí mấy phen tìm được đường sống trong tử vong.”

“Nhưng vì chữ cuối cùng trong tên hắn là “Vân”, ám chỉ âm tình khó liệu, không cách nào dự đoán, cho nên dù là Tự Tiên ta cũng không cách nào nhìn thấu kết cục của hắn sau khi trải qua trùng trùng điệp điệp kiếp nạn cả đời, cuối cùng sẽ như thế nào!”

“Ta chỉ biết, cả đời hắn sẽ gặp phải mấy đại kiếp nạn...”

“Là đại kiếp gì vậy?” Bóng người đỏ như máu kia tựa hồ rất hứng thú với việc bước vào đại kiếp nạn.

“Một chữ này có liên quan tới chữ “Hoắc”, một cái có quan hệ với chữ “Tuyệt”! Mà gần đây, hắn cũng sẽ gặp phải hai kiếp số, một cái cùng chữ “Thiên” có liên quan mật thiết, mà một cái khác, là một chữ “Vô”!”

Chữ “Hoắc”, hiển nhiên là người mà Bộ Kinh Vân hoài niệm nhất không phải phụ thân — “Hoắc Bộ Thiên”.

Chữ “Tuyệt” cũng có thể là chữ chỉ bước yêu thích nhất trong cuộc đời của Kinh Vân.

Mà bước trên bộ thiên hạ lập tức mang đến một màn kinh vân, cũng chính là ” kết”

Nhưng mà, theo như lời cuối cùng thì chữ “Tù” và chữ “Thiên”, là chỉ ai đây?

Nhưng nghe chữ tiên lại nói: “Hoắc cùng tuyệt, hai chữ này đã trở thành quá khứ trong quá khứ bộ kinh vân sinh mệnh, có tính tiếp nữa cũng không có ý nghĩa, mà hai tên đại kiếp nạn

Bộ Kinh Vân gần nhất - “Tù” cùng “Thiên”, chữ “Tù” trong đó rất có khả năng có liên quan tới một người cực kỳ thân cận bên người Bộ Vân...”

Huyết ứng nhân ảnh kia chưa kịp nói hết lời, đã cắt đứt lời của hắn, nói: “Theo bốn tọa phỏng chừng chữ “Tù” kia, rất có thể là thiếp thân của Bộ Kinh Vân - “Khổng Tù”!”

Cái gì? Cái gì? Khổng Tù cũng sẽ trở thành... đại kiếp nạn? Giữa nàng và Bộ Kinh Vân sẽ xảy ra chuyện gì?

Thân ảnh màu đỏ như máu này ngay cả thị nữ thân cận của Khổng Tù cũng biết, Tụ Tiên cũng không Ngu hấn đối với bộ phận kinh hải nắm rõ như lòng bàn tay, không khỏi ngạc nhiên nói: “Có thể là vậy... Bất quá, hai chữ “Thiên” cuối cùng trong đại kiếp nạn của Bộ Kinh Vân, Tụ Tiên ta cho dù nghiên cứu huyền cơ, cũng không cách nào tính ra người đó là ai.”

Chợt nghe lời này, bóng người đỏ như máu kia lại phát sinh một tiếng cười khinh bỉ, phảng phất như đang nhạo cười tiên đang xưng là “Tiên”, hắn nói: “Ha ha, bản tọa này so với ngươi càng thần thông quảng đại hơn, bộ kinh vân chính là đại kiếp chữ “Thiên”, bốn tọa sớm đã biết là ai rồi!”

Tụ tiên không khỏi ấp úng nói: “Ồ? Ngươi biết chữ “Thiên” kia là chỉ ai không? Tụ tiên xin lắng tai nghe.”

Bóng người màu đỏ có thâm ý đáp lời: “Rất tốt. Vậy hãy để bốn tọa nói cho ngươi biết, chữ “Thiên” trong Kinh Vân kiếp, thật ra là...”

“Ta!”

Tụ Tiên ngây người ngay tại chỗ, nói: “Đúng... Ngươi? Sao ngươi lại nói... mình là bộ kinh vân... đại kiếp?”

“Bởi vì” Huyết hồng nhân từng chữ một nói ra một đáp án kinh người:

“Bốn tọa chính là chúng sinh mờ mịt thiên thu vạn đại, đều ứng ngũ thể đầu bái lạy...”

“Trời ạ!”

“Vô Tang – Ngạn, Cuồng, Thiên!”

Trời! Một người dám tự xưng là “Trời” lại còn cuồng vọng, huống chi còn tự xưng là “thiên đạo vô nghĩa”?

Nếu một người ngông cuồng như vậy thật sự trở thành “Trời” mà tất cả chúng sinh sợ phục, chỉ sợ càng “Trời xanh không có đạo”.

Tự Tiên nơm nớp lo sợ nói: “Thiên địa... Nhân gian, thần nhân... trật tự, nếu như người ngông cuồng tự đại là...” Chỉ sợ cuối cùng... ắt sẽ bị trời phạt, thánh quân... Ba... nghĩ...”

“Vô Đạo Cuồng Thiên” cả người tỏa ra chân khí đỏ máu nhưng lại cười lạnh: “Ha ha, không ngờ một lão già đom đóm lại có tư cách cả gan nghi ngờ ta?”

“Ngôn tiên! Nếu ngươi biết bộ mặt thật của bản tọa, làm sao biết được ta tuyệt đối có tư cách trở thành “Thiên”!

Mặc dù Tự Tiên nơm nớp lo sợ, duy nhất vẫn tò mò nói: “Vậy... Ánh mặt thật sự của ngươi, rốt cuộc là... thế nào?” Vô Đạo ngông cuồng cười ha hả nói: “Ha ha, ngươi thật sự rất muốn biết sao? Nhưng phải xem bộ mặt thật của bản tọa, phải trả giá thật lớn.”

“Cái gì... cái giá phải trả?”

“Đúng vậy. ” Vô Đạo Cuồng Thiên nói tới đây, bỗng nhiên giọng nói dừng lại, lặp đi lặp lại từng chữ một nói: “Chết — thay — giá!”

Bốn chữ đợi chết vừa ra, chân khí huyết hồng bao phủ cả người cuồng thiên vô đạo, “Bụp” một tiếng, cùng lúc đó, Tự Tiên đã nhìn thấy bộ mặt thật sự của cuồng nhân có can đảm tự tôn tại đây!

Chẳng những mấy chục vị khách uống trà vừa bị Vô Đạo cuồng vô áp tới không thể gọi nổi, tất cả đều liếc mắt nhìn!

Bọn họ mặc dù không thể nhúc nhích, nhưng mà giờ phút này vẻ mặt như đang nhìn thấy “thương thiên” thật sự giáng lâm!

Cũng đáng sợ như vậy!

Sắc mặt Tự Tiên càng thêm khiếp sợ, giờ phút này hắn đang nhìn chằm chằm vào gương mặt thật sự của “Vô Đạo điên mất dạng”, một mặt thất thường kêu lớn:

“A.... Nguyên.. Đến, ngươi thật sự...”

“Thiên...?”

“Trời... A! Thế... lên, sao... có thể...có người... Thật sự là...”

“Có tư cách... thành... Vì...”

“Thiên?”

Chữ “Thiên” cuối cùng chợt xuất hiện, đầu lâu Tự Tiên nhất thời “Phanh” một tiếng nổ tung, thật sự ngã xuống bỏ mình!

Mà tất cả trong phòng trà nhìn thấy mấy chục vị khách trà “Vô Đạo Cuồng Thiên” mất tây này, cũng đồng thời truyền ra tiếng nổ đom đóm, dồn dập kêu thảm ngã xuống!

Chỉ một thoáng máu tươi xông lên trời, chậm mắt người! Không ngờ chỉ nhìn thoáng qua, tất cả mọi người không chịu nổi bộ mặt thật cuồng vô đạo này; kết cục khủng bố bị nổ não mà chết!

Bộ mặt thật của Thiên Đạo Cuồng Thiên này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Sâu hơn, hẳn đúng như lời của Tự Tiên trước khi chết, rất có khả năng trở thành “Trời” chân chính, nhưng điều đáng sợ hơn chính là người vừa rồi nhìn thấy khuôn mặt hắn đã chết tuyệt tử quang, trước thân thể hắn lại lần nữa ngưng tụ một tầng chân khí đỏ máu: chân diện mục như vãi vóc bao phủ...

Trên đời này, không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt thật sự của hắn, càng không ai biết thân phận thật sự của giáo chúng nhân kia...

Chỉ thấy Vô Đạo Cuồng Thiên nhìn thi thể của Tự Tiên, cùng trên công trường mấy chục bộ hài cốt khủng bố, rõ ràng còn đang phát sinh tiếng cười vang làm lòng người:

“Ha ha...”

“Ng tự tiên, ngươi có biết vì sao từng thấy người có khuôn mặt ngây thơ vô đạo như ta mà đều muốn – Chết không?”

Không ai trả lời! Chỉ có tiếng hắn đáp lại!

“Bởi vì, Vô Đạo Cuồng Thiên ta hiện giờ muốn làm một số việc, tuyệt đối không thể để bọn họ tiết lộ thân phận chân chính của ta! Mà chuyện này, chính là phải đối phó với chủ nhân mới muốn người đặt tên cho ta - Bộ Kinh Vân!”

“Chỉ có đối phó với Bộ Kinh Vân, ta mới có thể đạt được thứ ta mong muốn nhất...”

“Trời ạ!”

“Khóc!”

A? Cái tên Vô Đạo Cuồng Thiên này, mục đích thì ra là để đối phó... Bộ Kinh Vân, để đạt được... Thiên Khóc?

Rốt cuộc cái gì là “Trời khóc”?”

Thiên Khóc Thiên khóc, liệu có phải là một vật gọi là Thương Thiên Trầm Lệ, khóc ròng không? Vì sao nhất định phải đối phó với Bộ Kinh Vân mới có nó?

Chỉ thấy Vô Đạo Cuồng Thiên ngẩng đầu nhìn lên trời, lại tiếp tục trầm ngâm:

“Bộ Kinh Vân! Vô Đạo Cuồng Thiên ta bây giờ đã tới!?”

“Người cứ chờ đó, ta là đủ cho tất cả Thần Nhân Ma Yêu rung động “Trời”...”

“Hiện giờ đã trở thành một trong những “đại kiếp” trong cuộc đời người!”

Âm thanh vừa dứt thì tên Vô Đạo Cuồng Thiên này đã lao vút lên, còn nghiễm nhiên như một tấm lụa huyết hồng, cuời huyết vụ tanh phượng xung quanh lao tới!

Hắn đi! Nhưng mà, hắn rốt cuộc muốn đối phó với Bộ Kinh Vân như thế nào?

Bộ Kinh Vân làm sao ứng phó được với một bộ mặt chỉ lộ ra ngoài, liền có thể trong nháy mắt giết chết mấy chục người...

Vô Đạo Cuồng Thiên?

Ngoài ra, cũng có thể là một “đại kiếp” khác của hắn.

Khổng Tử?

Một màu đen kịt!

Bốn bề đen kịt một màu, sớm không cách nào thấy rõ con đường phía trước.

Bộ Kinh Vân vẫn luôn đi về phía trước, cũng không biết vì sao mình lại bất tri bất giác tới nơi này.

Phảng phất như ở nơi này, có một số người mà hắn từng quen biết hoặc cảm giác như đang kêu gọi hắn...

Nhưng mà, tuy rằng thân ở vùng đất hắc ám dị địa xa lạ này, từng bước kinh vân thủy chung không chút động dung.

Cho nên hắn sống đến ngày hôm nay, đại bộ phận năm tháng đều sống trong bóng tối và thống khổ! Bóng tối và thống khổ, vốn chính là chỗ dựa của hắn!

Bất khóc thần tử, vốn dĩ so với bóng tối càng giống hắc ám hơn!

Nếu hắn nói ra năm chuyện có thể khiến hắn thật sự vui vẻ, hắn nhất định sẽ á khẩu không trả lời được!

Hắn căn bản chưa bao giờ nếm qua khoái hoạt chân chính, cho dù năm đó cha kế tục bộ thiên mang đến cho hắn nửa tia ấm áp nhân gian, cũng chỉ là thoáng cái trôi qua, ngược lại trở thành tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Nhưng mà, bộ kinh vân thể khó lường được, ở trước mắt phiến đen kịt khôn cùng này, mơ hồ cảm thấy một cỗ ấm áp...

Vui vẻ!

Cảm giác này, là chân thực như vậy, dường như phía trước vùng đất đen kịt dị địa này, đang có một người vô cùng ấm áp và sung sướng mà hắn cảm thấy vô hạn, đang chờ đợi rốt cuộc hắn là ai đang chờ hắn ở nơi này?

Mà ngay lúc Bộ Kinh Vân tiếp tục đi về phía trước. Hắn vô tội, nghe thấy một chút thanh âm!

Đó là một giọng nói thiếu chút nữa khó mà nghe thấy, nhỏ tới mức rơi nước mắt xuống đất...

A? Là ai ở trong bóng tối âm thầm rơi lệ? Là ai ở đau thương cúi đầu khóc?

Bộ Kinh Vân nhanh chóng biết được! Bởi vì hắn bỗng nhiên phát hiện bản thân đã đi đến phần cuối của vùng đen kịt này.

Mà ở phần cuối, đang có một bóng người ngồi ở đó, dường như đang chờ hấn...

Đó là một con...

Đó là từng bóng hình xinh đẹp, mái tóc bạc trắng của nữ tử kia.

Nữ tử này mặc dù quay lưng về phía kinh vân mà ngồi, khiến cho bộ pháp căn bản không cách nào thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng cho dù là tình cảnh của nàng, cũng làm cho người ta cảm thấy cả người nàng đều đang tản ra một loại phong hoa tuyệt đại!

Đúng vậy! Đó vốn là một đóa kỳ hoa tuyệt thế xuất phát từ bùn đất mà không nhiễm nước bùn, nhưng tiếc là cuối cùng vì cứu vớt thương sinh mà hoa tàn lụi, nhưng cho dù cô đã mất đi sự xinh đẹp kinh thể của mình, nhưng vẫn chưa mất đi phần tiêu điều thoát tục của cô...

Liếc thấy thân hình nữ tử này, bộ kinh vân lập tức nhớ ra!

Nàng, chính là “Bạch y Thiên Ảnh” vẫn luôn quần quanh trong đầu hấn!

Là nàng! Đúng là nàng! Nàng lại tới tìm hấn!

Bộ Kinh Vân không khỏi hai mắt sáng ngời!

Hấn nhớ mang máng, hình như mình từng liên thủ với Nhiếp Phong đối phó với một người gọi là “Thần Hành Thái Bảo”. Trong trận chiến ấy, hình như hấn thiếu chút nữa đã có thể nhớ lại tình hình của bộ bạch y này, thiếu chút nữa thì duyên tái sinh với nàng. Đáng tiếc nàng bạc mạng, lại như phiêu hốt biến mất. Hấn lại không chịu nổi kích thích lần nữa, không nhớ ra nàng là cái gì...

Mà bóng hình xinh đẹp áo trắng trước mắt này, cũng đã ở trong hồi ức bộ kinh vân, âm u mở miệng nói: “Kinh... Vân...”

“Rốt cuộc ngươi...cũng đã tới, ta ở đây... đã đợi lâu rồi...”

Bộ Kinh Vân nhú mày, nặng nề nói: “Ngươi là người luôn quần quanh trong đầu ta?”

“Ngươi, rốt cuộc là ai?”

“Vì sao ta luôn cảm thấy, ngươi và ta có một loại quan hệ “Dung mật” nào quá đáng thương! Một đôi tình nhi đã từng đồng sinh cộng tử nhưng hôm nay lại rơi vào tình cảnh này, không cách nào nhận lấy! Cái bộ dáng xinh đẹp áo trắng kia chợt nghe tiếng bộ kinh vân hỏi nọ, càng đau lòng đến rơi lệ như mưa, nhưng nàng vẫn cố nén đau, vô cùng cay đắng cười nói: “Kinh Vân... Ta thật sự... Vô cùng cao hứng, cho dù ngươi đã không cách nào... Nhớ lại ta là ai, nhưng vẫn không có vong hoài... Ngươi giữ ta... Cảm giác thân mật...”

Đúng vậy! Hắn đã quên “Nàng” kia là “Nàng”, nhưng vẫn không quên cảm giác thân mật giữa hai người. Cũng biết ngày đó “A Thiệt” tiền thân hắn như thế nào, khắc cốt铭心 tâm yêu thương nàng? Làm sao mọi thứ đều không muốn bị ép phải quên đi nàng?

“Nhưng... Lần này ta dẫn ngươi tới đây, lại là hi vọng... Lại nói với ngươi một câu.”

Bộ Kinh Vân nói: “Một câu?”

“.....” Nàng khẽ cúi đầu, phảng phất có thiên ngôn vạn ngữ muốn thổ lộ, nhưng lại muốn nói không biết phải làm thế nào:

“Ta... muốn nói lời này với ngươi... Thế nhưng... hi vọng ngươi có thể...”

“Hoàn toàn... quên mất... Ta!”

Quên... nàng? Không ngờ một đôi tình nhân hoạn nạn lại gặp lại, câu đầu tiên nàng nói là muốn hắn quên nàng?

Bộ Kinh Vân lập tức mặt lạnh trầm xuống, nói: “Không, chẳng lẽ, có thể!”

“Ta,” tuyệt đối không thể quên ngươi!”

Đột nhiên nghe thấy một câu nói như chém đinh chặt sắt của Thần chết, nàng không khỏi sững sờ, nhưng vẫn không quay đầu lại liếc hắn một cái, nói: “Ngươi... tuyệt đối không được quên... Ta? Rốt cuộc là... vì nguyên nhân gì?”

“Bởi vì.” Bộ Kinh Vân nhìn bóng lưng nàng, gần từng chữ từng chữ nói: “Nếu như có thể hoàn toàn quên ngươi đi, trong đầu ta sớm đã không còn sót lại bóng dáng của ngươi đâu!”

“Dù cho ta hiện tại nhất thời không cách nào nhớ lại người là ai, nhưng người cũng là người từng tình thâm sâu đối với ta...”

“Bộ Kinh Vân cả đời ta có ân báo ân, có thù báo thù...”

“Ta đã từng là người tốt với ta, ta tuyệt đối không nguyện ý quên!”

Hay cho một câu “Tuyệt sẽ không nguyện ý” quên! Thật sự là chữ “Chữ như sắt”, kiên định không bỏ”!

Đáng tiếc, cho dù tử vong không dễ gì làm ra hứa hẹn, cũng đồng ý hứa hẹn này với nàng, ngoài sự cảm động thật sâu trong lòng nàng, nàng vẫn ghen ngào mà lắc đầu nói:

“Không..., sẽ có... Một ngày, người... mãi sẽ đem ta... quên hết!”

“Cái này, trên đời... Căn bản là không có tình yêu nào, trung tâm can đảm, khí khái nhân gian... Tất cả tình tình nghĩa... Có thể bảo tồn, đơn giản là vì... Không có đủ thời gian....

“Cho nên, cho dù người... Bây giờ vẫn không quên được... Có lẽ...có lẽ... Bởi vì... hai người ta chia ra thời gian rất ngắn, mà... đợi một thời gian nữa, người... nhất định sẽ quên ta rồi...!”

Trên đời này thật sự không có tình yêu chân chính? Thậm chí trung can nghĩa, không! Ngay cả chính nàng cũng không tin!

Chỉ vì nếu nói tình yêu chân chính, thì chuyện giữa nàng và “A Thiết” là hoàn toàn chính xác!

Nếu nói trung can nghĩa đảm, Nhiếp Phong chẳng lẽ không thẹn với lương tâm?

Nàng ta nói vậy: Chỉ là muốn thuyết phục Bộ Kinh Vân quên mất nàng ta, hoàn toàn quên nàng ta!

Nhưng Bộ Kinh Vân nhìn bóng lưng đơn độc dưới mặt đất, trong ánh sáng lạnh như băng kia lại rất hiếm thấy có chút thương tiếc, hắn nói: “Người, vì sao nhất định phải...” quên người?”

Nàng buồn bã đáp: “Bởi vì..., ta với người...? Trong lúc đó nếu muốn... tiếp tục ở cùng một chỗ, đã là... khó so với lên

trời, nhưng..., số mệnh mà người đã định trước... còn có thể có mấy đoạn tình duyên.”

“Nếu người...không quên được ta, chỉ có thể khiến người không cách nào đầu hàng được...một duyên phận mới, ta tin tưởng... Ở trên đời này, nhất định còn có...một cái hồng nhan, giống như ta... sẽ quan tâm người tới đâu, thậm chí còn khiến người... vui vẻ...”

Đúng vậy! Có thể khiến Tử Thần vui vẻ thoải mái, vốn dĩ đó là ước nguyện lớn nhất trong đời nàng, nhưng đáng tiếc, nàng và Tử Thần luôn yêu thích không thể tả nổi...

Nhưng mà, dù cho mình không thể sống lâu ở bên cạnh hắn, vì hắn buổi sáng ăn cơm, đêm đến giường ấm, nàng, cũng rất hi vọng hắn có thể lại gặp lại hồng nhan đối với hắn quan tâm đến.

Tình yêu thật sự nên như vậy, cũng không nhất định phải giữ đối phương làm của riêng mà chỉ hi vọng bản thân mình sẽ sống hạnh phúc bình an...

Thế nhưng, cho dù biết nguyên nhân của nàng thì như thế nào? Bộ Kinh vân lại như thờ ơ, vẫn vô cùng kiên định nói: “Nguyên nhân của người cuối cùng ta đã minh bạch.”

“Nhưng, ta sẽ trọng thân thêm một lần cho người!”

“Ta từng bước kinh vân kiếp này... “

“Ta sẽ không quên – người!”

Phí hết một phen môi lưỡi không cách nào dả động đến tử thần, nàng không khỏi hơi sững sốt, nói: “Kinh... Vân, người...? Khổ gì... Bởi vì ta... chấp nhất như vậy?”

Bộ Kinh Vân nói: “Vẫn là nguyên nhân đó!”

“Ta, tuyệt đối sẽ không bỏ lại người từng đối xử tốt với ta!”

Nhưng nghe đạo kinh vân một lúc lại một lần nữa duy trì nguyên tắc ban đầu, nàng không hèn mà thời gian lại xúc động thật sâu, hướng lên trời thở ra một hơi, thở dài:

“Thực... Rất đa tạ... Người... chắc chắn sẽ không...?? Quên mất ta, nhưng... tiếc...”

“Tính cách...là phải... Lúc trước, đã từng... tình yêu động lòng người, cũng chỉ biết... như trong đêm tối... Một tiếng thở dài bất lực...”

“Bất luận ngươi... kiên định cỡ nào, cỡ nào... Không muốn, ngươi... mãi mãi sẽ có một ngày... quên mất... Ta!”

Bộ Kinh Vân không cho là đúng nói: “Tình cảm, nếu không phải là một loại chia sẻ, “Chỉ là một loại mệt mỏi.”

“Ngươi đã từng chịu hết gánh nặng thống khổ vì ta, ta, sao lại không chịu tải vì ngươi.” Từ hôm nay, vì tuyệt đối không quên ngươi. “Ta quyết định: “Vì ‘Vị ‘Vị ‘Thiếp’ ngươi, ‘tòa...’ Tâm... Tòa...”

Tòa... Tâm?

Đúng vậy! Tâm của Tử Thần vốn tựa như một cái rương hắc ám, chưa ai nguyện ý mở ra! Bây giờ hắn càng quyết định khóa cái rương hắc ám này lại, e rằng từ nay về sau, lòng hắn càng không có người hỏi tới...

Bộ Kinh Vân nói câu này, hiển nhiên là vì “cô” chứ không dung tha cho tấm lòng của mình, lại tiếp thu tấm lòng của những người còn lại!

Chợt nghe thấy lời nói lạnh như băng của Tử Thần, nói ra câu đầy thâm tình này, nàng thật sự không còn gì để nói nữa, đành phải nói: “Rất... Rất tốt, đối với... rất nhiều người mà nói, sinh mệnh... Bần huyết mà nặng nề, nhưng cả đời ta, từng tiếp cận với ngươi như vậy, từng có một người... yêu một người kiên định như thế, đã tính là trôi qua... Không uổng, nhưng... tiếc...có đôi lúc...”

“Nếu đã không có cách... mộng đồng hoàn, vĩnh viên như vậy... vĩnh viễn không gặp lại, chưa từng... Không phải... Là kết cục lý tưởng...”

Nàng nói bỗng nhiên vung tay áo lên, trong bóng tối bỗng nhiên xuất hiện một đạo bạch quang, mà bên trong bạch quang, lơ lửng hiện ra một làn bạch môn!

Nàng nhún người nhảy lên, đã lướt vào trong cửa, bộ kinh vân lại lập tức đuổi theo phía sau, một tay nắm lấy tay của nàng, nói: “Ngươi muốn đi đâu?”

Nàng vẫn không quay đầu lại nhìn hắn, phảng phất như không nghĩ tới hắn nhìn thấy khuôn mặt đã vô cùng thâm kìa của nàng, nói: “Thời hạn... Đã tới, ta... muốn trở về...? Ta phải trở về... Nơi đây, một nơi... người tuyệt không thể đến! Thần mẫu... Đang ở đâu... Chờ ta, người... đừng đi theo...”

Bộ Kinh Vân nghiêm mặt nói: “Không.”

“Ta, tuyệt đối không thể bỏ lại người lần nữa!”

“Vậy sao...” Nàng đau thương hỏi ngược lại: “Nhưng mà... tiếc, vận mệnh căn bản không khỏi... Người ta lựa chọn, tạm thời không có phúc phận... tướng mạo của người... người bảo vệ...”

“Chung quy muốn đi sao!”

Nói xong cô vung tay một cái, đã hất bộ bộ vân sang một bên, tuy cô cũng rất muốn nắm chặt bàn tay nóng lạnh ngoài lạnh ngoài lạnh kia, vĩnh viễn xa xôi...

Đồng thời cùng lúc đó, người của nàng cũng đã hoàn toàn đầu nhập vào trong cánh cửa tản ra bạch quang kia, Bộ Kinh Vân còn muốn đuổi theo cũng đã không kịp nữa rồi.

Bởi vì cánh cửa kia đang dần dần trôi đi, mà nàng cũng càng ngày càng xa, càng lúc càng cách xa đám mây nguy nga mà nàng yêu thích nhất...

Nhưng thấy nàng một mặt bay xa, vẫn đang khập khiễng hướng về phía Bộ Kinh Thiên Hào dặn dò:

“Kinh Vân... quên mất...ta thì...”

“Chỉ có quên ta, người... mới thực sự...là tân sinh???”

“Mời... Người...”

“Quên... Nhớ... Ta...”

Âm thanh mời dần nhỏ tới mức không thể nghe thấy, chỉ vì người của nàng thật sự đã bay đến rất xa, rốt cuộc hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Thấy nàng liêu mạng, cô lại rời đi một cách đơn lẻ, bước đi như nước, nhưng không hề từ bỏ. Hắn quay mặt về phía trước, hét lên một tiếng nặng nề: “Không...!”

“Ta — Tuyệt —— không — quên —— quên —— nhớ —— nhớ người!”

“Ta... chắc chắn sẽ... sẽ vì người... Tỏa Tâm!”

“Một —— ”” “Định!”

Hai chữ “Nhất định” chợt hiện ra, Bộ Kinh Vân đột nhiên trước mắt loé lên cường quang, hấn thành linh phát hiện...

Chính mình không ngờ lại ngủ trên giường “Thiên hạ hội” và “Vân Các”!

“Dát...” Toàn thân hấn đổ đầy mồ hôi lạnh, hết thấy vừa rồi, hóa ra chỉ là...

Giấc mộng Nam Kha?

Nhưng loại cảm giác này, lại vô cùng chân thực, không giống mộng cảnh bình thường, có lẽ...

Chỉ là một cái phương hồn, vì nhớ thương mà trở về hương hấn báo mộng, đối với hấn thổ lộ ly biệt sau đó dặn dò...

Lại có lẽ...y trong mộng “Nàng” kia căn bản còn tại nhân gian, chưa từng qua đời, nàng và thiên nhai của hấn cách biệt, ngày đêm nhớ thương hấn, mà hấn thủy chung vẫn không quên được tình cảnh áo trắng trên người nàng, cuối cùng hai người bởi vì một loại cảm ứng vi diệu giữa lẫn nhau, mà ở... Trong mộng gặp nhau?

Thế nhưng, cho dù có thể cùng “Nàng” gặp nhau trong mộng, bộ kinh vân thủy chung không nhớ nổi tên nàng!

Nói thẳng ra, bây giờ trong đầu hấn vẫn còn hỗn độn mơ hồ, hấn chỉ nhớ rõ mình từng liên thủ với Nhiếp Phong đối phó với một người gọi là “Thần Hành Thái Bảo”, hơn nữa tình hình chiến đấu vô cùng khốc liệt!

Trong đó có hai cô gái một xanh một trắng hy sinh vì cứu hấn, nhưng dung mạo, tên của hai cô gái này, thậm chí chi tiết trong chiến đấu, hấn đã quên sạch không còn gì!

Điều này cũng khó trách! Chỉ vì Bộ Kinh Vân từng ở trong chiến dịch của Thái Bảo Chiến Thần Hành, hấn từng dùng hết sinh mệnh của mình, cũng muốn ép Ma Đầu Ma Hà Vô Lượng Chiến Thần Hành Đại Bảo kia ra, hao tổn quá độ Nguyên Khí

và thân chịu trọng thương, hấn lại lần nữa mất đi ký ức đối với Tuyết Duyên và Thần Mẫu Đơn, thậm chí còn nhớ không ra chính mình cũng giống Nhiếp Phong, thân mang Ma Qua không biết bao nhiêu!

Chuyện sau đó, chính là bộ kinh vân thần trí một mực bị vây ở mê man mơ hồ, không biết mình ở chỗ nào, hấn chỉ lơ mơ nhớ ra, chính mình tại một sơn trang rách nát nào đó, yên lặng nghe qua một cái chuyện xưa liên quan cửu thiên thần tiên phượng vũ gì đó.

Nhưng mà, cho dù là chuyện của Phượng Vũ hấn cũng không nhớ nổi. Giờ phút này hấn phảng phất như một người trải qua trăm kiếp trùng sinh, hết thấy tựa như bắt đầu lại từ đầu...

Nhưng mà, có được không? Hấn thật sự có thể bắt đầu lại từ đầu?

Đương nhiên – không!

Cho dù hấn hôm nay đã không cách nào nhớ lại toàn bộ chuyện trước, thậm chí lại không nhớ nổi “Nàng” dung mạo và tên, còn có hấn vẫn thân mang một bộ phận Ma Hà Vô Lượng, nhưng, chỉ cần một ngày trong đầu hấn còn có hình dáng xinh đẹp áo trắng kia, hấn cũng sẽ từ chối bắt đầu một lần nữa!

Tựa như vừa nãy trong mộng cảnh, hấn từng nói nhất định sẽ vì nàng “tỏa tâm”, từ đây không tiếp nhận bất luận kẻ nào nữa, hấn nhất định sẽ ——

Đúng như lời Ngôn, làm tới!

Cho dù là “nàng” áo trắng kia có chết hay sống, đây đã là chuyện cuối cùng mà nàng ta có thể vì bạc mạng, cũng là chuyện cuối cùng nàng ta làm! Cũng là chuyện nàng ta cho hồng nhan đáng thương này, một chút hạnh phúc cuối cùng!

Hấn rất tin tưởng, nàng nhất định còn ở trên đời áo trắng! Nếu như nàng biết ở một góc tối nào đó phía Vô Nhai, vẫn có một nam nhân được thế nhân coi là lạnh lẽo vô tình, cam nguyện “tỏa lòng” cho nàng, đây mới là hạnh phúc lớn nhất của một cô gái!

Hấn muốn nàng biết, vô luận nàng có khổ tâm thế nào không thể cho người khác biết, mà cự tuyệt cùng hấn thủ hộ một chỗ,

hắn cũng không để ý chút nào! Hắn sẽ một mực khóa lại tâm của mình, cho đến một ngày nàng vượt qua khó khăn của nàng trở về, lòng hắn vẫn sẽ ở tại chỗ đợi nàng!

Tử thần, nhất định sẽ vì nàng...

Tỏa Tâm!

Chỉ là, cho dù thần tử quyết tâm, giờ phút này, lại có thêm hai người muốn mở ra lòng dạ hắn!

Ngay khi đám mây thức tỉnh lại, hai người đã đẩy cửa Vân Các đi tới, hai người kia, chính là ——

“Khổng từ”!

“Nhiếp Phong”!

Khổng Từ cầm trong tay một bát dược trà hơi nóng bốc lên, chợt thấy Bộ Bộ Kinh Vân đã thức tỉnh, không khỏi mừng rỡ quá đổi, vui sướng kêu lên: “A... Vân... Thiếu gia? Người... tỉnh lại rồi?”

“Thật... Tốt! Xem ra... Phục hồi nguyên dược... thật sự là có hiệu quả a...”

Nguyên lai, từng một lần mê loạn Bộ Vân, sau khi Phượng Tiễn Trang nghe xong chuyện Phượng Vũ và vô danh, không biết vì cớ gì, đã chìm vào mê loạn, lại còn cực độ thống khổ kêu gào, cuối cùng càng điên cuồng phát ra, phá tan mái ngói của Phượng Tiễn Trang mà đi!

May mà trong thiên hạ đã không còn bao nhiêu khinh công đạt được Nhiếp Phong. Nhiếp Phong nhanh chóng đuổi kịp Bộ Kinh Vân, nhưng phát hiện khi đó hắn đã té xỉu trên đồng hoang!

Là Tử Thần tưởng niệm “Tuyệt Duyên” thành công? Tâm lực lao động quá độ?

Vẫn là tại chiến ngưng Thần Hành Thái Bảo về sau, hắn một mực bị ám thương, lúc này mới phát tác nội thương, không chỉ có ngất đi?

Nhiếp Phong không biết, hắn chỉ biết là, bộ kinh vân bất tỉnh, đã ngất —— tròn nửa tháng!

Thậm chí sau khi hấn lấy xe ngựa vận bộ vũ trụ về thiên hạ, mây đen vẫn trầm trầm không tỉnh!

Trong đoạn thời gian này, Hùng Phách sử dụng hết các loại phương pháp, mặc cho không ít danh y lệnh Bộ Bộ Kinh Vân thức tỉnh, đáng tiếc, Bộ Kinh Vân thủy chung vẫn giống như người chết sống, mặc dù chưa tuyệt khí, nhưng lại phản “Hồn” không còn thuật!

Có lẽ... Tuyệt duyên mà tử vong từng một lần yêu thích nhất đã rơi vào vực sâu, sinh tử chưa biết, “hồn” của hấn sớm đã rời đi theo nàng, tuyệt đối không nguyện ở lại thế gian...

Nếu đúng như vậy, Bộ Kinh Vân rốt cục hôn mê trọn vẹn một tháng!

Cho đến mấy ngày gần đây, Nhiếp Phong đi tìm danh y, cuối cùng tìm cho y một phương thuốc hồi khí. Nghe nói chỉ cần một người vẫn chưa hết khí, bất luận hôn mê bao lâu, y phục xong cũng phải tỉnh lại.

Không thể tưởng được, phương thuốc Hồi Nguyên quả thật có hiệu quả, Bộ Kinh Vân sau bảy ngày liên tục ăn thuốc, hôm nay rốt cục tỉnh lại...

Mà Khổng Từ thấy Bộ Kinh Vân tỉnh lại, chẳng những mừng rỡ như điên mà thời khắc này nàng còn vội vàng tiến lên, định mang chén thuốc mới đun trong tay bưng đến Bộ Kinh Vân dùng, dùng sách lược vạn toàn, ai ngờ...

Nàng đầy vẻ quan tâm, bộ kinh vân lại đột nhiên lạnh lùng phun ra một câu, nói: “Đừng... “Tới đây!”

“Bất luận kẻ nào” “Cũng được, không phải. – tiếp - gần ta rồi!”

Lời nói trong miệng, trên người cũng đang nôn mạnh, “Bồng” một tiếng! Chỉ thấy hấn khoác áo choàng trên người giơ lên, Hồi Nguyên được trà trong tay Khổng Tốt đã “Băng” rơi xuống đất!

Nước trà nóng bỗng lại văng tung tóe lên cánh tay của Khổng Từ!

Nhiếp Phong vội vàng tiến lên xem xét Khổng Từ, chỉ thấy cánh tay phải của nàng đã bị nước trà làm đỏ một mảng, không

khỏi quay sang Bộ Kinh Vân nói: “Vân... Sư huynh, Không Từ một lòng hảo tâm bưng thuốc cho người, vì sao sau khi tỉnh lại người liền muốn... Làm như thế đối xử với nàng?”

Bộ Kinh Vân vẫn lạnh lùng nói: “Có đôi khi...”

“Đợi người ngủ không nổi đâu. “Chưa chắc đã là kết cục lý tưởng!”

“Hơn nữa...”

“Vừa nãy ta cũng đã sớm nói ra nguyên nhân!”

“Bắt đầu từ hôm nay.”

“Bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần ta...”

“Năm Kia Kia Kia Kia...”

Nhiếp Phong ngẩn ngơ, sau khi không sợ tỉnh lại Bộ Kinh Vân còn lạnh hơn trước, liền hỏi: “Đến cùng... Vì sao?”

Bộ Kinh Vân vẫn không chút thay đổi đáp: “Không, không, có duyên – có!”

“Đúng như vậy, vô luận ta từng hỏi người như thế nào, bóng hình xinh đẹp áo trắng ở trong đầu ta là ai...”

“Người...” từ đầu đến cuối không có đáp lại ta!”

Nhiếp Phong nghe vậy sững sờ, không ngờ Bộ Kinh Vân lại đột nhiên nói thẳng đến Tuyết Duyên. Hắn lập tức nghĩ đến một việc:

“Vân... Sư huynh, người nếu... Vẫn phải biết bóng hình xinh đẹp bạch y kia... Là ai, vậy... Người có phải hay không... đã không nhớ nổi tên của nàng?”

Nhiếp Phong và “Nàng” trong miệng Bộ Kinh Vân, Không Từ ở bên cạnh nghe mà không rõ lý do, nhưng bởi vì người nói nhỏ, nên cũng không dám mở miệng hỏi.

Nhưng đối với Nhiếp Phong, Bộ Kinh Vân cũng không trả lời thẳng!

Hắn chỉ là chưa từng quay mặt lại, không nhìn Nhiếp Phong một cái, phảng phất đã không còn hứng thú với đoạn nói chuyện này.

Thế nhưng, Nhiếp Phong thông minh thế nào, sớm đã đoán được một hai, thầm nghĩ:

“A.... Hóa ra... Vân sư huynh ở... sau khi ngất, lại lần nữa.....? Chuyện Tuyệt Duyên cô nương... Quên mất rồi?”

“Tuyệt Duyên... cô nương. Vậy cô nương... Vẫn luôn hy vọng Vân sư huynh... quên đi tâm nguyện của cô, cuối cùng cũng coi như... Được như nguyện...”

“Ai...”

Đã tỉnh lại, bộ kinh vân cự người ngàn dặm, Nhiếp Phong cùng Khổng Từ đành rời khỏi ngũ trụ.

Hai người đi đến thánh đường của Phong Vân Các, Nhiếp Phong liền mang tới một ít thuốc trị hỏa phỏng, giải thích qua loa cho Khổng Từ.

Đáng tiếc thuốc mới vừa rồi thật sự quá nóng, chỗ Khổng Từ bị nóng đã bắt đầu thối rữa ra da, mặc dù không có gì đáng ngại, duy Nhiếp Phong nhìn thấy trong mắt, không khỏi thương tiếc vô hạn nói: “Khổng Từ, Vân sư huynh sau khi tỉnh lại... Ta còn không đa tạ ngươi... Một phen tâm huyết, liền như vậy... đợi ngươi, thật sự là... Làm khó ngươi rồi...”

Một phen tâm huyết? Nhiếp Phong sao lại nói ra lời ấy?

Nguyên lai, Nhiếp Phong tuy vì bộ kinh vân tìm được mấy viên nguyên dược, nhưng hoa này lại ăn thuốc đậm dị thường, phải đun lên mười hai canh giờ mới xong. Hơn nữa lửa sắc thuốc không những không vội, thông thả ăn trúng, nếu không hỏa hầu mạnh mẽ, sẽ hỏng dược lực.

Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân từng cùng nhau vào sinh ra nhập tử, cũng từng tiếp nhận Tuyệt Duyên Thần Mẫu, sẽ chiếu cố Bộ Kinh Vân thật tốt, tất nhiên nguyện vì Bộ Kinh Vân sa vào trong bếp mười hai canh giờ, cẩn thận quạt lửa sắc thuốc giải.

Đáng tiếc, thuốc này ít nhất phải ăn liên tục bảy ngày, tuyệt đối không thể gián đoạn, cũng tức là nói, phải có người bên lò lửa sa vào bảy ngày bảy đêm sắc thuốc, bộ kinh vân mới có hi vọng thức tỉnh!

Nhiếp Phong nguyện vì bộ bộ kinh vân tiêu bảy ngày bảy đêm này, chỉ có bảy ngày bảy đêm không ngủ không nghỉ, thủy chung luôn sợ phòng bị quá mệt mỏi mà có mất mát. Trải qua chuyện này, lượng lý tưởng, nhưng có người thay phiên hẩn sắc thuốc sắc.

Mà người này, cũng nhất định phải là một người thật sự quan tâm đến sự kinh vân...

Chỉ vì nếu tìm một tỳ nữ giúp đỡ lung tung, sợ nó bị tra tấn, ngược lại sẽ làm hỏng việc.

Vốn Tần Sương cũng muốn chia sẻ trách nhiệm với Nhiếp Phong, chỉ là đột nhiên Hùng Phách có chuyện quan trọng muốn Tần Sương xuống núi mấy ngày, cuối cùng còn may Khổng Từ “Tự cáo hữu dũng” và Nhiếp Phong thay phiên nhau chế thuốc.

Nhưng mà, muốn ở trong bếp mười hai canh giờ đợi “được thành xuất quan” kia, cho dù là Nhiếp Phong võ không phải nhẹ, cũng cảm thấy lửa nóng gian nan, mệt không chịu nổi, huống chi học được một ít Hoa Quyền Tú Chân trên thân Nhiếp Phong? Khổng Từ?

Sự cực khổ của Khổng Từ có thể tưởng tượng ra được, nhưng cho dù mỗi lần sắc thuốc của nàng đều mệt mỏi không chịu nổi, thậm chí mái tóc dài của nàng cũng gần như lò lửa mà khô cạn vô cùng, nàng vẫn không hề oán hận, chỉ lặng lẽ chế thuốc cho Vân thiếu gia của nàng...

si ngốc...

Thế khó đoán được, quan tâm tình thiết của Khổng Từ đối với Bộ Kinh Vân một phen, lại bị tử vong ân báo cừ...

Chỉ là, cho dù bị Bộ Kinh Vân cho một chậu nước lạnh tạt vào đầu nhưng Khổng Từ thủy chung không oán nửa câu. Ngay lúc này, ngay cả Nhiếp Phong cũng cảm thấy bộ kinh vân còn lãnh khốc vô tình hơn trước khi thức tỉnh, Khổng Từ vẫn đang nói chuyện vì Bộ Kinh Vân.

“Phong... Thiếu gia, ta nghĩ, Vân thiếu gia... đúng ra cũng không muốn như vậy, hẩn... chắc là trước khi hôn mê... đã bị kích thích rất lớn, mới có thể không muốn... tiếp cận người ta...”

“Hắn... Lúc trước không phải từng truy hỏi ngươi... Cái gì Bạch y Thiển Ảnh? Có lẽ, hắn hôm nay... Tỏa tâm với mình, cũng là bởi vì... nhớ nhung cái kia... Bạch y Thiển Ảnh phải không?”

Khổng Từ luôn luôn ôn nhu sẵn sàng, cho dù mình chịu đủ ủy khuất, còn cố hết sức biên soạn cho đối phương. Nhiếp Phong nghe vậy cũng không khỏi cảm động thật sâu, đột nhiên hỏi: “Vâng! Khổng Từ, ngươi đã nghe Vân sư huynh đề cập... bóng hình xinh đẹp áo trắng kia, vì sao... ta còn tưởng ngươi sẽ hỏi ta, rốt cuộc giữa Bạch y Thiển Ảnh và Vân sư huynh đã xảy ra chuyện gì?”

Khổng Từ nói: “Nếu Phong thiếu gia có thể cho ta biết, chỉ sợ đã sớm nói chân tướng trong đó cho Vân thiếu gia biết trước rồi. Phong thiếu gia tình nguyện trở mặt với Vân thiếu gia, cũng không chịu tiết lộ tình hình thực tế, nghĩ đến tất có chỗ chưa đủ với người ngoài... Khổ tâm, Khổng Từ tại sao ngươi lại... Mạnh khó xử” hướng chi... Tuy Khổng Từ có thể may mắn được Vân thiếu gia chọn lựa và chăm sóc sinh hoạt hàng ngày, nhưng dù sao... Vẫn là một thị nữ... cấp thấp, ta... Căn bản có thể đầu tư cách gì... biết cái gì...”

Giọng Khổng Từ càng nhỏ, càng nói càng tự ti, cuối cùng không thể nghe thấy. Nhiếp Phong nhìn thấy, không khỏi càng không đành lòng, đột nhiên nắm chặt vai nàng, nói: “Khổng Từ... Ở trong mắt Nhiếp Phong ta, tất cả chúng sinh đều bình đẳng!”

“Ta với ngươi và Đoạn Lăng... lớn lên cùng nhau trong thiên hạ này, Nhiếp Phong ta... chưa bao giờ coi ngươi là tỳ nữ...”

“Ta... Ta đã sớm coi ngươi là... thân muội tử!”

“Hy vọng ngươi không nên thường xuyên tự cảm thấy mình kém một bậc, nên than thở tự ti...”

Nghe nói Nhiếp Phong tự coi mình là em gái ruột, Khổng Từ mũi chột cay lại, vành mắt đỏ lên.

Nhưng là, ở thiên hạ nhiều năm tuế nguyệt, nàng được tỳ chủ quản tận tình tiếp đã khóc quá nhiều, không muốn rơi lệ trước mặt người khác nữa.

Thứ nhất là để tránh cho người quan tâm mình lo lắng, thứ hai, cũng không muốn yếu thế trước mặt người khác, bởi vậy, nàng cuối cùng vẫn cố nén lệ nóng đầy miêng, nhưng thanh âm vẫn không khỏi có chút nuột xuống, nói: “Phong... thiếu gia, có thể... bị người coi là... muội tử, Khổng Tử... Trừ cảm kích, cũng không biết nên nói cái gì...”

Nhiếp Phong nở nụ cười ôn hòa, đáp: “Thế đừng nói nữa! Có hơi nói chuyện, trong lòng mọi người hiểu là được! Sao phải nói ra?”

Đúng vậy! Có giọng nói, sao phải nói ra? Tâm lĩnh tâm thần là được!

Đúng như “Lời” trong lòng Bộ Kinh Vân!

Nhiếp Phong và Khổng Tử sẽ nghĩ rằng, một bộ kinh vân vừa rồi đã lạnh lẽo đối đãi Khổng Tử, kỳ thật cũng xuất phát từ nỗi khổ tâm?

Hắn khóa chặt tim, ngoại trừ vì không muốn có bóng hình xinh đẹp áo trắng trong đầu kia, cũng bởi vì không muốn cho bất luận kẻ nào lọt lưới!

Chẳng lẽ thần tử thật sự chết lặng bất nhân, không cảm thấy sự quan tâm của Khổng Tử đối với tia “thâm quá bồn phận” của hắn sao?

Chính vì Khổng Tử quá quan tâm hắn, hắn mới có thể đối xử với nàng như vậy!

Hắn, không ngờ sau này còn có nữ hài thứ hai, giống bóng xinh đẹp áo trắng xinh đẹp trong đầu kia của hắn giẫm lên vết xe đổ, kết thúc thê thảm!

Thế nhưng, có lẽ Tử Thần cũng không nghĩ tới, cho dù hắn trốn tránh Khổng Tử như thế nào, hắn thủy chung vẫn không chạy thoát!

Đúng như cái tên kia từng nói, Khổng Tử, sẽ là một trong những đại kiếp nạn trong cuộc đời hắn...

Đừng để Khổng Tử, Nhiếp Phong lập tức trở về “Phượng các” của mình.

Đêm đã khuya, Nhiếp Phong trải qua bảy ngày bảy đêm cùng Khổng Tử Lưu thay phiên cười mây đụn thuốc, đến nay quả

thực cũng có chút mệt mỏi, liền muốn trở về phòng ngủ của “Phong các” nghỉ ngơi.

Thật ra, cho dù Nhiếp Phong có chút mệt mỏi, nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng.

Đối Bộ Kinh Vân không yên lòng!

Mặc dù hắn vui mừng nhìn thấy cảnh này, lại không nhớ nổi tình cảm cùng tuyệt duyên nữa. Thậm chí không nhớ nổi Ma Hà Vô Lượng hai người bọn họ, nhưng sau khi tỉnh lại bộ kinh vân so với trước càng tuyệt diệu hơn, càng không muốn tiếp cận với bất luận kẻ nào:

Trước kia, Vân sư huynh của hắn mặc dù khó nắm bắt, nhưng Nhiếp Phong vẫn có thể cảm thấy hắn chỉ là ngoài lạnh trong nóng.

Nhưng mà hôm nay, bước chân đã là một đồng băng trong mắt hắn còn nặng nề hơn cả lúc trước, nặng tới mức khiến người ta không thể nhìn thấu trong lòng hắn!

Cùng với mộ phần trong lòng hắn!

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân bây giờ, thật sự giống một ngôi mộ màu đen - thần bí, mị hoặc, khó lường, nhưng lại ngụ rõ lực lượng cái thể đồng thời có thể khiến người đời nằm trong phần mộ...

Ma Hà Vô Lượng!

Vì vậy Nhiếp Phong cũng không biết Bộ Kinh Vân giờ phút này đã chuyển biến đến cùng là ai tốt ai xấu, chỉ biết là, Tuyệt Duyên muốn Bộ Kinh Vân quên đi tâm nguyện của nàng, đã đạt tới...

Nhưng mà, Nhiếp Phong quan tâm chuyện sau này như đi bộ kinh vân, không khỏi có chút đáng lo ngại.

Kỳ thật hắn nên vì mình mà quan tâm!

Đặc biệt là thời khắc này!

Bởi vì, ngay khi hắn vừa bước vào phòng ngủ của mình, vừa suy nghĩ bước từng bước thay đổi, liền tức thì...

Hắn thành linh cảm thấy trong phòng ngủ của mình có rất ít cảm giác bị buộc vào đó!

Một cảm giác kinh hoàng trong lòng hắn!

Nhiếp Phong mặc dù trời sinh tính tình nhân hậu, nhưng nếu bàn về chỗ nào có biến, cũng sẽ không kém Bộ Kinh Vân bất động!

Nhất là sau khi trải qua một loạt các loại cao thủ như “Thần”, “Ma” và “Thái Bảo thần hành” quần nhau, trên đời đã không còn người nào có thể khiến hắn kinh hoàng như vậy.

Chẳng qua, cảm giác tràn ngập trong phòng, lại có thể làm tim hắn lại một lần nữa cuồng loạn. Chẳng lẽ, cỗ cảm giác này là một cỗ cảm giác có thể so sánh với “Thần Ma” của Thái Bảo thần hành, thậm chí trường sinh bất tử?

Không sai! Nhiếp Phong thực có thể khẳng định, đó là một cỗ cảm giác có thể xưng là sinh linh thiên hạ quỳ lạy, là cường giả đang kinh hoàng!

Hắn lập tức phát hiện, mấy lùm cúc một mực dính trên cửa sổ của mình bỗng nhiên trong nháy mắt này, toàn bộ đều cúi đầu héo rũ!

Chỉ trong tích tắc, ngoài cửa sổ đã rơi rụng hoa tàn điều, khắp nơi bừa bộn, giống như vạn sự vạn vật, đều đang vì một siêu cấp cường giả ” giáng lâm mà sợ hãi thất sắc!

Tới rồi! Nhiếp Phong cũng cảm thấy một cảm giác cực kỳ mạnh mẽ, khí phách bá sát phô thiên cái địa đang bao phủ mạnh mẽ về phía phòng ngủ của hắn!

Hắn không khỏi lập tức nhắm mắt lại, muốn dùng “Băng Tâm quyết” cảm giác được cỗ khí tức cường giả này rốt cuộc từ hướng đó vọt tới gần.

Ai ngờ ngay lập tức vận dụng Băng Tâm Quyết, hắn lại biến sắc!

Bởi vì hắn không cần dùng Băng Tâm Quyết cảm ứng cỗ cảm giác kia nữa! Cỗ cảm giác kia đã hoàn toàn biến mất...

Gần ngay sau lưng hắn!

Chỉ trong gang tấc mà đã rất gần!

Trời! Nhiếp Phong không ngờ tới, thân pháp của hắn đã nhanh hơn “Âm thanh” kia, tu vi của hắn trên chữ “Nhanh”, thậm chí

có thể so sánh với tên “Thần Hành Đại Bảo” ngày đó, nhưng hôm nay, lại có người nhanh hơn hẳn sao?

Thậm chí nhanh đến mức Băng Tâm Quyết của hắn cũng không cách nào cảm giác, đã rơi vào phía sau hắn?

Trời ơi, rốt cuộc đây là người như thế nào vậy?

Mặc dù Nhiếp Phong vạn biến không sợ hãi, nhưng bây giờ hắn và người kia đã gần trong gang tấc. Thậm chí hắn có thể cảm nhận được, người sau lưng đang tản ra một cỗ khí thế vô thượng của thiên hạ duyên ở dưới ta, không ngừng ép buộc hắn, như muốn cưỡng ép chấn nhiếp Nhiếp Phong đến mức thần phục quỳ xuống!

Nhưng hai chân Nhiếp Phong vẫn thẳng tắp như thiết bút, không hề có ý quỳ xuống. Người sau lưng thấy thế lập tức cười âm trầm: “Hay cho một Nhiếp Phong hai chân còn cứng hơn thép! Khí thế bốn tỏa tỏa ra toàn thân, nếu đổi lại là cao thủ nhất lưu khác chỉ sợ ta đã sợ tới vỡ mật quỳ xuống rồi!”

“Không thể tưởng được người tuổi còn trẻ mà luyện được tâm tư dũng mãnh giả gặp mạnh mẽ bất khuất! Nói cho ta biết, người vì sao có thể hoàn toàn không sợ khí thế bốn tỏa?”

Ngay cả khi người tới đã ở phía sau mình, Nhiếp Phong vẫn nhàn định thần thái nhàn nhã như trước, thái sơn sụp đổ trước mắt vẫn không biến sắc, thản nhiên đáp: “Muốn một mình chấn tĩnh, trước tiên phải khiến hắn sợ hãi! Muốn khiến một người sợ hãi, nguyên nhân lớn nhất không ai làm hắn cảm thấy tử vong ngay trước mắt! Thế nhưng, trước đây ta từng nhiều lần hiềm tử hoàn sinh, cảm giác đối với tử vong đã hoàn toàn chết lặng!”

“Người có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có thể đánh chết ta trong một đòn, nếu ta đã không sợ chết thì tại sao lại sợ khí chất của cường giả gì đó chứ?”

“Huống chi, trên đời này còn có chuyện đáng sợ hơn cả chết...”

Đúng vậy! Trên đời này còn đáng sợ hơn cả chết, Nhiếp Phong thực sự hiểu rất rõ!

Chính như hắn, cùng trong lòng một cái “Mộng” từ nay về sau vĩnh biệt, cũng không biết nằng đi chỗ nghỉ trong “Hư Không”

nơi nào, khiến hấn trầm hận kéo dài...

Lại giống như cha nàng là Nhân Vương, cả đời bị một chữ “Tình bạc Thần Chúc Cốt”, lúc điên lúc cuồng, rầm rập, cuối cùng tại Lăng Vân quật sinh tử khó biết!

Lại giống như con gái hùng bá “U Nhược”, đã ngậm chìa khóa sinh ra nơi đó, vốn có thể đạt được mọi thứ trên đời, nhưng thủy chung vẫn không có cách nào đạt được “Tình” thực sự của Nhiếp Phong...

Thậm chí “Vân sư huynh” của hấn, mặc dù đối với mọi thứ lạnh như băng chết lặng, một trái tim vốn tĩnh lặng như nước, cũng từng không thoát khỏi sự buông thả của “Tình”, tạo nên sóng gió!

Người nọ nghe vậy lại cười to một tiếng, nói: “Tốt! Có can đảm! Nhưng chẳng lẽ ngươi thật sự không sợ, bản tọa đã ở phía sau ngươi, chỉ cần ta vung tay lên, liền có thể khiến ngươi tiến vào chết?”

Nhiếp Phong ung dung nói: “Nếu ngươi thật sự muốn giết ta, ngay lúc rơi xuống sau lưng ta hấn đã lập tức động thủ, bây giờ ngươi vẫn chưa động thủ, chỉ có hai nguyên nhân!”

“Một, ngươi căn bản vô ý giết ta!”

“Hai, ngươi nói không chắc chắn, nếu như ngươi ngang nhiên động thủ với ta, có thể giết chết ta bằng một đòn không?”

Người nọ sau khi nghe xong, không khỏi tán thưởng vô hạn: “Được, không ngờ hùng bá có thể dạy dỗ ra một tuyệt đỉnh đồ nhi “Chết không loạn” như vậy! Nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu bản tọa thật sự muốn ngươi chết, ngươi hiện giờ căn bản không thể nói thêm nửa câu nữa!”

“Bản tọa cho ngươi sinh tồn đến nay, chỉ vì đối với ta mà nói, ngươi còn có một lý do không chết.”

“Thật sao?” Nhiếp Phong vẫn thản nhiên nói: “Trước đây cũng từng có người nói qua với ta những chuyện tương tự, nhưng cho dù tự xưng là người trường sinh bất tử, bây giờ cũng đã chết rồi. Ngươi cho rằng mình sẽ là ngoại lệ?”

“Chẳng qua, ta thật sự rất muốn biết, cho dù ngươi có năng lực giết ta trong lúc ta giờ tay nhắc chân, ta ở trong mắt ngươi, lại

còn có lý do gì mà không chết chứ?”

Lúc Nhiếp Phong nói thế, trên mặt mặc dù đang thản nhiên cười hỏi, nhưng toàn thân ứng lực đang kéo căng, vận sức chờ phát động!

Trong giọng nói của người tới không coi ai ra gì, chỉ như một Vô Đạo Ma Quân coi mạng người như cỏ rác, nếu để kẻ cuồng đại như vậy lên đạo, thiên hạ thương sinh ắt gặp nạn!

Trước tiên hẳn phải phát chế người, chế ngự tên cuồng nhân này, ít nhất cũng phải nhìn xem diện mục chính của hắn, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thế nhưng, người tới lại như nhìn thấu Nhiếp Phong, càng nhìn thấu chân khí hắn đang tiềm vận, cười hắc hắc nói: “Ha ha, Nhiếp Phong ời là Nhiếp Phong! Người muốn tiềm vận công lực đối phó bản tọa? Tốt lắm! Vậy bản tọa sẽ đem lý do tạm thời khiến người không chết nói cho người biết trước!”

“Nói cho người biết, bản tọa tạm thời tha cho người, chỉ vì, ta muốn người trở thành bộ kinh vân — “Phụ mật!”

Hả.... Thế à? Phụ mật?

Nhiếp Phong nhướn mày, chỉ vì hắn thực sự không hiểu, người tới vì sao phải khiến hắn trở thành bộ kinh vân mật mỗi? Rốt cuộc hắn có mục đích gì?

Nhưng Nhiếp Phong không cần suy nghĩ nữa? Hắn! Quyết định lấy chân hắn...

Hỏi cho rõ ràng!

“Bụp” một tiếng! Hoàn toàn bố trí bất cứ điểm báo nào, Nhiếp Phong đã vận “Phong Thần cước pháp” trong “Phượng Trung Kinh Thảo”, xoay chân lại quét qua!

Nhưng người tới vẫn khí định thần nhàn, cười nói: “Nhiếp Phong! chân của người thật sự quá chậm! Chậm tới mức bản tọa đã lướt ra ngoài cửa sổ, người vẫn chưa phát hiện ra điều gì!”

Đúng rồi! chân Nhiếp Phong thật sự quá chậm! Chỉ vì so với chiêu “Phượng trung kinh thảo” của hắn chẳng những không trúng một đòn của người sau, mà ngay khi hắn quay đầu lại đã

muốn thấy rõ diện mục người tới, sau lưng đã không còn một bóng người!

Chỉ có một bóng người mặc bố trí cao vút lướt qua cửa sổ!

A? Người tới cuối cùng cũng đi?

Đương nhiên không! Ngay lúc Nhiếp Phong thoáng thấy con phanh ba nhân hình xẹt qua ngoài cửa sổ, hắn đột nhiên lại cảm thấy...

Người kia, thỉnh linh lại lần nữa rơi vào phía sau hắn!

A? Chỉ trong chớp mắt, người tới chẳng những tránh Nhiếp Phong trước, tiếp đó lướt ra ngoài cửa sổ, cuối cùng lại kỳ tích xuất hiện sau lưng Nhiếp Phong, động tác liền một mạch mà thành, tốc độ cực nhanh, ngay cả Nhiếp Phong cũng theo không kịp!

Nhưng người tới nhanh như không thấy, ngay khi hắn hạ xuống sau lưng Nhiếp Phong, Nhiếp Phong đột nhiên cười cười, nói: “Ai giỏi bơi Hết! Người cho rằng thân pháp của mình không ai bắt kịp à?”

“Người... “Bị bắt!”

Bị bắt ba chữ chột nói ra, người đến liền cảm giác được!

Hắn đột nhiên phát hiện, mình đứng sau lưng Nhiếp Phong không đơn giản như vậy, mà là...

Một vòng xoáy nội lực dư thừa ác liệt!

Chỉ một thoáng, người tới hai chân đạp đất, mặt đất lập tức “Ầm” một tiếng nổ tung, một đạo kinh lực mạnh mẽ từ dưới đất phá đất mà lên, đánh hắn ngay tại chỗ!

Hắn, thật sự bị bắt như Nhiếp Phong nói sao?

Thì ra là, Nhiếp Phong vừa rồi chiêu “Phượng trung kinh thảo”, thực là – trong chiêu có chiêu!

Ngay lúc hắn vận chân trái quét ra “Phượng trung kinh thảo” đồng thời, đùi phải hắn đạp đất, sớm lấy mắt thường khó thấy được nhanh, ám vận “Phong Quyền Lâu tàn” trong Phong Thần Thoái pháp, ở trên mặt đất gấp chuyển hơn trăm lần, càng ở dưới đất xuyên khắp cước pháp chân hắn!

Hóa ra hắn đã tính người về sau chắc chắn lại lần nữa tụt lại phía sau hắn, vì vậy cây kinh thảo vừa rồi chỉ là hư chiêu che giấu tai mắt người khác, thật sự giết người ở phía sau!

Mà kế sách của Nhiếp Phong cũng có hiệu quả dị thường, mắt thấy hai chân người kia tiềm vận “Phong Quyền Lâu” tàn phá dưới mặt đất, cho dù công lực của người đến có cao hơn nữa, chắc chắn sẽ có nửa phần sai lầm, chậm chạp.

Mà ngay lúc người tới thoáng chậm lại, chính là “Thiên hạ cơ hội” mà Nhiếp Phong lại thi triển trọng kích!

Chỉ thấy Nhiếp Phong một mặt đã vận Phong Thần cước pháp “Lôi Lệ Phong Hành”, xoay người lại, đón đầu lia lịa, một mặt thần nhiên cười nói: “Thế nào? Ta đã nói người giỏi bơi lội” hôm nay Nhiếp Phong ta phải nhìn thấy khuôn mặt thật sự của người!”

Nhiếp Phong một lời chưa ngừng lại, “Bồng” một tiếng! Hắn “Lôi lệ phong hành” đã trùng trùng điệp điệp bổ trúng mặt người tới, cùng lúc đó, hắn cũng theo cước bộ của mình quay đầu lại, thề phải xem người tới sau lưng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Nhưng mà, có được không? Hắn thật sự có thể nhìn rõ người tới là ai?

Ngay lúc Nhiếp Phong “lặng lang” quay đầu lại, hắn đột nhiên phát giác, chân mình tuy quét trúng người tới sau, nhưng lại thoáng như quét trúng không có gì!

A? Sao lại như vậy? Nhiếp Phong trầm nghĩ, chẳng lẽ tới với tốc độ nhanh chóng, lại lần nữa né được đòn này của y?

Không hề!

Chỉ vì Nhiếp Phong quay đầu lại chứng kiến chân của hắn, đã nện thẳng lên đầu người vừa tới, nhưng... người này, có phải... một người?

Nhiếp Phong tinh túy phát giác ra, chân hắn bị đánh trúng thật sự là một chân khí màu đỏ máu toàn thân tản ra nồng đậm, không thấy mục đích – Bóng người đỏ như máu!

Loại máu đỏ này, tuy chỉ có một cường giả điên cuồng thề sẽ trở thành “Trời” trên vạn người, mà muôn máu tươi chảy tràn

vì hấn!

A...? Là hấn? Là... hấn? Là... hấn?

Hấn, chính là người từng tự xưng là “Bộ kinh vân đại kiếp” trong cả đời hấn sao?

Rốt cuộc hấn cũng đến thiên hạ? Muốn mang đến đại kiếp nạn cho Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong đương nhiên sẽ không biết những điều này, hấn chỉ biết là, khi cái chân hấn khỏe phá vỡ huyết hồng chân khí bao phủ người tới, tình hình trước mắt thực sự khiến hấn chấn động cực độ!

Rốt cuộc hấn cũng thấy được chân diện mục chân chính của bóng người này sau chân khí huyết hồng! Cuối cùng cũng rõ ràng, vì sao chân mình quét trúng bóng người huyết hồng kia, lại như quét trúng không có gì!

Rõ ràng khuôn mặt chân chính của bóng người đỏ như máu kia là...

Cảm thấy Nhiếp Phong trước giờ vẫn bình thản tự nhiên, giờ phút này trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, thậm chí so với lúc phát hiện ra chân diện mục của “Thần Ma” và “Thái Bảo thần hành” thì khiếp sợ hơn nhiều!

Chỉ vì bộ mặt chính thức của “Thần Ma” đối với hấn mà nói cũng hoàn toàn không phải là không có khả năng! Gương mặt chân chính của bóng người màu đỏ trước mắt lại là...

Tuyệt đối không có khả năng!

Chỉ nghe Nhiếp Phong nhìn thấy hình người huyết hồng trước mắt, mờ mịt hỏi: “Chuyện này... sao có thể?”

“Người... vốn không tồn tại, nhưng...”

“Vì sao... Người lại... tồn tại chân chính?”

“Người..., rốt cuộc là...”

“Cái gì... Đông – Tây?”

Cái gì đó, Nhiếp Phong lấy “Thứ gì” để hình dung khuôn mặt chính thức của bóng người huyết hồng kia? Lẽ nào bóng người huyết hồng kia thật sự không phải là người?

Giờ phút này vẻ mặt của Nhiếp Phong, giống như ngày đó khi hắn nhìn thấy gương mặt thật của bóng người màu đỏ này, lộ ra vẻ mặt giống nhau như đúc, khó có thể tin! Rốt cuộc hắn nhìn thấy cái gì?

Rốt cuộc gương mặt thật sự của bóng người màu đỏ kia là như thế nào? Sao lại khiến Nhiếp Phong khiếp sợ như vậy?

Nhưng gương mặt thật sự của bóng người màu đỏ kia cũng chỉ chú ý một chút rồi biến mất. Bởi vì, chân khí huyết hồng bị giầy vò của Nhiếp Phong phá vỡ rất nhanh đã tụ lại, lại giấu sâu gương mặt thật của hắn bên trong một mảnh huyết hồng...

Nhưng nghe hắn lại cười khanh khách, vừa nói chuyện với Nhiếp Phong vừa nói: “Rất khiếp sợ, phải không?” “Nhiếp Phong! Người đã trông thấy khuôn mặt thật của bản tọa, bản tọa không ngại nói cho người biết. Ta, ta, cũng không phải là thứ gì đó! Ta tên là “Vô Đạo, Cuồng – Phiêu — Thiên!”

Nhiếp Phong sững sờ nói: “Vô Đạo... Cuồng Thiên?”

“Đúng! Chính bởi vì bản tọa là “Thiên” chí cao duy nhất trên thế gian hồng trần, cho nên người mới nhìn thấy bộ mặt thật của ta chính là cái bộ dạng khiến người khiếp sợ kia!”

“Bởi vậy, hôm nay người thua dưới tay bản tọa, thật sự không phải tội chiến đấu. Trên thực tế, thân pháp của người so với âm thanh còn nhanh hơn, trái tim trước mắt kia của người vẫn có thể bình tĩnh đối địch, còn có chiêu kia của người trong chiêu đó, chiến lược hàng đầu, tất cả đều cực kỳ đặc sắc, tất cả đều đáng được bản tọa chúc mừng vì người!”

“Toàn bộ thất bại của ngày hôm nay, người căn bản không thể thắng nổi bản tọa, vượt qua vận mệnh của tất cả chúng sinh Chúa Tể...” “Thiên!”

“Trên đời này, đã dùng “nhân định” cũng căn bản không có khả năng “Thắng thiên”!”

Thua? Sao hắn lại nói Nhiếp Phong đã bại?

Nhiếp Phong rất nhanh đã biết! Hắn thành linh phát giác, ngay tại lúc hắn khiếp sợ, không biết từ lúc nào ngực bụng của hắn đã bị chân khí huyết hồng cuồng thiên Vô Đạo kia quét qua, toàn thân của hắn, đột nhiên như bị phong bế hơn trăm yếu huyết, không thể động đậy!

Hóa ra ngay lúc hấn quét trúng hấn, bản thân cũng bất tri bất giác trúng chiêu!

Tốc độ nhanh như không còn bóng dáng! Nhưng nghe Vô Đạo Cuồng Thiên nói tiếp.

“Nhiếp Phong! Hôm nay ngươi hấn phải biết, cho dù ngươi đã nhìn thấy khuôn mặt thật của bốn tọa nhưng cũng không thể nào nói cho sư huynh của ngươi biết a?”

Không sai! Nhiếp Phong chỉ cảm giác giờ phút này chính mình, chẳng những không thể động đậy, hơn nữa cho dù hấn cố gắng vận nội lực như thế nào, cũng căn bản không cách nào làm được!

Thứ nhất là vì công lực của Vô Đạo Cuồng Thiên kia khóa chặt huyết đạo, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Thứ hai, trong cơ thể hấn vẫn cất giấu một phần công lực vô thượng “Thần” Vô Thượng “Ma Hà Vô Lượng”, thế nhưng từ sau lần chiến đấu thần hành Thái Bảo này, hấn cũng vì hao tổn quá độ mà không thể vận dụng công lực cái thể vô địch này!

Hấn giờ phút này, cũng giống như Vân sư huynh của hai người bọn họ, chỉ có thể vận dụng lực lượng mà họ đã học được...

Một giọt mồ hôi lạnh, lại rơi xuống mặt Nhiếp Phong hiem thấy, chỉ vì người này thuộc Vô Đạo Cuồng Thiên hiển nhiên là hướng bộ kinh vân mà đến, Nhiếp Phong lại từng tiếp nhận Tuyết Duyên Thần Mẫu, ở thời đại mình sinh ra đã có hai người chiếu cố hấn.

Thế nhưng bây giờ hấn lại có thể trở thành nỗi mệt mỏi trong bộ kinh vân, thực sự có hứa hẹn đối với tuyết duyên và thần mẫu! Cái tên bội ước này, hấn sao có thể gánh vác được?

Hấn chỉ cảm thấy nếu bản thân cố mà lầm bước kinh vân, thật sự hồ thẹn trong lòng, nhưng mà, giờ phút này hấn đã không nhúc nhích mảy may, chỉ có thể mở mắt ngàn lần, lo lắng hỏi: “Ngươi, vì sao phải đối phó Vân sư huynh?”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào đối với Vân sư huynh?”

Cuồng Thiên Vô Đạo kia đáp lại đầy thâm ý: “Nhiếp Phong! Ngươi đã rơi vào tay bản tọa, căn bản là đặt tư cách biết!”

“Ngươi, chỉ có tư cách trở thành...”

“Bộ... bộ... kinh... vân... phó, mệt!”

“Bộ Kinh Vân” vinh quang vừa ra, chân khí huyết hồng vô đạo điên cuồng kia bỗng nhiên cuộn lên, “Bụp” một tiếng! Không ngờ đã cuốn cả người Nhiếp Phong vào trong huyết hồng chân khí của hắn!

Trong khoảnh khắc, cả người Nhiếp Phong bị những chân khí đỏ như máu kia hoàn toàn bao phủ, nghiễm nhiên như bị thôn phệ!

Trời! Cuồng Thiên Vô Đạo này trong tầng tầng lớp lớp khí đỏ đó, rốt cuộc sẽ đối xử với Nhiếp Phong như thế nào?

Không biết! Chỉ biết trong hồng khí trùng trùng điệp điệp kia, lại truyền ra tiếng cười vô hạn uy nghiêm, vô hạn cương cường:

“Trừ Nhiếp Phong trước, sau lại diệt Kinh Vân.

Duy Ngã Cuồng Thiên.

Vạn thế vô đạo!”

Tiếng nói vừa dứt, Vô Đạo Cuồng Thiên này liền mang theo Nhiếp Phong trong Hồng Khí, vạch phá bầu trời đêm mà đi!

Rốt cuộc, hắn sẽ làm thế nào làm Nhiếp Phong trở thành bộ kinh vân toi tả?

Mà từ trước đến nay, người lạnh như băng không khóc thần tử, liệu có vì một người từng trắng đêm không ngủ thay hắn chế thuốc, đã là tình chí nghĩa hết, càng sợ mình làm lầm Nhiếp Phong của hắn, mà bị...

Mệt?

Thiên hạ rộng lớn như vậy, xem ra đã mưa như trút nước.

Một trận kịch biến không tầm thường, sắp xảy ra cách đây không lâu...

Đạo thứ hai đang nhỏ máu....

Năm tháng như pháo hoa bùng nổ, sau khi san bằng thì sẽ trở nên bình thản, dù cho có thể hiển hách như thiên hạ hội thì năm tháng cũng vậy.

Đảo mắt đã qua mấy ngày, nhưng đối với Không Từ mà nói, mấy người chết này, quả thực giống như mấy ngày khó chịu nhất trong cuộc đời nàng!

Chỉ vì, từ việc Bộ Kinh Vân thức tỉnh đã bắt đầu từ hôm đó, hẳn thật sự nói ra là chắc chắn phải làm, không cho Không Từ tiếp cận hẳn quá mức!

Không Từ chỉ cảm thấy không biết phải làm sao, nàng chiêu cố Bộ Kinh Vân đã nhiều năm, một mực ở bên cạnh hẳn, thẳng tắp như bộ kinh vân bóng dáng, hôm nay, chủ nhân của Ảnh Ảnh lại muốn xa mình, thân là Không Từ, trong lòng thất vọng có thể nghĩ!

Đúng như mấy ngày này, tuy Không Từ vẫn như cũ cười mây nấu cơm trong phòng bếp vất vả như trước, bận rộn không khổ cực. Thế nhưng, ngay lúc nàng bung cơm canh đến Vân Các, Bộ Kinh Vân lại không cho nàng đưa thức ăn thẳng vào trong phòng ngủ của mình, chỉ cách cửa phòng ngủ của nàng, đặt đồ ăn ở đại sảnh Vân Các.

Mỗi một lần, đều là đợi Không Từ rời khỏi Vân Các sau đó Bộ Kinh Vân mới đi ra dùng, giống như không muốn lại gặp mặt Không Từ.

Hình như hẳn ta đã thật sự phong tỏa trái tim của mình!

Đúng là đổi lại ngày xưa, cho dù lạnh lẽo như đi bộ kinh vân, lúc dùng bữa cũng luôn để Không Từ làm bạn.

Chỉ là Quân Hùng Phách từng ra nghiêm lệnh, tuyệt đối không cho phép bất cứ hạ đẳng tỳ nữ nào cùng chủ nhân đồng thời ngồi ngang hàng, nhưng có thể yên lặng đứng bên cạnh Vân thiếu gia của nàng, ở bên cạnh hẳn, nhìn hẳn từng người từng người từng người một ăn đồ ăn của nhà mình vì hẳn mà hao hết tâm lực để nấu ăn.

Không Từ đã hài lòng, chưa bao giờ cảm thấy oan ức như vậy.

Thế nhưng hôm nay, nàng hèn mọn đứng ở một bên, đi theo đạo mây trời cũng không có cơ hội ăn cơm!

Cũng chính vì thế, đến tận bây giờ Không Từ mới dần dần hiểu ra, người mình lo lắng quá nhiều trong lòng, đến cùng là ai?

Còn nhớ rõ từng ngày, Khổng Tử cũng có chút hoài nghi mình có thích Phượng thiếu gia của nàng hay không, nhưng bây giờ...

Cho dù Nhiếp Phong mấy ngày trước từng chính miệng nói xem nàng là thân muội, nàng cảm kích Nhiếp Phong đến dị thường, nhưng vẫn không thể che dấu được phần mất mát bên cạnh Bộ Kinh Vân!

Ai ra lệnh cho đến đây?

Khổng Tử không biết, chỉ biết chính mình trong lúc bất tri bất giác, đã dần dần không cách nào rời khỏi Vân thiếu gia của nàng.

Dường như nàng đã rơi vào trong một tấm lưới tình, như bước đi trong kinh vân như trên giang hồ nói, là hóa thân của hắc ám và tử vong, Khổng Tử kia tình nguyện vĩnh viễn ở lại hắc ám với hắn, cùng hắn không thấy mặt trời...

Nếu sinh mệnh của nàng không có Vân thiếu gia, nàng cần thanh thiên bạch nhật để làm gì?

Cho dù Bộ Kinh Vân cũng vì người thân cận với hắn mà tử vong, Khổng Tử nguyện ý ——

Tiếp cận tử vong!

Nàng vẫn yên lặng canh giữ ở Bộ Vân Thân làm bạn, không yêu cầu cái gì. Chỉ vì nàng quá rõ ràng, mình chỉ là một tỳ nữ hạ lưu trong thiên hạ này.

Nếu năm đó không phải nhượng bộ kinh vân điểm danh, nhất định nàng phải làm thiếp thân tỳ nữ của hắn, chỉ sợ nàng đã sớm bị thị tỳ quản lý tra tấn đến chết mất rồi!

Trái tim nàng ta nóng bỏng, từ lâu không cầu gì cả, lại càng không dám hy vọng xa vời sẽ có một ngày như nhớ tới tình hình mặc áo trắng kia. Nàng ta hoài niệm tên tiện tỳ 'Khổng Tử' trong mắt tất cả mọi người trong thiên hạ này.

Chỉ cầu trường sinh ở bên cạnh Thần tử, làm một cái bóng trong bóng tối của hắn, cho dù mọi người khắp thiên hạ đều đối địch với bộ kinh vân, địa cũng nguyện ngậy ngốc đứng ở bên cạnh hắn, yên lặng ủng hộ hắn!

Đáng tiếc, cho dù tâm nguyện lớn nhất của Khổng Từ hèn mọn đơn giản như thế, vận mệnh, lại thủy chung không có nửa điểm “Hạ thủ lưu tình” với nàng!

Bà ta cũng không muốn trải qua vận mộng, từ sau khi đi theo kinh vân tỉnh lại, dĩ nhiên cũng không muốn bà ta đi cùng bên trái phải, ngay cả chút vui sướng hèn mọn đó bà ta cũng đã mất đi!

Tựa như tối nay, khi nàng ta cố gắng đem thức ăn mà mình hao hết tâm tư bận tâm đốt thành, đưa đến trên phòng khách của Vân Các, thậm chí bộ kinh vân cũng sẽ giống như mấy ngày trôi qua đóng cửa không nạp...

Xương tri, tối nay cùng quá khứ mấy ngày, cũng không giống nhau!

Không giống chính là, khi Khổng Từ gõ nhẹ lên cửa phòng kinh vân tẩm bộ, bên trong vậy mà không có phản ứng gì!

Chuyện này thật kỳ lạ! Sau khi Bộ Kinh Vân thức tỉnh đã mấy ngày, mãi vẫn không ra khỏi phòng, hẳn xem ra không chỉ có “tồn tâm”, mà còn là “tồn thân” trong Vân Các!

Khổng Hoành không khỏi lúng túng:

“A? Trong phòng trống không hưởng ứng, chẳng lẽ..., Vân thiếu gia ra ngoài?”

Nghĩ đến đây, Khổng Từ nơm nớp lo sợ, nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng ngủ kinh vân.

Chỉ thấy trong phòng ngủ là một mảnh u ám, không có một bóng người, xem ra Bộ Kinh Vân thật sự không có ở đây.

Khổng Từ không khỏi nghi bụng:

“Vân thiếu gia không có ở đây, hoá ra đã bị bang chủ gọi tới.”

Đúng, Bộ Kinh Vân đã ở đây mấy ngày vẫn luôn khóa chặt trong lòng, nếu không cần thiết thì hẳn cũng tuyệt đối không lộ diện. Nếu không phải có Hùng Phách truyền triệu, e rằng cũng không có ai có thể mời Từ Bộ ra khỏi phòng ngủ của hắn.

Phản mộ trong lòng hắn!

Nếu như Bộ Kinh Vân không có ở đây, Khổng Từ liền quyết định nhìn y quần áo còn cần thanh tẩy, ai ngờ, lại cho nàng

phát hiện dưới gối Bộ Kinh Vân, nhẹ nhàng đè ép một vài thứ...

Đó là một sợi tay trắng.

Khổng Tử vội vàng rút cây luyện trắng này ra, chỉ thấy đây là một cây luyện trắng dùng Tỳ La dệt thành, đã ở dưới sự tàn phá của ngày tháng, ở trong trắng hiện ra ửng vàng, giống như một đoạn tình sớm từ trần...

Bạch luyện càng thêm mỏng manh dị thường, mỏng như một nữ tử mệnh khổ một đời...

Khổng Tử nhìn cây bạch luyện này, trong lòng không khỏi khẽ động:

“A...? Bạch luyện này nên dùng cho nữ, Vân thiếu gia làm sao có thể đem nó gác gối xuống? Chẳng lẽ... cây Bạch luyện nguyên này không phải thuộc về Vân thiếu gia, mà là thuộc về cái...Bạch y... Thiên Ảnh trong đầu Vân thiếu gia?”

Nghĩ đến đây, Khổng Tử vội vàng đi trở về bên giường, đem Bạch Luyện thả lại dưới gối, một mặt còn đang nghĩ:

“Nếu như thân ảnh xinh đẹp áo trắng chân chính thuộc về Vân thiếu gia trong đầu, ta càng không nên... Tự xúc phạm! Nữ tỳ hạ lưu như ta, sao có tư cách... Vân thiếu gia trân quý như thế... Vậy vật này cầm ở trong tay?”

“Huống chi, cho dù Vân thiếu gia đã không cách nào nhớ lại chuyện phát sinh ở Tây Hồ, trong đầu vẫn luôn nhớ mãi không quên bóng người xinh đẹp áo trắng kia, “nàng” kia, nhất định là người trọng tình trọng nghĩa với Vân thiếu gia, hai người cuối cùng hữu duyên vô phận, càng có thể là vì “Nàng” sớm đã vì Vân thiếu gia... Hy sinh, ta căn bản là... Không cách nào so sánh với nàng!”

Nghĩ tới đây, Khổng Tử càng tự ti mặc cảm, trái tim lại ti tiện dị thường, càng sợ bị khinh nhờn Bộ Kinh Vân cùng bóng hình xinh đẹp áo trắng kia, muốn trả lại biểu hiện của mình vào trong gối còn gấp hơn.

Chuẩn biết, ngay lúc nàng thiếu chút nữa đem Bạch Luyện thả về dưới gối Bộ Kinh Vân, thì bỗng nhiên...

Có một chuyện xảy ra khiến nàng sợ vỡ mật!

Hách Thính “Vèo” một tiếng! Một đạo vô hình khí kinh đột nhiên từ ngoài cửa sổ bắn nhanh vào! Vô hình khí kinh này lại đúng là không sai...

Đang lúc đánh vào Bạch Luyện đang trong tay Khổng Từ!

“Cát thít” một tiếng! Ngay bên dưới đạo khí kinh vô hình kia, đạo bạch luyện kia đột nhiên bị chém ra thành hai đoạn!

A...? Bạch luyện duy nhất lưu lại trong bộ kinh vân... đã đứt đoạn.

Tình cảm giữa A Thiết và tuyết duyên lại... kết thúc? Hơn nữa còn đứt trên tay... Khổng Từ?

Trời ạ...

Khổng Từ hết sức khiếp sợ, nàng tạo mộng cũng không nghĩ tới, ngoài cửa sổ lại bắn vào một đạo khí kinh vô hình, đem cái bạch luyện trên tay nàng chặt đứt làm hai, rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy, đối với vật kinh vân trân quý hạ sát thủ?

“Vâng, ngay cả khi tràn đầy nghi vấn, Khổng Từ cũng đã không còn lòng dạ cẩn thận suy nghĩ, chỉ vì giờ phút này trong đầu nàng không ngừng xoay quanh, lại là tự trách bản thân vô hạn và áy náy.”

“A... làm sao... làm?”

“Điều...ta không tốt, nếu không phải vì ta... Nhất thời hiếu kỳ, đem cái này luyện suốt... Dùng để xem, có lẽ... nó sẽ không... Đoạn, a... Tất cả đều là...ta... Không được...”

Không sai! Vô luận nàng là cô ý giã dựa hoặc là vô tâm, bước chân kinh vân cùng bóng hình cô gái áo trắng kia bị hủy tín vật duy nhất, thủy chung do nàng mà ra, nàng thực sự khó lòng bình an, càng không biết phải nói như thế nào với Bộ Kinh Vân!

Nhưng mà, thật ra Khổng Từ cũng không cách nào áy náy được bao lâu. Ngay khi nàng vô cùng lo lắng, thì đồng thời nàng cũng phát hiện, đi bộ Kinh Vân ngủ trước cửa chẳng biết lúc nào đã đứng một người!

Một người dường như đã hiểu vì sao “Bạch Luyện” lại hủy, nhưng có thể không phải người chân chính hiểu được!

Bộ! Kinh! Vân!

Thiên...! Không thể tưởng được, hắn cũng tại thời khắc này...

Đã trở về rồi!

Nếu như, trên đời thật sự có một loại biểu lộ có thể làm cho người hồn phi phách tán, tin tưởng đối với Không Từ mà nói, hôm nay biểu lộ trên mặt bộ kinh vân, vừa vặn bảo nàng hồn phi phách tán!

Biểu cảm của Bộ Kinh Vân lúc này, chẳng những lạnh, càng lạnh đến mức khiến người ta —— tan nát cõi lòng!

Chỉ thấy hắn chậm rãi bước từng bước một vào trong phòng ngủ của mình. Một đôi mắt lạnh lùng phát sáng, một mực không rời nửa phần Bạch Luyện bị hủy trong tay Không Từ. Cho đến khi hắn đứng trước mặt Không Từ, lời nói hắn lạnh lùng không mang theo chút cảm tình phát ra.

“Ngươi...” Vì sao ngươi làm như vậy?”

Xưa nay Bộ Kinh Vân tuy lạnh như huyền băng, nhưng Không Từ lại cảm thấy giữa bà và hắn luôn tồn tại một loại cảm giác thân thiết rất vi diệu. Nhưng giờ phút này Bộ Kinh Vân nói đến những lời này, Không Từ lại không cách nào cảm giác được thân thiết giữa hắn và bà ta!

Là vì duyên cớ gì?

Trong lòng Không Từ biết, hết thảy là bởi vì lúc này nàng đang vận hành một đạo bạch luyện! Bộ Kinh Vân đã có thể khóa tâm vì chủ nhân của cái đạo bạch luyện này, ý nghĩa của việc luyện chế này đối với hắn, nhất định sẽ vượt lên hết thảy!

Trong lòng mỗi người đều có một “tử huyệt”!

Mặc dù nói thế nhưng lòng người chẳng qua cũng là do huyết nhục tạo thành, yếu ớt dị thường mà thôi! Trái tim của Thần chết cũng có tử huyệt, có lẽ chính là con đường rèn luyện vô ích này!

hủy nó, cũng lập tức hủy lời hứa của hắn đối với “Nàng” kia!

Chỉ vì Bộ Táng Vân từng trong mộng hướng về bóng dáng bạch y kia hứa hẹn, nhất định sẽ bó tay chờ nàng, nhưng lúc này người của nàng chưa tái hiện, ngay cả Bạch Luyện duy

nhất lưu lại cho hắn cũng đã hủy, thử hỏi, hắn còn tư cách gì để bảo tồn đoạn tình cảm muốn cắt đứt này?

Trong lòng Khổng Tử biết tình thế trước mắt cực kỳ không đẹp, vì sợ bộ kinh vân có hiểu lầm, nàng vội vàng nơm nớp lo sợ tự nói:

“Không... Vân thiếu gia, xin nghe ta nói, cái này không phải là... Bạch luyện này cũng không phải.. bởi vì ta làm gãy.. vừa rồi... Có một đạo chân khí vô hình từ ngoài cửa sổ đánh vào, Bạch Luyện mới có thể... Nhất Đoạn Vi nhị!”

Mặc dù Khổng Tử nói ra chân tướng, nhưng không biết có phải vì khúc Bạch Luyện kia đối với Bộ Tín Vân cực kỳ trọng yếu hay không. Lúc này đây, thái độ y phảng phất như thường ngày, một tay nắm chặt tay Khổng Tử, lại lạnh lùng chấp vấn: “Chân khí?”

“Vì sao ta không cảm giác được?”

Đúng vậy! Dùng tu vi Bộ Kinh Vân, nếu trong phương viên nửa dặm có cao thủ “Dùng khí cách không”, hắn nhất định có thể cảm nhận được!

Nếu như ngay cả hắn cũng không cách nào cảm nhận được thì cũng tức là Khổng Tử rõ ràng đang nói dối hắn!

Nhưng vừa rồi thật sự có một đạo chân khí cách không mà vào, chẳng lẽ, người đánh ra đạo chân khí này là một cao thủ tu vi thâm hậu đến nỗi Bộ Kinh Vân cũng không cách nào cảm nhận được?

Khổng Tử chỉ cảm thấy trăm từ khó nói, nhìn Bộ Kinh Vân nắm chặt tay nàng, bỗng nhiên cảm thấy một sự thất vọng và bị ai không hiểu được, nàng đột nhiên hỏi: “Vân... Thiếu gia, Khổng Tử cũng... Hiểu rồi, cái này Bạch luyện... Có thể cực kỳ trọng yếu đối với ngươi, nhưng nếu thật sự... Là ta hủy... Ta, nó rốt cuộc là có mục đích gì... Muốn hủy nó?”

“Huống hồ... À, ta... đã đi theo ngươi... Bao nhiêu năm như vậy, vẫn luôn đối với ngươi... trung thành... Không đồng không, chẳng lẽ... chỉ là vì... một cái... Bạch luyện, ngươi liền... ngờ vực với ta?”

Lời nói của Khổng Tử cũng không phải không có lý! Nhưng mà bộ kinh vân thủy chung thờ ơ, vẫn lạnh lùng nói:

“Nhưng...” Người còn chưa giải thích được...”

“Tại sao ta lại không cảm giác được?”

Khổng Tử chỉ đành cười khỏ, những cao thủ kia cảm giác, cho tới bây giờ cũng chỉ là thứ đồ chơi của đám cao thủ tuyệt thế! Thử hỏi, chỉ hiểu được hoa quyền tú chân làm sao có thể giải thích Bộ Kinh Vân như vậy mà không thể cảm nhận được chân khí của cao thủ gần đây?

Nhưng mà, nếu hẳn thật sự tin tưởng tỳ nữ này của nàng, cho dù nàng không thể giải thích nửa câu, hẳn cũng sẽ vì nàng mà tha thứ.

Xét cho cùng, vẫn là câu nói, Bộ Kinh Vân quan tâm đến Bạch Luyện kia, rất quan tâm đến cái tên Khổng Tử này trong vô số ngày qua, đối đãi với hẳn trung thành và tận tâm tỳ nữ!

Mặc dù nàng thông cảm cho Bộ Kinh Vân quan tâm chuyện tu luyện vô ích kia, nguyên do là vì càng quan tâm đến tình ảnh “Bạch Y Ảnh” mà người chủ nhân luyện ban ngày kia, nhưng một trái tim nhỏ bé của Khổng Tử, thủy chung vẫn bị ai thay cho tấm kiêu ngạo của mình...

Thật ra qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chính Khổng Tử không hiểu, mình thật sự là thiên hạ biết một tên tiện tì sao? Nhưng cái chức thấp mặc dù ti tiện, nhưng nhân cách của nàng lại không ti tiện!

Nàng cho rằng mình luôn đi cùng Vân thiếu gia, ít nhất nàng sẽ hiểu rõ tính cách tôn trọng nhân cách của nàng. Đáng tiếc, hôm nay nàng mới phát giác, ở trong mắt Bộ Kinh Vân, hóa ra cũng chỉ là một nữ tỳ tiện nghi mà thôi...

Trái tim nàng phảng phất bị thương đâm thật sâu, trong khoảng thời gian ngắn nàng phát hiện mình đã không muốn giải thích thêm nữa.

Hắn đang giải thích với một người không tin tưởng mình. Có đôi khi, đó là một chuyện tương đối lao lực quá độ.

Đặc biệt là người kia, là một người mà mình có thể sẽ thích...

Khổng Tử như bất chấp mọi giá, nàng dứt khoát nói: “Vân... Thiếu gia, người đã không tin ta, ta lại giải thích... lui xuống... cũng không có ý xấu...”

“Nếu như ta trực tiếp làm vậy... Có thể gạt bỏ nghi ngờ của người, vậy... Được rồi! Khổng Tử ta liền... nhận đi!”

“Không... sai! Cái chính xác kia chính là ta... không cần thận bẻ gãy! Là ta làm thì như thế nào?”

“Người, lại sẽ xử trí ta như thế nào?”

Thế khó đoán được, Khổng Tử lại đột nhiên chiêu nhận, Bộ Kinh Vân vẫn lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng. Thật lâu sau, hắn đột nhiên há miệng phun ra đáp án:

“Đi!”

“Ta không muốn gặp lại người nữa — “cái này luôn phụ thuộc vào nam nhân để sinh tồn: “Rác rưởi!”

Bụng vẫn mạ mạ a dua...

xâu nhân Loảng xoảng...

hăm ve sầu thư...

hăm ốc san sát nhớn nhong.

mạ hủ nho nhỏ vo ve.

mạ Lương nói loảng xoảng...

Bụng hạ du dương loảng xoảng...

Quyển Quyển Quyển nhở nhớn nhơ.

lộc cộc trên tấm lưới rào rạt...

Phế... vật?

Khổng Tử mặc dù bất chấp đi ra ngoài, nhưng nàng đã nghĩ đến giấc mộng, thì ra mình ở trong bộ kinh vân, vẫn là một phế vật sống dựa vào nam nhân?

Trong thoáng chốc, hai chữ “phế vật” như hai hạt hạn kinh lôi, tâm tình Khổng Tử trùng trùng điệp điệp oanh thương, nếu như có thể móc bụng nàng ra xem, chỉ sợ sẽ phát hiện trong năm tắc ngực của nàng đang rỉ máu, vết thương chí huyết mơ hồ...

Cũng bởi vì một câu “Phế vật “Phụ thuộc vào nam nhân”, Khổng Tử ngơ ngác nhìn Bộ Kinh Vân, một đôi mắt tràn đầy

ủy khuất, nhưng nàng vẫn cố nén, không để nước mắt tràn mi chảy ra.

Kỳ thật nàng ta cũng không dám hy vọng xa vời rằng Tử Thần sẽ thích mình, nhưng trái tim tự ti như vậy, lại luôn hi vọng Vân thiếu gia sẽ giống như Phượng thiếu gia, tôn trọng nàng ta như người nhà, đáng tiếc...

Nàng vẫn luôn cho rằng mình hiểu rõ Bộ Kinh Vân, hôm nay lại vì điều này mà thật sự hiểu rõ hắn, cùng với hiểu rõ ý nghĩ của hắn - một đồng phế vật dựa vào nam nhân mà sinh tồn!

Khổng Bặc ứa nước mắt, từ đầu đến cuối không chảy xuống, chỉ vì, nàng thật sự không muốn rơi lệ trước bộ kinh vân, điều đó chỉ làm hắn càng coi nàng là phế vật.

Nàng vẫn cố ra vẻ kiên cường nói: “Rất...được...”

“Vân... Thiếu gia, bây giờ ta mới biết được, chính mình ở trong mắt người, thì ra chỉ là... Một đồng phế vật phụ thuộc vào nam nhân sinh tồn... phế vật, nói vậy, chắc hẳn... Trong thời gian qua, Khổng Từ nhất định là mệt mỏi người... Đại đa số, người... Mới có thể cho rằng như vậy...”

“Thật ra, ta vẫn luôn biết, năm đó thị tỳ người chọn ta vì người, chỉ vì ta từng ở đêm đó... Giúp người một chuyện...”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân năm đó chém giết đệ đệ “Hoắc Liệt” của Hoắc Liệt, từng vì bi thống quá độ mà khóc không ra nước mắt, mà kiệt lực lặn tới trong mương nước, nếu năm đó không có Khổng Từ đỡ hắn một cái, chỉ sợ hắn đã không còn hôm nay...

Khổng Từ âm u nhìn Bộ Băng Tâm bộc lộ sắc mặt lạnh như phán quan, lại tiếp tục nói tiếp:

“Vân... Thiếu gia, thật ra nếu người sớm cảm thấy Khổng Từ ta đây... là phụ thuộc người, căn bản là không cần phải nhọc lòng... Lại bởi vì đêm đó ta giúp người một tay... Mà dùng ta làm... khiến ta... Khổng Từ đã mệt mỏi nhiều năm như vậy... Vậy mà vẫn không biết, thật sự là... Xin lỗi...”

“Nhưng... Người yên tâm, Khổng Từ hôm nay... đã biết tâm ý của người, do hôm nay... Lên, người thật sự... không cần dùng ta... vì tỳ...”

“Khổng Tử... Về sau nếu phải cần người... cho phép, tuyệt đối không dám lại... đặt chân vào... Vân Các, ta... tuyệt đối sẽ không... lại phụ người!”

“Bởi vì, mạng của ta... Mặc dù không tốt, kiếp này đã biến thành... Tiệm tỳ, nhưng tiệm tỳ mặc dù... tiệm tỳ, nhưng cũng là... Người có máu có thịt, quyết không muốn... Bị người ta nói là... một đồng phụ thuộc nam nhân... Đáng thương... Phế vật!”

“Ta... Tiệm, nhưng không hề tỏ vẻ... Ta cần người khác...”

“Nhưng mà... Liên!”

Hai chữ “Đáng thương” chợt xuất hiện, Khổng Tử liền sử dụng dũng khí và khí lực lớn nhất trong đời nàng, dùng sức vùng lên, đứng thẳng tránh ra khỏi đám mây giạt vẫn một mực nắm chặt tay nàng, tiếp đó liền không quay đầu lại vội vàng chạy ra cửa!

Nhưng khi bóng dáng hắt sắp biến mất ở cạnh cửa, nàng vẫn chăm chú nhìn theo, nói với Bộ Kinh Vân: “Vân... Thiếu gia, người... yên tâm!”

“Con bạch luyện này đã gãy ở... Khổng Tử trên tay Khổng Tử vô luận... Lên núi đao... Hạ hỏa hải, cũng sẽ nghĩ cách làm nó... hồi phục trạng thái cũ, rồi trả nó lại cho người!”

“Ta... nhất định sẽ... làm được!”

“Người... chờ ta!”

Cuối cùng nàng cũng đi rồi! Đã mang theo trái tim đã nát bấy bấy bấy bấy đến chừng một tắc, cùng với Bạch luyện sớm đã bị đứt làm hai đoạn kia rời đi rồi!

Bộ kinh vân thủy chung vẫn không nói nửa câu giữ nàng sống, phảng phất như tuyệt không quý trọng cơ duyên làm chủ tớ cùng nàng thành lập nhiều năm qua.

Phảng phất như...

Nhưng mà chân tướng thì sao?

Có lẽ, chân tướng vẫn luôn chôn sâu trong đôi mắt đen tuyền, nếu như tử thần không nói thì sẽ không có ai biết được...

Thậm chí chân tướng Bạch Luyện Nhất Đoạn này, cũng đồng dạng giấu ở trong con mắt sâu không lường được của hắn...

Đối với cái tên Bạch Luyện kia tại sao lại đứt một đoạn thành hai, kỳ thật, Bộ Kinh Vân có thể biết đến...

Nhưng nếu hắn thật sự biết là ai âm thầm chặt Bạch Luyện ra làm hai, hắn...

Vì sao đối xử với Không Từ như vậy?

Ngay lúc Không Từ rời khỏi Vân Các, trên đỉnh Vân các, nguyên lai cũng có một người biết rõ chân tướng...

Không! Phải nói là hai người!

Chẳng qua trên đỉnh Vân Các đang có hai thân ảnh huyết hồng đang rình coi tất cả ủy khuất của Không Từ, trong đó có một bóng người huyết hồng, chính là...

Vô Đạo Cuồng Thiên!

Còn thân ảnh đỏ như máu kia lại không giống cuồng đạo lên trời, toàn thân bao phủ một luồng chân khí đỏ máu, nhưng cũng mặc quần áo đỏ!

Rõ ràng, bóng người màu đỏ này cũng không mạnh mẽ xuất thần nhập hóa như Cuồng Thiên vô đạo, có thể tự sinh ra một tầng chân khí đỏ như máu che giấu khuôn mặt thật sự!

Nhưng mà, không phải đã sớm nói lấy tu vi kinh vân ngày trước, nhất định có thể cảm thấy cao thủ trong phương viên nửa dặm sao? Vì sao hai người kia lại ẩn thân trên đỉnh Vân Các, chân khí trên thân vẫn không bị kinh vân phát hiện?

Có phải vì sự ngây thơ như Nhiếp Phong nói, nên không thật sự tồn tại hay không? Thậm chí, y căn bản không phải một...

Người?

Mà bóng người áo đỏ đứng trên người hắn kia, tuy công lực không cao bằng; nhưng dưới chân khí cường đại trước cuồng thiên của Vô Đạo yểm hộ, lệnh mạnh như bước kinh vân, cũng không hề phát giác với hắn?

Nhưng khi nghe người Tri Huyết y cực kỳ cung kính nói với “Vô Đạo Cuồng Thiên”: “Thật không ngờ, chân tướng sự tình lại là như vậy!”

“Khổng Tử kia, cũng thực sự quá không hiểu Thần Bộ Kinh Vân rồi...”

Đúng rồi! Còn tưởng rằng sẽ bị hai người bọn họ cách không ra tay hủy Bạch Luyện, nhưng bây giờ nghe ngữ khí hai người bọn họ, hủy bạch luyện tựa hồ là có người khác!

Cường Thiên vô đạo kia như có suy nghĩ, từ từ đáp: “Tử vong, từ trước đến nay chính là nỗi sợ hãi nhất của thế nhân, cũng là việc duy nhất không cách nào dự đoán...”

“Nếu tâm thần của Tử Thần thật sự dễ dàng như thế, vậy thì chưa có, hẳn không xứng xưng là tử thần nhân thần cộng sợ nữa.”

Ồ? Bọn họ vẫn luôn ẩn thân trên đỉnh Vân các, chắc hẳn đã biết ai đã phá hủy cái võ công kia của Tuyết Duyên?

Bóng người mặc áo đỏ tu vi khá thấp kia nói: “Chỉ là, không ngờ tên Khổng Tử kia từ trước đến nay đều hèn mọn tự ti, không ngờ lại có loại cốt khí này, lập tức rời khỏi Bộ Kinh Vân, nhưng nàng làm như vậy, giống như cùng kế hoạch ban đầu của hắn – “Thiên Khốc”. Đi ngược mà nói.”

Lại là “Trời khốc”?

Rốt cuộc cái gì là “Thiên Khốc”?

Chuyện này có thể đạt thành kế hoạch “Thiên Khốc” này, rốt cuộc là một kế hoạch không thể tưởng tượng nổi thế nào?

Nhưng nghe Vô Đạo Cường Thiên kia mở một nụ cười đã tính trước, nói: “Không cần phải căng thẳng! Cho dù hôm nay Khổng Tử đột nhiên rời khỏi Bộ Kinh Vân, cũng đã sớm nằm trong phạm vi biến số mà bản tọa mong muốn.”

“Chỉ cần người làm việc theo kế hoạch của bản tọa, nàng ta sẽ vĩnh viễn trở thành bộ kinh vân đại kiếp!”

“Khà khà...”

Bóng người áo đỏ kia lại nói: “Nhưng, tuy rằng ta... luôn làm việc cho người, nhưng ta thủy chung không cách nào hiểu được. Quan hệ giữa người và Bộ Kinh Vân rất sâu, người, vì sao nhất định phải hại hắn như thế, mới có thể đạt được “Trời khốc”?”

Cái gì? Cái tên Vô Đạo Cuồng Thiên này, hóa ra là có quan hệ sâu xa với Bộ Kinh Vân?

Hắn và hắn rút cuộc có quan hệ gì? Chẳng lẽ cùng một loại quan hệ với “Thần” và Bộ Kinh Vân giống nhau, đều là hậu nhân Thần tộc?

Nhưng trên đời này tuyệt đối không nên có quá nhiều Thần tộc nhân kiệt xuất, nếu không ngày đó “Thần” sẽ không đem hy vọng mượn thể trọng sinh của chính mình đặt lên người Bộ Kinh Vân!

Nhưng, nếu như Vô Đạo Cuồng Thiên này cũng không phải đời sau của Thần tộc, vậy tại sao hắn lại có quan hệ sâu xa với Tử Thần? Tại sao lại vì “Trời khóc” mà trăm phương ngàn kế yếu hại Bộ Bộ Kinh Vân, thế sẽ trở thành đại kiếp nạn của hắn?

Nhưng nghe Vô Đạo Cuồng Thiên nghe vậy lại cười gằn nói: “Ha ha, Tử Thần Bộ Kinh Vân đã dạy ngươi khó nắm bắt, bôn tóa so với Bộ Kinh Vân, đâu chỉ hơn ngàn lần? Với trí năng “có hạn” của ngươi, làm sao hiểu được “Vô Hạn” ta?”

“Ngươi đừng hỏi nhiều nữa, hôm nay ta sẽ đi thay ngươi tiến hành kế hoạch tiếp theo!”

Mang theo tiếng cười khó lường, cuồng thiên vô đạo này đã phóng thẳng lên trời, bóng người áo đỏ cũng theo sát phía sau, đảo mắt hai người đã biến mất trong màn đêm mê ly!

Chỉ không biết, chân thân cuồng thiên vô đạo này là ai?

Hắn có quan hệ sâu với Bộ Kinh Vân, nhưng làm sao lại thực hiện được bản hại Bộ Kinh Vân?

Nhất định phải làm chính mình, thậm chí Khổng Tử trở thành...

Đại kiếp nạn bộ kinh vân?

Trời khóc đất trời, rút cuộc là một vật đáng sợ?

Hay đây là một ác mộng đáng sợ đến mức ngay cả trời cũng phải sợ hãi đến khóc?

Trời còn chưa khóc, Khổng Tử đã khóc!

Sau khi lao ra khỏi Vân các, Khổng Từ vẫn một mực bước nhanh về phía trước, nước mắt cứ cố nén xuống trước mặt đám mây, cuối cùng cũng không chịu nổi chế mà chảy xuống!

Đi trước mặt, trong lòng trầm ngâm lặp đi lặp lại một lần gọi nàng là nghi vấn vụn tâm: “Vì... Cái gì? Vì cái gì... Vì cái gì... Hả? Vì cái gì... À.... Sao...”

“Vân... Thiếu gia, tại sao ngươi... đột nhiên biến thành... Vậy sao?”

“Ngươi... Vì sao phải... làm vậy với ta?”

Càng muốn càng loạn, bước chân càng lúc càng loạn, rốt cuộc rắc rắc một cái, dưới chân Khổng Từ trượt một cái, liền muốn tơi tở ngã vào trong một vũng bùn góc!

Nhưng mà, Khổng Từ vẫn cầm khối Bạch Luyện kia, vì sợ làm bẩn nó, nàng đột nhiên vận hết khí lực giơ cao cái của mình lên tới đỉnh đầu, “Bịch” một tiếng, cái khối tuyết trắng kia cuối cùng cũng tránh được việc cùng nàng cùng rơi vào bùn, nhưng mà...

Chỉ vì con thỏ tự mình làm bẩn tuyết duyên, chỉ vì không muốn làm bẩn tình cảm trong tuyết duyên và bộ pháp bộ kinh vân cho nên bản thân nàng lại rớt xuống một bãi phân chó đói, toàn thân tràn ngập bùn lầy...

Chỉ một thoáng, làm cho nàng một thân toàn là nước bùn, ích phát chát vật không chịu nổi!

Thấy mình một mặt lầy lội, Khổng Lang càng bi thương từ đó, nước mắt rơi càng nhanh, chỉ vì bộ quần áo trên người nàng, tuy không tính là quý giá, nhưng đã là đồ ăn vật của nàng thu nhỏ lại, bỏ ra bạc đã lâu để mua!

Tối nay, nàng mặc bộ đồ mới này vào cho Bộ Kinh Vân đưa cơm, chỉ là bởi vì trước đó tử thần từng không muốn bắt cứ ai tiếp cận nàng, Khổng Từ hoàn toàn cho là mình có thể ăn mặc dễ nhìn hơn một chút, có lẽ, thần tử sẽ nhìn nàng bằng con mắt khác xưa...

Ai ngờ, tối nay lúc hần mới giật mình, thì ra, cho dù nàng mặc cái gì, trong mắt Thần chết, nàng đều là – tiện! Tiện nhân!

Nàng vẫn là một đồng người chỉ biết dựa vào nam nhân mà sống, phé vật!

Nhìn vết bầm trên mặt mình, Khổng Từ không khỏi lần nữa lên tiếng nức nở:

“Vân...Thiếu gia...”

“Tại sao ngươi... Ngươi nói Khổng Từ... Là phé vật...”

“Ta... Khổng Từ... một mực yên lặng thủ ở... Bên cạnh ngươi, chỉ... cảm thấy... triều đại chính mình... kiếp này...so với ngươi... giống như có...một tia...thật lớn... Duyên phận...”

“Nhưng ta.... Tự lượng, chưa bao giờ dám... trèo cao, càng không dám... hy vọng xa vời có được cơ hội nam nữ với ngươi... hi vọng... có thể một đời một kiếp... Khi mà làm thị tỳ, lặng lẽ âm thầm ở bên cạnh ngươi... đã cảm thấy mỹ mãn...”

“Cho dù... Biết ngươi... Trong đầu... Sớm có cái kia... bóng dáng bạch y, Khổng Từ cũng vì ngươi... cảm thấy cao hứng, nghĩ... Không đến... Trên đời... Còn có một cái... tuyệt thế hồng nhan, từ trước đến nay có thể làm cho... ngươi không chút động tình...”

“Cái kia...cái yêu ngươi... Hồng Nhan, nhất định là cái... tuyệt đỉnh đặc sắc... Nữ tử, Khổng Từ... Từ sớm đã biết, mình kiếp này kiếp này... Cũng Vọng Trần không theo kịp...”

Đúng vậy! Từ khi biết trong đầu Tử Thần có một bóng hình xinh đẹp áo trắng, trong mây ngày qua, Khổng Từ chẳng những không đổ kỵ, thậm chí còn có thể cao hứng tìm được một cô gái chân thành tương ái với hắn...

Chẳng những như thế, nàng còn đang ở trong quá khứ mấy đêm, mặc kệ quy củ nghiêm khắc của thiên hạ hội, mạo hiểm thấu xương đêm lạnh lẽo, len lén đi dưới núi đến một ngôi miếu cổ tương đối linh quang. Chấn Vân cùng với bóng hình xinh đẹp áo trắng kia âm thầm cầu khẩn cầu nguyện, hi vọng một ngày nào đó, hắn và nàng có thể tái ngộ, cuối cùng sẽ trở thành người thân...

Nhưng hôm nay, Bộ Kinh Vân chẳng những không thể hiện chút giá trị nào với nàng, lại càng...

Vô tình!

Nghĩ tới đây, Không Từ không do dự rơi lệ như mưa, ngửa mặt lên trời khóc:

“Trời...! Ta... thật sự chỉ là một đồng... phụ thuộc vào người... Là phế vật sinh tồn sao?”

“Ta... thật sự... thật sao?”

“Trời...! Nếu... Trời sinh ta mới... Tất có tác dụng, vậy...”

“Ta... Không Từ... Tiệm tỳ này lại... có tác dụng gì?”

Có lẽ chỉ là Vô Tâm lạnh lợi nói, hoặc có lẽ chỉ là người nói không nên lời, người nghe có ý đồ...

Không Từ kể lại thanh âm này, toàn là hỏi lại “Trời”, thử hỏi “Thiên” lại nhận. Không nghe thấy không đáp?

Bởi vậy, “Trời” cuối cùng cũng cho nàng một câu trả lời chắc chắn nhất!

Nhưng sau khi nghe tiếng Không Từ hỏi lại ông trời, giữa không trung truyền đến một giọng nói vô cùng trầm hùng, nói: “Không Từ...”

“Người, sao lại vô dụng?”

Âm thanh này chợt ra, Không Từ ngẩn ngơ tại chỗ, nàng không sợ ở góc tối này, lại có người sẽ trả lời nàng!

“Ai??”

Không Từ nói xong, không hẹn mà tạm thời thu lại nỗi oan ức và bi ai trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên...

Chỉ thấy trên đầu mình căn bản là không có bất kỳ bóng người nào, chỉ có trời xanh tối đen, cùng trên đỉnh những chạc cây giăng khắp nơi...

Không Từ lại khó chịu hỏi: “Vừa rồi... Rốt cuộc là ai đang âm thầm... nói chuyện?”

Lúc này đây, rốt cục cũng có người hưởng ứng trong vô biên tĩnh mịch:

“Không Từ...”

“Chẳng phải người vẫn luôn hỏi ngược lại ông trời hay sao?”

“Vừa mới chính là bản tọa muốn nói chuyện với người...”

“Ta, chính là trời!”

“Vô Đạo Cuồng Thiên!”

Thiên...?

Không từ vạn liệu không đến, trên đời này lại có người sẽ tự tôn vì “Vô”!

Nhưng, chuyện mà nàng vạn liệu không tìm được lại vẫn có thể tiếp tục!

Ngay lúc cái gọi là “Vô Đạo Cuồng Thiên” đã nói xong này, chỉ thấy trong đờn cây ngang dọc trên đầu Không Từ, hình như có một bóng đen nhanh chóng hạ xuống!

Không Từ hoàn toàn cho rằng chắc chắn người điên cuồng vô đạo kia sắp xuất hiện, ai ngờ khi nhìn kỹ, gương mặt đã bản thủ giờ thì vàng như đất!

Chỉ vì bóng đen này, nguyên nhân cũng không phải là bóng người!

Mà một người rất lớn và rất lớn...

Quan tài đỏ rực!

A? A? A?

“Ầm” một tiếng vang thật lớn! Quan tài màu đỏ của người kia đã hạ xuống mặt đất, chỉ trong chốc lát cát bụi ngập trời, bế nhân tai mắt!

Quan tài lẽ ra chôn dưới đất, Không Từ tạo mộng cũng chưa từng nghĩ, lại sẽ có một cái quan tài huyết hồng từ không trung hạ xuống! Trong đêm tối biển sâu này, cảm giác tà dị thể lương!

Nhưng thứ tà dị hơn, là quan tài này đột nhiên tự mở ra, một nam nhân toàn thân khoác áo đỏ máu, đã từ trong quan tài bước ra!

Mặt nam nhân trông như ngọc trắng bước ra, nhưng đôi mắt đỏ tươi như máu, diện mạo của hắn không tệ, nhưng cặp mày đỏ lại khiến người ta nhìn hắn giống như ác quỷ, khiến người ta nhìn mà phát sợ!

Nhìn quần áo đỏ như máu của hắn, đúng là vừa vặn ngồi trên đỉnh Vân Các, bóng người áo đỏ giống hệt cái tên Vô Đạo Cuồng Thiên nói chuyện, à... à? Hóa ra người áo đỏ kia, chính là tên nam tử này?

Khổng Từ không khỏi tròn tròn mắt, sững sốt nói: “Ngươi... Vì sao... lại... từ trên trời giáng xuống với quan tài của ngươi?”

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ, ngươi chính là vừa mới... nói chuyện với ta... Cái kia... Vô Đạo Cuồng Thiên?”

Nam nhân mặc áo máu cười tà dị nói: “Khổng Từ, ngươi, sai rồi.”

“Sao ta lại có tư cách lấy “Trời” làm tên? Ta, là sứ giả của “Trời” chủ nhân ta! Ta tên là...”

“Hong Mi!”

“Mà mục đích lần này của ta, là để cho ngươi biết rõ ràng —— một sự kiện!”

Khổng Từ nơm nớp lo sợ mà hỏi: “Cái gì... Chuyện gì?”

“Hong Mi” lại cười tà dị, trong nụ cười như cất giấu một bộ cục quỷ dị, hắn từ từ nói: “Chủ nhân ta bảo ngươi phải hiểu, thật ra ngươi không phải hoàn toàn vô dụng, càng không phải phế vật!”

“Ít nhất đối với chúng ta mà nói, ngươi thực sự tương đối hữu dụng!”

Khổng Từ cảm thấy tình cảnh của mình dường như khá nguy hiểm, nằng lại hỏi: “Ngươi... cùng chủ nhân của ngươi, rốt cuộc là... người nào?”

“Các ngươi... rốt cuộc là... muốn dùng ta để làm gì?”

Hong Mi đã từng bước áp sát Khổng Từ, mặt vẫn nói: “Yên tâm!”

“Tại không lệnh cho ngươi biết rõ, rốt cuộc ngươi đối với chúng ta có tác dụng gì, ta, trước dẫn ngươi đi gặp một người!”

“Cái... Là người?”

“Một người người rất muốn gặp!”

“Sau khi trông thấy người kia, người, sẽ ngoan ngoãn phát huy cho chúng ta cả đời...”

“Công dụng lớn nhất!”

“Khổng Tử! Người hiện giờ đi theo ta!”

Đến đây, hai chữ chợt hiện, đôi lông mày đỏ kia bỗng phát tay áo một cái, “Bồng” một tiếng!

Khổng Tử chỉ cảm thấy kinh phong lướt qua, nàng như rơi vào vực sâu vạn trượng, ngất đi!

Chỉ không biết, sứ giả của trời kia “Hong Mi” có thể đưa nàng đi gặp ai?

Rốt cuộc, sẽ có chuyện gì mà Khổng Tử rất muốn gặp?

Chẳng lẽ, là đã rơi vào tay của Vô Đạo Cuồng Thiên, trong thiên hạ hội mình không lộ diện mấy ngày, nhưng vẫn không có ai phát hiện hấn mắt tích...

Nhiếp Phong?

Cũng không biết qua bao lâu...

Cuối cùng Khổng Tử cũng tỉnh lại.

Thế nhưng, vừa mới tỉnh lại liền phát hiện bản thân đã ở một nơi đen kịt dị thường.

Nàng, lại ở trong hôn mê, bị Hong Mi từ thiên hạ mang đến nơi này?

Thiên hạ từ trước đến nay luôn bảo vệ nghiêm ngặt, bây giờ mày đỏ cùng chủ nhân của người khác đều xuất thân, không coi ai ra gì, xem ra, thiên hạ lần này gặp phải cao thủ, thật sự xứng với thực - cao thủ.

Khổng Tử lại liếc mắt nhìn quanh một vòng tối đen như mực, chỉ thấy nơi này dường như là một nhà lao cực kỳ tối tăm...

Đen đến ánh trăng xuyên vào cửa sổ, nàng vẫn không cách nào thấy rõ trong nhà giam còn có thứ gì!

Nhưng mà, bỗng nhiên “Ầm ầm” một tiếng! Phía chân trời đột nhiên vang lên một đạo sét, tiếp theo điện quang nhất chiến!

Trong lao lập tức sáng như vẽ, nàng cuối cùng cũng nhìn rõ mọi thứ trong lao, càng không khỏi ngâ ngốc tại chỗ!

Nàng chấn động, là bởi vì nàng phát hiện, bên trong nhà tù này, nguyên lai cũng không chỉ có một mình nàng!

Nàng ngơ ngác, là vì người cùng nàng ” Lao với”, nằm rạp trong góc tối, đúng là một...

Nàng rất muốn gặp “người”!

Còn có, bên cạnh người này cũng đang giơ một thanh đao mà nàng vô cùng quen thuộc!

Một thanh đao từng nhuộm đầy máu tươi!

Thanh đao lúc này lại xuất hiện một tia quang mang khác thường, như đang sợ hãi thán phục chủ nhân và nó, lúc này ở đây, tình cảnh này, ngăn chặn lại nó một cách vô cùng hiền lành...

Chỉ thấy Khổng Từ ngơ ngác nhìn bóng người u ám kia thật sự rất muốn nhìn thấy, cũng rất quen mắt nhân ảnh kia mở thật to, trong miệng liên tiếp phun ra lời nói làm cho người ta không cách nào tin:

“A...?”

“Người... còn chưa... chết?”

“Nhưng mà... Người.. vì sao... lại ở chỗ này?”

“Trời... Người... Vì sao...”

“VẬY...?”

Thế khó đoán được, Khổng Từ khi nhìn thấy người này sẽ khiếp sợ như thế, thậm chí so với Bộ Kinh Vân bức nàng rời đi càng thêm khiếp sợ, rõ ràng, hiện giờ cái bóng người kia đang cúi xuống ở góc tối, đối với Khổng Từ mà nói, thậm chí còn quan trọng hơn cả Bộ Kinh Vân!

Nhìn thật một chút, bóng người trong bóng tối này cũng không phải tóc dài, hiển nhiên không phải là Nhiếp Phong bị Vô Đạo cuồng không bắt trước đây!

Nhưng ngoại trừ bộ kinh vân và Nhiếp Phong, trên đời này, rốt cuộc còn có ai là người Khổng Từ muốn gặp nhất?

Rốt cuộc bóng người này là ai?

Rốt cuộc là ai?

Còn nữa, tên sứ giả “Hồng Mi” kia đã đem Khổng Tử đến địa phương thần bí này, một người mà nàng muốn gặp, bọn hắn, rốt cuộc muốn lấy Khổng Tử làm gì, bọn hắn, còn muốn lợi dụng thế nào bây giờ đã là vô cùng đáng thương rồi.

Chương thứ ba, ai dạy trời long đất lở?

Ngoại trừ người chết, mỗi người đều có ngày mai.

Ngày mai thần thoại “Vô Danh” là ngày tắt cả kinh thế óng ánh sáng chói quay về bình thản, thà rằng bỏ thế trốn khỏi danh tiếng còn hơn!

Ngày mai bá chủ ” Hùng Phách” là ngày mai bá nghiệp ngày càng lớn, thế sẽ khiến anh hùng trong thiên hạ cạnh tranh khom lưng!

Ngày mai, nhân sinh “Nhiếp Phong” sẽ luôn có một ngày bị thiên tính của bản thân gây ra, làm ra hy sinh lớn nhất cho thế gian!

Ngày mai tiếng báo thù “Bộ kinh vân” lại bắt chập cả cuộc đời mình, thế sẽ cùng kẻ thù thống hận, ngọc đá cùng tan!

Nhưng mà, có ai lại quan tâm, một ngày mai, rốt cuộc sẽ là ngày nào?

Đúng như Khổng Tử, nàng cũng chưa từng nghĩ tới, nàng có địa vị cực kỳ thấp trong thiên hạ, lại có thể có một chữ “Ngày mai” hết sức chấn động!

Ngay khi Khổng Tử được mang về từ “Hôm Thần” sau nhà lao thần bí kia, trong thiên hạ hội, liền xảy ra hai chuyện làm cho người ta cực độ chấn động...

Chuyện thứ nhất phát sinh ở “Thiên Hạ Độ Nhất Lâu”.

Thiên Hạ Độ Nhất các nằm trên đỉnh Thiên Sơn, vẫn luôn là vị trí chiếm cứ của hùng bá, tuyệt đối không cho ngoại nhân tự tiện xông vào.

Chỉ có đệ tử hùng bá và thân tín mới có tư cách tiến vào Độ Nhất Lâu, thậm chí còn là Văn Sứ thiếp thân đợi khi Hùng

Phách đến, cũng chỉ xứng đi “Quỳ xuống” ở trong Đệ Nhất Lô!

Vào thời khắc này, Văn xấu lại như thường quỳ gối trong Đệ Nhất Lô, báo cáo tình hình gần đây của thiên hạ về Hùng phách cao cao tại thượng:

“Bẩm báo bang chủ, tiểu nhân đã tuân theo sự quy nạp của bang chủ bản bang hơn ba trăm phân đàn.”

“Theo phân đàn đàn chủ các nơi bẩm báo, hết thấy đại khái như thường của bản bang gần đây, ở trong cũng không tranh đấu minh tranh ám đấu, hoặc môn hạ hữu tâm cùng không tạo sóng mưu phản!”

Hùng Phách vẫn luôn ngồi ở trên “Cọa Cửu Long” của hắn, lẳng lặng nghe văn xấu báo cáo. Lúc này nghe đến đây, bỗng nhiên trầm giọng hỏi: “Gặp gỡ, nếu như phân đàn ở các nơi như thường, vậy tổng đàn chỗ chúng ta thì như thế nào?”

Văn xấu cung kính nói: “Tổng đàn cũng không có nhiều thay đổi, đúng như bang chủ biết, Tần Sương thiếu gia sớm ngày được bang chủ nhờ làm việc dưới chân núi, sao ngày nào hắn cũng làm tốt trở về!”

“Còn về phần Vân thiếu gia, sau khi trở về từ Tây Hồ cũng giống như ngày xưa, cả ngày tự mình giấu mình ở trong Vân Các, không hề lộ diện!”

Không thể tưởng được, ở trong mắt Văn Sửu, bộ kinh vân vẫn giống như “Ngày xưa”?

Không! Hắn sai rồi! Thần tử tuy rằng vẫn giống như trước kia, đem “thân thể” của chính mình nhốt vào bên trong Vân Các, nhưng kỳ thật lần này cũng không hoàn toàn giống như xưa kia!

Bắt đầu từ bây giờ, hắn chẳng những đem “Thân” của chính mình vây khốn, càng đem “Tâm” của chính mình một mực đóng cửa!

“Tâm” của hắn sẽ trở thành một cái rương đen ngòm vô cùng thần bí, vĩnh viễn sẽ không mở rộng cho bất kỳ ai, vĩnh viễn sẽ không được bất kỳ “Hiếu” nào, “hiếu rõ”!

Cho dù từ trước đến giờ Nhiếp Phong là người có thể thông cảm với tâm thần tử thần nhất, thì sau này cũng sẽ nhìn không thấu tâm tư tử thần!

Tất cả mọi việc, đều chỉ vì tử thần muốn báo lại một cái mà hắn không cách nào nhớ lại, không cách nào gặp lại hồng nhan mệnh bạc...

Hùng Phách nghe xong lời Văn Sửu nói, lập tức lại nói: “Tốt! Sương nhi và Kinh Vân Như Bình, Phong nhi thì như thế nào?”

Vừa đề cập đến Nhiếp Phong, khuôn mặt Văn xấu xí như có vẻ khó xử, lắp bắp nói: “Bẩm báo... Bang chủ, xin thứ cho... Tiểu nhân bất lực, nhưng không công nói, Phong thiếu gia... Tình hình, tiểu nhân... Thật sự... không rõ ràng lắm...”

“Ồ?” Nghe vậy, sắc mặt Hùng Phách không khỏi trầm xuống!

Văn xấu nơm nớp lo sợ nói: “Là... Như vậy, Phượng thiếu gia mấy ngày trước... đã không có ở thiên hạ hội, vô luận tiểu nhân hỏi môn hạ khác như thế nào? Diệc Nguyên Nhân biết rõ hắn hành tung; theo tiểu nhân phỏng chừng, Phong thiếu gia có lẽ là... bởi vì một ít việc riêng mà tạm thời rời khỏi thiên hạ mà thôi, tin tưởng không đến mấy ngày, hắn sẽ trở lại thiên hạ...”

Mấy ngày trước?

Chẳng trách không ai biết hành tung của Nhiếp Phong, chỉ vì mấy ngày trước, hắn đã bị Vô Đạo Cuồng Thiên thần bí nào đó...

Hùng Phách cười lạnh hỏi:

“Có lẽ” “Hừ”, ta cả đời Hùng Phách ghét nhất hai chữ “có lẽ” này! Bất luận người nào làm việc cho ta, đều phải cho ta một đáp án xác thực, tuyệt đối không thể lập lờ nước đôi, hàm hồ suy đoán!”

Hùng Phách nói xong, trừng mắt nhìn Văn xấu xấu, gần từng chữ một: “Phong nhi làm việc từ trước đến nay rất có chừng mực. Nếu như phải rời khỏi hạ thiên, sẽ có hơn một ngày bẩm báo với vi sư trước. Lần này nếu hắn không từ chối nữa, tất có nội tình không tầm thường. Ngươi tuyệt đối không thể cho ta một câu trả lời thuyết phục!”

Văn xấu thấy vẻ Hùng Phách nói như vậy, trong lòng không khỏi giật mình, cuống quýt đáp: “Phải phải là... Bang chủ... Nói có lý! Bang chủ nói có lý! Tiểu nhân đi làm ngay!”

“Xin hỏi... Bang chủ còn... có gì phân phó?”

Văn xấu một bên sợ hãi, một bên vội phụ họa, một bên cúi đầu, một bên không dám liếc nhìn Hùng Phách nữa, chỉ sợ liếc nhìn Hùng Phách thêm một cái, hắn chỉ không vui một cái, liền lập tức bắt hắn phải chết không toàn thây!

Hắn vốn dự tính hùng bá hội sẽ đuổi hắn đi, nhưng là, đúng lúc này một chuyện kỳ lạ xảy ra!

Hùng Phách, cũng không tiếp tục mở miệng đuổi gã đi. Ngược lại, Văn xấu cúi đầu chờ hồi lâu, đều không nghe thấy hùng bá hạ lệnh!

Văn xấu, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, hất cái đầu đang cúi thấp của mình lên, nhìn trộm Hùng Phách đến tận cùng là làm trò gì!

Nào ngờ chỉ một cái liếc mắt này lại khiến sắc mặt của hắn thay đổi!

Tình cảnh hiện ra trước mắt hắn, là một màn hấn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xuất hiện!

Đó là Hùng Phách mà từ trước đến nay chưa từng thấy, vậy mà giờ phút này trên mặt gã lại hiện lên vẻ hùng bá như vậy...

Không ngờ lại chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh!

Trời! Văn xấu xí hâu hạ Hùng Phách đến nay, chưa bao giờ thấy hấn trước mặt người khác đổ ra nửa giọt mồ hôi lạnh, giờ phút này lại thấy hấn đột nhiên hạ xuống mồ hôi lạnh, quả thực chính là một đại kỳ cảnh thiên hạ.

Nhưng tại sao Hùng Phách lại đột nhiên chảy xuống một giọt Lạnh Sơn.

Rốt cuộc hấn đã xảy ra chuyện gì?

Đây là chuyện lạ đầu tiên xảy ra trong thiên hạ!

Chuyện kỳ lạ thứ hai làm người ta rung động, nhưng lại xảy ra...

Bên trong “Vọng Sương Lô” của Tần Sương!

Ngay lúc Hùng Phách chảy xuống giọt mồ hôi lạnh kia, Tần Sương đã từ dưới núi trở về mấy ngày, đang ở trong sương lâu nghỉ ngơi.

Ai ngờ, Tần Sương còn chưa khép mắt lại, ngoài cửa đã vang lên một tiếng vỗ cửa cấp tốc, một môn hạ đã vô hạn sợ hãi nghi hoặc vọt vào, một mặt còn đang hô to:

“Sương... Thiếu gia! Thật ghê gớm...”

Tên môn hạ này, chính là “Lô Bình” xưa nay luôn chạy bằng băng cho Tần Sương! Tần Sương thấy thần sắc hấn vẫn tự nhiên hoang mang, không khỏi hỏi: “Lư Bình, vì sao ngươi gấp gáp như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lư Bình thở không ra hơi, hồn hển nói: “Sương thiếu gia! Không xong rồi! Tam phần giáo tràng đã xảy ra chuyện...”

Sắc mặt Tần Sương khẽ biến, nói: “Cái gì? Ba phần giáo tràng đã xảy ra chuyện? Rốt cuộc là chuyện gì?”

Trên mặt Lư Bình lập tức lộ ra một tia hoảng sợ, nhưng muốn nói ra một ít sự tình ngay cả hấn cũng không thể tin được, hấn nói: “Sương thiếu gia... Ở trên ba phần giáo trường... Chẳng biết từ lúc nào, đột nhiên xuất hiện bốn kiện đồ vật...”

“Là cái gì?”

“Đó là...” Nói tới đây Lư Bình hơi ngừng một chút, nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục gằn từng chữ:

“Đó là...”

“Bốn. Miệng. Quan tài? Tài liệu!”

Tần Sương nhướng mày.

“Quan tài thôn?”

Lư Bình gật đầu nói: “Vâng... A! Hơn nữa, bốn cỗ quan tài kia cũng không giống quan tài bình thường! Hơn nữa... đỏ như máu!”

“Trên quan tài, còn khắc từng chữ một...”

Ồ? Chuyện này thật kỳ lạ! Tần Sương nghe xong liền hỏi:

“Trên quan tài có khắc chữ gì?”

Lư Bình lại một lần nữa vô cùng nghi hoặc đáp lại.

“Đó là... Bốn cái tên...”

“Hùng... Bá!”

“Tần... Sương!”

“Nhiếp Phong! Không kịp...”

“Bước...”

“Kinh hãi... “

“Vân...”

Từ trước đến nay, ba phần giáo trường luôn là nơi Hùng Phách kiểm duyệt chúng.

Hôm nay trên ba phần giáo trường, cũng tụ tập vô số môn chúng, nhưng mà, bọn họ cũng không phải là chờ đợi Hùng Hải Kiểm duyệt!

Mà tất cả đều trợn mắt há mồm chờ đợi đáp án!

Chỉ vì trên ba phần giáo trường, giờ phút này đang có bốn cái tên “Quan tài” khắc tên bang chủ và Phong Vân Sương tam đường chủ!

Màu đỏ đỏ như có người đang cảnh cáo thiên hạ, không lâu sau thiên hạ sẽ trải qua một hồi.

Huyết sắc bạo kiếp!

Không có bất kỳ ai biết, tại sao giáo trường được bảo vệ nghiêm ngặt ba phần, lại bị người trong lúc thần không biết quỷ không hay hạ xuống bốn cái quan tài! Càng không có ai biết, trong bốn cái quan tài này có trống không hay không?

Thế nhưng, trước khi ba đại đường chủ và bang chủ còn chưa tới, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lật nắp quan tài ra, nhìn vào bên trong Huyền Hư!

Bởi vậy, tất cả môn hạ chỉ có thể “chờ đợi đáp án”!

Mà ngay lúc mọi người chờ đợi, Tần Sương đã lập tức nghe tin mà tới!

Chợt thấy Tần Sương đi tới, một đám môn hạ đều lộ vẻ vui mừng, trong đó còn có người bật thốt lên: “A! Sương thiếu gia

đến rồi!”

“Sương thiếu gia, bọn ta đã tìm người thông báo cho hai vị đường chủ và bang chủ Phong Vân, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, bọn họ còn chậm chạp chưa tới, may mà người tới trước, nếu không, bọn ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải!”

Tần Sương thấy bốn cỗ quan tài màu đỏ như máu trên giáo trường thì không khỏi chau mày, hỏi: “Là ai phát hiện ra trước tiên cái quan tài này?”

Môn hạ chỉ vào một tên đồ đệ đứng đầu, nói: “Là Trầm Thất!”

Tên Thâm Lục kia lập tức cung kính vái chào Tần Sương, nói: “Vâng! Tần Bá... Thiếu gia, tiểu nhân là một trong trăm tên môn chúng trấn thủ giáo trường tối nay, bốn quan tài kia đúng là tiểu nhân phát hiện trước!”

“Vậy, rốt cuộc người làm sao phát hiện ra quan tài dưới lòng đất này?” Tần Sương lại hỏi!

Tần Sương thiếu gia, kỳ thật tiểu nhân cũng không biết bốn cái quan tài kia sao lại được để ở đây, lúc tiểu nhân ở trong góc của giáo trường tuần kinh, đột nhiên cảm thấy một cảm giác cực kỳ khác thường, tựa như trời xanh đang đè xuống ta, ép ta không thể thở nổi, tiếp theo, một trận gió lạnh thổi qua, tiểu nhân quay đầu lại nhìn, liền phát hiện bốn cỗ quan tài này đã vô thanh vô tức xếp chỉnh tề ở phía sau tiểu nhân...

Tần Sương nghe vậy sửng sốt, cảm giác như trời xanh đè xuống trong lời nói của Trầm Thất, khí tức cao thủ tuyệt thế không thể nghi ngờ!

Nhưng điều càng làm cho Tần Sương kinh ngạc hơn chính là, có người có thể ở phía sau lưng Trầm Thất, vô thanh vô tức buông xuống bốn cỗ quan tài, công lực cực cao, quả thực đã đến cảnh giới ma quỷ!

Mà ngay lúc Tần Sương đang suy nghĩ sự tình khúc chiết, một chuyện khiến hắn càng thêm kinh ngạc đột nhiên xảy ra...

Bốn cỗ quan tài bỗng chốc truyền đến một trận rên rỉ yếu ớt!

Hả? Hóa ra trong quan tài có người?

Cuối cùng Tần Sương cũng coi như là tai thính, nghe xong thì đã thực sự nghe ra được tiếng rên rỉ trong trận kia, là truyền lại...

Bên trong cỗ quan tài thứ nhất!

“Bụp” một tiếng! Thân hình Tần Sương đã cao lên, vươn tay kéo một cái, đã mở nắp quan tài của thôn thứ nhất ra, chỉ thấy người nằm trong quan tài đó không phải ai khác, chính là...

Khổng Tử!

“Khổng Tử?”

Biến sinh dưới nách lúc, Tần Sương chợt thấy trong quan tài đúng là Khổng Tử, không khỏi kinh ngạc, lập tức phát hiện miệng Khổng Tử bị người dùng một cái khăn đỏ buộc chặt, vội vàng cởi trói cho nàng.

tử tài liệu Hồng Cân Phủ Giải, Khổng Tử lại hô to:

“Sương thiếu gia! Tiên tâm...”

Cẩn thận? Vì sao Khổng Tử sau khi được cứu, trước tiên gọi là Tần Sương cẩn thận? Tần Sương rất nhanh liền biết...

Chỉ quay về, ngay khi hắn tìm ra Khổng Tử, một bóng người huyết hồng trên người đầy ánh sáng màu đỏ đã chui ra từ một cỗ quan tài khác “Phá quan”, Tần Sương còn chưa thấy rõ bóng người này là ai, người tới đã một chương đập xuống thiên linh!

Thế tới thật quá gấp, hơn nữa chẳng những gấp, còn càng thêm — nặng!

Tần Sương lúc này chỉ có một cảm giác —— cho dù hắn có thể kịp thời chống đỡ một kích “Thiên Sương Quyền” đón đỡ bất thành linh xuất hiện này, chương tới cực nhanh, cũng sẽ đem nắm đấm của hắn một kích nát bấy, sau đó lại đảo thẳng thiên linh của hắn!

Hắn từ đầu đến cuối vẫn không trốn thoát được!

Nhưng mà, ngay lúc Tần Sương Mệnh treo mình trên tóc, một áng mây đen đột nhiên từ lối vào giáo trường bay đến như sấm chớp!

Mây đen này, rất nhanh đã che qua bóng người huyết hồng từ trong cái quan tài rách nát kia, toàn thân rực rỡ hồng quang, trong mây đen càng bạo phát ra một chương, lại kịp thời đón đầu một kích kia cho Tần Sương!

Chỉ một thoáng, Ô Vân cùng nhân ảnh huyết hồng xuất hiện cùng một chỗ với Phích Lịch Hỏa, tại chỗ bạo phát ra một tiếng nổ kinh vô động, có thể nghe được nửa dặm!

Cùng lúc đó, Ô Vân và bóng người huyết hồng cũng bị bức bách mạnh mẽ của hỏa đồng thời đánh bay ra xa, tiếp theo lại là hai tiếng “Ầm” như sấm rền!

Chỉ thấy một bóng người huyết hồng bị đánh bay đến một cột đá cao hơn nửa trượng ở phía sau giáo đài tới nửa trượng, lập tức va nát bấy cột đá!

Nhìn thật một chút, Huyết Nhân Ảnh này, không ngờ lại là Hồng Mi – sứ giả của Vô Đạo Cuồng Thiên kia!

Mà đoàn mây đen kia, cũng một mực đánh bay đến Quan Võ đài ở ba phần giáo trường, ngay tại chỗ đánh nát triệt để tòa Quan Võ Đài kia, trong khoảnh khắc, nơi Quan Võ Đài kia một mảnh sa trường, nhắm mắt lại!

Cũng không biết qua bao lâu, đất đá ở trên đài Quan Võ mới yên tĩnh trở lại, chỉ thấy một bóng người khôi ngô sừng sững như Ma Thần ở bên trong đóng gạch ngói! Ngay cả đài Quan Võ to như vậy cũng bị đánh sập, hắn vẫn không ngã, có lẽ còn có thể vạn thể không ngã...

Hắn, vốn đã là khóa tâm, nhưng cuối cùng vẫn phải xuất quan...

Bộ Kinh Vân!

Chỉ vì đã có người ở trên Tam Phần giáo tràng lưu lại cho hắn một cái quan tài chưa dập tắt thân tử, hắn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội nhìn quan tài của chính mình!

Thấy Bộ Kinh Vân kịp thời cứu mình, Tần Sương không khỏi có chút kinh ngạc, chỉ vì vừa rồi tập kích quá nặng, cho dù chính hắn cũng không nắm chắc mười phần có thể ngăn cản, Bộ Kinh Vân lại có thể ngăn cản một kích trí mạng này...

Vân sư đệ của hần, chẳng biết từ lúc nào, phương diện nội lực đã vượt xa đại sư huynh hần!

Vả lại, dù Tử Thần và hồng y sứ giả kia có đánh bay lẫn nhau, nhưng rõ ràng, so sánh giữa công lực của người đến và Bộ Kinh Vân thì vẫn còn cách một khoảng, chỉ vì đôi lông mày đỏ trước mắt kia, sau khi rơi xuống đất đã có một đạo tơ hồng từ khóe miệng chảy ra!

Nhưng mà, bộ kinh vân vẫn đang hoa văn bất động, hoàn toàn vô tổn...

Ngay cả Hồng Mi đang bị thương cũng không khỏi giờ ngón tay tán thưởng, nói: “Tốt...! Không hổ là không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân! Suýt chút nữa cũng mang đến tử vong cho ta! Thật không uổng công chủ nhân ta một phen tâm tư, cũng muốn ta hạ chiến thư với ngươi!”

Cái gì? Hóa ra tên mày đỏ này bắt Khổng Tử, lại đặt bốn cái quan tài trên giáo trường xuống, nhưng vì chủ nhân Nguyên đạo đang điên cuồng viết chiến thư Kinh Vân? Tần Sương hỏi xong lập tức nói: “Chủ nhân? Ha ha, vì sao chủ nhân của ngươi lại khiêu chiến Vân sư đệ của ta?”

Tần Sương suýt nữa trở thành vong hồn dưới chưởng này, Hồng Mi vô hạn khinh thường đáp lại hần: “Cái này các ngươi không quản được! Dù sao, chủ nhân ta đã hạ chiến thư, Bộ Kinh Vân có thể không ứng chiến!”

Hồng Mi càng nói càng liều lĩnh, cái này, ngay cả bộ kinh vân không nói cũng không khỏi lạnh lùng nói: “Ta, vì sao nhất định phải ứng chiến?”

“Bởi vì, ngươi có một lý do không thể không chiến với chủ nhân của ta “Vô Đạo Cuồng Thiên”...”

“Tam sư đệ của ngươi? Nhiếp Phong đã rơi vào tay chủ nhân của chúng ta!”

Nghe nói Nhiếp Phong rơi vào tay địch nhân, Tần Sương không khỏi khẽ biến sắc, chỉ vì từ trước tới nay chưa từng có, bọn họ thật sự bất giác Nhiếp Phong xuất hiện, hần vội vàng nói với cặp lông mày đỏ kia: “Mấy ngày nay sư đệ Nhiếp Phong của ta mặc dù không thấy tung tích, nhưng lấy khinh công cao, cũng chưa chắc đã rơi vào tay chủ nhân ngươi!

Người cho rằng chỉ bằng ba lời liền có thể tin lời của ta cùng Vân sư đệ hay sao? Không khỏi mơ mộng...”

Tần Sương còn chưa dứt lời, Hồng Mi lại nói: “Hắc hắc, người không tin Nhiếp Phong lại rơi vào tay chủ nhân ta sao? Điều này cũng khó trách! Nhiếp Phong là nhân tài xuất chúng trong võ lâm và Bộ Kinh Vân, muốn bắt Nhiếp Phong, đối với người giang hồ mà nói quả thực là chuyện không thể nào...”

“Nhưng chủ nhân của ta, tu vi “Vô Đạo Cuồng Thiên” đã có thể sánh với trời, bất cứ chuyện gì không thể trong tay hắn đều có thể biến thành khả năng!”

Tần Sương vẫn không tin, nói: “Nói xuông không có bằng chứng, muốn chúng ta tin tưởng, chỉ sợ người cần phải đủ chứng minh!”

Hồng Mi cười cười, nói: “Chứng minh? Chuyện này cũng không khó! Trên thực tế, chủ nhân của ta sớm đã liệu sự như thần, muốn làm cho các người tin tưởng, hắn đã sớm có chuẩn bị! Tiếp tục đi!”

Hồng Mi nói xong, đột nhiên đem một vật ném về phía bộ kinh vân, bộ bộ kinh vân trở tay tiếp lấy, xem xét, phát hiện kia nguyên lai là một viên thuốc màu đỏ như máu!

Tần Sương thấy thế lại hỏi: “Đây là cái gì?”

“Đây là chứng minh! Một hồi các người sẽ minh bạch nó có tác dụng gì! Các người sẽ cực kỳ cần viên thuốc này...”

Hồng Mi nói đầy thâm ý nhìn Bộ Kinh Vân một cái, tiếp theo lại nói: “Bộ Kinh Vân, người nghe cho kỹ cho ta! Nếu người muốn cứu sư đệ tốt Nhiếp Phong, mười ngày sau, người phải đến cách thiên hạ hơn năm trăm dặm “Phá Nhật Phong”, chủ nhân ta, Vô Đạo Cuồng Thiên, sẽ ở đó chờ người đánh một trận!”

“Người tuyệt đối không cần đơn độc mã, có thể dẫn những người còn lại đến đây. Bởi vì, bất kể người tìm được người phương nào tương trợ, kết cục của người chiếu theo này, cũng chỉ có thể...” Chỉ có đường chết!”

“Cáo từ! Ha ha ha ha...”

Hồng Mi kia nói xong, đột nhiên xoay người lại, bay vút lên trời, chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Mà ngay sau khi Hồng Mi đi không lâu, bộ kinh vân cùng Tần Sương cuối cùng cũng minh bạch, vì cái gì Hồng Mi ném cho Bộ Kinh Vân viên thuốc huyết hồng kia, đủ để chứng minh Nhiếp Phong đã rơi vào trên tay của chủ nhân “Vô Đạo Cuồng Thiên”, bởi vì...

Một gã môn hạ, đã vô hạn vội vàng chạy đến trên Tam Phần giáo tràng, xe ngựa thấy Tần Sương và Bộ Bộ Kinh, liền chạy tới, báo cáo với hai người bọn họ một sự kiện!

Sau khi Tần Sương nghe xong chuyện này, mặt đất đột nhiên xám như tro tàn, ngay cả Bộ Kinh Vân nặng nề cũng có chút động khách, bởi vì chuyện đó, tuyệt không có khả năng xảy ra...

Nhưng thấy Tần Sương nhìn bước kinh vân kia, vô cùng khiếp sợ hô to:

“Trời...? Sao... có thể? Điều này sao có thể... Sẽ phát sinh?”

“Sư phụ... Hắn, vậy mà... có thể...”

“Trúng... Độc?”

Chuyện gì? Hóa ra là chuyện kỳ lạ xảy ra đầu tiên, thế nhưng... Hùng Phách trúng độc?

Điều này sao có thể? Điều này sao có thể? Hùng Phách từ trước đến nay vô cùng cẩn thận, bây giờ ngay cả người cẩn thận nhất trong thiên hạ cũng bị trúng độc, hóa ra độc mà tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia đã hạ, Hồng Mi vừa mới cho Bộ Kinh Vân viên thuốc đó, nghĩ đến chính là thuốc giải, chẳng trách hắn nói Bộ Kinh Vân và Tần Sương nhất định sẽ cần viên thuốc đó...

Thế nhưng, hắn và chủ nhân hắn Vô Đạo Cuồng Thiên đã cho Hùng Phách giải dược, mục tiêu rõ ràng không phải đối phó Hùng Phách, bọn họ làm như vậy chỉ vì muốn khoe khoang Bộ Kinh Vân, nếu Bộ Kinh Vân thật sự không đến lúc phá Nhật Phong thắng bại, bọn họ tuyệt đối có bản lĩnh có thể giết chết Nhiếp Phong...

Nhưng mà, Vô Đạo Cuồng Thiên kia, không ngờ lại có bản lĩnh thông thiên như vậy, chẳng những trong thiên hạ như vào chốn không người, còn có thể dễ dàng hạ độc trên người hùng bá, hắn rốt cuộc là ai? Vì sao nhất định phải đối phó với Bộ Kinh Vân?

Hắn ước chừng cười bộ vân ước chừng mười ngày sau quyết chiến, đến cùng là...

Có – Hà - mục...?

Chân trời bỗng nhiên nổi lên xu hướng phỉ báng lưu lạc, tựa như thiên khóc!

Phảng phất, trên không vì Vô Đạo Cuồng Thiên sắp sửa thực hành trên người Bộ Kinh Vân, đã e ngại khóc rơi nước mắt...

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân lại chưa bao giờ e ngại khi mình sắp phải đối mặt khiêu chiến, càng bất kể sẽ rơi lệ như trên trời xanh.

Cho dù là đánh mất người thân tôn kính, hắn cũng chưa bao giờ khóc vì tang thân, thử nghe, hắn như thế nào lại khóc vì nguy cơ mà chính mình phải đối mặt?

Trong kiếp sống báo thù dài đằng đẵng, hắn ta đã sớm liêu mạng rồi.

Cái mạng của hắn ở trong mắt hắn, căn bản không đáng giá một đồng, căn bản không đáng quan tâm. Hắn chỉ quan tâm có thể vì cha mình trọng nghĩa nồng đậm báo thù hay không!

Vì vậy, chưa bao giờ hắn sẽ tự lo lắng, thậm chí là... khóc!

Cũng chính vì vậy, sau khi từ Tam Phần giáo tràng trở lại Vân các, hắn luôn ngồi trên giường, trầm mặc như một tòa huyền băng vạn năm! Không ai có thể biết hắn, trong lòng suy nghĩ cái gì, thậm chí có nên tính toán mười ngày sau, mắt thấy Vô Đạo Cuồng Thiên có thể hạ độc mà vẫn có thể cứu Nhiếp Phong trở về...

Cho dù Tần Sương đến Vân Các thương lượng chuyện giải cứu Nhiếp Phong với hắn, hắn cũng thủy chung không trả lời.

Thật sự tĩnh mịch đến đáng sợ! Tần Sương bỗng nhiên phát hiện sau khi lần trước đi bộ kinh vân xa trở về, thậm chí trở nên càng thêm tĩnh mịch so với năm xưa! Yên lặng!

Càng khó nắm bắt hơn!

Có điều, người khó nắm bắt chân chính cũng không chỉ là Bộ Kinh Vân nữa, mà còn có — Khổng Tử!

Ngay lúc Tần Sương cảm thấy mất mặt, đang muốn rời khỏi Vân các, đột nhiên phát hiện một chuyện lạ!

Chỉ thấy dưới mưa to ngoài cửa sổ, đang có một bóng người tĩnh mịch đứng đó, rõ ràng chính là “Khổng Tử”!

Trước đây Tần Sương cũng từng nghe nói chuyện Bộ Kinh Vân đuổi Khổng Tử ra khỏi Vân Các, vì vậy, lúc này Khổng Tử xuất hiện, hẳn vốn cũng cảm thấy không có gì kỳ lạ, rất có thể Khổng Tử vẫn lưu luyến không bỏ bộ kinh vân, mới có thể đứng yên trong mưa to, chờ hắn hồi tâm chuyển ý...

Kỳ lạ là, chuyện phát sinh ở trên người Khổng Tử hiện giờ...

***

Đó là một đình khiến Tần Sương cảm thấy vô cùng khiếp sợ! Một lệnh bài từ trước đến nay đối phó với Tần Sương rất tự nhiên, cũng không kìm được mà bật thốt lên: “Khổng... Từ từ?”

Trong tiếng hô to, Tần Sương đã phá cửa sổ mà ra, lướt về phía Khổng Tử nhanh như tia chớp, giống như rất khẩn cấp!

Rốt cuộc, Khổng Tử đã xảy ra chuyện gì?

“Ý trời đáng sợ” hay là trêu chọc Khổng Tử? Thậm chí Bộ Kinh Vân?

Cái gì là “Trời khóc”?

Nghe nói, trên đời này, chỉ có hai người biết thế nào gọi là trời khóc.

Người thứ nhất đã là một người không còn tồn tại!

Nhưng lại là một người tôn sùng!

Khẽ lo lắng.

Người tạo chữ đầu tiên trong thiên hạ...

Thương Cốc!

Truyền thuyết nói rằng, trước khi Thương Tôn tạo chữ, trên đời vốn là không có chữ “Văn tự”, người khi đó, cũng bởi vì không có ” Văn tự”, ngôn ngữ để biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình, cho nên tư tưởng cũng tương đối biết.

Đến khi được tạo từ vôi vàng, mọi người mới dần dần hiểu được dùng văn tự làm cầu nối.

Bởi vậy, Thương Lam có thể nói là “thần văn” không có đất, nếu không có hấn, tin tưởng thể nhân hiện nay vẫn ở trong một mảnh hỗn độn.

Đáng tiếc, chỉ quản Thương Thương đối với thể nhân công hiến rất nhiều, liên quan tới sự tích bình sinh của hấn lại có thể đếm được rất ít, cực kỳ lượng, dân gian cũng chỉ lưu truyền có mấy cái mà thôi.

Mà trong mấy môi lưu truyền, có một truyền thuyết về Thương Lam, lại là người khỏe mạnh nhất, chính là...

Tình cảnh lúc hấn nói ra chữ “ra đầu tiên”!

Nghe nói, năm đó sau khi con Thương Mãng này xuất hiện ở đây chữ đầu tiên trong vô địa” thì trên trời bỗng nhiên lôi vũ mãnh liệt, nghiêm nhiên như quỷ khóc!

Trên mặt đất cuồng phong cũng nổi lên, nghiêm nhiên giống như thần gào!

Quỷ khóc thần gào!

Chỉ một thoáng, vạn dặm phong vân biến sắc, một mảnh thảm vụ bi thảm; phảng phất toàn bộ quỷ thần trong thiên địa, đều đau thương khóc rống!

Nhưng mà, Thương Côn Bằng tạo chữ, sẽ làm thể nhân từ “biến hóa vô tri” có biết, vốn là một chuyện đáng vui vẻ, quỷ thần của cửu Thiên thập Địa, lại vì sao phải đau thương như thế? Khóc lóc như thế?

Bởi vì, một khi trên đời này có ” Văn tự”, trong thiên địa tựa như có thêm một vũ khí vô cùng lợi hại!

Có từ ngôn ngữ, văn tự, thương tổn mặc dù không phải thân người, nhưng là nhân tâm!

Có lúc, nếu không thể dùng chữ viết để dùng chính đạo thì sẽ biến thành thứ vũ khí đáng sợ nhất, là vũ khí trí mạng nhất!

Trừ cái này, thiên địa tại hốt hoảng sau chữ quỷ khóc thần gào, cũng bởi vì trên đời này một khi có văn tự, ngày đó giữa đất trời có không ít ảo diệu cùng bí mật, cũng chắc chắn bởi vì có văn tự mà bị ghi chép lại, càng có thể bị thế nhân lưu truyền rộng rãi...

Bí mật của cửu Thiên thập Địa kia, rốt cuộc cũng không cách nào giữ bí mật được nữa!

Mà trong những huyền bí không có đất đai rộng lớn này, có một số nếu bị thế nhân biết được thì sẽ mang tới ác quả không cách nào tưởng tượng được! Đến lúc đó, thương sinh chắc chắn sẽ gặp nạn!

Đúng như Thương Lam tự mình...

Nghe nói, năm đó sau khi Thương Lam tạo ra chữ đầu tiên trong thiên địa, cũng lập tức trong lúc vô ý phát hiện một bí mật cực kỳ trọng đại trong thiên địa!

Mà bí mật này, chính là...

Trời khóc!

Truyền thuyết, Thương Thương Minh sau khi biết Thiên Khóc rốt cuộc là như thế nào thì hắn cũng giống như quỷ thần của cửu Thiên thập Địa, bắt đầu khóc rống lên!

Không chỉ có vậy, nước mắt hắn chảy ra cuồn cuộn không dứt - Huyết Lệ!

Bởi vậy có thể biết, Thiên Khóc, đúng là một bí mật hết sức đáng sợ!

Người đầu tiên biết bí mật của Thiên Khóc chính là Côn Bằng mà thế nhân tôn kính, người thứ hai biết tới Thiên Khóc kỳ thật cũng là một người được thế nhân tôn kính.

Huyền Tàng.

Cũng chính là “Đường Tam Tạng” được dân gian lưu truyền.

Tam Tạng Pháp sư!

Liên quan tới Huyền Tàng, mọi người đều biết hắn là người thời đại Đường triều, càng không tiếc ngàn dặm xa xôi, đi xa tới Thiên Trúc thỉnh kinh, lại không biết hắn lấy kinh nghiệm gì về, càng hiếm có người chú ý thân thể của hắn.

Thật ra, Huyền Tàng bản sinh ở phụ cận Cách Dương, nhị huynh của “Thiên Kinh” của hắn, đàn cá trưởng trước kia xuất gia, tiềm tu Tịnh Thổ tự Lạc Dương, về sau huyền ẩn ở tuổi mười bảy vì lão phụ qua đời, khiến cho lão huynh đệ tới Tịnh Thổ tự quy thuận hắn.

Bởi vì từ nhỏ lớn lên tại chùa chi viện, tai mắt nhiễm xuống, huyền tàng cũng nảy sinh hứng thú nồng đậm với kinh điển Phật giáo.

Thế nhưng kinh niệm càng nhiều, nghi vấn trong lòng Huyền Tàng càng nhiều, tất cả đều bởi vì mỗi vị cao tăng giải thích Phật kinh, đều có chỗ bất đồng.

Cuối cùng, để cởi bỏ nghi hoặc trong lòng, càng là mong muốn chân lý trong thỉnh kinh, hắn tại năm thứ hai mươi bảy năm, liền do Thần Châu kinh lộ, đi qua Thiên Trúc thỉnh kinh.

Như vậy vừa đi Vô Lan lưu lại mười sáu năm, không tiện học được ý nghĩa của vô số kinh điển, bởi vì thiên tư thông minh, cuối cùng có thể ngồi ngang hàng với trí giả Thiên Trúc, cũng đem thi kinh thư về Trung Thổ, trở thành khai sơn tổ sư “Pháp Tướng tông”, bởi vậy, thiên địa thối nghĩa mà huyền phủ biết cả đời đâu chỉ ngàn vạn, nghe nói, năm đó hắn ở Thiên Trúc đọc khắp vạn kinh điển của vạn gia, cũng trong lúc vô tình phát hiện...

Trời khóc!

Huyền chủng truyền thuyết năm đó sau khi phát hiện Thiên Khốc, hắn có được tu vi cao thâm, trong lúc nhất thời cũng không khắc chế được, mà tục ngữ cũng bị thương như hoảng hốt, nước mắt rơi như mưa!

Mà nước mắt của hắn, đồng dạng cũng là Huyết Lệ!

Dường như tất cả mọi người trên thiên hạ đều đang trách hắn biết bí mật trọng đại này, muốn hắn phải chảy huyết lệ làm trừng phạt!

Lại như, hẳn phát hiện một bí mật hết sức đáng sợ trong thiên địa, nhưng lại không cách nào ngăn cản được...

Từ sau hẳn, rất nhiều năm đánh sau đó, cũng không truyền ra bất luận kẻ nào phát hiện ra bí mật của Thiên Khốc.

Nhưng tạm thời không có, chưa hẳn biểu thị vĩnh viễn không có. Trên đời này, căn bản không có bí mật có thể vĩnh viễn thủ hộ!

Cho đến gần hai mươi năm trước khi giang hồ bắt đầu, trong lúc vô ý lại phát hiện ra bí mật thiên khốc!

Từ trước tới nay không ai biết được cái tên thật sự của người phát hiện thiên khốc than này, chỉ biết là giang hồ đồn đại, người này như là một...

Bồ Tát bùn nặn ra!

Nê Bồ Tát!

Mà người này, cũng bởi vì bí mật đáng sợ này.

Thay đổi triệt để cuộc đời của hẳn...

Nói cho cùng, Bồ Tát kia thậm chí còn phát hiện ra bí mật quan trọng nào đó liên quan tới tiếng khốc của Thiên khốc sao?

Trời khốc đất trời!

Đến tột cùng, vì sao trời lại “khốc”?

Chương thứ tư Đồng Tâm mình.

Phá kính, có thể thật sự viên mãn không?

Đoạn Huyền, có thể thật sự tái thế không?

Mê mang chúng sinh, có vô số “Tình” cùng “vật” vỡ tan, tựa như gương vỡ đến đứt mất dây đàn, bất luận người như thế nào lưu luyến hẳn không nở, làm sao không muốn mất đi, đều không thể khôi phục nguyên trạng.

Nhưng, nghe nói trên đời này, ít nhất có một vài sự vật sau khi phá vỡ vẫn có thể khôi phục nguyên trạng.

Thí dụ như...

Thất luyện.

Thí dụ như, Bộ Kinh Vân từng hiểu lầm Bạch Luyện mà Khổng Tử đã đánh gãy...

Muốn triệt để cắt đứt Bạch Luyện khôi phục nguyên trạng, nghe đồn phải dùng một phương pháp mới có thể làm được.

Nhưng đó lại là một phương pháp khủng bố đau đến mức làm người ta đau lòng!

Phương pháp kia chính là...

Tần Sương không hề nghĩ tới, Khổng Tử xưa nay trong mắt nàng, giờ phút này trên người nàng, lại xảy ra một chuyện tương đối không tầm thường!

Chính bởi vì chuyện bất thường này, Tần Sương xưa nay bình tĩnh tự nhiên cũng không khỏi cực độ khiếp sợ, từ Vân các phá cửa sổ chạy thẳng về phía Khổng Tử trong Mang Đại Vũ!

Nhưng mà, cho dù Tần Sương nhanh như chớp bắn ra, nhưng vẫn chậm một bước!

Khổng Tử, đã cách hẵn nửa trượng...

Không chống đỡ được ngã xuống đất!

“Khổng... Từ!”

Tần Sương vội vàng tiến lên ôm lấy Khổng Tử, chỉ thấy nàng đã hơi thở mong manh, trong tay còn cầm một đạo bạch luyện hơi vàng.

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân khiến cho Tần Sương cảm thấy không tầm thường! Khiến Tần Sương cảm thấy không tầm thường, thật ra là thể diện của Khổng Tử!

Chỉ thấy gương mặt Khổng Tử, chẳng biết tại sao lại biến thành một màu lửa đỏ, trên mặt đỏ hiện ra gân xanh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung!

Khó trách vừa rồi Tần Sương ở trong Vân Các cũng có thể xuyên qua mưa to, thoáng nhìn qua biến hóa không tầm thường của Khổng Tử! Chỉ vì dung mạo hiện giờ của nàng, quả thực giống như ác quỷ, cực kỳ xấu xí đáng sợ!

“Là... Đồng Tâm tằm?”

Nhìn tơ máu khùng bổ trên mặt Khổng Từ lúc nào cũng có thể nổ tung, lại nhìn vào Bạch Luyện vẫn nắm chặt trên tay nàng, Tần Sương dường như đã hiểu được chuyện gì xảy ra...

Nhưng vì sao đột nhiên cô nói ra ba chữ “Đồng Tâm Tầm”, trên mặt còn toát lên vẻ lo lắng cực độ? Đồng Tâm Tầm, rốt cuộc là vật đáng sợ nào?

Mà giờ phút này, Khổng Từ mặc dù đã cực kỳ suy yếu, nhưng trên tay vẫn giữ chặt Tuyết Duyên để lại cho Bộ Kinh Vân Bạch luyện, dường như cực kỳ trân trọng, không muốn vì dưới trướng mình ngã xuống mà làm cho y có chút sơ xuất...

Nhưng không phải Bạch Luyện kia đã sớm bị cắt thành hai đoạn sao? Bây giờ làm sao có thể khôi phục nguyên dạng? Nghiễm nhiên coi như chưa có chuyện gì phát sinh?

Khổng Từ vốn đã hôn mê lại được Tần Sương ôm một cái, mới vừa mở hai mắt, suy yếu mà nói với Tần Sương: “Sương... Thiếu gia... Cũng biết... Về... Đồng Tâm tầm... chuyện gì?”

“VẬY... Rất tốt...!”

“Tình... Sương thiếu gia.. Thay.. Khổng Từ... bán cái này cho Vân thiếu gia...”

Tần Sương thấy hấn vất vả như thế, vẫn không quên ngàn dặn dò đem chuyện Bạch Luyện này giao cho Bộ Kinh Vân, không khỏi nhíu mày hỏi: “Khổng Từ, ngươi vì sao biết cách dùng... Đồng Tâm tầm? Cái này Bạch Luyện đã trọng yếu như thế, vì sao không tự mình đưa về cho Vân sư đệ?”

Tần Sương liên tiếp hỏi một chuỗi vấn đề, trong lúc nhất thời Khổng Từ không biết tại sao đáp lại, nàng chỉ nhìn Tần Sương, vô lực cười khô, lại như đứt quãng nói: “Ta... Vẫn không biết... Chính mình ở Vân thiếu gia... Trong mắt, chỉ là một đồng... phế vật phụ thuộc nam nhân sinh tồn...”

“Ta biết... Vân thiếu gia... giờ phút này cực không muốn gặp...ta khó phế vật, cho miễn cho... Lệnh cho hấn... Không nhanh, vẫn là... Xin Sương thiếu gia... Giúp Khổng Từ... Việc này, đem chuyện này chuyển giao cho ta... Vân thiếu gia...”

Khổng Tử nói xong đã tự đưa bản thân tới trước mặt Tần Sương.

Con đường rèn luyện này từng được tuyệt duyên chuyển tới tay Bộ Kinh Vân, rồi từ bàn tay Bộ Kinh Vân chuyển tới tay Khổng Tử, phảng phất như người từng tiếp nhận nó, trong biển tình mênh mông “không có kết thúc”!

Nếu lúc này Tần Sương tiếp nhận nó, liệu có giống Bộ Kinh Vân, Tuyệt duyên và Khổng Tử không?

Tình - biển, khó,... Chạy?

Nhưng mà, nhìn xem Khổng Tử sắp đem thống khổ đến hôn mê, thử hỏi, Tần Sương làm sao nhẫn tâm cự tuyệt thỉnh cầu của nàng?

Trời vẫn còn mưa như trút nước, trời còn đang khóc âm u.

Bước chân mây vẫn vạn biến bất động ngồi trong các cửa hắc, trên thiên hạ địa.

Chỉ có ông được xưng là bất tử thần y vẫn không hề rơi nửa giọt nước mắt.

Nhưng mà, bất kể hắc không muốn bị bất kỳ tình đời nào đã động, lúc này lại có một người đột nhiên tiến vào trong Vân Các, như lời thề sẽ khiến tâm của Thần phải lay động.

Người tới chính là “Tần Sương”.

Tần Sương vốn đã rời khỏi Vân Các, giờ phút này lại đột nhiên vòng trở, bộ kinh vân trên mặt lại hoàn toàn không có nửa tia kinh ngạc, phảng phất, bất luận người nào đối với hắc cũng chỉ là khách qua đường.

Có lẽ, trong đôi mắt lạnh như băng của hắc, lại thâm thúy như mê mang kia, căn bản chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào nhìn thấy tận mắt.

Mà Tần Sương sau khi tiến vào Vân Các cũng không đến gần mà chỉ đứng ở một góc tối trong Vân Các, nói: “Vân sư đệ, ngươi có biết tại sao ta lại đột nhiên trở về không?”

Không có trả lời! Đúng như Tần Sương dự liệu, bộ dạng kinh vân cũng không có trả lời! Hắc lại nói tiếp:

“Lần này ta phản hồi, đơn giản là muốn cho người xem một thứ!”

Nói xong giơ tay lên, một thứ từ trong tay bắn nhanh ra, cuộn thẳng về phía Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân ngay cả khước mắt cũng không liếc nhìn Tần Sương, lật tay bắt lấy, dĩ nhiên tương lai đã có vật tiếp trong tay!

Nhưng cùng lúc đó, khuôn mặt lạnh lẽo như huyền băng lại có chút biến đổi, chỉ vì đồ vật tiếp theo, cảm giác chạm tay vô cùng quen thuộc!

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy vật mình tiếp ở trong lòng bàn tay, rõ ràng là...

Bóng trắng xinh đẹp kia để lại cho hắn “Bạch luyện”!

Nhưng..., lẽ ra cái tự luyện này đã bị một chém thành hai, hiện tại làm sao lại hoàn chỉnh không sút mẻ? Hơn nữa còn rơi vào tay Tần Sương?

Bộ Kinh Vân khẽ cau mày, thoáng nhìn Tần Sương trong góc tối ở phía xa, hắn từ trước đến nay cực ít nói, từ sau khi trở về “Câu Tâm” cho bạch y Thiên Ảnh kia, càng ích lợi trở nên tinh mịch đến đáng sợ, vì vậy cái nhìn này của thần chết, Tần Sương đã biết tâm ý của hắn, nói: “Ta biết người nhất định tại kỳ quái, cái này vốn dĩ Bạch Luyện đã đứt sao lại hồi phục như cũ?”

Bộ Kinh Vân vẫn chưa hưởng ứng, bất quá cũng không có hưởng ứng, từ trước đến giờ là “Kinh nghiệm” của hắn, cũng là phương pháp tốt nhất để chờ đợi đáp án!

Trong kiếp sống trước, hắn sớm đã minh bạch một đạo lý:

Chỉ cần kiên trì chờ đợi, bất cứ chuyện gì đều sẽ có nước rơi đá rơi, rõ ràng một ngày rõ ràng!

Thời gian, vĩnh viễn có thể cho thế nhân một đáp án sáng suốt, đáp án!

Vấn đề chỉ là, phần lớn mọi người cũng không muốn chờ đợi đáp án trong thời gian dài, hoặc là căn bản không có thời gian, thậm chí là không có mạng để chờ đáp án!

Nhưng sở trường của một trong những tử thần đó lại là vĩnh viễn không thay đổi như tượng đá chờ đợi.

Chờ đợi bằng hữu!

Chờ đợi địch nhân!

Chờ đợi...

Báo thù!

Có thể nói, chờ đợi đã trở thành kiếp sống của hắn, là thói quen của hắn!

Quả nhiên! Không chờ bộ kinh vân có thêm bất kỳ hương ứng nào, Tần Sương lại nói tiếp:

“Cứ để ta nói cho người biết! Đây trắng luyện có thể hồi phục tình cảnh cũ, bởi vì có một người, cho người ăn...”

“Cùng lúc!”

“Tâm!”

“Tầm!”

Nghe thoáng ba chữ “Đồng Tâm Tầm”, bộ kinh vân lạnh trên mặt lại có chút động dung kỳ lạ, phảng phất hắn cũng biết đồng tâm tầm tầm là thứ gì!

Nhưng mà, thứ có thể khiến thần tử hơi động dung cũng không chỉ có ba chữ này! Bởi vì trong lúc Tần Sương nói ra ba chữ Đồng Tâm Tầm, người của hắn cũng đã từ ám giác bước ra.

Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng trông thấy, hóa ra người tiến vào Vân các không tới Tần Sương, còn có một người khác!

Một người đã đến hôn mê bất tỉnh, được Tần Sương ôm vào ngực!

Không Từ!

Chỉ thấy khuôn mặt Không Từ đỏ bừng như lửa, tơ máu trách cứ như sắp nứt ra, khi bước đi trong mây mù đã minh bạch, rốt cuộc trên người nàng đã xảy ra chuyện gì.

Mà lúc này Tần Sương nhìn cái tên Không Từ vốn bất tỉnh nhân sự trong lòng mình, không khỏi thương tiếc than: “Khi ta ở bên ngoài Vân Các phát hiện ra Không Từ, nàng đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa trầm, ta thật sự không thể ngờ được,

nàng... sẽ nuốt được Đồng Tâm Tầm vào tay ngươi!” “Vân sư đệ, tuy ta và ngươi chưa bao giờ gặp Đồng Tâm Tầm, nhưng ngươi cũng nên biết, Đồng Tâm Tầm rốt cuộc đáng sợ đến mức nào chứ?”

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân đương nhiên biết, thậm chí Nhiếp Phong đã cuồng vô thủ trong Vô Đạo cũng biết!

Nhiều năm trước, Hùng Phách từng xì xì độc gia phát võ lâm cho ba sư huynh đệ bọn họ, lúc đó bọn họ cũng từng nghe nói chuyện tình liên quan đến đồng tâm tầm...

Cái gọi là đồng tâm tầm, thật ra là một loại tầm hiếm có “Đồng căn nguyên”, loại tầm này có một loại bản lĩnh kỳ diệu; chỉ cần người đó nuốt vào một con đồng tâm tầm, người đó có thể phun ra một ít sợi tơ trong vòng một canh giờ.

Theo như nghe nói những sợi tơ này, có đủ thần hiệu có thể chặt đứt hồi nguyên trạng, đây vốn là chuyện tốt, nhưng mà thật không may, đồng tâm tầm cũng là một loại tầm độc vô cùng!

Nuốt vào người cùng tâm tầm, máu huyết toàn thân cùng da thịt đau đớn như bị lửa thiêu, giống như bị hỏa diễm địa ngục thiêu đốt. Nghe nói đến nay còn chưa có người nào nuốt được đồng tâm tầm, có thể có phương pháp chết thoải mái một chút...

Bất luận có phương pháp nào cũng có thể giải độc!

Nếu thật muốn giải kịch độc Tâm Tầm, nhất định phải tìm một con tầm khác chưa sinh cùng “Đồng Mã”.

Bởi vì hai con tầm cùng trứng sinh ra nên độc tính tương tự, có thể lấy độc trị độc, hóa độc vô hình!

Tuy rằng cùng tâm tầm kịch độc không gì sánh được, từ xưa đến nay người trúng độc rất ít, bởi vì rất ít người tu về một ít Tì La mà nuốt vào tâm tầm. Phần lớn người trúng độc đều là bị người ta cưỡng ép nuốt xuống, lấy đó muốn sống không được, muốn chết cũng không được!

Bởi vậy, bởi vì cái tên Không Từ này phải tu bỏ một con đồng tâm tầm khi ăn vào, quả thực là bộ lông phượng ngóc lên, thậm chí là gần với ngu si!

Đúng vậy! Khổng Tử thật là “Ngu”, vì “Tình” mà ngu!

Nếu như không ” Si”, làm sao có thể nuốt chửng một con độc tằm vô cùng xấu xí kia chứ? Còn phải chịu hết độc tính dày vò của nó?

Thế nhưng, tất cả những thứ này đều ngu si, vì sao lại như vậy?

Không phải là vì Thành toàn nàng hâm mộ Vân thiếu gia sao?

Cho dù trong bộ kinh vân hải ám giác, có chỉ là cái bạch y xinh đẹp kia, cũng không phải là đám phế vật hạ lưu của nàng, nàng vẫn là vô nghĩa vô quay đầu nuốt vào có thể làm nàng “Phân tâm”, thậm chí ” bội tâm” đồng tâm tằm...

Bởi vì, thiêu tâm hủy tâm, cũng không bằng “Đau lòng”...

Nhìn Khổng Tử vẫn chưa tỉnh lại, Tần Sương không khỏi nói với Bộ Kinh Vân: “Khổng Tử từng nói cho ta biết trước khi chưa hôn mê là vị sứ giả “Vô Đạo Cuồng Thiên” kia mày đỏ. Trong đoạn thời gian nàng đi, hắn đã đưa con đồng tâm tằm kia cho nàng, cũng nói cho nàng biết con Đồng Tâm Tằm kia có thể hoàn toàn tu luyện lại tình trạng của ngươi. Đương nhiên, hắn cũng đồng thời nói với Khổng Tử về việc nuốt sống ác quả Đồng Tâm Tằm...”

“Bởi vậy, trước khi Khổng Tử nuốt sống Đồng Tâm Tằm, tuyệt không có khả năng không biết mình sẽ có kết cục thế nào, càng không phải không biết, cho dù nàng đau đớn đến mức hôn mê, còn có thể tỉnh lại, tiếp tục thống khổ...”

“Nỗi đau đớn đến hôn phi phách tán này, cứ cách vài ngày lại phát tác một lần. Cho đến mười ngày sau, nếu như nàng còn không thể đạt được một đầu Đồng Tâm Tằm khác làm giải dược, sẽ gặp đại nạn trước mắt, máu và da thịt toàn thân sẽ bị kịch độc đốt cháy ngàn người, biến thành một bộ thây khô mà chết...”

Đúng! Khổng Tử trước Thôn Phệ tộc tuyệt đối không thể không biết hậu quả, nhưng là vì bộ kinh vân, nàng vẫn thành tâm nuốt luôn con tằm này, đem sinh mệnh của mình hoàn toàn không có điều kiện, không hề có hy vọng, triệt để dâng lên...

Cho dù người ngu muội nhất, tin tưởng cũng sẽ hiểu rõ một tia trái tim của Không Từ, huống chi là tử thần nhân thần cộng sợ?

Thế nhưng, nghe xong Không Từ hết thấy, bộ kinh vân thủy chung vẫn thờ ơ, chỉ thu Bạch Luyện đã khôi phục nguyên trạng kia vào trong người, lại như không có chuyện gì xảy ra nói: “Rất tốt.”

“Nếu như Bạch Luyện đã khôi phục nguyên trạng, “Người, có thể đưa nàng ——” mang đi.”

Thiên! Không thể tưởng được Không Từ khổ tâm một phen, nhưng chỉ đổi lại một câu lãnh đạm vô tình như Bộ Bộ Vân nói? Ngay cả Tần Sương vốn chuyện vốn không liên quan đến mình, chợt nghe không khỏi nói: “Vân sư đệ..., Không Từ vì tu bỏ cái kia tu luyện mới có thể làm được như thế, người... Có thể nào như vậy... Có thể nào bắt cận nhân tình, gọi là... đem nàng mang đi?”

Bộ Kinh Vân đã không còn liếc nhìn Không Từ đã hôn mê nữa, mà như một phán quan mặt lạnh, Mộc Vô Dung phun ra một câu cụ thể trong lòng.

“Giang hồ, không phải là một nơi lưu tình.”

“Không thể nào, càng không phải một nơi lưu tình!”

“Vì bất chấp tất cả mà nói: “Hoàn toàn không thích hợp lưu lại thiên hạ hội!”

Thứ hấn chỉ đương nhiên chính là Không Từ!

Tần Sương quả thực không đành lòng tin vào lỗi tai của chính mình, mặc dù hấn biết Bộ Kinh Vân từ trước đến nay lạnh như băng không nói gì, nhưng cũng không phải là thật sự lãnh khốc vô tình, lạnh như băng cùng lãnh khốc, căn bản chính là hai cái phù văn khác nhau!

Nhưng Tần Sương cũng không duy trì được bao lâu, rất nhanh, ý nghĩ chấn động trong lòng hấn đã bị một suy nghĩ khác hiện lên trong đầu: Nhưng thấy hấn bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, quay sang Bộ Kinh Vân nói: “Vân sư đệ, không biết người có nghe qua người này không, nếu có người nào đó thích, có đôi khi lại sẽ không muốn tiếp cận người kia, thậm chí đối với người nọ nếu như rời đi?”

Tần Sương đột nhiên nói ra những lời như vậy, bộ kinh vân không khỏi sửng sốt, nhưng vẫn mường tượng bình tĩnh, không hưởng ứng gì cả, yên lặng đợi đợi hắn nói tiếp. Mà giờ phút này Tần Sương cũng nhìn thẳng Bộ Kinh Vân, phảng phất như muốn xem trong lòng hắn lúc này, hắn lại nói: “Kỳ thực, cho tới nay, ta luôn có một ý nghĩ, nhưng Không Từ đã theo người nhiều năm, một mực yên lặng thủ ở bên cạnh người, người, có phải hay không đối với nàng một ngày sinh tình?”

“Sơ kỳ ta cũng không tin tưởng lắm, Vân sư đệ băng lạnh vô tình như ta sao lại sinh tình với một tỷ nữ nhiều năm như vậy? Nhưng hôm nay thấy người đối với nàng lạnh lùng quá mức tưởng tượng, ta lại bắt đầu có chút hoài nghi, người, có thể đã thật sự thích nàng!”

Chợt nghe lời này, Bộ Kinh Vân không biết là vì chỗ đau hay là nguyên nhân khác, nhưng lại quả quyết phủ nhận khác thường, nhưng nghe hắn lạnh lùng trả lời Tần Sương một câu:

“Theo cách nói của người suy đoán...”

“Vậy, bằng một chương của ta giết người.” “Ta, chẳng lẽ cũng thích người?”

Tần Sương nói chỉ cười cho hắn, hắn cười khổ:

“Vân sư đệ, vô luận người phủ nhận như thế nào, có đôi khi, người chính là như vậy khó hiểu, càng là người yêu, liền càng là sợ hãi đối mặt nàng.”

“Nếu không đề ý Không Từ, tại sao phải đối mặt với nàng? Chuyện này, người đối xử lạnh nhạt với nàng như vậy có thể là bởi vì người trong lúc vô tình đã thích nàng...”

“Người trốn tránh nàng, thật ra là bởi vì người sợ mình và nàng sẽ đối nghịch lâu dài, sẽ – “Rất thích nàng!”

Thực sự chỉ trong một câu! Bộ Kinh Vân nghe vậy vẻ mặt xám như tro tàn, dường như thật sự bị thuyết phục ở chỗ sâu trong trung tâm...

Đúng vậy! Có lẽ người thật sự sợ hãi là hắn! Không Từ chưa từng trốn tránh!

Nhưng mà, cho dù Tần Sương nói lời này làm cho tử thần biến sắc, tử thần rất nhanh liền dùng vẻ mặt lạnh như băng thuần

thực của hắn phủ lên trên mặt hắn, thậm chí còn che đi cảm giác của hắn đối với Không Từ! Nhưng nghe hắn lạnh như băng lại nói tiếp: “Tùy ngươi...”

“Nói thế nào đi!”

“Dù sao ngươi cũng nói: “Tuyệt! Đúng! Không! Không! Phát! Sinh!”

“Tuyệt đối không xảy ra chữ “Sáu”, tử thần quả thực tựa như toàn bộ sức sống phun ra, nổ ra cực kì sắc bén, tàn nhẫn dị thường!

Nếu Bộ Kinh Vân liên tục lên tiếng phủ nhận, Tần Sương nghe vậy, cũng biết không nên nói tiếp với hắn nữa, chỉ cúi đầu nhìn Không Từ trong ngực mình, nói: “Rất tốt...”

“Ngươi đã nói như vậy thì tuyệt đối sẽ không bao giờ thích Không Từ, thậm chí còn đuổi ả ra khỏi Vân Các, vậy thì ngươi cũng đừng trách ta.”

Lời này của Tần Sương có chút khó hiểu, bộ dạng kinh vân liếc mắt hướng hắn nói: “Ta, tại sao lại trách ngươi?”

“Bởi vì...” Tần Sương nhất định nhìn Bộ Kinh Vân, nhấn mạnh từng chữ: “Từ nay trở đi, ta sẽ chiêu cố Không Từ!”

“Sau này nàng cứ đi theo ta là được!”

Thế khó đoán, Tần Sương quyết định để Không Từ đi theo hắn? Như vậy cũng tốt, Không Từ đã bị Bộ Kinh Vân trục xuất ra khỏi Vân Các, hôm nay sau khi thức tỉnh, cuối cùng tạm thời có nơi cư trú!

Bộ Kinh Vân đồng tử đang co rút lại, hắn nghĩ vì sao Tần Sương lại như vậy, nhưng mà, Tần Sương lại không để cho hắn suy nghĩ bao lâu, nhưng nghe hắn nói có thâm ý sâu sắc: “Vân sư đệ, Không Từ là một hiền lành, nói không chừng sau này đi theo ta, ta cũng dần dần thích nàng, bất quá ta chỉ cần một điểm có thể khẳng định là...”

“Nếu ta thật sự thích Không Từ, liền quyết không làm như ngươi đem nàng trục xuất khỏi Vọng Sương Lô của ta như vậy, ngược lại ta sẽ yêu cầu sư phụ để ta lấy nàng làm vợ. Đến lúc đó, ngươi cũng đừng hối hận hôm nay bỏ lỡ một cô bé thương yêu ngươi như thế!”

Tần Sương nói xong, ôm Không Từ xoay người bước ra khỏi Vân Các.

Tử thần luôn luôn cực ít hưởng ứng, giờ phút này lại đột nhiên mở miệng, nói: “Hong Mi dụ nàng nuốt tằm, “Hiện vì muốn làm ta tăng thêm cân, “Người, sẽ cứu nàng bằng cách nào?”

Suy đoán của thần chết vô cùng chính xác! Hong Mi kia từng nói rõ cho Không Từ, nàng cực kỳ hữu dụng đối với chủ nhân Vô Đạo Cuồng Thiên của hắn, tin tưởng rằng chính là lệnh thần đang hao tâm tốn sức giải cứu Nhiếp Phong, hơn nữa còn tăng thêm gấp trăm lần sinh tử cho Không Từ!

Tần Sương nghe vậy, lại thâm ý đáp lời: “Nếu động cơ của Hong Mi thật sự là như thế, vậy hắn sai mười phần mười rồi, bởi vì, người căn bản không quan tâm đến Không Từ!”

“Người đã coi nàng như bùn nhão, sinh tử của nàng đâu liên quan gì tới người?”

“Bất quá người có thể yên tâm! Ta đã quyết định chiêu cố nàng, liền nhất định có biện pháp có thể cứu nàng!”

“Người, rất nhanh sẽ biết!”

Tần Sương nói xong thì nán lại, ôm Không Từ bước ra khỏi Vân Các.

Chỉ để lại cái chết ở bên trong Vân các to lớn như vậy, như đang suy tư xem rốt cuộc Tần Sương sẽ cứu Không Từ như thế nào đây...

Nhưng mà, vô luận Thần tử phỏng đoán như thế nào, lão cũng vạn liệu không được, Tần Sương vì cứu Không Từ, đã dùng một phương pháp.

Một phương pháp mà hắn tuyệt đối không tán đồng, nhưng nhất định phải cùng hắn thực hiện!

Ngay lúc Tần Sương ôm Không Từ rời đi, trên đỉnh Vân Các, có hai bóng người huyết hồng đang nhìn trộm...

Lại là hắn!

Lại là cái tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia! Cùng với sứ giả Hong Mi!

Hồng Mi thấy Tần Sương ôm Không Từ rời đi, không khỏi than nhẹ: “Thật... Không thể tưởng được, sự lãnh khốc bộ kinh vân lại vượt qua cả hai chúng ta dự kiến! tràn đầy tưởng rằng hẳn nhất định sẽ vì Không Từ Từ mà tăng thêm cân, ai ngờ, hẳn lại vô tình như thế...?”

Cuồng Thiên vô đạo nghe vậy, nhưng chỉ khinh bỉ vô hạn, nói: “Không, người sai rồi.”

“Bộ Kinh Vân Tổng không vượt quá dự kiến của bản tọa, chỉ là vượt ra ngoài dự liệu của người mà thôi! Trên thực tế, bản tọa đã sớm đoán trước hẳn sẽ bỏ mạng không quan tâm tới Không Từ!”

Hồng Mi sững sốt, hỏi: “Chủ công đã sớm biết trước là Bộ Kinh Vân... Sẽ như thế? Từ đâu mà thấy được?”

Vô Đạo Cuồng Thiên từng chữ một phun ra một đáp án kinh người:

“Thôi thì cứ ra tay phá cái vụn kia đi...”

“Bách. Luyện. Mở. Bắt đầu!”

Trời.... Thế này... sao có khả năng? Sao lại như vậy?

Con đường trắng tuyết kia, hóa ra là Bộ Kinh Vân tự tay...
Cách không phát kinh một đoạn là hai?

Vì sao y phải tự tay chặt đứt vật trân quý của mình? Vì sao lại vu oan Không Từ?

Hồng Mi cảm thấy khó hiểu nói: “Chủ... Công, ta... Không hiểu...”

Vô Đạo Cuồng Thiên lạnh lùng nói: “Đồ ngu! May mà người bí mật theo ta nhiều năm như vậy, ngay cả người bình thường như Tần Sương cũng không thể đoán ra tâm ý của Tử Thần, vậy mà người cũng không nhìn thấu được tình ý đơn giản đến thế?”

“Vậy thì để bản tọa nói cho người biết! Đúng như lời Tần Sương nói, có mấy người khó hiểu như vậy, càng yêu một người, phản ứng sẽ rất xa cách với nàng, chỉ vì sợ bản thân bất tri bất giác lại càng thích nàng hơn!”

“Bộ Kinh Vân cách không cách không phát hủy cái tên Bạch Luyện kia, đều là chính mắt ngươi ta nhìn thấy. Hắn vu hãm Khổng Tử, nguyên nhân là vì hắn không dám chắc chắn bản thân sẽ ưa thích chỗ tốt hơn hay không, hắn sợ mình sẽ làm trễ nãi Khổng Tử, cho nên mới bức nàng ta rời đi! Toàn bộ sự việc của thần tử nhìn như tuyệt nghĩa vô tình, nhưng thật ra là một lòng vì Khổng Tử mà nghĩ lại!”

“Nhưng đừng có quên, thứ mà Bạch luyện kia vốn là vật rất quan trọng trong việc bộc vân, nếu nó có thể hủy công luyện vì Khổng Tử, ngươi nói xem, Khổng Tử có phải là một người chết cũng là “một báu vật” hay không?”

“Tuy nhiên, Bạch luyện chung quy vẫn là vật chết, hủy cũng có thể có cách để tiếp, bởi vậy, cái chết vì Khổng Tử hủy bạch luyện, cũng không biểu thị rằng hắn tạm thời coi trọng Khổng Tử, sẽ cao hơn đoạn đại biểu cho Bạch Luyện này, nhưng nếu có thể có thời cơ hoặc nguyên nhân thích hợp hoặc là dẫn phát, khó bảo đảm tương lai hắn sẽ đổi đầu Khổng Tử, không thể vấn hồi...”

Thế khó lường được, Bộ Kinh Vân tự tay hủy đi tuyệt duyên trướng kia, chỉ vì không muốn có một tú bà khác giống như tuyệt duyên lại giẫm đạp lên nổi bật? Nhưng, Khổng Tử lại có thể hiểu được trái tim thâm tàng bất lộ của Tử Thần?

Không biết! Chỉ biết Hồng Mi trước mắt sau khi nghe xong hết, trong lòng dường như có không ít nghi vấn, nói: “Nhưng, đồng tâm tầm trong cơ thể Khổng Tử sẽ triệt để độc phát sau mười ngày nữa. Bộ Kinh Vân lại nói rõ với Tần Sương rằng tuyệt sẽ không cứu Khổng Tử, đủ thấy trước mặt người khác hắn tuyệt đối không ra tay cứu nàng, để tránh Khổng Tử lại quán lấy hắn, vậy thì hắn có phương pháp gì mà âm thầm cứu Khổng Tử trở về?”

Vô Đạo Cuồng Thiên cười nói: “Hồng Mi, ngươi vẫn thiếu một chút trí tuệ!”

“Bộ Kinh Vân căn bản không cần ở trong bóng tối ra tay cứu Khổng Tử, chỉ vì hắn đã sớm ứng mười ngày sau cho bốn tọa đến “Phá Nhật Phong” quyết đấu!”

“Nếu đồng tâm tầm là vật bốn tọa ban cho ngươi nuốt, cũng tức thì bày tỏ, trên tay bốn tọa có một con đồng tâm tầm. Đến

lúc đó, nếu lão có thể đoạt con tằm trên tay ta, Khổng Tử sẽ được cứu, mà lần này lão cũng không đơn thuần chiến đấu vì Khổng Tử, mà là vì Nhiếp Phong, có thể nói ra tên tuổi sư phụ, căn bản không cần âm thầm nghĩ biện pháp khác!”

Hồng Mi đến tận đây mới chợt hiểu ra:

“Nếu chúng ta đã không thể lợi dụng Khổng Tử Lệnh Kinh Vân tăng thêm một trăm cân ở trận chiến, vậy còn có diệu pháp gì?” Vô Đạo Cuồng Thiên nói đầy ẩn ý: “Ta lệnh cho người dụ Khổng Tử nuốt vào Đồng Tâm tằm chứ không phải đơn giản chỉ vì Bộ Kinh Vân tăng thêm một trăm cân như vậy, mà là có mục đích khác sâu xa hơn!”

A? Hóa ra Vô Đạo Cuồng Thiên dụ dỗ Khổng Tử này nuốt vào đồng tâm tằm, khiến cho cô ta chịu cực khổ dày vò, sống không bằng chết, còn có một mục đích khác? Điều này ngay cả Hồng Mi cũng cảm thấy vô hạn hiếu kỳ, không khỏi truy hỏi: “Ồ? Chủ công còn có mục đích gì sâu xa với nhau? Sao chưa từng đề cập với tiểu nhân?”

Nghe vậy, giọng nói của Vô Đạo Cuồng Thiên bỗng nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: “Phế vật! Bồn tọa mạnh hơn trời, tất cả mục đích của ta, vì sao phải đề cập với tên nhãi này?”

Trong lúc nói chuyện, Vô Đạo điên cuồng đột nhiên xuất chiêu, một tay chộp lấy cổ họng mày đỏ, như muốn kéo đứt cái cổ đó!

Hồng Mi giật nảy cả mình, mặt như tro tàn, sắc sỡ nói: “Chủ... Công, người vì sao... bắt buộc chặt... Tiểu nhân...? Hồng cũ nát... Rốt cuộc là làm sai... Cái gì?”

Vô Đạo Cuồng Thiên Ngữ nghiêm khắc nói: “Uổng công người theo bồn tọa nhiều năm như vậy, đến nay vẫn không biết địa vị của mình trong lòng bồn tọa! Người nghĩ mình là ai?”

“Bồn tọa sẽ nói cho người biết! Người, trong mắt bồn tọa chỉ là một con chó săn đang chạy cho ta, người làm tốt thì ta lại càng vui vẻ, sẽ cho người một ít ngon ngọt, tựa như ném một mảnh xương cho chó!”

“Nhưng người không nên quên, xưa nay chó vẫn là chó, chó chỉ cần ngoan ngoãn theo chủ nhân phân phó hoàn thành nhiệm vụ, liền đã là chó tốt, tuyệt không nên muốn học người,

càng không nên biết chủ nhân của kế hoạch toàn bàn sẽ như thế nào!”

“Giống như ngươi, cũng chỉ cần thực hiện mỗi một bước mà ta nói cho ngươi, chứ không phải biết rõ toàn bộ kế hoạch của ta, thậm chí mục đích của mỗi bước đi! Ngươi chỉ cần biết, kế hoạch của ta vận dụng mục tiêu cuối cùng là “Thiên Khốc” cũng đã đủ rồi!”

“Một con chó biết quá nhiều, kết cục sẽ chỉ bị chết nhanh hơn. Ngươi, biết chưa?”

Vạn liệu không tới, vừa rồi hai người còn đang nói chuyện như thường, chỉ là một lời đã lỡ, Vô Đạo Cuồng Thiên đã siết chặt yết hầu mày đỏ, hỉ nộ vô thường, Hồng Mi có thể có tiếng than thở ” Bọn Quân Như Hồ” không?

Chỉ một thoáng, mồ hôi lạnh trên lông mày đỏ dày như mưa, bởi vì hắn quá rõ ràng “Chân diện mục” của Vô Đạo Cuồng Thiên rốt cuộc là thần thánh phương nào, càng rõ ràng thực lực khủng bố ẩn giấu của hắn, chỉ cần Vô Đạo Cuồng Thiên không vui, hắn chẳng những yết hầu đứt đoạn ngay tại chỗ, mà toàn thân sẽ vỡ vụn, hóa thành vô số thịt nát xương tan mà chết...

Hồng Mi không khỏi nơm nớp lo sợ mà cười bồi nói:

“Vâng...! Chủ công... nói rất đúng! Tiểu nhân quả thật chỉ là...một con chó, căn bản... Không nên biết rõ... Cái gì, chỉ xứng làm chủ công... Chạy trốn, thực hành chủ công... Kế hoạch...”

“Vây... Chủ... Công, xin hỏi... tiểu nhân... Bước tiếp theo phải làm thế nào? Để đạt được... chủ công phải đạt được... mục tiêu cuối cùng...”

Vô Đạo Cuồng Thiên nghe vậy, lập tức bật cười, càn kau mày đỏ, nói: “Tốt lắm. Cuối cùng ngươi cũng học khôn rồi!”

“Chỉ là, tạm thời bốn tọa còn chưa cần ngươi thực hiện bước tiếp theo.”

“Ồ?”

“Bởi vì, có một người đang vô tình tiến hành bước tiếp theo cho bốn tọa!”

Hồng Mi không khỏi ngạc nhiên: “Chủ... Công, là ai...trong lúc vô ý... thực hiện cho người... bước tiếp theo?”

Vô Đạo Cuồng Thiên nặng nề phun ra một cái tên:

“Tần Sương!”

“Tần... Sương?” Hồng Mi kinh ngạc.

“Ừ.” Cuồng Thiên Vô Đạo đáp:

“Tần Sương ôm Không Từ rời đi, càng tận lực nghĩ biện pháp cứu Không Từ. Nếu như bốn tọa không đoán sai, hắn sẽ nghĩ ra biện pháp cứu Không Từ.”

“Mà biện pháp này, cũng vừa lúc trợ giúp bốn tọa nhanh hơn đạt được —— “Thiên Khốc”!”

“Ha ha ha ha...”

Vô Đạo Cuồng Thiên nói tới đây đột nhiên cất tiếng cười như điên, người cũng ngự không bay đi, Hồng Mi cũng theo sát phía sau!

Rốt cuộc, Tần Sương sẽ nghĩ ra cách gì để cứu Không Từ?

Mà phương pháp này tại sao lại thúc đẩy Vô Đạo Cuồng Thiên đạt được kế hoạch “Thiên Khốc”?

Trời mưa càng lúc càng thê lương.

“Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu” vốn cao cao tại thượng, nhưng trong mưa phùn như trút nước, lại trở nên giống một bá giả cái thế trúng phải kẻ địch ám toán, bộ mặt không còn chút ánh sáng nào.

Đúng vậy! Nếu Thiên Hạ Đệ Nhất các biết, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy gương mặt không chút ánh sáng, vì thế mà thiên hạ đệ nhất bá chủ “Hùng Phách” luôn luôn chiếm giữ trong đó, thật sự trúng phải ám toán của kẻ địch!

Có lẽ, ngay cả Hùng Phách cũng đã từng tưởng tượng đến chính mình, từ trước đến nay cẩn thận chính là hắn, không ngờ lại trúng độc cái tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia, đến cùng thì hắn trúng độc như thế nào, khi nào thì trúng độc, bản thân hắn lại hoàn toàn không biết gì cả, đây mới chính là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy xấu hổ nhất.

Bởi vậy, từ khi Tần Sương sai người đem giải dược của Hồng Mi tới, Hùng Phách vẫn luôn trốn trong phòng luyện công ở lầu một, bế quan giải độc chữa thương.

“Nhưng mà, Hùng Phách một lần bế quan này lại bế quan trọn vẹn năm canh giờ. Luận lý, hắn chỉ cần ăn giải dược, điều tức một hai canh giờ là được, vì sao lại hao phí nhiều thời gian như vậy?”

Có lẽ, Hùng Phách hiện mượn nhờ bế quan, không chỉ muốn chữa trị thương thể trong cơ thể mà còn muốn chữa trị nữa...

Thương tích trong lòng!

Trong lòng hắn, khẳng định lần này bởi vì bị người ám toán mà cảm thấy xấu hổ và thụ thương sâu sắc!

Văn xấu luôn canh giữ ở bên ngoài phòng luyện công, đợi năm canh giờ mà vẫn chưa ra, không khỏi bắt đầu hiềm thấy:

“A, phòng luyện công hoàn toàn tĩnh mịch, tự nhiên vô tức, cũng không biết bang chủ ở bên trong xảy ra chuyện gì?”

Văn xấu vèn vèn cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không dám động thủ gõ cửa, chỉ vì khó mà chiếm được cái cảm giác không vui, có lẽ hắn dám can đảm vỗ cửa, sẽ bị chém xuống cho chó ăn!

Nhưng mà, chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp, đang muốn cả gan vỗ cửa, ai ngờ ngay lúc này, bên trong phòng luyện công lại truyền ra thanh âm hùng bá, trầm giọng nói: “Sửu, thay lão phu lấy bình rượu nước vào!”

Hùng Phách một mực tôi không động tĩnh đột nhiên hạ lệnh, Văn xấu rốt cuộc cũng biết Hùng Phách ở trong bình yên vô sự, thật ra liên tục xưng là: “Phải phải phải...! Tiểu nhân... Vậy đi làm! Tiểu nhân sẽ đi làm ngay! Tiểu nhân đi làm ngay!”

Hùng Phách ra lệnh một tiếng, Thủy Tửu rất nhanh liền được Văn Sửu đưa đến phòng luyện công, mà cái bình vấy nước kia đương nhiên không phải là rượu, mà là rượu ngon cực phẩm trong mắt Hùng Bá., Rượu ngon cực phẩm cũng chỉ là rượu nước trong dân gian bình thường mà thôi? Mà lúc Văn xấu xí đem chén rượu “Thủy Tửu” cung kính cho Hùng Bá, mới phát hiện, cho dù Hùng Phách đã uống thuốc giải, nhưng sắc mặt

vẫn là một mảnh tro tàn, thấy độc của hắc tủy giải, nhưng đã bị kịch độc tra tấn đến nguyên khí đại thương.

***

Điều càng làm cho Văn xấu xí khác kinh ngạc chính là, ngay khi Hùng Phách vừa nhận lấy chén rượu kia.

“Hùng Địa” một tiếng! Rượu trong chén rõ ràng đã hóa thành một mảng hơi khói lượn lờ, tan thành tro bụi!

“Giúp... Chủ? Đây là... xảy ra chuyện gì?” Văn xấu khiếp sợ vô hạn hỏi.

Hùng Phách một bụng tức giận phun ra từ trong môi hai chữ:

“Mẹ...!”

Nói xong năm ngón tay xiết chặt, chén rượu trong tay chấn động khí kinh tới mức chưa tan hết!

“Thật... Không thể tưởng tượng được, nếu đã ăn giải dược vào, độc của lão phu có thể triệt để thanh trừ. Nhưng độc này cực mạnh, có thể tẩy trừ được...sau này vẫn còn lưu lại một cỗ nhiệt khí trong cơ thể ta. Chắc hẳn phải sau một tháng nữa, cỗ nhiệt kinh này mới hoàn toàn tán đi, công lực của ta cũng sẽ khôi phục...”

Văn xấu kinh ngạc hỏi: “Giúp... Chủ... Nói vậy chẳng phải là bây giờ ngươi không thể... vận dụng toàn bộ công lực?”

Hùng Phách gật đầu.

“Nói đúng số lượng, trước mắt lão phu cũng chỉ có thể vận dụng năm sáu thành công lực.”

Văn xấu nghe xong không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, nói: “Nếu thật sự như thế, tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia thật sự quá đáng sợ! Hắc hèn Vân thiếu gia mười ngày sau đi Phá Nhật phong quyết chiến, càng tuyên bố Vân thiếu gia có thể tìm người tương trợ, nhưng lại âm thầm hạ độc người, lệnh cho người sau khi giải độc cũng không thể giúp Vân thiếu gia một tay, hiển nhiên, Vô Đạo Cuồng Thiên này đã mưu tính hết, sớm có mưu đồ riêng!”

Hùng phách như cũng tràn đầy đồng cảm:

“Cho nên, lần này đối mặt với kẻ địch kinh vân đến cả lão phu cũng không cách nào nhìn thấu, càng không hiểu, vì sao hắc nhảm vào kinh vân, chỉ định muốn hắc đi phá Nhật Phong cứu Phong Nhi?”

Không sai! Thiên hạ từ trước đến nay luôn lấy bang chủ hùng bá làm tôn, người giang hồ nếu muốn khiêu chiến, phần lớn đều vì hùng bá mà tới.

Cuồng thiên vô đạo này lại muốn ước chiến bộ kinh vân, mà không hẹn chiến đấu trong mắt người giang hồ công lực có thể còn hùng bá hơn, thực sự khiến người ta suy nghĩ.

Nhưng mà, Hùng Phách và Văn Sửu cũng không suy nghĩ quá lâu, bởi vì, một chuyện khác đã tiếp tục phát sinh...

Chỉ thấy ở bên ngoài phòng luyện công, đột nhiên xuất hiện một bóng người!

Bóng người này không phải ai khác mà là...

Tần Sương!

“Sương nhi?” Hùng Phách và Văn Sửu chợt thấy Tần Sương ban đêm ghé thăm Đệ Nhất Lâu, không khỏi kinh ngạc, bởi vì không chỉ có Tần Sương, mà còn có một ” Không Từ” được hắc ôm trong tay!

Hùng Phách từng nghiêm lệnh, trừ ba gã đệ tử nhập thất xấu xí ra, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào Đệ Nhất Lâu! Vạn liệu không tới, Tần Sương lại sẽ ôm một tiện tỳ vô cùng thấp trong mắt Hùng Phách tìm kiếm trong Đệ Nhất Lâu, vì sao hắc biết rõ cố phạm?

Chẳng lẽ cách Tần Sương muốn cứu Không Từ có liên quan tới Hùng Phách?

Trời đất trật tự, mỗi khi mưa gió kéo dài qua đi, luôn có trời quang.

Tình Thiên lâu ngày, lại thêm mưa gió.

Mưa sa Tình Tình như thế, ẩm lạnh ẩm áp, vòng đi vòng lại, thoáng như từ lúc thiên địa sơ khai tới giờ chưa từng gián đoạn.

Bởi vậy, cho dù trước mắt có mưa gió liên tục, chỉ cần có thể
cẩn chặt rằng chờ đợi, liền có thể chờ tới ngày trời quang vạn
lý!

Vấn đề chỉ là, người, có hăng...

Thậm chí có “Mệnh” các loại?

Khổng Tử rốt cục có “Mệnh” Chí Tình Thiên!

Cho dù cô ăn Đồng Tâm tằm, vẫn có thể chịu đựng được độc
phát lần đầu tiên!

Ngay lúc trời sáng, mưa gió liên miên qua đi, nàng rút cuộc từ
tĩnh lại.

Nhưng mà ngay khi nàng vừa mới tỉnh lại, đã phát hiện ra
mình không phải đang nằm trong căn phòng đơn sơ của nữ tử
kia, mà là nằm ——

“Vọng Sương Lâu xa hoa!”

Chẳng những như thế, còn có một người không có khả năng
hầu hạ nàng, giờ phút này lại đang hầu hạ nàng!

Tần!

Sương!

“A...” Vừa thấy Tần Sương đang hàng quý “Hạm Tôn” lau
mồ hôi cho mình, Khổng Tử không khỏi thất kinh, càng vội vã
muốn rời khỏi giường.

Ai ngờ, chân chưa chạm đất, thân thể đã chìm nổi trong hư
không, lão đảo muốn ngã về phía trước.

Tần Sương vội vàng đỡ lấy nàng, nói: “Khổng Tử, độc trong
người người còn tỏ vẻ đã bị diệt trừ hoàn toàn, có chuyện gì
mà sốt ruột như vậy?”

Khổng Tử rào rào nói: “Sương... Thiếu gia, ta chỉ... Chỉ là thị
tỳ mà thôi, căn bản là không nên ngủ... Trong phòng của
người, càng không cần luận... Người lấy vải bố cho ta... bôi
mồ hôi, nếu cho... Bang chủ biết, e rằng...”

Lúc này Tần Sương mới hiểu tâm ý của nàng, liền nói: “Vậy
thì người càng không cần sợ, bởi vì...”

“Sự phụ ta đã biết!”

Khổng Tử sửng sốt:

“Cái gì... Sao? Bang chủ đã biết... Người dẫn ta về... Vọng Sương lâu?”

“Đúng vậy! Là ta chủ động thỉnh cầu sư phụ, mang người về Vọng Sương lâu nhờ ta chiếu cố! Hơn nữa, ta cũng đồng thời thỉnh giáo sư phụ đáp ứng một chuyện!”

“Ồ...? Sương thiếu gia... Còn muốn cầu bang chủ... chuyện gì?”

“Chuyện này chính là...” Tần Sương nói đến đây, không khỏi nhìn Khổng Tử, thương tiếc vô hạn nói: “Từ nay trở đi, người không cần phiêu bạt không có chỗ nương tựa, cũng không cần phải về Vân Các cầu xin Vân sư đệ thu nhận.”

“Ta đã thỉnh cầu sư phụ, để sau này người...” đi theo ta!”

Cái gì? Đi theo hắn? Khổng Tử sau khi nghe xong trợn mắt há hốc mồm tại chỗ! Mà lúc này Tần Sương cũng nói tiếp:

“Bởi vậy, người đã đi theo ta, mọi an nguy sinh tử của người, Tần Sương ta ngay cả nghĩa cũng không từ, nhất định phải chịu toàn trách! Cho nên, lần này người nuốt Đồng Tâm tằm, Tần Sương ta cũng có nghĩa vụ vì người của ta mà cầu giải cứu!”

“Ta đã thỉnh cầu sư phụ, để cho ta theo Vân sư đệ đi Phá Nhật phong, hy vọng có thể lấy được một con đồng tâm tằm trên tay Cuồng Thiên Vô Đạo kia để cứu người, nhưng kỳ hạn mười ngày thực sự quá ngắn, chỉ sợ ta chưa kịp khởi hành, cho nên...”

Tần Phách nói tới đây, lại nhìn thật sâu Khổng Tử, nói từng chữ một: “Khổng Tử! Vì chính người nghĩ lại, lần này có thể làm khó người và Vân sư đệ cùng đi Phá Nhật phong một chuyến rồi!”

Đúng vậy! Từ Thiên Sơn đến Nhật Phong, ít nhất cũng phải mất tám ngày hành trình, kỳ hạn mười ngày căn bản không đủ để Tần Ách mang tằm trở về, Khổng Tử nhất định phải dắt tay bọn họ khởi hành, mới có thể kịp thời cứu được!

Thế nhưng, Tần Sương càng thành thật nói tiếp, vẻ kinh ngạc trên mặt Khổng Tử càng sâu hơn!

Vì nàng ta cực không hiểu, từ trước đến nay Tần Sương cũng không thèm để ý đến nàng ta, sao lại đối xử tốt với nàng ta như vậy? Vậy mà tiện tỳ lại vì nàng ta là kẻ không ai để ý đến sinh tử, hướng sư hùng bá cầu tình?

Nhưng mà, Khổng Tử sao có thể hiểu được, Tần Sương vì bà mà làm, một con mắt thấy nữ nhân yếu đuối sắp chết mà không thể thấy chết không cứu tâm ý trượng nghĩa.

Còn có, là thưởng thức tình cảm với Khổng Tử!

Đó là sự tán thưởng phát ra từ tận đáy lòng, có nghĩa Khổng Tử là bậc lộ kinh vân, cho dù là Tần Sương, cũng tự giác không có dũng khí này!

Người thứ năm Chương thứ tư...

Có lúc lại yêu một người, cứ như thời gian trôi qua vậy.

Vô luận khát vọng trong lòng muốn gặp người trong ý như thế nào, nhưng từng khắc lại như trôi qua rất chậm, qua một ngày đã hơn một năm.

Nhưng mà, Khổng Tử hôm nay cũng có một loại cảm giác độ nhật như một năm.

Là vì Bộ Kinh Vân là vì lòng nàng?

Hay là bởi vì, đồng hành với kết bạn tử thần đang đứng yên bất động kia, bất luận kẻ nào cũng sẽ sống một ngày bằng một năm?

Thật ra, không đơn độc Khổng Tử, Tần Sương cũng có một loại cảm giác sống một ngày như một năm.

Dưới sự cho phép của hùng phách, cuối cùng Tần Sương có thể dẫn theo Khổng Tử cùng đồng tâm tàm đồng thân, trước khi bộ kinh vân kết bạn với Vô Đạo Cuồng Thiên, phó Phá Nhật phong hội.

Thứ nhất là để cứu Nhiếp Phong, thứ hai, Tần Sương cũng vì cứu Khổng Tử trong mắt hấn có nghĩa tình trọng nghĩa nồng đậm!

Nhưng mà, chuyến đi này mặc dù lấy tên cứu người, nhưng, có thể cứu được không?

Tên Vô Đạo cuồng trời cao không lường được, thậm chí ngay cả Hùng Phách cũng bị ám toán, chỉ lấy lực lượng của Tần Sương và Bộ Kinh Vân, thật sự có thể cứu Nhiếp Phong từ trên tay hắn? Thậm chí đoạt được một đồng tâm khác cứu Không Từ?

Tần Sương không biết, chỉ biết là, Vô Đạo Cuồng Thiên này muốn ước chiến với Vân sư đệ, có lẽ không nên đơn giản như vậy...

Nhưng bất kể thế nào, Tần Sương vẫn tin tưởng cuồng thiên kia cho dù lợi hại như thế nào, cũng chỉ là một người có được thân thể huyết nhục mà thôi, tuyệt đối không thể ”nhị dụng”. Lần này hắn đi cùng, trong lúc Vô Đạo Cuồng Thiên chiến với Vân sư đệ, thừa cơ cứu Phương sư đệ về!

Có lẽ sau khi cứu Phong sư đệ trở về, tam sư huynh đệ tu luyện “Quyền chương cước” tam tuyệt võ học, hợp chiến với Vô Đạo Cuồng Thiên, cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng thắng!

Chỉ là, tuy cuồng thiên vô đạo vẫn nằm trong dự liệu của Tần Sương, có một người nhưng mãi vẫn khiến Tần Sương đoán không ra, không cách nào đoán được!

Bộ Kinh Vân.

Đi cùng Bộ Kinh Vân kết bạn suốt hai ngày hai đêm, Tần Sương thật sự không cách nào đoán được, trong lòng Bộ Kinh Vân đang tính toán dẫn dắt cái gì?

Cho dù là bản thân Tần Sương, chuyến này hắn cũng sớm có một kế hoạch cứu người, nhưng Bộ Kinh Vân đã thừa nhận Hồng Mi sẽ ứng chiến với chủ nhân của hắn, cuồng thiên không đạo, hắn rốt cuộc có chiến lược gì để thủ thắng?

Không biết! Lòng hướng tới của tử thần, giống như một biển sâu bằng mực, ai biết được nơi biển sâu bao nhiêu, hoặc trong biển có ý nghĩ không thể cho ai biết hoặc bí mật, vô cùng có thể chôn thân trong biển sâu mê mông này mà chết!

Đúng như Không Từ...

Trong quá khứ vô số nóng lạnh, Không Từ vốn định tiếp cận tử vong băng lãnh vô tình này, nhưng cuối cùng mới phát hiện, nàng vẫn còn tại tại tại chỗ đậm chân, nàng thủy chung đối với

việc hoàn toàn không biết gì cả, càng bị tử vong từ chối ở bên ngoài!

Tựa như hai ngày trôi qua, Bộ Kinh Vân mặc dù cùng Tần Sương và Khổng Từ ngồi chung một chiếc xe kéo tám ngựa, xuất phát về phương hướng Phá Nhật phong, nhưng hẳn luôn ngồi ở đằng sau chiếc xe ngựa to lớn này, cách hai người chừng mười thước!

Chẳng những như thế, Bộ Kinh Vân càng là vào đêm nghỉ ngơi, vận chuyển một cái, dẫn củi khô kết tụ tập cuộn, lại dẫn người đốt cành củi, lấy vòng lửa đem chính mình và Tần Sương Khổng Từ tách rời!

Khổng Từ thấy thế, càng cảm thấy vô hạn áy náy, từng thấp giọng nói với Tần Sương: “Sương... Thiếu gia, cũng... Hứa... Lần này Khổng Từ vốn là... Không nên tới, ta... Đến rồi, ngược lại còn vướng bận... Ngươi và Vân thiếu gia đồng tâm cứu viện... Phong thiếu gia...”

Khổng Từ mặc dù ăn đồng tâm tằm, nhưng trong lòng vẫn còn nhớ đến Nhiếp Phong. Dù sao, Nhiếp Phong từng nói rõ với nàng là muội tử, cái loại ngực không có giai cấp như Nhiếp Phong, Khổng Từ cả đời cũng sẽ không quên...

Tần Sương lại an ủi nàng: “Khổng Từ, không phải thường xuyên trách chính mình, ngươi là bởi vì muốn tu bổ cái kia bạch luyện mới có thể nuốt đồng tâm kén, Vân sư đệ tuyệt đối có trách nhiệm giải độc cho ngươi! Huống chi...”

“Ta tin tưởng Phong sư đệ nếu biết được tình cảnh lúc này của ngươi, hẳn cũng sẽ nghĩa không chối từ, thà rằng không cứu mình, cũng phải hăm hở ra tay cứu ngươi!”

Khổng Từ nghe vậy không khỏi cảm động thật sâu! Nàng cảm động, trừ bởi vì nàng tin tưởng Nhiếp Phong trước giờ coi mình là người thì tác phong cũng sẽ cứu nàng trước tiên phải tự cứu mình, cũng bởi vì tấm lòng bao dung của Tần Sương!

Bất kể mấy ngày gần đây nàng vì sao Bộ Kinh Vân lạnh lẽo mà thương cảm tự ti, Tần Sương luôn luôn không ngần ngại an ủi nàng!

Nếu nói Bộ Kinh Vân tượng một thứ không thể thấy rõ, Mặc Hải sâu không thấy đáy, Nhiếp Phong như một con phượng

hoàng ẩm áp cùng ẩm áp trong hồng trần cuộn cuộn, vậy Tần Sương có dung mạo lớn, liên vững như một tòa Uyển Nhạc, khiến cho trái tim của Khổng Tử bất an, cảm thấy yên ổn vô cùng!

Nhưng mà, mặc dù Khổng Tử mơ hồ có cảm giác này, nhưng cũng không nghĩ tiếp.

Kỳ thật, nàng hẳn là muốn nghĩ tiếp...

Nếu như nàng nghĩ tiếp, có lẽ sẽ có một ngày suy nghĩ rõ ràng. Cuộc đời bạc mạng của nàng, thật sự coi nàng là thê tử, thật sự là một người chỉ yêu nàng cả đời. Nói thật, kỳ thật cũng chỉ một người nam nhân...

Một người mặc dù dung mạo không kinh người, cũng không lạnh đến đặc sắc, càng không phiêu dật như gió, lại dị thường độc nhất đối với nàng, vô luận nàng phạm vào tội kinh thiên gì, cũng sẽ tha thứ cho nam nhân tốt đẹp của nàng!

Đáng tiếc, thế nhân đều quá si mê, luôn là bởi vì không cách nào giải thích “Vị ” Duyên” cùng ” Nghiệp”, mà không thể quý trọng người đối tốt với mình chân chính.

Giống như một bộ kinh vân vậy.

Hắn, cũng là vì nhớ lại bóng hình xinh đẹp áo trắng còn sót lại trong đầu hắn, mà vô pháp...

trân trọng người trước mắt!

Đúng như vậy, ba người dưới bầu không khí tĩnh mịch tĩnh mịch như thế, một mực đi tới.

Bất tri bất giác lại qua bốn ngày, tính lại, đã xác nhập đi được sáu ngày lộ trình.

Theo tình huống này được đề cử, tin rằng qua mấy ngày nữa, là có thể đến khu vực Nhật Phong, so với ước định mười ngày thời kỳ không có đạo cuồng thiên ban đầu thì sớm hơn mấy bước.

Nhưng mà, Tần Sương nghĩ rằng bọn họ đến sớm thì có thể lợi dụng thời gian nhiều hơn quan sát chiến trường này, để cầu tri kỷ tri bỉ, tính toán sai chỗ rồi.

Bọn họ, trước sau gì vẫn không tới kịp!

Vì thế, trong hành trình yên bình không chút gợn sóng của bọn họ, rốt cuộc đã xảy ra một chuyện.

Một chuyện được viết bằng máu!

Ngay tại lúc chiếc xe chở tám người đang bay qua một cái cầu tên là “Tâm kiều”, trên xe vẫn luôn dừng bước nhắm mắt dưỡng thần, bỗng dung hai mắt trợn trừng!

Vốn dĩ, sau khi nhắm mắt sẽ mở mắt, là một chuyện hết sức bình thường, nhưng Tần Sương chỉ thấy từ trước đến nay bộ vận biến bất động, giữa hai mắt mở ra lại mơ hồ có một vẻ ngưng trọng, không khỏi hỏi: “Vân sư đệ... Có gì không ổn?”

Câu hỏi này vừa nói ra, Tần Sương Nguyên dự đoán sẽ không trả lời vào thực tế, ai ngờ Bộ Kinh Vân lại đột nhiên đánh vỡ một mạch trăm mạch mấy ngày liền, nói: “Ngoài xe...”

“Có việc!”

Ngoài xe... có chuyện? Tần Sương và Không Từ lên tiếng hỏi đầy kinh ngạc!

Nguyên nhân là vì bọn họ cưỡi tám chiếc xe ngựa, vốn do hai gã môn chúng của thiên hạ làm xa phu, ở ngoài xe thúc ngựa đi tới. Bởi vậy, trong xe, Tần Sương, Không Từ đến bước kinh vân, bản thân nên biết chuyện ngoài xe!

Bộ Kinh Vân lại có thể nhắm mắt dưỡng thần, cảm thấy ngoài xe có chuyện?

Loại tu vi siêu phàm “bụng lòng đôi dạ” này, ngay cả Tần Sương cũng tự thẹn không cách nào đạt tới, tin rằng, cũng chỉ có sư phụ của bọn họ, hùng bá, mới có loại bản lĩnh này, Bộ Kinh Vân rốt cuộc là được rèn luyện từ đâu?

Thực ra, đương nhiên Tần Sương không biết, Vân sư đệ của hắn dưới cơ duyên xảo hợp, trong cơ thể ẩn giấu một lượng lớn “Ma Hà Nguyên Tử” đủ kinh thiên động địa, tuy tạm thời không biết làm thế nào để sử dụng tùy ý, nhưng Ma Hà Vô Lượng lại giao cho Bộ Kinh Vân Bản Vận “Giai năng”!

Không chỉ một bước kinh vân, thậm chí Nhiếp Phong cũng có tu vi như vậy!

Phong vân, sớm đã vượt xa Tần Sương trong lúc bất tri bất giác, thậm chí vượt xa cảnh giới mà người trong giang hồ

muốn hai người bọn họ đạt tới!

Nhưng mà, bất kể Bộ Kinh Vân đến cùng là biết bên ngoài xe có chuyện, từ trước đến nay tử thần không muốn mở miệng đột nhiên phá lệ cảnh cáo, Tần Sương cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, không nói lời nào, đã lập tức vén rèm xe trước xe nhìn ra ngoài!

Ai có thể không quan tâm, nhìn một cái, Tần Sương đột nhiên biến sắc!

Bởi vì, hắn chỉ nhìn thấy...

Máu!

Vô số máu!

Máu me, là của hai thiên hạ môn chúng thúc ngựa bên ngoài xe, còn có tám con tuần mã!

Chỉ thấy hai gã môn chúng thiên hạ cùng với đầu lâu tám con tuần mã kia, không biết như thế nào, không biết đã bị người ta chém ngang cổ từ lúc nào!

Chỉ một thoáng, máu tươi như nước từ cổ người và ngựa phun nhanh ra, theo thế gió đảo ngược bay về phía sau, tình cảnh thảm liệt, thẳng như một bức bản đồ huyết tinh dùng máu vẽ thành!

Mà người đem người cùng ngựa chém đầu kia, lại sớm đã không còn thấy bóng dáng!

“A...!”

“Là ai có công lực này, lại vô thanh vô tức giết người giết ngựa?”

Khi Tần Sương nhìn về phía tình cảnh thảm khốc của Không Từ, nàng không khỏi khiếp sợ hô to!

Nhưng mà, Không Từ không khỏi khiếp sợ đến quá sớm!

Bởi vì, chuyện đáng đề nàng và Tần Sương khiếp sợ, còn lục tục có lai lịch!

Sau khi một trận mưa máu gió tanh đập vào mặt, rốt cuộc Tần Sương và Không Từ cũng phát hiện tám con tọa kỵ kia tuy bị Tề cổ chém đầu, nhưng chúng thực sự đã chết rất nhanh, ngựa

Đề nhanh đến mức có thể cảm thấy đầu ngựa đã bị chặt xuống...

Bởi vậy, tám con vật cưỡi, ba mươi hai chân ngựa, vẫn tiếp tục xe ngựa lao nhanh về phía trước, còn đang đi ngang qua cầu “Tâm” bằng đá!

Mà ở phía bên kia cầu trái, thành linh lại chính có...

Một bức tường lửa hùng hục đang chờ đợi bọn họ!

Thiên...!

Thì ra ở bờ bên kia cầu tim chẳng biết lúc nào lại bị người chặt đầy vô số cây đại thụ đang hùng hục đốt cháy, xếp chồng lên nhau cao đến mấy trượng, nghiêng nhiên như một bức tường lửa cháy ngút trời!

Mà ba người Tần Sương, Không Từ, Bộ Kinh Vân ngồi xe ngựa, giờ phút này chính là lôi đình khí thế như vạn quân, xông thẳng tới tường lửa bên bờ Tâm Kiêu, nghiêng nhiên như đèn than xông vào lửa, tự hủy tự thiêu thân!

Mất thấy nguy cơ vừa xảy ra, Không Từ không khỏi hô to lên “A” một tiếng, Tần Sương cũng hát mồ hôi như mưa!

Bởi vì, với sự giúp đỡ của bản thân, cho dù bản thân có đi cùng xe thì chắc chắn lúc này có thể thoát thân. Như vậy, nếu Không Từ cùng nhảy xe, thêm một người nữa thì thân hình sẽ hơi chậm? Sợ rằng...

Nhưng Tần Sương đương nhiên sẽ không Bàng Không Từ! Hắn là đàn ông!

Một nam nhân trên đỉnh không có đất lập!

Giữa lúc này, Tần Sương phục thân chắn phía trước Không Từ, lúc như muốn đợi xe ngựa xông vào tường lửa, dùng thân thể máu thịt của mình làm cho Không Từ đỡ lấy ngọn lửa hùng hục đang ủa đến trước mặt!

Đúng vậy! Chỉ cần Tần Sương dùng thân phận Không Từ tạm thời ngăn cản liệt hỏa, trước khi hắn bị liệt hỏa thiêu chết, bắt chấp tất cả lực lượng cuối cùng đẩy nàng ra khỏi biển lửa, vậy thì chưa, Không Từ đã có một tia cơ hội!

Nhưng đến lúc đó, Tần Sương tự mình cũng đem biển lửa cũng khó thoát, rất có thể sẽ bị liệt diễm thiêu thân đến chết...

Nhưng mà, hết thầy đã không thể để Tần Sương lo lắng nữa! Bản thân hắn cũng có chút ngoài ý liệu, lúc này sống chết tồn vong, sẽ lấy tính mạng Không Tử làm đầu, đến cùng vì nguyên nhân gì?

Có lẽ, ngoại trừ bởi vì một luồng nam nhi thay thế bảo vệ bản năng nhiệt huyết của nhược nữ, cũng bởi vì trong lòng hắn, bất tri bất giác đã đổi với Không Tử...

Chỉ là, cho dù Tần Sương chuẩn bị được ăn cả ngã về không, cho dù biển lửa trước mắt đã khó thoát, nhưng Tần Sương vẫn quên mất một người, một người như hắn tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có năng lực xoay chuyển nguy cơ trước mắt!

Ngay khoảnh khắc này, rốt cuộc người này cũng...

Ra tay rồi!

Người này chính là ——

Bộ! Kinh! Vân!

Một tiếng “Ầm” nổ mạnh! Như sấm sét trên chín tầng trời điên cuồng đánh xuống...

Bộ Kinh Vân dùng thân pháp nhanh như chớp lướt qua thùng xe, tia chớp còn vượt qua xe ngựa cuồng xông về phía trước, đuôi tay vung lên, thành linh đã chặt cây cầu đá kia làm đôi, đánh gãy xe ngựa phóng tới con đường lửa bên bờ bên kia!

Nhưng cứ như vậy, sau bốn vòng xe ngựa không còn bằng chứng, “Hái” một tiếng liền rơi nhanh xuống dòng sông phía dưới cầu!

Cùng lúc đó, bộ kinh vân lại trầm trầm phun ra một chữ:

“Nhảy đi!”

Lập tức Tần Sương hiểu ý, lập tức mang theo Không Tử phóng người lên, xông phá nóc xe lao ra, xoay người một cái, nhưng đã bình yên lướt trở về trên bờ!

Nhưng làm hắn cùng Không Tử bất ngờ chính là Bộ Kinh Vân thành linh đã giống như một tượng đá di động từ trước đến nay, ở trên bờ chờ đợi bọn họ!

Tần Sương không khỏi lú lẫm, nguyên nhân là do một đòn ở cầu gãy bộ kinh vân vừa rồi, Tần Sương thầm nghĩ “Thiên Sương quyền” của mình cũng có thể làm được tương tự, vấn đề chỉ là, hắn căn bản không có đủ thời gian, cũng không kịp ra tay!

Thậm chí nếu không làm kinh vân kịp thời ngăn cản cỗ xe ngựa xông tới, hắn cũng không kịp phá xe chạy trốn!

Nhưng, nguy cơ không cứu vớt được Tần Sương trong mắt nàng lại bị Bộ Kinh Vân giải quyết dễ như trở bàn tay!

Thật sự nhanh đến đáng sợ!

Rốt cuộc thì thân pháp của Vân sư đệ nhanh như chớp? Là cái gì làm cho nó “Lấy tâm thế mắt”? Tần Sương càng nghĩ càng phát hiện Vân sư đệ trước mắt đã vượt quá sức tưởng tượng của lão...

Mà trong lúc hắn đang suy nghĩ, Khổng Tử vốn đang kinh hồn trấn định, đã vội vàng hướng Bộ Kinh Vân tới gần, một mặt trả lời: “Vân... Thiếu gia! Người vừa lúc... Có nhận lấy...”

Nàng vốn định hỏi Bộ Kinh Vân có bị thương hay không, thế nhưng lời còn chưa dứt, bộ Kinh Vân đã nặng nề vận kinh chấn nàng văng ra ngoài mười thước, lạnh lùng nói: “Ta, đã sớm nói qua...”

“Bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận ta!”

“Càng... Huống chi người?”

Thật ra, Khổng Tử sớm biết Bộ Kinh Vân không thích mình tiếp cận hắn, vừa rồi chỉ là nhất thời tình cấp bách mới quên mất hình dạng. Nhưng bây giờ nghe thần tử lại nhắc lại chuyện xưa, mới giật mình nhận ra chính mình đã vượt qua bản phận, chỉ có vô hạn thất vọng, hèn mọn đứng ở một bên.

Xương là, người thất vọng há chỉ có mỗi Khổng Tử? Còn có một tên Tần Sương...

Tần Sương nhìn Khổng Tử sau khi kinh hồn đã định, người đầu tiên đi an ủi đúng là bộ kinh vân, trong lòng cũng thỉnh thoảng nổi lên thất vọng vô hạn.

Vừa rồi trong lúc khẩn trương, hắn còn ý đồ lấy thân thể máu thịt của mình để ngăn ngọn lửa nóng hùng hực giúp nàng, ai

ngờ hôm nay sau khi thoát hiểm, trong lòng Khổng Từ chỉ đành bước từng bước kinh vân...

Tần Sương bỗng nhiên phát hiện mình thật sự rất ngốc!

Nhưng mà, trong lòng hắn cũng không có trách Khổng Từ, càng không có quái đi bộ kinh vân, cũng rất rõ ràng, Khổng Từ đã đi theo bộ kinh vân nhiều năm, hai người có chút liên quan vi diệu, thực khó có thể hiểu rõ.

Nhưng, ngay cả khi Khổng Từ bỏ qua chuyện Tần Sương khổ tâm dùng thân làm chỗ đỡ lửa vừa rồi, nếu lại cho hắn lựa chọn một lần nữa, hắn vẫn sẽ...

Làm tiếp đi!

Tần Sương thật sự càng lúc càng không rõ, tại sao mình lại ngốc như vậy chứ!

Chỉ là, trước mắt cũng không phải lúc suy nghĩ những vấn đề này, Tần Sương bỗng nhiên đối với bộ kinh vân nói: “Vân... sư đệ, thật không ngờ..., trên đường đi có người... Trên đường hướng chúng ta xuống tay, người cho rằng, những chuyện này sẽ là ai làm?”

Bộ Kinh Vân không nói gì, giống như đang trầm tư.

Khổng Từ lại xấu hổ nói: “Có khi nào là... tên Vô Đạo Cuồng Thiên đó gây nên?”

Tần Sương nói: “Chắc là sẽ không. Tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia đã hẹn Vân sư đệ quyết chiến với Phá Nhật phong, đương nhiên hy vọng Vân sư đệ có thể huyết chiến đúng thời kỳ, vì sao phải bày ra những nguy hiểm này để ngăn cản đường chúng ta?”

Khổng Từ nghe vậy cũng vô cùng tán đồng, nói: “Nếu hiểm trở vừa rồi cũng không phải do Vô Đạo Cuồng Thiên làm, vậy... Rốt cuộc là ai âm thầm ngăn cản?”

Lần này, Tần Sương không đáp ứng, Bộ Kinh Vân một mực trầm trầm không nói lại đột nhiên nói: “Không cần phải đoán nữa!”

“Bất kể là ai cũng không thể. “Chặn đường của ta!”

Bộ Kinh Vân nói xong, đột nhiên vùng chưởng quét qua ngọn lửa trước mắt!

Chỉ nghe “Bụp” một tiếng, bức tường lửa kia ngay cả cây cối lẫn lửa cũng bị nó đảo qua một bên!

Tiếp theo, người của hắn cũng từ từ đi về phía trước, lạnh lùng mà đi.

Ví dụ như vậy, mặc dù không có chiếc xe ngựa tám cánh kia trợ giúp, nhưng Tần Sương cùng Khổng Từ vẫn theo sát sau lưng Kinh Vân, một mực đi về phía trước!

Về phần Kinh Vân vừa rồi, một câu “Bất luận là ai đều không thể ngăn cản đường đi”, từ đầu đến cuối không tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến nào nữa, bởi vì dọc đường thấy được, đã không còn gì ngăn cản đường đi nữa!

Nhưng mà, đây cũng không phải biểu thị con đường của hắn có thể đi được!

Vì vậy, không ai ngăn cản đường đi, cũng không giống như không có ai...

Đoạn đường!

Ngay lúc ba người đi tiếp nửa dặm nữa, đột cuộc phát hiện đường đi trước mắt bọn họ, thành linh đã bị đứt đoạn!

Biến thành một con đường thủy bị đứt đoạn!

Nhìn thấy trước mắt, trước mắt là một con sông thủy thể cuộn cuộn mãnh liệt, theo như bọn họ định hành trình, vốn chỉ cần để hai cỗ kỵ mã tám người chạy đến nơi này, là có thể thuyền qua sông, sau khi bình yên độ, lại tiếp tục đi phá Nhật phong trước đường bộ.

Thế nhưng hôm nay, trên con sông lại xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, làm cho Tử Thần cũng không khỏi nhướng mày, Tần Sương và Khổng Từ càng ngây ngốc hơn!

Thì ra là lúc này trên mặt sông lại có vài chục ngọn liệt hỏa hùng hực thiêu đốt.

Mà mấy chục đoàn này cháy hùng hực, chính là thuyền gia dùng để cho người qua sông - đội thuyền!

Thế khó đoán được, đội thuyền qua lại con sông này trước nay lại bị người dùng một mối lửa đốt thành quang, vậy chẳng phải là tỏ vẻ bộ kinh vân, Khổng Tử cùng Tần Sương đã không có thuyền qua sông? Bọn họ, đã bị “Đường cụt”?

“Tên hảo tâm thủ lạt này!” Tần Sương thấy thế không khỏi oán hận nhả ra một câu:

“Trước hết dùng tường lửa ngăn cản chúng ta, không cách nào thực hiện được, dùng việc đốt thuyền cắt đứt đường chúng ta! Nhưng một khi đốt cháy, lại thiêu hủy bao nhiêu mạng người của mười thuyền này? Chỉ cắt đứt đường của chúng ta đã hạ độc thủ này, hai lần hạ thủ sau lưng chúng ta, quả thực đã đến bước đường không từ thủ đoạn, thật không biết có mục đích gì?”

Bộ Kinh Vân nhìn mấy chục chiếc thuyền sắp bị đốt thành tro tàn, bỗng nhiên nặng nề nói: “Mục đích của người này...”

“Có thể, là muốn ngăn cản ta đánh tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia.”

“Cũng có khả năng, là muốn dụ chúng ta đổi đi —— “Một con đường khác hẳn nghĩ chúng ta đi!”

Bộ Kinh Vân vừa nói ra lời ấy, Tần Sương và Khổng Tử lập tức bị một lời làm cho bưng tỉnh, Tần Sương càng bội phục Bộ Kinh Vân trước giờ chưa đi đường, vẫn có thể phân tích như vậy, không hèn mà nói: “Đúng... Đúng rồi, ta chưa từng nghĩ tới, người này hai lần cản trở chúng ta tiến lên theo con đường này, rất có thể là muốn bức chúng ta đổi một con đường mà chúng ta muốn đi...”

Tần Sương chưa kịp nói xong, bộ kinh vân đã đột nhiên xoay người, quay đầu bỏ đi.

Tần Sương hạ cảm hỏi: “Vân sư đệ, ngươi... sẽ đi đâu?”

Bộ Kinh Vân mặt lạnh tanh lộ vẻ mê ly, cấp độ chậm rãi đáp: “Ta đã sớm nói...” “Bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản ta chiến đấu với Vô Đạo Cuồng Thiên!”

“Đã có người muốn dụ ta đi đường khác: “Ta sẽ thành toàn...”

“Hắn!”

Không sai! Tử Thần từ trước đến nay không sợ sinh tử! Không câu nệ quý thân! Không sợ thiên địa! Không sợ hùng bá!

Há có một người âm thầm phóng ám tiễn?

Nếu người này đã trăm phương ngàn kế muốn hấn đổi sang con đường thứ hai, hấn cũng chỉ quản người này cố tình làm ra trò trống gì?

Thế nhưng, con đường duy nhất mà ba người có thể lựa chọn trước mắt là quay trở lại con đường cũ, sau đó đổi sang đường khác.

Nhưng như vậy thì phải mất thêm mấy ngày mới có thể đến được Phá Nhật Phong, may mà thời hạn mười ngày ước định còn chưa vượt qua Vô Đạo Cuồng Thiên!

Mắt thấy Bộ Kinh Vân đã đi về phía trước, Tần Sương cùng Không Tử cũng chỉ nhắm mắt theo đuôi.

Không Tử đi một mắt, một mắt lấy từ trong ngực ra một tờ bản đồ.

Bản đồ này là Tần Sương giao cho Không Tử trước khi xuất phát, đề phòng bọn họ thất lạc giữa đường, nàng vẫn có thể mượn bản đồ chỉ dẫn, trở về thiên hạ.

Chỉ thấy Không Tử vừa nhìn bản đồ, vừa thấp giọng nói với Tần Sương: “Sương thiếu gia, trước mắt chúng ta đang trên đường trở về, nếu chúng ta thật sự phải đến phá Nhật Phong đúng giờ, trước tiên phải đến một nơi, còn mua ngựa chạy đi đâu nữa, nếu không lại chậm trễ, chỉ sợ Vân thiếu gia liền không kịp quyết chiến với tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia, mà Phượng thiếu gia cũng nhất định...”

Đúng vậy! Thân pháp vốn lấy kinh vân và thân pháp của Tần Sương, cho dù không cần khoái kỵ cũng có thể tới đúng giờ, đáng tiếc hai người lại chỉ biết mua may bán may cùng với một Không Tử khinh công vô cùng kém, ngoại trừ mua ngựa để nàng đi thay, mình không còn cách nào khác!

Tần Sương bất ngờ hỏi Không Tử:

“Vậy, chúng ta nên dừng chân mua ngựa ở đâu?”

Không Tử nói: “Theo bản đồ, trong phạm vi trăm dặm chỉ có một chỗ là có khố người, cũng là duy nhất - địa phương có thể

cho chúng ta ngừng chân mua ngựa, nơi này gọi là...”

“Khổ!”

“Cửa!”

Nhân gian muôn vàn sâu vạn khổ, người người tránh né, lại còn có nơi gọi là “khổ môn”? Hay cho một cái tên kỳ quái!

Nhưng mà, chỉ quản cái tên này nghe có chút kỳ quái, Tần Sương chợt nghe địa danh, ngay cả một điểm kỳ quái cũng không có, ngược lại, trên mặt lại lộ ra một tia kinh ngạc ngơ ngẩn, càng gằm nhẹ lên:

“Cái gì?”

“Hóa ra... chúng ta cách Khổ Môn đã... không xa?”

“Không...! Chúng ta tuyệt đối không thể đến... cửa khổ!”

Chợt nghe Tần Sương nghe thấy địa danh khổ môn này thì phản ứng mạnh mẽ như thế, bộ kinh văn đi thẳng về phía trước mặc dù không quay đầu lại, nhưng cũng có một chút giậm chân, giống như đang chờ Tần Sương nói tiếp.

Mà Khổng Tử lại càng vô cùng kinh ngạc nhìn Tần Sương, hiềm hỏi: “Sương thiếu gia, hình như người biết Khổ Môn là nơi nào, người từng tới đó rồi sao?”

“Chúng ta... Vì sao không thể đến... Khổ môn?”

Nghe Khổng Tử truy vấn như thế, Tần Sương mới từ trong mơ màng ngẩn ngơ giật mình đi qua, giống như biết mình nhất thời lơ lửng, vội nói: “Không... Không... Không... Cái gì, ta... Thật ra... chưa bao giờ đến Khổ Môn...”

“Ta... chẳng qua là cảm thấy... Cái tên Khổ môn này nghe có chút dọa người, cho nên mới nói... có thể không tới nơi nào thôi!”

Vậy sao? Vậy sao lại thật? Đây chính là nguyên nhân thật sự của Tần Sương, vậy thì tại sao ông ta lại kinh ngạc, hoang mang như thế?

Sâu trong lòng hẳn có một câu chuyện liên quan tới khổ môn?

Một bí mật không thể cho ai biết?

Thế nhưng không biết là cố ý ức chế hay vô ý, Bộ Kinh Vân lúc này lại đột nhiên nói:

“Nhưng...”

“Khổ môn đã là con đường chúng ta phải đi qua!”

“Cho dù dọa người thế nào cũng vậy ——”

“Không đến không được!”

Tần Sương nghe vậy, tựa hồ cũng không dị nghị gì, trên thực tế, hắn cũng thập phần minh bạch một bước kinh vân quyết định sự tình, bất luận kẻ nào cũng rất khó dị nghị!

Chỉ là, trong ánh mắt của hắn, giờ phút này nhộn nhạo lên một vòng hồi vũ...

Phảng phất, hắn cũng không cách nào nhìn thấu, nếu thật sự có người ở sau lưng ép bọn họ đi con đường khổ môn, vậy người này đến cùng có mục đích gì?

Vì Khổ Môn cũng không phải là nơi bọn họ nên đến, hơn nữa đối với Tần Sương mà nói, càng không nên đến.

Chỉ vì thật ra Khổ Môn là...

Đang lúc bộ kinh vân, Khổng Tử cùng Tần Sương quay đầu hướng cửa khổ trở về, trên một gò núi cách bọn họ trăm trượng, lại có một người đang âm thầm theo dõi.

Đó là một nam nhân gương mặt mơ hồ.

Nói người này mặt mũi mơ hồ, tất cả đều là vì chuyện này, căn bản rất khó phân ra ngũ quan!

Khuôn mặt của hắn, thành linh mọc đầy vô số lỗ độc chảy ra máu mủ, trong lúc nhất thời sung độc khó phân, khiến ngũ quan của hắn suýt nữa đã dính chung một chỗ, càng bất luận làm cho người ta có thể thấy rõ mặt của hắn!

Nhưng tại sao một người đang yên đang lành lại dính đầy máu thể này?

Toàn bộ đều do Thiên khiển!

Vì nó nhìn thấu thiên cơ, nhưng lại không cách nào xoay chuyển thiên cơ, cuối cùng chỉ có thể hướng thể nhân tận lộ

thiên cơ, hy vọng mọi người có thể tự tạo hóa, chạy ra khỏi thiên cơ!

Đáng tiếc thiên cơ tiết lộ nhiều, bản thân hắn ta lại tức giận, bị trời phạt vì dính đầy máu me dính đầy mặt...

Càng khiến hắn tiếc nuối chính là, cho tới bây giờ, tất cả những người hắn từng muốn giúp đỡ, đều không có một ai có thể như mong muốn, chạy khỏi thiên ý lan tràn!

Trong đó, bao gồm cả một nam nhân bề ngoài lạnh như băng vô tình, trong năm người vốn có cảnh sắc bài sơn đảo hải khổ tâm muốn kể ra, lại quật cường bất khuất!

Còn có một bóng hình xinh đẹp vì tình nghĩa, vì cứu thương sinh, khiến cho đỏ bừng, tóc bạc đáng thương!

Trong mắt hắn, người trên bức tượng vốn nên cùng giai tới già, cuối cùng không thoát khỏi vận mệnh mà chơi đùa, yêu thì khó mà hoàn thành...

Có duyên không phân biệt...

Có kiếp nạn mà chạy!

Không sai! Nam nhân này mặt đầy gai độc, chính là người năm đó trước khi trận thủy tai tại Dược sơn, ở trong một tòa miếu đồ nát làm bộ kinh vân, một miếu thờ thần bí Nhiếp Phong và Đoạn Lăng bói mệnh!

Hắn, cũng là một Nê Tào Bồ Tát bản thân khó bảo toàn!

Một Bồ Tát cực có khả năng thấy qua “Thiên Khốc”, cuối cùng bởi vì “Thiên Khốc” mà thay đổi vận mệnh cả đời!

Mà giờ khắc này, hắn đang ngồi trên một gò núi nhìn Bộ Kinh Vân, Không Từ và Tàn Thương đi về phía cửa khổ; càng một mặt trầm giọng thở dài: “Thật... Không ngờ được, bọn họ... thực sự bị dụ... Khổ Môn.”

“Thế nhưng, Bộ Kinh Vân ới Bộ Kinh Vân, người, vì sao phải khư khư cố chấp tiến về Khổ Môn, càng đi cùng Tàn Thương Không Từ? Người có biết, chuyến đi khổ môn lần này, người sẽ phát hiện một chút gì không?”

“Người sẽ phát hiện ra một bí mật tàn khốc nhất! Bởi vì...”

“Bởi vì” Sau hai chữ này, hắn cũng không nói thêm gì nữa, đều rơi vào trong một bóng người, dĩ nhiên giống như thần nhân phiêu nhiên hạ xuống phía sau hắn, bóng người này cười hắc hắc nói: “Nhưng, Bộ Kinh Vân lần này hành trình khổ môn, cũng là do một tay người tạo thành! Nếu không phải người giữ kín miệng bí mật Thiên Khốc Chi Hồ, bốn tọa cũng sẽ không dụ ba người bọn hắn đi trước chịu khổ môn!”

A, nhìn thật một điểm, bóng người đột nhiên rơi xuống này, thành linh chính là bóng người huyết hồng của Âm Ước Chiến Bộ Kinh Vân —— Huyết Hồng Bộ Kinh Vân ——

Vô Đạo Cuồng Thiên!

Hắn và Bò Tát đất kia, vậy mà quen biết?

Đúng vậy! Hai người biết lý do vì Vô Đạo Cuồng Thiên đã ở phía sau hắn, nhưng hắn không quay đầu nhìn lại, như chẳng hề cảm thấy bất ngờ với sự xuất hiện của Vô Đạo Cuồng Thiên, thậm chí còn nói với Vô Đạo Cuồng Thiên: “Có điều, cho dù người dùng trăm phương ngàn kế, không tiếc bộc phát từ Kinh Vân tới Quyết Chiến tại Phá Nhật Phong, lại dùng để dụ ba người bọn chúng bước vào cửa Khổ là “Thực”, mục đích của người từ đầu đến cuối cũng không dễ dàng đạt được như vậy! Bởi vì...”

“Trời khóc, cơ bản không thuộc về nhân gian này, cũng không thể lưu lại trên đời này! Nó được thế nhân thấy tới ba lần, đã phần lớn...”

Cái gì?

Hóa ra Vô Đạo Cuồng Thiên dùng Nhiếp Phong làm hiệp, ép bước Kinh Vân trước khi quyết chiến, cũng chỉ là nguy trang? Mục đích thật sự của hắn, hóa ra chỉ để dẫn dắt đám người Kinh Vân đến “khổ môn”?

Ba người Bộ Kinh Vân vừa rồi bị hai lần cản đường, cũng do Vô Đạo Cuồng Thiên làm ra?

Rốt cuộc thiên khóc là cái gì? Sẽ khiến Vô Đạo Cuồng Thiên hao hết tâm tư cũng phải tới tay?

Còn nữa, nếu đám người Bộ Kinh Vân tới cửa Khổ là có thể giúp họ đạt được thiên khóc?

Nhưng nghe thấy Vô Đạo Cuồng Thiên lại cười một tiếng dã tâm vô hạn, nói: “Ha ha, bất luận ngươi cho rằng trời khóc cũng không thuộc về nhân gian này, còn bị thể nhân thấy tới ba lần. Nhưng bốn tọa đã thế phải trở thành “người thứ tư” nhìn thấy thiên khóc.

“Ngươi nên biết, bốn tọa vì Thiên Khóc đã mưu đồ bí mật từ lâu, cho đến hôm nay, tuyệt đối không có khả năng từ bỏ!”

Vị Nê Tạo Bồ Tát kia nghe thế thì thở dài nói: “Đáng tiếc, sau khi ngươi nhìn thấy Thiên Khóc thì đã sao? Ngươi cũng biết vận mệnh của ngươi cũng giống như ta, bởi vì Thiên Khóc mà có nghịch chuyển to lớn sao? Mà sự nghịch chuyển này càng không biết sẽ tốt hay xấu nữa, dù sao thiên ý khó dò, hướng chỉ là...”

“Thiên Khóc” thanh âm thở dài không thể trợ giúp, rốt cuộc hai chân vị Nê Tạo Bồ Tát này điểm một cái, bỗng bênh lướt đi.

Mà tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia cũng không ngăn cản hấn rời đi, chỉ đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Trời! Ngươi cho rằng lão già kia tuyệt miệng không nói về bí mật thiên khóc sao, bốn tọa tuyệt đối không thể có được thiên khóc?”

“Trời ạ! Ngươi sai rồi!”

“Để bản tọa nói cho ngươi biết, từ khi bản tọa ra đời trong thế gian này sẽ không có bất cứ chuyện gì bản tọa không cách nào làm được! Càng chưa từng có một kiện đồ vật nào mà bản tọa muốn lấy được mà cuối cùng không cách nào đạt được!”

“Trời ạ, bốn tọa sẽ cho ngươi biết, cho dù Bộ Kinh Vân cùng ta quan hệ không tầm thường thì đã sao? Vì có được Thiên Khóc, hấn, cũng chỉ là một con cờ của bốn tọa mà thôi! Tất cả người và vật trong mắt bốn tọa đều không quan trọng! Chỉ có bản tọa mới là quan trọng nhất! Bởi vì...”

“Ta, mới là người thắng lợi hơn “Thiên” thực sự.”

“Trời ạ!”

“Ha ha ha ha...”

Thế khó lường được, “Tâm” của một con người có thể điên cuồng đến mức đáng sợ như vậy, chẳng những tự tôn là

“Trời”, càng thỉnh thoảng lại gọi trời” chân chính, coi trời xanh là không vật...

Nhưng mà, một người “Cường” đến mức không thể tưởng tượng “Cuồng” đến mức không thể tưởng tượng, vì sao tự xưng có quan hệ với Bộ Kinh Vân không hề tầm thường như vậy? Chẳng lẽ, hắn cũng là người của Thần tộc?

Nếu không phải hắn xuất thân từ Thần tộc, vậy rốt cuộc hắn sẽ là ai?

Tử thần từ trước đến nay không có chỗ nương tựa, thân sơ tử tuyệt, quan hệ với Bộ Kinh Vân thật sự không mấy người bình thường!

Tính ra, cũng chỉ có thể là cha mẹ cũ, cùng với một người không phải phụ thân “Hoắc Bộ Thiên”...

Một cái là hắn không nhớ kỹ, lại xem hắn giống như một người mẹ già “Thần mẫu” đã ra đời.

Còn một lần nữa lại xa xôi vô kỳ, vĩnh viễn nhớ tới “Tuyệt duyên” mà hắn yêu thích nhất...

Khổ môn, hóa ra không phải là “Địa Như Kỳ” thật.

Khổ môn, tất nhiên không phải một lần.

Mà người của khổ môn cũng không khổ.

Trên thực tế, sau khi ba người dám Kinh Vân đi qua cánh cửa khổ, Khổng Tử không khỏi trợn mắt há hốc mồm!

Bởi vì, Khổ Môn Địa phương này, lại hoàn toàn khác với tưởng tượng khổ môn của nàng!

Khổ môn chẳng những không khổ, còn rất...

Thật ngọt!

Khổng Tử nằm mơ cũng không nghĩ tới, có lẽ ngay cả tử thần cũng không nghĩ tới, Khổ Môn nguyên lai là nơi khắp nơi đều ngọt ngào!

Bởi vì khổ môn này, thật ra là một tiểu trấn nhỏ phồn vinh. Trong tiểu trấn phương viên không tới mười dặm này, chẳng những trên đường phố đầy cây ăn quả, trái cây tràn lan, thậm chí trong chợ trấn, còn bày biện quầy hàng bán hoa quả, không

ít dân chúng tấp nập qua lại tay cầm đào đào, ăn uống thả cửa. Trong lúc nhất thời, còn tưởng rằng nơi này tựa hồ là nơi khí vàng sinh sống vui vẻ!

Ba người đi thẳng tới chợ Khổ Môn, mặc dù Bộ Kinh Vân không động dung cho “son son đảo hải” như “Quả Sơn Đào Hải” trước mắt, Khổng Tử cũng đã nhìn thấy mà trợn mắt!

Về phần Tần Sương, sau khi đến cửa khổ vẫn một mực không nói, phảng phất như muốn làm hấn nhớ lại một số chuyện, tâm sự nặng nề!

Khổng Tử rốt cục nhin không được thấp giọng nói: “Thật... Không thể tưởng tượng được, Khổ Môn lại là một nơi như vậy, người nơi này xem ra... Một chút khổ cực cũng không có, mà còn vui vẻ vì thu hoạch của quả thật!”

“Nhưng, nếu như Khổ Môn không khổ, tại sao lại gọi là khổ môn? Hơn nữa, người âm thầm đoạn tuyệt đường chúng ta, bức chúng ta đến Khổ Môn địa phương nhìn như tầm thường này, đến cùng là có mục đích gì?”

Không sai! Bộ Kinh Vân đi sau lưng Khổng Tử Tần Sương tuy không đáp lời, nhưng trong lòng cũng đang suy nghĩ về đồng dạng nghi vấn!

Chỉ là, vấn đề Bộ Kinh Vân suy nghĩ hiển nhiên khá nhiều! Hấn đồng thời nghĩ, vừa rồi vì sao Tần Sương chợt nghe cái tên Khổ Môn này, lại mở miệng nói ra, bảo bọn họ không cần đến đây?

Tuy cuối cùng Tần Sương cũng có thể tự nói với mình, nhưng chết chóc cho rằng, chắc chắn Tần Sương đã sớm biết nơi này, thậm chí còn từng đến đây, hấn chỉ vì một ít nguyên nhân, không muốn từ từ nói rõ cho hấn mà thôi.

Quả nhiên, ngoài thân tử sở liệu, Tần Sương từng đến nơi khổ môn này!

Ngay lúc bọn họ đi xuyên qua chợ, đang muốn tìm một chỗ ăn nghỉ ngơi, trong một góc nào đó của chợ, đột nhiên truyền đến một tiếng hô to:

“A...?”

“Hữu... Hoan?”

“Là... Người?”

Tiếng hô hào mang theo vô số vui sướng, càng vượt qua đám người đông nghìn nghịt ở chợ, xông thẳng về hướng...

Khổng Tử vạn phần không thể ngờ được, âm thanh này vốn là hướng về phía một người gọi là ” Hữu Vui” hô to, hôm nay vị trí của nó lại chính là ——

Hướng về phía cô “Ôn thiếu gia” mà đến!

Cùng lúc đó, một người bài chúng mà lên, ôm ngược Tần Sương, vui vẻ kêu to:

“Thật sự là... Người! Thực... Không thể tưởng tượng được, vừa có ý tốt! Đúng là người rồi!”

“Người... thật sự không có...”

“Chết đi!”

Chết?

Hữu Hoan hi?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Sự tình xảy ra đột ngột, Khổng Tử cùng Bộ Kinh Vân cũng không cách nào nhận biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết, người trước mắt đang ôm Tần Sương, dĩ nhiên là một...

Chương thứ sáu Lam tình....

Từ trước tới giờ chưa một ai nghĩ tới, vị đại bang chủ đệ nhất võ lâm hiện nay lại là Hùng Phách, là đệ nhất thất đại đệ tử “Tần Sương” lại ở chốn Khô Môn này, được một người gọi là “Hữu Hoan”!

Hữu mừng rỡ, một cái tên phúc khí nhà quê như thế lại là Tần Sương?

Mà người gọi nó là coi trọng, không ngờ còn là một...

Nữ lang kia!

Nữ lang này càng không khách khí ôm chặt lấy Tần Sương, phảng phất như không muốn tách rời với hắn, Tần Sương hao hết sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc hung hăng đẩy nàng ra!

Khổng Tử cùng bộ kinh vân phương mới phát hiện, nữ lang này ước chừng lớn hơn năm tuổi, sương giá, dung mạo có chút thanh tú, chỉ là một mặt đen nhánh vết đốm, che giấu mấy phần thanh tú kia của nàng, càng làm cả người nàng nhìn có chút điềm đậm đáng yêu...

Nữ lang này tuy giống nhận ra Tần Sương, nhưng Tần Sương lại nhướng mày, cảm thấy dị thường xa lạ nói: “Cô nương, tại hạ cũng không nhận ra ngươi! Ngươi nhận lầm người rồi!”

Nữ lang nghe vậy không khỏi kinh ngạc, nói: “Thập... Có cung chiều, ngươi không biết... Ta? Ta là đại tỷ của ngươi ” Hữu Tâm” đó!”

Nói gấp đến độ thiếu chút nữa bật khóc!

Hóa ra từng nữ lang gọi là ” Hữu Tâm”? Nhưng Tần Sương vẫn quả quyết nói: “Thực xin lỗi! Ta từ nhỏ đã là cô nhi vô thân vô cớ, do sư phụ nuôi dưỡng thành công, sao lại có tỷ tử chứ?”

“Cô nương, mời ngươi làm rõ!”

Khổng Tử lúc này cũng vô cùng thương tiếc nói: “Không sai. Vị cô nương này, từ nhỏ Sương thiếu gia chúng ta đã đi theo bang chủ ở nơi cách đây cực xa, xem ra không thể nào là em ruột của ngươi được, ngươi... có thể rất nhớ đệ đệ của mình nên mới như vậy chứ...”

Nữ lang gọi là ” hữu tâm”, vẫn vô cùng thâm tình nói: “Không...! Không sai được!”

“Tuy lúc còn rất nhỏ đã rơi xuống sông, từ đó chuyện sống chết chưa biết, ngay cả thi thể cũng chẳng thấy đâu, nhưng nó là em ruột của ta, mặt mũi của nó thậm chí là mặt mày của nó, toàn bộ ta đều ghi nhớ trong lòng, chưa bao giờ quên!”

Nữ lang gọi là ” hữu tâm” này, khi nói nhìn thật sâu mắt của Tần Sương, lại nói tiếp:

“Hữu hi! Cho dù hôm nay ngươi đã trưởng thành, nhưng ngũ quan của ngươi và Thập Tuế ngươi năm đó mất tích cũng không khác nhau mấy, vẫn có dấu vết để tìm, cho nên ta tin tưởng, ngươi nhất định là đệ đệ của ta không gặp nhiều năm - Hữu hi!”

Thế khó đoán được, ba người Bộ Kinh Vân nén khổ môn, chưa kịp mua ngựa tiếp tục lên đường, đã có một nữ lang tên là ” Hữu Tâm” vội vàng “Cần nhận nhau với Tần Sương, quả thật làm cho người ta dở khóc dở cười!

Nhưng mà, bộ kinh vân một mực im lặng đối với việc này lại có một phen giải thích.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, vừa rồi Tần Sương nghe thấy một gã Khổ Môn, từng không tự chủ được sắc mặt đại biến, sẽ chính vì thế, hắn sợ lại gặp phải một ít chuyện hắn đã không muốn gặp ở Khổ Môn?

Thậm chí người không muốn gặp?

Cũng giống như tâm lòng này?

Thế nhưng, nếu như ” Hữu Tâm” này thật sự là thân tử của Tần Sương, vậy tại sao Tần Sương lại không nhận nàng? Điềm này, ngay cả bình tĩnh như bộ kinh vân, cũng trăm mối vẫn không có cách giải!

Nhưng mà, có lẽ không cần phải câu giải, bởi vì chân tướng sự việc có thể giống như lời Thái Sương nói, y căn bản chỉ là cô nhi vô thân vô cớ, tên Hữu Tâm này thật sự đã nhận làm người rồi!

Tần Sương thấy Hữu Tâm dây dưa không rõ, rốt cuộc cũng không vui nói: “Hữu Tâm cô nương, tại hạ tuy rằng hiểu rõ tình cảm giữa ngươi và đệ đệ năm đó không phải hời hợt, nhưng đáng tiếc, tại hạ thật sự không phải là em ruột của ngươi, mà chúng ta còn có chuyện quan trọng cần xử lý, thứ cho chúng ta không bồi tiếp được!”

Nói xong đã quay người ra hiệu Không Từ Sứ, ra hiệu cùng nhau rời đi.

Đúng vậy! Bọn họ đúng là vẫn có chuyện quan trọng cần làm, thực không nên vì một cô gái mà dây dưa không dứt mà lãng phí thời gian!

Chỉ là, Thái Sương muốn rời đi cũng không phải dễ dàng như vậy, bởi vì vào lúc này, một chuyện đột nhiên phát sinh!

Nhưng nghe Không Từ bỗng “A” một tiếng, tiếp theo cả người mềm nhũn, ngã về phía trước!

“Khổng Từ...” Tần Sương cả kinh, vội vàng tiến lên đỡ nàng một chút, không khỏi biến sắc!

Gương mặt Khổng Diện Từ đã biến thành màu đỏ rực, trên mặt lại càng hiện lên tơ máu, lúc nào cũng có thể nổ tung...

“Là... độc của Đồng Tâm tằm?”

“Rốt cuộc nó lại phát tác lần nữa!”

Không sai! Sau lần trước tại ngoài báo độc phát hôn mê ở Vân Các, đồng tâm tà độc trong cơ thể Khổng Từ đã yên lặng mấy ngày, thậm chí lúc trước độc phát hiện ra tơ máu, cũng dần dần biến mất! Ai ngờ, sau khi đến Khổ Môn này, đột nhiên lại độc phát lên!

Mà lần độc phát này, xem ra thảm thiết gấp bội so với lần trước, chẳng những toàn thân Khổng Từ nóng như lửa, cả người cũng đang không ngừng run rẩy, xem ra cực kỳ vất vả...

Tần Sương vội vàng “Ngu dốt” gọi nàng mấy cái “ma huyết” trên người nàng để giảm bớt cơn đau do ngọn lửa đồng tâm tà mang đến cho nàng, đồng thời nắm chặt lòng bàn tay của mình dán chặt vào lưng nàng, nội lực đã cuộn cuộn không dứt tiến vào trong cơ thể nàng để đảm bảo cho tâm mạch nàng!

Khổng Từ bởi vì phản liệt hỏa tựa muốn phá thể đau đớn mà dần dần rơi vào mê man, nhưng mơ hồ thấy Tần Triệu không tiếc công lực cứu nàng như thế, không khỏi cảm động vô hạn, như đứt đoạn tục nói: “Sương... Thiếu gia... Đừng... Lại làm... y nữ... lãng phí công lực...”

“Ngươi... còn phải... trợ... Vân... thiếu gia... Đối phó... Vô đạo... Cuồng Thiên, nếu... nếu... công lực? Không tiếp tục? Cứu... Phong thiếu gia...? Vậy nên... Vọng...”

Đau đớn ở tình trạng này rất khó giải quyết, Khổng Từ chỉ sợ sẽ vì mình mà làm lỡ Nhiếp Phong, Tần Sương không khỏi cay cay mũi, nói chuyện cũng không ngừng quán khí, ngược lại, càng không ngừng tăng mạnh công lực, giống như thề phải vì y mà đè nén kích độc trong cơ thể!

Cuối cùng cũng không uổng phí tâm lực của Tần Sương, độc của Khổng Từ đã tạm thời bị hấn đè nén xuống, nhưng mà, Khổng Từ cũng bởi vì vừa rồi kích độc dày vò mà triệt để bất tỉnh.

Nữ lang gọi là ” ủy khuất” kia cũng bởi vì độc phát của Khổng Tử đột nhiên phát ra mà trợn mắt há hốc mồm. Về phần bộ kinh vân, từ đầu đến cuối đều khoanh tay đứng nhìn, cũng không xuất thủ giúp đỡ.

Chẳng lẽ thần tử đã thật sự quyết định đối với Khổng Tử thấy chết mà không cứu? Cho dù nàng thật sự chết ở trước mặt hắn, thần chết cũng sẽ không hề dao động?

Tử thần đã sớm nhìn ra công lực của Tần Sương, nhưng vẫn có thể giải độc cho Khổng Tử lần này đột nhiên phát tác? Hắn không ra tay tương trợ, bởi vì hắn còn muốn dùng lực đối phó với một cường địch “Vô Đạo Cuồng Thiên” vẫn chưa rõ ràng, để cứu được Nhiếp Phong đang nằm trên tay nàng? Thậm chí...

Khổng Tử?

Tử thần không ra tay, nhưng hắn chỉ cố tình cứu được “Ra tay” ngay trước mắt Khổng Tử?

Nhưng mà, có lẽ Tần Sương quá quan tâm đến Khổng Tử, hắn cũng không có rảnh rỗi mà nghĩ đến trái tim khó lường của Tử Thần!

Chỉ thấy hắn ôm Khổng Tử đã hôn mê, mặt đầy vẻ lo lắng nói với Bộ Bộ Kinh Vân: “Vân sư đệ, lần độc này của Khổng Tử tuy tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng khí tức của nàng vẫn rất loạn, nhất định phải tìm một chỗ để nàng an bài một thời gian, rồi mới có thể tiếp tục lên đường...”

Chợt nghe lời này, bộ bộ kinh vân vẫn không tỏ ý kiến.

Nhưng một bên Hữu Tâm kia, bỗng nhiên vui mừng ra mặt nói: “Vây các ngươi không cần tìm chỗ khác nữa!”

“Hữu hi! Không bằng các ngươi đi qua...”

“Tỷ tỷ vào nhà đi!”

Lời vừa nói ra, bộ kinh vân lập tức hướng nàng thoáng nhìn!

Mà Tần Sương thì lại càng cau chặt mày...

Bộ Kinh Vân và Tần Sương cuối cùng cũng tới nhà ” Hữu Tâm”.

Chẳng phải Tần Sương sớm đã biểu lộ không biết nữ tử này, càng không phải là Chân đệ ” Hữu Vui” sao? Nhưng vì sao vẫn muốn ở lại nhà nàng?

Nhưng thì ra, vô luận Tần Sương làm thế nào cũng không muốn, nhưng khi hắn và Khổng Từ mang theo bộ kinh vân bất tỉnh, mới phát hiện khách sạn bên trong Khổ Môn đã đầy khách, không chỗ cho bọn họ dung thân!

Nhưng độc của Khổng Từ, lại phải mau chóng tìm một chỗ để điều trị, Tần Sương khổ không còn lựa chọn nào khác trong lòng đất, cuối cùng vẫn kiên trì, cùng Bộ Kinh Vân thuận theo cái tâm kia trở về!

Cũng chính vì vậy, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng phát hiện, tấm lòng đáng thương này, hóa ra còn sống thoải mái hơn trong tưởng tượng của hắn.

Đáng thương!

Chỉ thấy chỗ ở của Hữu Tâm, vốn chỉ là căn phòng nhỏ không đến hai trượng!

Gian nhà càng tồi tệ hơn, bốn vách tường phẳng phát lúc nào cũng có thể sụp đổ, có thể nói nhà này đã đến cảnh giới chỉ có bốn vách tường!

Nhà nàng cũng không phải chỗ nào cũng có, ít nhất trước căn phòng nhỏ này còn có một con sông nhỏ, nhưng nghe tiếng nước chảy của lũ lụt, dường như có thể rửa sạch tất cả lo nghĩ tầm thường trong lòng người, bất lạc phạm trần.

Hữu Tâm dẫn Tần Sương và Kinh Vân tiến vào trong phòng nhỏ của mình, sau đó Tần Sương đặt Khổng Từ ở trong căn phòng nhỏ này. Trương giường, tiện thể hỏi.

“Ta muốn đắp nước ấm lên mặt Khổng Từ, trong phòng có nước hay không?”

Hữu Tâm đáp: “Có! Hôm qua ta ở trong sông múc chút nước, ngay trong chum nước nhà bếp.”

Tần Sương nghe vậy, lập tức mở ra một cánh cửa gỗ cũ nát trong phòng, chỉ thấy sau cửa bếp, khi đó Tần Sương đang múc chút nước ở trong lu nước trong bếp, nấu nước trên bếp.

Chỉ là, ngay lúc Kính Sương đang nấu nước, bỗng nhiên phát hiện, Hữu Tâm kia đang đứng sau lưng hắn, đang nhìn hắn...

Tần Sương không khỏi buồn bực nói: “Hữu Tâm... Cô nương, cô nhìn ta... thấy cái gì?”

Hữu Tâm ngơ ngác nói: “Hữu... Vui mừng, người còn nói mình không phải đệ đệ ta... Hữu hỉ? Nhìn xem! Phòng nhỏ này tuy nhưng ít nhất vẫn còn mấy độ cửa gỗ, người không hỏi phòng bếp của ta ở đâu, đã tự mình mở cửa phòng bếp, bởi vậy đã đủ chứng minh rồi., Ta từng ở trong gian phòng nhỏ này.” Nghe xong câu này, Tần Sương không khỏi biến sắc, phảng phất như được Hữu Tâm nói vậy, mà Bộ Kinh Vân một mực không nói gì nghe vậy, cũng không khỏi nhìn lên mặt Tần Sương, giống như muốn xem ông ta trả lời như thế.

Mặc dù Hữu Tâm nói như một lời, nhưng Tần Sương cũng rất nhanh cho nàng đáp án:

“Phục Tâm cô nương, tại hạ thật không hiểu vì sao chính mình lại phủ nhận, người vẫn cho rằng ta là em ruột người mất tích!”

“Nhưng nói không chừng, cánh cửa thông hướng trong bếp này của người sớm đã bị phá cũ không chịu nổi, khe hở đầy rẫy, khi ta vừa mới vào cửa thì chỉ nhìn lướt qua những khe hở này một chút, liền nhìn thấy cảnh củi bên trong, thử hỏi trong phòng, ngoại trừ phòng bếp, còn có nơi nào có thể chứa lửa?”

Lời nói của Tần Sương cũng không phải không có lý! Nhưng mà, đây thật sự là nguyên nhân thực sự khiến hắn biết về phòng bếp? Trầm ngâm hoặc như những lời Hữu Tâm nói, trước đây rất lâu hắn từng sống trong căn phòng nhỏ này...

Bộ Kinh Vân không cho lời của Tần Sương là đúng! Chỉ là, hắn cũng không cần vạch trần hắn, bởi vì...

Một người nếu giấu diếm trước bàn hát thân thích nhất của mình, nhất định sẽ có một số nỗi khổ hoặc nguyên nhân không đủ để người ngoài nhìn vào, tử thần không cần thiết, cũng vô tâm vạch trần!

Nhưng mà, Hữu Tâm kia nghe xong Tần Sương giải thích, lại dị thường thất vọng nói: “Phải không? Nguyên lai người...

Biết chỗ nhà bếp, chỉ vì... Người đã sớm nhìn thoáng qua...
Cần cũi trong bếp?”

“VẬY... Rất tốt, ta cũng... Không quấy rầy nữa... Các người!
Cứ để cho ta đến chợ chút... Trước tiên mua chút đồ ăn cho
các người rồi trở về đi!”

Nói xong hắn đột nhiên xoay người, bước nhanh ra khỏi cửa!

Vì vậy nàng không muốn Tần Sương và Bộ Kinh Vân phát
hiện, khuôn mặt nàng đã mạnh mẽ vẽ xuống hai vệt nước mắt!

Hai người nhớ nhung thân đệ đệ, nhưng lại không biết tại sao
đệ đệ không nhận ra nước mắt mình đang chảy xuống...

Nhưng mà, hai vệt nước mắt này, trước sau vẫn bị một người
nhìn thấy.

Một người mà nàng không nghĩ tới sẽ nhìn thấy nước mắt của
mình...

Khổng Tử!

Chỉ vì Khổng Tử mặc dù một mực mê man nặng nề, nhưng lúc
đến đây, nàng kỳ thật đã dần dần phục hồi tinh thần, chỉ là
nàng không ngờ, chính mình trong lúc từ từ tỉnh lại, lại thoáng
nhìn Tần Sương phủ nhận, còn có thể là...

Hữu Tâm có hai vệt nước mắt kia...

Vàng trời rốt cục đã ngã xuống phía tây.

Lúc Hữu tâm từ khu chợ trở lại phòng nhỏ, đã gần chạng vạng
tối.

Mà dưới sự quán khí của Tần Sương, Khổng Tử đã hoàn toàn
tỉnh lại!

Đáng tiếc, Khổng Tử đã tỉnh lại, mặc dù trên mặt đã có hỏa
hồng và huyết ti, nhưng thân hình vẫn vô cùng suy yếu, tin
tưởng rằng cần phải nghỉ ngơi một đêm, nếu không sáng mai
cùng Bộ Kinh Vân và Tần Sương tiếp tục hành trình không
xong.

Bất quá, thật ra Tần Sương và Bộ Kinh Vân cũng sớm đoán
được sẽ ở đây thêm một đêm khiến cho những người ngoài dự
liệu của bọn họ ngược lại chính là sự cảnh giác kia.

Hữu Tâm mua về cho bọn họ ăn ở chợ, nhiều lắm cũng chỉ bọn họ không thể ăn sạch!

Không chỉ gà, bò, dê, vịt các loại chuẩn bị, còn có mùi rượu làm người ta ngửi thấy đều say!

Tần Sương thấy thế không khỏi nạt ít, sững sờ nói: “Hữu Tâm... Cô nương, cô đã... gia đồ bốn vách tường, vì sao còn mua... Nhiều như vậy? Chúng ta sao có thể ăn sạch... mỗ hôi để kiếm về chứ?”

Tần Sương nói xong, đã thò tay vào ngực, muốn móc ngân lượng trả lại lòng, ai ngờ lòng hữu tình lại lắc đầu cười khỏ nói: “Không...! Các ngươi không cần trả tiền lại cho ta!”

“Nếu muốn trả lại thì trả lại cho ta đũa đệ không biết kia có phải là ở nhân thế đệ đệ hay không!”

Lời vừa nói ra, Tần Sương lập tức chấn động, Bộ Kinh Vân cũng liếc nhìn quan tâm, Không Từ đã tỉnh lại không hện mà hỏi: “Ồ? Hữu Tâm cô nương, cô... lời này là sao?”

Hữu Tâm đầy thâm ý nhìn Tần Sương, sâu kín nói: “Bởi vì, ta vừa mới dùng ngân lượng mua đồ ăn cho các ngươi, tất cả đều là do đệ đệ Vu ta tặng cho ta những năm gần đây!”

Không Từ nói: “Nhưng đệ đệ ngươi không phải đã sớm mất tích sao? Tại những năm gần đây đưa ngân lượng cho ngươi sao?”

Hữu Tâm than nhẹ:

“Đây cũng là nguyên nhân ta luôn tin tưởng hấn vẫn chưa chết! Kỳ thực, tuy đệ đệ của ta đã mất tích nhưng ta tin rằng, nhất định hấn đã trưởng thành ở một góc nào đó của nhân gian, cũng nhớ ta, những năm gần đây, hấn mới không ngừng bí mật trở về đưa ngân lượng cho ta...”

Hữu tâm nói xong, bỗng nhiên mở ra trong sảnh, một hộp gỗ cũ kỹ cao chừng hai thước, rộng ba thước, ngay tại chỗ làm cho người ta hai mắt sáng ngời!

Bởi vì cái rương gỗ nhìn rất cũ kỹ lạ thường này, bên trong cất giấu một thứ gì đó rất chói mắt...

Một đồng lớn ngân lượng kim quang xán lạn!

Biến thành hình người, từng bước kinh vân và Khổng Tử đều không cần phải lo lắng về căn phòng nhỏ có tướng mạo xấu xí này nữa. Đây rõ ràng là một viên trân châu trong thanh tỉnh, cất chứa vô số vàng bạc tài bảo!

Chỉ có một mình Tần Sương nhìn vàng kim quang Đoạt Nhật trước mặt này, gương mặt đã biến thành tro tàn, hấn sớm biết xuất xứ của ngân lượng này...

Mà người hữu tâm nhìn nhóm ngân lượng này, trong con người lại đột nhiên nổi lên một mảnh thương tiếc.

Nàng đương nhiên không phải đang tiếc thương lượng bạc này, mà là tiếc nuối phần tình cảm tỷ đệ tượng trưng cho phía sau đôi ngân lượng này...

Chỉ thấy một đôi mắt tú lệ của nàng đã biến thành một mảnh xám xịt, tựa như màn sân khấu chuyện cũ dâng lên trong lòng, trong miệng thăm thẳm nói hết thấy chuyện liên quan tới nàng cùng đệ đệ kia, hướng đám người Bộ Kinh Vân kể tỉ mỉ từ đầu...

“Ta cùng đệ đệ chúc mừng... nguyên tính “Ngao”, từ sau khi xuất thế liền lớn lên ở khổ môn chi địa này...”

“Còn nhớ rõ, năm xưa Khổ Môn không giàu có và đông đúc như bây giờ, thật giống như tên gọi, khắp nơi đều là nghèo nàn khổ thổ, người ở nơi này thật sự khổ không thể tả, khi đó, mẫu thân cũng tứ hưng khởi ý niệm một nhà di chuyển ra ngoài khu vực khác dùng mưu sinh kế, nhưng cuối cùng đều bị phụ thân cự tuyệt!”

“Chỉ vì lão phụ cho rằng, người bất luận hoàn cảnh ác liệt như thế nào, cũng nên kiên cường thủ hộ, không thể nửa đường buông tha, nếu không cho dù dời đi ở bên ngoài, nếu ý chí không kiên định, từ đầu đến cuối vẫn sẽ bị hoàn cảnh bao phủ...”

Nói rất hay! Cho dù lạnh như tử thần, nghe đến đây cũng không khỏi âm thầm động dung!

Trên đời này căn bản không có bông lai thập toàn thập mỹ, Bông Lai là do con người kiên trì kiến tạo nên, nếu mời được chút khó khăn là dễ dàng buông bỏ, hoặc tìm một nơi khác, vậy nơi nào là Bông Lai trong lòng loại người này?

Khổng Tử cũng nói: “Xem ra khổ môn quả thực khắp nơi, trở nên giàu có, không nên gọi là “khổ môn”. Nên biết, năm đó quyết định của cha ngươi là không sai.”

Hữu Tâm hơi thương cảm nói: “Đáng tiếc, cho dù khổ môn bây giờ đã không phải ngày xưa có thể so sánh, cha ta đã vô duyên thấy được cảnh Khổ Môn hôm nay hưng thịnh, ông ấy và mẹ ta, lúc đệ ta vui mừng mười tuổi, đã lần lượt bệnh qua đời...”

Khổng Tử “A” khẽ hô lên một tiếng, nói: “VẬY.... Ngươi và đệ đệ ngươi chúc mừng năm đó?” Lòng Hữu buồn bã nói: “Còn có thể quay trở lại? Năm đó đệ đệ ta vui tuổi còn nhỏ, mà ta cũng chỉ so với cha mẹ nó năm tuổi, ngoài ra ở khổ môn đã không còn thân thích, chỉ có tự lực sinh hoạt càng lớn.”

“Nhưng mà, đệ đệ ta ưa thích năm đó mặc dù chỉ có mười tuổi, cũng đã phi thường hiểu chuyện...”

“Bởi vì nhà nghèo, hai tỷ đệ chúng ta lúc tắm liệm chôn cất song thân, đã sớm bán đi cả trâu duy nhất. Ở dưới gieo trồng bừa bãi không trâu, ta nhớ rõ bản thân đêm nào trở về phát hiện một bóng người nhỏ ở trong ruộng...”

“Nguyên lai là đệ đệ ta có lòng tốt, lại ngồi trên giường ngủ rồi, âm thầm dùng đôi tay nhỏ bé của mình thay lão Ngưu buông lỏng thôn phệ trong mặt trời, để cho ta có thể gieo hạt giống...”

“Ta còn nhớ rõ, khi ta chạy ra đồng, bắt lấy đôi tay nhỏ bé của hắn nhìn kỹ, bàn tay nhỏ bé của hắn vì bùn đất quá cứng nên đã chảy máu đầm đìa! Ta biết, vui mừng là không muốn ta vì sinh tâm lo lắng, mà Trữ có thể tự mình thay thế trâu ngựa, hắn thà làm trâu làm ngựa, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt ta cả ngày u sầu...”

“Ta ngay tại chỗ khóc thành nước mắt! Ta khóc, là bởi vì trong lòng thực sự cảm thấy rất cảm động đối với tất cả những gì đệ đệ làm!” Nhưng, Hữu Hữu mừng nhìn ta khóc, năm đó chỉ vèn vẹn mười tuổi của hắn, lại ngược lại an ủi ta: “Muội muội đừng khóc! Vô luận vận mệnh muốn hai tỷ đệ chúng ta cô lập vô thân như thế nào, như thế nào lẻ loi hiu quạnh, chúng ta đều ứng theo lời cha khi còn sống, tuyệt không khuất phục đối với khôn cảnh!”

“Ít nhất, vô luận gặp được bất cứ nghịch cảnh nào, vô luận người trên đời này ghét bỏ chúng ta nghèo nàn như thế nào, chúng ta còn có hai tỷ lệ sống nương tựa lẫn nhau! Tỷ muội người tuyệt đối sẽ không cảm thấy cô đơn! Ta yêu thích mãi mãi sẽ bảo hộ muội muội, vĩnh viễn ở bên cạnh muội muội!”

“Ta nhất định sẽ khiến muội muội vĩnh viễn hạnh phúc!”

“Năm đó quả thực ta nghe mà ngây cả người, nghĩ đến kiếp này mình nghèo rớt mồng tơi, vinh hoa phú quý gì cũng không có, nhưng mà, ta lại có những thứ ngoài các phú hộ ngoài trừ hoa y mỹ thực ra, còn có khả năng không có đồ vật nữa...”

“Một kẻ cực kỳ hiểu chuyện, càng hiểu được thương yêu đệ đệ của ta!”

Hữu Tâm nói đến đây, một đôi mắt cũng không khỏi mơ hồ nổi lên một mảng lệ quang, hiển lộ, năm đó tình cảm tỷ đệ nàng và đệ đệ hần yêu thương thâm hậu như thế nào, làm sao khiến nàng khó quên! Tuy rằng Tần Sương càng nghe càng thêm, khuôn mặt đã càng tái nhợt, nhưng Bộ Kinh Vân, Khổng Từ nghe đến đây, lại có lòng đồng cảm sâu sắc...

Cái gọi là “Cạnh kim dễ được, tình nghĩa khó cầu”, nếu có thể lấy toàn bộ thế giới đổi về năm đó Hoắc Bộ Thiên một mạng, rất muốn trừu tượng cùng cái kia bạch y Thiên hình tình đoạn, tin tưởng tử thần cũng sẽ không tiếc!

Nhưng trước mắt là căn phòng nhỏ rách nát trước mắt Hữu Tâm, vì sao bây giờ chỉ có “Thiên Kim Mãn ốc”. Năm đó, chỉ tên nói rằng sẽ chiếu cố đệ đệ một đời của nàng, tại sao lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi?

Điều này đối với người hầu nương nương tựa vào nhau, cuối cùng vì sao lại cách biệt cốt nhục?

Khổng Từ không khỏi hỏi: “Hữu Tâm... Cô nương, thật... Không ngờ được, đệ đệ người năm đó đã nhỏ như vậy đã hiểu chuyện, khó trách người sẽ nhớ thương hần như vậy, nhưng... Hai người các người về sau tại sao lại biết...”

Khổng Từ còn chưa dứt lời, Hữu Tâm đã ảm đạm thở dài: “Không sai, năm đó chính là... Vô cùng hiểu chuyện. Nhưng tuổi hần còn nhỏ, tuy nguyện xuống ruộng làm trâu làm ngựa,

cố gắng hết sức của hấn, khiến ta năm đó cũng giảm bớt gánh nặng đó của anh chị em năm đó, nhưng...”

“Nhìn đê đê mình ở trên ruộng bị mặt trời chói chang đến mức khô héo nhỏ bé, nhìn đôi tay nhỏ bé của hấn vì bùn đất quá lạnh lùng cứng rắn mà đầy vết thương kia, nhìn thấy hấn muốn ta tương đối ôn hòa, mà mình lại ăn ít đồ ăn tiết kiệm, đói đến mức gầy như que mây, ta đây mẹ chồng vô dụng, quả thực đau như dao cắt trong lòng...”

“Rốt cuộc... Ta tự mình quyết định tuyệt không thể đê đê của mình... tiếp tục chịu khổ như vậy! Hữu hỉ làm cho ta nhiều như vậy, ta thân là muối muối của hấn, quyết không thể nhìn hấn làm ngu làm ngựa già trong ruộng, ta muốn hấn sống cuộc sống tốt nhất, càng muốn hấn có cơ hội có thể học chữ ở học tập, trưởng thành thành thôn...”

“Nhưng, năm đó hai tỷ đê người... Trất kiếm gặp khuỷu tay, cô khổ không nơi nương tựa, người... làm thế nào dẫn hấn thành tài?” Không Từ hỏi.

Hữu Tâm cười khổ, lệ rơi trong mắt, rút cục hung hăng vạch xuống khuôn mặt tuy bản thủ của nàng, nhưng vẫn còn một luồng thanh tú, nàng đắng chát lắc đầu, nói: “Đúng... Không được, ta không thể nói cho người... Năm đó ta nghĩ dùng cách gì để giúp hấn thành tài, nhưng mà... Ta còn chưa kịp nói cho chính quyết định của mình... Tin mừng, hấn... đã đột nhiên... mất tích.”

“Cái gì...” Không Từ sững sốt: “VẬY... Thực sự... quá đáng tiếc. Ta tin tưởng, bất luận người dùng cái gì chỉ để giúp em trai người thành tài, Hữu hỉ biết cô gái này của người làm cho hấn tưởng tượng như thế, cũng nhất định sẽ cảm động thật sâu...”

Lòng Hữu Tâm tràn đầy tiếc nuối nói: “Là... đúng, thật sự... rất đáng tiếc, có lẽ, có lẽ niềm vui đã thành... vĩnh viễn sẽ không biết ngày đó... Tâm ý của ta...”

Nói xong bà liếc xéo Tần Sương một cái, lặng lẽ nghe, nói tiếp: “Hơn nữa, mất tích của Hữu Vui căn bản không có chút dấu hiệu nào, cũng phát sinh vô cùng kỳ kỳ...”

“Ồ? Vậy rốt cuộc hấn mất tích như thế nào?” Khổng Tử càng nghe càng hiểu kỳ.

Hữu Tâm lại đau khổ lắc đầu nói: “Không... Biết, trên thực tế, cho đến hôm nay, ta vẫn không rõ ràng coi trọng việc này rốt cuộc là mất tích như thế nào, chỉ biết, ngày ấy sau khi ta ra chợ mua một ít hạt giống trở về, Hữu hỉ đã không còn ở đây...”

“Nếu là ngày bình thường, Hữu hỉ sớm ngày làm việc trở về, càng tránh cho ta vất vả kiếm cơm, nhưng tên hoàng hôn kia ta về đến nhà, trong phòng lại vắng vẻ lạ thường, ta, trong lòng biết nhất định có một số việc xảy ra...”

“Vì vậy ta tìm kiếm tin vui, quả nhiên không ngoài dự liệu, hấn thật sự xảy ra chuyện...”

“Có một số người liền nói với ta, bọn họ trông thấy Hữu hỉ có tại bờ sông bắt cá, về sau lại thấy hấn nhiều lần bắt không được, tổ tính nhảy xuống sông, sau đó liền không thấy hấn nổi lên nữa, bọn họ cũng nhảy xuống nước tìm kiếm, đáng tiếc tìm khắp mọi ngõ ngách trong nước cũng không thấy hấn...”

“Ta vô cùng khiếp sợ, lập tức khóc thành nước mắt. Ta không hiểu vì sao thích đến sông bắt cá. Hấn chưa từng thích ăn cá nha, nhưng ngay sau đó, trong lòng khẽ động...”

“Chỉ vì ta đột nhiên nhớ lại, hôm đó là ngày ta sinh nhật. Mà ta, lại rất thích ăn cá. Chỉ là từ sau khi cha mẹ mất cả, một mực ở tiết y thu ăn, không còn sức mua cá...”

“Mà có ưu ái... Lao xuống sông... Bắt cá, có thể là vì...hấn muốn bắt một con cá... cho ta vị tử tử tham ăn này, để làm ta vui vẻ... sinh nhật! Ta tin rằng... Năm đó chỉ có được... Thập Tuế hấn, chính là muốn...ực lực thực hiện... Minh từng hứa với ta... Hấn, muốn lệnh... Ta...”

“Cảm thấy... hạnh phúc!” Nói tới đây, lòng hữu lương tuôn trào như suối, vài lần vất vả, nàng mới có thể cố nén nước mắt, đau buồn tiếp tục nói:

“Ngay cả chính ta...cũng quên mất... sinh thần của mình, thậm chí...cũng quên mất... Trời sinh của hấn, nhưng... Đúng, có điều, có yêu thích... Không có chút... oán ngôn, càng đem... sinh nhật của ta... nhớ kỹ trong lòng, cuối cùng...”

Lại vì bắt cá... chúc mừng... Mà rơi xuống... Trong sông, nhưng...hắn có thể... biết...”

“Ta cái này... Vô dụng...Tỷ tỷ... Ở lúc sinh nhật... Hy vọng nhận được chỉ là... Hắn có thể... Bình an...An bình, khỏe mạnh... Khang Khang? Cho dù đem... món ăn mỹ vị khắp thiên hạ... đặt ở trước mặt ta... Cũng... Không bằng... Một cái... đệ đệ sống nướng tựa lẫn nhau... A...”

Rốt cuộc Hữu Tâm khóc không thành tiếng, toàn thân vì tưởng nhớ đệ tử mà run nhẹ lên, không cách nào nói nữa.

Khổng Từ nghe đến đây, cũng bị sự chân thành của Hữu Tâm và đệ đệ, cảm động thật sâu, không kìm được lệ quang lưng trông, mặc dù bản thân mình bởi vì kịch độc vừa nghỉ ngơi mà trở nên suy yếu, cũng thỉnh thoảng nhẹ nhàng vỗ vai nàng an ủi: “Hữu Tâm... Cô nương, tuy... Người đệ hữu hảo... Ngã Hà vì ngươi mà rơi, nhưng... Nếu như người lảng giềng tìm khắp cả sông, cũng không gặp hắn... Hắn... Cũng chưa chắc sẽ... Gặp gỡ bất trắc, ngươi cũng không cần quá thương tâm...”

Vẫn luôn yên lặng nghe ý chí nồng đậm của vị tỷ đệ này, cũng cảm giác được cái chết của Khổng Từ không phải không có đạo lý! Chú ý mãi mãi chưa phát hiện ra thi thể của Hữu hỉ, cũng tức là, không ai có thể chứng minh Hữu hỉ thật sự đã chết!

Hữu Tâm nghe vậy, không khỏi nhẹ nhàng gật đầu nói: “Vâng, Khổng Từ cô nương... Người nói không sai... Không sai! Đệ đệ ta vui mừng... Kỳ thật cũng chưa chắc... gặp bất trắc, gã rất có thể... Chỉ là mất tích... Mà mà thôi, mà mà thôi, ngay ngày đó, ngay lúc đó người lảng giềng nói cho ta biết với sự yêu thích rơi nước, cũng có một người lảng giềng chạy tới báo cho ta biết, gã... Ở trên chợ nhìn thấy... Hữu hỉ được người đón đi...”

Thật sự là khúc chiết ly kỳ, phong hồi lộ chuyển! Nghĩ rằng tỷ tỷ này tình chí nghĩa tận, hữu hỉ sớm đã dữ nhiều lành ít, ai ngờ lại lại có người lảng giềng nhìn thấy hắn?

Có lòng nói lời ấy, không độc Khổng Từ ngăn ra, lúc này, bộ kinh văn này cũng không khỏi bắt đầu hiếm thấy, ngược lại Tàn Sương thủy chung cúi đầu ngồi ở một góc, giống như

không cảm thấy chút kỳ quái đối với lời nói của Hữu Tâm, cũng chưa từng hỏi lại Khổng Từ.

Khổng Từ nói: “Cái gì? Hữu Tâm cô nương, người nói tại hàng xóm cùng lúc nói cho người biết, lại có một người láng giềng khác... Trông thấy... Có người dẫn em trai người đi?”

Hữu Tâm nặng nề gật đầu nói: “Ừm...! Hơn nữa người láng giềng kia còn lời nói vô cùng xác thực, nói nhìn thấy Hữu hỉ toàn thân ướt đầm một góc tối ở chợ, về sau có một chiếc xe ngựa đi qua, nói với hắn mấy câu, tiếp theo liền tiếp nhận đệ đệ của ta...”

Xem ra mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, Khổng Từ không khỏi nhíu chặt lông mày, hỏi: “Nhưng...có người láng giềng nói đệ đệ người Đọa Hà, lại có người láng giềng nói đệ đệ người ở trong chợ bị người ta đón đi, rốt cuộc là... chuyện kia mới là thật?”

Lúc này đây, không đợi Hữu Tâm trả lời, Tử Thần một mực im lặng, lại rất ít khi há miệng nói: “Hai “Đây là “Đều là thật!”

“Đừng quên...” Người láng giềng thứ hai nhìn thấy Hữu hỉ lúc này...”

“Hắn đang ướt sũng cả người!”

Khổng Từ vạn lần không thể ngờ được, Vân thiếu gia của nàng lại quan tâm tới việc Hữu Tâm, có thể cả nước cũng vì Hữu Tâm mà từng hiểu lầm Tần Sương là sự vui mừng của đệ đệ nàng đúng không?

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân không hẳn vẫn còn có thể chịu đựng được, một lời đã nói ra làm người ta kinh ngạc, nói đúng chỗ yếu, Khổng Từ nghe vậy lập tức bừng tỉnh đại ngộ, nói: “A... Ta... Ta hiểu rồi!”

“Người láng giềng thứ hai nói khi nhìn thấy Hữu hỉ được người đón đi, toàn thân hắn đã ướt đầm, rất có khả năng. Hắn thật sự vì muốn giữ gìn cô nương bắt cá làm Đọa Hà, lại bị nước sông cuốn về hạ lưu, cho đến khi đến gần chợ mới tự mình lên bờ, cuối cùng mới được người đón đi bằng xe ngựa!”

Hữu Tâm cũng gật đầu nói: “Không sai, ta cũng luôn nghĩ như vậy, cho nên nhiều năm không ai tin tưởng đệ ta có vui lớn hay

không lại không rơi xuống sông mà chết, chỉ là bị người ta đón đi, không biết kết thúc như thế nào...”

“Nhưng, Khổng Tử lại nói: “Nếu như Hữu hỉ thật sự bị người ta nhận, vậy người tiếp hấn là ai? Lúc hấn từng lập chí phải vĩnh viễn bảo vệ người, cho dù bị người khác tiếp lấy, hấn cũng sẽ bị người khác nhận lấy., Cũng nhất định sẽ nghĩ cách trở về gặp lại người! Nhiều năm như vậy, vì sao hấn vẫn không trở về gặp người một lần? Chẳng lẽ, hấn thật sự quên lúc nhỏ mình còn phải chiếu cố lời thề của người” thương tâm vội vàng biện hộ cho đệ đệ mình: “Không...! Có tin mừng tuyệt đối không phải là một người dễ quên tín nhiệm! Chỉ là... Ta cũng không biết tại sao ngày đó hấn lại rời đi, có thể..., Khổ Môn năm đó thật sự là một thâm sơn cùng cốc, không có gì đáng để làm, mà mỗi ngày đều yêu thích cuộc sống ngày làm trâu làm ngựa, đối với một đứa nhỏ mười tuổi mà nói, cũng thật sự... quá gian khổ tàn khốc...”

“Ta tin tưởng...Năm đó thích cùng người rời đi, có thể là bởi vì trước mắt... Đột nhiên xuất hiện một cơ hội ngàn năm khó gặp. Hấn cải thiện cuộc đời của mình và ta, nên mới không tiếc... thu hồi ta...”

“Trên thực tế, từ sau khi có ý vui rời đi, ta thu được một ít... Vàng và ngân lượng, hiển nhiên là có người ở bên ngoài lúc ta ra ngoài làm việc... Âm thầm tiếp tế ta, ta biết, sự vui mừng trước sau không đổi ý, cho dù hấn không thể ở bên cạnh ta, hấn vẫn muốn ta sống tốt!”

“Chỉ là... Ta cũng không có vận dụng những vàng này. Nhiều năm như vậy, ta đã trử đầy những rương này rồi...”

Hữu Tâm nói một chỉ vận chuyển chiếc rương gỗ, bên trong rương gỗ kia đúng là chất đầy vàng bạc chói mắt, tin tưởng với một nữ hài cùng gia mà nói, hoa cả đời cũng chưa chắc có thể tiêu hết...

Tần Sương một mực im lặng, lúc này lại đột nhiên có lòng quan tâm, hỏi: “Người đã cho rằng đệ đệ người chưa chết, càng cho rằng những Kim Ngân tiền bối này là do hấn âm thầm trở về tiếp tế người, vậy tại sao mấy năm gần đây, người lại một mực đặt những này tiền tài không dùng? Vẫn để mình sống như một tên ăn mày?”

“Người làm như vậy, không phải là làm uổng phí một phen khổ tâm của đệ người sao?”

Chợt nghe Tần Sương đột nhiên há mồm nói chuyện với mình, Hữu Tâm vô cùng mừng rỡ, nàng lại lần nữa lệ rơi vào mi, nói: “Bởi vì, ta muốn có một ngày vui sướng trở về được biết, tỷ tỷ của hần tuy có lòng tốt vô dụng, nhưng cũng không tham cái gì bất hoa nhân gian! Ta muốn hần biết, thứ ta thật sự cần, cũng không phải là cuộc sống an ổn giàu có, mà là một trái tim an tường khoái hoạt!”

“Mà có thể làm cho ta tâm an tường vui vẻ, thế nhưng đệ đệ thương nhất của ta, có thể sớm ngày trở lại bên cạnh ta! Để ta biết hần một mực sống bình an bình, khỏe mạnh khỏe mạnh mẽ liên đã đủ!”

Hữu Tâm nói tới đây lại khóc không thành tiếng.

Đúng vậy! Ngoại trừ đêm nay ra chợ mua thức ăn cho ba người bọn họ, nhiều năm qua nàng vẫn chưa từng vận dụng những kim ngân trưởng lụa kia một chút nào! Bởi vì phải chứng minh cho sự vui mừng của nàng, cho dù nàng không có những người tiếp tế như nàng, nhưng vẫn có thể dựa vào sức lao động của chính mình mà sinh tồn đến giờ.

Nàng muốn nàng biết, nếu năm đó nàng rời đi là muốn nàng sống càng tốt hơn, vậy từ đầu đến cuối căn bản đều không dùng tới, cũng không nên rời đi!

Nghe xong lời nói Hữu Tâm này, mặt Tần Sương càng là tro xám bị vận tài biến thành trắng bệch, cả người càng giống như bị hãm trong một mảnh khổ tư, giữa lúc phẫn, cả gian phòng nhỏ cũng phảng phất bởi hai người đối thoại, mà hãm vào một mảnh tĩnh mịch khôn cùng...

Khổng Tử thấy thế, vì muốn tĩnh lặng trong phòng, không khỏi nói lảng sang chủ đề khác: “Phải rồi... Hữu Tâm cô nương, nói đi nói lại đi, còn không biết ngày đó đón đệ đệ cô xe ngựa của cô là như thế nào? Rốt cuộc đó là chiếc xe ngựa gì?”

Cuối cùng cũng nói đến Tiếp Cốt Nhân Nhi! Tình hữu đáp: “Vây, là một chiếc xe ngựa vô cùng đặc biệt.”

“Xe ngựa đặc biệt? Không biết đặc biệt ra sao?”

Hữu Tâm như đang kiệt lực nhớ lại:

“Nhớ kỹ người láng giềng kia nói..., ngày đó ở chợ tiếp đón xe ngựa của đệ đệ ta... lúa lớn dị thường, cao chừng nửa trượng, lại cần tám thớt ngựa trắng mới có thể kéo đi...”

“Còn nữa, cả chiếc xe ngựa đều được đúc từ bạch ngân, ngoài xe còn có chín con Kim Long cùng hung cực ác chiếm cứ, tựa như đang bảo vệ lấy người bên trong xe...”

“Chẳng những như thế, mà cửa xe ngựa bằng tơ vàng bên thành, phía trên còn thêu một chữ to chừng ba thước vuông —

“Bá!”

Bá?

Cửu Long ủng hộ, Trung Nguyên xung bá?

Bộ Kinh Vân nghe vậy, không khỏi rung động thật sâu, Khổng Tử sau khi nghe xong, cũng khó nhịn được “A” một tiếng kinh hô lên!

Bởi vì, nhìn khắp thiên hạ, có thể có dã tâm hùng đồ như vậy, có thể dùng xe công khai biểu thị dã tâm của mình như thế, chỉ được một cái uy danh cái thế làm quần hùng nghe thấy mà sợ vỡ mật——

Hùng!

Bá!

Chiếc xe ngựa mà Hữu Tâm vừa mới nói chính là xe ngựa đón đệ đệ của hắn, chính là xe ngựa thường dùng để ra vào với Hùng Phách...

Giống nhau như đúc!

Thiên...! Điều này sao có thể? Chẳng lẽ, người năm đó tiếp nhận đệ đệ thương tâm hữu hỉ, sẽ là... ” Hùng Phách”?

Nếu người đón đệ đệ của Hữu Tâm thật sự là hùng bá, đệ đệ Hữu Tâm vui mừng, lại có thật sự là...

“Tần Sương” trước mắt?

Trong thoáng chốc, Khổng Tử không khỏi nhìn về phía Tần Sương vẫn luôn đứng ở góc tối, thậm chí lạnh như thần chết,

cũng nghiêng nghiêng hướng Tần Sương nhìn, giống như đang chờ xem Tần Sương sẽ có phản ứng gì!

Nhưng mà, giờ phút này phản ứng của Tần Sương lại vượt ra ngoài ý liệu một bước kinh vân và Không Từ!

Chỉ thấy mặt hần ta chẳng những tái nhợt do tro tàn biến thành, còn từ tái nhợt chuyển thành đỏ thẫm, phảng phất như bị người khác nói trúng chỗ yếu hại! Chẳng những vậy, xử sự từ trước đến nay hần luôn bình thản bình tĩnh, lại đột nhiên đứng lên, đột nhiên nói: “Đúng không? Lên!”

“Ta, đã không muốn nghe lại cố sự nhàm chán như vậy! Chuyện nhà của người khác, tình nghĩa tình nghĩa của người khác có quan hệ gì với ta đâu?”

“Xin lỗi không tiếp được!”

Hai chữ Tý chợt nói ra, Tần Sương đã bước ra ngoài phòng!

Bên ngoài phòng, không ngờ lại bắt đầu có tuyết rơi...

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, toàn bộ khu chợ cửa khổ, bởi vì băng tuyết đột nhiên xuất hiện này, nên náo nhiệt biến thành một mảnh quạnh quẽ.

Tựa như trái tim của Tần Sương, dù thế nào cũng không muốn lạnh lẽo, mặt của hần cũng giống như đang khoác lên người nàng cả vạn năm sương giá...

Thật sự không thể tiếp tục ở trong phòng nhỏ hữu tâm mà đình trệ nữa! Nói thẳng, vừa rời trong phòng lắng nghe Hữu Tâm kể chuyện xưa, trái tim của Tần Sương, đã bị câu chuyện của nàng đâm đau một cái, đã sớm muốn rời khỏi...

Vì sao hần lại hữu tâm hữu hi hai tỷ đệ mà đau nhức? Bởi vì...

Trong lòng hần có một bí mật không thể cho ai biết!

Mà chính vì bí mật này, hần mới bỗng nhiên đi ra khỏi phòng nhỏ, hần đã không cách nào đối mặt với câu chuyện mà Hữu Tâm kể, câu chuyện ban đầu hần “đã sớm biết”, nhưng lại làm hần đứt từng khúc ruột gan...

Nhưng mà, mặc dù Tần Sương không muốn đối mặt, mặc dù Tần Sương tự tin vào căn phòng nhỏ kia của mình đi thẳng tới

chợ, có một người, nhưng vẫn như cũ bốc lên phong tuyết đầy trời đuổi theo...

Khổng!

Từ!

Nhưng Khổng Từ cảm ô, một mặt đuổi theo Tần Sương từ phía sau, một mặt yếu ớt kêu la:

“Sương... Thiếu gia, người... Chờ ta một chút!”

Đúng vậy! Khổng Từ khắc xuống thật sự là vô cùng suy yếu, đồng tâm tầm độc trong cơ thể nàng, vừa rồi còn bị Tần Sương dùng chân khí đè xuống, bây giờ muốn phui tuyết đuổi theo Tần Sương, đối với một người trúng độc, thật sự là một chuyện tương đối mệt mỏi!

Tần Sương chợt thấy Khổng Từ, trong lòng không khỏi cảm động vô hạn, đồng thời cũng nổi lên một chút áy náy.

Có lẽ hẳn quá rõ ràng, Khổng Từ không để ý chính mình rơi tuyết đuổi theo, nhất định là muốn an ủi hẳn vào lúc hẳn vô cùng hỗn loạn này, hoặc là đưa đến Vũ Tán cho hẳn ngăn cản gió tuyết khắp nơi, nàng rất có tâm tư.

Tần Sương không khỏi mũi cay cay, chân hơi ngừng lại, quay đầu nói với Khổng Từ: “Khổng Từ... Người... Không cần vì ta như thế, người... đối xử với ta thật quá tốt...”

Được rồi?

Tần Phách rất nhanh phát hiện mình nói sai rồi! Với hẳn thành linh phát hiện, lúc Khổng Từ đến trước mặt hẳn, chẳng những đưa cho hẳn dù, cũng đưa tới...

Một thanh đao!

Một thanh đao tỏa ánh sáng màu lam loá mắt, xem ra là đao rèn kịch độc!

Mà Tần Sương còn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, “Phốc” một tiếng, một đao của Khổng Từ...

Tạm thời cắm vào trong lòng hẳn ta!

“Khổng... Từ?”

Tần Sương vô cùng khiếp sợ! Y vạn liệu không tới, Khổng Từ xưa nay suy yếu lại thừa dịp hỗn loạn nhất để y động thủ với mình!

Trời...! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khổng Từ, rốt cuộc là đang làm gì?

Tình như trò chơi, duyên đi như mộng.

Trên thế gian không ít tình duyên, nhìn nhiều rồi, kỳ thật cũng không quá si ngốc quẩn quýt, bi hoan ly hợp.

Cái gọi là mật ý nồng tình, ân oán ái hận, cuối cùng đều vì con người mà chết, mà hóa thành giấc mộng xuân, rơi xuống...

Vạn duyên quy không!

Nhưng dù cho tình hình thế hệ chỉ như vậy, Tần Sương có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới tình duyên giữa hắn và Khổng Từ, còn chưa bắt đầu mà đã biến thành như vậy!

Duyên phận giữa hai người bọn họ, vậy mà không những không phải là loại nam nữ bình thường có yêu có oán hận.

Ngược lại, cho dù Tần Sương quan tâm Khổng Từ như thế nào, giúp nàng như thế nào, an ủi nàng, bảo vệ nàng, đổi lại là — một thanh đao!

Một thanh đao hung hăng đâm vào ngực bụng hắn!

Trời à!

Chương thứ bảy Sương không thể làm theo ý mình.

Trời còn chưa khóc, lòng Tần Sương đã khóc.

Không chỉ khóc, tim hắn cũng đang rỉ máu!

Thế khó đoán được, hắn đối với Khổng Từ có thể nói là tình đã hết chí nghĩa, hắn mặc dù không dám hy vọng xa vời với Khổng Từ sẽ đối đãi hắn như một bước kinh vân, cũng không sợ nàng tàn nhẫn như vậy! Đao nàng đâm vào ngực bụng hắn, còn ẩn hiện một mảnh lam quang, hiển nhiên bôi lên kịch độc!

Tần Sương không cách nào tin tưởng trừng mắt nhìn Khổng Từ, mặc dù vì đau lòng quá độ mà chưa lập tức há mồm, nhưng đôi mắt phảng phất đang hỏi:

Khổng Từ... Vì sao ngươi phải... như vậy?

Vì sao người lại đối xử với ta như vậy?

Khổng Tử đã khóc đến nước mắt lê hoa đái vũ, cánh tay cầm đao cũng không ngừng run rẩy, nàng dường như cũng hiểu được ý tứ của Tần Sương, vô cùng hổ thẹn mà nói: “Sương... Thiếu gia, đúng... không nổi...”

“Ta... Như vậy... làm, cũng chỉ là... bức không... Được... Đã xong!”

Vạn bất đắc dĩ?

Tần Sương nghe vậy, chỉ cười thầm!

Vì cái gì mỗi người làm sai việc, đều sẽ than thở một câu “Bất đắc dĩ”?

Ngay cả những kiêu hùng đã tâm bưng bưng kia sau khi đồ thân ngàn vạn sinh linh cũng luôn than thở cái gì “người trong giang hồ, thân bất do kỷ, bất đắc dĩ”? Lại như một câu “Bức hiếp bất đắc dĩ”, có thể khiến bọn họ không đếm xỉa đến?

Tần Sương thực sự đã hiểu rõ! Hắn hiểu rất rõ, mỗi người đều sẽ vì lý do “làm việc này” mà tìm kiếm lý do, lấy việc an tâm thoải mái!

Nhưng mà, hắn nghĩ nát óc cũng không cách nào hiểu được lý do Khổng Tử đột nhiên ra tay độc ác với hắn, rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu đã muốn phá não rồi vẫn không cách nào hiểu được, Tần Sương cũng không nghĩ tiếp nữa.

Hắn bỗng nhiên ra tay!

Chỉ thấy hắn cô nén đau bụng, một chương đã hướng Khổng Tử Thiên Linh đánh xuống!

A? Rốt cuộc Tần Sương muốn làm gì?

Vì sao hắn lại hạ trọng thủ với Khổng Tử?

Băng tuyết như nước mắt.

Tựa như một hán tử thâm mến người khác, bị phản thương phản thương.

Khổng Tử bị tiếng gió thổi ngoài cửa sổ làm tỉnh dậy!

Nàng vừa mở mắt, liền phát hiện mình đã ở trong một tòa miếu đồ nát, bên người không xa, càng có một người trầm trầm cúi đầu, ngồi xếp bằng điều tức, người này không phải ai khác, chính là Tần Sương!

Hóa ra, cho dù tâm của hắn vì một đao của Khổng Từ mà chết, nhưng người của hắn còn chưa chết!

Hắn ta vẫn còn sống!

Mà một chưởng mà hắn chém thẳng vào Khổng Từ kia cũng không hề giết chết Khổng Từ, hắn chỉ đánh nàng bất tỉnh mang về ngôi miếu đồ nát này mà thôi!

“Sương... Thiếu gia?”

Khổng Từ đứng thẳng người lên, lập tức muốn đến gần Tần Sương, ai ngờ Tần Sương lại đột nhiên trầm giọng gọi nàng lại:

“Khoan đã!”

“Không được qua đây!”

Khổng Từ đến lúc này mới phát giác, Tần Sương khoanh chân điều tức, toàn thân đang tản ra lam khí lượn lờ. Những lam khí này, cùng lam độc trên đao vừa rồi cực kỳ tiếp cận nàng, rõ ràng, Tần Sương đang toàn lực khu trừ kịch độc trong cơ thể.

Hắn sợ kịch độc do mình phát ra sẽ làm Khổng Từ bị thương, mới có thể bảo nàng không cần tiếp cận.

Trong lòng Khổng Từ khẽ động, nàng vạn liệu không tới, cho dù mình đột nhiên dùng đao tâm kịch độc ám toán hắn, Tần Sương một mối khu độc như vậy, vẫn tưởng tượng cho nàng, không muốn nàng có bất kỳ tổn thương nào...

Nàng không khỏi rơi lệ, xấu hổ nhìn Tần Sương, khẽ gọi tên của hắn:

“Sương... Thiếu... gia...”

Một lúc lâu sau, lam khí trên người Tần Sương rốt cuộc từ từ tan hết, hắn mới thở dài thật dài, thở dài: “Tốt... đáng sợ... Kì độc...” Toái Tâm Lam!”

“Nếu không có sư phụ... Trước khi lên đường... Cho con một lọ Thánh dược có thể giải không ít kỳ độc, để bất cứ lúc nào

cần thiết, chỉ sợ với công lực của bản thân con... Cho dù không bị độc của “Toái Tâm Lam” thì cũng phải phí mấy ngày mấy đêm mới có thể hoàn toàn không chế được... “

Lời của Tần Sương không ngoa, chỉ vì Không Từ thấy máu của lưỡi đao trong ngực hắn vẫn chưa khô, chắc hắn chỉ khoanh chân điều tức chưa tới một canh giờ đã thoát độc, nếu không có thánh dược giải độc hùng bá tương trợ, chỉ sợ hôm nay Tần Sương còn đang bị kịch độc dày vò.

Nhìn vết thương trên ngực Tần Sương rỉ máu tươi, Không Từ càng áy náy không chịu nổi, nàng lại lần nữa đi trước, ôn nhu nói: “Sương... Thiếu... Ông gia, tuy rằng... kịch độc của ông đã được giải, nhưng... ông thật sự bị thương rất nặng, có thể... để Không Từ chữa thương cho ông không?”

Thật sự là một người cực kỳ mâu thuẫn! Một câu nói cực kỳ mâu thuẫn! Không Từ vừa rồi còn một đao đâm vào ngực Tần Sương, bây giờ lại muốn trị thương cho hắn?

Nhưng dù bị Không Từ ám toán một lần, Tần Sương vẫn chưa đề cao cảnh giác với Không Từ, chỉ đáp lại một tiếng:

“Ân...”

Không Từ vội vàng tiến lên, nơm nớp lo sợ kéo ống tay áo của mình xuống, bắt đầu băng bó vết thương cho Tần Sương.

Nàng chỉ mặc vải gai thô, thật ra chất liệu của tay áo hết sức cứng rắn, nhưng mà bao ở trên người Tần Phách, Tần Sương chỉ cảm thấy vô cùng ấm áp.

Gã hi vọng cỡ nào, mới vừa rồi Không Từ cũng không có đâm ra một đao kia với gã, gã thật sự không đành lòng tin một người mình đang âm thầm ưa thích, sẽ hạ sát thủ với chính mình.

Thế nhưng, vô luận hắn hy vọng như thế nào tất cả đều không có phát sinh, vết thương hắn còn đang rướm máu, lại giống như đang chém đinh sắt nhắc nhở hắn, bất luận tội lỗi trên mặt Không Từ lúc này có chân thành tha thứ như thế nào, nàng vừa rồi thật sự hung hăng đâm hắn một đao!

Hắn cần phải hỏi cho rõ ràng!

Rốt cuộc, Tần Sương cũng chậm rãi mở miệng, nặng nề hỏi: “Trầm Tâm Lam, kịch độc này... là được tinh luyện từ một loại máu rắn độc đầy người Tất Lam thành, có thể nói... Vô cùng hiếm có, căn bản người... Không thể có được Toái Tâm Lam...”

“Khổng Tử... Đến tột cùng là ai đem... thanh đao tôi luyện Toái Tâm lam... Cho người? Càng ép người xuống tay với ta?”

Giọng điệu Tần Sương không có chút trách cứ Khổng Tử, lại còn một mực chắc chắn Khổng Tử xuống tay với hắn, chẳng qua là bị người ta “Bức” mà thôi, Khổng Tử nghe vậy thật không biết nên cảm kích thế nào! Chỉ thấy hai mắt nàng đỏ lên, nuốt xuống thành lời nói: “Sương... Sương thiếu gia, cảm ơn... Tới lúc này... Còn vì... Khổng Tử... Nói chuyện, người thật sự... Không cần... Như thế, ta... tự biết... Chính mình phạm phải... Di Thiên sai lầm lớn...”

“Chỉ... đúng, người vừa rồi... cũng đoán được... không, thanh đao kia đã được rèn... là Toái Tâm lam... Chính là... Người khác giao cho ta, hơn nữa... Bọn chúng lấy một người làm hiệp, ép ta xuống tay với người, ta... Thực... Tình không phải... đã xong...”

“Bọn họ?” Tần Sương yếu ớt liếc Khổng Tử một cái, hỏi: “Ai là... bọn họ?”

“Bọn họ... Chính là...”

“Người nào... Long mày đỏ... Vô Đạo... Cuồng... Trời...”

Tần Sương sửng sốt, không ngờ tới Hồng Mi và chủ nhân của cuộc chiến này, thì ra đã sớm âm thầm động thủ trước khi bộ kinh vân xuất chiến?

“Hai người bọn họ vì sao người phải ra tay với ta?”

Khổng Tử thông dong đáp lại: “Cái long mày đỏ kia... Nê cho ta, bọn chúng chỉ là... Muốn giảm bớt... Lần này Vân thiếu gia phải chịu trợ lực trong lần tấn công phá Nhật phong, cho nên mới bị bức ép... thừa lúc người bất giác xuống tay. Bởi vì... bọn chúng cho rằng người và... Vân thiếu gia... không cảnh giác nhất với ta... cũng là dễ dàng nhất... dễ dàng thành công...”

“Cái kia... Hồng Mi... Còn nói, bọn họ rèn trên đao... Một loại mê dược, sẽ chỉ khiến người hôn mê mấy ngày... Sẽ thức tỉnh, ta thực sự... Không đến, trên đao... Lại là... Toái Tâm Lam... Loại kỳ độc trí mạng này...”

Khổng Từ nói đến đây, lòng đã xấu hổ tột đỉnh, không cách nào nói tiếp nữa.

Xét cho cùng, Tần Sương đối xử với nàng không tệ, còn ở trước mặt Bộ Kinh Vân nói tốt giúp nàng, “Tận tâm tận lực” bảo vệ nàng, cho dù trên đao tôi luyện chỉ là mê dược bình thường, nàng cũng tuyệt đối không nên đối xử với hắn như thế!

Nhưng Tần Sương thủy chung vẫn không có ý trách Khổng Từ, hắn vẫn cho nàng cơ hội giải thích:

“Khổng Từ, ta biết người ra tay với ta cũng là tương đối thống khổ, chắc hẳn có điều khó nói. Người mới nói bọn hắn lợi dụng người để hiệp trợ, buộc người phải thoái vị, rốt cuộc là... người nào?”

Nghe Tần Sương hỏi vậy, khuôn mặt Khổng Từ không khỏi biến đổi, vẻ mặt khó xử, tựa như Tần Sương hỏi trong số những người mà nàng không muốn nhắc tới, nhưng mà, cuối cùng nàng vẫn cắn răng, quyết định nói cho Tần Sương:

“Sương... Thiếu gia, nếu việc đã đến nước này, Khổng Từ... cũng không muốn lại giấu diếm gì với người nữa...”

“Cái lông mày đỏ... cùng chủ nhân... Dùng để uy hiếp ta... Kỳ thật là... Một người ta... Tìm thật lâu... Rất lâu người...”

“Người này, chính là ta...”

“Mất tích... Nhiều năm...”

“Cha...”

“Thân!”

Trời ạ!

Hóa ra ngày đó lúc ở thiên hạ, Hồng Mi mới gặp Khổng Từ đã đưa hắn vào trong một nhà tù vô cùng tăm tối, không ngờ lại là phụ thân của Khổng Từ.

Khổng di?

Tần Sương nghe vậy không khỏi ngẩn người, ngơ ngác nói: “Cái gì...? Cha người mất tích nhiều năm không ngờ lại rơi vào tay Vô Đạo Cuồng Thiên?”

Kỳ thật, tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết, cha của Khổng Từ gọi là “Khổng Di” từ lúc Khổng Từ còn rất nhỏ, đã mang theo cùng Khổng Từ cùng nhau đầu rửa thiên hạ.

Về sau, Khổng Di là hùng bá viễn làm việc, sau đó một đi không trở lại, từ nay về sau không biết kết quả thế nào, sinh tử không biết.

Đáng thương cho một đứa con gái nhỏ, tứ cố vô thụ tại thiên hạ. Vì có thể ở lại thiên hạ chờ lão phụ trở về, Khổng Từ chỉ có cam tâm làm tiểu tỳ, chịu hết thị tỳ lúc ấy lẳng ngược, khổ không thể tả.

Cho đến khi nhận được sự giúp đỡ của người khác, nàng chỉ định xem như thị tỳ bên người, nàng mới không tiếp tục bị lục lẳng nữa.

Biết được Khổng Từ vốn là do cha lão tại hiệp, mới bị Vô Đạo Cuồng Thiên chủ tứ bức ép, Tần Sương sau khi khiếp sợ, trong lòng cũng không khỏi thầm than thở!

Nguyên nhân chính là vì hắn không có thâm trách Khổng Từ đối với hắn thủ hạ, nhưng thủy chung vẫn có chút canh cánh trong lòng, bây giờ biết được nàng bởi vì lão nghĩa bị hiệp, tâm hoảng ý loạn mới có thể bị phát ra hạ sách này, Tần Sương càng cảm thấy có đầy đủ lý do để an ủi chính mình, nghĩ thầm:

“Khổng Từ tại thiên hạ lão phụ nhiều năm, bây giờ lão phụ có tin tưởng, đương nhiên hy vọng có thể hết sức dạy hắn chạy thoát, nàng bị người uy hiếp, cuối cùng quyết định xuống tay với ta trước... Muốn đổi được bình an cho lão phụ, cũng là hợp tình hợp lý...”

“Cái gọi là cốt nhục tình thâm, đổi lại là ta thì có khả năng... troóc như vậy, hướng chi... trong mắt nàng thì ta đây... Địa vị vẫn không bằng Vân sư đệ, thậm chí còn không bằng... Phong sư đệ...”

“Nàng... làm như vậy, cũng là... Cũng nên!”

Tần Sương tự giải thoát bản thân như thế, nghĩ đến cũng sẽ không phải không có bi ai!

Nhưng có đôi khi, yêu một người chính là như thế, chỉ như Tần Sương, bất luận Khổng Từ phạm sai lầm như thế nào, đều sẽ tha thứ cho nàng thất sách, thậm chí bận vì chính mình cái lý do tha thứ cho nàng!

Thật sự! Cho đến một lúc lâu sau đó, Tần Sương vẫn như thế đối với Khổng Từ! Cho dù nàng bất trung bất lợi với hắn như thế nào, bất thành thật hay không, hắn vẫn “nghĩa bất phản cố” tha thứ cho nàng!

Đáng tiếc chính là, chút khổ tâm này của Tần Sương, Khổng Từ đến lúc chết mới hoàn toàn hiểu rõ...

Hóa ra cuộc đời cuối cùng bạc mạng như tờ giấy, thật sự chỉ nhận nàng làm một người, coi nàng là thê tử thật sự, cũng chỉ có thể là một nam nhân tốt...

Tần Sương!

Ngoại trừ Tần Sương, cái gọi là “Phong vân” cũng chỉ là giấc mộng nàng tràn ngập tiếc nuối trong đời, hai cái Hư Nguyên Phiêu Miểu, lướt qua người nàng?

Tần Thích nghĩ tới đây, không khỏi lại hỏi Khổng Từ: “Đúng rồi! Bọn họ đã lấy cha ngươi làm hiệp, vậy... Ngươi đã gặp qua Khổng Thế Bá rồi? Hắn... có khỏe không?”

Khổng Từ nghe Tần Sương hỏi như thế, tình cảm của Niệm phụ khó có thể kìm nén, khóc rống lên:

“Hắn... rất... không tốt, quả thực đã bị dần vật tới... không giống hình người, hơn nữa toàn thân... không thể động đậy, cái miệng... không thể nói gì nữa...”

“Nhưng... phụ thân mặc dù... không thể nói chuyện, nhưng ta lại... Trong ánh mắt... Nhìn ra được, hắn... Ở kiếp này... Lại gặp lại... Ta, nhìn thấy... ta đã trưởng thành.. Người thành, thực sự.. hết sức... cao hứng...”

Một lời đã đến nước này, Khổng Từ đã khóc không thành tiếng.

Nghe xong khổ tình của cha tên “Khổ Di” này, Tần Sương càng hoàn toàn quên nỗi đau “Tâm” bị nàng đâm một đao, hoàn toàn tha thứ cho nàng!

Hắn tin tưởng, cho dù là ai trông thấy chí thân của mình chịu mọi tra tấn, cũng sẽ không tiếc mọi giá nghĩ cứu phụ thân trước rồi nói, bởi vậy, Khổng Tử trong lúc hoảng loạn thể thân Hồng Mi và Vô Đạo điên cuồng làm việc, thật là chuyện thường tình của con người.

Cho dù đổi lại là Tần Sương, quyết định của hắn, cũng có thể sẽ giống như Khổng Tử!

Tần Sương lại nói: “Tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia... Vì sao lại hành hạ cha ngươi như vậy? Hắn có thâm thù đại hận gì với hắn? Rốt cuộc cha ngươi làm sao lại rơi vào tay bọn chúng?”

“Không... Biết! Chỉ biết là... Bọn họ đem ta theo một người... Không biết về phương nào... Lao tù hắc ám, ta tuyệt đối không thể để cho cha... khốn trong ngục đó chịu khổ, cho dù trả giá... Bất cứ cái giá nào, ta cũng phải... cứu hắn trở về! Bởi vì...”

“Cha... Đây là người duy nhất... thân nhân trên đời này của con, hơn nữa... Cha đã từng vì con mà làm... Hy sinh, cho dù cả đời con... làm nô lệ, cũng phải... báo đáp... Cha...”

Hi sinh?

Cha mẹ trong thiên hạ, mỗi ngày đều “không ngừng” hi sinh cho con cái! Đừng để Khổng Tử quan tâm đến việc cha nàng đã từng vì nàng mà hi sinh? Tần Sương không khỏi hỏi:

“Khổng Tử... Ngươi quan tâm đến sự hy sinh vì người của cha ngươi, vậy... rốt cuộc cha ngươi đã hy sinh vì người như thế nào?”

Bị Tần Sương hỏi như thế, não hải Khổng Tử không khỏi hiện lên rất nhiều chuyện xưa, nàng thần thờ nói: “Cha ta... Vì ta mà hy sinh, cũng không phải là... người thường có thể... Làm được! Mặc dù trong mắt những người còn lại, ông ấy là một kẻ ác không thể làm được... Ma đầu, nhưng trong mắt ta, cha lại là người khắp thiên hạ... Phụ thân tốt nhất!”

“Ông ấy đối với ta... đúng là rất tốt, thực sự đã... không còn gì để nói, cho dù lúc ta tám tuổi... đã từng mất đi trí nhớ, nhưng vì ta mà làm, ta vẫn... Nhớ rõ!”

Tần Sương càng nghe càng tò mò:

“Ồ? Lúc ngươi tám tuổi đã từng quên mất ký ức sao?”

“Ân...” Khổng Từ gật đầu, ánh nắng như bay đến thật xa, từ từ nói tiếp:

“Con nghe... Cha nói, khi con tám tuổi, đã từng có can đảm về kỳ độc vô cùng hiểm có, mất đi tất cả trí nhớ của tám tuổi trước, ngay cả mẹ của con cũng quên mất chính là... bô đáng gì...”

“Con chỉ nhớ rõ... Cha từng đề cập, mẹ con gọi là “Tử Đồng”, cũng là người con gái duy nhất y thích nhất cả đời...”

Khổng Từ nói không ngoa, nương của nàng gọi là “Tử Đồng”, nàng không nhớ rõ mẹ mình, đối với địa phương chưa hẳn không phải là chuyện tốt.

Vì vậy, nếu hẳn nhớ lại lời nói của mẹ mình, sẽ đồng thời nhớ lại, mẹ ruột của nàng, từng mang theo đau đớn vỡ tan, chảy hai hàng nước mắt đứt ruột...

thề phải giết chết nữ nhi mình bảo bối nhất!

Chỉ vì Khổng Từ từng giải khai “Đạt Ma chi tâm”, là duy nhất bí mật này, mẫu thân Khổng Từ “Tử Đồng” miễn cho “Đạt thế bí mật kinh thế” lưu truyền trên đời, làm hồng thương sinh, cuối cùng không tiếc đại nghĩa diệt thân, muốn tự tay chấm dứt con gái ruột của chính mình!

May mà lúc Tử Đồng đang định ra tay giết Khổng Từ thì Khổng Từ đã kịp thời trở về, vợ chồng lập tức phát sinh dây dưa kịch liệt. Cuối cùng Khổng Từ không chết, tận mắt nhìn cha mình cứu mình, lách người đàn bà mà gã yêu nhất trong hỗn loạn kia giết chết người phụ nữ gã!

Đối với một nữ hài tám tuổi đầu tiên, đó là mẫu thân của nàng muốn giết nàng, sau đó lại tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị chân phụ ngộ sát, quả thực chính là một cơn ác mộng trọn đời khó quên!

Nhưng mà, cuối cùng Khổng Từ cũng quên mất đoạn huyết sắc bị kịch phát sinh trên đỉnh phong này!

Bởi vì, về sau cha nàng mang nàng đi qua Lộ Tung Sơn, trong cái rủi ro đó nàng bị trúng một loại kỳ độc “một nghìn kiếp chú”, cuối cùng mặc dù có thể may mắn giữ được cái mạng nhỏ, nhưng cũng đã hoàn toàn mất đi tất cả trí nhớ trước tám tuổi!

Vốn ban đầu, dưới kế hoạch “Hắc Đồng” và “Ma” của Chủ nhân lần trước, Khổng Từ cũng một lần bởi vì “Đạt Ma Chi Lệ” mà khôi phục một bộ phận trí nhớ. Đáng tiếc cuối cùng vẫn bởi vì thể nội hao tổn quá độ mà lần nữa quên đi chuyện lúc trước, thậm chí ngay cả việc mình từng là “mượn thể” của Hắc Đồng cũng không nhớ rõ nữa. Đương nhiên, Hắc Đồng âm thầm mất đi lực lượng tử vong trong cơ thể nó.

Khổng Từ hôm nay chỉ có duy nhất một người nhớ được là phụ thân đã mất tích nhiều năm của nàng - Khổng Di...

Tân Sương lại nói: “Nếu, mẹ con cũng đã quên, chỉ nhớ cha con từng làm tất cả những chuyện cho con, nói vậy, cha con đối với con thật tình tình thâm nghĩa trọng...”

Khổng Từ gật đầu:

“Đúng vậy, con nhớ lại sau khi mình mất trí nhớ, từng hỏi phụ thân, rốt cuộc vì sao con không nhớ nổi mình từng có mẫu thân? Rốt cuộc mẹ con đi đâu?”

“Cha lại nói với con, mẫu thân đi một nơi rất xa, xa đến không thể trở về. Cha vốn không muốn rời khỏi chúng con, chỉ là vì cha bị bức ép đi nơi nào...”

“Cho nên, vì đền bù việc ta không có mẹ, cha nói cho người tâm lực cả đời, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ ta không để ý, càng tuyệt đối sẽ không để ta phải chịu thêm nửa điểm khổ. Người muốn ta sống hạnh phúc hơn bất kỳ công tử có mẫu thân nào, vui vẻ!”

Không sai! Là bản thân mình tự tay đẩy nữ nhân mình yêu mến xuống địa ngục! Là đứa trẻ đáng thương không có mẹ ruột của mình! Năm đó Khổng Di áy náy đủ để nghĩ! Hắn muốn tận hết tâm huyết để khiến con gái hạnh phúc, quả thật là đương nhiên!

Mà vì muốn nữ nhi của mình Toái Phúc, năm đó đao pháp không kém Khổng Di cuối cùng cũng đi lên một con đường khinh bỉ nhất từ trước đến nay, cũng không muốn trở về đường...

Hắn ta bắt đầu lên làm ” Bán mạng” vì tiền. Sát thủ “Lôi Mệnh”!

Một bản, đao khách yêu quý lý tưởng cuối cùng lại trở thành sát thủ tham lam thấy tiền mở mắt, mục đích cũng không phải vì kiếm thêm mấy đồng tiền, mà là để mau chóng xem xét tài phú!

Hắn trừ muốn làm cho con gái mình sinh sống giàu có, còn phải tích lũy đủ tài phú, để hai cha con hắn về sau không cần phát sầu vì sinh kế!

Chỉ là như thế, hắn sống sót sau này của chính mình, mỗi một khắc đều không cần làm việc, đều có thể ở bên cạnh con gái, chiều cổ nàng bảo vệ nàng, làm cho nàng cảm thấy cho dù nàng đã không còn mẹ, còn có người bạn bên trái, lúc nào cũng cho người cha thân tình ấm áp!

Hắn muốn giữ vững chức mẫu của cha, nuôi dưỡng con gái của mình cho thật tốt!

Mà sau khi Không Di lên làm sát thủ được một năm. Bởi vì y không quan tâm đến thể diện, không màng nguy hiểm, bất kể là cửa hàng giết người lớn nhỏ gì cũng nối tiếp không sai. Mục tiêu này y cũng sắp đạt được, đáng tiếc, người có nhiều thăng trầm vận mệnh đã sớm bị quán trên tay...

Luôn luôn có cảnh đẹp bất thường!

Một lần, Không Di ngộ nhận một tông giết người mua bán, mục tiêu là con trai của vị “Thiên Tà Giáo Chủ” nổi danh lan xa năm xưa.

Con trai của “Thiên Tà Giáo Chủ” này tham hoa háo sắc, Không Di tìm được hắn ở một chiếc thanh lâu, không nói hai lời, đã dễ dàng giải quyết một đao!

Cho rằng mua bán thuận lợi hoàn thành, ai ngờ trong lúc về nhà, mới biết đại họa lâm đầu!

Lại thì ra, Thiên Tà Giáo Chủ không cam lòng với việc con trai bị giết, quyết định vì ái nhi mà báo thù, qua một phen minh sát thăm dò, sớm đã điều tra là ai mua ta tử địa của Tử Hiên, vì thế liền thống lĩnh chủ tướng kia mưu tính một lần giết chết.

Về phần Không Từ, tuy chỉ là sát thủ được người khác nhờ vả, nhưng Vu Thành đã chết dưới đao này, dù sao thì Thiên Tà Giáo Chủ cũng sẽ không dễ chịu chút nào!

Ngay khi Khổng Di chạy ngược trở về, đã phát hiện ra giáo chủ Thiên tà môn và đám Thiên môn chúng thống lĩnh đã vây kín căn phòng nhỏ này từ lâu rồi!

Chẳng những như thế, mấy năm gần đây chính mình không tiếc bán đi tôn nghiêm đao khách, vất vả kiếm lại tất cả ngân lượng, lại bị Thiên Tà Giáo Chủ—— vơ vét!

Nhưng Tiền Tài cũng chỉ là vật ngoài thân, đáng sợ nhất chính là nữ nhi Khổng Từ - bảo bối nhất của hắn, không ngờ lại trúng “Thiên Huyết Tà” của Thiên Tà giáo chủ!

Cái gọi là “Thiên Huyết Tà”, kỳ thực là Thiên Tà Giáo chủ vơ vét vạn loại độc thảo kỳ hoa, tinh nghiên mà thành.

Bởi vì “Thiên Huyết tà” trộn lẫn vạn loại kỳ độc, cho nên ngoại trừ bản thân Vô Tà giáo chủ có giải được ra, cho dù tìm được thần y đương thời thay mặt giải độc, tin tưởng cũng phải mất một tháng mới giải được?

Nhưng mà, con gái yêu của Khổng Di nhìn thấy ái nhân Khổng Từ, lại không cách nào đợi thêm nửa khắc nữa, chỉ vì nàng trúng Thiên Huyết tà hậu nhân toàn thân hiện ra màu tím, không ngừng cùng lăn lộn trên mặt đất, trong miệng càng không ngừng tu ra tử khí mờ mịt, giống như kịch độc không chịu nổi.

Thế khó đoán được, từ trước đến nay trò chơi giang hồ, vốn là nam nhân tranh giành giết chóc, đại bộ không để ý đến phụ nữ và trẻ em yếu đuối, ai ngờ tôn sư một giáo chủ đường Thiên tà giáo lại giận lây lên người Khổng Từ, hạ trọng thủ đối với một nữ hài chưa đủ mười tuổi!

Khổng Di nhìn con gái mình giãy dựa thõng khô trên mặt đất, quả thực tâm như đao cắt, không nói hai lời, đã ôm Khổng Từ từ từ đứng dậy!

Lòng bàn tay chống đỡ lưng cho con gái, nội lực cuộn cuộn không dứt đã nổi thẳng kinh mạch trong cơ thể nàng, hy vọng có thể giảm bớt thống khổ cho nàng!

Nhưng mà, kịch độc của “Thiên Huyết tà” ăn mòn xương người ta, khiến Khổng Từ Sứ đau đớn gần chết!

Mất thấy ái nữ sắp chết thảm, Khổng Di dưới tình thế cấp bách, đột nhiên hạ quyết định! Một người cho dù là lính mai

phục bình thường cũng sẽ không tùy tiện hạ quyết định!

Hách Thính “Phốc” một tiếng! Hắn ôm chặt con gái, bỗng nhiên quỳ gối trước mặt Thiên Tà giáo chủ, nặng nề gõ đầu một cái!

Vạn liệu không đến, dùng đao pháp đặc biệt của Khổng Di, cho dù bị giáo chúng tà ma hơn trăm ngày vây công, cũng có thể phá được vòng vây, vậy mà gã lại không đi, càng là con gái cứu mạng mình sợi tóc, hy sinh hẳn quý giá nhất ——

Tôn nghiêm!

Hắn vốn là một đao khách thân mang lý tưởng, sớm vì nữ nhi hạnh phúc mà hy sinh tôn nghiêm của mình, từ đó trở thành sát thủ. Bây giờ, hắn thậm chí ngay cả tôn nghiêm cơ bản nhất của một đại trượng phu hán tử, cũng không cần nữa, chỉ vì cứu con gái cưng của mình...

Khổng Từ!

Hắn nhất định phải hạnh phúc cho con gái mình!

Tâm nguyện này chưa đạt thành, hắn tuyệt đối không thể để con gái chết!

Khổng Di bỗng nhiên quỳ xuống cầu xin mình lấy giải dược, ngay cả Giáo chủ Thiên Tà cũng vì thế mà động khách, không khỏi nói: “Nam tử hán... Đại trượng phu, thà chết cũng vậy... Không nên khuất phục trước người quỳ gối, huống chi người là đao khách nhất lưu? Đao khách cũng có tôn nghiêm của đao khách! Người vì cứu con gái... Người ti tiện quỳ như vậy, đáng giá sao?”

Khổng Di lại không chút do dự trả lời: “Đáng!”

“Một ngày ta là phụ thân của nàng, cả đời cũng là phụ thân nàng, cho dù hao hết tất cả tâm lực của mình, ta thề phải bảo vệ nàng! Ta tuyệt đối không thể để con gái chịu bất cứ tổn thương đau đớn nào! Người cũng thân là cha, chẳng lẽ cũng không hiểu?”

Giáo chủ Thiên Tà giáo đương nhiên hiểu rõ! Hắn ta cũng là một phụ thân, tuy rằng giáo huấn không ai bằng, nhưng hôm nay người con yêu của hắn ta bị giết, cũng là người đầu tiên báo thù cho hắn ta, thậm chí còn hi sinh tôn nghiêm vô thượng

của bản thân làm người đứng đầu một giáo, hạ độc thủ với một cô gái yếu ớt!

Sâu trong nội tâm hắn, thật ra cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Nhưng mà, ái nhi của hắn thật sự đã chết, tuy rằng không phải do Không Di chủ mưu, hắn quyết không thể để cho hắn không đếm xỉa đến, toàn thân trở ra, hắn cũng muốn hắn trả giá đắt!

Vô Tà giáo chủ cuối cùng chỉ nói: “Ta chỉ lấy thực lực của ngươi..., Có thể toàn thân trở ra, căn bản không cần khúm núm với ta, ngươi làm như vậy đơn giản chỉ là vì cứu con gái ta! Nhưng dù sao con ta cũng đã chết trong tay ngươi, nếu ta cứ cho ngươi giải được Thiên Huyết Tà như vậy, thử hỏi sau này làm sao có thể làm người đứng đầu một giáo?”

“Như vậy đi! Nếu ngươi đã có mắt không trông tiếp được vụ mua bán giết người này, nếu ngươi thật sự nguyện ý không tiếc bất cứ giá nào cứu con gái ngươi, liền tự lấy xuống một đôi mắt cho chó ăn. Ta sẽ thả con gái ngươi ra, ngươi ta từ đây về sau - xóa bỏ giấy!”

Móc xuống... Một đôi mắt cho chó ăn?

Trời! Một đao khách đã không còn mắt, như chim chóc gấp cánh, cho dù về sau vẫn có thể “Chấp Đao” theo mắt người khác, nhưng đây thừng chuẩn xác xuất đao tất chiết khẩu, hắn không còn là đao khách hạng nhất! Đao của hắn chỉ có thể lưu lạc so với bây giờ!

Ngay cả Không Từ lúc ấy đã đau chí khí như tơ, cũng cố nén sự ngậy thơ của Sở Hải Tử mà kêu lên:

“Cha... Không...”

“Con gái... Không cần... Ngươi vì ta... Như vậy... A...”

Nhưng nhìn Không Từ nhỏ tuổi mà cũng hiểu chuyện như vậy, Không Di lại càng không chút do dự ngẩng đầu lên cao giọng nói với Thiên Tà giáo chủ: “Được! Ta sẽ tự móc mắt, trả lại mạng cho con!”

“Hi vọng ngươi cũng có thể giữ vững hứa hẹn, cho con gái ta một con đường sống!”

“Nàng vô tội!”

Mặc dù đại nạn của Khổng Di sắp đến nhưng vẫn phải nhớ đến an nguy của con gái mình! Có thể thấy được cha mẹ trong thiên hạ thương yêu con cái, cốt nhục tình thâm như thế nào: nghĩa vô phản cổ ra sao!

Khổng Tử rốt cục chỉ có thể mở to mắt, nhìn lão phụ thân dùng đôi mắt hung hăng đào xuống! Càng nhìn thấy hai con ác quỷ do Thiên Tà giáo chủ mang đến, tranh nhau ăn hai con ác quỷ của cha kia, ánh mắt máu me đầm đìa tựa như đang ăn phế vật nhặt được trên đường...

Nàng còn nhìn thấy máu trong hốc mắt cha già nhỏ xuống tới trên mặt mình...

“Máu nóng quá...”

Một tấm lòng ái nữ hiền phụ thật tốt...

Chính là vì tấm lòng từ phụ này, suốt đời Khổng Tử cũng không thể quên đi!

Cho dù nàng quên mất tất cả trí nhớ của mình lúc tám tuổi, nàng vẫn không thể quên được sự kiên định và quyết tuyệt trong đôi mắt mình ngày đó, phần quyết tuyệt kia, tựa như chỉ cần vì con gái mình, hẳn chẳng những có thể tự móc hai mắt, thậm chí còn móc một lòng mình ra thị chúng, cũng không tiếc!

Chỉ vì làm một người cha, hẳn đã xứng đáng với “Thiên địa lương tâm”!

Thật thần kỳ, Khổng Tử lúc ấy chưa tới mười tuổi cũng không sợ hãi, cũng không khóc.

Người của bà ta là nắm thật chặt tay của cha già, khiến hẳn cảm thấy bất kể cha con bọn họ gặp phải khốn cảnh như thế nào, con gái này của bà ta cũng đang lặng lẽ ủng hộ hẳn!

Nàng muốn cho hẳn biết, bất luận con đường để hẳn trở thành đạo khách cao thượng, tình cảm và cao thượng như thế nào càng ngày càng xa xôi, bất luận hẳn lưu lạc như thế nào, làm sao trở thành Ma đầu Thập ác không nhiếp, con gái của hẳn cũng “Lấy hẳn làm vinh quang”!

Hẳn là phụ thân tốt nhất trong mắt nàng!

Đừng bao giờ cũng vậy!

Từ nay về sau, hấn mặc dù không cách nào dùng hai mắt nhìn thấy nữ nhi của mình sẽ lớn lên đáng yêu như thế nào, tuy rằng chỉ có thể dùng tay cảm giác khuôn mặt của nàng, nhưng những thứ này cũng không còn quan trọng nữa...

Bởi vì từ thời khắc đó, Tâm nhi nho nhỏ đã âm thầm cho đi, nàng sẽ vĩnh viễn đi theo cha già, vĩnh viễn không rời bỏ hấn! Nàng sẽ dùng tâm lực cả đời báo đáp thâm ân dưỡng dục của cha già, cho dù hy sinh bà...

Toàn bộ hạnh phúc!

Nhưng mà, ngay cả khi đó Khổng Từ tuổi còn nhỏ mà đã có “Đại Chí” như thế, đáng tiếc mạng cha của Khổng Di quả thực nhấp nhô!

Sau việc này, mặc dù Khổng Di đã mất đi con mắt, nhưng lại cứu nữ nhi trở về. Với y mà nói, mắt vẫn là thứ yếu, vận mệnh nữ nhi mới là trọng yếu nhất. Nhất thất nhất, kỳ thật y cũng không quá để ý.

Thế nhưng, những năm gần đây, thiên tân vạn khổ vì nữ nhi, sau này tích súc tích tụ “có hạnh phúc” lại trở về, đã bị giáo chúng Vô Tà lướt đi không còn bao nhiêu, sinh kế ngày ước hẹn.

Hấn vốn dĩ còn có một đệ đệ rất ít liên lạc, nhưng đệ cũng giặt gấu vá vai, hấn cũng không muốn làm khó người khác, cầu hấn tiếp tế.

Mà có một lần, khi trong nhà không thấy Khổng Từ, quyết định đến phiên ở chợ thì hấn liền phát giác, đã là lúc hấn phải trọng thao cự nghiệp!

Bởi vì, ánh mắt của hấn tuy không thể nhìn thấy, nhưng lỗ tai vẫn có thể nhìn thấy! Hấn thành linh nghe thấy con gái của mình, ở trong chợ lấy thanh âm non nớt của trẻ con ăn xin!

Hấn vạn liệu không tìm được, nữ nhi của mình lại đã hiểu chuyện như vậy, không muốn hấn phát sầu vì sinh kế, thà rằng mình âm thầm chạy vào chợ ăn xin, để bổ sung sinh kế!

Khổng Di chỉ cảm thấy vô cùng đáng thương! Bản thân hấn tuy đã rơi xuống bước đường cùng nhưng cũng quyết không suy tàn như con gái mình! Ngày khác hấn quyết định phải cho nàng hạnh phúc lớn nhất, bây giờ lại liên lụy tới nàng...

Không! Hắn quyết không thể để nữ nhi cùng chính mình trầm luân, trước mặt người khác vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được!

Cho dù muốn xuống địa ngục, thì cứ để Không Di hắn xuống địa ngục đi!

Cứ như vậy, cuối cùng hắn ta cũng quyết định một thân một mình xuống địa ngục!

Hắn quyết định tái sinh cố nghiệp!

Lập tức trở về sát thủ!

Nhưng có một điểm ngoài ý muốn chính là, Không Di làm sát thủ, rất nhanh liền nắm giữ pháp môn “tặc tai người khác”, cho dù song hồi thất minh, nhưng đao pháp lại mềm trước kia “ý” hơn, cũng không biểu thị đao pháp của hắn đã lớn, ngược lại, càng không tiến không lùi!

Bởi vì lúc trước hắn sử dụng đao, cho dù đã xuống tay với bảo vật, cũng ít vào trận bắn khoăn chính mình vẫn là đao khách, thế nhưng hôm nay, hắn đã không thể hạ xuống được nữa, trái tim đã bị đánh bay ra ngoài không còn cố kỵ nữa, vì vậy càng giết càng ác hơn!

Nhanh hơn!

Cũng vì thế, vân vân của hắn giả danh càng lan xa! Người của Giang Hoả đối với nó càng thêm táng đảm! Hắn rất nhanh đã trở thành ma đầu thanh danh bừa bãi! Chỉ cần có tiền, hắn sẽ vì ai bán mạng, xuống tay tuyệt không lưu tình!

Đến cùng một đao khách vốn đầy hoài bão, vì sao cuối cùng lại trở thành ma đầu giết người đáng sợ?

Ai ra lệnh cho đến đây?

Có lẽ, nếu trong lòng Không Di thật sự có oán hận, đành phải oán một câu mệnh!

Hắn chưa bao giờ oán trách con gái mình, trở thành nỗi mệt gánh nặng chí mạng của hắn: Chỉ cần có thể làm con gái hạnh phúc, cho dù hắn giết sạch tất cả mọi người trong thiên hạ, thậm chí giết chết mình cũng đáng!

Mà cũng bởi vì tên tuổi của Khổng Di ngày càng lan xa, rốt cuộc, vận khí của hắn đã tới!

Lúc ấy chính như mặt trời giữa trưa hùng bá, cuối cùng cũng coi trọng hắn, thuê hắn diệt trừ đối lập!

Có thể vì một đời kiêu hùng “Hùng bá” mà làm việc, có thể nói cơ hội khó gặp, Khổng Di cũng nắm chắc cơ hội ngàn năm khó gặp, có thể làm tương đối yếu thế!

Đã qua một năm, không ngờ vì hùng bá mà giết dị nhân, có thể nói sát nghiệt cực sâu! Nhưng bởi vì hùng bá ra tay xa xỉ, tiền kiếm được cũng rất khả quan!

Khổng Di âm thầm tính toán, chỉ cần giết người mua bán thêm một lần nữa, hắn liền có đủ tiền tài mang con gái rời khỏi thiên hạ, từ nay về sau, hắn có thể cùng Khổng Tử tìm một chỗ không ai nhận ra cha con hai người bọn họ.

Có sinh cơ mới!

Mà hắn ta thật sự có thể như ý nguyện bình thường của chủ nhân, không cần vì sinh kế mà thay đổi triết đề, chuyên tâm vì hạnh phúc của nữ nhi!

Nhưng Khổng Di có lẽ vạn liệu không tìm ra, gã cho rằng đây chính là lần mua bán cuối cùng trong kiếp sát thủ lần này của mình, thật sự trở thành lần mua bán cuối cùng cả đời của gã...

Hành vi xa lần này của hắn hùng bá giết người, dĩ nhiên một đi không trở lại!

Từ nay về sau không biết gì kết thúc!

Khổng Tử vẫn còn nhớ, ngày đó lúc lão phụ đi xa, thiên hạ sẽ có tuyết lớn liên miên.

Tuyết thật lạnh! Phảng phất như đang báo trước dấu hiệu bất tường chuyển đi này của lão phụ...

Nhưng mà, lão phụ trước sau vẫn quyết đi, cách xa cái tay đeo vòng tay kia của hắn, vô hạn ôn nhu vỗ vỗ đầu của nàng, bảo nàng chờ hắn trở về, kêu hắn trở về...

Thế nhưng, rốt cuộc hắn cũng không cách nào trở về được nữa!

Vạn liệu không đến, Khổng Tử còn chưa kịp đợi hần trở về tuyên bố với thân sinh này, lần từ biệt này...

Đã thành Vĩnh Quyết!

Vô luận năm đó tiểu Khổng Tử trong lòng lập chí như thế nào, muốn sau khi lớn lên báo đáp lão phụ nuôi nấng thâm ân, hần cả đời nhấp nhô lại có can đảm mở miệng lạc thú, hưởng thụ phúc con gái phụng dưỡng ngược!

Đáng tiếc! Chỉ thiếu một điểm, hai cha con hần đã có thể tuyên bố thân sinh! Nhưng mà, vận mệnh chung quy không buông tha hai cha con hần...

Chỉ là cho dù Khổng Di một đi như thế nào cũng không quay lại, lúc ấy Khổng Tử còn rất tin tưởng, nếu lão phụ vẫn còn sống, sẽ có một ngày trở về đoàn tụ với bà ấy, cho nên bà ấy tuyệt đối không thể rời khỏi thiên hạ, cho dù trở thành một đứa con gái non, bà ấy cũng thay nhau ở lại thiên hạ chờ bà ấy trở về!

Vì lão phụ vì nàng mà hy sinh “lý tưởng”, hy sinh thanh danh “Đạo” hy sinh, thậm chí hy sinh cả đời “tương danh”!

Cho dù nó trở thành tiểu tỳ, cũng là gì chứ?

Thế nhưng, ngày qua năm, lão phụ thủy chung mờ ảo không có tin tức, nàng chờ đợi một thời gian đã qua mười năm...

Khổng Di mất tích nhiều năm, không ngờ lại rơi vào tay của cuồng thiên vô đạo, vả lại trời chiều bị tra tấn, Khổng Tử vì cứu cha nên nhất thời trong tình thế cấp bách mới bất đắc dĩ ám toán Tần Sương, đưa ra hạ sách này!

Chỉ vì trong lòng nàng đã âm thầm thề, cho dù hy sinh hạnh phúc cả đời của chính mình, nàng cũng thề phải báo đáp thâm ân nuôi nấng của lão nghĩa!

Vạn chết không chối từ!

Chuyện cũ như khói...

Cuối cùng, sau khi tấu Sương chấm dứt mọi chuyện, Tần Sương cũng không nhìn được lắc đầu thở dài.

Nhưng mà, thở dài thì có ích lợi gì? Nhìn Khổng Tử nhìn thấy vì nhắc lại chuyện xưa khóc không thành tiếng, Tần Sương

không khỏi thương tiếc đầy mắt, hấn cố nén đau vì đao sắc nhập vào cơ thể, kiệt lực vỗ vỗ vai Không Từ, dịu dàng an ủi nàng: “Không Từ, tuy rằng lần này ngươi... xuống tay với ta... Không được lòng, nhưng... Ngươi yên tâm...”

“Tên cuồng thiên Vô Đạo kia... Tạm thời tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho cha ngươi.”

Không Từ nghe vậy sững sốt, nói: “Sương thiếu gia... Ngươi... có thể thấy được?”

Tần Sương ôn hòa mỉm cười đáp: “Đừng quên, cha ngươi mất tích gần mười năm, cũng tức là hấn đã rơi vào tay của Vô Đạo Cuồng Thiên kia rồi! Trong mười năm dài dòng lịch sử, vì sao hấn chỉ hành hạ cha ngươi trăm lần vật, đến nay vẫn không giết hấn?”

“Nguyên nhân trong đó rất có thể là cha ngươi đối với hấn vẫn còn giá trị lợi dụng nhất định. Vì vậy ta suy đoán, hấn tạm thời vẫn sẽ lưu lại cho ngươi một mạng, để phòng vạn nhất.”

Lời nói của Tần Sương cũng không có đạo lý gì là không thể sai, nhưng về mặt Không Từ vẫn tràn đầy nghi ngờ:

“Nhưng... Phụ thân một ngày vẫn còn... trên tay Cuồng Thiên kia, ta liền...ta Tịch Tịch.... Thất bại...”

“Ta thực sự... Không thể tưởng tượng, cho dù cái tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia tạm thời... tha cho hấn không giết, còn có thể dùng phương pháp gì... dẫn vật cha ta...?”

Tần Sương nói: “Không Từ, ngươi một phen hiếu tâm, tin tưởng cha ngươi là biết rõ, hấn chịu mọi loại tra tấn vẫn kính tòn tàn mệnh, có thể chính là một ngày ngươi trưởng thành, chỉ là với tình huống trước mắt, tin tưởng chúng ta còn phải đến nơi Vô Đạo Cuồng Thiên chỉ định “Phá Nhật Phong”, sau đó mới có thể nghĩ biện pháp cứu cha ngươi thêm lần nữa.”

“Ta... Bọn họ?” Không Từ từ nghe xong có chút ngoài ý muốn: “Sương... Thiếu gia, ta vừa rồi... Thích hợp là bán đứng... Ngươi, ngươi, ngươi... Vậy mà lại mang ta... Đem ta cùng đi phá Nhật phong? Còn nguyện... Giúp ta... Giúp cha?”

Tần Sương lại ôn tồn mỉm cười, khẳng định nói: “Ân! Kỳ thật ngươi đối xử với ta như vậy, thật sự chỉ là ân tình không thể không nói rồi. Nếu Tần Sương ta sau khi nghe xong hết thấy

ngọn nguồn, vẫn phải trách cứ một cô bé hiếu thuận vì cứu cha, mới có hạ sách này, không khỏi có chút bất cặn nhân tình!”

“Ngươi yên tâm! Chuyện tối nay, ta sẽ giữ bí mật cho ngươi, tuyệt sẽ không nói cho Vân sư đệ biết, miễn cho hấn lại khó xử với ngươi, hai ta tựa như tất cả đều chưa phát sinh vậy!”

Thế khó đoán được, Tần Hậu bắt kẻ thù hận lúc trước, trái tim trong lòng từ bi không khỏi thật sâu cảm động:

“Sương... Thiếu gia, ngươi... đối với ta... Như vậy cũng tốt, Khổng Từ... Thật không biết nên làm thế nào... Nói là...”

Tần Sương nhất định nhìn nàng, nói: “Ngươi cần bản không cần nói! Ta chỉ cần ngươi đáp ứng ta, lần sau nếu ngươi có bất kỳ khó khăn gì, hi vọng ngươi có thể lập tức nói cho ta biết, bất luận là khó khăn gì, ta đều sẽ kiệt lực giúp ngươi, xin ngươi đừng có giống ngọc như đêm nay...”

“Thật! Khổng Từ, ta hy vọng từ nay về sau, đừng có lừa ta nữa!”

Khổng Từ nghe đến đó, dĩ nhiên lại rơi lệ, là vì Tần Sương đối xử với nàng thực sự quá tốt mà lệ nóng doanh tràn:

“Sương... Thiếu gia, ngươi đối xử tốt với ta, Khổng Từ phải cảm kích... Còn không kịp, sao có thể... gạt ngươi được?”

Được Khổng Từ chính miệng hứa hẹn, Tần Sương thích ý quay lại, chỉ vì tối nay bị nàng đâm một dao kia, thương thế mặc dù không đáng ngại, nhưng trong lòng Tần Sương bị thương, lại đau đớn hơn xa so với thân thể. Nếu Khổng Từ thật sự lừa gạt hấn lần nữa, hấn cũng không dám tưởng tượng mình sẽ tự lo liệu vết thương trong lòng như thế nào.

Nhưng mà, Tần Sương không khỏi cười quá sớm, cũng quá dễ tin người!

Hấn sẽ nghĩ đến, vô luận Khổng Từ có muôn vàn không muốn, cuối cùng nàng vẫn muốn lừa hấn?

Thật sự! Cho đến một hồi lâu sau, Khổng Từ vẫn không có đem bí mật lớn nhất trong lòng nàng nói cho Tần Sương! Nàng vẫn luôn lừa “hấn” cùng “chính mình”! Cho dù có chết cũng không đem chân tướng nói cho hấn biết!

Rốt cuộc nàng cũng lừa gạt được “hắn” cả đời!

Cũng lừa gạt “chính mình” cả đời!

Chỉ là, nam nữ bị “Tình” làm mê muội đầu óc, luôn là người trong cục, cho dù xưa nay lý trí như thế nào, một khi hãm trong biển tình mênh mông, cũng giống như một đứa trẻ ba tuổi, mất đi năng lực phân biệt thị phi trắng đen.

Đúng như lúc này, Tần Sương cũng dưới tình huống tuyệt đối không có khả năng, tha thứ cho một đao đâm chết Khổng Từ!

Chẳng những tha thứ, hơn nữa sau khi nghe xong chuyện xưa của nàng, khoảng cách giữa Tần Sương và Khổng Từ dường như lại rút ngắn một chút, cho nên Khổng Từ cũng bỗng nhiên cố lấy dũng khí, thẳng thắn hỏi thẳng: “Phải...”

“Sương... Thiếu gia, ta...có thể hỏi người một câu không...có vấn đề gì không?”

Tần Sương sững sốt, nhưng vẫn cười ôn hòa: “Vấn đề gì?”

Khổng Từ nửa mang thăm dò nói: “Tôi nay ở trong phòng... Nghe cô nương ” Hữu Tâm” kia nói, năm đó tiếp nhận đệ đệ của nàng? Xe ngựa tốt lành, trên có khắc chín con Kim Long bảo vệ, cửa xe có thêu một chữ “Bá”, cái này... thoát khỏi là... xe ngựa mà bang chủ thường dùng không thể nghi ngờ...”

“Ta... Ta chỉ muốn hỏi. Năm đó đệ đệ hữu tâm được đón đi... Không phải... Sương thiếu gia...?”

Bị Khổng Từ hỏi như thế, Tần Sương biến sắc, ngơ ngác nhìn nàng, phảng phất trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Thật lâu sau, nhưng nghe hắn thở dài một hơi, ngơ ngẩn nói: “Ài... Thật ra ta... Sớm nên biết, trên đời không có bí mật nào có thể phòng thủ...”

“Khổng Từ, tôi nay người đã có thể nói cho ta biết quan hệ phức tạp giữa người và cha người, ta như thế nào lại không thể đem bí mật đã bảo vệ trong lòng mình nhiều năm nói cho người biết?”

Khổng Từ nói: “Bí mật này, là có liên quan đến đệ đệ hữu tâm của Sương thiếu gia phải không?”

“Ừm.” Tần Sương chậm chậm gật đầu:

“Bí mật này, cũng là một...”

“Bí mật lòng bất do kỷ”

Lòng không hợp... làm theo ý mình?

Trái tim này, có phải là trái tim của Tần Sương không?

Khổng Tử từng nói, còn chưa kịp hỏi tiếp, Tần Sương đã đem bí mật “bất tâm bất do kỷ” trầm đạo...

Thiên kinh thứ tám? Nghĩa địa...

“Hắn” đang chờ.

Chờ vô cơ mùa đông, vô số lần xuân thu.

Thế nhưng Nhâm giáo ngày chuyển tinh chuyển, thiên địa biến sắc, vẫn như đang chờ đợi!

Chỉ vì chuyện hắn muốn đợi, thực sự quá khó thực hiện.

Hắn đang chờ người ở nhân gian xuất hiện, cuối cùng có thể chiến thắng Thiên Mệnh!

Đúng vậy! Hắn đã đợi rất nhiều năm, để lúc bắt đầu hắn có thể đoán được ngày “thiên cơ” đó sẽ một mực chờ đợi một “người” “có thể phá vỡ thiên mệnh” xuất hiện.

Tuy hắn nhìn thấu Thiên Cơ, nhưng cũng không cam lòng thế nhân đều bị ý trời trêu đùa, trong nội tâm của hắn luôn hi vọng sẽ có một ngày, có thể nhân có thể thoát khỏi số mệnh.

Đáng tiếc chờ đợi mãi, kết quả vẫn làm hắn ta vô cùng thất vọng.

Trên đời vẫn chưa có ai có thể chiến thắng “Thiên mệnh”, thế nhân vẫn sống trong thiên ý tác chiến, vì sao thế nhân không kháng cự được “Vô ý” sớm đã định sẵn? Vì sao luôn “Thiên mệnh khó làm trái”? Hắn hiểu rõ nhất!

Toàn quốc là “mê hoặc”!

Mê muội!

Trước đây, hắn từng thấy một ” kiếm chi thánh bất bại”, vốn có thể ôm lấy vinh dự già nua của “vô mệnh trung thánh giả”, trở thành một truyền kỳ bất bại của võ lâm.

Đáng tiếc, “Kiếm Trung Chi Thánh” này không hiểu thấy tốt tức thu, vẫn trầm mê ở “Cầu kiếm cầu địch”, cuối cùng khó thoát khỏi “Thiên mệnh” thảm bại, không thể được gọi là “Kiếm Trung Chi Thánh” nữa.

Chỉ vì ” kiếm chi thánh” chân chính, vốn nên vĩnh viễn không bại!

Một kiếm thủ đã bại sao có thể còn gọi là “Thánh” nữa?

Cũng đã từng, hắn lại ném trái một chiêu kiếm độc phá mười đại môn phái, Cô Kiếm lực đánh bại “nhân vật cái thế” trong chiêu kiếm kia, tràn đầy một thần thoại kinh thế như vậy, tất có thể siêu thoát tất cả, chiến thắng thiên mệnh!

Ai ngờ, mặc cho thần thoại này vô địch thiên hạ như thế nào, từ đầu đến cuối vẫn là địch không lại “Ái thê tử vong”, không địch nổi “huynh đệ sinh ly tử biệt”, cả ngày “du” hướng về Mạc Tư nghĩa, buồn bực mượn tử độn thế, ôm hận chết đi...

Một người là thánh trong kiếm, một người là thần thoại trong kiếm, hai nhân vật khoáng thế xuất sắc tuyệt luân như vậy, không ngờ cũng “Vô Mệnh khó thoát”, thử hỏi thương sinh tầm thường, còn ai có thể kháng trời cự mệnh?

Có lẽ vẫn phải có.

Cho nên “hắn” vẫn đang chờ đợi.

Chờ đến khi người có thể chạy thoát khỏi thiên mệnh xuất hiện.

Mà người này, có lẽ cũng đã xuất hiện từ lâu.

Người này, rất có thể là một...

Tử thần!

Không sai! Ở sâu trong “hắn” cũng cho rằng cái tử thần không khóc không cười kia rất có thể là lựa chọn duy nhất của thế nhân khi đối kháng với thiên mệnh!

Vì tử vong chẳng những vạn tình bất động, vạn khổ không buồn, vạn nhục không ổn, càng “Vạn kiếp bất động”!

Một cái không khóc, không cười, không buồn, không vui, không sợ, người bất động, tất có thể chiến thắng tất cả “Tình

ly khổ” ở nhân gian, dùng cái tâm “Thiệt đức” thủ đến cuối cùng.

Bài trừ vạn khó khăn, chiến thắng ông trời sớm an bài cho hắc mệnh đồ hắc ám!

“Lão” càng tin tưởng, thần tử và ” hồng nhan bạch phát” khác, tuy tình thâm duyên nông cạn, nhưng chỉ cần hai người một ngày không chết, chân thật bất diệt, với sự yêu mến sâu sắc của hai người, tất có một là “bụng nguyện có thể đền bù”!

Cho dù, “hắc” kỳ thật sớm biết kết cục hai người này đáng buồn như thế nào, “Hắc” vẫn xem trọng đoạn ân tình này của hai người...

Vì vậy, hiện tại hắc là người duy nhất có thể làm được, chỉ có chút luống cuống, chờ khi thấy thần chết cùng với nàng chiến thắng thì sẽ có một ngày đau khổ vì số mệnh!

Trừ đợi, hắc thật sự cũng vô pháp trợ giúp hai người nửa chiếm nửa phần!

Mặc dù hắc nhìn thấu thiên mệnh, nhưng chỉ là một ” Nê Tào Bò Tát” tự thân khó bảo toàn, cũng giống thương sinh bình thường, không cách nào thoát khỏi thiên mệnh chế trụ.

Dù sao, trên đời này có thể không khóc không kinh không động, có can đảm chống lại tử thần nghịch thiên hay không thì cũng chỉ có một người!

Nhưng mà, tuy rằng hắc không giúp đỡ được bất cứ điều gì, nhưng vẫn quan tâm dị thường! Chẳng những quan tâm tới việc thần tử lần này trước khi đi Phá Nhật phong quyết chiến với tên Vô Đạo Cuồng Thiên kia, mà ngay cả người quay chung quanh bên cạnh tử thần, hắc cũng âm thầm yên lặng quan sát tất cả...

Cho nên, khi Tàn Sương ở trong miếu lắng nghe ân nghĩa của Không Tử và cha mình, “Hắc cũng ở góc tối của ngôi miếu nhìn trộm nhất cử nhất động của hai người.

Nhìn Tàn Sương đối với Không Tử chẳng những bỏ qua chuyện cũ, còn nhìn thấy thâm tình trong mắt Tàn Sương đối với Không Tử hiển lộ ra, “Không lâu sau” hắc nhẹ nhàng ngẩng đầu, âm thầm thở dài trong lòng:

“Tần Sương ơi là Tần Sương...”

“Tử Thần và vị nữ tử tóc trắng kia, cuối cùng bất kể có thể “Chấp Tử Chi Thủ”, cùng Tử giai lão” đã sớm định trước nàng đã là người duy nhất trong đời thần tử, xuất hiện của Không Từ, cũng chỉ là một lời khuyên bảo trong lòng thần tử tĩnh lặng như tử giếng...”

“Người có biết, phụ thân của Không Từ “Không Di” là ai không? Nếu người biết được thân phận thật sự của Không Di sẽ hiểu được số mệnh của con gái này, nàng vội vàng tới thế giới này, chỉ vì một giấc ngủ mà thôi!” Hoàn Tử Thần một điểm cũng không thể nào trả lại ân nghĩa của nàng, sau đó nàng sẽ như ngọn nến tàn trong gió, trong số mệnh của thần chết phải ảm đạm biến mất...”

“Tần Sương Cương Tần Sương, nếu Không Từ sớm muộn sẽ biến mất, người cần gì phải liều lĩnh, trong cuộc sống của nàng có hạn mà chảy nước đục vào hần? Cũng vội vàng chạy tới yêu nàng một trận? Cho nàng một cuộc sống hèn mọn, một chút hạnh phúc cuối cùng?”

“Người có biết, cho dù người có yêu thương nàng như thế nào, bảo vệ nàng tha thứ thì Không Từ khổ mệnh cũng không cách nào lấy yêu báo đáp?”

“Đến lúc đó, kết cục của người sẽ càng thêm đáng thương so với Không Từ! Bởi vì khi người biết rõ tình yêu của mình bị ép cho bất đắc dĩ lừa gạt cả đời, nổi thống khổ trong lòng, thậm chí so với thiên đao vạn quả còn thống khổ hơn vạn lần!”

“Cùng ngày khác sống không bằng chết, hôm nay tại sao người không kịp thời lui thân?”

“Người có biết hay không, nếu như người còn hạ thân lui ra, cái kia không có Đạo Cuồng Thiên lần này muốn đạt được, Thiên khóc, kế hoạch, người sẽ là người bị hại lớn nhất trong kế hoạch của hần? Vì sao người mãi trốn không thoát? Vì sao người mãi trốn không thoát?”

Lại là “Trời khóc”?

Vì sao Tần Sương không bứt ra mà lui lại thì sẽ trở thành người bị hại lớn nhất trong kế hoạch Cuồng Thiên vô đạo? Chẳng lẽ, Vô Đạo cuồng thiên muốn đạt được kế hoạch “Trời

khóc”, không chỉ liên quan đến Bộ Bộ Kinh Vân và Khổng Tử? Cũng có liên quan với Tần Sương?

Nhưng mà, thế nhân thật sự có thể kịp thời rút ra mà lui, có lẽ, trên đời này không có nhiều chuyện làm người tiếc nuối như vậy xảy ra...

Nam nữ có máu có thịt, chìm đắm trong chữ “Tình” càng dững mãnh không thể đỡ nổi, vĩnh viễn nghĩa không chùn bước!

Tựa như Tần Sương bình thường từ trước đến nay không có gì lạ, một khi rơi vào mê mang tình cảm, thì chưa đến mức cuối cùng cho dù phải thịt nát xương tan, cũng ——

Chết muôn lần không hối hận!

Chỉ thở dài một tiếng...

Nhân gian vĩnh viễn có si nhi nữ...

Trước kia có người từng nói, khi một người suy yếu nhất, cũng chính là thời điểm y có thể nói ra những lời thật lòng nhất.

Những lời này tình không đủ tin tưởng, nhưng nghe đến cũng không phải không có lý, nhất là đối với Tần Sương, những lời này càng là chuẩn xác hơn.

Chỉ có một mình Tần Sương từng bị Khổng Tử đâm một đao tàn nhẫn, giờ phút này lại thật sự đem bí mật “thân bất do kỷ” nói cho Khổng Tử, cũng không biết là bởi vì hấn chịu thương thế khiến mình suy yếu?

Hay là bởi vì “Tâm” của hấn đã bị một đao kia của Khổng Tử hung hăng đâm bị thương? Làm hấn suy yếu đến mức kể hết bí mật?

“Sương... Thiếu gia?”

“Ngươi... thật sự là đệ đệ hữu tâm...”

“Hữu hi?”

Khổng Tử vô hạn khiếp sợ, bởi vì Tần Sương cuối cùng đối với việc bản thân là đệ đệ mất tích nhiều năm của mình, nhận thức rất rõ ràng!

“Nhưng, ngươi đã là... đệ đệ của hữu tâm, vì sao... Đến nay vẫn không nhận lòng tử tử ngươi? Năm đó ngươi rơi xuống

sông... Thật chỉ vì bồ cá... Hữu tâm ở trong bụng sinh nhật?”

“Sao ngươi lại ở khu chợ này... Sau khi lên bờ lại không về nhà? Phải leo lên mới đúng chứ... chiếc xe ngựa kia đi khỏi nơi đó, từ nay về sau không thấy tỷ tỷ nữa?”

“Ngươi có biết..., tâm tỷ tỷ ngươi... thương nhớ ngươi bao nhiêu không?”

Đối với đau khổ thương tâm, Khổng Từ là minh bạch nhất, về phần những năm gần đây, nàng cũng đã nếm đủ nỗi khổ khi tách rời cốt nhục chí thân...

Nhưng mà vấn đề liên tiếp của nàng, sau khi nghe xong Tần Sương chỉ cười khổ một tiếng, nói: “Khổng Từ, ta biết thế nhân sẽ cho rằng, năm đó ta đã từng lập chí vô luận gặp gỡ bất cứ khó khăn gì, vẫn sẽ hội trường ở bên cạnh tỷ tỷ của ta, cuối cùng lại vứt bỏ tỷ ấy mà đi, quả thật là có lỗi nên một mình nuôi dưỡng tỷ tỷ của ta, nhưng... Ngươi cũng biết, nếu một ngày ta không đi, tỷ tỷ ta có lòng muốn làm cho đệ đệ này sống càng tốt hơn, bước tiếp theo sẽ làm những gì?”

Điểm này, Khổng Từ cũng từng nghe người tâm phúc đề cập; Hữu Tâm từng nói, vì để Hữu hỉ có thể đến học tập chữ, lớn lên thành tài, nàng quyết định dùng một phương pháp để kiếm chút sinh kế, nhưng từ đầu đến cuối không có đạo mình đến cùng là phương pháp nào?

“Sương thiếu gia... Nghe ngươi nói, tỷ muội ngươi vì muốn kiếm thêm một chút tiền... Cho ngươi sống tốt một chút, nàng dùng... Nhất định không phải phương pháp tốt?”

“Ừm...” Tần Sương âm đạm gật đầu:

“Mà chính bởi vì đây cũng không phải là một phương pháp tốt, cho nên tỷ tỷ vẫn luôn thủ khẩu như bình, không dám nói sự thật cho ta biết.”

“Vậy... Rút cuộc ngươi làm thế nào mà biết được?”

“Cũng là hợp nên có chuyện... Ngày đó ta ra ngoài, ta đang ở trong nhà nấu cơm chờ nàng trở về, ai ngờ, có một người lại tại tìm tới cửa lúc này. Người này nguyên lai là đến đây thúc giục muội muội nhanh chóng quyết định, sẽ đến chỗ đó làm việc...”

Cuối cùng cũng nói đến khớp xương! Không Từ nói: “Vì vậy, rốt cuộc từ miệng người này người cũng biết tỷ người sẽ làm cái sinh kế gì, để cho người sống tốt một chút?”

“Người này rốt cuộc là ai” Tần Sương nặng nề thở dài: “Nói ra, người cũng sẽ cảm thấy ngoài ý muốn.”

“Người tới đây thúc dục tỷ tỷ ta hạ quyết định, thật ra là đến từ Khổ Môn chúng ta...”

“Túy Hồng Lâu!”

Cái gì...? Túy... Hồng lâu?

Không Từ sau khi nghe xong cũng kinh ngạc, lập tức hiểu ra vì sao Hữu Tâm lại để cho đệ đệ mình sống tốt một chút.

Bởi vì ba chữ “Túy Hồng Lâu” này đã nói lên tất cả, cho dù là người ngu dốt nhất cũng có thể vừa nghe là biết, “Túy Hồng Lâu” rốt cuộc là nơi nào?

Không biết bắt đầu từ lúc nào, “thanh lâu” trong thiên hạ đều không còn “Thanh”, luôn thích đặt một cái tên “Hồng lâu” tục lệ, vì vậy là “Ỗ Hồng lâu” gì đó, “Xích Hồng lâu”, “Ngọc Hồng lâu” tầng tầng lớp lớp! Khổ tâm kinh doanh như vậy, đơn giản là để cho người nghe đạo này vừa nghe liền ngầm hiểu, nhưng cầu lâu so hoa hồng, môn môn như chợ.

“Túy Hồng Lâu” đương nhiên cũng không phải là một thanh lâu.

Nhưng Không Từ tuyệt đối không thể ngờ được, lựa chọn cuối cùng của Hữu Tâm lại là như vậy!

Nàng thà rằng lựa chọn làm kỹ nữ thanh lâu ở Túy Hồng Lâu, kiếp sống đón khách trong bồn tắm ngầm, cũng quyết để cho ấu đệ mình học chữ sách!

Nàng không muốn thấy đệ đệ kia vui mừng cùng nàng cùng nhau lưu lạc, trở thành một nam nhi nghèo hèn nhìn không bắt mắt!

Để cho em ruột của mình có thể có cơ hội trở thành “người trên” nương tựa, nàng cam nguyện trở thành “người dưới”!

Chỉ là, năm đó nàng chỉ mới mười lăm tuổi, chính là những năm tháng như nụ cười chớm nở, nếu một khi lưu lạc phong

trần, trở thành kỹ nữ vạn nam đều có thể giẫm đạp, cuộc đời của chính nàng cũng sắp xong...

Mà “Tần Sương” năm đó vẫn rất vui vẻ, đương nhiên không muốn thấy ưu ái chính mình làm như vậy...

Khổng Từ bỗng nhiên hiểu rõ, năm đó Tần Sương vẫn ” Hữu Hoan hỉ”, tại sao lại vô cớ rơi dòng Đọa Hà hoàn toàn bởi vì...

“Sương... Thiếu gia, chẳng lẽ... Năm đó người ngã xuống sông mất tích, là cùng người biết được... Tâm tử tử người muốn đi... Thanh lâu có liên quan?”

Tần Sương ngưng mắt nhìn lại Khổng Từ, ánh mắt như đang tán thưởng sự thông minh băng tuyết của Khổng Từ, hần từ từ thở dài, nói: “Đúng vậy... Người đoán không sai! Năm đó Đọa Hà ta mất tích, thật là có liên quan tới việc biết tử tử ta muốn đi thanh lâu...”

“Ngày đó, vốn là sinh nhật của tử ta, ta biết nàng vì muốn cung cấp cho ta giáo dục, quyết định sau khi đi Túy Hồng lâu, trong lòng vẫn hết sức buồn bực, cảm thấy mình mặc dù lập chí ở trên dưới huynh đệ tử muội, vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng, nhưng, thì ra bản thân mình chỉ là một gánh nặng của nàng, thật sự không yên tâm được...”

“Nhưng nếu nàng ta chưa ra ngoài, ta cũng nghĩ, tốt xấu gì cũng phải đợi nàng ta trở về đã rồi nói. Hơn nữa, nếu hôm đó nàng ta là sinh nhật, thì đệ đệ vô dụng như ta cũng nên tận tâm tận lực làm cho nàng ta vui vẻ. Đợi ta tốt như thế nào, ta cũng phải tận lực báo đáp...”

“Vì vậy người đến bờ sông bắt cá?”

“Ta vốn định bắt một con cá, lại để cho đêm sinh tháng để âm áp có thể đại khoái. Thế nhưng, không biết là vận khí không tốt, ta đứng ở bờ sông một hồi lâu, nhưng con cá nhỏ này cũng không có câu dẫn, tâm tình tự trách sâu sắc, càng cảm thấy mình cực dụng. Mà ngay lúc này, trong lòng ta bỗng nhiên nổi lên một ý niệm...”

Khổng Từ sững sốt, vội vàng truy hỏi: “Ồ? Lúc ấy Sương thiếu gia có ý nghĩ gì?”

Tần Sương lại cười khỏ, đáp: “Một ý niệm cực độ nguy hiểm! Nhưng lúc đó mà nói, có lẽ đã là cách của ta chỉ có: Cái có thể

ngăn cản phương pháp lưu lạc thanh lâu của tử tử ta!”

Đúng vậy! Năm đó vẫn là ” Hữu Hoan hỉ” Tần Sương, tuy rằng tuổi vẫn vẹn mười tuổi, nhưng đã là chuyện hiếm thấy.

Kỳ thật hấn sớm đã nghĩ đến, cho dù có ý tốt trở về, hấn như thế nào mà đau khổ cầu xin nàng đừng tới “Túy Hồng Lâu”, cho dù Hữu Tâm hứa hẹn với hấn như thế nào, chỉ cần hấn là đệ đệ vô dụng một ngày, sẽ trở thành nỗi mệt suốt đời nàng, nàng luôn có ngày sẽ cống hấn, âm thầm cười trừ tiền đồ của Túy Hồng Lâu...

Vì ngăn chặn tất cả hậu hoạn, “Ôn thần” như hấn ta phải biến mất!

Biến mất hoàn toàn trong sinh mệnh của nàng!

Lúc ấy hấn vẫn vẹn mười tuổi, chợt hung hăng cắn răng một cái, “Bịch” một tiếng!

Liền nhảy vào trong nước sông cuộn cuộn!

Hấn từng từng lời thề sau khi mình lớn lên, tất sẽ dốc hết tâm sức để mình anh em gái hạnh phúc, hiện giờ, đã không cần giúp hấn lớn lên, hấn sẽ dùng cái mạng nhỏ của mình để giúp hấn hạnh phúc!

Hấn đã không còn kịp trưởng thành...

Chỉ cần không có nàng kêu nàng đi dạo dò hành lý không quá tức giận này, hấn tin tưởng, tương lai sinh kế sẽ tương đối dư dả, nàng sẽ không cần tiết kiệm sức lực vì dưỡng cho hấn, sống như một nữ nhân quần áo rách rưới, lại càng không cần hi sinh hạnh phúc cả đời cho hấn, mặc cho người khác làm bần...

Chỉ cần trong cuộc đời nàng không có ôn dịch bất tường như hấn...

Mặc dù hấn biết sau khi mất đi nó, lúc đầu sẽ hết sức thương tâm, nhưng hấn tin tưởng, thương tâm này là rất ngắn ngủi.

Sự không vui của nàng, sẽ từ từ biến mất theo cái chết của hấn!

Chỉ là, năm đó nhảy xuống sông chúc mừng, mặc dù tràn đầy nghĩ mình đã chết chắc rồi, ai ngờ, cũng không biết là lão

thiên cho rằng hần mệnh không nên tuyệt, ức chế hoặc là thể chất thiên phú của hần rất mạnh, còn nhỏ tuổi hần một mực bị nước sông từ Thượng thị xông xuống hạ du, vậy mà vẫn không khí tuyệt hồn đoạn!

Chẳng những không có đứt đoạn, hần càng lên bờ ngay phụ cận chợ.

Hữu hỉ bảo cảm thấy vô hạn khí an toàn, không thể tưởng được hai tỷ đệ của hần sinh ra chồng chất, ngay cả tìm chết, ông trời cũng không cho hần chết sạch sẽ lưu loát.

Chỉ có ngồi ở một góc chợ ngơ ngác xuất thần, tâm linh nhỏ nhỏ càng không ngừng tính toán, nếu trong lúc nhất thời mình không chết được, bước kế tiếp phải làm sao? Hay là tiếp tục dùng một phương pháp khác để tìm chết, cho đến khi mình không cần phải phụ muội muội nữa thì mới thôi?

Nhưng mà, có mừng thì tuyệt đối không thể hiểu được, thay đổi bước ngoặt lớn nhất cả đời của hần, ngay tại thời khắc này xuất hiện...

Một chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại trước mặt hần, hần ngẩng đầu nhìn lên, sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm ngay tại chỗ!

Đó là một cỗ xe ngựa cực kỳ không lồ, cao chừng nửa trượng, phải dùng tám con ngựa trắng mới có thể kéo được!

Xương tiến là, Giáo Hữu vui vẻ trợn mắt há hốc mồm không phải là xe to lớn, mà là xe này...

“Bá”!

Chỉ thấy bên ngoài buồng xe ngựa, thành linh có chín con Kim Long cực kỳ hung ác bảo hộ, cửa xe còn dẹt bằng tơ vàng thêu một chữ to chừng ba thước vuông — “Bá”!

Cửu Long ủng hộ, xưng bá ở Trung Nguyên!

Chỉ riêng khí thể ngập trời này, đã giúp mọi người hiểu rõ, thành tựu của người trong xe đủ để hồi báo Thương chủ, lưới trời!

Mà người trong xe cũng thật đến từ “Thiên hạ”!

Nhưng nguyên lai năm đó Hùng Phách cương xảo lái xe đi qua khổ môn, lúng túng thấy trên sông có một nam hài mười tuổi đang chìm nổi, lúc đầu hùng bá chỉ liếc mắt một cái, nhưng không có mồi thủ hạ tặng Hữu hỉ hỉ, chỉ vì giống như thôn đồng thâm sơn cùng cốc, trong một năm cũng không biết chết bao nhiêu, hấn không cần lãng phí thời gian của mình, cứu một đồng phế vật đối với hấn không có chút giá trị lợi dụng nào!

Nhưng mà, Hùng Phách vạn liệu không đến, sau khi xe ngựa của gã đến chợ Khổ Môn, nam hài trôi nổi trên sông cũng theo đó mà chảy xiết đến đây!

Hấn bất ngờ nhất chính là, thằng bé trai này vậy mà còn chưa chết, còn tự mình lên bờ!

Sao có thể chứ? Ngày đó nước sông rất cấp bách, cho dù là môn chúng tù nhân của hấn xuống sông, cũng cử tử nhất sinh, nhưng một thằng bé trai mới mười tuổi, lại có thể từ thượng du sông dài đến hạ du mà bình yên vô sự, điều này không phải kỳ tích, chính là thể trạng nam hài này dị thường...

Hùng Phách lúc đó, kỳ thật một mục tìm kiếm đứa nhỏ thượng thừa tư chất, để tiếp nhận đệ tử nhập thất của mình, sau đó dốc lòng bồi dưỡng, trợ giúp mình thiên hạ, đáng tiếc hấn lúc đó mặc dù môn chúng đã hơn vạn, nhưng nếu luận thiên phú thượng thừa, lại chưa từng có môn chúng có thể đạt được tâm tư này!

Chính bởi vì nguyên nhân này, Mang hỉ tuổi nhỏ nhỏ cuối cùng cũng leo lên xe của Hùng Phách, bước lên giang hồ hấn vốn không thích chút nào!

Vì sao nó không thích, lại bá lại muốn bước lên con đường này?

Có lẽ tất cả đều vì tấm lòng của người tử tử họ!

Nếu Hữu Tâm cam nguyện lưu lạc “Phong Trần” cho hấn, có gì mà hấn không thể vì nàng lưu lạc ” giang hồ”?

Cho dù hấn biết rõ một khi bước vào giang hồ, từ nay về sau sẽ thân bất do kỷ, hãm trên một con đường không có lối về...

Hấn ta cũng không hối hận!

Chỉ vì hắn ta đã sớm chuẩn bị đầu sông chết, bây giờ đã nhận được cơ duyên này dẫn thân vào giang hồ, có lẽ sẽ có ngày đánh thành danh, đến lúc đó có thể trở về gặp lại tỷ tỷ, báo đáp thâm ân Lăng Dương.

Nhưng mà, năm đó Bàn Hữu mặc dù đã hiểu chuyện, nhưng nhập thế chưa sâu, hắn sẽ nghĩ đến, giang hồ cũng không phải là tiểu tử mười tuổi sinh ra ở thâm sơn cùng cốc có thể đảm bảo, lòng hùng bá, lại càng không phải hắn có thể tưởng tượng.

Từ bước đầu tiên bước vào giang hồ, đã định trước...

Không cách nào quay đầu lại!

Khổng Từ nghe đến đây, rốt cục hiểu ra Tần Sương trước mắt, năm đó sao lại trở thành đệ tử nhập thất hùng bá, càng hiểu rõ hắn lúc đó vẫn là người yêu thích, vì sao vi phạm lời hứa “Cả đời muốn chăm sóc thịnh yên”, cuối cùng lại vứt bỏ tỷ tỷ mà đi, trong người hăng hái phát nghĩa tình nồng đậm, nguyên lai không phải người bên ngoài có khả năng huyền tượng...

Chỉ là, Khổng Từ thủy chung còn có một điểm không rõ, nàng không khỏi hỏi: “Sương thiếu gia, trong mắt một số người giang hồ là con đường không lối về, nhưng.... sau khi người được bang chủ đón về thiên hạ, cuối cùng lại thật sự trở thành đệ tử nhập thất đệ nhất của bang chủ. Lấy địa vị ngày trước của Sương thiếu gia ở thiên hạ, tuyệt đối có tư cách tiếp huynh tỷ của người trọng tu vô luân, vì sao người chưa từng trở về đất kiến? Thậm chí hôm nay gặp lại tỷ đệ, còn từ chối nhận nhau... Thân thiết như người lạ?”

Khổng Từ hỏi câu này, như một câu hỏi trúng chỗ đau trong lòng Tần Sương, trên mặt hắn thoáng qua một tia bất đắc dĩ đau thương, thở dài nói: “Khổng Từ, người cho rằng ta thật sự không muốn nhận nhau với em gái ta? Ta làm như vậy, thật ra là tưởng tượng cho nàng.”

“Nghĩ cho cô ấy? Nhưng ta thấy sau khi Phù Tâm cô nương bị người từ chối nhận nhau, thật sự... vô cùng thất vọng...”

Tần Sương thôn thức nói: “Thất vọng, có đôi khi cũng có thể nói là hoàn toàn không có hi vọng. Một người nếu chết đi, chỉ sợ ngay cả cơ hội thất vọng cũng không có...”

Khổng Tử khẽ giật mình, sững sờ hỏi: “Thập... Sao? Ý tứ của Sương thiếu gia, phải chăng... Đang nói, nếu người thật sự nhận mặt với em rể của Hữu Tâm cô nương, nàng có thể... Chết?”

Tần Sương ảm đạm cúi đầu:

“Ừm... hơn nữa còn có thể chết rất thảm...”

Khổng Tử khó hiểu:

“Vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

Tần Sương lại lần nữa cười khỏ, nói: “Khỏ nỗi Khổng Tử, người thật sự muốn biết sao?”

“Vậy hãy để ta nói cho người biết, nếu ta thật sự nhận nhau với tỷ tỷ của ta, có một người sẽ gây bất lợi cho tỷ ấy, mà người này lại là một người mà ta tuyệt đối không cách nào phản kháng được...”

“Sự phụ của ta...”

“Hùng Bá!”

Hùng Phách?

Khổng Tử lập tức ngạc nhiên, nói.

“Giúp... “Chủ...” Hấn... Vì sao lại bất lợi đối với Hữu Tâm cô nương?”

“Tất cả bởi vì “tự tâm”!” Tần Sương trực tiếp đáp: “Sự phụ yêu cầu đệ tử nhập thất, mặc dù không yêu cầu thân gia trong sạch, nhưng tuyệt đối yêu cầu thân thể đệ tử “Lục thân vô ý”!”

“Là do chỉ có cha mẹ huynh đệ tỷ muội tử diệt tuyệt hài nhi, mới không còn bất cứ mối quan hệ thân thiết nào, đem sự phụ coi là người thân duy nhất trên đời, tâm vô nhị chí, vĩnh viễn nguyện trung thành với hấn!”

Bây giờ Tần Sương nói ra, Khổng Tử hồi tưởng lại, cũng cảm thấy lời lão nói là thật!

Trong ba đại đệ tử thất thất được Hùng Phách thu nạp, mẫu thân Nhiếp Phong “Ôn Phu” hấn đi, không niệm cốt nhục tình thâm, cha hấn “Nhiếp nhân vương” cũng ở Lăng Vân quật bắt một con dị thú bốc hỏa, nhiều năm không nghe thấy, chắc hấn

đã cử tử nhất sinh, cho nên Nhiếp Phong cũng có thể nói là một cô nhi vô thân vô cố!

Mà Bộ Kinh Vân, thân thể càng là hết sức thần bí, nhưng nhìn luồng lạnh lẽo không thuộc về nhân gian kia, nói vậy cũng từng gặp phải một ít thảm biến luân thường, tận ân tận thân!

Còn về Tần Sương...

Mọi người trong thiên hạ đều biết, trước khi vào môn, Tần Sương là một cô nhi vô phụ không mẹ, không thân không thân, cho nên mới gọi một nữ, cũng không có sự hùng bá của nhi tử, không chỉ có đưa Tần Sương vào làm đồ nhi, mà còn đối xử như con ruột, độc lòng dịu dặt.

Luận về quan hệ vi diệu giữa Tần Sương và Hùng Phách Diệc Sư, thậm chí ngay cả “Phong Vân” so sánh nhập môn cũng theo không kịp!

Khổng Tử nghĩ đến đây, rốt cục bưng tỉnh đại ngộ:

“Ta... hiểu rồi!”

“Sương thiếu gia, ngươi có từng giấu diếm bang chủ... Ngươi vẫn có chuyện của một tỷ tỷ?”

“Ừm...” Tần Sương gật đầu, đáp: “Năm đó khi sư phụ gặp ta ở chợ, từng hỏi ta có phải đã không còn người thân hay không.”

“Khi đó, ta thấy mình đã chết, cho dù sau khi rơi xuống sông vẫn còn may mắn sống sót, cũng quyết sẽ không trở về gia tăng gánh nặng cho tỷ muội nữa, để cho nàng thật sự cho rằng ta đã chết chìm trong sông, mà triệt để đánh tan ý nghĩ chế nhạo cho đến Túy Hồng lâu ta.”

“Nếu đã quyết định bất luận thế nào cũng không trở về phụ mạ cha nữa, Hùng Phách trước mắt chính là cơ hội ngàn năm khó có được, bởi vì nếu có thể cùng hắc hội về thiên hạ, ta không cần tiếp tục lưu luyến khổ môn nữa, miễn cho Anh Lễ phát hiện ta còn chưa chết, thứ hai, càng có thể nhờ vào đó mà đánh nổi danh đường!”

“Đến lúc đó chỉ cần có cái tên có lợi, liền có thể trở về gặp lại Lăng Uyển, đón nàng rời khỏi Khổ Môn thâm sơn cùng cốc, làm cho nàng biết tiểu Phú vui vẻ mà nàng gửi gắm kỳ vọng

rất cao, rốt cục cũng không phụ sự kỳ vọng của nàng, trở nên nổi bật, càng tuyệt đối không quên nửa phần hứa hẹn lúc nhỏ của nàng - nhất định sẽ làm cho nàng nhận được hạnh phúc! Đáng tiếc...”

Tần Sương nói đến đây muốn nói lại thôi, Khổng Từ không đợi hắn nói tiếp, dường như đã đoán được hắn muốn nói gì, thở dài: “Đáng tiếc, một người Hầu Môn sâu như biển, Sương thiếu gia nhất định không ngờ tới thiên hạ lại giúp đỡ nghiêm ngặt, thực không cho phép bất luận kẻ nào giấu giếm bang chủ?”

“Đúng vậy! Ngày đó ta giấu diếm sự phụ, thừa nhận mình đã vô thân vô cớ, tràn đầy cho rằng sau khi hắn nạp ta làm đệ tử, lại hướng hắn thẳng thắn nói ra hết thấy thân thể, đến lúc đó hắn cũng không thể làm gì.”

“Ai ngờ sau khi gia nhập thiên hạ, mới phát hiện sự phụ giúp khẩu quy cực nghiêm, càng động một tí liền sử dụng thủ đoạn cực hình hầu hạ của môn chúng cực kỳ hung tàn!”

“Có điều mấy năm gần đây, tác phong của sự phụ đối với con người tuy tàn nhẫn vô đạo, thậm chí ngay cả con cũng... Không dám câu thả, nhưng con là thất đệ đầu tiên mà sự phụ nạp, hắn đối xử với con thật sự không tệ, rất coi trọng tài năng và sự giúp đỡ của con, cũng không còn gì để nói...”

“Bởi vậy... Cho dù ta thẳng thắn nói ra hết thấy, tin tưởng đã xem ta như là người của mình, cũng chưa chắc sẽ thật sự đẩy ta vào chỗ chết. Nhưng mà, hắn có gây bất lợi cho xuất hiện trên đời của ta hay không, thật sự khó mà dự đoán được...?”

Không sai! Khổng Từ cũng đồng cảm! Từ trước đến nay, Hùng Phách đã coi mạng người như cỏ rác, cho dù có thể tha cho Tần Sương một lần, việc này cũng không thể tùy tiện bỏ qua, giải quyết một cách dễ dàng được!

Nếu Tần Sương dám gạt hắn, nói mình đã vô thân vô cớ, Hùng Phách tất nhiên sẽ âm thầm diệt trừ trăm phương ngàn kế của tỷ tỷ Tần Sương “có lòng” lấy lệnh Tần Sương biến thành “Vô Thân vô nhân” chân chính!

Chỉ có hy vọng có thể tiêu tan mối hận trong lòng hùng bá bị lừa mới có thể khiến Tần Sương thật sự coi hắn là người thân

duy nhất!

Tần Sương lại thỏ thẻ vô hạn nói: “Cho nên, Khổng Tử người đến đây hẳn là minh bạch, vì sao lúc người nói đến khổ môn, ta lại khiếp sợ như vậy? Vì sao lúc thấy lòng của tử tử ta, ta lại từ chối nhận nhau?”

Khổng Tử nghe vậy khẽ gật đầu, nói: “Ừm... Sương thiếu gia làm như vậy đơn giản cũng là vì suy nghĩ cho Hữu Tâm cô nương, không muốn tiết lộ chút dấu vết trước mặt người khác. Khổng Tử tin rằng, lần khổ tâm này của Sương thiếu gia, Hữu Tâm cô nương... Cũng có ngày... Hiểu...”

“Thật sao?” Tần Sương ảm đạm cười một tiếng: “Khổng Tử, người có biết, hôm nay lúc ta gặp xấu xa, trong lòng ta đau khổ đến cỡ nào không?”

“Ta rất muốn ôm chặt lấy nàng, nói với nàng là ta đã rất yêu thích nàng, nhưng vì không muốn nàng sẽ gặp bất trắc, ta... làm gì bây giờ?”

“Hiện giờ điều duy nhất ta có thể làm, chỉ là cách mỗi thời gian, cho nàng bí mật... Đưa tới ngân lượng, hy vọng nàng có thể sống sót... Phong túc, nhưng..., muội tử thực sự... Quá dốt, nàng thế mà đem ngân lượng nhiều năm bí mật đưa tới... Không cần, hôm nay ta nhìn vào thân thể nàng... quần áo lam lũ, một trái tim... Thực sự... Đau như đao cắt...”

Khổng Tử ôn nhu nói: “Sương thiếu gia, vàng bạc không thể nghi ngờ làm cho người ta sống giàu có, nhưng có đôi khi, một người có thể cảm thấy cuộc sống giàu có hay không, cũng phải xem hẳn quan tâm cái gì...”

“Ta tin rằng, Hữu Tâm cô nương quan tâm nhất vẫn là “Người”, người ở trong lòng nàng còn hơn ngàn vạn hoàng kim...”

Không thể tưởng được Khổng Tử lại có những lời này, Tần Sương không khỏi thở dài: “Đáng tiếc, hiện giờ sai lớn đã đúc thành, ta đã tâm bất do kỷ, cả đời cũng khó có hy vọng... Có thể thoát ly thiên hạ hội, chỉ cần một ngày ta không thể rời khỏi thiên hạ hội, một ngày vẫn không thể nhận nhau...”

Giọng nói của Tần Sương càng thấp, cuối cùng không thể nghe thấy, nhìn thấy hẳn chưa thể thực hiện hứa hẹn lúc nhỏ

của mình, áy náy cực sâu.

Khổng Tử nhìn từ trước đến nay hấn xử sự ỏn trọng, chỉ một thoáng trở nên trầm thấp, không khỏi thương tiếc vô hạn, nhẹ nhàng vỗ vai hấn nói: “Sương... Thiếu gia, đừng... quá nản lòng. Ta luôn tin rằng... Hoàng Thiên không phụ lòng, bất luận chuyện gì, luôn luôn có một ngày... giải quyết. Giống như ta, cũng là từ nhỏ đã đợi tin tức của cha? Không ngờ lại có cơ hội gặp lại hấn...”

Đương nhiên Tần Sương hết sức cảm kích hảo ý của Khổng Tử khi an ủi, hấn nói: “Khổng Tử... Đa tạ người.”

“Người có biết, tối nay tại sao ta lại đem bí mật bất định tâm không tự chủ này nói cho người biết không?”

Khổng Tử không biết vì sao đột nhiên dăng tẩu sương nói lời ấy, mặt đỏ lên, đáp: “Sương... Thiếu gia nghĩ rằng trong lòng đã kìm nén quá lâu, thật sự cần người khác... hảo hảo nghe người thổ lộ...”

Tần Sương nghe vậy lại lắc đầu, quay lại nhìn Khổng Tử, nói: “Không.”

“Cho dù muốn tìm người thổ lộ, cũng phải xem người kia có thể hiểu được cảm thụ của mình hay không.”

“Mà ta đem bí mật của mình cùng tỷ muội nói cho người nghe, đều bởi vì ta tin tưởng, người ta ý chỉ có tương đồng cảm giác.”

“Cảm giác giống nhau?” Khổng Tử sững sốt.

“Đúng vậy! Người và ta đều cảm thấy cùng chí thân duy nhất tách rời mà cảm thấy tuyệt vọng, bất đắc dĩ tuyệt vọng. Loại cảm giác này, cũng chỉ có hai ta mới có thể lĩnh hội, hai ta phảng phất có đau thương giống nhau...”

Giọng điệu Tần Sương chân thành, Khổng Tử trong lòng không khỏi khẽ động, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Sương... Thiếu gia, trên đời này có thể có một người... cùng Khổng Tử chia sẻ đau thương, ta thật sự... cảm thấy... hết sức may mắn...”

“Chỉ là..., người là bí mật bất do kỷ... Bản liên quan đến an nguy của Hữu Tâm cô nương, hôm nay lại đem chuyện này

nói cho Khổng Từ, nếu như có chuyện gì xấu, Khổng Từ thực sự... Không gánh nổi...”

Khổng Từ mặc dù không tin tưởng chính mình, nhưng Tần Sương lại vô cùng tin tưởng nàng, nhất định nhìn nàng nói: “Không! Khổng Từ, ta chưa từng hối hận tại tối nay ta sẽ đem bí mật này nói cho người biết. Ngược lại, ta tin tưởng người có một cảm giác giống ta, tất nhiên cũng sẽ bảo vệ bí mật này cho ta!”

Mất thấy mình từng bán đứng Tần Sương, nhưng hắn vẫn luôn tin tưởng mình như cũ, Khổng Từ chỉ cảm thấy mũi cay cay, không biết nên nói thế nào cho phải, chỉ nói: “Sương... Thiếu gia, người thả... Tâm...”

“Khổng Từ... Ứng thừa nhận người, vô luận xảy ra chuyện gì, cũng nhất định sẽ thủ khẩu như bình, tuyệt đối sẽ không tiết lộ bí mật của Hữu Tâm cô nương là của tử tử người, kể cả Vân thiếu gia và Phong thiếu gia...”

“Hơn nữa, Khổng Từ còn sẽ giữ chặt lời hứa mới của người, cho dù muốn lừa hết mọi người trong thiên hạ, ta cũng tuyệt đối sẽ không...”

“Lừa người!”

Không thể tưởng được, Khổng Từ lại còn nhớ đúng lời hứa mới đúng với Tần Sương? Tần Sương nghe vậy, không khỏi thích ý cười.

Bởi vì, trải qua liên hệ tối nay và Khổng Từ vi diệu...

Chỉ là, Tần Sương không khỏi vui vẻ quá sớm.

Hắn làm sao có thể biết được, cho dù Khổng Từ nguyện ý giữ bí mật cho hắn, hắn là một bí mật lòng dạ không tự chủ vẫn có người khác biết.

Hơn nữa “người khác” còn không phải một người, mà là “hai người”!

Nàng!

Cùng với “Cô ấy” là một người Tần Sương không ngờ rằng sẽ xuất hiện ở đây.

Hữu!

Tâm mà “hắn”, càng không ngờ tới một người trong lúc vô ý biết được bí mật của Tần Sương...

Bộ!

Kinh hãi!

Vân!

A?

Hóa ra Tần Sương và Khổng Từ đang đặt mình trong miếu đồ nát, không chỉ mình tượng đất và Bồ Tát đang âm thầm quan sát trên đỉnh miếu, đằng sau điện thờ trong miếu, thỉnh thoảng còn có hai bóng người đang yên lặng lắng nghe chuyện cũ giữa hai người!

Hai con người này, chính là “Bộ Kinh Vân” và “Hữu Tâm”!

Nhưng tại sao Bộ Kinh Vân và Hữu Tâm lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Thì ra là, từ khi Tần Sương đi ra khỏi phòng nhỏ của Hữu Tâm, Khổng Từ theo sát sau Tần Sương, cũng lo lắng sau khi Lương Sương nổi giận sẽ rời đi, cũng ra khỏi phòng xem chuyện gì xảy ra!

Ai ngờ không rõ lẫn nhau, vừa nhìn xuống, trong phòng được phát hiện Tần Sương và Khổng Từ vừa ra khỏi phòng, hết ý chỉ không biết kết thúc, trên mặt đất tuyết ngoài phòng càng lưu lại một vũng máu.

Hữu Tâm giật nảy mình, lập tức trở về phòng thông báo cho Bộ Kinh Vân đang nhắm mắt điều tức.

Nhưng may mắn là, Bộ Kinh Vân xem ra mặc dù không để ý đến tất cả mọi người, nhưng nghe Tần Sương cùng Khổng Từ song song mất tích, hắn chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Hữu Tâm, tiếp theo, không hề có chút dấu hiệu nào...

Hữu Tâm chỉ nghe “Bồng” một tiếng, áo choàng đen kịt Bộ Kinh Vân đã như con dơi giương cánh bay lên, hắn đã nâng lòng Hữu Tâm lên, truy tìm.

Bị kẹp trong lòng Bộ Kinh Vân, thân thể không nghĩ tới sẽ như bước lên trời, băng lãnh như đến từ địa ngục! Càng chưa

từng nghĩ tới một người “thân” và “khuôn mặt” lại cũng sẽ lạnh như băng!

Nhưng mà, “thân” bộ kinh vân cùng “khuôn mặt” chỉ quan tâm lạnh như băng, “Tâm” của hắc đầu?

Lòng hắc đầu cũng lạnh như vậy sao?

Hữu Tâm không cho là đúng!

Vì chuyện Nhược Bộ Kinh Vân Chân “trong ngoài đều lạnh”, sau khi nghe thấy Tần Sương và Khổng Tử mất tích, hắc đầu sẽ không lập tức mang theo tâm tình cầu phúc truy tìm.

Nhưng Hữu Tâm đương nhiên không rõ, vì sao “khuôn mặt” một người lại cùng với “Tâm” của hắc đầu đều đi tới mức cực đoan này?

Nàng không rõ chân thực là chuyện đương nhiên! Chỉ vì những năm gần đây nàng chờ người em ruột trở về, cuộc sống tuy khổ, nhưng so với bộ kinh vân thống khổ hơn, nàng tận tâm tận lực cũng chưa chắc có thể tưởng tượng!

Dù sao, người chân chính thuộc về hắc ám và địa ngục không nhiều lắm, bây giờ hắc đầu vên vên chỉ có một —— Bất khóc tử thân hắc đầu vốn nên ở địa ngục chết đi, theo Hoắc gia diệt môn ô nhục mà tử, lại có thể từ địa ngục trở về, toàn vì một đoạn thù không thể không báo, một cái không thể không báo ân!

Người của hắc đầu tuy ở nhân gian nhưng một lòng, kỳ thực vẫn còn tại Địa Ngục!

Hữu Tâm đương nhiên sẽ không hỏi chuyện Vân Bộ Kinh, trên thực tế, chính nàng cũng đã không rảnh bận tâm chuyện của người khác.

Cho nên khi bước kinh vân mang theo nàng từng bước tìm đến ngôi miếu hoang mà Tần Sương và Khổng Tử đang ở, nàng cuối cùng có thể “tận mắt chứng kiến” thật, ấu đệ của hắc đầu năm đó “Hữu hỷ”, thì ra đúng như nàng đã suy đoán, còn ở nhân gian, càng chính là trước mắt ——

Tần Sương!

Nàng càng không thể ngờ được, thì ra Tần Sương đã nhiều lần không nhận nàng, nhưng thật ra là vì an nguy của nàng!

Đệ đệ này của hấn, vẫn vô cùng quan tâm tỷ tỷ của mình, không muốn nàng vì một lòng riêng của mình mà hy sinh vô tội!

Sau khi nghe Tần Sương và Khổng Từ dốc hết thống khổ trao đổi với nhau, nước mắt thương tâm, không tự chủ được trượt xuống khỏi khuôn mặt, lạnh lùng nhìn đôi mắt đầm lệ liên tục, người xưa nay rất ít nói chuyện, bỗng nhiên mở miệng nói: “Thế nào?”

“Người, rốt cuộc cũng chứng minh hấn là đệ đệ người.”

“Người, sẽ kiên trì ——” quen biết hấn?”

Chợt nghe lời này, Hữu Tâm sững sờ tại chỗ, nhưng mà nàng không chút nghĩ ngợi, lại đột nhiên làm một việc ngay cả bước chân cũng cảm thấy kinh ngạc!

Một tiếng “Phốc” vang lên: Nàng ta đang ở phía sau bàn thờ...

Quỳ xuống Bộ Kinh Vân!

Chuyện xảy ra đột ngột, Bộ Kinh Vân lạnh lùng không chút động lòng, nhưng trong lòng hấn đã hơi “dưng khách” Mộc Vô cảm xúc nhìn tấm lòng, phảng phất một phán quan không mang chút thất tình lục dục, mặt sắt vô tư, nặng nề hỏi: “Người, vì sao phải quỳ lạy ta?”

Hữu Tâm cũng ngẩng đầu lên nhìn hấn, kiên định nói: “Bởi vì, Hữu Hoan hỉ”

Bộ Kinh Vân nhìn thẳng vào đôi mắt vô cùng kiên định của nàng, thực ra nàng đã xem thấu trái tim nàng, trái tim nàng vì đệ đệ của mình có thể làm bất cứ chuyện gì bay lơ lửng trong trái tim!

Nhưng bất luận Bộ Kinh Vân có rõ ràng hay không, Hữu Tâm đã tiếp tục nói.

“Nếu Hữu hỉ không nhận ta, là vì an nguy của ta mà thôi, vậy tỷ tỷ này của ta cũng phải tưởng tượng cho hấn, đồng dạng không nhận hấn!”

“Bởi vì, chuyện vui sướng khi được ta nhận lại bị sự phụ các người biết, cho dù là tình thầy trò của hùng bá, niệm tình, tha cho hỉ không chết, nhưng từ nay về sau cũng không tín nhiệm Hữu hỉ nữa, thậm chí trục xuất hấn ra khỏi sư môn...”

“Hữu mừng trải qua thiên tân vạn khổ, mới có thể trở thành thất đại đệ tử của đệ nhất bá chủ đương kim võ lâm, tiền đồ có thể nói là không thể hạn lượng, quyết không thể bởi vì nhận mất với bà ta vô dụng này của ta, mà tự hủy tiền đồ tốt...”

“Vì vậy, cho dù hiện tại ta đã chứng thực hẳn là rất phù hợp, cũng không muốn nhận mất hẳn, chẳng những vậy, ta càng thỉnh nguoi...Đừng nói những gì tối nay nghe được cho sư bá...”

Bộ Kinh Vân bình tĩnh nhìn gương mặt đầy bi ai của Hữu Tâm, Mộc Vô Dung nói: “Người không tiếc quỳ xuống trước mặt ta...”

“Chính là vì nguyên nhân này?”

Hữu Tâm gật đầu nói: “Đúng vậy! Không Từ vừa rồi đã đáp ứng nên giữ bí mật này, sẽ giữ bí mật này cho con; mà bản thân ta cũng sẽ không đem bí mật này lan truyền ra ngoài! Hôm nay người biết bí mật này, nhưng chỉ còn lại con... Một...”

“Ta biết người nhất định phải trung thành... Sư phụ của người muốn người không báo cáo bí mật này cho ông ấy, không nghi ngờ gì là người bán ân sư, thật sự là làm khó người...”

“Nhưng... Ta hy vọng người có thể giơ cao đánh khẽ, tha cho đệ đệ ta một lòng một dạ, vì hẳn bảo vệ bí mật này, không được... hủy diệt hẳn...”

Nói đến nói đi, Nhiên Qua không thôi, Hữu Tâm không tiếc quỳ một cái, vì còn không phải vì tương lai của Tần Sương sao?

Thật có lòng giúp đỡ! Hay cho một tỷ tỷ hiếm có! Từ thân tuy còn đang lạnh lùng nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt lãnh ý, lại mơ hồ xen lẫn một tia kính nể...

Thật lâu thật lâu, hẳn mới chậm rãi phun ra một câu trả lời thuyết phục:

“Người, yên tâm.”

“Ta, tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai chuyện tối nay.”

“Chỉ là...”

“Ta không phải vì đệ đệ ngươi.”

“Mà là bởi vì...”

“Ta cũng không muốn Không Từ và Tần Sương...”

“Biết rõ ta biết!”

Tử thần nói xong đã áp chế được Hữu Tâm đang quỳ xuống; như một con dơi lao về phía đường cũ!

Đừng nghĩ Không Từ và Tần Sương biết hắn là ai?

Rốt cuộc lời này là sao?

Bởi vì, nếu như Không Từ và Thần chết biết chuyện hai người bọn họ đang ở nhân gian thì dù chết cũng không thể giả vờ không biết gì về bí mật của Tần Sương nữa?

Còn nữa, Tử Thần cũng không biết nên đổi mặt như thế nào, một người bán đứng Tần Sương Không Từ?

Ngay cả tử thần cũng cho rằng, nàng vì cứu phụ mới thân bất do kỷ, cũng là có thể thông cảm được...

Bởi vậy, Tử Thần thà làm bộ không biết gì cả!

Dù sao, không biết gì...

Từ đầu đến cuối càng thêm hạnh phúc!

Đúng vậy! Không biết so với Tri Quả thật càng hạnh phúc hơn!

Nơi này, liền có một người biết nhiều, cho nên tạm thời mất đi tự do!

Gió!

Nơi này không biết là nơi nào, chỉ biết là một hang động vô cùng mờ mịt.

Tứ chi Nhiếp Phong, đang bị thiết luyện thô như cây mây trôi buộc trên hai cây cột đá bên trong. Những thiết luyện này, cũng không biết là dùng huyền thiết ghi chép, có thể đem cao thủ như y chế thành lá thế này.

Vì sao Nhiếp Phong lại bị trôi ở đây?

Không phải bởi vì “Biết nhiều”!

Hắn từng ở trong thiên hạ hội, đối mặt với binh mã ngăn ngụt trời kia, sau một chiêu liên mạng, cuối cùng cũng cho hắn biết “Chân thân” của Vô Đạo Cuồng Thiên kia rốt cuộc là cái gì, cũng vì thế, hắn liền thuận lý thành chương trở thành một mối câu trong Vô Đạo Cuồng Vân bộc phát tới quyết chiến!

Thứ nhất là do Vô Đạo cuồng thiên Nhiếp Phong quá tin tưởng, từng bước kinh vân thể tới không phải không được!
Thứ hai, cũng không muốn Nhiếp Phong trước khi hắn và Bộ Kinh Vân quyết, rốt cuộc đã tiết lộ chân thân của hắn!

Mà giờ phút này Nhiếp Phong cũng không biết là bởi vì trúng một số mê dược nào đó, hay là vì ngày khác bị nhốt trong không gian tối tăm này quá lâu, cả người lại có chút xụi lơ hôn mê, nặng nề cúi đầu xuống, thân ảnh huyết hồng này đột nhiên xuất hiện tại huyết động này, hắn cũng không phát giác gì!

Thân ảnh đỏ máu đột nhiên xuất hiện này không phải là không có đạo hay cuồng thiên, mà là người hầu của hắn.

Hồng Mi!

Chỉ thấy Hồng Mi vừa xuất hiện, đã lập tức lướt tới trước mặt Nhiếp Phong, một tay lão võ mạnh đầu Nhiếp Phong xuống, cười lạnh nói với hắn: “Hắc hắc, Nhiếp Phong ời là Nhiếp Phong, ngươi có biết, Vân sư huynh của ngươi, đang cứu ngươi mà đến tiếp đón chủ nhân ta không?”

“Đúng như chủ nhân ta đoán, bộ kinh vân bề ngoài tuy lạnh như huyền băng, nhưng đối với ngươi thật đúng là không tệ, nếu không hắn vạn biến bất động, cũng sẽ không ứng chiến tới đây!”

Hồng Mi mặc dù đã gần sát bên tai Nhiếp Phong, nhưng Nhiếp Phong vẫn mơ mơ màng màng không đáp lại, xem ra hắn thật sự bị người dùng thuốc chế thành.

Hồng Mi vô cùng háng hái nói tiếp:

“Chỉ là, cho dù là bộ khởi hành Kinh Vân nguyện đến cứu ngươi, lần này hắn cũng sẽ phí công vô ích, bởi vì, chủ nhân của ta, bởi vì, chủ nhân của ta căn bản là không có ý tha ngươi! Cái huyết động mà ngươi đặt vào này, căn bản...”

“Nó không ở trên Phá Nhật phong!”

Cái gì? Hóa ra Nhiếp Phong không bị giam cầm trên ngọn núi nát tan của Nhật Phong, cái kia... Cho dù đạo bước giống như Vân Chân có thể đánh bại Vô Đạo Cuồng Thiên, cũng không cách nào tìm được Nhiếp Phong trở về?

Nhưng Hồng Mi lại nói: “Nhiếp Phong, ngươi có biết vì sao chủ nhân ta lại vô tình thả ngươi không?”

“Ha ha... Để ta nói cho ngươi biết, bởi vì chủ nhân ta mơ hồ cảm thấy trong ngươi và Bộ Kinh Vân hữu đều có một cỗ lực lượng đáng sợ mà hắn không cách nào nhìn thấu. Tuy chủ nhân cho rằng lực lượng tiềm tàng trong cơ thể các ngươi cũng chưa chắc có thể thắng được hắn, nhưng chủ nhân vẫn rất muốn nghiên cứu, công lực trong cơ thể các ngươi rốt cuộc từ đâu mà đến? Sẽ phát huy đến cảnh giới nào?”

Ẩn giấu lực lượng đáng sợ trong cơ thể Phong Vân?

Vô Đạo Cuồng Thiên chỉ, có thể chính là “Ma Ha Vô Lượng” ẩn tàng trong cơ thể hai người! Cỗ lực lượng khủng bố hai người bọn họ vẫn chưa hiểu ra vận dụng thế nào, khoáng thế diệt thế...

Hồng Mi cười một mặt, một đôi lông mày đỏ như máu bỗng nhiên giương lên, trong mắt lại lộ ra một tia tham lam.

“Bất quá, hiện giờ quý nhân bận rộn, lại còn phải chuẩn bị một trận chiến với Bộ Kinh Vân, không rảnh đến đây thăm dò rõ ràng cỗ lực lượng tiềm uy trong cơ thể ngươi. Cho nên, liền thừa dịp chủ nhân bứt ra không rảnh. Hôm nay, đúng là cơ hội ngàn năm Hồng Mi ta chờ đợi đã lâu...”

Ngàn năm... cơ hội?

A? Chẳng lẽ Hồng Mi muốn...?

Chỉ thấy bàn tay đỏ mi ngũ chỉ đã đặt trên thiên linh Nhiếp Phong, còn một mặt cười phụng nói: “Nhiếp Phong! Trên đời này căn bản không có người hèn nào chịu nhận sai phái! Mỗi người chờ đợi trở thành “chủ nhân” của người khác, thậm chí ngàn vạn vạn người! Đáng tiếc bằng thực lực của ta, phải trở thành chủ nhân vạn người, còn phải đi một đoạn đường dài dằng dặc, còn ngươi vừa vạn là phương thức của ta - khoái tốc thắng!”

Hồng Mi nói xong, đặt ở trên trảo của Nhiếp Phong Thiên Linh lại bốc lên một luồng khói đỏ, cũng không biết hắn muốn làm gì với Nhiếp Phong!

“Nhiếp Phong! Để ta thử ngươi tại chủ nhân, trước hết thăm dò rõ ràng trong cơ thể ngươi có thực sự như hắn nói không đã, ẩn tàng sức mạnh cái thể như vậy! Nếu như cỡ lực lượng này thật sự tồn tại, vậy còn chưa...” “Ta sẽ lấy “Nhiếp Nguyên Thủ” của ta, hấp thu nguồn lực lượng này lại để cho chính mình sử dụng!”

“Chỉ cần ta tăng thêm cỡ lực lượng cái thể này, đến lúc đó có lẽ ta có thể tranh cùng chủ nhân một ngày dài ngắn, thậm chí trở thành ngàn vạn người “Chủ nhân chân chính”! Ha ha ha ha...”

A? Không thể tưởng được một cậu nô tài như Hồng Mi, cũng có dã tâm trở thành chủ nhân vạn người! dã tâm của con người thực sự không thể xem thường! Nhiếp Phong... Không ổn rồi!

Trong tiếng cười điên cuồng, chỉ thấy năm ngón tay mày đỏ bốc lên khói đỏ càng nhanh hơn, hiển nhiên thấy hắn đã bắt đầu dùng công lực của bản thân thăm dò lực lượng ẩn giấu trong cơ thể Nhiếp Phong, nhưng mà...

Không biết vì nguyên nhân gì mà hắn phải lấy công thăm dò như vậy, chưa tới một lát đột nhiên sắc mặt hắn biến đổi!

Hồng Mi biến sắc, cả ngày rõ ràng phát hiện cho hắn, ngay lúc hắn thăm dò lực lượng Nhiếp Phong, Nhiếp Phong vốn đang mờ mịt, hai mắt đột nhiên trợn lên!

Không chỉ có như vậy, Nhiếp Phong cũng đồng thời phun ra một câu:

“Hồng Mi! Ngươi muốn thử công lực của ta?” Rất tốt! Bây giờ ta sẽ cho ngươi thấy rõ ràng...”

“Sức mạnh của ta thôi!”

Lời vừa nói ra, chân Nhiếp Phong đã vang lên, “Băng” một tiếng! Xích sắt trời chặt chân hắn lại lao ra!

Tiếp theo lại là một tiếng “Bành” thật lớn! Cái chân “Phong Thân” của hắn đã mạnh mẽ quét trúng hàm dưới của lông mày

đỏ, lập tức đá cho nó ngã ngửa ra sau, lẳng không ngã nhào về phía sau!

“Rạo” một tiếng! Hồng Mi bay âm âm trên mặt đất, toàn bộ hàm răng đã không còn giống hình người, hiển thị thấy Nhiếp Phong một cước vừa rồi dù không thể vận dụng “Ma Hà Vô Lượng” ẩn nấp trong cơ thể, nhưng cũng đã quán chú mười thành công lực của “Phong Thần Thoái” của hắn, làm việc xin một kích lập tức trúng, một cước này, đã đem toàn bộ dưới cằm của Hồng Mi đánh cho nát bầy!

Hồng Mi bị thương không nhẹ, đau nhức kịch liệt không chịu nổi, càng biết mình sắp đau tới sắp hôn mê. Nhưng trước khi ngất, gã vẫn mở to mắt nhìn chăm chăm Nhiếp Phong, không cách nào tin tưởng nói: “Không... có thể... có thể!”

“Người... trúng... Chủ nhân.... “Vạn năm trăm hương”, nếu... Không có... ” giải dược, vốn... vĩnh viễn... sẽ ngủ say... Bất tỉnh, người.. Vì sao... Vì sao... Vì thế.... Thức... tỉnh... Tránh thoát.. Chết...?”

Hỏi đúng rồi! Nhiếp Phong đột nhiên tỉnh lại, là vì vừa rồi Hồng Mi “Lấy công thám công”, trong lúc vô ý thức tỉnh lại lực lượng thần bí tiềm tàng trong cơ thể tự bảo vệ mình? Hay là vì nguyên nhân khác?

Nhiếp Phong không trả lời đúng sự thật, bởi vì ngay lúc này, phía sau hắn không xa có một góc u ám, đã có người thay hắn trả lời: “Hồng Mi! Nhiếp Phong cho nên có thể thức tỉnh, bởi vì một nguyên nhân, nguyên nhân này là...”

“Ta... đã cứu hắn!”

Lời này vừa ra, người vừa lên tiếng đã đi ra khỏi góc âm u, lông mày đỏ nhìn về phía đám người, lập tức biến sắc, cả giận nói: “Mẹ... chết! Cứu... người của Nhiếp Phong... vậy mà... Là người?”

“Người... Người, vì sao phải... làm thế này?”

Trong tiếng rống giận dữ, hai mắt Hồng Mi bỗng nhiên cương chiến, dĩ nhiên té xỉu trên mặt đất, cũng không biết là vì đau quá mà ngã xuống? Hay là vì bị người tức giận bước ra khỏi góc tối kia làm cho ngất đi?

Rốt cuộc thì kẻ ra tay cứu Nhiếp Phong là thần thánh phương nào?

Hóa ra, người này không nên xuất thủ, nhưng lần nào cũng không nhịn được xuất thủ.

Àm.

Thọ rền.

Bồ.

Sartre!

Nhưng mà, vị Nê Tào Bồ Tát này mặc dù cứu được Nhiếp Phong, mà Nhiếp Phong thủy chung không có cơ hội thấy rõ bộ mặt thật sự của nó.

Lúc Nhiếp Phong còn chưa thức tỉnh, hắc mớ mớ màng màng, cảm giác có một dòng suối trong veo rót vào miệng mình.

Thanh tuyến mát mẻ mời tim phổi, khiến Nhiếp Phong trong lúc mê man cũng vì đó tinh thần rung lên, tứ chi càng không biết tại sao, khôi phục khí lực, nghĩ hắc thanh tuyến kia nhất định là kỳ dược có thể giải “Vạn niên trầm hương”.

Lúc ấy Nhiếp Phong thực sự rất muốn nhìn xem người cứu mình là ai. Đáng tiếc, mặc dù hắc ăn vào thanh tuyến nhưng dược lực vạn năm trầm hương vẫn chưa tán hết, hắc còn chưa đủ khí lực mở mắt ra.

Cùng lúc đó, hắc cảm thấy như dây xích sắt quấn quanh tứ chi mình đang bị người kia cởi bỏ, mà lúc này, Hồng Mi đã bước vào, người kia “Vèo” một tiếng, lướt tới một góc tối đen.

Cho nên, cho đến khi lông mày đỏ bị Nhiếp Phong đánh bất tỉnh đi, có thể nói Nhiếp Phong vẫn chưa biết thân phận của người đã cứu mình, thậm chí động cơ!

Nhưng mà, khi người này nói ra câu đầu tiên, tuy hắc vẫn đứng sau lưng Nhiếp Phong, nhưng Nhiếp Phong lập tức biết hắc là ai rồi!

Bởi vì hắc từng nghe thấy thanh âm “hắc”!

Từng, Nhiếp Phong thiếu niên cùng Bộ Kinh Vân cùng với Đoạn Lăng trở về Nhạc Sơn, ở trong một ngôi miếu đồ nát thật

nhỏ gặp được một cái miếu thờ thứ năm không thấy mặt. (Báo kiến tiêu thuyết “Phong Vân” năm quyn.

Năm đó, trong miếu thờ thần bí này, chẳng những tiên đoán trước vận mệnh bộc phát sau sóng to gió lớn.

Càng nói số mệnh cả đời Nhiếp Phong là “hi sinh”, câu này Nhiếp Phong vẫn chưa quên, bởi vậy vẫn luôn không quên giọng nói của người dân trong miếu kia!

Bây giờ người phía sau mình, thanh âm giống như đúc cái miếu năm đó!

Thế nhưng, Nhiếp Phong mặc dù nhận ra thanh âm của Nê Tạo Bồ Tát, cũng rất muốn nhìn thấy mặt thật của lão rồi cuộc bộ đáng ra sao, chỉ có “lão” năm đó đã không muốn người khác nhìn thấy dung mạo thật của lão, chắc chắn có nỗi khổ ai đó không thể cho người khác biết, Nhiếp Phong cũng không muốn làm khó lão.

Cho nên sau khi đánh choáng lông mày đỏ, Nhiếp Phong xoay người nhìn chân dung người tới, nhưng thủy chung không có hành động gì. Gã vẫn đứng sau lưng người tới, hoàn toàn là vì tôn trọng một chút Nê Tạo Bồ Tát này.

Bồ Tát bần đúc này, dường như cũng hiểu dụng ý Nhiếp Phong không quay đầu lại, không khỏi nhẹ nhàng khen ngợi: “Người giang hồ nói, thiên hạ thần phong đường chủ là nhân nhân quân tử trăm năm khó có được trên nhân gian, Nhiếp Phong ơ là Nhiếp Phong, người thật sự là làm cho người ta tưởng tượng mà!”

Rốt cục Nhiếp Phong lấy hết dũng khí hỏi: “Thanh âm tiên bối giống như đã từng gặp, xin hỏi... Tiên bối có phải ở trong cổ miếu Nhạc Sơn... Từng chỉ điểm cao nhân cho tại hạ?”

Bồ Tát đất nghe vậy, không khỏi tán thưởng nói: “Nhiếp Phong, chỉ một lần bèo nước tương vận nhiều năm trước, ngươi liền nhớ kỹ âm thanh của lão phu, trí nhớ ngươi rất mạnh, thực khiến người ta bội phục!”

“Không sai! Lão phu tất cả đều là những miếu chúc cho ngươi năm đó chỉ điểm mê luật! Hôm nay ta xuất thủ cứu ngươi, cũng vì ngươi chỉ điểm mê muội!”

“Hồ tiêu?” Nhiếp Phong ngần ngừ.

“Ừm.” Đào Tạo Bồ Tát đáp: “Nhiếp Phong, việc này không nên chậm trễ, ta cũng không muốn đổi hướng cắt sừng, lão phu sẽ trực tiếp nói cho người biết!”

“Hôm nay người nhốt mình ở đây, tất cả đều là vì “Vô Đạo Cuồng Thiên” đã bắt người, muốn dùng “Đồng Tâm Tầm” của người để dụ dỗ bước lên Vân Thượng Phá Nhật Phong quyết chiến!”

“Thế nhưng trận quyết chiến này cũng chỉ là nguy trang của Vô Đạo Cuồng Thiên. Mục đích thật sự của hắn là muốn bước vào phá Nhật Phong, để hắn có thể thuận lợi đạt được “Trời khóc”!”

“Cho nên hôm nay người phải nhanh chóng vượt qua Bộ Kinh Vân, để hắn biết người đã không có việc gì, còn có, giao ta hôm nay cho người bình thuốc này, giao cho Không Từ cho hắn uống!”

Nói xong Nê Tạo Bồ Tát lật tay ném ra, một bình thuốc nhỏ đã được đưa về phía Nhiếp Phong. Nhiếp Phong vẫn như cũ không quay đầu lại, đã cầm thuốc trong tay.

Chỉ thấy bên ngoài bình thuốc dán một giấy đỏ, trên giấy đỏ viết ba chữ nhỏ màu đen kịt ——

Lửa!

Hầu!

Máu!

“Máu Hỏa hầu?” Nhiếp Phong chau mày tại chỗ.

Vị Nê Tạo Bồ Tát gật đầu nói: “Không sai! Đồng Tâm Tầm nằm trong tay Không Từ, là phương pháp mê pháp giải độc tốt nhất, không gì bằng dùng một con đồng tâm khác dẫn dụ con tầm trong cơ thể nó ra. Nhưng một con tầm khác lại nằm trên tay Vô Đạo Cuồng Thiên, nếu thật sự có nó, chỉ sợ Bộ Kinh Vân Sứ thật sự muốn phá Nhật Phong như ngôn!”

“Bởi vậy, để ngăn cản kế hoạch của Vô Đạo Cuồng Thiên, lão phu chỉ có thể đem “Hỏa hầu huyết” còn sót lại của mình cứu lại cho người!”

“Bình Hỏa Hầu huyết này là được rút ra từ trong cơ thể một con hỏa hầu hiếm thấy, tính chất mạnh mẽ bức vạn độc, cho

nên bất luận ký sinh trong cơ thể Đồng Tâm Tầm hung ác ra sao, chỉ cần nòng ăn vào máu hỏa hầu là có thể bức ra!”

“Khi đó, chỉ cần ngươi và Khổng Từ hai người không việc gì, Bộ Kinh Vân sẽ không cần phải đi phá Nhật Phong, mà Vô Đạo Cuồng Thiên kia sắp đạt được kế hoạch thiên khóc, càng sẽ không có vấn đề gì mà kết thúc...”

Nhiếp Phong nghe xong tượng bần tạo Bồ Tát kia liền nói tiếp: “Nhưng mà... Bình Hỏa Hầu huyết kia tức là “tiền bối”, chắc hẳn tiền bối cũng rất cần nó, nếu như giao nó cho Khổng Từ, vậy... Bản thân tiền bối... Sẽ thế nào?”

Vị Nê Tạo Bồ Tát kia cười khỏ, đáp: “Nhiếp Phong, ngươi cũng thực sự quá lo lắng cho người khác. Ngươi có biết, mỗi người cố ý là tốt, nhưng nhân giả ngàn lo, tất có một sai sót!”

“Trên đời này, có thể đạt được những thứ này, liền có thể mất đi những thứ kia, tuyệt khó khăn câu thông, tình đời chính là như thế! Lão phu nếu như hy sinh một bình hỏa hầu huyết cứu Khổng Từ, nhưng cần gì phải tự cứu mình giải quyết, ngươi cần gì phải lo lắng hao tâm tổn sức cho lão phu?”

“Tốt hơn hết là hôm nay ngươi nên nhanh chóng vượt qua Bộ Kinh Vân! Hấn và Tần Sương đang đứng ở vị trí “khổ môn” không vận dụng được với Nhật Phong, ngươi tuyệt đối đừng để Bộ Kinh Vân thượng phá Nhật Phong! Nếu không, một khi cuồng không có được “Trời khóc”, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng...”

Thời gian cấp bách, Nhiếp Phong cũng biết không nên ở lại lâu, nhưng trong lòng vẫn có một nghi vấn không thể không hỏi, hấn lại nói: “Tiền bối... Xin thứ cho vấn bối lải nhải, hỏi lại một vấn đề! Thỉnh thoảng ngươi lại nhắc tới Thiên Khốc, rốt cuộc... là cái gì? Vì sao ngươi nhất định phải ngăn cản Vô Đạo Cuồng Thiên kia đạt được “Vô Khổ” không thể?”

Vị Nê Tạo Bồ Tát kia không chút nghĩ ngợi đáp lại: “Thiên Khổ chính là Thiên Chi Kinh, thiên địa chi nghĩa...”

“Thiên Kinh, địa nghĩa!”

“Ta nói cho ngươi biết chỉ có như vậy thôi, trên thực tế, ngươi cũng không nên biết quá nhiều, bởi vì khóc trời biết càng

nhieu, người chỉ biết nối gót theo đuôi ta, muốn sống cũng không được...”

“Muốn chết thì không thể!”

Cầu sinh không được? Muốn chết thì không được? Nhiếp Phong nghe vậy, lục địa sững sờ!

Nhưng Nê Tào Bồ Tát kia dường như không muốn ở lại thêm nữa, lại lần nữa mở miệng nói: “Nhiếp Phong! Đừng do dự nữa! Mau lên đi! Nếu không, tất cả sẽ không kịp nữa đâu!”

“Nhanh!”

Ngữ khí Nê Tào Bồ Tát bức thiết, Nhiếp Phong cũng phải lập tức khởi hành, nếu không dù hắn có khinh công tuyệt đỉnh, cũng chưa chắc đuổi kịp Bộ Kinh Vân!

Lập tức không suy nghĩ nữa, liền cáo từ Nê Tào Bồ Tát:

“Tốt! Văn bối hôm nay liền đi làm việc tiền bối phó thác! Tiền bối... Xin người hãy bảo trọng” Văn bối hi vọng một ngày kia có thể cùng tiền bối trò chuyện với nhau về số mệnh!”

Nói xong, Nhiếp Phong đã quay người lướt gấp lên, phóng đi tuyệt trần!

Hắn từ đầu đến cuối không quay đầu lại nhìn Nê Tào Bồ Tát kia!

Nhưng mà, hắn vừa mới nói một phen ý tứ, đã cho thấy hắn rất muốn một ngày có thể gặp lại Nê Tào Bồ Tát một lần, ” ở trước mặt” Tạ ơn hai lần tương trợ.

Chỉ là, Nê Tào Bồ Tát nhìn bóng lưng Nhiếp Phong dần dần trong bóng đêm truyền đi, không khỏi cười thầm:

“Nhiếp Phong, đệ thật muốn biết khuôn mặt thật của lão phu?”

“Nhưng lão phu rất tin tưởng, khi người nhìn thấy bộ mặt thật của lão phu, người sẽ khiếp sợ bởi sự tàn khốc của trời cao! Người sẽ càng hiểu, tại sao lão phu cho dù hy sinh máu hỏa hầu duy nhất của mình, cũng quyết không để cho trời khốc lại hiện ra nhân gian!”

“Chỉ vì, trời khốc, dạy...”

” Phở tang - An - Yếu... Khóc!”

Vừa dứt lời, bùn tạo Bồ Tát kia lại chán nản quỳ rạp xuống đất.

A? Không gian tối tăm mê ly này đã dùng để giam giữ Nhiếp Phong, rất có thể chính là một trong số sào huyệt của Cuồng Thiên kia, Nê Tạo Bồ Tát đã xâm nhập huyệt hồ cho chạy Nhiếp Phong, vì sao vẫn như cũ không đi?

Hắn không đi, bởi vì hắn đã biết mình không đi được rồi!

Bởi hắn đã cảm thấy, một thân ảnh đỏ như máu đã lặng yên không một tiếng động trở về!

Thân ảnh màu đỏ này không phải ai khác, chính là mục đích trước sau vẫn không thấy mặt ——

Vô Tang – Cuồng – Diên - Thiên!

Trời...

Đúng vậy! Đúng là hắn! Ngay lúc Nhiếp Phong rời đi, bóng người huyết hồng vô đạo cuồng thiên cũng đồng thời xuất hiện trong bóng tối, còn xuất hiện sau đó, ngược lại đang quỳ rạp xuống đất cười lạnh tượng Bồ Tát bùn.

“Hắc hắc! Thật không nghĩ tới, tiện mệnh thao kinh trên tay bốn tọa người vẫn dám đối nghịch với ta, cả gan thả Nhiếp Phong! Người, không muốn sống nữa sao?”

Cái gì? Hóa ra Nê Tạo Bồ Tát kia thao túng tính mạng của mình ở trên tay Vô Đạo Cuồng Thiên? Vô Đạo Cuồng Thiên rốt cuộc có năng lực gì có thể thao túng tính mạng Nê Tạo Bồ Tát?

Nếu thật sự như thế, chẳng lẽ Nê Tạo Bồ Tát kia mặc dù đã sớm biết chuyện Vô Đạo Cuồng Thiên, nhưng vẫn không vạch trần nó, cho tới bây giờ đã không thể kéo dài, vừa rồi quyết định thời cơ, cắn tới mức tận răng thả Nhiếp Phong đi, ngăn cản kế hoạch khủng bố này! Thì ra, hắn một mực được không thể giúp, hết thảy đều liên quan đến an nguy của tính mạng hắn?

Chỉ thấy Vô Đạo Cuồng Thiên nhìn về phía Bồ Tát đỏ như máu trong bóng tối kia, ánh mắt lộ vẻ không sợ, cười một tiếng thê lương nói: “Đúng vậy...! Lão phu không muốn lấy cái mạng già này nữa! Mạng già này của ta đã bị trời khiến

trách giày vò gần hết, đã chẳng còn muốn sống! Nếu ngươi hận ta thả Nhiếp Phong đi, sao không dứt khoát giải quyết... diệt ta một chiêu?”

Nhìn mặt Nê Tào Bồ Tát sắc không sợ hãi, Vô Đạo cuồng thiên ngược lại không có thời gian ra tay, chỉ quay chung quanh thân gã hồng khí xoèn xoẹt một cái, “Phốc phốc” đã bịt kín đại huyết toàn thân nó, gọi là Nê Tào Bồ Tát rốt cuộc không thể động đậy, còn phát ra một tiếng cười vô cùng tàn khốc, Lãng Lãng nói: “Ha ha! Lão gia hỏa đã không sợ chết, bản tọa càng không thể để cho ngươi chết dễ dàng như vậy! Ngược lại, bản tọa còn có thể dùng hết phương pháp bảo vệ tính tiện này của ngươi!”

“Ta cho ngươi nhận hết sự tra tấn, mới vừa rồi liền chậm rãi hư thối mà chết!”

“Ta muốn ngươi biết, bất luận ngươi có cách nào thả Nhiếp Phong đi hay không, bất luận ngươi có phương pháp giải độc cho Không Tử hay không, vô luận ngươi hao hết tâm tư muốn phá hư kế hoạch của bản tọa thế nào cũng chỉ phí công vô ích! Bởi vì...”

“Trong thiên hạ tuyệt đối không có ai muốn thắng Cuồng Thiên vô đạo như ta!”

“Ngay cả “Trời” cũng không được!”

“Ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng, Vô Đạo Cuồng Thiên đã tung người lên, luồng khí đỏ cuốn một cái, còn kẹp lấy lông mày đỏ ngất xỉu trên mặt đất, như một áng mây đỏ bay vút đi!

Hắn muốn đuổi theo Nhiếp Phong!

Nhưng mà, tự xưng hắn ngay cả “Trời” cũng không cách nào vượt qua hắn, có tự phụ quá mức hay không?

Không biết!

Chỉ biết, cho dù “Trời” này cũng không cách nào thắng hắn, trên đời này vẫn còn một số thứ có thể thắng hắn...

Giống như bầu trời...

Phong vân!

Lực lượng đáng sợ nhất vốn đang ẩn nấp, lại không biết bản thân mạnh bao nhiêu đáng sợ...

Gió!

Vân!

Chương thứ chín Phong Tung

“Phá Nhật Phong” một cái tên không dài cũng không ngắn, không có gì kỳ quái, nhìn thế nào cũng bình thường không có gì lạ.

Nhưng mà, ở trong hai chữ “Phá Nhật”, chữ lại mang theo bất tường.

Vì sao lúc trước người nổi danh trên ngọn núi này, không đặt tên “Nhật Nguyệt phong”, hoặc rất là “Thương Nhật phong” tương đối hài lòng, mà lại đặt tên là “Phá Nhật”?

Rốt cuộc là hai chữ “Phá Nhật”, trong đó có bí cơ gì?

Lại có hai chữ “Phá Nhật”, nghe nói là nguồn gốc từ thôn dân ở dưới ngọn núi rách nát.

Bọn họ mấy chục năm trước từng tận mắt thấy đỉnh núi này, phát sinh một chuyện lạ kinh thiên động địa. Cũng bởi chuyện lạ này, thôn dân liền gọi ngọn núi này là “Phá Nhật”.

Chỉ không biết, năm đó tại phá nhật đỉnh, đã xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa?

Điều duy nhất có thể khẳng định chính là...

Chuyện lạ này nhất định có liên quan tới “Trời khóc”!

Rốt cuộc Vô Đạo Cuồng Thiên có thể đuổi kịp Nhiếp Phong không? Nhiếp Phong có thể tránh khỏi truy ép của Vô Đạo Cuồng Thiên, vượt qua Bộ Kinh Vân, thông báo bọn họ tuyệt đối đừng tới phá Nhật Phong?

Không biết!

Chỉ biết Tần Sương và Khổng Từ kẻ tâm sự với nhau trong miếu đồ nát, cuối cùng đêm nay cũng trở lại căn phòng nhỏ, mà sau một đêm không nói gì, hôm Thần và Bộ Kinh Vân lại lần nữa nổi lên!

Từ Khổ Môn tới Phá Nhật phong, còn cần mấy ngày lộ trình, cho nên một sáng sớm, bước đi thật là kinh vân. Dưới sự dẫn đường của Hữu Tâm, Tần Sương và Khổng Từ liền tới chợ Khổ Môn mua ngựa, hy vọng có thể thúc ngựa ra roi, đúng giờ đến phá Nhật Phong.

Hay cho Tần Sương, đêm qua thân thể trúng một đao Khổng Từ, trên đường đi mua ngựa vẫn có thể cố giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, thần sắc đi lại như thường, tựa như chưa từng có chuyện gì phát sinh! Nếu không phải bước vào kinh vân và Hữu Tâm đêm qua đã để hết thảy vào trong mắt, chỉ sợ hôm nay cũng nhìn không ra nguyên do!

Một đao kia của Khổng Từ cắm rất sâu, tuy rằng không thể chính giữa chỗ yếu hại, vết thương của Tần Sương cũng không phải là nhẹ! Hắn có thể âm thầm nén đau xuyên qua cơ thể, thực không hổ là một người cứng rắn cứng rắn như Thiết Tiêu, Bộ Kinh Vân mặc dù được lòng ưu ái, nhưng tuyệt sẽ không vạch trần Tần Sương, một trái tim bất động, cũng âm thầm “đăng xé” mà hơi động dung cho Tần Sương.

Còn về đau lòng, cũng không ép Tần Sương nhận nhau.

Vì thế hắn đã khẳng định Tần Sương là thân đệ tốt của mình nhiều năm thất lạc, Hữu Tâm biết bình an bình, sớm đã cảm thấy mỹ mãn!

Hơn nữa vì tiền đồ của Tần Sương, nàng cũng không dám hi vọng xa vời rằng tỷ tỷ mình quá túng quẫn lại sẽ đi cùng với nàng, nàng phải biết rằng những năm gần đây nàng vẫn luôn an ủi nàng.

Bốn người “có ý đồ xấu” trên cả bốn người, trên đường đi mua ngựa vẫn luôn âm thầm không nói gì, cho đến khi mua được hai con tuấn mã ở chợ, Khổng Từ đã mở hộp xúc xắc ra trước, nói với Hữu Tâm cô nương: “Hữu Tâm cô nương, cảm ơn người đã cho chúng ta tá túc. Đáng tiếc chúng ta có chuyện quan trọng cần phải đi ngay, chúng ta xin cáo từ người.”

Có lòng nhìn thoáng qua Tần Sương ở bên cạnh, lại liếc mắt nhìn Bộ Kinh Vân vẫn câu như nàng ta câu, không vạch trần cả chuyện này, đáp có thâm ý sâu sắc: “Rất tốt. Vậy... chúc các người thuận buồm xuôi gió! Có duyên...”

“Gặp lại...!”

Bốn chữ ” hữu duyên biệt”, Hữu Tâm cố gắng nói ra, vì vậy với tính cách của Tần Sương, để tránh ngày nào đó sẽ bị hùng bá phát hiện mà mệt mỏi, hẳn làm cho ngày sau rời khỏi khổ môn, nhất định sẽ không trở về nữa!

Vì vậy hôm nay từ biệt, thực không biết khi nào hai tỷ đệ, mới có thể “có duyên gặp lại”...

Nhưng dù có bán đứng như thế nào, người phải đi từ đầu đến cuối vẫn phải đi, trước khi rời đi Tần Sương còn len lén nhìn Hữu Tâm một cái, biểu tình mờ ẩn trên mặt dù không có bán đứng hẳn, nhưng trong ánh mắt, lại mơ hồ có chút thay đổi.

Đáng tiếc, Hữu Tâm đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, con mắt đã tràn đầy nước mắt...

Nàng, đã không còn nhìn thấy...

Sau khi rời cửa khổ, bộ kinh vân, Tần Sương và Không Từ liền thúc ngựa thúc ngựa, bay thẳng về phía Phá Nhật phong.

Bởi vì Không Từ không hiểu thuật cưỡi ngựa, cho nên chỉ có thể ngồi sau lưng Tần Sương, cùng cưỡi ngựa đi về phía trước.

Từ Ngôn ôm chặt Tần Sương từ phía sau, cảm thấy có một tia cảm giác cực kỳ an toàn, phảng phất nam nhân này bất luận thiên biến địa biến, hẳn cũng không thay đổi!

Cho dù là những người mà hẳn yêu thích từng phạm phải sai lầm lớn nào, hẳn vẫn sẽ không có bất cứ điều kiện nào tha thứ người mình yêu thích, cả đời không hối hận mà đứng đó chờ đợi...

Hắn, tuyệt đối là một nam nhân đáng để phó thác cả đời!

Đáng tiếc, rất nhiều lúc, nam nhân tốt cũng không phải là một tình nhân tốt!

Tình nhân, giống như gai trong lòng, mặc dù có đôi khi sẽ đâm chính mình, nhưng không cách nào rút cây gai này ra khỏi lòng, bởi vì một khi rút gai ra, một lòng sẽ vì máu chảy mà không ngừng, tình cảm bị thương nặng, triệt tâm lân thương!

Cũng bởi vì hai chữ “Tình nhân”, không ít người luôn ôm lương duyên đại tốt của Vô Không giáo từ trần, không thể...

Ôm chặt người trước mắt!

Đúng như Khổng Tử, trong lòng hắn vốn không quên “hắn” luôn “Nhược Ly” với nàng, mà không cách nào tiếp thu...

Khổng Tử cứ thế dựa lưng vào Tần Sương suy nghĩ, trong lúc nhất thời cũng không để ý ba người bọn họ đã đi đâu, ngựa của Tần Sương cũng dừng lại. Vừa rồi nàng như choàng tỉnh, hỏi: “Giương... Thiếu gia, chúng ta hình như... Giống như đi... Nửa canh giờ lộ trình, sao... đột nhiên dừng lại?”

Khổng Tử nói xong liền đưa mắt nhìn bốn phía, mới phát hiện hóa ra không chỉ mình Tần Sương mà ngay cả Bộ Kinh Vân cũng dừng ngựa lại!

Chỉ thấy ngựa của bọn họ đã đi tới một bên vách núi, dưới vách đá cũng biết là u cốc sâu không thấy đáy, bất quá, bộ kinh vân cùng Tần Sương lại không phải là “Lâm Nhai động ngựa”, chỉ vì sườn đồi này cũng không phải là con đường duy nhất tiến vào “Phá khẩu phong”, bọn họ còn có thể vòng qua đường cũ về phía trước.

Bọn họ dừng ngựa, thật ra bởi vì...

“Có...”

“Gió!” Bộ Kinh Vân tôi luyện nặng nề phun ra hai chữ này.

Có... gió? Khổng Tử không khỏi ngạc nhiên!

Thâm sơn u cốc, phong phong vũ vũ có, Hà Giải Kinh Vân Tần Sương sẽ vì ” Hữu Phong” mà dừng lại? Nàng không khỏi hỏi: “Sương thiếu... Ông, rốt cuộc... là... Là cơn gió gì... Lệnh cho ông dừng lại?”

Tần Sương trước nay vốn thông dong không bức bách giờ phút này cũng cau chặt mày, ngưng trọng nói: “Vân sư đệ nói rất đúng! Ngay cả ta cũng mơ hồ nghe thấy, có một loại gió không tầm thường... rồi cấp tốc tới gần chúng ta, loại gió không bình thường này hình như là một loại...”

“Động lực!”

Cái gì? Kinh phượng?

Nhiếp Phong đang dùng hết thân pháp nhanh nhất của mình đuổi theo bọn họ, cỗ kinh phong không tầm thường này, chẳng

lẽ đúng là kinh phong mà thân hình hắn mang theo so với âm thanh còn nhanh hơn?

Hắn còn chưa tới, giọng nói đã vang lên, gió đã tới trước?

Bộ Kinh Vân và Tần Sương đã không cần đoán nữa! Bởi vì ngay khi bọn họ nhìn quanh bốn phía, luồng kinh phong này đã gần trong hai mươi trượng, không ra khỏi rào, người mang theo một luồng kinh phong sẽ xuất hiện ở trước mặt bọn họ!

Nhưng ngay khi bọn họ cho rằng sắp nhìn thấy kinh phong sơn này thì tự nhiên...

Tiếng gió thổi biến mất!

Sao có thể? Cổ kinh phong này rõ ràng đã nhanh đến trước mắt? Tại sao đột nhiên lại yên ắng như vậy? Đáy mắt biến mất vô hình?

Bộ Kinh Vân, Tần Sương và Khổng Từ đã không rảnh để nghĩ nữa, bọn họ bỗng nhiên phát hiện xung quanh là một vùng đất tăm tối như là ngày tận thế hàng lâm!

Lập tức nhất tay nhìn lên, Thái Sương và Khổng Từ nhất thời ngẩn ngơ, ngay cả bước chân cũng như cưỡi mây cũng phải nhíu mày!

Trên đỉnh đầu ba người, không biết từ lúc nào đã có một đám mây đen đỏ như máu, chiếu rọi đầy trời như máu!

Nhưng nhìn thật một chút, đây đâu phải mây đen gì! Vùng mây đen này, thực sự là một bóng người bị một luồng khí huyết hồng trùng trùng điệp bao phủ!

Luồng khí huyết hồng này chẳng những đậm đặc như máu, càng dày đặc không chút ánh sáng, như một chiếc áo choàng huyết hồng bao phủ người tới!

Kinh phong vừa rồi là vì hồng ảnh tà dị kia, nên không phải Nhiếp Phong đuổi kịp!

Biến thành sinh! Bộ Kinh Vân cùng Tần Sương nhất thời cũng không biết người đến là ai, nhưng Khổng Từ từng bị Vô Đạo Cuồng Thiên cùng phó mày đỏ chớp tới, liếc mắt liền nhận ra bóng người thân thể Côn Bằng bao phủ huyết hồng chân khí, lúc này bật thốt lên:

“A...! Là... Hắc!”

“Hắc... Chính là...”

“Vô... Đạo... Điên cuồng... Thiên!”

Đúng vậy! Kẻ tới chính là Vô Đạo Cuồng Thiên! Thế khó đoán được Nhiếp Phong còn chưa đuổi kịp Bộ Kinh Vân, hắc đuổi theo còn nhanh hơn cả Nhiếp Phong? Chẳng lẽ... Nhiếp Phong trên đường đã bị Vô Đạo Cuồng Thiên đuổi kịp? Hắc... sẽ không bao giờ đuổi kịp đám người Bộ Kinh Vân nữa?

Chợt nghe trên đỉnh là hàng trăm phương ngàn dặm mời mình quyết chiến “Vô Đạo Cuồng Thiên”, từ trước đến nay bộ vân không sợ hãi thậm chí còn hiêm khi thấy toàn thân căng thẳng!

Tuy đây là lần đầu tiên hắc đối mặt với Vô Đạo Cuồng Thiên, nhưng cỗ khí thế cái thế độc tôn độc bá như vậy đã áp chế hắc và Tần Sương, Khổng Tử hít thở không thông!

Vô Đạo Cuồng Thiên cường đại, kim thần tử cũng không thể không đề phòng!

Nhưng lại nghe thấy Vô Đạo Cuồng Thiên ở giữa không trung, giống như quân lâm thiên hạ cất cao giọng nói: “Bộ Kinh Vân! Hành trình ngươi đi phá Nhật Phong thật sự quá chậm, bốn tọa chờ đến không kiên nhẫn! Vậy để bốn tọa cho các ngươi thúc giục một phen!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng đó, thân hình Cuồng Thiên giữa không trung bỗng nhiên thay đổi nhanh như điện, cả người hóa thành một mũi khoan màu huyết hồng, lấy khí thế ngàn cân nhắm tới Bộ Kinh Vân và Tần Sương mạnh mẽ đè ép xuống!

Thế tới mạnh không thể đỡ, Bộ Kinh Vân trong lòng biết không nên liều mạng, miệng trung lập nặng nề phun ra hai chữ:

“Nguy hiểm!”

“Nguy hiểm!”

Hai chữ chợt xuất hiện, bước chân bỗng nhiên giương áo choàng lên, “Ầm” một tiếng cuốn lấy Khổng Tử ngồi sau lưng Tần Sương!

Sự xuất hiện đột ngột, Khổng Tử và Tần Sương còn chưa rõ ý định hành động lần này, Bộ Kinh Vân lại nhanh chóng nói ra mấy chữ:

“Nhảy đi!”

Một từ “Nhảy” lập tức Tần Sương hiểu ý, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đã đồng thời thúc ngựa nhảy lên!

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn! Chỉ thấy bộ kinh vân cũng đã quán lấy khổng từ nhảy ngựa, Vô Đạo cuồng thiên thân hóa thành cự toản huyết hồng nhất thời vồ hụt một cái kinh lực mạnh mẽ không trung, lúc thực ra càng làm cho mặt đất trong phạm vi năm trượng xung quanh vỡ vụn như vòng xoáy trên mặt đất, lực lượng có thể ép tới, ngay cả hai con tuấn mã cười mây cũng bị cự toản xoắn cho đến chết không toàn thân, huyết nhục bay tứ tung!

Chỉ một thoáng, huyết vụ tràn ngập bốn phía, làm người ta hoa mắt, Khổng Tử bị bộ dáng kinh vân khoác lên áo choàng, bình yên rơi xuống mặt đất, nhưng tâm trạng lao động vẫn không ngừng!

Tạo Mệnh của nàng cũng đã từng tưởng tượng qua, Vân thiếu gia sớm đã giống như người lạ, trong khoảnh khắc mà tính mạng nàng thật sự treo lơ lửng, dứt khoát ra tay cứu giúp, điều đó... từ trước đến nay hẳn luôn lạnh lùng với nàng, liệu có phải đều chú ý làm bộ không? Sâu trong lòng hẳn tĩnh như biển sâu, có phải vẫn vô cùng quan tâm nàng...?

Vẫn chưa kịp hướng Kinh Vân nói lời cảm tạ, Bộ Kinh Vân gập nàng lại thả người nhảy lên!

Toàn bộ đều vì một đòn của Vô Đạo Cuồng Thiên không thể thành công, thân hình khế đảo, đã vung chưởng đánh về phía Bộ Kinh Vân!

Chưởng thật đỏ! Thật Liệt Liệt! Chưởng thật bá đạo! Mắt thấy kinh chưởng lần này tới càng lúc càng nhanh so với Cự Toản, Bộ Kinh Vân trong lòng biết đã tránh không thể tránh, chỉ có dốc hết mười thành công lực, cường vận “Xếp Vân Chưởng” đón đỡ!

Cho dù người đến mạnh tới không thể đỡ, đã là tử thần không câu sinh tử, cũng vậy — Tạm muốn ngăn cản!

Nhưng mà, ngay lúc Vô Đạo Cuồng Thiên và Bộ Kinh Vân vui vẻ đem binh khí ngấn đụng vào nhau, một cái thanh ý đột nhiên từ đằng xa vang lên:

“Vân sư huynh...”

“Thiên — Vạn... đừng cùng hắn - cứng rắn... liều!”

Ngàn vạn lần đừng va chạm với Vô Đạo?

Những lời này chẳng những làm cho Bộ Kinh Vân cùng Tần Sương ngạc nhiên, nói ra những lời này, càng làm hai người thêm kinh ngạc!

Bởi vì, trong thiên hạ, chỉ có một người có thể gọi Bộ Kinh Vân là “Vân sư huynh”, cho dù là Tần Sương cũng chỉ gọi Bộ Kinh Vân là “Vân sư đệ”.

Không tệ! Người này chính là Nhiếp Phong, vốn bị Vô Đạo Cuồng Thiên bắt giữ!

Hắn, rốt cuộc cũng tới!

Nhiếp Phong đang toàn lực đuổi kịp đám người Bộ Kinh Vân, hơn nữa thân hình còn nhanh hơn cả âm thanh, vì sao lại đến sau Vô Đạo Cuồng Thiên?

Lại hóa ra là, tuy Nhiếp Phong còn nhanh hơn âm thanh, nhưng Vô Đạo Cuồng Thiên càng nhanh... nhanh hơn! Nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi!

Cho nên Nhiếp Phong mặc dù đã sớm bắt đầu nhót hắn trong không gian tối om kia, nhưng nếu chỉ lấy thân pháp của hắn mà thoát đi, tin tưởng không tới nửa canh giờ, nhưng sẽ bị Vô Đạo Cuồng Thiên bắt lại!

Bởi vậy, để trốn tránh cuồng thiên truy kích, Nhiếp Phong chỉ có thể trốn chạy dọc đường không ngừng tìm kiếm, cũng vì vậy mà trễ mất không ít thời gian, bị Vô Đạo Cuồng Thiên tranh thủ thời gian, nhanh hơn hắn một bước vượt mây!

Kỳ biến chột sinh! Bộ kinh vân, Tần Sương và Khổng Từ vạn liệu không đến, Nhiếp Phong mất tích đã lâu lúc này lại xuất hiện ở đây, càng gọi là Bộ Kinh Vân không được liều mạng với Vô Đạo Cuồng Thiên!

Rốt cuộc vì nguyên nhân gì?

Nhưng vô luận Nhiếp Phong hô to như thế nào, bộ kinh vân đánh ra Bài Vân chương đã như mũi tên rời cung, không cách nào thu hồi thể lui chiêu, chương của hắn đã cùng vô đạo huyết chương cuồng thiên sét đánh cứng rắn!

tràn đầy tưởng rằng lần này sét đánh cứng rắn, tất sẽ phát ra một tiếng sấm vang, ai ngờ đùng một cái...

Vậy mà lại không có!

Chẳng những không có, huyết chương Vô Đạo Cuồng Thiên càng đột nhiên co lại về trong khí huyết hồng, trong khoảnh khắc biến mất không còn tăm tích!

Bộ Kinh Vân chương như đánh trúng không gì, chỉ một thoáng mất đi trọng tâm, toàn bộ bàn tay cắm thẳng vào bên trong Vô Đạo Cuồng Thiên, Huyết Hồng chi khí khắp người! Cùng lúc đó...

Chỉ thấy dòng khí huyết hồng của Vô Đạo Cuồng Thiên nhanh chóng chuyển động, không ngờ đã khóa chặt bàn tay Bộ Kinh Vân vào trong đó!

Trong lòng biết không ổn, Bộ Kinh Vân vội vàng thu chương về, mới phát hiện hồng khí khóa lòng bàn tay lại ẩn hàm một lực lượng vô cùng, khóa chặt nó!

Chẳng những như vậy, Bộ Kinh Vân bị trói ở trong hồng khí, đồng thời cảm thấy trong hồng khí có một loại cảm giác chột lóe như không, một mảnh hư vô...

Cảm giác kỳ quái này như chương của hắn vừa chạm vào một vật vô sinh khí, Bộ Kinh Vân liền nhướng mày:

“Người...”

“Không phải người?”

Không phải người? Thế nào mà Bộ Kinh Vân đã nói, lại giống hệt như lời Nhiếp Phong nói ngày đó bị bắt? Trong Vô Đạo Cuồng Thiên chân khí, chương của hắn rốt cuộc phát hiện ra chuyện gì dạy dỗ nó cũng phải nhúu mày?

Vô Đạo Cuồng Thiên lập tức cười:

“Ha ha! Bộ Kinh Vân a Bộ Kinh Vân! Mặc cho Nhiếp Phong hướng ngươi chỉ điểm thế nào cũng không nên liều mạng với

bản tọa, từ đầu đến cuối người vẫn không trốn thoát được!
Hôm nay, cứ để bản tọa triệt để nuốt người, càng lợi dụng sự
trợ giúp của người “Thiên Khốc”!”

Nói xong chân khí toàn thân cấp tốc tăng lên, lập tức khí đỏ
trên người giống như một quỹ trào đỏ như máu chụp xuống
Nhiếp Phong, giống như lúc bắt giữ Nhiếp Phong!

Đúng vậy! Vô Đạo Cuồng Thiên dùng trăm phương ngàn kế,
cũng chỉ vì kéo bộ Kinh Vân Thượng Phá Nhật Phong tới trợ
giúp “Thiên Khốc”, nếu bây giờ chuyện đã đến nước này, hắn
quyết định quyết định quyết định chuyên tâm, bắt giữ Bộ Kinh
Vân đám người trước rồi tính! Đây cũng là nguyên nhân lần
này hắn đột nhiên hiện thân bộc phát ra tay với Vân Bộ Kinh
và Tần Sương!

Mất thấy Bộ Kinh Vân thân hăm hiểm cảnh, Tần Sương ở bên
cạnh thân hình chậm nhất, căn bản không kịp thời xuất thủ
tương trợ, Khổng Tử càng khoa chân múa tay, trong tràng có
thể giúp bộ kinh vân một phen, thật sự chỉ được có một -
Nhiếp Phong!

Mà Nhiếp Phong cũng không để cho bất cứ ai thất vọng!

Chỉ thấy chân hắn nhoáng lên một cái, “Phong Thần thôi” đã
nhanh hơn âm thanh, như một luồng sấm sét quét tới sau lưng
Vô Đạo Cuồng Thiên!

“Vân sư huynh! Ta đến giúp người!”

Thế nhưng Nhiếp Phong dù đã dùng lực chân giết tới sau lưng
Vô Đạo Cuồng Thiên, nhưng Vô Đạo Cuồng Thiên lại phát ra
tiếng cười khinh bỉ, nói: “Hắc! Bản tọa mạnh đến mức có thể
thắng trời, ngay cả trời cũng không làm gì được bản tọa!
Nhiếp Phong! Người cho rằng bằng vào cái gọi là chân Phong
Thần của bại tướng dưới tay người, là có thể ngăn cản ta đánh
hạ Bộ Kinh vân?”

“Giảo —— si —— vọng —— vọng... vọng tưởng!”

Cùng lúc đó, Vô Đạo Cuồng Thiên cũng không đặt chân
Nhiếp Phong trong mắt, luồng khí đỏ trên người tiếp tục
hướng Bộ Kinh Vân điên cuồng nuốt xuống!

Nhưng mà, Vô Đạo Cuồng Thiên không khỏi khinh thường
chân Nhiếp Phong!

Chân gió của Nhiếp Phong đối với hắn mặc dù chưa đủ, nhưng muốn quét vào trong hồng khí của hắn, chân Phong Thần vẫn rất thành thạo!

Mà khi chân của Nhiếp Phong thế như chẻ tre, quét vào trong vô đạo cuồng thiên màu đỏ, nơi đây...

Một chuyện lạ xảy ra!

Chỉ thấy Nhiếp Phong quét vào chân trong hồng khí, bất ngờ bùng lên một cổ hào quang chói mắt, hào quang mạnh mẽ, ngay cả luồng khí đỏ cuồng thiên cũng bị so sánh!

“Hả? Vì sao... lại như vậy?” Cuồng Thiên từ trước đến nay vốn đã tính trước, kinh ngạc tới vậy:

“Chẳng lẽ, đây chính là lực lượng một mực ẩn nấp... lực lượng trong cơ thể các người? Cổ lực lượng kia ngay cả ta cũng một mực không nhìn thấu kia?”

Đoán đúng rồi! Nhiếp Phong quét vào trong Vô Đạo Hồng Khí, chân tỏa hào quang, chính là vì lực lượng vô địch giấu mình trong người Phong Vân.

Ma – hà - vô lượng!

Nhưng mà, Nhiếp Phong quét vào trong hồng khí vốn chỉ là Phong Thần Thoái, tại sao lại đột nhiên biến thành “Ma Hà Vô Lượng”?

Thì ra là do Nhiếp Phong giờ chiêu Phong Thần Thoái dưới tình thế cấp bách này, chẳng những quét vào trong chân khí huyết hồng của Vô Đạo Cuồng Thiên, mà còn trùng hợp với bộ mây xoắn ốc!

Không có nửa điểm dấu hiệu, có lẽ bởi vì tình thế quá mức nguy cấp, có lẽ cũng bởi vì Phong Vân hai người đều dùng hết mười thành công lực mà vừa vận tay chân đụng nhau, lần va chạm này lại kích phát hai người một mực không hiểu làm thế nào để vận dụng Ma Hà Vô Lượng linh hoạt, lập tức giữa hai chân tỏa ra một cổ hào quang!

Nhìn thấy luồng hào quang loá mắt này, Bộ Kinh Vân vốn đã sớm không có ấn tượng lớn đối với Ma Hà Vô Lượng nhất thời có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng Nhiếp... Quả thực lúc này đã biết chuyện gì đang xảy ra, lập tức cao giọng nói

với Bộ Kinh Vân: “Vân sư huynh! Lượng nguyên lượng Ma Hà trong cơ thể chúng ta đã bị dẫn phát! Tiếp tục đánh một kích đi!”

Lại đánh tiếp một đòn?

Bộ Kinh Vân lập tức phát hiện, có lẽ vì hấn và Nhiếp Phong đã khơi mào Vô Lượng Ma Hà. Chương này hấn vẫn luôn bị Hồng khí cuộn cuộn của Vô Đạo xoắn mở, đột nhiên có thể rút ra khỏi khí đỏ. Hấn không nói gì, thừa dịp Ma Hà vô lượng do bọn họ dẫn phát còn chưa hoàn toàn chui vào trong cơ thể đã như Nhiếp Phong nói - tiếp tục đánh một đòn với Nhiếp Phong!

“Gào” một tiếng! Chỉ thấy bộ kinh vân “Chương” và “Chân” của Nhiếp Phong lộ ra một luồng sáng chói mắt, lại chia ra trước sau tấn công Vô Đạo Cuồng Thiên ở giữa!

Mắt thấy trong cơ thể hai người thật sự có thể phát ra một cỗ lực lượng vô địch mà mình không cách nào hiểu rõ, Vô Đạo Cuồng Thiên đối với một kích hợp lực trước sau của hai người này lại không có nửa phần né tránh, ngược lại, càng nói càng kiêu ngạo đến trêu chọc: “Tốt! Hai người các người cùng đi càng tốt! Bốn tọa ngay cả trời cũng không có câu nệ, không tin bằng tu vi cái thể của ta, không cách nào vượt qua cái gọi là Ma Ha Vô Lượng gì đó của các người!”

“Đến đây đi! Cho các người ném thử chút ít tu vi cao nhất của bốn tọa...”

“Trời! Cuồng! Máu! Tuyệt!”

Trong tiếng rống to, khí đỏ bao phủ toàn thân Vô Đạo Cuồng Thiên nhanh chóng khuếch tán ra ngoài, nháy mắt lấy khí đỏ hóa thành một tấm lưới huyết hồng đường kính chừng mười trượng, hấn lại xoay người nhanh quay ngược trở lại, lưới lớn dưới thân vận chuyển, hiển nhiên như tấm lưới không đáy tiến về phía trước giáp kích phong vân của hấn!

Hấn phải một lưới bắt hết mây gió!

“Ầm ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Giống như một đạo sấm sét giữa trời hạn! Lại như Thương Thiên cũng bị thân thể huyết nhục thể nhân có khả năng phát huy đến cực hạn khiếp sợ! Không ai có thể thấy, rốt cuộc cảnh tượng “Thiên Cuồng

Huyết” vô đạo cuồng thiên cùng “Ma Hà Vô Lượng” liều mạng kịch liệt kinh thế! Chỉ bởi vì...

Chính diện hỏa lâm vào ba người, thành linh phát sinh một trận cự bạo long trời lở đất!

Lực phản chấn của vụ nổ này cực mạnh, chẳng những có thể nghe rõ ràng trong phạm vi mười dặm, thậm chí ngay cả phong vân trên trời cũng bị lực phản chấn vô cùng cường đại này mạnh mẽ trực tiếp xé rách!

Nếu trời xanh có lòng, vậy cũng phải dọa cho trời xanh xem

Đảm tâm đều nứt ra!

Sau vụ nổ lớn, mọi thứ lại yên tĩnh trở lại.

Nhưng lần này sét đánh cứng rắn, rốt cuộc ai thắng ai thua?

Không biết! Chỉ biết là toàn bộ sườn đồi, thành linh bị lực lượng song phương đủ khả năng khai thiên tích địa ngạnh sinh một đứt thành hai, đá vụn đứt đoạn càng rơi xuống phía dưới vực sâu!

Mà phong vân cùng Vô Đạo Cuồng Thiên thì chia ra đứng ở vách đá mới thành lập, ai cũng không có chảy máu, cho nên trong lúc nhất thời cũng không biết thắng bại!

Nhưng mà, ba người cứ như vậy không nhúc nhích, lẳng lặng đối đầu nhau, thần sắc cực kỳ ngưng trọng, mặc dù không thấy bất kỳ vết máu nào, nhưng chắc hẳn phải liều mạng một cách kinh khủng, thậm chí còn mang đến cho ba người tổn thương chưa từng có, cho nên ba người đều âm thầm điều tức, muốn nhanh chóng hồi khí, chỉ cần ai có thể kịp phản hồi, người đó sẽ thực sự là người chiến thắng cuối cùng!

Nhưng, toàn bộ vách núi đã rơi xuống vực sâu, vậy... Tần Sương và Khổng Từ giờ đang ở đâu?

Đáp án thực khiến người ta nhìn thấy mà giật mình! Thì ra, sau khi Tần Sương và Khổng Từ bạo nổ thành hai đoạn, cũng bị áp lực thật lớn mang theo thân bất do kỷ, cùng rơi xuống dưới vực sâu vạn trượng!

Hai người đều cho rằng mình đã chết chắc rồi, ai ngờ Tần Sương minh thủ nhanh, trong lúc thân hình rơi nhanh, lại kịp

thời nắm lấy vách đá lồi lõm, một tay nắm chặt tay Khổng Từ, hiểm hiểm tránh thoát vận rủi tan xương nát thịt!

Mặc dù Tần Sương đã kịp thời tranh thủ vách đá, tình cảnh hai người hôm nay cũng tương đối đáng lo, do trải qua trận nổ lớn như trời kia của Tần Sương, đêm qua bị Khổng Từ xỏ xuyên thân trọng thương lại lần nữa bạo liệt, nhất thời máu chảy như rót, tái thương càng thêm thương, căn bản vô lực để Khổng Từ nhảy trở lại vách núi!

Đáng tiếc là, phong vân lúc này cũng ngưng trọng đôi đầu với Vô Đạo Cuồng Thiên, hình như cũng không thể bứt ra tương trợ...

Mất thấy Tần Sương cả người đầy máu, vẫn còn đau khổ chèo chống, Khổng Từ trong lòng biết hẳn đã khó chịu bao lâu nữa, không khỏi nói: “Sương... Thiếu gia, được rồi! Người... Không bằng buông tay... Để Khổng Từ... Ngã xuống đi! Chỉ cần... không liên lụy đến ta, chính người... Một người vẫn có thể nhảy lên sườn dốc, bằng không... Một khi người dốc hết sức, hậu quả liền không tưởng tượng nổi...”

Tuy Khổng Từ nói như thế, nhưng Tần Sương vẫn giữ chặt tay hẳn không buông, phảng phất muốn “Chấp tử chi thủ”, giống như cùng với Tử giai lão”, vô cùng kiên định nói: “Không...! Khổng Từ... Xin người đừng... Nói như vậy! Chỉ cần ta... Chỉ cần một hơi... Tần Sương vẫn còn, cũng tuyệt đối sẽ không... bỏ rơi người! Càng sẽ không... Bỏ mặc người! Ta nhất định... sẽ cùng nhau... Chạy thoát... sinh thiên!”

Ngữ khí của Tần Sương cực kỳ kiên quyết, trong lúc nhất thời Khổng Từ cũng cho hẳn một sự kiên quyết.

Nhưng mà nàng không rảnh ngẫm nghĩ lại hàm ý trong lời nói của Tần Sương, bởi vì ngay lúc này một sợi dây thừng đột nhiên rơi xuống sườn dốc!

Hai người lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thành linh phát hiện một người hai người bọn họ không thể tưởng được sẽ xuất hiện ở nơi đây vào lúc này.

“Có... Hữu tâm?”

Hai người vô cùng khiếp sợ, nhưng lòng hiếu kỳ lại khiến bọn họ xấu hổ cười nói: “Đúng... đúng vậy, ta... Tới quá muộn

rồi...”

Lại thì ra là, từ khi Bộ Kinh Vân, Tần Sương và Khổng Từ đi rồi, Hữu Tâm vẫn luôn nhớ tới đệ đệ của mình, vì vậy liền mượn con lừa bên cạnh để âm thầm đi theo ba người, nhưng vạn liệu không đến, may mà lừa tử đi lại chậm chạp, để cho nàng tránh được trận nổ lớn vừa rồi, càng cho nàng có cơ hội dùng sợi dây trên người lừa cứu viện hai người!

Tìm được đường sống, Tần Sương cũng không nói hai lời, lập tức buộc chặt dây thừng Khổng Từ, để Hữu Tâm kéo nàng lên trên vách núi.

Bởi vì nếu Khổng Từ có thể thoát khỏi nguy hiểm, hẳn tuy rằng đã bị thương càng thêm, nhưng vẫn có thể tự mình nhảy trở về trên vách đá!

Mà hữu tâm xuất hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng thuận lợi kéo Khổng Từ lên trên vách núi, nhưng mà ngay lúc Khổng Từ vừa cởi dây thừng trên người ra, đang muốn hướng về lòng Hữu Tâm nói lời cảm tạ, mặt đất liền biến đổi!

Chỉ vì cô đột nhiên nhìn thấy một bóng người như hổ như sói lao về phía lưng Hữu Tâm, bóng người này rõ ràng là người hầu của Vô Đạo Cuồng Thiên...

Hồng Mi!

Nhưng hóa ra Vô Đạo Cuồng Thiên đã được Nhiếp Phong đánh cho hôn mê, mảy mồ cứu tỉnh, cùng một đường tiến đến. Hồng Mi chỉ nghe lệnh, ẩn thân nơi góc tối phía xa, cơ hội tĩnh khẩn tốt xuống tay với mọi người!

Mất thấy Hồng Mi Ngũ chỉ vào tâm địa ngoan độc hạ sát thủ, Khổng Từ không khỏi bật thốt lên:

“Hữu Tâm... Cô nương, Tiểu... Tâm!”

Đồng thời Khổng Từ không chút nghĩ ngợi, đột nhiên dùng thân thủ nhanh nhất của mình bổ tới trước, lấy thân thể máu thịt của mình, giúp cho hắn có ý chịu một kích đoạt mệnh này!

Chỉ vì Tần Sương vừa mới cứu nàng, không tiếc ở dưới vách núi đau khổ chèo chống, nàng phát giác không thể khiến tỷ tỷ này có nửa phần tổn thương!

Hách Thính “Rắc” một tiếng! Hồng Mi ngũ chỉ lập tức cắm vào sau lưng Khổng Tử, không chỉ có thế, một kích này mạnh mẽ, đem toàn bộ cơ thể Khổng Tử đánh bật lên, rơi nhanh xuống vực sâu vạn trượng bên dưới!

“Khổng... Từ!”

Tần Sương thấy thế kinh hô, cũng không nghĩ ngợi gì, hấn, thành linh cũng theo sát Khổng Tử nhảy xuống dưới núi...

Trời! Vì Khổng Tử, hấn thậm chí ngay cả mạng cũng không cần? Rốt cuộc hấn vì cái gì?

Lẽ nào chỉ vì một cô bé đáng thương từng bán đứng hấn để cứu cha? Hấn làm như vậy, đáng giá sao?

Phong vân vẫn luôn ngưng trọng giằng co với Vô Đạo Cuồng Thiên, mắt thấy Tần Sương và Khổng Tử cùng rơi xuống vực sâu vạn trượng, cũng vì đó mà động khách, Nhiếp Phong càng không nói gì, bất chấp tất cả tung người lướt lên, lướt gấp về phía vách đá nơi hai người rơi xuống...

Nhưng mà, Vô Đạo Cuồng Thiên một mực vận sức chờ phát động, giờ phút này cũng thừa dịp hai người hỗn loạn...

Lại... – tốc độ...thiếu...tut!

Chương thứ mười Hỏa Ngục.

Nhiếp Phong đúng là một “Người hữu tâm”.

Một người có ý định cứu người.

Cho tới bây giờ, người được thủ hạ Nhiếp Phong cứu không ít, thí dụ như sóng gió lúc nhỏ, Quỷ Hồ thúc thúc, giấc mộng hư vô mờ ảo trong Vô Song thành, thậm chí trong đám nạn dân Nhạc Sơn Thủy tai nhiều năm trước.

Duy nhất Nhiếp Phong muốn cứu thì mãi không thể cứu được, chỉ có một người!

Vân sư huynh của hấn.

Không khóc thần tử ——

Bộ Kinh Vân!

Chỉ vì bộ kinh vân căn bản không cần bất luận kẻ nào cứu giúp, hấn thân mang tiềm lực, sâu như vực sâu không đáy,

khiến người không cách nào nhìn thấu. Lực lượng của hắn, càng đủ để cho hắn nghĩ cách cứu viện bất cứ người nào!

Hắn duy nhất cần cứu trợ, chỉ là viên kia của hắn sâu không lường được ——

Tâm!

Không khóc, không động, không thay đổi, nhưng lại không được người nào lý giải!

Cho nên năm tháng qua đi, có thể nói cứu người vô số, mà hôm nay, hắn lại càng không tin mình không cứu nổi hai người trước mắt!

Tần Sương và Khổng Từ!

Mười vạn hỏa cấp!

Mất thấy Tần Sương cùng Khổng Từ song song ngã xuống vực sâu vạn trượng dưới vách núi, cùng chung một mối liên hệ nên ngưng trọng giằng co với Nhiếp Phong như Vô Đạo Cuồng Thiên kia, cũng bất chấp tất cả tung người lướt về phía vách đá bị hai người đập xuống!

“Sương sư huynh...!”

“Khổng Từ ——!”

Nhưng hai người rơi vào thế khó khăn, Nhiếp Phong tuy có khinh công tuyệt thế, nhưng có thể cứu được hay không?

Không! Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng không cứu được!

Chỉ là bởi vì ngay lúc tay của hắn sắp có thể kẹp lấy Tần Sương cùng Khổng Từ Thiết, hai người đã hoàn toàn thoát khỏi vách đá, thế hạ xuống lập tức càng nhanh hơn, Nhiếp Phong vèn vèn có thể chạm vào tay Tần Sương, nhưng chỉ kém chút xíu này thôi, Tần Sương cùng Khổng Từ đã bay xuống vực sâu vạn trượng!

“Không...!”

Nhiếp Phong khẽ hô lên! Hắn không tin trên đời này có người không thể cứu, vấn đề là người cứu người, có phải trái tim cứu người không thể tránh!

Ngay lúc Nhiếp Phong hô nhỏ, gã lập tức sinh lòng nóng nảy, quả thực dần dần chuyển một cái!

Chỉ thấy dưới sự chuyển động của khuôn mặt, mái tóc đen dài của hắn cũng theo đó bay ra, “Ầm” một tiếng! Lại cuốn tay Tần Sương trong lúc nghìn cân treo sợi tóc!

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong lại ngửa đầu ra một lần nữa, nhưng nghe một tiếng “Bồng” vang lên, Tần Sương và Khổng Từ đã bị tóc dài của hắn mang về sườn núi!

Người hữu tâm thấy em ruột và Khổng Từ của mình được cứu về trên nhai, sắc mặt lập tức vui mừng, thế nhưng niềm vui này chỉ thoáng qua trong nháy mắt, rất nhanh đã thay bằng sự khiếp sợ vô hạn!

Ngay lúc này, Vô Đạo Cuồng Thiên một mực thủ thế chờ phát động đã ra tay, cả người như một mũi tên đỏ bắn nhanh tới sau lưng Nhiếp Phong, bạo chưởng vung lên, đã vỗ nhanh vào lưng Nhiếp Phong!

Một tiếng “Bành” vang lên thật lớn! Lúc trước Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân Hợp Sứ đã hao tổn quá nhiều, hôm nay lại nóng lòng muốn cứu Tần Sương Khổng Từ, lại càng không hoàn toàn bình tĩnh, hơn nữa nếu bàn về một kích sấm sét này, chắc chắn sẽ đánh trúng ngay tại chỗ!

Một đòn thật hùng hồn vô luân! Chỉ quản sau khi liều mạng với Vô Đạo Cuồng Thiên vừa rồi của “Ma Hà Vô Lượng” với Phong Vân Vô Lượng, bản thân cũng có nội thương, đòn duy nhất này đã có thể điên cuồng phun máu tươi vào Nhiếp Phong, ngũ tạng tan tành, người hắn càng bị đuổi khỏi vách đá!

“Gió...Thiếu gia...”

Khổng Từ vừa rồi tuy trúng chiêu năm ngón tay ác liệt của Hồng Mi, nhưng hơi thở mong manh, giờ phút này thấy thế cũng vì thế mà hoa dung thất sắc! Mà Tần Sương thực sự vút Khổng Từ xuống, phi thân muốn cứu Nhiếp Phong!

Nguyên nhân chính là bây giờ Nhiếp Phong đang rơi vào hiểm cảnh, tất cả đều là vì liều mạng cứu Khổng Từ, hắn quyết không thể mở mắt ra nhìn Phong sư đệ cứu mình không công chịu chết!

Chỉ là, Tần Sương cũng là một người có tâm, có tâm cứu phong, Nhiếp Phong trước mắt tuyệt cảnh, nhưng chưa hẳn hẳn có thể cứu được!

Trên bờ chính này, hôm nay chỉ có một người có thể cứu được Nhiếp Phong.

Một người có khả năng đã không phải là con người!

Tử thần!

Nói Bộ Kinh Vân khả năng đã không phải người, kỳ thật không đủ đáng, vì nguyên nhân vừa rồi ở Tần Sương Khổng Từ thoát ra khỏi vách đá, hẳn lại vẫn bất động như núi, lạnh lùng như cũ!

Hắn bất động, bởi vì hắn đã biết trước, Nhiếp Phong sẽ ra sức cứu Tần Sương, nhất định sẽ động nhanh hơn so với hắn!

Nhiếp Phong bắt chấp tất cả, tất sẽ không bận tâm tới Vô Đạo Cuồng Thiên đang thừa cơ ra tay, bộ kinh vân bất động chính là muốn giúp Nhiếp Phong bắt chấp ác quả ra tay cứu giúp!

Quả nhiên không ngoài kinh vân dự liệu! Vô Đạo ngây thơ khi Nhiếp Phong phi thân cứu người thì tùy thời ám toán, mắt thấy cảnh này, bộ kinh vân đồng thời xuất thủ!

Cuối cùng cũng kịp thời ra tay! Chỉ thấy áo choàng của hắn một hồi, trong chớp mắt đã đánh ra ngoài vách đá, Nhiếp Phong bị hắn nhanh chóng quét trở về, bình yên trở về trên dốc!

Chỉ là, Nhiếp Phong bị cuốn về trên vách đá, bị Vô Đạo Cuồng Thiên một kích đánh cho ngũ tạng nứt ra hẳn đã không cách nào đứng lên, chỉ có thể mềm nhũn ngồi trên mặt đất suy yếu điều tức.

Mà Bộ Kinh Vân thấy Nhiếp Phong bị thương nặng, cũng không rảnh chữa thương cho hắn quán khí, chỉ vì ngay lúc hắn đẩy Nhiếp Phong về trên vách đá, sát chương diên cuồng của Vô Đạo lại tới!

Thế tới khó lường, tuy Vô Đạo Cuồng đã liều mạng với “Ma Hà Vô Lượng” phía sau dường như có nội thương.

Lại vẫn có thể thi triển trọng kích “Phong vân”!

Thế nhưng, Bộ Kinh Vân nhào tới giải cứu Nhiếp Phong, đã sớm đoán được hắn có điều này!

Toàn thân hắn sớm đã đầy áp động lực mạnh mẽ, đánh trả là ngăn!

Hai người lần này đánh nhau bất ngờ, trực tiếp giáo huấn Thạch Phá Thiên Kinh, ngay tại chỗ bắn ra một đạo hồng quang loá mắt!

Nhìn thật một chút, đạo hồng quang loá mắt này hóa ra cũng không phải là hồng quang, mà là...

Máu!

“Vô Đạo Cuồng Thiên” Là máu đỏ tươi!

Trời! Sao lại như vậy?

Nếu không tính Ma Hà Vô Lượng, với tu vi Bộ Kinh Vân trước mắt, cho dù tiềm lực của hắn sâu không lường được như thế nào, cũng quyết không thể trong một kích đủ khiến Vô Đạo Cuồng Thiên phun máu tươi, trừ phi...

Hắn vừa mới đánh ra một chiêu, chính giữa cũng quán tụ hết lực lượng vô địch “Gặp thần giết thần, gặp phật giết phật” trong thể nội hắn!

Ma Hà Nguyên Lượng!

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân vừa mới hợp với Vô Đạo Cuồng Thiên Hỏa, quả thật ẩn chứa “Ma Hà Vô Lượng”!

Thì ra, ngay trong lúc bộ kinh vân dùng Nhiếp Phong trong lúc vô tình hợp tác “Ma Hà Vô Lượng” càng thêm độn vào Vô Đạo Cuồng Hậu, thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bộ Kinh Vân phát hiện ra “Ma Hà Vô Lượng” trong lúc vô tình này chẳng biết tại sao, còn đang cấp tốc lưu truyền trong cơ thể hắn, không có sự thật biến mất!

Bộ Kinh Vân biết không thể mất cơ hội, cho nên khi Nhiếp Phong phi thân cứu viện Tần Sương, hắn đã cực lực tụ lại Ma Hà Vô Lượng, trước khi luồng sức mạnh vô địch này hoàn toàn biến mất, lại cho Vô Đạo Cuồng Thiên một đòn nặng!

Cuối cùng cũng không uổng phí Bộ Kinh Vân một phen bố trí! Quả nhiên! Vô Đạo Cuồng Thiên vừa cứu được Nhiếp Phong

từ bộ kinh vân trở về, vừa tập kích hấn, may mà bộ Kinh Vân đã sớm chuẩn bị, một mực chờ phát “Ma Hà Vô Lượng” lúc này cuối cùng cũng dời núi lấp biển mà đi!

Trên đời này, cho tới bây giờ, vẫn không có ai có thể sánh ngang “Ma Hà Vô Lượng” “Thần! Cho dù là Trường Sinh bất tử, sáng tạo ra “Thần” của Ma Hà Vô Lượng cũng không thể!

Cho dù “Vô Đạo Cuồng Thiên” có mạnh tới mức nào cũng có thể sánh được với trời, sau khi liên tiếp bị đánh “Ma Hà Vô Lượng” cũng không còn cách nào chống cự, thương thế càng thêm thương tích, trọng thương phun máu!

Đáng tiếc sau một kích này, Bộ Kinh Vân đã cảm thấy “Ma Hà Vô Lượng” trong cơ thể mình lại đột nhiên biến mất, nếu không khi Vô Đạo điên cuồng vô thương gia thương, hấn lại dùng Vô Lượng Ma Hà cho hấn đòn thứ ba, hôm nay tất có thể diệt trừ Ma đầu này cho nhân gian!

Nhưng cho dù Bộ Kinh Vân tạm thời không thể dùng Ma Hà Vô Lượng, hấn vẫn chưa buông tha đuổi theo Vô Đạo Cuồng Thiên!

Chỉ thấy hấn vận kinh đánh tới, áo choàng đã rời người dăng lên không trung, người của hấn cũng mặc áo choàng nhảy lên, lại dùng kinh lực của Bài Vân vỗ về phía áo choàng!

Hách Thính “Ầm” một tiếng vang thật lớn, áo choàng nổi lên với kinh lực Bài Vân của hấn, hóa thành một cự chưởng năm ngón, chụp xuống Vô Đạo Cuồng Vô Địch phía dưới, đúng là một chiêu Sát Thủ của Bộ Kinh Vân “Xếp Vân Chưởng” trong đó...

Uỳ Vân Thiên giáng xuống!

Nhưng hay cho một tên Cuồng Thiên vô đạo! Mặc dù bị trọng kích vô lượng của Ma Hà mà thương càng nghiêm trọng, ngay cả bước chân cũng không hỗn loạn, mắt thấy “Án Vân Thiên giáng” ép về phía mình, chỉ hừ lạnh một tiếng, lập tức xoay người một cái!

Chỉ một lần xoay chuyển này, chẳng những đột nhiên sinh ra luồng khí xoáy cường đại, mà còn xảo diệu hơn có thể đè bẹp “Thiên Vân Hồ Lô” đang dần hạ xuống, thậm chí còn có thể phản ngược lại Bộ Kinh Vân!

Mà bộ kinh vân mắt thấy “Thiên Vân Vô Hàng” lại đánh về phía mình, cũng lập tức vận chuyển, đem áo choàng ngang qua Bài Vân Chuyển kinh mạnh mẽ dời khỏi!

Thế nhưng cùng lúc đó, Vô Đạo Cuồng Thiên đã cười mây rời gió, vội vàng triển khai kinh lực, tung người nhảy lên!

Chỉ thấy chỗ hấn ta đang thả người, rõ ràng là...

“Hữu Tâm” vẫn luôn ngây ngốc đứng ở bên cạnh!

“Người...” Hữu Tâm kinh hãi hét lên, còn chưa kịp phản kháng, Vô Linh đã bị Vô Đạo Cuồng Thiên giậm một cái, thật sự bất tỉnh!

“Phốc” một tiếng, Vô Đạo Cuồng Thiên đã áp đảo luồng khí đỏ hộ thể, tiếp đó ngửa mặt lên trời cười điên cuồng:

“Ha ha...”

“Thật không ngờ, hùng bá hai gã đệ tử đắc ý “Phong Vân”, trong cơ thể lại có một cỗ sức mạnh cường đại mà ngay cả bản tọa cũng không thể nắm bắt! Hôm nay thử một lần, thật sự là mở rộng tầm mắt!”

Đúng vậy! Vô Đạo Cuồng Thiên đương nhiên không cách nào nắm bắt Ma Hà Vô Lượng, bởi vì ngay cả phong vân trong Ma Hà Vô Lượng cũng không cách nào nắm giữ lực lượng kinh thể trong cơ thể mình!

“Đáng tiếc, hai người các ngươi hình như chưa hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh ẩn giấu trong cơ thể mình. Cho nên cho dù cỗ sức mạnh này vô địch như thế nào, hai người các ngươi cũng chưa cái thể vô địch, càng khoe khoang có thể giết được ta!”

Không tệ! Đúng là sải bước trên mây và Nhiếp Phong có thể linh hoạt vận dụng Ma Hà Vô Lượng, e rằng hôm nay Vô Đạo Cuồng Thiên đã mất mạng, hấn lại cười đến điên cuồng như vậy!

“Bộ kinh vân Nhiếp Phong! Cáo từ!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng đó, Vô Đạo Cuồng Thiên đã mang theo tám khiên không còn sức phản kháng, phi thân lao

đi!

Ngay cả “Hồng Mi” vừa rồi đánh lén Khổng Từ từ ở sau lưng, mắt thấy hãn mang người rời đi, cũng lập tức theo sát phía sau!

Biến sinh khi nách! Không ngờ Vô Đạo Cuồng Thiên lại như cuồng lôi, đi nhanh như điện!

Tần Sương thấy Hữu Tâm bị Vô Đạo Cuồng Thiên bắt đi, quả thực không tự kìm hãm được hô khẽ.

“Tỷ tỷ... Tỷ! “

Trong tiếng hô nhỏ, Tần Sương đã đuổi theo sát nút!

Mà lúc này, từng bước từng bước từ trên không trung hạ xuống cũng không chút chậm chạp, thân hình lướt đi, muốn cùng Tần Sương đuổi theo cùng một lúc!

Không ngờ đúng lúc này, Khổng Từ trúng phải liệt trảo của Hồng Mi Ngũ Chỉ, lúc này lại đột nhiên kêu lên “A” một tiếng, sắc mặt lập tức biến thành một mảnh lửa đỏ, té xỉu trên mặt đất!

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong bị Vô Đạo Cuồng Thiên đánh đến ngũ tạng đều nứt ra, đột nhiên “Soạt” một tiếng...

Máu tươi điên cuồng phun ra ồ ạt!

Kinh ngạc thấy cả hai cùng không đứng, vốn định đuổi theo, vậy mà Tần Sương lại dừng bước, chia nhau ra xem xét tình huống của hai người.

Tần Sương nhìn thấy Khổng Từ đang té xỉu trên mặt đất, chợt thấy nàng chẳng những mặt mũi đỏ như lửa, khắp người đầy mồ hôi, hô hấp lại dồn dập dị thường, dường như khí tức đã tuyệt, không khỏi lo lắng vô hạn mà nói: “A...? Khổng Từ xác định là bởi vì trúng kinh trảo của Hồng Mi, nên Đồng Tâm Tầm trong cơ thể đã sớm phát tác...”

Tình trạng của Khổng Từ tuy khiến người ta lo lắng, nhưng tình trạng của Nhiếp Phong càng khiến người lo lắng! Bộ Kinh Vân chỉ thấy Nhiếp Phong đang phun máu tươi, giờ phút này đã hơi thở mong manh, có thể thấy được một chương vừa rồi của hãn bị Vô Đạo cuồng thiên ám phi, thật sự bị thương không nhẹ!

Nhưng Nhiếp Phong kiên nghị bất khuất vẫn cố gắng ngồi dậy, càng không quên lấy từ trong áo ra một cái bình nhỏ, nói như đứt quãng: “Vân... sư huynh, Khổng Tử... Nguy hiểm... Trời tối, phải làm việc... Gấp gáp, hoàn... Trước cứu... Khổng Tử... Trọng yếu...”

“Cái này... Trong bình... là... một vị tiên bồi thần bí... Đưa ta...” “Hỏa hầu huyết”, có thể bức ra... Khổng Tử trong cơ thể... Đồng tâm tằm, các người... Mau lấy... cứu nàng...”

Thế khó đoán được, ngay khoảnh khắc bản thân Nhiếp Phong hơi thở mong manh, vẫn còn nhớ tới chuyện xưa cũ không quên cứu Khổng Tử trước. Có thể thấy y thật sự coi Khổng Tử là muội tử, Bộ Kinh Vân đã nhìn thấy tận mắt.

Ánh mắt lạnh lùng hiện lên một tia khác thường, phảng phất vô luận hấn lạnh như băng vô tình như thế nào, cũng đã vì Nhiếp Phong mà làm ra hành động này...

Đáng tiếc, cho tới bây giờ không ai có thể nhìn thấu được cái “Tâm” giấu sâu trong mắt tử thần, hướng chỉ Nhiếp Phong bây giờ đã hơi thở mong manh?

Ánh mắt của thần chết thoáng cái đều sâu như biển đen vô biên, rất nhanh, thần sắc khác thường của hấn đã chìm vào trong biển đen mê mông, không còn chút dấu vết nào để tìm nữa...

Chỉ thấy hấn bỗng nhiên lấy bình nhỏ trong tay Nhiếp Phong ra, sau đó ném cho Tần Sương nói: “Người, dùng cách này cứu Khổng Tử.”

“Ta, dùng khí chữa thương cho hấn!”

“Hấn” trong lời nói của thần chết đương nhiên chính là Nhiếp Phong.

Tần Sương lập tức hiểu ý, lập tức đem bình “Hỏa hầu huyết” kia cho Khổng Tử uống, mà Bộ Kinh Vân cũng không nói gì, song chừng một chừng chống đỡ cửa trước Nhiếp Phong, chân khí cuộn cuộn không dứt đánh vào thể nội Nhiếp Phong!

Nhưng mà không bao lâu, đột nhiên lại nổi lên kỳ biến!

Hách Thính “Soạt” một tiếng! Nhiếp Phong soàn soạt lại điên cuồng phun máu tươi!

Chỉ là, lần này hấn phun ra máu không phải là máu bình thường, mà là máu huyết.

Một đoàn hỏa huyết!

Một đoàn vừa rơi xuống mặt đất lập tức phun ra rất nhiều liệt hỏa huyết!

Thiên...!

Biến hóa này quả thật không thể coi thường! Máu của Nhiếp Phong... Nhiệt độ như lửa?

Bộ Kinh Vân và Tần Sương thấy thế, đứng tại chỗ có chút động dung, Bộ Kinh Vân càng bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt Khổng Từ còn chưa đỏ như lửa, hình như đã hiểu một chuyện!

Hắn giật quần áo trên lưng Nhiếp Phong xuống, chỉ thấy vừa rồi vị trí hấn trọng chưởng vô đạo cuồng thiên lại có một vết thương tròn nhỏ như cắn, không khỏi nhướn mày, nặng nề phun ra ba chữ:

“Cùng nhau?”

“Tâm?”

“Tầm?”

Ngay cả Tần Sương đã dứt “Hỏa hầu huyết” cho Khổng Từ ăn, đồng ngôn cũng không khỏi thất kinh, nói: “Thập...? Lại là... Đồng Tâm tầm?”

“Phong sư đệ... Rút cuộc là sao... trúng Đồng Tâm tầm?”

Nghi hoặc của Tần Sương rất nhanh đã có đáp án, bởi vì ngay lúc hấn khiếp sợ vô hạn, một tiếng cười dữ tợn vô cùng, bỗng nhiên theo gió bay tới:

“Ha ha...”

“Đúng rồi! Trong tay Nhiếp Phong...”

“Chính là lúc bốn tọa trọng chưởng, ẩn nấp trong lòng bàn tay...”

“Đồng! Tâm! Tầm! Độc? Lại là thanh âm cuồng thiên của Vô Đạo kia?”

Nhưng âm thanh vẫn còn rất xa, như hư ảo, hóa ra cuồng thiên vô đạo đã lướt tới một nơi an toàn, mới dùng công lực truyền

âm tới!

Vô Đạo Cuồng Thiên vừa nói ra, Tần Sương không khỏi biến sắc, đối bước kinh vân nói: “Tuyệt... Diệu! Nếu đúng như Vô Đạo Cuồng Thiên kia nói, Phong sư đệ tuy không giống Khổng Tử uống vào Đồng Tâm tử, nhưng lại trúng độc dịch của Đồng Tâm Tử, nhưng... bây giờ bình “Hỏa hâu huyết” kia đã dứt cho Khổng Tử ăn, vậy... Phong sư đệ... chẳng phải là không cứu?”

Tần Sương lo lắng không phải không có lý, Bộ Kinh Vân nghe vậy vẫn giữ im lặng không lên tiếng, tựa như đang suy nghĩ gì đó, Nhiếp Phong hơi thở mong manh lại chỉ biết cười khổ, yếu ớt nói: “Sương... Sư huynh, ta vừa chết... Lại có... can thiệp? Các người... Không cần... mặc kệ ta...”

“Chỉ là... vừa rồi... bị... Vô Đạo Cuồng Thiên... áp giải... cô nương, chúng ta... nhất định phải... Cô nương... bình yên... cứu về...”

“Nàng.... việc này.. Không liên quan, chỉ là... đi theo... giúp chúng ta một tay.. Mà thôi, lại... rước lấy... Sát thân... Họa, nàng... Người vô tội..!”

Lời Nhiếp Phong nói không phải là giả! Hữu Tâm chỉ là nhớ nhung đệ đệ của mình, mới có thể theo đuôi tới, trùng hợp gặp bọn họ gặp nạn, mới dùng dây thừng kéo Khổng Tử Tần Sương lên trên sườn núi, nghĩa trợ giúp bọn họ một tay!

Lần này nàng gặp bất hạnh, chỉ là bởi vì một lòng đệ đệ không nở, cho dù đệ đệ của nàng cũng không nhận nàng...

Nhưng lời này của Nhiếp Phong vừa nói ra, xa xa lại mơ hồ truyền đến tiếng cười cuồng thiên của Vô Đạo:

“Ha ha...”

“Nhiếp Phong à Nhiếp Phong! Cho dù người không sinh tử thì đã sao? Nhưng Vân sư huynh bề ngoài người lạnh như băng vạn năm kia, cũng quyết sẽ không để người chết như vậy! “

“Bộ Kinh Vân! Người lắng nghe cho bản tọa! Nếu người muốn cứu người hữu tâm vô tội này cùng với sư đệ tốt Nhiếp Phong của người, thì ngày mai phải đến trước ngày mai, chỉ kịp đi “Vạn năm Lệ Tuyền” trên Phá Nhật Phong! Bản tọa sẽ ở đầu ghềnh đón đại giá!”

Vạn năm nước mắt?

Một cái tên thật giống lão Thiên Hoang!

Nhưng mà, không khóc có gì mà chưa khóc?

Chỉ không biết nước mắt vạn năm này của ai trào ra?

Liệu có phải là nước mắt Thương Vô Cuồng khóc vạn năm sau không?

Thiên khóc chi lệ?

Nhưng nghe Vô Đạo Cuồng Thiên lại nói: “Nhớ kỹ! Nhiếp Phong bây giờ đang có đồng tâm tà độc, chỉ có Đồng Tâm Tàn trong tay bốn tọa mới có thể giải được: Nếu bóng đêm còn chưa thấy người hiện thân “Vạn năm Lệ Tuyền”, bốn tọa sẽ giết chết Đồng Tâm Tàn trên tay, Nhiếp Phong sẽ tiếp tục: “Không có thuốc để cứu!”

“Không có thuốc nào cứu được” bốn chữ vừa ra, tiếng gió từ cười cười ngông cuồng vô đạo cũng đột nhiên dừng lại, rõ ràng, lần này hắc đã đi xa.

Nhiếp Phong nghe xong lời nói của Vô Đạo Cuồng Thiên lập tức trở nên vô cùng suy yếu, càng không khỏi nói: “Vân... Sư huynh, cho ta “Hỏa hâu huyết” vị tiên bối thần bí kia... Từng nói rõ với ta, Vô Đạo Cuồng Thiên vẫn luôn bức người... Thật ra là... muốn lợi dụng... Trời khóc, mà... lại là một vật hệ thống trọng yếu... Tuyệt đối không thể rơi... Vô Đạo Cuồng Thiên... Vì vậy trên tay...”

“Hiện giờ... Hắc buộc người lên Phá Nhật phong... Cái gì kia... Vạn năm nước mắt, đơn giản là... Cũng là vì... mục đích tương tự, người nhất định không thể nóng lòng cứu ta... Mà để hắc đạt được thành công, phải... trầm ứng phó, để có thể... cứu cô nương Vọng Tâm... Đồng thời, cũng có thể ngăn cản... Dã tâm...”

Nói tới nói lui, Nhiếp Phong cũng biết Bộ Kinh Vân hôm nay đã không phải điên cuồng vô đạo trên Phá Nhật phong, hắc chỉ sợ bộ kinh vân nóng lòng cứu hắc, dẫn tới trận tuyến đại loạn, hắc thật sự không muốn trở thành gánh nặng cho Bộ Nhất Chỉ Vân!

Chỉ vì hấn vốn thừa nhận tuyệt duyên cùng thần mẫu, cuối cùng cả đời, đều sẽ chiếu cố bước đi kinh vân, bây giờ lại muốn Bộ Kinh Vân cứu hấn, thật sự then với lòng...

Tần Sương ở một bên thấy Nhiếp Phong không yên lòng như thế, lúc này cũng không khỏi nói: “Phong sư đệ, Vân sư đệ từ trước đến nay làm việc đều có chừng mực, người thực sự không nên quan tâm đến hấn, người cứ tĩnh tâm cho tốt, để Vân sư đệ chữa thương cho người đi.”

Nhiếp Phong cười yếu ớt, chậm rãi nói: “Rất... Được...”

“Vây... Ta... Có thể... An tâm rồi...”

Nói xong, Nhiếp Phong chậm chậm khép mắt lại.

Thấy Nhiếp Phong nhắm mắt, Tần Sương lơ đãng, tràn đầy cho rằng cuối cùng hấn cũng có thể an tâm nhường bộ kinh vân chữa thương, nhưng vẫn luôn dùng song chưởng chống đỡ sau lưng Nhiếp Phong, lấy khí trị thương ở bộ kinh vân, lúc này lại biến sắc, bỗng nhiên phun ra hai chữ: “Không tốt.”

Tần Sương cũng sờ hỏi: “Vân sư đệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bộ Kinh Vân khẽ cau mày, nặng nề nói: “Hấn...” máu trong người sắp bị sấy khô.”

Tần Sương cả kinh, vội vàng nhìn Nhiếp Phong sớm đã nhắm mắt lại, phát hiện hấn không phải đang tĩnh tâm dưỡng thần, mà là bất tỉnh đi!

Lại nhìn thật một chút, chỉ thấy toàn thân Nhiếp Phong nóng như lửa, sắc mặt lại không phải đỏ như lửa, ngược lại mặt đều là màu máu, hiển nhiên đúng như lời Bộ Kinh Vân nói, toàn thân máu của hấn đang bị “Đồng tâm tà độc” thiêu đốt!

Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ Bộ Kinh Vân chưa thu được Đồng Tâm Tàm trên tay Vô Đạo Cuồng Thiên về, máu của Nhiếp Phong đã sớm bị đốt cạn!

Vốn dĩ, cho dù đồng tâm tàm tạm như Không Từ, cũng chỉ có thể cách mỗi một đoạn thời gian độc phát, chịu đủ lửa nóng dày vò.

Nhưng Nhiếp Phong vừa rồi lại không cách nào trúng được trọng chưởng của Uông Thiên Trọng Chưởng, đồng thời trúng

độc cùng tâm tằm, lại tái phát khi bị thương, hậu quả khó mà tưởng tượng...

Hay cho một lão mưu sâu tính vô đạo cuồng thiên! Chẳng những hấn phải sai bước kinh vân trước khi mặt trời lặn tới phá Nhật phong, còn lấy “Đồng tâm tằm độc” biến Nhiếp Phong thành bộ kinh vân mệt mỏi!

Bây giờ Không Từ sau khi ăn bình “Hỏa hâu huyết”, màu lửa đỏ trên mặt đã dần phai nhạt, chắc hẳn độc đã được giải, chỉ là Nhiếp Phong trước mắt không phải quá cần bộ kinh vân lấy khí trị thương cho hắn, càng cần hắn nghĩ cách tạm thời giảm nhiệt nhiệt trong cơ thể!

Thế nhưng cứ như vậy, Bộ Kinh Vân tại trước khi phá Nhật Phong, nhưng đã vì cứu Nhiếp Phong mà lao lực quá độ, cho dù hắn vẫn có thể ra khỏi “Ma Hà Vô Lượng”, đối với Vô Đạo Cuồng Thiên cũng không đủ gây họa!

Cơ tâm Vô Đạo Cuồng Thiên này, Bộ Kinh Vân sao lại không rõ ràng?

Chỉ là, nhìn Nhiếp Phong trước mắt nhanh chóng đốt khô nhiệt huyết mà chết, xem ra đối với thân tử thờ ơ tất cả, chẳng lẽ thật sự vẫn có thể thờ ơ, thấy chết không cần cứu?

Không! Trong lúc Tần Sương đang bàng hoàng, áo choàng của Tử Thân run lên, cả người nhảy dựng lên, lạnh lùng nói: “Muốn ngăn lại máu nóng cạn khô...”

“Cần phải dùng nước hạ nhiệt trần huyết!”

“Ngoài một dặm có một con sông nhỏ.” “Ta...” Rất nhanh liền lấy nước trở về!”

Trong âm thanh lạnh lẽo như không có sinh khí kia, tử vong đã như một con dơi màu đen cực lớn bay vút đi!

Chỉ là tuy lời nói của hắn lạnh lùng, dù là Tần Sương cũng cảm thấy lòng của hắn...

Vô cùng nóng bỏng!

Hắn chỉ là một khối băng phủ đầy liệt hỏa mà thôi!

Đúng vậy! Bây giờ ngay cả Tần Sương cũng nhớ ra! Hiện giờ bọn họ đang ở sườn đồi hoang vu, không có nửa tia nguồn

nước, nhưng trên đường đến đây, thật sự cách đó hơn một dặm có một con sông nhỏ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tần Sương không khỏi sợ hãi thán phục, không ngờ Bộ Kinh Vân tại thời khắc tính mạng nguy cấp như Nhiếp Phong vẫn có thể tỉnh táo tự nhiên như vậy!

Cẩn thận như vậy!

Gió, tựa như một thanh đao đập vào mặt, không ngừng cắt vào khuôn mặt từng đám mây!

Thân hình hắn càng nhanh, phượng thể trước mặt càng cuồng, cắt mặt càng nhanh!

Nhưng mặc cho cuồng phong cắt mặt, bộ kinh vân vẫn không mấy may hòa hoãn được chút nào, chỉ vì Nhiếp Phong đã gặp nguy hiểm, nếu hắn không lấy lại được máu loãng trước khi đốt khô, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!

Nhưng mà, cho dù Nhiếp Phong muốn chết, có liên quan gì đến Bộ Kinh Vân chứ?

Năm đó hắn không tiếc “thân vào huyết hồ” “thiên hạ”, hết thảy mọi thứ, vốn chỉ vì canh giữ ở bên cạnh kẻ thù là “Hùng Phách” tùy cơ báo thù, hắn căn bản không phải vì kết duyên với bất kỳ kẻ nào, đương nhiên càng không phải là kết duyên cùng môn với Nhiếp Phong!

Không khóc tử thân, từ trước tới giờ đều là sáu thân duyên, vô duyên với tất cả mọi người trên đời!

Chỉ là đến sau này, vô luận tử du như thế nào đối với người khác không quan tâm, không để ý, vận mệnh lại thủy chung an bài hắn cùng bọn người Nhiếp Phong cùng Khổng Từ gặp mặt, trong cuộc sống hắn vốn như không gợn sóng tử thủy, nổi lên từng trận rung động...

Kết quả là, hắn cũng không biết vì sao hôm nay mình lại hướng về nơi đây, lại chạy băng băng vì Nhiếp Phong sinh tử!

Vốn hắn vẫn đang yên lặng canh giữ bên cạnh Hùng Phách, chờ đợi thời cơ tốt nhất, một đao thương tâm nhất đang đâm vào lưng nó!

Một đao chứa tất cả thù hận của Tuyết Thanh!

Nghĩ như vậy, không trừ rào rạt kia, bộ kinh vân đã lướt đến một dặm, chỉ thấy phía trước không xa, đã xuất hiện con sông nhỏ mà hấn muốn tìm kia!

Không nói gì, Bộ Kinh Vân đã lướt thẳng về phía bờ sông, nhưng vào lúc này, hấn bỗng nhiên dừng bước!

A? Tử thần không phải mau chóng lấy nước trở về cứu Nhiếp Phong? Vì sao lại dừng bước tại sông nhỏ không tiến?

Thì ra là, tử vong đột nhiên cảm thấy xung quanh tràn ngập cảm giác kỳ dị!

Cảm giác này rất kỳ lạ, bởi vì trong lòng Tử Thần đột nhiên dâng lên một luồng ấm áp!

Hấn không cách nào tưởng tượng, vì sao chính mình lại đổi chỗ này, trong lòng lại hiện lên một tia ấm áp, liền trước khi hấn cùng Tần Sương cùng Khổng Tử đi qua con sông nhỏ này, vẫn chưa có loại cảm giác này...

Bởi vì, ở xung quanh dòng sông nhỏ này, có một vài “người” hoặc là “vật” ấm áp trong lòng không kèm được mà sinh ra “vật”?

Đáng tiếc, lửa nóng trong cơ thể Nhiếp Phong đã không cách nào làm sai, trong lòng Tử Thần bỗng sinh ra một cỗ cảm giác kỳ dị, dưới chân cũng chỉ hơi dừng lại một chút, không cho chậm lại chút nào, lướt về bờ sông lấy nước!

Nhưng mà, có thể ngay cả tử vong cũng không thể ngờ được, khi hấn lướt tới bờ sông thì trước mắt chợt xuất hiện một vật, hiện giờ hấn lại lần nữa dừng lại!

Rõ ràng vật kia là...

Một cái đỉnh lớn hơn người!

“Đỉnh” là vật chứa ba chân hai tai, vốn cho người ta đốt hương, luyện đan, nấu thuốc, dùng để nấu trà, cho nên bình thường tùy ý đặt vào trong miếu thờ hoặc thuốc Lư.

Thế khó lường được, bên cạnh con sông nhỏ tầm thường này lại xuất hiện một cái đỉnh lớn ngang hông người, vì sao cái đỉnh lớn này lại bị đặt ở đây?

Có phải vì đã sớm biết Bộ Kinh Vân sẽ đến đây lấy nước hay không? Vì vậy hấn chuẩn bị đồ dùng để đựng nước?

Bộ Kinh Vân chợt thấy đỉnh này, trên khuôn mặt lạnh như băng cũng có chút động dung, nguyên nhân là vì muốn át đi lửa nóng trong cơ thể Nhiếp Phong, tuyệt không phải chỉ cần một cái túi nước trong người là đủ, không nhất định phải dùng đến vài vại nước!

Vì vậy trên đường đi, hấn cũng từng bắn khoăn nên làm thế nào để thịnh thủy trở về, cuối cùng quyết định lấy mũ áo choàng kín kẽ hờ gió kia của mình, tin tưởng cũng đủ để ứng phó!

Từ chồi thẳng thắn, lại có một cái đỉnh lớn hơn người, sớm đã ở bờ sông ” giữ thân đợi”, đến cùng là có người vô tâm vút đỉnh ở bờ sông?

Thiên hoặc u ám, có người âm thầm tương trợ?

Người cố tình tương trợ này liệu có quan hệ với luồng âm áp trong lòng Bộ Kinh Vân lúc vừa rồi hay không?

Không biết!

Vì Nhiếp Phong đang bận bịu tóc gáy, cho dù chuyện này cực kỳ không tầm thường, Bộ Kinh Vân cũng đã không còn kịp nghĩ nữa!

Chỉ thấy hấn vung chưởng lên, đã đem cự đỉnh đưa xuống sông, “Soạt” một hồi tiếng nước, trong đỉnh đã đựng đầy nước sông!

Hấn trở tay lại, đương nhiên ngay cả đỉnh lẫn nước cũng nắm chặt trong tay, tiếp đó hấn tung người nhảy lên, lướt gấp về phía trước!

Chỉ là, nếu như bộ kinh vân nguyện ở lâu thêm một chút thì hấn có thể phát giác được, vừa rồi luồng âm áp kia hóa ra là đến từ một người.

Một người đang ngâm mình dưới sông!

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân đi không lâu, mặt sông bình tĩnh đột nhiên nổi sóng, “Nước” một tiếng, nước sông lại mạnh mẽ đạt sang trái phải, nước sông xếp ra, hoàn toàn là vì một phục sức!

Một luồng sức mạnh có thể dời trời lấp biển!

Mà nguồn lực lượng này lại thuộc về một chỗ đang tràn ra từ dưới mặt nước, từ từ bốc lên đầy...

Thiên Ảnh!

Chỉ thấy bóng dáng xinh đẹp này tuy từ dưới sông bốc lên nhưng không hề dính lấy một chút nào!

duy nhất một người là điểm nước trên người hắn hiện ra chính là đôi mắt của hắn...

Hai hàng nước mắt!

A? Chính là bóng hình xinh đẹp này, vừa rồi còn khiến bộ bộ kinh vân không hiểu sao mà lòng sinh ám áp?

Chính là bóng dáng xinh đẹp này đã đặt một cái cự đỉnh ở bờ sông chờ “Bộ kinh vân?”

Tình hình này rốt cuộc là ai?

Nàng, tại sao lại bị thương rơi lệ?

Có bất trắc phong vân.

Có đôi khi, sự nghịch chuyển của thế sự sẽ xảy ra biến cố, dù là “thần thông quảng đại” như thần phật cũng khó có thể dự đoán được tiên cơ.

Đúng như bộ kinh vân, hắn tuy là nhân thần cộng sợ tử, vừa tạo mộng cũng chưa từng nghĩ đến, khi hắn mang nước về Nhiếp Phong, Tần Sương cùng Khổng Từ thân ở sau sườn đồi, trên sườn đồi, thỉnh linh xảy ra một chuyện kỳ quái...

Chỉ thấy Khổng Từ sau khi ăn vào máu hỏa hầu, mặc dù hôn mê bất tỉnh, nhưng huyết sắc trên mặt đã hoàn toàn khôi phục bình thường, hiển nhiên đồng tâm tàm độc trong cơ thể đã bị máu hỏa hầu diệt, không đủ giúp đỡ nàng, chỉ đợi nàng tỉnh lại là có thể khỏi hẳn.

Kỳ quái chính là, Tần Sương vốn nên hảo hảo quan sát chăm sóc Khổng Từ và Nhiếp Phong, giờ phút này lại như một pho tượng đá, không nhúc nhích!

Càng khiến Bộ Kinh Vân nhướng mày là vừa rồi thương hỏa giao tranh, Nhiếp Phong nằm té xỉu trên mặt đất, lúc này

không ngờ...

Chẳng biết đi đâu!

Khi nó biến thành to gan, bộ kinh vân lập tức buông cự đỉnh trong tay xuống, tiến lên xem xét Tần Sương.

Không thể nhìn được, vừa nhìn thấy Tần Sương ngậy người bất động, thì ra tất cả đều bởi vì những đại huyết khác trên người bị phong ấn, không nói lời nào, bộ dạng kinh vân đứng ở trên đại huyết trên người Tần Sương, nhưng nghe “Phốc siết” liên thanh, tấu Sương bị phá giải khỏi đại huyết, cả người đứng thẳng như trút được gánh nặng!

Bộ Kinh Vân hỏi: “Đến cùng...” Đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Sương như tỉnh lại từ trong mộng, sững sờ nói: “Vân... Sư đệ, ta cũng... Không rõ ràng lắm...”

“Chỉ biết, vừa rồi lúc ta nhìn Phong sư đệ và... Khổng Tử, sau lưng đột nhiên cuốn tới... Một trận quái phương, ta còn chưa kịp quay đầu lại... Xem xảy ra chuyện gì, đại huyết toàn thân... đã bị người ta khống chế, Phong sư đệ... cũng bị người ta trấn áp mà đi...”

Cái gì? Thậm chí có người đang nuôi heo trong lúc Nhiếp Phong sắp chết, còn tới đây quyết tâm bỏ đi?

Người này rốt cuộc có mục đích gì? Lại là thần thánh phương nào?

Sự tình tựa hồ càng trở nên phức tạp, nhưng vô luận thế nào cũng rất phức tạp, bộ kinh vân vẫn không loạn, nhưng thấy hấn trầm tư nửa ngày, thản nhiên nói: “Người đâu, căn bản không cần gây bất lợi cho gió.”

Tần Sương sững sốt, chưa kịp truy hỏi, bộ kinh vân lại trầm trầm nói: “Người đâu, cũng không phải Vô Đạo Cuồng Thiên!”

Đúng vậy! Nhiếp Phong đã nhấn mảy gần chết, cho nên người tới căn bản không cần làm điều thừa. Mang hấn đi, chỉ còn cách cái chết không xa!

Hơn nữa, nếu người tới thật sự không có đạo, sẽ chỉ mang đi Khổng Tử Tần Sương, để trừ đi tất cả trợ lực của bộ kinh vân,

mà sẽ không mang đi Nhiếp Phong, như vậy sẽ chỉ dẫn đi trừ bước kinh vân gánh nặng...

Nghĩ tới đây, Tần Sương cũng tán đồng ý nghĩ của Bộ Kinh Vân, nói: “Vân sư đệ... Có phải ý của ngươi là, có phải là người đến mang Phong sư đệ đi, cũng không phải muốn làm hại hần, mà là muốn... cứu hần?”

Điềm đạm không nói.

Rất nhiều lúc, tử vong không nói, bởi vì sự tình đã có kết luận, hần cảm thấy không cần nói nữa.

Đúng như lần này kết luận, hần đã kết luận có người âm thầm trợ giúp bọn họ. Nếu Nhiếp Phong kia mang đi, rất có thể sẽ bị người cứu, mà không phải bị người hại...

Nếu Nhiếp Phong được người cứu, vốn nên là một chuyện đáng vui vẻ, nhưng Tần Sương thấy bộ kinh vân không nói, bỗng nhiên mặt lộ vẻ ưu sầu!

Không chỉ như vậy, hần còn đột nhiên xuất hiện một chuyện mà bất kỳ ai cũng khó lòng tin tưởng được!

Hần đột nhiên hai đầu gối cong lên...

Rồi hướng Bộ Kinh Vân quỳ mạnh xuống!

A? A? A?

Thế khó đoán được, Tần Sương thân là đại sư huynh lại đột nhiên quỳ một cái với nhị sư đệ của mình như bộ kinh vân, quỳ lệt đến tận đây?

Bị Tần Sương quỳ như thế, bộ kinh vân trên mặt vẫn không có nửa phần động dung, chỉ là từ từ phun ra một câu:

“Sao ngươi lại quỳ xuống trước ta?”

Tần Sương bình tĩnh nhìn hần, nói: “Bởi vì, Vô Đạo vốn là dùng “Đồng Tâm Tầm” trong cơ thể Không Từ liên bức ngươi lên ngọn núi rách của Nhật Phong, sau đó lại dùng “Đồng Tâm Tầm độc” của Phượng sư đệ” để uy hiếp. Nhưng hôm nay Đồng Tâm tầm trong cơ thể Không Từ đã bị Phong sư đệ dùng máu của hỏa hầu giết chết, mà Phong sư đệ cũng đoán chắc chắn đã được cao nhân cứu, đến lúc này, chỉ còn lại một “Phụng Tâm” vẫn còn trên tay Vô Đạo Cuồng Thiên...”

“Mà ngươi và Hữu Tâm lại không thân chẳng quen, căn bản đã thiết lập bất cứ lý do gì để chọc phá Nhật Phong, cuồng thiên, cho nên... Ta mới phải quỳ xuống cầu xin ngươi, hi vọng ngươi vẫn có thể cùng ta... chung tay phá Nhật Phong... Vạn năm Lệ Tuyên...”

Bộ Kinh Vân vẫn ổn định nhìn Tần Sương, phảng phất muốn thấy rõ người chưa bao giờ quỳ gối trước mặt người khác này, lại đột nhiên quỳ xuống trước mặt hắn một hán tử.

“Ngươi, muốn ta cùng ngươi đi phá Nhật Phong...” Chỉ vì ngươi có “không thể” lý do không thể?”

Tần Sương gật đầu:

“Thờ...! Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng biết không thể tiếp tục giấu giếm được nữa...”

“Không sai! Ta cầu Vân sư đệ ngươi cùng ta lên... Phá Nhật Phong, thật sự có một cái không thể không... Lý do.”

“Bởi vì, vô luận trước kia ta phủ nhận mình là đệ đệ hữu tâm như thế nào, nhưng có một sự thật... Lại không thể nào chối từ...”

“Hữu Tâm, đúng là tỷ tỷ ruột của ta!”

“Mà tiên thân của ta, cũng thật là thân đệ đệ của nó...”

“Hữu hi!”

Cuối cùng cũng chịu!

Không chấp nhận còn phải tin! Tần Sương ở trong lúc tỷ tỷ của mình thân thiết gặp nạn, rốt cuộc cũng không tiếc tất cả chân tướng bộ kinh vân thừa nhận! Chỉ là ngoài chân tướng nói ra chân tướng, vẫn không quên vạn dặn dò:

“Vân sư đệ...ta vẫn không... Nhớ lại tỷ tỷ, thậm chí... tiết lộ thân thể của mình, nguyên nhân hoàn toàn là vì... e sợ sư phụ... sẽ bất lợi đối với tỷ tỷ, vì vậy hy vọng ngươi có thể giữ bí mật này cho ta, nếu không... Sư phụ tuyệt sẽ không... tha cho nàng...”

Bộ Kinh Vân nghe vậy, mặc dù trên mặt không động đậy, nhưng không khỏi cười thầm.

Thôi đi! Không muốn tiết lộ thân thể trước mặt Hùng Phách, há chỉ một mình Tần Sương? Còn có một tên Hoắc kinh giác, cũng lập tức kinh vân...

Thử hỏi một người không muốn tiết lộ thân thể của mình, như thế nào lại không rõ nỗi khổ trong đó, như thế nào vô duyên vô cớ tiết lộ thân thể của người khác, hại người mà không lợi cho mình?

Mà ngay khi Bộ Kinh Vân còn chưa kịp hưởng ứng với Tần Sương thì sau lưng Tần Sương lại truyền tới một âm thanh của một người, nói: “Là...!”

“Vân... Thiếu gia, Hữu Tâm cô nương... Nhiều năm chờ đợi, cuối cùng cũng coi như hầu tới... Thân đệ trở về, nhưng còn chưa cùng... Thân đệ quen nhau, thì đã bị Vô Đạo Cuồng Thiên... Bắt đi...”

“Hy vọng Vân thiếu gia có thể... giờ cao đánh khế, trợ Sương thiếu gia cứu được Hữu Tâm cô nương về.”

Lời vừa nói ra, từng bước kinh vân cùng Tần Sương không khỏi liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy người nói là -

Khổng Từ!

Không chỉ có thế, Khổng Từ đã sớm quỳ gối trên mặt đất phía sau Tần Sương, cùng hấn đi bước kinh vân cầu xin.

Thì ra là, sau khi Bộ Kinh Vân lấy nước trở về, Khổng Từ kỳ thực đã dần dần tỉnh lại từ trong hôn mê, nhưng vì thấy Tần Sương cùng Bộ Kinh Vân đang nói chuyện nên không muốn quấy rầy hai người.

Sau đó lại thấy Tần Sương cầu xin Bộ Kinh Vân ra tay giúp đỡ, Khổng Từ cuối cùng cũng ra miệng cầu xin, hy vọng Bộ Kinh Vân được cho phép.

Nhưng mà, đây chỉ là một trong những tình nguyện của Khổng Từ và Tần Sương mà thôi! Bộ Kinh Vân liệu có đúng như hai người đang mong muốn hay không?

Bộ Kinh Vân chỉ lạnh lùng nhìn Tần Sương và Khổng Từ, không mở miệng nói một câu.

Thật lâu sau, hấn mới bỗng nhiên quay người áo choàng lại, vừa bước về phía trước vừa chậm rãi nói: “Từ đầu đến giờ...”

“Sinh tử của tất cả mọi người không liên quan gì đến ta, kể cả Nhiếp Phong!”

“Ta, tuyệt đối sẽ không vì bất kỳ kẻ nào mà lên Phá Nhật Phong!”

“Nhưng Vô Đạo Cuồng Thiên này, dám giúp ta làm phiền...”

“Ta bước trên mây cũng tuyệt đối không để người ta dễ chịu!”

Trong lúc nói chuyện, Bộ Kinh Vân đã đi về phía phá Nhật Phong!

Vậy sao? Chắc chắn sẽ không dễ chịu cho Vô Đạo Thiên chút nào, thật sự là Bộ Kinh Vân giờ phút này là mục đích thật sự của việc Triều Nhật Phong tiến lên ư?

Từ đầu đến giờ, hắn thật sự cho rằng sinh tử của tất cả mọi người không liên quan gì tới mình ư?

Vậy vì sao Nhiếp Phong lại bị Vô Đạo điên cuồng thiên hạ bắt, Khổng Từ cũng chịu đủ đau khổ đồng tâm tằm, hắn vẫn muốn cùng Tần Sương dắt tay đến đây?

Sau đó Nhiếp Phong trúng “Đồng Tâm Tằm độc”, hắn bay thẳng đến bờ sông bên ngoài lấy nước?

Bởi vì, hắn quá mềm lòng?

Bởi vì, hắn quá lạnh lẽo?

Hoặc là, hắn vừa rồi nhìn Tần Sương song cầu hắn cùng Khổng Từ, trầm mặc hồi lâu, cũng không phải là đang nghĩ có nên hỗ trợ hay không? Liên hợp với Tần Sương cầu hắn không ra miệng, kỳ thật hắn sớm đã quyết định phá Nhật Phong cứu giúp người yếu nữ đáng thương này?

Y chỉ đang nghĩ một lý do có thể khiến danh chính ngôn thuận xuất thủ?

Một lý do xem ra không phải là vì Tần Sương từ từ cầu xin hắn?

Nhưng mà, bất kể là nhờ lý do Bộ Kinh Vân lên phá Nhật phong như thế nào, Tần Sương và Khổng Từ thấy hắn cất bước hướng Phá Nhật phong xuất phát, cũng không khỏi nhìn nhau, hiểu ý cười một tiếng.

Bởi vì, đây mới là lần thứ hai bọn họ thật sự quen biết nhau...

Bộ!

Kinh hãi!

Vân!

Nơi này, liệu có còn là nhân gian không?

Đây là câu hỏi đầu tiên sau khi Nhiếp Phong mở mắt ra.

Vấn đề thứ hai, chính là hôm nay ở sau lưng hắn, dùng hai chưởng chống đỡ lưng, lấy khí trị thương cho người đó...

Rốt cuộc là ai?

Chỉ thấy hôm nay thân ở một nơi, ý là một mảnh khói mù tràn ngập, có thể che khuất tầm nhìn, ngay cả trong phạm vi năm thước cũng khó có thể nhìn rõ vật.

Vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, Nhiếp Phong không thể nhìn rõ mình rốt cuộc đang ở đâu, chỉ có thể lờ mờ để ý, nơi đây hẳn là một sơn động cực lớn!

Còn nữa, Nhiếp Phong cũng cảm thấy “Đồng tâm tà độc” đã khiến cho tê tâm thống khổ, đã không biết lúc trước mãnh liệt như vậy, là vì người sau lưng dùng khí chữa thương cho y?

Hay là do nguyên nhân khác?

Rốt cuộc Nhiếp Phong cũng mở miệng hỏi: “Nơi này..., rốt cuộc là địa phương nào?”

Sau lưng là Nhiếp Phong quán khí chữa thương, nghe Nhiếp Phong hỏi vậy cũng không khỏi sửng sốt, từ từ thở dài: “Nhân sinh trên đời, tựa như thiên địa cô hồng, nhưng cầu tìm được mảnh ngói thân mình mới cảm thấy mỹ mãn.”

“Nhiếp Phong ơ là Nhiếp Phong! Lão phu tuy vui vì người nhanh như vậy đã tỉnh dậy. Nhưng vì sao người chưa tỉnh lại đã vội vàng biết mình đang ở đâu?”

“Có đôi khi, trong mộng không biết thân là khách, cuộc đời dần dần một chút, chẳng phải càng sung sướng hơn sao?”

Đúng vậy! Người sống dần dần một chút, biết ít một chút, có lúc ngược lại càng vui vẻ!

Điểm này, người phía sau thật sự cảm động lây, trong kiếp sống của hắn, cho dù biết quá nhiều nhưng vẫn bị Thiên Địa Chú Tự, từ nay về sau đang ở nhân thế...

Lòng tại địa ngục!

Nhưng nghe nói người sau lưng thở dài như thế, Nhiếp Phong lập tức vui mừng:

“Tiền bối...? Là...”

Nhiếp Phong nhận ra giọng nói này! Người ở phía sau, chính là người cứu hắn ở huyết động Cuồng Thiên, và người dùng hỏa hầu huyết cứu Không Từ khi cứu máu hắn.

Nê! Tạo! Bô! Tát!

Nhưng Nê Tạo Bô Tát này sau lần rời xa sào huyết Cuồng Hành Thiên của Nhiếp Phong, không phải đã bị Vô Đạo cuồng thiên phong kín đại huyết toàn thân không thể động đậy rồi sao? Sao vẫn có thể đến dạy Nhiếp Phong?

Lại thì ra là, tên Nê Tạo Bô Tát này còn có một bí mật, ngay cả Vô Đạo Cuồng Thiên cũng không biết.

Tuy hắn nhiều lần bị thiên phạt, cả người đầy mặt giấu diếm chất độc mủ, nhưng đã nhiều năm bị độc hành hạ, khiến cho kinh mạch trong cơ thể đại loạn, dẫn đến huyết vị toàn thân sớm đã có người dị thường.

Cho nên, sau khi bị vô đạo cuồng thiên phong huyết thì không thể nhúc nhích được nữa, chỉ là ra vẻ bị hạn chế để miễn trừ cảnh giác với Vô Đạo Cuồng Thiên mà thôi.

Sau đó mắt thấy Nhiếp Phong vì cứu Tàn Sương Không Từ, không để ý an nguy của bản thân mà trúng trọng kích của Vô Đạo Cuồng Thiên đánh lên Đồng Tâm Tàm độc, Nê Tạo Bô Tát lại không nhịn được, cuối cùng lại làm trái ý trời cứu Nhiếp Phong tới nơi này!

Nhưng mà, Nhiếp Phong sớm đã hơi thở mong manh, dù cho hắn có thể nghiên cứu thiên cơ, nhưng... ngay cả Bộ Kinh Vân cũng đã thiết lập khả năng cứu sống hắn, hắn có bản lãnh gì để cứu Nhiếp Phong trở về?

Trong lòng Nhiếp Phong cũng nghi ngờ chuyện này, không khỏi hỏi lại: “Tiền bối, ta biết vừa rồi... Thương độc công tâm,

cách chết không xa, nhưng bây giờ... cảm thấy toàn thân thư thái, Thần Nguyên dần khôi phục, mà độc tằm đồng tâm trong cơ thể đã không còn sót lại chút gì, không biết tiền bối dùng phương pháp gì chữa thương cho vẫn bói?”

Nghe Nhiếp Phong hỏi, Nê Tào Bồ Tát chỉ phát ra tiếng cười khỏ, lại một trận bụi ngùi thờ dài:

“Ai... Trên đời làm gì có chuyện không làm mà hưởng chứ?”

“Muốn cứu khí như tơ nhện, ngược lại phải quán nguồn chân khí. Muốn giải kịch độc Đồng Tâm Tằm, phải dùng dược càng kịch liệt, lấy độc trị độc...”

“Mà lão phu vừa mới được nghe chân khí, đó là một nửa tu vi cả đời ta!”

“Lão phu cho ngươi uống thuốc, nhưng còn chưa dung hội trong máu lão phu...”

“Máu Hoả hầu!”

Vô! Nghe Nê Tào Phật Tổ nói vậy, Nhiếp Phong động dung thật sâu, sững sờ nói: “Tiền bối... Sao ngài có thể... Hy sinh năm thành công lực của mình... Cứu ta?”

“Còn nữa... Ngươi cứu Không Từ với.. Huyết hầu huyết, không phải là thứ ngươi còn sót lại...có phải một bình máu của ngươi không? Lấy cái gì trong máu ngươi... Vẫn chưa dung hội hoàn toàn... hoả hầu huyết?”

Nê Tào Bồ Tát lại cười khỏ, nói: “Nhiếp Phong, bởi vì con kia, muốn giết đồng tâm tằm trong cơ thể Không Từ, chỉ cần một bình Hỏa Hầu huyết là có thể làm được, nhưng muốn giải độc trên người lão phu là đau đớn, cần ba bình Hỏa hầu huyết mới có thể làm được.”

“Mà lão phu vì giải độc này mà đau khổ, năm năm trôi qua đi khắp Thần Châu đại địa, vừa rồi ở một nơi cực nóng tìm một con “Hỏa Hầu” hiếm thấy, con hỏa hầu này cũng không biết bị nóng lạnh biết bao nhiêu lần, chỉ biết, máu của nó chẳng những có thể chế ra vạn độc trên đời, mà còn có thể kéo dài tuổi thọ.”

“Sau khi lão phu bắt sống Hỏa hầu này, vốn dĩ đã lập tức lấy máu cho nó, đặt vào bình máu thứ ba, nhưng nghe Hỏa hầu

kêu rên thảm thiết, trong lòng lão phu không đành lòng, nghĩ thầm ba bình máu đã đủ để giải độc thân thể lão phu, tội gì còn cần máu hỏa hầu đều chết, lấy một mạng đổi lấy lão phu? Cho nên cuối cùng vẫn đem thả đi...”

“Bởi vậy, trên tay lão phu kỳ thật có ba bình, một tháng trước lão phu đã uống bình thứ nhất, trước khi cứu được người ra khỏi huyết động Cuồng Thiên, lại uống bình thứ hai, về phần thứ cho người cứu Không Từ, là ta vốn nên uống bình thứ ba trong một tháng sau đó!”

Nhiếp Phong hỏi: “Vậy, bình hỏa hầu thứ hai đã được tiên bối uống vào, sao có thể cứu ta?”

Nê Tào Bồ Tát nói: “Điều bởi vì ta trúng độc, thậm chí so với Đồng Tâm Tầm trong Không Từ còn độc hơn, cho dù máu hỏa hầu nhập thể cũng phải mất ba ngày mới hoàn toàn hòa hợp được. Ta vừa rồi chính là máu hỏa hầu vẫn chưa tan trong cơ thể mình, hóa thành một cỗ chân khí huyết sắc cùng với năm thành công lực của bản thân ta đánh vào trong cơ thể người, mới cho rằng người bảo vệ tính mạng...”

Nhiếp Phong tạo mộng cũng không nghĩ tới, tên Nê Tào Bồ Tát này vì cứu Không Từ, hai lần buông tha cho việc tự cứu lấy máu hỏa hầu, không khỏi vô cùng cảm kích nói: “Tiền bối... Tiên bối, người và vãn bối... Bình Thủy tương phù, lại không tiếc hai lần xả thân cứu giúp, chẳng những hi sinh... Bản thân mình lực thành công và hỏa hầu huyết, bản thân lại tiếp tục bị huyết độc dày vò, làm như vậy... Khổ nỗi gì?”

Nê Tào Bồ Tát nói: “Nhiếp Phong, người không cần thẹn với lương tâm! Nói thẳng, ta không tiếc mọi giá cứu người, ngoại trừ vì người tâm nhân hậu, sẽ là phúc của thế nhân, cũng bởi vì không muốn người vào giờ phút này, sẽ trở thành gánh nặng của bộ kinh vân!”

“Không chỉ có thế, ta càng hy vọng người có thể trở thành Bộ Kinh vân...” là trợ lực mạnh nhất!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức thấp “A” một tiếng, chờ bần tào Bồ Tát tiếp tục giải thích.

Nê Tào Bồ Tát nói: “Vô Đạo điên thiên nghìn phương nghìn kế ép bước lên mây lở Nhật phong, mục tiêu cũng không phải

là phải khóc trời, tin tưởng hôm nay, Bộ Kinh Vân cùng Tần Sương Không Từ đang đi qua suối nước mắt vạn năm ở Phá Nhật phong, cho nên vừa rồi ta cứu người tới nơi này, càng hao hết khả năng mình có thể khiến người phục nguyên, thế nhưng không muốn bước vào kinh vân vì cứu người mà lãng phí bất cứ chân khí nào, hẳn còn phải tập trung lực lượng ứng phó Vô Đạo Cuồng Thiên.”

“Còn nữa, như người cũng có thể kịp thời phục nguyên, trở thành bước đi kinh vân lực trợ giúp mạnh nhất, phong vân hợp bích liên thủ, vô đạo cuồng thiên càng khó có được thiên khóc!”

Nói đi nói lại, Nê Tào Bồ Tát không tiếc hy sinh hết thầy hi sinh mọi thứ trợ phong vân, suy cho cùng, chủ yếu vẫn là muốn ngăn cản Vô Đạo Cuồng Thiên có được “Thiên Khóc” Nhiếp Phong nghe đến đây, cuối cùng nhin không được lại hỏi: “Tiền bối, xin thứ cho vãn bối hỏi lại, chỉ vì ngài một mực sợ Vô Đạo Cuồng Thiên sẽ nhận được thiên khóc, rốt cuộc vì sao Thiên Khóc lại trọng yếu như vậy? Cuồng Thiên vì sao nhất định phải có được thiên khóc?”

Bị Nhiếp Phong hỏi như thế, Nê Tào Bồ Tát lập tức trầm mặc, không biết đang suy nghĩ điều gì, thật lâu sau mới thở dài, nói: “Ài... Việc đã đến nước này, xem ra bí mật của Thiên Khóc cũng không nên giấu diếm nữa...”

“Được... Tốt. Nhiếp Phong, để lão phu nói cho người biết, đúng như lời lần trước ta nói với người. Thiên khóc, vốn là thiên chi kinh địa nghĩa, thiên kinh địa nghĩa...”

“Mà cái gọi là vô kinh địa nghĩa, chính là...”

“Thiên địa giữa...”

“Thứ nhất.”

“Sau.”

“Bí. “

“Mật!”

Nói rồi! Cuối cùng cũng nói rồi!

Không ngờ vào thời khắc vô cùng đặc biệt này, rốt cuộc Nê Tào Bồ Tát cũng nguyện đem bí mật thiên khóc chi thăng thần

phun ra!

Nhưng nghe lời này, Nhiếp Phong vẫn mang vẻ mặt ngơ ngác, chỉ vì hắn không hiểu, vì sao giữa thiên địa lại có một “Bí mật cuối cùng”?

Rốt cuộc tại sao Thiên Khốc lại là thiên địa trong...

“Lúc sau... sau đó... Bí, Mật?”

Chương thứ mười một xé gió bài văn.

Mặt trời sắp lặn về phía tây.

Sau khi một vòng tàn dương từ từ hạ xuống Phá Nhật phong, liền như bị Phá Nhật phong phá một cái thành hai, thật là phá Nhật phong, quả nhiên ngọn núi cũng như tên!

Nhưng mà, nghe nói, một gã “Phá Nhật Phong” lại không phải nghe đến thế núi như vậy, mà là vì mấy chục năm trước, đỉnh núi phát sinh một chuyện kỳ lạ kinh thiên động địa, thôn dân dưới núi mới có thể đặt tên là “Phá Nhật”..

Giờ phút này, Vô Đạo Cuồng Thiên đang đứng trên Phá Nhật phong, nghênh gió đứng, ngạo thị thiên hạ thương sinh, tin tưởng lúc trước điệp chịu trọng kích của Ma Hà “Ma Hà vô lượng”, đã phục hồi tám chín phần mười.

Nếu nói tàn dương như máu sau lưng, cuồng thiên vô đạo kia chính là “Tích áp trung chi huyết”!

Vô Đạo, sự điên cuồng của hắn sẽ nhỏ máu của thương sinh trong ngày hôm nay!

Mà cách không xa Vô Đạo Cuồng Thiên đứng, nó theo “Hong Mi” cũng đã chờ ở bên cạnh, chỉ là, chủ tớ hai người này sao lại đợi ở phá Nhật Phong? Chẳng lẽ...

Hắn và Bộ Kinh Vân đã tới kỳ hạn?

Đúng vậy! Từ ngày hôm sau, Vô Đạo Cuồng Thiên bức bước Kinh Vân Tu phải đi trước “Mặt trời mọc” đến phá Nhật phong, đã qua một ngày một đêm, bây giờ đã là thời hạn hai người gặp mặt!

Mặc dù hắn đang ở thời kỳ kinh vân nhưng vẫn không thấy bóng dáng đám người Tàn Sương đâu cả, ngay cả lông mày đỏ ở một bên, cũng bắt đầu có chút không kiên nhẫn nói: “Chủ

nhân... Trường Nhật sắp hết, giờ sắp tối, mấy người Bộ Kinh Vân lại không thấy bóng dáng, không biết có vượt qua Phá Nhật phong không?”

Hồng Mi tuy có chút lo lắng, nhưng Vô Đạo Cuồng Thiên vẫn ung dung, cười nói:

“Cái này ngươi có thể yên tâm! Từ đoạn nhai kia cho tới Phá Nhật phong, cao thủ bình thường cũng chỉ cần hai đến ba ngày hành trình, huống chi không khác Thần tử bộ kinh vân? Cho dù hẳn có Tần Sương và Không Tử nhân một mỗi, cũng sẽ không chậm bao lâu.”

“Hơn nữa, chung quy bốn tọa không có nhìn quanh bốn phía, cũng có thể mơ hồ cảm thấy...”

“Hắn, đã tới rồi!”

Hồng Mi nhẩn lại, hỏi.

“Cái gì... Sao? Bộ Kinh Vân đã tới rồi à?”

“Hắn... ở đâu?”

Vô Đạo Cuồng Thiên nói: “Ngươi muốn biết thật không?”

“Được! Vậy hãy để bốn tọa nói cho ngươi biết! Hắn, đang...”

“Phía sau ngươi!”

Vô Đạo Cuồng Thiên vừa nói ra, Hồng Mi lập tức giật nảy mình, cuống quýt quay đầu lại nhìn!

Chỉ thấy một thân ảnh khôi ngô giống như Ma Thần, đứng trầm lặng phía sau, thân ảnh khôi ngô này không phải ai khác, chính là ——

Bộ...c...cịch!

“Bộ... Kinh Vân? Là... Ngươi?” Hồng Mi vội vàng bứt ra, nhưng đã quá chậm!

Hách Thính “Phốc” một tiếng! Bộ Kinh Vân đã một tay siết chặt cổ họng gã, lông mày đỏ ngay tại chỗ không dám vọng động!

Cùng lúc đó, Tần Sương cũng đã từ dưới chân núi chạy như bay tới, lập tức canh giữ bên cạnh bộ kinh vân, ngưng thần đề phòng!

Nhưng vì sao không thấy Khổng Tử?

Bởi trận chiến này hung hiểm dị thường, võ công Khổng Tử lại không có ý nghĩa, cho nên vì an nguy của hắc mà tướng tượng, Tần Thạch liền đề nghị Bộ Kinh Vân, để nàng ở lại trong một khách sạn dưới chân núi.

Tuy Khổng Tử muốn cùng hai người lên núi, nhưng trong lòng biết nếu mình kiên trì đi cùng, sẽ khiến hai người có rất nhiều cố kỵ khi đối phó với Vô Đạo Cuồng Thiên, cuối cùng đành phải bất đắc dĩ đáp ứng.

Thế khó lường được, Bộ Kinh Vân Phũ xuất hiện trên đỉnh núi, vừa ra tay đã chế ngự hồng mi, tóm lại một kích mau lẹ.

Nhưng Vô Đạo Cuồng Thiên tận mắt thấy người hầu của mình bị khống chế, vẫn thờ ơ cười thản nhiên: “Ha ha, Bộ Kinh Vân, xem ra chẳng những Nhiếp Phong khinh công tuyệt võ lâm, thân pháp của ngươi cũng không kém, nếu không phải bản tọa không phân thần, chắc chắn cũng sẽ không phát hiện ngươi vô thanh vô tức che giấu tới!”

Bộ Kinh Vân im lặng không trả lời, chỉ xác định nhìn chằm chằm vào Vô Đạo Cuồng Thiên, giống như đang đề phòng hắc tùy thời ra tay, ngược lại, lúc này Tần Sương ở bên lại nói: “Vô Đạo Cuồng Thiên! Sinh mệnh người hầu của ngươi đã ở trên tay Vân sư đệ, ngươi mau giao tử của ta ra, nếu không, đừng trách chúng ta đối với người hầu này không hề khách khí!”

Vô Đạo Cuồng Thiên lạnh lùng cười một tiếng, đáp: “Ha ha, Bộ Kinh Vân hôm nay đúng như lời ta nói đã tới Phá Nhật Phong, các ngươi nghĩ tên nô bộc lông đỏ này còn làm gì ta?”

“Từ đầu đến nay, bản tọa ngăn trở thần giết thần, Phật ngăn giết Phật, trời ngăn giết trời! Bất kỳ người nào ngăn trở bản tọa đạt được mục đích đều có thể...”

Vô Đạo Cuồng Thiên chữ “Giết” xuất hiện, hàng mày đỏ luôn bị bộ kinh vân siết chặt yết hầu, thậm chí đã hiểu ý nghĩa trong lời nói của nó, gương mặt chỉ thoáng chốc đã biến thành tro tàn, bật thốt lên:

“Chủ... Người!”

“Cầu xin... Người... Không được...”

Nhưng kêu gào đã quá muộn, Vô Đạo Cuồng Thiên đã xuất thủ trong tiếng kinh hô của hắn!

Chỉ thấy hồng khí trên người hắn duỗi ra, một đạo hồng khí dài hơn chín thước lập tức bay ra như liêm đao, chém về phía vị trí đám người Bộ Kinh Vân đang đứng!

Nhưng mà luồng khí đỏ này cũng không phải đang từ từ bước bỏ về phía Kinh Vân và Tần Sương, vì nghe “rắc” một tiếng, người mày đỏ đã bỏ luồng khí đỏ một phát thành hai, hạ thân đâm máu nhất thời ngã xuống mặt đất, gặp phải một trận thảm chém giết!

Trời! Vạn liệu không tới, Vô Đạo Cuồng Thiên thủ thao bất tuyệt, nhưng đã giải quyết đám người hầu như chó theo mình, hoàn toàn không có chút tình cảm nào, không hề lưu thủ, ra tay cực kỳ căm hận lưu loát!

Nhưng mà, không biết là Hồng Mi có sinh mệnh lực đặc biệt, hay là hắn vẫn muốn nói ra suy nghĩ của mình, cho dù bị chém xuống nửa người, hắn vẫn chưa hết tức giận, chỉ thấy hai mắt hắn trợn trừng, tựa như một câu nói cuối cùng trong lòng không nhắm lại, gắt gao nhìn Bộ Bộ Kinh Vân nói: “Kinh... Tượng...! Hắn đã... Bất nhân, ta... Bất nghĩa, ta... Hồng Mi... sẽ đem... Bí mật... kể...”

“Người... Sau này... Phải... muôn phần cẩn thận... một người... nữ nhân, càng phải... đặc biệt... đề phòng Vô Đạo... Cuồng... Trời...”

“Người... tri... Đạo... Hắn là... ai?”

“Thật ra... là...”

Hồng Mi thiếu chút nữa đã nôn ra thân phận thật sự của Vô Đạo Cuồng Thiên, lại đột nhiên “Rầm rầm” phun ra một chùm máu tươi rất lớn. Chỉ vì phòng của hắn, bất ngờ đã bị một luồng khí màu đỏ sắc bén như gai đâm, đương nhiên là Vô Đạo Cuồng Không chón nào!

Chỉ vì thân phận chính thức của hắn đặc thù, quyết không thể để cho Bộ Kinh Vân biết, mới có thể đồng thời khi Hồng Mi sắp phun ra chân tướng, lại cách không bạo phát đạo hồng khí này, kêu hắn vĩnh viễn dừng lại!

Bộ Kinh Vân lẳng lẳng nhìn gương mặt đỏ bừng, phảng phất như đang nhăm nháp một câu nói của hấn:

“Ngươi... Sau này... phải... Vạn phần cẩn thận... một nữ...”

Nữ nhân nào?

Bộ Kinh Vân muốn phá cả đầu cũng không thể hiểu nổi. Ngoại trừ Vô Đạo Cuồng Thiên ở trước mắt, hấn còn phải cẩn thận một nữ nhân sao? Rốt cuộc nữ nhân kia là ai?

Chỉ có điều, ngay cả khi cuối cùng hấn vẫn không thể biết được thân phận thật sự của Vô Đạo Cuồng Thiên từ trong miệng Hồng Mi, nhưng hấn vẫn lạnh lùng, từ từ đặt thi thể lông mày đỏ xuống, còn chậm rãi đắp lên cho hấn hai ngày, nói: “Ngươi, Minh Nhật đi!”

“Dù cho ngươi không kịp nói cho ta biết, bộ kinh vân của ta cũng không sợ!”

“Bởi vì...”

“Cuối cùng ta cũng sẽ giết hấn!”

Lời vừa nói ra, bộ kinh vân lập tức hướng Vô Đạo Cuồng Thiên lạnh lùng ngấm một cái, phảng phất như hấn thực sự nói ra tất phải làm, đưa tới địa ngục!

Vô Đạo Cuồng Thiên vẫn cười thản nhiên: “Ha ha, Bộ Kinh Vân! Tác phong của bản tọa vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, tin rằng ngươi đã lĩnh giáo thật tốt phải không?”

“Hôm nay, Hữu Tâm đã bị bản tọa vây khốn dưới “Vạn năm Lệ Tuyên” của Phá Nhật phong; nếu các ngươi không muốn nàng bị phân thân như con chó lông mày đỏ kia bị khí đỏ phân thân, vậy thì đi theo bản tọa đến đây đi!”

Vừa dứt lời, Vô Đạo phóng thích như điên, giậm mạnh xuống đất, không ngờ lại nhảy xuống một cái lỗ trên ngọn núi Phá Nhật!

Bộ Kinh Vân và Tần Sương đứng theo sát phía sau, chỉ thấy cái lỗ thủng kia, đúng là một cái động sâu không thấy đáy!

Tần Sương ngày tà nhìn thoáng qua kinh vân, hỏi: “Vân sư đệ, thế nào?”

Bộ Kinh Vân cũng không nháy nửa mắt, chỉ chăm chú nhìn động quật sâu không thấy đáy trên mặt đất, như đang quan sát động này đến cùng là đi đâu.

Nhưng mà, lúc này cũng không phải là thời điểm để nhìn kỹ, nhưng nghe hấn đột nhiên lại phun ra một tiếng:

“Nhảy đi!”

Thấy Bộ Kinh Vân nhảy vào động, Tần Sương cũng không hề nghĩ ngợi, ra sức nhảy dựng lên, cũng theo sát phía sau!

Chỉ không biết, cuối hang động này mang cho bọn hấn, rốt cuộc là thắng lợi?

Hay là kết cục càng khiến bọn họ không thể ngờ tới?

“Cái gì...” Thiên Khốc... hóa ra là bí mật trong thiên địa...”

“Đến cùng, cái gì mới là bí mật cuối cùng của không có đất?”

“Vô Đạo Cuồng Thiên, vì sao cứ nhất định phải nhận được thiên khốc không thôi?”

Liên tiếp hoài nghi, ngay sau khi Nhiếp Phong nghe xong “Thiên Khốc chính là bí mật cuối cùng giữa không trung” thì giống như được phát ra liên tục.

Nê Tào Bồ Tát chợt nghe Nhiếp Phong luân phiên truy hỏi, nhưng chỉ ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nói: “Ài... Việc này nói ra rất dài dòng, có lẽ muốn người hiểu rõ huyền bí của thiên khốc, hết thấy, cũng phải do người này lên tiếng “Lãng Thương”.”

“Thương Liệt?” Nhiếp Phong kinh ngạc:

“Ý ta là, truyền thuyết kia là người tạo chữ đầu tiên trong thiên địa... Thương Côn Bằng?”

Bồ Tát đất cười nhạt, đáp: “Đó không phải là truyền thuyết, mà là chuyện hoàn toàn chính xác.”

“Năm đó, sau khi Thương Lam tạo ra chữ “rao đầu tiên trong thiên địa”, vạn dặm khung trời đột nhiên biến sắc, một mảnh mây đen u ám, nghiễm nhiên trong thiên địa toàn bộ quỷ thần đều đang đau thương khóc rống, quỷ khóc thần gào!”

Nhiếp Phong nói: “Làm từ Thương Mãng, sẽ khiến thế nhân từ “Vô tri” biến thành “Có tri”. Vốn đây là một chuyện đáng vui, quỷ thần của cửu Thiên thập Địa tại sao phải đau thương như vậy?”

nạn tượng Bồ Tát nói: “Chỉ vì đó, trên đời một khi có chữ viết, nhưng dường như có thêm một vũ khí đáng sợ. Mặc dù thương tích trên ngôn ngữ, tuy không phải thân người, nhưng là lòng người!”

“Có đôi khi, “Tâm” của con người thậm chí so với “thân người” càng thêm yếu ớt, càng không chịu nổi một kích...”

Nhiếp Phong nghe đến đó, cũng không khỏi thổn thức vô hạn, như có điều hiểu ra nói: “Ừ...tiền bối... Rất đúng.”

“Nếu không thể dùng chữ viết để chuộc lại, ngược lại bị tiêu nhân hèn hạ dùng để công kích người khác, nếu chưa làm vậy, chữ viết sẽ trở thành vũ khí trí mạng đáng sợ nhất trên đời!”

“Cái gọi là ích thế thân công, có đôi khi cũng không bằng một cây cán bút mạnh mẽ như vậy, như vậy... giết người không thấy máu!”

Nê Tào Bồ Tát nghe Nhiếp Phong nói chuyện, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang dị dạng, giống như thương thức Nhiếp Phong một phen thông minh thế tình, hần lại nói tiếp:

“Nhưng mà, năm đó sau khi Thương Côn Bằng tạo chữ quỷ khóc thần gào, ngoại trừ trong thiên địa có thêm một kiện vũ khí chí mạng, cũng bởi vì trên đời một khi có văn tự, thiên địa có không ít huyền diệu, bí mật, cũng vì có văn tự mà được ghi chép lại, càng có thể bị thế nhân lưu truyền rộng rãi...”

“Cửu thiên thập địa huyền bí vô biên, khó có thể phòng thủ bí mật!”

Nhiếp Phong đột nhiên hỏi: “Huyền bí ở trong này, bao gồm —— Nê Tào Bồ Tát”

“Nhưng văn bối từ đầu đến cuối vẫn không hiểu, Thiên Khóc là bí mật cuối cùng trong không có đất, vì sao một khi nó bị biết, sẽ khóc cùng trời? Càng khiến con Vô Đạo kia thêm nhỏ dãi, vọng tưởng muốn có được nó?”

“Rốt cuộc Thiên Khốc có tác dụng gì với Vô Đạo Cuồng Thiên?”

Nê Tào Bồ Tát đáp: “Nếu cho Vô Đạo Cuồng Thiên thấy được thiên khốc, tác dụng cũng không phải chuyện đùa, chỉ vì bí mật cuối cùng trong thiên địa này, thật ra cũng không đơn giản chỉ là một bí mật đơn giản như vậy, mà bao hàm toàn bộ bí mật!”

Nhiếp Phong nói: “Toàn bộ bí mật? Ý tiền bối là...” Ý của ta là, Thiên Khốc, tình hình thực tế là tất cả bí mật trong gian La Vô Địa...”

“Dựnh. Ngôn, Kinh, Kinh!”

... Sao? Thiên Khốc đúng là một quyển bao gồm tất cả bí mật của thiên địa... ” Dự ngôn kinh thư”?

Nhiếp Phong nghe vậy đánh một trận thật sâu, lập tức truy vấn tiếp:

“Tiền bối! Khốc chết yếu hóa ra là một quyển Chư Dự Kinh Thư? Vậy, quyển kinh thư này rốt cuộc là do ai viết?”

Bồ Tát đất nhẹ nhàng thở dài: “Quyển Dự Ngôn Kinh này không phải ai khác, chính là người sáng tạo ra chữ thiên địa đầu tiên...”

“Thương Vọng!”

“Cừ hàm!”

Lời vừa nói ra, Nhiếp Phong càng khiếp sợ vô hạn, hẳn khó đoán được, chữ đầu tiên sáng tạo ra Vô Địa chính là hốt hoảng, bí mật cuối cùng trong thiên địa cũng là hẳn!

“Tiền bối, cho dù Thương Lam năm đó có thể làm gì thì làm không được, còn sáng lập ra chữ thứ nhất cho thế nhân, nhưng... Hẳn cũng tuyệt không phải Thần Phật, sao có thể biết trước huyền cơ thiên địa? Càng có quyển tiên tri kinh thư bao hàm tất cả bí mật trong thiên địa?”

Nê Tào Bồ Tát giải thích:

“Bởi vì, Thương Thương năm đó từng vắt óc nghiên cứu, cũng không cách nào tạo thành một chữ, về sau dưới trời xui đất khiến, tạo ra chữ thứ nhất trong thiên địa.”

“Mà chữ thứ nhất trong thiên địa này lại vượt xa ý nghĩ của Thương Lam! Chữ này như ẩn chứa một loại ma lực kỳ dị, người có thể lệnh tự, trong đầu chột tràn ngập huyền cơ vô tận, phảng phất như thông với thiên địa...”

Nhiếp Phong hơi động dung:

“Tương tự... đất trời tương thông? Vậy chẳng phải là...”

Không đợi hắn nói hết lời, Nê Tào Bồ Tát đã thở dài nói: “Vậy tức là, bất luận kẻ nào nhìn thấy chữ thứ nhất trong thiên địa này, trong đầu từ đây liền có thể biết tất cả bí mật giữa thiên địa, bao gồm cả quá khứ, hiện tại và tương lai.”

“Người này, sẽ... “Vô.. Bất Thi, Bất Thi!”

Không gì không biết?

Đây là một hấp dẫn cực kỳ mãnh liệt!

Nhiếp Phong nghe đến đây, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ, vì sao Vô Đạo Cuồng Thiên dùng trăm phương ngàn kế, cũng nhất định phải có được thiên khốc mới được!

Đơn giản là vì, quyền tiên tri kinh thư này của Thiên Khốc, bên trong nhất định có chữ “Lăng” này.

Đối với một người đã tâm bưng bưng mà nói, ngoại trừ hy vọng có thể xưng hùng hậu hậu thế gian, vô địch thiên hạ, không gì không biết đối với tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, thậm chí có thể “không biết tiên tri”, liền có thể “thắng có lợi”!

Nhưng dù Nhiếp Phong đã dần dần thăm dò chân tướng của “Thiên Khốc” nhưng hắn vẫn còn một điểm chưa hiểu.

“Tiền bối! Thế sự ngàn vạn chữ kỳ lạ, tại sao lại lấy chữ thứ nhất Thương Lam tạo ra lại ẩn chứa sức mạnh kỳ diệu không thể tưởng tượng nổi như thế, có thể khiến cho trong đầu người thông với trời đất, không gì không biết?”

Nê Tào Bồ Tát cười khỏ, đáp: “Ai biết được! Có lẽ hoàn toàn bởi vì Thương Lam thiên tư hơn người, nằm đó dưới trời xui đất đan xen, mới có thể sáng chế ra chữ thứ nhất, hoặc là vì thế, chữ này mới bao hàm thần hiệu giúp người ta trao đổi với trời đất...”

“Lại có lẽ, chữ này vốn là chữ đầu tiên ở Vô Địa giới, bởi vậy chữ này sinh ra đã diễn sinh. Chữ này có thể nói là “Vạn tự chi nguyên”, có thể cất giấu huyền bí trong thiên địa cũng không có gì lạ...”

“Nhưng bất kể như thế nào, năm đó sau khi Thương Lam tạo ra chữ viết này, cũng lập tức theo đó mà trở nên không gì không biết, cuối cùng bởi vì tất cả bí mật trong thiên địa chảy ra cuộn cuộn hai hàng huyết lệ...”

“A? Thương Lam tại sao lại rơi xuống huyết lệ?”

“Bởi vì, Thương Mãng thực sự bị thương, phải biết có đôi khi, một người biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, huống chi biết trước, ngay cả chuyện không nên biết chuyện tương lai cũng như—— biết trước?”

“Huyết lệ của Thương Côn Bằng, chính bởi vì biết thương sinh là đại kiếp kiếp nạn đời đời nào cũng sắp nhận lấy từ kiếp nạn mà xuống...”

Nhiếp Phong nhướn mày, nói: “Nhưng, nếu hắn có thể biết trước, chẳng lẽ không thể trợ giúp thế nhân tránh khỏi đủ loại đại kiếp?”

Nê Tào Bồ Tát than thở: “Ai... Ài, phải biết thiên ý như đao, lực lượng của con người lại có hạn, nếu trời xanh muốn giáng kiếp cho thế nhân, cho dù có thể biết trước thiên ý là như thế nào? Hết thầy còn không phải sức người khó cản?”

Nhiếp Phong lại không cho là đúng:

“Tiền bối, điểm này thì cách nhìn của văn bối cũng không hoàn toàn giống với tiền bối.”

“Đối với văn bối, người có thể tránh được kiếp số hay không đều là nhờ nguyện vọng tự cứu mình, cùng với người cứu người, có phải là một trái tim cứu người không thể không cứu!”

Nê Tào Bồ Tát chợt nghe lời này, không khỏi cười một tiếng, vô hạn thưởng thức nói: “Nhiếp Phong ời là Nhiếp Phong! Người quả nhiên không thoát khỏi bản sắc trời sinh! Vẫn là đề ý cứu người!”

“Người nên biết, những lời tiên đoán năm xưa lão phu sử dụng trong ngôi miếu cổ ở Nhạc Sơn để làm việc cho người, nói người luôn hy sinh vì thế gian của mình, chính là vì tính cách bất chấp tất cả mà muốn cứu người của người.”

“Dựa vào tính cách này của người, đến cuối cùng mặc dù có thể cứu được thương sinh tránh được một kiếp, kết quả bản thân lại rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục, bị ngàn người đuổi giết vạn người, thậm chí người trọn đời chí chí chí yêu thương, chí thân hay tri kỷ cũng không phải giết người không được, thử hỏi nhân sinh đến tận đây... Tuy sinh ra đã dùng làm gì!” Trong lời nói của Bồ Tát bằng bần nói ra., Đúng là một kết cục vô cùng đáng thương đáng sợ, nhưng Nhiếp Phong nghe xong vẫn không chút động dung, ánh mắt càng hiện lên vẻ kiên định, chém đinh chặt sắt đáp: “Nếu có thể lấy Nhiếp Phong ta “một mình” một kiếp, dạy ngàn vạn thể nhân tránh được một đại kiếp nạn, cho dù ta bị thiên đạo vạn quả, thậm chí chết trên tay người mình thương tiếc nhất, Nhiếp Phong ta cũng...”

“Đến chết cũng không hối hận!”

Hay cho câu chí tử không hối! Nê Tào Bồ Tát nghe xong lời này, cũng đột nhiên động dung thật sâu, chẳng biết tại sao, trong lúc nhất thời không nói được lời nào, một đôi mắt già cũng ảm đạm lệ quang, giống như đang không ngừng cứu người vì Nhiếp Phong, mà cảm động đến rơi lệ...

Đáng tiếc, Nhiếp Phong một mực công hấn mà ngồi, chẳng những không thể thấy rõ khuôn mặt thật sự của Nê Tào Bồ Tát này, càng không biết hai hàng nước mắt già nua hấn lưu lại cho mình...

Thật lâu sau, Nê Tào Bồ Tát mới ghen ngào nói: “Thật ra, nếu nói năm đó trong lòng biết tất cả kiếp nạn trong thiên địa, ngôi yên không quản thương sinh, không công bằng, rút cuộc hấn cũng từng kiệt lực cứu vạn nhân gian mấy đại kiếp nạn.”

“Đáng tiếc dựa vào sức một mình hấn, cuối cùng vẫn khó cứu được muôn dân trăm họ, nhưng chính hấn cho dù không thể cứu vạn hoàn toàn, cũng không biểu thị rằng người đời sau không cứu vớt được muôn dân trăm họ...”

“Cho nên cuối cùng, sau khi hẩn lưu lại một đoạn sau cho thiên hạ thương sinh, chính là khắc chữ đầu tiên trong quyển tiên đoán “Thiên Khốc” này. Chỉ cần có người duyên có thể mở ra quyển Thiên Khốc Kinh này, liền có thể thấy được chữ thứ nhất trong thiên địa, được trao đổi cùng trời đất, không biết bói toán thần lực tiên tri!”

“Thương Vọng hy vọng, sau khi người này có được thần lực biết trước, có thể lực bất tòng tâm cứu thế nhân trong thiên kiếp vạn kiếp, cho nên trong quyển Thiên Khốc Kinh này, ngoại trừ chữ đầu tiên trên thiên địa, còn viết xuống kỳ vọng của hẩn...”

Đến lúc này, Nhiếp Phong mới hoàn toàn hiểu ra, nguyên lai Thiên Khốc là nên gọi là ‘Thiên Khốc Kinh’. Hẩn bỗng nhiên thở dài nói: “Nhưng cho mượn, có lợi ích trước mắt chưa chắc đã thật sự tăng thêm mong muốn của người khác, dùng cỗ thần lực này cứu người. Ngược lại, nếu quyển Thiên Khốc Kinh này bị người tâm thuật bất chính đạt được, chẳng những không cứu người, ngược lại sẽ lấy lực lượng tiên tri kia trợ giúp mình không có gì bất lợi, thậm chí hại người...”

Nê Tào Bồ Tát cũng gật đầu tán đồng: “Ừm, đáng mừng là quyển Thiên Khốc Kinh này đến nay vẫn chưa rơi vào tay kẻ tâm thuật bất chính. Từ Thương Côn Bằng viết tới nay, quyển kinh thư này cũng chỉ được hai người xem qua...”

Nhiếp Phong bỗng hiểu kỳ hỏi: “Ồ? Hóa ra Thiên Khốc kinh từng bị hai người nào xem rồi?”

“Hai người kia là ai?”

“Người đầu tiên muốn nhìn thấy trời khóc đất chính là thời đại Đường, không mượn ngàn dặm xa xôi đi “Thiên Trúc” Pháp sư Tam Tạng xin lấy kinh phật—— “Huyền Phiên”!”

“Mà người thứ hai được nhìn trời khóc đất cũng không phải ai khác, chính là...”

“Ta!”

Thế khó đoán được, người thứ hai nhìn được trời khóc lại là Nê Tào Bồ Tát sau lưng mình, Nhiếp Phong cũng không khỏi kinh hãi:

“Cái gì? Nguyên lai là Huyền Phiền đại sư cùng... Tiền bối của Đường triều, cũng đã xem qua thiên khốc sao? Khó trách tiền bối có thể... truy cứu huyền cơ, liệu sự như thần!”

bùn Tào Bồ Tát than:

“Ài... Cho dù ta có thể nghiên cứu huyền cơ thì đã sao? Cuối cùng vẫn không phải cũng không giúp được gì cho muôn dân trăm họ....”

Nhiếp Phong nói: “Rốt cuộc tiền bối làm sao người có thể nhìn được trời khốc?”

Nê Tào Bồ Tát từ từ nói: “Việc này, kỳ thật nên để Thương Lăng viết thiên khốc mới phải...”

“Năm đó Thương Lam viết thiên khốc, trải qua ngàn năm nóng lạnh, nhưng vẫn không có người phát hiện thiên khốc, gián tiếp lưu truyền, nghe nói “Thiên Khốc Kinh” càng một mực viết lẫn vào bên trong ngàn vạn phật kinh...”

“Cũng không biết có phải vì thế đạo nhân vô tâm hướng phật, càng không có tâm bắt đọc vạn quyển kinh phật, Thiên Khốc Kinh tựa như một bí mật kinh thể long trời lở đất, một mực không bị người phát giác...”

“Lại qua trăm ngàn năm, cho đến thời đại Đường triều, rốt cục xuất hiện một kẻ cực kỳ thích nghiên cứu phật kinh. Phật si, cũng tức là Huyền Phiền đại sư!”

“Huyền Phiền đại sư từ nhỏ đã thích đọc kinh phật, nhưng kinh niệm càng nhiều, nghi vấn trong lòng càng nhiều, cuối cùng, vì giải tỏa nghi hoặc trong lòng, đã ở năm thứ hai mươi bảy, đường kinh mạch Thần Châu, vượt xa Thiên Trúc Cầu Huyết, kinh phật càng thâm ảo hơn.”

Sự tích Huyền Phiền, Nhiếp Phong cũng nghe thấy, y cũng gật đầu nói: “Thật, nghe nói đi Huyền Ti đại sư lần này đã nhập vào Thiên Trúc mười sáu năm, tập được vô số ý nghĩa thâm ảo trong kinh điển, cuối cùng trở thành khai sơn tổ sư “Pháp tướng tông”.

Nê Tào Bồ Tát gật đầu nói: “Từ đó có thể biết, huyền Phiền cả đời đọc phật kinh đâu chỉ ngàn vạn? Nghe nói, hán năm đó ở Thiên Trúc tìm đọc kinh điển vạn gia, từng trong lúc vô ý phát hiện...”

“Thiên Khốc Kinh!”

Nhiếp Phong nói: “Ồ? Thì ra, cuối cùng Thiên Khốc kinh cũng truyền lưu đến Vô Trúc?”

“VẬY, nếu Huyền Phiền rút cuộc phát hiện Thiên Khốc kinh, há lại nói, hẳn cũng bởi vì chữ Thiên Địa đầu tiên trong nội kinh mà đạt được lực lượng thần thông chưa biết trước kia.”

Đào Tạo Bồ Tát nói: “Đúng vậy! Hơn nữa hẳn vốn có tu vi cao thâm, trong lúc nhất thời cũng không khắc chế được, vậy mà cũng giống như hốt hoảng, vì biết rõ tất cả đại kiếp nạn trên thế gian rơi xuống, huyết lệ rơi xuống...”

“Chỉ là, sau khi Huyền Phiền biết được bí mật của Thiên Khốc, nổi băn khoăn trong lòng hiển nhiên còn nhiều hơn cả Côn Bằng. Hẳn chỉ sợ sau khi đọc Thiên Khốc Kinh lần kế tiếp, chưa chắc sẽ là một người tốt. Nếu Thiên Khốc Kinh rơi vào tay đồ gian tà, hậu quả khó mà lường được...”

“Nhưng, nếu đề phòng trời khóc đất mà hủy đi bộ kinh thư này thì hẳn lại không đành lòng tự tay hủy đi, tới lúc này hẳn đã nghĩ ra được một biện pháp giải quyết!”

“Biện pháp gì?” Nhiếp Phong hỏi.

“Một phương pháp không thể tránh khỏi! Trước khi bản thân mình viên tịch, hẳn mang Thiên Khốc Kinh đến “Phá Nhật Phong”, cũng đem nó cất giấu trong “Vạn Tuế Lệ Tuyên”. Chỉ vì hẳn tin tưởng, cực ít người sẽ tìm được bí địa bên dưới Phá Nhật Phong này. Nếu thật sự có người tìm được nơi này, có lẽ chính là người hữu duyên chính thức xứng đáng đoạt được Thiên Khốc Phong!”

Nhiếp Phong “á” khẽ hô một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ nói: “Chẳng trách Vô Đạo Cuồng Thiên dùng trăm phương ngàn kế, cũng phải bức Vân sư huynh đến Lệ Tuyên phá Nhật Phong vạn năm, thì ra tất cả mọi chuyện đều vì trợ giúp hẳn đạt được Thiên Khốc...”

“Ừ... Mà theo huyền Phiền đem vạn năm nước mắt của Thiên Khốc đặt xuống, quyển kinh thư này lại được cất giữ nghìn nghìn trăm năm, cho đến...”

Lần này chưa đợi Nê Tạo Bồ Tát nói hết lời, Nhiếp Phong đã tự nói trước: “Cho đến khi người xuất hiện?”

Nê Tào Bô Tát gật đầu nói: “Đúng vậy, ước chừng hai mươi năm trước, lão phu đã tinh thông tất cả áo nghĩa của tất cả danh môn các đại huyền học ở Thần Châu, trên tới vận mệnh có thể dừng lại, dưới đến chưởng tướng, thậm chí Kỳ Môn Độn Giáp cũng không có cái nào mà không tinh, đáng tiếc...”

“Lão phu làm người đoán mệnh càng nhiều, càng cảm thấy nhân gian tràn đầy khổ cực bất bình, càng nhìn không thấu thiên địa huyền cơ. Dù sao thiên ý mệnh mông...”

“Về sau, lão phu có quen biết một vị cao tăng đắc đạo nào đó trong một tòa chùa cô, cho dù ngẫu nhiên biết được “Thiên Khốc” này. Tuy cao tăng kia chỉ nói trong miệng, thế nhưng lão phu lại tin chưa hẳn chỉ là một tên lưu truyền, vì vậy liền bắt đầu vợ vệt sự tích có liên quan đến Huyền Phiền đại sư khi còn sống.”

“Cuối cùng, ta cũng tìm cho được đại sư Huyền Phiền ở trước viên tịch, đã từng đến một chuyến vạn năm nước mắt ở Nhật Phong, ta cho rằng sự tình có điều kỳ quặc, cuối cùng quyết định sẽ đi tới Vãng Phong...”

Nhiếp Phong giật mình hỏi: “Tiền bối, năm đó vì sao ngươi nhất định phải tìm ra thiên khốc không thôi?”

Nê Tào Bô Tát thôn thức nói: “Ai, đây là chỗ đáng sợ nhất của con người, vĩnh viễn không thể thỏa mãn thu tay ở thời thích hợp. Chính như ta năm đó, tuy tinh thông huyền học của các môn, nhưng vẫn cho rằng mình có thể tăng thêm một tầng nữa, còn có thể triệt để hiểu thấu triệt thiên cơ vì nỗi khổ giải cứu thế nhân, nhưng ta tạo mộng cũng không nghĩ tới, chuyến đi phá Nhật Phong kia, lại hoàn toàn thay đổi cuộc đời của ta!”

Nói đến đây, Nê Tào Bô Tát không khỏi chậm rãi cúi đầu, phảng phất đang nhớ lại một ít chuyện không muốn nhớ lại, trầm ngâm nói: “Nếu như, có thể một lần nữa lựa chọn cho ta, ta... Nhưng hết thảy năm đó chưa từng phát sinh...”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Tiền bối, đến cùng năm đó ngươi gặp phải chuyện gì ở Nhật Phong rách nát, có thể khiến cho những thứ ngươi mong muốn đều không có phát sinh ra ngoài không ạ?”

Ánh mắt Nê Tào Bồ Tát hòa tan trở lại quá khứ, nỉ non nói: “Buổi trưa ta vì tìm ra thiên khốc, không tiếc tìm kiếm ba năm ở phá Nhật phong, tìm khắp mỗi ngõ ngách của phá Nhật phong, cuối cùng tại vạn năm nước mắt phát hiện thiên khốc, ta mừng rỡ như điên, không ngờ Thiên Khốc lại có kỳ kinh thật, rốt cục đọc được thiên khốc, tiếp theo, một chuyện kỳ sự lập tức phát sinh...”

Rốt cuộc cũng nói đến khúc mắt xương! Nhiếp Phong nghe đến đây cũng không khỏi nín hơi tĩnh khí, chậm rãi đợi Nê Tào Bồ Tát nói tiếp.

“Lần đầu tiên ta phát hiện, bên trong Thiên Khốc kinh vốn chứa không ít chữ ta nhìn không rõ, nhưng đối với ta mà nói, những chữ này rốt cuộc có hàm ý gì cùng bản không trọng yếu, bởi vì khi ta nhìn kỹ một chút, ta không ngờ phát hiện, trong đồng chữ cổ quái này có một chữ “Chίου Mục”!”

“Mà khi ánh mắt ta vừa tiếp xúc với chữ này, liền cảm thấy đầu óc choáng váng mãnh liệt một trận, phản phát trời đất quay cuồng, mà thể xác và tinh thần của ta, cũng giống như muốn hòa vào trong vòng xoáy này, cùng chuyển động với cửu Thiên thập Địa, làm một thể...”

Nhiếp Phong sửng sò, nói: “Cùng thiên địa... làm một thể, tiền bối, lẽ nào chữ mà người nhìn thấy chính là do Côn Bằng làm ra... Chữ thứ nhất?”

“Đúng vậy! Mà trận trời đất sinh ra khi ta thấy chữ kia, tất cả đều là do chữ kia ban cho ta biết về thần lực...”

Không sai! Năm đó Nê Tào Bồ Tát thoáng nhìn ra chữ thứ nhất do Côn Bằng tạo ra, chẳng những trời đất quay cuồng, dải Nhật Phong cũng đột nhiên tối tăm trời đất, chỉ có đỉnh núi tỏa ra một luồng hào quang, nghiễm nhiên phá tan bầu trời.

Lúc đó thôn dân ở phụ cận chợt thấy dị tượng này, tất cả đều tấm tắc xưng kỳ, “Phá Nhật Phong” cũng vì vậy mà được đặt tên.

“Tiền bối, người đã có thể Thuận Thiên khốc giao lực lượng thần thông cho ta, vốn nên cao hứng, giải thích thể nào lại chỉ mong tất cả không phát sinh chứ?”

Nê Tào Bô Tát cười khỏ, đáp: “Đó là bởi vì, sau khi ta đạt được thần thông lực trên đời, trong lòng ta cũng nhất thời hiểu rõ bí mật thiên khóc chi kiếp, ta bắt đầu dựa vào thần lực của ta mơ hồ cảm thấy, nguyên lai, hốt hoảng khóc trời mà rơi vào tay ác đồ, trong lúc viết xuống quyển kinh thư này, từng vì trời khóc mà nguyên rửa...”

“Nếu không có người nào đạt được thiên khóc, chỉ cần ai mở nó ra đầu tiên, sẽ gặp phải một...” Ác chú “Cầu sống không được, muốn chết không được!”

Nhiếp Phong khẽ động dung, hỏi: “Cái gì.... Muốn sống... Không được, muốn chết cũng không được... Trớ Chú? Vậy, năm đó Huyền Phiền lật mở thiên khóc, tại sao lại bình yên vô sự?”

Nê Tào Bô Tát nói: “Bởi vì, huyền loại cũng là cao tăng đắc đạo, đương nhiên có thể nhảy qua nguyên rửa này, nhưng ta lại chỉ tinh thông huyền học của các môn, cũng không phải người đắc đạo, cho nên tuy rằng ta đạt được thần thông lực thiên khóc lúc giao phó, xương cốt cũng đồng thời bị trời khóc nguyên rửa!”

“Chỉ là, nguyên rửa này cũng không nhất định ứng nghiệm, sau này người bị nguyên rửa cũng không quá bất nghĩa, nguyên rửa sẽ không phát sinh, vẫn có thể an độ sống sót...”

“Đáng tiếc... Từ hơn mười năm trước, ta lại tiết lộ cho một kiêu hùng... Một thiên cơ không nên tiết lộ, chuyện bất nghĩa này lập tức nguyên rửa ứng nghiệm trên người ta. Ta lập tức gặp phải trời phạt, toàn thân mọc đầy máu mủ, từ nay về sau... cầu sinh, muốn chết... Không thể!”

Thiên cơ mà Nê Tào Bô Tát tiết lộ, rất có khả năng nhưng một câu tiên đoán có liên quan đến phong vân mà năm đó nói với Hùng Phách...

Kim Lân há lại là vật trong ao, vừa gặp phong vân liền hóa rồng...

Cũng bởi vì lời tiên đoán này, đạo chí hùng bá càng là có dã tâm, giang hồ từ nay về sau máu chảy thành sông!

Nhiếp Phong đương nhiên sẽ không biết chân tướng của vấn đề này, tất cả chỉ là đột nhiên hiểu ra một chuyện.

“Ta hiểu rồi! Vô Đạo cuồng thiên bách kế bức Vân sư huynh lên phá Nhật Phong, hóa ra là muốn... Vân sư huynh thay hẳn lật mở thiên khốc, để sư huynh trước chịu thiên khốc nguyên rửa, chính mình mới nhìn lại chữ trong kinh kia, để xin lấy lực lượng thần thông...”

“Nhưng ta vẫn có một điểm không rõ, vì sao Vô Đạo cuồng thiên nhất định phải tìm Vân sư huynh, kỳ thật phải khai thiên khốc kinh, bất cứ ai cũng có thể cống hiến sức lực cho việc này.”

Bùn Di Bồ Tát lắc đầu nói: “Nhiếp Phong, cái này người có chỗ không biết, thật ra, Thiên Khốc Kinh cũng không phải ai cũng có thể lật đổ, bất luận là người thiện nhân ức chế hay ác nhân, nếu mệnh tạo của bản thân cũng không phải người “Chí tận cùng chí tuyệt”, cho dù đạt được Thiên Khốc Kinh, cũng không cách nào lật đổ!”

“Chí tận... Thậm chí tuyệt?” Nhiếp Phong ngần ngừ.

“Ừm! Vận mệnh mỗi người bất đồng, trên đời này, người có sinh ra hạnh phúc dị thường, cũng có người sinh ra dị thường bi tu, mà huyền Phiền, lão phu, vô đạo cuồng thiên, thậm chí bộ kinh vân, tự thân mệnh tạo đều trùng hợp sinh ra “Cố hết đến tuyệt”, loại người như chúng ta đều là lực thân vô vọng, nhưng đồng thời có được năng lực có thể lật mở thiên khốc...”

Nhiếp Phong nghĩ cũng thấy không phải không có lý! Huyền Phiền đại sư thân là cao tăng xuất gia, đương nhiên ngang hàng với lực thân; Nê tạo Bồ Tát gặp trời phạt, cũng là tránh né; thậm chí Vô đạo cuồng thiên, dã tâm đã tự xưng là trời, chắc cũng độc ác dị thường, lực thân tình đoạn tuyệt!

Về phần Vân sư huynh lại càng vô duyên với tất cả mọi người, chẳng trách được xếp vào danh sách “chí tận cùng”!

“Tiền bối, ý của ngươi là, trừ Vân sư huynh ra, thật ra bản thân Vô Đạo Cuồng Thiên cũng có thể mở ra thiên khốc, hẳn chỉ không muốn bị nguyên rửa mà thôi?”

“Đúng vậy! Hơn nữa, tin rằng hẳn đã dùng dưới ánh mắt của Hữu Tâm cô nương để uy hiếp, bức bước lên trời, phá tan cả Phá Nhật phong!”

“Nhiếp Phong! Hôm nay cũng là lúc ngươi nên tới ngăn cản Bộ Kinh Vân, lật lên trời khóc lóc!”

Nê Tào Bồ Tát nói đến đây, hai tay vẫn chống đỡ sau lưng. Nhiếp Phong đã rút về, mà Nhiếp Phong cũng cảm thấy bát mạch trong cơ thể mình đã khoan khoái không gì sánh được, chứng tỏ nội thương trước đó đã gần như khỏi hẳn!

Nhiếp Phong lập tức nói: “Tiền bối, văn bối cũng biết chuyện hôm nay căng thẳng, muốn phá Nhật Phong đã lâu, chỉ là văn bối vẫn có một nghi vấn không thể không hỏi.”

“Ta và Vân sư huynh đều có thực thể, lẽ nào... Hẳn căn bản không phải là... người?”

“Thân phận chân chính của hân, rốt cuộc là ai?”

Nê Tào Bồ Tát nghe vậy chỉ cười đầy thâm ý, nói: “Mặc dù tranh phong nhân gian thiên kì bách quái, nhưng suy cho cùng, vẫn không thoát khỏi một cái túi da thời tha của bản thân, cho nên tu vi của Vô Đạo Cuồng Thiên có cao hơn, tất có chân thân của nó. Ngươi và Bộ Vân Duyên cảm thấy hồng khí của nó trống rỗng một mảnh, chính là chỗ thần công vô thượng “Thiên Cuồng Huyết Tuyệt”, có thể phá thần công của nó hay không, liền phải xem tạo hóa của các ngươi...”

“Còn hân là thần thánh phương nào, lão phu mặc dù biết, nhưng bởi vì ta có một cái gì đó quan trọng hơn sinh mệnh của mình, cho nên mặc dù vẫn có thể ra tay giúp các ngươi một chút sức lực, nhưng vẫn thủ vững hứa hẹn với hân, tuyệt không lộ ra thân phận chân chính...”

“Nhiếp Phong! Điểm này xin thứ cho lão phu bất lực!”

Khó đoán được, hóa ra Nê Tào Bồ Tát đã sớm có hứa hẹn với Cuồng Thiên Vô Đạo, cho dù hân có trợ giúp phong vân như thế nào cũng tuyệt đối không thể tiết lộ thân phận chính thức của hân, nếu không sẽ mất đi một thứ càng quan trọng hơn tính mạng sao?

Nhiếp Phong cũng biết không nên ép buộc người khác, cho nên trong lòng có chút thất vọng, vẫn nói: “Tiền bối, nếu ngài đã có nỗi khổ tâm, Nhiếp Phong cũng không khó xử như ngài. Nhưng ngài đã có thứ gì quan trọng hơn sinh mệnh của mình trên tay Vô Đạo Cuồng Thiên rồi. Hân có thể uy hiếp rất lớn,

ép ngài viết xuống chữ đầu tiên trong Thương Lam, chẳng phải càng đơn giản sao, cần trăm phương ngàn kế lật tung thiên khốc?”

Nê Tào Bồ Tát lắc đầu nói: “Nhiếp Phong, ngươi có chỗ không biết rồi; ngày đó lúc lão phu mở ra thiên khốc, tuy vì chữ đầu tiên do Thương Lục tạo nên mà biết được hết thấy thần thông lực, nhưng đồng thời cũng mất đi một ít thứ.”

“Ồ? Tiên bối rốt cuộc đã mất đi thứ gì?”

“Những thứ lão phu mất đi là...”

“Đúng là “Chữ” này...”

“Nhớ!”

“Nhớ lại!”

Nhiếp Phong sửng sốt, hần vạn liệu không đến, tuy Nê Tào Bồ Tát có thể đạt được thần thông lực chữ “Ừm”, nhưng đồng thời không cách nào nhớ lại đó là một chữ như thế nào.

Là thiên ý sắp đặt? Hay là thế sự vốn là như vậy?

Mỗi lần nhận được một ít thì sẽ mất đi một chút hay sao?

Nhiếp Phong lại nói: “Tiên bối, cho dù Vô Đạo Cuồng Thiên không cách nào biết được chữ viết gì từ trong miệng ngươi, nhưng nếu hần cũng cùng ngươi “Bất tận” chí tuyệt mệnh, khó đảm bảo một thời sẽ không mạo hiểm bị nguyên rửa, tự lật xem thiên khốc. Vì sao ngươi không dứt khoát hủy quyền kinh thư liên quan tới thiên địa huyền cơ này đi? Để cho nó vĩnh viễn sẽ không rơi vào trên tay bất kỳ kẻ nào, hết lần này đến lần khác, ngăn chặn hết tất cả hậu họa.”

Nê Tào Bồ Tát nói: “Nhiếp Phong, lão phu một mực không có nguyên nhân hủy diệt thiên khốc, kỳ thật cũng giống với mục đích lúc trước hốt hoảng đem thiên khốc truyền lưu tại thế: Chỉ vì Thiên Khốc có một ngày rơi vào trên tay người tốt thích hợp, liền có thể giao cho người này thần thông chi lực, có lẽ cuối cùng có thể giúp thế gian thương sinh tránh qua không ít đại kiếp...”

Đối với lần nói chuyện của Nê Tào Bồ Tát, dường như Nhiếp Phong cũng đồng cảm, gật đầu nói: “Ừm... Có lẽ tiên bối và kỳ vọng của Thương Cốc... Đúng rồi, có lẽ...có thể giữ lại hy

vọng cứu thế này của Thiên Khốc, tổng giáo gạt bỏ hoàn toàn mọi hy vọng thành giai...”

Đúng vậy! Nhân gian thiên khổ, nếu có thể cứu chúng sinh giải thoát một chút khổ cực, cho dù dốc hết mọi phương pháp cũng nên thử một lần...

“Cho nên, ” Nê Tào Bồ Tát lại nói: “Nhiếp Phong! Lão phu thật sự hi vọng người có thể hết sức ngăn cản Bộ Kinh Vân vì Vô Đạo Phiêu Thiên lật khóc, nhất là không muốn bước kinh vân thay thế hấn bị Thiên Khốc nguyên rửa, thứ hai, cũng không muốn không có Đạo Cuồng Thiên đạt được lực lượng thần thông!”

“Ma đầu kia tu vi cái thế, nếu cho hấn thêm chút năng lực tiên tri, có thể tưởng tượng cả thiên địa không chịu nổi!”

Nhiếp Phong sau khi nghe xong, đột nhiên đứng lên, nói: “Được! Tiền bối, vẫn bối hiện tại đã chạy tới “Vạn hoài Lệ Tuyên” của Phá Nhật Phong, trợ Vân sư huynh đối phó với Vô Đạo Cuồng Thiên!”

“Nhưng bây giờ vẫn bối đang ở nơi này, rốt cuộc là bảo vệ phương nào, vẫn bối làm sao tới vạn năm nước mắt?”

Nê Tào Bồ Tát nở nụ cười thâm ý, chậm rãi nói: “Nhiếp Phong! Kỳ thực người đã không cần chạy tới phá Nhật Phong vạn năm lệ tuyên.”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, hỏi: “Tiền bối, lời này của ngài là... giải thích thế nào?”

“Bởi vì.” Ngữ khí Nê Tào Bồ Tát dừng lại một chút, tiếp tục nói từng chữ:

“Chỗ này là...”

“Vạn năm nước mắt chi Tuyên...”

“Hạ!”

Trời...! Hóa ra Nê Tào Bồ Tát và Nhiếp Phong đang ở nơi tràn ngập sương mù này, nhưng mà trong một hang núi vạn năm dưới suối nước mắt ở Nhật Phong?

Không ngờ, Nê Tào Bồ Tát không ngờ lại mang theo Nhiếp Phong đến một nơi bí mật như Phá Nhật Phong, nơi này có lẽ

đến cả cuồng thiên cũng không biết...

Chẳng phải là nói, nơi đây cất giấu vạn năm nước mắt...

Chỉ gần hai người?

Tất cả, cũng sắp giải quyết?

Đúng vậy! Hết thủy cũng phải giải quyết nốt!

Chỉ vì Bộ Kinh Vân và Tần Sương, theo sát phía sau cái động gần đỉnh núi Vô Đạo Cuồng Thiên kia, sau đó lại đi qua một cái hành lang tối tăm đường sâu vô cùng, chợt thấy phía trước bỗng nhiên sáng sủa!

Cuối cùng bọn họ cũng tới Vô Đạo Cuồng Thiên rồi, vẫn luôn muốn tới nơi mà bọn họ sẽ tới!

Vạn! Quý! Nước mắt! Tuyền!

Không thể tưởng được nước mắt vạn năm trôi qua nghe tiếng tăm này lại có thể xảy ra như vậy!

Bộ Kinh Vân và Tần Sương chỉ thấy nơi này thông tới cuối hành lang, rõ ràng là một sơn động cực kỳ lớn, trong sơn động, có một ao nước rộng mười trượng!

Bốn phía vách ao nước, càng có vô số vết tích bị dòng nước chảy xệt qua, bích thủy hỗn loạn, giống như nước mắt thiên hành vạn hạnh, khó trách nơi này gọi là vạn năm nước mắt!

Mà ở trung tâm vạn năm nước mắt suối nước mắt cũng dựng đứng một tảng đá lớn phương viên nửa trượng, vòn quanh bên dưới giống như đảo hoang.

Giờ phút này Vô Đạo Cuồng Thiên đã ngạo nghễ đứng chờ hai người từ vạn năm dưới nước mắt nước mắt, nhưng bước chân kinh vân của Tần Sương lại nhìn về phía hắc, ánh mắt của bọn họ rất nhanh đã dời đi, hơn nữa còn rơi vào trên tảng đá chính giữa dòng nước mắt!

Chỉ vì trên tảng đá, giờ phút này lại trói một người bọn họ muốn cứu——

Rất có lòng tin!

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ?”

Tần Sương chợt thấy lòng tán thưởng, không tự kìm hãm được hô to tại chỗ một tiếng, nhưng nghe được lúc này Hữu Tâm lại gọi thẳng nàng là Anh Lăng, tuy thân hãm hiểm cảnh, cũng không khỏi vui mừng ra mặt, viên mắt đỏ lên, nói: “Hữu... Hoan hỉ? Người cuối cùng cũng chịu nhận ta sao?”

Tuy Hữu Tâm vui vẻ ra mặt, nhưng Tần Sương lại không hưởng ứng ngay, chỉ liếc nhìn Bộ Kinh Vân một cái, sau đó...

Hai người đồng thời khê động!

Chỉ thấy Bộ Kinh Vân khê động, không ngờ lại đánh về phía Vô Đạo Cuồng Thiên kinh! Tần Sương vừa động, lại đánh về phía trung tâm của Thạch Trung!

Thì ra Bộ Kinh Vân ở trước Phá Nhật phong đã sớm bố trí, chỉ cần vừa phát hiện có lòng, hắn sẽ yểm hộ cho Tần Sương, để hắn cứu tử!

Quả nhiên! Không ngoài dự đoán của hai người, dưới sự tấn công mạnh mẽ của Bộ Kinh Vân kinh, Vô Đạo Cuồng Thiên bất ngờ lách mình, ngay lúc hắn vừa né tránh, Tần Sương đã nhảy lên tảng đá lớn trong ao, càn ra sức xé đứt sợi xích sắt trói buộc tâm can!

Nhưng mà, ngay lúc Tần Sương bắt đầu chặt đứt sợi xích sắt trong lòng thì hắn mới bắt ngờ phát hiện ra, Hữu Tâm vẫn không thể động đậy như cũ.

Không ngờ huyết vị toàn thân nàng đã bị người ta phong ấn.

Dưới sự kinh hãi, Tần Sương vội vàng “Phốc phốc phốc” giải huyết cho Hữu Tâm, thế nhưng mặc cho hắn cố gắng như thế nào, huyết đạo của Hữu Tâm vẫn không thể lý giải!

Mà Vô Đạo Cuồng Thiên ở xa xa thấy thế, lại phát ra một tiếng cười lạnh hắc hắc, nói: “Ừm! Vô dụng! Đại huyết toàn thân tử tử của người đều bị vô thượng thần công “Thiên Cuồng Huyết Tuyệt” của bản tọa chế tạo, nếu không được thủ pháp giải huyết của bản tọa, căn bản không thể giải!”

“Chỉ cần nàng bị chế trụ huyết thêm một canh giờ nữa, Thiên Cuồng Chân Khí của bản tọa sẽ bắn ra qua huyết vị của nàng, khi đó toàn bộ đại huyết toàn thân sẽ cạn hết máu mà chết!”

“Cho nên, Bộ Kinh Vân! Ta xem ngươi hay là đừng có mà chống cự vô nghĩa! Ngoan ngoan giúp bổn tọa đoạt được thiên khốc đi!”

Vô Đạo Cuồng Thiên vừa nói xong, đột nhiên không biết từ đâu truyền tới một giọng nói, nói: “Vân Nhất Huynh!”

“Chậm đã —!”

Âm thanh trong trẻo như gió, người cũng nhanh như gió!

Nhưng sau tiếng hô to, một bóng người đã như một cơn gió lốc kinh thế từ cuối hành lang cuốn nhanh vào trong suối nước mắt vạn năm, lại càng nhảy lên người Tần Sương đang ở trên tảng đá lớn, “Phốc phốc phốc phốc” đã vỗ vỗ vào lòng gã!

Nói cũng kỳ quái, người này liên tục đánh xuống, tất cả huyết đạo trên người Hữu Tâm đồng thời phát ra vô số khí đỏ, người hữu tâm lúc thật cũng có thể nhúc nhích tự nhiên, trăm huyết giải trừ!

Mà người giúp đỡ giải huyết không phải ai khác, chính là tới trợ bộ kinh vân chỉ lực...

Nhiếp Phong!

Không ngờ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nhiếp Phong chạy tới kịp thời, càng không thể tưởng tượng được hẳn lại có thể cởi bỏ huyết đạo Vô Đạo Cuồng Huyết dùng “Cuồng Huyết Tuyệt” phong ấn, ngay cả Vô Đạo Cuồng Thiên cũng không khỏi hơi động dung:

“Hay cho một Nhiếp Phong! Ngươi có thể giải khai... huyết đạo mà bản tọa dùng “Vô Cuồng Huyết Tuyệt” phong bế? Là lão quỷ kia nói cho ngươi biết?”

Nhiếp Phong quyết định nhìn chằm chằm vào Vô Đạo Uông Thiên, nói: “Không sai! Trên người tiền bối có thần thông lực nhìn thấu tất cả, là hẳn nói cho ta phương pháp phá Thiên Cuồng Huyết của ngươi cho ta biết!”

“Vô Đạo Cuồng Thiên! Bây giờ ngươi đã không còn chỗ trốn, còn bức Vân sư huynh giúp ngươi đạt được thiên khốc? Sao không sớm thu tay lại đi, còn không chậm chút nào!”

“Thu tay lại?” Vô Đạo Cuồng Thiên nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng, thần sắc bình tĩnh nói: “Nhiếp Phong ời là Nhiếp

Phong, người giống như lão quỷ kia, quá coi thường bốn tọa rồi! Đừng tưởng rằng cứu được lòng tốt là ngăn lão phu được thiên khốc! Bốn tọa dám tự xưng là “Thiên”, sẽ tuyệt đối như “Trời”.

“Bảo các người cảm thấy ngoài ý muốn!”

Vô Đạo Cuồng Thiên Ngữ vừa nói vừa xua tan luồng khí đỏ trên người!

Một tiếng “Phụt” “Phụp” vang lên, chỉ thấy trong lớp khí màu đỏ kia đã xuất hiện một bóng người! Mà bóng người này, đúng là một người mà bất kỳ kẻ nào cũng không thể nào tưởng tượng được sẽ phát ra từ trong luồng khí màu đỏ kia...

Không...

Từ!

A? A? A?

Trời! Không phải Không Từ bị Bộ Kinh Vân và Tần Sương ở lại dưới núi hay sao? Vì sao lại rơi vào tay Vô Đạo Cuồng Thiên?

Thì ra là sau khi hai người rời đi, Không Từ vì nhớ nhung an nguy hai người, nhất thời không yên lòng, vẫn âm thầm theo đuôi hai người lên núi.

Ai ngờ đi theo tới nửa đường lại bị Vô Đạo Cuồng Thiên phát hiện, không chế nòng vào trong luồng khí đỏ.

Cũng bởi vì hộ thể hồng khí của Cuồng Thiên cực kỳ nồng đậm, trong lúc nhất thời mọi người cũng không phát hiện trong hồng khí, nguyên lai có thêm một cái Không Từ!

Biến sinh! Mọi người không ngờ nổi, Hữu Tâm vừa rồi được cứu, Không Từ lại đang bị uy hiếp, mà bên trong hồng khí hộ thể của Vô Đạo Cuồng Thiên còn sử dụng một đạo hồng khí như roi, xiết chặt cổ họng Không Từ, mà gương mặt Không Từ lại đã tím đen, mồ hôi rơi như mưa, dường như có thể nghẹt thở bất cứ lúc nào!

Nhưng nghe Vô Đạo Cuồng Thiên đối Bộ Kinh Vân nói: “Ha ha! Bộ Bộ Kinh Vân! Nhìn thấy chưa? Bây giờ ngươi hẳn đã biết, vô luận thế nào, ngươi hôm nay cũng muốn khuất phục dưới trướng bản tọa, nhất định phải trợ giúp bốn tọa lấy được

thiên khóc! Nếu không hồng khí của bốn tọa xiết chặt, Khổng Tử sẽ bị thân chinh đầu...”

“Phân thân mà chết!”

Mắt thấy Khổng Tử bị luồng khí đỏ này xiết chặt, khuôn mặt vốn đã tím đen giờ đã thành tro tàn, bộ bộ kinh vân lạnh lùng, khuôn mặt tuy không có nửa phần động dung nhưng lại từ từ hé miệng nói: “Ngươi, rốt cuộc muốn ta trợ giúp ngươi như thế nào...”

“Có được thiên khóc?”

“Rất đơn giản!” Vô Đạo Cuồng Thiên dậm thẳng vào đáp.

“Ngươi phải thay ta...” mở nó ra!”

Lời vừa xuất ra, khí đỏ trên người Vô Đạo Cuồng Thiên lập tức đảo qua, nhưng nghe một tiếng “ầm” vang thật lớn, chỉ thấy một mặt vách động trong dòng nước mắt vạn năm đã bị khí đỏ của Vô Đạo Cuồng Thiên phá vỡ, khí đỏ cuốn về phía vách động, bất ngờ cuốn ra một vật, sau đó khí lốc lại, ném vật ấy về phía Bộ Kinh Vân!

Không chút hoang mang, Bộ Kinh Vân lập tức giơ tay đón lấy, nắm vật này trong tay, cúi đầu xem xét, chỉ thấy vật này đúng là một quyển kinh thư, trên kinh thư còn viết ba chữ dị thường như mặt trời bằng trúc...

Trời ạ!

Khóc!

Kinh!

“Đây là ——” chính là Thiên Khóc?”

Bộ Kinh Vân từ trước đến nay, tuy không chút thờ ơ với mọi chuyện, nhưng lại không có thiên khóc mà một ngày một đêm cuồn cuộn vẫn luôn mong có được, bây giờ cũng đã được đưa đến tay hắn, khuôn mặt lạnh như băng cũng có chút thay đổi!

Mà Nhiếp Phong mặc dù một mực trong miệng Đào Tạo Bồ Tát, đối với trời khóc đã lâu, hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trời khóc, chỉ thấy quyển Thiên Khóc Kinh có liên quan đến huyền cơ thiên địa này lại càng một mảnh khô vàng,

giống như trái qua vụn năm tang thương, thể nhân rơi xuống nước mắt vụn năm...

thể khó đoán được, Thiên Khốc hẳn là chôn ở vách động Vạn năm nước mắt trong thác nước, sở dĩ Vô Đạo Cuồng Thiên chôn kinh địa này, chắc chắn là do hắn cưỡng bức nặn bùn đúc Bò Tát!

Mắt thấy Thiên Khốc đã bị đưa đến tay Bộ Kinh Vân, mà Bộ Kinh Vân lúc nào cũng phải quyết định, Nhiếp Phong lúc này bỗng nhiên nói: “Vân sư huynh, cứu Không Từ tất nhiên quan trọng, chỉ là huynh cũng phải biết, chính vì sao Vô Đạo Cuồng Thiên lại thiên vị cho huynh lật mở quyển Thiên Khổng Vân này...”

” quyền thiên kiến này tròn dẫn chữ đầu tiên, có thể làm cho người chữ đạt được thần thông lực không chừng tiên tri, nhưng quyết định quyết định ngược của quyển kinh thư này là “tất tất chí cực tuyệt” mở ra, mà người và Vô Đạo Cuồng Thiên đều thuộc về loại người này.”

“Nhưng mà quyền thiên khốc này cũng có một chỗ dị thường đáng sợ, liền là người trước nếu mở ra nó, ai sẽ bị nó nguyên rửa, kiếp này nếu làm nhiều bất nghĩa, tất muốn sống không được, muốn chết cũng không được!”

Nhiếp Phong vừa nói ra lời ấy, Tàn Sương và Hữu Tâm tất nhiên khẽ giật mình, ngay cả Không Từ bị Vô Đạo Cuồng Thiên gắt gao bóp chặt yết hầu, lúc này cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, lập tức vận hết khí lực kêu lên: “Vân... Thiếu gia... Người không cần... Ta... Ta! Đã Thiên Khốc có thể làm... Vô Đạo Cuồng Thiên đạt được... Thần Thông chi lực, nếu vì cứu ta vô dụng mà đã làm hại đến tỷ nữ... Mà tổn thất thương muôn dân, lại làm hại Vân thiếu gia... Bị nguyên rửa, Không Từ... thà chết...”

Không Từ nói xong, vô đạo cuồng thiên gắt gao cổ nó huyết khí lại co lại một phần, nhưng nghe nó thú cười nói: “Ha ha, mặt ngoài Không Từ, bộ kinh vân mặc dù đối với người thiên hạ tiện tì này thờ ơ. Nhưng người theo hắn nhiều năm như vậy, người cho rằng hắn thật sự đối với người không có nửa điểm cảm tình? Người cho rằng hắn thật sự có thể trợn mắt, nhìn nữ nhân yếu nữ đầu thân dị chỗ mà chết?”

Vô Đạo Cuồng Thiên nói tới đây, lại quay lại nhìn Bộ Kinh Vân một cái, giọng điệu lạnh lùng càng lúc càng thiếu nhân tình, mang theo giọng điệu uy hiếp nói: “Thế nào? Bỏn tọa bắt đầu thấy mất kiên nhẫn rồi! Nếu ngươi còn do dự, đừng trách ta vô tình với tay Không Từ!”

Bộ Kinh Vân không thật sự hưởng ứng, chỉ yên lặng nhìn quyền thiên khóc ” trảm mặc” trong tay, thật lâu, rốt cục từ từ mở miệng nói: “Từ đầu đến nay, bộ kinh vân ta sớm đã không sợ sinh tử, càng không có bất kỳ nguyên rửa gì, bởi vì...”

“Ta, sớm đã bị thế nhân coi là nguyên rửa rồi!”

“Ngươi, muốn ta mở quyền thiên khóc này ra cho ngươi...”

“Ta ——” liền...Ngươi...”

Thành toàn... Hẳn? Bộ Kinh Vân thật sự muốn thành Vô Đạo Cuồng Thiên sao? Rốt cuộc hẳn muốn thành toàn cho hẳn như thế nào đây?

Đáp án rất nhanh đã biết! Bởi vì ngay khi Không Từ kêu “Không”, trong lòng Tần Sương ngâm kêu “không tốt”, Nhiếp Phong nhướng mày, Bộ Kinh Vân đã chạm đến quyền đầu của Thiên Khóc Kinh...

A... Lẽ nào... Hẳn thật sự muốn lật nó ra sao?

Không! Chỉ vì đúng lúc đó, Vô Đạo Cuồng Thiên lại đột nhiên hô to một tiếng, khi thực tế thì buông Không Từ ra, giương thân bay lên, nhanh chóng nhào tới Bộ Kinh Vân!

Rốt cuộc vì sao Vô Đạo Cuồng Thiên lại như vậy?

Bộ Kinh vân, rốt cuộc đã làm gì... chuyện kinh người?

Chương thứ mười hai vĩnh viễn khóa cô tâm.

Vân — Vô Thường Định, khó cho tri kỷ khó đối địch.

Nỗi lòng thay đổi, chiêu mộ mờ ảo khó mà tìm được.

Xưa nay bộ kinh vân tâm tình, đều tâm tư khó dò, hẳn xuất thủ, thường thường ngoài ý muốn người khác!

Tựa như Vô Đạo Cuồng Thiên hiện giờ cũng không thể đoán được, Bộ Kinh Vân lại như vậy!

Hắn lại đang mở thiên khóc đương nhiên, trên chưởng vận kinh, muốn thiên khóc...

Xé tan thành từng mảnh nhỏ!

Đây cũng là nguyên nhân khiến Vô Đạo Cuồng Thiên cam nguyện buông Không Từ ra trước, nhanh chóng lao về phía Bộ Kinh Vân!

Chỉ vì muốn ngăn cản Bộ Kinh Vân xé rách thiên khóc, hắn thậm chí ngay cả nửa phần thời gian giết Không Từ cũng không có!

Nhưng mà, càng làm cho Vô Đạo Cuồng Thiên kinh ngạc hơn chính là, khi lão dùng thân pháp khó có thể tin, bộ kinh vân còn chưa kịp xé rách thiên khóc thì đã bị cuốn vào đầu, lão thành linh phát hiện...

Thì ra, Bộ Kinh Vân thế tới sẽ cuốn lấy Thiên Khóc!

Vừa rồi y còn cảm thấy Bộ Kinh Vân đã bật khóc trời, vì y quá quan tâm tới quyển kinh thư này, thật ra bộ Kinh Vân chỉ làm bộ mở ra ý hủy nó, Vô Đạo Cuồng Thiên đã nóng lòng muốn lao tới tranh đoạt!

Mà ngay lúc Vô Đạo Cuồng Thiên một tay tóm lấy lá cà của Thiên Khóc quyển, hắn lại bất ngờ phát hiện một chuyện!

Phần đầu Thiên Khóc dưới sự lôi kéo mạnh mẽ của nó, thành linh “sát” một tiếng mở ra!

Trời! Không thể tưởng được dưới tâm tư dò xét của Bộ Kinh Vân, cuối cùng Thiên Khóc lại bị Vô Đạo Cuồng Thiên chính mình lật tung!

Chẳng phải là thể hiện rằng, lúc này hắn ta đã bị Thiên Khóc nguyên rủa?

Đúng vậy! Chứng cứ như núi trước mắt, “Thiên Khóc” thật sự đã bị Vô Đạo Cuồng Thiên mở ra, bản thân hắn cũng giật nảy mình, thất kinh nói: “Cái gì... Cái gì? Ta... Vậy mà lật mở thiên khóc? Vậy mà ta lại mở thiên khóc? Cái kia... Ta chẳng lẽ... bị nguyên rủa?”

Mà ngay lúc hắn còn đang lo lắng, bộ kinh vân đã hướng về Nhiếp Phong cách đó không xa trầm giọng quát một tiếng:

“Động thủ!”

Động thủ?

Nhiếp Phong thông minh biết đường nào, lập tức minh bạch ý tứ Bộ Kinh Vân! Chỉ thấy vừa bước Kinh Vân ngửa ra, đã thật sự động thủ!

Mà Nhiếp Phong cũng đồng thời — Động cước!

Hách Thính, “nh” hai tiếng kinh phong va chạm, bộ kinh vân đã mạnh mẽ vỗ về phía Vô Đạo Cuồng Thiên, Nhiếp Phong cũng đã trọng cước quét về phía sau đầu hắn, thề phải giáp công hắn trước sau!

Nếu như một đòn liên thủ này thật sự có thể đánh trúng trán của cuồng thiên hồng khí vô đạo, chắc chắn sẽ khiến hắn bị thương nặng!

Nhưng mà, cuồng thiên cũng không phải hạng xoàng, cho dù bị thiên khốc nguyên rửa mà ngậy ngấn một lúc, nhưng rất nhanh chóng, đã so với tái chỉnh kỳ cổ! Nhưng thấy hắn nung thân lóe lên, liền đã né qua một kích lôi đình của phong vân, càng lúc càng nổi giận kêu lên: “Hắc hắc! Nếu các người không thể vận dụng loại lực lượng vô địch kia, mặc cho tư chất các người cao tới đâu, cũng không cách nào chế ngự ta!”

“Bây giờ, bốn tọa Hoành Kiên đã bị Thiên khốc nguyên rửa, vậy nếu đã không làm thì phải làm cho xong, xem rõ ràng tận mắt Thiên Khốc!”

“Kể từ hôm nay, nếu bốn tọa từng bị nguyên rửa thì như thế nào? Bốn tọa chẳng những tu vi cái thể, càng hiểu rõ tiên cơ thần thông lực, thiên địa nhân gian, đã không ai có thể thắng ta!”

Đúng vậy! Vô Đạo Cuồng Thiên nói không ngoa! Còn trong lúc nói năng, cũng lập tức ngồi xuống, giơ tay đẩy cái đầu khốc trời đã lật mở ra một điểm, ánh mắt nhìn lên trời, tìm tòi...

Thấy Vô Đạo Cuồng Thiên sắp thành công, Nhiếp Phong không khỏi lo lắng hô to:

“Không...! Tuyệt đối không thể để hắn thấy, chữ thứ nhất Thương Côn Bằng tạo! Tuyệt... Không được!”

Bộ Kinh Vân đột nhiên lạnh lùng phun ra một câu:

“Vây...”

“Chúng ta nên hủy nó đi!”

Bị hủy... Thiên Khốc?

Nhiếp Phong ngần ngừ, nhưng vừa bước trên áng mây vừa nói ra, đã không chờ hấn đáp ứng, khoe khoang nhắm Thiên Khốc trong tay Vô Đạo Cuồng Thiên bỏ tới!

Trong lòng biết thần thông lực của Thiên Khốc nếu rơi vào tay Vô Đạo Cuồng Thiên, nhân gian liền không thể tưởng tượng nổi, tuy hủy diệt Thiên Khốc cũng không phải như mong muốn của Nê Tào Bồ Tát, nhưng, Thiên Khốc Lệnh Vô Đạo Cuồng Thiên càng trở nên rộng lớn thần thông, thì lại càng không phải là mong muốn của hai người!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong không nói gì, giơ chân đâm ngang, lại lần nữa đánh vào chuông Bộ Kinh Vân! Lần này không phải muốn đối phó với Vô Đạo Cuồng Thiên, mà muốn trước khi Vô Đạo Cuồng Thiên nhìn thấy chữ ” hủy diệt” kia!

Hay cho một Vô Đạo Cuồng Thiên! Mắt thấy xu thế chuông lực của Phong Vân thôi rất nhanh, mặc dù không kịp dịch chuyển Thiên Khốc trong tay, nhưng cũng không động dung chút nào, kiêu ngạo vô hạn nói: “Được! Bỏ tọa không tin Vô Thượng thần công “Vô Thượng Cuồng huyết Tuyệt”, vô pháp bảo vệ trời khốc!”

“Đến đây đi!”

Vô Đạo Cuồng Thiên nói xong lập tức dồn sức vào Thiên Khốc, toàn bộ quyền kinh thư được hấn thúc giục dưới công lực vô thượng, trở nên cứng rắn như thép, mà cùng lúc đó, Phong Vân Thoái và Vô Đạo Cuồng Thiên dùng Thiên Cuồng huyết cắt đứt, cuối cùng cũng ngăn cách được sấm sét thiên khốc lóc!

Liều này có thể kinh thiên động địa, nhưng kết quả lại khiến phong vân và Vô Đạo Cuồng Thiên cùng cảm thấy bất ngờ!

Chỉ vì Thiên Khốc ở ba Phàm gian vẫn chưa bị một kích hủy diệt như mây gió muốn!

Nhưng mà, cũng không như Vô Đạo Cuồng Thiên nghĩ, có thể giữ nguyên trạng!

Ngay lúc ba người liều mạng, trong lúc đó trời khóc, lại đột nhiên...

Một luồng hào quang chói mắt bộc phát!

Hào quang mạnh mẽ, tất cả mọi người trong động đều không thấy rõ Thiên Khốc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí phong vân đến gần Thiên Khốc và Vô Đạo Cuồng Thiên cũng không được!

Mà ngay lúc hào quang bùng nổ, giữa phong vân và Vô Đạo Cuồng Thiên lại gợi nên biến đổi kỳ lạ!

Chỉ thấy hai người Phong Vân đánh lên chương cước trên thiên khốc, giống như trời khóc, cùng hóa thành một đạo hào quang loá mắt!

Ngược lại, khí đỏ bao phủ toàn thân Cuồng Thiên, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành ngàn mảnh màu xám lam!

A...? Tại sao lại... như vậy?

Rốt cuộc, giữa Thiên Khốc và ba người đã xảy ra chuyện gì?

Không biết! Chỉ vì ai cũng không biết trong lúc thiên khốc, ngoại trừ mang theo một chữ kia, còn ẩn hàm lực lượng hoặc bí mật gì đó của Phi Nghi! Dù sao thiên ý như bí ẩn, người dù nghiên cứu thế nào, có đôi khi cũng khó biết thiên cơ...

Nhưng có một điểm có thể khẳng định chính là, hào quang trên chương thời của Phong Vân so với Thiên Khốc bây giờ giống nhau như đúc, mà không có đạo khí đỏ ngất trời lại biến thành một mảnh màu xám lam. Rõ ràng, lực lượng của phong vân giống như thuận theo thiên đạo, mà lực lượng của trời đất không đạo cuồng thiên lại là trái với thiên đạo!

Chẳng những thế, ngực bụng của Phong Vân mỗi bên cũng thoáng hiện một đoàn hào quang, trực tiếp hướng chân hai người chạy tới!

A? Hai luồng hào quang này rõ ràng chính là “Ma Hà Vô Lượng” ẩn sâu trong cơ thể hai người, không ngờ Thiên Khốc và hai chân chạm vào nhau, cũng dẫn dắt cỗ lực lượng này của hai người ra!

Chỉ một thoáng, chỉ thấy lực lượng này của hai người dẫn dắt ra!

Trong thoáng chốc, chỉ thấy hai cỗ Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể hai người đã chui thẳng vào trong thiên khốc. Dưới sự thúc giục kịch liệt của Ma Hà Vô Lượng, toàn bộ Thiên Khốc bạo phát ra hào quang, thành linh truyền ra một tiếng nổ mạnh rung trời!

Đúng vậy! Một tiếng sấm sét vang dội quả đúng là danh xứng với thiên lôi! Chỉ vì tiếng vang truyền ra, cả quyền thiên khốc thành linh đã vỡ nát, ngay sau đó liền bắn ra một cột sáng cực lớn đường kính năm trượng phóng lên tận trời, phóng thẳng lên đỉnh núi vạn năm nước mắt đang phá lên.

Lại “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn! Phá Nhật phong trên đầu mọi người nhất thời bị cột sáng khổng lồ này phá vỡ, mà tất cả mọi người trong động cũng bị cột sáng kéo đi, tất cả đều không tự chủ được bay thẳng lên đỉnh núi!

Trời! Vạn liệu không tới, lần tấn công này phong vân thật sự phá tan Thiên khốc mà Vô Đạo Cuồng Thiên vẫn luôn mong muốn, tạm thời đánh tan ác mộng của Vô Đạo Cuồng Thiên Tướng vì thế nhân mà mang tới!

Nhưng mà, cột sáng cực lớn khi thiên khốc hủy diệt lại quả thực muốn thiên địa đồng hủy, nhân thần cộng diệt! Mọi người bị cột sáng đánh bay lên trời, liệu có bị diệt sạch không?

Không! duyên đến Tần Sương, trong lúc lòng trời khốc đất của Khổng Tử, vị trí đứng cách trời khốc là xa nhất, cho nên cũng bị cột sáng đánh bay lên trời, thậm chí trong miệng đồng loạt phun máu tươi, nhưng vẫn chưa có vì vậy mà chết!

Chẳng những như thế, khi Tần Sương xông lên đỉnh núi, hai tay nắm lấy tâm và Khổng Tử, xoay người lăn một vòng, ba người đã lăn đến một góc nhỏ vẫn chưa bị phá hủy của Nhật Phong, cuối cùng vẫn bình yên nằm trên mặt đất!

Về phần Phong Vân, mặc dù cũng giống như Vô Đạo Cuồng Thiên, gần cương xích như Thiên Khốc, nhưng trước khi Thiên Khốc vỡ nát, hai người đã hô ứng với hào quang do Thiên Khốc bộc phát ra, cho nên cho dù trận nổ mạnh này đánh cho hai người Ngũ Lao Thất Thương, trong miệng diên

cuồng phun máu tươi; nhưng từ đầu đến cuối không có tan xương nát thịt, hai người chỉ theo thể của cột sáng thật lớn kia, bị đánh bay lên trời!

Ngược lại, thụ thương sâu nhất lại là ——

Vô! Đạo! Cuồng! Thiên!

Chỉ vì Thiên Khốc vốn đang nắm trên tay hắn, Thiên Khốc vừa bạo, hồng khí toàn thân hắn chẳng những bị đánh một bước lên trời, thậm chí còn nhanh chóng tiêu tán trong lúc trùng thiên! Hắn đã bị phong vân Ma Hà Nguyên Khốc và thiên khốc đánh cho tan tác, triệt để thảm bại!

Chỉ nghe “oa” một tiếng thét dài thê lương! Không tiêu rào, khí đỏ Vô Đạo Cuồng Thiên bao phủ toàn thân đã bay ra giữa không trung, rốt cuộc hắn cũng lộ ra bộ mặt thật sự dưới khí đỏ?

Không! Chân tướng thực sự khiến người ta thập phần khiếp sợ! Bởi vì sau khi hô thể hồng khí tan hết, thành linh đã không thấy...

Nửa bóng người!

Trời! Sao có thể... Như vậy? Khó trách phong vân cùng hắn giao thủ mấy lần, đều cảm thấy dưới hồng khí một mảnh trống rỗng, đều bởi vì hồng khí này, căn bản không có bất luận thân thể huyết nhục nào! Thậm chí bất luận thực thể gì!

Chẳng lẽ đây chính là chỗ chí tà của Vô Thượng Tà Công “Thiên Cuồng Huyết Tuyệt”?

Không sai! Ngay khi mọi người nhìn thoáng qua dị tượng này, một đỉnh núi cách Nhật Phong không xa, đã có người cách không truyền âm tới, thanh âm này không phải ai khác, chính là...

Giọng nói ngông cuồng thiên bình thường của Vô Đạo!

Nhưng nghe thanh âm Vô Đạo Cuồng Thiên từ đỉnh núi xa xa truyền đến, tràn đầy hận ý cùng không cam lòng nói: “Mẹ... Thật... Không ngờ được, bốn tọa... thân công cái thể, hôm nay lại cũng... muốn hai cái vào tay người!”

“Bốn tọa thực sự... Không cam lòng! Ngày khác nhất định... ngóc đầu trở lại!”

“Bộ Kinh Vân... Nhiếp Phong...”

“Các người... đi... nhìn!”

Âm thanh càng lúc càng yếu, chân thân của Vô Đạo Cuồng Thiên mặc dù không phải ở phá Nhật Phong, nhưng vì nguyên nhân nào đó, khi Hồng khí trên đỉnh núi bị phá, chân thân phía xa cũng không cách nào may mắn sống sót, cũng bị trọng thương, mới có thể bị thương mà chết!

Thế khó đoán được, trong thiên hạ lại có một loại tà công có thể dùng khí đả đối địch trong vài dặm! Võ học trong thiên hạ uyên bác, thực sự không thể tưởng tượng...

Nhưng nếu Vô Đạo Cuồng Thiên đã thảm bại bỏ chạy, Thiên Khốc cũng đã hoàn toàn hủy diệt, tất cả, phải chăng đã kết thúc rồi?

Nhiếp Phong vốn cũng cho là như vậy, nhưng là hấn bỗng nhiên phát giác, chuyện vốn không đơn giản!

Bởi vì bộ kinh vân!

Chỉ thấy cột sáng âm âm phóng thẳng lên trời, giờ phút này bỗng nhiên hai mắt đảo một cái, cả người theo đó hôn mê, thân hình mềm nhũn, rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng dưới phá Nhật Phong!

A? Nhiếp Phong đến nay vẫn còn tỉnh táo, bộ kinh vân tại sao đột nhiên hôn mê?

Tất cả đều bởi vì, bộ kinh vân lần trước tại Vô Đạo cuồng thiên, kỳ thật cũng bị thương ám thương như Nhiếp Phong, chỉ là thương thế không nặng như Nhiếp Phong mà thôi!

Nhưng mà, phía sau bộ kinh vân chẳng những phải chịu trọng thương đổ nước xuống bờ sông cứu Nhiếp Phong, về sau càng phải ngựa không dừng vó, cùng Tần Sương chạy tới phá Nhật Phong, sẽ không có đạo tắc cuồng thiên, hấn căn bản là không rảnh nghỉ ngơi thật tốt, khiến hấn bị thương ngấm càng thêm thương thế!

Ngược lại, Nhiếp Phong bị bần tạo ra Bồ Tát không ngừng quán công, lại là Thần Nguyên khí tức.

Vì vậy, khi bạo tạc trùng kích, bộ kinh vân rốt cục cũng không cách nào duy trì được nữa, hết sức mà hôn mê!

Nhìn thấy Bộ Kinh Vân ngất xỉu rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng, về mặt Nhiếp Phong đại biến, kinh hô:

“Vân —— Sur - Huynh!”

Trong tiếng kinh hô, thân hình Nhiếp Phong đã hạ xuống như gió táp, tạm thời muốn đuổi theo Bộ Kinh Vân đang rơi nhanh xuống phía dưới!

Cuối cùng khinh công của Nhiếp Phong nhanh chóng tuyệt nhân, “Phụp” một tiếng, dù chưa thể nắm lấy tay bộ kinh vân, nhưng đã hiểm hiểm bắt lấy áo choàng gã, tay kia đã kịp thời nắm lấy vách đá!

Nhưng mà, bước chân đạp mây hạ xuống thực sự quá mạnh mẽ, ngay lúc Nhiếp Phong cho rằng đã cứu y lại được. Tựa nghe “Răng rắc” một tiếng...

Áo choàng trong tay hắn vì không thể tiếp nhận xu thế bộ kinh vân kịch liệt, thình lình một phân thành hai, mà bộ dáng hôn mê bất tỉnh, đã hướng vực sâu vạn trượng bên dưới tiếp tục rơi nhanh xuống!

“Vân —— Sur - Huynh!”

Nhiếp Phong điên cuồng hét lên! hét lên! Thậm chí ngay cả Tàn Thương trên vách đá, tâm của Khổng Tử và Hữu Lễ cũng đang lớn tiếng hô hoán!

Thế nhưng, mặc bọn họ kinh hô điên cuồng như thế nào, bộ kinh vân cấp tốc rơi xuống thân hình đã càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng vận, cho dù khinh công như Nhiếp Phong...

Không cách nào đuổi hắn trở về!

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân có nên kết thúc như vậy không đây?

Có lẽ...

Chưa chắc!

Sau khi hắn rơi nhanh xuống dưới trăm trượng, bỗng “Phụp” một tiếng...

Không biết từ nơi nào, bỗng nhiên một cây vật cuốn lấy nó!

Không ngờ vật kia lại là một...

Không luyện phí.

Bạch luyện tình nhân...

Mong nhớ kiếp này...

Nửa tháng sau.

Trong Thiên Hạ Độ Nhất các, hai người đang quỳ gối trước mặt Hùng Phách, hai người kia, bất ngờ chính là...

Tần Sương!

Khổng Từ!

Khổng Từ quỳ dưới Hùng Phách, đều là vì hắn lấy thân phận thiên hạ đãi tỳ nữ, căn bản không xứng đứng trong Thiên Hạ Độ Nhất các bang chủ chiếm cứ, nằng chỉ có thể...

Quỳ!

Mà Tần Sương quỳ xuống trước Hùng Phách, chính là vì muốn cầu tình cho một người...

Khổng Từ!

Thì ra, từ sau vụ nổ kinh thể ở Nhật Phong kia, Nhiếp Phong, Tần Sương, Khổng Từ và Cốt Hữu Tâm mặc dù có thể bình yên thoát hiểm, nhưng cuối cùng bộ kinh vân vẫn rơi xuống vực sâu vạn trượng bên dưới. Cùng với việc nói hắn đã không biết kết thúc, không bằng nói hắn đã lành ít dữ nhiều!

Cho nên, Nhiếp Phong sau đó một mực cực kỳ sa sút, từng ở dưới núi điên cuồng tìm bốn ba ngày ba đêm, rốt cuộc chỉ còn thiếu một chút, không thể tìm về Bộ Kinh Vân lúc ấy hôn mê bất tỉnh, hắn thật sự thẹn với Tuyết Duyên và Thần Mẫu có lỗi với!

Nhưng là, Nhiếp Phong mặc kệ ba ngày ba đêm, bộ kinh vân vẫn như cũ bất vô âm tín, thậm chí thi thể của hắn cũng không có ở dưới vách đá...

Là do hắn tan xương nát thịt, không tìm được hài cốt?

Hay là bởi vì nguyên nhân khác...?

Có điều, một ngày không tìm ra được thi thể nào, trong lòng Nhiếp Phong vẫn còn một tia hi vọng, chỉ vì từ đầu đến cuối không thể chân chính chứng thực Bộ Kinh Vân đã chết...

Mà tìm khắp nơi không có thu hoạch, Nhiếp Phong chỉ có thể theo Tần Sương và Khổng Tử trở về thiên hạ!

***

Chỉ còn lại lòng tin, vẫn tiếp tục sống trong khổ môn!

Hữu Tâm ở lại cửa khổ, tất cả đều là vì suy nghĩ của Tần Sương.

Nếu như Tần hòm đang trong lúc nguy cấp đã nhận lại tỷ tỷ nàng này, nàng đời này nguyện vọng đã đủ, ngược lại không mong Tần Sương tiếp nàng tù lại.

Có lẽ, hai người vẫn duy trì hiện trạng, tựa như tất cả đều chưa xảy ra, đừng để cho Hùng Phách biết chuyện hai người quen biết, có thể đối với hai tỷ đệ nàng càng tốt hơn!

Kỳ thật, chỉ cần biết tâm đệ đệ của mình còn đang hướng về nàng, hai người có thể trọng tự xương cốt hay không, đối với hữu tâm đã không còn trọng yếu nữa.

Đúng vậy! Chỉ cần đệ đệ nàng có thể bình an, tất cả nàng đều có thể chịu đựng, đây mới thật sự là...

Tình tỷ đệ.

Sau khi mở miệng thiên hạ, Nhiếp Phong vẫn vô cùng sa sút, nhốt mình trong Phong Vân các, thật lâu không ra ngoài.

Chỉ còn lại mỗi Tần Sương, vẫn muốn cưỡng mặt hướng Hùng Phách hồi báo lại tất cả mọi chuyện phát sinh ở Nhật Phong, còn phải làm ——

Khổng Tử cầu tình!

Chỉ có Bộ Kinh Vân một đi không trở lại, bởi vì cứu Khổng Tử và Nhiếp Phong mà lên, hùng bá đương nhiên sẽ không trừng phạt Nhiếp Phong, chỉ có dẹp giận Khổng Tử!

Nhưng mà, khiến cho Hùng Phách hết sức khó hiểu chính là, từ trước đến nay Tần Sương luôn nói gì hẩn nghe này, lúc này lại không tiếc làm trái mệnh lệnh, quỳ xuống đất cầu xin cho Khổng Tử, để đổi lấy một cái mạng trên mặt đất, ngay cả Hùng Phách cuối cùng cũng không thể không nói: “Sương nhi, vì sư muốn nát óc cũng không hiểu, vì sao con không tiếc một cái quý, cũng muốn cứu vãn cái mạng ti tiện của Khổng Tử đi

nàng ta! Nếu con có thể nói ra một lý do khiến ta đáng giá, vì sư sẽ tha chết!”

“...” Nghe được lời này của Hùng Phách, Tần Sương nhất thời đứng yên tại chỗ, cũng quay đầu nhìn lại Khổng Từ phía sau.

Chỉ thấy Khổng Từ cũng thăm thăm nhìn hẩn, ánh mắt lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu, có lẽ nàng đang tự ti mặc cảm, bởi vì bản thân nàng cũng không nghĩ ra một lý do đáng để Tần Sương quỳ xuống cầu tình...

Nhưng mà, ngay tại thời điềm Khổng Từ tự ti mặc cảm, Tần Lang lại chợt quay đầu nhìn Hùng Phách, nói từng chữ một: “Sư nghĩa, hôm nay ta đã có thể cho ngươi một lý do! Đệ tử không tiếc quỳ xuống đất cầu tình, tất cả là vì đệ tử không muốn nàng chết, đệ tử...”

“Đã – hoan hỉ... nàng!”

Oanh! Hùng Phách nằm mơ cũng không nghĩ tới, thậm chí Khổng Từ Tạo Mộng cũng chưa từng nghĩ tới, Tần Sương lại nói thẳng là tại thời khắc này, thích Khổng Từ! Không biết là bởi vì cực độ khiếp sợ, hay là vì nguyên nhân khác, Hùng Phách vậy mà trầm mặc thật lâu, mới vô hạn uy nghi mà nói: “Ngươi, thật sự thích tiện tì này? Hay là bởi vì đồng tình với nàng, làm loạn để vì sư miễn tội cho nàng?”

Tần Sương nhìn thẳng vào Hùng Phách, kiên định vô hạn lắc đầu, tiếp tục gằn từng chữ một: “Không! Tất cả những gì đệ tử nói đều là sự thật!”

“Ta... ” Chân... Kháng, Tông, Từ!”

“Lần này, Tần Sương nói càng là chém đinh chặt sắt, ngay cả Khổng Từ sau lưng cũng không khỏi hơi động dung, không biết là vì Tần Sương thích nàng trực tiếp nói như vậy mà cảm động, ức chế bởi vì mặc dù Tần Sương thích nàng, nàng cũng căn bản không thích nàng? Thứ nàng thích chỉ có...”

Nhưng mà, Hùng Phách phản ứng lại vượt ra ngoài dự kiến của hai người, nhưng nghe hẩn đột nhiên cao giọng nói: “Tốt! Bất luận kẻ nào cũng không thể lừa gạt lão phu! Cho dù là ái đồ của lão phu, cũng phải trả giá xa xỉ!”

“Ngươi đã nói bản thân thích Khổng Từ, vì sư bây giờ phải chứng minh ngươi lập tức!”

“Ta, muốn các người một tháng sau —— “Bái! Đường! Được! Thân!”

Cái gì... Là? Hùng Phách đang nói cái gì... Cái gì? Để chúng mình lời Tần Sương nói là thật, hửn...

Vậy mà muốn Tần Sương và Khổng Từ kết hôn sau một tháng?

Chết tiệt! Khổng Từ cùng Tần Sương nghe vậy, cũng không khỏi âm thầm lú lẫm vì chuyện này!

Hai mặt nhìn nhau...

Vọng Sương lâu.

Sau khi rời khỏi Thiên Hạ Đệ Nhất các, cuối cùng Tần Sương và Khổng Từ cũng trở lại chỗ ở của Tần Sương lâu.

Sau khi Bộ Kinh Vân đuổi Khổng Từ ra khỏi “Vân Các”, nàng vẫn ở trong một sương phòng ở Vọng Sương lâu.

Trên đường đi hai người đều trầm mặc dị thường, cho đến khi Tần Sương đưa Khổng Từ về sương phòng của nàng, đang muốn quay người rời đi, Khổng Từ lại bỗng nhiên ở sau người nàng buồn bã nói: “Sương... Thiếu gia, ta biết ngươi... Vừa lúc bang chủ nói như vậy, là vì... Bảo vệ Khổng Từ, thật ra ngươi... Phạm vi... Vì ta...”

Nghe qua lời này của Khổng Từ, Tần Sương dù chưa thực sự quay đầu lại, nhưng đã dừng lại, trên mặt lại hiện ra một nụ cười chua xót, từ từ nói: “Khổng Từ... Ngươi cho rằng thích hợp một tác ta nói với sư phụ... Là để bảo vệ ngươi bịa đặt? Thì ra, ngay cả ngươi cũng cho rằng như vậy?”

Khổng Từ ngẩn ra, dường như không hiểu rõ ý tứ của Tần Sương, nói: “Vậy, chẳng lẽ lời Sương thiếu gia vừa nói... Điều là...”

Chưa đợi Khổng Từ nói xong, Tần Sương đã đột nhiên tự nói trước: “Những gì vừa rồi ta nói, đều là sự thật!”

Lời hửn nói... đều là sự thật? Vậy chẳng phải là sự thật, Tần Sương đã thừa nhận mình thích Khổng Từ sao?

Chợt nghe Tần Sương hướng về mình nhận tâm sự, Khổng Từ như cảm giác không biết làm sao, trong lúc nhất thời không

biết làm sao hưởng ứng, nhưng từ điểm này, lại làm cho Tần Sương hiểu lầm ý của nàng, nhưng thấy hấn cúi đầu nói:
“Khổng Từ... Ta biết việc này đối với ngươi, khả năng là quá đột ngột, nếu ngươi thật sự không muốn đi cùng ta, ta có thể lại kiểm cố... Giải thích với sư phụ, ta... Thật sự không muốn ngươi... Bị ủy khuất...”

Nói đến nói lui, Tần Sương cũng chỉ là thiết nghĩ cho Khổng Từ, trong lúc nói chuyện, hấn đã chậm rãi cúi đầu, cất bước muốn đi, chỉ vì trong lòng hấn rất minh bạch, luôn giấu diếm trong lòng, khả năng chỉ có một người...

Là một người mà hấn vĩnh viễn không cách nào sánh được!

Nhìn bóng lưng Tần Sương cúi đầu rời đi, Khổng Từ chẳng biết tại sao, trên mặt lại giống như lộ ra vẻ sầu lo, nàng đột nhiên cắn răng, một tay liền nhào tới, ôm chặt Tần Sương ở phía sau, nói: ” Sương... Thiếu gia, ngươi... đừng đi!”

Tần Thương ngẩn ra, nói: “Khổng Từ... Ngươi...”

Khổng Từ lệ đã lưng tròng, ôm tay Tần Sương càng chặt hơn, có chút nức nở nói: “Sương thiếu gia, có thể gả... Cho ngươi, Khổng Từ... Lại là sao... sẽ cảm thấy... ủy khuất? Khổng Từ... Ngược lại sợ... mình... Phối hợp... Sương thiếu gia... Không nổi...”

Nghe qua lời ấy của Khổng Từ, quả thực Tần Sương đã hòa tan, nhưng thấy hấn từ từ quay đầu, một mặt lau nước mắt trên mặt Khổng Từ, một lần ôn hòa an ủi nàng: “Khổng Từ, có thể được ngươi trả lời... Đỉnh ta, ta... cao hứng cũng... Không kịp, ngươi sao... Hợp với ta không nổi?”

“Có điều... Ta hi vọng ngươi vẫn nhớ kỹ... từng hứa hẹn với ta... Kiếp này kiếp này, ngươi tuyệt đối sẽ không... Lại nói dối với ta...”

“Ta thực sự... không thể tưởng tượng nổi, nếu như có trời ngươi thật sự lại nói dối với ta, chính mình... làm thế nào?”

Tần Sương nói xong, đã ôm chặt Khổng Từ vào lòng, Khổng Từ ở trong khuỷu tay cường tráng của hấn, thản nhiên nói:
“Không...! Sương... Thiếu gia, ngươi đối tốt với ta, Khổng Từ... đã không còn gì để nói, sao... có thể nói dối ngươi được?”

“Vĩnh viễn... Sẽ không... Nếu ngươi còn nói dối nữa! Vĩnh viễn... sẽ không!”

Vĩnh viễn không bao giờ?

Nhân tâm trên đời này nhiều biến, một khi muốn biến thành cũng cực kỳ nhanh chóng, thật sự là lời hứa vĩnh viễn không thay đổi?

Thật ra, nếu không phải vì Tần Sương quá thích Khổng Tử, nếu ông ta có thể lý trí hơn một chút, đứng xa một chút nhìn Khổng Tử, có lẽ ông ta sẽ phát giác, mỗi khi Khổng Tử nói với ông ta mỗi một câu, trong con ngươi đều có một tia bất đắc dĩ...

Tại sao nàng lại có vẻ bất đắc dĩ?

Tần Sương vĩnh viễn sẽ không thể hiểu được, tuy cuồng thiên vô đạo kia đã tạm thời biến mất trong võ lâm, nhưng trong đầu óc của Khổng Tử khó lường, vẫn thỉnh thoảng hiện lên tình cảnh, một cảnh tượng khuôn mặt như bị một chân đạp mạnh vào bùn nhão trên mặt đất!

Cái chân kia, thuộc về một người trên vạn người! Một người tuyệt đối có tư cách tùy ý giẫm đạp thiên hạ thương sinh!

Mà bất luận Khổng Tử như thế nào không muốn, như thế nào không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, người chà đạp nàng ở sau lưng, sớm đã giống như không có đạo tắc cuồng thiên, lấy sinh tử của một người thao túng nàng, muốn nàng “Tâm” bất do kỷ lừa gạt hết tất cả mọi người, bao gồm cả Tần Sương trước mắt, đồng dạng còn có... phong vân!

Rốt cuộc là tại sao dưới vực sâu vạn trượng phá Nhật phong, vì sao thủy chung tìm không thấy bộ kinh vân thi thể?

Không biết! Chỉ biết Hùng Phách sau khi gặp người của Nhiếp Phong báo lại thiên hạ, cũng phái người đi phá Nhật Phong một chuyến tìm kiếm kinh vân.

Mà môn hạ phụ cận Phá Nhật phong hồi báo, thôn dân ở phụ cận phá nhật phong, đã từng thấy một người cực kỳ giống Bộ Kinh Vân trong một gian khách điểm, lẳng lặng ngồi ở một góc trong khách sạn, si ngốc nhìn cái bàn bên kia, phảng phất ban cho cái bàn bên kia, đang ngồi một người phi thường trọng yếu đối với hắn...

Cũng có dân chúng gặp qua, dưới ngọn núi rách Nhật Phong từng xuất hiện một nam nhân lạnh lùng khoác áo choàng đen, hai tay lôi kéo hai sợi xích sắt, bánh bao vô mục tiến về phía trước, dường như đang tìm kiếm một người, trong miệng thỉnh thoảng lại nặng nề lẩm bẩm:

“Ta, tuyệt đối sẽ không quên ngươi...”

“Chỉ cần một ngày ngươi không chết, ta sẽ giúp ngươi...”

“Vĩnh... Tỏa... Cô, Tâm!”

Nếu người mà thôn dân chứng kiến thật sự là bộ kinh vân, vậy đáng lẽ ngã chết làm sao hắn vẫn còn sống? Hắn đã ở nhân gian, lấy gì mà không trở về thiên hạ? Vì sao còn kéo theo hai sợi xích sắt, lưu lạc không mục đích trong thiên nhai?

Rốt cuộc, vì sao hắn phải giữ kín Cô Tâm? Là vì ai...

【 Bộ thứ mười: Kiếm Thánh Vô Song 】

Cái nôm!”

Trời đất vô song!

Đây là bốn chữ làm cho người ta hâm mộ cùng đổ kị cỡ nào!

Bốn chữ nghĩa này tượng trưng cho độc nhất vô nhị, thậm chí duy ngã độc tôn!

Nhưng mà, cả thế gian vô song, lại đồng thời khiến người ta cảm thấy nặng nề đúng sao.

Nguồn gốc từ một người cho dù có thể “một lần cả thế giới vô song”, nhưng muốn cả đời giữ được bốn chữ này không thay đổi, thật sự là một việc khá vất vả.

Tựa như “hắn”!

“Hắn” cũng từng một lần được khen tặng vô song, nhưng vì bảo vệ vinh quang vô thượng này, lại không mang nổi hư danh của Hoàng Tuyền, làm cho người ta thở dài cả đời.

“Hắn” chính là từng được người trong giang hồ ca ngợi là vô song trên đời, có thể so sánh với thần thoại võ lâm -

“Kiếm Thánh!”

Kiếm Thánh, thật ra chỉ được gọi theo tên hắn, tên thật của hắn đã rất ít người biết.

Hắn vốn có một cái tên rất đặc biệt “họ” rất đặc biệt.

Hắn họ “Độc Cô”!

Cứ như nhất định cả đời hắn ta...

Vì “Kiếm” Độc Cô!

Giang hồ đồn rằng, Kiếm Thánh vốn tên là Độc Cô Kiếm, người cũng như tên, từ nhỏ đến lớn đều lấy kiếm làm mục tiêu cả đời, bận lữ cả đời, ý nghĩa cả đời, thậm chí là cả đời tồn tại giá trị! Hắn sinh tồn, phảng phất chỉ vì kiếm!

Vì kiếm, hắn thà ôm lấy thiên niên cô độc, vạn năm tịch mịch, hoàn toàn bỏ qua nhân gian thất tình!

Bổ trí cái chết của song thân, hắn cũng chưa bao giờ chảy ra nửa giọt nước mắt; lúc phụ mẫu hạ táng, hắn còn đang bế quan luyện kiếm, không có ý đưa đến đoạn thân cuối cùng.

Hắn phẳng phất chưa từng thân tình, không có tình huynh đệ, không có tình tình huynh đệ, không có tình cảm cốt nhục, không có tình cảm tri kỷ, không có tình cảm chủ tớ.

Bản thân hắn giống như một thanh kiếm vô tình, nhân gian vui buồn không thôi, thiên ân vạn nghĩa, đều không quan hệ gì với hắn.

Trong lòng không buồn, không buồn, không thích, không hận, vô nghĩa, vô tình.

Chỉ có kiếm!

Kiếm, khiến hắn cô độc.

Hắn cũng cam nguyện vì kiếm cô độc!

Nhưng vì sao dung mạo có thể hạ kiếm trong lòng Kiếm Thánh lại không hề lưu tình?

Y không nói không cười, không kinh bất kinh, trong kiếp sử dụng kiếm, thật sự chưa bao giờ vì bất luận kẻ nào mà động “Tình”?

Không ai biết đáp án.

Có lẽ, chỉ có “Vô Song kiếm” trong tay Kiếm Thánh mới biết được đáp án.

Trên lưỡi kiếm của Vô Song Kiếm có một bí mật liên quan tới việc Kiếm Thánh có động tình hay không.

Đáng tiếc ngoại trừ bản thân Kiếm Thánh, chưa từng có ai có thể chân chính thấy qua mũi kiếm của Vô Song Kiếm, càng không nói tới bí mật này.

Chỉ vì Vô Song ra tay nhanh như vô hình, vốn không ai có thể thấy rõ lưỡi kiếm đó, nó đã giết địch, uống máu, vào vỏ!

Dưới thiên hạ, có lẽ chỉ được một cái không tên, từng thấy mũi kiếm của Vô Song Kiếm!

Nhưng vô danh cũng không phát hiện bí mật trên mũi kiếm của Vô Song Kiếm, vì lúc Kiếm Thánh xuất kiếm, kiếm thế

tỏa ra hào quang bức người, đã sớm lẫn át tất cả bí mật trên mũi kiếm!

Cho nên bí mật trên mũi Vô Song Kiếm Phong này vẫn luôn là một câu đố mà vĩnh viễn không ai biết.

Vô Song Kiếm, cũng như đang lẳng lặng chờ đợi...

Chờ đợi một ngày nào đó, có người có thể nghiêm túc hướng mũi kiếm kia nhìn lên một cái, nghe một chút thanh kiếm này của nó suốt đời vô song, đang âm thầm thuật lại bí mật sâu nhất trong lòng chủ nhân nó như thế nào...

Còn có kẻ bất đắc dĩ ôm người cô độc cả đời kia...

Tâm của Kiếm Thánh...

Chương thứ nhất...

Nơi này cứ như ôm mãi mãi.

Vì nơi này là đỉnh núi tuyết vĩnh hằng phủ kín băng tuyết.

Không có mùa xuân tươi đẹp, không có mặt trời rực rỡ của mùa hè, không có ý thơ của mùa thu, không có bếp lửa của mùa đông giá rét, không có mùa đông, không có đêm xanh bầu trời.

***

***

***

***

Có chăng chỉ là biển tuyết mênh mông, tựa như một câu nguyên rửa của trời xanh. Dãy núi bao trùm phạm vi trăm dặm quanh năm suốt tháng, nhưng ít người lui tới. Thậm chí trên đỉnh núi tuyết nơi sông băng mãnh hổ Dạ khó có thể tồn tại, lại còn có một cổ tháp vô cùng hùng vĩ, gọi là ——

Thiệt Tâm tự!

Thiệt Tâm tự đã rất già rất lâu rồi, già đến mức tựa như một cao tăng đắc đạo nghiên cứu Phật pháp suốt đời, cho dù đạo hạnh cao thâm nhưng đã rũ xuống già nua, lặng lẽ trôi nổi, khiến người ta thờ dài.

Hơn nữa tăng nhân xây chùa, đơn giản là muốn dư thiện tín thuận lợi, để thiện nam tín nữ sớm quy y phật ta, vì sao Thiết Tâm tự lại xây trên đỉnh núi tuyết? Chẳng lẽ tăng nhân lúc trước xây tự cũng không muốn thế nhân tìm vị trí chùa này?

Sâu hoặc trầm ngâm, không muốn thế nhân tìm một số bí mật không muốn người khác biết trong chùa?

Thiết tâm thiết tâm, có ngụ ý chỉ Thần Phật cũng phải thiết diện băng tâm, không thể có nửa điểm mềm yếu mới có thể giữ bí mật trong chùa?

Cho nên, cổ tự vốn đã không còn người hỏi thăm, càng thế lương tịch liêu, thoáng như ôm ấp cô tịch vạn năm. Nhưng ngay đêm nay, ngay đêm tuyết nơi gió tuyết càng hung hăng ngang ngược bể thiên này, thiết tâm tự từ trước đến nay vốn yên bình không chút gợn sóng, bỗng dung truyền ra một tiếng kinh hô cắt phá trời cao...

“Không được... nào! Người đâu!”

“Bí mật bên trong Thần Thủy điện...”

“Không thấy nữa rồi!”

Bí mật bên trong Thần Thủy điện? Hóa ra băng sơn cổ tự này cất giấu bí mật không thể cho ai biết?

Nhưng nghe tiếng kinh hô vang vọng Thiết Tâm tự, mấy chục tăng chúng đã tề tụ trước một vách núi phía sau chùa.

Chỉ thấy cái gọi là Thần Thủy điện, nguyên lai là một toà phật điện xây dựa vào vách núi, cửa điện càng là một cơ quan trùng trùng dày hơn nửa thước, cũng đã bị đảo phá hết.

Trong điện càng trống trơn, nếu trong điện thật sự cất giấu bí mật kinh thế gì đó, xem ra lành ít dữ nhiều...

Lão tăng cầm đầu Bạch Hồn rũ mi, đúng là chương môn Thiết Tâm tự tinh thần nhìn đại sư, thấy cảnh này không khỏi biến sắc, sợ hãi than thở: “A Di Đà Phật! Thật muốn... Không đến, bản tự bí mật thủ hộ ngàn năm... Thánh vật, cuối cùng cũng khiến thế nhân ngấp nghé, tối nay vẫn khó thoát một kiếp!”

Thánh vật? Chẳng lẽ bí mật bên trong Thần Thủy điện không thấy, chính là thánh vật này? Tòa Thiết Tâm tự này đã bảo vệ

thánh vật này cả trăm ngàn năm? Rốt cuộc đây là một thánh vật kinh thế như thế nào?

Ai đánh cắp thánh vật tối nay?

Ba lão tăng đứng sau Tịnh Kiến chính là ba vị sư đệ Tịnh Tâm, Tịnh Quan, Tịnh Kính. Sự sạch tâm trong đó học tập phần nhiều, nhưng thấy thần sắc của hấn ngưng trọng khi thấy cánh cửa Thần Thủy điện bị phá vỡ, bỗng nhiên mặt vàng như đất, nghiễm nhiên như trông thấy Địa Ngục ác quỷ, bật thốt lên: “Đại... Sư huynh! Đánh mở cánh cửa lớn này, là...”

“Thánh – Kiếm, Pháp!”

“Thánh linh... Kiếm pháp?”

Tịnh Tâm vừa nói xong, đám người cũng không hện mà tập trung nhìn về phía cánh cửa đang bị phá vỡ. Quả nhiên, cánh cửa lớn bị vỡ nát, thật ra mỗi bên đều có hai vết kiếm chém chéo xuống phía dưới, hợp thành một chữ “Bát”!

“Là Kiếm pháp Thánh Linh...” Kiếm Bát? Người đến đây đánh cắp Thánh vật tối nay chính là... Kiếm Thánh?”

Tịnh Kiến một bên trầm ngâm, một bên lại cẩn thận quét nhìn bốn vách tường trong điện, chỉ thấy bốn vách tường bị phá vỡ cơ quan, vết cắt đều giống như bị lợi kiếm phá, mà bốn vách tường càng bị cắt xuống không ít vết kiếm.

Những vết kiếm này lại mơ hồ hợp thành một chữ “Nhị” và “Ba chữ...”

“Là Kiếm Nhị và Kiếm Tam của Thánh Linh Kiếm Pháp! Thật sự là... Kiếm Thánh gây nên?”

Đúng vậy! Thiết án như núi, trong thiên hạ, ngoài Kiếm Thánh, còn ai mang Thánh Linh kiếm pháp gần như vô địch thiên hạ?

Ngay cả bào đệ “Độc Cô một phương” của Kiếm Thánh cũng không cách nào luyện thành Thánh Linh kiếm pháp!

Nhưng đầu tiên phát hiện vết kiếm của thánh linh kiếm pháp, giờ phút này lại đột nhiên nhíu mày, giống như lại phát hiện cái gì, lắc đầu nói: “Đại sư huynh..., theo sư đệ ngu gập, tối nay người đến đánh cắp thánh vật của bản tự, có lẽ chưa chắc đã là Kiếm Thánh...”

Tịnh Kiến sững sốt, hỏi: “Ồ? Sư đệ thấy sao?”

Tịnh Tâm thoáng nhìn một góc tối trong đại điện, nói: “Bởi vì, nơi này có một số thứ không nên xuất hiện!” Tự Văn Tường lầm rầm,

Đám người lập tức nhìn theo góc tối mà Tịnh Tâm lườm, thành linh thấy góc tối kia mặc dù âm đạm, nhưng trong bóng tối lại mơ hồ lộ ra một tia đỏ thẫm; nhìn thật một điểm, đúng là vết máu!

“Là... huyết?” Chúng tăng kinh ngạc.

Tịnh Tâm gật đầu nói: “Ừm! Cho nên chuyện này căn bản không hợp tình hợp lý!”

“Vì trông coi thánh vật trong điện, trong Thần Thủy Điện mặc dù thiết lập cơ quan hung hiểm trùng điệp, nhưng tu vi Kiếm Thánh đã vô địch thiên hạ, nếu hấn thật hàng lâm, những cơ quan này căn bản khó ngăn cản hấn, làm sao có thể làm hấn bị thương mà rơi xuống vũng máu bản này?”

Tịnh Kiến nhíu mày: “Nhưng... Cứ thấy trước mắt, kẻ phá hủy và cửa điện và cơ quan tuyệt đối là Thánh Linh kiếm pháp không thể nghi ngờ. Nếu người tới thật sự không phải là Kiếm Thánh, lại có ai có bản sự lớn như ngày hôm nay lại có thể dùng Thánh Linh kiếm pháp chỉ có Kiếm Thánh mới có thể luyện thành?”

Tịnh Tâm thở dài một hơi, nói: “Đây chính là vấn đề mà sư đệ nghĩ mãi không ra!” Nói xong lại nhìn về phía vũng máu ở góc tối: “Dù thế nào đi nữa, máu vẫn còn chưa khô, chắc hẳn người đó sẽ đi không xa. Đại sư huynh, chúng ta mau đuổi theo thôi!”

Tịnh Kiến ngửa đầu nói: “Đúng! Bất luận có phải là Kiếm Thánh hay không, quan hệ thánh vật trong Thần Thủy điện quá trọng đại, quyết không thể để nó rơi vào tay người ngoài, nếu không nhân gian ắt sẽ đại loạn...”

“Các đệ tử nghe đây! Mọi người phải lấy lại được thánh vật tối nay, không được sai sót!”

Tịnh Kiến hiệu lệnh một tiếng, lập tức cùng các sư huynh đệ Tịnh Tâm, suất lĩnh một đám đệ tử chạy ra khỏi chùa, truy tìm.

Rốt cuộc thánh vật trong Thiết Tâm tự sẽ là kỳ vật kinh thế gì, nếu mất đi sẽ đảo loạn nhân gian?

Mà người tối nay đến lấy trộm thánh vật là ai? Nếu thật sự không phải kiếm thánh, vậy trên đời này...

Ai sẽ cho ra Thánh Linh kiếm pháp chỉ có Kiếm Thánh mới có thể luyện thành?

Nơi này giống như ôm mãi mãi.

Vì nơi này chính là chân núi của Thiết Tâm Tự.

Nơi đây cũng có bão tuyết vĩnh hằng không ngừng xảy ra, chỉ là nơi này hơi thấp cho nên có một vài chim bay cá nhảy qua lại mà thôi.

Tựa như thời khắc này, một con cự hổ sông băng không ngờ lại cắm đầu chạy như điên trên mặt đất tuyết này.

Nhưng con hổ khổng lồ này đang chạy như điên, nó không thèm đuổi con mồi mà ngược lại dường như sợ mình sẽ trở thành con mồi của người khác!

Nhưng nó đã như một con hổ khổng lồ trên sông băng, thậm chí nó còn lớn hơn gấp bội so với một hùng sư. Nó còn sợ cái gì nữa?

Có lẽ, theo con cự hổ này chạy băng băng, ánh mắt luôn có ý vô ý nhìn về phía sau một cái hồ băng, nhìn ra một điểm manh mối.

Cái hang động băng kia chính là hang hổ mà con hổ khổng lồ này chiếm cứ được nửa cuộc đời. Nhưng lúc này, nó như gặp quỷ, muốn mất mạng trốn khỏi hang ổ của mình.

Bởi vì, hồ huyết của nó đã bị một số thứ còn đáng sợ hơn nó gấp ngàn lần đang chiếm cứ!

Nhìn thấy trong Hồ huyết kia, có một luồng khí tức tử vong bao phủ lấy khiến lòng người rét lạnh. Luồng khí tức tử vong này cực kỳ đậm đặc, khiến cho huyết hổ vốn đã tối đen không ánh sáng càng thêm đen kịt, như thể không thể hóa giải được Tứ Hải!

Mà ở chỗ sâu nhất trong hang hổ, giờ phút này người còn giống tử vong hơn cả tử vong, đen tối hơn cả bóng tối!

Chính là tập hợp tử vong, hắc ám, thứ không rõ, lạnh lẽo toàn thân không khóc thần tử —— lạnh đến mức không khóc được

---

Bộ Kinh Vân!

Đã ba tháng rồi...

Từ khi phá Nhật Phong chiến dịch, đã qua hơn ba tháng, nhưng bộ vân vẫn chưa trở về thiên hạ.

Ngày đó trong cuộc chiến phá Nhật phong, hắc cùng Nhiếp Phong và Chiến Vô Đạo cuồng Thiên, cuối cùng “Thiên Khốc” bùng nổ, đánh bộ kinh vân hôn mê, rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng dưới Nhật Phong.

May mà rơi nhanh xuống trăm trượng, rốt cuộc bộ kinh vân cũng được một đầu Bạch Luyện cứu thoát.

Sau khi tỉnh lại, Bộ Kinh Vân phát hiện, ở nhà đã ở trong một căn nhà rách nát dưới chân núi Nhật Phong.

Nhưng, người cứu hắc đã không còn ở đây nữa.

Mặc dù như thế, Bộ Kinh Vân vẫn còn nhớ rõ, ngay khi mình rơi xuống sườn núi, trong lúc mơ màng còn loáng thoáng nhìn thấy là một đầu Bạch Luyện cứu mình. Đó càng là một cái hắc đã từng quen biết công luyện...

Là nàng! Là nàng! Chắc chắn là nàng!

Trong lòng tử thần tuyệt đối có thể khẳng định, nhất định lại là bóng hình xinh đẹp áo trắng như ẩn như hiện trong đầu hắc, bóng dáng xinh đẹp áo trắng vô luận hắc nhớ lại thế nào cũng không cách nào nhớ lại! Cũng chỉ có nàng, mới có thể tại thời điểm tử thần cần viện thủ nhất, lấy cái tay trắng nõn kia của nàng nắm chặt tay lạnh hắc!

Bạch luyện tình nhân...

nhưng nhớ kiếp này không cách nào cắt đứt...

Nhưng là, Bộ Kinh vân thủy chung không rõ, nếu cái kia bạch y xinh đẹp bóng người chưa chết, tại sao nàng lại thiên nhiên không tương nhận hắc?

Nhưng mà thất tình phức tạp, lục đục mê ly, thế nhân không hiểu chuyện tình thật tại nhiều lắm, không khóc chết tiết bộ

kinh vân, cũng không cần hoàn toàn minh bạch, hấn chỉ cần chính mình vì nàng...

Vĩnh Tỏa Cô Tâm!

Đúng vậy! Vĩnh khóa cô tâm! Mấy ngày nay, hấn vẫn luôn khóa chặt lấy viên cô tâm của mình!

Tâm của hấn vốn đã giống như một cái rương màu đen, thần bí, lạnh như băng, khiến người không thể nhìn thấu.

Chẳng những từ lâu hấn đã khóa chặt nàng, không cho bất luận kẻ nào mở ra chạm đến, hiện giờ, khi hấn khẳng định bóng hình tà áo trắng xinh đẹp vẫn còn tại thế, hấn càng khóa chặt trái tim của mình đến nỗi gió cũng không lọt qua được!

Cho dù trước mắt hấn vẫn không cách nào nhớ lại dung mạo cô gái xinh đẹp áo trắng kia, không cách nào nhớ lại những ngày hấn từng cùng nàng vượt qua, nhưng chỉ cần hấn buộc chặt bóng hình xinh đẹp của cô bé ở trong lòng, tin tưởng một ngày nào đó, chính mình sẽ nhớ lại lần nữa, thậm chí nhớ lại cô đã từng vì hấn mà hi sinh hết thảy...

Mấy ngày nay, bộ kinh vân vẫn không có tháo xuống hai cái xích sắt khóa hai tay mình, nghiễm nhiên như đeo một cái xích sắt không cách nào tháo gỡ, một mực kéo theo hai cái xích sắt, không mục tiêu đi tới, mặc cho người đi đường nhìn hấn dùng ánh mắt kỳ dị, hấn cũng không chút quan tâm.

Chỉ vì trái tim của hấn ta đã chết.

Vì nó mà chết.

Ngày tháng trôi qua, hấn dần phát hiện tâm của mình bị khóa chặt trong thời gian dài, không ngờ lại từ từ không còn cảm giác gì.

Hấn vốn đã là một người không khóc không ra nước mắt, bây giờ, ngay cả cảm giác đau, cảm giác phẫn nộ, cảm giác hận, cũng đã biến thành chết lặng!

Vì nàng, tất cả đều trở nên không quan trọng nữa! Ba tháng nay, hấn tựa như một người chết sống sờ sờ, lưu lạc không mục tiêu, mệnh mông không nơi nương tựa, chỉ vì lòng hấn đã không còn cảm giác, cũng không còn chỗ nương tựa.

Trái tim của hắn dường như đã trở thành một vùng biển đen không có thất tình lục dục, không có cảm giác, mênh mông vô bờ bến...

Hắc Sắc Khổ Hải!

Chỉ là tối nay, hắn cũng không biết như thế nào, sẽ đi đến mảnh đất băng thiên tuyết dưới núi Thiết Tâm tự này, càng qua hơn ba tháng, lần đầu tiên cảm thấy ngừng lại, càng tìm hang hỏ dưới sông băng kia.

Có lẽ do ở đây toàn bộ đều là bởi vì “Tuyết”

Tuyết, là một trong những chữ viết trong tên “Tuyết Duyên”

Trong não bộ của tử thần, mặc dù không nhớ nổi cái tên Tuyết Duyên nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận, tuyết, cho hắn sự thân thiết kỳ lạ...

Nhưng mà, tử vong tuy rằng đã hoàn toàn chết lặng, nhưng tử thần đã mất đi cảm giác, toàn thân phát ra khí tức tử vong, so với trước kia càng thêm nồng đậm bức người, sinh linh chó gàn.

Tựa như cự hồ sông băng kia, nhìn thấy bộ kinh vân bước vào hang hỏ của nó, cũng không dám gầm nhẹ nửa tiếng, đã bỏ huyết đào vong.

Mà cái chết cũng không quan tâm hang hỏ tối tăm, cũng không dùng môi lửa bên người để nhóm ánh sáng.

Hắn cứ như vậy trầm giọng nhắm hai mắt lại, ngồi ở chỗ sâu tối nhất trong động, áo choàng đen tung bay trên mặt đất, phảng phất như hòa làm một thể với bóng tối trong động.

Đúng. Cũng chỉ có dừng lại trong bóng tối, tâm của tử thần mới có thể bình tĩnh.

Hắn vốn sinh ra trong thế giới hắc ám và tuyết vọng, quang minh và hi vọng, xưa nay cũng không thuộc về hắn.

Hắn tựa như một biển khổ ngồi trong bóng tối, vô cùng yên tĩnh cùng tĩnh mịch, phảng phất như có thể ngồi đến chỗ lão Thiên Hoang.

Đáng tiếc, trên đời đã không còn chuyện của Địa Thiên Hoang nữa rồi.

Sự bình tĩnh của thần chết trong bóng tối cũng không phải đợi bao lâu...

Đôm đốp, lại có một thứ gì đó phá vỡ sự bình yên của hắn!
Chỉ thấy bộ Kinh Vân đầu trong bóng tối, hai mắt trợn lên, tựa hồ đột nhiên có cảm giác!

Nguyên nhân bắt nguồn từ hắn đột nhiên cảm thấy, một cỗ cảm giác kỳ dị đang cấp tốc hướng huyết hồ của hắn tới gần!

Cảm giác kia càng đến gần, kiếm khí đau thương trong cơ thể bộ kinh vân càng bị kích thích!

***

Bộ Kinh Vân đau buồn do kiếm khí học trộm từ một thức vô danh trong thần thoại không hiểu sao, giờ phút này cảm giác áp sát lại kích thích kiếm khí bí thống vô danh, chẳng lẽ cỗ cảm giác kỳ dị này là một ít lực lượng đủ để đối lập với thần thoại?

Giang hồ đồn đại, người có thể có tư cách kích động kiếm khí vô danh, không ngoài mấy người; mà người có năng lực đối lập với kiếm khí thần thoại chỉ sợ cũng chỉ có kiếm khí của thánh linh kiếm pháp Kiếm Thánh Cương...

Lẽ nào cảm giác áp sát này lại là Vô Song Kiếm Thánh?

Nhưng, từ nhiều năm trước sau khi Kiếm Thánh cùng Vô Danh đánh một trận với nhau đã tuyệt tích giang hồ từ lâu, tại sao bỗng nhiên xuất hiện tại mảnh đất băng tuyết ít ai lui tới này?

Nghĩ tới đây bộ kinh vân dù đã chết lặng không có cảm giác, cũng không khỏi đề phòng, xuất phát từ Kiếm Thánh, cũng không biết có mục đích gì?

Tử Thần cũng không đợi lâu, nhưng chính vào lúc này, cảm giác kỳ dị kia đã “Phụ” một tiếng...

Lao vào trong hang hồ!

Không! Nguyên lai người đến không phải là Kiếm Thánh! Bộ Kinh Vân có thể khẳng định!

Trong động mặc dù một mảng hắc ám, nhưng nhìn thấy vật trong bóng đêm, căn bản không khó mà sinh ra một bộ kinh

vân hắc ám. Hắn ở trong bóng tối vẫn có thể thấy rõ ràng, lướt vào trong động chính là một bóng người áo trắng!

Bóng người này không chỉ mặc một bộ áo trắng mà khuôn mặt cũng phủ một lớp lụa trắng, không thấy mắt mũi. Tay phải nắm một thanh binh khí nhưng hình dạng kỳ lạ, giống đao mà không phải đao, là kiếm nhưng không phải kiếm. Trên lưng cũng đeo một hộp gỗ dài chừng ba thước, không biết bên trong cất giấu vật gì.

Nhưng người khiến cho bộ pháp kinh vân nập dị nhất là nhìn thấy bóng người áo trắng này, nguyên lai cũng không phải là một nam nhân, mà là...

Một cô gái!

Điều này quả thực không có khả năng! Bạch y nữ tử che mặt, thân mang một cỗ kiếm khí bí thông đủ để làm kinh vân chấn động? Mà nguồn lực lượng này, càng có thể là kiếm khí của Kiếm Thánh Thánh Côn Bằng kiếm pháp Lam?

Thánh Linh kiếm pháp không phải là vô song trên đời, ngoại trừ bản thân Kiếm Thánh, không người nào có thể luyện thành? Vì sao Vô Song lại biến thành song song? Vì sao cô gái này lại mang kiếm khí Thánh Linh kiếm pháp? Thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nữ tử áo trắng kia lướt vào trong động, lập tức ngã ngòai trên mặt đất, cũng không tiến vào hang hổ nơi kinh vân, xem ra cất bước khó khăn, chỉ là nửa dựa vào vách động thở dốc âm u.

Bộ Kinh Vân Định Thân vừa thấy, chỉ thấy vai phải nàng đã bị trọng thương, máu tươi cuộn cuộn không dứt từ miệng vết thương tràn ra, nhuộm đỏ bộ áo trắng như tuyết của nàng, vô cùng thê lương.

Trong bóng tối, mặc dù Bộ Kinh Vân biết rõ cô gái áo trắng này, nhưng chỉ có cô gái áo trắng lại không phát hiện ra sâu trong động, đang có một thần tử khiến thế nhân vô cùng sợ hãi đang quan sát bản thân. Với tu vi Thánh Linh kiếm pháp của nàng, không ngờ nàng lại không cảm giác được khí tức tử vong trên người Bàn Nhược Vân?

Có lẽ bởi vì thương thế của nàng quá nặng, quá nhiều mất máu khiến cảm giác nàng không còn nhạy cảm. Huống chi giờ phút

này dường như nàng đang hết sức bình tĩnh nghe một chuyện khác...

Mà Bộ Kinh Vân rất nhanh đã biết nàng đang yên lặng nghe cái gì.

Là tiếng bước chân!

Tiếng bước chân đến từ ngoài động không xa!

“Đến rồi!”

“Bọn họ... Cuối cùng cũng đã đuổi tới!”

Nữ tử áo trắng kia chợt nghe bên ngoài động không xa có tiếng bước chân cấp tốc tới gần, không khỏi nắm chặt binh khí trong tay phải, toàn thân kéo căng ra đề phòng rồi dùng lực, vai phải bị thương càng là máu tuôn như suối.

Lúc này, ngoài động cũng truyền tới thanh âm già nua cực kỳ uy nghi, cất cao giọng nói: “Thí chủ! Bàn tăng thanh toán, chính là chương môn Thiết Tâm tự trên núi chủ trì! Tối nay Thần Thủy điện tệ tự mất đi một vật trọng yếu, chắc hẳn đã rơi vào tay thí chủ! Bàn tăng chỉ nguyện thí chủ trả lại vật cũ, tệ tự cam đoan không truy cứu nữa!”

Hóa ra bên ngoài động đúng là chương môn Thiết Tâm tự! Nó suất lĩnh ba gã sư đệ, cùng với một đám đệ tử thê phải đuổi về bị trộm thánh vật. Đám người theo dấu vết vết vết máu đứt quãng lưu lại trên mặt đất, một mực đuổi tới dưới chân núi. Mà vết máu tạo thành vết máu, càng khiến cho hang hổ dừng lại ở dưới chân núi. Vì vậy thấy đám người kia càng thêm tin tưởng, người đánh cắp thánh vật đang nấp trong động.

Nhưng mà, giờ phút này hòa thượng bao vây bên ngoài hang hổ mặc dù người đông thế mạnh, tính cả Tịnh Kiến Tứ sư huynh đệ, ít nhất cũng trăm người, nhưng chúng tăng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, tùy tiện tấn công vào trong hang.

Bởi vì tu vi của Tịnh Kiến, Tịnh Tâm, Tịnh Quan cùng Tịnh Kính của bốn lão tăng cũng không nhẹ, nên bốn người sớm đã mơ hồ cảm thấy, bên trong hang hổ không chỉ có một cỗ kiếm khí cùng loại với Thánh Linh Kiếm Pháp, mà còn có một cỗ khí tức vô cùng nồng đậm, cực kỳ nguy hiểm, tử vong!

Luồng khí tức tử vong này bao phủ toàn bộ hang ổ, khiến cho toàn bộ hang ổ như là một phần mộ, một bên thì ắt phải chết! Luồng khí tức tử vong này đương nhiên là đến từ nơi sâu nhất trong động bộ kinh vân! Bộ Kinh Vân trong bóng tối vẫn lạnh lùng quan sát tất cả mọi chuyện, rốt cuộc cũng hiểu được chân tướng: “Hóa ra, cô gái áo trắng này đã đánh cắp Thánh vật ở trên chùa chiền? Hộp gỗ ba thước trên lưng nàng, bên trong cất giấu, chắc chắn là Thánh vật không thể nghi ngờ...”

Lúc này, nữ tử áo trắng nghe được những lời mình vừa nói, rốt cuộc cũng há miệng nói với bên ngoài động: “Tịnh kiến đại sư, thánh vật trong Thần Thủy điện của quý tự... Cũng là thánh vật mà tối nay ta lấy đi, nhưng ta lấy thánh vật này chính là vì... mượn dùng một lát, thật ra là tình rồi. Xin đại sư giao đánh khẽ, ta dùng sau đó trả lại vật gốc...”

Bất ngờ, nữ tử áo trắng này mặc dù mang kiếm khí đặc biệt, giọng nói lại ôn nhu lạ thường, không có nửa điểm hương vị giang hồ, càng tựa như một mỹ nhân tuyệt sắc chân nghiêng nước nghiêng thành đang dịu dàng mềm mại nói.

Có lẽ, dưới lớp lụa trắng che mặt, cũng có một khuôn mặt được gọi là thể nhân kinh diễm...

Nhưng mà nàng đáp như vậy càng chứng minh nàng đúng là người đánh cắp thánh vật Thần Thủy điện tối nay, tất cả bọn người ngoài động đều quay mặt nhìn nhau, vì thế bọn hắn vẫn cho rằng, lấy Thánh Linh kiếm pháp phá vỡ Thần Thủy điện, cho dù không phải Kiếm Thánh, cũng là đại hán giang hồ nhất đẳng tu vi, ai ngờ lại là nữ tử!

Một nữ tử mà cũng có thể xuất ra Thánh Linh Kiếm Pháp độc môn của Kiếm Thánh? Chuyện này rốt cuộc ra sao, chúng tăng đại kỳ!

Bốn sư đệ, “Tịnh Kính” từ trước đến nay tính tình nghiêm trọng, lúc này đã mất kiên nhẫn nói: “Thật to gan! Người cũng biết thánh vật của bản tự, nếu như sử dụng không được phương pháp, hoặc rơi vào trong tay người tâm thuật bất chính, thế gian tất đại loạn? Làm sao có thể để cho người tùy ý làm bậy, nói mượn là cho mượn chứ?”

Bạch y nữ tử kia khỗ sở đáp: “Ta chính là... Sớm biết thánh vật của quý tự, là vật thần thánh nhất trong thiên địa, có linh

khí nhất, mới có thể cho mượn một chút. Ta làm như vậy, cũng chỉ là vì một người trong lòng...”

“Chỉ cần có thể lấy thánh vật của quý tự... Tạm biệt “hắn” một lần, cho dù ta vận dụng thánh vật này... Trời phạt, thậm chí vạn kiếp bất phục, cũng là... Đáng giá!”

Khó đoán được, nữ tử áo trắng này không tiếc lấy thân mạo hiểm, càng bởi vậy bản thân bị trọng thương, cũng chỉ mượn thánh vật này nhìn lại trong lòng một người “hắn”? “hắn” này rốt cuộc là ai?

Kiện thánh vật kia, vì sao lại là vật thần thánh nhất, có “linh khí” nhất trong thiên địa? Cái gọi là có linh khí nhất, đến tột cùng là ý gì?

Lúc này, ngay cả bước chân cũng không khỏi càng nghe càng cảm thấy buồn bực.

Tử thần đang khóa tim, vốn đã mất đi hết thảy cảm giác, cũng không rõ vì sao, có lẽ là vì nữ tử có được giọng nói ôn nhu này mà toàn thân trắng như tuyết, có lẽ tâm thần âm u như biển khổ, lại nổi lên một chút cảm giác...

Nàng, khiến hắn nhớ tới bóng hình xinh đẹp áo trắng trong đầu...

Tịnh Kiến chỉ thấy có nói nhiều cũng vô dụng, lúc này bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, nghiêm mặt nói: “Thí chủ! Thánh vật của bản chùa nhất định phải tại tối nay vật quy vị, tuyệt đối không thể lưu lạc giang hồ! Nếu như ngươi còn không hoàn trả, vậy cũng đừng trách chúng ta người xuất gia không hề khách khí!”

Nói xong gã hạ lệnh cho tên đệ tử đứng sau lưng: “Bắn tên!”

Một tiếng hiệu lệnh, đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió của Tủy Đạo vể lên, mũi tên nhọn cháy lên ngọn lửa hùng hực, thỉnh linh đã bắn nhanh vào trong huyết hồ!

Lại thành ra, trong Quá Bách đệ tử đi cùng với đám Tịnh Kiến có danh thiếp, trong người miệt thị này lại đối thoại vừa rồi, sớm đã giương cung kéo dây, lấy dầu cây đồng đốt một ít mũi tên sắc, chỉ có một lời không hợp, lửa nóng sẽ dẫn đầu gây khó dễ!

***

Ném tiễn cùng phát, nghiêng nhiên như con Hỏa Xà nghèo cùng hung cực ác, đột nhiên hướng hang hổ cắn nuốt, thấy cử động này rõ ràng là muốn lấy hỏa bức bạch y nữ tử kia ra khỏi động!

Mà chiêu này của hắn cũng tương đương hiệu quả! Nhưng nghe nữ tử áo trắng kia thấy mũi tên nhọn tới gần, không ngừng lầm bầm: “Kiếm... Ta từng tiếp nhận người... Nếu không sử dụng Thánh Linh kiếm pháp, ngày đó người đã phá lời thề, ta vì gặp lại người, cũng không thể không phá thề, tái sử...”

“Thánh linh kiếm pháp!”

Kiếm? Chữ thứ nhất trong lời nói của bạch y nữ tử là “Kiếm” đúng là tên của một người!

Mà vị Kiếm Thánh họ kép “Độc Cô” kia cũng lấy tên là “Kiếm”, chẳng lẽ người mà nàng muốn gặp lại là... Kiếm Thánh?

Tiếng nói vừa dứt, nữ tử áo trắng đã chịu tổn thương ở vai phải, binh khí ở tay phải nhìn như không phải đao mà không phải kiếm đã “vù” một tiếng đồng thời ra khỏi vỏ, đón lấy một mũi tên lửa nóng vừa bắn vào trong động!

Thình lình hàn quang lóe lên, tiếp theo lại bắn ra âm thanh “Xoát xoát”...

Bỗng mũi tên nhọn kia không những bị nàng dùng một chiêu phá nát, mà còn ra sức mang theo, lại đem liệt hỏa trên Khôi Căn Tiễn, ngưng vận thành một chữ “Tam” thật lớn đường rộng hơn trượng, hướng phía ngoài động mà phản công!

Trời! Là... “Kiếm Tam” của Kiếm Thánh!

Thứ nàng sử dụng thật là “Thánh linh kiếm pháp”!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Tịnh Kiến bọn người cũng không sợ nàng thật sự sử dụng ra Thánh Linh kiếm pháp của Kiếm Thánh, lại thấy chữ “Tam” cực lớn kia phản công tới gần, tất cả tăng chúng cũng không khỏi bứt ra, né tránh tứ tán!

Cùng lúc đó, bạch y nữ tử cũng thừa dịp mọi người né tránh, vèo một tiếng phi thân xuất động, ý đồ phá vây thoát ra!

Đáng tiếc tăng chúng ngoài hang thật sự quá nhiều, thể lửa của kiếm tam vừa qua, hơn trăm đệ tử của Thiết Tâm tự lại tụ tập, vây quanh nàng ta!

Mà người có công lực cao nhất là sư huynh đệ tứ sư, càng cầm trong tay bốn cây thiền trượng, chia ra đứng ở bốn góc Đông Nam Tây Bắc của nàng, chặn đường đi của nàng đến mức gió cũng không lọt qua được!

Nhưng có chút ngoài ý muốn của đám tăng nhân, chứng kiến trước mắt, nữ tử kia sử dụng binh khí, hóa ra là một thanh đao...

Không! Không phải đao! Đó kỳ thật là một thanh kiếm mà Đông Túc kiếm khách phổ biến!

Đông Túc kiếm đao, ở Trung Thổ mặc dù ít có người đọc lướt qua, nhưng người giang hồ đại đa số đều biết, kiếm của Đông Nghiêu kiếm đao, thân kiếm tuấn mạt dài khế cong, thật ra tương đối giống một thanh đao, nhiều hơn là một thanh kiếm.

Nếu cô gái áo trắng này sử dụng là Đông Áp kiếm, vậy nàng có phải đến từ Đông Nghiêu không? Nhưng một nữ tử Đông Tường tại sao lại hiểu được Thánh Linh kiếm pháp Trung Nguyên? Sự tình càng ngày càng rắc rối phức tạp, thật không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, cô gái áo trắng này không những bị lụa trắng che đầu, chúng tăng tới đây mới phát giác, nàng che khăn trắng lại đem đầu của mình, mặt và con mắt hoàn toàn che lấp. Chợt nhìn lại, cả người nàng giống như một đầu không có ngũ quan, nữ quý áo trắng không có mặt mũi!

Có lẽ nàng thật sự là một nữ quý! Một đầu cho dù đã rơi xuống Vô Gian Địa Ngục, còn muốn trở lại nhân gian tìm lại nữ quý si tâm yêu thích!

Tịnh rữ nói: “Thật không ngờ, người lại thật sự chỉ dùng Thánh Linh kiếm pháp? Người, rốt cuộc là Kiếm Thánh như thế nào?”

Bạch y nữ tử chợt nghe thấy câu hỏi này, như muốn khơi dậy một số đau đớn không muốn người khác biết, âm u đáp: “Nói thật... tiếc nuôi suốt đời của ta, không biết bản thân... là dạng người gì của Kiếm Thánh.”

“Hay là... ta thật ra là một người... Hấn đã vĩnh viễn không muốn gặp lại người...”

Thật đúng là trả lời một cách khó hiểu, càng hỏi càng hồ đồ! Tứ sư đệ Tịnh Quan ở bên cạnh đã không kiềm chế được tính tình nóng nảy của nàng, mắt thấy lời nói mập mờ của nàng, cũng không muốn bị đại sư huynh nói lung tung thêm với nàng ta nữa, trừng mắt cướp lời: “Hắc hắc! Bất luận ngươi và Kiếm Thánh có quan hệ sâu xa gì, nhưng thánh vật của bốn tự có quan hệ trọng đại, cho dù là Kiếm Thánh đích thân tới, chúng ta cũng quyết không mua!”

“Tối nay ngươi nhất định phải giao hồi Thánh vật, nếu không đừng hòng rời khỏi nơi này nửa bước!”

Nói xong đã nháy mắt ra hiệu với đệ tử xung quanh, trong đó có ba mươi người đã oanh nhiên cầm thiết bổng đồng loạt xông lên!

Ba mươi thiết bổng tấn công tới, nữ tử áo trắng cũng biết trận chiến hôm nay khó tránh khỏi, lập tức nói: “Ta mượn thánh vật quý tự chỉ vì một tâm nguyện cuối cùng, nếu các vị đại sư vô ý thành toàn, vậy chỉ có thể đắc tội!”

Nói đến bàn tay Trung Lư Lăng Kiếm lại vung ra, một cái vung này thành linh sử Thánh Linh kiếm pháp ——

Kiếm nhất!

Một tiếng cạch thật lớn! Một kiếm này tuy nhìn như đơn giản, nhưng dùng lực xảo diệu lưu loát, một kiếm liền đem ba mươi thiết bổng chém thành mười đoạn!

Mỗi cây thiết bổng đứt thành mười khúc, ba mươi thiết bổng liền hóa thành ba trăm đoạn sắt vụn bay tứ tung, làm người ta hoa mắt, chúng tăng thấy thế xôn xao ngay tại chỗ, tất cả đều tâm nghĩ Thánh Linh kiếm pháp quả nhiên là vô song!

Tu vi của cô gái áo trắng này có lẽ không bằng Kiếm Thánh, nếu không cũng sẽ không bị thương khi đánh cấp thánh vật trong Thần Thủy Điện; duy chỉ có nàng mặc dù thân đã bị trọng thương, nhưng một thức “Kiếm Nhất” còn thần uy đến nước này, nếu như mấy gần như Kiếm Thánh vô địch thiên hạ đích thân sử dụng thức thứ nhất này, uy lực càng khó có thể tưởng tượng!

***

Huống chi, “kiếm” cũng chỉ là thức thứ nhất của thánh linh kiếm pháp; nghe nói thánh linh kiếm pháp tông cộng có hai mươi một thức thánh kiếm, kiếm pháp càng về sau càng mạnh; cuối cùng, “Kiếm Phôi Nhất” của Kiếm Thánh không biết sẽ đến cảnh giới kinh thiên động địa cỡ nào?

Nhưng mặc dù cô gái áo trắng này xuất một kiếm chấn nhiếp chúng tăng, nhưng lần này miễn cưỡng xuất kiếm lần nữa, vết thương trên vai phải bị kéo căng, máu bắn ra càng nhanh. Cô càng giống hơn là bị mất quá nhiều máu, hai chân lập tức mềm nhũn, đột nhiên mũi kiếm cắm xuống đất, tơi tở quỳ rạp trên mặt đất!

“Cơ hội tốt!” Tịnh Quan thấy thế, quả thực phi thân lên, cây thiết đúc thiên trượng trong tay đã đập xuống vết thương nơi vai phải của gã!

Một tiếng “Bành” vang lên thật lớn! Bạch y nữ tử bị thương không nhẹ, không những miệng phun máu tươi, mà còn liên tục lăn lộn về phía trước!

Nhị sư đệ ở bên Tịnh Tâm thấy tình huống bi thảm của bạch y nữ tử, không khỏi thấp giọng nói với Tịnh Kiến: “Đại sư huynh, tuy thánh vật không tầm thường, nhưng Tứ sư đệ thừa cơ gặp nguy hiểm, ra tay với hạng người lưu này, không khỏi làm mất lòng người trong Phật môn chúng ta...”

Tịnh Văn nghe vậy, cũng là hơi cảm khái tán đồng, nhưng mà sự tình phát triển đến mức này, gã cũng muốn tốc chiến tốc thắng, mau chóng thu hồi thánh vật rồi nói!

Mà cô gái áo trắng kia đang không ngừng lăn lộn, lại lật đến trước hồ huyết, tịnh quan e sợ nàng trón về trong hang hổ, lập tức hô to: “Ngàn vạn lần đừng để nàng vào động! Mọi người mau tiến lên bắt nàng lại!”

Một tiếng hô to vang lên, hơn bốn mươi đệ tử đứng gần cửa động lập tức hiểu ý, cầm gậy tiến lên chặn đường!

Trong nháy mắt khi mọi người sắp đuổi kịp nữ tử áo trắng kia, bỗng dưng nghe thấy một âm thanh từ trong hang hổ đen kịt truyền ra, nói từng chữ: “Cái gọi là từ bi, thì ra cũng chỉ đến vậy.”

“Nếu Thần Phật đã không để ý...”

“Cứ để ta hỏi qua!”

Tiếng nói trầm thấp mà băng lãnh, hồn nhiên không mang theo nửa tia thất tình lục dục, thoáng như một cái tử thần lạnh tuyệt nhân hoàn, cũng không quá để ý tới đám hòa thượng trước mắt này đối với một nữ tử trọng thương hùng hổ bức bách, Thần Phật đã mặc kệ chuyện lần này, vậy để tử thần quản đi!

Ngay khi âm thanh lạnh như băng này truyền ra, thì đám người đang đứng ở vị trí khá xa đã phát hiện được, lúc này vội vàng cảnh báo: “Nguy hiểm! Không nên lại gần cái động kia...”

Nhưng tiếng kêu đã muộn! Hơn bốn mươi tên đệ tử đã như mũi tên trên cung, nhào tới trước; mà cùng lúc đó, trước mặt hơn bốn mươi tên đệ tử bỗng nhiên tối sầm lại...

Một cỗ lực lượng đen như địa ngục bất ngờ từ trong động mãnh liệt tuôn ra, giống như cự thú cắn nuốt mọi người! Thoáng chốc tiếng “Oành oành” không dứt bên tai, hơn bốn mươi tên đệ tử đang đứng mũi chịu sào, thành linh tung chưởng trong ngực bụng, hộc máu ngã xuống đất!

Chưởng pháp thật lợi hại! Cỗ lực lượng đen như địa ngục này vừa mới xuất động, hơn bốn mươi hòa thượng cùng lúc bị trọng thương!

Người xuất thủ chưởng pháp cực nhanh và tàn nhẫn, thật sự giống như đến từ địa ngục...

Kinh ngạc thấy biến hóa lớn sinh, thấy Tứ sư huynh đệ vội vàng lao tới, bốn người ngằm tăng chưởng kinh lên tới mười thành công lực; Tịnh Kiến còn đập trước mặt một mặt cát cao giọng nói: “Rốt cuộc trong động là thần thánh phương nào, dám trái theo thiên đạo, giúp cô gái này đánh cắp thánh vật bản tự mình?”

Nói xong Tứ sư huynh đệ đồng loạt phát chưởng, một tiếng “Ba” vang lên chói tai, chưởng kinh của bốn người thành linh hội tụ thành một luồng khí cực lớn, hào quang chói mắt, nghiêm nhiên như một đạo Phật quang khiến thế nhân không dám nhìn thẳng, cách không đánh về phía hắc ám trong động!

Chiêu thức này chính là “Phật quang phổ độ” dành cho tu vi cả đời của tứ sư huynh đệ! Bởi vì tập hợp tất cả công lực của bốn

người, kinh đạo mạnh mẽ đủ có thể khai thiên tích địa! Một kích toàn lực của bọn họ, là thề phải bức trong động ra ngoài động!

Nhưng mà đối mặt với cỗ lực lượng hùng hồn không hề có điểm yếu này, chỗ sâu trong hắc ám động vẫn như một đầm nước lặng lẽ, chỉ có một thanh âm vô cùng lạnh lùng, trầm thấp nói: “Sai rồi!”

“Ta, chỉ là Thần Phật cũng cho rằng người không thể chữa được, cho nên, nàg...”

“Ta đã định cứu rồi!”

Đúng vậy! Trong kiếp sống hắc ám trước kia của hắn, vì một đoạn thù hận không thể trả, hắn từng bị một thần thoại cho rằng không thể cứu được! Vì một bóng hình áo trắng xinh đẹp không nhớ nổi, tâm hắn càng chìm xuống tầng dưới cùng của hắc ám, càng khó thấy được ánh mặt trời!

Ngữ khí vừa dứt, một chiếc nồi đen kịt lại từ trong động tuôn ra, nghênh đón luồng khí cường đại “Phật Quang phổ độ”!

Nhìn thật sự một chút, chiếc thuyền lớn này hắc ám, đúng là một bàn tay màu đen khổng lồ ngưng tụ từ hắc khí đậm đặc mà thành, rộng hơn nửa trượng!

Lại nghe một tiếng sấm nổ ầm ầm! Hai cỗ quang minh cùng hắc ám các loại lực lượng cực đoan va chạm mạnh vào nhau, ngay tại chỗ đánh cho lỗ hồng của hàng hổ vãng tung tóe, cỗ lực phản chấn kinh thế kia chấn cho bốn người thổ huyết bay ngược ra ngoài hai trượng, thậm chí hơn năm mươi tên đệ tử khác không bị thương, cũng bị đánh cho ngã ngựa, thủ thế tan rã!

Nhưng càng làm cho người kinh dị là tứ đại lão tăng cho dù cũng bị thương toàn bộ, “hắn” trong động hình như không bị thương chút nào! Tỳ Hưu lại nghe “Bồng” một tiếng xé gió, như tăng chúng bay qua ngã xuống đất!

Trời! Chỉ đơn giản hai chiêu, “hắn” trong động đã khiến một trăm đệ tử Thiết Tâm tự không phải bị thương cũng ngã xuống, thậm chí bốn cao thủ võ lâm nhất đẳng cũng khó thoát khỏi! Bọn họ thậm chí không cách nào thấy rõ mặt mũi thật sự của hắn lúc vừa xuất động!

***

Chỉ thấy khoe miệng tràn đầy tơ máu, đôi mắt già cũng mở thật to, không cách nào tin nói: “A...? Trên đời này lại có người... mạnh mẽ đến vậy sao? Người trong động... Rốt cuộc là ai? Là dùng hay là... võ công gì?”

Trong lòng có nghiến cứu về võ học của các nhà, lúc này mới nói: “Sư huynh, nếu sư đệ không nhìn lầm, một chương màu đen vừa rồi đánh bại chúng ta, phải là một trong những Bài Vân chương danh chấn giang hồ - Diệt Vân Thiên Hạ!”

Tam sư đệ Tịnh Quan ngạc nhiên nói: “Xếp Vân Chương? Khi còn xếp Vân Chương thì thiên hạ hùng bá - một trong tam đại tuyệt học “Quyền chương cước”, chẳng lẽ người trong động kia có liên quan tới Hùng Phách?”

Tịnh Tâm gật đầu nói: “Không sai! Mặc dù bóng dáng người vừa rồi nhanh đến mức mắt thường khó nhìn thấy, nhưng ta vẫn thoáng nhìn qua cái áo choàng đen như địa ngục trên người hắn! Người đâu, phải là đệ tử nhập thất thứ hai của thiên hạ hùng phách bài vân chương chân truyền, người giang hồ gọi là “Không khóc thần tử”.

“Bộ Kinh Vân!”

Cuối cùng cũng coi như là tinh tâm sắc bén, hắn cũng là người quan sát tỉ mỉ nhất trong tứ sư huynh đệ. Mà lúc này Tứ sư đệ Tịnh Kính tỉnh tình nóng nảy lại nói: “Cái gì? Người trong động kia là Bộ Kinh Vân?”

“Nhị sư huynh, xin thứ cho sư đệ không cách nào tán đồng! Tứ sư huynh đệ chúng ta đã là cao thủ nhất lưu trong võ lâm, hợp với chương lực bốn người chúng ta, cho dù Hùng Phách tự mình ra tay, cũng phải đấu với chúng ta đến ba chiêu mới có thể phân ra thắng bại. Nếu vừa rồi người thật sự là bộ kinh vân, vậy tu vi của hắn chẳng phải là xuất phát từ Lam, tuyệt đối là trên cả hùng bá? Điều này căn bản là không có khả năng!”

Trong lúc nhất thời, Tịnh Tâm á khẩu không trả lời được, bắt nguồn từ cái này cũng là một cái nghi vấn trong lòng của hắn.

Chương môn lúc này đang ngửa đầu nhìn lên trời, bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng nói: “Bất kể như thế nào, những người

vừa rời ra tay có bộ kinh vân hay không, chúng ta cũng tuyệt đối không thể buông tha! Tối nay cho dù hy sinh bốn người chúng ta chết cũng không có gì đáng tiếc, thậm chí đệ tử toàn chùa, cũng không thể không đuổi theo thánh vật!”

“Các người xem đây!”

Nói xong chỉ tay lên trời, mọi người nhìn về phía đó, kinh hãi cùng hô to: “A... A? Là...”

“Máu Vô giới?”

Nhìn thấy trên bầu trời đêm, mặc dù ánh trăng vẫn đang nhô lên cao nhưng phạm vi trăm dặm phía chân trời đen kịt, chẳng biết từ lúc nào đã phủ kín vô số mây đen màu đỏ, có thể bẻ hết tinh nguyệt, ngay cả băng tuyết đầy trời cũng buồn bã thất sắc! Trong chốc lát, mây đỏ phô thiên cái địa, tựa như thương thiên cũng đang bị thương ứa máu!

Một màn kỳ cảnh thật quý dị! Mây đen đỏ tươi như máu kia, chính là “không giới chi huyết”?

Nhìn thấy vẻ mặt chấn động của bốn người lúc này, giống như một chút kiếp nạn không tầm thường, nhanh chóng giáng lâm, lúc này lại nhìn thấy rồi lại nói: “Mọi người thấy chưa? Vô giới đã đổ lệ trước, điềm xấu này, đang nghiệm chứng cái chuyện kinh động trời đất kia sắp giáng lâm. Mà tất cả điều này, cũng là bởi vì tối nay chúng ta mất đi thánh vật.”

“Nguyên lai kể sách, chúng ta chỉ có thể làm hết sức! hi vọng chúng ta lúc đoạt lại thánh vật, còn không quá muộn! “

Tịnh Văn nói xong, cũng không để ý vết thương trên người nữa, cùng ba người Tịnh Tâm thống lĩnh hơn năm mươi đệ tử có năng lực đứng lên, đuổi theo hướng “hắn” mới vừa rời.

Mà ngay sau khi đám người kia rời đi, mây đỏ trên bầu trời đêm càng tụ càng dày, càng tụ càng dày, thậm chí ngay cả trăng sao cũng bị che lấp hoàn toàn! Trăm dặm huyết vân, đem mảnh băng thiên tuyết địa này chiếu rọi một mảnh huyết hồng!

Phạm gian này, sẽ vì tối nay Thiết Tâm tự mất đi Thánh vật Thần Thủy điện mà xảy ra chuyện đáng sợ gì?

Rốt cuộc cái gì là “Vô Giới” đây?

Cùng lúc đó, một rừng trúc cách Thiết Tâm tự ngàn dặm...

Rừng trúc này có một tòa tiểu cư đơn giản!

Trong tiểu cư đơn giản này có một gian phòng ngủ!

Trong phòng ngủ này có một đôi mắt!

Một đôi khả năng đã là tang thương nhất trong thiên địa, bất đắc dĩ nhất, bi thương nhất, nhưng cũng khiến thế nhân mong mỗi nhất, kính ngưỡng, con mắt tôn sùng!

Đó là con mắt của “hắn”!

Y, từng dùng một chiêu kiếm phá vỡ mười đại môn phái, từng khiến võ lâm tiêu điều một thời gian dài. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, từng giang hồ nổi lên, đã nếm trải cảm giác “đương danh lập vạn”, là thần thoại duy nhất của võ lâm “sinh ly tử biệt” buồn chán...

Một kẻ đã không còn tên, cũng không muốn lưu danh người chết ở võ lâm nữa...

Vô danh.

Nhưng thấy Bộ Kinh Vân, vị hắc y thúc thúc, vốn nhắm mắt ngồi xếp bằng trong phòng dưỡng thần, không rõ vì sao...

Hai mắt hắn vẫn luôn nhắm chặt đột nhiên mở ra!

Anh hùng kiếm đặt bên người cũng đột nhiên rời vỏ mà ra, “Keng” một tiếng xuyên qua tường!

Làn này biến đổi dễ dàng, đã kinh động đến một người ở bên ngoài phòng ngủ của hắn.

“Su phụ?”

Một bóng người lập tức đẩy cửa tiến vào, đó là một thanh niên áo trắng trường thân lập ngọc; một thân trường sam màu trắng, cùng với một khuôn mặt như ngọc, chính khí vô hạn, dường như đang báo trước cho hắn thân là thần thoại duy nhất, tiền đồ sáng tỏ như ban ngày, cùng đó làm cho người ta hâm mộ có thành tựu cả đời...

Kiểm Thần.

Chính là người lúc trước từng là Tiểu Kiếm Thần hy vọng su phụ mình có thể thu bước kinh vân làm đồ đệ!

Một Thần Kiếm vừa sinh ra trong bóng đêm vô biên mà chỉ có bộ kinh vân đó, hoàn toàn quay lưng về phía trước!

Chỉ là hôm nay Kiếm Thần đã lớn lên thành một thanh niên đoạn chính hai mươi tuổi.

“Sư phụ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vô Danh Bất Ngữ, chỉ lẳng lặng nhìn thanh kiếm anh hùng cắm trên tường, nặng nề xuất thần.

Ánh kiếm thần theo ánh mắt sư phụ nhìn về phía Anh Hùng kiếm, há có thể đoán được, một khuôn mặt như ngọc, tại chỗ biến thành xanh!

“A...? Sao lại như vậy?”

Chỉ thấy vết rách do Anh hùng kiếm khi bay xuyên tường tạo ra đã ẩn ẩn thành hai chữ lớn cỡ hơn một xích! Mà hai chữ to này, a...?

Rõ ràng là “Vô Giới”!

“Vô... Giới? Sư phụ, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Vô Danh mờ mịt lắc đầu, đáp: “Đúng là khó có thể giải thích.”

“Vi sư vừa mới nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm thấy có một cảm giác không rõ ràng ập vào trong lòng, thoáng như trên đời này có một vài chuyện đáng sợ sắp xảy ra; còn Anh Hùng Kiếm có thể thông với kiếm tâm của ta, hình như cũng cảm giác được, nên mới có dị động, tự động rời vỏ bay ra.”

“Nhưng...” Kiếm Thần không giải thích được hỏi: “Cho dù trên đời có một số chuyện đáng sợ sắp xảy ra, vì sao sư phụ và anh hùng kiếm lại có cảm ứng vì diệu này? Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện đáng sợ, có liên quan tới kiếm sao?”

Vô Danh như có điều suy nghĩ, nặng nề đáp: “Rất có khả năng.”

“Hơn nữa, Anh Hùng kiếm ở trên tường phá vỡ hai chữ vô giới, tin tưởng chuyện đáng sợ đó, sẽ liên kết chặt chẽ với Vô giới.”

“Chỉ là ta phù trầm kiếm đạo nửa đời, lại chưa từng nghe nói trong kiếm đạo có một từ “Vô giới”...”

Ồ? Ngay cả trong thần thoại kiếm đạo hắc cũng chưa từng nghe tới hai chữ vô giới? Chưa từng nhìn thấy?

Vô Danh trầm ngâm một mặt, một thanh kiếm anh hùng cắm trên tường, ai ngờ ngay lúc hắc vừa cầm chuôi kiếm, bỗng dựng biến sắc...

“Sư phụ?” Kiếm Thần cũng phát hiện biến hoá trên mặt vị sư phụ này, không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy giờ phút này vô danh cầm anh hùng kiếm, lại như bừng tỉnh đại ngộ; một đôi mắt càng giống như nhìn thấy một ít lệnh bài hắc đã là Kiếm đạo Cực Phong, cũng là chuyện khó có thể tin!

***

***

Hóa ra vừa rồi khi hắc nắm chặt Anh Hùng kiếm, đột nhiên cảm thấy kiếm tâm của hắc như có ngàn vạn lời muốn nói với hắc...

Kiếm anh hùng vốn là thủy tổ đại kiếm sư của Kiếm Tông đúc thành, kiếm đúc thành đã trải qua trăm ngàn năm tuế nguyệt, có thể nói đã xem hết sự tang thương trăm ngàn đời của thiên địa, kiếm tâm hắc biết được, cùng với cảm giác của nó, cũng là không phải người có thể tưởng tượng được...

Nhưng đã cảm nhận được vô danh của Anh Hùng kiếm, đột nhiên hít một luồng lương khí, như là chân tướng mà hắc luôn biết, nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu cái gì là vô giới...”

“Hóa ra Vô giới là như vậy?”

“Hóa ra, không giới là nơi liên quan tới cuộc đời “hắc”, chẳng trách lại khiến ta và anh hùng Kiếm Tâm có dị động.”

“Chỉ là, nếu như để cho “hắc” gặp gỡ “không giới” thì sẽ có ảnh hưởng gì đối với thế gian, thật sự không cách nào tưởng tượng...”

“Nhưng cho dù như thế, chúng ta lại làm sao có thể ngăn cản hắc...”

“Gặp phải Vô Giới?”

Cái gì?

Gặp phải Vô Giới? Ai gặp không giới?

“Hắn” trong miệng vô danh, liệu có là một “Thánh” đã kiếm tử tâm chết, không xứng xưng là “Thánh” nữa không?

Vì sao “hắn” gặp phải Vô Giới, có ảnh hưởng không thể tưởng tượng đối với thế gian?

Hai chữ “Vô Giới” mà Anh Hùng kiếm đưa ra liệu có được tịnh kiến với Thiết Tâm tự cách xa ngàn dặm không, giống như “Vô Giới” trong lời nói không?

Vô giới vô giới, rốt cuộc là kỳ ảo kinh thế nào? Ngay cả thần thoại thế gian vốn đã đậm đặc, Anh Hùng kiếm vốn đã không đánh nhiều thời, cũng vì hắn mà...

Tâm trạng thấp thỏm bất an?

Tuyệt hữu tình.

Hóa ra Tuyệt Hàn cũng có tình cảm.

Ngay lúc gã như một con dơi lớn màu đen ôm theo bạch y nữ tử trọng thương chạy như bay về phía trước, gió tuyết đầy trời cũng giống như thương cảm với thương thế của nàng, dần dần hòa hoãn xuống, cũng không muốn hành hạ nàng hấp hối nữa.

Có lẽ, nàng thật sự là một người đáng thương thông cảm đáng thương, cho dù nàng thân mang kiếm pháp, là một bộ không đáng để đồng tình, xuất kiếm thế nhất định sẽ thấy máu...

Thánh Linh kiếm pháp!

Mà người vừa rồi cứu tính nữ tử áo trắng từ tay đám người Tịnh Kiến kia, hắn vừa ra tay đã kinh động bách tăng, chính là kẻ xưa nay không thèm nhúng tay vào tranh chấp thế tục -

Bộ Kinh Vân!

Lam càng đọc nhiều sách tốt hơn thỉnh đàn tám. Hứa tặc dùng điện tử kiểm tra.

Đúng vậy! Bộ Kinh Vân từ trước đến nay đều lạnh lẽo nhìn hồng trần giống như tử thần, coi thường tranh chấp nhân gian, há lại xem thường dính vào tranh chấp thế tục?

Nhưng mà tối nay hắn phá lệ ra tay, có lẽ hoàn toàn bởi vì đám người Tịnh Kiến, mặc dù thân mang nhiệm vụ cứu thế, duy chỉ

một nữ tử đã bị thương nặng, cũng ra tay quá hùng hổ dọa người...

Lại có lẽ, tử thần ra tay đều là bởi vì bạch y trên người bạch y nữ tử trắng như tuyết, nàng khiến cho tử thần nhớ tới một “nàng” khác cũng là bạch y...

Nàng ta, khiến tử thần vốn đã không còn cảm giác gì, lại có một tia cảm giác vẫn còn sống ở nhân thể...

Mà càng bởi vì cảm giác này, thời điểm Tử Thần vừa rồi đối phó với đám người Tịnh Kiến Vân Chương, cũng đã bắn ra một ít lực lượng kinh thể hắc đã lâu không gặp, không rõ vì sao mình lại có...

Ma Ha vô lượng!

Cũng bởi vì Ma Ha vô lượng, cho dù mạnh như tứ đại lão tăng liên thủ, cũng không địch lại Bộ Kinh Vân Tín Thủ chém ra từng thức vân thân chương!

Chỉ là, Bộ Kinh Vân mặc dù cứu bạch y nữ tử này, cũng không biết lần này mình cứu nàng là sai hay sai, xuất phát từ lời đám người Tịnh Kiến nói, thánh vật nữ tử trộm trộm tới nay, thật sự sẽ có ảnh hưởng với nhân gian.

Nhưng mà, chỉ nghe thấy nàng nói là trộm món thánh vật này, chỉ vì muốn gặp lại một người trong lòng nàng, có thể trợ giúp một nữ tử si tình như vậy, Bộ Kinh Vân đã đáng giá!

Cho dù hắc ta từng cứu cô ta, trong mắt thế nhân là sai mười phần, hắc ta cũng tình nguyện làm sai!

Tử thần, chính là người như vậy... Cho dù biết rõ là sai, chỉ cần mình cho là đúng, cũng sẽ khư khư cố chấp mà sai!

Thế nhưng, phong tuyết trước mắt mặc dù hơi thu liễm, nhưng bạch y nữ tử vẫn chảy không ngừng, người của nàng đã sớm bất tỉnh. Bộ kinh vân tâm biết, trước tiên tìm một chỗ bí mật, cầm máu chữa thương cho nàng rồi nói sau.

Mà ngay lúc này, hắc đã đi tới sườn núi tuyết, trước mắt cũng xuất hiện một nơi phù hợp...

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Gió, rớt cục hoàn toàn ngừng lại; tuyết, lại vẫn như trước mái hiên nhỏ nước, điểm rơi xuống.

Mà nàng rớt cuộc cũng phải mở ra cặp mắt đầy suy yếu rồi tỉnh lại.

Thật ra nàng đã làm cho một cảm giác hít thở không thông qua được.

Đó là một cảm giác ngột thở cực kỳ nguy hiểm, cảm giác khủng bố chỉ có tử thần nhân gian mới có thể nắm giữ.

Chính bởi vì cảm giác nguy hiểm này, nàng cuống quýt muốn vận sức đề phòng toàn thân, ai ngờ vừa vận xong, khắp người đã thấy nhức mỏi, lực bất tòng tâm.

“Đừng miễn cưỡng vận khí nữa.”

“Ngươi, bị thương không nhẹ.”

Một thanh âm trầm lạnh đột nhiên từ trong bóng tối vang lên, thanh âm mặc dù lạnh như huyền băng vạn năm, ngữ khí lại giống như không có địch ý, nàng lập tức hơi thả lỏng tinh thần, lập tức nhanh chóng dò xét bốn phía, mới phát hiện mình nguyên lai đang ở trong một sơn động ảm đạm, bên người còn sinh ra một đồng tiểu hỏa, giúp nàng giữ ấm một mực bất tỉnh nhân sự.

Vai phải của nàng cũng đã hoàn toàn cầm máu, dùng vải bố băng bó cẩn thận, thậm chí tám lụa trắng che mặt cũng không có cởi xuống, hiển nhiên người mang nàng tới nơi này, căn bản vô tình nhìn khuôn mặt thật của nàng.

May mắn nhất chính là hộp gỗ cất giấu thánh vật cùng với thanh kiếm tựa đao mà không phải đao của nàng, cũng hoàn chỉnh không thiếu sót đặt bên cạnh, không có mất đi lúc nàng hôn mê.

Mà ở sâu trong động cách nàng chừng hai trượng, giờ phút này đang có một bóng người ngồi phía xa xa, một thân áo choàng đen tung bay dưới đất, một đôi mắt lóe lên có thần sắc lạnh lùng trong bóng tối...

Hắn, mây đen phẳng phất như ở trên trời lạnh lẽo nhìn hồng trần, lại bởi vì cố chấp cùng kiệt ngạo bất tuân mà bị giáng xuống nhân gian, nhưng cho dù thân ở tục thế, hắn vẫn tuyệt

không hối tiếc đối với cao ngạo của mình, vẫn là lấy ánh mắt hèn mọn của song kiêu kia, lạnh lùng nhìn thế tình biến ảo...

Hắn, chính là Bộ Kinh Vân!

“Là người... Đem ta cứu tới nơi này?”

Bạch y nữ tử nhìn theo bóng dáng từng bộ từng bộ từng đám mây âm u, dường như cũng không nghĩ tới người cứu mình lại lạnh như một tên thần chết; Thần tử, từ trước đến giờ chỉ mang đến tử vong cho người chứ quyết không cứu người...

Chợt nghe nữ tử áo trắng hỏi, bộ dáng kinh vân chỉ im lặng, không có hưởng ứng.

Nhưng im lặng, có đôi khi đã là một đáp án ngầm.

Bạch y nữ tử đương nhiên là hiểu ý, nhưng ngay sau đó vô cùng cảm kích nói: “Cảm ơn... cứu giúp. Hôm nay được các hạ cứu giúp, thật không biết... Báo cáo ra sao, xin hỏi... cao tính đại danh của các hạ?”

Bộ Kinh Vân rút cuộc cũng nặng nề phun ra câu nói đầu tiên với cô, nói: “Ta, họ Bộ.”

Ba chữ đơn giản cũng trầm thấp giống như âm thanh đến từ địa ngục.

Bạch y nữ tử ngửi người trước mặt họ Vệ, lại nhìn cái áo choàng đen như bóng đêm của hắn, gương mặt lạnh như tượng băng hoàn mỹ bỗng như nhớ ra điều gì, kinh ngạc hỏi: “Người... họ Bộ? A... Ta nhớ ra rồi...”

“Người chính là đệ tử nhập thất của “thiên hạ hùng bá” đại bang đệ nhất Trung Nguyên... Bộ Kinh Vân?”

Bộ Kinh Vân cũng không phủ nhận, càng phản khách vi chủ, hỏi: “Người, người đã gọi Thần Châu là Trung Nguyên, chẳng lẽ không phải sinh ra ở Trung Nguyên?”

Bạch y nữ tử gật đầu, đáp: “Đúng vậy. Ta... cũng không thật sự sinh ra ở Trung Nguyên, thật ra ta tới từ một nơi cách Thần châu rất xa, một nơi ta đã không còn chút nào để luyến tiếc...”

“Đông Mẫu!”

Cuối cùng cũng có thể khẳng định! Bộ Kinh Vân mặc dù sớm đã phát giác binh khí nàng sử dụng hình như là Đông bành chi

kiếm, duy nhất chưa thể khẳng định, hôm nay chính miệng nàng nói ra, cuối cùng đã giải khai nghi vấn.

***

Nữ tử áo trắng kia lại cười khỏ nói: “Kỳ quái, có phải không? Một nữ tử Đông Nghiêu lại không tiếc đường dài vạn dặm, phiêu dương lướt qua biển, đều chỉ để ăn trộm một thánh vật trong một toà chùa cổ ở Trung Nguyên, có phải khiến người có chút khó hiểu hay không?”

“Kỳ thật, ta cũng có một điểm cảm thấy khó hiểu là, người đã là đệ tử hùng bá quý tộc, mà thiên hạ sẽ không có khúc mắc gì với Thiết Tâm tự, tại sao người lại giúp ta cái cô gái Đông Mỗ thánh vật Trung Nguyên này? Người không đáng phải vì ta mà kết thù oán với bốn gã thần tăng của Thiết Tâm tự...”

Bộ Kinh Vân nghiêm mặt nói: “Người, sai rồi!”

“Ta, cũng không phải là vì người đến từ Đông Quáng mà xuất thủ, cũng không bởi vì người cũng không phải là sinh ra ở Trung Nguyên không ra tay.”

“Ta, chỉ là ta tự cho rằng nên làm mà thôi!”

Đúng rồi! Đây mới thật sự là thần sắc Tử Thần! Bạch y nữ tử kia cũng không sợ hấn ta như thế, còn Bộ Kinh Vân nói chuyện, dường như gọi lên một ít hồi ức của nàng, nhưng nghe nàng lầm bầm nói: “Không... không đúng... là sai. Vì chính mình cho rằng những chuyện nên làm, quản người khác nghĩ sao về mình, vẫn như cũ, cười mắng do ta, vô cùng kiên định mà làm. Cái này mới là nhân sinh đáng để kiêu ngạo...”

“Thật ra ta cũng quen một người có ý tưởng như người. Hấn, cũng chỉ tự mình làm chuyện mà mình nên làm, từ không để ý thế nhân làm sao nhìn hấn ta...”

Hấn? Hấn trong miệng nàng, có phải là...?

Bạch y nữ tử lầm bầm trong đó, lại nhìn Bộ Kinh Vân cách đó hai trượng, đột nhiên như nhìn thấy một thứ gì đó, không khỏi hỏi: “Người... Vì sao lại có hai sợi xích sắt bên tay? Là ai đem người...”

Bộ Kinh Vân chưa kịp nói xong đã tự nói trước: “Là ta khóa hai tay cho mình!”

“Bởi vì, ta phải an tâm vì một người!”

Đột nhiên nghe vậy, nữ tử càng kinh ngạc không hiểu, ngây ngơ hỏi: “Vì một người... tỏa tâm? Vậy... Rút cuộc người là ai khóa tâm?”

Bộ Kinh Vân đáp: “Một người mà ta đã không cách nào nhớ lại.”

Bộ Kinh Vân nói thế, một cặp mắt lạnh lẽo lại rất hiếm khi có vẻ thần thờ; bạch y nữ tử nhìn xích sắt nặng nề trong tay hắn, lại nhìn trong ánh mắt của hắn mê man, giống như cảm giác đồng cảm, buồn bã than thở: “Thật... Không ngờ được, Hùng Phách tuyệt nhân vô thất đệ tử, thế mà lại vì một người tự mình không nhớ ra khả năng khóa chặt tay, nếu người kia trong lòng ta mà có thể vì ta, vậy...”

“Cho dù chuyến này ta liều lĩnh đến Trung Nguyên, cuối cùng sẽ tan xương nát thịt, cũng tuyệt đối không uổng công chuyến này! Tất cả, cũng đáng giá...”

Cái gì? Không ngờ nàng vì hắn mà cam lòng tan xương nát thịt? Bộ Kinh Vân nghe vậy, không khỏi lông mày nhíu lên hỏi: “Người, hắn trong miệng, nhưng mà...”

“Kiếm Thánh?”

Bạch y nữ tử không ngờ Bộ Kinh Vân đột nhiên hỏi câu này, sững sờ tại chỗ, thật lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Người... Người, tại sao lại biết ta nói hắn, là... Kiếm Thánh?”

“Bởi vì” Bộ Kinh Vân gần từng chữ một: “Người lại sử dụng Thánh Linh Kiếm Pháp của Kiếm Thánh.”

“Người, tại sao lại có Thánh Linh kiếm pháp?”

Bạch y nữ tử buồn bã nở nụ cười, đáp: “Vì... động lại? Vậy người có biết vì sao thánh linh kiếm pháp lại gọi là thánh linh kiếm pháp không?”

Bộ Kinh Vân không nói gì, như đang đợi nàng tự trả lời.

Quả nhiên, bạch y nữ tử nói tiếp một cách vô cùng cay đắng: “Thật ra, thánh linh kiếm pháp nên được đặt tên là thánh linh kiếm pháp, nguyên nhân chính ở trong chữ “Thánh” là chỉ chính Kiếm thánh; mà chữ “linh” khác lại là chỉ một người khác. Người này chính là...”

“Ta!”

“Ta, không phải thế nhưng một người trợ Kiếm Thánh Nhân ngộ ra thánh linh kiếm pháp, cũng là người duy nhất trong cuộc đời hần, có lẽ cũng là một thê tử kết tóc cuối cùng - “

“Cung Bản Tuyệt Linh!”

“Biệt danh Mi—— Tuyệt Tâm La!”

Àm!

Khiếp sợ! Cực độ khiếp sợ!

Bộ Kinh Vân vẫn bình tĩnh như thường, không khỏi có chút ngạc nhiên!

Hần mặc dù đã sớm đoán được bạch y nữ tử này có quan hệ sâu xa với Kiếm Thánh, duy tạo mộng cũng không nghĩ tới, nàng đến từ Đông bành, lại xưng là vợ của Kiếm Thánh!

Giang hồ đồn đại, Kiếm Thánh muốn cả đời chuyên chú kiếm đạo, kiếp sống hàng ngày không những như cao tăng thủ giới thanh tu, mà khi mười sáu tuổi đã quyết định kết thúc tất cả tình yêu, quyết tuyệt vứt bỏ một tình cảm nam nữ thanh mai trúc mã với hần - Cung Lan.

Nhưng ai lại nghĩ đến, tại sau lưng cường giả kiếm đạo này, lại có một bí mật làm người nghe kinh sợ như thế? Hần thế mà sớm có một thê tử? Vợ hần càng đến từ Đông san? Đây quả thực là một chuyện không người nào tin tưởng!

Bạch y nữ tử cười khỏ, nói: “Ta biết việc này thật sự khiến người ta khó tin, nhưng đây lại là sự thật xác thực!”

“Kiếm Thánh vốn họ Độc Cô, tên chỉ có một chữ kiếm. Còn nhớ khi ta gặp gỡ hần lần đầu, hần đã là kiếm thánh của võ lâm Trung Nguyên hơn hai mươi tuổi, lại càng quý trọng. Còn ta lại là một tiểu cô nương Đông Lăng mười tám tuổi, xuất thân danh môn võ đạo, vì vậy cũng yêu mến kiếm đạo, vì vậy từ nhỏ đã có luyện kiếm.”

“Ta mới mười bảy tuổi, đã đánh bại mười đứa trong số mười đứa kiếm khách Đông Túc năm đó, tuổi còn trẻ đã sắp xếp Đông Thoa mười đại kiếm thủ, điều này lấy nam nhân làm chủ, nữ nhân không có chút địa vị gì, có thể nói là chưa từng có.”

“Về sau, cũng bởi vì kiếm pháp ta tu tập làm Tâm La kiếm, người trong võ đạo Đông Nghiêu này liền lấy tên “Tuyệt” trong tên của ta, theo tên hai chữ “Tâm La” trong kiếm pháp của ta là tên, cho ta ngoại hiệu “Tuyệt Tâm La” này...”

Hóa ra là thế? Hóa ra cô gái áo trắng trước mắt này vốn là Cung Bản Tuyệt Linh? Còn có một cái tên “Tuyệt Tâm La”?

Tuyệt Tâm Tuyệt Tâm đột nhiên nghe thấy, vốn nên giống như Kiếm Thánh, mặt lạnh như tuyết tâm, không mê phạm trần ái dục, nhưng vì sao trái tim Băng Thanh Tuyệt năm xưa lại bị vô tình Kiếm Thánh hòa tan? Kết quả là vì sao không thể “Kiếm Hợp Hoàn Hoàn Viên”?

Cuối cùng trong đó từng phát sinh chuyện gì mà không muốn người khác biết? Lại còn có nỗi khổ và bi thương nào đó đối với người ngoài?

Bộ Kinh Vân vẫn luôn lắng nghe Bản Tuyệt Linh đứng đầu cung tên là này, nữ tử áo trắng ngoại hiệu Tuyệt Tâm La si tình độc bạch, đột nhiên phun ra một vấn đề: “Ngươi đã gặp gỡ nàng từ khi Kiếm Thánh hai mươi tuổi, nhưng Kiếm Thánh hiện tại đã hơn sáu mươi...”

“Ngươi, chẳng lẽ cũng đã...?”

Bộ Kinh Vân cũng không nói thêm gì, nhưng “Tuyệt Tâm La” dường như đã hiểu rõ vấn đề của hắn, nói: “Ngươi có phải nói, ta cũng phải trả hơn sáu mươi tuổi? Nhưng vì sao thanh âm của ta còn trẻ như vậy, nghe vẫn giống như hai mươi tuổi đầu?”

Không tệ! Thanh âm của nàng ta chẳng những nghe rất trẻ, lại dị thường êm tai, làm cho người ta vừa nghe xong, vẫn không tự chủ được mà tưởng tượng khuôn mặt nàng ta giấu dưới tấm lụa trắng, có được vẻ xinh đẹp tuyệt thế và phong hoa...

“Kỳ thật, không phải thanh âm của ta vẫn còn trẻ, thậm chí mặt ta lúc này đã được lụa trắng che phủ, cũng giống như năm đó ta gặp phải Kiếm Thánh, không hề thay đổi nửa phần, vẫn trẻ như trước đây...”

Trời! Điều này sao có thể?

Trải qua năm tháng dài ră bốn mươi năm, một người dù âm thanh không dễ biến già, Chu Nhan làm sao có thể bất lão?

Làm sao còn có thể trẻ lại trẻ như trước? Bộ Kinh Vân nghe vậy, trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ thừa thốt.

Nhưng nghe Tuyết Tâm La nói tiếp vô cùng êm tai: “Trên đời này, có một điều đáng sợ nhất, nhưng lại là thứ khiến người ta không thể dự đoán nhất, gọi là “tình”...”

“Có đôi khi “Tình” vừa đến, bất luận là khắc mình kiếm chế kiếm khách, cũng sẽ triệt để tính tình đại biến, khó có thể tự kiềm chế...”

“Giống như ta năm xưa còn chưa gặp được Kiếm Thánh, mỗi ngày cũng chỉ tiềm tâm luyện kiếm như một tăng nhân khổ hạnh, chẳng những tính tình đậm bạc, càng không biết vì sao; mãi tới sau khi gặp gỡ với hấn, tâm tính lập tức xoay chuyển, chợt cảm thấy bảy tình yêu đáng yêu, ngày ngày quan tâm hấn hỉ nộ ái ố, đa phần là quan tâm tới kiếm của mình...”

Tình nhân gian chính là như vậy! Mặc cho kiếm khách vô địch cỡ nào, một khi động tình, luôn khó mà vô địch, ngược lại trở nên giống như phàm phu tục tử lo được lo mất, mọi loại bất lực cùng bắt đầu dĩ...

Đến cuối cùng mới phát giác, nguyên lai là vô địch nhất trên đời, đáng sợ nhất, lực sát thương cường đại nhất, cũng không phải kiếm đạo tuyệt thế, cũng không phải võ công thượng thừa gì đó, mà là “Tình”!

“Ta gặp hấn lúc trước khi Kiếm Thánh đi Đông Túc, mọi người lấy kiếm giao nhau, không mất nửa tháng, đã là tình cảm sinh ra, đến tháng thứ ba, hai bên đã hợp tình đầu ý, quyết định cùng nhau trao đổi đạo lý.”

“Chỉ là, Kiếm Thánh mặc dù xuất thân từ Vô Song thành danh môn đại phái trung nguyên, nhưng cha ta “Cung bôn võ” cũng là tên cửa phía sau, hấn ngại Đông Nghiêu Võ đạo không kết giao với Trung Nguyên, ngược lại chỉ có ngấp nghé lẫn nhau, một mực phản đối hai ta đoạn thời gian dị quốc này.”

“Nhưng, lúc ấy ta thực sự quá yêu hấn; vì hấn, ta không tiếc phản bội gia tộc mình, thậm chí cha ta một lần nữa cưỡng ép phải thoát ly danh phận cha con với ta, ta cũng nhịn đau tiếp nhận, hết thấy, cũng chỉ là vì có thể ở chung với hấn...”

“Vì hấn, ta càng quyết định sau khi hai ta kết hôn, rời bỏ cố hương mười tám năm sinh sống của mình, cùng Trung Nguyên xa lạ của hấn tái sinh quê hương, tái sinh, nhưng...”

A? Chuyện của nàng và Kiếm Thánh, tuy có cha nàng nhiều phen cản trở, nhưng cuối cùng cũng có thể kết thúc viên mãn, vì sao cuối cùng vẫn có một chữ “Nhưng”?

“Nhưng... Không ngờ lại có ngày lập gia đình với ta, hấn... Hấn...”

“Vậy mà không từ biệt mà bỏ ta mà trở về Trung Nguyên!”

Sao? Kết cục của câu chuyện lại là như vậy à? Không ngờ lại là Kiếm Thánh bỏ tình mà đi? Bộ Kinh Vân nghe đến đây, cũng phải nhướn mày: “Đã bài trừ vạn khó có thể kết hợp...”

“Kiếm Thánh, sao lại bỏ rơi ngươi?”

Tuyết Tâm La hoang mang nói: “Không... ta biết. Thật ra cho đến ngày bốn mươi năm sau, ta vẫn không biết nguyên nhân năm xưa hấn bỏ ta lại...”

“Nhớ rõ ngày hôm sau, ta thức tỉnh một giấc, tìm khắp cả phòng cũng tìm không ra hấn, cảm giác không ổn, vì thế lần theo dấu chân hấn ở ngoài phòng một mực tìm kiếm, cuối cùng tìm được một cái độ đầu, không ngờ lúc cuối cùng ta gặp hấn, hấn đã mở ra một chiếc thuyền từ sớm...”

“Vì vậy ta liều mạng thét lớn lên trên bờ, rốt cuộc hấn cũng chậm rãi quay đầu lại nhìn ta một cái, nhưng chỉ một cái liếc mắt này thôi mà lúc tâm ta thực sự đã đau đến mức rạn nứt...”

“Chỉ vì hấn liếc mắt, giống như đang nhìn một người xa lạ, dường như giữa ta và hấn chưa từng xảy ra chuyện gì... Hấn, xem ra căn bản không nhận ra ta....”

Nghe đến đây, Bộ Kinh Vân cũng không khỏi càng nghe càng kỳ quái; nàng, là nữ tử mà Kiếm Thánh yêu mến nhất, cũng là người duy nhất trong cuộc đời hấn cầu cưới, cũng đã thành thê tử đã thành thân, vì sao hấn lại trở mặt vô tình như vậy?

Tuyết Tâm La nói tiếp: “Ta lập tức giật nảy mình, thực ra đã gấp tới mức nước mắt rơi như mưa, thế nhưng thuyền của hấn đã đi xa, chỉ có một chiếc thuyền Khổ Hậu khác theo đuôi. Tìm một lần như vậy rốt cuộc ta cũng tìm được Trung

Nguyên, cuối cùng còn tìm thấy Vô Song thành mà hấn xuất thân...”

“Ai ngờ em trai hấn Độc Cô một phương lại nói, huynh hấn Độc Cô Kiếm từ khi một kiếm thành danh tới nay, đã không trở về Vô Song Thành, nhiều năm qua không những hành tung phiêu hốt, thậm chí em ruột này của hấn, cũng không biết hấn sống ở phương nào.”

“Dưới sự mờ mịt không có đầu mối, ta chỉ có thể tiếp tục ở lại Trung Nguyên; mỗi lần nghe thấy võ lâm Trung Nguyên có người muốn khiêu chiến Kiếm Thánh, cũng lập tức chạy tới quan chiến, hy vọng có thể gặp lại hấn lần nữa, chính miệng hỏi vì sao hấn bỏ ta mà đi.”

“Thế nhưng, những kiếm hiệp Trung Nguyên này, không ít người trong giang hồ chỉ phô trương thanh thế, đơn giản là muốn khiêu chiến Kiếm Thánh mà tự cao giá trị, căn bản hấn không thèm chấp thuận chiến đấu, tránh cho máu chảy ra, vậy bản Vô Song Kiếm cái thế vô địch của hấn, cho nên mỗi lần ta chạy một vòng, như vậy cũng chỉ tìm kiếm mà thôi. Ta ở Trung Nguyên tìm hấn, chẳng biết từ lúc nào lại tìm đến ba năm...”

Ba năm? Cũng tức là hơn ngàn triệu mộ hoàng hôn? Bộ kinh vân có thể tưởng tượng, nàng một cô gái Đông bành một mình ở tại dị địa Trung Nguyên, mỗi ngày đều nhìn xuyên qua thu thủy, chỉ vì một mặt ái lang, nhưng trong lòng thủy chung không thấy bóng dáng, một khắc trái tim, như thế nào bàng hoàng bất lực?

“Mà ngay thời điểm ba năm sắp hết, ta đột nhiên nhận được một tin tức từ Đông Phục, nói cha ta chợt nhiễm gió lạnh, đã bệnh chết...”

“Thân tình nồng đậm, ta sớm vì tình yêu mà đoạn tuyệt danh phận với cha mình, cảm thấy áy náy vô hạn, tuy rằng vẫn muốn lưu lại Trung Nguyên tìm kiếm ái khanh, nhưng nhất định trước tiên phải quay về Đông Túc bộ tang, vì vậy sau khi đưa lão phụ đi một đoạn đường, mới trở về Trung Nguyên tìm hấn cũng không muộn. Chuyến đi này, ta vậy mà không cách nào trở lại Trung Nguyên nữa...”

“Ngươi, vì sao không cách nào đến Trung Nguyên?”

“Bởi vì cha ta căn bản không có bệnh chết, ông ấy chỉ dùng tin tức chết của mình dụ ta trở về, còn liên thủ với đại ca ta chế phục ta, giam ta dưới địa lao tối ố. Từ đó bắt đầu từ đó, ta liền không thấy mặt trời bốn mươi năm...”

Cái gì... Là sao? Nàng.... Nàng vậy mà không thấy mặt trời bốn mươi năm? Cũng tức là, nàng bị phụ thân bế quan... bốn mươi năm?

Bốn mươi năm là một quãng thời gian không ngắn, thậm chí là một đời của một số người, thiên hạ rộng lớn, lại có một người cha độc ác tới mức này?

Tuyết Tâm La nhìn Bộ Kinh Vân, lui một cách vô hạn:

“Không ngờ được? Hẳn là bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng, một phụ thân sao lại đem nữ nhi mình giam vào tù bốn mươi năm? Nhưng nếu hiểu rõ đức hạnh của nam nhân Đông Học chúng ta, thì sẽ biết, bọn họ thà tự sát, cũng không chịu bất cứ khuất nhục nào, bọn họ tình nguyện hy sinh một đời hạnh phúc của nữ nhi, cũng đừng gả nàng cho một dị tộc Trung Nguyên, nhục nhã cả cửa nhà...”

“Cha ta cùng đại ca ta hợp lực nhốt ta vào trong lao, trước kia cũng cho rằng chỉ cần đóng lại mấy năm, có lẽ ta sẽ nản lòng chịu khuất phục, nhưng ta thật sự không cách nào quên huynh ấy, cũng không thể quên ánh mắt xa lạ của huynh ấy ở trên thuyền nhìn về ta lúc bấy giờ, dù như thế nào., Kiếp này kiếp này, ta nhất định phải gặp lại hắn một lần, chính miệng hỏi cho rõ ràng, ngày đó tại sao hắn không từ biệt? Ta tin tưởng ngày đó hắn bỏ ta mà đi, cũng không phải là hắn bội tình, mà là nhất định có một chút nỗi khổ tâm không đủ để người ngoài...”

Đúng rồi! Đây chính là yêu! Đây chính là tình! Đây chính là si!

Cho dù là người mà mình yêu đã quá lạnh lùng với mình như thế nào, hay là cô tình bảo hộ hắn, vì hắn nghĩ ra rất nhiều lý do không chối từ, nhưng lại không muốn thừa nhận là hắn không tốt, chuyện này, chính là si tình thật sự...

Nếu không có quá nhiều tình ý si tình, ai nguyện một mình tìm một nam nhân vô cơ hắn kết hôn? Ai lại nguyện ý yêu hắn, mà chỉ thân bị giam cầm, trải qua bốn mươi cái nóng lạnh tâm tình như trước, cuối cùng không hối tiếc?

Cho dù không cách nào liếc thấy dung mạo Tuyết Tâm La dưới tấm lụa trắng, duy bộ Kinh Vân đã nghe thấy thanh âm của nàng, trong lúc nhắc lại đoạn chuyện xưa xưa này, dần dần trở nên nghẹn ngào...

“Chính vì nắm giữ tình cảm của chính mình trong lòng mình đối với hắn, ta ở trong nhà giam dưới Tổ phòng, chịu đựng một năm lại một năm, mỗi ngày không biết mình vượt qua thế nào. Cha ta cũng mỗi ngày đến thăm ta một lần, ép ta sớm ngày quên hắn. Cứ như vậy, mắt mờ đã là mười năm, bỗng nhiên có một ngày cha ta không trở lại nữa. Hóa ra lần này hắn thật sự nằm trên giường, bệnh không dậy nổi, cuối cùng bệnh tật cũng qua đời...”

Bộ Kinh Vân nói: “Cha ngươi đã bệnh chết...”

“Ngươi, vì sao vẫn bị giam cầm bốn mươi năm?”

Tuyết Tâm La cười thầm một tiếng, đáp: “Con đường đó xuất phát từ trước lúc cha ta lâm chung vẫn chưa yên lòng, kiên quyết muốn ta bỏ tình khuất phục, vì thế bức đại ca ta lập lời thề độc, muốn đại ca ta sau khi hắn chết, cũng tuyệt không thể có nửa điểm phân tâm để cho ta một con đường sống, trừ phi ta nguyện ý quên đi Kiếm Thánh!”

“Kỳ thật, đại ca ta vẫn không cứng rắn bằng cha ta, ngược lại sớm đã cảm động trước tình cảm của ta với Kiếm Thánh, chỉ là đã bị cha ta bức đến mức lập lời thề độc, cũng không dám tùy tiện phá lời thề, thế là cả đời này, bất đắc dĩ theo phân phó của cha, tiếp tục nhốt ta lại.”

“Cho đến lúc cách nay ba tháng trước, lúc hắn lâm chung mới dặn dò con trai, nhất định phải thả ra muội tử này, chỉ vì hắn vừa chết, lời thề độc cũng xong, con hắn không cần lại e ngại độc thệ gì nữa...”

Nhớ tới Tuyết Tâm La mặc áo trắng như tuyết trước mắt, lại vì kiên trì với tình yêu không đâu không phá, dũng cảm thừa nhận vận đen trong mệnh, bị phụ huynh nhốt bốn mươi năm, quản gia Chu Nhan, tóc bạc trắng, vẫn là Vô Hối Vô Cữu, bước từng bước bất động trong lòng, cũng không khỏi xúc động thật sâu...

Đúng vậy! Tựa như mình, cho dù bây giờ trong đầu đang khóa chặt một bóng người áo trắng xinh đẹp đã không cách nào nhớ lại được, nhưng có thể trói được bao lâu? Có thật sự có thể như Tuyết Tâm La thủ vững, vĩnh viễn khóa cô tâm không?

Không! Không nhất định! Tử thần ở trong lòng kiên định nói với mình! Vô luận về sau phát sinh biến thiên gì, hắc đều sẽ bảo vệ niềm tin của chính mình, vĩnh viễn khóa chặt cô tâm của mình, chờ một ngày “hắn” sẽ nguyện ý trở về gặp mặt...

Nhất định phải!

Nghĩ tới đây, bộ kinh vân phút chốc lại nhớ lại một vấn đề: “Người, người đã bị giam cầm hơn bốn mươi năm...”

“Sao vẫn có thể nói giọng như cũ?”

Không sai! Không phải Tuyết Tâm La đã từng nói, không phải là giọng của cô ấy, gì mà dung mạo của cô ấy, cũng vẫn trước sau như một, không có bất cứ lúc nào già đi? Nhưng, cho dù là cha già của cô ấy, cái gì mà đại ca của cô ấy, cũng đã qua đời từ lâu rồi, mặc dù cô ấy vẫn còn tồn tại, nhưng làm sao có thể bảo trì được sự bất lão?

“Tất cả là vì...” Tuyết Tâm La đáp đầy thâm ý: “Ta dùng một phương pháp rất đáng sợ!”

“Cung gia chúng ta tu tập Địa Võ đạo, có một đạo pháp môn dị thường tà môn, là lấy nội khí bản thân nghịch hành, đem đại bộ phận nội khí ngưng tụ tại vị trí khuôn mặt. Bởi vì có nội khí bảo hộ, cho nên vị trí mặt có thể bảo đảm trường kỳ không thay đổi, nên dung nhan có thể không già, chỉ là, đây cũng không phải là Trường Xuân Bất Lão dưỡng Nhan diệu pháp gì...”

“Khởi nguồn từ tổ tiên chúng ta, mục đích là vì khi gặp phải trọng kích trên mặt đối thủ, có thể ngưng tụ nội khí hộ thể kháng địch, đối với nguy cơ, ngẫu nhiên vẫn có thể, nhưng nếu trường kỳ đem đại bộ phận nội khí ngưng tụ, mặc dù có thể bảo trì dung mạo không già không già., Cuối cùng sẽ vì phần lớn nội khí trong thời gian dài lưu lại trên đầu, mà nội khí trong tứ chi toàn thân ngày càng suy yếu, công lực không tiến mà lui, một khi dung mạo bất lão dung mạo gặp phải ánh mặt trời sẽ lập tức già yếu, càng là lúc ta mệnh tuyệt...”

***

***

***

A? Hóa ra là âm thanh của Tuyết Tâm La Bất Lão sau lưng dung mạo, không ngờ lại có nguy cơ “Kinh tâm động phách” như vậy?

Khó trách nàng một mực lấy lụa trắng che mặt, tất cả đều bởi vì một khi nàng gặp được ánh mặt trời, một tấm như hoa phấn lúm đồng tiền chẳng những sẽ tan thành mây khói, bản thân càng trong nháy mắt sẽ tâm tử thân, ôm hận mà chết?

Cũng khó trách nàng mặc dù thân mang mấy kiếm pháp Thánh Linh cái thể vô địch, tại thời điểm phá vỡ cơ quan địa điện Băng Thủy của Thiết Tâm tự, vẫn khó tránh khỏi thân bị trọng thương, thậm chí không hoàn toàn địch lại tứ đại thần tăng vây công, bởi vì nhiều năm qua nàng muốn bảo trì dung mạo này, đã làm nội khí trong cơ thể tiêu hao không còn sót lại chút gì?

Nhưng tất cả điều này, làm sao phải khổ? Vì sao nàng phải hao hết tâm lực, thậm chí không tiếc hi sinh công lực toàn thân, cùng bồi một mạng với mình, cũng phải bảo vệ Chu Nhan này?

Tuyết Tâm La thấy trên mặt Bộ Kinh Vân mơ hồ toát ra vẻ hồ nghi, không đợi hấn hỏi, đã cười khổ nói: “Ta biết trong lòng ngươi nhất định đang suy nghĩ, vì sao ta ngu không thể theo kịp, tình nguyện giữ cái khuôn mặt mà không giữ được công lực, thậm chí hoàn toàn không để ý tới tính mạng mình...”

“Chỉ là, năm đó khi hấn bỏ ta mà đi, ở trên thuyền nhìn lại cái nhìn của ta, đã coi ta như người dung, bốn mươi năm sau đạt được ngày hôm nay, nếu dung nhan ta thật sự già, ngươi cho rằng, hấn còn có thể phủ nhận, ta vốn là từng thành thân với hấn, Tuyết Tâm La?”

Nói đi nói lại, nàng vẫn sợ một khi mình trở nên già đi, Kiếm Thánh và nàng gặp lúc trọng ngộ sẽ phủ nhận không ra nàng? Cho dù nàng bây giờ giữ được dung nhan bất lão dung, giống như hái hoa sớm, thậm chí là sau khi gặp hấn, nàng liền suy kiệt mà chết, nàng cũng tình nguyện hao hết tâm lực công lực cả đời, hết thủy, cũng chỉ vì gặp mặt hấn một lần này...

Chỉ là một mặt...

Có thể thấy tình là vật, sao có thể ngộ hết thương sinh!

Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn nàng, nhìn cô gái này vì tình đã đánh đổi cả đời, nhưng lại không hối hận cả đời, hẳn bỗng nhiên cũng cảm thấy tò mò, rốt cuộc khuôn mặt nàng được bảo tồn dưới tấm lụa trắng, sẽ là cái gương mặt như thế nào?

Đến cùng là khuôn mặt như thế nào, mới xứng với cái vẻ ái mộ dũng cảm kiên định đó của nàng, nghĩa vô phản cố cả đời?

Nhưng Tuyết Tâm La lại nói nhỏ giống như nói mê vậy:

“Chuyện đã đến nước này, ta đã không còn ước mơ gì khác, ngoại trừ hy vọng có thể gặp lại hắn một lần, còn hy vọng có thể hỏi hắn một câu, năm đó sao hắn lại không từ chối chứ? Chỉ cần có thể cởi bỏ khúc mắc này, ta... tuy chết cũng không tiếc...”

Bộ Kinh Vân nhìn hộp gỗ ba thước quanh người nàng hỏi:

“Chính vì muốn giải đáp bí ẩn này...”

“Người mới có thể đánh cắp thánh vật ở Thiết Tâm tự?”

Tuyết Tâm La hiểu ý gật đầu đáp: “Không sai. Xuất thân từ sau khi lấy lại tự do cho bản thân, mặc dù chạy tới Trung Nguyên, nhưng vẫn giống như trước kia, tìm ba tháng vẫn không tìm được chỗ ở của hắn. Ta đau khổ tìm không được, chỉ có phương pháp này, chính là trộm lấy thánh vật của Thiết Tâm tự dùng một lát...”

“Mà Thiết Tâm tự lấy được thánh vật, không những có thể cho ta biết được Kiếm Thánh giờ đang ở phương nào, thậm chí còn có thể cho ta biết, làm sao người lại bỏ rơi ta mà đi...”

Nói đến đây, Tuyết Tâm La nhặt hộp gỗ ba thước bên người lên, nhưng nghe “keng” một tiếng, nàng đã một mặt mở khóa hộp gỗ, đối mặt Bộ Kinh Vân nói: “Bộ Kinh Vân, người có biết trong hộp gỗ này là kỳ vật kinh thế gì không? Vì sao có thể giúp ta biết chỗ của hắn? Càng có thể giúp ta biết được trái tim của hắn năm đó?”

“Đó là bởi vì, thánh vật bên trong hộp vốn là vật thần thánh nhất trong thiên địa, có linh khí nhất...”

“Mà thánh vật này, gọi là...”

“Hoàng Tuyền Thập Độ!”

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Vạn liệu không đến, ngay lúc Tuyết Tâm La lấy món thánh vật kia từ trong hộp ra, phía chân trời huyết hồng bên ngoài động, chợt liên hoàn nổ vang ba tiếng oanh thiên hạn lôi, ngàn dặm có thể nghe thấy, giống như cửu thiên thập địa cũng vì thánh vật này lần nữa hiển lộ nhân gian mà tức giận, phát ra ba tiếng cảnh cáo nghiêm khắc...

Tựa như cảnh cáo Tuyết Tâm La, mau dừng tay, đừng nghịch chuyển thiên lý vì ái nghĩa của bản thân, đừng vọng động vào thánh vật có thiên địa linh khí nhất “Hoàng Tuyền Thập độ”, đừng gây khó dễ cho trời đất nữa, đừng chấp mê bất ngộ, nếu không...

Thiên địa bất dung!

Mà ngay lúc ba tiếng sấm vang lên cùng một lúc, bộ kinh vân hai mắt cũng mở thật to thần kỳ, nhưng hấn không vì ba tiếng sét bình thường mà khiếp sợ tròn tròn mắt, tử thần không bao giờ sợ trời giận, càng mặc kệ thiên địa bất dung...

Bộ Kinh Vân mở to đôi mắt lạnh lẽo, đều là vì món thánh vật mà Tuyết Tâm La lấy từ trong hộp gỗ ra, món thánh vật Hoàng Tuyền Thập Độ kia, thành linh tỏa ra một đạo ánh sáng chói mắt!

Đạo quang mang này chói mắt lại không chói mắt, cũng không phải là hào quang chói mắt gì đó khiến người ta không dám nhìn thẳng, ngược lại ẩn hàm một cỗ tường hòa chi khí, làm kinh vân lạnh lẽo như Khổ Hải màu đen, lại tạo nên vô số gợn sóng khoan khoái dễ chịu, giống như trong lòng hấn cô tịch, cừ hận cùng tình nghĩa thống khổ, trong phút chốc đã được an ủi...

Mà sau hào quang chói mắt này, rốt cuộc bộ kinh vân càng nhìn rõ ràng, lúc này thánh vật kinh thể nắm trong tay Tuyết Tâm La “Hoàng Tuyền Thập Độ”, rốt cuộc là cái gì?

Nhìn xuống phía dưới, bộ kinh vân đồng tử, lại ngược lại dần dần co rút lại, bắt nguồn từ...

Hóa ra thánh vật của Thiết Tâm tự lại là... như vậy?

Thiên...! Đây là thánh vật mà Thiết Tâm tự phải giữ vững hơn trăm lời thề của trăm tầng sao?" Hoàng Tuyền Thập Độ.

Đây chính là "Hoàng Tuyền Thập Độ" mà Tuyết Tâm La không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải trộm lấy sao?

Cái gọi là thánh vật thần thánh nhất, kinh thể nhất trong thiên địa, có linh khí nhất, hóa ra là như vậy?

Không ngờ lại là... như vậy?

A...?

Cùng lúc đó, ngay dưới chân núi Thiết Tâm tự...

Tịnh Kiến thấy tứ đại thần tăng suất lĩnh hơn bốn mươi đệ tử không bị thương, sớm đã đuổi theo Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La, còn lại hơn bốn mươi tên đệ tử bởi vì bản thân bị trọng thương, chỉ có thể ở lại hang hổ tự hành chữa thương điều tức.

Nhưng lúc mọi người điều tức, bầu trời đêm đã trở nên đỏ như máu, phút chốc lại liên hoàn tuôn ra ba đạo sấm sét!

Ba đạo sấm sét này chính là lúc Tuyết Tâm La lấy ra hộp gỗ "Thánh vật Hoàng Tuyền Thập Độ", như chọc giận trời xanh. Bây giờ hơn bốn mươi tăng chúng thấy sấm sét vang lên, trong lòng càng thêm kinh hãi dị thường, chính giữa còn có người bật thốt lên: "A... Không ổn..."

"Tịnh kiến chương môn từng nói, lúc này bầu trời đêm giăng đầy mây đỏ, đã là dấu hiệu của "không giới chi huyết", nhìn mảnh băng thiên tuyết địa này, càng tuôn ra ba tiếng nổ tuyệt không có khả năng, chẳng lẽ... Có người đã lấy thánh vật của bản tự từ trong hộp gỗ ra?"

"Hoàng Tuyền Thập Độ đã tái hiện thế gian?"

Lời vừa nói ra, chúng tăng chợt nghe sau lưng truyền đến một thanh âm, nói: "Đúng vậy."

"Máu Vô Giới đã xuất hiện, Cửu Thiên Thập Địa cũng đang nổi giận, hiển lộ Hoàng Tuyền Thập Độ Kinh đã hiện thế..."

“Hy vọng, tương lai ta còn quá muộn!”

Tiếng nói nghe ra lại không có bất kỳ thanh âm trầm bổng nào, tựa như một đầm nước tĩnh lặng, không chút gợn sóng, lại giống như một vị cao tăng vô biên Phật pháp đang ca tụng Phạm âm trận pháp...

Hơn bốn mươi đệ tử Thiết Tâm tự sửng sờ tại chỗ, vốn từ trước tới nay bọn họ chưa từng nghe qua một thanh âm như vậy, một thanh âm Phật pháp còn rõ ràng cao hơn sư phụ bọn họ gấp trăm lần ngàn lần!

Mọi người nhao nhao quay đầu, nhìn lại chỗ âm thanh phát ra lúc vừa rồi, nhưng...

Chỉ thấy gió tuyết tung bay, phía sau bọn họ còn có nửa bóng người?

“Sao có thể... như vậy? Mọi người vừa mới nghe thấy có người đang nói chuyện ở sau lưng chúng ta? Nhưng vì sao mắt lại không thấy... bóng người nào?”

Không sai! Bọn họ hơn bốn mươi đôi lỗ tai đều nghe thấy rồi! Chỉ là lấy tu vi võ học của bọn họ, căn bản không biết trên đời này, có một loại thân pháp, thậm chí so với gió lạnh thấu xương kia...

Còn muốn nhanh chút nữa!

Còn muốn biến mất đến vô ảnh vô hình!

Trong lúc đám tăng nhân còn đang nghi hoặc, thì một cơn gió lạnh đã lướt đến một cồn cát nhỏ cách đám tăng nhân chừng trăm trượng, là một gò tuyết nhỏ mà bọn họ không thể nào với tới được.

Theo gió mà đến trên gò tuyết này, không chỉ có băng tuyết đầy trời, còn có một bóng người trắng noãn như băng tuyết...

Hắn?

Hắn, chính là thanh âm vừa rồi sau lưng hơn bốn mươi tăng chúng nói chuyện, rồi lại nhanh chóng biến mất!

Chỉ thấy gã này đầu đội mũ trúc, không thấy diện mục, cang thân khoác một bộ cà sa trắng như tuyết, đón gió tung hoành; loại xuất trần phiêu dật này, dường như cùng gió tuyết đầy trời

chung quanh hòa hợp một thể, lại phản phát hòa hợp cùng thiên địa, thuận theo thiên đạo mà đi.

Đúng vậy! Hôm nay y tới dưới chân núi Thiết Tâm tự, bằng thiên tuyết địa này cũng là để thuận theo thiên đạo, mà công theo một sứ mệnh tuyệt đối không thể bị mất...

Một trận gió lạnh thổi qua tay áo của hắn, chỉ thấy trên cà sa tung bay của hắn, còn thêu lên hai chữ nhỏ...

Không.

Hừ.

Có thể loại bỏ tất cả nỗi khổ, thật sự không uống...

A? Là hắn? Hóa ra là hắn?

Vô Danh chân hữu —— bằng hữu.

Không uống?

Chỉ thấy năm hôm nay không uống công, đã không còn ở vô danh năm đó, đáng vẻ thiếu niên lúc Ứng Hùng và Tiểu Du cùng một chỗ, ngược lại, trên khuôn mặt lại lộ ra một vẻ từ bi, một cổ giống như đã nhìn thấu nhân thế thiên sâu vạn khổ, nhưng lại tình bất đắc dĩ không giúp đỡ được từ bi.

Mặt mày của hắn so với trước kia càng thành thực hơn. Cái này cũng khó trách, nắm tay tính toán, hắn và Vô Danh, Ứng Hùng tuổi tương đương, hiện tại đã đến tuổi bốn mươi.

Giờ phút này, hắn không giả, ngẩng đầu nhìn mây đỏ dày đặc trên bầu trời đêm, nhìn bầu trời đầy máu, không hận mà chau mày, trầm ngâm nói: “Ài... Không Gian huyết hiện, thương khung khiếp huyết...”

“Sư phụ, năm trước ngài viên tịch, lưu cho đệ tử một tờ giấy, sứ mệnh này do bên trong ngàn vạn dặn dò, hôm nay đệ tử nhất định hoàn thành cho ngài, chỉ không biết...”

“Ngay cả là đệ tử không tiếc bất cứ giá nào, sứ mệnh này có thể hoàn thành hay không?”

A? Hóa ra hôm nay không uống công đến nơi tuyết địa này là vì hoàn thành nhiệm vụ viên tịch “Tăng Hoàng” này?

Trên trán tăng hoàng khảm một khối Chiếu Tâm Kính chiếu rọi người khác, có thể nhìn thấu hồng trần thế sự, khó đến trước vinh quang tuổi thọ tăng hoàng đã đoán được tối nay tại Thiết Tâm tự một vùng, sẽ phát sinh một chuyện kinh thiên động địa, cho nên mới dặn dò đồ nhi năm sau đến đây hóa giải kiếp nạn này?

Nhưng đến cùng tối nay thánh vật của Thiết Tâm tự “Hoàng Tuyền Thập độ” bị đánh cắp, sẽ dẫn tới chuyện gì chấn động thiên địa? Hoàng Tuyền mười độ, rốt cuộc nghịch chuyển nhân gian, điên đảo thương khung như thế nào?

Trong tiếng thở dài, không sai lại lấy từ trong ngực ra một vật, vật này ánh sáng có thể chiếu rọi người, nhìn rõ ràng một điểm, thành linh chính là “Chiếu Tâm Kính” từng khảm trên trán tăng hoàng!

A! Không ngờ lại có thể đồng hành được Chiếu Tâm Kính dưới kim thân của tăng hoàng viên tịch, có thể thấy được sứ mệnh hãn đến đây quan trọng như thế nào, như thế nào?

Nhưng thấy hãn một mặt nhìn Chiếu Tâm Kính trong tay, một mặt lại thở dài nói: “Sự phụ..., lúc thế người từng dùng Kính Chiếu Tâm báo trước, chỉ cần một khi Hoàng Tuyền Thập Độ tái hiện thế gian, một khi..., Đến lúc đó, người không chết sẽ từ trong mộ phá ra. Kiếm đã chết cũng sẽ mang đến địa ngục đáng sợ không cách nào tưởng tượng được, thậm chí thiên địa cũng sẽ diệt sạch theo...”

***

***

***

“Đây, là một chuyện tuyệt đối không nên phát sinh ở nhân gian! Cho dù sự phụ Viên Tịch chưa từng dặn dò đệ tử, đệ tử cũng quyết không cho nó phát sinh!”

“Vì vậy tối nay bất kể là “Hoàng Tuyền Thập độ” rơi vào tay ai, đệ tử cũng nhất định sẽ đem nó đi...”

“Hủy diệt hoàn toàn!”

Người chết sẽ phá mộ mà ra? Kiếm đã chết càng mang đến địa ngục không thể tưởng tượng? Còn có diệt vong thiên địa ư?

Nếu tất cả đều phát sinh, nhân gian này, lại sẽ biến thành thế giới vì cái gì?

Không nói nhiều, hai mắt hấn nhắm lại, như đang ngưng thần cảm ứng Chiếu Tâm Kính gợi ý cho hấn.

Nói cũng kỳ quái, chỉ thấy Chiếu Tâm Kính giờ phút này lại cũng lộ ra từng tia từng tia ánh sáng nhàn nhạt, mà ánh sáng nhạt chiếu theo phương hướng, thành linh chính là Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La hiển hiện ở sườn núi!

Bất Hư lập tức chậm rãi mở mắt, giống như ngẫm hiểu nói: “Rất tốt. Hoàng Tuyên mười độ, ta cuối cùng cũng biết người đang ở đâu...”

“Hiện giờ, hãy để cho ta xem không uổng công, tôi nay rút cuộc người rơi vào tay người nào?”

“Là ai thì cũng mặc kệ thương sinh gặp nạn, cũng phải để người tái hiện trên nhân gian chứ?”

Nói đến đây, người không giả thân nhẹ như băng tuyết đầy trời, bỗng bành bay lên, theo gió lướt về phía sườn núi.

Tuyết thể khinh công nhẹ nhàng như không! Nhưng càng đáng kinh ngạc, hấn là “Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết” không thua gì người mang!

Bất hư “Nhân quả chuyển nghiệp quyết” mặc dù sư thừa tăng hoàng, chỉ hai mươi năm qua bằng thiên phú siêu phàm tập võ chuyên tâm khổ luyện, hấn hôm nay, công lực thanh xuất từ Lam, tuyết đối không kém hơn năm đó sư phụ!

Chỉ là vẫn không biết, nhân quả chuyển nghiệp quyết của hấn tới nay có thể sẽ đối phó một người, một người hấn tạo mộng cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại người ở đây lúc này.

Người này, chính là hậu nhân cuối cùng của Hoắc gia - “Hắc Kinh Giác” mà năm đó hấn từng gặp qua...

Cũng tức là thân thể không khóc chết vì tử vong một cách hoàn toàn phật pháp...

Bộ Kinh Vân!

Rút cuộc bầu trời cao bao nhiêu? Hậu đất bao nhiêu?

Ai biết được! Lấy kiến thức của người đời có hạn, làm sao có thể nhìn thấu trời cao đất rộng?

Thiên địa to lớn, chuyện kỳ ảo đâu chỉ có ngàn vạn?

Mà trong rất nhiều chuyện kỳ ảo, có một điều càng không phải phàm nhân có thể tưởng tượng được...

Truyền thuyết, trên đời này, ngoại trừ thể nhân còn sống ra, còn có một cái phàm nhân cảnh giới kỳ dị.

Cảnh giới kỳ dị này, bên trên không có trời, dưới không có đất.

Bên trong cũng không có ai, Thần, Phật, Thái Dương, Nguyệt Lượng, ngôi sao.

Thậm chí không có thời gian!

Trong cảnh giới khó tới phàm nhân này, có thể nói là ——

Trời cũng trống rỗng!

Đất cũng trống không!

Người cũng trống không!

Thần cũng trống không!

Phật cũng không!

Ngày cũng trống không!

Nguyệt cũng trống trơn!

Tinh cũng không!

Lúc này cũng trống không!

Đó là vì lâu không!

Mà cảnh giới này lại là vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, vì vậy mới tên là...

Cửu Không Vô Giới!

Nghe nói, nếu như thể nhân thật sự tiến vào Cửu Không Vô Giới này, liền có thể thấy được chính mình, nhìn thấy quá khứ cùng tương lai của mình, thậm chí sẽ gặp được một ít kỳ ngộ không tưởng tượng nổi, mà sẽ hoàn toàn thay đổi cả đời.

Có thể nhìn thấy được, có lẽ chưa chắc là tất cả mọi người mong muốn; nhưng nếu có thể dự đoán được tương lai của

mình, lại là vô số phàm phu tục tử vọng tưởng mộng đẹp trăm ngàn năm, huống chi, có thể là kỳ ngộ không tưởng tượng ở trong Cửu Không Vô Giới?

Cho dù rất nhiều lúc, người có thể đoán được tương lai của mình, cũng chưa chắc là chuyện tốt...

Nhưng mà, một phàm nhân như vậy khó tới cửu không vô giới, thử hỏi lại có biện pháp gì có thể tiến vào chứ?

Có! Muốn đi vào Cửu Không Vô Giới, thế nhân phải có được một lực lượng trong đó là ” chí thiện” hoặc “tí tà”.

Cái gì gọi là chí thiện?

Thí dụ như tuyệt thế thần binh như Thiên Hành Đạo, thay trời hành đạo, thay cho “Thiên Mệnh” là được!

Cái gì gọi là chí tà?

Một thanh gươm họa cho muôn dân trăm họ, sát khí “Tà vương” khát máu thành cuồng chính là tà ác nhất!

Còn ngoài hai loại lực lượng chí thiện chí ác, nghe nói còn có một thứ có thể khiến người khác tiến vào Cửu Không Vô Giới.

Thứ này là...

“Vật này...”

“Chính là “Hoàng Tuyền Thập Độ” trên tay ngươi bây giờ?”

Bộ Kinh Vân rốt cuộc cũng nghe được lời của Bộ Kinh Vân, Tuyết Tâm La giải thích Hoàng Tuyền Thập Tuế thánh vật trong đó độ một ít chân tướng, mà nhìn xem giờ phút này con ngươi của hắn đang nắm trong tay Tuyết Tâm La “Hoàng Tuyền Thập Độ” cũng càng lúc càng co rút lại.

Nguyên nhân chính là từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ tới, cái gọi là Hoàng Tuyền Thập Độ, không ngờ lại là...

Một cây “Thiên trượng” với hình dạng kỳ lạ!

Chỉ thấy Hoàng Tuyền Thập Độ trước mặt là một cây thiên trượng dài hơn ba thước; toàn bộ không biết đúc từ loại kim loại nào, không chỉ có hình dạng quái dị, hoa văn khắc trên thiên trượng không giống như đồ án trung thổ, ngược lại ra từ tay thợ Ba Tư.

Nhưng khiến người ta chú ý nhất là trên đỉnh thiền trượng có khảm một viên đá trắng xóa, nhìn từ xa giống như một viên bảo thạch, óng ánh sinh quang, vừa rồi Tuyết Tâm La từ trong hộp lấy ra vật này sinh ra tường hòa quang mang, chính là từ viên Tổ Bạch Tinh Thạch này!

Nhưng nghe Tuyết Tâm La ngưng trọng đáp: “Đúng vậy. Hoàng Tuyền Thập Độ, Độ Tận Hoàng Tuyền...”

“Muốn đi vào Cửu Không Vô Giới, ngoại trừ một môn lực lượng của chí thiện và chí tà ra, thì chỉ có Hoàng Tuyền Thập Độ này mới có thể vượt qua sinh tử, độ hết Hoàng Tuyền chi lộ, thẳng tới Cửu Không, đặt mình trong Vô Giới...”

“Nhưng...” Bộ Kinh Vân hỏi ngược lại: “Người thật sự tin...”

“Trên đời này có Cửu Không Vô Giới?”

Tuyết Tâm La bất đắc dĩ mỉm cười, nói: “Thật ra, lúc trước ta cũng nửa tin nửa ngờ, nhưng... Đây đã là hy vọng cuối cùng ta muốn gặp lại hần.”

“Bộ kinh vân, người có biết tại sao trên đời này ta lại biết một cảnh giới phạm nhân khó tới – Cửu Không Vô Giới không?”

“Toàn bộ bài học này đều bái năm đó cha ta giam cầm ta gây nên!”

Nói đến đây, ánh mắt Tuyết Tâm La lại như trở về quá khứ, quãng thời gian cô ấy từng bị giam cầm dưới căn nhà tổ...

“Còn nhớ rõ năm đó cha ta nhốt ta lại, cho rằng ta qua mấy tháng sẽ khuất phục, dự liệu ngày qua năm, ta vẫn luôn thủ vững vì ông ấy.”

“Cho đến năm thứ năm, cha ta thấy tiếp tục như thế không phải biện pháp, trừ tiếp tục giam cầm ta, còn mời tới một vị cao tăng phật pháp tinh thâm, không những mỗi ngày vào trong lao niệm kinh cho ta, còn nói với ta hết vô số phật lý, hi vọng có thể lấy phật lý tường hòa, độ hóa nỗi khổ si mê trong lòng ta, sớm ngày tỉnh ngộ hư ảo, yêu diệt tức không...”

“Vị cao tăng này, pháp hiệu Nguyệt Liên Thánh Nhân này, lúc đó đã quá tám mươi tuổi; trước khi xuất gia, hần vốn là tri gia của tổ tiên ta, cho nên bất kể là công tại tư, cũng hi vọng có thể hết sức độ hóa cố nhân như ta; đáng tiếc ta đối với “Hần”

quá sâu, Nguyệt Liên Thánh Nhân mặc dù mỗi ngày không ngừng niệm kinh nói phật cho ta, một ngày lại một năm, một năm lại một năm, chớp mắt lại qua năm năm, ngay cả cha ta cũng lâm bệnh thân, ta vẫn không thể bỏ được tình cảm đối với hấn...”

“Nhưng, ngay cả cha ta đã chết, Nguyệt Liên Thánh Nhân vẫn không biết mệt mỏi, mỗi ngày đến đây ta si mê, mưa gió không thay đổi; một lần như thế, lại qua mười lăm năm, trước sau Nguyệt Liên Thánh Nhân, lại đã niệm kinh cùng phật lý cho ta hai mươi năm; đáng tiếc chính là, sự chấp nhất của ta xem ra so với phật pháp còn ương ngạnh, kiếp sống hồi thối này của ta, cũng làm Nguyệt Liên Thánh tâm lực mỗi mệt, cuối cùng, ngay sau khi độ xuân năm ta không thu hoạch được, hấn cũng hết sức cô tịch!”

Đời người tất nhiên là có tình si, hận Bất Quan Phong và Nguyệt...

Thế khó đoán được, một nữ tử cố chấp với tình, lại làm khó một cao tăng đắc đạo?

Bộ Kinh Vân nghĩ tới đây, bỗng nhiên nhớ tới tình cảm phụ tử mình đối với Hoắc Bộ Thiên, cho dù chịu nhục nặng như thế nào, giả ý trở thành hùng bá chi đồ, trải qua bao nhiêu gian nan khuất nhục, vẫn không thể quên tuệ nhãn Hoắc Bộ Thiên đối với mình bồi dưỡng thâm ân, vẫn cố chấp thề trả thù này...

Hấn, càng nghĩ tới mình cố chấp với bóng hình xinh đẹp áo trắng kia, không tiếc cam nguyện khóa tâm giúp nàng, cũng Thiên Thu không hối hận...

Vì vậy Tuyệt Tâm La chấp nhất cùng si mê, tử thần vô cùng rõ ràng, cũng đồng cảm nhận được!

“Nhưng mà, mặc dù Nguyệt Liên Thánh Nhân rất yên lặng, trước khi liêu mạng hấn vẫn còn phân phó đệ tử đẩy mình đang hấp hối tới trước cửa lao của ta, dùng hết chút dư khí cuối cùng hỏi ta, rốt cuộc ta như thế nào mới có thể bỏ qua sự chấp nhất si mê đối với “hấn”, ta nghĩ cũng không muốn đáp, trừ phi có thể một lần nữa gặp mặt Kiếm Thánh, chính miệng hỏi “Hấn”” năm đó vì sao lại bỏ ta mà đi, khúc mắc này một ngày không thể giải quyết, ta thủy chung không thể nào buông xuống...”

“Nguyệt Liên thánh nhân nghe lời này, tròng diện như màu đất; thì ra là, hấn cùng đại ca ta sớm biết tấm lòng muốn gặp lại Kiếm Thánh của ta, cũng minh bạch Giải Linh còn phải buộc chung người, cho nên sau khi cha ta qua đời mới phải làm cha., Tuy rằng đại ca ta vẫn muốn giam cầm ta theo lời thề độc đối với cha, nhưng huynh ấy và Nguyệt Liên Thánh Nhân đã phát ra nhân mã, đi xa khắp Trung Nguyên tìm kiếm cho ta, hi vọng Kiếm Thánh có thể niệm tình cũ của ta và hấn, đích thân trở lại gặp ta một lần, để giải quyết chấp nhất trong lòng...”

***

***

***

“Ai ngờ, đội ngũ mà bọn họ phái đi tìm kiếm ở Trung Nguyên là ba năm, bóng dáng của Kiếm Thánh trước sau vẫn không thấy bờ bến. Thời điểm đó võ lâm Trung Nguyên càng thịnh truyền, đáng lẽ Kiếm Thánh vĩnh viễn không bại, đã không còn là thánh nhân, chỉ vì hấn bí mật bại dưới kiếm thần thoại võ lâm “Vô Danh”, lại mai danh ẩn tích nhiều năm, thậm chí có người đồn đãi, Kiếm Thánh, có thể vì nhục bại mà tự vẫn bỏ mình...”

“Cho nên ta mới nói với Nguyệt Liên Thánh Nhân, bản thân còn muốn gặp lại Kiếm Thánh một lần. Nguyệt Liên Thánh Nhân chỉ yếu ớt cười khổ lắc đầu, thở dài một tiếng: “Ài... Tuyết Linh... Cô nương...”

“Người muốn gặp... Kiếm Thánh... Tâm nguyện này, chỉ sợ đã... tuyệt không thể rồi, chỉ vì... của người... Kiếm Thánh, rất có khả năng... đã không còn... Nhân thế, thử hỏi... Người lại như thế nào... Có thể tìm trở về một người đã chết, hỏi hấn năm đó... Vì sao lại... bỏ người đi? Trừ...”

“Người...có thể tìm được... Hoàng Tuyền thập độ, tiến vào... Cửu Không... Vô giới... hả?”

“Nhưng mà...”

“A... Ta... Vì sao... lại... nhắc tới người... Những chuyện này?”

“Tội... Quá... Tội... Quá...”

Nguyệt Liên Thánh Nhân thở dài, hắn đã ở lại đây, giống như biết mình lỡ miệng, nhất thời sợ sẩy tiết lộ thiên cơ, lập tức ngậm miệng không nói.

Ta trong lòng biết trong này tất có huyền cơ, đang muốn truy hỏi tiếp, ai ngờ, ánh mắt Nguyệt Liên Thánh Nhân chỉ ngốc trệ nhìn ta, không có phản ứng, ta mới biết được, bởi vì chính mình vô ý tiết lộ thiên cơ, tâm niệm hơi buông lỏng, đã viên tịch.”

“Sau khi nguyệt liên thánh nhân viên tịch, ta càng sống kiếp sống trong lao địa lại càng vô cùng tịch liêu, như vậy lại qua không biết bao nhiêu năm, ngay cả đại ca ta cũng thân, con hắn không cần thủ hộ thẻ độc với cha ta nữa, rốt cuộc thả ta từ trong lao tù ra.”

“Mà sau bốn mươi năm bị nhốt trong lao, cuối cùng cũng thấy ánh mặt trời, thật sự giống như đã qua một đời, sau khi ta lấy lại tự do, đương nhiên trước tiên chạy đến Trung Nguyên, lại tìm Kiếm Thánh, đáng tiếc...”

“Sự việc cách hơn bốn mươi năm, ngay cả võ lâm Trung Nguyên cũng đã quên mất vài nhân vật phong vân đời trước như hắn, càng đừng nói đến việc hắn có khả năng như lời Nguyệt Liên Thánh Nhân đã tự sát vì chiến bại rồi?”

“Ta tìm khắp Thần Châu không thu hoạch được, không khỏi mất hết hy vọng, chỉ trong lúc sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên nhớ lại Nguyệt Liên Thánh Nhân trước khi viên tịch lại bắt cần tiết lộ thiên cơ, đó chính là chỉ cần tìm được Hoàng Tuyền Thập Độ, liền có thể tiến vào Cửu Không Vô Giới, khiến cho ta được tâm nguyện...”

“Vì vậy ta lập tức phản hồi Đông Quảng, càng đêm thăm dò Nguyệt Liên Thánh Nhân “Lâm An tự”, rốt cuộc phát hiện một chỗ tối xa trong phòng ngủ, bên trong âm thầm cất giấu một quyển sách bí mật, bên trong ghi chép rõ ràng chuyện tình liên quan đến Hoàng Tuyền Thập Độ cùng Cửu Không Vô Giới...”

“Ta vừa nhìn thấy tại chỗ chân động, ngoại trừ biết thế giới của chúng ta, còn có một trời, Nhân, Thần, Phật, Nhật,

Nguyệt, Tinh, Tinh, Cửu Đại Đô Vô Giới - Cửu Không Vô Giới, còn biết chỉ cần có thể tiến vào Cửu Không Vô Giới liền có thể nhìn thấy quá khứ cùng tương lai của mình, đến lúc này, rốt cuộc ta đã minh bạch mục đích trước viên tịch của Nguyệt Liên Thánh Nhân là gì, chỉ cần tiến vào Cửu Không Vô Giới, ta liền có thể kết thúc tâm nguyện...”

“Cho dù ta không tìm được Kiếm Thánh trở về, thậm chí có lẽ Kiếm Thánh đã không còn ở nhân thế, nhưng chỉ cần ta có thể tiến vào Cửu Không Vô Giới, liền có thể gặp lại hắn trước kia, liền có thể biết tại sao ngày đó hắn lại bỏ ta mà đi, thậm chí còn có thể đoán được tương lai của mình và Kiếm Thánh sẽ đến thế gian...”

“Nhưng mà muốn đi vào Cửu Không Vô Giới đâu phải là chuyện dễ? Quyển sách bí mật này phải ghi nhớ, trừ phi có được một môn lực lượng chí thiện hoặc chí tà, hoặc đại biểu cho chí thiện hoặc chí tà nào đó, mới có thể tiến bộ ra từ trong Cửu Không Vô Giới, nhưng không nói rõ thế nào là binh khí chí thiện và chí tà, dạy ta làm sao tìm được?”

“May mà vốn bí mật lại ghi nhớ, ngoại trừ hai môn lực lượng chí thiện và chí tà, trên đời này còn có một phương pháp khác, đó là tìm ra...”

“Chí Thánh!”

Đến Thánh Nhân? Bộ Kinh Vân nghe đến đây, rốt cuộc dần dần cảm thấy giật mình, nặng nề hỏi: “Mà cái gọi là Thánh...”

“Cái này có thể là thiên địa trong thần thánh nhất, có linh khí nhất...”

“Hoàng Tuyền Thập Độ?”

Tuyết Tâm La gật đầu: “Đúng vậy! Năm xưa trong căn cơ của Nguyệt Liên Thánh Nhân, cho dù không ghi chép cái gì là chí thiện chí tà nhưng lại nhớ kỹ thứ gì mà có lực lượng của thánh, chính là Hoàng Tuyền Thập Độ mà tối nay ta trộm được từ Thiệt Tâm Tụ!”

“Bộ kinh vân, ngươi có biết, đến cùng là Hoàng Tuyền Thập Độ thiên trọng này dùng cái gì để ẩn chứa lực lượng chí thánh trong thiên địa?”

“Xuất xứ Hoàng Tuyền thập độ thật ra không đơn giản; Tổ Bạch Tinh Thạch trên đỉnh đầu nó có thể phát ra ánh sáng tốt lành như vậy, hoàn toàn bởi viên Tinh Thạch trắng thau này, cũng không phải là bảo thạch cái thế gì, mà là một khối “Xương” giá trị hơn bất cứ loại đá quý nào trên đời, càng hiếm thấy hơn vạn lần...”

“Khối xương này, thật ra là...”

“Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni Phật Cốt!”

Thiên...!

Cái gọi là Hoàng Tuyền mười độ, chính là... Phật cốt của Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Bộ Kinh Vân nghe xong câu nói kinh người như vậy của Tuyết Tâm La, gương mặt lạnh lẽo cũng đột nhiên biến đổi!

Tuyết Tâm La thấy bộ pháp biến sắc như vậy, như đang chứng kiến bản thân không hiểu tại sao lại chấn kinh, nói: “Thật bất ngờ?”

“Ngày đó ta ở trong căn bản, biết được Hoàng Tuyền Thập Tuế được tạo thành từ Phật Tổ, thậm chí còn khiếp sợ hơn so với người hiện nay, cũng cảm thấy khó tin. Nhưng mà, lại không cách nào không tin...”

“Thì ra, Phật tổ Thích Ca Mâu Ni mấy ngàn năm trước sau khi niết bàn viên tịch, di hài kia từng được người đời đời phát triển rộng rãi, để cầu sự tôn trọng của thế nhân đối với Phật Cốt, tiếp tục phát dương Phật đạo, cho nên hiện nay chẳng những Phật Tổ ra đời Thiên Trúc, vẫn còn có di hài Phật Tổ, để làm Đông Lăng chúng ta và Trung Thổ, cũng phân biệt có một bộ phận Phật Cốt...”

“Mà vì sao Thiết Tâm tự ở Trung Nguyên lại bảo tồn một khối Phật cốt trong số Phật Tổ, còn được khám trong Hoàng Tuyền mười độ này, đã không thể xác định được. Nhưng mà Nguyệt Liên Thánh Nhân trừ một đời tiềm tu Phật đạo, cũng từng tìm khắp Phật cốt, vì vậy hẳn đã sớm biết rõ một khối Phật Cốt trong Phật Tổ đang ở trong Thiết Tâm tự, chỉ là hẳn một mực bí mật không nói ra mà thôi.”

“Nhưng mà.” Bộ Kinh Vân lại nói: “Phật cốt đã không chỉ có một khối...”

“Vì sao Hoàng Tuyền thập độ Phật Cốt...”

“Linh khí tòi tệ nhất?”

Tuyết Tâm La đáp đầy thâm ý: “Tất cả là vì, khối Phật Cốt này đến từ một vị trí có linh khí nhất trên người Phật Tổ.”

“Đó là nơi sở hữu thần nguyên của hần...”

“Hải Bách Hội!”

Cuối cùng cũng ra khỏi nước! Nguyên lai Phật Cốt trên Hoàng Tuyền Thập Độ là đến từ huyết Bách Hội trên đỉnh Phật Tổ?

Huyết Bách Hội chính là vị trí Thần Nguyên của con người, tất cả kinh mạch toàn thân đều hội tụ, có thể nói như trăm sông đổ về biển.

Nhớ lại lúc Phật Tổ còn sống, hần ta đã luyện được thần thông năng lực, chẳng những biết lòng người suy nghĩ, còn có thể nhìn thấu sinh tử của tam giới, biết được quá khứ tương lai.

Có lẽ, Phật Tổ có thể biết được quá khứ tương lai, dựa vào thần thông “Chí Thánh” của nó, tiến vào Cửu Không Vô Giới...

Chẳng trách đám thần tăng Tịnh Kiến của Thiết Tâm tự nói thánh vật Hoàng Tuyền Thập Độ của bọn họ, là thứ thần thánh nhất trong thiên địa, là thứ có linh khí nhất...

Khó trách trên bí mật của Nguyệt Liên Thánh Nhân nói chỉ có Hoàng Tuyền thập độ cây chí thánh thiên trượng này mới có thể tiến vào Cửu Không Vô Giới...

Nguyên nhân bắt nguồn từ khối Phật Cốt này là từ huyết Bách Hội của Phật Tổ, đương nhiên cũng ẩn chứa tất cả thần thông của Phật Tổ!

Tiền căn hậu quả đều đã từng bước tháo túi, chỉ là trong lòng Bộ Kinh Vân tựa hồ còn có một chút nghi hoặc...

Tuyết Tâm La lại nói: “Bộ Kinh Vân, ta biết trong lòng ngươi có lẽ còn một nghi vấn, đó là tại sao ngươi lại tinh tường gặp đám thần tăng của Thiết Tâm tự, ngươi sẽ cho rằng một khi ta trộm đi nhánh hoàng tuyền Thập Độ này chắc chắn sẽ nghịch

loạn nhân gian? Thật ra, đây cũng là nghi vấn trong lòng ta không thể giải đáp được.”

“Ta chỉ là một nữ tử si tình khát vọng gặp lại ái lang, cũng chỉ muốn mượn thần thông “Chí Thánh” Hoàng Tuyền Thập Độ tiến vào Cửu Không Vô Giới, không có gì khác ngoài việc tịnh kiến bọn họ lại muốn nghịch loạn nhân gian nghiêm trọng như vậy?”

“Người có nguyện ý giúp ta tìm ra đáp án hay không?”

Nghe xong câu nói cuối cùng của Tuyết Tâm La, con người đen như núi lại co rút lại, hần nhìn thẳng vào Tuyết Tâm La, nói: “Ý của người là...”

Tuyết Tâm La còn chưa nói xong đã tự nói trước: “Ý của ta là hy vọng người có thể giúp ta thúc giục Hoàng Tuyền Thập Độ, cùng ta tiến vào...”

“Cửu Không Vô Giới!”

A? Tuyết Tâm La lại muốn bước vào Cửu Không Vô Giới với cô ta? Sao cô ta phải làm vậy?

“Thực không dám giấu giếm, theo như sách vở bí truyền của Y Nguyệt Liên Thánh Nhân, cho dù đạt được Hoàng Tuyền Thập Độ, còn phải quán thông công lực toàn thân trên Hoàng Tuyền Thập Độ, như vậy mới có thể thúc giục thần thông trên Hoàng Tuyền Thập Độ, người luyện công như “Thần Nguyên” xuất khiếu, tiến vào trong hư không Cửu Không Vô Giới, du lịch kiếp trước kiếp này, quá khứ tương lai...”

“Nhưng mà... Hiện giờ ta đã bị thương mệt mỏi, căn bản đã không còn dư lực để thúc giục Hoàng Tuyền Thập độ, nếu không... Ta kiếp này kiếp này, cuối cùng cũng không cách nào biết được Kiếm Thánh năm đó vì sao lại không từ biệt. Ta... Cuối cùng không cách nào biết được hẳn biết được lòng ta...”

Nói tới đây, giọng điệu của Tuyết Tâm La lại mang vẻ đau thương vô hạn, còn mang theo bảy phần khẩn cầu.

Nàng, vì kiên trì yêu thương trong lòng, không tiếc bị cầm tù bốn mươi năm, không tiếc mặt trời lặn lội bốn mươi năm mặc cho cha khác dạy, ân uy cùng ra sao, mặc cho Nguyệt Liên thánh nhân khuyên bảo Phật Khẩu bà như thế nào, nàng vẫn như cũ tình bất đổi, si tâm bất biến!

Nàng càng không tiếc một mình mạo hiểm, không tiếc thân chịu trọng thương trộm tới Hoàng Tuyền Thập Độ, kết quả lại tạo mộng cũng không nghĩ tới, chính mình tại một khắc mấu chốt này, lại vì thiếu lực mà thất bại trong gang tấc, cái này, là một chuyện làm cho người tiếc nuôi cỡ nào?

Đúng vậy? Cuộc đời thực sự có quá nhiều tiếc nuôi! Tử thân bản thân đã là một thứ nuôi tiếc màu đen vĩnh viễn khó bỏ khuyết! Hắn, nhưng cũng muốn lạnh nhạt nhìn Tuyết Tâm La nhắm vào Kiếm Thánh, cuối cùng cũng biến thành một ” si tình tiếc nuôi”?

Bộ Kinh Vân trên mặt không có nửa điểm biểu tình, nhưng một khắc tâm băng phong, có thể...

***

Nhưng chỉ nghe Tuyết Tâm La vẫn cầu khẩn trong giọng nói: “Ta... Ta tự biết... Hôm nay được người cứu giúp, đã không biết sửa... cảm kích như thế nào, quả thật không nên... Mạnh lên người, chỉ vì người và nguyên thần của ta cùng nhau tiến vào Cửu Không Vô Giới, nếu Tịnh Kiến và đám người đồng thời che lại, đến lúc đó không chỉ có ta... Một mạng khó bảo toàn, hậu quả của người cũng đáng lo...”

“Nhưng mà... Trừ người ra, tin tưởng.. Trong thiên hạ, đã không còn ai... Nguyện hỗ trợ ta... nữ tử thích đến ngu si....”

Trong tiếng cầu khẩn đó, Tuyết Tâm La khóc không thành tiếng...

Ai ngờ vào lúc này, bên tai lại truyền tới một câu trả lời lạnh lùng làm kinh vân: “Ta đã sớm nói với đám người Tịnh Kiến rồi...”

“Cho dù là Thần Phật không để ý...”

“Dùng ta thử hỏi xem sao!”

Tuyết Tâm La có chút vui mừng, không dám khẳng định hỏi: “Ý của người là...”

Bộ Kinh Vân lại lạnh lùng nói: “Ý của ta, là tâm của ta hiểu rõ hơn Thần Phật!”

“Bởi vì, ta cũng đang an tâm vì một người!”

“Mà trái tim của ta đối với nàng...”

“Tuyệt đối không phải thần phật có thể ngăn cản!”

“Chúng ta...”

“Hiện tại bắt đầu đi!”

Tuyệt Tâm La không thể tin vào lỗ tai mình, càng không thể tin người trước mắt chính là Chấp Hùng ở Trung Nguyên, Bất Tuế Tử Thần Bộ Kinh Vân!

Nàng bỗng nhiên phát giác, trên đời này, nguyên lai còn có người hiểu rõ tâm của nàng, bởi vì, còn có người so với nàng càng si ngốc hơn, mặc dù người kia xem ra cứng rắn như sắt, huyết như tuyết...

Cho dù tối nay hai người chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng hai người đến từ Thiên Nam Địa Bắc Phiền Hải Giác khác nhau, lại giống như vừa gặp mà thôi.

Chỉ vì hai người bọn họ đều là người có “Tâm”...

“Xoạt” một tiếng! Tuyệt Tâm La đã cầm Hoàng Tuyền Thập Độ trong tay xuống mặt đất, lại nắm lấy vị trí Phật Cốt trên đỉnh thiên trượng, bà quay sang nói với Bộ Kinh Vân đứng ở sau lưng: “Bộ Kinh Vân... Theo lời Đạo Kinh Vân, theo lời căn dặn của Chiêu Nguyệt Liên Thánh Nhân, chỉ cần ngươi nhắm chặt hai mắt, ngưng tụ tâm thần, đặt bàn tay lên mu bàn tay của ta, lại quán thông công lực toàn thân vào trong lòng bàn tay ta khỏi Phật Cốt này, hai ta có thể dựa vào thần thông trong xương Phật, tiến vào Cửu Không Giới...”

Tuyệt Tâm La nói tới đây lại hơi thở mong manh, bộ dạng kinh vân hỏi: “Xem ra ngươi cũng khá yếu ớt...”

“Ngươi, liệu bản thân có thể tiếp tục chống đỡ không?”

Thật ra Tuyệt Tâm La đã suy yếu đến mức đứng lên cũng miễn cưỡng, chỉ có cô vẫn cắn chặt hàm răng, nói: “Không có gì đáng ngại... Việc. Đêm nay đã đến... Tình trạng này, cho dù sau khi tiến vào Cửu Không Vô Giới... Thân tử tâm vong, ta cũng sẽ ở bên trong... Tìm về hắc, cùng với... tim của hắc...”

Mắt thấy mồ hôi lạnh đã từ tấm lụa mỏng rơi xuống mặt nàng, Bộ Kinh Vân cũng không nói chuyện, lấy lòng bàn tay dán vào mu bàn tay nàng nắm Hoàng Tuyền Thập Độ, nói: “Được!”

“Vây, người chuẩn bị cho tốt!”

Nói xong đã thúc dục công lực toàn thân, tru lên một tiếng, công lực đã xuyên qua lòng bàn tay của nàng, tiến vào Hoàng Tuyền mười độ!

Mà cùng lúc đó, Tuyết Tâm La đang nhắm mắt ngưng thần với Bộ Kinh Vân cũng yếu ớt nói: “Bộ Kinh Vân... một lát nữa người sẽ cùng ta... tiến vào... Sau khi Cửu Không Vô Giới, ta không chỉ nhìn thấy... mình đi qua, thậm chí tương lai, ngay cả người cũng sẽ... Nhìn thấy mình... quá khứ và tương lai...”

“Cửu Không Vô Giới... Càng có thể dẫn dắt người... Tìm được chính mình thật sự, cùng với người... Vận Mệnh chân chính...”

Vận mệnh của mình?

Bộ Kinh Vân nghe vậy, trong lòng cũng không tin hết, xuất phát từ việc gã mặc dù nguyện hết sức trợ giúp Tuyết Tâm La một tay, nhưng đối với sự tình huyền bí này, cũng chỉ là bán tín bán nghi, mà đúng lúc này...

Hắn vốn đang ngưng thần nhắm mắt, toàn lực vận lực, đột nhiên khuôn mặt lạnh lẽo trở nên cực kỳ ngưng trọng!

Hắn ngưng trọng, vì ngay thời khắc này, hắn chợt cảm thấy thân thể của mình và Tuyết Tâm La bỗng trở nên rất nhẹ nhàng...

Nguyên thần nhẹ như hai người đã thoát khỏi nhục thân!

Biến hóa này thật đúng là không thể coi thường! Bộ Kinh Vân cũng không nhịn được mở mắt ra xem đến cùng phát sinh chuyện gì, ai ngờ vừa nhìn xuống, tử thần cũng không khỏi sắc mặt xanh mét! Chỉ bởi vì...

Cảnh tượng kỳ lạ hắn nhìn thấy mà không cách nào tin!

Không ngờ hắn và Tuyết Tâm La đã trôi nổi giữa không trung, nhưng khi hai người nhìn thấy mình giống nhau như đúc, lại phát hiện bản thân vẫn đứng trong sơn động mờ nhạt như cũ, tay cầm Hoàng Tuyền Thập Độ, nhắm mắt ngưng thần!

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La giữa không trung nhìn mình hai người khác?

Lúc này Tuyết Tâm La đã nói: “A... Nguyên lai... Hoàng Tuyền thập độ thật có thể làm người ta như... Thần nguyên xuất khiếu? Hóa ra... Tất cả đều là thật?”

“Bộ Kinh Vân... Người xem! Hai người còn đang ở trong sơn động nhắm mắt ngưng thần chính là hai chân thân của hai ta! Mà bây giờ đang trôi nổi giữa không trung, chính là tâm thần của hai ta...”

Bộ Kinh Vân cũng không thể phủ nhận, xem ra Hoàng Tuyền Thập Độ Chân đã dẫn dắt tâm thần hai người bọn họ, giống như Thần Nguyên xuất khiếu...

“Bộ Kinh Vân! Bây giờ chúng ta... lại nhắm mắt, nhìn Hoàng Tuyền Thập Độ... liệu có dẫn dắt chúng ta tiến vào... Cửu Không Vô Giới không?”

Đúng! Hai người trong nháy mắt đã như thần nguyên xuất khiếu, có lẽ sau khi lại nhắm mắt, khi mở mắt, hai người lại tiến vào Cửu Không Vô Giới không tưởng được!

Nghĩ tới đây Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La đồng thời nhắm mắt lại, lòng hẩn cũng có chút mong đợi.

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

Bắt đầu từ Cửu Không Vô Giới, đến cùng sẽ là một cảnh giới kinh thiên động địa như thế nào? Hẩn sắp thật sự tận mắt nhìn thấy!

Còn nữa, Kiếm Thánh đã từng thảm bại dưới kiếm thần thoại, bây giờ sống hay chết? Cùng với hắn năm đó vốn là thất tình bất động, tại sao lại động tình với Tuyết Tâm La? Tại sao nàng lại bỏ qua tình cảm một lòng mà không hề để ý? Cũng sắp có đáp án...

Hơn nữa, trong lòng Tử Thần vẫn luôn rất muốn gặp lại bóng hình xinh đẹp áo trắng kia, hắn, cũng rất có khả năng đang ở trong Cửu Không Vô Giới nhìn thấy được ngọn núi của nàng, còn có những chuyện mà nàng đã từng vì hắn mà làm...

Chỉ là, tử thần vẫn không biết, lần này hắn và Tuyết Tâm La bất chấp hậu quả, tiến vào Cửu Không Vô Giới có lẽ chỉ có Phật Tổ mới tới, sẽ triệt để xoay chuyển vận mệnh của hắn, càng có thể thay đổi một “Cuộc sống” khác!

Xuất phát từ Cửu Không Vô Giới vốn không đơn giản như Tuyết Tâm La đã nghĩ!

Đúng như đám người bình thường, sau khi biết được thánh vật Hoàng Tuyền Thập Độ bị trộm là khiếp sợ cỡ nào, cho rằng sẽ đảo loạn nhân gian; thậm chí không yếu, ngàn dặm xa xôi di ẩn tự chuyển đến, cũng chỉ vì có thể hủy diệt Hoàng Tuyền Thập Độ, ngăn cản bất luận kẻ nào tiến vào Cửu Không Vô Giới!

Đều do Cửu Không Vô Giới, ngoại trừ có thể khiến người ta nhìn thấy quá khứ tương lai của mình, còn có thể...

Mặc dù nơi này không thể so sánh với Cửu Không Vô Giới, nhưng mà, nơi này cũng có một số thứ, có thể nằm ngoài dự đoán của con người...

Nơi này là một tiểu sơn trại cách Thiết Tâm tự mấy ngàn dặm, không có băng thiên tuyết địa mà còn có cỏ xanh dày như tấm đệm.

Hơn nữa, bởi vì nơi này cách Thiết Tâm tự mấy ngàn dặm, vì vậy mang theo bóng đêm vẫn chưa buông xuống; bầu trời hoàng hôn, chỉ có một vầng tàn dương treo thấp, không nói lời nào chiếu rọi dãy núi nho nhỏ này, giống như đang hòa lẫn với vẻ yên tĩnh thâm lương xung quanh, hoặc như đang thương tiếc một số sự vật trên đồi núi này...

Đúng vậy, trên vách núi ít dấu chân người này, lại là một thứ đáng tiếc tiếc...

Đó là một ngôi mộ.

Chỉ thấy chính giữa hẻm núi này, một bia mộ được dựng thẳng đứng không lớn không nhỏ, bia mộ thô sơ, đầy vết rách, bốn phía mọc đầy cỏ dại, xem ra chẳng những lâu ngày không được tu sửa, mà nhiều năm qua còn không có người tế bái.

Rõ ràng, đây là một khu vực đã bị đám hiếu tử quên tôn quên lãng Địa Hoang mộ.

Thế nhưng, cuối cùng là cái nhà tổ tiên đáng thương kia, lại bị hậu nhân quên lãng, thậm chí cố tình không đến đây quét mộ bái tế? Là con cháu nhà ai tàn nhẫn mà lại để cho tổ tiên độc thủ mộ phần mộ cô? Đi cùng một đám cô hồn, chỉ có bốn phía quạnh quẽ, thê lương?

Không! Có lẽ những suy đoán này đều sai rồi! Miếng mộ hoang này đứng sừng sững trên một sườn núi ít người lui tới, khả năng đều là do những tổ tiên bị chôn vùi dưới mộ, căn bản không muốn bất cứ kẻ nào đến bái tế, thậm chí không muốn để cho người ta phát hiện ra bản thân đã chết ở đây, không muốn bất luận kẻ nào đến đây quấy rầy!

Nhưng, rốt cuộc là ai cam nguyện chôn vùi ngôi mộ cô quạnh thiếu người bái tế này? Ai tình nguyện một mình ôm sự cô tịch cùng sự cô quạnh vô biên quanh mình, cũng không muốn người thân sơ sài ở đó một nén nhang?

Đáp án thực ra cũng không khó! Chỉ thấy trên tấm bia mộ cũ nát kia có khắc bốn chữ rõ ràng...

Mộ Kiếm Thánh!

Cái gì? Khu mộ hoang không người nguyện bái này, đã từng là Kiếm Thánh một đời quất tháo một thời... táng thân sao?

Nhưng mà... Tại sao Kiếm Thánh lại... Táng thân ở đây? Chẳng lẽ năm đó sau khi y thảm bại dưới kiếm vô danh, thật sự như lời đồn giang hồ, từ lâu đã kết thúc từ lâu?

Ai mà biết được! Chẳng qua chỉ trong chớp mắt khi Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La tiến vào Cửu Không Vô Giới, Kiếm Thánh Cô Trùng này...

Không ngờ lại xảy ra biến cố kỳ lạ!

Bia mộ vốn đã chi chít vết rách nhỏ, giờ bỗng nhiên xuất hiện thêm một vết nứt sâu hơn nữa, giống như sắp nổ tung!

Cùng lúc đó, toàn bộ thảo địa trong ngọn đồi phạm vi trăm trượng này cũng bắt đầu rung động rì rào, nghiễm nhiên như mặt đất cũng đang run rẩy, run rẩy, rung động!

Bởi vì, một kiếm thủ kinh thế đã từng mấy lần vô địch thiên hạ, một người đã từng là Thánh, nhưng bây giờ không còn là cường giả tuyệt thế của Thánh, một phần mộ đã sớm bị người đời quên của hãn thức tỉnh...

Trở về!

Tỳ Hưu nghe “Ầm” một tiếng nổ rung trời! Một đạo hàn quang chói mắt đã từ dưới mộ chui lên từ dưới đất, không những phá tan tấm bia mộ cũ nát ngay tại chỗ, mà còn lập tức xông thẳng lên chín tầng mây!

Đạo hàn quang chói mắt này, bất ngờ chính là bạn chiến đấu bất bại của Kiếm Thánh...

Vô Song kiếm!

Không chỉ như thế, mặt đất trong phương viên trăm trượng xung quanh phần mộ cũng bắn ra vô số mảnh vỡ, chỉ trong nháy mắt cỏ dại như kiếm bay tứ tung, đá vụn bay tứ tung giữa không trung, giống như cả thiên hạ tâm can đều vỡ vụn!

Mà cùng lúc đó, một bóng người đã phá không lao lên từ lòng đất, một thanh Vô Song kiếm cổ chấp xông thẳng lên trời, nghe lại tiếng “keng” vang lên, bóng người này đã cầm ngược Vô Song kiếm xuống đất, “người” của hãn càng cúi đầu đứng sừng sững dưới kiếm!

Hãn thấy được trường kiếm đứng sừng sững, mái tóc dài trắng bạc không chút kết cấu rắc lên mặt, càng cúi đầu nặng nề, dường như không còn mặt mũi nào ngẩng đầu đối mặt với trần thế này, lại phảng phất như là một con quỷ cô hồn đã quỷ mới từ địa ngục vô gian trở về nhân gian...

Đúng vậy! Đúng là hãn không còn mặt mũi nào đối mặt với giang hồ nữa, đối mặt với toàn bộ võ lâm, đối mặt với kiếm

đạo. Đối mặt với Dã Quỷ xuất thân hiển hách trong thế gian, đối mặt với Vô Song Kiếm trong tay mình!

Một con chỉ thua một lần đã hủy diệt dã quỷ cả đời!

Hắn, chính là “Kiếm Thánh” đã tóc bạc trắng, hơn sáu mươi tuổi!

Hóa ra, Kiếm Thánh năm đó thảm bại dưới kiếm vô danh, một mực không cách nào ngộ ra thêm một tầng kiếm pháp nữa, lấy sự sỉ nhục như tuyết chiến bại, cuối cùng chỉ có cách tìm người này làm dấu vết trong sơn động, đào một cái hố thật lớn trong lòng đất, tạm thời cư trú, tự lập bia mộ “Kiếm Thánh”, ý nghĩa chính mình đã là người từ bỏ ý muốn chết.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, hắn lại ở dưới mộ hắn đào, sống nghĩa là hai mươi năm!

Trong hai mươi năm qua, hắn thủy chung không cách nào ngộ ra kiếm pháp có thể đánh bại vô danh, trong lòng hắn thật sự có một người chết sống lại, hoàn toàn tĩnh mịch!

Nhưng mà hôm nay, không biết vì sao, không biết sao, có một ít cảm giác đặc dị, bỗng làm hắn đang bị chôn vùi dưới suối, trong lòng tĩnh mịch lại có một tia ba động...

Chính bởi vì chấn động này mà vốn hắn đã hận Cửu Tuyên, giờ lại từ trong địa ngục mà hắn tự kiến trở về!

Chỉ thấy giờ phút này, Kiếm Thánh chẳng những mang vẻ mặt bối rối, cũng từ trong cổ họng không nói gì, phun ra từng trận trầm ngâm: “Vì... Vì sao? Vì sao...”

“Vì sao dã tâm sớm đã chết của ta... Lại giống như đột nhiên... có dao động? Lại giống... có hi vọng quay về?”

“Trời ạ! Rốt cuộc ngươi lại cố làm ra vẻ huyền bí gì vậy?”

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào gieo ta xuống đây?”

Trầm ngâm chuyển thành hò hét, đầu kiếm thánh vẫn luôn cúi thấp cũng dần dần nâng lên, trợn mắt trừng trời, giống như đang hướng tới trời xanh thanh âm giận dữ!

Đúng vậy! Hắn muốn tức giận hỏi Thương Thiên, vì sao năm đó hắn đã sinh ra Kiếm Thánh này, lại muốn sinh không tên tuổi? Vì sao người thiên ý sắp xếp kiếm đạo vô địch không

phải là cầu kiếm cả đời, ngược lại vốn là vô danh trong Vô Dục muốn cầu kiếm? Vì sao Thương Thiên lại thiên vị thích gieo trồng hắc, chỉ an bài hắc biến thành đá kê chân thành danh một kiếm vô danh?

Âm thanh giận dữ hồi, trời cao giống như cũng bị chọc giận, rốt cuộc không giữ được bình tĩnh, đột nhiên có hưởng ứng...

Ầm! Hách nghe một tiếng sấm vang lên, một đạo cuồng lôi đột nhiên xẹt phá trời cao nắng chiều vốn đang sáng sủa, chém thẳng vào Kiếm Thánh!

Kiếm Thánh cũng không Ngu Thương Thiên sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, nhưng cũng không kịp nghĩ, cho dù cuồng lôi đánh xuống đầu, hắc cũng giờ kiếm lên cản!

Chỉ vì ngay cả tâm của hắc ta đã chết, người của hắc ta đã chết, hắc ta vẫn chưa bao giờ sợ trời sợ đất, một đời Kiếm Thánh không sợ vạn vật!

Những ngày hiển hách trong quá khứ của hắc sớm đã bị trời cao đổ kị bởi sự kiêu ngạo trong lòng. Thiên lôi chém xuống không dưới trăm lần, nhưng mỗi lần đều khiến kiếm pháp vô song của hắc tan rã toàn bộ!

Nhưng mà lần này, Kiếm Thánh không khỏi quá khinh thường đạo cuồng lôi trước mắt này!

Ngay lúc Vô Song Kiếm của hắc vừa chạm vào cuồng lôi, hắc đột nhiên cảm thấy đạo cuồng lôi này cường đại hơn so với thiên lôi trước đây gấp trăm lần...

Lúc này, trời xanh giống như không chỉ dùng cuồng lôi cảnh cáo hắc, thậm chí còn muốn hất hắc ra...

Thần nguyên xuất khiếu!

Hách Thính Sa Lặc một tiếng nổ vang như sét đánh! Kiếm Thánh lúc này, cuối cùng cũng không cách nào dùng kiếm pháp kinh thể của hắc hóa giải hết đạo cuồng lôi mạnh hơn gấp trăm lần, nổ tung ngay tại chỗ!

Hắc, cuối cùng cũng phải xuống?

Không! Kiếm Thánh cũng không có ngã xuống!

Ngược lại, hắc vẫn sừng sững như kiếm, chỉ là một đôi mắt...

Hắn, thỉnh thoảng hai mắt trắng dã, vô thức đứng thẳng, tựa như tâm của hắn, thần của hắn, đã hoàn toàn thoát ra khỏi nhục thân, không biết bay về phương nào...

Thiên...! Tại sao lại như vậy? Tại sao sau khi Kiếm Thánh bị lôi đình đánh trúng lại không bị thương, càng giống như tâm thần xuất khiếu, giống như Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La ngoài mấy ngàn dặm?

Chẳng lẽ giờ phút này hắn gặp phải tình trạng kỳ dị, có quan hệ với Bộ Kinh Vân cùng Tuyệt Tâm La vọng nhập Cửu Không Vô Giới?

Đúng vậy! Chính như tăng hoàng tiên đoán, nếu Hoàng Tuyền Thập Độ lại xuất hiện lần nữa, Cửu Không Vô Giới sẽ có dị động cả đời. Đến lúc đó, không chỉ một người chết mà còn phá vỡ từ trong mộ; Kiếm đã chết cũng sẽ mang đến địa ngục đáng sợ không cách nào tưởng tượng, thế nhưng thiên địa cũng phải tuyệt diệt theo...

Hôm nay, Kiếm Thánh vốn đã chết tim, hai mươi năm nay giống như người chết, cũng từ trong mộ phá ra, có phải đã đáp ứng lời tiên đoán đầu tiên của tăng hoàng - người chết rồi sẽ từ trong mộ phá ra?

Bây giờ lời tiên đoán đầu tiên đã ứng nghiệm, vậy kế tiếp sẽ là chuyện gì không thể tưởng tượng nữa?

Cuối cùng, Bộ Kinh Vân cùng Tuyệt Tâm La Bản Tự dùng Hoàng Tuyền Thập Độ tiến vào Cửu Không Vô Giới, sẽ mang đến biến hóa kinh thế nào cho thế gian này?

Giờ phút này Kiếm Thánh đã không còn ý thức, lại phát sinh thêm chuyện kinh người nào nữa?

Còn nữa, bộ kinh vân và tuyệt tâm la đã tiến vào Cửu Không Vô Giới, liệu có thể tìm lại Kiếm Thánh năm xưa không? Hay kiểm soát...

Chỉ là một tìm được Tuyệt Tâm La cũng không nhận biết thêm, đáng sợ như Địa Kiếm Thánh thật đáng buồn?

Hai người bọn họ, ở trong Cửu Không Vô Giới, còn sẽ gặp được cái gì?

Vô luận như thế nào, một khi Cửu Không Vô Giới có dị động, dường như đã kéo tất cả những người liên quan đến mình cùng một chỗ. Cho dù là Bộ Kinh Vân, Tuyết Tâm La, Bất Hư, Kiếm Thánh, còn có...

Vô danh!

Đám người này mặc dù đang ở phương xa, nhưng vẫn không hiểu sao liên hợp cùng một chỗ, như đang thúc đẩy một sự tình...

Một món sẽ khiến Thiên Địa Nhân Thần Phật, thậm chí là Nhật Nguyệt Tinh...

Cũng là chuyện đồng kinh đồng bi, đồng diệt cùng tuyệt...

Chương thứ hai...

Ai có thể bỏ Tuyết Thất Tinh, chặt đứt Lục Dục?

—— hấn!

Ai thích kiếm hơn thiên kiếm vô danh?

—— hấn!

Chiêu kiếm duy nhất của Vô Song thiên hạ!

Kiếm Cầu Tuyết Cảnh Duy Tam!

Hấn, Kiếm Thánh ——

Kiếp trước kiếp này, chung quy vẫn còn hận.

Vì kiếm đến chết cũng không hối hận!

Kiếm của hấn có thể nói “Không”!

“Không” Chữ “không” này, mặc dù chỉ có hình tứ phương, nhìn như đơn giản, nhưng chữ đơn giản gọn gàng này, lại khiến người ta cảm thấy trầm trọng dị thường. Không phải? Tin tưởng đại đa số người đều có kinh nghiệm như vậy, có đôi khi bằng hữu có việc cầu mình, mình có khả năng nhân lực không đủ, hoặc trong lòng rõ ràng không muốn giúp, nhưng lại cảm thấy khó mà cự tuyệt yêu cầu, “Không”, chữ “Không” này thủy chung không cách nào mở miệng.

Nghiên cứu nguyên nhân này, có lẽ bởi vì chính mình không muốn đắc tội với người, hoặc là niệm tình nghĩa tình bạn với nhau, mới sẽ không muốn, thậm chí không dám cự tuyệt.

Nhưng mà, trên đời này có một “hắn” này...

Ở trong cuộc đời “hắn” không quan tâm tuyên bố chữ “Không” này bằng miệng, càng biến chữ này thành nội dung hằng ngày của hắn!

Chỉ vì hắn ta đã vài lần thiên hạ không loạn, kiếm của hắn ta càng cái thế vô song!

Hắn và kiếm của hắn tuyệt đối có tư cách, có thực lực, không lưu tình mà quả quyết cự tuyệt yêu cầu của bất cứ kẻ nào!

Kể cả cha mẹ hắn, bào đệ của hắn, cùng với tất cả đối thủ hắn xem thường một trận chiến!

Hắn, chính là Kiếm Thánh!

Chỉ là, phía sau chữ “Không” tuyệt tình của Kiếm Thánh kỳ thật cũng có một nguyên nhân không đủ nói với ngoại nhân.

Tuyệt tình của hắn, sắc mặt lạnh lùng hơn kiếm của hắn, tâm tư của hắn lại lạnh lẽo hơn so với mặt của hắn, tất cả mọi thứ, đều vì một câu chuyện mà ra!

Thật ra đó là một câu chuyện phát sinh lúc hắn năm tuổi.

Đáng tiếc, ngoại trừ bản thân Kiếm Thánh ra, trên đời này không còn ai biết câu chuyện này.

Mà hôm nay, rốt cuộc câu chuyện này sắp được chứng kiến lại ánh mặt trời, may mắn được thấy câu chuyện này, còn bằng vào Tuyết Tâm La và Bộ Kinh Vân của Hoàng Tuyền mười độ tiến vào Cửu Không Vô Giới!

Hai người bọn họ, rốt cuộc cũng biết câu chuyện Kiếm Thánh “Không” “Không nói, còn có tấm mặt lạnh tựa như không có thất tình lục dục, ẩn sâu lục bát đặc dĩ, bi ai.

Tâm của Kiếm Thánh, hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy...

Mắt, tuy là một trong năm loại án mạng mắt mũi miệng miệng lưỡi của con người, nhưng cũng là một trong những suy đoán của mọi người, thường xuyên làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc và ngạc nhiên nhất chính là cánh cửa sổ linh hồn.

Sự việc mà mọi người nhìn thấy thông qua mắt, thường thường so với cái miệng mũi, cái lưỡi có thể cảm giác gấp bội “chân thực”.

Khi Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La mở mắt ra lần nữa, trong lòng hai người tràn ngập kinh ngạc vô hạn, đều xuất hiện tình cảnh trước mắt...

Thật sự “Chân thực” khiến bọn họ chấn kinh!

Thật sự là quá chân thực! Bộ Kinh Vân vì trợ giúp Tuyết Tâm La đã suy yếu không chịu nổi, lấy nội lực bản thân quán nhập thánh vật “Hoàng Tuyền Thập độ”, hai người bọn họ vốn đã vì tâm thần của mình mà cảm thấy ngạc nhiên, nhưng giờ phút này còn chưa kịp ngạc nhiên!

Chỉ vì khi hai người mở mắt ra, tâm thần kỳ thật đã hoàn toàn tiến vào Cửu Không Vô Giới trong truyền thuyết. Hai người tạo La cũng không nghĩ tới, trong Cửu Không Vô Giới, thành lĩnh không phải một mảnh hư vô mờ mịt, trống rỗng không có rễ...

Lại càng “chân thực” hơn thế giới chân thật!

Chỉ thấy hai người vừa mở hai mắt ra, bốn bề bỗng nhiên kỳ biến!

Không biết như thế nào, hai người giờ phút này không ngờ đã đặt mình trong một sơn cốc cỏ xanh như tấm đệm, bốn phía càng thêm gió êm dịu, hoa thơm chim hót, cùng hai người lúc trước đứng ở Thiết Tâm tự đầy gió tuyết nghiêm nhiên là hai thế giới!

Không chỉ như vậy, cảnh vật xung quanh càng cực kỳ chân thực, không giống ảo cảnh.

Chỉ là, khi Bộ Kinh Vân đưa tay chạm vào một gốc cây Ngô Đồng lão thụ bên người, bàn tay của hắn thành lĩnh xuyên thấu qua cây, không thể nào đục vào cây cổ thụ này!

“A... Hóa ra nghi vấn bí mật của Nguyệt Liên Thánh Nhân liên quan tới sự miêu tả của Cửu Không Vô Giới... Quả nhiên là “Nhìn Bộ Kinh Vân”, Tuyết Tâm La ở bên cạnh không khỏi nửa vui nửa sợ, miệng bật thốt lên.

Bộ Kinh Vân nghe vậy, lập tức liếc mắt nhìn Tuyết Tâm La, như đang đợi hắn giải thích.

Tuyết Tâm La nói: “Căn cứ theo bí mật của Nguyệt Liên Thánh Nhân kể lại, tất cả mọi người trong Cửu Không Vô

Giới, vô luận là thế nào, đều chỉ là huyền hóa ra tướng mạo, mà tâm thần của chúng ta, trong Không Vô Giới cũng không phải tồn tại chân thật. Cho nên không những chúng ta không cách nào chạm vào người cùng vật sự ở đây, cho dù dùng tất cả mọi người trong Cửu Không Vô Giới, cũng xem chúng ta như không, tuyệt đối sẽ không... Ta... Các... Các... Còn tồn tại...”

Tuyết Tâm La nói tới đây, một hơi không đỡ nổi, thân thể mềm nhũn, lúc nào cũng muốn ngã xuống, Bộ Kinh Vân vội vàng duỗi tay khẽ vỗ, hấn vừa rồi chưa kịp ngã xuống đất.

Tuyết Tâm La dùng ánh mắt cảm kích nhìn bộ bộ kinh vân, yếu ớt nói: “Thật... Không thể tưởng tượng được, ngay cả khi đã thành công... tiến vào Cửu Không Vô Giới, nhưng tâm thần của ta, cũng giống như thân thể trong thế giới chân thật bởi vì... trọng thương mà suy yếu không chịu nổi, xem ra, chúng ta vẫn là... Việc này không nên chậm trễ, mau chóng tìm ra hấn trước rồi nói sau...”

Không sai! Lần này nàng không tiếc trộm lấy Hoàng Tuyền Thập Độ của Thiết Tâm tự, đơn giản cũng chỉ vì tiến vào Cửu Không Vô Giới, nhìn lại Kiếm Thánh năm đó, tìm ra nguyên nhân ngày đó nàng vứt bỏ nàng đi, cùng với truy tìm tin tức về Kiếm Thánh hôm đó. Mất thấy nàng đã thương tích mệt mỏi, chỉ là mượn bước chân kinh vân chi lực, mới có thể điều động Hoàng Tuyền Thập Độ tiến đến nơi này, cũng không biết còn có thể ở trong Cửu Không Vô Giới đợi được bao lâu, cho nên nhất định phải tranh thủ một khắc trước mắt, mới là thượng sách.

Vừa nghĩ đến đây, hai người liền nhìn chung quanh, lập tức phát hiện ở ngoài trăm trượng có một tòa thành to lớn vô cùng, trên tường thành có khắc ba chữ dị thường lớn -

Vô... Song... Thành!

Tuyết Tâm La lập tức vui mừng như mở cờ:

“A? Bí cảnh từng nói... tiến vào... người của Cửu Không Vô Giới, sẽ vì... nhân duyên của từng người mà bị dẫn tới tình cảnh hoàn toàn bất đồng, lời này... hóa ra không giả...”

“Chúng ta... quả nhiên đã là người đầu tiên... bị dẫn đường tới “kiêm” năm xưa... ở Vô Song thành, chỉ không biết bây giờ chúng ta đang ở... Vô Song thành... thời đại nào?”

Tuyệt Tâm La vừa dứt lời, sau lưng cô ta và Bộ Kinh Vân chợt truyền đến tiếng ồn ào, hai người theo tiếng quay đầu lại nhìn, nhưng không biết từ lúc nào, sau lưng xuất hiện mấy trăm bóng người!

Sự tình xảy ra đột nhiên, bộ kinh vân toàn thân lập tức căng thẳng phòng bị, phòng ngừa có biến, ai ngờ định thần nhìn lại...

Mấy trăm bóng người này hóa ra chỉ là quần hùng võ lâm của vài chục phái đang từ từ xuất phát về phía Vô Song thành!

Từ người hoàn toàn không biết Bộ Kinh Vân hay Tuyệt Tâm La, có vài người còn xuyên qua thân thể hai người đi thẳng tới, chính như Nguyệt Liên thánh nhân bí ẩn mang theo, người tiến vào Cửu Không Vô Giới cũng không phải là tồn tại chân thật, cho nên có hơn mười phái võ lâm là quần hùng, cũng không cách nào phát giác giờ phút này lại có hai cặp mắt vốn không thuộc về thời đại này, lảng lảng liếc nhìn bọn họ.

Mà ngay lúc quần hùng võ lâm mấy chục phái cùng Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La “Xét” qua thân thể, hai người càng nghe thấy trong quần hùng, truyền đến từng trận tư ngữ ngẫu nhiên.

Nghe chân thành một chút, hóa ra là nhân sĩ võ lâm ăn mặc như đạo sĩ đang thấp giọng nói chuyện với một nam tử cầm kiếm:

“Ôi, Triệu chương môn, ngài xem đi, hôm nay là tháng giêng đứng đầu, đứng đầu năm nay là ngày mừng năm mới kết thúc, không biết lão thành chủ của Vô Song thành “Độc Cô Vô Hám” có thể phá lệ tiếp kiến chúng ta không?”

Hán tử cầm kiếm kia, chính là chương môn một phái trong mấy chục phái trước mắt “Triệu Kiến”, mà người vừa nói chính là chương môn một phái khác “Thanh Lưu Tử”.

Mà chính vì những lời này, Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La càng cảm thấy giật mình, hôm nay, thì ra là ngày đầu tháng chính, quần hùng của mấy chục phái trước mắt đang chạy tới chúc tuổi Vô Song thành chủ.

Ngay lập tức có thể đoạt được các lộ võ lâm, quần hùng phe mình từ xa tới tuổi, nói vậy lúc này Vô Song thành đã là cử độ quan trọng trong võ lâm. Nhưng nghe Triệu Kiến giải thích: “Thanh Lưu đạo trưởng, theo Triệu mỗ ngu kiến, xem ra hôm nay dù là một năm cũng chưa chắc lão thành chủ Vô Song thành gặp được người ngoài.”

Thanh Lưu Tử ngạc nhiên nói: “Ồ? Triệu chương môn từ đâu mà thấy được?”

“Thanh Lưu đạo trưởng, nghe đồn giang hồ, lão thành chủ Vô Song thành “Độc Cô Vô Úy” bất hòa với con trai Độc Cô Vô Song, mỗi lần có chuyện Độc Cô Vô Song, lão thành chủ chung quy sẽ không xuất hiện cùng một chỗ, vì vậy hôm nay chúng ta đến Vô Song thành để hạ thừa nhận chức vị thành chủ đương nhiệm Độc Cô Vô Song, lão thành chủ cũng sẽ không hiện thân gặp người.”

“Nhưng, hai người vốn là cha con, Độc Cô Vô Lận càng truyền lại chức thành chủ cho Độc Cô Vô Song, hai người bọn họ sao có thể bất hòa?”

Triệu Kiến nói: “Ài, việc này nói ra rất dài dòng, Triệu mỗ cũng là vì nương tử ta là bà con của vợ Độc Cô Vô Song, mới biết được một hai, nghe nói...”

Triệu Kiến thấy đến đây, đề thanh âm xuống càng thấp hơn, giống như sợ người ngoài nghe thấy, thần thần bí bí nói: “Nghe nói, hai người bất hòa, tất cả đều bởi vì một đứa bé, chính là trưởng tử năm tuổi của Độc Cô Vô Song - Độc Cô Khuyết Kiếm!”

Độc Cô Kiếm! Đó chẳng phải là tên lúc đầu của Kiếm Thánh, một mực yên lặng lắng nghe Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La, nghe vậy cũng làm cho tâm thần rung động, Tuyết Tâm La lại nói: “Hóa ra... Cửu Không Vô Giới... Dẫn chúng ta tiến vào... Hoàn cảnh đầu tiên của “Kiếm” lại là thời đại năm tuổi. Nhưng... Ta chỉ muốn biết năm đó hắn... Vì sao lại bỏ ta mà đi, vì sao Cửu Không Vô Giới lại thiên vị... Dẫn dắt chúng ta đến năm tuổi tác?”

“Có lẽ vậy.” Bộ Kinh Vân nặng nề nói: “Nếu người có thể biết được một chút lòng của Kiếm Thánh lúc năm tuổi...”

“Liền có thể minh bạch tâm hấn vứt bỏ người ngày đó.”

Đúng vậy! Không có tiền căn, có hậu quả gì chứ? Mỗi tiền căn hậu quả, đều trong hồng trần, bộ kinh vân là minh bạch nhất!

Nếu không phải năm đó có tiền căn “Hoạt Bộ Thiên” này, làm gì có hậu quả vì báo thù mà hấn không tiếc trở thành Hùng Phách đệ tử? Nhân quả, Trần Trần tương nhân, hết thầy mọi thứ, cũng sẽ không có nguyên nhân không mà ra...

Tuyệt Tâm La đang cẩn thận nhăm nháp Bộ Kinh Vân, nhưng nghe Thanh Lưu Tử kia lại hiếu kỳ truy hỏi: “Ồ? Triệu chương môn, người sao lại nói cha con Độc Cô Vô Úy bất hòa là vì con trai trưởng của Độc Cô Vô Song mà ra tay? Chẳng lẽ, lão thành chủ không thích đưa cháu đích tôn như hấn?”

“Đúng lúc tương phản!” Triệu Kiến Trả lời: “Độc Cô Vô Lận quả thực coi đứa tôn nhi này như bảo vật của Vô Song thành, ngược lại Độc Cô Vô Song lại cực kỳ chán ghét đứa con trai này, chỉ yêu đứa con thứ ba năm tuổi của nó...”

Thanh Lưu Tử càng nghe càng hiếu kỳ:

“Điều này thật kỳ quái! Vì sao người Độc Cô Kiếm này lại không được phụ thân hấn hoan hỉ, chộc phải cha hấn chán ghét?”

Triệu Kiến Đạo nói: “Thật ra, kẻ chán ghét Độc Cô Kiếm đâu chỉ cha, thậm chí mẹ đẻ của hấn, vợ của Độc Cô Vô Song, Lãnh Nguyệt Linh cũng coi người này như kẻ thù.”

“Cái gì, một đứa trẻ năm tuổi lại rước lấy thù hận của cha mẹ ruột? Độc Cô Kiếm rốt cuộc đã làm chuyện gì mà tội ác tà trời vậy?”

Triệu Kiến thở dài nói: “Ài, một đứa bé năm tuổi thì làm được chuyện gì di thiên sai lầm? Tất cả, còn không phải bởi vì một thanh kiếm mà ra...”

“Một thanh kiếm, Triệu chương môn, chẳng lẽ người nói là trần thành chi bảo của Vô Song thành, thiên hạ vô song... Vô Song, Thần – Kiếm?”

“Đúng vậy! Vô Song Kiếm vốn là thanh kiếm tổ truyền của Vô Song Thành, trong đó còn có một truyền lưu, đó là người có thể liên hệ với kiếm tâm của kiếm này, có thể dựa vào thanh

kiếm này mà vô địch thiên hạ, siêu phàm nhập thánh, độc bá một phương!”

“Đáng tiếc, mặc dù Vô Song Thành đời đời tương truyền kiếm này, nhưng trước sau vẫn không có bất kỳ thành chủ đời nào, có thể trao đổi với kiếm tâm của Vô Song Kiếm. Cho dù là Độc Cô Vô Tướng tu vi đã không phải phàm nhân, cùng với Độc Cô Vô Song võ nghệ đã độc đương một phía, cũng là tự cảm thán vô duyên với kiếm này, cho đến đời này của Độc Cô Kiếm...”

Thanh Lưu Tử nói: “Ta hiểu rồi! Triệu chương môn, nếu vừa rồi người đã nói, mối thù giữa vợ chồng Độc Cô Vô Song đối với Độc Cô Kiếm này hoàn toàn là do Vô Song Kiếm tạo ra. Chẳng lẽ năm tuổi Độc Cô Kiếm có thể nối liền với kiếm tâm của Vô Song Kiếm?”

Triệu Kiến gật đầu:

“Thanh Lưu đạo trưởng đoán không tệ! Đứa trẻ Độc Cô Kiếm này, chính là người duy nhất có thể trao đổi với Vô Song Kiếm trong các đời ở Vô Song Thành!”

“Nhưng...” Thanh Lưu Tử lại nói: “Dựa vào đâu mà Độc Cô Kiếm có thể nối liền với Vô Song Kiếm? Một đứa trẻ năm tuổi có bản lĩnh như thế nào mà có thể thắng được Độc Cô Vô Song của tổ phụ, thậm chí cha của nó Độc Cô Vô Song?”

Triệu Kiến nói: “Thanh Lưu đạo trưởng có chỗ không biết! Nghe đồn đêm đó Độc Cô Kiếm xuất thế, Vô Song Kiếm giấu trong bảo khố của Vô Song thành đột nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, nghiễm nhiên như kiếm cũng đang cảm đầu một tri kỷ tuyệt đối xứng với mình, cảm thấy vô cùng hưng phấn...”

“Mà Độc Cô Kiếm người này sau khi xuất thế không lâu, học được chữ đầu tiên, cũng không phải cái gì gọi cha gọi mẹ, mà là một chữ “Kiếm” tín Phật. Hắn đến nhân gian này một chuyến, là đến vì kiếm!”

Thanh Lưu Tử nhú mày nói: “Nhưng, đêm đứa Độc Cô Kiếm này xuất thế, Vô Song kiếm quang lóe sáng, có thể chỉ là trùng hợp mà thôi. Còn chữ đầu tiên nó học được là kiếm, cũng có lẽ hoàn toàn là nhờ người thân bên cạnh nó, thường xuyên treo

chữ kiếm vào miệng. Tiểu hài tử nghe nhiều, nên học chữ này trước, cũng không có gì lạ.”

“Không!” Triệu Kiến lắc đầu: “Kẻ này sao lại đơn giản như vậy? Chân chính khiến người kinh ngạc là hắn còn có một bản lĩnh khó mà tin nổi!”

“Bản lĩnh gì?”

Triệu Kiến nói: “Sự tình kỳ thật là như vậy! Độc Cô Kiếm người này từ hai tuổi, đã dị thường thông minh, ngộ tính phi thường, tuổi ba tuổi, nói chuyện đã cực kỳ lanh lợi, tuyệt không giống một đứa trẻ vô tri, cũng bắt đầu từ đó, tất cả mọi người trong Vô Song thành dần dần phát hiện một chuyện...”

“Đứa bé này chẳng những thông minh, phẩm tính dị thường, không thích làm bạn cùng lứa với đứa nhỏ, chỉ thích làm bạn với kiếm, mỗi lần gặp một ít kiếm lại thích lắm bắm với những kiếm kia.”

“Đối với kiếm... lắm bắm?” Thanh Lưu Tử nghe vậy kinh ngạc:

“Đứa nhỏ này lắm bắm với kiếm như thế nào?”

“Lúc đầu mọi người đều không biết hắn nói gì với đám kiếm kia, cũng lơ đãng, rốt cục có một lần, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra...”

“Lần đó, Độc Cô Vô Song đích thân dẫn đầu tinh anh, bao vây một môn phái gọi là “Thiết Kiếm môn”, cuối cùng không những chiến thắng rất nhiều mà còn gặt hái được môn chủ Thiết Kiếm môn, còn mang bảo vật trấn môn của hắn về Vô Song thành.”

“Sau khi trở lại Vô Song Thành, hắn biểu diễn chiến lợi phẩm Ngọc Thiết Kiếm cho vợ hắn xem, Độc Cô Kiếm mới hơn ba tuổi đã đứng bên cạnh mẹ hắn, hắn đột nhiên nói với Ngọc Thiết Kiếm này mấy câu ít mà không thể nghe thấy, câu cuối cùng., Giọng nói non nớt của nó vang lên: “Ngọc Thiết Kiếm, người cứ an tâm mà đi.” Lời này vừa nói ra, thanh Ngọc Thiết Kiếm vốn được nắm trong tay Độc Cô Vô bỗng dưng phát ra một tràng thanh âm siết chặt, sau tiếng thở dài này, thanh kiếm đã tự gãy thành từng khúc!”

“Độc Cô Vô Song cả kinh không thể coi thường, vì hắn vẫn chưa nói với vợ con về tên của Ngọc Thiết Kiếm nên sau khi thấp giọng nói vài câu với Ngọc Thiết Kiếm, biết được kiếm danh của Ngọc Thiết Kiếm, càng an tâm về Ngọc Thiết Kiếm, dường như biết rõ sau khi chủ nhân tử trận Ngọc Thiết Kiếm, hắn đã cảm thấy kiếm không còn lưu luyến, thà rằng vì chủ nhân mà tự tử, không tồn tại kiếm!”

Thanh Lưu Tử càng nghe càng không tưởng tượng nổi, càng nghe càng lú lẫm hỏi: “Triệu chương môn, người nói là... đưa nhỏ Độc Cô Kiếm này có thể nghe hiểu tiếng nói của kiếm sao? Mà kiếm cũng có thể nghe hiểu lời nói của nó? Cái này... Tuyệt đối không thể nào!”

Triệu Kiến Kiến nói: “Đúng vậy! Lúc đó Độc Cô Vô Song cũng giống như người bây giờ, cảm thấy tuyệt đối không có khả năng, vì vậy lập tức bẩm báo lên cha nàng là Độc Cô Vô Tỳ, Độc Cô Vô Phí đương nhiên cũng vô cùng kinh ngạc, hai cha con vì yêu cầu nên lập tức mang Độc Cô Kiếm đến bảo khố của Vô Song thành...”

“Ồ? Hai người bọn họ vì sao phải mang Độc Cô Kiếm đi bảo khố?”

“Đó là vì bọn họ muốn chứng thực một chuyện, đó là đời kia của Vô Song thành, có liên quan tới truyền lưu của Vô Song kiếm; bọn họ muốn biết đến cùng là người có thể nói chuyện với kiếm, liệu có phải người có thể thông cảm với kiếm tâm của Vô Song kiếm trong truyền thuyết hay không, càng sẽ dựa vào kiếm này vô địch thiên hạ, độc bá người một phương!”

“Vậy... Bọn họ đã thử ra cái gì rồi?”

“Sau đó chuyện mà bọn họ thấy, gọi hai cha con hắn suốt đời khó quên! Độc Cô Vô Song và Độc Cô Vô Nguyên vốn tưởng rằng, Độc Cô Kiếm thấy Vô Song Kiếm trong bảo khố, còn nói với Vô Song Kiếm gì đó, mới có thể thông báo với Vô Song Kiếm, Lận Sa cũng mở ra bảo khố., Bọn họ còn chưa lĩnh được Độc Cô kiếm tới trước Vô Song kiếm, Vô Song kiếm đã cảm ứng được Độc Cô kiếm tiến tới, không ngờ lại không gió mà tự lay, đột nhiên phá vỏ bay ra, không ngừng run rẩy trước mặt Độc Cô kiếm, như thể cuối cùng cũng gặp được chủ nhân chân chính của mình mà cảm động vô cùng!”

***

“Chẳng những như thế, bảo kiếm khác trong bảo khố đột nhiên cũng nhao nhao rung rung lên, phát ra tiếng vang chói tai, lập tức trăm kiếm cùng nhau kêu, phảng phất cũng đang vì Vô Song kiếm “Nhân kiếm tương phùng” mà hoan hô!”

“Đến đây, cuối cùng Độc Cô Vô Song và Độc Cô Vô Song cũng hiểu, bọn hắc hắc nay chỉ có mấy tuổi Độc Cô Kiếm, không chỉ có thiên phú hiểu tiếng lòng kiếm, còn có cả Vô Song Kiếm đã đợi chủ nhân từ lâu!”

Triệu Kiến Nhất nói đến đây một hơi, không thiếu Thanh Lưu Tử phải tám tám xung kỳ, ngay cả Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La vẫn luôn âm thầm lắng nghe cũng không thể ngờ được khi còn bé Kiếm Thánh đã có thiên tư kinh người như thế!

Hắc hắc tựa như được sinh ra vì kiếm thật vậy!

Kiếm, cũng tựa như vì hắc hắc mà sinh!

Nhưng nghe Thanh Lưu Tử lại nói: “Hóa ra, Độc Cô Kiếm còn nhỏ tuổi, thật sự là người trong truyền thuyết có thể dựa vào Vô Song Kiếm siêu phàm nhập thánh, độc bá một phương? Đã như vậy, thế thì cha hắc hắc Độc Cô Vô Song sao lại coi con mình là cừu nhân?”

Triệu Kiến thở dài nói: “Ài... Đây chính là sự đáng sợ của quyền lực, trên đời này, một khi mê đắm quyền lực, thì sẽ là lực thân không nhận, cốt nhục vô tình!”

“Vốn dĩ Độc Cô Kiếm có thể đấu ngang tay với Vô Song Kiếm Nhân, ngày khác lớn lên sẽ vô địch trong thế gian, khiến Vô Song thành quyền khuynh thiên hạ. Thế nhưng đây không phải mong muốn của hắc hắc trong lòng Độc Cô Vô Song, thứ hắc hắc hi vọng nhất không phải Vô Song Thành có thể quyền khuynh thiên hạ mà là bản thân hắc hắc có thể nắm quyền khuynh thiên hạ.”

“Có điều, mặc dù Độc Cô Vô Song đã sớm truyền chức thành chủ cho hắc hắc, bảo hắc hắc xử lý sự vụ lớn nhỏ trong thành, nhưng chưa bao giờ giao “Vô Song lệnh” cho hắc hắc!”

“Vô Song lệnh, rốt cuộc Vô Song lệnh là cái gì?”

“Cái gọi là Vô Song lệnh, thật ra là một lệnh bài màu xanh lục óng ánh. Có nó là có thể hiệu lệnh Vô Song thành trái rộng khắp các nơi trong Thần Châu, đường chủ và ngàn vạn môn chúng, luôn chỉ chuyên dùng cho thành chủ thích hợp. Vô Song lệnh chính là biểu tượng vô thượng quyền lực của thành chủ!”

“Vậy, nếu Độc Cô Vô Phi vẫn chưa truyền Vô Song lệnh cho Độc Cô Vô Song, chẳng lẽ Độc Cô Vô Song chỉ là một thành chủ Khôi Lỗi thành, cũng không có thực quyền?”

“Sự tình đúng là như vậy! Kỳ thực, lúc trước Độc Cô Vô Phi lấy tên con trai mình là Độc Cô Vô Song, chính là kỳ vọng nhi tử sẽ là chủ nhân mà Vô Song Kiếm chờ đợi. Đáng tiếc, Độc Cô Vô Song tuy võ nghệ siêu quần, nhưng lại không phải là nhân tuyển chân chính thông với nhau khi trao đổi kiếm., Nhưng Độc Cô Vô Kinh đã sớm cảm thấy nhi tử tâm thuật bất chính, cho nên tuy truyền lại chức vị thành chủ cho hắn nhưng vẫn giữ lại Vô Song lệnh, e sợ nhi tử của hắn sẽ nắm quân quyền trong tay, sẽ cầm cường hắn tra tấn thiên hạ. Chỉ vì Độc Cô Vô Tà một lòng chỉ nghĩ tới con cháu mình có thể dùng Vô Song Kiếm dương danh trên đời, nhưng lại không muốn thấy Vô Song thành gây họa muôn dân!”

“Không ngờ hoàng đế không phụ lòng, Độc Cô Vô Tiếc vạn liệu không tìm được, Trưởng Tôn Độc Cô Kiếm của mình mấy tuổi, mới thật sự là chủ nhân chân chính của Vô Song Kiếm. Vì vậy ông ta vô cùng yêu thương cháu trưởng thành này, trong lòng càng quyết định đợi sau khi nó trưởng thành, sẽ truyền Vô Song lệnh cho nó, để nó trở thành thành chủ chân chính của Vô Song thành một đời mới...”

Thanh Lưu Tử nói: “Ta hiểu rồi, chính vì Độc Cô Vô Song biết tâm ý của lão phụ lần này, vì vậy bắt đầu kiêng kị con trai mình, thậm chí Lãnh Nguyệt Linh cũng sợ trượng phu của mình thất thế mà dần dần thù thị con!”

Triệu Kiến Đạo nói: “Đúng là như thế! Cho nên cái gọi là danh môn đại phái, có lúc tâm đầu đá nhau, thậm chí so với cầm thú thì giống cầm thú hơn. Trước triều đại, Lý Thế Dân không phải Thái huynh mới có thể lên được đế vị sao? Ai nói hổ dữ không ăn thịt con? Cho dù là mãnh hổ, cũng sẽ kiêng kị con trai sẽ có một ngày mạnh hơn chính mình, ai...”

Lại là một tiếng thở dài! Triệu Kiến này mặc dù sau lưng người khác thon dài dòng dài, nhưng cũng không khỏi vì đứa trẻ mới mấy tuổi Độc Cô Kiếm, có thân tương đương với không thân, khuôn cảnh có cha tương đương với không cha đáng thương, lại cảm thấy tiếc hận vô cùng.

Mà Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La sau khi nghe Tất Kiếm Thánh cùng phụ thân có ân oán gì thì trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Đương nhiên Tuyết Tâm La là vì tình cảnh thê lương khi người yêu phải đổi mặt mà buồn bã rơi lệ, Bộ Kinh Vân càng đột nhiên cảm thấy, hóa ra lúc mình còn nhỏ so với Tiểu Kiếm Thánh mấy tuổi còn hạnh phúc hơn nhiều...

Phụ thân hắn là tẩu dương đình sớm chết, mẫu thân hắn ngọc nồng âm thanh hận hắn, kỳ thật cũng chỉ là hèn mọn hy vọng, hắn không rơi nước mắt vì mình chảy xuống một giọt nước mắt.

Nói cho cùng, vô luận mặt ngoài ngọc nồng thể nào đối đãi khắc nghiệt như thế nào, trong nội tâm nàng vẫn quan tâm đến hắn, hay là để ý nhi tử không linh thiêng của mình, chảy xuống nửa giọt nước mắt...

Điểm này, trong lòng Bộ Kinh Vân một mực minh bạch dĩ thường, cũng chưa từng oán hận mẫu thân mình.

Còn có Hoắc Bộ Thiên.

Hoắc Bộ Thiên càng là khiến bộ tộc vân một lần cảm thấy, hắn thiếu chút nữa có thể đạt được một chút hi vọng ấm áp của nhân thế, đáng tiếc...

Thật là đáng tiếc...

Nhưng không ngờ sau lưng mặt nạ vô địch của Kiếm Thánh, ấu thơ của hắn lại khiến người ta cảm thấy đáng tiếc hơn nhiều so với Bộ Kinh Vân. Hắn được sinh ra dường như đã sớm bị cha mẹ ruột của mình phải đồ kỵ, thậm chí căm hận!

Lúc này, Thanh Lưu Tử cũng thở dài nói: “Nếu là vậy, e rằng hôm nay chúng ta đến tham gia hành trình Hạ Tuế của Vô Song thành, không còn gì hối tiếc khi thấy lão thành chủ Độc Cô thành nữa rồi. Hắn và Độc Cô Vô Song đã có bệnh tình với

nhau vì Độc Cô Kiếm này, chắc hẳn cũng sẽ không xuất hiện cùng cảnh với hắn...”

“Vậy cũng chưa chắc!” Triệu Kiến nói: “Bất quá, vô luận thành chủ Độc Cô lão hội xuất hiện hay không, lần này hành trình của Triệu mỗ, kỳ thật muốn thấy Độc Cô Kiếm năm nay gần năm tuổi, rốt cuộc là bộ dáng thế nào?”

“Nói cũng đúng!” Thanh Lưu Tử phụ họa nói: “Bần đạo cũng muốn mở mang tầm mắt, chỉ mới ba tuổi đã có thể nghe hiểu kiếm nói chuyện, càng khiến trăm kiếm tề minh, thậm chí tâm kiếm vô song trong cái thế vô song, đứa nhỏ đó rốt cuộc là quái vật gì mà không thể tưởng tượng nổi?”

“Triệu chương môn, chúng ta mau cùng đại đội vào thành thôi!”

Hai người nói xong đã rảo bước nhanh hơn, theo môn phái tiến lên, nối đuôi nhau tiến vào Vô Song thành.

Đúng vậy, rốt cuộc năm nay chỉ là một tiểu Kiếm Thánh, như thế nào mà hạc giữa bầy gà, sao có thể là một đứa trẻ không thể tưởng tượng nổi? Không chỉ Triệu Kiến cùng Thanh Lưu Tử muốn thấy núi này, mà ngay cả Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La cũng rất muốn biết!

Chỉ là bọn họ không cần đi theo mấy chục môn phái phía trước cùng nhau vào thành.

***

***

***

***

Ngay trong lúc hai người vừa động, Cửu Không Vô Giới như cảm ứng được tâm niệm hai người bọn họ muốn gặp Tiểu Kiếm Thánh, cảnh vật xung quanh đột nhiên lại...

Đột nhiên xảy ra biến cố!

Cảnh vật hai bên chỗ hai người đột nhiên như gió như điện cấp tốc xoay chuyển, thoáng cái đã hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, vây hai người vào trong!

Vòng xoáy càng chuyển càng nhanh, Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La vẫn chưa rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng ngay lúc này, vòng xoáy đột ngột dừng!

Hết thấy lại lần nữa hồi phục bình tĩnh! Hai người cũng lập tức phát giác, cảnh vật xung quanh đã cảnh vật thay đổi cảnh đời đi!

Có thể thấy, chỉ trong nháy mắt, hai người đã bị dẫn dắt đến một cái hậu viên hùng vĩ vô cùng, bốn phía chẳng những cây cối um tùm, khắp nơi là kỳ hoa dị quả, lại còn đầy gai ốc xây ngọc, bất thành linh biết, đây chắc chắn là hậu viên không thể nghi ngờ của đệ tử nội phủ Vô Song thành!

Nhưng tại sao Cửu Không Vô Giới lại đột nhiên dẫn dắt hai đệ tử tới hậu viên của Vô Song Thành?

Bởi vì, giờ phút này trong hậu viên này, có một người tâm niệm hai người vừa rồi rất muốn gặp! Một người có thể là cô độc nhất trên đời, khiến người ta khó hiểu!

Có lẽ phải nói...

Là một con năm tuổi, đã được coi là quái vật...

Quái vật trong kiếm!

Chỉ thấy trong hậu viên to như vậy, có một hồ nước không nhỏ, trong hồ nước là một căn đình nghỉ mát.

Mà trong căn đình nghỉ mát này, giờ phút này đang có một bóng người đang ngồi.

Đó là một bóng người vô cùng nhỏ bé, ngồi chấp lưng.

Hắn!

Tuy hắn đang cống bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La, nhưng từ bóng lưng nho nhỏ của hắn, Bộ Kinh Vân hai người vừa nhìn là biết, nhiều lắm là hắn cũng sẽ không hơn sáu tuổi.

Nhưng dạy hai người kinh ngạc nhất chính là thân ảnh nhỏ hơn năm tuổi này, lại giống như tràn ngập cô đơn lạnh lẽo vô hạn.

Đúng vậy! Hắn thật sự rất tịch mịch!

Nguyên nhân chỉ vì trong đình viên lớn như vậy, mặc dù là vòng lâu ngọc, nhưng là trống rỗng tịch tịch, bên trong đình viên căn bản không có những người còn lại, thậm chí những đứa trẻ khác chơi đùa cùng hắn.

Làm bạn với hắn, chỉ có...

Một thanh kiếm!

Đó là một thanh đoản kiếm hắn đang cầm, nhưng nói đây là một thanh đoản kiếm, chỉ bằng nói là một món đồ chơi của trẻ nhỏ.

Chỉ bởi vì kiếm dài không quá thước, lưỡi kiếm không ánh sáng, bình thường không có gì lạ, một chút sắc bén; có lẽ chính vì duyên cớ này, mới trở thành trò chơi của đứa trẻ năm tuổi này.

Nhưng mặc dù thanh đoản kiếm này cũng không phải bảo kiếm tuyệt thế gì, thậm chí chỉ là một món đồ chơi, nhưng giờ phút này đứa bé này nắm nó trong tay, lại giống như đối mặt với người bạn duy nhất của nó, có biết nó lẻ loi như thế nào không? Quá cô quạnh?

Điều lạ nhất là, đứa trẻ đang ngồi chấp lưng này thỉnh thoảng lại thì thào nói nhỏ với thanh đoản kiếm này: “Kiếm nhi kiếm nhi, ngươi so với ta vui vẻ hơn nhiều...”

“Người không biết khóc, hoạt động không cần phát sầu, cũng không cần sợ cha mẹ không thương người, người căn bản không có cha không mẹ, nhưng ta mặc dù có cha có mẹ...”

“Phụ nương không thương con!”

Tuy là giọng nói non nớt, nhưng lời nói tuyệt đối không giống một đứa trẻ năm tuổi! Ai cũng không thể tưởng tượng, một cái đầu năm tuổi sẽ nói ra những lời rõ ràng như vậy!

Lại nói tiếp, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La chợt nghe thấy “Tích” một tiếng...

Đó là tiếng nước mắt rơi vào trên đoản kiếm!

A? Hắn... khóc?

Đúng vậy. Cũng không biết đứa trẻ năm tuổi này đã trải qua đau đớn ra sao. Nó còn nhỏ tuổi như vậy, sao lại có nhiều cay

đắng, oan khuất và đau thương như vậy? Con đường nhân sinh khúc chiết dài đằng đằng, nó có biết, còn có vô số khó khăn trắc trở và bi thương đang chờ nó?

Mà ngay khi hạt nước mắt này rơi vào trên đoản kiếm, Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La thỉnh thoảng nhìn giọt nước mắt trên đoản kiếm, khẽ giật mình!

Làm hai người lo lắng, đương nhiên không phải vì hạt nước mắt này, mà bởi nhìn thoáng qua, rốt cuộc hai người đã thấy rõ đoản kiếm cầm trong tay đứa trẻ này, còn có khắc ba chữ nhỏ trên đoản kiếm nữa...

Độc đáo!

Cô!

Kiếm!

Độc Cô... Kiếm?

A? Là hắc? Là hắc thật à?

Tuyết Tâm La gần như muốn thốt ra tên của Kiếm Thánh, xuất phát từ trên thanh đoản kiếm này có khắc tên Độc Cô Kiếm, lúc này đứa trẻ đang cõng mình này hẳn là tiểu Kiếm Thánh năm tuổi không thể nghi ngờ!

Bộ Kinh Vân cũng là chưa từng nghĩ tới, đứa trẻ trước mắt này chính là Kiếm Thánh lúc nhỏ; nhân cái danh giang hồ đồn đại, Kiếm Thánh từ nhỏ đến lớn không có thất tình lục dục, thậm chí phụ mẫu thân cũng như chuyện không liên quan đến mình; nhưng, hắc tại năm tuổi, từng có nhiều nước mắt như vậy?

Tiểu hài tử Độc Cô trước mắt, thật sự là Kiếm Thánh vô tình một kiếm đã bại hết kiếm thủ thiên hạ kia sao?

Nhưng mà, bất luận Bộ Kinh Vân khó mà tin nổi, rốt cuộc Tuyết Tâm La cũng yếu ớt nói ra một đáp án khẳng định: “Đúng là... hắc!” Vừa lấy một vật từ trong lòng ra.

Rõ ràng là một thanh đoản kiếm giống hệt nhau như đúc, đoản kiếm cũng có khắc ba chữ nhỏ Độc Cô Kiếm!

Tuyết Tâm La buồn bã nhìn Bộ Kinh Vân, nói: “Thanh... đoản kiếm này, thật ra là năm đó khi “Kiếm” cùng ta định tình, đưa cho ta... tín vật, nhưng năm đó ta thấy kiếm này tầm thường

không có gì lạ, căn bản không ngờ... Kiếm này đối với hắn lại quan trọng như vậy, như vậy... Ý nghĩa sâu xa...”

“Thanh đoản kiếm này, nguyên lai là thời đại của trẻ nhỏ hắn... Bạn bè duy nhất... Cũng là người duy nhất...Nguyện nghe lời của hắn... Bạn đồng hành!”

Nói tới đây, Tuyết Tâm La ghen ngào khó tả, không cách nào nói tiếp.

Không sai! Trước mắt Tiểu Kiếm Thánh không những không cha không nguyện, không muốn được mẹ bảo vệ, càng được coi là một tiểu quái vật chỉ hiểu nói chuyện với kiếm, chứ nói chi là những tiểu hài tử khác nguyện làm bạn với hắn, thậm chí so với hắn hai tuổi còn bé hơn một phương, giờ phút này cũng không thấy bóng dáng, tất cả đều được cha mẹ sủng ái, khinh thường làm bạn với hắn.

Chỉ có thanh đoản kiếm này, một mực không nói gì đi theo hắn, không chỉ yên lặng nghe hắn đau khổ, mà còn vì hắn mà nước mắt không người hiểu rõ kia.

Mà hắn lại đưa thanh kiếm này bầu bạn thân trưởng thành, đưa cho Tuyết Tâm La định tình. Có thể thấy, trong lòng hắn năm đó, thanh kiếm này còn quan trọng hơn cả trên đời...

Nhưng, không có thất tình, không có lục dục, không có thân tình, trong mắt chỉ có Kiếm Thánh, hắn đã từng động tình với một nữ tử Đông bành như vậy, yêu nàng như thế nào? Trong này rốt cuộc có khúc chiết gì mà không muốn người khác biết?

Bộ Kinh Vân mặc dù nghĩ mãi không ra, nhưng cũng không phải là thời điểm để nghiên cứu ngọn nguồn Trung Nguyên; nhưng vào lúc này, tiểu Kiếm Thánh vẫn ngồi như phát hiện điều gì đó, đột nhiên từ từ quay đầu lại...

A? Hắn quay đầu lại?

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La lập tức phản chấn tinh thần, cuối cùng hai người bọn họ cũng có cơ hội được thấy, vẻ mặt của Kiếm Thánh lúc năm tuổi!

Chẳng qua là nhìn xuống phía dưới...

Mặc dù trên mặt Tuyết Tâm La không có bất kỳ khác thường nào, duy chỉ có bước chân kinh vân, lại là nhướng mày!

Tử thần cau mày, bởi vì hắn mong muốn dung mạo Kiếm Thánh thời thơ ấu, tuyệt đối không nên như vậy!

Dung mạo của Tiểu Kiếm Thánh trước mặt, vậy mà...?

“Cái này...”

“Thật sự là Kiếm Thánh sao?”

Bộ Kinh Vân nặng nề phun ra câu hỏi này, một đôi mắt lạnh lẽo, cũng nhìn chăm chăm Tiểu Kiếm Thánh quay đầu lại, ánh mắt đầy nghi hoặc không che giấu được.

Tuyệt Tâm La - Không Ngu Bộ Kinh Vân đang thoáng nhìn dung mạo Tiểu Kiếm Thánh mà trong lòng lại nảy sinh nghi hoặc, không khỏi hỏi: “Có gì... Không ổn? Hắn tuy rằng... tuổi còn nhỏ, lại rất giống... Năm đó “Kiếm” và ta gặp gỡ một lần, hai người mô phỏng như... Là tạo ra cùng một hình thức...”

Không sai! Kiếm Thánh là người yêu của Tuyệt Tâm La Hồn Khiên Mộng hệ mấy chục năm, dáng vẻ của hắn, bất luận là tuổi trẻ bỗng dung già đi, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra!

“Nhưng...” Bộ Kinh Vân bỗng nhiên ngắt lời nàng: “Đứa nhỏ này, không giống với Kiếm Thánh trong giang hồ đồn đại!”

Không giống nhau?

Chỉ thấy Tiểu Kiếm Thánh trước mặt quay đầu lại, mặc dù ánh mắt vẫn phiếm lệ quang, nhưng khuôn mặt nhỏ duy nhất lại không có nửa phần ngây thơ trẻ con, ngược lại càng ẩn ẩn tản ra một cỗ khí khái hào hùng.

Nhưng điều này càng khiến người ta chú ý hơn chính là đôi mắt của hắn!

Một đôi mắt của hắn đã thai nghén ra một luồng kiếm ý, một luồng kiếm ý vô thượng chắc chắn ngạo thị thiên hạ kiếm thủ, phàm phu thế tục không dám nhìn thẳng!

Chính bởi vì luồng kiếm ý này, khiến người ta liếc mắt liền cảm thấy, đứa nhỏ này tương lai sau khi lớn lên tuyệt đối không phải hời hợt, tuyệt sẽ không thua kém bất kỳ kẻ nào.

Hắn, là vì kinh thể hải tặc mà sinh!

Kiếm của hắn, cũng là vì kinh thể hải tặc mà đến!

Tiểu Kiếm Thánh trước mắt, thoát ra là tuổi thơ của Kiếm Thánh, sao cổ bộ kinh vân lại nói, hắn ta và Kiếm Thánh trong truyền thuyết không giống nhau?

“Trên trán hắn.” Bộ Kinh Vân lại nặng nề phun ra đáp án của hắn: “Không có vết kiếm!”

Vết kiếm?

Đúng rồi! Kỳ thật trên giang hồ cũng không có nhiều người chính thức gặp qua Kiếm Thánh, nhưng vì người đã từng gặp hắn, phần lớn đều đã chết dưới kiếm của hắn!

Nhưng Kiếm Thánh lại có một điểm đặc biệt, trong giang hồ không ai không biết, chính là ở giữa trán Kiếm Thánh có một vết khắc khắc sâu!

Dường như vết tích này được định sẵn là do kiếm mà sinh!

“Điều này... Thật kỳ quái.” Tuyết Tâm La không khỏi nghi hoặc: “Năm đó ta... “kiếm” tình cờ gặp gỡ đã sớm... một kiếm thành danh, trên trán hắn cũng giống như bây giờ... hắn năm tuổi, không có bất cứ vết kiếm nào!”

Sự tình càng ngày càng khúc chiết ly kỳ! Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La tràn đầy cho rằng đã tìm kiếm tiểu Kiếm Thánh thời thiếu, nhưng tiểu Kiếm Thánh này, chẳng những không giống như Kiếm Thánh trong truyền thuyết không có thất tình lục dục, mà còn thiếu các vết kiếm mà Kiếm Thánh nên có, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngay lúc hai người còn đang nghi hoặc khó hiểu thì bỗng nhiên hiểu ra một chuyện.

Hai người bọn họ cuối cùng cũng hiểu, Tiểu Kiếm Thánh vốn luôn ngồi phịch xuống nước mắt, tại sao lại đột nhiên quay đầu lại?

Toàn bộ là bởi vì một người!

“Gia gia! Gia gia!”

Tỳ Hưu thấy Tiểu Kiếm Thánh mỉm cười khóc lóc, một mặt đã đứng dậy đi về, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai bóng người đã bước gần Lương Đình.

Hóa ra người đến là hai gã đàn ông.

Cầm đầu là một người tầm sáu mươi tuổi, vóc người khô ngo, mặt chữ Quốc cực kỳ chính khí, hơn nữa một đôi mắt già ẩn chứa vô tận âm áp, khiến người ta vừa nhìn đã biết là một vị trưởng lão hiền từ, trông mà sinh kính.

Sau đó một người ước chừng nửa trăm năm, lại hoàn toàn trái ngược với người cầm đầu, không những có sắc mặt lạnh lẽo, sắc mặt càng thêm trắng loáng, thêm một thân áo trắng xám, cả người nhìn tựa như một khối sắt vô cùng cứng rắn.

Nhưng mà một người xem ra như sắt, chưa chắc không phải là chuyện tốt. Người như sắt cứng rắn, cuối cùng thâm sâu tiết khí, cuối cùng trung thành.

Tiểu Kiếm Thánh nhào vào trong lòng vị trưởng lão hiền lành kia, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La lập tức hiểu ra, vị trưởng lão hiền lành cực kỳ chính khí này nhất định là tổ phụ của Kiếm Thánh, lão thành chủ Vô Song thành -

Độc Cô Vô tiếc!

Tên hán tử cao gầy phía sau hắn, hắn là tùy tùng bên cạnh.

Hay cho Độc Cô Vô Phí! Vẻ mặt kia hiền lành chính khí, ngay cả lạnh lẽo như băng bước kinh vân, cũng cảm thấy trong ánh mắt hắn phát ra âm áp!

Bộ Kinh Vân cũng từng có duyên với thành chủ đương nhiệm của Vô Song thành “Độc Cô một mặt” một mặt; bên Độc Cô âm hiểm gian trá, như viết ngay trên mặt. Nhìn Độc Cô Vô Liếc, thật không ngờ một người chính khí như vậy lại là một đứa con cháu kiêu hùng duy lợi là đồ!

Độc Cô Vô Khiếu ôm Tiểu Kiếm Thánh vào lòng, dịu dàng vuốt ve đầu con của mình. Thấy vậy, khóe mắt người này vẫn còn nước mắt chưa khô, lão không khỏi nhíu một cái, nói: “Kiếm Nhi, ngươi lại khóc à?”

Tiểu Kiếm Thánh nhẹ nhàng lau khóe mắt, không nói.

Độc Cô Vô như hiểu ra gì đó, hắn hỏi: “Cháu trai, cháu đúng là vì bắt đầu cuộc sống một năm này, vốn nên là một cuộc sống tốt đẹp được đoàn tụ, nhưng cha mẹ cháu lại không cho cháu vào trong sảnh và khách khứa cùng nhau mừng tuổi mà khóc?”

Tiểu Kiếm Thánh không trả lời thẳng, chỉ cúi đầu nói: “Gia gia... Con thật sự là con của cha mẹ sao? Làm sao hai người bọn họ... đều không muốn ở trước mặt người khác... Nhận con chứ?”

Độc Cô Vô bồng nghe lời ấy, không khỏi thở dài: “Đứa nhỏ ngốc này... Người sao lại không phải là con trai của cha mẹ người chứ? Chỉ là... Trên đời này có nhiều loại phụ mẫu, có chút phụ mẫu, bọn họ không biết yêu thương con mình mà thôi, ai...”

“Nhưng mà...” Tiểu Kiếm Thánh há miệng nhỏ nói: “Phụ nương lại rất đau cho đệ đệ...”

Độc Cô Vô Khiếu khẽ vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của hắn, an ủi: “Chỉ vì người trời sinh không giống người thường; thiên tư của người, hạc giữa bầy gà, khiến cho cha mẹ người cũng thất sắc, sau khi lớn lên người sẽ hiểu...”

Tiểu Kiếm thánh lại rơi lệ nhướn mày, kêu nhỏ: “Gia gia! Con không muốn... Tư chất cái gì, con chỉ muốn... Cha mẹ thương con...!”

Đúng vậy! Một hài nhi năm tuổi còn tâm nguyện gì nữa? Còn không phải là muốn được phụ mẫu thương yêu? Đứa trẻ nào lại hiềm có thiên tư kiêu người chứ? Cho dù tuổi thơ mạnh mẽ như Kiếm Thánh! Thậm chí bộ kinh vân của Lãnh Như Tử Thần, tuổi nhỏ còn không phải cũng có thể được mẫu thân ngọc dày đặc yêu thương mà sao?

Mũi Độc Cô Vô cong lên, suýt nữa thì rơi xuống nước mắt già nua, nói: “Đáng tiếc, trên đời này mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, mỗi người đều có vận mệnh riêng, người nhất định sẽ là một thanh kiếm độc nhất vô song, con đường của người cũng là một con đường khác biệt...”

“Kiếm lộ vô tình, đến chết không hối hận, lục thân bất nhận! Kiêu gì cũng có một ngày, tâm của người sẽ chỉ dung nạp được kiếm; sẽ có một ngày, người sẽ không còn hi hân cha mẹ người có thương yêu người hay không; thậm chí sẽ có một ngày, người cũng sẽ quên gia gia...”

Tiểu Kiếm thánh chỉ nghe Độc Cô Vô tiếc nói ra bốn chữ “Trích xù gia gia”, thật sự rất khản trương, ôm thật chặt lấy Độc

Cô Vô Chấp, khóc lóc nói: “Không.... Kiếm Nhi sẽ không... Vong Phi gia gia! Kiếm nhi vĩnh viễn... Cũng sẽ nhớ kỹ gia gia!”

Nhìn Trưởng Tôn mình không nỡ từ bỏ mình như thế, trái tim Độc Cô Vô nuôi tiếc tất nhiên là có tâm sự, nhưng hôm nay hẳn giống như có chút tâm sự, đột nhiên có thâm ý thở dài nói: “Chỉ là..., có đôi khi quá tốt đẹp, người vĩnh viễn nhớ nó, sẽ chỉ làm cho suốt đời đều tiếc nuôi, cùng thống khổ cả đời. Có đôi khi, người nếu có thể vô tình một chút, nếu có thể quên nhiều hơn một chút, ngược lại là chuyện tốt...”

Nói xong Độc Cô Vô Lận lấy từ trong ngực ra một vật, bộ dạng âm thầm quan sát Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La thoáng nhìn, chỉ thấy hộp gấm lớn như bàn tay kia.

***

Độc Cô Vô Khiếu đem hộp gấm này bỏ vào trong ngực Tiểu Kiếm Thánh, dặn dò không thôi: “Kiếm nhi, đồ vật bên trong hộp gấm này là vật gia gia cho con năm năm mới là vật áp bức tuổi tác, con phải qua tối nay mới có thể mở ra xem, cũng đừng đưa nó cho cha mẹ con. Nếu cha mẹ con ép con giao nó ra, con xin hủy bỏ “Cung Bình” thúc thúc, Cung Bình thúc thúc nhất định sẽ chủ trì công đạo cho con!”

Ngôn Tất Bi Vọng nhìn Lãnh Sơn, Hán tử kia mặt có vẻ khó xử, nhưng cuối cùng vẫn ngưng trọng gật đầu, như nghĩa vô phản chiếu đáp: “Lão gia ngài yên tâm! Cung Bình nhất định không phụ sự ủy thác của ngài! Chuyện của Tôn thiếu gia, Cung Bình...”

“Nguyện chết không từ!”

Vạn tử không chối từ? Đây là một lời hứa nghiêm trọng tới mức nào? Rốt cuộc trong hộp gấm cất giấu thứ gì quý giá, muốn Cung Bình bảo vệ nó mà muôn lần chết cũng không từ chối?

Cung Bình lạnh lùng như một thanh sắt, nếu đã gọi Độc Cô Vô Phí làm lão gia, xem ra thật sự là một gã thiếp thân trung thành.

Độc Cô Vô hồi tiếc, lại thấy Cung Bình gật đầu đồng ý, như là buông bỏ tảng đá lớn trong lòng, thở một hơi dài, cười khổ

nói: “Rất tốt... Thật ra người đi theo ta đã mấy chục năm, tuy ta với danh hiệu chủ tớ, nhưng người mới là tri kỷ duy nhất cả đời của lão phu; tu vi của người thậm chí còn hơn cả con trai của lão phu Độc Cô Vô Song, cho nên người có thể cam đoan Cung Bình sẽ bảo vệ an nguy cho Kiếm nhi, vậy lão phu hôm nay cho dù đi, cũng có thể đi được an tâm...”

Độc Cô Vô ghen lời đã đến nước này, Tiểu Kiếm Thánh đang ôm chặt lấy hắc bổng ngẩng đầu lên hỏi hắc: “Gia gia! Người còn muốn đi đâu thế?”

Độc Cô Vô Kinh ngưng trọng nói: “Hài tử, gia gia hôm nay có thể là muốn đi một... Nơi rất xa xôi, cháu có lẽ tạm thời sẽ không gặp lại gia gia, cũng sẽ vì nhớ đến gia gia mà đau lòng, nhưng cháu nhất định phải đáp ứng một chuyện của gia gia.”

“Gia gia, người muốn kiếm nhi đáp ứng chuyện gì a?”

“Hài tử, Ưng Thừa gia gia, bất kể sau này con gặp chuyện gì, cũng đừng đau lòng vì bất cứ ai, đừng vì cha mẹ con không tốt mà đau lòng đối với con, cũng đừng vì gia gia đi xa mà đau lòng! Cả đời con, chỉ vì kiếm mà đau lòng!”

“Người, sau này phải đi làm bạn với Vô Song Kiếm trong bảo khố! Người, nhất định phải trở thành một thanh kiếm vô song thiên hạ!”

Nhìn vẻ mặt gia gia đầy ngưng trọng, tiểu Kiếm thánh dường như cũng cảm thấy tình thế nghiêm trọng, dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay gia gia, từ từ nói: “Ông nội rất thương kiếm nhi, nếu như gia gia muốn kiếm nhi trở thành kiếm của thiên hạ vô song, kiếm nhi nhất định sẽ theo lời gia gia! Nhưng muốn kiếm nhi không phải đau lòng cho gia gia, kiếm nhi cũng không biết mình có thể làm được không...”

“Người, nhất định có thể làm được!” Độc Cô Vô tiếc nói, lại tiếp tục từ trong áo lấy ra một vật, Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La chỉ thấy đó là một viên nhỏ giống như đồng tiền, một viên thuốc màu xanh sẫm.

Loại màu xanh này là một loại màu xanh lá làm cho người ta cảm thấy mát hết hứng thú, phẳng phát như trong thế gian hồng trần, hết thấy mọi thứ đều không đáng lưu luyến nữa!

Độc Cô Vô Mỹ đặt viên thuốc màu xanh sẫm lên tay Tiểu Kiếm Thánh, lại nói: “Cháu trai, chuyện này... đã là thứ cuối cùng gia gia tặng cho cháu. Con phải nhớ kỹ, một khi con vì bất cứ biến cố nào mà đau đớn không muốn sống, con liền nuốt viên thuốc này vào. Nó có thể gỡ bỏ nỗi thống khổ của con, cho dù gia gia rời đi khiến con phải chịu khổ...”

“...” Tiểu Kiếm thánh cơ bản không hiểu rõ, gia gia của hắn hôm nay nói chuyện tại sao luôn là lạ, nhưng vì để cho hắn yên tâm, cũng đem viên thuốc chăm chú tại lòng bàn tay nhỏ nhẹ gặt đầu.

“Rất tốt.” Độc Cô Vô Mỹ tựa như đã chấm dứt được tâm sự cuối cùng, đột nhiên ôm chặt Tiểu Kiếm Thánh vào lòng hôn một cái, nói tiếp: “Cháu trai, vừa rồi Hồ mẫu đã chuẩn bị cơm trưa cho cháu, cũng đã đưa tới phòng ngủ của cháu rồi, cháu trước tiên vẫn nên ăn một chút Ngũ Khí đi, gia gia sẽ ở ngay đây chờ cháu trở về, lát nữa gia gia còn có chút chuyện muốn nói với cháu!”

Tiểu Kiếm Thánh nhìn thoáng qua gia gia của hắn, bán tín bán nghi hỏi: “Gia gia... người thật sự sẽ chờ... Kiếm Nhi trở về sao?”

“Nhất định!” Độc Cô Vô hồi cười hiền từ, đáp: “Ông nội, chẳng lẽ ngài cũng không tin?”

Đương nhiên tiểu Kiếm Thánh tin lời gia gia nói; trong phủ đệ thứ của Vô Song Thành lớn như vậy, người thương hắn nhất cũng chỉ có gia gia của hắn, còn có thúc thúc Cung Bình thường xuyên theo sau ông nội hắn, cho dù Cung Bình chưa bao giờ mỉm cười...

“...” Ngay cả khi bán tín bán nghi, Tiểu Kiếm Thánh cuối cùng cũng như lời Độc Cô Vô Phí nói, trở về phòng ngủ của mình trước, khi đi còn thỉnh thoảng lưu luyến không rời nhìn gia gia mình, như muốn nhìn gia gia mình thêm một lần nữa.

Nhưng trái tim nhỏ nhoi lại nghĩ, cái liếc mắt này, có thể là lần cuối cùng hắn nhìn thấy gia gia của hắn từ kiếp này, chỉ vì lần này gia gia của hắn thật sự đã lừa hắn, hắn sẽ không ở chỗ này chờ hắn trở về. Sau tối nay, hắn có thể sẽ...

Thấy Tiểu Kiếm Thánh không nỡ bỏ đi, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La vốn nên theo hấn mà đi, tiếp tục nhìn cố sự của hấn. Chỉ là hai người thấy Độc Cô Vô Lận và Tiểu Kiếm Thánh nói chuyện với nhau, luôn luôn có lời trong lời nói, hình như là mưa gió sắp nổi lên, phát sinh một vài sự tình trọng yếu, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La không khỏi nhìn nhau, quyết định tạm lưu lại. Để xem giữa Độc Cô Vô Úy và Cung Bình kia còn có lời gì muốn nói.

Quả nhiên, sau khi Tiểu Kiếm Thánh rời đi không lâu, Cung Bình vẫn luôn rất ít nói chuyện, cuối cùng sau lưng Độc Cô Vô Khiếu nói: “Lão gia...”

“Ngươi, thật sự muốn đi?”

Độc Cô Vô thở dài nói: “Chuyện đã xảy ra trước sau vẫn luôn xảy ra. Vô Song đã nhiều lần lên tiếng cầu xin, muốn ta xuất hiện cùng hấn, tiếp kiến quần hùng võ lâm tới Hạ Tuế, nếu ta bẽ quan cảm tạ khách nữa cũng khó mà nói được.”

Thì ra hai người đang nói về chuyện bắt đầu một năm nay, quần hùng đến đây chúc mừng. Độc Cô Vô Phí có liên hợp chuyện khách quý với con trai Độc Cô Vô Song hay không? Nhưng vì sao sắc mặt Độc Cô Vô Khiếu lại khó coi bằng việc ra oai phủ đầu như đi vào núi đao, biển lửa?

Cung Bình lại nói: “Nhưng mà... Lão gia, người cũng biết rồi đấy, theo như lời chúng ta phải ra thám tử hồi báo, Thiếu thành chủ đã sớm đi từ Miêu tộc Đại mạc, vợ vét một loại kịch độc vô sắc vô vị trở về, càng chuẩn bị vào thời điểm tối nay tổ chức tiệc rượu với quần hùng của người, hạ độc trong việc dâng rượu mà người đưa cho.”

“Ngươi nếu như nói cùng hấn đại yến quần hùng, đến lúc đó trước khi thiên hạ quần hùng, tất nhiên sẽ vì giữ thể diện của Thiếu thành chủ mà sẽ không từ chối kính rượu. Nhưng độc này chẳng những vô sắc vô vị, khiến cho người không biết hấn có hạ độc hay không, càng không thực tế khi độc phát. Mà mấy canh giờ sau, sẽ làm cho người chậm rãi suy yếu mà chết, giống như bị nhiễm ám bệnh đột tử, giết người vô hình...”

Cái gì? Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La nghe vậy đều cảm thấy sửng sốt! Không thể tưởng được trong thời đại bắt đầu một

năm nay, Độc Cô Vô Song lại âm mưu và dã tâm hiểm ác như thế đối với cha mình?

***

***

Nhưng nghe Độc Cô Vô Khuyết nói: “Cung Bình, những gì người nói, tất cả mọi người trong lòng ta đều biết từ lâu. Có điều, người cho rằng ta là con Vô Song, thật sự sẽ vì ta mà truyền lại Vô Song lệnh cho Kiếm nhi mà hạ độc trừ ta?”

Cung Bình nói: “Lão gia, nếu Thiếu thành chủ nhất định phải hạ độc trong rượu của ngài, cứ sao lại đi ngàn dặm xa xôi thu thập kỳ độc từ đại mạc? Tối nay mười nhà, hắn nhất định sẽ hạ độc trừ ngài!”

Độc Cô Vô Đế cười khò nói: “Đây chính là thế! Người cũng nên nói mười người kia chín tuổi, hoặc nói cách khác, Vô Song chỉ có chín phần cơ hội sẽ tàn nhẫn hạ độc thủ, còn có một phần cơ hội, có thể hắn sẽ ghìm cương ngựa vách núi, không hạ thủ được!”

“Nhưng...” Cung Bình mặt lộ vẻ ưu tú nói: “Phải lấy một phần lương tâm đi tranh thủ chín phần nguy cơ, làm như vậy cũng không có lợi...”

“Không! Là được rồi!” Độc Cô Vô Kinh lại thở dài nói: “Cho dù chỉ có một phần cơ hội, Vô Song không hạ thủ được, nhưng ta cũng cam nguyện uống một ngụm rượu mà hắn kính tặng!”

“Bởi vì chỉ có uống được rượu kia, ta mới chính thức biết được rốt cuộc hắn có hạ độc trong rượu hay không? Ta mới có thể biết, nhi tử mà mình hao hết nửa đời chỉ dạy, đến tột cùng vẫn là một người có máu có tim, ức chế hoặc đã trở thành một con cầm thú có quyền lực có thể giết cha?”

Không sai! Cha mẹ trong thiên hạ, ai mà không muốn biết con cái đối với mình? Độc Cô Vô Kỷ tất nhiên cũng muốn! Chỉ là nàng phải trả cái giá quá lớn...

Cung Bình thấy ý kiến chủ nhân của hắn rất kiên định, vốn còn định khuyên tiếp nhưng lúc này Độc Cô Vô Tỳ lại đột nhiên quay người, đi về phía thính đường, một mặt nói: “Cung Bình! Bữa tiệc này của quần hùng bất luận xảy ra chuyện gì, người phải nhớ kỹ lời hứa của ta.”

“Người, nhất định phải bảo vệ cho kiếm nhi của ta, Phù Dịch hấn đã trở thành một thanh kiếm vô song cả thế gian!”

Thiên vạn căn dặn, vẫn là câu châm ngôn kia, vẫn là vì hấn một lòng không bỏ, không vứt bỏ được cháu trai yêu thương!

Cuối cùng hấn cũng đi! Đi đến bữa tiệc quần hùng do con mình sinh ra để giết hấn, nghiễm nhiên tự tìm chết!

Nhưng cho dù phải đền một cái mạng già, hấn cũng cam tâm tình nguyện đánh cuộc một phen với nhi tử, mặc kệ đây là một hồi đánh cược thập cử hấn thua thì cửu hội đã thua...

Thậm chí một khi hấn đánh cược thua, hấn cũng tình nguyện chết trên tay con mình. Chỉ vì muốn sống đạo đối mặt chân tướng vô cùng tàn khốc, có thể so với chết càng thống khổ hơn.

Đây chính là bi ai của tất cả người đảm nhiệm quyền lực, thiên cổ như vậy.

Nhìn bóng dáng Độc Cô Vô Khước Cô Kỳ dần dần đi xa, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La vẫn mờ mịt như cũ đứng trong sân như Cung Bình, trong lòng cảm thấy lo lắng, cũng vì hai người cũng không dám khẳng định chắc chắn. Lần này hấn đi thật sự sẽ như tên gọi “Không nuôi tiếc” của người khác? Vẫn sẽ để lại một điều tiếc nuối trong cuộc đời ban đầu của hấn?

Nhưng mà, vấn đề trong lòng hai người, cũng không cần chờ đến ngày này quần hùng quần hùng yến hội mới có đáp án!

Ngay lúc bộ kinh vân cùng Tuyết Tâm La tâm niệm cả đời, cảnh vật quanh hai người bọn họ giống như trước kia, đột nhiên như vòng xoáy cấp tốc chuyển động!

Trong nháy mắt, cảnh tượng xuất hiện trước mắt hai người, thành linh đã ở...

Bảy ngày sau!

Khóc, vốn đã là Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La dự đoán sẽ gặp được Tiểu Kiếm Thánh, nhưng mà, hai người bọn họ vừa nhìn thấy tiểu Kiếm Thánh ngồi ở đình nghỉ mát, mới phát giác, hấn cũng không có khóc!

Nhưng Tiểu Kiếm Thánh không khóc, khuôn mặt lại vô cùng khó chịu.

Chỉ thấy Tiểu Kiếm Thánh không phải ngồi một mình trong lương đình, bên cạnh còn có Cung Bình yên lặng đứng.

Lại là, nguyên lai, cho dù là ngày Độc Cô Vô Phí trị tang, không biết vì cớ gì, hai vợ chồng Độc Cô Vô Song cũng không cho phép tiểu Kiếm Thánh tế tổ phụ ở linh đường, lại muốn hẩn tránh mặt không gặp người, cũng không biết hai cha mẹ đã diệt sạch nhân tính này, cố ý làm ra huyền hư gì.

Cung Bình đứng bên cạnh hậu viên; một người đàn ông cứng rắn như sắt, vẻ mặt lạnh nhạt, chỉ riêng lão chủ nhân Độc Cô Vô Khiếu đã là vô vọng, cũng đã kích rất sâu đối với hẩn; nhìn hai đường cùng ngừng song song, lão lệ tuôn rơi.

Thế nhưng mặc cho Thiết Hán cũng đang rơi lệ, giờ phút này Tiểu Kiếm Thánh tuy đã lệ nóng doanh trường nhưng vẫn ngoan độc cắn răng, liều mạng không để nước mắt trong hốc mắt chảy xuống, cắn đến mức hàm răng cùng môi nhỏ cũng đang nhỏ máu!

Hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được, một đứa nhóc năm tuổi lại bởi vì liều mạng mà không khóc, mà đem răng cùng môi cắn đến môi đốm máu tươi, vì sao đến nước này?

Tất cả là bởi vì, hẩn từng nhận lời gia gia mà hẩn yêu thương nhất, hẩn, tuyệt đối sẽ không bởi vì hẩn đi xa mà đau lòng!

Hẩn không muốn gia gia thất vọng!

Chỉ là, tâm nhi nho nhỏ lại tạo mộng cũng không nghĩ tới, lần này gia gia rời đi, càng xa thì càng vượt xa, phải chết một lần nữa!

Lần này đi sinh tử mờ mịt...

“Vì... cái gì? Là cái gì... Là cái gì? Nhưng nghe Tiểu Kiếm Thánh rốt cục cũng từ trong kẽ răng nghiền chặt phun ra liên thanh hỏi ngược lại: “Gia gia người muốn...Kiếm nhi không nên vì người mà đi xa mà khóc, Kiếm nhi... Đã làm được rồi, nhưng gia gia người... Tại sao lại không nuốt lời chờ con... Lương đình? Gia gia, tại sao người lại nuốt lời vậy chứ?”

Nghe tiếng Tiểu Kiếm Thánh hỏi ngược lại, Cung Bình ở bên cạnh nghẹn ngào nói: “Cháu trai...Tuy lúc còn sống lão gia hy vọng cháu không nên vì hẩn mà đau lòng, nhưng nếu cháu

muốn khóc thì cứ khóc hết sức một trận đi, như vậy cháu sẽ được thoải mái một chút...”

“Không...” Tiểu Kiếm Thánh đột nhiên kêu lớn: “Ta không muốn khóc! Ta vừa khóc, gia gia sẽ càng ngậm miệng, vĩnh viễn không trở lại nữa! Ta không muốn khóc, ta nhất định phải gia gia trở về...”

Cung Bình cố nén nước mắt, nói: “Con trai... Ông nội con là... vĩnh viễn không bao giờ... lấy lại được. Ông ấy dặn con ngàn vạn lần... Đừng vì bất cứ ai mà đau lòng, nhưng chính ông ấy lại vì cha con mà đau lòng muốn chết, thà chết còn hơn chịu đựng nỗi đau lòng đó...”

Lời vừa nói ra, tiểu Kiếm Thánh ngơ ngác tại chỗ, hỏi: “Cung Bình thúc, người nói chút... cái gì a? Ông nội sao... chết trên tay phụ thân?”

“Có lẽ, hiện giờ đã là thời điểm thích hợp để người biết chân tướng.” Cung Bình nói: “Người ghi nhớ ngày gia gia người đại biến, ngài ấy từng cho người một cái hộp gấm, nói người tuyệt đối không nên giao nó cho cha người, hơn nữa sau khi ngài rời đi mới có thể mở nó ra? Sao bây giờ người không lấy ra hộp gấm, nhìn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì?”

Đúng rồi! Cung Bình nói một lời nhắc nhở, Tiểu Kiếm Thánh mới nhớ ra việc này, lập tức lấy hộp gấm từ trong ngực ra, càng nơm nớp lo sợ mở hộp ra.

Chỉ nghe “Đập” một tiếng, hộp gấm theo tiếng mà mở ra, bộ dáng kinh vân cùng Tuyết Tâm La đồng thời nhìn thoáng qua cái hộp gấm kia...

Hộp gấm vừa mở ra lập tức phát ra một cỗ hào quang chói mắt. Cỗ hào quang kia thực chất là từ trong hộp có một kiện màu xanh biếc của Tinh doanh!

Một khối lệnh bài khắc ba chữ “Vô Song lệnh”!

***

A? Hóa ra ngày đại biến, Độc Cô Vô Lận đã giao cho Tiểu Kiếm Thánh, chính là “Vô Song lệnh” Độc Cô Vô Song không từ bất cứ thủ đoạn nào mà nàng cũng muốn đạt được? Khó trách hấn ngàn vạn lần căn dặn Tiểu Kiếm Thánh, tuyệt đối đừng giao hộp gấm cho cha mẹ!

“Vô Song... Lệnh?” Dù tiểu Kiếm Thánh tuổi còn nhỏ nhưng vừa nhìn đã biết là Vô Song lệnh, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối.

“Đúng vậy!” Cung Bình nói: “Đây chính là tấm có thể hiệu hiệu như Vô Song thành chúng ta, rải rác Vô Song lệnh ở Thần Châu cộng đồng hơn trăm phần, thấy lệnh như gặp thành chủ! Ai có được nó sẽ là người quản lý thực quyền, là Vô Song thành chủ thật sự trên vạn người!”

“Mà phụ thân ruột thịt của ngươi chính là bởi vì không cách nào đạt được khối Vô Song lệnh này, mà không tiếc diệt sạch nhân tính, tự tay giết chết cha ruột của chính hắn, cũng tức là gia gia kính yêu nhất của ngươi!”

Long! Như sấm sét giữa trời quang! Tiểu Kiếm Thánh năm tuổi, như thế nào lại nghĩ đến một khối lệnh bài nhỏ như bàn tay, trong mắt phụ thân nó lại nặng như Thái Sơn, nặng đến mức hắn... Không tiếc giết cha, không tiếc nghịch toàn bộ luân thường?

Trái tim nhỏ bé căn bản là không cách nào thừa nhận được chân tướng làm người ta vô cùng thâm hiểm này, một mực cố nén nước mắt ở hốc mắt, rốt cuộc không cách nào chống đỡ nổi nữa, đột ngột như sông lớn thiếu đê, tuôn xuống như mưa!

“Sao có thể... như vậy? Tại sao lại như vậy...?”

“Cha vì sao... Muốn giết gia gia? Cha tại sao phải giết... gia gia a?”

Kinh hãi khi biết mình giết tới tận thân, tiểu Kiếm Thánh không thể tự kiềm chế được; trong lòng hắn càng đau hơn cả một đứa trẻ năm tuổi không thể chịu nổi. Không! Phải nói, hắn hiện tại đau đớn, ngay cả người lớn cũng không cách nào chịu nổi!

“Cháu trai, sau khi biết chân tướng thì cảm thấy như là bị người xé tan nội tâm, đau đến không muốn sống? Nhưng gia gia ngươi quá thương ngươi, sớm đã vì ngươi mà tưởng tượng tốt...”

“Hôm nay, ngươi cứ nuốt viên thuốc mà hắn cho ngươi đi!”

Đúng vậy. Tại ngày Độc Cô Vô Lận đại biệt, ngoại trừ giao hộp gấm kia cho Tiểu Kiếm Thánh, hắn còn ném một viên

thuốc màu xanh sẫm vào tay hắn. Tiểu Kiếm Thánh nghe vậy, lập tức lại từ trong áo lấy ra viên thuốc màu xanh sẫm kia, ngهن ngào mà hỏi: “Cung Bình... thúc thúc, rốt cuộc viên thuốc này... là cái gì... Cái gì? Vì sao gia gia nói nó có thể làm con... Không làm con nữa...?”

Cung Bình đáp: “Viên đan này, thật ra gọi là “Thất Thế Vô Tình”, vốn là một chương môn tinh thông Phật Y nhị học của chùa Di Ân, sở luyện của “Tăng Hoàng”.

“Pháp hiệu “Tăng Hoàng” này là cao tăng, trước kia vì thấy chúng sinh hồng trần thường xuyên mê luyện đau đơn, nhưng phật pháp to lớn, vẫn chưa thể độ hết chúng sinh. Hắn vì tạm thời giải sầu của chúng sinh, vì thế tận mười năm tâm lực, nghiên cứu chế tạo ra hai loại kỳ dược hi thế; một là Mạnh Bà Quán, có thể khiến người ta quên sạch chuyện cũ, một lần nữa làm người khác; loại kỳ dược thứ hai chính là viên bảy đời vô tình ở trên tay ngươi hiện giờ.”

Mạnh Bà trà và bảy đời vô tình?

Bộ Kinh Vân nghe tới tên Mạnh Bà trà lập tức nhớ lại năm đó hắn đem tro cốt của Hoắc Bộ Thiên “Hoạt động”, mang tới cho Di Ân tự không giả, năm đó Bất Hư cũng từng mạnh mẽ đem Mạnh Bà trà rót vào miệng của hắn, nhưng cuối cùng cũng bị Bộ Kinh Vân nhất định cự tuyệt!

Hôm nay hồi tưởng lại, năm đó không giả kỳ thật cũng là vì Bộ Kinh Vân thiết tả, hy vọng hắn có thể quên sạch thâm cừu Hoắc gia, một lần nữa làm người, đáng tiếc...

Cửu Bộ Kinh Vân cũng không cảm thấy xa lạ gì với Mạnh Bà trà, chỉ là viên kia bảy đời vô tình, đến cùng lại là bất hư chi sư “Tăng Hoàng” luyện loại linh dược hi thế gì? Bộ Kinh Vân cũng rất muốn biết một chút.

Nhưng nghe Cung Bình lại nói: “Viên bảy đời này vô tình, quyết tuyệt hơn so với Mạnh Bà trà! Do Mạnh Bà trà cũng chỉ khiến mọi người quên sạch tiền trần mà không còn thống khổ, đảm phục bảy đời vô tình, nhưng sẽ không khiến người ta quên đi mọi chuyện trước đó; ngược lại, chuyện cũ vẫn như cũ, chỉ là trong đầu không có suy nghĩ, song đã đối với tất cả những chuyện xưa, mọi chuyện sinh ly tử biệt, tất cả đều vui

buồn ly hợp, tất cả thất tình, lục dục không có bất cứ cảm giác gì...”

“Nói cách khác, nếu người ăn viên bảy đời này vô tình, mặc dù có thể giúp người chặt đứt một phần là vì cái chết của gia gia người mang đến cho người thống khổ, nhưng sau đó cũng sẽ không vì bất kỳ chuyện gì vui vẻ mà cười, cũng sẽ không vì bất kỳ chuyện gì bi ai mà khóc, thất tình lục dục trên nhân thể này, hỉ nộ ái ố, người sẽ vô duyên cảm thụ!”

A...? Nhân gian thất tình lục dục đáng yêu cỡ nào? hỉ nộ ái ố, mặc dù kfy động lòng người, nhưng ăn vào bảy đời vô tình, mặc dù có thể giải được khổ, nhưng từ nay chặt đứt tình cảm phập phồng, đây là kiếp sống buồn chán, buồn chán chán chán cỡ nào? Thất thế vô tình, là thuốc làm người ta mâu thuẫn cỡ nào?

Mà nghe đến đây, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La cũng từ từ hiểu rõ. Tại sao tiểu Kiếm Thánh mà bọn họ thấy lại khát vọng hữu tình như vậy, nhưng danh hiệu Kiếm Thánh nổi danh giang hồ lại không mang theo chút thất tình lục dục nào.

Rất có khả năng, Tiểu Kiếm Thánh tối nay, thật sự sẽ ăn vào viên bảy đời này vô tình...

Lúc này Cung Bình lại nói: “Con trai, bảy đời của con vô tình, vốn dĩ thảng trước gia gia con đi vào Di Di Ẩn tự chịu nhờ tăng hoàng lấy được. Ông nội con cầu lấy viên linh dược này, toàn bộ là vì đại nghịch bất đạo vì cha con mà ngày đêm đau lòng muốn chết, rất muốn mượn thuốc trừ đi nỗi khổ này; không ngờ lại điều này., Hắn còn đang do dự có nên uống thuốc hay không, liền kinh ngạc khi biết cha người sẽ hạ độc giết cha, cuối cùng, viên thuốc này sẽ trần trọc được giao đến trên tay người, không biết có phải vận may từ lâu rồi hay không, người và thuốc này có duyên với nhau? Hay là người vô duyên với cha mẹ mình? Ài...”

***

Hóa ra Độc Cô Vô Úy viên bảy đời này vô tình, nguyên lai là để lại cho mình? Mà lại chú trọng nghe chuyện cũ của gia gia mình, Tiểu Kiếm Thánh càng khóc không thành tiếng, một thời gian lâu sau, vừa rồi như đứt quãng nói: “Cung Bình... thúc thúc... thúc gia, gia gia đang biết... Sau khi cha muốn

giết ông ấy, nhất định... Rất đau lòng, ông ấy vì sao... không uống thuốc? Nhưng để lại cho con? “

Cung Trường Sinh thở dài:

“Ài. Đó là vì gia gia người đã vì cha người diệt tuyệt cha con mà đau đến chết, ông ấy đã mất đi lý thú và hy vọng sống sót; hy vọng duy nhất của ông ấy chính là có thể trao đổi với Vô Song Kiếm Nhân, một ngày kia có thể trở thành một thanh kiếm vô song cả thế gian.”

“Đáng tiếc, nếu người cả ngày vì cái chết của nó mà không muốn sống, hoặc vì cha mẹ người không tốt mà trong lòng có thống khổ đối với người, thì sẽ có trở kiếm; chỉ vì chính như ông nội người nói, kiếm lộ vô tình, nếu muốn thành kiếm, nhất định phải tâm không có ý niệm bên lề, chỉ có kiếm! Tâm của người, nhất định phải không vì nhân gian bầy tình mà đau, mà vì kiếm của mình mà đau...”

Sau khi Tiểu Kiếm Thánh nghe hết thấy tiền căn hậu quả, một đôi mắt không khỏi bình tĩnh nhìn bảy đò trong tay mình vô tình, nhìn luồng màu xanh lục làm cho người ta cảm thấy mất hết niềm tin, trong đầu chợt hiện lên một chuỗi chuyện xưa...

Y vĩnh viễn không quên, sau khi phát hiện mình có thể thông cảm với Vô Song kiếm nhân, nụ cười tự hào thay cho cháu trai mình kia đã được thỏa mãn!

Hắn cũng vĩnh viễn không quên, gia gia của hắn tại ngày đại biến, khế vượt ve tay của đầu nhi hắn, ám áp cỡ nào!

Hắn càng vĩnh viễn không quên, mỗi một câu gia gia nói với hắn trong lương đình hôm đó...

Hy vọng suốt đời hắn ta là muốn hắn ta.

Trời đất vô song!

Vạn chúng chú mục!

Hắn muốn hắn thành tài!

Thành kiếm!

Mà nếu muốn thành kiếm, Tiểu Kiếm Thánh trong lòng biết tới nay mình phải làm theo lời gia gia nói, trước tiên làm một

chuyện, một chuyện lấy tuổi tác vẫn rất khó hiểu, đến cùng là sẽ có ảnh hưởng gì đối với mình lâu dài!

Chính là nuốt vào viên kia bảy đời vô tình!

Nhưng, vô luận viên bảy đời này vô tình vì hấn ngày sau mang đến phúc hay họa, hấn đã không nghĩ nữa!

Giờ phút này trong lòng hấn chỉ có một việc!

Hấn nhất định phải thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của gia gia, trở thành một thanh kiếm vô địch khoáng thế! Hấn muốn gia gia dưới cửu tuyền, cũng phải vì tôn nhi mà kiêu ngạo của mình!

Kia quản cái gì thất tình lục dục! Cái kia quản cái gì phụ mẫu vô tình vô nghĩa! Vì gia gia của hấn, vì trở thành kiếm trong lòng gia gia, hấn phải so với cha mẹ hấn, thậm chí tất cả mọi người trên đời, càng vô tình, càng tuyệt tình!

Càng đoạn tình hơn!

Cảm giác đau lòng của Táng tổ đã đi sâu vào tận xương tủy, có thể chảy ra một giọt nước mắt cuối cùng trong suốt đời. Dưới cơn đau đớn cực độ, Tiểu Kiếm Thánh đột nhiên duỗi tay dâng lên môi vô tình...

Cuối cùng hấn ta cũng...

Mà cùng lúc đó, trên bầu trời đêm của Vô Song Thành bỗng vang lên một tiếng sấm sét có thể nghe được từ vạn dặm, phía chân trời theo đó mà bắt đầu một trận mưa đêm mịt mờ.

Cũng không biết có phải trời xanh biết mưa lạnh gió hay không, là đang bị tiểu Kiếm Thánh buộc phải bước lên con đường đời đời vô tình, mà đồng tình rơi lệ?

Hay là bởi vì, Quỷ thần của cửu Thiên thập Địa, chính là một thanh kiếm vô tình vô tình nhất, vô tình nhất trong thiên địa được sinh ra và kinh sợ?

Đến mức này...

Quỷ khóc?

Thần hiệu?

Ài...

Mưa, cuối cùng cũng ngừng.

Trời, cũng ngừng khóc.

Nhưng mà, ở trên Linh đường Độc Cô Vô Phí, còn có hai người đang khóc!

Phải nói, là hai người làm bộ đang khóc ——

Độc Cô Vô Song!

Còn có thể tử của hắn, cũng tức là mẫu thân của Tiểu Kiếm Thánh chưa bao giờ làm hắn đau lòng -

Lãnh Nguyệt Linh!

Đã tròn năm canh giờ!

Sáng sớm cho đến khi sắc trời đã tối, Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh đã đến trước mặt quần hùng đàn chủ Bách Phân Đàn, giả bộ khóc ròng rã năm canh giờ, con mắt cũng sưng đỏ không chịu nổi, làm quần hùng đến thăm cũng tin thật.

Thực tế là, hai vợ chồng hắn chỉ thi pháp sơ sài, dùng một loại thuốc thôi lệ lau nước mắt trong mắt, đã có thể lừa gạt được.

Hai vợ chồng Độc Cô Vô Song mặc dù đang rơi lệ, nhưng lại vô cùng hài lòng, vì công phu bịp bợm của bản thân mà cực kỳ vừa lòng.

Mà hiện tại, xem vở kịch tế phụ hữu tình hữu nghĩa này, cũng nên đến thời điểm Khúc Chung tán nhân.

Hai người bọn họ, tối nay cũng sẽ đứng trước mặt thiên hạ anh hùng và đàn chủ hơn trăm người của Vô Song thành, đạt được mục đích ước mơ của cả hai người...

Thế nhưng Độc Cô Vô bỗng dừng tĩnh lại đầu óc, giả vờ ghen ngào nói: “Cảm ơn các anh hùng... So với bốn thành Đa Bách Đàn chủ, hôm nay rút ngắn chút thời gian tế gia phụ; gia phụ là thiên chi linh, nếu hôm nay được thấy quần hào tụ tập, một luồng anh hồn, chắc hẳn cũng sẽ được an lòng...”

“Có điều, ngày đó gia phụ có thương binh nhiễm bệnh mà chết, không những không có di ngôn an bài chuyện phía sau như thế nào, mà còn tượng trưng cho quyền lực vô thượng của

Vô Song thành chúng ta, cũng không truyền lại cho bản nhân...”

Cuối cùng cũng nói đến Cốt Nhãn Nhi rồi! Hồ ly, rốt cục cũng phải lộ đuôi ra rồi!

“Đáng tiếc, hai vợ chồng ta tìm khắp góc ngách lớn nhỏ của Vô Song thành, từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng của Vô Song lệnh, cũng không biết gia phụ đặt vật ấy ở nơi nào.”

“Nhưng Vô Song thành không thể một ngày không có thực quyền, ta đã là thành chủ, mặc dù trên tay không có Vô Song lệnh, cũng nên tuân theo quy củ tổ tiên, thuận lý thành chương chưởng quản thực quyền, hiệu lệnh các nơi hơn trăm phần đàn, để tránh có kẻ địch bên ngoài thừa vợ qua đời xâm phạm, cũng không có người chủ trì đại cục, mà ngại cơ nghiệp Vô Song thành!”

Một câu nói đầy đường hoàng vang lên! Hóa ra Vô Song thành hướng về một tổ huấn, một khi đánh mất Vô Song lệnh, dưới tình thế cấp bách có thể được Nhâm thành chủ trực tiếp quản lý thực quyền, các đàn chủ các nơi không thể không nghe, trừ phi có người tìm ra vị trí chính thức của Vô Song lệnh.

Đây chính là nguyên nhân vì sao Độc Cô Vô Song lại ra tay với Độc Cô Vô Song Tiên Cảnh! Chỉ cần Độc Cô Vô Lận chết, bọn hắn có thể tìm ra Vô Song lệnh là tốt nhất. Cho dù cuối cùng không cách nào tìm ra được Vô Song lệnh, đến lúc đó thực quyền cũng sẽ tự động dời đến trên hai tay Độc Cô Vô Song, thật là một âm mưu của Thạch Nhị Điều!

Mọi thứ đều cực kỳ viên mãn! Độc Cô Vô Song nói xong những lời này, cũng nhìn quanh Bách Đàn chủ, hẳn hôm nay tận lực muốn đưa ra việc này trước mặt quần hùng treo tề, quả thật muốn làm chứng cho anh hùng trong thiên hạ, hẳn muốn thần phục hơn cả Bách Đàn chủ như thế nào! Mắt thấy hơn trăm đàn chủ trong sân đều không còn lời gì để nói, giống như không có dị nghị. Độc Cô Vô Song đang mừng thầm trong lòng, chợt trong đám người lại truyền ra một âm thanh: “Chậm đã!”

Chậm rãi một tiếng, Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong vòng một trăm vị Đàn chủ, có một người đang chậm rãi đi ra.

Đó là một lão đàn chủ đã hơn sáu mươi tuổi, người vừa lên tiếng chính là hắn!

Nhưng nghe lão đàn chủ nói: “Tại hạ là phân đàn chủ của Phúc Châu Đoạn Kỳ Uyên, lần này mạo muội lên tiếng, kỳ thật là muốn làm sáng tỏ một chuyện.”

Độc Cô Vô Song liếc mắt một cái, khước miệng vĩnh lên, hỏi: “Ồ? Đoàn Đàn chủ yếu muốn làm sáng tỏ chuyện gì?”

Đoàn Kỳ Uyên nói: “Đoạn mỗ cùng lão thành chủ đã qua đời cuối cùng cũng có giao tình, cho nên lão thành chủ từng nói mấy lần với Đoạn mỗ như vậy.”

“Đoạn mỗ mặc dù đã già rồi, nhưng trong lòng vẫn không hờ hờ. Đoạn mỗ nhớ rõ, lão thành chủ từng nói đợi sau khi Trương Tôn Độc Cô Kiếm trưởng thành, sẽ truyền Vô Song lệnh cho hắn, để cho hắn trở thành thành chủ có tiếng tăm thực sự, không biết các đàn chủ khác có nghe thấy chuyện này không?”

Lời vừa nói ra, bên trong tràng chủ, quả thực cũng có năm vị đàn chủ cùng kêu lên đáp ứng, cất cao giọng nói: “Không tệ! Chúng ta đã từng nghe qua chuyện lão thành chủ đề cập tới Trương Tôn tiếp nhận chức Thành chủ! Việc này không uổng chút nào!”

Độc Cô Vô Song vốn dĩ đã lập tức thành công, lại cho Đoàn Thiên uyên bác này, trong lòng đã sớm tức giận, chỉ có thể lặng lẽ không một tiếng động, ngụy biện nói: “Chuyện này cũng thật kỳ lạ! Lúc gia phụ còn sống, ta chưa từng nghe ông ấy đề cập đến chuyện đề khuyến nhi tiếp nhận thành chủ! Nói tiếp!, Bây giờ gia phụ đã qua đời, việc này ai thật đã chết không đối chứng, mà Khuyến Nhi tuổi còn nhỏ, cũng chưa thể đảm nhiệm trọng trách này; một khi đã như vậy, sao không đề cho ta gánh vác trọng trách của Quang Đại Vô Song, mong rằng các vị Đàn chủ thành toàn!”

***

Một chiêu hay thuận nước đẩy thuyền, làm tắt cả mọi thứ không còn một mảnh! Nhưng Đoàn Kỳ Uyên vẫn kiên nhẫn nói: “Lời này của Độc Cô thành chủ sai rồi! Chức vị thành chủ can hệ trọng đại, nếu lão thành chủ từng đề cập tới Trương

Tôn Độc Cô Kiếm khác, thành chủ có thể mời tiểu thiếu gia đi ra gặp các đại đàn chủ một lần, để cho mọi người bàn bạc kỹ hơn!”

Nghe xong Đoàn Kỳ Uyên nói, Độc Cô Vô Song lại xuất chiêu đánh chết lão quỷ này! May mà lòng dạ hắc tâm sâu, sớm đoán được hôm nay sẽ có biến số này, liền vui vẻ nói: “Ài... Ta cũng muốn khuyên nhi hôm nay có thể ở trên linh đường này, đáng tiếc khuyên nhi không thể tiến bộ, mặc dù tổ phụ mất, vẫn ham muốn chơi đùa, cũng không biết giờ phút này hắc lại giương oai nơi nào?”

“Vì vậy mới lấy tính tình không tốt của khuyên nhi, chẳng hiểu vì sao Đoàn Đàn chủ lại nói tổ phụ muốn hắc kế thừa y bát! Khi gia phụ còn sống, cũng ngày ngày vui chơi quên trời đất này mà thờ dài...”

Nói dối! Rõ ràng Độc Cô Vô Song đang nói láo! Nguyên nhân Tiểu Kiếm Thánh không ở linh đường, thật ra là do hắc không cho con trai mình đến đưa tiễn hắc một đoạn đường cuối cùng! Độc Cô Vô Song không những thiết lập cục diện giết cha, còn thiết lập cục diện này, hãm hại nhi tử của mình bất nghĩa, để cho nó nói chuyện càng thêm tin tưởng!

Mất thấy Độc Cô Vô Song đang ra chiêu hủy, phủ nhận tất cả những lời đó, Đoàn Kỳ Uyên và đàn chủ kia trong lúc nhất thời cũng không biết ứng đối như thế nào, mà Độc Cô Vô Song thấy chính mình giáo kế thành công, lại giả mù sa mưa thờ dài nói: “Ài, thật ra thi cốt gia phụ không lạnh, thật sự không thích hợp trên Linh đường bàn cãi, cho nên mong rằng Đoàn Đàn chủ các người có thể giọng cao đánh khẽ, đừng vì một vài tin đồn chưa thể chứng thực mà xảy ra đại sự.”

“Hôm nay, nếu các vị đàn chủ đã không còn ý kiến gì nữa, vậy hãy để anh hùng trong thiên hạ ở đây làm chứng. Từ nay về sau Vô Song thành có tất cả sự vụ trong ngoài, trên thì hiệu lệnh cho thực quyền của tất cả các đàn chủ, cứ để một mình ta quản lý, như...”

Độc Cô Vô Song đang định hỏi một câu “thế nào”, nhưng ngay lúc thấy Hùng Đồ và Mỹ La sắp được ném thử, thì lúc này...

Bên ngoài Linh đường đột nhiên truyền tới một giọng nói lạnh lùng, nói: “Khoan đã!”

“Ngươi, muốn nắm quyền...”

“Còn phải hỏi...”

“Ta!”

A... Một thanh âm băng lãnh quá! Thanh âm này mặc dù chậm chạp, nhưng so với âm thanh chậm chạp của Đoạn Kỳ Uyên vừa rồi, lại càng khiến Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh thâm kinh hãi!

Toàn bộ đều vì bọn họ vừa nghe liền nhận ra âm thanh này, mà ngữ điệu giọng điệu này, lại hoàn toàn khác với ngữ điệu mà bọn họ nghe được!

Thanh âm này lạnh như không có bất cứ cảm tình gì, lại lạnh không còn thất tình lục dục của nhân gian, càng như một thanh kiếm, một thanh đã là thiên hạ vô song, hoàn toàn không cần băn khoăn kiếm thế tục làm gì!

Mà khi hai người bọn họ nhìn thấy chủ nhân của thanh âm này chậm rãi tiến vào linh đường, hai mắt bọn họ mở to đến cực hạn của kiếp này, có duyên...

Bọn họ quả thực không phải đang nhìn một người, mà là đang nhìn...

Một bức tượng thần!

Đúng vậy! Lúc này đã đi vào linh đường, đã không còn là một người máu có thịt có rơi lệ nữa, mà là một bức tượng thần lạnh hơn cả băng, càng khiến người ta lạnh lùng hơn cả kiếm!

Chỉ có thân thể máu thịt con người mới có thể có lúc yếu đuối mới có nhược điểm khác nhau, nhưng tượng thần cao cao tại thượng tuyệt đối không có người hỉ nộ ái ố, tuyệt đối không có kẻ hờ, tuyệt đối đủ để siêu phàm nhập thánh...

Tuyệt đối vô địch!

Chỉ thấy người vừa bước vào, không ngờ lại chính là Tiểu Kiếm Thánh mà mọi người đang bàn tán! Phía sau hắn còn có một Cung Bình!

Mà Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La theo sát phía sau hai người tiến vào linh đường, chỉ là tất cả mọi người không thể nhìn thấy hai người bọn họ mà thôi.

Làm cho người chú ý nhất chính là bước vào Linh đường Tiểu Kiếm Thánh, không những bị nước mưa phía ngoài đánh ướt đầm cả người, mái tóc kia càng thê lương rải xuống trán, giống như muốn đâm vào trong mắt hắn.

Chỉ là, toàn thân hắn khắp nơi đều là nước mưa, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn đúng là không dính một giọt nước, càng không có bất kỳ biểu cảm gì!

Sao có thể như vậy chứ? Luận lý thì hắn chỉ mới năm tuổi, còn chưa tập võ, vốn không có nội lực gì. Dưới mưa to gió lớn này, ngay cả Cung Bình phía sau hắn cũng bị nước mưa đánh cho ướt đầm gương mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn sao lại không chút dính dáng tới?

Bởi vì, hắn ăn vào tới bảy đời vô tình, được lực chẳng những có thể đóng băng cảm giác của hắn, thậm chí... khuôn mặt của hắn?

Từ nay về sau, hắn sẽ không có... biểu cảm gì nữa?

Mất thấy tình cảnh quỷ dị này, quần hùng trong sân cùng với Mục Bách Đàn chủ đều âm thầm lú lười! Nhưng mà khi Tiểu Kiếm Thánh chậm rãi hướng về phía vợ chồng Độc Cô Vô Song, mọi người càng khiếp sợ không thôi!

Ánh mắt Tiểu Kiếm Thánh vẫn không dừng lại trên thân hai người Độc Cô Vô Song; ánh mắt của hắn, chỉ nhìn thẳng về phía trước, phảng phất như hoàn toàn không có phản với cha mẹ, cũng không để tất cả mọi người ở trong mắt, càng không để bất kỳ ai trên thế giới này vào mắt!

Phảng phất, hắn chính là thần! Hắn chính là thánh! Bất luận kẻ nào cũng không xứng hắn vừa mắt, hắn cũng khinh thường nhìn một cái về thế tục phàm trần!

Kỳ thực, sự thay đổi của Tiểu Kiếm Thánh đâu chỉ khiến vợ chồng Độc Cô Vô Song khiếp sợ vô hạn? Ngay cả Tuyên Nhất luôn âm thầm nhìn hắn đột biến, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La cũng không ngờ hắn lại có thể thay đổi nhanh như vậy, tàn nhẫn đến vậy!

Lúc hai người còn ở hậu viên, sau khi thấy Tiểu Kiếm Thánh ăn vào bảy đời vô tình, toàn thân đột nhiên run rẩy một trận, tiếp theo hai mắt vừa đảo, tràn đầy tưởng rằng hắn sẽ ngất đi, ai ngờ hắn chỉ khẽ đảo đôi mắt, thân thể nho nhỏ lại bình tĩnh trở lại.

Tiếp theo, hai mắt Tiểu Kiếm Thánh trắng dã dần lấy lại tinh thần, cũng từ đó mà bắt đầu, ánh mắt hắn trở nên sắc bén như kiếm, mặt hắn cũng không còn chút cảm xúc nào! Hắn, dường như đã trở nên không giống một người!

Giờ phút này tiểu Kiếm Thánh cũng đã đi lướt qua Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh, linh quan vẫn luôn đi thẳng tới phía trước, vái thật sâu vào tổ phụ nàng, sống như một đứa trẻ, mặc dù đã trở thành một vị thần không có ai cảm tình, nhưng trong linh quan có một đám anh hồn, quang minh lỗi lạc cả đời của hắn, tuyệt đối đáng được người sắp đạt đến siêu thánh của hắn kính trọng.

Tiếp theo, Tiểu Kiếm Thánh vẫn không quay đầu lại liếc nhìn phụ mẫu, vẫn nhìn thẳng phía trước, đột nhiên ngữ điệu giống như Địa Ngục Diêm La phun ra hai chữ:

“Xong rồi.”

Xong rồi? Cái gì đã xong? Mọi người trong sân đều không rõ hai chữ này của hắn, càng lúc Độc Cô Vô Song hỏi: “Cái gì... xong rồi? Rốt cuộc ngươi đang nói bảy bực gì vậy?”

“Ý ta là...” Tiểu Kiếm Thánh Mặc mặt không biểu cảm nói: “Giác mộng của ngươi đã xong.”

***

Ngữ điệu của lão giống như vô cùng vô tận tuệ âm đạm thanh minh. Ai cũng không thể tưởng tượng, một đứa trẻ năm tuổi, nói chuyện, lại giống như một cao tăng nhìn thấu tình đời.

Độc Cô Vô Song vốn đã nắm đại quyền trong tay, lại không lo ngại gì mà ngăn cản đứa con mà mình ghét này. Buồn bực tích ở trong lòng sắp phát tác, cũng không so đo trở mặt vô tình trước mặt quần hùng, nghiêm giọng hỏi: “Tiểu quỷ đầu! Đừng có ở đây giả thần giả quỷ nữa! Mau rút về phòng của ngươi đi!”

Lời vừa nói ra, ai ngờ Tiểu Kiếm Thánh lại nói: “Cút, hần là ngươi!”

“Bởi vì...” Nói đến đây, Tiểu Kiếm Thánh đột nhiên đưa tay vào ngực lấy ra một vật:

“Ta, mới thật sự là thành chủ!”

Long! Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh quả thực không thể tin vào hai mắt mình! Quần hùng trong sân đều ồ lên!

Do đã nhìn thấy tận mắt, Tiểu Kiếm Thánh lấy ra một vật từ trong ngực, không ngờ lại chính là đang ở trong miệng Độc Cô Vô Song, không biết từ bao giờ đã kết thúc...

Vô Khang Song Tỏa Lệnh!

Vô Song lệnh vừa ra, toàn trường kinh hô, đột nhiên tĩnh lặng! Thật lâu sau, Lãnh Nguyệt Linh đứng bên cạnh Độc Cô Vô Song, mới run rẩy hỏi: “Vô Song... lại... ở trên tay ngươi? Ngươi... sao... có được?”

Cái này còn phải hỏi sao? Tiểu Kiếm Thánh không trả lời cái vấn đề ngu xuẩn này nữa, Cung Bình ở phía sau hần trả lời: “Vô Song lệnh trong tay Tôn thiếu gia là đích thân lão thành chủ truyền lại cho hần!”

“Kỳ thật, một tháng trước khi lão thành chủ đi, sớm đã tự mình viết một tờ di ngôn, nói nếu lão thân mất, Tôn thiếu gia lập tức trở thành thành chủ chân chính của Vô Song thành chúng ta!”

Cung Bình nói xong, lấy từ trong tay áo ra một bức thư, chỉ thấy trong thư thật sự có bút tích của Độc Cô Vô Phí, rõ ràng viết một câu di ngôn:

“Lão phu chết rồi, Trưởng Tôn Độc Cô Kiếm của ta, sẽ là thành chủ đời thứ hai mươi của Vô Song thành chúng ta.”

Thiết án như núi, Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh ở tại chỗ trắng bệch, nhưng Độc Cô Vô Song vẫn không cam lòng, cướp trước chỉ vào Tiểu Kiếm Thánh nói: “Không! Ta tuyệt không tin cha tùy tiện giao Vô Song lệnh và chức thành chủ cho một đứa trẻ năm tuổi! Hần dám tính là già quá rồi! Tiểu quỷ, mau giao Vô Song lệnh cho ta!”

Tiểu Kiếm Thánh vẫn không quay đầu lại nhìn hấn mà chỉ lạnh lùng gằn từng chữ một: “Ngươi không xứng với Vô Song lệnh!”

Độc Cô Vô thấy xưa nay con trai bình thường đối với cha mẹ hai người bọn họ quát mắng trái chiều, hôm nay lại phản như hai người, đều nhìn nói: “Súc sinh! Ngươi lại ngỗ nghịch như vậy, không nghe lời ta sao?”

Tiểu Kiếm Thánh lại trả lời hấn một câu:

“Ta, không đủ để ngươi ngỗ nghịch!”

Câu nói này, quả thực giống như một thanh tuyết thể thần phong, lạnh lùng đâm trúng chỗ đau đớn của Độc Cô Vô Song, làm hấn á khẩu không trả lời được!

Không sai! Đâu nghịch nhất chính là Độc Cô Vô Song!

Thử hỏi đoạt quyền giết cha, há chỉ ngang ngược, đại nghịch bất đạo nói chuyện như vậy có thể hình dung? Diệt tuyệt nhân tính bốn chữ, mới đủ để hình dung ác hạnh của Độc Cô Vô Song!

Không thể tưởng được sau khi Tiểu Kiếm Thánh bị vứt bỏ thất tình lục dục, chẳng những thần sắc mà tâm thái đã triệt để nghịch chuyển, ngay cả từ ngữ sắc bén cũng trở nên sắc bén như vậy, sắc bén như kiếm!

Mắt thấy nhi tử đang chế nhạo mình trước mặt quần hùng, sự tức giận trong lòng Độc Cô Vô Song đã tới cực điểm, rốt cuộc hấn không kiềm chế nổi nữa, trong lòng bàn tay đột nhiên quán tràn sáu thành công lực, một tay liền bổ mạnh vào sau đầu của Tiểu Kiếm Thánh:

“Súc sinh, mắt không tôn trọng! Để ta một chương kết liễu ngươi!”

Chương thể sắc bén, xem ra một chương này của Độc Cô Vô Song không chỉ phát tiết lửa mà còn muốn thừa thế kết liễu Tiểu Kiếm Thánh, lại cướp lấy Vô Song lệnh trong tay hấn!

Kình chương của bột liệu trước mắt, Tiểu Kiếm Thánh vẫn không tránh không né, ngược lại, lần này rốt cuộc cũng quay đầu lại, một đôi mắt lạnh lùng trừng nhìn Độc Cô Vô Song, giống như không phải đang trừng mắt nhìn một người sống mà

là đang nhìn một con cầm thú, hơn nữa còn xen vào kẻ răng phun ra sáu chữ:

“Người dám phạm thượng?”

Từ dưới xâm phạm? Một tiểu hài tử năm tuổi lại đối với phụ thân hấn nói là phạm thượng? Nếu là bình thường, quần hùng trong sân cùng tất cả đàn chủ nhất định sẽ bật cười, nhưng nhìn Tiểu Kiếm Thánh hôm nay vô tình như phảng phất giống như không ăn nuốt nhân gian khói lửa, trái lại từ đáy lòng mọi người còn dâng lên một cỗ hàn ý thấu xương!

Nhưng dù sao Tiểu Kiếm Thánh cũng chỉ mới năm tuổi, dù sao còn chưa tập võ, dù sao còn tỏ ra có bất kỳ nội lực nào, đối mặt với sát chương quán đã sáu thành công lực, hấn lại không tránh né?

Ngay cả Tuyết Tâm La đứng ngoài quan sát cũng âm thầm rơi vào hiểm cảnh mà lo lắng vạn phần cho người yêu, đáng tiếc bây giờ cô trong Cửu Không Vô Giới chỉ là tâm thần chứ không phải thực thể, cho dù cô muốn ra tay tương trợ cũng chỉ có thể trọn tròn mắt, lực bất tòng tâm!

***

Chỉ có Bộ Kinh Vân là vẫn tỉnh táo như cũ, nếu nói Tiểu Kiếm Thánh bây giờ lạnh lùng như thần minh thì Bộ Kinh Vân lạnh lùng như thần tử kia cũng không kém bao nhiêu so với hấn! Huống chi, Tử Thần đã sớm nhìn ra hiểm cảnh của bây giờ, căn bản không cần quan tâm!

Bởi vì bên người hấn không xa, còn có một Cung Bình!

Khi còn sống Độc Cô Vô Oanh từng nói, tuy Cung Bình là nô bộc thân trung thành bên cạnh hấn, nhưng với tu vi của hấn, cho dù cao thủ như Độc Cô Vô Song cũng chưa chắc đã là địch thủ của hấn. Cho nên Bộ Kinh Vân tin rằng Cung Bình chắc chắn có thể đỡ đòn kịp thời của Tiểu Kiếm Thánh!

Cung Bình cũng chuẩn bị xuất thủ!

Chỉ là hấn và Bộ Kinh Vân cũng đánh giá thấp sự đáng sợ của Tiểu Kiếm Thánh...

Bởi vì, Cung Bình không cần ra tay!

Ngay khi Tiểu Kiếm Thánh lạnh lùng trừng mắt nhìn phụ thân đoạt mệnh một chươngng nghênh đón, ánh mắt hần phát ra ánh sáng phảng phất tràn ngập một cỗ kiếm ý, một cỗ giống như muốn báo thù cho tổ phụ hần! Nếu Kiếm Ý có thể giết người, chỉ sợ Độc Cô Vô Song sớm đã bị hần phanh thây xé xác!

Nhưng, hóa ra kiếm ý có thể giết người!

Ngay lúc Cung Bình đang định ra tay, bỗng mọi người trong sân nghe thấy tiếng nổ “Ù ù” liên tục!

Tiếng nổ “Ù ù” này đúng là truyền từ bên phải bên ngoài Linh đường, hơn nữa lấy thể sét đánh không kịp bưng tai tiếp cận Linh đường! Mà ngay lúc mọi người đang hấp thu lực lượng gì đó cấp tốc tới gần Linh đường, bỗng dung tường đá bên phải Linh đường “Ầm ầm” một tiếng vỡ vụn thành từng khúc, một đạo hàn quang loá mắt đã phá tường mà vào, nghe “Răng rắc” một tiếng vỡ vụn, Độc Cô Vô Song bổ về phía lòng bàn tay của Tiểu Kiếm thánh, đã bị chém xuống toàn bộ!

Đau đớn kịch liệt không chịu nổi, Độc Cô Vô Song đau đến mức ngã xuống đất! Lúc này mọi người lại nghe thấy một tiếng “keng” vang lên, đạo hàn quang đánh gãy hai tay của Độc Cô Vô Song rồi cuộc cũng rơi xuống đất! Nhìn thật sự, đúng là trần thành chi bảo của Vô Song thành... Vô Khuyết, Kiếm!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Toàn bộ quần hùng trong sân và cả Cát Bách Đàn chủ, tất cả đều không thể che giấu được Vô Song kiếm trong bảo khố Vô Song thành, lại cảm ứng được kiếm ý trong ánh mắt Tiểu Kiếm Thánh mà tự xuất kiếm, trong chớp mắt đó cánh cửa bảo khố bị phá, lại oanh nát bảy, tám bức tường đá mà đến hộ chủ!

Ngay cả Cung Bình vốn muốn xuất thủ cũng không phải ngu xuẩn như vậy, không khỏi sững sờ nói: “Thật... Không thể tưởng tượng được! Xem ra lão thành chủ nói không sai! Tôn thiếu gia thật sự có liên thông với Vô Song Kiếm chứ!”

Đúng vậy! Ý tùy tâm sinh, kiếm tùy ý động!

Tâm động thì có ý động, ý động là kiếm động!

Cho dù tiểu Kiếm Thánh còn chưa học kiếm, nhưng đã có thể nối liền với kiếm tâm của “Vô Song Kiếm”, ánh mắt hần đã

thấy, đó là nơi mũi kiếm của Vô Song Kiếm hướng tới!

Điểm này, đồng dạng người mang tu vi kiếm đạo, bộ kinh vân cùng tuyệt tâm la, cũng là minh bạch nhất!

Kinh ngạc thấy Tiểu Kiếm Thánh một kiếm kỹ kinh động bốn phương, quần hùng trong sân và Cát Bách Đàn chủ đều trợn mắt há hốc mồm! Thật lâu sau, vị đàn chủ Đoàn Kỳ Uyên vẫn luôn chất vấn Độc Cô Vô Song kia, đột nhiên phốc một tiếng, chạy về phía Tiểu Kiếm Thánh và Vô Song Kiếm, miệng vừa cao giọng kêu lên: “Thiên Hữu Vô Song, cuối cùng cũng được trời cao vực!”

“Có thể tương thông với kiếm của Vô Song Kiếm Nhân, còn phải truyền thụ song lệnh, đó mới là thành chủ chân chính!”

“Phân đàn chủ Đoàn Kỳ Uyên thuộc cấp dưới của Phúc Châu, bái kiến thành chủ đời thứ hai mươi!”

Dứt lời càng nặng nề hướng tiểu Kiếm Thánh dập đầu một cái.

Các phân đàn chủ mắt thấy Đoàn Kỳ Uyên dẫn đầu, cũng vội vàng không ngừng dập đầu quỳ lạy Tiểu Kiếm Thánh, đồng thời trong miệng đồng thời la hét “Trời Hữu Vô Song”, cuối cùng phải có chữ “Thiên Bang” tám chữ, một thoáng hơn trăm đại hán mây phượng, lại quỳ xuống trước một đứa trẻ năm tuổi, thanh âm dập đầu liên tiếp vang lên khắp Linh đường, một thời kỳ kỳ quan!

Nhưng mà, chịu trăm người kính bái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Kiếm Thánh vẫn không thay đổi chút nào, đàn chủ cũng không hướng về phía gã cúi đầu nhìn một cái, tựa như tất cả những điều này đối với gã căn bản không có chút ý nghĩa gì, ý nghĩa cả đời gã, chỉ là kiếm!

Hắn chậm rãi bước về phía Độc Cô Vô đã bị thương dưới đất, hai mắt Độc Cô Vô thấy hắn lại gần, đôi mắt như đang nhìn một con quái vật, hắn lão đảo hỏi: “Ngươi, ngươi... còn muốn... sao...”

Tiểu Kiếm Thánh Mặc mặt không biểu cảm nói: “Ngươi, không xứng với cái danh Vô Song; ngươi càng không xứng lại ở Vô Song thành.”

“Các ngươi, đi đi.”

Hai chữ “Các người” trong miệng hắn đương nhiên không độc chỉ Độc Cô Vô Song, còn có cả Lãnh Nguyệt Linh Mẫu!

Độc Cô Vô Song sững sờ, Lãnh Nguyệt Linh lại ngẩn ngơ, khó tin hỏi: “Cái... cái gì? Kiếm... Người, người đuổi chúng ta ra... Vô Song Thành? Chúng ta là cha mẹ ruột thịt của người...”

Tiểu Kiếm Thánh ngay cả nhìn cũng không liếc nàng một cái, chỉ bình tĩnh phun ra một câu:

“Ta, không có ba mẹ!”

“Ta, chỉ có kiếm!”

“Từ nay về sau, kiếm của ta, có thể nói —— không!”

Nói xong chậm rãi nhìn Vô Song kiếm sau lưng, Vô Song kiếm vẫn phát ra ánh sáng kỳ lạ, như đang tán đồng câu nói này của hắn!

Đúng! Từ nay về sau, hắn đã là thành chủ, hắn và kiếm của hắn không nói một chữ, không ai dám nói một chữ “Vâng”.

Nhưng Tiểu Kiếm Thánh nói câu “không có cha mẹ”, đúng là không có bi ai. Thử hỏi một đứa trẻ năm tuổi, nếu có thể được cha mẹ yêu thương, duyên sao đến tình trạng bảy tình tuyệt diệt hôm nay? Ai lại nguyện như thế?

Nếu đổi lại được danh hiệu gia gia mà hắn yêu thương nhất, tâm tình nho nhỏ lại tình nguyện không cần Vô Song lệnh, cũng không cần Vô Song Kiếm.

Nhưng tất cả đã không thể trở về! Đã không cách nào bắt đầu lại từ đầu, hắn chỉ có thể gắng gượng, không phải bắt đầu dĩ... Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh, cuối cùng hờn thẹn bỏ đi.

***

***

***

Bọn họ không thể không đi, bởi vì cho dù hai người có võ nghệ không tệ, nhưng bây giờ tiểu Kiếm Thánh có Cung Bình thủ hộ bên cạnh, hơn nữa Mục Bách Đàn chủ cũng đã nhận định hắn là thành chủ đời mới, Tiểu Kiếm Thánh còn có Kiếm

Tâm của Vô Song Kiếm chống đỡ, vợ chồng hai người bọn họ căn bản là không cách nào so đo với hắn.

Không ngờ kết quả lại như vậy!

Càng không thể tưởng tượng được, tối nay bên trên Linh đường này, vốn nên một đời đau xót cho Độc Cô Vô Phỉ, lại ngược lại còn triển khai một thanh Thánh Kiếm...

Phi phạm cả đời!

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La rốt cuộc cũng coi Tiểu Kiếm Thánh trở thành thành Vô Song thành chủ đoạn chuyện cũ năm xưa, hai người không khỏi trầm mặc.

Một mực lạnh lùng nhìn Bộ Kinh Vân một phần này, nhìn Tiểu Kiếm Thánh ở trên linh đường không chảy nửa giọt nước mắt, càng như nhìn thấy chính mình khi còn bé; hắn và Tiểu Kiếm Thánh tách ra duy nhất một lần, có lẽ chỉ là một người trời sinh không biết rơi lệ, một người vốn có lệ lại không cho phép rơi...

Nhưng bất luận thế nào, hai bên đều trăm sông đổ về một biển, cuối cùng cũng rơi vào cùng một kết cục -

Mặt không còn nước mắt, trong lòng có lệ!

Dường như Vận Mệnh rất thích gieo mầm sinh trưởng mà đặc biệt, bọn hắn luôn tràn đầy bi ai không đủ làm người ngoài đạo lý, không ai có thể lý giải được...

Nhưng lúc này nghe Tuyết Tâm La âm u thở dài nói: “Thật không thể tưởng tượng nổi... tuổi thơ của kiếm mà lại có cảm giác này... bi ai sâu sắc? Khó trách được võ lâm Trung Nguyên thịnh truyền, cho dù cha mẹ hắn qua đời cũng vậy... Không có chút cảm xúc nào, hóa ra cha mẹ hắn... căn bản không đáng để hắn rơi nửa giọt nước mắt...”

“Nhưng... Hắn đã ăn vào viên bảy đời vô tình đó, đoạn tuyệt thất tình lục dục, ngay cả đối với cha mẹ cũng vậy... Không có cảm giác gì, vì sao lúc hắn hai mươi tuổi đã như mặt trời ban trưa lại có thể đối xử với... Nữ tử Đông Lăng này...?”

Đúng vậy! Ngay cả Bộ Kinh Vân cũng càng lúc càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi! Kiếm Thánh đã uống thuốc năm năm tuổi đã bỏ bảy tình, cả đời nên vô tình, sẽ không động

tình với bất kỳ ai, vì sao về sau lại đi xa Đông Lăng, nảy lòng yêu thương với Tuyết Tâm La? Rốt cuộc ở trên người Kiếm Thánh, sau đó lại xảy ra chuyện gì, biến dị?

Đáp an, rất nhanh lại hiện ra trước mắt hai người...

Bởi vì đang lúc này, một màn Linh đường trước mắt bỗng nhiên hóa thành một làn sương mù phiêu tán!

Mà sau khi sương mù tan hết, từng màn từng màn lại nhanh chóng xuất hiện trước mắt hai người!

Đoạn thứ nhất, chính là ngày sau khi Độc Cô Vô Phí nhập thổ vi an, Tiểu Kiếm Thánh đã lập tức nhờ Cung Bình dạy hắn tập kiếm!

Cung Bình ngoại trừ công lực thâm hậu hơn so với Độc Cô Vô Song, thì tu vi kiếm thuật cũng rất cao cường, nếu không phải luôn đi theo Độc Cô Vô Đề thì với tu vi kiếm thuật của hắn chắc chắn sẽ đứng trong top mười đại kiếm khách võ lâm lúc trước, cho nên dùng Cung Bình làm sư phụ mở mang kiếm thuật của mình, đúng là một trong hai ứng cử viên.

Còn Cung Bình vì không phụ sự ủy thác khi còn sống của Độc Cô Vô Tổng, ngoài trợ giúp Tiểu Kiếm Thánh xử lý sự vụ lớn nhỏ của Vô Song Thành, còn truyền hết sở học cả đời cho đứa bé này.

Nguyên nhân chính là vì hắn đã đáp ứng được lão chủ nhân bảo vệ cháu yêu của hắn, nhưng dù sao thì có một ngày hắn cũng sẽ từ trần mà chết đi, phương pháp duy nhất này chính là làm cho hắn sau này có thể tự bảo vệ bản thân.

Nhưng ý chí chiến đấu của đứa nhỏ này lại khiến hắn giật mình!

Mỗi ngày, không có tiếng gà vang, đứa nhỏ này bèn rời giường, tự luyện kiếm. Mỗi tới khi Cung Bình tỉnh lại, hắn mới học thêm kiếm pháp ngày đó mình dạy.

Tuy trước đó, Tiểu Kiếm Thánh đã luyện kiếm, nhưng sẽ không để ngày qua ngày, cho dù luyện đến đêm vắng người, hắn vẫn luôn tư tư học kiếm pháp ưu khuyết.

Từ đó trở đi, hắn cực kỳ ít khi nói chuyện, không còn dễ khóc như trước, thậm chí từ đó trở đi không còn cười, tất cả đều nội

liềm, sắc mặt lạnh lùng như thần minh, thậm chí đối xử với Cung Bình cũng vậy.

Cứ như trên đời này không còn chuyện người hay chuyện gì đáng để hấn ta nói tiếp, đáng để hấn ta cười cho sướng, đáng để hấn ta bi ai, đáng để hấn ta thỏa mãn.

Phảng phất như hấn đến trên đời này một chuyện cũng không phải là vì khóc hay là cười vui mà đến, mà là vì kiếm.

Rốt cuộc, là cái gì làm một tiểu hài tử năm tuổi có được ý chí mạnh như thế, cứ muốn kiếm đạo thành công là không thể?

Cung Bình hiểu rõ, đứa nhỏ này cố gắng không ngừng như vậy là vì muốn giúp tổ phụ Độc Cô Vô Khi còn sống, không tiếc nuôi kỳ vọng đối với hấn...

Hấn tin tưởng có một ngày như vậy, chắc chắn sẽ trở thành kiếm đệ nhất thiên hạ!

Còn chuyện khiến Cung Bình vui mừng hơn nữa là lúc trước người này vì muốn thỏa mãn lòng nguyện của tổ phụ mà tập kiếm, cho nên khi hấn bước chân vào lĩnh vực Vô Nhai của kiếm đạo, hấn xin kiếm đã hoàn toàn xuất phát từ đầu, cứ như hấn trời sinh đã định trước có duyên với kiếm, vì kiếm si mê!

Vì kiếm đến chết cũng không hối hận!

Tuy ý của đứa nhỏ này đã khiến Cung Bình giật mình, nhưng tư chất của hấn lại khiến Cung Bình giật mình!

Tu vi kiếm thuật của Cung Bình đã là kết quả ba mươi năm khổ luyện của hấn, nhưng đứa nhỏ này chỉ trong hai năm ngắn ngủi, đã hoàn thành toàn bộ sở học suốt đời của hấn!

Chẳng những thế, sau khi hấn tập hợp toàn bộ kiếm pháp, một lần cùng Cung Bình thử kiếm, hấn, chỉ trong ba chiêu ngắn ngủi, mũi kiếm đã chống đỡ được cổ họng Cung Bình!

Trời! Đúng là không thể nào! Ngay cả Cung Bình lúc đó cũng nghẹn họng nhìn trân trối, mồ hôi lạnh túa ra!

Do một thằng bé năm tuổi mới bắt đầu tập kiếm, làm sao có thể chỉ mới bảy tuổi đã xếp hạng từ Lam, đánh bại sư phụ được? Nhưng đứa nhỏ này lại có thể làm được? Ngay cả khi thời gian tập võ của nó còn thấp, nội lực vẫn chưa kịp hoàn

thiện, chỉ riêng kiếm pháp đã mạnh hơn Cung Bình năm phần...

Còn chuyện khiến Cung Bình tấm tắc kỳ lạ nhất là sau khi Thanh Thanh xuất thân từ Lam, hắn không cần gặp sư phụ khác, bởi vì bất luận sư phụ nào cũng không thể so sánh được với kiến giải kiếm đạo của hắn.

Hắn chỉ tự luyện kiếm, khổ tư, ngộ kiếm...

Hai năm không tới, ngay năm hắn mới chín tuổi, không ngờ hắn lại đi xa tới Lạc Dương, khiêu chiến kiếm khách võ lâm đệ nhất thời đó -

Nhất Kiếm Hồng Trung Nguyên!

Trận chiến này đương nhiên chấn động võ lâm! Người giang hồ không ngờ năm chín tuổi, tiểu thành chủ Vô Song thành vốn nên để lại trong lòng mẫu thân làm nũng, khiêu chiến mười vị kiếm khách trong võ lâm. Nếu thắng nhãi này không ngừng cuồng tự đại, chắc chắn sẽ phát điên!

Mà Trung Nguyên lúc trước một điểm Hồng cũng không muốn tiếp chiến, thứ nhất không muốn chấp nhận với một hài tử chín tuổi, thứ hai, hắn cuối cùng cũng đứng đầu mười đại kiếm khách, không đáng để người ta cười to lấy lớn hiếp nhỏ.

Nhưng Tiểu Kiếm Thánh dường như không giao chiến không ngớt, lại dùng Vô Song Thành làm tiền đặt cược, nếu như nói chiến bại, y sẽ dâng tặng cả hai tay của Vô Song Thành! Nếu không phải y cực kỳ tin tưởng vào bản thân mình thì đó là căn bản không để ý tới một Vô Song Thành!

Đến lúc này, một chút hồng ở Trung Nguyên cũng động lòng tham, nói như vậy ứng chiến, nhưng hắn tuyệt đối không nên ứng chiến...

Ngay trong ngày kiếm quyết đó, hắn chỉ xuất ra một kiếm, tiểu Kiếm Thánh không biết làm thế nào mà kiếm quang xoay chuyển, đã đem vô số kiếm của đối thủ hắn đánh rơi trên mặt đất!

Hắn ta đã thất bại! Hơn nữa còn thất bại rất thảm hại!

Chỉ vì nửa chiêu của hắn đã bại!

Trận chiến này đúng là không phải trò đùa! Các đại môn phái võ lâm không thể nào tin nổi, một thằng nhóc chín tuổi có thể đánh bại mười đại kiếm khách, mọi người càng hiểu, thằng nhóc dám dùng Vô Song Thành làm tiền đặt cược, không phải điên mà là tu vi kiếm thuật của nó, tuyệt đối có tư cách ngông cuồng tự đại!

Cuối cùng hắn cũng “một kiếm thành danh”!

Cuối cùng thì ông nội cũng chấp nhận được, trở thành vô địch trong võ lâm...

Thiên hạ đệ nhất kiếm!

Không sai! Kiếm Thánh năm xưa gặp Tuyết Tâm La Giải đã hơn mười tuổi, đã nổi danh khắp thiên hạ từ lâu, hắn vốn không dùng tới, cũng không cần nói dối nửa câu với bất cứ ai, huống chi đối với một người có thể suốt đời hắn yêu mến nhất?

Mà thiên phú kinh người của Tiểu Kiếm Thánh, càng làm cho người ta phải kinh ngạc...

Thúc thúc áo đen mà cả đời hắn ta kính trọng nhất -

Vô danh!

Một là thần thoại bất bại trong kiếm, một là Kiếm Thánh tu vi siêu phàm nhập thánh, một thần một thánh, hóa ra khi còn bé đều bị nói là quái vật trong kiếm, hai người đều còn nhỏ tuổi, tu vi kiếm thuật đã được người đời ngưỡng mộ, khó trách nhất thần một thánh luôn dây dưa không ngớt, tựa như kiếp kiếp kiếp kiếp không dứt...

Mà nghĩ tới đây, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La đột nhiên nhìn thấy cường quang lóe lên trước mắt!

Hai người định thần nhìn một cái, phóng tầm mắt mới phát giác, đạo cường quang này, nguyên lai là Cửu Không Vô giới bày tỏ chuyện cũ Kiếm Thánh trước mắt hai người bọn họ...

Đó là một luồng hào quang.

Là một luồng kiếm quang có thể khiến tất cả mọi người nhìn thấy mà giật mình.

Càng là một đạo kiếm quang cái thế mạnh nhất, đáng sợ nhất trên đời trước khi thần thoại còn chưa hình thành, còn là thần thoại vô danh!

Ánh kiếm chợt lóe, tiếp đó truyền đến một tiếng nổ “Oanh” như tiếng sấm trên chín tầng trời...

Một gò núi cao hơn năm trượng, đường kính bảy trượng bị đạo kiếm quang này phá vỡ, vỡ tan thành từng mảnh!

Trong cát đá tung bay đầy trời, bộ kinh vân cùng Tuyệt Tâm La càng thấy một bóng người như thiên thần đứng! Mà bóng người này, càng là một thân ảnh cao lớn so với Tiểu Kiếm thánh chín tuổi...

Một Kiếm Thánh mười ba tuổi!

Tiểu Kiếm Thánh hôm nay mười ba tuổi, đã cao lớn như người trưởng thành, vẽ ngậy thơ trên gương mặt lúc trẻ đã không còn sót lại chút gì; đôi lại chỉ là một mảng băng lãnh vô biên, lạnh lẽo như trong suốt.

Mặt của hắn giống như một sa mạc, vĩnh viễn sẽ không phát hiện ra ốc đảo ở trong đó, phát hiện nửa nét mỉm cười lại càng nói nửa nước mắt.

Mà kiếm quang cái thế vừa rồi có thể đoạt thạch phân kim kia, chính là của hắn! Đúng là hắn thờ ơ không để ý, tiện tay dùng Vô Song kiếm chém ra một kiếm trong đó mà thôi!

Có thể biết bây giờ tu vi của hắn ở trên kiếm thuật, thậm chí công lực của hắn, so với hắn thành danh từ chín tuổi một kiếm, tiến bộ thần tốc như thế nào, như thế nào xuất thần nhập hóa!

Mà sau khi đất đá hoàn toàn yên lặng trở lại, hai người Bộ Kinh Vân càng nghe thấy phía sau Tiểu Kiếm Thánh truyền đến mấy tiếng vỗ tay...

“Được!”

“Một kiếm thật đặc sắc!”

“Kiếm! Người lại tặng thêm một tầng!”

Tiểu Kiếm Thánh này đánh tay không ngừng tán thưởng, chính Cung Bình! Nhưng khi thấy Cung Bình đột nhiên xuất

hiện phía sau Tiểu Kiếm Thánh, sợi tóc cũng bạc trắng như tuyết, mấy năm gần đây, hắc đã già đi rất nhiều...

“Không.” Đột nhiên nghe Tiểu Kiếm Thánh lạnh nhạt nói: “Chiêu kiếm này, cũng không đặc sắc.”

Cung Bình ngẩn người, hỏi: “Ồ? Kiếm, ngươi nói vậy là sao?”

Tiểu kiếm từ từ xuất ra con số, đáp: “Bởi vì, kiếm này khiếm khuyết thần tùy đặc biệt.”

A? Vừa rồi xuất kiếm quá tuyệt diệu, dùng sức mạnh đã đủ khiến cả thế gian khiếp sợ, Hồng Trần bá phục, hắc, còn ngại kiếm này khiếm khuyết thần tùy đặc biệt?

“Thì ra là thế...” Cung Bình nghe vậy hiểu ý cười một tiếng, nói: “Kiếm, sau khi ngươi thành danh từ chín tuổi, trong mấy năm nay mỗi ngày đều có một kiếm thủ nổi danh khó chịu đến khiêu chiến với ngươi, nhưng có một số người thua nửa chiêu, đại đa số trước khi kiếm của ngươi còn chưa ra khỏi vỏ, đã bị kiếm khí và kiếm ý của ngươi đánh bại, đến nay ngươi đã hợp lực đánh bại hơn hai ngàn danh kiếm thủ, kiếm pháp cũng càng đánh càng hăng, nội lực cũng vì kiếm pháp mà tiến bộ thần tốc.”

***

“Ngươi mặc dù chỉ mười ba tuổi, nhưng nội lực toàn thân đã có thể so với cao thủ ba mươi tuổi, luyện lại mấy năm, nội lực của ngươi tất vượt xa ta, đến trình độ này, ngươi, còn không thỏa mãn sao?”

Tiểu Kiếm Thánh nhìn về phía trước, thanh âm trầm bổng vang lên: “Võ Vô Chỉ Cảnh, kiếm đạo càng là Vô Nhai.”

“Kiếm pháp của ta, có thể nói khi các nhà đại thành, kiếm khí cũng càng luyện càng tinh thuần, nhưng...”

“Ta, vẫn chưa có một bộ kiếm pháp của riêng mình!”

Đúng vậy! Cho dù học hết kiếm pháp của Cung Bình thì đã làm sao? Cho dù trong mấy năm quyết chiến không ngừng, tham khảo ưu khuyết điểm của kiếm pháp đối thủ để bản thân sử dụng, tập hợp tất cả gia tộc thành công thì đã sao? Cho dù từ khi hắc xuất đạo đến giờ chưa bao giờ ném qua thất bại thì đã sao?

Kiểm pháp của hắn, thủy chung không thể tự thành một nhà, khai tông lập phái, dù sao vẫn là trong hoàn cảnh đẹp không đủ!

“Đây không phải chuyện khó khăn gì!” Cung Bình nói: “Từ hôm nay ngươi cứ bế quan suy nghĩ, muốn nó một năm nửa năm, cuối cùng cũng ngộ ra một bộ kiểm pháp thuộc về bản thân ngươi.”

“Nhưng...” Tiểu Kiếm Thánh nói: “Từ khi thành danh sau chín tuổi một kiếm, ta đã nghĩ tới bốn năm, từ đầu đến cuối vẫn không thể sáng chế ra kiểm pháp thuộc về mình.”

“Ta, cần một bộ tuyệt đối hoàn mỹ, tuyệt đối xứng với kiểm pháp tuyệt thế của ta!”

Kiểm pháp có thể sáng tạo trong một năm nửa năm, sao lại là kiểm pháp tốt? Sao lại tuyệt đối hoàn mỹ, tuyệt đối là kiểm pháp tuyệt thế? Cung Bình cũng là người luyện kiếm, sao lại không hiểu đạo lý trong đó được? Hắn chỉ muốn phá giải tiểu Kiếm Thánh mà thôi.

Chỉ có điều, Tiểu Kiếm Thánh chấp nhất với việc cầu kiếm, còn si mê với kiếm, thật sự vượt ngoài dự liệu của Cung Bình, thậm chí còn vượt qua kỳ vọng của tổ phụ Độc Cô Vô Cận, Cung Bình thật sự đang lo lắng cho tương lai của đứa nhỏ này.

Nhưng mà, thật ra hắn nên lo lắng cho bản thân nhiều hơn một chút, bởi vì...

Ngay lúc Cung Bình còn định nói thêm điều gì, lấy sự chấp nhất đối với Tiểu Kiếm Thánh của Thư Du Bình, bỗng dưng hắn cảm thấy cả người đau xót...

“A...” Hắn thân bất do kỷ thối ta một tiếng, thân thể mềm nhũn, người đột nhiên ngã về phía trước!

May mà bên cạnh hắn là Tiểu Kiếm Thánh! Nhưng thấy Tiểu Kiếm Thánh trở tay đỡ một cái, đã ổn định được Cung Bình, gương mặt lạnh lẽo xưa nay bình tĩnh vô gợn sóng kia, cũng hiếm khi có đất làm Cung Bình lộ ra vẻ sùng sờ:

“Cung Bình thúc...”

Không trả lời! Giờ phút này tuy Cung Bình không ngã xuống đất mềm nhũn nhưng không ngờ người của hắn hoàn toàn

không quản chuyện, ngắt đi!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Bộ kinh vân cùng Tuyết Tâm La một mực ở bên cạnh quan sát cảnh tượng này, cũng không thể ngăn Cung Bình đổ, lão bộc này đối với Độc Cô Vô Hối và Tiểu Kiếm Thánh trung thành và tận tâm, vì sao tự nhiên không chống đỡ nổi đổ xuống?

Đêm.

Chớp mắt đã là đêm.

Cái gọi là trong nháy mắt, kỳ thật là Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La trong nháy mắt, cảnh vật xung quanh hai người lại đột nhiên thay đổi, chuyển mắt nhìn qua, hai người đã rơi vào Cung Bình ngắt xỉu nửa tháng.

Đây là một đêm trăng khuyết khiến người ta cảm thấy thương cảm. Mà vào tối nay, cũng sẽ xảy ra một chuyện khiến người ta thương cảm...

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La thấy Cung Bình nằm liệt giường, xem ra hơi thở mong manh. Tiểu Kiếm Thánh lặng lẽ canh giữ ven giường hẩn, tuy gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ nhưng từ trước đến nay tay phải chỉ biết cầm kiếm của hẩn vẫn nắm chặt tay Cung Bình, dường như không muốn mất đi lòng trung thành của hẩn...

Đúng vậy! Hẩn đời còn sống, vốn nên là cha thân, mẹ thân, đệ cũng thân, rốt cuộc lại không cha không thân, mẹ cũng không thân, đệ không thân, thân nhất, ngược lại là ông nội đã mất mình, còn có lão bộc sắp bệnh chết trước mắt này!

Nhưng hóa ra mười năm trước Cung Bình đã dính bệnh ngầm, nhưng để không thất hứa với chủ nhân, từ sau khi Độc Cô Vô Kinh qua đời, hẩn không để ý tới bệnh tình của mình, mà ban ngày dạy bảo Tiểu Kiếm Thánh, trợ giúp ông ấy xử lý sự vụ của Vô Song thành.

Những năm gần đây, hẩn suốt đêm vui vẻ, tâm lực lao lực, chỉ sợ có phụ chủ nhân trước khi chết chống đỡ, bệnh tình càng ngày càng sâu, cuối cùng tối nay Thạch Vô Linh, mà tối nay, cũng chính là đêm đầu tiên hẩn thấy đứa nhỏ này...

Trải qua nửa tháng, Tiểu Kiếm Thánh tìm khắp thiên hạ danh y, nhưng không cách nào chữa khỏi ác tật của Cung Bình.

Nhưng Cung Bình nửa mở mắt ra, mỉm cười nhìn tiểu Kiếm Thánh đang canh giữ bên giường, kéo dài hơi tàn mà nói: “Con... Tạ ơn... con... bán nguyệt này... Tạm thời bỏ đi... Kiếm của con... Tìm khắp danh... Y, đáng tiếc... Sinh tử... Có mạng, có mạng, vừa đến, con... đã là... đệ nhất... Kiếm thủ, cũng đúng... người... sống không có cách...”

***

***

Tiểu Kiếm Thánh vẫn luôn canh giữ bên giường im lặng không nói gì, giờ phút này thấy hắc đã ở bên trong, mặc dù trên mặt không biểu tình, nhưng cuối cùng cũng đánh vỡ trầm mặc, nói: “Cung Bình thúc, ngài đối với Vô Song Thành chúng ta, cùng với Độc Cô Kiếm chúng ta có mối giúp đỡ thâm ân, mặc dù ta ăn vào bảy đời vô tình, sau đó sẽ không vì bất luận kẻ nào mà đau lòng nữa, nhưng...”

“Ta, sẽ ghi nhớ người trong lòng.”

Cung Bình nghe vậy, khuôn mặt đau đớn vô hạn không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, tiếp tục nói: “Được... rất được... Kiếm thủ đệ nhất thiên hạ... ghi tạc trong lòng, Cung Bình... Kiếp này... cũng coi như... không tiếc. Nhưng, ta còn một chút... Nhớ chưa, không thể quên... Người có thể đáp ứng... một lời thỉnh cầu?”

“Cung Bình thúc, ngài cứ việc nói.”

“Ta... có một cháu gái... Cung Lan, cùng người... Tuổi tương đương nhau. Cha mẹ nàng... từ lâu... song vong, cô khổ... không có chỗ nương, chỉ có... ông nội này, bà nội này... hiện giờ... càng gửi nuôi... Ta... Bạn bè nhà xa... Trong nhà, hy vọng Thiếu thành chủ... Xem trên mặt... Cung Bình, thay ta... ân tình... chiếu cố...”

chiếu cố Cung Lan?

Mặc dù Cung Bình miệng nói vậy nhưng ngay cả Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La ngồi yên một bên cũng đoán được hành động của Cung Bình. Nói là hắc không bỏ được cháu gái mình là Cung Lan, chẳng bằng nói là hắc không hạ được Tiểu Kiếm Thánh đã không còn Thất Tình Lục Dục.

Hắn vì đứa nhỏ này chấp nhất kiếm mà thấp thỏm bất an, hắn cũng nguyện ngày đó có thể có trở về không ít nhân vị, cho nên mới cố gắng giữ cháu gái mình ở lại bên người Tiểu Kiếm thánh, để hai người bọn hắn có thể chiếu cố lẫn nhau, khiến cho Tiểu Kiếm thánh cô tịch còn có thể cảm thấy nửa tia ấm áp nhân gian, hắn mới đi an tâm...

Mà Tiểu Kiếm Thánh cũng hiểu rõ tâm của Cung Bình, nhưng nghe hắn nói: “Cung Bình thúc, ta biết thỉnh cầu này của ngài, đơn giản chỉ là tưởng tượng cho ta.”

“Nhưng cho dù thế nào, cái này vừa là tâm nguyện của người, ta nhất định sẽ...”

“Như ngôn làm được!”

Cung Bình nghe thấy Tiểu Kiếm Thánh đáp ứng yêu cầu của hắn, rớt cuộc trong lòng như có tảng đá lớn đè xuống, lấp bấp dứt quãng: “Tạ... Tạ ơn... người, hài... tử...”

“Bất luận... Người vẫn còn... Thất tình... lục dục, trầm ngâm hoặc... lạnh như... Thần linh, trong lòng ta, người từ đầu đến cuối... Là một đứa nhỏ... người có tâm... trẻ con, chỉ có tiếc..., cha mẹ người... Không biết quý trọng... Người... Thật lòng, lênh... Cuối cùng... biến thành... Vô tình... Vô Tâm... Kiếm, thật... Đáng tiếc...”

Một lời nói đến đây, hô hấp của Cung Bình chợt trở nên gấp gáp, tay hắn cũng nắm chặt tay Tiểu Kiếm Thánh, giống như là không nỡ từ bỏ cái nhìn như hắn đã có được Vô Song Thành, nắm giữ tất cả, nhưng thật ra không có đứa trẻ nào, hắn càng cố gắng hết sức mình một hơi cuối cùng, để đứa nhỏ đáng thương này phun ra một tiếng dạn dò cuối cùng trong cuộc đời:

“Con... con, được được... Nghe Cung Bình... thúc... Cuối cùng là... Phế phủ... Nghĩa... Nói gì đó...”

“Cái này... trên đời, người... Không cần... Quá... hoàn mỹ, kiếm... Cũng không cần hoàn mỹ...”

“Có... Lúc... có, quá... Hoàn mỹ... Người, quá... hoàn mỹ... hoàn mỹ... Kiếm... chỉ có thể... là một cái gánh nặng, chỉ có thể làm... Người cả đời cũng chấp mê... Về phần... Truy cầu hoàn mỹ, cho dù... đạt được... Hoàn mỹ, cũng cả đời... Cũng

sẽ... Sợ hãi... Sẽ mất... Mất đi, trở thành hoàn mỹ, hoàn mỹ... Nô lệ... Thì cái gì... Cái này... Cái này... Lại... Cái gì...”

“... Khô?”

Chữ cuối cùng “Khô” phun ra, Cung Bình chột toàn thân run rẩy, ánh mắt hắn cũng đột nhiên trở nên mềm mại vô lực, tất cả đều dừng lại, chỉ vì...

Hắn, cuối cùng cũng đi.

Nhưng tuy hắn đã đi nhưng đi cũng cực kỳ an tâm, vì vậy giờ phút này tay của tiểu Kiếm Thánh vẫn nắm chặt tay Cung Bình.

Cho dù tiểu Kiếm Thánh không khóc cho Cung Bình chảy nửa giọt nước mắt, nhưng cũng không thể từ khuôn mặt không biểu cảm của Mộc Vô Dung nhìn thấy tâm trạng của hắn, nhưng lúc này đã không còn giọt nước mắt nào quan trọng nữa rồi!

Bởi vì trước khi chết, hắn đã có thể nắm chặt tay của Tiểu Kiếm Thánh trong tay, mà cảm thấy đứa nhỏ này giấu dưới cái lạnh mặt thật lòng muốn rời đi.

Hắn càng là người có máu có thịt hơn với đứa nhỏ này. Mà không chỉ riêng thanh kiếm vô tình vô địch, từ đáy lòng hắn cao hứng.

Mặc dù hắn ta đã chết, nhưng cũng biết không uống, rốt cuộc có thể mỉm cười dưới cửu tuyền, gặp lại lão chủ nhân của hắn ta...

Chỉ là, lời nói cuối cùng mà hắn lưu lại kia thì tại sao khô, không ở trong lòng tiểu Kiếm thánh lại nhắc lên từng cơn rung động.

Đúng! Sao ngươi cứ cố chấp mãi vậy? Khô nổi gì mà quá hoàn mỹ? Sao ngươi cứ cố chấp mãi mãi không chịu? Khô nổi cả đời chỉ biết cầu kiếm mà không làm chuyện khác?

Hà Khô? Khô gì? Khô gì?

Nhưng nếu một câu mà đã có thể tiêu tan chấp nhất của Tiểu Kiếm Thánh, vậy hắn chấp nhất với kiếm cũng không phải cố chấp chân chính. Nhưng nghe Cung Bình mỉm cười, hắn trầm

giọng nói: “Cung Bình thúc, Tạ Tuyết, lời dặn dò cuối cùng của ngài.”

“Đáng tiếc, mặc dù ta đã biết tất cả khó khăn như thế nào, nhưng...”

“Tâm của ta, vẫn không biết vì sao nước mắt không có ân tình...”

“Chỉ có kiếm!”

Chỉ một chữ “Kiếm”, dường như đã bao quát cả đời của Tiểu Kiếm Thánh! Cái này, cũng là lời của Tiểu Kiếm Thánh! Mà hắn trên đời này, rốt cuộc cũng không có “thân nhân chính thức” nữa.

Chỉ còn lại một mình cô đơn, trái tim cô đơn trống vắng.

Còn có một thanh khác đã tung hoành thiên hạ vô song, nhưng lại không biết đối với nhân sinh của nó có ý nghĩa gì...

Vô Song kiếm!

Thấy ái lang ngay cả lão bộc trung thành nhất lúc còn bé cũng mất đi, nhìn Tiểu Kiếm Thánh mười ba tuổi trên cõi phàm trần, đã không một ai có thể tin cậy, dựa vào Tuyết Tâm La không khỏi cảm thấy ưu tâm cho con đường cô đơn trước nhà hắn.

Nhưng mà, Bộ Kinh Vân lại không có cái nhìn nào khác.

Vì nó quá cô đơn.

Trong kiếp sống ấu thơ của hắn, đã từng sống trong cô đơn bất lực, cuối cùng, cô đơn vô vi ngược lại trở thành động lực sống tiếp cho hắn! Hắn cũng không sợ cô đơn, ngược lại quyết định phải tăng cường chính mình, hắn muốn báo thù, muốn hắn chìm đắm vào sự hùng bá của cô đơn!

Đạo bộ kinh vân thâm thư, cô đơn, không những sẽ không khiến người ta chú ý, ngược lại, càng có thể khiến người ta trở nên độc lập, minh bạch năng lực cực hạn của mình, càng kiên cường như sắt!

Mà bộ kinh vân cũng không có nửa điểm ý nghĩ không phải giả.

Sau khi Cung Bình chết đi, Cửu Không Vô Giới cũng tiếp tục hướng dẫn trình bày tình cảnh sau này với Tuyết Tâm La và Tiểu Kiếm Thánh. Hai người bọn họ chỉ thấy không còn gia gia, không có Cung Bình, Tiểu Kiếm Thánh còn kiên cường hơn tất cả mọi người mong đợi!

Còn muốn không ngã như kiếm!

Hóa ra sau khi Cung Bình chết, tất cả thành dân Vô Song thành, thậm chí là đàn chủ các nơi được phân đàn, tất cả đều cho rằng Tiểu Kiếm Thánh mất đi đặc lực trợ giúp vừa là sư phụ vừa là người hầu của Cung Bình, chắc chắn chí cao dân, nhưng suy nghĩ này của mọi người chẳng qua là một bên tình nguyện, hợp tình hợp lý...

Nhưng tiểu Kiếm Thánh đã một kiếm thành danh, không phải người hợp tình hợp lý!

Trên đời này, thường người không hợp tình hợp lý nhất mới có thể đạt được thành tựu siêu phàm không hợp tình hợp lý nhất! Người bình thường hợp tình hợp lý, vốn nên chỉ xứng sống ở một quốc gia bình thường!

Không có Cung Bình tiểu Kiếm Thánh, cho dù cô đơn đơn, nhưng đúng như bộ kinh vân dự liệu, cô đơn làm hắn càng thêm không có tạp niệm, chuyên chí với kiếm, ngăn ngừa bảy năm, ngay năm ghèn tuổi, kiếm pháp của hắn, kiếm đạo, kiếm đạo, kiếm khí, kiếm khí của hắn, nội lực của hắn, đều đã lô hỏa thuần biểu, đạt tới lúc đó võ lâm đã không có bất kỳ ai có thể đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Nói cách khác, niên kỷ y chỉ đậm cảm, vô luận kiếm pháp và công lực, đã là võ lâm lúc ấy...

Thiên hạ.... vô địch!

Cũng từ lúc đó, người giang hồ cũng dần dần quên mất tên “Độc Cô Kiếm” của hắn, là vì mọi người đã sớm đặt cho hắn một biệt danh chuẩn xác hơn...

Kiếm!

Thánh Nhân!

Đúng vậy! Chỉ có danh tiếng Kiếm Thánh, mới đủ để hình dung hắn học kiếm từ năm tuổi, bảy tuổi theo Lam, mười chín

tuổi thành danh, mười ba tuổi tự ngộ Kiếm Đạo, lô hỏa thuần thanh, nửa đời trước hiển hách gần như vô địch!

Chỉ vì hai chữ, vốn nên vĩnh viễn không bại!

Nhưng mà, mặc dù kiếm của hắn bất bại, trong lòng của hắn, thất tình của hắn, lục dục của hắn thì lại như thế nào?

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La cũng có thể nhìn thấy rõ ràng trong Cửu Không Vô Giới, trong vòng bảy năm sau khi Kiếm Thánh đánh mười ba tuổi, lòng hắn ta cũng chưa bao giờ bại!

Mười lăm tuổi, Cung Bình chết hai năm, cha mẹ ruột Kiếm Thánh Độc Cô Vô Song và Lãnh Nguyệt Linh, sau nhiều năm bị trục xuất khỏi Vô Song thành, cuối cùng bị thù đình kết thù.

Mặc dù Vô Song thành từng có hành động lạnh lùng của thành chủ tiên nhiệm là Vô Song đàn chủ Vô Song đàn, nhưng cũng không đành lòng, trăm người đồng tâm quỳ xuống Tiểu Kiếm Thánh, mong hắn có thể từ tay kẻ thù xin đầu Lư an táng cha mẹ. Duy chỉ có Tiểu Kiếm Thánh là thờ ơ, càng bẽ quan không chịu tiếp, chỉ từ trong cửa đóng chặt, truyền ra giọng nói lạnh lùng như thần thánh của hắn:

“Sau khi ông nội ta và Cung Bình chết đi, ta đã không để lại bi thương cho bất cứ ai nữa.”

“Ta, chỉ có thể để lại bi thương cho ta kiếm!”

Đây chính là kết luận cuối cùng của hắn đối với cái chết của cha mẹ hắn!

Hắn làm duy nhất là đón em trai duy nhất của mình, người từng bị cha mẹ mang ra khỏi Vô Song Thành, một mình độc cô một phương, để hắn quay về Vô Song Thành. Nhưng chỉ vậy thôi, cho dù huynh đệ gặp lại, hắn cũng quay lưng lại, không nhìn em ruột của mình chút nào, cũng như người lạ, không nói nửa câu với đệ đệ mình.

Ngược lại đối với cháu gái Cung Lan của Cung Bình, cuối cùng hắn vẫn còn tâm tư.

Sau khi Cung Bình chết không lâu, tiểu Kiếm Thánh đã như tâm nguyện lúc còn sống, tạm thời không luyện kiếm nữa, ngàn dặm xa xôi tự mình đón Cung Lan mười hai tuổi trở về Vô Song thành, đợi nàng cuối cùng cũng không tệ.

Ví dụ như, Vô Song Cung mà Tiểu Kiếm Thánh luyện kiếm, tất cả mọi người trong Vô Song Thành đều không được tự ý tiến vào, thậm chí các đàn chủ khác cũng không được vào cửa, chỉ có Cung Lan, nhưng Cung Kiếm Thánh Phong lại chỉ cho phép đặc biệt, có thể tùy ý tiến vào Vô Song Cung.

Cho dù tiến vào Vô Song Cung, đối với Cung Lan cũng không có ý nghĩa gì nhiều, tất cả đều là vì tuy Tiểu Kiếm Thánh ban cho nàng chờ quyền, thậm chí thuê đến trường sư dạy nàng đọc sách và đọc chữ nhất, nhưng vẫn y như những người khác, vẫn thờ ơ với nàng như cũ.

Nhưng Cung Lan đối với tiểu thiếu gia không cười không nói, nhưng phụ mẫu song vong lại vô cùng cảm kích. Trong lòng tiểu cô nương vẫn cho rằng tiểu thiếu gia này là người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Theo thời gian từ từ mất đi, Cung Lan trưởng đến mười tám tuổi, đã trở mã diễm lệ như hoa đào, càng dần sinh tình cảm với tiểu Kiếm thánh mặc vô biểu cảm, coi hắn như người yêu...

Nhưng chính vì tình cảm này của nàng mà lại rước lấy ly biệt...

Nàng vạn liệu không tới, lúc đó hắn đã mười chín tuổi, lại tổn thương tâm si ngốc của nàng với nàng, không hỏi ý nguyện của nàng, không nói hai lời, đã gả nàng cho một chủ quán con trai từng có chút hợp ý với nàng, cũng muốn nàng lập tức xuất giá, kiếp này kiếp này cũng không cho tiếp tục bước vào Vô Song thành!

Cung Lan thực ra lúc này đã khóc thành nước mắt, càng chạy tới cầu khẩn hắn. Không muốn cô ta rời khỏi Vô Song thành, còn thản nhiên nói ra tình cảm sâu đậm của bản thân với hắn. Chất liệu của hắn chỉ là lãnh khốc vô cùng phun ra một câu, một câu Cung Lan suốt đời không quên:

“Ta, cũng không cần bất kỳ bạn lữ nào.”

“Ngươi, cũng tuyệt đối không xứng làm bạn với ta!”

“Nam lữ của ta, chỉ có ——”

“Vô Song Kiếm!”

Chính câu nói này đã khiến Cung Lan cực kỳ tình tuyệt tâm tuyệt vọng, rung rung rời khỏi Vô Song thành, gả cho người khác.

Không thể tưởng được, từ Tiểu Kiếm Thánh đến Kiếm Thánh, Độc Cô Kiếm vẫn là người như vậy, phảng phất muốn chú ý cả đời vì kiếm cô độc!

Phảng phất như ông nội mong muốn, cả đời tuyệt đối sẽ không để ý thất tình lục dục, cả đời chỉ chăm chú cầu kiếm!

Nhưng lúc trước Độc Cô Vô Mỹ bảo hắn ta ăn vào bảy đời vô tình, chỉ hy vọng hắn ta sẽ không vì sinh ly tử biệt mà đau lòng. Chỉ mong tôn nhi mà mình yêu mến nhất có thể kiên cường sống sót, càng mong sao hắn ta có thể thành kiếm thành tài...

Nhưng Độc Cô Vô tiếc dưới xuôi nước lại không ngờ tới, cháu trai của mình chẳng những không phụ kỳ vọng của ông ta, mà còn vượt xa kỳ vọng ban đầu của ông ta!

Hắn không những nguyện vọng như trước, một kiếm thành danh, càng ở tuổi tù, trở thành kiếm thánh nhân gian vô địch thiên hạ!

Mà sự vô tình của hắn, vượt xa mong đợi của hắn!

Sự vô tình của hắn đã vượt qua lẽ thường, vượt qua cực hạn của nhân tính! Hắn tựa như thanh kiếm vô song trong tay hắn, vô tình tới mức thiên hạ vô song, trên đời này cũng không tìm được ai vô tình hơn hắn!

Chỉ vì sau khi cực đau đớn cực kỳ, chính là cực vô tình!

Trong lòng một người vô tình như vậy, rốt cuộc trừ kiếm ra, còn đang suy nghĩ cái gì?

Ai mà biết được! Ai chịu biết chứ? Thật ra ngay cả Tuyệt Tâm La cũng không biết.

Chỉ có Bộ Kinh Vân, trong tâm thần Bất Tử Thần nhìn như vô tình này, mới có thể lý giải được trái tim của Kiếm Thánh năm xưa!

Hắn hiểu rõ, năm đó Kiếm Thánh không quan tâm tới sinh tử của ba mẹ mình, chỉ vì cha mẹ từng diệt sạch nhân tính của ông nội hắn, muốn hoàn thành ước nguyện của tổ phụ, không

vì bất kỳ người nào mà đau đớn, cuối cùng hẳn lựa chọn vô tình!

Bộ Kinh Vân càng hiểu, Kiếm Thánh gả Cung Lan cho người khác chứ không phải vô tình; ngược lại, thật ra là hẳn tưởng tượng cho cô.

Chỉ vì hẳn một đời còn sống, đã định trước làm bạn với kiếm, càng có thể sẽ có một ngày chết dưới kiếm người khác, trên đời này căn bản không có thanh kiếm vô địch một đời một đời!

Vì vậy, cuối cùng Cung Lan thương tâm muốn chết, chẳng bằng trước khi nàng càng ngày càng sa sút, cưỡng ép nàng rút lui, đổi lại một người khác có thể giúp nàng nhận được hạnh phúc bình thường.

Lúc này, mới xem như không phụ sự ủy thác của Cung Bình trước khi chết!

Hắn, mặc dù không biết có thể làm cho cháu gái hẳn hạnh phúc không, nhưng ít ra hẳn cũng không để nàng yêu thương hẳn nữa!

Nếu như nàng lại si mê hẳn, cả đời nàng sẽ không có hạnh phúc!

Bộ Kinh Vân hiểu rõ cõi lòng khó nói lên lời của Kiếm Thánh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không hiểu vì sao Kiếm Thánh lại cố chấp với ý truy cầu kiếm pháp hoàn mỹ như vậy? Sau khi y và Tuyết Tâm La coi nhẹ chuyện ép Cung Lan rời khỏi, hai người bọn họ lại thấy Kiếm Thánh tiếp tục bế quan cả ngày, vẫn đang khổ sở nghiên cứu một bộ có thể làm cho Kiếm Thánh của y càng thêm hoàn mỹ, càng tự thành một môn kiếm pháp độc nhất cách, mà ngay sau khi y khổ tư một tháng...

Cuối cùng hẳn ta cũng lại xuất quan.

Chỉ là, hẳn lại xuất quan lần nữa, xem ra cũng không ngộ ra được kiếm pháp hoàn mỹ nhất nào. Ngược lại, hẳn còn sai người mua một chiếc thuyền lớn trở về, càng khởi hành sau bảy ngày nữa.

Hắn muốn đi đâu?

Tuyết Tâm La nhìn đến đây, chợt biến sắc, lúng túng nói:
“A...? Lúc hẵn tuổi già như mặt trời... mua thuyền đi xa?
Chẳng lẽ... Hẵn đi chuyến này sẽ đi xa... Đông Áp?”

Không sai! Chính như lúc trước nàng từng đề cập đến bộ kinh vân, Kiếm Thánh tại tuế ngô từng đến Đông mạ, lúc ấy vô tình gặp được Tuyết Tâm La, ghi thêm hai người một đoạn nghiệt duyên vợ chồng...

Mà câu hỏi này cũng nhanh chóng có câu trả lời! Chỉ trong giây lát, cảnh vật trước mắt lại tiếp tục thay đổi, hai người lại thấy thuyền của Kiếm Thánh trải qua một quãng thời gian dài, sau đó hai người đi tới một bãi đất thấp.

Bãi này chính là hòn đảo cô độc hiếm có một mình Đông Nghiêu, không có một ngọn cỏ!

Bộ Kinh Vân vạn liệu không đến, sau khi Kiếm Thánh bế quan một tháng, vẫn chưa ngộ ra cái kiếm pháp hoàn mỹ gì, nhưng không biết vì sao lại đi xa đến Đông Phụng? Rốt cuộc thì hẵn nghĩ đến huyền cơ gì ở trong bế quan, mà không tiếc trải qua đại dương đến hành trình Đông Lăng xa xôi? Chẳng lẽ hẵn ngộ ra vượt xa Đông Túc, sẽ giúp hẵn sáng chế ra kiếm pháp hoàn mỹ thuộc về mình?

Nhưng mà, càng dạy không được Tử Thần liệu chính là giờ phút này nhìn Kiếm Thánh leo lên đỉnh bãi bùn Tuyết Tâm La, dường như nhận ra hòn đảo hoang không một ngọn cỏ, thân thể của nàng bỗng dưng run rẩy không ngớt, giống như cực kỳ sợ hãi hòn đảo hoang kia., Thanh âm chân động vô cùng kinh hô: “A... A? Kiếm... Vì sao hẵn phải đến... hòn đảo cô độc kia? Đó là một nơi tất cả thần phật, tất cả ác ma cũng không dám tới... Chỗ đó! Ở nơi đó, chẳng những phạm nhân, mà ngay cả thần phật... ác ma, cũng sẽ chịu đủ... Khó có thể tưởng tượng được... thống khổ, mà tình nguyện tự đọa tự thống khổ nhất là địa ngục vô gian... Mà cũng không muốn đợi ở đó nửa khắc nửa khắc...”

***

***

***

***

“A...! Kiếm... Vì sao...vì sao... lại... chuyện này... trên đời... Là nơi thống khổ nhất...”

“Thiên – Nhai - Tuyệt – Nhai?”

Thiên Nhai Tuyệt Giác?

Cái tên này nghe cũng không có vẻ đáng sợ như vậy, vì sao lại là nơi thống khổ nhất trên đời này? Đây, đến cùng là nơi như thế nào?

Bộ Kinh Vân nghe vậy, trong lòng cũng đột nhiên trở nên thừa thốt! Nhưng mà hắn còn chưa kịp suy nghĩ vì sao Tuyệt Tâm La lại sợ hãi hòn đảo này như vậy, Kiếm Thánh vốn đang theo đuổi kiếm pháp hoàn mỹ, tại sao lại bước lên tuyệt giác thiên nhai tuyệt địa, biến đổi một cảm giác đặc biệt, nhưng vào giờ phút này lại ulla vào trong tâm thần của Tử Thần...

Đó là cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Cảm giác cực kỳ nguy hiểm đang nhanh chóng tới gần Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La!

Thế nhưng là, trước mắt Kiếm Thánh leo lên đảo hoang, mặc dù làm Tuyệt Tâm La cực độ sợ hãi, nhưng thủy chung không hề phát sinh chuyện gì đặc biệt, cảm giác nguy hiểm đang cấp tốc áp sát kia rốt cuộc phát sinh ở đâu?

Bộ Kinh Vân chợt tỉnh ngộ một chuyện! Nếu nguy hiểm không phải đến từ tình cảnh trước mắt, cảm giác nguy hiểm kia rất có thể là đến từ...

Trong thế giới chân thật, hắn và vị trí chân thân Tuyệt Tâm La!

A...! Chân thân của hắn và Tuyệt Tâm La gặp nguy hiểm?

Đúng! Cảm giác của thần chết không sai chút nào! Ngay lúc tâm thần của hắn và Tuyệt Tâm La, ở trong Cửu Không Vô Giới cùng quan sát kiếp trước của Kiếm Thánh, hai người đang giữ chặt cửa động động nơi chân thân Hoàng Tuyền Thập Độ, đột nhiên xuất hiện một bóng người áo trắng!

Mà cảm giác nguy hiểm mà tâm thần Bộ Kinh Vân cảm thấy chính là từ trên thân bóng người áo trắng này!

Chỉ vì một người có bản lĩnh tuyệt đối không thể khóc chết,
mà cảm thấy nguy hiểm!

Chính là thừa kế tăng hoàng di chí đến đây để hủy diệt Hoàng
Tuyền Thập Độ, tránh cho xảy ra một hồi tai họa...

Không uổng phí!

Hắn, rốt cuộc cũng tìm được rồi!

Thế nhưng, không sai có lẽ tạo mộng cũng không nghĩ tới, tới
nay hắn muốn hủy diệt Hoàng Tuyền Thập Độ, liền phải giết
hai người dựa vào Hoàng Tuyền Thập Độ tiến vào Cửu Không
Vô Giới, chân thân không có lực phản kháng!

Một là Đông Nghiêu nữ tử Tuyết Tâm La hắn tuyệt đối không
biết!

Mà một người khác, là người mà nhiều năm trước đó hắn từng
muốn dùng Mạnh Bà trà độ hóa tử vong ——

Bộ Kinh Vân!

Một người hắn ta tuyệt đối không ra tay giết chết!

Nhưng để cứu muôn dân trăm họ, không hư hao sẽ đại khai sát
giới, gặp người giết người? Gặp thần giết thần? Giết sạch...

Tử Thần?

Trời...

Chương thứ ba...

Thắng lợi còn chưa đủ!

Ta có...

Là chân chính “Vĩnh sinh bất tử”...

Kiểm Bá Vô Địch!

Kiểm Thánh!

Vạn Lại Câu tử!

Trời đất đều tịch mịch!

Nơi này, thiên địa vạn vật tĩnh mịch giống như một đầm nước
không bao giờ dao động, chỉ vì nơi này từng có một người

từng khiến vạn dặm bầu trời cũng khiếp sợ không dám lỗ mãng hành động ——

“Sáu mươi tuổi” Kiếm Thánh!

Nơi đây, đúng là chỗ ở vắng vẻ mà Kiếm Thánh từ khi xây mộ lâu năm kia, chỉ có thể là kinh vân cùng với tâm thần Tuyệt Tâm La xông vào Cửu Không Vô Giới, Kiếm Thánh đã sớm được chôn vùi dưới mộ nhiều năm nay nay bỗng dựng phá mộ mà ra, còn bị một đạo Thiên Lô cực mạnh bổ xuống, hai mắt đảo một cái, cả người như mất đi ý thức, đứng ngây ngốc trên một ngọn đồi này!

Nhưng giờ phút này, Kiếm Thánh lại xảy ra biến hóa kỳ lạ!

Chỉ thấy hắn đứng ngây người một lúc lâu, chính giữa trán vết kiếm kia, lại chậm rãi nằm xuống một vật...

Nhìn thật một chút, đó rõ ràng là một ngụm máu tươi!

Không! Phải nói là một hàng “Huyết lệ”!

Chẳng những như thế, cỏ dại trong phương viên mười trượng Kiếm Thánh không chỉ có vậy, mà trong chốc lát tất cả đều héo rũ mà chết!

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ triền núi tràn ngập tử khí khiến cho người ta hít thở không thông, dường như thiên địa cũng vì chuyện sắp phát sinh mà hồi hộp đến chết!

Chỉ là Kiếm Thánh mặt đầy vết máu lúc này càng thêm căng chặt răng phun ra một ít lời khó hiểu:

“Thánh linh... Hết... trời.. đất.. thiếu..”

“Thánh... Không.. Hết.. trời.. đất.. thiếu..”

“Thánh... Không.. Hết.. trời.. đất.. thiếu..”

Âm thanh nỉ non như mê sương liên tiếp vang lên, chân trời vốn đã màu hoàng hôn càng lúc càng rủ xuống, mặt đất chợt hiện ra vô biên đen kịt, giống như đang báo một cái hung triệu.

Một điểm cực hung phát sinh trên người Kiếm Thánh hơn sáu mươi tuổi...

Thánh linh vô tận, thiên địa thiếu khuyết?

Thiên địa, làm sao thiếu hụt?

Thiên nhai ở đâu?

Ai biết được! Chẳng ai dám thắc mắc!

Nhưng thường nghe người ta nói là lưu lạc thiên nhai, chí ít, Thiên Nhai quyết sẽ không ở gần trước mắt, hẳn là ở địa phương rất xa xôi.

Mà giờ khắc này xuất hiện ở góc biển Thiên Nhai của Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La, càng là một cô đảo cách xa Đông Hoa Nhân Yên.

Một nơi thật sự giống như sừng trên sườn trời, ngay cả Thần Phật, Ma cũng không muốn đến!

Bộ Kinh Vân vạn liệu không tìm được, Kiếm Thánh năm nay mới chỉ hai mươi, sau khi bế quan kiếm pháp khổ tu hoàn mỹ nhất một tháng, đột nhiên đi xa đến Đông Tú, càng đến Thiên Nhai Tuyết Giác ngay cả nhân thần phật ma trong miệng Tuyết Tâm La cũng không dám đặt chân đến, một nơi nàng hình dung so với địa ngục còn thống khổ hơn nhiều!

Nhưng càng khiến cho vẻ mặt của hắn và Tuyết Tâm La nhìn thấy cảnh Kiếm Thánh bước lên Thiên Nhai tuyệt vọng, cảm giác cực kỳ nguy hiểm đột nhiên áp sát hai người bọn họ!

Mà cảm giác nguy hiểm cực độ này rõ ràng là đến từ sau đầu hắn!

Không cần nghĩ nhiều, Bộ Kinh Vân là người đầu tiên quay lại nhìn!

Nhưng ngoài ý muốn chính là, phía sau hắn chỉ là một mảnh trống rỗng, không có nửa bóng người, thậm chí không thấy bất kỳ phi cầm tâu thú nào!

“Xảy ra... chuyện gì?” Tuyết Tâm La thấy bộ dáng kinh vân khác thường, không khỏi dừng chân hỏi.

“...” Bộ Kinh Vân lạnh lùng nhìn chằm chằm phía sau mình, thật lâu thật lâu, vừa rồi nặng nề phun ra một câu:

“Không có gì.”

“Chỉ là cảm giác của ta sai mà thôi.”

Đúng vậy! Từ thần vừa rồi tuy cảm thấy một cảm giác nguy hiểm tiến tới gần, nhưng cảm giác này trong nháy mắt khi hắn

quay đầu lại, lại chợt lóe lên rồi biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi, rốt cuộc hẳn cũng không cảm giác được gì nữa!

Nếu cảm giác nguy hiểm này thật sự tồn tại, vậy tại sao lại trong nháy mắt biến mất? Giải thích duy nhất, có lẽ chỉ là ảo giác nhất thời của hắn.

Mà ngay lúc bộ kinh vân thấp thỏm, Kiếm Thánh sớm đã bước lên thiên nhai tuyết giác, lúc này cũng đã đi dọc theo đường núi gập ghềnh trên đảo mà lên.

Hai người không ngờ lại theo đuôi Kiếm Thánh lên núi, Tuyết Tâm La vừa tiến lên, vừa đi vừa hỏi: “Có phải... có gì kỳ quái, vì sao phải thích hợp... Ta chợt thấy “Kiếm” đến đây... cái này... Thiên Nhai Tuyết Giác, lại nói đây là... Tất cả thần phật, tất cả thần phật, ác ma... cũng không dám tới... Chỗ này, có thể là... nơi thống khổ nhất trên đời?”

Bộ Kinh Vân không nói, duy nhất cũng không phủ nhận.

Tuyết Tâm La cười yếu ớt: “Đáp án... Sẽ nhanh chóng... xuất hiện. Chỉ cần chúng ta... lướt qua... đỉnh núi này... sẽ... Biết...”

Đúng vậy! Nhưng vào lúc này, hai người đã đi theo Kiếm Thánh vượt qua đỉnh núi này, mà đáp án cũng đã xuất hiện trước mặt hai người rồi!

Chỉ thấy sau đỉnh núi này, là một con đường lên núi cao hơn, nhưng con đường núi này cũng không phải là không có một ngọn cỏ, hai bên càng là vô số ao đá bốc lên lửa nóng hừng hực! Những ao đá này, mỗi cái đều như là luyện ngục đốt đỏ bừng, bất kỳ sinh linh nào nếu lỡ rơi vào trong ao, chỉ sợ không những thân thể máu thịt khó bảo toàn, ngay cả nguyên thần cũng bị đốt thành tro bụi!

Đến lúc này, Bộ Kinh Vân rốt cuộc giật mình, khó trách Tuyết Tâm La nói nơi này là nơi thống khổ nhất, ngay cả Nhân Thần Phật, Phật Ma cũng không dám đặt chân; bởi vì nơi này đâu chỉ nóng như địa ngục? Bách Bách Nham trì trên đảo, quả thực chính là trăm ngàn địa ngục sống sờ sờ!

Thiên Nhai Tuyết Giác này, nguyên lai là một ngọn núi lửa đã thiêu đốt ngàn vạn năm vẫn chưa dừng lại!

Chỉ là, Kiếm Thánh đã danh chấn Trung Nguyên tại sao lại thiên hướng vạn dặm xa xôi, đến Đông Tục này giống như Huyết Hà Hỏa Hải bị hành hung chết tươi?

Nhưng nghe Tuyết Tâm La nói lại như đứt đoạn: “Trước kia... Ta cũng không rõ là vì sao “Kiếm” lại đến nước này, nhưng bỗng nhiên nhớ lại... một thứ liên quan đến Thiên Nhai Tuyết Giác... lưu truyền, vừa rồi mới hiểu được... Nó kêu như thế nào...”

Một người lưu truyền? Bộ Kinh Vân liếc qua Tuyết Tâm La, đợi nàng giải thích.

“Vâng... Như vậy. Từ trước đến nay Đông Nghiêu chúng ta có một cái truyền lưu, cái này thiên nhai tuyết giác, tuy khắp thế nhân đều là hỏa nhiệt nham trì thống khổ không chịu nổi, nhưng chân chính có thể làm người cảm thụ vô biên thống khổ, kỳ thật là một loại kỳ hoa trên đảo...”

“Cũng chính bởi vì... loại kỳ hoa này mới có thể mạnh như... Thần Phật ma yêu, cũng muốn... chùn bước...”

Thật kỳ lạ! Được gọi là Thần Ma Tích Dịch không phải là Bách Nham trì trước mắt, mà là... kỳ hoa gì? Bộ Kinh Vân nghe vậy cũng không khỏi nhướng mày.

Tuyết Tâm La nói: “Rất... Kỳ quái, có phải không? Thật ra... Đông Nghiêu chúng ta... Cái này truyền lưu, cũng cùng các ngươi... Trung Thổ có liên quan...”

“Nghe đồn... Trăm ngàn năm trước, Trung Thổ các ngươi đã xuất hiện... Một kỳ tài y đạo, tên chính thức của hắn đã không thể xác định từ lâu, chỉ biết hắn từng đặt tên là... “Hành động nghịch thiên...”

Cái gì? Nghịch thiên mà đi? Trong thiên hạ lại có người không hiểu thấu như thế, lại vì mình mà đặt lên một cái tên khó hiểu như thế? Bộ Kinh Vân nhưng nghe Tuyết Tâm La tiếp tục nói tiếp:

“Cái này... đi ngược ý trời, lúc trước cũng không phải là... nghịch thiên mà đi, nghe nói hắn từ nhỏ... Không những tinh thông về dùng thuốc và y thuật, cứu người... Lại càng vô số; hắn mới hơn hai mươi tuổi... Bắt đầu hành y; cho đến ba mươi

năm, người bị bệnh qua thần thủ cứu sống được thần thủ, lại lên tới hàng vạn kể, có thể nói... tiếp tục thế tục!”

“Chỉ là mười năm... Kiếp sống cứu người, thiếu lãnh đạm hần... kiêu thế như hoa như ngọc; thế tử của hần rất cực... Trong khuê phòng tịch mịch, dùng Hồng Hạnh ra khỏi tường, cùng gian phu... Bỏ trốn đi.”

“Trái ý trời mà đi cố nhiên... Rất chịu đả kích, càng chột cảm thấy chính mình lập chí... Lấy y thuật hành hương cứu đời, ngày đêm mất ăn mất ngủ, thuận theo thiên đạo... Cứu người vô số, kết quả... Lại rơi vào kết cục như thế, trong lòng hối hận không thôi, càng là tà niệm cả đời...”

“Nếu như thuận thiên mà không được báo thì hần quyết định sau này sẽ nghịch thiên mà đi, sẽ đổi tên đổi tên cho họ Dịch, từ nay gọi là nghịch thiên rồi đi!”

Thế khó đoán được, nguyên lai sau lưng nghịch thiên mà đi, lại có một cố sự khiến người ta thổn thức như vậy! Thử hỏi một kỳ tài y đạo vốn một lòng hướng thiện, nếu không phải thiên ý tàn khốc như đao, ai lại nguyện lưu lạc đến nghịch thiên?

Tuyết Tâm La lại nói: “Tà niệm đã sinh, đi ngược ý trời từ nay về sau... sẽ thật sự là người như tên, chuyện làm... tất cả đều đi ngược ý trời.”

“Hần chẳng những...không còn y nhân, càng không ngừng dùng thiên phú kiêu nhân...Luyện được hại người; nghe nói hần sáng tạo ra... Kỳ độc dị dược, có tới mấy ngàn, mỗi một loại độc đều có thể khiến người ta... thống khổ cực điểm mà chết!”

“Thế nhưng hần vẫn chưa thỏa mãn, hần thề rằng... Có tuổi đời, sáng chế ra một loại có thể khiến người ta... sống không bằng chết, kỳ dược vô cùng thống khổ, là một loại kỳ dược đau đớn nhất trong thiên địa... thống khổ nhất!”

“Rất cực... Hần từ trong thổ địa độ xa mà đến... Đông Nghiêu chúng ta, càng chọn nơi này hòn đảo núi lửa đầy ắp hồ đá nóng rực, sáng chế hần... Cực tuyệt thiên hạ kỳ dược!”

“Trải qua mười năm... bế quan khổ nghiên cứu, cuối cùng hần ở nơi này vốn không có một ngọn cỏ... Trên đảo cô độc, khắp

nơi đều là một loại kỳ hoa chưa từng có. Loại kỳ hoa này... chính là kỳ độc khuynh kế luyện suốt đời hắc... Được phát ra mà thành, hắc đặt tên cho hắc là “Bán Tâm”!”

“Nghe đồn bất luận Thần Phật Ma nào chỉ cần ăn chất lỏng “Bán Tâm” này vào sẽ cảm thụ được thống khổ đáng sợ nhất trên đời, đến lúc đó sống và chết cũng trở nên không trọng yếu nữa, bởi vì cho dù có chết cũng chưa chắc có thể giải thoát loại thống khổ này...”

Không thể tưởng được, trên đời này lại có một kỳ nhân gọi là nghịch thiên mà đi; càng không thể tưởng tượng được, trên đời sẽ có một loại kỳ hoa gọi là “Bán Tâm”? Bán Tâm bán Tâm, rốt cuộc cái tên này có ý nghĩa gì? Bộ Kinh Vân nghe đến đây, rốt cuộc trầm giọng hỏi: “Vậy, Kiếm Thánh tới đây, là vì bán tâm?”

“Ta nghĩ... đúng vậy. Ngươi nhìn đi!” Tuyết Tâm La nói xong, vẫn đi thẳng tới Kiếm Thánh, chỉ thấy Kiếm Thánh đi dọc theo đường núi lửa thiêu đốt, một mực đi lên đỉnh núi; ở chỗ đỉnh núi kia, càng thêm nóng bỏng không chịu nổi, quả thực là Thần Ma lại đi!

***

***

Tuyết Tâm La nói: “Nghe nói, tuy bán tâm là kỳ hoa thống khổ nhất trên đời... Nhưng nhất định phải sinh trưởng ở... Địa ngục nóng như lửa đốt, vì vậy bốn phía đảo tuy nóng vô cùng, không có một ngọn cỏ, nhưng còn chưa đủ để... Kiến phát Bán Tâm, chỉ có miệng núi lửa trên đỉnh núi này mới là bán tâm... Địa phương sinh sôi.”

“Kiếm... Bây giờ xuất phát tiến lên đỉnh núi, hóa ra là... bán tâm mà đến!”

Không sai, cũng chỉ có Kiếm Thánh mới có thể lấy tu vi siêu phàm nhập thánh của gã, bảo vệ toàn thân bay thẳng lên đỉnh núi lửa, tháo xuống nửa tim đã ở bên cạnh miệng núi lửa!

Khó trách từ khi sinh ra đến nay, ý chí cũng chỉ lưu truyền, từ khi không ai có thể chứng thực được nó là tồn tại chân chính, trầm mặc hoặc hư ô có; chỉ vì người có bản lĩnh trên đời đặt

chân vào Huyết Hà Hỏa Hải mà vẫn có thể toàn thân trở ra, thực sự không nhiều...

Về phần Kiếm Thánh sau khi bế quan một tháng, tại sao đột nhiên lại tới đây hái Bán Tâm? Bộ Kinh Vân cũng có thể đoán được một hai...

Chắc vậy, bán tâm đã xuất xứ từ kỳ tài y đạo của trung nguyên nghịch thiên mà đi, nếu Đông Nghiêu đã lưu truyền điều này, tất nhiên Trung Nguyên cũng có cỗ tịch ghi nhớ tương tự. Trong lúc Kiếm Thánh bế quan suy nghĩ kiếm pháp hoàn mỹ, rất có khả năng phát hiện nửa tim trong lúc bế quan ngoài ý muốn lưu truyền ghi chép, mà nửa tâm có thể trợ giúp rất lớn với việc ngộ ra kiếm pháp hoàn mỹ, cho nên Kiếm Thánh mới không tiếc viễn siêu tuyệt giác này!

Chỉ là, làm sao có thể làm thế nhân, thậm chí có thể làm cho Thần Phật, Ma yêu cảm thụ kỳ hoa nửa lòng thống khổ, lại có thể giúp Kiếm thánh ngộ ra kiếm pháp hoàn mỹ nhất trên đời? Điều này, mới là nghi vấn bộ kinh vân khó hiểu nhất...

Đang tưởng tượng đến nhập thần, chợt nghe bên người tuyệt tâm la một tiếng “A” khê hô lên, bộ kinh vân vội vàng nhìn thoáng qua, thì ra tuyệt tâm la trầm thấp, bởi vì cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi! Chỉ thấy hai người không biết làm sao, không ngờ đã không có đảo hoang ít dấu vết của người tuyệt giác Thiên Nhai, ngược lại đặt mình trong một chợ lớn đầy ồn ào ở Đông Túc!

Mà Kiếm Thánh hai mươi tuổi, cũng cùng Bộ Kinh Vân và Tuyệt Tâm La cũng đang ở chợ này, càng đi lại trong đám người đang ồn ào chạy tới đòi giết! Tuyệt Tâm La không khỏi nói: “Sao... Như vậy? Tại sao lại không có giới hạn cửu không... Không vì sao không cho chúng ta tiếp tục xem “kiếm” ở chân trời góc đường... Sẽ xảy ra chuyện gì? Sao lại... đưa chúng ta tới chợ này?”

Đúng! Kiếm Thánh bây giờ đang ở chợ Đông Đặng, cũng đã nói, hắn tại tuyệt giác Thiên Nhai đã hoàn thành việc hắn muốn làm, mới có thể tiếp tục đến nơi này. Nhưng rốt cuộc tại Thiên Nhai Tuyệt Giác hắn có thể tìm được kỳ hoa bán tâm hay không? Có thật sự nuốt hắn hay không? Làm sao Cửu

Không Vô Giới lại không thể để cho Bộ Vân hai người thấy rõ vấn đề mấu chốt trong đó?

Chỉ là, định thần hai người giờ phút này trên mặt Kiếm Thánh liếc một cái, không thấy mặt hấn lộ vẻ thông khổ gì.

Nghe nói được lực của kỳ hoa này cực mạnh, cho dù không đem nó nuốt vào, chỉ cần để nó ở trong ngực, được lực cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy thông khổ. Cho nên nếu Kiếm Thánh thật sự tìm được nửa tâm ở chân trời góc, thậm chí đã mang nó theo bên người, hôm nay trên mặt hoặc nhiều hoặc ít, cũng sẽ có một chút thông khổ.

Nhưng trên mặt Kiếm Thánh chẳng những không hề có chút thông khổ nào mà còn mang theo bộ dáng kinh vân tuyết tâm la. Y lại cảm thấy khuôn mặt của y lúc này không còn băng lãnh như trước nữa...

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La không khỏi nhìn nhau, hai người đều cảm thấy vị Kiếm Thánh trước mắt đã rời khỏi Thiên Nhai Tuyết Giác này, vẻ mặt có chút kỳ quái, trong lúc nhất thời lại không thể nói rõ nguyên do.

Thế nhưng, hai người có chút kỳ quái quá sớm.

Bởi vì đúng vào lúc này, Kiếm Thánh đi không xa hai người bỗng nhiên xảy ra một chuyện càng thêm kỳ lạ!

Chỉ thấy một lão phụ Đông Ấp xem ra đã hơn tám mươi tuổi, khi bà ta và nhân số Kiếm Thánh lướt qua người, bà ta... Đột nhiên...

Đột nhiên thấy kỳ biến này, Tuyết Tâm La lập tức biến sắc, thậm chí Bộ Kinh Vân cũng thay đổi sắc mặt!

Bởi hai nàng nhìn thấy một màn tuyết không có khả năng phát sinh trên người Kiếm Thánh!

Một chuyện không nên xảy ra như thế, một người siêu phàm nhập thánh như hấn...

Đang lúc bộ kinh vân vũ tuyết tâm la vì kiếm thánh cảm thấy kinh ngạc, tại Cửu Không Vô Giới bên ngoài thế giới chân thật, giờ phút này có một người, cũng đang cực kỳ kinh ngạc!

Đó là một người cần phải giết người vì cứu người.

Không uống phí!

“Hắc... giật mình?”

Một tiếng hô kinh hãi vô hạn vang lên, bàn tay phải đang vỗ mạnh không ngớt đột nhiên dừng lại sau ót Bộ Kinh Vân vài tấc, sau đầu không hề có một chưởng phá tan thân chết!

Tất cả là bởi vì ở thiên quân giản đơn, cuối cùng dựa vào bộ kinh vân trên thân tán phát ra cảm giác băng lãnh, nhận ra người trước mắt này, chính là đứa con cuối cùng của Hoắc gia - Hoắc Kinh Giác!

Nhưng thì ra là, Bất Hư dùng Chiêu Tâm Kính của sư phụ hấn một mực cảm ứng “Hoàng Tuyền Thập Độ”, rốt cuộc tìm được chỗ bộ kinh vân cùng Tuyết Tâm La chân thân trong sơn động kia.

Vừa mới tiến vào sơn động, chợt thấy trong sơn động có một thân ảnh cao lớn khoác áo choàng mực đen, đang cùng một nữ tử áo trắng mang khăn lụa trắng cầm theo “Hoàng Tuyền Thập độ” không nhúc nhích. Mắt thấy trong động đã có người lợi dụng Hoàng Tuyền Thập Độ tiến vào Cửu Không Vô Giới, không cần phải suy nghĩ chi tiết, nhất thời dưới tình thế cấp bách đã xuất chưởng đánh ra, ra tay trước với Bộ Kinh Vân, trừ phi...

Giết sạch kẻ khu động Hoàng Tuyền Thập độ!

Vì vậy không tiếc nuôi mà hạ sát thủ, vì ngăn cản nhân gian gặp nạn, tối nay hấn không thể không đại khai sát giới!

Chỉ là hấn tạo mộng cũng không nghĩ tới, ngay lúc một chưởng này của hấn bổ đến sau lưng Bộ Kinh Vân vài tấc, một cảm giác giống như từng quen biết đột nhiên ủa vào trong đầu hấn!

Đó là một cảm giác lạnh như băng hấn ta đã lâu không gặp!

Một cảm giác tử thần đầy bất đắc dĩ học theo Phật đạo!

Chính bởi vì cảm giác quen thuộc này, bất hư sát chưởng mới có thể dừng giữa không trung! Chính bởi vì cảm giác này, nên mới có thể đột nhiên nhớ lại người trước mắt hấn chỉ thấy qua một lần liền cả đời không quên...

Hoắc Kinh Tường!

Kỳ thật, thời điểm mà Kiếm Thánh bước lên Thiên Nhai Tuyệt Giác, bộ kinh vân chợt cảm thấy một cỗ cảm giác cực độ nguy hiểm từ phía sau cấp tốc tới gần, nhưng trong nháy mắt lại biến mất vô tung, chính là bắt nguồn từ sát chương bất hư này!

Bất hư cùng Hoắc Bộ Thiên bào đệ “Hoạt động” là thâm giao, mà Hoắc Kinh Giác càng là nhi tử thương yêu nhất của Bôn Bộ Thiên. Sau này bộ kinh vân có thể nói là cố nhân, hấn tất nhiên quyết không hạ sát thủ sau cố nhân, nhưng mà...

Nếu như hấn không ngừng vận động tay chân, sau cố nhân này sẽ tiếp tục điều khiển Hoàng Tuyền mười độ, chỉ sợ qua một hai canh giờ nữa, cho dù không phải muốn động thủ cũng quá chậm, đến lúc đó...

Thế nhân tất đảo loạn kết cục!

Vào thời khắc này, gương mặt vốn bình tĩnh bỗng biến đổi thành bốn năm loại màu sắc, cuối cùng biến thành xanh mét!

Tay phải hấn ngưng tụ giữa không trung, lòng bàn tay càng run rẩy đổ mồ hôi, cho dù lấy phật pháp cao thâm của hấn cũng không cách nào vững vàng!

Nhưng thấy hấn ngây ngốc nhìn chân thân đã hoàn toàn không còn năng lực phản kháng, vẻ mặt phức tạp khó hình dung, lại không kìm được khẽ hô lên...

“Hắc... giết mình, vì sao... là ngươi...”

“Vì sao... Năm đó ngươi không uống chén Mạnh Bà trà ta đưa cho ngươi, một lần nữa làm người? Vậy hôm nay ngươi không cần cuốn vào trong một kiếp Hoàng Tuyền mười độ này, làm ta hôm nay... thật chuốc lấy khó xử?”

“Ngươi tuy quật cường, cố chấp, quái gở, nhưng trong mắt ta không giả, vẫn là người có thâm ân với cha sâu ớn mà có ân báo ân! Vì sao Hoàng Tuyền Thập Tuế cũng không phải rơi vào tay Thập Ác không tha, người chết không đủ đáng tiếc, để ta có thể dễ dàng hạ thủ một chút? Mà lại rơi vào ngươi ta tuyệt không muốn giết ngươi... Đáng thương trên thân ngươi?”

***

Đúng vậy! Trong mắt không giả, Bộ Kinh Vân lại là một người đáng sợ, đáng thương lại càng thương! Bất luận về bề ngoài của thần chết lạnh lẽo, vô tình, cao ngạo, nhưng có được trí tuệ của Phật môn là không tệ, vừa nhìn là có thể nhìn thấu bên ngoài cương trong nhu, bên ngoài lạnh trong nóng; hắc, chỉ là một người được vận mệnh an ủi, bị dồn vào bóng tối, vĩnh viễn khó mà thấy ánh mặt trời đáng thương!

Nhưng mà, nếu không giả vờ không xuống tay với Tử Thần, vậy tối nay nhất định sẽ chú định một hồi kiếp nạn nghịch loạn ở nhân gian...

Đang lo lắng kiếp nạn khó có thể tưởng tượng được, xem cái tử thần trước mắt này mình quyết không chịu xuống tay, nào hải bất hư hư tại như điện quang hỏa thạch hiện lên ngàn niệm, một chương này, rốt cuộc là tiếp tục đánh xuống? Hay là...?

Sinh tử bộ kinh vân dường như đã lơ lửng trong một ý niệm.

Thật lâu sau...

Hắc đột nhiên thở dài “Ài” một tiếng, trong lòng giống như đã hạ quyết định sau cùng!

Mà chương phải của hắc, cũng...

Bên kia, trong Cửu Không Vô Giới...

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La vẫn không biết bản thân đang bị đe dọa bởi một đường ranh giới, mà ánh mắt của hai người vẫn đang tập trung trên người Kiếm Thánh trước mắt!

Từ chuyện phát sinh trên người Kiếm Thánh, thật khiến người ta khó có thể tin được!

Từ khi thành danh đến nay, Kiếm Thánh chưa từng có ai chạm vào Vô Song Kiếm của hắc. Vô Song Kiếm của hắc thẳng tiến với tính mạng của hắc, ai dám vô lễ với Vô Song, đều quyết không có kết cục tốt.

Nhưng giờ phút này, lão phụ Đông Ấp tuổi hơn cổ thừa thốt kia, thời điểm tại Kiếm Thánh xòe người mà qua, nhất thời thất bại về phía trước!

Trong lúc luống cuống tay chân, lão phụ kia hoảng hốt không chọn lấy vật, tiện tay cầm lấy vài thứ để chèo chống, để bản

thân không làm nô bộc ngã xuống đất, nhưng ai cũng không ngờ, bà đang bối rối cầm đồ vật trong tay, lại là...

Vô Song kiếm trên tay Kiếm Thánh!

A! Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?

Vô Song Kiếm chẳng những thiên hạ vô song, tượng trưng Vô Thượng tôn vinh một đời thánh thượng của Kiếm Thánh, sao hắn có thể dễ dàng để một Đông Oan nữ tử chạm đến như vậy? Cho dù lão phụ tở Đông Túc kia ngã xuống xảy ra đột ngột, với tu vi siêu phàm của nàng ta, cũng tuyệt đối không thể tránh né không kịp!

Trừ phi, hắn căn bản vô ý né tránh, cũng không ngại để nàng nắm lấy Vô Song làm mục tiêu...

Mà càng khiến Bộ Kinh Vân hai người bất ngờ hơn chính là, Kiếm Thánh chẳng những không ngại chút nào bị người ta chạm đến Vô Song, càng bỗng nhiên đưa tay đỡ lão phụ Đông Thoa kia một cái, trên mặt cũng lộ ra một tia ý cười, ôn hòa nói: “Bà bà, bà không sao chứ?”

Tiểu ý của hắn, lại như ánh mặt trời trong băng tuyết, ấm áp đến tuyết trắng cũng phải hòa tan.

Trời ạ!

Hắn đã ăn vào bảy đời vô tình, bỏ qua thất tình Kiếm Thánh, sao có thể gương mặt cứng rắn không có cảm tình trong phút chốc trở nên hiền hòa như thế, vui vẻ giúp người? Bộ Kinh Vân quả thực không cách nào tin vào mắt và tai của mình, duy tuyết tâm la chợt thấy cảnh tượng này, bỗng nhiên nói ra một câu:

“Là... Hắn!”

“Hắn..., chính là năm đó... Ta biết rõ hắn.... Kiếm!”

Cái gì? Đây mới là Kiếm Thánh Tuyết Tâm La năm xưa quen biết? Bộ Bộ Kinh Vân nghe vậy không khỏi liếc mắt về phía nàng, nói: “Chuyện này, giải thích thế nào?”

Tuyết Tâm La nói: “Từ đầu đến cuối... Ta biết...Kiếm, đều không giống như lời nói của võ lâm Trung Nguyên các người... Băng lãnh vô tình, mà là đáng vẻ... cười dịu dàng như trước mắt hắn.”

Chuyện này thật kỳ lạ! Kiếm Thánh đã sớm ăn vào bảy đời vô tình, đã định trước cuộc đời vô tình, vì sao sau khi đến Thiên Nhai Giác Giác Giác rồi lại đột nhiên phán như hai người vậy? Lẽ nào...

Hắn ta đã nuốt nửa tim của Thiên Nhai Tuyệt Giác, được lực của nửa trái tim làm hắn ta có tính khác thường?

Tuyệt Tâm La nhìn Bộ Kinh Vân một chút, lại nói: “Ta biết ngươi... Giờ phút này trong lòng, nhất định cũng giống ta... Có một nghi vấn, đó là nếu thật sự “Kiếm” ở chân trời góc... tìm được nửa tim, nửa lòng đã được xưng là thế gian... Kỳ được đau khổ nhất, sao lúc này lại hoàn toàn không có vẻ khổ sở như bây giờ, ngược lại trở nên càng thêm ôn hòa... ấm áp hơn so với trước? Cái này, căn bản không phải là chuyện gì cực kỳ đau đớn!”

Đúng rồi! Bộ Kinh Vân không rõ vì sao lại có biến cố kỳ lạ như vậy! Kiếm Thánh chẳng những không hề cảm thấy thống khổ, mà vì hắn đã trở nên hiền hòa hơn, người cũng nhẹ nhõm hơn, cùng thống khổ còn kém trời đất!

Bất luận thế nào cũng không quan trọng, bộ kinh vân thâm tín, nếu Cửu Không Không Không Giới dẫn hắn và Tuyệt Tâm La nhìn đến nơi này, chỉ cần hai người bọn họ kiên nhẫn tĩnh tâm nhìn tiếp, sẽ luôn nhìn rõ ràng.

Vừa nghĩ đến đây, hai người liền tiếp tục yên lặng theo dõi kỳ biến.

Chỉ thấy Kiếm Thánh tưởng như hai người sau, lại như quên tâm nguyện theo đuổi kiếm pháp hoàn mỹ của mình, sau hơn mười ngày, chẳng những không luyện kiếm nữa, mỗi ngày chỉ là ngoạn thủy ở Đông Lăng sơn.

***

***

***

***

***

***

Người của hắn, cũng giống như là thoát thai hoán cốt, dọc theo đường đi nhìn thấy có người gặp phải nguy hiểm, cũng sẽ xuất thủ tương trợ.

Kiểm của hắn cũng không vì “Đoạt mệnh” mà rời vỏ!

Trong đoạn thời gian này, hắn tựa như hoàn toàn thay đổi một người khác, không còn hoàn mỹ nữa, không còn căng thẳng, không còn vô tình, không còn lạnh lẽo như băng, không còn như một thanh kiếm...

Mà như quay về một người sống! Một người có máu có thịt, có bảy tình, có lục dục, có người sống trong hỉ nộ ái ố! Sự tình càng ngày càng phát triển kỳ lạ, cũng càng ngày càng không giống “kiếm” kiếp sống!

Nhưng mà không hồ là Kiếm Thánh, trải qua kiếp sống này cũng không lâu lắm...

Kiểm, lần nữa khơi dậy một cơn sóng lớn khác trong sinh mệnh của hắn!

Mà khơi mào thanh kiếm gợn sóng lần này, càng là một thanh hàn quang vạn trượng...

Đông – Anh - kiếm!

Đang đang đang đang đang...

Đang đang đang đang đang đang đang...

Vốn luôn nhìn cảnh tượng Kiếm Thánh như hai người đang bước đi trên mây, đột nhiên cảm thấy cảnh vật trước mắt vừa chuyển, tiếp theo bên tai liền truyền đến tiếng binh khí giao kích không ngừng, định thần nhìn lại, lập tức phát hiện Cửu Không Vô Giới đã dẫn hắn và Tuyết Tâm La tới một sơn cốc Đông Đình!

Trước mắt, càng có hai đạo kiếm quang nhanh đến mức mắt thường khó phân biệt đang kịch liệt giao đấu, kiếm quang cường đại, ngay cả bộ kinh văn cũng không cách nào thấy rõ là ai đang đấu kiếm!

Mặc dù không cách nào nhìn ra mảnh khoe, nhưng hắn vẫn có thể dựa vào sự nhạy cảm của bản thân đối với kiếm!

Hai luồng kiếm quang chói mắt này, Bộ Kinh Vân đã cảm thấy trong đó ẩn chứa kiếm khí Vô Song, cho nên chắc chắn là Kiếm Thánh không thể nghi ngờ!

Chẳng qua là một đạo kiếm quang khác phát ra kiếm khí, đối với Bộ Kinh Vân mà nói lại là dị thường xa lạ, càng không giống kiếm khí Trung Nguyên, Bộ Kinh Vân tự mình trả lại, rất có khả năng, đạo này là...

Đông Lăng Kiếm Khí!

Nhưng mà, Kiếm Thánh lúc hai mươi tuổi, đã là kiếm đạo đệ nhất nhân của Trung Nguyên, nhìn quanh Thần Châu, có thể đấu với hần mười chiêu, căn bản không một kiếm khách nào có thể làm được!

Nhưng đạo kiếm quang không biết tên trước mắt lại có thể quần chiến với Kiếm Thánh không ngớt? Chẳng những có thể đấu với mười chiêu, mà dường như đã đấu tới hơn trăm chiêu?

Đấu kiếm khách khó phân thắng bại với Kiếm Thánh này, đến cùng là người như thế nào đây?

Có phải cũng giống Kiếm Thánh, là một con “quái vật trong kiếm” đặc sắc khiến người ta tán thưởng không?

Nghĩ tới đây Bộ Kinh Vân cũng không khỏi lộ ra vẻ chờ mong, chỉ vì hần cũng là một người tập kiếm, hần cũng rất mong chờ nhìn thấy phong thái của thanh tuyệt kiếm này!

Mà hần cũng không cần phải chờ lâu, bởi vì tốc độ xuất chiêu của hai đại kiếm quang quá nhanh, thoáng cái đã xuất ra trăm chiêu liên mạng. Nhưng đúng vào lúc này, hai đạo kiếm quang nổ vang một tiếng oanh thiên lôi, giống như song phương đánh ra một kích cuối cùng...

Thắng bại đã phân?

Không sai! Sau tiếng oanh thiên lôi này, hai đại kiếm quang lập tức yên lặng, tất cả đột nhiên yên tĩnh lại!

Rốt cuộc Bộ Kinh Vân cũng thấy rõ rốt cuộc là ai đang giao thủ!

Chỉ thấy hai bóng người đều cầm kiếm đứng sừng sững, trong đó có một bóng người, quả nhiên không ngoài kinh vân dự liệu, chính là Kiếm Thánh!

Mà một nhân ảnh khác có thể đấu được với Kiếm Thánh cảnh hơn hai trăm chiêu, ngược lại có chút vượt quá dự kiến!

Bóng người này, hóa ra là một...

Kiếm, đang âm đạm.

Chỉ vì đó là một thanh kiếm đã chiến bại.

Chẳng những chiến bại mà thanh kiếm này còn bị thương.

Đó là một vết nứt chừng nửa tấc trên mũi kiếm, tựa như đang ấn chứng chiến bại của thanh kiếm này.

Còn thanh kiếm này lại không phải là Vô Song Kiếm trên tay của Kiếm Thánh.

Bởi vậy có thể biết, Kiếm Thánh không hề bại!

Bất luận hấn như thế nào phán đoán như hai người, kiếm của hấn trước sau không có phán như hai “kiếm”!

Tu vi kinh thể trên kiếm đạo của hấn vẫn là kinh thể như trước.

Vẫn là “bất bại”!

Nếu như Kiếm Thánh không bại, vậy người bại đương nhiên sẽ là một kiếm thủ khác.

Nhưng từ khi xuất đạo đến nay, chưa có ai có thể tiếp được ba chiêu của Kiếm Thánh mà vẫn bất bại, thậm chí đại đa số kiếm thủ còn thua nửa chiêu. Kiếm thủ có thể bại trên hai trăm chiêu của Kiếm Thánh trở lên, tuy thất bại nhưng cũng cảm thấy vinh quang vô hạn...

Mà tên kiếm thủ này, cũng giống như dạo bước kinh vân mới cảm giác được, thật sự là một tên Đông Nghiêu kiếm thủ, thì ra cũng không phải là thập phần cao lớn, chợt nhìn lại, so với thân hình cao lớn của Kiếm Thánh, thấp hơn một đoạn dài!

Điểm này cực kỳ hiếm có! Vì thế lấy thân thể hấn, trong kiếm quyết đã tương đối thiết thời, nhưng người này vẫn có thể trăm chiêu bất bại, kiếm nghệ mặc dù hơi kém Kiếm Thánh, nhưng chỉ riêng tu vi kiếm đạo của hấn phóng ra chư trung nguyên, cũng là không người có thể địch lại.

Mà Kiếm Thánh lại vô cùng hiếu kỳ đối với đối thủ hiếm có này, gã ngưng mắt nhìn người trước mặt, khóe miệng mang theo một tia cười yếu ớt, nói: “Các hạ đột nhiên từ trong bụi cây nhào ra, càng có thể đấu cùng ta hơn hai trăm chiêu, kiếm nghệ siêu quần, Trung Nguyên không ai địch nổi, xin hỏi cao tính đại danh các hạ?”

Không trả lời! Kiếm thủ thần bí kia vẫn cầm kiếm đứng ngẩn người, không có đáp ứng.

Đối phương như chẳng nghe không nói, Kiếm Thánh cũng không động đậy, từ trước tới nay thái độ khác thường, hẳn rất ít khi nổi giận, nhưng nghe hắn cười hỏi: “Hiếm khi có được! Các hạ thân mang kiếm nghệ tuyệt thế, nhưng lại không thích dương danh! Chỉ là không biết tại hạ có thể tới núi của các hạ một lần không?”

Chợt nghe Kiếm Thánh muốn nhìn diện mục thật của y, kiếm thủ thần bí này thoáng chốc toàn thân chấn động, phảng phất như cực không muốn bị người nhìn thấy khuôn mặt, lịch sử xoay người rời đi!

Kiếm Thánh không ngại người này muốn rời khỏi, cũng không nói chuyện, lập tức chấn trước người, trước ngăn trở đường đi rồi hãy nói.

Tỳ Hưu kiếm thủ thần bí này xem ra câu tẩu chí kiên, một kiếm chém ra, muốn bức lui Kiếm Thánh!

Nhưng dường như kiếm thủ thần bí này đã quên mình là bại tướng dưới kiếm của Kiếm Thánh! Người này không xuất kiếm càng tốt, một khi xuất kiếm, ngay cả Kiếm Thánh cũng xuất kiếm theo.

Mà kiếm của Kiếm Thánh, từ trước đến nay không đạt mục đích quyết không về vỏ!

Đột nhiên “Xẹt” một tiếng! Bộ Kinh Vân chỉ thấy Vô Song trong tay Kiếm Thánh, lại dùng một hư vị gần như không có khả năng xuyên qua kiếm ảnh của kiếm thủ thần bí nhắm thẳng vào mặt hắn!

Một kiếm này quả thực tuyệt đỉnh vô cùng! Kiếm thủ thần bí kia cũng cả kinh, vội vàng rút đầu tránh kiếm!

Với thân thủ hấn có thể đấu với Kiếm Thánh bất phân thắng bại, một kiếm này đương nhiên có thể tránh được, nhưng mà...

Một kiếm này của Kiếm Thánh cũng không phải thật sự đâm vào mặt hấn, mục đích chiêu kiếm này của hấn thực sự là muốn lấy đáp án!

Lại nghe một tiếng “Phụp” vang lên! Trong chớp mắt, Vô Song Kiếm đã vén tấm mạng che mặt của kiếm thủ thần bí kia lên!

Cùng lúc đó, trên mặt Kiếm Thánh cũng tràn đầy vẻ ngạc nhiên!

Bởi vì hấn tạo mộng cũng không nghĩ tới, cái này có thể tiếp hơn hai trăm chiêu của hấn, kiếm nghệ hơn xa quần hùng Trung Nguyên...

Rõ ràng là một cô gái!

Biến hóa này thật đúng là không nhỏ! Ngay cả bộ kinh vân cũng không sợ tên kiếm thủ này đúng là một nữ nhân, còn là một nữ nhân dung mạo mang chút lãnh diễm, cực kỳ có dáng dấp mỹ nữ Đông Lăng!

Kiếm Thánh càng thần vi một cái, kinh ngạc trừng mắt nhìn nữ tử Đông Lăng trước mắt, cũng không biết là đang kinh ngạc, hay là kinh diễm!

Thật lâu sau, hấn ta mới biết nói gì, sững sờ nói: “Thật không nghĩ tới... Thân mang kiếm pháp tuyệt thế như vậy, không ngờ lại là... một cô gái?”

Chợt nghe lời này, mỹ nữ Đông Vành kia giống như bị hung hăng đâm trúng, lập tức mày liễu giương lên, có chút không cam lòng hỏi ngược lại: “Các hạ nói như thế, vậy có phải trong lòng nhìn tiểu nữ nhân không, cho rằng nữ tử đều không thể giống nam tử hấn, có đủ thiên phú tập kiếm hay không?”

Kiếm Thánh tự biết mình lỡ lời, vội vàng giải thích:

“Không...! Ta không có ý này! Chỉ là nghe nói gió ở Đông Lăng quốc hướng về cha cầm đầu, lấy cha làm đầu, phàm nữ đều là nam phụ thuộc! Người lại có thể ở trên giang hồ Đông

Lăng lấy nam làm chủ đạo, kiên trì tập kiếm, luyện thêm tu vi phi phạm như thế, tâm ái kiếm thật sự đáng khen...”

Kiểm Thánh nói lời này, giống như thực sự nói trúng chỗ đau của mỹ nữ Đông bành kia, nàng không khỏi buồn bã gật đầu, nói: “Ừm... Nữ tử muốn kiên trì lý tưởng của mình ở Đông Phốc thật sự khó khăn vô cùng...”

Kiểm Thánh thấy nàng giảm cảnh giác với mình, vội vàng hỏi: “Vị cô nương này, hôm nay có thể lấy kiếm tương giao với nàng, đúng là một vinh hạnh lớn của ta. Xin hỏi cô nương... Có thể ban tên cho hần không?”

Cô gái kia nghe Kiểm Thánh hỏi lại tên, lập tức đỏ bừng lên, băng mạc trên mặt cũng bị quét sạch, cúi đầu không dám nhìn lại Kiểm Thánh nữa, xấu hổ đáp: “Tiểu nữ tên là Cung Bản Tuyết Linh, cuối cùng tại Đông Lăng giang hồ cũng có hư danh, biệt danh...”

“Tuyết – Tâm – La!”

“Cái gì...”

mỹ nữ Đông Vành lạnh lùng trước mắt này, chính là... Tuyết Tâm La khi tuổi còn trẻ?

Bộ Kinh Vân mặc dù một mực trợ giúp Tuyết Tâm La tiến vào Cửu Không Vô Giới, duy chưa từng hỏi qua khuôn mặt thật của nàng giấu dưới tấm lụa trắng, cho nên vẫn không biết tướng mạo nàng như thế nào, bởi vậy cho dù thoáng thấy mỹ nữ Đông Lăng này, trong lúc nhất thời cũng không ngờ sẽ là Tuyết Tâm La.

Hần không khỏi nhìn lại Tuyết Tâm La đứng bên cạnh: “Hóa ra, khi người còn trẻ...”

“Tùng chủ động khiêu chiến Kiểm Thánh?”

Tuyết Tâm La vẫn đứng một bên không nói một lời, cũng không nói với Bộ Kinh Vân là kiếm khách che mặt khiêu chiến Kiểm Thánh kia chính là mình, thật sự là vừa mới thấy một màn này, nhất thời cảm thấy mất hình, lúc này bị Tử Thần hỏi, vừa rồi như tỉnh mộng, mờ mịt đáp: “Ừm...”

“Năm đó ta cũng như kiếm... Cũng giống, trong lòng chỉ nghĩ đến... Kiếm đạo, cho nên biết Trung Nguyên Kiếm Thánh bí

mật đến Đông Lăng, nhất thời... Thức ăn ngựa, liền chạy tới khiêu chiến hấn, càng sợ hấn bởi vì ta là nữ lưu mà không chịu tiếp chiến, mới có thể... Bị che mặt hướng đó đánh bất ngờ...”

“Không ngờ được..., lần khiêu chiến này cũng khơi mào tình cảm giữa ta và hấn...”

Bộ Kinh Vân nói: “Ý ngươi là từ nay trở đi Kiếm Thánh sẽ cùng với ngươi...”

“Vâng...” Tuyết Tâm La không đợi hấn nói xong đã nói trước: “Chính là vì lần giao thủ này, ta và hấn không khỏi coi trọng nhau, mọi người đều yêu kiếm, cho nên bắt đầu hẹn nhau cùng nhau luyện kiếm luận bàn. Như vậy một tháng sau, ta và hấn sớm chiều tương đối, rất cuộc... Tình cảm nảy sinh...”

Nói tới đây, Tuyết Tâm La Ngữ âm hơi dừng lại, nói tiếp: “Nhưng từ lúc đó cũng bắt đầu, trong lòng ta... đã hạ quyết tâm, sau này... không gặp lại hấn nữa!”

Tại sao Tuyết Tâm La năm đó khi mới có quan hệ với Kiếm Thánh, lại đột nhiên không thấy hấn nữa? Bộ Bộ Kinh Vân không khỏi sửng sốt, nhưng nghe Kiếm Thánh lại nói: “Cha ta là kiếm khách nổi tiếng nhất giang hồ Đông Học, gia tộc chúng ta càng là Đông Học một vọng tộc lớn, có được tài phú khổng lồ cùng thổ địa, mà dưới đầu gối cha ta ngoại trừ ta, còn có hai tỷ tỷ của ta, cùng với đại ca của ta.”

“Bởi vì dưới gối cha ta chỉ có một con trai, cho nên đại ca ta chắc chắn trở thành người thừa kế duy nhất của cung chúng ta. Đáng tiếc, cha ta tuy gửi gắm rất nhiều hy vọng đối với đại ca ta, nhưng đại ca ta lại thiếu thiên tư kiếm đạo và võ học, ông ấy căn bản trời sinh đã không phải là tài liệu võ giả.”

“Còn hai tỷ tỷ của ta, cũng chỉ là một lòng muốn gả cho một nữ tử tốt trở về nhà, càng là nhiệm vụ lớn, chỉ có ta...”

“Ta từ nhỏ thân có tư chất tập kiếm, mà từ mấy tuổi học kiếm đã bắt đầu tiến bộ thần tốc, mười tuổi đã có thể dễ dàng đánh bại hơn nghìn tên kiếm khách thành danh Đông Lăng, cha ta thấy như vậy, liền lấy ta bảo trụ uy danh gia tộc bốn cung...”

“Trong tính toán như ý của hấn, đại ca ta đương nhiên vẫn là người thừa kế duy nhất của cung bản gia tộc. Mà ta, sẽ trở thành cái bóng kiếm thủ đứng sau lưng đại ca ta. Mỗi khi

những người còn lại dám khiêu khích bốn gia tộc chúng ta, cứ để ta ứng chiến!”

“Mà để đạt được mục đích này, ta phải hy sinh hạnh phúc của chính mình, cả đời không thể gả cho người khác, nhất định phải sống ở sau lưng đại ca ta, âm thầm dùng kiếm pháp của ta thủ hộ toàn bộ gia tộc!”

“Từ lúc mười tuổi trở đi, cha ta đã không cho phép ta mặc nữ trang, xưa nay chỉ có thể lấy kiếm đạo đạo đạo bảo làm quần áo, càng không có ý định lưu lại tóc dài của nữ tử bình thường, chỉ có thể dùng tóc ngắn chỉ thị thị, tựa như một nam hài...”

“Cha ta làm như vậy, thật ra là muốn quên mất tình yêu nam nữ của mình, còn muốn quên mình là một người có tình cảm thật có tình cảm, ông ta muốn mình chỉ là một thanh kiếm bảo vệ gia tộc!”

Khó đoán được, một phụ thân vì bảo vệ hư danh và cơ nghiệp của gia tộc, mà không tiếc hi sinh hạnh phúc cả đời của nữ nhi. Thế nhưng trên đời này lại có một phụ thân, lại nhẫn tâm đến nước này?

Khó trách năm đó hắn không tiếc nhốt con gái mình mấy chục năm, cũng không gả cho Kiếm Thánh, chỉ vì hắn nếu có một con rể Trung Thổ, bất luận con rể tại Trung Nguyên hiền hách như thế nào, cũng tất có tổn hại huyết mạch tinh khiết gia tộc bốn cung truyền lại cho nó, không còn mặt mũi nào trong Đông Tượng tộc!

Danh hòa lợi, thật sự khiến người ta mê muội như thế sao? Làm người ta mất mát như thế? Tang thân ư?

Bộ Kinh Vân đương nhiên không cho là đúng.

Một lời đã đến nước này, giọng nói của Tuyết Tâm La cũng dần dần trở nên âm trầm, thần thương.

***

“Chính bởi vì cha ta an bài đối với ta, từ nhỏ ta đã như tăng nhân khổ hạnh, bảo vệ giới luật, mỗi ngày đều phải tuân theo quy tắc, mỗi ngày giới như thân bất do kỷ, trải qua kiếp sống mình không muốn, khô khan mà chán nản, duy nhất khiến ta cảm thấy vui vẻ, đó là... luyện kiếm!”

“Chỉ có nhắc tới kiếm của ta, ta mới thật sự trở lại như cũ, bởi vì kiếm thật sự có thể mang đến cho ta vô cùng vui sướng, cũng chỉ có thời khắc nhắc kiếm lên, ta mới thật sự quên mất thân phận của Ảnh kiếm thủ mình, quên đi gánh nặng như núi sau lưng...”

“Nhưng hai tỷ tỷ ta lại không biết an bài của ta, thường xuyên cười trộm sau lưng ta, nói ta chỉ hiểu luyện kiếm, không hiểu giá trị thật sự và vui vẻ của cuộc đời, thậm chí nếu tiếp tục che giấu ta, suốt đời cũng sẽ không có một nam tử thích ta! Nhưng bọn họ nào biết, giá trị chân chính của cuộc đời ta, chính là hết sức bảo hộ các nàng tuyệt đối không có năng lực bảo hộ — Cơ nghiệp bách thế của bốn cung gia tộc chúng ta?”

Trong thiên hạ lại có một cô gái thân bất do kỷ? Không được sự thông cảm tới tận đây?

Bộ Kinh Vân nghe đến đây, rốt cuộc trầm giọng hỏi: “Chính vì trong lòng biết phụ thân an bài...”

“Người mới quyết định không gặp lại Kiếm Thánh nữa sao?”

Tuyết Tâm La gật đầu nói: “Không... sai. Ta thực sự không cách nào... không thể như vậy.”

“Ta tự biết bản thân gánh vác trọng trách bảo vệ gia tộc, suốt đời cũng không thể đi theo bất kỳ nam nhân nào, cho nên lúc chính mình cùng “kiếm” tình cảm dần sinh ra, nhất định phải nhanh chóng rút lui, tránh cho càng lún càng sâu, đến lúc đó chỉ làm lệnh... Hai bên càng thống khổ hơn.”

“Chỉ là... ta cho rằng sẽ không gặp lại hắn nữa, có thể giải quyết được mọi chuyện, nhưng mà...”

“Ta thật sự quá đánh giá thấp tình cảm giữa hắn với ta!”

Tuyết Tâm La nói đến đây cũng không nói thêm gì nữa, tình cảnh trước mắt nàng và Bộ Kinh Vân đột nhiên thay đổi!

Chỉ thấy một màn trước mắt bỗng nhiên biến thành một mảnh tuyết trắng!

Đó là một trời tuyết liên miên gió tuyết!

Trong gió tuyết đầy trời, có một tòa phủ đệ hùng vĩ khí phái, chính là gia tộc bản cung xuất thân từ Tuyết Tâm La Nguyên!

Mà cách bản phủ mười trượng, lại có một bóng người, đứng giữa trời đầy gió tuyết không nhúc nhích, nhìn thật một điêm, bóng người này chính là...

“Kiếm Thánh?” Bộ Kinh Vân hơi sững sốt, nhìn Tuyết Tâm La bên cạnh, chỉ thấy Tuyết Tâm La nhìn một màn tuyết rơi này, ánh mắt không khỏi lại đỏ lên, im lặng gật đầu.

Hóa ra, năm xưa tuy Tuyết Tâm La tránh mà không gặp Kiếm Thánh, nhưng đột nhiên có Kiếm Thánh thất tình lục dục lại rất kiên nhẫn với nàng, không tiếc đến tận cửa cầu kiến.

Thế nhưng Tuyết Tâm La thủy chung vẫn kiên quyết cự tuyệt gặp nhau, thậm chí cha nàng cũng hạ lệnh trục khách, Kiếm Thánh dưới sự vô kế khả thi, vậy mà cứ như vậy đứng ở ngoài cửa thứ mười trượng của cung phủ, cũng như tên nói Tuyết Tâm La một ngày không ra gặp hắn, hắn sẽ quyết không rời khỏi nơi này nửa bước!

Cả môn phái trong cung phủ, ban đầu cũng cho rằng hắn chỉ nói ra, trong lòng nghĩ nhiều lắm là hắn chỉ đứng nửa đêm một ngày, sẽ biết khó mà lui.

Nhưng vạn liệu không đến, Kiếm Thánh quả nhiên nói là phải làm, mấy ngày sau, hắn thật sự cứ như vậy đứng tại chỗ, không ngủ không ăn, không uống, bất động!

Một thế hệ Kiếm Thánh Trung Nguyên, cũng chỉ vì một nữ tử Đông Úy, thoảng như một pho tượng đá không nhúc nhích, phẳng phát như lão Thiên Hoang có thể chờ đến lúc Địa Chích...

Chỉ dựa vào tu vi vô thượng của Kiếm Thánh, bất động bất động mấy ngày sao có thể dễ dàng? Mọi người cũng lơ đãng, thậm chí lúc đó Tuyết Tâm La tuy đau lòng vì ái lang si mê ở ngoài phủ, nhưng nghĩ thầm hắn đợi thêm vài ngày, có lẽ sẽ nhụt chí, hoặc sẽ quay về Trung Nguyên.

Chỉ là nàng ngàn vạn lần không nên đánh giá thấp tâm tư của Kiếm Thánh dành cho nàng...

Lần dừng chân này của Kiếm Thánh, lại đợi Toan Nghê hơn nửa tháng!

Mặc cho gió táp mưa sa, mặc cho mặt trời nóng dầy vò, mặc cho mặt trời giăng co, mặc cho thể xác và tinh thần mệt nhọc,

hắn vẫn như một cây bút lực sắt, không bước về phía trước một bước, cũng không lui về phía sau một bước!

Thậm chí cha Tuyết Tâm La phái người ra ngoài vây công hắn, đuổi đi, hắn cũng chỉ dùng kiếm chỉ một kích đẩy lui bọn họ, hai chân vẫn không nhúc nhích nửa phần!

Hắn, đúng như hắn đã nói, tuyệt đối không rời khỏi nơi đây - nửa bước!

Hoàng hôn từ mặt trời mọc đến hoàng hôn, từ hoa nở cho đến hoa rơi từ thâm thu chí thượng, từ thâm thu chí nghiêm đông, từ gió táp mưa sa cho đến băng tuyết liên thiên. Bản nguyên Thánh Giả này đã siêu phàm nhập thánh, có phải sẽ sống đến chết không?

Bộ Kinh Vân yên lặng nhìn cảnh tượng trước mắt, mấy vị Kiếm Thánh đã bị gió tuyết bao trùm, ánh mắt lạnh lùng cũng không kim được mà nổi lên một tia hồ nghi.

Sự nghi ngờ của thần chết cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, mặc dù tu vi của Kiếm Thánh phi phàm, nhưng đứng tại chỗ không ngủ không ngủ suốt nửa tháng, xung quanh lại nổi lên cuồng phong bão tuyết, cho dù y mạnh mẽ cũng chỉ là một thân thể huyết nhục, từ đầu đến cuối cũng phải có một ngày chịu không nổi...

Huống chi hắn vẫn không nhúc nhích, ngay cả hai mắt cũng đang nhìn thẳng vào thứ tự cung phủ phía trước, trợn mắt không chớp, hồi lâu cũng không chớp, nghiêm nhiên như một người chết. Hắn, sẽ thật sự biến thành một người chết hay không?

Đáp án đương nhiên là phủ định! Nếu không sau đó Tuyết Tâm La cũng sẽ không trở thành thê tử duy nhất trong cuộc đời Kiếm Thánh. Chẳng qua cuối cùng Kiếm Thánh làm sao đã động được Tuyết Tâm La?

Bộ Kinh Vân cũng không cần suy nghĩ lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện đáp án!

Tỳ Hưu thấy Cửu Không Vô Giới lại tiếp tục xoay chuyển, lần này lại chuyển hướng sang cửa sổ bên trong bản phủ!

Mà năm đó chỉ vẹn vẹn mười tám Tuyết Tâm La, đang lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, nhìn gió tuyết kéo dài ngoài cửa sổ.

Không! Phải nói rằng, nàng đang nhìn một nam nhân đứng trong gió tuyết!

Một người đang đợi nàng không nhúc nhích mà khổ sở chờ đợi đến nửa tháng!

Một người vốn không nên có thất tình lục dục, nhưng không biết vì sao lại động chân tình với một người...

Kiểm Thánh!

Nhìn người mình yêu đang đứng bất động trong gió tuyết, trong lòng Tuyết Tâm La như có lửa đốt, cô thật sự như chạy ra ngoài phủ, ôm chặt lấy hắn, ôm chặt lấy cái lồng chờ nàng mà không tiếc chịu mọi đau đớn!

Nhưng! Nàng quyết định không gặp lại hắn nữa, vốn là muốn vì hắn, nếu giờ phút này nhất thời không đành lòng, sẽ thất bại trong gang tấc...

Nhưng mà, nếu hắn thật sự ngu ngốc như vậy, thật sự là cưỡng ép chờ đợi mãi mà gặp bất trắc, biến hóa càng khéo lại càng kém cỏi, nàng ngược lại sẽ hại hắn...

Nghĩ như vậy, Tuyết Tâm La trong thoáng chốc không biết phải làm sao cho phải, duy chỉ có nàng còn chưa quyết định được như thế nào, nhưng phía sau nàng, lại truyền đến thanh âm uy nghiêm, lạnh lùng nói: “Thấy rồi chứ? Cái này, chính là cảm xúc mãnh liệt của nhân thế!”

Người nói chuyện chính là người đã không tiếc hy sinh hạnh phúc cho gia tộc tên Tuyết Tâm La - Bản Vũ, hắn từng bước tiến về phía sau lưng Tuyết Tâm La, mặt khác nói: “Loại người không để ý hậu quả này, không màng tính mạng chờ đợi. Thay vì tình cảm với người, chỉ bằng nói là si mê thành cuồng vì người!”

“Mà loại si mê này, cũng chỉ thuộc loại kích thích nhất thời, khi cảm xúc kích động qua đi, hắn dần dần phát hiện ra, người, nguyên lai cũng không hoàn mỹ như hắn tưởng tượng, sẽ có một ngày, sẽ khiến nàng chán ghét người nhẵn mày cười, vứt người như là rơm rác!”

Vậy sao? Vậy thì đây chính là lời trong lòng hắn ta sao?

Sâu thẳm một chút suy nghĩ, hắn vì để con gái phải từ bỏ hy vọng với Kiếm Thánh, hắn muốn con gái hắn không bị sự chân thành của Kiếm Thánh nửa tháng chờ đợi mà mai một đi không có lương tri, cố ý vu khống thể gian mới có cùng chân tình khó có được?

Nhưng mà, mặc dù lời nói chân thành thất nghĩa của lão phu với Kiếm Thánh, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tuyết Tâm La ngoài cửa sổ, nhưng sâu kín nói ra cách nhìn của bà ta:

“Phụ thân... Nữ nhi đã quyết định sau này sẽ không gặp hắn nữa, nhưng... con cũng không thể vu khống sự chân thành của hắn như vậy...”

“Một người khổ sở chờ đợi mấy ngày, có thể là vì... cảm xúc nhất thời, chỉ là nếu không ăn không ngủ gian khổ đợi nửa tháng, thậm chí không sợ băng tuyết giá rét, vẫn bất động như... Như sắt bất động, cảm xúc mãnh liệt này, liền... Quá dài, lớn lên không còn là... Vĩnh cảm nữa!”

Bồn cung không lo trước nay con gái luôn nói mình nghe kể, lại bởi vì một tên hán tử Trung Nguyên mà dám phản bác mình, duy nhất vẫn bất động thanh sắc, cười lạnh:

“Hừ, có đúng không?”

“Kỳ thật, cha cũng là muốn tốt cho con. Kiếm nghệ con mặc dù siêu quần, nhưng trên chữ tình, vẫn còn rất nhiều thứ cần học tập. Con nếu thật sự bị cái gọi là chân thành đả động này của cha, đi theo cha, ngày khác nhất định sẽ hối hận!”

Tuyết Tâm La nói: “Cha... Vì sao người lừa không tin hắn có... chân tình? Hắn chịu đựng cho con gái... nổi khổ nửa tháng này, cũng không phải người bình thường có thể chịu được, nếu cha còn không tin, còn cần hắn thế nào... Mới có thể tin?”

“Trừ phi...” Cung bản võ lãnh khốc phun ra một câu:

“Hắn thật sự có thể vì người mà vứt kiếm đi đi.”

Bồn võ vừa nói xong, Tuyết Tâm La lập tức ngăn ra:

” Bỏ kiếm cho ta?”

“Không sai! Nghe nói Kiếm Thánh Trung Nguyên trong tay thị uy vô song, không những bạn lữ cả đời, thậm chí còn quan

trọng hơn cả tính mạng của mình!”

“Vì vậy nếu hấn có thể vì người bỏ kiếm mà không tiếc cái chết, hy sinh tính mạng vì người, nếu đến tận đây, cha mới thật tâm phục khẩu phục, tin hấn luôn yêu trọng người!”

Cung bản võ nói như vậy không khỏi có chút khắc nghiệt, chỉ là hai cha con hấn cũng không rảnh tiếp tục tranh luận cho Kiếm Thánh.

Ngay lúc này đột nhiên nghe Tuyết Tâm La hô to một tiếng, như thấy một số chuyện khiến cô cực kỳ khiếp sợ!

Mà điều khiến nàng cực độ khiếp sợ chính là ngoài cửa sổ Kiếm Thánh, bỗng nhiên...

“A...! Kiếm... Hấn... ngã xuống?”

Cái gì? Kiếm Thánh khổ sở chống đỡ được nửa tháng đột nhiên ngã xuống trong gió tuyết?

Tu vi của hấn không phải tầm thường, từ trước đến nay vạn kiếp không đảo ngược, nếu một khi ngã xuống thì chẳng phải là thể hiện, rốt cuộc hấn cũng chịu không nổi? Thậm chí là trong nửa tháng dày vò mà có nguy hiểm đến tính mạng?

Đây chính là chuyện mà Tuyết Tâm La lo lắng nhất! Cho nên trong tiếng hô to, người của nàng bất chấp tất cả mà đi xuyên qua cửa sổ, lướt về phía Kiếm Thánh ngã xuống ở đất tuyết!

Nàng tuyệt đối không thể để hấn chết vì mình! Nàng vốn tưởng tượng ra cho hấn nên mới rời khỏi hấn, bây giờ sao có thể để nàng chết vì nàng?

Mà chợt nghe Kiếm Thánh ngã xuống, khuôn mặt bản võ ngược lại lộ ra một tia ý cười tàn khốc như nguyện, nguyên nhân chính là nếu Kiếm Thánh thực sự chết, nàng càng có thể yên lòng...

Nhưng chỉ nghe “Vèo” một tiếng, Tuyết Tâm La đã bắn tới trước người Kiếm Thánh đang nằm trên mặt tuyết!

Chỉ thấy lúc này Kiếm Thánh chẳng những đã bị băng tuyết bao phủ toàn thân, mà người của hấn cũng đã thật sự quỳ rạp xuống đất, càng nặng nề cúi đầu, không hề nhúc nhích.

Hấn, chết rồi?

Tuyết Tâm La chỉ thấy tình trạng của ái lang như vậy, trong tình thế cấp bách cũng không nghĩ ngợi, đã lập tức ôm chặt lấy hắn, nếu hắn thật sự đông cứng, cũng mong có thể dùng thân thể mình làm thân thể kíp thời cho hắn một chút ấm áp, có lẽ còn có một đường sinh cơ.

Ai ngờ vừa ôm Kiếm Thánh đồng thời, chợt thấy một bàn tay cũng ôm chặt lấy nàng; cánh tay này mạnh dị thường lại mạnh mẽ, rõ ràng là...

Tay của Kiếm Thánh!

Chuyện này đúng là không thể coi thường! Tuyết Tâm La vội vàng nhìn sang Kiếm Thánh, chỉ thấy hắn một mực cúi đầu, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, chẳng những không giống một người chết, hai mắt vẫn lấp lánh tinh quang, sâu tình vô hạn nhìn thẳng vào Tuyết Tâm La, nói: “Ngươi, cuối cùng cũng chịu ra gặp ta?”

Tuyết Tâm La ngây ra nói: “Ngươi... không phải đã... à? Ngươi... nếu đã không có việc gì, vậy vừa hay... sao đột nhiên lại quỳ rạp xuống đất?”

Cuối cùng Kiếm Thánh cũng hiểu vì sao Tuyết Tâm La Hội lại bỗng nhiên lao ra gặp nhau, không khỏi mỉm cười ôn hòa nói: “Hóa ra ngươi cho rằng ta chết rồi mới căng thẳng như vậy?”

“Kỳ thực, vừa rồi không phải là ta không chống đỡ nổi, mà là đột nhiên nghĩ đến, nếu như ta khổ sở chờ đợi nửa tháng cũng không cách nào đả động ngươi, sao không quỳ xuống, tỏ rõ tâm lý ta đối với ngươi? Lại không ngờ tới, cái quỳ này lại có lỗi, lại để ta thử ra, ngươi, đến cùng hay là quan tâm đến ta...”

Vạn liệu không tới, kiếm đạo Trung Nguyên là người đứng đầu, kiếm duy nhất trong thiên hạ vô song lại vì một người đang ở trong mắt thế nhân mà bắt không được chữ “Tình” mà cam tâm quỳ xuống một cô gái, để biểu thị hắn chưa bao giờ thay đổi ý định đối với cô gái này, có biết hắn đối xử với cô ta tình thâm như thế nào không? Tình chân thực?

Mà mắt thấy ái lang không tiếc mà vứt bỏ tôn nghiêm vô thượng cho bản thân, Tuyết Tâm La là trái tim ngọt ngào, càng cảm động đến khó có thể hình dung, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Một lúc lâu sau, nàng vừa mới biết nói, ấp úng nói: “Các người... Trung Nguyên Nhân có nói, nam nhi dưới gối... có hoàng kim...”

“Người... Tại sao phải... quỳ vì ta?”

“Bởi vì.” Kiếm Thánh Định nhìn nàng, dường như muốn nhìn xuyên qua ánh mắt để nàng thấy rõ tim của hắn:

“Vì người, ta có làm chuyện gì cũng không tiếc, càng không sợ quỳ một lạy?”

Lời vừa nói ra, Tuyết Tâm La lập tức tan chảy!

Người của nàng tan chảy! Tâm của nàng tan chảy! Tình cảm của nàng đã tan chảy! Ý của nàng, nàng bị Kiếm thánh triệt để hòa tan!

Đúng lúc này Tuyết Tâm La rốt cuộc cũng cảm nhận được, chỉ cần bà và Kiếm Thánh có thể ở cùng một chỗ, mọi chuyện sẽ không còn quan trọng nữa! Thanh danh gia tộc gì gì đó, cái gì mà cầm kiếm vì tộc, tất cả đều có thể ném sau đầu! Chỉ cần bà ta có thể ở bên cạnh với hắn, quản thiên kiếp vạn kiếp kia, quản lão Thiên Hoang kia...

Nhưng mà, cho dù bà ta có mặc kệ mọi chuyện, nan đề đầu tiên của bà ta và Kiếm Thánh cũng đã tới!

Vấn đề khó khăn, giờ phút này đang đứng sau lưng hai người...

“Đồ ngu! Thật không nghĩ tới người có thể dễ dàng bị hắn lừa như vậy!”

Một thanh âm vô cùng lạnh lùng từ phía sau hai người vang lên, đánh thức Tuyết Tâm La và Kiếm Thánh đang chìm trong tình ý kéo dài! Hai người lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong gió tuyết đầy trời, một thân ảnh cao lớn, đã đứng sau lưng hai người không xa!

***

Thân ảnh này, trên mặt lại phủ một lớp sương lạnh, so với phong tuyết quanh phủ càng lạnh khốc hơn, càng làm lòng người phát lạnh, chính là cha Tuyết Tâm La -

Cung bản võ!

“Cha...” Đột nhiên thấy lão phụ áp sát tới, Tuyết Tâm La cũng sững sờ, duy chỉ có lần này, nàng không bởi vì lão phụ xuất hiện, mà buông tay của Kiếm Thánh ra, ngược lại, tay nàng ôm Kiếm Thánh càng chặt hơn, phảng phất như vô luận là ai tới, cũng không thể tách nàng ra!

Mắt thấy nữ nhi cùng Kiếm Thánh ôm càng chặt hơn, bốn võ càng là trời dậy trong lòng, giận dữ nói: “Đồ ngu! Ta đã sớm nói với con, nam tử ban đầu cũng không phải là đồ tốt! Hắn chỉ hơi quý xuống, liền bị hắn lừa cho thần hồn điên đảo, con thực sự là làm phụ thân thất vọng!”

Chợt nghe tiếng bốn cung mắng người mình yêu là ngu, Kiếm Thánh vẫn luôn trầm mặc cuối cùng cũng xen vào, nói: “Cung bốn lão tiên sinh, Độc Cô Kiếm của ta thật lòng đối với Tâm La, sao có thể không tín nhiệm ta chứ?”

Cung bản vũ tất cả mắt nói: “Ngươi im ngay! Ngươi tuy là Trung Nguyên Kiếm Thánh, nhưng võ học Trung Nguyên so với Đông Thoa chúng ta, quả thực kém trời đất! Sẽ có một ngày, Thiên Hoàng chúng ta sẽ suất lĩnh một đám võ sĩ, đem bọn người Trung Nguyên hạ đẳng các ngươi giết sạch tuyệt tử tuyệt...”

Cung bản vũ cuối cùng “Tôn” còn chưa ra khỏi miệng, một thanh kiếm thành linh đã chặn trước cổ họng hắn, đó là một thanh thiên hạ vô song...

Vô Song kiếm!

Chỉ vì hắn vừa mới nổi giận chửi bới một phen, thực sự là quá nặng lời! Kiếm Thánh Chung Tâm La cực kỳ kính trọng đối với bản võ trong cung, duy chỉ có nam nhi hơi có huyết tính, đều sẽ không nuốt xuống cục tức này!

Còn kiếm của Kiếm Thánh, cũng thật sự làm cho bốn võ trong cung trợn mắt há hốc mồm! Chỉ vì vừa rồi hắn căn bản không thấy bất cứ ánh kiếm nào, cũng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào của Kiếm Phong rời vỏ, Vô Song Kiếm đã lặng lẽ không tiếng động chống đỡ yết hầu của hắn!

“Nhìn thấy chưa? Cái này, chính là kiếm pháp Trung Nguyên xem thường của ngươi đấy!”

“Nếu không phải ngươi là cha của Tâm La, vừa rồi đã dạy ngươi —— khó mà giữ được đầu!”

Nói xong câu này, song vẫn không thấy chút kiếm ảnh nào, không chỉ có thế, Vô Song Kiếm lại lần nữa vào vỏ, cứ như không có chuyện gì xảy ra!

Kiểm pháp cái thế xuất thần nhập hóa! Bây giờ bọn vũ rất cuộc cũng cảm thấy Kiếm Thánh cường đại, cũng không phải là hư danh, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi lạnh, duy chỉ có hắc vẫn mạnh mẽ chống đỡ nói: “Hừ! Cho dù kiếm pháp của ngươi thật sự thiên hạ vô song thì như thế nào? Lão phu không tin ngươi thật lòng với con gái ta!”

Kiểm Thánh liếc xéo hắc, nói: “Vậy ngươi muốn thế nào mới tin tâm của ta đối với Tâm La?”

Cung bọn vũ thấy hắc trước sau đều quan tâm tới nữ nhi của mình, bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ, khẽ răng cười nói: “Ha ha! Ngươi nếu muốn chứng minh con gái ta thật lòng, chỉ có một phương pháp!”

“Phương pháp này chính là...”

“Vi —— nàng... vứt bỏ.... Vô Song!”

Cái gì? Hắc muốn Kiếm Thánh làm Tuyệt Tâm La... Bỏ kiếm? Bỏ lại đây từng bầu bạn với hắc nhiều năm, theo hắc tiến bộ, theo hắc lớn lên, theo hắc một kiếm thành danh, theo hắc siêu phàm nhập thánh, “Vô Song Kiếm” vẫn luôn trung thành và tận tâm với hắc?

Chỉ thấy Kiếm Thánh nghe lời này, trên mặt thật sự xuất hiện một tia khó xử! Mà bản thân cung võ càng là cực kỳ đặc ý, bởi vì rốt cuộc hắc cũng khiến cho người thiên hạ vô song này khó sụp đỡ, càng làm hắc trở nên nghiêm túc thêm. Ánh mắt lạnh lùng như răng lạnh nhìn Tuyệt Tâm La ở bên cạnh, giọng điệu trào phúng nói: “Hắc! Tâm La, hôm nay cuối cùng ngươi cũng thấy rõ chân diện mục của nam nhân này rồi chứ?”

“Vi phụ đã sớm nói, Thánh Giả chuyên chú xin kiếm như hắc, kiếm, chính là tất cả của hắc, chính là tính mạng của hắc, ngươi tuyệt đối không thể quan trọng hơn cả Vô Song Kiếm của hắc! Một khi sau này hắc chán ghét ngươi, ngươi sẽ càng hối hận không kịp!”

Mặc dù lão phụ đang tùy ý chế nhạo sự chân thành của Kiếm Thánh, duy tâm la như hoàn toàn không nghe lọt vào tai, nhưng ông ta vẫn nắm chặt tay Kiếm Thánh, nói: “Không...! Kiếm! Người không nên nghe cha ta... ăn nói bậy bạ! Ông ấy chỉ không muốn chúng ta cả đời bảo vệ gia tộc trong cung của mình! Người căn bản không cần phải suy nghĩ bỏ kiếm cho ta! Ta không cần người... Làm như vậy...”

Mặc dù Tuyết Tâm La đang cực lực bảo vệ ái lang, duy Kiếm Thánh lại khế lắc đầu, nói: “Không. Tâm La! Cha người vừa rồi nói rất đúng, Vô Song Kiếm đối với ta mà nói, quả thật là trọng yếu như tính mạng của ta, muốn vứt bỏ nó là chuyện khó khăn nhất cả đời ta.”

Bồn cung cười lạnh nói: “Ha ha, người thừa nhận thì tốt nhất, ta khuyên người biết khó mà lui, sau này đừng có quẩn quít lấy con gái ta nữa!”

Lần này, Kiếm Thánh lại lạnh nhạt cười một tiếng, nói: “Bản lão tiên sinh, người không khỏi cao hứng quá sớm. Ta chỉ tán đồng thôi, Vô Song Kiếm đúng là quan trọng như tính mạng của ta, người còn chưa nghe ta nói hết câu.”

Bồn võ của cung chứng nhận, nói: “Ý của người là...”

Kiếm Thánh nghiêm mặt nói: “Ý của ta, Vô Song Kiếm rất quan trọng đối với ta, nhưng trên đời này lại có một người, thậm chí còn quan trọng hơn cả mạng của ta! Mà người này, chính là Tâm La!”

“Vì vậy, nếu Vô Song Kiếm chỉ là tính mạng của ta, Tâm La lại càng trọng yếu hơn tính mạng của ta, như vậy, vì chứng minh ta đối với Tâm La, ta ngay cả mạng cũng có thể không cần, lại sợ gì...”

“Vứt bỏ..... Tôn Vô Song?”

Sao lại sợ vứt bỏ Vô Song? Sợ gì vứt bỏ Vô Song? Ý của Kiếm Thánh là...

Hắn có thể chiến đấu vì Tuyết Tâm La.

Bỏ kiếm?

Không kịp hỏi lại! Không kịp kinh ngạc! Bởi vì tất cả đều không bằng tốc độ Kiếm Thánh xuất kiếm! Ngay lúc “Bỏ Vô

Song” xuống, Vô Song Kiếm của Kiếm Thánh lại lần nữa ra khỏi vỏ!

Nhưng lần này Vô Song ra khỏi vỏ không phải để giết địch mà là...

Bị vút bỏ!

Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Vô Song vừa ra khỏi vỏ, Kiếm Thánh vừa dùng sức đánh Vô Song xuống đất một cái, kinh đạo hùng hồn bá đạo, lại đánh Vô Song Kiếm rơi xuống lòng đất sâu trăm trượng, quả thực đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Chấn động mạnh mẽ, càng làm cho tuyết trắng trong phương viên trăm trượng chấn động trời long đất lở, thậm chí dòng thứ nhất cung phủ to như vậy cũng rung chuyển núi chuyển, thoáng như trên thiên hạ địa, vạn dặm khung thương, gió lớn tuyết thê lương, cũng tại vì kiếm thánh ý nghĩa này mà khiếp sợ!

Thiên...! Làm sao có thể? Điều này sao có thể? Kiếm Thánh suốt đời cầu kiếm, lại không rời bỏ mình nhiều năm, thậm chí tượng trưng Vô Song kiếm của Vô Song thành bọn họ bị vút dưới lòng đất trăm trượng? Hửn... Hửn thật sự vì Tuyết Tâm La, không chút do dự liền vút bỏ kiếm? Nàng ở trong lòng hửn, thật sự so với tính mạng Vô Song và hửn càng quan trọng hơn sao?

***

Bồn cung vốn không thể tin vào hai mắt của mình, thiếu chút nữa đã bị kinh đạo kinh thể vô song kích thích mà chấn động không đứng vững! Mà Tuyết Tâm La cũng vì ái lang mà cảm động quên mất lời!

Về phần Vô Song Kiếm, một mực ở Cửu Không Vô Giới yên lặng xem tình cảnh này, cũng không thể tưởng tượng được là người trong võ lâm Trung Nguyên gặp người sợ, Kiếm Thánh thấy kiếm sợ, lại vì yêu thương một nữ tử Đông Phốc mà vút bỏ Vô Song Kiếm của hửn. Hửn, hóa ra là một người so với người bình thường “Tình” hơn...

Mà đứng bên cạnh Bộ Kinh Vân, Tuyết Tâm La chân thân phủ đầy lụa trắng lúc này lại coi trọng vị Kiếm Thánh năm đó vì

yêu nàng một khắc nghĩa vô phản cố, càng khóc không thành tiếng...

Lúc này, chỉ nghe nói Vô Song bỏ rơi Kiếm Thánh dưới lòng đất, lại tiếp tục nói với cung bản võ: “Cung lão tiên sinh! Hôm nay người hài lòng chưa?”

“Kể từ hôm nay, Vô Song Kiếm sẽ được chôn dưới mặt đất của bốn cung các người, chúng kiến lòng thành của ta đối với Tâm La, cả đời không khác gì...”

“Thiên thu bất biến “

Hay cho câu Thiên Thu bất biến! Hồng nhan nhân gian, nếu có thể được hán tử si tâm yêu cả đời, cũng khó như lên trời, huống chi Thiên Thu không thay đổi?

Tuyệt Tâm La đã cảm động không nói nên lời, nàng chỉ ôm chặt Kiếm Thánh trong lòng, khi còn sống cũng không nên tách ra...

“Tâm La, chúng ta đi thôi.”

Kiếm Thánh nói xong, đã muốn mang Tâm La rời khỏi, ai ngờ đúng vào lúc này...

Cung Bản Võ đang kinh hồn hơi ổn định lại bỗng nhiên nói: “Chậm đã!”

Hắn dừng lại một chút, Kiếm Thánh và Tâm La dừng lại tại chỗ, nhìn lại bản võ trong cung, xem hắn còn lời gì để nói.

Nhưng thấy cung điện mặt mày xanh mét, hung hăng trừng mắt nhìn Tâm La, gần từng chữ từng chữ: “Hắn tuy có thể vì người mà bỏ kiếm, nhưng ta chưa từng nói qua sẽ để cho người đi!”

“Cha... Người...”

Cung Bản Vũ ỷ vào uy nghiêm của phụ thân để lại bức hiếp:

“Nếu như người thật sự rời khỏi với hắn, kiếp này kiếp này, ta tuyệt không cho phép bước vào gia môn bốn cung chúng ta! Mà ta, cũng không phải là cha của người, hai ta từ nay về sau — “

“Ân, Đoạn – Tuyệt!”

A...? Hắn thấy gây khó dễ cho Kiếm Thánh không có kết quả, lại lấy việc cắt đứt quan hệ của phụ nữ, ép người ta phải đi vào khuôn khổ?

Thấy lão phụ mở miệng quyết tuyệt như thế, Tâm La trong lúc nhất thời cũng dị thường khó xử, đứng tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải.

Mà Kiếm Thánh sớm đã cảm hận cung võ của người khác không xứng làm cha mình đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải hắn là cha ruột của Tâm La, hắn đã sớm phanh thây xé xác hắn ta!

Bồn cung vốn do dự, cảm giác như thực hiện được kế hoạch xảo quyết, vì vậy lại thúc giục: “Thế nào? Người quyết định chưa? Rốt cuộc là người tham luyến tình yêu nam nữ mà cao chạy xa bay với hắn, vẫn còn chú ý đến nửa điểm tình thân xương thịt, trở lại bên cạnh phụ thân?”

Đối mặt với sự bức ép của cha già, Tuyết Tâm La thoáng chốc mặt mày xám ngoét, Tuyết Tâm La còn cảm thấy hắn ôm chặt tay của mình, lòng bàn tay cũng đang rét run, dường như vì cha hắn mà lần nữa không từ thủ đoạn chia rẽ bọn họ, mà cảm thấy thân tình thấm thiết...

Thật lâu sau, Tuyết Tâm La bất ngờ hít một hơi thật sâu, cuối cùng hạ quyết định rất lớn; nhưng thấy đôi môi căng thẳng của nàng, ngưng trọng phun ra đáp án của nàng:

“Cha! Nữ nhi vẫn luôn nghe lời người, vì cung bản gia mà hi sinh quá nhiều; những năm gần đây, mỗi một bước ta bước ra đều cần người cho phép; ta nghe thấy hết thảy mọi chuyện, tất cả đều không thể làm theo ý mình!”

“Nhưng, bắt đầu từ mấy hôm gần đây, nữ nhi đã chán ghét kiếp sống như vậy, càng không muốn bị bất luận kẻ nào bày bố nữa! Ta, muốn theo đuổi thứ yêu thích của chính mình, là cuộc sống của chính mình!”

“Cho nên nếu người thật sự kiên trì muốn cùng ta ân đoạn tình quyết, nữ nhi mặc dù ngàn vạn lần không nguyện ý, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận...”

“Hai ta —— “

“Ân – Đoạn – Tuyệt – Quyết đi!”

Hay cho câu ân đoạn tình quyết! Tuyệt Tâm La vừa nói ra, đôi mắt vừa lộ vẻ kiên định, xem ra so với cung bản võ càng thêm kiên quyết!

Mà vừa dứt lời, nàng ta cũng nắm chặt lấy tay Kiếm Thánh, cùng Kiếm Thánh xoay người rời đi!

Cung Bản Vũ cho rằng con gái mình sẽ khuất phục dưới uy thế của phụ thân, hốt liệu lúc này lại vì truy cầu chân ái mà phản nghịch; thấy hai người cùng đi xa, hắn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng lại tự biết tu vi thua xa con gái mình và Kiếm Thánh, chỉ có bộ dáng đưa hai người đi xa, mặt điên cuồng mắng chửi:

“Súc sinh! Ngươi cho rằng lần này đi nhất định tìm được hạnh phúc? Đừng lập mộng xuân thu của ngươi nữa!”

“Ngươi nhất định sẽ bị hắn vứt bỏ như cỏ rác!”

“Ngươi, nhất định sẽ hối hận không kịp đâu!”

“Súc sinh! Ngươi cứ chờ xem!”

Tiếng mắng chửi điên cuồng, thậm chí che lấp cả trời gió tuyết đang gào thét! Nhưng mà, mặc cho bản võ cung hung ác nguyên rủa như thế nào, Tuyệt Tâm La vẫn không quay đầu lại, cũng không thèm nhìn cha già một cái...

Nàng, rốt cục có lần đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ, thật sự quyết định việc mình muốn làm, kiên trì đi con đường mà mình nên đi!

Không thể tưởng được, kết quả lại là như vậy! Bộ kinh vân cũng không nghĩ tới, một nữ tử Đông Nghiêu, lại vì truy cầu cuộc sống của mình, mà Đông Phổ dám phản nghịch lấy cha làm chủ, có can đảm với hết thảy lễ giáo cùng quy củ của kẻ phản nghịch, lại có can đảm tin tưởng vào luân thường người bình thường!

Vì luân thường đến đây đã vô nghĩa, phụ thân của nàng cũng không để ý tới luân Thường!

Câu chuyện vốn mỹ mãn dị thường, chẳng qua năm xưa Tuyệt Tâm La tuy dừng cảm trung thành với mình, nhưng kết quả lại như đáp lời cha nàng chửi bới; ngay ngày nàng thành hôn với

Kiểm Thánh, Kiểm Thánh thật sự để bà đi, trở về Trung Nguyên, giống như chưa từng nhận ra bà ấy...

Hắn thật sự vứt bỏ nàng như cỏ rác!

Nhưng, nàng có hối hận hay không?

Không! Nàng không hối hận!

Cho dù Kiểm Thánh đã thành hôn từ hôm sau nhưng nàng ta cũng như người lạ, nàng ta cũng không hối hận quyết định đi theo mình, càng không tin Kiểm Thánh vì nàng mà không tiếc mọi giá quỳ xuống vì nàng ta năm đó, sẽ thật sự nhẫn tâm vứt bỏ nàng ta như cỏ rác!

Nàng, tin tưởng vào sự thật phía sau, hắn nhất định có nỗi khổ tâm không đủ dành cho người ngoài!

Cho nên dù khổ sở chờ đợi hắn mấy chục năm trong nhà lao, cho dù khổ sở tìm hắn mấy chục năm, nàng cũng nhất định phải tìm ra chân tướng thật sự của Kiểm Thánh năm đó đã bỏ mặc hắn!

Mà chân tướng, giờ phút này cũng ở trong Hư Không Huyền Cảnh Cửa Không Vô Giới, từng bước trình hiện ra trước mắt nàng và Bộ Kinh Vân...

Mà một màn kế tiếp, chính là hai tháng sau khi Tuyết Tâm La đi theo Kiểm Thánh rời đi...

Vào lúc ấy, đã là đầu xuân...

Xuân.

Tuyết rơi bắt đầu hòa hợp, hơi ẩm hoàn hàn, vạn sự vạn vật cũng dần dần khôi phục sinh cơ.

Còn Kiểm Thánh cùng với Tuyết Tâm La trải qua hai tháng, kiếm của hắn cũng hiện ra sinh cơ mới!

Hai tháng trôi qua, Kiểm Thánh và Tuyết Tâm La đã ở tại một tiểu trấn hoang vu ít người ở Đông Nghiêu, từ đó về sau mai danh ẩn tích, song túc song cư.

Gần đó không ai biết hai người bọn họ một người là Kiểm Thánh danh chấn Trung Nguyên, một người là Nữ Trung Kiếm Thánh hiếm thấy Đông Nghiêu, chỉ biết hai người là một đôi tình cảm, tương ái dị thường.

Mà hai người bài trừ vạn khó mới có thể cùng nhau, càng là cực kỳ quý trọng đoạn duyên phận này; mỗi một ngày trừ sớm chiều hình dạng không rời, càng cùng nhau nghiên cứu kiếm đạo.

Nói cũng kỳ quái! Hai người một người luyện thủy trung kiếm pháp, một người tu chính là Đông Nghiêu kiếm đạo, nhưng, ở dưới tu bổ thiếu lẫn nhau, dần dần kết hợp thành một bộ kiếm pháp mới...

Một bộ có khả năng là kiếm pháp hoàn mỹ nhất, vô địch nhất trên đời!

Do bộ kiếm pháp này, chẳng những khác với kiếm quyết Trung Nguyên, cũng có kiếm lộ Đông Nghiêu khác, cho nên bất kể là kiếm khách của Trung Nguyên, hoặc là kiếm khách kiếm tra Đông Tú gặp được bộ kiếm pháp này, cũng khó mà nắm bắt được!

Mà hai người cũng đem bộ kiếm pháp này có thể là hoàn mỹ nhất, đặt tên là...

Thánh Linh kiếm pháp!

Thánh, là Kiếm Thánh!

Linh, nguyên tên của Tuyết Tâm La là “Cung Bản Tuyết Linh”!

Mà bộ kiếm pháp dung hợp tinh túy hai người này, dung hợp kiếm pháp yêu thương của hai người, mỗi một thức kiếm chiêu cũng xếp theo chữ “Kiếm”! Một kiếm hai, kiếm ba, kiếm bốn, kiếm ngũ, kiếm lục, kiếm bảy...

Cho đến kiếm thứ mười tám —

Kiếm Thập Bát!

Đúng! Hai người hợp nhất sáng tạo ra bộ Thánh linh kiếm pháp này, thật sự ngộ đến kiếm pháp thứ mười tám đã kết thúc, chỉ vì kết hợp với căn cơ siêu phàm của hai người trên kiếm đạo, cũng chỉ ngộ đến “Kiếm Thập Bát” đã không cách nào tăng thêm một tầng!

Đó là, kiếm thứ mười tám thánh linh, có phải là chiêu kiếm mạnh nhất của bộ kiếm pháp hoàn mỹ này không?

Không! Chỉ vì Kiếm Thánh và Tuyết Tâm La không thể ngộ ra kiếm pháp vô địch cường đại hơn, nhưng hai người đã mơ hồ cảm thấy bộ Thánh Linh kiếm pháp này không đến mức như vậy, có lẽ còn có thể tăng thêm một tầng, hai tầng, ba tầng, bốn tầng...

Hắn sẽ còn kiếm mười chín, kiếm hai mươi một, kiếm hai mươi hai, thậm chí...

Nhưng rốt cuộc phải như thế nào mới có thể ngộ ra kiếm thứ mười chín, cùng với kiếm pháp kế tục đến, làm sao mới có thể khiến bộ Thánh Linh kiếm pháp này càng thêm vô địch, càng thêm hoàn mỹ? Lúc đó Nhâm là Giáo Kiếm Thánh và Tuyết Tâm La muốn phá não, vẫn không nghĩ ra huyền cơ trong đó!

Chỉ là, hai người cần gì phải nghĩ ra bí cơ đó?

Đối với Kiếm Thánh mà nói, mặc dù hắn một mực theo đuổi kiếm pháp hoàn mỹ nhất, cũng vì vậy mà xa xa Đông mạ, nhưng hắn và Tuyết Tâm La còn thừa nhiều ngày, có lẽ một ngày nào đó, hắn cùng nàng sẽ đột nhiên lĩnh ngộ cơ khế động, cũng không thể ngờ được...

Nghĩ như vậy, Kiếm Thánh cũng không cưỡng cầu. Không biết vì sao, từ khi y bước đến chân trời góc bể, y không những trọng tình hơn trước, cũng càng không cưỡng cầu hơn trước, thậm chí có thể bỏ qua Vô Song vì tình cảm, hiện giờ, cũng có thể tạm thời vứt bỏ ước mơ theo đuổi kiếm pháp hoàn mỹ của mình ra sau đầu.

Đúng vậy! Bây giờ hắn chỉ có thể sống chung với Tuyết Tâm La, đã cảm thấy mỹ mãn!

Thế nhưng, mặc dù hai người đều xinh đẹp hoàn toàn, nhưng trong vòng hai tháng vừa qua, Tuyết Tâm La và Kiếm Thánh tương ái tương thân, lại luôn cảm thấy Kiếm Thánh vui vẻ sau lưng, hình như có một chút lo lắng...

***

Lúc đầu, Tuyết Tâm La còn tưởng rằng, bởi vì vẫn chưa thể ngộ Thánh Linh kiếm pháp đến cảnh giới hoàn mỹ nhất, trong lòng mới có chút rầu rĩ không vui.

Thế nhưng muốn sâu thêm, sự tình xem ra cũng không đơn giản như vậy.

Có đôi khi, Kiếm Thánh lại ôm Tuyết Tâm La trong lòng, cho dù hân vui về thế nào, nàng vẫn luôn cảm thấy trong ánh mắt hân luôn mơ hồ có một chút thương cảm nhân nhậ.

Đó là một cỡ thương cảm không cách nào diễn tả bằng lời, phảng phất một cách không nữ nhìn người trước mắt vô cùng yêu thương, lại phảng phất thời gian của hân đã không còn nhiều, cho nên mỗi lần ôm lấy nàng, hân đều ôm rất chặt, khẩn trương tựa như sẽ có một ngày, hân sẽ mất đi cái hồng nhan mà mình không muốn mất đi này...

Mà cảm giác thương cảm khó hiểu này cũng theo thời gian trôi qua mà ngày càng nhanh, cho nên cuộc sống hai người bọn họ sinh hoạt mấy ngày này mặc dù nhìn như mỹ mãn hạnh phúc, duy chỉ có cũng có một bóng ma đậm đặc đến không thể tan.

Cuối cùng Tuyết Tâm La cũng không kiềm chế được nghi hoặc trong lòng, đành nói thẳng vấn yêu Kiếm Thánh vì sao trong ánh mắt luôn có vẻ chán nản khó hiểu.

Nhưng Kiếm Thánh lại cười khổ một tiếng, lắc đầu nói: “Không... Có thể đi cùng ngươi, ta còn có... gì mà không vui?”

“Ta chỉ là... sợ sẽ có một ngày mất đi ngươi mà thôi...”

Vậy sao? Đây thật sự là đáp án chân chính sâu trong tâm địa của hân sao? Trầm lại hoặc, hân cũng không muốn Tuyết Tâm La biết được đáp án thật sự, hân không muốn nàng cũng như hân, vì nguyên nhân chân chính mà thấp thỏm bất an...

Nhưng dù thế nào, nếu hân sợ một ngày nào đó sẽ mất đi nàng, Tuyết Tâm La vì bỏ đi lo nghĩ của hân, đã lập tức nắm chặt tay của hân, thâm tình vô hạn nói...

“Không...Kiếm, ngươi cần bản không cần sợ sẽ có một ngày mất đi ta, bởi vì vô luận trên đời này phát sinh chuyện gì, cũng không thể đem hai ta tách ra, Tuyết Tâm La ta ngày sau cho dù chết, cũng phải chết trong ngực ngươi, trừ phi...”

“Là ngươi không muốn ta ở lại bên cạnh ngươi thì hơn!”

Lời của Tuyết Tâm La vừa nói ra, tình cảnh Kiếm Thánh biến đổi, câu nói kia “Ngươi không muốn ta ở bên cạnh ngươi” dường như đang có một số bí mật không muốn người khác biết trong lòng hân...

Cuối cùng tu vi hấn cực cao, rất nhanh cũng biến sắc, lấy một tia nhu tình lẩn át, nhưng thấy hấn bỗng nhiên cũng nắm chặt Tuyết Tâm La, ôn tồn nói...

“Tâm La, sao ta lại không muốn giữ ngươi ở bên cạnh ta? Ngươi thật sự quá ngu.”

“Kỳ thật, hai người chúng ta cùng nhau đã lâu, ta cũng nên cho ngươi một cái tên, để tránh phong ngôn ngữ thế tục...”

Một cái danh phận? Hấn muốn cho Tuyết Tâm La một cái danh phận như thế nào? Tuyết Tâm La nghe vậy, lập tức mặt đỏ lên, hỏi: “Kiếm..., ý của ngươi là...”

Kiếm Thánh nhìn thẳng vào nàng, như muốn nhìn thấy lòng nàng, từ từ nói: “Ta, ta hy vọng ngươi có thể gả cho ta!”

“Về sau có ta độc cô kiếm nơi, liền có tâm La kiếm của ngươi đi theo!”

A...? Cuối cùng hấn cũng mở miệng? Cuối cùng hấn cũng muốn gả cho hấn?

Câu này Tuyết Tâm La đợi đã lâu, câu này do cô theo hấn rời khỏi nhà hôm đó, đã chờ gần sáu mươi ngày, rốt cuộc hấn cũng chịu nói thay cho cô?

Nàng, rốt cuộc cũng đợi được ngày này!

Thế nhưng, Tuyết Tâm La vốn đang hạnh phúc nhét đầu óc, sao có thể nghĩ ra câu nàng chờ đã lâu như vậy, câu nói mà cả thiên hạ nữ tử đều tha thiết ước mơ...

Lại là khởi đầu ác mộng cả đời nàng ta!

Nàng, vĩnh viễn sẽ không quên ngày hôm nay!

Hai người đã cùng nhau liên quan, liền lập tức ngồi xuống, lập tức bắt tay chuẩn bị, định mười ngày sau sẽ thành thân, sẽ mời hàng xóm, tưởng hai người bọn họ sẽ chứng kiến cuộc hôn nhân này.

Chỉ là, mặc dù thời gian vui mừng dần dần tiếp cận, nụ cười trên mặt Kiếm Thánh lại càng ngày càng cay đắng, vẻ âu lo trong lòng càng sâu đậm hơn, tựa như đối mặt với thử thách lớn nhất từ khi sinh ra tới giờ!

Hắn đã là kiếm thánh nhân gian, còn có thử thách gì có thể làm khó hắn?

Tuyệt Tâm La chỉ cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng không đúng, chỉ là, từ đầu đến cuối nàng không nghĩ ra nguyên nhân trong đó, mà trước khi thành thân, nàng cũng không nghĩ quá nhiều...

***

***

***

***

Bởi vì, mỗi đêm nàng đều ngồi trong bóng đêm tĩnh mịch, lặng lẽ đi ra ngoài, cho đến khi gần như phá hiệu, mới kéo theo vô hạn mệt mỏi trở về.

Mỗi đêm nàng đều bí mật ra ngoài, rốt cuộc là có chuyện gì?

Có lẽ, chỉ có trong lòng nàng mới tự trị, nàng mỗi đêm đều làm tất cả, đều chỉ vì hắn.

Vì để hắn ta thể hiện lòng mình!

Năm tháng như một dòng lũ vĩnh viễn không dừng lại, ngắn ngủi mười ngày, trong dòng lũ năm tháng ngắn ngủi biết bao? Chúng sinh phàm trần còn chưa kịp quay đầu lại tính toán, mười người này hướng về hoàng hôn đã vội vã bay đi.

Mà ngày Kiếm Thánh và Tuyệt Tâm La thành thân cũng đã giáng lâm!

Mặc dù tất cả nghi thức đều theo đơn giản, nhưng dưới sự chứng kiến của khách mời và nàng, cuối cùng cũng chính thức.

Kết thành vợ chồng!

Đương nhiên Tuyệt Tâm La mừng tới phát khóc, nhưng dù sao đây cũng là thời điểm vui vẻ hơn hờ. Trước mặt các tân khách xung quanh Kiếm Thánh có nụ cười, nhưng trong mắt Tuyệt Tâm La, Tuyệt Tâm La chỉ cảm thấy nụ cười của hắn cứng ngắt dị thường; hắn không phải cười nổi trong lòng!

Chỉ Tuyết Tâm La cũng lơ đãng, bởi vì nàng đã ở quá mười tối, đã chuẩn bị một chút kinh hỉ cho ái lang.

Một người nàng cho rằng có thể khiến Kiếm Thánh ứ đọng lại mà biến mất không còn gì vui mừng...

Đêm nay, khi tất cả tân khách bên cạnh giải tán, Kiếm Thánh đẩy cửa tiến vào phòng mới của hắn và Tuyết Tâm La.

Nhưng mà vừa đẩy ra cửa phòng, hắn từ trước đến nay chưa từng thay đổi sắc mặt, cũng đột nhiên biến sắc!

Bởi vì hắn gần như không thể tin được, trước mắt chính là phòng mới của hắn và Tuyết Tâm La!

Chỉ thấy giờ phút này cái gọi là phòng mới này căn bản không thấy bóng dáng Tuyết Tâm La!

Thử hỏi một phòng không có tân nương...

Có gì giống như được gọi là phòng mới?

Biến sinh nách nách! Ai ngờ vào đêm tân hôn, tân nương tử sẽ đột nhiên không biết kết thúc!

Nàng, rốt cuộc đi nơi nào?

Kiếm Thánh cũng không kinh ngạc lâu lắm, bởi vì vào lúc này, hắn đã nghe được tiếng bước chân thâm hậu truyền đến, tiếng bước chân cũng mang đến một người mà lúc này hắn muốn gặp nhất!

Nàng!

Tuyết Tâm La!

Quả nhiên! Kiếm Thánh đoán được một điểm không sai! Hắn vẫn chưa quay đầu lại, đã nghe thấy thanh âm của Tuyết Tâm La vang lên phía sau hắn.

“Kiếm... Thật xin lỗi! Ta không ở trong phòng lạng lẽ đợi ngươi, nói vậy là dọa ngươi nhảy dựng lên rồi...”

“Nhưng ta chuồn ra ngoài, thật ra là muốn mang đến cho ngươi một niềm vui bất ngờ!”

Kỳ thật Tuyết Tâm La căn bản không cần nói xin lỗi, Kiếm Thánh thực sự quá yêu nàng, bất luận nàng làm cái gì gọi là di thiên sai lầm lớn, hắn, cũng sẽ đứng ở bên cạnh nàng, quản

phải toàn bộ Đông Lăng, toàn bộ Thần Châu, thậm chí toàn bộ thiên địa đều vì đó!

“Tâm La.”

“Ngươi, muốn mang tới cho ta bất ngờ gì?”

Kiểm Thánh vừa nói vừa quay đầu lại, chỉ thấy một thân Tuyết Tâm La mặc trang phục tân nương Đông Nghiêu màu trắng, hai tay đang đặt ở sau lưng, như cất giấu một ít sự vật, đôi mắt cũng ẩn chứa vô hạn mong đợi nhìn Kiểm Thánh, giống như đang kỳ vọng vào sự vui mừng của mình, sẽ khiến ái lang tái hiện chân chính niềm vui.

“Kiểm, niềm vui bất ngờ ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi tới nay, thật ra ta đã bỏ ra mười ngày không ngủ, hy vọng ngươi sẽ thích!”

Tuyết Tâm La nói xong, cuối cùng cũng đưa vật giấu sau lưng tới trước mặt Kiểm Thánh.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy Kiểm Thánh, vậy có gì mừng rỡ chứ? Ngược lại, khuôn mặt càng lộ vẻ khiếp sợ!

Bởi vì hắn không tài nào liệu được. Trong đêm tân hôn này, Tuyết Tâm La sẽ vì hắn mà chuẩn bị một kinh hi như vậy...

“Tâm La... Sao ngươi lại...”

Bằng hữu, đây là hai chữ đa dạng khiến người ta cảm thấy thân thiết vô hạn!

Bằng hữu, đây lại là hai chữ khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào cỡ nào! Rất nhiều người vì bằng hữu, thậm chí còn không tiếc đầu rơi máu sôi!

Nhưng mà, trên đời này do một người, hắn gặp lại một bằng hữu mà bản thân chưa gặp được đã lâu, lại giống như nhìn thoáng qua ác quỷ, không chỉ sắc mặt trắng bệch, càng giống như bị hù cho hồn bất phụ thể, cho dù lui về sau hai bước!

Người này, chính là Kiểm Thánh!

Mà bằng hữu ở Kiểm Thánh này không lâu, rõ ràng là chiến hữu từng xuất sinh nhập tử nhiều năm với hắn ——

Vô Khang Song Kiếm!

“Tâm... La, vì sao... ngươi lại... Đem... Vô Song... trở về?”

“Kinh ngạc mà ngươi muốn gây cho ta, chính là... Vô Song?”

Kiểm Thánh tạo mộng cũng không nghĩ tới, Tuyết Tâm La đột nhiên mang Vô Song Kiểm về trong đêm tân hôn của hai người.

Vô Song vốn đã bị hấn đánh sâu vào trong Bách Trường Thành cách bản phủ không xa, vốn đã chôn vùi dưới lòng đất, không ngờ nàng... lại đào được nó?

Nhưng điều càng khiến người ta bất ngờ hơn, thật ra là phản ứng của Kiểm Thánh lúc này!

Vô Song luôn làm bạn với hấn trong nhiều năm, không những hấn là người chiến bạn trường thắng, càng là người duy nhất hiểu người bạn tri kỷ duy nhất cô tịch muôn đời của mình, không ngờ hấn thấy kiểm như gặp ác quỷ? Vì sao hấn lại biến thành như vậy?

Thấy Kiểm Thánh trông thấy Vô Song, lại không lùi lại hai bước, Tuyết Tâm La cũng sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Kiểm..., ngươi không thích... Ta mang Vô Song về? Ta còn tưởng làm vậy, ngươi chắc chắn sẽ rất cao hứng...”

Kiểm Thánh vẫn y như thấy ác quỷ nhìn Vô Song, hỏi: “Tâm La, ngươi nên nhớ kỹ, ta từng vứt bỏ kiểm trước mặt cha ngươi, để cho thấy cả đời này ta cũng sẽ không vứt bỏ trái tim của ngươi. Bây giờ ngươi đào nó về, chẳng phải sẽ ruồng bỏ lời nói của ta ngày đó sao?”

“Không.” Tuyết Tâm La lắc đầu nói: “Kiểm, tôi nay ngươi đã đón ta về, chứng minh ngươi thật lòng với ta, tuyệt đối không có ý rời bỏ ta, cho nên ngươi cũng không cần vứt kiểm để chứng minh tâm của mình, Vô Song kiểm cũng có thể trở lại với nguyên chủ!”

Không sai! Lời Tuyết Tâm La nói cũng không phải không có lý, Kiểm Thánh thật sự không cần phải vứt bỏ kiểm!

Chỉ có điều, Kiểm Thánh vẫn giữ khoảng cách với Vô Song, tựa như bằng hữu cũ của Vô Song mang vận rủi tới cho hấn vậy. Hấn lại nói: “Nhưng mà... Tâm La, ngươi cũng không cần mang Vô Song về ngay đêm tân hôn của chúng ta, như vậy mới có chút... chuyện kia...”

Tuyết Tâm La nói: “Kiếm, thật ra ta thấy ngươi trong hai tháng trước, trong lòng cứ như có một chút thương cảm. Ta cho rằng, bởi vì ngươi hoài luyện vô song mới không tiếc mỗi đêm tới nơi ngươi chôn kiếm ngày đó, âm thầm lấy nội khí phá đất mà khai quật. Bỏ ra mười đêm, cuối cùng cũng coi như chôn vùi Vô Song dưới trăm năm, cho rằng ngươi sẽ gặp lại Vô Song, sẽ tái hiện lại về mặt, không ngờ được ngươi lại làm vậy...”

Nhìn người yêu này muốn khiến mình vui vẻ thêm một chút, không tiếc ở mười đêm, không ngủ không nghỉ tìm lại cho hắc Vô Song, tâm của Kiếm Thánh vô cùng cảm động, hắc không đành lòng làm cho Tuyết Tâm La cảm thấy kiếm củi ba năm thiêu một giờ, sau đó ầm ập cười nói: “Không... Tâm La, chuyện ngươi làm vì ta, ta vui mừng... cũng không kịp, chỉ là... cảm thấy có chút đột ngột mà thôi...”

Tuyết Tâm La thấy nụ cười của hắc lại hiện lên, không khỏi nói: “Vậy, ngươi không trách ta tự quyết định tìm lại Vô Song cho ngươi à?”

Kiếm Thánh cười nói: “Ngươi thật ngốc! Ngươi làm như vậy là vì tốt cho ta, ta sao lại trách ngươi chứ?”

Tuyết Tâm La lại đưa Vô Song Kiếm tới trước mặt hắc, nói: “Vậy ngươi mau giữ Vô Song Kiếm trong tay, cảm thụ sự tịch mịch trong hai tháng qua của nó?”

“Ngươi nhìn xem! Vô Song Kiếm cũng sắp cô đơn lạnh chết rồi!”

Kiếm Thánh không Lư mà đưa Vô Song lên lần nữa, hắc bình tĩnh nhìn Vô Song, trợn mắt không xoay chuyển, hai tay từ đầu đến cuối không nhận kiếm, chỉ hỏi Tuyết Tâm La: “Ngươi... ngươi, thật sự muốn ta nắm giữ Vô Song?”

Tuyết Tâm La mỉm cười, nói: “Vô Song kiếm vốn là thuộc về ngươi, kiếm tâm của nó cũng chỉ hướng về một mình ngươi, thậm chí cả ta cũng không khống chế được. Nếu không nắm trong tay ngươi, còn ai có thể đảm nhiệm?”

Đúng vậy!

Kiếm tên Vô Song, thiên hạ vô song, vốn nên hợp với một chủ nhân thiên hạ vô song!

Nhìn quanh hồng trần thương sinh, có ai xứng với danh chủ nhân thiên hạ vô song hơn Kiếm Thánh?

Chỉ có hắn mới phối hợp cầm kiếm Thiên Hạ Vô Song trong tay!

***

Kiếm Thánh ngơ ngác nhìn Vô Song, trong lòng như đang giãy dụa, càng giống như có khó nói hơn, giống như bây giờ thứ hai là cô chấp Vô Song, sẽ mang tới cho hắn một biến đổi lớn, một biến đổi mà hắn không muốn tiếp nhận...

Thế nhưng Tuyệt Tâm La đã đưa Vô Song tới trước mắt chỉ trong gang tấc, nếu hắn không nhận Vô Song nữa chính là không quan tâm tới cô ấy suốt mười buổi tối, tìm lại trái tim khổ sở cho Vô Song, trái tim cô ấy...

Rốt cuộc là nhận? Hay là không nhận?

Thật lâu sau, Kiếm Thánh bỗng cắn chặt môi, như cố gắng lấy dũng khí lớn nhất suốt đời của hắn, hắn rốt cuộc chậm rãi vươn tay ra, tiếp lấy Vô Song!

Cuối cùng hắn cũng đã nắm cả hai thứ trong tay Vô Song!

Vô Song Kiếm, cũng lập tức hồi phục hào quang cái thế khi xưa, lại lần nữa biến thành vô song!

Mà giờ phút này ánh mắt của Kiếm Thánh đang nắm chặt Vô Song chẳng những u ám mà còn biến mất, thần thương của hai thàng trôi qua cũng biến mất, hai mắt càng hiện lên một chút phong thái, một cõi tuyệt thế, một cái thế, cái thế, cái thế, phong thái kinh thế!

Kiếm Thánh thấy người yêu sau cầm kiếm cứ như hai người khác nhau, lập tức cảm thấy mình không từ giải bày khổ cực tìm lại Vô Song Kiếm cho mình, cũng tuyệt đối không uổng phí!

Nhưng mà, hắn không khỏi cao hứng tới quá sớm.

Bởi vì từ trước tới nay, thần thương trong ánh mắt của Kiếm Thánh tuyệt đối không phải như bà ta nghĩ, là do Vô Song Kiếm, mà bởi vì một số chuyện khác, một số chuyện bà ta không nên biết quá nhiều...

Hắn vẫn chưa nói cho nàng biết, chỉ là không muốn nàng hiểu rõ chân tướng, sau đó thương tâm gần chết!

Mà lần này nàng tìm về cho hắn Vô Song, lại càng biến khéo trở nên kém cỏi, phàm đem chính nàng và Kiếm Thánh...

Suy cho một nơi vĩnh viễn không thể quay đầu lại!

Đêm càng sâu.

Đã canh ba rồi.

Kiếm Thánh ngủ cùng Tuyết Tâm La trong bóng tối trên giường, hai mắt mở ra trong bóng tối, tiếp đó chậm rãi ngồi dậy, lặng lẽ xuống giường.

Với tu vi cái thế, mộng đẹp say sưa như Tuyết Tâm La căn bản không cách nào phát hiện ra; mà Kiếm thánh bỏ thê tử trên giường xuống, trong bóng tối cả phòng, mãi đến bên cạnh bàn, tiếp theo...

A? Sao trong đêm tân hôn này lại bắt đầu nghỉ đêm? Rốt cuộc hắn muốn làm chuyện gì?

Chỉ thấy Kiếm Thánh lấy bút mực ra, bắt đầu không ngừng viết trong một tờ giấy thư, phảng phất như có tiếng lòng không hết, phảng phất như có vô vàn chân tình, như có nỗi khổ muốn nôn ra không hết...

Mà đã muốn viết, vì sao ngay cả ngọn đèn trên bàn hắn cũng không đốt sáng? Không muốn Tuyết Tâm La biết rõ?

Vậy rốt cuộc hắn viết ở trên bức thư này bí mật gì? Có phải chính là bí mật mà hai tháng nay hắn vẫn luôn buồn bực?

Mà bí mật này, giờ phút này hắn viết vì ai? Lại viết cho ai?

Trong bóng tối, kỳ thật đang có hai cặp mắt cũng đang nhìn cảnh tượng Kiếm Thánh đang làm...

Còn chủ nhân của đôi mắt này chính là Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La!

Cửu Không Vô Giới một mực hiện ra tiền trần của Kiếm Thánh cho đến nay, Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng nhìn ra từ khi Kiếm Thánh gặp nhau Tuyết Tâm La như thế nào, làm sao vì nàng mà tình như vứt bỏ kiếm, loại trừ vạn khó với nàng, làm sao nở nụ cười với nàng, làm sao yêu vì nàng!

Mà Tuyết Tâm La chứng kiến đoạn tình cảm giữa mình và Kiếm Thánh năm xưa, càng cảm thấy dị thường thần thức, càng không nghĩ tới, năm đó Kiếm Thánh từng vì nàng mà không tiếc bỏ qua, cuối cùng lại bỏ rơi nàng, mà cầm kiếm rời đi?

Nhưng nàng lại nói tiếp: “Bây giờ... xem lại chuyện phát sinh khi đi chung với ta năm đó, mới phát giác trong ánh mắt của hắn... ẩn giấu oán hận, thậm chí còn sâu hơn... nghĩ...”

“Nếu ta sớm biết... Trong lòng hắn có nỗi khổ tâm gì... Bí mật, có lẽ... Năm đó hắn... Sẽ không... Bỏ ta mà đi...”

Tuyết Tâm La vừa dứt lời, bộ dạng như mây giá bỗng nhiên nói: “Hiện tại...”

“Đã là lúc ngươi biết chân tướng rồi...”

Tử thần nói, ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên tờ giấy Kiếm Thánh hiện giờ đang viết, Tuyết Tâm La lập tức hiểu ý, gật đầu nói: “Ừm... Hắn ở giữa đêm tối tối lại bắt đầu u ám, hiển nhiên là không muốn biết ta, viết, tất nhiên cũng là bí mật hắn giấu ở nơi sâu nhất nhất trong lòng người biết, có lẽ, bức thư này của hắn là... viết cho ta, cho dù là ngày thành thân, hắn liền muốn vứt bỏ ta... Quay về Trung Nguyên, hắn cũng muốn biết nỗi khổ của hắn?”

Tuyết Tâm La đoán được một điểm không tồi! Bộ Kinh Vân cảm ơn “Kiếm Thánh Thư” một cái, tử thần từ trước đến nay luôn đậu trong bóng tối, cho nên trong bóng tối vẫn có thể nhìn rõ vật, trong lúc nhìn một cái, hắn đã thoáng thấy hàng chữ đầu tiên trong lá thư của Kiếm Thánh, viết:

Tâm La!

A? Phong thư Kiếm Thánh, quả nhiên là viết cho Kiếm Thánh?

Nhưng dù đã biết bức thư này là viết cho Tuyết Tâm La, Bộ Kinh Vân vẫn không cách nào thấy rõ trong thư viết cái gì, bởi vì lúc này Kiếm Thánh đang ngồi quay lưng về phía hai người, thân thể của hắn, vừa vặn hoàn toàn che đậy nội dung của hắn trong bức thư.

Bộ Kinh Vân lập tức hồi vọng nhìn Tuyết Tâm La, Tuyết Tâm La cũng hiểu được ý tứ của hắn, mà người không hẹn mà cùng

bước lên Kiếm Thánh, trong lòng đều đang suy nghĩ cùng một chuyện...

Chân tướng trong thư!

Chân tướng thật sự của Kiếm Thánh năm xưa đã vứt bỏ Tuyết Tâm La!

Nhưng là, cũng không biết có nên làm như vậy hay không, ngay khi hai người sắp nhìn thấy những nội dung khác trong bức thư, thì...

Kiếm Thánh hắt..., đột nhiên lại gấp tờ giấy kia!

A...?

Cuối cùng hắt ta cũng viết xong?

***

***

***

***

Thật là đáng tiếc! Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La cho rằng đã hiểu rõ chân tướng, nhưng ngay thời khắc quan trọng này, cuối cùng Kiếm Thánh viết xong hết những gì hắt muốn viết, càng làm cho bức thư kia gấp lại chình tề, hắt và Tuyết Tâm La vẫn là vô duyên nhìn thấy nỗi khổ tâm của Kiếm Thánh! Mà sau khi Kiếm Thánh gấp lại bức thư, lúc này lại bước trở về bên giường.

Chỉ thấy hắt từ từ lấy giấy viết thư, đặt vào bên cạnh gối Tuyết Tâm đang say ngủ, giống như thật muốn lưu sách lại, nhưng vào lúc này, Tuyết Tâm La đứng bên cạnh Bộ Kinh Vân bỗng im bật lại hô nhỏ: “Có thể...! Năm đó sau khi ta tỉnh lại, ngoại trừ phát hiện... Không thấy hắt, căn bản là không phát hiện... Bên cạnh gối có bất kỳ thứ gì.... để lại tin nhắn cho ta, hắt... tuyệt đối không có khả năng đem phong thư này lưu lại cho ta....”

Tuyết Tâm La nói không sai chút nào, bởi vì lúc này nàng và Bộ Kinh Vân đều cho rằng, Kiếm Thánh sẽ cầm thư trong tay đặt vào bên cạnh gối của nàng, tay của Kiếm Thánh, lại vào thời khắc cuối cùng dừng lại!

Vì sao hắn đột nhiên dừng lại?

Bởi vì một nguyên nhân!

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La lập tức dừng tay dọc theo Kiếm Thánh đột nhiên dừng lại, nhìn thoáng qua hắn, mà người cũng biến sắc ngay tại chỗ!

Bởi vì Kiếm Thánh thời khắc này, bất ngờ...

Hắn thình lình tròn trắng hai mắt, cả người giống như đã mất đi tất cả ý thức!

Thế khó lường được, vậy mà trong nháy mắt khi hắn đang định lưu sách lại cho Tuyết Tâm La, bỗng nhiên có kỳ biến này!

Người kinh ngạc hơn là Bộ Vân, chính là Kiếm Thánh lúc này, trong miệng thấp giọng thì thào nói một câu:

“Nửa... Tâm... Bán tâm...”

“Ta... Hiếm khi... Toàn tâm toàn ý... Đi yêu... một người, người...”

“Vì sao... Cuối cùng... Lại Lệnh của ta... Không có rồi...”

“Tâm?”

Không thể tưởng được, Kiếm Thánh bỗng nhiên lại muốn tìm trái tim ở góc chân trời mấy tháng trước! Vậy kỳ biến trước mắt là vì... Bán Tâm?

Trong tiếng lẩm bẩm khó hiểu, rốt cuộc Kiếm Thánh mờ mịt rút lá thư trong tay về, càng giống bằng bản năng nhặt lên Vô Song ở bên cạnh, tiếp theo...

Người của hắn tựa như một cái xác không hồn không chút ý thức, trực tiếp đẩy cửa đi ra.

Hắn, cuối cùng cũng tới lúc bỏ Tuyết Tâm La rồi?

Đúng! Chỉ thấy hắn vừa ra khỏi phòng, liền một mực đi về phía phương viên mờ mịt kia! Hắn vừa đi, đúng là trở về Trung Nguyên! Hơn nữa chẳng biết tại sao, một khắc cuối cùng lại không lưu lại lá thư hắn viết cho Tuyết Tâm La...

Chỉ để lại một câu không hiểu tình mê, để Tuyết Tâm La khổ sở mấy chục năm, vất óc suy nghĩ một đời thống khổ!

Mắt thấy Kiếm Thánh giống như một thi thể không hề có ý thức, đi về phía Độn Đầu, bộ kinh vân hai người vội vàng theo sát phía sau. Mà cơ hồ cùng một lúc, hai người đột nhiên nghe trong phòng truyền ra một tiếng thét kinh hãi!

Hóa ra năm đó Tuyết Tâm La vốn đang ngủ say cũng không phát hiện ra Kiếm Thánh, lập tức chạy ra ngoài phòng xem rốt cuộc là chuyện gì, còn phát hiện dấu chân Kiếm Thánh lưu lại trên mặt đất, sau đó chạy thẳng theo dấu chân Kiếm Thánh, chạy như bay về phía đầu con đường!

Thế nhưng, Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La đã sớm biết được, lần này nàng đi cũng khó khăn lắm mới có thể đuổi về Kiếm Thánh, khó mà đuổi kịp người mà mình yêu thương nhất cuộc đời.

Mà khi hai người bắt đầu độ cao, chuyện xảy ra năm đó, lại rõ mồn một trước mắt...

Một lần tái diễn!

Nhưng thấy Kiếm Thánh đã lên thuyền, thuyền cũng đã mở thật xa! Mặc dù Tuyết Tâm La đang liều mạng hô to trên bờ nhưng Kiếm Thánh chỉ mờ mịt nhìn cô một cái, vẻ lạ lẫm trong ánh mắt như hoàn toàn chưa từng nhận thức Tuyết Tâm La, cuối cùng còn dứt khoát quay sang nhìn, không thấy cô ấy nữa.

Mặc cho Tuyết Tâm La ở trên bờ khóc thành lệ như thế nào, làm sao thương tâm muốn chết, hắn cũng chỉ nhìn thẳng phía trước, nhìn thẳng phương hướng Trung Nguyên, phảng phất, Đông Túc phía sau, căn bản không có bất luận kẻ nào cùng vật nào đáng giá hơn hắn lưu luyến...

Phảng phất như...

Cuối cùng hắn cũng trở về, trở về chỗ cũ lúc trước của mình.

Mà chứng kiến cảnh tượng khiến mình đau lòng muốn chết này, Tuyết Tâm La đứng sau Bộ Kinh Vân, lúc này lại khóc thành lệ nhân, rốt cuộc cô cũng không thể chịu nổi đoạn kịch thích này, cả người mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, cúi đầu khóc lóc: “Vì... Cái gì? Vì... Sao...”

“Kiếm...! Năm đó ngươi... vì sao phải rời bỏ ta... Đi?”

Ngươi... Vì sao... lại giống... An toàn... Đi bộ... Nhận ra

ta?”

“Người... ở trước khi chúng ta thành thân... Hai tháng, vì sao... sẽ bị ai? Lại... Vì sao... bị thương?”

“Người... Rút cuộc là ở... trên thư của ta... viết xuống... À sao?”

“Thiên...! Rút cuộc người... cái gì mà quan trọng... Đau khổ...”

“Muốn... đúng... Ta... nói?”

Âm thanh đoạn trường hồi ngược lại, như muốn hỏi lại Kiếm Thánh, nhưng thay vì hỏi tình lang của Tuyết Tâm La, chỉ bằng nói nàng đang hỏi ngược lại Thương Thiên, lấy gì phải tìm hiểu cả cuộc đời của nàng? Như thế nào mà tưởng rằng đã tìm được hạnh phúc chân chính, nhưng hạnh phúc lại không lâu dài...

Nhưng trên đời này có quá nhiều người hỏi ngược lại ông trời, trời xanh sớm đã chết lặng, căn bản sẽ không có nửa phần đồng cảm với một nữ ái lang khổ sở như vậy, ngay cả nàng cũng đã vì hắn mà chịu khổ mấy chục năm...

Thế nhưng, thương thiên mặc dù không nói gì, cho dù vô tình, nhưng Cửu Không Vô Giới, tựa hồ so với thương thiên càng thêm đáng yêu!

Ngay lúc Tuyết Tâm La cúi đầu khóc tới chết đi sống lại, tay vẫn luôn bất ngờ đặt lên vai cô!

Đó là một bàn tay huyền băng lạnh lẽo vạn năm!

Cánh tay Tử Thần!

Mà bên tai nàng, lại truyền đến từng bước bình tĩnh như tiếng nước sôi trào:

“Xem đi.”

Một chữ “Nhìn”, Tuyết Tâm La đã nói như bước đi trên mây, ngẩng đầu lên nhìn.

Ái ngờ vừa nhìn xuống, lập tức phát hiện “Cửu Không Vô Giới” lại xong...

Hóa ra trong lúc Tuyết Tâm La cúi đầu khóc rống, Cửu Không Vô Giới lại kịch liệt biến mất!

Mà xung quanh nàng và Bộ Kinh Vân, cũng đã biến thành một vùng trời xanh biển xanh, chỉ vì hai người đang đi trên một con thuyền!

Mà chiếc thuyền này, càng không phải là một chiếc thuyền tầm thường, mà là...

Chiếc thuyền mà Kiếm Thánh đặt!

A? Hóa ra hai người Bộ Kinh Vân đã đặt mình trên cùng một thuyền với Kiếm Thánh trở về Trung Nguyên?

Cửu Không Vô Giới, xem ra thật sự càng tốt hơn Thương Thiên. Nó, đang muốn biểu diễn một màn kinh vân cho Tuyết Tâm La xem, ngay cả Tuyết Tâm La cũng chưa từng xem qua!

Một Kiếm Thánh bỏ qua đáp án chân chính mà nàng đã bỏ đi!

Chỉ thấy trên thuyền một mực mờ mịt nhìn thẳng Kiếm Thánh phía trước, lúc này chợt “Phốc” một tiếng, người cũng giống Tuyết Tâm La khóc rống lên trên bờ, chán nản ngã xuống đất!

Mà cái ngã này, lại càng có một vật từ trên người hắt phiêu nhiên rớt xuống; nhìn thật một điểm, đó rõ ràng là...

Hắn viết cho Tuyết Tâm La nhưng mãi vẫn không thể nhận được lá thư trên tay hắn!

A! Là nó! Là nó! Đúng là nó!

Đúng như bức thư cuối cùng Phong Kiếm Thánh viết, nhớ kỹ trái tim Kiếm Thánh, cũng ghi nhớ nỗi khổ tâm thật sự từ bỏ Tuyết Tâm La của hắn!

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La vốn tưởng Kiếm Thánh gửi thư lên thuyền, hai người bọn họ đã vô duyên với nhau, sợ rằng không có giới hạn cuối cùng lại dẫn hai người tới đây. Chẳng lẽ, bây giờ hai người đã có thể thấy chân tướng?

Đúng vậy! Ngay lúc tờ giấy kia rơi xuống đất, gió biển thổi lên thuyền đã thổi tan thư, Kiếm Thánh viết mỗi chữ trên giấy, mỗi một giọt lệ, mỗi một tia ý đều lập tức hiện ra trước mắt!

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La liếc mắt nhìn nhau, hai người bước từng bước một đập thư trên tờ giấy kia; mỗi lần bước lên

một bước, trái tim Tuyết Tâm La như muốn nhảy nhanh, lòng bàn tay càng đồ mồ hôi...

Chỉ vì nàng khổ sở suy nghĩ đáp án mấy chục năm, hấn hao hết nửa đời người tìm được, tâm của hấn sắp không giữ lại chút nào hiện ra trước mắt nàng!

Rốt cuộc nàng cũng có thể triệt để biết lòng của hấn đối với nàng ta!

Bất kể tâm của hấn đối với nàng là thật hay giả, nàng cũng muốn biết đáp án!

Mà vừa thấy bức thư này, Tuyết Tâm La lập tức ngây ra như phỗng, toàn thân chìm vào một mảnh tĩnh mịch!

Bộ Kinh Vân vốn không nên đau xót, cũng vì thế mà rung động!

Tất cả đều do hấn và Tuyết Tâm La không thể tưởng tượng nổi, trong lòng Kiếm Thánh viết trong thư, thì ra là như vậy...

Không ngờ lại là như vậy...

“Tâm La Ngô Yêu:

Hết thầy, cũng toàn bộ là lỗi của ta!

Ta ngàn vạn lần không nên đến Đông Anh, trước kia ta cũng không nên đến tuyệt giác Thiên Nhai tìm kiếm nửa lòng, cho nên mới kéo người vào thế giới vốn vô tình vô nghĩa của ta, đã làm hại người, cũng làm lầm chính mình!

Có lẽ, hết thầy cũng nên do ta theo đuổi kiếm pháp hoàn mỹ mà nói tới...

Ta tập kiếm mười lăm năm, dựa vào thiên phú, tuy đã siêu phàm nhập thánh, duy ngã kiếm pháp, lại một mực lạnh lùng mà vô tình, cho dù mạnh mẽ tuyệt trung nguyên, nhưng cũng không hoàn mỹ.

Có duyên với vô tình chi kiếm, thường thiên hướng kiếm, một khi thiên phong, lại càng vô duyên với hoàn mỹ.

Ta liền bế quan khổ tư, hi vọng có thể ngộ ra cái gì gọi là hoàn mỹ, chỉ tiếc muốn ngộ ra kiếm pháp hoàn mỹ nhất thì nói dễ vậy sao? Ta bế quan hơn tháng vẫn không có kết quả.

Nhưng mà trong lúc bế quan, lại bất ngờ phát hiện ghi chép về Bán Tâm của tổ tiên...

Cái gọi là bán tâm, nguyên là một loại hoa kỳ lạ dung hợp toàn bộ kỳ độc trên đời thúc đẩy sinh trưởng mà thành, nghe nói chất lỏng này có thể làm cho tất cả Thần Ma Yêu trong thiên địa phải chịu hết cực độ thống khổ mà chết.

Mà cái gọi là khóc ròng hết sức, nguyên lai là bắt nguồn từ...

Tình!

Nửa tâm, thì ra mạnh đến mức làm cho người vô tình nhất trên đời như ta, cũng sẽ đột nhiên sinh thất tình lục dục, lệnh thần phạt không nên có tình yêu nhất, cũng muốn si luyến phạm trần, thậm chí khinh bỉ yêu ma nhân thế tình ái, cũng khó thoát bán tâm tình kiếp, cũng muốn động tình!

Nhưng là, nửa tâm độc chỉ có thể tiếp tục kéo dài trăm ngày, ăn vào có thất tình lục dục, trăm ngày sau, độc lực vừa qua, hết thấy tờ mỏng manh, tan thành mây khói, ăn vào nửa tâm người chẳng những sẽ quên hết tình yêu đã từng phát sinh, vô tình như cổ, so với trước...

Càng vô tình hơn!

Mà cái gọi là cực độ đau khổ, cũng không phải do người mặc thường chịu đựng, mà là do người bị rơi vào lưới tình một mình gánh chịu!

Trừ phi, người ăn vào nửa trái tim, có thể trước trăm ngày chưa qua, bỏ qua một ít vật trọng yếu hơn sinh mệnh của hắn, lấy đau đớn từ yêu thích che lấp qua nửa tâm độc lực, nếu không trăm ngày vừa đến, người phục sức tất quên hết tình yêu, sẽ lưu lại cực độ thống khổ cho người yêu!

Sau khi bế quan xong, trong đầu ta bỗng sáng lên, trong lòng lịch sử nảy sinh một ý nghĩ!

Ta bỗng nhiên hiểu ra, cái gọi là kiếm pháp hoàn mỹ nhất kỳ thực cũng cần phải có một cuộc đời hoàn mỹ nhất!

Mà chỉ có ném được tất cả sinh tử yêu thích của phạm trần, nhân sinh mới có thể hoàn chỉnh, mới có thể được hoàn mỹ, mới xem như là cuộc đời hoàn mỹ nhất!

Nhưng, tuy ta từng trải qua nỗi đau mà ông nội và ân sư vong mang đến cho ta, còn trải qua nỗi oán hận của cha mẹ đối với ta, cuộc đời ta, còn khiếm khuyết một vài thứ, thì mới coi là hoàn mỹ.

Thật ra đó là yêu.

Ái tình nam nữ!

Nhưng mà, khi còn bé ta đã ăn vào bảy đời vô tình, vứt bỏ thất tình lục dục, tâm của ta đã như đầm nước không gợn sóng, gặp không sợ hãi, gặp tình chết lặng, ta căn bản đã không còn tình thân, tình cảm chân thành, thậm chí tình yêu nam nữ!

Mà cái gọi là kiếm pháp hoàn mỹ nhất, đó là tuyệt tình tuyệt nghĩa, tuyệt dục tuyệt tình, đáng tiếc ta căn bản đã không còn “yêu”, thử hỏi như thế nào có thể sáng chế ra kiếm pháp hoàn mỹ nhất trên đời?

Không thể tưởng được, sau khi kiếm nghệ của ta đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, vô tình, trái lại còn trở thành nhược điểm lớn nhất của ta.

Tiếc nuối lớn nhất đời ta, đúng là vô tình!

Nghĩ như vậy, liền quyết định đến Đông Đườngng. Chỉ vì nếu có thể tìm được tuyệt tâm ở chân trời, thì có thể dựa vào độ lực của nó, đè nén bảy đời vô tình trong cơ thể ta, khiến ta có thất tình lục dục trăm ngày.

Trăm ngày qua thất tình lục dục, tin tưởng đã đủ để cho ta cảm thụ đáng yêu tình cảm, càng có thể để cho ta cảm thụ tình yêu nam nữ, nhân tình mà ngộ ra kiếm pháp hoàn mỹ nhất.

Mà tất cả cũng diễn ra thuận lợi như ta nghĩ.

Dựa vào tu vi siêu việt của bản thân, ta dễ dàng leo lên đỉnh ngọn núi lửa mà người phàm khó tới được chân trời góc tuyệt vọng kia, hơn nữa còn lục dục tìm đến nửa lòng.

Ăn xong nửa trái tim, ta cũng giống như lời đồn tính tình đại biến, trở nên không còn lạnh lùng nữa, mọi sự vạn vật đối với ta mà nói, cũng lập tức trở nên kỳ ảo thú, từ trước đến nay ta như một tảng nhân khổ hạnh luyện kiếm hàng ngày, chưa từng cảm thấy thế tục phàm tục như người lại đáng yêu như vậy!

Đúng vậy! Hết thấy mọi thứ đều thuận lợi! Cho đến ta...

Gặp phải người!

Ta cũng không dám khẳng định, rốt cuộc là thất tình lục dục nửa lòng lệnh của ta, bảo ta dốc lòng với người, ức chế hoặc, Vận Mệnh thật ra đã sắp xếp một đoạn duyên phận giữa ta và người, cho dù không có nửa lòng, ta cũng sẽ đối với người...

Ta luôn cho rằng, cho dù Bán Tâm lệnh ta có hồi thất tình lục dục, ta vẫn có thể đem tình dục trong lòng mình phóng tự nhiên, nhưng, ta không khỏi tự thị quá cao...

Ta mơ cũng không nghĩ tới, chính mình lại vì người, mà sống khổ sở ở ngoài bốn phủ của người tận nửa tháng, thậm chí không tiếc quỳ, cũng phải biểu lộ ta si tâm đối với người, không ngờ uy lực của tình, khiến cho Thánh Giả cũng phải quỳ gối cúi đầu!

Ta còn nói là mình từ bỏ Vô Song cho người đấy!

Cho nên khi ta phát hiện ra mình đã không cách nào tự kiềm chế mình với người nữa, ta đã sớm quyết định bỏ rơi Vô Song rồi!

Chỉ có bỏ thanh chiến hữu ta từng coi là sinh mệnh này, ta mới có thể lấy đau đớn bỏ kiếm, trăm ngày sau xây dựng qua nửa tâm độc lực, làm ta vẫn có thể bảo trụ thất tình lục dục trong lòng, vẫn có thể bảo trụ đối với người!

Cho nên, trong hai tháng qua, người hết lần này tới lần khác hỏi ta, vì sao trong ánh mắt của ta luôn có một tia lo lắng, hôm nay ta có thể nói cho người biết...

Bởi vì, sợ ta sẽ mất mạng người!

Ta sợ dù đã từ bỏ Vô Song, nhưng không cách nào che giấu độc lực của mình, cuối cùng vẫn sẽ quên mất tình cảm với người trong trăm ngày này, quên mất cảm giác cực ái của ta đối với người...

Ai có thể ngờ được, lúc trước ta đến đây là vì kiếm pháp hoàn mỹ, kết quả là cho dù ta thương yêu người, mà muốn sáng tạo ra Thánh linh kiếm pháp hoàn mỹ gần như hoàn mỹ, nhưng ta không quan tâm tới việc tu luyện Thánh linh kiếm pháp tới mức hoàn mỹ nữa, thứ ta quan tâm chỉ là có thể cùng người lâu ngày, vĩnh viễn không bao giờ tách rời.

May mà theo hạn chế trăm ngày tương giới, ta đối với yêu thương của người vẫn nồng đậm, nửa tâm tựa hồ chưa khiến ta cải biến tâm của người chút nào, ta không khỏi thở phào nhẹ nhõm...

Chỉ là, ta thật sự vui mừng quá sớm.

Sau khi người lấy lại Vô Song về cho ta, làm như ta không muốn phụ lòng người khổ sở, mà sau khi nắm lại Vô Song...

Không ngờ ta lại phát hiện bản tính vô tình của mình lại đang âm thầm bùng cháy trong cơ thể, ta... có một dự cảm không rõ ràng...

Ta thấy độc lực của nửa tâm lại lần nữa bị kích phát, nó từng trao cho ta thất tình lục dục, cũng nhanh chóng thu hồi thất tình lục dục của ta, nó sẽ làm ta mất đi tất cả cảm giác đối tình một lần nữa. Nó, càng sẽ làm ta yêu mến người yêu, vô tình mà cảm nhận được sự thống khổ mà ngay cả Phật Ma Yêu cũng không dám cảm nhận, đau đớn tan vỡ lòng!

Đặc biệt là sáng sớm mai, chính là kỳ hạn trăm ngày giao phó đầy đủ, ngày mai khi tỉnh lại, ta, khả năng đã không còn nhận ra người, càng có thể sẽ không nhận người.

Ta rất hối hận, đáng tiếc đã không cách nào cứu vãn, chỉ có trong đêm tân hôn này, nửa đêm, làm cho người ta yêu thích, làm một chuyện cuối cùng chính mình nên làm...

Mà muốn trước khi chính mình còn chưa quên hết thủy tình cảm, trước khi mình còn có bảy tình người, ở trong phong thư này lưu lại cho người, rõ ràng viết xuống hối hận của ta!

Ta vẫn muốn viết lại tâm của mình đối với người, để người hiểu được, ta quên mất tình cảm đối với người, cũng không phải là ta muốn quên, mà là ta không cách nào không quên người...

Ta vẫn muốn người hiểu, cho dù thời gian chúng ta đi chung cực kỳ ngắn ngủi, nhưng người vẫn là người ta yêu thích nhất trong cuộc đời ta! Ta đối với tâm của người, nếu không có nửa tim trái tim, sẽ cả đời không thay đổi!

Kiếp này kết thúc, nếu thật sự còn có kiếp sau...

Chỉ mong mình có thể nhớ lại người trong kiếp sau.

Lại gặp, ta yêu...”

Cuối cùng cũng xong rồi.

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La rút cuộc cũng đọc qua giấy tạm thời của Kiếm Thánh. Mà càng xem, Tuyết Tâm La khóc ròng không thành tiếng!

Rút cuộc nàng cũng hoàn toàn hiểu được, ngày đó ái lang bỏ nàng mà đi, sau lưng vốn đã khổ tâm khắc khổ như vậy! Hắn còn nhớ lưu lại phong thư này cho nàng, hy vọng nàng hiểu được sự yêu thương của hắn, hi vọng nàng sẽ không vì hắn mà quên nàng mà rơi vào sâu trong thống khổ cực độ, nhưng nàng biết hắn thương nàng như thế nào, chỉ tiếc...

Nàng còn chưa kịp để lá thư ở bên gối nàng, nửa tâm đã khiến hắn không còn tâm, vền vền một chút, cuối cùng hắn cũng không được như ý nguyện...

Chỉ trách Thương Thiên rất thích nghịch ngợm phạm nhân!

Nhưng cho dù chờ đáp án này, Tuyết Tâm La đã chờ cả đời, sâu trong lòng nàng vẫn quyết không uổng đời này.

Mà ngay khi trong lòng ái lang của nàng cảm thấy vô cùng vui mừng, đột nhiên...

Kiếm Thánh vốn vẫn luôn mềm nhũn quỳ gối trên mũi thuyền, giờ phút này đột nhiên ngẩng đầu lên!

Chỉ thấy hắn ngửa đầu nhìn lên trời, nguyên lai hai mắt mê mang mờ mịt, càng đột nhiên giống như hồi quang phản chiếu, tại thời khắc sắp trở về Trung Nguyên này, hắn bỗng nhiên lại nhớ lại một ít hồi ức ngọt ngào hắn sắp triệt để quên mất, thoáng chốc tràn đầy vẻ không cam lòng nhìn lên trời, nghiêng răng tức giận:

“Bán Tâm... nửa... Tâm!”

“Ngươi... nghĩ hoàn toàn... lấy lòng ta... Đối với cô ta?”

“Không...! Cho dù ngươi có thể lấy đi ký ức của ta đối với nàng ta, cũng tuyệt đối không thể lấy đi trái tim của ta! Bởi vì...”

***

***

“Ta, sẽ lưu lại một dấu vết cho nàng!”

“Một đời sẽ không phai mờ, thậm chí đời đời kiếp kiếp cũng để cho ta nhớ lại ân ký của nàng!”

Tiếng nói vừa dứt, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, hoàn toàn không có bất kỳ chuẩn bị gì, bộ kinh vân cùng Tuyết Tâm La thấy Tuyết Tâm La hiển chỉ hướng trên trán hung hăng đâm một cái, tiếp theo “Xùy” một tiếng...

Trời ạ! Hắn... Hắn vậy mà lại ở giữa trán của mình, kéo xuống một đạo sâu đến tận xương... Kiếm ngân!

Thiên... Đây là vết kiếm của Kiếm Thánh lệnh Trung Nguyên - võ lâm Trung Nguyên nghe tiếng mà sợ vỡ mật sao?

Đạo kiếm ngân này, nguyên lai cũng không phải là do kiếm quyết thụ thương mà làm cho kiếm ngân!

Mà là một vết thương có tình có thương nặng!

Vết thương nơi đáy lòng!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La Bất Ngu Kiếm Thánh đột nhiên chỉ kích tự đâm, hai người đến đây mới hiểu ra, vì sao kiếm thánh lấy võ lâm Trung Nguyên luôn có dấu kiếm, duy ngã Tâm La gặp gỡ hoàn chỉnh không sót mẻ.

Bởi vì vết kiếm của Kiếm Thánh, là vì ghi nhớ tình yêu của nàng mà tự đâm, nếu không gặp nàng tại Đông Nghiêu, kiếp này kiếp này của hắn, cũng tuyệt sẽ không có nửa vết kiếm!

Vết kiếm vì tình mà sinh, một vết máu nóng cũng lập tức từ vết kiếm bắn ra, vẩy lên mũi Vô Song Kiếm!

Một tiếng “Ông” chói tai vang lên, thân Vô Song run lên kịch liệt, dường như chủ nhân sắp mất đi thất tình lục dục bị thương. Nó cũng cực kỳ thống khổ, đau đớn vì tình của chủ nhân!

Còn vết máu tươi rơi trên Vô Song Kiếm Phong, càng nóng như thiên hỏa, không ngờ trên mũi kiếm của hắn, lưu lại một vết máu vĩnh viễn không thể phai mờ!

Thấy Kiếm Thánh không tiếc tình cảm với mình mà không tiếc để lưu lại vết thương, Tuyết Tâm La đổi mặt với tình cảnh

này, càng cảm động không thể tả, cho dù ghen ngào đến khó tả, vẫn nói như đứt quãng: “Thật... Không ngờ, kiếm... Không ngờ hấn lại vì ta... Mà tự đâm... Dấu ấn...”

“Vây... Cho dù hai ta... Bây giờ kiếp này đã khó... Tương nhận... Tương kiến, chỉ cần... Ta nhận... ấn ký này, có lẽ... Có lẽ kiếp sau... Hai ta... Lại... bởi vì vết kiếm này... mà nhận... Tương giao...”

“Lại... tiếp tục... Trước... Duyên!”

Đúng vậy! Nếu quả thật có chuyện kiếp trước kiếp này, nàng và hấn, kiếp sau sẽ vì vết kiếm này, lại tiếp tục duyên cũ cũng không thể ngờ...

Chỉ là, Tuyết Tâm La cũng không cần đợi đến kiếp sau, bởi vì vào lúc này...

Cảm giác này nàng cực kì quen thuộc, cảm giác nàng vĩnh viễn không quên đột nhiên xuất hiện sau lưng nàng!

Mà Bộ Kinh Vân cũng đồng thời cảm thấy được! Đó là một cỗ cảm giác khiến người ta sợ vỡ mật, một cỗ khí thế vô thượng vì sự độc tôn của mình ta!

Rốt cuộc ai có bản lĩnh lớn như ngày hôm nay, có thể khiến cho Bất Tử Thần cảm thấy? Ai có thể khiến Tuyết Tâm La vĩnh viễn quên được?

Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La không nghĩ tiếp nữa, hai người bọn họ thật sự quay đầu lại, nhìn cảm giác này!

Nhưng mà vừa nhìn xuống, hai người đều khó có thể tin!

Đó là một người khô sở tim nửa đời người ở Tuyết Tâm La.

Một cái hơn sáu mươi tuổi ——

Kiếm!

Thánh Nhân!

Trời... làm sao có thể? Điều này sao có thể?

Tuyết Tâm La và Bộ Kinh Vân thực sự không thể tin nổi, lão Kiếm Thánh hơn một mươi tuổi đột nhiên xuất hiện sau lưng hai người bọn họ! Hấn đã không còn anh tuấn như trước nữa, chỉ dựa vào vết kiếm trên trán cùng với toàn thân phát ra kiếm khí

vô địch, vừa nhìn đã biết, hẳn chính là Kiếm Thánh không thể nghi ngờ!

Nhưng trước mắt Kiếm Thánh cũng không phải là chân thân của Kiếm Thánh, mà chỉ là tâm thần của Kiếm Thánh, bởi vì bất cứ ai cũng tuyệt đối không thể dùng thân thể máu thịt để tiến vào Cửu Không Vô Giới! Nhưng, vì sao Kiếm Thánh lại không cần dựa vào Hoàng Tuyền Thập Độ để tiến vào Cửu Không Vô Giới? Chẳng lẽ hẳn bị Tuyết Tâm La cực muốn gặp nguyên lực của hắn, mà lại bị dẫn tới Cửu Không Vô Giới?

Đây chính là nguyên nhân vì sao không tiếc công đại khai sát giới, cũng muốn hủy diệt Hoàng Tuyền Thập Độ?

Bởi vì Cửu Không Vô Giới một khi mở rộng, vậy còn có rất nhiều biến cố khó tin theo nhau mà đến?

Nhưng đây không phải vấn đề mà Tuyết Tâm La lo lắng.

“Là... Người?”

“Thật... Là người?”

Nhưng thấy tình nhân cũ, Tuyết Tâm La khờ sở nói ra câu này, tiếp đó...

Nàng ta đầu đá xốc khăn che mặt che mặt lên, rốt cuộc cũng bày ra bộ mặt thật nhiều năm của mình với Kiếm Thánh!

Chỉ thấy đúng như lời nàng từng nói với Bộ Kinh Vân, nàng không tiếc hy sinh nội khí và thọ nguyên để bảo vệ gương mặt ngạo nghễ giống như mấy chục năm trước, mắt lạnh như tuyết, chỉ là...

Kiếm Thánh đã hơn sáu mươi tuổi, đã bị nửa lòng hủy diệt tình tâm, nhưng còn nhớ gương mặt hồng hào vì nàng mà vong mệnh uống mạng suốt đời không?

Tuyết Tâm La cố nhiên muốn biết đáp án! Mà bộ kinh vân cũng muốn biết, nữ tử si tình này, có sai cả đời hay không! Chỉ ở trong Kiếm Thánh mờ mịt nhìn mặt Tuyết Tâm La, vẫn chưa kịp phản ứng...

Bộ Kinh Vân đột nhiên cảm thấy một cảm giác kỳ quái đang xâm nhập hẳn!

Đó là một cảm giác vô cùng lâu đời! Cảm giác này khiến hấn không hiểu!

Mà cổ cảm giác đột nhiên sinh ra cùng lúc, cảnh vật xung quanh hấn, đột ngột lại như gió lốc quay cuồng!

Lần này Tuyết Tâm La không còn xoay chuyển trong vòng xoáy nữa! Tâm thần của nàng vẫn có thể lưu lại trên thuyền và Kiếm Thánh! Chỉ có Bộ Kinh Vân là được cảnh vật xoay chuyển đầy cấp bách bên trong dẫn dắt, càng thêm tự nhiên cảm thấy dưới chân mất đi...

Người của hấn, đột nhiên giống như hương một cái vực sâu vạn trượng rơi xuống!

Biến hóa này thực sự không phải chuyện đùa! Cái Bộ Kinh Vân cũng không biết mình sẽ rơi về phương nào! Hấn chỉ nhớ Tuyết Tâm La từng đề cập với hấn, bất cứ ai nếu tâm thần nào có thể tiến vào Cửu Không Vô Giới, Cửu Không Vô Giới sẽ là nhân duyên của mỗi người, mà dẫn dắt tới tình cảnh tương quan!

Vậy, nếu Cửu Không Vô Giới đã dẫn dắt Tuyết Tâm La Đạo tìm được chân tướng, vậy thì bây giờ...

Có lẽ đã là Bộ Kinh Vân biết lúc mình đi qua!

Ầm ầm một tiếng “Thông! Bộ kinh vân rốt cục dưới chân đã thực sự xuống, một đôi chân dĩ nhiên đã rơi vào chỗ có thể đứng vững!

Nhưng mà, lấy hấn đáp đất, truyền đến không phải là thanh âm “Phốc”, mà là “Thông” một tiếng vang?

Bởi vì, hai chân của hấn căn bản không phải rơi vào trên thực thổ, mà là rơi vào nước nông sâu không quá đầu gối!

Mà Bộ Kinh Vân lại lập tức nhìn quanh một chút, trước mắt lại xuất hiện một tình cảnh hấn giống như đã từng quen biết!

Chỉ thấy hấn thành linh đã ở trên Nhạc Sơn, dải này càng có hồng thủy càng gây họa!

Mà trước mắt, xuất hiện một đường hẹp kẹp giữa hai vách núi, một dòng nước lũ cùng hung cực ác, lại bị một thân ảnh tinh xích bên trên, lấy chưởng lực trấn giữ ở trước đường hẹp!

***

Mà con người không tiếc không tiếc tận tận tận lực trong cơ thể này, lại còn thúc giục bóng người mình lấy máu huyết, nhìn thật thật là đúng, đúng là năm chừng mười bốn tuổi, năm tuổi...

Bộ Kinh Vân chính mình!

Thiên! Bộ Kinh Vân thực ra cũng khế giạt mình, vì nguyên nhân này, hấn lập tức nhớ lại mình lúc mười lăm tuổi, từng là Nhiếp Phong và Đoạn Lăng khi còn thiếu niên, trong một trận hồng thủy ở Nhạc Sơn, cực lực cứu vớt một đám trẻ con đáng thương không ai quan tâm.

Cuối cùng, hấn không tiếc hy sinh bản thân, Nhiếp Phong, Đoạn Lăng mang những tiểu hài tử kia đi, chính mình thì lại ngăn cản nước lũ cho bọn chúng!

Hấn vẫn còn nhớ rõ, năm đó chính mình cuối cùng cũng bị dòng nước lũ kia đánh ngất cắn nuốt, càng giống như mất đi một đoạn trí nhớ, cho nên chuyện phát sinh sau đó, hấn đã không còn ấn tượng!

Khó đoán được, Cửu Không Vô Giới sẽ dẫn hấn đến trận hồng thủy năm đó, chẳng lẽ, hấn sắp từ trong trận lũ lụt này, biết được một ít chuyện hấn cực kỳ muốn biết?

Không cần đoán nữa! Nhưng vào lúc này, bộ mười lăm tuổi trước mắt, rốt cuộc cũng không ngăn được đạo hồng thủy kia nữa, thành linh phù một tiếng vang thật lớn, đạo hồng thủy kia đã đón đầu đánh ngất hấn!

Nước lũ cuộn cuộn, chớp mắt đã cắn nuốt toàn bộ mười lăm tuổi của hấn! Bộ dạng kinh vân nhìn quanh bốn phía, trong đó xung quanh trừ biến thành một vùng đầm quốc, đã không còn nửa bóng người, căn bản không có bất luận kẻ nào tới cứu viện đã ngất xỉu!

Vậy vì sao đến bây giờ hấn vẫn có thể bình an? Rốt cuộc năm đó là ai cứu hấn giữa hồng thủy đã bất tỉnh nhân sự?

Đáp án còn nhanh chóng xuất hiện.

“Xùy” một tiếng! Một mặt trắng không biết từ nơi nào bắn tới nhanh như điện, cuốn lấy hấn đang hôn mê, lập tức rút hấn ra

khỏi hồng thủy!

Là nàng?

Là nàng?

Là nàng ta?

Không tê! Thật sự là...

Nàng đến rồi!

Bộ Kinh Vân chỉ thấy bóng hình xinh đẹp đã mười lăm tuổi rút hẳn ra khỏi nước, nguyên lai là người đã lặn không lao vút đi!

Bên cạnh bạch y Thiên Ảnh này, còn có một thanh y phụ nhân đeo mặt nạ quý dị!

Mà bóng dáng xinh đẹp trắng xóa này, chính là bộ kinh vân nào hải nhất trí nhớ kỹ, nhưng thủy chung không thể nhớ lại bóng dáng bạch y xinh đẹp chân diện mục kia!

Chỉ thấy nửa khuôn mặt của nàng tuy che một lớp lụa trắng, nhưng chỉ từ đôi mắt xinh đẹp long lanh của nàng, đã có thể đoán về diễm lệ khuynh thành của nàng!

Mà nàng cùng với phụ nhân áo xanh kia đang lao vùn vụt giữa không trung, càng dạy cho việc Bộ Kinh Vân thần đoạt lấy!

Hai người có thể lặn không bay qua mấy chục trượng, mà không cố sức, khinh công tuyệt thế, thậm chí so với “Phong sư đệ” với hẳn có tuyệt kỹ giang hồ, qua cũng không kém!

Mất thấy bóng hình xinh đẹp mình vì hẳn Tỏa Tâm của mình, nguyên lai chính là người năm đó đã cứu mình, giờ phút này càng gần trước mắt, bộ kinh vân từ trước đến nay thay đổi không sợ hãi, cũng đột nhiên cảm thấy khẩn trương!

Đáng tiếc duy nhất chính là, hẳn thủy chung không thể nhìn thấy chân diện mục mà nàng giấu ở dưới lớp lụa trắng!

Mà ngay trong lúc bộ dạng kinh vân thấp thỏm, Bạch y Thiên Ảnh đã cùng vị phụ nhân áo xanh kia, đem hẳn mang đến một đỉnh núi bị hồng thủy không cách nào ngập chìm được, đầu kia bạch y Thiên Ảnh, càng lấy công lực của mình, không tiêu một chén trà nhỏ thời gian, liền đem hẳn cận kề bên bờ tử vong cứu sống tới!

Chuyện này quả thực là không có khả năng! Bộ Kinh Vân nhìn bóng dáng xinh đẹp áo trắng kia, cũng bằng năm đó của hắn, một cô gái mười lăm tuổi, lại có thể ở trong thời gian cực đoan cứu sống hắn, công lực cực cao, thậm chí đã vượt qua Hùng Phách.

Nàng luyện đến cùng là tuyệt thế kỳ công gì?

Cái bóng hình xinh đẹp cùng phụ nhân áo xanh này, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Bộ Kinh vân càng muốn xuống dưới càng cảm thấy chính mình năm đó gặp được, lại có người như thế, kỳ phùng như thế!

***

***

***

***

***

***

Nhưng mà, vô luận cái bóng trắng xinh đẹp kia thân phận thần bí như thế nào, bộ kinh vân hải diện nay đã lưu lại một chút cảm giác đối với hắn, hắn cùng nàng, chắc chắn từng cực kỳ thân thiết, trong đó càng có khả năng phát sinh một ít chuyện làm hắn cực kỳ không nở rời xa nàng...

Đang suy nghĩ, cảnh vật trước mắt Bộ Kinh Vân lại tiếp tục biến đổi!

Lần này, Cửu Không Vô Giới lại dẫn hắn tới một địa phương an bình như gương, nơi này...

Đúng là Tây Hồ!

Vạn liệu không đến, Cửu Không Vô Giới mang hắn từ Tiểu Sơn xa xôi, Hồ Tây mang theo vẻ đẹp như thơ nói, đến cùng nó phải sai bước kinh vân ở hồ Tây Hồ nhìn những gì?

Ai mà biết được! Mà nơi Bộ Kinh Vân đang ở hiện tại, lại là một trong số Tây Hồ hai bờ Tô đê, lúc này càng kéo dài mưa xuân, cho nên bốn bề cũng không có người du lịch, một mảnh đau thương thê lương.

Chỉ thấy xung quanh không có ai, bước chân thản nhiên hướng về phía khu chợ đi tới, trong đầu nghĩ thầm rằng sau khi thấy một số người tụ tập tại một khu chợ, có lẽ sẽ thấy được một số chuyện mà hắn muốn biết.

Ai ngờ đi không nhiều nguyên liệu, trong lòng hắn, đột nhiên nhảy dựng lên!

A? Điều này... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trái tim của Thần chết, từ trước đến nay so với Kiếm Thánh càng giống một ao không gợn sóng tử thủy; chuyện này đã có rất ít khi xảy ra, điều này có thể khiến tâm thần của tử chán động không ngừng! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ có Bộ Kinh Vân là tự biết trong lòng, khiến hắn không ngừng kinh hoàng, thật ra là một cảm giác!

Đó là một cảm giác hắn cực kì quen thuộc! Cảm giác huyết nhục thân thiết! Trên đời này, cũng chỉ có mẫu ngọc nồng đậm, cùng với bộ dũng đình, từng làm bộ kinh vân từng có cảm giác như vậy!

Thậm chí cha kế thừa Hoắc Bộ Thiên, mặc dù đối với hắn dĩ thường thương tiếc, càng là bộ kinh vân cả đời tôn kính phụ thân, nhưng dù sao hắn cũng không phải cha đẻ của hắn, vẫn chưa thể làm cho hắn có cảm giác huyết nồng đậm hơn nước! Vậy, cảm giác hôm nay làm cho trong lòng Thần Tử cuồng loạn kia có cảm giác gì?

Nghĩ tới đây, Bộ Kinh Vân hai mắt lập tức nhanh chóng lưu chuyển, ánh mắt đang tìm tòi bốn phía. Hắn rất muốn biết, rốt cuộc là người hay vật gì, có thể làm hắn cảm thấy dĩ thường quen thuộc, có thể làm cho hắn cảm thấy máu huyết nồng đậm hơn cả nước?

Mà hắn ta cũng không có thất vọng.

Ngay khi ánh mắt hắn chuyển động, bỗng nhiên hắn phát hiện, cách đó mười trượng có một bóng người, đầu đội cỏ dại, cùng hắn đồng dạng đi về hướng chợ!

Là hắn! Chính là hắn! Bộ Kinh Vân có thể cảm nhận được, cảm giác máu huyết nồng đậm hơn nước kia chính là từ trên người kẻ này!

Lẽ nào, người này chính là người mà Cửu Không Vô Giới tận lực dẫn hấn đến Tây Hồ muốn gặp? Rốt cuộc người này là ai?

Nghĩ tới đây Bộ Kinh Vân lập tức bước nhanh hơn, hấn muốn nhìn rõ bộ mặt thật của người này!

Trong nháy mắt, tử vong đã đuổi kịp người kia, càng liếc mắt về phía gương mặt hấn!

Khó ngờ được sau khi ngấm một cái, mặt lạnh đi từng bước, đột nhiên biến thành xanh, không tự chủ được phun ra một cái tên khiến chính mình cũng cảm thấy khó hiểu, một cái tên mà hấn đã sớm không nhớ nổi, không biết vì sao lại đột nhiên thốt ra:

“A... Thiết?”

A Thiết? Tử thần vừa nhìn thấy khuôn mặt của người này thì không tự chủ được mà gọi A Thiết ra? Lẽ nào cái tên này là...?

Một trận gió nhẹ nhẹ thổi qua mái cỏ trên đầu người này, nhưng thấy gương mặt chôn dưới cỏ dại của hấn, lại giống như đúc Bộ Kinh Vân đang hiện ra!

Chỉ là trang phục của một thân thôn phu của lão đã thay đổi, chính là A Thiết từng trải qua muôn vàn khó khăn khi ở Tây Hồ với Tuyết Duyên.

Thảo nào Bộ Kinh Vân lại cảm thấy một cỗ cảm giác máu mủ, bởi vì A Thiết vốn là tiền thân sau khi bị mất trí tuệ!

Hấn đâu chỉ có máu tươi nồng đậm như Bộ Kinh Vân? Máu của hấn chính là máu Bộ Kinh Vân! Hai người bọn họ đều cùng một người, chỉ là bộ kinh vân không nhớ nổi chính hấn từng gọi là A Thiết mà thôi!

Nhưng mà, vốn không nhớ nổi chuyện trước đó, lúc này lại đột nhiên gọi ra tên A Thiết, phải chăng Cửu Không Vô Giới đang từng bước một, dẫn dắt hấn nhớ lại chuyện trước kia? Hấn ở trong Cửu Không Vô Giới, còn có thể gặp chuyện gì?

Liệu có gặp lại người nàng kia không? Nàng từng vì hấn mà không tiếc phản thân vì nàng?

Còn có thể thấy rõ diện mạo thật sự mà nàng giấu ở dưới lớp lụa trắng?

Lòng bàn tay đau nhói, là để giết chết được một người tuyệt đối không muốn giết chết hấn mà lòng bàn tay lại đau nhói!

Đó là một bàn tay vốn không nên dính máu tươi, là hữu chưởng bất hư!

Bên trong băng động, không nghĩ ngợi lại nghĩ, hấn một mực lơ lửng giữa không trung, tay phải do dự không quyết, rốt cuộc vẫn phải bỏ thẳng xuống chân thân Bộ Kinh Vân đã vô thức!

Chỉ vì Bộ Kinh Vân đã hiệp trợ Tuyệt Tâm La thúc giục Hoàng Tuyên Thập Độ, hấn nhất định phải nhanh ngăn lại. Nếu không nhân gian một khi nghịch loạn, thương sinh ắt sẽ Mông Kiếp!

Hôm nay hấn bị ép phải hạ thủ trừ bỏ Bộ Kinh Vân không muốn loại bỏ trước mắt, cũng bởi vì trong lòng hấn có một luồng từ bi, bất dục thương sinh chịu khổ, chính là vì luồng từ bi này, hấn nhất định phải — Giết!

Tất sát!

Nhưng dù bất hư vô đã quyết định giết, tay phải của hấn đang dùng thế lôi đình bỏ về phía ót Bộ Kinh Vân, một chưởng này, vẫn không cách nào bỏ xuống!

Đó không phải là Bất Hư lại thay đổi chủ ý, mà là trong lúc bộ kinh vân tồn vong, có một đạo bạch ảnh đột nhiên cuốn tới, kịp thời ghim chặt lấy Bất Hư Chính bỏ về phía sát chưởng của Tử Thần!

A? Lấy công lực trước mắt, thậm chí đã vượt qua sư phụ tăng hoàng năm đó, dưới thiên hạ Phổ Thiên, có lẽ cũng chỉ có vô danh hoặc Mộ Ưng Hùng, thậm chí Kiếm Thánh giáng lâm mới có thể ngăn cản một chưởng này của hấn, vậy người ra tay ngăn cản hấn, có phải...

Tâm niệm không ngớt vừa động, lập tức thoáng nhìn bóng trắng quần chặt lấy tay phải hấn, rõ ràng nhìn thấy đạo bóng trắng kia, đúng là một đầu Bạch Luyện vốn dĩ nhu nhược vô cốt, nhưng lúc này lại cứng rắn như trăm luyện tinh, có thể thấy được tu vi người tới cao như thế nào...

Bạch... Luyện? Chẳng lẽ là...?

“Ai? Rốt cuộc là ai muốn ngăn cản ta? Nhưng đến nay, nếu người không thể ngăn cản Hoàng Tuyền Thập Độ, thiên địa này sẽ thiếu hụt sao?”

Trong tiếng quát hỏi, không uổng công đồng thời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cửa vào băng động có một bóng người đang đứng, một bóng người áo trắng xinh đẹp...

A...? Thật sự là... nàng? Thật sự là... nàng tới? Vì cứu yêu thích trong lòng, nàng lại bước từng bước cô đơn lạnh lẽo như biển sâu lần nữa xuất hiện! Cửa Không Vô Giới, đem tính mạng nàng và hấn một lần nữa kéo lại một chỗ...

Rốt cuộc giữa nàng và hấn còn có thể xảy ra chuyện sao?

Chương bốn...

Diệt Thiên Tuyệt Địa.

Chỉ có ta Nhập tam.

Thiên Địa Nhân giới.

Có thể Thánh Kiếm của người.

Ngoài ta thì còn có ai?

Kiếm đang sợ!

Kiếm đang chấn động!

Kiếm đang run!

Kiếm đang khóc!

Từ khi “Anh hùng kiếm” vô kinh tự động, sau khi ở trên tường phun ra hai chữ “Vô giới”, hơn trăm thanh danh kiếm cất chứa trong Vô Danh kiếm lục cũng bắt đầu không ngừng rung động, thật lâu không thôi!

Trăm kiếm đồng loạt run rẩy tựa như sợ hãi, khóc lóc vì một vài thứ sắp kéo dài trong thiên địa!

Kiếm Thần nhìn cảnh tượng kỳ lạ này, cũng thấy ngẩn người, vội vã đi ra ngoài tiểu cư, tìm sư phụ!

Chỉ thấy giờ phút này, ở ngoài tiểu viện, rừng trúc hai tay đang chấp sau lưng, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt, thăm thăm xuất thần.

Bởi vì hắn đang suy nghĩ, tĩnh tâm suy nghĩ, thâm trầm suy nghĩ.

Hắn đang nghĩ ngợi đúng lúc mình cảm Anh Hùng kiếm, kiếm tâm của anh hùng kiếm muốn nói cho hắn những lời có liên quan tới hai chữ Vô Giới.

Dựa vào liên hệ giữa hắn và anh hùng kiếm anh hùng, hắn đã hiểu rõ nỗi lo của anh hùng kiếm; cho dù mạnh như anh hùng kiếm, kiếm tâm hóa ra cũng đang lo lắng một người sắp tiến vào Cửu Không Vô Giới.

Đó là một người vô danh và anh hùng kiếm dĩ thường quen thuộc, một là kẻ thù trời sinh của hắn và nó.

Kiểm Thánh!

Chỉ là rốt cuộc sau khi Kiếm Thánh tiến vào Cửu Không Vô Giới sẽ phát sinh chuyện gì đáng sợ? Ngay cả Anh Hùng Kiếm cũng không cách nào cảm ứng được!

Điều này cũng là vấn đề vô danh chính trầm lắng khổ tư; hắn khổ sở suy nghĩ hơn một canh giờ, lại vẫn như cũ mịt mờ không có đầu mối.

Mà dưới ánh mắt này, hắn càng không cách nào suy nghĩ tiếp, bởi vì một người bỗng nhiên cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn...

“Sur phụ!”

Chỉ thấy kiếm thần đã tìm tới rừng trúc này, càng đi đến phía sau hắn, nói: “Sur phụ, Thần Nhi vốn không muốn quấy rầy sur phụ thanh tu, nhưng có một chuyện không thể không bẩm báo ngay lập tức.”

“Hơn trăm thanh kiếm cất trong Kiếm Lư chúng ta, không biết vì sao đột nhiên rung động không ngớt, giống như đang kinh hoàng vạn phần...”

“Ồ? Có chuyện như vậy sao?” Vô Danh nghe vậy sững sờ, vì hơn trăm thanh kiếm giấu trong Kiếm Lư, tuy không phải độc nhất vô nhị, không phải hạo khí trường tồn như kiếm anh hùng, chỉ có danh kiếm bậc nhất; có thể được gọi là hơn trăm danh kiếm kinh hồn táng đảm, nhưng lại có liên quan tới “Vô Giới” mà Anh Hùng kiếm cảm ứng được sao?

Nghĩ đến đây, tên Vô Danh cũng không nói gì, quay người muốn trở về tiểu cư xem xét hơn trăm danh kiếm kia.

Ai ngờ ngay khi nàng ta nháy mắt quay người, bỗng nhiên hẳn ta cảm thấy sau lưng có...

Một luồng địch ý!

Không! Phải nói rằng, bên trong ẩn chứa sát khí không đồng ý, địch ý!

Cái kinh này không phải là nhỏ! Kiến quân vô danh lập tức quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào, phía sau đột nhiên có hai đạo kiếm ảnh ngoằn ngoèo nhanh chóng đâm tới! Nhìn thật một điểm, hai đạo kiếm ảnh này, tất cả đều là...

Vô Khang Song Kiếm!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, vô danh cũng không thể nghĩ kỹ, lập tức đốt ngón tay làm kiếm, đón lấy kiếm ảnh lạng lẹ ác liệt ép tới trong gang tấc!

Vốn tưởng chỉ đó là kiếm giao nhau sẽ phát ra tiếng nổ rung trời, nhưng những kiếm ảnh này đúng là hữu hình vô kinh ngay lúc vô danh kiếm chỉ đâm trúng Vô Song kiếm ảnh...

Hai đạo kiếm ảnh hạng nặng này, chỉ trong nháy mắt đã tan thành mây khói!

“Sao... Như vậy?” Kiếm Thần một bên thấy kỳ biến như vậy, không khỏi ngần ra, nghi hoặc hỏi: “Sự phụ, vừa rồi đệ tử rõ ràng thấy có hai đạo kiếm ảnh Quyền Vô Song tới gần người, những kiếm ảnh này chắc là do kiếm khí của kiếm thủ tạo thành, tuy không phải là Vô Song Kiếm chân chính, nhưng kiếm khí sắc bén cũng tuyệt đối không thua kém Vô Song, tại sao lại đột nhiên biến ảo vô hình?”

Vô Danh buồn bã nhìn thẳng về phía kiếm ảnh kéo tới vừa rồi, một mực im lặng, thật lâu sau mới nói: “Thần Nhi, ngươi sai rồi.”

“Nhập nhị đạo Vô Song kiếm ảnh kia, kỳ thật cũng không phải là kiếm khí, mà là kiếm ý!”

“Kiếm Ý?”

“Ừ.” Vô Danh nhíu chặt mày, như nhìn ra một số chuyện khiến hắn cực kỳ lo lắng, trầm ngâm nói: “Nếu ta đoán không sai, kiếm ý vừa rồi, hắn là một thức Thánh Linh kiếm pháp mới nhất của Kiếm Thánh mới nhất...”

“Kiếm, kiếm, Khóc – Nhị!”

Kiếm Nhập hai sao?

Kiếm Thần chợt nghe tên “Kiếm Tủy Nhị”, nhất thời như nghe thấy ác quỷ Địa Ngục, khuôn mặt vốn trắng như ngọc lại càng tái nhợt không còn chút máu, kinh ngạc hỏi: “Su phụ, ngài từng đề cập với Thần Nhị về trận chiến bại Kiếm Thánh năm đó của ngài, lúc đó hắn đã luyện thành Kiếm Tủy Nhất, đã là cực hạn tu vi kiếm đạo lớn nhất, trên không có lần nữa...”

“Nhưng ngươi cũng từng tiên đoán, cho dù tu vi kiếm đạo của Kiếm Thánh đã là vô thượng, chỉ có kiếm pháp Thánh Linh vẫn chưa hết, chắc còn có đường để sáng tạo lớn hơn, hơn nữa cuối cùng có thể biến thành một thức đủ để diệt thiên diệt địa, Thần khó địch nổi, chân chính mạnh hơn kiếm pháp vô địch của thiên địa nhân tam giới...”

“Nếu như hôm nay có kiếm ý Kiếm Nhị Thập Nhị Kiếm Bàn khiêu chiến ngươi, chẳng lẽ.... Kiếm Thánh những năm gần đây, rốt cuộc đã đột phá cực hạn của bản thân, Kiếm Nhị, đó là chiêu kiếm chưa từng có, kiếm mạnh nhất của hậu lai giả..”

Kiếm Thần phun ra một hơi nghi vấn của mình, nhưng vô danh lại không có thực tế đáp ứng, trong đầu càng như nhớ lại kiếm ý mạnh mẽ Nhị Lăng Nhị Lăng vừa rồi.

Qua một lúc lâu, cuối cùng nghe thấy hắn hít một hơi thật sâu, giống như đã nhìn ra một ít chuyện cực kỳ đáng sợ, từ từ nói: “Không.”

“Nhập kiếm thức vừa rồi, còn chưa phải kiếm mạnh nhất của Kiếm Thánh!”

Kiếm Thần kinh ngạc:

“Su phụ, người thấy thế nào?”

Vô Danh nói: “Bởi vì thức kiếm Bàn Nhị này tuy mạnh, nhưng cũng chỉ so với Kiếm Cương năm đó mạnh hơn nhiều, còn chưa đủ diệt thiên tuyệt địa, Thần Giả bá phục.”

“Nhập hai đạo kiếm ý cho dù lằng lể bức người, nhưng vẫn cất giấu huyền cơ, tựa như có thể lột xác thành thượng tầng, thậm chí trăm tầng thiên tầng kiếm pháp.”

“Sư phụ... Ý của người là, sau hai mươi lăm Kiếm Thánh, còn có thể sáng chế ra so với kiếm mạnh hai tầng Kiếm Khốc gấp trăm lần nghìn lần...”

“Kiếm Nhập Tam?”

Vô Danh Tự nói: “Đúng vậy. Cho nên thức kiếm Tam Bản này, căn bản không nên xuất hiện ở nhân gian, chỉ nên tồn tại ở Địa Ngục, bởi vì đó sẽ là một chiêu mà tất cả Thần Ma khó có thể ngang hàng, thậm chí thiên địa cũng sẽ bị hủy diệt Địa Ngục Chi Kiếm!”

“Nó sẽ mang đến Địa Ngục không cách nào tưởng tượng nổi trên thế gian!”

Địa Ngục Chi Kiếm... Kiếm Vọng Tam?

Kiểm Thần nghe đến đây, trái tim càng không hiểu, nguyên nhân chính là nếu thức Địa Ngục chi kiếm này mạnh đến Thần Ma khó địch, thì đó chỉ là Kiếm Thánh của phạm nhân, sao có thể ngộ ra Kiếm Cương Tam mạnh hơn cả thiên địa? Chuyện này căn bản là không có khả năng!

Nhưng mà, mặc dù trong lòng Kiếm Thần tràn đầy nghi hoặc, nhưng không có tiếp tục truy vấn, bởi vì vào thời điểm này Vô Danh, lại có gia thủ nhìn lên trời, mờ mịt nói: “Ta, dưới mắt mặc dù đã mơ hồ cảm thấy Kiếm Thánh có thể còn có thể ngộ ra Kiếm Kháng Tam, chỉ là, ta còn có một điều không rõ.”

“Ồ? Sư phụ còn có cái gì... Không hiểu?”

Vô Danh lo lắng nói: “Ta không rõ chính là, lấy kiếm ý tại ta tối nay bỗng nhiên cảm thấy Kiếm Thánh “Nhập nhị”, lại không cách nào cảm thấy kiếm khí tán phát trên người Kiếm Thánh ở phụ cận nơi này?”

“Sư phụ, người nói Kiếm Thánh không phải ở đây phụ qua, thậm chí là đang ở ngoài ngàn dặm?”

“Ừm.” Vô Danh gật đầu:

“Luận lý, nếu có kiếm ý Kiếm Mạch Nhị tới gần ta, người của Kiếm Thánh cũng nên cách nơi này không xa; cho nên ta hoài

nghi, hai thanh kiếm Khoản ban này cũng không phải do Kiếm Thánh phát ra, mà là một ít sự vật mà chúng ta chưa thể hiểu được, đang âm thầm khu động kiếm pháp này, mà ta và Thánh Linh kiếm pháp cũng có nguồn gốc sâu xa, mới có thể ở ngoài ngàn dặm cũng có cảm ứng...”

Kiểm Thần nghe càng cảm thấy ly kỳ, sững sờ hỏi: “Sự phụ, những chuyện mà người nói chúng ta không thể hiểu được... liệu có liên quan tới việc kiếm anh hùng tối nay đâm lên tường hai chữ “Vô Giới” hay không?”

“Rất có khả năng!”

Vô Danh lại nói: “Ta mơ hồ cảm thấy, nơi cách chúng ta mấy ngàn dặm bên ngoài, có thể có một đại sự đang phát sinh. Mà đại sự này, càng thúc đẩy Kiếm Thánh vốn đã khổ không thể tiến cảnh lên thêm một tầng nữa, thậm chí trăm tầng nghìn tầng...”

“Cho đến khi hấn ngộ ra Ma kiếm “Vô Địch Danhnh Tam” cường tuyệt nhân hoàn hấn ngộ ra rồi!”

Lại là Kiếm Nhập Tam?

Mặc dù Vô Danh lại nhắc đến Kiếm Tùy Tam, nhưng từ đầu đến cuối chỉ là suy đoán mà thôi, hấn cuối cùng không cách nào khẳng định, càng không cách nào biết giờ phút này ở ngoài mấy ngàn dặm, có thật đang phát sinh đại sự như vậy hay không, cái Túc Tam Trí kia...

Mà đại sự kia, sẽ không còn quan hệ với Bộ Kinh Vân và Tuyết Tâm La, cưỡng ép khu động “Hoàng Tuyền Thập Độ” nữa sao?

Trời ạ, còn đang mãi khóc máu!

Từ khi Bộ Kinh Vân trợ Tuyết Tâm La khu động Hoàng Tuyền Thập Độ, tâm thần hai người đồng thời tiến vào Cửu Không Vô Giới, ở trong bầu trời đêm tại Thiết Tâm tự vẫn giăng đầy mây máu, nghiêm nhiên như cửu thiên thổ huyết!

Mà tứ đại thần tăng của Thiết Tâm tự, mặc dù không như Bất Hư có “Chiếu Tâm Kính” tương trợ, nhưng dấu chân và dấu chân khó phân biệt trên mặt tuyết của Phùng Điệp, cuối cùng suất lĩnh hơn năm mươi đệ tử đuổi theo, đến tận bên ngoài sơn động có Bộ Kinh Vân cùng Tuyết Tâm La!

Bọn hắn chỉ tương đối không dư thừa nửa canh giờ mà thôi.

Chỉ thấy tứ đại Thần tăng ra tới bên ngoài động, nhưng không tiến vào động, bởi vì đại sư huynh cầm đầu “Tĩnh kiến” mà bỗng nhiên sử dụng thủ hào, ra hiệu mọi người dừng bước, tứ sư đệ đứng yên xem, không giải thích được mà hỏi: “Đại sư huynh! Dưới đất dấu chân biểu hiện rõ ràng...., Nữ tử trộm lấy Hoàng Tuyên Thập Độ cùng với đệ tử đã từng ra tay giúp hắn hùng bá thất thất đệ tử kinh vân, nên ẩn thân ở trong băng động này, tại sao chúng ta không đúng lúc tiến vào bắt người để ngăn cản bọn hắn dùng Hoàng Tuyên Thập Độ?”

Tĩnh Kiến không đáp lời, nhị sư đệ “Tĩnh Tâm” ở bên cạnh lại nói: “Tứ sư bác, đại sư huynh muốn chúng ta dừng lại, tất cả lý do bên trong động lúc này chưa hẳn chỉ có hai người đơn giản như vậy.”

Tam sư đệ Tĩnh Kính cũng nghi hoặc hỏi: “Chưa chắc chỉ có hai người? Ý của đại sư huynh là...”

Tĩnh Kiến lúc này mới chậm rãi nói: “Với tu vi của ta đã mơ hồ cảm nhận được, bây giờ trong động, ngoại trừ nữ tử kia bước đến kinh vân, còn có hai luồng khí bất minh.”

“Một cổ trong đó tương tự như Phật Môn chúng ta, nhưng so với chúng ta mạnh hơn không biết bao nhiêu lần; mà một cổ khác lại càng cao thâm mịt mịt, căn bản không cảm giác được nó xuất từ môn phái nào...”

Tĩnh Kính nói: “Hai luồng khí không rõ lai lịch? Chẳng lẽ trong động... có cao thủ trợ giúp hai người bọn họ?”

Thực ra, cảm nhận được khí khái Phật môn là nội lực của “Nhân quả chuyển nghiệp quyết” trong Bát Hư giới; mà một luồng khí cao thâm khó lường khác đến từ người ngăn cản bước tiến giết chết mây mù ngăn cản nàng, là nàng từng tồn tại trong lòng Thần tử yêu mến nàng nhất...

“Ừm.” Tĩnh Kiến trầm đáp:

“Chính bởi vì hai cổ không rõ lai lịch này cường đại dị thường, càng không biết hai người kia là địch hay bạn, trước khi biết rõ tình thế trong động, chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

“Nhưng” Tịnh Quan lại nói: “Hiện giờ trên trời có huyết vân dày đặc, dù thấy Bộ Kinh Vân đã ở trong động khu động khu động Hoàng Tuyền Thập Độ, chúng ta nếu ở ngoài động yên lặng theo dõi kỳ biến, chỉ sợ một khi “Trời xanh có khuyết”, đến lúc đó nhập động cũng đã quá muộn...”

Lại là bốn chữ “Trời xanh có khuyết”? Trước khi tâm thần Kiếm Thánh bị dẫn vào Cửu Không Vô Giới, cũng không tự chủ được mà phun ra câu nói khó hiểu này, Thương Thiên, vì sao thiếu khuyết?

Nhị sư đệ Tịnh Tâm nói: “Tứ sư đệ, ngươi cho rằng Đại sư huynh không biết tình thế nguy cấp hay sao? Chỉ là, lấy công lực bốn người trong động, cho dù tối nay hợp lực bốn người chúng ta, liên hợp cùng hơn năm mươi đệ tử tấn công vào trong động, cũng chưa chắc có thể một kích đắc thủ, càng cày mạnh đoạt lại Hoàng Tuyền Thập Độ? Trước khi chúng ta vào động, nhất định phải sắp xếp chu toàn...”

Tịnh Tâm còn chưa dứt lời, tinh lọc thấy lúc này lại nói: “Đúng rồi! Vẫn là nhị sư đệ hiểu rõ lòng ta nhất!”

“Mà ta, cũng đã nghĩ ra một kế sách vẹn toàn, chắc chắn có thể ngăn cản bọn họ lại động tới Hoàng Tuyền Thập Độ!”

Cái gì? Tịnh Kiến đã nghĩ ra cách đối phó với hai người Bộ Kinh Vân? Rốt cuộc đây là sách lược vẹn toàn gì?

Chỉ thấy khi thấy Tịnh nói chuyện, đồng thời lấy từ trong áo ra một ít vật, tay giương lên, ba đoàn kim quang đã từ ngón tay phóng tới tam đại thần tăng còn lại, ba người lập tức trở tay bắt lấy một đoàn kim quang.

Ba người nhìn thoáng qua kim quang trong tay, nhất thời mặt biến sắc, như lâm tận thế, không nhìn được đồng thanh hô nhỏ: “Thật...? Đại sư huynh ngươi...”

“Ngươi muốn vận dụng... giết người thành Phật?”

Sát thân thành phật?

Chỉ thấy kim quang trong tay ba người, đúng là ba viên đạn hình tròn đường kính khoảng một tấc, không chỉ lấp lóe sinh quang, trung tâm mỗi viên đạn, càng khắc hai chữ “Sát Thân”.

Nhưng mà, bốn viên đạn hình tròn xem ra bình thường không có gì lạ này, làm sao lại có một cái tên “Sát Thân thành phật”? Như thế nào mới xem là sát thân thành phật?

Nhìn vẻ kinh ngạc của ba sư đệ, nhưng trên gương mặt lại bình tĩnh lạ thường, ngữ điệu bọn họ bình thản nói: “Các người, cuối cùng đã rõ sự sắp đặt của ta rồi chứ?”

Nhị sư đệ Tịnh Tâm thản nhiên nói: “Đại sư huynh... Ý của người là nếu chúng ta công kích vào trong động mà có thể một kích đắc thủ... Đương nhiên tốt nhất, nếu như thất thủ, tuyệt đối không thể để cho bất cứ kẻ nào tiếp tục điều khiển Hoàng Tuyền Thập Độ nữa, thà rằng “Sát Thân thành Phật” đồng quy vu tận với địch nhân, cũng tuyệt không để cho Hoàng Tuyền thập độ tồn tại trên đời?”

***

***

Cái gọi là sát thân thành phật, nguyên lai là bốn viên đạn ẩn chứa độc môn hỏa lực của Thiết Tâm tự, uy lực mỗi viên đạn đều đủ để hủy diệt một đỉnh núi, cho nên nếu bốn viên đạn ẩn chứa độc môn hỏa lực của Thiết Tâm tự, uy lực mỗi viên đạn đều đủ để hủy diệt một đỉnh núi, cho nên nếu bốn viên sát thân thành phật cùng bắn bạo, không chỉ bất cứ cường địch nào cũng muốn hô phi lãng diệt, ngay cả người dùng cũng khó thoát khỏi, mới gọi là sát thân thành Phật.

Tịnh Thu nói: “Bố trí của ta đã là cuối cùng.”

“Vì ngăn cản Thương Thiên khuyết điểm, tối nay các người có nguyện ý bất chấp tất cả, cùng ta sát thân thành Phật không?”

Đám người Tịnh Tâm nghe vậy, từng người nhìn nhau; ba người đều biết, nếu không thể ngăn cản Hoàng Tuyền mười độ, sẽ hủy diệt hoàn toàn, nếu không...

Không cần nghĩ nữa, ba người đã làm việc nghĩa nghĩa không chùn bước đồng loạt gặt đầu.

Nhìn thấy ba người đồng ý, trong lòng không khỏi an ủi, nói: “Tốt! Khó được ba vị sư đệ vì phúc của thương sinh lại thâm minh đại nghĩa như thế! Chúng ta bây giờ liền mang theo sát thân thành phật công vào trong động, nếu thật không thể ngăn

lại kiếp nạn này, chúng ta cùng tất cả mọi người trong động, cùng Hoàng Tuyền Thập Tuế đồng vong!”

Mang theo quyết tâm phải chết, bốn đại Thần Tăng Toại lưu lại hơn năm mươi đệ tử trấn thủ bên ngoài động, cùng cất bước, đi thẳng về phía băng động.

Duy chỉ có bốn người sắp đi đến cửa động, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một chuỗi thanh âm “Phốc”!

Đó là thanh âm “Phốc” hơn năm mươi tiếng!

Bốn người chợt cảm thấy khác thường, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, nhìn phía dưới, bốn đôi mắt già nua, nhất thời mở to như chuông đồng!

Trời! Hơn năm mươi tiếng “phốc” kia nguyên lai là thanh âm của hơn năm mươi tên đệ tử ngã xuống đất phía sau bọn họ!

Mà làm cho hơn năm mươi người bọn họ cơ hồ cùng lúc ngã xuống đất, rõ ràng là...

Rõ ràng là một bóng người áo xanh nhanh tuyệt luân!

Bóng người áo xanh nhanh chóng tới mức mắt thường khó thấy, như một dải lụa màu xanh, lại như một con rắn xanh quét ngang về phía hơn năm mươi đệ tử Thiết Tâm tự; áo xanh lướt qua, tất cả huyết đạo của tất cả mọi người đều bị chế trụ, nhao nhao ngã xuống đất!

Chỉ có điều, Tứ đại thần tăng mới càng thêm kinh ngạc, là bóng người áo xanh này, so với sấm sét còn nhanh hơn, tốc độ còn nhanh hơn điện càn tới gần bốn người bọn họ!

“Rốt cuộc người là ai? Vì sao phải giúp...”

Tịnh thấy người còn muốn quát hỏi vì sao lại muốn trợ giúp người trong động, trong nháy mắt đột nhiên phát hiện, hắn đã không còn cách nào hỏi tiếp nữa rồi...

Tứ sư huynh đệ bọn họ, càng không cách nào nhìn rõ khuôn mặt chân chính của Thanh y nhân ảnh!

Vì vậy ngay lúc bóng người này xông đến chỗ bọn họ trong gang tấc, huyết đạo trên dưới toàn thân bọn họ đã bị chế trụ, thủ pháp người đến điểm huyết kỳ lạ, chẳng những làm bọn họ lúc thật không thể động đậy, càng không cách nào nói được,

thậm chí con mắt mặc dù vẫn tròn to, nhưng đã không cách nào thấy được vật!

Ngay cả bốn đôi lỗ tai của bọn họ, cũng không cách nào nghe thấy người vừa tới xuất thủ điểm hết huyết đạo của bọn họ phun ra một câu:

“Ta...”

“Gọi là Thần mẫu!”

Thần... mẹ?

A? Hóa ra là... nàng? Hóa ra là nàng?

Không thể tưởng được, vì bộ kinh vân, chẳng những nàng áo trắng tới? Ngay cả nàng... cũng tới?

Đúng vậy! A Thiết chưa bao giờ khóc hay chết, vậy mà lại “tình thâm sâu” khó cắt đứt với cô nàng mặc áo xanh, chẳng phải là ” Ân thâm” khó đoạn” hay sao?

Cũng chỉ có cô nàng áo xanh mới có thể cùng nàng mặc áo trắng trong dòng lũ năm tháng, trong kiếp sống bất tử khổ vô tận, A Thiết vẫn còn nhớ đến các nàng...

Hai người kinh vân!

Ngoài động, người vốn muốn giết thân thành Phật, rốt cuộc không thể như nguyện sát thân thành Phật.

Trong động, người vốn muốn giết chết Thần, lại có thể giết chết Thần hay không?

Đáp án đã rõ ràng:

Không!

Không ngờ vạn liệu không tìm được, trên đời này lại có người có bản lĩnh này, ghìm chặt lấy hắc hổ ra sát chưởng; mà người này, càng chỉ dùng một cái nhìn như mềm mại không xương, cũng đã bỏ về phía bộ vân lưu thế, triệt để hóa giải vô hình, có thể thấy được người đến là tuyệt thế cao thủ tuyệt thế tuyệt đỉnh của hắc hổ!

Mà người dạy bọn họ không khỏi biến sắc chính là thời điểm khi bọn họ quay đầu lại liếc về phía tên cao thủ kia, rõ ràng

phát hiện ra, lúc này đứng ở cửa động là một bóng hình áo trắng xinh đẹp!

Chỉ thấy bóng trắng xinh đẹp này thân khoác váy gấm tơ lụa, trên thân càng có mấy đầu bạch luyện quần quanh, không gió tự động, còn có một đầu tóc xanh, không ngờ đã trắng như tuyết ngoài động, thậm chí khuôn mặt của nàng, cũng che phủ một tầng lụa trắng, khiến cho người nhìn không thấy bộ mặt chân chính.

Cả người nàng, đột nhiên nhìn như một đầu yêu màu trắng, là yêu si mê cả đời!

Trong khoảng thời gian ngắn, một tầng một yêu, hai người đều mặc áo trắng như tuyết, sinh tử như một bước kinh vân, ở trong hang băng này, dùng một cái Bạch Luyện để lôi kéo lẫn nhau.

Rốt cuộc Bất Hư không nhịn được trầm giọng hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Vì sao phải ra tay ngăn cản ta?”

“Người có biết nếu tôi nay không thể ngăn cản Hoàng Tuyền mười độ, thiên địa sẽ thiếu hụt?”

Nhưng nghe bạch y của nàng nhẹ nhàng đáp: “Ta, là một người tuyệt không dung cho người thương tổn hấn.”

Đương nhiên hấn trong miệng chính là Bộ Kinh Vân; mà lúc này ngữ khí của cô đầy kiên định, càng giống như hướng về Bất Hư biểu lộ tâm lòng đó, tình tâm là tử thần vĩnh viễn không thay đổi!

Không ngớt lại nói: “Cho dù, hấn sai rồi?”

Cô chậm rãi gật đầu, đáp rất nghĩa không từ chối: “Đúng vậy.”

“Cho dù hấn thật sự sai, ta, vẫn sẽ bảo vệ hấn! Càng hướng chi, hấn lần này cũng chỉ là muốn giúp đỡ một cái tình hại cả đời nữ tử mà thôi!”

A? Ngay cả chuyện Tuyết Tâm La mà nàng cũng biết? Nói vậy, nàng và Thanh Y, đã âm thầm theo dõi sau Bộ Kinh Vân rất lâu...

Không ngớt cũng có chút tán đồng với cách giải của bà đối với bộ kinh vân, nói: “Không sai! Thật ra lúc này Bộ Kinh Vân cũng không phải là hoàn toàn sai, đúng như lời người nói, hấn

chỉ là giúp một cô gái hoàn thành tâm nguyện cả đời của nàng. Hắc tử nhỏ đã là người có tính tình trung thành, mặc dù bề ngoài nhìn qua lạnh lùng băng tâm, kỳ thực so với võ lâm hào kiệt gì đó, càng có vẻ đạo cổ xưa đầy nhiệt tình!”

“Hắc tử là người duy nhất sai lầm, là thời điểm không nên xảy ra, làm chuyện này là không nên!”

“Tôi nay nếu bảo hắc tử tiếp tục điều khiển Hoàng Tuyền Thập Độ, một khi trời xanh có khuyết, đến lúc đó nhân gian nghịch loạn, chúng sinh tất diệt!”

Nhưng nghe Bất Hư càng nói càng nghiêm trọng, nàng áo trắng cũng không khỏi hỏi: “Ta không hiểu, vì sao tôi nay người không tiếc giết sạch kẻ vốn người không muốn gây thương tổn như hắc tử, cũng nhất định phải hủy diệt thiên trượng Hoàng Tuyền Thập Độ không được?”

Bất Hư nói: “Nếu người không hiểu, chỗ ta có một vật có thể để cho người nhìn thấy rõ ràng!”

Nói xong đã lấy Kính Chiếu Tâm mà sư tăng Hoàng để lại từ trong áo ra, chiếu lên gương mặt nàng.

Dưới ánh sáng đó, áo trắng của nàng giống như ánh sáng cuộn cuộn phát ra từ mặt kính Chiếu Tâm, ngầm hiểu một số chuyện, nhưng thấy nàng bỗng nhiên hít một luồng lương khí, giống như phát hiện một bí kịch đáng sợ cực độ trong thiên địa, ngơ ngác nói: “A...?”

“Nguyên lai... Nếu cho hắc tử tiếp tục điều khiển Hoàng Tuyền mười độ, thiên địa sẽ... biến thành như thế?”

“Chuyện này... là chuyện đáng sợ tới cỡ nào...”

※※※

Không dung thấy giọng nói của nàng hơi dao động, lập tức nói: “Rất cuộc người cũng hiểu rõ sự đáng sợ của Hoàng Tuyền Thập Độ? Cuối cùng người cũng hiểu, vì sao ngay cả người xuất gia không nên sát sinh như ta cũng phải phá giới giết chết? Vậy người sẽ kiên trì theo ý định, ra tay ngăn cản ta?”

Chợt nghe thấy lời này, nàng như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, quả quyết nói: “Không!”

“Dù cho tiếp tục như vậy, thiên tượng không còn là trời, đất cũng không còn là đất, nhưng...”

“Ta vẫn nói câu đó —— tuyệt không cho ngươi làm hấn bị thương nửa phần!”

Nói xong, Bạch Luyện vẫn kìm nén hữu chương trong tay lại khấp chặt, dường như quyết ý tuyệt không để một chương này bỏ xuống.

Bất Hư lắc đầu than nhẹ:

“Ta thật sự không rõ, ngươi vì sao phải che chở Bộ Kinh Vân? Giữa ngươi và hấn...?”

Không tiếp tục nói thêm, nàng đã chán nản nói: “Giữa ta và hấn từng trải qua tình nghĩa sinh tử, tuyệt không phải người xuất gia như các ngươi có thể tưởng tượng.”

“Hai ta mặc dù... Tận tình quên, nhưng mặc dù hấn quên ta, nhưng ta vẫn... Không quên được hấn, cũng tuyệt không khoanh tay đứng nhìn sinh tử của hấn.”

Bất Hư Chính Âm nói: “Cho dù ngươi bảo vệ hấn một mạng, khiến thiên địa nghịch chuyển, khiến ngươi gánh lấy một tội danh nghịch thiên, bị trời phạt, ngươi cũng không hối hận sao?”

Nàng cười thê lương, vô cùng cay đắng đáp: “Ta, đã từng vì yêu mến và ước mơ của bản thân mà chịu đủ trời phạt, ta đã không so đo hậu quả đáng sợ gì nữa, sẽ phát sinh trên người mình; ta chỉ cầu hấn có thể bình an mà sống sót, mọi thứ đều không hối hận...”

Đúng vậy. Nửa đời trước của cô chỉ ngăn ngui, đã như ném hết mọi khổ ải của chúng sinh chốn hồng trần, phảng phất như cả đời cô bé bị liễu mạng.

Nếu không tận mắt nhìn thấy khuôn mặt của cô đang giấu dưới lớp lụa trắng lúc này sẽ hiểu, trời cao đã sớm cố chấp với cô, khiến cô vô cùng thê thảm!

“Rất tốt!” Bất Hư thấy nàng còn đang kiên trì, rút cuộc lần nữa trầm giọng nói: “Tuy ta kính trọng ngươi vì bảo vệ Bộ Kinh Vân mà không tiếc đem tội nghịch thiên ôm một mình. Đáng tiếc, tối nay ta vì thương sinh, thật sự không thể không xuống

tay theo hướng Bộ Kinh Vân! Người muốn ngăn cản ta, liền lấy ra người...”

“Thật là... chuyện... hữu thể nào,..!”

Năm chữ cuối cùng mới hiện ra, không phí chút sức lực nào tả chương bay ra, bổ mạnh một phát, thành linh đã chặt Bạch Luyện đang quán tay phải thành hai nửa, tiếp theo...

Song chương của hắn từng tấm một, đã thôi động mười thành công lực, một trái một phải, không chút ý thức đánh thẳng vào lưng Bộ Kinh Vân.

Hắn thật sự là đại nghĩa thề không nên tình, càng không thể để Hoàng Tuyền Thập độ làm hại nhân gian!

Phương pháp duy nhất, chính là hy sinh cái người Bất Tử Thần mà hắn cực kỳ thương tiếc trước mắt này!

Hắn quyết tâm hạ thủ bằng tử thần!

Thấy Bất Hư lại lần nữa xuất thủ, nàng cũng biết không thể chần chờ, hai chương một tấm, hai luồng sáng trắng đã từ song chương lộ ra, lập tức xoay thành một luồng sáng trắng chói mắt, chính là tuyệt học bất thể mà nàng tập tữ “Thần”

Di Thiên Thần quyết!

Vì cứu mà nàng đã bất chấp mọi thứ!

Nhưng mà, tuy Di Thiên Thần quyết cái thể vô song, nhưng vì cứu thương sinh, từng tiêu hao gần hết chân nguyên Di Thiên Thần quyết; với công lực còn sót lại trong cơ thể trước mắt, có thể ngăn cản nhân quả chuyển nghiệp mạnh hơn sự phụ táng hoàng không?

Cứu được A Thiết người nàng yêu thích nhất cả đời?

Kinh vân?

Nước mắt rơi xuống!

Cảm thán trong lòng!

Người đang khóc!

Đây là kết cục khiến cho người ta phải thở dài vô hạn!

Trong Cửu Không Giới, Tuyệt Tâm La Tọa Mộng cũng chưa từng nghĩ tới, ái lang mà nàng nhớ mấy chục năm trước lại đột

nhiên xuất hiện trước mắt mình!

Cho dù bây giờ Kiếm Thánh đã là chiều tà hoàng hôn, cũng chỉ là tâm thần chứ không phải chân thân. Nhưng tâm thần hai người có thể gặp lại nhau trong Cửu Không Vô Giới, đối với Tuyết Tâm La đã là đủ rồi!

Mà Tuyết Tâm La cũng không nghĩ nhiều, một tay kéo mạng che mặt của mình xuống, duyên đến chuyện lần này nàng trộm lấy Hoàng Tuyền mười độ, vốn định gặp lại Kiếm Thánh, hi vọng hắn có thể nhớ lại hồng nhan cả đời vì hắn.

Mà nàng không tiếc hy sinh công lực, không tiếc hao tổn thọ nguyên giữ lại khuôn mặt, giờ phút này cũng biểu hiện giống như trước mắt Kiếm Thánh. Khuôn mặt này, không khác chút nào so với mấy chục năm trước Kiếm Thánh vứt bỏ nàng, khác nhau chỉ là thêm một tia đau khổ vô hạn, đau khổ, đau đớn...

“Kiếm...”

“Người... còn nhớ rõ... ta?”

Tuyết Tâm La ôm đầy hy vọng, rốt cuộc lấy dũng khí lớn nhất cả đời ra, nơm nớp lo sợ phun ra nghi vấn giấu trong lòng đã nhiều năm.

Đúng vậy! Bảy chữ ngắn ngủi này tuy nhìn như đơn giản, nhưng thật sự cần dũng khí cực lớn của nàng, chỉ vì đáp án của Kiếm Thánh là “không”, nàng cũng không biết nên xử trí mình như thế nào...

Mà Kiếm Thánh nghe tới vấn đề này, một đôi mắt già không khỏi bình tĩnh nhìn Tuyết Tâm La, nhìn gương mặt đầy mong đợi của nàng, trong ánh mắt giống như có bơi một tầng xám xịt, một tầng nghi hoặc trùng trùng điệp điệp...

A...? Lẽ nào hắn thực sự đã quên nàng?

Hắn, thật sự đã quên hồng nhan vì hắn mà đau khổ cả đời?

Trái tim Tuyết Tâm La nhảy loạn, lòng bàn tay cũng đang đổ mồ hôi, tất cả đều vì nàng cũng nhận ra được vẻ xa lạ và mông muội trong mắt Kiếm Thánh, xem ra hắn thật sự không nhớ nổi nàng...

Nàng không nhớ nổi gương mặt ôn nhu mà nàng từng bày ra cho hắn...

Không nhớ nổi cô từng cùng hắn sáng tạo ra Thánh Linh Kiếm Tâm...

Không nhớ nổi tình nghĩa nàng từng vì hắn!

Nửa lòng nửa dạ, xem ra thật đã lấy đi tâm tư của hắn, xem ra hắn thật sự đã vong tình vứt bỏ ái, xem ra hắn thật sự đã không còn tâm!

Trái tim Tuyết Tâm La bắt đầu chìm xuống, cô dần dần cảm thấy, Kiếm Thánh có thể nhớ lại cơ hội của mình đã càng lúc càng xa vời.

Nhưng tới nay cuối cùng nàng cũng mượn Hoàng Tuyền thập độ, ở trong Cửu Không Vô Giới thấy rõ chân tướng năm đó ái lang vứt bỏ nàng mà đi. Biết được nàng, kỳ thật nàng cũng không muốn quên, kỳ thật cũng hi vọng có thể sống chung một đời với nàng...

Nàng, đã nhận thấy kiếp này không hồi hận, không tiếc!

Chỉ là, nàng không khỏi thất vọng quá sớm...

Ngay lúc Tuyết Tâm La không còn hy vọng xa vời, trong Cửu Không Vô Giới, không biết như thế nào, bỗng dưng bắn ra một tiếng nổ mạnh như sấm sét, cảnh tượng nghiêm nhiên là cảnh tỉnh Kiếm Thánh trong hư không!

Mà sau tiếng nổ này, vết kiếm trên trán Kiếm Thánh bỗng nhiên bắn ra một đạo máu tươi nồng đậm, nhất thời rải khắp cả khuôn mặt già nua của hắn!

Trong mắt hắn tối tăm mờ mịt, thoáng chốc đã tan thành mây khói, ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Tuyết Tâm La, bỗng nói ra từng chữ: “Ngươi...”

“Tâm... La...”

“Là ngươi?”

Cái gì?

Hắn... lại phun ra cái tên Tâm La? Chẳng lẽ... Hắn cuối cùng cũng nhớ ra nàng?

Đúng vậy!

Chỉ vì vết kiếm trên trán hấn, vốn là năm đó vì hấn không muốn quên tình yêu thích nhất, mà cực độ đau đớn tự đâm thành; vừa rồi trong Cửu Không Vô Giới vang lên một tiếng nổ lớn, lại dẫn động vết kiếm này lại lần nữa phun máu; máu nóng lập tức hắt thức tình tâm năm đó bị bán tâm che đậy, tình tâm đối với Tuyết Tâm La không thay đổi!

Nghe thấy người yêu đột nhiên gọi tên mình, Tuyết Tâm La quả thực không thể tin vào lỗ tai mình. Cô nơm nớp lo sợ, bước từng bước một tới trước mặt hấn. Bàn tay phải vuốt nhẹ lên vết kiếm tràn ngập máu tươi trên trán, nước mắt đã thấm đẫm cả bột phấn của cô, nhưng sau khi nghe cô ghen ngào nói: “Người... rốt cuộc cũng nhớ lại ta là ai rồi?”

Kiểm Thánh cũng nắm chặt lấy tay nàng, nói: “Ta đương nhiên... Nhớ người rồi, người, là người quan trọng nhất trong đời ta...”

Người quan trọng nhất trong cuộc đời? Câu nói này, Tuyết Tâm La đã đợi gần một đời; hôm nay cuối cùng hấn cũng nói, rốt cuộc cũng nói câu này với cô bé, cảm thấy không phụ lòng đời này!

Cảm động không cách nào diễn tả bằng lời, cao hứng tới khó tả. Tuyết Tâm La Chung cũng không thể kiềm chế được nữa, nhảy vào trong lòng Kiểm Thánh, ôm chặt lấy hấn, ôm chầm lấy người đang dần già đi, nhưng đó vẫn là nam nhân mà nàng yêu thích nhất...

Hai người cứ như vậy ôm nhau thật chặt, giống như có thể cho tới lão Thiên Hoang, đáng tiếc, Tuyết Tâm La trong khoảnh khắc ấm áp này, lại không duy trì được bao lâu...

Bỗng dưng, nàng say sưa ở trong lòng Kiểm Thánh, chợt nghe Kiểm Thánh mờ mịt nói: “Nơi này... Rốt cuộc, rốt cuộc là... nơi nào?”

“Tại sao ta lại... đặt mình ở... nơi này?”

Tuyết Tâm La nghe vậy lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi mắt già của Kiểm Thánh đang nhìn quanh bốn phía, trong ánh mắt tràn ngập hoang mang.

Tuyệt Tâm La nói: “Kiếm, nơi này là Cửu Không Vô Giới, là một cảnh giới hư vô để người ta nhìn thấu quá khứ trong quá khứ. Ta vì tìm kiếm khắp nơi trong Trung Nguyên không có bóng dáng người, mới bắt buộc phải cướp lấy Hoàng Tuyền Thập Độ của Thiết Tâm tự, lấy đó tiến vào Cửu Không Vô Giới, hy vọng có thể tìm ra vị trí của người.”

“Nhưng ta nghìn vạn không liệu được, không chỉ riêng tâm thần của bản thân có thể tiến vào cảnh giới hư vô, ngay cả tâm thần của người, cũng có thể bị nguyên lực của ta cực kỳ nhớ người, mà dẫn vào Cửu Không Vô Giới, có lẽ là trời thương ta, cuối cùng cũng chính là nguyện vọng của ta, để hai người ta có thể gặp lại...”

Vậy sao? Ông trời thật sự sẽ như người nguyện sao? Vậy vì sao những năm tháng ở Thần Châu bị thương sinh làm khổ, nhưng lại gọi trời không nghe, gọi đất không nghe?

Dân chúng bình dân vẫn gặp nhiều tai nạn, gọi là liên tục khổ cực sao?

Tôi nay Kiếm Thánh có thể được dẫn vào Cửu Không Vô Giới, có lẽ cũng không phải là trời cao thương giá như cội tuyệt tâm la, mà là bởi vì một số nguyên nhân khác, một sắp xếp tàn khốc trong cội u minh sớm đã được chú định!

Chính bởi vì cái an bài minh minh cực kỳ tàn khốc thế gian này, bắt buộc tôi nay mới không tiếc đại khai sát giới, gặp tử thần giết chết thần...

Mục đích cuối cùng của hắn, có thể chỉ là nghĩ cách ngăn cản tâm thần của Kiếm Thánh bị dẫn vào Cửu Không Vô Giới, tuyệt đối không thể để cho hắn gặp chút chuyện ở cảnh giới hư vô này!

Quả nhiên! Kiếm Thánh dường như không phải chỉ vì gặp được Tuyệt Tâm La mà được an bài tiến vào Cửu Không Vô Giới, mặc dù hắn cũng cảm thấy vui mừng vì được gặp người mình yêu mến nhất...

Nhưng sau khi thấy y nghe xong lời nói của Tuyệt Tâm La, lập tức nhướng mày, nói: “Cái gì? Cảnh giới hư vô này, có thể khiến người ta nhìn thấu quá khứ tương lai?”

“Vậy, trong Cửu Không Vô Giới này, không phải ta cũng có thể dự đoán được tương lai của mình trên phương diện kiếm đạo sao?”

A? Không thể tưởng được hai người khó gặp lại, Kiếm Thánh càng hiếm hoi hơn trong Cửu Không Vô Giới, có thể tạm thời khắc chế bản tâm, mà lại nhớ tới Tuyết Tâm La, nhưng tại thời khắc này, hắn vẫn còn chưa quên kiếm của mình?

Còn chưa quên được chuyện hắn ta bại trận?

Còn chưa quên được thắng lợi của hắn ta?

***

Tuyết Tâm La chỉ thấy giờ phút này hắn vẫn tiếp tục mê hoặc kiếm, cũng ngẩn ngơ! Nhưng sao nàng lại nghĩ đến, mấy chục năm trước Kiếm Thánh mất đi cuộc sống của nàng, mỗi ngày mỗi đêm hắn đều làm bạn với kiếm, đều đang khổ sở nghiên cứu làm sao kiếm của mình càng mạnh hơn; hắn đã hoàn toàn chìm mê vào Vô Nhai Kiếm Hải, cho dù hôm nay gặp lại nàng, cũng không cách nào khiến lòng hắn rút ra khỏi kiếm!

Hắn ta đã không cách nào kiềm chế được nữa!

Ngay lúc Kiếm Thánh vừa nói vậy, Cửu Không Vô Giới xung quanh hai người lại tiếp tục xảy ra biến đổi nhanh chóng!

Đột nhiên bốn phía bao phủ vô số bóng kiếm “Vô Song kiếm”, giăng khắp nơi, như một cái thùng sắt được dệt bằng kiếm, xoay quanh hai người!

Trong lưới kiếm, Tuyết Tâm La lập tức nhìn thấy vô số kiếm quang bên trong đâm về phía nàng!

Nhìn thật một chút, những kiếm quang này, lại có hơn hai đạo kiếm quang phúc hậu!

“Đây là...”

Tuyết Tâm La đột nhiên sửng sốt, nhưng vẫn chưa biết rõ hai luồng kiếm quang Vong Độ này, dù sao tu vi Kiếm Thánh Kiếm Đạo của nàng cao hơn nàng càng nhiều, mặt hắn đã lộ vẻ vui mừng, kêu lên: “Đây là...”

“Kiếm Nhập nhị!”

Kiếm Nhập hai sao?

Không tệ! Chỉ thấy kiếm quang hạng hai của hai người bọn họ đâm tới, so với hai đạo kiếm ảnh vô danh ở rừng trúc khi trước cảm thấy giống nhau như đúc!

Đây, đây chính là trong miệng vô danh, sẽ làm Kiếm Thánh tiến lên thêm một tầng nữa.

Nhưng là, có lẽ vô danh cũng không ngờ tới, Kiếm Thánh ngộ ra Kiếm Nhị, nguyên lai là từ trong Cửu Không Vô Giới lĩnh ngộ ra!

Chỉ vì mắt thấy hai luồng kiếm quang nóng như sấm rền tới gần, Kiếm Thánh đã lập tức bỏ Tuyết Tâm La trong lòng, ngón tay vung kiếm, kiếm quang đã tới gần lông mi.

Những tiếng “keng keng keng” liên tiếp vang lên, mỗi điểm trên ngón tay Kiếm Thánh Kiếm, mỗi đạo kiếm quang đều lập tức tách ra, tất cả chiêu tùy trong kiếm quang đều bị Kiếm Thánh hóa giải, hòa hợp với nhau...

Quán thông!

Không cần phải suy nghĩ nhiều, hai đạo kiếm quang kém cỏi đã bị Kiếm Thánh Dung hội tụ nên vô hình, vồng kiếm vòng quanh hai người cũng theo kiếm quang biến mất mà tan thành mây khói, hết thấy lại khôi phục bình tĩnh!

Nhưng trong lòng Kiếm Thánh, giờ phút này vẫn không cách nào bình tĩnh được!

Hắn tựa như đột nhiên nhìn thấy ngọn núi trong núi, Thiên Ngoại Chi Thiên vui mừng không thôi, ánh mắt rơi vào trên kiếm chỉ của mình, lâm lâm trầm ngâm nói: “Thật không thể tưởng tượng được... Từ khi ta ngộ ra Kiếm Cương Nhất của Thánh Linh Kiếm Pháp, lại bại cho Vô Danh. Những năm gần đây, vô luận ta ẩn ẩn tích suy nghĩ như thế nào, từ đầu đến cuối không cách nào sáng chế ra kiếm pháp vô địch hơn nữa, bây giờ Hư Không Huyền Cảnh này, lại dẫn dắt ta tăng thêm một tầng, ngộ ra được Nhiếp Nhị vô địch càng thêm hoàn mỹ...”

“Chẳng lẽ... Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều do trời cao tận lực sắp xếp?”

“Ta vẫn sẽ là Kiếm Thánh vĩnh viễn không bại, danh xứng với thực?”

Chợt ngộ Kiếm Nhị Huyệt, cả người Kiếm Thánh đã hoàn toàn say mê trong kiếm chiêu, còn đang không ngừng lấy kiếm chỉ khoa tay múa chân, hồi tưởng lại vô địch hai kiếm bất vừa rồi, Kiếm Nhị hoàn mỹ, càng hoàn toàn vút Tuyết Tâm La một bên sau đầu.

“Kiếm...” Thấy người yêu mê đắm trong kiếm như một thẳng ngóc, Tuyết Tâm La chỉ lúng túng nhìn hắn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Nàng cũng dần dần minh bạch, năm đó đã thâm nhập nửa tâm của Kiếm Thánh, lại ở trong cơ thể Kiếm Thánh gây sóng gió, muốn khu sử hấn vong tình cầu kiếm.

Mà sự say mê của Kiếm Thánh, sự vui mừng của Kiếm Thánh, cũng không kéo dài bao lâu...

Đột nhiên, hấn chợt nhớ lại, sắc mặt trầm xuống!

“Không...!”

“Chiêu kiếm Nhập Nhị này, mặc dù đã cường tuyệt vô lâm, dạy anh hùng thiên hạ cạnh khom lưng, nhưng, lại còn chưa đủ khiến một người khom lưng, một người ta muốn đánh bại nhất...”

“Vô danh!”

Cái gì? Chiêu kiếm hạng hai này vẫn chưa đủ để đánh bại Vô Danh? Kiếm Thánh từ đâu mà thấy được?

Nhưng lại nghe Kiếm Thánh tiếp tục lầu bầu trầm ngâm:

“Kiếm Nhập hai... Nếu trước mười năm, ngươi tuyệt đối là người hoàn mỹ nhất, kiếm pháp mạnh nhất, đáng tiếc...”

“Mười năm sau, tiến cảnh vô danh cũng đã tăng gấp đôi so với lúc trước. Ngươi vẫn không thể địch nổi hấn, hấn vô địch!”

“Nếu đã không thể trở thành vô địch, vậy thì sao ngươi có thể được xưng là hoàn mỹ?”

A? Hóa ra Kiếm Thánh đã biết trước tiến cảnh vô danh? Cho dù hấn thủy chung không cách nào vượt qua thần thoại trong kiếm này, hấn cũng có thể đoán được thần thoại lại tái tạo thần thoại?

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiếm Thánh bỗng dung trào dâng một cỗ không cam lòng, một cỗ không cam lòng hấn động lại gần mấy năm không cam lòng, hấn hoắc mắt ngửa mặt lên nói, hướng lên trời gầm lên:

“Mẹ...!”

“Vì sao ta sáng tạo ngộ chiêu, làm sao lại tăng lên một tầng nữa, vẫn không cách nào vượt qua hấn?”

“Trời! Vì sao ngươi lại muốn hấn áp đảo ta? Vì sao ngươi lại muốn ta trở thành bại tướng dưới kiếm của hấn?”

“Rốt cuộc ta phải tìm được kiếm pháp vô địch hoàn mỹ như thế nào thì mới có thể đẩy hấn từ trong thần đàn xuống, đẩy hấn ra ngoài...”

“Cạch — Đản - Bại?”

***

***

***

***

Kiếm pháp vô địch như thế nào? Cho dù Kiếm Thánh nghiên rằng nghiên lợi như thế nào, làm sao tức giận hỏi trời xanh, nhưng trời vẫn chưa hưởng ứng.

Chỉ vì ở trong Vô Không Vô Giới, trên không có trời, dưới không có đất, hấn căn bản chỉ là đang hướng về hư không quát to!

Nhưng mà, mặc dù trời xanh không hưởng ứng, không gian không giới, nhưng dường như có hưởng ứng với cách nói của hấn...

Một tiếng “Ầm” thật lớn vang lên! Tuyết Tâm La và Kiếm Thánh đột nhiên nhìn thấy hào quang lóe lên trong Cửu Không Vô Giới...

Hào quang chói mắt! Toàn bộ không gian hư vô chỉ một thoáng như được hào quang mở rộng tràn ngập từng góc ngách; luồng hào quang kia mạnh tới mức khiến hai người Kiếm Thánh trong lúc nhất thời khó có thể mở mắt.

Mà ngay sau khi hào quang dần dần rút đi...

Kiểm Thánh và Tuyết Tâm La, trước mắt lại xuất hiện một cảnh tượng khác!

Đó là một cảnh tượng cực kỳ đáng sợ máu tanh nồng nặc!

Bốn phía xung quanh hai người, đã biến thành một cung điện vô cùng to lớn! Trước mắt, là một người khác!

Người này một đầu tóc dài, tay phải cầm một thanh đao, tay trái thì cầm một vật!

Đó rõ ràng là một cái đầu người đầm máu!

Mà cái đầu người máu chảy đầm đìa này, Kiểm Thánh thoáng nhìn đã nhận ra là ai!

Chỉ vì đó là một đầu người mà hắn cực kỳ quen thuộc!

Cái đầu của bào đệ “một phương” Độc Cô!

Thiên...! Khó lường được, tình cảnh Cửu Không Vô Giới vừa chuyển, nhưng hắn vẫn chưa lập tức biểu diễn cho Kiểm Thánh xem làm sao có thể ngộ ra kiếm pháp vô địch hoàn mỹ, ngược lại phơi bày ra đầu người bào đệ Độc Cô của hắn!

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn là hắn và Tuyết Tâm La đang đặt mình trong cung điện hùng vĩ này, thì ra không phải chỉ có người tay cầm thủ cấp Độc Cô, mà còn có một người khác đang ngồi hiên ngang trên một chiếc ghế rồng được chế tạo bằng toàn bộ kim sản ở chính giữa đại điện.

Người này, không ngờ lại là người đứng đầu thiên hạ, quần hùng võ lâm nổi tiếng nhất gan —

Hùng Phách!

Mà người nhắc theo một phương độc cô, chính là đệ tử nhập thất thứ ba - Hùng Phách...

Nhiếp Phong!

A?

Đang lúc trước mắt thánh kiếm xuất hiện tình cảnh máu tanh này, tại một cảnh khác của Cửu Không Vô Giới, cũng có một người vốn đối với biến động lớn không chút sứt mẻ, đang cực độ khiếp sợ vì tình cảnh trước mắt...

Người này chính là ——

Bộ Kinh Vân!

Bộ Kinh Vân từ khi sinh ra đến nay vẫn là khiếp sợ như vậy, với hắn lần đầu tiên từ khi sinh ra tới nay nhìn thấy mình, một người khác hoàn toàn khác với tính cách của mình, đã từng trải qua một loại nhân sinh khác hoàn toàn khác biệt...

Hắn đang ở phía trước Tây Hồ...

A Thiết!

Tử Thần Tạo Mộng cũng không nghĩ tới, Cửu Không Vô Giới sẽ dẫn dắt tâm thần của hắn trở lại Tây Hồ ngày đó, chuyện xưa hắn không nhớ nổi, năm năm năm đó hắn đã quên lãng kiếp sống kia.

Hắn không những thấy A Thiết trước người mình, mà còn có một hảo huynh đệ thích trọng tình thâm với A Hắc, còn có một người vốn đang chất chứa họa tâm, nhưng cuối cùng lại cùng hắn giả bộ giả tình thật giả Từ mù mù —— thần mẫu!

Hắn càng xem nhị thần quan tiểu tình, vì cứu cả nhà hắn mà không tiếc hy sinh tính mạng mình, cuối cùng chết thảm dưới tay đại thần quan, tan xương nát thịt cũng không hồi tiếc!

Hắn còn biết trên đời này, nguyên lai một vị Thần vốn đã trường sinh bất tử, một người thêm thường nhục thể của hắn, hy vọng có thể lấy thân thể hắn trọng chiến nhân gian!

Còn có một người quan trọng nhất...

Hắn cũng đã nhìn thấy ở Cửu Không Vô Giới...

Nàng!

Tuyết Duyên!

Rốt cuộc hắn cũng thấy rõ bóng hình xinh đẹp áo trắng như ẩn như hiện trong đầu mình, nhìn rõ gương mặt xinh đẹp vốn nên có của nàng khuynh thành, vì sao vì cứu sống bị Thần Tướng đánh chết, mà hy sinh chân nguyên Di Thiên Thần Quyết của mình, cuối cùng biến thành màu hồng nhan bạch tóc!

Hắn càng thấy cuối cùng, nàng và hắn vốn đã có thể ở chung một chỗ, hai người càng thêm thành thân dưới sự chứng kiến

của Nhiếp Phong; hấn và nàng, nguyên lai đã là vợ chồng, hóa ra nàng đã là thê tử của hấn!

Nhưng khi nàng tu bổ thân thạch để ngăn chặn một hồi đại kiếp nạn ở Thần Châu, cuối cùng vẫn quyết định đánh bạc lại chân nguyên của mình lần nữa, đặt năm viên Vong Tình trong chén rượu của hấn...

Nàng, muốn hấn vong tình vứt bỏ ái, muốn hấn quên hết tất cả tình cảm, toàn bộ ân, toàn bộ nghĩa!

Nàng muốn nàng sẽ không phải đau khổ vì nàng cả đời!

Mà nàng, lại ở trong trường sinh vô tận của bản thân, vì suy nghĩ của hấn mà vĩnh hằng đau khổ...

Nhìn thấy cái này là vì yêu mình không tiếc tâm thần kháng mệnh, cuối cùng lại không có nửa tia hạnh phúc bạc hồng nhan mệnh, tâm của tử thân, bốc cháy lên như ngọn lửa!

Hấn rất muốn gặp lại nàng, rất muốn nói với nàng, cho dù dung mạo của nàng đã biến thành như thế nào, nàng, vẫn là nàng, nàng yêu hấn lúc trước!

Hấn tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng!

Tuyệt – không – không!

Mà lửa muốn gặp lại nàng, càng ở Bộ Kinh Vân trong lòng càng thịnh, hấn rút cuộc làm khó chính mình, hoắc mắt ngửa đầu điên cuồng hô một tiếng:

“Tuyệt ——”

” duyên!”

Một tiếng tuyệt duyên lại như một tia sét đánh thẳng lên!

Nhưng mà, một tiếng gọi chân tình mà tử vong dành cho tình yêu lại có thể trực tiếp phá vỡ không gian hư vô của Cửu Không Vô Giới hay không?

Có thể giống như Tuyệt Tâm La hay không, đạo dẫn thích nhất là tiến vào Cửu Không Vô Giới, nhường đường cho...

Bạn cũ gặp lại?

Một tiếng “Ba” vang lên! Hai luồng hào quang Phích Lịch cứng đối cứng, một tiếng chói tai vang lên!

Mà trong tiếng vang chói tai, hai bóng người đã tự mình phản chấn bay ngược ra sau!

Một bóng người trong đó không giả!

Một bóng người khác, chính là Tuyết Duyên cực kỳ muốn gặp lại dưới con mắt tử thần!

Chỉ thấy Tuyết Duyên và Bất Hư giao chiến, mỗi người đều bị phản chấn văng ngược lại. Nhưng mà, Tuyết Duyên chỉ lui về phía sau sáu, bảy bước, không uổng lại lùi về sau...

Tròn mười bước!

Ngay cả trong lòng Bất Hư cũng âm thầm cả kinh, cô gái áo trắng thể cứu bộ mây trước mắt này lại mang công lực vô thượng đủ đẩy hẳn lui lại, chấn hẳn rời khỏi bước mây tía mười bước!

“A...? Cô gái này... Nội lực thượng thừa tốt! Mà nội khí lại hoàn toàn không tỳ vết, như xuất thân từ danh môn chính tông, nhưng nhìn chung võ lâm, ta không nghĩ ra nguồn gốc của cỗ nội lực này bắt nguồn từ môn phái nào, nàng...”

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào? Vì sao lại thể cứu bộ kinh vân không thể?”

Phỏng đoán bất hư vô nửa điểm không giả, Di Thiên thần quyết mà Tuyết Duyên thân mang, bản sư thừa được từ thần trường sinh bất tử; võ học của thần, nào chỉ xuất hiện danh môn võ lâm? Quả thực đã vượt qua toàn bộ danh môn võ lâm trên đời trăm ngàn năm qua, thậm chí có thể nói trước nay chưa từng có ai, sau này còn có người!

Cho dù nhân quả chuyển nghiệp quyết đã thanh xuất lam, nhưng đối mặt võ học vô địch của Thần, vẫn có chỗ không bằng!

Thế nhưng không phải Tuyết Duyên sớm đã hi sinh gần như tất cả chân nguyên trong cơ thể, tưởng rằng nhân gian tu bổ thần thạch sao? Nàng mặc dù vẫn có thể trường sinh bất tử, công lực Di Thiên Thần Quyết cũng đã không còn lại bao nhiêu, nàng làm sao vẫn có thể đánh bay được?

Tuyết Duyên trong lòng chỉ biết khổ sở! Nàng có thể đánh bay bất hư, hoàn toàn là do một kích vừa rồi, đã bắt chấp tất cả

công lực trong cơ thể nàng, sau một kích này, nàng căn bản đã khó mà tiếp tục thôi động chân khí, thậm chí bước từng bước khó khăn.

Mà nàng này được ăn cả ngã về không, kỳ thật cũng không phải muốn đem Bất Hư bộ kinh vân như thế, mà là muốn đem hẳn một chiêu trọng thương, để cho nàng khó dây dưa dần bước kinh vân!

Chẳng qua là, Bất Hư Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết cường đại, thực sự nằm ngoài dự liệu của nàng! Nhân Quả chuyển nghiệp quyết thế mà có thể ở giữa đoàn binh đụng nhau, đem Di Thiên Thần Quyết trong một bộ phận lớn của nàng chuyển hóa vô hình, dù sao, Phật môn chính tông võ học, không hổ là Phật môn chính tông...

Mà hai người, một người miệng hùm gan sứa, chân khí không tiếp tục; một người vì đối thủ vừa rồi chỉ có một chiêu mà không dám coi thường vong động; trong thời gian ngắn, hai người cứ như vậy một mực giằng co, ai cũng không động thủ nữa!

Nhưng mà, thời gian ở giữa hai người giằng co, từng chút từng chút một mà đi, không sai biệt cũng biết không nên kéo dài thêm nữa, nếu không một khi Kiếm Thánh ở trong Cửu Không Vô Giới lại gặp phải kỳ biến, mọi thứ sẽ quá chậm...

Tâm niệm niệm đến đây, chân khí bất hư bất kỳ ám đề, đang muốn ra tay lần nữa, ngay lúc này...

Trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một biến hóa kỳ lạ!

Đột nhiên nghe tuyết duyên bỗng “A” một tiếng hô nhỏ, một đôi mắt bất ngờ hướng lên trên...

Cả người nàng, cũng giống chân thân của Kiếm Thánh, bỗng nhiên mất thể thức, ngậy ngốc tại chỗ!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Bất Hư Bất Ngu Tuyết Duyên lại như nguyên thần xuất khiếu, cũng lấy làm kinh hãi, hắn đã sớm biết, tình huống dưới mắt Tuyết Duyên rốt cuộc đã xảy ra chuyện kinh người gì...

“A? Không... Được! Ngay cả nàng cũng như một nhân trác lập, lấy tình là Bộ Kinh Vân tại Cửu Không Vô Giới tâm thần,

cực muốn gắp lại nguyên lực, mà đem tâm thần của nàng dẫn tới Cửu Không Vô Giới...”

“Nếu ngay cả Bộ Kinh Vân cũng dẫn dắt nàng, mặt kia, Tuyết Tâm La đến từ Đông Nghiêu này, càng có thể đã sớm dẫn dắt tâm thần Kiếm Thánh...”

“Phì...! Đại sự không ổn rồi! Hy vọng là kịp thời ngăn cản Kiếm Thánh...”

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

Mười vạn hỏa khải trương, không cho phép suy nghĩ cận kề, lập tức phi thân lao thẳng về phía chân thân bộ vân, công lực vẫn ngưng tụ trong lòng bàn tay đã hạ xuống tay, hướng bộ kinh vân bỗng chém mạnh! tràn đầy cho rằng lần này không có tuyết duyên cản trở, một chương này lời đình tất đắc thủ, ai ngờ...

Ngay lúc bộ kinh vân sinh tử phát ra, bên ngoài động lại truyền đến một tiếng hét to:

“Dừng tay!”

Nhưng Bất Hư đang trong thế buộc phải làm, chương này đã như mũi tên trên cung, dừng tay lại một tiếng thì sao có thể ngăn cản được hắn?

Vì vậy ngay tại đây trực tiếp dừng tay truyền đến, đồng thời một bóng người, đã dừng tay so với âm thanh này còn nhanh

hơn, điện xạ đến bên chân thân Kinh Vân, càng một chuông chặn lại một chuông bắt hư này!

Mà những thứ này chỉ có năng lực ngăn cản bàn tay bắt hư thoát...

Cũng là tay một nữ tử!

Không hiểu gì không rõ!

Không rõ ba chữ này, dường như đã viết lên trong lòng Kiếm Thánh!

Chỉ vì hấn thật sự không hiểu!

Trong Cửu Không Vô Giới, Kiếm Thánh cực không rõ, lấy hấn sau khi thấy tinh tú Kiếm Tủy Nhị, trước mắt lại đột nhiên hiện ra một màn thị đệ em ruột thịt cô bị đệ tử hùng bá nhà tù Nhiếp Phong nhận, rốt cuộc trong đó có quan hệ gì?

Chỉ duy hấn cũng không rảnh nghĩ tiếp, bởi vì tình cảnh trước mắt, vẫn đang không ngừng biến đổi!

Không cần suy nghĩ, hấn và Tuyết Tâm La lại nhìn thấy một cảnh khác, đó chính là sau khi Kiếm Thánh tự đánh bại Vô Danh, những năm này đến từ “tâm Lầy Kiếm Thánh Chi Mộ” đã thoái ẩn kia.

Nhưng mà giờ phút này, nơi sườn núi ít người lui tới này, lại đứng mấy người!

Chỉ thấy phần mộ lẻ loi bị Kiếm Thánh phá vỡ vẫn là một mảnh ngói rách nát thê lương, mà Kiếm Thánh thì vẫn đang đứng ở trên đồi này, bên người lại có thêm hai bóng người!

Một người trong đó, là một tăng nhân dáng người dị thường to lớn, dày đặc, vẻ mặt uy nghiêm, nhìn qua ước chừng ngoài năm mươi tuổi.

Kiếm Thánh liếc mắt một cái đã nhận ra, người này chính là quốc sư “Vô Song thành” từng giúp đỡ đệ đệ Độc Cô nghĩ kế...

Thích Vũ Tôn!

Mà người còn lại vừa vắn ngoài 20 tuổi, vô hạn so với Tiết Kính Địa hướng Kiếm Thánh quỳ xuống; người này không ai

khác, chính là con trai duy nhất bên Độc Cô, cũng tức là cháu ruột của Kiếm Thánh.

Độc Cô Minh!

Hóa ra là cái chết của Độc Cô giới khiến Vô Song thành hoàn toàn luân hãm, còn hùng bá thì thừa thế nuốt cả Vô Song thành, hoàn thành hùng đồ bá nghiệp của đồng thống nhất Trung Nguyên!

Cây đồ bày khỉ tán, Độc Cô Minh và Thích Võ Tôn chỉ có bại tẩu giang hồ, càng luôn bị hùng bá sai người Thiên Nhai đuổi giết!

Còn lúc này Độc Cô Minh đang quỳ lạy Kiếm Thánh, thì ra là muốn xin Kiếm Thánh xuất sơn lần nữa, vừa giúp hấn báo thù giết cha, vừa mong Kiếm Thánh có thể giúp hấn trọng chấn Vô Song.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Kiếm Thánh có bao nhiêu người từng để người thân sinh tử ở trong lòng? Thậm chí cái chết của cha mẹ ruột của họ, y cũng không thèm ngó ngang đến, càng muốn khoe khoang đầu lâu của người một phương độc cô của họ đệ mình sao?

Hấn nghĩ những điểm quan hệ, tình nơi tâm, đều là...

Kiếm!

Chỉ là, chẳng biết tại sao lần này, hấn lại không chút nghĩ ngợi, liền đáp ứng yêu cầu của Độc Cô Minh, càng nói miệng trong vòng ba tháng, thượng thiên hạ sẽ khiêu chiến hùng bá!

Thật sự sảng khoái đến mức khó có thể tin! Ngay cả tâm thần Kiếm Thánh đang ở trong Cửu Không Vô Giới cũng khó có thể tin rằng mình sẽ đáp ứng đứa cháu này xuống núi tương trợ!

“Như thế nào... Có khả năng sao?”

“Ta đã khinh thường chưa từng dính vào những trận đấu quyền lực giang hồ này, càng tuyệt đối sẽ không khiêu chiến hùng bá... loại đối thủ này!”

“Kiêu hùng dã tâm bùng bùng như hấn chỉ xứng là đối tượng tranh bá bên phía đệ đệ Độc Cô ta, sao ta lại là đối thủ có cảnh giới cao nhất với võ đạo và kiếm đạo?”

“Đối thủ của ta chỉ là vô danh, trong thiên hạ cũng chỉ có một vô danh, mới đáng để ta xuất kiếm lần nữa, mới xứng nhận Thánh linh kiếm pháp của ta!”

Đúng vậy! Kiếm Thánh cả đời chỉ theo đuổi kiếm đạo vô biên vô địch! Y vẫn luôn tự cầu kiếm đạo, trong lòng cực kỳ xem thường, cũng chính là loại kiêu hùng dùng võ để xin quyền như Hùng Phách, sao lại coi y như đối thủ? Còn chủ động khiêu chiến với y, đúng là nói đùa!

Thế nhưng là, quyết định không thể tưởng tượng như thế, bây giờ lại phát sinh trước mặt Kiếm Thánh và Tuyết Tâm La? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Mà Kiếm Thánh, cũng rất nhanh biết được tại sao mình lại khiêu chiến Hùng Phách...

Vào lúc này Vô Không Vô Giới lại tiếp tục xoay chuyển, trước mắt Kiếm Thánh và Tuyết Tâm La lại xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị!

Không ngờ cảnh tượng này...

Trên đời này thật sự có rất nhiều tiếc nuối.

Trong đó có một loại nuối tiếc, gọi là tiếc nuối!

Đến cùng phải là người như thế nào mới xứng đáng tiếc nuối thật sự?

Một người nếu có huyết hải thâm cừ chưa báo, hoặc yêu khó thành, hoặc duyên khó yêu, thậm chí tử biệt, hoặc sinh ly, tuyệt đối sẽ làm cho cả đời tiếc nuối!

Mà giờ khắc này, trước mắt y là một trong những người ở trong cuộc đời y...

Cực độ tiếc nuối!

Tiếc nuối cực độ, là một người!

Là một người hãn tuyệt đối không nghĩ tới sẽ xuất hiện ở nơi đây vào lúc này!

Tuyết Duyên!

Tuyết duyên mà hãn ta từng thích nhất!

Chỉ có thể ngửa đầu gào thét điên cuồng, sau một tiếng tuyệt duyên kinh vân, thật sự đem tâm thần Tuyệt Duyên trong tay với Bất Hư giao, tia chớp dẫn vào Cửu Không Vô Giới, càng hiện ra bên ngoài mây trượng Tử Thần!

Bộ Kinh Vân hơi giật mình, mà Tuyệt Duyên càng là vô cùng kinh ngạc!

Nàng cũng không nghĩ tới, bản thân vốn đang dốc hết toàn lực thề thốt bảo vệ Kinh Vân, lại bỗng nhiên lại gặp lại kinh vân...

“Là... A... Thiết?”

“Không...! Kinh... Vân, là... Ngươi?”

“A... Sao ta lại... đến từ... nơi này?”

Tuyệt Duyên cực độ khiếp sợ, từ sau khi ở Tây Hồ chịu đau chia tay với nó, mặc dù nó và thân mẫu vẫn âm thầm thủ hộ nó, nhưng đây là lần đầu tiên nó gặp mặt Bộ Kinh Vân như thế...

Nếu không phải trên mặt nàng phủ một lớp lụa trắng, che giấu không chịu nổi dung nhan như trước kia, vậy vẻ kinh dị trên mặt nàng nhất định biểu lộ không bỏ sót!

Mà chợt thấy yêu thích xuất hiện, bộ kinh vân cũng là nghi vấn, thật lâu thật lâu, mới nặng nề hỏi: “Là... ngươi?”

“Ngươi chính là người quán quanh trong đầu ta?”

“Đó cũng là thê tử của ta?”

Hai chữ “đỗ thê tử”, đôi mắt Tuyệt Duyên lại nổi lên lệ quang, nhưng nàng cũng không để cho lệ rơi trong vành mắt, nàng âu yếm lắc đầu nói: “Không...”

“Ta... Cũng không phải là... Thê tử của ngươi, cũng... Không xứng. Là...”

“Tương lai ngươi... nhất định tìm được... người còn tốt hơn ta... Xin ngươi... quên... Ta!”

Nói xong, bà quay đầu bỏ đi, duy bước nhanh tranh lấy Kinh Vân trước, chớp lấy tay bà ta, nói: “Ngươi, tội gì vẫn không nhận ta?”

“Vừa ở trong Cửu Không Vô Giới...”

“Ta, đã nhìn thấy hết thấy phát sinh giữa hai ta?”

Tuyết Duyên ngẩn ngơ, nói: “Cái... sao? Người đã... nhớ lại toàn bộ rồi?”

Đến tận đây, Tuyết Duyên mới phát hiện ra ảo cảnh mà hôm nay nàng và Bộ Kinh Vân đã đặt mình vào, chính là Tây Hồ, là cái nơi mà nàng đã trải qua hết thấy sinh tử yêu hận với hắn...

“Ừm.” Bộ Kinh Vân từ trước đến nay, khuôn mặt lạnh như băng, lúc này lại lộ ra một tia âm áp hiếm có, một tia làm Tuyết Duyên an tâm, âm áp: “Ta, đã hoàn toàn ghi nhớ chuyện phát sinh.”

“Tuyệt đối sẽ không bỏ rơi ngươi nữa!”

“Tuyệt không bỏ ngươi.” Sáu chữ nói như chém đinh chặt sắt dị thường, kiên định không dời, Tuyết Duyên trái tim mềm mại, không khỏi thật sâu cảm động.

Nhưng nàng quá hiểu, nàng quá biết, giữa nàng và hắn đã không có bất kỳ khả năng nào!

Hắn cùng với nàng, chỉ có tiếc nuối!

Toái Tâm tiếc nuối!

Nghĩ đến đây, Tuyết Duyên liền vứt bỏ tay bọc lộ kinh vân, nói: “Nếu... ngươi đã nhớ lại hết thấy, vậy ngươi nên biết, ngươi ta là người... tuyệt đối không nên ở chung một chỗ...”

“Mặt của ta..., cũng sẽ là mặt mày đầy mệt mỏi cả đời của ngươi đó!”

Mặc dù bị tuyết duyên bỏ rơi, bộ kinh vân trở tay chấp chưởng, nhưng lại lần nữa nắm lấy tay nàng, vô cùng kiên định nói: “Với ta mà nói, căn bản không quan trọng...”

“Ta, sớm vì ngươi khóa tâm!”

“Cho dù ngươi không ở cạnh ta cũng đã trở thành gánh nặng cả đời của ta!”

“Ta, tuyệt đối sẽ không bảo cô...”

“Lời khỏi ta!”

Lúc nói, bắt lấy Tuyết Duyên Thủ càng chặt hơn!

Thấy Bộ Kinh Vân cố chấp vì mình như vậy, tuyết duyên ngoài cảm động, còn lắc đầu thở dài nói: “Không... Kinh vân, không nên nói một cách đơn giản.”

“Trên đời này, cũng không có tuyệt đối... Chuyện như vậy...”

Tuyết Duyên nói đến đây, trong đầu chợt hiện lên một ý niệm, một người có thể làm cho bộ kinh vân tuyệt đối từ bỏ ý định, nàng lại nói tiếp: “Nếu người thấy rõ ràng...ta bây giờ là... hình dáng gì, người sẽ biết rõ... Người, “tuyệt đối không thể cùng ta... tái sinh ở cùng một chỗ!”

Vừa dứt lời, Tuyết Duyên vội vàng quay đầu lại.

Một tay của nàng ra lệnh, lập tức kéo tấm lụa trắng che mặt của mình một cái!

A...? Nàng...

Nàng... lại đi bộ Kinh Vân thuật lại khuôn mặt của mình sau khi mất đi Di Thiên thần quyết?

Nàng có biết mình đang làm gì không?

Đương nhiên nàng biết mình đang làm gì!

À ta muốn lấy cái bản mặt tuyệt đối không muốn biểu diễn tiếp, nói cho Tử Thần biết sự thật tàn khốc...

Nàng và hấn thật sự không cách nào quay đầu lại được nữa!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, bộ kinh vân không Ngu Tuyết Duyên nói làm liền làm, một tay giật xuống khăn che mặt của mình, để hấn thấy rõ mặt nàng bây giờ! Mà khuôn mặt này...

Cũng thật sự quá rõ ràng!

Trong nháy mắt, hấn từ trước đến giờ vạn biến bất động, lúc này lại càng hoàn toàn bất động!

Cũng không biết là hấn bị khuôn mặt của nàng dọa cho ngơ ngẩn? Hay là bởi vì...

Nàng vì khuôn mặt này mà cảm thấy thương tiếc vô hạn?

Một lúc lâu sau, tử vong cuối cùng cũng động.

Mà hấn ta khê động, cánh tay đã động trước.

Tay hấn vẫn luôn nắm chặt tuyết rơi đột ngột buông ra!

Thiên...! Chẳng lẽ sau khi thần tử nhìn qua khuôn mặt của nàng, cuối cùng cũng hiểu ra, hấn và nàng thật sự không có khả năng?

Hấn muốn từ bỏ nàng thật không, buông tay để nàng rời đi ư?

Đáp án đương nhiên là:

Không!

Không!

Không!

Từ trong ánh mắt của tuyết duyên nhìn hấn đã biết rõ! Bắt nguồn từ Tuyết Duyên thực sự là hấn biết rõ! Đôi mắt của nàng trong nháy mắt xuất hiện một tia ưu sắc, đã biết rõ bước tiếp theo của thần chết sẽ có biểu hiện gì!

Đột nhiên hữu chương duỗi ra, than một tiếng, đã kịp thời tóm lấy cánh tay phải của Thần chết vừa mới rút về!

Toàn bộ bởi vì Bộ Kinh Vân vừa mới buông Tuyết Duyên ra, không phải vì muốn bỏ rơi nàng, mà là, hấn muốn lấy tay này, hung hăng chụp vào mặt mình!

Hóa ra hấn ta định hủy mặt mình!

Biến hóa này thực sự không phải chuyện đùa! Tuyết Duyên vừa kịp thời ngăn tay phải của hấn chụp hủy dung mạo của mình, đã vội vàng nói: “Ngươi... Ngươi... Vì sao... làm thế?”

Bộ Kinh Vân lại nặng nề nói: “Bởi vì, ngươi cảm thấy mặt mình không xứng với ta được...”

“Vậy, ta chỉ có thể làm cho mặt mình hợp với ngươi, để cho ta xứng với ngươi!”

Không sai! Bên ngoài hết thảy đều có thể chuyển biến, từ thần một khi đã quyết định, vô luận như thế nào cũng không thể, hấn, cũng sẽ đem “không có khả năng” biến thành “có thể”!

Mắt thấy người yêu thích nhất đối với mình tâm như sắt, tuyết duyên trong lúc nhất thời cũng cảm động muốn quên đi, chẳng qua, nàng vẫn luôn kiên trì.

Nàng đã quyết định tuyệt đối sẽ không để Bộ Kinh Vân dây dưa với nàng nữa, nàng hi vọng hấn thật sự hết hy vọng, nàng

hi vọng hẳn thật sự sẽ quên nàng, làm lại quá một cuộc sống càng thêm hi vọng!

Nàng tuyệt đối không muốn hẳn vì thương tiếc mà lưu lại bên người nàng, mãi đến một ngày, cuối cùng hẳn cũng thấy hối hận vì đã từng ở bên cạnh nàng...

Vì tốt cho hẳn, trong nháy mắt, nàng bỗng nghĩ ra một biện pháp khiến hẳn hoàn toàn bỏ đi!

Một biện pháp lúc đầu nàng vốn không muốn dùng, nhưng cuối cùng lại không thể không sử dụng!

Nhưng thấy Tuyết Duyên thâm tình vô hạn mà chăm chú nhìn khuôn mặt giữa bộ kinh vân kia, sâu kín nói: “Kinh vân...”

“Hôm nay có thể có... cơ duyên này, có thể ở cùng với ngươi, trời cao đối xử với ta không tệ, đáng tiếc...”

“Ta thật sự không muốn trở thành gánh nặng cả đời của ngươi, nếu như ngươi vẫn kiên trì kiên thức, không cho ta rời đi, ta...”

“Ta chỉ có thể dùng biện pháp cuối cùng này, để ngươi có thể buông ta và ngươi xuống, tiếp tục mở rộng con đường của chính ngươi...”

“Cuộc đời của chính ngươi!”

Tiếng nói vừa dứt, Tuyết Duyên đã không đợi bộ kinh vân phản ứng, một cánh tay khác bay lên trời, đột nhiên trở tay lại!

Cái chuông quán tràn vô thượng công lực này...

Thình lình hương thiên linh của nàng hung hăng đánh xuống!

Vạn liệu không đến, nàng lại không tiếc dùng tự giây thành bộ kinh vân, để cho về sau hẳn có thể chân chính quên nàng, an tâm lên đường!

Mà giờ khắc này, trong Cửu Không Vô Giới, tuy nàng và Bộ Kinh Vân chỉ là tâm thần, không phải chân thân, nhưng một khi tâm thần tổn hao, chỉ sợ chân thân trong thế giới chân thật cũng sẽ có cùng kết cục...

“Tuyết... Duyên!”

“Không...”

Bộ kinh vân hân hữu kinh hô! cuồng hồng!

Sự khản trương này, giống như năm đó hân thấy Hoắc Bộ Thiên chết thảm!

Bởi vì hồng nhan mỏng manh trước mắt, trong lòng hân, cũng quan trọng ngang với Hoắc Bộ Thiên!

Cho nên nếu một khi nàng bởi vì hân mà chết thì nàng sẽ trở thành một điều tiếc nuối lớn cho cái chết!

Mang trong lòng tình cảm tuyệt đối không thể để cho tuyệt duyên trong lòng, bộ kinh vân tại kinh hô điên cuồng gào thét, tay trái vẫn đang bay lên không, thế như chẻ tre bay nhanh ra, hân muốn chặn đứng một kích tự hủy này của nàng!

Chỉ là, Tuyệt Duyên mặc dù trước đó chiến đấu không giả lúc hư hao không ít công lực, chỉ có xuất thủ vẫn nhanh như thiểm điện, bộ kinh vân thủ lại có thể phát sau mà đến trước, kịp thời ngăn nàng lại?

Ngăn cản nàng ta càng thêm đáng thương, càng là cuộc đời ít mạng hơn?

Nếu như trên đời này có một việc, khiến cho Kiếm Thánh thất tình vô động, khiếp sợ mở to mắt, nhất định là chuyện trước mắt này!

Tình cảnh Cửu Không Vô Giới trước mắt lại lần nữa biểu thị cho hân và Tuyệt Tâm La, thực sự đủ khiến hân phải mở to hai mắt!

Cửu Không Nhất Chuyển, Vô Giới biến đổi, Kiếm Thánh chỉ thấy một người đang chậm rãi bước lên bậc thềm dài giống như đạp không hết trong thiên hạ.

Người này mỗi khi bước lên thềm dài một bước là bước cũng gian nan, mỗi bước đi đều nặng ngàn cân!

Là bản thân Kiếm Thánh!

Nguyên lai tình cảnh trước mắt, đúng là Kiếm Thánh tại ba tháng sau, hôn lên thiên hạ sẽ khiêu chiến hùng bá thời kỳ quyết chiến!

Mà khiến cho Tuyệt Tâm La và Kiếm Thánh kinh ngạc vô cùng, giờ phút này Kiếm Thánh giống như già đi rất nhiều, già

đi mỗi một bước cũng mồ hôi đầm đìa, mỗi một bước đều giống như lúc nào cũng có thể ngừng lại, bởi vì thọ nguyên sắp hết mà dừng lại...

“Sao lại như thế?” Kiếm Thánh nhíu mày: “Những gì đã thấy rõ ràng là... ta rõ ràng đã kiệt tâm rồi, càng giống... Thọ nguyên sắp hết, ta... vì sao còn muốn thiên hạ chiến hùng bá?”

Nghi vấn của Kiếm Thánh, rất nhanh đã nhận được đáp án!

Chỉ vì ngay lúc này, hắn và Tuyết Tâm La cảm thấy một luồng cực kỳ khủng bố, cực kỳ mạnh mẽ, cực kỳ vô biên, hết sức hoàn mỹ, thậm chí có thể Sát Thần, Thí Thần, Diệt Thiên, Tuyết Địa lực lượng vô địch đang cấp tốc thai nghén trên thiên hạ...

Mà Kiếm Thánh bỗng nhiên cảm thấy cổ cảm giác này càng không tự chủ được mà hô to: “A...?”

“Chính là cảm giác này!”

“Đây chính là cảm giác ta vất óc cả đời, truy tìm cảm giác hoàn mỹ vô địch cả đời!”

“Nhưng vì sao cảm giác vô địch hoàn mỹ nhất này lại ở trên thiên hạ hội? Lẽ nào trận chiến này giữa ta và Hùng Phách đã dẫn dắt ta cảm ngộ được kiếm pháp vô địch trên đời?”

“Thánh Linh Kiếm Pháp của ta đạt được Đệ Tam Kiếm...”

“Kiếm, kiếm, Nguyễn, Tam?”

Phỏng đoán của Kiếm Thánh hoàn toàn chính xác! Tất cả đều vì Vận Mệnh đã sớm an bài, một trận chiến của hắn với Hùng Phách sẽ kích phát hắn ngộ ra kiếm pháp vô địch hoàn mỹ nhất trên đời, thậm chí thần thoại cũng không cách nào nhìn thấu, kiếm pháp không cách nào địch nổi...

Kiểm Nhập Tam!

Không! Có lẽ phải nói, loại kiếm pháp này thậm chí đã không thuộc về thế gian này, không thuộc về bất kỳ một giới nào trong thiên địa!

Thức kiếm pháp này sẽ chân chính có thể diệt thiên, tuyết địa!

Nó, thậm chí đã vượt qua vô địch, đã vượt qua hoàn mỹ, đã vượt qua hư không, đã vượt qua cực hạn...

Dùng kiếm pháp hoàn mỹ và vô địch để hình dung thì như hạ thấp nó, mang ý nghĩa hạ thấp vô hạn thật sự!

Chính vì sớm biết chiêu này cực kỳ khủng bố, không sai mới có thể liều lĩnh, thậm chí muốn giết sạch Bộ Kinh Vân hẳn không muốn, cũng muốn ngăn cản Kiếm Thánh bị dẫn vào cửu không vô giới, cho nên ngộ thành kiếm này!

Xuất phát từ một kiếm này vô biên vô địch, vô hạn, không những có thể phá vỡ hư không, thậm chí có thể ngưng tụ hư không!

Mà một khi hư không ngưng lại, năm tháng dừng lại, nhân gian lúc hơi có sai lầm, đến lúc đó, thiên địa nhân gian sẽ nghịch chuyển, nhật loạn tinh di, hết thảy tất cả, đều sẽ mặc dù thiên diệt địa diệt, cùng nhau hủy diệt!

Thương thiên có khuyết!

Kiếm Thánh và Tuyết Tâm La đều là người tu kiếm, cảm giác đối với kiếm đương nhiên cực kỳ nhạy cảm. Hai người đều cảm thấy, giờ phút này trên thiên hạ hội, không những có một cỗ kiếm chiêu bất thể đang tràn ngập, cảm giác này, càng thu hút Kiếm Thánh bước lên thiên hạ, để hoàn thành cảnh giới cao nhất của người khác!

“Tốt! Không thể tưởng được lão phu cầu kiếm cả đời, hôm nay rốt cục có thể thỏa nguyện tâm!”

“Thánh linh đệ nhị thập tam kiếm —— Kiếm Tùy Tam, lão phu hiện tại liền đến xem ngươi tuyệt thế như thế nào, dạy thiên địa khó địch!”

Trong tiếng cười điên cuồng đó, Kiếm Thánh đang muốn vượt qua bước chân khó khăn của chính mình, bước từng bước lên thiên hạ hội, ai ngờ ngay lúc này, Tuyết Tâm La đột nhiên xông tới trước, ngăn cản đường đi của hắn, nói: “Không...! Kiếm! Ngươi ngàn vạn... Không được lên!”

Bị Tuyết Tâm La ngăn cản như thế, Kiếm Thánh giậm chân tại chỗ, hỏi: “Tâm La! Kiếm thức theo đuổi hoàn mỹ là giấc mơ cả đời ta, vì sao ngươi phải ngăn cản ta?”

Tuyết Tâm La nói: “Kiếm... Chẳng lẽ ngươi còn chưa cảm ứng được, Thánh Linh kiếm pháp đệ tam kiếm, là một thức...”

“Ma Kiếm?”

Ma kiếm? Tuyết Tâm La lại nói chiêu Kiếm Tam Vong này là... Ma kiếm? Vì sao nàng lại nói như vậy?

***

***

***

***

***

***

Kiếm Thánh nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, nói: “Ma kiếm cái gì? Ta hoàn toàn không biết ngươi đang nói cái gì!”

Tuyết Tâm La lo lắng nói: “Không! Chắc chắn ngươi sẽ biết!”

“Năm đó ta và ngươi cùng hợp nhất kiếm pháp, lúc đầu kiếm chiêu, bây giờ ngay cả ta cũng mơ hồ cảm thấy, ở trên thiên hạ thai nghén tam kiếm, ma khí quá thịnh, đã vượt qua chúng ta tưởng tượng, ngươi nhất định cũng có thể cảm thấy, ngươi chỉ là vì nóng lòng cầu kiếm, không tiếc chính mình lừa gạt chính mình mà thôi...”

Đúng! Ngay cả Tuyết Tâm La cũng cảm giác được, lấy tu vi vô thượng của Kiếm Thánh trên kiếm đạo, sao lại không cảm giác được ma khí trong kiếm pháp kia?

Thật ra hẳn đã có cảm giác còn sớm hơn so với Tuyết Tâm La, hẳn chỉ nói như Tuyết Tâm La, vì xin kiếm mà không ngại tự lừa gạt mình!

Bị Tuyết Tâm La nhìn thấu, Kiếm Thánh cũng không giả bộ tiếp nữa, nói: “Không sai! Ta đã sớm biết nó là nhất thức Ma Kiếm thì sao? Hôm nay kiếm tập ba tại trước, ta đã không thể chờ đợi thêm nữa! Ngươi không nên ngăn cản ta nữa!”

Kiếm Thánh nói xong đã đẩy Tuyết Tâm La ra, tiếp tục bước từng bước lên!

Nhưng Tuyết Tâm La lại ôm chặt lấy eo hắn, thâm tình cầu xin: “Không...! Kiếm, mời... Không được đi lên!”

“Người nên biết, thức Ma Kiếm này căn bản không thuộc về nhân gian này. Cho nên nếu người luyện thành nó, cũng sẽ không còn là một người sống sờ sờ như vậy, thậm chí có khả năng sau khi thức này qua đi, sẽ bị tìm hết người vong...”

“Sao người lại vì một chiêu này mà hi sinh tính mạng mình?”

Nghe xong những lời này của Tuyết Tâm La, Kiếm Thánh cũng dừng lại dưới chân, giống như một lòng cầu kiếm, cũng bị kích động sâu sắc những lời nàng vừa nói. Lão ta thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời, vô hạn cảm khái nói: “Vâng. Chỉ vì cầu một thức kiếm pháp, tội gì phải khổ sở... hy sinh tính mạng?”

“Nhưng mà...”

Một chữ “Nhưng”, Tuyết Tâm La tâm địa nặng nề, chỉ nghe Kiếm Thánh nói tiếp: “Nếu lúc trước ta chưa bao giờ tập kiếm, chỉ cần giữ được tính mạng, có lẽ ta sẽ cam tâm tình nguyện với cuộc đời bình thường!”

“Chỉ là, cả đời ta vì kiếm hi sinh quá nhiều, bao gồm cha mẹ, huynh đệ, gia gia, sư phụ, còn có thất tình của ta, yêu hận của ta! Hôm nay đã đến bước này...”

“Để đền bù Kiếm Đạo Cực Phong chân chính, ta sợ lại hy sinh một cái mạng già nữa sao? Cho dù ta dốc hết sinh mệnh, vận hết nguyên khí cũng chỉ có thể đánh ra một chiêu kiếm đạo Cực Phong này, cũng chỉ có thể vượt qua hoàn mỹ, vượt qua vô địch nhất thời...”

“Ta... cũng... không hối hận!”

Không hối hận? Hắn không hối hận? Tuyết Tâm La Vạn liệu không được, hôm nay Kiếm Thánh cầu kiếm chí tâm quyết tuyệt, lại càng quyết liệt hơn so với năm đó! Hắn liều mạng ôm chặt hắn, không cho hắn bước lên nửa bước nữa, nói: “Không...! Ta biết rõ người lần này đi nhất định là tự tìm đường chết, sẽ không để cho người vì kiếm mà chết?”

“Kiếm...! Năm đó người cũng từng vì ta mà bỏ xuống Vô Song, lẽ nào hôm nay không thể vì ta mà quyết tâm can thiệp vào thanh kiếm này lần nữa?”

Kiếm Thánh ngơ ngác: “Tâm La... Năm xưa người còn quan trọng hơn cả Vô Song, thậm chí tính mạng của ta. Mà hôm

nay, người vẫn quan trọng với ta như xưa, chỉ là...”

“Ta cũng không biết vì sao, dù sao Dục vọng cầu kiếm trong lòng cũng không cách nào bình ổn được; ta đã mơ hồ cảm thấy, hôm nay bị người dẫn dắt tiến vào Cửu Không Huyền Giới này, nhất định là một sắp xếp, một cái ta không thể cự tuyệt an bài...”

“Đây là lần đầu tiên khi ta còn bé bắt đầu cảm kiếm, vận mệnh của ta đã định trước, đó là ngộ thành thức này...”

“Kiếm Nhập Tam đủ có thể diệt thiên diệt địa!”

Kiếm Thánh dứt lời, cũng không tiếp tục cản trở Cổ Tuyệt Tâm La, dưới chân lại bước lên trên một bước!

Nhưng Tuyệt Tâm La vẫn bất chấp toàn lực ôm chặt hắn, kêu to: “Không...! Cho dù người không thể vì ta mà bỏ kiếm, nhưng ta tuyệt đối không thể để người vì kiếm mà toi mạng!”

“Hôm nay cho dù... vô số sinh mệnh, ta cũng không thể nhìn người càng ngày càng lún sâu!”

Đúng! Nàng quá yêu hắn, nàng tuyệt đối sẽ không biết rõ hắn đang bước vào con đường chết, vẫn muốn hắn tiếp tục! Nàng tình nguyện dùng mạng mình để đổi lấy tính mạng của mình!

Nàng tình nguyện để nàng chết!

Tâm niệm quyết định, Tuyệt Tâm La mang theo yêu thương không gì không phá được, lập tức dốc hết toàn bộ sức lực còn sót lại trong cơ thể, hai chân trầm xuống, toàn thân như một cây cột trĩu nặng cắm vào dưới bậc thềm cao!

Tay nàng đang ôm Kiếm Thánh càng chặt hơn, tuyệt đối không cho hắn động thêm nửa phần!

A...? Hóa ra nàng định dùng thân thể của mình khóa Kiếm Thánh ngay tại chỗ?

Nàng, thật sự đã bất kể mọi thứ?

Đúng vậy! Nàng thật sự bất kể mọi giá!

Chợt nghe toàn bộ xương cốt trên người nàng rung động, thấy rõ từng luồng hơi thở cuối cùng của nàng đang bao phủ từng tác xương cốt của nàng, thề rằng không được để Kiếm Thánh tiến thêm nửa bước nữa!

Nhưng mà, tối nay khi nàng trộm lấy Hoàng Tuyền Thập Độ thì bản thân đã bị trọng thương, dư lực không nhiều, thậm chí còn y vào bộ pháp kinh vân, trợ giúp nàng tiến vào Cửu Không Vô Giới. Giờ phút này nàng cường ép sử dụng hết sức lực, càng bị thương thêm. Máu tươi đậm đặc lập tức từ mũi miệng nàng cuồng tràn ra, nếu nàng thê phải kiên trì, chỉ sợ trong Cửu Không Vô Giới nàng cũng chỉ có tâm thần, chân thân ở trong băng động cũng nhất định hồn đoạn...

Kiểm Thánh chỉ thấy nàng vất vả như vậy, lập tức dừng chân một chút, nói: “Tâm La, sao ngươi phải khổ như vậy?”

“Ngươi buông ta ra, để ta đi!”

Thấy Kiểm Thánh hơi dừng bước vì chính mình, Tuyết Tâm La vui mừng trong lòng hấn còn quan tâm đến sinh tử của nàng, nhưng vẫn không buông lỏng nửa phần, khoe miệng nàng tràn đầy máu tươi, vô thường gian khổ phun ra câu nói cuối cùng của nàng trước khi dốc hết sức lực, nói: “Kiểm...! Ta chết rồi... sẽ không để ngươi đi chịu chết đâu! Nếu ngươi muốn đi, cứ dùng sức... dùng sức phá nát toàn thân ta... Làm ta... Giết chết... Mới tiếp tục... đường của ngươi đi!”

Thế khó đoán được, Tuyết Tâm La lại dùng tính mạng bản thân để uy hiếp, thê ngăn chuyện tình lang nọ ngu không thê làm, Kiểm Thánh cũng không ngờ tới nàng đối xử rất sâu với mình, tình cảm sâu đậm như vậy, chẳng qua là...

Mặc dù hấn thương tiếc chí ái trước mắt, nhưng trên thiên hạ Kiểm Tùy Tam, cho hấn cảm giác đã càng ngày càng yếu ớt, hấn minh bạch thời cơ kiểm dưỡng Tam khiêu môn chớp mắt một cái, nếu kéo dài thêm nữa, thê của hấn sẽ làm mất Kiểm Tùy Tam, bỏ lỡ sự hoàn mỹ theo đuổi cả đời hấn, bỏ lỡ vô địch mơ ước của hấn!

Nhưng mà, nếu như hấn muốn đuổi kịp thiên hạ, nhất định phải hạ độc địa, dùng sức đánh chí ái phía sau hấn tan xương nát thịt...

Vạn kiếp bất phục!

Hấn, đến cùng là lên?

Vẫn chưa tới?

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm của Kiếm Thánh không ngừng giằng co, nhưng may mà Tuyết Tâm La không tiếc dùng hết tính mạng để ngăn cản hắn, bởi vì...

Hắn đột nhiên không cần giãy giụa nữa!

Hoắc địa, trong Cửu Không Vô Giới nơi ở của hắn và Tuyết Tâm La, hắn không ngờ lại bộc phát ra một tiếng sấm rền vang!

Tiếp theo, toàn bộ Cửu Không Vô Giới càng phát sinh một trận đất rung núi chuyển, giống như ảo cảnh hư không huyền diệu vô tận này, tất cả người và vật đều sắp...

— hủy – hủy – diệt!

Ầm!

Đồng dạng một tiếng oanh thiên lôi vang, cũng chấn động khắp bộ kinh vân cùng tuyết duyên đặt mình Cửu Không Huyền Cảnh, cũng dẫn tới chính giữa một trận địa động sơn dao động!

Chính bởi vì trận này kịch liệt chấn động, Tuyết Duyên nhất thời tâm thần một phần, vốn đã nhanh chóng bỏ về phía tay thiên linh của mình, cũng lập tức dừng lại!

Mà gian phòng này không thể phát tiết ra, vừa vặn cho bộ kinh vân nửa tia sơ hở, phù một tiếng, hắn một tay bóp chặt tuyết duyên từ tay mình, kịp thời ngăn nàng lại làm việc ngu ngốc!

Chỉ là tiếng oanh thiên lôi mình này tuy trợ giúp một tay, nhưng sự tình lại không phải đơn giản như vậy!

Ngay lúc tay hắn nắm chặt tuyết duyên, đồng thời hắn đầu đã phát hiện lòng bàn tay hắn...

Thình lình bản thân đang điên cuồng phun máu tươi!

Biến cố đột nhiên xảy ra! Tuyết Duyên thấy thế cũng ngẩn ra, bật thốt lên:

“A... Kinh Vân...”

“Tay của ngươi... Vì sao đột nhiên...rồi lên máu tươi?”

“Cửu Không Vô Giới này, lấy gì vang dội sấm sét?”

“Nơi này... cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Ai mà biết được! Bộ Kinh Vân cố nhiên cũng không biết!
Nhưng càng dạy hấn và Tuyết Duyên sự khiếp sợ còn theo
nhau mà đến!

Hách Thính “Phập” một tiếng! Một mũi tên máu bắn tung tóe
ra, bắn thẳng vào trên tay áo Tuyết Duyên Y!

Mà đạo huyết tiễn này, thành linh lại đến từ...

Bộ Kinh Vân!

Chỉ thấy lòng bàn tay Bộ Kinh Vân đang trào máu, trước ngực
của hấn, cũng không biết vì sao đột nhiên điên cuồng phun
máu tươi!

Thiên...! Biến hóa phát sinh trên từng đám mây, rốt cuộc là
chuyện gì đã xảy ra?

Kỳ thật, vừa rồi trong Cửu Không Vô Giới vang lên tiếng sấm
rền âm trời, cùng với vết thương trước ngực và lòng bàn tay
kinh vân, đều không phải bắt nguồn từ Cửu Không Vô Giới...

Mà là vì một chiêu!

Một chiêu đến từ ngoài Cửu Không Vô Giới!

Bất hư cùng thần mẫu Phích Lịch cứng đối cứng một chiêu!

Thì ra, trước đó còn kịp thời chống đỡ chiêu giết người của bộ
lạc Bất Hư, là tay của thần mẫu!

Nàng ở bên ngoài bốn đại thần tăng và hơn năm mươi đệ tử
Thiết Tâm tự chế phục bên ngoài động băng, rút cuộc cũng kịp
thời lướt vào trong động băng, giải vây cho Bộ Kinh Vân giải
vây.

Còn thần mẫu sau khi đón đỡ một kích không tề này, không
nói hai lời lập tức trở tay bỏ ngược lại, chưởng lực vô địch
chém ra như khí mang, thẳng tắp bất hư nhược!

Chỉ vì Bất Hư vẫn đang ở bên người Kinh Vân, ở khoảng cách
gần như vậy, hấn bất cứ lúc nào cũng có thể hướng Kinh Vân
tiếp tục làm trọng kích, nàng trước tiên phải xuống tay vì
cường, trọng chiêu đem hấn bức ra!

Thế nhưng, không hư cũng không phải kẻ yếu, Nhân Quả
Chuyển Nghiệp Quyết của hấn, ngay cả Di Thiên thần quyết
của Tuyết Duyên cũng có thể phá giải, huống chi là một phần

Di Thiên Thần Quyết năm đó do thần mẫu học được từ Na Di Thiên Thần Quyết của Bạch Tố Trinh?

“Ầm ầm” tiếng nổ vang lên, nghiệp lớn xoay chuyển nhân quả chuyển nghiệp, dời chưởng lực mạnh mẽ của thần mẫu sang một bên, chuyển dời thành động bích, vách động vỡ nát!

Mà thạch toái mang theo kinh lực bay vụt, trong đó một trận bùng nổ, lại ngoài ý muốn trong bạo lên chân thân Bộ Kinh Vân chính là tay cầm của Hoàng Tuyền Thập Độ, nhất thời tay lão đánh cho máu tươi văng tung tóe, Hoàng Tuyền Thập Độ trong tay lão, cho nên như bị sét đánh, phát sinh một trận chấn động kịch liệt!

Vừa rồi trong Cửu Không Vô Giới có tiếng sấm sét nổ vang trời cùng với đất rung núi chuyển, thậm chí bộ kinh vân chưởng tâm tung tóe, kỳ thật chính là do Hoàng Tuyền bị chấn động gây nên!

Còn thương tích trước ngực Bộ Kinh Vân đều do một tảng đá vụn khác bay vụt vào ngực hẳn!

Nhìn Bộ Kinh Vân chân thân không hề có ý thức bị thương chảy máu, thần mẫu âm thầm quýnh lên, khẽ quát: “Hòa thượng Bất Hư, ngươi muốn giết con ta, chỉ xem ngươi có thể tiếp được bao nhiêu chiêu của ta thôi!”

Trong tiếng khẽ quát, chưởng thế của thần mẫu lại vung lên, khí mang của Di Thiên Thần Quyết lại như mũi tên bắn ra không ngớt!

Không biết vì sao tối nay lại tuần tự có một nữ tử một xanh này thề cứu Bộ Kinh Vân, chỉ là mắt thấy khí mang tới gần so với đạo thứ nhất càng mạnh hơn, cũng không thể tưởng tượng được, lại lần nữa khiến cho việc đại chuyển nghiệp chuyển dời vô hình!

Nhưng đạo khí mang thứ ba lại ầm ầm đánh tới, không tề chỉ có binh sĩ ngăn cản, song chưởng lại chuyển, ngăn cản rồi tính sau!

Ngăn cản như vậy, thứ tư, thứ năm, sáu đạo khí mang lại theo nhau xông tới! Không uống công liên tục ngăn cản sáu đạo khí mang, đã dần cảm thấy cổ hết sức, thân hình cũng bị liên hoàn thần mẫu oanh kích kéo tới cửa động!

Thật ra dùng thần mẫu luyện tập Di Thiên Thần Quyết không đầy đủ, vốn yếu hơn Di Thiên Thần Quyết hoàn chỉnh của Tuyết Duyên ít nhất năm phần, chỉ là Tuyết Duyên chân nguyên đã nhờ tu bỏ thần thạch mà còn thừa không được bao nhiêu, cho nên sau một kích trọng chùy, liền không thể tiếp tục.

Ngược lại, Thần mẫu lại có khí tức Thần Nguyên, càng tích lũy gần trăm năm tu vi, dưới thể công liên miên không ngừng của nàng, Hách lại nghe “Ba” một tiếng...

Người rút cuộc dưới đạo khí mang thứ mười của hư vô, bị trùng trùng điệp điệp đánh ra bên ngoài băng động!

Rốt cục tạm thời hóa giải nguy cơ của Bộ Kinh Vân, Thần Mẫu lập tức tiến lên chắn trước cửa động, nghiêm nghị nói với người bị đánh văng ra ngoài cửa động: “Hôm nay bất luận kẻ nào cũng không thể làm con trai của ta bị thương!”

Mất thấy thời gian càng lúc càng ép sát, Kiếm Thánh cực có thể đã ở trong Cửu Không Vô Giới cảm ứng kiếm phôi Tam, đã là không thể kéo dài, nhưng thần mẫu lại canh giữ ở cửa động, không chột dạ biết muốn tiếp tục tấn công vào trong động, cũng không phải chuyện nhất thời ba khắc.

Đối mặt với tình huống nguy cấp này, trong lúc nhất thời hẳn cũng cảm thấy bó tay không có cách nào!

Nhưng dù cho mạnh tới mức bất hư nhược cũng cảm thấy bó tay chịu trói, nhưng giờ phút này vẫn có một người có thể ngăn cản tất cả mọi chuyện phát sinh...

Người này chính là ——

Tuyết Tâm La!

Trong Cửu Không Vô Giới, mặc dù từng bước kinh vân kịp thời ngăn Tuyết Duyên lại, nhưng bản thân hẳn lại đột nhiên bị thương một cách ly kỳ, máu tươi tóe ra, chỉ không kịp suy nghĩ nguyên nhân, trong đầu của hẳn, đột nhiên truyền đến một âm thanh gần như xa...

“Bước... Kinh vân...”

Giọng nói này, ngay cả Tuyết Duyên cũng không cách nào nghe thấy, rõ ràng là...

Giọng nói của Tuyết Tâm La vang lên!

“Tuyết Tâm La?” Bộ Kinh Vân hơi sững sờ, Tuyết Tâm La vậy mà lại có thể ở trong Cửu Không Vô Giới, liên hệ với đầu óc hần!

Nhưng hần lập tức ngộ ra đạo lý trong đó, duyên vào Tuyết Tâm La vốn là mượn công lực trợ giúp, mới có thể cùng hần tiến vào Cửu Không Vô Giới, hai người cảm ứng cũng vì vậy liên kết chặt chẽ, chỉ cần hai người bọn họ có thể tập trung tâm niệm, liền có thể tâm thần tương thông lẫn nhau!

Nhưng nghe Tuyết Tâm La lại trong đầu hần nói: “Bộ... Kinh vân... Cảm ơn người... trượng nghĩa... Giúp ta tìm kiếm tâm tình... Vì yêu, chỉ là... Bây giờ ta mới... Đã hiểu, chúng ta... đã có thể di thiên... đại họa...”

“Kiếm... Mặc dù hần đã quen biết với ta... nhưng, nguyên lai là... Trong Cửu Không Vô Giới... vẫn có một thứ... siêu việt thế gian... Ma kiếm tùy cơ hành động, hy vọng có thể xuyên thấu...Kiếm đối với nó...làm hỗn loạn nhân gian...”

“Chúng ta... nhất định phải ngăn lại... Kiếm này... Kiếm pháp, nếu không..., không chỉ có bản thân Kiếm tự có.. Chết vì vậy, thế gian cũng.. Đại kiếp nạn...”

Bộ Kinh Vân nghe đến đây lại nhướng mày, trong lòng âm thầm nói với Tuyết Tâm La: “Vây...”

“Làm sao chúng ta có thể ngăn được đại kiếp nạn này đây?”

Chỉ nghe trong đầu lại truyền đến thanh âm suy yếu của Tuyết Tâm La, như đứt quãng nói: “Ta từng... Nguyệt Liên Thánh Nhân... bên trong bí tịch, đã xem qua... biện pháp này...”

“Biện pháp này chính là...”

“Để... Ta... chết!”

Cái gì... Là sao? Để nàng... Chết? Tuyết Tâm La sao lại nói ra lời ấy?

Bộ Kinh Vân nghe vậy khuôn mặt xanh mét, tuyết duyên luôn bị hần nắm chặt trong tay, lúc này cũng phát hiện thần thái Bộ Kinh Vân khác thường, giống như lơ đãng, không khỏi hỏi:

“Kinh Vân... Người...”

Kiểm Thánh ở một nơi khác bị Tuyết Tâm La ôm chặt cũng nhận ra Tuyết Tâm La đã hơi thở mong manh, đang lằm bằm lâu bầu nói. Chẳng qua trái tim y đang bị vây hãm trong giấy dứa, đã không còn tâm trí đi sâu tìm hiểu...

Tuyết Tâm La lại nói với Bộ Kinh Vân: “Bước... Kinh vân, ta biết tâm của ngươi... nhất định đang hỏi, vì sao... chỉ cần ta... chết là có thể... hóa giải... tất cả mọi chuyện trước mắt...”

“Vậy thì... Bởi vì, kiếm... là vì ta... rất muốn gặp hấn... Nguyên lực, thì mới bị dẫn vào... Cửu Không Vô Giới...”

“Hấn... Bây giờ thế phải... người bước lên thức ma kiếm kia... Không về con đường, cũng đều là hết... Vì ta mà lên, cho nên chỉ cần... Ta vừa chết, tâm thần của hấn... Sẽ bị rút ra... Cửu Không Vô Giới, sẽ không bao giờ nữa... Gặp phải thức ma kiếm kia, thiên địa cũng có thể... Tránh được một kiếp...”

“Bộ kinh... Vân! Chân thân của ta và ngươi bây giờ đang ở trong băng động... khu động Hoàng tuyền mười độ, trừ phi... không gian vô hạn... người và sự việc chúng ta đã biết hết, nếu không Hoàng tuyền mười độ... Sẽ không... bởi vì tâm niệm của ta và ngươi... tự đình chỉ!”

“Kết quả là, ta... ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chết... một cái chết mới có thể ngăn cản... một kiếm... hoà cùng thức ma kiếm kia, chẳng qua...”

“Tâm thần của ta... Nếu một khi ở trong Cửu Không Vô Giới... Tự tức, Côn Bằng ở trong băng động... Chân thân... sẽ bộc phát... tan xương nát thịt, nhưng... Chân thân của ngươi thì ở bên cạnh ta... Chân thân của ngươi, ta chỉ sợ... nhục thân của ngươi bạo phát, sẽ... liên lụy ngươi; ngươi có... ân nghĩa tương trợ với ta, ta tuyệt không hy vọng... Ngươi theo ta... Vô tội mà chết, cho nên...”

“Mời ngươi... Lập tức ở trong Cửu Không Vô Giới... Ngưng thần tự niệm, thôi vận... Công lực toàn thân... hộ thân, chân thân của ngươi ở trong băng động... cũng sẽ tương tự... Vận công... hộ thân...”

Nghe nói tử chí Tuyết Tâm La tựa hồ đã quyết, trước giờ bộ dáng chưa từng thay đổi, cũng không khỏi động dung nói:

“Tuyệt Tâm La...”

“Ngươi, sao phải vì Kiếm Thánh như thế?”

“Hắn ta đã chấp niệm với kiếm...”

“Ngươi cứ để cho hắn đi!”

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

***

“Không...” Tuyệt Tâm La lại nói tiếp: “Bất luận... hắn đã biến thành ra sao, hắn... vĩnh viễn cũng là người ta yêu thích nhất... Độc Cô... Kiếm, tâm ý của ta... Đã quyết!”

“Bộ kinh... Vân, cảm tạ ngươi... Đêm nay... chi trợ! Ngươi, thật ra... một chút... Cũng không lạnh! Cái gọi là... Không khóc Tử Thần, nguyên lai... chỉ là hư danh vô dụng... Đáng tiếc...”

“Trên đời... Không có bao nhiêu người... Biết ngươi đang mặt lạnh... thật lòng...”

” Đáy lòng ngươi... chân chính chân tướng!”

“Vĩnh... Đừng... Đừng....đừng, đừng khóc...chết...thần... Kinh vân...”

“Ta sẽ ở... Hoàng Tuyền... Trên đường, chúc phúc cho ngươi... cùng với ngươi... Thích nhất, cuối cùng... Phá...”

muôn vạn khó...”

“Lại...Độ... Thằng... thủ... Một... sinh!”

Dõi theo con số cuối cùng, thanh âm của Tuyết Tâm La ở trong bộ kinh vân cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất!

“Tuyết Tâm La! Không được...”

Bộ Kinh Vân còn muốn dùng một phần lực cuối cùng gọi nàng ngừng lại, nhưng đã quá chậm...

Cuối cùng nàng cũng quyết định!

Thật ra năm đó nàng quyết định bắt đầu cùng Kiếm Thánh, nàng chưa bao giờ thay đổi quyết định của mình, cũng chưa từng hối hận quyết định của mình, cho dù nàng vì giữ gìn quyết định này, từng bị phụ thân nàng cầm tù nửa đời người, nàng cũng chưa từng dao động nửa phần!

Nếu như nói Kiếm Thánh cả đời chuyên tâm làm kiếm, vậy nàng chính là cả đời chuyên chú làm tình! Hắn và nàng, vốn cùng một loại người, đều vì lý tưởng của chính mình, người tuyệt đối không dao động!

Tuyết Duyên thấy bộ dáng của Bộ Vân Thần càng lúc càng khác lạ, trong lòng càng thêm lo lắng, không khỏi nói:

“Kinh... Vân, ngươi... đến cùng... nói chuyện với ai? Ngươi...”

Bộ Kinh Vân lại không trả lời thẳng vào vấn đề của cô ta, chỉ nói: “Ngươi là ngươi, bị nguyên lực mà ta cực muốn gặp ngươi dẫn tới đây...”

“Vậy, chân thân của ngươi ở đâu?”

Tuyết Duyên nói: “Ta... vốn là vì cứu ngươi mà đến, chân thân của ta đương nhiên ở bên cạnh ngươi không xa...”

“Không tốt!” Bộ Kinh Vân nghe vậy sắc mặt trầm xuống:

“Khẩn vận toàn thân hộ thể!”

Tuyết Duyên nhận tuyển:

“Vân... Ta ở trước mắt ngươi chỉ là tâm thần, vì sao... vẫn phải kinh vận toàn thân? Huống chi, vừa rồi ta một chiêu đã... kiệt lực, cũng không còn dư lực... Lại có thể hộ thể...”

Lời còn chưa dứt, Bộ Kinh Vân lại bỗng nhiên ôm chặt lấy nàng vào lòng, như đang lấy thân thể mình che chở nàng:

“Không kịp rồi...”

“Tuyệt Duyên, cho dù xảy ra chuyện gì...”

“Mong người nhớ kỹ...”

“Ta, tuyệt đối sẽ không quên người!”

“Tuyệt không muốn quên người!”

“Cho dù ta và người sẽ tách ra, nhưng vẫn có một ngày...”

“Ta nhất định sẽ nhớ lại người...”

“Lại tới tìm người!”

Tuyệt Duyên hai mắt mở lớn, nói: “Kinh vân, người vì sao... nói như vậy? Rốt cuộc... xảy ra chuyện gì?”

Bộ Kinh Vân không trả lời, chỉ ôm tuyệt duyên càng chặt hơn, nghiễm nhiên cùng nàng tối nay mặc dù khó gặp lại, hấn lại sợ lại lần nữa mất đi nàng...

Hấn còn thúc giục công lực toàn thân đến đỉnh điểm lúc chào đời, chỉ trong chốc lát, chân khí vô địch đã bao phủ toàn thân hấn, bảo vệ cho tuyệt duyên trong lòng hấn!

Mà cũng trong lúc đó...

Cùng lúc đó, trong một Kiếm Thánh khác của ảo cảnh Cửu Không, sau khi trong lòng trải qua một phen giãy giụa kịch liệt, hấn...

Cuối cùng cũng hạ quyết định!

Hấn đương nhiên không muốn vận kinh giúp Tuyệt Tâm La tan xương nát thịt, chưa từng từ bỏ tâm tư Nhất Ngộ Kiếm Tam Hội Thượng Thiên Hạ!

Hấn nghĩ ra một cách để giải quyết vấn đề này!

Nhưng hấn bỗng quát khê một tiếng, chân khí cấp bách, công lực toàn thân đột nhiên ngưng tụ giữa hai chân, sau đó, hấn lại dùng sức nhảy lên!

Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng! Người của hấn, lại lấy công lực vô thượng của bản thân, mạnh mẽ từ mặt đất mọc lên!

Sức lực mạnh mẽ, ngay cả Tuyết Tâm La vẫn luôn ghim chặt hai chân trên mặt đất cũng bị hấn mang lên không trung!

Thật là tuyệt thế công lực! Hảo thế cầu kiếm tâm! Không thể ngăn trở! Không thể tưởng được Kiếm Thánh lại ở trong này hốt hoảng, nghĩ ra cái này lưỡng toàn kỳ pháp quyết!

Nếu hấn đã không thể bỏ rơi nàng ta, cũng không thể vung kiếm, hấn cùng nàng lên trời là được!

Mà lần nhảy này của Kiếm Thánh lại vượt qua chiều cao của bậc thứ trăm, hai chân hấn đạp xuống mặt đất rồi lại điểm thêm một cái. Cả người hấn lại lần nữa mang theo Tuyết Tâm La đang khóa chặt lấy hấn phóng lên trời, lên xuống mấy cái đã bay qua mấy trăm bậc dài, cách ba phần giáo trường trên thiên hạ, chỉ còn lại một đoạn cấp bậc dài cuối cùng!

Thấy Kiếm Thánh vậy mà lại nghĩ đến Tuyết Tâm La cùng mình đồng hành thiên hạ, đã dốc hết toàn lực khóa chặt Kiếm Thánh, cũng không khỏi lao vùn vụt giữa không trung với Kiếm Thánh, cười khổ, suy yếu mà nói: “Kiếm... Ta cũng muốn đến... Ngươi sẽ có cái này... Một lần... Nhưng vô luận ngươi... kiệt lực như thế nào... Triều kiếm hạng ba, hôm nay... Đều là... Đồ đệ, bởi vì...”

Nói đến đây, toàn thân Tuyết Tâm La bỗng nóng rực như lửa, khuôn mặt vốn trắng bệch như tờ giấy lại đột nhiên chuyển thành màu đỏ thẫm, nói: “Ngươi... đã không còn thời gian nữa rồi!”

Thấy Tuyết Tâm La nóng bỏng như rơi vào địa ngục, sắc mặt Kiếm Thánh không khỏi đại biến, thấp giọng hô: “Là... Ly Hỏa Thiên Diệt Thân?”

“Tâm La! Đây là độc môn nội khí của gia tộc Cung các ngươi...! Lúc thúc giục đến đỉnh phong, ngược lại sẽ khiến bản thân phun lửa mà chết! Ngươi... Vì sao phải làm như vậy?”

Tuyết Tâm La đã cực kỳ suy yếu nhưng vẫn thở ra một hơi, phun ra tiếng lòng cuối cùng và dặn dò:

“Bởi vì... là...”

“Là ta tối nay... Đạo Dẫn ngươi đến gặp... Kiếm Nhị Tam này, hết thấy cũng là... Sai lầm, ta chỉ có... dùng mạng của

mình, đến bù đắp... Cái này... sai lầm...”

“Kiếm... Nếu như chúng ta... Còn có kiếp sau.... Nhưng mong rằng người vẫn có... Trên trán người vì ta... mà nét mặt của người tự đâm vào vết kiếm, để ta... có thể nhận ra lần nữa... Người, lại nổi tiếp hai ta... Đoạn này... Vô pháp như nguyện... phân!”

“Vĩnh viễn... Đừng...”

“Ta... mến...”

Một tiếng nói ta yêu say, toàn thân Tuyết Tâm La truyền ra từng trận thanh âm “Khắc khắc”, mặt của nàng đã lộ ra vô số vết máu, tiếp theo...

Một tiếng “keng” thật lớn vang lên, cả người nàng ta đang bị nổ tung sau lưng Kiếm Thánh...

Lại bắn ra vô số ngọn lửa tán loạn!

“Tâm... La.!”

Kiếm Thánh kêu to!

Tiếng gào thét điên cuồng!

Kèn lệnh!

Không biết vì Tuyết Tâm La mà hấn đau đớn tột cùng la hét lên trong lòng?

Hay là bởi vì, hấn tại đau mắt đờn đờn đờn ngộ Kiếm Kinh Thế Ma Kiếm này mà tức giận kêu lên?

Nhưng bất luận thế nào, ngay lúc Tuyết Tâm La Bạo thành ngọn lửa, Kiếm Thánh đang lao vùn vụt giữa không trung cũng đột nhiên thiểm điện biến mất trong Cửu Không Vô Giới...

Trong nỗi căm hận vô biên của Tuyết Tâm La đã biến mất!

Bộ Kinh Vân khoanh tay trước ngực, tuyết duyên càng ngày càng khản trương!

Nhờ đó hấn đã cảm thấy, cuối cùng liên hệ giữa Tuyết Tâm La và trong đầu hấn đã hoàn toàn biến mất!

Mà cùng lúc đó, toàn bộ không gian trong Cửu Không, lại Hoắc địa lôi đại tác!

Vô số lôi điện và sấm sét giăng khắp nơi trong không trung, như muốn nổ tung toàn bộ...

Cửu Không Vô Giới!

Ầm...!

Trời, cũng đột nhiên nổ tung!

Hôm nay, không phải bầu trời trong Cửu Không Vô Giới, mà là bầu trời đêm ở Thiết Tâm tự!

Bầu trời đêm này từ khi Hoàng Tuyền thập độ được điều khiển cho đến nay vẫn dày đặc huyết vân, giống như đang khóc vậy!

Nhưng mà ngay tại Cửu Không Vô Giới trong lôi điện đại phóng, những huyết vân này lại lần lượt vỡ ra, phân tán, nghiêm nhiên bầu trời cũng đang bạo liệt!

Thần mẫu vốn đang ở trước hạm băng, lấy thân ngăn cản không để tấn công tiếp vào động, nhưng mà tình cảnh quỷ dị trên trời, cũng làm cho nàng đột nhiên tâm sinh ra một cảm giác bất an!

Chẳng những thần mẫu, ngay cả đang suy tư làm thế nào vào trong động, bỗng thấy cảnh này cũng khẽ giật mình, càng bật thốt lên:

“A...? Thương Thiên... bạo liệt? Đây là Hoàng Tuyền mười độ... Báo hiệu tan rã?”

“Tiểu... Tâm!”

Cẩn thận? Không ngờ không tệ mà gọi là thần mẫu cẩn thận?

Thần mẫu vẫn chưa hiểu rõ ý tứ trong lời nói của nàng, nhưng vào lúc này, lữ băng phía sau nàng, đột nhiên “Phạt” một tiếng!

Thần mẫu nghe vậy lập tức quay đầu nhìn về chỗ sâu trong động, thấy rõ chân thân Tuyết Tâm La đứng bên người bộ kinh vân giờ lại nổ thành bụi phấn!

Mà lực chấn động cường đại sau khi Tuyết Tâm La bạo thể lại sinh ra càng lúc càng mạnh mẽ, chính diện tấn công về phía chân thân Tuyết Duyên và mây trắng!

May mà Bộ Kinh Vân đã sớm chuẩn bị, chân khí không những trực tiếp hộ thể toàn thân mà còn che chở cho tuyệt duyên không còn bao nhiêu sức lực!

Mắt thấy hai người dưới sự trùng kích cường đại này vẫn có thể may mắn thoát khỏi, cuối cùng thần mẫu cũng thả lỏng một hơi, nhưng mà...

Nàng cao hứng không khỏi quá sớm!

Bởi vì giờ phút này bên trong băng động, có một kiện vật sự tình đã chịu đựng cỗ trùng kích cường đại này, cũng không thể bình yên thoát khỏi!

Mà chuyện này, chính là...

Hoàng Tuyền Thập độ cắm trên mặt đất!

“Tranh” một tiếng chói tai vang lên! Hoàng Tuyền Thập Tuế thiên trượng này cuối cùng như không kém, toàn bộ rễ cây triệt để tan rã, bắn ra vô số mảnh vỡ, không còn một tác trượng!

Nó, rốt cuộc cũng bị hủy rồi!

Nhưng mà, làm Giáo nhân bất ngờ chính là, trùng kích kịch liệt sau khi Hoàng Tuyền thập độ tan rã thì càng mạnh hơn sức mạnh mà Tuyệt Tâm La đã sinh ra khi bạo thể!

Lực trùng kích của nó không chỉ đơn giản như vậy mà còn là...

Một cỗ khí mang đủ để hủy diệt hết thầy người và vật trong phương viên mười trượng!

“A... Thiết..”

“Tuyệt... Duyên!”

Kinh ngạc thấy khí mang tuyệt thể của Hoàng Tuyền Thập Độ bộc phát ra, Thần mẫu căn bản không cần suy nghĩ nhiều, ở trong điện quang hỏa thạch này đã thúc giục mười phần mười Di Thiên Thần Quyết lao tới, muốn dùng thân thể của mình, vì bộ kinh vân ngăn trở dòng khí mang tuyệt thể xung kích này!

Chỉ vì hai người bọn họ một người từng là con trai của nàng, một người cũng được nàng coi là nữ nhi, chỉ cần có thể kịp

thời cứu hai người, nàng dù hi sinh một mạng cũng không tiếc!

Huống chi, nàng cảm thấy mình sống quá lâu, trường sinh đối với nàng từ từ không còn ý nghĩa!

Nhưng ngay cả khi thần mẫu không tiếc xả thân lao về phía trước, luồng khí mang này tỏa ra cực nhanh, nàng đã không thể vượt qua được nữa!

Ngay lúc nàng vừa nhào tới, trong nháy mắt, cỗ tuyệt thế khí mang này đã hoàn toàn thôn phệ chân thân Bộ Kinh Vân trước!

“Kinh... Vân!”

Nhìn thấy Bộ Kinh Vân đã bị cắn nuốt hoàn toàn, thần mẫu cực độ khiếp sợ, nhưng tất cả đã không còn kịp do dự, không kịp bị thương, không kịp cứu...

Nàng chỉ có thể đứng giữa gian phòng này, dùng Di Thiên thần quyết toàn thân ngưng tụ ở cửa sau lưng, một tay ôm tuyết duyên vào trong ngực, sau đó dùng cái lưng của chính mình đón luồng khí mang kia!

Sau đó, nàng và tuyết duyên, cũng lập tức bị luồng khí mang này nuốt hết!

Dưới sự xung kích của lực hủy diệt vô cùng mạnh mẽ, dù thần mẫu có Di Thiên Thần quyết bảo vệ bản thân và Tuyết Duyên thì cũng chỉ cảm thấy không chống đỡ nổi, sắp bất tỉnh!

Nhưng mà trước khi ngất đi, thần mẫu vẫn lơ mơ nghe thấy tiếng kinh hô từ trong hư vô!

Còn có liên tiếp tiếng nổ mạnh rung trời!

Những tiếng nổ này kỳ thực là luồng khí mang tuyệt thế lao ra khỏi băng động...

Âm thanh “sát thân thành phật” trong tay bốn đại thần tăng trùng kích đến bùng nổ!

Ầm! Long! Long!

Ầm!

Bầu trời như sắt thép, vô tình!

Hai ngày sau khi Hoàng Tuyền thập độ nổ tung một cách kinh thiên động địa...

“Vèo” một tiếng! Thân hình Bất Hư đã từ một cơn tuyết bay đến Tuyết Khâu khác, hai chân đạp trên mặt đất, hắn đã không thể chờ đợi được nữa, dỗi mắt nhìn về phía xa, nhìn quanh Thiết Tâm tự, trước mắt hình như đang tìm kiếm một người.

Một người hắn vốn muốn giết hai ngày trước, bây giờ lại cực kỳ quan tâm tới sinh tử của hắn.

Không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân!

Chỉ là, mặc dù hai ngày qua hắn đã lục soát khắp các gò núi của Thiết Tâm tự, nhưng từng nơi hẻo lánh vẫn không thấy bóng dáng.

Nguyên lai, ngày đó Hoàng Tuyền Thập độ tan rã thì cự bạo kinh thiên, không những sẽ bộ kinh vân, tuyết duyên cùng thân mẫu hoàn toàn cắn nuốt, càng dẫn tới bốn viên “Sát thân thành phật” trên tay tứ đại thần tăng ngoài động đồng thời bùng nổ!

Hoàng Tuyền Thập Độ cộng thêm bốn quả thân sát nhân thành phật, quả thực đủ để tách ra, dẫn phát lực bạo tạc. Chẳng những thực đem bốn đại thần tăng cùng mười mấy tên đệ tử Thiết Tâm tự kia đánh chết không toàn thây, thậm chí tu vi cao như không giả, mặc dù vẫn có thể lấy chân khí hộ thân, cuối cùng cũng bị đánh cho ngũ lao thất thương!

Mà Kính Chiêu Tâm mà sư tăng Hoàng truyền lại cho hắn cũng bị trận nổ tung này làm tan vỡ!

Nhưng không uổng cũng không quan tâm tới thương thế của mình, hắn chỉ quan tâm chuyện sinh tử kinh vân.

Nguyên nhân lúc ấy hắn muốn hạ sát thủ với hắn, cũng là vì thương sinh mà tình yêu không thể không nói. Nhưng hôm nay Hoàng Tuyền mười độ đã hủy, nhân gian đã tránh được một kiếp, ngược lại hắn không đành lòng nhìn thấy Hoắc Kinh Giác năm đó thề tâm báo thù, cứ như vậy ngậm hận dưới suối.

Thế nhưng, mặc cho không chịu khổ tìm hai ngày hai đêm, tử thần vẫn như cũ không rõ tung tích, không sai đến tận đây, cũng không khỏi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thở dài:

“Ài, Hoắc Kinh Giác... Bộ Kinh Vân...”

“Nếu như trên đời này thật sự có thiên ý, thiên ý vì sao hết lần này đến lần khác lại yêu thích gieo hạt giống người?”

“Cho dù người không tiếc vì người khác mà hy sinh bản thân, lại vẫn không được trời xanh ưu ái. Nửa tia thương xót, người chỉ là tâm đi nghiêng, không vui với thể nhân ngoài mặt tôn trọng là làm bạn với chính đạo mà thôi, chỉ tội không đáng chết...”

“Cho nên ta tin tưởng, cho dù người không cần nửa điểm chúc phúc của trời xanh, nhưng nhân quả trên thế gian đều có thứ tự, cuối cùng Thần Phật mà người làm cũng sẽ được cử Thiên thập Địa thông cảm, mặc dù người không hề hi vọng nhưng...”

“Loại người máu me có lòng như người, tuyệt đối sẽ không chết trong trận đại họa này...”

“Nhất định!”

Tiếng thở dài vang lên, cuối cùng bất hư vô cũng bắt đầu dĩ bỏ đi.

Trong gió, trong tuyết, trong gió tuyết, chỉ để lại tiếng chúc phúc không nói gì đối với bộ kinh vân...

Rốt cuộc, Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân có phải đã ôm hận mà chết không?

Trong một thôn nhỏ hoang phế dưới chân núi Thiết Tâm tự...

Hình như có đáp án.

Bộ Kinh Vân cuối cùng cũng từ từ mở mắt trong phòng nhỏ hoang phế này.

Hóa ra hẳn ta thật sự như không thể lường trước được, Thần Phật của cử Thiên thập Địa cũng không để hẳn ta chết trong trận nổ lớn kia, hơn nữa còn rất thần kỳ...

Toàn thân hẳn từ trên xuống dưới, vậy mà hoàn toàn không có vết thương!

Thậm chí hai tay hẳn cũng không hề tổn hao chút nào!

Cái này... làm sao có thể?

Cho dù mạnh như không phải, nhưng cũng phải chịu tổn thương trong trận nổ lớn kia, Bộ Kinh vân càng là đứng mũi chịu sào. Bị tuyệt thế khí mang Hoàng tuyền mười độ cắn nuốt hoàn toàn, hắn sao có thể may mắn thoát khỏi? Không chết không tổn thương?

Chỉ là, bộ kinh vân mặc dù bình an vô khuyết, hắn vừa ngồi lên, ngược lại nhìn xích sắt trong tay mình, giống như không rõ chính mình làm sao biết thủ hộ vật này.

Càng làm cho người kinh ngạc chính là, hắn từng thề, nếu một ngày không thể lại nhìn thấy bóng hình xinh đẹp áo trắng trong đầu, sẽ cả đời này để cho khóa sắt này khóa chặt tay, nhưng...

Hách Thính “Leng keng” một tiếng! Hắn... không ngờ đem...

Không ngờ hắn lại có thể giãy giụa cắt đứt sợi xích sắt này!

Vạn liệu không đến, tử vong ở sau tai nạn vừa mới tỉnh lại, chuyện thứ nhất, lại là huỷ bỏ xiềng xích đang trói buộc này? Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ, nàng đã hoàn toàn quên mất áo trắng trong đầu mình sao?

Có lẽ... đúng.

Vì ngay lúc xích sắt bị phá hủy, Bộ Kinh Vân đã đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài phòng.

Ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, cũng không nhìn gian phòng nhỏ hoang phế phía sau nữa.

Phảng phất, ở phía trước cực kỳ xa xôi, cùng kia không thể biết tương lai, đang có một kiện cực đại chuyện trọng yếu đang chờ đợi hắn, đang lặng yên chờ hắn hoàn thành.

Mà chuyện này, chính là ——

Báo thù!

Cuối cùng hắn lại chẳng thêm chùn bước, tiếp tục đi theo con đường báo thù của bản thân!

Chuyện này, mới thật sự là không khóc hay chết!

“Không sai.”

“Đây mới thực sự là con đường để không khóc chết, nên đi...”

Sau căn phòng nhỏ hoang phế, bỗng dung truyền tới một tiếng thở dài nặng nề, tiếng thở dài trầm thấp như thể trí tuệ đã tích lũy trăm năm, nhìn khắp ngàn núi, trải dài vạn thủy, sau đó than thở thật sâu cho tất cả những việc bất đắc dĩ trên thế gian...

Mà người ngồi sau nhà thờ dài này cũng là người ở trên đời này, một trong những người hiểu rõ nhất về Bất Tử Thần...

Thần mẫu!

Chỉ thấy thần mẫu cùng bị luồng khí mang tuyết thể kia nuốt hết, giờ phút này cũng không việc gì; chỗ khác biệt là dưới tầm mắt nà bảy màu rực rỡ của nàng, thẳm xuống một đạo tơ máu, hiển nhiên trong trận nổ lớn kia nàng cũng bị thương.

Mà không chỉ có một Thần mẫu, còn có một người cũng không đáng ngại...

Tuyết Duyên.

Tuyết Duyên đang lặng lẽ đứng sau lưng thần mẫu, cùng nàng nhìn theo đoàn người cười mây rời đi thật xa, đôi mắt nàng giấu dưới lớp lụa trắng cuối cùng cũng lộ ra một chút an tâm, cảm thấy an tâm vì người mình yêu thương cuối cùng không việc gì.

“Hắn, rốt cục lại rời đi với người.” Thần mẫu quay mặt lại nhìn tuyết duyên, nói: “Mà lần này, hình như hắn chỉ còn lại trí nhớ của người trong đầu, ấn tượng cũng đã hoàn toàn mất đi. Hắn đã phá hủy cái khóa sắt khóa tim cho người, đủ thấy hắn hoàn toàn không nhớ ra người.”

“Ừm.” Tuyết Duyên khẽ gật đầu:

“Nhưng như vậy... thực ra cũng tốt. Ít nhất trong một thời gian dài sắp tới, nó có thể không tiếp tục chịu một mỗi của ta nữa, triển khai cuộc sống thật sự thuộc về chính bản thân nó, thậm chí còn tìm được một người đáng giá đi cùng với nó...”

Thần mẫu cười nhạt một tiếng, nói: “Trên đời này, còn có ai đáng đáng để người đi cùng với hắn hơn người chứ? Cho dù hắn không nhớ nổi người, nhưng cũng không tỏ vẻ hắn sẽ lại tham gia vào một đoạn tình cảm khác.”

Tuyết Duyên lại vô cùng khẳng định đáp: “Không. Hắc, hắc nhất định sẽ đáp.”

Thần mẫu sững sốt, hỏi: “Ồ? Người thấy thế nào?”

Tuyết Duyên nói: “Bởi vì gió đã biết!”

Cái gì? Cô đã biết? Rốt cuộc cô đã biết những gì?

Thần mẫu thông minh biết dường nào chứ? Nàng lập tức nghĩ đến lời nói của nàng, ngạc nhiên nói: “Ý người là... Trong Cửu Không Vô Giới người đã thấy tương lai của nó?”

Tuyết Duyên cũng không phủ nhận:

“Đúng vậy. Kinh Vân dùng “Thần” trong cơ thể hắc bộ phận Ma Ha Vô Lượng, mặc dù có thể ở trong trận nổ lớn kia bất tử bất thương, nhưng dù sao hắc đứng mũi chịu sào, cho nên ta tin tưởng, dưới chấn động cường đại, hết thảy những chuyện liên quan tới chúng ta ở Cửu Không Vô Giới đã hoàn toàn quên mất, nếu không, hắc cũng sẽ không tỉnh lại liền lập tức hủy đi đạo xích sắt kia...”

A? Nguyên lai là Thần mẫu và Bất Hư cũng phải bị thương, bộ dạng kinh vân lại có thể ở trong vụ nổ lớn không chết không tổn thương, rất có khả năng là vì “Thần” trường sinh bất tử lưu lại trong cơ thể nó, Ma Ha Vô Lượng?

Cũng khó trách tuyết duyên cũng không có việc gì, trước khi bạo tạc cực mạnh, tử vong đã từng dốc hết nội lực hộ thân cho nàng, tiếp đó thần mẫu cũng dùng Di Thần Quyết yểm hộ nàng, nàng không những có thể bảo đảm không chết không tổn thương, mà còn vì nàng không phải đứng mũi chịu sào, mà là có thể nhớ lại tất cả những gì xảy ra trước khi nổ tung?

Nhưng thấy tuyết duyên đã nhớ lại một hồi, một mặt lâm bầm: “Ta còn nhớ, trong khoảnh khắc trước khi vụ nổ bùng nổ, tâm thần của ta ở trong Cửu Không Vô Giới, như là ở trong vô hạn tuế nguyệt bay vọt đi, trong phút chốc đã nhìn khắp cuộc đời sau này của mình sẽ trường sinh bất tử, càng thấy tương lai của thần mẫu người, còn có tương lai của hắc...”

“Người... thật sự nhìn thấy kinh vân cùng tương lai của ta sao?” Thần mẫu càng nghe càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tuyết Duyên gật đầu:

“Không sai. Thần mẫu người cứ yên tâm. Tương lai con và người vẫn sẽ ở cùng nhau. Người vĩnh viễn là thần mẫu mà con kính trọng nhất.”

***

***

***

Nhưng nghe mình vĩnh viễn cùng Tuyết Duyên, vĩnh viễn cũng sẽ là Thần mẫu của nàng, Thần mẫu không khỏi vui sướng cười, trong ánh mắt có chút mưa ướm, nói: “Thì ra..., hai ta cuối cùng vẫn là... Tình như mẹ?”

“Nhưng... Hải tử, thứ ta quan tâm nhất không phải là bản thân mình, mà là cháu và hấn... Tới cuối cùng, có thể... Nhân Nguyệt đoàn viên không?”

Tuyết Duyên không nói gì.

Chỉ là, thần mẫu nhìn xuyên thấu qua tấm lụa trắng che đầu của nàng, lơ mơ thấy trên mặt nàng hiện lên vẻ tươi cười.

Đó là một nụ cười tràn ngập hy vọng vô hạn.

Một nụ cười khẳng định.

Nhưng mà, sau nụ cười chắc chắn của nàng, còn cất giấu một bí ẩn...

Chính là hôm nay thần tử đã hoàn toàn quên mất nàng, vậy đến cuối cùng, hấn làm sao có thể nhớ lại nàng?

Nhớ lại câu đố bất tử của nàng ta?

Tuyết Duyên tươi cười trong lòng tràn đầy hi vọng, duy chỉ có một người ở đây, trên mặt lại tràn đầy nghi hoặc!

Nơi này, lại là khu đồi núi vắng vẻ mà Kiếm Thánh đào bới kia!

Người này, chính là Kiếm Thánh hơn sáu mươi tuổi!

Từ sau khi Tuyết Tâm La không tiếc hy sinh sinh mệnh, cũng muốn đem tâm thần Kiếm Thánh cứng rắn rút khỏi Cửu Không Vô Giới, chân thân của Kiếm Thánh vẫn ngơ ngác

đứng trên ngọn núi này, nhìn Vô Nhai Bích Hải xa xa phía trước, mờ mịt xuất thần.

Hắn đã hai ngày hai đêm không nhúc nhích chút nào!

Bởi vì hắn không hiểu!

Hắn không rõ, vì sao chính mình đột thể dưới mộ lại đột nhiên phá mộ chui ra?

Vì sao hắn ta dường như tạo một giấc mơ, nhưng sau khi tỉnh lại không cách nào nhớ lại trong mộng xảy ra chuyện gì?

Hắn càng không rõ, vì sao vốn tâm mình đã vì kiếm mà chết, nên đã không còn đau nữa, không còn có cảm giác, đã như cái xác không hồn chết lặng. Nhưng vì sao giờ phút này trong lòng hắn, lại nổi lên một tia đau lòng khó nói nên lời? Hắn đã quên đau lòng từ lâu?

Chính bởi vì loại tình huống không rõ này, Kiếm Thánh vẫn một mực trầm ngâm, thân bất do kỷ suy nghĩ, một mực mất hai ngày hai đêm, không ngủ không nghỉ, cũng không nghĩ ra nguyên do.

Thật ra, Kiếm Thánh cho dù muốn hơn mười ngày mười đêm cũng là vô dụng! Lúc Tuyết Tâm La bạo thể, không những đẩy hắn ra khỏi Cửu Không Vô Giới, còn xóa sổ hoàn toàn những gì hắn thấy ở Cửu Không Vô Giới!

Hắn bây giờ giống như bộ kinh vân, hoàn toàn không nhớ nổi tất cả sự việc đã từng phát sinh!

Chỉ, dù sao thì Kiếm Thánh cũng chấp nhất hơn Bộ Kinh Vân nhiều, xem ra không muốn đưa ra một đáp án vừa lòng, hắn ta thề không dám nhiều lời, bảo đảm là...

Hắn căn bản không cần nghĩ tiếp nữa.

Bởi vì Vận Mệnh và đáp án đã tự tìm tới hắn!

Ngay lúc Kiếm Thánh trầm tư suy nghĩ, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng “Phốc”!

Đó là một âm thanh hai đầu gối quỳ xuống đất!

Tu vi Kiếm Thánh sao lại kém cỏi như vậy? Hắn không cần quay đầu lại, đã có thể từ khi người tới quỳ xuống đất, đã có

thể phát ra khí tức từ trên người tới, biết hấn đến từ môn phái nào, biết hấn là ai!

Mà hiện tại, hấn cũng đã biết được, người này, là một người có quan hệ cực kỳ thân thiết với hấn...

Quả nhiên! Kiếm Thánh đoán được một điểm không sai! Nhưng nghe người tới dị thường cung kính nói: “Chất nhi Độc Cô Minh, cùng hộ pháp bản thành Thích Vũ Tôn, hướng đại bá phụ vẫn an!”

A...? Hóa ra là Độc Cô Minh và Thích Vũ Tôn?

Cửu Không Giới từng hướng Kiếm Thánh và Tuyết Tâm La bày tỏ tình cảnh này, một mình Độc Cô Minh quỳ xuống cầu Kiếm Thánh rời núi. Sau chuyện này, mấy tháng sau Kiếm Thánh sẽ lên trời khiêu chiến hùng bá, càng sẽ từ trong trận chiến này ngộ ra siêu việt hoàn mỹ, siêu việt vô địch, thậm chí có thể ngưng tụ tuyệt thể ma kiếm “Kiếm Không Tam” hư không...

Không thể tưởng được, rốt cuộc bọn họ cũng tới?

Bọn họ, cuối cùng cũng tới dẫn dắt Vận Mệnh của Kiếm Thánh bộ hướng Ma Kiếm, đi về hướng diệt thiên, tuyệt địa, vậy mà cũng đồng thời diệt luôn Vận Mệnh đáng thương của mình?

Ngay cả người duy nhất hấn suốt đời thích Tuyết Tâm La nhất, cũng không tiếc tất cả ngăn cản hấn cứ thế diệt vong?

Hấn, trước sau gì cũng không thoát được!

Vào thời khắc này, Kiếm Thánh không đợi Độc Cô Minh và Thích Vũ Tôn nói rõ ý đồ đến đây, càng không quay đầu lại, hấn bỗng nhiên cảm thấy, bất luận bọn hấn vì sao đến đây, bất luận bọn hấn có yêu cầu gì, hấn cũng nhất định phải đáp ứng bọn hấn!

Chỉ vì một cỗ dự cảm khó hiểu, đang bắt đầu sinh trong lòng hấn! Hấn dự cảm lần này mình cùng đi với bọn họ, tất sẽ luyện thành một thức hấn suốt đời hài lòng nhất, không có kẽ hở để kích thích nhất...

Cuối cùng Cực Nhất Kiếm!

Mà một kiếm chung cục như này lại càng là phần mộ của tất cả kiếm pháp trên đời!

Kết cục!

Kiếm Thánh rốt cục từ từ quay đầu lại, nhìn Độc Cô Minh cùng Thích Vũ Tôn, kỳ thật hắn cũng không quan tâm hai người bọn họ nói những lời gì, những lời kia phục hồi vô song, cuối cùng hắn chỉ gật đầu cầu xin bọn họ!

Cuối cùng hắn cũng quyết định! Mặc dù hắn không nhớ nổi hết thấy Cửu Không Vô Giới, nhưng cảm giác trong lòng lại chứa tể vận mệnh của hắn, muốn hắn cứ cảm giác hành động...

Mà cảm giác này, chính là nghiệp! Hắn đối với việc chấp kiếm không hối hận!

Điều này sẽ làm cho hắn đời đời kiếp kiếp kiếp trầm mê Kiếm Hải “Kiếm nghiệp”!

Nhưng mà ——

Chiêu kiếm duy nhất của Vô Song thiên hạ!

Kiếm Cầu Tuyệt Cảnh Duy Tam!

Hắn, Kiếm Thánh, nếu như cho kiếm đến chết cũng không hối hận, sao phải sợ kiếp kiếp kiếp này phải trầm luân trong kiếm hải?

Chỉ cần người của hắn vẫn còn, kiếm của hắn vẫn còn, trong lòng hắn vẫn còn kiếm...

Hắn sẽ đời đời kiếp kiếp kiếp cầu kiếm xuống dưới!

Trừ phi...

Có một đời, có một đời, chỉ trong một ý niệm hắn đã có thể buông bỏ kiếm của mình xuống. Tâm của hắn, mới có thể chân chính được giải thoát...

Nhưng!

Hắn ta có thể sao?

【 Bộ thứ mười hai: Kinh hoàng 】

***

Câu chuyện này vốn được biên soạn là Phong Truy Mộng Tuyền, sau khi chê về chuyện này quá mức bình thường, cuối cùng quyết định biên danh cho những nhân vật trong câu chuyện, vì thế mới có thể đưa ra cái tên “Thập nhị kinh hoàng” này!

Đúng như tập chép tên Truy Mộng Chử, bản chuyện hôm nay, thật ra chỉ miêu tả Nhiếp Phong với chuyện tình khúc chiết của hai Mộng Giải, sẽ lấy tình yêu làm cốt, mê ly làm phụ, vì vậy sẽ viết lại khá nhiều những miêu tả liên quan tới Phong, Mộng. Kẻ yêu thích Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai, ngàn vạn lần không nên bỏ qua câu chuyện có liên quan đến hai người này!

Mã Tử, Đan Thanh

Cái nôm!”

Tình là nợ.

Tình là sâu.

Tình là trống...

Vì tình ngu si nhất sinh.

Không bằng vô tình!

Trích Tâm quyết của Đoạn Tình Thất Tuyệt.

Nhiếp Phong vĩnh viễn sẽ không quên một năm đó.

Năm đó chính là năm phụ thân hắn ta cùng Đoạn soái của Nhiếp Nhân Vương tranh phong với Đại Phật đao kiếm của Nhạc Sơn.

Một ngày kia, lại là một trong những ngày nửa tháng trước khi Nhiếp Nhân Vương quyết chiến với Đoạn Soái.

Mà Nhiếp Phong vĩnh viễn sẽ không quên một năm đó, toàn bộ là vì hoàng hôn vào một ngày nào đó, thời điểm cha hắn cùng nô bộc đi ngang qua một ngôi miếu cổ ở vùng hoang sơn, hắn đã thấy một chuyện quái sự.

Một chuyện lạ lùng mà Nhiếp Phong đến giờ cũng khó quên được...

Nhớ lại một năm đó, Nhiếp Nhân Vương muốn chứng minh nét mặt dịu dàng “nhân đao” của mình, không già nua, không cho phép một trận chiến Nam Lân kiếm thủ đoạn soái, cũng quyết định sau trận chiến này sẽ thật sự phong đao đột thế, thu nhiếp sự điên cuồng của mình, để cho Nhiếp Phong, không cần bởi vì lão phụ nửa điên nửa điên nửa điên như hắn mà lưu lạc thiên nhai.

Mà chuyện này phát sinh trên đường tới núi Nhạc của hai người.

Một ngày kia, năm Nhiếp Phong Dư Nhân Vương mới chỉ mười tuổi đi đến một vùng hoang vu, đã là lúc hoàng hôn phân chia, cũng không biết còn phải đi bao nhiêu đường nữa mới đến thôn thành trấn nhỏ, và lại sắc trời dần tối đen, mưa tuyết dày đặc, không chỉ đêm tối sắp buông xuống, thậm chí còn có thể mưa gió mãnh liệt.

Thấy như vậy, Nhiếp Nhân Vương mới quyết định trước tiên tìm một chỗ độ túc đình đạo rồi hẵng nói. Thế nhưng sơn dã hoang ngoại, cực mục đều hàng loạt người, thì làm sao tìm nơi cư trú?

May mắn đi không xa, hai cha con cuối cùng nhìn thấy phía trước đứng sừng sững một ngôi miếu cổ cũ nát, không nói lời nào, hai người đứng bước gần miếu cổ, ai ngờ đứng vào lúc này...

Nhiếp Nhân Vương đã đi tới trước cửa miếu ngoái cổ dừng lại, hai hàng lông mày nhíu lại, nói: “Phong Nhi, ngươi cũng cảm thấy à?”

Nhiếp Phong nghe vậy hai mắt nhắm lại, ngưng thần cảm ứng, gật đầu đáp: “Ừm. Cha, người nói là cảm giác “tuyệt” kia?”

Cảm giác tuyệt vời?

Lại hóa ra, trong khoảnh khắc Nhiếp Nhân Vương vừa bước tới trước cửa miếu cổ, trong lòng đột nhiên khê động, hoàn toàn bởi vì trong môn lại có một cảm giác mãnh liệt ẩn ẩn mà ra; mà Nhiếp Nhân Vương có thể cuồng bá với hổ cũng phải động lòng, đúng là một “tuyệt” ngang nhau “tuồng cuồng”.

Ân Tuyệt! oán tuyệt! Yêu tuyệt! Hận tuyệt! Nghĩa tuyệt! Tâm tuyệt!

Thất Tuyệt!

Nhiếp Nhân Vương đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:
“Được! Thật không nghĩ tới, ở nơi hoang vu này lại có một cổ kinh thể tuyệt diệu, có thể khiến Bắc Âm Cuồng Dao của ta cũng phải dừng lại trước cửa một chút! Xem ra, trong miếu đang có một vài người thú vị hoặc việc gì đó đang chờ chúng ta a! Hắc hắc...”

Trong tiếng cười lạnh, Nhiếp Nhân Vương đã xuất chương đẩy cửa miếu ra, ngang nhiên tiến tới, Nhiếp Phong cũng theo sát phía sau.

Hai phụ tử vốn mong muốn trong miếu có cao thủ, nếu không sao lại có cổ cảm giác “Tuyệt” kia?..

Vậy mà lại không có!

Trong miếu thể mà không có một bóng người!

Phóng mắt nhìn ra, cổ miếu nhỏ này thật sự rất nhỏ bé. Cũng không lớn hơn căn phòng nhỏ của một mảnh thôn trang bao nhiêu, hai người Nhiếp Nhân Vương sau khi tiến vào trong miếu, liền có một mắt nhìn không ngờ; trong miếu chẳng những không có nửa cái miếu, mà bóng người càng ngày càng im ắng!

Đây là một ngôi miếu đồ nát đã hoang phế từ lâu!

Nhưng trong miếu lại không có một ai, tuyệt thể kinh thể ở đâu ra?

Không hổ là Bắc Âm Cuồng Dao Cuồng Dao Cuồng Vũ giới cuồng động võ lâm! Nhiếp Nhân Vương lập tức có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên, Nhiếp Phong cũng theo hướng cha hắn nhìn tới, ngẩng đầu thoáng nhìn, bất ngờ bật thốt lên:

“Cha... Đây là..?”

Đó là một thanh đao!

Không! Nghiêm túc mà nói, đó cũng không phải là thanh đao bình thường!

Lúc này trên đỉnh miếu chẳng biết làm sao lại treo một thanh cự đao dài chừng ba trượng!

Nhìn thật sự, thì ra thanh cự đao này cũng không phải là một thanh đao thật sự, mà là một thân cây khô to khoảng nửa trượng, dài ba trượng, làm cho người ta thấy nó có hình dạng một thanh cự đao, cũng dùng dây thừng treo trên xà ngang!

Điều khiến người ta lấy làm lạ là thanh cự đao treo trên bầu trời kia lại mang theo xu hướng của Nhiếp Nhân Vương và Nhiếp Phong, vung đao chém tới!

Còn cảm giác “Tuyệt” vừa rồi còn phát ra từ thanh cự đao này! Tình thế đao này bây giờ đã như bồ xuống, thẳng như một đao thủ tuyệt thế đang ra chiêu, kỳ chiêu tuyệt thế tuyệt tình!

Càng quỷ dị chính là ngay khi Nhiếp Nhân Vương ngẩng đầu thoáng thấy thanh cự đao này, trong tay hắn vang lên một tiếng “Ông” “Ô ô” trầm thấp, như bị một cỗ chiêu thức vô hình khiêu khích. Mà cây sào cũ rách treo trên cự đao cũng đồng thời truyền ra tiếng “bụp”, như đáp lại tiếng âm uớt tuyết huyết, tiếp theo...

Hoắc Địa “Ừ” một tiếng vang thật lớn! Cây ngang không biết vì sao, thỉnh linh bắn ra đứt thành từng khúc, cự đao kia lập tức mất đi chống đỡ, lại chém về phía Nhiếp Nhân Vương cùng Nhiếp Phong đón đầu!

“Đến hay lắm!” Nhiếp Nhân Vương trừng mắt không xoay chuyển, ngưng thần nhìn chằm chằm cự đao với khí thế lôi đình bồ xuống, tuyết uống trong tay đã đồng thời ra khỏi vỏ nghênh đón!

Hai đao sét đánh liều mạng, ngay tại chỗ bắn ra một đạo lực phản chấn đủ khai thiên tích địa, cả tòa miếu cổ nhất thời phát sinh một trận địa chấn núi chuyển, tuôn trào muốn sập. May mà Nhiếp Phong tuy còn nhỏ tuổi, thân hình cũng không kém, nhưng dưới cỗ lực phản chấn kinh thế này vẫn đứng vững như cũ, chưa được làm cho một người bị chấn ngã ngựa!

Mà thanh cự đao kia, dưới sự va chạm kịch liệt với tuyết uống, bắn ra vô số mảnh gỗ vụn! Trong chốc lát, toàn bộ cỗ miếu tràn ngập vụn gỗ, làm cho người trong lúc nhất thời đưa tay ra không thấy được năm ngón!

Thật lâu sau, vụn gỗ đầy miếu mới dần dần lắng xuống, tầm mắt hồi phục rõ ràng, trên khuôn mặt nhỏ Nhiếp Phong thỉnh thoảng hiện lên một tia kinh ngạc!

Chỉ thấy thanh cự đao kia đánh tan một phần mảnh gỗ vụn, vậy mà người ở bốn phía tường cổ miếu, khắc vào chữ trí còn lại to bằng đỉnh phương, cực độ chú ý chữ:

“Tình là khô, tình là nợ.

Tình là sâu, tình là trống.

Vì tình ngu si nhất sinh.

Không bằng vô tình!”

“Một thanh kỳ đao tuyệt hảo kín đáo!” Nhiếp Nhân Vương vừa uống tuyết vào vò, trong miệng vừa phun ra tiếng tán thưởng từ tận đáy lòng: Trên đời này, lại còn có chuyện có thể khiến Bắc uống cuồng đao tán thưởng, có thể thấy vừa rồi là một đao sắc bén bá đạo!

“Phong nhi, người có biết mới vừa rồi một đao kín đáo thế nào không? Tuyết thế nào?”

Chợt nghe lão phụ đặt câu hỏi, ánh mắt Nhiếp Phong tràn ngập vẻ thông minh giảo hoạt, thỉnh thoảng liếc nhìn chữ còn lại trên tường, phảng phất như có điều hiểu ra, thận trọng đáp: “Đao này kín đáo ở chỗ xảo diệu bố cục!”

“Người điêu khắc thân cây thô to thành thanh cự đao này, từ lâu đã tính là chắc chắn thanh cự đao treo trên kia, sắp sửa sập xà ngang, gặp dân chúng bình thường tiến vào trong miếu cũng không sập, nhưng một khi gặp phải khí thế binh khí của tuyệt thế cao thủ tuyệt thế cách không bức bách., Nói cách khác, đại khái sẽ lập tức đứt từng khúc, lại để cho thanh cự đao này dựa theo phương vị của mình chém xuống. Nói cách khác, cả tòa miếu hoang phế hoang phế này vốn chính là một thức tuyệt thế của tên cao thủ đang vận sức chờ phát động, chỉ đợi người có bản lĩnh có thể dẫn phát đao này tiến vào trong miếu mà thôi!”

“Hơn nữa, thanh cự đao kia sau khi cùng phụ thân uống rượu cứng đối ẩm với tuyết, bắn ra vò cây vỡ có thể ở bốn phía tường khắc chữ “Nhập”, người bày ra đao chiêu này, ở dưới đao chiêu tiếp theo biến hóa hoàn toàn coi là không bỏ sót, tu

vi đao đao của hắn có cao, chỉ sợ không dưới phụ thân người...”

Nhiếp Phong nói một hơi đến đây, đúng là thuộc như lòng bàn tay, Nhiếp Nhân Vương cũng không khỏi kinh ngạc khi con mình thấy đao, cười nói: “Được! Phong Nhi, không ngờ được trong thời gian này, người dùng đao lại tiến bộ nhanh như vậy! Chỉ là, người tựa hồ nhìn thấu một việc!”

Nhiếp Phong hơi sững sốt, hỏi: “Ý của cha là...”

Nhiếp Nhân Vương không đợi hắn nói xong, đã nói: “Người, còn nhìn lọt một đao ” mịch mịch” này?”

Đúng vậy! Lúc này Nhiếp Phong mới bừng tỉnh đại ngộ! Hắn thật sự nhìn thấu một đao tịch mịch này!

Bởi vì người bày ra kỳ chiêu tuyệt thế ở miếu hoang phế này, với tu vi kinh thế trên đao đao, chắc hẳn trên đời đã khó gặp địch thủ, càng thật lâu không có ai đáng để xuất đao, cho nên trải qua thời gian dài tịch mịch khó nhìn nổi, mới có thể dùng nơi này làm chiêu, để cho một ngày kia, cho dù hắn tự tin không thể gặp đối thủ ngang ngửa, đao chiêu hắn bày ra cũng có thể gặp gỡ đối thủ!

Mà nhìn từ chữ phạt thích hợp vừa rồi khắc ở trên tường, tuyệt thế đao khách này, chẳng những ở Vô Nhai đao hải khổ sở tịch mịch, trên một chữ “Tình”, cũng là vô biên tịch mịch, mới có thể dùng lại cảm tình là sâu khổ, tình là nợ nghiệt, tình kết quả cuối cùng rơi vào hư không...

Nhiếp Nhân Vương vạn liệu đến, trên đường mình đi khiêu chiến Nam Lâm Kiếm đầu, lại còn có duyên cùng gặp một đao khách tuyệt thế cô đơn với mình, một đao khách có thể mạnh hơn hắn!

Đáng tiếc, chuyến đi này hắn không phải chiến đoạn soái, sớm đã nhận Nhiếp Phong, bất luận trận chiến này thắng bại thế nào, cũng sẽ phong đao quy ẩn cả đời. Bằng không, hắn nhất định sẽ tìm ra tên tuyệt thế đao khách này là ai, cùng hắn đánh một trận thống khoái!

Nhưng dù sao Nhiếp Nhân Vương cũng bỏ qua suy nghĩ này. Trong tâm khảm nhỏ nhỏ của Nhiếp Phong, một suy nghĩ khác lại xuất hiện.

Tất cả đều vì hắn bỏ sót một đao tích mịch này, lại đồng thời nhìn thấy một ít sự tình Nhiếp Nhân Vương không nhìn thấy!

Đó là hàng chữ nhỏ được khắc bên trong một ngôi miếu đồ nát mờ nhạt! Chỉ thấy mấy hàng chữ nhỏ viết như vậy:

“Tình không phải khổ, tình không phải nợ.

Tình không phải sâu, tình không phải rảnh.

Vì tình, ngu ngốc cả đời làm gì?”

A... Cái chữ nhỏ trên góc tường dễ bị người ta xem nhẹ này, lại khắc mấy hàng chữ với nét chữ hoàn toàn rõ ràng mà đi? Cái chữ nhỏ này... Rốt cuộc là ai khắc xuống?

Nhìn nét chữ nhỏ này, dường như là khắc hình ảnh một hài tử tuổi tương đương Nhiếp Phong; mà thể chữ lại nhỏ nhắn xinh đẹp, càng có thể là một tiểu cô nương...

Nhiếp Phong vẫn chưa nói mấy dòng chữ nhỏ này cho Nhiếp Nhân Vương, vì Nhiếp Nhân Vương cũng sẽ không quan tâm đến bất cứ chữ nào mà một cô bé viết; chỉ là, mấy hàng chữ nhỏ mà cô bé này viết ra khá thích hợp với chữ Khuê Đại mà một đao vừa rồi lưu lại, càng làm cho Nhiếp Phong tò mò hơn!

Nói cho cùng, tại sao lại có một cô bé phản đối “Tình cảm” là lời nói khổ sở”, mà âm thầm lưu lại ở góc tường mê muội, để tỏ rõ lòng mình?

Mà người lưu chữ thật sự là một cô bé, liệu có phải là nữ nhi của đao khách tuyệt thế kia không? Nàng, có phải cũng giống như Nhiếp Phong không, bởi vì kiếp này có một người phụ thân điên cuồng mà lại bị ép phải phiêu bạt thiên nhai hay không?

***

***

***

***

Chính bởi vì mấy dòng chữ nhỏ tình cảm vô hạn này mà Nhiếp Phong mới lớn lên thành người, vẫn không quên được những chuyện đã gặp trong miếu cổ suốt một đêm, còn trái tim của cô bé này “không tiếc tình ngu ngốc cả đời”!

Hắn vẫn luôn muốn nhìn xem rốt cuộc cô bé này là người như thế nào?

Nàng, có phải cũng giống Nhiếp Phong, từng trải thảm biến luân thường, tâm linh nho nhỏ vốn nên mất hết lòng tin với nhân tính và nhân tính, nhưng vẫn không từ bỏ được người thân không muốn, lại còn chưa hoàn toàn thất vọng với nhân thế?

Nàng ta vẫn là một người tình thân, tình bằng, thậm ý “dMộng tưởng”? Cả đời cũng đang mơ?

Mà Nhiếp Phong càng không nghĩ tới, cuộc đời của hắn và nàng, nguyên lai sớm đã định trước sẽ gặp nhau quen biết.

Hắn thật lâu thật lâu về sau, rốt cuộc cũng có thể như nguyện được như ý nguyện. Vừa hữu duyên khắc mấy hàng chữ nhỏ kia, một người cho dù thân thể cũng đáng thương như thế, nhưng vẫn không từ bỏ chính mình, từ bỏ nữ hài kiên cường đuổi theo giấc mộng.

Mà lần đầu hai người gặp nhau, càng là bắt đầu từ bốn chữ, bốn người giang hồ nghe tiếng sợ vỡ mật...

Mười!

Hai!

Kinh hãi!

Hoảng loạn!

Chương thứ nhất, nàng có một giấc mộng.

Đã từng, trên đời này có một lưu truyền xinh đẹp.

Truyền thuyết nói rằng, nam nữ trong hồng trần, trước lúc bắt đầu, vốn là hai vị nhất thể, nam và nữ đều sinh ra cùng một thể, trên cơ bản là cùng một người.

Sau đó không biết như thế nào, cái thân thể này lại bị chia cắt càng phân thành nam và nữ, mà nam và nữ thì mỗi người đều hi sinh trên đời.

Nhưng là, hai người vốn là một nam một nữ, cho dù hắn và cô ta phân biệt sinh ra trên đời, nhưng vẫn không quên nửa kia.

Trên đời này nam nữ, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, liền một mực tìm kiếm kiếm, tìm kiếm nàng vốn thuộc về mình hoặc chính mình.

Có những người cực kỳ may mắn, nhanh chóng tìm lấy nửa còn lại của mình để sống cuộc đời đầy đẹp đẽ.

Nhưng mà, lại có càng nhiều người bất hạnh hơn, bất kể bọn họ đau khổ tìm kiếm như thế nào, ở thời kỳ sinh ra, vẫn không cách nào gặp gỡ nửa kia bạn lữ đồng thể với mình, cuối cùng đều cô đơn kết thúc.

Bất quá, ở trong cũng có một ít người, bọn họ cho rằng mình đã tìm tới, đến cuối cùng mới bắt đầu phát giác, nguyên lai trong lòng mình hoặc nàng, cũng là một nửa kia trong số mệnh của mình, bạn lữ chân chính, nguyên lai là người khác.

Chỉ là, mặc dù ngay từ đầu những người này đã tìm sai, nhưng nếu thật sự trúng mệnh sớm đã chú định, vậy bất luận bọn họ quanh quẩn đi quẩn lại như thế nào, đến cuối cùng, bọn họ vẫn sẽ gặp gỡ người có duyên với chân chính kia.

Đúng như Nhiếp Phong...

Y vẫn luôn cho là mình thích, là giấc mơ đầu tiên ở Vô Song thành, nhưng y sẽ nghĩ, giấc mơ này kỳ thực chỉ là một gợn sóng trong cuộc đời y; cho dù khắc cốt ghi tâm, nhưng lại rất nhanh mờ ảo, cuối cùng chỉ rơi vào một câu hữu duyên vô phận, xuân mộng thành không!

Chân chính cùng Nhiếp Phong có mối quan hệ sâu xa, hóa ra là một nàng khác - “Mộng” thứ hai trong cuộc đời hắn!

Mà giấc mộng thứ hai này thật ra đã được định sẵn sẽ cùng hắn ở bên nhau từ rất sớm, đã định trước cuộc đời này sẽ yêu nhau cả đời!

Đến tận lúc nàng còn mới tám tuổi...

Cũng tức là mười năm trước...

Mười năm trước, ở Giang Nam một thị trấn nhỏ đã sớm bị thế nhân quên lãng “Thanh Long trấn”.

Trần Thanh Long, đúng là một cái tên rất bình thường có thể dùng được! Cái tên trấn này giống như cái gì Diệu Tông, Diệu Tổ vậy, bình thường tới mức không thể bình thường hơn,

khiến người ta vừa nghe đã quên, càng không để ý đến một cái trần nhỏ tên không kinh người như vậy, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà trần Thanh Long này, xưa nay cũng không có chuyện gì xảy ra, cực kỳ lượng, cũng chỉ là một ít chuột trộm chó trộm đêm tới gây án, riêng cũng tuyệt sẽ không gây ra án mạng. Cho nên, trần Thanh Long tựa như một phụ nhân đã thành hôn nhiều năm, ngày thường ở trong nhà tương phu giáo tử, thế đem không gió không sóng lại cả đời.

Nhưng mà...

Trần Thanh Long bình thường, hình như không thể bình tĩnh không có gió không sóng như trong dự đoán. Nửa năm trước, rốt cuộc trong trần có một người lạ lòng tới.

Không, phải nói rằng, một nhà quái nhân không bình thường...

Mặt trời đang nhô lên cao, đã là giữa trưa.

Tiểu Lăng và Tiểu Vệ, ngũ, sáu đứa trẻ trên trần, dưới ánh mặt trời chói chang, nấp trong một bụi cây trong trần, chúng con như đang rình rập, lại như đang đợi một số sự tình, cũng không biết đang chờ đợi cái gì.

Nhưng mặt trời chói chang dày vò, chúng nhỏ tuổi nhất, tiểu vệ mới bảy tuổi, cuối cùng không nhịn được nói: “Nhiệt quá! Tiểu Lăng ca, chúng ta đã đợi nửa canh giờ. Cứ chờ như vậy, tiểu vệ cũng sắp biến cá rồi! Rốt cuộc người muốn ta chờ ở đây, muốn xem cái gì tiểu vệ muốn xem?”

Tiểu Lăng trong lời nói của tiểu vệ, tuổi nhỏ nhất trong đám trẻ, ước chừng khoảng mười tuổi có hai, nhưng nghe hẳn đặc ý đáp: “Hi! Người vội cái gì? Ta kêu người tới, đương nhiên là có hảo ý tới tây cho người xem rồi! Đến đây! Mọi người mau nhặt cục đá trên mặt đất lên! Cô ta sắp tới rồi!”

Tiểu Vệ vẫn không rõ ràng cho lắm, ngơ ngác hỏi: “Nàng? Nàng là ai vậy?”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Lăng đã như nhìn thấy cái gì từ xa, đột nhiên một tay ấn lấy cái miệng nhỏ nhắn của tiểu vệ, còn nháy mắt với mấy đứa trẻ khác, thấp giọng nói: “Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo sẽ tới! Mọi người mau chuẩn bị!”

Đám hài đồng giống như Tiểu Lăng, sớm biết người tới là ai, nghe vậy đều nhao nhao nhặt lên một ít đá vụn trên mặt đất, vận sức chờ phát động.

Mà cùng lúc đó, người mà bọn họ đợi đã lâu, cuối cùng cũng tới!

Chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé khoác mũ rộng vành, đang chậm rãi tới gần. Tiểu Vệ dù chưa thấy rõ tướng mạo người tới giấu ở dưới mũ, chỉ nhìn một cái là có thể nhìn ra đó là một cô gái không đến mười tuổi.

Còn thấy cô bé này tới gần, Tiểu Lăng trong bụi cỏ cuối cùng cũng hô nhỏ một tiếng, nói: “Ném!”

Một tiếng hô nhẹ, đám trẻ con đã đồng thời nhặt lên mấy hòn đá vụn. Ném cô bé kia đi! Tiểu Vệ còn tưởng cô bé kia bị ném đầy mình thương tích, ai ngờ chỉ trong nháy mắt...

Chuyện lạ xảy ra!

Thình lình sáu, bảy viên đá vụn, không biết làm sao, rơi xuống đất cách nữ hài vài thước, căn bản không cách nào làm nàng bị thương mảy may!

Nhưng đám trẻ con và Tiểu Lăng thấy cảnh này lại chẳng hề kinh ngạc, ngược lại hai mắt tỏa sáng, Tiểu Lăng vô cùng hưng phấn nói với Tiểu Vệ:

“Hắc! Nhìn thấy chưa? Ta đã sớm nói có đồ vật đặc sắc cho người xem! Người xem! Bất luận chúng ta ném đá về phía nàng như thế nào, nàng cũng không tổn thương, cô bé kia dùng cũng không biết là yêu pháp gì!”

Tiểu Vệ sớm đã trợn mắt há hốc mồm từ lâu, nói: “Yêu... Pháp? Tiểu Lăng ca, ý người là... Cô gái kia có phải là... người hay không?”

“Ai mà biết được!” Tiểu Lăng đáp: “Cô gái kia chính là quái nhân hộ hộ chuyển tới trấn Thanh Long chúng ta từ nửa năm trước! Nghe nói hắn còn có một lão đầu tóc tai bù xù, cả ngày làm bầm lầy bầy, cũng không biết là hắn điên hay không.”

Tiểu Vệ nghe đến đây, nó còn nhỏ tuổi, rốt cục nhìn không được nói: “Tiểu Lăng ca, nếu cha của nó thật sự là tên điên,

vậy thì nó cũng rất đáng thương, sao các huynh còn phải ném đá cho nó?”

Không thể tưởng được, đám người Tiểu Lăng lớn tuổi lại không có lòng đồng tình như tiểu vệ, trong lúc nhất thời bị Tiểu Vệ hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Chỉ có bọn họ cũng không cần nghĩ cách trả lời Tiểu Vệ như thế nào, bởi vì vào lúc này, mọi người chợt nghe được phía sau truyền đến một thanh âm, chậm rãi nói: “Hắn nói đúng!”

“Các ngươi, vì sao dùng đá ném ta?”

Biến sinh náo tay! Chúng tiểu đồng không đề phòng sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm, mà thanh âm lại hoàn toàn thất thanh, không có nửa phần sinh khí cùng cảm tình, dưới sự kinh hãi, tất cả đều quay đầu lại nhìn một cái!

Không biết từ lúc nào, nữ hài mà bọn họ vừa ném đá đã lặng lẽ đứng phía sau bọn họ vài thước! Nàng vậy mà có thể vô thanh vô tức lướt tới sau lưng đám trẻ, đây lại là yêu pháp?

Mắt thấy cô bé quái dị kia đã tới gần vài thước, cho dù Tiểu Lăng lớn nhất cũng không khỏi kêu lên “Oa” một tiếng, cùng mấy đứa trẻ còn lại lùi lại mấy bước, chỉ có tiểu vệ phản ứng chậm, vẫn đứng ngẩn ngơ tại chỗ, mờ mịt nhìn khuôn mặt cô bé giấu dưới mũ, vẫn không biết tướng mạo đó.

Tiểu Lăng hô to: “Tiểu Vệ, ngươi còn ngây ra đó làm gì? Mau qua bên này a!”

Tiểu Vệ lại đáp lại với vẻ sững sờ: “Nhưng... thế nhưng, nàng thấy dường như không phải... đáng sợ, vì sao các ngươi lại sợ hãi như vậy?”

Cô bé kia Phủ Văn tiểu vệ nói mình cũng không đáng sợ, giống như tìm một chiếc thuyền nhỏ trong biển lớn, giọng nói khàn khàn giống như có chút hi vọng, nói: “Cảm ơn ngươi. Bản thân ngươi... Sau khi xuất thế, cả nhà chúng ta đã ở vô số nơi, nhưng vẫn bị người ta nói... Chúng ta đáng sợ, ngươi... ngươi, vẫn là người đầu tiên từ lúc ta sinh ra... nói ta không phải là người đáng sợ...”

Thật đáng thương! Nghe tiếng nói của cô bé kia, nhiều lắm cũng chỉ tám tuổi tác trên dưới, nhưng cứ đến một chỗ, luôn có

người nói sau lưng cô ta là quái lạ đáng sợ, vì sao lại đến nông nổi này?

Tiểu Vệ nghe cô bé kia thân thể đáng thương như thế, lá gan cũng lớn thêm một chút, ngây thơ nói: “Vậy người nhất định không có bằng hữu gì rồi? Ta không sợ! Ta có thể coi là bằng hữu của người nha!”

“Thật... sao?” Nữ hài có chút khó tin, đối với những này nhà bách tính bình thường tình bạn, hẳn lại khát mộ như thế?

Tiểu Vệ kiên định gật gật đầu, đáp: “Tại sao ta phải lừa người chứ? Đúng rồi! Thời tiết nóng thế, tại sao người còn khoác áo choàng dài như vậy, cả ngày cúi đầu, đem mặt chôn dưới mũ, khiến người ta không nhìn thấy mặt mũi của người? Ta còn không biết người như thế nào, sao có thể cùng người làm bằng hữu a?”

Cô gái nghe vậy, dường như có chút khó nói, nói: “Ta chỉ sợ... Người nhìn thấy mặt của ta, lại càng không muốn cùng ta... làm bằng hữu...”

“Sẽ không đâu!” Tiểu Vệ nói: “Mẹ ta thường dạy ta cái gì mà không lấy bề ngoài lấy người, bất luận người trưởng thành bộ dáng gì, ta cũng sẽ coi là bằng hữu của người! Người mau mau vạch mũ ra, để ta nhìn người một chút!”

Cô gái có chút chần chừ, không thể tiếp tục thúc giục Tiểu Vệ được nữa, cuối cùng dũng khí của nàng cũng bay lên, nơm nớp lo sợ xuống mũ của mình!

Nhưng mà dưới cái nhìn này, Tiểu Vệ...

Hắn sợ ngây người ngay tại chỗ!

Không chỉ có tiểu vệ, ngay cả đám trẻ con Tiểu Lăng và Tiểu Lăng luôn ở phía sau hắn, cũng đồng loạt kinh hô “A” một tiếng, giống như nhìn thấy Địa Ngục La Sát!

Toàn bộ là bởi vì, bây giờ khuôn mặt của bọn họ xuất hiện trước mắt, kỳ thật thật nên treo dài dưới mũ, không nên lộ ra dưới ánh mặt trời!

Chỉ thấy khuôn mặt cô gái kia, đúng là trắng toát, mà vẻ mặt của gỗ không chút biểu cảm, sống như một khuôn mặt được điêu khắc từ tuyết mà thành!

Càng đáng sợ hơn chính là đôi mắt tròn như hạnh của nàng, tuy đẹp đến lạ thường, nhưng vị trí bạch nhãn của nàng thỉnh thoảng lại có một mảng băng lam nhàn nhạt, làm cho nàng vốn đã trắng như băng điêu, càng nghiêm nhiên như một đầu u linh không có huyết sắc trong tuyết!

Trời! Khó trách thời tiết oi bức như vậy, cả ngày nàng vẫn khoác áo choàng đội mũ! Người giống như nàng là một người làm bằng băng, chỉ sợ mặt trời chói chang chiếu lên nàng, nàng sẽ lập tức hòa hợp thành một bãi băng tuyết!

***

***

Nhìn thấy tình cảnh quỷ dị trước mắt, tiểu vệ cũng bất quá chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, rốt cuộc “Oa” một tiếng khóc lớn, sau đó quay đầu bỏ chạy, vừa chạy còn vừa kêu to:

“Oa... Quỷ à...”

Hai đứa nhóc còn lại bị dọa tới mức chạy như điên, không chỉ chớp mắt, mà tất cả lũ trẻ đều biến mất sạch!

Mà mắt thấy một đám hài đồng mất mạng mà chạy, thậm chí ngay cả tiểu vệ đồng tình nhất cũng kinh hô mà đi. Nữ hài trên mặt như làm tuyết, vẫn không có nửa phần biểu tình, chỉ là trong mắt vẻ thất vọng sâu đậm, càng từ trong miệng phát ra một tiếng cười khô, âm u thở dài:

“Ta... sớm đã nói qua, chưa từng có ai... Muốn làm... bằng hữu của ta. Mọi người chỉ biết cảm thấy mặt của ta... Đáng sợ, người, cũng không phải là người đầu tiên... lẩn trốn như vậy, cũng tuyệt đối không phải... Người cuối cùng...”

Nguyên lai, ở kiếp sống mấy năm sống này, nữ hài đã sớm nếm hết nhân tình ấm lạnh, càng chưa có người nguyện làm bằng hữu của nàng! Bất luận một hài tử nào thấy khuôn mặt của nàng, đều rơi vào kết cục – kinh khủng bỏ chạy như hôm nay!

Nhưng tại sao nàng lại có một khuôn mặt quái dị như u linh trong tuyết vậy? Tại sao nàng lại mang trên người một thân thân quỷ dị vô thanh vô tức? Rốt cuộc cô bé này là ai?

Cô bé đang ngơ ngẩn xuất thần, bỗng thấy dưới chân có vật gì nhúc nhích, không hẹn mà nhìn xuống.

Chỉ thấy một con chó nhỏ lông vàng chẳng biết từ lúc nào đã tới bên chân cô, càng là cào nhẹ lên xiêm y của cô.

Con chó con này dường như không sợ gương mặt như tuyết của cô bé. Trong mắt nó, cô bé này không khác gì những người khác, cũng là người...

Cũng là người cần phải có tình hữu nghị, thân tình với thất tình trên đời!

Cô bé chợt thấy con chó nhỏ vô cùng thân thiết với mình, không khỏi cảm động, lập tức từ từ cúi người, vuốt ve đầu chó nhỏ, cảm kích nói: “Cầu nhi... Cầu nhi, cảm ơn ngươi... nó không ghét bỏ ta... Nó đã trưởng thành như vậy. Không ngờ được, mọi người... chỉ thấy mặt của ta chứ không thấy được lòng ta... Không có ác ý. Nhưng con chó lại không phải về ngoài của con người, trái lại là lòng người...”

Đúng vậy! Thú súc, trực giác rất nhiều lúc so với loài người còn nhạy cảm hơn! Chúng nó cũng hiểu rõ nhất ai là người thân nhất, ai không có ác ý nhất! Cũng giống như con chó lông vàng này, nếu cảm thấy cô bé kia có ác ý, cũng sẽ không tùy tiện hướng về nàng gần gũi!

Nhưng mà, nếu một người chỉ có thể kết bạn cùng cầm súc, thì không khỏi quá tịch mịch đáng thương rồi! Nhưng, cô gái này tựa hồ ngay cả cơ hội làm bạn với con chó con này cũng không có!

Bởi vì ngay lúc nàng vừa dứt lời thì một âm thanh không biết từ nơi nào truyền đến, nói: “To gan!”

“Ngươi, dám đối với con súc sinh này...”

“Hữu tình?”

Thanh âm thật trầm thấp! Thanh âm thật uy nghi! Thanh âm thật vô tình!

Thanh âm này, tựa như một Thiết Diện Phán Quan mà thế nhân không dám nhìn thẳng! Song nó thâm phán lại không phải nhân gian thiện ác, mà là bầy tình trong nhân gian!

Mà đột nhiên nghe thấy âm thanh này truyền đến, khuôn mặt của cô gái vẫn không có biểu cảm gì đột nhiên có biểu cảm gì, vẻ mặt vô cùng sợ hãi, lo lắng!

“Không...” Nàng cũng không phải lo lắng cho chính mình! Mà là lo lắng cho con chó nhỏ lông vàng kia! Nàng còn lập tức ôm con chó con kia vào trong ngực, dùng thân thể của chính mình làm vật yểm hộ! Nhưng...

Đã quá muộn rồi!

Tất cả bởi vì thân pháp của nàng đã nhanh đến vô thanh vô tức, duy chỉ không nhanh bằng một người...

Một người có khả năng đã là “Xuất đao” nhanh nhất trong thiên hạ!

Một tiếng “rắc” vang lên! Con chó con đáng thương kia ngay cả cơ hội kêu một tiếng cũng không có! Đầu của nó đã bị người hung hăng bổ xuống!

Không có hoa máu! Chỉ vì người đến ra tay quá nhanh, máu của con chó con này còn chưa kịp máu, cổ đã phun ra, đầu chó và thân chó đã rơi xuống đất!

Thậm chí ngay cả tiếng kêu của cô bé kia cũng không còn! Nỗi sợ hãi hiện giờ của cô ta đã che lấp được tiếng kêu của cô ta! Bởi vì...

Một người mà nàng sợ nhất đã xuất hiện trước mắt nàng!

Chỉ thấy không biết làm sao, trước mặt nữ hài đột nhiên đứng một hán tử cường tráng cao hơn bảy thước! Hán tử này xem ra mới chỉ trên dưới bốn mươi tuổi, lại là một mặt râu cá trê, hơn nữa một đầu tóc tung bay theo gió, chợt xem ra, lại giống một Ma thần khinh thường hồng trần, có can đảm đối địch với toàn thiên hạ!

Đúng vậy! Hắn đúng là ma thật! Hắn đúng là thần!

Một đầu ma tuyệt tình nghĩa tuyệt vờ! Một đao nhanh như thần!

Nếu không phải là ma thì sao có thể hạ sát thủ với một con chó con vô tội đáng yêu vô có?

Nếu không phải là thần thì sao có thể khiến cô gái vốn không biểu tình gì lộ ra vẻ sợ hãi kia chứ?

Cô bé nhìn con chó nhỏ đã đầu rơi đầy mình trên mặt đất, vẻ sợ hãi dần dần chuyển hóa thành đau thương trong mắt nó. Nó chấp tay thi lễ thật sâu với con chó vô tội kia, chán nản nói: “Đúng... Không dậy nổi, là ta... Hại người...”

Mặc dù đau thương, nhưng trong mắt nữ hài vẫn không có nước mắt! Làm sao nàng có thể không chảy nước mắt?

Là nàng quá quật cường, không nên rơi lệ trước mặt người khác? Hay là bởi vì, nàng vốn là một người đặc biệt, không chỉ có một khuôn mặt băng tuyết như vậy. Nước mắt của nàng, cũng giống như băng, đã sớm ngưng tụ trong lòng nàng đau đớn, không cách nào chảy ra hốc mắt?

Hán tử kia nghe thấy lời nữ hài nói, lập tức phát ra một tiếng cười lạnh, một tiếng lạnh tuyệt nhân hoàn, chỉ có không có người, không có linh hồn người nào mới có thể phát ra tiếng cười:

“Đúng! Thật sự là người hại nó!”

“Ta đã sớm nói với người, tình là khổ! Tình là nợ! Tình là buồn! Tình là rỗng! Vì tình ngu si cả đời, không bằng vô tình! Người chung quy không nhớ kỹ lời ta nói, chưa nhớ kỹ câu khẩu quyết “Đoạn Tình Thất Tuyệt” này! Người luôn dễ dàng hướng bất luận vật cùng vật động tình!”

“Vừa rồi nếu người không để ý tới tiểu súc sinh này, để nó không rời đi nữa, có thể cứu được nó một mạng! Nhưng, ai bảo người muốn xoa dịu nó? Ai kêu người động tình với nó? Chỉ cần người một khi động tình, liền tu luyện “Đoạn Tình Thất Tuyệt” vô hại! Ta tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào trên đời này tu luyện vương bản nữ nhi ta! Vì vậy tiểu súc sinh này không thể không chết!”

Cái gì? Hóa ra nam tử tóc dài này là cha của nữ hài này?

Mà đoạn tình thất tuyệt trong miệng hắn, lại là kỳ công cái thế gì, lại không cho phép người tu luyện động tình với bất luận kẻ nào? Nói vậy, cô bé kia vì tu luyện đoạn tình thất tuyệt của cha nàng, đã chịu không ít đau khổ; trải qua mấy năm kiếp sống tu luyện., Nàng không những không có bất kỳ một người

bạn nào, thậm chí ngay cả một con mèo con chó con nhỏ, nàng cũng không dám tiếp cận. Chỉ vì để cha nàng nhìn thấy, bất kể là con chó mèo nào thân cận với nàng cũng khó thoát khỏi kiếp số!

***

***

***

Cô gái yên lặng nhìn thi thể con chó nhỏ kia, trên trán từ từ chảy ra chút mồ hôi, à? Mặt của cô không phải lạnh như tượng băng sao? Sao lại có giọt mồ hôi nóng hổi?

Không chỉ có thế, vẻ mặt của cô gái hôm nay lại càng thống khổ hơn là đang phải chịu đựng. Một loại thống khổ mà nàng phải vượt qua cả tám tuổi mới có thể thừa nhận!

Hoắc Địa “Phốc” một tiếng! Đột nhiên nữ hài kêu lên “A” một tiếng, tiếp theo hai mắt đảo một cái, cả người đã ngất bên cạnh con chó con kia!

Hán tử kia chợt thấy vậy, cũng kinh ngạc, đồng thời tay phải đã như đao tiến!

Chỉ nghe “Bốp bốp bốp bốp” bốn tiếng! Hán tử kia đã vận chưởng như đao, tia chớp quét qua trên người nữ hài bốn cái đại huyết, tựa như vì phong huyết này mà cảm thấy đau đớn! Không bao lâu sau, mồ hôi trên trán nữ hài kia đã ngừng chảy, chỉ là, người của nàng đã lâm vào hôn mê...

Hán tử nhìn khuôn mặt đau đớn đến cực điểm của con gái mình, vô luận là trên mặt hay trong ánh mắt đều không có nửa phần yêu thương. Hắn, thật sự giống như một Ma Thần lạnh lùng nhìn nhân gian. Nhưng nghe một mặt của nàng đem cái tên lái buôn sắp hồng trên vai, một mặt lấy thanh âm không mang theo nửa tia cảm tình, nặng nề nói: “Ta đã sớm nói qua, nhân gian không có mộng!”

“Nhưng ngươi một mực không nghe ta dạy bảo, một mực giống như mẹ ngươi truy tìm giấc mộng tình nghĩa của nhân thế, kết quả chịu khổ chỉ là ngươi!”

“Thật ra, ngươi luyện đoạn tình thất tuyệt, luyện đến bộ dáng cổ quái này, căn bản không có bất luận kẻ nào nguyện ý trở

thành bằng hữu của ngươi! Kiếp này kiếp này, ngươi đừng hòng như cái tên mẹ ngươi lấy cho ngươi — “Mộng” giống nhau, mộng tưởng trở thành sự thật!”

“Ta khuyên ngươi nên bỏ cái ý nghĩ này đi, tiếp tục luyện ta truyền cho ngươi Đoạn Tình Thất Tuyệt đi!”

Trong tiếng nói chuyện, người đàn ông kia đã cống theo nữ hài từ từ đi xa.

A? Hóa ra là cô gái này, gọi là...

Mộng?

Đây là lần đoạn tình thất tuyệt để luyện ra đoạn tình của cha, mà không phải là một nữ hài tử đáng thương có tình có mộng, giấc mơ mỗi đêm lại sẽ là một giấc mơ như thế nào?

Trong giấc mơ mỗi đêm nàng đều mơ thấy một người tóc dài tung bay, một nam hài như truyền kỳ tuyệt đối sẽ không vứt bỏ khuôn mặt quái dị như băng tuyết như vậy đang cùng nàng kết bạn truy đuổi một giấc mộng như vậy sao?

Mộng của tình nghĩa?

Ngay khi tên hán tử kia lái cô bé đi xa, ở trong bụi cỏ lạ thường, lại dần dần đi ra một bóng người.

Đó là bóng dáng của một nam nhân, ngay cả khi mặt trời đã lên cao cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt của người này.

Trên dưới nam nhân này đều có một tầng khí mờ đậm đặc bao phủ, khiến cho người ta không cách nào nhận ra hắc rớt cuộc là bộ dáng gì, hắc rớt cuộc vẫn còn nhỏ, chỉ biết, vóc dáng hắc không cao, còn có...

Hắc là một cao thủ tuyệt thế hơn cao thủ!

Chỉ vì vừa rồi người cha của cô bé kia, đã có thể là người xuất đao nhanh nhất trong thiên hạ, nhưng lấy tu vi vượt qua Trác Thiên, lại không cách nào cảm giác nam nhân này một mực ẩn núp trong bụi cỏ, có thể thấy được hôm nay tu vi nam nhân này sâu không lường được như thế nào, thu phát tự nhiên như thế nào, tuyệt không phải tuyệt thế cao thủ trên đời có thể so sánh!

Có lẽ tu vi của người này đã không phải tu vi của phàm nhân, mà là...

Tu vi của Tiên giới!

Mà nam nhân cao thâm như tiên này sau khi ra khỏi bụi cỏ, vẫn nhìn về phía nữ hài cùng cha kia biến mất, một mặt trầm ngâm thở dài nói: “Cuối cùng, cũng tìm được người cho ta, giấc mộng thứ hai của Nhiếp Phong...”

“Hài tử, ta biết ngươi tuổi còn nhỏ, đã nhận hết nhân thế của rất nhiều hài tử bình thường cả đời cũng sẽ không phải chịu cực độ đau khổ và khổ sở, nhưng...”

“Cháu trai, xin cháu không cần nản chí.”

“Chỉ vì sau khi ngươi trải qua tất cả thống khổ này, ngươi sẽ phát giác, tất cả cũng đáng giá...”

“Ngươi, kiếp này nhất định sẽ tìm được người trong mộng của ngươi, ngươi, nhất định sẽ thực hiện mộng tưởng lớn nhất bình sinh của ngươi! Mà trước khi ngươi còn chưa tìm được hắn, ta vẫn âm thầm thủ hộ ngươi, chỉ dẫn ngươi...”

“Xin ngươi yên tâm...”

Như mộng như ảo thở dài, giống như thanh âm dẫn dò nữ hài gọi là “Mộng” kia, mà nam nhân thần bí kia, cũng lần nữa tiến vào trong bụi cỏ, biến mất trong hư vô vô biên mờ mịt.

Rốt cuộc, nam nhân như tiên như ảo này là thần thánh phương nào?

Hắn, phảng phất sớm đã nhìn thấu cuộc đời của “Mộng” này, càng giống như có năng lực bảo hộ cuộc đời của “Mộng” này, chỉ bằng Vô Cương Hà khí phát ra trên thân hắn, tu vi của hắn, tuyệt không phải người đào bùn trong giang hồ có thể so sánh bằng Bồ Tát chưa biết tiên tri, cho nên hắn tuyệt đối không có khả năng là bùn tào Bồ Tát!

Nhưng mà, dường như người này có thể nhìn thấu sinh tử, nhìn thấu bản chất sinh mệnh, nhìn thấu vận mệnh của tất cả mọi người...

Rốt cuộc là ai?

Nếu như, một người có thể nằm bất tỉnh, có thể vĩnh viễn ở trong mộng, vậy thì tốt bao nhiêu.

Đây là suy nghĩ của cô gái gọi là “Mộng” kia.

Mà trên thực tế, nàng sống đến lúc tám tuổi ngấn ngủ tuế nguyệt. Trong đó thời gian mỹ lệ nhất, hạnh phúc nhất, phần lớn đều nằm trong giấc mộng nàng chăm sóc.

Hóa ra, từ lúc bắt đầu mộng, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đến nay, cách mấy tối, đều sẽ tạo ra cùng một giấc mộng.

Trong mộng, nàng nhìn thấy kiếp trước của mình, vốn là một nữ hài dung mạo thanh tú, đáng tiếc vì nhà nghèo, suýt nữa bị bán mình thanh lâu, nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, được một tướng quân trẻ tuổi triều đình cứu, chưa tới lưu lạc phong trần.

Mà tên tướng quân trẻ tuổi này, chẳng những võ nghệ cao cường, mà trời sinh tính tình nhân hậu, có thể nói là hiệp cốt nhân tâm, hơn nữa mọc ra một đầu tóc dài phiêu dật, như gió như tơ. Bách tính lúc đó còn nổi tiếng hơn cả “Phượng Vũ tướng quân”.

Hai người một khi gặp gỡ, không những vừa thấy đồng tình, lâu dần tình cảm nảy sinh, khó dứt khoát, thẳng như một đôi bích nhân. Đáng tiếc là tướng quân tuổi trẻ nổi danh chi môn, sớm đã chỉ bụng thành hôn, đời này nhất định cưới một môn tiểu thư khác làm vợ.

Vì tiền đồ của ái lang, cô bé kia cuối cùng ở dưới thân thể biết ơn, rốt cục tự hành biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, quyết định kiếp này không gặp lại một lần. Chỉ là tướng quân trẻ tuổi kia đối với cô ta đã vô cùng dụng tình, một lần vì cô ta mà không từ bỏ mà trắng chí tiêu giảm.

Nhưng mà, quốc gia có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, quốc tình khẩn cấp, tướng quân trẻ tuổi cuối cùng cũng không thể không để xuống tư tình con gái, khoác giáp tái chiến sa trường, tận tâm tận lực vì bảo vệ quốc dân!

Một trận chiến ba năm, rốt cuộc đại bại đến địch, và lại càng công hãm thành trì của đối phương. Thế nhưng vào ngày đại thắng, tướng quân trẻ tuổi lại nhận được mật hàm của Hoàng thượng, hướng về phía gã nói rõ để tránh nỗi lo sau này, hạ

lệnh cho gã trong vòng ba ngày, đem mười vạn bách tính bình dân trong thành của đối phương, bao gồm cả người già phụ nữ và trẻ em của đối phương, giết sạch toàn bộ!

Hắn muốn hắn ta đồ thành!

Đối với một hán tử nhân nghĩa nhiệt huyết mà nói, đây thực sự là cửa ải khó khăn nhất bình sinh! Nhưng mà quân lệnh như núi, nếu không tuân theo ý chỉ của hoàng thượng, đó là phản quân phản quốc, tội có thể chín tộc liên tục tru diệt!

Hắn ta là đồ thành? Hay là không diệt thành?

Tướng quân trẻ tuổi này cũng không suy xét quá lâu, trên thực tế, có lẽ ông ta cũng không có suy xét kỹ càng! Ông ta chỉ làm việc theo lương tâm của mình mà thôi, ông ta chỉ làm việc theo hình tượng một người nên có, ông ta cũng không muốn người mình đã sớm biến mất vô tung thất vọng, chỉ vì bà ta vẫn luôn tràn đầy hy vọng đối với ông ta...

Hắn không nói hai lời, đã quả quyết cự tuyệt ý chỉ của hoàng thượng!

Lần này kháng mệnh, đương nhiên là cứu dân chúng vô tội trong thành, riêng lệnh ngồi trong đại điện Thâm Cung, Hoàng đế ngồi hưởng thành Lôi Đình đại nộ!

Thế nhưng, cho dù hoàng đế giận không kèm được, nhưng nhiều năm qua tướng quân trẻ tuổi này chinh chiến sa trường, lập được không ít công lao hãn mã, lại trời sinh tính tình nhân nghĩa, thâm nhập bách tính bách tính bình dân yêu quý. Nếu Hoàng đế vì thế mà làm trái mệnh không diệt thành chém chết, lại muốn Cửu Tộc liên tục tru, chỉ sợ dân tâm khó phục, đến lúc đó oán than sôi trào, đại loạn cũng không thể ngờ được...

Vì để duy trì đại cục, Hoàng đế cuối cùng cũng miễn cho cái chết, càng miễn cho Cửu tộc liên tục tru diệt, chỉ là tử tội có thể tha, tội sống khó tha, cả đời cũng phải bị giam trong thiên lao, không được gặp lại bất kỳ người thân nào, càng không nói đến những năm có cuộc sống khác mới có thể thấy lại ánh mặt trời.

Một khi tin tức truyền ra, tiểu thư danh môn lập gia đình với tướng quân trẻ tuổi lập tức kính nhi viễn chi, không những giải

trừ hôn ước với hắn mà còn trở mặt không nhận hắn, nói từ trước đến nay hắn chưa bao giờ biết mặt.

Nhưng mà, đối với tướng quân trẻ tuổi này thì những điều hôn ước này chẳng bao giờ quan trọng, kỳ thực nếu không phải hắn gánh lấy hôn ước của cha mẹ sớm vì hắn thì có lẽ, hắn đã sớm cao chạy xa bay cùng người trong lòng mình rồi, đã trải qua rồi, có thể là một cuộc đời khác hoàn toàn khác biệt!

Thứ mà hắn nhớ nhất, ngược lại là hồng nhan vì tiền đồ của hắn, mà không tiếc tự biến mất!

Mà ngay tại thời khắc hắn rơi vào đại họa, nàng rốt cuộc lại xuất hiện lần nữa!

Chỉ vì nàng nghe nói hắn vì không muốn Đồ Thành sát hại người vô tội mà kháng lệnh, nàng rất muốn gặp lại hắn một lần, chính miệng nói cho hắn biết, lựa chọn của hắn vì cứu dân chúng bình dân đã khiến nàng cảm thấy tự hào đến cỡ nào! Nàng may mắn chính mình chưa bao giờ quý mến hắn!

Nhưng mà, Hoàng Đế sớm đã hạ lệnh, tuyệt đối không cho phép hắn gặp lại bất cứ ai trong số những người còn sống, chứ đừng nói là người lưu luyến hắn khắc cốt铭心, hôn dấn mộng?

Nàng thủy chung không tìm được cửa vào, không cách nào vào Thiên lao gặp mặt hắn một lần, cuối cùng, nàng dùng một cái biện pháp bất đắc dĩ!

Nàng, quỳ gối bên ngoài thành Tử Cấm, hy vọng Hoàng Đế có thể đặc biệt khai ân, ân cho nàng gặp lại hắn lần nữa!

Đáng tiếc lòng hoàng sắt như thiết, cho dù nàng có quỳ lần lượt dưới đất đêm như thế nào, hoàng đế vẫn thờ ơ.

Nhưng mà Hoàng đế vừa cho rằng một nữ tử yếu ớt như nàng, quỳ không được bao lâu sẽ từ bỏ, ai ngờ, nàng chạy một ngày một đêm, quỳ một đêm rồi bất tri bất giác, lại quỳ ba ngày ba đêm ở ngoài thành Tử Cấm. Mặc cho mưa đánh gió, nàng vẫn kiên định không dời đi, không có chút ý tứ rời đi.

Mà dân chúng còn lại thấy tình si như vậy, trong lòng không đành lòng, có vài người quỳ xuống cùng nàng, cầu mong Hoàng Đế thật sự có thể đặc biệt khai ân, vì thế một không rời một, hai, ba, ba, ba, bốn, dưới sự chân thành của nàng, không

ít dân chúng lần lượt gia nhập. Cuối cùng, trong vòng hai ngày ngắn ngủi, lại có cả vạn dân chúng từng kính ngưỡng vị tướng quân trẻ tuổi, cùng nàng quý cầu cạnh bên ngoài Tử Cấm Thành, tình cảnh thật khiến người ta cảm động, có thể nói trước nay chưa từng có ai, nhưng sau lại không có ai đến.

Mà mắt thấy vạn dân vì thành toàn đôi bích nhân mà đồng loạt hướng Tử Cấm thành quý xuống, Hoàng đế tất nhiên kinh hãi không thôi, càng dưới sự chiêu dụ của quần thần, rốt cục làm ra nhượng bộ.

Chỉ là Quân Vô nói đùa, nếu hoàng đế đã công bố cho thiên hạ, tuyệt đối không cho phép tướng quân trẻ tuổi này sống quãng đời còn lại, gặp mặt bất cứ thân nhân nào, liền tuyệt đối không thể để nàng gặp lại hắn! Hắn, cuối cùng cho nàng một lựa chọn lưỡng nan!

Nếu nàng kiên trì nhất định phải gặp lại hắn một lần, nàng, sẽ phải chịu tù trong thiên lao, lại càng không thể cùng phòng giam với hắn, hai người cũng không thể trực tiếp gặp mặt...

Nàng, sẽ bị giam trong phòng giam bên cạnh hắn, hai người từ đầu đến cuối cũng sẽ không trực tiếp nhìn thấy đối phương, chỉ có thể cách cửa nhà lao truyền lời giúp nhau!

Nhưng mà một khi nàng lựa chọn tiến vào Thiên lao thì sẽ giống như hắn, kiếp này kiếp này đừng mong sống sót rời khỏi nơi đây. Nàng, vì sẽ là người truyền lời sát vách của hắn trong nhà tù mà phải trả cái giá cả đời!

***

***

Có điều, chỉ cần người có thể tới gần người mà mình yêu thương nhất nhiều hơn một chút, chỉ cần có thể cùng tù với hắn ở trong thiên lao, chỉ cần có thể ngày đêm kể lể tiếng lòng với hắn, cho dù thật không thể tiếp tục gặp lại, nàng cũng cảm thấy cho dù phải trả cả đời, cũng vậy...

Tuyệt đối đáng giá!

Nàng rút cuộc cũng chẳng thêm chùn bước, lựa chọn tiến vào thiên lao!

Mắt thấy người mình yêu vì bản thân mà không tiếc cả đời giam cầm Thiên lao, vị tướng quân trẻ tuổi kia tất nhiên đau lòng, chuyện duy nhất tới nước này, cũng là sức người khó mà giữ nổi, đại cục đã định, cũng chỉ đành thuận theo thiên mệnh sắp xếp.

Vì vậy bắt đầu từ đó, hai người vẫn luôn cách cửa nhà lao, truyền lời với nhau, kẻ ra tiếng lòng từ biệt, mặc dù không thể gặp nhau, nhưng nghe thấy âm thanh yêu thích nhất cả đời ở bên cạnh, biết dù thế nào thì mình cũng sẽ có người không rời xa, không rời mình, sống nương tựa vào nhau. Loại ngày này, đối với hai người vốn số mệnh không cách nào kết hợp được mà nói, cũng chưa hẳn không phải là một loại hạnh phúc hèn mọn.

Đáng tiếc, cho dù là thời gian hạnh phúc hèn mọn này, cũng không lâu dài...

Cứ như vậy qua mấy tháng, vốn nàng đã mỏng manh như giấy, trong ngực rốt cục nhiễm phong hàn, một bệnh không dậy nổi, được thạch vô linh, cuối cùng lại bệnh chết trong thiên lao!

Nhưng mà dù nàng đã chết, duyên phận của hai người có phải cũng đang từ bỏ hay không?

Có lẽ chưa chắc...

Vì vậy ngay lúc bệnh tình đã lâu lưu lại, nàng từng ước định với hắn, giả như trên đời này thật sự có kiếp sau, vậy thì sau này không thể biết, nàng tất nhiên sẽ lại lần nữa gặp hắn, nhất định sẽ cùng hắn tìm kiếm mộng tình nghĩa, tìm nàng...

Cuối cùng nàng cũng rời đi, mang theo hi vọng tìm hi vọng về kiếp sau, sau cùng chính là đi tìm giấc mộng.

Mà mắt thấy yêu thích mỉm cười cuối cùng, tướng quân trẻ tuổi đương nhiên bị thống muốn chết, nếu đã cùng yêu thích cuộc đời kiếp sau, hắn cũng không muốn vụng trộm sinh nhân thế thêm nữa.

Vì vậy bắt đầu từ đó, hắn không ăn nửa ngụm cháo, cũng không uống nửa ngụm nước, chỉ vì hắn muốn mau chóng đuối kịp, không muốn cô lẻ loi trên đường xuống Hoàng Tuyền. Hắn, muốn cùng cô ấy gặp lại nhau ở kiếp sau...

Rốt cuộc nửa tháng sau, hắn, cũng đi theo nàng, chỉ không biết...

Hai người ở trong kiếp sau, có thể thực sự như ước định của kiếp trước hay không, lần nữa gặp nhau, quen biết, yêu nhau?

Đợi nhau cả đời?

Tình nghĩa xinh đẹp.

Thụ tình cảm động lòng người.

Mình ước si tâm.

Cô gái tám tuổi gọi là “Mộng” kia, cứ cách mấy tối lại mơ một giấc mộng đẹp triền miên như vậy.

Mà giấc mộng này càng lúc càng chân thực, rất nhiều lúc, nàng cũng tình nguyện mình vĩnh viễn ở trong giấc mộng, không muốn tỉnh lại đối mặt với kiếp sống khổ luyện tuyệt tình kia, đoạn tình thất tuyệt!

Đáng tiếc, dù sao mộng cũng chỉ là một giấc mộng, dầu sao cũng có lúc tỉnh mộng.

Tựa như lúc này, nàng cuối cùng vẫn là từ trong mê man tỉnh lại...

Mà nàng, lại càng bị một trận mưa gió lay tỉnh...

“A...”

Tỉnh lại từ trong cơn mê man, mơ màng tám tuổi kia đột nhiên nhẹ nhàng mở mắt, mới phát hiện, thì ra mình đã ở trong nhà, ban ngày ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào, mưa gió nổi lên liên miên.

Bên tai Mộng Mộng, lại truyền đến một tiếng nói dịu dàng mềm mại:

“Mộng Nhi, muội rốt cuộc cũng tỉnh lại?”

Chỉ thấy ven giường mộng, một phụ nhân tuổi chừng ba mươi, dung mạo hiền thực đang ngồi; nữ tử này, chính là mẫu thân mà mộng yêu thương nhất ——

Im lặng!

Thấy mẫu thân ở bên cạnh chăm sóc mình, mà lão phụ lại không ở trong phòng, Mộng lập tức ngồi dậy trên giường, hỏi:

“Mẫu thân, là cha... mang con về? Vậy hẳn... hiện giờ ở đâu?”

Tử Yên nhẹ nhàng thở dài, đáp: “Cái này còn cần phải hỏi? Một si đao tuyệt thế kiên trì thành cuồng như cha ngươi đương nhiên lại tới nơi bí ẩn luyện đao, ai...”

“Đúng rồi! Mộng Nhi, vừa rồi nghe ngươi trong lúc mê man, không ngừng gọi cái tên Phong Vũ tướng quân gì đó, ngươi, có nên tái tạo lại giấc mộng kia nữa hay không?”

Thì ra, Nê Hề cũng biết Mộng này cứ cách mấy đêm lại xuất hiện? Mộng nghe vậy không khỏi gật đầu:

“Ừm... Mẫu thân, Mộng Nhi có dự cảm, giấc mộng này có thể là thật...”

Ngô ế ôn nhu cười một tiếng, một mặt vuốt nhẹ sợi tóc mộng, một mặt nói: “Vậy chẳng phải là tốt hơn sao? Nếu ngươi sinh ra đã phải cõng trên lưng một giấc mộng kiếp trước chưa tròn, vậy càng không phụ cái tên mà mẹ đã đặt cho ngươi lúc trước gọi là “Mộng” rồi.

“Nhưng mà...” Mộng Tuyên lo lắng nói: “Dáng vẻ của hài nhi cổ quái này, chỉ sợ kiếp này cũng không cách nào hoàn thành mộng cảnh kiếp trước a...”

Nhưng nữ nhi như cô ảnh tự thương nhớ, quả nhiên không khỏi thở dài thật sâu:

“Hài tử, không nên tự ti vì dung mạo của mình, cũng không nên từ bỏ giấc mơ của mình. Bởi vì chỉ có người vẫn còn giấc mơ trong lòng, mới có thể chịu đựng qua tất cả khổ sở, mới có thể chờ đến ngày ước mơ trở thành sự thật...”

“Đây, cũng là kỳ vọng duy nhất của mẫu thân dành cho con!”

Ồ? Tại sao lại hy vọng con gái trong cơn đau đớn có thể không từ bỏ ước mơ? Rốt cuộc giấc mộng chỉ mới có tám tuổi mà vẫn phải chịu đựng nỗi đau đớn đáng sợ nào đó?

Tất cả những điều này, kỳ thật nên do dòng họ của “Mộng” nói tới...

Bởi vì, nàng có một cái tên rất kỳ lạ.

Nàng họ kép kép...

Chương thứ hai, đao cuối tình đoạn tuyệt.

Trên đời này, có một dòng họ, có thể là họ bất đắc dĩ nhất trong thiên hạ.

Chỉ vì cái họ này, chỉ kém một chút liền có thể trở thành thiên hạ đệ nhất, nhưng lại thiếu một chút chênh lệch đó, cuối cùng khó có thể trở thành đệ nhất.

Mà cái họ bất đắc dĩ này, chính là dòng họ chân chính của “Mộng” tám tuổi kia.

Hóa ra nàng ta là họ kếp...

Thứ hai!

Tên đầy đủ là “Đệ Nhị Mộng”!

Trên đời thật sự có người lấy “Thứ hai” làm họ? Dòng họ kỳ lạ này, rốt cuộc là sâu xa gì?

Nhưng thì ra là, từ xưa đến nay cái họ “Đệ Nhị” này từ thời đại Chiến quốc xa xưa.

Thời đại của Chiến quốc vốn là đứng đầu hàng ngũ cường giả, các quốc gia chẳng những lừa gạt lẫn nhau mà còn khống chế lẫn nhau.

Tình huống này kéo dài rất lâu, cho đến khi một người xuất hiện, mới sáng tạo ra cục diện hoàn toàn mới, người này chính là Tần Thủy Hoàng - Tần Thủy Hoàng.

Doanh Chính!

Lúc đó Doanh Chính, không những thống nhất vạn dặm Thần Châu, càn quét sạch toàn bộ cường quốc, chính giữa Tề Quốc, cho nên kiếp số khó thoát.

Mà ngay sau khi Tề Quốc bị diệt quốc, hậu nhân “Điền Thệ” của Công Tộc liền di cư Kinh Triệu Phòng Lăng, lấy số lần tộc nhân đến Kinh Huyền Phòng Lăng làm họ hàng đầu, xếp thành số tám.

Vì vậy bắt đầu từ lúc đó, trên đời này liền không chỉ có người lấy “Thứ hai” làm họ, càng có người phục họ “Thứ nhất” “Thứ tám” thứ tám!

Mà vấn đề cũng bắt đầu xảy ra!

Thiên tính con người luôn coi trọng tôn ti trước sau, trên đời vĩnh viễn xem thường tại hạ, mà tại hạ cũng vĩnh viễn không phục tại hạ. Mọi người đều là hậu nhân Điền thị, sao có thể có người phục họ ngôi đệ nhất? Có người lại muốn khuất phục tám vị? Dòng dõi đệ nhất nghe đến mức vô thượng uy phong bậc nào, bởi vậy phân tranh mà sinh!

Nhưng mà, nếu mọi người đã sớm có thỏa thuận trước, cho nên từng tạo ra một hồi tranh luận, cuối cùng vẫn là dẹp yên can qua, chỉ là, mặc dù bên ngoài mọi người gió êm sóng lặng, nhưng trong đó còn có người âm thầm không phục...

Thứ hai!

Chỉ vì “Thứ hai” thật sự là họ vô cùng bất đắc dĩ trong tám chữ “Thứ hai” này! Chỉ thiếu chút nữa thôi là bọn họ đã đến Kinh Huyền Phòng Lãng một bước, bọn họ đã có thể trở thành đệ nhất, hiện giờ lại phải đòi đòi lưng vác thứ hai, mà thứ hai chính là thứ hai, vĩnh viễn khó thành đệ nhất, thật sự là đáng tiếc biết bao!

Cũng vì một mực âm thầm không phục, tộc nhân thứ hai, cũng là tộc nhân trong tám tộc, là một tộc nhân nỗ lực nhất trên văn tài và võ nghệ!

Vì thế bọn họ phải dùng thực lực của mình để chứng minh, bọn họ chắc chắn có đủ khả năng trở thành đệ nhất, bọn họ không thể trở thành đệ nhất, không có thiên tư quan trọng, tất cả đều là do số mệnh không thể thoát khỏi cái tên họ thứ hai này!

Mà cố gắng trải qua đời đời kiếp kiếp không ngừng, tộc nhân thứ hai này đời sau kiên cố hơn đời trước, cho đến đời phụ thân của “Mộng Thu” thứ hai, cũng tức là hán tử tóc dài kia, càng là người kiên chấp nhất “Đệ Nhị tộc” xưa nay!

Bởi vì y có một cái tên khiến y không thể không chấp nhất

Đao Hoàng!

Đao Hoàng thứ hai!

Còn Đao Hoàng thứ hai vì sao được gọi là “Đao Hoàng”? Nghe nói, sự việc này xuất phát từ đêm khi hắn xuất thế, từng có một cao tăng đi ngang qua Hoá Duyên phủ của phụ thân

hắn, vừa gặp phải “Đao Hoàng” đang oa oa rơi xuống đất, cao tăng từ xa trông thấy đã cảm thấy tấm lòng phẳng nước của mình, bị một cổ đao ý trời sinh khiêu khích làm cho tâm thần không yên, liền tiên đoán kẻ này từ khi trưởng thành, nhất định sẽ trở thành Nhân Hoàng trong đao!

Lúc đó cha Đao Hoàng nghe vậy tất nhiên mừng rỡ, vì vậy thuận lý thành chương nên con mới đặt tên là “Đao Hoàng”.

Mà cái tên Đao Hoàng này vốn không có gì không ổn, đáng tiếc lại xúng với một cái họ tiếc nuối...

“Đao Hoàng đệ nhị” bốn chữ, nghe cứ như không bao giờ trở thành đao đệ nhất thiên hạ, mà chỉ là đao thứ hai trong thiên hạ đệ nhị!

Nếu như Đao Hoàng thứ hai chỉ là một Nhân Hoàng tầm thường thì cũng không sao, nhưng hắn đúng như cao tăng kia đã nói, từ nhỏ đã có tư chất tập đao kinh người!

Hắn căn bản từ nhỏ đến lớn cũng không bái sư học nghệ, hắn chỉ là lấy đao phổ các phái cha hắn sưu tầm trở về, tự nghiên cứu, đã có thể bằng thiên phú tập sở trường các nhà, tạo ra đao chiêu thành một cách tự nhiên!

***

Mười lăm tuổi, hắn dùng một đao đánh bại “thiên hạ đệ nhất đao” khi uống rượu võ lâm đã thật sự trở thành thiên hạ đệ nhất đao!

Chỉ là, tràng đao quyết này vốn có thể danh chấn giang hồ, hắn lại khinh thường lưu lại danh hiệu của mình với quần hùng võ lâm ở đây, cho nên năm xưa quần hùng cũng chỉ biết Dịch Mãn Sở bị một thiếu niên đao khách thần bí đánh bại, còn thiếu niên đao khách này họ gì gì gì chứ, đến nay vẫn là một câu đố mà không ai biết.

Nhưng tại sao Đao Hoàng không giữ tên của hắn lại?

Đây vốn là thanh đao đệ nhất thiên hạ trong mắt đám võ lâm, là “Thiên Hạ Đệ Nhất” chân chính trong lòng mình.

Nhưng như thế nào mới xem như là thiên hạ đệ nhất chân chính trong lòng hắn ta?

Nhưng thì ra là, lúc đó ngoại trừ “Đệ Nhị” tộc bọn họ xuất hiện kỳ tài trong đao của hắn, trong tộc nhân dòng họ “Đệ nhất”, nghe nói cũng xuất hiện một kỳ tài võ học bất thể hai mươi tuổi!

Kỳ tài này tuy không dùng đao, nhưng là võ nghệ toàn diện, không gì không giỏi, tuy có điểm tà môn, nhưng tất cả đều là tuyệt học võ lâm cường tuyệt!

Nhưng có lẽ người này đã phục họ đệ nhất từ lâu, không còn cảm giác gì với danh hiệu đệ nhất nữa, cho nên không hề để ý tới hư danh giang hồ, cũng là danh tiếng đồn đại trong chốn võ lâm.

Chỉ riêng hắn ta mặc dù danh bất kinh, nhưng cũng không biểu thị rằng võ học của hắn ta cũng không phải là đệ nhất thiên hạ; có thể nói, hắn ta mới chính là đệ nhất thiên hạ chân chính trong đệ nhị Đao Hoàng!

Mà mục tiêu cả đời của Đao Hoàng chính là đánh bại hắn!

Cuối cùng ở độ hai mươi tuổi, Đao Hoàng chạm trán với tên cao thủ đệ nhất này, hai người đại chiến một ngày một đêm, kết quả...

Cuối cùng Đao Hoàng cũng thất bại, bại một chiêu!

Chỉ một chiêu đã khiến Đao Hoàng nuốt hận, còn khiến hắn họ Đệ Nhị, cuối cùng người cũng như họ, danh xứng với thực chỉ có thể xếp hạng thứ hai!

Đao Hoàng không phục, liền lập ước định mười năm với tên cao thủ này. Mười năm sau đó, hắn tiếp tục ngày đêm khổ luyện. Cho đến ba mươi tuổi, hai người lại như ước hẹn quyết chiến!

Nhưng mà...

Chiến quả vẫn khiến Đao Hoàng cực kỳ thất vọng.

Hắn vẫn bại! Lần này chỉ thua nửa chiêu!

Nhưng mà, tâm chiến đấu của Đao Hoàng thứ hai thật sự vô cùng mạnh mẽ, hắn gặp mạnh hơn là phải chiến đấu, không thắng không lùi thề không nói, vì vậy lại ước hẹn mười năm với cao thủ thứ nhất!

Lần này, Đào Hoàng thứ hai bắt đầu suy nghĩ lại bản thân thất bại hai lần, đến cùng vì sao?

Nhớ lại thời kỳ đệ nhất cao thủ đã là bốn mươi lăm tuổi nhưng vẫn không có gia đình vô duyên, chuyên chú võ đạo, hắn mới bắt đầu hiểu ra, sở dĩ hắn bại là bởi vì hắn có quá nhiều bần khoản, hắn quá...

Trọng tình!

Hắn cuối cùng vì đạo bỏ tình, không những dần dần xa lánh thân nhân, thờ ơ với cái chết của cha mẹ, càng đậm tình cảm với thê tử bình. Thậm chí con gái hắn “Đệ Nhị Mộng” xuất thế, hắn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, tiếp tục bế quan tìm hiểu đạo chiêu thượng thừa!

Ba năm sau, cuối cùng tâm nguyện của hắn cũng đủ điều kiện, ngộ ra đạo chiêu tuyệt thế do tình cảm hóa thành hoàn toàn mới.

Đoạn – bảy - Tuyên. Tuyệt!

Cái gọi là đoạn tình thất tuyệt thật ra là bảy thức đạo chiêu dùng từ tình biến thành chính nghĩa, mỗi một chiêu đều tức giận, căm tình, đoạn tình, tuyệt tình!

Thức cuối cùng “Đạo Chung Tình Chung Đoạn”, thu thập sáu thức còn lại, cũng là một đạo bá đạo mạnh mẽ nhất!

Thế nhưng, đạo chung tình đoạn, dù mạnh mẽ có thừa, Đào Hoàng Thứ tới từ đầu đến cuối thông thuận không đủ, chiêu nào cũng có cứng lại, tựa như vẫn không thể đạt đến hoàn mỹ.

Nhưng chiêu mới thành, chiến ý bùng bùng của Đào Hoàng, cũng không đợi được ước hẹn mười năm sau, lại tiếp tục khiêu chiến cao thủ đệ nhất!

Nhưng vạn liệu không đến, đệ nhất cao thủ kia không ngờ người đã không còn!

Nguyên lai trong mấy năm qua, hắn cũng một mực bế quan khổ luyện, lại tẩu hỏa nhập ma, cuồng tính đại phát không biết kết quả ra sao!

Đào Hoàng thứ hai lập tức thất vọng, duy nhất chỉ ôm trong lòng vạn nhất, nếu một ngày nào đó hắn có thể hồi phục tính

tình bình thường, đến lúc đó lại tìm cách quyết chiến, xác minh chính mình mới là thiên hạ đệ nhất không muộn!

Mà vì cái hi vọng vạn nhất này, sau khi về nhà, Dao Hoàng vẫn tiếp tục nghiên cứu đoạn tình thất tuyệt, nghĩ thầm như vậy cũng tốt, một chiêu cuối cùng “Đao chung tình đoạn” thủy chung không thông, cải thiện không thôi. Bây giờ, hẳn rồi cuộc có đầy đủ thời gian, một thức đoạn tuyệt mỗi thức đạt đến mức hoàn mỹ chưa từng có từ trước đến khi chấm dứt!

***

Vì vậy, Dao Hoàng thứ hai lại dần trầm mê vào đao đạo, mỗi một ngày một đêm, mỗi một canh giờ, mỗi một khắc, trong đầu hẳn cũng chỉ có đao!

Đao đao đao đao đao đao đao đao đao đao đao đao!

Nhưng không có tình tình tình tình yêu!

Mỗi bức tường nơi đây đều được hẳn khắc đầy khẩu quyết Đoạn Tình Thất Tuyệt.

Tình là khổ, tình là nợ, tình là sâu, tình là rộng...

Vì tình ngu si nhất sinh, không bằng vô tình!

Nhìn khẩu quyết rậm rạp chằng chịt khắp phòng, xem Dao Hoàng này vì luyện đao mà vứt bỏ tình cảm, nhìn hẳn mỗi ngày thần không tuân thủ, nhìn hẳn lúc điên cuồng muốn chém, nhìn tuyệt tình quyết nghĩa của hẳn, nhìn trái tim đoạn tuyệt thất tình, oánh nhiên không phải mùi vị...

Nhưng càng làm nàng khó chịu hơn là khi đưa con gái duy nhất của hai người bọn họ “Mộng Thứ hai” năm tuổi, Dao Hoàng lại cưỡng bức theo hẳn tu tập “Đoạn Tình Thất Tuyệt”!

Chỉ vì Dao Hoàng tin tưởng, đoạn tình thất tuyệt mà hẳn sáng tạo ra đã gần như hoàn mỹ, nhưng chính hẳn cũng chỉ là xuất gia sáng tạo ra bảy thức đao chiêu này, cho nên thủy chung khó có thể hoàn mỹ. Nhưng, nếu có thể lấy một hải tử thiên phú luyện đao, từ nhỏ đến đại đoạn tuyệt thất tình, dốc lòng khổ luyện bảy đao này, vậy đến lúc đưa bé đao đạo này đại thành, sử dụng nó, chính là chân chính hoàn mỹ —— Đoạn Tình thất tuyệt!

Mà giấc mộng thứ hai để đạt thành lý tưởng này, kế thừa thiên phú đao Hoàng tập đao, đúng là tốt nhất, cũng là người bất hạnh nhất!

Đối với Đao Hoàng cường bức đệ nhị mộng luyện đao, ngưng tự nhiên cực lực phản đối, đáng tiếc Đao Hoàng tâm ý đã quyết, nàng căn bản không cách nào quyết định trái ngược quyết định của hắn!

Đáng thương giấc mộng thứ hai bắt đầu từ năm tuổi, liền muốn bị bức bách trong lòng thất tình, cường luyện Đoạn Tình Thất Tuyệt.

Thử hỏi một cô bé vốn có phẩm tính thuần lương, làm sao có thể đoạn tuyệt thất tình, vì tập đao mà không cho phép cười, không cho phép khóc, không được phép buồn, không được vui, không được phép ưu sầu, giống như tăng nữ thủ giới thanh tu vậy? Dù sao cũng là quá khó khăn cho nàng rồi!

Mà vì nữ nhi có thể dễ dàng vứt bỏ tình cảm, Đao Hoàng cứ cách một đoạn thời gian, luôn dời nhà sang trái phải, không có chỗ ở cố định, quyết không để nữ nhi đối với người và vật trên đất, lâu ngày sinh tình...

Thậm chí một con mèo bình thường, một đầu chó, cũng không cho phép tiếp cận Mộng Thập bước thứ hai, nếu không...

Giết! Giết! Giết!

Như con chó lông vàng hôm nay, cũng chết oan uổng vì mộng cảnh quá thân thiết với giấc mộng thứ hai!

Vì vậy bắt đầu từ tập đao ngày đó, giấc mơ thứ hai thậm chí không dám lộ tình cảm với bất cứ động vật nào, cũng không dám liếc mắt nhìn chúng dù chỉ một cái. Cuộc đời tập đao buồn tẻ nhàm chán như vậy, thiếu khuyết thất tình khoái hoạt của con người, luyện một là ba năm, mà giấc mơ thứ hai tiến cảnh, cũng tuyệt đối không khiến Đao Hoàng thất vọng; đối với tinh túy của Đoạn Tình Thất Tuyệt, nàng đã nắm giữ bảy tám phần mười, với một nữ hài tám tuổi mà nói, đã là tương đối hiếm thấy.

Nhưng mặc dù luyện đao thành công, Đoạn Tình Thất Tuyệt cũng ở trên người giấc mộng thứ hai, phát ra một ít biến hóa ngay cả Đao Hoàng cũng không thể tưởng tượng được!

Mộng thứ hai là khiến đao kinh của Đoạn Tình Thất Tuyệt càng luyện càng tỉnh, khuôn mặt của cô càng lúc càng trắng, con mắt màu trắng, vị trí con ngươi cũng từ từ hóa thành màu xanh lam, thân hình cũng trở nên lạnh lẽo như sương giá, toàn thân như một cô gái được tạc bằng tượng băng! Không chỉ có vậy, mỗi giấc mộng lần sau lại có cảm xúc phập phồng., Thậm chí còn khóc cùng cười, tim nàng lập tức đau đến mức bạo liệt, mồ hôi lạnh túa ra, giống như hôm nay nàng vì đau cho con chó lông vàng vô tội kia chết thảm, trái tim lại đau như búa bổ, mồ hôi rơi xuống như mưa, rốt cục cũng không thể không té xỉu!

***

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến giấc mơ thứ hai biến thành như vậy?

Đao Hoàng Hậu đến mới nghĩ ra nguyên do, rất có khả năng, là vì Đoạn Tình Thất Tuyệt chí cương chí dương!

Nhưng nguyên nhân vì Đoạn Tình Thất Tuyệt do Đao Hoàng sáng tạo, cho nên khác với tính tình đao Hoàng cương liệt, cũng thuộc đao chiêu chí cương chí tuyệt chí nhiệt! Đao Hoàng luyện cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu nữ nhân luyện được, hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại!

Chỉ vì nữ thể thuần âm, hoàn toàn trái ngược với chí cương chí dương của Đoạn Tình Thất tuyệt, nếu cưỡng ép luyện tập, đao kinh chí cương chí âm sẽ tụ lại trong tâm phủ không tiêu tan, cùng âm tà va chạm với thân thể nữ tử, mà nội khí tứ chi bát mạch vì muốn cân bằng trái tim âm dương tương xung, tựa như trăm sông đổ về phía tâm điền.

Mà nếu như khí tụ toàn bộ tứ chi bát mạch tại tâm điền, da thịt cả người sẽ bởi vì thiếu nội khí tẩm bổ mà dần dần lạnh như băng, trắng bệch, cuối cùng trở thành một quái nhân mặt trắng như tuyết, mắt như băng lam!

Đáng tiếc, Đao Hoàng nghĩ ra đạo lý này, đã quá chậm, giấc mộng thứ hai tập luyện Hỏa Chức Đao kinh, đã hoàn toàn thấm thấu vào mỗi một tác tâm điền, vô luận như thế nào cũng không thể bức ra, nếu đã sai lầm đúc thành, Đao Hoàng dứt khoát sắp sai liền sai, tiếp tục ép nữ nhi của hắn khổ luyện Đoạn Tình Thất Tuyệt mãi!

Còn hoả nhiệt đao kinh của Đoạn Tình Thất Tuyệt, không những làm cho giấc mộng thứ hai khi thấy cảm xúc phập phồng khổ không thể tả, càng làm mặt của nàng càng ngày càng quái, càng làm cho người khác cảm thấy sợ hãi. Cho nên bất luận nhà bọn họ ở đâu, người ở địa phương đều sẽ tránh xa giấc mộng thứ hai, đám trẻ không cười nhạo dung mạo cổ quái xấu xí của nàng, mà càng không dám tiếp cận nàng.

Đáng thương cho giấc mơ thứ hai, một nữ hài tám tuổi, mỗi ngày ngoại trừ luyện đao, liền không dám cười, không dám khóc, không dám có tình, cũng không có bất kỳ bằng hữu nào, càng chưa từng thấy lão phụ hướng nàng thể hiện nửa phần hiền dung!

Chỉ có mẫu thân của nàng, mặc dù vô lực từ trong tay phụ thân bảo vệ nữ nhi này, nhưng Ngô Bình vì bồi thường năm tháng đồng chân mất đi của nữ nhi, đối với giấc mộng thứ hai có thể nói là quan hoài đến, nhưng may mắn giấc mộng thứ hai còn có mẫu thân này của nàng, tính mạng ngắn ngủn tám năm, mới không đến là không có gì cả!

Ít nhất, ở trên đời lạnh như băng này, còn có mẫu thân của nàng, khiến nàng cảm thấy nhân thế còn có nửa tia ấm áp.

Chỉ là, có lẽ giấc mộng thứ hai cũng không nghĩ tới, trong đêm mưa gió này, có lẽ ngay cả chút ấm áp này...

Cũng phải mất đi!

Mưa vẫn không ngừng rơi xuống cát ngoài cửa sổ.

Mất thấy Mộng Tô tỉnh lại lần thứ hai, Hậu Bình đang an ủi nữ nhi, cũng không nói chuyện, đồng thời nhặt khăn nhỏ ở bên cạnh, ôn nhu mà xóa đi mồ hôi còn lưu lại trên trán nàng.

Chẳng qua không qua bao lâu, bùn đất bỗng nhiên nhú mây, ngây ngốc hỏi: “Mộng Nhi..., sau cổ ngươi là cái gì...?”

Mộng tức khắc quay mặt lại, dường như có một số việc giấu diếm, nói: “Mẹ..., sau cổ hài nhi... Cái gì, có phải người... nhìn lầm hay không?”

“Không! Ta tuyệt đối không nhìn lầm!” Tử Lạn không đợi giấc mộng thứ hai có phản ứng gì, đã đột nhiên ghép lại với thân thể nhỏ bé yếu ớt của nàng, càng kéo quần áo phía sau cổ nàng xuống!

Một đôi mắt của nàng, lập tức mở lão đại, chỉ vì nhìn thấy trước mắt, đệ nhị mộng sau lưng, lại có một đạo lam khí đậm thẳng gáy phía sau, nghiêm nhiên như một thanh lợi nhận, khiến cho người ta nhìn thấy hoảng sợ!

“Đây là...” Tử Lạn Bất Kiến Bất Kiến thò tay hướng lam khí trên lưng giấc mộng thứ hai sờ một cái, xúc tu Hách giác kỳ hàn rét thấu xương, phi thường quý dị, càng không nói đến là giấc mộng thứ hai thân phụ đạo lam khí này? Ngô Bình không khỏi thương tiếc lắc đầu nói:

“Hài tử... Đạo lam khí này, hóa ra là đoạn tình thất tuyệt đao kinh, ăn mòn lục phủ ngũ tạng của con thêm một bước! Nó đã xuất hiện bao lâu rồi?”

Mộng sư thứ hai đối đáp:

“Nó... đã xuất hiện... nửa tháng rồi...”

Tử nín nói: “Đao kinh đã tiến thêm một bước xâm nhập lục phủ ngũ tạng ngươi, chắc hẳn không chỉ có ruộng của ngươi, trong năm dặm ngươi cũng đã chịu đủ... Nhiệt độ giao hầu, khổ không thể tả, hài tử, vì sao ngươi không sớm nói cho mẫu thân?”

Mộng thứ hai rũ mắt đáp: “Mẫu thân... Cho dù ngươi biết rồi cũng... Vì việc không thể làm được gì, phụ thân vẫn muốn ta tiếp tục luyện đao, hài nhi không muốn mẫu thân quan tâm vì ta a...”

Nhìn con gái vì không muốn mình lo lắng, mà tình nguyện độc nhất vô biên tiếp nhận đau đớn do đao kinh bức bách, trái tim bần đất, đột nhiên đau đến mức như muốn vỡ vụn, trái tim một từ mẫu thật sự vỡ nát, vì con gái chí hiếu mà đau đến tan nát cõi lòng!

Nước mắt của nàng sớm đã tràn ra, nàng đột nhiên cắn răng, giống như quyết định rất tốt. Tiếp theo một tay ôm lấy giấc mộng thứ hai xuống giường, kéo tay nàng nói: “Mộng Nhi, chúng ta đi thôi!”

Mộng thứ hai nghe mà ghen hòng trên trời, hỏi: “Đi...? Mẹ thân, chúng ta... đi đâu?”

Lớp bần trạch nhãn liên tục nói: “Mộng Nhi, mẫu thân... Một mực làm sai! Ta vẫn cho rằng, cha con mặc dù si mê tại đao,

nhưng luôn có một ngày có thể giấc ngộ thay đổi. Ta thực sự quá yêu nó, cũng đang yên lặng chờ nó... Phục tâm chuyển ý, cũng không dám làm trái lời nó... Mỗi một câu, thậm chí hấn buộc con luyện đoạn tình thất tuyệt, ta cũng không dám nhiều lời nữa câu, nhưng...”

“Ngay lúc vừa rồi, ta chợt bừng tỉnh đại ngộ, cha ngươi vì muốn khiến cho thất tuyệt có thành tựu, căn bản không quan tâm sinh tử của ngươi, thống khổ và cảm thụ! Hấn, đã không còn là Đạo Hoàng thứ hai ta yêu lúc trước! Hấn đã trở thành một con quái vật vô tình vì luyện đao mà không tiếc bất cứ giá nào! Cho dù ta tiếp tục chờ đợi thêm một đời, hấn cũng tuyệt đối sẽ không thay đổi hấn trước kia! Ta đợi thêm một thời gian nữa, sẽ chỉ khiến cho đao kinh đoạn tình thất tuyệt dần vật đến chết mất!”

“Mẫu thân tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn con chịu khổ tiếp! Mẹ con chúng ta đã chịu đủ lắm rồi! Mộng Nhi, chúng ta bây giờ cùng nhau rời khỏi cái nhà không thuộc về chúng ta nữa, đi tìm giấc mơ của con đi!”

Rời khỏi nơi này tìm mộng? Đây sớm đã là giấc mộng thứ hai của năm tám tuổi, đây là ước mơ duy nhất để sống tới hôm nay! Rốt cuộc nàng cũng chờ đến lúc mẹ tự nâng cao đẳng khí, cứu mình ra khỏi gia đình khô khan vô tình này! Nhưng mà...

Đi? Nàng cùng nàng, có thể sao? Có thể dễ dàng bỏ đi như vậy sao?

***

Không! Các nàng có lẽ đã không kịp đi rồi! Bởi vì ngay khoảnh khắc này các nàng đã kéo theo giấc mộng thứ hai đi ra ngoài cửa...

Một tiếng “Bành” Hoắc địa vang lên thật lớn! Cửa lớn không ngờ đã vỡ tung thành từng khúc!

Biển này thực sự lớn ra ngoài dự kiến của Nê Tử nín và giấc mộng thứ hai! Hai người chỉ thấy một thân ảnh khôi ngô đang đứng trong mưa gió bên ngoài cửa, thân ảnh này chính là “Đạo Hoàng thứ hai”!

Đao Hoàng trước mắt không ngờ lại bị nước mưa đánh ướt đầm, một đầu tóc rối tung xõa trên trán, sắc mặt càng không biết vì sao, lúc đỏ lúc xanh, lồng ngực cũng cấp tốc phập phồng, bộ dáng dị thường dọa người!

“Hoàng...?” Mắt thấy Đao Hoàng đột nhiên trở về, hộc tới thềm nghĩ liệu hắn có muốn ngăn cản chính mình mang theo nữ nhi rời đi, tay đang kéo mộng thứ hai cũng thoáng giật chặt lại.

Ai ngờ Đao Hoàng cũng không có ý này, hắn bỗng nhiên nhếch miệng cười hiếm thấy, nói: ” quê mùa! Mộng Nhi! Các người đoán, tối nay trên người ta xảy ra đại sự gì?”

Ai biết tối nay hắn xảy ra đại sự gì? Tử Bình và giấc mộng thứ hai nhìn nhau, không rõ vì sao hắn lại có câu hỏi này, Đao Hoàng dường như cũng không dự trù được câu trả lời của hai người, hắn đã tự mình trả lời cho các người: “Vậy thì để ta nói cho các người biết! Tối nay lão tử rốt cục cũng đoạn tuyệt tuyệt tình đao cuối cùng trong đoạn tuyệt tình...”

“Luyện đến mức bá đạo hoàn mỹ nhất! Ha ha ha ha...”

Đao Hoàng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, chấn cho cả nhà đến mức lão đảo sắp đổ, nhưng mà hắn không cười được bao lâu, bỗng dưng “Soạt” một tiếng, trong miệng phun ra rất nhiều máu tươi, người cũng cụt hứng ngã quỵ xuống đất!

Mắt thấy Đao Hoàng khi thì cười điên cuồng, khi thì hướng lên trời điên cuồng phun máu tươi, bần cống và giấc mộng thứ hai quả thực làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, mà quẻ lẳng lẳng nhìn thái độ nản lòng quỵ xuống đất của trượng phu, giống như hiểu ra cái gì, ngơ ngác nói: “Hoàng... Người... Người... luyện đao... luyện đến... tẩu hỏa nhập ma?”

Đúng vậy! Trên thực tế, bao năm qua Đao Hoàng vẫn luôn luyện đao không ngừng nghỉ, luôn khắc khổ suy nghĩ “Đao chung tình đoạn chí thiện chí mỹ”, đáng tiếc từ đầu đến cuối khổ không kết quả, nhưng hắn thật sự quá trầm mê vào đao, càng không cách nào ngộ đao, càng nóng lòng ngộ đao, mấy tháng nay phát triển càng thêm nghiêm nghị, liên tục trăm ngày không ngủ không nghỉ, luyện đao trong rừng cây bên ngoài, một mặt đau khổ suy nghĩ.

Cuối cùng trong đêm phong vũ này, Đào Hoàng dưới tình trạng tâm lực nhất thời hao tổn, để Phong Tà thừa dịp hư nhược mà vào. Kinh mạch toàn thân nghịch loạn, người cũng bị hãm vào nửa điên nửa điên. Cuối cùng hắn cũng tẩu hỏa nhập ma rồi!

Cho nên vừa rồi mới nói mình đã tình cảm cắt đứt tới hoàn mỹ, chẳng qua là hắn nửa điên nửa điên mà thôi, hắn chẳng những không thể ngộ đạo, nổi lòng cũng hoàn toàn mất không chế!

Mà chợt nghe thấy bần cứng nói hắn tẩu hỏa nhập ma, Đào Hoàng đã dần dần điên cuồng, càng giận không kềm được, hắn gầm lên:

“Mẹ...! Con nói... Cái gì? Ông đây rõ ràng... đã ngộ đạo, sao... Sao con lại tẩu hỏa nhập ma? Vì sao... con lại nói như vậy? Con... Điên rồi à? Người... điên... rồi... sao?”

Trong tiếng rống giận dữ, Đào Hoàng lật tay nặng nề cho khoảnh khắc một bạt tai, tát đến mức hai môi nàng bắn tung tóe máu tươi, người cũng lùi liền mấy bước, may mà mộng thứ hai ở phía sau đỡ lấy quê hương, nàng mới không ngã xuống đất!

“Mẹ...!”

Mộng thứ hai gọi khẽ một tiếng, ánh mắt Đào Hoàng lập tức rơi vào trên người nữ nhi, trong ánh mắt càng ẩn chứa một tia thú tính dữ tợn, hắn thâm thúy một tay nắm lấy giấc mơ thứ hai, nói: “Mộng Nhi! Con không tin ta không chặt! Cha con đã ngộ ra đạo pháp hoàn mỹ nhất trên đời, bây giờ ta sẽ truyền cho con phương thức đạo tuyệt thế này! Con đi theo ta! Con đi theo ta!”

Nói xong lại định kéo mạnh giấc mộng thứ hai ra khỏi trận mưa to!

***

Kinh sợ Đào Hoàng muốn kéo con gái ra ngoài phòng, không biết trái tim hắn không khống chế được, còn có thể làm ra cái gì, nàng cuống quýt lấy thân che lại đường đi của hắn, nóng nảy nói: “Hoàng...! Cầu xin người đừng tra tấn nữa... Con gái của chúng ta! Trong mấy năm này nàng đã bị đoạn tình thất

tuyệt tra tấn đến không giống hình người! Người còn muốn tra tấn nàng như thế nào?”

Vào đường đi bị bùn nhão ngăn cản, Đao Hoàng ích nổi giận xông lên trong lòng, lại tiếp tục điên cuồng kêu lên:

“Mẹ kiếp! Người thì biết cái gì? Ta muốn nàng luyện đao là vì muốn tốt cho nàng! Người mau cắt đi cho ta!”

Tử Bình nói: “Không...! Người căn bản không phải vì Mộng Nhi tưởng tượng! Tất cả những thứ người làm cũng chỉ vì đao của người! Tối nay ta đã hoàn toàn hiểu rõ, cũng đã hoàn toàn thất vọng đối với người! Ta đã quyết định mang theo Mộng Nhi rời đi... Nhà này không giống gia tộc, đưa Mộng Nhi rời khỏi người, còn có rời xa cái đoạn tình thất tuyệt mà người tự cho là hoàn mỹ kia!”

Trong tiếng nói chuyện, Nếu Hậu Phán một tay kéo giấc mộng thứ hai, sẽ dẫn nàng rời khỏi nơi này lúc đó. Đao Hoàng thấy thế càng giận tím mặt, điên cuồng hét lên:

“Nói nhảm! Mộng là con gái của ta! Con bé là của ta! Nó vĩnh viễn sẽ thuộc về ta Đoạn Tình Thất Tuyệt!”

“Cô là nữ nhân không biết tốt xấu, hôm nay lão tử sẽ cùng cô...”

“Ân —— Tình —— tuyệt!”

n tình đoạn tuyệt?

Khó đoán được, sự điên cuồng của Đao Hoàng đã tới mức như vậy, lại muốn ân đoạn tình đoạn tình tuyệt với thê tử vẫn luôn tình thâm nghĩa với hắn?

Đúng vậy! Trong lúc tẩu hỏa nhập ma, Đao Hoàng điên cuồng, Đao Hoàng nổi giận, đã đẩy tuyệt tình của hắn lên đỉnh phong không cách nào khống chế, làm cho đầu óc hắn hoàn toàn choáng váng! Dưới sự cuồng nộ cực kỳ vô tình của hắn, rốt cuộc trong bốn chữ “Ân đoạn tình tuyệt” cũng đồng thời vung tay lên, bổ ra một chiêu cuối cùng nhất tuyệt tình tuyệt tình của hắn.

Đao... cuối cùng...là Tình, Đoạn!

Mà thức “Đao chung tình đoạn”, hắn là...

Bỏ về phía ót!

Thiên...!

Thật sự làm cho người ta khó có thể tin! Hách Thính nghe “bọt” tiếng xương vỡ vụn! Dao Hoàng này một dao thật sự là trùng trùng điệp điệp bổ trúng ót của nàng! Động tác cả người của Túc Mộc nhất thời dừng lại! Nàng vốn kéo cánh tay mộng thứ hai cũng dừng lại!

Thậm chí ngay cả chương của Dao Hoàng cũng dừng lại! Giác mộng thứ hai cũng dừng lại! Toàn bộ nhà này cũng theo đó dừng lại!

Tất cả mọi thứ đều dừng lại! Bao gồm cả ân tình đối với vợ chồng dao Hoàng kim kiếp này, còn cả tình yêu của nàng đối với giấc mộng thứ hai cũng đều dừng lại, đơn giản là vì...

Mạng sống của nàng, dưới chiêu đoạn tình thất tuyệt của Dao Hoàng, cũng sắp dừng lại!

Chỉ một thoáng, trong phòng trở nên tĩnh mịch, thời gian như dừng lại tại đây, đáng tiếc là phảng phất thời gian thủy chung không vì bất kỳ ai mà dừng lại...

Trong khoảnh khắc này, sự tĩnh mịch kinh người vừa qua, giấc mơ thứ hai còn chưa kịp phản ứng, kêu lên, nàng liền nghe thấy dưới chân mẹ truyền ra tiếng “bát thít”, nguyên lai mặt đất dưới chân đã xuất hiện vô số vết nứt, những vết nứt này như thiên la địa võng bắn tung tóe ra bốn phía, trong vết rách càng như ẩn chứa đao kinh cường hãn vô bì, đánh thẳng vào bốn vách tường căn phòng!

Tiếp theo, bốn vách tường lại truyền ra thanh âm “Lột nứt”, cả bốn vách tường trong phòng nhỏ, còn có mái ngói, thành linh tất cả đều bắn ra bên ngoài!

“Ầm” một tiếng sét rung trời! Bốn vách tường cùng mái ngói bắn tung toé, toàn bộ căn phòng nhỏ lập tức như một quả bóng da vỡ vụn ra thành từng khúc, không chừa lại mảnh ngói nào!

Một chiêu thật kinh thế! Thật là khủng bố vô thượng đao kinh! Dao Hoàng thứ hai cho dù dao này chưa chính thức bỏ về phía bốn vách tường, nhưng đao kinh lại có thể từ đầu chiếu Bình nhìn thấu hai chân hắc, lại dọc theo chân phá địa hủy bích, đem toàn bộ gian phòng nổ tung thành bụi phấn, hủy bởi một

đao tín thủ của hắn, đây mới là “Đao chung tình đoạn hoàn mỹ nhất” thực sự!

Rốt cục dưới sự cuồng nộ cực kỳ vô tình của hắn, đã phát huy ra tinh túy trong đao cắt đứt tình cảm nhất, khiến đao cuối cùng chân chính của hắn cắt đứt!

Mà ngay lúc phòng bắn ra là tro bụi, bùn nhão đứng mũi chịu sào cũng rốt cuộc bắn máu ngã xuống!

“Mẹ... Thân...!”

Mộng cảnh thứ hai điên cuồng gào thét! Tiếng kêu thảm thiết! Tiếng kêu thảm thiết! thét chói tai! Càng bất chấp cảm giác đau đớn do đao kinh của Đoạn Tình Thất Tuyệt kích phát trong lòng, cuối cùng nàng cũng hiểu được từ trong sợ hãi tỉnh táo lại, điên cuồng tiến tới xem mẫu thân đã ngã xuống đất!

Thế nhưng, mặc cho nàng kêu la la hét loạn như thế nào, tử hình khí đã như tơ nhện, khôn hồn phản hồn thuật, nàng chỉ lấy một hơi còn sót lại, hướng nữ nhi phun ra một tiếng dặn dò cuối cùng của mẫu thân, dặn dò thứ khác...

“Mộng... Nhi, đừng vì... Mẫu thân... Chết thế nào... Trách trách... Cha...”

“Cha ngươi... Tội nay... tẩu hỏa... Nhập ma, hắn... Đã làm... Đã không... Đã biết được... phân biệt... đúng... sai... sai...”

“Ngươi.... Ngàn vạn. Đừng... bỏ.. vứt bỏ.. Ngươi... Mộng...”

Dứt lời từ “A”, thân thể bùn đất đột nhiên nhẹ nhàng co dẫn, hai mắt khép lại, nàng...

Rốt cuộc hồn phương đứt thành từng khúc.

Cuối cùng cô cũng đi.

Sắp đi còn ngàn vạn dặn dò, vẫn câu nói kia...

Hi vọng nữ nhi không từ bỏ tâm mộng.

“Mẹ... thân...”

Nước mắt của giấc mộng thứ hai sắp cạn, máu cũng sắp chảy khô rồi.

Từ mắt thấy mẫu thân chết thảm dưới tay phụ thân nàng, nàng đã không cách nào kiềm chế được chính mình, nàng đã khó

bảo đảm thất tình bất động, mà một khi tình cảm động, tuyệt tình thất tuyệt đao kinh trong lục phủ ngũ tạng tựa như mộng hỏa địa ngục đốt cháy trái tim nàng, đau đến mức miệng nhỏ cũng tràn đầy máu tươi!

Mà lục phủ ngũ tạng đau đớn cực độ, dưới lệ cùng máu cũng chảy nhanh xuống, rốt cuộc nàng khó khăn lắm mới chịu được đau đớn mất đi chí thân, không thể chịu nổi té xỉu.

***

Đao Hoàng thứ hai còn lại từ trong trạng thái điên cuồng phục hồi lại tinh thần, nhìn cảnh mình bị một đao thiêu rụi nhà, nhìn mình sai tay giết hại, đối với thê tử tình thâm nghĩa trọng của chính mình, còn có nhìn thấy tay phải xuất ra “Đao chung tình đoạn” của mình...

Trên mặt hắn, trước sau vẫn không chút biểu tình!

Cuối cùng đao chiêu của hắn cũng đại thành! Đây không phải cảnh giới vô thượng mà hắn theo đuổi từ trước tới giờ? Sao hắn có thể không chút biểu cảm nào được?

Bởi vì, hắn rốt cục bởi vì nguyên nhân hoàn mỹ nhất đao chung tình đoạn, mà lĩnh ngộ chân chính vô tình cảnh? Hắn liền khẳng khẳng một mực theo hắn thê tử nửa sống cũng có thể giết, còn có cái gì không thể giết? Còn có ai còn hơn hắn “Vô Tình”?

Hay là do mặt mũi không chút biểu cảm nào, đó mới là tiết nối thật sự của việc khắc cốt?

Mưa vẫn là cát đất, trong gió, trong mưa, phảng phất truyền đến tiếng thở dài của thương thiên...

Than thở sự chấp nhất mù quáng của thế nhân...

Than thở sự ngu muội ngu muội của thế nhân...

Ba ngày sau, trên một sườn núi nhỏ ở trấn Thanh Long.

“Phốc” một tiếng! Đao Hoàng thứ hai cắm vào một khối bia mộ gỗ ở chỗ cao nhất trên sườn núi, nơi này chính là nơi chôn hồn phách của thê tử hắn.

Mộng thứ hai đứng phía sau Đao Hoàng xa xa, nhìn phụ thân hắn thân nhập thổ vi an, khuôn mặt nhỏ của nàng lại không có

nửa tia biểu tình, cũng không còn nửa giọt nước mắt.

Toàn bộ là do mấy ngày quá khứ, đau đớn của nàng đã hết?
Nước mắt lưng tròng?

Hay là bởi vì, nàng mới tám tuổi đã hoàn toàn hiểu được, đau lòng và khóc lóc đã không có tác dụng gì. Quan trọng nhất là nàng kiếp này tuyệt đối không thể có tâm nguyện mẹ, nhất định không thể từ bỏ mộng tưởng truy tìm giấc mơ của nàng?

Nhất định phải tìm người trong mộng, triệt để thoát khỏi con đường đoạn tình “Đoạn Tình Thất Tuyệt”?

Sau khi Đào Hoàng thả xong mộ bia óng ánh, bất ngờ nhìn nữ nhi sau lưng mình một cái, chỉ thấy nàng đứng rất xa, khoảng cách càng lúc càng xa với hắn, không khỏi hỏi: “Vì cái chết của mẹ ngươi, ngươi nhất định rất hận ta phải không?”

Mộng công chúa thứ hai nhìn hắn, thấy mặt của phụ thân vẫn không chút thay đổi, một lúc lâu sau, nàng vẫn không chút biểu tình, nhấn mạnh từng chữ: “Ta, ta không hận ngươi!”

Đào Hoàng sửng sốt:

“Ngươi không hận ta?”

Giấc mộng thứ hai nặng nề gập đầu, đáp: “Ừm! hận ngươi căn bản không thể làm gì, ta thậm chí muốn ở bên cạnh ngươi, bởi vì có một ngày, ta còn muốn...”

“Đánh bại ngươi!”

Thế khó đoán được, từ khi Nhiếp Thường thăm biến, giấc mộng thứ hai đã trở nên vô cảm. Giọng nói của nàng càng lúc càng không giống một nữ hài tám tuổi. Giờ phút này, nàng có phần giống với Nhiếp Phong kiên nghị bất khuất khi còn bé!

Kỳ thật cảnh ngộ của hai người cũng trùng hợp, đều là một người cha như điên như cuồng, giống như đã sớm định trước hai người có mộng kí thế, kim thế chi duyên!

Mà người coi là năm trở nên ngu muội, trẻ con chỉ có trở nên càng hiểu chuyện thông minh mới có thể sinh tồn!

Đào Hoàng đột nhiên nghe vậy, trong lòng không khỏi bật cười, nói: “Đánh bại ta? Ngươi, vì sao phải đánh bại ta?”

Trong mộng thứ hai nói: “Bởi vì ta muốn người hiểu, vô tình cũng không phải vô địch, đoạn tình thất tuyệt của người càng tuyệt không phải là đao chiêu hoàn mỹ nhất trên đời! Ta sẽ dùng cả đời mình chứng minh, tình, mới là thứ quý giá nhất trên đời này!”

“Ta, nhất định sẽ nghĩ cách khắc phục Đoạn Tình Thất Tuyệt mang cho ta thống khổ. Sẽ có một ngày, ta có thể không cần bản khoán đao kinh trong cơ thể cho ta thống khổ. Ta phải thoả thích cười, thoả thích khóc, tận tình yêu thích, còn có nguyện vọng như mẫu thân...”

“Tận tình tìm kiếm người trong mộng của mình!”

Ai ngờ được trong giấc mơ thứ hai của ba ngày trước lại nói ra những lời như vậy? Nhưng bây giờ mỗi một chữ mà nàng nói đều khiến Đao Hoàng âm thầm kinh ngạc không thôi! Hắn bỗng nhếch miệng cười, cất cao giọng nói: “Được! Có chí khí! Như vậy mới xứng đáng! Như vậy mới xứng đáng là con gái duy nhất của đao hoàng thứ hai ta!”

“Ta, chờ người đến đánh bại ta! Ta chờ người cả đời tới chứng minh với ta, những thứ kỳ quái kia vô tình vô tình hơn Thất Tuyệt ta như thế nào! Hắc hắc...”

Trong tiếng cười vang, Đao Hoàng đã quay người cất bước, đi đến hướng trấn Thanh Long ở chợ.

Chỉ vì nhà vốn thuộc về ba người bọn họ, đã bị đao này cuối cùng cắt đứt hoàn toàn. Bây giờ nhà tan cửa nát, hắn cũng không muốn lưu lại nơi quỷ quái này nữa, hắn muốn ra chợ mua một chiếc xe ngựa, lại mang con gái đi tìm nhà khác!

Một mình hắn có thể sẽ gọi là “Đoạn tình cư” gia viên!

Mà sau khi Đao Hoàng xoay người hướng về phía chợ, giấc mộng thứ hai mới chậm rãi đi đến trước mộ mẫu, vái thật sâu.

“Mẫu thân, đời này Mộng Nhi nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của mẫu thân dành cho ta...”

“Người, ở dưới suối an nghỉ cho tốt đi.”

***

***

***

Nói xong câu cuối cùng với mẹ, Mộng Tử mới thu lại được tâm trạng, đang định xoay người theo đuôi cha đi ra chợ, ai ngờ đang đứng giữa một thân hình nhỏ nhắn...

Nàng bỗng nhiên phát hiện một chuyện!

Nàng... Không ngờ, toàn thân không thể động đậy!

Trời! Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Biến sinh nách khuỷu tay! Mộng thứ hai không thể động đậy, nguyên nhân là bởi một cỗ áp lực cường đại không gì sánh được đang bao phủ toàn thân nàng, nàng khắp cả người giống như bị một cái chuông lớn ngàn cân bao phủ, khó động đậy hết tấc!

Nhưng áp lực vô thượng này từ đâu tới?

Nàng rất nhanh đã biết đáp án! Vì thế ngay lúc này, một bóng dáng nam nhân, không ngờ đã ở phía sau nàng! Bóng đen mà nàng vút trên mặt đất, bao phủ cả người giấc mơ thứ hai!

Mà bóng đen hẳn bao phủ giấc mơ thứ hai chính là căn nguyên áp lực vô thượng kia! Bóng đen của hắn vậy mà mạnh đến mức có thể tùy ý giam cầm bất cứ kẻ nào!

Giấc mộng thứ hai nhe răng nhìn trần trời, phụ thân nàng là Đạo Hoàng thứ hai, đã làm nàng cảm thấy cái gì là vô địch, nhưng bây giờ người phía sau nàng, thậm chí vô thức cảm nhận được, phụ thân ở trước mặt người này, quả thực giống như một tên ngốc mới ra khỏi nhà tranh, không am hiểu võ nghệ!

Trên đời này thật sự có người mạnh như vậy sao, đáng sợ như thế? Nếu có chỉ sợ người này đã không phải thần tiên...

Mộng thứ hai vốn muốn kêu gào, nhưng vừa rồi giật mình, mình ngay cả khí lực kêu ra cũng không có! Mà người sau lưng giống như cũng cảm thấy nàng sợ hãi, trầm giọng nói: “Không cần sợ hãi...”

“Ta đến, chỉ vì muốn nói cho ngươi biết bốn chữ...”

“Mười!”

“Hai!”

“Kinh!”

“T hoảng sợ!”

Mười hai... Kinh hoàng?

Thật là kỳ quái, bốn chữ khiến người ta không hiểu tới mức nào? Kinh hãi cũng có... Mười hai? Trên thực tế, mộng thứ hai nay mới thật sự là thất kinh!

Nàng hoàn toàn cho rằng bóng đen phía sau còn có lời gì để nói, nhưng mà sau khi nam nhân này dứt lời nói “Mười hai chữ kinh hoàng” với nàng, bóng đen bị bao phủ trong giấc mộng thứ hai vậy mà lại từ từ lui về phía sau, cho đến...

Hoàn toàn biến mất!

Hắn biến mất rồi!

Không sai! Mộng Mộng thứ hai rõ ràng cảm thấy, ngay sau khi bóng đen kia biến mất, toàn thân nàng từ trên xuống dưới vẫn có thể nhúc nhích, nàng lập tức quay người lại nhìn, muốn nhìn xa bóng của nam nhân này, chỉ là vừa nhìn xuống...

Phía sau nàng có nửa bóng người!

Thậm chí cách xa trăm trượng cũng không thấy có bất kỳ bóng người nào đang bay đi!

Điều này sao có thể có chuyện đó? Nam nhân như thần như tiên kia, nhưng trong giấc mộng thứ hai, hắn thoáng đảo mắt đã biến mất trên đất bằng? Đây là thân pháp tuyệt thế nhanh chóng tuyệt nhân hoàn gì sao?

Điều càng kỳ quái hơn chính là, lúc này Dao Hoàng cũng đã quay lại, nói với giấc mộng thứ hai: “Người, vì sao vẫn ở chỗ này? Vì sao không theo ta cùng đến chợ? Chẳng lẽ, ngươi đã không muốn cùng ta, ngươi không muốn đánh bại ta nữa sao?”

Mộng thứ hai mờ mịt hỏi: “Cha... người thấy có đúng ở sau lưng ta, có một người... người?”

Dao Hoàng nói: “Không có! Có, bằng thị lực của ta thì có thể nhìn thấy ở ngoài trăm trượng! Nếu người này là cao thủ, chỉ cần trong vòng mười dặm, đao khí của ta cũng có thể mơ hồ cảm ứng được!”

Mộng thứ hai càng nghe càng lú lỏi! Đúng vậy! Vừa rồi cha hấn vòng lại, nếu thật sự có nam nhân đứng sau lưng nàng nói chuyện, Đao Hoàng nhất định có thể nhìn thấy từ xa! Vưu lấy nam nhân này cường đại, Đao Hoàng làm sao vẫn không cảm giác được khí khái của người này?

Nếu Đao Hoàng đã nói không có, giấc mộng thứ hai vừa rồi mới quay đầu lại cũng không thấy bóng người nào, chẳng lẽ, vừa rồi nàng cảm thấy toàn thân không thể động đậy, cùng với bị bóng đen của một nam nhân nào đó bao phủ, cũng chỉ là ảo giác của nàng? Nàng bởi vì cái chết của mẹ mình, mà tâm tình ba động sau đó sinh ra ảo giác?

Nhưng cảm giác vừa rồi là chân thực dị thường! Giấc mơ thứ hai cũng là nghi vấn, không dám khẳng định có phải đã thực sự xảy ra chuyện thích hợp hay không!

Nhưng mà, nếu nam nhân kia thật sự tồn tại, hấn tại sao lại đến thông báo cho giấc mộng thứ hai bốn chữ, bốn chữ khó hiểu...

Mười hai kinh hoảng.

Rốt cuộc, mười hai kinh hoảng là gì?

Lại có quan hệ gì với giấc mộng thứ hai?

Tiếng vó ngựa “Khanh khách khanh khách”, đã quanh quẩn bên tai giấc mộng thứ hai gần một tháng, nàng và Đao Hoàng thứ hai của cha nàng vẫn luôn lấy xe ngựa làm nhà, cũng đi về phía bắc, đã gần một tháng.

Thế nhưng, mặc dù đi ngang qua không ít thị trấn nhỏ nơi thôn dã, nhưng Đao Hoàng thứ hai thủy chung vẫn không có dừng lại, dường như những nơi này đều không phải là quê hương lý tưởng của hấn.

Mắt thấy xe ngựa càng đi càng về bắc, bốn bề càng lúc càng lạnh, mộng tưởng thứ hai, chẳng lẽ cha hấn muốn ẩn cư ở cực bắc, tiếp tục dốc lòng luyện đao?

Điều này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng! Thời điểm sinh tồn, Đao Hoàng kỳ thật đối với chỗ ở của nhiều người đã sớm nói bừa, nhiều năm qua cũng luôn di động dời tây, hôm nay nếu chỉ còn lại hai cha con hấn, hấn càng không cần tìm một nơi có thể để hấn an tâm luyện đao!

Mà xe ngựa cứ như vậy xuất phát hướng bắc, cũng không biết sẽ đến nơi nào, giấc mộng thứ hai chỉ cảm thấy ven đường người đi đường càng lúc càng thưa thớt, hành trình gần mười dặm, nàng càng chưa gặp nửa người, có lẽ hai người bọn họ một năm bốn mùa gió tuyết ngập trời, cũng đã không xa nữa.

Nghĩ như vậy, giấc mộng thứ hai liền buồn bực trong lòng, bởi vì vừa nghĩ tới Đào Hoàng kỳ thật là đang tìm một nơi mịt mờ không có người ở tiếp tục luyện đao, thậm chí bức nàng cùng hắc tiêm tu Đoạn Tình Thất Tuyệt, nghĩ đến từ đó về sau càng cách xa thế tục phàm trần, còn có vẻ khô khan vô vị, giống như kiếp kiếp luyện đao không có điểm dừng, giấc mộng thứ hai, tâm liền trầm thẳng xuống.

Nhưng bất kể con đường phía trước có mê muội thế nào, nàng vẫn phải nhìn xuống đây...

Cho đến một ngày nàng tìm kiếm mộng tưởng!

Mà đúng lúc giấc mơ thứ hai trong xe càng buồn bực, thì xe ngựa đột nhiên dừng lại!

Vừa rồi chính thần nàng ta nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy đêm đã phủ xuống, nàng và Đào Hoàng, hóa ra đã đi suốt cả ngày.

Đào Hoàng thứ hai một mực thúc ngựa phía trước giờ phút này cũng thăm dò vào thùng xe, nói: “Sắc trời đã tối, tối nay chúng ta ngủ lại đây một đêm, ngày mai lại lên đường.”

“Hôm nay ta phải tìm một ít đồ ăn, người ở lại trong xe đừng ra ngoài.”

Nói xong đã tung người rời đi.

Nơi hoang dã cô quạnh, cực mực đều không có người ở, còn có cái gì ăn? Đào Hoàng dám đi săn chút phi cầm tẩu thú cho đỡ đói, giấc mộng thứ hai lẳng lặng chờ đợi trong xe, nghĩ thầm lấy thân thủ kinh thế của cha hắc, không đến một lát sẽ trở về.

Ai ngờ đợi một lúc lâu, còn không thấy Đào Hoàng trở về, giấc mộng thứ hai bắt đầu hoài nghi, có phải hắc gặp phải chuyện gì hay không?

Nàng lại quan tâm hắc như vậy?

Đúng vậy! Cho dù Đào Hoàng đối xử nghiêm khắc với cô như thế nào, làm sao ép cô phải đoạn tuyệt tình tuyệt, cho nên mặt mũi cô hôm nay đã không ra người, thậm chí cuối cùng còn nửa điên nửa điên, giết mẫu thân mà cô yêu thích. Nhưng dù sao cô vẫn là cha của cô, máu mủ tình thâm sâu, cô không thể bỏ cô được!

Nghĩ tới đây, giấc mộng thứ hai không khỏi lo lắng về Đào Hoàng hơn, quyết định hướng ra ngoài thùng xe xem rõ ngọn ngành.

Ai ngờ, ngay lúc nàng mở buồng vải trước buồng xe, bước ra ngoài sương nhìn một cái...

Nàng ngây dại tại chỗ!

Bởi vì trước mắt xuất hiện tình cảnh, nàng hoàn toàn không nghĩ sẽ xuất hiện ở đây!

Chỉ thấy xe ngựa của bọn họ, thì ra dừng trong một rừng rậm xanh thẳm, chẳng những bốn phía mọc đầy cỏ thụ che trời, trong rừng lại có không ít chim sẻ đang nghỉ ngơi.

Sao có thể có chuyện đó chứ? Mộng tưởng thứ hai, xe ngựa của bọn họ rõ ràng đã đi càng lúc càng xa, rừng cây xung quanh cũng vì rét lạnh mà khô héo, chim bay cá nhảy đã ngã, sao nơi này lại đột nhiên xuất hiện một rừng cây rậm rạp như vậy?

Mà trong rừng càng có sương đêm nồng đậm tràn ngập, một mảnh quỷ dị mê ly.

Mộng thứ hai càng nghĩ càng thấy thần kỳ, nhưng vào lúc này, hần chột nghe thấy một trận tiếng người, không biết từ nơi nào truyền đến:

“Hạng... Nhị... Mộng...”

“Ai đó?” Mộng nữ lập tức nhìn quanh bốn phía, kinh ngạc thốt lên:

“Rốt cuộc là ai... Người đang gọi ta?”

Không có trả lời! Tiếng người kia đột nhiên biến mất! Chỉ là, quanh quẩn quanh bốn phía mê vụ nồng đậm, càng như bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, một mực hướng sâu trong rừng cây

lao tới, giấc mộng thứ hai thấy vậy, không tự chủ được theo phương hướng sương mù tuôn ra, đi về phía sâu trong rừng.

Đi ước chừng nửa chén trà, giấc mộng thứ hai chỉ thấy sâu trong rừng, nhưng lò mờ chút ánh đèn, âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ trong khu rừng này có người ở?

Nhưng mà nàng sai rồi! Lúc nàng càng đi tới gần chút ánh sáng đó, rốt cuộc phát hiện, đây cũng không phải là ánh đèn trong phòng gì đó, mà là một cái đèn lồng đỏ như máu!

Một cái đèn lồng đỏ viết chữ “Mệnh”!

Mà dưới cái đèn lồng đỏ này, càng đặt một bàn, bên cạnh bàn có một nam nhân ngồi, thế nhưng sương mù dày đặc xung quanh, hóa ra là dâng lên trên người nam nhân này, sương mù càng bao phủ khuôn mặt hắn, cho nên trong lúc nhất thời, cũng không nhìn rõ người đàn ông này có bộ dáng non nớt, như thế nào.

Chỉ là, khi nam nhân kia nhìn thoáng qua từ trong rừng xuống, hắn rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện.

Mà câu đầu tiên hắn nói ra lại càng là một câu khiến đệ nhị mộng kinh ngạc:

“Mộng cảnh thứ hai...”

“Ta, rốt cuộc cũng đợi được tới ngươi rồi...”

“Rốt cuộc cũng chờ tới ngươi...”

“Mệnh!”

Lời này vừa nói ra, thật sự không thể coi thường! Chỉ vì mê ly hoang dã này, lại có một nam nhân thần bí với khuôn mặt mê ly, vẫn luôn chờ giấc mộng thứ hai tới xem tính mạng của nàng? Đối giấc mộng thứ hai mà nói, quả thực là một chuyện không cách nào tin tưởng!

Mà thanh âm nam nhân này, cùng với ngày chôn cất càng giống với bóng đen thần bí xuất hiện sau lưng giấc mộng thứ hai! Mộng thứ hai không khỏi ngơ ngác hỏi: “Ngươi... chính là người đàn ông kia từng xuất hiện ở phía sau ta? Ngươi... Vì sao lại biết tên của ta?”

Nam nhân thần bí cười cười, nói: “Ta, không chỉ biết tên ngươi, trên đời này ta biết cũng thật sự quá nhiều chuyện, có đôi khi ta còn không muốn biết nhiều, chỉ vì không gì không biết, có đôi khi thật sự khiến người ta cảm thấy đau thương...”

Giọng nói của hắn ta ẩn chứa vô hạn bi thương, một loại đau thương mang theo từ bi...

Thanh âm của hắn càng làm cho người ta không thể nào nghe ra tuổi của hắn, hắn nghe chưa bao giờ trẻ, nhưng rốt cuộc hắn già bao nhiêu? Sáu mươi? Bảy mươi? Tám mươi? Một trăm? Trăm chế hoặc hai trăm? Thậm chí càng già, càng già hơn...

Mộng thứ hai: “Cha ta từng đề cập qua, trong giang hồ, có một cao nhân Nê Tào Bồ Tát, không ai không biết chuyện quá khứ tương lai, người đã nói mình không gì không biết, chẳng lẽ ngươi... chính là Nê Tào Bồ Tát gì đó?”

Nam nhân kia cười khỏ, đáp: “Ta cũng không phải Bồ Tát, có đôi khi, ta thậm chí không biết mình là cái gì, chỉ nhớ hồi lâu trước kia, ta đã từng là một người sẽ sinh bệnh, sẽ đau đớn, sẽ bị thương...”

***

***

***

Cái gì? Hắn lại nói mình trước kia là một người... người? Cái kia, chẳng lẽ hắn hiện tại đã không còn là người? Hắn rốt cuộc là cái gì?

Mộng thứ hai càng nghe càng hiếu kỳ, chỉ là nàng bỗng nhớ lại Đào Hoàng từng dặn nàng ở lại buồng xe, hôm nay Đào Hoàng chắc hẳn đã trở lại, nàng nhất định phải mau chóng dọc đường tìm lại chiếc xe ngựa kia, vì thế hướng về nam nhân kia nhẹ nhàng thở dài, nói: “Tiền bối, ta không biết vì sao ngươi lại biết tên của ta, nhưng ta thật sự không thể ở chỗ này uống, nếu không phát hiện ra lời nói của cha ta nguy hiểm rồi...”

Nói xong đã định xoay người trở về, Bão Bão lại đột nhiên nói ra một câu:

“Ngươi cứ như vậy mà đi, chẳng lẽ thật sự không muốn biết, giấc mộng từ nhỏ ngươi phát ra từ cách mấy tối nay, đến cùng

là tương lai sẽ không mộng cảnh thành sự thật?”

Chợt nghe lời này, mộng thứ hai dừng bước tại chỗ, quay đầu hỏi: “Người... Ngay cả giấc mộng này của ta cũng... Đã biết? Giấc mộng này, trừ cha mẹ ta, ta chưa từng nói cho bất cứ ai...”

Nam nhân thần bí kia lại cười một tiếng, nói: “Đương nhiên người không nói với bất cứ kẻ nào, bởi vì người căn bản không có bằng hữu. Người, là một nữ hài đáng thương tâm tĩnh mịch.”

“Nhưng ta có thể nói cho người biết kết cục của giấc mộng này, nhất định mộng sẽ trở thành sự thật!”

“Ý của người là...”

“Ý của ta là sau khi người lớn lên, tương lai nhất định sẽ tìm được hắc trong mộng. Mà kiếp này của hắc cũng có một mái tóc dài phiêu dật, còn có một cái tên giống như kiếp trước...”

“Gió!”

“Gió...?” Mộng Phủ nghe cái tên “Phong” này, không tự kìm hãm được mà niệm một lần, ghi nhớ thật kỹ cái tên này.

Nàng ta không rõ, vì sao nghe thấy cái tên “Phong” này, trong lòng lại có một tia cảm giác vô cùng thân thiết, thậm chí cảm giác máu mủ tình thâm hơn cả phụ thân kia?

Chẳng lẽ như nam nhân thần bí này tiên đoán, cơn gió này thật sự xuất hiện hàng trăm hàng ngàn lần trong mộng của nàng?

“Nhưng...” Mộng Mộng thứ hai lại nói: “Cho dù kiếp này ta có thể tìm được hắc trong mộng thì sao? Nhìn dáng vẻ quái dị của ta như vậy, sẽ không có ai thích ta...”

Nam nhân thần bí kia ánh mắt lấp lóe nói: “Đây chính là mục đích ta tới đây.”

“Ta, là muốn nói cho người biết một cách.”

“Cách gì?”

“Một cái tương lai có thể khiến mộng cảnh của người trở thành sự thật, phương pháp này chính là...”

“Tìm - a thập tấn nhị – kinh hoảng!”

Mười hai kinh hoàng? Lại là mười hai kinh hoàng?

Mộng thứ hai sau khi nghe xong sững sốt hỏi: “Tiền bối... ngài liên tiếp đề cập với ta... Mười hai kinh hoàng, đến cùng... Mười hai kinh hoàng là cái gì?”

Nam nhân thần bí thở dài: “Ngươi, sớm muộn gì cũng biết. Hiện giờ, chỉ cần một mực nhớ kỹ bốn chữ này của ngươi đã đủ rồi!”

“Hài tử, nhớ kỹ, mười hai kinh hoàng, không phải là mấu chốt trong mộng cảnh suốt đời ngươi có trở thành sự thật hay không, càng là điểm quan trọng duy nhất để ngươi có thể khắc chế được đao kinh đoạn tình thất tuyệt, đánh tan hy vọng duy nhất của cái mặt trắng như băng tuyết này...”

“Tiền bối, ý người là... Mười hai kinh hoàng có thể giúp văn bối hồi dung mạo ban đầu?”

Giọng điệu của nam nhân thần bí kia khẳng định đáp: “Ừm! Cho nên ngươi nhất định phải nhớ kỹ nó trong lòng, sau mười năm, càng phải...”

“Cố gắng nắm chắc cơ hội này: cơ hội cuối cùng!”

Mười năm sau, cơ hội cuối cùng? Vì sao nhất định phải đợi mười năm sau? Nam nhân thần bí kia càng nói càng Huyền, giấc mộng thứ hai còn muốn hỏi tiếp, nhưng vào lúc này, sau lưng bỗng dừng truyền đến một âm thanh, kêu lên: “Ngươi, ở chỗ này?”

A? Là tiếng của Đao Hoàng! Mộng Mộng thứ hai nghe tiếng lập tức cả kinh, thầm nghĩ phụ thân hẳn đã thoáng nhìn thấy nàng cùng một người xa lạ thần bí bí ẩn nói chuyện, nghĩ lại lại có một phen trách cứ, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đao Hoàng thứ hai thật đã ở phía sau hắn, càng sớm đã bắt được một ít phi cầm về!

“Cha!” Mộng nữ thứ hai gọi khẽ một tiếng, đang muốn quay lại gọi nam nhân thần bí kia đi mau, nếu không một khi cha hắn nổi giận, chỉ sợ nam nhân kia tính mạng khó giữ được...

Chỉ là khi giấc mơ thứ hai trở lại thời điểm nhìn nam nhân thần bí kia, trái tim của nàng cứ như muốn nhảy ra khỏi trái tim!

Tình cảnh trước mắt khiến nàng không thể tưởng tượng nổi!

Hóa ra ngay lúc nàng quay lại, nam nhân thần bí kia lại không thấy đâu nữa!

Không chỉ hấn không thấy, mà chiếc bàn gỗ kia, cái đèn lồng đỏ viết chữ “Mệnh”, cũng đã biến mất!

Nhưng càng day giấc mơ thứ hai nghẹn họng trần trối chính là, thậm chí vừa rồi sương mù nồng đậm tràn ngập rừng cây, cũng không thấy giữa chừng! Đổi lại, chỉ là vô số cây khô không còn sinh cơ!

A...? Sao lại... Như vậy? Mộng Mộng thứ hai thấy cảnh này, trái tim thẳng tắp chìm xuống dưới, không thể tưởng được, lần này cũng giống như lần trước trước mẫu mộ của nàng, tất cả lại trong nháy mắt biến mất vô tung! Nàng cũng không dám khẳng định, hết thấy vừa vặn, lại là ảo giác của nàng? Áp chế hoặc là...

Giấc mộng Nam Kha?

Nếu tất cả chỉ là ảo giác, vậy thì thật quá đáng tiếc! Nàng hi vọng cỡ nào, vừa rồi câu nói của nam nhân thần bí kia đều là sự thật! Nàng hi vọng thế nào, kiếp này có thể lần lượt gặp lại giấc mộng kiếp trước, lại gặp lại “Gió” kia...

Nàng đã bao giờ hi vọng, thật sự có phương pháp giúp nàng khắc phục đoạn tình thất tuyệt đao kinh, hồi phục hình dạng ban đầu...

Mà nàng lập tức nghĩ đến một phương pháp, một cái có thể chứng minh tất cả những phương pháp vừa rồi có ảo giác hay không...

Nàng ta đột nhiên nói với Đào Hoàng: “Cha... con có một vấn đề.”

Phủ Văn nữ nhi có chuyện muốn hỏi mình, Đào Hoàng cười lạnh nói: “Ha ha, rất tốt! Rút cuộc ngươi cũng có chuyện muốn nhờ ta? Nói đi! Ngươi rút cuộc có vấn đề gì?”

Mộng Ngưng Thần thứ hai nhìn Đào Hoàng, chú ý đến phản ứng của hấn, gần từng chữ từng chữ: “Ngươi...

“Mười hai kinh hoảng?”

Àm!

Một luồng sét đánh ngang đỉnh! Dao Hoàng chợt nghe mười hai chữ kinh hoàng, hấn vốn lạnh lùng như bị sét đánh, lại đột nhiên nắm lấy bả vai của giấc mộng thứ hai, vừa lắc lư nàng, vừa vô cùng kinh ngạc hỏi: “Ngươi... Sao lại biết... Mười hai kinh hãi? Ta... chưa từng nói với ngươi...”

“Rốt cuộc ngươi... nghe được từ đâu?”

Đúng vậy! Dao Hoàng chưa từng đề cập với con gái bốn chữ Thập Nhị kinh hoàng này, mà giấc mộng thứ hai còn chưa từng nghe qua thập nhị kinh hoàng! Mộng thứ hai bây giờ cố ý đề cập với Dao Hoàng về mười hai kinh hoàng, đơn giản là muốn xem phản ứng của cha hắn!

Với lai lịch giang hồ của Dao Hoàng, nếu hắn cũng biết mười hai kinh hoàng tức là dù mười hai kinh hoàng là thứ gì cũng nhất định tồn tại, tuyệt đối không phải ảo giác của giấc mộng thứ hai, càng không phải là giấc mộng Nam Kha của hắn!

Chỉ vì tất cả chỉ là ảo giác, mười hai kinh hoàng kia chưa chắc đã thật sự tồn tại, mà Dao Hoàng cũng sẽ không có phản ứng như vậy!

Nhìn biểu tình vô hạn chấn động trên mặt phụ thân, mộng thứ hai cuối cùng có thể khẳng định, nam nhân thần bí vừa rồi, tuyệt không phải là ảo giác cùng sự tưởng tượng của nàng, hết thảy đều đã từng phát sinh, chỉ là chẳng biết tại sao lại bỗng nhiên biến mất mà thôi!

Mà Dao Hoàng phản ứng kinh hoàng to lớn với mười hai kinh hoàng cũng nằm ngoài dự liệu của nàng!

Thế nhưng chính bởi vì Dao Hoàng phản ứng cực kỳ kinh hoàng, tựa như nghe thấy người trong thiên hạ không thể tưởng tượng nhất và sự việc, liền càng làm cho giấc mộng thứ hai càng thêm tò mò đối với thập nhị kinh hoàng...

Nàng càng tin tưởng hơn, giống như nam nhân thần bí kia từng nói, mười hai kinh hoàng, có thể thật sự giúp nàng trở thành sự thật.

Chỉ là, nam nhân thần bí kia cũng từng tiên đoán qua, nếu như nàng muốn tìm mười hai kinh hoàng thì nhất định phải đợi

mười năm sau, mà mười năm năm năm cũng không phải là một đoạn thời gian ngắn...

Nhưng mà, chỉ cần có thể khắc chế nỗi thống khổ vô biên của Đoạn Tình Thất Tuyệt cho nàng, chỉ cần có thể tìm được ngọn gió trong mộng kia, cho dù phải đợi thêm mười năm, cho dù phải đợi thêm hơn ba ngàn triệu hoàng mộ dài dằng dặc...

Nàng, vẫn sẽ kiên nhẫn chờ đợi!

Quản nhật nguyệt tang thương...

Đó là vì sợ thiên địa dời đi...

Nàng, vẫn giống như tên của nàng - “Mộng” vậy...

Tiếp tục truy đuổi mộng cảnh...

Chương thứ ba biến thiên...

***

Thời gian thấm thoát.

Năm tháng mênh mông.

Năm mười năm trôi qua, ở trong mắt những người đang đau khổ chờ đợi có thể như cả đời khó nhịn.

Nhưng mà, trong dòng lũ lịch sử, mười năm cũng chỉ thoáng qua như ngân hà chớp giạt vậy!

Vì vậy tất cả mọi thứ đều phải vội vã qua đi, Thế Nhân, cần gì vinh nhục vì cá nhân thành bại, ân oán ái hận mà đau thương thở dài?

Mười năm sau khi giấc mộng thứ hai gặp nam nhân thân bí kia...

Thiên hạ hội.

Thiên hạ sẽ thật sự già rồi.

Thiên hạ hội trong mưa gió càng lộ vẻ già nua nặng nề, tựa như một đại kiêu hùng độc bá Hồ Lâm, mặc dù đã leo tới đỉnh cao nhân sinh, nhưng lại như mất đi một thứ gì đó, như có điều tiếc nuối, vẫn chưa thể chân chính thỏa mãn.

Mà bây giờ thiên hạ hội, cũng như có điều tiếc nuối.

Tuy sau khi phe của Vô Song thành chết đi, toàn bộ võ lâm đã không còn ai dám đối đầu với thiên hạ, Hùng Phách còn có thể danh xưng với thực, người như tên gọi “Hùng Bá thiên hạ”, nhưng...

Ngay tại lúc thiên hạ như mặt trời ban trưa, bộ kinh vân lại không thấy nữa!

Chỉ vì chiến đấu với “Vô Đạo Cuồng Thiên”, phá Nhật Phong nổ một trận kinh thiên, từng bước kinh vân cuối cùng rơi vào vực sâu vạn trượng, từ đó không biết kết cục ra sao, may mắn còn sống trở về cũng chỉ có Nhiếp Phong, Tần Sương và Khổng Từ!

Bộ Kinh Vân một đi không trở lại, hùng bá đương nhiên tức giận, càng giận hơn bởi vì chuyện này mà ra đời, vốn muốn xử tử hẩn, nhưng Tần Sương trong tình thế cấp bách, nói mình đã yêu thích Khổng Từ, hi vọng hùng bá có thể tha cho hẩn một lần.

Lấy hùng bá đa nghi nghi ngờ, đương nhiên sẽ không tin tưởng Tần Sương, vì vậy chứng thực hai người mền nhau, Hùng Phách hạ lệnh cho hai người trong vòng một tháng bái đường thành hôn.

Đây vốn là một tin mừng lớn! Nhưng đối với Nhiếp Phong, đây lại là một tin vô cùng khiếp sợ!

Bởi vì Khổng Từ vốn là người hầu cận thiếp Bộ Kinh Vân, nàng đi theo hẩn đã nhiều năm, giữa hai người càng giống như có một loại ăn ý vi diệu, Nhiếp Phong có đôi khi thậm chí cảm thấy, Khổng Từ cực kỳ có khả năng bộ kinh vân sinh tình, vì vậy Khổng Từ có khả năng gả cho người có, cũng là Bộ Kinh Vân, như thế nào lại là Tần Sương?

Nhưng mà, sự thật lại bày ngay trước mắt...

Một tháng sau, Khổng Từ thật sự gả cho Tần Sương!

Nhiếp Phong quả thực không thể tin tưởng sự thật này!

Trong vòng nửa tháng, có thể nói thiên hạ hoàn toàn thay đổi, chẳng những không có Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân, càng không có thị tỳ bệc Vân!

Thử hỏi có một người đã trở thành Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân đại sư tử, làm sao có khả năng trở thành thị tỳ của tử thần?

Mặc dù sự thật chỉ là sự thật, Khổng Trung đang ngủ say, vui vẻ sao?

Nhiếp Phong không quá khẳng định! Đêm Tần Sương và Khổng Nhĩ thành thân, Nhiếp Phong thấy Tần Sương vui mừng vô cùng, Khổng Từ cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc, chỉ là...

Nhiếp Phong luôn cảm thấy, ánh mắt của Khổng Từ lúc nào cũng lưu chuyển, cứ như đang có tâm sự nặng nề, không biết phải làm sao?

Bởi vì, thứ nàng gả, cũng không phải người mà nàng yêu thích nhất? Nàng một mực lưu luyện giác mộng, là một người không biết đang ở nơi nào?

Một kẻ kiếp này không biết có thích Thần tử trong người mình hay không?

Nhiếp Phong không biết, tại sao Khổng Từ khi ánh mắt lưu chuyển lại có tia bất đắc dĩ này, nhưng, y cũng hoàn toàn vì Khổng Từ mà suy nghĩ quá nhiều.

Trên thực tế, bản thân hắn cũng không lo được.

Sau khi Bộ Kinh Vân mất tích, Nhiếp Phong vẫn cực kỳ sa sút, vì y từng tiếp nhận Tuyết Duyên và Thần Mẫu nên chăm sóc tốt cho hai người. Chuyện duy nhất đến tận đây, y thật sự thẹn với Tuyết Duyên và Thần Mẫu.

Từ khi phá Nhật phong trở về, Nhiếp Phong thậm chí còn tích cực tìm kiếm bộ kinh vân hơn so với Hùng Phách, không những mở rộng thiên hạ hội kiến, tìm kiếm trong vòng trăm dặm phá Nhật phong, mình cũng từng mấy lần bôn ba giữa thiên hạ và Phá Nhật phong.

Nhưng mà, bộ kinh vân thủy chung giống như một cái đất bằng biển mất không khóc truyền kỳ, thậm chí ở phá Nhật phong, cũng tìm không tới thi thể hắn, hắn, giống như hoàn toàn biến mất ở nhân gian!

Nhiếp Phong đương nhiên không biết, Bộ Kinh Vân căn bản chưa chết! Y chỉ lưu lạc giang hồ không có mục đích sau kiếp nạn, thậm chí cư trú trong băng thiên tuyết địa, về sau gặp tình yêu cũ “Tuyệt Tâm La” của Vô Song Kiếm Thánh, xảy ra một số chuyện mà Nhiếp Phong không tưởng tượng nổi...

Nhưng mà, cho dù hoàn toàn không có tin tức của Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong vẫn không nhụt chí. Trong mấy tháng qua, hắn vì tìm Bộ Kinh Vân đã tìm đến tận cùng tâm lực. Cũng như tối nay, hắn cũng mới từ Phá Nhật phong trở về, trên đường đi còn gặp một trận mưa to, toàn thân cũng bị nước mưa thấm ướt!

Nhưng sau khi hắn trở về thiên hạ, lại lập tức nhốt mình trong phong các, đang lơ lửng trong màn mưa gió mờ mịt, lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng lại nghĩ đến từng manh mối bộ vân hành tung...

Vân sư huynh, người, rốt cuộc đã đi đâu?

Luận lý, nếu thi thể dưới chân Phá Nhật phong không thấy bộ kinh vân, hắn hắn còn chưa chết, nhưng hắn nếu may mắn còn sống, làm sao lại không trở về thiên hạ? Hắn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ vậy, Nhiếp Phong cảm thấy mí mắt càng lúc càng nặng, thể xác và tinh thần của hắn cũng đã khá mệt mỏi, cuối cùng trong lúc nửa say nửa mê, chìm trong trầm mê...

Nhưng hắn cũng không bị vây khốn bao lâu, vào lúc này...

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên có bóng người nhoáng lên một cái!

A? Có người? Nhiếp Phong đang ở Phong các, lại ở đêm mưa gió này, có bóng người xẹt qua nhanh như chớp? Rốt cuộc là ai tới?

“Không hổ là đường chủ Thần Phong! Nhiếp Phong sớm bị vậy cũng đột nhiên cảnh giác, lập tức tinh thần chấn động. Hai mắt y trợn lên, người của y lập tức phóng ra một đạo cầu vồng, nhào ra ngoài cửa sổ!

Thân pháp Nhiếp Phong so với âm thanh còn nhanh hơn, vì vậy thân pháp của người mới có thể so với Nhiếp Phong nhanh hơn! Người mới tới có thân thủ tuyệt đối không kém, lúc Nhiếp Phong nhảy ra ngoài cửa sổ, người tới đã lướt ra ngoài

mười trượng, dưới mưa to càng khó nhìn rõ người đến là nam hay nữ, Nhiếp Phong không khỏi hô to:

“Ai? Rốt cuộc là ai ban đêm thăm dò Phong các?”

Không có ai trả lời! Người tới tiếp tục lao tới, Nhiếp Phong chỉ nhắm mắt theo đuôi, đuổi tới ba phần giáo trường, mắt thấy trong đêm giáo trường không có ai tới, người nọ mới ngừng lại!

Nhiếp Phong cũng theo đó dừng lại, càng tới gần người tới trong vòng mười trượng, duy nhất không thể thấy rõ khuôn mặt người tới.

Vì người tới chẳng những đứng quay lưng về phía Nhiếp Phong, mà còn khoác một thân áo choàng, trong lúc nhất thời thân ảnh khó phân biệt.

Nhiếp Phong nhìn chằm chằm người này từ trên xuống dưới, thận trọng đề phòng gã đột nhiên ra tay, nói: “Các hạ ban đêm xông vào thiên hạ chúng ta, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Người nọ đáp: “Đêm nay ta tới thiên hạ hội, là vì tìm người.”

Thanh âm người này giống như được ăn mừng, Nhiếp Phong nghe không ra là nam hay nữ, càng không nhớ mình đã từng nghe thanh âm này, liền nói: “Tại hạ chưa từng gặp mặt các hạ, người, làm sao tìm ta?”

Người kia nói: “Ta tới là để nhắc nhở người chú ý một chuyện.”

Nhiếp Phong nói: “Chuyện gì?”

Người nọ phun ra từng chữ từng chữ một một một một đáp án:

“Thập Độc Nhị hết kinh hoảng!”

Hả.... Thế ư? Mười hai kinh hoảng? Cái người ban đêm tìm kiếm thiên hạ này, lại cũng giống như mười năm trước gặp được nam nhân thần bí trong giấc mộng thứ hai, cũng chỉ có được bốn chữ khó hiểu này?

Nhiếp Phong sững sờ hỏi: “Tại hạ thực không rõ các hạ nói vậy là có ý gì, càng không quen biết người. Sao người lại muốn nhắc nhở tại hạ bốn chữ?”

Người nọ bỗng nở nụ cười ôn hòa nói: “Nhiếp Phong ơi là Nhiếp Phong! Sao ngươi lại không quen ta?”

“Ta, thật ra là một người mà ngươi vẫn không muốn quên...”

Một người Nhiếp Phong một mực không muốn quên? Chẳng lẽ người này là...?

Trong tiếng cười, người nọ đột nhiên quay đầu lại, Nhiếp Phong vừa nhìn khuôn mặt gã, từ trước đến nay gã không sợ hãi, cũng đột nhiên giật nảy mình, chỉ vì người này là...

***

***

***

***

Rõ ràng là gã một mực nhớ mãi, sớm vì chiêu tình cảm “Khuyên thành” kia mà rơi vào trong hư không, vĩnh viễn khó trở về - mộng!

“Mộng...?”

Mắt thấy giấc mộng đột nhiên trở về, Nhiếp Phong bỗng chốc mừng rỡ tại chỗ, lập tức muốn ôm nàng vào trong ngực, ngay khi tay hắn vừa chạm vào giấc ngủ...

Thân thể Mộng đột nhiên hóa thành một làn khói nhẹ, khói nhẹ lại ngưng tụ thành một con chim nhỏ toàn thân trắng bóc, ba ba ba vỗ cánh mà đi!

“Mộng! “

Nhiếp Phong kinh hô một hồi, nhưng mà trong tiếng kinh hô...

Hắn đã đồng thời tỉnh lại từ trong mộng!

“Khánh bành... Cúc....”

Nhiếp Phong rớt cục từ trên giường ngồi bật dậy, vừa rồi giật mình, nguyên lai vừa rồi chỉ là một giấc mộng!

Trước đây, hắn từng mơ thấy “Mộng”.

Chỉ là, giấc mơ trước kia, cũng không chân thực như giấc mộng đêm nay. Hơn nữa, giấc mộng càng nhắc nhở hắn có

mười hai kinh hoàng, càng khiến Nhiếp Phong không thể lý giải.

Nhưng có lẽ ngày Nhiếp Phong đã suy nghĩ, có mộng thôi, tuy trong lòng thấp thỏm, nhưng cuối cùng vẫn không để ý.

Thế nhưng, tối nay Nhiếp Phong không phải tự tạo ra giấc mộng kỳ quái này, mà còn có một chuyện kỳ quái sắp xảy ra...

Ngay lúc Nhiếp Phong lại lần nữa nhắm mắt lại, còn muốn tìm “Mộng” xuống dưới mộng, thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa “Khanh khách”!

Đã canh ba rồi, đêm khuya như vậy mà vẫn có người tới gõ cửa. Nhiếp Phong cảm thấy hiểm thấy, nói: “Ai?”

Cửa Phong các lập tức “bụp” một tiếng đẩy ra! Vào, đúng là một nam nhân trước giờ không quá ngưng trọng, bây giờ thần sắc lại dị thường ngưng trọng...

“Văn xấu xí?”

Nhiếp Phong ngần ngại, chỉ có một nhân tố là Văn Sửu đang cọt nhả, lúc này chẳng những ngưng trọng lạ thường, mà còn nói: “Phong thiếu gia...”

“Xin bang chủ cho phép!”

Ồ? Bang chủ cho mời?

Rốt cuộc chuyện gì nghiêm trọng như vậy, hùng bá lại chờ không kịp từ hôm sau bàn tiếp, mà đòi mạng Văn xấu xí ban đêm mời Nhiếp Phong đi...

Thiên Hạ Đệ Nhất các?

Thiên Hạ Đệ Nhất các như một bá giả chí tôn vô thượng, chỉ vì nó nằm trên đỉnh Thiên Sơn, bề ngể thiên hạ thương sinh!

Thiên Hạ Đệ Nhất các lại giống một tên bạo quân tàn khốc vô đạo, chỉ vì không được phách phách ân chuẩn, cho nên bất cứ đệ tử nào xông vào cũng giết không tha!

Mà Thiên Hạ Đệ Nhất các tối nay lại giống như một bí ẩn, đơn giản là vì...

Bên trong nó thật sự xảy ra một bí ẩn khiến Nhiếp Phong không thể giải!

Lúc Nhiếp Phong chạy đến Thiên Hạ Đệ Nhất các, Hùng Phách đang ngồi trên ghế rồng uống rượu.

Nhiếp Phong lập tức vái chào, nói: “Sư phụ, Phong Nhi đã đáp ứng lệnh tới. Xin hỏi sư phụ Dạ triệu tập đồ nhi, có chuyện gì quan trọng?”

Hùng Phách nói: “Phong Nhi, đêm khuya như vậy, vì sư gọi người tới đây, thực ra là vì chuyện này đã xảy ra trên người vi sư.”

Nhiếp Phong vẫn cung kính nói: “Xin hỏi sư phụ đã xảy ra chuyện gì?”

Hùng Phách nhìn Nhiếp Phong, biểu tình có chút là lạ, nói: “Là một chuyện người tuyệt đối không thể nào tin được, nhưng lại có thể phát sinh trên người vi sư!”

Nhiếp Phong khẽ giật mình, mặc dù trong lòng tò mò không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng gã không hỏi lại nữa, bởi vì trong lòng gã biết hùng bá chắc chắn sẽ nói tiếp.

Quả nhiên! Hùng Phách lúc này lại nói: “Phong nhi, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra trên người vi sư, đó là...”

“Cái này... Tứ – cái chữ!”

Một lời nói đến nước này, hùng bá vùng lòng bàn tay lên, chưởng kinh sắc bén tung khắp nơi, càng đẩy tám tấm không lồ đang nằm giữa điện phủ đệ nhất lâu lên!

Mà dưới thảm, trên mặt đất dùng đá cẩm thạch xây thành, thành linh khắc sâu bốn chữ vuông vức chú ý lớn mấy thước

---

Mười hai kinh hoảng!

Thiên! Lại... Mười hai kinh hoảng!

Nhiếp mạo hiểm một chút liền hạ thấp hô lên, tất cả đều do tối nay hắn mới tạo ra một cái quái mộng, mơ thấy mười hai kinh hoảng nói câu này! Không ngờ được, hôm nay trên mặt đất đệ nhất lâu cũng có khắc bốn chữ lớn này!

Là trùng hợp? Hay là một loại gợi ý trong giấc mộng? Nhiếp Phong lập tức cũng cảm thấy có chút huyền bí!

Nhưng điều khiến hấn kinh ngạc nhất không chỉ có vậy! Nhìn thật một chút, bốn chữ lớn vài thước trên mặt đất, mỗi chữ viết đều sâu tới vài tấc, mà xem ra cũng không phải lấy lợi khí khắc lên, mà là dùng máu thịt chỉ thành!

Chỉ riêng với tu vi cái thể này thôi đã không kém gì hùng bá!

Lông mày Nhiếp Phong nhú lại thành một đường, Hùng Phách nói tiếp:

“Phong nhi, người nhất định rất tò mò, rốt cuộc bốn chữ lớn này là do ai động tay động chân? Còn nữa, nói thẳng ra, ngay cả vi sư cũng không biết!”

“Cái gì? Ngay cả sư phụ cũng không biết?”

“Ừm.” Hùng Phách trầm giọng:

“Tối nay ta đã sớm đi ngủ ở sương phòng lâu một, há lại liệu đêm nửa đêm. Chợt trên điện phủ truyền đến một ít thanh âm, cảm giác khác thường, lập tức đi ra xem xét, liền phát hiện bốn chữ này đã khắc trên mặt đất, lại không thấy bất luận bóng dáng người nào!”

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng! Nhiếp Phong nghĩ, từ trước tới nay thủ vệ trong Thiên Hạ Độ Nhất các luôn nghiêm, lại có người có thể vượt qua được tầng tầng lớp lớp thủ vệ, càn thần không biết quỷ không hay mà khắc bốn chữ lớn lên mặt đất. Thậm chí người khắc chữ kia còn cố ý phát ra âm thanh khác thường đánh thức hùng bá, để cho hấn phát hiện những chữ này, nếu không, hùng bá cũng có thể mãi không hay biết, cho đến tận khi trời sáng...

Nếu người này thật sự muốn gây bất lợi cho hùng bá thì trong giấc ngủ say của hấn lại càng dễ như trở bàn tay!

Trên đời này thật sự có người như vậy sao? Thật sự có một người có khả năng đùa bỡn tính mạng của Hùng Phách trong lòng bàn tay, lại khinh thường giết hấn trong mộng sao?

Nếu có, chỉ sợ tu vi của người này đã mạnh tới mức không phải ai cũng có thể chạm tới, không phải thần năng có thể chạm...

Nhưng vì sao người này ban đêm xông vào thiên hạ, còn lưu lại chữ ở tầng một, rốt cuộc là có động cơ gì? Nhiếp Phong

nghĩ tới đây, rốt cục cũng không nhịn được lại hỏi: “Sự phụ, nhìn thần sắc người ngưng trọng, ngoại trừ bản khoản động cơ của người đến, tu vi, dường như biết bốn chữ “thiên kinh hoàng” này giải thích thế nào...”

“Rốt cuộc, cái gì là mười hai kinh hoàng?”

Cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính rồi! Hùng Phách gật đầu nói: “Không sai! Vì sự quả nhiên biết được mười hai kinh hoàng là ý gì!”

“Thật ra trong giới võ lâm hiện tại, số lượng người biết tới mười hai kinh hoàng đã ít lại càng thêm ít. Chỉ vì mười hai lần kinh hoàng cuối cùng xuất hiện võ lâm, đã là một trăm năm trước, từ đám người trên giang hồ nghe được chuyện mười hai kinh hoàng.”

“Thập nhị kinh hoàng, kỳ thật là...”

“Một người!”

Nhiếp Phong nói: “Cái gì? Mười hai kinh hoàng là một người? Nhưng vì sao một người lại có tên gọi kỳ lạ như vậy, ngoại hiệu?”

“Đó là bởi vì.” Hùng bá nói tiếp: “Mười hai kinh hoàng, vốn chính là một người thần kỳ nhất trong thiên hạ!”

“Ồ? Thiên hạ... Kỳ lạ nhất? Người này làm sao mà có được?”

“Nghe nói, người này kỳ lạ nhất, là hắn xuất hiện đầu tiên trong giang hồ, đã hơn ngàn năm trước!”

Nhiếp Phong lại nhíu mày:

“Hơn một ngàn năm trước? Vậy mười hai kinh hoàng kia chắc hẳn sớm đã vật hi sinh? Làm sao đến đời này, còn có người cố ý lưu lại tên tuổi cho thiên hạ chúng ta?”

Hùng Phách nghe Nhiếp Phong hỏi như vậy, lại có chút bật cười, như cười nói với Nhiếp Phong quá kinh hãi, võ đoạn, hắn nói: “Không. Chỗ lạ nhất đáng sợ nhất của mười hai kinh hoàng chính là hắn đã sớm nằm ngoài dự liệu của thế nhân!”

***

***

***

***

“Hắn, thật ra cũng không có gì đi theo năm tháng! Sau khi hắn xuất hiện ở đây hơn ngàn năm, cách mỗi trăm năm lại xuất hiện một lần tại giang hồ, mỗi lần lại làm thêm một vài đại sự khiến võ lâm khiếp sợ! Mà lần cuối cùng người này hiện thân trên giang hồ, đã là...”

“Trăm năm trước!”

Thiên...! Thực sự khó mà tin được Nhiếp Phong! Một kỳ nhân mỗi trăm năm lại xuất hiện trong giang hồ, lần đầu tiên thậm chí là hơn ngàn năm trước, điều đó chẳng phải là nói, người này rất có khả năng đã vượt qua nghìn tuổi?

Một người lại có thể sống trăm ngàn năm, công lực cũng có thể tích lũy trăm ngàn năm, vậy người này chẳng lẽ so với Thần Trường Sinh bất tử cùng Bộ Kinh Vân gặp kia, càng thêm lợi hại? Đáng sợ hơn? Càng sâu không lường được?

Càng vô địch?

Không! Có lẽ hai chữ vô địch này, đã không đủ để hình dung cảnh giới kỳ nhân này! Hắn, có lẽ đã siêu thoát sinh tử, bao trùm bên ngoài vật, thân hắn, tâm của hắn, suy nghĩ của hắn, đã không phải thể nhân nào cũng có thể tưởng tượng...

Nhiếp Phong giật mình nói: “Không thể nào! Trên đời này... Sao có thể có người hơn ngàn tuổi được?”

Hùng Phách nói: “Vi sư biết việc này thực sự quá khó tin, chỉ là, nhiều thế hệ giang hồ tương truyền, quả thật có một tồn tại kinh hoàng mười hai lần như vậy. Mà mỗi lần hắn lộ diện giang hồ, nghe nói vẫn là bộ dạng một thanh không thay đổi kia, càng phải là cùng một người, cũng không phải là có người lấy danh nghĩa của hắn mà tiếp tục xuất hiện!”

Cho dù Nhiếp Phong đã từng gặp qua vị Thần trường sinh bất tử kia, cũng không thể tin tưởng sự lưu truyền liên quan đến mười hai kinh hoàng này, nhưng bởi vì vị Thần trường sinh bất tử kia có thể lục soát Thần Cung sống trên nghìn tuổi mà không hề bị ảnh hưởng gì, cũng không có năng lực để duy trì nhục thân của người này mãi mãi không già, mà cứ cách trăm năm lại tái hiện ở giang hồ?

Cuối cùng cũng coi như Nhiếp Phong tính tình trấn định, trong lúc lo lắng vẫn có thể bình tĩnh nghĩ lại, lại đột nhiên nghĩ đến một việc, y hỏi:

“Sư phụ, nếu như giang hồ đời đời tương truyền có mười hai tồn tại kinh hoàng này, càng có người đối chứng với hần mỗi lần xuất hiện, đều là cùng một người, vậy chẳng phải là thể hiện trong võ lâm, có người biết mặt thật sự trong mười hai kinh hoàng này? Thậm chí có được chân dung của hần?”

Hùng Phách Phủ nghe Nhiếp Phong hỏi như vậy, gương mặt vẫn luôn ngưng trọng, cuối cùng nhếch miệng cười một tiếng, mắt lộ vẻ khen ngợi, nói: “Cuối cùng ngươi đã đoán đúng! Mà chuyện này cũng là nguyên nhân chủ yếu mà vì sư gọi ngươi đến đây!”

Hần nhìn Nhiếp Phong, tuyên cáo kế hoạch liên quan đến hần:

“Quả thật trên giang hồ có người biết bộ mặt thật sự của mười hai kinh hoàng! Nếu như tối nay có người dám đêm khuya xông vào thiên hạ, hơn nữa còn lưu lại mười hai chữ kinh hoàng trên tầng lầu thứ nhất. Hơn nữa hiện giờ còn thích hợp lúc mười hai kinh hoàng cứ trăm năm lại tái hiện trên giang hồ, chắc hần lần này có thể liên quan tới cả thiên hạ chúng ta...”

“Ta, tuyệt đối không phải loại người chỉ biết ngồi chờ đợi sự tình phát sinh! Ta nhất định phải nắm rõ mọi chuyện xảy ra với mình như lòng bàn tay, đã tính trước, để ta có thể toàn quyền khống chế đại cục!”

“Vì biết người biết ta, vì sư hôm nay muốn con giúp ta một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Vì ta...” Hùng Phách nói từng chữ: “Tầm tìm A – Nhị – Hoàng – Hoàn Chân – Chính – Khung, diện!”

Thế khó đoán, Hùng Phách lại muốn Nhiếp Phong tìm ra bộ mặt thật sự mười hai kinh hoàng kia, chẳng phải là thể hiện rằng Nhiếp Phong sắp bước lên con đường tìm kiếm mười hai kinh hoàng sao?

Mà mười năm trước, còn từng có một nam nhân thần bí, dặn dò giấc mộng thứ hai năm tám tuổi, mười năm sau phải tìm

được mười hai kinh hoàng, tính một chút, cũng chính là mười năm sau...

Vận Mệnh, giống như gian phòng đàm phán Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai của nàng đang tìm kiếm mười hai kinh hoàng gặp nhau, càng là một số chuyện sẽ phát sinh...

Rốt cuộc giữa hai người sẽ vì mười hai kinh hoàng có kỳ ngộ gì? Là ai ở sau lưng, một mực âm thầm xúc tiến vận mệnh hai người?

Mười hai kinh hoàng chân chính, rốt cuộc là người như thế nào?

Cùng lúc đó, trong một bụi cây vắng vẻ dưới thành Thiên Âm của Thiên Hạ Hội.

Một lão già hiền lành râu quai nón trắng như tuyết đang ngồi xếp bằng trong đó, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, lại giống như đang vận khí vận công. Bên cạnh lão già còn có một tiểu cô nương mười tuổi lẳng lặng đứng nhìn.

Một lúc lâu sau, trên trán lão già có một giọt mồ hôi óng ánh chậm rãi chảy xuống. Tiểu nữ hài kia chợt nhìn thấy giọt mồ hôi này, lập tức lấy khăn nhỏ ra lau đi, càng không thương tiếc nói: “Gia gia, người lại dùng “Hồn Mộng Tâm Kinh” nữa rồi sao? Lần này người lại đang dệt mộng vì ai?”

Lão già hiền lành chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt lại toát ra một tia ưu sầu, nói: “Gia gia thích hợp, chính là vì một người từ nhỏ đã cực kỳ đáng thương dệt mộng, người này gọi là “Nhiếp Phong”...”

A? Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vị lão nhân hiền lành này lại có thể... dệt mộng? Rốt cuộc cái gì gọi là dệt mộng?

Mà y vừa mới nhắm mắt ngồi xếp bằng hành công, lại càng là vì Nhiếp Phong trên núi? Chẳng lẽ vừa rồi Nhiếp Phong mơ thấy Vô Song thành “Mộng” với y đề điểm mười hai kinh hoàng, cũng do lão già này dệt ra?

Hắn, liệu có phải là nam nhân thân bí mà mười năm trước hắn gặp ở giấc mộng thứ hai kia hay không? Năm đó nàng sinh ra căn bản là không phải ảo giác? Mà là một giấc mộng chân chính? Một giấc mộng mà lão già hiền lành này cố tình dệt ra cho nàng?

Chỉ thấy lão già hiền lành này từ từ đứng lên, ngửa mặt lên trời thở dài: “Nhiếp Phong ơi là Nhiếp Phong! Cự Luân vận mệnh, đã chính thức khởi động giấc mộng thứ hai trong cuộc đời ngươi! Lần này ngươi đi tìm mười hai kinh hoả, vô luận lành dữ thế nào, cũng có thể gặp mặt nàng...”

“Chỉ là, rốt cuộc tình là khô? Tình là nợ? Tình là sâu? Tình hay là không? Liền phải xem may mắn của ngươi, có thể nghịch chuyển số mệnh đáng thương của giấc mộng thứ hai hay không!”

“Hai đứa trẻ đáng thương bằng cha hai người các ngươi, tuyệt đối đừng nản lòng...”

“Tuyệt đối đừng quên mười hai kinh hoả...”

Trong tiếng thở dài, lão già hiền lành này đã như thần như tiên, cầm lấy tay của tiểu cô nương, cùng chậm rãi đi xa với nàng.

Không thể tưởng được trên đời lại có người có năng lực điều khiển mộng cảnh của người khác! Đây là kỳ công cái thế? Hoàn toàn là kỳ môn huyền pháp?

Ông lão này là thần thánh phương nào? Làm sao phải dùng trăm phương ngàn kế thúc đẩy Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai tới tìm mười hai kinh hoả?

Vô luận như thế nào, có một điều có thể khẳng định chính là, lão già hiền lành này tuyệt đối không phải là người danh chấn giang hồ Bồ Tát, mà là một người so với hắn càng cường đại hơn không lường được...

Hắn, là ai?

Chương thứ tư lạc túc mộng...

Trên đời này, chính là...

Căn bản không ai có thể chân chính đoạn tình đoạn nghĩa.

Cũng không có Đoạn Tình Thất Tuyệt chân chính hoàn mỹ không tỳ vết.

Chỉ vì, con người vốn đã có cực hạn...

Tình, chính là cực hạn lớn nhất của con người!

Mười tám mươi năm trước, một giang hồ cách nơi này tám mươi năm, có một người không gì không hiểu giang hồ chuyện gì không biết, khiến nhân sĩ võ lâm vừa kính vừa hận, còn được cái danh hiệu cổ quái——

Bách Hiểu điên cuồng sinh ra.

Nghe nói Bách Hiểu Cuồng Sinh này, tính cách tùy tiện phóng túng, lúc hỉ lúc giận, người giang hồ vốn cung kính mà xa, chỉ có kiến thức uyên bác, nhưng thật sự có một không hai trong Thần Châu. Chẳng những tinh thông thi từ ca phú từ cổ chí kim, thiên văn địa lý, ngũ hành thuật vô số, kỳ môn độn giáp cũng không gì không tinh, thậm chí võ học và uyên nguyên của các môn phái lớn nhỏ võ lâm cũng rành mạch như lòng bàn tay; bất cứ câu hỏi nào liên quan tới giang hồ, hễ đều không hề nghĩ ngợi, có thể như lòng bàn tay quý giá.

Cũng như một nhân tài uyên bác chí kiệt trong các loại người uyên bác, sao lại tràn đầy chức vị chỉ cần một Bách Hiểu Cuồng Sinh? Cuối cùng cả đời vẫn biên soạn một quyển lịch sử võ lâm, thứ nhất là chưa từng có người ném qua chuyện này, có thể nói trước giờ chưa từng có người cổ đại; thứ hai, cũng có thể chứng kiến điển võ lâm khi đó.

Còn trong cuốn lịch sử võ lâm, Bách Hiểu Cuồng sinh ra không chỉ nhớ rõ những chuyện xảy ra trong võ lâm lúc đó, mà còn nói tới bốn chữ “thiên kinh hoàng” này.

Cái gì gọi là mười hai kinh hoàng?

Cái gọi là Thập Nhị kinh hoàng, hóa ra là mười hai người và vật mà Bách Hiểu điên cuồng trông thấy trong võ lâm thường ngày được tuyển chọn; mười hai vật này, cũng khiến người trong giang hồ khi nghe thấy đều sợ hãi, “kinh hãi” biến sắc, cho nên mới gọi là Thập Nhị kinh hoàng!

Mà mười hai kinh hoàng này...

Đệ nhất kinh hoàng - Một con dị thú Hỏa Lân ẩn nấp trong núi Nhạc, phun lửa nuốt kim, cho dù là cao thủ tuyệt thế cũng phải tan thành tro bụi dưới ngọn Liệt Diễm kinh thể của nó, khi gặp lũ lụt Nhạc Sơn Hà xuất hiện, bất hạnh chết dưới móng vuốt của nó đã lên đến hàng trăm nhân sĩ võ lâm!

Lần kinh hoàng thứ hai —— Bắc Âm Nhiếp gia Tuyết Âm Thần Dao, đao xuất ra tất gặp tuyết, giết người không thấy máu, chỉ vì máu chưa chảy ra, sớm đã bị đao hàn ngưng kết!

Lần kinh hoàng thứ ba - Nam Lâm Hỏa Lâm Kiếm, kiếm kinh cực nóng như lửa thiêu địa ngục, như bị mũi kiếm đâm xuyên tim, máu tươi toàn thân trong khoảnh khắc như bị sấy khô, tất máu huyết sẽ tan hết!

Đệ tứ kinh hoàng - bảo vật thành trấn Vô Song của Vô Song thành, lợi cho việc cắt đá chia vàng, khi Bách Hiểu cuồng sinh trên đời, Kiếm Thánh vẫn chưa sinh ra, nhưng ánh mắt hắn rất độc đáo, từ lâu đã thấy Vô Song sẽ tới kiếm tìm mình chủ, nhân kiếm cùng đạt tới thiên hạ vô song!

Lần kinh hoàng thứ năm —— Một thanh kiếm tuyệt thế của thế gia ” Ngạo Gia Trang” vẫn đang rèn, được tôn là thanh kiếm hoàn mỹ nhất trên đời. Kiếm này đã đúc không dưới ngàn năm nhưng đã được các Chú Kiếm Sư bao năm của Ngạo gia mang đến hung vong bất trắc, kiếm mệnh cực kỳ bất tường; không thành tuyệt thế kiếm tốt đã được người trong giang hồ coi là tuyệt thế hung kiếm, nghe danh kiếm tâm hàn!

Gã thứ sáu kinh hoàng —— Hai thanh kiếm đại kiếm sư “đại kiếm sư” bắt đầu từ kiếm đạo sáng lập, dốc hết tâm lực đúc thành anh hùng kiếm; hai thanh kiếm tuy vẫn còn khổ hậu phù hợp đánh giá, chỉ có mệnh mong rực rỡ nhật nguyệt, kiếm quang phản chiếu chính tà; Anh hùng kiếm hiện, quần tà cúi đầu, mệnh mong muôn đời, thử hỏi ai có thể tranh phong?

Kiếm tông, kinh hoàng thứ bảy, cũng là từ tông phái kiếm đạo nhất mạch của đại kiếm sư, môn hạ đệ tử tập kiếm thuật, càng được võ lâm coi là kiếm thuật cường đại nhất trên đời, đánh đâu thắng đó!

Kinh hoàng thứ tám - Thiếu Lâm, một đời võ học chính tông, tuy đã suy thoái trong võ lâm cận đại, nhưng võ học vốn có nguồn gốc xa xôi, vẫn có rất nhiều bí kỹ khiến người ta nhìn không thấu, chính vì nhìn không thấu, cho nên mới nguy hiểm nhất, khiến lòng người hoảng hốt nhất!

***

Đệ Cửu kinh hoảng - Võ Đang, cùng Thiếu Lâm được tôn là Võ lâm Thái Sơn Bắc Đẩu, tuy cũng rất vi diệu, nhưng môn nhân duy nhất ở đây đều không chịu tiếp khách khóa cửa, ngày càng sâu không lường được!

Thứ mười sợ hãi - độc ảnh tà môn - nơi tái ngoại, mỗi đời đều là chủ nhân, không những thân mang độc môn tà công mà còn giỏi sử hàng vạn loại kỳ độc hiếm thấy, vả lại độc tố này có ở Trung Nguyên, các môn phái nổi tiếng về độc được ở Thần Châu, thậm chí một đám thần y có một không hai, có thể nói là đã từng trải qua độc ảnh tà môn, chắc chắn là độc phát người chết!

Mười một kinh hoảng - chính tà đạo, một truyền thuyết hẹp dài ở sông bắc tồn tại sơn đạo; giang hồ lưu truyền, một đập chính tà đạo, từ đó ma đầy đường. Nghe nói người bước lên chính tà đạo chắc chắn sẽ thành ma, tuy có thể tà công cái thế, cuối cùng lại rơi vào thế bất dung!

Mười hai kinh hoảng - Cũng là kinh hoảng cuối cùng, còn cuối cùng kinh hoàng khác hẳn với tất cả mọi người, có phải là tuyệt thế thần binh khiến người ta cực kỳ sợ hãi hay không, càng không phải danh môn đại phái khiến người trong giang hồ kiêng kỵ; mười hai kinh hãi mà Bách Hiểu Cuồng Sinh lựa chọn, thật ra là một kỳ nhân thần bí khó lường -

“Hắn”!

“Hắn” này sở dĩ thần bí khó lường, đều là vì tên thật của hắn, ngay cả Bách Hiểu điên cuồng sinh ra không gì không hiểu, cho nên dứt khoát gọi hắn là Thập Nhị kinh hoảng!

Càng lạ hơn là mười hai kinh hoảng này xuất hiện đầu tiên trong giang hồ, đã hơn ngàn năm trước.

Nhưng mà, người này cũng không phải trải qua tuế nguyệt chi vật. Sau khi hắn xuất hiện hơn ngàn năm, cách mỗi trăm năm lại xuất hiện tại giang hồ một lần, bấm tay tính toán. “Đến nay” hắn cũng đã vượt qua tuổi ngàn tuổi!

Một người có thể sống tới trăm ngàn năm, công lực cũng có thể đã tích lũy cả trăm ngàn năm, đáng sợ tới mức nào thì có thể tưởng tượng ra được! Nhưng đây vẫn chưa phải là chỗ đáng sợ nhất của mười hai người!

Theo lịch sử võ lâm mà Bách Hiểu điên cuồng sống lại, sở dĩ mười hai kinh hoàng đáng sợ là vì y là một người “không gì không làm được”!

Theo truyền thuyết, mười hai thủ độ kinh hoàng xuất hiện trong giang hồ, đã tự xưng là một người không gì không làm được, còn từng công cáo thiên hạ, chỉ cần có thể tìm được chỗ của hắn, hắn sẽ đạt được chữ “một nguyện vọng” từ người đó!

Còn người đầu tiên tìm được mười hai kinh hoàng hơn ngàn năm trước chính là bá chủ võ lâm “Thiết Dao”.

Mặc dù đao sắt đã hùng bá võ lâm nhưng vẫn chưa thỏa mãn, đã tâm bưng bưng, còn nói một nguyện vọng đại nghịch bất đạo với Thập Nhị kinh hoàng:

Hắn muốn ném thử Hoàng đế của chính mình!

Một đao sắt tràn ngập tự cho là mình tâm nguyện, có thể làm khó mười hai kinh hoàng, Chất liệu mười hai kinh hoàng không chút nghĩ ngợi, liền một lời đáp ứng, càng muốn chuẩn bị kỹ càng một đao sắt, bảy ngày sau, hắn nhất định sẽ được toại nguyện, ném thử tư vị Cửu Ngũ Tôn!

Thiết đao năm đó lập tức xì mũi coi thường, càng cảm thấy việc này thật sự khó có thể tin! Không ngờ ngay sáng sớm ngày thứ bảy...

Hắn tỉnh lại, thỉnh linh phát hiện mình không biết làm sao, không ngờ lại đang ở tẩm cung Hoàng đế trong Tử Cấm thành, ngủ trên giường rồng, khoác trên người áo bào màu vàng tượng trưng cho cửu ngũ tôn!

Vụ giết mình này quả thực không phải là chuyện đùa! Thiết Dao Tạo Mộng cũng chưa từng nghĩ tới, mười hai kinh hoàng như ngôn nói lại có thể khiến hắn trở thành Hoàng đế, nhưng còn chưa kịp cao hứng, lúc này cửa tẩm cung đã bị người phá vỡ từ bên ngoài, đại nội thị vệ và vô số tiền thủ đêm không hết dĩ nhiên đem hắn bao vây trùng trùng điệp điệp, càng nói dưới phạm tội của hắn, tội đáng chết vạn tử, không nói lời gì, mọi người đã một ủa lên!

Nhưng đao sắt có thể đặt lên vị trí bá chủ võ lâm, một võ lâm võ lâm cao thâm có tiếng không phải hư danh, lập tức vận mệnh toàn thân, muốn dùng tu vi bản thân giết ra vòng vây

nặng nề. Ai ngờ vừa rồi vận khí, lại phát hiện khí môn của mình đã sớm bị áp chế, toàn thân không còn chút hơi sức nào.

Một đao sắt đáng thương không biết đã xảy ra chuyện gì, đã chết thảm dưới vô số đại đao cùng loạn tiễn, có thể nói chết không toàn thây!

Mười hai kinh hoảng rút cuộc không nuốt lời, rút cuộc cũng được như mong muốn, để hắc “Ăn” Hoàng đế chính giữa, chẳng qua là “Ăn” một cái giá cả gia thân, thực sự quá lớn...

Việc này lập tức vang dội khắp võ lâm. Người trong giang hồ đều khiếp sợ thật sâu, có một đao sắt cao như võ công, cùng với thủ vệ của Tử Cầm thành thâm nghiêm, lại có người thần không biết quỷ không hay, dễ dàng đặt hắc vào trong tâm cung của Hoàng đế. Đây quả thực là chuyện không thể nào!

Nhưng mà mười hai kinh hoảng thần bí khó lường này lại có bản lĩnh lớn như vậy, biến chuyện không thể thành khả năng, hắc thật sự “không gì không làm” như lời đồn?

Cũng bởi vì lần kinh động này bốn người, người giang hồ luôn luôn xuất hiện khi mười hai kinh hoảng cứ cách trăm năm, trăm phương ngàn kế cũng muốn tìm ra nơi này, mong rằng hắc có thể thành toàn nguyện vọng của bọn họ, đáng tiếc...

Những người giang hồ này cho rằng, chỉ cần mình cẩn thận nói ra nguyện vọng, sẽ không bị thập nhị kinh hoảng tìm được bất cứ cơ hội nào, càng tuyệt đối sẽ không như một đao sắt, mặc dù có thể đạt được mong muốn, nhưng lại đồng thời trả giá không nhỏ, duy ngã bọn họ không khỏi quá ngây thơ.

Bởi vì bất luận bọn họ cẩn thận ước nguyện như thế nào, kết quả, mười hai kinh hoảng luôn có thể thành toàn tâm nguyện của bọn họ, đẩy bọn họ xuống địa ngục!

***

***

***

***

***

***

Đúng là từng có một người giang hồ ham độc bá thiên hạ, hy vọng có thể luyện thành độc chí độc trong thiên hạ không người có thể giải; mười hai kinh hoàng cuối cùng cũng giúp hắn luyện thành chất độc này. Chất liệu loại độc này vô cùng kỳ độc, thật sự là trên đời không ai có thể giải, ngay cả chính hắn ngộ nhập cũng không thể, cuối cùng độc phát thân vong!

Chỉ là, có lẽ nhân tâm thật sự quá tham, dục vọng vô biên, mặc dù lúc mười hai kinh hoàng thành nguyện vọng của mọi người, vẫn thích hợp làm phản, nhưng người giang hồ cứ cách trăm năm vẫn là tre già măng mọc, mấy ngàn năm qua, đã có hơn mười danh nhân võ lâm chết oan chết uổng, tự ăn quả của mình!

Mà mười hai kinh hoàng như kỳ nhân không gì không làm được này, vẫn cứ mỗi trăm năm liền xuất hiện trong võ lâm, mang đến một nguyện vọng chắc chắn sẽ thật sự trở thành mong muốn của người giang hồ...

Chỉ không biết, mười hai kinh hoàng xuất hiện lần tiếp theo sẽ là mộng đẹp vì ai nữa?

Là ai mang ác quả tới?

Gió tuyết gào thét giận dữ, như tiếng chó sủa của trời.

Dưới gió tuyết đầy trời gào thét, nơi này có một thôn không lớn không nhỏ, gọi là “Tuyết Ánh Hương”.

Tại sao cái thôn nhỏ này lại có tên Tuyết Ánh? Tất cả đều do nó đứng ở dưới chân núi tuyết cao ngất trong mây; núi tuyết này bóng loáng dị thường, như gương chiếu rọi thôn nhỏ này, cho nên tuyết rơi mới có cái tên đó.

Chỉ là, Tuyết Sơn này không đơn thuần bóng loáng như gương, vách núi càng dốc đứng, hình dạng cùng ngòi bút, không phải thôn dân bình thường có thể leo cao, nên thôn dân dưới núi mặc dù cực kỳ ngóng trông đỉnh núi tuyết, nhưng lại không có ai thành công leo lên đỉnh núi, dòm ngó động thiên trên núi.

Cứ thế thế đời này nối tiếp thế hệ thôn dân Tuyết Ánh Hương, đều hết sức tò mò về ngọn Tuyết Sơn này; trên ngọn núi bị mây đen phong tỏa, liệu có một vị tiên nhân trong mây, đang thủ hộ thôn nhỏ này?

Ý nghĩ này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng, sự việc ước chừng một buổi sáng sớm một tháng trước, thôn dân vừa tỉnh lại, bỗng nhiên phát hiện một chuyện lạ.

Trên đỉnh núi tuyết, những khối băng lớn nhỏ nhỏ liên tiếp rơi xuống!

Vốn dĩ, thứ băng tuyết như bắc địa liên miên băng tuyết này cũng chẳng có gì lạ, trên núi có tung ra khối băng, cũng có nghe qua, nhưng thôn dân nhìn thật một chút, lại phát hiện khối băng này, mỗi khối đều như bị người dùng lợi khí cắt gọt mà thành, tuyệt đối không phải là do nứt vỡ. Vậy rốt cuộc là ai đang ở trên đỉnh núi tuyết, dùng lợi khí để gọt khối băng này xuống dưới chân núi?

Trên núi liệu Chân có tiên, gợi ý cho bọn họ sao?

Tình huống như vậy, người giăng co suốt một tháng; mỗi ngày từ sáng đến tối, trên núi đều có khối băng rơi xuống như mưa, thôn phát tất cả đều nghị luận âm ỉ, nhưng thủy chung không có ai có bản lĩnh lớn như vậy leo lên đỉnh núi, xem đến tận cùng.

Vào buổi sáng ngày thứ ba mươi, nhóm thôn dân cuối cùng cũng không cần bàn luận nữa, bởi vì...

Ngay lúc bọn họ như thường ngẩng đầu nhìn khối băng từ trên núi rơi xuống, đột nhiên lại phát hiện, có một vật khác đang từ trên núi rơi xuống!

Đó rõ ràng là một thanh đao băng!

Một thanh cự băng đao được điêu khắc từ tuyết điêu thành, dài hơn năm trượng!

Trời ạ...

“Ầm ầm” một tiếng nổ vang rung trời! Thanh băng đao cự lớn kia tựa như một đạo sấm sét to lớn, bay bổ xuống, may mà thôn dân ở mấy tháng qua, sớm đã quen tránh từ trên núi khối băng, tức thì chim chóc tan rã, mới không chết thảm dưới cự đao!

Nhưng mà cự đao này chẳng biết lúc nào, lại như ẩn chứa một cỗ lực lượng Vô Kiệt, trong lúc rơi xuống đất cũng không vỡ

nát tại chỗ, phản phá vỡ mặt đất dưới chân núi, nhập thổ tượng, đứng sừng sững trước thôn dân!

Chỉ một thoáng cát đá bay tứ tung, hoa mắt kinh người, các thôn dân nhìn cây băng đao khổng lồ này từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời đều trợn mắt há hốc mồm, thật lâu thật lâu, mới có người hiểu được Tỳ Hưu thấp giọng hô:

“Sao... như vậy? Đây rốt cuộc là... chuyện gì xảy ra? Trên núi sao lại có cự đao từ trên trời giáng xuống? Đây là... sự tức giận của Thiên Thần? Hay là... trời phạt?”

“Trời ạ! Trong chúng ta, đích thị là có người làm chuyện tội ác tày trời, mới có thể đưa tới Thiên Nộ!”

Quần chúng vĩnh viễn mù quáng, nhất là thứ dân mắt không bắt được; có người nghĩ như vậy, các thôn dân đứng nhìn nhau, mồ hôi lạnh ứa ra, bất ngờ “Phốc phốc” vang lên, một đám thôn dân không ngờ đều quỳ rạp trên mặt đất, khấn cầu Thiên Thần tức giận trên núi!

Trên đời này, Thiên Thần thật sự vì người thường mà quá bất nghĩa mà giận dữ sao? Vậy làm sao chuyện bất bình trên đời lại nhiều như cát sông hằng, thần phạt đầy trời vẫn mặc kệ không đáp lại, chết lặng bất nhân?

Có lẽ, đây chỉ là tình nguyện của thôn dân Tuyết Ánh Hương, Thiên Hòa Thần cũng không có tức giận. Thanh băng đao cự lớn kia, thật ra là nguyên nhân từ một người ở trên đỉnh tuyết sơn lúc này.

Hắn!

Hắn, chính là cha trong mộng thứ hai ——

Đao Hoàng thứ hai!

Chỉ thấy Đao Hoàng thứ hai giờ phút này đang đứng trên vách đá dựng đứng ở đỉnh núi tuyết, sắc mặt âm trầm nhìn xuống Nghiêu Sơn, khinh thường phun ra một câu: “Đao quỷ! Ngươi căn bản không xứng nắm trong tay bản Đao Hoàng! Ngươi chỉ xứng hạ phạm trần! Bình thường vô dụng với tất cả chúng sinh phạm trần! Xi!”

Vừa rồi thanh đao băng kia, chính là Đao Hoàng thứ hai từ trên ném xuống, nhưng hắn sao lại đặt mình ở đỉnh núi tuyết

này, càng lúc ném đao băng xuống?

Nhưng hóa ra những năm gần đây, Đao Hoàng thứ hai chẳng những mỗi ngày vắt óc suy nghĩ đạt tới pháp môn “Đoạn Tình Thất Tuyệt”, đồng thời còn khổ tư suy nghĩ cách rèn thành một thanh đao phù hợp với “Đoạn Tình Thất Tuyệt” của hần!

Tuy đao quyết có tiên bộ, nhưng rèn đao vẫn chưa đại thành. Nhiều năm qua, trong lòng hần sớm đã suy nghĩ kỹ càng thanh đao hoàn mỹ này vô số lần, nhưng thủy chung không hề có động thủ rèn đao, chỉ vì đao trong lòng vẫn chưa đạt đến hoàn mỹ.

Chỉ duy nhất một tháng trước, rốt cuộc hần cũng ngộ ra hình thái của thanh đao này. Nhưng để đề phòng, trước hết hần phải dùng thanh đao băng tuyết đúc ra!

Y thích nhìn lên đỉnh núi tuyết mà con người như Tuyết Ánh Hương khóai khó tới, cũng lấy hai tay mình làm lưỡi, cắt băng trên núi thành hình đao hoàn mỹ nhất trong lòng. Cũng bởi vậy, thôn dân Tuyết Ánh Hương mới nghĩ lầm khối băng rơi từ trên núi xuống mỗi ngày, là tiên nhân gợi ý...

Đáng tiếc, trải qua nguyên một tháng điêu khắc tinh tế, Đao Hoàng mặc dù điêu khắc đao này thành một thanh băng đao cực lớn dài hơn năm trượng, lại mới phát hiện, đao này cũng không hoàn mỹ như tưởng tượng. Mắt thấy một trận tâm huyết uổng phí, dưới cơn giận dữ, liền tiện tay đem băng đao này ném xuống dưới núi!

Nhưng cho dù đã bỏ đao, Đao Hoàng xem ra vẫn khó bình tĩnh, nhưng thấy ánh mắt hần lộ vẻ hoang mang, Hoắc Uyên cắn răng ngửa mặt kêu to:

“Vì sao? Vì sao? Vì sao?”

“Vì sao lão tử bỏ ra đao mười năm khổ tư vẫn không xứng với Đoạn Tình Thất Tuyệt của ta?”

“Trong thiên hạ, đến cùng muốn đao thế nào mới có thể phát huy Thất Tuyệt của mình tới cảnh giới tối cao nhất, vô tình nhất?”

Mỗi một chữ Đao Hoàng đều mang theo sức mạnh phun ra, âm thanh giận dữ hồi, không những chấn động thương thiên,

càng chấn động đến mức băng tuyết và núi đá xung quanh như muốn sụp đổ, giống như sắp sửa long trời lở đất!

Mà tại một gò tuyết nhỏ cách chỗ gã không xa, bỗng dung lộ ra vô số vết nứt!

“Ầm ầm” một tiếng sấm vang lên, tòa Tuyết Khâu nhỏ bé này đột nhiên nổ tung, ở trong bắn ra một bóng người!

Bóng người này chính là con gái của Đào Hoàng -

Mộng thứ hai!

Mười năm rồi! Đã tròn mười năm rồi!

Từ sau khi mẫu thân của giấc mộng thứ hai “Tử Ngô Bình” chết dưới “Đao chung tình đoạn” của Đào Hoàng, thời gian vội vàng, không ngờ đã qua mười năm!

Mà trong mười năm này, giấc mộng thứ hai cũng nên do một đứa bé tám tuổi, lớn lên thành một cô gái duyên dáng yêu kiều.

Nhưng mà, vì sao đệ nhị mộng phủ từ cồn tuyết phá ra, đã chán chường ngã lăn trên mặt đất? Nàng vì sao chôn thân trong dãy núi tuyết?

Chỉ thấy hiện giờ giấc mộng thứ hai, đã tập tễnh từ trên mặt tuyết đứng lên, nhưng bà ta xem ra lại cực kỳ suy yếu, toàn thân từ trên xuống dưới càng tản ra một luồng khí nóng hừng hực, “Phốc” một tiếng, thân thể bà ta mềm nhũn, lại không trụ vững nổi ngã ngoi trên mặt đất!

Đào Hoàng thấy thế, lập tức thân như điện lên, nhanh chóng lướt đến sau lưng giấc mộng thứ hai, tay bắt chưởng hạ, song chưởng đã theo sát sau lưng nữ nhi, công lực cuộn cuộn không dứt tiến vào trong cơ thể nó.

Một lúc lâu sau, trong giấc mộng thứ hai, hô hấp dần đều đặn, Đào Hoàng lúc này mới buông tay, lạnh lùng mà nói: “Vô dụng! Cho dù ngươi muốn dùng tuyết băng tuyết, đè ép đao kinh lửa nóng trong lục phủ ngũ tạng của ngươi, nhưng thủy chung sẽ phí công vô ích! Ngươi kiếp này, cũng đừng hy vọng xa vời có thể thoát khỏi đoạn tình thất tuyết, càng đừng hòng rời khỏi ta!”

Một cơn gió lạnh thổi qua, vén áo choàng trùm lên, chỉ thấy gương mặt cô lúc này đã...

A? Mặt của nàng... Vì sao lại biến thành như vậy?

Còn nhớ rõ mười năm trước, giấc mơ thứ hai bởi vì bị Đạo Hoàng bức luyện đoạn tình thất tuyệt, lấy thuần âm chi thân không cách nào không chế hỏa nhiệt đao kinh chí cương chí dương, cho nên đao kinh ngưng tụ tâm điền không tan, khắp người lại lạnh như băng, chẳng những con người trắng như băng, khuôn mặt càng trắng như tuyết, cả người tựa như một nữ hài bằng băng!

Giờ phút này, trong mắt nàng băng lam cùng với khuôn mặt trắng như tuyết của nàng không ngờ lại có thể rút đi, thay bằng khuôn mặt như người thường; nhìn thật một điểm, nàng đã là mười tám năm hào hoa, lại trở mã vô cùng thanh tú, nàng, hóa ra là một cô gái trời sinh quyền rũ!

Chỉ là, trên gương mặt vốn có thể đảo ngược chúng sinh của nàng này lại có một tiếc nuối, một tiếc nuối khiến người ta nhìn thấy mà giật mình...

Nhìn thấy trên khuôn mặt trái của hấn có một đạo hồng ấn như bị ngọn lửa thiêu đốt mà chú mục, từ trán trái của hấn đã cắm thẳng vào mắt trái, cho đến mắt trái của hấn mới dừng lại!

Một đạo ấn ký đỏ sẫm thật! Thật đáng sợ một mảng liệt hỏa! Vết đỏ này giống như một đoàn lửa nóng hùng hực, hung hăng đem khuôn mặt thanh tú này thiêu thành hai nửa; bên phải làm cho người ta cực kỳ hâm mộ, bên trái mặt trái, lại như một cái xấu chú ngữ!

Đáng tiếc biết bao! Nào phải là khuôn mặt của giấc mơ thứ hai, trong mười năm sẽ từ lạnh chuyển nóng, kết quả là lại càng khiến người ta kinh hãi. Duyên sao tới nước này?

Khuôn mặt này của nàng, nên nói từ mười năm trước...

Nhớ kỹ trước mười năm, lúc mẫu thân mộng thứ hai nín thở lâm chung, từng ngàn vạn căn dặn nữ nhi người khác từ bỏ mộng tưởng, chỉ tiếc giấc mộng thứ hai dù có tâm truy mộng, đoạn tình thất tuyệt, lại tàn khốc làm ý chí nàng dần dần hao mòn.

Năm thứ nhất sau khi ổn, giấc mộng thứ hai vẫn có thể kiên trì giấc mộng trong lòng; năm thứ hai, ký ức của nàng đối với mẫu thân vẫn như mới. Năm thứ ba, nàng vẫn không quên được; nhưng từ năm thứ tư bắt đầu...

Khi nàng bị phụ thân thúc giục, khiến Đoạn Tình Thất Tuyệt càng lúc càng tinh tú, đao kinh trong cơ thể liền càng lúc càng mãnh liệt, mỗi khi nàng có cảm xúc phập phồng, hỏa nhiệt đao kinh liền nghiêm nhiên như một thanh đao sắc bén, một đao cắt một đao vào tim của nàng!

Lúc đó, cô bé chẳng qua chỉ là một đứa bé mười một, hai tuổi mà thôi, cho dù trên người mang đao pháp cái thế thì làm sao có thể chịu nổi đau đớn thấu tâm này? Mỗi một ngày cô bé đi qua đều đau đớn đến nỗi phải đối kháng với cái tâm phòng kia. Dần dà cô bé đã quên giấc mơ mình vốn còn có một muốn đuổi theo, cái giấc mơ mà cô bé đó cứ cách mấy đêm lại tạo thành, cái “Phong Vũ tướng quân” kia...

Không ngờ được giấc mộng này, nàng cũng không tái tạo nữa, nguyên lai chẳng những ý chí con người, ngay cả mộng cảnh, cũng sẽ bị thống khổ làm hao mòn hầu như không còn!

Những ngày sau đó, giấc mơ thứ hai, sinh tồn, như là vì luyện đao cùng đối kháng thống khổ mà sống. Suy nghĩ mỗi ngày, suy nghĩ của nàng, cũng chỉ sớm tìm ra một phương pháp, có thể giải tỏa nỗi đau vô cùng của đao kinh cho nàng.

Mà ngay lúc nàng mười bốn tuổi, rốt cuộc cơ hội đã tới!

Năm đó Đao Hoàng dẫn nàng tới một nơi cực bắc luyện đao, để nàng có thể cảm nhận lợi ích và hại khi đoạn tình tuyệt dùng cho vùng đất băng hàn; vùng cực bắc kia thậm chí xa xôi hơn cả tuyết ánh hương còn muốn băng tuyết khắp trời, quanh năm cũng như bị băng tuyết dày đặc bao phủ, không thấy mặt trời.

Nhưng mà giấc mộng thứ hai lại dưới trời băng đất tuyết này, hữu duyên gặp được sự phụ thứ hai cả đời của cô -

Một người đàn ông thần bí bị giam trong hầm băng!

Đao Hoàng nhân cơ duyên muốn khổ sở nhớ lại thanh đao hoàn mỹ nhất của mình. Sau khi đem giấc mộng thứ hai đến vùng cực bắc này, cũng không phải lúc nào cũng lưu thủ bên

cạnh, cho nên giấc mộng thứ hai mỗi ngày luyện đao, trong khi lại ở vùng cực bắc này tản bộ.

Rốt cục dưới cơ duyên xảo hợp, trong vô tình tìm cho nàng một cái hãm băng cực kỳ bí mật, trong hãm băng, càng bị giam cầm một hán tử thần bí!

Nhưng nam tử thần bí này, cũng không phải thật sự bị nhốt trong hãm giam, nàng chẳng qua không biết vì có gì, tự cầm tù tại nơi này. Nàng nếu phải đi, cho dù là một trong những hãm băng vững chắc nhất không thể phá cũng không cách nào vây khốn được nàng, chỉ vì nàng không những có một thân tu vi phi phàm, nàng, còn có một biệt danh nhân thể nhân ngưỡng mộ -

Kiểm Hoàng!

Hán tử thần bí gọi là “Kiếm Hoàng” này, mắt thấy giấc mộng thứ hai hơn mười tuổi nữ hài, bị cha nàng ép luyện đao chí không giống hình người, trong lòng vô hạn thương tiếc, càng cảm thấy nàng có thiên tư cực cao, quyết định truyền cho nàng một bộ võ học vô thượng khác hoàn toàn với đoạn tuyệt ——

Hoàng Giả Kiếm!

Cái gọi là Hoàng Giả Kiếm, vốn là Kiếm Hoàng sở hữu kiếm pháp đại thành; hán không tiếc truyền thụ tuyệt học cả đời mình cho giấc mộng thứ hai, thật ra là vì kiếm kinh của Hoàng Giả chí âm chí hàn, chí dương chí cương cùng Đao Hoàng Đoạn Tình Thất Tuyệt Đao, hoàn toàn đi ngược!

Cũng chính vì thế, Kiếm Hoàng tâm ý với kiếm kinh Hoàng Giả của hán, nhất định có thể khắc chế được hỏa nhiệt đao kinh trong đệ nhị mộng tâm khảm, để nàng tiêu diệt cỗ triệt cốt đau đớn đó. Mà đệ nhị mộng nghe được cỗ kiếm kinh này có thể cùng đoạn tình thất tuyệt tương khắc, càng tràn đầy hi vọng, liền cống phụ thân, cố gắng không lơ lửng khổ luyện bộ kiếm pháp này, đáng tiếc...

Tuy Kiếm Hoàng là một lòng hảo tâm, nhưng lại khéo léo trở nên kém cỏi, đúc ra sai lầm lớn không thể bù đắp cho đứa trẻ ở giấc mộng thứ hai này!

Sau giấc mộng luyện kiếm ba tháng, kiếm kinh Hoàng Giả trong cơ thể nàng càng ngày càng nhiều. Dần dần nàng phát

hiện, nội khí tứ chi bát mạch của mình càng lúc càng không ổn định, rốt cục đến ngày...

Đúng lúc nàng đang giấu diếm Đào Hoàng, bí mật khổ luyện kiếm pháp Hoàng Giả trong một khu rừng rậm, bỗng dưng nàng cảm thấy tâm khảm nóng rực như lửa, khi thì lạnh như băng vạn năm. Rõ ràng, Hỏa Nhiệt Đào Kính và Âm Hàn Kiếm Kính trong cơ thể nàng đang trùng kích kịch liệt lẫn nhau, bài xích lẫn nhau...

Mà đao kinh nóng rực chỉ ngưng tụ tại vị trí tâm điền của nàng, lại đột nhiên xông đến lục phủ ngũ tạng nàng, tiếp theo chảy khắp toàn thân, trong chốc lát cả người nàng như bị đun sôi, không chỉ trong vòng năm như lửa đốt mà toàn thân càng giống như lúc nào cũng có thể tỏa ra liệt hỏa!

Dưới sự dày vò của sự thống khổ, người của cô bé cũng ngã xuống đất lăn lộn, giống như có một ngọn lửa địa ngục bất diệt đang đốt cháy cơ thể mình, khiến cho cô bé đau đớn không muốn sống!

Mà mặt của nàng cũng thật sự bốc lên ngọn lửa hùng hục!

Một luồng hỏa kinh vô cùng mãnh liệt từ bên trái mặt trái của cô phát ra, ngay tại vị trí mi mắt trái trên trán trái của cô, in dấu một chấm đỏ sâu hoắm, cuối cùng người của cô cũng không chống đỡ nổi bất tỉnh!

Đến khi nàng tỉnh lại, mới phát hiện mình đã ở trong nhà; nguyên lai là Đào Hoàng phát hiện nàng bí mật luyện kiếm trong rừng, kịp thời dùng công lực cứu nàng một mạng. Nếu không, lần này nàng bị hàn nhiệt hai kinh đánh vào, tất sẽ bị đốt thành tro tàn mà chết!

Nhưng mà tuy rằng nhặt được về, thế nhưng có lẽ mơ ước thứ hai của hần, lại tình nguyện chết đi còn tốt.

Chỉ vì cuộc sống sau này đối với nàng mà nói, quả thực sống không bằng chết.

Lần này bị hàn nhiệt trùng kích, chẳng những có vết đỏ xấu xí không cách nào mài mòn được ở mặt trái, mà còn bức đao kinh nóng rực trong tâm điền lên xuống dưới năm dậm. Cho nên một khi nàng có cảm xúc chập chùng, chẳng những đau đớn như đao cắt, mà ngay cả tạng phủ còn lại cũng đau đớn

kịch liệt không chịu nổi, thậm chí tứ chi bát mạch cũng nóng như bị nứt ra. Nàng, dường như đã định sẵn phải chịu đau đớn mà sống!

Đáng sợ nhất là cho dù nàng không động tình, cho dù nàng không có bất kỳ cảm xúc nào, nhưng bởi vì trong cơ thể nàng vẫn còn kiếm kinh âm hàn của Hoàng Giả Kiếm Kính, đạo kiếm kinh này mỗi ngày đều sẽ phát tác trong cơ thể một lần, một lần nữa trùng kích Thất Tuyệt đạo kinh của nàng, khiến cho nàng lại phải chịu đựng thống khổ cực độ!

May mà, chỉ cần Đạo Hoàng lấy công lực thâm hậu của hắn, tại giấc mộng thứ hai lúc phát tác kiếm chế Âm Hàn Kiếm Kính trong cơ thể nàng, nàng liền có thể thoát khỏi khổ cực, nhưng điều này cũng bày tỏ, đệ nhị mộng kiếp này kiếp này, cũng đừng hy vọng xa vời có thể thoát khỏi phụ thân chế khuỷu tay, chỉ vì Đạo Hoàng từng nói rõ, nếu con gái nàng không có nội lực tương trợ, trong vòng năm dặm toàn thân như bị hỏa kinh trường kỳ đốt cháy, không đến một tháng, cả người tất sẽ bị tro tàn mà chết!

Phương pháp tự cứu mình duy nhất, chính là tiếp tục khổ luyện Đoạn Tình Thất Tuyệt, hi vọng có thể có một ngày, hỏa kinh trong cơ thể cường đại tới cảnh giới Đạo Hoàng bây giờ, có thể không cần sợ kiếm kinh trùng kích, càng có thể tự kiếm chế hàn kinh. Thế nhưng, lúc đó Mộng nhin còn nhỏ, đến tột cùng còn phải khổ luyện bao lâu, mới có thể mạnh như phụ thân hắn?

Ai ngờ được! Mộng tưởng thứ hai căn bản không dám tưởng tượng tiếp! Nàng chỉ biết là từ lúc đó bắt đầu. Nàng đã một tác không rời cha nàng, để cho nàng một khi phát tác, Đạo Hoàng liền có thể kịp thời thông qua công lao của nàng!

Cũng từ lúc đó bắt đầu, đoạn tình thất tuyệt, đối với nàng mà nói là một cái đầm sâu không đáy!

Nàng càng khổ luyện, công lực càng cao, công lực càng cao, hỏa kinh một khi phát tác càng thống khổ; nhưng nếu nàng không luyện, càng vô vọng có thể tự áp chế Âm Hàn Kiếm Kính trong cơ thể, quả thực khổ không thể tả!

May mắn duy nhất chính là, lần này hàn nhiệt trùng nam, mặc dù ở mặt trái nàng lưu lại vết bớt xấu xí, nhưng cuối cùng

cũng đuổi hết sương lạnh trên mặt nàng; mặt của nàng đã không còn trắng như tuyết như trước, băng lam vị trí trông trắng cũng đã rút đi, nàng không còn là một nữ hài cổ quái mặt như tượng băng nữa!

Chẳng qua dù trên mặt có sương lạnh, nhưng trong cơ thể nàng vẫn có Âm Hàn Kiếm Kính, một đôi tay của nàng vẫn lạnh như cũ, cho dù băng kinh phát tác, tay nàng vẫn lạnh không có nửa điểm nhân khí.

Kiếp sống luyện đao sống không bằng chết như vậy, lại qua một lần là bốn năm, cho đến hôm nay, giấc mộng thứ hai mặc dù đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, thế nhưng vết ban đỏ trên mặt vẫn là tiếc nuối của nàng!

Không chỉ có thế, do Đoạn Tình Thất Tuyệt dẫn vật trong thời gian dài, nàng chẳng những quên đi cái gì là mộng, lại không dám có bất kỳ mộng đẹp. Cuộc sống hàng ngày của nàng, chỉ mong có thể giảm bớt sự phát tác lúc này, đau đớn vô cùng!

Để giảm bớt sự thống khổ này, nàng đối với bất cứ “tình” nào trên nhân thế đã không còn bất cứ hy vọng nào, thậm chí dần dần chết lặng!

Chỉ vì nàng vẹn vẹn có mười tám năm sinh mệnh, đại bộ phận thời gian đều đang cực độ thống khổ trải qua. Thậm chí nàng còn bị thống khổ tra tấn đến quên đi chính mình là một người, một người hẳn là có máu có thịt có vui có cười!

Vì để tránh cho tâm tình dao động, nàng đã không còn cười, không khóc nữa, không còn ưu sầu, không buồn rầu, không còn có tình, cũng không tiếp cận người khác và vật.

Trái tim nàng như một ao nước không động chút nào!

Người của nàng, càng giống một cái xác không hồn ngày ngày chỉ biết luyện đao!

Không mơ, không tình, vô tình, vô vọng, không nước mắt!

Kỳ vọng duy nhất trong lòng là cố gắng hết sức, chỉ mong có thể tìm ra phương pháp giảm bớt thống khổ khác, nhưng chỉ là như thế, một tâm nguyện hèn mọn...

Cũng giống như gần đây, Đao Hoàng ẩn thân ở đỉnh Tuyết Sơn, đồng thời cũng vui mình dưới tuyết, hy vọng có thể dùng

tuyệt tan băng hàn, tăng cường băng hàn kiếm kinh trong cơ thể mình, lại lần át hỏa kinh gây cho nàng thống khổ khôn cùng, đáng tiếc vẫn là phí công vô ích, còn phải tiếp tục lao động Dao Hoàng, bình ổn hỏa kinh cho nàng...

Mà mắt thấy nữ nhi được mình tương trợ, bây giờ dần dần hồi phục nguyên khí, Dao Hoàng chỉ cảm thấy cực kỳ hài lòng, hấn lại lần nữa lạnh lùng cười, nói: “Nhìn thấy chưa? Người căn bản không có cách nào đối phó với đao kinh cực nóng trong cơ thể! Ta xem ngươi hay là bỏ cái tâm này đi, ngoan ngoãn tiếp tục luyện đoạn tình thất tuyệt của ngươi đi! Hắc hắc...”

Chợt nghe lời của lão phụ, từ đâu đón truyền cho giấc mộng thứ hai, lúc này rốt cuộc từ từ mở mắt ra, suy yếu hỏi: “Cha... Kỳ thật, kỳ thật... Lấy đao pháp mà nói, ta đã đem đoạn tình thất tuyệt luyện tới mức hồn nhiên không tỳ vết. Người, còn cần Mộng Nhi luyện đến cảnh giới gì, mới cảm thấy mỹ mãn sao?”

Dao Hoàng nói: “Không sai! Mặc dù đao pháp của ngươi đã thành, đáng tiếc tu vi đao kinh của ngươi chưa đủ, chỉ cần một ngày kia, đao kinh của ngươi có thể đuổi kịp ta, vừa rồi xem như nhân đao đại thành!”

“Nhưng...” Mộng Mộng thứ hai lại nói: “Tu vi đao kinh của phụ thân, thiên hạ đã khó gặp địch thủ, Mộng Nhi cũng không biết phải luyện bao nhiêu năm nữa mới có thể so sánh với phụ thân? Cha sao lại khổ nhất định phải ép buộc ta chứ?”

Dao Hoàng nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nói: “Không! Cho dù ngươi cả đời tận cũng phải đuổi kịp tu vi đao kinh hiện giờ của ta! Người cũng biết, gần mười năm nay ta đã không thể tăng thêm công lực cho mình, chính là phải chờ ngươi!”

Dao Hoàng vừa nói ra lời ấy, giấc mộng thứ hai liền sừng sốt, hỏi: “Cha... Con phải chờ mộng nhi làm gì?”

“Bởi vì...” Sắc mặt Dao Hoàng nhất thời ngưng trọng, thốt ra từng chữ từng chữ khiến người ta khiếp sợ:

“Ta muốn đánh một trận công bằng với ngươi!”

Trời! Giấc mơ thứ hai quả thực không thể tin vào lỗ tai mình! Cha nàng lại muốn... chiến với nàng? Hấn lại phải... phụ nữ

tương tàn?

Nàng vốn đã hơi chút bình phục lại, trong nháy mắt hỏa kinh bên trong cơ thể lại bởi vì một chút chấn động này mà phát tác, may mà song chưởng của Đào Hoàng vẫn chống đỡ được sau lưng nàng. Chân khí như trước, hỏa kinh lại bị áp chế xuống.

“Cha... Cha.. Tại sao người phải... chiến với con?”

Đào Hoàng lạnh lùng nói: “Bởi vì chỉ có như vậy, ta mới có thể tìm ra đoạn tuyệt đao cuối cùng nhất trong chiến quả này, cuối cùng là tình đoạn tuyệt tình đoạn tuyệt, làm sao mới là cảnh giới mạnh mẽ nhất!”

***

***

Đúng vậy! Ý niệm Đào Hoàng này tuy điên cuồng, nhưng cũng chỉ có hai người cũng tập luyện Đoạn Tình Thất Tuyệt, tu vi như đao thủ chuyên chú đánh một trận, cuối cùng chiến thắng một phương, dùng đao cuối cùng đứt tim, nhất định là đao mạnh nhất, cuối cùng là đao cuối cùng tuyệt tình đoạn tuyệt nhất!

Chỉ có điều, quyết chiến cũng không tránh khỏi tử thương, nếu hai cha con Đào Hoàng thật sự muốn nghiêm túc đánh một trận, chỉ sợ đến lúc đó chiến công, cũng sẽ như bốn chữ tuyệt tình cuối cùng ——

Cuối cùng!

Tình đoạn tuyệt!

Không ngờ, tính toán của Đào Hoàng lại là như vậy, không ngờ lại là như vậy!

Hắn vẫn luôn ép con gái luyện đao, khiến cho nàng chìm vào ngày hôm nay, vạn kiếp bất phục, kết quả, đơn giản chỉ là vì đoạn tình thất tuyệt của hắn! Hắn, thật sự giống như đao của hắn...

Tình tuyệt! Nghĩa tuyệt! Tâm tuyệt!

Nhưng mà, cho dù ở giấc mơ thứ hai rốt cục biết được cái tâm điên cuồng của lão phụ kia, nàng có thể như thế nào?

Giờ phút này, nếu không có công lực của đao Hoàng trợ giúp, không tới một tháng, nàng sẽ bị đốt thành tro tàn mà chết! Nàng còn có thể trốn về phương nào?

Cô đã ở trong vực sâu đoạn tình thất tuyệt, càng ngày càng lún sâu, không cách nào tự cứu...

Không cách nào tự kiềm chế!

Ba ngày sau, mộng thứ hai rốt cục theo Đao Hoàng, từ Tuyết Ánh Hương về tới nhà của bọn họ, có lẽ, cũng là nơi cuối cùng của nàng...

Do tình cảm bị cắt đứt!

Tòa Đoạn Tình cư này, cách Tuyết Ánh Hương mặc dù chỉ ba ngày hành trình, nhưng cũng ở phương bắc, cho dù không giống như Tuyết Ánh Hương băng tuyết tể thiên, nhưng bởi vậy thời điểm giá trị mùa đông tuổi già, cũng là một biển tuyết trắng mênh mang.

Năm đó Đao Hoàng giết lầm khoảnh khắc thê tử nó, một mực mang theo tám tuổi Mộng Bắc di chuyển, muốn tìm kiếm một nơi ít dấu vết nhất tiếp tục luyện đao của hắn, rốt cuộc ở phương xa xôi Bắc, tìm một nơi lưng núi mặt hồ, yên lặng không người, thế là liền ở nơi cao bên hồ bố trí mảnh tiểu cư này, đặt tên là “Đoạn Tình”.

Mà bởi vì vị trí bắc địa, một năm bốn mùa cũng tương đối lạnh, chỉ là thời điểm xuân hạ, tuyết đọng lại tan rã, bốn bề hồ quang sơn màu, ngược lại rất không tệ.

Nhưng dù cảnh trí có tốt đến mấy đối với giấc mơ thứ hai cũng vô nghĩa. Đoạn Tình cư tuy là nhà của nàng, nhưng tuyết đối không phải nhà của nàng.

Nhà này, căn bản không có chút ấm áp nào cả!

Không có mẫu thân nàng yêu mến, cũng không có ân cần hỏi han ân cần! Có, chỉ là gương mặt của Đao Hoàng vĩnh viễn không cười, vì đao trầm mê mặt! Có, chỉ là kiếp sống luyện đao không ngừng nghỉ kia của nàng, còn có sự dày vò vĩnh hằng không dứt!

Cũng như hai phụ nữ này, vừa trở lại Đoạn Tình cư, đã đêm khuya, Đao Hoàng lại đột nhiên đại phát đao ý, không biết ngộ

được gì đao của hắn, chỉ để lại giấc mộng thứ hai là một cái Đoạn Tình cư duy nhất trong hầm băng lạnh như đóng băng này.

Chỉ là tất cả những thứ này, giấc mơ thứ hai đã sớm thành thói quen. Cuối cùng sau một tháng đao kinh kịch liệt đau nhức, sớm đã khiến nàng đối với tất cả cảm giác chết lặng, sớm đã khiến nàng đối với vận mệnh không cưỡng cầu nữa! Có đôi khi, nàng thậm chí cảm thấy phụ thân không có ở bên cạnh, để cho nàng một mình, mới thật sự là lúc nàng buông lỏng một hơi.

Nhưng mà, tối nay Đao Hoàng mặc dù đã đến ngoài đêm luyện đao, giấc mộng thứ hai cũng chưa chắc có thể buông lỏng một hơi, chỉ vì tối nay ở bên trong Đoạn Tình Cư, sắp sửa phát sinh một chuyện làm cho nàng khó có thể bình ngủ...

Ngay khi giấc mơ thứ hai sắp lên giường ngủ, bỗng dưng nàng nghe thấy một ít âm thanh!

Đó là từng đợt âm thanh “khanh khách” từ ngoài cửa sổ phòng ngủ của lão truyền đến, chẳng lẽ có người gõ cửa sổ của lão.

Chuyện này thật kỳ lạ! Đao Hoàng chưa từng có bằng hữu! Nàng cũng không có phúc phận kết bạn với bất kỳ bằng hữu nào! Làm sao có thể đêm có người gõ cửa sổ của nàng? Người này đến cùng là ai?

Trong lòng Mộng Thứ hai trở nên thấp thỏm, cau mày đến gần cửa sổ, tiếp theo duỗi bàn tay ra, to một tiếng, cửa sổ lập tức đẩy tới!

Vừa nhìn xuống phía dưới, sắc mặt của giấc mơ thứ hai khế biến, càng không tìm được hô nhỏ một tiếng:

“Hả? Là... Người?”

“Hóa ra là người?”

Không thể tưởng được, giấc mộng thứ hai chưa có bằng hữu vậy mà cũng quen biết những người khác? Nhìn biểu tình trên mặt nàng, hình như nhận ra người đến gõ cửa sổ đêm nay.

Nhưng quỷ dị chính là, giờ phút này ngoài cửa sổ có nửa bóng người! Vậy giấc mộng thứ hai hôm nay lại nói chuyện với ai?

Hóa ra ngoài cửa sổ mặc dù không có người, lại có một con chim nhỏ không ngừng mổ khung cửa sổ, cho nên mới phát ra tiếng động khanh khách như gõ cửa, vừa rồi giấc mộng thứ hai đúng là nói chuyện với nó.

Mà chạm mắt nhìn thấy, đó là một con chim nhỏ toàn thân trắng xóa, vốn không có gì ngạc nhiên, kỳ lạ nhất chính là, trên mặt trái con bạch điều này, lại cũng giống như giấc mộng thứ hai, có một đạo hồng ngân chú mục!

Còn giấc mộng thứ hai của con người và vật chết lặng, tại sao lại đột nhiên nhìn thấy con bạch điều này, lại cảm thấy kinh ngạc? Thật ra là vì một đêm trước đó...

Còn nhớ rõ, giấc mộng thứ hai vốn đã bị thống khổ dày vò đến không mộng, trong một đêm lại xuất hiện một giấc mộng kỳ quái.

Trong mộng, nàng nhìn thấy một nữ hài dung mạo giống mình, trên mặt cũng có một đạo hồng ngân không thể phai mờ. Cô bé này cùng nam nhân mình yêu, sau trùng trùng điệp điệp nguy hiểm, cuối cùng vẫn phải sinh ly tử biệt.

Nhưng mà, sau khi chết, cô gái vẫn nhớ đến hắn, sợ hắn vì hoài niệm nàng mà cả đời tịch mịch, cho nên dẫn thân đến trên người một con chim nhỏ màu trắng, càn bay khắp góc biển chân trời, hi vọng có thể tìm được một cô bé khác giúp nàng chăm sóc tốt cho nam nhân kia thật tốt...

Đây vốn chỉ là một giấc mơ kỳ lạ bi ai động lòng người, chỉ là khi giấc mộng thứ hai qua hôm nay, một con chim nhỏ lại bay vào phòng ngủ của bà tránh mưa; mà con chim nhỏ này, càng lạ hơn con chim nhỏ từng thấy trong mộng của bà giống hệt như đúc!

Chính là con chim trắng tối nay đến gõ cửa sổ! (Ván luyến của quyển tiểu thuyết Phong Vân quyển thứ mười ba, tình cảm khuynh thành cuối cùng)

Rốt cuộc là mộng cảnh gì đã biến thành sự thật? Ciềm súc hay chỉ là trùng hợp một lần? Lúc ấy giấc mộng thứ hai cũng không nghĩ đến. Trên thực tế, nàng đối với tất cả mọi thứ chết lặng, cũng không để chuyện của chim nhỏ này trong lòng.

Nhưng con bạch điều này, từ khi gặp mộng thứ hai, không biết tại sao, thường xuyên xuất hiện bên người nàng. Lúc đầu nàng cũng lơ đãng, nhưng dần dà, nàng dần phát hiện, bạch điều cứ cách vài ngày, lại hướng nàng hát không ngừng, như tâm sự có tâm sự không hết, lại như có tâm sự nói không ra lời.

Đáng tiếc, mỗi ngày giấc mộng thứ hai đều chịu đao kinh dày vò trong cơ thể, nàng đối với bất luận vật hay vật gì trên đời cũng không thể có tình cảm, cho nên con bạch điều này mặc dù giống như đối với nàng vừa gặp đã quen, nhưng nàng lại kính trọng nó, thủy chung giữ một khoảng cách, không dám quá thân cận với nó, nhưng vì nó gặp nhiều người nên nàng đặt tên cho nó...

Thúy nhi.

Không thể tưởng được, tối nay trước khi nàng ngủ, con bạch điều này lại sẽ đem xuống gõ cửa sổ, giấc mộng thâm giấc thứ hai có gì đó khác thường, mà đúng vào lúc này...

Con bạch điều kia liếc mắt nhìn nàng một cái rồi vỗ cánh bay đi!

“Thúy nhi?”

Không nói gì, giấc mộng thứ hai cũng dậy lên, theo sát sau con chim trắng này, nàng có một tia dự cảm, tối nay con chim trắng này lại xuất hiện, thật ra là muốn dẫn nàng đi xem một số thứ mà nó muốn xem.

Quả nhiên! Bay được không xa, con bạch điều rốt cục ngừng lại, mà chỗ dừng lại của nó, lại là trên một gốc cây già ở hồ phụ cận!

Mà giấc mộng thứ hai một mực đuổi theo nó đến bên hồ, cũng là đại nghi bất giải, chỉ vì nhìn qua, cái hồ này ở phụ cận Đoạn Tình Cư, trong phương viên một dặm cũng không có cái gì khác thường, so với ngày bình thường đệ nhị mộng nhìn thấy cũng không có gì khác biệt.

Đó là, vì sao nó muốn dẫn nàng đến đây? Lẽ nào giấc mộng thứ hai cảm nhận của mình đã sai?

***

Mắt thấy đuổi chim không có kết quả, giấc mộng thứ hai đang muốn quay người lướt về Đoạn Tình cư, ai ngờ...

Ngay sau khi nàng quay người cất bước, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một hồi âm thanh xào xạc!

Chuyện này thật kỳ lạ! Bây giờ sau giấc mộng thứ hai, chính là cái hồ to như vậy, tuy thời gian rất đông giá rét, xung quanh mắt tuyết trắng, nhưng mặt hồ vẫn không có kết băng, chỉ là trong hồ từ trước đến nay cực ít có cá bơi, làm sao có thể bỗng dưng truyền ra âm thanh dị thường?

Mộng sinh thứ hai đột nhiên quay đầu lại nhìn, ”liệu liệu” vừa nhìn xuống, nàng đột nhiên ngây dại!

Chỉ vì phía sau lưng nàng bỗng xuất hiện một ít chuyện vượt quá sự tưởng tượng của nàng...

Chợt thấy sau giấc mộng thứ hai có một người từ từ ngoi lên mặt nước, chỉ là nhìn thật một chút, nơi này là một người? Người từ mặt hồ bay lên, rõ ràng là một hình người được tạo thành từ hồ nước!

Mà cái này là nước hồ ngưng tụ mà thành hình người, càng hi hữu tai mắt mũi miệng mũi, hiển lộ ra một cổ lấy nước tụ thành hình người hóa thân!

Giấc mộng thứ hai quả thực không cách nào tin tưởng hai mắt của mình, nhưng nàng đã không thể không tin, bởi vì trong cùng một thời gian, hóa thân hình người này đã chậm rãi mở miệng, nói: “Mộng mộng thứ hai...”

“Không thấy mười năm nữa, chúng ta, gặp lại rồi...”

“Người, hình như đã quên giấc mơ của mình rồi?”

A? Là hấn? Là hấn? Nghe thấy thanh âm này, giấc mộng thứ hai rốt cục nhớ ra rồi! Nàng nhận ra âm thanh này!

Trước đây đã từng là mẫu thân mười năm tồn tại, sau đó giấc mộng thứ hai từng nghe qua thanh âm nam nhân này: một lần ở trước mẫu mộ; lần thứ hai, Dao Hoàng mang nàng rời khỏi nơi ở. Chỉ là hai lần đều khiến nàng nghi ngờ vô căn cứ, nàng thủy chung không dám khẳng định, năm đó nam nhân thân bí này, mình có phải là ảo giác của người mẹ qua đời hay không?

Vạn liệu không tới mười năm sau, hấn lại đến tầng thứ ba!

Mà chợt nghe nam nhân thần bí này hỏi mình có phải đã vong mộng hay không, giấc mộng thứ hai càng xấu hổ cúi đầu: Mười năm trôi qua, nàng thật sự đã sớm bị đao kinh hành hành hạ quên đi giấc mộng của mình, cũng đã quên mẫu thân trước lúc lâm chung, mong nàng có thể dừng cảm tìm mộng.

Mộng thứ hai hồ thẹn nói: “A... Tiền bối... Ta... Quên mất giấc mộng của mình, cũng không muốn tạo mộng nữa, ta nghĩ... Kiếp này, ta cũng khó có thể thoát khỏi Đoạn Tình Thất Tuyệt, ta đã sớm chấp nhận số phận...”

“Không.” Nam nhân thần bí đột nhiên ngắt lời nàng, nói: “Người tuyệt đối không nên dễ dàng cam chịu số phận như vậy. Ta đây là muốn nói cho người biết, đã đến lúc...”

“Hiện giờ đã là thời điểm người nên đi tìm mười hai kinh hoảng!”

“Mười hai kinh hoảng?” Rốt cuộc giấc mơ thứ hai cũng nhớ ra! Năm đó nam nhân thần bí này từng bảo nàng ở mười năm sau tìm mười hai kinh hoảng, nói chỉ có mười hai kinh hoảng, mới có thể giải cứu đao kinh dày vò trong cơ thể nàng, lại có thể trợ giúp nàng tầm mộng, không ngờ hắn sau mười năm, thật sự lại nhắc nhở nàng.

Mộng thứ hai bất đắc dĩ nói: “Tiền bối, cho dù ta thật sự muốn tìm mười hai kinh hoảng, nhưng trời đất bao la, cũng không biết nên tìm nơi nào, càng không biết hắn bộ dáng ra sao, thử hỏi làm sao tìm ra mười hai chỗ kinh hoảng?”

Nam nhân thần bí kia nghe vậy cười một tiếng, nói: “Chuyện này người có thể yên tâm. Người nhất định sẽ biết được làm sao để tìm ra mười hai kinh hoảng.”

“Hài tử, nhớ kỹ ta tối nay mà nói! Vô Tín chỉ chịu thống khổ đến mức nào, tương lai con nhất định sẽ khổ sở cam lai! Con ngàn vạn lần đừng có nhụt chí, cũng ngàn vạn lần đừng quên giấc mơ của mình, nhất định phải tìm được mười hai kinh hoảng...”

“Bởi vì chỉ cần tìm được mười hai kinh hoảng, người mới có thể khắc chế nỗi khổ về đao kinh trong cơ thể, mới có thể có một mộng đẹp cả đời!”

Nam nhân thần bí kia vừa dứt lời, bỗng vùng tay lên, biến thành thân Thủy Tụ Nhân hình, lại có một cột nước cuốn ra như dải lụa, một tay liền quấn lấy bàn tay của giấc mộng thứ hai, sau đó lại thở dài một tiếng, nói: “Đi thôi! Tới thế gian hồng trần đừng cảm tim mộng! Người trốn ở phần mộ băng lãnh vô tình này, cuối cùng cũng chỉ chôn thây ở đây mà thôi! Thập nhị kinh hoảng đã là hi vọng cuối cùng của người và cơ hội! Người...”

“Tuyệt đối không nên từ bỏ!”

Một lời nói đến đây, thủ kinh của nam nhân thần bí kia run lên, quấn lấy thủy kinh của giấc mơ thứ hai vừa mới thu lại phóng ra, cả người giấc mộng thứ hai lập tức như một con diều đứt dây bay ngược ra ngoài, một mực nhắm phía Đoạn Tình cư cách đó trăm trượng!

“Vẫn bồi...!”

***

Mộng thứ hai cả kinh, nhưng lực tay của nam nhân thần bí kinh người, thậm chí so với cha nàng không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, giữa không trung nàng căn bản không thể nào dừng lại thân hình, Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, nàng va chạm này, lại oanh động toàn bộ Đoạn Tình Cư, đánh cho tan thành mây khói, không chừa lại một mảnh!

“A...!”

Trong tiếng kinh hô, mộng đẹp thứ hai rớt cục từ trên giường giật mình tỉnh lại!

“Khánh bành... Cúc....”

Mộng cảnh thứ hai còn chưa ổn định, lập tức nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện chính mình căn bản chưa từng bước ra khỏi phòng ngủ. Thì ra không biết nàng đã ngủ trên giường từ lúc nào, vừa rồi lại là giấc mộng Nam Kha?

Nhưng lần này gặp lại mộng cảnh nam nhân thần bí kia, so với mộng cảnh mười năm trước càng thêm chân thật hơn. Huống chỉ trong mười năm nay, giấc mộng đã quá ít tạo ra, ngay cả vị “Phong Vũ tướng quân” kia cũng đã sớm tuyệt tích trong đầu. Tới nay rõ ràng lại tái tạo những giấc mộng quý dị cổ quái này, liệu có phải là gợi ý một chút không?

Nghĩ đến đây, giấc mơ thứ hai đột nhiên tính toán tỉ mỉ, tính toán một chút thì sắc mặt càng thêm tái nhợt, chỉ vì tính toán tỉ mỉ, đêm nay cách ngày mơ thấy nam tử thần bí kia thật sự là “Mười năm sau”!

Là trùng hợp? Thể hiện là trong đó có người tận lực sắp xếp? Mơ mộng thứ hai tới đây, nhất thời trong lòng rối như tơ!

Thật ra mười năm trước, sau khi lần đầu tiên kể cho cô biết mười hai chữ kinh hoàng này, cô đã từng hỏi qua cha. Từ miệng Đạo Hoàng, cô đã sớm biết được mười hai kinh hoàng nguyên lai là một kỳ nhân tuyệt thế không gì không làm được, cũng có thể đã sống tới ngàn tuổi, cũng biết rõ chỉ cần có thể tìm được mười hai kinh hoàng, là có thể được một tâm nguyện!

Chỉ có điều, thập nhị kinh hoàng đã sớm bị lãng quên trong thời kỳ nàng thống khổ, tối nay lại lần nữa mơ thấy, đúng là nghi hoặc. Nguyên do mà giấc mộng vừa rồi nói là thật, vậy nàng cần phải thừa mười hai kinh hoàng tái hiện vô lâm trăm năm khó gặp, giải quyết thống khổ trong thời gian dài; nhưng vừa rồi chỉ là một giấc mơ hoang đường ly kỳ, cuối cùng...

Rốt cuộc nàng nên tin hay không đây?

Mộng thứ hai càng nghĩ càng thấy suy nghĩ chập chùng, càng thấy khó có thể tin, chỉ là, nàng cũng không nhớ nhiều, nàng chợt phát hiện, nguyên lai nàng đã sớm có...

Đáp án!

Đáp án, thì ra vẫn luôn ở trước mắt nàng!

Chỉ thấy trên mặt đất phòng ngủ chẳng biết lúc nào đã bị người dùng kinh lực khắc sâu bốn chữ vuông vức lớn hơn một xích. Mà bốn chữ to này, càng là bốn chữ Tạo Mộng của nàng cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện trong phòng ngủ của mình

---

Thập – nhị – kinh hoàng!

Nàng? Phòng ngủ của nàng bị người ta lưu lại mười hai chữ kinh hoàng cực lớn? Bốn chữ này là có người thừa dịp nàng vắng khôn lưu lại. Lúc nàng tỉnh lại, vốn nên sớm nhìn qua, chỉ là vì trong phòng đã tắt ánh đèn, trong lúc nhất thời nàng cũng

không để ý tới biến hoá trên mặt đất phòng ngủ, mới bỏ lỡ bốn chữ này!

Thế nhưng, tu vi của nàng đã đạt tới Đoạn Tình Thất Tuyệt, lại có người có thể lưu chữ lúc nàng bị vây khốn, tựa như bước vào chốn không người, công lực của người tới cao hơn khinh công, đâu chỉ mạnh hơn phụ đạo Hoàng không biết bao nhiêu lần, mà còn có khả năng đã vô địch ở thế gian...

Nhưng mà, giấc mơ thứ hai đối với thân phận của người tới, động cơ chưa kịp suy nghĩ kỹ, nàng bỗng lại phát hiện một chuyện kỳ lạ khác làm nàng lú lẫm không thôi!

Hóa ra dưới gối nàng, không biết như thế nào, lại cất giấu một quyển đồ vật, nhìn qua, đó rõ ràng là một quyển kia làm thế nào tìm kiếm được chỉ thị cùng bản đồ mười hai kinh hải!

Trời! Giấc mơ thứ hai quả thực không thể tin được chuyện lạ phát sinh liên tiếp tới nay! Đầu tiên nàng mơ thấy nam nhân thần bí mười năm trước, sau khi tỉnh lại càng phát hiện trên mặt đất mười hai chữ kinh hoàng, còn có bản đồ dưới gối! Những chuyện kỳ lạ này, giống như đều vì một mục đích duy nhất -

Nhìn nàng không còn do dự nữa, sớm ngày lên đường tìm kiếm thập nhị kinh hoàng!

Bốn chữ to trước mắt cùng bản đồ kia, tựa như thiết án như núi, chứng minh mộng lực cho giấc mộng đệ nhị của nàng, tuyệt không phải gió trong không huyết, bảo nàng không thể không tin!

***

***

***

Rốt cuộc là cao nhân tuyệt thế phương nào, sau đó lại âm thầm chỉ thị giấc mơ thứ hai tìm con đường kinh hoàng mười hai? Liệu có phải là nam nhân thần bí vĩnh viễn không thấy rõ mặt trong mộng nàng không?

Mà nếu thật sự là nam nhân thần bí kia, vậy nam nhân này lại có thể đi vào, thậm chí điều khiển mộng cảnh ở giấc mộng thứ hai, càng có thể lặng yên không một tiếng động lưu lại bản đồ.

Tu vi của hắc, đã không phải bất luận cao thủ ở trần thế nào có thể sánh bằng, rốt cuộc hắc là người? Hay là...

Tiên?

“Thập nhị... Kinh... Sợ?” Mộng thứ hai trầm ngâm, trái tim trong ngực cũng đang nghĩ cách xử lý, nguyên nhân khiến bây giờ trong mộng nàng chắc chắn không phải là hư, nhưng nàng thực sự không hiểu nam nhân thần bí trong mộng vì sao lại âm thầm giúp nàng, rốt cuộc hắc có động cơ gì bí hiểm?

Huống chi, cho dù theo chỉ dẫn trên bản đồ, nàng đã biết làm thế nào tìm ra mười hai kinh hoàng, nhưng nếu muốn từ đoạn tình cư đến chỗ đó, mặc cho khinh công hắc cao hơn nữa, cũng không cần hành trình nghen Nhật mới có thể chống bước.

Nhưng đao kinh trong cơ thể nàng, nếu không có đao Hoàng ngày nào cũng giúp nàng quán khí lắng lại, một tháng sau, nàng sẽ không chịu nổi liên tục hỏa nhiệt dày vò, toàn thân bị đốt thành tro tàn mà chết!

Cũng tức là nói, nếu nàng lấy thời gian mười hai kinh hoàng tìm kiếm, một khi tay không quay về, thời gian mười ngày còn lại, nàng đã không kịp trở về Đoạn Tình cư cầu cha cứu giúp, nàng, lần này đi “Không có đường quay đầu”!

Nhưng dù đã tìm được mười hai kinh hoàng trên con đường Hỏa Hải rải đầy, thậm chí đã không còn đường quay đầu, giờ phút này trong giấc mộng thứ hai, cũng cho rằng tuyệt đối đáng thử một lần!

Chỉ cần có thể khắc chế được nỗi khổ của đao kinh trong cơ thể, sau này nàng sẽ không còn sợ hãi tâm tình phập phồng nữa, có thể thoả thích cười! Tận tình tức giận! Tận tình bi ta! Tận tình khóc! Tận tình...

Yêu!

Mà chỉ cần có thể thoả thích, nàng liền có thể một vòng một vòng thời bé Phong Vũ tướng quân kia, càng không phụ kỳ vọng của mẹ nàng trước khi chết!

Nghĩ tới đây, ước mơ thứ hai rốt cục hung hăng cắn răng, giống như là hạ một cái quyết định cực lớn!

Tiếp đó “Phụp” một tiếng, nàng lại choàng lên áo choàng đội mũ của mình một lần nữa, tung người nhảy lên, người của nàng đã xuyên qua cửa sổ đi ra, không quay đầu lại tiếp tục đi về phía nam!

Cuối cùng nàng cũng đi! Nàng cuối cùng cũng dừng cảm bước lên con đường tìm kiếm mười hai kinh hoàng!

Cái kia quần đi bụi gai đầy đường, cái kia quần đi tuyết không quay đầu đường, cái kia quần đi thể xác và tinh thần hóa thành tro bụi...

Nàng, cũng muốn người cũng như tên của nàng...

Tầm Mộng!

Sau năm canh giờ.

Đã là Thần Hi.

Chỉ là, nắng sớm hôm nay ở đoạn tình cư, lại so với nắng sớm ngày thường đến khốc nhiệt, ngay cả tuyết đọng ngoài cửa Đoạn Tình cư lại cũng xuất kỳ bất đầu tan rã.

Bên ngoài phòng tuyết đọng lại không phải vì mùa xuân sắp tới mà vì lửa giận của một người.

Đao Hoàng kinh thế nô hỏa.

Ở bên ngoài luyện đao suốt năm canh giờ, Đao Hoàng tràn đầy coi là con gái đã sớm chuẩn bị điếm tâm cho hấn, ai ngờ quay về trong nhà, trong phòng sớm đã người không nhà trông, chỉ còn lại bốn chữ lớn trên phòng ngủ mộng lần thứ hai...

Mười hai kinh hoàng!

“Mười hai kinh hãi?” Liếc thấy bốn chữ lớn này, Đao Hoàng Linh Đài lóe lên, dường như đã minh bạch chuyện gì, nhưng nghe hấn đột nhiên nhếch miệng cười, trầm ngâm nói: “Ha ha, bất luận ngươi luyện đoạn tình thất tuyết của ta như thế nào hồn nhiên không tỳ vết, dù sao vẫn là nha đầu ngốc mười tám tuổi, không ngờ muốn cạo đi bốn chữ lớn này; mà chỉ bằng bốn chữ này, ta đã đoán ngươi rút cuộc đi phương nào rồi!”

“Ngươi là muốn đi tìm thập nhị kinh hoàng, để khắc chế đao kinh trong cơ thể ngươi, hi vọng có thể tái sinh hơn, đúng không?”

A! Đao Hoàng thật lợi hại! Một đoán đã đoán trúng tâm tư của giấc mộng thứ hai! Hẳn đối với giấc mộng thứ hai rõ như lòng bàn tay!

“Bất quá, ngươi cũng nên biết, mười hai kinh hoàng đồn này chưa chắc là thật, cho dù hẳn thật sự có người, ngươi cũng chưa hẳn có thể như nguyện tìm được hẳn, bởi vì...”

“Ta, sẽ tìm được ngươi trước khi ngươi tìm ra hẳn!”

“Rống ——!”

Phẫn nộ! Hận vô cùng!

Cuồng hăn tới cực điểm!

Trong tiếng rống điên cuồng đó, nét vui vẻ trên mặt Đao Hoàng bỗng nhiên chuyển hóa thành tức giận, một luồng phẫn nộ cực độ!

Người còn đột ngột nhảy dựng lên, thành linh nghe “Bành” một tiếng nổ vang như sấm...

Người của hẳn đã như một thanh đao rời vỏ, đánh vỡ mái ngói của Tình cư, lại bằng vào bản thân đoạn tình thất tuyệt, cảm ứng hướng đi của đao khí mộng thứ hai, tiếp theo liền về phía nam đuổi theo!

Chỉ thấy nơi thân hình nàng đi qua, gặp Khâu Phá Khâu, gãy cây hủ thụ, tuyết đọng dày đặc như bị một thanh tuyết thể cự đao hung hăng xẹt qua, khiến cho người chú mục tâm hần!

Mà trong gió tuyết tung bay, lại mơ hồ truyền đến tiếng cười của hẳn, bởi vì tiếng cười điên cuồng giận dữ mà giận dữ!

“Ha ha ha ha... Có gan đấy!”

“Thế mà ngươi không để ý tới hiểm địa của đao kinh phát tác, cũng kiên quyết rời bỏ ta, không hổ là Đao Hoàng thứ hai của ta, chí khí thật đáng khen!”

“Nhưng ngươi muốn thoát khỏi vận mệnh tử chiến với ta một trận? Quả thực...”

“Tâm si — vọng —— vọng!”

“Ha ha ha ha...”

Si tâm vọng tưởng bốn chữ, thân ảnh Đạo Hoàng cuối cùng cũng đi xa, nghe tiếng cười của hắn điên cuồng quyết tuyệt, tuyệt đối sẽ không buông tha nữ nhi mộng thứ hai này, điều này hắn đã bỏ ra hơn mười năm để mang đến cho người không giống người, chỉ giống như một con gái của đạo thống khổ!

Chỉ không biết, giấc mộng thứ hai có thể tìm được phần phúc khí này trước khi Đạo Hoàng tìm được nàng...

Tìm ra mười hai kinh hoàng trước?

Chương thứ năm thiên địa vô tình.

Tuế.

Một năm sắp hết, thời gian dường như trôi qua càng nhanh hơn so với xưa nay, mà giờ phút này cách đêm hôm nay khi giấc mơ thứ hai rời khỏi Đoạn Tình cư, cũng đã qua bảy ngày.

Ở một trấn Bình Điền nhỏ cách đây năm trăm dặm, hôm nay lại xuất hiện một người tuyệt không bình thường -

Nhiếp Phong!

Đi cả ngày cả đêm, Nhiếp Phong thúc ngựa phi ngựa đi hơn mười ngày, cuối cùng cũng theo Thiên Hạ hội ở cực bắc, mưa rơi xuống cái Bình Điền trấn này. Nhưng cách nơi y cần đến còn hơn mười ngày đường, có thể nói đường dài vắng vẻ, xa xa không biết về thời hạn.

Nhưng mà bấm tay tính toán, hành trình lần này của Nhiếp Phong kéo dài hơn một tháng, rốt cuộc hắn phải đi tới nơi nào?

Nhưng hóa ra, hắn lại muốn nhắm thẳng một ngọn núi hoàn toàn có liên quan tới Thiên Sơn, Nam Viên Bắc.

Giang Nam.

Nhớ tới mười mấy ngày trước, Hùng Phách Dạ Triệu Nhiếp Phong, chỉ vì trong Thiên Hạ Độ Nhất các, đột nhiên xuất hiện mười hai chữ lớn kinh hoàng. Càng vừa vặn gặp mặt là thời kỳ mười hai kinh hoàng tái hiện giang hồ mỗi trăm năm. Hùng Phách chợt cảm giác có điều kỳ lạ, lập phái Nhiếp Phong đi dò xét bộ mặt thật của mười hai kinh hoàng để một khi xảy ra chuyện, y có thể lập tức chế người.

Mà trước khi Nhiếp Phong khởi hành, Hùng Phách đã sớm nói hết tất cả những chuyện liên quan đến mười hai kỳ nhân kinh hoàng mình biết, cũng nói cho Nhiếp Phong biết những chỗ có khả năng nhất có thể tìm ra mười hai gương mặt kinh hoàng.

Nơi này, chính là “Giang Nam” mà Nhiếp Phong hiện nay muốn đi!

Nhưng vì sao phải tìm ra mười hai bộ mặt thật kinh hoàng, lại muốn đi Giang Nam?

Bởi vì, Giang Nam có một nơi mà không ai không biết là võ lâm.

Bách Hiểu trang!

Bách Hiểu trang, tên như ý nghĩa, chính là nơi ở của Bách Hiểu cuồng sinh năm xưa, nghe nói phủ đệ thứ ba xây hai trăm năm trước, đến nay đã trải qua sáu đời hưng suy.

Còn Bách Hiểu trang vốn là vô danh giang hồ, cho tới khi Bách Hiểu cuồng sinh trong thế hệ kia mới nổi danh trên đời vì kỳ tài kinh thể của y. Đáng tiếc từ sau khi Bách Hiểu cuồng sinh tử, hậu nhân kế tiếp không biết là vì tài hoa không đủ, miễn cưỡng dương danh, khiến Bách Hiểu trang dần trở nên yên tĩnh.

Cho tới gần mười năm, Bách Hiểu trang yên lặng một thời gian lại quật khởi trong giang hồ. Nhiếp Phong nghe nói đều là truyền nhân một thế hệ mới tới, không tiếp tục đóng cửa không tiếp nhận câu hỏi của người tới đây nữa. Với lại bất luận người tới có nghi vấn gì đối với giang hồ, Bách Hiểu trang chủ một thế hệ mới này đều có thể vì đó mà bài danh khó giải.

Còn lần này Hùng Phách phái Nhiếp Phong tới Bách Hiểu Trang, chính là mượn bộ mặt thật sự của lịch sử võ lâm mà Bách Hiểu Cuồng Sinh từng đọc được; quyền lịch sử võ lâm này ngoại trừ ghi nhớ mười hai kinh hoàng, nghe nói còn vẽ được dáng vẻ kinh hoàng mười hai kinh hoàng này.

Nhưng trên đời này thật sự có người sống hơn ngàn tuổi ư? Thật sự có người có thể thành toàn cho bất cứ nguyện vọng nào của bất cứ ai? Cho dù là Nhiếp Phong từng thấy trường sinh bất tử chi “Thần”, cũng cảm thấy hoài nghi.

Chỉ là có một điểm kỳ quái chính là, sau khi Nhiếp Phong xuất phát từ Thiên Sơn, trên đường đi bản thân vẫn bình an vô sự, nhưng cho đến năm, sáu ngày trước, trong lòng hắn bắt đầu có một cảm giác kỳ quái!

Đó là một cảm giác áp bức không cách nào diễn tả bằng lời, Nhiếp Phong càng đi về hướng nam, cảm giác áp bức này càng lúc càng mạnh, càng lúc càng mạnh, thậm chí có lúc còn khiến hắn không thở nổi.

Nhưng dọc đường nhìn thấy, một đám dân chúng bình thường vẫn mặt trời mọc, ngày vào mà thở, như sống qua ngày, cũng không có gì khác thường, tuyệt không giống bị áp bức gì, cho nên Nhiếp Phong cũng không dám khẳng định là mình có hay không có ảo giác, bình tĩnh hoặc bức bách, vốn là siêu cấp cao thủ tu vi kinh thế, bởi vậy cũng chỉ có cường thủ thân mang tu vi nhất định như Nhiếp Phong mới có thể cảm giác sự tồn tại của nó?

Mà sau khi hắn đến trấn Bình Điền này, cổ cảm giác áp bức kia càng thêm cường đại, suýt nữa khiến hắn ngạt thở, may mà trên người hắn “Tâm như băng thanh, trời sập không sợ” mới có thể thu nhiếp tinh thần, chưa đến mức loạn lạc.

***

Nhiếp Phong nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác, người lại giục ngựa đến bờ sông Bình Điền Trấn, nếu hắn muốn tiếp tục đi về phía nam Giang Nam, cần sửa lại dùng đường thủy vượt sông, mới có thể tiếp tục lên đường.

Tâm ý đã định, Nhiếp Phong lập tức bỏ tọa kỵ, cũng ở bờ sông thuê một cái toa gia, trước dùng cái kéo vượt sông rồi nói sau.

Vị khách sạn mà Nhiếp Phong thuê kia, là một trung niên hán tử tuổi chừng năm mươi, cũng là trấn dân Bình Điền trấn, làm người rất hay nói chuyện; hắn vừa mang Nhiếp Phong chèo thuyền rời sông vừa cười nói: “Vị đại gia này gương mặt rất lạ lẫm, hình như không phải dân trấn bản trấn, đại gia từ nơi khác tới à?”

“Ừm.” Nhiếp Phong vẫn luôn nghĩ tới cảm giác áp bức thần bí kia, có chút không tập trung, đáp lời: “Bụng hăm, để bên này vượt sông đến bãi ngạn, ước chừng mấy canh giờ?”

Gia thuyền kia nhìn nhìn nước sông một chút, đáp: “Ngày thường không gió không sóng, độ sông cũng phải đoạt một lần, nhưng hôm nay nước sông ngược dòng chảy xiết, theo ta thấy, nhanh nhất cũng cần hai canh giờ mới có thể chống bước.”

“Đúng rồi! Đại gia là từ nơi khác đến, có nghe qua Bình Điền Trấn chúng ta sáng nay đã xảy ra một ít chuyện lạ?”

Nhiếp Phong sững sờ hỏi: “Kỳ sự gì?”

Chủ thuyền kia đáp: “Là thế này! Đêm qua trấn chúng ta mưa gió mãnh liệt, nửa đêm, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến liên tục tiếng vang ầm ầm! Chúng ta vốn tưởng là hành lôi tia chớp, ai ngờ sáng nay dân trấn tỉnh lại, lại phát hiện trên trấn không ít phổ lớn ngõ nhỏ, đều bị phá vô số hố sâu sâu hơn vài thước...”

“Những cái hố sâu này, trong đó có cái dài hơn mười trượng, hơn nữa còn có một cái hố sâu nối tiếp nhau, liên miên không dứt, tựa như có một con cự long vô cùng hung ác tán loạn khắp nơi trong trấn chúng ta, truy đuổi con mồi của nó. Những nơi nó đi qua đều long trời lở đất, mới có thể biến thành như thế!”

Gia thuyền kia nói một hơi như vậy, Nhiếp Phong lại càng nghe càng nghiêm túc!

Đều do trên đời há có ác long trắng trợn tàn sát bừa bãi nhân gian như thế? Nhiếp Phong đoán chừng, đêm qua tiếng nổ ầm ầm, cùng với những hố sâu trong trấn, chắc chắn là cao thủ phát chiêu, càng có thể liên quan tới sự thần bí áp bức gần đây Nhiếp Phong!

Nhưng nếu thật sự có người có thể phá xuống vô số sâu hơn vài thước, hố sâu sâu tới mười trượng, vậy tu vi của người này tuyệt đối không thua kém gì Nhân Vương của phụ thân hắn, thậm chí chỉ hơn chứ không kém.

Nhiếp Phong nghĩ tới đây, không hên mà chầu mày, nhưng vào lúc này, chuyện càng khiến hắn nhú mày nhiều hơn!

Bỗng dưng, cảm giác áp bức không cách nào nói rõ này lại đột nhiên xâm nhập vào trong lòng hắn, mà cảm giác áp bức này, càng nghiêm nhiên như gần trong gang tấc!

Có lẽ không chỉ riêng “Thiểm như” gần trong gang tấc mà thật sự gần trong gang tấc!

Trong lòng Nhiếp Phong giật mình, lập tức thu nhiếp tinh thần, dùng Băng Tâm Quyết cảm ứng khí chung quanh, chỉ trong chớp mắt, y đã biết cổ cảm giác áp bức này từ đâu ra...

Cổ cảm giác áp bức này, rõ ràng là đến từ cách bọn hắc không đến năm trước, cũng chính là từ trong một chiếc bè nhỏ đang độ giang!

Mà chiếc thuyền nhỏ này ngồi khá lớn so với Nhiếp Phong, ở trong cang có một khoang thuyền nhỏ, cho nên ngoại trừ người chèo thuyền, Nhiếp Phong trong lúc nhất thời cũng không cách nào biết được trong khoang thuyền chứa thần thánh phương nào!

Nhưng tất cả điều này căn bản không quan trọng chút nào! Đang lúc Nhiếp Phong dùng Băng Tâm Quyết ngưng thần cảm ứng cổ cảm giác bức bách kia, người trong khoang thuyền kia, giống như cũng cảm giác được sự tồn tại của Nhiếp Phong, từ trong khoang thuyền truyền ra một tiếng cười lạnh trầm thấp của nam nhân:

“Ha ha! Được! Rất tốt!”

“Đêm qua thừa gió mưa che chở đầy trời, cuối cùng thần sắc ngươi xảo diệu tránh thoát toàn bộ truy kích của ta trên trần! Nhưng ngươi cho rằng vì hơi thu liễm đao khí trong cơ thể mình, liền có thể giấu diếm được tai mắt của ta sao?”

“Ngươi sai rồi! Hơn nữa sai rồi!”

Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình, không ngờ người trong khoang thuyền kia lại là cao thủ dùng đao? Lại nghe y nói, hồ sâu trên trần, nguyên lai là vì y truy kích một tay đao khác lưu lại! Nhưng cao thủ dùng đao này hiển nhiên đã sai, chỉ vì y thích hợp mới cảm giác được, thật ra là do Nhiếp Phong tu luyện đao khí ” Ngạo Hàn Lục Quyết”!

Kỳ thật hắc nhận nhầm Nhiếp Phong là một người khác!

Nhiếp Phong đang định mở miệng giải thích, Tỳ Hưu lời chưa nói ra, chợt nghe đối phương ở trong khoang thuyền quát lớn: “Súc sinh! Xem ngươi còn đi được đến đâu!”

“Tiếp chiêu!”

Một tiếng tiếp chiêu, khoang thuyền đối phương chột truyên ra “Âm âm” một tiếng vang thật lớn, một nam tử tóc dài khôi ngô như Ma Thần phá khoang bay lên trời, Nhiếp Phong vẫn chưa kịp nhìn rõ khuôn mặt người này, nhưng nghe thấy hấn lại ở giữa không trung điên cuồng gào thét:

“Xem ta đây...”

“Thiên, quát địa, vô – tinh!”

Thiên địa vô tình? Nhiếp Phong nghe vậy chột kinh ngạc, rốt cuộc đây là tuyệt thế đao chiêu gì? Tại sao lúc hấn còn bé, chưa từng nghe Nhiếp Nhân Vương đề cập qua?

Nhưng hấn không thể nghĩ tiếp, vì người kia gầm lên điên cuồng, cho dù trong tay không có đao nhưng đã vận chuyển thành đao, cách không bỏ về phía nước sông!

Hắc lại nghe “Bắc” một tiếng vang thật lớn! Người nọ chỉ cách không bỏ một cái, lại bỏ nước sông qua kích động lên, càng ngưng tụ thành một thanh thủy đao dài hơn mấy trượng, điên cuồng chém tới hướng chiếc thuyền nhỏ Nhiếp Phong!

Kinh ngạc thấy cảnh tượng tuyệt thế này, người chèo thuyền chở Nhiếp Phong độ Giang đã sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối, chỉ biết hét lên: “Oa... Cái này... Rốt cuộc là yêu pháp gì? Rốt cuộc đây là yêu pháp gì?”

“Má ơi! Chúng ta... chết chắc rồi!”

Yêu pháp? Dân chúng bình thường sao biết được, trên đời này có một loại lực lượng gọi là đao khí? Mà môn phái khác nhau lại có đao pháp khác nhau, đều ẩn chứa đao khí khác nhau!

Đao khí bá đạo thật mạnh! Mà đao khí bức người này tuy giống với đao khí điên cuồng của Nhiếp Nhân Vương năm xưa, bản chất lại khác biệt, là vì ép thủy đao trước mặt Nhiếp Phong, tuy dùng nước ngưng tụ mà thành, lại nóng như lửa, khác biệt một trời một vực với hàn băng hàn của Ngạo Hàn Lục Quyết!

Mắt thấy kinh chiêu tới trước mặt, tốt cho một Nhiếp Phong, vẫn như cũ lâm nguy không loạn! Kỳ thực với khinh công độc bộ võ lâm của hấn, muốn tránh thoát một đao vốn không khó

khăn, chỉ là một đao này vừa hướng về phía thuyền nhỏ, cho dù chính hắn tránh được, cả chiếc câu nhỏ cũng tất bị bổ thành phần, quán ven kia sẽ bị đao kinh sắc bén đánh chết không toàn thây!

Đương nhiên Nhiếp Phong không muốn hại hắn vô tội, cho nên...

Chỉ có liều mạng!

Ngay khi thủy đao bổ tới cách thủy thuyền mấy trượng, Nhiếp nội bỗng dừng quay chân lại, cước lực như đao, cách không đem nước sông trước toa bay lên, nước sông lập tức ngưng tụ thành một thanh băng đao khổng lồ, hướng thủy đao nghênh tiếp, chính là một trong những bí quyết mà phụ thân hắn học lên Ngạo Hàn Lục Quyết -

Thoáng nhìn qua!

***

***

Một đao thật lợi hại! Nhiếp Phong thật lợi hại! Một bí quyết này cho dù không dùng tuyệt uống vào, cũng có thể cách không ngưng thủy thành băng, chắc hẳn nguyên nhân tất cả đều là do Bất Tử Thần ngày đó, Ma Ha vô lượng lưu lại trong cơ thể Nhiếp Phong!

Gia thuyền kia thấy Nhiếp Phong có thể ngưng tụ băng đao nghênh chiến, càng thấy ngây ra như phỗng; mà hán tử tóc dài ở giữa không trung chợt thấy kinh hãi thoáng nhìn, cũng khẽ giật mình, trầm ngâm:

“Ồ? Đây là ngạo hàn lục quyết của Bắc Âm Nhiệt gia? Người là ai?”

Không có trả lời! Bởi vì ngay lúc này, thủy đao đã cùng đao băng sét đánh trực diện!

“Boong!”

Đoản binh đụng vào nhau, hai đao tuy không phải do kim loại tạo thành, lại văng ra một tiếng kim loại giao kích, nổ vang rung trời chói tai, mà thủy đao nóng bỏng cùng băng kinh của băng đao va chạm lẫn nhau, lực phản chấn do băng thủy tương xung sinh ra, lại lập tức đem hai đao phá thành một đạo quang

mang vạn trượng, trong quang mang càng nổ bắn ra vô số đao kinh, như mưa tên bắn về bốn phương tám hướng!

“Nguy hiểm!” Kinh Hàn thoáng nhìn mặc dù đã cản một đao cho Nhiếp Phong và Chủ Trì kia, nhưng mắt thấy trong đó có mười mấy đao đao kinh lại bắn nhanh về phía gã Câu gia. Thân hình Nhiếp Phong cuống quýt lên, cước pháp trở lại, nhất thức Phong Thần cước pháp chi phong tàn của Phong Quyển Lâu, đã oanh cho mười mấy đao đao kinh bắn ra!

Nhưng mà, nó thật sự quá mức nhân hậu, quá mức tượng tượng cho người khác! Bởi vì lúc tranh đấu với cao thủ tuyệt thế, nó vẫn phân thân bảo vệ những người khác, đây chính là tự đào hố chôn mình!

Quả nhiên! Ngay lúc Nhiếp Phong vừa giải vây cho người chèo thuyền, hắn mới thở phào một hơi quay đầu lại, hắn đột nhiên phát hiện, hắn tuy lo được hơn mười luồng đao kinh đánh về phía người kéo thuyền kia, nhưng thủy chung dính vạn vết, vẫn có một luồng đao kinh đánh về phía đầu mình!

Đầu óc là mệnh môn quan trọng nhất của người, nếu bị đao đao kinh lăng lệ ác liệt này đánh trúng, cho dù không chết cũng trở thành si nhi. Chẳng qua đao đao kinh kia đã bắn đến trước hai tác trên đầu Nhiếp Phong, hắn tung khinh công tuyệt thế, cũng quyết không tránh được...

Duy Nhiếp Phong không hổ là Nhiếp Phong! Trong lúc nguy cấp hai mắt hợp lại, ngửa đầu về phía sau tia chớp, nhưng nghe “Ba” một tiếng, đao đao kinh kia rốt cuộc không đánh trúng óc của hắn, nhưng vẫn trùng trùng điệp điệp đánh trúng “Mệnh môn” dưới đầu hắn!

Cho dù Nhiếp Phong có thể né được một đòn trí mạng, nhưng mặt bị thương cũng không nhẹ, không những trong miệng “Rầm rầm” phun máu tươi, cả người hắn cũng thấy choáng váng một trận, lại bị đao đao kinh này đánh văng ra ngoài bè, bay ngược ra ngoài hơn mười trượng trong nước sông!

Hắn, xong rồi?

Chỉ vì cứu một cái thủy môn vô tội mà khiến bản thân hãm tại hiểm địa, rồi xong rồi?

Nhiếp Phong không biết mình thật sự đã xong đời hay chưa, hắn chỉ biết là mặt mình đang trọng thương sắp hôn mê, sắp chìm vào nước sông chảy xiết này rồi, có lẽ thật sự sẽ xong đời!

Nhưng mà ngay trước khi hắn sắp ngất đi, ngay lúc hắn sắp chìm vào trong nước sông, hắn đột nhiên nhìn thấy một bóng trắng xẹt qua trên mặt nước!

Đó là một con chim nhỏ toàn thân trắng xóa, mặt trái có một đốm đỏ!

Một con chim nhỏ Nhiếp Phong như đã từng quen biết!

Sau đó, Nhiếp Phong cuối cùng chống đỡ hết nổi, triệt để bất tỉnh!

Rốt cuộc tại sao con chim nhỏ màu trắng này lại cô tình xuất hiện ở đây vào lúc này? Liệu có phải vì...

Nó dẫn dắt “nàng” thứ hai trong sinh mệnh Nhiếp Phong xuất hiện?

Hắn và nàng, rốt cuộc cũng phải gặp?

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Nhiếp Phong rốt cục cũng có cảm giác. Lần đầu tiên cảm giác đó là, hóa ra hắn còn chưa chết.

Cảm giác thứ hai là lạnh.

Mà luồng lạnh này thực ra là đến từ một đôi tay.

Đó là một đôi tay dịu dàng vô hạn, nhưng đồng thời cũng là một đôi tay lạnh như băng!

Nhiếp Phong chỉ cảm thấy đôi tay ôn nhu lạnh lẽo này không ngừng dùng miếng vải lau khô nước sông trên mặt và trên người hắn, còn dùng khăn thấm lau đi máu tươi mũi miệng. Càng khiến hắn kinh ngạc hơn chính là, hai tay này, nguyên lai cũng là một đôi tay có công lực đặc biệt!

Vì vậy mà hai tay hắn đặt lên lồng ngực Nhiếp Phong, một cỗ nội lực cực nóng đã từ trong đôi tay lạnh này phát ra, chữa thương cho Nhiếp Phong.

Kỳ quái cỡ nào! Mâu thuẫn cỡ nào! Một đôi tay lạnh như băng, lại có được sự dịu dàng động lòng người như thế, lại công nội lực nóng bỏng như thế! Người tốt cứu Nhiếp Phong này, sẽ như tay lạnh có được nội lực nóng bỏng hay không, là một người nội tâm mâu thuẫn?

Mâu thuẫn chính hay tà?

Mâu thuẫn về tình cảm và vô tình?

Nhiếp Phong thật sự rất muốn mở to mắt, nhìn người hảo tâm đã cứu y, đáng tiếc vẫn là nửa mờ nửa mê, căn bản vô lực giương mắt, càng không thể tiếp tục chống đỡ.

Rốt cuộc hẳn lại ngất đi.

Thật ra, đôi tay ôn nhu mà lạnh này là một người có duyên với Nhiếp Phong.

Chỉ thấy Nhiếp Phong còn đang hôn mê, toàn thân ướt đầm một bãi bùn hẻo lánh, bên người còn ngồi một người đội mũ rộng vành, thỉnh thoảng chữa thương cho y.

Mà người này lại không phải ai khác, mà là...

Mộng thứ hai!

Chỉ là, sao giấc mộng thứ hai lại xuất hiện ở đây vào lúc này, lại còn cứu được Nhiếp Phong?

Hóa ra, trước kia không hỏi nguyên do, hán tử tóc bạc dùng thủy đao đánh về phía Nhiếp Phong, chính là Đao Hoàng thứ hai của cha thứ hai!

Trong bảy ngày qua, Đao Hoàng vẫn luôn dùng đao khí đoạn tình thất tuyệt của mình, cảm ứng đao khí trên người giấc mơ thứ hai, để có thể tìm ra hành tung của nữ nhi.

Mà mộng thứ hai có thể thu liễm đao khí trên người, giấu giếm được tai mắt Đao Hoàng, chỉ là hỏa nhiệt đao kinh trong cơ thể mỗi ngày đều phát tác một lần, một khi phát tác, đao khí liền không còn chỗ ẩn núp!

Cho đến đêm qua, Đao Hoàng càng thiếu chút nữa đuổi kịp giấc mộng thứ hai, hai cha con đuổi theo con phố lớn ngõ nhỏ trong Bình Điện Trấn, may mà mộng thứ hai cuối cùng cũng thành công thu liễm đao khí trên người, giấu diếm được Đao

Hoàng, cha hấn trước một bước, sau nửa canh giờ đã vượt sông.

Nhưng mà, giấc mộng thứ hai sớm thuận lợi vượt sông, vốn nên tiếp tục dựa vào tấm bản đồ trên tay, đi về phía nam tìm kiếm mười hai kinh hoả, chỉ là không biết tại sao, trong lòng nàng bỗng dưng nổi lên một cảm giác vi diệu, bảo nàng dừng lại.

Rốt cuộc đây là cảm giác gì? Nhất thời nàng cũng không cách nào hình dung, chỉ biết cảm giác này vô cùng thân thiết, tựa như có một người cực kỳ thân thiết, đang dần dần tiếp cận nàng...

Chính chính bởi vì cảm giác này, giấc mơ thứ hai bất ngờ quay lại nhìn con sông lớn phía sau nàng, ngay lúc này, một bóng trắng lướt qua trước mắt nàng!

A! Là nó? Là nó?

Thật sự là nó rồi!

Thật sự là con bạch điều kia lại thỉnh thoảng xuất hiện bên người nàng, từng bị nàng lấy tên “Thúy nhi”!

Chợt thấy con chim trắng này lại xuất hiện, giấc mộng thứ hai không biết vì sao, lại không tự chủ được bay theo hướng bạch điều bay đi, ước chừng đuổi theo nửa nén nhang. Con chim trắng này vừa rồi dừng lại ở một bãi nước hẻo lánh, mà trên bãi này, nàng thỉnh thoảng phát hiện một người...

Nhiếp Phong sớm đã bất tỉnh nhân sự!

Mà mới thấy Nhiếp Phong, mặt của giấc mộng thứ hai càng là trắng bệch như tờ giấy, hoàn toàn vì trước hôm nay, nàng đã sớm gặp hấn!

Bởi vì nguyên nhân một năm trước, giấc mộng thứ hai từng theo cha hấn đến Tây Hồ, tìm kiếm một danh gia đúc đao, để trợ giúp Đao Hoàng cầu tử nó còn chưa đúc thành bội đao, đáng tiếc cuối cùng lại phát hiện gia tộc đúc đao kia đã sớm qua đời, hai người chỉ còn cách không quay về.

Chỉ có trên đường trở về, Đao Hoàng chợt đao hứng thú mãnh liệt, lại không biết ngộ được đao của hấn, mà ngay lúc này, chim trắng có đốm đỏ lại xuất hiện ở đây lúc này!

Bạch điều kia vẫn chỉ xuất hiện ở một khu vực duy nhất của Đoạn Tình cư, vì sao lại theo giấc mộng thứ hai từ ngàn dặm xa xôi đến Tây Hồ? Giấc mộng thứ hai lập tức đại kỳ, lúc này theo Bạch điều mà đi, cuối cùng cứu được cô bé bị người ta đánh trọng thương, còn bị đánh rơi vào nước Tây Hồ....

Chính là Nhiếp Phong!

Còn Nhiếp Phong, tuy trong lúc hỗn loạn, lại đột nhiên gọi ra cái tên “Mộng”, mặc dù trong lòng hắn chỉ là giấc mơ ở Vô Song thành, đã dạy giấc mộng thứ hai, nhưng càng thêm kỳ lạ! (Tâm kiến tiểu thuyết Phong Vân quyển bốn mươi bốn sách)

Nhưng càng làm cho mộng thứ hai vạn liệu không đến chính là, lần này là nàng đi tìm mười hai kinh hoảng bất trở về, không ngờ lại gặp gỡ con chim trắng kia lần nữa, con chim trắng kia lại lần nữa dẫn dắt nàng đi cứu nam nhân trước mắt này ——

Nhiếp Phong!

***

***

Là duyên phận? Là trùng hợp? Là thiên ý trong cõi U Minh? Hay là có người đang cố ý sắp xếp phía sau?

An bài của bạch điều kia?

Cũng không biết lại qua bao nhiêu thời gian...

Cuối cùng Nhiếp Phong cũng tỉnh lại.

Lần này, rốt cuộc hắn cảm thấy mình đã khôi phục khí lực, thương thế cũng từ từ bình phục.

Hắn không hẹn giờ mở mắt ra, muốn xem rốt cuộc là ai đã cứu hắn, há có thể liệu trước mắt hắn là ai, lại không nhìn thấy bất cứ thứ gì!

Trời! Lẽ nào trước đây hắn ta từng bị đạo đao kinh kia đánh trúng mặt, khiến hắn ta...

Bị mù hả?

“A...?”

Chuyện giật mình này quả thực không phải trò đùa! Cho dù Nhiếp Phong từ trước đến giờ biến không sợ hãi cũng không tự chủ được thấp giọng hô lên! Nếu người luyện võ mà bị mù quả thực so với mất đi một đôi tay thì đáng sợ hơn nhiều!

Chỉ trong chớp mắt, một giọng nói cách đó không xa vang lên, nói: ”lỡ một ngày một đêm, người cuối cùng cũng tỉnh lại?”

“Đừng ngạc nhiên, người không phải mù. Người chỉ là vì mắt mũi bị trọng kính gây ra, kéo dài đến hai trông mắt, tạm thời không nhìn thấy bất kỳ vật gì mà thôi.”

Thanh âm này, lại bình thản không hề trầm bổng, không có cảm xúc phập phồng, như chủ nhân của âm thanh đã sớm vô duyên với bất kỳ tình cảm trần thế nào. Thanh âm này, quả thực bình đạm tới mức không giống âm thanh mà người có máu có thịt.

Cũng khó trách thanh âm này nghe ra vô tình vô dục, vô tình vô duyên, vì âm thanh này, thuộc loại người bị đoạn tình thất tuyệt bức ép tới không dám có tình...

Mộng thứ hai.

Nghe qua giấc mộng thứ hai này, Nhiếp Phong cuối cùng cũng tạm thời yên tâm tảng đá lớn trong lòng. Nhưng y chưa từng nghĩ tới, một thanh âm còn trẻ hơn cả của một nữ hài, ngữ khí bình thản, dường như khám phá hồng trần, tâm như nước phẳng lặng cao tăng.

Chỉ là, bất luận ngữ khí cô gái này bình thản như thế nào, cuối cùng cũng không có ác ý, huống chi có thể là nàng cứu? Nhiếp Phong không khỏi lại nói: “Cô nương, là người cứu tại hạ?”

Giấc mộng thứ hai cũng không trực tiếp trả lời vấn đề này, chỉ bình thản nói: “Khi ta phát hiện ra người, người đang hôn mê vùng đầm lầy, bị thương không nhẹ, vì thế liền mang người đến sơn động này chữa thương.”

Thì ra giờ phút này Nhiếp Phong không còn đang ẩn thân tại bãi lầy hẻo lánh kia, giấc mộng thứ hai đã sớm ẩn thân trong một sơn động bí ẩn gần đó, chính nàng cũng sợ bị Đào Hoàng phát hiện.

Nhiếp Phong cho dù không nhìn thấy dung mạo cô gái này, nhưng dù sao đối phương cũng là ân nhân cứu mạng của mình,

vì thế chấp tay nói: “Đa tạ cô nương cứu giúp! Nhân thâm ân ngàn năm nhớ, xin hỏi cao tính đại danh của cô nương?”

Mộng thứ hai từ nhỏ đến lớn, từ không có bất kỳ bằng hữu nào, cái mạng nhỏ mười tám năm, chính thức liên quan tới nàng, cũng chỉ là song thân của nàng, còn có Kiếm Hoàng trong hầm băng kia, đối với lễ nghi thế tục kết giao, phiền phức lễ nghi, nàng căn bản không hiểu một chút nào, đối với câu hỏi của Nhiếp Phong, nàng không nghĩ ngợi đáp: “Ta, vì sao phải nói tên của ta cho người biết? Vì sao người không nói trước cho ta biết, người tên gọi là gì?”

Nhiếp Phong nghe vậy bật cười tại chỗ, thầm nghĩ nữ hài này không độc ngôn ngữ bình đàm cổ quái, ngay cả ý nghĩ cũng đừng ôm một chút vị, chỉ có cười bồi nói: “Cô nương... Nói cũng phải! Tại hạ Nhiếp Phong, chính là đệ tử nhập môn của thiên hạ hội hùng bang chủ!”

Lời vừa nói ra, giấc mộng thứ hai khẽ giật mình, giống như nghe thấy chuyện khó tin nhất khắp thiên hạ, nghi hoặc nói: “Người... À? Người thật sự gọi là... Phong? Đây có thật là tên của người không?”

Giấc mộng thứ hai kinh ngạc như thế, tất cả đều là vì mười năm trước, hán tử thần bí kia từng tiên đoán sau khi nàng lớn lên, chắc chắn sẽ gặp một người có tên chữ “Phong”. Không thể tưởng được, người đàn ông mà nàng cứu giúp hai lần này, lại trùng hợp lấy chữ “Phong” làm tên, chẳng lẽ...

Nàng nhất định phải gặp được, chính là hắn?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng đệ nhị mộng không khỏi khẽ động. Tâm vừa động, hỏa nhiệt đao kinh trong cơ thể nàng cũng vì thế mà bị tác động, chốc lát trong năm nén nóng, Đoạn Tình Thất Tuyệt Đao lại muốn phát tác...

“A...!” Mộng Mộng thứ hai không khỏi hô nhỏ một tiếng, may mà sinh mệnh mười tám năm của hắn sớm đã quen với việc thu nhiếp tâm thần, lập tức đề khí thổ nạp thật sâu, vừa rồi mới đề nén tâm tư mình đã động dậy xuống, trong năm nén nóng cũng theo đó biến mất!

***

“Cô nương! Chuyện gì xảy ra? Người thanh âm nghe... Cũng như có thương tích trong người?” Dù cho không nhìn thấy gì, Nhiếp Phong vẫn rất quan tâm hỏi tới.

“Ta... Không việc gì.” Thấy Nhiếp Phong tới gần, giấc mộng thứ hai lại như gặp quỷ né qua một bên, còn ngồi cách Nhiếp Phong hơn một trượng. Nguyên nhân là vì vừa rồi nàng chữa thương cho hắn, tuy từng chủ động chạm đến hắn, nhưng nếu chủ động tiếp cận một nam nhân, nàng cũng không dám khẳng định lòng mình sẽ có động dậy lần nữa, hỏa kinh sẽ không phát tác lần nữa, vì vậy chỉ duy trì một khoảng cách với hắn.

Nhiếp Phong mặc dù không cách nào thấy được, chỉ dựa vào âm thanh để phân biệt vị trí, cũng biết giấc mộng thứ hai đã ngồi ở trong động rất xa, trong lòng cảm thấy kỳ quái cô bé này sao lại cổ quái như vậy, chỉ có thể mở đề tài nói: “Đúng rồi. Tại hạ đã đem tính danh thông báo, nhưng cô nương vẫn không nói phương danh của tại hạ, tại hạ cũng không biết nên xưng hô cô nương như thế nào mới đúng?”

Ngay cả Nhiếp Phong đã không thể nào nhìn sắc mặt nàng, giấc mộng thứ hai vẫn cúi đầu, ngưng ngừng nói: “Ta tên...”

“Mộng!”

Nàng gọi... Mộng? Nàng cười thâm? Nàng thật sự gọi Ô Nha?

Lần này ngược lại Nhiếp Phong nghe được lại ngây dại! Hắn sẽ nghĩ đến, cô gái có đôi tay mềm mại lạnh lẽo này, ngữ điệu lại bình thản cổ quái, không ngờ cũng gọi là bướm. Một cái tên đến giờ hắn vẫn không quên? Một cái tên hắn đã để lại ở Vô Song thành từ lâu?

Thấy Nhiếp Phong ngẩn ngơ, giấc mộng thứ hai cũng cảm thấy khác thường, hỏi: “Nhiếp huynh, nhìn vẻ mặt người, tựa hồ người đã từng nghe qua tên của ta?”

Nhiếp Phong cười khò, lắc đầu:

“Không... Ta và cô nương bèo nước gặp nhau, làm sao có thể nghe qua tên của cô nương? Chỉ là... Chỉ là, tại hạ đã từng quen biết một cô gái, nàng cũng giống cô gái, gọi là... Mộng.”

giấc mộng thứ hai chợt nghe có người cùng tên với mình, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Ồ? Vậy vị Mộng cô nương này, phải chăng là Nhiếp huynh...? Nàng ta, lại là người như thế nào?”

Nhắc lại giấc mộng của Vô Song thành, Nhiếp Phong không hẹn mà thở dài một tiếng, chán nản nói: “Cô ấy...? Cô ấy vốn là một cô gái tâm địa thiện lương, còn có một đôi tay ôn nhu vô hạn, ấm áp vô hạn, chỉ tiếc lúc cô bé sinh ra không gặp, lưng đeo một số mệnh bất lực, cuối cùng là hồng nhan bạc mệnh, biến mất trên cõi đời này...”

giác mộng thứ hai vừa nghe tới thân thể đáng thương của giấc mơ kia, trong lòng không kìm được mà tiếc nuối vô hạn, không chỉ tiếc nuối cho giấc mộng đáng thương của Vô Song thành, mà còn vì bản thân mình mà đồng thời cũng đang tiếc hận...

Sao lại gọi là nữ hài, vận mệnh luôn là thân bất do kỷ? Giống như nàng, một mực thân bất do kỷ luyện Đoạn Tình Thất Tuyệt, một mực thân bất do kỷ đè nén thất tình trong lòng, cho đến hôm nay, cũng vẫn là thân bất do kỷ bị bức bước lên con đường không về, cũng không biết mình đi lần này, có phải đã cùng đường mặt lộ hay không...

Nghĩ tới đây, giấc mộng thứ hai lại không tự chủ được nhìn tay mình, nặng nề nói: “Nhiếp huynh, nhưng giấc mộng mà người biết, so với ta may mắn hơn nhiều, ít nhất, nàng còn có tri kỷ người như người đang nhớ nàng; nàng, còn có một đôi tay dịu dàng vô hạn...”

Nhiếp Phong không hiểu sao giấc mộng trước mắt đột nhiên có cảm xúc, lập tức nói: “Mộng cô nương không cần phải tự coi nhẹ mình, người cũng có một đôi tay hết sức dịu dàng nha!”

Câu này của Nhiếp Phong do chân tâm nói ra, đều là vì trong lúc gã hôn mê, sớm đã cảm thấy cánh tay chữa thương cho hắn dị thường ôn nhu.

Mộng thứ hai khẽ thở dài, lại bình thản nói: “Nhưng mà, tay của ta còn lạnh hơn băng.”

Đây là sự thật! Giấc mộng thứ hai thật sự lạnh như băng! Nhiếp Phong chỉ nói: “Một người tay lạnh như băng thì đã sao? Quan trọng nhất là lòng người chưa lạnh. Nhị sư huynh của ta bộ kinh vân, hắn cũng như cô nương, có một đôi tay lạnh lẽo, bề ngoài lại lạnh như băng, nhưng lòng hắn, kỳ thực so với mặt trời còn ấm áp hơn!”

Lời Nhiếp Phong nói không ngoa, trong mắt hắc bộ kinh vân, quả thật là như thế!

Mà gương mặt thật của Tử thần bộ Kinh Vân ẩn dưới lớp gương mặt lạnh lẽo kia cũng đúng là như thế!

Chỉ là, giấc mơ thứ hai cũng không phải như thế.

Nàng ta nghĩ, nếu Nhiếp Phong bây giờ có thể thấy vật, có thể thấy được vết chấm hồng xáu xí trên khuôn mặt nàng, hẳn sẽ hiểu được, cho dù nàng ta trong quá khứ, trong lòng nóng lòng như thế nào, khát vọng bằng hữu như thế nào, nhưng ánh mắt thế tục, vẫn cho rằng nàng sống không nên gần, nàng chưa bao giờ có nửa người bạn!

Tựa như hôm nay Nhiếp Phong có thể cùng nàng nói chuyện lâu như vậy, có lẽ cũng hoàn toàn vì thỏa thuận bị thương hai mắt, không nhìn thấy diện mạo thật sự của nàng, một mặt xấu nhất của nàng mà thôi!

Nhưng bất luận thế nào, trong mộng thứ hai vẫn có chút cảm kích sự quan tâm của Nhiếp Phong đối với mình, chỉ là sợ sẽ vì tâm động mà lệnh đao phát tác, cho nên vẫn đè nén cảm kích trong lòng mình, cũng tận lực đổi chủ đề nói: “Đúng rồi. Nhiếp huynh, người vốn là người thiên hạ hội, tại sao lại đến Bình Điện trấn? Lại bị người khác trọng kinh gây ra?”

Thật ra nàng đã biết còn cố hỏi! Mộng Mộng thứ hai là lúc chữa thương cho Nhiếp Phong, đã sớm cảm thấy đao kinh của hắc, ẩn chứa đoạn tình thất tuyệt của Đao Hoàng. Chắc Đao Hoàng nhận lầm hắc là trọng thủ của nàng, đây cũng là nguyên nhân khiến Nhiếp Phong kiệt lực chữa thương trong giấc mộng thứ hai, nàng cảm thấy có nợ Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong đáp: “Là như vậy. Chuyến này ta đi Giang Nam xa xôi, phải làm một chút chuyện, cho nên mới đi ngang qua Bình Điện trấn, không ngờ lại bị một tuyệt thế đao thủ thần bí đánh lén, mới có thể gây ra tình trạng như vậy...”

“Ồ? Nhiếp huynh muốn đến Giang Nam, vậy thật trùng hợp. Ta... cũng đang đi tìm Giang Nam.”

Mộng thứ hai cũng không nói dối, chỉ là theo bản đồ nam nhân thần bí kia chỉ thị cho nàng, nếu như muốn tìm thập nhị kinh hoàng, đầu tiên phải đi Giang Nam.

Nhiếp Phong nói: “Hóa ra Mộng cô nương cũng đến Giang Nam? Xin hỏi Mộng cô nương đến Giang Nam là có chuyện gì?”

Mộng thứ hai vốn không muốn nói ra chuyện người xa lạ mình muốn tìm thập nhị kinh hoàng, nhưng hôm nay gặp Nhiếp Phong, song phương như gặp đã thân, không chỗ nào không nói, đối với nàng không có bằng hữu, quả thực cả đời cũng chưa nói nhiều như vậy, cũng không để ý lắm, thành thật nói: “Nhiếp huynh, thực không dám giấu giếm, chuyến này ta muốn đến Giang Nam tìm một người.”

“Là ai?”

“Thập Độc Nhị hết kinh hoàng!”

Long! Chợt nghe mười hai chữ kinh hoàng, Nhiếp Phong vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn vì hắn không biết được, cô gái mà mình vẫn không biết khuôn mặt nàng này như thế nào, lại muốn tìm thập nhị kinh hoàng. Hắn nghĩ người cả nửa ngày, rốt cuộc nói: “VẬY... Thật sự quá trùng hợp. Mộng cô nương, thật ra chuyến này ta đến Giang Nam, mục đích cũng giống ngươi, cũng phải tìm thập nhị kinh hoàng!”

Cái gì? Mộng Mộng thứ hai nghe vậy biến sắc, nàng làm sao nghĩ đến, thế sự lại trùng hợp như vậy? Nàng hỏi: “Nhiếp huynh, ngươi vì sao tìm mười hai kinh hoàng?”

Nhiếp Phong áy náy nói: “Mộng cô nương, chuyến đi này tại hạ chỉ là phụng mệnh gia sư, tất cả cũng là ý của gia sư, lão nhân gia hắn cần gì phải tìm mười hai kinh hoàng, xin thứ cho Nhiếp Phong khó có thể nói rõ.”

Nhiếp Phong đương nhiên khó có thể nói rõ, chẳng lẽ muốn hắn nói cho giấc mộng thứ hai, sư phụ hùng bá muốn hắn tìm ra mười hai gương mặt thật sự kinh hoàng, đơn giản là muốn biết địch trước, nếu như mười hai kinh hoàng đối với thiên hạ sẽ có dị động, vậy hắn có thể phát chế người trước?

“Mộng cô nương, vậy tại sao ngươi lại đến Giang Nam, tìm kiếm mười hai kinh hoàng?”

Cũng không biết nên trả lời ra sao, đành phải trả lời: “Ta, kỳ thật cũng là được mẹ ta truyền thụ cho lúc lâm chung, muốn ta tìm mười hai kinh hoàng để thỏa mãn nguyện vọng của mẹ

ta.” Tuy câu nói này là thư tử miệng vàng, nhưng cũng chỉ hoàn toàn là hư ngôn; giấc mộng thứ hai đúng là phải tìm ra mười hai kinh hải trước, mới có thể khắc chế đao kinh trong cơ thể, rồi mới có thể hoàn thành tâm nguyện trước khi mẹ mẹ nàng chết.

Trong đầu Nhiếp Phong bỗng hiện lên một ý niệm, nói: “Mộng cô nương, nếu ngươi và ta đều là muốn tìm mười hai đồng đạo kinh hoàng, hai ta sao không kết bạn lên đường, để mọi người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau?”

Đây vốn là lời kiến nghị thượng giai, duy chỉ có Nhiếp Phong nghe thấy giấc mộng thứ hai cũng phải tìm mười hai kinh hoàng, trong lòng suy nghĩ phức tạp lạ thường...

Nàng vốn cho rằng, Nhiếp Phong rất có thể là “Phong” mà kiếp này mình nhất định phải gặp.

Nhưng hiện tại Phương Thủy phát hiện, thật ra y là đối thủ của mình!

Chỉ vì nếu nàng và hắn đồng thời tìm được mười hai kinh hoàng, mười hai kinh hoàng sẽ thành toàn một nguyện vọng, đến lúc đó, nàng và hắn, ai sẽ có được nguyện vọng trăm năm một thuở?

Giấc mộng thứ hai tuyệt đối không thể bỏ đi nguyện vọng này. Khi nàng quyết định rời khỏi khoảnh khắc đoạn tình, nàng đã dùng tính mạng mình làm tiền đặt cược, nàng đã không còn đường quay đầu.

Nếu chuyện này không tìm được thập nhị kinh hoàng, một tháng sau, chắc chắn nàng sẽ bị đốt thành tro bụi, đến lúc đó chẳng những nàng không có cách nào khắc chế đao kinh, lại càng không cách nào hoàn thành kỳ vọng cuối cùng của mẫu thân đối với nàng - hy vọng nàng có thể dừng cảm tìm đến mộng!

Tuyệt đối không được phụ mẫu kỳ vọng, càng không được để mất cơ hội cuối cùng kinh hoàng này! Bởi vậy tuyệt đối không được phép có sai sót, nàng quyết không thể đồng hành cùng đối thủ của mình! Nghĩ tới đây giấc mộng thứ hai càng trầm xuống! chìm thẳng xuống dưới!

Nàng bỗng dựng đứng lên, đi về phía cửa động.

Nhiếp Phong ngẩn ngơ, hỏi: “Mộng cô nương... cô...”

Mộng thứ hai hỏ thẹn cụp mắt, nói: “Xin lỗi, Nhiếp huynh, ta nghĩ... ta không thể cùng người dắt tay nhau rời đi...”

“Ồ? Vì sao?”

Mộng thứ hai đáp: “Không có nguyên nhân gì đặc biệt... chỉ là...”

Cô thật sự không biết nên nói thế nào.

Nhiếp Phong không sợ nỗi lòng phức tạp khó hiểu của nữ hài này, nhưng nghe nàng muốn nói lại thôi, lại khó xử dị thường, lập tức cũng không muốn làm cho nàng khó xử như thế, hiểu ý nói: “Mộng cô nương, bất luận người có nguyên nhân gì không tiện đồng hành cùng tại hạ, Nhiếp Phong cũng thập phần minh bạch.”

“Dưới ánh mắt của ta thì hai mắt đều bị thương cả, không tiện làm theo, nếu như người và ta chỉ sợ có chút cản trở hành trình của người, người cũng không cần để ý tới ta nữa, một mình lên đường thôi!”

Mộng thứ hai có chút hồ nghi, không yên lòng mà hỏi: “Người ở lại đây một mình, thật sự... không có gì đáng ngại?”

***

***

Nhiếp Phong cười nói: “Mộng cô nương, cô cứ yên tâm mà đi! Ta sẽ không có việc gì đâu!”

Mộng cảnh thứ hai nghe vậy, lại bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, nhìn nụ cười âm áp của hắn, thật lâu sau, rốt cuộc nàng thở dài thật sâu, nói: “Vậy... Thôi. Có thể gặp được người như Nhiếp huynh, thật là một việc may mắn. Chỉ tiếc là mộng phải trong ngày có hạn tới Giang Nam, không thể không đi...”

“Niếp huynh, chỗ này của ta có chút lương khô, cũng đủ cho người dùng trong mấy ngày.”

“Cáo từ!”

Một tiếng cáo từ, rốt cuộc mộng thứ hai yếu ớt quay người, đi ra cửa động.

Cuối cùng cô cũng đi.

Chỉ một thoáng, sơn động lớn như vậy còn sót lại một Nhiếp Phong, đi cùng hắn chỉ có một đồng củi, xung quanh lập tức tĩnh mịch.

Mộng mộng thứ hai đi rồi, Nhiếp Phong không biết vì sao, trong lòng lại bất ngờ nổi lên cảm giác mất mát. Nói cũng kỳ quái, dù Nhiếp Phong vẫn chưa nhìn thấy dung mạo của nàng nhưng trong lòng lại có cảm giác thân thiết đến không thể diễn tả bằng lời.

“Có lẽ...” Nhiếp Phong nghĩ thầm:

“Tất cả cũng bởi vì nàng cũng gọi khoa a?”

Nhưng dù sao nàng cũng đã đi, tựa như một câu đố khó hiểu rời đi, duyên phận giữa nàng và nàng, có lẽ chỉ có như vậy...

Nhiếp Phong nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ tới giấc mộng ở Vô Song thành ngày đó, trong lòng càng thêm tịch mịch; lại nghĩ tới hôm nay hai mắt mình bị thương, cũng không tích lũy được hành trình tiếp theo, chỉ có cưỡng ép bản thân suy nghĩ lợi ích:

“Nhiếp Phong ơi là Nhiếp Phong! Người ở giang hồ nhiều phen xuất sinh nhập tử, chỉ là thương tích hai mắt, sao có thể làm khó được người? Huống chi người ở trong động nghỉ ngơi một đêm, ngày mai có thể sẽ khỏe lại...”

Đây chính là Nhiếp Phong! Dù là mệnh đồ có bao nhiêu thăng trầm, Nhiếp Phong thủy chung vẫn mang hi vọng đối với ngày mai! Không cần biết bị thất bại cỡ nào, trái tim của hắn, hay là đối nhân thế, đối với vận mệnh tràn đầy hy vọng!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong vô thức tinh thần chấn động, đang muốn đứng lên thư giãn gân cốt, nhìn xem trên người mình còn có bộ phận nào bị thương nữa hay không, ai ngờ không thể vẫn còn đứng được, người của hắn vừa đứng lên, đã “bính” một tiếng đâm vào đỉnh động!

Hóa ra động này cao chỉ có sáu thước, cho nên Nhiếp Phong nấp sau bảy thước không va vào đỉnh động mới là lạ! Nhưng toàn bộ đều là vì hắn không cách nào thấy được! Cho nên dù là cao thủ tuyệt thế, nếu mất đi hai mắt cũng bị phế mất một nửa võ công!

Mà Nhiếp Phong va vào cũng không nhẹ, dù chưa tới mức vỡ đầu chảy máu, cũng đụng trời đất quay cuồng, ai u một tiếng, người đã ngã về phía sau!

Nhưng mà, Nhiếp Phong thủy chung không ngã về phía sau, mà ngay lúc này...

Một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau tới, kịp thời chặn lại cửa sau!

A? Đây rốt cuộc là tay ai?

Sau khi giấc mộng thứ hai đi, còn có ai sẽ đến sơn động ít ai lui tới?

Người đến, rốt cuộc là ai?

Hóa ra đó là một đôi tay dịu dàng vô hạn.

Đó là một đôi tay lạnh như băng.

Vì vậy cho dù Nhiếp Phong bây giờ không cách nào thấy rõ, hắn vẫn lập tức nhận ra đôi tay đặc biệt này, còn có người đặc biệt này...

“Mộng... Cô nương?”

Ngoài dự kiến của Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai lại đi rồi quay về! Nhiếp Phong trong lúc nhất thời cũng không biết nên biểu đạt vui sướng trong lòng mình như thế nào, hắn và nàng hôm nay chỉ là bèo nước gặp nhau, nàng đi còn chưa tới nửa chén trà, hắn đã bắt đầu nhớ nàng rồi sao?

“Mộng cô nương... Ngươi.. vì sao lại trở về? Ngươi..”

Liếc thấy vẻ mặt mừng rỡ của Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai lại như một cao tăng tâm lạnh nước, lạnh nhạt nói: “Nhiếp huynh, mộng đi rồi trở về, thật ra bỗng nhiên nhớ lại một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Mộng Sinh thứ hai nói: “Mộng lớn ở bắc địa, chưa từng tới Giang Nam. Lần này đi tìm mười hai kinh hoàng, chỉ sợ vì không quen đường mà làm ít nhiều việc. Nếu Nhiếp Phong từng đến Giang Nam, vậy Mộng nếu có thể được Nhiếp Phong dẫn đường, thật sự vô cùng cảm kích...”

Vậy sao? Vậy thì đây cũng là nguyên nhân của nàng ta sao?

Trầm chế một chút, mộng rớt cuộc minh bạch, Nhiếp Phong là vì nàng mà bị thương? Nếu thật sự nàng vì đi Giang Nam mà tìm mười hai kinh hoảng, mà tạm thời không để ý đến Nhiếp Phong hai mắt, vậy nàng đối với người ta vô tình và tuyệt tình có khác gì cha nàng đâu?

Nhiếp Phong bị thương vì nàng, trước mắt hắn hỏi nguyên, nàng có ý chiều cố hắn!

Cho nên cho dù cùng đi với Nhiếp Phong, có thể sẽ gặp trở ngại khi mình đạt được tâm nguyện, thậm chí cuối cùng đao kinh phát tác mà chết, nhưng nàng cũng không để ý, chỉ vì nàng tuyệt đối sẽ không trở thành người thứ hai đoạn tình tuyệt nghĩa...

Đao Hoàng thứ hai!

Chỉ là, giấc mộng thứ hai này tâm tư phức tạp, Nhiếp Phong sao lại hiểu được chứ? Hắn chỉ vô hạn cảm kích cười nói: “Mộng cô nương, lần này cô thật sự tìm đúng người rồi, Nhiếp Phong xác thực đã từng tới Giang Nam! Cảm ơn cô có thể vòng trở về, cùng Nhiếp Phong lên đường. Tại hạ bây giờ không có việc gì lớn, để tránh hành trình của cô có chút trở ngại, vì vậy hai ta sao không lập tức lên đường, đi Giang Nam trước?”

Không sai! Thay vì đứng ở sơn động không người này hai mắt phục nguyên, ngược lại không bằng sớm rời đi, có lẽ dọc đường sẽ gặp gỡ danh y cũng không thể ngờ được...

Mộng thứ hai khẽ gật đầu nói: “Tốt lắm. Thời gian không còn sớm, Nhiếp huynh, bây giờ chúng ta lên đường thôi!”

Nói xong đã quay người xuất động, Nhiếp Phong cũng theo tiếng bước chân, một mực theo sát phía sau.

Hắn cùng nàng, vì duyên khó có thể giải thích, rốt cuộc cũng cùng nhau lên đường.

Chỉ không biết, lần này hai người đi, có thành tựu được một đoạn hay không...

Kỳ duyên của Túc Thế?

Chương thứ sáu, Bách Hiếu điên cuồng sinh ra.

Đi lại đường lần nữa.

Bởi vì hai mắt bị thương, Nhiếp Phong không cách nào ngự ngựa, cho nên chỉ mua được một chiếc xe ngựa. Đó là giấc mộng thứ hai thúc ngựa chở hắn từ từ đi tới.

Hai người cứ như vậy cùng nhau đi, bất tri bất giác đã đi được ba ngày lộ trình.

Đối với Nhiếp Phong, lại như đi ba mươi ngày.

Bởi vì, hắn tưởng rằng thương thế của mình sẽ khỏi hẳn trong thời gian ngắn, nhưng sự thật lại là, ba ngày nay hai mắt hắn vẫn như cũ, không biết đến khi nào mới khỏi hẳn.

Vì vậy Nhiếp Phong vẫn sống trong bóng tối, không phải không buồn.

Nhưng vẫn là một Nhiếp Phong tốt! Cho dù phi hành khổ tâm nhưng không chút nóng nảy! Ngay cả giấc mộng thứ hai cũng bắt đầu lo lắng cho ánh mắt của hắn, hắn lại vẫn không lo lắng cho bản thân, phần không sợ hãi kia vẫn bình thản như thường, thật sự hiếm thấy!

Ngược lại, Nhiếp Phong quan tâm lại là giấc mộng thứ hai!

Không biết vì có nào, mấy ngày qua đệ nhị mộng một mực ngựa không dừng vó, ngày đêm chạy đi, thậm chí có lúc Nhiếp Phong muốn đầu hàng nghỉ ngơi, đệ nhị mộng vẫn kiên trì lên đường, cho đến ngựa con cũng không cách nào chịu đựng được. Nàng vừa mới dừng lại, nhưng chỉ nghỉ lại một đêm ở khách sạn, hôm Thần lập tức đổi ngựa khởi hành.

Phảng phất, nàng phải mau chóng chạy tới phía Giang Nam mới dừng lại; lại phảng phất thời gian của nàng đã không còn nhiều, nhất định phải tranh thủ thêm một khắc thời gian quý giá...

Mộng thứ hai sao lại gấp gáp như vậy? Nhiếp Phong cảm thấy rất hiếu kỳ! Nhưng cũng không hỏi, hắn chỉ biết, giấc mơ thứ hai muốn tìm thập nhị kinh hoàng, tuyệt không phải chỉ để thỏa mãn tâm nguyện của mẫu thân mình lâm chung, nàng nhất định có nỗi khổ chưa đủ dành cho người ngoài.

Trừ điều này, mỗi ngày buổi trưa, khi ánh nắng chói chang như lửa chiếu lên, khí tức của giấc mơ thứ hai càng lúc càng dồn

dập, nghe rất là thống khổ, tiếp theo nàng sẽ tự biến mất nửa canh giờ. Sau khi trở về, lại như người không việc gì, Nhiếp Phong giám khí phân âm, trong lòng biết rõ chắc chắn đệ nhị mộng sẽ mang ám tật, mỗi buổi trưa sẽ phát tác...

Một cô bé dịu dàng như vậy, làm sao sống được vất vả như vậy? Nhiếp Phong không dám hỏi, chỉ là thỉnh thoảng dùng lời nói trêu chọc nàng vui vẻ, nhưng rất kỳ quái, hẳn là chưa bao giờ nghe qua tiếng cười của giấc mộng thứ hai.

Vậy mà nàng chưa từng cười!

Không chỉ có không cười, Nhiếp Phong còn phát giác, ngữ khí của giấc mộng thứ hai cũng chưa bao giờ lộ ra vẻ không vui, không thích, rất hoặc bi thương sâu khổ, cho dù là một tiếng thở dài, thanh âm của nàng vẫn là nhàn nhạt, vẫn giống như một cao tăng bảy tình bất động!

Đây thật là một cô bé kỳ quái! Nhiếp Phong trầm nghĩ, công lực của cô bé này đủ chữa thương cho mình, trên người mơ hồ lộ ra một luồng đao khí Nhiếp Phong nhìn không thấu. Luận võ công, cô bé này đáng lẽ thắng được rất nhiều cao thủ nhất lưu võ lâm, nhưng nếu bàn về tình đời, cô nàng lại chưa bao giờ dính tới chút nhân tình này!

Tựa như có một lần, xe ngựa hai người bọn họ đi qua một thành trấn nào đó, đang có bán kẹo hồ lô, giấc mộng thứ hai lại hỏi Nhiếp Phong, kẹo hồ lô là cái gì.

Nhiếp Phong quả thực không thể tin tưởng nổi, một cô gái mười tám tuổi vậy mà chưa bao giờ ném qua kẹo hồ lô! Cho dù là người nghèo nhất cũng mua được những đứa bé như mút quả, cô ta có cảm giác như hoàn toàn không còn nhỏ?

Vậy thì năm tháng tuổi thơ của nàng, rốt cuộc đã trải qua như thế nào?

Nhiếp Phong sao có thể biết được, thời ấu thơ của giấc mộng thứ hai, đối mặt với vô cùng vô tận đao kinh dày vò, còn có kiếp sống luyện đao vô cùng thảm thiết, không người. Nàng đâu chỉ chưa từng ném qua hồ lô bằng đường? Nàng cũng chưa từng trải qua tình bằng hữu của thời đại trẻ con! Thứ nàng chưa từng ném qua thật sự quá nhiều!

Cuối cùng Nhiếp Phong cũng mua một xâu kẹo hồ lô cho giấc mộng thứ hai, nàng ăn rất thoải mái nhưng không dám vui vẻ.

Ngay cả vui vẻ nàng cũng không dám?

Bất quá nếu giấc mộng thứ hai thích ý, Nhiếp Phong liền ghi nhớ trong lòng, hai người đến một thôn trấn, hẳn tất sẽ mua một xâu kẹo hồ lô cho giấc mộng thứ hai.

Chỉ là, trong mộng thứ hai mặc dù cảm kích ý tốt của Nhiếp Phong, nhưng thủy chung vẫn giữ một khoảng cách với hắn, có lúc không ngồi xe ngựa. Hai người đi trên đường, giấc mộng thứ hai luôn cách hắn chừng nửa trượng.

Nàng giống như Nhiếp Phong, Vân sư huynh cùng mỗi người cự ly đều dị thường xa xôi, duy có một điểm khác biệt duy nhất chính là Bộ Kinh Vân xem ra dị thường băng lãnh, giấc mộng thứ hai mặc dù không lạnh, nhưng lại nhạt!

Hai người cứ như vậy xuất phát đi về phía nam, đến đâu cũng không mưu mà hợp, chính là Giang Nam “Bách Hiệu trang”!

***

Vì chẳng những Nhiếp Phong muốn tới Bách Hiệu Trang mượn cuốn lịch sử võ lâm Bách Hiệu Hồi Sinh, mà khi nhìn thấy mười hai bộ mặt thật sự kinh hoàng, ngay cả bản đồ trong giấc mơ thứ hai cũng chỉ ra trước tiên đến Bách Hiệu Trang, mới có thể có hy vọng tìm ra thập nhị kinh hoàng.

Mà ngay ngày thứ mười, hai người đã càng lúc càng gần Giang Nam.

Chuyện lạ cũng dần dần xảy ra...

Chuyện lạ đầu tiên chính là càng lúc càng gần Giang Nam, dọc theo đường đi càng lúc càng nhiều người trong giang hồ!

Những người giang hồ này, càng đến từ năm hồ bốn biển, trên thì danh môn đại phái, dưới thì hai đạo đều có, ít nhất cũng có vài chục đội ngũ.

Chuyện lạ thứ hai, chính là đám quần hùng này, thì ra cũng là đến Giang Nam!

Chuyện này thật lạ! Các môn phái này đã phái người cùng đi Giang Nam, lẽ nào cũng có liên quan tới Thập nhị kinh hoàng?

Chuyện lạ lần thứ ba, cũng là chuyện ly kỳ nhất, chính là mấy chục môn phái trước đây đi Giang Nam, mỗi phái cũng mang theo một cái “Quan tài” đồng hành!

Thật sự không thể tưởng tượng nổi! Mỗi phái một cái quan tài, hợp lại liền có mấy chục cái quan tài từ từ xuất phát ở trên đường, thẳng như xếp hàng mà đi!

Nhiếp Phong và đệ nhị mộng cũng chưa từng thấy nhiều quan tài như vậy, thật sự là mở rộng tầm mắt! Hai người nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ cũng không ra dùng cái gì mà các môn phái đều mang theo một cái quan tài lên đường. Cuối cùng Nhiếp Phong vẫn mở miệng hỏi một gã trong đó từng đi sát qua xe ngựa.

Người này chính là Chương môn Tinh Túc Phái “Vi Thiên Phong”, xem ra có chút ngốc nghếch, không ngờ lại được lên làm chương môn, nhưng nghe hắn cười nói: “Ha ha, người trẻ tuổi! Hóa ra các ngươi còn chưa biết quần hùng các phái này tới Giang Nam làm gì, vì sao phải mang theo quan tài rồi đi? Để lão tử nói cho các ngươi biết, chúng ta thật ra là vì nhận được “Kinh hải thiếp” mới chạy tới Giang Nam Bách Hiểu Trang!”

Cái gì? Nguyên lai là mọi người nhận được kinh hải đồ vật mới có thể như thế? Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai nghe vậy, Nhiếp Phong hỏi: “Vi chương môn, rốt cuộc vì sao kinh hoàng thế?”

Vi Thiên Phong nói: “Là như vậy! Nửa tháng trước có không ít môn phái võ lâm đều nhận được kinh hoàng từ Bách Hiểu trang, bên trong là mười hai kỳ nhân kinh hoàng trăm năm tái hiện cảnh giới võ lâm, chỉ cần người nào có thể tìm được mười hai kinh hoàng trước, người đó có thể trở thành sự thật!”

“Nhưng mười hai gương mặt thật sự lại chỉ ghi chép trong lịch sử võ lâm mà trang chủ đời thứ mười bảy Bách Hiểu Trang phát sinh điên cuồng. Lần này trang chủ đời thứ mười ba của Bách Hiểu Sinh đã khiến toàn bộ võ lâm phải kinh hoàng, mời rộng rãi đồng đạo võ lâm tham dự hội nghị kinh hoàng ba ngày sau, cũng sẽ luận võ nói anh hùng. Chỉ cần ai có thể thắng được tất cả quần hùng, ai có tư cách mượn lịch sử võ lâm mà Bách Hiểu Cuồng Sinh làm ra mười hai kinh hoàng.”

“Nhưng mà trang chủ mới của Bách Hiểu trang cũng đồng thời đưa ra một điều kiện; đó là nếu quần hùng có tâm muốn gặp, mỗi phái đều phải mang một cái quan tài thi lễ với hắc! Vô thiếp lại không có quan tài, không đường thoát kinh hoàng!”

Quả thực là đại nạn của thiên hạ! Trên đời này, lại có người yêu cầu dùng quan tài làm lễ? Vị trang chủ mới của Bách Hiểu trang này, hóa ra là điên rồi!

Không thể tưởng được trên đường đi tới Nhiếp Phong và Bách Hiểu Trang nằm trước giấc mộng thứ hai, hắc luôn cho rằng mình không có sóng gió gì, không ngờ lại rắc rối thêm. Chuyến đi này không chỉ đơn thuần là chuyện của hắc và giấc mộng thứ hai, mà còn là sự tình của mấy chục môn phái chưong môn!

Nghĩ tới đây, mộng thứ hai trái tim lại càng trầm xuống, vốn dĩ nàng vẫn cho rằng ngoài nàng và Nhiếp Phong ra không có ai khác muốn tìm thập nhị kinh hoàng, nhưng bây giờ lại có thêm hơn mười môn phái này tranh đoạt lịch sử võ lâm, cơ hội của nàng đã càng lúc càng nhỏ...

Nhưng mà chuyến đi này nàng nhất định phải tìm được mười hai kinh hoàng không thôi, nếu không hắc phải chết không thể nghi ngờ!

***

***

Vĩ Thiên Phong kia dứt lời ngay từ đầu, sau đó phất tay cười nói: “Ha ha, người trẻ tuổi, lão tử cũng không dám nói với hai người các ngươi nữa! Còn ba ngày nữa là kinh hải, ta phải mau chóng chạy tới Giang Nam, bằng không nếu không sẽ không kịp dùng võ luận anh hùng với người khác, thì làm sao có thể cầu mười hai kinh hoàng thành toàn tâm nguyện cả đời của ta, khiến ta hùng bá võ lâm à? Ha ha ha...”

Trong tiếng cười sang sảng, Vĩ Thiên Phong đã thúc ngựa phóng như bay.

Mới thứ hai nhìn bóng dáng Vĩ Thiên Phong đi xa, lông mày lá liễu đã nhíu lại thành một đường, nàng trầm ngâm nói: “Hóa ra, phải đi kinh hội của Bách Hiểu trang, cần đạo kinh hoàng kia? Nhưng mà chúng ta làm gì có kinh hoàng như vậy? Cho

dù chúng ta đã tới Giang Nam, chẳng lẽ vẫn không có cửa vào?”

Nhiếp Phong đột nhiên cười thần bí với giấc mộng thứ hai, nói: “Vốn là vậy. Chúng ta vốn không kinh hoàng, nhưng hôm nay đã có rồi!”

Nói xong, từ trong áo lấy ra một cái dán màu đỏ như máu, chỉ thấy trên dán thật sự có viết ba chữ nhỏ...

Kinh hoàng!

Mộng thứ hai mừng rỡ, ngơ ngác hỏi: “Đây... Thật sự là kinh hoàng? Người... làm sao mà có được?”

Nhiếp Phong lộ ra một nụ cười tinh nghịch, nói: “Là lúc này mượn được từ trên người Vi Thiên Phong!”

Mộng thứ hai đến đây mới hiểu ra, hóa ra Nhiếp Phong vừa rồi mới nghe Vi Thiên Phong bàn luận to nhỏ, trùng hợp thi triển ảo thuật không trung, không ngờ hai mắt hắn thụ thương, thân thủ vẫn không kém bình thường, nàng không khỏi nói: “Nhiếp huynh, mặc dù chúng ta đã kinh hoàng, nhưng Vi Thiên Phong kia chẳng phải là không dán rồi sao? Làm như vậy hình như có chút...”

Mộng thứ hai còn chưa dứt lời, Nhiếp Phong đã cười nói: “Mộng cô nương cứ yên tâm! Người cũng nghe thấy ý nguyện hùng hồn của Vi Thiên Phong sao? Võ lâm này đã rất nhiều người muốn hùng bá võ lâm rồi! Thiếu hấn, võ lâm có lẽ sẽ bớt đi rất nhiều phân tranh! Chúng ta cứ coi đây là chuyện tốt cho võ lâm đi!”

Không sai! Lời của Nhiếp Phong nói cực kỳ đúng!

Cái võ lâm này đã có quá nhiều nhân vật dã tâm bừng bừng như sư hùng bá của hắn! Hắn chẳng qua cũng chỉ là loại trừ hại cho võ lâm tương lai mà thôi!

Thế nhưng, ngay cả khi đã có kinh hoàng áp vào tay, Nhiếp Phong lại đột nhiên nhớ lại một chuyện, nói: “Mộng cô nương, ba ngày sau chúng ta vừa đến Giang Nam, nhớ tới trước một chuyến chợ!”

“Ồ? Vì sao như thế?”

Nhiếp Phong lại cười, nói: “Hai ta đừng quên, ngoại trừ kinh hải đảo, chúng ta còn muốn mua một cái quan tài trước!”

Đúng vậy! Vừa rồi Vi Thiên Phong từng nói: Vô thiếp lại Vô Thượng Quan, vô đường kinh hoàng! Không tránh được cửa vào, hai người nên mua một cỗ quan tài trước!

Chợt nghe lời này, giấc mộng thứ hai thiếu chút nữa “Hội tâm” nở nụ cười!

Đáng tiếc, nàng không dám.

Ba ngày sau.

Mộng thứ hai cùng Nhiếp Phong cuối cùng cũng tới Giang Nam.

Hay cho Giang Nam! Cùng Nhiếp Phong trường cư thiên sơn, băng thiên tuyết địa ẩn thân đệ nhị mộng, thẳng như hai thế giới, hai thế giới!

Giang Nam phẳng phất không có mùa đông, gặp ngày đông vừa qua, xuân mới tới, không những trăm hoa đua nở, tại bờ sông tranh đua Nghiên Lệ; mỗi khi mặt trời ngả về tây, chiếu rọi nước sông, kim quang nhộn nhạo trên nước sông, thậm chí so với bách hoa càng thêm xán lạn, càng say lòng người!

Đáng tiếc, cảnh đẹp như thế, tạm thời thất minh Nhiếp Phong cũng vô duyên thưởng thức.

Chỉ là đôi mắt con người, có đôi khi thấy được cái gì đó mà mê hoặc ngũ sắc, ngược lại lơ là một ít sự tình nhìn không thấy.

Thí dụ như...

Lòng người.

Mười ngày mười đêm trước đây kết bạn đồng hành, có thể vì Nhiếp Phong tạm thời không thể nhìn thấy gì. Bởi vậy, hắn càng có thể nhìn rõ trái tim của cô bé Mộng này hơn.

Nàng có một trái tim lương thiện.

Phải nói như thế nào đây? Thí dụ như nói, mỗi lần Nhiếp Phong ở khách sạn dùng bữa với giấc thứ hai, mặc dù mộng thứ hai vẫn giữ khoảng cách với Nhiếp Phong, nhưng sẽ luôn

kiên nhẫn vì con mắt không sáng, lấy từng cây từng cây xương cá nhỏ như kim, để tránh hấn nghẹn xương tại yết hầu.

Thí dụ như, mỗi lần đi qua một tiểu trấn, dù thế nào thì giấc mộng thứ hai cũng sẽ vội vã chạy tới Giang Nam, nhất định sẽ nghỉ chân, nghe ngóng xem dân chúng trong trấn có hay không danh y, có thể giúp Nhiếp Phong mau chóng khôi phục lại hai mắt.

Đáng tiếc, một cô bé thiện lương sẵn sóc như thế, Nhiếp Phong thế mà vẫn luôn vô duyên thấy rõ ràng tú sơn của nàng, cũng không nhìn thấy vẻ dịu dàng trên mặt nàng. Mà ngay đêm nay, hấn càng có thể sẽ phân biệt cùng cô gái này...

Bởi vì đêm nay, hấn và giấc mơ thứ hai rất có thể sẽ tìm ra ai sẽ là mười hai kinh hoảng, sau này không cần kết bạn lên đường nữa!

Tối nay, chính là đêm Bách Hiểu Trang “Kinh Thần Hội”

Sắc trời dần tối, đêm vẫn chưa buông xuống nhưng hoàng hôn đã sắp hết.

Tại cuối một con đường ở Giang Nam, có một trang viên hùng vĩ tráng lệ, chỉ là tường ngoài đã dài hơn trăm trượng. Trang viên hùng vĩ này đã sừng sững ở đây hơn hai trăm năm, lạnh lùng nhìn hết mấy lần biến thiên phong vũ ở Giang Nam, bao nhiêu năm xuân thu, tòa nhà lớn này, đúng là trong giang hồ không ai không biết...

Bách Hiểu trang!

Nhưng mà, từ sau khi Bách Hiểu điên cuồng sinh tử, sơn trang tịch mịch gần mấy chục năm, với hoàng hôn này, trước cửa giếng đèn kết hoa, quần hùng nối liền không dứt, rất náo nhiệt.

Rốt cuộc, Bách Hiểu trang vốn là một phái trang nghiêm, tại sao hôm nay lại tận lực mời chào quần hào, tiếp tục trải rộng võ lâm, còn phải mỗi phái mang một chiếc quan tài làm lễ? Rốt cuộc trong đầu vị trang chủ đời thứ mười ba này đang tính toán điều gì?

Có hay không, tối nay kinh hoảng hội, là một âm mưu làm người chấn kinh?

Hoàng hôn còn chưa tới, lúc Nhiếp Phong đã buôn bán một miếng quan tài, lẫn vào trong đám quần hùng đệ nhị mộng, thành công tiến vào Bách Hiểu trang đã được dán vào danh tiếng từ lâu.

Chưa vào Bách Hiểu trang, giấc mộng thứ hai đã cảm thấy trang này vô cùng hùng vĩ; vừa vào Bách Hiểu trang lại càng thấy danh bất hư truyền!

Ở mỗi góc ngách của Trang này, đều có vô số khung trúc san sát như rừng, trên giá trúc càng chỉnh tề để vô số quyển sách, ít nhất cũng có mấy vạn quyển, thẳng như một biển sách mênh mông!

Chẳng trách năm xưa Bách Hiểu Cuồng Sinh có thể nổi danh như “Bách Hiểu”. Nếu một người có thể đọc hết mấy vạn quyển sách này, vậy đâu chỉ có Bách Hiểu? Thậm chí Thiên Địa Huyền Kỳ cũng làm khó được hắn!

Mà lúc này trong vườn của Bách Hiểu trang, đã đặt mấy chục cái quan tài, hóa ra là các phái sau khi vào trang lưu lại trong vườn, tình cảnh quỷ dị như rừng âm, nhất thời xanh um kỳ quan.

Nhiếp Phong cũng không nghĩ ngợi nhiều, trước buồng quan tài trên vai xuống, sau đó cùng giấc mộng thứ hai bước vào sảnh đường.

Chỉ thấy trên phòng khách cực lớn, đã sớm mở tiệc mở một nửa trăm, ngồi đầy mấy chục chương môn tinh anh từ các nơi đuổi tới. Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai cũng được gia đình Bách Hiểu trang an bài ngồi trong cùng một bàn.

Chẳng qua là cả hai ngay khi vừa ngồi xuống, trên bàn còn có một hán tử cao gầy bỗng đứng lên, chỉ vào Nhiếp Phong cùng hai Mộng chủ âm lên: “Mẹ nó! Làm sao hiện giờ võ lâm lại có nhân tài không ai thắng ai như thế, lương Chủ Bằng? Ngay cả mù như không có mặt mũi gặp người, cũng có thể tham dự kinh hoàng hội hử? Càng an bài ngồi chung bàn với Thương phái chúng ta?”

Thật sự là có mắt không thấy Thái Sơn! Đường đường đường là Thần Phong Đường chủ của một đại bang, Nhiếp Phong, lại bị người hiểu lầm là mù không có tên tuổi! Mà giấc mộng thứ

hai bởi vì vết ban xấu xí ở trên mặt, sau khi vào trang viện đem nón phủ xuống càng thấp hơn, làm cho không người có thể thấy rõ khuôn mặt của nàng!

Gã hán tử bỗng nhiên chửi ầm lên, chính là Lữ trưởng môn của Khung Thương phái mở trước. Còn ngồi bên cạnh thì là sư đệ Liễu Thanh Cung. Liễu Thanh Cung cũng phụ họa nói: “Sư huynh nói rất đúng! Khung Thương Phái chúng ta, ít nhất cũng là một trong hai mươi đại môn phái trên giang hồ, cùng những người mù và người không có mặt mũi ngồi chung bàn, quả thực là mất thân phận!”

Lữ Tiên thấy sư đệ của hắn phụ họa, càng nói càng hăng hái:

“Không tệ! Bằng vào lịch sử giang hồ lâu đời của Thương phái chúng ta, Thiếu Lâm và Võ Đang đành phải ngồi chung bàn với chúng ta!”

Nói lúc lại trừng mắt nhìn Nhiếp Phong và giắc mộng thứ hai, kiêu căng vô hạn nói: “Này! Hai người các ngươi nghe thấy không? Còn không mau cút đến bàn khác! Đừng làm mất mặt chúng ta nữa!”

Trên đời này lại có ác nhân ngang ngược như vậy, Nhiếp Phong nghe xong cũng không khỏi bật cười. Hắn và đệ nhị mộng chỉ cảm lấy Vi Thiên Phong kinh hoàng dán vào, để tránh bị người khác nhìn thấu, vốn không muốn gây ra nhiều rắc rối, nhưng tên Lã kia thật sự hưng thịnh khinh người. Nhiếp Phong đành nói: “Chương môn Thương Phái này, hai ta thực vô ý mạo phạm, chỉ là muốn hai người chúng ta ngồi vào một bàn khác, nhưng nhìn quanh sảnh đường này đã không còn chỗ ngồi, tại hạ thực sự không biết nên ngồi chỗ nào.”

“Nếu như Khung Thương Phái các ngươi xấu hổ làm bạn cùng hai ta, không bằng, các ngươi liền ngồi đến nơi khác đi!”

Nhiếp Phong vừa nói ra, Lữ Hoành đã vô cùng kiêu ngạo mở đầu, lập tức hỏa lên cổ vũ, giận không kềm được, hét to:

“Mẹ kiếp! Tên tiểu tử mù này không muốn mạng à? Mau cút cho ta!”

Trong tiếng hét to, một chương đã tát thẳng mặt Nhiếp Phong!

Chỉ có một đại chương như quạt hương bồ của hắn sắp tát vào Nhiếp Phong, bỗng dừng “xoẹt” một tiếng...

Trên mặt Nhiếp Phong vẫn bình yên vô sự, nhưng trên mặt trái mà Lữ Tiên mở ra rõ ràng có thêm một dấu chân đỏ thẫm, giống như một cái tai được để lại bằng chân, cực kỳ bắt mắt!

Mà cái bạt tai này, càng quét tới Lữ Tinh trực tiếp mọc ra, răng cửa cũng rớt xuống, người càng bị chấn động lui về sau mấy bước!

Nhanh như vô ảnh mà ra tay! Không! Là chân!

Trong số hơn mười chiêu môn phe này, rõ ràng không ai có thể thấy rõ, đến cùng Lữ Tiên đang mở mắt như thế nào! Mọi người hai mặt nhìn nhau, thậm chí rất có thể là chân của Nhiếp Phong, nhưng lại thấy hắn vẫn bình yên ngồi tại chỗ, hoa văn bất động, giống như căn bản chưa từng di động nửa phần, vậy đến cùng là khi nào hắn làm sao xuất cước?

Kỳ thật, một cước vừa rồi thật đúng là Nhiếp Phong làm!

Trong tràng hơn mười chiêu môn không nhìn thấy Nhiếp Phong xuất cước, chỉ vì thân hình Nhiếp Phong nhanh hơn âm thanh, mà lúc này tất cả chiêu môn, tu vi lại thực sự tầm thường; cho nên lấy tư chất của bọn họ, căn bản không cách nào dùng mắt thường bắt Nhiếp Phong nhanh hơn âm thanh!

Một chân này tuy trong ly kỳ, nhưng Liễu Thanh Cung một bên lúc này đã chỉ kích làm kiếm, từ phía bên trái Nhiếp Phong đánh tới, nhanh chóng cắm vào cổ họng của hắn!

Ngay cả chiêu môn Lữ Điềm Điềm của Khung Thương phái cũng muốn mở chân đá, Liễu Thanh Cung lại ăn mủ như vậy, Nhiếp Phong không cách nào nhìn thấy vật, cũng không cần tốn nhiều sức đã có thể đuổi đi. Nhưng Nhiếp Phong thật sự không cần tốn nửa phần khí lực!

Chỉ vì hắn còn chưa ra tay, chợt “Ích phách” hai tiếng, trên mặt Liễu Thanh Cung đã bị người ta chà xát hai cái bạt tai, bay ngược ra!

Cũng là nhanh như không còn bóng dáng! Đồng dạng quần hùng trong trường cũng không thể phân biệt là ai ra tay! Hai cái bạt tai này không phải do Nhiếp Phong làm, mà là...

Nhiếp Phong chợt nhớ tới một người có thể ra tay nhanh như vậy, hắn sững sờ hỏi giấc mộng thứ hai bên người:

“Mộng cô nương..., là người?”

Mặc dù Nhiếp Phong không thể nhìn thấy biểu tình của giấc mộng thứ hai, nhưng giấc mộng thứ hai cũng không trả lời.

Nàng không đáp, cũng lập tức ngằm thừa nhận!

Nhiếp Phong khá là kinh ngạc, mặc dù hắn cảm thấy Mộng Võ Nghệ thứ hai không kém, nhưng khi nàng ra tay, vậy mà cũng có thể giống như Nhiếp Phong, khiến cho quần hùng trong sân không cách nào nắm bắt, vậy nàng ra tay nhanh chóng, đoán chừng sẽ không chậm hơn âm thanh bao nhiêu...

Mà giấc mơ thứ hai có thể ra tay nhanh như vậy, có lẽ bởi vì sinh mệnh hơn mười năm của nàng, mỗi ngày đều phải bị bức luyện đao! Cái gọi là dùng đao đạo, vốn chính là muốn “Bá”, “Kính”, “Ác...”

“Mau “Mau”!”

Chính phó chủ môn hai nguyên, bảy cùng bàn, tám gã đệ tử Khung Thương phái cũng thất kinh, lúc này Lữ Tiên và Liễu Thanh Cung cũng đã trọng điểm lên, hướng chúng đệ tử ra lệnh:

“Mọi người đưa binh khí lên đi! Hôm nay nhất định phải giết chết hai người này mới được!”

***

Một tiếng hiệu lệnh, chỉ một thoáng “Xì xì” liên thanh, Lữ Tiên mở hai người ra cùng chúng đệ tử đã rút kiếm, càng nhanh chóng đâm tới Nhiếp Phong!

Kiểm phong lâm liệt, hay cho một Nhiếp Phong, nhưng vẫn là thái sơn vỡ nát trước mặt mà không biến sắc! Chỉ thấy hắn ung dung cười một tiếng, vẫn như cũ không hề nhúc nhích, tiếp theo, đột nhiên nghe tiếng “Đương nhiên” vang lên...

Lữ Tiên mở cửa kè cùng cửa lớn có tổng cộng mười thanh kiếm sắc, không ngờ lại bị người khác đánh gãy cả thanh kiếm!

Mười kiếm chém đứt, thật sự không thể coi thường! Nếu có người chỉ dùng huyết nhục chống đỡ, liền có thể liên hoàn đánh gãy mười kiếm, cước lực cường hoành, có thể nói vô song trên đời! Mà một cước này có thể dưới sự không nhìn

thấy liên hoàn đoạn kiếm, bước ra cực nhanh, càng hơn vừa vẩy quét trên mặt Lã Tiên khai cước cước ẩn!

Không hỏi cũng biết, một cước này, cũng là kiệt tác của Nhiếp Phong!

Kỹ năng một chân kinh động bốn tòa, quần hùng trong sân lặng ngắt như tờ! Mọi người vốn muốn dùng võ luận anh hùng để có thể tìm được mười hai người đang kinh hoảng, nhưng nhìn thấy tận mắt, trên đời này lại có bóng chân mà bọn họ không thể bắt giữ, ở trên cao nhìn xuống, mấy chục vị chương môn còn có thể thắng lợi gì?

Thậm chí đám người Lữ Tiên lúc này còn hùng hổ dọa người giờ phút này cũng ngây ra như phỗng, không dám vọng động, câm như hến!

Mà Nhiếp Phong cước này đặc sắc, cũng dạy cho bên ngoài giấc mộng thứ hai khẽ cảm thấy ngoài ý muốn! Nàng vốn tưởng rằng Nhiếp Phong bị trọng thương dưới sự chiêu mộ của phụ đạo Hoàng, tu vi có lẽ chỉ có thể thôi, nàng sẽ nghĩ, Nhiếp Phong cùng Đạo Hoàng liều mạng tổn thương hai mắt, cũng không phải nguyên nhân hoàn toàn không địch lại, mà là vì bảo vệ gia đình vô tội kia mà nhất thời khinh thường, thực sự không phải tội chiến!

Chỉ một thoáng, toàn bộ thính đường lớn như vậy của Bách Hiểu Trang đột nhiên hiện lên một mảnh tĩnh mịch, vì một cước này của Nhiếp Phong mà chết!

Nhưng đúng vào lúc này, trong nội đường bỗng dung truyền đến vô số tiếng vỗ tay “Bốp bốp”, phá vỡ tiếng Tử Tịch hít thở không thông của giáo nhân! Theo tiếng vỗ tay, càng truyền đến một âm thanh êm tai, nói: “Tốt! Một cước tuyệt thế!”

“Nghe đồn thiên hạ biết pháp môn “Phong Thần cước pháp” của đường chủ Thần Phong đường” độc bộ võ lâm, nhanh như gió mát, kinh kinh như sấm, trên đời không ai bì kịp! Hôm nay may mắn được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Thanh âm này, nghe ra là một nữ tử trẻ tuổi! Nhiếp Phong nghe vậy, mặc dù không cách nào thấy rõ, cũng không thêm quay đầu lại, mà mộng thứ hai cùng ánh mắt quần hùng trong sân, cũng đều rơi vào thanh âm phát ra từ nội đường!

Chỉ thấy tiếng nói vừa dứt, một bóng người chậm rãi đi ra từ nội đường, sau lưng còn có hơn mười tùy nữ, phô trương không nhỏ.

Chỉ nhìn thật một chút, trước mắt mọi người sáng ngời, bóng người này, đúng là một thiếu nữ trẻ tuổi tuổi hoa mười tám!

Cô gái này chẳng những xinh đẹp động lòng người, khuôn mặt càng như được cắt nhỏ, giống như một bức tượng ngọc do tuyền thủ điêu khắc thành; mà một đôi mắt không chỉ có tràn ngập sự tự tin, sự thông minh trong mắt, càng giống như có thể nhìn thấu lòng người, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng.

Một đại mỹ nhân như vậy, tất cả nam tử hán trong trạch giáo tràng nhìn mà trợn tròn mắt không thôi, mà mọi người chợt nghe thiếu nữ này nói mình có thân phận Nhiếp Phong, càng khiếp sợ dị thường! Mọi người liền nghĩ, người mù này, chính là đường chủ Thần Phong Đường danh chấn thiên hạ hội!

Mà giấc mộng thứ hai đột nhiên thấy thiếu nữ xinh đẹp này, đầu rũ xuống càng lúc càng thấp, cái mũ đã che dấu hoàn toàn khuôn mặt đáng tiếc của nàng. Chính như Lữ Đạo Thương Phái lúc trước mở lời nói đùa giỡn, nàng, thật sự không có mặt mũi gặp người khác...

Thiếu nữ trước mắt mặc dù xinh đẹp kinh người, Nhiếp Phong lại không có mắt mê năm màu, chỉ vì hấn căn bản không cách nào nhìn thấy, cho dù có thể nhìn thấy, Nhiếp Phong cũng không phải loại người “tướng mạo bắt người”.

Y cười nói: “Nhãn lực được lắm! Cô nương chỉ liếc mắt cũng nhận ra đạo pháp thần phong của tại hạ, kiến thức uyên bác khiến người ta bội phục! Xin hỏi cô nương có liên quan gì tới việc Bách Hiếu cuồng sinh?”

Cô gái kia cười giảo hoạt, đáp: “Ta họ “Luyện”, mỗi chữ một “Tâm”.

“Bách Hiếu Cuồng sinh là tổ tiên của ta, còn ta chính là Bách Hiếu trang...”

“Thiếu trang chủ vừa nhậm chức.”

Cái gì... À? Cô gái xinh đẹp tuổi chừng mười tám này lại là thiếu trang chủ của Bách Hiếu trang? Không ngờ Bách Hiếu

trang được truyền từ thế hệ này tới đời sau là không có nam, cuối cùng lại vì nữ nhân này nắm quyền?

Mà cô gái được gọi là “Luyện Tâm” này họ của nàng cũng thật là họ của Bách Hiểu Cuồng Sinh. Bách Hiểu cuồng sinh chỉ là biệt danh, họ cũ của hắn là “Luyện”!

Quần hùng vốn đã vì vẻ đẹp “Luyện Tâm” này mà trợn mắt há hốc mồm, bây giờ biết nàng là Bách Hiểu trang chủ đã mời bọn họ tới dự hội, lại càng ghen hống nhìn trân trối, Lữ Tiên đột nhiên mở miệng nói: “Con nha đầu lông vàng nhà ngươi, lại là... Bách Hiểu trang chủ? Chính là người muốn chúng ta mỗi người một cái quan tài, cho người làm... lễ gặp mặt? Rốt cuộc người muốn nhiều quan tài như vậy làm gì? Người rốt cuộc đang có chủ ý quái quỷ gì?”

Luyện tâm cười thần bí, trong vẻ tươi cười lại hiện lên một tia giảo hoạt, nói: “Ta chỉ là một cô gái nhỏ, làm sao có thể ngủ nhiều quan tài như vậy? Các người yên tâm! Những quan tài này đương nhiên sẽ có chỗ dùng võ, chỉ là tạm thời không phải lúc để cho các người biết!”

Nói xong lại nhìn Nhiếp Phong, lại liếc mắt nhìn giấc mộng thứ hai: “Nhiếp đường chủ, tuy luyện tâm kinh hoàng, nhưng cũng không phải mời toàn bộ võ lâm, chỉ dán cho mấy chục môn phái. Ký ức có thể thấy vẫn chưa mời cả thiên hạ tới đây tụ họp, hôm nay Nhiếp đường chủ và Nhiếp phu nhân không mời mà tới, thật sự rất khâm phục!”

A? Nàng lại làm tướng giấc mộng thứ hai là thê tử của Nhiếp Phong, là hắn?

Mộng thứ hai nghe vậy trong lòng khẽ động, đao kinh trong cơ thể thiếu chút nữa lại muốn phát tác.

Mà Nhiếp Phong, cho dù là nam tử đường đường, mặt cũng lập tức đỏ lên, nói: “Luyện cô nương... hiểu lầm rồi! Vị Mộng cô nương này cũng không phải là Nhiếp Phong...”

Lời mới ra khỏi miệng, chợt nhớ mình nóng lòng phủ nhận quan hệ giữa mình cùng giấc mộng thứ hai như thế, không biết có làm cho giấc mộng thứ hai ở trước mặt người khác khó xử hay không, vì vậy lập tức ngậm miệng ngay.

Luyện Tâm đảo mắt, hình như cố tình bác bỏ Nhiếp Phong, lại nói: “A? Nhiếp đường chủ có muốn nói, vị Mộng cô nương này cũng không phải thê tử của ngươi? Vậy rốt cuộc nàng là người như thế nào của Nhiếp đường chủ?”

Câu nói luyện tâm này bức người, cước pháp Nhiếp Phong mặc dù lợi hại, nhưng há miệng lại khó chống đỡ, trong lúc nhất thời bị nàng hỏi đến á khẩu không trả lời được.

May mà mộng thứ hai một mực im lặng, lúc này lại đột nhiên xen vào nói: “Ta, cũng không phải là người của Nhiếp huynh, ta chỉ là kết bạn cùng hắn đến đây, tìm kiếm Thập Nhị kinh hoàng!”

Luyện Lòng hiểu ý cười nói: “Thì ra là thế! Hóa ra Nhiếp đường chủ và vị Mộng cô nương này đều có lòng muốn nhúng tay vào mười hai kinh hoàng? Vậy được rồi!”

“Dù cho Nhiếp đường chủ không phải là một trong những lời mời của bản trang, nhưng thỉnh ngài không bằng ngẫu nhiên mà gặp! Nếu như Nhiếp đường chủ và Mộng cô nương đã không mời mà tới, hôm nay đại khái có thể luận võ với các đại chưởng môn trên bệ hạ, xem ai có tư cách độc chiếm lịch sử võ lâm của bản trang, tìm được mười hai kinh hoàng!”

Một câu nói đến nước này, luyện tâm lúc nào cũng vỗ tay, một tỷ nữ sau lưng cung kính dâng lên một hộp gấm dài chừng hai thước, luyện tâm lúc này lại cười vang nói: “Thưa các vị! Mang theo mười hai cuốn lịch sử võ lâm chân diện mạo kinh hoàng, là đặt trong cái hộp gấm này! Bách Hiểu trang chúng ta tuyệt đối nói một lời là tiện tay, hôm nay chỉ cần ai có thể tài áp quần hùng thì người đó sẽ có được bí mật trong hộp!”

“Vừa rồi Nhiếp đường chủ đã một chân đánh bại Thương phái khắp trời, xin hỏi các đại chưởng môn, còn có ai muốn phân cao thấp với Nhiếp đường chủ?”

Còn ai muốn phân cao thấp với Nhiếp Phong nữa?

Hơn mười chưởng môn nghe vậy đều khẽ cúi đầu, chỉ vì uy lực một cước vừa rồi của Nhiếp Phong, bọn họ cũng không thể nhìn rõ ràng, thử hỏi làm sao có thể phân cao thấp với Nhiếp Phong?

Chỉ một thoáng lặng ngắt như tờ, không ai nguyện ý khiêu chiến Nhiếp Phong, xem ra cuốn lịch sử võ lâm kia đã là vật trong tay Nhiếp Phong nang rồi!

Nhưng mà trong toàn bộ thính đường, kỳ thật còn có một người đang suy nghĩ xem mình có nên phân cao thấp với Nhiếp Phong không...

Mộng thứ hai!

Thật ra giấc mộng thứ hai rất có thể, nhưng mười hai kinh hoàng liên quan tới sinh tử của nàng. Nàng phải lấy được cuốn lịch sử võ lâm kia mới có cơ hội tự cứu, cho nên trong trường không ai dám đánh với Nhiếp Phong. Nếu hấn thật sự mang quyền lịch sử võ lâm về thiên hạ, tính mạng và tất cả của nàng, sẽ thật sự xong đời...

Mà giấc mộng thứ hai, cũng là người duy nhất có thực lực đánh một trận với Nhiếp Phong!

Nhưng cho dù tính mạng bị đe dọa, mộng thứ hai từ ngày thứ mười tới nay, sớm đã cảm thấy Nhiếp Phong là một người tốt, nàng thật sự không muốn đối địch với Nhiếp Phong, cho nên trong khoảnh khắc này, trong lòng nàng chợt hiện lên ngàn vạn ý niệm, một mực âm thầm giẫy dụa...

Rốt cuộc là chiến? Hay là không chiến?

Nhưng mà, cũng không dè nén được có tính mạng đàm phán thất hay không, mộng thứ hai cùng Nhiếp Phong tuyệt sẽ không phản chiến một trận? Trong lúc mộng thứ hai trăm do dự, nàng chợt không cần do dự nữa!

Bởi vì vào lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm vô cùng lãnh khốc của một hán tử, nói: “Hắc! Hết thấy đều là kẻ vô dụng, lại không có người dám một trận chiến thiên hạ Nhiếp Phong!”

“Nếu Nhiếp Phong đã không mời mà tới, hôm nay lão tử cũng không mời mà tới, tranh đoạt cuốn lịch sử võ lâm kia!”

Tiếng nói còn chưa dứt, một thân ảnh nhanh đã như sét đánh, phá tan cửa lớn mà vào. Một đạo hàn quang lao thẳng tới Nhiếp Phong trên gian phòng!

Nhanh! Cố! Hung! Chỉ có ba chữ này mới đủ để hình dung luồng hàn quang này! Mọi người còn chưa nhìn rõ người tới là ai, đã thấy luồng hàn quang này đúng là một thanh đại đao kỳ hình dài hơn sáu thước, mà thanh đại đao hình thù kỳ lạ này đã bổ tới trước mặt Nhiếp Phong chỉ gang tấc!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Nhưng Nhiếp Phong không cách nào nhìn thấy vật vẫn lâm nguy không ngừng, dựa vào thanh âm phân biệt vị trí, nhưng chân vẫn có thể phóng ra như điện, một chiêu Phong Thần cước pháp “Tiêu Hạc Thảo” đã kịp thời quét trúng thân đao, quét văng lôi đình này!

Nhưng lực móng vượt người đến kinh người, đại đao tuy bị Nhiếp Phong phanh chân quét ra, nhưng tay kia trao một cái, đã chụp chặt chân Nhiếp Phong, trong lúc nhất thời Nhiếp Phong không thể động chân được!

Mà mọi người trong giáo trường, thậm chí Nhiếp Phong không kịp đoán trước, đến, hóa ra không phải là một người!

Một tiếng “ầm ầm” vang lên thật lớn! Chỉ thấy mặt đất của Bách Hiếu trang đường bỗng nhiên bị phá vỡ, bảy bóng người từ dưới đất chui lên, bảy thanh đại đao đã bổ cực nhanh về phía sau lưng Nhiếp Phong!

Một đòn thật kín đáo! Hóa ra đao thứ nhất chỉ theo sát chân Nhiếp Phong, để cho bảy người sau tiến lên đánh một đòn trí mạng nhất của Nhiếp Phong! Còn Nhiếp Phong giờ phút này một chân bị chế ngự, tay đầu không chút tắc rã, muốn chống đỡ bảy thanh đại đao cực ác sau lưng nói dễ vậy sao?

Chẳng qua, ngay khi Nhiếp Phong còn chưa biết có biện pháp tự cứu mình thì trong trường có một người nhất thời dưới tình thế cấp bách, không ngờ lại bất chấp tất cả mà xuất thủ!

Đó là một người vốn đang giãy giụa ứng chiến với Nhiếp Phong.

Mộng thứ hai!

“Nhiếp huynh, cẩn thận!”

Cẩn thận một tiếng, giấc mộng thứ hai cũng không rõ vì sao mình phải giúp Nhiếp Phong, nàng chỉ biết, mình không muốn hắn chết, cho nên, rút cuộc nàng ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc này, rút ra binh khí độc môn mà nàng luôn giấu

trong tay áo, bỏ ra cho Nhiếp Phong tự tập đao tới nay, chưa bao giờ dùng một đao kinh thế dùng để đối địch...

Nhất tuyệt trong đoạn tình thất tuyệt...

Tình... tâm... Nhất... quyết!

Chỉ một thoáng kim quang lóe lên, đoạt lấy tâm hồn! Mà đao kim quang này lóe lên, lại không truyền ra đao của giấc mộng thứ hai làm Nhiếp Phong ngăn cản âm thanh bầy thanh đại đao giao kích! A...? Chẳng lẽ một đao này của nàng thất bại rồi? Nàng không cứu được Nhiếp Phong?

Không! Chân tướng lại là, uy lực một đao cấp bách này của nàng, quả thực đã vượt qua dự liệu của người dùng đao như nàng! Chỉ vì Đao Hoàng đoạn tình thất tuyệt, vốn chính là đao đoạn tình tuyệt nhất khắp thiên hạ, tàn khốc vô đạo!

Thất tuyệt vừa ra, thê phải uống máu mới có thể quay về!

Chỉ thấy bội đao màu vàng trong mộng thứ hai sử dụng “Kinh Mộng”, giờ phút này lại nhiễm đầy máu, mà những giọt máu này, lại là từ trên thân bảy người vừa rồi đánh lên Nhiếp Phong từ phía sau, toàn bộ bởi vì...

Bảy cánh tay cầm đao của bọn họ, không ngờ đã bị giấc mộng thứ hai chém đứt một đao!

Thiên...! Mộng thứ hai cũng vạn liệu, đao pháp phụ truyền cho nàng lại bá liệt hung tàn như thế! Mà Nhiếp Phong càng không nghĩ tới, đệ nhị mộng dùng đao tu vi, thực có thể học trộm ngạo hàn lục quyết từ cha hắn một tranh lớn!

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người ở đây đều là giấc mộng thứ hai của tuyệt thế đao pháp mà vô cùng khiếp sợ! Chỉ có một người, vẫn lộ ra một tia thâm ý mỉm cười, giống như là hết thảy mọi chuyện đã sớm nằm trong dự liệu của hắn...

Luyện tâm!

Rốt cuộc, tân thiếu trang chủ của Bách Hiếu trang này đã luyện tâm, cần gì phải mời quần hùng tới dự lễ, sau lưng lại có động cơ bí hiểm gì? Mà người thần bí đột nhiên giết vào Bách Hiếu trang lại là thần thánh phương nào?

***

***

***

***

Xem ra tối nay kinh hoảng hội, còn có chuyện càng không tưởng tượng nổi, sắp sửa phát sinh...

Không sai! Đêm nay kinh hoàng, thật sự có khả năng còn có chuyện càng không tưởng được phát sinh, chỉ vì...

Giờ phút này trên một con đường lớn trong khu chợ ở Giang Nam, cũng xuất hiện một người ngoài dự liệu không xuất hiện ở đây.

Thứ hai, Đào – Hoàng!

Nhưng thì ra, Đào Hoàng thứ hai một mực đuổi theo con gái không muốn, rốt cuộc cũng đuổi tới Giang Nam, đáng tiếc gần mười ngày qua, hắn đã không cách nào cảm ứng được Đoạn Tình Đào Khí của giấc mộng thứ hai, chỉ trong chớp mắt...

Ngay khi đệ nhị mộng cấp bách xuất đao cứu Nhiếp Phong, đao khí đoạn tình thất tuyệt được thúc dục, Đào Hoàng trong chợ lập tức biết được nữ nhi của mình!

Chỉ thấy sắc mặt Đào Hoàng mừng rỡ, ngửa mặt lên trời điên cuồng cười lớn nói: “Ha ha! Súc sinh! Ngươi cho rằng có thể tránh được tai mắt của lão tử sao? Chớ quên, ngươi là đối thủ một tay ta chỉ dạy được! Chỉ cần trong cơ thể ngươi vẫn còn khí khái đoạn tình thất tuyệt, kiếp này ngươi đừng mong có thể chạy khỏi lòng bàn tay của ta! Cuộc sống của ngươi đã sớm được định trước là phải quyết một trận tử chiến với ta!”

“Ngươi, chắc chắn không thể trốn thoát được đâu!”

“Rống ——!”

Lại là một tiếng rống điên cuồng ngửa mặt lên trời, một tiếng này của Đào Hoàng lại làm cho phòng ốc hai bên chợ chấn động như muốn nứt ra, càng có một tòa lầu các lập tức sụp đổ, bên trong kêu thảm thiết mấy ngày, có thể thấy được hắn giận như thế nào! Làm sao mà điên cuồng! Đáng sợ như thế nào!

Mà trong tiếng gầm điên cuồng đó, người của hắn lại càng như một thanh đao giận dữ, điên cuồng lao về phía Bách Hiểu

trang!

Một người thật nông cuồng! Một đao thật bá đạo!

Thật sự không thể tưởng tượng nổi, khi thanh đao này cháy đến đỏ rực, nếu thật sự tìm được giấc mộng thứ hai ở Bách Hiểu trang...

Sẽ phát sinh chuyện như thế nào?

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau.

Trong lúc Đao Hoàng đang lao thẳng tới Bách Hiểu trang, ở một sườn đồi cách xa chợ có một người đang nhìn khắp mọi cử động của hắn; người này chính là nam nhân thần bí mà Vu Triều Mộng đã báo mộng cho Mộng năm ngoái -

Một lão già hiền lành tu vi đều đã trắng như tuyết, không biết đã già đến mức nào rồi nữa!

Mà lão già hiền lành này giống như mười năm trước, kéo lê một cô gái tuổi ước chừng mười tuổi.

A? Trải qua mười năm tuế nguyệt, nữ hài mười tuổi kia vì sao vẫn chỉ được mười tuổi? Nàng, thật sự là nữ hài mười tuổi năm đó?

Cô bé kia cũng nhìn Đao Hoàng đi xa, khuôn mặt nho nhỏ lộ ra một tia lo lắng, nói: “Thật là đáng sợ... Người đó! Gia gia, nếu thật sự tìm con gái cho hắn, thật sự không tưởng tượng nổi a...”

Ông lão tốt nết cười: “Đáng sợ? Kỳ thực người này chẳng hề đáng sợ. Hắn ta ngược lại là một người đáng thương nhất.”

Cô bé kia ngạc nhiên nói: “Gia gia, sao người lại nói như vậy? Hắn có gì đáng thương?”

Ông lão kia nở nụ cười lần thứ hai, lắc đầu khẽ thở dài: “Hắn đáng thương, chỉ vì hắn quá đáng sợ, hắn càng đáng sợ thì càng không có ai muốn thân cận với hắn, kết quả, ngay cả con gái của hắn cũng muốn rời khỏi hắn, người nói xem, hắn rốt cuộc là đáng thương? Hay là đáng sợ?”

Đáng thương, đáng sợ, nữ hài nghe mà đầu óc choáng váng, càng nghe càng hồ đồ, không khỏi nói: “Gia gia, con cũng

không biết hấn đáng thương hay đáng sợ, nhưng nữ nhi của hấn, lại thật sự rất đáng thương...”

Ông lão kia lại cười, đây là lần thứ ba hấn cười:

“Ừm, nhưng nàng ta sắp không phải làm chuyện đáng thương nữa, bởi vì...”

“Ta, đã sớm sắp xếp mọi thứ cho nàng!”

Cái gì? Ông lão này còn nói mình vì giấc mộng thứ hai an bài tất cả? Vậy, rốt cuộc hấn sắp xếp những gì cho nàng?

“Tổ Tổ, kết cục tối nay trong Bách Hiểu trang sớm đã nằm trong dự liệu của chúng ta, hai ta lại nhìn tiếp cũng không có ý nghĩa, hay là sớm về nhà một chút đi!”

Nói xong đã nắm tay tiểu cô nương kia, dưới ánh chiều tà chiếu rọi, nó từ từ đi xa.

Thì ra, cô gái kia gọi là Tổ Tổ?

Kỳ quái lão giả! Nữ hài kỳ quái! Một cái giống như vĩnh viễn như vậy tuổi già, một cái thoáng giống như vĩnh viễn không bao giờ lớn lên, vĩnh viễn không già.

Mà ông lão hiền lành kia cười một tiếng, lại cười, ba nụ cười, tựa như đặc biệt ưa thích cười, như muốn cười hết tất cả chúng sinh mệnh mộng, cả đời truy đuổi đuổi đuổi đuổi đuổi, lao dịch doanh, sao không dừng lại cười? Lại cười?

Có gì mà buông tay ra chứ...

Chương thứ bảy, tâm bất lường.

Cười cười “Thiên thu” phong vân?

Trên đời này, chính là...

Toàn bộ tình yêu, tình thân, tình bạn, tình bạn,...

Đến cuối cùng, không thể tránh khỏi hi sinh...

Hi sinh bản thân, để bù đắp cho những người mình yêu thương.

—— giấc mộng thứ hai!

Tình... tâm... Nhất... quyết!

Bốn chữ này tuy nhìn như đơn giản, nhưng ẩn hàm chữ nghĩa sau lưng lại là quyết tuyệt cỡ nào, tàn nhẫn vô tình cỡ nào!

Chỉ vì tình tâm một người nếu có biến, một khi chắc chắn, lực sát thương thực sự là không cách nào tưởng tượng!

Nhưng ai lại nghĩ đến, bốn chữ này, càng là một thức đao chiêu tuyệt thức?

Đúng như, giấc mộng thứ hai vừa mới bỏ ra một đao này...

mộng thứ hai thật sự tạo ra giấc mơ cũng không nghĩ tới, đao pháp nàng giúp Nhiếp Phong trong tình thế cấp bách —— nếu đánh ngang lòng, lực sát thương lại nghiêm trọng như vậy! Bảy tên thân bí đao thủ từ dưới đất phá ra đánh lên Nhiếp Phong, đao quang lóe lên, không ngờ lại gãy tay ngã xuống đất, máu vậy ra tại chỗ!

Mà Kinh Mộng Đao vẫn đang nắm trong tay đệ nhị mộng, chẳng những dính đầy máu bảy người, dưới sự thúc giục của đao kinh Hòa Chí Tuyệt ở Đoạn Tình Thất Tuyệt, mà lập tức bị bóc hơi thành từng tia huyết vụ phiêu tán, một tiếng cát vang lên, không còn chút máu nào!

Một chiêu tốt tình tâm đã ngang! Thật tàn khốc, một chiêu Khoáng Thế Bá Đao! Một chiêu này, cũng chỉ là một trong những tuyệt chiêu “Đoạn Tình Thất Tuyệt” của Đao Hoàng, cũng không phải một đao vô tình vô tình nhất trong thất tuyệt nhất bá đao! Cho nên trong mộng thứ hai là đao cuối tình đoạn, cũng không biết lực sát thương sẽ đạt đến cảnh giới kinh người cỡ nào?

Nhiếp Phong giờ phút này mặc dù không cách nào thấy được, chỉ có thể phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết cùng với âm thanh phân chiêu, còn có huyết vụ cực nóng tràn ngập cả sảnh, cũng biết giấc mộng thứ hai bá liệt. Hắn cũng âm thầm cảm thấy tu vi của giấc mộng thứ hai không kém, lại không lo thất tình nội liễm, giọng điệu nàng bình thản, đao pháp đáng sợ cuồng liệt đến vậy, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy nghi hoặc:

“Mộng cô nương, ngươi...”

Mộng cảnh thứ hai ngờ ngác nhìn Kinh Mộng Đao trong tay mình, trái tim nàng thẳng tắp chìm xuống dưới, lòng bàn tay

càng toát ra mồ hôi lạnh.

Đến tận đây nàng mới hoàn toàn hiểu rõ, đao hoàng thứ hai của cha là đao điên cuồng, là quyết tuyệt lãnh khốc liệt như thế nào, đáng sợ đến mức không thể tưởng tượng!

Từ nhỏ, trong mộng thứ hai Đao Hoàng ép buộc Đoạn Tình Thất Tuyệt, ngoại trừ muốn nhìn thấy kết quả của đoạn tình thất tuyệt từ thể tập luyện của nữ tử, càng mong một ngày kia, đợi đến khi đao đao thứ hai đại thành, có thể dùng đao quyết cao thấp với hắn, nhìn xem đao của ai cuối cùng cũng đoạn, mới là tuyệt nhất trong cả thế gian!

Nhưng chỉ riêng tình tâm đã ngang, đã là bá đạo kinh thế, ngày sau như đệ nhị mộng cùng Đao Hoàng dùng đao tình đoạn chiến, chẳng phải là lúc cha con nàng chính thức đao đoạn tình đoạn tuyệt, trong đó một người chắc chắn phải chết?

Lần bố trí này của Đao Hoàng, thật ra đã sớm chuẩn bị chiến đấu với Mộng Đao thứ hai? Vốn hai cha con là máu mủ tình thâm, cuối cùng không phải người chết thì là ta vong sao?

Nhưng mà, giờ phút này đệ nhị mộng khiếp sợ, còn không bằng sự khiếp sợ của mấy chục đại phái quần hùng!

Bọn họ làm sao ngờ tới, một mực khoác mũ rộng vành, lẳng lẳng ngồi bên cạnh Nhiếp Phong, nữ tử buông đầu như không có mặt mũi, không động thì thôi, vừa động lại nổi lên một chuỗi gió tanh biển máu. Đao pháp nàng sử dụng, trong quần hùng càng không ai có thể nhìn ra. Trong một thoáng, trong lòng mọi người chỉ dâng lên một chuỗi nghi vấn...

Rốt cuộc người con gái đao pháp như ma như thần này xuất thân từ môn phái nào? Là đao pháp tuyệt thế phương nào?

Nàng, rốt cuộc là ai?

Chỉ là, sự khiếp sợ trong lòng của quần hùng chỉ duy trì trong nháy mắt, không bao lâu sau đã bị một luồng khiếp sợ khác che lấp!

Ngay khi mọi người hơi định thần, té lên mặt đất bảy tên đại hán thần bí đao thủ kia, còn có tên đại hán dùng đại đao tấn công Nhiếp Phong, nhìn thoáng qua, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ cực độ sợ hãi, nghiễm nhiên như thấy Địa Ngục La Sát, chính giữa có người nhìn không được bật lên kinh hô:

“A...? Hóa ra là... khoái đao bát diện?”

“Khoái Đao Bát xấu của Độc Hoàng Tuyền?”

Đao lớn tám mặt?

Quả nhiên! Chỉ thấy bảy tên đao thủ thần bí thương tích nặng ngã xuống đất cùng với đại hán cầm đao đánh về phía Nhiếp Phong trước, tất cả đều giống như một khuôn đúc, xấu đến lạ thường!

Mà xấu xí của bọn họ, càng không phải là xấu xí bình thường; mỗi người da tóc, lại như cho một ít nọc độc ăn mòn đến mất thể diện, thẳng như ác quỷ, khiến người ta không rét mà run!

Mà người hán tử cầm đao lớn kia chính là người cầm đầu vũ đao của Bát Sứ, lúc này thấy quần hùng không ai không sợ hãi, cho dù bảy người còn lại đã ngã xuống đất, vẫn cường hãn cười lạnh nói: “Ha ha! Các ngươi đã biết chúng ta là người của “Độc Hoàng Tuyền”, chắc cũng hiểu được lịch sử cuồng sinh trên võ lâm của Bách Hiểu, hôm nay đã không còn ai trong chúng ta nữa rồi! Trên đời này, còn không có thứ môn chủ chúng ta không chiếm được!”

Thì ra là, tất cả những người quần hùng của hơn mười phái đứng ở đây đều sợ hãi, không phải vì kẻ cầm khoái đao xấu xí trước mắt, mà là người phái Bát Sứ này đến đây.

Môn chủ Độc Hoàng Tuyền...

Vạn... độc... vô thường!

Tất cả đều do Bách Hiểu điên cuồng sống lại, nếu lại chọn cho y một vật khiến cho dương kim võ lâm kinh hoàng, vậy “Vạn Độc Vô Thường” kia nhất định có thể chiếm một suất!

Vạn độc vô thường, còn được gọi là độc vô thường, gần ba mươi năm qua là độc chí tôn vô địch thiên hạ dùng độc; độc được sử dụng, trừ một mình hắn ra không ai có thể giải! Giang hồ còn có một câu liên quan tới sự truyền lưu khủng bố của hắn, viết:

“Vô Thường muốn ngươi chết canh ba.

Không thể lưu người đến canh năm!”

Có thể biết độc vô thường như thế nào là độc! Khủng bố như thế nào!

Nghe nói loại độc này vốn xuất phát từ thế gia dùng độc, vì vậy từ nhỏ đã trầm mê trong độc hải, từ lúc mười tuổi, càng chứng minh mình dùng độc đã tuyệt đỉnh vô cùng, không tiếc độc chết cũng là lão phụ dùng độc cao thủ, còn độc chết mẫu thân cùng huynh đệ tỷ muội của hắn, độc chết cả nhà, có thể thấy rõ hắn chẳng những ra tay thành độc, tâm, mà còn độc như rắn rết!

Mà một chuyện lớn náo động võ lâm nhất của hắn chính là để đả kích một tử địch của hắn, không tiếc nước sông Phúc Châu nơi kẻ địch chết hạ độc, cuối cùng không chỉ độc chết cả nhà địch, mà còn độc chết hơn năm ngàn người Thần Châu, quả thực coi mạng người như cỏ rác!

Thậm chí theo môn hạ của hắn, cũng đều trúng kỳ độc trí mạng của hắn, cuối cùng cả đời cũng phải trung thành như chó, như có người phản bội sư môn, tất cả đều “Độc phát không tha”!

Một độc vương lòng dạ độc ác như vậy vốn là người người tru diệt, chẳng qua núi rừng bí mật ở vị trí môn phái chí độc Hoàng Tuyền phía tây, bốn phía đầy áp hoa độc chưa từng nghe thấy. Chưa từng thấy, độc thảo tà hoa chiếm hết địa lợi, chỉ sợ chính đạo võ lâm chưa đánh thẳng vào Hoàng Tuyền đã thật sự mất mạng dưới hoàng tuyền!

Vì vậy cho dù đồng đạo võ lâm căm thù tới tận xương tuỷ đối với độc vô thường, cũng than thở một câu cũng không thể làm gì, thậm chí còn chiếm đoạt cả hùng bá của Vô Song thành, tạm thời án binh bất động, đầu mâu chưa bao giờ tùy tiện chỉ vào Độc Hoàng Tuyền.

Nhưng dù Độc Vô Thường đã nổi tiếng về xa xôi, không biết vì sao gần mười năm nay lại cực kỳ ít lộ diện trong võ lâm. Mà mỗi lần hắn hiện thân, đều ở đêm đông người ở, hành tung cực kỳ thần bí.

Không thể tưởng được, hắn đã lâu chưa lộ diện, lại cũng có lòng tham với mười hai kinh hoả. Tối nay còn sai người dùng khoái đao Bát Ngọc dưới trướng tiến đến tranh đoạt cuốn lịch sử võ lâm Bách Hiếu cuồng sinh kia, hắn cần gì phải tìm

mười hai kinh hoảng? Chẳng lẽ, hắc xưng vương xưng đế trong độc hoàng tuyên cũng có cái gì không thể cho người khác biết, bản thân khó mà đạt thành nguyện vọng?

Chợt nghe thấy khoái đao Bát Sứ nhận lệnh từ độc vô thường mà đến, trong sân hơn mười phái quần hùng tất nhiên chấn kinh, Bách Hiểu trang tân thiếu trang chủ “Luyện Tâm”, lúc này trên mặt ngược lại lộ ra một nụ cười quỷ quyết., Cổ ý cất cao giọng nói: “Ha ha, hóa ra đại danh鼎鼎鼎鼎 của Vô Thường cũng muốn xem qua lịch sử võ lâm của tệt giới? Đáng tiếc! Đáng tiếc, môn chủ độc môn tuy có độc chấn động võ lâm nhưng tối nay cao thủ trong Bách Hiểu trang chúng ta tụ tập, hợp lực lượng của mấy chục môn phái tại đây chẳng lẽ còn không đấu lại một tên độc vô thường hay sao? Chỉ e tối nay Độc môn chủ phải về tay không rồi...”

Luyện Tâm vừa nói ra lời ấy, trong lòng mấy chục chưởng môn trong sân không khỏi đồng loạt kêu khổ! Bọn họ thật sự không muốn trêu chọc độc vô thường, miễn cho về sau này độc hoạn vô cùng, lại không ngờ luyện tâm còn cố ý mở miệng khiêu khích hai bên xung đột, cũng không biết nàng có tâm tư gì., Mọi người đang định đáp lời phủ nhận, ai ngờ lúc này vũ đao của khoái đao tám Sứ đã nói: “Hắc! Luyện thiếu trang chủ nói lời ấy sai rồi! Người cho rằng hợp lực của hơn mười môn phái nơi này liền có thể thắng môn chủ chúng ta? Các người cũng biết, môn chủ chúng ta nhất định phải có được quyền lịch sử võ lâm này, đề phòng vạn nhất, đã sớm chuẩn bị cho chuyện tối nay?”

***

Chợt nghe “Đã sớm chuẩn bị”, trong lòng mọi người trong sảnh không khỏi cả kinh, thâm cảm thấy không ổn, trong đó có người áp ứng hỏi: “Độc môn chủ đã... sớm có chuẩn bị? Vậy... Hắc chuẩn bị cái gì?”

Vũ Đao cười lạnh, đáp rất có thâm ý: “Cái này còn cần hỏi sao? Môn chủ sở trường nhất của chúng ta chính là dụng độc; hắc, sớm đã nằm trong nước rượu mà các người đã uống tối nay, hạ độc nhất của hắc...”

“Đoạn nào say!”

Long! Như sấm sét giữa trời quang! Tất cả quần hùng trong sân nghe vậy, tất cả đều nghẹn họng nhìn trân trối! Mọi người lập tức cảm thấy vận nội khí, ai biết bất vận bất đắc dĩ, vừa vận khí, chỉ cảm thấy một cổ đau đớn kịch liệt từ tạng phủ thẩm thấu ra, trong khoảnh khắc độc phát ra toàn thân, mọi người chợt cảm thấy thân thể tê dại một trận, một lát thanh âm phốc phốc vang lên, tất cả đều ngã ngối trên mặt đất!

Biến sinh nách tay! Vạn liệu không tới, người Độc Vô Thường còn chưa hiện thân, độc của hắn đã khiến mấy chục chương môn môn môn hạ độc ngã xuống đất!

Mấy chục chương môn này ở giang hồ có không ít cừu khẩu, xưa nay dùng thiện vào rượu đều cẩn thận dị thường, nhưng vẫn không phát giác gì đối với độc vô thường, có thể thấy được độc này như thế nào vô sắc vô mùi, vô hình vô vị!

May mà Nhiếp Phong và đệ nhị mơ thấy bước chậm chân, lại vì dây dưa với một môn phái nên không ném bất cứ rượu nào, cho nên không trúng độc; còn luyện tâm mười tám tuổi, bình yên vô sự.

Chỉ là mấy chục phái quần hùng trong sân vừa bị độc phát mà ngã, độc vô thường hiển nhiên đã chiếm hết thượng phong, Võ Đại Dao lúc này lại nói: “Nhìn thấy chưa? Ta đã sớm nói, chúng ta chủ yếu đạt được cái gì, thì sẽ đạt được cái đó! Trên đời này, còn không có thứ môn chủ chúng ta không chiếm được...”

Vũ Dao còn chưa dứt lời, bỗng nghe “keng” một tiếng, một luồng kinh phong đã nhanh như chớp thối tới trước tai gã, phù một tiếng, cổ họng gã bị người ta trở tay chụp lại, mà có thể với tinh thần cấp tốc chế trụ cổ họng gã, đúng là...

Nhiếp Phong!

Chỉ vì quần hùng trong sân đều trúng độc, Nhiếp Phong đã không thể khoan tay đứng nhìn, nhưng thấy tay hắn nắm chặt cổ họng Võ Đại Dao, gần từng chữ một: “Giải được ở đâu?”

Yết hầu bị chế trụ, Võ Đại Dao vẫn không dám cười lạnh, nói: “Thường nghe thiên hạ Thần Phong đường chủ nhân nghĩa nghĩa, nhưng Nhiếp Phong ời là Nhiếp Phong! Cho dù ngươi

muốn cứu cả đồng túi com này, tối nay cũng nhất định không cứu được, bởi vì...”

“Ta, căn bản không có giải được!”

Không sai! Giang hồ thịnh truyền, độc vô thường hạ độc, trong thiên hạ cũng chỉ có một mình hắn là giải được! Cho nên cho dù bây giờ Nhiếp Phong đang bị vũ đao uy hiếp, cũng tuyệt đối không có khả năng đạt được giải được để cứu quần hùng!

Huống chi, một khi Đoạn Tràng Túy trong quần hùng phát tác, cũng phát tác cực nhanh, cho dù thật sự có thuốc giải, cũng không còn kịp nữa...

Bỗng dưng, trong sân vang lên những tiếng kêu thảm thiết của quần hùng, trong miệng mọi người không ngừng phun ra máu đen, hai mắt trợn tròn, tất cả đều bị khí tuyệt mà chết!

Đoạn Tràng say thật độc! Bất luận công lực mọi người nông cạn như thế nào, vô luận mọi người như thế nào một phần lực cuối cùng, muốn tạm thời độc phát, nhưng như cũ bất công vô ích, cuối cùng cũng khó thoát độc phát mà chết!

Mà luyện tâm kia thấy thế, lại không có nửa phần thương xót, ngược lại vỗ tay cười to, nói: “Ha ha! Chết khá tốt! Cũng không uổng công ta mỗi người bọn họ đưa đến một cái quan tài! Ta đã sớm nói, một cô bé con nhà ta, sao lại ngu nhiều như vậy? Mấy chục cái quan tài này cuối cùng cũng có thể phát huy tác dụng!”

Thế khó đoán được, một nữ hài mười tám tuổi lại nói ra lời như vậy! Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai nghe vậy lập tức sững sờ. Võ Đao lại thừa lúc Nhiếp Phong còn đang sững sờ, bỗng nhiên bạo quyền đánh ra, một tay đã tóm chặt cổ họng Nhiếp Phong, tiếp theo thân hình vòng một cái, đã đánh ngược về phía một gã tỳ nữ trong đó!

Nhưng vì sao lại dùng vũ đao lớn đánh về phía một tỳ nữ?

Chỉ vì trong tay tỳ nữ đang cầm một hộp gấm mang theo lịch sử võ lâm! Mà Võ Đại Đao đã phải nhận lệnh tranh đoạt quyền lịch sử võ lâm này, tối nay cũng không thể tay không mà về, bằng không Độc Vô Thường cũng quyết không bỏ qua cho hắn, hắn chắc chắn phải chết!

Hự hự một tiếng! Vũ Đại Dao không cần tốn nhiều sức đã đoạt được hộp gắm vào tay, hắc không khỏi cười nói: “Hắc! Quyền lịch sử võ lâm này cuối cùng cũng tới tay ta! Để ta xem xem, cuốn lịch sử võ lâm của người có chỗ gì đặc sắc, có thể khiến môn chủ chúng ta không tiếc bất cứ giá nào để kết giao với mấy chục môn phái?”

Trong tiếng cười, tay Võ Đại Dao run lên, hộp gắm mở ra, duy chỉ có hộp gắm là mở, nụ cười trên mặt Võ Đại Dao cũng biến mất theo, bởi vì...

Trong hộp gắm, có lịch sử võ lâm gì không?

Hộp gắm này...

Đúng là trống không!

Trời! Thấy cảnh này, sắc mặt Võ Dao xám như tro tàn, nhìn ngang qua luyện tâm, lạnh lùng hỏi: “Nha đầu! Sao bên trong hộp gắm không thấy lịch sử võ lâm mà Bách Hiểu điên cuồng sinh ra? Rốt cuộc người đang làm trò quỷ gì vậy?”

Tập tâm vẫn ung dung, cười tà dị nói: “Tên ngốc này tức là đàn độn! Lịch sử võ lâm của Bách Hiểu trang chúng ta ai cũng nghĩ tới, người cho rằng ta sẽ nhẹ nhàng lấy lòng, để một tên tỳ đưa nó ra để công khai thị chúng à?”

“Nói cho người biết! Quyền lịch sử võ lâm đó đang ẩn nấp trong một địa phương chỉ ta biết, cho nên cho dù tới nay độc vô thường tự mình đến đây, chỉ cần ta luyện tâm không muốn nói, hắc vẫn không cách nào lấy được; trên đời này vẫn có một số thứ mà môn chủ nhà các người không chiếm được!”

“Người...” Võ Dao Đại không lo luyện tâm cơ khó lường, trong lúc nhất thời làm cho nàng tức giận không nói nên lời, nhưng giờ phút này cũng không phải lúc nói chuyện, mà là...

Thời điểm kinh tâm động phách!

Bỗng dung Nhiếp Phong biến sắc, hắc cảm thấy không ổn, vội hỏi: “Nhiếp huynh, người có chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?”

Nhiếp Phong nhú mày nói: “Ta, nghe thấy một ít âm thanh!”

Trên đời này, thanh âm vốn đã tràn ngập Lâm Lâm tông, Nhiếp Phong nghe thấy một ít thanh âm có gì là lạ?

Nhưng cũng đừng quên! Từ nhỏ Nhiếp Phong đã tu luyện Băng Tâm quyết, chẳng những có thể khiến tâm cảnh hắn thanh minh, cảm giác được người khác không cảm giác được, thậm chí có lúc hắn còn nghe thấy một ít thanh âm cách xa hơn mười trượng.

Mà Nhiếp Phong giờ phút này nghe thấy thanh âm, chính là cách xa hơn mười trượng!

Nhưng Nhiếp Phong lại nói: “Ta nghe thấy một âm thanh như tiếng khai thiên tích địa đang từ cách đó mười trượng cấp tốc phóng tới Bách Hiểu trang, tựa như một thanh tuyệt thế thần binh đâm thẳng về phía chúng ta...”

Tuyệt thế thần binh?

Đúng vậy! Mộng thứ hai rốt cuộc cũng nghe thấy rồi! Bởi vì âm thanh vỡ vụn này trong lúc Nhiếp Phong nói chuyện, đã tới gần trong Bách Hiểu trang. Khoảng cách này, lấy tu vi giác mộng thứ hai cũng có thể nghe thấy rõ ràng!

Mà âm thanh này càng lúc càng gần, một lực lượng vô cùng quen thuộc không ngừng dồn ép giác mộng thứ hai! Cuối cùng cô cũng nhận ra đây là lực lượng của ai, cùng với ai đang nhanh chóng tới gần Bách Hiểu Trang...

“A...! Là con... Cha! Là cha con tới...”

“Chúng ta đi mau!”

Sắc mặt Mộng Tử đột nhiên thay đổi, cũng bắt chấp đao kinh trong cơ thể mình mà không để ý tới bất luận kẻ nào quá gần, đột nhiên y cầm tay Nhiếp Phong, định kéo y cùng nhau rời đi!

Nhiếp Phong cũng ngẩn ngơ, hắn vạn liệu không tìm ra, nhưng giác mộng thứ hai lại nói cha của nàng đã đến, còn cha của nàng lại sợ hãi đến mức muốn chết. Rốt cuộc cha nàng là một nhân vật kinh thế như thế nào?

Nhiếp Phong không thể nào nghĩ tiếp được nữa! Tất cả đều bị một luồng đao kinh kinh thế bao phủ lấy toàn bộ Bách Hiểu trang, dồn ép tất cả những người sống sót trong trang không thể thở nổi! Luồng đao khí này như đang nói cho tất cả mọi người trong trang biết, bọn họ đến đây tuyệt đối là một người bọn họ không thể ngăn cản được!

Một người đã đao phách vô địch!

***

***

***

Nhưng mà, mặc dù đối mặt với đao khí kinh thể bức nhân như thế, luyện tâm ở chỗ nào cũng không kinh sợ, giống như đã sớm chuẩn bị đối với sự tình phát sinh sắp tới, hướng Đinh Tỳ Phụng nói: “Người thực sự đáng sợ đến rồi! Nơi này đã không phải chỗ ở lâu, các người lập tức lui về hậu viện giải tán đi!”

Đám Đinh Tỳ Hồ dường như đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, nghe vậy không chút nghĩ ngợi, đã chạy vào nội đường, như lời từ hậu viện nội đường tán đi!

Nhưng thấy luyện tâm đã sớm bố trí, Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai cũng ngăn ra, luyện tâm lại trong lúc hai người do dự, quay mặt lại nói với hai người: “Các người còn đang ngơ ngẩn cái gì? Nếu không muốn chính diện giao phong với người tới, thì đi theo ta đi!”

Nói xong ấn một cái tay cầm trên vách tường, đột nhiên nghe “bụp” một tiếng vang thật lớn, bức tường đá trong sảnh đường càng mở ra về phía sau, nguyên lai bên trong là một bí đạo!

Hai mắt Nhiếp Phong bị thương, dù không nhìn thấy thứ gì nhưng đã nhìn thấy rõ ràng giấc mộng thứ hai!

Tuy không biết luyện tâm rốt cuộc có mục đích gì, nhưng đao kinh của Đao Hoàng đã ép càng gần, khắc không cho phép chậm, giấc mộng thứ hai biết mình tuyệt đối không thể tránh khỏi truy kích của cha hắn, kế sách này chỉ có thể dùng bí đạo luyện tâm mới thoát thân được!

“Nhiếp huynh, không cần nghĩ lại, hai ta đi vào rồi nói sau!”

Không nói lời nào, giấc mộng thứ hai đã kéo Nhiếp Phong cùng nhảy vào con đường bí mật phía sau tường!

Luyện Tâm đợi sau khi hai người lướt vào bí đạo, đang định lách mình tiến vào, ai ngờ vũ đại đao lúc này lại hung hãn tàn bạo xông tới, càng vươn cánh tay như quạt hương bồ nắm lấy nàng, một mặt nói: “Nha đầu đi đâu! Nếu không nói ra quyền

lịch sử võ lâm kia, hôm nay ông đây tuyệt đối không tha cho con!”

Luyện Tâm lại đột nhiên xoay người lại cười một tiếng, nói: “Tuyệt không tha cho ta? Bằng người...”

“Còn chưa có bản lĩnh này!”

Tuyệt đối không tha cho người bốn chữ. Luyện Tâm Thủy gio ồng tay áo lên, một luồng khí kinh quét ra, cự chưởng của Võ Đại Dao tại chỗ đánh cho cốt nhục bay tứ tung. Võ Đại Dao đau đón, thân hình nhanh chóng lui lại, vô cùng khiếp sợ trừng mắt nhìn luyện tâm nói: “Công lực thật tà dị! Tổ Văn Bách Hiểu Trang từ trước đến nay... Truyền văn bất truyền võ, người lại... thân mang kỳ công, người...Rốt cuộc là ai?”

Luyện tâm lại cười đầy thâm ý, đáp: “Xin lỗi, người căn bản không có tư cách biết!”

“Tạm biệt!”

Lời vừa nói ra, thỉnh linh lại nghe “Ầm” một tiếng vang thật lớn, bức tường đá kia rớt cuộc lần nữa khép lại, ngăn chặn Võ Đại Dao ngoài tường!

Mà ngay lúc tường đá khép lại, Võ Đại Dao đột nhiên nghe nóc nhà truyền đến một tiếng nổ “Băng!”

Đến rồi! Rốt cục đến rồi! Người khiến đao pháp như thần kia, cũng sợ hãi đào vong, rốt cục cũng tới!

Thật ra Võ Dao đã sớm cảm thấy một luồng đao khí tuyệt thế áp sát, chỉ là nóng lòng cầu lấy cuốn lịch sử võ lâm kia trở về phục mệnh mà không để ý tới an nguy của bản thân. Thế nhưng giờ phút này, hắn bắt đầu cảm thấy hối hận vì sao người thứ ba mình không mau chóng chạy trốn, đơn giản là vì...

Ngay tại nóc nhà truyền đến tiếng nổ “Băng” vang chớp mắt, một cỗ đao khí cái thế vô địch đã đánh phá mái ngói xuống, điên cuồng bổ xuống hắn!

Đao khí thật kinh người! Đao khí thật kinh thế!

Đao khí còn chưa tới, đã ép cho Võ Dao và cả cơ hội nâng đao lên chống đỡ cũng không có! Hách nghe “Ừ” một tiếng, chính giữa càng xen lẫn tiếng xương cốt vỡ vụn, cả người hắn không

ngờ đã như một con kiến, bị người đập một cước thành thịt vụn, thi cốt vô toàn!

Mà kẻ dễ dàng đập vỡ đao thành thịt vụn, chính là hắc bấy giờ giống như Ma Thần đã rơi vào trong Bách Hiểu trang đường...

Giấc mộng thứ hai là ác mộng e ngại nhất...

Thứ hai, Đao – Hoàng!

Hắc, rốt cuộc cũng đã tới!

Thiên... Uy thế một cước này của Đao Hoàng quả thực kinh động bốn tòa! Đáng tiếc là bấy giờ quần hùng võ lâm trong sảnh đã chết hết, không còn ai kinh hô điên cuồng vì một chân này của hắc!

Thậm chí tất cả nô bộc gia đình cũng an bài tại luyện tâm đi một chút thanh quang, toàn bộ Bách Hiểu trang, thi thể chỉ còn sót lại mấy chục phái nhân mã, còn có mấy chục cỗ quan tài đặt ở trong vườn!

Còn Đao Hoàng đột nhiên thấy Bách Hiểu trang nhân đi vào kho, vốn đã như mũi tên trên cung, thế sẽ tóm lấy con gái khiến hắc vô cùng tức giận, nhưng thấy hắc nghiêng răng nghiêng lợi, răng nghiêng lợi giận dữ hét lên: “Mẹ nó! Sao ta lại tới chậm? Sao ta lại tới chậm được?”

“Súc sinh! Bằng đạo hạnh của ngươi, sao có thể đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung? Rốt cuộc là ai đang âm thầm trợ giúp ngươi?”

“Rốt cuộc ngươi trốn đi đâu vậy?”

“Mẹ kiếp ——!”

Thịnh nộ không chịu nổi, Đao Hoàng không thể phát tiết, chợt vận chưởng bỏ xuống, chưởng kinh như cự đao chém ra, cách không liên đánh nát vách tường bốn phía sảnh đường!

Chỉ một thoáng cát đá bay tứ tung, chỉ sau khi cát đá yên tĩnh trở lại, Đao Hoàng như nhìn thấy một tia ánh rạng đông!

Thì ra là, toàn bộ vách tường phòng mấy lượt đã bị hắc dùng một chưởng phá hủy, chỉ có một bức tường, dưới đao kinh sắc bén của hắc vẫn sừng sững không ngã!

Bức tường này chính là bức tường đá che giấu luyện tâm bí đạo kia!

Đao Hoàng lạnh lùng liếc qua bức tường đá còn lại này, trong ánh mắt hiện lên một tia tinh quang, chợt hóa giận thành cười lạnh, trầm ngâm nói: “Ha ha, thì ra là thế! Cuối cùng ta cũng biết con súc sinh này, sao lại đột nhiên biến mất nhanh như vậy...”

“Hóa ra đằng sau bức tường này có bí đạo!”

Trong tiếng cười lạnh, Đao Hoàng lập tức tăng công lực trong lòng bàn tay lên quá gấp bội, vận chuyển thành đao, đột nhiên bổ về phía bức tường đá này!

Một chưởng tưởng rằng ẩn chứa công lực gấp bội này chắc chắn sẽ bổ đôi bức tường này, ai ngờ...

Hách Thính “Leng” một tiếng nổ mạnh đỉnh tai nhức óc, bức tường này lại không có đổ xuống, ngược lại, bản thân Đao Hoàng lại bị chấn động mạnh lùi lại hai bước!

Cái gì? Điều này sao có thể? Đao Hoàng xưa nay một chưởng, đã có uy thế khai thiên tích phát, càng đừng nói đến một chưởng này công lực gia tăng gấp bội? Bức tường đá kia không những không ngã, còn phản chấn hấn mạnh mẽ ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đao Hoàng hơi dừng lại, liếc mắt nhìn về phía tường đá, chỉ thấy tường đá mặc dù không bị nghiêng, nhưng đã bị hấn bổ tới mức bộc lộ vô số vết nứt!

Mà ở trong những vết rách không đếm này, Đao Hoàng càng phát hiện ra một ít sự vật:

“Ồ? Đây là...”

Đang lúc Đao Hoàng phát hiện chuyện trong vết rách, Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai đã được luyện tâm dẫn dắt, đi trong bí đạo không dưới trăm trượng.

Cực Mục nhìn ra, giấc mộng thứ hai chỉ thấy đây là một con đường bí mật được dựng lên chính tề, hai bên tường cũng có ánh đèn, không quá mức hôn mê. Chỉ là con đường bí mật này hẹp dài dị thường, cũng không biết cuối thông hướng đi đâu,

nàng và Nhiếp Phong chỉ theo sau lưng luyện tâm, từ từ tiến vào sâu trong bí đạo.

Mà sau lưng từ xa truyền đến tiếng nổ mạnh của tường đá bị lực đánh, giấc mộng thứ hai càng không khỏi có chút lo lắng, Đào Hoàng sẽ không phá tường đuổi theo; một mực đi trước hai người luyện tập, dường như mình bạch lần này lo lắng, vô hạn tự tin nói: “Yên tâm! Cho dù người tới là cao thủ vô địch thiên hạ, cũng chưa chắc có thể lập tức phá tường mà vào, đuổi kịp chúng ta!”

Nhiếp Phong nghe vậy ngạc nhiên hỏi: “Ồ? Sao luyện cô nương lại nói lời ấy? Chẳng lẽ trong bức tường kia có Huyền Hư?”

Luyện Tâm cười, đáp: “Phải nói, cả bí đạo này cũng có huyền bí!”

Lúc này, ngay cả giấc mộng thứ hai cũng cảm thấy kỳ lạ! Nàng gõ nhẹ lên tường bí đạo, chợt cảm thấy trong tường có gì đó khác thường, nói: “Luyện cô nương, sau những bức tường này không phải là thực địa, hình như còn có một chút việc...”

Luyện Tâm nói: “Đoán đúng rồi đây! Toàn bộ bí đạo này trái phải trên dưới, trừ dùng cự thạch xây thành, phía sau đá còn có một hàn triều tinh cương dày hơn hai thước, trùng điệp vây quanh bức tường đá bí đạo này, thậm chí bí đạo kia cũng cách hàn hồ tinh cương, vì vậy bí đạo này, có thể nói là phòng thủ vững như thùng sắt, cho dù là thiên hạ đệ nhất cao thủ muốn phá vỡ cửa vào bí đạo bức tường đá, cũng nhất thời ba khắc không được!”

“Mà một lúc ba khắc, đã đủ để chúng ta đi một đường bí mật này, đi tới một nơi an toàn khác!”

Thảo nào khó trách! Khó trách tu vi cao như Đào Hoàng, cũng bị tường đá phản chấn, chỉ vì trên tay hắn không có binh khí, muốn tay không phá vỡ tường thành, hàn triều tinh cương dày hơn hai thước sau đó, cũng không phải một kích có thể thành sự!

“Nhưng...” Nhiếp Phong nói: “Tại sao Bách Hiếu trang các ngươi lại có bí đạo vững như thành đồng vách sắt thế này? Các ngươi định tránh người nào?”

Luyện tâm cười đáp: “Nhiếp đường chủ có chỗ không biết! Tuy Bách Hiểu trang chúng ta luôn giữ lịch sử võ lâm làm nhiệm vụ của mình nhưng từ khi lập trang tới nay không ngừng có người trong võ lâm tới đây sinh sự. Kẻ khách khí một chút sẽ nâng cao đánh khề chúng ta, đừng đem chuyện xấu lan truyền. Nhưng càng có nhiều người càng thêm tà ác, không tiếc uy hiếp chúng ta, đừng ghi nhớ hành động ác ý trong lịch sử võ lâm.”

“Vì để tránh họa sát thân, chúng ta liền âm thầm xây dựng con đường bằng tinh cương bí đạo này, phòng ngừa kẻ địch xâm lấn, để chúng ta có thể dung thân.”

Nhiếp Phong đột nhiên nhớ lại chuyện vừa rồi mình luyện tâm một chiêu đánh lui Võ Đại Dao, bèn nói: “Ta hiểu rồi! Khó trách Bách Hiểu Trang các người từ trước đến nay truyền văn bất truyền võ, người lại có bản lĩnh đánh lui Võ Đại Dao. Thân thể này của người cũng là vì bảo vệ bản thân mà luyện?”

Luyện Tâm cười, cũng không phủ nhận.

Lúc này giấc mộng thứ hai lại nói: “Nhưng vừa rồi người ra tay quá dị vô cùng, vả lại nội khí sắc bén, đây là võ học tổ truyền của Bách Hiểu trang các người, kiếm chế hoặc từ biệt môn phái khác?”

Lần này, luyện tâm lại nở nụ cười, lại cười càng quỷ dị hơn, chậm rãi nói: “Võ nghệ của ta xuất phát từ môn phái nào, đối với các người thì có cái gì mà làm? Hai người các người chỉ cần biết, giờ phút này ta đứng về phía các người là được rồi!”

Không sai! Luyện tâm này, dưới mắt nàng thật như trợ giúp Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai, chẳng qua vì sao nàng phải trợ giúp hai người? Sau lưng nàng có động cơ khó lường gì không? Nhiếp Phong nghĩ tới đây, không khỏi nói: “Luyện cô nương, hai mắt tại hạ tạm thời không thể nhìn được, đối mặt với cường địch sợ khó đối phó, có thể được cô nương trợ giúp, tạm thời ở đây bí đạo tạm an, vốn nên cảm kích vạn phần...”

“Chỉ là xin thứ cho Nhiếp Phong nói thẳng, luyện cô nương mời rộng mấy chục phái quần hùng, tới nay kinh hoàng đến quý trang, hình như là một cái bẫy!”

Nhiếp Phong thực sự quá khiêm tốn! Hắn không vì bất luận cường địch nào mà tránh né ẩn thân, cho dù hai mắt thụ thương, hắn vẫn sẽ dốc sức chiến đấu đến cùng! Lần này tùy tâm luyện tâm tiến vào bí đạo, cũng chỉ là vì giấc mộng thứ hai cực độ sợ hãi, kéo hắn một mực tiến vào bí đạo!

Đúng vậy! Tất cả cũng vì giấc mộng thứ hai!

Không biết vì sao, ngay cả Nhiếp Phong còn chưa thấy qua bộ mặt thật của giấc mộng thứ hai, chỉ có điều cảm giác quen biết đã lâu, cho nên dù giấc mộng thứ hai có muốn dẫn hắn đi đâu, hắn vẫn luôn không nghĩ ngợi mà đi theo.

Có lẽ, hai người thật sự quen biết thật lâu, thật lâu đã không nhớ nổi kiếp trước của hai người...

Luyện Tâm chợt nghe Nhiếp Phong nói, lập tức sắc mặt khê biến, nhưng rất nhanh lại gạt ra một nụ cười giả hoạt, nói: “Ồ? Nhiếp đường chủ làm sao cho rằng, kinh hoàng sẽ là một cái bẫy của tiểu nữ?”

Nhiếp Phong lắc đầu:

“Ta cũng không rõ lắm, chỉ là, hết thấy thực sự cực kỳ trùng hợp; luyện cô nương đầu tiên là muốn chương môn các phái tự mang theo một cái quan tài, kết quả, các đại chương môn lại đều bị trúng độc, điên cuồng mà chết, mấy chục cỗ quan tài chung toàn phái! Luyện cô nương nếu không biết trước, ngay cả độc vô thường đã sớm dự tính cũng gấp ghé mười hai lần kinh hoàng, tất sẽ ở trong rượu của mọi người hạ độc...”

Nhiếp Phong còn chưa dứt lời, luyện tâm chợt nhếch khóe miệng lên, nói: “Kỳ thực, Nhiếp đường chủ nói chuyện cũng không cần tránh nặng tìm nhẹ, chuyện chủ đề rồi!”

“Đúng vậy! Kinh hoàng tôi nay đúng là một cái bẫy do ta bày ra! Trong đó có một mục đích là mượn đao giết người, dùng độc độc vô thường để diệt trừ mấy chục tàn chủng võ lâm!”

Luyện tâm vừa nói ra, Nhiếp Phong và đệ nhị mộng đều ngăn ra, hai người không ngờ cô ta đột nhiên nhận thẳng không sai! Nhưng nghe luyện tâm lại tiếp tục nói:

“Tôi nay ta mời hơn mười môn phái, tuy đến từ hắc bạch lưỡng đạo, nhưng sau lưng làm hết sức tổn thương lý lẽ thiên hạ, đã tâm bưng bưng, tham lam không đáy, sớm muộn gì

cũng trở thành tai họa vô lâm, thậm chí hại đến dân chúng vô tội. Ta trước hết mời bọn họ đi phó thác kinh hoàng, lại âm thầm mua chuộc thám tử độc vô thường, phát ra tin tức hướng độc vô thường kinh hoàng, để hẳn vì tranh đoạt lịch sử vô lâm của chúng ta mà ra tay diệt trừ hơn mười người cặn bã!”

***

Thì ra là thế? Hóa ra mấy chục môn phái luyện tâm đắc trong mấy trăm môn phái vô lâm đều là Thập Ác không thể tha, chết không có gì đáng tiếc? Vậy tuy bà ta bố trí một cái bẫy mượn đao giết người, nhưng cũng có thể giữ được tình nguyện? Nhưng Nhiếp Phong nghe vậy vẫn nói: “Luyện cô nương, trừ hại những kẻ cố chấp cho vô lâm. Có điều, làm sao người có thể khẳng định mấy chục môn phái kia chết chưa hết tội? Sao có thể khẳng định bọn họ không thể cứu chữa, không thể chết được?”

Luyện Tâm thở dài, tức giận cười khổ nói: “Ài, Nhiếp đường chủ, đừng quên Bách Hiểu Trang chúng ta nổi tiếng về chuyện gì đó, chúng ta dựa vào chân tướng vô lâm và lịch sử vang danh trên đời, cho nên thám tử của Bách Hiểu Trang chúng ta vẫn âm thầm dò xét các môn phái trong các môn phái trong vô lâm, có gì phải tố cáo.”

“Vậy để luyện tâm nói cho người biết, trong mười môn phái tối nay, một vị chương môn chính phái ác hành trong đó người sẽ hiểu. Bọn hắn chết, thực là phúc của muôn dân...”

“Trong mấy chục phái có một chương môn tên là “Quách Bình”, bề ngoài tuy là quân tử nhân xà, nhưng gần đây lại trầm mê tà môn thuật, càng không tiếc nấu ăn trẻ mới sinh, để tăng cường công lực...”

Lời nói luyện tâm còn chưa xong, chợt nghe ” thót” một tiếng vang thật lớn, thì ra, Nhiếp Phong chợt nghe thấy có người cải biến trẻ mới sinh vô tội để lấy công lực, có cỗ nghĩa phần nộ đã xông lên đầu, giận dữ đánh xuống trọng quyền trên tường, để phát tiết!

Đúng vậy! Dưới chân trời, không ngờ lại có người hung tàn không có đạo như vậy, nhưng người này lại khoác một thân da dê, khiến người ta không nhìn rõ lòng lang dạ chó của hắn! Có lẽ, tối nay luyện tâm mượn đao giết người, quả thật là đúng!

Cũng chỉ có như thế, mới có thể ngăn chặn người vô tội trên đời này bị tổn hại nhiều hơn...

Nhiếp Phong giận dữ quả thực không thể coi thường! Trong bí đạo lập tức yên tĩnh! Thật lâu sau, Nhiếp Phong vẫn bình ổn, nhưng nghe hắc đầy áy náy nói: “Thực xin lỗi, luyện cô nương, Mộng cô nương, xin thứ cho Nhiếp Phong nhất thời không kèm chế được, nhưng chuyện diệt tuyệt Thiên Lương như thế thật khiến người ta tức lộn ruột...”

Luyện Lòng hiểu ý nói: “Nộ giận không chỉ có một mình Nhiếp đường chủ đâu? Lúc trước thám tử hướng ta hồi báo hành vi ác của mấy chục phái này, ta cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi, cho nên mới quyết định để bọn họ biến mất hoàn toàn trong võ lâm, đừng để lại gây họa cho nhân gian!”

Không ngờ tới, động cơ trước nay khó lường tôi luyện, cuối cùng ngay cả Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai cũng có động cơ sâu sắc tán đồng! Chỉ là, giấc mộng thứ hai nghe đến đây, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Luyện cô nương, ngươi vừa mới nói, đêm nay kinh hải hội, một mục đích trong đó là mượn đao giết người, diệt trừ hơn mười môn phái bại hoại này, vậy tức là nói, ngươi còn có mục đích khác? Rốt cuộc ngươi còn có mục đích gì?”

Luyện Tâm nhìn Mộng thứ hai, lại cười nói: “Bái phục! Mộng cô nương tâm tế như trần, thế mà không bỏ qua bất kỳ hàm ý nào trong lời nói của ta, thực sự giáo tâm khâm phục!”

“Không sai! Kinh hoàng tối nay, ta đích xác còn có mục đích khác! Mà mục đích của ta chính là...”

“Tìm kiếm mười hai kẻ có thể giúp ta tìm ra kinh hoàng!”

Cái gì? Hóa ra luyện tâm mình cũng muốn tìm thập nhị kinh hoàng?

Nhiếp Phong nghe vậy nói: “Luyện cô nương cũng muốn tìm mười hai kinh hoàng? Chẳng lẽ cũng có tâm nguyện gì, mong mười hai kinh hoàng có thể thành toàn?”

Luyện tâm đầy thâm ý nói: “Ta muốn tìm mười hai kinh hoàng, đương nhiên là có nguyên nhân của ta. Nhưng trước mắt còn chưa tới thời điểm nói cho các ngươi. Mà kinh nghị tối nay, ngoại trừ phải diệt trừ mấy chục môn phái thất bại, ta

còn hy vọng mượn chuyện này đưa tới những sĩ năng lực, giúp ta tìm kiếm Thập Nhị kinh hoảng!”

“Chỉ là ta chưa từng nghĩ, trên Kinh hoảng hội, sẽ có Thần Phong đường chủ thiên hạ hội, cùng với Mộng cô nương mang đao pháp tuyệt thế này không mời mà tới! Mà xem kỹ hai người các người triển lộ trí tuệ và thân thủ trong hội nghị, ta càng khẳng định, hai người các người chính là lựa chọn thích hợp ta vẫn luôn muốn tìm kiếm!”

Lúc này giấc mộng thứ hai cũng ngắt lời: “Nhưng, người không phải có lịch sử võ lâm có thể mang theo mười hai gương mặt thật sự kinh hoảng à? Đối với người mà nói, nhận ra được mười hai kinh hoảng có thể nói dễ như trở bàn tay, vì sao còn cần có hai người chúng ta giúp?”

Luyện Tâm nói: “Đó là bởi vì, muốn tìm ra mười hai kinh hoảng, cũng không phải chỉ đơn giản nhận ra chân thân của hắn, mà là còn muốn đến một địa phương cách đây năm trăm dặm...”

“Nghịch Đào Nguyên!”

Nghịch Đào Nguyên? Rốt cuộc đây là nơi nào? Tại sao Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai lại chưa bao giờ nghe nói đến tên của nơi này? Luyện tâm nhìn về hồ nghị trên mặt hai người, không khỏi giải thích:

“Cái gọi là nghịch tài nguyên kỳ lạ thật là nhớ đến Bách Hiểu Cuồng Sinh trong lịch sử võ lâm có một thể ngoại kỳ lạ. Nghe nói ngoại trừ mười hai vị kỳ nhân bất thế kinh hoảng ra, chưa từng có ai đến nơi đó cả, cho nên cũng không biết trong Nghịch Đào Nguyên có kỳ vật gì. Nguyên nhân chính là vì không biết, cho nên Nghịch Đào Nguyên có khả năng là địa phương hung hiểm nhất từ trước đến nay.”

“Đáng tiếc, muốn tìm thập nhị kinh hoảng, liền phải đến Nghịch Đào Nguyên trước, bởi vì, mười hai kinh hoảng chính là nơi thần bí khó lường này!”

Cuối cùng cũng tìm ra manh mối! Hóa ra luyện tâm muốn hai người giúp đỡ, là kiêng kỵ hung hiểm của Nghịch Đào Nguyên, ba người đồng hành, có thể chuyển nguy thành an!

Nhiếp Phong nói: “Luyện cô nương, thực không dám giấu diếm, ta và Mộng cô nương cũng vì nguyên nhân riêng, mà muốn tìm mười hai kinh hoảng. Chỉ là nghe nói thập nhị kinh hoảng sẽ thành toàn nguyện vọng của một người, nhưng chúng ta có ba người, cho nên cho dù tìm tới hắc, hắc sẽ thành toàn ba nguyện vọng?”

Thật ra Nhiếp Phong cũng không có bất cứ tâm nguyện nào cầu trợ mười hai kinh hoảng, hắc chỉ nhận mệnh Hùng Phách, tra rõ mười hai chân tướng kinh hoảng. Nhưng hắc cũng sớm biết, giấc mộng thứ hai là vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của mẹ mình, mà cầu tới Thập Nhị kinh hoảng, cho nên cũng thuận miệng hỏi thay nàng.

Luyện Tâm đáp: “Nhiếp đường chủ, Mộng cô nương! Các người nghe mười hai điều có liên quan tới kinh hoảng, cũng chỉ là nghe con đường mà thôi! Mười hai kinh hắc, kỳ thực chưa từng nói qua chỉ thành toàn cho một người nguyện ý, chỉ cần bất luận kẻ nào có thể tại thời điểm hắc tái hiện tìm tới hắc, hắc sẽ thành toàn nguyện vọng của người này! Cũng tức là nói, cho dù có trăm người đồng thời tìm được hắc, hắc cũng sẽ thành toàn trăm tâm nguyện này!”

“Mỗi lần hắc tái hiện, đều chỉ thành tâm nguyện của một người, bởi vì có thể tìm được hắc, cũng chỉ lác đác một người!”

Lời vừa nói ra, tâm thần đệ nhị mộng chấn động. Nàng cũng đang lo lắng, nếu có một ngày nàng cùng Nhiếp Phong tìm ra được mười hai kinh hoảng, nàng có muốn tranh đoạt nguyện vọng duy nhất này với Nhiếp Phong hay không, nhưng sau khi nghe xong lời luyện tâm, cuối cùng nàng cũng yên lòng!

***

***

Luyện Tâm nhìn Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai, một mực giám sát tương mạo phân sắc, suy nghĩ ý tứ hai người, nói: “Nhiếp đường chủ, Mộng cô nương, luyện tâm đã nói hết thấy tình hình thực tế, không biết hai người các người có nguyện giúp ta một chút sức lực, cùng nhau đến nghiệt đào nguyên, tìm kiếm vị kỳ nhân bất thế kinh hoảng này hay không?”

Nhiếp Phong nghe vậy, trong nhất thời không đáp lại, tâm tư luyện tâm này khó lường, nàng đã có thể thiết lập cục diện mượn đao giết người, cũng không biết tối nay nàng nói ai là thật hay giả, từ đầu đến cuối hẳn cũng không nhìn thấu được động cơ chân chính của nàng...

Chỉ là, cho dù luyện tâm còn có động cơ sâu hơn không thể cho ai biết, kỳ thật giấc mộng thứ hai trong mắt cũng không có bao nhiêu lựa chọn!

Thất Tuyệt Dao Kinh trong cơ thể nàng, trong vòng một tháng chắc chắn thể xác và tinh thần nàng ta sẽ bị đốt thành tro tàn mà chết, mà nàng ta lại càng hao phí bệnh Thiên đi tới Bách Hiểu Trang, hiện tại còn cách nàng ta tử kỳ, còn có mười ngày, bấm tay tính toán, muốn đến Nguyệt Đào Nguyên cách đây năm trăm dặm, cũng cần sáu đến tám ngày hành trình, thời gian của nàng đã không còn nhiều nữa...

Cho nên mặc dù động cơ luyện tâm khả năng cực kỳ nguy hiểm, cho dù trước mắt là núi đao biển lửa, nàng cũng không thể không được ăn cả ngã về không, mạo hiểm thử một lần!

Nàng cuối cùng không chút nghĩ ngợi, ngữ khí vô cùng kiên định phun ra một đáp án:

“Được! Luyện cô nương! Ta và ngươi đã có mục tiêu chung, chúng ta cùng lên đường thôi!”

Mà chợt nghe mộng tưởng thứ hai liền đáp án, Nhiếp Phong cũng sửng sốt! Hẳn không hiểu, vì sao giấc mộng thứ hai chỉ là thỏa mãn tâm nguyện của mẫu thân, lại có thể hốt hoảng nhận việc luyện tâm như thế? Nàng, phảng phất có một chút nổi khổ không đủ để người ngoài nhìn đạo...

Nhiếp Phong càng ngày càng hiếu kỳ với giấc mộng thứ hai!

Chiêu này của nàng tàn khốc vô đạo, cùng tính nết không xứng đôi với đạo pháp Khoáng Thế, rốt cuộc là từ đâu mà có?

Tại sao nàng lại e ngại cha nàng như vậy? Rốt cuộc cha nàng là ai?

Dung mạo của nàng, sẽ ra sao?

Tất cả những điều này, Nhiếp Phong rất muốn biết đáp án!

Mà để biết được đáp án, Nhiếp Phong cũng không nghĩ nhiều nữa, hồi tưởng lại luyện tâm, nói: “Nếu Mộng cô nương nguyện cùng luyện cô nương rồi đi, Nhiếp Phong nếu từ chối khéo sẽ quá bất cận nhân tình.”

“Ba người chúng ta cùng tới nghiệp Đào Nguyên tìm kiếm mười hai kinh hoảng đi!”

Luyện Tâm nghe vậy hài lòng cười một tiếng, mà trong giấc mộng thứ hai mặc dù nhờ đao kinh trong người mà không dám cười, một trái tim nhỏ bé không biết vì sao cũng rất muốn có thể tiếp tục kết bạn đồng hành cùng Nhiếp Phong.

Không ngờ, Nhiếp Phong rút cuộc cũng đáp ứng, đáp ứng là vì giấc mộng thứ hai.

Là vì giấc mơ thứ hai có tên giống như cõi mộng của Vô Song thành?

Hay là bởi vì, bản thân giấc mộng thứ hai này chính là một nữ hài khiến Nhiếp Phong cảm thấy vô cùng thân thiết?

Dưới luyện tâm dẫn đường, Nhiếp Phong và đệ nhị mộng một mực đi sau lưng gã, ước chừng đi nửa canh giờ, rút cuộc cũng đến cuối con đường bí đạo này.

Nhưng hóa ra cửa vào bí đạo cuối cùng của Bách Hiểu trang là dẫn tới một u cốc ít người lui tới ở ngoại ô Giang Nam. Nơi đó, luyện tâm sớm chuẩn bị một chiếc xe ngựa dùng để lên đường.

Nhiếp Phong cùng đệ nhị mộng không ngờ đã sớm bố trí, phảng phất hết thấy cũng trong dự liệu của nàng! Nàng dường như sớm đã dự liệu sẽ kinh hoảng gặp gỡ Nhiếp Phong và đệ nhị mộng, sớm biết hai người bọn họ nhất định sẽ đồng hành với nàng, cho nên mới sớm chuẩn bị hết thấy.

Nhưng mà, càng làm cho Nhiếp Phong không thể tưởng tượng được chính là, ngay lúc hấn bước lên chiếc xe ngựa này, một chuyện ngoài ý liệu đột nhiên xảy ra!

Đầu địa, chỉ thấy từ trong mộng thứ hai, Nhiếp Phong biến sắc không chút sợ hãi, không khỏi hỏi: “Nhiếp huynh..., rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người làm sao...”

Còn chưa dứt lời, Nhiếp Phong đã mừng rỡ không kiềm chế được mà nói: “Mộng cô nương... trên người người có khoác một bộ trang phục... choàng mũ không?”

Mộng thứ hai sững sốt, Nhiếp Phong bị thương hai mắt mới được nàng nhờ vả, cho nên vẫn không biết dung mạo và trang phục, nhưng hôm nay hẳn có thể nói ra nàng khoác áo choàng, a... Chẳng lẽ...?

Không cần tiếp tục phân vân nữa! Lúc này Nhiếp Phong đã cao hứng phần chân tự báo đáp án:

“Mộng cô nương! Ta nghĩ, hai mắt đã dần dần khỏi hẳn! “

“Mặc dù dưới ánh mắt ta vẫn không thể thấy rõ dung mạo của người, nhưng đã có thể lờ mờ phân biệt được thân ảnh của người. Tin rằng qua mấy ngày nữa, ta liền có thể nhìn thấy rõ ràng ân nhân cứu mạng ta, rốt cuộc có bộ dáng ra sao!”

Nhiếp Phong nói xong, nhất thời vui đến quên mất, nắm chặt lấy tay giấc mơ thứ hai! Đối với cử chỉ thân mật đột nhiên xuất hiện của Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai lập tức khuôn mặt đỏ bừng, ngượng ngùng rút tay về.

Mà cảm thấy giấc mơ thứ hai rút tay về, Nhiếp Phong cũng biết mình nhất thời quên đi phòng ngự nam nữ, trong chốc lát mặt cũng căng đỏ!

Luyện Tâm nghe Nhiếp Phong nói vậy, lúc này đã xen vào cười nói: “Rất tốt! Không thể tưởng được Nhiếp đường chủ trong thời khắc quan trọng chúng ta khởi hành đi tìm kiếm thập nhị kinh hoảng, hai mắt cũng dần dần khỏi hẳn. Chúng ta đi chuyến này lại như hổ thêm cánh, tin rằng trong Nguyệt Đào Nguyên dù có hiểm trở gì, cũng không ngăn được ba người chúng ta!”

Đúng vậy! Với thân thủ kinh thế của Nhiếp Phong, cho dù hai mắt có mù mờ cũng có thể dựa vào âm thanh để phân biệt vị trí, hẳn là bất cứ nan đề nào, chứ đừng nói đến con mắt của hẳn đã dần hồi nguyên?

Chỉ là, luyện tâm mặc dù đối với Nhiếp Phong chuyển biến tốt đẹp tràn đầy vui mừng, nhưng trên mặt giấc mộng thứ hai, ngược lại toát ra một tia ưu sầu, rốt cuộc vì duyên cớ gì?

Chẳng lẽ nàng không muốn Nhiếp Phong khỏi hẳn?

Đương nhiên là không!

Vết thương hai mắt Nhiếp Phong, kỳ thật cũng là vì gián tiếp bị Đao Hoàng truy kích mà tạo thành, trong lòng nàng vẫn hết sức áy náy, cho nên lúc trước mới không đành lòng bỏ mặc hắn, cùng hắn kết bạn đến Giang Nam. Nếu có thể dùng hai mắt mình đổi lấy hai mắt Nhiếp Phong, nàng nhảy vào nồi canh cũng không chối từ!

Nhưng mà giấc mộng thứ hai lúc này lại đọc lên, nếu Nhiếp Phong thực sự khôi phục hoàn toàn sau mấy ngày, hắn chẳng lẽ không thể nhìn thấy áo choàng trên người nàng, cũng sẽ thấy rõ dung mạo của nàng, còn có vết sẹo đỏ vô cùng xấu xí trên mặt...

Đến lúc đó, hắn có giống như bây giờ, đối xử với nàng như bằng hữu không?

Giấc mộng thứ hai thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng bỗng nhiên có loại dự cảm, có lẽ ngày hai mắt Nhiếp Phong hoàn toàn phục nguyên...

Chính là lúc nàng rời đi...

Chương thứ tám Vô Thường

Nơi này giống như một Quỷ vực vĩnh hằng.

Mà nơi này, cũng thật sự là một Quỷ vực!

***

Chỉ vì nơi này là một nơi chỉ có người chết mới có thể tụ tập.

Một ngôi mộ lớn!

Chỉ thấy nơi này vốn là mộ địa núi rừng Giang Nam rộng lớn, khắp núi đồi đều là mộ phần, ít nhất cũng có mấy trăm mộ phần, trong đó có mộ bia đơn sơ như gỗ, cũng có mộ lớn như lầu các.

Nhưng tất cả các phần mộ to to nhỏ nhỏ này đều có chung một chỗ, đó là...

Vĩnh Hằng cô đơn lạnh lẽo!

Đúng vậy! Những phần mộ này đều rất tịch mịch!

Tịch mịch, là bởi vì không có người bái tế, bằng treo vôi vôi!

Tình thế chính là như thế! Trên đời hiếu tử hiền tôn bất luận hiếu tâm thế nào, ở trong hoàng hôn hơn ba trăm sáu mươi năm, nhiều lắm cũng chỉ có sinh nhật của tổ tiên, tử kỵ, cùng với thanh minh, Trọng Cửu đến bái tế, thử hỏi tổ tiên chôn ở dưới suối lớn, ở ba trăm sáu mươi ngày không người không mùi không hương vô tế, sao có thể không tịch mịch?

Đặc biệt là ban đêm, còn tịch mịch khó nhin.

Đặc biệt là ở tối nay...

Tối nay, Mộ viên lớn như vậy càng thêm tịch mịch, bầu trời đầy sao bao trùm cả mây đen, biến mất không còn tăm tích. Người bầu bạn ở trong mấy trăm Cô Trùng này cũng chỉ có bóng tối đầy trời, còn có cảm giác thê lương và yên tĩnh bao trùm bốn phía!

Chỉ là, có lẽ thực sự quá tịch mịch, tại kia giáo nhân tan nát cõi lòng tĩnh lặng...

Chợt một tiếng thở dốc nặng nề vang lên!

A? Nơi này vốn là mộ viên ít dấu chân người, bây giờ lại là đêm tối người tĩnh, tuyệt không phải là thời điểm người sống đến bái tế, vậy... tiếng thở dốc trầm trọng này từ đâu tới?

Nghe thật một chút, tiếng thở dốc này rõ ràng đến từ dưới mộ mới xây trong đó, chẳng lẽ là...?

Chẳng lẽ là, tổ tiên trong mộ không cách nào chống đỡ sự tịch mịch bức người này, mà phát ra một tiếng ai thương thở dài?

Có thể, chân tướng chẳng những khiến người ta giật mình, thậm chí ngay cả di hài mấy trăm tiên nhân chôn dưới đất cũng phải giật mình!

Đột nhiên nhìn thấy bậc thang chính giữa ngôi mộ mới được dựng này truyền ra một tiếng thở dốc nặng nề, vết rách lộ ra vô hạn, đau đớn không ngừng từ bậc thang lan ra, nghiêm nhiên bên trong lăng mộ đang có một cỗ lực lượng nhanh chóng bành trướng...

Bỗng dưng vang lên tiếng sấm sét long trời lở đất, cả lăng mộ như một quả bóng bị thổi căng, từ trong ra ngoài bị nổ nát bấy!

Chỉ một thoáng, mộ thạch lật trời, mà trong lăng mộ nổ tung lại bắn ra một cỗ khí tức tím đen, như sương đêm tuôn ra bốn

phía. Nói cũng kỳ quái, cây cối xung quanh núi rừng chợt gặp cổ khí tím đen này, lại điêu khắc cảm tạ khô héo ngay tại giữa điện quang thạch. Trong thoáng chốc, khắp núi đồi, không chỉ có nấm mồ, di hài, ngay cả hoa cỏ cây cối cũng mất đi sinh mệnh, trong phương viên trăm trượng, dường như đã không còn vật sống!

Mà sau khi đất đá ngập trời sụp đổ, chỉ thấy dưới lăng mộ đang nổ tung kia có một bộ quan tài đá! Thật là kỳ quái! Ngay cả lăng mộ cũng bị hủy, bộ quan tài đá này, thế mà vẫn không hư hao gì!

Có phải vì trong quan tài đá này, có một ít lực lượng? Một ít có thể phá hủy lăng mộ, có thể tiêu diệt hết thảo sinh linh vật trong phương viên trăm trượng, mà có thể bảo trụ được lực lượng của quan tài đá này?

Không cần đoán nữa! Lúc này bên trong cổ quan tài đá này, bỗng truyền ra một giọng nói, nặng nề nói: “Ta, rốt cuộc cũng đã tỉnh lại...”

“Ta, đã ngủ bao lâu rồi?”

Trời! Thanh âm trầm thấp quá! Thanh âm này, nghe như một đầu Dạ Quỷ, trầm thấp làm người ta không rét mà run!

Nhưng tại sao trong quan tài lại có âm thanh truyền ra? Chẳng lẽ là tiên nhân trong quan tài không cam lòng tịch mịch, không cam lòng hoàn hồn?

Khiến người ta ngạc nhiên là ngay cả trong núi rừng cây khô héo cũng vang lên tiếng đáp: “Bẩm môn chủ! Ngươi đã ngủ ba ngày ba đêm! Kinh hoàng của Bách Hiểu Trang cũng đã kết thúc!”

Thanh âm truyền ra, bốn bóng người đã từ bốn phương tám hướng khác nhau đi ra, nhìn thật một chút, bốn người là bốn hán tử gầy gò khuôn mặt trắng như giấy, ở giữa trán bốn người, càng có một hình xăm, phân biệt khắc bốn chữ “Yêu, Hồ, Quỷ, Mị” theo dõi!

Bốn người này không giống người, là hán tử quỷ không ra quỷ, vậy mà ngươi có thể chịu được cổ tím đen vừa rồi, cũng không mất đi sinh mệnh như cây cối trong phương viên trăm trượng, sao có thể như thế?

Liệu bọn hán có sớm đã ăn giải dược vào không?

Hoặc bọn họ khô gầy, mặc dù đã có suy nghĩ, nhưng đã sớm không còn sinh mệnh? Vì vậy cũng không sợ lại chết một lần nữa?

Bất kể thế nào, đám yêu, Hồ, Quỷ, Mị, vừa được xưng là môn chủ trong quan tài, người trong quan tài kia, khẳng định là một người gấp trăm lần, ngàn lần so với bọn họ!

Đúng vậy! Người trong quan tài đáng sợ hơn so với bốn gã hán tử trước mắt gấp trăm lần ngàn lần! Vì vậy bốn gã hán tử này chính là tứ đại hộ pháp “Độc Hoàng Tuyên”, Huyết Yêu, Huyết Hồ, Huyết Quỷ, Huyết Mị!

Mà người trong quan tài chính là người đứng đầu Độc Hoàng Tuyên, độc chân giang hồ.

Vạn độc vô thường!

Độc Vô Thường!

Nhưng mà, Độc Vô Thường sao lại xây đồng lăng mộ mới ở mộ viên Giang Nam này, còn ngủ trong mộ ba ngày ba đêm? Chẳng lẽ hán có nguyên nhân không thể cho ai biết?

Mà lời bảm báo của tứ đại hộ pháp, Độc Vô Thường ở trong quan tài chưa lộ diện lại tiếp tục truyền ra:

“Ồ, thì ra, việc kinh hoàng sẽ kết thúc ư?”

“Có phải kế hoạch lần này hoàn toàn giống như dự đoán của ta, đã kết thúc viên mãn không? Các người đã thu hồi cuốn lịch sử võ lâm mà Bách Hiểu điên cuồng làm tới tay ta?”

Yêu hồ quỷ mị cúi đầu, rụt rè đáp: “Bảm... Môn chủ! Chúng ta theo lệnh của người, âm thầm hạ thấp người dưới rượu của Bách Hiểu trang tới mức gây ruột say, chưa tới nửa canh giờ, mấy chục môn phái kia vẫn chưa chính thức động thủ với võ luận tôn, đã bị độc phát mà chết. Tất cả mọi chuyện vốn như kế hoạch của môn chủ, mắt thấy cuốn lịch sử võ lâm kia đã có thể dễ như trở bàn tay, chỉ có điều...”

Một câu “chỉ là”, thanh âm độc vô thường trong quan tài càng trầm hơn, hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Tứ đại hộ pháp nói: “Chỉ là... trong Kinh hoàng hội lại có Nhiếp Phong trong thiên hạ tới, còn có một thiếu nữ thần bí đao pháp cực kỳ bá đạo, chúng ta vẫn chưa điều tra ra được thân phận, cuối cùng cũng có chi nhánh. Về sau, khoái đao bát quái tất cả đều thương vong, mà Nhiếp Phong cùng với thiếu nữ thần bí kia, còn có thiếu trang chủ của Bách Hiệu trang luyện tâm, tất cả đều không biết kết thúc, đi tới vô tận...”

“Nhiếp Phong?” Chợt nghe tên Nhiếp Phong, độc vô thường cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nặng nề nói: “Thật không thể tưởng tượng được, ngay cả đường chủ Thần Phong Đường nhanh tuyệt võ lâm cũng tới? Hùng Phách lão thất phu kia cũng có lòng nhúng tay mười hai kinh hãi, xem ra sự tình càng lúc càng khó giải quyết, đã không phải các ngươi có thể ứng phó, hẳn là...”

“Lão tử đã tự mình xuất thủ rồi!”

Nói xong đã tự mình xuất thủ, không ngờ kinh phong tùy âm bộc phát, ầm ầm vang lên, quan tài đá mà Độc Vô Thường ngủ kia đã nổ tan thành mây khói!

Mà người của hắn, không biết từ lúc nào đã chấp hai tay sau lưng, như quỷ mị đứng trước mặt tứ đại hộ pháp!

Thân pháp thật nhanh tuyệt! Thân pháp quỷ như mị như Vô Thường này, có thể sánh bằng Nhiếp Phong thanh âm hay không?

Nhưng nghe Độc Vô Thường trầm giọng nói tiếp:

“Yêu hồ quỷ mị tứ đại hộ pháp nghe lệnh! Các ngươi lập tức phát cho môn hạ đệ tử Giang Nam chúng ta, còn có tất cả thám tử, cho dù muốn tìm khắp Giang Nam, cũng phải nhanh chóng tìm ra Nhiếp Phong và cái tâm luyện kia!”

“Các ngươi có tin tức của hai người lập tức báo cáo cho ta biết, ta tự có cách...”

“Bắt bọn chúng lại bằng một chiêu!”

***

Hay cho một câu dễ như trở bàn tay! Nghe lời độc vô cùng tự tin trong giọng điệu của Vô Thường, tựa hồ chỉ cần hắn vừa ra

tay, bất luận kẻ nào bất luận chuyện gì cũng không làm khó được hắn, hắn sao có thể nắm chắc tất thắng ở đây?

Mà lời này vừa dứt, người của hắn cũng rút cuộc quay lại, uy nghi vô hạn thoáng nhìn qua yêu hồ quỷ mị phía sau!

Mặc dù hắn đã quay đầu, nhưng thủy chung không cách nào nhìn thấy mặt của hắn. Chỉ vì trên mặt của hắn, thỉnh linh bao lấy một khối “Thiết Chú Quỷ Diện” vô cùng dữ tợn!

Mà làm cho người kinh hãi nhất chính là đồng tử phía sau mặt nạ của hắn, lại là một mảnh xám trắng, xám trắng thật sự giống như một đầu Dạ Quỷ U Linh!

Có lẽ, hắn thật sự đã là một đầu Dạ Quỷ không cách nào nhìn mặt trời, một đầu chỉ có thể sống trong đêm đen, sống ở Hoàng Tuyền Địa Ngục vô thường...

Rốt cuộc, độc của toàn bộ võ lâm vô thường, có gì mà không thể báo cho người khác tâm nguyện của mình, nhất định phải cầu mười hai kinh hoàng để đạt thành công? Hắn đang kinh hoàng gặp phải chiến dịch này, vì sao không tự mình ra tay sớm, ngược lại còn ngủ ba ngày ba đêm trong quan tài đá này?

Mà Nhiếp Phong và đệ nhị mộng lần này quán lên con khủng bố Vô Thường Ác Quỷ này, đang trên đường đi tới Nghiệt Đào Nguyên...

Sẽ có kỳ ngộ kinh người nào nữa?

cảnh giác!

Trên đường đi, Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai có thể nói là từng bước một làm doanh!

Mặc dù hai người quyết định cùng Luyện Tâm lên đường, nhưng vẫn luôn e ngại lời nói của Luyện Tâm, bán tín bán nghi, vẫn rất cảnh giác với nàng.

Dù sao, một nữ tử từng bố trí sát cục, Sát Dao Sát Nhân, cũng không biết có lúc nào nàng sẽ không vui, lại mượn đao giết người không? Lại càng không biết Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai là nàng muốn mượn đao? Hay là người muốn giết?

Vì vậy trên đường đi, Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai vẫn không lơ lửng nửa phần, vẫn duy trì một khoảng cách với luyện tâm.

Thí dụ như nói, bởi vì hai mắt Nhiếp Phong chưa thể hoàn toàn nhìn thấy vật, nên trước xe ngựa ra tay thúc ngựa, liền do luyện tâm đảm đương. Mộng thứ hai cùng Nhiếp Phong ở trong xe, vẫn luôn giữ một khoảng cách với luyện tâm.

Nhưng cứ như vậy, khoảng cách giữa Mộng thứ hai và Nhiếp Phong đã kéo gần lại, chỉ còn cách vài thước!

Đối với giấc mộng thứ hai mà nói, đây là một khoảng cách cực kỳ không an toàn!

Từ nhỏ nàng đã bị Thất Tuyệt đao nhiệt hành hạ, muốn giảm bớt đau đớn, luôn tránh cho tâm tình thay đổi. Vì vậy ngoại trừ Đao Hoàng và mẹ ruột, nàng còn cách những người khác một khoảng xa, ít nhất cũng phải quá một trượng.

Chỉ là lần này, nàng bị buộc bắt buộc dĩ mới đi chung với Nhiếp Phong trong thùng xe, thử hỏi một thùng xe rộng chừng vài thước, làm sao có thể cho phép nàng ngồi cách Nhiếp Phong một trượng được?

Cứ như vậy, giấc mộng thứ hai liền một mực trong xe cùng Nhiếp Phong giây lát, hành trình liền diễn ra suốt ba ngày!

May mà hai mắt Nhiếp Phong bị thương, không thể tiếp xúc với ánh mắt kia, nếu không, nàng cũng không biết mình làm sao né được ánh mắt của một nam nhân!

Cũng bởi vì đứng đối mặt với Nhiếp Phong trong xe mấy ngày đêm. Vào lúc hoàng hôn của ngày này, giấc mộng thứ hai mới phát giác ra, hóa ra Nhiếp Phong vốn là một nam nhân cực kỳ dễ nhìn.

Loại đó, không phải Quan Lam tuần mỹ, mà là một luồng âm áp đến từ hai đầu lông mày Nhiếp Phong. Khuôn mặt thanh tú kia của hắn chính trực, giống như ánh mặt trời trong mưa lạnh, hoặc như là một dòng nước trong suốt cuộn cuộn trong thời buổi đục ngầu, khiến người ta cảm thấy dễ gần, khiến người ta cảm thấy chỉ cần có thể đứng bên cạnh hắn, hết thấy đau thương, khó khăn, tuyệt vọng, đều có thể bỏ qua mọi thứ! Hắn, có thể mang đến sự ấm áp cùng hy vọng cho bất cứ ai!

Giấc mộng thứ hai không khỏi nóng lòng! Từ lúc nhỏ, nam nhân thần bí kia từng tiên đoán, đời này chắc chắn nàng sẽ gặp

được một người tên “Phong” chữ “Phong”, người này sẽ cùng nàng tiếp tục mộng cảnh Phong Vũ tướng quân kiếp trước...

Mà người lấy “Phong” làm tên này liệu có phải là Nhiếp Phong bây giờ hay không?

Chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng! Nàng từng dưới cơ duyên xảo hợp hai lần cứu Nhiếp Phong, thử hỏi tại Hạo Hãn Thần Châu, hai người vốn sinh sống ở Thiên Nam Địa Bắc lại có thể hai lần gặp gỡ, giữa nếu không có nguyên nhân cùng duyên không thể lý giải thì nên giải thích như thế nào?

Dù cho giấc mộng thứ hai đã cứu Nhiếp Phong tại Tây Hồ, nhưng Nhiếp Phong lại không biết...

Vừa nghĩ như thế, giấc mơ thứ hai càng là tư tưởng chấp trùng, Thất tuyệt đao kinh trong cơ thể lại bắt đầu rục rịch. Dưới sự kinh hãi, nàng lập tức thu nhiếp suy nghĩ, áp chế tâm thần, để kiềm chế đao kinh trong cơ thể phát tác, miễn cho việc bị tàn tâm đốt máu!

Cuối cùng, nàng thu nhiếp đúng lúc, đao kinh không phát tác, chỉ có thể mồ hôi lạnh!

Nguy hiểm thật! Chẳng qua là đệ nhị mộng vừa mới thu nhiếp tinh thần, làm tâm thần Nhiếp Phong khó định, bỗng nhiên lại nói tiếp:

“Mộng cô nương, ngươi... Không sao chứ?”

Mộng sư thứ hai đối đáp:

“Nhiếp huynh... Ta.. cũng không đáng lo ngại. Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng ta...”

***

Nhiếp Phong ân cần nói: “Mấy ngày nay, ta ở trong xe, thường cách một đoạn, luôn nghe thấy ngươi thở nạt không đều, hô hấp không thông, giống như là nội khí có chút thiệt thòi, ngươi đã bị nội thương chưa?”

Trong giấc mộng thứ hai thật sự là kêu khổ, Thất tuyệt đao kinh trong cơ thể nàng, mỗi ngày đều phát tác, mỗi khi phát tác, nàng phải điều tức thật tốt nội khí, mới có thể tạm thời áp chế đao kinh xuống, nàng đâu chỉ bị nội thương? Chỉ cần thể

nội đao kinh phát tác liên tục một tháng, toàn thân nàng sẽ bị đốt thành tro tàn mà chết; mà tâm, sẽ chân chính chính chính...

Hồi phi yên diệt!

Mà khoảng thời gian gần nàng tan thành mây khói, chỉ còn lại bảy ngày...

Nghĩ tới đây, giấc mơ thứ hai càng có chút tâm huyết, nàng chỉ còn lại bảy ngày hạn chế, bảy ngày sinh mệnh, nhưng bây giờ vẫn theo luyện tâm, hướng về một nơi nào là “Nghiệt Đào Nguyên” không biết là xuất phát, lại muốn tìm một kỳ nhân mười hai kinh hoảng không biết là bất thể, hết thủy, đều là như thể không thể dự đoán, như thể không thể khẳng định, chỉ có chết kỳ của nàng, mới có thể tuyệt đối khẳng định!

Mà chính là trong lúc Nhiếp Phong nói chuyện cùng giấc mộng thứ hai, luyện tâm đã lái xe tiến vào một cái chợ nhỏ.

Nguyên lai lúc này đang có mưa to tầm tã, trong chợ tuy đầy người mua bán, lại tự xoe dù, vì vậy trong lúc nhất thời ô ảnh như nước thủy triều chen chúc chật như nêm cối, rất náo nhiệt!

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong sắc mặt khẽ biến, tựa như đang cảm nhận cái gì đó.

Hắn lập tức đối với giấc mộng thứ hai luyện tâm nói: “Mộng cô nương, luyện cô nương! Nhiếp Phong muốn đến chợ này làm một số việc, hai người các ngươi hãy chờ ở đây một chút!”

Nói xong đã lên tiếng, “Vù” một tiếng từ cửa sường bay ra, đảo mắt đã không thấy vào khu chợ của Mang Đại Vũ nữa!

Hay cho Nhiếp Phong! Nếu hai mắt bị thương, vẫn có thể lấy tai mắt, thân hình như thường! Mộng Mộng nhìn Nhiếp Phong lướt vào bóng lưng đám người, trong lòng không khỏi âm thầm ủng hộ!

Mà Nhiếp Phong đúng như y đã nói, không cần ngừng nửa chén trà thì đã vòng lại. Nguyên lai là, hắn ra chợ mua chút đồ ăn cho hai người, để hai người không cần nhiều mưa gió là có thể dùng bữa trên xe ngựa.

Nhưng cứ như vậy, hắn lại bị nước mưa đánh cho cả người ướt đầm, vô cùng chật vật.

Đối với Nhiếp Phong sẵn sóc cẩn thận, giấc mộng thứ hai cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Chỉ là, Nhiếp Phong cẩn thận, không chỉ có như vậy...

Hắn bỗng mỉm cười ôn hòa với giấc mộng thứ hai, nói: “Mộng cô nương, ngoài việc ăn ra, ngươi đoán ta còn mang về một ít gì cho ngươi không?”

Cái gì? Nguyên lai Nhiếp Phong mang về không chỉ có ăn? Mộng thứ hai chưa kịp nghĩ kỹ, Nhiếp Phong đã lấy từ trong ngực ra một vật.

Chỉ thấy vật kia, lấy một tờ giấy dầu bao lấy, phảng phất sợ bị mưa gió đầy trời làm ướt đầm. Mộng thứ hai tiếp nhận mở ra xem, tròng diện biến đổi!

Vật bị Nhiếp Phong cẩn thận từng li từng tí bao lấy như thế...

Đúng là một xâu kẹo hồ lô!

Thiên...! Nguyên lai Nhiếp Phong chạy khắp trời mưa gió đến chợ, càng làm cho toàn thân ướt đầm, ngoại trừ mua chút đồ ăn cho hai người, còn mua cho hai người một xâu kẹo hồ lô trở về?

Có lẽ, vừa rời sắc mặt Nhiếp Phong đột nhiên khẽ biến, chính là bởi tu vi Băng Tâm Quyết siêu phàm của hắn, đã sớm nghe thấy trong chợ có người mua kẹo hồ lô, cho nên mới không tiếc mua ra!

Nguyên nhân lớn nhất mà hắn đến chợ mua một xâu kẹo hồ lô để mộng đẹp, những cái khác chỉ là tiện đường mua về mà thôi.

Thật ra trước khi hai người tới Bách Hiểu trang, trên đường đi hơn mười ngày, mỗi khi Nhiếp Phong gặp người bán kẹo hồ lô, chắc chắn sẽ mua một xiên cho giấc mộng thứ hai. Bởi vì từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng ném qua loại đồ vật mà hài tử tầm thường đều ăn như vậy.

Vạn liệu không tới, Nhiếp Phong càng có tâm, càng ghi nhớ giấc mộng thứ hai và kẹo hồ lô vào trong lòng, đến nay vẫn không quên được giấc mộng thứ hai rất muốn ăn hồ lô đường,

còn muốn bày trận mưa to mua cho nàng một xâu, càng không ngừng cẩn thận dùng giấy dầu gói nó vào trong, e sợ nó bị gió thổi mưa sa...

Tờ giấy không có gì kinh người, trong đó không chỉ có một xâu kẹo hồ lô, còn có hai người vừa thấy đã thân thiết lại không dám quá mức thân thiết tình bạn bè...

Mộng Định thứ hai nhìn chuỗi kẹo hồ lô trong tay, thoáng như đang nhìn trái tim chân thành chân thành của Nhiếp Phong, tay nàng run rẩy, lòng nàng càng tự ti mặc cảm...

Chỉ vì cái mạng nhỏ ti tiện của nàng mười tám năm, trừ mẫu thân nàng đã qua đời, chưa bao giờ có người đối xử tốt với nàng như vậy, chưa từng có ai nhớ rõ nàng thích ăn cái gì, cũng chưa bao giờ có ai quan tâm nàng hỉ ác!

Mười tám năm! Đã sống mười tám năm rồi! Trước mắt cũng chỉ có Nhiếp Phong này, mới để ý đến chuyện nàng thờ ơ nói chuyện, mới để ý đến cuộc sống như Đại Vũ Tuyền, còn có cơ hội thưởng thức kẹo hồ lô!

Cô tự ti mặc cảm, còn vì vết máu trên mặt xấu xí, chỉ sợ sẽ có ngày Nhiếp Phong hai mắt phục nguyên, nhìn thấy rõ gương mặt cô, không biết cô sẽ còn để ý như vậy không? Không biết cô có nhớ được chuyện này không, lại mua kẹo hồ lô cho cô?

Mộng thứ hai cảm động thật sâu, đôi mắt cũng mơ hồ lệ quang! Trong lòng nàng lại âm thầm thề với mình, lần này đi Nghiệt Đào Nguyên, không tìm được mười hai kinh hoàng thề không bỏ qua! Vì chỉ tìm được mười hai kinh hoàng, nàng mới có thể giải trừ được nỗi khổ đao kinh trong cơ thể, mới có thể tán đi vết lốm đốm xấu xí trên mặt, mới có tư cách tiếp tục đoạn tình bạn với Nhiếp Phong hoàn mỹ này...

Đáng tiếc, Nhiếp Phong vì bị thương hai mắt, từ đầu đến cuối không thể nhìn thấy hốc mắt của giấc mộng thứ hai, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chảy nước mắt, nếu không hẳn nhất định cũng có thể nhìn thấy giấc mộng thứ hai giấu ở sau lưng.

Mà mộng thứ hai là để tránh tâm thần phập phồng đao kinh lại phát tác lần nữa, cũng không thể không thu liễm tấm lòng cảm động thật sâu kia của mình, chỉ là cái mảnh lệ quang như có

như không này, từ đầu đến cuối vẫn để cho một bên luyện tâm nhìn thấy.

Nhưng mà, luyện tâm như sớm biết trước giấc mộng thứ hai, tất sẽ vì Nhiếp Phong chân thành mà lệ quang lên mắt, mặc dù thoáng nhìn qua trong mộng thứ hai rung rung nước mắt, lại như một điểm cũng Hán nhìn thấy, giống như người không việc gì, nói: “Thật! Hai người các người còn ngây người làm gì? Đồ ăn nguội sẽ không dễ ăn, mọi người mau ăn đi!”

Một lời bừng tỉnh, mộng thứ hai mới tỉnh cảm thấy mình ngây người quá lâu, lập tức đỏ mặt, lập tức gói kỹ chuỗi kẹo hồ lô, trân trọng để vào trong ngực, tiếp theo, cùng Nhiếp Phong luyện tâm dùng bữa.

Chỉ thấy Nhiếp Phong mua về, ngoại trừ gà, chính là một ít đồ ăn đơn giản, rất nhạt. Hắn, lại tự mình xin một chén cháo.

Mộng thứ hai chỉ thấy Nhiếp Phong ăn cháo không ăn cơm, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, nói: “Nhiếp huynh... Mộng vẫn còn nhớ... Trong hơn mười ngày hành trình cùng người, người cũng ăn nhiều cháo mà ít ăn cơm, người tựa hồ không thích ăn cơm?”

Nhiếp Phong mỉm cười lắc đầu:

“Không. Thần Châu khắp nơi đều đói đói khổ, những nhân vật giang hồ chúng ta, có thể có một ngậm cơm đạm bạc đã tính là không tệ rồi, sao còn có thể than cơm không ngon? Ta cũng không phải là không thích ăn cơm, chỉ là thích ăn cháo.”

Luyện tâm một mực vô ý xen mồm, sau khi nghe xong chột lông mày nhếch lên, hỏi: “Ồ? Nhiếp đường chủ sao lại muốn trộm cháo? Trong đó có nguyên nhân gì?”

Nhiếp Phong đáp: “Cũng không phải nguyên nhân gì đặc biệt. Thực không dám giấu giếm, gia phụ là Nhiếp Nhân Vương, vốn là đạo khách thành danh, sau này vì để mẹ ta sống an nhàn với mẹ ta khi còn bé nên không tiếc phong đạo về quê, cảm tạ vô lâm.”

“Năm đó cha ta sau khi phong đạo về ruộng, ngày ngày mai vùi đầu làm ruộng, ban đêm luôn thích nấu cháo. Ông từng nói, muốn kiếm một nồi cháo tốt, phải đặc quá mức, không thể quá loãng, cũng không thích hợp qua sền sệt, cái gọi là nước

nhieu thì quá loãng, nước ít thì quá gạo, mới có thể có hương vị của gạo.”

“Mà cha ta vì nấu một nồi cháo tốt cho ta cùng mẫu thân, không tiếc học năm năm, mới có thể có thành tựu. Đáng tiếc chính là, mẹ ta cuối cùng cũng không thưởng thức, cuối cùng càng không từ chối mà tiễn đưa, lãng phí một phen khổ tâm của cha ta...”

“Mà ngay ngày mẹ ta rời nhà, cha ta cũng không nấu cháo nữa, ông ấy, cũng không phải là ta từng quen biết ông...”

Đúng vậy! Năm đó Nhiếp Phong mặt đầy tình cảm vứt bỏ, hắt đi. Bắt đầu từ đó, Nhiếp Nhân Vương vì yêu thành cuồng, biến thành một con thú khát máu giết điên. Nhiếp Phong nhỏ, càng theo cha bắt đầu kiếp sống lang bạt kỳ hồ!

Nhiếp Phong nói qua nói lại, ánh mắt tựa như bay đi thật xa, lại nói tiếp:

“Trong lòng của ta, cháo do cha ta nấu chẳng những ngon, mà còn hàm chứa tình cảm của mẹ ta và mẹ ta. Ta vẫn rất hoài niệm chuyện cháo hắt nấu. Đáng tiếc từ đó về sau, ta cũng không có phúc khí gặp gỡ có thể nấu được cháo ngon hơn hắt. Nhưng càng gặp thì càng tốt, ta liền hi vọng có thể gặp được, cho nên luôn lấy cháo tới ăn. Hy vọng có thể có một ngày kia, ăn được một bát cháo ngon như cha ta...”

Đúng vậy! Tựa như nước chảy, thời gian như chỉ già, chuyện cũ như khói, tình như mộng...

Chúng sinh hoang mang, luôn lưu luyến không rời.

Chỉ tiếc là hết thủy đã không cách nào quay đầu lại! Hết thủy đã thành quá khứ! Cho dù một ngụm cháo nhìn như thường thường không có gì kỳ lạ, cũng không có “Dũng”, chỉ vì người Nhiếp Nhân Vương đã không còn, tình cảm trong cháo cũng đã không còn...

Mộng thứ hai không ngờ tới tuổi thơ Nhiếp Phong, lại giống mình nhấp nhô thôn thức, lập tức cảm động đồng cảm, buồn bã cúi đầu nói: “Thật ra... Thật ra, Niếp huynh cũng không cần quá chấp nhất phải nếm một ngụm cháo ngon, có đôi khi thuận theo tự nhiên, có lẽ sẽ có một ngày, người sẽ gặp được một

người khác có thể nấu được một ngum cháo ngon cho người...”

Nhiếp Phong nghe Mộng Tử nói như vậy, lập tức cười khỏ, nói: “Đúng vậy... Ta cơ hồ cũng gặp được người này, đúng là ta đã từng đề cập với người, người cùng tên với người... Mộng, đáng tiếc...”

“Cho dù nàng có tâm, nhưng...Mệnh quá bạc, cuối cùng cũng vô duyên vì ta... nấu cháo, cho dù nàng nấu được hay không, ta cũng sẽ không để ý...”

***

Nghe Nhiếp Phong nhắc lại giấc mộng đã qua đời kia, giấc mộng thứ hai cũng biết trong lòng y không thể quên một đoạn tình cảm của giấc mộng này, vốn tưởng rằng Nhiếp Phong có thể sẽ là Phong Vũ tướng quân, lập tức lại có cảm giác mất mát không biết như thế nào.

Nhưng mà đệ nhị mộng hồi tưởng lại, với bộ dạng này của nàng, có thể có được một người bạn tri tâm, đã là trời xanh ban ân, lại còn hi vọng xa vời Nhiếp Phong có một nam nhân hoàn mỹ như vậy, một ngày kia sẽ trở thành của nàng...

Vừa nghĩ đến đây, giấc mộng thứ hai phản giác thoải mái, cho dù vô duyên với Nhiếp Phong, nhưng nếu có được một người bạn tri kỷ như hắn, cũng coi như không tệ...

Cô lập tức thần nhiên an ủi Nhiếp Phong: “Nhiếp huynh... không nên nản chí. Ta tin rằng, chỉ cần người tiếp tục tìm kiếm, sẽ có một ngày, người sẽ ăn một bát cháo ngon khiến người ta cảm động nhất...”

Vậy sao? Hắn thật sự biết sao? Ngay cả chính Nhiếp Phong cũng không dám khẳng định.

Hồng trần thực sự có quá nhiều tiếc nuối. Hắn từ nhỏ đến lớn, xem qua tiếc nuối cũng thật sự quá nhiều.

Phụ thân hắn là một kẻ đáng tiếc điên cuồng, Bộ Kinh Vân cũng là một kẻ không khóc lấy làm tiếc. Tuyết Duyên càng là một kẻ si tình tiếc nuối, mà mộng của Vô Song thành lại càng là tiếc nuối lớn nhất của hắn!

Chỉ có cho dù thế nào, đối với giấc mộng thứ hai có ý tốt, Nhiếp Phong cũng cảm kích thật sâu.

Mà Nhiếp Phong và đệ nhị mộng chỉ nói một câu, luyện tâm nghe xong lại chỉ cười đầy thâm ý, cũng không biết nàng tán đồng hai lời hai người này nói, hay là trong lòng nàng khó lường đã sớm biết kết cục cuối cùng của hai người?

Chính lịch nàng đã sớm biết kết cục cuối cùng của hai người, mới cố tình an bài, dẫn hai người đi xa tìm...

Mười hai kinh hoảng?

Ba người tiếp tục chạy nhanh trong chiều dài, con đường mà ba người đi cũng càng lúc càng gập ghềnh khó đi, càng lúc càng ít người như vậy, giờ lại thêm ba ngày trôi qua nữa.

Tới hoàng hôn ngày thứ bảy, khi luyện tâm lái xe lướt qua một sơn cốc, rốt cuộc cũng ngừng xe, quay đầu về phía trong xe Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai, nói: “Chính là chỗ này!”

“Các người xuống xe xem đi!”

Tên này sao? Chẳng lẽ nghiệp đào nguyên mục tiêu chuyến này của bọn hắn chính là nơi này?

Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai lập tức đi ra khỏi thùng xe; Nhiếp Phong dù không thể nhìn rõ mọi vật cũng thấy ánh nắng chiều, cảm thấy phía trước sáng tỏ thông suốt.

Mà giấc mơ thứ hai càng thoáng thấy xe ngựa của bọn họ, nguyên lai là dừng ở trên một sườn núi, phía trước có một sơn cốc to lớn khác, trong sơn cốc, lại có một tiểu thôn lụi bại!

Mộng thứ hai cau mày nói: “Nơi này... Chính là nghiệp đào nguyên mà chúng ta muốn đến? Cái gọi là đào nguyên, lại là một cái thôn nhỏ lụi bại sao?”

Luyện Tâm nở nụ cười, nói: “Không! Người hiểu sai ý rồi! Thôn nhỏ kia không phải là nghiệp đào nguyên! Nghiệp Đào nguyên chân chính đang ở đó!”

Nói xong chỉ hướng phía bắc thôn nhỏ.

Giấc mộng thứ hai theo phương hướng luyện tâm chỉ nhìn lại, chỉ thấy nơi xuất cốc phía bắc thôn nhỏ này, xa xa lại có một rừng rậm cực lớn, mọc ra vô số cổ thụ che trời, thoáng như

không thấy mặt trời, càng tràn ngập một tầng sương mù dày đặc, khiến cho người cũng không rõ nó là một cái quỷ vực, hay là Đào Nguyên.

“Nơi đó mới thật sự là vị trí của Nghiệt Đào Nguyên!” Luyện Tâm nói: “Cũng là tổ tiên Bách Hiếu của ta ghi lại, người giang hồ cứ cách trăm năm lại gặp phải mười hai chỗ kinh hoàng!”

Nhiếp Phong hỏi: “Luyện cô nương, người nói là, mười hai kinh hoàng cứ cách trăm năm lại tái hiện, chính là hiện thân trước khi nghiệt đào nguyên? Mà lịch đại giang hồ người, cũng ở đây gặp gỡ mười hai kinh hoàng?”

Luyện Tâm gật đầu:

“Vâng. Theo tổ tiên ta, mười hai kinh hoàng ở trong nghiệt đào nguyên này là một động quật cực lớn bí ẩn, tu luyện kỳ công mà phạm nhân không cách nào luyện thành, chỉ trăm năm mới có thể rời khỏi động quật này, tái hiện nhân gian. Vì vậy người giang hồ luôn gặp gỡ hấn ở đây.”

Mộng thứ hai nói: “Thật không ngờ, mười hai chỗ ẩn thân lại tiếp giáp với một thôn nhỏ hẻo lánh, chẳng lẽ thật sự là ẩn giấu ở chợ?”

“Chuyện này có gì lạ?” Luyện Tâm nói: “Mặc dù Nghiệt Đào nguyên vị nằm ở phía bắc thôn nhỏ, nhưng căn bản không có người dám xông vào bên trong đào nguyên, chỉ vì trong đó từng gặp phải mười hai người kinh hoàng, nên chưa từng có bất kỳ người nào có thể sống sót đi ra khỏi Nghiệt Đào Nguyên!”

“Ồ? Giải thích thế nào?” Nhiếp Phong nói.

Luyện Tâm đáp: “Nghe nói toàn bộ cỏ thụ che trời của Nghiệt Đào Nguyên chính là mười hai môn thuật độc nhất vô cùng kinh hoàng được sáng tạo ra, toàn bộ rừng cây giống như một kỳ trận tuyệt thế, nếu không thăm dò kỹ thuật vài mạch lạc, giống như đi vào một mê cung vĩnh viễn không thấy đường ra, tất sẽ bị vây kín trong rừng.”

Nhiếp Phong bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Ta hiểu rồi. Vì vậy người mới cùng chúng ta tới đây, bởi vì cho dù thông minh

như người cũng không có lòng tin có thể một mình đi ra khỏi nguyên nghiệp chúng?”

Luyện Tâm cũng không phủ nhận, gật đầu nói: “Đó là một trong số đó. Nhưng nếu chúng ta có thể tìm ra mười hai kinh hoảng ở trong Nghiệt Đào Nguyên, hẳn sẽ chỉ dẫn chúng ta đi ra khỏi con đường đào nguyên.”

“Mà một nguyên nhân khác, chính là phải nhận ra mười hai kinh hoảng, có lẽ lấy lực lượng một mình ta khó có thể thành sự, nhất định phải hợp tác cùng các người, mới có thể có phần thắng.”

***

***

“Nhi vì thập nhị kinh hoảng không những có thể đã sống hơn ngàn năm, mà còn mang theo kỳ môn huyền thuật. Mỗi lần tái hiện nhân gian, đều sẽ huyền hóa ra vô số phân thân. Hẳn có thể biến thành ta hoặc người, thậm chí là bất luận kẻ nào, thậm chí là kẻ nào, còn có thể đồng thời huyền hóa thành trăm phân thân. Ở trong đó chỉ có một chân thân, muốn tìm ra hẳn quả thật khó hơn lên trời!”

Nghe đến đây, giấc mộng thứ hai bỗng nhiên bỗng nhiên nhớ lại một vấn đề, nói: “Đúng rồi! Luyện cô nương, người đã muốn chúng ta cùng nhau tìm ra mười hai chân thân kinh hoảng, nhưng dọc đường đi, hai ta muốn xem trước những ghi chép về mười hai bộ mặt thật sự kinh hoàng của lịch sử võ lâm các người, thế nhưng người lại chậm chạp không chịu công khai, thử hỏi, chúng ta làm sao có thể giúp người tìm ra hẳn?”

Luyện tâm giáo hoạt nở nụ cười, nói: “Ha ha! Nếu ta sớm cho các người biết bộ mặt thật của mười hai kinh hoảng, các người còn có thể đi cùng với ta sao? Chỉ là hiện giờ nghiệp chúng chứng chứng mất, cũng là lúc để các người biết được khuôn mặt thật của hẳn.”

Nhiếp Phong nói: “Luyện cô nương, ý của cô nương là nhắm mắt lại khiến chúng ta nhìn thấy cuốn lịch sử võ lâm kia?”

Luyện tâm tà tà cười:

“Sai rồi! Ta sẽ không để các người nhìn lịch sử võ lâm gì cả! Thành thật mà nói, trên người ta không có lịch sử võ lâm bách

hiếu sinh!”

Lời luyện tâm vừa nói ra, Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai khẽ giật mình, không rõ nàng đang nói gì.

Nhiếp Phong lại nói: “Luyện cô nương... sao cô nói ra lời ấy? Cô căn bản... không có quyền lịch sử võ lâm kia? Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Luyện tâm khí định thần nhàn nói: “Sự việc thực sự rất đơn giản! Lịch sử võ lâm mà tổ tiên Bách Hiếu ta sở hữu, căn bản chưa từng tồn tại! Nhưng truyền nhân của mỗi người chúng ta đều có một bản lĩnh trời sinh đã từng nghe qua! Vì vậy cuốn lịch sử võ lâm vẫn được đồn đại như xưa! Lịch sử võ lâm chân chính, thật ra...”

“Ta... Tâm... Trung!”

Tả Thanh Thiên? Hữu Minh Nguyệt?

Sau khi hai người Nhiếp Phong nghe xong lập tức suy nghĩ, đây xác thực là hai tiêu ký không khó nhận ra, chỉ là, Nhiếp Phong vẫn không rõ chút nào:

“Luyện cô nương, nếu chỉ vì phân biệt mười hai kinh hoàng trên hai tay trái phải dấu tiêu ký Nhật Nguyệt, chỉ bằng người cùng Mộng cô nương đã thành thạo điều luyện, làm sao còn phải tại hạ? Huống chi, hiện giờ hai mắt ta không cách nào thấy được vật, cũng không cách nào thấy được mười hai dấu hiệu kinh hoàng...”

Nhiếp Phong nói cũng đúng! Duy luyện tâm lại nói: “Nhiếp đường chủ, ta muốn người dắt tay cùng đồng hành, đương nhiên là có nguyên nhân của ta.”

“Hỏi rằng chủ nhà Nhiếp đường truyền một bộ Băng Tâm Quyết, không những giúp người ta băng trần hỗn loạn tâm thần mà còn có thể yên lặng nghe động.”

“Dù bản thân có dấu hiệu đủ để phân biệt mười hai kinh hoàng, nhưng nếu ta và Nhiếp đường chủ nhìn nhầm, chỉ cần thân hình lão cũng có thể phát ra âm thanh hư thực, mà nhận ra ai là chân thân!”

Hay cho một câu luyện tâm! Ngay cả Hùng Phách cũng không biết Băng Tâm Quyết do tổ truyền của Nhiếp Phong làm sao

mà nàng lại biết rõ ràng như vậy? Không hổ là hậu nhân diên cường của Bách Hiếu!

Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu rõ tình hình, mà luyện tâm lúc này lại nói: “Nếu như ta đã thông báo tình hình thực tế mười hai lần kinh hoảng, vốn là thời điểm bước vào Nghiệt Đào Nguyên, nhưng bây giờ đã là hoàng hôn, Nghiệt Đào Nguyên lại bị sương mù dày đặc khóa chặt, cũng không phải là lúc nhập lâm tốt nhất.”

“Tối nay chúng ta tới thôn nhỏ kia nghỉ tạm một đêm. Sáng sớm ngày mai, mới chính thức khởi hành đi!”

Luyện Tâm nói xong lại thúc giục xe ngựa, chạy về phía thôn nhỏ lụn bại trong cốc.

Xe ngựa ba người đi ước nửa canh giờ, rốt cuộc đến thôn nhỏ lụn bại kia, chỉ thấy cửa thôn dựng thẳng một tấm bia đá, trên tấm bia khắc ba chữ to “Bách Thánh thôn”.

Phàm nhân thế tục, luôn thích kính thần bái Phật, tôn sư trọng thánh, cho nên một thôn nhỏ sơn dã vắng vẻ đặt tên là Bách Thánh, tuyệt không chút kỳ lạ; kỳ lạ nhất là ba người Nhiếp Phong sau khi vào thôn, lại phát hiện trên đường không có một bóng người!

Chuyện này quả là kỳ quái! Nói lý thì tuy là hoàng hôn, nhưng hoàng hôn vẫn óng ánh, ánh mặt trời chiếu sáng, cho dù mặt trời mọc thì cũng đã lên cao, thôn dân ngày qua ngày cũng tuyệt đối không phải lúc trở về nhà, sao trên đường lại không có một bóng người?

Trâu trong đồng ruộng cũng không có người trông coi, trong đó một số phòng nhỏ, sau đó cũng có chút chó gà đang kêu gào, thôn nhỏ này dường như cũng có cái gì đó, lại hết lần này tới lần khác không có...

Người!

Không chỉ có thế, cả thôn nhỏ này đều yên tĩnh tới kỳ lạ!

Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai cảm thấy rất quý dị, mà luyện tâm từ trước đến nay, lúc này cũng như lưu ý gấp bội!

Ba người xuống xe ngựa, đi tới đi lui trong thôn, từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng nửa người, toàn bộ thôn nhỏ giống

như một cái chết!

Mà lúc này mặt trời cũng đã xuống núi, bóng đêm cuối cùng cũng phủ xuống, Nhiếp Phong cuối cùng nói: “Mộng cô nương, luyện cô nương, thôn nhỏ này không những không có người, ta dùng Băng Tâm quyết ngưng thần lắng nghe, trong vòng trăm trượng lại càng không có khí tức người sống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộng cảnh thứ hai nhìn bốn phía, nói: “Sẽ là trong thôn bỗng nhiên phát sinh một ít kịch biến, khiến thôn dân không kịp thu thập châu châu, cùng mang đi cầm súc vật, liền muốn vội vàng rời đi?”

Luyện Tâm nói: “Đây cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng! Nhưng gà chó và súc vật nơi này, xem ra cũng không thiếu thốn lương thực, luận lý, thôn dân cũng nên đi không lâu...”

Lời nói luyện tâm còn chưa hết, chợt nghe sau lưng truyền đến một ít thanh âm!

A? Nghe thực một chút, đó lại là một ít tiếng bước chân?

Rốt cuộc là ai đến?

Khiếp sợ! Cực độ khiếp sợ!

Chỉ vì ba người vừa quay đầu nhìn lại, tình cảnh phía sau, thực sự khiến bọn họ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm!

Cho dù Nhiếp Phong không thể nhìn thấy cũng phải trợn mắt há mồm!

Thì ra là không biết sao, sau lưng ba người bỗng nhiên xuất hiện vô số bóng người!

Xem thực một chút, những bóng người này, lại đều là thôn dân bình thường ăn mặc như hoa mẫu!

Sao... Như vậy...? Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai, thậm chí luyện tâm đều khế giạt mình! Vạn liệu không tới, ba người vốn tưởng rằng người trong thôn đã đi ra thanh quang, trong phạm vi trăm trượng, khí tức người sống càng không có! Nhưng trong lúc nháy mắt, khắp ngõ hẻm cũng là thôn dân, những thôn dân này, rốt cuộc là từ nơi nào chạy tới?

Nhìn chung quanh, ba người nhưng vẫn thấy có không ít thôn dân đi ra từ phòng trong thôn, có thể thấy được một đám thôn dân này, nguyên lai cũng không có rời đi, chỉ là một mực lưu lại trong phòng, không có đi ra ngoài.

Thế nhưng cứ như vậy càng thêm kỳ lạ! Nhiếp Phong vừa rồi xác thực Bằng Tâm Quyết nghe được rõ ràng, trong phương viên trăm trượng thật không có khí tức người sống, chẳng lẽ những thôn dân ở trong phòng này biết được quy tức, ngay cả Nhiếp Phong cũng không nghe được khí tức của bọn họ?

Trong mộng thứ hai nhìn sắc trời, chợt phát hiện một số việc, thấp giọng nói với Nhiếp Phong và Luyện Tâm: “Niếp huynh, luyện cô nương! Hai người các người có để ý, vừa rồi trời chiều chiều rọi, bóng người trong thôn hoàn toàn không có, nhưng sắc trời tối đen, những thôn dân này liền giống như quỷ mị, đột nhiên tất cả đều chui ra từ trong phòng mình?”

Nhiếp Phong và Luyện Tâm lập tức hiểu ý, luyện tâm nói: “Ý ngươi là, bọn họ... ngày năm đêm?”

Mộng Liễu lông mày chau lại, nói: “Chỉ mong... Ta nhìn lầm, nhưng sự thật xem ra là như thế.”

Lúc này, thôn dân trên đường càng lúc càng nhiều, ít nói cũng có mấy trăm người. Trong lúc nhất thời người đến người đi rất náo nhiệt, mà một đám thôn dân này lại không chú ý đến ba người ngoại lai bọn Nhiếp Phong, đi thẳng qua, giống như không có việc gì.

Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai càng thêm kỳ lạ, chỉ có điều ngay lúc này lại vượt quá dự liệu của bọn họ!

Bỗng dưng, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng Nhiếp Phong. Mộng đệ nhị và Luyện tâm nhìn sang, chỉ thấy bóng người này đúng là một tiểu cô nương!

Cô bé này xem ra mới chỉ có bảy, tám tuổi, vẻ mặt ngây thơ vẫn chưa hết, nó yên lặng nhìn Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai và luyện tâm, đột nhiên lấy một đồ vật từ trong áo ra đưa tới trước mặt ba người!

Đó rõ ràng là một cái hộp gấm chạm trổ tinh xảo dị thường.

Giấc mộng thứ hai cùng luyện tâm nhìn nhau, không rõ tiểu cô nương này vì bọn họ dâng vài thứ, giấc mơ thứ hai lập tức tiến

lên, cúi người ôn nhu hỏi nữ hài này: “Tiểu muội tử, người sao lại nghĩ rằng chúng ta đưa cho cái hộp này? Là có người nhờ người đưa cho chúng ta?”

Cô bé kia không trả lời, tựa như người câm, chỉ yên lặng gật đầu nhẹ.

Luyện Tâm ở bên chen miệng nói: “Vậy, người có biết là ai gọi tới không?”

Lúc này, cô bé lại không gật đầu nữa, trái lại còn lắc đầu.

Mộng phục ngày thứ hai cùng luyện tâm nhìn nhau, trong lòng biết hỏi tiếp cũng là giả, cũng sẽ không hỏi ra đầu mối gì; mắt thấy Nhiếp Phong cho dù tiếp nhận hộp gấm, cũng không cách nào thấy rõ nội tạng bên trong, giấc mộng thứ hai tiếp nhận hộp gấm trước rồi nói sau.

Rốt cuộc là ai vào ngay đêm trước khi bọn họ tiến vào Nghiệt Đào Nguyên mà lại đưa hộp gấm này tới? Trong hộp này có chuyện gì? Giấc mộng thứ hai cũng không nghĩ nữa, khanh một tiếng, hộp gấm đã mở ra!

Nhưng hộp gấm vừa mở ra, bên trong lại có một vật điện xạ ra, nhắm thẳng vào đôi mắt của giấc mộng thứ hai!

A... Đó rõ ràng là một tia sáng tím!

Một cây ngân châm lóe lên ánh sáng tím!

“Mộng cô nương! Cần thận có độc...”

Nhiếp Phong ở bên cạnh nghe thấy có vật gì đó từ hộp gấm bắn ra, lập tức hô to cảnh báo, nhưng...

Kỳ thật hãn căn bản chỉ mới làm điều thừa này!

***

Chỉ vì giấc mộng thứ hai cũng không phải đèn đã cạn dầu, nàng sớm đã đề phòng, giờ phút này thấy tử quang đập vào mặt, tức thì đầu ngửa ra sau, cong eo một cái, đã hiểm hiểm tránh thoát ngân châm trí mạng này!

Nhưng mà người đưa hộp gấm này đến đây dường như đã sớm đoán được ba người Nhiếp Phong bất luận lợi cân tiếp nhận hộp gấm cũng có thể dễ dàng tránh được ám toán, cho nên

châm bạc này chỉ vì quấy nhiễu địch nhân. Thật ra là giết người thật sự, thật ra là...

Cô bé kia!

Kiểm thấy cô gái kia trong lần thứ hai cúi người tránh né ngân châm, đột nhiên hai mắt đảo qua, sắc mặt xám lại, vốn là một cô gái ngây thơ vô tà, trong chớp mắt lại như biến thành một đầu dã thú khát máu, oa một tiếng há mồm ra, hướng vào cổ họng thứ hai của thiếu nữ!

Ngay cả hàm răng trong miệng tiểu cô nương kia, cũng hiện ra một mảnh ánh sáng tím!

Lần này biến hóa thực kinh người! Mộng tưởng thứ hai cũng không sợ một cô bé tập kích cô ta, may mà bên người cô ta còn có một Nhiếp Phong nhanh nhất thiên hạ...

Phù một tiếng! Nhiếp Phong đã kích chỉ về phía mấy cái đại huyết trên người cô bé, cô bé kia không thể động đây, đại huyết toàn thân bị phong kín ngã xuống đất!

Chỉ là, cô gái này nguyên lai cũng chỉ là đạo thứ hai giết lấy!

Sát chiêu chân chính, nháy mắt ngay lúc phân thân Nhiếp Phong điểm huyết, đã tới!

Nhưng nghe một tiếng sấm âm vang, mặt đất sau lưng Nhiếp Phong nổ tung, một bóng người từ dưới bắn ra, lập tức vận chuyển trao ảnh đầy trời, nhanh chóng kẹp lấy phía sau đầu Nhiếp Phong!

Mà bóng người này, càng mang theo một tấm như mặt nạ sắt, đúng là người giang hồ nổi tiếng nhất gan đứng đầu Hoàng Tuyền -

Độc – Vô – Phi Thường!

Không thể tưởng được, rốt cuộc hắc cũng đã đuổi kịp bọn Nhiếp Phong!

Biến thành mọc dưới nách khuỷu tay!

Độc Vô Thường đột nhiên xuất hiện, Nhiếp Phong cũng sửng sốt, nguyên nhân vì hắc không sợ độc, vô thường mà lại thi sát ba đạo!

Mà Độc Vô Thường ra tay cũng nhanh như điện chớp, trào ảnh đầy trời càng thoáng hiện tử quang, như trúng một trào của y, chắc chắn như giang hồ lưu truyền...

Vô Thường muốn người chết canh ba, không được để cho người ta canh năm!

Chỉ có cho dù đánh giết mỗi một kích đều vượt quá tưởng tượng, Nhiếp Phong nhanh chóng tuyệt đối vượt qua tưởng tượng...

Ngay lúc độc trào của Độc Trào Vô Thường còn cách Trung Phong nửa tấc chớp mắt, ngay tại đây chỉ là điện quang hỏa thạch, Nhiếp Phong lại lấy tốc độ tuyệt không thể, xoay người đá một cái, xu thế nhanh quay trở về, thành linh một thức Phong Quyền Lâu Phong Vận trong đó đã bị hư hại, ngăn cản tập kích!

Chỉ một thoáng vang lên “Đôm đốp”, chỉ là một chân, Nhiếp Phong đã lần lượt quét sạch từng cái móng vuốt độc như dùi non lấp biển, xu thế thu lại. Một thức khác là “Phong Trung Kinh Thảo”, càng trúng độc vào ngực bụng Vô Thường, đánh bay hẳn ra ngoài!

Chỉ đem độc Vô Thường oanh lui, Nhiếp Phong lại nghe tiếng kêu quái dị “oa oa” chung quanh, nghiễm nhiên như vô số đã thú điên cuồng gào thét, nguyên lai mấy trăm thôn dân xung quanh, lại cũng giống cô gái vừa rồi kia, hai mắt nhếch lên, sắc mặt xám lại, tất cả đều thay đổi nửa người nửa trước, cùng hung cực ác hướng ba người Nhiếp Phong đồng loạt tiến lên!

Mất thấy mấy trăm thôn dân thế tới hung hăng như mất đi bình thường, giấc mộng thứ hai biết hôm nay không thể không xuất đao, lập tức ông tay áo giơ lên, Kinh Mộng đao đã từ trong tay áo ra khỏi vỏ!

Chỉ thấy đao thế của ả chém nghiêng, kim quang chói mắt lóe lên, là Đao Hoàng “Đoạn Tình Thất Tuyệt “

Nộ... chém...chém - Tình - Ti!

Một chiêu Nộ Trảm Tình Ti thật hay! Đao thế giận dữ, chỉ “Xoẹt” một tiếng, thành linh đã xé nát đầu gối năm mươi thôn dân đứng mũi chịu sào. Nhất thời huyết hoa phô thiên, năm mươi thôn dân kia cho dù chưa trúng một đao bổ mình, cũng

tức thì đầu gối trọng thương ngã xuống đất, khó mà chống đỡ nổi!

Mất thấy uy thế của một đạo này, mấy trăm thôn dân còn lại mặc dù điên cuồng, trong lúc nhất thời cũng bị hù cho dừng lại, tạm thời án binh bất động, mắt như hổ rình mồi nhìn chăm chăm ba người Nhiếp Phong!

Mà cùng lúc đó, ba người Nhiếp Phong đột nhiên nghe thấy một hồi tiếng vỗ tay, một thanh âm còn truyền đến, nói: “Tốt! Một đạo thật bá đạo!”

Ba người ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Nhiếp Phong đánh lui Độc Vô Thường, đã đứng trên một nóc nhà nhỏ cách đó không xa, nhìn ba người Nhiếp Phong bị mấy trăm thôn dân mất đi bình thường vây khốn!

Luyện Tâm nhìn gương mặt rèn sắt của Độc Vô Thường, không khỏi nói: “Người chính là Độc Vô Thường?”

Độc Vô Thường không trả lời trực tiếp vào vấn đề luyện tâm, chỉ nhìn chăm chăm Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai, nói: “Ha ha! Tổ nghe nói Thiên Hạ hội Thần Phong đường chủ Phong Thần cước pháp khoái tuyệt võ lâm, mà vị cô nương này đạo pháp bá đạo tàn nhẫn cũng chưa từng thấy, khó trách lão tử đạo khoái khí xấu xí, không cần một chiêu toàn quân bị diệt dưới tay hai người các ngươi, quả nhiên giang sơn đời có nhân tài xuất, không thể khinh thường! Hắc hắc...”

Nhiếp Phong cau mày nói: “Mấy trăm thôn dân trong Bách Thánh thôn tại sao lại mất đi tính bình thường như thú điên, vừa rồi còn như không có chuyện gì, bây giờ lại bị người ta cắn, chẳng lẽ là người dùng độc gây nên?”

Độc Vô Thường không khách khí thừa nhận thẳng, cười gằn nói: “Ha ha, đoán đúng rồi! Nhìn quanh toàn bộ Thần Châu, muốn vô số độc trùng chí tôn, duy một mình Độc Vô Thường ta xưng hùng! Cho dù mạnh như độc ảnh tà môn ngoài trại cũng không phải là đối thủ của ta!”

“Đám thôn dân này, đúng là tâm huyết chí độc được bản vô thường nghiền cứu suốt đời —— “

“Không... gặp mặt trời, mặt rồi!”

Không thấy... mặt trời?

Đây là một cái tên kỳ quái tới cỡ nào! Đây là một loại kỳ độc như thế nào? Tại sao lại là độc tố vô thường?

***

Nhiếp Phong thấy hắc đầu độc vô tội thôn dân, trong đó có không ít người là phụ nữ trẻ em già yếu, tựa như nữ cô bé nhỏ, trong nháy mắt trở nên dị thường đáng sợ, sắc mặt không khỏi trầm xuống, nói: “Thôn dân tội gì? Người nếu chỉ muốn đổi phỏ chúng ta, báo thù rửa hận cho thủ hạ của người, thì cứ đổi chất với chúng ta, vì sao phải hạ độc thủ với người vô tội?”

“Vì sao?” Độc Vô Thường lạnh lùng cười, đáp: “Người sai rồi! Khoái Dao Bát Ngốc làm nhục sứ mệnh, căn bản chết cũng chẳng đáng tiếc, cũng không xứng để lão tử ra tay báo thù cho hắc!”

“Ta hạ độc với thôn dân này, đều là vì muốn lợi dụng bọn họ vây chặn các người, để chắc chắn lần này ta tới đây nhất định tìm được mười hai kinh hoàng!”

Hóa ra lần này Độc Vô Thường tự mình ra tay, còn hạ độc với thôn dân, cũng chỉ vì mười hai kinh hoàng? Mộng phục vụ nghe vậy nói: “Muốn tìm mười hai kinh hoàng của người giang hồ đều muốn có tâm nguyện có thể đền đáp, chẳng lẽ người cũng có tâm nguyện gì?”

Vấn đề này, Độc Vô Thường còn chưa trả lời, luyện tâm ở bên lại bỗng nhiên nói: “Ha ha, hắc đương nhiên là có việc cầu kinh hoàng rồi! Mà nguyện vọng của hắc, lại càng cực kỳ buồn cười, đủ để cười phá miệng tất cả người trong giang hồ!”

Độc Vô Thường thấy luyện tâm có châm chọc, trong lời nói còn có ẩn ý, không khỏi trầm giọng nói: “Nha đầu người nói những gì vậy? Tâm nguyện của lão tử, sao người biết được?”

Luyện Tâm cười nói: “Độc Vô Thường, người đừng quên Bách Hiểu Trang chúng ta không biết gì về chuyện người giang hồ, đối với chúng ta mà nói thì giang hồ vốn không bao giờ tồn tại, nếu không làm sao chúng ta có lịch sử võ lâm được?”

“Cái gọi là bí mật của người, thật ra bản cô nương đã sớm biết, càng biết người chắc chắn sẽ vì thập nhị kinh hoàng mà

đến gây kinh hoảng, mới lợi dụng người mượn đao giết người.”

Độc Vô Thường hơi kinh ngạc, nói: “Hắc, đúng không? Chỉ một nha đầu mười tám tuổi mà dám không biết gì về lão tử? Vậy tại sao người không nói, lão tử rốt cuộc có nguyện vọng gì trong lòng, yêu cầu thập nhị kinh hoảng?”

Độc Vô Thường vừa nói ra, Nhiếp Phong và đệ nhị mộng không khỏi ngưng thần lắng nghe luyện tâm có lời gì muốn nói, luyện tâm trọn vẹn nói: “Tâm nguyện của người, kỳ thật chính là “Hạt độc” không thấy mặt trời trên người thôn dân người tối nay có quan hệ với kỳ độc trong thiên hạ chí độc không thấy mặt trời, mà người lại luyện thành kỳ độc trong thiên hạ độc nhất, mà kỳ độc bất thế này..., Nhưng chính ông ta cũng không biết làm thế nào để giải được, vì vậy năm năm trước ông ta lấy thân mình thử độc, vác trên lưng bộ kịch độc này, từ nay về sau người như độc, không thấy mặt trời! Mà nguyện vọng của ông chính là hi vọng có thể giúp ông ta giải trừ nỗi khổ chí độc này!”

“Thật không ngờ, một kẻ độc bá võ lâm mà không cách nào tự cứu, hóa giải độc tố mình luyện ra là chí độc. Các người nói xem, chuyện này có buồn cười hay không? Ha ha...”

Luyện tâm một câu vừa dứt, ánh mắt dưới Độc Vô Thường Quỷ Diện lập tức tràn ngập vẻ khiếp sợ cực độ, duyên có luyện tâm lại thực sự nói trúng chỗ đau của hắn! Hắn lập tức then quá hoá giận, nói: “Không ngờ nha đầu này thần thông quảng đại như thế! Không tệ! Năm năm trước ta xác thực luyện thành thiên hạ chí độc không thấy ánh mặt trời!, Còn từng lấy thân thử độc, chỉ vì ta cho rằng mình đối độc tu vi siêu phàm, tất sẽ ngộ ra làm sao giải độc, nhưng ta thực sự quá tự tin, không thấy mặt trời thực sự độc hơn trước tuyệt, ngay cả luyện độc giả như ta cũng không thể giải được!”

“Mà chí âm kịch độc không thấy mặt trời, một khi tiến vào cơ thể, trừ bỏ làm người ta trong năm nội nội đau không muốn sống, càng sẽ làm cho người sợ ánh sáng sợ nhiệt, từ nay về sau chỉ có thể hiện thân vào buổi tối hoàn toàn không ánh mặt trời. Một khi ánh nắng chiếu lên, toàn thân trên dưới sẽ hòa làm một bãi nước độc, chết không toàn thây!”

A? Chẳng trách lúc ở Giang Nam, Độc Vô Thường lại muốn ẩn thân trong quan tài đá, càng chỉ có thể hiện thân trong đêm bày mưu nghĩ kế? Hóa ra Liệt Dương là khắc tinh của hắn?

Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai nghe đến đây, cuối cùng cũng hiểu được tại sao mấy trăm thôn dân ở Bách Thánh thôn trước mắt, vừa rồi dưới ánh chiều tà chiếu rọi vẫn chưa xuất hiện, một góc trời hàng lâm đã trống không, hoàn toàn vì bọn họ sợ ánh sáng; bọn họ trúng chiều không thấy mặt trời, chỉ có thể như người chết di động nằm ngủ trong phòng.

Luyện tâm lại nói: “Nhưng theo ta được biết, người luyện không thấy ánh mặt trời, sự đáng sợ không chỉ có vậy! Nghe nói lúc mê người không thấy mặt trời sẽ phát điên, khát máu thành bệnh, lúc độc phát lục thân không nhận, chỉ nghe theo người là người đầu tiên truyền độc ra.”

“Với lại những người bị cắn thì những độc mà máu của hắn mang theo cũng sẽ truyền cho một kẻ cắn, một lần truyền mười, mười truyền trăm truyền trăm truyền đi, họa kéo dài cực lớn.”

Thật là không thể tưởng tượng độc trúng chí độc! Không thể tưởng được người sau khi trúng độc mặc dù chịu hết thống khổ, nhưng lại không thể lập tức chết đi, càng như cái xác không hồn nghe lệnh tại độc vô thường, quả thực sống không bằng chết, khó trách sẽ là thiên hạ chí độc!

Độc Vô Thường nói: “Không sai! Hơn nữa trong vòng ba ngày người trúng độc chắc chắn phải chết, cho dù là chính ta cũng không cách nào may mắn thoát khỏi! Trong năm năm nay, ta cũng chỉ là không ngừng lấy kịch độc khác lấy độc trị độc, mới có thể tạm thời ức chế không thấy ánh mặt trời, có thể kéo dài hơi tàn đến nay!”

Độc Vô Thường nói đến đây, bỗng dừng giọng nói vang lên, cao giọng nói: “Cho nên, chịu nổi đau năm năm không thấy ánh mặt trời, ta đã chán ghét loại đời lấy độc trị độc này! Nhiếp Phong! Mười hai kinh hoàng ta nhất định phải đạt được! Tối nay nếu người ở lại giúp ta tìm ra mười hai kinh hoàng, lão tử có thể cho người và vị cô nương này toàn thân trở ra! Nếu không... Khà khà khà...”

Nói tới nói lui, thì ra Độc Vô Thường cũng chỉ vì một cái luyện tâm! Nhưng mà luyện tâm chột nghe lời này, trên mặt lại không có chút lo lắng nào. Dường như nàng đã sớm nhìn thấu Nhiếp Phong, tuyệt đối sẽ không bán đứng nàng, thậm chí giấc mộng thứ hai, cũng tuyệt sẽ không vứt bỏ nàng mà không để ý...

Quả nhiên Nhiếp Phong đã nghiêm mặt nói: “Ý tốt của Độc Môn chủ, Nhiếp Phong xin nhận! Chỉ là, Nhiếp Phong đã nói trước với vị cô nương này, há có thể nói mà không giữ lời, đổi ý với người khác? Huống hồ, vị Mộng cô nương này cũng muốn dựa vào luyện cô nương tìm mười hai kinh hoàng, để thỏa mãn tâm nguyện của mẫu thân mình tới cực lực!”

Lời nói của Nhiếp Phong tuy nói rất khách sáo, nhưng ý tứ chỉ có một ——

Không!

Độc Vô Thường nghe vậy không giận mà cười, nhe răng cười! Nhưng nghe hắn cười như điên nói: “Được! Ta cũng trước giờ nghe nói Nhiếp Phong trong thiên hạ không dễ thỏa hiệp người khác! Người đã khẳng khẳng như vậy, vậy đừng trách ta không khách khí nữa...”

“Lên hết cho ta!”

Một chữ “Lên” vang lên, mấy trăm thôn dân vây quanh ba người Nhiếp Phong, lại giống như ma như thú kêu, trong đó một trăm người đã phi thân lên, hướng về phía ba người cắn nuốt!

Nhiếp Phong biết đám thôn dân này chỉ bị người ta lợi dụng, tâm không tự chủ được, vì để tránh làm tổn thương đến người vô tội. Gã lập tức thúc ngựa đi đầu, một chiêu Phong Thần cước pháp Lôi lệ Phong Hành đã liên tiếp trúng đại huyệt hơn mười người cầm đầu, mấy người này lập tức xụi lơ ngã xuống đất, không tiếp tục làm khó nữa!

Nhưng đối phương thực sự là thái nhân nhiều thế chúng, hơn mười người ngã xuống, tiếp theo hơn mười người mạnh mẽ cũng điên cuồng lao tới. Nhiếp Phong chỉ có thể dựa vào thanh âm để phán đoán vị trí, cước ảnh không dứt, nghênh đón tập kích từ trước đến nay!

Chỉ là để ý phía trước, sau lưng ba người lại chen tới mấy chục thôn dân, giấc mộng thứ hai biết mình không thể án binh bất động, tay cầm Kinh Mộng đao bỗng nhiên nắm chặt, đang muốn xuất đao, ai ngờ lúc này Nhiếp Phong lại thấp giọng nói bên tai hắn: “Mộng cô nương! Những thôn dân này vô tội! Người đao pháp thật sự quá bá đạo, mong rằng lúc cô ra đao hạ thủ lưu tình!”

Đúng vậy! Mộng Mộng thứ hai cũng biết Đoạn Tình Thất Tuyệt sát thương cực lớn, chỉ có điều bây giờ chuyện gì cũng ập tới, nàng không thể quan tâm, chỉ có lúc xuất đao mới dùng tới hai thành công lực!

Chỉ thấy ánh đao lóe lên, một chiêu tình ý quét ngang, lại chém vỡ đầu gối mấy chục thôn dân tới gần, tuy máu tươi liên miên, nhưng cuối cùng mọi người cũng trọng thương ngã xuống, chưa kịp chết!

Nhưng đoạn tình thất tuyệt vốn là đao chiêu cực bá đạo “Tình không để ý”, đao ra nhất định phải tàn khốc vô tình, giấc mộng thứ hai lại lưu tình, Thất tuyệt đao kinh trong cơ thể nàng ngược lại âm thầm trùng kích ngũ nội, nàng lưu tình bỏ ra một đao, trong năm tắc liền đau hơn bảy phần, thực sự khổ không thể tả!

Nhưng càng làm nàng không đành lòng chính là, mấy chục người vỡ đầu gối ngã xuống, sau đó thôn dân đi lên, trong đó lại có hơn mười đứa trẻ mới mười tuổi, đao của nàng, cũng không biết nên ra tay như thế nào mới tốt!

Mà giấc mộng thứ hai này trong lúc tâm mềm lòng, do dự trong chốc lát, đã nhìn từ trên cao xuống độc vô thường vào mắt! Tội nay hắn tận lực lấy mấy trăm thôn dân này tiên phong, chính là muốn làm ba người Nhiếp Phong khó mà tiếp nổi lộ ra sơ hở! Mà dưới con mắt này...

Hắn đã nhìn ra một sơ hở trí mạng trên Mộng Đao pháp thứ hai!

Xuất đao tuyệt đối không thể lưu tình, nếu không đao kinh có thể sẽ làm bản thân bị thương, khiến đao của nàng càng lúc càng chậm!

Chỉ riêng sơ hở này cũng đủ để cho Độc Vô Thường diệt trừ thanh đao có lực sát thương đáng sợ này trong giấc mộng thứ hai, đến lúc đó hai mắt bị thương như Nhiếp Phong và luyện tâm càng thế cô lực yếu!

Vừa nghĩ đến đây, Độc Vô Thường đột nhiên giơ mười ngón tay lên, xoạt một tiếng, hắn bỗng nhiên dùng mười ngón sắc như quỷ trảo của mình cắt ngang lòng bàn tay trái của mình, nhất thời máu chảy như suối, ngay cả máu của hắn cũng là màu tím!

Nhưng vì sao Độc Vô Thường phải làm như vậy?

Đơn giản là, máu huyết toàn thân của hắn đều ẩn chứa trong độc chí dương không thấy mặt trời, chỉ cần ai dính phải độc của hắn, cũng sẽ như mấy trăm thôn dân kia trúng độc mà thất tâm, ba ngày tất vong!

Máu của hắn mới là thứ giết hại lợi hại nhất của hắn!

Vũ khí!

“Yêu Hồ Quỷ Mị, tứ đại hộ pháp hộ trận!”

Bỗng dưng, Độc Vô Thường hú lên quái dị, người đã tung người nhảy lên, ở giữa không trung thân ảnh xoay nhanh, cả người như một mũi khoan lớn đâm mạnh vào còn đang kiệt lực ngăn cản giấc mộng thứ hai của thôn dân!

Bốn đại hộ pháp Yêu Hồ Quỷ Mị? Hóa ra ngay cả bọn họ cũng tới?

Đúng vậy! Ngay lúc Độc Vô Thường lao tới giấc mộng thứ hai, cách Nhiếp Phong không xa, có bốn bóng người thành linh chui ra khỏi mặt đất. Chính là tứ đại hộ pháp Độc Vô Thường “Huyết Yêu, Huyết Hồ, Huyết Quỷ, Huyết Mị”

Mà khi bốn người vừa mới lên khỏi mặt đất, cũng không phải là lập tức đánh về giấc mơ thứ hai, trái lại còn tiện tay tóm bốn đứa trẻ; bọn họ lại dùng thân hình nhỏ bé của bốn đứa trẻ làm binh khí, đánh mạnh về giấc mộng thứ hai!

Thật là hèn hạ! Điều này thật lớn ngoài dự liệu của Nhiếp Phong cùng giấc mộng thứ hai! Thậm chí ngay cả luyện tâm tự cho mình thông minh cũng lộ ra chút kinh ngạc!

Mà gã này, cũng càng dạy Mộng Dao tiến thoái thất thủ, đao chiêu vốn bỏ ra, cũng bởi vì thân thể bốn tiêu hài tử đón đỡ mà bị buộc phải mạnh mẽ thu hồi, nhưng cứ như vậy, đao kinh đoạn tình thất tuyệt lại lập tức tự hại mình, nàng ở trong năm dặm cuộn cuộn, miệng phun máu tươi!

Nhưng đáng sợ hơn chính là, Độc Vô Thường gấp gáp như kim cương, đã giết tới sau đầu nàng vài thước! Nàng nằm trong phạm vi năm dặm, căn bản không kịp xoay đao ngăn cản độc huyết chi chương của Độc Vô Thường!

Chỉ có Mộng thứ hai chính mình mặc dù chưa kịp ngăn cản, nhưng chưa hẳn tỏ vẻ, nàng nhất định trúng chương không thể nghi ngờ!

Chỉ vì trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, có một người đã quyết định ra sức chống đỡ cho nàng!

Nhiếp Phong!

“Mộng... Cô nương!”

Nhiếp Phong ở trong điện quang hỏa thạch đã nghe được mộng thứ hai rơi vào hiểm cảnh, không biết vì sao, chỉ cảm thấy mình quyết không thể để mộng thứ hai bị thương tổn, lập tức không hề suy nghĩ, lực chân như sấm quét ra, chính là Phong Thần cước pháp.

Bạo – vũ – cuồng – phong!

Nàng muốn ngăn cản hai chương trí mạng này!

Đúng! Giờ phút này cũng chỉ có một Nhiếp Phong, mới có thể có chân còn nhanh hơn cả âm thanh, chặn hai chương cho giấc mơ thứ hai!

Cuồng phong mưa sa cũng đúng như dự đoán, xuất phát sau mà đến trước, lấy thế sắc bén của nó, chắc chắn trước khi Độc Vô Thường trúng giấc mộng thứ hai thì dùng song chương đánh ra!

Nhưng vạn liệu không đến là ngay khi chân Nhiếp Phong còn nửa thước liền ngăn độc chương của Độc Vô Thường, luyện tâm bên cạnh lại đột nhiên hô to:

“Nhiếp đừng chủ cần thận...”

“Chưởng của hắn cứng rắn va vào không được!”

Cứng rắn không thể chạm vào?

Không sai! Nhiếp Phong vừa rồi cùng quỷ thảo độc vô thường liều mạng, lòng bàn tay của gã còn chưa nhỏ máu, duy chỉ có song chưởng hai bên gã độc huyết bay ngang, cứng đối cứng, chỉ sợ...

Nhưng tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong chớp mắt, cho dù Nhiếp Phong có thanh âm nhanh hơn, nhưng lúc này cũng đã không còn kịp co chân trong gang tấc...

Một tiếng “Bành” thật lớn vang lên! “Vũ cuồng phong” cuối cùng cũng đã ngăn được song chưởng độc vô thường của giấc mộng thứ hai, thế nhưng...

Ngay lúc bàn chân chạm vào nhau, Nhiếp Phong cảm thấy một luồng khí âm hàn vô hạn từ trong người mình phát ra, huyết chưởng từ người hắn dính đầy máu của Vô Thường xuyên thẳng vào, thiểm điện tán loạn trong năm dặm...

Bỗng nhiên rầm một tiếng, trong miệng Nhiếp Phong điên cuồng phun ra máu tím, người không chống đỡ nổi nữa!

A? Là máu tím?

Nhiếp Phong...

trúng độc?

Chương thứ chín kinh hoàng hiện lên.

“Nhiếp huynh...”

Mắt thấy Nhiếp Phong không tiếc liều mạng với Độc Vô Thường vì nàng mà lập tức cuồng phun ra máu tím, mộng thứ hai điên cuồng gào thét!

Nàng, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra thất thường kêu lên như vậy!

Mà Độc Vô Thường lại càng mừng rỡ, bởi vì hắn cũng không ngờ Nhiếp Phong lại vì một nữ tử mà phấn đấu quên mình như vậy. Nhìn thấy hắn tức thì phun ra máu tím, cũng lập tức tỏ vẻ, chỉ âm độc không thấy mặt trời đã nhanh chóng xâm nhập lục phủ ngũ tạng của hắn!

Trong vòng ba ngày hắn ta chết chắc!

Chỉ có điều, Độc Vô Thường thật sự quá mức vui đến quên mình, cũng quá khinh thường đệ nhị mộng!

Bởi vì giấc mộng thứ hai làm Nhiếp Phong khiếp sợ khi trúng độc, trong lòng nàng cũng đồng thời dâng lên một trận phần nộ, dưới sự giận dữ của nàng thành linh bất chấp tất cả, bỏ ra thức Cuồng Nộ nhất của Đoạn Tình Thất Tuyệt.

Trời, đất... vô tình!

Thức thiên địa vô tình này, cũng là lần đầu tiên đệ nhị mộng dùng để đối địch, mà uy lực của nó càng không phải chuyện đùa! Chỉ thấy ánh đao vạch một cái, lưỡi đao cực nóng tràn ngập lửa giận, thành linh đã đâm vào ngực bụng Độc Vô Thường, Độc Vô Thường kêu thảm một tiếng, lại bị đao kinh sắc bén đánh bay ra thật xa, máu tươi liên miên không dứt, lập tức ở giữa không trung vẽ xuống một vệt cầu vòng máu!

Thiên địa vẫn còn dư uy vô tình, nhưng thấy đao phong nhanh chóng quay về, lại liên tiếp có tiếng cốt nhục xé rách, ngay cả tứ đại hộ pháp yêu hồ quỷ mị vừa rồi lấy bốn tiểu hài tử làm binh khí, cũng bị Kinh Mộng Đao chém giết, phân thân đương trường!

***

***

Một đao thật kinh khủng! Thiên địa thật bá liệt vô tình! Mà đệ nhị mộng Phủ Sứ dùng chiêu thiên địa vô tình này, bầu trời đêm đen nhánh đột nhiên xuất hiện mưa to, cũng không biết thiên địa mênh mông, phải chăng đột nhiên trở nên có tình, không còn vô tình như trước nữa?

Còn giấc mộng thứ hai cho dù một đao đánh trọng thương Vô Thường, giết hết tứ đại hộ pháp của Hoàng Tuyền, bản thân nàng cũng không dễ dàng bỏ qua; vừa rồi dưới sự giận dữ nàng lập tức xuất đao, thất tình vừa động, trong năm dặm lại bị đao kinh cản trở, ngay tại chỗ cũng phun máu tươi như Nhiếp Phong, mềm nhũn ngã xuống đất!

Duy chỉ có giấc mộng thứ hai là ngã xuống đất, nàng mới lập tức xem xét thương thế Nhiếp Phong.

Chỉ thấy Nhiếp Phong chẳng những phun máu mà ngã xuống, mà cả người cũng chìm vào hôn mê, khuôn mặt cũng biến thành một mảnh tím đen!

“Nhiếp huynh...”

Trong mộng thứ hai, Nhiếp Phong kinh ngạc kịch độc phát tác cực nhanh, mới vừa rồi phát giác, độc vô thường bị thiên địa vô tình đánh trọng thương, sớm đã không biết kết quả, hóa ra đã mượn thể bỏ chạy.

Mà Độc Vô Thường vừa đi, mấy trăm thôn dân vốn như thú điên kia cũng choáng váng đầu óc!

Không thể tưởng được chỉ trong một đao, cả con đường biến thành một sạp máu, chỉ lưu lại mộng đẹp thứ hai cùng luyện tâm đi thu thập tàn cuộc.

Nhưng nhìn gương mặt tím đen của Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai cũng không biết nên thu dọn tàn cục này thế nào...

Máu tươi đang bay.

Đó là độc huyết màu tím độc vô thường!

Độc Vô Thường tạo mộng cũng không nghĩ tới, tối nay vốn đã tính trước phục kích, cuối cùng bởi vì nữ hài kêu khóc tức giận kia một đao mà sắp thành lại bại, không chỉ tứ đại hộ pháp chết thảm, chính hắn cũng bị thương nặng!

Đúng vậy! Độc Vô Thường thật sự bị thương không nhẹ! Hắn bị thiên địa vô tình xuyên qua ngực bụng, mặc dù trong vòng năm dặm chưa vỡ, nhưng ruột đã nát bụng, hắn tuyệt đối không thể đợi mộng thứ hai bỏ ra đao thứ hai, nếu không chắc chắn phải chết, cho nên mượn thể bay ngược vội vàng bỏ chạy.

Chỉ là, Độc Vô Thường cũng quá khinh thường uy lực vô tình của thiên địa này, hắn cho rằng mình có thể cầm máu được rồi, nhưng bất luận hắn làm cách nào trong lúc bay lượn để phong huyết cầm máu, máu độc màu tím của hắn, hay là do nước suối từ nơi ngực trúng phải vị trí bị thương lan tràn ra, hắn đi không bao lâu, rốt cuộc cũng bởi vì mất quá nhiều máu mà ngã cả lực!

“Mẹ...!”

Độc Vô Thường hận tới mức nghiền chặt hàm răng. Gã xuất đạo mấy chục năm chưa từng chật vật như hôm nay, lại muốn kẹp đuôi bỏ chạy. Gã muốn gắng gượng chống đỡ trên mặt đất, thể nhưng huyết khí toàn thân thực sự quá yếu, ngay cả khí lực để đứng lên gã cũng không có!

Đến lúc này hắn mới phát giác, chỗ hắn ngã xuống chính là một rừng cây rậm rạp cách Bách Thánh thôn không xa.

Độc Vô Thường không biết, mình đang hoảng hốt chạy bừa, lại đánh bậy đánh bạ xông vào một địa phương hắn vốn nghĩ tới...

Mười hai vị trí Nghiệt Đào Nguyên đang kinh hoàng!

Bỗng dưng, từ sâu trong rừng cây mờ nhạt của Độc Vô Thường vang lên một thanh âm như có như không...

“Độc... Vô... Thường...”

Thanh âm từ xa đến gần, Độc Vô Thường chỉ cảm thấy thanh âm trầm thấp này quả thực không giống người sống, nghe như là rất già, già đến tựa như lịch sử thiên thu, già đến tựa như tất cả công sức trên nhân gian, hắn cũng không chút quan tâm...

“Ai...? Rốt cuộc là ai đang...”

Như một đầu chó nhà có tang, độc vô thường chỉ sợ tại thời điểm mình trọng thương, sẽ có địch nhân thừa cơ trả thù, toàn thân không khỏi kéo căng, đáng tiếc toàn thân đã suy yếu vô lực, muốn cũng không đi được.

Nhưng nghe thanh âm kia lại như mộng như ảo nói: “Độc vô thường, ngươi không phải là rất muốn tìm được ta sao?”

“Ta, chính là điều ngươi muốn gặp...”

“Thập Độc Nhị hết kinh hoàng!”

Cái gì? Thanh âm này chính là... Mười hai kinh hoàng? Không thể tưởng được, mười hai kinh hoàng lại xuất hiện ở chỗ này?

Độc Vô Thường quả thực không cách nào tin tưởng chính mình, hắn phun ra một ngụm nước bọt, nói: “Ngươi... Chính là... Mười hai kinh hoàng? Vậy hiện giờ ngươi đang ở đâu?”

“Ta, ở đây.” Mười hai kinh hãi nặng nề đáp lại, nhưng vào lúc này, Độc Vô Thường chỉ thấy xung quanh đột nhiên xuất hiện dị biến!

Chỉ thấy sương mù dày đặc tràn ngập trong nghiệt đào, dần dần ở chỗ độc vô thường cách trước đó không xa, ngưng tụ thành một biển sương mù mông lung, mà một bóng người áo trắng, càng dần dần từ trong biển sương mù này dâng lên.

Bóng người này chấp hai tay sau lưng, trên đầu còn đội nón che, dưới mũi có một lớp lụa trắng che mắt gương mặt hắc. Nhưng ngay cả người tới cũng không thấy mặt, từ trên xuống dưới tỏa ra một luồng khí vượt ngoài vật, Độc Vô Thường cũng mơ hồ tới, người này chắc chắn là mười hai kinh hoảng trong truyền thuyết.

Độc Vô Thường suy yếu nói: “Thật không ngờ được..., có lòng trồng hoa không nở, Vô Tâm cảm liễu thành âm. Lão tử không hề nghĩ tới sẽ gặp được người ở đây vào lúc này, bây giờ lại gặp được cho ta, chỉ không biết...”

“Thập nhị kinh hoảng, người có phải hay không giống như lời đồn, có thể vì người mà thành toàn một nguyện vọng?”

Mười hai kinh hoảng nói: “Không tệ. Giang hồ có liên quan tới ta lưu truyền, tất cả đều không phải giả. Mà tới nay...”

“Ta, cũng đến vì muốn thành toàn tâm nguyện của người.”

Độc Vô Thường kinh ngạc, ngây ra hỏi: “Người... sớm đã biết tâm nguyện... Tâm nguyện của ta?”

“Ừm.” Mười hai kinh hoảng chậm rãi gật đầu, từng bước một đến gần Độc Vô Thường, nhìn thật một chút, hắc lại có thể ở trên biển mây mù tiến lên thân hình không hề hấn gì, người đi lại nhẹ nhàng kinh ngạc líu lưỡi! Hắc, thật sự là một người? Hay Hay là...

Hắc đã là Thần?

Không bao lâu sau, mười hai kinh hoảng đã như thần tiên, đi tới trước mặt Độc Vô Thường.

“Độc Vô Thường, người có muốn ta giải Thiên Nhật trong cơ thể cho người không? Nhưng ta phải nói cho người một chuyện.”

“Trên đời này, dục vọng vật ky, bất cứ chuyện gì đều sẽ có bỏ lỡ hết...”

“Cho nên khi nguyện vọng của thành toàn bộ mọi người, ta, ta cũng muốn bọn họ phải trả giá đắt! Ngươi, có bằng lòng giải đi, không thấy ánh mặt trời, mà trả giá thế nào?”

Máu của Độc Vô Thường đã chảy càng nhiều, vết thương cũng càng lúc càng sâu, hắn đã không còn lựa chọn nào khác, nói: “Chỉ cần... Không cần phải chịu nổi nỗi đau thấu tim, ta, nguyện trả bất cứ giá nào!”

“Ngươi muốn trả giá gì, cứ việc nói!”

“Ta phải trả một cái giá lớn, kỳ thật hết sức đơn giản.” Mười hai kinh hoàng nở nụ cười thâm ý, từ từ vươn một ngón tay trong đó, nói tiếp: “Ta, muốn ngươi...”

“Mệnh!”

Chữ mệnh vừa ra, mười hai kinh hoàng đầu ngón tay nhẹ nhàng đưa ra, ba một tiếng, một đạo chỉ kinh phá thẳng ốt của độc vô thường, càng tự ra sau não, Độc Vô Thường ngay cả cơ hội hừ một tiếng cũng không có, đã ngã gục tại chỗ!

Vạn liệu không đến, mười hai kinh hoàng trong lúc trò chuyện lại ra tay! Chỉ thấy hắn rút đầu ngón tay về, tiếp theo đã chậm rãi quay người, một bên chấp tay sau lưng, một bên trầm ngâm:

“Độc Vô Thường...”

“Ta, bây giờ phải chăng đã như ngươi mong muốn, triệt để giải đi nỗi khổ không thấy ánh mặt trời? Chỉ cần ngươi chết, về sau liền không cần tiếp tục bị độc trong chí độc dày vò nữa, cuối cùng cũng coi như toại nguyện rồi chứ?”

“Thật ra, trên đời cũng không có chuyện gì là không làm mà được. Trên đời này nguyện vọng trở thành sự thật, tóm lại cũng phải trả một cái giá nhỏ...”

“Ai...”

Nhưng chỉ nghe một tiếng thở dài thật dài, mười hai kinh hoàng như mê hoặc, rốt cuộc cũng chậm rãi đạp sương mù mà đi, biến mất trong mị hoặc vô biên của Nghiệt Đào.

Hắn, là ai?

Rốt cuộc hắn ta là ai?

Mà kỳ nhân bất thế mục đích này, lần này tái hiện nhân gian, kế tiếp có thể tìm được hắn, thì sẽ là ai?

Ai, lại sẽ vì tâm nguyện của mình trả giá đắt?

Có thể hay không, một người đã sắp tuyệt lộ...

Mộng?

Máu tuôn xối xả!

Máu, là máu của Nhiếp Phong, máu màu tím!

Mắt thấy Nhiếp Phong trúng độc hôn mê, giấc mộng thứ hai cùng luyện tâm, cũng bắt chấp thôn dân khắp phố Bách Thánh thôn cũng là thôn dân không tỉnh người ngã xuống đất, không nói lời nào, trước dờ Nhiếp Phong đến một mảnh tiểu thạch ốc phụ cận không người ở lại rồi hãy nói.

Nhưng máu huyết màu tím lại không ngừng tràn ra từ miệng mũi Nhiếp Phong, giống như vô cùng vô tận, đổ máu xuống tận phòng nhỏ, tình cảnh thê lương dị thường, cho nên giấc mộng thứ hai sau khi đặt Nhiếp Phong lên giường, lập tức liên tục điểm hai bên yết hầu, cùng với mấy đại huyết giữa lồng ngực, nhìn qua có thể nén được huyết thế, đáng tiếc vẫn là phí công vô ích.

Luyện tâm vẫn luôn đứng ở một bên, nhìn giấc mộng thứ hai bận rộn không chịu nổi, cuối cùng không nhịn được nói: “Vô dụng. Mộng cô nương, chẳng lẽ cô còn chưa rõ, Nhiếp Phong đã không còn thuốc để cứu?”

Mộng thứ hai nghe vậy lập tức dừng lại, ngần ngừ nhìn luyện tâm, nói: “Luyện cô nương... Người đây là... Có ý gì?”

Luyện Tâm Luyện Tâm nói: “Bất kỳ người nào dính phải ‘không thấy mặt trời’ cùng với máu huyết, đều sẽ lập tức chỉ độc quy tâm, không cách nào cứu. Những thôn dân kia chỉ dính phải máu độc, cũng trở nên nửa điên nửa điên, mặc dù đã vì độc vô thường bị thương mà tạm thời không cần biến thành điên thú, nhưng trong vòng ba ngày hắn phải chết không thể nghi ngờ; còn Nhiếp Phong thì càng không thể tưởng tượng nổi., Độc Vô Thường trực tiếp oanh cho huyết kinh không

thấy mặt trời vào trong đó, độc phát tác càng thêm tàn nhẫn, tin rằng nếu gã không ngừng trào máu, tuyệt đối không qua được tối nay. Có lẽ sáng sớm mai, chính là lúc tính mạng đã hết...”

Cái gì... Sao? Mộng mộng thứ hai còn tưởng Nhiếp Phong còn có ít nhất ba ngày, hắn, lại có thể không qua được tối nay? Nàng vô cùng khiếp sợ nói: “Vậy, chúng ta có biện pháp hóa giải kỳ độc trong cơ thể hắn không thấy ánh mặt trời? Chỉ cần bức không thấy mặt trời bên ngoài thân thể, có lẽ sẽ cứu hắn một mạng...”

Luyện Tâm lắc đầu:

“Người cho rằng Độc Vô Thường là ai? Hắn là độc Chí Tôn của Độc Bá Thần Châu, nếu thật sự có thể dùng công lực bức ánh mặt trời ra khỏi cơ thể, hắn sớm đã tự cứu mình, còn tốn nhiều công phu tìm mười hai kinh hải làm gì nữa? Độc Vô Thường cũng không thể giải thích, chúng ta càng bất lực!”

Lời luyện tâm như một cái án sắt, tuyên án cái chết của Nhiếp Phong, cả người chấn động!

Luyện Tâm Thuần lại nhìn Nhiếp Phong sắc tím đen, đôi mắt chột hiện lên một tia lãnh khốc, nàng đột nhiên đưa ra đề nghị cực độ vào giấc mộng thứ hai:

“Mộng cô nương, theo ta thấy, Nhiếp Phong thật sự là không ổn. Nếu chúng ta ở lại đây thúc thủ vô sách, vả lại Độc Vô Thường mặc dù đã bị thương, nhưng không biết hắn còn tái hiện hay không. Tranh đoạt mười hai kinh hải với chúng ta, để tránh đêm dài lắm mộng, chẳng bằng tối nay hai ta vứt bỏ Nhiếp Phong, lập tức đến Nghiệt Đào Nguyên tìm thập nhị kinh hải đi!”

“Tin rằng cho dù không có Nhiếp Phong, hợp lực lượng hai ta, cũng chưa chắc không tìm ra được mười hai kẻ kinh hải. Ngược lại bộ dạng Nhiếp Phong bây giờ, chúng ta nếu mang theo hắn lên đường, càng là gánh nặng lớn!”

Thiên...! Mộng thứ hai vạn liệu không tới, luyện tâm lại ngay lúc Nhiếp Phong yếu ớt gần kề, thừa cơ nguy hiểm, muốn nàng bỏ mặc Nhiếp Phong không để ý? Cái này... Cái này, là một câu người à?

Nhưng mà, nếu Nhiếp Phong thật sự không có thuốc nào cứu được, vậy thì cho dù giấc mộng thứ hai có ở lại đây, lại giống như hình với bóng chiếu cổ hần, cũng là mất hết hồn thuật!

Đặc biệt là, Mộng đệ nhị cũng từng nghĩ tới Nhiếp Phong có thể là người mà nam nhân thần bí kia tiên đoán hay không? Trong cái tên có một chữ “Phong”, kiếp này chắc chắn có người muốn nối lại kiếp trước với nàng?

Nhưng hôm nay xem ra Nhiếp Phong tuyệt đối không phải là người kia nữa, hần trúng phải thiên nhật, hần thật sự phải chết không thể nghi ngờ, sao có thể tiếp tục duyên với giấc mộng thứ hai được?

Chữ “Phong” trong tên của hần, có lẽ chỉ vừa vặn ăn khớp với lời tiên đoán của nam nhân thần bí kia, chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Mười hai kinh hoảng đã cách không xa Nghiệt Đào Nguyên ở Bách Thánh thôn, có thể nói gần ngay trước mắt. Chỉ cần nàng có thể bỏ Nhiếp Phong, bỏ cái này đã không thể là gánh nặng trong mộng của người ta, nàng có thể cùng luyện tâm tiến vào Nghiệt Đào Nguyên. Nếu thật sự tìm được mười hai kinh hoảng, càng có thể bởi vậy mà giải được lời nguyên rủa của Thất Tuyệt Dao Kính, khai triển một nhân sinh hoàn toàn khác biệt...

Đúng vậy! Chỉ cần nàng có thể ngoan tâm một chút, nhẫn tâm một chút, lúc này lại bỏ Nhiếp Phong xuống...

Nhưng... Nàng ta có thể không? Nhiếp Phong bị trúng độc vì cứu nàng ta, nàng ta... thật sự có thể sao?

Lời nói của Luyện Tâm, không thể nghi ngờ chính là một hấp dẫn cực lớn, giấc mộng thứ hai chỉ bị nàng nói trộn mắt há hốc mồm, thần thờ không biết phải làm gì, cũng không biết phải như thế nào cho phải, ngay vào lúc này...

Nhiếp Phong một mực chìm trong hôn mê, đột nhiên như hồi quang phản chiếu, mở miệng nói yếu ớt: “Mộng... mẹ... “

Nghe Nhiếp Phong gọi nàng, mộng thứ hai như tỉnh mộng, vui mừng nhượng mây, vội vàng quan sát thương thế.

Đáng tiếc vừa nhìn qua, phát giác Nhiếp Phong máu chảy vẫn như cũ, vẫn suy yếu như trước. Hần, có thể chỉ hồi quang phản

chiếu...

Nhưng cho dù hồi quang phản chiếu, Nhiếp Phong vẫn ngất quăng nói ra một ít lời hẩn rất muốn nói với giấc mộng thứ hai, nhưng nghe hẩn suy yếu mà nói: “Mộng...Cô nương, ta... có chút gì đó... Cho cô, đặt... đặt ở... trong áo của ta...”

***

Ồ? Nhiếp Phong trước khi chết, vẫn còn đồ vật cho giấc mộng thứ hai, giấc mộng thứ hai cũng không biết nên vui hay lo, nàng không hẹn mà nơm nớp lo sợ đưa tay vào trong ngực Nhiếp Phong lấy ra một vật.

A...? Vậy... Vậy..

Đó rõ ràng là một xâu kẹo hồ lô dùng vải bao bọc!

Mộng thứ hai ngây dại! Tỉnh lại lạnh lùng nhìn cảnh luyện tâm lúc này! Nhiếp Phong lúc này cười khổ: “Mộng...Cô nương, xâu kẹo hồ lô này, thật ra là... lần trước lúc ở chợ... ta mua thêm một xâu, chỉ vì... Ta thấy người... ăn kẹo hồ lô... Ăn ngon...có vị, cũng rất muốn...có nhiệt độ khi còn nhỏ... Những thứ này... Tiêu ăn, nhưng sau này... đường chúng ta... càng ngày càng ít người... Không biết... Hay là... đường có băng... kẹo, hồ lô, cho nên vẫn để lại cho người...”

Không thể tưởng được, Nhiếp Phong đối với giấc mộng thứ hai tốt như vậy, chẳng những sợ nàng trên đường đi lại không có kẹo hồ lô ăn, càng lúc tuyệt mệnh này, vẫn không quên đem kẹo hồ lô này cho nàng...

Băng hồ lô đối với hai người bọn họ mà nói, đã không còn đơn giản như kẹo hồ lô, mà thật sự biến thành tình bạn giữa hẩn với nàng...

Đôi mắt của Mộng Tử cuối cùng cũng ứa lệ. Khóe miệng của nàng bắt đầu rỉ máu.

Vì nàng vốn không thể tác động đến thất tình, nếu không Thất tuyệt đao kinh sẽ làm bản thân bị thương. Nhưng Nhiếp Phong đối với nàng thật sự quá tốt, mà người càng gần chết đến nàng, nàng đã không cách nào đè nén nước mắt cùng bi thương của mình. Lúc này trong vòng năm dặm mặc dù đau như liệt hỏa thiêu đốt tâm trí, nàng cũng không hề kèm nén nước mắt của mình, để cho nó chảy cuồn cuộn xuống.

Giấc mộng thứ hai đầy nước mắt, nức nở nói: “Nhiếp huynh, cảm ơn ngươi, tới giờ phút này còn nhớ mong giấc mơ... Có hồ lô bằng đường... Có thể ăn, chỉ là... Ta kỳ thực... Một chút cũng không nỡ ăn hồ lô bằng mà ngươi mua cho cho ta... kẹo hồ lô, càng giấu chúng vào trong tay áo... Ngươi thật sự không cần... Nhớ nhắc ta, chuỗi kẹo hồ lô này vẫn nên để lại cho ngươi... Sau khi khỏi lại ăn đi...”

Lưu lại Nhiếp Phong vết thương lành lại ăn? Nhiếp Phong nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt càng khở, lại tái như đứt đoạn nói: “Mộng cô nương... Thật ra... Ngươi lại... tội gì... Lại giấu... Ta?”

“Nhiếp Phong... Vừa rồi mặc dù đang... hôn mê, nhưng cũng... nghe thấy... luyện cô nương... nói với ngươi...”

“Không...không cứu được. Ta...đã cứu rồi.Luyện cô nương... Thật ra...nói đúng..., hai cái... lưu lại...nếu mà theo ta, ta cũng... chết chắc rồi, vậy ngươi càng không nên... Từ bỏ... mẹ ngươi trước lúc lâm chung... Di ước, ngươi, hay là... vứt bỏ...ta, cùng luyện cô nương... Một... tám...một...liều... nhị... Sợ... hoảng...”

“Lại... thành toàn... mẹ ngươi... Tâm... Nguyên...”

Nói xong, Nhiếp Phong bỗng nhiên kêu lên một tiếng “Ai u”, toàn thân run rẩy kịch liệt. Dưới sự dày vò của mặt trời, rốt cuộc hắn cũng không cách nào duy trì được nữa, hoàn toàn bất tỉnh!

Thành toàn mẫu thân... tâm nguyện?

Mộng thứ hai ngơ ngác nhìn gương mặt tím đen của Nhiếp Phong, nhìn hắn trước khi nguy nan vẫn không quên kẹo hồ lô, một trái tim sắc nhọn trầm xuống, chìm thẳng xuống phía dưới...

Nàng bỗng nhiên phát giác, nếu nàng thật sự có thể nhẫn tâm bỏ Nhiếp Phong, vậy cho dù nàng có thể cùng luyện tâm tìm được mười hai kinh hoàng, cho dù nàng có thể giải được nỗi khổ Thất Tuyệt Dao Kính, cho dù nàng có thể hồi phục dung mạo người thường, không cần xấu xí như vậy, nhưng...

Nàng còn có thể xưng thêm một người? Cho dù nàng có được dung mạo người thường?

Thậm chí ngay cả mẫu thân dưới cửa tuyến, cũng tuyệt đối không hy vọng con gái mình vì nàng thành toàn lâm chung tâm nguyện, mà biến thành như thế!

Chỉ vì giấc mộng thứ hai nếu thật sự có thể vứt bỏ Nhiếp Phong mà không để ý, vậy nàng thật sự biến thành Đào Hoàng thứ hai, không khác gì Đào Hoàng...

Cũng đồng dạng đoạn tình đoạn nghĩa!

Chính vì mộng thứ hai tuyệt không muốn giẫm lại vết xe đổ của cha mình, trong lòng nàng, càng đột nhiên hạ quyết tâm!

Vì ngay thời khắc này, bỗng nhiên nàng nghĩ đến một phương pháp có thể kéo dài tính mạng cho Nhiếp Phong, chỉ là phương pháp này có thể khiến nàng...

Bỗng dưng, giấc mộng thứ hai thu hồi lệ quang trong mắt, xoay mặt nhìn luyện tâm nói: “Luyện cô nương, xin tạm thời rời khỏi đó.”

Luyện Tâm chỉ thấy mặt mũi vốn đầy nước mắt, cảm xúc kích động, bỗng nhiên sắc mặt đầu chuyển, trở nên bình tĩnh như người chết, lập tức sững sốt, hỏi: “Mộng cô nương, không phải cô muốn cùng ta tới nghiệp Đào Nguyên tìm mười hai kinh hoàng sao? Vì sao lại muốn ta ra ngoài? Cô rốt cuộc muốn làm gì?”

Mộng thứ hai chữ Nhất đáp từng chữ: “Ta muốn cứu...”

“Nhiếp Phong!”

Luyện tâm ngẩn ra, như nghe thấy được chuyện cười hay nhất trong thiên hạ, nàng ta nói: “Người muốn cứu... Nhiếp Phong? Nhưng cho dù độc vô thường ở đây, cũng không cứu được Nhiếp Phong! Người làm sao cứu được hắn?”

***

***

Mộng cảnh thứ hai đột nhiên nói: “Ta bỗng nhiên nhớ lại, Độc Vô Thường ngày vốn là độc chí âm chí hàn, mà cha ta truyền cho ta đoạn tình thất tuyệt, tu luyện đao kinh chí dương chí cương, cho nên nếu ta có thể thúc giục Thất tuyệt đao kinh của mình đến mười thành công lực, quán nhập vào trong cơ thể Nhiếp huynh. Cuối cùng, cho dù đoạn tình thất tuyệt chí

cương chí dương, trước sau chưa hẳn có thể hoàn toàn chữa khỏi cho hẳn, có lẽ cũng có thể tạm thời ức chế chí âm chí hàn không thấy mặt trời, cũng không thể lường được...”

Không sai! Từ trước đến nay âm dương tương khắc, mặc dù triệt để hóa giải không thấy mặt trời tuyệt không có khả năng, nhưng Chí Dương chí cương áp chế nó tàn sát bừa bãi trong Nhiếp Phong Ngũ Trang, kéo dài tính mạng hẳn, có lẽ cuối cùng cũng là phương pháp bắt đắc dĩ!

Chỉ là, giấc mơ thứ hai từ khi Đoạn Tình Thất Tuyệt đến nay, đã sớm bị Thất Tuyệt Dao Kính tra tấn không giống hình người, vì để giảm bớt thống khổ, chưa bao giờ dám thúc giục đao kinh trong cơ thể mười thành công lực, nàng cũng không dám khẳng định. Nếu mình một khi thúc giục đoạn tình Thất Tuyệt đến đỉnh phong, cơn đau liệt hỏa đốt tim, sẽ đến cảnh giới Địa Ngục làm sao có thể không đau không muốn sống?

Huống chi, lúc nàng quán công, nội khí tất sẽ hợp thành một mạch với Nhiếp Phong trong thời gian ngắn, huyết kinh không thấy mặt trời cũng có thể sẽ thừa cơ mà vào. Trong vòng năm dặm như lửa đốt, chỉ sợ mình cũng sẽ trúng độc...

Nhưng để kéo dài tính mạng của Nhiếp Phong thêm một đoạn thời gian, giấc mộng thứ hai đã không còn gì để quan tâm...

Quyết định mạo hiểm thử một lần!

Cho dù trận mạo hiểm này, chính nàng cũng có thể phải đền cả tính mạng, nàng cũng không tiếc!

Nàng đã chán sống từ lâu rồi! Tốt xấu gì cũng phải thử một lần!

Cho dù chưa chắc nàng và Nhiếp Phong đã thành một đôi, nhưng có thể có được một bằng hữu như Nhiếp Phong, nàng cũng cảm thấy không uổng công cuộc đời này!

Luyện Tâm còn muốn nói thêm cái gì nữa, lấy lệnh cho Mộng thứ hai thay đổi chủ ý, duy chỉ có mộng thứ hai là dường như thực sự đã quyết. Nàng bỗng nhiên ồng tay áo nhấc lên, một cổ kinh phong quét sạch luyện tâm mấy bước, vừa vặn đem nàng quét ra ngoài cửa, tiếp theo tay áo của Mộng Thủy lại phát lên, một tiếng Bành, cánh cửa cũng đồng thời hợp lại!

Cuối cùng nàng cũng quyết định chọn lấy vận mệnh của mình.

Bỏ mạng vì bạn tốt duy nhất trong cuộc đời mình là Nhiếp Phong!

“Mộng cô nương!”

Mắt thấy giấc mộng thứ hai quả quyết như thế, luyện tâm cũng khê giật mình, nhưng không biết vì duyên cớ gì, nàng vẫn không từ bỏ ý định khiến giấc mộng thứ hai thay đổi, còn muốn phá cửa vào, ngăn cản giấc mộng thứ hai ngu không thể với tới trong mắt nàng!

Chỉ là, đang lúc nàng muốn một chương phá cửa, luyện tâm đột nhiên cảm thấy một cỗ khí thể siêu cường, thành linh xuất hiện ở phía sau lưng nàng!

Đó là một cỗ khí thể cực kỳ cường hoành siêu nhiên! Đó là một cỗ khí thể siêu cường tuyệt tình! Đó là...

Khí thể vô địch đoạn tình thất tuyệt!

Không cần nghĩ nhiều, luyện tâm thiểm điện quay đầu lại, vừa nhìn, rốt cuộc nàng nhìn thấy một người, một giấc mơ thứ hai người kinh hãi nhất...

Thứ hai, Đào – Hoàng!

A! Không thể tưởng được trong giấc mộng thứ hai này lại định dùng Thất tuyệt đao kinh cứu viện Nhiếp Phong, không ngờ tại thời điểm này lại cực kỳ nguy hiểm...

Đào Hoàng cũng đuổi tới?

Trời ạ...

Chương thứ mười kỳ thủ bất thế.

Nhân gian tràn đầy đau khổ.

Chúng sinh Khổ Hải đã không có Đại Trí thoát khỏi Lục Đạo Khổ Hải.

Sao lại không cười nói tự tiêu khiển?

Một nụ cười không đủ, rồi cười!

Hai nụ cười không đủ, có gì mà cứ cười mãi?

Tam Tiểu gia gia!

Sợ hãi, vốn chỉ là một loại cảm giác, một loại cảm giác khiến người run rẩy tâm can.

Nhưng hiện tại trong giang hồ, lại có một loại người, có thể khiến sợ hãi, hóa thành khí thế, thậm chí là lực lượng, khiến người của hắn vẫn chưa tới, khí thế và lực lượng của hắn đã thúc ép những người khác đến mức tâm can đều vỡ vụn!

Mà người này, chính là người cha sợ hãi nhất suốt đời trong giấc mộng thứ hai ——

Thứ hai, Đào – Hoàng!

Luyện tâm vạn liệu không đến, giấc mộng thứ hai làm cứu Nhiếp Phong, lại quả quyết cự tuyệt lời đề nghị của Nhiếp Phong, càng quyết định lấy Thất Tuyệt đao kinh chí cương chí dương của mình, ức chế Nhiếp Phong chí âm chí hàn “Kỳ độc” không thấy ánh mặt trời!

Nhưng điều khiến giáo tâm càng thêm kinh ngạc chính là, ngay khi mộng thứ hai khép cánh cửa phòng nhỏ lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác làm cho người ta cực độ kinh hãi, xuất hiện ở phía sau nàng! Mà cảm giác này, lại càng rõ ràng đến từ một người...

Đào Hoàng thứ hai!

Không thể tưởng được, ngay lúc Mộng Hành Công cứu Nhiếp Phong vào thời khắc khẩn trương, Đào Hoàng thứ hai lại đồng thời giết tới, mắt thấy tình cảnh này, cho dù là người tinh táo nhất, chỉ sợ cũng biến sắc, nhưng mà...

Thật hay cho một câu luyện tâm! Đối mặt với khí thế vô địch của Đào Hoàng, cùng với đao khí bức người phát ra từ trên xuống dưới của bà ta, bà ta lại không hề sợ hãi, gương mặt màu phấn kia càng không có chút sợ hãi nào. Ngược lại, khóe miệng lại cười tà dị, đôi mắt nhìn về phía Đào Hoàng nói: “Ồ? Người chính là... Đào Hoàng thứ hai?”

Dưới sự thúc ép của khí thế Đào Hoàng vẫn có thể nói chuyện tự nhiên, thật sự không có mấy ai! Huống chi luyện tâm xem ra chỉ là một tiểu cô nương trẻ tuổi, yếu đuối như gió? Đào Hoàng cũng âm thầm kinh ngạc về sự bình tĩnh lạ thường của nàng?, Duy chỉ có mục tiêu là không phải tập trung, hắn cũng không suy nghĩ sâu xa, chỉ trầm mặt nói: “Nha đầu! Người

trốn trong nhà, lão tử không cần nhìn, cũng đã cảm thấy là con gái ta! Người mau tránh ra, không được ngăn lão tử mang con gái bất tài kia trở về!”

Giọng điệu của Dao Hoàng giống như Thái Sơn áp đỉnh, không ai dám có chút không tuân theo, chỉ có luyện tâm thái sơn vẫn sụp đổ trước mặt mà không biến sắc, cười nói: “Trở về? Trở về đâu?”

“Nếu một nhà đã không có cha, không có mẹ, không có tình, Mộng cô nương còn trở về làm gì nữa?”

Dao Hoàng ngẩn ra, không rõ luyện tâm lý sao lại giống như biết chuyện của cha con hắn, hắn đột nhiên hỏi: “Nha đầu nói bậy bạ gì vậy? Cha chính là cha của nó, sao lại nói trong nhà chúng ta không có cha?”

Luyện tâm có thâm ý đáp lời: “Thật sao? Người thật sự là cha Mộng cô nương? Người thật sự coi cô ấy là nữ nhi của người sao? An An hoặc...”

“Ngay từ đầu, trong lòng người đã sớm không nhìn thấy nàng là con gái ruột của người? Mà chỉ coi nàng là đối thủ cả đời của mình? Thậm chí là Táng phẩm bồi táng với đoạn tình thất tuyệt của người?”

A? Mộng thứ hai cùng luyện tâm chỉ là bèo nước gặp nhau, nàng chưa từng gặp nàng. Nhiếp Phong, thậm chí bất cứ người xa lạ nào đề cập mình chịu đủ đau khổ của Thất Tuyệt đao kinh, cùng với phụ thân muốn lấy nàng làm quyết định cuối cùng, luyện tâm làm sao đối với hết thấy hiểu rõ như lòng bàn tay?

Chợt nghe lời luyện tâm này, Dao Hoàng càng là vẻ mặt tái xanh, hắn lạnh lùng nói: “Nha đầu thật biết kén ăn! Nhưng tất cả chuyện này liên quan gì tới người! Nếu người còn không rút đi, cũng đừng trách lão tử không khách khí nữa!”

Đúng vậy! Dao Hoàng thứ hai không nói nhiều, đều vì hắn chưa bao giờ nói thêm hai câu mà không đạt mục đích! Hôm nay hắn và Luyện Tâm nói ba câu, đã là cực hạn mà hắn tha thứ! Cho nên trong lúc nói chuyện, hắn cũng đồng thời động thủ!

Chỉ thấy hấn vung tay lên, chưởng phong lướt qua, lại như một thanh loan đao vô hình ép về phía luyện tâm, muốn đem nòng quét qua!

Luyện Côn Bằng liệu Luyện Tâm đối mặt đao kinh do đao Hoàng thủ tạo thành, thế mà không sợ bật cười, chột hai tay áo giờ lên, hai tay sáu xoa, lập tức ở giữa không trung vạch một vòng, tựa như một cái vòng xoáy vô hình, một tiếng ba, đã đem đao kinh tới gần chuyển dời vô hình!

Cái này thật ra ngoài dự kiến của Đao Hoàng! Hấn không sợ một cô nương nhỏ yếu, lại có năng lực có thể chuyển qua đao kinh của mình, nhìn bộ thức mở đầu này, càng giống như đã từng quen biết, Đao Hoàng không khỏi nhướng mày, ngơ ngác hỏi: “Cái này... Là Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết của tăng Hoàng Di Ấn Tự?”

“Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết là bí học độc môn của Di Ấn Tự, nhất định phải là Phật Võ song tu mới có thể luyện được. Nha đầu là một thế nữ tục giới, tại sao lại thân phụ Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết? Rốt cuộc ngươi là loại người gì của lão lừa trọc hòa thượng kia?”

Cái gì? Luyện tâm hợp sứ vừa rồi, lại là nhân quả chuyển nghiệp quyết mà tăng hoàng hưởng danh võ lâm đã lâu? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Luyện Tâm lắc đầu khẽ cười, giống như Tiểu Đao Hoàng nông cạn, nói: “Ha ha, ngươi chỉ đoán đúng một nửa! Ta vừa rồi sử dụng, thật có mang theo bóng dáng nhân quả chuyển nghiệp quyết; chỉ là, nói ta học trộm từ chỗ tăng hoàng, cũng không bằng nói, năm đó bộ tuyệt học Phật môn vang dội cổ kim của tăng hoàng, là bị ai dẫn dắt mà hiểu?”

Ý tứ trong lời nói của luyện tâm, đã hiểu rất rõ ràng! Những thứ mà tăng hoàng chỉ có thể ngộ ra Nhân Quả Chuyển Nghiệp Quyết năm đó, rất có khả năng là do một người dẫn dắt mà thành...

Nhưng mà, trên đời này lại có một người có thể dẫn dắt tăng nhân quả chuyển nghiệp quyết, vậy tu vi của người này, trí tuệ của người này, không những vượt xa tăng hoàng, còn có khả năng so sánh với thần Phật...

Thiên địa nhân gian, thật sự có người trí tuệ có thể sánh bằng Thần Phật? Người này lại là ai?

Ai mà biết được! Chỉ biết là, người này, nhất định là người luyện tâm tuyệt nghệ kia!

Luyện tâm luyện tâm, cô gái này thường xuyên cười tà ác, người sau lưng cô xem ra tuyệt đối không đơn giản; thân phận chính thức của cô tuyệt đối không chỉ đơn thuần là một thiếu trang chủ thể hệ mới của Bách Hiểu trang đơn giản như vậy...

***

Nhưng mà, thiếu nữ trước mắt mặc dù mang tuyệt nghệ, Dao Hoàng vẫn là Dao Hoàng độc nhất vô nhị, trên đời này bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản con đường của hắn, cho dù là Thần Phật, không nói đến chỉ có thể so sánh với Thần Phật!

Không nói hai lời, chương ảnh của Dao Hoàng lại nổi lên, lần này không ngờ lại là Đoạn Tình Thất Tuyệt.

Thiên địa vô tình!

Hay cho một chiêu thiên địa vô tình, quả thật vô tình như thiên địa! Dao kinh lạnh thấu xương lại hướng về phía luyện tâm chặn thẳng, mà lại ẩn hàm đao hoàng sáu thành công lực, xem ra, Dao Hoàng nhất định phải bức khai luyện tâm!

Mà thấy Dao Hoàng thật sự nổi giận, luyện tâm cũng không dám khinh địch, hai chương lại lật, khiến cho nhân quả chuyển nghiệp quyết —

Đại chuyển nghiệp!

Nhưng lại nghe “Bùng” một tiếng vang lên! Luyện tâm đại chuyển kinh này thế mà có thể đem thiên địa vô tình chặn ngang, nhưng dù sao tuổi nàng còn quá trẻ, lực cương thực quá kém Dao Hoàng, chỉ có thể đem sáu thành đao kinh của Dao Hoàng chuyển dời thành bốn thành, còn có hai thành đao kinh, ngược lại gió thổi cỏ thổi hướng cánh cửa phòng nhỏ phía sau đánh tới!

Một tiếng nổ rung trời vang lên! Thiên địa dư kinh vô tình đánh nát cửa phòng nhỏ, thậm chí toàn bộ vách tường trong phòng nhỏ đều sụp đổ! Mà ngay lúc phòng nhỏ bị đánh trúng, nóc nhà lại truyền ra một tiếng “Phanh bành”...

Chỉ thấy một bóng người nhanh tuyệt đang ôm một người nhanh chóng phá tan nóc nhà lao ra, không quay đầu lại lao vùn vụt về phía trước, bóng người này chính là...

Mộng thứ hai!

Mà bóng người mà nàng ôm, lại càng là Nhiếp Phong!

“Súc sinh! Trong phòng quả nhiên là người!”

Đao Hoàng chợt thấy con gái ôm một bóng người phá đỉnh bay ra, muốn chạy trốn, không nói lời nào thân lên tiếng, phát chân muốn đuổi theo. Lam không kịp bước tới, luyện tâm cũng đã lách mình ngăn trước, cười nói: “Đao Hoàng thứ hai! Người muốn theo đuổi nó, có hỏi qua bản cô nương chưa?”

Đao Hoàng cười lạnh:

“Nói nhảm! Bằng vào nha đầu người cũng xứng...”

Lời còn chưa dứt, luyện tâm chợt giơ tay phải lên, một vệt kim quang từ trong tay áo bay ra, bắn ra mặt Đao Hoàng. Đao Hoàng cũng không lấy tay đón đỡ, chỉ là chân khí nhấc lên, khí tức bao phủ khắp người đã như lưỡi đao sắc bén, đánh úp kim quang về phía trước!

Một tiếng trầm thấp! Đao Hoàng khí thế ngất trời đem đạo kim quang kia bắn ra, nhưng đạo kim quang này kỳ thật chỉ là một viên đạn kim sắc, giờ phút này nổ tung, lại bắn ra một cỗ hồng hà, nhanh chóng che dấu hết thấy trong phạm vi mười trượng, trong lúc nhất thời đưa tay không thấy được năm ngón!

“Mẹ kiếp! Hóa ra nha đầu kia muốn yểm hộ súc sinh kia đào tẩu?”

“Xem ta, ta...”

Không hổ là Đao Hoàng thứ hai! Xem ba chữ vừa ra của ta, lại mang theo đạo khí của Vô Kiệt phát ra, toàn bộ hồng hà xung quanh đều bị bức lui, thế nhưng...

Đao Hoàng vẫn đã muộn!

Chỉ thấy ráng mây đỏ tan hết, chẳng những không thấy bóng dáng của giấc mơ thứ hai, thậm chí ngay cả luyện tâm cũng chẳng biết kết thúc!

Đao Hoàng còn sót lại đang giận đến mức râu quai nón, còn có cả hần nữa...

Tiếng gào thét phần nộ!

Tiếng gào thét điên cuồng!

“Hồng...”

Khi Đao Hoàng ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét, giấc mộng thứ hai đã bay về phía trước hơn trăm trượng!

Nhưng dù lão phụ càng ngày càng xa, thân hình của giấc mộng thứ hai vẫn không dám chậm nửa phần, sợ mình đi lại hơi chậm, sẽ bị Đao Hoàng đón đầu đuổi kịp!

Kỳ lạ chính là, giấc mộng thứ hai càng lúc càng lướt về phía trước, khoe miệng lại cuộn cuộn chảy máu tơ máu, sao lại như vậy?

Lại hóa ra là vừa rồi Đao Hoàng che trước cửa phòng nhỏ, trong phòng mộng thứ hai, thật ra đã sớm thúc Hỏa Chúc Đao kinh của Đoạn Tình Thất Tuyệt đến đỉnh phong, càng khắc chế kịch độc âm hàn trong cơ thể Nhiếp Phong “Không thấy ánh mặt trời”.

Nào ngờ công tới mức nửa đường, Đao Hoàng đột nhiên xuất hiện, giấc mộng thứ hai chỉ có thể cứng rắn thu hồi đao kinh, lại vận dụng toàn lực ôm Nhiếp Phong phá đỉnh mà ra, hy vọng có thể thoát khỏi sự dây dưa của lão cha.

Chỉ là như vậy, nàng phản thương bản thân, rước lấy Nhiếp Phong bay vút đi, Thất Tuyệt đao kinh trong cơ thể không ngừng hủy đi lục phủ ngũ tạng của hần, khiến cho nàng khổ không thể tả.

Vô luận như thế nào bị đau đớn dày vò, giấc mộng thứ hai cảm giác sâu sắc tất cả đều đáng giá, chỉ vì Nhiếp Phong trải qua một lát quán công, sớm đã bất tỉnh nhân sự, rốt cục lại như có hồi sinh...

Chỉ thấy Nhiếp Phong trong cơn mê man, tuy vẫn không thể thấy gì, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi há miệng, thở dài một hơi, nói: “Mộng... Mẹ... Nương... Ngã... Vì sao... thức tỉnh... Quá... Lại là ngươi... cứu ta tỉnh?”

Mới lần thứ hai mới thấy hắn có thể nói chuyện, thật sự là mừng rỡ: “Ân... Niếp huynh.... Ta vừa lúc... nhớ lại, chính mình tu luyện đao kinh thuộc tính... Chí Dương chí cương, có lẽ có thể khắc chế âm hàn kỳ độc không thấy mặt trời, không nghĩ tới... Thật sự là... Có thể khiến người... Tô tỉnh lại....”

Nhiếp Phong nghe vậy, lại tiếp tục than thở: “Nhưng mà, người... làm như vậy... Khổ nỗi gì?”

“Dù ta có... Thức tỉnh... nhất thời, trong cơ thể... Vẫn là hàn độc... vẫn là nhiều nhất... Thì cũng chỉ có thể sống tiếp...ta có khắc, nhưng...”

“Ta... Ta lại ngủ được... Mùi máu tươi đậm đặc, hiển thị... Người là muốn... Quán... cứu ta, đã... Đã thụ... nghiêm trọng... Nội thương nghiêm trọng, người ta vốn là... Bình thủy... Tương..... Gặp, người... Không cần... vì ta mà... Rất nhiều đau khổ....”

Nghe xong lời ấy của Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai chỉ cảm thấy mũi cay cay, lập tức nói: “Không...”

“Nhiếp huynh... Chỉ cần có thể vì người mà kéo dài tính mạng thêm một khắc, cho dù ta nhận hết... giống như biển lửa Huyết Hà... Thống khổ, hết thảy cũng là.. Đáng giá...”

“Bởi vì... Người, là bằng hữu duy nhất cả đời của ta!”

Nói rồi! Nói rồi, trong thời khắc Nhiếp Phong nguy hiểm này, rốt cuộc giấc mộng thứ hai cũng truyền lại cho hắn lời nói tận đáy lòng về bộ phận của mình! Nhưng, cũng chỉ là “Bộ phận” mà thôi. Trong lòng của nàng, kỳ thật đã không đơn độc coi Nhiếp Phong là bằng hữu, càng từ từ vì hắn mà đã động đến nàng từ trước đến nay không dám động, cũng không nên động...

Tình!

Đúng vậy! Thật ra ngay lúc Nhiếp Phong cũng không quên mua kẹo hồ lô cho cô, cô đã sớm cảm thấy trong lòng có một gốc tình dục khỏe mạnh, nhưng cô vẫn không có dũng khí đối mặt!

Cho đến hôm nay, Nhiếp Phong lấy tính mạng ra ngăn chiêu, nàng một mực không dám vọng động, rốt cuộc như giang hồ thiếu sót mở rộng, dạy nàng không để ý bất cứ hậu quả gì,

càng không tiếc tự tổn thương mình đã thân, nhận hết đao kinh hành hạ, cũng không nhất định phải cứu Nhiếp Phong trở về!

Đáng tiếc là, mộng thứ hai vẫn không có dũng khí nói hết tình cảm của mình với Nhiếp Phong, vì nàng tự biết lấy khuôn mặt có đốm đỏ chú mục của mình, căn bản khó có thể xứng với Nhiếp Phong đã gần hoàn mỹ trong mắt nàng, hướng chi...

Nhiếp Phong từng đề cập với nàng, trong lòng của hắn sớm đã có một “Mộng”...

Nàng thực sự quá tự ti.

Chỉ có điều, ngay cả trong mộng thứ hai hắn cũng chỉ nói với Nhiếp Phong, hắn là bằng hữu duy nhất trong cuộc đời nàng, nhưng một câu đơn giản như vậy lại lọt vào tai Nhiếp Phong, cũng khiến hắn sững sốt vô cùng!

***

Hắn sẽ nghĩ, mỗi lần mình mua kẹo hồ lô cho nàng, như vậy cũng làm cho giấc mộng thứ hai cảm thấy rất ấm áp. Nhiếp Phong bởi vậy nên có thể biết, cô gái trước mắt này tuổi thơ đáng thương như thế nào, như thế nào thiếu khuyết sự tán thưởng ấm áp của nhân gian, hắn không hèn mà thương tiếc: “Mộng... Cô nương... Cô nương, cảm ơn... Ồ... Nhiếp Phong... Vì... Bạn... Đáng tiếc... Ta... Đã... không... Đã lâu... Nếu không... Nếu... Nếu không... Hay... Hay, hay là... Hay là... Hay, hay là...”

“A...”

Nhiếp Phong nói đến đây, vội vàng một hơi không lên được, vậy mà “A” một tiếng, lại bất tỉnh!

Thật ra, lúc đầu Nhiếp Phong muốn nói với Mộng Mộng thứ hai, hắn cũng rất vui mừng, kiếp này mình có thể có một bằng hữu như nàng, nếu như còn có cơ hội, hắn tất nhiên sẽ mua cho nàng càng nhiều kẹo hồ lô, chỉ là...

Nhưng hắn còn chưa kịp nói ra tâm ý chân thành của mình lần này, đã hết hiệu lực!

Mà giấc mộng thứ hai chợt thấy Nhiếp Phong lần thứ hai hôn mê, trong lòng cũng giật mình, cuống quýt tìm kiếm khí tức

của hắn, chỉ cảm thấy khí tức của hắn đã mỏng manh như tờ, cách chết không xa!

Hóa ra, vừa rồi nàng không tiếc tự hại bản thân là quán chú của nó, cũng chỉ có thể khiến nó hồi quang phản chiếu mà thôi, không hơn.

“Nhiếp huynh...”

Mộng thứ hai lập tức trong lòng đại loạn, dưới tình thế cấp bách, vốn nàng đã tự thương mình càng bị thương thêm, chân khí toàn thân cũng đồng thời nghịch loạn như ma, chợt “Soạt” một tiếng...

Trong lúc Nhiếp Phong lao vùn vụt, nàng rút cuộc cũng kiệt lực, cùng Nhiếp Phong song song ngã nhào xuống đất, một mực quay cuồng mười mấy vòng về phía trước!

Nhưng mà, mộng thứ hai dù lực đã ngã, bản thân lại bị thương nặng không chịu nổi, tâm thần vừa ổn định, vẫn là trước mặt đất đau khổ chống đỡ, đi trước dò xét Nhiếp Phong, có thể thấy được nàng trân trọng Nhiếp Phong như thế nào...

trân trọng tình hữu nghị với hắn như thế nào!

Thế nhưng, tình huống Nhiếp Phong quả thực dị thường nghiêm trọng, lúc này hắn không những hơi thở mong manh, huyết mạch cũng đã gần như ngừng lại, khắp người cũng lạnh thấu xương, hiển thị âm hàn kỳ độc “Không thấy mặt trời”, đã ăn mòn ngũ tạng lục phủ của hắn, hắn...

Sắp không xong rồi!

“Nhiếp... Huynh...”

Mộng cảnh thứ hai sợ hãi kêu lên, kêu réo đầy bất lực. Cùng lúc đó, nàng còn đặt lòng bàn tay của mình vào bối cảnh của Nhiếp Phong, quyết định lần nữa liều mạng thử Thất Tuyệt đao kinh trong cơ thể mình. Để cứu sống Nhiếp Phong, tối nay ngay cả mạng nàng cũng không cần!

Nhưng cho dù mộng thứ hai không tiếc một mạng cứu Nhiếp Phong, cũng chưa chắc có thể cứu được hắn. Nhưng mà, có lẽ mạng Nhiếp Phong không phải tuyệt, có lẽ trên đời này, một số người hoặc chuyện vượt qua phạm nhân có thể lý giải giờ phút này đã bị nàng hôm nay chân thành động...

Ngay lúc Mộng Dao kinh thứ hai đang súc thể chờ phát, đột nhiên, một thanh âm không biết từ nơi nào truyền đến, ung dung gọi:

“Hạng... Nhị... Mộng...”

Thanh âm như có như không, gần như còn xa, tiếng mộng thứ hai lập tức ngừng đầu, dò xét bốn phía, vừa rồi cảnh giác, nguyên lai chính mình vừa mới tránh né đao hoàng đánh lén, hoảng hốt chạy bừa, lại một mực mang theo Nhiếp Phong, cùng nhau ngộ xông vào rừng cây bí ẩn “Nghiệt Đào Nguyên”!

“Nghiệt... Đào Nguyên?”

Mộng thứ hai cảm thấy ngoài ý muốn, đều bởi vì nghiệp đào nguyên vốn là mười hai nơi ẩn thân kinh hoàng trong truyền thuyết. Bây giờ nàng và Nhiếp Phong lại không chuẩn bị, đã ở trong đó, nhưng lại càng dạy cho nàng những chuyện ngoài ý muốn còn lần lượt kéo đến!

Chỉ thấy ngay lúc âm thanh kia truyền đến, sâu trong rừng cây rậm rạp của Nghiệt Đào Nguyên lại tràn ra mây mù lượn lờ, mây mù càng ngày càng dày, nháy mắt đã ngưng tụ thành một biển mây trắng xóa...

Kỳ lạ nhất là, sâu trong rừng rậm, đang có một bóng người mông lung, đạp trên biển mây đi về phía giấc mộng thứ hai cùng Nhiếp Phong!

Mây mù nhẹ nhàng mờ ảo tới mức nào? Bóng người này có thể nhẹ hơn mây mù, đi trên biển mây như giẫm trên đất bằng, có thể thấy thân pháp của nó rất nhẹ, cho dù Nhiếp Phong lấy khinh công nổi danh giang hồ cũng không theo kịp!

Giác mộng thứ hai ghen hòng nhìn trần trời, nàng cũng dần dần nhìn rõ bóng người này; chỉ thấy bóng người này, là một gã hán tử đầu đội mũ trúc, dưới mũ còn phủ một tầng khăn che mặt, che đi khuôn mặt thật của gã!

“Xin hỏi... Các hạ... là ai?” Vừa nhìn thấy hán tử thần bí này, giấc mộng thứ hai không khỏi sờ sờ hỏi: “Người... Người tại sao lại biết tên... của ta?”

Từ dưới tấm mạng che mặt của hán tử thần bí truyền đến một tràng cười thâm ý, nặng nề đáp: “Ta, đương nhiên biết tên của

ngươi; Thiên Địa nhân gian, ta không biết sự thật sự hiện tại không nhiều lắm, mà lần này, ta lại cố ý vì ngươi mà đến.”

Cái gì... Là? Hán tử thần bí này cố ý vì giấc mộng thứ hai mà đến? Mộng thứ hai nghe vậy, hai hàng lông mày nhíu lại thành một đường, nói: “Các hạ là... đến vì ta? Nhưng, ta tựa hồ không quen biết các hạ...”

Gã cao to thần bí lại mỉm cười, đáp lại theo cách kỳ lạ: “Đúng vậy. Ta và ngươi có nói là không quen biết đâu, nhưng nếu ngươi thấy thứ ta đang thấy trên tay thì đã biết bây giờ ta đang đứng trước mặt ngươi, thật ra là một người mà ngươi rất muốn gặp!”

Người đàn ông thần bí vừa dứt lời đột nhiên chấp hai tay sau lưng, lồng ngực, giấc mơ thứ hai lập tức hướng hai chướng nhìn lại, khiếm khuyết nhìn thoáng qua, khung cảnh trở nên cực kỳ quái dị!

Bởi vì, nàng nhìn thấy hai vật!

Đó là ghi nhớ mục tiêu chú ý trên lưng hai gã nam tử thần bí kia!

Một ký hiệu Liệt Dương ở bên trái!

Một tiêu ký trắng sáng ở bên phải!

Chính là...

Tả Thanh Thiên!

Hữu Minh Nguyệt!

***

***

Thiên... Đây không phải là dấu hiệu duy nhất của việc luyện tâm từng nói với giấc mộng thứ hai sao, có thể nhận ra dấu hiệu “Thập nhị kinh hoàng” chân thân?

Chẳng lẽ nam tử thần bí trước mắt này, đúng là...

“Mười... hai... Kinh hoàng?”

Biến sinh nách khuỷu tay! Mộng cảnh thứ hai lập tức không kìm được hô to lên! Nàng thực sự mộng cũng không nghĩ tới, ngay lúc Nhiếp Phong sắp chết hôn mê, mà nàng cũng lâm

tuyệt cảnh, nàng một mực muốn tìm thập nhị kinh hoàng, lại đột nhiên tự mình hiện thân!

Nhưng tình cảnh trước mắt đã khiến nàng không thể không tin! Thập nhị kinh hoàng đập lên tu vi kinh thế tới từ biển mây, thật ra sớm đã chứng minh một việc...

Hắn, đúng là kỳ nhân giang hồ bất thế “Thập nhị kinh hoàng”.

Sự tình thực sự tới quá mức đột ngột, giấc mơ thứ hai ngơ ngác nhìn hắn, trong lúc nhất thời lại không biết phản ứng như thế nào, may mà mười hai kinh hoàng lại nói: “Mộng mơ thứ hai, cho nên ngươi nên hiểu rõ, ta biết tên ngươi có gì là lạ? Trên thực tế, ta thậm chí ngay cả việc ngươi tới nghiệp đào nguyên tìm ta có chuyện gì, cũng đã sớm rõ ràng rồi.”

Mộng Nhất Kỳ khẽ giật mình:

“Điều này... Sao có thể? Ngươi làm sao biết... Vì sao ta phải tìm ngươi?”

Mười hai kinh hoàng nở nụ cười, nói: “Vô lâm trong thiên hạ, tìm người của ta, tất có tâm nguyện muốn được tha thứ, mà tâm nguyện của ngươi, có phải hay không hy vọng ta có thể trợ giúp ngươi...”

“Giải trừ nỗi khổ thiêu tâm mà Đoạn Tình Thất Tuyệt mang tới cho ngươi? Càng khiến khuôn mặt xấu xí của ngươi hồi phục hình dạng của người thường?”

Lợi hại! Không hổ là thập nhị kỳ nhân kinh hoàng! Nhưng cũng không hỏi tự biết, sớm hiểu rõ tâm nguyện của giấc mơ thứ hai như lòng bàn tay! Giấc mộng thứ hai đối với sự dự liệu của hắn không khỏi cảm thán từ đáy lòng, nàng nói: “Ngươi... thực sự đã đạt thành bất cứ tâm nguyện nào của bất kỳ ai chưa?”

Thập Nhị kinh hoàng nói: “Bất cứ ai trong vòng trăm năm tái hiện nhân gian tìm tới ta, ta sẽ thành toàn cho hắn một nguyện vọng, mặc kệ người ước nguyện, là người tốt hay là kẻ gian ác. Huống chi, ta sớm biết...”

“Ngươi, là một nữ hài đáng thương đáng để thế nhân đồng tình.”

Nhưng nghe Thập Nhị kinh hoảng nói nàng là một nữ hài đáng thương đáng thương, giấc mộng thứ hai cay cay mũi, cảm giác sâu sắc chính mình nhiều năm qua có cha như không, chưa từng trải qua thất tình đau khổ của nhân gian, thì ra trên đời này còn có người giải thích. Nàng suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm, nói: “Cảm ơn... Người... lời này để hỗ trợ, ta có một vấn đề...”

Mười hai kinh hoảng lại cười, nói: “Ha ha, giấc mơ thứ hai, giờ phút này trong lòng người có vấn đề gì, kỳ thật căn bản không cần chính miệng nói ra, ta cũng đã sớm biết rồi.”

“Cái gì... Sao?” Mộng Mộng thứ hai cau mày nói: “Người... Giờ phút này trong lòng ta có vấn đề gì... Cũng biết rồi?”

Mười hai kinh hoảng vô hạn tự tin nói: “Ừm. Giờ phút này trong lòng người có hỏi hay không, nếu người muốn ước nguyện, có lẽ không liên quan tới bản thân? Người muốn biết, hiện giờ người đạt được một nguyện vọng, có thể vì chuyện người khác mà cầu nguyện?”

A...? Mộng Mộng thứ hai đôi mắt mở thật to, duyên mười hai kinh hoảng đúng là nói trúng suy nghĩ của nàng, nàng nói: “Không... sai. Người ngay cả suy nghĩ của ta... cũng biết rồi, vậy người sớm đã biết, giờ phút này ta muốn cầu mong cái gì?”

Mười hai kinh hoảng khẽ vuốt cằm, nhìn giấc mơ thứ hai, chợt người vô cùng thương tiếc nói: “Đúng vậy. Hài tử, ta vừa mới nhắc qua, lần này ta hiện thân, chính là vì người mà đến, cũng là biểu thị, ta sớm đã biết người sẽ nguyện vọng...”

Một lời đến nước này, mười hai kinh hoảng đã không biết sống hay chết, Nhiếp Phong nằm trên mặt đất không có chút khí tức nào liếc nhìn một cái, lại tiếp tục nói tiếp:

“Người, là hy vọng ta có thể khu trừ hàn độc trong cơ thể Nhiếp Phong “Không thấy mặt trời” triệt để, nhường cho hắn...”

“Khởi, khởi, tử, hồi sinh?”

Vạn liệu không tới, thì ra ý niệm vừa hiện lên trong đầu giấc mộng thứ hai đúng là từ bỏ ước nguyện vì đao kinh của mình mà đổi thành vì Nhiếp Phong cầu sinh tử?

Cô muốn mười hai kinh hoàng cứu sống Nhiếp Phong?

Nhưng nghe mười hai kinh hoàng thật sự lần nữa nói ra tâm nguyện của mình, giấc mộng thứ hai lúc này cũng buồn bã gật đầu, đáp: “Ừm! Tâm nguyện duy nhất trong lòng ta hiện giờ, chính là hi vọng Nhiếp Phong cùng với mấy trăm thôn dân Bách Thánh thôn đã trúng phải mấy trăm tên không còn mặt trời kia, có thể lấy lại tính mạng, đã đủ rồi!”

Đúng rồi! Trừ Nhiếp Phong, tại Bách Thánh thôn cách Phượng Đào Nguyên không xa, mấy trăm thôn dân kia cũng đều trúng độc vô thường, mặt trời không thấy mặt, như thú điên như dã thú, mà lại cách xa cái chết không xa, trong đó còn có tiểu hài tử năm mấy tuổi, thử hỏi thôn dân tội gì?

Không thể tưởng được, giấc mộng thứ hai ngoài muốn cứu Nhiếp Phong, cũng không quên những thôn dân vô tội kia, mười hai kinh hoàng nghe vậy, càng thương tiếc nàng hơn, nói: “Hài tử, ngươi cho dù năm xưa long đong, chưa bao giờ hưởng thụ bất cứ tiếng cười vui nào ở nhân gian, chỉ có trách tâm nhân hậu có thể so với Nhiếp Phong, cùng hắn có thể nói là một cặp trời đất tạo ra. Chỉ là, trước khi ngươi thực sự đưa ra quyết định, ta phải khuyên ngươi một chuyện.”

“Tiền bối... Rốt cuộc là cái gì?”

Thập nhị kinh hoàng nói: “Ngươi đừng quên, Đoạn Tình Thất Tuyệt đao kinh trong cơ thể ngươi đã phá tâm thiêu bụng ngươi, vừa rồi ngươi còn ngông cuồng thúc dục đao kinh tới mức đỉnh phong muốn cứu Nhiếp Phong, gần như dầu hết đèn tắt. Ngươi đã gặp đại nạn, nếu không ước nguyện để ta cứu ngươi, ngươi tuyệt đối không sống quá ba ngày!”

Mười hai kinh hoàng nói không phải là giả! Mộng cảnh thứ hai từ khi tách khỏi Giang Nam xa xôi, chớp mắt đã sắp một tháng đồng thời thời thời kỳ phát tác đao kinh trong cơ thể, nếu nàng thật sự từ bỏ nguyện vọng vì mình, vậy cuối cùng, hết hạn, nàng sẽ toàn thân bị đốt thành tro tàn mà chết!

Nhưng mà, vì Nhiếp Phong, vì mấy trăm thôn dân của Bách Thánh thôn kia, giấc mộng thứ hai xem ra đã quyết, nhưng nghe nàng bật cười thê lương, nói: “Tiền bối..., văn bối hoàn toàn hiểu rõ hậu quả trong này, chỉ là người sống trên đời, có một số việc... Nhất định phải làm, dù sao... văn bối đã bị lừa

nóng dầy vò hơn mười năm, cũng không sợ lại bị thiêu thân thể thành tro tàn nữa!”

Thập nhị kinh hoảng nói: “Đứa nhỏ, ta biết ngươi lần này hy sinh là vì Nhiếp Phong, nhưng ngươi có hiểu trong lòng Nhiếp Phong đã có một giấc mộng từ lâu không? Ngươi, tuyệt đối không thể có giấc mơ trong lòng hắn? Cho dù ngươi không tiếc tan thành tro bụi cũng là uổng công...”

Mộng thứ hai nghe vậy lại cười, lúc này đây, nụ cười của nàng càng thêm thâm:

“Ta... Ta hiểu rồi! Ta cũng cực kỳ tự lượng, tuyệt đối sẽ không trở thành giấc mộng trong lòng Nhiếp Phong, chẳng qua...”

“Nhiếp Phong, đã trở thành giấc mộng vĩnh viễn không thể quên trong lòng ta!”

Một câu này, mới là từ sâu trong lòng giấc mộng thứ hai, thật sự là lời từ tận đáy lòng!

Mà vì mơ gần như hoàn mỹ Nhiếp Phong này, nàng vốn có thể dựa vào thời khắc sống còn này để thỏa mãn cho tâm nguyện, thành toàn cho Nhiếp Phong, thành toàn cho tất cả thôn dân, nhưng cũng không có tác dụng giúp mình...

“Tiền bối... Ta từ nhỏ đến lớn, đều không biết Thất Tình là vật gì. Nhiếp Phong, lại là người đầu tiên làm cho ta biết cái gì là tình! Vì hắn, ta...”

“Tâm... ý... đã... quyết!”

Nhìn thấy vẻ mặt không để ý gì trên giấc mộng thứ hai, mười hai kinh hoảng thỉnh thoảng thở dài thật dài, nói: “Hỏi thế gian, tình là gì, trực giáo sinh tử tha thứ?”

“Dù cho hai người có đồng ý sinh tử đi chăng nữa thì cho dù là hi sinh vì những yêu cầu của bản thân thì cũng đáng giá.”

“Chỉ là, cho dù ngươi cũng không phải người Nhiếp Phong muốn sinh tử tương đồng, nhưng vẫn như thế vì hắn, ngươi đối với hắn tình, đâu chỉ đơn giản là sinh tử ước hẹn đơn giản như thế?”

***

“Được rồi. Tâm ý của ngươi đã quyết. Bây giờ ta như ngươi mong muốn, cứu sống Nhiếp Phong cùng mấy trăm thôn dân kia, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, cho dù những thôn dân kia có thể sống sót trở lại, bọn họ căn bản sẽ không biết, là ngươi hi sinh bọn họ, càng chưa chắc sẽ cảm kích ngươi, bọn họ thậm chí có thể bởi vì khuôn mặt này mà chán ghét ngươi!”

Mộng thứ hai nói: “Tiền bối, ta cầu xin ngươi cứu sống bọn họ, cũng không phải mong một câu đa tạ của bọn họ! Mời ngươi bây giờ liền động thủ đi!”

Mộng thứ hai vừa nói xong, mười hai kinh hoàng bỗng nhiên quỷ dị cười một tiếng, nói: “Động thủ?”

“Ha ha, ai nói ta muốn động thủ? Trên thực tế, người muốn động thủ...”

“Thật ra là ngươi mới đúng!”

Một lời đến nước này, mười hai kinh hoàng chợt từ trong áo lấy ra một kiện đồ vật, giơ tay lên, món đồ kia đã mang theo sức mạnh ném về giấc mộng thứ hai!

Mộng cảnh thứ hai đã thương thế giao tranh, chỉ có lật tay tiếp, vẫn có thể đem vật kia cầm trên tay, định thần xem xét, chỉ thấy đúng là một cái bình nhỏ màu trắng, trong bình chứa một ít bột phân màu tím đen!

“Đây là...” Mộng thứ hai không rõ cho lắm, giương mắt nhìn mười hai kinh hoàng.

Mười hai kinh hoàng nhấn mạnh từng chữ: “Điều này chính là có thể cứu sống Nhiếp Phong và mấy trăm thôn dân, cũng là giải được mà Độc Vô Thường một lòng cầu lấy...”

“Hắn – Độc...ở bản thân... Độc... huyết!”

Cái gì? Cái gì? Cái gì?

bột phân tím đen trong bình nhỏ này, lại là độc huyết Vô Thường?

Mộng Tử nghe vậy sắc mặt thay đổi, không cách nào tin nói: “Đây... là độc... Độc huyết của Vô Thường? Vậy bây giờ hắn đang ở đâu?”

“Hắn?” Mười hai kinh hoàng tà dị cười, đáp: “Hắn, hiện tại đã tới một nơi không bị mặt trời tra tấn nữa, hắn đã chết.”

“Chết rồi?” Mộng Mộng thứ hai kinh ngạc:

“Rốt cuộc hắn... đã chết như thế nào?”

Mười hai kinh hoàng nói: “Thật ra trước đó người đã gặp được ta, còn cầu ta giúp cho một nguyện vọng của hắn, đó là giúp hắn thoát khỏi nỗi đau không thấy ánh mặt trời, nhưng không thấy ánh mặt trời trúng độc, tuy do hắn luyện ra nhưng chính hắn lại không biết, có thể hóa giải độc tính thiên nhật, thật ra hắn dùng độc huyết của mình làm thuốc dẫn, lấy độc của mình từ ngoài vào trong, công kích độc được của mình.”

“Chỉ là phải tinh luyện máu độc toàn thân hắn thành bình bột phân tím đen này, hắn không thể không chết, cho nên phương pháp đơn giản nhất là hỗ trợ giải thoát thống khổ, chính là dứt khoát xử lý hắn, một trăm phần trăm!”

Không nghĩ tới, trong thiên hạ không ai có thể phá giải được, chỉ có thể lấy độc trị độc. Mà Độc Vô Thường lại là người trúng độc đầu tiên, máu huyết của y cũng là loại độc nhất, mới có thể dùng độc của mình tấn công độc của mình!

Mộng thứ hai nghe đến đây, trái tim thẳng tắp chìm xuống dưới, không thể tưởng được mười hai kinh hoàng kỳ nhân bất thế, lại giống như đúc với lời đồn giang hồ, đồng thời thành toàn nguyện vọng của bất luận kẻ nào, cũng phải khiến người ta trả giá đắt...

Mà càng làm ước mơ thứ hai không đến chính là, ngay lúc nàng suy nghĩ đến nhập thần, mười hai kinh hoàng trước mắt...

Lại đột nhiên không thấy nữa!

Chuyện này quả không phải là chuyện nhỏ! Nhưng giấc mộng thứ hai cũng không hề nghi ngờ, bởi vì...

Bỗng nàng cảm thấy có một bóng người hiện ra ngay phía sau mình!

Thập – nhị – kinh hoàng!

Thật sự nhanh đến đáng sợ! Mộng thứ hai mặc dù cuống quýt quay đầu lại, nhưng chưa kịp quay đầu lại, mười hai ngón tay

kinh hoàng đã “Phốc phốc” điem liên tục mấy chục đại huyết của nàng, nàng không thể động đậy ngay tại chỗ!

“Tiền bối! Người...?”

Giác mộng thứ hai không rõ ràng cho lắm, lúc này mười hai kinh hoàng vừa tà dị nói: “Mộng thứ hai, sau khi nghe qua tao ngộ độc vô thường, có hay không cảm thấy tự lo? Nhưng ngươi nên sớm biết rõ, xưa nay có người cầu cạnh ta, mặc dù tâm nguyện được thỏa mãn, nhưng cũng phải trả giá không nhỏ.”

“Mặc dù ta cực kỳ thưởng thức tình cảm của ngươi, ngươi có một phụ thân bất cận nhân tình như vậy, nhưng vẫn có thể bần đất mà không nhiễm, vẫn kiên trì mộng tưởng của mình, cuối cùng càng không tiếc tình hi sinh bản thân. Kỳ thật ngươi đã vượt qua Đạo Hoàng thứ hai của cha ngươi!”

“Chỉ là, bất kể ta thưởng thức ngươi cỡ nào thì quy tắc cũ của ta vẫn tuyệt đối sẽ không thay đổi!”

“Nếu như ta đã mong muốn như ngươi, tìm giúp ngươi giải được có thể cứu được Nhiếp Phong và thôn dân...”

“Ngươi, hôm nay phải trả giá đắt tất cả mọi thứ!”

Mười hai kinh hoàng nói, chợt một chương đánh vào sau lưng giấc mơ thứ hai, tiếp đó, một luồng cương khí vô thượng đã xuyên qua lòng bàn tay của hắn tận năm thành!

“Tiền bối...”

Đột nhiên thấy cương khí nhập vào cơ thể, giấc mộng thứ hai lại ngẩn ngơ, không rõ ý đồ kinh hoàng của mười hai là như thế nào, nhưng mà...

Nàng ta hoàn toàn không rảnh để ngẫm nghĩ, sau khi đạo cương khí vô thượng này vừa nhập vào cơ thể, lập tức nàng ta cảm thấy ngọt ngào lạ thường.

Bỗng dưng, cổ họng Hách Giác bỗng ngòn ngọt, rầm một tiếng, liền điên cuồng phun máu tươi lên trời!

Không chỉ có thế, toàn thân kỳ kinh bát mạch, cùng tất cả huyết vị của nàng đồng thời phát ra tiếng nổ vang liên tiếp, căng thẳng như muốn nứt ra!

Thật ra trong giấc mơ thứ hai nàng đã liều cái mạng của mình rồi. Nàng đã sớm không sợ chết. Vậy thì thập nhị kinh hoảng còn muốn người này bỏ cả sinh tử ra bên ngoài, phải trả cái giá ra sao?

Nói cho cùng, trên người của giấc mơ thứ hai này sẽ phát sinh chuyện lạ kinh người nào đây?

Mà sau mười hai tấm khăn che mặt, rốt cuộc che giấu một gương mặt như thế nào? Tâm tình như thế nào?

Cứ cách trăm năm, hấn lại tái hiện võ lâm, động cơ chân chính là gì?

Chương thứ mười một, chương thứ tám tuyệt.

Đã rất lâu rồi Nhiếp Phong không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Đến cùng là bao lâu đây?

Hắn còn nhớ kỹ, lần trước hắn bất tỉnh, giống như là hoàn toàn mất đi lục thức và tri giác; hắn gần chết, không những không nghe được bất cứ thanh âm nào xung quanh, thậm chí cũng không nghe được tiếng tim mình đập nữa.

Nhờ vào lòng hấn, tim cũng gần như sắp chết, nhịp nháy cũng cực kỳ yếu ớt, dù cho hấn mang Băng Tâm Quyết trên người, cũng cảm thấy tim mình không thể nghe thấy được.

Sau đó, não, lòng của hấn, dần về không.

Chỉ có người chết mới có thể quy về một mảnh hư vô. Nhiếp Phong tự biết lần này có lẽ hấn phải chết thật rồi.

Nhưng mà, hấn lại không có chết!

Trong lúc hôn mê không ngừng, Nhiếp Phong sống một ngày rồi một ngày trôi qua, hai lỗ tai hấn cũng dần hồi phục nhạy cảm, bỗng nhiên có một ngày...

Hắn cảm thấy, bản thân không ngờ lại có thể nghe thấy tiếng tim mình đập nữa!

Sau đó, hấn cũng bắt đầu nghe thấy tiếng chim kêu, còn có tiếng gió, tiếng mưa rơi...

Duyên như thế? Không phải vì hắn không thấy thiên nhật độc đã công tâm, chắc chắn là chết không xa ư? Vì sao còn sống lại? Rốt cuộc là ai đã cứu hắn bên bờ tử vong?

Không những nghe thấy âm thanh mà Nhiếp Phong cũng dần dần có cảm giác hồi phục.

Hắn có thể cảm giác được, đêm nay luôn có người đóng chặn cho hắn, càng cảm thấy có người cho hắn ăn một ít cháo loãng.

Hắn càng có thể cảm thấy rõ ràng, tay của người này, cũng không phải là bàn tay của giấc mơ thứ hai, chỉ vì hắn từng chạm vào giấc mộng thứ hai. Tay của nàng, thậm chí còn lạnh như băng hơn cả tay Bộ Kinh Vân, thực ra danh xưng với hai tay, nhưng đôi tay chữa thương cho Nhiếp Phong trong khoảng thời gian này, lại là một đôi tay không khác gì người thường!

Chỉ là, lần trước Nhiếp Phong ngất đi, giấc mộng thứ hai không phải là một mực áp chế hắn chạy như bay về phía trước? Nàng còn thổ lộ tiếng lòng với Nhiếp Phong, nói Nhiếp Phong là bằng hữu duy nhất cả đời của nàng, càng không tiếc tất cả cứu hắn. Nếu hôm nay chiều cổ hắn chính là người khác, vậy cuối cùng, đã từng thề chắc chắn là giấc mộng thứ hai...

Bây giờ đang ở đâu?

Nhiếp Phong không biết, cho nên khi y dần dần có khí lực hồi phục, mặc dù vẫn không cách nào thấy vật, không cách nào động dậy xuống giường, nhưng y đã có thể há miệng nói chuyện, rốt cục không nhìn được hỏi người vẫn luôn chiều cổ mình, nói: “Xin hỏi... Rốt cuộc là ai... cứu sống ta?”

Người chiều cổ hắn kia, chính là đang cho Nhiếp Phong ăn một bát thuốc cực kỳ tanh hôi. Lúc này Chử Bằng nghe thấy Nhiếp Phong có khí lực hồi âm mở miệng nói chuyện, cũng ngần ngại, đáp: “Ai mà biết được! Ta cũng chỉ là được người ta nhờ vả mà thôi!”

Cái này một mực chiều cổ người Nhiếp Phong, nghe thanh âm già, nguyên lai là một nữ tử, ngữ điệu cũng ôn nhu, nhưng giọng nói lại cực kỳ khàn khàn, tuyệt đối không phải là giấc mộng thứ hai. Nhiếp Phong không khỏi cảm thấy thất vọng,

lập tức lại cố gắng hỏi: “VẬY..., vị cô nương luôn đi cùng ta kia, có ở chỗ này không?”

Nữ nhân kia sau khi nghe xong, lắc đầu, khổ sở cười nói: “Nhiếp đại hiệp, thẳng thắn nói, lúc ta phát hiện ngươi, chỉ đành để ngươi một thân một mình, cũng không có cô nương gì.”

Nghe vậy, Nhiếp Phong không khỏi sửng sốt, hỏi: “Ngươi... Sao biết ta họ Nhiếp?”

Cô gái kia nói: “Rất đơn giản! Là người lưu thư kia muốn ta chăm sóc ngươi, nói tên của ngươi là “Nhiếp Phong”.”

Ồ? Lại có người để lại sách chiếu cố Nhiếp Phong? Nhiếp Phong nghe vậy lập tức nhướng mày.

Mà ly nữ thấy hấn hoang mang như vậy, lúc này cũng bắt đầu coi trọng vấn đề từ đầu đến cuối...

Nguyên lai, nữ tử một mực chăm sóc Nhiếp Phong này, tên là Văn Anh, là một thôn nữ ức trính, một mình ở cách Bách Thánh thôn vài dặm thôn Xuân Điền thôn.

Một đêm, Văn Anh ngủ đến nửa đêm, chợt nghe một trận tiếng vỗ cửa dồn dập, vội vàng xuống giường đáp.

Ai ngờ ngoài cửa mà không có người đập cửa, chỉ có Nhiếp Phong đang hôn mê bất tỉnh, bên người Nhiếp Phong còn có một bột phấn màu tím đen, còn có một tờ giấy ngấn, mười lạng vàng.

Văn Anh mở ra đọc, chỉ thấy trên giấy ngấn viết mấy hàng chữ nhỏ, đại ý là nói cho nàng biết, người nằm trên đó gọi là Nhiếp Phong, bởi vì kỳ độc tuyệt thế trên người hãm vào hôn mê, nhất định phải lấy bột phấn màu tím đen trong bình nhỏ kia, ăn vào nửa tháng, mới có thể khởi tử hồi sinh, nếu Văn Anh có thể dốc lòng chiếu cố hắn, trừ mười lượng hoàng kim trước mắt, sau khi Nhiếp Phong sống lại còn có thể được mười lượng hoàng kim...

Sự tình hóa ra đơn giản đến vậy? Nhưng Nhiếp Phong nghe đến đây, đột nhiên lại nói: “Văn Anh cô nương... Đây chẳng phải là nói, nàng chưa từng thấy... người bỏ ta ở ngoài cửa kia sao?”

Văn Anh gật đầu nói: “Ừm. Nhưng ta biết tên người kia, bởi vì trên trang giấy gắn viết tên của hắn...”

Nhiếp Phong như tìm được ánh rạng đông trong bóng tối, truy hỏi: “Ồ? Thế người này... họ tên là gì? Rốt cuộc là người phương nào?”

Sâu trong lòng hắn, Nhiếp Phong hi vọng người này sẽ là giấc mộng thứ hai. Kỳ thật hắn không muốn thấy nàng cứ như vậy đột nhiên vô thanh vô tức biến mất, ngay cả “Tạm biệt” cũng không để lại một câu...

Chỉ là, đáp án mà Văn Anh đưa ra lại là một đáp án khiến hắn khiếp sợ hơn!

Nhưng nghe cô nói từng chữ một: “Tên của người kia rất đặc biệt, ta cũng không dám khẳng định, đó có phải là một cái tên hay không.”

“Tên người kia viết tên trên đoản tiên, gọi là...”

“Thập Độc Nhị hết kinh hoảng!”

Àm!

Nghiễm nhiên như một đạo sét đánh, Nhiếp Phong mặc dù không cách nào nhúc nhích, lúc này toàn thân cũng như bị sét đánh chấn động, có thể tưởng tượng được, trong lòng hắn khiếp sợ cỡ nào!

Vạn liệu không tới, người lưu thư cần anh cô chiếu cố Nhiếp Phong này, không phải là giấc mộng thứ hai, mà là từng người trong truyền thuyết, Nhiếp Phong trước giờ chưa từng thấy - Mười hai kinh hoảng!

Cái này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vô số ý niệm trong đầu, thoáng chốc loạn chuyển trong lòng Nhiếp Phong, nhưng ngàn vạn đầu, nghĩ tới nghĩ lui, Nhiếp Phong vẫn không nghĩ ra một chút chân tướng nào!

Rốt cuộc sau khi Nhiếp Phong ngất đi, rốt cuộc là đã từng phát sinh chuyện gì mà hắn không tưởng tượng được?

Làm sao lại liều mạng cứu giấc mộng thứ hai của hắn, bây giờ không hề tìm thấy phương nào? Ngược lại trăm năm mới hiện

thân một lần, mười hai kinh hoàng, lại lưu lại thuốc giải cứu hần?

Lẽ nào...?

Chẳng lẽ...

Nhiếp Phong đột nhiên nghĩ ra, chẳng lẽ trong thời khắc sinh tử cuối cùng của hần, rốt cuộc cũng tìm được mười hai kinh hoàng? Càng quyết định bỏ qua mộng tưởng của mẹ hần lúc lâm chung, đổi sang mong muốn cho mười hai kinh hoàng, trợ giúp hần khởi tử hồi sinh?

Điều này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng!

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong thật muốn đứng dậy ngay lập tức, hần rất muốn tìm lại giấc mơ thứ hai, hỏi rõ ràng nàng, chỉ là bây giờ hần, không những không cách nào nhìn thấy vật, mà ngay cả khí lực ngồi trên giường cũng không có!

Mà Văn Anh thấy hần muốn lên giường, lại từ đầu đến cuối mềm nhũn không chút sức lực, không khỏi nói: “Nhiếp đại hiệp, vô dụng.”

“Mười hai kinh hoàng kia viết lên trên giấy ngấn, tuyệt thế kỳ độc trong người ngươi, nhất định phải ăn vào bình Tử Mạt nửa tháng kia, ở ngày thứ mười lăm, còn phải trải qua một cửa ải quan trọng, mới có thể thuốc được trừ độc, đến lúc đó ngươi mới có thể hồi phục công lực, chẳng những có thể hoạt động tự nhiên, càng có thể nhìn thấy mọi thứ.”

***

“Trong đoạn thời gian này, cho dù ngươi muốn tìm cô nương kia hỏi một cách rõ ràng, cũng là bất lực.”

Văn Anh này cũng không phải là mắt không nhận ra, từ trên mặt Nhiếp Phong xem xét sắc mặt, cũng đại khái đoán được tâm ý Nhiếp Phong.

Nhiếp Phong bất đắc dĩ nói: “Vây... Vây, Văn Anh cô nương, xin hỏi... Ta đã hôn mê bao lâu?”

Văn Anh nói: “Ta bắt đầu chuẩn bị thuốc sắc cho ngươi, ngươi đã nằm trên giường bảy ngày bảy đêm rồi.”

Ồ? Vậy chẳng phải là nói, Nhiếp Phong đã uống thuốc bảy ngày?

Ngày phục nguyên cách hần, hóa ra còn có tám ngày?

Chỉ là, Thập Nhị kinh hoảng nói hần ở ngày mười lăm, sẽ trải qua một cái quan khâu trọng yếu, mới có thể triệt để độc trừ, cái kia, lại sẽ là một cái cửa ải như thế nào?

Lúc này Văn Anh lại nói: “Nhiếp đại hiệp, thời điểm không sớm, đã là lúc làm cơm tối. Bây giờ ta đi làm chút cháo loãng cho người, người cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, nghỉ ngơi cho tốt một chút đi.”

Nói xong đã bước ra khỏi phòng.

Lúc Văn Anh trở lại phòng, thật sự nâng lên một bát cháo loãng.

Đó là một chén cháo loãng nóng hổi.

Chỉ là, nước cháo tuy nóng, chén cháo kia thật ra cũng không ngon lắm.

Nói như thế nào nhỉ? Thật ra Nhiếp Phong cũng không yêu cầu nhiều lắm, ăn cũng không khó lắm, hần cũng có thể nuốt xuống, nhưng chén cháo loãng này thật sự quá khó ăn.

Đặc biệt là, năm đó phụ thân Nhiếp Phong “Nhiếp Nhân Vương” làm cháo cho hần và Doanh Dục, là thích hợp nhất, mùi thơm của gạo trắng dào dạt, hơi mặn ôn hòa, là tâm ý thân tình tràn ngập như vậy, so với Văn Anh làm tiếp, khác biệt thẳng như mây.

Cái kia của Văn Anh, không biết là hỏa hầu không đủ, hay là nguyên nhân khác, càng làm cho cháo không đều đặn, thậm chí có chút nửa sống nửa chín, muối cũng rơi quá nhiều, thật là làm người ho sặc sụa.

Rất khó tưởng tượng nổi cảnh giới quý dị của một nữ nhân trong thôn lại đáng sợ đến mức như vậy. Văn Anh này, rốt cuộc là đang làm cái gì?

Nhưng mà, không có thư tín như thế nào có thể chui được vào miệng. Lúc này Nhiếp Phong khí huyết yếu ớt cũng muốn nuốt xuống, hần nhất định phải nhanh chóng phục nguyên, mau chóng tìm lại mộng cảnh hời hợt tất cả.

Nhưng mà, thật cũng nhờ Văn Anh kia, nhìn Nhiếp Phong từng ngậm từng ngậm cháo loãng được nàng đưa tới miệng, lại còn có mặt mũi vẫn Nhiếp Phong:

“Nhiếp đại hiệp, ta làm cháo, có hợp khẩu vị của ngươi không?”

Nhiếp Phong bật cười, nhưng cũng biết nàng đã dùng toàn lực, không muốn nàng thất vọng, chỉ có thể nói với nàng, vừa ăn vừa nói: “Đúng rồi... Văn Anh cô nương..., ngươi sống một mình ở đây, xem ra cũng vô thân vô cớ, vậy... Xưa nay ngươi lấy gì để sống?”

Văn Anh dường như không ngu Nhiếp Phong lại hỏi nàng như thế, dừng lại một chút, đáp: “Ta... Dừng chân nuôi sao?”

“Nhiếp đại hiệp, thôn nữ bình thường như ta, vậy có bản lĩnh gì hơn người? Ta thay những đại hộ này may quần áo vá, lấy đó làm gốc.”

Ồ, thì ra là thế. Nhiếp Phong nghe xong lập tức bừng tỉnh đại ngộ, khó trách! Bình thường đại bộ phận thôn dân đều là trai cày ruộng nữ dệt, văn anh vừa tinh thông khâu vá, có lẽ thiếu tài nấu nướng, cũng chưa thể lường trước...

Nhưng Nhiếp Phong mặc dù đổi đề tài, Văn Anh vẫn nhớ rõ, hẳn vẫn chưa trả lời chính diện vấn đề của nàng, nàng lại hỏi: “Nhiếp đại hiệp, ngươi còn chưa trả lời ta câu hỏi của ngươi, ta bị nấu cháo, có ngon hay không?”

Thật sự là bám riết không tha! Nhiếp Phong thấy muốn tránh cũng không thể tránh, đành nói: “Là... như vậy. Văn Anh cô nương... Người làm cháo, không thể nói ăn không ngon, nhưng nếu có thể lấy thêm một chút hỏa hậu, hạt đậu lại gãy, như vậy sẽ càng thêm đậm đặc vừa đúng, càng ngon miệng...”

Nhiếp Phong dù không nói trắng ra không ăn được, nhưng trong lời nói có ẩn ý, là...

Còn đang muốn cải thiện.

Văn Anh kia tựa hồ nghe hiểu ý hẳn, lập tức như có chút thất vọng, buồn bã nói: “Nhiếp đại hiệp đã nói như vậy, vậy tức là... ăn không ngon?”

“Không... Không sao, quan trọng hơn! Ta sẽ nấu một nồi cháo, nhất định sẽ càng tốt hơn!”

Nghe giọng điệu giống như nhất định phải làm ra một nồi cháo ngon “Tuyệt thế”!

Nhiếp Phong cảm thấy sâu sắc, không ngờ rằng, một thôn cô tầm thường, ngay cả một nồi cháo bình thường cũng cố chấp đến tận đây?

Xem ra trên đời này, thật sự là càng ngày càng nhiều kỳ nhân dị sự rồi!

Cứ như vậy, lại qua năm ngày.

Bấm tay tính lại, Nhiếp Phong đã chịu phục mười hai ngày giải được rồi!

Chỉ là chẳng biết tại sao, chỗ bột màu tím kia bị mài thành được dịch, Nhiếp Phong uống càng thấy khắp người càng lúc càng lạnh, có lúc, thậm chí hẳn cảm thấy, máu của mình sắp ngưng kết lại.

Không chỉ như vậy, khuôn mặt hẳn ta càng giống như được bôi lên một tầng sương lạnh, càng lúc càng trắng bệch như tuyết.

***

***

***

Nhiếp Phong lọt vào không thấy mặt trời, vốn là độc chí âm chí hàn trên đời, nếu muốn giải độc, theo lẽ thường phải dùng nhiệt giải, Nhiếp Phong hôm nay uống thuốc càng nhiều, tâm thần càng thêm băng hàn?

Chỉ Nhiếp Phong mới biết, thật ra lúc này y phục Tử Hắc giải được, chính là dùng độc huyết toàn thân Vô Thường luyện thành. Nguyên nhân nghiên cứu là vì y lấy hàn tích hàn, lấy độc trị độc!

Ngoại trừ khắp người sinh hàn Lệnh Nhiếp Phong cảm thấy kỳ quái, còn có Văn Anh kia, cũng càng lúc càng quái đi.

Xem ra nàng ta đã trầm mê vào việc nấu cháo ngon, vẫn luôn vui vẻ không biết mệt!

Mỗi một lần, khi nàng chuẩn bị tốt cháo đến môi Nhiếp Phong, tựa như tràn đầy hi vọng. Nhưng mỗi lần, kết quả vẫn làm nàng thất vọng một cách dị thường.

Vô luận Nhiếp Phong ăn cháo như thế nào, nàng đều có thể từ trán Nhiếp Phong nhìn ra mảnh khoe...

Hắn, chỉ là muốn nàng yên tâm, mới miễn cưỡng đem cháo ăn sạch! Nàng làm cháo, kỳ thật một chút cũng không ngon!

Tại sao nàng lại làm cho mình rất khẩn trương như vậy? Nhiếp Phong thật sự nghĩ mãi mà không hiểu. Ngoại trừ việc dứt thuốc hay pha cháo cho Nhiếp Phong thì Văn Anh kia sẽ không đến phòng Nhiếp Phong, đến cùng là lúc bình thường nàng đang làm cái gì?

Dù cho chất đầy nghi vấn, nhưng từ đầu đến cuối Nhiếp Phong không có đủ khí lực, chỉ có thể tra cho rõ ngọn ngành.

Nhưng là, nếu hắn biết được văn anh thường này tại lúc làm cái gì...

Hắn, nhất định sẽ khiếp sợ dị thường!

Ngày thứ mười lăm.

Trong mắt Côn Bằng, đã là ngày thứ mười lăm sau khi Nhiếp Phong uống thuốc, cũng là giải dược khiến hắn kinh hoàng trong ngày cuối cùng...

Từng sợi khói bếp từ trong phòng bếp nơi ở của Văn Anh lượn lơ bay ra, lúc lên hoàng hôn. Xem ra, Văn Anh lại đang làm cháo cho Nhiếp Phong rồi.

Nhưng mà, khói bếp lấy những bếp bay ra ngoài bếp kia lại ần ần từng tia từng tia rặng mây đỏ, cùng loại hỏa kinh? Trong bếp đến cùng phát sinh chuyện gì?

Nhìn thật một chút, chỉ thấy lúc này Văn Anh, thì ra thật sự đang làm cháo cho Nhiếp Phong, còn đồng thời nuốt giải dược cuối cùng cho Nhiếp Phong Quý, chỉ là lò cụ nàng sử dụng lại đặc biệt khác thường.

Trong lò lửa kia, thỉnh linh không có nửa cây củi lửa!

Kỳ lạ chính là, mặc dù trong lò không có củi đốt, nhưng những cháo và thuốc kia, lại đang bốc hơi nóng, nguyên nhân vì sao

như vậy?

Càng kỳ quái hơn chính là, giờ phút này Văn Anh đang quay lưng về phía cửa phòng bếp, mặt hướng lò lửa mà ngồi, hai chường áp sát đỉnh lò lửa, từng tia khí nóng nhè nhẹ phát ra từ song chường, xuyên thẳng qua lò lửa, cổ lò lửa mặc dù không có củi lửa, nhưng cũng có thể đem nước và thuốc trên lò luyện ra bốc hơi!

Nhưng Văn Anh kia vốn chỉ là một thôn nữ bình thường, sao lại thân mang chường kinh nóng rực? Nàng rốt cuộc là nấu cơm? Nàng rốt cuộc là ai?

Đáp án rất nhanh được công bố! Bởi vì vào lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện cạnh cửa phòng bếp, người này cười lạnh nói: “Ha ha, khổ sở hơn mười ngày, cuối cùng cũng tìm được người...”

“Đệ Nhị, Nhị, An!”

A...? Mộng thứ hai?

Con người đột nhiên xuất hiện này, lại gọi Văn Anh đang nấu cháo sắc thuốc trong bếp... Mộng thứ hai?

Chỉ thấy Văn Anh chợt nghe thấy tiếng cười lạnh của bóng người này, toàn thân không khỏi chấn động, lập tức quay đầu lại...

Thiên...! Quả nhiên! Nhìn thấy rồi, Văn Anh này khi quay đầu lại, không ngờ lại thật sự là...

Mộng thứ hai!

Mà bóng người kia, lúc này cũng thân nhiên bước vào trong bếp, người này không phải ai khác, hóa ra chính là...

Luyện tâm!

Khó đoán được, giấc mộng thứ hai sẽ ở trước mặt Nhiếp Phong, giả bộ mình là một nữ văn anh bình thường.

Mặc dù hai mắt Nhiếp Phong vẫn còn mù, chưa từng thấy qua dung mạo thật sự của nàng, nhưng hắn đã từng nghe qua giọng nói của giấc mơ thứ hai, tuyệt đối sẽ không quên giọng nói của giấc mơ thứ hai, vì sao giấc mơ thứ hai sau khi hóa thân Văn Anh, ngay cả giọng nói cũng thay đổi?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Tất cả những chuyện này, kỳ thật mười mấy ngày trước, mười hai kinh hoàng đột nhiên phong bế đại huyết toàn thân nàng, nói tới...

Lại thì ra, ngày đó, sau khi mười hai kinh hoàng phong kín đại huyết toàn thân Mộng Đại, còn đánh một cỗ cương khí vô thượng vào trong cơ thể của nàng, khiến kỳ kinh bát mạch toàn thân nổ vang như muốn nứt ra, sau đó điên cuồng phun máu tươi!

Lúc đó, giấc mộng thứ hai đã cho rằng nàng cầu xin mười hai kinh hoàng cứu sống Nhiếp Phong, chính là muốn lấy tính mạng nàng. Ai ngờ, nàng lại không có chết!

Không chỉ có như thế, sau khi điên cuồng phun máu tươi, nàng bỗng nhiên thấy thoải mái không nói nên lời, thương thế càng làm cho thương thế thêm giảm bớt, cả người không khỏi chấn động!

Chỉ là thanh âm của nàng, cũng bởi vì mười hai đạo cương khí vô thượng kia trùng kích bát mạch toàn thân, thậm chí bao gồm cổ họng, làm cho giọng nói trở nên khàn khàn, giống như nàng hôm nay giả bộ là thanh âm nữ văn anh...

Nguyên lai, mười hai kinh hoàng quả thật là muốn trả giá cho giấc mộng thứ hai, nhưng không phải là muốn lấy tính mạng của nàng, mà là vì đạo kinh Thất Tuyệt trong cơ thể giấc mộng thứ hai sắp phát tác, trong vòng mấy ngày phải chết không thể nghi ngờ, hắn không cần phải động thủ giết chết một người sắp chết.

Huống chi, chết, có lúc lại là một loại giải thoát.

Vì muốn nàng biết trả giá ước nguyện, hắn lựa chọn lấy nàng

Sống không bằng chết!

Mà cương khí vô thượng kia, chính là muốn làm cho giấc mộng thứ hai trong mấy ngày phải tan thành tro bụi, tạm thời không chết, để nàng kéo dài thêm được mệnh lệnh nửa tháng!

Nhưng vì sao hắn phải kéo dài nửa tháng cho giấc mộng thứ hai?

Tất cả đều do Nhiếp Phong!

Nhiếp Phong rơi vào không thấy mặt trời, là độc chương vô thường tự mình đánh vào trong cơ thể, trúng độc rất sâu, vả lại vì độc đã quan tâm, cực kỳ khó trị.

So sánh với Nhiếp Phong, mấy trăm thôn dân thôn dân kia, mặc dù đã biến thành Phong Thú, nhưng trong cơ thể không thấy mặt trời vẫn rất nhỏ, cho nên giấc mộng thứ hai chỉ cần dùng nửa bình giải dược trút vào trong giếng nước trong thôn, lại cho thôn uống, sau ba ngày có thể được thuốc giải trừ độc, không chỉ có thể phục hồi như thường tính, về sau lại càng không cần phải chịu sự dày vò của mặt trời nữa.

Mà trên thực tế, mấy trăm thôn dân Thánh thôn kia, hơn mười ngày trước đã khởi hân, còn sót lại Nhiếp Phong...

Bởi vì Nhiếp Phong độc đã thuộc tâm, riêng nửa bình giải dược kia đã không thể chữa độc cho hắn, phải dùng cương khí vô thượng kinh hoàng mười hai lần, mới có thể triệt để khu trừ cương khí vô thượng!

Vì vậy Thập Nhị kinh hoàng đánh cương khí vô thượng trong cơ thể giấc mơ thứ hai, ngoại trừ để nàng kéo dài nửa tháng, cũng là muốn hàng ngày nàng lấy cương khí vô thượng này làm thuốc cho Nhiếp Phong, như vậy mới có thể đem cương khí hoàn toàn hòa hợp trong nước thuốc Nhiếp Phong, khiến hắn mỗi một miếng ăn cháo, mỗi một ngày ăn thuốc, đều như nuốt vào một ngụm cương khí, như thế nội ngoại hỗ trợ lẫn nhau mới có khả năng bức độc.

***

Mà cương khí vô thượng ở trong cơ thể giấc mơ thứ hai, sau khi sắc thuốc mười lăm ngày sẽ tiêu hao hết, đến lúc đó, giấc mộng thứ hai mất đi lớp cương khí hộ thể này, sẽ trở về nguyên hình, Thất Tuyệt đao kinh trong cơ thể cũng sẽ lại lần nữa phát tác, bảo nàng tại mấy ngày tới sẽ tan thành mây khói mà chết!

Chỉ là, mười hai kinh hoàng làm sao có thể khiến giấc mộng thứ hai sống không bằng chết chứ?

Nguyên lai là, ngày đó hắn đánh đao cương khí này vào trong cơ thể giấc mộng thứ hai. Chẳng biết tại sao, lại muốn giấc

mộng thứ hai lập xuống trọng thệ. Đợi khi Nhiếp Phong tỉnh lại, nhất định không thể tiết lộ chuyện nàng gặp phải mười hai kinh hoàng, lại càng không thể nhìn Nhiếp Phong nhận là giấc mộng thứ hai, trừ phi Nhiếp Phong tự nhận ra nàng, nếu không...

Nếu như nàng dám thổ lộ với Nhiếp Phong là giấc mộng thứ hai, mười hai kinh hoàng sẽ thế phải trở về, không những phải lấy lại mệnh lệnh Nhiếp Phong, mà còn phải thu hồi mệnh lệnh thôn dân Bách Thánh thôn!

Lúc đó Nhiếp Phong nguy hiểm vào lúc mặt trời chiều, mấy trăm thôn dân kia cũng không sống lâu, giấc mộng thứ hai mặc dù không rõ làm sao để nàng phải lập lời thề này, nhưng dưới tình thế lửa sém lông mày, cũng chỉ có thể làm theo như lời nói.

Nhưng mà, nàng rất nhanh liền minh bạch, đây chính là mười hai kinh hoàng muốn khiến nàng sống không bằng chết!

Vì thế ngay sau khi nàng cứu chữa những thôn dân của Bách Thánh thôn kia, bởi vì muốn thủ tín, tuyệt không thể để thôn dân biết được là nàng đã cứu sống bọn họ, cho nên nàng vẫn chưa có nói ra tình hình thực tế.

Thôn dân Lật liệu sau khi tỉnh lại, lại xem người lạ mặt có đốm đỏ quỷ dị này là tường hung tinh, càng cho rằng Bách Thánh thôn bọn họ gần đây gặp vận rủi, chính là bất trắc nàng gây ra, không những không cho nàng lưu lại trong thôn, còn lung lay nàng và Nhiếp Phong đuổi ra khỏi Thánh thôn.

Lúc đó giấc mơ thứ hai mang theo Nhiếp Phong vẫn hôn mê bất tỉnh rời thôn, có thể nói là cực kỳ chật vật, từ khi còn sống tới nay, lần đầu tiên cảm thấy có nỗi khổ khó nói!

Nhưng nỗi thống khổ này của nàng vẫn chưa kết thúc...

Còn không phải bởi vì Nhiếp Phong sao!

Khi Nhiếp Phong dần tỉnh lại, chuyện đầu tiên hắn làm sau đó là trải qua mấy lần hồi giấc mộng thứ hai rồi đi xuống dưới. Đến giờ phút này, giấc mộng thứ hai mới biết rõ ở chỗ sâu trong lòng Nhiếp Phong, là người quan tâm nàng như vậy, coi trọng nàng, chỉ là...

Nàng không thể nói thẳng cho Nhiếp Phong, giấc mộng thứ hai mà hấn quan tâm bây giờ đang ở trước mắt hấn!

Vì cứu hấn, nàng không tiếc từ bỏ nguyện vọng vì mình mười hai kinh hãi, càng không tiếc đi đến cuối cùng, bị thất tuyệt đao kinh đốt thành tro tàn cực độ thống khổ, hết thảy mọi thứ đều vì hấn. Thế nhưng kết quả là, ngay cả thân phận của mình cũng mất đi, thậm chí không dám nhận lại mình trước mặt người mình yêu!

Đây là một chuyện khiến người tiếc nuôi cỡ nào, khiến người thống khổ cỡ nào!

Càng làm nàng khó chịu chính là, nàng vì Nhiếp Phong mà làm hết thảy, Nhiếp Phong cũng không biết, hôm nay, lại đổi thành bốn chữ...

Bốn chữ trong miệng Luyện Tâm ——

“Ngu... không, nhưng cũng được!”

Nghe xong giấc mộng thứ hai nửa tháng qua, luyện tâm bỗng nhiên phun ra bốn chữ này, giấc mộng thứ hai nghe vậy cũng ngẩn ngơ, luyện tâm lại nghiêng về phía nàng, nói: “Ta thật sự không rõ, ngươi nếu trong lúc nghiệt Đào Nguyên vô ý gặp phải mười hai kinh hãi, vốn nên vì tính mạng của mình mà nguyện ý, lại vì cứu Nhiếp Phong mà buông tha cho sinh cơ duy nhất của mình, ngươi nói xem, ngươi có ngu không?”

“Nhưng...” Mộng nữ thứ hai nói: “Nhiếp huynh lúc đó đã sắp chết rồi, ta há có thể vứt bỏ hấn không để ý? Huống chi, mấy trăm thôn dân thôn Thánh thôn kia cũng là người vô tội đi thường, nếu có thể hy sinh một mình ta, có thể cứu trăm người, ta... Một chết lại có gì đáng tiếc?”

Luyện Tâm cười lạnh:

“Hắc! Phải không? Bất quá theo ta thấy, suy cho cùng, không phải ngươi vì một Nhiếp Phong sao?”

“Ta và Nhiếp Phong từng đồng hành với ngươi, kỳ thật đã sớm nhận ra ngươi ái mộ hấn, chỉ là chuyện không liên quan đến mình, ta cũng không thể vạch trần. Không thể tưởng được chính là, ta lần này đến Nghiệt Đào Nguyên tìm mười hai kinh hoảng, cuối cùng cũng vì ngươi mà làm lỡ đại sự!”

Đúng vậy! Ngày đó Nhiếp Phong trúng phải Nhiếp Phong không thấy ánh mặt trời, từng luyện tâm đề nghị Nhiếp Phong ở giấc mộng thứ hai rũ bỏ nguy hiểm, cùng nàng tìm kiếm Nghiệt Đào Nguyên, lại không lo sợ giấc mộng thứ hai kèm theo Nhiếp Phong chạy đi. Dưới tình huống đánh bậy đánh bạ, nàng đã gặp phải mười hai kinh hoàng trước!

Luyện tâm lại có thâm ý nói: “May mà, cho dù tìm mười hai kinh hoàng cho người trước, hiện giờ vẫn chưa quá muộn; chỉ cần ta cũng tìm ra mười hai kinh hoàng, hắn còn có thể đạt thành tâm nguyện cho ta!”

Trong mộng thứ hai, người hiểm thấy nói: “Luyện cô nương, người xuất thân từ Bách Hiểu Trang, được hết võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, rốt cuộc vẫn còn tâm nguyện gì, cần mười hai kinh hoàng vì người đạt được?”

Luyện tâm hừ lạnh một tiếng, nói: “Hắc! Nhận hết tất cả đồng đạo võ lâm kính ngưỡng? Không sai! Bách Hiểu Trang chúng ta trăm ngàn năm qua, địa vị trên giang hồ thật là hết sức quan trọng, nhưng đây chỉ là vẻ ngoài mà thôi! Phía sau phong quang lại là một số chuyện không muốn người khác biết...”

“Để ta nói cho người biết, cha ta chết như thế nào; ước chừng tám năm trước, một môn phái mới tinh “Sát Ảnh môn” đột nhiên quật khởi. Thật ra xuất thân của môn chủ Sát Ảnh môn không hề rực rỡ mà là dựa vào sư phụ và đại sư huynh để đoạt vị, cho nên sau khi trở thành chủ môn, ngoại trừ không ngừng diệt trừ dị kỷ của đồng môn, một ngày đột nhiên xuất hiện Bách Hiểu trang chúng ta.”

“Hóa ra hắn sợ ác hành của nó bị Bách Hiểu trang chúng ta điều tra ra, còn mang theo lịch sử võ lâm, khiến nó hơi thôi vạ năm, vì vậy uy hiếp cha ta. Muốn ông ấy không ghi nhớ được ác hành, càng phải tán dương cái tên này trong lịch sử võ lâm.”

“Bách Hiểu trang chúng ta lấy công chính nổi danh trên đời, sao có thể vì chuyện vô sỉ này mà làm, cha ta tức thì từ chối thẳng thắn, kết quả...”

“Hắn, cứ vậy mà bị con súc sinh của sát ảnh môn kia một chưởng đánh nát đầu, óc nát bấy!”

Luyện Tâm nói đến đây, một đôi mắt lại nổi lên lệ quang, hiển thị năm đó thâm vô cùng.

“Nhưng mà sát khí hôm đó vẫn còn chưa thỏa mãn, việc hắc thủy đã đến nước này, nhất định phải giết người diệt khẩu. Vì vậy hắc muốn giết hết cả trăm cao thủ của chúng ta. May mà ngay lúc này, một cao nhân đi ngang qua Bách Hiểu trang chúng ta, không những cứu được chúng ta mà còn đánh con súc sinh kia trọng thương bỏ chạy...”

“Việc này từ nay về sau, Sát Ảnh môn chủ sẽ mai danh ẩn tích, không biết kết cục ra sao nữa. mấy năm gần đây, Bách Hiểu Trang chúng ta tìm khắp chân trời góc biển, muốn tìm ra kẻ thù không đội trời chung một trận tiền nhân, nhưng đáng tiếc, đến nay vẫn không tìm được...”

Hóa ra là thế. Mộng tưởng thứ hai không phải là sau khi tràn ngập tinh xảo luyện tâm, thì ra cũng có một mối thù không thể không báo, ngay sau đó cô bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Ta... hiểu rồi! Chẳng trách người muốn tìm thập nhị kinh hã, chỉ vì người mà Bách Hiểu Trang các người không cách nào tìm được. Chắc hẳn, cũng chỉ có mười hai kinh hã mới đạt được mong muốn cho người?”

Luyện Tâm rút cục thu hồi vẻ mặt u sầu, đột nhiên lại cười rách sâu vì, cười tà ác:

“Cho nên, bây giờ người hắc đã hiểu, vô luận như thế nào, ta cũng nhất định phải tìm được mười hai kinh hoảng không chịu nổi, cho dù như thế nào không từ thủ đoạn...”

Mộng thứ hai sửng sốt, nói: “Ý của người là...”

Luyện Tâm nghĩ: “Ý của ta, là hi vọng người có thể ngoan ngoãn nói cho ta biết, người ở đâu trong Nghiệt Đào Nguyên, gặp phải mười hai kinh hoảng, duyên với Nghiệt Đào Nguyên bao trùm cực lớn, ta đã tìm mười ngày mười đêm vẫn không tìm được tung tích kinh hoảng, nhưng nếu người có thể nói cho ta biết chỗ thực tế của hắc, có thể làm chơi ăn thật!”

Nói đến nói lui, thì ra mục đích luyện tâm lần này, cũng là từ trong miệng đệ nhị mộng lôi ra mười hai chỗ chân thân kinh hoảng. Nhưng mà nghe lời luyện tâm này của luyện tâm, trên mặt đệ nhị mộng dâng lên một tia khó xử.

***

Luyện Tâm nói: “Sao nào? Chẳng lẽ nói với ta nơi thập nhị kinh hoàng là chuyện khó khăn như vậy?”

Mộng thứ hai gật đầu nói: “Luyện cô nương, thực không dám giấu giếm, ngày đó mười hai kinh hoàng trừ không cho ta hướng tới những thôn dân kia thổ lộ thân phận của mình, còn muốn ta đáp ứng hẳn một chuyện.”

“Ồ? Hẳn còn muốn người hưởng thụ chuyện gì?”

Mộng thứ hai nói: “Hẳn, dặn dò ta tuyệt đối không được để hẳn ở chỗ thực tế trong Nguyên Nguyên Nghiệt Đào, nói cho bất cứ ai biết, nếu không...”

“Nếu không thì sao chứ?”

“Bằng không, dù cho hẳn sẽ không vì vậy mà thu hồi tính mạng Nhiếp Phong, cũng sẽ thu hồi mấy trăm tên “Bách Thánh thôn” kia!”

A? Không thể tưởng được, mười hai kinh hoàng ngoại trừ không cho phép mộng thứ hai thổ lộ hết thấy với Nhiếp Phong và thôn dân, lại càng không cho phép nàng tiết lộ hành tung của hẳn? Mộng thứ hai thật sự là miệng khó nói!

Nhưng mà, cho dù mộng thứ hai tuyệt không thể tiết lộ mười hai chỗ kinh hoàng, luyện tâm nhìn một cái lại nhất định phải đạt mục đích, chỉ thấy trên mặt nàng trầm xuống, nói: “Hắc! Cho dù người nói ra mười hai chỗ kinh hoàng, nhiều lắm cũng chỉ là những thôn dân Bách thôn vô dụng kia phải chết, người yêu mến Nhiếp Phong vẫn bình yên vô sự, vậy người còn do dự cái gì? Còn không mau nói hành tung mười hai kinh hoàng cho ta?”

Mộng Đan thứ hai lắc đầu nói: “Không...! Ta làm sao... Có thể như thế? Những thôn dân kia vì sao lại vô tội, vì muốn thỏa mãn lòng báo thù của người mà ngộ định tỷ lệ mấy trăm nhân mạng?”

Luyện tâm lại cười lạnh:

“Nói nhảm! Người tốt bụng như vậy làm gì? Người mới không phải nói, những thôn dân kia lấy oán trả ơn, cho rằng người là

Bất Tường Hung Tinh, đem người trực xuất khỏi Bách Thánh thôn? Bọn họ chết rồi còn có gì đáng tiếc?”

“Không!” Mộng mơ thứ hai nói: “Chỉ là bọn họ không biết tình hình thực tế mà thôi! Nhưng tội không đáng chết...”

Luyện Tâm thấy khuyên nhiều cũng vô hiệu, bỗng nhiên quyết định, trừng mắt nói: “Tốt! Xem ra vô luận ta nói thế nào, người hôm nay cũng sẽ không giúp người ta đẹp đẽ, để ta biết thập nhị kinh hoàng chỗ nào! Người cũng đừng trách ta quay mặt vô tình!”

“Mộng thứ hai, người biết hay không vừa mới tới đây lúc ta, trên đường nhìn thấy ai?”

Nghe luyện tâm nói thế, mộng cảnh thứ hai đột nhiên cảm thấy dự cảm không lành, nghi hoặc nói: “Luyện cô nương! Rút cuộc cô muốn nói cái gì?”

Luyện tâm hiểm ác, phun ra một câu trả lời khiến giấc mộng thứ hai cực kỳ khiếp sợ:

“Ta muốn nói là, trên đường vừa nãy, ta nhìn thấy người cha như điên như dại của người từ xa rồi!”

“Hắn, bây giờ đã tới gần trong phạm vi mười dặm!”

Trời ạ! Hóa ra Đao Hoàng cũng ở phụ cận? Giấc mộng thứ hai này một kinh quả thật không nhỏ, sắc mặt đại biến nói: “Cái... sao? Cha ta đã... đuổi đến nơi này? Ông ấy... Ông ấy...”

Luyện tâm đắc ý nói: “Ha ha, rất khiếp sợ, có phải không? Lần trước người mang theo Nhiếp Phong rời đi, ta đã sớm chứng kiến cha người điên cuồng, ngang ngược lợi hại! Người đoán xem, nếu hắn biết người ở đây dốc lòng chiêu cố Nhiếp Phong, hắn sẽ có phản ứng gì?”

Trong mộng thứ hai quả thực không cách nào tưởng tượng! Đao Hoàng một mực muốn nàng bỏ tình luyện đao, nếu phát hiện nàng bây giờ vì cứu Nhiếp Phong, mà không tiếc mà chết, vậy kết quả, chỉ sợ hắn muốn Nhiếp Phong chôn cùng nữ nhi mình không thể!

Đáng tiếc là hôm nay đã là bước ngoặt cuối cùng để Nhiếp Phong giải độc, sự tình vô cùng quan trọng, nàng tuyệt đối

không thể dòi Nhiếp Phong đi tránh né chỗ khác, nếu có sai sót, Nhiếp Phong lập tức kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

“Không...! Tuyệt đối không thể để cha ta biết rõ... Ta và Nhiếp Phong ở đây! Hôm nay đã là ngày cuối cùng của việc uống thuốc của Nhiếp Phong, hắn sắp phải đối mặt với một cửa ải trọng yếu. Nếu lúc này bị cha ta quấy rầy, hắn liền... chết chắc rồi!”

Luyện tâm lại cười, lần này cười càng tàn khốc hơn:

“Ngươi hiểu rõ thì tốt nhất!”

“Ta có trăm ngàn loại phương pháp, có thể dẫn cha ngươi tới nơi này khiến ngươi và Nhiếp Phong ngọc thạch cùng vỡ tan! Nhưng nếu ngươi có thể nói hành tung Thập Nhị kinh hoàng, ta sẽ cam đoan tuyệt đối sẽ không làm như vậy!”

Rốt cuộc cũng nói đến Cốt Nhân Nhi! Nói đến nói lui, luyện tâm nguyên là lấy cái này để uy hiếp, uy bức đệ nhị mộng đi vào khuôn khổ!

Mộng thứ hai quả thực nghe đến ngây người, nàng sẽ nghĩ, vốn nàng cùng Nhiếp Phong kết bạn tìm kiếm mười hai kinh hoàng luyện tâm, lại trở mặt vô tình vì báo thù mà trở nên dữ tợn như vậy?

Nàng, rốt cuộc nên lấy hay bỏ thế nào, lựa chọn thế nào?

***

Lòng bàn tay của giấc mơ thứ hai đang đỏ mồ hôi, nàng bỗng nhiên phát hiện, mình cũng không có lựa chọn nào khác...

Nếu như nàng nhận thừa luyện tâm, Thập Nhị kinh hoàng kia chắc chắn lấy lại tính mạng tất cả thôn dân, nàng sẽ hại mấy trăm người vô tội tử vong!

Nhưng nếu nàng cự tuyệt luyện tâm, đem quan trọng là Nhiếp Phong thế tất phải chết, nàng sao lại nhẫn tâm nhìn người mình ưa thích chết đi như thế?

Rốt cuộc đối với mười hai chỗ kinh hoàng đó nàng ta đã nói?

Hay là không nói?

Vào thời khắc này, trong mộng thứ hai, trong đầu hiện lên thiên niệm vạn niệm; nghĩ đến lúc mẫu thân lâm chung kỳ kỳ

kỳ vọng với nàng, lại nghĩ đến Nhiếp Phong vì mình mua kẹo hồ lô sẵn sóc, trong lòng nàng, nhất thời loạn cả lên, nhưng mà...

Trong suy nghĩ hỗn loạn vô cùng, nàng đột nhiên như nghĩ thông suốt điều gì đó, đột nhiên cắn răng một cái, vô cùng kiên định nói với luyện tâm: “Luyện cô nương! Vô luận cô nương dùng cái này bức bách thế nào, ta đã quyết định, tuyệt đối sẽ không thông báo mười hai chỗ kinh hoàng! Xin cô bỏ ý định đi!”

Vạn liệu không tới, giấc mộng thứ hai đột nhiên mạnh mẽ đến nước này, luyện tâm cũng khẽ giật mình, nói: “Cái gì? Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn Nhiếp Phong chết?”

Mộng thứ hai nói: “Ta đương nhiên không muốn Nhiếp Phong vì cha ta mà bất trắc, chỉ là nếu Nhiếp Phong biết rõ nội tình trong đó, ta tin tưởng, hẳn cũng tình nguyện hy sinh chính mình, cũng không cần hi sinh mấy trăm thôn dân kia!”

“Nếu ta thật sự vì bảo vệ hắn mà hi sinh thôn dân, vậy cho dù ta có tình với hắn, loại tình cảm này lại rất ích kỷ, ta, cũng không xứng làm bằng hữu của hắn!”

Đúng vậy! Nếu đệ nhị mộng có thể hạ quyết tâm hi sinh mấy trăm mạng nhân mạng, vậy nàng vô tình, tuyệt nghĩa của nàng khác gì Dao Hoàng?

Nàng, tuyệt đối không nên trở thành người đoạn tình đoạn nghĩa như cha nàng!

Luyện tâm xanh mặt, nói: “Rất tốt! Vậy vì thỏa mãn đại nghĩa trong lòng ngươi, ngươi đã quyết định hi sinh Nhiếp Phong?”

Mộng thứ hai lại đáp rất kiên định: “Tuyệt đối không!”

“Luyện cô nương! Cho dù ngươi thật sự dụ cha ta tới đây, ta cũng đã nghĩ ra một phương pháp có thể làm Nhiếp Phong không bị quấy nhiễu! Ta có lòng tin, Nhiếp Phong nhất định sẽ bình yên vô sự!”

Nguyên lai, mộng cảnh thứ hai vừa mới ngoan độc cắn răng, bỗng nhiên nghĩ ra lưỡng toàn kỳ mỹ chi pháp?

Đến cùng, nàng làm sao bảo trụ thôn dân đồng thời không chết, Nhiếp Phong bắt tử?

Luyện Tâm cười lạnh, tà ác, cười tàn khốc! Mắt thấy nói nhiều như vậy, thủy chung chỉ công vô ích, nàng cũng tự biết nhiều lời nói vô dụng, đầu địa hóa cười thành giận, nói: “Rất tốt! Người đã tin tưởng mười phần như vậy, ta luyện tâm bây giờ liền đi dụ cha người đến đây, xem người rút cuộc có thiên đại bản lãnh gì có thể bảo vệ Nhiếp Phong?”

“Mộng tưởng thứ hai! Người vẫn nên chuẩn bị nhật xác Nhiếp Phong đi!”

Luyện Tâm dứt lời, thân hình như điện giật, cuối cùng cũng không quay đầu lại bỗng nhiên bay đi.

“...” Mộng Nhi đưa mắt nhìn bóng lưng nàng đi xa, mặc dù cảm khái một chút Luyện tâm biến thành như thế, nhưng mà...

Thời điểm hiện tại đã không còn cảm khái!

Nếu đúng như lời đạo Hoàng nói, đã ở trong phương viên mười dặm, vậy luyện tâm nếu dụ hấn đến, đồ cũng không cần nửa canh giờ, thời gian còn lại đã không còn nhiều!

Cho dù trong lòng nàng đã nghĩ ra cách ứng phó khôn cảnh trước mắt, nhưng cũng phải tranh thủ thời gian, cho Nhiếp Phong ăn giải dược cuối cùng trước rồi hãy nói!

Nghĩ tới đây, giấc mộng thứ hai không thể khắc chậm, lập tức nâng lên cháo và thuốc giải vừa chuẩn bị, cất bước liền đi về phòng Nhiếp Phong!

Chỉ không biết, trong lòng nàng đang tính toán...

Rút cuộc là biện pháp gì?

Thật mệt mỏi.

Liên tiếp phục giải dược mười bốn ngày, trong ngoài Nhiếp Phong đều lạnh như băng, mỗi ngày đều tê liệt giường, không cách nào nhúc nhích. Mà giải dược trong cơ thể lại quá hàn, giao phong lẫn nhau với âm hàn chưa thấy ánh mặt trời ban đầu, trùng kích lẫn nhau, khiến cho thể xác và tinh thần của hấn cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cho nên, dù Nhiếp Phong không hôn mê bất tỉnh như trước kia, nhưng phần lớn thời điểm của đại bộ phận lúc này đều đang mê man. Giống như giờ phút này, người của y cũng đang hôn mê nặng nề.

Nhưng mà trong lúc mê man, hấn bỗng nhiên cảm thấy, một người đã nhẹ nhàng nâng hấn dậy, từng ngậm từng ngậm cho hấn uống thuốc.

Nhiếp Phong không hỏi cũng biết, người tới là...

“Văn Anh cô nương?”

Đúng vậy! Người đút thuốc cho Nhiếp Phong bây giờ chính là giấc mộng đầu tiên trong luyện tâm, cũng tức là Văn Anh trong miệng Nhiếp Phong!

“Ừ...” Nhưng nghe Nhiếp Phong hỏi, giấc mộng thứ hai từ cổ họng nặng nề vang lên một tiếng, cũng không nói gì nữa, tiếp tục yên lặng đưa thuốc đến trong miệng Nhiếp Phong.

Chỉ có điều, mặc dù Nhiếp Phong không thể mở mắt ra nhìn, nhưng từ giấc mộng thứ hai, nghe thấy giọng nói cũng có chút không ổn, hấn lại hỏi: “Văn Anh cô nương... Thanh âm của cô hình như có chút không vui...”

“Người có tâm sự?”

Mộng Cường Nhan giả bộ cười gượng, đáp: “Không... Nhiếp đại hiệp... Ta... cũng không có gì, có lẽ... có chút mệt mỏi thôi.”

“...” Thấy giấc mộng thứ hai phủ nhận, Nhiếp Phong cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng tiếp tục uống thuốc.

Nhưng không biết thế nào, cũng không biết đến từ đâu, đột nhiên Nhiếp Phong cảm thấy, một giọt nước ấm áp nhỏ xuống mặt hấn!

Hấn ta ngủ thấy mùi máu tanh!

A... Đó rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ là...

Nhiếp Phong trong lòng trầm xuống, nhưng vào lúc này, giấc mộng thứ hai đã chén giải dược cuối cùng, toàn bộ cho hấn ăn. Nàng lập tức đứng lên, bưng chén thuốc lên, định quay người trở về trong bếp, vừa đi vừa nói: “Nhiếp đại hiệp, hôm nay đã là người cuối cùng người ăn giải dược rồi., Mười hai kinh hoảng kia từng có nhắc lại, sau khi người uống viên thuốc cuối cùng này, đợi nửa chén trà mới trôi qua, hai luồng băng hàn trong cơ thể sẽ chống đỡ đến cuối cùng, cũng là cửa ải quan trọng nhất người có thể hoàn toàn khu trừ hàn độc, cũng là

thời khắc suy yếu nguy hiểm nhất của ngươi. Chỉ cần ngươi có thể chịu đựng qua cửa ải này, không những có thể hết hàn độc trừ hết, thậm chí ngay cả ánh mắt của ngươi, cũng có thể nhìn thấy vật khác.”

***

“Ta đã làm cháo loãng cho ngươi, hi vọng một lát nữa ngươi có thể thuận lợi được thuốc giải trừ, có thể ném thử mùi cháo ta làm nữa.”

Nói xong vội cất bước đi ra ngoài.

Mộng thứ hai lại vội vã bước ra ngoài phòng, bởi vì vừa rồi hạt nước ấm trên mặt Nhiếp Phong, thật ra là...

Miệng và mũi nàng rỉ máu!

Lại nguyên lai, sau khi cho Nhiếp Phong hạ một viên thuốc cuối cùng, mười hai kinh hoảng đánh vào Vô Thượng Cương Khí trong cơ thể giấc mơ thứ hai, đã hao hết. Chính nàng cũng không còn cương khí hộ thể, Hỏa Chước Dao của Đoạn Tình Thất Tuyệt lại phát tác, đốt cháy lục phủ ngũ tạng của nàng, khiến cho mũi miệng nàng không tự chủ được chảy ra tơ máu nồng đậm, khô không thể tả.

Nàng, lại lần nữa phục hồi nguyên trạng, còn có mấy ngày nữa, sẽ bị đao kinh đốt thành tro tàn mà chết!

Mà nàng gấp gấp muốn rời khỏi, đương nhiên không muốn Nhiếp Phong sinh nghi, ai ngờ ngay khi nàng sắp ra khỏi phòng, Nhiếp Phong chợt gọi nàng lại: “Văn Anh cô nương...”

Mộng thứ hai lập tức dừng bước, quay đầu hỏi: “Nhiếp đại hiệp... Có chuyện gì?”

Nhiếp Phong nói: “Ta đột nhiên cảm thấy rất khát, có thể cho ta ăn chút cháo loãng trước được không?”

A? Hắn muốn ăn cháo? Hắn muốn ăn cháo nàng làm?

Mấy ngày nay, thật ra Nhiếp Phong không muốn ăn cháo ở giấc mộng thứ hai lắm, vì vậy nàng thật sự không được ổn thỏa, nếu không muốn thu hồi khí lực, chỉ sợ Nhiếp Phong thà chết cũng không muốn nuốt; điểm này, kỳ thật giấc mộng thứ hai trong lòng nàng đã sớm hiểu rõ, cho nên nàng cố gắng đi

thường, hi vọng có thể lấy cần cù bù kém cỏi, làm ra một nồi cháo Nhiếp Phong thật tình nguyện ăn...

Không thể tưởng được, ngay thời khắc cuối cùng này, hần lại bỗng nhiên chủ động muốn ăn cháo của nàng? Giấc mộng thứ hai thực sự có chút khó tin.

Nàng nơm nớp lo sợ trở về bên cạnh Nhiếp Phong, bung lên cháo vừa rồi đặt lên bàn, bắt đầu đưa từng ngúm từng ngúm đến môi Nhiếp Phong, giọng run rẩy hỏi: “Nhiếp đại hiệp... Ta làm cháo cũng không ngon, từ trước đến nay người cũng... không thích ăn, sao lại đột nhiên muốn ăn... ta làm cháo?”

Nhiếp Phong cười ôn hòa, đáp lại đầy thâm ý: ” cháo người làm thực sự khó ăn đến vậy sao?”

Nói xong đã ăn một ngúm cháo, càng thêm ngon ngọt, trong nháy mắt, không ngờ đã đem chén cháo ăn sạch!

“Ngon quá!” Nhiếp Phong khẽ liếm môi, mỉm cười nói: “Đây, là một chén cháo ta đã ăn từ lúc còn nhỏ tới giờ!”

Trong mộng thứ hai nói: “Nhiếp đại hiệp... cháo của ta, thật sự... ăn ngon như vậy sao? Nhưng ngay cả chính ta cũng cảm thấy, cháo của ta căn bản không có gạo hương, hỏa hầu cũng không tốt, hương vị không đủ...”

Nhiếp Phong lại cười ôn hòa nói: “Vậy sao? Mùi vị một chén cháo thật sự quan trọng như vậy sao?”

“Ta ngược lại càng thêm nhớ nhung người cháo.”

“Tâm người nấu cháo?” Mộng nữ khẽ giật mình, không rõ Nhiếp Phong muốn nói gì.

Nhiếp Phong nói: “Ừm. Còn nhớ khi còn bé, cha ta là Nhiếp Nhân Vương vì mẫu thân mà lui về ẩn điền viên, khi đó, mỗi ngày hần đều nấu cháo nấu cho ta và mẫu thân, lại thỉnh thoảng tới láng giềng nhờ giáo nấu cháo. Về sau, hần thật sự có thể nấu ra một món cháo ngon.”

“Nhưng mà, lúc hần đang nấu cháo sơ kỳ, chỗ làm cháo lại không được tốt cho lắm. Nhưng khi còn bé, ta thấy hần bốc lên khí nóng hùng hực, mồ hôi đầm đìa ở trong bếp, ra sức nấu cháo nấu cho mẫu thân ta. Khi đó ta liền cảm thấy, cháo cha

nấu là cháo ngon nhất thiên hạ, thậm chí còn ngon hơn món bếp tên Tô Hàng gì đó gấp trăm lần!”

“Mà hôm nay, rốt cục ta cũng gặp bát cháo có thể so với cha ta, bởi vì cháo người nấu, cũng giống như cha ta năm đó, dùng “Tâm” mà nấu!”

Dùng “Tâm” để nấu?

Nhiếp Phong vừa nói ra, trong lòng giấc mộng thứ hai liền chấn động. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy mình làm một số chuyện có ý nghĩa.

Nàng luyện đoạn tình thất tuyệt luyện hơn mười năm, vô luận luyện đến mức nào thực cỡ nào, đao hoàng thứ hai của cha nàng cũng chưa từng thưởng thức, còn không ngừng bức nàng tăng thêm một tầng. Đối với nàng mà nói, loại kiếp sống luyện đao này căn bản không có ý nghĩa gì.

Nhưng mà, chỉ là một nồi cháo hết sức bị thảm, Nhiếp Phong lại cảm kích vô hạn, toàn bộ là vì hắn hiểu được...

Nàng muốn kiếm cho mình một cái “Tâm” cháo ngon!

Chỉ một thoáng, mộng thứ hai chỉ cảm thấy trong năm dặm cuộn cuộn, một đôi mắt, không ngờ lại nổi lên một mảnh nước mắt. Một mảnh người như nàng tu tập đoạn tình thất tuyệt, tuyệt không dung, cũng không được có lệ quang!

Vì một khi nàng động tình, Thất Tuyệt đao kinh trong cơ thể nàng sẽ càng điên cuồng hơn, không ngừng thiêu đốt nàng trong năm dặm, thậm chí sẽ làm nàng đau đến cực mà chết!

Nhưng nàng đã sắp chết, thời hạn một tháng sắp tới, nàng trong vòng mấy ngày đã bị thiêu thân chết, còn sợ gì đau quá mà chết? Cho dù động tình khiến nàng chết nhanh hơn, nàng cũng không để ý nữa!

Để cho nàng thông khoái khoái khoái tình một lần, để cho nàng thông thống khoái ném thử mùi vị nước mắt chảy đầm đìa một lần!

Nghĩ như vậy, cuối cùng nước mắt trong giấc mơ thứ hai cũng “Không kiên nhẫn” trượt xuống khuôn mặt của nàng. Trong lòng nàng, lại càng tràn ngập cảm kích không nói nên lời, cảm kích vì Nhiếp Phong hiểu được sự cố gắng của nàng!

Qua nhiều lần vất vả, nàng mới có thể há mồm, nghẹn ngào nói: “Nhiếp... Đại hiệp, cảm ơn người... Lần này người săn sóc nói như vậy, cháo của ta... Tương tự... Thật ra... không đáng để người... Quá khen...”

Nói xong đã quay người lại, muốn bước ra khỏi phòng, tất cả đều bởi vì con mắt Nhiếp Phong nhìn không thấy nàng, nàng cũng không muốn nghe thấy tiếng nước mắt mình rơi xuống đất, nàng nghĩ được từ khóe miệng nàng có tơ máu tươi nồng đậm, khóe miệng phát ra...

Côn Bằng liệu, lúc này Nhiếp Phong lại đằng sau nàng đưa tới một câu, nói: “Thật ra, lời vừa rồi ta nói, vẫn luôn là lời muốn nói nhất đáy lòng ta; mà tất cả những việc người làm vì ta... Ta cũng đã... Tất cả đều biết...”

“Mộng... Cô nương...”

Àm!

Như bị sét đánh trúng, giấc mộng thứ hai ngáy ra như phỗng! Con người mở tới lão đại, tựa như không cách nào tin tưởng rằng mình nghe thấy tất cả!

Nhiếp Phong lại gọi nàng... Mộng cô nương?

Vậy chẳng phải là nói... Hắn đã nhận ra nàng?

Mộng Tử vội vàng xoay người lại, kinh ngạc nhìn Nhiếp Phong nằm trên giường, hỏi: “Người... Vì sao lại gọi ta... Mộng cô nương?”

“Ta tên... Văn Anh...”

Nhiếp Phong vô cùng thương tiếc nói: “Mộng cô nương, người cũng không cần che giấu nữa. Mặc dù ta vẫn không biết, tại sao thanh âm của người trở nên khàn khàn, còn có người lấy tên thật nhận nhau, nhưng ta có thể khẳng định, người, tuyệt đối là nàng...”

“Mộng cô nương từng xem ta là bằng hữu duy nhất cả đời!”

Thấy Nhiếp Phong đã khẳng định, giấc mộng thứ hai biết mình giả bộ cũng là đồ nhi, hướng chỉ Nhiếp Phong nhận ra nàng, nàng cũng không làm trái với mười hai lời thề kinh hoàng. Nàng rút cục thở dài một hơi, nói: “Đúng. Nhiếp

huynh, không ngờ ta vẫn không giấu được ngươi, ta, thật sự là giấc mộng ngươi biết...”

“Chỉ là, thanh âm của ta... đã thay đổi, ngươi cũng chưa từng thấy dung mạo thật sự của ta. Ngươi, rốt cuộc là làm thế nào mà nhận ra ta?”

Nhiếp Phong nói: “Nhận người thường dùng thanh âm để dung mạo, chỉ là có đôi khi phương pháp hữu hiệu nhất vẫn là dùng lòng nhận người.”

“Nửa tháng qua, con một mực tận hết tâm lực, vì ta kiếm cho ta một nồi cháo ngon, nếu con thật sự chỉ là cô Văn Anh được người nhờ, sẽ không như vậy.”

***

“Ta nhớ, trên đường dắt tay nhau với ngươi, từng nói với ngươi khi còn bé mình rất thích ăn cháo, cho nên ta tin tưởng, ngày đó ngươi nhất định ghi tạc lời này trong lòng, mới nhớ mãi không quên lấy một nồi cháo tốt cho ta.”

Đúng vậy! Ngày đó Nhiếp Phong chẳng những nhắc tới chuyện ăn cháo lúc còn bé với giấc mộng thứ hai, còn từng nói, hy vọng sẽ có một ngày có người tới làm một nồi cháo cho hắn...

Hắn vốn là có chút xúc động, không ngờ chỉ một lời, một lời, cười cười, sớm đã khắc sâu vào trong giấc mơ thứ hai...

Mộng thứ hai nói: “Nhưng... Ta nấu cháo cho ngươi, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, ngươi làm sao có thể khẳng định như thế?”

Nhiếp Phong nói: “Đúng vậy. Lúc đầu ta cũng không chắc chắn lắm, nhưng vừa rồi ta ngửi thấy ngươi nhỏ máu trên mặt ta, ta nhớ trước khi mình trúng độc hôn mê đã từng ngửi qua máu của ngươi, bây giờ mùi máu này cũng không khác lắm, cho nên ta càng khẳng định, ngươi, chính là Mộng cô nương!”

“Kỳ thật... cũng chỉ có ngươi mới chấp nhất nấu cháo cho ta!”

Hay cho một câu “Cũng chỉ có “tuội”

Đây là bốn chữ đơn giản tới mức nào chứ! Chỉ có thể nói ra từ miệng Nhiếp Phong, ý nghĩa bao hàm lại phức tạp tới mức nào, vì diệu cỡ nào...

Cũng chỉ có người mới chấp nhất vì ta như vậy...

Cũng chỉ có người mới có thể quan tâm ta không điều kiện như thế...

Cũng chỉ có người mới có thể luôn đứng bên cạnh ta...

Bằng hữu.

Đúng vậy! Có lẽ chỉ có giấc mơ thứ hai mới là bằng hữu luôn đứng bên cạnh Nhiếp Phong, nhưng cũng chỉ là bằng hữu mà thôi! Bởi vì giấc mộng thứ hai quá minh bạch, trong lòng Nhiếp Phong đã có một giấc mộng khác, nàng vĩnh viễn sẽ không trở thành giấc mộng trong lòng hắn!

Huống chi vết đốm đỏ trên mặt nàng thực sự quá xấu, hoàn toàn không xứng với Nhiếp Phong! Huống chi trong vòng mấy ngày nàng sẽ hồi phi yên diệt, cũng không có cơ hội đi cùng hắn!

Chỉ là, giấc mộng thứ hai thật sự là quá mức tiện nghi, bởi suy nghĩ của nàng, có lẽ cũng không phải suy nghĩ trong lòng Nhiếp Phong, mà trên thực tế, giờ phút này Nhiếp Phong, tựa hồ còn có một chút chuyện muốn nói với nàng:

“Mộng cô nương... Thật ra, ta..”

Thật ra? Vì sao Nhiếp Phong lại đột nhiên ấp a ấp úng? Thật ra hắn còn có chuyện gì muốn nói với nàng?

Nhưng sẽ là lời hắn sâu tận đáy lòng, một mực muốn nói với giấc mộng thứ hai sao?

Đáng tiếc, không biết có phải vì mộng thứ hai hắn không có duyên như vậy hay không, ngay lúc Nhiếp Phong sắp nói ra lời này, cả người ngơ ngác...

Toàn thân hắn run rẩy kịch liệt, thấp giọng kêu lên:

“A...!”

Biến thành mọc dưới nách khuỷu tay!

Nhiếp Phong tạo mộng cũng không nghĩ tới, trong cơ thể lại đột nhiên sinh ra một cổ đau nhức kịch liệt tê tâm liệt bụng, trong khoảnh khắc đi khắp toàn thân, như muốn xé rách kinh mạch toàn thân hắn!

Cảm giác đau đớn này giống như có hai tuyệt thế cao thủ, lấy thân thể của bọn họ làm chiến trường, không ngừng giao chiến trong cơ thể, khiến cho bọn họ vô cùng thâm thảm!

Nhưng mà, giờ phút này Nhiếp Phong đột nhiên đau đớn không muốn sống, giấc mộng thứ hai đã biết có chuyện gì xảy ra, lập tức tiến lên, phốc phốc phong mười đại huyết trên ngực bụng Nhiếp Phong!

“Nhiếp huynh! Người vừa mới ăn giải dược cuối cùng, rốt cục đã có hiệu lực rồi! Tính lạnh của giải dược đang chống lại âm hàn trong cơ thể người, hiện giờ là bước ngoặt cuối cùng của người, người nhất định phải chịu đựng được!”

Đúng! Suýt nữa quên, hôm nay vốn là lần cuối cùng Nhiếp Phong uống thuốc! Mà vừa rồi thi triển thủ pháp phong tỏa mười đại huyết trước ngực Nhiếp Phong, cũng là mười hai đại huyết mà ngày đó kinh hoàng truyền thụ, giảm bớt nỗi đau đớn cuối cùng của Nhiếp Phong!

Chỉ có điều, kinh mạch toàn thân đau đớn như bị xé rách, thật sự là quá lợi hại! Ngay cả Nhiếp Phong từ trước đến nay không sợ đau đớn, khuôn mặt cũng đau đến vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi, người hắn cũng dần dần lâm vào hôn mê!

Chỉ có Nhiếp Phong biết mình tuyệt đối không thể mê man tại thời khắc này, hắn còn một câu muốn nói với giấc mộng thứ hai!

Thật ra hắn muốn nói cho Mộng thứ hai, kỳ thực, tuy rằng hắn chưa từng thấy dung mạo thật sự của nàng thế nhưng trong hơn một tháng vừa qua, hắn cảm thấy sống cùng với nàng, là một đoạn ký ức khó quên trong cuộc đời hắn.

Hắn và nàng, cũng rất hợp ý nhau, hắn rất quý trọng tình nghĩa ban đầu của hai người...

Cho dù hắn không dám khẳng định, trong tương lai liệu mình có quên đi giấc mộng đầu tiên đã biến mất kia hay không, nhưng nếu hắn và giấc mộng thứ hai có thể tiếp tục giai đoạn tình nghĩa này, có lẽ sẽ có một ngày, hắn và nàng có thể...

Cho nên, ngay cả lúc này Nhiếp Phong đau nhức kịch liệt không chịu nổi, hắn vẫn cắn chặt răng, dùng hết khí lực muốn phun ra lời hắn muốn nói:

“Mộng... Cô...”

Chỉ là, hắn còn chưa kịp nôn ra thì lúc này lại đến giấc mộng thứ hai toàn thân chấn động!

“A...?”

Chỉ một thoáng, hai mắt Mộng Nhi lộ vẻ khiếp sợ. Nàng bỗng đứng chấn động, bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ không khác gì nàng, đang cấp tốc hướng nàng tới gần phòng nhỏ chỗ Nhiếp Phong ở!

“Cha ta là...!”

“Thiên...! Rốt cục hắn cũng tìm tới!”

Không sai! Luyện tâm vừa rồi từng nói trăm phương ngàn kế dụ hoặc Đao Hoàng đến nơi này, hôm nay nửa canh giờ đã qua, cũng là thời điểm Đao Hoàng hàng lâm! Mộng đệ nhị có thể cảm thấy, đao hoàng cũng gần trong vòng trăm trượng!

Nhiếp Phong vạn liệu không đến, giấc mộng thứ hai chợt cảm thấy cha hắn tiến đến, lại khiếp sợ như vậy! Nàng tựa hồ cực kỳ e ngại cha nàng, mỗi lần trước khi phụ thân nàng sắp hiện thân, nàng nhất định kéo Nhiếp Phong trốn tránh, rốt cuộc cha nàng là thần thánh phương nào?

Nhưng những điều này đều không phải lúc này Nhiếp Phong mới quan tâm! Lúc này hắn chỉ muốn thuật lại nội tâm của mình cho Mộng Tuyền, nhưng ngay khi hắn định mở miệng định nói thì bỗng “Phốc” một tiếng, giấc mơ thứ hai đã hoàn toàn phong bế Nhiếp Phong.

Hắn không thể nào nói chuyện tại chỗ!

Vì sao nàng phải làm thế?

Nhưng nghe Mộng thứ hai áy náy nói: “Xin lỗi, Nhiếp huynh! Hôm nay người đang ở thời điểm quan trọng, tuyệt đối không thể để bị quấy rầy, nếu không chỉ cần gặp chút sai lầm, thì công lao của người sẽ vô dụng!”

“Vì sợ người kêu gào đau đớn mà khiến cho cha ta chú ý, ta không thể không phong ấn các người hờ hững!”

Thì ra là thế! Một nỗi khổ trong giấc mộng thứ hai, Nhiếp Phong tất nhiên không hiểu, nhưng những lời nàng nói tiếp

theo, lại làm Nhiếp Phong khiếp sợ bội phần!

“Nhiếp huynh... Người biết không? Lúc đầu ta nói với người... Muốn tìm mười hai kinh hoàng, là vì muốn thỏa mãn tâm nguyện trước khi mẹ ta lâm chung. Mà tâm nguyện của mẫu thân ta, kỳ thật chính là hi vọng ta có thể khắc phục được một cổ đao kinh vô thượng ép ta khổ luyện, làm tổn thương ta mang đến cho ta...”

“Mà để khắc phục cổ đao kinh này, ta không tiếc rời đi cũng có thể làm cho cha tiếp tục kéo dài tính mạng, xa xa tìm đến mười hai kinh hoàng, hi vọng người có thể giúp ta đạt thành tâm nguyện. Chỉ là, ta chưa từng nghĩ, trên đường đi sẽ gặp được người, cũng chưa từng nghĩ tới, trên đời này lại có một người cùng ta không thân không quen, quan tâm ta như thế, như thế để ý ta có kẹo hồ lô hay không, càng không tiếc lấy mệnh che độc kia...”

“Cho nên khi ta thực sự gặp phải mười hai lần kinh hoàng, ta nghĩ cũng không muốn, đã từ bỏ tâm nguyện cầu trị đao kinh của mình, mà hy vọng mười hai kinh hoàng có thể vì người khu trừ hàn độc trí mạng không thấy được ánh mặt trời!”

Cái gì? Nhiếp Phong nghe đến đây, trong lòng lập tức trầm xuống! Hóa ra hắn có thể may mắn còn sống đến giờ là vì mộng tưởng thứ hai đã nhượng lại cho hắn?

“Niếp huynh... Người biết vì sao ta phải làm như vậy không? Ta tìm mười hai kinh hoàng, đơn giản là hi vọng có thể khắc chế đao kinh tra tấn trong cơ thể, một lần nữa làm người, tìm kiếm mộng tưởng cả đời chưa viên mãn! Nhưng hôm nay ta mới phát hiện, hóa ra người không những đã trở thành bằng hữu duy nhất của ta, cũng trở thành giấc mộng duy nhất trong cuộc đời ta!”

“Ta vẫn luôn chờ mong người trong mộng, kỳ thật đang ở bên cạnh, cho nên, kỳ thật ta đã có thể xem là như ý nguyện. Cho dù ta biết, trong lòng người sớm đã có một giấc mộng không quên được, ta cũng tuyệt sẽ không sánh kịp nàng, nhưng hết thảy đã không còn quan trọng, bởi vì...”

“Đao kinh trong cơ thể ta đang không ngừng đánh vào lục phủ ngũ tạng của ta, ta sắp trong vòng mấy ngày nữa sẽ tan thành mây khói!”

Nói tới đây, giấc mộng thứ hai một mực lệ đọng tại hốc mắt, rớt cục lại rớt xuống, trắc trắc nói: “Nhiếp huynh, ta thật vất vả mới khiến người sắp thuốc được thuốc vào bụng, ta quyết không cho cha ta làm người thất bại trong gang tấc! Ta đã quyết định liều mạng, lấy chính mình học tập cả đời âm mưu, chỉ là, ta đi lần này thực sự lạnh ít dữ nhiều, có lẽ hôm nay, hai ta đã là lần cuối cùng tụ tập, cũng là lần cuối cùng ta nói với người một tiếng...”

“Người, vĩnh viễn là bạn tốt của ta!”

“Tạm biệt...”

“Bạn của ta.”

Lời thứ hai của giấc mộng vừa đến, chợt cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mặt Nhiếp Phong một cái, tiếp theo “Phụ” một tiếng...

Người của cô cũng không quay đầu lại, xoay người ra khỏi phòng.

“Mộng...Cô nương..!” Nhiếp Phong vẫn không cách nào nhúc nhích, vẫn không ngừng kêu gọi, nhưng từ trong lòng đang cháy khét lẹt, không ngừng gọi tên giấc mộng thứ hai!

Đáng tiếc! Cho tới giờ khắc này, hắn mới hoàn toàn biết giấc mộng thứ hai muốn tìm vết chai nhân quả kinh hoàng, vừa rồi hoàn toàn hiểu rõ trái tim nàng, trái tim cô độc vô cứu giúp kia!

Nàng rớt cục đi rồi! Vì an nguy của nàng, mà mặt đất dừng cảm chưa từng đổi mặt với lão phụ cường hãn như nàng, bước lên con đường chiến đấu với cha nàng, có lẽ, đây cũng là một con đường không về...

Chỉ là, nàng còn chưa biết, Nhiếp Phong cũng có hảo cảm với nàng, ngay cả hắn bây giờ vẫn không thể khẳng định tâm của mình, ý mình, nhưng hắn tuyệt đối không thể để nàng chết không minh bạch như thế!

Đáng tiếc là, Nhiếp Phong không có trái tim đang cháy khét. Giờ phút này, hắn chẳng những không thể động không kêu, hắn thậm chí không thể vụng động chân khí, xông phá đại huyết vừa bị đệ nhị mộng phong bế, ra ngoài trợ giúp nàng một tay!

***

Tất cả đều do tình thế của Nhiếp Phong dốc hết toàn lực, hai cổ kỳ hàn trong cơ thể chống lại, nhanh chóng trở nên sắc bén, chẳng những xé rách kinh mạch của y, mà mỗi tấc xương cốt trên người cũng như bị xé rách, thẳng tắp như...

Thịt nát xương tan!

Đau đớn không cách nào hình dung, đã như thân hãm trong địa ngục A Tì, dưới kịch liệt đau đớn phá hủy, kiên cường như Nhiếp Phong, cuối cùng đau đến ngất đi!

Chỉ không biết, khi Nhiếp Phong tỉnh lại...

Không thấy mặt trời trong cơ thể hắc ta, liệu có bị loại bỏ không?

Mộng thứ hai, liệu có dưới chiêu mạnh nhất của Đao Hoàng...

Hóa thành tro bụi?

Nhanh! Nhanh đến mức không thể hình dung! Đúng là tốc độ đao hoàng thân đang ở giữa không trung!

Chỉ thấy hắc giữa không trung nhanh chóng lao tới, giờ phút này như một thanh quang đao cực tốc, chém về phía giấc mơ thứ hai!

Thì ra là Đao Hoàng một mực truy tìm tung tích nữ nhi, mấy ngày gần đây tìm tới vùng này, sớm phát giác gần đó có đao khí trên người nữ nhi, cảm giác không thích hợp lắm, cho đến nửa canh giờ trước, một cái bóng đen thoáng hiện trước mắt, vì vậy không nói hai lời, một mực đuổi sát bóng đen này.

Thật ra cái bóng đen này chính là luyện tâm! Khi dụ đao Hoàng đuổi đến Nhiếp Phong ở trong vòng trăm trượng, mấy lần lên xuống của cô đã thoát khỏi Đao Hoàng. Nhưng lúc này Đao Hoàng đã cảm nhận rõ ràng đao khí của con gái mình, đang ở trong một căn phòng nhỏ trong vòng trăm trượng!

Không nói gì, Đao Hoàng liền như một thanh khoái đao, lao thẳng về phía phòng nhỏ!

Mà cảm giác của hắc cũng tuyệt đối chính xác tuyệt đối không sai! Vì vậy ngay lúc hắc lướt đến trong phòng nhỏ hơn mười

trượng, một người đột nhiên từ trong phòng đi ra, bóng người này, chính là...

Mộng thứ hai!

Đao Hoàng chỉ thấy nữ nhi đã lâu không gặp, giờ phút này trên mặt lại hoàn toàn không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại, trên mặt lại toát ra một vẻ kiên định!

Nếu là bình thường, khi nàng thấy Đao Hoàng tới gần, chắc chắn như thấy Diêm La hoảng sợ thất thố, nhưng bây giờ, sao nàng lại có thái độ khác thường?

Khóe miệng của nàng rịn ra tơ máu nồng đậm, khóe mắt cũng có vết nước mắt chưa khô, chỉ là, eo nàng vẫn thẳng tắp, thẳng tắp như một thanh đao, một thanh để bảo vệ tín niệm của mình, thanh kiếm mà mình yêu thích...

Kỳ đao có một không hai!

Rốt cuộc là hơn một tháng nay, trên người nữ nhi đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là nàng từ trước đến nay đều thuận theo nàng, bỗng nhiên trở nên cường hãn bất khuất? Kỳ hạn một tháng đã qua, vì sao nàng ta vẫn chưa bị Thất Tuyệt Đao Kính hành hạ tới chết?

Loại nghi vấn này chỉ trong nháy mắt đã lướt qua đầu Đao Hoàng, nhưng mà hắn cũng không nóng lòng tìm ra nguyên nhân, hắn chỉ cần kết quả!

Mà chợt thấy nữ nhi dường như là hai người khác nhau, Đao Hoàng không những không nghi hoặc mà còn lấy làm mừng, mừng như điên!

Chỉ thấy hắn bỗng nhếch miệng cười to ba tiếng, nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

“Mặc dù vì phụ không biết mấy ngày nay súc sinh nhà con đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định, tâm của con đã thoát thai hoá cốt, con, con đã giống một thanh đao hơn trước, một thanh đao ra khỏi vỏ!”

“Khó được hai cha con ta lúc này chiến ý dâng cao, hôm nay chúng ta đánh một trận tại chỗ đi!”

“Súc sinh...”

“Tiếp, ta – Nhất – Dao!”

“Nhận được một đao của ta” bốn chữ mới ra, Đao Hoàng vội vàng vận chuyển thành đao, chỉ một thoáng đao ảnh tung bay, dày đặc như phô thiên cái địa, nghênh đón cơn mộng thứ hai đã đến gần trong vòng mấy trượng, nhìn khí thế điên cuồng bá đạo tuyệt thế, rõ ràng là tuyệt chiêu mạnh nhất của Đoạn Tình Thất Tuyệt ——

Đao... cuối cùng...là Tình, Đoạn!

Trời! Khó đoán được, phụ nữ trùng phù, đao Hoàng vừa xuất chiêu đã dùng đao mạnh nhất! Duy nhất đôi mắt một đao đoạn tình đoạn nghĩa của cha già, giấc mộng thứ hai vẫn không đổi sắc mặt, nằng chỉ ngẩng đầu nhìn Đao Hoàng, trong mắt lộ ra một tia “Định”!

Vì bảo vệ yêu thích của mình, Thái Sơn sụp đổ trước mặt vẫn không thể tránh khỏi “Định”!

Nhưng nghe mộng thứ hai đột nhiên mở mồm cất cao giọng nói: “Cha! Nữ nhi mặc dù sắp bị đao kinh Đoạn Tình Thất Tuyệt đốt cho tan thành mây khói, nhưng nữ nhi mặc dù đã chết, tâm vẫn chưa chết, hôm nay ta tuyệt sẽ không để người làm tổn thương ta muốn bảo vệ!”

“Xin thứ cho nữ nhi bất hiếu, đáp lễ một đao!”

“Xem ta vì người đoạn tình thất tuyệt mà sáng tạo ra “Đệ tám tuyệt...”

“Mộng – Đoạn, Tình, Chung!”

Cái gì? Hóa ra giấc mộng thứ hai sáng tạo một thức lấy Đoạn Tình Thất Tuyệt làm gốc, nhưng lại thoát ra khỏi đệ bát tuyệt ngoài thất tuyệt —— Mộng Đoạn Tình Chung?

***

***

***

***

***

Đúng vậy! Ngay khoảnh khắc luyện tâm bức hiếp nàng, phương pháp giải quyết mà nàng nghĩ ra trong lòng chính là dùng lực lượng toàn thân ép ra một chiêu, hy vọng ngăn cản được cha nàng! Mà chiêu này sẽ hao hết tất cả lực lượng của nàng, chính là tuyệt chiêu thứ tám mà nàng sắp dùng!

Hách Thính hùng hực một tiếng! Mộng Mộng thứ hai chợt thúc dục Thất Tuyệt đao toàn thân cao hơn đỉnh phong của nàng. Chỉ một thoáng, khuôn mặt nàng đỏ bừng như lửa, hai mắt cũng đỏ rực như hai ngọn lửa hùng hực, thậm chí toàn thân nàng cũng đang tản ra sức nóng bức người. Chỉ trong mắt Cô, cả người nàng đã như rơi vào trong lửa nóng, nóng như lửa!

Toàn bộ đều do giấc mơ thứ hai, chẳng những thúc giục Thất Tuyệt Đao Kình lên đỉnh phong, mà còn thiêu đốt tất cả máu huyết trong cơ thể nàng, dùng máu để bức ra lực lượng càng mạnh mẽ đáng sợ hơn để chống lại Đao Hoàng!

Một thức Mộng Đoạn Tình thật đáng sợ! Hảo nghĩa không để ý tới, chính là yêu thích một tấm chiến tâm! Đao Hoàng cũng không Ngu con gái không ngờ lại biết dùng hỏa thiêu đao kình toàn thân máu tươi nghênh chiến, lập tức chiến ý càng cuồng bạo, cười lớn nói: “Như vậy mới giống! Lúc này mới giống con gái đao hoàng thứ hai của ta! Người sống mười tám năm, cuối cùng cũng coi như sống được một thanh đao! Hôm nay vì phụ sẽ xem đệ thứ tám tuyệt, như thế nào có thể phá đệ thất tuyệt cường nhất của ta!”

Đao Hoàng nói xong, dưới lòng bàn tay hần càng là quán đầy mười hai thành công lực, như một thanh cự đao có thể đem thiên địa phá vỡ chém thẳng xuống đầu nữ nhi. Một đao này, xem ra hần thật sự phải...

Cuối cùng!

Tình đoạn tuyệt!

Mà giấc mộng thứ hai giờ phút này giống như một thanh liệt diễm cuồng đao nóng rực, nghênh đón cự đao vô tình này!

Ầm!

Hách Thính ầm ầm một tiếng! Cự đao cùng hỏa đao giữa không trung va chạm với sét đánh, tại chỗ phát ra một tiếng nổ

vang diệt thiên tuyệt địa, sinh ra lực chấn động, đem toàn bộ rừng cây trong phạm vi mười trượng oanh một ngọc thạch câu phần, thậm chí Nhiếp Phong đang đứng trong gian phòng nhỏ kia cũng lộ ra vô số vết nứt, lung lay sắp đổ!

Mà ở giữa không trung, thành linh lại hiện ra hai người này đang đánh nhau sống chết!

Mà chiến công này...

Không ngờ lại là... như vậy?

Không ngờ lại như vậy?

Ý tứ của Chương mười hai chương tam cười chính là:

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Rốt cuộc Nhiếp Phong ở trong phòng nhỏ hoàn toàn tỉnh lại.

Hắn tỉnh lại, lập tức phát hiện một ít chuyện lạ!

Một trong kỳ sự, là lực phủ ngũ tạng vốn đã lạnh thấu xương của hắn, sớm đã không còn như bị đóng băng, thậm chí tầng sương mỏng bao phủ toàn thân cũng đã tan rã.

Kỳ sự gấp hai, là cổ thông khô cực độ như xé rách kinh mạch toàn thân kia, cũng đã biến mất, huyết mạch khắp người càng cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Ba loại kỳ sự, là con mắt hắn lúc đầu bị thương, giờ phút này lại người có thể mở ra lần nữa!

A? Dưới mười hai kinh hoảng giải được, hắn, thật sự hoàn toàn phục nguyên!

Nhiếp Phong vui mừng quá đỗi, nhưng mà vì y cho nên có thể khởi tử hồi sinh, thứ giúp giải được, nguyên nhân chính là vì một người...

Một cái không giờ khắc nào kiên cố chịu đựng đao kinh trùng kích ngũ tạng lực phủ khổ, vẫn không tiếc lấy công lực sắc thuốc nấu cháo, cuối cùng vì bảo vệ hắn vượt qua nguy hiểm trước mắt, liều mạng ngăn cản bất luận kẻ nào quấy rầy hồng nhan mệnh của hắn!

“Mộng... Cô nương!”

Nghĩ tới đây, ngay cả Nhiếp Phong mới khởi, cũng lập tức gắng gượng chống đỡ, chân chạy ra khỏi phòng nhỏ!

Nguyên nhân vì hắn bây giờ đã không việc gì, hắn nhất định phải tìm nàng về, chính miệng nói cảm tạ với nàng, còn nói cho nàng biết, trước khi bắt hôn hắn từng muốn nói lời nói với nàng...

Chỉ là, Nhiếp Phong cho rằng hắn đã kịp nói cho nàng biết, kỳ thật sai rồi, sai sai mười phần!

Nháy mắt khi hắn lao ra ngoài cửa, hắn lập tức hiểu rõ...

Hết thủy khả năng xảy ra đã không còn lớn!

Chỉ vì ở bên ngoài cửa phòng nhỏ, giờ phút này vừa xuất hiện một màn dạy hắn cũng chấn động không thôi!

Chỉ thấy trong phương viên mười trượng bên ngoài phòng, vì vậy rừng cây chẳng những bị san thành bình địa, khắp nơi tàn tạ, trên mặt đất càng có một vết ngấn sâu hơn nửa trượng, rộng hơn nửa trượng, thẳng tắp kéo dài về phía trước, thẳng như vết nước mắt rơi xuống!

Mà vết nước mắt trên vết nước mắt này, hiển nhiên là vì hai gã đao thủ một mặt chém giết lẫn nhau trước mặt, bắn ra đao khí lưu lại! Có thể nghĩ, ngoài phòng từng phát sinh đao chiến thảm thiết như thế nào!

Mất thấy vết lõm sâu trên mặt đất, Nhiếp Phong càng lo lắng cho giấc mộng thứ hai, không nói lời gì, đã dọc theo vết lura kéo dài ra mấy trăm trượng, bỗng nhiên hắn phát hiện, phía trước lại xuất hiện...

Một cái sườn đồi!

Thiên...! Lẽ nào giấc mộng thứ hai là để bảo vệ Nhiếp Phong, lại cùng phụ thân này chiến đấu đến song phương rơi xuống sườn núi?

Nhiếp Phong ghen hòng nhìn trần trời, hắn thật sự không thể tin được, cũng không muốn tin đây là sự thật! Nhưng sự thật đã là án sát như núi hiện ra trước mắt...

Vết rách kia thật sự là đoạn tuyệt ở rìa sườn đồi, rõ ràng, hai người đánh nhau sống chết kịch liệt kia rất có khả năng sẽ bị

thất bại ở bên vách núi, hai người cùng rơi xuống sườn núi và chết!

“Mộng... Cô nương!”

Một kinh này không phải chuyện đùa! Nhiếp Phong hoảng sợ hô lên, thân hình thiểm điện tùy âm thanh, liều lĩnh mượn lực dọc theo vách đá dựng đứng nhảy xuống, hoàn toàn bởi vì, hắn nhất định phải tìm ra mộng thứ hai sinh tử!

Cho dù dưới vách đá chỉ là thi thể của nàng, hắn cũng không cần tận mắt nhìn thấy, lúc này mới hết hy vọng!

Đáng tiếc chính là sự thật vẫn không thể làm hắn giải thích được!

Khi Nhiếp Phong trải qua hơn mười lần nhấp nhô, rốt cục rơi xuống dưới vách núi, hắn thỉnh thoảng phát giác, phía dưới sườn đồi không có nửa bóng người, càng không có dấu vết bất luận kẻ nào rơi từ trên cao xuống!

Mộng thứ hai nàng... Lại giống như đất bằng biển mất!

Chuyện này thật kỳ lạ! Luận lý, nếu như giấc mơ thứ hai cùng cha hắn đánh nhau song song rơi xuống sườn núi, cho dù thật sự may mắn không chết, hai người cũng nên trọng thương dưới vách đá, lấy cái gì dưới vách không một bóng người?

Rốt cuộc hai người sau khi rơi vào sườn núi, đã xảy ra biến hóa ngoài dự liệu gì?

Trong lòng Nhiếp Phong thấp thỏm, nhưng cho dù thế nào cũng không tìm thấy thi thể của hai người, cuối cùng may mắn, ít nhất trong mộng thứ hai vẫn có một đường hy vọng...

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Nhiếp Phong cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hắn thỉnh thoảng du mục nhìn xung quanh, lập tức phát hiện, cách vách đá dưới mấy trăm trượng không xa, có một thôn nhỏ.

Nhiếp Phong thầm nghĩ, không bằng vào trong thôn hỏi, có lẽ có thể hỏi được một chút đầu mối cũng không thể ngờ được.

Lúc Nhiếp Phong đến thôn đã là lúc sau một chén trà.

Chỉ thấy thôn nhỏ này rất nát, không hỏi cũng biết, ở trong thôn cũng chỉ là một số nông gia nghèo.

Nhiếp Phong đang muốn bước vào cửa thôn, lúc này chỉ thấy phía trước lờ mờ, nhìn kỹ thì đúng là sáu, bảy thôn dân công giỏ cỏ, có nam có nữ đang đứng đối diện với Nhiếp Phong.

Nhìn cách ăn mặc của những thôn dân này, không hỏi mà biết, bọn họ là bá tánh bình thường lên núi hái thuốc.

Chợt gặp người ngoài, Nhiếp Phong không khỏi vui mừng nhướng mày, lập tức nói với thôn dân gần đó: “Các vị! Tại hạ Nhiếp Phong! Có nghi vấn muốn nhờ chư vị chỉ giáo!”

Nói xong lại quay người chỉ về bờ núi phương xa sau lưng, tiếp tục hỏi: “Xin hỏi các người có phát hiện, sườn đồi phụ cận thôn các người, hôm nay có phát sinh chuyện gì dị thường không?”

Những thôn dân kia thấy đột nhiên có người hỏi trước, nam nam nữ nữ đều gãi gãi đầu, chính giữa càng có người nói: “Vị tiểu ca này, người có hỏi đúng người không! Bờ sông phụ cận thôn ta, quả thật từng phát sinh một số chuyện lạ! Chẳng qua không phải hôm nay, mà là ba ngày trước...”

Cái gì? Ba ngày trước? Nhiếp Phong nghe vậy khẽ giật mình, chẳng lẽ, hẳn lại ngất... Ba ngày ba đêm?

Một thôn dân khác cũng xen mồm nói: “Không sai! Ba ngày trước, lúc hoàng hôn, trên bờ chính truyền đến một tiếng sấm vang, liền giống như Lôi công gia gia nổi giận, lúc đầu chúng ta còn tưởng là trên trời lôi điện đại tác, sắp mưa to gió lớn, ai ngờ phóng nhãn nhìn bầu trời, nhưng lại là một vùng trời quang đãng, chúng ta cũng không biết vì sao lại có sấm sét giữa ban ngày, thật sự là một chuyện lạ!”

Đúng rồi! Tiếng sấm ban ngày chắc chắn là do người cha kia cứng đối cứng với giấc mộng thứ hai! Nhiếp Phong lập tức truy hỏi: “Vâng! Sau khi sấm sét qua đi, các người có phát hiện có thứ gì từ trên bờ đổ xuống không? Thí dụ như... Người?”

Những thôn dân kia nghe Nhiếp Phong hỏi ra có vẻ ngạc nhiên, không khỏi hỏi lại: “Cái gì? Tại sao có thể có người... ngã từ trên vách đá xuống?”

“Không có! Chúng ta chưa bao giờ thấy bất luận kẻ nào cùng vật từ trên núi ngã xuống! Cũng không phát hiện dưới vách đá

có bất luận thi thể gì! “

Sự tình càng ngày càng ly kỳ! Nhưng mà, Nhiếp Phong nghe xong những lời thôn dân nói, ngược lại trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái, chấp tay cảm ơn thôn dân, tiếp đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì, cuối cùng hắn cũng nhận được đáp án mà mình muốn biết!

Từ miệng thôn dân, hắn đã biết mộng thứ hai cũng không có thịt nát xương tan mà chết, cho nên nếu nàng tan xương nát thịt, thì thôn dân dưới chân núi sẽ phát hiện hài cốt của nàng. Thế nhưng chẳng những Nhiếp Phong không phát hiện, mà thôn dân cũng vậy.

Mà càng quan trọng hơn là Nhiếp Phong đã hôn mê ba ngày ba đêm, cho nên giấc mộng thứ hai nếu nàng vẫn chưa chết, nàng cũng đã đi xa rồi.

Chỉ là, nàng cũng không lưu lại, chờ Nhiếp Phong tỉnh lại? Nhiếp Phong nghĩ mãi không ra.

Nhưng bất luận thế nào, mộng thứ hai nếu không có hương tiêu ngọc vấn, Nhiếp Phong cuối cùng tạm thời buông bỏ tảng đá lớn trong lòng, mà hắn lại quyết định tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm, cho đến khi tìm được mộng thứ hai mới thôi!

Trong hơn trăm đòn giao nhau, lực lượng thiêu đốt máu tươi của mình tăng lên, càng đánh càng mạnh, càng bức Đào Hoàng càng xa, bức xa căn phòng nhỏ kia của Nhiếp Phong!

Luận lý, với tu vi thâm hậu của Đào Hoàng mấy chục năm, cho dù mộng thứ hai đốt hết máu tươi toàn thân cũng không thể nào vượt qua cha hắn, chỉ là, “Mộng Đoạn Tình Chung” của Đào Hoàng không sợ giấc mơ thứ hai lại có thể đánh trúng hắn trong lúc đoản binh đụng nhau. Hắn kinh ngạc bị dư âm của trận cước loạn, mới có thể cho giấc mộng thứ hai cơ hội tác động, bức lui hắn một mạch!

Mà giấc mộng thứ hai như vậy tấn công, kỳ thật chỉ là muốn bức Đào Hoàng rời khỏi Nhiếp Phong, nhưng nàng vạn liệu không tới, hai người vừa đấu vừa lui, cuối cùng lùi tới một sườn đồi cách đó mấy trăm trượng!

Mà hai người phát hiện lúc đoạn nhai đã trễ, hai cha con ở giữa không trung thể xông tới đã không cách nào ngăn chặn, hai người lao ra khỏi vách đá, thẳng hướng dưới chân núi bay xuống!

Lần này rơi xuống, sợ rằng hai cha con chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, giấc mơ thứ hai đã sớm chuẩn bị chết, cho nên một khi chết cũng không không có gì to tát, chỉ là mặc dù Dương Tấn thoát ly phụ thân chế khuỷu tay, nhưng liên lụy đến lão phụ cũng phải táng thân dưới sườn núi, nàng cũng không muốn!

May mà rơi xuống giữa đường, vị trí sườn núi lại có một gốc cây nhỏ mọc ngang ra, mộng cảnh tiếp cận gốc cây nhỏ nhất mắt thấy không thể mất, ngàn cân treo sợi tóc, dĩ nhiên nắm lấy thân cây, tay kia cũng nắm chặt tay Đào Hoàng!

Đào Hoàng không Ngụy Nhi sẽ ở trong lúc nguy cấp lại bắn khoăn chính mình, trên mặt nhất thời biến sắc, nhưng mà hai cha con vẫn chưa thoát khỏi hiểm cảnh...

Hách Thính nghe “Khắc Lặc” một tiếng! Mộng Tuyên lần thứ hai kịp thời bắt được cây nhỏ kia, nhưng thân cây căn bản không cách nào thừa nhận được xung lực cường đại của hai người đang rơi xuống, thành linh chia làm hai đoạn, hai cha con lại lần nữa rơi nhanh xuống chân núi!

Mắt thấy hai người sắp có kiếp số khó thoát, ai ngờ ngay lúc này, Đào Hoàng bỗng nhiên nhắm chặt con gái trong lòng ngực, khiến con gái không cách nào nhúc nhích, tiếp theo, hắn càng cố tận hết tu vi hộ thể mạnh nhất cả đời, lấy lưng đón mình lên mặt đất!

Thiên...! Mộng thứ hai lập tức hiểu được tâm của phụ thân! Hắn muốn lấy thân thể mình làm đệm, che chở cho con gái bình yên nằm xuống!

Phịch một tiếng xương vỡ vang lên, trong giấc mơ thứ hai kèm theo tiếng kinh hô, Đào Hoàng rút cục trước chống tay xuống đất, nhất thời máu tươi điên cuồng phun ra, mà giấc mộng thứ hai của lão phụ lại không tổn hao gì!

“Cha...!”

Mộng quan sát thương thể của lão phụ lần thứ hai, kỳ tích địa điểm, Dao Hoàng thể mà chưa chết, có thể bởi vì cái cây nhỏ kia ngăn cản sức mạnh của hai người hạ xuống, cộng thêm trong lúc nguy cấp Dao Hoàng vận chuyển một viên linh văn hộ thể suốt đời, mới có thể may mắn giữ được một mạng!

Nhưng mặc dù Dao Hoàng bảo toàn tính mạng, xương lưng cũng đã bị thương nghiêm trọng, xương cốt còn bị xương gai đâm làm bị thương năm, bị thương không nhẹ, đệ nhị mộng chỉ có lập tức đem lão phụ dời đến một sơn động bí mật bên dưới sườn núi, ba ngày qua dốc lòng chữa thương cho lão.

Lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, không những khiến cho giấc mộng thứ hai dần dần rõ ràng, Dao Hoàng mặc dù nhìn như đoạn tình đoạn nghĩa, nhưng trong lúc nguy cấp, thủy chung hồ dũ không ăn thịt con, vẫn hy sinh chính mình cứu con gái trước.

Có lẽ, Dao Hoàng ngàn dặm xa xôi đuổi tới Giang Nam cũng không phải nguyên nhân muốn nữ nhi trở thành đối thủ, mà là bởi vì, hắn e sợ nhất nguyệt đao kinh của nữ nhi phát tác thời hạn một tháng liền sẽ tan thành tro bụi; thật ra hắn chạy tới cứu viện nữ nhi, chỉ là miệng cứng mà thôi!

Ngoại trừ trái tim của phụ thân, giấc mộng thứ hai còn bắt đầu phát giác, trong cơ thể mình bỗng nhiên phát sinh kỳ biến!

Hỏa thể đao kinh của Đoạn Tình Thất Tuyệt mặc dù còn ở trong cơ thể, nhưng đã hoàn toàn thoát ly lục phủ ngũ tạng của nàng. Tứ chi bát mạch của nàng cảm thấy khoan khoái không gì sánh được, lại càng không cần sợ đao kinh dày vò, thậm chí thời hạn một tháng đao kinh qua đi, nàng vẫn bình yên vô sự, thể xác và tinh thần vẫn chưa bị thiêu thành tro tàn.

Nàng, sau khi đánh bậy đánh bạ, rốt cuộc triệt để khắc phục nỗi khổ Hỏa Chước từ nhỏ chí đại!

Chỉ có điều, mặc dù nỗi khổ hỏa tặc đã thành quá khứ, nhưng trên khuôn mặt của giấc mơ thứ hai kia, còn có đốm hồng xấu xí chú mục kia, tựa như là một cái xác mình, nói cho tất cả những người nhìn thấy khuôn mặt của nàng, nàng từng có một lần sống trong địa ngục!

Mà cũng bởi vì cái đốm đỏ xấu xí này, cho dù trong mộng thứ hai biết được Nhiếp Phong đã vượt qua nguy hiểm trước mắt, cũng không dám tùy tiện nhận mặt, nàng thực sự quá mức tự ti...

Đúng như vừa rồi, nàng cũng chỉ là cải trang thôn nữ, càng là thả xuống Lưu Hải ở trên trán, che lấp màu đỏ xấu xí trên góc trái của mình, lại lẩn vào trong thôn dân...

Mục đích?

Mục đích của nàng thật ra là muốn xem thử, Nhiếp Phong có duyên với nàng không?

Đúng như ngày đó mười hai kinh hoàng muốn nàng thề, nếu Nhiếp Phong không thể nhận ra nàng, nàng tuyệt đối không được chủ động nhận nhau. Tuy bây giờ nàng đã không cần giữ lời thề, nhưng cũng muốn thử một lần, Nhiếp Phong thật sự sẽ nhận ra nàng?

Từ trước đến nay, nếu chỉ nghe có âm thanh, lại chưa từng thấy Nhiếp Phong có dung mạo chân chính, có thể trong đám thôn dân vừa rồi, liếc mắt là có thể nhận ra nàng, thậm chí mơ hồ cảm thấy nàng tồn tại, vậy cuối cùng...

Nàng và hắn, chính là có duyên!

Đáng tiếc chính là, vô duyên đối diện không gặp, Nhiếp Phong thể mà không phát hiện nàng ở trong thôn dân, thậm chí càng không có nhìn nàng một cái...

Rõ ràng, giấc mơ trong lòng của hắn thực sự quá hoàn mỹ, với khuôn mặt xấu như vậy của nàng còn chưa xứng làm mộng trong lòng hắn!

Vừa nghĩ đến đây, mộng thứ hai kiểm soát tự ti mặc cảm, mặc dù cực kỳ không nở buông tha Nhiếp Phong, cuối cùng cũng chỉ có thể núp trong góc tối, bất đắc dĩ nhìn người tâm ái càng đi càng xa, càng đi càng xa...

Chỉ là, cho dù cùng Nhiếp Phong sẽ càng xa, giấc mộng thứ hai có thể quên Nhiếp Phong hay không? Quên được người từng vì hắn mà lấy mạng chống đỡ, lại càng nhớ mãi không quên mua kẹo hồ lô cho nàng?

Tuyệt đối không có!

Bởi vì giờ phút này trong tay áo, còn bảo tồn tốt chuỗi hồ lô bằng đường cuối cùng Nhiếp Phong đưa cho nàng, mà chuỗi hồ lô bằng đường dung mạo không kinh người kia, đã không còn đơn giản như một chuỗi hài đồng ăn vặt.

Nó, tượng trưng cho tình hữu nghị giữa gió và mộng...

Còn có ” duyên”.

kẹo hồ lô đang lặng lẽ chờ đợi...

Chờ đợi xem gió, mộng có duyên thật...

Lại là bộ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau.

Đang lúc giấc mộng thứ hai, Nhiếp Phong yên lặng nhìn theo bóng người đi xa, thì lúc này trên sườn đồi kia, cũng bỗng nhiên xuất hiện hai thân ảnh, nhìn Mộng Mộng thứ hai dưới chân núi...

Một người trong hai bóng người lúc này cũng thở dài một tiếng, nói: “Ài...”

“Không ngờ được, hao hết tâm tư, tính toán mười năm mùa thu, cuối cùng cũng chỉ chữa khỏi tốt cho nàng, nhưng vẫn chưa chữa khỏi được tâm của nàng.”

Chỉ thấy người nói chuyện, Hồ Ngọc đều đã trắng như tuyết, từ bên ngoài quan sát lại càng không biết là già bao nhiêu tuổi; gã, thỉnh linh chính là thân bí lão giả mười năm trước lấy “Hồn Mộng Tâm Kinh” báo mộng cho giấc mơ thứ hai!

Mà một bóng người khác đứng bên cạnh, cũng là nữ hài mười tuổi vẫn luôn đi theo hắn——

Tố Tố!

Nhưng nghe Tố Tố ngây thơ nói: “Gia gia, vậy người vì nàng cùng Nhiếp Phong làm hết thấy, chẳng phải là toàn công toàn phế sao?”

***

***

Lão già hiền lành kia nói: “Cái đó thì chưa chắc. Ít nhất, bây giờ đệ nhị Mộng đang bị đao kinh hành hạ trong cơ thể, không phải là đã hoàn toàn bình phục rồi sao? Ngay cả những đốm

đỏ trên mặt nàng vẫn không thể nào xóa nhòa, thậm chí còn khiến nàng cảm thấy tự ti, nhưng cũng không quá vương bận.”

“Nhiếp Phong, không phải là một người trông mặt mà bắt hình dong. Hắn và nàng có tình thâm duyên sâu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn có thể gặp lại!”

Tố Tố lại hỏi: “Gia gia, nhưng Tố Tố vẫn không hiểu a! Thần Châu nhiều người đáng thương như vậy, vì sao người luôn luôn giúp Nhiếp Phong? Còn muốn cố ý tác hợp cho hắn và giấc mộng thứ hai?”

Tố Tố vừa nói ra, sau lưng một già một trẻ, bỗng nhiên cũng truyền đến một thanh âm, phụ họa nói: “Không tệ! Tam Tiểu gia gia, cái này, cũng là nghi vấn trong lòng ta cho tới nay!”

Tam Tiểu gia gia? Hóa ra không biết lão giả hiền lành già yếu này gọi là tam tiểu? Đây là một cái tên kỳ lạ cỡ nào! Cũng khó trách trên mặt lão thường xuyên mang theo nụ cười!

Mà người nói chuyện sau lưng hai người lúc này cũng đã bước lên trước, nhìn thật một chút...

A...? Người này lại là...

Luyện tâm!

Trời! Hóa ra luyện tâm cùng một già một trẻ này nhận ra? Bọn họ là... cùng một nhóm?

Chỉ thấy luyện tâm đi tới bên cạnh hai người, cung kính vái chào lão giả hiền lành kia, bình thường trên mặt hắn tràn đầy giả hoạt tà khí, giờ phút này cũng quét sạch không còn. Cô như đột nhiên biến thành một người khác, trước mặt lão giả, cô như một con cừ non.

Lão giả hiền từ kia thương tiếc vô hạn mà nói với luyện tâm: “Tố Tố, lần này muốn ngươi làm ra vẻ thành người bụng dạ khó lường luyện tâm của Bách Hiểu trang, thật sự là làm khó ngươi quá!”

Cái gì? Lão giả lại gọi luyện tâm làm Tố Tố? Chuyện này rất cuộc làm sao? Chẳng lẽ...

Đã không cần khó khăn nữa rồi! Luyện tâm lúc này đã hát hàm dưới chính mình, rít lên một tiếng, nàng càng xốc cả

khuôn mặt, thì ra chỉ là một khuôn mặt bằng da người, dưới da mặt của hắn, còn có một gương mặt thanh thuần tú lệ!

Nhưng nghe cô gái không biết là luyện tâm hay Tổ Tổ này cười nói: “Tam Tiểu gia gia, tin rằng Nhiếp Phong và Mộng Tạo Mộng cũng không ngờ tới, thật sự luyện tâm, thật ra từ sau trận diệt môn ở Bách Hiểu trang kia đã chết từ lâu rồi, ta chỉ an bài quân cờ của gia gia ta trong Bách Hiểu trang, chờ khi Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai xong mà thôi.”

Nguyên lai, cái này nguyên bản cũng gọi là Tổ Tổ luyện tâm, là lão giả dốc lòng bố trí? Vậy tất cả hành động của nàng, tựa như giấc mộng uy bức dụ, cũng chỉ là một vở kịch?

Rốt cuộc ông lão hiền lành kia là thần thánh phương nào? Vì sao ông ta luôn bố trí tất cả phía sau lưng?

Ông lão hiền lành kia lại cười nói: “Ừm. Mà toàn bộ võ lâm có lẽ cũng không thể tính tới, cái gọi là thập nhị kinh hoàng hiện ra trăm năm thật ra cũng không tồn tại...”

“Mười hai kinh hoàng, chỉ là hình tượng Hồn Mộng Tâm Kinh mà lão phu mang tới cho thế nhân hư ảo ảnh! Hắn, chỉ là một ao hoa nước nguyệt!”

A? A? Chuyện này, hóa ra là chân tướng?

Mười hai kinh hoàng, hóa ra chỉ là ảo giác Hồn Mộng Tâm Kinh của lão giả này? Ảo ảnh của hư không? Mộng thứ hai trong Nghiệt Đào Nguyên đã thấy, mười hai kinh hoàng, nhưng cũng chỉ là ảo giác mà lão giả dùng Hồn Mộng Tâm Kinh khiến nàng sinh ra trong đầu?

Tổ Tổ hóa thành luyện tâm kia lại nói: “Không sai! Gia gia ngươi cứ cách trăm năm hóa thân mười hai kinh hoàng, nguyên ý là vì võ lâm hoặc nhân gian diệt trừ một ít dã tâm bùng bùng, miễn cho bọn người như thế gây họa nhân gian!”

“Lần này gia gia muốn mười hai kinh hoàng trọng hiện, trừ việc diệt trừ “Độc Vô Thường” đại ma đầu đã độc yêu cầu ngàn vạn thương sinh, lại muốn tình luyện giải dược không thấy mặt trời bên trong độc huyết của nó, cứu chúng sinh vô tội đã bị nó hại mấy năm về trước, chỉ là...”

“Gia gia lần này sao lại thiên vị lấy mười hai kinh hoàng tới dẫn dắt Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai gặp nhau, hao hết

tâm tư muốn tác hợp hai người bọn họ?”

Lão giả hiền lành lại nhoẻn miệng cười, nói: “Trong đó có một nguyên nhân, là vì Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai, là người tốt khó gặp, người tốt nên có kết cục tốt.”

“Mà một nguyên nhân khác cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, đó là mặc dù tâm tính Nhiếp Phong nhân hậu nhưng vận mệnh của hắn đã sớm định trước phải trải qua một đại kiếp nạn tương lai Thần châu!”

Ồ? Lão giả có thể tiên đoán Nhiếp Phong sẽ liên lụy tới một đại kiếp nạn tương lai của Thần Châu sao? Đây rốt cuộc là một đại kiếp nạn thế nào? Lại còn có lão giả này vốn có bản lĩnh tiên tri, liệu có liên quan gì đến tuổi tác của lão không?

Hắn rốt cuộc đã già bao nhiêu?

Nếu hắn cứ cách mỗi trăm năm lại dùng Hồn Mộng Tâm Kinh khiến mười hai kinh hoảng tái hiện, mà mười hai kinh hoảng cũng đã xuất hiện trên nhân gian cả ngàn năm. Lão giả trước mắt kia, chẳng phải đã quá nghìn tuổi rồi sao?

Nhân gian, kỳ nhân bất thế thiên niên bất tử thật sự sao?

Thiên hoặc, hắn đã không phải là người, mà là Tiên?

Tổ Tổ hóa thân luyện tâm kia lại nói: “Đúng là vì đại kiếp nạn này mà gia gia muốn thành toàn cho bọn hắn? Nhưng đại kiếp nạn này lại làm sao có liên quan đến giấc mộng thứ hai?”

Lão giả nói: “Không, là có liên quan, hơn nữa giấc mộng thứ hai cũng vô cùng quan trọng, bởi vì...”

“Nàng, là một trong những trọng yếu quan trọng để giải cứu đại kiếp nạn này!”

Hóa ra giấc mơ thứ hai là giải cứu một trong hai đại kiếp nạn then chốt? Hóa thân Tổ Tổ luyện tâm nói: “Đáng tiếc, mặc dù chúng ta hao tổn tâm lực, mộng thứ hai thủy chung vẫn không cùng Nhiếp Phong...”

Lão giả hiền lành kia lần này tràn đầy tự tin cười cười, nói: “Ha ha, nhưng đây là chuyện gì? Cho dù hai người bây giờ không thể cùng đi, nhưng Minh Thiên Đạo đã sớm an bài, hai người bọn họ trải qua thiên kiếp vạn khổ, từ đầu đến cuối vẫn sẽ thành một đôi!”

“Chúng ta cũng đã làm rồi, nơi này đã không còn việc của chúng ta, tất cả mọi việc, toàn bộ đều dựa vào thiên ý sắp xếp cho xong...”

“Chúng ta vẫn nên đi thôi.”

Lão giả hiền lành kia vừa kéo tiểu Tổ Tổ năm đó còn chưa tới mười tuổi, vừa quay người đi về. Mà Tổ Tổ hóa thân luyện tâm cũng cung kính đi theo sau lưng hắn, trong nháy mắt, ba người đã biến mất giữa núi rừng, biến mất trong sự an bài của thiên ý mệnh mông...

Như tiên...

Như mộng...

Chân tướng mười hai kinh hoảng rốt cuộc cũng đã trắng, chỉ là rốt cuộc cái lão giả hiền lành gọi Tam Nguyệt gia gia kia là ai? Làm sao hắn có thể sống hơn ngàn tuổi? Tại sao bên cạnh hắn lại có một cô bé to nhỏ gọi là Tổ Tổ?

Lại thì ra là, lão giả trong kiếp sống hơn ngàn tuổi, từng có một tôn nữ mười tuổi chân chính gọi là Tổ Tổ, đáng tiếc mặc dù lão có mệnh bất tử, nhưng một lần ngoài ý muốn trong số mệnh, vẫn không thể cứu được tôn nhi mà mình thương tiếc vô hạn.

Vì vậy để kỷ niệm tôn nữ của mình, hắn cách mỗi một đoạn thời gian, đều sẽ thu dưỡng một ít nhấp nhô vận mệnh, cô gái đau khổ không nơi nương tựa, thành tài, cũng đặt tên cho các nàng Tổ Tổ...

Đúng vậy! Vận mệnh từ thiên, có lúc mặc dù là người ngàn tuổi cũng không cách nào kháng cự số mệnh trong cõi u minh!

Đúng như Nhiếp Phong...

Đúng như giấc mộng thứ hai...

Đúng như lão giả hiền lành kia đã nói, giờ phút này cho dù không thể ở cùng với hắn, nhưng nếu thiên ý sớm có sắp xếp, bọn họ vẫn sẽ ở cùng một chỗ.

Ngay bảy ngày sau...

Sau khi tìm khắp giấc mộng thứ hai, Nhiếp Phong bất đắc dĩ trở về trên đường trở về thiên hạ, chỉ là ngày đêm đó hắn tới

gia đình, ngay khi bước vào sương phòng, hấn đột nhiên phát hiện...

Trên bàn trong sương phòng rõ ràng đã sớm để sẵn một chén cháo nóng hổi!

Liếc thấy chén cháo nóng này, trong lòng Nhiếp Phong khẽ động, nghĩ thầm, sao trong phòng lại có một chén cháo nóng? Chẳng lẽ...

Hắn còn chưa kịp nghĩ ra nguyên do thì đã không cần nghĩ tiếp nữa, bởi vì vào lúc này, một con ưng chọt từ ngoài cửa sổ bay vào! Trên chân con chim kia còn buộc một tờ giấy!

Nhiếp Phong cởi tờ giấy xuống, vừa nhìn xuống phía dưới, vẻ u sầu mấy ngày qua lập tức quét sạch sành sanh!

Không sai! Là nàng! Lại là nàng!

Mặc dù nàng tự ti mặc cảm nhưng từ đầu đến cuối không có dừng khí dùng khuôn mặt thật gập gờ Nhiếp Phong. Chỉ là, nàng cũng không ngăn được nỗi nhớ nhung hấn, cho nên mới dùng phương pháp này để tiếp tục tìm hiểu duyên phận với hấn...

Đoạn kế tiếp đó đã được định sẵn...

Phong Mộng Kỳ Duyên!

Hậu kí: Thần Võ Kỵ

***

***

***

Mã Tử, Đan Thanh liên tiếp bốn năm, mười hai câu chuyện biên tập kinh hoàng này, rốt cục đã ghi xong ở thời này. Mặc dù bởi vì tình tiết trong khúc nhạc, Nhiếp Phong và giấc mộng thứ hai cũng không thể biên soạn có kết quả, nhưng cuối cùng cũng vì tình cảm hai người viết xuống một cái màn hình.

Về phần lão giả thần bí kia, tin tưởng có người đọc tập tranh trong thiên hạ, nên đã đoán ra là ở trong bức họa cười cười ba lần giúp Nhiếp Phong; thật ra nhân vật này, thân phận chân chính của hấn ở trong bức tranh vẫn là một bí ẩn, về phần sau khi cười ba cái đã cất giấu chuyện xưa gì đó, các học giả muốn

lưu ý kịch bản trong thiên hạ ngày sau khi họa tập và tiểu thuyết phong vân phát triển!

Mà sau khi “Mười hai kinh hoảng”, kỳ tiếp theo chúng ta sẽ đẩy ra một “Thần Vũ Kỳ” hoàn toàn mới mẻ...!

Đúng như Hệ thống thượng kỳ đề cập đến, tập “Thần Vũ Kỳ” này chính là bản hiện đại của tiểu thuyết Phong Vân, nói cũng là hai mươi bốn năm tuổi, hơn nữa còn thuộc một hệ thống mới - “Phong Vân tiểu thuyết” khác.

Cho nên, tiểu thuyết phong vân hiện tại, sẽ tạm dừng một đoạn thời gian, cho đến khi “Thần Vũ Kỳ” nối tiếp tải xong, mới gặp lại người đọc sách.

Về phần ở năm 20, tại sao lại xuất hiện hai chữ “Phong Vân” giống như Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong như đúc? Chúng ta có thể cam đoan, Thần Vũ Kỳ tuyệt đối là một câu chuyện vĩ đại cấu tứ giai, khác hẳn với câu chuyện cường giả tranh bá như Bí Phong tiểu thuyết! Người yêu thích phong vân, tuyệt đối đừng bỏ qua bước chân giữa Nhiếp Phong và tên Nhiếp Phong rách nát thiên hoang khó gặp!

Được rồi! Hôm nay dừng ở đây!

Bảy tháng, gặp lại trong kỷ nguyên thần võ!

Sau tiểu thuyết Phong Vân truyền tới 《Thần Vũ Kỳ》

【Cương Thần Vũ Kỳ Lục tập đầu tiên】

Chương thứ tự Vô Danh Thiên Kiếm

Người sinh ra đã tuyệt thế.

Luôn có vận mệnh tuyệt thế, kiếm tuyệt thế đang chờ đợi...

Dù là chờ trên trăm năm, ngàn năm, vạn năm!

Năm tháng dài đằng dặc, thiên địa xa xăm.

Thế nhưng cự luân lại vô thanh vô tức, không ngừng xoay chuyển.

Mười năm, trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, trong dòng lũ lịch sử, thoáng chốc như ánh hào quang. Thời gian lâu ngày còn chưa kịp chớp mắt, còn chưa kịp thay đổi vì tình đời mà nửa tiếng thồn thức thờ dài, đã mấy trăm năm rồi.

Thế giới này nhanh chóng chuyển biến, có lúc thậm chí ngay cả thiên địa cũng cảm thấy không thể nào theo kịp...

Bắt đầu từ thế kỷ sau, sau khi Trung Quốc gia nhập thế chấp, hệ thống kinh tế và quân sự khắp toàn thế giới, vào mười mấy năm đã xảy ra biến hóa nhanh chóng.

Mà trong trận biến đổi cấp bách này, Trung Quốc thay đổi, toàn thế giới cũng thay đổi, thế đạo lòng người cũng thay đổi, trở nên tham luyến quyền lực và tài lực hơn, không còn mộng nữa.

Càng có một phân tích gia ngôn, thế kỷ Bính Nhât sau, là một cái quên đi nhân tính, quên đi anh hùng hiệp nghĩa, quên lãng thời đại thần thoại!

Nhưng thế giới này mặc dù đã thay đổi, nhưng vẫn không thay đổi theo lịch sử, thậm chí đã trải qua hơn trăm ngàn năm để gột rửa mà vẫn không có chút phai màu nào.

Thí dụ như, một số thứ mạnh nhất trên đời này, là thứ vô địch nhất.

Những thứ này không hề thay đổi, chỉ vì nó không cần thay đổi, nó đã đạt tới mức hoàn mỹ cực độ từ lâu, từ lâu...

Vô địch thiên hạ!

Hai mươi sáu năm, Trung Quốc, Thiên Sơn.

Thiên Sơn, nó đã bắt đầu già rồi.

Mặc dù nó vẫn là sơn mạch khó gặp trên đời này, mặc dù vẫn hùng vĩ tráng lệ như trước, nhưng gần mấy trăm năm nay, nó không phân biệt xuân hạ thu đông, không phân biệt hướng hoàng hôn, cuối năm đều băng tuyết liên thiên, thật sự làm cho người ta nhìn mà chùn bước.

Cho nên, Thiên Sơn vốn đã ít người lui tới, càng tịch mịch như một lão nhân lâu đời, ngồi trên đỉnh cao thế giới, nhìn mấy trăm năm hưng vong của Trung Quốc, nhìn thời tiết cuối đời, nhìn Thanh Mạt Dân sơ, nhìn liên quân Bát Quốc, nhìn năm bốn biên giới vận động, nhìn Nam Kinh một trận tàn khốc diệt sạch nhân tính đồ sát, nhìn cách mạng nhân dân, nhìn Ba Tư thế cục bất hòa, nhìn Trung Quốc thế kỷ Tự Ký gia nhập thế

giới buôn bán, quốc vận dần dần cường thịnh, cho đến bây giờ...

Nếu như Thiên Sơn biết, nó sớm đã xem hóa thể tình, nó thực sự nhìn thấy quá nhiều thành bại hưng suy. Trên thực tế, chính nó cũng trải qua vô cùng huy hoàng, phồn vinh hưng thịnh nha.

Thử hỏi ai có thể nghĩ đến, hôm nay rơi vào đỉnh một mảnh Thiên Sơn tịch liêu, từng xây dựng một toà Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu trọn vẹn Trung Quốc? Trong Đệ Nhất Lâu, lại từng chiếm cứ một Cửu Tiêu Cự Long chiếm cứ thiên hạ?

Thử hỏi ai sẽ nghĩ, một đời kiêu hùng như Đông Phương Cự Long này, chỉ cần hắc hiệu lệnh một tiếng, khắp thiên hạ vô lâm ai dám không theo? Ai dám không khom lưng? Ai dám cúi đầu không xưng thần?

Chỉ có điều tình đời là như thế, mặc kệ người anh hùng cái thế, cuối cùng cũng chỉ giống như vô số chúng sinh bình thường trên đời, rơi xuống một đồng xương trắng chôn hoang trũng; từng là một đời kiêu hùng ở đỉnh Thiên Sơn, sớm đã vật hóa; hết thấy ân oán của hắc khi còn sống yêu ghét, cũng theo thân thể hắc mà bị thể nhân quên lãng, thậm chí tòa thiên hạ đệ nhất lâu của hắc, cũng tại một lần đại cách mạng của Trung Quốc đời gần đây, bị nhân dân kéo ngã, đập nát, tan nát tan!

Hồi phi yên diệt!

Có thể thấy được trên đời này không có quyền lực vĩnh hằng bất suy! Tất cả cường giả đấu tranh, ân oán tình nghĩa, đến cuối cùng, mây khói như chớp mắt một cái, tựa như chưa từng phát sinh qua, thậm chí nửa câu bình luận sau của thể nhân, nửa tiếng thở dài!

Nhưng mà, trong đêm giao thừa hai mươi sáu tháng sáu này, cũng tức là đêm nay, đã không còn bất kỳ tiếng thở dài nào. Đỉnh Thiên Sơn chỉ có tiếng gió thổi tuyết, tối nay lại truyền đến thanh âm đứt quãng “Leng keng”, tựa như ngàn năm tang thương và cô tịch của Thiên Sơn, gõ vang từng trận tang chung!

“Đình đình! Đình đình! Đình đình...”

Âm thanh của nó quanh quẩn không dứt giữa băng tuyết trắng xóa. Nhìn kỹ một chút, thì đó là từng đội ngũ mười người đang từng hàng, đang dùng cuốc đóng băng đào móc máy móc, đào móc trên ngọn núi cao nhất của Thiên Sơn.

Đội nhân mã này, tất cả đều mắt xanh biếc, thì ra toàn bộ thuộc quốc gia gián điệp “Khôi Phô”, lần này mặt ngoài là lấy thân phận luận gia quốc gia đến đây, thực tế nhiệm vụ là tiềm tới Thiên Sơn đào móc một ít sự vật trọng yếu.

Kỳ thật từ năm bì thế mậu quân bị đánh bất ngờ từ trung tâm dân chúng xâm nhập, đối với ngoại giới tâm trọng hậu, đối với quốc gia không ngừng bốc lên càng là đề phòng cao, đối với sự giàu mạnh của Trung Quốc sau khi tự gia nhập thế mậu, cũng phi thường kiêng kỵ.

Cuối cùng tại 2010 năm, nước láng giềng càng không để ý cảnh cáo, đơn phương chính thức tuyên bố trên quốc tế, coi Trung Quốc là “Bí hiểm đối địch” liên minh.

Từ đó về sau quan hệ căm thù nước ngoài, mặc dù bình an vô sự, nhưng trong bóng tối lại có xu hướng ác liệt.

Mà từ trước đến nay Trung Quốc và An Khang đã có bang giao từ sớm, sau khi trở thành “Nguy hiểm địch đối liên minh” nơi nước Mỹ, quan hệ càng chặt chẽ hơn, hai nước lại càng thỉnh thoảng trao đổi tình báo về kinh tế và quân sự có lợi, phòng ngừa bá quyền của nước Mỹ tiếp tục lớn mạnh.

***

Chỉ là thời đại này, cho dù thân như huynh đệ, đôi khi cũng sẽ trở thành vật hi sinh bị bán đứng; giữa hai nước mặc dù hỗ trợ lẫn nhau, nhưng chính trị dù sao cũng là chính trị, lại ngầm có chỗ đề phòng lẫn nhau, cũng tựa như lần này, đội gián điệp giang hồ kia, chính là vì lợi ích của quốc gia mình mà lên tới Thiên Sơn.

Hóa ra một tháng trước, gia đình thiên văn của toàn thế giới nhất trí phát hiện, một ngôi sao chổi cực lớn mà trước đó chưa từng thấy, sẽ vào lúc chạng vạng tối tháng sáu năm 20~6 giây, lướt qua trong tầng khí quyển của Địa Cầu!

Theo tư liệu trước mắt biết, ngôi sao chổi này không những lớn hơn sao chổi trong quá khứ, mà mặt ngoài ngôi sao còn tối

đen như một vực sâu không đáy, cho nên thiên văn gia đã đặt tên cho nó —

Địa Ngục!

Địa Ngục Lưu Tinh này càng ẩn chứa một cỗ từ trường, chặn tới trước mắt, thiên văn gia vẫn chưa thể khẳng định, khi Địa Ngục Tinh ở trong khí quyển lướt qua, từ trường nó phát ra sẽ có ảnh hưởng gì tới địa cầu.

Mà nửa tháng trước, nhà khoa học sông nước, càng biết thiết bị vệ tinh tiên tiến hơn so với Trung Quốc cảm ứng thiết bị, trên đỉnh núi cao nhất của Thiên Sơn có một cỗ từ trường thần bí, đang ở xa xa hô ứng từ trường địa ngục cường đại của sao băng!

Cỗ từ trường thần bí này, rất có khả năng là một loại năng lượng cường đại, hoặc có thể giải quyết nguy cơ khiến cho thủ lĩnh các nước đau đầu, vì vậy cỗ từ trường thần bí này mặc dù phát ra từ Thiên Sơn cảnh nội Trung Quốc, nhưng Lãnh Cừ là nhất định phải có, sẽ phái ra một nhóm mười người gián điệp siêu cấp, cải tạo đội Sùng Tùy đến Trung Quốc.

Cũng giống như giờ phút này, mười tên mật thám tổng thống quốc, trên người đều được trang bị đối tượng vệ tinh cảm ứng, để phòng ngừa gián điệp vệ tinh của Trung Quốc dò xét bọn họ di thường hoạt động trên Thiên Sơn.

Đáng tiếc ở đỉnh Thiên Sơn sơn đào mấy ngày, càng từng đào đến hồ sâu trăm ly, bọn họ vẫn mờ mịt không có đầu mối.

Mà không biết có phải do Địa Ngục Tinh tiếp cận hay không, mặt trời hôm nay so với ngày thường thì sớm hơn, lúc sáu ngày trước sắc trời đã tối đen, toàn bộ đỉnh Thiên Sơn Phong nhất thời chìm vào trong bóng tối, mười tên mật thám ú cũng chỉ có thể sáng lên trang bị chiếu sáng tiếp tục đào móc.

“Thật là kỳ quái!” Một gã gián điệp trong đó đột nhiên há mồm, tên gián điệp này, chính là “Ca đội trưởng” của bọn hắn.

“Trang bị cảm ứng vệ vệ tinh của quốc gia chúng ta, rõ ràng đã dò xét được vùng này có một cỗ lực lượng từ trường thần bí, nhưng vì sao sau khi chúng ta tới, thiết bị cảm ứng loại nhỏ trên cổ tay lại không hề phản ứng?”

Hóa ra tất cả mọi người đều thiết kế cảm ứng tinh vi, nhưng kỳ quái là, mấy ngày nay toàn bộ mất linh, cho dù có đôi khi cảm ứng nghi có phản ứng, phương hướng cảm ứng chột đông chột tây, chột nam chột bắc, khiến cho bọn họ đào lại đào, đào lại đào, thủy chung không có phát hiện thực chất gì.

Liệu có phải vì bọn họ muốn tìm thứ gì đó cường đại đến mức trí tuệ có hạn cũng khó mà tưởng tượng được? Cho dù dụng cụ cảm ứng của bọn họ có tiến vào, nhưng năng lượng của thứ đó, đã vượt qua khả năng cảm ứng cực hạn của dụng cụ?

“Không sai!” Một đội viên khác cũng nói: “Chỉ còn nửa phút, sao chổi trong địa ngục sẽ lướt qua tầng khí quyển, một khi nó rời xa địa cầu, chúng ta càng đừng mơ tưởng có thể dò xét được vị trí thần bí ẩn giấu trong lớp tuyết. Đội trưởng, xem ra nhiệm vụ lần này của chúng ta rất có thể sẽ thất bại...”

Hóa ra bất tri bất giác, thời gian Địa Ngục Tinh giáng lâm cách Địa Ngục Tinh nửa phút? Mười tên gián điệp ong biển ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời đêm vốn vạm vỡ không mây đột nhiên từ xa xa bay tới một tầng mây đen dày đặc, trong chốc lát che dấu hoàn toàn mặt trăng trên trời, tựa như đem ánh sáng trên đời ít ỏi cũng hoàn toàn cắn nuốt; toàn bộ đỉnh núi, thậm chí đại địa, cũng lập tức chìm trong bóng tối mịt mờ.

Cái loại đen kịt đó, tựa như địa ngục sắp bùng xuống; mà địa ngục chân chính, cũng thật sự đã...

Hàng lâm!

Ngay lúc mười tên gián điệp giang hồ nín hơi, đột nhiên, một cái bóng đen khổng lồ lấy tốc độ như sấm sét rạch qua đêm, một tiếng nổ âm vang, đồng thời đem mây đen nồng đậm trên trời hung hăng phá thành hai nửa!

Cự ảnh đen nhánh kia, bất ngờ chính là...

“Địa Ngục... Sao chổi?”

Một tên gián điệp hồ ly đó thấy vậy hét to: “A! Thật sự là Địa Ngục Tinh! Nó rút cuộc cũng lướt vào tầng khí quyển rồi!”

Không sai! Bóng đen khổng lồ kia hung hăng phá tan mây dày, chính là Địa Ngục Tinh, nhà khoa học thiên văn, nhà khoa học toàn thiên văn, chờ đợi! Chỉ là, tất cả mọi người đều mong

muốn địa ngục trôi nổi ở địa ngục, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với địa cầu, nhưng nhìn tình huống hiện tại, nó cũng chỉ là phá mây lướt qua mà thôi!

Mắt thấy Địa Ngục Đông Tinh trên trời lóe lên liền biến mất, nhưng vẫn không có đại sự gì phát sinh, một đám mật thám biên giới không khỏi cảm thấy thất vọng, nhưng bọn họ không khỏi thất vọng quá sớm.

Ngay lúc địa ngục sao chợt lóe lên, địa ngục mà nó mang tới mới chính thức bắt đầu!

Chỉ thấy đạo mây đen bị Địa Ngục Tinh Lạc phá thành hai nửa kia, ở giữa khe hở nhô ra, lại lộ ra một đạo quang mang, đó là ánh trắng xuyên thấu qua khe nứt chiếu xuống ánh sáng, rơi vào trên một dải tuyết trắng trên đỉnh Thiên Sơn Phong!

Mà khi ánh trắng rơi xuống trên gò tuyết, toàn bộ đỉnh Thiên Sơn đột nhiên xảy ra một trận đất rung núi chuyển, mặt đất càng xuất hiện vô số vết nứt, khiến mười tên gián điệp giang hồ thiếu chút nữa không thể đứng vững, chật vật không chịu nổi.

“A? Rốt cuộc... xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là...”

Đã không cần phải tiếp tục nữa rồi! Ngay lúc trời long đất lở, Tuyết Khâu dưới ánh trắng chiếu rọi kia bỗng nhiên nổ tung, một tiếng nổ ầm ầm thành phần, cỗ lực bạo tạc cường đại chưa từng có kia, chấn ngược lại tất cả mật thám âm hiểm hơn mười thước, rơi xuống đất lăn lông lốc mới định chỉ!

Cùng lúc đó, một bóng đen tự bạo phóng lên Tuyết Khâu, lấy tốc độ mắt thường khó thấy được bắn thẳng lên trời. Phịch một tiếng, lại đánh tan hoàn toàn đám mây đen nồng đậm trên bầu trời kia!

“A...? Đó là...”

Toàn bộ gián điệp nước bắc nhìn mà ngây dại cả người! Bởi vì bóng đen kia sau khi đánh tan mây đen, đã từ trên mây bay trở về, bọn họ đã có thể nhìn ra đoàn bóng đen này là thứ gì rồi!

Đó rõ ràng là một thanh kiếm!

Một thanh kiếm đen như là thanh kiếm dưới địa ngục!

Lại là một tiếng “Ừ ừ” nổ mạnh! Chuông hắc kiếm kia đã bay về đỉnh Thiên Sơn Phong, càng làm cho toàn bộ đỉnh phong băng tuyết chia năm xẻ bảy, mặt đất lõm xuống như một cái hang sâu kính trăm thước, chỉ chốc lát băng tuyết tung bay, che kín lòng người, mười tên gián điệp Già quả thực đưa tay không thấy được năm ngón!

Ước chừng vài phút sau, băng tuyết tung bay đầy trời mới yên tĩnh trở lại, chỉ thấy thanh kiếm đen kịt kia đã cắm thẳng trên đỉnh núi!

Mười tên gián điệp biên giới định thần nhìn trúng thật, chỉ thấy chuôi hắc kiếm này dài chừng ba, bốn thước, một bên trong chuôi kiếm có móc ngược, hình dạng cực kỳ quái dị, căn bản không giống vũ khí mà nhân loại ở địa cầu biết dùng, trong đó một gã đội viên nhin không được nói: “Thật không ngờ, sau khi ở địa ngục tinh lướt qua, đỉnh núi này lại tuôn ra một thanh... Quái dị hắc kiếm? Chẳng lẽ cảm ứng vệ tinh của chúng ta dò xét ra từ trường thần bí, chính là đến từ thanh kiếm này?”

Tên gián điệp kia vừa nói vừa đi về phía thanh hắc kiếm kia, các đội viên còn lại cũng không hẹn mà cùng đi, mọi người đều muốn nhìn rõ thanh hắc kiếm này.

Nhưng mà, ngay lúc mọi người đi đến bên trong Hắc Kiếm Thâm Xích, cảm ứng vệ tinh trên tay bọn họ, vậy mà đều ở “Ừng ực” gấp hường ứng!

“Ồ? Nghi thức cảm ứng của chúng ta tại sao lại đột nhiên vang lên? Đọc số còn tại... Không ngừng lên cao? Chẳng lẽ thanh hắc kiếm này thật sự đang tỏa ra một cỗ từ trường đặc biệt?”

Đúng vậy! Thanh hắc kiếm này thật sự tỏa ra một luồng từ trường đặc biệt, từ trường còn vượt qua cả tưởng tượng của bọn họ, thậm chí còn vượt qua cả cảm ứng của bản thân!

Mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra, cảm ứng trên cổ tay bọn họ đột nhiên nổ tung “Băng”! Bọn họ đã không cách nào chịu nổi áp lực từ trường kinh thế này nữa!

Mà đội trưởng kia vẫn luôn đi ở cuối cùng, lúc này trong lòng đã biết không ổn, kêu to: “Cảm ứng bị hủy toàn bộ, thanh kiếm kia cực kỳ nguy hiểm, mọi người mau tản ra...”

Đã muộn! Đã quá muộn! Bởi vì ba đội viên đi đầu đã ở bên trong thanh hắc kiếm mười thước kia, bỗng nhiên thấy mũi kiếm của thanh hắc kiếm này thoáng hiện một đạo quang mang sắc bén, tiếp theo là một tiếng nứt vang lên...

***

Ba đội viên kia như bị một luồng khí sắc bén vô hình đập vào, trong nháy mắt tan xương nát thịt, nổ thành trăm vạn miếng thịt vụn mà chết!

Chỉ một thoáng vô số thịt nát xương tan bay tứ tung, máu tươi phun đầy mặt đội viên ở phía sau, mọi người tại chỗ bị hù cho hồn vía lên mây, cuống quýt rời khỏi phạm vi năm mươi thước quanh hắc kiếm; từ trước đến nay anh em đội trưởng tỉnh táo nhất, đây là thần sắc kinh hãi cực độ, kêu lên: “A...! Thế giới này, làm sao có thể tồn tại... Một thanh kiếm đáng sợ như vậy? Rốt cuộc là...Kiếm gì? Đây rốt cuộc là kiếm gì?”

Ca ca kinh hô, vốn không muốn có người đáp lại, ai ngờ phía sau hẳn, lúc này thật sự có người đáp lại: “Đây, là một thanh tuyệt thế hảo kiếm gọi là “Tuyệt Thế Hảo Kiếm”!”

“Đối với các người những nhân loại nông cạn vô tri mà nói, nó đương nhiên cực kỳ đáng sợ, bởi vì từ mấy trăm năm trước, nó đã vô địch, vượt xa khả năng tính toán cực hạn của bất cứ máy tính tinh vi nào trên đời này! Mà sự đáng sợ của nó, càng được ví là một thanh ma kiếm chỉ có thể tuyệt diệt và tử vong trên thế gian!”

Tuyệt thế hảo kiếm? Nghe thật một điêm, thanh âm này hiển nhiên là nam tử, lại trầm thấp giống như quý mị, ca cùng tất cả đội viên nghe tiếng lập tức quay đầu lại, chỉ thấy phía sau bọn họ, không biết từ lúc nào, lại đứng một người thần bí toàn thân quần ở dưới mũ rộng vành, thậm chí khuôn mặt cũng giấu thật sâu trong mũ, chỉ lộ ra một đôi mắt, một đôi mắt tinh quang lấp lánh!

“Người, là ai?” Đám người ca ca không thể ngờ được tại Thiên Sơn Phong lại đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh, không khỏi kinh ngạc.

Bóng người thần bí kia lại nặng nề phun ra một câu: “Ta, là một người tuyệt thế hảo kiếm tuyệt thế, đang đứng trên tay

“tuyệt thế”!”

Nói xong, bóng người này, lại bắt đầu tiến về phía bọn người anh em.

Mắt thấy người tới có ý xấu, càng đi tới gần bọn họ, anh đây cảm thấy không ổn, lập tức nói với đội viên: “Người này rất có thể là gián điệp của Trung Quốc! Hôm nay hắn đã phát hiện hành động bí mật của chúng ta, thì tuyệt đối không thể để hắn còn sống! Mọi người mau rút thương!”

Một tiếng ra lệnh, các đội viên đã dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, rút ra bội thương cỡ nhỏ giấu ở trong giày tuyết, bảy cây ngân thương lập lòe phát sáng, đã ra tay trước lấy sức, hướng về bóng người thần bí kia nổ tung!

Kỳ quái là, bảy thương cùng phát, cũng không có bùng phát bảy âm thanh, mà là phát ra bảy âm thanh cơ hồ không thể nghe thấy! Vì sao như thế?

Thì ra là, ngân thương trong tay bảy gã gián điệp giang hồ, sử dụng cũng không phải là hà thương thực đạn, mà là uy lực tương đối đáng sợ gấp trăm lần “Hệ thống âm thanh cao siêu”, cũng tức là “Bóp sóng âm bắn”!

Ở giai đoạn đầu năm thứ nhất của công ty khoa học xấu xa, rốt cuộc nghiên cứu ra tiếng khóc trẻ con làm vũ khí, loại đạn này có thể hướng về mục tiêu bắn ra. Người bên ngoài tuyệt đối sẽ không nghe thấy sóng thanh âm bắn ra, chỉ có người bị bắn trúng đạn, mới có thể nghe thấy sóng âm cao tới một trăm bốn mươi phần sò, sóng âm đỉnh tai nhức óc, càng có thể đánh người ta hôn mê mà không thương tính mệnh hắn!

Loại phát minh từ sóng âm này, vốn chỉ để cho chấp pháp giả ngăn cản kẻ côn đồ hoặc kẻ cướp tàn sát bừa bãi, nhưng về sau không ngừng cải tiến, uy lực cũng càng lúc càng lớn, cho đến hai mươi lăm mươi năm, có vũ khí bộc phát quân sự, tăng uy lực của sóng âm này lên đến cực hạn, mạnh mẽ đạt đến một ngàn phần vỏ sò, cuối cùng so với dùng thuốc nổ bắn ra còn lợi hại hơn gấp trăm lần.

Giống như kẽm gián điệp nước láng giềng phát ra bảy đợt sóng bắn ra, chỉ cần bị bất cứ cái gì bắn trúng, chắc chắn sẽ bị

màng nhĩ bắn thủng, bảy lỗ nỏ máu mà chết, huống chi bảy đạo sóng âm cùng phát?

Chỉ có đôi mắt với bảy đạo sóng âm mạnh nhất bắn ra, bóng người thần bí kia thế mà vẫn không có nửa phần ý tứ né tránh, một đôi mắt trắng hếu, càng lộ ra một tia khinh thường.

“Sinh vật cấp thấp ngu muội vô tri, các ngươi căn bản không biết người các ngươi đang đối mặt là ai!”

“Ta sẽ cho các ngươi kiến thức thật kỹ, lực lượng nhân loại có thể đạt tới cái gì cảnh giới không thể tưởng tượng!”

Bóng người thần bí kia nói xong, đột nhiên há to miệng, tiếp theo một tiếng “Rống”...

Hắn không ngờ lại hướng về bảy luồng sóng âm bắn ra, phát ra một tiếng rống to như Bạo Long thời tiền sử!

Trời! Hắn điên rồi à? Hắn tưởng mình là ai? Chỉ một tiếng gầm đã đủ để ứng phó với bảy ngàn phần bối bài rồi giết chết không tha?

Nhưng mà, tiếng gầm này, đối với người bình thường thì có thể là tức giận; nhưng đối với hắn mà nói lại có thể là một loại vũ khí siêu cấp!

Chỉ thấy một tiếng rống to bay ra, đồng thời tại vị trí ba thước trước mặt, bỗng dựng nỏ “Bồng” một tiếng, bảy đạo sóng âm cao tới một ngàn phần bối kia bắn ra không địch nổi tiếng rống, đều bị oanh bắn tan, hồng mắt!

Không chỉ như thế, tiếng rống của hắn vẫn chưa dứt, tiếp tục đánh về phía bảy tên mặt thâm đất yêu kia! Mọi người mặc dù không thể nhìn thấy tiếng hô của hắn, nhưng có thể cảm thấy lực đánh cường đại trong tiếng rống của hắn, rõ ràng như một chiếc chiến xa khổng lồ nghiền về phía bọn họ!

“Nguy hiểm...! Mọi người... Mau lui lại!”

Rút lui? Thực sự là nói đùa! Với thể xác loài người bình thường như bọn họ sao có thể nhanh bằng âm thanh? Huống chi là tiếng rống nhanh như đạn pháo? Chân của bảy tên ma men còn chưa rời khỏi mặt đất, lui lại đến mức tiếng rống đã như pháo đánh trúng bọn họ, tất cả động tác của bọn họ đều đột nhiên đình chỉ!

Bảy người cứ như vậy đứng tại chỗ không nhúc nhích, thật lâu, thân thể bọn họ dần dần bành trướng như quả bóng, từng lỗ chân lông trên mặt cuộn cuộn không dứt chảy ra vô số tơ máu. Trong khoảnh khắc, bảy người đã hóa thành bảy quả cầu da thịt, tiếp theo lại là “Bụp” một tiếng vang thật lớn...

Bảy tên gián điệp giang hồ cơ bắp toàn thân như muốn nứt ra, lại bỗng dưng nổ tung thành bãi máu lớn bảy vũng máu tươi lớn, ở trên đất tuyết trắng như tuyết rải xuống chữ “Hồng” thật to lớn!

Đáng sợ! Người thần bí này chỉ phát ra một tiếng rống, lực sát thương chẳng những có thể giống như đạn pháo, còn có thể bắn phá thiên kinh, cách không đồ thần sinh linh, uy lực như Thần Ma nguyên rủa! Đây, chính là lực lượng mạnh nhất của con người? Trầm chế hoặc, đây đã không phải lực lượng của con người rồi?

Dưới một tiếng rống to, hết thảy sinh mệnh, không có sinh mệnh đều bị hủy diệt! Trên đỉnh Thiên Sơn, hiện tại cũng chỉ còn lại hắc, còn có chuôi hắc kiếm được hắc gọi là “Tuyệt Thế Hảo Kiếm” đang sừng sững trên tuyết!

Chỉ thấy hắc từ từ tiến lên, một tay cầm thanh tuyệt thế hảo kiếm, thật là kỳ quái! Đám gián điệp bọn phượng sau vừa tiếp cận hắc, tất cả đều bị kiếm quang sắc bén của hắc giầy vò cho tan xương nát thịt, nhưng bóng người thần bí kia lúc này nắm nó trong tay, lại bình yên vô sự, có thể thấy được sự mạnh mẽ của hắc, tuyệt đối đủ để không chế thanh tuyệt thế hảo kiếm này!

“Ha ha, kiếm phú thời cổ đại Trung Quốc có nói: Tăng một phần thì quá cao, giảm một phần thì quá ngắn! Đây mới là hình thái kiếm tốt tuyệt thế chân chính!”

Nam nhân thần bí kia một mặt quan sát đường cong hoàn mỹ trên lưỡi kiếm, một mặt lâm bẩm tán thưởng: “Kỳ thực, Địa Ngục Tinh tại rất lâu trước kia, đã từng lướt qua địa cầu một lần, đó là lúc hơn 500 năm trước, thanh kiếm này chính thức sinh ra. Chỉ là lúc đó người, không rõ vì sao trên trời đột nhiên mây đen che khuất nhật nguyệt, liền gọi dị tượng này là Phi Hoàng Thực Nhật”

“Hôm nay Địa Ngục Hỏa Tinh lại đến Địa Cầu, chính là muốn thức tỉnh thanh hảo kiếm ngủ say hơn năm trăm năm này, năm thế kỷ lâu đời tuyệt thế hảo kiếm, còn có gọi nó về hơn năm trăm năm trước, chủ nhân kia đã đủ để thiên hạ vô địch...”

“Không khóc thần tử — Bộ Kinh Vân!”

“Mà khi thần tử và bảo kiếm tuyệt thế cùng xuất hiện trên thế gian, kỷ nguyên thần võ sẽ chính thức giáng lâm!”

Kỷ Thần Võ? Nghe đến mức kỳ quái nhưng lại kỳ quái đến cỡ nào! Ba chữ này, đại biểu cho một thời đại? Một thế kỷ? Trăm chế hoặc là tên một người?

Nhưng lúc này nam nhân thần bí kia đã giơ cao thanh kiếm tuyệt thực tốt lên, cười tà nói:

“Thiên khai nát, góc biển khô cạn, tuyệt thế tái hiện, phong vân tái khởi...”

***

“Tuyệt thế hảo kiếm! Người cô đơn lạnh lẽo năm thế kỷ dài đằng đằng, người cuối cùng cũng có thể vì kẻ yếu trần ngập cõi lòng, làm cho người ta khó chịu xuất hiện đến thế giới này, mang đến cục diện toàn bộ trở thành cường giả mới! Mà người và chủ nhân trước kia bước đi mây trôi, cũng nhanh chóng có thể gặp lại rồi!”

“Bây giờ ta sẽ dẫn người đi một nơi! Ha ha ha ha...”

Mang theo tiếng cười tà ác làm người ta sờn cả tóc gáy, nam nhân thần bí kia rút cuộc xoay người, cầm tuyệt thế hảo kiếm từ từ đi xa.

Nhưng mà một trận gió tuyết thổi qua, vén lên một góc mũ của hắn, nhìn quả thực một điểm, chỉ thấy trên mặt của hắn, thành linh có một đạo vết sẹo dị thường nhìn chăm chú!

Đó là một vết sẹo tự lật ngược thập tự giá!

Thập Tự, ở trong Thiên Giáo Giáo viên và Tuyên Quốc trưởng quân, từ trước đến nay đều đại biểu cho Thần và Phong Giáo. Nhưng nam nhân thần bí này, trên mặt lại có một chữ thập đảo ngược, đây thật sự chỉ là một vết sẹo? Hay là một dấu hiệu?

Nếu như đây thật sự là một tiêu ký, vậy trong đó lại có ý nghĩa gì đặc thù? Thân phận này như bí ẩn, lực lượng như bí ẩn nam nhân, rốt cuộc là ai?

Hắn, là ai?

Mà chuỗi tuyệt thế hảo kiếm ngủ say năm thế kỷ trước kia, liệu có đúng như lời hắn nói, cùng với cặp kia đã từng nắm chặt bàn tay lạnh của nó sinh ra vào sinh ra tử, đôi tay độc lập cô độc kinh thế vô địch hơn 500 năm trước...

Nhân kiếm gặp lại?

Chương thứ nhất tái sinh 2047

Nếu như trên đời thật sự có thần thì.

Trong các Chư Thần trên bầu trời, nhất định từng mất đi một vị Thần.

Một người lạc lạc phàm trần, không lệ, không vui, không cười, vô địch...

Không khóc thần tử!

Thời gian cách Địa Cầu Tinh lướt qua Địa Cầu, đảo mắt đã qua hai mươi một năm.

Bang-47 năm.

Huân, một hạt châu phương đông từng có quan phủ kín kinh hoa, thời gian từ hai mươi bảy năm đến hôm nay, nhưng vẫn có thể bảo trụ được địa vị thành thị quốc tế của nó, thật là hiếm có.

Kỳ thực từ năm 19 năm về sau, chuỗi tây cũng giống thế giới, không thể may mắn thoát khỏi phải trải qua một trận phong bạo tài chính, tăng thêm thời gian làm quan quân sự thật sự quá nhiều, khiến cho viên minh châu nằm trong miệng cự long cơ hồ không gượng dậy nổi.

May mà thời gian luôn là chứng nhận sáng suốt tốt nhất; hai mươi năm sau, Huân xuất ra một trưởng quan trẻ tuổi tài năng, có kiến đất thứ ba, cuối cùng lớp này cũng thuộc về nhân tài thanh niên tráng phái, cuối cùng bị bài trừ vạn khó khăn, không ngừng rơi xuống bài danh thế giới, vỡ lại lần nữa.

Đánh xong nhiều năm, chuỗi vẫn luôn hướng về phía kỹ thuật và ngành du lịch không ngừng cải thiện hoàn cảnh doanh nghiệp, cuối cùng lần nữa trở thành ngỗng trong mắt người nước ngoài biết sinh trứng vàng.

Nhưng hậu quả khi phát triển công nghệ cao khiến người ta càng lúc càng xa cách, phớt đời tuy rằng phát triển kinh tế, lại trở thành một thành thị lạnh lùng hơn.

Mà hôm nay vào năm hạng hai mươi bảy, chính là năm năm đầu không đổi lời hứa “Năm mươi năm sau khi trở về Trung Quốc”, chuỗi tây không những thay đổi, mà càng thay đổi rất nhiều, có thể thấy được trên đời cũng không có lời hứa không thay đổi, cho dù chỉ là năm mươi năm...

Nhưng trên thế giới này, thật sự có một số thứ, không thay đổi, tựa như đường phố nổi tiếng trong thế giới 是什么人是什么人 是什么人...

Đường phố miếu.

Đường miếu sở dĩ không thay đổi, bởi vì bây giờ ngoại trừ kỹ thuật phát triển ra, ngành du lịch cũng là trọng điểm của nó, cho nên chính phủ vẫn cố gắng giữ lại những điểm nhiệt du lịch có sắc thái giàu có, giống như con phố lịch sử lâu đời này, vẫn giống như lúc Huân trở về., Không có thay đổi bao nhiêu, vẫn là cổ nhân cũ, long xà hỗn tạp, có hàng bán quần áo giá rẻ, cũng có quầy hàng xem đáng vẽ, còn có một số hoạt động không thể thấy ánh sáng, vẫn có thể ở trong đó phát hiện.

Đường phố này giống như một khoảnh khắc đã đem lịch sử ngưng tụ, đã năm mươi năm, nó vẫn chưa có thay đổi gì, chính là vì nó không thay đổi, càng lộ ra vẻ không giống với bức tường thủy tinh của bốn phía, thậm chí cả công nghệ kim loại ngoại tường khác.

Tựa như Lâm bá, cũng là mấy chục năm như một ngày, mỗi ngày vào lúc hoàng hôn cũng phân chia như thường quán, chưa bao giờ có biến!

Lâm bá đã rất già rồi, nhìn qua đã hơn tám mươi tuổi, một đôi mắt càng đã mù, chỉ có thể nhìn thấy bóng người cách đó không xa, không thể nào nhìn rõ được.

Năm ngoài năm trước hấn ở chỗ này trợ giúp cha hấn giảng giải, làm người tính toán xương cốt, về sau thân thể phụ thân hấn qua đời, hấn liền khắc khổ chiếc lông cừu, tiếp tục ở chỗ này xưng hô “Thiết Cốt Lâm” y bát, bởi vì hấn tính mệnh sờ xương kỳ chuẩn, cho nên mỗi ngày Mộ danh giả chúng, không lo áo ăn uống.

Chỉ là hôm nay, bỗng nhiên dưới mưa nhỏ, du khách trên đường cũng ít đi rất nhiều, Lâm bá ở trong quầy hàng hai giờ, vẫn chưa có thị trường, nghĩ thầm hôm nay đều là dạng này, không bằng về nhà sớm một chút.

Nhưng khi hấn đang muốn thu dọn quầy hàng, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác thường!

Đó là một loại cảm giác khó có thể hình dung, một loại cảm giác như có đại sự sắp xảy ra, một loại cảm giác khổ sở như hấn nửa đời tính mạng đoán xương, chính là cảm giác chờ đợi ngày hôm nay!

Mà cỗ cảm giác này càng lúc càng đến gần Lâm bá, chợt, một thân ảnh nam tử, chậm chậm đi ngang qua Lâm bá, lúc này Lâm bá theo bản năng cảm thấy, chính là “hấn” rồi!

Không sai! Đúng là hấn! Lâm Bá hết sức khẳng định, chính là nam tử đi ngang qua quầy hàng này, mang đến cho hấn cỗ cảm giác khác thường! Đáng tiếc chính là, từ trong đôi mắt mù mờ của hấn, thủy chung không cách nào thấy rõ khuôn mặt nam tử này, chỉ lờ mờ nhận ra, nam tử này tương đối cao lớn, ít nhất cao hơn sáu thước, còn có một thân áo đen, đen tựa như địa ngục làm cho người ta trầm luân không dậy nổi!

Càng làm Lâm bá từ nhỏ đã tập luyện khí công cường thân kinh ngạc là, toàn thân nam tử này từ trên xuống dưới lại tản ra một luồng khí lạnh như băng làm người ta không rét mà run!

“Tiên sinh.”

Rốt cuộc Lâm bá không nhìn được há mồm gọi nam tử kia lại, chỉ vì y nhất định phải sờ xương thật tốt cho người này, y muốn nhìn một chút, đến cùng xương cốt nam tử này có gì kinh ngạc, tại sao lại làm cho y sinh ra khác thường?

“Ta, có thể miễn phí tính toán mệnh cho ngươi, sờ xương không?”

Thật là buồn cười! Hắn từ trước đến nay cái giá sắt không thấp chút nào, hôm nay không ngờ lại tự hiến thân? Ngay cả bản thân Lâm bá, cũng khó có thể tin được chính mình sẽ miễn phí tính toán sờ xương ngươi, có lẽ tất cả là bởi vì hắn cũng không muốn bỏ qua một mệnh cách có thể cực kỳ phản kích! Mà nam tử kia bị Lâm bá gọi như thế, cũng lập tức dừng chân, hắn nhất định sẽ ổn định, kỳ lạ, không ngờ lại đáp lại lời của Lâm bá.

Lâm bá hỏi lại: “Tiên sinh... Ngươi không muốn tính mạng cho ta, sờ xương à?”

Nam tử kia khẽ lắc đầu.

“Vậy... Vì sao ngươi không đáp lời ta?”

Lâm bá chỉ thoáng nhìn bóng dáng mông lung của nam tử kia, chỉ chỉ miệng mình, ông lập tức hiểu ý, giật mình hỏi: “A... À? Thì ra... Ngươi không thể nói chuyện?”

Nam tử kia lại chậm rãi gật đầu.

Thật là đáng tiếc! Lâm bá thầm than trong lòng, hóa ra nam tử này là người câm? Nhưng cứ như vậy, hắn đối với hắn lại càng kỳ lạ.

“Tiên sinh, trước khi sờ xương ngươi, ta muốn tính toán mệnh cho ngươi, xin hỏi ngươi có biết ký hiệu sinh nhật của mình không?”

Nam tử kia nghe vậy, lập tức lấy ngón tay viết xuống một ít con số lên lòng bàn tay của Lâm bá.

“Ồ? Hóa ra ngươi là người Vu Nhị Lục tháng sáu tháng sáu đêm xuất thế năm sáu sao? Đó chẳng phải là thời điểm vị sao chổi kia lướt qua trên bầu trời trên đời?”

Lâm bá trầm ngâm, chân mày đột nhiên nhú lại, ngưng trọng nói:

“Thật là kỳ quái! Tiên sinh, người sinh ra ở canh giờ đó, thậm chí chuẩn xác đến sáu giây, theo ta suy tính, có thể ở thời điểm này mà xuất hiện, toàn thế giới cũng chỉ có một mình ngươi, có thể nói, vận mệnh của ngươi tuyệt đối độc nhất vô nhị! Có

thể cùng vận mệnh giống với người, ở kiếp này đời này hoàn toàn không có bất kỳ người nào!”

“Nhưng lý kỳ nhất chính là, nếu tiếp tục thôi toán, tại hơn 500 năm trước từng từng xuất hiện một người có vận mệnh giống như người! Mà theo mệnh thư chỉ ra, ta vậy mà không tính được người cùng người kia đại khái là mấy tuổi, tức là, ta ngay cả người hơn 500 năm trước sinh ra, hiện tại sống hay chết cũng không cách nào biết được...”

Thật sự là Hoang Thiên hạ to lớn chật vật! Trên đời này, lấy hoặc là tính toán, có khối người cùng năm cùng tháng cùng ngày đồng thời xuất thế, vậy mà lại hoàn toàn có sinh nhật tám chữ độc nhất vô nhị?

Càng không thể tưởng tượng được, người cùng vận mệnh với nam tử trước mắt chính là một người sinh ra từ hơn 500 năm trước, một người không tính ra có phải đã chết hay không?

Ngay cả Lâm bá cũng hồ đồ rồi! Hắn lập tức hiểu rõ cổ họng: “Tiên sinh... Có lẽ ta già nên hồ đồ, linh đài không rõ, đoán mệnh không linh, nhưng kết hợp với sò xương, tin tưởng sẽ chuẩn xác hơn rất nhiều, ta có thể nhìn qua chương của người một chút không?”

Nam tử kia cũng không dị nghị gì, lại chậm rãi đưa tay đến trước.

Lâm bá nơm nớp lo sợ, ông ta tính mệnh sò xương đã mấy chục năm, chưa bao giờ gặp được một người độc nhất vô nhị có chữ Bát như vậy, xương cốt ông ta, liệu có giống như ông ta tám chữ khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn, xứng kỳ không?

Rốt cục, tay Lâm bá nắm nam tử kia, chỉ cảm thấy tay của ông lạnh toát lạ thường, lạnh đến mức tựa như một người chết không có nhiệt độ cơ thể, không! Có lẽ tay của ông, thậm chí còn lạnh hơn cả người chết trong phòng liệm nữa, phải nói rằng tay ông ta lạnh như một “Tử Thần” bất hạnh mang đến cho người khác.

Nhưng vì câu tri, vì không phụ một thân bản sự đoán mệnh, Lâm bá vẫn kiên trì sờ da, dùng sức bóp tay một cái. Chỉ cần bóp một cái, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn kia đột nhiên tái

nhọt, tái nhọt tựa như khám phá một bí mật kinh người nhất trong thiên địa, toàn thân run rẩy kêu lên:

“Thiên...! Sao lại... có thể? Làm sao lại... có thể?”

“Theo cách xương của ngươi, ngươi căn bản không nên xuất hiện ở đây... Ở thời đại này, lẽ ra ngươi phải xuất hiện từ 500 năm trước chứ! Khó trách chữ tám của ngươi giống hệt người kia hơn 500 năm trước, các ngươi căn bản chính là... cùng một người!”

“Nhưng mà... ngươi và hắn.. vì sao lại lấy hai người mà... xuất hiện ở hai niên đại khác nhau? A... Ta hiểu rồi! Chẳng lẽ ngươi là người của thế giới này...”

Cái gì? Lâm bá điên rồi hay không? Càng nói càng huyền, càng ly kỳ, hắn lại nói hai người vốn là một người? Càng nói nam tử trước mắt là thế giới này...? Hắn rốt cuộc muốn nói cái gì?

Chỉ có Lâm bá như biết được Thiên Cơ, cuối cùng cũng muốn nói lại thôi, từ đầu đến cuối không nói ra được nam tử kia là cái gì. Hắn bỗng nhiên mò ngay vào hàng cũng không nhặt lên, nhặt lên gây trúc mù rồi quay đầu bỏ đi, vừa đi vừa nói: “Đúng... Không dậy nổi. Hôm nay ta... Thực sự mệt mỏi, phải mau chóng về nhà nghỉ ngơi, gặp lại!”

Nói xong đã đi tới đầu đường, lại rẽ phải rẽ phải, đã biến mất ở góc rẽ.

Không thể tưởng được, một lần vốn là tốt tính toán sờ xương lại có thể biến thành như vậy, nhưng nam tử kia cũng không để ý, chỉ là tiếp tục đi về phía trước, tiếp tục đi con đường của hắn.

Nhân sinh mê người.

Tiền trần phong phú.

***

***

Kiếp này kiếp này của hắn, liệu có suy tính như Lâm bá hay không, có được vận mệnh độc nhất vô nhị? Càng nắm giữ một người giống vận mệnh như mình vào năm trăm năm trước?

Ai mà biết được! Chỉ biết là sau khi nam tử kia rời đi không lâu, Lâm bá đã đi đến mấy con phố xa xôi, lại xảy ra một chuyện đáng sợ...

Hắn bất ngờ bị một chiếc xe hàng hạng nặng đánh ngã, lập tức bị nghiền thành thịt vụn, chết không toàn thây!

Mà càng quỷ dị hơn chính là, chiếc xe này đã đánh sập Lâm bá, vậy mà bên trong không có ai lái!

Là ngoài ý muốn? Là trùng hợp? Hay là dộc lòng bố trí một lần?

Tựa hồ, sau thế giới nhìn như quang minh này, đang có một số người không rõ sức mạnh, đang ngăn cản một số thiên cơ tiết lộ...

Ngăn cản thân phận một người lộ ra ngoài sáng!

Huân, bếp lò đục Hồng Phấn.

Hồng Phấn động quán, gọi giản gọi là hồng quán, là một nơi rất kỳ quái.

Mặc dù nơi này được gọi là Phôi Hành quán, nhưng lại rất ít khi dùng làm giáo dục, ngược lại từng tổ chức rất nhiều buổi hòa hợp không rõ, những ngôi sao to nhỏ nhỏ, càng từng chảy qua không ít nước mắt và mồ hôi ở trong Hồng Tiêu thi quán, thắng không ít tiếng vỗ tay.

Nhưng mà, một nơi vốn nên là Thang Đường Quán, lại biến thành một ca đài vũ tạ sùng bái thần tượng cho mọi người, có thể tưởng tượng được, địa vị của nó cực kỳ mập mờ xấu hổ, bởi vậy sau hai mươi lăm năm đánh, hành lang quán đã dần dần suy bé, cho đến năm hai mươi lăm bị chia ra, cải kiến trúc to lớn ở ngoại quan siêu niên ——

Xuân Y Đạo quán!

Ý nghĩa như tên, Tự Vũ Đạo quán tuyệt đối không phải là nơi cho người ta tham gia ca hát, nó chia làm hai quán ở phía Nam Bắc.

Nam quán chuyên cung cấp người luyện tập tất cả hoạt động có liên quan đến võ thuật và vận động võ thuật, cùng với sự kiện triển bộ và thi đấu võ thuật. Bắc quán thì là nơi triển lãm,

cũng triển khai hết liên quan tới võ thuật và vận động suất hành.

Nhưng vì sao Phôi chính Hồng Tiêu lại lắc mình biến thành Ba Tư Võ đạo quán? Vốn là bắt đầu từ thế kỷ Khổng Nhất Kiền, cả thế giới chính và thế cục quân sự dần dần khẩn trương, mọi người bắt đầu ý thức được, ở thời đại này nếu muốn sinh tồn, trừ phi không ngừng tăng cường tri thức bản thân, theo đuổi cường kiện thể phách, còn lại chính là tăng lên năng lực ứng phó tập bạo lực!

Vì vậy trên thế giới hiện lên một cơn sóng triều võ đạo, bất luận là già trẻ trai gái, đều như chạy theo võ đạo, có yêu thích võ thuật Trung Quốc, có người thích kiếm Tây Dương, cũng có người thích tập luyện mềm mại hoặc quyền đạo san hô, tổng cộng Lâm Lâm tổng, đủ mọi loại, nhìn không chớp mắt, Thích Vũ đạo quán đương nhiên thừa dịp hưng thịnh.

Tựa như hôm nay, trong sân luyện tập số một ở phía nam quán Võ Đạo quán, cũng đang có một đám thanh niên hơn mười tuổi, đang luyện tập kiếm thuật Tây Dương...

Leng keng leng keng!

Âm thanh giao nhau không ngừng vang vọng khắp mọi góc ngách trong trận, lúc này trong sân luyện tập số một ở quán nam, đang có hơn năm mươi thanh niên tuân luật đang không ngừng luyện tập kiếm thuật Tây Dương, bọn họ giáo huấn, chính là đến từ Lạc Mộc giáo đến từ Pháp Pháp!

Cần huấn luyện đã bốn mươi lăm tuổi, hẳn là quán quân cả nước của pháp môn Tây Dương kiếm thuật hai mươi năm vất vả kiếm pháp, tuy là một gã kiếm thủ đã quá giận hờn Tây dương, nhưng Huân Vũ Đạo quán có thể thuê hẳn từ xa đến nhậm chức, cũng coi là một loại quang vinh.

Chỉ là, làm cho trắc huấn cảm thấy buồn bực chính là, học sinh do Võ đạo quán thu nhận, tư chất lại rất bình thường, tiến bộ cũng dị thường chậm chạp, chậm đến mức Tuất đang dạy Tây Dương kiếm đồng thời, trong đầu vẫn còn có thời gian suy nghĩ về vấn đề kiếm thuật của mình.

Cũng giống như hẳn ở hai mươi ba năm, thất bại trong trận đánh kiếm thuật Tây Hải toàn thế giới.

Còn có một chiêu mà Tây Phương kiếm thủ từng dùng để đánh bại hắc năm xưa, là chiêu đã đánh bại hắc.

Cho đến hôm nay, hắc thủy chung không cách nào nghĩ ra, như thế nào mới có thể phá được một chiêu năm đó!

Mà Tây Phương kiếm thủ dễ dàng đánh bại hắc kia, lại càng là một Tây Hải kiếm thủ đến từ Trung Quốc. Về sau vị kiếm thủ này cuối cùng cũng trở thành vô địch thế giới!

Mỗi lần trở về sa mạc nhớ tới một chiêu quyết định năm đó, hắc luôn luôn ở trong đầu tính toán không biết chiêu này như thế nào, thậm chí có đôi khi, hắc còn có thể theo học sinh luyện kiếm, ở trên một góc sân luyện tập, cố ý vô ý, dùng kiếm hạ xuống phương vị cùng chiêu thức công kích của kiếm thủ năm đó.

Nhưng hôm nay, khi hắc lại như thường đi luyện tập xem lại một góc kiếm chiêu hôm qua hắc bày ra, thành linh phát hiện, cách chỗ hắc vài thước cũng đặt một chuỗi kiếm Tây Dương khác, ngay trước mặt hắc là mũi kiếm!

Càng giáo dục chấn động là, hướng kiếm này, không biết là trùng hợp hay là nguyên nhân khác, lại hoàn toàn công trùng chỗ sơ hở của kiếm hắc! Cũng tức là nói, Lục Bố nhiều năm không cách nào phá giải, lại cấp cho người ta phá giải!

Trời! Bối Cảnh quả thực trợn mắt há hốc mồm! Là ai có bản lĩnh kinh người như vậy, phá giải một kiếm đánh bại hắc năm đó? Lây thiên tư của hắc, thậm chí đã có thể đánh bại thế giới vô địch năm đó? Chẳng lẽ là học sinh của hắc?

Không! Có thể lập tức khẳng định, người này tuyệt không phải học sinh của hắc! Bằng tư chất bình thường của bọn họ, còn chưa có loại bản lĩnh này! Hắc lập tức hỏi các học sinh đang luyện tập:

“Các ngươi, có biết là ai đã đặt thanh kiếm này ở đây không?”
Hắc chỉ ngón tay lên thanh kiếm Đại Dương trên mặt đất.

Các học sinh đều không hiểu nổi, không hiểu vì sao giáo viên của mình lại để ý một thanh kiếm dưới đất như vậy, nhưng lúc này lại có một học sinh nói:

“Dạy... ta nghĩ ta biết là ai để kiếm ở đây, sáng nay ta là người đầu tiên đi vào luyện trường. Khi ta tiến vào luyện tập tràng,

nhìn thấy A Thiết kia, đang cố chấp nhặt luyện tập, rất có khả năng, thanh kiếm này là hãn đặt ở đây...”

“A Thiết?” Lỗ Lỗ nhú mày: “Ai là A Thiết?”

Vừa nhắc tới A Thiết, các học sinh còn lại lập tức đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, tựa như đang nói một điều cực kỳ kiêng kị, trong đó còn có người nói: “Dạy, hóa ra người vẫn chưa biết ai là A Thiết? A Thiết, thật ra là đứa con mới sinh vạ ở Võ Đạo quán! Chỉ là đứa con trai này của hãn, là một người không may mắn lắm...”

Khang Sừng sốt, lúc này tên học sinh đã bắt đầu giải thích.

Lại nhớ ra, trong Ba Tư Võ Đạo quán có mười trường luyện tập, cần thuê nhiều trường vạ, phụ trách quản lý tạp vật trong sân, mà gần đây Võ Đạo quán thuê một trường vạ mới, tuổi chừng hơn bốn mươi, gọi là “Hoắc Thiên”.

Hoắc Thiên này cũng có một đứa con chừng mười lăm tuổi, tên là A Thiết, ký túc xá nhân công ở phía tây Võ Đạo quán cùng cha nó. Nghe nói A Thiết này là người câm, không có công tác cụ thể nào thích hợp với hãn, hướng chi, dường như bởi vì một vài nguyên nhân, hãn không thích hợp làm việc, cho nên vẫn chỉ ở trong Võ Đạo quán giúp cha sắp xếp tạp vật trong đó.

Nhưng vì sao học sinh nằm vùng lại nói hãn là một người không may mắn lớn lao gì? Mọi chuyện, cũng nên để hai cha con này nói về kinh nghiệm của mình...

Chuyện xảy ra ở chỗ cha mẹ Hoắc Hoắc mười một năm qua đi, chỗ nào thì đến, bất cứ công ty và cơ cấu đảm nhiệm chức vụ đều xảy ra tai họa khiến người ta khiếp sợ, không phải hoạ hoạn thì là lầu sập, vì vậy cứ cách mỗi một năm một năm, hai người lại di chuyển về hướng Đông, hơn mười chỗ ở và hơn mười gian công ty.

Mà tất cả tai họa này đều bắt nguồn từ một người...

Con trai của Hoắc Thiên “A Thiết”!

A Thiết này, không phải chỉ là người câm trời sinh, không thể nói chuyện, y còn không biết cười, không biết khóc, không biết tức giận, không hề sợ hãi, khuôn mặt hoàn toàn không có biểu cảm, sống như một bệnh tật tự chữa bệnh.

Trừ cái này, hắc thân thể cũng da cứng thịt cứng, cứng rắn như sắt, bình thường không dễ bị tổn thương, vì vậy Hoắc Thiên gọi hắc là A Thiết.

Mà A Thiết chẳng những tính tình quái gở, trên cánh tay trái của hắc còn có một hình xăm Kỳ Lân như đang bốc cháy, càng thường xuyên mặc một thân áo đen, xem ra người này cũng tương đối cổ quái, lại càng tà dị hơn.

Mà hắc cũng không phải con ruột của Hoắc Thiên, nhưng năm đó Hoắc Thiên sau khi thu dưỡng hắc mười tuổi, liền lục tục nộp ác vận, đến chỗ nào cũng có tai họa trong người, càng có bằng hữu thuật số giới hướng Hoắc Thiên nói thẳng, nuôi dưỡng con A Thiết mang hung kiếp, sẽ chỉ mang đến bất hạnh và tử vong, là một tử thần trời sinh!

Lão bằng hữu của thuật số giới này càng nói dứt đoạn hơn, cho dù Hoắc Thiên dốc lòng bồi dưỡng như thế nào vì hắc, hắc thủy chung sẽ không rơi nửa giọt nước mắt vì hắc, cho dù Hoắc Thiên chết ở trước mặt hắc, hắc cũng tuyệt đối sẽ không.

Bởi vì, tử thần, vốn đã tuyệt đối sẽ không vì sinh tử của người nào mà rơi nước mắt đồng tình; tử thần, nguyên bản nên không khóc, sẽ không có cảm tình của nhân loại!

Nhưng không biết vì sao, Hoắc Thiên thủy chung đối với người con như thần tử này không rời nửa bước, hai cha con trong vòng mười một năm qua mặc dù không có chỗ ở cố định, vẫn không rời nửa bước, môi môi quyến luyến...

“Ha ha! Trên đời này thật sự có tử thần sao? Xem ra người Trung Quốc ngược lại rất mê tín! Người lưu truyền từ đâu mà nghe được?” Áo tắm ướt cuộc nghe xong học sinh kia nói, hắc đối với thuật số của những người Trung Quốc này chỉ cười trừ.

“Dạ, thật ra ta cũng không biết nhiều lắm, nhưng trùng hợp là ba năm trước, đại ca ta và Hoắc Thiên, từng cộng sự cùng một công ty, cho nên còn hơi biết một hai chuyện về hai cha con hắc, mà việc đại ca ta ba năm trước nhậm chức bản kế hoạch, cũng đã sớm đốt một mối lửa...”

“A...! Vừa nói tới Tào Tháo, Tào Tháo sẽ tới! Hắc... Tới rồi...”

“Cái tên A Thiết kia... đến rồi!”

Mọi người thấy học sinh vừa nói kia chợt tròn mắt, trừng mắt nhìn cửa lớn trường luyện tập, nghiễm nhiên như gặp quý, vì vậy theo ánh mắt hắn nhìn về phía cửa lớn, chỉ thấy một bóng người, chẳng biết từ lúc nào, đã chậm rãi bước vào trường luyện tập!

Đó là một bóng người toàn thân áo đen, một bóng người tuổi thọ ước chừng một, chiều cao ít nhất sáu thước trở lên...

Thật sự là A Thiết!

Khung sắt chỉ thấy A Thiết này, quả nhiên danh bất hư truyền, khuôn mặt không có nửa phần biểu tình!

Thật ra lấy bất cứ tiêu chuẩn nghiêm ngặt nhất nào mà nói, A Thiết này cũng coi như là khuôn mặt anh tuấn, nhưng bởi vì mặt của hắn không chút biểu tình, bỗng nhiên nhìn lại, làm cho mặt của hắn lạnh như tuyết, giống như một pho tượng băng vĩnh hằng bất biến!

Càng quý dị chính là, trên cánh tay trái của hắn cũng thật sự có một hình xăm kỳ lân, con Kỳ Lân kia càng đang giương nanh múa vuốt, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ phun ra lửa nóng hùng hực, cắn nuốt nhân loại, lại giống như đang chờ thời cơ thích hợp trùng sinh.

Có lẽ, ngay cả “người” của hắn, cũng đang chờ đợi cơ hội trùng sinh...

Mà lúc này hắn tiến vào luyện tập trường, vốn cũng chỉ là vì các học sinh chấp nhật Tây Dương kiếm trên mặt đất mà thôi, hắn cũng không có liếc bất kỳ người nào trong sân, chỉ là tự lo công việc, nhưng mà hắn thực sự quá độc đáo rồi, trong đồng đệ tử tầm thường như gà này, hắn giống như một bầy hạc đứng thành bầy gà!

Nhưng thay vì nói hắn cổ quái, cũng không bằng nói hắn bất phàm. Duy chỉ có thế giới này là như thế, hết thầy khác với Phở La đại chúng chính là quái, cho dù không bình thường, cũng sẽ bị kỳ thị.

Cũng trong thời khắc này, tuy hắn đã tiến vào luyện tập, nhưng cũng tự hiểu lấy mình, vẫn chưa từng tới gần quá mọi người, khoảng cách mỗi người đều xa xôi như vậy, có lẽ tâm của hắn

cũng đồng dạng xa xôi, không muốn thế nhân chạm đến, tiếp cận...

Nhưng trên mặt mọi người vẫn là “Không kiêng nể” toát ra thần sắc sợ hãi bất an, tựa như thật sự nhìn thấy một tử thần chỉ mang đến tai họa và tử vong, tất cả đều bất ngờ lùi lại mấy bước!

Có đôi khi, sợ hãi và bất an cũng là một loại sỉ nhục, một loại kỳ thị...

Chỉ có A Thiết vẫn đang trừng mắt nhìn mọi người với ánh mắt kỳ thị trừng trừng, chỉ lo công việc, giờ lưng còn lại đột nhiên tiến lên hỏi: “Người chính là đứa con mới tới trường vụ - A Thiết?”

A Thiết vẫn chưa trả lời, trên thực tế, nếu như y thật sự là người câm, thì làm sao có thể trả lời? Nhưng y cũng không có đầu mối.

Nhưng không đáp, đôi khi lại là một loại ngầm thừa nhận. Xương lập tức chỉ chuôi Tây Dương kiếm trên mặt đất, lại hỏi: “A Thiết, ta muốn hỏi, thanh kiếm mà ngươi đặt trên mặt đất này, có phải là sáng nay ngươi đặt trên mặt đất không?”

Vẫn giống như trước đó, vấn đề của A Thiết đối với Ba Giác vẫn không phản ứng chút nào, Lỗ Vệ rốt cuộc cũng không tức giận nói: “Kỳ thật, ta chỉ là muốn biết rõ ràng, rốt cuộc kiếm này là do ai đặt, bởi vì có thể phá được chiêu kiếm mà ta xếp hạng trên mặt đất kia, thì người này nhất định là người sử dụng kiếm cực kỳ có thiên phú, bất luận hấn luyện kiếm thuật của quốc gia nào.”

“Bất quá nếu ngươi không làm gì đáp lại, ta cũng có biện pháp biết kiếm này có phải do ngươi buông xuống hay không, mà biện pháp của ta chính là...”

“Phải... ngươi đón ta – Nhất – Chiêu!”

Nghe Trãi nói tới đây, bỗng ” Hoắc” một tiếng, Tây Hải kiếm trong tay đã như đuôi ong gai nhọn, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai đâm vào mắt phải A Thiết. A Thiết vẫn chưa đội mặt nạ luyện kiếm, nếu hấn không muốn bị đâm mù thì biện pháp duy nhất chính là né tránh, thậm chí còn đánh trả!

Song, mặc dù hắn vẫn luôn cố chấp với thanh kiếm trên mặt đất, nhưng trong lúc nguy cơ nảy ra lại không dùng kiếm ngăn cản chiêu kiếm này của Chiêm Lang, cũng không có động thân tránh né, hắn chỉ đứng yên không nhúc nhích tại chỗ, nhìn mũi kiếm đâm tới ba tấc trước mắt mình!

Là hắn chưa kịp ngăn cản hay là vì cho dù mũi kiếm đã gần đến ba tấc hắn vẫn có thể nắm chắc ứng phó?

Chỉ có điều, thủy chung cũng không biết A Thiết có ra tay hay không, ngay lúc mũi kiếm đâm tới trước mắt hắn nửa tấc thì đột nhiên dừng lại!

cứng rắn cầm kiếm ngừng lại, đương nhiên là sáu mươi! Nhưng thấy mặt hắn lộ vẻ thất vọng, than nhẹ: “Hóa ra... thật sự không phải người, cũng tuyệt đối không phải là người! Thì ra... người có thể phá kiếm chiêu kia, có thể là một người khác., Có thể là phương hướng của thanh kiếm đặt trên mặt đất chỉ là một trùng hợp. Thế giới này có lẽ không có kiếm thủ tư chất kinh người như vậy, bởi vì nếu có người có tư chất đó tin sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thần dùng kiếm, tuyệt đối không thể giống như người...”

Tuyệt đối không có khả năng là hắn? Vì sao tuyệt đối không thể là A Thiết? Vì sao không nên có bộ dáng như A Thiết?

Không thể tưởng được, chẳng những những những những học sinh kia tràn ngập kỳ thị đối với A Thiết, ngay cả góc tư, giờ phút này cũng nhìn người trước mắt này!

Khuê bắt đầu dĩ rút kiếm, nhưng vào lúc này, một người cũng đã bước nhanh vào trong sân luyện tập, một mặt tiến lên nói: “Lai vệ... Giáo huấn! Con ta A Thiết phải chăng... đắc tội người? Cho dù thế nào đi nữa, ta cũng không nên trách hắn, mặc dù hắn có chút quái lạ, nhưng đối với con người cũng không có ác ý...”

Người tiến vào chính là phụ thân của A Thiết - Hoắc Thiên!

Chỉ thấy Hoắc Thiên này ước chừng bốn mươi lăm tuổi, trên dưới sáu mươi tuổi, trên môi có râu, khuôn mặt chữ quốc vốn rất có khí khái nam tử, theo lý mà nói vốn là đáng vẻ cứng rắn, chỉ khoảng mười một năm trôi qua cùng A Thiết lưu ly kiếp nạn, dường như đã ăn mòn hết góc cạnh rắn rỏi. Lúc này trong

mắt của gã, chỉ có từng điểm bất đắc dĩ hiện thực, hơn nữa khuôn mặt gã đầy vẻ tang thương, bi thương vô cùng.

Mà hẳn sau khi tiến vào sân luyện tập, còn chưa kịp đứng vững, thì đã thay A Thiết nhận lỗi thật rồi, có thể thấy được cuộc sống quả thật bức người.

Chẳng qua là trắc kiễm thấy Hoắc Thiên, chẳng biết tại sao, lại cảm giác đối phương có chút quen mặt, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nhớ nổi mình từng gặp người này ở đâu, cũng không để ý lắm, lúc này hẳn đã thu kiễm, càng quay người đưa lưng về, từ cổ họng trầm xuống đáp lại: “Không sao. Dù sao người giống như hẳn, ta nghĩ cũng không có bản lĩnh có ác ý với người...”

Nói xong đã cất bước đi về phía học sinh của mình, như muốn chấm dứt cuộc trò chuyện này, vô tình lại dây dưa với hai người A Thiết.

Ai ngờ mới bước ra mấy bước, Hoắc Thiên phía sau lại đột nhiên gọi hẳn lại: “Người giống hẳn như vậy? Cũng không có bản lĩnh có ác ý với người khác? Thiên huấn, những lời này của ngươi là có ý gì?”

Xương sắt ngẩn ra, lập tức quay người, chỉ thấy Hoắc Thiên vừa rồi có chút khúm núm, vì A Thiết mà chịu lỗ nặng nề, trong nháy mắt lại như biến thành một người khác. Giờ phút này trong mắt gã, lại giống như một thiêu đốt thần sắc không cam lòng, càng nhìn về phía nhiếp.

Hắn cảm thấy không cam lòng vì con mình bị uất ức vắng vắng!

“Lời này của ta... Không có ý nghĩa gì.” Vốn dĩ trong lúc nhất thời bị ánh mắt bức nhân của Tàng Nam làm cho cực kỳ mất tự nhiên, vội vàng phủ nhận.

“Vậy sao!” Hoắc Thiên vẫn nhìn hẳn đe dọa: “Nhưng ta lại biết trong lòng ngươi nghĩ thế nào. Cảm thấy quán quân kiễm thuật pháp trước kia không ai bì nổi như ngươi, nhất định cho rằng con ta là người vô dụng, không ai giỏi về mặt nào, dù sao nỗ lực hướng lên trên cũng chỉ trở thành bùn đất dưới tầng lớp thấp của xã hội này, vĩnh viễn sẽ không có ngày nào nổi bật, đúng không?”

Trong lòng Khang Tâm quả thật từng nghĩ như vậy, nhưng lấy thân phận của hắn, đương nhiên sẽ không tuyên bố như vậy, hắn chỉ ra vẻ lạnh nhạt nói: “Đây là lời người tự nói, ta chưa từng nói những lời này.”

Hoắc Thiên quét mắt nhìn khắp xung quanh, nhìn những học sinh kiếm thuật coi A Thiết như ác quỷ lui tránh ba xá, lại nhìn nhìn xác của người con trai mình như thí nghiệm thử kiếm, lại nghiêm nghị nói: “Trên đời này, vô luận là người kém cỏi cỡ nào, trời cao đã để nó tồn tại, nhất định là có giá trị tồn tại của nó!”

“Dù cho nhi tử của ta không có bối cảnh gia sản tốt như các người, mặc dù luôn bị người ta coi là bất tường, nhưng nếu như nó đã tới thế giới này, thì nhất định sẽ có hành động nhất định đối với thế giới này, hôm nay tất cả những người coi thường con cháu của các người, tương lai nhất định sẽ hối hận vì những lời trong lòng đã nói hôm nay!”

Vạn liệu không đến, Hoắc Thiên vốn luôn ăn nói khép nép với người khác lại có thái độ khác thường, không hề sợ hãi bệnh phạt nguy hiểm, mà tức giận nói ra những lời mình muốn nói! Tất cả, cũng chỉ vì đứa con trai này của gã, người này không phải con của gã, nhưng trong lòng gã, đối với A Thiết thương tiếc như thế nào!

Bị Hoắc Thiên giận dữ mắng thẳng, tất cả học sinh trong sân, cùng với Xương Lan thủy chung không có vẻ xấu hổ, ngược lại, tất cả mọi người đều lộ ra ánh mắt hồ nghi, mấy chục đôi mắt tựa như đang nói: Thật sao? Người giống con trai của người, thật sự sẽ có hành động khác? Trật chế hoặc chỉ là một trong những tình nguyện của người?

Nhưng mà, có lẽ đây chỉ là A Thiết không cam lòng với bản thân mà thôi, một mực ở bên cạnh không nói, giờ phút này bỗng nhiên quay người, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đám người bên trong một cái, cất bước liền muốn bước ra khỏi tràng luyện tập.

Phảng phất, tất cả người trên đời này khinh bỉ, đối với hắn mà nói, sớm đã thành thói quen...

Lại giống như, hắn căn bản không hề quan tâm đến cái nhìn của những người khác đối với hắn; thử hỏi một Thần, phải nói

là, một Tử Thần, làm sao có thể quan tâm cái nhìn của thế nhân đối với hắn? Dù sao thế nhân đều sẽ chết sớm hơn hắn...

“A Thiết?” Hoắc Thiên không ngờ con trai xoay người rồi đi, đang muốn đuổi ra sân luyện tập, ai ngờ lưng eo ngựa lại đột nhiên ở sau lưng nó, phun ra một tiếng cười lạnh: “Ha ha, ta rốt cuộc nhớ ra rồi! Hoắc Thiên, khó trách vừa rồi ngươi luôn cảm thấy mình cực kỳ quen mặt, hình như là đã từng quen biết, hoá ra ta thật sự từng gặp ngươi...”

“Nếu ta nhớ không lầm, ngươi, đáng lẽ mười lăm năm trước, quán quân của toàn thế giới Tây Hải kiếm thuật - Hoắc Thiên? Ta có nhớ lầm không?”

Cái gì? Hóa ra Hoắc Thiên trước mắt đã từng là quán quân của tổng Quan kiếm thuật Tây Dương toàn quốc? Đó... Tại sao hắn lại trở thành tròng vạ của Võ Đạo quán? Rốt cuộc trong đó có nỗi khổ tâm gì, nguyên nhân gì?

Hoắc Thiên Hổ nghe vậy, mặt thỉnh linh chuyển thành sắt xanh, như bị người ta nói trúng chỗ đau trong lòng, mặt hắn xanh mét, đã chứng minh suy nghĩ của Xương thứ không sai! Hắn, thật sự từng là vô địch thế giới hai mươi ba năm!

Khuôn mặt Khang Thiên còn khó coi hơn cả chết, trong lòng cực kỳ thống khoái, vừa vặn được một tiếng mắng: “Thật đáng hận! Thật đáng thương! Không ngờ quán quân trên thế giới năm đó, hôm nay lại khiến Diêm Tôn quý hàng quý, lên làm tròng vạ của Võ Đạo quán này! Nhưng chuyện này vừa hay chứng minh lời nói vừa rồi của ngươi, trên đời này mỗi người cũng có thành tựu nhất định, mà đời này ngươi đã được định sẵn rồi...”

“Rất có khả năng, chính là phải tại võ đạo quán này làm việc, cả đời tại đây! Ha ha...”

Nói xong đã tận tình cười to, những học sinh khác cũng cùng hắn cười vang, trong khoảnh khắc, toàn bộ luyện tập sân đều tràn ngập tiếng cười lạnh và sỉ nhục!

Mà Hoắc Thiên tuy rằng cảm thấy xấu hổ, nhưng cũng không có tỳ vết nào để ý tới nụ cười nhạo của bọn họ, trong lòng của gã chỉ thoáng nhắc đến nhĩ tử của mình, người cũng đã đuổi theo ra khỏi sân luyện tập, nhưng mà...

A Thiết sớm đã chẳng biết đi đâu.

Nhưng mà, vênh váo cùng sự kỳ thị cùng giễu cợt của hai cha con A Thiết, cũng không tránh khỏi cười quá sớm.

Bởi vì Thiển Nhược hơi chút để ý, hắn liền có thể nhận thấy được, ngay lúc A Thiết bước vào trong sân luyện tập, hắn cùng kiếm trong tay học sinh của hắn, thậm chí toàn bộ Tây Hải kiếm đặt trên mặt đất, đều từng phát sinh một trận rung động rất nhỏ, giống như là đang sợ hãi than, lại giống như là vô cùng hưng phấn...

Vì chúng nó có thể gặp gỡ một người trong một Tử Thần mà thán phục!

Bọn chúng có thể gặp được một người đặc sắc tuyệt luân từng ở trong kiếm đạo, mà cảm thấy vô cùng nháy nhót hưng phấn!

Cho dù người nọ đã dùng kiếm pháp Trung Quốc thất truyền từ lâu!

Không sai! Thanh kiếm phá chiêu kia, chính là A Thiết sáng nay thu thập lại luyện tập ở trên mặt đất!

Hắn cũng không gạt đầu thừa nhận trước mặt Lặc Mộc, tất cả cũng bởi vì hắn chỉ là nhất thời hưng phấn, thuận theo kiếm thể phóng ra, không ngờ rằng mình lại tiện tay làm, ở trong mắt Dịch, lại đã là kiếm chiêu tuyệt thế đủ để phá vỡ tất cả cường chiêu trên đời!

Nhưng mà đối với bộ dạng của mình dường như là có bản lĩnh kinh thế bảm sinh...

Chính A Thiết cũng không biết!

Sắc trời rớt cuộc cũng tối dần.

Lúc A Thiết trở lại túc xá Võ Đạo quán ở phía tây, trời đã chạng vạng tối, mà Hoắc Thiên đang tìm kiếm không có được thì đã sớm chờ ở nhà nhỏ hẹp của ký túc xá.

Hoắc Thiên chợt thấy A Thiết trở về, lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Đó là vì nhìn thấy con trở về nhà, hắn cười lên như thật. Hắn cũng không hỏi A Thiết hôm nay tới nơi nào, chỉ khoác vai con trai nói: “A Thiết, ta biết những người hôm nay đối với ngươi như vậy, trong lòng ngươi sẽ cực kỳ khó chịu. Nhưng

nhân sinh vốn đã như vậy, tràn ngập tiếc nuối cùng bất bình, người không được nhứt chí.”

“Chính như trước đây ta từng nói với người vô số lần... Ta tin tưởng, kiếp này người nhất định sẽ có thành tựu!”

Thiên vạn căn dặn, một viên tâm phụ hiền, vẫn hi vọng nhi tử không vì người lời nói đáng sợ, mà có nửa phần tang thương, nhưng vì sao Hoắc Thiên tin tưởng sâu sắc như thế, cái tên nhi tử cô quái không nói không cười không khóc này, ngày khác nhất định sẽ có thành tựu?

Tất cả, tất cả cũng đều vì màn đêm mười một năm trước, cũng tức là đêm đầu tiên Hoắc Thiên gặp phải A Thiết...

Năm đó, chính là hai mươi ba mươi năm, khi đó Hoắc Thiên, Hành Tướng ngoài bốn mươi, nhưng từ mấy năm trước vinh quang lên tổng quán kiếm thuật Tây Dương toàn thế giới, lấy thân phận một người ăn Ba, trở thành kiếm thủ đệ nhất thế giới, có thể nói đã danh lợi song thu, còn có một người hân yêu thương sâu đậm thể tử.

Ngay cả tuần san thời đại 》, cũng từng có một thiên liên quan tới việc riêng của hắn.

Hết thấy mọi thứ đều mỹ lệ dị thường, cho đến một đêm kia, sau khi hắn và bằng hữu tới quán rượu thoải mái, uống không ít rượu mạnh, say khướt một mình đánh xe về nhà, lúc đó trời càng bắt đầu đổ mưa to, cuối cùng...

Khi hắn đang chạy qua một con đường nhỏ yên tĩnh thì đột nhiên thấy một bóng đen nho nhỏ xông qua đường trong mưa to, nhưng khi đó chính là râu hùm mà người đi đường có thể qua, nhưng hắn đã chớp mắt không kịp, tiếp theo một tiếng “bí chạm” vang lên...

Lần giao thông này cực kỳ nghiêm trọng ngoài ý muốn, hắn chẳng những hủy đi tay phải trước giò dùng kiếm của mình, mà ngay cả tay trái cũng gãy mất. Cho dù y sư đã bác bỏ xương cánh tay đã gãy, nhưng hai tay hắn nắm lấy Tây Dương kiếm, gân tay liền như nhũn ra, không thể quá sức, càng không nói đến chuyện có thể cầm kiếm, có thể nói kiếp sống kiếm thuật của hắn đã xong.

Cái này còn không chỉ như vậy! Nó, còn hủy ký ức của một đứa bé!

Thì ra là, trong đêm hắc đầu đá với một người ước chừng mười tuổi, một thân hắc y, trên cánh tay trái còn có một nam hài tử chú mục Kỳ Lân văn thân, cũng tức là nhi tử A Thiết của hắn!

Nhưng điều khiến giáo viên ngạc nhiên nhất là ngay cả Hoắc Thiên lái xe cũng bị trọng thương trong lúc đang lái xe, nằm trong bệnh viện tròn một tháng, thậm chí đêm đó còn bị xe của hắn đập cho nát bướm trên đường. Chỉ có A Thiết lại giống như đúc bằng sắt hơn cái cán của cái lan can! Theo như lời người chấp pháp khi đó đến đây, hắn chỉ nằm trên mặt đất vài phút, đã đứng dậy như không có việc gì!

Trên thân càn kỳ tích không có nửa phần vết thương, tổn thương duy nhất, có lẽ là hắn không nhớ nổi tên mình, càng không nhớ nổi mình là thân nhân, thậm chí không nhớ nổi mình từ đâu tới!

Hắn ta mất trí!

Chẳng những thế, đứa nhỏ A Thiết này lại càng không thể nào nói chuyện được, trên mặt cũng không có chút biểu tình nào, về sau bọn hắn càng phát hiện ra được, hắn cũng sẽ không rơi lệ!

Y viện lập tức kiểm tra tuyến nước mắt cho hắn, phát hiện hắn cũng không có tuyến nước mắt tắc nghẽn, sau đó lại tiến hành lướt qua não bộ hắn. Vừa rồi mới phát hiện vị trí A Thiết đang ngồi xuống lại có một bóng đen rất nhỏ, hắn là một miếng tinh phiến, rất có khả năng là vì mảnh não này ép hắn nhớ lại! Nhưng mà mảnh vỡ não bộ của A Thiết ở đâu ra?

Hóa ra bắt đầu từ hơn hai mươi năm, tất cả quốc gia trên thế giới đều đã hủy bỏ thân phận để chứng minh cho các loại chứng nhận phiền phức của hộ chiếu, đổi thành một mảnh nhỏ máy tính thân phận “Hạt phiến” để vào bên trong tầng da cơ thể.

Mỗi khối tinh phiến nhỏ này chẳng những ghi chép lại số thông tin thân phận và số mình mỗi người, mà còn bao gồm cả

những phụ mẫu, thậm chí các tư liệu quan trọng về công việc, bối cảnh và bối cảnh của họ nữa.

Cho nên nếu biết tên thật của một người, chỉ cần dùng những lý do đặc biệt bố trí để kiểm tra, giải mã khi được ngăn cách bởi tầng da thì bất cứ kẻ nào cũng không thể che giấu được.

Nhưng kỳ quái chính là, miếng tinh phiến thân phận này vốn được trồng trong da, vì sao lại xuất hiện trong đầu A Thiết? Chẳng lẽ là bởi vì lần đụng xe đó, nhưng cho dù bị trọng lực đánh ngã, tinh phiến cũng tuyệt đối không nên để làn da xâm nhập Thiết Bộ, lúc ấy một đám phụ trách đầu bệnh lang, cũng trăm mối không có cách giải.

Càng đáng tiếc hơn là, cho dù đã biết thân phận tinh phiến áp lên đầu A Thiết, nhưng bởi vì vị trí cùng vị trí tinh phiến, lấy trình độ phẫu thuật đầu mạch của hai mươi ba năm trước, vẫn không nắm chắc có thể đem nó ra, xác suất phẫu thuật thành công gần như bằng không, cho nên A Thiết cũng chỉ có tiếp tục mất trí nhớ.

Mà đáng ghét hơn chính là ngoại trừ mất trí nhớ, đứa nhỏ này càng đã mất đi thân phận nên có của hắn trong xã hội!

Nói như thế nào đây nhỉ? Bởi vì tinh phiến ẩn sâu trong não A Thiết, nên tất cả vật liệu để quét giải cũng không cách nào quét được toàn bộ thân phận bản vẽ trên đó, cùng với thân phận thật sự của A Thiết, thậm chí sát thủ đem ảnh đưa ra chiếu đại chúng truyền bá chất vấn, cũng không có bất cứ ai nhận ra A Thiết năm đó chỉ có mười tuổi.

Hắn, tựa như một bí ẩn đột nhiên xuất hiện trên cõi đời này, nhưng thủy chung không biết thân thế, một cái mê hoặc kỳ quái với một thân hắc y!

Nhưng mà, nếu không tìm ra thân thế A Thiết, cũng không biết A Thiết có phụ mẫu thân nhân thân hay không, có ai nguyện ý nhận nuôi một người dân chính thức không có thân phận chính thức, không nói một lời không cười hài tử?

Có rồi!

Hoắc Thiên!

Từ sau khi chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Hoắc Thiên vẫn luôn áy náy vì mình sai mà phạm vô hạn, càng cho rằng A

Thiết đến nông nổi này, toàn bộ đều là do một tay gã tạo thành. Gã quyết định nhận nuôi tên A Thiết không người nguyên ý nhận lại này làm nhi tử, càng ở trong lòng âm thầm thề, ở tuổi của mình, nhất định phải bồi dưỡng đứa nhỏ này thành tài, để bồi thường tội lỗi của mình!

Cho rằng A Thiết rốt cuộc cũng có nhà cư trú, ai ngờ bất hạnh lại nối nhau mà đến!

Từ khi Hoắc Thiên mất đi năng lực cầm kiếm, không những hắn không còn ước hẹn với hắn ở khoa học giới, hắn yêu thương thê tử mất thấy hắn đã thành phế nhân, không thể tiếp tục thu thập danh lợi song thu như trước kia nữa, không ngờ lại nổi dị tâm, âm thầm đem toàn bộ tài sản của hai người cùng hộ khẩu của mình âm thầm chuyển đến một cửa khẩu duy nhất, mà người của nàng, càng đột nhiên biến mất vô tung chỉ trong một đêm!

Một không hai, họa không một đi, hầu như cùng một thời kỳ, ngay cả phòng lớn hắn ở, cũng ở trong một lần lửa lớn đốt thành tro tàn, lại còn họa đến hàng xá, bị đưa ra bồi thường bằng con số trên trời!

Rốt cục hắn phá sản rồi!

Có lẽ, năm đó vốn tên là thành lợi, Hoắc Thiên có được tương lai tươi đẹp, ngay cả năm mơ cũng không nghĩ tới, lần giao thông Tự Tại kia lại gặp phải thằng bé A Thiết một thân hắc y này, trong vòng một đêm lại mất đi tất cả, bao gồm cả tài phú, người yêu, nhà của nó, thậm chí...

Tôn nghiêm của hắn ta!

Đến cuối cùng, vốn dĩ Hoắc Thiên vẫn có, cũng chỉ có con trai A Thiết vốn không phải con trai, mà A Thiết có được, cũng chỉ có tên cha Hoắc Thiên vốn không phải là cha, thì ra cũng chỉ còn lại hai cha con sống nương tựa lẫn nhau...

Cũng không biết là hắn hại hắn? Hay là hắn hại hắn?

Sau khi phá sản, Hoắc Thiên đã không còn tên gọi nào nữa, tất cả bằng hữu trước kia của hắn đều đoạn tuyệt với hắn, may mà hắn cuối cùng cũng tìm được một công việc dè dặt, thuê được một căn nhà cơ nhỡ nhỏ, hai cha con hắn cuối cùng cũng tạm thời ổn định lại.

Nhưng mà tin xấu thì thủy chung dây dưa không ngớt đối với hai người này. Trong kiếp sống mười một năm này, Hoắc Thiên và A Thiết cứ mỗi một thời gian ở một chỗ một thời gian, hoặc là mỗi một công ty của Hoắc Thiên làm việc một đoạn thời gian, những chỗ ở kia và công ty luôn liên tục tai họa, hai người bọn họ phảng phất như đến đâu, nơi đó liền có tai họa tùy thân!

Có lẽ, tai họa cũng không phải đi theo hai người bọn họ, mà là Hoắc Thiên cũng không biết, A Thiết bên cạnh y, khả năng bản thân con trai bên cạnh y đã trở thành một trảng tai họa, một trận “thần họa” có khả năng diệt sạch văn minh nhân loại.

Thật vất vả, hai người mới sống qua mười một năm gian khổ này. Kiếp sống mười một năm lang bạt kỳ hồ, Hoắc Thiên làm công tác càng thấp kém, hắn đã từng làm người hầu, làm lái xe, làm địa bàn, làm người dọn dẹp, làm qua...

Không thể tưởng được một đôi tay của Tây Hải kiếm giới từng quét tháo thế giới này, vốn đôi tay có thể đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, lại lưu lạc đến tận đây, nhưng tất cả những điều này đã không chịu nổi rồi! Hoắc Thiên cũng không muốn tiếp tục nghĩ tiếp vì tương lai của mình nữa, kiếp này hắn đã không còn kỳ vọng gì nữa, ngược lại trong sinh mệnh của hắn, là hy vọng duy nhất của A Thiết...

Mặc dù A Thiết từ từ trưởng thành, khuôn mặt càng lúc càng cứng đờ, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, nhưng Hoắc Thiên dần dần phát hiện ra đứa nhỏ này có rất nhiều chỗ đặc biệt khác hẳn người thường!

Có đôi khi A Thiết ngồi bên cửa sổ nhìn bầu trời, có thể do ngồi mãi không nhúc nhích, tựa như đang ở sâu trong chân trời. Vận mệnh hắn vẫn chưa rõ, hoặc là có một tri kỷ hắn vẫn chưa quen biết, sẽ cùng hắn xuất sinh vào tử. Thậm chí, có thể còn có một số thứ từng thuộc về hắn đang đau khổ chờ đợi hắn...

Khi hắn lẳng lặng ngồi như vậy, đột nhiên nhìn lại, Hoắc Thiên cảm thấy hắn giống như một bức tượng thần, có lẽ, hắn thật sự từng là một pho tượng thần đã xuất hiện từ năm trăm năm trước, một bức...

Bức tượng thần của thần chết!

Trừ cái này ra, Hoắc Thiên còn phát hiện một chuyện lạ, cũng chỉ có một kiếm thủ quá khí như gã mới có thể phát hiện, đứa nhỏ này càng lớn, trong đôi mắt lạnh lùng dần ngưng tụ một cỗ tinh quang, một loại tinh quang chỉ có người cực kỳ có tư chất luyện võ mới có thể có!

Mà luồng tinh quang này càng lúc càng mạnh, cho đến những năm gần đây, từ sau khi A Thiết trở thành một thanh niên khôi ngô cao lớn, tinh quang trong mắt hắn lại sắc bén như một thanh kiếm có thể khai thiên tích địa, chỉ đợi thời cơ thích hợp phóng lên trời xuống khỏi vỏ!

Hắn, nghiễm nhiên trở thành Thần mà con người vốn phải triều bái, kính nể, thế nhưng một thân sức mạnh vô thượng lại vây khốn bên trong cơ thể hắn, khiến hắn không thể triển khai toàn bộ sở trường!

Mà huyền cơ do thân thể kia vây khốn được tiềm năng của hắn, dường như còn cao hơn mảnh tinh phiến kia!

Đúng như năm đó những viên lang não phán đoán, tinh phiến trong đầu A Thiết đứa nhỏ này, chẳng những rất có khả năng làm hắn mất trí nhớ, càng có khả năng ức chế một số thần kinh vận động trên thân thể hắn, sau này không cách nào triển khai toàn bộ sở trường!

Tựa như bây giờ A Thiết đã đe dọa lên một tuổi, nhưng năng lực của hắn vẫn không khác gì thường nhân, khác biệt duy nhất, chỉ là thân thể hắn cứng rắn như sắt, mà hắn càng thiếu một ít năng lực hơn so với người thường – nói chuyện, khóc cười và vẻ mặt!

Nếu không phải gặp phải lần ngoài ý muốn kia, A Thiết, sớm đã có thể thỏa thích phát huy tiềm năng của bản thân, có được tiền đồ sáng tỏ cùng kiêu nhân tương lai, tuyệt đối không được khuất ở trong cái chỗ nhỏ hẹp như vậy, bị nghèo khó cùng tiện chôn sống không nổi!

Cũng chính vì thế, Hoắc Thiên cho dù cực khổ thế nào, làm cách nào để cúi đầu khúm núm trước người khác, làm sao để tiết kiệm đồ ăn, cũng kiên trì muốn nuôi A Thiết thành người lớn, không rời bỏ hắn, luôn tin rằng người này trong mắt người khác chỉ là con của bất tường quái vật, sẽ có một ngày làm được!

Mà bởi vì thân phận tinh phiến trong cơ thể A Thiết thủy chung không cách nào đọc được, cho dù hắn muốn tìm việc giúp Bồ Thiên, cũng khó như lên trời; thử hỏi lại có ai lại thuê một người không có thân phận mảnh vỡ, hoặc là người không rõ thân phận mảnh vỡ? Cực kỳ lượng, A Thiết cũng chỉ có thể theo Hoắc Thiên làm việc, giảm bớt lượng công việc cho hắn, không còn gì hơn.

Vì vậy hai cha con cứ sống nương tựa vào nhau như vậy. Đáng tiếc Hoắc Thiên lại kỳ vọng cao hơn so với A Thiết. Từ sau khi lớn lên, hào quang của A Thiết vẫn luôn bị miếng tinh phiến trong đầu kia hạn chế, không thể phát huy được. Nhưng nơi mà hai cha con họ đi đến, vẫn không ngừng bị người ta cười cho ghen miêng, là hung tinh, là phế vật, là quái nhân...

Giống như chuyện hôm nay phát sinh trong sân của Võ Đạo quán, những năm gần đây, cũng không biết đã xảy ra bao nhiêu lần.

Nhưng A Thiết thấy tất cả những khuất nhục này vẫn không có phản ứng gì, hắn thật sự không có chút phản ứng nào sao? Hay là vì, trong lòng hắn cho rằng, so với các lão phụ vì hắn mà phải chịu khổ, hắn vốn là vô địch Tây Hải Kiếm Thế Giới, nhưng hiện tại lại trở thành thống khổ tạp vụ, thống khổ của hắn căn bản không đáng kể? Ở sau tấm gương mặt lạnh lùng của Mộc Vô Nhai, hắn quá có tâm?

Tiếc nuôi chính là, vô luận A Thiết có lòng hay không, có nhiều lời muốn nói với Hoắc Thiên hay không, những năm gần đây, hắn thủy chung không cách nào nói chuyện. Hắn chỉ dựa vào ánh mắt và thủ thế đơn giản câu thông với Hoắc Thiên, thậm chí cũng không thích đem lời viết lên giấy.

Cho nên dù là Hoắc Thiên, cũng không biết trong lòng nhi tử mình đang nghĩ gì, cũng không biết những năm gần đây, rốt cuộc có thích hắn lên làm phụ thân của hắn hay không, ức chế hoặc chỉ là không có thân, bị bức cùng cha vô dụng hắn?

Tâm của A Thiết vẫn luôn giống như một câu đố khó hiểu, màu đen vô cùng thần bí...

Cũng giống như hiện tại, cho dù Hoắc Thiên tận tình khuyên bảo một phen nhưng ánh mắt A Thiết vẫn thờ ơ không chút dao động. Có đôi khi Hoắc Thiên cũng có chút hoài nghi, rất

cuộc tên nhi tử không khóc không cười này có hiểu được những lời y nói không?

Nhưng dù A Thiết nghe hiểu hay không, thời khắc này Hoắc Thiên vẫn vô cùng kiên nhẫn mà nói: “A Thiết. Mặc dù ta tin kiếp này, ngươi nhất định sẽ làm được, nhưng nếu vận mệnh an bài chưa tới, ngươi cũng không cần quá miễn cưỡng chính mình, dù sao ở trong lòng ta, từ đầu đến cuối vẫn tin tưởng một câu...”

“Những người sinh ra trong tuyệt thế, luôn có vận mệnh tuyệt thế chờ đợi!”

“Ngươi, một ngày nào đó sẽ thoát khỏi tất cả bất hạnh và hèn mọn, chỉ tranh đấu sớm hay muộn, nhất định!”

***

***

Vậy sao? Vậy sao? Đúng là vậy sao? A Thiết nghe thấy những lời này, một đôi con ngươi đen nhánh như nước, không ngờ hiềm có chút co rút lại.

Người tuyệt thế, luôn có vận mệnh tuyệt thế chờ đợi?

Vận mệnh đang chờ đợi của hắn rốt cuộc sẽ là số mệnh ra sao?

Có hay không, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, một giấc mộng kiếp trước càng không cho A Thiết trốn tránh?

Sẽ đến cuối cùng, hắn tình nguyện hết thảy cũng chưa từng phát sinh?

Thà rằng không cần vận mệnh tuyệt thế này chứ?

Nửa giờ sau.

Không thể tưởng được tối nay A Thiết vừa trở về không lâu, Hoắc Thiên đã muốn ra ngoài.

Mấy năm gần đây, Hoắc Thiên có cảm giác thầy thuốc chữa từ trước đến nay, chung quy không cách nào bức phiến đá trong đầu A Thiết, vì vậy liền đi tìm não khoa danh y, hi vọng có thể có biện pháp giải vây cho nhi tử.

Chẳng qua, bệnh khám và phí kiểm tra não tử lại cực kỳ đắt đỏ, lấy thu nhập mỗi tháng của Hoắc Thiên, thật sự khó có thể

gánh nặng. Vì thế ban đêm hắn mới kiếm một phần kiêm chức cấp bánh mồng, chuẩn bị tiền mua thuốc cho A Thiết.

Đáng tiếc mấy năm qua, A Thiết đã nhìn qua không ít danh y, từ đầu đến cuối không có một danh y nào, chỉ nắm chắc việc khai đao cho hắn rồi lấy tinh thể ra, mỗi lần Hoắc Thiên đều thất vọng mà quay về.

Nhưng bất kể thất vọng thế nào, hắn vẫn ôm hi vọng vạn nhất, vẫn kiên trì đêm tối làm kiêm chức, để khi tử có thể tiếp tục thử các danh y khác, cũng thực sự quá khổ cực cho hắn.

Đúng như đêm nay, khi Hoắc Thiên ra ngoài, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện mưa to, nhưng Hoắc Thiên vẫn cắn răng, phủ thêm áo mưa lên đường.

Chỉ là, A Thiết nhìn bóng lưng còng của lão phụ ra ngoài, trên mặt của lão vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì.

Liệu có phải hay không, có lúc, không có biểu cảm, cũng là một loại biểu lộ?

Một loại cảm kích không biết như thế nào, không biết báo đáp thâm ân, muốn biện bạch?

Đêm đã dần khuya, mưa cũng càng lúc càng lớn, Hoắc Thiên một mực đi về phía trước trong mưa, thẳng đến cuối con phố nơi hắn ở, quẹo qua rẽ lại, chuyển thành đường phố ngầm khá tối tăm ở một con đường khác.

Bất ngờ xảy ra, Hoắc Thiên không có tiến lên, hắn bỗng nhiên dừng bước!

Vì sao hắn dừng bước? Chẳng lẽ hắn đã đến nơi hắn muốn kiêm chức?

Không! Đường phố này làm gì có tiệm ăn bánh mồng! Càng kỳ lạ chính là, Hoắc Thiên lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên, phương hướng ánh mắt nhìn qua lại là một căn lầu nhỏ hình thức cũ kỹ ở góc đường, đơn vị kia đang lóe lên ánh đèn mờ nhạt, đơn vị một cánh cửa sổ trong đó, cũng không có quan hệ trong đêm mưa này.

Mà lúc này Hoắc Thiên, càng nhanh chóng quét nhìn bốn phía, sau khi xác định phụ cận không có bất kỳ bóng người nào, hắn đột nhiên hai tay hướng trên tường của tòa nhà cũ kỹ kia chộp

một cái, mười ngón tay nhất thời chộp vào vách tường xông ra, tiếp theo...

Chỉ thấy hai cánh tay hấn chống xuống phía dưới, người của hấn lại bị vật này đẩy xuống, như một mũi tên rời mặt đất bắn lên, càng lúc càng cao hơn sáu mươi thước, phập phồng một tiếng, đã xuyên qua cửa sổ tiến vào đơn vị Ngũ Lô kia!

Trời! Cái này... làm sao có thể? Hai tay Hoắc Thiên không phải một mực không có cách nào dùng sức mạnh Tây Dương kiếm sao? Làm sao có thể làm cả người hấn bắn lên tận tầng năm? Lực tay kinh người này đã hoàn toàn vượt qua phạm trù lực lượng con người. Hấn, thật sự chỉ là một Vô Quan Tây Dương kiếm thủ quá tức? Hay là...

Tất cả của hấn, cũng chỉ là tất cả của hấn an bài?

Chỉ thấy đơn vị ngũ lô của Hoắc Thiên nhảy vào, bên trong bày vô số thiết bị tiên tiến, không biết có công dụng gì, nhưng Hoắc Thiên Phủ đã ngồi xuống một cách vô cùng thuận thực, thao tác những thiết bị này, hiển nhiên, đây mới là thứ mà gã gọi là "kiêm chức" mỗi đêm.

Mà lúc này một bóng đen bí ẩn cũng xuất hiện phía sau hấn ta, cười âm trầm: "Ngươi, tối nay đến muộn rồi."

Là giọng nói của một nam nhân! Hoắc Thiên không quay đầu lại, vẫn chăm chú nhìn những thiết bị kia, hơi đáp lại: "Ừm... Đó là vì..." Hấn nói "Tối nay khi trở về đã muộn."

"Tốt lắm. Ta tiếp nhận lời giải thích của ngươi, nhưng hôm nay ta nhận được chỉ thị của tổ chức, đã đợi được đến lúc lãnh đạo mất kiên nhẫn. Rất nhiều hy vọng của tổ chức, ngươi có thể mau chóng chứng minh là Thần võ giả trong truyền thuyết hấn sẽ xuất hiện và tìm thấy trên người hấn..."

"Thần – Vũ!"

Cái gì... Thần võ giả? Còn có cả Thần Vũ? Rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì vậy?

Có thể khẳng định chính là gã mà Hoắc Thiên cùng nam nhân kia nói đến chính là A Thiết! Lẽ nào mười một năm qua Hoắc Thiên cùng A Thiết ở cùng nhau cũng chỉ vì tìm ra A Thiết có phải là Thần võ giả trong truyền thuyết hay không? Còn có một số chuyện ở trên người gã - Thần Vũ?

Mà chợt nghe hai chữ Thần Vũ, Hoắc Thiên toàn thân khẽ run lên, phảng phất hai chữ này, là một ít chuyện cực kỳ đáng sợ...

Nam nhân thần bí kia nhìn chân của Hoắc Thiên, đột nhiên lại hỏi: “Kỳ thật, trong lòng ta vẫn có một nghi vấn rất muốn hỏi ngươi, chính là đôi giày trên chân ngươi, theo trí nhớ của ta, ít nhất đã thấy ngươi mặc hơn mười năm, đôi giày này đã sớm tàn phá không chịu nổi, hơn nữa mỗi lần ngươi đến nơi này, ta còn ngửi được một mùi vị huyết tinh...”

“Theo ta suy nghĩ, đế giày của ngươi cũng đã rách, lòng bàn chân cũng nên lau hại không chịu nổi. Ngươi, vì sao vẫn không rời bỏ nó, hơn mười năm như một ngày, tình nguyện chịu đựng đau lòng vì tổn hại đến lòng bàn chân, vẫn như cũ mặc đôi giày đã sớm ném đi?”

Hoắc Thiên nghe vậy sững sốt, nhưng gã vẫn ra vẻ không quan tâm đáp: “Chẳng lẽ ngươi đã quên, nhiệm vụ mười một năm của ta, chỉ cần hóa thân một phụ thân nghèo rớt mùng tơi giám thị hắn? Nếu ta là một người cha nghèo rớt mùng tơi, nào còn có dư tiền đổi giày mới gì?”

***

***

***

“Thật sao?” Nam nhân thần bí kia nở nụ cười đầy thâm ý: “Đây chính là nguyên nhân thật sự từ tận đáy lòng của ngươi à? Hay là kiêu chể, khiến cho không chỉ có đôi giày mà ngươi không rời không bỏ này, mà là tình nằm sau lưng đôi giày này ư?”

Sắc mặt Hoắc Thiên khẽ biến, dường như đúng là bị người ta nói trúng chỗ đau, nhưng vẫn có thể giả bộ lạnh nhạt đáp: “Ta căn bản không biết ngươi đang nói cái gì.”

Nam nhân thần bí kia lại cười: “Tùy ngươi nói thế nào thì nói. Bất quá ta cũng muốn khuyên ngươi một câu, khuyết điểm lớn nhất của ngươi là quá trọng tình!”

“Nhưng Thần Vũ và Thần Võ Giả thật sự quá quan trọng đối với thế giới này! Cho nên cho dù như thế nào, ngươi cũng

đừng quên nhiệm vụ của mình, nhất định không thể dùng tình cảm, cũng không thể có lòng dạ đàn bà!”

Lại là Thần Vũ và Thần Võ Giả? Hoắc Thiên bắt lực trầm mặc: “Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm loạn chuyện lớn.”

“Rất tốt! Đáng tiếc tổ chức đã không thể chờ thêm nữa, còn sắp xếp cho hấn một cái gì đó. Sau bảy ngày, người dẫn hấn đến tiền điểm Xuân Võ Quán, tổ chức sắp xếp cho hấn ở đó chờ hấn!”

“Bảy ngày sau? Rốt cuộc tổ chức cái gì cho hấn vậy?” Năm trăm văn tiền kim ký.

“Bây giờ còn chưa phải lúc người nên biết!” Nam nhân thần bí còn nói: “Người ở trong bảy ngày này kiên nhẫn chờ đợi đi!”

Nam nhân thần bí kia nói, đột nhiên trùng xuống một tiếng, nhanh như chớp nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất trong mưa to! Xem ra thân hình hấn còn nhanh hơn so với so với Hoắc Thiên!

Thật không thể tưởng được, sau gương mặt của Hoắc Thiên lại cất giấu một cơ hội khó lường như vậy! Rốt cuộc thì tổ chức của gã, là tổ chức thần bí gì? Vì sao bọn họ phải tìm ra A Thiết có phải là Thần võ giả hay không? Mà bọn họ muốn tìm ra thần vũ trên người A Thiết, rốt cuộc là thứ gì? Thần vũ thần vũ, Chân Thần Vũ?

Xem ra mọi chuyện càng lúc càng phức tạp, nhưng phức tạp hơn chính là trái tim của Hoắc Thiên lúc này...

Trong dòng lũ năm tháng, cha hấn vốn mang mục đích không thể cho ai biết mà trở thành cha của A Thiết, nhưng trong lúc bất tri bất giác, hấn đối với đứa con trai này có một mối tình cảm khó tả. Có đôi khi, hấn thậm chí thật sự cho rằng mình là cha của hấn, cho dù hấn lòng đầy hoài niệm, căn bản không đáng làm phụ thân của hấn...

Cho dù hấn cũng không biết ở phía sau cái lưng lạnh lẽo vô cảm của A Thiết, nhưng cũng đồng dạng cho rằng, hấn cũng là phụ thân của mình?

Chỉ thấy Hoắc Thiên càng muốn xuất thần, trong miệng lại thì thào tự nói: “Bảy ngày... sau đó?”

“A Thiết, con trai của ta, ta không phải... Nhi tử của ta. Rốt cuộc bảy ngày sau, tổ chức với người sẽ có gì? Lần này ta thật sự... bất lực, cũng không thể chia tay được nữa, nhưng con yên tâm...”

“Bất luận bảy ngày sau có chuyện gì xảy ra, ta không đáng làm phụ thân của phụ thân người, vẫn sẽ cố hết sức bảo vệ người; hy vọng duy nhất trong lòng ta, chính là người thật sự không phải là Thần Võ Giả trong truyền thuyết, bởi vì nếu người thật sự là sự, vậy thì...”

“Đến lúc đó, ta cũng không biết mình nên cứu người, hay là...”

Hay là... cái gì? Hoắc Thiên cũng không nói tiếp.

Hắn chỉ là đột nhiên bình tĩnh nhìn đôi giày tàn phá của mình, phảng phất đang nhìn xem...

Đây là lương tâm của mình.

Chỉ vì sau đôi giày này có cất giấu một câu chuyện động lòng người.

Một người trong lòng mang tâm cơ khó lường như hắn ta...

Cũng phải đau lòng cô cô sự...

Chương thứ hai tuyệt thế truyền kỳ.

Từ xưa đến nay, mơ ước của nhân loại đều có thể biết trước được về tương lai, nhưng lại không rõ, có đôi khi có thể đoán trước được tương lai, chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Đúng như Hoắc Thiên, gã biết trước tổ chức này sẽ ở bảy ngày sau đã bố trí một cái an bài cho A Thiết, nhưng lại không cách nào ngăn lại. Bởi vậy cho dù gã biết trước sẽ xảy ra một số chuyện gì đó, nhưng kết quả lại chỉ làm cho chính mình trong bảy ngày này bỏ ra không ít nghi kỵ khổ não, cho nên từ đầu đến cuối vẫn là câu châm ngôn cũ...

Không biết so hay biết, càng thêm hạnh phúc!

Thật ra, biết trước sẽ có chuyện xảy ra đâu chỉ Hoắc Thiên? Mà ngay cả A Thiết cũng tựa hồ cảm giác được!

Hoắc Thiên khá là kinh ngạc, bởi vì trong vòng bảy ngày này, không biết vì sao từ trước đến nay ánh mắt A Thiết luôn lạnh

lòng lại giống như có một cỗ liệt diễm đang thiêu đốt; khi gã không cần giúp Hoắc Thiên quản lý luyện tập, luôn bước đến bên ngoài Bắc quán của Võ Đạo quán, nhìn về phía Bắc quán thì định thần xuất thân.

Bắc quán của Võ Đạo quán chính là tổ chức của Hoắc Thiên, sắp xếp chỗ đặc biệt cho A Thiết vào bảy ngày sau.

Có phải hay không, trong lòng thâm thúy như biển đen của A Thiết, cũng có một loại cảm ứng vi diệu, dự cảm ở trong Bắc quán này, sẽ có một ít chuyện liên quan đến bản thân?

Mà những chuyện này từ trước đến nay chưa từng khiến A Thiết thờ ơ, cũng có cảm ứng vi diệu? Sẽ là sắp xếp kinh người gì?

Thật vất vả, cuối cùng bảy ngày sau.

thuộc phía bắc dải Võ Đạo quán.

Giáo chủ Hoắc Thiên bất ngờ chính là “Tiễn lăm” một ngày này lại chật ních người!

Có gần trăm nhân viên bảo an đến từ bản thổ, mạng lưới và các phóng viên tin tức trên thế giới, còn có nhân viên công trình ở hội sinh trường phấn trang, cũng có không ít công nhân vận chuyển, đem một ít vật chứa cực lớn bao phủ lông tơ màu đen đến triển lãm. Chỉ một thoáng, toàn bộ triển lãm tràng lại chật ních gần hai trăm người, mọi người đều bận rộn xoay quanh.

Trong tiếng bàn tán ồn ào, có hai người đã bước vào triển lãm hội, chính là Hoắc Thiên và A Thiết!

Cuối cùng hẳn cũng đã được sắp xếp theo kế hoạch, dẫn A Thiết đến triển lãm ở chợ Bắc, mặc dù hẳn không tình nguyện nhưng cũng được.

Hóa ra là tại Bắc quán Xuân Võ đạo, ba ngày sau sẽ có một vũ khí cổ kim giương ra, xuất ra một trăm lẻ tám kiện vũ khí cổ kim đến từ các bộ lạc khác nhau trên thế giới. Cho nên hôm nay, mọi người đều ở lại khu vực triển lãm này để xây dựng nên vũ khí, từ cổ kim được đưa tới.

Mà gần trăm tên phóng viên đưa tin cũng ở trong hội trường tiến độ Vũ khí triển khai tuyên truyền rộng rãi khó có được

này, cho nên mọi người đều bận rộn không thể khai giao, căn bản không lưu ý hai người bước vào hội trường, huống chi trên người hai người cũng có giấy chứng nhận công tác ở Võ đạo quán.

Hoắc Thiên và A Thiết thấy rõ khu vực triển lãm hiện nay, mặc dù vẫn chưa chuẩn bị ổn thỏa, nhưng hơn một trăm món vũ khí đã được sắp xếp trong sân từ lâu, phần lớn khu rừng, chủng loại đa dạng, có kiếm của Tây Hỏa Thương, bàn tròn võ sĩ, thậm chí là Ngự Tràn Kiếm trứ danh Trung Quốc thời cổ đại, cũng không biết là bị tập thể nào đoạt được, cũng đang triển khai.

Còn nữa, Kinh Huyền, thích khách trứ danh cổ đại Trung Quốc, năm đó dùng dao găm dùng để đâm Tần Thủy Hoàng, thế mà cũng bị người tìm được, vận chuyển đến hội trường, có thể thấy được vũ khí lần này tham diễn ra đều dị thường trân quý khó có được.

Mà những vũ khí xưa nay này, mỗi vũ khí đều bị bịt kín ở trong một cái vật chứa trong suốt to lớn siêu cường chế thành bằng thủy tinh, bên trong vật chứa càng tràn đầy khí thể đặc thù, có thể đem vũ khí lơ lửng giữa không trung, để người quan triển có thể từ góc độ khác nhau thưởng thức hình dạng vũ khí.

Chỉ là Hoắc Thiên chợt nhìn thấy vũ khí này, trong lòng gã không khỏi trầm xuống. Rốt cuộc gã cũng biết, tổ chức sắp xếp đặc biệt cho A Thiết bố trí, rốt cuộc là cái gì...

Đúng lúc này, nhưng lại nghe một người vỗ hai tiếng vỗ tay “Phành phạch” hai lần, tất cả mọi người đều nhìn lại, chỉ thấy một đại hội tư nghị áo lụa rất cao, đang cao giọng nói: “Các vị bằng hữu ở hình võ quán của các nhà tin! Hôm nay chúng ta tổ chức cuộc chiêu đãi kỷ giả này, mục đích chủ yếu là để thực hiện mục đích chính., Trước khi triển lãm hội bắt đầu, cần phải giới thiệu mọi người các vũ khí đại cổ kim lần này, những vũ khí này đều có đặc sắc và ý nghĩa lịch sử, tuyệt đối là biểu diễn trân quý khó gặp bình sinh, hy vọng mọi người có thể viết lại kỷ cang cho công chúng ta, để lần này triển lãm của chúng ta thành công!”

***

Trong đó ký giả một gian văn phòng lập tức hỏi: “Đúng rồi. Lần triển lãm này không phải có tổng cộng một trăm lẻ tám món vũ khí cổ kim sao? Vì sao đêm tới đêm lui, hội trường hiện tại cũng chỉ có một trăm lẻ bảy món? Còn một món ở đâu?”

“Hỏi hay lắm! Kỳ thực một kiện duy nhất này, là một đoàn thể trong đó tạm thời quyết định nghiên cứu diễn biến ở bảy ngày trước, cũng có thể là một kiện triển phẩm có tính khả quan nhất đại hội ngày nay, mà nó cũng vừa vặn đến bước, xin mọi người quay đầu lại nhìn hậu phương của các người!”

Tất cả mọi người không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía bên kia hội trường có vài nhân viên công tác đang đẩy một cái bình lớn phủ đầy vải bố màu đen ra hội trường. Trong cùng một thời gian, Hoắc Thiên chỉ thấy A Thiết bên cạnh, một đôi mày ngang lạnh lùng đã nhăn lại thành một đường, thân hình hơi căng thẳng. Xem ra, A Thiết đối với việc tặng món đồ này, có chút cảm giác không bình thường.

Mà khi nhân viên công tác đặt vật chứa không lồ này vào giữa hội trường, đại hội Tư Nghi lại cao giọng nói: “Các vị! Vì long trọng chuyện này, hôm nay chúng ta phi thường vinh hạnh, xin được hai mươi ba ngàn năm bắt đầu, liền chiến thắng quán quân Tây Hải kiếm vô địch thế giới “Lôi vì” đại diện cho công việc triển lãm buổi lễ vật quan trọng nhất của chúng ta! Xin mời Lôi tiên sinh!”

Vô địch của thế giới Hao Niên? Vậy chẳng phải là dùng một thức kiếm chiêu Trung Quốc vận dụng trên kiếm Tây Hải, đánh bại siêu cấp kiếm thủ Tây Dương của trác giáo kia, nhưng một thức kiếm chiêu kia của hắn, cũng bị A Thiết Vô Tâm phá...

Chỉ một thoáng tiếng vỗ tay vang lên như sấm động, tất cả mọi người trong sân đều reo hò, đều đang tranh nhau nhìn phong thái của vô địch thế giới!

Chỉ thấy một bóng người trong tiếng hoan hô, đang ngang nhiên bước vào hội trường, nhìn thật một điểm, đúng là một nam tử Trung Quốc ra vẻ đạo mạo, hai mắt hàm uy, cùng tuổi Hoắc Thiên, mà người này, chính là “Lôi nguyên nhân”!

Bỗng nhiên thấy nguyên nhân của tia sét này, trên mặt Hách Thiên thành linh lộ ra một tia ngại ngùng, hơi cúi đầu, lại như có chút xấu hổ, chưa từng nhìn rõ nguyên nhân phát sinh ra lôi điện.

Mà cái kia nguyên nhân, cũng tại trước gọi sau ủng hộ, ở trong hơn hai trăm người, liếc thấy Hoắc Thiên, trong mắt của hắn cũng nổi lên một tia kỳ quái thần sắc.

Lúc này Tư Nghi của đại hội lại bắt đầu chậm rãi giới thiệu món vũ khí hiển hách nhất: “Đa tạ Lôi vì quang lâm của tiên sinh! Hôm nay chúng ta mời Lôi vì chúng ta đã mời một món vũ khí thể hiện cuối cùng của tiên sinh, ước lượng đúc thành hơn 500 năm trước, nhưng lại hao phí ngàn năm mới có thể đúc thành. Trong thời gian này, vô số đại sư đúc kiếm cổ đại Trung Quốc không ngừng thay đổi thiết kế, nghe nói thiết kế đó đã là vũ khí hoàn mỹ nhất trên đời, cũng có thể là vũ khí nguy hiểm nhất trong lịch sử nhân loại...”

“Các vị! Triển phẩm này chính là Vương của vũ khí lần này - Tăng một phần lại quá dài, giảm một phần thì quá ngắn, hết sức hoàn mỹ...”

“Tuyệt – Thế - -... Hảo - kiếm...”

Cái gì? Tuyệt thế... Kiếm tốt? Đó chẳng phải là ở đỉnh núi non một năm trước, khi sao chổi lướt qua địa cầu, thần phong tuyệt thế màu đen dẫn ra từ Thiên Sơn Phong? Nhưng thanh kiếm này năm đó, không phải bị cường giả thần bí mặt có vết tích chữ thập mang đi sao? Tại sao lại ở chỗ này tham triển? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng nghe Tư Nghi nói xong, Lôi đã một tay tháo xuống tám vải đen dây tơ của cái bình đựng khổng lồ kia, chỉ thấy trong bình chứa thực sự lơ lửng một thanh cổ kiếm đen như địa ngục, hình dạng tà dị cổ quái, bên cạnh cổ kiếm cũng có một quyển sách cổ đã mở ra lơ lửng, viết bốn chữ “Thiên Tà Chiến Giám”!

Chỉ là thanh tuyệt thế hảo kiếm này, lại cùng một năm trước ở Thiên Sơn tuôn ra có chút bất đồng, trên chuôi kiếm, chẳng biết lúc nào, lại bị người ta khảm lên một ít phù kiện kim loại kỳ quái thuộc về hiện nay do khoa học kỹ thuật chế thành, cũng không biết có công dụng gì, nhưng vô luận như thế nào,

cũng không tổn hại đường nét hoàn mỹ của thanh kiếm này, nó, vẫn là tuyệt thế hảo kiếm nguy hiểm nhất thế gian duy nhất!

Mà tuyệt thế hảo kiếm hiện ra, Hoắc Thiên tại chỗ kinh ngạc, hẳn cuối cùng cũng hiểu rõ, tổ chức này tính toán cái gì!

Tổ chức của hắn, lâm thời làm ra chuỗi tuyệt thế hảo kiếm tham này, chính là muốn tịch tuyệt thế hảo kiếm, thử một lần A Thiết có phải là Thần võ giả chân chính hay không, cùng với hy vọng dẫn ra “Thần vũ” trong cơ thể A Thiết!

Đơn giản là vì võ giả Thần trong truyền thuyết chính là chủ nhân của thanh bảo kiếm tuyệt thế này...

Nhưng tổ chức của Hoắc Thiên lại có thể lọt vào tay cường giả siêu cấp mặt chữ thập năm đó, đoạt được thanh tuyệt thế hảo kiếm này, có thể nói là thần thông quảng đại dị thường...

Nhưng thứ khiến Hoắc Thiên chấn động hơn chính là phản ứng của A Thiết lúc này!

Ngay sau khi tuyệt thế hảo kiếm sáng lên, A Thiết ánh mắt lại chưa từng nửa khắc ly khai tuyệt thế hảo kiếm! Một đôi tay lạnh lùng của hắn, thoáng chốc gân xanh bạo hiện, mạ văn vang vọng, phảng phất rất muốn đem chuỗi tuyệt thế hảo kiếm này nắm ở trong tay, lại phảng phất, một hồi hồi lâu trước, hắn đã từng nắm qua chuỗi tuyệt thế hảo kiếm này, từng lấy nó đánh bại vô số cường địch đáng sợ...

Càng kỳ dị hơn chính là, mũi kiếm tuyệt thế hảo kiếm lúc này cũng mơ hồ hiện lên một tia quang mang, giống như đang đáp lại lời kêu gọi của A Thiết!

A...? Chẳng lẽ... Lẽ nào A Thiết thật sự là...? Trong lòng Hoắc Thiên cảm thấy nặng nề!

Vậy hắn chẳng phải muốn đấu với A Thiết sao?

Đang lúc Hoắc Thiên Cương lo lắng, Tư Nghi đại hội kia lại nói tiếp:

“Các vị! Thần phong của thanh tuyệt thế hảo kiếm này, tin rằng mọi người bây giờ đã tận mắt thưởng thức rồi! Bất quá, chuyện sau lưng thanh tuyệt thế hảo kiếm này, tin rằng mọi

người còn chưa từng xem qua! Mà chuyện xưa của nó, chính là đang ghi tạc trên quyển sách cổ hiện tại!”

“Quyển cổ tịch này gọi là Thiên Tà Chiến Giám, là do một võ giả họ “Võ” hơn 500 năm trước viết, trong chiến giám ghi chép tỉ mỉ hệ thống giang hồ Trung Quốc hơn 500 năm trước, càng tường tận chiến tích võ lâm số một số hai siêu cấp cao thủ, còn có võ công tâm quyết độc môn của các cao thủ độc môn.”

“Bởi vì tư liệu đa dạng, nguyên bản dĩ Mang Thiên tà chiến giám ban đầu chia làm hai quyển, đáng tiếc hạ quyển đến nay vẫn chưa rõ tung tích, cho đến bây giờ, nhà Khoa Giá cũng chỉ phát hiện cuốn thượng quyển, cũng là quyển mà chúng ta triển khai hiện nay.”

“Mà trong quyển Thiên Tà Chiến Giám này, ngoại trừ võ học của các đại phái, còn có rất nhiều đoạn, kỹ càng ghi lại đặc tính xuất xứ của thanh tuyệt thế hảo kiếm này, còn có đặc tính võ công và cả chủ nhân duy nhất của thanh kiếm này...”

“Nghe nói thanh tuyệt thế hảo kiếm này từng thuộc về năm thế kỷ trước, giang hồ có một truyền kỳ vô địch không ai không hiểu, không người không sợ hãi, được người ta xưng là “Bất khả tử thân”...”

“Bộ... Kinh...”

Bộ... Kinh Vân? Một cái tên khó khăn cỡ nào, nghe tràn ngập thăng trầm! Có lẽ ở trước năm thế kỷ, cả đời hấn cũng tràn ngập nhấp nhô, tràn ngập truyền kỳ! Chỉ có người tuyệt thế mới có thể xứng đáng với cái tên tuyệt thế...

Mà Bộ Kinh Vân ba chữ vừa ra, A Thiết một mực nhìn thanh kiếm tuyệt thế kia, toàn thân chấn động. Xem ra cái tên này càng làm A Thiết cảm thấy như đã từng quen biết! Hoắc Thiên ở bên cạnh nhìn thấy tình hình này, trên mặt càng thêm sầu lo!

Lúc này Tư Nghi của đại hội lại giới thiệu tiếp:

“Cái tên Bất Tử Thân Bộ Kinh Vân này, ngoại trừ trên lưng mang một thân chương pháp mờ mịt vô định cùng kiếm pháp tuyệt thế, sau lưng hấn còn có một số chuyện truyền thuyết khiến người ta say sưa nói; nghe đồn hấn từng nuốt tứ đại thủy thú Trung Quốc — “Long”, không những công lực đạt đến lô

hỏa thuần thanh, đương đại vô nhị, người của hắc, càng có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn bất diệt!”

Xôn xao! Đây là chuyện xưa trong thần thoại sao? Bây giờ đã là niên đại thế nào rồi? Nhà khoa học cờ bạc đều đã thành công tặng nhân loại đốm lửa vào hai mươi lăm năm, tương lai trong hai mươi năm, cũng tức là hai mươi sáu năm, đối với nhân loại mà nói, thì đốm lửa lại càng không phải là mộng. Hôm nay hai mươi bảy mươi chín tuổi, lại còn có người đang nói cái gì mà thụ thú long nguyên? Cái gì mà trường sinh bất tử, vĩnh viễn bất diệt? Quả thực là thiên phương dạ đàm!

Các đại truyện mai mỗi đều âm thầm bật cười, nhưng tư nghị đại hội kia nói đến hứng thú, lại còn tiếp tục:

“Thú vị chính là quyền thượng quyền Mang Thiên Tà Chiến Giám này đề cập tới chiến tích bưu kiện liên quan tới Bộ Kinh Vân, cũng chỉ ghi lại cho tới hơn bốn mươi tuổi hắc, sau khi đánh không còn nhả nhận gì nữa, rất có khả năng hắc sẽ không bao giờ ghi nhớ kết cục của Bộ Kinh Vân trong quyền. Bởi vậy cho đến hiện tại, Bộ Kinh Vân có thể trường sinh bất tử, chúng ta còn chưa biết tới cuối cùng hắc sống chết ra sao.”

“Nói không chừng hơn năm trăm năm sau, có thể hắc còn đang ở một góc tối nào đó của thế giới này, lạnh nhạt nhìn nhân loại chúng ta đã trải qua năm thế kỷ tàn sát lẫn nhau. Lại có lẽ, hắc có thể vĩnh viễn bất diệt, đã chuyển thành một thân phận khác hoặc là sinh mệnh xuất hiện., Cũng không thể ngờ được, càng có khả năng hơn, nếu bước chân còn chưa chết mà trông thấy các vị có liên quan đến vũ khí của chúng ta lần này, sẽ đột nhiên tìm tới cửa, muốn đòi lại tuyệt thế hảo kiếm của hắc...”

***

Vì bầu không khí căng thẳng, Tư Nghị càng nói càng huyền ảo. Tất cả ký giả rốt cuộc cũng cười vang, bởi vậy không ai cho rằng có người thật sự trường sinh bất tử, vĩnh viễn bất diệt!

Huống chi, dùng Bộ Kinh Vân dạng này một tuyệt thế kiếm thủ, đến chết đôi kiếm cũng không rời không bỏ, trừ phi là kiếm đoạn, hoặc là người chết, bây giờ tuyệt thế hảo kiếm vẫn còn, lại hoàn chỉnh không sút mẻ gì, cũng tức thị, cái kia

không khóc thần tử, cuối cùng cũng rất có khả năng trở thành chân chính “Tử Thần” một người đã chết!

Chỉ có trong một loạt tiếng cười vang vọng, có hai người từ đầu đến cuối vẫn không hề nở nụ cười!

Một cái là A Thiết! Hắn vốn không biết cười, huống chi giờ phút này, tầm mắt đã từ tuyệt thế trên thanh kiếm tốt, dời về phía Thiên Tà Chiến Giám bên cạnh kiếm. Ánh mắt hắn, lúc này lợi hại hơn xa lúc này có thể thấy rõ những chữ nhỏ dày như con kiến trên chiến giám, những chữ nhỏ kia ghi lại, chính là Bộ Kinh Vân các thức võ học tâm quyết sử dụng năm trăm năm trước ——

Kiểm pháp Hoắc gia, bài văn thần chương, thánh linh kiếm pháp bí thống không hiểu, còn có... Còn có...

Những tâm quyết võ học này, trong mắt mọi người ở đây có thể chỉ là những văn tự không rõ ràng, nhưng bây giờ những tâm quyết này lại không ngừng xoay quanh trong đầu A Thiết. Thật thần kỳ, mỗi một đạo tâm quyết lại giống như ảo ảnh vô số chiêu thức vũ được hiện ra trước mắt hắn, cũng chỉ có A Thiết mới có thể nhìn thấy những chiêu thức này bay múa trước mắt, còn những người khác lại hoàn toàn vô tri!

Ngay cả Hoắc Thiên cũng không nhìn thấy huyền ảnh trong mắt A Thiết lúc này, nhưng từ thần sắc vong ngã của A Thiết, gã cũng đã đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng gã không khỏi trầm xuống dưới:

“Không... Được! A Thiết nhìn thấy bộ võ học Kinh Vân Cửu trên quyển Thiên Tà, cả người giống như say mê trong đó, chính là một trong những cảnh giới trong võ học Cổ Quốc - Chiêu hiện mắt, tâm quyết đã thành chiêu, huyền hóa trong đầu, thông hiểu đạo lý với tiềm thức của hắn, chẳng lẽ A Thiết thật sự là bộ kinh vân...”

A Thiết là bộ kinh vân gì đó...? Hoắc Thiên đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng vào lúc này cũng không cho hắn tiếp tục suy nghĩ, bởi vì một thanh âm đột nhiên vang lên bên tai hắn:

“Nếu như ta nhớ không lầm, cũng không có nhận lầm, người chính là quán quân của Tây Dương Kiếm Thế Giới suốt hai

mười ba năm - Hoắc Thiên?”

Giọng nói mang theo một tia trào phúng, sau đó Hoắc Thiên lập tức khôi phục tinh thần, chỉ thấy một người đã chậm rãi xuyên qua hàng ngũ truyền môi khắp nơi, đi đến trước mắt hắn mười thước, người này không phải ai khác, chính là nguyên nhân vì lý do quán quân của quán quân Vô Địch Kiếm Tiên Cảnh đã hơn hai mươi, ba ngàn năm Tây Dương Kiếm Thế Giới!

Không ngờ, vừa rồi hắn đã có cảm giác như Hoắc Thiên đã từng quen biết, hôm nay rốt cuộc cũng nhận ra hắn, trong lòng Hoắc Thiên âm thầm kêu khổ!

“Lôi tiên sinh, ta... chỉ là một tràng kiện phổ thông ở đạo quán võ đạo, sao lại là vô địch của thế giới hai mươi ba năm được? Ta nghĩ... người nhận làm người rồi.”

“Vậy sao?” Lôi Văn lạnh lùng cười:

“Theo trí nhớ của ta, năm đó Vô Địch Kiếm Quyết Thiên ở Tây Dương Kiếm thế giới, từng lợi dụng Cổ Kiếm thuật Trung Quốc dung hợp với Tây Dương kiếm thuật, cổ Kiếm thuật Biệt Thụ khê giết mình. Từ lúc thi đấu đến nay, chính thức trở thành Vô Địch thủ, đáng tiếc từ sau khi trở thành vô địch thế giới vào năm thứ hai mươi ba mươi ba đã dần dần biến mất khỏi Tây Dương kiếm giới, về sau lại mai danh ẩn tích.”

“Mà ta, cũng giống như Hoắc Thiên, cũng lợi dụng kiếm thuật cổ xưa của Trung Quốc dung hợp với kiếm thuật Tây Dương, mặc dù trở thành quán quân của thế giới hai mươi ba ngàn năm, đáng tiếc lại chậm mất sáu năm thành danh, không kịp đánh một trận với Hoắc Thiên, một mực trở thành nỗi tiếc nuối cả đời ta!”

“Người nếu thật sự là tên Hoắc Thiên kia, sao không thẳng thắn thừa nhận, để cho hai ta có thể thống khoái một trận?”

Kỳ thật hai tay Hoắc Thiên Nhân cũng không bị phé như trong lời đồn đại, càng giấu sâu thực lực phi phạm. Hắn chỉ là một mực giấu kín không lộ ra, giả bộ là phụ thân A Thiết cùng đường nghèo khổ mới có thể như vậy. Cho nên hiện tại hắn bị Lôi Nhân công nhiên khiêu khích, hắn không thể tùy tiện động

thủ. Chỉ vì hắn vừa động thủ, thân phận sẽ bại lộ. Cho nên hắn vẫn thề thốt phủ nhận:

“Ta... Ta thật sự không phải là quán quân thế giới gì cả, xin người đừng như vậy... làm người khác khó xử...”

Lôi Lôi thấy hắn tiếp tục phủ nhận, chỉ là khinh thường cười cười:

“Rất tốt, người đã quyết không nhận, ta cũng không thể miễn cưỡng, nhưng kiếm của ta...”

“Nhưng không giống suy nghĩ của ta!”

Lôi vừa mới dứt lời, đột nhiên “Xùy” một tiếng, một luồng sáng bạc đã từ trong tay áo hắn lóe ra. Ánh sáng bạc run lên, đúng là một thanh Tây dương kiếm giấu trong tay áo hắn, kiếm quang vạch một cái, thành linh đâm về phía cổ họng Hoắc Thiên!

Thế khó lường, thân là quán quân của thế giới từ hai mươi ba ngàn năm trước, Lôi vì dám động thủ với hơn trăm ký giả trước mặt Hoắc Thiên, nếu hắn không si mê võ học thì chính là một cuồng nhân tâm cao khí ngạo, thề không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua!

Hắn nhất định phải ép Hoắc Thiên ra tay mới được!

Nhưng mà, ngay lúc Hoắc Thiên không biết có hoàn thủ hay không, giờ phút này trong hội trường có một người lại cho rằng gã thật sự vô lực đánh trả, mà phản kích ra tay vì gã!

Đó là một bàn tay lạnh!

Chủ nhân của bàn tay lạnh này, có kẻ lại là tâm tư nóng bỏng bên ngoài!

Chỉ thấy khi mũi kiếm còn cách mặt đất nửa xích sẽ đâm trúng yết hầu Hoắc Thiên, A Thiết vẫn luôn say mê Thiên Tà Chiến Giáp, đột nhiên một tay nắm chặt lôi vì thân kiếm, cứng rắn đình chế kiếm, hơn nữa còn ầm núp một tiếng, trở tay liền thu kiếm hồi lôi do!

Biến sinh nách cùi chỏ! Lôi Bởi vì vạn liệu không tới, người thanh niên một mực đứng ở bên cạnh Hoắc Thiên này định thần xuất thần, càng có thể khóa chặt kiếm của mình, càng khiến kiếm quay lại, ngay người tại chỗ!

Mà Hoắc Thiên cũng bị đoạt bởi thần trí, không thể tưởng được A Thiết lại có lực lượng Lôi tộc, có thể chế tạo ra kiếm, lực tay của hắn chắc hẳn mạnh hơn bình thường rất nhiều...

Mà chỉ thấy A Thiết lúc này có một đôi mắt lạnh như băng, từ chiến giáp Thiên Tà của mình di chuyển về phía lôi nhân, Hoắc Thiên đột nhiên nhìn lại, trong khoảnh khắc cảm thấy nhĩ tử như là hai người khác nhau!

A Thiết bây giờ không những lạnh lẽo mà còn lạnh hơn trước, lạnh đến mức tựa như một tử thần vừa mới tỉnh lại từ địa ngục, càng thêm ý mạnh hiếp yếu, đưa ra thẩm phán công bằng!

“Ngươi là con của hắn?” Bị A Thiết dùng một tay cướp mất tiên cơ, Lôi Văn đột nhiên giật mình:

“Rất tốt! Hỗ phụ nhiều con chó không có! Chiến đấu giống như ngươi chiến với hắn vậy, lại tiếp ta một chiêu!”

Theo lời Lôi nói, kiếm thế của Tây dương kiếm trong tay run lên, lập tức kiếm quang rơi xuống, trong lúc nhất thời kiếm quang lượn lờ làm người ta không thấy rõ kiếm thế của hắn, mà ngay lúc này, bên trong kiếm quang làm loạn, một kiếm chân chính của hắn đã như rắn độc thổ tín đâm nhanh về phía trái tim A Thiết!

Biên chiêu thật tuyệt diệu! Vì Lôi có thể tiến vào thế giới vô địch, chính là danh bất hư truyền! Một kiếm này, ngay cả Hoắc Thiên cũng lo lắng cho A Thiết, kinh hô:

“A Thiết! Cẩn thận...”

Cẩn thận? Có lẽ phải cẩn thận, bởi vì lôi là của bản thân! Bởi vì lôi vì một kiếm này tuy tuyệt diệu sắc bén, nhưng chỉ thấy A Thiết trở tay, chương của hắn thoáng chốc như huyền hóa vô số chương ảnh, một mực quán lấy lôi bởi vì trước thân kiếm, tiếp theo một tiếng...

Thiên...! Không cách nào tưởng tượng nổi, bàn tay lạnh lẽo của A Thiết lại uốn éo theo một góc độ khó có thể tin được, bỗng nhiên sét đánh trúng cổ tay cầm kiếm, kinh lực mạnh mẽ, ngay lập tức đánh thanh kiếm trong tay rớt xuống đất!

Điều này nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người trong sân! Ai cũng không ngờ tới, một người trẻ tuổi vô danh, tuổi chỉ chìm

một tuổi, lại vô dụng ứng phó với trọng kiếm nhân, càng dùng một loại thủ pháp quái dị, đánh rơi kiếm của hắn!

May mà Lôi không hổ là quán quân thế giới, phản ứng cực nhanh, tuy kiếm rời tay rơi xuống đất, nhưng hắn vẫn có thể nhanh như chớp tung chân một cái, lập tức đá thanh kiếm sắp chạm đất lên không trung, trở tay chụp một cái, liền nắm lại thanh kiếm trong tay, không coi là hoàn toàn xấu mặt!

Nhưng mà bị một người trẻ tuổi đánh bay thanh kiếm của mình, lấy mặt mũi của một thế giới vô địch mà nói, thật sự còn gì tồn tại nữa? Tất cả các phóng viên trong sân, chưa từng nghĩ tới cái này chỉ là hợp cách làm việc mà thôi, thanh niên địa vị thấp kém ở Võ Đạo quán lại vang lên tiếng kinh người như vậy, tài nghệ kinh người như vậy, nhất thời bốn tòa kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, qua vài giây mới hiểu được phản ứng, lập tức ánh chớp lóe lên không dứt, tất cả mọi người tranh nhau đập xuống làm cho một khắc rung động này!

Nhưng khiếp sợ nhất vẫn là nguyên nhân của sấm! Hắn không phải vì A Thiết đánh rơi kiếm của hắn mà khiếp sợ, mà là do chuông vừa rồi của hắn đánh ra! Nhưng thấy hắn lộ vẻ mặt không thể nào tin được, vô cùng nghi hoặc nói ra một câu dạy người kinh ngạc:

“Làm sao... Có khả năng? Vừa rồi ngươi sử dụng... chính là đã thất truyền hơn năm trăm năm... Bài Vân Thần Chuông?”

“Ngươi...”

Cái gì? Thứ A Thiết vừa sử dụng, là một bộ bài vân thần chuông thất truyền năm trăm năm? Bộ bài Vân Thần Chuông này, chẳng lẽ là quyển Thiên Tà Chiến Giám ghi lại, một bộ võ học trong bộ kinh vân đó? A Thiết làm sao có thể hiểu được? Mà vì sao sấm sét, vừa nhìn đã biết?

Hóa ra Lôi ngoại trừ tinh thông Tây Vực Kiếm, còn say mê nghiên cứu võ học cổ Trung Quốc, mới có thể giống như Hoắc Thiên, sáng tạo ra kiếm chiêu cổ đại trong Tây Dương Kiếm, là kiếm nghệ thành thực nhất cách.

***

Mà trong quá trình nghiên cứu võ học Trung Quốc của hắn, đã tìm hiểu một bộ bài vân chuông pháp thất truyền hơn 500

năm, mặc dù không biết nhiều lắm về bộ chưởng pháp này, nhưng cũng biết rõ bộ chưởng pháp này Phiêu Miêu vô phương, không thể tưởng được, hôm nay hắn lại tận mắt nhìn thấy bộ võ học bất thể trên tay A Thiết!

Nhưng nghi vấn của hắn, cho dù A Thiết có thể nói chuyện cũng không cách nào trả lời. Hắn đột nhiên có thể làm ra bộ chưởng pháp này, có lẽ hoàn toàn bởi vì chiến giám Mang Thiên Tà vừa rồi, giờ phút này hắn như biến thành một người khác, người khác có thể giống như là hắn đang tự kiểm chế bản thân hơn...

Mất thấy A Thiết không nói không trả lời, Lôi nhân vốn đã cực kỳ xấu hổ, càng là xấu hổ thành giận, hắn bỗng dưng sắc mặt trầm xuống, quyết định ở trước mặt truyền mai lấy lại mặt mũi:

“Người trẻ tuổi, tuy ngươi thiếu chút nữa có thể làm kiếm rơi trong tay ta, nhưng có lẽ chỉ là may mắn mà thôi! Ngươi ra tay không kém, nói vậy thì Hoắc Thiên đã từng chỉ điểm không ít cho ngươi, nếu hắn không chịu chiến ta, hôm nay ta cùng ngươi hạ chiến ước sinh tử, ba ngày sau, chúng ta sẽ ở tại Sở Vũ quán phía nam, sau khi Tây Dương kiếm chém xuống, ngươi có đồng ý không?”

Bắt đầu từ năm hai mươi bốn mươi, chính phủ các nước đã phóng ra tất cả quy tắc quyết đấu trên thế gian, chỉ cần người quyết đấu có nói trước, sinh tử không truy cứu, thì cho dù một phương trong đó chết trận, thì chính phủ cũng sẽ không truy cứu, chính là cái gọi là “Chiến ước sinh tử” được lưu hành đến nay!

Lôi nhân lời đề nghị này, không thể nghi ngờ chính là muốn vặn hỏi lại chút mặt mũi trước mặt ông mai. Nhưng đối với đề nghị này, A Thiết không chút nghĩ ngợi, liền gật đầu lia lịa!

Từ trước đến nay hắn chưa từng phản ứng gì, chẳng những không cười không khóc, càng ít khi gật đầu, bây giờ lại phá lệ tiếp chiến, đến cùng vì nguyên nhân gì?

Có thể hay không, là bởi vì một người không phải phụ thân? Hắn tuyệt không muốn gặp người phụ thân đang phải chịu hết gian khổ này vì hắn, chịu đủ lòi đình nhục nhã trong hàng trăm mỗi mai, cho nên vừa rồi mới đột nhiên ra tay?

Mà đã xuất thủ, hắc tuyệt đối sẽ không lùi bước, vẫn sẽ vì phụ thân vinh nhục, tiếp tục chiến đấu?

Nhìn A Thiết đột nhiên ra tay như thoát thai hoán cốt, nhìn A Thiết so với trước càng thêm lạnh lùng, nhìn A Thiết một chương kinh động bốn tòa, Hoắc Thiên ở một bên, không có nửa phần vui sướng vì con trai, mà ngược lại hai hàng lông mày, càng lộ ra một tia thần sắc lo lắng cực độ.

Ở trên mặt hắc, phảng phất có thể nhìn thấy...

Một cơn bão táp sắp xảy ra!

Đêm.

Khi bóng đêm dần dần buông xuống, Hoắc Thiên lại trở về nơi cũ, trong căn lầu cũ ”kiêm chức” mà gã đang đứng kia.

Nhưng mà sau khi nhảy lên đơn vị năm lầu kia, một người đã ở bên trong đơn vị có một cái góc tối chờ đợi hắc; người này, chính là nam nhân thần bí từng nói chuyện với Hoắc Thiên vào bảy ngày trước.

Mà hắc chợt nhìn thấy Hoắc Thiên, đã ở trong góc tối cười khanh khách một tiếng, nói:

“Cuối cùng vẫn là tổ chức an bài hữu hiệu, lần này tận lực đưa tuyệt thế hảo kiếm tới, lại thật sự thành công thử ra, nhi tử tốt của ngươi A Thiết, đúng là Thần võ giả chúng ta vẫn luôn muốn tìm...”

“Bộ... Kinh...”

Cái gì? Nam nhân thần bí kia còn nói A Thiết chính là Thần võ giả, càng nói hắc là... Bộ Kinh Vân? Rốt cuộc giữa Thần Võ Giả cùng Bộ Kinh Vân có liên quan gì? Càng huống chi, Bộ Kinh Vân không phải là người của hơn 500 năm trước sao? Cho dù hắc thật sự như lời của Mang Thiên Tà Chiến Giám, sau khi nuốt vào Long Nguyên có thể trường sinh bất lão bất tử, nhưng như thế nào lại biến thành A Thiết chỉ mới mười tuổi lại từ từ trưởng thành? Sự tình giống như càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi...

Nhưng chợt nghe lời nam nhân thần bí kia nói, Hoắc Thiên vẫn luôn im lặng, thế mà lại gật đầu, giống như cũng rất tán đồng:

“Ừm... Trên đời này, chỉ có Bộ Kinh Vân mới có thể nối liền cùng kiếm nhân tuyệt thế, song phương có cảm ứng vi diệu như thế.”

“Hôm nay trong hội ký giả, hắc liếc mắt nhìn thanh kiếm tốt siêu thế, ánh sáng trong mắt tựa như tái kiến cố nhân. Mà tuyệt thế hảo kiếm nhìn thấy hắc, lưỡi kiếm cũng ẩn hiện khí thế sắc bén khác thường, hiển thị cũng nhận ra hắc là chủ nhân nắm thế kỷ trước của nó. Mà hắc và nó có chút cảm ứng vi diệu kỳ, càng làm cho A Thiết trong khoảnh khắc phán đoán so với hai người...”

Nam nhân thần bí kia lại cười cười, lúc này đây, cười càng sâu sắc hơn:

“Không sai. Ta cũng không nghĩ tới, sau khi hắc và kiếm nhân tuyệt thế tương thông, lại nhanh như vậy liền có thể đem bộ phận bên trong Thiên Tà Chiến Giám bộ phận võ học Kinh Vân dung thông quán thông. Càng không nghĩ tới, hắc lại có thể ở trong một chiêu...”

“Cứ thế mà đánh bại ta!”

Chỉ một chiêu đã có thể đánh bại hắc? Rốt cuộc nam nhân thần bí này đang nói cái gì?

Đáp án đã xuất hiện rất nhanh! Ngay lúc nam nhân thần bí vừa nói xong, hắc đã từ trong góc tối kia từ từ bước tới, khuôn mặt cũng hiện ra trong ánh đèn hôn hoàng!

A...? Chỉ thấy tên nam nhân bí ẩn luôn nói chuyện với Hoắc Thiên này không phải là ai khác, rõ ràng là đang đàm kiếm A Thiết trong hội nghị của ký giả!

Vạn liệu không đến, nguyên nhân vì lỗi nguyên nhân chính là nam nhân thần bí kia! Khó trách hôm nay ở trong hội viên, Hoắc Thiên đột nhiên thấy lỗi nhân, trên mặt cũng lộ ra vẻ khác thường, hắc cũng không nghĩ tới, tổ chức địa vị Lôi Vu cao hơn hắc, lại tự mình đến đây động thủ!

Rốt cuộc bọn họ thuộc loại tổ chức gì? Tổ chức này có thể so với những quân quân cấp Tây Dương Kiếm Thế Giới như Thiên Lôi và Hoắc Thiên cũng không phải hạng bình thường!

“Vốn là tổ chức cũng không muốn tuyệt thế hảo kiếm tuyệt thế hiếm có này bị lộ ra ngoài.” Nhưng nghe nguyên nhân sâm sét

còn nói thêm:

“Nhưng từ khi người đứng ngồi xuống một năm tuổi, vẫn chưa thể làm cho hắc lộ ra nguyên hình bước kinh vân, thời gian đã không còn nhiều, tổ chức lực mới có thể cô đơn ném một cái, chỉ là hôm nay hắc có thể kết thông với tuyệt thể kiếm nhân kiếm tốt, nhưng cảm ứng vi thường của cả hai vẫn chỉ làm cho hắc tỉnh lại một phần tiềm năng cùng với kị ức. Hắc hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn biến thành bộc vân, cho dù chưa hoàn toàn trở thành thần võ giả chân chính!”

“Lôi nhân, ý của ngươi là...?” Hoắc Thiên sững sốt.

“Ý của ta là đứa con trai bảo bối A Thiết của ngươi, một ngày chưa trở thành Thần Võ Tích chân chính, chúng ta sẽ không thể phát hiện bí mật trong cơ thể hắc ngày nào cũng có thể tìm ra bí mật của “Thần Vũ”. Đừng quên mục đích chính của “Thiên Đạo Minh” chúng ta, cũng không phải là Bộ Vân cùng Thần Võ Giả, mà là “Thần Vũ”...”

A? Nguyên lai là tổ chức thuộc về hai người, gọi là... Thiên Đạo Minh? Cố tên như ý nghĩa, tổ chức thần bí này làm tất cả, hắc là hợp với Thiên Đạo, nhưng vì sao trên mặt Hoắc Thiên Diện thường xuyên nổi lên bất đắc dĩ?

Bởi vì Lôi nói đến đây, sắc mặt hắc bỗng nhiên ngưng trọng, nhấn mạnh từng chữ:

“Hắc Thiên, sau khi nhìn thấy biểu hiện kinh người của A Thiết, xin được chỉ đạo giao lệnh, ba ngày sau ta sẽ quyết chiến sinh tử với A Thiết trong Võ Đạo quán, phải kích phát hoàn toàn tiềm năng của hắc, biến thành bộc vân, rồi từ trên người hắc tìm ra bí mật “Thần Vũ”, tuyệt đối không được chậm trễ nữa!”

Hóa ra, lãnh đạo tối cao của Thiên Đạo Minh gọi là... cầu đạo? Chỉ không biết cầu đạo này là gì?

Thần đạo? Thiên Đạo? Ma đạo? Hay là “Vô Đạo”?

Hoắc Thiên vừa nghe vậy, đáy lòng bỗng dâng lên một tia dự cảm không lành:

“Cầu đạo chỉ đạo là muốn...”

Thần Lôi cũng không nói thêm gì nữa, chỉ ném dụng cụ kim loại như cái chiếc chìa khóa cho Hoắc Thiên:

“Khí truyền tin cảm ứng này đã ghi lại lời cầu đạo lãnh đạo với ngươi, ngươi tự nghe cho rõ kế hoạch của lãnh đạo đi!”

Cái gọi là cảm ứng tin tức, là sản phẩm khoa học kỹ thuật mới nhất hai mươi bốn năm, mục đích là phòng ngừa người khác lén nghe trộm. Chỉ cần đặt tin nhắn ở lòng bàn tay, căn bản không dùng hai tai lắng nghe, trong đầu liền có thể nghe được tin tức lưu lại bên trong tin tức, người bàng quan không biết chút gì.

Tựa như thời khắc này, Hoắc Thiên đã nơm nớp lo sợ mà đem tín khí lưu lại kia nắm ở lòng bàn tay, trong đầu của gã lập tức “nghe thấy” cầu đạo yêu cầu kế hoạch trong vòng ba ngày này của gã!

Vừa nghe thấy thế, mặt mày hắn lập tức xám như tro tàn, vì thế kế hoạch này đối với A Thiết mà nói cực kỳ không công bằng! Nếu như Hoắc Chân ngày thơ chấp hành như lời, vậy thì ba ngày sau A Thiết sẽ cùng lôi đình đánh nhau trong trận sinh tử kia, như vậy chắc chắn...

“Không...” Hoắc Thiên hoảng sợ lắc đầu:

“Cầu đạo lãnh đạo lại muốn ta...? Nhưng nếu làm vậy, thế cục A Thiết tất yếu... Chết đi, năm đó lãnh đạo từng nhận ta, bất kể A Thiết có phải là Thần võ giả hay không, hắn cũng sẽ sau khi đạt được mục đích của chúng ta, tha cho hắn... Một con đường sống...”

“Đáng tiếc.” Lôi Văn cười lạnh:

“Chuyện chuyện thế dễ, ngươi đã thử nhiều năm vẫn không thể thành công, bây giờ chúng ta cũng chỉ có biện pháp này, mới có thể kích phát hoàn toàn A Thiết! Ta xem ngươi hay là không cần dùng tình cảm, thiết thực tuân theo lời lãnh đạo mà làm đi!”

Lôi nói xong, lại “keng” một tiếng xuyên qua cửa sổ mà đi, toàn bộ đơn vị, chỉ trong chốc lát Hoắc Thiên còn lại vẻ mờ mịt luống cuống!

Vì sao hắn lại luống cuống?

Chỉ vì hắn chưa từng nghĩ tới, kết cục của sự tình, cuối cùng lại diễn biến thành như vậy, lại muốn hắn đối với A Thiết...?

Mặc dù năm đó hắn gặp phải động cơ khó lường của A Thiết, nhưng hai người đã trải qua kiếp sống mười một năm. Hắn đã quen với sự trầm mặc cực độ của A Thiết, càng đã quen với biểu hiện thờ ơ của A Thiết kia, nhưng hắn không cách nào xuống tay với hắn nguyên nhân lớn nhất, vẫn là vì đôi giày cũ nát dưới chân hắn!

Nguyên lai, mười một năm qua hết thấy những chuyện có liên quan đến Hoắc Thiên đều là giả, về phần cái người được gọi là tình yêu thê tử kia, cũng chưa từng tồn tại, hết thấy cũng chỉ là chuyện xưa Thiên Đạo Minh giả tạo cho hắn. Thê tử chân chính của hắn, kỳ thật từ năm thứ sáu mươi tuổi, sau khi đạt được quán quân Tây Dương Kiếm Thế Giới không lâu, cùng với đứa con trai mười tuổi của hắn, đã cùng chết trong việc giao thông ngoài ý muốn.

Mà đôi giày cũ nát thật ra là con của hắn, mỗi ngày tiết kiệm tiền lẻ của mình để dành nửa năm mua quà sinh nhật cho hắn!

Đáng tiếc chính là, phần quà sinh nhật này, cuối cùng cũng không thể nào do con mình tự tay tặng cho hắn; ngay lúc đứa nhỏ này cùng mẫu thân mua đôi giày này về nhà, hai mẹ con liền gặp phải chuyện ngoài ý muốn, bị một chiếc xe riêng nhà húc chết., Mà Di Sự Xa càng không để ý tới, hai mẹ con còn sót lại nằm trong vũng máu, còn có đôi giày mà đứa nhỏ này tự tay tặng cho phụ thân, trong giày còn mang theo một tấm Sinh Nhật Thiên, viết tâm linh nho nhỏ đối với phụ thân kỳ vọng...

***

“!!!”

***

Hắn hi vọng sau khi phụ thân mình mặc vào đôi giày này, có thể nhớ kỹ hắn, cùng nhớ kỹ hắn vĩnh viễn lấy phụ thân làm vinh, cũng lấy họ làm gương!

Đau mắt đứa con và thê tử, năm đó Hoắc Thiên có thể nói là thống khổ đến không muốn sống, trắng chí trầm xuống, từ đó cũng chỉ mặc đôi giày kia, hơn mười năm qua cũng chưa từng

đôi lại một bộ, cho dù đế giày đã sớm bị sát phá, cho dù bàn chân của gã cũng đã chà xát, mỗi một bước chân đều tại thấm huyết tóc đau nhức, nhưng trận đau đốn da thịt, còn không bằng nỗi đau của kẻ bị thương trong lòng gã!

Những năm gần đây, hẳn một mực sống trong cái bóng chết thảm của nhi tử, càng lấy đôi giày này hoài niệm nam tử, đôi với đôi giày này không rời không bỏ, mà càng bởi nhi tử từng nói sẽ lấy cha làm vinh, cũng sẽ lấy hẳn làm gương. Hoắc Thiên mỗi lần nhìn thấy đôi giày trên chân mình, lại càng phi thường hổ thẹn.

Vì hẳn vẫn luôn giấu họa tâm với A Thiết, sao có thể xứng là tám gương của hẳn? Sao lại lệnh cho thê nhi dưới suối vàng...

Lấy hẳn ta để vinh?

Thật đen!

Như thể địa ngục vô biên vô hạn!

Có thể, nơi đây chính là địa ngục, bởi vì...

Nơi này, là một nhà giam đen kịt không có chỗ này!

Nhà tù này, là nơi đứng đầu Ngũ Đại ngục giam, tù nhân đều là trọng phạm cực độ nguy hiểm cả đời; cả tòa ngục giam, càng xây dựng tường ngoài kim loại siêu hợp dày tới một thước, thậm chí so với tường đồng vách sắt còn chắc chắn gấp mười lần, chỉ cần nhốt vào ngục giam này, căn bản không thể nào đào thoát được!

Mà trong ngục giam này, một phòng giam rộng chừng mười mấy mét vuông, nghe nói là phòng giam vững chắc nhất không thể phá, chỉ vì cửa cổng phòng giam này mà bị tù phạm phá vào thì sẽ lập tức tỏa ra ba vạn luồng điện cao ngất, đánh gục tù phạm đang muốn đào tẩu!

Nhưng, đến cùng muốn trọng phạm như thế nào thì mới cần một ngục tù không thể phá như thế này?

Những tù phạm khác trong ngục giam này đều không biết cái lồng giam này giam người nào, chỉ biết là trong lao tù quả thật có người. Bởi vì cách một đoạn thời gian nhà giam, đều sẽ truyền ra một trận hô hấp trầm trọng như dã thú, tựa như trong lao tù có một con bạo long, khiến người ta sờn hết cả gai ốc.

Nhưng, đám tù phạm lại chưa từng thấy người trong nhà tù nào nhảy ra khỏi lao tù, cũng không biết là người nọ quá nguy hiểm, phong cấm ra khỏi tù? Hay là bởi vì, người bên trong cơ bản không có ý định bước ra khỏi lao tù?

Mà lao tù này, thì ra tiện nghi cũng hoàn thiện hơn các phòng giam khác, ít nhất trong phòng giam tối om này có một bức tường vàng rất cao, lại có một màn hình mạng nhỏ như tờ giấy, chiếu cho những tội phạm đặc biệt khác trong phòng giam.

Nhưng mà, mặc dù màn hình tivi trên tường không ngừng chiếu ra các tiết mục khác nhau, trọng phạm đặc biệt bên trong lao tù kia, lúc này lại khoanh chân ngồi trong bóng tối vô biên góc tường bên kia, khuôn mặt càng vùi sâu trong hai đầu gối, mái tóc dài đến tận vai, càng tán loạn trên đầu gối, căn bản cũng không có ý nhìn màn hình.

Hắn, tựa như một Ma Thần từng phạm vào tội lớn như di thiên, ở chỗ này sấm hối lỗi lỗi bản thân đã phạm phải!

Có lẽ, hắn từng là một Ma Thần đủ diệt thế, kinh thế...

Hình ảnh trên màn hình còn đang không ngừng thay đổi thay đổi, đảo mắt lại đến tiết mục tin tức thế giới, trên màn hình càng truyền đến âm thanh vô vị của nhân viên biên giới:

“Tin tức đặc biệt báo cáo! Hôm nay buổi chiều giờ Ba mươi lăm giờ, nghe nói thế giới hai mươi ba ngàn năm tuổi ở Tây Thủy Kiếm giới có lỗi do vô địch, ngoài ý muốn bị một gã thanh niên tuổi xấp xỉ mười một tuổi, tay không đánh bay Tây dương kiếm, mà Lôi vì đã cùng thanh niên vô danh danh lưu danh đã định ra sinh tử chiến ước, quyết đấu ở Sở Vũ đạo quán ba ngày sau...”

“Nên là một thanh niên tay không đánh bay lôi đài bởi vì Tây dương kiếm, tên là A Thiết. Theo như hiện trường tận mắt nhìn phóng viên ghi lại, lúc ấy Lôi vì từng trực tiếp nói thanh niên nên ra tay, là một bộ “Xếp Vân Thần Chương” thất truyền hơn năm trăm năm...”

Chợt nghe thấy bốn chữ ” Bài Vân Thần Chương”, tên trọng phạm đặc biệt ôm gối cúi đầu trong góc tối, cả người hắn chấn động, một đôi mắt trong bóng tối tỏa sáng, hơi ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên màn hình, chỉ thấy giờ phút này ở trên màn hình,

chính là tình cảnh A Thiết cùng Lôi giảng co trong triển lãm quán hôm nay, mà tên trọng phạm đặc biệt kia, ánh mắt càng rơi vào trên người A Thiết!

“Là... Hắc? Là hắc? Thật sự là... Hắc?”

“Bộ...c...cịch?”

“Hắc, vẫn chưa chết?”

Ồ? Trọng phạm đặc biệt này cũng giống với Hoắc Thiên, Lôi, cho rằng A Thiết là bộ kinh vân à? Càng liếc mắt liền nhận ra hắc từ trên TV? Trọng phạm này, rốt cuộc là ai?

“Không... Có khả năng! Lúc ấy bộ kinh vân của mười tuổi, đáng lý mười một năm trước đã chết trên tay ta, càng tuyệt không có khả năng còn sống đến bây giờ! Vì sao hắc vẫn còn sống? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...”

“A! Ta hiểu rồi! Là... Xin Đạo! Chắc chắn là chuyện tốt cầu đạo ngày giết súc sinh...”

“Mẹ ——”

Rống to một tiếng, lại giận đến như bạo long rống trời, nhưng mà lực lượng mà hắc rống lên, so với bạo long còn khủng bố gấp trăm ngàn lần, tường kim loại siêu hợp bốn phía trong lao còn bị tiếng gầm của hắc phát ra vô số vết nứt, mà năm tên vệ sĩ võ trang ngoài nhà lao nghe tiếng cũng lập tức lùi lại phía trước, ai ngờ chính là lúc này...

Đột nhiên một tiếng “rầm” nổ mạnh! Không ngờ tên trọng phạm đặc biệt kia lại đá văng cửa nhà lao ra ngoài!

Trời ạ! Cửa nhà giam kia có ba vạn vạn dòng điện đặc biệt áp đảo, cho dù to lớn như khủng long, cũng bị đánh thành than cốc, hắc ta lại không tổn hại, trực tiếp đi qua?

Năm tên thủ vệ võ trang kia lập tức rút thương, nhưng còn chưa kịp ngắm kỹ, tên trọng phạm đặc biệt kia đã phun ra một tiếng “Phá” từ cổ họng.

Một chữ “Phá”, mặt năm tên thủ vệ võ trang phát ra tiếng nổ, lập tức huyết tương bay tứ tung, năm người nổ tung mà chết tại chỗ!

Sức mạnh này thật khủng khiếp! Mà thân thể này là trọng phạm đặc biệt phụ sức mạnh kinh thế, vậy mà mười một năm trước hắn từng muốn giết Bộ Kinh Vân khi ấy mới chỉ mười tuổi, cũng tức là hiện tại A Thiết?

Vì sao hắn phải giết A Thiết?

“Ồ” một tiếng gấp gáp vang lên, ngục giam này thoáng cái đã báo động mãnh liệt, tiến vào trạng thái phòng bị cao độ, mà một chiếc kỵ binh hạng nặng, cũng đã đến trước cửa ngục giam để bày trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Nhưng vào lúc này, cửa ngục giam cũng bị người ta mạnh mẽ mở ra, trong cửa chậm rãi đi ra một bóng người, chính là tên trọng phạm kia! Không thể tưởng được chỉ trong vòng mười lăm giây, hắn đã phá tan tầng tầng phòng tuyến trùng điệp trong ngục giam, càng đi ra cửa chính ngục giam, thủ vệ ven đường đều hi sinh dữ dội, không ai có thể ngăn trở hắn nửa bước!

Mà chiếc xe nặng này, đã là phòng tuyến cuối cùng của ngục giam, binh lính thổ bên trong vừa thấy “hắn bước ra cửa ngục giam, không nói hai lời, đã hướng hắn nổ tung, bắn ra càng không tầm thường cùng sóng âm bắn, mà bắn một cái là đủ giết trăm con hùng sư liên hoàn trọng pháo!

Nhưng mà đôi mắt trọng pháo liên hoàn oanh kích, trọng phạm đặc biệt kia hoàn toàn không có ý né tránh, cùng là một mực tiến về phía xe ngựa, nói cũng kỳ quái, cái này liên hoàn trọng pháo bắn đến trước hắn mười thước, lại như đụng phải một bức tường khí vô hình, đều ở bên ngoài bức tường khí này bộc phát, mà hắn lại thành linh không tổn hại, một chút nữa hỏa lực liên trời, hoa mắt người ta!

Mà dưới hỏa lực đầy trời, khói lửa che mắt, không biết từ lúc nào, tên trọng phạm đặc biệt này, lại đi đến trước đoàn xe, mười ngón càng “Đương” một tiếng đâm thẳng vào đầu xe, trong miệng lại càng nặng nề phun ra mấy câu:

“Đồ ngu không biết tự lượng sức mình! Các ngươi có biết trên đời này căn bản không có bất kỳ ngục giam nào có thể vây nhốt ta không? Mười một năm qua ta vẫn luôn lưu lại nơi này, toàn bộ đều là do ta tự giác phạm vào một sai lầm lớn, ta chỉ tự nguyện ở lại đây đau lòng suy nghĩ cho mình quá...”

“Nhưng ta vẫn cho rằng mình đã giải quyết được sai lầm nghiêm trọng năm đó, thì ra là không có! Mà hôm nay đã là lúc ta tái thế giải quyết tất cả!”

“Ta đã không cần ngục giam này sám hối nữa, các người và ngục giam rầu rĩ này...”

“Vậy thì hủy diệt hết cho ta!”

Trong tiếng nói chuyện, trọng phạm đặc biệt kia mãnh liệt giang hai tay ra, Hách Thính nghe “Liệt Lặc” một tiếng, hấn vậy mà mạnh mẽ đem cái mũ nặng hơn mười tấn kia xé làm hai nửa!

Nhưng càng kinh hãi hơn chính là, động tác hấn gọn gàng nhanh chóng lưu loát, thương binh kia lại không lập tức bạo tạc, nhưng thấy hấn càng thêm đã bị xé thành hai nửa, cùng với mấy tên binh sĩ bên trong xe rút lên giữa không trung, tiếp theo hai tay đan vào nhau...

Hai nửa trái phải của trắc kỵ lại bị xoắn thành một thanh cự đao giữa không trung, thậm chí ngay cả thân thể mấy tên binh sĩ kia cũng bị vụn gãy. Ngay khi cự đao thành hình, hấn đột nhiên bỏ cự đao về phía ngục giam sau lưng...

Trời ạ! Đây rốt cuộc là lực lượng gì? Tòa ngục giam được xưng là vững chắc nhất trên đời lại bị một đao này bổ mạnh xuống, như bị ngũ lôi oanh đỉnh. Một tiếng nổ âm âm rung trời, lập tức từ chỗ đó bị chém thành hai nửa sụp đổ!

Còn hấn, vẫn khí định thần nhàn như trước, nhưng bước chân vẫn không ngừng, đi thẳng về phía trước, phảng phất như trên đời này, chưa từng có bất kỳ ai và Phật, Thần và Ma nào có thể ngăn cản đường đi của hấn!

“Đã mười một năm rồi, hấn, cũng đã quyết một tuổi...”

“Thời gian đến khi hấn trở thành Thần võ giả càng lúc càng gần. Ta phải ở trước khi lực lượng của hấn còn chưa hoàn toàn kích phát tìm hấn. Nếu không, nếu để hấn hoàn toàn lột xác thành bộ kinh vân năm trăm năm về trước mà nói thì đến lúc đó...”

“Cho dù mạnh mẽ như ta - Nộ Tu La cũng chưa chắc đã giết được hấn!”

Nộ Tu La, hóa ra tên vô cùng trọng phạm này, gọi Nộ Tu La?

***

***

Tu La là chiến thần tâm cao ngạo nhất, tàn nhẫn nhất, tàn nhẫn nhất, tàn nhẫn cao khí ngạo nhất trong Phật giáo Tu La!

Cường giả lấy tu La làm tên tuổi, sẽ là kẻ giết chóc Tu La tức giận nhất trên đời hay sao?

Khắp trời do vụ nổ khiến cát đá và mảnh vỡ kim loại siêu hợp, rớt cuộc yên tĩnh lại, một trận gió lạnh thổi qua, rải rác sợi tóc lẳng lơ trên mặt Nộ Tu La, cũng bị thổi về phía sau, lộ ra khuôn mặt của hắn...

Chỉ thấy hắn chẳng những có một đôi mắt tinh quang bạo xạ, trên mặt hắn, càng có một vết sẹo ngã chữ thập!

A? Là hắn? Hóa ra là hắn?

Hắn, chính là hai mươi sáu năm trước ở đỉnh Thiên Sơn giết chết mười tên gián điệp phe Bắc, cuối cùng còn mang theo tên cường giả tuyệt thế hảo kiếm? Hóa ra hắn gọi là “Nộ Tu La”?

Nhưng Nộ Tu La này, năm xưa vì sao phải mang thanh kiếm tốt tuyệt thế đi? Tuyệt thế hảo kiếm, sau đó tại sao lại rơi vào tay “Thiên Đạo Minh” cầu đạo?”

Hắn, vì sao lại muốn giam cầm mình trong ngục giam kiên cố nhất trên đời này, hối hận vì đã quá?

Ai mà biết được! Chỉ biết là mục đích hôm nay của hắn chỉ có một...

Cho dù là thu thập tàn cục của mình vào mười một năm trước vẫn chưa thu thập được thỏa đáng...

Đánh - giết - giết - Bộ, Kinh, Vân!

Cũng tức là A Thiết!

Chương thứ ba nửa thần.

Sinh Mệnh vốn vô cùng bất ngờ.

Tại tối nay, khi Hoắc Thiên bị sét đánh, lòng đầy tâm sự trở lại ký túc xá Võ Đạo quán, hắn lại phát hiện thêm một việc ngoài ý muốn.

A Thiết vốn nên ở trong nhà, vậy mà không thấy nữa!

Sao lại như vậy chứ? Nếu là bình thường, ngoại trừ ngày đến Võ Đạo quán giúp đỡ Hoắc Thiên quản lý trảng vụ bên ngoài, những thời gian khác nhất định ở lại trong nhà, chân không bước ra khỏi nhà, với tính cách xưa nay vốn quái gở, hẩn căn bản không thích ra ngoài cùng người khác câu thông, tiếp cận.

Đây là mười một năm qua đi, A Thiết lần đầu tiên ở trong màn đêm không thấy tăm hơi, rốt cuộc thì hẩn đã đi nơi nào?

Có hay không, là bởi vì hôm nay hẩn có cảm ứng được hảo kiếm tuyệt thế ở khu vực triển lãm, tính tình bắt đầu có thay đổi?

Hoắc Thiên không biết, nhưng gã càng thêm kinh ngạc. Là một đêm này A Thiết mới trở về, miễn cưỡng nghỉ ngơi mấy giờ đồng hồ. Một buổi sáng sớm, y lại muốn cùng Hoắc Thiên đến Võ Đạo quán làm việc.

Hoắc Thiên mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng từ đầu đến cuối không có hỏi đến. Thứ nhất là vì hai cha con ở đây mười một năm đã rất ăn ý. A Thiết nếu không muốn tỏ thái độ, bất kể Hoắc Thiên truy vấn thế nào, gã vẫn ngay cả gật gật đầu cũng không thêm trả lời.

Thứ hai, trong lòng Hoắc Thiên cũng tràn đầy tâm sự, gã một mực “Cầu đạo” cho ba ngày sau” muốn gã làm chuyện này với A Thiết, mà cảm thấy do dự không quyết, cho nên vẫn ọc còn không mang nổi mình ọc, cũng không để ý đến A Thiết.

Hẩn cũng không dám hỏi A Thiết, tại sao hẩn lại ở trong sân triển lãm, lại chấp nhận cuộc chiến sinh tử, lại càng không dám hỏi hẩn đến cùng là ba ngày sau, có thể nắm chắc phần thắng, bởi vì lần này quyết chiến sinh tử, đối với A Thiết mà nói tất nhiên là khiêu chiến đỉnh, đối với Hoắc Thiên mà nói, cũng là một hồi khiêu chiến tâm lý...

Hẩn nhất định trong vòng ba ngày này, quyết định có mệnh lệnh như là “Cầu đạo” hạ xuống, đối với A Thiết...?

Cho nên, hai cha con họ ở trong đêm này tương đối trầm mặc, từ trước đến nay A Thiết không thể nói chuyện, đã im lặng không nói gì, hiện giờ ngay cả Hoắc Thiên cũng im lặng không nói gì.

A Thiết vừa mới về đêm, ai ngờ đêm thứ hai, y ra ngoài ”
kiêm chức” không biết kết cục ra sao. Một đêm này, cho đến
nửa đêm thì y mới trở về.

Lần này, Hoắc Thiên rốt cục cảm thấy kỳ quái, trong lòng
càng thêm nghi ngờ.

Rốt cuộc vào đêm thứ ba, cũng lập tức xảy ra trận giao chiến
sinh tử, Hoắc Thiên không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, quyết
định lảng lảng theo dõi A Thiết, nhìn xem mấy đêm này gã
làm được những gì.

Thật ra hẳn tuyệt đối không nên nhìn, bởi vì...

Cuối cùng hẳn cũng nhìn thấy chân tướng A Thiết ở trong mấy
đêm ra ngoài này!

Một chân tướng mà hẳn không đành lòng tin tưởng!

Ba ngày sau, hoàng hôn.

Bên trong “buôn Vũ đạo quán” quán phía nam, khán giả đã
chuẩn bị hơn vạn chỗ ngồi từ lâu, chỉ cần buổi tối đến, liền sẽ
khiến khán giả nối đuôi nhau ra trận, một cuộc sinh tử ước sắp
triển khai!

Trận quyết chiến này, mặc dù ba ngày trước mới tạm thời tiếp
nhận vé xem, nhưng vé vào môn quy truyền tin tối hôm đó,
trong vòng mấy giờ, đã bán hết với tốc độ chóng mặt, có thể
thấy được tất cả mọi người đều đã thấy, một con nghé con ban
đầu vốn chỉ chịu trách nhiệm chấp hành tạp vụ ở Võ đạo quán,
rốt cuộc có thiên đại bản lãnh gì, dám quyết một trận tử chiến
với quán quân của thế giới Tây Dương kiếm thế giới suốt hai
mươi ba ngàn năm?

Mà ngay trong lúc quán trọ đã chuẩn bị hùng hực khí thế, kỳ
túc xá phía Tây của Võ Đạo quán lại diễn ra cảnh tượng
khác...

Chỉ có hai từ ” gắt gao” này mới đủ để hình dung ra nhà của
Hoắc Thiên và A Thiết hôm nay!

Hoắc Thiên và A Thiết, hôm nay đã không còn đến phòng tập
luyện tập ở Võ Đạo quán để làm việc, bởi vì tối nay chính là
thời điểm A Thiết và Lôi tranh đấu sinh tử, A Thiết phải tập
trung tinh thần cho tốt, tập trung tinh thần và chuẩn bị chiến

tranh, cho nên hắn vẫn luôn nhắm mắt ngồi xếp bằng trong phòng của mình.

Thật kì quái! Từ khi có cảm ứng rất vi diệu đối với tuyệt thế hảo kiếm, A Thiết càng sống càng lúc càng giống người trong võ lâm hơn 500 năm trước. Tư thế này tuy chỉ là tùy ý của hắn, nhưng lại giống một siêu cấp cao thủ!

Mà Hoắc Thiên, cũng chuẩn bị trước khi A Thiết chiến đấu, kiếm cho gã một bữa cơm.

Nhưng vì sao lúc Hoắc Thiên đang chuẩn bị đồ ăn cho A Thiết thì gương mặt già nua của hắn vẫn bình thường như A Thiết, không chút biểu cảm nào?

Xưa nay hắn luôn ôn tồn cổ vũ A Thiết, hôm nay xem ra, dường như đã mất hết niềm tin, phảng phất như không còn hy vọng gì đến sự sống còn. Trước đây hắn có gì thay đổi lớn đến thế? Tất cả, có phải có nguyên nhân vì sao đêm qua hắn phát hiện ra chân tướng A Thiết ra ngoài vào ban đêm?

Mà giờ khắc này, trên mặt hắn, sự ưu nghi cùng do dự mấy ngày trước cũng đã bị quét sạch, tâm của hắn, sớm đã hạ một quyết tâm trọng đại...

Nhưng mà không biết vì sao, ngay lúc hắn đang nấu cơm, một đôi mắt già nua không tự chủ được lại nổi lên một mảnh lệ quang...

“Ngươi, khóc?”

Bỗng dưng, ngoài cửa sổ truyền tới một âm thanh. Thanh âm này, Hoắc Thiên vừa nghe đã lập tức nhận ra, chỉ thấy một bóng người cũng đồng thời xuất hiện trước cửa sổ, chính là Lôi nguyên nhân!

Không thể tưởng tượng được ngay thời khắc quyết chiến trước, hắn lại giống như một bùa đòi mạng xuất hiện!

Hoắc Thiên Lập cổ nén nước mắt không để cho nó rơi xuống. Hắn lắc đầu, ra vẻ như không có chuyện gì đáp: “Không... Không có gì. Chỉ là củ tỏi nhắm mắt mà thôi...”

“Ngươi nếu đã sắp cùng A Thiết quyết chiến, vì sao không chuẩn bị tốt, còn tới nơi này làm gì?”

Lôi Văn cười giảo hoạt đáp: “Bởi vì chuyện tối nay thật sự vô cùng trọng yếu đối với Thiên Đạo Minh chúng ta, lần hành động này rất thuận theo thiên đạo, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót. Ta phải trở lại để nhìn cho rõ ràng, để xác định đêm nay tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ nhiễu loạn gì.”

những loạn trong lời nói của hắn đương nhiên là ám chỉ Hoắc Thiên, duy Yết Thiên cũng không để ý hắn nói như vậy, hắn chỉ để ý Lôi Văn vừa nói có mấy chữ...

Thuận theo thiên đạo.

Bỗng dưng, chỉ thấy Hoắc Thiên mặt vẫn không đổi sắc, sắc mặt trầm xuống, nghiêm túc dị thường nói:

“Ồ? Người nghĩ rằng tối nay chúng ta làm theo, thật sự thuận theo thiên đạo ư?”

Lôi: “Chẳng lẽ người cho rằng không phải? Nếu như đã chứng minh A Thiết là bộ vũ giả, vậy sự hiện hữu của hắn sẽ cực kỳ nguy hiểm đối với thế giới này, cầu đạo lãnh đạo muốn người làm tất cả những gì hắn đã làm tối nay. Chẳng những có thể tìm ra bí mật “Thần Vũ” ở trên người hắn, mà càng có thể khiến hắn hoàn toàn biến mất trên thế gian này. Ta không nhìn ra, những chuyện mà chúng ta làm có gì không hợp với thiên đạo?”

“Nhưng...” Hoắc Thiên hỏi ngược lại: “A Thiết không hề hay biết gì về chuyện này, cũng không nhớ rõ mình là ai, có thể nói là vô tội dị thường; muốn hy sinh một người có tâm như hắn để đạt được mục đích cứu thế, sao có thể thuận theo thiên đạo?”

Cái gì? Hóa ra trong kế hoạch lãnh đạo tối nay của Thiên Đạo Minh, A Thiết nhất định phải hy sinh? Bọn họ sẽ đối xử với A Thiết như thế nào?

“Hắc! Người giúp hắn như vậy làm gì? Mười một năm rồi! Người và hắn đã trở thành cha con mười một năm, hắn một mực không nói lời nào, sẽ không bởi vì thấy người đau thương mà khóc, cũng sẽ không bởi vì thấy người vui vẻ mà cười. Hắn hoàn toàn không thể kết hợp với quá khứ của Thần tử bộ Kinh Vân hơn 500 năm trước, người căn bản không biết lòng hắn

đang suy nghĩ cái gì, cái chết của hắn cùng người có quan hệ gì?”

“Từ trước đến nay hắn càng không thể nói chuyện, gọi người một tiếng phụ thân đi! Người lại thật sự cho rằng mình là cha hắn coi trọng? Ta khuyên người hay là đừng quá tự đa tình, đứa con trai này cũng không phải của người, cũng vĩnh viễn sẽ không phải là, người bỏ ý định này đi!”

Tuy Lôi Ngôn lạnh lùng chế nhạo, nhưng Hoắc Thiên dường như vẫn kiên trì suy nghĩ trong lòng:

“Đúng vậy! Ba ngày trước, ta vẫn không biết đáy lòng hắn suy nghĩ cái gì, còn không biết hắn có đồng ý với ta là phụ thân hay không, chỉ vì ta nhìn thấy mặt ngoài mười một năm nay, ta chưa bao giờ chính thức thấy rõ... Hắn chôn giấu hậu tâm!”

“Nhưng cho đến đêm qua, cuối cùng ta cũng nhìn rõ... Trong lòng của hắn, cũng biết được địa vị của ta trong lòng hắn, những người gọi là “Thiên Đạo Minh” như chúng ta, cho dù miệng luôn thích ứng thiên đạo gì đó, cũng chỉ là nói năng xằng bậy nói bậy, suy cho cùng cũng đang mơ ước bí mật thần vũ động thế!”

“So với A Thiết, căn bản chúng ta không phải là người, căn bản trong lòng chúng ta... không có đạo! Chỉ có đứa bé này, mới có nó tự mình—— nói!”

Vạn liệu không đến, Hoắc Thiên trong một đêm, tâm thái lại như vậy một trăm tám mươi độ phi thường thay đổi! Rốt cuộc đêm qua hắn phát hiện A Thiết đang làm cái gì, lại sẽ làm cho hắn như vậy bảo hộ mình?

Nhưng mà đối với cái biến của Hoắc Thiên, mặc dù Lôi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng lại như đã tính trước:

“Rất tốt! Không thể tưởng được tại thời điểm quan trọng này, cuối cùng người có dũng khí phun ra lời mình buồn bực nhiều năm, may mà cầu đạo lãnh đạo liệu sự như thần, đề phòng có biến, hắn đã sớm có chuẩn bị!”

Hoắc Thiên kinh ngạc, Lôi Văn ngưng trọng dị thường lại nói tiếp:

“Cầu đạo lãnh đạo đề phòng ngừa người sẽ mềm lòng, không đành lòng ra tay với tên nhi tử tiện nghi nhà người, ra vẻ vạn

toàn, đặc biệt phải ta tới nói cho người biết, người nhất định phải theo lệnh của hần mà làm việc, nếu không tới nay có gì sai sót, người mà người luôn muốn bảo vệ nhất kia chắc chắn phải chết!”

“Người mà ta vẫn luôn muốn bảo vệ nhất kia á? Người nói là...?”

“Hắc Thiên, đừng giả bộ nữa, vợ con người mặc dù chết sớm, nhưng ở trên đời này, thật ra người còn có một thân nhân, cũng là người mà người muốn bảo vệ nhất! Mặc dù người vẫn luôn muốn bảo vệ thân nhân duy nhất này, mà không công khai thân phận của hần, nhưng cầu đạo lãnh đạo không gì không biết, sớm đã điều tra kỹ nội tình và vị trí của người này!”

“Tới nay người nhất định phải làm theo kế hoạch, nếu không chẳng những chính người mất mạng, mà ngay cả người người luôn muốn bảo vệ nhất cũng sẽ vô tội đi chịu chết cùng người! Người tự thu xếp đi!”

Vì Lôi đã nói tung người rời khỏi.

***

Không ngờ sau lưng Hoắc Thiên vẫn còn một người thân mà hần muốn bảo vệ nhất? Cầu đạo lại lấy an nguy của người này hãm hại, lẽ nào đêm nay Hoắc Thiên đã không thể không đối mặt với A Thiết...?

Ngay lúc Hoắc Thiên sững sờ xuất thần, bỗng dưng, hần cảm thấy sau lưng có một cảm giác lạnh lẽo!

Hần lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn, đột nhiên vô thanh vô tức đứng phía sau hần!

Thân ảnh này, rõ ràng là A Thiết!

A? Không thể tưởng được thân hình A Thiết tại mấy ngày nay tiến cảnh thần tốc, ngay cả Hoắc Thiên thâm tàng bất lộ, cũng không cách nào biết được hần đã sớm đứng ở phía sau? Xem ra, lần đó cùng tuyệt thế hảo kiếm cảm ứng vi diệu, đang không ngừng dẫn dắt tiềm năng trong cơ thể hần...

Nhưng càng khiến Hoắc Thiên giật mình chính là giờ phút này, mặc dù A Thiết một đôi tay không biết sao lại đặt ở phía

sau lưng, nhưng vẻ mặt lạnh lùng trước kia của gã thì lúc này lại có biểu lộ!

Đó là một tia biểu tình chấn động dị thường phức tạp! Một tia biểu tình chấn động như đột nhiên biết tất cả! Biểu cảm chấn động này của A Thiết tựa như đang nói cho Hoắc Thiên, hắn vừa rồi hoàn toàn nghe thấy đoạn đối thoại giữa Hoắc Thiên và Lôi, hắn đã biết tất cả!

Người của hắn, cũng định thần đứng tại chỗ, giống như hoàn toàn không thể tiếp nhận chân tướng cực độ đột ngột này!

Nhưng dù đã bị A Thiết bất ngờ thoáng thấy hết thảy, Hoắc Thiên mặt, nhưng ngược lại giống như tảng đá lớn trong chốc lát, nghe hắn than nhẹ một tiếng, nói!

“A Thiết, ta nghĩ... Ngươi vừa rồi đã nhìn thấy hết thảy? Rất tốt! Vậy hai ta cũng không cần phải ăn bữa cơm này nữa...”

“Bởi vì, đêm qua ta rốt cuộc đã biết ngươi suy nghĩ điều gì, cũng biết ngươi làm một chút chuyện gì trong mấy đêm qua. Tất cả mọi chuyện đều là vì ta đúng không?”

Hoắc Thiên nói xong, đột nhiên hai chưởng duỗi ra, kéo thẳng hai tay A Thiết giấu sau lưng về phía trước. Chỉ thấy hai tay A Thiết vốn là cầm cố vài thứ, nhìn thật ra là một thanh Tây dương kiếm mới tinh cùng với một đôi giày!

Trên giày còn dán một tờ giấy đơn giản, viết hai hàng chữ nhỏ:

“Đã đến lúc khôi phục lại tinh thần rồi...”

“Chúc mừng sinh nhật!”

Sinh nhật... Vui sướng? Hóa ra tối nay mặc dù A Thiết cùng Lôi vì giao chiến sinh tử, cũng trùng hợp là sinh nhật của Hoắc Thiên? A Thiết kia mấy đêm vẫn chưa về, chính là vì muốn lấy chuôi Tây Dương Kiếm cùng đôi giày này trở về?

Nhưng mà hắn không có thân phận tinh phiến, căn bản không có bất kỳ ai nguyện ý thuê hắn, hắn làm sao có đủ tiền mua bộ Tây dương kiếm và đôi giày này cho Hoắc Thiên được? Trong mấy đêm qua, rốt cuộc hắn đã làm được chút gì?

Đây chính là nguyên nhân khiến hôm nay Hoắc Thiên cảm động thật sâu! Chỉ vì A Thiết muốn mua hai kiện linh kiện này cho nên hao phí không nhỏ cho hắn, ở trong quá khứ mấy

đêm, hắt lại đi tới một địa phương hắt không nên đến trước khi sinh tử chiến...

Hoắc Thiên cảm thấy hơi chua xót, ghen ngào nói:

“A Thiết... Ta biết ngươi.. Vì mua lại đôi giày này cho ta, là bởi vì ngươi cũng nhìn ra đôi giày này thực sự quá cũ nát, ngươi không đành lòng nhìn thấy bàn chân ta lại chịu... Oan nhục phải không? Mà chuôi Tây Hải kiếm kia, cũng là ta hy vọng ở trong mười một năm này tráng chí tiêu trầm, có thể lần nữa tỉnh lại, nhặt lại chấp kiếm, không cần hướng người khác nữa... khúm núm quỳ xuống, mới đưa cho ta chứ?”

“Hài tử, cháu thật sự... Rất có lòng, nhưng cháu mua hai món đồ này cho ta, rồi đi... lũ lụt... lũ lụt... Khổ gì? Cháu có biết không, cháu đi trước khi chiến đấu – lũ lụt, không khác nào chịu chết không?”

Rốt cuộc cái gì gọi là 《 QOOOSSSS1? A Thiết chợt nghe chuyện Hoắc Thiên Liên KPP. BOOSSSSSSS cũng biết, một đôi con người càng là lão đại.

Hóa ra từ mùa mười ba mươi năm trở đi, bởi vì bệnh độc trên đời càng nhiều, máu nhân loại bị bệnh dịch ô nhiễm nghiêm trọng, tăng thêm dòng máu di truyền nhân tạo đã đi khắp con đường, chợ đen bán máu đã gần như không có thị trường. Người nghèo nếu muốn kiếm tiền nhanh, thay vào đó là trò trông thay mặt, cũng tức là “Tiền di huấn luyện” của chợ đen” được viết lên!

Mọi chuyện đã qua mười năm, chính phủ các nước vẫn cầm dùng động vật để tiến hành thí nghiệm dược vật, vì vậy dần dần hình thành một thị trường chợ đen mới, chuyên dùng con người làm thuốc thang. Nhưng phần lớn dược tính đều kịch liệt dị thường, có không ít dược tính, trừ phi người thí dược chợ đen gấp gấp muốn kiếm tiền mà không để ý tới hậu quả, nếu không cũng sẽ không bị tuyệt lộ cùng đường so với bán máu còn nguy hiểm hơn!

Nhưng mà A Thiết, vì muốn mua một đôi giày mới cho Hoắc Thiên, không đành lòng đợi lão phụ về sau sẽ phải chịu nổi khổ da thịt, lại càng muốn hắt lại lần nữa cầm kiếm, lần nữa tỉnh táo trở lại. Không cần tiếp tục nhận lời đình vì người như vậy, hắt lại ở ba ngày trước., Mỗi đêm đều tới chợ chợ đen bí

mật thử thuốc. Trước khi hẩn thử thuốc, không phải không biết hậu quả, nhất là hẩn còn phải quyết chiến với lời đình tối nay, những loại thuốc này chỉ làm hao tổn thể lực của hẩn, nói cách khác, đồng thời giảm đi phần thắng của hẩn...

***

Nhưng vì Hoắc Thiên không phải phụ thân, hẩn vậy mà bất chấp tất cả!

Đây chính là lòng dạ A Thiết sau lưng lạnh lẽo! Không! Có lẽ đây cũng là một bộ bộ kinh vân ẩn sau chiếc mặt nạ tử thần này. Trái tim còn nóng hơn lửa, hẩn đã từng cảm nhận được sự hiếu tâm đáng thương “con trai muốn nuôi mà không có đích thân’ từ hơn 500 năm trước...

Hoắc Thiên nhìn thanh kiếm Tây Dương, còn có đôi giày kia, cùng với A Thiết vẫn sững sờ không cách nào tin tưởng hết thảy. Mặc dù đêm qua hẩn theo dõi A Thiết đã sớm biết tối nay chắc chắn hẩn sẽ tặng hẩn hai món đồ này. Nhưng đôi mắt già vẫn không nhìn được mà rơi lệ, rốt cuộc rơi lệ.

Gã thập phần may mắn chính mình tại thời khắc quan trọng tối nay, có lẽ cũng là của gã... Tới thời khắc cuối cùng, rốt cục có thể rõ ràng nhìn thấy được tâm của A Thiết...

“A Thiết... Tạ ơn... Người, giúp Tạ ơn người làm hết thảy những việc người làm cho ta. Đáng tiếc, sự thật còn tàn khốc hơn những gì người nghĩ. Ta cuối cùng cũng chỉ là một lời nói dối, ngay cả sinh nhật hôm nay của ta, cũng chỉ là một lời nói dối, sinh nhật chính thức của ta phải là một tháng sau, cho nên ta sớm đã không còn nhớ rõ... Đêm nay sinh nhật, nhưng... Người vẫn ghi nhớ nó trong lòng, người... quả thực so với ta còn có... Tâm...”

“Cho nên phụ thân ta, căn bản là không đáng... Người làm vậy vì ta, cũng không xứng để người đưa ta... thanh kiếm cùng đôi giày kia, càng không đáng... Người kính trọng!”

“Mà bây giờ, cũng là lúc ta nói dối vô sỉ này, nên cạn chén rồi...”

Hoắc Thiên nói xong, không tự chủ được mà giống như ngày xưa, đưa tay muốn dựng lên vai A Thiết, chần kinh A Thiết. Hẩn cũng cho là sẽ như thế, ai mà biết...

Tay Hoắc Thiên ở giữa không trung đột nhiên biến chưởng thành chỉ, nghe tiếng “Phốc phốc” vang lên...

Trời! Hắn trong tình huống A Thiết vô tâm phòng bị, ở trên người hắn liên tục điểm hơn mười vị trí!

Sự việc xảy ra đột ngột! A Thiết lập tức cảm thấy toàn thân như nhũn ra, toàn thân không cách nào nhúc nhích được!

Hắn không thể tin tưởng nhìn Hoắc Thiên, không ngờ lúc này lại ở đây còn động thủ với hắn, chỉ thấy đó đã là Hoắc Thiên nước mắt già nua tung hoành, lúc này lại cười khò, nói:

“A Thiết, đây là Phong huyết thủ pháp của Cổ võ học Trung Quốc, ngươi đã bị ta phong bế hơn mười đại huyết toàn thân, trong bốn canh bốn cũng không cách nào động đậy lại.”

“Mà nguyên nhân ta phong ngươi đại huyết, tất cả là bởi vì, ta muốn nói với ngươi tiếng... Thực xin lỗi, mặc dù ta... không nỡ từ bỏ người con trai này, thế nhưng mà...”

“Đã là lúc cha con ta gặp đủ rồi!”

Phụ tử... Duyên vô? A Thiết sững sốt, sao Hoắc Thiên lại nói như vậy?

Nhưng mà, hắn không cách nào nghiên cứu tiếp, chỉ vì Hoắc Thiên chỉ cuối cùng, đã trọng điểm trong mi tâm hắn, hắn chợt cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, phù một tiếng, người đã ngất xỉu!

Rốt cuộc, Hoắc Thiên muốn làm gì đột nhiên điểm lên đại huyết trên người A Thiết? Lại càng muốn làm cho hắn ngất xỉu?

Hắn biết A Thiết đã làm gì cho hắn, không phải đã sớm quyết định chống lại mệnh lệnh cầu đạo, tuyệt không hi sinh đứa con trai này? Chẳng lẽ...

Vì cái người thân luôn bảo vệ mình, cuối cùng hắn cũng thay đổi chủ ý? Phải đối với A Thiết...?

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, A Thiết rốt cuộc dần dần tỉnh lại...

Nhưng mà hắn vừa mới tỉnh lại, toàn thân vẫn không cách nào nhúc nhích, điều càng làm hắn bất ngờ hơn. Giờ phút này, hắn

thình lình đặt mình trong một chiếc xe đang chạy như điện, chạy như bay về phía ngoại thành Chiêm Cảnh Thành, chiếc xe này càng không người lái!

Tại hai mươi ba năm, hệ thống tự thiết kế thiên địa đã hoàn toàn thành thực, chẳng những dùng cho chương ngại và vũ trụ thăm dò, ngay cả một số xe tư gia đắt giá cũng có thể lựa chọn trang bị tự động thiết bị hệ thống đẳng đẳng, xe chủ nếu đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, có thể làm tư liệu người thua trong hệ thống điều khiển xe tự điều khiển, như vậy có thể giảm bớt sự xuất hiện ngoài ý muốn trong giao thông thấp, có thể nói là một phát minh lớn trong thế kỷ trắc!

Nhưng hôm nay, A Thiết ở trong chiếc xe này sẽ được mang đi nơi nào?

Đáp án rất nhanh đã xuất hiện! Nhưng vào lúc này, trong xe, một màn hình dụng cụ hiện ra, một tiếng báo cát bỗng nhiên xuất hiện một bóng người, nặng nề nói:

“A Thiết, người, cuối cùng cũng tỉnh lại rồi hả?”

Hình ảnh trên tấm bình không rõ ràng là bỗng nhiên xuất hiện! Thấy thần tình hẩn vô cùng đau thương, tựa như muốn đi một nơi rất xa xôi, tựa như cáo biệt A Thiết:

“Con trai của ta... Khi người thấy đoạn trước của ta ghi lại bức hình, ta tin tưởng, ta cũng đã đến Xuân Võ quán từ lâu, thay thế người đến đánh một trận với Lôi...”

Cái gì? Hóa ra vừa rồi Hoắc Thiên cố ý điếm cho A Thiết mười mấy đại huyết và đánh ngất hẩn, chính là muốn thay hẩn ứng chiến tối nay?

Trong khoảng thời gian ngắn, A Thiết cũng không biết rốt cuộc Hoắc Thiên muốn làm gì?

“Có lẽ trong lòng người sẽ hỏi, rốt cuộc phụ thân này của ta là muốn đối phó với người? Hay là giúp người? Kỳ thật trước khi trả lời vấn đề này, chúng ta hẩn là nên tìm hiểu nguồn gốc của mầm tai họa. Mà ngọn nguồn tai họa này chính là do người chưa từng nghe qua, ta cũng chưa bao giờ thấy qua, nhưng khả năng đã vượt qua Thần của thời đại này...”

“Bán... Biên thần!”

“Mà sáng tạo ra Thần Võ giả, chính là sai lầm lớn nhất trong tổng thể của Bán Thần!”

Nửa bên...Thần?

A Thiết sững sốt, cái tên thật kì quái, thật kì quái! Thần chính là thần, tại sao lại có nửa bên?

Nếu như cái thần này thật sự có nửa bên là thần, vậy nửa bên khác của hắn lại là cái gì?

Là người? Là ma? Trầm trầm một chút, hắn ở chỗ khác nửa đường, là một cảnh giới khó tin còn đáng sợ hơn cả nhân thần so với ma?

Mà Bán Thần, tuy đã phá vỡ gọi là toàn năng, nhưng cũng phạm phải sai lầm cực lớn, khiến cho Thần Võ Giả gì đó? Thần, không ngờ cũng có lỗi?

Sự tình càng lúc càng khúc chiết ly kỳ, A Thiết càng nghe càng thấy buồn chán...

“A Thiết, ta biết việc này thực sự làm cho người khó có thể tin được, nhưng trên đời này thực sự tồn tại một nửa Thần có thể sở hữu toàn năng, mà ta vẫn lệ thuộc vào Thiên Đạo Minh, mục đích lớn nhất chính là muốn sửa chữa sai lầm nghiêm trọng này của nửa bên Thần. Bởi vì Thần Võ Giả được tạo ra từ nửa Thần trong truyền thuyết, trong cơ thể ẩn giấu một bí mật thần vũ kinh thế!”

“Trước mắt, chúng ta vẫn chưa biết Thần Vũ rốt cuộc là cái gì, chỉ biết, nếu ai có được Thần Vũ, thì người đó có thể thay đổi thế giới này, thậm chí hủy diệt toàn bộ văn minh, cho nên hoạn quan tối cao của tổ chức chúng ta cầu ước lượng bước đầu, Thần Vũ, rất có thể là một vũ khí diệt thế còn lợi hại hơn bất kỳ hạt nhân trên đời, bất kỳ vũ khí nào, nghìn lần diệt thế!”

“Mà để sửa chữa sai lầm nghiêm trọng của nửa bên Thần này, tổ chức liên ở mười một năm trước, tận lực sắp xếp ta gặp phải người trong lần giao thông đó ngoài ý muốn, trở thành dưỡng phụ của người. Bởi vì, người, là một trong những người rất có khả năng là Thần võ giả!”

“Vì sao ta lại nói người có thể chỉ là một trong số đó? Toàn bộ đều là vì nghị kỵ của chúng ta cầu đạo, năm đó không biết làm sao kiếm được một ít vật liệu đáng tin cậy. Phải biết ở trên đời

này, đem năm hài tử rất có khả năng sẽ là Thần Võ Giả, mà biện pháp duy nhất phân biệt được là — Bộ Kinh Vân!”

Cái gì? Phải phân biệt ai là biện pháp của Thần Võ Giả, mà là... Bộ Kinh Vân? Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

“Rất khiếp sợ, có phải hay không? Muốn phân biệt một nửa Thần trong thế kỷ thập trảm, Thần võ giả sáng tạo ra, lại có liên quan đến Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân hơn 500 năm trước? Đây căn bản là hai thời đại cực đoan! Nhưng sự thật đúng là như thế! Trong tư liệu cầu đạo, Thần Võ Giả trên người vừa nhận ra, đó chính là bộ kinh vân tái sinh, có lẽ, năm trăm năm trước bộ kinh vân có lẽ, Có thể là Thần võ giả trong truyền thuyết, lại có lẽ, hắn từng nuốt vào Long Nguyên, có khả năng đời đời bất diệt, không ngừng lấy thân thể sinh mệnh khác nhau tái sinh, tựa như hôm nay hai mươi bảy năm, hắn lại trở thành người đầu thai thành A Thiết!”

Khiếp sợ! Cực độ khiếp sợ! A Thiết khó đoán được, mình lại có thể là bộ kinh vân tái sinh, hoặc thậm chí căn bản là bộ bộ kinh vân! Hắn bỗng nhớ lại, ba ngày trước tại võ đạo quán triển lãm, chính mình lại có thể cùng chuôi tuyệt thế hảo kiếm như đã từng gặp tại đây., Càng bởi vì những cảm ứng kỳ diệu bên trong kiếm nên đã giúp hắn giác ngộ một vài môn võ học kinh hồn, cuối cùng còn có thể đánh tan những thanh kiếm có liên quan tới bộ kinh vân của quân quân Thế Giới cấp. Chẳng lẽ chúng có liên quan tới sự sống lại của Bộ Kinh Vân ư?

Mà Thần võ giả nửa Thần mà hắn sáng tạo kia lại dùng Bộ Kinh Vân làm nhận thức sao? Có phải là vị thần không biết là người hay là Ma hay là một bên thần, cũng có liên quan rất lớn tới bộ Kinh Vân hơn 500 năm trước hay không?

A Thiết nghĩ tới đây, từ trước đến nay tay lạnh như băng, giờ phút này mồ hôi lạnh cũng xuất hiện một cách thần kì. Nếu thật sự là Thần Võ Giả bộ kinh vân thì trong cơ thể của hắn rất có khả năng cất giấu một kiện thần vũ bí mật kinh thế. Thần vũ càng có thể là một kiện vũ khí diệt thế, khó trách người nào lại trăm phương ngàn kế muốn lấy được bí mật trên người hắn...

Lúc này chỉ thấy Hoắc Thiên trên mặt hiện lên vẻ như bình lặng, vẻ mặt xấu hổ càng sâu hơn:

“Sai lầm lớn nhất của nửa tinh thần là sáng tạo ra Thần võ giả; mà sai lầm lớn nhất trong cuộc đời ta, là khi gia nhập Thiên Đạo Minh...”

Nói đến đây, ánh mắt của Hoắc Thiên thoáng như trở lại quá khứ:

“Kỳ thật... Khi ta còn trẻ, vốn chỉ là một thanh niên thích kiếm thuật Tây Dương, trong một lần tình cờ lại gặp được. Hẳn chẳng những vô cùng tán thưởng tài hoa của ta ở Tây Dương kiếm, mà còn nguyện ý truyền cho ta một ít võ học và kiếm pháp của Trung Quốc, để ta có thể kết hợp nó với Tây Dương kiếm, sáng chế ra những kiếm thuật đặc biệt.”

“Đáng tiếc, từ sau khi gia nhập tổ chức thần bí Thiên Đạo Minh này, ta dần dần phát hiện, tuy luôn miệng cầu đạo nói tắt cả những gì mình làm đều thuận theo đường về nhà, nhưng động cơ của hẳn lại thần bí khó lường, đôi khi thủ pháp xử sự cực kỳ tàn nhẫn...”

“Tựa như muốn tìm ra ai trong năm đứa trẻ này mới là Thần Võ Giả, mười một năm trước đã tận lực chế tạo ra những bắt ngờ khác nhau để thí nghiệm những đứa trẻ này. Đã có ba đứa trẻ chết dưới tay hẳn, bởi vì Thần Võ Giả chân chính tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy, cuối cùng cũng chỉ còn lại mỗi người mà thôi., Một đứa bé đến cả Thiên Đạo Minh chúng ta cũng không tìm thấy, vẫn có thể may mắn còn sống, bởi vậy cũng đủ chứng minh, người, tuyệt đối có một nửa cơ hội tuyệt đối, sẽ là võ giả chúng ta đã tìm nhiều thời gian!”

“Đáng tiếc, từ khi ta án theo đạo chủ, lên làm dưỡng phụ cho người, chúng ta mới dần dần phát giác, không biết vì nguyên nhân gì trong đầu người lại có một miếng tinh thể thần bí, mà lúc ấy người mười tuổi, càng không biết tại sao lại không có trí nhớ, thậm chí không thể khóc không thể nói chuyện. Người, giống như một câu đố thần bí!”

“Nhưng để che giấu, chúng ta mới có thể không từ thủ đoạn bức bách thầy thuốc bệnh chủ khám lúc đó, nói người bởi vì thông báo ngoài ý muốn kia mới mất trí nhớ; mà mười một năm qua, ta vẫn không ngừng tìm kiếm danh y cho người, kỳ thật tất cả đều giống như ta, đều là Thiên Đạo Minh, mục đích của bọn họ, chỉ là hi vọng có thể lấy được khối tinh phiến thần

bí trong đầu người ra., Bởi vì cầu đạo tin, mảnh tinh phiến này nhất định có liên quan lớn đến bí mật của thần vũ, rất có khả năng. Mảnh tinh phiến này một mực áp chế huyền bí của thần vũ không hiển hiện ra thân thể người. Đáng tiếc, cho dù chúng ta điều động thầy thuốc tốt nhất, cũng không có cách nào thúc thủ vô sách với mảnh tinh phiến trong đầu người!”

” trào phúng chính là, mười một năm qua ta không ngừng dẫn người đi gặp Y Tiên. Trong lòng người có thể vẫn luôn cho rằng ta rất quan tâm người, nhưng kỳ thật ta chỉ phụng mệnh làm việc, che giấu họa tâm, ta chỉ là một lời nói dối vô si...”

“Chỉ là, cho dù không cách nào lấy ra tinh phiến trong đầu người, cầu đạo cho rằng còn chưa hoàn toàn tuyệt vọng. Thì ra người nếu thật sự là Thần Võ Giả, vậy vô luận người mất trí nhớ như thế nào, như thế nào không nhớ nổi chính mình là ai, đợi đến khi người đến tuổi chín, chỉ cần có thể kích phát hoàn toàn tiềm năng Thần Vũ giả của người, liền có thể gọi ra bí mật Thần Vũ trong cơ thể người.”

“Để kích phát hoàn toàn tiềm năng của người, cầu đạo ba ngày trước, rốt cục không hề chờ đợi nữa, mà hướng ta hạ mệnh lệnh âm hiểm khác thường...”

Cuối cùng cũng nói đến Cốt Nhãn! A Thiết chỉ thấy trong màn hình Hoắc Thiên, trong tay đột nhiên xuất hiện một lọ lục sắc được dịch.

“Bình này, chính là tinh anh khoa học của Thiên Đạo mình, trải qua hơn mười năm nghiên cứu mà thành thập phần nghiên cứu, toàn bộ tên Hỷ Khuê Khuyết, là một loại năng lượng thân thể trong vòng một tuần liền có thể bức phát lực lượng ẩn tàng, thúc giục cốc cao nhất so với bình thường mạnh hơn gấp ba lần lực lượng., Một lọ ba mươi tơ Xõm có thể làm cho người ta mạnh hơn gấp ba, mà hai bình sẽ đạt tới gấp sáu lần, cũng là cực hạn an toàn mỗi lần bùng hoặc uống thuốc X. Nếu không để ý hậu quả hút vào ba bình x2, hậu quả đó khó mà tưởng tượng được, cho dù không cực độ phản kích mà chết, cũng bởi vì não bộ hoặc cơ năng bị hao tổn mà trở thành phế nhân...”

“Mà cầu đạo muốn ta làm những chuyện này, chính là trước khi người chiến đấu tối nay, ở trong chén trà hoặc uống thức

ăn mà người sắp uống, bỏ vào ba bình x1!”

A Thiết ư? Nghe đến đây, cuối cùng A Thiết cũng hiểu rõ ràng, Thiên Đạo Minh kia cầu đạo là muốn mượn lượng thuốc gấp ba lò X, mạnh mẽ kích phát năng lượng tiềm ẩn của hắc, để khiến cho Thần Vũ trong cơ thể bí mật hiện thân, cho dù A Thiết có thể bởi vì không chịu nổi gấp ba lần bốn lần mà trở thành phế nhân, thậm chí hao hết năng lượng toàn thân mà chết, hắc cũng không tiếc!

Nhưng vì sao A Thiết vẫn có thể cường tráng như bây giờ? Há chẳng phải là tỏ vẻ, cuối cùng có người cũng không có, cũng không đành lòng ở lại trong thức ăn và lúm đồng tiền tối nay của nàng để hạ phẩm phụ...

Là Hoắc Thiên! Hắc rốt cục tại thời khắc sống còn đã làm trái tim của hắc thay đổi, cũng đã cứu chính lương tâm của mình!

Chỉ thấy giờ phút này nhìn thấy Hoắc Thiên trên màn hình đã nghẹn ngào đến khó có thể thành tiếng, nhưng hắc vẫn phải nói tiếp, nói ra tiếng lòng hắc giấu ở chỗ sâu trong đáy lòng:

“A Thiết... Người có biết, trước khi gặp người, ta vốn có một người tuổi tương đương với người, con trai chính thức? Đáng tiếc, con của ta, trong một lần giao thông ngoài ý muốn, cùng mẫu thân hắc... Chết chung, cho nên hai mẹ con nàng trước khi chết đã mua cho ta... Đôi giày kia, ta vẫn luôn luôn mặc..., Bất ly... Không bỏ, nhưng mỗi lần nhìn đôi giày này, trong lòng ta luôn cảm thấy... xấu hổ vô cùng, bởi vì lúc ta còn sống con ta cũng không biết ta thuộc về Thiên Đạo Minh, nó vẫn luôn lấy người cha này làm gương... Càng... Lấy cha làm vinh quang, nhưng mà ta...”

“Ta lại hết sức nhu nhược, một mực không dám rời khỏi tổ chức, cho dù sớm biết việc hành sự và ý nghĩ cầu đạo là sai, ta một mực nhận hết điều khiển đạo, âm thầm làm rất nhiều chuyện cực kỳ không muốn làm, thân bất do kỷ, thậm chí mười một năm trước, cũng không dám cãi lời hắc, luôn ở bên cạnh người tính toán mỗi một bước của người, bao che họa tâm, nhưng hôm nay...”

“Hôm nay, ta rốt cục quyết định làm chuyện chính mình cho là đúng! Ta, tuyệt không muốn lại thân bất do kỷ, tâm bất do kỷ!”

Hoắc Thiên nói tới đây, A Thiết chỉ thấy hấn ở trong màn hình, đột nhiên cắn răng một cái, rồi đưa một cây kim đồng khoảng chừng một trăm tấc vào trong cánh tay mình. Trong mấy giây, hai cánh tay của hấn đột nhiên gân mạch đột nhiên căng ra, to lên hơn gấp bội, thậm chí trán trước của hấn cũng lộ ra vô số gân hồng hồng khổng lồ, vô cùng kinh khủng!

A Thiết rốt cuộc muốn làm gì? A Sát dần dần hiểu, Hoắc Thiên Tướng muốn làm gì! Nhưng nghe Hoắc Thiên nói tiếp: “A Thiết..., mười một năm rồi! Mười một năm qua, ta luôn luôn sống trong bóng ma nhi tử kỳ vọng với ta, và bán áy náy của ngươi, vẫn cứ sống sót... Cực kỳ thống khổ, nhưng tới nay, ta sẽ không còn thống khổ nữa, bởi vì...”

“Ta sắp vứt bỏ bóng ma con trai trước kia cho ta, chiến đấu cho một đứa con trai khác của ta! Mà đứa con còn lại của ta...”

“Chính là ngươi!”

“Ngươi có biết, lỗi nguyên nhân cũng là người của Thiên Đạo Minh? Tới nay hấn chiến đấu sinh tử với ngươi, ngoại trừ muốn mượn quyết chiến để đẩy nhanh tiềm năng của mình ra, hấn còn bày ra Thiên La Địa Võng tại hội trường ở Võ Đạo Quán, đặc biệt là nghiên cứu chế tạo Thiên Đạo Minh, đủ để đánh nát bất kỳ hạt Nguyên Cương pháo nào trong ngũ tạng cường giả. Chỉ cần ngươi từ trên người tìm ra bí mật của thần vũ, sẽ lập tức bắn pháo vào ngươi, tránh trừ hậu hoạn!”

“Đáng tiếc, lực lượng của hấn xưa nay cao hơn ta, mà vì ngươi tới nay, Lôi cũng nhất định phun sáu mươi mẫu lên, tăng lực lượng của mình lên tới đỉnh phong. Cho nên, ta cũng cần dịch một trăm tấc, cho dù trọng lượng này đã vượt xa cực hạn, cho dù sau này ta có thể trở thành phế nhân, thậm chí... Chết, nhưng...”

“Tới nay ta đã quyết định vì ngươi mà chiến, vì đứa con đáng tự hào này của ngươi mà chiến!”

“Xe hiện tại mà ngươi đang ở, hệ thống đang trong sẽ dẫn ngươi đến một nơi an toàn sau nửa giờ, ta mang ngươi đến một nơi ta đã sớm chuẩn bị cho ngươi, ta lại chuẩn bị cho ngươi một con đường ẩn thân để tránh bị Thiên Đạo Minh đuổi giết.”

“Mà ta, sau năm mươi lăm đến Võ Đạo quán thay người xuất chiến, đến lúc đó, cho dù bởi vì sự xuất hiện của bọn người khác cũng không phải là người, ta cũng sẽ tận hết khả năng suốt đời ta, ngăn cản bọn họ đuổi theo người, cho dù chiến đấu đến một phần lực cuối cùng, cho dù chiến đến tan xương nát thịt, hóa thành tro bụi, ta, cũng sẽ ủng hộ cho người!”

“A Thiết... Thay vì ta... mãi không có dũng khí... Trước mắt ta nói với người hết thảy, chỉ có thể truyền tin nhắn cho người biết, đơn giản là vì sau khi thể nhi của ta chết, người là người tốt nhất... cho nên... ta càng không có mặt mũi nào... Đối mặt với người...”

“Người có biết không... Ta đã sớm ném đi đôi giày cũ của con trai mình, còn mặc vào mà người không tiếc chấp nhận giày của con mẹ gì đó không mà đưa ta không tiếc? Ta còn sẽ dẫn theo con tối nay tặng ta kiếm... Đi tới ứng chiến, chỉ vì hôm nay... đã là lúc ta chôn xuống tất cả những gì không vẻ vang, chiến đấu vì đưa con còn lại!”

“Con trai... Vô luận cuộc chiến tối nay... sống chết như thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không quên. Trong cuộc đời ta có một đứa con trai, từng vì không muốn ta phải chịu nỗi khổ da thịt, mà không tiếc ở trước trận chiến của mình... Còn tiếp nhận lòng hiếu tâm của Đức Lai XO. Đáng tiếc phụ thân ta đây... Thập Ác không tha, thật sự hồ thẹn với... Vị hiếu tâm này...”

“A Thiết... Cứ việc trong lòng ta một mực mong đợi, thì sẽ có một ngày... Có thể nghe thấy người không thể nói chuyện mà có thể nói chuyện, nhìn thấy cha chính miệng gọi ta... Phụ thân, chỉ là một hi vọng nhỏ bé như vậy, nhưng giống như ta... tội nhân vô dụng, cũng không có tư cách để đảm đương... Không khóc Thân Tử Bộ Kinh Vân.. Phụ thân, càng không xứng để người gọi ta là.... Phụ thân.. “

“Ta, chỉ xứng với tối nay, vì bồi thường bản thân phải chịu tội mười một năm qua mà... Chết trận!”

“Vĩnh biệt! Con trai ta... A Thiết...”

“Bộ... kinh... Vân!”

Ngay sau khi Bộ Kinh Vân vừa xuất hiện ba chữ cuối cùng, chợt nghe thấy một tiếng sột soạt, bỗng nhiên Hoắc Thiên

trong màn hình rút cuộc cũng biến mất...

Hắn biến mất rồi!

Cái này vốn mang trong mình một mục đích đáng thương không thể cho người khác biết, trở thành một nam nhân đáng thương của A Thiết phụ thân, vận liệu không đến, đến bước ngoặt cuối cùng quyết định, nhưng bởi vì đôi giày cùng kiếm của A Thiết, vậy mà tìm lại sự tự kềm chế mất đi lương tâm của mình, vậy mà tìm về dũng khí đã lâu rồi quên mình, tiếp tục liều chết kiên trì, chiến đấu, thậm chí dũng khí chiến tử!

Nhưng hắn xấu hổ, tội lỗi của hắn, hắn tự động, đã sớm bảo hắn không cách nào đối mặt với A Thiết nữa, đã sớm bảo hắn không dám đối mặt với vận mệnh đáng thương của mình nữa, cho dù đó chỉ là một yêu cầu cực kỳ hèn mọn trong mắt bất cứ ai...

Một tiếng nói ra từ phụ thân trong miệng nhi tử...

Không! Hắn tuyệt đối đáng để A Thiết gọi hắn một tiếng phụ thân! Tất cả đều vì hắn không phải người cầu đạo và lời đình, cho nên hắn mới cảm thấy áy náy! Mà đến thời khắc cuối cùng, hắn cũng không hợp tác làm bậy, vi phạm lương tâm mà hạ độc thủ với A Thiết., Rốt cục hắn cũng tìm về tâm tư mình, cuối cùng cũng xứng đôi giày mà hắn chết đi mang tới, xứng với đôi giày A Thiết không tiếc bất cứ giá nào tặng hắn! Hắn, tuyệt đối đáng để hai đứa con trai cả đời của hắn lấy hắn làm vinh, chỉ vì hắn là một hảo hán đỉnh thiên lập địa!

A Thiết rất muốn nói cho nó biết, nó lấy nó làm niềm vinh quang cỡ nào, muốn chính miệng gọi nó một tiếng phụ thân, nó muốn như thế nào đây, nó đã mất đi tình yêu, mất đi tình yêu, mất đi con ruột, mất đi tôn nghiêm, đã mất đi nam nhân đáng thương của cả thế giới, cảm thấy cuộc đời sẽ có không ít hạnh phúc!

Nhưng bất kể A Thiết muốn gặp lại Hoắc Thiên bằng cách nào, hôm nay đại huyết toàn thân đã bị chế, phải đợi bốn giờ mới có thể nhúc nhích, mà Hoắc Thiên lại đã vội vàng đi chịu chết, khoảng cách hai cha con y càng lúc càng xa, càng lúc càng xa...

Hơn nữa còn sắp đạt đến ranh giới sinh tử!

Không! Không! Không! Hắn tuyệt đối không thể để hắn rời đi một cách cô đơn như vậy! Hắn tuyệt đối không để hắn mang tội lỗi và hèn mọn, ngậm hận mà kết thúc! Hắn muốn cho hắn biết, bất kể trong mắt lý do cầu đạo và lỗi, hắn nhu nhược thế nào cũng vô dụng, nhưng hắn lại có một đứa con trai vì vinh hạnh của mình, một đứa con rất muốn nuôi dưỡng hắn sống sót, nhưng lại không cách nào gọi hắn một tiếng phụ thân!

Đúng lúc này, một cỗ lửa giận vô hình không cách nào kiềm chế được, một cỗ là do Hoắc Thiên nửa đời bị người điều khiển, cuối cùng rơi vào kết cục vô cùng phần nộ, thoáng chốc tràn ngập trong lòng A Thiết! Cỗ lửa giận này càng nhanh chóng vận chuyển toàn thân, xông thẳng vào trong đầu của gã. Dưới sự trùng kích không ngừng của phần nộ, rốt cuộc gã cũng không thể không chế được nữa, đột nhiên dốc hết khí lực toàn thân, ngửa mặt lên trời gào to...

“Cha ——!”

Thiên... Như thế nào... Khả năng? A Thiết mười một năm qua một mực không cách nào nói chuyện, không ngờ... lại có thể nói chuyện, càng nói ra được có thể là tiếng cha đầu tiên trong cuộc đời hắn? Sao... như vậy? Lẽ nào...

Đã không cần sợ hãi nữa rồi! Ngay lúc tiếng A Thiết điên cuồng oanh kích lên trời, trong đầu nàng, một cỗ lửa giận vô danh cũng đồng thời bức mãnh tinh thể thần bí không người nào có thể rút được ra, “rắc” một tiếng, xuyên qua xương sọ nàng lao ra ngoài, lập tức huyết hoa văng khắp nơi!

Mà khối mảnh vỡ thần bí bị bức bách bắn ra ở giữa không trung, lập tức bắn ra một luồng hào quang màu tím. Hào quang chiếu vào hai mắt A Thiết, giống như là đang khởi động thêm một cái gì đó. A Thiết đảo mắt, một cỗ lực lượng mạnh mẽ vô cùng đột nhiên từ sâu trong cơ thể như sông lớn vỡ đê, khiến hắn không cách nào khống chế được bản thân nữa, hắn lại lần nữa ngửa mặt lên trời kêu to:

“Rống ——!”

Cuồng hồng một tiếng, lại như một tiếng Tử Thần gào thét, lực lượng mà hắn tung ra, càng có thể vì thế giới này mà mang đến tuyệt diệt, tử vong và tận thế. Chiếc xe mà hắn luôn đặt

mình ở đó rồi cuộc cũng không thể chịu nổi lực lượng kinh thế trùng kích, “Ầm ầm” một tiếng nổ tung!

Xe ngựa vốn một mực ở ven đường vội vã chạy như bay, đột nhiên trong đường nổ tung, một chiếc xe hàng nặng theo sát phía sau nháy mắt không kịp, bay thẳng về phía xe lửa của A Thiết đã nổ tung thành một quả cầu, nhưng ngay lúc này...

Tài xế lái xe chỉ thấy ở trong quả cầu lửa và khói đặc nổi ở phía trước, thỉnh thoảng có một thân ảnh khôi ngô cao lớn đứng ngạo nghễ, thân ảnh này có thể trong vụ nổ không tổn hại chút nào, toàn thân từ trên xuống dưới lại càng lạnh lẽo vô cùng, ngay cả ngọn lửa nổ tung cũng không cách nào đốt cháy y phục của hắn!

Mà nếu cỗ xe đã không cách nào dừng lại, lại càng như một viên đạn pháo bắn về phía thân ảnh kia, chỉ là, đối mặt với chiếc xe hàng có trọng lượng khổng lồ này, người nọ vẫn chưa quay đầu lại, nói thì chậm mà xảy ra thì xe đã đụng trúng người kia rồi!

Một tiếng “Ù ù” thật lớn vang lên...

***

***

***

***

***

Trời! Hoàn toàn không thể tưởng tượng! Thân thể người nọ, lại sắc bén như một thanh tuyệt thế thần phong, thỉnh thoảng đem cái xe ngựa kia từ trong xe cắt thành hai nửa! Cả cỗ xe càng kỳ kỳ không có nổ tung, chỉ là bị phá làm hai nửa xe ngựa, nhanh chóng trượt đến ngoài đường kính trăm thước phía trước, tài xế trong xe cũng không có bất cứ tổn thương nào, hoảng sợ nhảy ra ngoài xe!

Sức mạnh thật đáng sợ! Kiếm khí thật đáng sợ! Có thể phá một chiếc xe hàng nặng thành hai nửa mà không nổ, cần đến kiếm khí sắc bén cỡ nào? Cần lưỡi kiếm lạnh như băng cỡ nào? Mà luồng kiếm khí này so với bất luận tuyệt thế thần

phong nào trên đời còn lạnh lẽo sắc bén hơn, đúng là một người lạnh đến tuyệt thế hảo kiếm...

A Thiết...

Không! Bộ Kinh Vân!

Có lẽ, bộ kinh vân thật sự đã ở trong cơ thể A Thiết trọng sinh!

Chỉ thấy A Thiết hiện tại chẳng những đứng giữa trung tâm con đường, kiếm tuyệt thế tuyệt thế, mà đôi mắt của hắn còn lạnh hơn trước kia, lạnh lẽo tựa như một phần mộ, một phần mộ tuyệt thế có thể chôn cất bất cứ ai!

Không thể tưởng được, vì một Hoắc Thiên, vì một luồng cảm giác không cam lòng không cam lòng, hắn vậy mà đã phá vỡ khuỷu tay của miếng tinh phiến thần bí trong đầu, rút cuộc hắn đã phóng thích tiềm năng vô hạn trong cơ thể mình?

Cuối cùng cũng phóng thích toàn bộ Thần Tử vẫn ẩn sâu bên trong linh hồn...

Bộ Kinh Vân?

Đúng vậy! A Thiết không những phóng thích tiềm năng trong cơ thể, mà hắn còn có thể nói chuyện. Nhưng nghe cổ họng của hắn, giờ phút này nòng lạnh lùng phun ra một câu:

“Lôi vi! Cầu Đạo!”

“Nếu hai người các ngươi dám làm tổn thương nửa sợi tóc của cha ta, ta cười mây thế...”

“Tuyệt đối có thể khiến hai người ngươi thụ được...”

“Đúng là đáng trừng phạt!”

Nói xong “Bụp” một tiếng, người của A Thiết đã nhảy dựng lên, tốc độ bay năm trăm dặm với tốc độ cực nhanh, hướng về phía Thích Vũ đạo quán trong khu chợ bắn nhanh đi! Đây căn bản đã không phải là tốc độ mà bất cứ sinh vật nào trên đời có lẽ cũng không có!

Bộ... Kinh vân? Không thể tưởng được, A Thiết bây giờ lại gọi mình là... Bộ Kinh Vân?

Hắn thật sự là bộ kinh vân hơn 500 năm trước? Hay là bộ kinh vân năm trăm năm sau tái sinh? Hay là...

Hắn ta thật sự là sai lầm lớn nhất của nửa phe thần linh đó sao?

Bản thân hắn đã là một hồi “thần họa” thế kỷ siêu việt?

Ngay lúc A Thiết tiềm năng kích phát, dải vũ đạo quán xa tại khu...

Đầu trường phía Nam đã sớm tiếng người huyền ảo, quần tình mãnh liệt, xem ra Hoắc Thiên đã tiến vào hội trường.

Nhưng trong khu vực triển lãm của Bắc quán, sớm vì một ngày triển lãm đã kết thúc nên đã cho người đi, chỉ còn lại một trăm lẻ tám món vũ khí kia đang ở trong yên lặng bảo vệ.

Chỉ là, chẳng biết tại sao, trong yên tĩnh vô biên, đột nhiên truyền đến thanh âm “Liệt Lặc”!

Nghe thật một chút, thanh âm nứt toác này đến từ một nơi...

Đó là nơi đặt tuyệt thế hảo kiếm!

Chỉ thấy bình đựng không lồ chứa đựng một thanh tuyệt thế hảo kiếm kia, giờ phút này đã lộ ra vô số vết nứt, dường như bị một cỗ lực lượng thúc giục, mà nguồn lực lượng này chính là tuyệt thế hảo kiếm đến từ bên trong đó...

Chỉ vì, liền nó, cũng cảm giác được! Nó cũng cảm giác được, nó đã từng cùng nó cực kỳ mật thiết cặp tuyệt thế Lãnh Thủ kia, đã cùng nó sinh ra nhập tử người, đã thức tỉnh, đã trở về rồi!

Nó đang vì sự trở về của hắn mà hưng phấn cực độ!

Không chỉ có kiếm tốt tuyệt thế, mà ngay cả những vũ khí ở bên ngoài tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức tổ chức buổi triển lãm hiện tại cũng bắt đầu chấn động, chúng càng làm cho những thanh kiếm tốt hơn so với tuyệt thế, càng khiến người ta hưng phấn hơn rất nhiều so với những thanh vũ khí khác!

Chỉ một thoáng, trong toàn bộ triển lãm tràn ngập vô số thanh âm siết chặt, vô số âm thanh hưng phấn của vũ khí, mà tuyệt thế hảo kiếm hưng phấn nhất, nó càng không ngừng phát ra

một cỗ năng lượng thần bí, Hoắc địa, cái nắp chứa to lớn của nó đã không cách nào chống đỡ nổi, nhất thời “Băng” một tiếng nổ tung thành phần!

Rốt cục nó cũng thoát khốn rồi! Vốn kiếm đã tuyệt thế, không thể bị vây ở trong bất cứ vật chứa nào, mặc cho người ta xem chơi! Tuyệt thế kiếm vốn là vì giết địch, cũng không phải đến xem!

Năng lượng phát ra từ kiếm tốt tuyệt thế càng lúc càng mạnh, không những vật phẩm đó không thể chèo chống, mà cả khu vực triển lãm cũng không thể chứa đựng được nó tuyệt thế, sự mạnh mẽ của nó...

Chỉ nghe một tiếng “Ừ ừ” vang lên thật lớn! Toàn bộ sân chợ đã không chịu nổi năng lượng tuyệt thế của thanh kiếm tốt thúc giục xuống, cuối cùng cũng nổ tung thành một lỗ hổng cực lớn. Năng lượng của thanh kiếm tuyệt thế càng giống như một thanh kiếm ảnh khổng lồ tự phá lỗ phóng thẳng lên trời...

Như đang hướng về phía chủ nhân của vũ đạo quán hô ứng!

Chỉ là, trước năm thế kỷ trước Bất khốc thần tử, đã sớm mất đi một phụ thân bỗng nhiên uyên chuyên không phụ thân...

Chỉ không biết, tối nay của hơn năm trăm năm sau, A Thiết không biết có phải là chân chính không khốc hay không mà khốc đến tử thần bộ kinh vân này sẽ đi vào tiếc nuối của năm trăm năm trước hay không?

Mất đi một người khác không phải phụ thân?

Kiếm ảnh thật lớn của quán triển lãm tuyệt thế nổ ra, tuy phát ra tiếng sấm vang dội, chỉ có khán giả trong sân thi đấu ở quán võ đạo phía nam quán đang nhiệt huyết sôi trào vì quyết chiến tối nay, lại thêm tiếng huyền não cao hứng bùng bùng trong sân, cũng không ai lưu ý biến hóa của tiệm triển lãm!

Trong tòa lầu cao của một thương mại cao bảy mươi tầng của một dãy thành thị ở phía Tây Bắc của hai toà võ đạo quán, giờ phút này lại có hai bóng đen đang lặng lẽ nhìn những kiếm ảnh khổng lồ từ mái vòm của quán triển lãm tuyệt thế!

Mà một bóng đen đứng khá xa trong đó, đột nhiên há miệng trầm ngâm:

“Thiên nhai nát, góc biển khô cạn, tuyệt thế kiếm hiện, phong vân tái khởi...”

Tuyệt Thế Hảo Kiếm trước mắt đang ở xa xa hô ứng chủ nhân, xem ra, mặc dù hắn còn chưa chạy tới, nhưng tiềm năng khoáng thế ẩn sâu trong cơ thể hắn, hắn là đã bắt đầu thức tỉnh.

Bóng đen đứng khá gần phía trước, nghe ra là giọng nói nữ, hơn nữa tuổi không lớn, cực kỳ lượng, cũng chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi.

Mà hắn trong miệng chính là A Thiết, đang đi tới võ đạo quán.

Bóng đen đứng sau lưng nàng, nhưng vẫn không đáp lại, nữ nhân kia lại nói:

“Theo ngươi nghĩ, hắn thật sự là bộ kinh vân năm trăm năm trước? Hoặc là hân tái sinh?”

“Tuyệt đối không sai.” Cuối cùng bóng đen kia cũng lên tiếng, nghe giọng nói rõ ràng là của một nam tử.

“Nếu ta có thể là ta, vì sao hân không thể là hân?”

A? Nếu ta có thể là ta, vì sao hân không thể là hân? Một câu nói khó hiểu cỡ nào! Câu này rốt cuộc là có ý gì?

Mà nam tử này, thanh âm càng thêm ẩn chứa một cỗ âm áp, một cỗ hòa cùng A Thiết, hoặc là không khóc chết chóc bộ Kinh Vân lạnh lẽo hoàn toàn khác biệt âm áp! Thanh âm của hân, tựa như là gió trong mùa đông!

Nữ nhân kia sau khi nghe xong, lập tức cười ngạo nghễ, phảng phất bị một phen ngôn ngữ quái dị của nam nhân kia trêu chọc vui vẻ dị thường, nàng cười gật đầu:

“Đúng vậy! Nếu ngươi cũng có thể là “Nhiếp Phong”, vì sao hân không thể “thành bộ kinh vân”?”

Cái gì? Nhiếp... Phong? Nàng... Lại nói nam nhân kia là... Nhiếp Phong?

Nhiếp Phong, chẳng lẽ là sư đệ không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân từ hơn 500 năm trước? Hai người từng đối địch trước năm thế kỷ, cuối cùng còn từng cùng nhau vào sinh ra tử, liên

thủ hóa giải không ít nguy cơ võ lâm, tình nghĩa không nhẹ, nam tử này thật sự là Nhiếp Phong sao?

Không sai! Nam nhân này, thật sự là Nhiếp Phong!

Vì thế trong lúc nữ nhân kia nói chuyện, nam nhân này đã chậm rãi đi ra từ trong góc tối, ánh đèn của cao ốc xung quanh lập tức chiếu lên người hắn.

A? Chỉ thấy hắn không những có một khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, còn có một mái tóc dài phiêu dật như tơ, phiêu dật trong bóng đêm say lòng người, tản ra một cỗ phong thái thoát ly thiên địa mặc cho ta độc hành. Luồng thần thái này, càng làm cho người ta nhìn qua có chút không chân thực, không chân thực được như một truyền kỳ cách đây năm trăm năm trước...

Không ngờ rằng, chẳng những Bất Tử Thần tái sinh mà ngay cả Trục Thế Thanh Phong cũng tái sinh? Hắn đến rồi, còn hắn từng cùng chung hoạn nạn với hắn, cũng theo sát phía sau, tới rồi!

Thiên khai sát, góc biển khô cạn, tuyệt thế kiếm hiện, phong vân tái khởi!

Tối nay, chẳng những A Thiết đang đi tới Võ Đạo quán, mà ngay cả người giống như là Cực Nhiếp Phong này cũng đồng thời xuất hiện. Xem ra cuộc chiến ở Võ Đạo quán sẽ có biến hóa kỳ lạ sinh bất trắc...

Lập tức – tương phát... sinh!

Thật ra, vào tối nay, không chỉ có một người giống Cực Nhiếp Phong đột nhiên xuất hiện, mà còn có người đó là...

Ngay khi kiếm ảnh tuyệt thế của quán thị, kiếm ảnh to lớn bức phá, toàn bộ hệ thống máy tính lớn nhỏ của toàn thế giới đột nhiên đều dùng ngôn ngữ quốc gia khác nhau, trên màn hình máy tính hiện ra cùng một câu nói -

Cung kính, bái... Hạo...Tiê thần... hồi...Trở về!

Chúc mừng... Tử thần trở về? Rốt cuộc là ai biết trước, có thể là Bộ Kinh Vân của A Thiết, năng lượng thể nội ở tối nay tất sẽ thức tỉnh, cho nên mới kịp thời nói một câu chúc mừng?

Có thể khẳng định, tuyệt đối không phải là cầu xin đám người đạo, mục đích của bọn họ chỉ là thân vũ, căn bản sẽ không

hướng tử thần chúc mừng!

Mà có thể khổng chế máy tính toàn thế giới, trong cùng một thời gian lấy ngôn ngữ khác nhau bày ra cùng một câu, năng lực của người này tuyệt đối không tầm thường, khả năng đã vượt qua tưởng tượng của phàm nhân, thậm chí đạt tới cảnh giới Thần...

Có thể, người này cũng chẳng phải là người mà là một vị Thần.

Một cái vượt qua tất cả tưởng tượng của mọi người, thậm chí có thể đã mạnh hơn “Nửa cõi thần” thời đại này...

Chương bốn gió nổi mây phun.

Không cần mặt trời soi đường giúp ta!

Không cần tinh nguyệt thương tâm ta!

Khinh thường thiên địa tán đồng lời nói của ta!

Không cần Thần Phật ngăn cản đường ta!

Hủy diệt mặt trời, diệt tinh quang.

Tấn công thiên địa, phản nghịch Thần Phật!

Ai thèm quan tâm đến việc đợi đến khi bầu trời tan biến, chiếc sừng biển khô cạn.

Một mình cô đơn với tình cảnh này, vẫn cố ý làm theo ý mình...

Vì ma độc ngã!

— 500 năm trước Bộ Kinh Vân!

Vạn sự vạn vật trên đời, đều có cảm giác bất đồng.

Hoa, khiến người ta cảm giác được “Thơm”.

Hỏa, hiện nay người cảm giác được ”Nhiệt”.

Tuyết, người nay cảm giác được “Lạnh”.

Phật, khiến người ta cảm thấy an tường.

Ma, khiến người ta cảm thấy bất an.

Thậm chí người không giống người, cũng mang đến cho người ta cảm giác bất đồng.

Người nhiệt tình luôn khiến người ta cảm thấy ấm áp vô hạn.

Người lãnh khốc, lại khiến người ta cảm thấy thể thái viêm hàn.

Nhưng mà, trong đủ loại cảm giác trên thế gian lại có một loại cảm giác đặc biệt, quý dị...

Khiến người ta cảm thấy như bị bạo long nuốt chửng!

Nói như thế nào nhỉ?

Tối nay, cũng tức là lúc A Thiết và Lôi cử hành thời điểm quyết chiến ở Sở Võ quán, ở giờ Huân đã có nửa thế kỷ lịch sử “Xích Lân Giác” xảy ra một chuyện...

Tối nay, tất cả đơn vị trong sân khấu, bao gồm hải quan, sân sau, nhân viên của các ốc ngoại, còn có toàn bộ hành khách, thậm chí đến ngoại ô đón cơ hội, không biết vì sao, trong lòng lại không hèn mà cùng cảm thấy thấp thỏm bất an, trong lòng run sợ.

Loại cảm giác này, tựa như bọn họ chỉ là một đám dê béo đang đợi làm thịt, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị Bạo Long tàn sát, cắn nuốt!

Nhưng đã là thế kỷ thứ 1, tất cả khủng long cũng đã tuyệt chủng từ lâu, nhân loại đã không cần phải sợ bị những thợ săn khổng lồ từ xưa đến nay bắt giết, thậm chí so với khủng long càng kém hơn một bậc, sư hổ báo gấu. Ngày nay ở bên trong năm 20~47 cũng sớm trở thành tuyệt chủng gieo trồng loài người. Cuối cùng, rốt cuộc cảm giác khủng bố này đến mức nào?

Ai cũng không biết! Ai cũng không rõ! Nhưng nếu mọi người có thể cẩn thận một chút, có lẽ sẽ phát hiện ra, cảm giác sợ hãi bị bạo long thôn phệ này thật ra là một bộ khách cơ vừa mới từ sân không gian chạy ra ngoại ô!

Bộ cơ hội khách này vốn định bay tới Nhật An An, vốn không phải sợ, chẳng biết tại sao, cơ thầy lại nhanh chóng chuyển hướng ở trên cao ba vạn năm ngàn thước, cũng gấp gấp nói chuyện với mái chèo sa trường điều khiển tháp nói thời cơ phát sinh tình huống đặc biệt, yêu cầu khẩn cấp hạ xuống hinh!

Vì vậy sau khi khách cơ chạy ra ngoại hạm, cánh đồng sau đó lập tức như lâm đại địch chạy tới, thậm chí xe cứu thương cũng bay tới khách cơ trước khi dự phòng có bất cứ sự cố nào xảy ra!

Dừng một tiếng! Cánh cửa của khoang thuyền rộng mở, một thang máy nhẹ nhàng tự động đi ra từ bên trong, rơi vào trên đường băng, nhưng lại không phải hành khách đang tự động tuôn ra từ bên trong thang máy, mà là...

Máu!

Vô số máu tươi!

Máu trong khoang máy tuôn ra như suối, vẫn luôn chảy dọc theo thang máy, trong khoảnh khắc nhuộm thang máy thành một cầu thang máu, khiến người khác thấy mà phát lạnh!

Rốt cuộc trên cơ hội đã từng xảy ra chuyện gì, lại khiến khoang thuyền máu chảy thành sông? Một đội chiến trường ba mươi người lập tức xông lên phía trên cơ hội khách quý xem, ai ngờ tình hình mười người lúc này không còn chút máu!

Chỉ thấy có thể dung nạp hơn hai trăm hành khách vào trong khoang cơ quan. Có gần hai trăm hành khách ngồi trên chỗ, xem ra là tởc bệnh, có không ít người không biết vì duyên cớ gì, bảy lỗ điên cuồng phun máu tươi mà chết, một số lỗ chân lông toàn thân cũng đang chảy máu, giống như từng bị một lực áp bách cực kỳ mạnh mẽ bức đến máu chảy không ngừng. Dưới máu tươi của hai trăm người, trong lúc nhất thời mới biến thành máu chảy thành sông!

Mà mặc dù vẫn có thể may mắn còn sống sót mấy chục hành khách cùng phục vụ cơ khoang, nhưng cũng đã sớm đồng loạt co lại ở vị trí đuôi, miệng mũi mọi người cũng tràn đầy tơ máu, vô hạn sợ hãi nhìn về phía khoang máy, dường như dẫn đến đầu nguồn tử vong của gần hai trăm hành khách, giờ phút này đang ở trong khoang máy...

Mười tên trường kỵ sát lập tức đi về phía khoang cơ khí, nhưng mỗi lần tiến lên trước một bước, một cỗ khí thế bức người đến từ khoang cơ khí thế, càng làm tim bọn họ đập càng thêm nhanh, bọn họ rốt cuộc bừng tỉnh đại ngộ, vì sao hai trăm hành khách kia lại đột nhiên phun máu tung tóe chết!

Chỉ vì cổ khí thế bức người kia, liền giống như một đầu Bạo Long to lớn vô cùng, không ai có thể địch nổi, giờ phút này đang chiếm giữ ở trong khoang cơ thuyền, không những làm cho lòng người sợ vỡ mật, thậm chí càng làm cho người cảm thấy hít thở không thông!

Bất luận kẻ nào muốn ở trong khoang máy, bị cổ khí thế khủng bố như bạo long này bức bách hơn mười giờ, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, thể trạng hơi kém hoặc là trái tim hơi yếu, tất không chịu nổi mà học máu bỏ mình!

Mà không tiêu tốn mấy giây, mười tên chiến trường chiến trường đã chen chúc đến bên tàu như sân khấu đầu, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy tai họa dẫn đến tất cả máu tanh và tử vong —

Một nam nhân ngồi một mình trên khoang thuyền.

Chỉ thấy người đàn ông này, tóc tai bù xù rải rác trên vai hắn ta, thậm chí hắn ta còn không ngẩng đầu lên, chỉ yên lặng cúi đầu.

Nhưng cho dù bình thường như một tư thế cúi đầu, cho dù đội chiến trường kia vẫn không nhìn thấy mặt hắn, nhưng toàn thân hắn phát ra khí thế khủng bố, khí thế “Vô Địch” đủ bức chết trên cơ thể hai trăm tên hành khách kia, đã dọa mười tên khải sắt đến không dám tiến lên nửa bước, cũng không dám phát ra nửa điểm thanh âm. Sợ sẽ kinh động cái tên Ma Thần cái thế này!

Mà chợt nghe mười người dừng bước bất động phía sau mình, rút cuộc nam nhân kia như từ trong mộng tỉnh lại, như một Ma Thần ngủ say ngẩng đầu lên, nặng nề phun ra một câu:

“Thì ra, mình đã đến nơi rồi?”

“Không ngờ được, mất một quãng thời gian cũng gây phiền toái như vậy. Ta hi vọng...”

“Các người, nếu không lại gây thêm phiền toái cho ta!”

Thanh âm của hắn trầm thấp như quỷ đêm gầm gừ, lại giống như một con ma bất thế, đang hạ lệnh với thế nhân, thử hỏi hắn nói như vậy, ai lại có thiên đại lá gan, cùng với bản lĩnh cực lớn này, tăng thêm phiền toái cho hắn?

Không ai dám phản đối! Chỉ vì, đội kỵ binh bên cánh đồng kia nhỏ bé, căn bản không cách nào cãi lại sự cường đại của hãn, hãn cường đại như bạo long tiền sử, cũng căn bản không có bốn sự tăng thêm phiên toái cho hãn!

Cho nên khi hãn rút cuộc đứng dậy, càng muốn quay người rời khỏi khoang cơ thuyền, toàn bộ vu sư đều ngăn người tại chỗ, bọn họ cứ như người gỗ đứng như vậy, mồ hôi lạnh ứa ra, cứ như vậy mở to mắt, nhìn hãn thoải mái lướt qua người, càng nhìn hãn chậm rãi hạ cơ hội, hoàn toàn không dám giao thương ngăn cản, cũng không dám vọng động!

Bọn họ hiểu được, bất luận người này có ý giết người hay không thì hãn cũng chỉ là không nhúc nhích, nếu chỉ dựa vào khí thế thì có thể ép cho hai trăm người kia chết bất đắc kỳ tử, nếu như hãn ra tay thì lại càng không dám tưởng tượng ra cảnh giới sẽ kinh thiên động địa cỡ nào!

Bọn họ tuyệt đối không được có bất kỳ dị động nào, để kích thích sự ra tay thật sự của hãn!

Nhưng mà, mặc dù mười tên Hùng Hùng Viên này không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ sẽ mang đến tai họa càng lớn hơn, nhưng tối nay bên sân khách Xích Lân Giác vẫn chạy không thoát một hồi tai họa.

Ngay sau khi nam nhân kia hạ cơ, khoang cơ quan to như vậy không biết từ nơi nào truyền đến một hồi thanh âm “Lộng nứt”.

Nghe chân thực một chút, đó rõ ràng là một trận thanh âm bạo liệt, mười tên Hùng Phiên Viên nghe xong, lập tức cục diện như màu đất, bởi vì thanh âm bạo liệt kia, hóa ra là truyền tự...

“A...? Vị trí vạc dầu truyền ra tiếng nổ bạo liệt..., trời...!”

“Khách cơ... nhanh... Bạo tạc rồi!”

Không có tiếng kêu thảm thiết, chỉ vì tất cả mọi người đều không kịp kêu thảm, bỗng nhiên “Ầm ầm” một tiếng nổ mạnh rung trời, toàn bộ khách cơ đột nhiên nổ tung!

Lực nổ vô cùng cường đại, chẳng những lập tức đánh tan bức tường thủy tinh của sân sau lớn cỡ sân khấu, càng ảnh hưởng tới cơ hội của hai bộ tộc bên cạnh, khoảnh khắc tam cơ liên

hoàn nổ, lửa cháy như quả cầu lửa phóng lên cao, trong khoảnh khắc đã biến cả sân sau thành Hỏa Hải luyện ngục!

Đúng! Gần hai trăm người không thể chống lại được khí thể vô địch của hắn mà chết bất đắc kỳ tử, vạc dầu trên cơ thể làm sao chịu được khí thể siêu cường đó đã hơn mười canh giờ không ngừng thúc ép, mà không bắn tung toé!

***

***

***

Nhưng mà, mặc dù sau lưng liệt diễm ngập trời, mặc dù tam cơ liên hoàn bạo tạc lực lượng cường đại chưa từng có, toàn thân hắn lại như một bức tường khí vô hình cứng như thùng sắt, vẫn như cũ không tổn hại gì như một Ma Thần bất thế, cực kỳ không tổn hại, cực độ, lực đánh phát nổ tạo ra, cũng chỉ là vén lọn tóc trên mặt hắn lên, lộ ra cặp mắt sáng lấp lánh của hắn, còn có gương mặt khắc chữ thập với vết sẹo!

A... Là hắn? Lại là hắn? Hắn, chính là cái tên tự tử trong nhà giam kia...

Nộ... Tu La!

Cuối cùng hắn cũng tới! Cuối cùng cũng tới hy sinh rồi! Cuối cùng cũng tới thu dọn tàn cục hắn tự cho là.

Bộ Kinh Vân!

Chỉ thấy giờ phút này hắn ngẩng đầu nhìn trời, trong miệng lại nặng nề phun ra mấy câu:

“Ta, lại mang đến tai họa...”

“Nhưng tai họa mà ta gây ra trên thế gian này sẽ không đáng sợ bằng tai họa mà ngươi mang đến cho thế gian. Bởi vì, với tư cách là Thần Võ Giả, bản thân ngươi chính là một hồi tai họa thần ở thế kỷ siêu thế, cho nên...”

“Bộ Kinh Vân! Ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi tồn tại tiếp!”

Mang theo sát ý như dùi núi lấp biển, nộ tu la đột ngột từ mặt đất bay lên, thân hình bắn về phía trước, người giống như một con bạo long điên cuồng lao về phía khu vực!

Tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Khi Lôi bước vào sàn đấu phía nam điểm Võ Quán, tiếng vỗ tay tiếng sấm vang lên trong trận càng ngày càng lớn, mọi người đều vô cùng khao khát được chứng kiến phong thái của quán quân trẻ tuổi hơn hai mươi ba ngàn tuổi ở thế giới Kiếm Tây Linh này!

Mà giờ khắc này, Lôi nguyên nhân cũng cảm thấy cực kỳ thích thú!

Hắn thích ý, chẳng những mình vẫn chưa bị lãng quên quần chúng, càng bởi vì bố trí chu đáo chu đáo “Cầu đạo” mấy năm gần đây của hắn, tới nay sẽ có một kết quả hài lòng!

Lôi Bởi vì tin tưởng, Hoắc Thiên tới nay nhất định sẽ theo kế hoạch mà làm, dưới sự thúc giục thuốc kích thích gấp ba lần so với lần ăn uống của A Thiết, cái gọi là X này quá lượng, sẽ hoàn toàn bức A Thiết tiềm năng trong trận quyết chiến. Đến lúc đó, bí thể của “Thần Vũ” vẫn luôn ẩn sâu trong cơ thể A Thiết nhất định sẽ hiện ra.

Mà chỉ cần một khi Thần Vũ hiển hiện, một gã thương binh “Thiên Đạo Minh” trong khán đài đã sớm trà trộn trên khán đài, sẽ âm thầm dùng Nguyên Cương pháo nhắm vào trái tim A Thiết, cho hắn một đòn trí mạng!

Cái gọi là Nguyên Tư La pháo, kỳ thật là vũ khí mới nhất của tinh anh khoa học kỹ thuật Thiên Đạo Minh sau khi cải tạo thành vũ khí mới nhất, tuy thể tích nhỏ bé như một cây súng súng súng súng máy trái, nhưng lực sát thương lại mạnh hơn gấp trăm lần so với sóng âm bình thường, như một mũi đạn pháo nhỏ im ắng.

Cho nên dù A Thiết thật sự là bộ bộ kinh vân, cho dù lực lượng kinh thể của hắn thật sự có thể bộc phát tới nay, nhưng hắn vẫn chưa thể hoàn toàn linh hoạt vận dụng lực lượng của chính mình, chỉ cần thừa lực lượng của hắn đem phát không phát ra, dùng Nguyên Cương pháo trung tâm trái tim của hắn, thì cho dù là siêu cấp cường giả cũng phải Toái Tâm mà chết!

Mà chỉ cần A Thiết chết, bọn họ có thể mang thi thể của nó về, rồi từ từ nghiên cứu bí mật của thần vũ cũng không muộn!

Nhưng mà, hết thấy đều an bài tỉ mỉ, tựa hồ sắp phí công vô ích.

Giữa tiếng sấm vang lên trong tròng, tiếng vỗ tay đột nhiên biến mất hoàn toàn!

Tiếng vỗ tay dừng lại, tất cả mọi người trong sân, bỗng nhiên nhìn thấy một người mà bọn họ không ngờ tới sẽ lại có người tiến vào hội trường vào đêm nay, người này càng nắm chặt một thanh kiếm Tây Dương, ngang nhiên bước lên lôi đài!

Người này, đúng là Hoắc Thiên!

Một Tây dương kiếm mê man vẫn còn nhớ, Tây dương kiếm hai mươi ba năm đã quá khí, vô địch thế giới Hoắc Thiên!

Lôi vì mắt thấy Hoắc Thiên bước lên đài thi đấu, đã minh bạch chuyện gì xảy ra, lập tức trầm mặt xuống, tận giọng nói không để cho người xem hiện trường nghe thấy, trầm giọng nói với Hoắc Thiên:

“Rất tốt! Không ngờ ngươi vì một người mười một năm tới mà vẫn giữ thái độ lạnh lùng với người. Không biết tâm ý ngươi là nhi tử giả như thế nào, tối nay lại có thể cãi lời cầu đạo lãnh đạo như vậy? Ngươi dám làm phản?”

Đối mặt với Lôi Do lời chất vấn, Hoắc Thiên vẫn bày ra vẻ mặt không sợ hãi, dường như đã ôm tâm lý hãn phải chết, đáp: “Không! A Thiết... không giống như các ngươi vẫn nghĩ. Kỳ thật hãn còn có trái tim hơn chúng ta. Thậm chí hãn còn giống một người hơn chúng ta, dưới sự khống chế của cầu đạo, chúng ta đã sớm trở nên càng lúc càng không giống người!”

“Cho dù hãn không biết khóc hay cười, nhưng trong lòng hãn, ta đã hoàn toàn hiểu rõ trong đoạn thời gian này!”

“Tâm của hãn, là một kẻ không chừa bất cứ thủ đoạn nào như các ngươi, vĩnh viễn không quan tâm, hiểu tâm rồi!”

Lôi Văn rốt cục nở nụ cười, nhìn đôi giày mới trên chân Hoắc Thiên, đột nhiên như bừng tỉnh đại ngộ, cười lạnh:

“Ha ha, thì ra là thế! Hơn mười năm qua, ta chưa bao giờ thấy ngươi đổi lại một đôi giày mới, đôi giày mới mà ngươi đã mặc này, chính là tâm hãn sử dụng sao?”

“Nhưng để ta nói cho người biết! Những thân tình này, ở trong thiên đạo, thật sự là biết bao nhỏ bé? Đừng quên, bí mật của thần vũ trong cơ thể hắc liên quan đến văn minh tồn vong của thế giới, người lại bởi vì đoạn này không nắm chắc, không nắm chắc thân tình, mà liên lụy thế giới này cùng người xuống địa ngục?”

Hoắc Thiên Chính sắc:

“Không! Cái gọi là thiên đạo của Thiên Đạo mình chúng ta, căn bản là không phù hợp thiên đạo! Thiên đạo chân chính, sao có thể bắt chúng ta đi giết một người vô tội?”

“Chúng ta đang cầu đạo dẫn quan, trong lòng từ lâu đã không còn đạo. Ngược lại trong lòng A Thiết sớm đã có “đạo” mà chính hắc cho rằng đúng!”

“Cho dù hắc là Thần Võ Giả, ta cũng tin, với tấm lòng giầu phía sau lạnh nhạt của hắc, căn bản sẽ không giống như lời đồn, mang đến tai họa và diệt vong cho thế giới này!”

“Nhưng, cho dù người không để ý đến sinh tử của mình cải lại mệnh lệnh cầu đạo, chẳng lẽ người không chút cố kỵ, chúng ta sẽ bất lợi đối với người thân luôn âm thầm bảo vệ kia?”

“Người yên tâm! Tối nay ta dám can đảm đến đây thay A Thiết ứng chiến, tất nhiên đã sớm an bài tất cả! Tại sớm đã thông báo cho người thân ta luôn âm thầm bảo vệ, mau chóng rời khỏi nơi cư trú, tin tưởng, ta là người thân duy nhất trên đời này, đã tạm thời thoát ra khỏi phạm vi giám thị tổ chức để theo dõi!”

“Mà bây giờ, ta đã không còn bất kỳ băn khoăn gì nữa, cũng là lúc ta an tâm vì con mình đánh một trận!”

Hoắc Thiên nói xong, tay cầm kiếm từ phía tây chọt phòng lên, quát lớn một tiếng, chỉ thấy ông tay áo gã cũng bị kinh đạo trên cánh tay bức vỡ nát, lộ ra cánh tay phủ đầy gân đỏ, phòng lên gấp đôi. Lôi nguyên do vừa thấy, gã lập tức sững sốt, nhưng lập tức hóa giận thành cười:

“Rất tốt! Nguyên lai là vì hắc, người còn không tiếc tự hại mình, khỏe hơn gấp ba lần? Thậm chí so với ta tối nay thậm xoa gấp ba lần! “

“Đáng tiếc, cho dù ngươi không để ý hậu quả tá phúc gấp ba thì đã sao? Lực lượng của ngươi, vốn lực lượng đã thua xa ta, tối nay cũng chưa chắc có thể thắng được ta!”

“Ta cứ việc nhìn cho rõ, với lực lượng ít ỏi của ngươi, tối nay làm sao để khổ chiến với tên nhi tử tốt kia, xem trong lòng ngươi, đến cùng trọng yếu thế nào!”

Chữ vừa ra, Lôi vốn không đợi quyết chiến chuông vang lên, soạt một tiếng, Tây Hải kiếm trong tay đã như điện xuất, kiếm thế tàn nhẫn như độc xà thô tín cuồng phệ về phía cổ họng Hoắc Thiên!

Chỉ đôi mắt với kiếm thế sét bức người kia, Hoắc Thiên vẫn như trước núi Thái Sơn sụp đổ mặt không đổi sắc, lập tức dốc hết sức lực, giơ kiếm đón đỡ!

***

***

Bởi vì, bất kể là có thể ngang hàng với sấm sét hay không thì hãn cũng phải tiếp tục chiến đấu, chống đỡ!

Chỉ cần hãn có thể duy trì được lâu thì A Thiết có thể trốn xa một chút, an toàn hơn một chút...

Vì đưa con trai A Thiết này mà trong lòng A Thiết luôn âm lạnh vì A Thiết. Tối nay, y quyết định dùng hết lực lượng của mình để đốt sạch máu nóng của mình...

Dù cho cuộc chiến đấu cuối cùng chí phần toái cốt!

Hồi phi yên diệt!

Mười vạn hỏa cấp!

Tâm của A Thiết lúc này cũng nóng như lửa đốt, vì an nguy của Hoắc Thiên mà bỏng như lửa đốt!

Quý dị là, trong lòng hãn càng thêm lo lắng, khuôn mặt càng lúc càng lạnh lẽo, gần như trong suốt!

Kỳ quái! tiềm năng trong cơ thể hãn sau khi do Hoắc Thiên kích phát, từ trước đến nay bề ngoài hãn đã lạnh như băng, thần sắc càng lúc càng lạnh như Bộ Kinh Vân trong truyền thuyết, hoàn toàn không giống một người sống!

Mà tốc độ hai chân của hắn, cũng hoàn toàn không giống một người sống, chẳng những càng lúc càng nhanh, càng từ tốc độ năm trăm dặm lúc ban đầu, ở trong thời gian ngắn gấp thẳng đến Tốc độ sáu trăm dặm, bảy trăm dặm, thậm chí... Tám trăm cây!

Trời! Cái này không chỉ là tốc độ mà bất cứ sinh vật nào trên đời có máu có thịt có thể đạt tới? Thậm chí đây đã là tốc độ như đạn pháo! Cả người hắn, tựa như một đạn pháo màu đen, bắn thẳng về phía Thích Vũ quán ở khu đô thị!

Mà nơi hắn đi qua, tất cả xe cộ, nơi trong mắt tất cả người trong thành đều là đất, kỳ thật không phải là một người, mà là một đám mây đen cấp tốc lướt qua! Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, chưa kịp sợ hãi hay thán phục, A Thiết đã hoàn toàn biến mất trước mắt bọn họ, bọn họ thậm chí không dám khẳng định, trước mắt mình có xuất hiện một đám mây đen hay không, giam lỏng hoặc chỉ là ảo giác?

Điều duy nhất có thể khiến bọn họ khẳng định chính là cảm giác như mây đen trôi qua, cảm giác lạnh lẽo như địa ngục phủ xuống, cả động mạch và xe cũng bị giảm tới mức hơi lạnh, cảm giác băng như băng giảm tốc độ xe!

“Ngươi, nhất định phải đợi ta...”

“Ngươi, nhất định phải ủng hộ, nhất định không được ngã xuống!”

A Thiết lao vùn vụt về phía trước, trong lòng vẫn luôn khẩn cầu, Hoắc Thiên ngàn vạn lần đừng ngã xuống trước khi hắn chạy tới Võ Đạo quán!

Vì thế hắn nhất định phải làm cho nam nhân đáng thương nửa đời được điều khiển này cảm thấy, hắn thật ra trên đời này cũng không cô đơn! Vô luận phát sinh chuyện gì, bên cạnh hắn còn có một người không phải là nhi tử của hắn, vẫn sẽ yên lặng đứng bên cạnh ủng hộ hắn!

Đứa con này, lại càng phải gọi hắn một tiếng phụ thân, bởi vì tất cả những gì mà hắn làm đều vì hắn, tuyệt đối đáng để cha một tiếng không khóc tử thần!

Chỉ không biết, Nhâm A Thiết có tiềm năng kinh thế hơn cả bộc vân, bây giờ A Thiết nhanh như đạn pháo, Hoắc Thiên tới

nay lại có phúc khí như vậy, có thể nghe thấy tên nhi tử này chưa bao giờ nói chuyện, cuối cùng còn có thể há miệng nói chuyện...

Gọi hần ta một tiếng phụ thân?

Cung kính, báí... Hạo...à... Quy...

Sáu chữ này mặc dù nhìn như một câu chúc mừng nói chuyện, nhưng vào đêm nay, khi A Thiết tiềm năng bắn ra, xuất hiện trong máy tính các thế giới trên thế giới lớn nhỏ, sau lưng có ẩn ý gì đặc thù không?

Đối với người thường mà nói, câu này đột nhiên xuất hiện trên màn hình máy tính, có lẽ không có ý nghĩa gì lắm, cảm thấy không hiểu thấu. Cho rằng chỉ là một trò đùa khác gây ra cho người hư hại.

Chỉ có điều, đối với một số người trên đời, có thể lại là một khởi đầu hoàn toàn mới mẻ đối với nhân sinh.

Tựa như trẻ con...

Tiểu ngũ mặc dù được công cộng gọi là tiểu ngũ, nhưng thật ra tuổi đã không ít, ít nhất cũng đã hơn ba mươi.

Hần là một công ty máy tính loại nhỏ kiểm tra internet chủ quản lý một công ty máy tính nhỏ, phụ trách quản lý bạn tuần, tất cả hoạt động, thủ hạ cũng có mười người, với một nam nhân xuất đầu ba mươi mà nói, đã tính là rất không tồi rồi.

Chỉ là, cuộc sống của tiểu ngũ thực sự rất bình thường, hần giống như vô số công việc trên đời, mỗi ngày trải qua cuộc sống làm việc cứng nhắc vô vị, sau khi tan làm liền lập tức về nhà nghỉ ngơi, còn ngày hôm sau mới ra ngoài du ngoạn.

Giống như loại hình thức cuộc sống như Tiểu Ngũ, tùy tiện chọn một người để hỏi, đáp án đoạt được trong Thập Tự, Cửu Tự hần sẽ cách Tiểu Ngũ không xa, chỉ vì một đám sinh vật bình thường, cho dù muốn xuất đầu lộ diện, ở trong biển người mênh mông, lại có ai có thể có kỳ ngộ tuyệt thế, trở thành truyền kỳ của nhân hải, thậm chí là thần thoại?

Đều nói đây là một thần thoại không có truyền kỳ, không có truyền kỳ, niên đại không có mộng tưởng!

Nhưng mà, ở trong mắt đồng nghiệp bình thường đến mức không thể bình thường hơn nữa, ngay tại hệ thống máy tính của công ty tối nay hiển hiện ra một câu nói kỳ quái “Chúc Thần Lôi trở về” kia, vốn một mực tập trung tinh thần kiểm nhìn vào mạng lưới máy tính, đột nhiên giống như một người gỗ ngơ ngác bất động, ánh mắt càng trở nên ngốc trệ!

Đồng nghiệp bọn họ đều cảm thấy tò mò, ùn ùn hỏi hấn xảy ra chuyện gì, ai ngờ, tiểu ngũ lại ngơ ngác phun ra mấy câu:

“Thì ra... là thế! Thì ra... Ta vẫn cứ cho là mình... Tiểu Ngũ, nhưng kỳ thật... Ta không phải là tiểu ngũ, rốt cuộc ta cũng nhớ lại... Mình là ai rồi...”

“Thì ra ta là... một người hầu trung thành với Thần trong số các Thần!”

“Thần tộc!”

Thần tộc? Một chức hàm kỳ quái tới mức nào! Đây là chức hàm một trong số các tông giáo? Hay là...

Đồng nghiệp còn chưa kịp truy hỏi tại sao tiểu ngũ lại nói như vậy, ai ngờ đúng vào lúc này, tiểu ngũ lại quỳ rạp trước cửa sổ thủy tinh trên mặt đất của công ty, càng vô cùng thành kính ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, phảng phất như ở trên trời cao, thật sự có một vị thần cao cao tại thượng, không gì không làm được, ở trong lòng đất, đắm chìm trong sự biến hóa hưng vong, đang tiếp nhận sự quỳ lạy của hần...

“Đã đến lúc...”

Bỗng dưng, tiểu ngũ lại thấp giọng lầm bầm:

“Nếu như thần tử đã trở về, vậy cũng là lúc thần phó chúng ta thực hiện nhiệm vụ đã định!”

Bọn ta... Thần tộc? Còn có...bọn ta? Người giống như bọn tiểu ngũ, thì ra không chỉ có một?

Ngay khi câu nói này vừa xảy ra, tiểu ngũ chột đuối hai tay ra, kinh lực đuối dài này thành linh chấn quần áo trên người thành mảnh vụn bay tứ tán, thân hình tức thì càng tăng vọt gấp mấy lần, cơ bắp toàn thân cũng cấp tốc căng phồng, trong giây lát lại do một chủ quản tao nhã bình thường, lác mình biến thành quái vật khô ngô cường tráng, không! Một chiến sĩ!

“Tiểu ngũ người...” Kịch biến phát sinh, đồng thời quả thực dọa đến mức mặt trời định cư ngăn người, mọi người đều không tự chủ được vội lui về phía sau, mà Tiểu Ngũ cũng không tiếp tục để ý tới mọi người, bọn họ dường như chỉ là một ít sùng ăn mặc bình thường mà nửa đời trước hấn sắm vai nhân vật, hấn và bọn họ nhiều năm qua làm bằng hữu, chỉ là một vở diễn, một tuồng kịch che giấu thân phận thật sự của hấn!

Mà hiện tại, nếu câu “Chúc Tử Thần trở về” kia giống như một lời nguyện rửa của Thần, giống như một mặt khẩu của Thần, giúp hấn nhớ lại thân phận đã sớm không còn chút gì, nhắc nhở hấn phải hoàn thành một nhiệm vụ duy nhất mà hấn đã quên mất, hấn tồn tại trên thế gian!

Mà để hoàn thành nhiệm vụ này, tiểu ngũ sau khi thay đổi kịch liệt, hấn bỗng nhiên phi thân nhảy lên, bằng một tiếng đã phá hủy cửa sổ thủy tinh lớn kia mà ra!

“Tiểu ngũ...!” Kinh ngạc thấy tiểu ngũ phá cửa sổ, đồng thời tất cả mọi người đều vô cùng khiếp sợ, công ty của bọn họ nằm ở tầng tám của cái nhà buôn bán này, cách mặt đất ít nhất trăm thước, tiểu ngũ tùy tiện phá cửa sổ mà ra, không có dị trạng tự sát!

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhau đi tới tiểu ngũ xem Đọa Lâu phía trước cửa sổ, ai ngờ vừa nhìn thấy, lập tức biến sắc!

Tiểu ngũ, cũng không giống như bọn họ suy nghĩ Đọa Lâu trọng thương hoặc chết thảm, ngược lại, người của hấn lại bình thường, càng là trong nháy mắt ở góc đường biến mất bóng dáng, giống như là vội vàng đi chấp hành nhiệm vụ cuối cùng!

Chỉ là, giờ phút này hấn rất cuộc muốn đi nơi nào...

Dùng nhiệm vụ duy nhất trong cuộc đời hấn làm ư?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lôi lập tức nháy mắt ra hiệu cho tên bắn binh ẩn thân trên bàn xem một cái, tiếp theo...

Ngay lúc những lời trong lòng A Thiết nói ra, tên bắn binh kia đã nhắm vào trái tim A Thiết phát nổ!

Một pháo này sở dĩ lợi hại bởi hỏa lực mạnh hơn gấp trăm lần so với sóng âm, hơn nữa lại vô thanh vô tức, hoàn toàn không

dấu vết để tìm, cho dù A Thiết là bộ kinh vân cũng chưa chắc có thể phát hiện âm thanh đạn pháo bắn tới trước mắt!

Nhưng trong sân có một người, đã sớm biết tất cả kế hoạch và hành động tối nay của Thiên Đạo Minh, ngay nháy mắt kích pháo trong bóng tối, trong lòng hẳn đã biết không ổn...

Người này chính là Hoắc Thiên!

“A Thiết...! Không ổn! Mau tránh...”

Không nói thêm gì nữa, Hoắc Thiên lập tức cảnh báo cho A Thiết, cùng lúc đó gã cũng xông về phía trước, toan đẩy người con trai ra!

Nhưng tiếng kêu này của Hoắc Thiên lại quá coi thường con mình.

Tiềm năng của Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân thật sự vượt xa tưởng tượng của hắn và Lôi Văn!

Ngay khi Hoắc Thiên còn chưa bỏ nhào đến trước người A Thiết thì A Thiết đã bẻ tay phải một cái, trở tay liền sử dụng tuyệt nghệ có thể bước ra một bước kinh vân, “Liệt Vân chương” một thức “Trọng Vân Thâm Tỏa”!

Một chiêu Trọng Vân Thâm Tỏa thật hay! Chương kinh hùng hồn lập tức hóa thành một luồng khí mang cực lớn đường kính mười thước, phịch một tiếng vang trầm, lại như một đạo sóng hỏa lực mềm nhũn giống như mũi pháo chụp vào trong khí mang kéo dài!

Cùng lúc đó, A Thiết xuất ra song chương phân tả cắm vào bên trong khí mang, lại dùng một chiêu bài vân bạt vân phá mây, song chương xé ra một phân, Hách Thính “Ba” một tiếng chói tai nhưc óc vang lên, một kích hỏa lực Nguyên Cương pháo vừa rồi lại bị hắn cứng rắn xé làm hai nửa bắn ra!

Một chiêu này thực sự kinh động bốn tòa! Lý do là vì Hoắc Thiên và Lôi tuy sớm biết Bộ Kinh Vân là siêu cấp cao thủ trong năm trăm năm, nhưng tất cả lực lượng có liên quan đến Bộ Kinh Vân, cũng chỉ là bộ chiến giám Mang Thiên Tà lưu truyền mà thôi, người thời hiện đại chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy. Bây giờ mắt thấy A Thiết chỉ dừng lại trong một chiêu hai thức., Liền dùng tay không xé tan uy lực nguyên cương pháo có thể đánh gục trăm con sư tử kia, vả lại động tác cực

nhANH, càng thêm một giây một hơi liền thành, quả thực thần kỳ tài, nhìn mà than thở!

P-MAX?

***

Tuy nhiên, ngay cả một đòn của Nguyên Ly pháo cũng không thể thành công. Ánh mắt Lôi Nhân vẫn thủy chung không có chút tiếc hận nào, bởi vì...

Nguyên Cương pháo, kỳ thật cũng chỉ là chiêu thức hấn phân tán địch nhân mà thôi. Hấn còn có một sát chiêu chân chính, cũng là sát chiêu nắm chắc nhất tới nay hấn có thể giết chết A Thiết!

Ngay lúc A Thiết phân thân xé rách hỏa lực của Nguyên Cương pháo, Lôi vốn đã sớm cởi bỏ bao tay màu trắng luôn đeo ở tay phải, chỉ thấy năm ngón tay phải của hấn đã được khảm lên năm móng vuốt sắc bén như thú trảo, mỗi thú trảo đều tỏa ra hào quang màu tím, cực kỳ quý dị khiếp người!

Mà chợt thấy Lôi bởi vì hào quang màu tím trên vuốt thú ở tay phải, trên mặt Hoắc Thiên diện đột nhiên không có huyết sắc, thậm chí so với nhìn thấy Nguyên Cương pháo càng thêm khiếp sợ, không khỏi hô to:

“Không... Được! Là..... Mẹ kiếp! Cẩn thận...”

Thì ra, Lôi Bởi vì thú trảo sở dĩ hiện ra một cỗ tử quang, tất cả đều bởi vì bôi lên trên một loại độc dược lợi hại nhất hiện tại trên đời, – chó – chó – chó – chó – chó!

Cái gọi là “Nhị – X”, thật ra là người dẫn đường của Thiên Đạo Minh, rút ra một vạn loại thực vật kịch độc và chiều gen của hơn trăm loại rắn độc, bồi dưỡng từ một loại thực vật mới đến bán thực vật bán thực vật bán động vật!

Loại thực vật mới được gọi là N – Cục xương này, chất lỏng màu tím được kết hợp bởi vì kết hợp đặc tính của một vạn loại thực vật chí độc và hơn trăm loại rắn độc, độc tính phi thường phức tạp, người trúng độc vô luận thể trạng cường tráng đến thế nào, cũng chắc chắn sẽ tử vong trong hơn mười giây, cho dù là cầu đạo cũng không có thuốc nào giải được, có thể nói, một trúng **, tương đương với hấn phải chết không thể nghi ngờ!

Mà giờ khắc này Lôi vì mắt thấy A Thiết phân thân, cơ hội này càng là ngàn năm một thuở, người lại phân biệt, năm cái thú thảo lấp lóe tử quang đã nhanh như điện hướng cánh cửa A Thiết cắm vội vào!

Việc này thực sự không phải là chuyện đùa! Tất cả đều là vì A Thiết vừa vặn xé tan nguyên pháo, cho dù hắn có thể kịp thời thu tay chống cự, nhưng trên tay cũng không có vũ khí, nếu dùng huyết nhục chương đón lấy năm cái thú thảo, cũng sẽ trúng độc bỏ mình, huống chi...

Tiền năng Bộ Kinh Vân trong cơ thể hắn vẫn là vừa mới thức tỉnh tối nay, vận dụng lực lượng vẫn chưa quen thuộc, Lôi vì lại đánh lén lúc hắn xé tan Nguyên Cương pháo, chương kinh thu không thu, muốn hắn kịp thời ngăn cản, độ khó cực cao, xem ra lôi là vì thú thảo vô cùng âm hiểm này, bất luận thế nào hắn cũng trúng quyết!

Ngay cả Lôi Bối, cũng cảm thấy một đòn đánh lén này của mình nhất định phải thành công! Nhưng mà...

Hắn cao hứng không khỏi quá sớm!

Hách Thính “rắc rắc” một tiếng thanh âm nghiền nát xương thịt, lôi thảo rút cục hung hăng chộp vào trong cơ thể một người, nhưng người này lại không phải A Thiết, mà là...

Hoắc Thiên!

Thiên...! Là... Hoắc Thiên!

Vạn liệu không tới! Trong lúc mệnh A Thiết nguy cấp, Hoắc Thiên càng cắn chặt răng, dốc hết chút sức lực cuối cùng còn sót lại trong cơ thể, phấn đấu quên đi tia chớp đập tới trước người, lấy thân thể mình làm nhử tử ngăn cản một kích đoạt mệnh này, lôi năm cái thú thảo đâm thật sâu vào trong trái tim hắn!

Biến thành xương sườn, sấm sét ngậy đại, A Thiết cũng ngậy đại! Nhưng A Thiết chờ người ra một giây, bàn tay hắn vội vã chống đỡ phía lưng của Hoắc Thiên, đồng thời há mồm gầm lên giận dữ:

“Súc sinh...”

“Cho ta – cắt, rời!”

Rào một tiếng, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại từ lòng bàn tay A Thiết xuyên thẳng qua thân thể hong. Phịch một tiếng, đã đem thú thảo từ sâu trong bụng của Hoắc Thiên Tâm đánh mạnh ra bên ngoài, kinh lực bá đạo, nhưng nghe tiếng sấm “Oa” thảm thiết, cả cánh tay lẫn thảo của gã bị nhấn một tiếng vỡ nát!

Chỉ một thoáng, cốt nhục bay tứ tung, che khuất ánh mắt mọi người, người xem trong sân khi thấy tình cảnh thê thảm này cũng trợn mắt há hốc mồm!

Nhưng Lôi vì đau đớn mất một cánh tay cố nhiên thảm liệt, chỉ còn không kịp thảm thiết so với Hoắc Thiên! Chỉ thấy độc lực của KOOC đã nhanh chóng khiến toàn thân hấn phát tím, bảy lỗ rướm máu, hiển thị đã độc đi toàn thân trong nháy mắt ngừng ngui, hấn đã chết không thể nghi ngờ!

Chỉ có cho dù sắp chết, Hoắc Thiên vẫn là một hơi cuối cùng nhìn lại con trai, độc lực vượt quá bình thường. Mặc dù làm cho hấn tức thời yết hầu không cách nào nói chuyện, nhưng ánh mắt hấn vẫn còn đang nói, đôi mắt kia tựa như đang đối với A Thiết phun ra một tiếng dặn dò cuối cùng:

“Con trai của ta... Cảm ơn ngươi... Tội nay ngươi trở về... Xem ta... Ngươi có biết khi ta thoáng nhìn thấy ngươi... Quay lại không... Trong lòng, vừa thẹn vừa vui? Ta hổ thẹn, là bởi vì... Ta từng bao giấu họa tâm, lên làm phụ thân ngươi, ta phạm phải sai lầm lớn như vậy... Ngươi lại cứ mãi không thể đền bù..., Vì cứu ta mà... Quay lại, người tí hon hèn hạ giống như ta, kỳ thật... không đáng để ngươi... rở lại cho ta... Điều duy nhất làm ta cảm thấy vui mừng... Chính là, dù thế nào, ít nhất cũng khiến ta... nhìn thấy lực lượng bộ kinh vân trong cơ thể ngươi... đã dần thức tỉnh, ngươi... đã có đủ lực lượng... bảo vệ ta, phụ thân... Cũng rất cuộc... Có thể... An An... Mà... Đi!”

Thiên đình vạn căn dặn, nguyên lai cũng chỉ là nhớ nhung an nguy nhi tử?

Hoắc Thiên mặc dù một mực không thể nói chuyện, A Thiết cũng nhất thời kích động khó nói nên lời, chỉ có hai người mặc dù không cách nào nói chuyện. Ánh mắt Hoắc Thiên vừa rồi

ngàn ngôn vạn ngữ, nhưng lại không nói lời nào trong lúc hai cha con nhìn nhau, đều ẩn hiện trong không lời nói...

Mà ngay khi ánh mắt của Hoắc Thiên dường như đã niệm hết lên lời dặn dò cuối cùng của Từ phụ, thân thể gã đã biến thành một mảnh tím đen đầy suy yếu bỗng phát sinh một trận run rẩy kịch liệt!

A Thiết hiểu rõ, đó là trước khi chết của nhân loại, hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, dùng hết tất cả lực lượng có thể vận dụng trong cơ thể mình, đột nhiên đánh sâu vào trong cơ thể của Hoắc Thiên, mong có thể kéo dài tính mạng của hắn nửa khắc. Miệng hắn không tự kìm hãm được mà phun ra hai chữ hắn chưa từng nói, thậm chí năm trăm năm trước Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân cũng chưa từng nói qua:

“A... Ba...”

Nói rồi! Rốt cuộc cũng nói rồi! Không thể tưởng được hắn thân mang lực lượng có một không hai, không ngờ hắn vốn đã có thể nói chuyện, một mực cũng vô pháp, cũng không có cơ hội nói ra hai chữ này, trong lúc Hoắc Thiên Di lưu lại, đột nhiên phun ra hai chữ này...

Hai chữ “Hoắc Thiên” mà ta muốn nghe nhất!

Nhưng mà, Hoắc Thiên cũng nghe thấy được?

Không! Không! Không! Không...

Đang lúc A Thiết phun ra hai chữ a ba, Hoắc Thiên thân thể vẫn kịch liệt run rẩy, đột nhiên hoàn toàn bất động, đồng tử cũng đồng thời co rút, thậm chí ngực cũng đình chỉ phập phồng! A... A...

Hắn... Chết rồi? Hắn lại ở lúc A Thiết phun ra hai chữ “A ba” hắn muốn nghe nhất, đã... chết rồi?

Hắn lại không có như vậy... phúc khí, đến chết cũng không có cách nào nghe thấy chính miệng nhi tử gọi hắn một tiếng...

Phụ thân?

Tuy nhiên, cho dù thương xót đáng thương, hán tử cả đời bị người ta thao túng như bịt gỗ giạt mình chết đi sống lại, trong tay hắn có một bàn tay, trong đó một cánh tay từng vì an nguy của nhi tử đánh đến vết thương chồng chất, vẫn chấp nhất cánh

tay A Thiết không buông., Giống như cho dù tâm của hắn, linh hồn hắn đã trầm xuống cửu tuyền, trầm xuống tội nghiệt cả đời sau này nên xuống địa ngục. Hắn vẫn còn để ý đến A Thiết trước mắt, sau này sắp sửa có nhi tử vô thân vô phụ, làm sao tiếp tục đi theo con đường hung hiểm muôn đời kia...

Hắn chết không an lòng...

Cũng chết không nhắm mắt!

Kinh sợ thấy lão phụ vì cứu mình mà hy sinh tính mạng mình, lại không nghe thấy hắn gọi mình một tiếng phụ thân. Trái tim A Thiết giờ phút này, đột nhiên đau đến mức như bị vạn đao phanh thây, thế nhưng trên mặt của hắn vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào, cũng không vì Hoắc Thiên chảy ra nửa giọt nước mắt!

Bởi vì năm trăm năm trước không khóc Thần tử bộ kinh vân, kinh thấy cha kẻ tình thâm nghĩa, Hoắc Bộ Thiên diệt môn, thậm chí đầu lâu cũng bị chém đứt, đồng dạng ngây ra không còn nước mắt!

Tử Thần vốn không khóc, sẽ không rơi nước mắt nào cho bất cứ ai!

Tử thần, dù cho có lệ, lệ nóng của hắn cũng sẽ hóa thành tiếc nuôi thiên cổ, ăn vào cốt tủy của hắn, khắc vào trong năm của hắn, để hắn một mình ôm tiếc nuôi mười năm trăm năm, thậm chí năm trăm năm!

Mà Hoắc Thiên trước mắt đã hi sinh vì A Thiết, cái tên vô cùng thần kỳ lại tiếp cận với “Hoắc Bộ Thiên” hơn 500 năm trước. Có lẽ, hắn chính là Hoắc Bộ Thiên sau khi luân hồi sống lại vào năm trăm năm, kiếp này hắn ở trên đời, cũng bởi vì tử thần sắp trở về. Hắn theo sát phía sau, muốn một vòng năm trăm năm trước, đáng tiếc là tình cha con...

Kết quả, vẫn giống như năm trăm năm trước. Hắn, trước sau khi đi rồi, không cách nào nghe thấy một tiếng phụ thân của Tử Thần gọi hắn!

Hoàng Tuyền cách nhau hai mang mịt mờ...

Năm trăm năm sinh tử càng là hận Mang Mang!

A Thiết Mộc mặt không biểu tình, lấy tay quét qua đôi mắt của Hoắc Thiên, thần kỳ lạ lùng, cuối cùng Hoắc Thiên cũng nhắm mắt lại, khoe miệng dường như ẩn chứa một tia thỏa mãn vui vẻ, giống như đang nói với nhi tử, không cần vì hấn chết mà đau thương, cũng không cần vì không thể gọi hấn kịp thời một tiếng phụ thân mà cảm thấy tiếc nuôi thấu xương, bởi vì tâm của A Thiết, từ lâu hấn đã hiểu được...

Nhưng mà, Hoắc Thiên đã hiểu, chưa chắc hấn đã đại biểu cho A Thiết không cần bi thương, không cần tiếc nuôi nữa rồi!

Ngay lúc Hoắc Thiên Minh nhắm mắt, một tay A Thiết ôm lấy thân thể đã không còn hơi ấm của phụ thân, đôi mắt của hấn càng hung hăng nhìn chằm chằm về phía một góc của sân thi đấu, như một đầu lân nguyên bị thương của mãnh thú!

Trên mặt hấn vẫn không có chút biểu tình nào!

Nhưng mà, vẻ mặt không chút biểu tình lại là vẻ mặt đáng sợ nhất!

Bỗng dưng, Lôi nguyên do do đã bị phé đi một tay, Hách Thiết lạnh lùng thốt ra một câu từ cổ họng:

“Tên súc sinh chết tiệt nhà ngươi...”

“Hôm nay ta...”

“Tuyệt.... tha cho ngươi!”

Tuyệt đôi không tha cho ngươi bốn chữ vừa ra, cảm giác bi thống vẫn luôn nhét đầy trong lòng A Thiết, cổ bi thống không hiểu vì cái chết của Hoắc Thiên, rốt cuộc cũng không cách nào đè nén, cuối cùng như sông lớn thiếu đê, như một viên đạn hạng nặng, bắn ra từ trong tim A Thiết ra ngoài!

Một tiếng “Ừ ừ” vang lên thật lớn, lực bạo tạc sinh ra từ một cơn đau đớn không hiểu ở tận xương tủy, giống như một thanh cự kiếm tuyệt thế, từ trong cơ thể A Thiết phóng lên trời, phá vỡ toàn bộ nóc sân đấu phía nam quán Võ Đạo!

Chỉ một thoáng đá vụn đầy trời như mưa châu châu bay xuống, cả tòa Võ Đạo quán cũng lập tức lung lay sắp đổ, tất cả người xem trong sân thấy tình cảnh khủng bố như thế, lập tức chạy trời chết, tranh nhau chạy trốn về phía cửa ra!

Thật đáng sợ tức giận! Thật là bi thống đáng sợ! Thật là bi thống không hiểu sao mà khóc chết!

Nếu không thể khóc, hẳn nhất định phải lấy “huyết” rửa sạch bi thống trong lòng!

Ngay lúc Võ Đạo quán lung lay sắp đổ, lôi điện đã lúi đến sát bên trong một bức tường, mắt thấy A Thiết hồi phục lực lượng bộ kinh vân lại mạnh mẽ đến như vậy, trong lòng biết tối nay đại thế đã mất, đang muốn trở tay phá tường mà chạy, ai ngờ đúng vào lúc này...

A Thiết một mực nhìn chăm chăm vào mắt của hắn, đột nhiên một tia quang mang hiện lên, một tia quang mang kinh thế!

Đó là một tia kiếm ý!

Cùng lúc đó, A Thiết lại há mồm trầm giọng phun ra tám chữ: “Súc sinh...”

“Ngươi, muốn chạy trốn tới nơi nào thế?”

Một tiếng hồi trầm xuống, kiếm ý trong mắt A Thiết lập tức phóng ra, toàn thân kiếm khí nhiều không đếm được, như lưu tinh bắn ra, nhanh chóng đan vào nhau tạo thành một cái võng kiếm vô cùng nghiêm mật, phô thiên cái địa tuôn về phía Lôi nhân!

Mà mắt thấy đạo kiếm khí này dùng kiếm khí trong truyền thuyết đan vào nhau tạo thành võng kiếm nghiêm mật, đang lấy thế sét đánh cấp tốc tới gần, trên mặt Lôi nhân hiện ra một tia khiếp sợ cực độ, lại lập tức bật thốt lên:

“A...? Kiếm khí... đan xen thành lưới?”

“Chẳng lẽ... Đây chính là lời Mang Thiên chiến giám, năm trăm năm trước bộ kinh vân học trộm từ thần thoại võ lâm, kiếm chiêu tuyệt thế được sáng tạo tùy tình...”

“Hài... Đau... đau...”

Không sai! A Thiết bây giờ đang cực bi cực kỳ đau đớn, cực hận vô cùng, cả người không tự chủ được mà nở ra võng kiếm nghiêm mật, đúng là bi thống không hiểu!

Bởi vì, bây giờ cũng chỉ có một chiêu này, ngay cả thần thoại vô danh sáng tạo ra chiêu này năm đó, cũng không ngờ chiêu

này lại có thể phát huy được sự bi thống trong tay Bộ Kinh Vân, mới đủ để phát tiết cho A Thiết lúc này vì cái chết của Hoắc Thiên mà sinh.

Trong khoảnh khắc, Phong Lôi bởi vì tất cả mọi đường đi trên võng kiếm, bản thân bị bức đến trước mắt gang tấc, thế nhưng Lôi nguyên nhân là quán quân Tây Dương kiếm thế giới, lại hoàn toàn không cách nào, cũng không cách nào phá giải. Cho nên với loại người tàn khốc ích kỷ như hắn, căn bản không thể hiểu rõ bi thống trong lòng A Thiết bây giờ!

Trăm ngàn tiếng kiếm khí “Răng rắc răng rắc” vang lên, Lôi vì đã không thể phá giải chiêu này, võng kiếm bi thống không tên đã xuyên qua người hắn ngay tại chỗ!

Kiếm võng vừa qua, chỉ thấy trên mặt Lôi Văn đột nhiên hiện ra vô số vết kiếm sâu hoắm, mỗi một vết kiếm cũng đang chảy máu, đan xen vào nhau thành huyết võng rậm rạp chằng chịt, có thể thấy được kiếm khí vô cùng sắc bén đã cắt toàn thân gã thành vô số khối thịt nát, chỉ là bởi vì kiếm khí quá nhanh, người của gã trong vài giây vẫn có thể bảo trì hình người, chưa tới giây vạn đoạn mà thôi!

Nhưng mà cho dù còn thừa mấy giây, Lôi bất tỉnh tới chết vẫn còn giây dựa giây chết, đột nhiên từ trong áo lấy ra một quả cầu kim loại nhỏ xíu đường kính nửa tấc, trên quả cầu kim loại có một cái nút, tiếp theo thất thường cười điên cuồng:

“Oa... Bộ Kinh Vân! Đừng tưởng rằng sau khi lực lượng của ngươi thức tỉnh là có thể thắng ta! Trên tay ta cái loại đạn nhỏ này, lực bạo tạc đủ san bằng... Trong phạm vi mười dặm, hôm nay ta... Đã không sống được, ta... Cũng phải ngươi cùng những người ngu muội kia phụng bồi ta... Ha ha ha ha...”

Vạn liệu không tới, người sắp chết, hóa ra lời nói của hắn không phải lương thiện? Lôi vì tâm địa ác độc như vậy, lại muốn tất cả mọi người chôn cùng cho hắn?

Nhưng mà ngay lúc Lôi vì muốn tận diệt một phần khí lực cuối cùng thì bỗng nhiên bức tường phía sau hắn bất ngờ có một âm thanh hùng hồn xuyên vào tường, lạnh lùng nói:

“Nực cười!”

“Loại rác rưởi ‘Cầu đạo’ dùng xong cũng không có gì đáng tiếc như người, xứng giết Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân?”

“Người, có hỏi ta trước không?”

Thanh âm lãnh khốc như tà quỷ, mãnh liệt, một tay mạnh mẽ đã phá tường mà vào, đụng vào đất một tiếng, càn một quyền đánh trúng lưng, Lôi vì “Oa” kêu thảm một tiếng, toàn bộ trái tim bị đánh ra bên ngoài cơ thể, số mệnh quả bom trong tay cũng không kịp chớp, đã rơi xuống đất!

Cùng lúc đó, kiếm khí bi thống cắt trăm ngàn đạo vết kiếm vừa rời trên người hắn cũng sắp chém hắn thành muôn mảnh, phịch một tiếng, chết không toàn thây!

Mắt thấy sấm sét chết thảm ngay tại chỗ, huyết cừu của Hoắc Thiên cuối cùng tạm thời được báo, riêng A Thiết vẫn không có thư giãn, bởi vì kẻ đầu sỏ gây nên tất cả chuyện tối nay vẫn được toại nguyện đạo. Huống chi, bây giờ còn không phải lúc A Thiết có thể lơ lửng...

Chỉ vì, cường địch mạnh nhất của hắn rốt cuộc cũng đã xuất hiện!

Một tiếng nổ vang lên, vừa rồi khi tiếng sấm vang lên, tường sau lưng hắn cũng nổ tung, cát đá tung bay, một bóng người khô ngô như Ma Thần đã phá vỡ bức tường, bước thẳng vào trong sân đấu. A Thiết định thần nhìn lại, chỉ thấy một quyền này đánh bay Lôi Thần ra khỏi trái tim, chính là một nam nhân có gương mặt chữ thập vết sẹo ngược!

A...? Mặt có vết tích chữ thập? Lẽ nào người này là...?

Không sai! người này chính là “Nộ Tu La” từ Thiên Nhai Hải Giác xa xôi đến đây, thề phải diệt trừ kinh vân trước khi đi thật nhanh!

Hắn, trong khoảng thời gian ngắn, từ sân bãi chạy tới nơi này!

Nộ Tu La thoáng hiện, A Thiết không khỏi nhú mày. Chỉ vì người trước mặt này tuy đánh ra một quyền vì trái tim của Lôi, nhưng vẻ mặt lại mang sát khí như đang hướng về phía mình mà đến, cho nên toàn thân A Thiết vẫn đang căng thẳng phòng bị, nhìn chằm chằm Nộ Tu La, hỏi: “Người, rốt cuộc là ai?”

Nộ Tu La cũng nhìn chăm chăm A Thiết, đáp: “Ta được sinh ra, có thể nói, là một trong những sai lầm của “Nửa thần” kia!”

“Nhưng sai lầm của ta còn không bằng lỗi lầm lớn như trận tai họa thần ở thế kỷ siêu thế này! Cho nên nghiêm túc mà nói...”

“Ta, là một sai lầm muốn tiêu diệt người kinh thế sai lầm này!”

Lại nửa bên kia! Lại là sai lầm lớn nhất của nửa bên thần! Trong lời nói của Nộ Tu La có ẩn ý, trong Huyền có Huyền, A Thiết nghe xong lại càng là vẻ mặt nghi hoặc, Nộ Tu La dường như cũng hiểu rõ tâm lý của hắn đang suy nghĩ gì, tà tà nói:

“Ta biết người nhất định sẽ rất kinh ngạc, cũng có thể cảm thấy rất vô tội, vì sao những bất hạnh liên tiếp liên tiếp đều hướng về phía người? Vì sao luôn có người tính toán mỗi một bước sau lưng người, nhưng nếu như người muốn trách, cũng chỉ có thể trách người nhất định là Thần võ bộ kinh vân, cùng với trong cơ thể người có một bí mật kinh thế “Thần Vũ”!”

“Mà ta, cũng phải diệt trừ người trước khi cánh cánh còn chưa mọc! Nếu không, cho người lực lượng hoàn toàn lột xác đến cảnh giới Bộ Kinh Vân, đến lúc đó, đối với thế giới này mà nói, chỉ sợ đã quá quá muộn! “

Cái gì? Nguyên lai lực lượng đã bị kích phát A Thiết, thực lực chân chính không chỉ như vậy? Hắn, còn có thể lợi hại hơn? Đáng sợ hơn?

Vô địch hơn?

A Thiết chỉ cảm thấy sự tình càng lúc càng không thể tưởng tượng nổi, chỉ giận Tu La cũng không để cho hắn nghĩ tiếp, nhưng đột nhiên nghe hắn hét to:

“Bộ Kinh Vân! Nộ Tu La ta vốn không cừu không oán với người, nhưng hai mươi một năm trước ta đã có phần đem người mang ra trên đời, cũng có nghĩa vụ đem sai lầm khủng bố này kết thúc!”

“Người, ngoan ngoãn chịu chết cho ta!”

Hóa ra việc A Thiết sinh ra cũng liên quan đến Nộ Tu La? Năm đó Nộ Tu La ở Thiên Đỉnh Phong cướp đi tuyệt thế bảo kiếm, cũng liên quan tới việc A Thiết ra đời sao?

Nhưng A Thiết không thể nào nghĩ tiếp nữa, chỉ thấy Nộ Tu La trong tiếng hét to, đột ngột phi thân lên, nộ quyền vung lên, không ngờ lại điên cuồng đánh về phía mặt A Thiết!

Tốc độ quyền tốc thật sự quá nhanh, thậm chí còn nhanh hơn so với hỏa tiễn. Một quyền bá đạo này như bạo long xuất động. A Thiết căn bản không thể tránh né, chỉ có tay phải nhanh hơn, không tự chủ được một thức “Vân Hải Ba Đào” trong tay Bài Vân Chương là chống lại!

“Bành” một tiếng sấm vang lên! Quyền chương chính diện liều mạng, tại chỗ bộc phát một đạo lực phản chấn khai thiên tích địa, cả tòa Võ Đạo quán “Nam quán” vốn đã lung lay sắp đổ, căn bản không thể chống đỡ được lực phản chấn của cánh cửa, lập tức hoàn toàn sụp đổ!

Biến hóa này không thể coi thường! Không nói một lời, A Thiết lập tức mang theo thi thể của Hoắc Thiên phi thân lướt ra Võ Đạo quán, nhưng không biết Nộ Tu La có tránh không kịp hay không, ức chế hoặc bởi vì những duyên cớ khác, lại không có đồng thời lướt đi, cả người nhất thời bị chôn vùi dưới vô số cát đá!

Nhưng mà khiến A Thiết chấn động là lực lượng bộc phát từ bộ kinh vân trong cơ thể hần dần dần thức tỉnh. Hần chỉ cảm thấy thực lực cường đại của mình làm cho người ta khiếp sợ, nhưng lực lượng đơn giản một quyền vừa rồi của Nộ Tu La lại có thể đấu ngang ngửa với hần!

Không! Phải nói rằng, Nộ Tu La trước mắt lực lượng có thể mạnh hơn hần, duyên vào một kích chính diện trực tiếp va chạm vừa rồi, Nộ Tu La chân vẫn có thể nửa bước không dời, nhưng A Thiết lại bị hần đánh lui mấy bước...

Rõ ràng, chính như Nộ Tu La lúc trước đã nói, bây giờ mặc dù lực lượng bộ kinh vân trong cơ thể A Thiết dần dần thức tỉnh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, vẫn chưa hoàn toàn lột xác thành bộ kinh vân. Cho nên A Thiết tuy đã cực mạnh, vẫn chưa thể tính là cảnh giới mạnh nhất của hần, cũng tức là Nộ Tu La trước mắt, khả năng mạnh hơn hần!

Còn bây giờ A Thiết cuối cùng cũng hiểu ra, Nộ Tu La mới vừa rồi vì sao không kịp thời lướt ra Võ Đạo quán...

Thanh âm “Ừ ừ” vang lên thật dài, toàn bộ đất cát sụp xuống, không biết bị lực lượng vô hình gì dẫn dắt, đột nhiên như sao băng nhiều không đếm được dần dần bay lên giữa không trung, chỉ một thoáng cát đá đầy trời lơ lửng ở giữa không trung, nhất thời xanh thẫm là kỳ quan!

Mà ở phía dưới “Kỳ quan”, một người vẫn ngang nhiên đứng thẳng, không thương không tổn hại, hai chân cũng chưa bao giờ rời nửa tấc, chính là Nộ Tu La!

Không thể tưởng được, sự cường đại của hắn, lực lượng của hắn không ngờ lại đáng sợ đến vậy, có thể cách không đến trăm tấn cát đá lơ lửng giữa không trung! Nhưng nghe thanh âm khủng bố của Dạ Quỷ, hắn nói với A Thiết:

“Hắc hắc, nhìn thấy chưa, Nộ Tu La ta cường đại, tạm thời vẫn là ngoài sức tưởng tượng của ngươi! Mà trong tình huống ta sắp sửa giết ngươi, cũng tuyệt đối sẽ có một chiêu vượt quá tưởng tượng của ngươi!”

“Bộ Kinh Vân! Tiếp chiêu Tu La Lục Đạo ta...”

“Thiên.... Tôn Vô Hạo.. Đạo!”

Thiên hạ vô đạo?

Nhưng thấy Nộ Tu La đồng thời hô to, hai tay đan vào nhau, trăm tấn Sa Thạch lơ lửng giữa không trung, nhất thời lực lượng xoắn lấy nhau tạo thành một vòng xoáy cát đá, vòng xoáy càng cấp tốc xoắn thành một cây trụ khổng lồ dài chừng trăm thước, rộng đến lưng xích, như điện chui vào đầu A Thiết!

Thiên! Thật là một đòn đáng sợ! Đòn đánh này không những nhanh mà còn cực kỳ bá liệt hùng hồn, điện kim cương cực lớn kia chưa tới, sản sinh ra kinh lực bức người, đã đem mặt đất dưới chân A Thiết bức đến mức lõm xuống, kinh lực đè xuống như một cái thùng sắt vô hình, khoá A Thiết ở trong phạm vi mười thước!

Sinh lộ duy nhất, chỉ có oanh tán cái kim cương đang đè xuống kia.

Nhưng mũi khoan này không chỉ nặng trăm tấn, không những ẩn chứa sức mạnh cường đại của Nộ Tu La mà còn đè ép gia tốc, phải đến mấy trăm tấn, huống chi A Thiết vẫn chưa hoàn

toàn khôi phục lực lượng bộc mây, hẳn có thể ngăn cản được không?

Tất cả lựa chọn đều được lựa chọn trong chớp mắt, trên thực tế A Thiết cũng không có bất kỳ lựa chọn nào khác, mắt thấy kinh chiêu sắp tới, hẳn cũng không thể tránh lui, cũng không cách nào lui tránh, lập tức vận dụng lực lượng toàn thân, tay trái ôm Hoắc Thiên, tay phải đã vươn lên bài văn chương “Chi Sơn Đảo Hải” nghênh tiếp!

Thật là một thức bài sơn đảo hải! Chương kinh mệnh môn thật sự có thể dời núi lấp biển, gợn sóng một tiếng, lại có thể đấu ngang tay với mấy trăm tấn kim cương, cứng rắn đem cự toàn chống đỡ ở giữa không trung, mà chương kinh mờ ảo trong lòng bàn tay, càng đồng thời ngấm vào trong cự toàn, chương kinh từ trong ra ngoài bắn ra, làm cho cự toàn nổ thành phần!

Thế khó lường được, chiêu “thiên hạ vô đạo” của Nộ Tu La bá đạo đặc sắc, chiêu này của A Thiết “bá sơn đảo hải” cũng thật đặc sắc!

Chỉ có điều, A Thiết tựa hồ xem nhẹ bốn chữ chân nghĩa “Thiên hạ vô đạo”.

Ngay khoảnh khắc mũi khoan không lồ bị hắn phân thân phá vỡ áp xuống, một kích thật sự của “Vô Đạo” đã tới!

Chỉ thấy Nộ Tu La đồng thời thôi động bảy thành lực lượng, trọng quyền điên cuồng đánh tới hắn!

Hóa ra mũi khoan vừa rồi khí thế cực kỳ khiếp người, chẳng qua là thiên hạ vô đạo nhiều địch hư chiêu, vô đạo chân chính, là Nộ Tu La đồng thời thừa thế đánh ra một đòn sấm sét!

Mà A Thiết vì muốn toàn lực ứng phó một kích của kim toàn nên căn bản đã không kịp, cũng không cách nào đồng thời ngăn cản đồng thời trọng quyền đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc “Bành” một tiếng...

Hắn ta trúng quyền!

Trước đó thật sắc bén một quyền, một quyền Nộ Tu La này đã quyết chí phải giết, cho nên càng thúc dục bảy thành lực lượng, trọng quyền trong cơ thể A Thiết, thẳng tắp như bị năm lời đánh vào cơ thể, mạch máu toàn thân như bị mấy chục vạn

dòng điện đặc biệt đánh cho đứt gãy, không chỉ cổ họng “ào ào” phun ra máu tươi nồng đậm, từng lỗ chân lông toàn thân đều tại bắn ra máu tươi!

Người của A Thiết cũng bị đánh bay ngược về phía sau mười mấy thước, đụng vào bức tường “Võ Đạo quán” phía bắc rồi dừng lại, thậm chí thi thể Hoắc Thiên được tay trái của gã vẫn luôn bị quyền kinh cường đại phản chấn rời tay, bay ra thật xa!

Một quyền này của A Thiết bị thương không nhẹ, hắn chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân như đang chảy ngược, từ từ mất đi lực lượng, ngay cả đứng lên cũng rất miễn cưỡng. Nhưng trước mặt cường địch, A Thiết vẫn kiên cường bất khuất, dùng hết lực lượng còn sót lại trong cơ thể đứng sừng sững như cũ!

Nhưng mà, hết thấy những điều này lọt vào trong Nộ Tu La Nhãn, lại cảm thấy cực kỳ hài lòng! Chỉ thấy Nộ Tu La lại như một đầu Bạo Long đã chế trụ con mồi, đang từng bước một tới gần con mồi của mình.

“Thế nào? Trúng một quyền bảy thành sức mạnh của ta, cảm thụ thế nào? Tin tưởng, hiện tại ngươi vẫn có thể đứng sừng sững, cũng phải dùng hết sức chín trâu hai hổ!”

“Bộ Kinh Vân! Ta đã sớm nói qua, trừ phi ngươi có thể hoàn toàn khôi phục được lực lượng kinh vân trong quá khứ, nếu không, cho dù bây giờ ngươi đã mạnh đến mức khiến cho những tên nhân loại ngu muội kia lú lủi, nhưng vẫn không thể nào thắng được ta!”

“Mà hiện tại, cũng là lúc ta chấm dứt hết thấy, chấm dứt trận thần họa này của ngươi!”

“Thiếp... Chết đi!”

Một tiếng nhận lấy cái chết, Nộ Tu La phục hồi lại thúc giục bảy thành lực lượng, quyền đánh như sấm rền, quyền thế lần này hướng về, rõ ràng là mặt mũi A Thiết!

Chỉ vì một kích này của hắn, thế phải đánh cho đầu hắn nổ tung mà chết!

Nhìn quyền đánh tới trước mặt, A Thiết thật sự là có khổ tự biết, lực lượng trong cơ thể hắn đã không còn bao nhiêu, thật sự không cách nào xuất chiêu nghênh đón, chẳng lẽ hắn cứ như vậy mà chết dưới sát quyền của Nộ Tu La này!

Người từng một lần vô địch thế gian khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân, cũng muốn... thất bại?

Không! Bộ Kinh Vân tuyệt sẽ không chết như vậy, cũng sẽ không bại như vậy, bởi vì...

Ngay lúc Đoạt Mệnh Sát Quyền của Nộ Tu La đánh tới trước mặt A Thiết, bức tường sau lưng A Thiết bỗng “Ầm” một tiếng nổ vang!

Bức tường phía sau hẳn vốn là một trong những bức tường của “Khu vực triển lãm” “Võ Đạo quán” vẫn chưa sụp đổ, bên trong bức tường là một trăm lẻ tám món vũ khí cổ kim, mà một món vũ khí trong đó lại càng là...

A...? Trận này “Ầm” bạo hưởng, chẳng lẽ là...

***

Không cần tiếp tục chẳng biết làm sao nữa! Cùng với tiếng nổ vang truyền đến, một đạo hắc ảnh nhanh như điện xẹt phá vỡ bức tường sau lưng A Thiết phóng ra, hướng về phía A Thiết bay đến!

Nhìn như thật một chút, bóng đen này, rõ ràng lại là một A Thiết, à không! Không khóc chết từ Tử Thần Bộ Kinh Vân đã lâu không làm trái với năm trăm năm sinh tử chiến hữu...

Tuyệt – Thế - Hảo - Kiếm!

Trời à! Không thể tưởng được A Thiết vẫn luôn ở trong lúc sinh tử, đó chính là thanh tuyệt thế hảo kiếm của “Tiền lãm Bắc quán” dành cho võ đạo quán, cũng cảm ứng được sự nguy hiểm của chủ nhân, phá tường mà tới!

“Tuyệt thế hảo kiếm?” Kịch biến phát sinh, Nộ Tu La cũng sửng sốt, chỉ có quyền thế vẫn không hòa hoãn chút nào, vẫn dùng thế sét đánh về phía mặt A Thiết!

Mà lúc này A Thiết cũng không nói gì, phù một tiếng, tuyệt thế hảo kiếm đã điện xạ đến sau lưng đón đỡ! Không thể tưởng được, trải qua năm trăm năm tuế nguyệt dài đằng đằng, người và kiếm lại lần nữa gặp nhau giữa nguy nan trước mắt, chỉ không biết tuyệt thế hảo kiếm vẫn như trước, nhưng A Thiết thật sự chính là bộc vân của chủ nhân vô địch năm thế kỷ trước sao?

Vô luận như thế nào, tuyệt thế hảo kiếm nơi tay, từ trường cường đại trong kiếm, lại nhất thời thúc giục lực lượng còn sót lại trong cơ thể A Thiết, tựa như muốn khu động tay của hắn, lại phát ra một chiêu giết bại cường địch!

Nhưng quyền của Nộ Tu La lúc này đã đánh tới trước mặt A Thiết trong gang tấc, cho dù hắn có kiếm trong tay cũng không kịp xuất kiếm!

Nhưng trên thế giới này, mỗi lần Bất Lận Tử Thần gặp cường địch đều còn ở bên cạnh ủng hộ sinh tử chiến hữu của hắn, ngoại trừ tuyệt thế hảo kiếm, còn có một người khác.

Một người như gió như thần...

Gió - trùng - - - thần!

Bỗng dưng, Nộ Tu La và A Thiết đột nhiên nghe thấy một tòa nhà cao to nằm cách phía bắc quán võ đạo quán không xa, trên đỉnh lầu cao nhất truyền đến một tiếng dừng tay. Hai người còn tưởng người nói chuyện còn đang trên nóc lầu cao bảy mươi tầng, ai ngờ...

Người tới so với âm thanh còn nhanh hơn, thì ra đã sớm lướt tới sau lưng Nộ Tu La, tiếp theo...

Hách Thính oành oành oành oành thanh âm điệp, Nộ Tu La không ngờ đã trúng mười cái chân nặng như gió như điện, cuối cùng một cước còn đánh trúng ngực bụng gã. Không những chặn được trọng quyền đánh tới A Thiết mặt, mà còn đánh lùi gã ra sau ba bước!

Kỳ thật, lấy sự mạnh mẽ của Nộ Tu La, cho dù trúng mười trọng cước, cũng tuyệt đối không bị đánh lui ba bước, chỉ là hôm nay hắn tập trung bảy thành lực lượng trên quyền, các bộ vị khác phòng thủ yếu hơn, mới có cơ hội để người ta lợi dụng!

Nhưng mà người đến bắt đầu hô to từ mái lầu, cho đến khi vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau Nộ Tu La, thân hình so với âm thanh còn nhanh hơn, ra chân nhanh hơn khả năng bắt được. Có thể nói, đương thời không ai bì kịp! Chân người tới đây, A Thiết cảm giác như đã từng quen biết, càng vô thức bật thốt lên:

“Là chân Phong Thần!”

“Người là — Nhiếp Phong!”

Không thể tưởng được, tối nay A Thiết lại bị kích phát tiềm năng, chẳng những dần dần có thể bước ra một bước kinh vân trước kia của tuyệt học, càng không tự chủ mà hô lên tên của Nhiếp Phong!

Không sai! Tại đây vừa phát ra thiên quân để cứu viện A Thiết thì đúng là Nhiếp Phong vẫn ẩn cư ở trên mái nhà cao nhất kia!

Mà giờ khắc này, cả người Nhiếp Phong như đang đứng giữa một luồng khí xoáy, khiến cho A Thiết trong lúc nhất thời cũng không thể nào nhìn rõ dung mạo của hắn, nhưng hắn vẫn đứng trong luồng khí xoáy truyền ra một câu:

“Bộ Kinh Vân! Đa tạ người cách xa năm trăm năm mà vẫn nhận ra ta! Nhưng bây giờ không phải là lúc người và ta nhận nhau...”

“Cẩn thận!”

Đúng vậy! Bây giờ cũng không phải lúc để nhận nhau, bởi vì Nộ Tu La bị Nhiếp Phong trọng cước đánh lui liền ba bước, lúc này đã định thần lại, còn vung quyền tấn công về phía A Thiết.

“Hắc! Không thể tưởng được tối nay ngay cả một Thần võ giả khác “Nhiếp Phong” cũng tới! Rất tốt...”

“Vậy để Nộ Tu La ta đồng loạt thu thập phong vân!”

Cái gì? Hóa ra không chỉ A Thiết, ngay cả Nhiếp Phong cũng là Thần Võ Giả!

A Thiết chưa kịp ngẫm nghĩ, sát quyền của Nộ Tu La đã đánh tới trước mặt, cũng trong lúc đó, cước lực của Nhiếp Phong trong khí xoáy lại nổi lên!

Nhưng mà lần này Nhiếp Phong không tiếp tục giao đấu với Nộ Tu La nữa, chỉ thấy kinh chân của hắn quét qua, một luồng lực chân lạnh thấu xương ngưng tụ thành một luồng băng kinh vô hình, như khiên băng che trước người A Thiết, chính là “Chí Hàn Lục Quyết” của tổ truyền của Nhiếp gia!

Nhưng Nộ Tu La thật sự cực kỳ mạnh mẽ, có thể nói là bạo long trong đám cường giả siêu cấp, đóng băng ba thước cũng

chỉ có thể hơi ngăn trở quyền thế của hắn, bằng một tiếng, ngay cả khiên bằng cũng vỡ nát!

“Thân thể của hắn tuyệt không phải hai chương cước của ta có thể bị thương! Chỉ có kiếm tốt tuyệt thế mới có thể thương tổn hắn...”

“Nhanh, —— kiếm!”

Nhiếp Phong cảnh báo một tiếng, A Thiết lập tức hiểu ý, nhưng quyền của Nộ Tu La đã đánh đến trước trái tim hắn ba tấc, thanh tuyệt thế hảo kiếm trong tay hắn, có thể kịp thời đâm trúng đầu bạo long không?

Đã không còn thời gian để lo lắng nữa rồi! A Thiết cắn chặt răng, rút cuộc cũng dùng hết toàn bộ sức mạnh còn sót lại trong cơ thể, kiếm vung lên!

Nhưng “Bành” một tiếng vang thật lớn! Trọng quyền của Nộ Tu La so với tuyệt thế hảo kiếm còn nhanh hơn, hơn nữa còn đánh trúng ngực A Thiết trước!

A Thiết... thất bại?

Không! Còn chưa hoàn toàn thất bại! Chỉ vì A Thiết tự biết với thực lực hiện giờ của mình, cần bản trước khi tuyệt thế kiếm ý đâm trúng Nộ Tu La, quyền đầu tiên bị đánh trúng, không thể nghi ngờ! Cho nên hắn quyết định dùng phương pháp chiến đấu không muốn sống nữa...

Trọng quyền sắp đánh trúng lông tóc hắn, hắn bỗng nhiên chéch người vài tấc, hiểm hiểm né qua vị trí trái tim chính diện bị tập kích, mà lấy lồng ngực bên phải chịu một đòn trọng quyền này của Nộ Tu La!

Trung quyền trong nháy mắt, hắn càng cố nén hết mức đau đón cực độ ở trong quyền, đem tuyệt thế hảo kiếm còn cách vài tấc liền đâm trúng mục tiêu ném về phía trước!

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng! Tuyệt thế kiếm tốt tuyệt thế, không ngờ đã hung hăng đâm vào ngực trái Nộ Tu La, rõ ràng đâm thủng trái tim hắn, lại từ sau lưng chui ra, lập tức máu tươi văng khắp nơi!

Nộ Tu La... Thất bại? Cường giả khủng bố mạnh như bạo long này cũng phải thất bại?

Không! Không! Không! Không!

Thực sự quá kinh khủng, thực sự quá bất ngờ! Thậm chí ngay cả Nhiếp Phong cũng cảm thấy bất ngờ! Bởi vì...

Cho dù trái tim bị tuyệt thế hảo kiếm hoàn toàn xuyên qua, Nộ Tu La vẫn không chết được!

Máu tươi của Hách Kiến Nộ Tu La bắn tung tóe, đó là những đóa hoa máu màu xanh thẫm, người của hắn cũng không lập tức đứt hơi ngã xuống, mà ngược lại còn đau đón hướng lên trời điên cuồng hét lên một tiếng!

Một tiếng hét điên cuồng như Ma Thần gào thét, không chỉ đánh sập phía bắc quán Võ Đạo quán bên cạnh, ngay cả ngôi nhà thương nghiệp mà Nhiếp Phong đang ẩn núp tối nay, tất cả bức tường thủy tinh cũng theo âm thanh sụp đổ vỡ nát, mà tuyệt thế hảo kiếm xuyên qua tim y đã lâu, càng bị phản chấn ngược lại. Nó cắm ngược trên bức tường phía Bắc quán Võ Đạo quán, làm bức tường kia sụp đổ ngay tại chỗ!

Trời...! Điều này sao có thể? Trên đời này lại có trái tim bị xô xuyên qua nhưng vẫn có thể không chết?

Nhưng cho dù Nộ Tu La không chết, một kiếm này cũng bị thương không nhẹ, càng khiến hắn nhớ lại cảm giác đau đớn đã sớm quên đi nhiều năm, đã rất lâu rồi hắn chưa từng nếm trải vị đau đớn! Nhưng thấy toàn thân hắn cũng đang run rẩy, lực huyết quái dị kia càng không ngừng từ trong lòng hắn chảy ra, lực lượng của hắn hiển nhiên cũng đang cấp tốc trôi qua!

“Hắc... Rất khiếp sợ, có phải không? Rõ ràng trong tim ta đã trúng kiếm, vì sao vẫn chưa ngã xuống? Con kia vì sao...”

“Ta, là một người có hai trái tim!”

Cái gì? Hắn... lại có hai trái tim? Điều này có thể sao? Trên đời này tất cả nhân loại, đều chỉ có một trái tim, chẳng lẽ hắn cũng không phải là “người”? Hắn thật sự là một Tu La phần nộ?

Chỉ thấy Nộ Tu La nhìn chằm chằm vào A Thiết sắp ngã xuống cùng với Nhiếp Phong đang tức giận, lại nhe răng cười nói:

“Tuy nhiên, ta cũng không nghĩ tới... Lấy thực lực trước mắt của ngươi, vẫn có thể làm ta bị thương nặng, xem ra, ta vẫn thật sự đánh giá quá thấp dũng khí thà chết của Bộ Kinh Vân năm đó cũng phải chiến thắng, còn có trí tuệ chiến đấu càng mạnh mẽ...”

“Nhưng ngay cả như vậy, tối nay ngươi cũng nhất định phải thua, bởi vì...”

“Ta... còn có con ngươi khỏe mạnh... Lượng... lại trở thành chiêu số một!”

Vạn liệu không tới, Nộ Tu La vẫn có sức mạnh xuất chiêu!

Không sai! Gã nói được không sai! Ngay khi gã vừa dứt lời, thân hình gã lại xuất hiện, một quyền điên cuồng đánh vào ót A Thiết!

Biến hóa này thật sự ngoài dự liệu của Nhiếp Phong! Bởi vì hắn cũng không lo giận Tu La tiếp tục tấn công A Thiết, hơn nữa mục tiêu của hắn vẫn luôn tập trung trên người A Thiết, xem ra hắn không những thề phải giết chết A Thiết, mà còn phải triệt để hủy diệt bí mật “Thần Vũ” trong cơ thể hắn!

Còn Ác Ma ăn một đám của Nộ Tu La mới có thể chiếm thượng phong của A Thiết, căn bản nằm mơ cũng không nghĩ tới Nộ Tu La vẫn có thể trở lại. Thế nhưng hôm nay trong tay hắn không những không có tuyệt thế hảo kiếm, thậm chí ngay cả tiếp tục chiến đấu cũng không có khí lực, hắn đã không cách nào chống đỡ nổi!

Mắt thấy A Thiết lại nguy hiểm trong sớm chiều, Nhiếp Phong lập tức không thể nghĩ ngợi, mười thành lực lượng kinh cương quán đầy đang muốn quét ra, vì A Thiết cứng rắn ngăn cản một kích đoạt mệnh cuối cùng của Nộ Tu La này, ai ngờ trước khi gã còn chưa rời chân, chợt nghe xung quanh truyền đến một tiếng “Ừ”.

Chỉ thấy mười thân ảnh nhanh chóng vô luân thành linh phá đất mà ra, chia mười vị trí khác nhau ra trói chặt Nộ Tu La đang hướng về phía A Thiết đánh giết!

Nhìn thật một chút này, mười bóng người này đúng là mười cái toàn thân cơ bắp cuộn cuộn nam tử, trong đó một cái, càng

là sớm trước đó bỗng nhiên nhớ lại chính mình chân chính là ai, cùng với tồn tại chính là “Tiểu ngũ” nhiệm vụ!

“Thần... Bộc? Các ngươi là tôi tớ của Thần?”

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, Nộ Tu La cũng đột nhiên biến sắc mặt, duyên từ trước đến nay hấn ngang ngược khoáng thế, cho dù là ai cũng không cách nào chế ngự nửa bước hấn, nhưng bây giờ hấn cũng bị thương nặng không chịu nổi, mới có thể trong một kích cuối cùng bị mười người hợp lực bóp chặt!

Nhưng nghe tiểu ngũ nói:

“Không sai! Mười tên thần phó của chúng ta ẩn nấp trong biển người nhiều năm, tối nay mới thức tỉnh trí nhớ được, chính là chờ ngày hôm nay đến ngăn người đánh chết Bộ Kinh Vân! Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong đều là Thần Võ Giả, hai người bọn họ đối với thế giới này thật sự rất trọng yếu, bởi vậy tối nay chúng ta cho dù chết...”

“Cũng phải ngăn cản việc này xảy ra!”

Một câu cuối cùng nói ra, tiểu ngũ cùng chín tên thần bộc khác, toàn thân chột rào rào vang vọng. Nhiếp Phong cùng A Thiết sắp ngất đi, chỉ thấy mười người toàn thân gân cốt đột ngột cong vẹo theo một góc độ tuyệt không thể nào làm được. Trong chốc lát, mười người đã lấy thân thể mình xây thành một nhà tù thịt người hình cầu, nhốt Nộ Tu La vào trong đó!

Tiếp theo, nhục lao người này càng lăn lộn trên mặt đất không ngừng, chẳng những mang Nộ Tu La ra xa A Thiết, mà còn “bịch” một tiếng rơi vào trong biển bên cạnh Võ Đạo quán!

“Mẹ nó! Rốt cuộc các ngươi... đang làm cái gì? Các ngươi dám ngu trung ngu ngốc này! Rốt cuộc là đang làm cái gì?”

Trước khi A Thiết trọng thương hôn mê, còn nghe thấy tiếng giận dữ của Nộ Tu La đang rơi xuống biển không ngừng rống giận. Nhưng mà, hấn thật sự đã bị thương mệt mỏi không chịu nổi. Giờ phút này, thậm chí ngay cả khí lực mở mắt ra hấn cũng không có. Hấn chỉ nghe thấy biển khơi đột nhiên truyền đến từng tiếng “Ầm ầm” chấn động hoàn vũ, tiếp theo là...

Cuối cùng hấn ta cũng không chống đỡ nổi nữa!

Chương thứ năm, Thần trong gió

Tí tách! Tí tách...

Thời điểm A Thiết mở mắt ra lần nữa, không ngờ lại phát hiện bản thân đã ở trong một bóng tối vô biên.

Nơi này không những không sáng, mà còn khiến A Thiết ở trong bóng tối hoàn toàn không biết mình đang ở phương nào. Càng quỳ dị hơn chính là xung quanh không ngừng vang lên tiếng tí tách, giống như có rất nhiều dụng cụ đang liên tục vận hành.

A Thiết vội vàng đứng lên, lập tức phát hiện vết thương trên người mình đã khỏi hẳn. Chỉ là chẳng biết tại sao, Nhiếp Phong từng ra sức giúp hắn không thấy, Nộ Tu La cũng không thấy, thi thể Hoắc Thiên cha hắn cũng không thấy, thậm chí ngay cả tuyệt thế hảo kiếm cũng không thấy.

A Thiết không tự chủ được đi thẳng về phía trước, quyết tâm phải trong bóng đêm tìm kiếm đường ra. Ai ngờ tìm thật lâu, vẫn đang ở trong bóng tối vô biên, trong lòng không khỏi buồn bực.

“Rốt cuộc nơi này là nơi nào? Là ai mang ta bị thương tới đây?”

Nghi vấn trong lòng hắn, vốn dự tính không có bất kỳ ai trả lời, nhưng ngay lúc này, phía sau bỗng nhiên có người như có thể nghe thấy tiếng lòng hắn, đáp: “Là ta, đưa ngươi tới đây.”

***

A Thiết lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam nhân khôi ngô dị thường, trang phục không giống thần bí của người hiện đại, đã sớm đứng sau lưng hắn, A Thiết không khỏi nhíu mày hỏi: “Ngươi, là ai? Vì sao phải mang ta tới đây?”

Nam nhân thần bí kia từ từ đáp: “Ta, là một người có quan hệ chặt chẽ với ngươi, bởi vì...”

“Ta vốn chính là ngươi!”

Lời này vừa nói ra, nam nhân thần bí kia lập tức quay đầu, A Thiết rốt cuộc cũng thấy rõ mặt của hắn...

Nam nhân thần bí này vậy mà giống A Thiết như đúc, khác nhau chính là tóc của hắn, không ngờ lại biến thành màu trắng bạc, tăng thêm vẻ tang thương thiên cổ mà A Thiết chưa từng có cho hắn. A Thiết chợt bừng tỉnh đại ngộ, ngờ ngác hỏi: “Người vốn là ta? Chẳng lẽ... Người chính là ta của năm trăm năm trước...”

“Bộ Kinh Vân?”

Nam nhân thần bí kia chậm rãi gật đầu, vừa đi gần A Thiết vừa nói:

“Đúng vậy! Ta chính là bộ kinh vân năm trăm năm! Mà mục đích lần này ta tới tìm ngươi, là muốn làm một việc...”

“Ta muốn cho ngươi biết, thân phận chân chính của ngươi là cái gì!”

Nói xong, Bộ Kinh Vân trước mắt vỡ ra một chương, răng rắc một tiếng, cắm thẳng vào tim A Thiết, thậm chí móc trái tim hắn ra!

A Thiết nằm mơ cũng không nghĩ tới, bộ dạng kinh vân của mình sẽ ra tay với hắn, nhưng càng dạy hắn kinh ngạc. Hắn ở Bộ Kinh Vân, tim của hắn, xem thực một chút lại không phải trái tim của một người, mà là một quả bom hẹn giờ tí tách!

Mà Bộ Kinh Vân giờ phút này cũng nhìn thẳng vào A Thiết, trong ánh mắt băng lãnh lại nổi lên một tia thương tiếc kỳ lạ, giống như đang thương tiếc A Thiết trước mắt:

“Thấy chưa? Âm thanh tí tách mà ngươi vẫn luôn nghe thấy, tất cả đều đến từ chính bản thân ngươi, bởi vì...”

“Ngươi, vốn dĩ chính là một vũ khí tính giờ có thể hủy diệt toàn bộ văn minh toàn bộ Thần Vũ!”

“Còn Thần Vũ cuối cùng là diệt thế, hay là cứu thế, liền phải xem lựa chọn cuối cùng của ngươi như thế nào!”

“A Thiết, ngươi là ta năm trăm năm sau...”

“Tự mình giải quyết cho tốt đi!”

“Tự mình giải quyết cho tốt đi.” Năm chữ vừa ra, từng bước kinh vân lập tức nắm chặt quả bom trong tay, tiếp theo...

Một đạo sét như Hạng Thiên, quả bom trong tay hắn lập tức phát nổ!

Hủy Diệt chi lực, chẳng những nổ tung toàn bộ không gian hắc ám, mà còn nổ tung ra cả mấy trăm dặm xung quanh. Nhưng lực bạo tạc vẫn không ngừng, tiếp tục bắn ra, rồi lan tràn xuống dưới, rớt cuộc...

Ngay cả toàn bộ trái đất, toàn bộ Thái Dương hệ cũng nổ tung! Mà A Thiết vào lúc này...

“Dát...!”

Ngay lúc này A Thiết mới giật mình tỉnh lại, rồi lập tức ngồi dậy trên giường!

Thật là một ác mộng đáng sợ! Nguyên lai vừa rồi chỉ là một giấc mộng Nam Kha, nhưng mộng cảnh lại là chân thật dị thường, nếu mộng cảnh thật sự là một loại gợi ý từ tiềm thức nhân loại, như vậy mộng cảnh vừa rồi, phải chăng nói cho A Thiết, chính như Nộ Tu La nói, sự tồn tại của hắn, khả năng đối với văn minh của thế giới này tạo thành uy hiếp tuyệt diệt?

Kinh hồn vẫn còn chưa hết, A Thiết mới phát hiện ra, nơi mình đang đứng hôm nay chính là một nơi hoàn toàn khác so với trong mộng cảnh vừa rồi!

Nơi này, là một phòng nghiên cứu đèn đuốc sáng trưng, trong phòng càng đặt không ít máy tính và máy móc thí nghiệm tiên tiến!

Mà ở bên giường A Thiết không xa, có một người tóc dài khoác áo choàng, đang chuyên tâm thao tác máy tính trong đó.

Song cho dù người này ngồi quay lưng lại, nhưng A Thiết vừa tỉnh dậy từ giấc mộng kia lại thở dốc nặng nề, tựa như không thoát khỏi được nhĩ lực của hắn, chỉ nghe thấy hắn chậm rãi hỏi: “Người cuối cùng cũng tỉnh lại rồi sao?”

“Thật không thể tưởng tượng nổi, người trúng Nộ Tu La nhiều lần trọng kích, nội thương vốn cực kỳ nghiêm trọng, nhưng nằm gần một đêm đã có thể tự động khỏi thức tỉnh. Tiềm năng của ngươi thật sự giống như bộ kinh vân năm trăm năm trước, sâu không lường được...”

Vừa nói chuyện, người này vừa quay đầu lại, A Thiết cuối cùng cũng thấy rõ mặt người này!

Chỉ thấy đó là một thanh niên tuổi tác tương đương A Thiết, khuôn mặt bất luận quan điểm gì, đều có thể nói bộ dạng tuấn dật lạ thường, trong ánh mắt càng lộ ra vẻ âm áp vô hạn, so với vẻ lạnh như băng mang theo phản nghịch. A Thiết cô độc cùng tà khí, quả thực khác biệt như thiên đường địa ngục!

Chẳng những như thế, trên mặt người này càng mơ hồ có một cổ hạo nhiên chính khí, tựa như khí chất những hiệp khách trong ngũ nghĩa cổ đại Trung Quốc này nên có. Rất khó tưởng tượng, ở thời đại hai mươi tư năm đã đối đúng sai không phân, chính tà hàm hồ, còn có một nhân vật như vậy, còn có một nhân vật truyền kỳ thật xa xưa.

Mà nhìn vẻ ôn nhiệt chính khí trong mắt người trước mặt, A Thiết cảm thấy vô cùng quen thuộc, phảng phất như từ rất lâu trước kia, hắn và người này đã trải qua vô số cuộc sống, chết, yêu, hận, sinh ra nhập tử, xuất sinh nhập sinh, hai người từng cùng nhau chảy vô số máu tươi, từng cùng nhau chiến thắng kẻ thù truyền kiếp vốn không cách nào chiến thắng...

Hắn đột nhiên giật mình hiểu ra người trước mặt là ai, hỏi: “Người chính là Nhiếp Phong?”

Thanh niên trước mặt lập tức khẽ gật đầu, cười ôn hòa đáp: “Ừm, ta chính là Nhiếp Phong, người từng cùng người đối phó Nộ Tu La trước đây. Chỉ là lúc đó ta ở trong long quyền khí xoáy, người không thấy rõ mặt ta mà thôi.”

A Thiết nhìn Nhiếp Phong, nhìn tri kỷ trước mắt có khả năng đã quen biết với mình trong thế kỷ thứ năm, không khỏi lại hỏi: “Nếu như, ta đã ở đây, hiển nhiên Nộ Tu La kia đã không cách nào đuổi theo nữa. Rốt cuộc...”

“Sau đó hắn lại phát sinh chuyện gì?”

Nhiếp Phong đáp: “Chuyện sau đó, ngay cả ta cũng không hiểu.”

“Mười người nam nhân đột nhiên xuất hiện, tự xưng là thần bộc kia, hóa ra trong cơ thể đều cất giấu bom có uy lực cực mạnh. Bọn hắn dùng thân thể máu thịt của mình vây khốn Nộ Tu La, kéo hắn vào biển, lại lập tức dẫn thân thể nổ...”

“Mười quả bom mạnh mẽ này cũng không biết làm sao chế thành, lực nổ so với viên đạn nổ, mặc dù nổ dưới đáy biển, nhưng sóng lớn còn ở mặt biển khơi khơi dậy! Mà sau vụ nổ, Nộ Tu La rốt cuộc không nổi lên mặt nước nữa!”

Thì ra là như vậy! Thì ra sau khi A Thiết hôn mê đã xảy ra chuyện như vậy! Không ngờ, lại có một đám người tự xưng là thần phó, lại vì cứu A Thiết mà tự sát hi sinh, sự tình xem ra càng lúc càng phức tạp rồi.

“Vậy Nộ Tu La đã chết rồi?”

Nhiếp Phong than nhẹ:

“Ai biết được! Dù sao trước đó, ta cũng không nghĩ tới, trên đời lại có hai trái tim! Nói không chừng, Nộ Tu La vẫn ở đông sơn tái khởi, trên đời này, càng ngày càng nhiều chuyện chúng ta chưa từng nghĩ tới!”

Đúng vậy. Trước đó, A Thiết sao có thể ngờ được, mình lại là một tồn tại không khóc đến chết chóc vào năm trăm năm trước? Sao có thể nghĩ đến, mình lại gặp lại cố nhân của con mưa gió năm trăm năm trước?

Tất cả mọi thứ đều không quá chân thực! Ngay cả Nhiếp Phong trước mắt, vô luận từ ngoài vào trong, cũng hoàn mỹ không giống một người sống chân thật! A Thiết xác định nhìn Nhiếp Phong, nhìn thấy trên mặt hắn phát ra vô hạn âm áp, trong ánh mắt lạnh lùng, bỗng nhiên hiện lên một tia nghi hoặc.

“Tuy rằng ta cảm thấy ngươi giống như đã từng quen biết, càng có thể vô thức gọi ra tên của ngươi, nhưng mà...”

“Ngươi, thật sự là Nhiếp Phong?”

Nhiếp Phong nhìn vẻ nghi hoặc trong mắt A Thiết, trong phút chốc con ngươi xoay chuyển, cười hài hước hỏi lại: “Ngươi cũng thật sự là Bộ Kinh Vân sao?”

Thực sự chỉ trong một câu nói! Lần này, A Thiết cuối cùng cũng trầm mặc, hắn thật sự không dám khẳng định, mình có đi theo kinh vân hay không.

Nhiếp Phong lại nhẹ nhàng thở dài.

“Ta hoàn toàn minh bạch nghi hoặc cùng bản khoản trong lòng người, chỉ vì ta đã từng có nghi hoặc giống nhau, hai ta mặc dù bộ dạng giống phong vân năm trăm năm trước như đúc, nhưng...”

“Bọn ta cùng bọn họ, có một ít bất đồng!”

Nhiếp Phong nói tới đây, đột ngột nhấn hệ thống máy móc tiên tiến bên cạnh, chỉ thấy trên đỉnh phòng nghiên cứu có một thiết bị phóng xạ loại nhỏ, lập tức bắn ra hai hình ảnh Tam Thái Lập lập thể do Ô Lạp chế tạo thành, hai hình ảnh lập thể này, không ngờ lại là Nhiếp Phong mặc một bộ trang phục thời cổ!

“Hai người này, chính là hình vẽ phong vân trên Thiên Tà Chiến Giám ghi lại, hình ảnh lập thể hư ảo mà thành!”

Nhiếp Phong vừa nói vừa liếc một cuốn cổ tịch được để bên cạnh mình, A Thiết liền nhận ra, chính là người đã chứng kiến ở chợ bắc tiệm thuộc sở trường chợ tại Bắc Kiền Vũ quán mấy ngày trước, quyển “Thiên Tà Chiến giám” được bày ra cùng với kiếm tốt tuyệt thế!

Không thể tưởng được quyển Thiên Tà Chiến Giám này đã ở trên tay Nhiếp Phong, rất có khả năng là sau khi A Thiết hôn mê, Nhiếp Phong thừa loạn lấy về để tìm tòi huyền bí trong đó.

Mà Nhiếp Phong nhìn hình ảnh phong vân lập thể, không khỏi lại nói với A Thiết:

“Căn cứ vào quyển Thiên Tà Chiến Giám Thượng Sách ghi lại, năm trăm năm trước Phong Vân, cả đời từng gặp không ít cường địch, kinh lịch không ít cuộc tử chiến lớn nhỏ, mà thượng sách văn văn chỉ ghi chép Phong Vân quyết chiến một đã gia cổ đại gọi là “Thánh Vương”, đã không viết tiếp, cũng không có ghi lại chiến quả thắng bại, có khả năng trong sách hạ giới có đề cập đến.”

“Nhưng mà trên Thiên Tà Chiến Giám có ghi chép về hình ảnh phong vân cuối cùng xuất hiện, cũng lập tức xuất hiện hình ảnh lập thể trước mắt người, kỳ thật cùng hai ta giống nhau bất tận!”

Đúng vậy! A Thiết cũng thấy rồi! Chỉ thấy hình ảnh phong vân trước mắt, Nhiếp Phong trong đó sớm đã mù mắt trái, bộ kinh vân còn hơn một đầu tóc bạc. Tuổi của hai người, cho dù không bằng tuổi thật của hắn, nhưng so với A Thiết và Nhiếp Phong trước mắt càng thêm thành thực!

“Tin rằng ngươi cũng đã biết, hai người Phong Vân từng hấp thu thụ thụ thú long nguyên, có thể trường sinh bất tử, cho nên hai người bọn họ nếu có thể sống đến bây giờ, có lẽ không có gì lạ, kỳ lạ là, hai người bọn họ tại sao lại lần nữa lớn lên, lại lột xác thành hiện tại chúng ta?”

Đúng vậy! A Thiết cũng từng nghĩ tới, cho dù hai người Phong Vân vĩnh viễn không chết, cũng nên bảo vệ nguyên trạng trước kia, làm sao có thể bắt đầu lại? Một lần nữa trở thành phong vân hoàn toàn mới? Nhiếp Phong trước mắt cũng lạnh lặn như vậy sao?

Nhưng Nhiếp Phong còn nói thêm:

“Theo ta đoán, trong này tất có nguyên nhân không thể cho ai biết, mới có thể sinh ra hai người chúng ta hoàn toàn mới. Lại có lẽ, phong vân năm thế kỷ trước, có khả năng từng chết trận trong một trận đại chiến, mới có thể lại thế luân hồi, dần thân biến thành chúng ta. Nếu trên đời thật sự có luân hồi...”

Phỏng chừng Nhiếp Phong cũng rất có khả năng, chỉ là A Thiết bỗng nhiên nhớ lại một số chuyện:

“Phụ thân ta từng nói, ta, là sai lầm lớn nhất của Bán Thần...”

“Hai ta xuất hiện, liệu có liên quan đến nửa thần kia không?”

Nhiếp Phong cười cười, nói:

“Hóa ra ngươi cũng từng nghe qua chuyện của Bán Thần? Tốt lắm, vậy ta có thể nói thẳng được rồi!”

“Ngươi biết hay tại sao ta đoán được tới nay ngươi ở Võ Đạo quán sẽ xảy ra chuyện gì không? Ngươi lại cảm thấy hoài nghi, vì sao thanh niên năm ta mới mười một tuổi lại có một phòng nghiên cứu dưới mặt đất tiên tiến như vậy, vậy để ta nói cho ngươi biết, tất cả những thứ này, cũng hoàn toàn bởi vì...”

“Bán... Biên thần!”

Cái gì? Rốt cuộc Nhiếp Phong đang nói cái gì? A Thiết càng hiểm thấy hơn! Mà vào lúc này, một cánh cửa trong phòng nghiên cứu cũng lập tức tự động trượt sang bên, một người từ bên ngoài tiến lên, một mặt cười nói:

“Không sai! Tất cả mọi thứ của Nhiếp Phong, cũng đều là nửa bên thần!”

A Thiết chỉ thấy người tiến vào phòng nghiên cứu là một thiếu nữ tuổi chừng hai mươi, chẳng những có một đôi mắt to mọng nước, con người cũng xinh đẹp, chỉ là mặt nàng hơi rỗ bụ, trên mặt lại có chút nước mỡ, quần áo đẳng cấp trên người cũng đầy những vết bẩn, tóc cũng buộc lại, giấu ở trên cái mũ nhỏ, khiến nàng giống như một người thợ rèn trẻ tuổi kỹ lợ, còn nhiều hơn cả một thiếu nữ xinh đẹp.

Mà thiếu nữ không tu sửa biên độ này, chính là nữ hài trước kia và Nhiếp Phong cùng nhau ẩn thân gần võ đạo quán thương nghiệp.

Mà Nhiếp Phong lúc này vừa thấy cô bé này, vốn đang nghiêm trang nói chuyện với A Thiết, đột nhiên như có chút không tự tại, xấu hổ hướng A Thiết giới thiệu:

“Cái này... Chính là trợ thủ của ta - Trác Lam!”

Trác Lam! Hay cho một cái tên thoát tục!

Lam, khiến cho người ta nhớ tới Bích Hải Lam Thiên, quên hết phạm trần tục thế, chỉ là cái tên Trác Lam trước mắt này, xem ra cũng không xuất trần thoát tục, càng xem ra nên gọi là Trác “Nam”.

Chỉ vì nàng thực sự so với rất nhiều nam nhân giống nam nhân hơn, ít nhất trong hành vi, nàng mới nghe Nhiếp Phong gọi mình là trợ thủ, lại chống nạnh đi tới, chỉ vào Nhiếp Phong nói:

“Uy! Nhiếp Tiểu Phong! Sao ngươi có thể nói ta thành trợ thủ của ngươi? Ta mặc dù thỉnh thoảng sẽ ở phòng nghiên cứu giúp ngươi tìm chút manh mối, nhưng ở phía trên phòng nghiên cứu sửa sang lại xe, tất cả đều do ta quản lý! Trái lại nếu không có ta cải trang xe tràng che dấu, phòng nghiên cứu bí mật của ngươi sớm bị người ta phát hiện!”

Nhiếp Tiểu Phong? Tên lịch sự tao nhả biết bao! Đến cả A Thiết từ trước đến nay vẫn luôn biến thành không sợ hãi, cũng nghe được khóe mắt như vậy. Thật sự rất khó tưởng tượng một người phiêu dật như Nhiếp Phong, là người được người ta gọi là “Anh Trung Thần” từ hơn 500 năm trước, thế mà lại bị người gọi là Nhiếp Tiểu Phong!

Mà Nhiếp Phong lúc này cũng lộ vẻ lúng túng, mặt đỏ tới mang tai.

“Trác Lam, van cầu người đừng gọi ta là Nhiếp Tiểu Phong được không? Ta đã lớn như vậy rồi...”

Trác Lam kia còn chưa bỏ qua, đặc thế không tha cho Nhiếp Phong, tiếp tục truy kích:

“Xì! Con trưởng thành thì sao? Ta từ lúc mười tuổi nhận thức con, đã bắt đầu gọi con là Nhiếp Tiểu Phong rồi! Tiểu Phong Tiểu Phong, rất thuận miệng nha! Bộ Kinh Vân, con nói có đúng hay không?”

Hóa ra Trác Lam này và Nhiếp Phong, thanh mai trúc mã cùng lớn lên với nhau? Thảo nào hai người lại không coi ai ra gì! Chỉ có điều nàng nhớ ra lời A Thiết vừa nói tựa hồ đã hỏi lầm người rồi! Nhưng thấy A Thiết nghiêm mặt bèn hỏi: “Nhiếp Phong...”

“Người, hình như vẫn chưa giải thích...”

“Vì sao tất cả mọi thứ của người, cũng bởi vì... Bán Thần?”

Thấy A Thiết nghiêm túc ngưng trọng như thế, Trác Lam không chỉ hơi nghiêng đầu lười, mà Nhiếp Phong lúc này cũng thu liễm vẻ nhẹ nhõm vừa rồi, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc nói:

“Kỳ thực, muốn nói nửa bên Thần, nên do ta lúc mười tuổi bắt đầu nói tới. Người cũng biết ta cũng giống như người, hoàn toàn không còn nhớ rõ hết thấy trước mười tuổi, thậm chí chính mình chân chính thân nhân? Ta duy nhất nhớ rõ, chỉ là chính mình sinh nhật!”

Nhiếp Phong vừa nói ra, lập tức A Thiết sững sờ, chỉ vì không biết vì sao, y cũng giống như Nhiếp Phong thật, mặc dù không nhớ rõ hết thấy mọi thứ của mình trước mười tuổi, nhưng trong đầu vẫn nhớ rõ cuộc sống của mình.

Tháng sáu tháng sáu một giây...

Mà ngay lúc A Thiết loay hoay ở bên trong, Nhiếp Phong đã đem hấn ở trong năm tháng mười một năm qua, cùng với những gì hấn biết về nửa bên thần, từng cái nói nhỏ trong đầu...

Nguyên lai, lúc Nhiếp Phong mười tuổi, chẳng những mất đi ký ức giống như A Thiết, còn từng lưu lạc ở đầu đường.

May mà cuối cùng nhận được phụ thân Trác Lam “Trác Lâm” — một cái công ty máy móc hảo tâm thu dưỡng, cuối cùng cũng coi như có địa dung thân.

Mà Nhiếp Phong lại có một điểm tương đối may mắn hơn chính là lực lượng “thần bí” trong cơ thể hấn, cũng không bị bất cứ miếng tinh phiến thần bí nào trong đầu, thậm chí dưới da, cũng không khác gì người trong thành viên bình thường, có một mảnh tinh thể thân phận người người nên có, chỉ là miếng tinh phiến này, chỉ có thể ghi nhớ tên thật của hấn là Nhiếp Phong, nhưng thủy chung không có biểu hiện, hấn vốn xuất thân nhân gì trên đời, trên đời này còn có ai thân nhân nữa.

Nhưng mà, bởi vì trong đầu hấn không chịu bất kỳ áp lực nào của miếng tinh phiến thần bí nên tiềm năng ẩn giấu sâu bên trong đã không ngừng hiển hiện ra bên trong.

Mười hai tuổi, hấn đã có thể thao túng nhiều ngôn ngữ, luôn đứng đầu trong trường, phương diện máy tính đặc biệt xuất sắc!

Mười ba tuổi, tiềm năng vận động của hấn cũng dần dần hiển hiện, ở ruộng kính và cao phương diện thành tích kính người, một đôi chân của hấn lại như trời sanh có chứa ma pháp, ở phương diện lực nhảy cực độ kính người.

Khi Nhiếp Phong mười sáu tuổi, hấn đã phải che giấu lực lượng trên đời mình!

Do lúc đó, chỉ cần hấn ra sức nhảy dựng lên là có thể nhảy lên mười mấy tầng lầu, đây đã không phải tiềm năng mà người bình thường nên có! Mà cước lực của hấn mạnh đến kinh người, một cước liền có thể đá nát một cầu thang dài đến trăm

cấp, thậm chí lúc đi đường cũng phải cẩn thận dục dục, chỉ sợ sẽ đập bị thương người đi đường!

Càng làm cho hấn càu nhàu chính là chân càng nhanh hơn, trước tiên là qua được xe, tiếp đó chạy nhanh qua siêu cấp xe, đến sau đó, hấn so với “Thanh âm” càng nhanh hơn!

Ngay cả hấn cũng nhanh hơn “Tốc độ”!

***

Cũng chính bởi vậy, kỳ thật cha Trác Lam Trác Lâm dặn dò Nhiếp Phong, muốn thu liễm tiềm năng của mình. Hấn cho rằng đứa nhỏ Nhiếp Phong này mang dị năng, thực sự là không bình thường, hấn cảm thấy ở sau thân thể Nhiếp Phong đã không nhớ nổi, có thể sẽ có bí mật kinh người, cho nên Nhiếp Phong không thích hợp để lộ ra, tránh đưa tới tai họa bất ngờ...

Mà từ đó bắt đầu, chuyện kỳ lạ hơn cũng lần lượt xảy ra!

Nhiếp Phong bắt đầu tạo ra một giấc mộng cứ cách mấy tối.

Trong mộng, hấn chỉ thấy một bóng người toàn thân phát ra bạch quang, thấy không rõ diện mục, tự xưng là nửa thần, càng nói “Hấn một mực chờ Nhiếp Phong lớn lên. Hấn hy vọng Nhiếp Phong sau khi tuổi Thế Tủy, có thể đi tìm cho hấn một người, cũng hảo hảo ở cùng người này, tìm lại cho hấn một bí mật kinh thể “Thần Vũ”.

Mà người mà nửa bên thần muốn Nhiếp Phong trưởng thành này, chính là...

Bộ...c...cịch!

Lúc đầu Nhiếp Phong cũng lơ đãng, cũng không cho rằng trên đời này thật sự có nửa bên thần, nhưng giấc mộng này càng lúc càng chân thật, giằng co mấy năm, mãi đến lúc Nhiếp Phong mười chín tuổi...

Buổi chiều một ngày, hấn đột nhiên buồn ngủ, càng mơ thấy nửa bên Thần Linh cảnh cáo hấn, Trác Lâm - dưỡng phụ của hấn sắp gặp phải một vụ xe, bảo hấn mau chóng đi cứu hấn, nhưng Nhiếp Phong vẫn cho rằng chỉ là giấc mơ nhầm chán của mình mà thôi, nhưng đang trong đêm...

Nuôi dưỡng cha của hấn, cũng lập tức không thể về nhà nữa!

Hắn thực sự bị một chiếc xe nhanh chóng húc ngã, trọng thương không chữa được, cùng Nhiếp Phong và Trác Lam từ nay về sau vĩnh biệt!

Nỗi đau mất mát đối với dưỡng phụ đã dưỡng dục thâm ân, Nhiếp Phong bị ai muốn chết, càng tự trách sâu sắc. Chỉ vì y nhận được lời tiên đoán nửa phần thần, nhưng vì không tin mà không thể cứu dưỡng phụ, cho nên y vẫn luôn hổ thẹn với Trác Lam. Những năm gần đây, ngoại trừ sống nương tựa với Trác Lam, còn đối với nàng đã hàng trăm hàng lần.

Còn nữa, hắn hoàn toàn thay đổi cách nhìn với nửa thần trong mộng, cũng không cho rằng “Hắn” chỉ là chán nản ảo tưởng, càng bắt đầu ở trong mộng câu thông cùng “hắn”.

Mà ở trong mộng qua hai năm, nửa bên thần trong mộng, càng lục tục giảng giải cho Nhiếp Phong một ít tâm quyết võ thuật cổ Trung Quốc, chính giữa lại bao gồm Băng Tâm quyết, “vinh hàn lục quyết”, còn có “Phong Thần cước pháp” gì!

Nói cũng kỳ quái, Nhiếp Phong luyện theo, cảm giác uy lực vô cùng, có thể phát huy tiềm năng trên đời vượt quá bình thường của hắn vô cùng nhuần nhuyễn. Hơn nữa, hắn còn rất nhanh nhấc tay lên, giống như những võ công cổ của Trung Quốc này, cách đây rất lâu trước kia đã từng tập luyện, từng là một phần trong sinh mệnh của hắn.

Mà trong hai năm ngắn ngủi này, còn khiến Nhiếp Phong tin tưởng không chút nghi ngờ đối với sự tồn tại của nửa thần.

Một lần, nửa người trong mộng cảnh nói sắp đến giờ giấc mộng, hắn sẽ đưa cho Nhiếp Phong một đồ vật để ngày sau giúp hắn có thể Bộ Kinh Vân, còn cho Nhiếp Phong một địa chỉ, dặn dò hắn phải xem đến tận cùng là như thế nào.

Mà Nhiếp Phong sau khi dò xét địa chỉ thì phát hiện ra A Thiết đang ở trong căn phòng nghiên cứu dưới lòng đất này.

Hóa ra nửa người Thần muốn tặng Nhiếp Phong là một phòng nghiên cứu dưới đất!

Toàn bộ máy tính và khoa học kỹ thuật trong phòng nghiên cứu này đều là tiên tiến hơn so với bất cứ khoa học kỹ thuật nào công khai. Ở trong phòng nghiên cứu ngầm này, Nhiếp Phong có thể đi vào mạng lưới quân sự của bất kỳ quốc gia

nào, càng có một số khoa học kỹ thuật, là Nhiếp Phong cũng không nghĩ nên sử dụng như thế nào, đi vào trước khiến người ta lú lú!

Mà để che giấu cái phòng nghiên cứu dưới mặt đất này, Nhiếp Phong và Trác Lam càng về sau căn phòng nghiên cứu, mở một cửa hàng chuyên dành cho người chế tạo xa ốc đơn sơ, do Trác Lam quản lý.

Tuy Trác Lam là con gái, nhưng tính cách lại giống một đứa bé trai, không những kế thừa là phong cách cha mà còn thích nghiên cứu máy móc, chỉ số thông minh cũng cực cao, càng mê hoặc đối với kỹ thuật tinh quái của cổ linh tinh.

Thậm chí trong phòng nghiên cứu dưới mặt đất này có không ít khoa học kỹ thuật tiên tiến, có đôi khi Nhiếp Phong cũng không biết nên thực hiện như thế nào, ngược lại Trác Lam vừa nhìn đã biết, thông minh dị thường khó có được...

***

A Thiết rất cục cựa cũng lẳng lặng nghe Nhiếp Phong kinh lịch mười một năm qua từng cái một, cuối cùng cũng coi như hiểu rõ chân tướng:

“Hóa ra nửa thần trong miệng phụ thân ta nói thật sự vậy?”

Nhiếp Phong gật đầu:

“Ừm! Không chỉ như thế, nửa Biên Thần này đối với hai ta tồn tại, thậm chí hoàn toàn rõ ràng hướng đi của hai ta những năm qua, hẳn quả thực không gì không biết! Hiện tại, cũng là trong mộng báo với ta, người sẽ gặp nguy hiểm ở Võ Đạo quán, ta và Trác Lam mới cố ý đi tới Võ Đạo quán một chuyến.”

Giọng nói của A Thiết đột nhiên trở nên nặng nề dị thường, nói:

“Đáng tiếc, nửa Thần Nhâm sao lại biết tiên tri...”

“Cuối cùng tuy ta bình yên vô sự, nhưng phụ thân ta đã...”

Chợt A Thiết đề cập đến Hoắc Thiên, Nhiếp Phong và Trác Lam không khỏi liếc mắt nhìn nhau, Nhiếp Phong nói:

“Có lẽ có một việc, chúng ta còn chưa nói cho người, thật ra phụ thân người Hoắc Thiên...”

“Nhưng... còn có... A... không... có... chết!”

Nói đến đây, Nhiếp Phong lập tức nhấn một cái hệ thống máy tính ở bên cạnh, chỉ thấy trong phòng nghiên cứu, một tiếng “tùy” mở rộng, bên trong có một vật chứa thủy tinh, bên trong vật chứa, lại có thi thể nằm Hoắc Thiên!

“Cha?”

A Thiết lập tức tiến lên xem xét Hoắc Thiên, ai ngờ Trác Lam lại ngăn cản hắn.

“Không! Bộ Kinh Vân, hiện giờ đang che chở cho phụ thân ngươi, quyết không thể mở ra! Bên trong vật có nửa phần kỹ thuật băng giá tiên tiến, có thể tạm bảo vệ tình huống thân thể hắn không chuyển biến xấu! Ngươi mở ra hắn, ngược lại làm hỏng đại sự!”

A Thiết nghe vậy lập tức quay lại nhìn Nhiếp Phong, đợi hắn giải thích.

Nhiếp Phong thở dài: “Không sai! Mặc dù phụ thân ngươi đã tuyệt khí, trái tim cũng trúng độc tính KOOC dừng lại, nhưng chúng ta từng dùng nửa phòng nghiên cứu “Lưỡng Sinh Mệnh Trảm Lưỡng Nghi”, không biết vì sao, Hoắc Thiên vẫn có một phần trăm sinh mệnh phản ứng. Cũng tức là, khả năng gã vẫn chưa chết hoàn toàn, còn có thể cứu được.”

A Thiết bỗng nhiên nhớ ra! Hoắc Thiên lấy máu thịt của mình thân là để ngăn cản thú trao của hắn, thú trao mặc dù đã đâm vào trái tim hắn, nhưng trong nháy mắt đã bị A Thiết mạnh mẽ chấn ra. A Thiết muốn bảo vệ Hoắc Thiên, giờ nhớ lại, rất có khả năng bởi vì thân thể hắn chịu lực lượng kinh thiên kinh hồn, cho nên Hoắc Thiên vẫn còn một phần trăm sinh cơ!

Mất thấy lão phụ vẫn còn có chút danh vọng, tâm thần A Thiết lúc này phấn chấn hẳn lên, hỏi: “Vậy như thế nào mới cứu sống được hắn?”

“Chỉ có một phương pháp! đó là ngươi đi cùng bọn ta, tìm cho ra...”

“Chân thân nửa Thần nửa!”

Đã tìm ra... Chân thân của nửa Thần Linh? A Thiết sững sờ, Nhiếp Phong lập tức nói thêm:

“Kỳ thật, trước khi ta và Trác Lam đến Võ Đạo quán trợ giúp người, nửa thần đã sớm báo cho ta biết, lần này Hoắc Thiên người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, phương pháp duy nhất có thể làm cho người sống sót là cùng người tìm kiếm chân thân của hắn!”

“Nhưng, nửa bên Thần chỉ một mực xuất hiện trong giấc mộng của người...” A Thiết nói: “Đến nơi nào mới có thể tìm được chân thân của hắn?”

Đúng rồi! Thần vốn có mặt ở khắp nơi, nếu đã là Thần, làm sao dễ dàng tìm được? Nhưng Nhiếp Phong hình như đã tính trước được rồi.

“Chuyện này, nửa bên Thần đã sớm nói cho ta biết, chỉ cần ba người chúng ta đến nhà mới của Mỹ Mỹ là được.”

“Vì sao phải đến nhà em?”

“Bởi vì.” Lần này, Trác Lam một mực ở bên cũng không nhìn được xen vào:

“Nửa bên Thần muốn người hòa phong, đến nhà em em tham gia một tháng...”

“Dưới.... Võ – Đạo, Đại, Hội!”

Dưới mặt đất... Đại hội võ đạo? A Thiết sững sờ, giống như đang nghe từng người địa ngục, hắn cũng từng nghe qua từ miệng Hoắc Thiên, nghe qua chuyện liên quan tới đại hội võ đạo dưới mặt đất này!

Lại thì ra, trước mắt toàn thế giới, mặc dù dần dần tôn trọng vũ lực, nhưng chính phủ các quốc gia vẫn là giả mù sa mưa, tuyên dương tất cả kỹ thuật hoặc kỹ thuật hoạt động vận động vận động, tựa như Tây dương kiếm thuật, nhu đạo, san hô đạo đều được liệt vào hạng mục quân hùng vĩ.

Nhưng mà, những võ thuật bình thường đó đều quá quang minh, đều quá chính đạo, thậm chí có chút ôn hòa, cho dù trở thành vô địch của thế giới võ thuật, tựa như Hoắc Thiên và Lô Lý, cũng đều không ngoại lệ, càng không nói đến là “Đệ nhất cường giả” trong mắt người tập võ trên thế gian!

Chỉ vì trên đời này, võ thuật thật sự cường đại nhất, lực lượng mạnh nhất, tất cả người tập võ đều biết, quyết không phải Tây

duyên kiếm, Nhu đạo các loại, mà là “giết người võ học”!

Chỉ có thể trong thời gian nhanh nhất, giết sạch địch nhân mới là đệ nhất cường giả!

Mà trên thế giới thực sự cũng có võ học giết người khác nhau, cũng như nhẫn thuật của Nhật Bản, vẫn chỉ lưu truyền, chưa từng nhận được sự tán đồng quốc tế, thậm chí mỹ nhân cũng từng có tổ chức sinh sản cá nhân, nuôi dưỡng một số kỳ binh hóa sinh trưởng trong bí mật hai mươi năm, võ học giết người của bọn họ chính là dị năng của bọn họ!

Một đồng võ học giết người không thể lộ ra ngoài sáng này mới là võ học mạnh nhất trên đời. Mà bắt đầu từ mười năm trước, cách mỗi mười năm, tất cả cao thủ trên thế giới đều mang theo tuyệt nghệ giết người, đều bí mật tập hợp tại địa điểm bí mật của Mỹ Mỹ Mỹ Mỹ. Một khi phân cao thấp, sinh tử không hối hận, thế phải xem ai mới là “Đệ nhất thế giới” mới là “Đệ nhất thế giới”.

Mà chỉ cần có thể trở thành đệ nhất chí cường của thế giới này, mười năm sau, tất cả cường giả cũng đều phải nghe lời đệ nhất cường giả này, cúi đầu xưng thần!

Cho nên đại hội võ đạo dưới lòng đất này, tranh đấu so với đấu sức cạnh tranh bình thường còn kịch liệt hơn, càng tàn khốc gấp trăm lần, cường giả đi thi đấu, đã sớm không để ý sinh tử chi thứ.

“Bán Thân...”

“Vì sao ngươi và ta tham gia đại hội võ đạo dưới mặt đất?”

Nhiếp Phong cười khò:

“Ai biết được! Nhưng trong mơ hắc từng nói với ta, chỉ cần ta và ngươi tham gia đại hội võ đạo dưới đất, sẽ dần dần tìm ra dấu vết chân thân của hắc, mà chỉ cần tìm được chân thân nửa Thần, hắc, sẽ giúp ngươi cởi bỏ bí mật “Thần Vũ” trong cơ thể ngươi! “

“Mà huyền bí của thần vũ này, không những liên quan đến vận mệnh của thế giới này sẽ hủy diệt, thậm chí, cũng là mấu chốt lớn nhất cứu sống phụ thân ngươi!”

Cái gì? Hóa ra, bí mật kinh thể của Thần Vũ có thể khiến Hoắc Thiên cải tử hồi sinh ư?

Vũ Thần Vũ, Vũ Thái Huyền của Chân Thần, rốt cuộc là biết cái gì?

Mà vừa nhắc tới vũ điệu, A Thiết lập tức nhớ lại, nguyên nhân của ‘Thiên Nguyên Lôi’ cho rằng: Chỉ cần kích phát bộ Kinh Vân trong cơ thể hắc thì bộ lạc hoàn toàn thức tỉnh, bí mật thần vũ sẽ hiển hiện trên thân thể hắc. Nhưng đến lúc này, trên người A Thiết vẫn không có nửa tia bóng dáng của Thần Vũ. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Mặc dù A Thiết không để cái nghi ngờ này vào miệng, nhưng duy chỉ có Nhiếp Phong mới thấy ánh mắt nghi hoặc của hắc khi nghe thấy hai chữ “Thần Vũ”, dường như đã biết là chuyện gì rồi.

“A Thiết, ta biết trong lòng ngươi nhất định suy nghĩ, nếu như ngươi đã dần dần khôi phục lực lượng, làm sao bí mật về thần vũ vẫn không hiện ra trên người ngươi? Rất có khả năng, là bởi vì trước mắt ngươi, tiềm năng trong cơ thể kỳ thật vẫn chưa hoàn toàn bị kích phát; đúng như lời Nộ Tu La kia, mặc dù bây giờ ngươi đã mạnh không thể đỡ, nhưng vẫn chưa có đầy đủ thực lực để “Thắng sở hữu”. Bởi vì, ngươi vẫn chưa hoàn toàn biến trở lại bước chân trước kia.”

“Bởi vậy theo ta đoán, chỉ cần tiềm năng của ngươi tiếp tục kích phát, cho đến khi “Tức lực” của ngươi “Phá tan” hai trăm vạn đại quan”, thậm chí đạt tới ba trăm vạn lần trở lên, Thần Vũ, liền khả năng thật sự xuất hiện!”

“Đọc số lượng năng lượng?”

“Ừm!” Trác Lam bên cạnh giải thích:

“Cái gọi là đọc số lượng năng lượng, là đơn vị của lực lượng ẩn trong cơ thể con người, bình thường người bình thường, năng lượng đọc và số lượng cũng chỉ có thể tăng lên khoảng một vạn. Nhưng vào lúc ngươi vừa rời hôn mê, chúng ta dùng “tôi năng lượng” trong phòng nghiên cứu chiếu xạ toàn thân ngươi., Phát hiện số lượng năng lượng ngươi đọc đã đạt tới một trăm vạn độ, đại khái tương đương với năng lượng hiện tại của Phong Thượng Nhân, nhưng nếu muốn xông phá hai

trăm vạn quan lớn, thậm chí ba trăm vạn, chỉ sợ còn cần kích thích một chút xiu, khiến sức mạnh của người lần nữa tăng lên.”

Thì ra là thế! Lúc đầu A Thiết cũng không quan tâm vì sao trong cơ thể mình lại cất giấu thần vũ bí mật kinh thế nào, cũng hoàn toàn không có hứng thú đối với một nửa thần linh. Hắn hiện tại chỉ có một tâm nguyện, đó là mau chóng cứu sống lão phụ, cùng với Hoắc Thiên cùng nhau sống lại, không muốn bị quấy nhiễu thêm nữa, nhưng nếu Thần Vũ là mấu chốt cứu sống Hoắc Thiên, hắn cũng nhất định phải nghĩ cách giải khai bí mật về thần vũ!

Nghĩ tới đây, A Thiết lập tức xuống giường nói với Nhiếp Phong:

“Đã như vậy...”

“Chúng ta làm thế nào mới đến nhà em?”

Ý của hắn, là hắn đã quyết định cùng Nhiếp Phong và Trác Lam đồng hành, xa xa tới đại hội võ đạo mới bị của ta tham gia, chỉ là trên người hắn không có tinh phiến thân phận, căn bản không thể chính thức xuất cảnh từ Ba Tư, cũng không cách nào len vào cảnh giới Hoa Văn.

Nhiếp Phong đương nhiên minh bạch ý tứ của hắn, hắn cười:

“Người yên tâm! Muốn đến lán giềng của ta, ta đã có an bài! Kỳ thật, ta cũng không muốn bước vào vùng nước đục này, chỉ là, vận mệnh đã an bài ta bị tất cả những thứ này quấn lên, ta cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước!”

“Huống chi, nửa thần kia có thể tiến vào mộng cảnh của ta nói chuyện với ta, càng có thể không biết trước tiên tri, vô luận hắn là một Thần chân chính hay là ác ma trong người, thậm chí vượt xa bất kỳ Thần Ma và khoa học kỹ thuật trên đời, ta cũng có hứng thú, nhìn một chút diện mạo thật của hắn!”

Trác Lam cũng nói với A Thiết:

“Đúng vậy! Muốn đến nhà em, bọn ta đã có cách! Tuy nhiên, lần tham gia đại hội võ đạo dưới đất này, tin rằng sẽ là hung hiểm, người nhất định phải mang theo một thứ cùng đi! “

A Thiết lập tức quay đầu nhìn lại Trác Lam, chỉ thấy không biết từ lúc nào, tay nàng đã nắm một cái rương kim loại dài chừng vài thước, hình dạng hẹp dài.

“Đây là...”

“Đây là cái rương kim loại chúng ta đặc biệt lấy một loại kim loại đúc ra, có thể ngăn cách bất kỳ từ trường nào, thậm chí bất kỳ ánh sáng nào nhìn thấu, cũng tức là người bình thường căn bản không thể biết đặt ở trong cái rương này, đến cùng là đồ vật gì. Mà bây giờ đặt ở trong cái rương này, chính là cùng sống chết của người đây...”

“Tuyệt thế hảo kiếm!”

Đúng vậy! Muốn tham gia đại hội võ đạo dưới lòng đất, có thể sẽ gặp phải siêu cấp cường địch không thể tưởng tượng nổi, tuyệt đối phải mang theo tuyệt thế hảo kiếm đồng hành! Nhưng người hiện đại đã không mang theo kiếm bên người, nếu A Thiết cầm tuyệt thế quái dị cực độ, tốt nhất vẫn là nên giấu kiếm vào trong rương, tránh dọc đường khiến người ta chú ý!

Không thể tưởng được, Nhiếp Phong chẳng những đem tuyệt thế hảo kiếm mang về, còn sớm chuẩn bị cho tuyệt thế hảo kiếm đặc thù này! Hiện tại mọi sự đã chuẩn bị xong, thậm chí thương thế của A Thiết cũng nhanh chóng khỏi hẳn, một là lúc ba người bọn họ lên đường!

Mà A Thiết và Nhiếp Phong lần này đến nhà mình, chẳng những có thể tìm được chân thân của nửa “Thần vũ”, mở ra bí mật “thần vũ”, thậm chí ngay cả Thiên Đạo Minh lãnh đạo cầu đạo, sao lại biết nhiều bí mật như vậy, cùng với Nộ Tu La mạnh tới cực độ khủng bố kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao lại thiên về Hủy Diệt Thần Vũ và Bộ Sát vân...

Thậm chí kiếm tốt vốn đã đạt mức độ hoàn mỹ, vì sao lại ở trên chuôi kiếm, nhiều hơn một ít kiện kiện cổ xưa vốn không thuộc trên thân kiếm?

Mà quan trọng nhất chính là, A Thiết cùng Nhiếp Phong bây giờ, rốt cuộc là có phải phong vân năm trăm năm trước hay không? Tại sao Nộ Tu La lại nói hai người đều là “Thần võ giả”?

Loại bí ẩn này cũng sẽ có người nhận được giải đáp từng cái một!

Chương thứ sáu ba trở về nguyên.

Phiên Lan.

Đài Bắc.

Ở ngoại thành của dinh thự Bắc Thị, ở mười năm trước, cũng đã xây dựng được một tòa kiến trúc kỳ hình.

***

Bên ngoài tòa kiến trúc này giống như một cái tháp nhọn, rộng rãi hàng đầu, cao tới trăm tầng, có thể nói là một tòa kiến trúc cao nhất tại Bắc Thị, chẳng những có thể quan sát toàn bộ Bắc Thị, càng giống như có thể chạm đến thiên địa, đồng hòa với thiên địa!

Nhưng kiến trúc cao nhất của toà đài bắc này lại không phải là cao ốc thương nghiệp gì, hoặc chính phủ lâu lâu, ngược lại, kỳ hình kiến trúc này có thể so với trời cao, kỳ thật thuộc về sở hữu tư nhân.

Mà người có tư cách có thể có được tòa kiến trúc độc đáo này, là một người tự xưng có thể đồng thời đối nghịch với thiên đạo mệnh mông.

Giáo dục tối cao của Thiên Đạo Minh “Cầu đạo”!

Không sai! Kiến trúc này, chính là “Thiên Đạo Minh” trước mắt được chính phủ Trung Quốc liệt vào danh sách đệ nhất tà giáo, là căn cứ tổng hợp thiết lập ở cai đài!

Nguyên lai cuối thế kỷ 21, từng có một lần sôi nổi, ta là chó con trong Trung Quốc, sớm đã không phải đối tượng chính phủ Trung Quốc quan tâm nhất, bởi vì ở mười ba mươi năm, bên trong biên giới Trung Quốc chợt khởi động một cái giáo phái mới càng lớn hơn “Thiên Đạo Minh”!

Giáo phái này lấy giáo lý Phật giáo làm kinh, lấy giáo lý Đạo giáo làm nghĩa vĩ đại, thổi phồng tận thế, đồng thời cho rằng hành động của nhân loại hiện nay càng lúc càng không hợp với thiên đạo, ở dưới chướng khí mù mịt, thiên đạo mệnh mông, sớm muộn gì cũng sẽ mang đến tận thế cho thế giới này.

Người duy nhất có thể dẫn dắt chúng sinh, tránh được tai kiếp ngày tận thế thì trên đời cũng chỉ có một người, chính là Thiên Đạo Minh đề nghị “Cầu đạo”!

Loại yêu ngôn này mê hoặc người khác, giống như giáo lí mà không phải, vĩnh viễn cũng có thị trường, chỉ vì người bình thường cho dù cao hơn nữa, cũng sẽ có tình cảm yếu ớt, lúc ** chênh lệch, hướng chi, Thiên Đạo Minh cầu đạo, cũng tuyệt đối từng có bản lĩnh hơn người, đảm nhiệm vai trò cứu thế thần linh trong mắt tín chúng!

Nghe nói giáo chúng hấn tập luyện Thiên Đạo công, tuyệt đối hợp với Thiên Đạo mà sáng tạo, ngoại trừ có thể cường thân kiện phách, càng có thể vi diệu cảm ứng với Thiên Đạo. Còn cầu đạo tu vi Thiên Đạo công của mình, càng được miêu tả hình ảnh, được hình dung là cảnh giới cao nhất đã đạt tới “Thiên Nhân” hợp nhất của cổ nhân Trung Quốc, không những có thể phi thiên độn địa, càng có thể dùng bàn tay huyết nhục đánh ra lôi điện, chấn nhiếp thương sinh!

Phần lớn quân quần chúng mù quáng, một người có năng lực quái dị như vậy lại có thị trường khổng lồ ở Trung Quốc, có một số tín đồ lại là phần tử tri thức có lai lịch cực cao. Dưới sự khoát lác của mọi người, trong vòng một năm ngắn ngủi, trong cảnh nội Trung Quốc đã có mấy chục vạn Thiên Đạo Minh tín chúng, chính phủ Trung Quốc dần dần hiểu được tình hình nghiêm trọng, thêm nữa, chỉ là Đạo Dẫn chúng đang sùng bái cầu đạo làm cá nhân, rốt cuộc trong hai mươi ba năm, đã xác định Thiên Đạo Minh thành tà giáo đệ nhất Trung Quốc!

Cầu đạo lập tức đi Viễn Tam kiểm, chính phủ Phiên thời đó, vẫn chưa đạt thành nhận thức chung với nội địa Trung Quốc, càng không nói đến quy hóa đại lục, mà phần tử cai quản của chấp chính cũng càng lúc càng nhiều, cho nên Thiên Đạo Minh mặc dù được Trung Quốc coi là tà giáo đệ nhất, nhưng lại quay ngược đường đi của hấn, được liệt vào danh sách luật hợp pháp.

Cho nên, Thiên Đạo Minh sau khi đánh năm sáu năm, không ngừng tại đồi núi hấp thu tín đồ, lại đạt tới năm trăm vạn tín đồ, chiếm một phần tám ngàn vạn dân cư lúc đó, thế lực tương đương không lồ, còn không tính thu nạp tín đồ các phân đàn

trên thế giới, có thể nói Thiên Đạo Minh đã trở thành đại họa tâm phúc chính thức Trung Quốc.

Tín đồ Thiên Đạo Minh thành kính thậm chí vượt qua bất cứ tông giáo nào trên đời, cũng như giờ phút này, vốn là buổi trưa ngày mười hai, cũng là thời khắc nóng nhất ác nhất của Liệt Dương. Trong một đại giáo trường dưới vị trí tổng bộ của Thiên Đạo Minh, lại có hơn một vạn tín đồ vừa chấp tay trước ngực, tiêm tu Thiên Đạo công, vừa hướng về đỉnh lầu triều bái.

Chỉ vì trên đỉnh tần cao nhất của tổng bộ có một con rồng chiếm giữ, một con rồng khổng lồ được ngàn vạn tín đồ coi là thần minh cứu thế -

Cầu đạo!

Từng có lúc, tình cảm thắm thiết, cũng từng xuất hiện ở Trung Quốc cổ đại từ xưa, lúc đó đã từng có ngàn vạn người, từng cúi đầu xưng thần với một tòa “Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu” cao nhất trên đỉnh Thiên Sơn, chỉ là hiện giờ Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu đã tan thành mây khói, một đời kiêu hùng năm đó đã qua đời, nhưng nô lệ của thế đạo lòng người vẫn rất nặng, vẫn cần có một con rồng trong số người khiến bọn họ vừa kính vừa sợ!

Đột nhiên nghe nóc tổng bộ vang lên một tiếng quát lớn, một bóng người đã đi ra khỏi cửa sổ, càng không đếm xỉa đến thân hình đang ở trên lầu cao trăm tầng, bay vọt về phía người đưa tin của tại hạ!

Thật sự khó có thể tưởng tượng! Lầu các cao hơn ngàn thước, bất cứ nhân loại nào từ độ cao này mà nhảy xuống cũng phải biến thành thịt vụn, bóng người này chẳng lẽ không muốn sống?

Ngay khi bóng người bay tới cách mặt đất năm mươi thước, chỉ thấy bóng người đột nhiên song chưởng đánh xuống phía dưới, hai bên lòng bàn tay như cách không đánh xuống mặt đất, tạo thành hai luồng khí kinh vô cương, làm cho thân hình càng lún càng nhanh hòa hoãn xuống, người này đã nằm trên mặt đất, tiếp đó lại xoay người nhảy một cái, thân sắc bình tĩnh rơi vào trên một cái ghế cao trước mặt Vạn Tín chúng!

Sức mạnh thật kinh người, thân thủ thật có một không hai!
Trong sân hơn vạn tín đồ nhất thời tiếng vỗ tay vang trời, chỉ vì người từ trên cao ngàn thước này phiêu nhiên hạ xuống như thần linh, chính là kẻ bọn họ vừa kính vừa sợ bệ hạ ——

Cầu đạo!

Trước mặt mọi người có thể nhảy từ trên cao nghìn thước xuống mà không chết không bị thương, loại thân thủ siêu phàm này, khó trách mấy trăm vạn tín đồ như si như mê, vui lòng khâm phục!

Chỉ thấy cầu đạo này, khuôn mặt vuông vức, cực kỳ uy thế, hai mắt lại giống một đôi mắt rồng hơn. Lúc nhìn người, như muốn thôn phệ linh hồn người khác. May mà ánh mắt của hắn, cũng không dừng lại trước mặt hơn vạn tín đồ, ánh mắt của hắn một mực nhìn lên trời, phảng phất, bất luận tín đồ trước mắt làm sao tử tâm với hắn, cũng không xứng hắn liếc một cái.

Mà Cầu Đạo Phủ vừa ngồi vào chỗ của mình, đã há miệng hỏi tâm phúc bên cạnh chiếc ghế là “Cao Minh”.

“Thế tiến triển thế nào rồi?”

Vẻ vẻ bốn chữ đã nói ra mục đích của hắn, tuyệt không làm vương tay vương chân, một phái kiêu hùng bản sắc, bởi vì người có tư cách đứng bên cạnh hắn, tuyệt đối phải thích ứng cách nói chuyện của hắn.

Mà Cao Minh cũng lập tức hiểu ý, cung kính đáp lại: “Tiến triển cũng không lạc quan. Bởi vì lãnh đạo đã chết, hơn nữa...”

“Lại là tuyệt chiêu sở trường của Bộ Kinh Vân” đau đón
“Không hiểu!”

Chợt nghe bị thống khó tả, mặt cầu đạo như thần minh, vừa rồi có chút động dung, liếc mắt nhìn Cao Minh.

“Ý của ngươi là trong cơ thể A Thiết kia có bộc phát lực lượng kinh vân, đã vượt xa dự đoán lúc trước của Lôi?”

“Ừ.” Cao Minh đáp.

“Nhưng kỳ quái chính là cho dù lực lượng của hắn đã bị kích phát, bí mật của thần vũ trong cơ thể vẫn chưa hiện ra...”

Cầu Đạo cười lạnh:

“Bởi vì, lời nhân như vậy, nếu không thể bức Hoắc Thiên hạ gấp ba lần thúc giục gã A Thiết, chỉ dựa vào chính gã, căn bản không đủ để đem lực lượng Thần chết kích phát hoàn toàn.”

“Bộ Kinh Vân trước mắt, tuy đã rất mạnh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn trở về bộ Kinh Vân vô địch mạnh nhất, chứ đừng nói đến việc có thể bức ra thần vũ mà ta muốn nhất.”

Thật là một trái tim tinh xảo! Cao Minh chỉ nói ra kết quả, cầu đạo lại có thể đoán được, Hoắc Thiên nhất định không có thuốc nào rơi về phía A Thiết! Cao Minh bội phục, lại nói: “Lãnh đạo, bước đầu tiên đã thất bại, chúng ta phải là cường thủ trong tổ chức của phái, đối phó với A Thiết?”

“Không cần.” Cầu Đạo lắc đầu, ánh mắt lại nhìn lên trời, như muốn mất đi hứng thú với Cao Minh.

“Lực lượng trong cơ thể ta mơ hồ cảm thấy, bộ kinh vân lực lượng chẳng những đã thức tỉnh, mà còn đang không ngừng tăng cường. Trọng yếu hơn là, ở bên người hắn, còn có một cỗ lực lượng gần giống như hắn trợ giúp, cho dù chúng ta có bất kỳ cường nhân nào trong tổ chức cũng tuyệt không phải là đối thủ của bọn họ, trừ phi...”

“Bởi vì ta - - anh dâu – Tự... chiếc tay!”

Cao Minh khẽ giật mình, kinh ngạc hỏi: “Từ lãnh đạo... đích thân ra tay? Ý lãnh đạo...”

Vấn đề của Cao Minh căn bản không có đáp lại, chỉ vì trong lúc hắn nói chuyện, người cầu đạo đột nhiên “Phục” một tiếng biến mất trước mắt hắn, trước mặt hàng vạn tín đồ, giống như thần thánh biến mất!

Hắn đã ngồi xuống mở miệng, tự mình đi đối phó với Bộ Kinh Vân - A Thiết!

Mà hắn tuyệt đối không cần bất cứ ai báo cáo lại tung tích của Phong Vân Hành, cho nên dựa vào sức mạnh sâu không lường được của hắn...

Từ lâu đã cảm ứng được hướng đi của A Thiết rồi!

Một buổi tối trong hai ngày sau.

A Thiết vẫn còn có danh vọng Hoắc Thiên, ở lại phòng nghiên cứu của Nhiếp Phong, cũng mang theo rương kim loại mang theo tuyệt thể hảo kiếm, leo lên một chiếc Nhiếp Phong đã sớm chuẩn bị, bên ngoài quan sát tầm thường, tuyệt đối sẽ không khiến người ta chú ý thuyền cỡ trung, cùng Nhiếp Phong và Trác Lam âm thầm ra vào đường thủy.

Chỉ vì trên người A Thiết không có tâm phiền thân phận, căn bản không cách nào bước ra chuỗi. Huống chi Nhiếp Phong cho rằng Thiên Đạo Minh luôn luôn nhìn chăm chăm vào thân vũ trên người A Thiết, bất cứ con đường chính thức nào cũng sẽ có đội ngũ của bọn họ mai phục giám thị., Nếu vậy, ngược lại không bằng âm thầm đi qua con đường thủy để ra ngoài, mặc dù đường xá tương đối xa xôi nối tiếp, trên đường càng muốn có nơi dừng lại chỗ vũ, nhưng nếu có thể tránh được sự đánh lén quấy nhiễu của Thiên Đạo Minh, miễn cho việc đi nhầm đường, cũng không phải không có một biện pháp.

***

Ngoại trừ tuyệt thể hảo kiếm A Thiết mang theo, Trác Lam cũng mang theo bên người một cái rương kim loại khác lên thuyền, càng nói đây là Nhiếp Phong cùng một vũ khí bí mật khác của nàng, cũng không biết bên trong rương cất giấu cái gì. A Thiết chỉ biết, khi Trác Lam đem cái rương này lên thuyền, tuyệt thể hảo kiếm giấu ở trong một cái rương khác, lại phát sinh một trận rung động nhỏ...

Mà để tránh đột nhiên phát sinh biến cố, dẫn đến ba người thất lạc, Nhiếp Phong, Trác Lam và A Thiết mỗi người đều mang theo bên ngoài cổ tay thiết kế đặc thù, bên ngoài có hệ thống cảm ứng nhỏ bé, có thể cảm ứng vị trí của đối phương, còn có thể biểu hiện năng lượng để đọc.

Ba người cứ như vậy ngày tiếp nối đêm trên biển, nhưng dọc đường A Thiết đều trầm mặc dị thường, đến mức Nhiếp Phong cùng Trác Lam ngẫu nhiên trêu chọc hấn. Hấn cũng chỉ nói một tiếng trầm ổn, rồi đi trở về phòng mình, cực ít ra ngoài.

Không thể tưởng được thời gian trôi qua, A Thiết đã bị kích phát tiềm năng, càng lúc càng giống bộ kinh văn năm trăm năm trước...

Thần bí, băng lãnh, trầm mặc!

Im lặng đến gần như tĩnh mịch!

Lạnh như băng giống như một ngôi mộ!

Mà tòa mộ này tử khí quá nghiêm trọng, suýt nữa khiến cho lực lượng tâm thường của Trác Lam cảm thấy ngột thở, chỉ có mỗi Nhiếp Phong...

Đối mặt với khí tức tử vong nặng nề không thể khóc chết, hắn vẫn thản nhiên như cũ, ổn định thần thái, vẫn như gió xuân ấm áp.

Có lẽ bởi vì, hắn vốn chính là một đạo thanh phong của Trục Thế!

Trước năm thế kỷ trước, một cơn gió mát đã bình hành cùng đau đớn, băng lãnh mà tử thần băng lãnh!

Ngoại trừ việc này, A Thiết vẫn luôn dặn dò Nhiếp Phong và Trác Lam, đừng có gọi hắn bước đi mà làm nhiều, hắn tuyệt đối không muốn biến thành bộ kinh vân năm trăm năm trước!

Chỉ vì ba chữ bộ kinh vân, liền giống như một cái đáng sợ nguyên rửa, không những làm hắn hiện tại có chút thân bất do kỷ, càng hại Hoắc Thiên!

Hắn chỉ muốn đưa đứa con của Hoắc Thiên về nhà A Thiết, lặng lẽ canh giữ ở bên cạnh cha già mình, sống nương tựa lẫn nhau. Hắn chỉ muốn bắt đầu lại từ đầu, cho dù hắn trở lại người câm không thể nói chuyện, còn có quái nhân trong mắt tất cả mọi người, hắn cũng không tiếc!

Chỉ là, mặc dù A Thiết không muốn làm bộ bộ kinh vân thêm nữa, nhưng tính cách thật sự càng lúc càng lạnh lẽo trầm mặc, nhưng ngoại trừ phần lớn thời gian hắn đều ở trong phòng mình, cũng có lúc đi ra.

Đặc biệt là buổi tối...

Đêm, phảng phất mới là thế giới của hắn, chỉ vì năm trăm năm trước đã bắt đầu, tử thần không khóc, từ lâu đã quen sống trong bóng tối không thấy mặt trời! Bóng tối, mới là nơi về chân chính của tử thần!

Tựa như tối nay...

Tối nay không những không có ánh trăng say lòng người, bầu trời cũng không có ngôi sao lốm đốm, vốn bầu trời đã tối đen, càng lộ ra bóng tối, xa đến chân trời, xa đến góc biển, đều bị bóng tối không ngừng bao phủ.

Mà ở trong bóng tối đầy trời, A Thiết vẫn đứng ở đầu thuyền, nhìn thẳng phía trước, nghiêm nhiên như ở cuối hắc ám, thật sự có chỗ dựa của y...

Nhưng mà, A Thiết tối nay, trong lúc đang nhìn thẳng phía trước bỗng nhiên rất hiếm khi há mồm, lần nữa nói chuyện với Nhiếp Phong:

“Nhiếp Phong...”

“Ngươi, cũng nhìn thấy chứ?”

Thật êm tai! Kỳ thật Nhiếp Phong vẫn đứng trên boong thuyền cách đầu thuyền không xa, cũng đang nhìn bầu trời đêm tối nay, bằng bước chân vô thanh vô tức, A Thiết cũng biết hẳn đứng sau lưng không xa, xem ra lực lượng của hắn so với mấy ngày trước đã tiến bộ không ít!

Trong lòng Nhiếp Phong tán thưởng A Thiết tiến cảnh, sau đó mỉm cười đáp: “Ta thấy rồi.”

“Ngươi, thật sự muốn ra tay?”

Ra tay? Rốt cuộc A Thiết và Nhiếp Phong ở trong bóng tối vô biên phía trước có nhìn thấy cái gì? Lúc này Trác Lam đã nghe tiếng đi ra khỏi khoang thuyền, hỏi: “Ồ? Các ngươi rốt cuộc nhìn thấy cái gì, nhưng bất luận các ngươi nhìn thấy cái gì, đừng quên chúng ta lần này đây là bí mật lớn vào em ốc của bạn ta, vì để tránh gây xích mích, tuyệt đối đừng hành động thiếu suy nghĩ...”

Ý tứ của Trác Lam là khuyên bảo A Thiết đừng nên ra tay, để tránh hành tung tiết lộ ra ngoài, nhưng lời khuyên của A Thiết đối với lời khuyên của nàng dường như ngoảnh mặt làm ngơ. Tay của y đột nhiên nhấc lên một cây thương cá trên boong thuyền, xoay người búng ra một cái, thanh thương cá dưới sự điều khiển của y cứ như một quả đạn pháo lạng lẹ bắn thẳng về phía trước!

Dường như, một khi đã quyết định thì bất luận kẻ nào cũng tuyệt đối không được thay đổi!

Tử thần, càng sẽ không vì cái gì đó là nguyên nhân “Miễn Tiết sinh cảnh” mà có bất kỳ cố kỵ gì! Chỉ cần cho rằng “Đúng” đúng, tử thần tuyệt đối không kiêng dè!

Nguyên lai, A Thiết quyết định ra tay, bởi vì hắn nhìn thấy ở phía trước xa xa trên mặt biển, đang có một con cá heo trắng khắp cả người đều trắng, bị một đám người lái thuyền từ phía sau săn giết!

Trung hoa cá heo trắng thiên tính thiện lương, cũng từng ở trên biển cứu nhân loại, đáng tiếc ở dưới biển cả không ngừng ô nhiễm, số lượng đã toàn bộ tuyệt chủng, khó được trên đời này còn có một con may mắn còn tồn tại, lại còn có người nhin nhục hạ sát thủ!

Hơn nữa trước mắt cá heo hoa trắng, trên người tuyết trắng lại có một cái vết thương to bằng nắm tay, hiển nhiên sớm đã bị đám người kia lấy ngư thương gây thương tích, càng bị một sợi dây thừng chặt chẽ, làm nó không cách nào lặn vào trong nước trốn chạy để khỏi chết, tiếp tục như vậy, cho dù nó không bị săn giết, cũng sẽ bởi vì thương thế quá nặng mà chết!

Mà đang lúc đám người kia muốn hướng về phía con cá chép trắng nổi kia phát ra mũi thương thứ hai, bỗng nhiên một tiếng sấm vang lên âm âm, thuyền của bọn họ, đã bị A Thiết trở tay bắn ngược thương cá oanh trúng, uy lực to lớn, ngay tại chỗ như tia lửa bắn trúng, cả con thuyền lập tức nổ tung, tất cả mọi người trên thuyền cũng bị đánh cho lập tức nhảy xuống biển chạy trốn!

Mà dây thừng của con cá heo trắng kia, cũng lập tức đứt thành hai đoạn, con cá sấu trắng kia nhất thời có thể thoát khỏi, lập tức như trút được gánh nặng bơi về phía trước!

Chỉ có trước khi rời đi, con cá heo trắng kia một lần nữa lưu luyến không rời quay lại nhìn đầu thuyền của A Thiết. Trong ánh mắt, càng giống với A Thiết ra tay vì nó mà biểu lộ cảm kích vô hạn. Loại ánh mắt này, lại giống như thập phần hiểu nhân tính, lại xem ra chỉ có nhân loại mới có ánh mắt như vậy...

Mà A Thiết, cũng cảm thấy ánh mắt của con cá voi trắng này giống như đã từng quen biết, giống như là đã gặp ở đâu đó ở

đó vậy. Nhưng y cũng không để bụng, chỉ nói với con cá mập trắng kia: “Đi đi, trở về thuộc về thế giới của ngươi...”

“Thế giới nhân loại không thích hợp sinh vật thiện lương, trên đời này thật sự có quá nhiều âm hiểm gian trá, quá nhiều vô vị giết chóc!”

Thực sự chỉ là lời nói mà thôi! Ở phía sau Nhiếp Phong cũng vô cùng tán đồng! Chuyện này, chẳng lẽ là lời trong lòng A Thiết sau khi trải qua thảm biến?

Nói cũng kỳ quái, con cá sấu trắng nổi giữa kia giống như hoàn toàn hiểu được lời A Thiết nói, không tự chủ được mà nổi lên đã không có bao nhiêu dư khí, suy yếu kêu khẽ vài tiếng, giống như đáp ứng với A Thiết, tiếp theo, rút cuộc cũng không dứt khoát mà đi càng ngày càng xa, cho đến khi bóng đêm phía trước hoàn toàn biến mất.

Không thể tưởng được, trong hành trình dài lâu tịch liêu lần này, một con cá heo trắng không khóc chết vì bộ kinh vân kia lại giống như hiểu sâu trong lòng hắn, ngược lại động vật hiểu rõ nhất tâm tư suy nghĩ của hắn, cũng không biết là châm chọc hay là bi ai?

Thiên cổ bi ai của tử vong?

Nhưng mà càng không nghĩ tới chính là, ngay sau khi con cá sấu trắng kia rời đi không lâu, vẫn một mực ở phía sau nhìn xem A Thiết xuất thủ như Nhiếp Phong, từ trước đến nay bỗng nhiên hắn tự đắc, bỗng nhiên sắc mặt khẽ biến.

“Bộ kinh vân..., không, A Thiết, ngươi có cảm giác được không?”

Không ngờ tới lần này, lại đến Nhiếp Phong mở miệng hỏi A Thiết có cảm thấy hay không, nhưng kỳ thật Nhiếp Phong từng tu tập nửa phần thần trong mộng cảnh giảng giải cho hắn “Băng Tâm quyết”, cái gọi là “Tâm như băng thanh, thiên địa không sợ...”

Hắn có thể so sánh với A Thiết thì nhanh hơn cảm ứng được thứ gì, tuyệt đối chẳng có gì lạ cả!

Mà A Thiết lúc này rút cuộc cũng cảm giác được, khuôn mặt trước giờ vẫn không chút biểu tình, lúc này cũng bất ngờ mặt đất trầm xuống, bởi vì hắn mơ hồ cảm nhận được, một cỗ lực

lượng cường đại chưa từng có, một cỗ lực lượng mạnh mẽ không thua gì Nộ Tu La đang cấp tốc hướng tới thuyền của bọn họ gần hơn!

Nhưng nguồn sức mạnh này tuyệt đối không phải đến từ Nộ Tu La! Chỉ vì Nộ Tu La lực lượng “cuồng” mà khủng bố, bây giờ lực lượng tới gần mà cương liệt! Chỉ có một đời bá giả kiêu hùng mới có được nguồn lực lượng này!

Bỗng dưng, phía xa xa phía trước thuyền đến một trận thanh âm “Đát đát”. Chỉ thấy bầu trời đêm đột nhiên có một bóng đen cấp tốc tiếp cận, Trác Lam ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi hô to:

“A... Là... chiến xa! Hành tung của chúng ta đã bị người ta phát hiện?”

Không sai! Chính vì vừa rồi kẻ yếu chết không cam lòng, bị tùy ý bắt giết mà ra tay, mặc dù hấn chỉ hơi hợt huy động lực lượng bé nhỏ không đáng kể, nhưng những lực lượng nhỏ bé này đã đủ để khơi dậy một cỗ lực lượng khoáng thế khác, đủ để đưa tới một kẻ gần như vô địch!

Mà nguồn lực lượng gần như vô địch này, chính là một người từ trong cỗ xe trống cỡ lớn này!

***

Ngay lúc xe thuyền chở khách càng gần, mặt ngoài A Thiết, A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam càng đồng loạt phát ra tiếng vang chói tai. Năng lượng năng lượng bên ngoài đang nhanh chóng tăng lên, Nhiếp Phong không khỏi nói với A Thiết:

“A Thiết, con số năng lượng bên ngoài đã được đọc càng lúc càng cao, đến từ cường giả siêu cấp...”

Không cần nói thêm gì nữa! Nhưng vào lúc này, một bóng đen khô khan rõ ràng không thềm đến trên đầu Hải Tường, đột nhiên từ bên trong cơ hội nhảy ra, càng đáp xuống chỗ thuyền ba người Nhiếp Phong, vừa quát to: “Nhiếp Phong! Bộ Kinh Vân! Hai người các ngươi tuyệt đối không đi được!”

“Tiếp, ta – Nhất Kích!”

Đón lấy một kích của ta bốn chữ, bóng đen từ bên dưới lao thẳng xuống, ba ngón tay phải của hắn bỗng ưỡn thẳng tấp,

kình phong vừa xuất hiện, ba đạo khí mang cường đại chưa từng có đã lần lượt bắn ra từ ba đầu ngón tay thẳng xuống thuyền của ba người!

Xem thực một chút, ba đạo Vô Cương khí mang này lại chia ra ba màu đỏ, lục, lam, mà mắt thấy ba màu khí mang oanh xạ xuống, Trác Lam bên cạnh càng thêm kinh hô như gặp quỷ.

“A...? Là... Khí mang ba màu?”

“Đây không phải là tuyệt học mạnh nhất cả đời của Quyển Tiêm Thiên Tà Chiến Giám ghi lại... Năm trăm năm trước, sư phụ lúc phong vân “Hùng Phách” - ba phần nguyên khí?”

“Không ổn...! Đến cùng là ai?”

Không sai! Giờ phút này đang cấp tốc oanh kích tam sắc khí mang, chính là khắc tinh ba màu tuyệt học mạnh nhất trong đời Hùng Phách ba phần thuộc về nguyên khí, càng là ba đại tuyệt học tinh túy của Hùng Phách hội, chưởng, chân, chuyên khắc chế “Xếp vân chưởng” cùng “Phong Thần cước pháp”!

Không thể tưởng được hôm nay tại mùa hôm nay, chẳng những xếp Vân Thần Chưởng cùng Phong Thần cước pháp hiển hiện trên người A Thiết cùng Nhiếp Phong mà ngay cả hai chưởng lớn, khắc tinh tuyệt học “Ba phần nguyên khí”, vậy mà cũng lần lượt mà đến?

Không thể suy nghĩ kỹ càng, cũng không có thời gian để ngẫm nghĩ, chỉ vì trong nháy mắt “Ba phần Quy Nguyên Khí” đánh lên đỉnh đầu ba người, năng lượng trên cổ tay ba người thể hiện ra, đã nhanh chóng tăng lên tới mức một cái ba người nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Ba trăm vạn năng lượng!

Thiên...! Lấy trạng thái A Thiết cùng Nhiếp Phong tiềm năng trước mắt chưa hoàn toàn phát ra, cũng chỉ phụ một trăm vạn năng lượng, cho dù hai người liên thủ, nhiều lắm cũng chỉ có thể đạt tới hai trăm vạn độ năng lượng, há không phải biểu thị, hôm nay điên cuồng oanh tạc xuống ba phần nguyên khí, không những so với hai người bọn họ liên thủ mạnh hơn, thậm chí so với năm trăm năm trước ngộ ra bộ tuyệt học “Hùng Hùng Hùng” này còn muốn mạnh hơn nữa?

Nhưng mà tất cả tính toán, cân nhắc cũng chỉ xảy ra trong chớp mắt. Không nói lời nào, Nhiếp Phong đã một tay nâng Trác Lam lên, cùng A Thiết phóng người lên...

Nhảy lên!

Hách nghe “Ầm ầm” một tiếng nổ vang trời, ba phần nguyên khí rốt cuộc cũng đánh trúng thuyền của ba người, toàn bộ chiếc thuyền bị tam sắc khí mang đả lực lam xoắn một cái, lập tức xoắn thành một quả cầu, tiếp theo kinh lực khí mang phóng ra, thân hình quả cầu vừa phát nổ, thân thuyền lập tức như viên đạn nổ tung, vỡ nát, mặt biển xung quanh mấy chục cánh, một thoáng lại bị kích động lên vô số sóng gió trùng thiên, nghiễm nhiên như tận thế!

Khí mang thật kinh khủng! Khí mang ba màu này, thậm chí so với viên đạn bình thường còn lợi hại hơn, uy lực thẳng như khai thiên tích địa! Nhưng mà, ba người A Thiết có thể kịp thời né qua một kích tuyệt diệt này?

Chỉ thấy vụn gỗ vụn khắp trời như mưa rơi trên mặt biển, bất ngờ “Phụp” một tiếng, A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam đã phân biệt rơi vào trên gỗ vụn đang phiêu phù trên mặt biển, cuối cùng ba người cũng may mắn tránh được một kiếp!

Nhưng mà, ba người đã thoát hiểm rồi sao?

Không! Nhất là A Thiết!

Ngay lúc A Thiết vừa vặn đứng vững trên gỗ vụn, vừa rồi bóng đen khôi ngô kia đã đồng thời rơi vào trên đoạn gỗ vụn nằm thước phía sau hắn. Mà bóng đen khôi ngô này, bọn hắn càng không ngờ sẽ gặp phải người ở chỗ này lúc này...

“Bộ Kinh Vân! Bí mật Thần Vũ trong cơ thể ngươi là “Cầu Đạo” nhất định phải có! Nếu Lôi Nhân không thể lấy được bí mật của Thần Vũ khi ngươi còn sống, vậy hãy để ta tự mình ra tay, mang thi thể của ngươi về rồi từ từ nghiên cứu đi!”

Cái gì... À? Hóa ra bóng đen khôi ngô này là người lãnh đạo tối cao của Thiên Đạo Minh... Xin Đạo! Rốt cục hắn cũng đuổi kịp? Điều kinh người hơn chính là, hắn lại sở hữu ba phần nguyên khí của hùng bá năm xưa? Rốt cuộc làm sao hắn luyện được bộ tuyệt học có một không hai này?

***

***

***

***

***

Mà cầu đạo nói muốn mang thi thể A Thiết trở về, tất cả đều là vì dù A Thiết chưa hoàn toàn lột xác trở về bọc tẩu kinh vân. Nhưng nếu một phần sức mạnh của hắn đã bị kích phát, cho dù không thể mang hắn còn sống trở về, cầu đạo cũng tự tin có biện pháp lấy thi thể kia tìm hiểu huyền bí của thần vũ!

A Thiết cũng không ngờ tới kẻ mạnh không thể kháng cự này, chính là kẻ đem Hoắc Thiên hại cho đến sống dở chết dở cầu đạo. Cừu nhân gặp mặt vốn đã đỏ mắt, nhưng mà cầu đạo ra tay cực nhanh, càng khiến hắn không ngờ tới!

Bởi vì trong lúc cầu đạo nói chuyện, người của hắn đã đồng thời tấn công A Thiết, vền vện trong nháy mắt, tay phải hắn có ba ngón mạnh mẽ mà mạnh mẽ, còn đang phát ra tam sắc khí mang, đã cắm đến yết hầu A Thiết hai tấc, một kích này đồng dạng ẩn chứa uy lực khai thiên tích địa, hơn nữa chiêu thế cực kỳ nhanh, A Thiết căn bản không thể nào tránh được trong khoảng cách ngắn như vậy!

Hắn chết chắc rồi?

“A Thiết...”

“Nguy hiểm ——Nguy hiểm!”

Cùng lúc đó, Nhiếp Phong đã “vù vù” một tiếng, tốc độ còn nhanh hơn âm thanh của hắn nhanh hơn, như gió bay nhào tới! Nhưng mà hắn cách vị trí của hai người khoảng vài chục thước, cho dù thanh âm của hắn có thể nhanh hơn, nhưng cũng không kịp thời ngăn chặn hướng cổ họng A Thiết...

Đoạt Mệnh Sát Chỉ?

Giữa lúc mạng A Thiết lơ lửng, mặt biển cách đó nửa cây băng cũng đồng thời xảy ra một ít biến hóa kinh người không thể tưởng tượng được!

Chỉ thấy con cá voi trắng vừa rời được A Thiết cứu, vốn đã bơi đến nửa dặm bên ngoài, ai ngờ phía sau đột nhiên truyền

đến một tiếng nổ “Ầm ầm”, tiếng nổ này, thật sự là thuyền của ba người A Thiết, bị tiếng nổ mạnh cầu đạo một kích phá hủy phát ra!

Nhưng mà chợt nghe thấy tiếng nổ này, thật là thần kỳ, con cá heo trắng kia lại chợt lộ ra một tia lo lắng biểu tình!

Không sai! Là vẻ mặt! Con cá heo trắng này lại giống như nhân loại vậy, trên mặt cũng sẽ biểu lộ ra biểu tình?

Nhưng điều này còn không phải là điều khó có thể tưởng tượng! Điều không thể tưởng tượng được nhất chính là biểu tình lo lắng của con cá voi trắng Trung Hoa này khi biểu lộ ra bên ngoài, trong miệng đột nhiên phun ra một câu người nói:

“A...? Là tiếng nổ? Hấn... có nguy hiểm?”

“Hấn là... Thần võ giả được nửa Thần chọn trúng, tuyệt đối không thể để hấn...”

Lại là... Thần võ giả? Lại là Bán Thần? Ngay cả một con cá heo trắng cũng biết nửa phần thần sao? Thật sự làm người ta khiếp sợ! Tuy rằng nhà khoa học sớm đã có nghiên cứu, cá heo có thể có được trí tuệ nhân loại không tưởng tượng được, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng nói ra lời người, càng nói ra một phen liên quan đến nửa bên thần và A Thiết! Đây quả thật là... một con cá heo?

Mà ở thời điểm con cá heo trắng này phun ra ngôn ngữ của nhân loại, chuyện càng làm cho người ta sợ hãi đã xảy ra!

Nhìn thấy thân thể con cá heo trắng kia vừa phóng ra, toàn thân đột nhiên bùng nổ một đạo ánh sáng mạnh chói mắt, này cường quang, xem ra giống như một người, tiếp theo đạo ánh sáng mạnh hình người này lại biến đổi...

Đột nhiên lại nghe thanh âm “Bốp bốp” vang lên, con cá biển hoa trắng này không ngờ lại do một đạo cường quang hình người chuyển hóa thành một con chim biển toàn thân trắng như băng, vỗ cánh bay về phía A Thiết!

Thiên... Điều này... làm sao có thể? Điều này sao có thể? Một con cá heo trắng sao có thể trong nháy mắt chuyển hóa hình người trước, lại biến thành một con Bạch Hải Điểu? Con cá heo trắng A Thiết cứu, đến tột cùng là một con cá heo? Chẳng lẽ là một con người? Hay là một con hải điểu?

Thiên hoặc, nó cái gì cũng không được, nó chẳng qua là...

Một sai lầm khác của Bán Thần?

Xem ra, trên đường A Thiết đến ganh đua với nửa Thần mới của ta tìm kiếm, không những hung hiểm vô cùng...

Còn có chuyện kỳ lạ không thể tưởng tượng nổi, đều sẽ phát sinh!

Phong Chi Dao Chương thứ bảy

Thần là cô đơn lạnh lẽo.

Chỉ vì nhân loại tiến bộ càng ngày càng khoa học khoa học kỹ thuật,

Đã không cần sự che chở của thần nữa.

Mà sai lầm lớn nhất của ta,

Ở niên đại này, có thể nói là không có Thần...

Trở thành “Thần” chân chính!

Một nửa Thần của nửa bên!

Trên đời, thật sự có “Thần” hay không?

Ai mà biết được! Ai cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy qua!

Chỉ có trong lòng tín đồ mới tin trên đời thật sự có Thần tồn tại.

Nhưng nếu trên đời thật sự có tồn tại Thần, vậy ma, thậm chí yêu kia, luận lý cũng nên tồn tại.

Bởi vậy, suy luận tiếp, nếu như vào ngày hôm nay hai mươi bảy năm, trên đời này đã xuất hiện một thần nửa không thể tưởng tượng nổi, vậy có phải là biểu thị, cùng yêu ma nửa tinh thần tương đối...

Cũng nên xuất hiện đồng thời ở thế gian?

Từ mười một năm trước đến nay, cũng đã là hai mươi ba năm trước, trong ngư dân toàn thế giới, đều truyền lưu một truyền thuyết đáng sợ.

Nghe nói, mỹ nhân ngư nhất thủy nhất từng được thôn dân đồng đúc trong truyền thuyết Tây Dương cổ xưa, thế nhưng lại

tái hiện một lần nữa ở Thế Giới Tự Nhất mà khoa học nghệ thuật phát triển cực đoan!

Căn cứ theo những ghi chép cổ xưa của Tây Dương, lúc đó thủy thủ hoặc ngư dân trên biển đã lâu, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng ca của mỹ nhân ngư. Nếu như thủy thủ và ngư dân không chịu nổi hấp dẫn mà bị tiếng ca kia hấp dẫn, thì một đi không trở lại.

Mà ở năm 29, cả thế giới giang hồ cùng ngư dân, cũng bắt đầu đổi mặt vấn đề. Nghe nói không ít người từng ở trên biển nghe thấy ở xa xa trong sương mù dày đặc, truyền đến từng trận tiếng ca của nữ tử, thanh âm nghe được không những dị thường mê mẩn động lòng người, tiếng ca như khóc như than, tựa như một nữ tử xinh đẹp nhất thế gian, tại cất nhắc chuyện tình nhân lâu ngày trở về cùng đau thương.

Mà nếu như những gia tộc trên biển và ngư dân kia không cảm nổi nhất thời, theo tiếng ca tiến vào trong sương mù dày đặc, kết cục của bọn họ liền biến thành phế nhân!

Nói như thế nào nhỉ? Nguyên lai, những người cảm giữ không được một khi tiến vào sương mù dày đặc thì sẽ không giống như Tây Dương cổ xưa đang lưu truyền không trở về, bọn họ vẫn có thể sống sót bước ra sương mù dày đặc, chỉ có điều đầu bọn họ lúc này đã hoàn toàn không còn ý thức con người, càng mất đi bất kỳ phản ứng của sóng não, giống như một cái xác không hồn, biến thành một phế nhân!

Càng dạy người khác kinh ngạc hơn là, lấy trước mắt y y thuật và khoa học kỹ thuật mà đề xướng, lại cũng tìm không ra chỗ mắc chứng bệnh mất đi ý thức của não bọn họ, càng không nói đến việc có thể trị hết bọn họ!

Rốt cuộc, trong sương mù dày đặc kia có tiếng ca ai oán, có phải là tiếng ca cổ xưa của mỹ nhân ngư? Trong sương mù dày đặc, có hay không thật sự có một mỹ ngư đang chờ đợi nhân tình trở về?

Các nhà khoa học thực sự là không thể xác định được, nhưng có một điều có thể khẳng định, như trong sương mù dày đặc thật sự có một con cá nhân yêu, vậy cá nhân này nhất định đã trải qua “Tiến hóa...”

Có duyên với tiếng hát của nữ tử trần pháp lúc đầu, vốn vẫn đến từ sương mù dày đặc trên biển, nhưng gần năm năm nay, tiếng ca của nữ tử này đã không giới hạn trên biển, ở Vụ Đô của Anh Quốc, cũng từng có người bởi vì không chịu nổi tiếng ca trong sương mù dày đặc mà biến thành phế nhân.

Mà loại tình huống này càng lan tràn xuống, tiếp theo là nước Mỹ, Trung Quốc, giang hồ, thậm chí khắp cả thế giới trên thế giới đều có những sự kiện phát sinh khi tiếng ca hát làm người mất đi ý thức. Nếu tích lũy được, toàn thế giới ở trong vòng mười một năm này, lại có mấy ngàn người vì tiếng ca này mà cả đời biến thành phế nhân!

Rốt cuộc là hôm nay đang ở thế kỷ ức ức, vì sao vẫn xuất hiện cá nhân cổ xưa trong truyền thuyết? Chẳng lẽ trên đời thật sự có mỹ nhân ngư? Nhưng vì sao cá nhân lại có thể hoạt động trên đất lục của thế giới trong gần năm năm nay? Trong tiếng ca ai oán thật sự phát ra từ một mỹ nhân mỹ nhân tuyệt diệu?

Tiếng ca của nàng vì sao đau thương như thế? Tựa như đã từng mất đi một người quan trọng hơn cả tính mạng của nàng?

Trong thời đại có “Nửa thần” cổ này, không những có thần mà còn có ma, có yêu cùng tồn tại, sức mạnh của thế giới này mới có thể cân bằng? Mà tiếng ca trong sương mù dày đặc còn đáng sợ hơn cả tiên ngư cổ truyền, đồng thời cũng là “Yêu” đáng thương nhất?

Mà con yêu đáng thương này, cũng là một sai lầm khác của nửa tinh thần?

Đồng sinh cộng tử!

Bốn chữ này mặc dù nhìn như đơn giản, nhưng lại là ý nghĩa chung cực của tất cả nhân loại “thân tình, tình yêu và tình bạn, tuyệt đối không dễ dàng gì!

Chỉ là, hơn 500 năm trước, tình bạn bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong đã từng đạt tới ý nghĩa chung cực này!

Bao nhiêu lần, hai người Phong Vân cùng nhau xuất sinh nhập tử, xuất tử nhập sinh!

Đã bao nhiêu lần, hai người vì trợ giúp đối phương mà không để ý tất cả bản thân bị hãm vào tuyệt cảnh!

Thậm chí Nhiếp Phong còn vì chiến cường giả siêu cấp “Tuyệt Vô Thần” mà nhập ma, sau đó Bộ Kinh Vân thức tỉnh Nhiếp Phong, cuối cùng không tiếc bay xuống vách núi vạn trượng, một lần sinh tử không rõ!

Mà Nhiếp Phong cũng từng vì cứu bộ Kinh Vân mà không tiếc hy sinh mất trái của mình!

Càng giáo nhân thán phục chính là, hôm nay tại năm thế kỷ sau, tình bằng hữu của hai người vẫn như cũ không thay đổi, song phương “Đồng sinh cộng tử, còn có hào tình chiến đấu sinh tử cộng tử”!

Vì thế ngay lúc “Cầu đạo hữu” của Thiên Đạo Minh ép sát chỉ đến trước yết hầu A Thiết cách cổ họng hai tấc, Nhiếp Phong đang ở bên ngoài đã như gió như điện đồng thời hành động!

Mà tốc độ của nó so với âm thanh còn nhanh hơn, thậm chí có thể ở ngay giữa sợi tóc của A Thiết, tia chớp bỏ nhào đến bên cạnh A Thiết, đem trọng kình đánh vỡ, kịp thời hóa giải một kiếp cho A Thiết!

Nhưng cứ như vậy, Nhiếp Phong lại tự đặt mình vào hiểm cảnh. Chỉ vì cầu đạo đoạt mệnh chỉ còn tiến quân thần tốc, Trác Lam ở phía xa thấy thế lập tức kinh hô:

“A...! Gió.. Cẩn thận..”

Cẩn thận đã muộn! Lấy tốc độ kinh thế so với thanh âm của Nhiếp Phong còn nhanh hơn, mặc dù có thể kịp thời phá tan A Thiết, bản thân cũng không kịp né tránh, Hách Lặc “rắc” một tiếng vang lên, ba sát chỉ cầu đạo đã hung hăng đâm vào vai trái của hắn, lập tức chấn nát xương bả vai!

Đáng sợ hơn nữa là sát chỉ này nối liền ba phần khí mang tam sắc quy nguyên khí, lực sát thương không phải chuyện đùa, lực sát chỉ vào vai, lực lượng ba phần nguyên khí của Vô Kiệt lập tức xâm nhập Nhiếp Phong Tâm Phế, Nhiếp Phong chỉ cảm thấy cổ họng ngọt ngào, một hơi không thể tiếp được, ngay tại chỗ “Rầm rầm” điên cuồng phun máu tươi!

May mà trong lúc gã điên cuồng phun máu tươi, Nhiếp Phong đột nhiên lại cảm thấy một cỗ lực lượng khác phục hồi nhập vào cơ thể, dường như trợ giúp gã chống lại ba phần quy

nguyên khí. Y vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy A Thiết một tay chống đỡ phần lưng, còn nặng nề hơn nói:

“Nhiếp Phong! Ngươi và ta mau hợp lực nghênh đón!”

Những lời này của A Thiết vừa nói ra, Nhiếp Phong lập tức hiểu ra, lập tức phóng lực lượng toàn thân ra, kết hợp lực lượng A Thiết đánh vào trong cơ thể mình, hai khí hợp nhất, một tiếng ba vang lên, vừa rồi sát chỉ cắm sâu vào vai gã, ba người lập tức bắn ra vài chục thước!

Hết thấy sinh tử, tình nghĩa, đều phát sinh trong nháy mắt vừa rồi, A Thiết nhìn vai trái của Nhiếp Phong đã không còn sức nâng lên được nữa, nhìn thấy hắn còn đang chảy máu như suối, từ trước đến nay Mộc Vô biểu tình, giờ phút này hình như cũng có chút động dung. Hắn liếc xéo Nhiếp Phong một cái, hỏi: “Ngươi, vì sao vừa rồi phải liều mình cứu ta?”

“Ngươi có biết nếu ngón tay kia của hắn đâm lệch vài tấc, liền có thể đâm thẳng trái tim ngươi không?”

Đúng vậy! Mặc dù A Thiết có thể tái sinh lại bộ kinh vân năm trăm năm sau, thế nhưng Nhiếp Phong trước mắt cũng có thể là Nhiếp Phong chân chính thế kỷ trước. Chỉ có hai người đều đã quên sạch đi Tiền Trần trước đó, không nhớ rõ bất kỳ ân nghĩa gì, lại càng là lần đầu tiên gặp nhau. Càng không nói đến có bất kỳ tình cảm nào, Nhiếp Phong thật sự không đáng để A Thiết mạo hiểm tính mạng!

Đối với vấn đề của A Thiết, Nhiếp Phong chỉ cười nhạt một tiếng, làm như không có chuyện gì đáp lại: “Ta cũng không hiểu được. Ta chỉ biết vừa rồi trong lúc ngươi nguy cấp, ta không hề nghĩ ngợi gì mà lập tức tiến tới cứu ngươi. Tâm của ta như tồn tại một sứ mệnh, không thể để ngươi chết như vậy được.”

Có lẽ, Nhiếp Phong nói đúng! Từ cách đây năm trăm năm trước, lúc ấy Nhiếp Phong trong lòng chắc gì không phải cũng có sứ mệnh tương tự, tuyệt đối sẽ không để cho “Vân sư huynh” dần thân vào hiểm cảnh? Bây giờ Nhiếp Phong, vô luận là hắn nhớ rõ chuyện lúc trước hay không, nhưng đối với bạn tri kỷ bậc này, vẫn có thể trường tồn trong lòng, cho nên trong lúc nguy cấp, tiềm thức hắn liền khu sử hắn không để ý đến an nguy của chính mình, cũng muốn cứu A Thiết trước!

Tình bạn kiếp này của hai người mặc dù chưa thâm hậu, nhưng ân nghĩa kiếp trước của hai người, cũng đã nhiều đến mức “ý” không tự chủ được, cũng phải vì đối phương mà thấu đáo hết thủy!

Vào thời khắc này, A Thiết bỗng nhiên phát giác, ở trên đời này hẳn vốn không cô đơn, nguyên lai bất luận xảy ra chuyện gì, bất luận ở kiếp trước kiếp này, đều có một Nhiếp Phong đứng bên cạnh hắn, kề vai sát cánh chiến đấu cùng hắn!

Hai người nhìn nhau, tất cả tình bạn ân nghĩa đều không thể nói, nhưng đúng vào lúc này, một tiếng hét to phá tan trầm mặc của hai người!

Tiếng quát to cầu đạo!

“Tốt! Hay cho một câu Phong Trung Thần! Tốc độ thân hình có thể so với âm thanh còn nhanh hơn! Nhưng thần vũ huyền bí trong bộ kinh vân trong cơ thể, ta quyết định! Chỉ bằng ngươi còn không có bản lĩnh có thể ngăn cản ta bao lâu!”

Trong tiếng hét to, ba ngón tay phải bấm niệm liên tục, ba màu lam, ba màu khí mang trở về ba phần nguyên tắc lại như đạn pháo bắn ra, hơn nữa khí mang nhanh như lôi đình, đánh thẳng vào A Thiết. Nhiếp Phong chỉ thấy số năng lượng đọc trên cổ tay mình đã đạt tới ba trăm năm mươi vạn lần, không khỏi cất tiếng hô to đối với A Thiết:

“A Thiết, cho dù ngươi và ta liên thủ, cũng chỉ có thể đạt tới hai trăm vạn năng lượng. Lúc này, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, chỉ có một phương pháp để đối phó với hắn...”

“Tuyệt Tang Thế - Hảo....”

Không tệ! Cho tới bây giờ, hai người Phong Vân mặc dù đã rất mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa kịp lột xác trở về siêu cấp thực lực của năm trăm năm trước. Đối mặt với một kích kinh thế ba trăm năm mươi vạn lần năng lượng cầu đạo này, A Thiết muốn tự bảo vệ mình, đã không thể tay không đối địch, chỉ có...

Mà chợt nghe bốn chữ tuyệt thế: “Kiếm ý” trong A Thiết cũng lập tức bị bốn chữ này dẫn động!

Ý động thì tức giận! Kiếm ý khê động, kiếm khí tiềm ẩn trong cơ thể A Thiết lập tức phóng ra, kiếm khí dẫn dắt, nhưng nghe

bên dưới nước biển truyền ra một tiếng phịch, vốn được chở ở trong rương kim loại, sau khi thuyền bị hủy một mực chìm xuống đáy biển, lại cảm nhận được kiếm khí của A Thiết, nhất thời phá hòm xông ra, xông thẳng về phía A Thiết!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trước khi ba phần quy nguyên khí còn chưa đánh tới, A Thiết lật tay một cái, cướp lấy tuyệt thể hảo kiếm, cùng lúc đó kiếm ảnh chặn lại...

“Ba” một tiếng! Hắn cuối cùng cũng kịp thời dùng tuyệt thể hảo kiếm ngăn trở ba phần quy nguyên khí!

Tuyệt thể hảo kiếm không hổ là tuyệt thể hảo kiếm! Kỳ năng thân kiếm không ngờ lại có thể biến ba trăm năm mươi vạn quy nguyên khí thành nước biển tan biến ngay tại chỗ. Trong thoáng chốc, phạm vi trăm thước xung quanh A Thiết lập tức nổi lên sóng gió mãnh liệt!

Nhưng tuyệt thể hảo kiếm mặc dù đem lực lượng cầu đạo giảm hết, nhưng thân kiếm tiếp nhận lực trùng kích cường đại, cũng chấn miệng A Thiết bộc phát máu huyết, não hải của A Thiết cũng bị chấn động trước đó chưa từng có, nhất thời cảm thấy choáng váng!

Thế nhưng, công kích cầu đạo vẫn còn chưa ngừng lại, còn A Thiết trong lúc choáng váng, người hắn lại đắm vào huyết Thái Dương của A Thiết!

Mắt thấy cầu đạo một đòn nhanh như chớp này sắp đắc thủ trong nháy mắt, lập tức cầu đạo bỗng dừng truyền đến bên cạnh “Hồng” một tiếng, nghiễm nhiên như sóng dữ tới gần, trong lúc vội vàng liếc mắt một cái, lập tức biến sắc!

Hóa ra chẳng biết từ lúc nào trên tay phải của Nhiếp Phong đã có thêm một thanh đao, một thanh đao như tuyệt thể hảo kiếm có thể chém vỡ thiên địa!

***

Một thanh băng đao tuyệt thể đủ giáo ta ta ta tam giới khiến người ta kinh sợ, thân rét lạnh, tâm lạnh!

Tuyệt Âm!

Thiên... Nguyên lai lần này Nhiếp Phong lên thuyền, mang theo một cái rương kim loại, vũ khí bí mật chứa trong đó,

chính là... Tuyết Âm?

Nhưng chuôi đao tuyết thế Hàn Dao này từng đi theo hấn hơn 500 năm trước, vì sao đã trải qua thế kỷ năm nhưng vẫn có thể gặp lại Nhiếp Phong Nhân Dao? Chẳng lẽ... cũng là vì nửa thần?

Đúng! Chính là nửa thần! Trong những ngày Nhiếp Phong câu thông với nửa thần, nửa thần đã sớm gợi ý cho hấn, sao có thể tìm lại chén tuyết chôn sâu trong lòng đất ở Trung Quốc cơ chứ!

Bất ngờ chính là, trước mắt là tuyết uống, cũng giống như tuyết thế hảo kiếm trên tay A Thiết vậy, ở trên chuôi đao, vậy mà tăng thêm một ít kiện kiện phụ kiện kim loại kỳ hình dùng khoa học kỹ thuật đúc, cũng không phải là tuyết uống nguyên trạng, trong đó rốt cuộc có tác dụng đặc thù gì?

Chỉ có như vậy, chuôi kim loại này mới thêm vào một ít tuyết uống, cũng giống như quá khứ vô cùng lạnh lẽo!

Nhiếp Phong gặp phải cảnh này, tuy vai trái đã vỡ nát, nhưng chỉ dùng tay phải nắm chặt lấy tuyết uống, một đao dốc hết năng lượng toàn thân chém ra, đủ để bức ra một quyết bá liệt nhất Ngạo Hàn Lục Quyết - “Kinh Hàn thoáng xem!”

Quá bá đao thoáng nhìn qua! Kinh chiêu vừa ra, đao khí lạnh thấu xương nhất thời ngưng tụ thành một thanh băng đao cực lớn dài hơn bảy mươi thước, điên cuồng bổ xuống cầu đạo như khai thiên tích địa! Đao thế bá đao tàn nhẫn, càng đem đao kinh vốn chỉ có trăm vạn năng lượng, đao khí sắc bén uống qua tuyết uống, mà kịch liệt tăng lên hai trăm vạn năng lượng!

Mắt thấy đại băng đao có năng lượng hai trăm vạn lần đón đầu chém tới, cầu đạo cũng biết không thể khinh địch, lập tức co ngón tay lại, thân hình nhanh chóng lui lại. Kinh hãi thoáng nhìn qua, gã liền hung hăng tách A Thiết ra, băng đao cực lớn càng hung hăng chém xuống mặt biển một đạo sóng đao dài hơn mấy trăm thước!

Hai kích không đắc thủ, cầu đạo không giận mà cười. Hấn nhìn Nhiếp Phong, cũng nhìn A Thiết một chút, nghe rằng cười nói:

“Ha ha, thật không ngờ, lấy hai người các ngươi còn chưa hoàn toàn lột xác thành trạng thái phong vân, thế mà vẫn có thể chống đỡ được hai đòn nghiêm trọng của ta cầu đạo, xem ra, năng lực ứng địch của Phong Vân Hợp Bích, thật sự không thể đánh giá thấp!”

“May mà, hôm nay trước khi hai cánh các ngươi chưa mọc, có cơ hội để ta gặp được các ngươi, càng có cơ hội để ta...”

“Trước tiên diệt trừ hai tên tâm phúc đại họa các ngươi đã!”

Cầu đạo nói đến đây, chợt hai tay rung lên, khắp cả người toả ra một đạo bạch quang, giống như vận chuyển lực lượng toàn thân, nước biển trong khuỷu xích quanh thân, càng bị lực lượng của nó tác động, như cột nước chậm rãi bốc lên, Trác Lam từ xa nhìn vào cổ tay mình, chỉ thấy năng lượng đọc số, đã dần dần tăng lên bốn trăm vạn độ, bốn trăm năm mươi vạn độ, cho đến...

Năm trăm vạn độ!

Thiên...! Năm trăm vạn độ? Sức mạnh cầu đạo, lại có thể đạt tới gấp năm lần phong vân hai người? Đây chính là sức mạnh mà thân thể huyết nhục của một người? Trác Lam nhất thời kinh hô:

“A...! Sức mạnh của hắn đã đạt tới năm trăm vạn, cẩn thận...”

Cẩn thận đưa ra hai chữ, cầu đạo đã không thể để cho Nhiếp Phong và A Thiết phải cẩn thận. Chỉ thấy hai tay hắn giao nhau, xoắn nhau một cái, khí kinh phát ra từ hai chưởng cuộn lên như cột nước, cuốn sạch nước biển. Hắn lại vận lực một cái, nước biển bị xoắn thành một cái mũi khoan cực lớn dài hơn trăm thước, ở giữa còn xen lẫn ba phần khí mang ba màu của nguyên khí, đánh về phía A Thiết như đạn pháo!

Kình chiêu lâm môn, cổ tay A Thiết và Nhiếp Phong cũng đồng thời vang lên “Vùn ùng”, số lượng đọc trên bề mặt còn nhanh hơn ở giữa điện quang hỏa thạch tăng lên sáu trăm vạn lần, hiển nhiên dưới chiêu số cầu đạo của y đã tăng cường năm trăm vạn độ vừa rồi của y. Hai người hôm nay vền vền chỉ mang một trăm vạn độ, cho dù trong tay có tuyệt thế thần binh, thử hỏi như thế nào có thể ngăn cản?

***

Nhưng vô luận cầu đạo một kích này cường hoành vô địch như thế nào, Nhiếp Phong hình như có phương pháp có thể giải quyết, hần bỗng dung phun ra với A Thiết bốn chữ:

“Ma tốc, ha, vô lượng!”

Ma Ha vô lượng?

Đúng vậy! Tại hơn 500 năm trước, hai người Phong Vân đã từng gặp qua không ít cường địch bọn họ đấu không lại, cuối cùng cũng dựa vào đạo kiếm hợp bích, ma Ha vô lượng mới có thể giải vây! Nhưng hôm nay, hai người lại có biết sử dụng đạo lực lượng vô địch khoáng thế này không?

Đáp án là như vậy! Do A Thiết sớm ở trong Thiên Tà Chiến Giám, lĩnh ngộ vô lượng khiêu huyết của Phong Vân Ma Ha Ha! Trong lúc nguy cấp, người của hần đã nhảy lên giữa không trung, múa kiếm xoay vòng. Cùng lúc đó, người của Nhiếp Phong cũng huy động tuyệt uổng, giống như lốc xoáy nhanh chóng chuyển vòng quanh A Thiết!

Trong chốc lát, hai người một đao một kiếm, lại đột nhiên hóa thành một đạo long hình xoáy thật lớn, nghênh đón thủy toàn thật lớn cầu đạo oanh gần!

Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng nổ vang trời, long hình xoáy vô lượng Ma Ha vô tận cùng long hình xoáy ở giữa không trung chính diện hỏa chiến, lại như phun ra một đạo sấm sét hạn chế, ngay tại chỗ phát sinh một trận bạo tạc mãnh liệt, mặt biển xung quanh mấy trăm thước lập tức lõm sâu như tổ ong, giống như gặp phải cự thạch va chạm, nghiễm nhiên như tận thế buông xuống!

Mà sau vụ nổ lớn, chỉ thấy giữa không trung tràn ngập hơi nước sương mù, cũng không biết chiến quả như thế nào, cho đến khi sương mù tan hết, Trác Lam mới nhìn thấy, hai bóng người đã rũ xuống!

Là A Thiết và Nhiếp Phong!

A? Hai người không ngờ lại thua?

Ngay cả “Ma Ha vô lượng” vô địch thiên hạ cũng phải bại dưới một kích của sáu trăm vạn năng lượng này?

Không! Phong vân Ma Ha vô lượng cũng không có bại! Chính là vừa rồi hai người căn bản không có cách nào sử dụng chính thức Ma Ha Vô Lượng!

Lại là, Ma Ha Vô Lượng vốn năm trăm năm trước, một cỗ lực lượng vô địch “Thần” trường sinh bất tử kia quán thông vào trong cơ thể hai người Phong Vân. Bởi vì nguồn lực lượng này cũng không phải là do hai người tập luyện, hai người căn bản không hiểu vận dụng cỗ thần lực có một không hai, biết khi hai người liên thủ hợp bích, phân tán Ma Ha vô lượng trong cơ thể hai người sẽ hợp lại làm một đạo Ma Ha Vô Lượng cường đại nhất xuất kích.

Nhưng mà, Ma Ha vô lượng trong cơ thể hai người có thể hợp nhất hay không còn phải phụ thuộc vào sự ăn ý của hai người trong lúc chiến đấu, cùng với lực lượng thể nội hai người, phải chăng thừa nhận lực phản chấn do Ma Ha vô lượng phát ra!

Rõ ràng, Phong Vân hai người không còn ở năm thế kỷ, song phương ăn ý vẫn chưa phối hợp khăng khít, mà hai người bây giờ vền vền trên người có trăm vạn năng lượng, cũng là mấu chốt không thể tùy tâm sở dục triển khai Ma Ha, đạt tới nhị khí hợp nhất!

Vừa rồi hình rồng uốn lượn, căn bản không phải Ma Ha Vô Lượng gì, chẳng qua kết hợp hai người một kích trăm vạn năng lượng, cộng lại cũng chỉ có hai trăm vạn độ, dù cho đao kiếm hợp bích, số lượng cực kỳ cũng chỉ đạt đến ba trăm năm mươi vạn độ, cách Cầu Đạo sáu trăm vạn thật sự quá xa!

Mà thất bại lần này, càng thảm bại hơn!

Chỉ thấy A Thiết cùng Nhiếp Phong không địch lại được trọng kích đạo, lúc nó suy sụp rơi xuống Phù Mộc trên biển, miệng phun máu tươi, mũi hai người cũng đang rướm máu, hiển nhiên vừa rồi liều mạng chính diện, hai người đã bị cầu đạo đánh cho ngũ lao thất thương, bị thương không nhẹ, hai người vẫn cố gắng đứng, đã là hiếm có rồi!

Càng làm cho người ta sầu lo chính là, sau khi hai người bị trọng thương, đồng thời bị ba phần nguyên khí nhập thể, khí môn lúc này bị phong bế, dùng lực cật lực cảm nhận đan điền đau đớn kịch liệt. Lúc này dù A Thiết và Nhiếp Phong vẫn còn dư lực, cũng đã không xuất ra nửa phần lực lượng!

Mà thương thế nghiêm trọng của hai người, cũng không thể chạy thoát một đôi mắt ung cầu đạo, hần lại cười gằn nói:

“Ha ha... Thế nào rồi? Ta đã sớm nói qua, các ngươi bây giờ cánh chim còn chưa mọc, căn bản không cách nào thắng ta, cũng không có bản lĩnh thức giục Ma Ha Ha công của các ngươi trong năm trăm năm trước, các ngươi vừa nãy dám chính diện ngăn cản một kích của ta, quả thực là không có mất lượng sức, châu châu đá xe!”

“Nhìn các ngươi bây giờ đã không còn dư lực phản kháng, để ta cầu đạo tiếp một kích, trước tiên giải quyết Bộ Kinh Vân ngươi đi!”

Trong tiếng cười khắc khắc, cầu đạo lại bắn ra chỉ kích, đầu ngón tay phải nhất thời lại bắn ra tam sắc khí mang đỏ lam lục, mang theo ba trăm vạn năng lượng đánh thẳng về phía A Thiết!

Không còn sức phản kháng?

Không sai! Cầu Đạo nói không sai! Tình cảnh hai người Phong Vân hôm nay, quả thật là cực độ không ổn, duyên đến nỗi hai người bị trọng thương, hơn nữa bị phong ấn khí môn, không những lực bất tòng tâm, trong đầu càng cảm thấy trời đất quay cuồng, tùy thời cũng có thể ngất xỉu ngã xuống. Kỳ thật cầu đạo căn bản không cần dùng ba phần quy nguyên khí, đơn giản chỉ một cái, cũng đủ để khiến A Thiết phải chết!

Cho nên mắt thấy ba trăm ba phần trăm quy nguyên khí lôi thôi đã tới gần, A Thiết tự biết mình sẽ gặp khổ sở, thế nhưng Nhiếp Phong ở phía xa cũng đã ra sức cứu giúp, Trác Lam bên kia thân thủ lại càng bình thường...

Chẳng lẽ, Bất Bại hay tử thần Bất Bại, hôm nay cũng bại vong dưới cầu đạo ư?

Không! Ngay tại nháy mắt A Thiết sắp trúng chiêu, hần vạn liệu không tới, thậm chí Nhiếp Phong cùng Trác Lam cũng vạn liệu không đến, tại trong nội hải này, lại còn có một chút lực lượng có thể giúp hần một tay!

Hách nghe một trận thanh âm vỗ cánh, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một con chim biển toàn thân trắng xóa đột nhiên bay vút đến trước mặt A Thiết hai thước. Con chim biển này, chính

là con cá mập trắng bóng mà A Thiết cứu trước đó đã biến thành, mà con Bạch Hải điều này cũng đang phun ra một câu giáo A Thiết và Nhiếp Phong, nói một cách chấn động cực độ:

“Không kịp nữa rồi! Bộ Kinh vân...”

“Nhanh dùng Kỳ Lân tí của người đánh ta...”

Cái gì...? Con chim biển trắng này rốt cuộc đang nói cái gì?

A Thiết ngây dại, Nhiếp Phong ngây dại, Trác Lam cũng ngây dại!

Tất cả bọn họ đều không thể ngờ được, tại khoảnh khắc A Thiết Mệnh treo lơ lửng tóc, lại có một con Bạch Hải điều chạy đến cứu giúp, con Bạch Hải điều này càng biết nói tiếng người, mà còn biết A Thiết chính là không khóc Thần bộ kinh vân, thậm chí biết trên cánh tay A Thiết có một hình xăm kỳ lân? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mặc dù trong lòng chấn động nhưng A Thiết cũng không rảnh để nghĩ, bởi vì ba phần quy nguyên khí cầu đạo đã đánh tới trước mặt hắn năm thước, cuối cùng hắn không chút nghĩ ngợi, cố chịu đựng sự đau đớn cực độ do Khí Môn bị phong ấn, miễn cưỡng sử ra nửa phần khí lực, giờ cánh tay Kỳ Lân hướng trên thân Bạch Hải Điều kia đánh ra một chương!

Cuối cùng A Thiết cũng vỗ trúng con chim biển màu trắng kia, nhưng khả năng thúc dục lực lượng của hắn thực sự có hạn, một chương này, thậm chí so với một đứa trẻ đập chết còn nhẹ hơn một con muỗi!

Nhưng một chương nhẹ như vậy lại có biến cố kỳ dị xuất hiện trên người con Bạch Hải điều kia...

Đột nhiên nghe “Gào” một tiếng! Nhiếp Phong và Trác Lam đứng ở phía xa, nhất thời vẻ mặt trắng bệch, thậm chí trước giờ A Thiết vốn không biểu tình cũng động dung thật sâu, mà đôi mắt ưng cầu đạo, thoáng chốc cũng mở thật to!

Con bạch hải điều kia vốn là cá heo trắng, dưới một cái vỗ của A Thiết, vậy mà...

Nam Trung Quốc Hải.

Từ trước đến nay, ngư dân thường xuyên lui tới nơi đây, mọi người đều thích bắt cá ở chỗ này, tham lam bắt cá, thế nhưng

hôm nay lại có một ngoại lệ.

Lão Triệu.

Lão Triệu đã hơn năm mươi tuổi, đến tóc hoa trên đỉnh cũng đã lòa xòa nửa người, mặt mũi tràn đầy vẻ bị Liệt Nhật và Hải Phong tàn phá đến mức da thịt xám xịt. Làm lão xem ra lão càng già hơn so với nam nhân trung niên cùng tuổi, đây chính là cái giá cả đời làm ngư dân cả đời.

Nhưng lão Triệu vẫn không oán không hận, từ lúc xuất thế, lão đã sinh ra trên biển. Cả đời lão lấy biển làm nhà, làm nghề của biển. Chẳng những nuôi sống một nhà tám người trên dưới, mà còn khiến cho sáu cô cháu gái có sách để đọc. Năm đứa con trong đó đã sớm rời nước để đi học, chỉ còn lại mười tám đứa con, trong những ngày không cần trường đấu, lão phụ thân và mẹ đang ngồi trên thuyền đánh diêm, một nhà ba người, trái lại cũng vui vẻ hòa thuận.

Chẳng qua là không biết tại sao hôm nay, cá biển Trung Quốc Nam Trung Quốc cũng không biết chạy đi đâu. Lão Triệu tung lưới hơn nửa ngày, còn không đến nửa con cá. Thậm chí một ít người trong nghề của ông ta còn lấy hình thức dò xét thăm dò, dò xét tình huống cá dưới nước, cũng không phát hiện được gì.

Thật kì quái! Nói đúng ra thì cá nào cũng có thói quen riêng, nơi này dần theo biển, xưa nay nhiều cá xuất hiện nhất, vì sao cá lại đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung? Lẽ nào chúng nó di chuyển rất nhanh? Vì sao chúng lại rời đi?

Những người hành gia khác thấy dáng vẻ đau khổ của mình đã sớm dời đi, đến nơi khác thử vận may. Chỉ có lão Triệu vẫn cố chấp tung lưới.

Thật ra hẳn không tin tưởng mấy cái khoa học kỹ thuật mới quái quỷ gì đó, hẳn luôn tin rằng mình có kinh nghiệm bắt cá mấy chục năm qua. Nhưng mà rải lưới hết cả buổi, đến khi màn đêm buông xuống, vẫn không thu hoạch được gì, ngay cả thể diện của lão Triệu cũng cảm thấy tiếp tục như vậy không phải biện pháp, con trai nhỏ của hắn bèn nói:

“Cha ơi, con thấy vận khí hôm nay của chúng con thật sự không tốt lắm, đi xuống nữa cũng sẽ không có kết quả gì, không bằng sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai mới thử lại!”

Lão Triệu cũng biết không có biện pháp, đành bắt đắc dĩ thu lưới, ai ngờ ngay lúc này, hắn giống như phát hiện ra một thứ gì đó!

Lão Triệu nửa kinh nửa vui đáp: “Tấm lưới của chúng ta hình như có một ít đồ vật rất nặng, rất có khả năng là một bầy cá hoặc là một con cá rất lớn...”

Vừa nói, lão Triệu đã vừa khởi động mộc luân hệ Đánh Ngư Vĩng, chuyển luân lập tức kéo lưới đánh cá về thuyền!

Ai ngờ vừa nhìn, lão Triệu một nhà ba người lập tức biến sắc!

Chỉ thấy lưới đánh cá lớn như vậy, nguyên lai cũng không phải là cá lớn gì, lại là một cái “Kiệu” cực kỳ lớn!

Xem thật một chút thì cái kén lớn này dài hơn tám thước, toàn bộ cái kén không phải do tơ tằm dệt thành mà là do vô số sợi tơ thép to như vậy, giống như huyết mạch mạch nhân loại đan xen mà thành, chột nhìn lại tựa như một quả cầu máu to lớn, hình dạng cực kỳ cổ quái và đáng sợ!

Nhìn thấy huyết kén lớn này, ba người lão Triệu thật sự thấy vậy thì ngây người. Sau một lúc, lão Triệu mới biết nói:

“Đây... đây rốt cuộc là cái gì? Đây là... Kén? Hay là...”

Lời còn chưa dứt, ba người lại đột nhiên thấy cái kén máu khổng lồ này, giống như một trái tim khổng lồ, cùng nhau nằm xuống, càng nhảy càng nhanh. Lão Triệu tò mò, không hèn mà đến gần kén máu muốn nhìn cho rõ, nhưng vào lúc này...

Hách Thính “Phốc phốc” một tiếng! Huyết kén bỗng dung nổ tung một lỗ hổng, một cánh tay như thú trảo như thiểm điện quơ ra, chộp vào lồng ngực lão Triệu, tiếp theo huyết hoa bắn tung tóe!

Trời...! Thủ giống như móng vuốt của con thú kia, đột nhiên đào lên toàn bộ trái tim của lão Triệu, còn đem nó thu vào trong kén máu!

***

***

***

***

***

***

***

***

Sự tình xảy ra đột ngột, lão Triệu kêu thảm lên một tiếng, lập tức ngã xuống bỏ mình, đến chết cũng không biết xảy ra chuyện gì, mà vợ con của lão lại càng kinh hoảng kêu lên. Chuyện này cũng khó trách, bất luận kẻ nào nhìn thấy tình cảnh quỷ dị đầm máu này, hơn nữa chí thân đột nhiên chết thảm, còn ai có thể lãnh trấn thong dong?

Mà trong tiếng kêu sợ hãi của vợ chồng Triệu lão, chuyện quỷ dị lần lượt xảy ra!

Chỉ thấy sợi huyết tuyến kia đang không ngừng tản ra, toàn bộ huyết kén dường như tan rã, mà bên trong huyết kén, đồng thời truyền ra thanh âm của một nam nhân, nặng nề nói:

“Các người, không cần sợ hãi, cũng không cần đau thương...”

“Các người, các người nên vì người thân của mình, có thể lấy trái tim của mình đền bù cho trái tim của ta mà cảm thấy vinh hạnh, bởi vì...”

“Chỉ cần ta có thể mau chóng khôi phục lại bình thường, thế giới không có hy vọng này sẽ được ta cứu!”

“Không cần bị Thần Võ giả hủy diệt hoàn toàn!”

Thần võ giả? Giọng nói của Thần võ giả trong huyết kén phát ra? Chẳng lẽ người bên trong là...?

Không cần tiếp tục làm gì nữa! Huyết kén vẫn chưa tan rã, lúc này “Bồng” một tiếng tự động nổ tung, vợ con lão Triệu thấy trong kén có một nam nhân đang nhắm chặt hai mắt, khôi ngô như Ma Thần, trên mặt nam nhân này còn có một vết sẹo chữ thập...

A...? Lại là hắc - Nộ Tu La?

Hắc bị A Thiết phá hủy trái tim bên trái, hơn nữa còn bị mười tên “Thần bộc” thân phận thần bí mang vào trong nước, lại dùng bạo tạc tự sát điên cuồng oanh kích, vậy mà hắc vẫn chưa chết? Vậy mà hắc vẫn có thể bình an?

Chẳng lẽ cái kén máu kia là hộ giáp do thân thể hấn trọng thương mà tự nhiên sinh ra để phòng ngừa hấn hôn mê trôi nổi giữa mặt biển, lại bị các sinh vật khác xâm nhập?

Hấn thật sự là nhân loại? Kiểm soát Hoặc hấn căn bản không phải là người, mà là một Ma Thần hiệu chiến hơn so với Tu La cổ đại?

Lại trầm ngâm, hấn căn bản không phải cái gì cũng được, mà là một “sinh mệnh thể siêu cường” không nên sinh trên đời này?

Mà thân thể sinh mệnh siêu cường này, giờ phút này đã đem trái tim máu chảy đầm đìa của lão Triệu nhét vào trong trái tim đã bị kiểm tốt tuyệt thế của A Thiết đâm thủng. Trong nháy mắt, trái tim bên phải của hấn đã diễn sinh ra vô số huyết mạch, liên kết chặt chẽ với trái tim từ bên ngoài đến này!

Càng kỳ lạ hơn là lấy huyết hình của lão Triệu có thể hoàn toàn dung hợp với “Lục huyết” của Nộ Tu La. Dưới sự tương liên huyết mạch, trái tim lão Triệu lại một lần nữa nhảy lên “Phốc phốc”, thậm chí vết thương nơi lồng ngực của Nộ Tu La cũng lập tức khép lại!

Hai vợ con lão Triệu quả thực trợn mắt há hốc mồm! Hai người bọn họ đến đây mới hiểu được, vì cái gì bấy cá này, tất cả đều đi ra tinh quang! Dưới đáy biển nguyên lai tồn tại một quái vật khủng bố như vậy, cho dù máu lạnh thích giết chóc như cự sa, cũng phải nhượng bộ!

“Oa... Quái... Quái...A...”

“Cứu... cứu... A...”

Hai người trợn mắt há hốc mồm mười giây, vừa rồi lại phát ra tiếng kinh hô điên cuồng, mà Nộ Tu La hai mắt nhắm chặt, lúc này rốt cuộc cũng từ từ mở mắt ra, thương thế giống như đã hoàn toàn phục nguyên lại, hấn nhếch miệng tà cười, nói:

“Quái vật?”

“Các ngươi đúng là đồ ngu không hiểu ơn ta! Vì sao ta làm tất cả những gì vì thế giới này, các ngươi đều không biết?”

“Các ngươi không xứng tiếp tục sinh tồn trong thế giới này nữa, xuống địa ngục cho ta!”

Trong tiếng nói chuyện, Nộ Tu La lại lạnh lùng liếc vợ con của lão Triệu, ánh mắt hai người cùng Lãnh Nhân bỗng nhiên tiếp xúc, bỗng dưng nổ tung tại chỗ, bốn con người của hai người nổ tung, sức mạnh đến mức mũi cả hai đồng thời phun máu, kéo dài đến cổ họng hai người, thẳng tới ngũ tạng...

Trong khoảnh khắc, cả chiếc thuyền đánh cá chẳng những tràn ngập ngũ tạng thê nhĩ vỡ nát, mà còn tràn ngập âm thanh rú thảm thống thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, còn có...

Tiếng cuồng tiêu dữ tợn cực độ đáng sợ của Nộ Tu La!

Vạn liệu không thể ngờ, Nộ Tu La chẳng những có thể dùng tiếng gầm cách không lấy mạng người khác, ngay cả một ánh mắt cũng có thể khiến người bình thường sợ hãi đến vỡ mật mà chết! Hẳn, thật sự là một con ác ma đủ diệt thế, còn coi sinh mệnh nhân loại như cỏ rác, nhưng con ác ma này lại nói hẳn đang cứu thế? Thực khiến người ta khó có thể tin!

Mà ác ma này từng nói mình là một sai lầm khác của “Nửa thần” khác ngoài Thần võ giả, cái kia...

Cường đại nửa bên Thần, sự đáng sợ của nửa bên Thần, tin tưởng càng là không thể tưởng tượng, vượt qua phạm trù nhận thức của loài người!

Ngoại trừ Thần Võ giả và Nộ Tu La, đến cùng là còn phạm phải sai lầm kinh thế gì nữa không?

Kỳ Lân tí, giang hồ Trung Quốc hơn 500 năm trước, quả thực là không người không biết, thậm chí còn nổi danh ngang với kiếm tốt tuyệt thế.

Chỉ vì bộ kinh vân năm đó, ngoại trừ thanh tuyệt thế hảo kiếm cầm tay hướng tới vô địch, trên cánh tay trái của hắn còn có hình xăm kỳ lân, cánh tay này của hắn cũng được người trong giang hồ lúc đó xưng là Kỳ Lân Tí!

Theo Thiên Tà Chiến Giám ghi lại, Kỳ Lân Tí Tử Vong này chính là thú huyết do cha của Sở Chi phụ năm đó “Vu Nhạc” hi sinh một cánh tay tặng cho, trên cánh tay còng ẩn chứa tứ đại thú Trung Quốc “Hỏa Kỳ Lân”, cố thần lực vô cùng, từng khiến bộ vân công lực tăng nhiều.

Mà hôm nay, A Thiết và Nhiếp Phong rốt cuộc cũng đã chứng kiến sự đáng sợ của cánh tay Kỳ Lân này!

Khiếp sợ! Thực sự đáng khiếp sợ!

Nhờ duyên đến tất cả mọi người, bao gồm cả cầu đạo đã ổn thỏa, cũng vạn liệu không tới. Ngay khi A Thiết chịu đựng sự đau nhức kịch liệt của khí môn, liền dùng cánh tay Kỳ Lân nhẹ nhàng vỗ về con Bạch Hải Điều đột nhiên lao tới kia. Trong nháy mắt, toàn thân con Bạch Hải Điều kia bỗng bùng bùng nổ một đạo ánh sáng chói mắt, tiếp đó là “Khặc” một tiếng...

Nó lại ở trong điện quang hỏa thạch chuyển hóa thành một con Hỏa Kỳ lân khổng lồ, chiều dài hơn ba mươi thước, càng dùng khí thể cùng hung cực ác nghênh đón ba phần nguyên khí quy tụ đang cầu đạo oanh kích!

Thiên...! Điều này... Sao có thể? A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam quả thực không cách nào tin. Một con chim biển trắng nhỏ yếu hiền lành, vỗ cánh tay A Thiết Kỳ Lân, đột nhiên biến thành một con hung thú nhân gian có hình xăm giống như cánh tay hắc - Hỏa Lân? Mà con Hỏa Lân này càng không phải có biểu hiện của nó, biểu hiện trên cổ tay ba người A Thiết đồng thời kẹp kẹp lấy năng lượng năm trăm vạn độ, quay ngược lại cầu đạo! Rốt cuộc chuyện này là sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Hết thấy phát sinh trong nháy mắt, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, nghe “Ba” một tiếng, con Bạch Hải Điều này do hỏa lân chuyển hóa mà thành, trong lúc nói chuyện, cùng ba phần nguyên khí lôi đình cầu đạo cứng đối cứng!

Mà điều khiến mọi người không ngờ đến chính là, con Hỏa Lân này cùng ba phần Quy Nguyên Khí liên mạng, cũng không bạo phát tiếng nổ vang trời, thì ra, cái miệng khổng lồ của con Hỏa Lân này, lại nuốt triệt để ba phần Quy Nguyên của cầu đạo!

Trong chốc lát, toàn bộ thân hình Hỏa Lân tăng vọt hơn gấp bội, dưới năng lượng tràn đầy toàn thân, con Hỏa Lân này đột nhiên điên cuồng há cái miệng rộng, rống một tiếng, ba phần Quy Nguyên Khí bị thôn phệ lại như viên đạn, bắn thẳng về phía Cầu Đạo Phẫn!

Biến đổi cầu đạo này cũng là ngạc nhiên! Với lại đối mặt với năng lượng phản công của mình, trong lúc nhất thời hắc cũng

không thể bắt đầu lại, chỉ có lần nữa thôi động năng lượng trong cơ thể, ba ngón tay phải bức ra ba phần ba luồng nguyên khí quy nguyên khí khác đón đỡ!

Ầm ầm một tiếng nổ vang! Hai cỗ nguyên khí ba phần khí như bôn lôi oanh kích lẫn nhau, ba trăm vạn độ năng lượng trùng kích ba trăm vạn độ, lực phản chấn bộc phát ra toàn bộ sáu trăm vạn, uy lực thẳng như khai thiên tích địa, trên mặt biển giống như phát sinh một trận quảng cáo nhỏ, mọi người và vật, bao gồm cả A Thiết, Nhiếp Phong, Trác Lam, thậm chí mạnh như cầu đạo, cũng bị lực bạo tạc này phản chấn ra ngoài mấy trăm thước!

Mà nước biển trong phương viên ngàn thước, càng bị trận nổ lớn này đánh cho quay cuồng, ở giữa không trung cuốn lên vô số bọt nước, bay thẳng lên bầu trời đêm, nhất thời che khuất lòng người, đưa tay không thấy được năm ngón!

Ước qua mười mấy giây, bọt nước che trời vừa rồi từ từ yên lặng, mà cầu đạo, đến lúc này mới thấy rõ hết thảy trước mắt!

Nhưng mà, chẳng những bọt sóng đầy trời tiêu tán mà ngay cả biển lửa do A Thiết, Nhiếp Phong, Trác Lam, thậm chí con Bạch Hải Điều chuyển hóa thành lúc nãy cũng chẳng biết đã bay về đâu!

Không thể tưởng được, một trận chiến vốn tưởng rằng sẽ phải chết, đến cuối cùng lại do một con Bạch Hải Điều sắp thành lại bại, càng mất đi hành tung của Phong Vân, khuôn mặt xanh mét cầu đạo, trong ánh mắt đồng thời nổi lên một tia nghi hoặc, không khỏi trầm nghĩ:

“Nhất định là... nó! Con Bạch Hải điều lúc nãy nhất định là hóa thân của nó!”

“Không ngờ được..., nó, nguyên lai cũng không phải là truyền thuyết, mà là chân chính tồn tại. Xem ra, lần này có nó nhúng tay, ta muốn đạt được bí mật Thần Vũ trong cơ thể kinh vân, sẽ tăng thêm không ít khó khăn...”

Nó?

Hóa ra ở cầu đạo trong lòng, cũng đã sớm nghe qua truyền thuyết liên quan đến con Bạch Hải điều kia? Cũng đã sớm biết nó là thứ gì?

Nó, rốt cuộc là cái gì?

Hít kết một tiếng, nó vốn không phải là cái gì, mà là...?

Xem ra mọi chuyện càng ngày càng phức tạp! Đầu tiên là có một Nộ Tu La thấy người tát sát nói muốn cứu vớt văn minh, không cần diệt điệu bộ kinh vân, cũng không thể không diệt trừ Thần Vũ trong cơ thể hắn! Hôm nay, lại có một con Bạch Hải Điều không biết là vật gì đột nhiên hiện thân tạm thời bảo vệ A Thiết...

Cái kia, cái gọi là Thần võ giả, cái gọi là kinh thể bí mật Thần Vũ, mục đích tồn tại của hai người, đến tột cùng là muốn cứu thế?

Hay là diệt thế?

Chương thứ tám, nhân gian kinh dị.

Đó là một đôi mắt đẹp.

Cũng có thể là có con mắt đẹp nhất trên đời.

Mà kỳ thật đôi mắt này đã sớm xuất hiện trong mộng cảnh của A Thiết.

Nguyên lai năm A Thiết mười tuổi bắt đầu, mặc dù hắn mất trí nhớ, nhưng lại vô cùng lạ lùng nhớ rõ thời gian mình sinh ra và tháng năm. Không những thế, mỗi lần râu, hắn mơ thấy một con mắt, còn nhìn mình trong góc tối.

Chính là con mắt đẹp nhất trên đời mới đúng!

Lúc đầu A Thiết không để ý lắm, nhưng con mắt mỹ lệ trong mộng cảnh kia càng lúc càng rõ ràng, mà tốc độ xuất hiện cũng càng lúc càng cao. Gần như lần nào A Thiết cũng mơ thấy con mắt đó đang âm u nhìn mình.

Đúng vậy! Đó thật là một đôi mắt u oán vô hạn! Ở trong cặp mắt xinh đẹp này, luôn giống như tràn đầy đáy lòng muốn thổ lộ, luôn giống như thân bất do kỷ, luôn giống như bất đắc dĩ đối với tạo vật trên người...

Đáng tiếc chính là, mặc dù A Thiết mơ thấy đôi mắt này, nhưng ở trong giấc mơ, hắn thủy chung không cách nào thấy rõ chủ nhân của đôi mắt này, rốt cuộc là cái dạng gì, chỉ biết là người có đôi mắt này, chính là nữ.

A Thiết vì sao luôn nhìn thấy một đôi mắt giống như trong mộng?

Có phải bởi vì, trước khi hấn mười tuổi mất trí nhớ, chủ nhân của đôi mắt này dị thường thân cận, dị thường tốt? Vì vậy cho dù hấn mất trí nhớ, cho dù chính mình là ai cũng không nhớ lại, hấn vẫn nhớ mãi không quên nàng trong giấc mộng này?

Còn có...

Tại hải vực giữa Trung Quốc và Nhật Bản, trong hai mươi năm gần đây, nghe nói xuất hiện một chuyện kỳ lạ.

Nghe nói mang hải vực này bắt đầu từ hai mươi bảy năm, quanh năm suốt tháng đều bao phủ một tầng sương mù dày đặc, tích trữ không tiêu tan, phạm vi bao trùm cực kỳ rộng lớn, chỉ cần bất cứ thuyền nào trên biển đi vào trong sương mù dày đặc, liền giống như đi vào mê cung, vĩnh viễn không cách nào đi ra khỏi sương mù dày đặc.

Mà hải vực thần bí bị sương mù dày đặc bao phủ này càng tản ra một khu từ trường chưa từng thấy, cho nên dù Nhân Hoàng các quốc gia nhân tạo vệ tinh tiến vào tiên tiến như thế nào, thậm chí đã có công năng dò xét thấu đáo, cũng không cách nào xuyên qua từ trường thần bí này, biết rõ tình huống bên trong sương mù.

Một hải vực thần bí như vậy, chính phủ các nước đương nhiên sẽ không bỏ qua, ngay cả người chế tạo vệ tinh tiên tiến nhất cũng không làm gì được nó, những thứ này xem ra, chính phủ các quốc gia các nước vẫn âm thầm phái ra bộ đội đặc thù âm thầm tới dò xét hải vực thần bí này, nhưng kết quả vẫn là như vậy, tất cả đội ngũ trinh thám đều bốc hơi khỏi nhân gian.

Thậm chí siêu cấp đại quốc như nước tắm, đã từng hỗ trợ Nhật Bản, xuất phát chiến cơ loại nhỏ bay vào trong sương mù dày đặc, nhưng đổi lấy cũng là cùng một kết cục, chiến cơ từ đó không biết kết thúc là gì.

Cho nên, hải vực thần bí này, gần hai mươi năm đã có thể nổi danh ngang với “Bách Mộ Đạt” Tam Giác, càng có người đặt tên nó là “Hải Địa Ngục”, ý chỉ tiến vào hải vực này, tựa như tiến vào địa ngục.

Mà chính phủ các quốc gia trong mấy năm gần đây, cuối cùng cũng từ bỏ ý đồ với “Hải Địa Ngục”, tiếp tục tìm kiếm bí mật trong sương mù dày đặc.

Nhưng mà mọi người từ bỏ việc tìm kiếm, cũng không tỏ rõ vấn đề đã không còn tồn tại nữa, hải vực thần bí này vẫn giống như một vực sâu không đáy, ngẫu nhiên vẫn có một ít nhân sĩ trên biển bị lạc phương hướng, sau khi xông vào địa ngục thì một đi không trở về.

Nói cho cùng, trong sương mù dày đặc của địa ngục, tại sao lại có một từ trường thần bí ngay cả vệ tinh nhân tạo cũng không thể xuyên thấu?

Luồng từ trường thần bí này, lại phát sinh chuyện gì?

Cuối cùng A Thiết cũng từ từ tỉnh lại.

Không sai! Là thức tỉnh!

Vì lúc trước dốc sức chiến đấu cầu đạo, hấn và Nhiếp Phong đã bị ba phần nguyên khí phong tỏa hoàn toàn, hai người chẳng những không sử dụng được chút lực lượng nào, mà còn sắp bất tỉnh. Cho đến lúc con Bạch Hải điều kia chuyển hóa thành Hỏa Lân và ba phần nguyên khí chiến đấu liều mạng với nhau do nguyên khí gây ra, còn khiến cho A Thiết và Nhiếp Phong đã nỗ lực chèo chống từ lâu, trùng kích đến lúc té xỉu, câu chuyện sau đó, A Thiết hoàn toàn không biết...

Mà bây giờ hấn vừa mới tỉnh lại, lại càng tức phát hiện hai chuyện lạ!

Chuyện lạ đầu tiên, chính là tuyệt thế hảo kiếm, lại hoàn chỉnh không thiếu sót, đặt ở trong rương kim loại Nhiếp Phong chế tạo cho hấn, hoàn toàn không có bất kỳ dị dạng gì. Nhưng Nhiếp Phong cùng Trác Lam lại không ở bên cạnh hấn!

A Thiết thấy lạ, luận lý thì giống như Nhiếp Phong và Trác Lam vẫn ở cùng một chỗ với hấn. Bọn họ nếu nhanh chóng thức tỉnh hấn, vì hấn mà đem tuyệt thế hảo kiếm tốt cất kỹ, nguyên bản cũng không có gì là lạ, nhưng trước mắt, Nhiếp Phong và Trác Lam lại lặng yên như tờ, sau khi cự bạo nổ lớn, ba người đều thất lạc.

Huống chi Nhiếp Phong môn cũng bị phong tỏa, bản thân khó bảo toàn, với thương thế của mình chắc chắn không thể tỉnh lại

nhANH hơn A ThiếT. Với lực lượng của một nữ hAì tử như Trác Lam, căn bản không cÁch nào nhắC lên thanh tuyệT thể hảo kiếM sắC bén đượC.

Cuối cùng, rốt cuộc là ai nhắT thanh kiếM tốt nhất từ lúc A ThiếT bắt tìNH nhâN sự, nhắT về cho hắN, đặT bên cẠnh người?

Là ai, một mựC âm thẦM nhìn nhắT cử của A ThiếT?

ChuyệN lạ thứ hai, chínH là hiệN tại A ThiếT ở trong vị trí này!

A ThiếT chỉ thấy chínH mình, nguyên lai một mựC nằm hỒN mê tại một bãi lầy không người, bãi biểN này, cÀng trầN ngậP một mắNH sươNG mù, cho dù gầN đến mắY chុC thườC bên trong, cũng không cÁch nào nhìn rõ vậT ấy.

Duy chỉ có trong tẦM mắT là một mắNH mÔNG lưNG, A ThiếT vẫN thoắNG nhìn quA thấy có vÔ số thuyềN bè cÙNG hAì cỐT chiếN cơ cỖ nhỏ, đặT ở trướC bãi nước biểN, ít nhất cũng có trắM chiếC hAì cỐT, nhắT thời xANH um kỳ quAN.

“Nơi này... Rốt cuộc là nơi nào? Vì sao lại có nhiều chiếN cơ như vậy và tàn hAì đỘI thuyềN?”

Trong lòng A ThiếT cảm thấy hạn hẹp, không khỎi liếC quA cổ tay của A ThiếT, Nhiếp Phong và Trác Lam đƯA cho hắN cái mắT nÀ này, không chỉ có thể dò xÉT số lượng nẮNG lượng của nhâN loẠI mà còn có thể biếT đượC vị trí của hắN. Thế nhưng, không biếT vì nguyên nhâN gì mà chiếC cổ tay kia lại như bị từ trườNG quắY rẦY, không tÀI nào biểU hiệN ra vị trí của A ThiếT, mà ngay cả nói, hiệN tại A ThiếT cũng không biếT mình đANG ở nơi nào.

Chỉ có điều, mặc dù không cÁch nào hiệN rõ vị trí trên cổ tay, khả năng đọC thức, nhưng vẫN có chُT phẢN ỨNG.

Mà tia phẢN ỨNG hơi nhỏ này lại đẾN từ phÍA sAU A ThiếT.

A ThiếT quay đầU lại nhìn. HắN phát hiệN mình đANG đỨNG ở bãi nước này, thì RA là một gÓC của hỒN đẢO nhỏ! Trong đẢO này có một ngọn núi cao, đỊA thể vÔ cÙNG hiểM trở. A ThiếT cÀNG khắNG địnH là lúc này có khả năng đọC nhiều nhất chínH là biểU hiệN của nẮNG lượng bên ngoÀI cổ tay phẢN ỨNG lại. ThậT RA nó đẾN từ đỈNH ngọn núi cao này, chỉ là vì KHOẢNG cÁCH quá xa, không thể thắM dò xem nguỒN nẮNG lượng này đọC đượC bao nhiêu mà thôi.

Chỉ là, cho dù khoảng cách cực xa, vẫn có thể làm cho năng lượng trên cổ tay A Thiết đọc được có chút phản ứng, nói vậy, trên núi cao của hòn đảo này nhất định có một cỗ lực lượng, cường đại đến mức khiến người ta lú lờn...

Trong nội tâm A Thiết càng thêm hiếu kỳ, nhưng vào lúc này, một chuyện kỳ lạ khác lại xảy ra!

Bỗng, một tiếng ca vang lên từ sâu trong màn sương cách đó không xa vọng tới tai A Thiết!

A Thiết định thần vừa nghe, phát hiện nguyên lai là tiếng hát nữ tử, trong lòng không khỏi trầm nghĩ!

“Ồ? Còn tưởng rằng đây là một hòn đảo nhỏ không người, lại có tiếng nữ tử ca? Rốt cuộc là ai sẽ ngâm một tiếng ca ở đây?”

Tiếng ca như khóc như kể, như mang theo u oán vô hạn, tịch mịch vô hạn, nhưng bất luận A Thiết dụng tâm lắng nghe, lại luôn nghe không rõ nữ tử kia đang hát những gì, thậm chí không biết nàng đang hát ngôn ngữ quốc gia gì.

Vì tò mò, A Thiết không hẹn mà cầm lấy cái rương kim loại có chứa tuyệt thế hảo kiếm tuyệt thế, từng bước một tiến sâu vào chỗ sâu trong làn sương mù do tiếng ca phát ra.

Ai ngờ đang lúc hần sắp bước vào sương mù dày đặc, đột nhiên thấy sâu trong sương mù dày đặc bóng người nhoáng lên một cái!

Chỉ nhoáng lên một cái, lấy đôi mắt sắc bén như tử thần của A Thiết, liếc qua đã thấy đó là một thân ảnh của nữ tử tóc dài đội vai! Hần vội vàng đuổi theo vào trong sương mù dày đặc, nhưng thân ảnh của nữ tử kia đã biến mất không thấy bóng dáng!

“Ai?”

“Rốt cuộc là ai ở trong sương mù?”

A Thiết lạnh lùng hỏi, nhưng sâu trong sương mù vẫn không có tiếng trả lời, vào lúc này, hần lại cảm thấy sau lưng có một bóng người lóe lên!

Không nói gì, A Thiết lập tức quay đầu lại, đáng tiếc hần bị phong bế khí môn, không những không thể thôi động sức mạnh trong cơ thể, thậm chí thân thủ cũng chậm hơn trước gấp

mười lần, ánh mắt của hắn, căn bản không cách nào bắt được bóng người thần bí bên trong sương mù dày đặc kia!

Nhưng sự tình xem ra càng lúc càng không đơn giản! Bởi vì ngay khi bóng người này biến mất, trong sương mù dày đặc, bỗng dừng lại truyền đến tiếng ca!

Nhưng lần này, tiếng hát lại không phải từ một hướng truyền đến mà từ bốn phương tám hướng truyền đến, tiếng hát không phải do một cô gái hát mà là từ mười người hát!

Trong thoáng chốc, A Thiết đã nghe vô số tiếng hát của nữ tử, từ mười phương hướng khác nhau truyền đến, tiếng hát càng lúc càng lớn, tiếng đàn càng lúc càng gấp, giống như đang không ngừng xúm lại A Thiết, tiến tới gần!

Một cảm giác hết sức nguy hiểm từ trong lòng A Thiết càng lúc càng xuất hiện. Hắn bắt đầu ý thức được rằng những giọng ca u oán này rất có khả năng là ám hiệu của một thợ săn ám hiệu trước khi sẵn giết chết!

Cùng một thời gian, tiếng hát im bặt, trong sương mù dày đặc nhất thời một mảnh tĩnh mịch, tiếp theo...

***

***

Tỳ Hưu lại kêu lên quái dị “oa oa” một tiếng, giống như một tiếng hiệu lệnh, thân ảnh mười đôi tóc dài tóc độ tuyết luân, đã từ trong sương mù bay nhào ra, mười cái thân ảnh này thi triển thú trao mười hai lưỡi đao sắc như dao nhọn, điên cuồng đâm vào cổ họng A Thiết!

Trong chớp mắt này, A Thiết đã nhanh chóng nhìn thấy diện mạo thật sự của mười thân ảnh này!

Đó là mười thân ảnh tuyệt sắc, đúng là mười nữ tử tóc dài khoác vai! Nhưng khuôn mặt các nàng vốn không phải là một gương mặt người!

Hai mắt các nàng chẳng những xanh biếc, như quỷ mị, mà toàn thân trần trụi, trên mặt và trên người càng đầy thú lân, một cái miệng to như chậu máu càng mọc ra ánh sáng bén nhọn, răng nhọn dài chừng hai tấc, thật sự rất khó tưởng

tượng, từ trong miệng to như chậu máu của các nàng, có thể hát ra thanh âm u oán như vừa rồi!

Mà vô luận dùng bất luận góc độ nào nhìn tới, các nàng căn bản là không giống người! Không! Có lẽ, các nàng căn bản không phải là người!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! A Thiết cũng chưa từng nghĩ tới, mình lại ở đảo hoang trong sương mù này, gặp nhóm người này không giống người, lại mười người khí thế hung hăng, càng giống đôi bụng hời lêu, coi A Thiết như đồ ăn ngon, bây giờ hắn không cách nào thôi động lực lượng, thử hỏi như thế nào ngăn cản?

Không thể nghĩ kỹ được, A Thiết biết khí môn của mình đã bị phong ấn, chỉ có nén giận, mạnh mẽ nâng cái rương kim loại cầm trong tay thanh kiếm tuyệt thể kia chắn phía trước!

Đây chính là con cuối cùng của A Thiết, mà hắn cũng tự biết chỉ có thể chống đỡ bằng chiếc rương thì cũng chỉ có thể chống đỡ được nhất thời mà thôi, mười con quái vật cùng hung cực ác này nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!

Nhưng nói cũng kỳ quái, A Thiết chỉ đứng thẳng lên ngăn cản, mười móng vuốt sắc bén của mười con quái vật hình người kia vừa chạm vào rương kim loại kia, lại đều kêu thảm một tiếng, không những bị điện cương, mười cái miệng lớn dính máu đồng thời phun ra quái huyết màu xanh lá cây, mười con quái vật cũng lập tức lui lại, biến mất trong sương mù dày đặc!

Mà sương mù dày đặc tràn ngập bốn phía, cũng bởi vì mười quái vật hình người này vừa lui lại, lập tức tiêu tán không ít, mặc dù vẫn tràn ngập sương mù, nhưng tầm nhìn đã không còn che khuất nhân tâm như trước nữa!

A Thiết vẫn nắm chặt cái rương kim loại tuyệt thể hảo kiếm tuyệt thể, hoàn toàn ngưng ngẩn, nhưng lập tức hiểu ra, vì sao mười con quái vật kia lại đột nhiên như bị thương mà rút lui!

Toàn bộ đều là vì tuyệt thể hảo kiếm bên trong rương kim loại kia!

Cái rương kim loại này là do Nhiếp Phong và Trác Lam đặc biệt dùng để ngăn cách “Tuyệt Thể Hảo Kiếm” để tạo ra từ

trường kinh thế, nhưng nó tuy có thể ngăn cách từ trường, lại không cách nào ngăn được “Kiếm Ý” trong kiếm!

Đúng rồi! Đúng là tuyệt thế kiếm ý dạy dỗ thiên địa biến sắc, khiến cho mười con quái vật vừa rồi như bị sét đánh, lui tránh Tam Xá!

Chỉ vì kiếm tuyệt thế, có thể được xưng là tuyệt thế, nên có kiếm ý phi phạm “Quy thần Ích Dịch, diệt thiên tuyệt địa”!

Mà kiếm tốt tuyệt thế đã tích lũy cả trăm ngàn năm kiếm ý, còn là vua của tất cả kiếm ý, nó chẳng những gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, gặp thiên diệt địa, gặp đất diệt địa...

Thậm chí tất cả mọi người là Quỷ Ma Yêu, cho dù là quái vật thể kỷ ức nhất, gặp phải kiếm ý tuyệt thế thích giết chóc rất nặng cũng khó ngoại lệ...

Giết! Giết! Giết!

Mắt thấy mười con quái vật hoảng hốt biến mất, A Thiết cuối cùng cũng thở ra một hơi, chỉ còn lại tinh thần chưa bình ổn, một bàn tay ở dưới sự không cảm giác gì đột nhiên khoác lên hai vai của hắn!

Phía sau hắn đồng thời truyền tới một giọng nói:

“Hả?”

“Rốt cuộc cô đã tỉnh lại?”

Đài Bắc.

Tổng bộ Thiên Đạo Minh.

Giáo trường Thiên Đạo Minh ngày hôm nay, tất cả tín đồ đều dị thường tĩnh lặng trầm mặc, toàn bộ bởi vì Thần của bọn họ, không! Một người ở trong lòng thậm chí còn toàn năng hơn Thần, cũng cực kỳ trầm mặc.

Cầu đạo!

Đánh lên A Thiết Công sắp thành công, cầu đạo cuối cùng không có bất cứ tổn thương gì, chỉ có không tổn thương, cũng không biểu thị trong lòng hắn không có tổn thương.

Chỉ vì trong lòng hắn cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Từ khi hấn thành lập Thiên Đạo Minh tới nay, mỗi lần hấn tự mình xuất thủ, tuyệt sẽ không tay không quay về, chỉ là lần này, hấn thật sự phá vỡ lệ cũ này, hấn gặp gỡ “Phong Vân” cách đây năm trăm năm trước đã khiến người giang hồ dị thường khó giải quyết!

Quả thật hai chữ Phong Vân này chính là vận đen của hấn, càng thêm một đời hùng bá thiên hạ của hấn, tạo nên một si nhục lớn!

Nhưng dù sao cũng là một đời kiêu hùng thế kỷ Bính Nhất, cầu đạo tĩnh mạch một lúc lâu, rốt cuộc tâm thần đã bình phục, mà ngay lúc này, tay trái của hấn “Cao Minh”, cũng đã chạy về trên giáo trường báo cáo với hấn:

”lãnh đạo! Thuộc hạ theo lệnh của ngươi, đã phân công ba đường tìm kiếm triệt để nhưng vẫn không thấy tung tích A Thiết kia, thậm chí Nhiếp Phong cũng tìm khắp nơi không thu hoạch được gì!”

Cầu Thần một mực nhắm mắt dưỡng thần, giờ phút này rốt cuộc từ từ mở mắt, trầm ngâm:

“Luận lý, hai người bọn họ đã bị ba phần nguyên khí của ta đánh cho ngũ cân thất thương, khí môn càng bị năng lượng của ta phong tỏa, tuyệt đối không thể đi xa, chỗ bọn họ chìm thuyền, cũng ở trong biển cả mênh mông, có thể chọn nơi nào? Như thế nào biến mất vô tung vô ảnh? Trừ phi...”

Nói đến đây, cầu đạo giống như đột nhiên nhớ lại một sự kiện, lập tức hỏi Cao Minh:

“Cao Minh, ta đánh chìm thuyền của bọn họ, chính xác tọa tiêu, có tiếp cận hải vực trong truyền thuyết “Hải địa ngục” hay không?”

Chợt nghe ba chữ hải địa ngục, Cao Minh không khỏi rung mình một cái, đáp: “Lãnh Đạo đoán không sai! Theo tọa tiêu biểu, nơi bọn họ chìm thuyền, cách vị trí hải địa ngục chỉ hơn ngàn dặm!”

“Nhập nhiều mấy cây băng? Thì ra là tiếp cận như vậy? Ta, minh bạch rồi!” Cầu Đạo nhướng mày, bỗng nhiên quay mặt nói với Cao Minh:

“Các người đã không cần lục soát nữa, tất cả các người lập tức rút lui, trở về tổng bộ đi!”

Cao Minh sững sốt:

“Lãnh Đạo, sao chúng ta phải từ bỏ tìm kiếm?”

“Bởi vì, nếu các người còn tiếp tục lục soát nữa cũng không thú vị gì, đám người bọn họ đã bị “nó” mang vào Hải Địa Ngục, mà chỉ cần phong vân vừa tiến vào Hải Địa Ngục, cho dù mạnh như ta tự mình ra tay, cũng không cách nào bắt bọn họ về được!”

Cầu Đạo Lôi vừa nói ra, Cao Minh càng thêm tò mò:

“Thủ lĩnh, tuy Hải Địa Ngục thần bí khó lường, còn bất cứ ai tiến vào phạm vi sương mù dày đặc của nó đều một đi không trở lại, nhưng rốt cuộc trong hải ngục có thứ gì đó, thậm chí còn khiến người đã vô địch thiên hạ, vậy mà vẫn phải kiêng kị?”

Cầu đạo lộ ra một tia khinh thường, như đang xem thường Cao Minh vô tri, hần từ từ đáp: “Bình thường thế nhân, đương nhiên không biết trong hải địa có bí mật gì, nhưng ta sớm đã biết, trong biển địa ngục, không những có chuyện quỷ dị mà nhân loại không thể tưởng tượng, hơn nữa, còn có một người...”

“Một kẻ ngay cả ta cũng không nắm chắc có thể đánh bại!”

“Cho nên Nhược Phong Vân thật sự đã tiến vào địa ngục, chúng ta duy nhất có thể làm, đó là chờ hai người bọn họ đi ra! Nếu hai người bọn họ thật sự còn sống đi ra...”

Một người ngay cả cầu đạo cũng không nắm chắc có thể đánh bại được sao? Cao Minh đứng là càng nghe càng hiếu kỳ, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc Hải Địa Ngục ở ai?

Ai có bản lĩnh lớn như vậy, khiến cho việc cầu đạo đối với địa ngục cũng phải chùn bước, rút lui ư?

Từ trước đến nay, cảm giác tử thần cực kỳ nhạy cảm, đối với cảm giác nguy hiểm càng lớn hơn.

Nhưng có một người, có thể vô thanh vô tức đến sau lưng tử thần, càng lấy tay vỗ vào hai vai hắn, nhưng hắn thủy chung

không phát hiện ra có bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào, người này, thì là ai?

A Thiết không cần đoán nữa, hắn lập tức quay đầu lại nhìn, cuối cùng cũng thấy được dung mạo người này!

Nhưng người này, có là một người không?

Đúng vậy! Bây giờ người sau lưng A Thiết thật sự không giống một người! Nhưng người này cũng không kinh khủng như mười con quái vật hình người vừa rồi, phải nói là không giống một người, mà là...

Người này thật quá đẹp, nàng đẹp quả thực không giống một người sống, ngược lại giống như một pho tượng mỹ nữ tuyệt đối hoàn mỹ!

A Thiết chỉ thấy người phía sau là một thân hình thon thả, xinh đẹp giống như A Thiết. Nàng xinh đẹp thật ra là có một đôi mắt của nàng.

Đôi mắt kia của nàng, chẳng những thon dài tú lệ, ở trong con ngươi màu đen, càng giống như bồi lên một tầng xám xịt, khiến ánh mắt của nàng, bất luận nhìn bằng bất luận góc độ nào, đều giống như có chuyện tình cảm muốn thổ lộ, có cố sự vô tận, đối xử với người đáng thương.

Cộng thêm nàng một thân áo trắng, khiến cả người nàng xem ra, lại mang theo một cỗ thần bí thoát tục như nữ thần, nhưng lại có khí chất diễm đam đáng thương!

Có lẽ, nàng thật sự là một cô gái đáng thương...

Mà A Thiết nhìn mỹ nữ thần bí này, trong khoảng thời gian ngắn, lại ngây ngẩn cả người. Tử thần không khóc, sau năm trăm năm tái hiện trên đời, vẫn còn vì một người mà sắc mặt thay đổi như vậy, thậm chí qua mấy giây mới hiểu được:

“Là... Người?”

“Ta nhận ra giọng nói của ngươi!”

“Ngươi là con Bạch Hải điều từng giúp ta?”

Cái gì? Nguyên lai A Thiết động dung thật sâu, cũng không phải hoàn toàn bởi vì mỹ mạo kinh thế của mỹ nữ thần bí này, cũng bởi vì thanh âm của nàng? Thanh âm của nàng, lại giống

như con bạch hải điều đang trong lúc nguy cấp chuyển hóa thành một đầu hỏa lân? Nàng chẳng lẽ cũng là con trung hoa cá biển trắng A Thiết từng cứu? Nhưng hôm nay nàng lại lấy một tuyệt sắc mỹ nữ xuất hiện, khó trách tại trong miệng câu đạo lại lấy “nó” để hình dung nàng!

Mà đôi mắt với vấn đề A Thiết, mỹ nữ thần bí này trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, nàng chỉ là có chút ngại ngùng đáp: “Ừm... Người có thể nói, ta chính là con chim biển màu trắng kia, cũng có thể nói... Ta cũng là con cá biển trắng được người cứu, nhưng... Ta kỳ thật cũng chẳng là cái gì... Ta thậm chí không phải hiện tại đang bày ra trước mắt người cái dạng này, kỳ thật... Thậm chí ngay cả chính ta, cũng không biết mình là cái gì...”

Đáp án của mỹ nữ thần bí thật sự huyền bí khó giải thích, thời điểm nói chuyện, trong đôi mắt nàng đau thương càng sâu hơn, càng động lòng người. Trong lúc nhất thời A Thiết cũng không rõ vì sao nàng lại đau thương như vậy, chỉ nói:

“Bất luận người là cái gì, ta, có thể khẳng định tuyệt đối!”

“Là ta và người, đã từng quen biết từ rất lâu...”

“Ta, cũng nhận ra con mắt của người!”

Không sai! A Thiết đến tận đây đã khẳng định, trong quá khứ mười một năm, mỗi lần nhìn thấy đôi mắt mỹ lệ trong mộng chính là đôi mắt của mỹ nữ thần bí trước mắt này, đôi mắt đó là đẹp nhất trên đời!

Mà mắt thấy A Thiết có thể nhận ra mình, vẻ u buồn trên khuôn mặt mỹ nữ thần bí vừa rồi mới giãn ra, lông mày nàng giãn ra, nói:

“Bộ Kinh Vân..., không! A Thiết! Người cuối cùng cũng nhận ra ta sao?”

“Vậy thì tốt quá rồi! Không uổng công những năm gần đây, ta một mực âm thầm thủ hộ người...”

Lời vừa nói ra, A Thiết nhướng mày:

“Người vẫn luôn âm thầm bảo vệ ta?”

“Là ai, muốn người bảo vệ ta?”

***

Mỹ nữ thần bí đang muốn nói tiếp, nhưng vào lúc này sương mù xung quanh lại càng ngày càng đậm, bốn phương tám hướng càng truyền đến từng trận u oán ca, nàng nhất thời biến sắc:

“A...? Các nàng vừa bị tuyệt thế hảo kiếm bức lui, trong lòng không cam lòng, hiện tại lại góc đầu trở lại!”

“Các nàng? Các nàng rốt cuộc là thứ gì? Là người, hay là quái vật?”

Mỹ nữ thần bí đáp: “Các nàng, thật ra gần mười năm liền có tiếng hát vang vọng, dụ dỗ nhân loại mất tích trong màn sương mù dày đặc! Các nàng thực sự không phải là mỹ ngư chân chính, chỉ là tương đồng với truyền thuyết mỹ nhân ngư cổ xưa nên mới bị thế nhân nghe nhầm đồn bậy, tên chính thức của các nàng, kỳ thực gọi là Huyền yêu nhất!”

Huyền yêu nhất? Cái tên kỳ quái cỡ nào! A Thiết trầm nghĩ, Huyền yêu chính là Huyền yêu, lại có Huyền yêu nhất? Vậy có thể sẽ có Huyền yêu nhị, Huyền Yêu tam?

Khó trách gần mười năm nay nhân loại đều bị các nàng làm hại, tất cả đều biến thành phế nhân không hề có ý thức, thì ra là đám huyền yêu này, thích hút năng lượng trong đầu con người? Các nàng làm thế nào hút năng lượng trong đầu người? Đầu người cũng có năng lượng?

Dường như mỹ nữ thần bí biết được nghi hoặc trong lòng A Thiết, không khỏi còn nói thêm:

“A Thiết! Ta biết trong lòng ngươi nhất định có rất nhiều nghi vấn, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc giải đáp tất cả!”

“Xin có người cho rằng ta sẽ mang ngươi đến vùng biển huyền yêu nhất địa ngục tụ cư này! Chỉ vì sau khi ta cầu đạo trên tay cứu phục ngươi, nơi đây đã là nơi duy nhất giúp ngươi an nghỉ dưỡng thương trên lục địa, hướng chỉ trên hòn đảo này, ngoại trừ mười đầu Huyền Yêu tụ cư, còn có một người, người này tuyệt đối có thể giúp ngươi cởi bỏ khí môn mà cầu đạo phong, lệnh cho ngươi nhất lại sức mạnh...”

A Thiết nhíu chặt hai hàng lông mày, hỏi: “Ồ? Trên đảo nhỏ này có ai giúp ta khôi phục sức mạnh được không?”

Vừa dứt lời, tiếng ca trong sương mù xung quanh đột nhiên biến đổi, đột nhiên hóa thành tiếng kêu “Oa” chói tai, mỹ nữ thần bí lập tức vội vã hơn:

“Không kịp rồi! Đây là ám hiệu tiến công nhất của Huyền Yêu! A Thiết! Mời hiện tại ngươi lập tức lên núi, tuyệt đối không thể quay đầu lại! Nếu các nàng đuổi theo ngươi, sẽ dùng kiếm ý tuyệt thế để bức các nàng ra! Chỉ là như vậy cũng không phải là kế sách vẹn toàn! Biện pháp an toàn nhất chính là ngươi mau chóng chạy tới đỉnh đảo nhỏ này tìm người kia...”

“Nhớ kỹ! Ngươi thấy người nọ, chỉ có một câu nói chuyện, cơ hội này thoáng qua, mà câu đầu tiên ngươi nói với người này, càng phải là...”

“Để ngươi – A – Bại!”

Để cho ngươi thua? Một câu nói quái dị cỡ nào! Lấy cái gì A Thiết có thể cầu cạnh người này, lại ngược lại phải nói ra một câu khiêu khích như vậy? Nhưng A Thiết đã không rảnh để nghiên cứu. Vì vào giờ phút này mỹ nữ thần bí kia lại muốn xoay người bỏ đi, hắn vội vàng gọi nàng lại:

“Ngươi, không lên núi cùng ta?”

Gương mặt mỹ nữ thần bí lộ vẻ áy náy vô hạn, đáp: “Xin lỗi, A Thiết! Ta có việc khó nói, tuyệt đối không thể để huyền yêu nhìn thấy ta, thậm chí còn không xứng... Lên núi nửa bước! Xin lỗi vì ta không thể cùng ngươi lên núi, nhưng ta sẽ âm thầm giúp ngươi...”

Mắt thấy nàng sắp xoay người định đi, A Thiết rốt cục phun ra một vấn đề hắc ám giấu ở trong lòng:

“Khoan đã!”

“Ta, vẫn chưa biết tên ngươi là gì!”

Chợt nghe thấy A Thiết đột nhiên hỏi tên nàng, mỹ nữ thần bí trên mặt bỗng nhiên đỏ lên, ngẩn ngơ rồi mới hiểu được đáp: “Ta tên là... Bạch Tú.”

Bạch Tú?

Hay cho một cái tên thanh tú thoát tục! Chẳng qua cái tên này, so với Bất Tử Thần - người cư trú trong bóng tối và tử vong

một thời gian dài hoàn toàn đi ngược! Có lẽ sự xuất hiện của nàng, vốn chính là dùng sự cân bằng sự lạnh lẽo và tối tăm của tử thần...

“Bạch Tú...”

A Thiết không khỏi ghi nhớ cái tên này trong lòng, giống như trong vô số đêm tối trước đây, in thật sâu đôi mắt mỹ lệ u buồn của nàng trong mộng vậy.

Chỉ hơi phân thần, hốt nhiên cảm thấy trước mắt bóng trắng nhoáng lên một cái!

Chỉ thấy không biết như thế nào, người bạch tú hốt nhiên biến mất trên đất bằng, chỉ còn lại tuyết trắng bay đầy trời.

Không ngờ nàng nói đi là đi, thân hình nàng, thành linh so với Nhiếp Phong thanh âm nhanh hơn không kém bao nhiêu, thậm chí có thể còn nhanh hơn cả Nhiếp Phong!

***

Ánh mắt A Thiết lạnh lùng, vốn còn muốn ở trong sương mù tìm kiếm hành tung của nàng, nhưng tiếng kêu khàn khàn của Huyền Yêu đã càng lúc càng gần, càng lúc càng điên cuồng. Trong lòng gã biết rõ bản thân trước khi chưa tìm được lực lượng, không nên tiếp tục chậm trễ ở đây nữa, vì thế không nói lời nào, cũng xoay người đi lên trên núi. Mà những tiếng kêu của Huyền Yêu kia, cũng theo sát phía sau, một mực đuổi theo trên núi!

Chỉ không biết A Thiết lần này lên núi có gặp được người mà Bạch Tú nói hay không?

Mà người kia, có phải thực sự có lực lượng có thể làm cho A Thiết môn giải phong?

Ngay sau khi A Thiết và một đám Huyền Yêu đi xa, trong sương mù dày đặc trên bãi bùn, lại từ từ hiện lên bóng người thon dài thon dài!

Là Bạch Tú! Nguyên lai là nàng ta chưa hề rời đi? Nàng ta nguyên lai cũng ở trong sương mù dày đặc? Vậy vì sao lúc này A Thiết không nhìn thấy nàng?

Chỉ thấy giờ phút này, Bạch Tú đang nhìn về phía A Thiết lên núi, hai hàng lông mày nhíu chặt, dường như đang có tâm sự

nặng nề.

Lòng lo lắng của nàng rất nhanh bị một thanh âm đánh vỡ, một thanh âm bất ngờ từ phía sau truyền đến:

“Người thật sự quá quan tâm tới hần.”

“Người, đã hoàn toàn vượt qua bản phận của mình!”

Thanh âm cực kỳ uy nghi, là thanh âm của một nam nhân!
Bạch Tú vừa nghe, lập tức biến sắc, quay đầu thoáng nhìn, nói:

“Thần Vũ sứ, là người?”

Ồ? Không thể tưởng được trên đời này không chỉ có mình Bán Thần, mà còn có thần bộc trung thành với nửa thần nữa. Hôm nay lại có thêm một Thần Vũ sứ? Thần vũ sứ này, có liên quan gì đến Thần Võ giả không?

Bạch Tú vừa nói ra, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn mặc “Quân phục “Quân không lệnh”, đang chấp tay sau lưng, từ sâu trong sương mù dày đặc chậm rãi bước ra. Bóng người cao lớn này mỗi lần đi trước một bước, quanh thân sương mù liền tản ra. Xem ra, toàn thân người này đều tản ra một cỗ lực lượng siêu cường, tuyệt đối không kém hơn cầu đạo, tuyệt đối là siêu cấp cường giả!

Duy chỉ có mặt mũi của vị Thần Vũ sứ này lại không biểu hiện ra ngoài vì sương mù dày đặc, mà trên mặt y còn đeo một cái mặt nạ làm bằng sắt, chỉ để lộ ra khuôn mặt từ mũi của y mà thôi. Nhưng chỉ nhìn cặp mắt lấp lánh tinh quang dưới lớp mặt nạ kia thôi, còn có cả khóe miệng kiên định không dờn của y nữa, y đã biết được vị Thần Vũ sứ này tuyệt đối không phải kẻ tầm thường!

“Bạch Tú, cho dù thủ hộ võ giả chậm chạp kinh vân, là nhiệm vụ hàng đầu trong mười một năm qua của người, nhưng người nhất định phải nhớ kỹ, không chỉ Bộ Kinh Vân là một sai lầm hoàn mỹ nhất của nửa bên Thần, người, cũng là một sai lầm hoàn mỹ khác của nửa Bán Thần!”

“Hai sai lầm hoàn mỹ tuyệt đối không thể bảo vệ lẫn nhau, nếu không, có thể sẽ mang đến sai lầm càng lớn không cách nào bù đắp!”

Nghe thấy cũng làm người ta bật cười! Sai chính là sai, sai chính là sai, ngay cả sai lầm cũng có phân chia hoàn mỹ? Sự tình càng lúc càng không thể tưởng tượng được...

Bạch Tú đáp: “Cái này ta... Đương nhiên mình bạch, chỉ là, cho dù ta là một cái sai lầm hoàn mỹ thì như thế nào? Tính mạng của ta, chung quy giống như có cái gì bị mất...”

Thần Vũ sứ đáp: “Vì sao ngươi vẫn chưa thỏa mãn? Ngươi đã có sinh mệnh hoàn mỹ.”

Sinh mệnh hoàn mỹ? Với vẻ đẹp kinh thế của thanh tú thì không sai, nhưng cũng chỉ là vẻ đẹp của nàng, sinh mệnh hoàn mỹ trong miệng thần vũ sứ, là thứ gì?

Bạch Tú nghe vậy, rớt cuộc than nhẹ một tiếng, nói:

“Đúng vậy... tính mạng của ta... đã đạt tới sự hoàn mỹ. Nhưng ở trong mắt cầu đạo, thậm chí trong mắt của tất cả mọi người, nếu bọn họ biết được khuôn mặt thật sự của ta thì cũng chỉ cho rằng ta chỉ là “nó”, mà không phải “cô”

“Tiếc nuôi lớn nhất của ta, chính là ‘Nàng’ trên đời này ta muốn giống nàng hơn, nhưng thủy chung không phải là một “nàng” chân chính, mà là...”

“Có lẽ... có lẽ, thứ ta thật sự cần, là giống như trên đời vô số “Nàng”, thật sự là cuộc sống chân chính, yêu một lần, mới có thể khiến ta trở thành “nàng” chân chính!”

Thần Vũ sứ lạnh lùng nói:

“Nhưng ngươi có biết, với sinh mệnh hoàn mỹ của ngươi, nếu nhất định phải trở thành người trên đời của nàng, kết cục của ngươi có thể sẽ vô cùng thâm thảm, càng có thể sẽ chết sao?”

“Huống chi, cho dù ngươi muốn tự hại đi sinh mệnh hoàn mỹ của chính mình trở thành chân chính của nàng, đối tượng của ngươi cũng tuyệt đối không phải là Bộ Kinh Vân! Đối với nửa Thần mà nói, nàng còn quan trọng hơn cả ngươi!”

“Thế nhưng...” Bạch Tú nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không biết từ lúc nào, trái tim của ta... Đã không quên được... Ta cũng tin, hẳn cũng có cảm giác giống ta. Chỉ vì nghe lời hắn nói vừa rồi, cho dù hắn quên hết chuyện của

mười một năm trước, trong những năm này, mỗi đêm đều nằm mơ, ta...”

“...” Điều này, ngay cả thần võ sư cũng không cách nào phủ định, chỉ vì A Thiết nếu quả thật không có cảm giác gì đối với Bạch Tú, trong giấc mơ mấy năm gần đây, hẳn sẽ không bao giờ quên được cặp mắt nàng, đôi mắt đó rất giống đôi ” Hữu ái khó tròn, hữu duyên lại khó yêu”

“Cho dù như thế nào.” Khóe miệng Thần Vũ đột nhiên trầm xuống:

“Vạn vật có trật tự! Người là vận mệnh của nó, tuyệt đối không thể thay đổi! Nửa Thần không đối với tất cả sắp xếp của Thần Võ Giả bộc lộ kinh vân, còn có Thần Vũ trong cơ thể hắn, thật sự cực kỳ trọng yếu đối với thế giới này! Để tránh người vượt qua bốn phận mà sai sót một nửa Thần Linh, ta không thể không lệnh người tạm dừng nhiệm vụ, càng không cho phép người tiếp tục ở lại bên người Bộ Kinh Vân!”

“Đã quá muộn.” Bạch Tú đột nhiên cổ lấy dũng khí lớn nhất cả đời của nàng phun ra tiếng lòng. Rất khó tưởng tượng, người xinh đẹp nhu nhược như nàng, lại vì một A Thiết không biết chính thức bước đi trên mây, kiên cường như thế:

“Ta, đã không cách nào rời khỏi hắn! Huống chi...”

“Tuy người đã mạnh không thể đỡ nhưng chưa chắc đã có thể ngăn cản được ta!”

“Chưa hẳn trong miệng Bạch Tú đã có thể ngăn cản ta “Sáu chữ”, ngược lại Thần Vũ sư dẫn đầu động thủ trước!

Chỉ thấy hắn bất động tức thì đã nhanh như chớp, hắn vốn chắp hai tay sau lưng, tay phải không biết lúc nào đưa trước, lòng bàn tay vừa buông, một đạo tử điện hào quang bắn ra, nhanh chóng đan vào nhau thành một lưới ánh sáng màu tím giăng khắp nơi, nghênh đón đầu lưới của Bạch Tú, giống như muốn đem nàng một lưới bắt!

Nhưng mà, đúng như Bạch Tú nói, mặc dù hắn đã mạnh không thể đỡ, nhưng chưa hẳn có thể ngăn cản nàng!

Chỉ thấy Bạch Tú toàn thân đột nhiên nở rộ một đạo bạch quang loá mắt, bạch quang càng lúc càng tản ra thành trăm ngàn tia sáng, ở giữa điện quang hỏa thạch này, hướng khe hở

của “thần võ sứ” màu tím chui vào, lại dễ như trở bàn tay liền chui ra lưới ánh sáng màu tím, tiếp theo, trăm ngàn đạo bạch quang kia lại hội tụ thành một đoàn bạch quang hình người, thẳng hướng trên núi lao đi!

Mà sau khi đoàn bạch quang hình người kia hướng lên núi bay đi, còn lơ mờ truyền đến tiếng xin lỗi ôn nhu của Bạch Tú:

“Thần võ sứ, thật xin lỗi...”

“Ngươi là nửa bên dưới, vẫn luôn lưu tình đối với ta, cũng là người bao dung nhất! Ta biết vừa rồi ngươi đã lưu thủ ba phần đối với ta, nếu không ta cũng sẽ không dễ dàng bị ngươi trộm, nhưng mà...”

“Ta tuyệt đối không thể, cũng không muốn rời khỏi hắc! Xin thứ cho ta đây không phải là “nó”, ta không thể nghe mệnh lệnh của ngươi được nữa!”

Đi! Vì bộ kinh vân, vì A Thiết, cũng vì muốn trở thành một người chân chính như nàng, Bạch Tú rốt cục bỏ qua tất cả mệnh lệnh, tất cả cản trở, cũng muốn theo A Thiết mà đi! Chỉ không biết, “nàng” cùng “hắc” rốt cuộc có hàm ý đặc thù gì?

Mà nhìn Bạch Tú hóa thành một đoàn nhân hình bạch quang mà đi, trong miệng nàng đã dị thường khoan dung, Thần Võ Sứ bề ngoài lại cực kỳ lạnh lùng, ánh mắt một mực như băng tuyết, lại giống như hiện lên một tia thương tiếc, thờ dài thật dài:

“Bạch Tú...”

“Để ngươi bắt đầu từ Năm ngoái, ta liên tục nhìn ngươi chưa từng có biến hóa thành vạn hữu, từ thiếu khuyết biến thành hoàn mỹ. Thế nhưng ngươi càng ngày càng hoàn mỹ, ngươi lại đảo ngược lịch sử sinh mệnh của ngươi, ngược lại hâm mộ tình cảm nhân loại ngu dốt kia...”

***

***

***

“Ngươi cũng biết, nhân loại cũng bởi vì tình nghĩa, nếm qua bao nhiêu đau khổ và thất bại? Cho dù là ở trong lịch sử nhân loại từng nhất thời mạnh mẽ áp chế cầm kỵ, thậm chí vệ sinh

vương vệ sinh cũng bởi vì tình mà thất bại thảm hại, cho nên...”

“Người cho là tình có thể làm cho sinh mệnh của người càng thêm hoàn mỹ, chỉ là một bên tình nguyện của người!”

“Người nhất định sẽ vì quyết định hôm nay, trả giá xa xỉ! Ài...”

Mang theo tiếng thở dài thốn thức vô hạn, Thần Vũ sử một mực tản ra khí tức, lại thu liễm vào trong cơ thể, mà bốn bề vốn sương mù đã tản ra, cũng bởi vì khí nội liễm mà bao phủ trên người hắn, trong khoảnh khắc, đã giấu thân hình cao lớn của hắn vào trong tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, cuối cùng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Nếu như có một loại đau đớn, có thể khiến cho cái chết không hề có cảm giác này, cũng sẽ có cảm giác, cũng sẽ cảm thấy đau đớn trước nay chưa từng có, tin rằng, chính là cơn đau ở A Thiết Khí Môn hôm nay!

A Thiết cứ chạy vội về phía trước một bước, phong tỏa ba phần nguyên khí phong tỏa khí môn của hắn, giống như một thanh đao sắc bén thoáng cái liền cắt qua năm người bọn họ, nghiêm nhiên như bị cắt tim xé bụng, khổ không thể tả!

Nhưng mà, mặc dù khí môn khi bay về phía trước kịch liệt đau nhức kịch liệt không chịu nổi, nhưng giày đi của A Thiết từ đầu đến cuối vẫn chưa có dừng lại.

Chỉ cần hắn dừng lại, một mực đuổi theo sau mười đầu Huyền Yêu, sẽ trùng trùng điệp điệp vây quanh hắn, đến lúc đó, căn bản hắn không có cách nào vận dụng lực lượng nữa, tình cảnh càng thêm đáng lo!

Nhưng dù A Thiết chưa dừng lại, hắn đang bị khí môn trụ lại, thân hình cũng chậm đi không ít, mà đám huyền yêu kia lại có động tác còn mạnh mẽ hơn báo châu Mỹ. Có vài lần, A Thiết đã bị mấy con Huyền Yêu trong đó đuổi kịp, chỉ là trong lúc nguy cấp hắn lại dùng kiếm tốt tuyệt thế bức lui bọn họ.

Trừ cái này ra, A Thiết đang chạy như bay còn phát hiện một sự kiện!

Trong lúc đám Huyền Yêu kia bay lượn, toàn thân cao thấp đều tản ra một cỗ chương khí nồng đậm. Rốt cuộc A Thiết đã

rõ, tại sao địa ngục này lại bị sương mù dày đặc không rõ lai lịch bao phủ!

Những sương mù dày đặc này kỳ thực cũng không phải sương mù dày đặc, mà là những Huyền Yêu này ngày đêm dùng khí độc đặc phát ra sương mù dày đặc tạo thành! Đám người các nàng giống như ma đầu, năng lượng trong não, địa ngục đến từ địa ngục vậy, khiến nơi này càng giống địa ngục chân chính, địa ngục thích hợp cho các nàng sinh sống!

Trong địa ngục này, các nàng càng quen thuộc địa hình hơn so với A Thiết, có thể nói là chiếm hết địa lợi! A Thiết tự biết cứ đi như vậy cũng không phải là cách, hẳn cùng với trên đỉnh núi còn cách một khoảng lớn, sự đau đớn thấu xương khiến hẳn dần cảm thấy khó khăn, tin rằng không đến mười giây sau, hẳn nhất định sẽ bị các nàng bao vây!

Trong lòng A Thiết biết không ổn, nhưng vào lúc này, hẳn đột nhiên nhìn thấy trước sơn đạo có một rừng rậm rạp, không nói lời nào, liền đã tiến vào trong rừng rậm rồi nói tiếp!

Nếu có thể dựa vào để che chở thì tổng giáo không che không giấu, bị mười con huyền yêu này truy đuổi ở phía sau là tốt nhất!

Nhưng A Thiết không thể ngờ được, ngay sau khi y lướt vào trong rừng, một chuyện lạ đã xảy ra!

Chỉ thấy đám Huyền Yêu đuổi theo sau lưng hẳn một lúc, vậy mà tất cả đều đi trước khu rừng, cũng không có đuổi theo vào trong rừng, mà vẻ mặt dường như lại đang do dự, lại giống như đang kiêng kỵ một chút gì đó.

A Thiết cảm thấy hạn hẹp. Nếu các nàng không đuổi theo, thì vô luận bởi vì bất luận duyên cớ gì, cuối cùng hẳn cũng thờ phào một hơi, vì vậy cũng không tiếp tục để ý đến các nàng nữa, tiếp tục đi sâu vào trong rừng rậm.

Như vậy cứ đi thẳng về phía trước, A Thiết hẹn đi khoảng trăm ly, trái tim hẳn đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái!

Nói như thế nào nhỉ?

Đó là một cảm giác vô cùng kỳ lạ! Cảm giác này, dường như cách đó không xa, có một số thứ A Thiết cực kỳ quen thuộc,

nhưng lại lâu không thấy sự vật trọng yếu nào đó, đang đợi hẩn ở đó...

Mà A Thiết cứ tiến lên trước mỗi một bước, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, không những vậy, trái tim A Thiết cũng càng lúc càng hiếu kỳ. Chỉ vì y rất muốn nhìn một cái, rốt cuộc là cái gì, lại làm y từ trước đến nay biến thành không sợ hãi, cũng muốn nhắc lên một hồi chấn động?

Rốt cuộc A Thiết cũng bước đến phần cuối rừng rậm, mà giờ phút này hẩn cũng có thể khẳng định, cổ cảm giác kỳ lạ kia chính là đến từ bên ngoài rừng rậm!

Không nói nhiều, hẩn cất bước đi ra khỏi rừng rậm, đưa mắt nhìn lên...

Trong khoảnh khắc này, trên mặt Tử Thần lại hiện lên một tia kinh ngạc, bởi vì hẩn không thể biết được, nên ở bên ngoài rừng rậm này...

Vậy mà lại có thể như vậy!

Chương thứ chín thiên hạ vô song

Mỹ Nhân Trung Đô, Trung Đô.

Từ năm đầu thập ngũ, sau vụ tập kích thảm kịch siêu cấp kinh khủng của mười phía Mỹ, nhân vật “Bố trí trái pháp luật” ở Trung ương phía Mỹ càng lúc càng nặng, dơ càng không tiếc quãng tài nguyên khổng lồ vào đối với Cảnh thực, yêu cầu công tác tình báo của thông tin Trung Bang càng thêm thần thông quảng đại.

Cho đến hai mươi ba mươi năm, Trung Quốc thực càng thành lập một tổng bộ bí mật khổng lồ quy mô gấp đôi, lại có mật thám vệ tinh tiến bộ, càng vượt xa kỹ thuật đại quốc và Trung Quốc bơi lội của Đại quốc kỹ thuật.

Nghe nói nội tình trung ương âm thầm điều khiển mật thám thám thám, ngoại trừ có thể giám sát hết thấy hoạt động bên trong nước ngoài, đối với hoạt động và tình thế đối với quốc gia bên ngoài cũng rõ như lòng bàn tay. Có thể nói, Trung ương Mỹ Quốc đã đạt tới tình trạng không gì không biết.

Nhưng mà hôm nay, lại vẫn có một ít chuyện, ngay cả Trung Tung của Mỹ Quốc cũng không cách nào nhìn thấu, biết rõ...

Trung bộ Trung Quốc Quốc bí mật giám sát “Quan gián điệp thám” Mã Cao, hôm nay liền phát hiện một chuyện lạ...

“A... Phụ quản cơ trực! Mời người xem màn hình một chút!”

Giám Sát vệ tinh Mã Cao, vốn dĩ luôn là đội trưởng cùng cấp với mấy chục nhiệm vụ đồng cấp. Ở Giám Sát thính vệ vệ vệ vệ tinh trong tổng bộ bí mật, vô cùng chuyên chú kiểm tra hệ thống vệ tinh, đột nhiên mặt lộ vẻ hồ nghi!

Hắn luôn ở sau Giám Sát thính sắp xếp chung toàn bộ “Căn thái”, nghe vậy cũng không khỏi nhìn lên màn hình rõ ràng của Mã Cao, hỏi: “Mã Cao! Chuyện gì xảy ra?”

Con ngựa cao chừng mười thước hiện lên màn hình to lớn, chỉ vào một vị trí trong đó, nói:

“Chủ quản lý cơ đăng! Người có thấy ở đây có một vật bán trong suốt không?”

Thì ra là, hiện tại hình ảnh trên màn hình ảnh hiện giờ, chính là tình cảm mật thám của Trung Quốc đạo sĩ trình sát các nơi địa giới, mà hiện tại vị trí mã cao chỉ, lại là ở “Hải Địa Ngục” nằm giữa vùng biển Nhật Quốc và Hải Hạo.

Màn hình hiện ra, ngoại trừ địa ngục trên biển, đất liền vẫn bị sương mù nồng nặc bao phủ, đang có một vật thể bán trong suốt, đang dùng tốc độ khó tin tiến đến địa ngục!

Bằng hữu nhú mày, trầm ngâm:

“A... Hải Địa Ngục tựa như trăm thiết giác, chúng ta một mực không cách nào do thám tình huống bên trong, sao đột nhiên lại có một cỗ vật thể không rõ khác hướng Hải Địa Ngục cấp tốc tiếp cận? Vật bán trong suốt này rốt cuộc là cái gì?”

“Ngựa Cao, xem kỹ những đồ vật hơi mờ trên màn hình kia, phóng đại lên một trăm lần xem!”

Mã Cao làm theo lời nói, bộp bộp mấy tiếng, đã thấy đồ vật nửa trong suốt trên màn hình tuy phóng đại gấp 100 lần, nhưng vẫn là một đoàn đồ vật hơi mờ, như trước không có gì khác biệt!

Ít nhiều lần như bằng hữu nhú mày nhao nhao lên:

“Ồ? Làm sao có thể? Cho dù phóng đại gấp trăm lần, mật thám thám của chúng ta vẫn không cách nào dò xét rõ đó là cái gì? Thứ bán trong suốt này là...”

Lời nói bằng hữu còn chưa dứt, chỉ thấy trên màn hình có thể hiện rõ năng lượng để đọc số, đột nhiên hào quang báo động mãnh liệt, càng đang không ngừng tăng lên! Ngựa cao và giám sát viên của hắn thấy thế, tất cả đều sắc mặt tái nhợt, giống như đã minh bạch đã phát sinh chuyện gì rồi vậy., Mã Cao lo lắng nói: “Cơ bại... Chủ quản, mật thám mật thám vừa mới tập trung tiêu điểm trên vật thể bán trong suốt kia, năng lượng đọc cấp tốc tăng lên. Hiện thấy vật thể kia đang cấp tốc tiếp cận hải ngục trong suốt, là một cỗ năng lượng cường đại dị thường, hơn nữa, còn vượt qua khả năng dò xét của chúng ta...”

***

***

***

***

Mã Cao vốn còn muốn nói, đó là một cỗ năng lượng vượt qua số đọc của nghi thức phát hiện ra, ai ngờ hai chữ cuối cùng còn chưa kịp phun ra, năng lượng trên màn hình hiển thị, thành hình xuất hiện “Nhị Bang) “Vô Hạn Tình”, tiếp theo...

Không biết có phải vì hệ thống mật thám của vệ tinh báo hay không đã không thắng bại hay không, trong phút chốc truyền đến tiếng “Khe nứt”, màn hình trước mắt to lớn như vậy, không ngờ lại “Băng” một tiếng vỡ nát thành mảnh! Mà tất cả máy tính, máy móc tiên tiến trong Giám Sát thính, cũng tức thời dẫn phát bạo liên hoàn, đầu đội mã cao bị nổ tan xương nát thịt ngay tại chỗ, thăng quan trừ chủ và đội giám sát còn lại cũng bị nổ trọng thương ngã xuống đất!

Trong chớp mắt, nơi đó vốn là tổng bộ gián điệp vệ tinh quan trọng nhất của nước Mỹ, nhưng vì tập trung tiêu điểm quét trên màn hình mà biến thành một đoàn năng lượng cường đại bán trong suốt biến thành Hỏa Hải Luyện Ngục!

Vô hạn? Hiển thị trên màn hình, cuối cùng đối với luồng năng lượng hơi mờ kia, lại định nghĩa hai chữ “Vô Hạn”?

Với tác dụng của gián điệp vệ tinh của người, đọc số năng lượng tuyệt đối có thể dò xét năng lượng hơn một ngàn vạn, thậm chí có thể đạt tới hai ngàn vạn!

Nhưng đoàn năng lượng mờ mịt trên màn hình quang hoa hiển hiện, lại bị định nghĩa là vô hạn, tức là, đoàn năng lượng bán trong suốt kia, cho dù chưa thật sự đạt đến vô hạn, cũng nhất định vượt qua hai ngàn vạn năng lượng, năng lượng đọc ra mới không thắng bại...

Mà giả thiết khủng khiếp khác lại càng là, đoàn năng lượng này cũng có khả năng vượt qua...

Vô hạn!

Rốt cuộc A Thiết đang ở thời khắc mẫn cảm chôn hải địa này, tại sao đột nhiên lại có một luồng năng lượng thần bí bán trong suốt, dùng tốc độ khó có thể tin tiếp cận địa ngục? Chẳng lẽ cầu đạo, hoặc Nộ Tu La đuổi sát mà đến?

Không thể nào! Bởi vì dù cầu đạo và Nộ Tu La kinh thế cường hoành, năng lượng đọc của hai người bọn họ vẫn phải dưới ngàn vạn độ, tuyệt đối không thể vượt qua hai ngàn vạn, thậm chí siêu việt vô hạn?

Nhưng mà, nếu như hiện giờ năng lượng thần bí tới gần địa ngục dưới đáy biển này không phải hai người bọn hắn, vậy cỡ năng lượng này mạnh mẽ vô hạn, sẽ là thứ gì khiến người ta không thể ngờ tới?

Võ học Nguyên Trung Quốc có sở trường rất xa, bác đại tinh thâm, nghe đồn có chút võ học, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới cao nhất “Thiên nhân hợp nhất”. Thế nhưng chẳng biết tại sao, theo thời đại phát triển xuống, dần dần trở nên nhỏ bé.

Cho đến thế kỷ mười lăm, khoa học kỹ thuật của nhân loại đột nhiên tăng mạnh, tuy rằng còn có không ít nhân loại thích tập võ thuật Trung Quốc, nhưng cũng chỉ giới hạn ở quyền cước đao thương, khí cước, khí thuật tập thể dục, còn về cảnh giới võ học cao nhất “Thiên Nhân Hợp Nhất”, càng như biến thành nghe đồn mỹ lệ trong những tiểu thuyết thần quái vũ hiệp cuối thế kỷ hai mươi năm kia, ngay cả tiểu nhi ba tuổi cũng khịt mũi coi thường!

Thậm chí những “Chiêu Ý” kia, hiện nay thế nhân cũng chỉ cho rằng đó là mảnh khoe khiến võ giả cổ đại Trung Quốc tập võ, căn bản chưa từng tồn tại.

Nhưng sự thật thì sao?

Thực tế là những người thất truyền, mai một, thức nhỏ rồi, mặc dù không còn tồn tại trên đời, nhưng cũng không biểu thị rằng, bọn chúng chưa bao giờ xuất hiện trong giang hồ Trung Quốc mấy trăm năm trước, thậm chí hơn ngàn năm trước!

Mọi người dùng mắt để nhìn, chân tướng mà nghe được thì cũng không nhất định là sự thật, chỉ có mỗi chân tướng mà mọi người dùng tâm để cảm thụ, có lẽ đây mới là chân tướng thật sự!

Giống như tình cảnh A Thiết hiện tại, có lẽ, cũng là một chiêu thức đủ để chứng minh võ học Trung Quốc, thậm chí cái gì Thiên Nhân hợp nhất là chân tướng thật hay giả...

Bốn phía đen kịt, thiên địa đen như hỗn độn sơ khai!

Lúc Nhiếp Phong và Trác Lam chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy bốn bề đưa tay ra không thấy năm ngón, hai người càng giống như bị nhốt trong một không gian nhỏ hẹp không đến mười thước vuông!

Không gian này không những là một màu đen kịt mà còn vô cùng lạnh lẽo, giống như hoàng tuyền, hàm răng của Trác Lam cũng đang run lên:

“A...? Nơi này... rốt cuộc là... Địa phương? Phong... chúng ta rốt cuộc... hôn mê bao lâu rồi? Vì sao chúng ta... Đang ở đây?”

Liên tiếp chuyện của Trác Lam, Nhiếp Phong đều không có cách nào trả lời được. Trong trận chiến cùng A Thiết chiến đấu cầu đạo, gã cũng giống như A Thiết, bị nguyên khí oanh tạc đến mức không tỉnh lại được. Đến lúc này gã mới tỉnh lại, giống như Trác Lam vừa tỉnh lại, không biết đã xảy ra chuyện gì trong lúc mình hôn mê.

Duy nhất có thể khẳng định chính là, bọn hắc hắc là chưa chết, không gian nhỏ hẹp u ám này mặc dù lạnh như Hoàng Tuyền, nhưng nhiệt độ cơ thể hai người vẫn còn ấm, hắc vẫn còn là người!

Càng dạy cho Nhiếp Phong bất ngờ hơn là khi hắn lấy tay chạm vào bốn bề, để cảm giác mình đang ở đâu, hắn đụng phải bội đao của hắn, tuyết uống, còn có cả rương kim loại đựng tuyết uống, lúc hắn và Trác Lam hôn mê, có người đem hai người bọn họ tới đây. Người này để lại tuyết uống, hộ thân cho hắn, ít nhất cũng không phải là địch nhân của hắn...

Đáng tiếc là, nếu là bình thường, một không gian nhỏ hẹp làm sao có thể vây khốn được một Nhiếp Phong? Một chân hắn đã có thể phá hủy bậc đá ngàn cấp, càng đừng nói tới tường đồng vách sắt bình thường? Chỉ bây giờ hắn khí môn bị phong ấn, căn bản không có nửa phần khí lực, cho nên trong lúc nhất thời cũng vô pháp phá ra không gian nhỏ hẹp này!

Không hổ là Nhiếp Phong! Dù có bị nhốt nhưng cũng lâm nguy không loạn, gã vội vàng ở trong bóng tối nói với Trác Lam: “Trác Lam! Đừng quên chúng ta còn đọc nhiều nghi thức...”

Không sai! Qua Nhiếp Phong nói như vậy, Trác Lam lập tức hiểu ý! Trên cổ tay hai người bọn họ còn mang theo nghiên cứu phương vị và năng lượng dò xét, đọc số nghi chỉ cần khởi động thì sẽ phát sáng! Mà chỉ cần có ánh sáng, bọn họ sẽ biết nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Không nói gì, Nhiếp Phong cùng Trác Lam lập tức nhấn mấy nghi ngữ trên cổ tay một cái, nhưng nghe vô số nghi thức vừa vang lên, trên nghi thức lại không xuất hiện bất cứ tọa độ cùng phương vị nào đọc số thứ tự, cảm tình là bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng, nhưng dù là như thế, chỉ bằng vào hai màn hình đọc vô số hình nhỏ bé tỏa ra tia sáng yếu ớt, ánh mắt Nhiếp Phong như đao, đã nhìn thấy rõ hoàn cảnh xung quanh!

Sắc mặt hắn không khỏi vàng lên, chỉ vì hắn chợt phát hiện xung quanh lạnh như băng, hắn và Trác Lam, có lẽ thật sự đã đến...

Hoàng Tuyền!

Phân mộ trên đời đâu chỉ có ngàn vạn? Đơn giản thôi, giản lược, long trọng, hoa lệ. Thậm chí trong giới nhân loại du lịch còn chưa phổ biến bằng hôm nay. Chỉ cần có tiền đã có thể an bài tro cốt của mình sau khi chết, dùng cánh tàu đưa lên đỉnh

núi hoặc đống lửa mai táng để các con cháu ngựa đầu ngẩng trắng sao, như đang nhìn ngẩng người thân của mình.

Nhưng mà, trên đồi này tất cả phần mộ, cũng tuyệt đối không giống như hôm nay xuất hiện ở mộ phần trước mắt A Thiết, sắc mặt hắc đột ngột chuyển thành xanh lè!

Cũng bởi vì trên mộ có khắc năm chữ chú ý –

Bộ... kinh... vân – chi mộ!

Trời... A Thiết sau khi rời khỏi kiếm trận, không ngờ ở một sườn núi nhỏ cách đó hai trăm thước lại có xây một ngôi mộ lớn, mà bia mộ trong lăng mộ lại khắc năm chữ “Bộ Kinh Vân Chi Mộ”, cái này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc chuyện này là sao?

Trong thoáng chốc, A Thiết chỉ mờ mịt đứng nguyên tại chỗ, cũng không biết bước tiếp theo mình làm thế nào đi tiếp, trong lòng tức thì dâng lên ngàn vạn nỗi lòng:

“Sao lại... Như vậy?”

“Nơi này sao lại có... mộ Bộ Kinh Vân? Đó chẳng phải là... mộ của ta?”

“Nhưng ta còn chưa chết, chẳng lẽ cái mộ trước mắt này, sẽ là ta chân bước kinh vân trong kiếp trước năm trăm năm... chân chính an nghỉ chi mộ?”

Đúng vậy! Nếu A Thiết thật sự là bộ kinh vân tái sinh, vậy cuối cùng vào năm trăm năm trước, năm đó ăn vào long nguyên, bộ kinh vân vốn có thể trường sinh bất tử, có lẽ cũng đã chết trận, cho nên Luân Hồi mới có thể tái sinh trở thành A Thiết ngày hôm nay. Mà nếu bước chân kinh vân đã chết trận, vậy hẳn tất có chỗ chôn thân, lẽ nào...

lăng mộ trước mắt, thật sự là tử thần chi mộ?

Nghĩ như vậy, tâm tình A Thiết từ trước đến nay bất động, cũng không ngừng nhanh chóng nhảy lên. Bởi vì hôm nay nàng ta nằm trong lăng mộ này, nếu thật sự là chính mình trong năm thế kỷ trước, hẳn cũng rất muốn nhìn xem, rốt cuộc năm đó bản thân vốn có thể trường sinh bất tử, vì sao từ đầu đến cuối khó thoát khỏi cái chết? Nhất định trong lăng mộ có một ít bộ kinh vân không ai biết, có một ít dấu vết để lại...

Nghĩ đi nghĩ lại, A Thiết lại không tự chủ được rút thanh tuyệt thể hảo kiếm trên mặt đất lên, cố nén tức giận, từng bước từng bước đến gần bệ vân chi mộ, chỉ có cách đó hơn trăm thước hắn mới đi đến trước mộ...

Bỗng dưng, một âm thanh từ đằng xa truyền đến, nặng nề nói: “Người có thể tới nơi này, thật sự làm ta cảm thấy kinh ngạc.”

“Nhưng ngôi mộ này, nằm dưới một địa ngục...”

“Tại sao người phải tiếp cận ngôi mộ này?”

Thanh âm này, chẳng những vô cùng trầm thấp, mà còn mang theo ngạo khí và uy nghi bức người, tựa như chúng sinh mệnh mông, toàn bộ đều nên dưới hắn, toàn bộ không xứng để hắn nhìn tới một cái!

Mà mặc dù thanh âm là từ xa truyền đến, nhưng trong thời gian cực ngắn lại từ xa đến gần, A Thiết bỗng nhiên phát hiện, ngay khi người tới vừa nói xong, một bóng người không biết như thế nào đột nhiên xuất hiện trước Bộ Kinh Vân chi mộ không hề có dấu hiệu báo trước, hai tay chấp sau lưng đứng thẳng lưng hướng A Thiết!

Xem thực một chút, đây là một thân ảnh nam nhân hầu như cũng cao lớn khôi ngô như A Thiết, người này càng thân khoác một bộ mạt lớn, bóng lưng không những cực kỳ vĩ đại, hơn nữa toàn thân từ trên xuống dưới, càng tản ra một cỗ cảm giác A Thiết cũng cảm thấy trong lòng đặc dị!

Đó là một cảm giác khó có thể hình dung! Người trước mắt tuy cũng cao lớn như A Thiết, nhưng A Thiết lại cảm thấy hắn so với mình càng cao hơn, càng lớn hơn, càng mạnh, đáng sợ hơn!

Phải nói rằng, hắn, quả thực mạnh như “Trời” trên trời còn có núi cao hơn!

Nộ Tu La cho A Thiết cảm giác, là bá đạo mà cương liệt; cảm giác cầu đạo cho A Thiết cũng là cường hãn mà hung mãnh; nhưng hôm nay người này cho A Thiết cảm giác như cảnh cáo chúng sinh hồng trần, hắn vô địch, đã đạt tới giới hạn nguy hiểm...

Hắn vô địch, đã đạt tới cảnh giới phạm nhân cận cận cận phải chết!

Một khí thế vô địch thật đáng sợ! Một cường giả thật kinh khủng! A Thiết chợt nhớ lại, người mà “Bạch Tú” thần bí kia đề cập với hắn trước đó, người có thể giải khai được Phong Khí Môn cho hắn, liệu có phải chính là người trước mặt này không?

Nhưng Bạch Tú cũng nhắc nhở nếu A Thiết thật sự gặp được người này, chỉ có một cơ hội nói chuyện, mà câu đầu tiên của hắn lại càng phải là...

***

***

Vừa nghĩ đến đây lông mày A Thiết lập tức nhướng lên, cũng không có lòng dạ trả lời chấp vấn vừa rồi của người nọ, chỉ trầm giọng nói: “Ta, thật ra là muốn đến đây vào lúc này...”

“Để ngươi – A – Bại!”

Nói rồi! Rốt cuộc A Thiết cũng nói ra những gì mà Bạch Tú dạy, chỉ có điều những lời trước mặt này chính là do nam nhân trước mặt này phát ra vô số khí thế mà nói ra. Quả thực là đang tự tìm đường chết, đặc biệt là A Thiết lúc này bị phong ấn khí, căn bản không cách nào thúc dục được bất cứ năng lượng nào...

Nhưng những lời này vừa nói ra, ngoài ý muốn, nam nhân kia không những không giận mà còn cười, ngửa mặt lên trời cười dài:

“Tốt! Tốt! Tốt! “

“Ta khô đợi hai mươi năm ở hải địa ngục này, đợi hơn bảy ngàn ba trăm ngày sáng sớm, rốt cuộc cũng chờ đến ngươi!”

“Nhập niên kỉ đến nay, trong lòng ta đã từng dao động nhẹ nhẹ, không biết ngươi có thật sự tồn tại hay không, không ngờ hôm nay, rốt cuộc ngươi cũng xuất hiện...”

“Đối thủ số mệnh của ta - Bộ Kinh Vân! Hôm nay ta muốn nhìn xem, ngươi, sao có thể làm ta thất bại?”

Cái gì? Bộ Kinh Vân? Tên nam nhân trước mặt này thậm chí còn chưa quay đầu lại liếc mắt A Thiết một cái, lập tức đã biết người ở phía sau có khả năng là tử thần bất khả chiến bại trong thế gian? A Thiết nghe vậy cũng sững sờ!

Mà ngay lúc A Thiết đang sững sốt thì người nam nhân cường đại như thiên ngoại chi thiên này, rốt cục cũng xoay người lại!

Rốt cuộc A Thiết cũng thoáng nhìn qua, cuối cùng hắn cũng thoáng nhìn qua mặt nam nhân này!

Chỉ thấy nam nhân này tuổi chừng bốn mươi, chẳng những có mái tóc bạc chải chuốt rõ ràng, mặt hắn còn là một khuôn mặt vô hạn uy nghi, chính giữa trán hắn còn có một ấn ký không biết là sẹo hay là thai ký, khiến hắn đột nhiên nhìn lại, giống như một vị thần chí cao vô thượng!

Nhưng mà nó không phải thần, cũng không xem thường là thần, chỉ vì trong lòng nó sớm đã có một chữ thích hợp với bản thân hơn, một chữ này chẳng biết vì sao nó lại khiến nó cảm thấy thân thiết hơn chữ thần.

Thánh Nhân!

Thánh Kiếm Trung Thánh!

Mà A Thiết cũng đang liếc mắt nhìn gương mặt nam nhân này, đồng thời trả giá thật lớn để xem gương mặt này quả thật rất xa xỉ!

Cũng ngay lúc nam nhân kia xoay người, đồng thời ra tay!

Kiểm quang! A Thiết chỉ thấy phô thiên cái địa đều là kiếm quang chói mắt, đang hướng hắn đâm nhanh tới! Những kiếm quang này, càng là giữa ngón tay kích nam nhân kia cách không bắn ra, đầu ngón tay xuất ra kiếm khí mà sinh! Xem thực một chút, kiếm quang lại đạt đến hai đạo Tủy, A Thiết thấy thế, não hải hiện lên ba chữ, ba chữ có thể dán hai chữ kiếm quang này nhất:

“Kiếm Nhập hai sao?”

“Ngươi là Kiếm Thánh?”

“Thế hoặc hoặc cũng giống như Bộ Kinh Vân ta tái sinh, là Kiếm Thánh tái sinh sao?”

Kiểm hạng hai? Kiếm Thánh tái sinh? Kỳ thật A Thiết cũng không rõ, tại sao mình ở trong điện quang hỏa thạch này, lại vô ý thức phun ra chiêu danh và danh tiếng Kiếm hạng Nhị và Kiếm Thánh? Có lẽ, bởi vì ký ức kiếp trước ở trong đầu hắn, đột nhiên bố trí...

Không sai! Kiếm chiêu nam nhân kia bây giờ, chính là hai trong hai kiếm pháp Thánh Linh Kiếm Pháp Trung Nguyên từng uy hiếp Trung Nguyên võ lâm năm trăm năm trước! Mà bây giờ kiếm quang hai đạo đang cấp tốc tới gần, càng ẩn chứa thánh linh kiếm pháp một đến kiếm một tinh túy! Mà hai đạo kiếm quang loá mắt còn chưa giết tới, cổ kiếm khí sắc bén vô cùng kia đã như khai thiên tích địa,, Cắt khắp mặt đất xung quanh A Thiết thành cát đá bay tứ tung, phá thành từng mảnh nhỏ, trời long đất lở, giống như tận thế giáng lâm!

Bởi vì hai đạo kiếm quang hạng nặng này đều do nam nhân kia dùng năng lượng bản thân trực tiếp phát ra, so với kiếm trận dùng cột đá khu động kiếm ý vừa rồi, uy lực càng thêm chân thật, thậm chí mạnh hơn mấy chục lần, mà năng lượng trên cổ tay A Thiết đọc nhiều vô số, lúc này đọc số càng nhanh chóng tăng lên, trong mười phút một giây, lại điên cuồng tăng lên đến bảy trăm vạn độ năng lượng!

Trời...! Bảy trăm vạn độ... năng lượng? Thế này chẳng phải là so với ba phần quy nguyên khí cầu đạo mạnh hơn rất nhiều sao? Đây chính là sức mạnh mà một thân thể máu thịt con người nên có sao?

Vô Danh ngẫm nghĩ, cũng không hỏi lại nữa, đối mặt kiếm phô thiên kiếm quang Nhị Động Như Lôi Oanh gần, A Thiết bị phong Khí Môn cũng không cách nào kịp thời né tránh. Nếu không thể né tránh, hắn quyết định liều mạng!

Nhưng mà, ở trong khốn cảnh toàn thân không xuất ra nửa phần lực lượng, hắn vừa rồi có thể phá kiếm trận kia, cũng là cực kỳ nguy hiểm cực kỳ miễn cưỡng, hôm nay Kiếm bát hai càng mang theo bảy trăm vạn năng lượng giết tới, thử hỏi toàn thân không còn chút sức lực hắn làm sao ngăn cản được?

A Thiết bất ngờ cắn răng, hắn quyết định dùng hết sức!

Bỗng dưng, hắn thấy A Thiết cổ nén tức môn mà đau nhức kịch liệt, tay phải nắm chặt thanh kiếm tốt tuyệt thế, lại vận dụng bất cứ dư lực nào của cơ thể lên trên bàn tay trái của mình. Tiếp đó, hắn dùng bàn tay trái vẫn còn dư lực vỗ mạnh một cái về phía khí môn của mình!

Hắn rút cuộc vì sao lại làm vậy?

Bởi vì trước đây hắc khí môn bị ba phần ba nguyên khí phong ấn cho nên không cách nào thôi động lực lượng trong cơ thể, hiện giờ hắc khí môn không tiếp chịu đựng dư lực tàn nhẫn vô khí môn, chỉ cần có thể khiến mình đau đớn một trận!

Hắc ở trong đầu sâu không lường được, nguyên lai trong khoảnh khắc này, lại hiện lên một tia ký ức, một tia ký ức từng đi qua hoặc kiếp trước, từng lấy đau nhức bức lực lượng trong cơ thể mình tăng lên một tầng trí nhớ! Có lẽ chính là bộ kinh vân kiếp trước giấu ở trong đầu hắc, nói cho hắc tại sao trong tuyệt cảnh không có chút hi vọng sống sót này, lấy đau nhức tăng cường mình ứng địch...

Mà lần này A Thiết đi vào hiểm hiểm lại cũng có hiệu quả! Chỉ thấy dưới lực lượng còn lại vô vào cửa khí, khí môn nhất thời đau nhức càng thêm đau nhức, đau nhức tê liệt tâm liệt, khiến cho khí môn luôn luôn kéo căng, như hồi quang phản chiếu trong nháy mắt sinh ra chậm rãi, ngăn ngừa trong nháy mắt đã đủ A Thiết khu động bộ phận năng lượng trong cơ thể bị phong tỏa!

“Gào” một tiếng! A Thiết cuối cùng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, miễn cưỡng thúc dục chỉ kịp một phần mười so với bình thường, cũng tức là năng lượng mười vạn độ, quán chú ở trên tay phải chấp tuyệt thế hảo kiếm, cùng một thời gian, hai đạo Bất Tủy Nhị Kiếm Khí nhất định sát mi kiếm đã sát mi kiếm!

Nhưng lúc này lại vang lên tiếng sấm rền! Hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, A Thiết lại dùng năng lượng kịch liệt bức ra mười vạn lần, lại lần nữa vận điều thanh kiếm tuyệt thế. Bóng kiếm màu đen đan xen vào nhau thành một vòng kiếm màu đen, cực kỳ chặt chẽ, bảo vệ toàn thân trên dưới của mình trong vòng kiếm. Chiêu thức này, chính là học trộm từ bộ Kinh Vân năm đó.

Bi... đau - mặc... danh!

Mà ”bi thông” vừa ra, chẳng biết tại sao, lại đem kiếm dưỡng hai tầng đều tiếp cận gần ở bên ngoài lưới kiếm, hai đạo kiếm quang Tủy Nhị của Kiếm Khốc mặc dù lăng lệ ác liệt không gọn sóng, nhưng kỳ quái là, vòng kiếm bi thông không hiểu lại như sơ hở nửa phần, kiếm pháp căn bản khó phân tấc!

Tại sao phải như thế? Có lẽ bởi vì, Kiếm Tủy Nhị mặc dù là Kiếm Thánh năm đó đã là thiên hạ vô song, tinh túy hội tụ thánh linh một kiếm hội tụ sáng tạo ra, nhưng nó vẫn có một khắc tinh, cũng là khắc tinh chân chính muốn bại trong thời đại còn sống của Kiếm Thánh...

***

Từ khi thiên địa tự có kiếm đạo tới nay, vẫn luôn là thần thoại trong kiếm đạo tối cường vô địch nhất làm người ta kính trọng nhất...

Vô danh!

Thánh chính là thánh, là kiếm pháp của Thánh Giả, trước sau gì cũng khó có thể đạt tới đạo của Thần!

Chính bởi vì trong lúc nguy cấp đột nhiên sử dụng chiêu bí thống này, A Thiết trong lúc nhất thời lại thủ vững như thùng sắt, mà hai đạo kiếm quang loá mắt đã không cách nào đánh vào trong vòng kiếm màu đen, đương nhiên cũng không cách nào tổn thương đến người trong lưới, mà kiếm quang mang theo kiếm khí chợt hiện qua, kiếm chiêu nhất thời già nua, rất nhanh đã biến mất không còn hình dạng!

Mắt thấy bản thân đã là chiêu thức mạnh nhất trong cuộc đời mình, lại bị một kiếm của A Thiết phá, nam nhân uy nghi như thánh kia trên mặt lại lộ ra một tia cô đơn còn muốn khó coi hơn cả chết. Hắn kinh ngạc nhìn tuyệt thế trong tay A Thiết, nhìn bóng kiếm tuyệt thế lưu lại trên không trung, trong miệng không tự chủ được phun ra một câu lệnh A Thiết cũng cảm thấy ngạc nhiên:

“Chỉ có... cao thủ Thần cấp trong kiếm đạo mới có thể phá được... gọi là Thánh cấp chi kiếm...”

“Người có thể lấy đơn giản một kiếm, liên phá chiêu thức này của ta kết hợp với kiếm bông tinh túy của thức kiếm pháp, hai chữ, chẳng lẽ... Thật sự như lời “Nửa thần” nói...”

“Người không phải là đối thủ số mệnh của ta, còn là Thần võ giả cứu thế giới này ra khỏi nước sôi lửa bỏng?”

Lại là Bán Thần?

Lại là Thần Võ Giả?

A Thiết tỏ vẻ mong mỏi, lập tức hỏi: “Người cũng biết chuyện nửa bên Thần và võ giả Thần Võ?”

“Người, rốt cuộc là ai? Tại sao lại hiểu được Thánh Linh kiếm pháp của Kiếm Thánh năm trăm năm trước?”

Nam nhân có ấn ký trên trán này nghe xong không khỏi cười đầy thâm ý, đáp: “Ta có một cái tên khiến người ta rất dễ nhớ được, ta tên...”

“Nhập Tam!”

“Mà ta đâu chỉ biết đến sự tình Bán Thần và Thần Võ Giả, ta thậm chí còn...”

“Từng gặp qua nửa Thần chân chính!”

“Cũng đã chứng kiến sự cường đại của nó!”

Cái gì? Thì ra nam nhân tóc bạc này gọi là “Nhập Tam”? Tại sao hắn lại có một cái tên cổ quái như vậy?

Cho tới nay, A Thiết cũng chỉ biết là, những năm gần đây chỉ có Nhiếp Phong được nhìn thấy nửa bên thần, duy chỉ có nửa bên thần mà Nhiếp Phong nhìn thấy, cũng chỉ có một đoàn bạch quang hình người, từ không ai biết được nửa bên thần rốt cuộc có phải là Thần hay không, trầm ngâm hoặc là người hay là Ma?

Chỉ có nam nhân trước mắt gọi là “Nhập Tam” này, lại tự xưng đã từng gặp qua nửa thần chân chính? A Thiết kia muốn tìm ra nửa cái thân của nửa bên thần, để trợ giúp hắn cứu Hoắc Thiên, sự tình chẳng phải là dần có manh mối?

A Thiết đang muốn tiếp tục hỏi thêm, nhưng vào lúc này, một chuyện mà hắn không tưởng tượng nổi đã xảy ra!

Ngay lúc hắn đang há mồm nói, bỗng dưng hắn phát hiện, hắn giống như trước, bất chợt giống như người câm không cách nào nói chuyện, chẳng những không cách nào nói chuyện, toàn thân hắn càng nổi lên một mảnh cứng ngắc, không cách nào nhúc nhích, trong khoảng khắc, biến thành một người gỗ không thể nói chuyện được!

Càng làm A Thiết bất ngờ chính là, một cỗ hàn khí lạnh buốt thấu triệt tâm phách từ vị trí đan điền khí môn cấp tốc chảy ra, trong khoảnh khắc khắp toàn thân, làm máu huyết toàn thân

hắn đang ngưng đọng rất nhanh. Bởi vì huyết dịch trong tim hắn cũng đồng thời ngưng kết, tim hắn lập tức ngừng đập...

A... A Thiết... Một khi trái tim ngừng bước nhảy lên, người có mệnh hơn nữa cũng khó thoát khỏi cái chết, chẳng lẽ A Thiết sắp... sắp chết? Biến cố bất trắc! A Thiết cũng không lo trái tim cùng huyết dịch của mình đột nhiên ngưng kết! Nhưng có một người, lại sớm biết A Thiết sẽ biến thành như vậy, mà người này, chính là “Niên Tam”!

Tỳ Hưu nghe “Phốc phốc” hai tiếng! Ngón tay Nhị Thập Tam Đẳng này như kiếm, hai ngón tay duỗi ra hai bên trái phải, càng phân biệt chống đỡ vị trí khí môn cùng trái tim A Thiết, trong miệng cũng đồng thời phun ra một câu:

“Quả nhiên! Dựa vào nửa thần tiên đoán thực sự chuẩn xác kinh người! Nó từng tiên đoán người chắc chắn sẽ thúc dục một thức kiếm chiêu phá Kiếm Tụ Nhị của ta, sau đó nhanh chóng chôn thây bên bờ Sinh Tử, nó càng đã chỉ thị cho ta nên cứu người như thế nào!”

“Hôm nay người có thể gặp được ta, xem như số mệnh không nên tuyệt đối!”

Nói xong, hai luồng kiếm khí cuộn cuộn không dứt đã từ hai bên tả hữu của hắn đâm thẳng vào trái tim và khí môn A Thiết. Vốn dĩ A Thiết sắp sửa ngưng tụ huyết dịch hoàn toàn, lại còn bị kiếm khí cường đại nhập thể đánh tan lưu thông. Trong tích tắc ngắn ngủi, thân thể y như có một chút khí lực, không khỏi suy yếu hỏi: “Hóa ra, nửa thần... Sớm đã biết trước... Ta sẽ đến đây... Hải Địa Ngục? Còn sắp... Người tới chiến... cứu ta?”

“Không tệ!” Nhập Tam đáp: “Người thật ra khí môn bị phong ấn, vốn không nên vọng động lực lượng, nhưng người vừa rồi không tiếc lấy đau đớn phát ra năng lượng mười vạn độ, dù cuối cùng có thể phá một chiêu của ta, nhưng hai lực Kiếm Cương của ta quán bảy trăm vạn lần, năng lượng mười vạn độ của người quả thực như xe châu làm bánh xe., Vì vậy tuy chiêu này có thể phá, nhưng không cách nào phân biệt được sức mạnh, người cố gắng ăn phản chấn khổng lồ của năng lượng bảy trăm vạn lần của ta, mặt ngoài mặc dù không có gì khác thường nhưng thực ra khí môn đã bị thương nghiêm

trọng, mới có thể khiến máu huyết và trái tim toàn thân người ngưng tụ, gần kề bên bờ sinh tử.”

***

***

Cuối cùng A Thiết cũng hiểu tại sao bản thân lại đột nhiên như thế:

“Nếu như... Như vậy, vừa rồi người... Vì sao lại muốn xuất chiêu, bức ta... bức ta ra tay? Nếu như ta không ra tay... Thì cũng không cần tiếp tục sáng tạo khí môn nữa... Người cũng không cần... Cứu ta...”

“Đó là bởi vì” Âm.... Kiền – rầm ba lại nói:

“Người tức giận nếu không đau càng đau, thương càng thêm đau, liền không cách nào tìm ra đường sống trong chỗ chết!”

“Bộ Kinh Vân! Liền bảo ta tới giúp người tăng lên đến một cảnh giới người đã sớm quên mất năm trăm năm, một cao thủ võ thuật Trung Quốc cổ đại phải đi qua con đường trước khi đạt đến cảnh giới cường giả...”

“Vì con.... người đánh... NhịKhín...”

Quả thực A Thiết càng nghe càng sung mãn! Trung Quốc, giang hồ cổ xưa tương truyền, người luyện võ vô luận thiên phú dị bẩm như thế nào, tư chất bất phàm cỡ nào, nhưng nếu không thể đả thông nhị mạch Nhâm Đốc, tiến cảnh từ đầu đến cuối đều có hạn! Mà chỉ cần có thể đả thông nhị mạch Nhâm Đốc, chẳng những lực lượng có thể không ngừng tăng lên gấp bội, mà còn có thể gặp cường càng mạnh, tu luyện đến phi thăng lên cảnh giới!

Nhưng người trên đời có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc, thật sự không có bao nhiêu người, có thể đạt tới cảnh giới này, nhất định có cơ duyên khó được, hoặc là trải qua sinh tử, nhưng bởi vì người sống trong sinh tử tồn vong, sinh ra lực phản công, thường thường là mấu chốt thông hai mạch Nhâm Đốc!

Giang hồ cổ xưa lưu truyền, người hiện đại mặc dù hơi ngại khoa trương, nhưng thật giả lại không cách nào chứng minh ảo! Nhưng A Thiết hôm nay rốt cuộc đã chứng thực thật sự có

chuyện, bởi giờ phút này ba luồng không dứt đánh vào Vô Kiệt kiếm khí trong cơ thể hắn, chẳng những đánh vào ba phần quy nguyên khí phong tỏa khí môn, càng không ngừng trùng kích huyết mạch toàn thân hắn, dường như thật sự muốn đả thông hai mạch Nhâm đốc!

Còn nữa, A Thiết đến đây cũng hoàn toàn minh bạch, Nhị mạch Nhị mạch của Nhâm Đốc nếu Nhị An Tam muốn đả thông hẳn, trước tiên làm hắn gần như chết, để lực lượng trong cơ thể tự sinh phản công, mới có thể cùng kiếm khí đó hỗ trợ lẫn nhau, làm chơi ăn thật là làm chơi ăn thật!

Mà A Thiết nghĩ tới đây, càng đột nhiên nghe tiếng Nhị An Tam lại nói: “Bộ Kinh Vân! Kiếm khí của ta đã ở trong cơ thể ngươi đánh sâu vào ba đại chu thiên, thậm chí ba phần quy nguyên khí phong tỏa Khí Môn của ngươi cũng bị ta đè ép xuống. Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để ngươi tự sinh ra lực lượng phản loạn thể nội. Thời cơ này thoáng qua, ngươi còn không hảo hảo nắm chặt, ngưng thần thúc giục lực lượng?”

Đúng! Nếu ba phần quy nguyên khí đã bị kiếm khí đè ép xuống, cũng tức là, lực lượng bản thân A Thiết đã có thể điều động lần nữa, hẳn không khỏi âm thầm vận lực, chỉ cảm thấy khí trong Khí môn đã không còn tác dụng, vì vậy theo như lời Đã nói, đem lực lượng trong Khí môn dồn hết vào...

Nói cũng kỳ quái! Năng lượng trong cơ thể hắn, trước đó lượng cực kỳ lớn cũng chỉ được một trăm vạn độ, nhưng bây giờ phóng lực, cho dù không phải xem năng lượng trên cổ tay, năng lượng A Thiết cũng tự biết đã vượt qua trăm vạn độ, rất có khả năng. Cổ năng lượng này mạnh hơn bình thường, chính là vì lực phản công vừa rồi trong cơ thể gần chết, cộng thêm sức mạnh bình thường của bản thân gây nên!

Mà cổ năng lượng siêu việt trăm vạn độ này, càng nhanh chóng tụ hợp hai đạo kiếm khí siêu cường đánh vào thể nội hắn hơn, Nét Tam lúc này rít cuộc cao giọng gọi, nói: “Đã đến lúc rồi...”

“Phá!”

Chữ rách vừa ra, A Thiết cảm thấy trong cơ thể bốn khí cấp chuyển, huyết dịch và tâm mạch không ngừng trùng kích qua

lại khiến cho khắp người y căng tròn không chịu nổi, căng thẳng muốn nứt ra! Cảm giác căng phồng càng lúc càng khó chịu, rốt cục...

Nó ” gầm” một tiếng! Bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống trầm muộn, một đạo máu tươi nồng nặc theo tiếng hống của nó điên cuồng phun ra, giống như huyết trụ bắn lên cao trăm thước, nghiễm nhiên đem ngực phần nổi lên tất cả!

Cùng lúc đó, vị trí khí môn của hắn tỏa ra một luồng hào quang mãnh liệt, tiếp đó, ba luồng khí mang xanh lam đỏ đã thành công bức hắn ra bên ngoài cơ thể, chính là ba phần nguyên khí do cầu đạo phong tỏa khí môn của hắn!

Ồ? Ngay cả ba phần nguyên khí cũng bị ép ra, có phải A Thiết đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc rồi không?

Không! Còn thiếu một chút ngoại lực!

Còn A Thiết thiếu sót một chút ngoại lực cuối cùng, thì ra là một người!

Một người từng cùng hắn sinh ra nhập tử!

Nhiếp Phong!

Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn! Đang lúc ba phần Quy Nguyên Khí trong cơ thể A Thiết bức ra, trong giây lát khí môn của hắn như hóa thành một đạo khí mang vô cùng chói mắt, phóng thẳng đến một ngôi mộ vô danh ở cách đó không xa!

Nhưng lại ở trên đỉnh núi này, ngoại trừ bộ kinh vân dị thường kia, ở một bên khác của đỉnh núi, còn có một ngôi mộ không có tên được dựng nên. Mà bên trong cơ thể A Thiết phun ra đạo khí mang kinh thể này, ngoại trừ một kích đánh nát bảy ngôi mộ vô danh kia ra., Càng dần dấy một bóng người trong mộ ra, bóng người này lập tức ngưng tụ giữa không trung, khí môn cũng đồng thời tản mát ra tam sắc khí mang đỏ lam lục, nhìn thật một điểm. Bóng người này cũng không phải ai khác, chính là Nhiếp Phong thất lạc với A Thiết!

Chẳng những Nhiếp Phong, lúc này dưới mộ cũng có một người khác leo ra, chính là Trác Lam!

Hóa ra sau khi Nhiếp Phong cùng Trác Lam tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong không gian hắc ám, đúng là ở trong lăng mộ này! Chỉ là hai người không biết, bọn họ vậy mà đã gần A Thiết trong gang tấc mà thôi!

Mà Nhiếp Phong ở giữa không trung mới thấy A Thiết, cũng vui mừng thốt lên:

“A Thiết, là ngươi?”

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?”

Kỳ thật Nhiếp Phong hỏi cũng là hỏi nhiều thêm một câu! Nguyên nhân vì hắn liếc mắt đã nhìn thấy, hôm nay hắn cùng A Thiết, lại buộc vào một đạo khí mang dị thường loá mắt kinh thể, cũng bởi vì cỗ khí mang này, mới đem Nhiếp Phong từ dưới mộ dẫn ra, càng đem hắn ngưng tụ giữa không trung! Nhưng càng làm cho A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam kinh ngạc, là lời nói kế tiếp của Túc Tam:

“Nhiếp Phong! Ngươi có biết, là ta nhập ta cứu ngươi tới nơi này không? Mà ngươi cũng biết, hôm nay ngươi cùng bộ kinh vân tương liên với cỗ khí mang kinh thể kia, chính là thần công cái thể hai người các ngươi vào năm trăm năm trước...”

“Ma tốc, ha, vô lượng?”

Cái gì? Nguyên lai Nhiếp Phong cùng Trác Lam thân ở trong mộ, toàn bái lợi tam cứu? Mà đạo khí mang này, chính là hai người Phong Vân, hồi trước, từng lấy nó đánh bại vô số cường địch Thần công Ma Ha Vô Lượng? Hai người bọn họ vốn muốn chiến đấu cầu đạo một trận?, Lấy Ma Ha Vô Lượng đối địch, lại không Ngũ Lâm Trận không cách nào thúc dục cỗ thần công luôn ẩn tàng trong cơ thể hai người này, không thể tưởng được hôm nay dưới sự kích phát của ba kiếm khí Bính Tam Kiếm, Ma Ha Vô Lượng lại tái hiện ở không gian thể kỷ Tụ này không có khả năng tái hữu thần công nữa!

***

“Ma Ha Vô Lượng một là được dẫn dụ mà ra, chẳng những giúp ngươi và Bộ Kinh Vân tán đi ba phần nguyên khí của Khí môn, mà còn giúp hai người các ngươi đả thông hai mạch Nhâm – Đốc, bây giờ đã là lúc hai người các ngươi chân chính

lột xác thành bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong năm trăm năm trước!”

A Thiết mờ mịt, Nhiếp Phong cũng mờ mịt! Toàn bộ do hai người đều đoán không ra, vì sao bỗng Tam trước mắt lại dốc hết sức trợ giúp hai người đả thông hai mạch Nhâm Đốc, càng trợ giúp hai người dẫn phát Ma Ha Vô Lượng, nhưng hai người cũng vô pháp đoán tiếp...

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy đạo khí mang vô lượng giữa hai người ngày càng sáng, càng lúc càng mạnh, Trác Lam ở bên cạnh thoáng nhìn năng lượng trên cổ tay của mình, chỉ thấy lúc đầu số lượng đọc đã có tám trăm vạn lần năng lượng, tiếp đó không ngừng tăng lên đến một ngàn vạn...

Một ngàn hai trăm vạn độ...

Một ngàn bốn trăm vạn độ...

Một ngàn sáu trăm vạn độ...

Một ngàn tám trăm vạn độ...

Hai ngàn vạn năng lượng!

“A...?” A Thiết! Năng lượng đọc của các người... đã cùng tăng lên... hai ngàn vạn độ năng lượng, và lại vẫn còn... tiếp tục thăng cấp...”

“A...! Các người... sắp sửa thay đổi vì cái gì? Thiên...! Các người... sẽ thay đổi vì cái gì?”

Bọn họ, sắp sửa thay đổi vì cái gì?

Có lẽ, hai người Phong Vân sắp sửa biến thành chính mình, bọn họ chính là chính mình của chính mình cách năm trăm năm trước...

Hai sinh mệnh thể đã từng thu nạp long nguyên, có thể trường sinh bất tử siêu cường chiến đấu!

Ngay lúc Ma Ha vô lượng khí mang hệ thống hai người càng ngày càng mạnh, bỗng nhiên “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, Ma Ha khí mang ở hai nhân gian đột nhiên từ đó bắn ra, chẳng những một phân thành hai, lại toàn bộ bắn trở về trong cơ thể hai người! Luồng năng lượng kia hồi đạn chấn động, càng làm thân hình hai người trùng trùng điệp điệp phản chấn

trở lại, tự mình đâm thật sâu vào vách núi phụ cận vách đá ngăn lại!

Mà vách núi phụ cận bị hai người như vậy oanh tạc nặng nề, càng theo đó ứng kinh vỡ nát, trong phạm vi 500 mét càng phát sinh một trận địa chấn núi chuyển, mặt đất cũng vỡ ra vô số hố sâu, nghiêng nghiêng như trên thiên hạ địa địa địa, đều là Ma Ha Vô Lượng công năng cái thể tái hiện thể gian mà tâm can đều vỡ vụn, quỷ thần trên chín tầng trời mười cũng bị dọa đến khóc lóc!

May mà giữa lúc trời long đất lở, Nhập Tam đã tung một phát ổn định thân hình Trác Lam, Trác Lam mới không để chân nhảy xuống hố sâu dưới mặt đất!

Chỉ một thoáng, toàn bộ cát đá triền núi ngập trời, thiên địa biến sắc, quỷ khóc sói tru, đưa tay không thấy được năm ngón, thật lâu sau cát bay đầy trời dần yên lặng trở lại, Trác Lam mới rõ ràng nhìn thấy, trong hai vách núi bạo liệt, đang chậm rãi bước ra hai bóng người...

A Thiết!

Nhiếp Phong!

Đột nhiên nhìn thoáng qua, bề ngoài hai người cũng không có biến hóa gì lớn, nhưng nếu chỉ cần điểm một cái là lập tức phát hiện ra hai mắt của A Thiết giống như một cái Thâm Uyên không đáy sâu không thấy đáy. Cũng không biết ở trong vực sâu không đáy này ẩn giấu cái gì, sâu bên trong ẩn chứa lực lượng có thể diệt thế!

Mà mặt lạnh của hắn so với trước kia càng lạnh hơn, không chỉ giống như một pho tượng băng, hắn hôm nay, căn bản chính là một pho tượng tử thần năm trăm năm trước!

Năm trăm năm trước Bất Khiếu Tử, “Khả năng” đã chính thức trở về!

Mà Nhiếp Phong sau khi quan sát từ bên ngoài, mặc dù cũng giống như A Thiết, không có biến hóa gì nhiều, nhưng một đầu tóc dài của hắn lại không gió mà tự bay lên trời cao...

Rất có khả năng, tóc dài của hắn có thể tự động, không phải vì không có gió, mà vì toàn thân hắn đều tràn ngập một cỗ khí tức kinh thế, đuổi gió Trục Nguyệt, theo gió vượt sóng...

Ma Ha vô lượng!

Mà giờ phút này thay đổi của hai người, Trác Lam mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng có thể hiểu được, bởi vì năng lượng tăng trên cổ tay nàng vừa rồi, số nghi số học lại vượt qua hai ngàn vạn. Cũng tức là nói, trong cơ thể hai người đều tự dẫn phát một ngàn vạn năng lượng trở lên, so sánh với năng lượng một trăm vạn trước kia của hai người bọn họ, lại tăng lên hơn mười lần.

Lại nghe nói Ma Ha vô lượng công năng cái thể thần làm cho người càng chiến càng mạnh, hai người nếu như gặp thêm đối thủ mạnh hơn nữa, có lẽ lại kích phát ra lực lượng mạnh hơn, cũng không thể ngờ được.

Mắt thấy Ma Ha Vô Lượng trong cơ thể hai người một khi dẫn phát, lại như thoát thai hoán cốt, phán như hai người, Nhiếp Tam kia, xem ra cực kỳ hài lòng, rốt cuộc cười nhạt một tiếng:

“Tốt! Không ngờ được, tất cả đều như bản thân dự liệu, hai người các ngươi quả nhiên có thể thành công thuế biến thành phong vân, xem ra, tâm nguyện siêu cấp của ta cũng sắp đạt thành!”

Tùy Tam Tâm Nguyện? Hóa ra tên Nhập Tam này cũng có một tâm nguyện? Chỉ không biết rốt cuộc hắn có tâm nguyện gì? Tâm nguyện của hắn, lại sẽ có quan hệ với cái tên “Nhập Tam” khác kia của hắn hay không?

A Thiết và Nhiếp Phong nghe vậy, không khỏi nhìn nhau, Nhiếp Phong hỏi: “Vị này là... Nhập Tam tiên sinh, tuy rằng ta rất cảm kích người giúp A Thiết cởi bỏ khí môn bị phong tỏa, cùng với Ma Ha vô lượng đã dẫn phát hai ta trong cơ thể, nhưng, trong miệng các hạ cũng nhắc tới nửa bên thân...”

***

***

“Chẳng lẽ nửa bên Thân kỳ thật đã sớm biết trước hai ta hôm nay sẽ đến nơi này? Thậm chí dự báo hai ta cần người hỗ trợ đã thông Nhâm đốc nhị mạch trong truyền thuyết? Cùng với kích phát Ma Ha vô lượng?”

“Hết thầy, cũng nằm trong dự liệu của Thân Linh?”

Nghiên Tam có thâm ý gật đầu:

“Ừm. Nhiếp Phong, ta biết ngươi ở quá khứ nhiều năm, đều từng ở trong mộng nói chuyện với nửa bên thần, nhưng ta Nhập Tam có thể nói cho ngươi, nửa bên thần, kỳ thật càng toàn năng hơn so với ngươi nghĩ, càng sâu không lường được! Nó, thật sự là một thần vượt qua chúng ta tưởng tượng! Không... Không! Có lẽ nên nói...”

“Ta ngay cả nó đến cùng là Thần Ma cũng không biết, chỉ biết là, nó nếu muốn thế giới này diệt vong, thế giới này nhất định sẽ diệt vong...”

Mắt thấy Tủy Tam có được tu vi Kiếm đạo cái thể như vậy, hơn nữa xem ra cường giả tâm cao khí ngạo, lại đối với sự cường đại cùng vạn năng của nửa thần một bên, cũng hình dung như thế. A Thiết cùng Nhiếp Phong, càng thêm nghi hoặc đối với chân thân nửa bên thần, A Thiết không khỏi hỏi: “Ngươi, vừa rồi không phải nói qua, ngươi đã từng gặp qua nửa bên thần? Làm sao vẫn không biết nó rốt cuộc là thần hay là thần hay là ma?”

Nặc Tam cười khò:

“Không sai! Ta thật từng tiếp xúc qua Bán Thần, đáng tiếc mỗi lần gặp mặt nó, ta cũng chỉ nghe thấy âm thanh của nó gần trong gang tấc, lại chưa bao giờ gặp qua chân thân của nó!”

Chuyện này thật lạ! Với lực lượng Tủy Tam, cho dù là cường thủ mạnh nhất trên đời, thân hình hấn cực nhanh, cũng tuyệt đối không có khả năng chạy ra khỏi đôi kiếm nhãn của hấn, nhưng hấn chỉ có thể nghe thấy nửa bên thanh âm gần trong gang tấc, lại chưa bao giờ thấy qua chân thân của nó?

Chẳng lẽ nó thật sự có mặt ở khắp mọi nơi, hoặc là cùng tồn tại với vạn vật?

Lúc này Nhập Tam lại nói: “Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Ta biết trong lòng hai người các ngươi có rất nhiều nghi vấn, nhưng không sao, nghi vấn trong lòng các ngươi, tin tưởng rất nhanh sẽ có được giải đáp, bởi vì...”

“Hiện tại đã là thời điểm thích hợp để hai người các ngươi tiến vào “Bộ Kinh Vân Chi Mộ”!”

Nói tới đây, Khốc Tam chột giơ ngón tay phải lên, trong ngón tay lại cách không bắn ra một đạo kiếm khí vô hình, phốc một tiếng, đã chính giữa lăng mộ phía bên phải bộ kinh vân kia, đột nhiên nghe “Hắc” một tiếng, mộ bia to lớn bằng đá kia lại trượt xuống phía dưới, lập tức lộ ra một cửa vào!

Mà cái cửa vào này, dường như có một cái thông đạo sâu không thấy đáy, làm cho người ta liếc mắt cũng không thấy rõ lăng mộ rớt cuộc rộng lớn bao nhiêu, cùng với có chút gì đó...

Đúng rồi! A Thiết suýt nữa cũng quên bộ kinh vân chi mộ này! Tại nơi này sinh nhân chớ gần, lại có một đám huyền yêu nhất, cùng một tuyệt thế cường giả “Nhập Tam” địa ngục, thế mà cũng có một bộ kinh vân chi mộ?

A Thiết nhìn lại bia mộ đã mở rộng trên Bộ Kinh Vân Chi Mộ, không khỏi hỏi lại: “Cái này thật sự là Bộ Kinh Vân Chi Mộ sao? Mộ này do ai xây nên?”

Túc Tam đáp: “Ai biết được! Nửa thần chỉ nói cho ta biết, chỉ có Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong tái sinh tới đảo này, ta mới có thể mở ra bộ kinh vân chi mộ này, để bọn hắc đi vào tìm kiếm chân tướng, cho nên những năm gần đây, ta vì hứa hẹn thủ đối với nửa thần một bên, chưa từng xâm nhập vào, cho nên một mực không biết rốt cuộc trong mộ có gì, cũng không biết, bên trong có chôn thật hay không...”

“Một bộ kinh vân năm trăm năm nữa hả?”

Hóa ra, Nhập Tam trừ ở trên đảo này, càng có một lời hứa với nửa Bán Thân? Hắc vì sao lại hứa hẹn với nửa thần?

A Thiết cùng Nhiếp Phong, vốn cũng tò mò sâu sắc đối với hứa hẹn của Túc Tam, chỉ có mộ Bộ Kinh Vân đã ở trước mắt, mà càng mở rộng mộ, hai người cũng đã không còn tâm trí để nghĩ những chuyện khác...

“Thế nào? Bộ Kinh vân, Nhiếp Phong! Lòng các ngươi bây giờ có hiếu kỳ về bộ kinh vân chi mộ này hay không, có đáp án các ngươi luôn muốn biết...”

“Đến tột cùng hơn 500 năm trước, vốn đã vô địch thiên hạ, Bất Tử Trường Sinh Bất Tử của Bất Tử, có phải đã chiến tử hay không? Sâu sắc, hắc, căn bản vẫn...”

“Vĩnh thế trường tồn?”

Không sai! Chỉ cần tiến vào trong mộ, nếu thật sự phát hiện thi thể bộ kinh vân năm trăm năm trước, hai người đó có thể khẳng định một chuyện...

A Thiết, rất có thể bộ kinh vân luân hồi sẽ được tái sinh! Bởi vì chỉ có một người đã chết, mới có thể luân hồi tái thế!

Nhưng nếu như trong mộ thật sự không có thi thể bọc lộ kinh vân thì đã sao?

A Thiết và Nhiếp Phong đã không rảnh để ngẫm nghĩ nữa, lúc này Ai Nhị Thiên lại nói: “Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Ta biết vì cớ bỏ nổi băn khoăn trong lòng các ngươi, cho dù trong mộ có núi đao biển lửa, các ngươi cũng tuyệt đối sẽ vào mộ xem xét đến tột cùng là gì!”

“Các ngươi, hiện giờ cứ đi theo ta!”

Nặc Tam nói xong, ánh mắt đã dời đi từ trên thân hai người, tiếp đó cất bước hướng trong mộ đi vào.

A Thiết và Nhiếp Phong lúc này lại liếc mắt nhìn nhau, cũng liếc nhìn Trác Lam sau lưng, cuối cùng cũng bước vào trong mộ, mà Trác Lam cũng theo sát phía sau hai người.

Không tệ! Bọn họ chuyến này vốn muốn đến nhà ta tìm nửa người thật của nửa Thần mới, không ngờ lại ngang nhiên mọc rễ ở vùng biển như thế này, nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một mộ một bước kinh vân, tốt xấu gì bọn họ cũng muốn vào mộ nhìn, nói không chừng...

Bên trong mộ thực sự có một chân tướng tàn nhẫn mà bọn họ dự liệu!

Rốt cuộc, đã từng là tử thần không khóc không cười, phải chăng thật sự có thể trường sinh bất tử? Mà trong mộ, hay là có chôn thi thể tử thần thật sự? Đáp án rất nhanh liền công bố rồi!

Chỉ không biết, ở trong mộ chờ Phong Vân hai người là một chân tướng có thể cởi bỏ hết thảy hay không?

Ý hoặc là, là một triền ba, một chân tướng tàn khốc mà phong vân cùng với Trác Lam đều không ngờ tới?

Trong lúc đám người A Thiết đang bước vào Kinh Vân Chi Mộ, thì tại một nơi trong địa ngục, sương mù vẫn tràn ngập,

năm ngón tay đưa ra cũng không thấy năm ngón.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, sương mù dày đặc xung quanh đột nhiên không ngừng tản ra, thoáng như bị một cỗ lực lượng bức lui!

Không chỉ có như vậy, ngay cả nước biển trước bãi bùn, thành lĩnh cứng rắn xé mở, lập tức hình thành một cái hố sâu không đáy rộng chừng mười thước, sâu như mười thước, như là ở giữa nước biển vỡ ra một đường nhỏ, lại như nước biển cung nghênh một người tiến đến!

Nhưng ở thế giới kẻ yếu tràn ngập vẻ bình thường này, có ai có bản lĩnh, có thể đem nước biển tách ra? Lại có ai có khí thế kinh người như vậy, muốn nước biển tránh sang hai bên, cung nghênh hẳn hàng lâm?

Có lẽ hôm nay ở thế kỷ hệ thứ tư thứ tư bốn mươi, chỉ có một người, không, không...! Chỉ có một Thần, mới có đủ tư cách gọi trời đất là người hầu, gọi là Thất Hải cúi đầu xưng thần!

Một cái chỉ có nửa bên là thần, nửa còn lại không biết là cái gì...

Một nửa... Biên thần!

Thế nhưng, nước biển tách ra hai bên trái phải, đường lớn ở giữa hoàn toàn không có nước, nhưng thủy chung không thấy bóng dáng bất luận kẻ nào, vậy nước biển người đến cung nghênh, hoặc Thần, ở đâu?

Một vị Thần chân chính, vốn đã vô hình vô tướng, vô ảnh vô ngân, vô tung vô mịch...

Ở khắp mọi nơi?

Tỳ Hưu nghe “Hồng” một tiếng! Nước biển vốn bị cứng rắn xé mở hai bên, bỗng nhiên lại lần nữa tụ hợp, nước biển hai bên lập tức trùng kích lên một cơn sóng lớn trùng kích lên trời, giống như biển gầm ngập trời!

Nếu nước biển đã lần nữa tụ hợp, đường hầm chính giữa cũng đã biến mất. Có phải là nước biển đang cung nghênh người hoặc thần, đã giáng lâm?

Đúng vậy! Chỉ thấy trên bãi lầy chợt có cuồng phong gào thét, vô số cát đá đã bị thổi bay, chỉ trong chớp mắt cát đã hội tụ

thành hình người cao hơn mười thước. Còn hình dáng người này có thể là...?

Đã không cần đoán nữa! Chỉ thấy trước mặt hình người cát bay này, xem thực một chút, bóng người quỳ xuống này, đúng là từng mật đầm với “Bạch Tú” thần bí mỹ nữ kia, nửa bên mặt nạ được đúc bằng sắt...

Thần Vũ sứ!

Nhìn Thần Vũ sứ giờ phút này cung kính như vậy, giống như đang triều bái Thần giả Hoàng Giả chí cao vô thượng, chẳng lẽ hình dáng người cát bay trước mắt đúng là...

Đúng rồi! Hình người do cát bay tạo thành trước mắt này, chính là ——

Một nửa... Biên thần!

Bởi vì, cũng chỉ có thần mới đáng đề cử giả như Thần Vũ sứ quỳ lạy! Cũng chỉ có Thần mới có năng lực cường đại khó mà tin nổi, dễ như trở bàn tay hủy mất tổng bộ Giám sát vệ vệ tinh bí mật của người Trung Quốc Quốc.

Không! Có lẽ nó thậm chí ngay cả “Phản chương” cũng không cần! Hệ thống trinh sát năng lượng quân đội phía Mỹ, chỉ là hơi chạm đến luồng năng lượng khủng bố kia của nó định nghĩa là “Vô Hạn Vô Hạn”, liền đã không chịu nổi gánh nặng, tự rước lấy diệt vong!

Nó, chính là luồng năng lượng bán trong suốt cường đại mà mật thám của Trung Quốc dò xét trước đó, cũng đột nhiên xuất hiện, đồng thời năng lượng đó cấp tốc hướng hải địa lao tới!

Mà hiện tại cỗ năng lượng bán trong suốt này đã cuốn lên cát bay thành thịt, đá vụn thành xương, dùng một hình người cát bay hiện ra nhân gian, chỉ không biết, thân là “Thần”, vậy có một bộ nhục thân chân chính?

Nếu như nó không có chân thân, đám người A Thiết lần này đi xa đến nhà của ta, thì làm sao tìm ra nửa thân thể của Bán Thần, để cứu Hoắc Thiên?

Mà ở trước mặt Bán Thần, ngay cả Thần Vũ sứ ngẩng đầu liếc nhìn cũng không có, lão chỉ cúi đầu báo cáo:

“Bán Thần! Thuộc hạ đã làm theo phân phó của ngươi, vẫn âm thầm thúc đẩy hai người Phong Vân, tất cả kế hoạch đều nằm trong dự tính của ngươi! Tin tưởng, Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong giờ phút này đã tiến bộ Kinh Vân Chi Mộ!”

Thì ra, vị Thần Vũ sứ không gặp mặt này, vẫn âm thầm thúc đẩy hai người Phong Vân, đến tình trạng hiện nay? Vậy chẳng phải hắn vẫn luôn âm thầm theo dõi hoặc tương trợ Phong Vân hai người sao? Hắn, thân phận sau mặt nạ thiết đúc, liệu có phải là một người dạy A Thiết và Nhiếp Phong không?

Nghe Thần Vũ Sứ báo cáo, nửa người nửa thần cát hình người mới từ từ truyền ra một âm thanh, nói: “Bọn họ, không phải đã” Ứng Minh Tiến Tiến Kinh Vân Chi Mộ”, mà là lực lượng của ta đã xác thực cảm nhận được, năng lực của hai người Phong Vân đã tiến vào Bộ Kinh Vân Chi Mộ...”

Âm thanh của nó vô cùng trầm thấp, trầm thấp tựa như từ ngoài rìa vũ trụ xa xôi nhất bay tới, giống như còn rất gần, gần như còn xa, trong âm thanh còn lộ ra một quyền uy vô thượng, một quyền uy thần thánh tuyệt đối không cho sinh linh toàn vũ trụ mạo phạm, quả thực không giống với âm thanh mà nhân loại có thể phát ra, điều này cũng có thể lý giải tuyệt đối, bởi vì nó từ đầu đến cuối cũng có thể không phải không phải người, mà là thần, một bên là thần!

Thần Vũ sứ lại nói: “Nửa bên Thần..., tuy thuộc hạ vẫn theo chỉ lệnh của ngươi làm việc, nhưng từ trước đến nay mộ phụ thuộc vẫn luôn là cấm địa của tất cả mọi người. Cho nên cho dù là ta, cũng không biết trong mộ có đồ vật gì, mà thuộc hạ cũng có chút tò mò, mộ này thật sự là Bộ Kinh Vân chi mộ sao? Trong mộ, thật sự chôn cất Bộ Kinh Vân năm trăm năm trước sao?”

Hóa ra Thần Vũ sứ có địa vị không tệ cũng không biết bí mật trong mộ? Nửa thần nghe vậy không khỏi mỉm cười. Nụ cười mỉm của Thần khiến cho nước biển phía sau lưng phải sôi trào lên mười cột nước cao hơn trăm thước, nhất thời thanh cao kỳ quan:

“Nóng thú, nguyên nhân là động lực ban đầu của người hướng về phía trước, chỉ là trên đời này có một chuyện, cũng không

phải người biết, bí mật trong nội phần, hiện giờ cũng chỉ có A Thiết và Nhiếp Phong mới xứng biết...”

“Mộ Bộ Kinh Vân này kỳ thực là một mặt gương của A Thiết. Nếu ở sâu trong mộ, hẳn sẽ triệt để nhìn thấy chính mình chân chính, cũng có thể sẽ từ trong mộ này biến thành một cái khác mạnh hơn, có lẽ cũng là người mạnh nhất.”

Cái gì? Đã bị Phách Tam đả thông hai mạch Nhâm đốc, thậm chí A Thiết dẫn phát Ma Ha Vô Lượng còn chưa đủ mạnh? Hẳn, thì ra còn có thể mạnh hơn?

“Nhưng...” Thần võ sư bối rối:

“Bán Thần, người một mực hao hết tâm tư, không ngừng giúp A Thiết cùng Nhiếp Phong dẫn phát lực lượng kinh thể ẩn tàng trong cơ thể, khiến hai người bọn họ mạnh hơn, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?”

Bán thần lại nở nụ cười, lần này, nụ cười của nó lại không giống nụ cười mỉm vừa rồi kích động mười cột nước, nụ cười của nó lần này lại lộ ra một tia khí tức tường hòa., Tia an lành này giống như một người trí khôn nhìn thấu sinh lão bệnh nhân chết, một Phật uẩn hàm Đại Trí, to lớn tuệ tuệ, âm áp vô hạn, thân thiết vô hạn, càng làm cho phụ cận vô thượng khí thể của chim biển vốn bị dọa đến đến mức lui nhảy nhót mà ra, chỉ chít bay đến trên vai hình người cát bay đến chỗ nó biến thành!

***

***

***

***

Không ngờ được, nó lại là một vị Thần tập uy nghi và an lành trên một thân thần?

“Thần Vũ sư, thế giới này đã bị vây hãm trong số những quy trình phá hoại mà con người tự thiết lập, trước sau gì cũng đều diệt vong theo hướng thần, cho dù là thần cũng không thể thay đổi số mệnh đáng thương này, mà văn minh ở thế giới này có may mắn được hay không thì bây giờ chỉ đành xem phong vận mà thôi...”

“Mà chỉ cần hai người bọn họ có thể mạnh hơn, liền tiếp cận đến “Thần vũ” của ta, văn minh của thế giới này, từ đó lại tăng thêm một phần hi vọng được cứu, cho nên...”

“Ngày hôm nay hai người bọn họ tiến vào Bộ Kinh Vân chi mộ, sẽ là mấu chốt cứu thế giới có thể được hay không!”

Nói tới nói lui, hóa ra cũng là vì thần vũ? Rốt cuộc Nộ Tu La này muốn hủy diệt, đang mơ ước cầu đạo, nửa thần đang thúc đẩy bí mật “Thần Vũ”, là bí mật kinh thế gì?

Mà trong lúc thần minh đang nói chuyện, mấy con chim biển vẫn vui mừng khắp khởi ở trên vai nó kêu mãi không ngừng, bỗng dưng lặng ngắt như tờ, càng yên tĩnh bất động!

Một trận gió nhẹ nhẹ lướt qua, đột nhiên “sàn” một tiếng, mấy con chim biển kia đã hóa thành tro bụi, phiêu tán trong gió nhẹ, không lưu lại bất cứ thi thể nào, cũng không lưu lại bất cứ dấu vết nào!

Thiên...! Một Bán Thần thật mâu thuẫn đáng sợ! Nó an lành, hóa ra cũng chỉ vì hủy diệt?

Hủy diệt của nó liệu có mang đến sinh cơ, hi vọng cho văn minh thế giới hay không?

Thần Võ giả nhìn vô số con chim biển tan thành mây khói kia, dường như âm thầm rùng mình một cái, hấn lại nặng nề hỏi: “Bán thần bên cạnh..., nếu như phong vân đã nhập mộ, lần này chắc hẳn không phải vì chuyện hai người bọn họ vào mộ phá lệ mà đến đây. Ngươi, chuyện này là vì chuyện khác sao?”

Nửa bên thần lại nở nụ cười, lần này nụ cười của nó không mang đến tai họa, ngược lại còn tràn ngập tán thưởng đối với Thần Võ Sứ: “Không hổ là Thần Võ sứ! Ta đã là Thần, đương nhiên bình thường cũng sẽ không hiện thân ở nhân gian, lần này phá lệ tới đây, thật ra, là có chuyện quan trọng hơn phải làm!”

Ồ? Hóa ra nửa bên Thần lần này không phải vì phong vân mà đến, mà là vì một chuyện khác quan trọng hơn? Rốt cuộc là chuyện gì, so với việc phong vân nhập mộ càng trọng yếu hơn?

Trong tiếng nói chuyện, nửa thần một mực tụ hóa hình người cát bay, bỗng nhiên “Soạt” một tiếng đã văng tung tóe, chỉ

chốc lát đã không còn cát đá, nó lại biến mất vô hình, lần nữa trở thành một vị thần vô hình, vô tung vô tích!

Ngay cả Thần Vũ sứ cũng chỉ có thể nghe được âm thanh trầm thấp từ trong gió, mơ hồ biết được hướng đi của nó:

“Thần Vũ sứ, hôm nay ta muốn đến địa phương ta nên đến, làm chuyện quan trọng này, ngươi hãy kiên nhẫn chờ tin tốt của ta đi!”

“Ha ha ha ha...”

Mang theo tiếng cười kinh thiên động địa, âm thanh của nửa thần cuối cùng cũng đã đi xa, mà hướng mà âm thanh kia truyền đến...

Đó rõ ràng vẫn là hướng đi theo hướng kinh vân chi mộ kia!

Nếu nó cũng không phải vì chuyện phong vân nhập mộ mà đến, tại sao lại đi bộ kinh vân chi mộ?

Nói cho cùng, trên đời này có chuyện gì quan trọng hơn, cần một “Thần” tự mình ra tay?

Đang lúc thần hướng kinh vân chi mộ cấp tốc tiếp cận, đúng lúc đám người A Thiết đang từng bước xâm nhập vào Kinh Vân chi mộ. Lúc này ở sâu trong nội mộ, trong bóng tối vô biên, một điểm hồng quang đột ngột hiện lên!

Đó là một luồng sáng đỏ yếu ớt tới kỳ lạ vô hạn.

Điểm hồng quang này, đã ở trong mộ này bao lâu rồi? Nhưng đã vượt qua năm thế kỷ? Lại vượt qua gần hai mươi vạn triệu chí mộ?

Còn điểm sáng đỏ này càng giống như một bộ vân lưu lại, A Thiết càng ngày càng tiến gần, càng ngày càng đỏ sẫm, tựa như đang hô ứng cho A Thiết. Nhưng nó lại là một nửa thần hao hết công sức, dẫn dắt A Thiết tiến vào trong bộ kinh vân chi mộ?

Hồng quang này, vẫn còn ở chỗ sâu trong mộ lẳng lặng chờ đợi...

Tâm của vị “thần” không ai biết được nửa thần kia đang chờ đợi chính tà...

Mà A Thiết cùng Nhiếp Phong một mực đi sâu vào trong mộ, cũng đang đợi...

Chờ đợi vận mệnh khiến hai người bọn họ kinh ngạc!

Người còn lại là hai người mà hai người bọn họ không dành lòng tin tưởng!

Kết cục của năm trăm năm trước khi bộ kinh vân...

Cùng một đời!

Chương thứ mười...

Lạnh lùng nhìn thiên hạ, Vô Địch Chú Xuân Thu, vạn thế khắc ký hiệu của ta!

Bộ Kinh Vân!

Người so với thụ lão.

Nơi đây, không biết là nơi nào, chỉ biết, nơi này có rất nhiều cổ thụ che trời, những cây này cũng không biết già bao nhiêu, chẳng những thân cây nhẵn như lão nhân, cành cây cũng trơ trụi, ngay cả nửa cái lá cây cũng không có.

Nhưng mà tối nay, ông lão ngồi trong rừng cây cổ thụ này lại càng già hơn so với những cây cổ thụ này.

Đó là một lão già mập mập râu tóc bạc trắng như tuyết.

Phục sức lão nhân này, càng là đại tay áo rộng, chột nhìn, giống như là thổ dân hòa phục, chỉ có xem thực một chút, lại có chút giống với trang phục viễn siêu tới thời Trung Quốc cổ Minh, thật là kỳ quái, hôm nay phát triển khoa học khoa học năm 20~47 tuổi, lại còn có người mặc thành cái dạng này? Lão nhân này nếu không phải sống ở cổ đại, liền là một người cực kỳ hoài niệm thời cổ đại.

Có lẽ, hẳn thật sự từng sống ở rất nhiều Trung Quốc, thời đại này từng truyền lưu vô số truyền thuyết giang hồ cùng thần thoại...

Duy nhất khiến người ta cảm thấy có nửa điểm khí tức thời đại, nếu xem như là Yên Thương trong tay lão nhân cầm, đó là một cây Yên Thương bằng nước, là một cây Yên Thương năm một chín bảy lẻ, vẫn đang lưu hành làn hơi nước ở Tiệc ký, nhưng đó cũng là chuyện gần tám mươi năm trước, vì sao ở

thẻ kỷ Tùy Nhất, lão nhân này còn đang hút hơi nước chỉ từng xuất hiện ở thẻ kỷ 21?

Mà lão nhân này vốn luôn tự đắc mà hút hơi nước trong rừng, không biết từ đâu lại có một trận gió lạnh, ngay cả hơi nước trong tay cũng dập tắt. Lão nhân chỉ cảm thấy tâm thần không yên, lập tức hợp ngón tay tính toán, trên mặt thỉnh thoảng nổi lên một tia bi ai, trong miệng đồng thời thở dài một tiếng.

“Ai... Đã đi hơn nghìn năm rồi...”

“Thật không thể tưởng được, tại thời đại ngàn năm sau khi “hắn” tồn tại, vậy mà còn có người... Không! Còn có một nửa thần linh, thẻ phải đem hắn từ trong quá khứ bị thống vô biên, gọi về thế giới này, nhưng, cái này lại khổ gì đây?”

“Cho dù có thẻ gọi “hắn” từ trong mộ phần băng lãnh hắc ám gọi về cõi đời, nhưng đối với văn minh trên đời này, có lẽ đã không còn gì để bổ sung, lại càng chưa chắc là chuyện tốt. Nửa bên Thần Linh là tốt, tại sao ngươi lại cứ phải hao tổn tâm tư, lại còn muốn quấy rầy một Tử Thần vốn dĩ đã không muốn tái hiện thế gian...”

“Không khóc Thần Tử Bộ Kinh Vân chứ?”

Cái gì? Lão nhân này nói, hóa ra chỉ là Bộ Kinh Vân? Vậy trong miệng lão nói, nửa bên thần thẻ phải đem Bộ Kinh Vân từ mộ phần băng lãnh gọi về trên đời, chắc hẳn chính là Tam Dẫn A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam ba người, tiến vào Hải Bộ Kinh Vân chi mộ.

Nhưng vì sao gã lại nói, thời đại ngày hôm nay cách sự tồn tại của kinh vân đã hơn ngàn năm rồi? Cho dù hôm nay là thời đại khoa học kỹ thuật năm 20~47 tuổi, duy chỉ có giang hồ ở thời kỳ Kinh Vân, còn chỉ hơn 500 năm, lấy cái gì mà hơn ngàn năm?

Chẳng lẽ lão nhân này thật sự quá già, già đến mức cũng có chút hồ đồ rồi, coi như ngay cả một ngày cũng không rõ?

Trong tiếng thở dài, không biết đã có bao nhiêu lão nhân đã chậm rãi đứng dậy, từng bước một đi ra khỏi rừng cây, trên mặt cũng thỉnh thoảng hiện lên một nụ cười khổ, một tia cười khổ cực ít khi xuất hiện trên mặt.

Trong thời gian trôi qua nhiều không đếm xuể của hắn, tuy từng cười một tiếng, lại cười, ba nụ cười, duy chỉ có nụ cười của hắn là luôn hàm chứa việc nhìn thấu sinh tử thế gian, tranh giành siêu thoát an lành, thế nhưng nụ cười hôm nay của hắn lại tràn ngập vẻ tuyệt vọng và bi ai đối với thế gian.

Mà sau khi ông lão này ra khỏi rừng rậm, thế giới bên ngoài rừng lại càng khiến người ta giật nảy cả mình!

Nhìn thấy bên ngoài rừng là một mảnh cát vàng mênh mông bát ngát, cực mắt không thấy bất cứ kiến trúc của nhân loại nào, cũng không thấy bất cứ sinh vật địa cầu nào, càng làm người ta kinh hãi chính là, trong bầu trời đêm đen kịt, vậy mà lại không có ánh trăng sáng tỏ thường xuyên treo trên cao, phản chiếu theo hắc ám đại địa, rõ ràng là chín ngôi sao đỏ thẫm như máu, tựa như chín giọt nước mắt thần thánh, vì thế giới này mà rơi xuống chín giọt lệ thương hại...

Thiên... Chín cái huyết hồng tinh thể này rốt cuộc là...? Lẽ nào... minh nguyệt trên trời đã biến mất? Đổi lại là chín ” huyết hồng nguyệt”?

***

***

***

Rốt cuộc nơi này là nơi nào? Trên trời sao lại có chín mặt trăng huyết hồng? Nơi này, nhưng nhân loại từng tồn tại, từng hùng bá, từng là chúa tể, từng bất chấp tất cả ô nhiễm của địa cầu phá hủy?

Sâu Hoặc là con người nơi này không cách nào tưởng tượng “Thế ngoại nhân gian”?

Năm trăm năm trước, võ lâm Trung Quốc cổ đại từng có một câu truyền lưu cực rộng, đại khái đã từng công khai tình hình giang hồ, chính là câu nói tiếp theo —

“Một Thần luận anh hùng.

Một Thánh thông vô giới.

Một chiếm cứ Thần Châu.

Lưỡng Kỳ Khởi Phong Vân!”

Cái gọi là một Thần, chính là chỉ “Vô Danh Thần thoại vô lâm”, hắn đã trở thành người mạnh nhất trong kiếm đạo Trung Quốc từ trước tới nay, tu vi kiếm đạo của hắn đã đạt đến cảnh giới “Thiên Kiếm” xuất thần nhập hóa, đã sớm đạt đến thiên địa khó địch, làm cho anh hùng trong thiên hạ cong lưng, thậm chí “Thủy Tổ” “Thủy Kiếm tông” cũng theo không kịp!

Cái gọi là nhất thánh, lại chỉ là Vô Song Kiếm Thánh, khi còn sống mặc dù người này bại dưới kiếm vô danh, chỉ có trước khi khí số sắp hết, có thể sử dụng ra Địa Ngục Chi Kiếm “Kiếm Sinh Tam”, Kiếm Thông Cửu Không Vô Giới, cũng coi như không phụ thánh danh của kiếm giả.

Bá chủ nhất phách, là chỉ một đời kiêu hùng “Hùng Bá”, luận tu vi người này, dù chưa đạt tới vô danh, Kiếm Thánh, nhưng cuối cùng chết bởi bộ Kinh Vân kiếm, nhưng nửa đời tung hoành giang hồ, thiên hạ sẽ càng từng một lần thôn tính toàn bộ vô lâm, sự huy hoàng của thành tích này, cho dù sau khi chết năm mươi năm, người giang hồ vẫn say sưa nói.

Hai thứ kỳ lạ, nhưng đó là truyền thuyết khiến nhân sĩ vô lâm lúc đó khó quên:

Nhiếp Phong!

Bộ Kinh Vân!

Kỳ lạ của hai người, ở chỗ hai người không những đều phụ kinh thể tuyệt học, hai người hợp bích, càng có thể bổ sung cho nhau, đạt tới cảnh giới vô địch hoàn mỹ không tỳ vết, dưới sự liên thủ hai người bọn họ sắp thành cao thủ, quả thực nhiều không kể xiết, hai người còn từng nhiều lần giải cứu không ít đại kiếp nạn ở Thần Châu, cái tên truyền kỳ đương thời là hoàn toàn xứng đáng.

Mà trong hai truyền kỳ “Nhất Thần Nhất Thánh Nhất Bá”, Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân ở trong đó càng giống như một nhân vật trung tâm giữa đám người, có điều hắn không chỉ là đệ tử nhập thất vô danh, còn từng luyện Thánh Linh Kiếm Pháp của Kiếm Thánh, có mối thù giết cha xâm nhập xương tủy với Hùng Phách, tình cảm huynh đệ tri kỷ với Nhiếp Phong như huynh đệ, có thể đồng sinh cộng tử!

Một Tử Thần cực kỳ đặc sắc như vậy, cả đời hắn, ngoài việc tràn ngập bóng tối, cô tịch và băng lãnh, còn có mỗi hận tử vong phụ tử vong, hoạn nạn lâm vào tình cảm, càng trải qua vài đoạn yêu yêu yêu có độ khó cao, nếu như hắn thật sự có thể chết đi giống như người bình thường, cuối cùng cũng không uổng cả đời, nhưng...

Nghe nói tử vong tuyệt đối sẽ không chết, trừ phi hắn đầu thân dị chỗ nào đó thậm chí thịt nát xương tan.

Bởi vì hắn từng ăn vào “Long Nguyên” có thể khiến người ta trường sinh bất tử.

Đã như vậy, thần tử kia cách giang hồ cổ đại năm thế kỷ nay, đến cùng là có kết cục gì?

Cuộc đời của hắn vô địch, rốt cuộc là một câu khẩu hiệu hoàn mỹ...”

Àm, hoặc là đã từng xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, trở thành một tiếng thán phục khiến người ta ngạc nhiên: “?”

Lại có lẽ, sinh mệnh của hắn chưa bao giờ đi tới kết thúc, mà chỉ là tạm thời ngừng lại, trở thành một nơi không rõ tung tích, còn có cả biệt danh “Kia?”

Năm trăm năm sinh tử lưỡng mờ mịt.

Tử thần sinh tử lại càng như sương mù mông lung...

Hết thấy những thứ này, chẳng những Nhiếp Phong rất muốn biết.

Ngay cả A Thiết cũng rất muốn biết!

Bộ Bộ Bộ kinh tâm.

Bởi vì càng lúc càng tiếp cận chân tướng mà kinh tâm.

A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam, sát theo người tự xưng là “Nhập Tam” kia dùng kiếm cường giả, sau khi bước vào “Bộ Kinh Vân Chi Mộ” liền một mực chậm rãi tiến lên trong một thông đạo đen kịt. Ba người mỗi một bước tiến lên, liền cảm thấy tim đập nhanh hơn một phần.

Chỉ vì A Thiết đang ở trong mộ của mình, một ngôi mộ có khả năng là bộ kinh vân của kiếp trước!

Thử hỏi làm sao có thể nghĩ đến, tại chính phủ các quốc gia đều không cách nào dò xét “Hải Địa Ngục” trên đảo, lại có một bộ kinh vân chi mộ, càng có thể trong mộ chôn một cái tử thần vô địch tại năm trăm năm trước?

Thử hỏi lại có ai nghĩ được, A Thiết hôm nay lại có cơ hội tiến hành mộ của mình khi còn sống? Mà cơ hội này, thì ra sớm đã được bố trí ở nửa bên thần hồn rồi?

Nghĩ đến đây, ba người liền cảm thấy, hôm nay ở sâu trong Kinh Vân Chi Mộ nhất định có một ít sự tình không tầm thường, hoặc là vận mệnh không tầm thường, đang chậm rãi phát sinh...

Thông đạo dài mà đen kịt, càng không có ánh đèn đèn, may mà năng lượng trên cổ tay ba người A Thiết có vô số nghi thức đọc sách, kiêm luôn hệ thống chiếu sáng, cho nên bốn người vẫn chưa tính mò mẫm màu đen tiến lên. Nhưng thông đạo lại cực kỳ tĩnh mịch, tĩnh mịch đến mức có thể nghe thấy tim đập người A Thiết, không ngờ mặc dù bước vào mộ bọc vân chi mộ, nhưng trong mộ vẫn còn có một thông đạo dài dằng dặc như vậy, lối đi này, rốt cuộc là thông đến nơi nào? Chẳng lẽ sẽ là hoàng tuyền tử thần nghỉ ngơi?

Mà Nhiếp Phong tiến về phía trước, một cái tâm không những đang suy nghĩ chân tướng thần tử ở cuối thông đạo, càng chợt nhớ ra một sự kiện, không khỏi nói với “Kiền Tam” tiền dẫn đường phía trước: “Nhập Tam... tiên sinh, Nhiếp Phong thực sự hết sức cảm kích người đã thông hai mạch Nhâm Đốc cho ta cùng A Thiết, nhưng... Một mình người canh giữ trên đảo hoang địa ngục này nhiều năm, chỉ vì hôm nay thay mặt “Bán Thần” dẫn hai người tiến vào mộ Bộ Kinh Vân Chi này?”

“Với tạo nghệ về kiếm thuật của người, nếu có thể công khai thành tựu trong thế gian, từ lâu đã không giống người thường, trời đất bao la, vậy tại sao người lại muốn một mình giữ lấy ngôi mộ tử thần?”

Không sai! Vấn đề Nhiếp Phong hỏi cũng chính là nghi vấn trong lòng A Thiết, vì vậy những lời này vừa ra, A Thiết cũng một mực nhìn chằm chằm vào khâm tam tam đi ở phía trước, giống như đang nhìn xem y trả lời như thế nào!

Mà Nhập Tam, giờ phút này cũng rút cuộc quay đầu lại, trên mặt treo một tia biểu tình như cười như không, đáp: “Hỏi hay lắm! Kỳ thật, nếu hôm nay các người đã theo ta tiến vào Bộ Kinh Vân Chi Mộ, cũng có quyền biết ngô Tam vì sao ta phải thay nửa bên thân phó chuyện này, để ta nói cho các người biết đi...”

“Ta hôm nay vì hai người các người mà làm, tất cả đều bởi vì một lời hứa “một bên thân đổi với ta”!”

“Một lời hứa?”

“Không sai! Lời hứa này chính là nửa bên Thân, sẽ giúp ta khao khát nhất cả đời ——Nhập Tam!”

A? Nguyên lai nửa bên thân lại từng hướng Tùy Tam hứa hẹn một cái, giúp hắn cầu được hạng Hỏa Tam? Nhưng Huân Tam không phải đã sớm gọi là Tùy Tam sao? Vì sao vẫn muốn tìm mua Nhập Tam gì đó?

Tất cả tiền căn hậu quả, A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam đã không cần đoán nữa, Nhập Tam lúc này đã kể cho bọn họ từ đầu...

Nguyên lai, Cẩm Tam này, con rồng họ đầu tiên, đầy danh Long Bân Tam.

Nhưng một người vì sao lấy một con số làm tên? Mai Tam, con số này, ngang nghe đọc, cũng không giống tên của một người, ngược lại giống một mật khẩu.

Có lẽ đây là một mật khẩu của kiếp trước kiếp này...

Mà tất cả, cũng nên để Tùy Tam xuất thế nói về đêm đó...

Nghiên Tam ra đời năm 293 tháng 3 3 3 giờ 23. Hắn sinh ra đã cùng con số 223, như kết duyên khó hiểu.

Mà chính giữa trán hắn là vết tích vết sẹo, càng là sinh ra từ lúc sinh ra, cũng không phải là do ngày mai gây nên, cho nên đứa nhỏ này mới xuất thế, bởi vì trên trán có một cái ấn ký, liền giống như mang theo một ít tâm nguyện kiếp trước chưa hoàn thành mà đến, chỉ đợi kiếp này hoàn thành.

Trừ nó ra, ngay lúc ban đầu khi cha nó “Long Bách Dục” còn chưa sinh ra hắn đã đặt tên lấy bất kỳ cái tên nào, nghe nói từng tình cờ gặp một vị cao nhân thuật số, cao nhân tên là Sinh

Nhật Bát, cùng với sau khi xem qua ấn ký trên từng ba lần, cuối cùng chỉ bỏ lại bốn câu quẻ ngũ:

“Cửu chuyển luân hồi thập tam hồi, vì sao đến chuyện duy nhất.

Chỉ thờ kiếp trước kiếp chưa hết, hai chữ Khải Khải Khải khắc chữ.”

Bốn câu quẻ xác minh, đứa nhỏ này trước khi đến thế giới này, đã không ngừng đầu thai luân hồi ba lần. Lần đầu tiên, cũng là vì một sự kiện mà đầu thai ra đời. Mà chuyện này, càng có liên quan với chữ “Nhập Tam” này, mà chữ Bản Tam này, cũng nên có liên quan với “Kiếm” này...

Bởi vì bốn quẻ này cũng không biểu hiện vận mệnh đứa nhỏ hung cát kiếp này, Long Bách Chú cũng không để bụng, bởi vì một câu quẻ cuối cùng viết là “Nhị Tự Ký”, hẳn vì quán triệt vận mệnh đứa nhỏ, thế là đặt tên cho nó “Nhập Tam”.

Mà Nhập Tam, càng giống như là ngậm chìa khóa bạc xuất thế, chỉ vì năm đó Long Bách Duy đã là một tập đoàn chủ vị vượt nước, ở trên danh nghĩa của hãn vật nghiệp tài sản cùng công ty vô số kể, quả thực đã là tiền có thể đối địch quốc. Lửa ba từ nhỏ đến lớn, căn bản không cần phát sầu vì sinh kế.

Nhưng hài tử này tựa hồ cũng không vui vẻ gì. Tự Văn Lam nhân tích tụ từng chút một...

Y phục mỹ thực, nhà xa hoa, người hầu nhiều vô số, chưa từng khiến thằng bé mỉm cười. Từ nhỏ tới lớn nó không thích cười, cho dù cha mẹ đùa bỡn ra sao nó cũng chẳng có biểu cảm gì; nó cũng không thích khóc, thậm chí khi nó mười bảy tuổi mẹ vẫn luôn nguyên thân, nó cũng chưa từng rơi nửa giọt nước mắt.

Một lần duy nhất trong đời triển lãm vui vẻ, là lúc nàng bảy tuổi, phụ long Bách Vi kia bởi vì một trong mệnh số hãn ta, vì vậy vào ngày sinh nhật, đưa hãn một thanh cổ kiếm kiểu trung thức mua của cửa hàng cổ, Chập Tam chấp nhất thanh cổ kiếm này, nhất thời không nhịn được cười, phảng phất, kiếp này hãn kiếp này, thật sự có duyên với kiếm, vì một chữ “Kiếm” mà đến...

Cho dù trong thời đại hiện nay, khoa học kỹ thuật và vũ khí đang phát triển với tốc độ cao, hần vẫn là “kiếm” của kỷ lục thời cổ đại!

Mà bắt đầu từ lúc đó, quái sự bắt đầu theo nhau mà đến.

Tám tuổi, ba tay cầm thanh cổ kiếm kia, có thể khiến cho quán quân kiếm thuật toàn bộ Trung Quốc lúc đó cũng phải tự thẹn không bằng.

Mười tuổi, bởi vì hần có thiên tư luyện kiếm cực kỳ ưu tú, chính phủ Trung Quốc cho rằng kỳ tài khó gặp, liền phá lệ cho hần tham gia giải đấu kiếm thuật toàn quốc. Nghe nói lúc ấy hần mười tuổi, nói năng không biết ngượng, cùng nhau ứng chiến với tất cả tuyển thủ dự thi, kết quả hần lại dùng một thức kiếm chiêu quét ngang mười đại cường thủ!

Mười một tuổi, Khốc Tam dần dần phát hiện mình bởi vì kiếm thuật đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, đầu ngón tay bắt đầu sinh ra một cỗ kiếm khí vô hình, đã dần dần có thể kiếm khí thay kiếm.

Mười hai tuổi, kiếm khí đã lan tràn khắp toàn thân, quả thực cả người sắc bén như một thanh kiếm!

***

Mười ba tuổi, nghe đồn lúc đó tất cả mọi người không dám đến gần hần ta trong phạm vi ba thước. Chỉ vì toàn thân hần ta được bao phủ bởi kiếm khí vô hình sắc bén vô cùng, người gần nhất sẽ da tróc thịt nát thấy máu!

Mười bốn tuổi, kiếm khí Nhập Tam còn đang không ngừng tăng cường, không ngừng tăng cường, không ngừng tăng cường, không ngừng tăng cường...

Cho đến khi mười bảy tuổi, kiếm khí của hần đã đạt tới đỉnh phong, đã không cách nào tăng thêm được nữa!

Không sai! Không biết vì duyên cớ gì, có lẽ tất cả đều là tiền sinh mang đến, hần thì ra là một kỳ tài có được thiên phú tập kiếm cực kỳ ưu tú! Mới mười bảy tuổi, danh vọng hạng ba đã đạt được rất nhiều, ngoại trừ kiếm thuật có một không hai, kiếm khí đạt tới mức tận cùng cực, thậm chí là cùng năm, hai cha vợ hần cũng trước sau chết, hần càng nổi tiếng chính ngôn

thuận kế thừa gia đình khổng lồ di sản và thực nghiệp vượt quốc gia!

Ngẫm lại xem, thật sự là cũng cảm thấy kinh khủng! Hắn lúc mười bảy tuổi đã đạt tới đỉnh điểm mà phàm nhân mơ ước tha thiết trên đời, có được tài phú mười thế gian cũng không dùng hết, sức mạnh trọn đời cũng không thất bại, hắn thậm chí không còn hiểm thấy những kiếm thuật quán quân quốc tế, chỉ vì muốn thắng một đám gián hôi mà hắn tùy ý đập chết. Hắn, căn bản khinh thường!

Nhưng mà, câu chuyện tiếp theo, hắn đời sau như thế nào đi xuống đây?

Chẳng lẽ muốn hắn hưởng thụ sự già nua của cái có thể địch quốc kia? Muốn hắn chỉ ở trong thân kiếm khí kia mà đã thỏa mãn?

Không! Hắn vẫn chưa thỏa mãn!

Hắn vẫn không thể kìm nén dục vọng muốn tiếp tục cầu, hoàn cảnh vô mục tiếp tục luyện kiếm!

Khi đó hắn mới mười bảy tuổi, cũng không biết vì sao mỗi ngày bản thân mình đều như một tảng nhân khổ hạnh luyện kiếm, chẳng lẽ tính mạng của hắn đã không còn cho phép những chuyện khác? Hắn như vậy khó có thể tự kiếm chế mà tiếp tục cầu mạnh, rốt cuộc là đang theo đuổi điều gì?

Vì sao mỗi đêm mơ về, mỗi ngày dậy, trong lòng hắn luôn giống như có một tâm nguyện chưa ràng buộc? Tự Tam dần dần theo bản năng cảm thấy, kiếp này của mình, có thể là vì một chút gì đó mà đến.

Khổ vô thôn tiên như vậy, liên tục luyện kiếm kiếp không ngừng, một mực không ngừng giày vò hắn, cho đến khi...

Đêm sinh nhật mười tám tuổi của hắn, cuối cùng hắn cũng minh bạch vì sao kiếp này!

Đêm đó, chính là hai mươi lăm tuổi hai mươi ba tháng ba năm ba hai mươi ba giây, cũng là ngày hắn sinh ra “Nguyệt, Nhật, Túc, một giây, cũng có bốn con số liên hoàn “Nặng Tam”, một giây đêm đó...

Màn hình máy tính chính giữa trong phòng ngủ của hắn đột nhiên tự động mở ra, càng hiện ra liên tiếp hình vẽ kỳ quái!

Đó là một bộ kiếm phổ cổ đại Trung Quốc!

Bộ kiếm phổ này, thay đổi liên tục hiển hiện hai chiêu kiếm thuật cổ xưa Trung Quốc Nhị Thức!

Nói cũng kỳ quái, Nhập Tam thấy kiếm phổ Nhị Thức này, lại không tự chủ được nhảy lên kiếm phổ, càng kỳ lạ hơn là, hắn thể mà trong hai giây ngắn ngủn, đã vũ xong hai thức kiếm pháp Không Nhị trong kiếm phổ, càng hoàn toàn quán thông chúng nó, phảng phất ở rất nhiều trước kia, hắn đã sớm luyện tập hai thức kiếm pháp này...

Mà cùng lúc đó, trong đầu hắn chợt hiện lên một ý nghĩ, hắn cuối cùng minh bạch chính mình kiếp này vì sao sinh ra, vì sao mà khổ, vì sao mà tức giận!

Là bởi vì hai chữ “Nhập Tam” này!

Không sai! Trong lòng hắn tuyệt đối có thể khẳng định, chỉ vì bộ kiếm phổ hai thức kiếm pháp kia ở trên tay sử dụng đến, tuy uy lực vô cùng, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, phảng phất tại kiếm quyết đem tất cả đều chưa hết, còn có sự đáng sợ không cách nào tưởng tượng khai quật, còn có vô địch diệt thiên tuyệt địa đang súc thể chờ phát...

Đó là kiếm thứ ba, thứ mười lăm, thứ hai mươi...

“Thánh Linh Kiếm Pháp... Kiếm Vọng Tam?”

Năm đó Nhập Tam, tại kinh ngạc chính mình có thể vô thức phun ra tên thật sự của bộ kiếm pháp này, càng kinh ngạc ba chữ “Kiếm Bân Tam” mà mình còn phun ra, mà ngay lúc này, thủy tinh trong phòng ngủ của hắn ngoài mặt ra., Bỗng nhiên ngưng tụ một cỗ sương mù dày đặc, sương mù dày đặc tụ hóa thành hình người, một thanh âm tựa như xa xa còn gần, càng xuyên thấu qua “cao nhỏ bé cường hóa thủy tinh” xuyên qua đạn pháo cũng khó xuyên qua truyền vào trong phòng, lại truyền vào trong tai ương tam, thân nhiên cười nói: “Đúng rồi...”

“Long Nhập Tam, ngươi, rốt cuộc cũng nhớ ra chính mình kiếp này đến cùng là vì cái gì, rốt cuộc cũng nhớ ra lực lượng của mình vì sao lại hạc lập đàn như vậy...”

“Ngươi, cuối cùng ngươi cũng hiểu số mệnh của mình rồi chứ?”

Nặc Tam ngủ phòng, ở trên đại lâu cao tới trăm tầng của gia tộc bọn họ, cách mặt đất cả mấy ngàn thước, năm đó lực lượng vô cùng phi phàm Tam, cũng không dám khẳng định nếu như mình nhảy ra ngoài cửa sổ, có thể không chết không tổn thương, nhưng trên đời lại có một cỗ lực lượng thần bí ở ngoài cửa sổ hội tụ hóa thành hình người, càng thần nhiên truyền lời với hắn. Sự chấn kinh của hắn có thể thấy, mà hình người này hiển hiện ở trên không trung hơn nghìn thước, chính là...

“Đúng vậy... Bán Thần?”

Nhiếp Phong nghe đến đây, cuối cùng thở dài, nửa thần đều xuất hiện trong tình huống khiến người ta kinh ngạc. Tựa như chính Nhiếp Phong, mặc dù chưa từng nhìn thấy nửa thần trong thế giới hiện thực, nhưng lại mộng cảnh gặp gỡ “nó” vô số lần.

“Ừm! Con người kia, chính là Bán Thần!” Thập Tam ngây ngốc đi ở phía trước đầu vẫn thần thờ đáp, ánh mắt cũng bừng tỉnh trở lại quá khứ xa xăm:

“Thánh linh kiếm pháp, kiếm phổ trên màn hình kia cũng là phần mà nửa thần linh tận lực dẫn động kiếm ý trong cơ thể ta hiện ra. Mục đích cuối cùng của nó là muốn ta nhớ ra kiếp trước mình chưa có tâm nguyện —— cầu lấy thánh linh kiếm pháp mạnh nhất, cũng có thể là thanh kiếm mạnh nhất từ trước tới nay của kiếm đạo...”

“Diệt, Thiên – Tuyệt, Địa, Kiếm, Nguyễn, Tam!”

A Thiết một mực trầm mặc không nói, lúc này ánh mắt hiện lên một tia tinh quang, đột nhiên hỏi: “Theo quyển sách ghi chép “Thiên Tà Chiến Giám” mà ta xem qua, Thánh Linh Kiếm Pháp và Kiếm Khốc ba quyển “vô danh” “Kiếm Thánh” vốn là tuyệt học cả đời của thần thoại “Vô Danh”, nửa Thần lại nói sứ mệnh kiếp này của ngươi là muốn kéo dài tâm nguyện kiếp trước chưa xong, chẳng lẽ nó cho rằng, ngươi là ngươi, được Kiếm Thánh sống lại?”

Nặc Tam không trả lời, nhưng không trả lời, cũng lập tức ngầm thừa nhận.

Trác Lam nói: “Điều này thật kỳ lạ! Không thể tưởng được hôm nay vào thời điểm hai mươi tư năm nay, A Thiết chẳng những có khả năng là bộ kinh vân tái sinh, còn sinh ra một Nhiếp Phong tái thế, hôm nay lại có một vị Luân Hồi Kiếm Thánh. Mà ba người các người, tất cả đều có quan hệ với một nửa thần, A Thiết và Phong càng bị nói thành là Thần võ giả gì đó, trong chuyện này dường như có nguyên nhân rất trọng yếu...”

Đúng! Ba người cũng không cách nào phủ nhận, nửa bên thần như đang thúc đẩy một số chuyện cực kỳ trọng đại đối với thế giới này, nhưng đầu sao nó cũng là thần hay ma, động cơ là thiện là ác, vẫn mơ hồ đối với A Thiết bọn họ!

Nhiếp Phong lại hỏi: “Nhập Tam... Người năm đó đã minh bạch số mệnh kiếp này của mình, vì sao cuối cùng lại đến hải ngục không người cô đảo, bảo vệ bộ kinh vân chi mộ này?”

Nhập Tam rốt cục cười khò một tiếng, đáp: “Như vậy hoàn toàn là bởi vì nửa thần! Năm đó ta mặc dù đã minh bạch số mệnh của mình, là muốn tiếp tục theo đuổi Kiếm Đạo đỉnh phong thăng tam, đáng tiếc ta muốn võ đầu, lại vẫn không cách nào ngộ ra thức kiếm pháp kinh thế này, nhưng Bán Thần lại nói cho ta biết., Nếu ta thật sự muốn ngộ ra Kiếm Tùy Tam, thì nhất định phải đến Hải Địa Ngục này chờ một người, lại mang người này tiến vào Bộ Kinh Vân Chi Mộ, chỉ cần ta hoàn thành nhiệm vụ này, nó sẽ giúp ta ngộ ra Kiếm Tùy Tam!”

“Năm đó ta, nửa tin nửa ngờ đối với hứa hẹn nửa ngờ của nửa Thần này, nhưng trong lòng phải đạt được dục vọng kiếm bồ tam, lại chiến thắng lý trí của mình, rốt cuộc theo chỉ thị, đi vào hải ngục này. Mà loại này, bất tri bất giác đã ở trên đảo chờ...”

“Nhập một năm!”

Thì ra là thế! Không ngờ Nhập Tam đối với kiếm si mê như vậy, lại vì một thức kiếm pháp, mà cam tâm cùng nửa bên thần lập một lời hứa tịch mịch, cam tâm ở đây hư hao sinh mệnh một năm phúc hậu này, hy sinh ghen một năm vốn có thể hưởng hết vinh hoa vui vẻ...

Hết thấy mọi thứ, cũng chỉ vì một thức Nhập Tam...

Một thức trong lịch sử nhân loại, khả năng chỉ tại hơn 500 năm trước xuất hiện một lần Kiếm Tùy Tam!

Nghe đến đây, A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam rớt cuộc bùng tỉnh đại ngộ, tại sao lại ở đây mười lăm năm, gián điệp vệ tinh của các quốc gia đều bởi một cỗ từ trường cường đại, không cách nào dò xét tình hình cụ thể bên trong hải địa ngục.

Vì vào mạch máu năm trước, Nhập Tam đã đi tới đảo này, trên người hắn phát ra năng lượng cường đại, thậm chí có thể nhiễu loạn từ trường hải ngục, khiến tất cả gián điệp vệ giả thúc thủ vô sách!

Nhiếp Phong bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, nói: “Vây đám huyền yêu tại hải địa ngục kia là thế nào?”

Nặc Tam nói: “Đó thật ra là một đám quái vật tồn tại trước khi ta tới Địa Ngục. Nửa bên thần từng nói với ta, chúng là một chút sai lầm khác của nó!”

“Nó là bản lĩnh lớn nhất của Thần, Thần, sáng tạo ra sinh mệnh, sáng tạo ra vạn vật. Lúc trước nó sáng tạo ra đám Huyền Yêu này, nguyên ý là hi vọng bọn chúng có thể bảo vệ chân bộ kinh vân chi mộ trên đảo cho nó. Lại không ngờ được, giống như Đế Tiên sáng lập thế kỷ Thánh Kinh vậy. Đám Huyền Yêu này, cuối cùng cũng có ý đồ và lựa chọn của mình, không nghe lời nó nữa...”

Thật sự là châm chọc mà! Vì sao người tạo ra nó, vĩnh viễn đều sẽ thuộc về người tạo ra nó? Cuối cùng chỉ rơi vào một câu tạo vật để trên người?

Mà nửa bên thần phải động chúng như thế, vận dụng đám Huyền Yêu kia, thậm chí Khổng Tam trước mắt là bộ Kinh Vân thủ mộ. Có thể nghĩ, trong mộ nhất định có một ít vật cực kỳ trọng yếu, chờ A Thiết và Nhiếp Phong...

Mà ngay lúc mọi người vừa đi vừa nói, Bất Tùy Địa, Đạp Tam đi phía trước bỗng nhiên dừng bước, nói: “Là nơi này!”

“Xem ra, chúng ta đã đến chỗ nên đến rồi!”

A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam Định Thần vừa nhìn, chỉ thấy phía trước hơn mười cái sừng lớn, đúng là thông đạo đen kịt cuối cùng, cuối thông đạo này, một mảnh sáng sủa thông

suốt, nhìn thật một chút, thì ra là một cái động thiên nhiên cao chừng mười mấy thước, rộng mấy chục xanh thật lớn!

Nhưng khiến bọn họ chú ý nhất chính là tình cảnh lúc này lại xuất hiện trong động này!

Hách Kiến thấy được động này, không chỉ lớn vô cùng, vách động bốn phía, còn có mười hai cửa thông đạo, cũng không biết các thông đạo sẽ thông đến hướng nào, không thể tưởng được ở trong bộ kinh vân chi mộ địa hải địa này, đúng là đạo trong đạo có đường, trong đường có đường, mọi người còn tưởng rằng thông đạo kia vừa rồi đã xong, nhưng lại không lo cái thông đạo kia, cũng chỉ dẫn bọn họ đi sang mười hai đầu thông đạo khác.

Mắt thấy mười hai cửa vào thông đạo này, từng cái đều u ám, lớn nhỏ tương tự, cũng không có bất kỳ nhận thức đặc thù gì, ba người A Thiết trong lúc nhất thời giống như lạc đường vong cừ, cũng không biết nên đi vào lối đi kia, Nhiếp Phong càng lập tức hỏi Nhiếp Tam:

“Sao có thể như vậy? Mười hai thông đạo này giống như mê cung, người đã xây mộ năm đó, hiển nhiên cũng không muốn thế nhân quấy nhiễu anh hồn dưới chân bộ vân tuyền, mới cố ý đi đường có đường, nhưng lần này cũng làm khó chúng ta rồi.”

“Nhập Tam, nửa bên thân có đề cập với ngươi, làm sao lựa chọn con đường thật sự dẫn tới Bộ Kinh Vân Linh quan?”

Nặc Tam liếc mắt nhìn Nhiếp Phong, vẻ mặt thật ra đã trả lời Nhiếp Phong, nhưng hắn vẫn khe khẽ lắc đầu, đáp: “Rất xin lỗi. Nửa bên thân chưa bao giờ đề cập với ta con đường trong mộ, cho nên vừa rồi ta cũng cho rằng chúng ta đã tới nơi nên đến, về phần chọn con đường thật sự thế nào, thứ cho ta cũng lực bất tòng tâm.”

“Vây.” Trác Lam nói: “Cho dù chúng ta đã tiến vào Bộ Kinh Vân chi mộ, chẳng phải vẫn sắp thành lại bại sao? Mở to mắt theo đường cũ quay về?”

Đúng vậy! Vừa rồi lối đi đen kịt kia đã dài dằng dặc, mười hai đầu thông đạo trước mắt chắc hẳn cũng sẽ không thua kém nửa phần, hơn nữa còn không dám khẳng định phần cuối những đường hầm này, lại sẽ có lối đi trong đó, nếu mọi người

xông loạn, chỉ sợ như rơi vào mê cung tử vong, muốn quay đầu lại đường cũ cũng tuyệt đối không thể!

Dù cho Nhiếp Phong, Tủy Tam cùng Trác Lam vô kế khả thi, nhưng A Thiết một mực suy nghĩ, lúc này khóe miệng bỗng nhiên nổi lên một tia cười tà dị, một tia chỉ có năm đó “Chính tà khó phân”, nhiệt tình vô thường, âm tình khó dò mới nổi lên tà vân cười., Nhưng nghe gã giật mình nói: “Có lẽ, người năm đó vì bực vân kiến mộ, xuất phát từ một ý tốt, không muốn thế nhân tìm ra linh cữu bộ kinh vân, nhưng người xây mộ này mặc dù tính vụn mã, lại càng không tiếc đào xuống mười hai cái thông đạo này che mắt người ta, muốn làm cho người ngoài ý muốn phát hiện ra Bộ Kinh Vân chi mộ biết khó mà lui, nhưng vẫn để lộ một chuyện...”

※※※

Nhiếp Phong hỏi: “Ồ? Người lập mộ kia tính toán bỏ sót chuyện gì?”

A Thiết nói: “Hắn tính sai một điểm, chính là đổi là người khác, đương nhiên không thể nhìn ra mảnh khóe gì từ trong mười hai đầu sai lầm này, nhưng nếu đổi lại là Bộ Kinh Vân thì như thế nào?”

A Thiết vừa nói ra, ngay cả Trác Lam cũng lập tức hiểu ý, nhanh chóng chen miệng vào:

“Đúng! Táng trong mộ này, hẳn là năm trăm năm trước bộ kinh vân, năm đó người lập mộ có lẽ tạo mộ cũng không nghĩ tới, ngày nay năm trăm năm sau phát triển khoa học kỹ thuật, không ngờ lại có một bước Kinh Vân hoàn toàn mới khác bước vào mộ này, nếu A Thiết thật sự là bộ kinh vân tái sinh, vậy hẳn nhất định có thể cùng bộ mây di hài chôn cất trong mộ có cảm ứng vi diệu, cũng tức là nói...”

Trác Lam còn chưa dứt lời, Tủy Tam đã quay lại nhìn A Thiết, hỏi: “Cũng tức là trong lòng người hiện tại đã có thể cảm ứng được Bộ Kinh Vân Táng ở nơi nào?”

A Thiết cũng không trả lời, hắn bỗng nhắm nghiền hai mắt, tựa như đang tĩnh tâm cảm ứng. Tiếp đó, chỉ thấy hai mắt hắn mở ra, nơi ánh mắt rơi xuống, rõ ràng là thông đạo thứ tư ở phía bên trái của mọi người!

“Chính là chỗ đó!” A Thiết nặng nề nói:

“Ta có thể cảm thấy, hử... Không! Phải nói là kiếp trước của ta, ngay sau thông đạo này, lắng lặng chờ đợi...”

“Mong chúng ta vạch trần cuộc đời không bình thường của hử trong quá khứ!”

Dứt lời hử cất bước đi về phía thông đạo kia.

Nhiếp Phong cùng Nhập Tam, Trác Lam liếc nhìn nhau, cũng không nói nhiều, theo sát A Thiết.

Thường nói: “Huyết nồng hơn nước”, nhưng huyết dịch nồng hơn nước, rốt cuộc là cảm giác gì?

A Thiết giờ phút này rốt cuộc cũng minh bạch cái cảm giác kia, sau khi hử tiến vào đầu thông đạo thứ tư ở phía cuối thông đạo đang có một cảm giác huyết nhục nồng đậm như muốn dẫn dắt hử, kêu gọi hử như đang thúc giục hử mau chóng hội họp!

Mà trong bộ kinh vân chi mộ này, có thể khiến cho máu tươi của A Thiết dâng lên nồng đậm hơn cả mặt nước, cũng chỉ có một người, một người có khả năng đã chết – Bất Tử Thần Bộ Kinh Vân!

Đúng vậy! Có lẽ chỉ khi ở sâu trong mộ phát hiện di hài Bộ Kinh vân, A Thiết mới có khả năng là bộ kinh vân tái sinh. Nhưng nếu giờ phút này ở sâu trong mộ có chút trùng hợp với A Thiết, là một người vẫn còn tại thế, chẳng qua mượn mộ này độn ẩn bộ kinh vân, vậy thì căn bản không thể có A Thiết tái sinh này. Đến lúc đó, A Thiết cũng không biết mình là cái gì...

Nghĩ như vậy, cho dù là A Thiết từ trước đến nay vẫn không sợ hãi, cứ bước một bước ra khỏi thông đạo thì máu huyết trong cơ thể lại sôi trào hơn phân nửa. Bởi vì hử từng bước một màng mây mù, tiếp cận với vô địch thiên hạ của năm thế kỷ trước, cũng đã tiếp cận được với chân tướng phía sau thân thể của mình!

Mà giờ phút này đám người Nhiếp Phong đi theo sau lưng A Thiết, cũng yên lặng lạ thường. Bọn họ biết, chỉ cần bốn người bọn họ đi đến cuối thông đạo này, chân tướng bộ kinh vân chi tử sẽ ở đó chờ đợi bọn họ, sẽ...

Nước rơi đá xuống!

Nhưng mà, ngay lúc bốn người còn chưa đến cuối thông đạo, lại xuất hiện chuyện lạ khác.

Khi A Thiết, Nhiếp Phong, Tủy Tam cùng Trác Lam vào sâu trong thông đạo trăm mét, chỉ thấy ở vách tường bên trái thông đạo thành linh khắc bốn chữ to khoảng một thước vuông, bốn chữ Nuân Nhiên này đúng là...

“Bất Tử Tử Thần đã chết.

Không còn ân cừ nữa.

Hà Khổ lại tìm cố hồn?

Kính mời quay đầu lại!”

“Xin mời quay đầu lại... Chưa muộn?” Trác Lam chợt thấy bốn chữ mạnh mẽ này, đã không kìm lòng nổi đọc ra miệng, A Thiết, Nhiếp Phong cùng Khốc Tam ở một bên, ngược lại là về mặt ngưng trọng, Nhiếp Phong lúc này mới nói: “Xem ra, chúng ta lần này đã chọn đúng con đường nên đi, nếu không sẽ không xuất hiện ở trên đường thông đạo bốn câu khuyên bảo này.”

Nhập Tam cũng gật đầu:

“Ừm. Nếu bốn câu này là do người xây mộ kia lưu lại, hiển nhiên, người này cực kỳ không hy vọng bất luận kẻ nào tiếp tục đi tới, nhưng nếu bên trong mộ thực sự chôn cất di hài bộ kinh vân, cho dù bị người phát hiện, cũng không có gì ghê gớm, tại sao lại phải đi khuyên cáo với người tiến vào mộ? Chẳng lẽ chỗ sâu trong mộ, không những có chôn bước kinh vân, mà còn có một ít chuyện người đời không biết?”

Nặc Tam suy đoán một chút cũng không tệ! Bởi vì ngay lúc hắn và Nhiếp Phong nói chuyện, dưới chân bốn người vẫn chưa có nửa phần dừng lại, sau khi tiếp tục xâm nhập năm mươi Khoảnh, bốn người lại thấy trên tường xuất hiện bốn câu tương tự như vừa rồi, khác chính là, bốn chữ Tủy này lại lớn hơn mấy lần so với vừa rồi, mỗi chữ ít nhất cũng hơn hai thước vuông, lời khuyên bảo người Kiến mộ, đã hóa thành chú mục” cảnh cáo!

A Thiết, người vẫn luôn im lặng không nói, lúc này trên khuôn mặt đúc bằng sắt cũng bỗng nhiên nổi lên một tia nghi hoặc, trầm giọng nói: “Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy, những chữ trên tường này...”

“Chữ viết hình như đã từng quen biết!”

Nhiếp Phong sững sốt: “A? A Thiết, người đã từng thấy qua những chữ này?”

A Thiết gật đầu: “Ừm. Ta mơ hồ cảm thấy, những chuyện này tuy chỉ là khắc lên, duy chỉ có chữ viết khắc chữ người này, hình như ta đã nhìn thấy từ rất lâu trước kia, lâu đến mức giống như kiếp trước...”

***

“Người khắc bốn câu khuyên bảo này trên tường, tin tưởng cũng là người xây mộ, ta hẳn là rất lâu trước kia đã quen biết hẳn...”

Những lời này của A Thiết có thể hiểu được tuyệt đối! Một người có thể đi theo con đường kinh người, chắc hẳn ở Trung Nguyên vô lâm lâu đời, cũng không phải là không có tình nghĩa tử thân, cho nên mới xây mộ cho cố nhân, Nhiếp Phong này đương nhiên minh bạch rồi!

Nhưng người xây mộ này đến tột cùng là ai đây? Là ai lại có tình hữu tâm, tại năm trăm năm trước đây tìm kiếm một nơi cực kỳ bí ẩn như hải địa ngục cô đảo, xây dựng chôn xác chôn thân chôn thân nơi này?

Càng khiến Nhiếp Phong kinh ngạc hơn chính là sau khi A Thiết nói xong những lời này, hắn đi thẳng về phía trước đột nhiên dừng bước, trên mặt lộ ra biểu tình hết sức ngưng trọng!

“A Thiết... Vì sao người dừng bước?”

A Thiết không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào phía trước của thông đạo u ám vô hạn, nặng nề nói: “Các người có cảm nhận được gì không?”

A Thiết vừa nói ra lời này, Nhiếp Phong cũng lập tức cảm ứng được. Mà phía sau Nhiếp Phong là Khổng Tam, một đôi kiếm nhân cũng đồng thời lóe ra tinh quang. Xem ra gã và A Thiết

giống nhau, so với Nhiếp Phong cảm ứng phía trước có chút khác thường.

Bởi vì, A Thiết cùng Tùy Tam cảm ứng được là một cỗ “kiếm khí” không có trên người Nhiếp Phong!

Đúng! Là kiếm khí! Giờ phút này ở phía trước thông đạo u ám vô hạn, đang có một cỗ kiếm khí cực độ hùng hồn đang ẩn ẩn chờ phát ra! Đó là một thứ “Kiếm Tử nhị” Khoảnh kia càng thêm vô thượng, càng vô địch, càng không thể tưởng tượng! Chính vì thân thể Nhiếp Phong chỉ có đao khí, cảm giác mới chậm hơn hai người nữa khác!

Nhưng mà trong nửa khắc này, ngay lúc A Thiết vừa dứt lời, ló đi phía trước đã đồng thời lóe lên hàn quang!

Chỉ là một cái chớp mắt, bốn người đột nhiên nghe được một tiếng “keng” chói tai, tiếp theo lại nghe được phía trước có ngàn vạn tiếng xé gió gào thét đánh tới trước mặt, chắc là bốn người vừa rồi không để ý đến trên tường “Cảnh cáo”, tiếp tục xâm nhập cấm địa, rồi cuộc xúc động một số cơ quan nào đó trong thông đạo!

Mà ở trong điện quang hỏa thạch này, dưới năng lượng độc nhiều và số điểm ánh sáng của năng lượng trên tay đám người A Thiết chiếu rọi, bốn người đã đem âm thanh xé gió cấp tốc tới gần xem rõ ràng!

Trời... đó rõ ràng là...

Đó rõ ràng là một “Kiếm luân” khổng lồ khảm vạn thanh lợi kiếm, đang cấp tốc bắn ra vạn thanh lợi kiếm về phía bốn người bọn họ!

Mà người này khảm kiếm luân của vạn thanh kiếm sắc bén, A Thiết vừa thấy đã nhận ra, càng nói ra một câu so với Nhiếp Phong cùng Trác Lam chân động vạn phần:

“Là... Vạn Kiếm Quy Tông?”

“Bí mật vô địch Bất Truyền của Kiếm Tông...”

“Vạn...hình kiếm - quy - tông!”

Thật sự tạo ra mộng cũng không ngờ, A Thiết thể mà trong lúc nguy cấp này, vô thức phun ra bốn chữ “Vạn kiếm quy tông”, mà lũy tạt ba nhà đối với Cổ Kiếm thuật Trung Quốc lại càng

tức thì tán thành ý nghĩ của A Thiết, nói: “Không tệ! Kiếm đi vô phương, biến thông ngàn vạn, không cách ly tông này, cho dù ngươi ta chưa từng thấy qua bí mật vô địch bất truyền của Kiếm Tông, nhưng chỉ nhìn uy lực của nó cũng biết là vạn kiếm quy tông!”

“A Thiết! Thức Vạn Kiếm Quy Tông này không giống bình thường, cứ để ta đón đời thứ ba của ngươi đi!”

Khi đang nói chuyện, kiếm khí trong ngón tay bộc phát, đang muốn đón đầu vạn thanh lợi kiếm tiến tới gần, ai ngờ chân chưa rời đất, đột nhiên vang lên “Tranh tranh”, thì ra tuyệt thế hảo kiếm của A Thiết, bên trong hộp sắt đã theo âm thanh phát ra. Hắn trở tay tiếp kiếm ở trên tay, trầm giọng quát: “Chập Tam! Nếu thực sự là Vạn Kiếm Quy Tông ngươi cũng chưa chắc có thể ứng phó được, nhưng nếu ta thật sự bước vào kinh vân, còn có cơ hội tiếp một kiếm này!”

Nặc Tam sững sờ tại chỗ, nhưng lập tức minh bạch ý tứ trong lời nói của A Thiết!

Vạn Kiếm Quy tông từng liệt kê vô lâm, được ví là kỳ chiêu có một không hai, tu vi kiếm đạo của Trích Tam hiện tại, ở đương đại kiếp thứ hai mươi tư cũng khó có ai bằng, nhưng nếu muốn tiếp kỳ chiêu kiếm đạo thần cấp này, cũng không nắm chắc mười phần.

Nhưng mà, năm đó thân là thần thoại vô danh “thập thất đệ tử” của thần thoại vô lâm, đối với tuyệt chiêu bất thế của hắn, hắn đã sớm được truyền một chút, cho nên A Thiết nếu thật sự là bộ kinh vân tái sinh, vậy hắn đã có thể vô ý thức phun ra chiêu danh Vạn Kiếm Quy Tông, luận lý, hắn cũng giống như Bộ Kinh Vân trước kia, biết rõ phá kiếm như thế nào!

Mà giờ khắc này vạn kiếm quy tông thế bá chủ, cũng tuyệt không cho A Thiết có nửa phần chân chờ, hắn đã giơ cao tuyệt thế hảo kiếm, nhưng thấy kiếm quang màu đen vung lên, kiếm thế đột ngột như lưu thủy hành vân, chính là một thức kiếm pháp kinh thế trong bộ kinh vân hậu kỳ hội tụ kiếm đạo trọn đời tự nghĩ ra...

Kiểm Lưu Vân!

Nhiếp Phong cũng đồng thời toàn thân căng thẳng, tuyệt uống cũng đã sớm vỡ hộp ra khỏi vỏ, thậm chí Anh Tam ngưng thần chờ đợi, đều bởi vì một kiếm này của A Thiết một khi không cách nào phá kiếm, vạn đạo lợi kiếm sẽ biến bọn họ thành vạn kiếm xuyên thân!

Chẳng qua là chiêu kiếm Lưu Vân này của A Thiết có thể thật sự phá được Vạn Kiếm Quy Tông của Vô Cỗ Nhân hay không?

Đáp án dĩ nhiên là...

Không!

Kiếm Lưu Vân tuy biến ảo khôn lường, kiếm như linh xà bay lượn giữa vạn đạo lợi kiếm, nhưng đơn thuần dùng linh xảo xảo diệu, vẫn chưa đủ để ngăn cản vạn kiếm. A Thiết lúc này đang sử dụng kiếm Lưu Vân, nguyên lai còn không tự chủ được âm thầm quán chú vào một bộ khẩu quyết tuyệt học kinh thể kinh vân hậu kỳ khác -

Vô – cầu – Dịch...tu quyết!

Trong khoảnh khắc, kiếm Lưu Vân dưới sự thôi động của Vô Cầu Dịch Quyết vốn là một đạo kiếm quang như trường tiên màu đen, thành linh hóa thành trăm ngàn roi kiếm màu đen, không ngừng lưu chuyển giữa khe hở vạn kiếm, càng mang theo thể kiếm vạn thanh sắc đánh vào nhau, thoáng chốc vạn kiếm mất đi tác vuông trên không trung, va chạm với nhau, kiếm thể cũng nghịch chuyển, ngược lại bắn ngược về phía kiếm luân hồi cực lớn vừa rồi, tiếp đó “Ầm ầm” một tiếng vang động thiên lôi...

Cái kia cự đại kiếm luân, tại chỗ đã bị vạn kiếm ầm ầm vỡ nát, lập tức cát đá bay lên, che tầm lòng người, vạn thanh lợi kiếm thể bắn nhanh ra, cũng suy sụp rơi xuống đạo địa, nhất thời bắn ra vạn đạo “Đỉnh đương” rơi xuống đất, giống như bại trận vạn kiếm thần phục...

Phàm thân tại nhân gian này, thật sự có một thân thể máu thịt, có thể dùng một kiếm phá hết vạn kiếm, lấy một trái tim không biến thành băng tâm, có thể dùng hết vạn kiếm!

***

***

A...! Không thể tưởng được A Thiết vô thức đem bộ kinh vân “Kiếm Lưu Vân” cùng “Vô Cầu Dịch Quyết” dưới hợp bích, lại thật đem vạn kiếm quy tông kiếm thể dẫn tự hủy! Hắn, tuy rằng chưa thể trực tiếp phá vỡ vạn kiếm quy tông trước nay chưa từng có, nhưng lại lấy kiếm dẫn đạo vạn kiếm quy tông tự phá!

Ném Tam cũng là vạn liệu không tới, A Thiết trước mắt, dùng kiếm tư chất cao, cũng tuyệt không kém hơn bản thân hắn nửa phần. Xem ra, sau khi A Thiết đã thông hai mạch Nhâm Đốc, tiềm năng trong cơ thể đang không ngừng tràn ra, không ngừng tăng lên, càng không nói đến “Phong Vân Hợp Bích” cùng thuộc tính, sẽ đạt tới cảnh giới kinh thiên động địa cỡ nào...

Mà sau khi đất cát che dấu lòng người dần dần trở nên yên lặng, cuối cùng đám người A Thiết cũng nhìn lướt qua, kiếm luân cực lớn vừa rồi chính là thứ mà Vạn Kiếm Quy Tông đang thủ hộ.

Đó rõ ràng là một cánh cửa đá khổng lồ cao hơn hai trượng!

Trên cửa lớn, càng khắc một bức tranh!

Trên bức bích họa này là ba người A Thiết vô cùng quen thuộc!

Ba người trong bức tranh này chính là...

Bộ Kinh Vân!

Nhiếp Phong!

Còn có...

Vô danh!

Một thế hệ võ lâm năm trăm năm trước...

Vạn vật hữu danh, duyên vô danh “Vô Danh”!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! A Thiết, Nhiếp Phong, Tùy Tam, thậm chí Trác Lam cũng không ngờ tới, ở chỗ sâu trong mộ, ở sau lưng Vạn Kiếm Quy Tông khổng lồ kia, thế mà cất giấu một bức bích họa có khắc phong vân cùng vô danh!

Nhưng thấy phong vân trong bức họa, đang đứng ở phía sau vô danh, mà thần thoại vô danh, lại khí như vực nhạc ngời

trước hai người, một thể hệ tông sư thần thoại phong phạm không tan không sót!

Nhưng tại sao ở chỗ sâu trong Bộ Kinh Vân chi mộ lại có một bức bích họa như vậy? Bọn người A Thiết tiếp tục nhìn xuống góc phải bức họa, lập tức hiểu rõ nguyên nhân.

Chỉ thấy góc dưới bức tường phải rõ ràng khắc năm chữ không lớn không nhỏ ——

Lập – mộ... Người...

Tên Vô..!

“A... Nguyên lai người năm đó ở Hải Địa Ngục xây “Bộ Kinh Vân Chi Mộ” này, là ân sư Bộ Kinh Vân... Vô danh?” Nhiếp Phong, Trác Lam, Tủy Tam, đến đây cuối cùng mới bừng tỉnh đại ngộ. Vì sao A Thiết thích hợp mới cảm thấy hai câu “Khuê cáo”, chữ viết hình như đã từng quen biết, thì ra là ân sư hẩn lưu lại từ năm trăm năm trước!

Cũng khó trách tại sao trên đời mệnh mông này lại có người vì không khóc mà lập mộ tử thần, càng có thể bố trí xuống “Vạn kiếm quy tông”, lấy thủ ái đồ đệ hạ anh hồn. Dưới thiên hạ, nhân gian mệnh mông, không ai là không thuộc về một cái vô danh!

Mà nhìn bích họa, trên mặt A Thiết lúc này cũng hiện lên một tia biểu tình kỳ quái.

Chỉ vì khuôn mặt vô danh trước mắt, đối với hẩn mà nói, dường như là lạ lẫm, lại như quen thuộc dị thường; hẩn kiếp này, có thể chưa bao giờ thấy qua Vô Danh một lần, lại rất có khả năng ở kiếp trước kiếp, từng vô số lần ngưỡng mộ ân sư được xưng là anh hùng bất thế...

Nghĩ đến cái năm đó không khóc thần tử, bởi vì long nguyên mà vẫn có thể trường sinh bất tử, chỉ có ở Vô Danh mới không thu nạp cái gì thụy thú long nguyên, một đời thần thoại khi còn sống cho dù có một kiếm vô địch trong thiên hạ, cứu Thần Châu vào trong nước lửa, kinh thiên địa khiếp quỷ thần ở giữa tam giới, cuối cùng lại không địch lại., Năm tháng thương thương, đến nay đã không còn vật, anh hùng vô danh vẫn là anh hùng vô danh, Thanh Sử tàn khốc khinh thường lưu lại một thần thoại không có tên, thậm chí không thắng được hai

mười tư năm, thể nhân nửa tiếng tán tụng, nửa tia hồi ức, sao không giáo nhân thôn thức than thở?

Chỉ có điều, tấm lòng ái đồ của hắn, năm trăm năm sau lại không mai một như tên tuổi của hắn trên đời này. Ít nhất, nửa ngàn thu qua, trên đời còn lưu lại mộ mộ chắp, chứng minh một lòng ái đồ năm xưa...

Nhưng mà, mặc dù lòng vô danh làm cho người ta xúc động, nhưng trong lòng đám người cũng đồng thời dâng lên một nghi vấn càng lớn.

Trong bộ Kinh Vân chi mộ này rốt cuộc cất giấu huyền cơ gì? Muốn bồi dưỡng thần thoại Vạn Kiếm Quy Tông bố trí một trận pháp nghiêm khắc bảo vệ Vạn Kiếm Quy Tông? Chẳng lẽ chỉ vì bảo vệ bộ thi hài Kinh Vân sau khi chết mà không bị kẻ thù khi còn sống tìm thi để trút giận, đơn giản như vậy sao?

Có lẽ là vậy. Nhưng có lẽ, trong mộ này, có thể cất giấu một chân tướng so với sống chết kinh vân càng trọng yếu hơn...

Nghĩ tới đây, ánh mắt của đám người A Thiết tại hai góc của bích họa không hẹn mà tìm tới, trong lòng bốn người đều đang nghĩ đến một chuyện - đằng sau bức bích họa khổng lồ vạn cân kia chính là nơi chôn thân của bộ kinh vân kia, chỉ cần có thể tìm ra đầu mối then chốt mở ra cánh cửa cự môn này, có lẽ, hết thảy bí ẩn đều sẽ được giải quyết dễ dàng!

Tiếc nuối là, mọi người lục soát mỗi ngóc ngách đều không thấy bất luận dấu vết manh mối nào để lại, Nhiếp Phong nhíu mày hỏi: “Sao... có thể? Cánh cửa lớn này sao có thể không có bất kỳ cơ quan then chốt nào? Chẳng lẽ năm đó lúc xây mộ vô danh, căn bản không đề chế bất luận kẻ nào mở ra cánh cửa vạn cân này? Đây là một cánh cửa chết phong ấn tất cả bí mật?”

Túc Tam nói: “Ta thấy chưa hắn. Vừa rồi lúc chúng ta tiến lên đường hầm đã hai lần thấy lời khuyên nhủ của không tên tuổi nào lưu lại, hiển nhiên nếu chúng ta có bản lĩnh phá Vạn Kiếm Quy Tông, tới trước cánh cửa khổng lồ này, nhất định sẽ có biện pháp mở ra, nếu không, bằng lực lượng của chúng ta, dứt khoát đánh nát cánh cửa lớn này, cưỡng ép đi vào!”

Nhiếp Phong nói: “Nhưng đây cũng không phải là biện pháp tốt nhất, vạn nhất cửa lớn bị cưỡng ép đánh nát, bộ Kinh Vân di hài trong mộ có là chân tướng gì đó, sẽ bị tai vạ mà phá hủy, chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

Lời nói của Nhiếp Phong đương nhiên cũng có đạo lý, chỉ có trong lúc hai người nói chuyện, ánh mắt A Thiết đã nhìn từ trên bích họa ra tới vô danh, hần đột nhiên như phát hiện ra một vài chuyện trọng yếu nào đó, liền hỏi Nhiếp Phong: “Nhiếp Phong, Thiên Tà Chiến Giám từng nói, tượng trưng cho thần thoại có công danh suốt đời tồn tại, có phải là Anh Hùng kiếm hay không?”

Nhiếp Phong không rõ vì sao A Thiết đột nhiên hỏi như vậy, nhưng vẫn đáp: “Ừm! Anh Hùng Kiếm là do thủy tổ đại kiếm sư của Kiếm Tông sáng tạo ra, Thiên Tà Chiến Giám nói nó trải qua trăm ngàn năm mới thành hình kiếm, sau đó trải qua cơ duyên xảo hợp mới rơi vào tay vô danh!”

“Vậy là đúng rồi.” Ánh mắt A Thiết bắt đầu dời về phía hai tay vô danh trong bích họa:

“Vì sao trong bức bích họa này, mặc dù vô danh như thái sơn ngồi vững vàng, lại không có tay cầm tượng trưng cho anh hùng kiếm đạo suốt đời mình, ngược lại còn cầm một cây đàn cá trê?”

Trác Lam chen miệng vào nói: “Ta biết! Nghe nói cây đàn cá này là do huynh Vô Danh nghĩa Mộ Hùng tặng cho, hần cầm cây đàn có thể là ghi nhớ nghĩa huynh...”

“Có lẽ vậy.” A Thiết có thâm ý thoáng nhìn Nhiếp Phong cùng Huân Tam, người cũng đồng thời hướng bích họa bước từng bước tiếp cận:

“Nhưng cũng có khả năng, bức bích họa vô danh này cố ý cầm Anh Hùng kiếm, thật ra là ám chỉ...”

“Một người muốn người đó lưu ý ám hiệu của cây đàn cá trong tay hần!”

A Thiết Phủ vừa dứt lời, đột nhiên hữu chưởng đánh nhanh ra, nhoáng cái đã quét về phía cây đàn cá vô danh trong tay hần, lập tức phát sinh chuyện lạ!

***

***

***

Nhưng một hồi tiếng đàn trong treo tự động vang lên trong thông đạo tĩnh mịch của Hồ Cầm...? trên bức họa này mấy sợi dây đàn, hóa ra không phải là chạm khắc, mà là thật sự dùng vài sợi dây đàn chính thức khảm vào trên bức họa!

Mà ngay lúc tiếng đàn trống trải vô hạn quanh quẩn trong thông đạo này, lại giống như khởi động cơ quan trung tâm, tiếp đó, một trận thanh âm “Ầm ầm” bỗng dưng vang vọng cả thông đạo, cánh cửa cực lớn vạn cân thành linh từ từ bay lên!

Nhiếp Phong, Tùy Tam và Trác Lam không thể không sợ hãi thán phục A Thiết sự tinh táo và quan sát của A Thiết. Nhưng giờ phút này, bọn họ đã không còn thời gian rảnh rồi nên sợ hãi thán phục rồi.

Bởi vì cánh cửa khổng lồ kia đã mở ra, chẳng phải có ý tứ, bí mật về sau cánh cửa, đằng sau cánh cửa có liên quan đến bí ẩn sinh tử của bộ kinh vân, rốt cuộc cũng sắp hiểu rõ chân tướng, sắp thấy lại ánh mặt trời rồi sao?

Tiếng ầm ầm vẫn là không dứt lọt vào tai, cánh cửa cực lớn kia ở giữa vô số điệu dụng, rốt cuộc đã hoàn toàn mở ra. A Thiết, Nhiếp Phong, Tùy Tam cùng Trác Lam chưa bao giờ đi đến cạnh cửa, nhìn vào sâu bên trong cánh cửa đen kịt, mà dưới cái nhìn này...

Bọn họ rốt cuộc nhìn thấy được một chân tướng, một chân tướng che giấu năm thế kỷ!

Mà chân tướng của chuyện này chính là...

Hai đạo hồng quang!

Hai đạo với tốc độ kinh người vượt quá tốc độ, bắn nhanh đến Hồng Giang chói mắt giữa A Thiết cùng Nhiếp Phong!

Thiên... Không thể tưởng được lúc bốn người còn chưa hoàn toàn nhìn rõ hết thấy phía sau cửa, sâu trong cửa, đã hướng A Thiết cùng Nhiếp Phong bắn ra hai đạo hồng quang quỷ dị. Hai đạo hồng quang này càng như mọc ra hai con mắt, lại thiên hướng Bất Tường Tam và Trác Lam bắn ra, chỉ bay thẳng về phía A Thiết cùng Nhiếp Phong!

A Thiết và Nhiếp Phong đột nhiên phát giác, có lẽ nửa bên hao tổn rất nhiều mưu mô, trăm phương ngàn kế mang theo hai người bọn họ tiến bộ kinh vân chi mộ, có thể chính là hai đạo hồng quang này!

Hai đạo hồng quang này, có thể là mấu chốt lớn nhất của bộ kinh vân sinh tử...

Hai đạo hồng quang này, rốt cuộc là cái gì?

Sự xuất hiện đột ngột, hơn nữa hai đạo hồng quang thế tới cực nhanh, so với Nhiếp Phong đang nhanh còn nhanh hơn mấy lần, cho nên A Thiết cùng Nhiếp Phong căn bản không thể nào né tránh, hai tiếng phốc phốc vang lên, dĩ nhiên...

Trúng rồi!

Không trúng thì thôi, vừa trúng, hai mạch Nhâm Khốc Tam đã đả thông được Nhâm Đốc, thậm chí A Thiết, Nhiếp Phong một lần nữa đã kích phát Ma Ha Vô Lượng, cũng chợt thấy toàn thân mềm nhũn, phập một tiếng, hai người vạ mà nửa quỳ trên mặt đất!

“Gió...! A Thiết...”

Kinh ngạc thấy hai người Phong Vân cùng ngã xuống đất, Trác Lam trong lòng cả kinh, lập tức nhào người lên trước tiên, xem xét tình huống hai người, nhưng vừa nhìn xuống, một khuôn mặt xanh mét, chỉ vì chuyện phát sinh trên người A Thiết và Nhiếp Phong bây giờ...

Thực sự dị thường quỷ dị!

Chỉ thấy lồng ngực hai người bị hai đạo hồng quang xuyên qua, hiện ra hai đạo hồng quang đã phá ngực chui vào trong cơ thể hai người, nhưng quỷ dị nhất chính là khi Trác Lam thấy cảnh này, vết thương trên lồng ngực cả hai bị xuyên thủng, thành linh đang nhanh chóng khép lại!

Càng ly kỳ chính là, giờ phút này trên mặt hai người lại biến thành hai loại sắc mặt khác nhau!

Trước tiên là Nhiếp Phong, chỉ trong khoảnh khắc, mặt y đã trở nên đỏ thẫm như máu, đôi mắt lại càng giống như tùy lúc phun ra liệt hỏa hùng hực, toàn thân cũng nóng như lửa. Ngược lại, từ trước đến nay A Thiết lạnh như băng, khuôn mặt

lại càng tối đen, đen đến mức tựa như một vực sâu băng tuyết, toàn thân đã kết thành một tầng sương lạnh mỏng!

Phong vân hai người vốn nóng một lạnh, không thể tưởng được hai người bị hai đạo hồng quang thần bí kia quán vào ngực, lập tức nóng từ nội hình ra, nhiệt độ nóng càng lạnh, lạnh giả càng lạnh, bỗng chốc nghịch biến kinh người như vậy, Trác Lam không khỏi lo lắng nói: “Phong...! A Thiết! Hai người các người... Rốt cuộc thế nào rồi?”

Kỳ thực Trác Lam hỏi câu này, người sáng suốt vừa thấy, liền biết tình huống hai người hôm nay tuyệt không lạc quan! Hai người bọn họ không những mềm nhũn quỳ trên mặt đất, sắc mặt đột biến, khắp người nóng lạnh giao tranh., Vả lại vẻ mặt hai người, càng giống đang thống khổ cực độ, hóa ra trong cơ thể đang bị một ít sự vật mãnh liệt đánh sâu vào! Trác Lam chưa kịp quay đầu lại, vội vàng hỏi: “Nhập Tam, sao... Như vậy...? Phong cùng A Thiết tại sao lại biết... Có kịch biến này? Vừa rồi hai đạo hồng quang, rốt cuộc là cái gì?”

***

***

Nhập Tam cũng mờ mịt! Hắn kỳ thật cũng chỉ là thực hiện hứa hẹn với nửa thân, mang phong vân tới nơi này, cũng không biết nội mộ huyền hư, cho nên đối với vấn đề của Trác Lam, nhất thời cũng không từ chối được!

Nhưng mà, ngay cả niệm ba cũng không cách nào trả lời, giờ phút này ở trong thông đạo này, lại có một người có thể trả lời! Nhưng nghe phía sau mọi người, chợt truyền đến một thanh âm, nói: “Hai đạo hồng quang vừa rồi, chính là mục đích cuối cùng dẫn dắt nửa thân lần này A Thiết và Nhiếp Phong tiến vào “Bộ Kinh Vân Chi Mộ”, chỉ vì hai đạo hồng quang kia...”

“Thật ra là “huyết” bộ kinh vân!”

Cái gì? Hai đạo hồng quang kia là “Máu” bộ kinh vân?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

A Thiết ngây dại, Nhiếp Phong ngây dại, Trác Lam ngây dại, ngay cả Nhập Tam cũng ngây dại!

Tất cả bọn họ đều ngây người, không chỉ vì hai đạo hồng quang kia thì ra là bộ kinh vân chi huyết, còn bởi vì, người phun ra đáp án dọa người này, chính là một người bọn họ không ngờ tới sẽ xuất hiện ở thông đạo này!

Một người mặc áo trắng, một người đẹp không giống một người sống bình thường...

Bạch y mỹ nữ thần bí - Bạch Tú!

“Bạch... Tú? Là... Người?”

“Đến người cũng... đến?”

Chợt thấy Bạch Tú đột nhiên xuất hiện sau lưng bọn họ, kinh ngạc nhất vẫn là A Thiết, duyên hần là người duy nhất trong bốn người, có quan hệ chặt chẽ nhất với Bạch Tú! Trong mộng cảnh mười một năm qua, hần đã sớm mơ thấy cặp mắt u oán xinh đẹp kia vô số lần, thậm chí mơ hồ cảm thấy, trước khi hần thất trí, hần đã sớm nhận ra nàng...

Nhưng mà, kinh ngạc đâu chỉ có một mình A Thiết? Chỉ thấy Khôn Tam Phủ lúc này nhìn thấy Bạch Tú, khuôn mặt trầm xuống, trong miệng lạnh lùng phun ra một câu:

“Hắc! Thì ra là ngươi? Không thể tưởng được ngươi lại dám theo đuôi chúng ta?”

“Ngươi muốn chết?”

Trong tiếng nói lạnh lùng đó, đột nhiên hơn Tủy Tam như điện giật cả người, hần...

Hần vậy mà đâm một kích, kiếm chỉ lẳng lẹ ác liệt cũng đã đâm nhanh tới cổ họng Bạch Tú!

Thiên...! Hần muốn giết Bạch Tú?

Hần, muốn giết Bạch Tú?

Biến sinh khuỷu tay phía sau nách! Ai lại nghĩ đến Đột Ngột Tam sẽ ra tay đột hướng Bạch Tú? Mà kiếm chỉ lẳng lẹ ác liệt của hần, vừa ra tay đã là kiếm mười tám, hiển nhiên thấy một kiếm này của hần giống như lời thề muốn đem Bạch Tú đặt vào chỗ chết, thử hỏi nơi đây, có ai có bản lĩnh có thể ngăn được ba thức đoạt mệnh này? Nhất là lúc hai người Phong Vân cũng cực kỳ thống khổ, bản thân khó bảo toàn?

Không! Có! Bởi vì có một người, vô luận bản thân hấn khó bảo toàn, trước khi biết rõ sự tình từ đầu đến cuối, hấn vẫn sẽ liều lĩnh cứu người nằm mộng Bạch Tú này!

Nghe tiếng nổ của Bành, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một cánh tay như đúc bằng sắt đã kịp thời chặn trước người Bạch Tú, che cho nàng một đòn Tuyệt Mệnh này! Tiếp theo lại là “ba” một tiếng, “Kiếm kiếm mười tám” của Tủy Tam bị mấy trăm vạn cánh tay sắt này ngăn cản, kiếm khí như mười tám kiếm ảnh hưởng bốn phương bắn ra, tiêu tán vô hình!

Mà chủ nhân cái cánh tay sắt này chính là “A Thiết”!”

“A Thiết?”

Chợt thấy A Thiết vốn đã cực độ thống khổ, lại còn không tiếc chịu đựng đau nhức kịch liệt, thúc giục một phần năng lượng mới vừa được Nhâm Độc Nhị mạch đả thông mà bản thân sinh ra, trước đập vào ngăn sát chiêu này, Bạch Tú cũng sửng sốt, càng âm thầm cảm động. Nhưng mà nàng còn chưa há miệng hỏi A Thiết vì sao như vậy, Anh Tam đã đột nhiên chấp vấn A Thiết:

“Người, vì sao muốn ngăn cản ta giết nàng?”

“Người có biết nàng là ai không?”

A Thiết thật sự là có nỗi khổ riêng mà tự biết. Hấn sớm đã bị hồng quang xâm nhập vào cơ thể, mỗi tế bào trên người như sắp nổ tung, đau như tê tâm liệt bụng. Thật ra vốn nên dùng hết lực lượng bản thân để đè nén cơn đau này, hôm nay lại càng cố gắng ngăn cản, trong cơ thể bị thương càng thêm nghiêm trọng. Khóe miệng cũng lập tức chảy ra tơ máu nồng đậm, một đôi chân cũng sắp mềm nhũn không phanh ngã xuống, chỉ vì bạch tú, hấn vẫn như bách luyện tinh cương, đứng thẳng như một tòa núi băng tuyết thế, tựa như đối với gò ba nói, hấn nếu muốn giết bạch tú, trước sẽ bỗ phá núi băng này của hấn.

“X!”

***

Hấn lấy ngữ khí kiên định chắc chắn trả lời một câu:

“Ta chỉ biết nàng tên là Bạch Tú, nhưng không biết nàng chân chính là ai!”

“Nhưng nàng từng mấy lần cứu ta, càng chỉ dẫn ta đến tìm ngươi, bất luận thế nào, ta cũng quyết sẽ không mở mắt, nhìn nàng chết trước mặt ta!”

Ý của A Thiết là cái mạng Bạch Tú này, hắn nhất định phải cứu được!

Nặc Tam nghe vậy lại cười lạnh một tiếng, nói: “Hắc! Thì ra là thế? Nguyên lai ngươi cứu nàng, lại còn không biết nàng là ai? Không! Phải nói, ngươi căn bản không biết nàng rốt cuộc là thứ gì?”

“Vậy hãy để ta đem bộ mặt thật của nàng ta nói cho ngươi nghe! Thật ra nàng ta căn bản cũng không phải là người, mà là một loại không nên tồn tại trên thế giới này, một loại nào đó là sinh mệnh thể hoàn mỹ nhất...”

“Huyền yêu...”

Huyền Yêu X?

Cái tên Huyền yêu X này, chẳng phải là không kém mấy so với huyền yêu khủng bố kia một chút? Vậy những huyền yêu kia đều há to cái miệng đầy răng nhọn, sao lại có quan hệ với vẻ đẹp tuyệt mỹ của bạch tú trước mắt như thế này?

A Thiết nhìn Bạch Tú sau lưng một cách vô hạn, thậm chí Nhiếp Phong và Trác Lam còn chưa từng nhìn thấy Huyền Yêu, mặc dù không biết trong đó thế nào, nhưng cũng bình tĩnh nhìn đôi mắt u oán mỹ lệ của Bạch Tú kia. Nhiếp Phong chợt có chút giác ngộ, nàng chợt hỏi: “Đôi mắt của ngươi dường như đã từng quen biết, a... Ta nhớ ra rồi...”

“Con mắt của ngươi giống hệt con hải điều màu trắng đang cầu đạo giải cứu A Thiết lúc trước, chẳng lẽ ngươi là...”

Nhiếp Phong còn chưa nói hết lời, bạch tú đã tự gật đầu đáp: “Ừm... Ngươi đoán được một điểm không sai. Ta... Chính là con bạch sắc hải điều kia, cũng là A Thiết từng ở trên biển cứu... Trung Hoa Bạch cá, ta kỳ thật có thể là... Bất cứ đồ vật gì, nhưng...”

“Việc tiếc nuối duy nhất của ta, chính là mặc dù ta có thể là bất kỳ thứ gì, nhưng thủy chung... không phải là một...”

“Người!”

Vừa nói đến một chữ “người”, khuôn mặt Bạch Tú lập tức buông xuống thật nhỏ, thấp đến mức tất cả mọi người không cách nào thấy rõ vẻ hèn mọn xuất hiện trên mặt nàng, còn có hai hàng nước mắt rớt cục từ hốc mắt nàng nhỏ xuống!

Hóa ra là bản thân nàng không phải người mà đau buồn hèn mọn? U oán trong con người nàng là do thường xuyên than thở mình tuy giống người nhưng thủy chung không phải là người bất đắc dĩ?

Nhưng mà, Bạch Tú mặc dù đầu rũ xuống thật thấp, không để cho người ta thấy vẻ ti tiện bị thương của nàng, nhưng vẫn làm cho đám người A Thiết “Nghe thấy” nước mắt của nàng...

Tiếng nước mắt rơi xuống đất.

A Thiết mặc dù đã đau nhức kịch liệt không chịu nổi, nhưng nhìn bộ dạng ủy khuất bất lực của nàng, tâm bị đóng băng lại giống như bị rút ra một tia đau đớn mơ hồ, thì ra là hấn thương tiếc nàng như thế? Hấn tại sao “Tâm” như thế không tự chủ được mà thương tiếc nàng?

Liệu có phải, chính hấn đã sớm không nhớ nổi trong vô số quá khứ, nàng từng là một người cực kỳ thân thiết, cực kỳ trọng yếu với hấn?

A Thiết không hẹn không hỏi nàng: “Bạch Tú, sao ngươi lại nói mình không phải người?”

“Chẳng lẽ, ngươi thực sự có liên quan đến huyễn yêu kia?”

Bạch Tú buồn bã cười một tiếng, đau khổ đáp: “A Thiết... Ta biết chân tướng có thể khiến ngươi thập phần khó chịu, nhưng lời Tụ Tam nói, chính là chân tướng...”

“Ta không phải chỉ là một con huyễn yêu được tạo nên từ nửa tinh thần, hơn nữa đây cũng là hóa thân cuối cùng hoàn mỹ nhất của huyễn yêu - Huyền yêu!”

“Mà ta cũng là một trong hai sai lầm lớn nhất của Bán Thần, chỉ vì lúc đầu Bán Thần sáng tạo ra huyễn yêu, vốn là muốn

thủ hộ nó lớn nhất cũng là một sai lầm kinh thế cuối cùng, cũng tức là...”

“Ngươi!”

Long! Phấp phấp như sấm sét giữa trời quang, khuôn mặt A Thiết tuy không chút biểu tình, nhưng một lòng lại âm thầm khiếp sợ, bởi vì Bạch Tú dù chính miệng thừa nhận là đám huyễn yêu kia, nhưng vẫn là phiên bản hoàn mỹ nhất. Hắn lập tức hỏi: “Bạch Tú, ngươi nói như vậy, có phải rất lâu trước kia, ta thật sự mất trí nhớ rất lâu, đã quên biết ngươi trước kia? Lúc đó ngươi đã thủ hộ ta? Ngươi, là vì thủ hộ ta mà sinh ra?”

“Ừm. Tuy rằng ta cũng giống như ngươi, bị Bán Thần xóa đi ký ức trước mười tuổi của ta, nhưng ta vẫn nhớ mang máng, chính mình trước mười tuổi từng cùng ngươi trưởng thành, luôn luôn ở bên cạnh ngươi, nếu như, thần tử là một cái thần tử hắc ám, vậy ta chính là cái bóng màu trắng của thần tử...”

Bạch Tú càng nói càng thấy kỳ quái, càng làm A Thiết và Nhiếp Phong không thể tưởng tượng nổi, Nhiếp Phong cũng hỏi: “Bạch Tú, ý của ngươi là A Thiết và ta không nhớ gì hết thấy của Thập Tuế trước đây, thậm chí hết thấy mọi thứ của ngươi trước mười tuổi đều hoàn toàn là kiệt tác nửa bên Thần? Tại sao nó phải làm như vậy?”

Lần này, Bạch Tú rút cuộc nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài:

“Ta cũng không biết vì sao nửa bên Thần phải xóa đi ký ức của ba người chúng ta, bắt đầu từ khi ta có ý thức, liền cảm thấy chính mình trong một cái thủ tịch đã sớm thiết lập, chính là muốn tận diệt tất cả lực lượng của mình, thậm chí dùng hết tính mạng của mình để thủ hộ A Thiết, hoàn toàn không thể không chế được...”

“Chỉ là, có thể bởi vì tính mạng của ta cũng không phải sinh mệnh nhân loại, cho nên dù nửa thần đã xóa tất cả trí nhớ của ta trước mười tuổi, ta vẫn lơ mơ nhớ kỹ một số chuyện, ví dụ như...”

“Mười tuổi trước, các ngươi đã từng đối xử rất tốt với ta, nhất là A Thiết, ta vẫn mơ hồ nhớ rõ, có một lần vì Huyễn Yêu của mình phát sinh nghịch biến, thiếu chút nữa liền biến thành quái vật giống huyễn yêu như đúc, nhưng A Thiết lúc đó, lại

lấy “Nguyên tố sinh mệnh” của mình cứu ta ra khỏi biên giới tử vong...”

Hóa ra A Thiết cùng Nhiếp Phong sớm đã có quan hệ sâu xa với Bạch Tú? Trước đó A Thiết mười tuổi còn hi sinh nguyên tố sinh mệnh của mình vì cứu Bạch Tú? Rốt cuộc cái gì là nguyên tố sinh mệnh?

Mà A Thiết và Bạch Tú, từng là sai lầm lớn nhất của nửa Bán Thần? Nếu A Thiết thật sự là bộ kinh vân tái sinh, thì tại sao lại là sai lầm trọng đại của nửa Bán Thần?

Vấn đề câu hỏi ngày càng nhiều, nhiều người như A Thiết và Nhiếp Phong nhất thời không cách nào hiểu rõ, nhưng A Thiết vẫn nói: “Vô luận như thế nào, nếu như Bán Thần đã an bài ba người chúng ta ở cùng nhau, nhất định có nguyên nhân đặc biệt, trước khi biết rõ nguyên nhân này, ta càng không thể để cho người có nửa phần tổn thương!”

Những lời này của A Thiết, thật ra là nói cho Tùy Tam nghe! Ý tứ của hắn, là cho dù Bạch Tú hung tàn kinh khủng như đám Huyền Yêu kia, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ nàng mà không để ý! Bất luận kẻ nào cũng không thể động đến nửa sợi tóc của nàng!

Nặc Tam sao lại hàm ý không rõ trong lời nói kia, hắn trầm mặt nói: “A Thiết, người cho là nửa Bán Thần thật sự muốn cùng với con Huyền Yêu X này sao? Hắc, vậy người sai lầm rồi!”

“Nói cho người biết đi! Trong những năm tháng trước đây, mỗi lần Bán Thần hiện thân đều nói với ta đây là sai lầm lớn – tạo ra sai lầm lớn cho huyền yêu.”

“Lúc trước nó dùng thần lực sáng tạo ra huyền yêu nhất loại sinh mệnh thể cực mạnh này, nguyên ý là hi vọng có thể bảo hộ người vị Thần võ giả này, nhưng tổ hợp gen của huyền yêu nhất, cuối cùng lại vượt ra ngoài dự liệu của Bán Thần, chúng nó không chỉ biến thành chuyên hút lấy năng lượng não người ta, mà còn có thể hấp thu năng lượng trong đầu., Quái vật mượn nước mà sống, về sau càng phát sinh dị biến, có một số lại lột xác, có thể tàn sát bừa bãi ở trên mặt đất. Những năm gần đây, trên biển, ngoại trừ chuyện liên tục phát sinh chuyện các thuyền viên mất tích, trên mặt đất cũng đã từng phát hiện

không ít sự kiện nhân loại biến thành kẻ si ngốc, đó là huyền yêu biến dị số hai với ba kiệt tác Áo yêu nhất.”

“Cổ nửa Thần vì bổ cứu sai lầm này của mình, cuối cùng tạo ra thân thể sinh mệnh hoàn mỹ nhất —— Huyền Yêu, cũng tức là ném không, tổ hợp gen của nàng không những có thể thay đổi bất cứ lúc nào, khiến cho nàng có thể không ngừng biến hình, thậm chí thân thể của nàng, cũng có thể đem năng lượng của bất luận kẻ nào đánh vào phóng đại lên., Còn có một điểm quan trọng nhất nữa, đó cũng là mục đích lớn nhất mà Bán Thần tạo ra, đó là trong đầu nàng ẩn chứa một luồng sóng điện trong đầu, chỉ cần nàng vừa chết, cỗ sóng điện não bộ này sẽ phóng thích ra não bộ, cho dù huyền yêu cách xa đến mấy ngàn dặm tiếp nhận cỗ sóng điện này, cũng sẽ lập tức bộ não bạo phát mà chết!”

***

“Bởi vậy, nửa bên tinh thần đã căn dặn ta rất nhiều. Chỉ cần ngươi và Nhiep Phong vừa tiến vào sẽ tìm ra chân tướng của “Thần Vũ” có thể cứu vãn minh nhân loại, có thể tiếp cận đại công cáo thành. Đến lúc đó, ngươi cũng không cần con Huyền Yêu Huyền Tú này âm thầm thủ hộ, cũng là lúc nàng ta nên bị hủy diệt triệt để. Vì thế chỉ cần nàng ta chết, trên đời này tổng số hơn trăm Huyền Yêu một, Nhị Hòa Thượng Nhân cũng vì sóng điện mà tự động diệt vong, không cách nào bỏ lại mối họa nhân gian!”

A Thiết rốt cục cũng lắng nghe hết thấy, hẩn quay lại nhìn Bạch Tú, khuôn mặt vốn đã bị hồng quang xâm nhập vào cơ thể giờ phút này cũng xanh mét, nặng nề nói với Bạch Tú: “Lời hẩn nói có phải là sự thật không?”

Nước mắt của Bạch Tú lại rơi xuống, nàng tự ti, đau đớn đáp: “A Thiết... có lẽ, quyết định của nửa bên thần là chính xác... Từ khi sinh ra đến nay, ta vẫn luôn là một con huyền yêu không biết là gì. Mục đích ta sinh ra vốn là để bảo vệ ngươi, muốn phá hủy tất cả huyền yêu đồng loại trên đời. Bây giờ ngươi đã bị bức vào cơ thể, ta đã thành công lui thân, có lẽ cũng là lúc ta nên chết đi diệt huyền yêu...”

“Hơn nữa, Bối Lục biến dị gần đây của ta càng lúc càng lớn, tâm cũng càng lúc càng không theo ý mình, ta cũng không

dám khẳng định cuối cùng mình sẽ biến thành cái gì, có lẽ, một ngày nào đó ta sẽ biến thành một quái vật khủng bố không thể tự kiềm chế, thậm chí so với đồng loại của mình Huyền Yêu Nhất, Nhị Hòa và Tam càng hung tàn hơn, cũng không thể lường được...”

Bá Tam lúc này lại nói: “Chính là thế! Nửa bên thần từng nói với ta, mầu châu màu trắng, sẽ vì lớn dần mà trở nên càng ngày càng không giống người, bây giờ nàng cuối cùng còn có thể lấy một cái dáng vẻ nhân loại hiện thân, nhưng khi mầu gen của nàng tiếp tục nghịch biến, nửa bên thần từng nói, nàng, sẽ biến thành một quái vật khát máu thành cuồng! Một đầu quái vật so với Huyền Yêu càng thêm đáng sợ hơn ngàn lần thích giết chóc ngàn lần!”

“A Thiết! Vì diệt trừ hậu hoạn, ta khuyên người tốt nhất đừng có ngăn ta nữa, hãy để cho thế gian này diệt trừ mối họa tương lai này đi!”

Không thể tưởng được, Nhập Tam còn chưa từ bỏ ý tứ diệt trừ Bạch Tú, chỉ thấy đồng thời hắn nói ra, kiếm chỉ lại bộc phát, lần này, càng mang theo bảy trăm vạn năng lượng, Kiếm Nhị! Xem ra hắn không nhất định đem Bạch Tú đánh cho tan xương nát thịt là được!

Nhưng vô luận Tủy Tam Sát Chí kiên cố kinh người cỡ nào, kiếm khí bức người cỡ nào, vẫn có một người vô nghĩa vô có thể cứu Bạch Tú!

A Thiết!

Chỉ là, hắn đã bị hồng quang nhập thể phá hủy đau nhức kịch liệt không chịu nổi, lần này năng lượng trên cánh tay không ngờ chột giảm tới mức gấp đôi, nghĩ hắn là hồng quang nhập thể đã làm trong cơ thể hắn càng lúc càng yếu đi, cho nên hắn dù có tâm, căn bản không cách nào ngăn cản ba trăm vạn lần Bất Tủy này!

Nhưng hóa ra không chỉ có mỗi A Thiết! Muốn cứu Bạch Tú, còn có một người nữa...

Nhiếp Phong!

“Gào” một tiếng, Nhiếp Phong chột cổ nén đau nhức nhảy lên trước, một tay chống đỡ sau lưng A Thiết, một cổ năng lượng

khác đã từ sau lưng A Thiết tràn vào. Luồng năng lượng này mặc dù vẫn không cường đại bằng ba loại Khí Tam, nhưng kết hợp với năng lượng của A Thiết lại ngưng tụ thành một cỗ năng lượng vô địch ——

Đã từng vô địch thiên hạ, trước đây chưa từng có cỗ nhân hậu lai “Ma Ha Vô Lượng”!

Hách Thính nổ vang “Bụp”, cỗ năng lượng Ma Ha này kết hợp với phong vân vô lượng, mặc dù bởi vì tình huống của A Thiết cùng Nhiếp Phong hôm nay mà không thể phát huy ra năng lượng vô địch mạnh nhất, nhưng Ma Ha vô lượng yếu ớt, vẫn đủ để oanh tán ba bảy trăm vạn Độ Kiếm Tùy Kiếm, càng làm cho Miên Tam phun máu, lại ngạnh sinh phản chấn ra ngoài hai mươi thước!

Thật là vô địch Ma Ha Vô Lượng! A Thiết Vạn liệu không đến Ma Ha Vô Lượng đầu thử, đã có được uy lực đủ để biếm Thần Ngao Thánh, dễ dàng đánh cho Nhiếp Phong cháy máu. Nhưng hắn càng không ngờ Nhiếp Phong lại đứng về phía hắn, không khỏi quay lại nhìn Nhiếp Phong hỏi: “Nhiếp Phong, vì sao ngươi phải giúp ta cứu Bạch Tú?”

“Bởi vì...” Nhiếp Phong cười nhạt một tiếng, đáp: “Bất cứ sinh mệnh nào, trừ phi là đối với sinh mệnh khác có uy hiếp tuyệt diệt, bắt buộc dĩ phải trừ bỏ, nếu không cũng có sự tôn nghiêm và quyền lực của sinh mệnh nên tiếp tục như vậy!”

“Cho nên bất luận Bạch Tú là người hay là Huyền Yêu cũng được, chỉ cần một ngày chưa thể chứng thực được năng có lợi cho sinh mệnh trên thế gian khác, nàng sẽ có được quyền sinh tồn tiếp!”

Nghe Nhiếp Phong nói những lời này, trong lòng Trác Lam âm thầm ủng hộ. Mà A Thiết cũng nhất định nhìn Nhiếp Phong, phảng phất như bây giờ, y mới chính thức nhìn thấy tâm của Nhiếp Phong.

Lòng nhân ái của Nhiếp Phong.

Bạch Tú càng thêm cảm kích, thiếu chút nữa nói không ra lời, nhưng nàng cũng miễn cưỡng phun ra một câu:

“Cảm ơn ngươi... Nhiếp Phong. Đáng tiếc, ta chỉ sợ làm ngươi và A Thiết vô cùng thất vọng, ta vẫn không phải là nhân

loại, có lẽ sẽ có một ngày hai người sẽ hối hận hôm nay từng cứu ta một mạng...”

Nàng vẫn là tự ti vô hạn, tự ti vô hạn...

A Thiết nghiêm mặt nói: “Chúng ta, tuyệt đối sẽ không hối hận hôm nay từng cứu người!”

“Nhưng, ta hy vọng người có thể đồng ý với ta một chuyện!”

“A? A Thiết... Người muốn ta trả lời người chuyện gì?”

A Thiết từng chữ từng chữ nói: “Ừng ta! Vô luận tương lai người gặp cái gì, hoặc là sắp sửa thay đổi vì cái gì, mời người ngàn vạn nhớ kỹ, cho dù người thường tự giác không phải là một người chân chính, nhưng ở trong mắt ta, lại là một người hoàn mỹ nhất...”

“Bởi vậy, cho dù khi đó bề ngoài của người, có lẽ đã trở nên không giống con người, nhưng xin người nhất định phải thủ vững chính trong cơ thể mình, ngay cả một chút nhân tâm cũng không có!”

Thực sự là lời nói trúng!

Đúng vậy! Thế đạo nhân hai mươi bốn năm đã không còn xa xưa nữa, có một số chân chính nhân loại, tuy còn mang vẻ ngoài của nhân loại, nhưng bên trong lại không bằng cảm thú! Giới định một người có thật sự là người hay không, đã không thể chỉ nhìn từ bề ngoài!

A Thiết nói như vậy, đơn giản chính là hi vọng ngày sau Bạch Tú thật sự biến thành một quái vật người không ra người, cũng thỉnh nàng thủ vững tâm tình thiện lương hôm nay!

Tử thần không khóc, nhìn người chưa bao giờ nhìn bề ngoài, chỉ nhìn nhân tâm!

Đúng như bề ngoài của hắn, mặc dù lạnh lẽo không giống một người sống, nhưng trong lòng hắn vẫn còn một trái tim người!

Bạch Tú đương nhiên hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của A Thiết, nàng không khỏi lệ rơi xuống mi, vô cùng cảm động nói: “A Thiết, cảm tạ ý tốt của người... Một phen miễn cưỡng hảo ý. Người yên tâm...”

“Bạch Tú ta dùng linh hồn mình cam đoan, nếu có một ngày ta thật biến thành quái vật một người không giống người, thậm chí sắp sửa hoàn toàn lạc lối lòng mình, ta tình nguyện tự diệt mình, vẫn sẽ tận lực thủ vững tâm của mình!”

Đúng vậy! Chỉ cần chết đi, tâm cũng theo đó mà chết, không thể tiếp tục suy sụp! Đây đã là phương pháp duy nhất giữ vững tâm của bản thân Bạch Tú!

Nhưng mà, Bạch Tú mặc dù lấy tử minh chí, lời ba tâm lại như cũ không tin bất động, hắn chỉ nhẹ nhàng lấy kiếm chỉ một mảng máu tươi khoe miệng mình, lạnh lùng nói: “Thật không ngờ, Ma Ha vô lượng phong vân hợp bích mặc dù chỉ là hình thức ban đầu, uy lực lại đủ sánh ngang bảy trăm vạn kiếm khí ta, hai người ngày hôm nay thế phải cứu con Huyền Yêu này, ta tạm tha cho nó không giết! Bất quá, hai người cuối cùng sẽ có một ngày vì quyết định hôm nay! Nhất định!”

Cho dù Nhập Tam có ơn đả thông hai mạch Nhâm Đốc, nhưng A Thiết đối với chuyện mình nghĩ là đúng, tựa hồ tương đối kiên định, hắn cũng xác định bình yên nhìn về ba lần, nói từng chữ một: “Không! Chuyện ta đã quyết định, hôm nay tuyệt không hối hận! Tương lai...”

“Cũng A Tuyệt – Bất – Hậu – Hối!”

Hay cho câu tuyệt không lời nào hối hận! Tùy Tam Sát Niệm mặc dù bị cản trở, nhưng A Thiết cùng Nhiếp Phong dám làm, dám vì chuyện mình cho rằng mạnh mẽ gặp bất khuất, trong lòng hắn vẫn âm thầm kính trọng!

Chỉ có điều, mặc dù A Thiết và Nhiếp Phong đều muốn tiếp tục kiên trì cho sự tình vừa xảy ra, nhưng dường như không một ai có thể kiên trì thêm được nữa rồi. Bởi vì Trác Lam đang đứng ở một bên đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt của A Thiết và Nhiếp Phong lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một số việc khiến người ta phải sợ hãi...

“A... Phong.. A Thiết! Hai tên mặt của ngươi, sao lại đột nhiên...”

“Chanh hiện vô số tơ máu? A...”

Không sai! Trác Lam vừa gọi như thế, Tùy Tam cùng Bạch Tú cũng hướng trên mặt A Thiết cùng Nhiếp Phong nhìn một cái,

rõ ràng thấy trên mặt hai người một đen một đỏ, không biết từ lúc nào, lại có vô số tơ máu trương lên, dày như mạng nhện, thậm chí khắp toàn thân, bộ dáng dọa người phi thường!

Cùng một thời gian, hai người một mực đứng sừng sững trước lẫn liệt, cũng “ai da” một tiếng, lại lần nữa quỳ rạp trên mặt đất, tơ máu toàn thân dày như mạng nhện càng đang thấm máu, hình dạng như huyết nhân!

Không chỉ có thế, vừa rồi hai người cuối cùng còn có thể nói chuyện, thậm chí có thể chịu đựng đau nhức kịch liệt cứu Bạch Tú, bây giờ bởi vì ột đột nhiên xuất hiện một cổ đau đớn kỳ lạ, mà chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ hôn mê!

“Sao... Như vậy? Hai người bọn họ... sao đột nhiên... biến thành như vậy?” Trác Lam bị thảm trạng hai người dọa sợ không biết phải làm sao, luống cuống tay chân muốn đỡ hai người dậy.

Lúc này Bạch Tú lại khẽ thở dài: “Vô dụng. Vô luận ngươi muốn giúp bọn họ như thế nào, cũng là đột nhiên. Bởi vì...”

“Bộ Kinh Vân Huyết đã bắt đầu sinh ra phản ứng trong cơ thể hai người!”

Vừa nghe thấy năm chữ Bộ Kinh Vân, Nhập Tam lập tức hỏi ngược lại: “Máu Bộ Kinh Vân? Vì sao trong mộ này lại có máu Bộ Kinh Vân? Chẳng lẽ di hài Bộ Kinh Vân thật sự ở chỗ này?”

Bạch Tú đáp: “Các ngươi thật sự muốn biết chân tướng? Vậy vì sao các ngươi không tiến sâu vào trong xem chân tướng, có thể, sẽ tự mình phát hiện ra chân tướng!”

Nói đến đây, Bạch Tú chợt giơ tay lên, một đạo bạch quang từ lòng bàn tay bắn nhanh ra, nhắm thẳng vào không gian u ám bắn ra hai đạo hồng quang vừa rồi, cũng chính là cánh cửa vạn cân sau...

Lại nguyên lai, bạch quang bắn ra từ trong tay nàng là một hệ thống chiếu sáng cỡ nhỏ, giờ phút này đã “keng” một tiếng đánh vào một vách tường phía sau cửa lớn. Chỉ một thoáng, không gian phía sau cửa lớn đen kịt như vực sâu không đáy lập tức sáng như ban ngày, không chỉ có tận giết mình, Trác

Lam, thậm chí còn bị A Thiết và Nhiếp Phong tra tấn trong đầu, cũng nhìn thấy rõ ràng tình huống trong đó!

Vừa rồi lúc cửa lớn mở ra, bởi vì đột nhiên bắn ra hai đạo hồng quang, tăng thêm bạch tú vội vàng xuất hiện, mọi người một mực không rảnh tìm tòi nghiên cứu không gian hắc ám phía sau cửa lớn, đến cùng có cái gì, nhưng bây giờ...

Thật sự là quá rõ ràng!

A Thiết, Nhiếp Phong, Tủng Tam cùng Trác Lam, rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ ràng tình huống bên trong Kinh Vân Chi Mộ!

Cuối cùng bọn họ cũng minh bạch, năm trăm năm trước bộ kinh vân, nguyên lai là...

Hóa ra Táng thân ở trong một bộ quan tài đồng màu đen!

Đám người A Thiết nhìn thấy trước mắt mình, trong không gian tối đen đằng sau cánh cửa khổng lồ, hóa ra là một cái mộ khổng lồ hình vuông chừng ba mươi thước, bên trong mộ hầu như trống rỗng, chỉ có một bộ quan tài đồng màu đen và mặt trước quan tài đồng, còn để lại hai cái lỗ nhỏ, để ý thấy hai luồng sáng đỏ vừa rồi tiến vào cơ thể hai người A Thiết, chính là phát ra từ trong quan tài đồng!

Không thể tưởng được, đằng sau cánh cửa cực lớn thật sự có một bộ đồng quan bộ kinh vân, chỉ không biết, trong quan tài cũng nằm một cái vốn trường sinh bất tử mà lại tử vong?

Mà chợt thấy bộ quan tài đồng này, từ trước đến nay khuôn mặt A Thiết không có quá nhiều biểu lộ, cũng chợt nổi lên một tia biểu tình kỳ quái, tựa như đang nhìn một tấm gương, một tấm gương trước năm thế kỷ, hấn bỗng nhiên hung hăng cắn răng một cái., Chịu đựng thống khổ toàn thân bốc máu, cũng chịu đựng đau đớn nghiêng trời lệch đất trong đầu mình, bất luận cái gì còn có thể vận dụng được, miễn cưỡng đứng lên, càng tập tễnh từng bước một tới gần bộ đồng quan màu đen kia, trong miệng như đứt quãng, Trác Lam nói với Huân Tam, Bạch Tú:

***

***

***

***

“Vâng... hửn. Người nằm trong quan tài nhất định là...hửn...”

“Ta, muốn đích thân tìm ra chân tướng của hửn...”

Ý tứ của hửn là đám người Xương Tủy Tam không cần giúp hửn vạch trần quan tài đồng, hửn muốn tự tay vạch trần bí mật chôn cất năm trăm năm kinh thế này.

Thế nhưng, giờ phút này A Thiết thật sự quá suy yếu, cũng thật sự quá vội vàng, lão đảo một cái, suýt nữa lại phải một mối quỳ rạp xuống đất, may mà đúng vào lúc này, một cánh tay lại kịp thời đỡ lấy hửn...

Là Nhiếp Phong!

Hóa ra hửn cũng giống như A Thiết, cố gắng chịu đựng sự tra tấn, đau đớn đến tận xương tủy, nỗ lực đứng lên, hửn vốn dĩ vẫn luôn đi theo sau lưng A Thiết.

“A Thiết... Muốn vạch trần huyền bí kinh vân, ta cũng có thể... Giúp hửn một chuyện, nói không chừng, bộ kinh vân.. Năm đó sinh tử, cũng liên quan đến... Sinh tử của ta...”

Không sai! Năm đó Phong Vân Hội, từng liên thủ đánh bại bao nhiêu cường địch? Hai người vốn là chiến hữu đồng sinh cộng tử hoạn nạn, nếu có bất luận kẻ nào có thể làm cho bất tử tử chiến tử, Nhiếp Phong đồng dạng thu nạp long nguyên mà không chết, xem ra cũng không thể may mắn thoát khỏi...

A Thiết nhìn qua Nhiếp Phong, ánh mắt lộ ra một tia ý thức, hai người tập tễnh đi đến trước quan tài, mỗi người nắm chặt lấy hai bên trước sau quan tài, A Thiết lúc này lại đoạn tục nói: “Nhiếp Phong... Chỉ cần hai ta... vạch trần nắp quan tài, chân tướng bộ kinh vân sẽ biến thành màu trắng, mà hai ta... không người biết đến thân thế, cũng có thể... tốc khai cổ...”

Đúng vậy! Chân tướng đã ở ngay trước mắt! Chỉ đợi hai người được khai quật, không biết tại sao, trong lòng hai người lúc này, không hiểu tại sao cảm giác căng thẳng dâng lên, càng cảm thấy nắp quan tài thậm chí còn trầm trọng hơn cả Thái Sơn...

Rốt cục “tại sinh” A Thiết, cùng bước kinh vân “đã chết” đã tiếp cận gần như thế, thậm chí gần trong gang tấc...

Năm trăm năm sinh tử lưỡng mờ mịt...

“Động... Tay nào!”

A Thiết vừa ra tay, Nhiếp Phong lập tức hiểu ý cười cười. Tiếp theo, hai người đồng thời dốc hết sức lực, một tay mở nắp quan tài ra!

“Rầm” một tiếng! Nắp quan tài lập tức rơi xuống đất, còn A Thiết và Nhiếp Phong, thậm chí tất cả mọi người trong mộ, một trái tim cũng giống như sụp xuống theo nắp quan tài rơi xuống đất, không ngừng chìm xuống...

Chỉ vì bọn họ cuối cùng cũng thấy được bí mật kinh thể ẩn giấu năm trăm năm này...

“Cuối cùng, cũng đã cho hãn thấy chân tướng rồi...”

Đang lúc A Thiết và Nhiếp Phong ở trong bộ kinh vân chi mộ, hát văng quan tài đồng bộ kinh vân ra, ở trên không trung có chín cái “Nhân gian” thể ngoại treo “Huyết hồng nguyệt”, lão nhân hiền lành ưa thích trừ nước mưa yên thương kia, lại ngửa đầu nhìn trời, thở dài một cái:

“A Thiết, khi ngươi biết rõ chân tướng bên trong quan tài, tin tưởng ngươi và Nhiếp Phong, sớm đã bị máu của Bộ Kinh Vân phá tan thân thể vào, vận mệnh của hai người các ngươi đã dưới sự sắp xếp của nửa Thần, tiến vào vòng luân hồi chân chính thật sự, phong vân vô địch mạnh nhất, vô luận hiện tại tồn tại hay không, cũng sẽ hoàn toàn trùng sinh trong cơ thể hai người các ngươi, mà võ kỹ, cũng vì hai người mà sắp chính thức triển khai, chỉ là...”

“Kỷ Thần Võ thật sự cứu vớt văn minh nhân loại? Thật sự có thể nghịch chuyển thể gian đã khiến người ta tuyệt vọng không gì sánh được này sao? Càng hủy diệt chín cái huyết hồng tinh thể trên trời? Ta thấy chưa chắc...”

“Tất cả, còn phải xem quyết tâm và tạo hóa của hai người các ngươi!”

“A Thiết, Nhiếp Phong! Hai người các ngươi có biết vận mệnh của hai người các ngươi, so với Phong Vân năm trăm năm

trước còn đáng thương hơn không? Lại còn thân bất do kỷ? Hai người các người, là Phong Vân đời thứ hai đáng thương đáng thương nhất, đáng tiếc ta cũng lực bất tòng tâm, ta, chỉ có thể dâng lên chúc phúc cho hai người các người... “

“Chỉ mong hai người ngày sau sẽ tìm được nửa Thần, sau khi biết thân phận thật sự của mình, không nên vì mình mà là cái gì đối với thế gian này, thậm chí là nhục chí đối với tính cách xấu xa! Chỉ mong tín niệm mà hai người giữ được vẫn như cũ không thay đổi, càng chỉ mong hai người...”

“Có thể đi qua một người không còn là bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong nữa!”

“Ai...”

Mang theo tiếng thở dài như đã tích lũy mấy ngàn năm buồn thương cùng trí tuệ, bóng dáng lão nhân, rớt cuộc ở dưới chín mặt trăng huyết hồng dần dần biến mất, dần dần biến mất...

Cũng như một tiếng thở dài thâm trầm không ai chú ý trong lịch sử.

Chương thứ mười một...

Lúc nào mới được tính là truyền kỳ?

Truyện thuyết vốn không giống người thường, và cũng nắm giữ vận mệnh khác hẳn với người thường, bằng không, chỉ như muối bỏ biển, hoặc một trong những người ở trong biển người mệnh mỏng thì chưa thể nói là truyền kỳ gì.

Mà năm trăm năm trước truyền thuyết Bất tử Bộ Kinh Vân, nếu cuối cùng hẳn thật sự chết, một truyền kỳ đã chết kia, di hài của hẳn sẽ có bộ dáng gì? Có khác với người thường hay không?

Không giống người thường?

A Thiết thật sự rất muốn biết, một truyền kỳ đã chết sẽ có hình dáng ra sao, nhưng đáng tiếc là, sau khi quan tài đồng kinh vân đằng kia được mở ra, cảnh tượng trước mắt lại không giống như trong tưởng tượng của y, nằm xuống một truyền kỳ đã chết.

Chỉ vì bên trong quan tài căn bản không có bất cứ thi thể nào, càng không nói đến di hài không thể khóc tử thân!

Có, nhưng chỉ là một lòng!

Một ý nghĩ thần thoại!

Lòng vô danh!

Hóa ra chân tướng là như vậy, là như vậy...

Bộ Kinh Vân ở trong quan tài đồng, không những không thấy di hài tử vong mà chỉ có một cái bình ngọc nhỏ nhỏ bị nổ nát, cực kỳ có khả năng, vừa rồi Bạch Tú nói đến hai đạo hồng quang là Bộ Kinh Vân chi huyết chính là từ trong bình ngọc bắn ra, phá vỡ quan tài bắn thẳng về phía A Thiết, Nhiếp Phong!

Nhưng mà, bên trong quan tài đồng bộ kinh vân tại sao lại không thấy bộ kinh vân thi thể? Ngược lại chỉ có một bình ngọc chứa hai giọt máu bộ kinh vân? Từ đầu đến cuối mọi thứ, nguyên lai cũng ghi ở trên đáy hòm đồng này!

A Thiết và Nhiếp Phong nhìn thấy, nền tảng quan tài đồng lại khắc sâu vô số chữ, xem ra là dùng kiếm khí cách không khắc thành. Những chữ viết này hoàn toàn không khác với thông đạo khắc trên đường vừa rồi, cũng là xuất phát từ không tên, mà những chữ chi chít này, nguyên lai là lưu lại từ sâu trong mộ năm đó, một mực kể ra một cái bí mật...

Một bí mật liên quan đến việc nàng thích đi bộ Kinh Vân năm đó!

Chỉ thấy trên đó viết chi chít chữ:

“Kinh Vân, đồ nhi của ta, nó và Nhiếp Phong cuối cùng cũng tới, đi chiến một cường địch khủng bố mạnh nhất mà cả đời chúng ta đều gặp, cường giả tuyệt thế khó tưởng tượng nhất trong nhân gian, mà ta cũng sẽ theo hai người đi theo.

Mặc dù hai người bọn họ đều mang trên người Long Nguyên Bất Tử Chi Thân, nhưng đó là tật giệt. QOOP8 Thư điện tử, đi như vậy vẫn là lạnh dữ khó liệu.

Trước khi hai người thành hành, đề phòng vạn nhất, ta từng dẫn dò Kinh Vân lưu lại hai giọt long nguyên chi huyết trong cơ thể, bởi vì một khi hai người chiến bại, chưa đầu thân dị xử, hoặc một hơi tồn tại tâm mạch chưa vong. Hai giọt long

nguyên chi huyết này, có thể làm cho hai người kéo dài tính mệnh, tái sinh mệnh, tái chiến cường hùng.

Cho nên ta vô danh ở đây xây mộ ái đồ, giấu trong huyết mạch Long Nguyên, chỉ để chờ đợi, chỉ mong hai người không dùng tới hai giọt long huyết này, càng chỉ mong võ lâm Trung Nguyên bình yên vượt qua kiếp nạn hung ác nhất này.

Nhưng nếu như kinh vân lần này đi chiến tử mà quay về, thậm chí Long Nguyên cũng không cách nào làm cho nó sống lại, vậy ngôi mộ này chính là nơi táng thân cuối cùng của thân tử.

Đề phòng thể nhân xông nhằm ngôi mộ này, ngộ nhận long nguyên chi huyết mà làm lẫn nhân gian, ta không tiếc ở trong mộ này, bày ra cục diện vạn kiếm quy tông. Người vào mộ nếu không phải kinh vân, thì không cách nào phá kỳ chiêu này, nhưng nếu người đến sau có chiêu khác, cũng xin vứt đi long nguyên chi huyết này mà quay về.

Nguyên nhân là bởi vì máu của long nguyên, chỉ có người hữu duyên, người vô duyên chịu cũng chỉ có hại vô ích, càng chắc chắn sẽ gây họa cho võ lâm, kính trọng người có long huyết này nghĩ lại ba nghĩ...

Vô danh...

Tuyệt bút.”

Vô danh... Tuyệt bút?

Thiên... Chân tướng! Chân tướng thực sự khiến tất cả mọi người trong sân chấn kinh cực độ, vạn liệu không đến, trong bộ kinh vân chi mộ địa ngục này, nguyên lai cũng không có tử thần nằm, ngược lại cái mộ này, nguyên lai là Bộ Kinh Vân ân sư “Vô Danh” dự kiến mộ ái đồ!

Đáng sợ! Nhưng đáng sợ cũng không phải chân tướng trong mộ! Mà là cường địch năm đó bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong sắp sửa đối mặt, là tuyệt thể cường giả trong miệng không tên tuổi vô danh đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Dùng võ công của hai người năm xưa xuất thân nhập hóa, lại mang trong người long nguyên chi huyết bất tử, còn có một thần thoại võ lâm vô danh “Vô Danh trợ giúp”, trận chiến này vẫn lành dữ khó hiểu? Thậm chí vô danh làm phòng ngừa vạn nhất, còn muốn lưu lại hai giọt long nguyên huyết?

Thậm chí, sau khi đoạn lưu ngôn được lưu lại từ kiếm khí vô danh này thì bốn chữ cuối cùng lại là tuyệt bút vô danh, chắc hẳn trong trận chiến với phong vân này hẳn đã ôm tâm lý hẳn phải chết nên mới lưu lại tuyệt bút này!

Bởi vậy có thể thấy được, trận chiến này kinh thiên động địa cỡ nào? Đến tận cùng tại năm trăm năm trước, từng xuất hiện một cái thể cường hùng kinh thiên địa khiếp quỷ thần như thế nào?

Căn cứ nội dung thượng sách A Thiết và Nhiếp Phong xem qua “Thiên Tà Chiến Giám”, cả đời Phong Vân từng gặp không ít cường địch, trải qua không ít tử chiến to nhỏ, mà thượng sách chỉ ghi nhớ đến Phong Vân quyết chiến một dã tâm cổ đại gọi là “Thánh Vương”, đã không còn câu tiếp theo, cũng không ghi lại kết quả thắng bại.

Nhưng Thiên Tà Chiến Giám còn nguyên vẹn Hạ Sách, cho nên hôm nay trong tin nhắn không tên đề cập đến cường địch khủng bố sắp đối mặt, chưa chắc đã là Thánh Vương kia, nhưng nếu không phải là Thánh Vương kia, điều này làm Phong Vân, thậm chí Vô Danh cũng kiêng kỵ cường địch, thì là ai?

Vào thời khắc này, tất cả mọi người trong mộ đều trầm mặc dị thường, nguyên nhân vì mọi người vốn cho rằng đây là chuyện bộc lộ sinh tử, đã là chuyện nước chảy đá xuống, nhưng lại không lo vô danh lưu lại trong quan tài, ngược lại làm cho bọn họ sinh nhiều nghi vấn hơn. Thì ra, bộ kinh vân sinh tử chỉ bí ẩn, chỉ là một cổ sự không có kết cục...

Hắn, cũng không phải là truyền kỳ trong truyền thuyết, càng là một kết cục không có kết cục!

Bởi vì căn bản không ai biết kết cục chân chính của Bộ Kinh Vân!

Trận tử tịch này đã duy trì gần một phút, rốt cuộc vẫn là Trác Lam ở bên cạnh kiềm chế không nổi, mở miệng nói trước tiên: “Thật không thể tưởng tượng được... Chúng ta phí nhiều công sức như vậy, đi tới chỗ sâu trong mộ, nhưng vẫn không thấy bộc lộ hài cốt. Xem ra, chúng ta lần này là phí công vô ích...”

“Vậy thì...không hẳn...” Nhiếp Phong đang sững sờ xuất thần, lúc này cuối cùng như bừng tỉnh từ trong mộng. Y lại thoáng nhìn A Thiết vô cùng trầm mặc, rồi lại suy yếu, đoạn tục nói: “Ít nhất... Lần này để cho chúng ta biết... Một khả năng! Mộ này đã là... mộ đồ vô danh dự trữ, hôm nay lại không thấy... Tử Thần táng thân ở đây, rất có khả năng, Bộ Kinh Vân hơn 500 năm trước... Căn bản là không có chết trận, cho nên... Không cần phải có mộ này.”

“Mà lúc đó hẳn với... Nhiếp Phong, cũng có thể không có nguyên nhân... Trận chiến kinh thiên động địa kia mà thành... trọng thương gần chết, nếu không trong quan tài đồng... hai giọt máu Bộ Kinh Vân kia, cũng tức là... máu Long Nguyên, sẽ không có ngày phá bình mà ra như vậy, đã sớm bị bọn chúng... dùng để kéo dài tính mạng trùng sinh...”

Không hổ là Nhiếp Phong! Tuy Tam nghe vậy cũng vô cùng tán đồng, âm thầm bội phục Nhiếp Phong tại thời khắc này, vẫn có thể tỉnh táo phân tích chân tướng!

Nhưng A Thiết một mực im lặng lại bỗng nhiên há mồm, phun ra một câu hỏi ngay cả Nhiếp Phong cũng không thể trả lời:

“Năm đó bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong...không thể nào chiến tử, cũng có thể tỏ vẻ... trường sinh bất tử hai người bọn họ, rất có thể... sống đến hôm nay...”

***

“Vậy ngươi cho rằng... Tuyệt thế hảo kiếm vốn nên cùng chủ nhân của nó... sinh tử không rời, sao lại... lưu lạc dân gian? Hôm nay càng gián đoạn... Trong tay ta, còn có... Tỏa cảm ứng vì vì diệu?”

Trác Lam nói: “Có lẽ, ngươi vốn chính là bộ kinh vân tái sinh, có cảm ứng vì diệu với tuyệt thế hảo kiếm?”

“Nhưng...” A Thiết nặng nề lắc đầu:

“Một người chết... Mới có thể luân hồi tái sinh, một người căn bản không có chiến tử... Tử Thần... Làm sao luân hồi, tái sinh cho ta?”

Đúng vậy! Bây giờ nghi vấn của A Thiết chính là nghi vấn của Nhiếp Phong! Nếu như năm trăm năm trước phong vân không

có chiến tử, tuyệt thế hảo kiếm cùng Tuyệt Âm Dao, tại sao lại không đi theo bọn họ trường sinh bất tử?

Nếu phong vân thật sự còn sống, như thế nào lại có thể tái sinh thành A Thiết cùng Nhiếp Phong ngày hôm nay?

Càng ly kỳ chính là, hai người nếu thật sự không phải là phong vân tái sinh, lại vì sao có thể sinh ra cảm ứng vi diệu với phong vân hai thanh tuyệt thế thần binh? Điều này căn bản không hợp tình hợp lý! A Thiết cùng Nhiếp Phong, rốt cuộc là cái gì? Hai người bọn họ thật sự cũng là phong vân?

Trên đời này rốt cuộc có bao nhiêu phong vân?

Thế khó lường được, hôm nay bọn A Thiết mặc dù vạch trần bí ẩn trong bọc lộ kinh vân chi mộ, lại bị dẫn tới một bí ẩn sâu trong xoáy nước càng thần bí khó giải. Mà xoáy nước sâu này sâu không thấy đáy, chưa chắc là hai người bọn họ có thể lý giải...

Trừ phi, bọn họ có thể tìm được quyển “Thiên Tà Chiến Giám” kia, có lẽ mới có cơ hội biết được, đến cùng cường địch khủng bố của Phong Vân năm đó sắp sửa chiến đấu là thần thánh phương nào? Còn có một trận thắng bại của hai người đó? Cùng hành tung cuối cùng?

Tuy mọi người đều cảm thấy bất ngờ về chân tướng bên trong quan tài trước mắt, nhưng giờ phút này có một chuyện càng khiến mọi người bất ngờ hơn!

Ngay lúc mọi người trong phục đều quanh quần bí ẩn, bỗng dừng hai vách tường trái phải trong mộ, đột nhiên xuất hiện một màn kỳ cảnh!

Chỉ thấy vách tường bên trái trong mộ, chợt “Tích” lên, càng lộ ra vô số vết rách, trong vết rách càng lộ ra hơi nước lượn lờ bốc hơi, tựa như cực nóng, tựa như vách tường này, đang bị một cỗ hỏa nung Địa Ngục đốt cháy!

Cùng lúc đó, tường bên phải trong mộ ngược lại bị bịt kín bởi một tầng sương trắng dày đặc, giống như bị đóng băng, giống như bị nhốt ở mười tầng u minh, kỳ hàn khiến người, hoàn toàn đi ngược lại vách tường bên trái!

Kỳ cảnh lạnh lẽo một nóng này lại xuất hiện trong cùng một mộ, chẳng những làm giáo nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ, càng kỳ

quái hơn là Huân Tam cùng Trác Lam vội vàng phát hiện, dẫn tới kỳ cảnh này, hóa ra là...

Hóa ra là A Thiết và Nhiếp Phong!

Chẳng biết từ lúc nào, da thịt A Thiết vốn đã dần chuyển thành băng hàn đen sì, bất tri bất giác toàn thân tản ra một cỗ hàn khí thấu xương. Bởi vì y đứng ở vị trí bên phải trong nội mộ, cho nên vách tường bên phải phát ra kỳ hàn, cứng rắn bị đóng băng!

Ngược lại, Nhiếp Phong càng ngày càng xích hồng toàn thân, phát ra khí tức cực nóng cũng càng lúc càng mãnh liệt, khiến vách tường bên trái nóng như lửa đốt!

Mà trên thân hai người, một lạnh một nóng, càng ngày càng mãnh liệt. Chẳng những nhét đầy toàn bộ nơi sâu trong mộ, mà bọn Trác Lam cảm giác bỗng nhiên nóng lạnh, nóng lạnh giao tranh, thậm chí chính hai người, cũng cảm thấy kỳ hàn kỳ nóng khó nhin, rốt cục...

Bộ Kinh Vân chi huyết vốn đã một mực nhập vào cơ thể, không ngừng trùng kích năm người, rốt cuộc không cách nào chống đỡ nổi. Hai người bỗng nhiên cực kỳ đau đớn, cuồng hồng một tiếng, tiếp theo...

Hai mắt hai người đều lật một cái, vừa rồi hiện ra trên thân hai người, tơ máu dày đặc như mạng nhện, cũng giống như đột nhiên có sinh mệnh, vẫy ra như tơ nhện, không ngừng quấn quanh trên thân hai người. Trong khoảnh khắc, toàn thân hai người, cũng bị sợi máu mình vẫy ra quay chung quanh trùng trùng điệp điệp, giống như hai sợi tơ máu được quấn thành Mộc Chính Y, lại như hai người hình kén máu, chỉ lộ ra hai con mắt, cực kỳ thê lương dọa người!

“Sao có thể... như vậy?”

Nhiếp Phong và A Thiết đồng thời kết kén máu hình người, toàn thân không còn chút sức lực nào, cuối cùng mềm nhũn như bại phốc ngã xuống đất. Tuy người không còn sức lực nhưng thần trí cả hai vẫn còn. Cho nên Nhiếp Phong khi ngã xuống đất mới đưa ra câu nghi vấn này.

Mà câu nghi vấn này của hắn, cũng không phải là đang hỏi Thịnh Tam, mà là đang hỏi Bạch Tú.

Bạch Tú một mực ở phía sau mọi người quan sát hết thấy phát sinh, lúc này hai con người lại lộ ra một tia lo lắng, đáp: “Đó là máu Bộ Kinh Vân, tức là phản ứng cuối cùng của máu Long Nguyên trong cơ thể hai người các người, cũng là phản ứng mấu chốt nhất, các người đang vượt qua “Sinh Tử Huyền Quan” thu nạp long nguyên!”

“Sinh tử... Huyền Quan?” A Thiết mặc dù cũng bị tăng tăng tơ máu bao phủ không một kẽ hở, nhưng vẫn từ bên trong kén máu hình người kia truyền ra một câu:

“Ta...Hiểu rồi! Nguyên lai, nửa thân... hao hết tâm cơ, mang chúng ta đi vào trong này... Bộ Kinh Vân Chi Mộ, mục đích cuối cùng, chính là muốn ta cùng Nhiếp Phong... vượt qua cái này... Sinh Tử Huyền quan?”

Bạch Tú gật đầu:

“Ừm! Theo Thiên Tà Chiến Giám đem về, mỗi người thu nạp tứ đại thụy thú chân nguyên, đều phải trải qua một quá trình rèn luyện sinh tử huyền quan, chỉ cần có thể chịu đựng qua quyết định này một lần, liền có thể trường sinh bất tử, lực lượng thiên hạ vô địch...”

“Bán Thần sớm biết bên trong mộ này, căn bản không có cái chân tướng nào các người muốn biết, nó chỉ muốn hai người các người thu nạp long nguyên huyết mạch trong tứ đại thụy thú, bởi vì chỉ có như vậy, các người mới có thể lột xác thành mây gió chân chính của năm trăm năm trước!”

Đúng vậy! A Thiết và Nhiếp Phong ở dưới an bài khéo léo của nửa tinh thần, hôm nay không chỉ có Khổng Tam giúp bọn họ đả thông hai mạch Nhâm Đốc trong truyền thuyết võ học, mà còn bị dụ dỗ tiến bộ Kinh Vân Chi Mộ, giúp máu Long Nguyên phá thể mà vào, lại vượt qua Huyền Quan sinh tử trước mắt, hết thấy, rõ ràng chỉ vì muốn từng bước mạnh hơn, đạt tới mức mạnh nhất...

Mạnh như phong vân vô địch năm trăm năm trước!

Nó muốn lệnh...

Yết... Cường... Trở về!

“Nhưng...” Nhiếp Phong ở bên trong huyết kén hình người đã suy yếu dị thường, lúc này nghe vậy vẫn không khỏi hỏi: “Nửa

thần vì sao... Lại muốn hai ta... Vô địch như... Năm trăm năm trước... Phong vân? Chẳng lẽ... lại là cùng thứ nó cần... Thần vũ có liên quan?”

***

***

***

***

***

Bạch Tú áy náy vô hạn, áy náy nói: “Ừm... Theo ta được biết, chỉ cần hai người các người có thể vô địch phong vân như năm trăm năm trước, thì bí mật Thần Vũ trong cơ thể A Thiết sẽ hiển hiện, nhưng vì sao nửa bên Thần đã có thể toàn năng nhất định phải tìm ra Thần Vũ? Thật xin lỗi... A Thiết, Nhiếp Phong, ta cũng không có tư cách biết được...”

Bạch Tú còn chưa dứt lời, A Thiết và Nhiếp Phong bỗng quay về trời hét thảm một tiếng, huyết kén hình người hiển hiện hai người lại nóng bức mãnh liệt. Lúc này, mỗi người tỏa ra hàn khí thấu xương cùng hỏa kinh cực nóng càng thảm thiết gấp mười lần so với trước. Hai người ở trong huyết kén như bị vạn lưỡi dao xuyên tim, vạn độc công thân, vạn đau đớn thiêu đốt, khổ không thể tả, dù đã suy yếu vô lực nhưng cũng đau đến mức không ngừng lăn lộn trên mặt đất!

Nhưng sau một vòng điên cuồng quay cuồng, A Thiết và Nhiếp Phong ngừng hoạt động, như người chết nằm trên mặt đất không nhúc nhích!

Trác Lam thấy thế kinh hãi, tiến về phía trước dò xét hai người, chỉ thấy hai người hai mắt nhắm nghiền, đã không còn bất mạch hít thở!

A...? Lẽ nào cuối cùng bọn họ cũng không vượt qua được cửa ải sống còn máu chốt này, cuối cùng cũng chết rồi?

May mà Trác Lam đồng thời phát hiện, mặc dù hai người đã ngừng mạch đập, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới không ngừng tỏa ra kỳ hàn và nhiệt độ cao, có thể thấy được thân thể hai người vẫn còn có phản ứng.

Trác Lam gấp đến độ chảy cả nước mắt, hỏi: “A...! Phong và A Thiết... Tại sao lại không có mạch đập, nhưng thân hình vẫn đang phát ra nhiệt độ vô cùng lạnh lẽo? Bọn họ... Có phải đã chết hay không?”

Bạch Tú lắc đầu nói: “Không... Bọn hấn còn chưa chết, bọn hấn chỉ là giả chết giả lúc tiến vào Huyền Quan Sinh Tử, trạng thái giả chết này sẽ duy trì một ngày một đêm, cũng ước chừng mười bốn giờ, bọn hấn có thể sống qua Huyền Quan Sinh Tử hay không, phải xem vận khí trong vòng bốn ngày này rồi...”

Trác Lam nói: “Nhưng, bọn họ thật sự chỉ có thể dựa vào chính mình... vượt qua huyền quan sinh tử sao? Chẳng lẽ chúng ta không có biện pháp nào khác, có thể giúp bọn họ thuận lợi vượt qua cửa ải khó khăn này sao?”

Bạch Tú bất đắc dĩ nói: “Ta... Cũng không biết, nhiệm vụ của ta, vốn dĩ chỉ là thủ hộ A Thiết, cho đến khi hấn tiến vào bộ kinh vân chi mộ mới thôi. Về phần hấn cùng Nhiếp Phong tại quá độ sinh tử huyền quan biến hóa, ta cũng... Không rõ, càng không biết hai người bọn họ nếu có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này, sẽ biến thành cái dạng phong vân vô địch gì. Ta chỉ biết, nếu bọn họ không chịu đựng nổi cửa ải này, hai người bọn họ không những phải sẽ chết, càng có thể sẽ...”

“Hôi phi yên diệt!”

Trời! Hôi phi yên diệt? Đây là bốn chữ chấn động lòng người cỡ nào? Trác Lam nghe xong trong lòng đại chấn! Nhưng ngay lúc này, tại lúc này, một mực lạnh nhạt xem nhập ba, lúc này lại bất ngờ hiện ra một tia ý cười thần bí, ung dung nói với Trác Lam cùng bạch tú: “Hôi phi yên diệt? Ta thấy chưa hấn...”

“Thật ra hai người các ngươi không cần quan tâm, bởi vì phải trợ giúp A Thiết và Nhiếp Phong thuận lợi vượt qua Huyền quan sinh tử này, ta, kỳ thật đã sớm có biện pháp! Mà biện pháp của ta là...”

“Trên tay ta có cái này!”

Nặc Tam vừa nói ra, Bạch Tú và Trác Lam lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lòng bàn tay phải của Tủy Tam lúc nào chẳng

hay nắm giữ một vật, thứ này đúng là...

Nói lại một hồi.

“Đát đát đát đát...” Một trận âm thanh boong thuyền đình tai nhức óc, đột nhiên từ đỉnh chớp hải địa vang lên, chỉ thấy một chiếc máy bay vận chuyển đã từ đỉnh núi cao nhất của địa ngục bay lên, từ từ bay lên giữa không trung.

Cỗ xe bay loại vận chuyển này chẳng những to lớn dị thường, vả lại xem ra so với Phi Toa loại vận chuyển các quốc gia khác nghiên cứu chế tạo càng tiên tiến hơn, dường như là thiết kế vượt thời đại, lại như các quốc gia còn chưa tiên tiến như vậy.

Mà cùng lúc đó trên không trung, hai bóng người lại đứng ở cửa cơ quan chưa đóng lại, hướng một bóng người khác đứng trên ngọn núi xa xa mà từ biệt.

Hai bóng người trên cơ hội này, nguyên lai là Bạch Tú cùng Trác Lam!

Mà bóng người đứng ở trên đỉnh núi kia đưa mắt nhìn hai người ngự cơ rời đi, chính là Tuyết Tam!

Còn bên kia, A Thiết và Nhiếp Phong đâu?

Hai người bọn họ, ở đâu?

A Thiết và Nhiếp Phong, giờ phút này cũng đang ngồi trên chiếc chiến hạm này.

Lại nguyên lai, biện pháp giúp hai người vượt qua Sinh Tử Huyền Quan trong mộ, chính là chiếc xe ngựa khổng lồ này, trong tay hắn cầm một vật, chính là điều khiển điều khiển chiếc xe đẩy loại nhỏ tiên tiến này!

Nhưng vì sao một chiếc xe thuyền chở A Thiết và Nhiếp Phong lại càng thuận lợi vượt qua huyền quan sinh tử?

Tất cả, lại bởi vì nửa bên thân!

Chiếc xe lôi thuyền này, nguyên lai là nửa bên Thân từ mười một năm trước, lễ vật A Thiết cùng Nhiếp Phong chuẩn bị, một mực giấu ở trong núi rừng rậm rạp dưới đáy biển, đợi A Thiết cùng Nhiếp Phong sử dụng.

Nửa bên thân càng nói cho lạch bạch, nếu có Thiên phong vân thật sự như nó an bài, tiến vào bộ kinh vân chi mộ, hai người

kia rất có thể sẽ trải qua một cái cửa ải cực kỳ nguy hiểm, đến lúc đó, nó chuẩn bị cho hai người bọn họ một cái máy bay này là đại phái sử dụng.

Chỉ vì cơ hội đặt hai vật chứa tiên tiên trong suốt có thể giúp hai người vượt qua cửa ải khó khăn!

Hai cái bình không lồ này, mỗi cái đều có thể chứa được một người, cái khác buộc vào cơ quan khổng chế máy móc, chỉ cần bất cứ ai đang ổn định hoặc trọng thương nằm trong đó, vật chứa sẽ tự động phong bế, càng tiết lộ một loại năng lượng kỳ dị mà trước mắt trên đời vẫn chưa biết tên, giúp người trong vật chứa mau chóng khôi phục nguyên.

Mà loại năng lượng kỳ dị không biết tên này, chính là lễ vật lớn nhất mà Bán Thần cho A Thiết và Nhiếp Phong.

Bởi vậy nó muốn xác định hai người có thể “thuận lợi” vượt qua huyền quan sinh tử, trở thành “tuân phong vân tái thế” chân chính!

Cũng giống như A Thiết và Nhiếp Phong nghiễm nhiên đã được đặt vào trong hai vật chứa trong suốt này, chủ khổng chế máy móc trên cơ quan, chẳng những năng lượng kỳ dị trong đó đã khởi động từ lâu, đè ép công kích mới vừa rồi của hai người đã bị tổn hại trong sinh tử huyền quan, còn đồng thời khởi động thêm Cẩm Sậu và chế tạo nguyên liệu năng năng của Thái Dương, cho nên chiếc xe dù này có thể nói không ai tự động bay, cũng đang hướng đến một nơi xuất phát.

Mà mục tiêu này, Bạch Tú và Trác Lam đã nhìn ra trong tư liệu hệ thống trên cơ quan...

Đó chính là em gái của ta!

Thủ đô tội ác sắp cử hành đại hội võ đạo “Toàn thế giới” - Tân nương của ta!

Cái “A Thiết và Nhiếp Phong” vốn đang định đi tới dự kia lại đang đi chơi với em!

Xem ra, nửa bên Thần chẳng những nghĩ cách bảo đảm hai người A Thiết có thể thuận lợi thu nạp máu Long Nguyên, mà trở thành phong vân mạnh nhất, nó đang cực lực dẫn dắt hai người đến chỗ mới của bạn của ta, nơi đó có thể sẽ tìm “chân thân” của nó...

Rốt cuộc, nửa bên thần có mục đích cuối cùng gì?

Bạch Tú và Trác Lam thật sự không dám nghĩ tiếp nữa.

Mặc kệ nửa bên Thần có mục đích gì, Bạch Tú và Trác Lam vẫn không sợ hộ tống A Thiết cùng Nhiếp Phong đang trong trạng thái giả chết rời đi.

Cho dù tại kinh doanh quỷ quái này, cũng có nhiều chuyện đáng sợ hơn chờ đợi các nàng, cùng với A Thiết, Nhiếp Phong...

Nhìn chiếc xe trống chở đám người A Thiết từ từ đi xa ở phía chân trời, một mục tằng Khổng Tam ở trên đỉnh núi, lúc này trên mặt bỗng nhiên nổi lên một tia cười mang thâm ý.

Vì sao hắn cười có thâm ý như vậy? Lẽ nào...

Ngay lúc Tiểu ý này còn ngưng ở trên mặt, đột nhiên, xa xa phía sau hắn truyền đến một thanh âm, nói: “Cuối cùng, bọn hắn cũng bước lên đoạn đường cuối cùng rồi...”

Thanh âm cực kỳ uy nghi, thậm chí so với thanh âm từ Mậu Tam truyền đến càng làm cho người ta tâm thần cộng sợ, vả lại nghe có chút hư nhược, như xa như gần, phảng phất trên đời căn bản không tồn tại một thanh âm như vậy, lại phảng phất, thanh âm này truyền đến từ nơi xa, căn bản không tồn tại, chỉ là ảo giác của hạng ba trong lúc nhất thời.

Nhưng mà, thanh âm này hiển nhiên cũng không phải là ảo giác Tủy Tam, Lư Tam mới nghe, lập tức quay đầu lại, càng thoáng thấy chủ nhân của thanh âm này, một người hắn cực khát vọng gặp lại, không...! Một thần linh hắn cực khát vọng gặp lại...

Bán Thần!

Chỉ thấy ở phía sau lưng Nhập Tam, chẳng biết lúc nào, đã là sương mù dày đặc bốn phía địa ngục biển, ngưng tụ thành một hình người mơ mơ hồ hồ, phiêu đảng giữa không trung, thoáng như một u linh, lại thoáng như thần giả hàng lâm trên đời, như mộng như ảo...

Mà chợt thấy nhân hình Vụ Hóa này, hai mắt Nhị Tam lập tức tỏa sáng, vui vẻ vẻ nói: “Rất tốt! Bán thần, ngươi, tới vừa hay! Chuyện ngươi muốn ta làm vì ngươi, đã làm thỏa đáng!”

“Hiện giờ, đã là lúc ngươi thực hiện hứa hẹn giữa chúng ta!”

Đúng! Nhập Tam từng đề cập với đám người A Thiết, hắc ở hải vực này địa ngục chịu đựng vô biên tịch mịch, đợi nhiều năm như vậy, chính là chờ đợi A Thiết cùng Nhiếp Phong đến, vì hai người bọn họ đã thông Nhị mạch Nhâm Đốc, lại mang hai người tiến vào Bộ Kinh Vân Chi Mộ, hôm nay, hắc nhận nửa bên thân sự tình đã làm thỏa đáng, đã là thời điểm nửa mặt tinh thần thực hiện hứa hẹn với hắc...

Giúp Thánh linh thứ hai mươi ba mà hắc khát vọng nhất suốt đời:

Diệt Thiên Tuyệt Địa “Kiếm Tủy Tam”!

Chẳng lẽ lần này Bán Thần lấy lực lượng siêu nhiên vô hình này xuất hiện ở Địa Ngục Hải, chính là vì thực hiện hứa hẹn ước Tam mà đến? Nó, thật sự lấy đại năng của nó, lệnh không nên xuất hiện “Kiếm Cương Tam” thế gian tái hiện nhân gian?

Vụ hóa nhân hình kia sau khi nghe xong, trong sương mù lại truyền ra thanh âm mờ ảo như có như không, nói: “Ừm, ngươi vốn có thể hưởng hết tất cả tài phú và quyền lực trên đời, lại có thể vì ta khổ thủ ở đảo cô này một năm, nửa bên thân ta thưởng thức nhất, chính là loại người một lời hứa ngàn vàng như ngươi, lần này ta chính là vì đạt thành tâm nguyện của ngươi mà đến!”

Bá Tam nói: “Đa tạ! Bất quá mặc dù ta vẫn làm việc theo chỉ thị của ngươi, nhưng vẫn chưa rõ lắm, vì sao ngươi lại muốn ta khi gặp Huyền Yêu, Bạch Tú, lại hạ sát thủ với nàng?”

“Nàng ta không phải chỉ là người dùng “đại năng” sáng tạo ra sinh mệnh hoàn mỹ, thân thể xem ra cũng dị thường đáng thương, trong đó có huyền cơ gì không?”

Cái gì? Nguyên lai vừa rồi ở chỗ sâu trong mộ, khỏe mạnh hai ba phen muốn trừ huyết huyền yêu Bạch Tú này, cũng không phải xuất phát từ tự nguyện? Cũng chỉ là nửa thân một bên bố trí?

Khó trách Nhập Tam sau khi theo cơ hội Bạch Tú rời đi, trên mặt sẽ biểu lộ một nụ cười tươi tràn đầy thâm ý! Hắc chỉ làm việc theo chỉ thị mà thôi.

Một nửa thần cười nói: “Ha ha... Cho dù là Kiếm Trung Thánh Giả tuyệt đối không lưu tình cũng có thể sinh lòng thương hại đối với Bạch Tú mà ta sáng tạo. Xem ra, Bạch Tú đúng là một trong những kiệt tác sáng tạo vô cùng hoàn mỹ nhất của nhân loại ta.”

“Ta có nói cho người biết, ta muốn người ở trước mặt Phong Vân tận lực diệt trừ Bạch Tú, chẳng qua là muốn thử một lần xem nàng ở trong lòng A Thiết, rốt cuộc là có trọng yếu hay không? Nàng cùng hắn, tại mười tuổi trước từng có một đoạn tiền trần, Bạch Tú, cũng rất có thể là thôi hóa bí mật “Thần Vũ”, trên người A Thiết hiện ra điểm mấu chốt lớn nhất!”

Chuyện này thật lạ! Bạch Tú rõ ràng cũng liên quan tới Thần Vũ? Nhưng loại nghi vấn này, lại không phải vấn đề Huân Tam khát vọng biết được đáp án nhất hiện giờ! Hắn lại nói: “Vô luận thế nào, ta đã nói như lời nói, bây giờ là lúc người thực hiện hứa hẹn...”

“Nửa bên thần, năm tháng dài đằng đằng ta giữ đảo này, từng ngàn vạn lần nghĩ tới mình làm thế nào mới có thể lĩnh ngộ kiếm bồ ba, nhưng muốn phá nào, thủy chung mờ mịt không đầu mối, mời người hiện tại nói cho ta biết...”

“Ta, như thế nào mới có thể lĩnh ngộ một kiếm khổ đợi nửa đời này? Tuyệt thế chi kiếm đủ diệt thiên diệt địa - Kiếm Tam?”

Bán thần thần nhiên cười, nói: “Người yên tâm. Ta, sớm đã có một phương pháp, có thể giúp người lĩnh ngộ kiếm yên tam.”

“Cách gì?”

Nửa bên thần thần bí bí trả lời: “Một phương pháp cực kỳ đơn giản! Phương pháp này chính là...”

“Để ta đón con – A – Ta – Nhất – Chiêu!”

Tiếp nửa Thần đánh một chiêu?

Ném ba vạn nguyên liệu không được nửa bên thần sẽ nói ra lời này, nhưng càng khiến hắn không dự liệu được, là nửa bên thần ra tay cực nhanh!

Hắn vốn đã là Kiếm Trung Chi Thánh, xuất kiếm cực nhanh, căn bản đã có thể dùng tốc độ âm thanh vượt qua, nhưng hôm

nay nửa bên thần thoai vừa mới nói xong, chỗ nó đứng trong sương mù hóa nhân chỉ là hào quang lóe lên, Hách Thính nghe “Ba” một tiếng...

Một cánh tay hình người sương mù, đã dùng tốc độ “Quang tốc” chung cực, một chỉ “Kiếm Ngân” giữa chím tam tiền thiên sinh!

***

Thiên...! Nửa bên thần xuất thủ cực nhanh, quả thực không phải bất cứ sinh mệnh nào trên đời, tốc độ đạt tới bất cứ loại năng lượng nào! Một loại tốc độ chỉ có thần giả mới có thể có được...

Tốc độ của Thần!

Mà lực lượng nửa bên Thần cũng khiến cho Mạnh Tam gần như vô địch khiếp sợ!

Nguyên nhân chính giữa “kiếm ngân” của hắn lúc này, một chỉ của “thần” này ẩn chứa năng lượng to lớn, lại như một vực sâu không đáy, sâu không thấy đáy!

Không! Có lẽ vực sâu không đáy cũng không đủ để hình dung lực lượng nửa bên Thần này, lực lượng của nó lại cường đại tựa như thiên địa hội tụ giữa một ngón tay, một chỉ của nó đã có thể hô thiên kêu địa!

Mà Nhất Chỉ Hỏa Tam hô thiên hoán địa này càng làm cho thân phụ ngàn vạn độ năng lượng trở lên, đột nhiên toàn thân không thể động đậy, giống như một con sơn dương dưới nửa cạnh thần chỉ, tùy ý làm thịt!

Duy chỉ có Quân Tam là không cách nào nhúc nhích, nhưng vẫn có thể mở to mắt, sững sờ thốt ra một câu khiếp sợ vô hạn:

“Ngươi... Vì sao phải động thủ với ta? Ngươi...đến cùng là... có mục đích gì?”

Nửa thần lại từ trong hình người sương mù truyền ra tiếng cười thản nhiên, nói: “Bởi vì, ngươi vốn chưa bao giờ là chính ngươi, ngươi vốn không biết mình là cái gì, ngươi, vốn là...”

“Ngay cả một “một” trong đó ta!”

“Còn mục đích của ta bây giờ là muốn dẫn ngươi đi một nơi rất xa...”

“Ở nơi đó, ngươi chẳng những sẽ ngộ được Kiếm Cương Tam của ngươi, hơn nữa, cũng đồng thời có thể trợ giúp ta đạt được thần vũ có thể cứu thế và diệt thế!”

“Thánh Long Tủy Tam trong kiếm! Ngươi hiện tại đi cùng ta đi!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười vang, nửa bên Thần Vụ Hóa thành hình người hoặc lên một tiếng, trong chớp lát đã bạo phóng thành một tấm lưới Vụ Hóa Cự Vồng, cắn nuốt cả người Khuê Tam vào trong lưới, tiếp theo càng thêm cả người lẫn lưới, bắn lên giữa không trung bay vút đi, chớp mắt đã biến mất không còn tăm tích!

Nặc Tam chưa bao giờ là... Minh? Vốn không biết mình là cái gì? Vốn là một trong số đó là “ta” nửa tỉnh nửa thần?

Vì sao Bán Thần lại nói lời này ù ù cạc cạc như vậy? Nó, lại muốn mang Bản Tam đến nơi nào nữa?

Trăm phương ngàn kế của nó muốn hiện ra lệnh Thần Vũ, rốt cuộc là có mục đích gì?

Không biết!

Chỉ biết là, khi A Thiết và Nhiếp Phong đập đồ xong đợt hành trình cuối cùng của nhà ta...

Khi bọn họ ngồi trên lôi đài, đến phố xá mẹ đẻ của bạn mình đã trở thành khu chợ ác danh nhất trên đời...

Khi hai người bọn họ vẫn còn sống sót thì...

Sinh mệnh của hai người họ, sẽ lột xác càng thêm trường sinh bất tử!

Hai người bọn họ vô địch, sẽ trở về vô địch kinh thế năm trăm năm trước!

Hai người bọn họ sẽ biến thành phong vân càng đáng sợ hơn!

Cũng không biết đối với thế giới loài người này là tốt hay xấu, là họa hay phúc, là cứu thế hay là diệt thế...

Lại - Thế – Phong, Vân!

Nhưng mà, ngay trước khi hai người chưa lột xác thành phong vân, ngay lúc cả hai người vẫn ở trong trạng thái sinh tử huyền quan giả chết...

Lúc này đang ở trên lôi đài...

Trác Lam nhìn hai vật chứa trong suốt cực lớn, nhìn Nhiếp Phong và A Thiết trong bình, vẻ mặt đầy lo lắng biểu lộ không bỏ sót điều gì.

Phi thuyền đã bay gần một giờ, Trác Lam vẫn đứng ở bên cạnh vật chứa thật lớn của Nhiếp Phong, nhìn thấy bên trong đã không còn chút sinh khí nào, Nhiếp Phong vẻ mặt cũng đã đỏ bừng, dường như đã nhìn đến ngáy ngốc...

Bỗng dưng, một âm thanh ôn nhu vang lên sau lưng nàng, nói: “Trác Lam... ngươi đã đứng gần một giờ rồi, có muốn nghỉ ngơi một chút, uống chút trà nóng không?”

Có lẽ những lời này tới hơi đột ngột, trầm trầm nhìn Nhiếp Phong Trác Lam không khỏi hoảng sợ, nhất thời xoay người lại, ai ngờ quay người lại, lại đụng phải một ít thứ...

Một chén trà nóng đang trong tay Bạch Tú!

Thì ra là, giọng nói ôn nhu này đến từ Bạch Tú, nàng thấy Trác Lam lo lắng phong vân an nguy, mãi vẫn không có nghỉ ngơi, liền trên cơ hội lấy cho nàng một ít trà nóng. Ai ngờ Trác Lam xoay người một cái, ngay cả trà nóng trong tay Bạch Tú cũng đụng phải rời tay!

Mắt thấy chén trà nóng sắp rơi đầy đất, ai ngờ đúng vào lúc này, mái tóc bạc trên đầu Bạch Tú bỗng nhiên duỗi ra...

Chỉ trong chớp mắt, mái tóc dài của thanh tú màu trắng đã dài hơn vài thước. Bỗng nhiên, đã kịp thời cuốn chén trà nóng kia về trên tay nàng, tóc dài của nàng cũng đồng thời trở về hình dạng như cũ!

Bạch Tú lúc này mới ung dung đem trà nóng bùng lên trên tay Trác Lam, Trác Lam nhìn bộ tóc trắng bạc trong nháy mắt lúc dài lúc ngắn của nàng, trong lúc nhất thời trợn mắt há hốc mồm, sững sờ nói: “Thực... Lợi hại! Thân thể của ngươi, thật

sự có thể tùy ý biến thành bất kỳ vật thể gì? Biến thành bất kỳ hình dạng gì?”

Bạch Tú trầm trầm gật đầu, đáp: “Ừm... nhưng kỳ thật chuyện này cũng không có gì đặc biệt.”

Trác Lam nói: “Cái này sao có thể... Không có gì ghê gớm? Nhìn giống người, dung mạo xinh đẹp như vậy, càng có thể tùy ý trở nên hoàn mỹ, quả thực là giấc mộng trên đời của tất cả nữ giới! Phong tục cười ta nhìn giống nam hài, ta hi vọng có thể biến thành tuyệt sắc mỹ nữ như người!”

Trác Lam Lãng hâm mộ, duy chỉ có Bạch Tú lại lộ ra một tia bất đắc dĩ, đáp: “Nhưng... bề ngoài mà người nhìn thấy chỉ là thể xác của nhân loại ta, suy cho cùng, tuy giới tính của ta là nữ giới tính, nhưng ta lại không cùng một người... Nữ nhân chân chính, thật ra ta cũng không phải... Người chân chính, ta chỉ là một sinh mệnh thể giống con người, thật ra ta... cũng không biết mình là cái gì...”

Bạch Tú nói xong, một cái đầu càng cúi thấp, trong lòng giống như có vô hạn tự ti, Trác Lam nhìn không đành lòng, an ủi nàng: “Bạch Tú... Bạch Tú, thật ra có phải là nhân loại hay không, thì có gì quan trọng? Người và động vật của thế giới này, nếu để để để đã sáng tạo bọn họ, bọn họ liền có quyền lợi sinh tồn của chính mình, cũng có tôn nghiêm làm sinh mệnh của chính mình, người chỉ là bản chất không phải là nhân loại, nhưng đúng như lời A Thiết nói trước đó, người lại có một trái tim giống người hơn rất nhiều...”

Đối với ý tốt của Trác Lam, Bạch Tú đương nhiên hiểu rõ, chỉ nói: “Đáng tiếc chính là, ta thậm chí cũng không phải do Thiên Đế sáng tạo, ta chỉ là một sai lầm mà nửa bên Thần tạo ra, ta... Có thể căn bản không nên sinh ra trên đời...”

***

***

***

Trác Lam nói: “Vô luận thể nào, là số mệnh đã định trước, là sắp xếp của nửa Bán Thần cũng tốt, người bây giờ cuối cùng vẫn là sinh ra trên đời, đã sinh tồn trên đời, liền cần phải tận hết nghĩa vụ sinh tồn, nỗ lực mà sống sót, cho dù người luôn

tự giác không phải người, cũng phải có tôn nghiêm để sống sót!”

Tôn nghiêm? Đối với Bạch Tú một đời được nửa thân một bên an bài vận mệnh, hai chữ này nghe thật sự dị thường xa lạ! Nhưng đối với một phen cổ vũ của Trác Lam, nàng vẫn là vô hạn cảm kích, nàng tinh tế nhai nói lời của Trác Lam, nỉ non nói: “Đúng vậy... Có lẽ lời người nói là... đúng. Đã sinh ở trên đời, vô luận như thế nào cũng phải... cố gắng sống sót...”

“Thật ra, ta cũng từng... nỗ lực sống qua. Cũng như A Thiết, chính là nguyên nhân khiến ta tiếp tục cố gắng sống sót...”

Bạch Tú cũng nói ra lời này, Trác Lam lập tức cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “À? Vì sao người nói nguyên nhân A Thiết sống sót?”

Bạch Tú nói: “Mục đích nửa bên thân tạo ta, vốn là vì trong mấy năm gần đây âm thầm thủ hộ A Thiết, cho đến khi hắn tiến vào bộ kinh vân chi mộ mới thôi. Vì vậy hôm nay A Thiết cùng Nhiếp Phong tiến vào bộ kinh vân chi mộ, nhiệm vụ của ta đã xong, ta vốn là “Trọng lực sinh tồn” cũng đã hoàn toàn đạt tới, cho dù Nền Tam không diệt trừ ta hôm nay, ta cũng không còn lý do để tiếp tục sinh tồn, nhưng bởi vì A Thiết, ta quyết định tiếp tục sinh tồn!”

“Sao người lại muốn tiếp tục sinh tồn cho A Thiết?”

“Bởi vì...” Bạch Tú đáp từng chữ một: “A Thiết đã là người thân duy nhất trên đời này của ta, là người duy nhất làm ta nhớ thương!”

Đúng vậy! Trác Lam nghe xong trong lòng cũng minh bạch! Bạch Tú từng nói, nàng cùng A Thiết ở chung với nhau trước mười tuổi, thậm chí A Thiết còn hy sinh một phần “sinh mệnh nguyên tố” cứu sống nàng. Mặc dù hai người đã không cách nào nhớ lại hết thấy mọi thứ ở mười tuổi, nhưng cảm giác thân thiết vì điều này vẫn còn tồn tại giữa hai người!

Cho nên đối với việc không phải do con người sinh ra, cũng không có cha mẹ huynh đệ tỷ muội Bạch Tú mà nói, A Thiết, đã là người thân ở trong thế giới cô đơn này, chỉ có một người duy nhất làm nàng có cảm giác thân thiết, cũng là nam nhân duy nhất làm nàng sinh ra cảm giác nhớ nhung!

Mà chính bởi vì sự nhung nhớ A Thiết, nàng hy vọng có một ngày có thể trở thành một người chân chính, trở thành một “nàng” chân chính, mà không chỉ có “nó”

Nàng bao giờ lại hi vọng có được một ngày như thế này, có thể lấy thân phận con người quăng vào trong lòng A Thiết. Nàng hy vọng nhân loại cuộc sống mà mình tha thiết ước mơ này có thể có được. Cho dù thời gian rất ngắn ngủi nhưng cũng đã đủ thời gian!

Cho dù cuối cùng, có thể nàng sẽ vì trái với tự nhiên mà bị trời phạt, thậm chí bị một nửa thần linh thu hồi sinh mệnh đang biến ảo trống rỗng của nàng, nàng cũng tuyệt đối không hối hận!

Nàng chỉ cầu có thể sống như nhân loại, thật sự là một lần sống động, yêu một lần, trên đời này lưu lại nửa vệt thơm của mình đã từng sống, đã rất hài lòng!

Cho dù Trác Lam có tức giận nam nhi đi nữa, nhưng dù sao nàng cũng là nữ hài. Bạch Tú rất có cảm tình với A Thiết, sao nàng ta lại không cam tâm lĩnh hội được? Nhưng nghe thấy nàng ta lại thở dài: “Bạch Tú... Nếu như ngươi thật sự nhớ A Thiết như vậy, ta tin tưởng, sâu trong đáy lòng ngươi, kỳ thật ngươi đã đổi với hắn...? Chỉ là ngại chính mình không phải là con người, mới không dám mở miệng mà thôi?”

“Kỳ thật, không dám nói ra tâm ý của mình, đâu chỉ có một mình ngươi? Ta... Thật ra cũng có một ít lời từ đáy lòng,
【MOP8】. Thư điện tử】 vẫn luôn không dám nói thẳng với phong thư...”

Những lời này của Trác Lam vừa nói ra, lúc này đến lượt Bạch Tú cảm thấy tò mò, nàng hỏi: “Trác Lam, ngươi nói như vậy, chẳng lẽ ngươi đổi với Nhiếp Phong cũng...”

Trác Lam xấu hổ đến đỏ bừng mặt, nhưng vẫn gật đầu nói: “Ừm... Ta và Phong từ mười tuổi, vẫn luôn là thanh mai trúc mã trưởng thành, ta cũng không biết... từ lúc đó, đã dần dần cảm thấy, gió ở trong lòng ta... Cực kỳ trọng yếu, đáng tiếc là... Kỳ thật, ta đã sớm có người trong lòng...”

Cái gì? Nguyên lai Nhiếp Phong đã sớm có người trong lòng? Bạch Tú nghe vậy nói: “Ngươi... Sao biết Nhiếp Phong có

lòng? Tâm thượng nhân của hấn là ai?”

Trác Lam cười khỏ đáp: “Phong Thượng Nhân có một cái tên rất xinh đẹp, gọi là...”

“Mộng!”

“Mà thật ra giấc mơ này cũng có liên quan cực lớn tới ta, bởi vì...”

“Mộng, vốn cũng là ta!”

Thật sự càng nói càng hiểu kỳ! Trác Lam đầu tiên là nói mình không dám thổ lộ với Nhiếp Phong, chỉ vì hấn sớm đã có một người gọi là “Mộng” trong lòng? Nhưng lại nói chính mình vốn chính là cái “Mộng” này? Trong đó có nguyên nhân gì rắc rối?

Bạch Tú không cần đoán tiếp, bởi vì lúc này Trác Lam đã kể hết mọi chuyện, từng bước từng bước...

Lại thì ra là, trong năm tháng lớn lên cùng Nhiếp Phong, cảm giác của Trác Lam đối với Nhiếp Phong càng lúc càng mãnh liệt. Đáng tiếc Nhiếp Phong thủy chung vẫn coi nàng như muội tử, thậm chí còn tức giận nam nhi, thường xuyên xưng huynh gọi đệ.

Không sai! Là huynh đệ! Nhiếp Phong lại coi Trác Lam như huynh đệ! Đối với người thích nàng mà nói, không thể nghi ngờ là một sự trào phúng cực lớn, một sự trào phúng không biết là vui hay là bi ai!

Chính vì Nhiếp Phong chỉ coi nàng là huynh đệ, Trác Lam sao dám để lộ chút dấu vết tâm ý với hấn? Nàng một mực giấu kín cảm giác của mình vào tận sâu trong lòng, một mực lẳng lặng canh giữ bên người Nhiếp Phong. Nàng một mực tự lượng, nhưng vẫn che giấu rất tốt...

Nhưng mà, cái cảm giác yêu thương và ái mộ của Nhiếp Phong kia vẫn đang càng lúc càng tăng. Nàng thật sự rất muốn kể hết cho Nhiếp Phong chút tâm tình trong lòng mình, rất muốn nói cho hấn biết, mình đang ở trong lòng, ở trong mộng làm sao ngày đêm nhét vào nụ cười ôn nhu của hấn, bóng dáng cao lớn của hấn...

Trác Lam mang đầy vẻ lo lắng muốn nói hết, dưới suy nghĩ trăm mối, rốt cuộc nghĩ ra một phương pháp khiến cho Nhiếp Phong phải nói ra.

Xưa nay ba mươi năm, kỹ thuật như hội nghị đã lên tới đỉnh phong, mọi người tùy ý trao đổi qua lại với nhau trên võng, đây đã là chuyện bình thường. Mà hai năm trước Trác Lam còn lợi dụng kỹ thuật máy tính của bản thân để tạo ra hình tượng của một nữ nhân lập thể cho thế giới máy móc, nàng gọi nàng là “Mộng”, còn dùng thân phận “Mộng” này, cố ý phát triển thế giới võng gặp được Nhiếp Phong!

Mà Nhiếp Phong sau khi kết bạn với “Mộng” giả lập lại không phát hiện ra một hình ảnh nào của “Mộng” chỉ là hư ảo. Hắn vẫn luôn cho rằng nàng là một người chân chính, thỉnh thoảng lại nói chuyện với nàng. Hai người kết giao qua một đoạn thời gian, Nhiếp Phong càng thêm thương cảm với “Mộng”...

Nhưng mà tất cả mọi chuyện lọt vào mắt của Trác Lam, chỉ cảm thấy khóc không nên lời, không phải vì, nhưng vì nàng đáp nặn cái “Mộng” đẹp đến hoàn mỹ này, vốn chỉ là tự ti mặc cảm, không tin bản thân nam nhi tức giận, sẽ được Nhiếp Phong yêu thích, nàng cũng không ngờ, hình tượng hư ảo của mình, ngược lại làm Nhiếp Phong ngày càng ái mộ!

Chỉ là, Trác Lam cũng không thể khẳng định, đến cùng Nhiếp Phong lưu luyến với “Mộng” giả lập là bởi vì bề ngoài hoàn mỹ của “Mộng” hay là do lúc kết giao với hắn lộ ra tính tình?

Nếu Nhiếp Phong ưa thích tính cách của giấc mộng, có lẽ, sau khi hắn biết chân tướng, Trác Lam vẫn còn hi vọng, nhưng nếu Nhiếp Phong ưa thích vẻ ngoài hoàn mỹ của giấc mộng, vậy cuối cùng...

Bởi vì nguyên nhân này, Trác Lam chỉ có thể tiếp tục dùng thân phận “Mộng” lưu luyến với thế giới lười lười Nhiếp Phong. Nàng ta chỉ có thể ở trong thế giới trên võng giả lập, mới có thể nhận được tình yêu của Nhiếp Phong, nhưng trong thế giới hiện thực, lại chỉ có thể nhận được Nhiếp Phong quan tâm và tình cảm như người thân!

Mà cái thâm tình bí mật này, một mực ngẹn ở trong lòng Trác Lam. Nàng một mực rất muốn thổ lộ với người khác, nàng muốn nói cho cả thế giới biết, chính mình thật ra là mộng của

Nhiếp Phong yêu, đồng thời cũng tuyệt không có khả năng là mộng mà Nhiếp Phong yêu!

Không thể tưởng được hôm nay ngay lúc Nhiếp Phong đã biến thành người chết sống lại, rốt cuộc nàng cũng không cách nào kiềm chế được bản thân nữa, nhất thời cảm xúc, đem Bạch Tú ẩn sâu trong lòng đã lâu này nói cho Bình Thủy biết.

Bạch Tú cũng không ngờ, Trác Lam hội hoàn toàn không để ý đến việc “cô ấy” không phải là con người, chẳng những vừa gặp đã như đã quen biết, còn đem bí mật trong lòng mình báo ra, nàng ta thình thoảng nhẹ nhàng nắm lấy tay Trác Lam, nói: “Trác Lam cô nương..., theo ta thấy, Nhiếp Phong cũng không phải là loại người nông cạn chỉ nhìn bề ngoài, vì sao người không cố lấy dũng khí, tìm cơ hội nói chân tướng cho nàng ấy biết? Có lẽ, kết cục sẽ ngoài ý muốn của người, cũng không thể lường được...”

Trác Lam đau khổ cười một tiếng, đáp: “Chính là thế. Kỳ thật theo ta thấy, mặc dù bề ngoài A Thiết lạnh như băng nhưng có thể bên ngoài chỉ hơi nóng ngoài lạnh, hẳn cũng không giống loại người không phải là nhân loại. Thật ra người cũng không nên tự ti mặc cảm như vậy...”

Thực sự là trong một câu nói! Hai người người một lời ta một câu, song phương đều nói trúng nhược điểm trong lòng lẫn nhau, hai người bất ngờ nhìn nhau mỉm cười, loại cảm giác như tri kỷ gặp gỡ từ lâu, đã lặng lẽ không nói!

Nhưng mà, cảm giác như cũ của hai người này lướt qua trong giây lát, chỉ vì đột nhiên bị một cỗ cảm giác khác hoàn toàn che lấp!

Đó là một cảm giác hết sức nguy hiểm! Đột nhiên Trác Lam phát hiện, khuôn mặt Bạch Tú đột nhiên trở nên nặng nề dị thường, càng lộ ra vẻ lo lắng tột độ!

Bởi vì, năng lượng mà Bạch Tú mang theo tuyệt đối không kém, nàng so với Trác Lam thân thủ bình thường, càng cảm giác được nguy hiểm nhanh hơn!

Cực độ nguy hiểm!

Cùng lúc đó, Trác Lam chỉ thấy năng lượng trên cổ tay mình đang đọc các nghi thức, số lượng đọc chột nhanh chóng tăng

lên, năng lượng từ một trăm vạn độ vẫn luôn gia tăng, trong vòng mấy giây đã tăng vọt lên...

Một ngàn vạn năng lượng trở lên!

Thiên...! Trác Lam đọc nhiều nghi thức thì tại sao lại biểu hiện một ngàn vạn năng lượng trở lên? Chẳng lẽ, có nguy hiểm đang hướng đến đoàn xe của bọn họ cấp tốc tới gần?

Nhưng có thể đạt tới ngàn vạn độ năng lượng trở lên, toàn thế giới đã không còn mấy người, trừ Tủy Tam, cùng A Thiết cùng Nhiếp Phong đã đảm nhiệm mạch Nhâm Đốc, còn có ai nữa?

Trong lúc nguy cơ ẩn chứa ngàn vạn năng lượng này áp sát, Bạch Tú chợt thoáng nhìn cái nút trên cơ thể, giống như phát hiện một chút gì đó, mà chuyện tiếp theo là Trác Lam càng khiếp sợ!

Nàng đột nhiên vỗ một chưởng về phía Trác Lam, khiến cho cả người Trác Lam lùi lại mấy bước, rơi vào bên cạnh hai hộp đựng của A Thiết và Nhiếp Phong. Tiếp đó, Bạch Tú cũng tung người nhảy lên, đặt một cái ấn lên một cái nút trong cơ quan!

Chỉ nghe “Bùng” một tiếng, nút thắt bị ấn xuống, trên đỉnh khoang xe trống to lớn, bỗng nhiên bắn ra một màn sáng màu tím, màn sáng màu tím này tức thì cuốn Trác Lam ở phía sau khoang máy, cùng với hai vật chứa to lớn chỗ A Thiết, Nhiếp Phong đang ngồi. Bùm một tiếng, màn sáng đã như một tấm màn che lớn, bao vây ba người lại, ba người như đang ở trong một cái lồng ánh sáng màu tím!

“Quả nhiên!” Lúc này Bạch Tú mới thốt ra một tiếng sợ hãi than:

“Chiếc vận tải dây chuyền này, quả nhiên có trang bị của nửa bên Thần trang bị ” Trang bị phòng ngự”!”

“Trang phòng ngự của màn sáng?” Trác Lam lo lắng hỏi:

“Bạch Tú! Rốt cuộc ngươi đang làm gì? Tại sao phải nhốt hai người bọn ta bên trong màn sáng màu tím này?”

“Bởi vì...” Bạch Tú nói: “Trang bị của nửa màn sáng phòng ngự của Bán Thần, tuyệt đối có thể chống đỡ được lực trùng kích cực lớn trên ngàn vạn độ năng lượng mà không tổn hại gì,

thậm chí khi chiếc xe này trực tiếp nổ tung trên không trung, kỹ thuật phòng ngự của nó cũng có thể bảo vệ ba người các người rơi xuống mặt đất mà không bị thương tổn gì!”

Trác Lam nghe đáp án này, trong lòng càng trầm xuống, hồ nhỏ:

“Nhưng... Vì sao người không cùng chúng ta ở lại trong màn sáng, vì sao người phải tự mình ở lại bên ngoài màn sáng?”

Trên mặt phấn của Bạch Tú lộ ra một nụ cười khổ, nàng đáp: “Bởi vì, màn sáng phòng hộ màu tím này cần thời gian mười phút mới có thể hoàn toàn củng cố, phát huy công năng phòng ngự mạnh nhất, nhưng..., Luồng năng lượng vượt qua một ngàn vạn kia đang cấp tốc tới gần chiến hạm của chúng ta, luồng năng lượng này cực mạnh, thậm chí ngay cả ta cũng không cách nào chống lại được, chúng ta đã không còn thời gian mười phút để củng cố hoàn toàn. Ta chỉ có thể dùng sức mạnh ít ỏi của mình cố gắng kéo dài, hy vọng trang bị phòng ngự của màn sáng có thể nhanh chóng củng cố, để cho ba người các người chạy thoát khỏi chỗ chết...”

Trác Lam biết rõ tính toán trong lòng Bạch Tú lại càng kinh hãi, hóa ra là nàng muốn hy sinh bản thân để tranh thủ thời gian cho ba người? Trác Lam vội la lên: “Không! Bạch Tú! Chúng ta sao có thể bỏ lại người... Một người ứng chiến? Rốt cuộc là ai, người sẽ sợ hãi như vậy?”

“Không biết!” Bạch Tú bắt đầu dĩ đáp: “Nhưng ta là Huyền Yêu Trực giác nói cho ta biết, cỗ năng lượng ngàn vạn độ đang cấp tốc tới gần này, tuyệt đối có ý bất thiện, bay thẳng về phía A Thiết và Nhiếp Phong! Hai người bọn họ bây giờ đang ở trạng thái chết giả tại Huyền Quan Sinh Tử, tuyệt đối không thể bị bất kỳ quấy rối, nếu không, nếu không một khi phát sinh chuyện võ thuật Trung Quốc tẩu hỏa nhập ma, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!”

Trác Lam nói: “Nhưng... Không phải người nói sức người tới mạnh đến mức ngay cả người cũng không thể ngăn cản được? Người làm vậy cũng không có ích gì, chúng ta hay là... mau nghĩ cách ứng địch khác đi!”

Bạch Tú nói: “Không! Người kia tuy mạnh không thể đỡ, nhưng ta vẫn có một biện pháp, có thể tăng cường cho bản

thân ứng phó!”

“Người có... phương pháp?”

“Ừm!” Bạch Tú khẳng định đáp: “Ta là nửa thần sáng tạo ra vài sinh mệnh thể hoàn mỹ gần như hoàn mỹ, trong cơ thể ta kỳ thật ẩn chứa lực lượng không kém, lại bởi vì một phần lực lượng này phải huyền hóa thành nhân hình, mới có thể không thể tận dụng tiềm lực của bản thân! Cho nên, chỉ cần phóng thích ra tâm tư của mình., Đã giải thể hoàn toàn ngoại hình của bản thân, vậy thì không cần quy định quy định phạm vi thân xác hình người này nữa, phát huy tiềm lực của mình đến vô cùng nhuần nhuyễn, cho dù chưa chắc đã vượt qua một ngàn vạn năng lượng tốc độ, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn cản được một lúc ba khắc...”

***

***

Giải thể hình người? Trác Lam bỗng nghe, quả thực sợ tới mức tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, càng gấp đến độ rơi lệ:

“Không... Cái gì! Cái gì...Giải thể a? Bạch Tú! Nếu như người thật sự đem hình dáng của chính mình...Giải thể, người... sẽ biến thành như thế nào a?”

Bạch Tú buồn bã cười một tiếng, lắc đầu:

“Thực xin lỗi... Trác Lam, ta...cũng không biết... Chính mình sẽ thay đổi cái gì, cũng có thể là một vài quái vật người và A Thiết, Nhiếp Phong không muốn nhìn thấy nữa...”

“Nhưng vì A Thiết, ta đã quyết định làm như vậy!”

Vừa nói đến đây, Bạch Tú chợt chấn động hai tay, nhưng thấy toàn thân nằng, lại đang tản ra một đạo bạch quang hoa mắt, làm cho hình dáng hoàn mỹ nhân hình nằng này, khoảnh khắc trở nên có chút mơ hồ, nằng, giống như thật sự thả mình ra, thật sự từng bước từng bước để mình giải thể, nghênh đón cường địch...

“Không.... Bạch Tú.. Cầu xin người.. Đừng như vậy a! Cầu xin người....”

Trác Lam kinh hô, nhưng Bạch Tú dường như tâm ý đã quyết, chỉ thấy nằng quay lại, âm u nhìn Trác Lam, cười khổ nói:

“Đã... Không kịp rồi. Lực lượng đáng sợ kia đã đến bên ngoài khoang thuyền của chúng ta...”

“Trác Lam... Cảm ơn người hôm nay có thể cùng ta... tiếng lòng kể lể với nhau. Thật sự, ta bạch tú sống đến bây giờ, vẫn là lần đầu tiên từ lúc còn sống đến nay, có người chịu nghe ta kể một chút khổ sở của ta, có người thật sự có thể hiểu được ta muốn làm một người chân chính tận tâm nguyện...”

“Tiếc nuôi chính là, ta cũng không biết sau ngày hôm nay, mình còn có thể có một cỗ hình người nữa hay không? Còn có mạng gặp lại các người hay không? Cho nên xin các người thay ta nói cho A Thiết một câu...”

“Mời người vượt qua Sinh Tử Huyền Quan sau khi thành công nói cho hần biết, cho dù ta cùng hần không nhớ ra mình trước mười tuổi, như thế nào sẽ ở cùng một chỗ, nhưng ở trên đời này cô đơn... Từ đầu đến cuối, hần vẫn là người thân thiết nhất với ta, ta muốn cả đời với hần, đáng tiếc...”

“Loại người như ta không phải là huyền yêu, Vận Mệnh đã sớm chú định... Ta không có tư cách có mặt mũi đứng cạnh giữ bên người chết, ta chỉ có một tiếc nuôi đối với hần...”

“Là ta từng nhận hần ở Bộ Kinh Vân Chi Mộ, vô luận xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ cố hết sức kiên trì một trái tim giống con người. Đáng tiếc, hôm nay xem ra đã không cách nào làm được...”

“Bởi vì nếu ta muốn làm cho hình người của chính mình giải thể, trước hết phải phóng thích tâm tư của mình, phóng thích thú tính huyền yêu X hoại trong lòng, mới có thể đem tiềm lực phát huy đến cảnh giới chí cao!”

“Trác Lam! Mời người thay ta nói chuyện với A Thiết... Thật xin lỗi, con Huyền Yêu của ta, cuối cùng vẫn phải quay lại con đường già đầy thú vị của mình, sắp sửa làm cho hần...”

“Thảm căn – thất uy... mất rồi!”

Hoàn toàn thất vọng năm chữ vừa nói ra, toàn thân Bạch Tú lại lần nữa bùng lên một trận hào quang, hình dáng nàng tại chỗ càng thêm mờ lung mơ hồ, Trác Lam gấp đến mức khóc kêu lên, hét chói tai, sợ hãi kêu loạn lên:

“Không...! Bạch Tú...”

“Dừng... Này... hình dạng...”

“Không...”

Nhâm Trác Lam kêu lên thành tiếng kiệt lực, hào quang toàn thân Bạch Tú vẫn chưa giảm đi nửa phần, hiển thị là A Thiết và Nhiếp Phong. Huyền yêu của nàng đã vô cùng vô tận, chuẩn bị không cách nào quay đầu, có lẽ...

Nàng cũng không còn gương mặt con người mà quay đầu lại!

Nàng đã quyết định sát thân thành nhân! Sát tâm thành nhân!

Cùng lúc đó, ngay lúc Trác Lam kinh hãi hét lên điên cuồng, trên nóc phòng trống phía trước, chợt truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Ầm ầm!

Đến rồi! Rốt cuộc cũng đến! luồng năng lượng siêu việt hơn ngàn vạn lần kia rốt cuộc cũng đã đến!

Nghiễm nhiên như một đạo sấm sét trên chín tầng trời, một bóng người đã phá nóc mà vào, cả chiếc xe trống được khí lưu lập tức cuốn vào khoang máy, phát sinh một trận chấn động kịch liệt, nghiễm nhiên như đất rung núi chuyển!

Nhưng người tới lại đạp mạnh chân, lập tức ổn định lại cơ thể đang chấn động kịch liệt, rất có khí thế vô thượng của thiên địa đều ở dưới chân hắn, lực lượng kinh người đến mức nào cũng có thể tưởng tượng ra được!

Mà chính là bạch tú toàn thân phát ra hào quang, giờ phút này cũng nhìn thoáng qua người tiến vào khoang cơ thuyền, trên mặt nàng thình lình lộ ra một tia biểu tình khó tin, tựa như hoàn toàn không nghĩ tới người tới lại là người này, càng chấn kinh cực độ hô nhỏ một tiếng:

“A...? Hóa ra là... Người?”

“Tới đây...”

“Lại... là người?”

Cùng lúc đó, trên chín “Thế ngoại nhân gian” đỏ máu treo ở bầu trời kia...

Lão nhân rút thủy yên thương kia, vốn đã ở dưới bầu trời đêm biển mất không còn tăm tích, khoảng cách ở giờ này khắc này, trong bóng tối vô biên, thỉnh thoảng lại dần dần hiện lên một bóng người!

Đó là một bóng người cao lớn dị thường khôi ngô, một thân hình như Ma như Thần nhưng không giống bóng người...

Có lẽ, bóng người này thật sự là một Ma Thần, chỉ không biết tên Ma Thần này, là muốn cứu thế? Hay là diệt thế...

Nộ... Tu La!

Thế khó đoán được, Nộ Tu La vốn mượn trái tim một ngư dân vô tội ở biển Nam Trung Quốc từ việc “chết mà sống lại”, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn lại xuất hiện bên ngoài nhân gian có chín cái huyết hồng tinh thể này. Chẳng lẽ thế ngoại này, vị trí vùng phụ cận bờ biển Trung Quốc Nam Trung Quốc này? Nhưng, vì sao trên thế giới này lại có địa đồ của cả một thế giới, lại không có một nơi có chín cái huyết hồng tinh thể treo trên bầu trời?

Mà ngay khoảnh khắc Nộ Tu La vừa xuất hiện ở nhân gian này, phía sau hắn bỗng dưng truyền đến một tiếng thở dài:

“Ai... Người không nên tới vậy mà lại tới...”

“Nộ Tu La, ngươi vốn tuyệt không nên tới nơi này...”

Giọng nói có vẻ già nua bất đắc dĩ, lại như mang theo nỗi đau thương thiên cổ, cùng lúc đó, một bóng người mập lùn bước ra từ trong rừng cây sau lưng Tu La, nhìn thật một điểm, không ngờ lại là ông lão rút thủy yên thương!

Điều kỳ quái là, Nộ Tu La mới thấy lão nhân này từ trước đến nay, hắn vốn cuồng bạo bá đạo, trong đôi mắt lại nổi lên một tia tôn kính, tựa như gặp một thánh nhân ở triều đình, hắn như cung kính nói: “Ta... Biết. Nhiệm vụ của ta một ngày chưa xong, tuyệt đối không nên hiện thân ở đây. Nhưng ta thật sự bị bức bất đắc dĩ, bởi vì, ta đã ” trê” chậm...”

“Ta bị đánh rớt một trái tim bên trong, hôn mê một thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian này, đã đủ để A Thiết lột xác thành bộ kinh vân thật sự, mà sức mạnh của ta cũng đã mơ hồ cảm thấy, hắn và Nhiếp Phong đang ở thế trở thành huyền quan sinh tử mạnh nhất, càng đang hướng về phía máy bay của

ta. Đáng tiếc, ta tung người mang theo lực lượng vô địch, cách khoảng cách giữa hai người đã càng ngày càng xa, lúc này đã không theo kịp bọn họ, cho nên ta mới mạo muội đến đây, hy vọng có thể nhờ sức mạnh của người...”

Ông lão nghe đến đây, thân nhiên hỏi: “Người muốn mượn sức ta, tiền người một đoạn đường?”

Nộ Tu La gật đầu:

“Không sai! Bây giờ trong thiên hạ, chỉ có người, mới có lực lượng kinh thế như vậy, giúp ta đuổi kịp A Thiết và Nhiếp Phong, nếu không, thật sự để hai người bọn họ lột xác thành phong vân thật sự, thần vũ tất hiển hiện, văn minh của thế giới này cũng bắt buộc...”

Lão nhân bất đắc dĩ cười:

“Ta hiểu rồi. Rất tốt...”

“Nếu như người thật sự có ý cứu chữa bản thân năm đó phạm phải sai lầm lớn như thế, cho dù mỗi một lần vận dụng năng lượng, sẽ làm ta cần thời gian mấy tháng mới có thể khôi phục, ta cũng nghĩa không chối từ! Chỉ hy vọng trước khi người rời đi, hãy nhận lời ta một việc!”

“Chuyện gì?”

“Dù chuyện này người gặp phải kinh biến gì đi nữa, nếu như cuối cùng người có thể tiêu trừ tất cả nguy cơ, người đừng có chấp mà nhất định phải tiêu diệt A Thiết, Nhiếp Phong và Bạch Tú! Bởi vì...”

“A Thiết và Nhiếp Phong là kẻ đáng thương nhất thiên hạ! Mà Bạch Tú, cũng là một con yêu đáng thương! Ba người bọn họ, bản tính tuyệt không phải tà ác, chỉ bất đắc dĩ mà cuốn vào cuộc chiến tồn vong của thế gian này, vận mệnh của bọn họ, kỳ thật so với bất luận kẻ nào trên đời càng thân bất do kỷ...”

“...” Không ngờ lão nhân kia lại há mồm cầu tình cho Phong Vân và Bạch Tú, Nộ Tu La cũng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng im lặng thật lâu, rốt cuộc hắn cũng lấy ngữ khí khẳng định nói: “Người, yên tâm!”

***

“...”

“?”

“...”

***

***

“Ta tức giận, Nộ Tu La hôm nay cam đoan với ngươi, nếu không phải bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không diệt trừ ba người bọn họ! Chỉ là, ngươi cũng không thể không lo lắng! Trên thực tế, ta đã mơ hồ cảm thấy, Nhiếp Phong cùng A Thiết năng lượng đang càng lúc càng mạnh, chỉ sợ cho dù ta thật sự phải trừ khử bọn họ, cũng chưa chắc có thể dễ dàng diệt trừ được!”

Ông lão hiền từ nở nụ cười, nói: “Rất tốt, được con mở miệng đồng ý, ta cũng an tâm. Mà bây giờ, con chuẩn bị lên đường đi!”

Lão nhân vừa mới dứt lời, hai mắt đột nhiên nhắm nghiền, giống như đang ngưng tụ lực lượng toàn thân, tiếp theo...

Chỉ thấy hần há mồm hô một tiếng, một ngụm khói đặc đã từ trong miệng phun ra, khói đặc càng mở rộng thêm, trở thành một vòng khói năm thước cực lớn, phiêu đảng giữa không trung!

Nộ Tu La vừa thấy vòng khói này lập tức vui mừng, tiếp đó nhún người nhảy lên, lao thẳng về phía trung tâm vòng khói!

Nói cũng kỳ quái, ngay lúc Nộ Tu La nhảy qua vòng khói, người của hần ta lại không có cái nào xuyên ra khỏi vòng khói!

Cả người hần, hoàn toàn chìm vào trong vòng khói, tựa như bị một lực lượng vô hình cắn nuốt, biến mất trên mặt đất!

Thiên...! Chuyện này... rốt cuộc là sao? Đây chính là sức mạnh siêu nhiên của ông lão kia sao?

Đây là yêu pháp? Hay là...

Có thể đứng ngang hàng với nửa Thần?

Sức mạnh của Thần?

Mà ông lão không biết đã trải qua bao nhiêu xuân thu này, rốt cuộc là chính hay là tà?

Hắn, vì sao lại trợ giúp Nộ Tu La cuồng lệ thích giết chóc?

Xem ra, đã trở thành lán giềng của vùng đất xấu xa đầy tội ác, không những sẽ cử hành đại hội võ đạo dưới đất mười năm một lần, mà còn bùng nổ một trận chiến thế giới văn minh tồn vong!

Nhân vật chính trong trận chiến thế kỷ này, trừ Nộ Tu La cực ác cực bá cực mạnh, còn có hai người sắp thoát thai trùng sinh, kinh thể hải tặc...

Hai người ở lân cận biết hết thầy chân tướng, thậm chí nhớ lại thân thể thật sự của mình “sinh mệnh vô địch”...

Gió!

Vân!

Phong vân mạnh nhất trong một trăm bốn năm!

Kỷ Thần Võ sắp chính thức mở ra...

Chương thứ mười hai.

Sinh mệnh hoàn mỹ, lại khao khát có được tình yêu khó có thể hoàn mỹ, nhất định là một bi kịch.

“A Thiết! A Thiết...”

“Bạch Tú?”

“A Thiết, ngươi quên rồi sao? Hôm nay là ngày trọng đại ta và đám hài tử chín tuổi ngươi gặp gỡ Bán Thần, chỉ cần thấy nửa thần, sẽ có thể đạt được nửa thần chúc phúc. Vì sao ngươi còn chờ chực một mình a?”

“Ừm, vậy chúng ta đi thôi.”

“Bạch Tú, ngươi, vì sao không đi cùng ta?”

“Ta nghĩ... Mình vẫn nên giữ lại tốt hơn.”

“A Thiết... Ngươi có biết, xưa nay ngươi không thích nhiều lời, càng không có biểu cảm gì. Những đứa trẻ khác đã sớm cười thầm ngươi quái gở, nếu như ngươi còn xuất hiện cùng ta, cũng không biết bọn chúng sẽ nhìn ngươi như thế nào đây...”

“Ngươi, cho rằng những người khác sẽ nhìn ta như thế nào?”

“A Thiết... Ta và ngươi, còn có Nhiếp Phong cùng nhau trưởng thành. Ngươi biết ta không phải chân chính... Người, ta chỉ là yêu trong một nửa thân mới tạo ra.... Yêu và người vốn không nên ở chung một chỗ, nếu ngươi ở cùng ta, chỉ sợ người khác sẽ vì ta mà xa cách ngươi a...”

“A? A Thiết, vì sao ngươi ngồi xuống đất? Tại sao ngươi còn chưa có tiền trả lại đi gặp nửa bên Thân?”

“Bởi vì, nếu như ngươi không đi cùng ta thì tất cả sẽ mất đi ý nghĩa, dù cho có gặp nửa thân, đạt được bất kỳ lời chúc phúc nào của nó thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa!”

“A Thiết, vì sao ngươi phải làm như vậy chứ? Ngươi không cần phải vì một con yêu không phải là nhân như ta, mà từ bỏ cơ hội tốt cho nửa thân...”

“Ngươi sai rồi. Từ đầu đến nay, trong mắt ta và Nhiếp Phong, ngươi cũng là người, một người thậm chí còn có nhân tâm hơn so với nhân loại thật! Ta sớm đã quên ngươi là “nó”, chỉ biết là ngươi, tình bằng giữa chúng ta, tuyệt đối sẽ không vì ngươi không phải là người mà có bất kỳ thay đổi nào!”

“A Thiết... Vì sao ngươi đối xử với ta... Tốt như vậy sao? Những đứa trẻ khác thấy ta xuất hiện, luôn nói ta là... Yêu, còn dùng đá ném ta, chỉ có ngươi và Nhiếp Phong, dù không chê ta có thể một ngày, cũng không thể bảo tồn hình dáng người này...”

“Bạch Tú, ta và A Thiết không chê ngươi là yêu, bởi vì ngươi cũng chưa từng chê trách hai ta!”

“Hả? Nhiếp Phong, là ngươi? Ngươi cũng tới à?”

“Ừm! Bạch Tú, ta và A Thiết, trong mắt người khác cũng là quái nhân, quái nhân cùng yêu, vốn là không tách ra được, mà ba người chúng ta, cũng nhất định phải trở thành bằng hữu!”

“Nhiếp Phong nói không sai! Bạch Tú, bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, tình hữu nghị giữa chúng ta tuyệt đối sẽ không bởi vì bất kỳ biến cố nào mà biến hóa, cho dù ba chúng ta cùng nhau mất đi trí nhớ, chỉ cần bạn hữu nghị vẫn còn, sẽ có một ngày, ba chúng ta vẫn sẽ ở cùng một chỗ, ta từ đầu, tuyệt sẽ không vứt bỏ ngươi!”

“Thật sao? A Thiết, người và Nhiếp Phong thật sự quá tốt với ta...”

“Ta và Nhiếp Phong, chỉ yêu cầu người một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Từ nay về sau, quên người là người, chớ ti tiện vì thân phận của mình, cho dù người nhất định cũng không phải là người chân chính, cũng phải sống giống một con người hơn!”

“A Thiết... Cảm ơn người và Nhiếp Phong. Ta đáp ứng người... Tương lai bất kể có phát sinh chuyện gì, ta... nhất định sẽ sống giống một người, cho dù chết, ta cũng giống một người hơn so với những người khác, càng có...”

“Người - Tôn - Nghiêm!”

“Nhất định?”

“Nhất định!”

Cái chết, rốt cuộc là cảm giác gì?

Phàm trần tục thế, chúng sinh mặc dù đều có một cái chết, chỉ có người còn sống, lại có ai thật sự từng trải qua tử vong, hiểu được cái chết là cảm giác như thế nào?

Chỉ có một số ít người từng tìm được đường sống trong chỗ chết, hoặc là một phần tâm tình mắc bệnh, mới nếm qua cảm giác tử vong, nhưng cũng chỉ là một ít ảo giác mơ hồ không rõ, cũng không biết thật cái nào thật cái nào giả!

Nhưng lúc này A Thiết cùng Nhiếp Phong lại có cảm giác như thực sự chết đi!

Vì bọn họ đang rơi vào ranh giới giữa sinh và tử!

Thật sự là cách cái chết không xa!

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? A Thiết và Nhiếp Phong không hẹn mà cùng nghĩ.

Trong lòng hai người họ đều cảm thấy kỳ lạ, bởi vì giờ phút này bọn họ sớm đã bị hai giọt “Long Nguyên” trong bộ kinh vân nhập vào cơ thể, không ngừng trùng kích mà đứng ở trong tình trạng “Sinh Tử Huyền Quan” cực kỳ nguy hiểm, giống như hai người chết sống, lại càng phải lao động vào vật chứa

sinh mệnh cực lớn bên trong thần quan, hy vọng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, hai người bọn họ vốn nên bất tỉnh nhân sự, hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng không biết vì sao, bọn họ lại vẫn còn ý thức!

Càng khó có thể tin là ý thức hai người bọn họ vốn chung ý thức! Bọn họ mặc dù không thể mở mắt ra, duy hai người lại không hên mà cùng hiện lên một ít chuyện cũ giống như đứt đoạn, một số là trước khi bọn họ mất trí nhớ mười tuổi, đã sớm không nhớ nổi chuyện cũ!

Trong đầu bọn họ chẳng những cùng liếc mắt nhìn, năm đó năm đó tám, chín tuổi huyện yêu Bạch Tú, luôn là hảo bằng hữu cực kỳ tốt với hai người bọn họ, Bạch Tú càng bởi vì thường xuyên đi chung với hai người mà bị một số điện cương không người hành hạ!

Cũng bởi vì mục đích lúc trước của một nửa thần linh sáng tạo ra nàng, mà chỉ vì âm thầm thủ hộ tên Thần Võ Giả A Thiết này mà không ngờ nàng lại có thể trở thành bằng hữu của A Thiết và Nhiếp Phong, trái với dự định của nửa bên Thần Linh dành cho nàng, thân là số mệnh của Huyện Yêu...

Nàng, tuyệt đối không được có bất kỳ tình cảm nào với bất kỳ con người nào!

Nhưng tất cả tra tấn này vẫn không ảnh hưởng đến tình hữu nghị giữa hai người Bạch Tú, nàng vẫn âm thầm ở cùng một chỗ với hai người, mỗi lần bị phát hiện làm trái quy tắc, nàng bị điện cương nặng phạt một thời gian sau, tóm lại sẽ cùng A Thiết, Nhiếp Phong âm thầm tiếp tục đoạn tình hữu nghị này!

Nhưng cách mỗi một đoạn thời gian, điện cương tàn khốc tra tấn, cuối cùng dẫn đến Ấn Châu Huyện Yêu trong cơ thể Bạch Tú sinh ra dị biến không tưởng được, suýt nữa trở thành Huyện Yêu đáng sợ gấp trăm ngàn lần so với Huyện Yêu, may mà cuối cùng A Thiết hy sinh “Nguyên tố sinh mệnh” trong cơ thể mình, cùng với lực lượng của Nhiếp Phong và A Thiết liên kết thành một đường giúp đỡ, mới ổn định gen của Bạch Tú lại!

Mà sau khi trải qua việc này, tình hữu nghị giữa ba người càng thêm kiên cố, tất cả đều bởi vì Bạch Tú lần này sắp cận kề

hiểm cảnh, suýt nữa khó bảo toàn hình người, đều bởi vì không muốn chia sẻ tình hữu nghị với hai người!

Đáng tiếc chính là, lúc này chuyện cũ hiện lên trong đầu A Thiết cùng Nhiếp Phong, cũng chỉ dừng lại ở đó, bọn họ thủy chung không cách nào nhớ rõ sau đó lại xảy ra chuyện gì, vì sao lấy ba người đến cuối cùng sẽ mất hết trí nhớ trước mười tuổi? Ba người vì sao vẫn muốn tách ra, rơi vào hoàn cảnh khác nhau, từng người tiếp tục trưởng thành?

Rốt cuộc trong đó đã từng phát sinh biến cố gì, chuyện lạ gì?

Giờ phút này A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ cảm thấy dị thường kinh ngạc, ngoại trừ kinh ngạc hai người tại “Sinh Tử Huyền Quan” trong thời điểm máu chốt này, não hải đột nhiên tương thông, không hẹn mà cùng nhìn thấy một bộ phận ký ức quá khứ của mình bên ngoài, cũng bởi vì từng chuyện cũ dần dần tan rã, hai người bỗng nhiên chỉ cảm thấy trước mắt linh quang lóe lên!

Trời! Điều này... Sao có thể? Hai người A Thiết vô cùng khiếp sợ, chỉ vì một trận linh quang vừa rồi lóe lên, ánh mắt bọn họ mặc dù không cách nào mở ra, duy chỉ có hai người là có thể “ý thức” nhìn thấy tình huống bên trong khoang thuyền.

Mà cỗ “Ý thức” này, chẳng lẽ là “Tâm nhãn” trong truyền thuyết của Trung Quốc lúc xưa?

Hai người bọn họ mặc dù bị máu Long Nguyên không ngừng trùng kích, nhưng máu Long Nguyên lại ở trong cơ thể hai người không ngừng biến hóa, khiến hai người bọn họ toàn thân không cách nào nhúc nhích, trước mắt nguy hiểm không thể nhìn, vẫn có thể lấy “Tâm” thấy rõ giờ phút này ở trong khoang xe trống xảy ra chuyện gì?

Mà tất cả những gì mà bọn họ nhìn thấy “Tâm nhãn”, cũng thực sự rõ ràng!

A Thiết và Nhiếp Phong thấy được, chính mình đang đứng bên trong hai vật chứa sinh mệnh thật lớn vận tải thuyền, bên người Trác Lam còn đang rơi lệ, nôn nóng như lửa đốt!

Vì sao Trác Lam lại lo lắng như vậy?

Hai người “Tâm Nhãn” thuận theo ánh mắt Trác Lam nhìn lại, chỉ thấy ba người bọn họ, lại bị một màn sáng màu tím trùng

trùng điệp điệp bao phủ, mà ở bên ngoài màn sáng, giờ phút này lại có một người, toàn thân tản ra một hào quang màu trắng chói mắt, thân ảnh người này, dần dần trở nên mơ hồ trong hào quang, mà người này càng không phải ai khác, rõ ràng là trong đầu A Thiết cùng Nhiếp Phong, vừa rồi còn hiển hiện vô số chuyện cũ...

“Bạch Tú?”

A Thiết cùng Nhiếp Phong đồng thanh hô lên, bọn họ vạn liệu không tới, vốn cùng bọn họ đạo bạch tú, hôm nay lại bị một đạo tử sắc quang mạc ngăn cách trùng điệp với bọn họ cùng Trác Lam! Hai người càng cảm thấy toàn thân bạch tú phát ra hào quang chói mắt, ẩn chứa một cỗ lực lượng, vượt xa Bạch Tú Bình thường có khả năng phát ra lực lượng!

***

***

Giải thích duy nhất chính là bây giờ bạch tú, đang bắt chấp tất cả sức mạnh mạnh nhất trong đời nàng!

Đúng vậy! Bạch Tú giờ phút này đã bắt chấp mọi giá!

Nàng chẳng những vô cùng tận tâm, cũng bắt chấp tất cả, nàng không tiếc mọi giá, bắt chấp hậu quả mà đem “người hình” mình khổ tâm nửa đời giải thể”, đơn giản là muốn bộc phát ra tất cả tiềm lực ẩn sâu trong cơ thể mình...

thề – bảo vệ Phong – Vân!

Do lực lượng vô địch phá vỡ bến thuyền vận thâm, luồng năng lượng khủng bố vượt qua ngàn vạn độ kia giờ đã đứng trước mặt nàng!

Mà chủ nhân cỗ năng lượng kinh khủng này lại là một người mà nàng và Phong Vân cũng không ngờ tới...

Nghị nghị Thiên Đạo Minh...

Cầu!

Đạo!

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Trác Lam cùng Bạch Tú Tạo Mệnh cũng không nghĩ tới, Thiên Đạo Minh “Cầu đạo” vốn còn chưa có từ bỏ đánh lén A Thiết, lại thừa dịp hai người rời

khỏi hải địa đuổi theo đến cùng, nói vậy vừa rồi hẳn dùng một bộ phi cơ khác đuổi theo, lại ở trên cao vạn thước phá tan phong vân tọa lạc ở đâu!

Nhưng mà, cầu đạo xuất hiện làm hai người Bạch Tú chấn kinh, nhưng càng dạy cho hai người kinh hãi, vốn trước mắt có đầy nghi thức cầu đạo, tướng mạo đường hoàng, giờ phút này mặt mũi tràn đầy gân đỏ, mỗi sợi gân đỏ cũng tùy thời đều có thể nổ tung, phun ra máu tươi...

“Cầu đạo..., lại là người?”

“Người phục rồi....”

Toàn thân Bạch Tú được hào quang màu trắng bao phủ vào bên trong, khó có thể nhìn được mà phát ra một tiếng thét kinh hãi!

Cái gì? Cái gì?

Vốn Diệm là đặc hiệu tác dụng cầu đạo nghiên cứu chế tạo, có thể làm cho tiềm năng thân thể cấp tốc mãnh liệt tăng lên. Trước kia Hoắc Thiên vì cứu ái tử A Thiết, không tiếc tổn hại tính mạng của mình, ăn vào gấp ba lần XC, trước mắt cầu đạo, lại cũng không để ý hết thảy ăn vào A X?

Chỉ thấy mặt mũi tràn đầy gân đỏ cầu đạo, hôm nay khuôn mặt đã trở nên dữ tợn, từ miệng của hắn phát ra một loại hỏa thiêu năng lượng, càng phun ra một câu vô cùng lãnh khốc:

“Hắc hắc... Đúng thì sao?”

“Lần trước ta nhất thời khinh địch, không ngờ tên Huyền Yêu này của người không giống người, lại đột nhiên ra tay tương trợ, mới có thể để người cứu đi dạo kinh vân. Nhưng hôm nay hắn và Nhiếp Phong đã không còn may mắn như vậy nữa...”

“Hôm nay, ta đã ăn cả gấp đôi XX, mang lực lượng toàn thân phá cốc đến ngàn vạn độ năng lượng siêu việt, cho dù là thánh nhân Kiếm Trung ẩn cư dưới đáy biển nhiều năm kia tự mình xuất thủ, cũng chưa chắc có thể ngăn cản ta, huống chi là người...”

“Người là con quái vật đáng ra không nên tồn tại trong thế giới này!”

Giọng điệu cầu đạo không những lãnh khốc, mỗi một câu nói của hắn càng lãnh khốc hơn, ngữ khí cay nghiệt như một thanh độc kiếm. Mỗi một kiếm đều đâm trúng chỗ đau trong lòng Bạch Tú, mỗi một câu nói đều vũ nhục nàng không phải là nhân loại, mục đích cũng không chỉ trước khi ra tay phải trọng thương chiến tâm của Bạch Tú!

Nhưng đối mặt với sỉ nhục của Cầu Đạo, một gương mặt thanh tú trong hào quang mặc dù dần dần trở nên hoàn mỹ, nhưng vẫn toát ra một tia gập mạnh mà không khuất phục, gập nhục không hổ thẹn, nhưng nghe nàng ung dung phun ra một câu lời kiên định vô cùng., Nói: “Không sai! Có lẽ con Huyền yêu ta trong mắt người không giống người, sớm đã không nên tồn tại ở thế giới loài người này, nhưng người tạo vật đã bảo ta dựa vào nửa phần tay thần ngoài ý muốn sinh ra, ta, liền nhất định tồn tại giá trị cùng mục đích! Mà ta, hôm nay rốt cuộc cũng minh bạch mục đích thực sự của mình!”

Cầu Đạo cười gằn:

“Ha ha, quái vật nhân gian, ngươi cứ nói, xem ngươi có mục đích gì tồn tại?”

“Mục đích tồn tại của ta là...” Bạch Tú nghĩa không có gì thay đổi, nghiêm mặt trả lời từng chữ: “Hy sinh!”

“Vì A – Thiết, mà Côn Bằng, súc sinh!”

“Không biết từ khi nào ta đã yêu hắn!”

“Ta nguyện ý vì hắn mà hi sinh tất cả, bao gồm cả tính mạng của ta, thậm chí...”

“Ta... linh hồn!”

“Cho nên hôm nay cho dù ta chiến đấu đến hình thần câu diệt, ta cũng không tiếc!”

Nói rồi! Rốt cuộc đám người A Thiết và nàng ở vào thời khắc khẩn trương không chút khẩn trương, đã thật sự nói ra tiếng lòng của nàng!

Vì trước đó, tuy nàng từng nói với Trác Lam rằng mình muốn lãng lẽ theo A Thiết cả đời, nhưng còn chưa nói ra tình cảm yêu thương của mình đối với A Thiết, nhưng hôm nay hiển nhiên nàng tự biết vì bảo vệ A Thiết và Nhiếp Phong, bản thân

tất sẽ gặp đại nạn, cho nên trước khi hình thần câu diệt, đã bắt chấp tất cả mà mình giấu trong lòng bao nhiêu năm, thật ra những lời này của nàng là do Trác Lam nghe thấy khi đang trong lòng nôn nóng, càng hy vọng ngày sau Trác Lam có thể chuyển lời cho A Công...

Duy chỉ có Bạch Tú mới biết, A Thiết và Nhiếp Phong mặc dù bên ngoài đang chịu tận lượng long nguyên chi huyết trùng kích, nửa chết nửa sống, nhưng “Tâm nhãn” của bọn họ lại thanh tỉnh dị thường, A Thiết sau khi nghe xong thâm tình này, trái tim càng lún sâu xuống phía dưới...

Chỉ vì, kỳ thực nhiều năm trôi qua, hắn cũng có cảm giác giống với Bạch Tú!

Từ lúc mười tuổi, mặc dù A Thiết không nhớ nổi chuyện cũ lúc nhỏ, nhưng trong mộng cảnh, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên đôi mắt đẹp và u oán của Bạch Tú, nhưng đôi mắt xinh đẹp luôn mang đến cho hắn cảm giác thân thiết vô hạn, ấm áp vô hạn, trong dòng lũ năm tháng, hắn đã sớm yêu mến cặp mắt này, còn giấu ở sau lưng đôi mắt này. Một đoạn tình cảm của hắn mặc dù đã không còn nhớ lại, nhưng vẫn còn mang đến cảm giác hoài niệm!

Mà tâm tư Bạch Tú không phải cũng giống như vậy sao?

Những năm gần đây, tuy nàng phải thực hiện vận mệnh của mình, một mực âm thầm thủ hộ A Thiết, nhưng ở sâu trong trái tim nàng cũng lờ mờ nhớ lại một ít giọt nước, mà từng giọt từng giọt năm tháng tích lũy xuống, rót cuộc cũng khiến nàng cảm giác như giang hà thiếu dòng sông, đến nay càng không thể kìm nén...

Đáng tiếc là trong lòng Nhâm Thiết đã nghe thấy suy nghĩ của A Thiết, cho dù A Thiết cố gắng tìm cách phá vỡ Huyền quan sinh tử đang rơi vào thế giới này, nhưng hắn và Nhiếp Phong vẫn như hai người chết, chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Một con đường cuối cùng để hình thần câu diệt là A Thiết!

Một con đường tuyệt vời mà lòng nàng luôn muốn chết không hối tiếc!

“Không...! Bạch Tú...”

“Người tuyệt đối không được... Hình thần cụ diệt! Người còn nhiều lời... phải nói với A Thiết, người tự mình... nói với hắn đi! Người nhất định phải lưu lại... tính mạng của mình, không được tùy tiện... mất mạng...”

Bỗng dưng, trong khoang xe linh thú vang lên tiếng khóc như lửa đốt của Trác Lam. Vì Bạch Tú, nàng sớm đã nóng như nước mắt, nhưng nhìn khuôn mặt Trác Lam, Bạch Tú vẫn chưa có chút dao động nào, chỉ âm ỉ cười: “Trác Lam... Cảm ơn người đã coi ta là nhân loại. Đáng tiếc, ta không phải là nhân loại. Hôm nay nếu có thể hy sinh cho A Thiết, có lẽ... đã là phúc khí lớn nhất của ta...”

“Kết cục tốt nhất!”

Nói tới đây, Bạch Tú chợt quay lại cầu đạo, hào quang trên người càng chói mắt hơn trước nhiều, chói mắt đến mức ngay cả Trác Lam cũng không cách nào thấy rõ trong hào quang, thấy nàng đã đem toàn bộ tiềm năng cả đời của mình đánh bạc đến cực hạn của nàng. Nàng cả đời cao phong, nhưng nghe trong hào quang nàng cao giọng hô to: “Thiên Đạo Minh cầu đạo!”

***

“Hôm nay người sẽ tổn thương A Thiết và Nhiếp Phong, trước hết phải qua cửa huyền yêu mà người khinh thường này!”

“Nếu như người có bản lĩnh, cứ việc đánh ta đến hình thần câu diệt! Nếu không...”

“Người rút về tổng bộ Thiên Đạo Minh, biến mất ở đó đi!”

Trong tiếng hô to, hào quang toàn thân Bạch Tú bỗng dưng “Bồng” một tiếng vang lên, lại lần nữa bạo cường gấp mấy lần, toàn bộ “nhân hình” của nàng lập tức giải thể, khoảnh khắc huyền hóa thành một đạo ánh sáng chói lóa vạn trượng giống như cự kiếm, lấy thế sét đánh bắn về phía cầu đạo!

“Không... Bạch Tú! Đừng nên như vậy...!”

“Đừng mà... A!”

Trác Lam kinh hô, Nhiếp Phong thầm thốt lên trong lòng, ngay cả A Thiết cũng la lên trong đầu!

Nhưng mà vô luận bọn họ ở trong lòng ngực kinh hô điên cuồng kêu loạn trong đầu như thế nào, giờ phút này căn bản cũng không thể ngăn trở Bạch Tú, không cách nào có thể ngăn trở Bạch Tú thề này bảo vệ A Thiết, Nhiếp Phong tâm tình, cổ tình này vì hữu nghị mà không để ý bất cứ hậu quả gì!

Còn tiềm lực mà Bạch Tú phát ra ngoài giải thể của bản thân cũng giống như lời tiên đoán của nửa bên thân vậy, tuyệt đối không thể đánh giá thấp! Bởi vậy cô đã không còn bị trói buộc nữa, năng lượng của cự kiếm vốn đã biến thành cường đại, cường đạo chưa đến, đã thổi cạo râu tóc hướng về phía sau như mũi tên bay, tất cả dụng cụ điện tử trong cơ thể đều nổ tung, xem ra sau khi nàng đánh xong, bộ vận chuyển cự hình khổng lồ này đã bị hủy không thể nghi ngờ!

Chỉ có đôi mắt với một đòn mạnh mẽ của Bạch Tú, thậm chí tự diệt một cách tự cường, lại chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua cầu đạo, tiếp theo liền lộ ra một tia khinh miệt cười, trầm giọng nói: “Hắc..., quả nhiên không kém! Không hổ là sinh mệnh hoàn mỹ do Bán Thần tạo ra!”

“Đáng tiếc, bề ngoài hoàn mỹ như vậy, một sinh mệnh hoàn mỹ như vậy lại khao khát có được tình yêu tuyệt đối, từ lâu đã là một bi kịch rồi!”

“Hôm nay, hãy để cho ta xin đạo lĩnh giáo thật tốt Huyền Yêu X là do Bán Thần sáng tạo ra, năng lượng mạnh nhất có thể đạt tới cảnh giới kinh thiên động địa gì chứ? Hơn nữa cái gọi là Bộ Kinh Vân của ngươi cũng nên...”

“Đến cùng là sâu bao nhiêu!”

Trong tiếng quát khế, mặt đất đột nhiên trầm xuống, sợi gân đỏ đáng sợ trên mặt nhất thời bắn ra tia máu sền sệt, chứng tỏ năng lượng thúc giục cốc của hắn và s duyệt phụ đã vô cùng vô tận, một kích hướng về phía Bạch Tú làm ra quyết định!

“Ba” một tiếng bén nhọn vang lên, ba đạo hào quang xanh đỏ từ ba ngón tay phải của y bắn ra, điên cuồng oanh kích lên Bạch Tú đang tiến lại gần. Ba đạo khí mang này chính là tuyệt học vô thượng mà y tu luyện nhiều năm, đã đạt tới lô hỏa thuần thanh-

Ba phần ba – Quy - Nguyên – Khí!

Mà ba đạo này trái ba phần quy nguyên khí, so với trước kia hẳn đánh lén A Thiết làm ra sự mạnh mẽ gấp bội, khí mang theo năng lượng nhanh chóng xoắn lại thành một đạo tam sắc quang toàn thật lớn, thẳng hướng Bạch Tú biến thành cự đại quang kiếm nghênh đón!

Đáng sợ hơn chính là, vừa rồi lúc Bạch Tú hóa thành cự đại quang kiếm lao ra, năng lượng nghỉ trên tay Trác Lam đọc số chỉ là chín trăm vạn độ, cũng tức là, cho dù Bạch Tú không tiết giải thể một kích, nhiều lắm cũng chỉ là ngàn vạn năng lượng, nhưng hôm nay đọc số nghỉ trong tay Trác Lam biểu hiện, cầu đạo hiện ra ba phần quy nguyên khí, dưới Thị Cửu Cửu thúc giục cốc thành linh đã đạt đến một ngàn hai trăm vạn độ năng lượng!

Trời... Một ngàn hai trăm vạn độ? Há chẳng phải là thể hiện, hiện tại hai người đang dốc hết toàn lực một kích sinh tử, mà lại cách xa ba trăm vạn lần năng lượng? Vậy chẳng phải là ả ta sẽ...?

“Bạch Tú...”

Tất cả đã quá muộn! Mọi thứ đều không kịp! Trác Lam gọi, A Thiết cùng Nhiếp Phong trong lòng kinh hô, Bạch Tú đã không cách nào nghe thấy nữa! Nhưng thấy nàng đã hóa thân thành cự đại quang kiếm, giờ phút này đã đụng phải ba phần quy nguyên khí cầu đạo một ngàn hai trăm vạn, tiếp theo giữa không trung bỗng nhiên nổ ra một tiếng “Ừ ừ”!

Đó là một tiếng nổ long trời lở đất, phảng phất như trời sắp sập, đất cũng sắp sụp, thiên địa cũng vì tiếng sét đánh này mà vỡ nát; thiên địa, cũng vì một người không phải linh hồn con người, lại có được tình cảm hi sinh nhân loại hiếm có, mà kinh ngạc kêu lên!

Mà đồng thời khi tiếng nổ vang rung trời, tam sắc khí mang của hồng lam lục cùng cường quang màu trắng của bạch tú cũng bỗng dừng đọng phải phản chấn của từng cái, kịch liệt bắn ra bốn phương tám hướng. Trong khoảnh khắc, mỗi một tác không gian bên trong vận tải đều tràn ngập ánh sáng mạnh bất đồng, mỗi một tác ánh sáng mạnh càng ẩn chứa lực bạo tạc bức người, làm toàn bộ khoang cơ khí căng tràn muốn nứt...

Hách Thính lại là một tiếng sét đánh, vận chuyển lôi đài to như vậy, cũng không thể chống đỡ lực phản chấn kinh thế do hai người Bạch Tú và cầu đạo hợp thành hơn hai ngàn vạn độ năng lượng, một tiếng nổ “Ầm ầm” phát sinh kịch liệt!

“Bạch... Tú...”

Thật sự là quá chấn động! Chẳng những cỗ bạo tạc này chấn động lòng người, cường quang vừa rồi bắn ra càng làm người ta hoa mắt, Trác Lam, A Thiết và Nhiếp Phong căn bản không thể thấy rõ Bạch Tú và cầu đạo chiến quả trong cường quang, ba người bọn họ đang ở trong màn sáng màu tím, sau khi chiến hạm nổ tung, lập tức một quang cầu màu tím, từ trên cao vạn thước cấp tốc hạ xuống mặt đất!

Chỉ không biết rằng, hệ thống phòng ngự quả cầu ánh sáng màu tím có ẩn chứa năng lượng cường đại này lại có thể khiến hai người Trác Lam và A Thiết rơi xuống không trung vạn thước mà không chết hay không?

Không biết, Bạch Tú chính diện liều mạng với Cầu Đạo, kết cục của nàng sẽ như thế nào?

Nàng sống hay chết?

Thế hoặc đã hoàn toàn giải thể?

Hình thần câu diệt?

Chương mười ba...

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

A Thiết và Nhiếp Phong vốn đang ở trong Huyền quan sinh tử, cuối cùng cũng lại có ý thức trở lại!

Đúng! Nói bọn họ lại có ý thức, không hề bỏ qua, tất cả đều vì bọn họ đã từng mất đi ý thức.

Bọn họ nhớ rất rõ, quang cầu màu tím không được hai người bọn Trác Lam xếp vào trong, sau khi từ trên cao vạn thước cấp tốc hạ xuống cũng không có may mắn rơi xuống biển rộng mênh mông, mà ngược lại rơi thẳng xuống một cái đảo nhỏ vô danh nào đó!

Từ trên cao vạn thước rơi thẳng xuống mặt đất, bị lực va đập cùng lực gia tốc quả thực khó có thể tưởng tượng, mặc cho

quang cầu màu tím kia là nửa bên thần sáng tạo ra màn sáng màu tím, có thể chống lại lực xung kích cực cao, nhưng rơi xuống mặt đất thì lại sinh ra chấn động cường đại, vẫn làm cho Trác Lam tại chỗ miệng phun máu tươi ngất đi, mà A Thiết, Nhiếp Phong đang ở tại Sinh Tử Huyền quan cũng vì vậy mà mất đi ý thức!

May mà, mặc dù một lần mất đi ý thức, chỉ có quang cầu màu tím mới có thể hóa giải phần lớn chấn động. Hai người đang ở Huyền Quan Sinh Tử cũng không đáng ngại, thậm chí trải qua một thời gian ngắn, hai người cũng dần dần có ý thức đáp lại; tuy rằng vẫn giống như trước kia, không cách nào mở mắt ra, nhưng hai người vẫn có thể dựa vào “Tâm nhãn” vi diệu giữa lẫn nhau, dò xét tình thế xung quanh.

Mà hai người phát giác chuyện thứ nhất chính là Trác Lam đã sớm thổ huyết ngất đi, đáng tiếc giờ phút này hai người cũng lực bất tòng tâm.

Chuyện thứ hai, chính là ba người bọn họ bây giờ đã lạc địa, là một bãi lầy hẻo lánh, cũng không biết là nơi nào.

Chuyện thứ ba, cũng là chuyện khiến bọn họ lo lắng nhất.

Bạch Tú cũng không có theo bọn họ cùng rơi xuống hòn đảo nhỏ này!

Không thấy nàng đâu rồi!

***

***

***

Sao có thể? Luận lý, cho dù Bạch Tú thua dưới tay đã cầu đạo, nhưng vận thân Kỹ Sĩ vừa bạo, nàng cũng khó mà may mắn thoát khỏi. Đáng lẽ nên cùng rơi xuống một bãi nước này với đám người A Thiết, cho dù nàng đã chiến tử lừng lẫy, cũng phải có thi thể của nàng, nhưng hôm nay lại cực mắt không thấy tung tích của nàng, lẽ nào... Chẳng lẽ...

Nàng thật sự chiến đấu “thân hình thần câu diệt”?

Nghĩ như vậy, tâm tình A Thiết và Nhiếp Phong lập tức trầm xuống, hai người bây giờ tâm thần tương thông bởi Sinh Tử

Huyền Quan, lời nói của Nhiếp Phong cũng rất nhanh truyền vào trong đầu A Thiết:

“A Thiết... Bạch Tú hoàn toàn không thấy... bóng dáng, nàng... Có thể là lạnh ít dữ nhiều...”

“Tuyệt đối sẽ không!” A Thiết vô cùng tin tưởng:

“Cầu đạo, cũng không thấy nữa! Hắn cũng chưa chắc chiến một trận hơi phi yên diệt!”

A Thiết suy nghĩ rất có khả năng trước đây, nhưng lúc này một hồi thanh âm từ phía chân trời truyền đến lại không thể phủ định được khả năng này của hắn!

Đó là một hồi tiếng trống “Đát đát đát đát đát”!

“Tâm nhãn” của A Thiết và Nhiếp Phong lập tức liếc sang, một bộ vận chuyển lôi thuyền khổng lồ từ trên trời giáng xuống, thoáng chốc ở bãi lầy nổi lên bão cát mãnh liệt, thậm chí Trác Lam đã hôn mê từ lâu cũng bị giật mình tỉnh giấc, mà bên trong cửa khoang cơ quan mở ra của bộ vận thâm bay này, có một bóng người đang đứng sừng sững tại chỗ, bóng người này không phải ai khác, mà là...

Cầu đạo!

“A...? Cầu đạo hắn... Vẫn chưa có chết?”

“Hắn... Hắn cũng không vì liều mạng với Bạch Tú mà có... nửa phần tổn thương?”

“Cực...! Không ổn rồi...”

Đúng vậy! Trác Lam hô to một tiếng không sai! Thật sự không ổn!

Bạch Tú giờ phút này không biết kết cục ra sao, hóa ra đã tan xương nát thịt, hình thân cầu diệt, nhưng cầu đạo vẫn có thể ở trận chiến vừa rồi, sau khi liều mạng không tổn hại, không bị thương chút nào, có thể thấy được năng lực của nó lợi hại cỡ nào!

Mà bây giờ hắn ngự cơ mà xuống, có thể nghĩ, vừa rồi vận chuyển bánh xe giữa không trung bạo tạc nổ tung, hắn đã kịp thời nhảy về vận thâm cơ của mình, mới không cần giống như đám người A Thiết phi độn trên cao vạn thước!

Nhưng lời cầu đạo trước mắt không hề hao tổn chút nào, ngay lập tức tỏ vẻ, tình hình của đám người A Thiết thật sự cực kỳ không ổn!

Nhưng đúng vào lúc này, một chuyện càng khiến hai người Trác Lam và A Thiết thêm kinh tâm động phách xảy ra...

“Rắc” một tiếng, quang cầu màu tím mà ba người đang đặt, đột nhiên xuất hiện vô số vết nứt, tiếp theo “Ba” một tiếng bắn ra bốn phía...

Bạo tạc thành bụi!

Vạn liệu không đến, ngay lúc sinh tử Bạch Tú chưa biết, cầu đạo lần nữa hiện thân, một mực thủ hộ quang cầu màu tím của đám người A Thiết, chống đỡ chấn động chưa đến vạn thước rơi xuống đất, rốt cuộc cũng không thể nào chống đỡ nổi, vỡ nát tại chỗ!

Chỉ có điều làm cho người ta sầu lo, lại là tình cảnh của A Thiết cùng Nhiếp Phong, bởi vì hai người vẫn luôn đặt mình bên trong hai vật chứa sinh mệnh khổng lồ trong quang cầu màu tím, bây giờ quang cầu màu tím đã bị hủy hoại vô hình, hai vật chứa sinh mệnh căn bản khó mà chống đỡ nửa phần cầu đạo. Hai người lại đang ở trong giai đoạn khẩn trương của sinh tử Huyền Quan, cho dù có lấy “Tâm nhãn” biết được xung quanh đã phát sinh chuyện gì, cũng không cách nào nhúc nhích phản kháng!

Trác Lam đương nhiên minh bạch tình cảnh này, cho dù khoe miệng vẫn còn đang rướm máu vẫn gắng gượng mà đứng lên, rút ra bội thương âm thanh nhỏ giấu trong quần áo, một ngựa đi đầu, ngăn cản hai vật chứa sinh mệnh mà A Thiết và Nhiếp Phong đưa vào, thế phải bảo vệ hai người!

Mà khi cầu đạo kỳ sĩ hạ xuống cách mặt đất hai trăm ô, cầu đạo đã tung người một cái, như thiên tướng bay vọt xuống, phù một tiếng, đã bình yên rơi cách chỗ ba người A Thiết năm mươi thước!

Chỉ thấy A Thiết cùng Nhiếp Phong mặt ngoài vật chứa sinh mệnh vô thức, trên mặt thỉnh thoảng nổi lên một tia cười tà dị vừa ý, cách biệt nói: “Ha ha, quanh đi quẩn lại, Bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong, hai người các ngươi từ đầu đến cuối vẫn

roi vào tay ta cầu đạo, từ đầu đến cuối vẫn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của ta, xem ra bí mật “Thần Vũ” trong cơ thể Vân Kinh, không phải ta thì có thể...”

Nói xong đã cất bước đi về phía hai người A Thiết. Trác Lam đang canh giữ hai người lập tức toàn thân căng thẳng, giọng cao thương đợi đợi, nói: “Cầu xin người đừng hòng làm tổn thương A Thiết! Ta tuyệt đối sẽ không để người thực hiện được như ý đâu!”

Nghe Trác Lam nói, nhìn thương trong tay nàng, cầu đạo lại cười, lần này, trong nụ cười của hắn lại tràn ngập khinh thường cùng khinh bỉ:

“Hắc, ngay cả huyền yêu hoàn mỹ nhất của Bạch Tú cũng không thể ngăn cản ta, người cho rằng chỉ bằng cây súng binh âm thanh trong tay người là có thể giữ được phong vân?”

“Không phải – lượng, lực!”

Bốn chữ cuối cùng, cầu đạo là từng chữ từng chữ phun ra hướng Trác Lam, lúc nói ra, càn ẩn chứa một cỗ kinh đạo, Trác Lam còn chưa kịp rút thương, bỗng nhiên cảm giác bị bốn cỗ khí kinh vô hình chia ra oanh kích hai tay cùng hai chân, lập tức tứ chi như bị sét đánh, toàn thân mềm nhũn, a một tiếng liền ngã xuống đất!

Mà lấy “Tâm nhãn” nhìn Trác Lam ngã xuống đất a Thiết cùng Nhiếp Phong, một lòng càng trầm xuống dưới, duyên đến nay hai người đã dần dần cảm thấy, hai người bọn họ vốn một mực bị long nguyên huyết không ngừng trùng kích khắp tám mạch, lúc này rõ ràng lại dần dần cảm thấy khoan khoái dễ chịu., Chẳng qua là trong lòng ngực vẫn có một cỗ phiền muộn nội khí như muốn trút ra, chỉ cần có thể xua hết buồn bực nội khí trong ngực, năng lượng toàn thân sẽ hoàn toàn lột xác thành Long Nguyên khí, cũng tức là hai người bọn họ có thể vượt qua cái cửa ải sinh tử này, lột xác thành vô địch kinh thể năm trăm năm trước...

***

***

***

Lại thêm một hồi phong vân!

Nhưng đáng tiếc cỡ nào! Cho dù Bạch Tú không tiếc hi sinh vì thành toàn cho hai người, chỉ thiếu chút xíu, chỉ thiếu chút thời gian đó, hai người bọn họ liền có thể đại công cáo thành, nhưng vào giờ phút này, cuối cùng cũng sắp thành lại bại, lẽ nào vận mệnh của hai người bọn họ sớm đã rơi vào tay tiểu nhân hèn hạ này, trợ hấn đạt được Thần Vũ?

Mắt thấy tất cả lực cản đã được thanh trừ, cầu đạo tiếp tục từng bước từng bước một đến gần hai người A Thiết, càng trong lòng tự tin vừa cười nói:

“Ha ha, rốt cuộc cũng chỉ còn lại ba người chúng ta! Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Hai người các ngươi hôm nay bại, không phải vận khí, chỉ trách các ngươi gặp đối thủ ta, thực sự quá mạnh! Các ngươi cứ ngoan ngoãn chấp nhận số phận đi!”

Một lời đến nước này, cầu đạo tay phải ba lần liệt mà nhanh ra, chỉ kinh phun một cái, ba đạo hồng lam lục khí mang lại bắn ra, đánh thẳng đến vật chứa sinh mệnh A Thiết cùng Nhiếp Phong, hấn trước tiên muốn phá hủy vật chứa, lại áp chế hai người mà đi!

Trác Lam dù đã ngã xuống đất không thể nhúc nhích, nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh, mắt thấy cầu đạo như thế, không khỏi tình thế cấp bách hét lớn: “Không...! Cầu xin ngươi lão cáo già... tuyệt đối không thể làm tổn thương A Thiết! Ngươi tuyệt đối không thể làm bọn chúng bị thương a...”

Thế nhưng, Nhâm giáo Trác Lam kêu lên thành tiếng kiệt lực, cầu đạo sao có thể nghe nài nỉ mảy may? Ba phần Quy Nguyên khí của hấn vẫn như ngũ lôi oanh đỉnh đánh về phía Nhiếp Phong, A Thiết, xem ra giờ phút này đã không còn ai có thể cứu hai người!

Nhưng, “Xem ra chuyện đã xảy ra” cũng chưa chắc đã là “Tuyệt đối”.

Trong khoảnh khắc Trác Lam kêu cứu vô thân này, ngay khi hai người A Thiết nhìn như không cách nào hoàn thủ, thì trên đời này lại còn có một người, tuyệt đối có năng lực ra tay...

Cứu trợ phong vân!

Tỳ Hưu “Bụp” một tiếng, bãi cát trước mặt A Thiết và Nhiếp Phong lật tung lên như một cơn sóng lớn!

Luồng sóng cát do cát đá tạo thành này càng như tường đồng vách sắt, trước tiên đánh gần đến ba phần nguyên khí bằng cát đá bắn ra vô hình, cùng lúc đó, khi sóng cát bị ba phần ba quy nguyên khí bắn ra, một bóng người từ trong sóng cát lao ra, càng lấy thế sét đánh nhanh chóng xuyên qua chỗ yếu hại nơi cổ họng!

Sự tình xảy ra đột ngột, cầu đạo vốn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, tương đối sơ sài đề phòng, huống chi lại nghĩ đến, có thể nhanh chóng đem Phong Vân Thủ tóm gọn, lại hoành hành cảnh này, đột nhiên từ trong cát bắn ra một bóng người hướng mình thiểm điện ra tay?

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng...

Cầu Đạo trong tình huống không kịp đề phòng, cổ họng bị người tới một chương đâm trúng ngay tại chỗ!

Mà hai người Trác Lam và A Thiết vừa thấy bóng người xuất thủ tia chớp này, tất cả đều ngăn ngo!

Chỉ vì bóng người này là...

Người này, là một người mà đám A Thiết chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xuất hiện!

Người này, là một trong những người có tên A Thiết lập tức như trút được gánh nặng!

Mà người này, càng không ngờ rằng còn có năng lực đánh trúng người cầu đạo...

“Bạch... Tú?”

“Là người?”

Trác Lam vui mừng kêu to, trong lòng lại thấy Bạch Tú đột nhiên xuất hiện, A Thiết và Nhiếp Phong cũng chột yên lòng, đá lớn trong lòng! Vốn dĩ bọn họ cho rằng Bạch Tú đã đánh đến tan xương nát thịt, lành ít dữ nhiều, nhưng không dám dọa nạt nguyên lai một mực ẩn núp dưới cát đầu đất, giờ là thời cơ im lặng hướng cầu đạo ra một đòn tuyệt diệt!

Chỉ có điều, dù cho Bạch Tú vẫn chưa chết, giờ phút này tình huống của nàng xem ra cũng không lạc quan!

Chỉ thấy Bạch Tú trước đó phóng thích toàn thân ra tiềm lực mà không tiếc giải thể hóa thành kiếm quang cực lớn, bây giờ mặc dù vẫn có thể một lần nữa tụ hợp thân thể lại thành một hình người, duy chỉ có nàng trước mắt, vẫn giống một người?

Mái tóc màu bạc của nàng vốn dài như nước chảy, giờ đã trở thành tiều tụy và xám trắng. Loại trắng này như một con cá chết, trắng gần như tái nhợt, một loại màu trắng cách cái chết không xa...

Không chỉ có vậy, tứ chi của nàng cũng mọc ra một ít vảy thú, mười đầu ngón tay cũng dài hơn tấc, giống như móng vuốt thú, hiển nhiên thấy nàng trước đây đã giải thể, bây giờ mặc dù biến thành hình người, nhưng đã không còn dư lực có thể khống chế hình dạng của mình? Xem ra nàng sắp biến thành quái vật khủng bố như Huyền Yêu nhất rồi!

Nhưng càng sợ chính là khuôn mặt của nàng ta!

Khuôn mặt của nàng vốn là lớp phấn vo ve, xinh đẹp không gì tả nổi, dưới ánh mắt không những trắng như đá mà còn cứng rắn như đá tảng, thứ nhìn thấy mà giật mình nhất chính là những vết rách chằng chịt như mạng nhện, cả người nàng tựa như một bức tượng đá hoàn mỹ, cuối cùng không chịu nổi gió táp mưa sa nữa, tượng đá đầy những vết nứt sẽ vỡ nát tan tành bất cứ lúc nào!

Mà giờ phút này, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống! Nàng tuy đã đánh trúng một kích vào cổ họng cầu đạo, duy chỉ có ngực bụng phập phồng nhanh chóng, hiển thị thấy nàng đã không còn nhiều sức lực, nhưng nàng vẫn gắng gượng chống đỡ, yếu ớt nói: “Cầu... Đạo! Ngươi không nghĩ tới... Ta ở trong... kích vừa rồi... sau một kích, còn có dư lực... Có thể tập kích... Ngươi không?”

“Chỉ trao của Huyền Yêu chúng ta... Từ trước đến nay ẩn chứa... một loại độc tố, người trúng phải sẽ lập tức... tê liệt, không cách nào... Lại động đây, bây giờ ngươi phải chăng... cảm thấy khó khăn khi đi lại khó khăn, thậm chí không cách nào... xuất thủ hoàn kích?”

Không sai! Chỉ thấy móng tay Bạch Tú dài hơn tấc kia đã khảm thật sâu vào yết hầu cầu đạo, mà sau khi thò tay vào đạo chưởng vẫn không nhúc nhích, từ đầu đến cuối không có phản kích, cổ họng vẫn bị Bạch Tú chỉ tay vào, rất có khả năng như Bạch Tú nói, hẳn, đã thật sự không cách nào động đậy nữa!

Cầu đạo lạnh lùng nói: “Hắc! Không hổ là ảo yêu thích hoàn mỹ nhất mà nửa tỉnh thần sáng tạo, cho tới bước này, thế mà vẫn có thể làm ra một đòn sắp chết, ta ngược lại đã đánh giá thấp ngươi!”

Mắt thấy cầu đạo thật sự không cách nào tái động, lông mày thanh tú giương lên, lại tiếp tục thở dốc, nói: “Ngươi đã... đã đánh giá thấp... Ta, hôm nay, ngươi phải trả giá... đánh giá thấp ta trả giá...”

“Cầu đạo...! Vì A Thiết và Nhiếp Phong...Bọn họ có thể bình an lên đường... tìm nửa bên thần, hôm nay ta... Chỉ có đại khai sát giới, ngươi liền mang theo...có dã tâm với thần vũ, hạ đến...”

“Địa... Ngục... Đi... Đi... thôi!”

Bạch Tú nói tới đây, một bàn tay khác đang vận sức chờ phát động, rõ ràng đã quán thông tất cả dư lực toàn thân, giống như lợi kiếm nhanh chóng cắm vào trái tim cầu đạo, muốn chấm dứt chuyện hôm nay, càng phải dùng hết lực lượng cuối cùng của bản thân, giải quyết cho A Thiết kẻ địch đáng sợ này!

Nhưng mà, Cầu Đạo thật sự thất bại?

Thiên Đạo Minh Phiên Bặc này, đã hô một tiếng thiên hạ dẫn phát, trong mắt mấy chục vạn giáo phái Thiên Đạo Minh này kiêu hùng bất thể như thần linh, thật sự thua dưới huyền yêu hoàn mỹ của Bạch Tú này?

Không!

Ngay khi một chưởng của Bạch Tú sắp đánh vào Trái Tim của Đạo Nhân, trong nháy mắt nghìn cân treo sợi tóc, chưởng của nàng bỗng nhiên không cách nào tiến thêm dù chỉ một tấc!

Bạch Tú không cách nào tiến thêm sát chưởng này, hoàn toàn bởi vì...

Một bàn tay còn mạnh hơn cả nàng lại nắm sát sát chuông của nàng, cứng rắn ngăn chặn chuông thể của nàng!

Mà bàn tay còn mạnh hơn nàng này cũng không thuộc về ai khác!

Rõ ràng là thuộc về cầu đạo!

Là cầu đạo!

Trời ạ...

Khó đoán được, mãi nguyện khó nhúc nhích cầu đạo, lại có thể động thủ chặt chẽ một kích Bạch Tú? Yết hầu của hắn không phải đã sớm trúng độc tố trong ngón tay Bạch Tú sao? Làm sao vẫn hoạt động tự nhiên được?

Đôi mắt Bạch Tú lộ ra vô hạn khiếp sợ, Trác Lam cùng A Thiết, Nhiếp Phong cũng là vô hạn khiếp sợ, ngay lúc mọi người còn đang khiếp sợ, cười cầu đạo đã vô hạn gian hiểm, từ từ đưa ra đáp án cho bọn hắn.

Chỉ thấy hắn chậm rãi đem cổ họng dòi ra sau hai tắc, vừa rồi giống như bị bạch tú trường chỉ đâm thật sâu vào cổ họng, vậy mà không hư hao chút nào, chẳng những như thế, cổ họng hắn còn mơ hồ lộ ra từng tia từng tia kim quang, như kim như cương, bạch tú vừa thấy, mặt như tro tàn, khó có thể tin hô nhỏ:

“Đây là...”

“Thiên...! Người không chỉ luyện thành ba phần quy nguyên khí “Hùng Phách” năm trăm năm trước, còn luyện thành cường giả Đông bành năm đó “tuyệt vô thân”...”

“Bất... Bất diệt, Kim, Thân?”

“Người...”

Bất diệt kim thân?

Căn cứ ghi chép, trong rất nhiều cường địch phong vân năm đó, ngoại trừ Hùng Phách, còn có một cường giả tuyệt thể đến từ Đông Nghiêu tuyệt vô thân, thân mang công cứng rắn Bất Diệt Kim Thân của Cổ Đông Nghiêu, không những mạnh hơn gấp trăm lần so với Kim Chung trảo của Trung Nguyên Thiếu Lâm tự, nghe nói càng không người có thể phá, cuối cùng

Nhiếp Phong cũng bị bức bách vì thất bại vô thần mà xả thân nhập ma, hiểm đến vạn kiếp bất phục, có thể thấy được Bất Diệt Kim Thân lợi hại như thế nào!

Không ngờ tới, bộ tuyệt học Đông Lăng thất truyền năm thế kỷ này, sẽ xuất hiện vào hôm nay tháng hai mươi bảy năm! Nói vậy, ngày đó ở bên trong bình khí Huân, cố ý lấy tuyệt thế hảo kiếm cùng Thiên Tà Chiến Giám kích phát A Thiết cầu đạo, sớm đã luyện lại võ học Trung Quốc trong quyển Thiên Tà Chiến Giám kia, nhưng vẫn cảm thấy ba phần nguyên khí và Bất Diệt Kim Thân là thích hợp nhất với mình, cho nên mới tích cực được không ít khổ công tập hợp hai đại thần công này.

Mà hiện tại hấn lại tập hợp hai đại kiêu hùng kiệt xuất của Trung Quốc và Nhật Bản vào một thân, quả thực giống như hai đại bá chủ vô địch, quả thực là hóa thân cuối cùng của thời đại kiêu hùng!

Nhìn vẻ kinh ngạc trong mắt Bạch Tú, cầu đạo chỉ cảm thấy thích thú cực kỳ, hấn nhếch miệng cười:

“Ha ha, không thể tưởng được? Tin rằng tạo mộng người cũng không nghĩ tới, ta cầu đạo trừ bỏ ba phần quy nguyên khí, còn kiêm thụ Bất Diệt Kim Thân? Nhưng hôm nay người hấn là minh bạch, trên đời này có thể có tư cách đánh bại ta đã không còn bao nhiêu người, càng tuyệt sẽ không phải là Huyền Yêu ti tiện như người!”

Bốn chữ Ảo Yêu thấp kém vừa xuất hiện, cánh tay trái đang cầu đạo vẫn luôn giữ chặt Bạch Tú bỗng nhiên dùng sức vặn một cái, Hách Thính Bí Lặc vang lên một hồi tiếng xương vỡ làm lòng người lạnh lẽo, lập tức hấn liền vặn nát cánh tay trái của Bạch Tú thành phần vụn!

“A...!”

Chỉ trong chốc lát huyết hoa phủ kín bầu trời, cốt nhục bay tứ tung, A Thiết chỉ thấy trên trời có một dòng máu màu lam! Người Bạch Tú lập tức đau đớn lùi về phía sau, ngã xuống đất trọng thương!

“Bạch Tú...”

Máu huyết của Huyền Yêu lại có màu lam! Nhưng mà lam huyết Bạch Tú để ý đến A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam

Nhân, lại không phát hiện một chút quỷ dị nào, ngược lại vì nàng được cầu đạo nên bị phế đi một cánh tay mà lo âu vạn phần!

A Thiết và Nhiếp Phong càng lo lắng, máu trong người lại đột nhiên phát sinh dị biến, hai người chỉ cảm thấy một luồng khí cuộn cuộn không dứt bốc lên từ đan điền. Hai người cũng không biết đây là cảm giác gì, chỉ biết là luồng khí này theo cảm xúc của hai người đang thoải mái không ngừng vận chuyển, đánh thẳng vào mỗi huyết mạch, mỗi tế bào trong cơ thể, mỗi người một tế bào, khiến cho toàn thân hai người phình to muốn nứt ra, cực khổ khó chịu không nói ra được...

Mà cùng lúc đó, trước mắt hai người lại xuất hiện kỳ cảnh!

Chỉ thấy Bạch Tú bị cầu đạo phế đi một cánh tay, ngã xuống đất quay cuồng, cánh tay trái vị trí cụt lại không ngừng sinh ra vô số gân thịt mạch máu, nhanh chóng dần dần thành hình cánh tay trái khác. Nhưng ngay lúc cánh tay trái mới của nàng sắp thành hình, cầu đạo đã bỗng bành rơi xuống trước mắt nàng, càn ra sức đập một cái, cước pháp khắp nơi, “Đùng” một tiếng, lại đập vỡ nát cánh tay mới sinh của nàng ngay tại chỗ!

“Hắc! Huyền yêu quả nhiên là huyền yêu hoàn mỹ nhất, cho dù một cánh tay bị phế đi, nhanh như vậy đã có thể tự sinh ra cánh tay mới, nhưng mới vừa rồi ngươi giải thể trước, gen toàn thân đã không cách nào khiến ngươi duy trì lâu hình người này nữa, tin rằng toàn thân từ trên xuống dưới rất nhanh sẽ mất không chế, bây giờ cánh tay này tự sinh cũng là thêm một lần nữa, bằng không để cho ta thành toàn cho ngươi...”

“Để ta đánh nát bấy cả người ngươi, giúp ngươi nhanh chóng giải thể, biến về nguyên hình xấu xí của huyền yêu các ngươi đi!”

Cầu đạo nói, bỗng dung một trảo chạy nhanh ra, lần này, lại là nắm chặt một cánh tay phải còn sót lại, Trác Lam đương nhiên biết hắn muốn làm những gì, kinh hô:

“Cầu đạo...! Ngươi tuyệt đối không thể... Làm tổn thương Bạch Tú! Ngươi...”

Chỉ kinh hô đã muộn, huống chi cầu đạo sao bị tiếng quát bảo ngưng lại? Hấn vận kinh, cánh tay phải còn sót lại của bạch tú bị vụn thành phần vụn ngay tại chỗ!

Chỉ có lần này, Bạch Tú không còn kêu thảm thiết như vừa rồi, ngược lại còn cắn chặt hàm răng, không rên một tiếng. Chỉ vì nàng tuy không phải người thật, nhưng so với người chân chính càng có tiết tháo hơn, tuyệt đối không được khuất nhục trước người khác, huống chi...

Nàng vẫn còn dư sức đánh ra một đòn cuối cùng!

Chỉ nghe “Bồng” một tiếng, đùi phải Bạch Tú đã nhanh chóng quét về phía mặt mũi cầu đạo!

“Bái phục bội phục! Người đã trọng thương đến như vậy, còn có thể giãy dụa sắp chết! Đáng tiếc người dù sao cũng chỉ là một đầu huyễn yêu, muốn thắng ta nói dễ vậy sao!”

Nói xong đã nhanh chóng xuất thủ, lần nữa nắm chặt đùi phải Bạch Tú, trong miệng đồng thời phun ra một tiếng:

“Phá!”

Một tiếng quát khê, lại là ” sóc túm” một tiếng, xương đùi phải Bạch Tú lập tức vỡ tan!

Không thể tưởng được ngắn ngủn mấy chục giây, Bạch Tú đã bị hủy mất hai cánh tay, bây giờ ngay cả đùi phải cũng không giữ được, chỉ một thoáng còn sót lại một chân, máu me đầm đìa nằm vùng đầm đìa, không cách nào đứng thẳng người; những dòng máu màu lam kia, càng ở trên cát máu chảy thành sông, tình huống thật khiến người ta cảm không nổi!

Mà bởi vì nàng đã thương thế giao tranh, năng lực tái sinh trong cơ thể cũng lập tức giảm mạnh, trong lúc nhất thời cũng không cách nào tự sinh chân tay như trước kia nữa, có thể nói đã hấp hối rồi!

Mà nhìn hai người Bạch Tú bảo vệ A Thiết, Trác Lam hận không thể tiến lên trợ giúp nàng một tay, đáng tiếc chính là nàng cũng đã kiệt lực khản giọng, căn bản vô lực ngăn cản sự việc phát sinh trước mắt!

Mà giờ phút này cầu đạo, sau khi xem Bạch Tú trọng áp thành phế nhân, tựa như đã mất đi hứng thú với nàng, ánh mắt của

hắn đã dần dần dờ về phía phong vân không ngừng bị long nguyên chi huyết trùng kích, càng bước từng bước một về phía hai người:

“Tốt! Đám người rảnh rồi đã thanh trừ, cuối cùng cũng có thể thu thập tốt hai nhân vật vai chính của chúng ta rồi!”

Mắt thấy hai người A Thiết lần nữa cầu đạo dường như không có lực phản kháng, Bạch Tú lúc này đã hơi thở mỏng manh nhưng vẫn có thể dốc hết chút sức lực cuối cùng, hét lớn:

“Cầu...Đạo! Chỉ cần Bạch Tú ta... Còn có một tia... dư khí, hôm nay... tuyệt không cho ngươi chạm vào... A Thiết bọn họ!”

“Nhìn... ta...”

“Phía sau... phía sau... Một... Đánh!”

Một kích cuối cùng? Bạch Tú ngay cả hai tay và đùi phải cũng không còn, nhưng một cước còn lại của ả vẫn có thể đánh ra một đòn cuối cùng?

***

Tuyệt đối không sai! Nhưng thấy Bạch Tú vừa nói xong, đột nhiên vận hết sức lực, lấy chân trái còn lại ra sức đạp một cái. Cả người nàng như một quang tiễn màu trắng bắn nhanh tới, bạch tiễn chưa tới, cát đá xung quanh đã bị kích động dựng lên, chứng tỏ năng lượng toàn thân nàng đã hao hết trên một kích này. Một kích này qua đi, tính mạng của nàng cũng có thể sẽ gặp phải kết thúc!

Một kích cuối cùng này của Bạch Tú thực sự là dạy đạo nhìn lầm, hắn cũng không sợ con Huyền Yêu Âm này có thể đánh một trận tái chiến. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì có thể khiến nàng đau khổ chống đỡ đến nay?

Có lẽ, bởi vì một số cầu đạo vĩnh viễn sẽ không hiểu được...

Tình!

Mà một kích dạy dỗ Bạch Tú này nhìn không lọt, liệu có thể cứu được Nhiếp Phong, A Thiết không?

Đáp án...

Vẫn là “Không!”

Cầu đạo mặc dù cảm thấy ngoài ý muốn với một kích này của Bạch Tú, nhưng không vì nàng mà rối loạn trận cước, hắn chỉ lật tay một hồi, “Ba” một kích, tay phải quán đầy mấy trăm vạn năng lượng, đã đem Bạch Tú như mũi tên mạnh mẽ chống đỡ ở giữa không trung, mạnh mẽ mà năm ngón tay, càn hung hăng chộp vào đỉnh đầu Bạch Tú, trong lúc nhất thời chộp tới làm cho đầu lâu của nàng vang lên “Liệt Tú Lặc”, giống như lúc nào cũng có thể nổ nã mà chết!

Cầu đạo lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Tú bị khống chế trên đầu mình, nhìn máu màu lam trên trán nàng, không ngừng từ năm ngón tay chảy vào trong căn nguyên của nàng, trên mặt bất ngờ lộ ra một tia khinh thường, nói: “Khá lắm! Người đã làm ta lãng phí không ít thời gian, ta đã không có tâm tình dây dưa với người nữa!”

“Người hôm nay hắn là đã hiểu, không biết tự lượng sức trả giá nghiêm trọng cỡ nào nhỉ? Hôm nay phong vân đã sắp tới tay, ta cũng không cần phải giết người làm bẩn hai tay, chỉ cần người nguyện ý bỏ qua để cứu phong vân, càn cầu xin ta tha cho người một mạng, ta sẽ thả người một con đường sống, lấy điền lục trong cơ thể người, ngày sau còn có thể tự sinh tay chân, mượn cơ hội trùng sinh! Thế nào?”

Không ngờ giờ phút này cầu đạo, lại có thể hạ thủ lưu tình với Bạch Tú? Kỳ thật lấy lực lượng mạnh mẽ của nàng, giết một người khí tiết cùng ý chí của một người là dễ dàng như vậy? Nhưng muốn giết một người càng thêm khó khăn, cố cầu đạo mở miệng tha cho Bạch Tú không giết, đơn giản là muốn giết bại ý chí chiến đấu, đối với hắn, giết bại tư tưởng một người, cảm giác thỏa mãn giết người càng thêm sảng khoái!

Nhưng Bạch Tú đã sớm nhìn thấu tâm tư biến thái lần này của cầu đạo, cho dù nàng đã máu chảy đầy mặt, cũng đã nhanh chóng điều khiển sống chết ở đầu và cầu đạo năm ngón tay, nàng vẫn ngạo nghễ cười, suy yếu đáp: “Cầu... Đạo, người muốn... làm nhục ta, muốn ta... thần phục dưới người... Người... Quả thực... si tâm... vọng tưởng...”

“Ta... Bạch Tú... tuyệt đối... sẽ không hướng bất luận kẻ nào... Xin... tha! Ta... Tuy rằng không phải... người, nhưng hôm nay... lại hành động theo cách làm người... Cần làm...”

Việc, chính là... Chính vì mình... Thủ vững tâm... Thứ nhất... Thứ nhất... Thứ nhất...”

“A Thiết... ký thác qua... Vọng vọng, hy vọng... Cho dù có một ngày... sáu xá của Huyền yêu ta... Lại... sinh... Di biến, một khi không có cách nào... không chế... bản thân, cũng phải... thủ vững... Mình... Một viên... Loại người... Tâm...”

“Bởi vậy...ta... Mặc dù thân là... Huyền... Yêu, cũng sẽ... Cố gắng... Chính mình...cái trái tim nhân loại này, cho dù... cho dù... cuối cùng ta... hồi phi... hồi phi, sinh sinh... Vĩnh sinh... Vĩnh... Không... Siêu sinh, ta... Vẫn... trấn thủ... Đối với A Thiết... hứa hẹn...”

“Lấy sự kiêu ngạo của... vinh... vinh... chung... Kết!”

Thế khó lường được, sinh tử đã nắm giữ Bạch Tú dưới trảo của cầu đạo, thủy chung không sợ tất cả, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ những lời hứa đã hứa hẹn với A Thiết - bất luận xảy ra chuyện gì, nàng vẫn giữ vững trái tim nhân loại của mình!

Cái kia quản sinh tử...

Mặc kệ thế đạo tang thương...

Viên Quân từ nay về sau cô độc lên đường...

Trong lòng nàng vẫn nhớ mãi không quên lời hứa với A Thiết!

Chỉ không biết, hôm nay dùng “Tâm nhãn” bắt đắc dĩ nhìn mọi chuyện phát sinh, A Thiết đã nghe thấy tiếng lòng của Huyền Yêu đáng thương này? Có thể nhìn thấy nàng kiên trì với nhân loại của mình không?

Có hiểu được tình cảm si ngốc của nàng ta đối với hắn ta là như thế nào không?

Ai mà biết được! Mặc cho hai người A Thiết chiến đấu đến lúc tuyệt cảnh, A Thiết và Nhiếp Phong vẫn đang nằm trong hai vật chứa sinh mệnh kia, hai mắt nhắm nghiền, dường như cái gì cũng không biết, nhưng...

Chẳng qua là “soi như” trên thực tế thì sao?

Ngay cả Trác Lam, lúc này nghe tiếng lòng Bạch Tú, cũng ghen ngào nói: “Không tệ... Không tệ! Bạch Tú..., người

một mực... đều rất cố gắng trở thành người... một người chân chính, mà... người vẫn luôn làm... Được lắm, người tuy là... Huyền Yêu, nhưng thậm chí so với... một súc sinh như cầu đạo... giống người, ta...”

“Ta... Trác Lam... tuyệt đối... Lấy người làm kiêu ngạo!”

Bị Trác Lam tỏ vẻ tán đồng, Bạch Tú vốn đang hơi thở mong manh lại yếu ớt cười khỏ:

“Cảm ơn...Người, Trác... Lam..”

“Nhưng... tiếc, ta đã... Không có... Cơ...lại... Đợi... A Thiết... vượt qua... Sinh tử... Huyền quan, mời người... sau khi hẩn tỉnh lại... nói cho hẩn...”

“Hẩn... Không hề.. Chốc lát... Quên mất... hứa với hẩn...”

“Cho đến...Trước khi ta chết... một khắc, ta... Tâm, vẫn....”

“Một...một trái... người... Tâm...”

Bốn chữ “một trái tim” vừa ra, toàn thân thanh tú đột nhiên run rẩy kịch liệt, Trác Lam còn tưởng rằng cho dù Cầu Đạo không hạ sát thủ cuối cùng với nàng, bản thân Bạch Tú cũng bị thương nặng đến mức suy yếu đến chết, ai ngờ đúng vào lúc này...

Sau khi im lặng nghe “Bồng” một tiếng xé gió, chỉ thấy bóng chân nhoáng lên một cái, chân trái còn sót lại của quả bạch tú, xoay quanh một cái, bỗng nhiên cuồn quét về phía huyết Cầu Đạo Thái Dương!

Điều này ngược lại khiến Trác Lam rất ngạc nhiên, không thể tưởng được sau một kích cuối cùng của Bạch Tú vẫn có thể lại có thêm một kích, chiến ý ngoan cường, thật là làm cho người ta giật mình!

Tuy Bạch Tú cảm thấy điều này làm cho Trác Lam cảm thấy đột nhiên, nhưng thủy chung nàng vẫn đang cầu đạo “trong” ngoài dự liệu!

Chỉ nghe “Bành” một tiếng, cầu đạo chẳng những một tay bóp chặt gáy Bạch Tú, tay kia đã dễ dàng tiếp lấy cái chân cuối cùng Bạch Tú này, lập tức dùng sức bóp nát cái chân cuối cùng này của Bạch Tú!

Mà cái chân cuối cùng của Bạch Tú, rớt cuộc cũng chọc giận lời cầu đạo, nhưng thấy sắc mặt của hắn trầm xuống, quát to: “Thật là vô thức! Từ thời cổ đại người Trung Quốc đã có tiếng nói, mời rượu không uống mà uống, người tuyệt đối là người vừa biểu dương!”

“Người đã làm trẻ nãi lão tử không ít thời gian, được rồi! Nhìn người đã cách cái chết không xa, hôm nay để lão tử có thể từ bi, đem cái đầu Huyền Yêu ngu xuẩn mất linh người...”

“Đưa vào địa ngục!”

“Cho ta – Hôi, Phi, Yên, Diệt,..!”

“Hôi phi yên diệt đi.” Cuối cùng năm chữ chọt lóe lên, cầu đạo đột nhiên cắn răng, một mực nắm chặt năm ngón trên trán Bạch Tú, giữa năm ngón tay đồng thời phát ra Vô Kỵ khí mang ba phần quý nguyên khí. Trác Lam Hách thấy năng lượng đọc nghi cấp tốc tăng lên trên cổ tay mình, trong tia chớp đã đạt tới ba trăm vạn độ năng lượng, không khỏi kinh hãi hô to:

“Không...! Xin... Đạo! Người trời đánh...”

“Người tuyệt đối không thể... làm tổn thương... nàng!
Người... tuyệt đối không thể làm tổn thương... Bạch Tú...
A!”

Trác Lam kinh hô đã muộn, nhưng vào lúc này, dưới năm ngón tay cầu đạo đã truyền ra một trận thanh âm “Răng rắc” vang dội...

Đó là tiếng xương vỡ vụn của xương sọ và óc!

Tiếp theo là “Phốc phốc” một tiếng, toàn bộ đầu lâu của Bạch Tú không những bị bóp vỡ, mà ngay lập tức óc bắn ra bốn phía! Trời! Không thể tưởng được óc của nàng, cũng giống như máu huyết của nàng, là màu lam!

Chẳng những nổ tung toàn bộ óc Bạch Tú trước, ba phần ba quý nguyên khí đạo ba trăm vạn độ năng lượng, càng nguyên cả não Bạch Tú nhìn thấu toàn thân nàng, thoáng chốc lại là “Bành” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ thân hình Bạch Tú, càng vỡ nát ngay tại chỗ, chân chính bị oanh một cái hóa thành tro bụi!

“Bạch — Tú!”

Trác Lam điên cuồng gào thét, tức giận kêu gào, kêu khóc, kêu thảm thiết, gào rú!

Đáng tiếc chính là, mặc cho nàng kêu đến cổ họng phun máu, mặc cho nàng kêu khóc đến khóc rống lên thất thanh, Bạch Tú, đã không cách nào nghe thấy tiếng kêu của nàng nữa.

***

***

Nguyên do là toàn thân nàng từ trên xuống tận não, dưới là thân thể, đã bị ba trăm phần trăm nguyên khí cầu đạo, đánh cho tan xương nát thịt, chết không toàn thây, còn lại vền vền chỉ có huyết vụ màu lam quanh thân nàng khi bị nghiền nát phun ra, tựa như đang kể ra chi tiết chuyện nàng chuẩn bị Vận Mệnh để nhận lấy vận mệnh, muốn trở thành một người chân chính, nhưng thủy chung không thể trở thành một người chân chính si mê phương nữ tâm...

Nhưng mà giáo dục Trác Lam, thậm chí giảng dạy cầu đạo ngoài ý muốn chính là, Bạch Tú Tung đã bị oanh một cái phi yên diệt thảm tử. Trong huyết vụ màu lam đầy trời, bỗng nhiên có một đoàn bóng đen nhỏ rơi xuống, “Phốc” một tiếng rơi vào trên vật chứa sinh mệnh mà A Thiết đang nắm.

Nhìn thật sự một chút, bóng đen này, rõ ràng là...

Một trái tim đỏ như máu!

A...? Đây là.... Bạch Tú?

Đúng vậy! Quả này đúng là “Tâm” thanh tú!

Vạn liệu không tới, máu tươi và óc bạch tú đều là màu lam sâu như biển sâu, trái tim nàng lại như trái tim nhân loại, là màu đỏ như máu? Sao lại như thế? Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ trái tim nàng thật ra cũng giống như não và máu của nàng, là màu lam, chỉ là bởi vì nàng kiên trì với nhân loại, cuối cùng cũng biến thành huyết hồng nhân loại? Cuối cùng cũng biến thành nhân tâm thật sự?

Càng khó hơn chính là, trên dưới toàn thân Bạch Tú cũng bị ba phần Quy Nguyên Khí đánh tan thành mây khói. Một viên

“Tâm” của nàng vậy mà vẫn còn có thể may mắn sống sót, càng giống như trong côi U Minh có an bài, ngoài ý muốn rơi vào trên vật chứa sinh mệnh của A Thiết...

Tim nàng càng thêm yếu ớt, từng nhịp đập thành thịch, vốn vẫn chưa hoàn toàn dừng lại mà tâm tử, phảng phất như đang kể đến “Tâm ta bất tử”, lại giống như đang hướng về vật chứa sinh mệnh, thi triển A Thiết chịu sự trùng kích của máu long nguyên, nàng, từ đầu đến cuối không nuốt lời...

Mặc dù nàng thân là huyễn yêu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn thủ vững hứa hẹn với hắn...

Nàng, trước sau như mong muốn, đến lúc chết vẫn duy trì một viên “nhân tâm”!

“Bạch... Tú...”

Nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, tuy Bạch Tú đã chết nhưng tâm hắn vẫn chưa chết, hơn nữa nhớ tới nguyện vọng cuối cùng khi còn sống mà Bạch Tú muốn trở thành một người bình thường, đáng tiếc hết lần này tới lần khác không thể không nếm được tư vị chân chính của con người, ngay cả nửa ngày sau cũng không có loại phúc khí này, Trác Lam trong lúc nhất thời lại càng bi thương, lệ rơi đầy mặt.

Nhưng mà, cầu đạo nhìn cảnh tượng này, trong lòng lại không phải nghĩ như vậy.

Mặt của y càng thêm lạnh lùng, lạnh lùng tựa như một thanh đao giết người!

Hắn lạnh lùng nhìn trái tim yếu ớt của nó, phút chốc phun ra một tiếng cười ngượng ngùng:

“Ha ha, thật không nghĩ tới, cho dù bị lão tử đánh một trận hôi phi yên diệt, đầu Huyền yêu ngươi vẫn kiệt lực bảo trì tâm không chết, ngược lại thật sự rất ngoan cường!”

“Đáng tiếc, loại kiên trì ngu muội này ở trong mắt ta căn bản không đáng để đồng tình! Ngươi đến nay còn chưa chết, còn dám dùng tâm ngăn trở ta cầu đạo đối phó phong vân, quả thực không biết tự lượng sức mình!”

“Bất kỳ Thần Ma nào dám ngăn cản ta, cũng tuyệt đối không có kết cục tốt! Cứ để ta cầu đạo hảo hảo tiến ngươi một đoạn

đường...”

“Cho ngươi một kết cục cuối cùng phải thân tử tâm!”

hảo tâm tàn nhẫn cầu đạo! Ngay cả một trái tim còn sót lại cuối cùng của Bạch Tú cũng quyết không buông tha, thế phải oanh cho nàng tan thành mây khói!

Trong tiếng hét to, cầu thể đạo đạo tái xuất, một lần này, lại không có nào siêu vận ba phần quy nguyên khí, chỉ là lấy thiết thiết thực chỉ một chỉ, đâm thẳng về phía trái tim thiếu nữ, giống như muốn một chỉ phá hủy trái tim của nàng!

“Không...! Cầu xin ngươi cái... trời đánh! Vì sao ngươi lại máu lạnh như vậy, ngay cả tâm tính Bạch Tú... cũng không buông tha? Ngươi mau dừng tay, mau dừng tay đi...”

Trác Lam đã kêu gào đến kiệt lực, chỉ là trong thiên hạ, xem ra đã không còn ai cố tình đi cứu trái tim cuối cùng của Bạch Tú nữa, huống chi nàng là một định luật đảo loạn sinh thái tự nhiên, vốn không nên sinh ra huyễn yêu trên đời này?

Ai lại đoán được kết quả lại như vậy? Sẽ là như thế không có trời không có lý lẽ, bất lực bất đắc dĩ? Nhân giáo không khuất phục nữ hồn của Liệt Liệt, nhưng cuối cùng không thể cứu được người trong lòng, càng không nói đến tự cứu, lại còn rơi vào kết cục bi kịch thân tử tâm. Chẳng lẽ thế giới này, chỉ có thể vì một kiêu hùng bá giả đã tư tâm vọng dục, vừa rồi thường là người thắng cuối cùng? Thử hỏi Thương Thiên là ai?

Không! Cho dù trời xanh không công bằng, trời cao không đáp, bầu trời không nghe, mặt đất không thấy, trên đời này còn có một người, tuyệt đối sẽ không làm như không thấy những thứ trước mắt này, thấy mà không giận, nhưng không giúp đỡ...

Không! Sai rồi! Có lẽ là hai người!

Hai người đáng lẽ phải tự bảo vệ mình mới đúng!

Hai Ma thần không biết đã thức tỉnh!

Hai người có thể sẽ là nhân loại kinh thể phong vân mạnh tới 20~47 năm không cách nào tưởng tượng được!

Ngay lúc sát chỉ cầu đạo còn cách một tắc liền muốn đâm trúng trái tim Bạch Tú, một việc kỳ lạ đột nhiên xảy ra!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngón tay của hấn thành linh không cách nào động đậy, càng cứng rắn sinh sinh dừng giữa không trung!

Tại sao hấn không cách nào động đậy lại?

Bởi vì cầu đạo chỉ này, chợt thấy một đạo vô hình khí tường, lại chỉ thế mạnh mẽ ngăn cản bên ngoài khí tường, không cách nào tiến thêm một tắc làm tổn thương tâm Bạch Tú, cho dù hấn còn thiếu một tắc!

A...? Rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể đem năng lượng toàn thân thúc giục đến độ cao ngàn vạn trở lên để cưỡng ép dừng lại? Mà người có bản lĩnh này, năng lượng của người đó mạnh mẽ, khẳng định là hơn xa ngàn vạn lần...

“Ai? Rốt cuộc là ai dám ngăn cản chuyện của lão tử?”

Sát Chỉ bị cưỡng ép ngưng lại, trong lòng cầu đạo thầm giật mình, lấy lực lượng của nó, thậm chí không cách nào cảm ứng được tường khí vô hình đột nhiên xuất hiện này, bắt nguồn từ phương vị nào? Nhưng mà, hấn cũng không cần đoán mò nữa...

Ngay trong lúc đó, hấn bỗng dừng lại cảm ứng được một loại cảm giác khác!

***

Đó là một cảm giác trời đất sắp ép hấn xuống, một cảm giác hít thở không thông, giống như trời đất, bỗng chốc giáng xuống đầu hấn, không khí xung quanh cũng trở nên càng lúc càng nặng nề, ngay cả không khí cũng dần dần nặng như Thái Sơn, làm hấn vốn lãnh khốc vô tình, cũng chợt cảm thấy hô hấp khó khăn, mặt đỏ tới mang tai!

Nói cũng kỳ quái, Trác Lam ở cách đó không xa lại hoàn toàn không có cảm giác này, xem ra cảm giác này hiển nhiên là nhằm vào cầu đường mà đến, nhưng Trác Lam vừa nhìn thấy năng lượng kiểm tra, lại bị hù cho lú lỏi!

Bây giờ y đọc vô số năng lượng, thành linh đang cấp tốc tăng lên, trong nháy mắt đã vượt qua một ngàn rưỡi vạn độ, một

ngàn sáu trăm vạn, một ngàn bảy trăm vạn, một ngàn tám trăm vạn, một ngàn chín trăm vạn, thậm chí vượt qua...

Hai ngàn vạn năng lượng!

Thiên...! Điều này sao có thể? Trên đời này lại có người vượt qua hai ngàn vạn năng lượng, lại còn đang không ngừng tăng lên, dường như là mệnh mông vô tận cảnh giới? Là ai có được sức mạnh đáng sợ như vậy? Sức mạnh kinh khủng như vậy, quả thực đã có thể san bằng cả ngọn núi cao thành bình địa, thậm chí có thể lật trời lật đất, lật ngược tất cả trật tự của toàn bộ thế giới!

Trác Lam và câu đạo đã không cần đoán nữa, nhưng vào lúc này, một giọng nói trầm trầm truyền vào trong tai câu đạo, nói: “Câu đạo...”

“Ngươi, đã không có bất cứ lý do gì để tha thứ.”

“Đến lúc phải đưa ngươi đến nơi ngươi nên đi rồi...”

“Đất!”

“Ngục!”

Thanh âm trầm thấp giống như một người đang chậm rãi đợi thời cơ báo thù mà chờ linh hồn hắc ám ngàn năm vạn năm, mà lời nói này, mỗi một chữ lại càng hàm chứa một cỗ công minh chính đại và chính nghĩa của tất cả thiện ác xét xử nhân gian, một cỗ công minh chính nghiêm minh chỉ có tử thần mới có!

Đúng vậy! Có lẽ lời nói này xuất phát từ tử thần!

Một cái thần tử không khóc năm trăm năm sẽ sống lại, sắp trọng sinh đến nơi!

“Bộ... Kinh Vân?”

Chợt nghe thanh âm trầm thấp giống như thần chết này, lúc câu đạo đã nhận ra chủ nhân thanh âm này là ai, cũng lập tức hướng về vật chứa sinh mệnh chỗ A Thiết nhìn lại, nhưng hắn thực sự không thể tin được A Thiết thật sự cùng Nhiếp Phong tiến vào Huyền quan Sinh Tử không lâu nữa., Máu long nguyên trong cơ thể tuyệt không thể dung hợp nhanh như vậy đã hoàn toàn, tuyệt đối không thể nhanh chóng thoát thai hoá cốt như vậy được, duy chỉ có lực ép kinh thể trước mắt đã dạy

hắn không thể không sợ hãi tâm, không thể không thừa nhận một sự thật...

Tử thân, có thể đã sống lại!

Trùng sinh trên người A Thiết!

“Bộ Kinh Vân! Không cần lại cố lộng huyền hư nữa, phô trương thanh thế, nếu người đã thức tỉnh, hai ta liền hảo hảo phân cao thấp chút!”

Cầu đạo đột nhiên dốc hết lực lượng toàn thân, hai tay chấn động, một tiếng sóng, không ngờ lại đem lực ép kinh khủng xung quanh giãy giụa ra bốn phía, người hắn đột ngột như điện, kích chỉ nhanh chóng đâm vào lọ đựng sinh mệnh chỗ A Thiết., Tam sắc khí mang trong ngón tay càng vặn vẹo thành một đạo tam sắc quang toàn, người chưa đến, quang toàn đã đánh đến vật chứa sinh mệnh của A Thiết cùng với vật chứa trước trong gang tấc, giống như muốn trước hạ thủ vi cường, đem Bạch Tú tâm, cùng với A Thiết bên trong vật chứa sinh mệnh đồng loạt oanh một cái hóa thành tro bụi!

Nhưng, lần cầu đạo này có lẽ quá khinh địch rồi.

Hắn có thể chưa từng nghĩ tới, Bộ Kinh Vân năm trăm năm trước, lực bạo tạc vô địch của nó tuyệt đối không phải là thứ hắn có thể tra được từ Thiên Tà Chiến Giám, cũng tuyệt không phải thứ hắn có thể tưởng tượng!

Bộ Kinh Vân cường đại đã vượt qua thần thoại, vượt qua truyền thuyết, thậm chí đã vượt qua thời đại - Kỹ thuật thời đại hiện nay chỉ có thể đoán được!

Ngay lúc tam sắc quang toàn oanh tạc đến trong gang tấc, một cổ hắc khí dày đặc, lại từ trong vật chứa sinh mệnh kia chảy ra. “Khụ” một tiếng, đã đem tam sắc quang toàn bao phủ nhiều vòng, hắc khí cực kỳ nồng đậm, giống như ở giữa không trung hình thành một vòng xoáy đen ngòm, lập tức đem tam sắc quang toàn cầu đạo hoàn toàn cắn nuốt, không phát ra nửa điểm khí tức!

Lợi hại! Lấy sự mạnh mẽ của tam sắc quang toàn, nếu dùng cứng đối cứng, tất sẽ bắn ra như sấm sét, bây giờ vòng xoáy hắc ám này lại có thể vô thanh vô tức cắn nuốt lấy quang toàn,

có thể nghĩ hắc khí cực mạnh, ít nhất so sánh mạnh hơn gấp mười lần.

Mà mắt thấy một kích của mình thất thủ, cầu đạo thâm cảm thấy không ổn, duy chỉ có mình y vào năng lượng trên ngàn vạn độ, vẫn tài cao gan lớn như cũ, mặt không sợ hãi hắc hắc nói: “Tốt! Không thể tưởng được đầu Huyền Yêu kia kéo dài thời gian cho người, cuối cùng cũng coi như không uổng phí, nhưng người mặc dù đã thức tỉnh, lại luôn co đầu rút cổ bên trong vật chứa kia, giống như lúc nào cũng không thấy người. Theo ta thấy, người xem ra còn có một chút phiền toái, mới không có phá khí đi ra, lão tử đoán không sai chứ? Hắc hắc...”

Lời cầu đạo còn chưa hết, lúc này lại truyền đến giọng nói lạnh lùng mà trầm thấp của A Thiết: “Người, sai rồi...”

“Ta, kỳ thực đã hiện thân từ lâu!”

“Chẳng qua là người không biết!”

Cái gì? A Thiết nói mình đã sớm hiện thân? Vậy vì sao cái lòng cửa của vật phẩm sinh mệnh kia vẫn thủy chung phong bất động?

Cầu đạo bỗng phát hiện mình thật sự sai lầm, bởi vì hắn đã phát hiện một chuyện lạ.

Mặc dù vật chứa sinh mệnh A Thiết nằm im không nhúc nhích, nhưng tâm tính thanh tú vừa rồi rơi vào thùng chứa trên cánh cửa lại không cánh mà bay, tâm hồn Bạch Tú khi nào đã không còn nữa? Với mức độ cao của nó vậy mà lại không phát hiện ra?

Càng giáo dục cầu đạo kinh ngạc chính là ngay khi thanh âm lạnh lùng này truyền đến tai A Thiết, hắn chợt cảm thấy sau lưng phát lạnh!

Đó là một luồng khí lạnh thấu xương, như một cỗ kỳ hàn vạn năm huyền băng, lạnh lẽo, sau lưng hắn đột ngột xuất hiện một tòa băng sơn cô đơn hoang vu, bất luận kẻ nào nếu muốn gặp phải ngọn núi băng này đều phải táng thân dưới núi băng!

Cầu đạo lập tức quay đầu lại nhìn, hắn lập tức nhìn thấy núi băng này, cũng đồng thời liếc thấy núi băng hoang vu và tịch mịch này!

Còn có một người đã dạy hấn vạn phần khiếp sợ...

A Thiết!

Bộ...c...cịch!

Chương thứ mười bốn.

“Cái... Sao? Ngươi... Không ngờ lại biến thành như vậy?”

“Ngươi... Rốt cuộc ngươi là người hay là Ma?”

Cầu đạo không tự chủ được thấp giọng hô lên! Hấn thâm hô, tất cả đều bởi vì A Thiết lúc này, không những giống như một tòa núi băng, mà còn giống như một địa ngục vô biên tăm tối!

Không biết từ lúc nào A Thiết ở phía trước đã thật sự bị vật chứa sinh mệnh kia phá vỡ, hơn nữa còn vô thanh vô tức đứng sừng sững ở phía sau cầu đạo hơn mười thước!

Không biết như thế nào, toàn thân A Thiết, còn có một khuôn mặt lạnh lùng, bất ngờ biến thành một mảng ngăm đen!

Loại màu đen này đen như một cái địa ngục, màu đen khiến cho người ta kinh tâm động phách. Nó giống như khuôn mặt đen kịt của kẻ nào đó lạnh lùng thoáng nhìn, liền tuyên án tử hình con người, đủ để đem tất cả sinh linh, nhân loại, vạn vật, cường giả, Thần Phật yêu đánh vào địa ngục vô gian thống khổ nhất, hoàn toàn không có nửa điểm hy vọng sống sót, chỉ có tử vong!

Càng quỷ dị hơn chính là, tóc của A Thiết vốn đã đen kịt, giờ lại trở nên một màu trắng bạc, đôi mắt vốn đã như băng tuyết liên trời, giờ phút này lại càng trắng đến kỳ lạ, cùng với da thịt đen kịt toàn thân của hấn, so sánh mãnh liệt, giống như một loại yêu và hận, ân và cừ, đúng là chua xót...

Chẳng những vậy, toàn thân hấn, càng tràn ngập một tầng hắc khí nồng đậm, loại đen đặc kia, giống như nồng đến mức không hóa giải được, hận không giải được!

Cầu đạo càng phát giác lòng Bạch Tú, nguyên lai đã nắm thật chặt tay phải A Thiết, hiển thị vừa rồi tâm nàng bình địa mất tích, hấn là lúc A Thiết phá vỡ vật chứa sinh mệnh, đồng thời đón nó ở trên tay.

Tốc độ thật đáng sợ! Dùng năng lượng cầu đạo trước mắt, dù cho Nhiếp Phong từ trước đến nay so với âm thanh còn nhanh hơn, cũng chưa chắc có thể thoát khỏi ánh mắt cường giả của y. A Thiết thể mà có thể kỳ tích phá khí ra trước mắt, thậm chí rơi ở sau lưng y, y vẫn không hề cảm giác, lấy tốc độ cực nhanh, chỉ sợ so với âm thanh còn nhanh hơn mấy lần...

Mà căn cứ vào “Thiên Tà Chiến Giáp” của Võ gia, bộ kinh vân năm đó sau khi thu nạp long nguyên, trải qua sinh tử huyền quan, cũng từng biến thành bộ dạng mặt đen này. Chẳng lẽ giờ phút này A Thiết, thật sự đã trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn vượt qua huyền quan sinh tử, càng hòa hợp máu Long Nguyên, trở thành bộ vũ chân chính năm trăm năm trước?

Nhưng cho dù là Bộ Kinh Vân ở năm thế kỷ trước, muốn vượt qua sinh tử Huyền Quan cũng không phải là chuyện nhất thời ba khắc, cũng từng chịu đựng được thống khổ vô hạn mới thành công xuất quan. Vậy mà A Thiết trước mắt lại có thể nhanh như vậy liên có thể hoàn thành long nguyên chi huyết mang đến thể biến dị, trở nên giống như Bộ Kinh Vân năm đó tốc bạc, trong đó nguyên nhân gì?

Kỳ thật, để cầu đạo một kẻ kiêu hùng bá chủ vô tình vô nghĩa như vậy, đương nhiên chưa chắc sẽ hiểu tại sao A Thiết có thể vượt qua huyền quan sinh tử trong thời gian ngắn, nhưng Trác Lam bên cạnh nhìn A Thiết ôm một trái tim say mê mê mê Bạch Tú, loại khăn trương này, trân trọng này, giống như quyết không bỏ mặc nàng, Trác Lam lập tức hiểu ra...

Là bởi vì tình!

Đúng vậy! Thật sự là vì tình!

Chỉ có A Thiết mới tự biết trong lòng, nổi khổ tê tâm liệt phế mà máu huyết của Long Nguyên không ngừng trùng kích, không bằng lúc này A Thiết dùng “Tâm nhãn” trở mắt nhìn Bạch Tú cứu hãn và Nhiếp Phong, không tiếc hết thân hi sinh vẻ đẹp của mình để hình dung hoàn mỹ!

Nhìn bạch Tú từ hoàn mỹ biến thành mặt xám như đá, lại liều chết bảo vệ hai người bọn họ rồi lại bị hủy hết tứ chi, bị đánh cho chết không toàn thân, nhưng vẫn thủ vững hứa hẹn với A Thiết, cuối cùng vẫn lưu lại một trái tim nhân loại vẫn nhảy

nhót, tuyệt đối không có nửa phần nuốt lời với A Thiết, tuyệt không làm A Thiết có nửa phần thất vọng. Nghĩ đến chuyện nàng đang thủ hộ hắc và Nhiếp Phong sau khi tiến vào bộ kinh vân chi mộ., Nhiệm vụ Huyền Yêu đã xong, vốn có thể đặt mình bên ngoài chuyện này, trốn mất dạng nhưng vẫn không rời khỏi A Thiết, si ngốc tử thủ cho đến thời khắc cuối cùng. Trái tim A Thiết thật sự đau đến vô cùng, đau đến mức muốn nổ tung thành phần vụn!

Cái cảm giác đau đớn vô cùng đau đớn đau lòng này thậm chí còn vượt xa sự thống khổ cực độ của máu Long Nguyên. Ngay khi Bạch Tú bị cầu đạo đánh cho toàn thân tan thành mây khói thì ngay lúc trái tim thiếu nữ chảy đầy máu xanh đáng thương rơi trên hộp chứa sinh mệnh của hắc, nỗi đau đớn trong lòng A Thiết đã vượt qua cực hạn mà hắc có thể thừa nhận cả đời, thậm chí còn hoàn toàn lấn át được cực hạn thống khổ của Sinh Tử Huyền Quan...

Toàn thân cực đau, cực khổ, cực hận, cực kỳ yêu thích dày vò, A Thiết bỗng cảm thấy trong cơ thể không ngừng trùng kích long nguyên chi huyết, hóa thành một cỗ hắc khí đậm đặc vô cùng vô tận vô biên vô tận, không ngừng tăng cường, mở rộng, toàn thân càng nghiêm nhiên như một quả bóng khí căng phồng muốn nứt, dưới sự thúc giục của ngũ đại cực đoan đau đớn, A Thiết trong đó xoèn xoẹt, ngửa mặt lên trời phun ra một ngụm hắc khí, cả người càng thêm kịch biến...

Cuối cùng, hắc dựa vào cái chết của Bạch Tú mang lại cho hắc thống khổ cực độ, vượt qua cực hạn của Sinh Tử Huyền Quan, cũng đạt đến cực hạn của Long Nguyên...

Biến hóa thành vô địch với năm trăm năm trước, cũng lạnh lẽo như vậy, cũng hắc ám, cường đại tương tự như vậy...

Bộ...c...cịch!

Không chỉ A Thiết, còn có Nhiếp Phong, cũng bởi vì cái chết của Bạch Tú, cùng với cảm ứng được sự thống khổ của A Thiết, đồng thời hắc trải qua sự hung hiểm lớn nhất suốt đời mình, “Sinh tử huyền quan”, mà lột xác thành thế kỷ thứ năm.

“A...? Lại là... Bất Diệt Kim Thân? Hơn nữa còn bạo lực hơn bình thường gấp mấy lần... Bất Diệt Kim Thân?”

“Trời...! Có thể thôi thúc Bất Diệt Kim Thân đến... hai ngàn vạn năng lượng trở lên? Phong, A Thiết! Các người cẩn thận...”

Cầu đạo cuồng tiếu trong kim quang loá mắt:

“Đúng rồi! Năm trăm năm trước cường giả một thế hệ Đông Thoa tuyệt vô thân, Bất Diệt Kim Thân này từng lệnh cho quần hùng võ lâm Trung Quốc Cổ Quốc, thậm chí phong vân cũng bó tay không có cách gì. Hôm nay Bất Diệt Kim Thân dùng trên người ta cầu đạo gấp năm lần XX, không chỉ có hơn xa hần, mà còn tuyệt không có tử môn, thậm chí ngay cả bom hạt nhân cũng không cách nào đả thương ta mảy may. Hôm nay các người gặp được Bất Diệt Kim Thân năng lượng hơn hai ngàn vạn, tuyệt đối là một khiêu chiến lớn với các người đó! Ha ha...”

Cầu đạo nói không sai chút nào! Ân chứa hai ngàn vạn Bất Diệt Kim Thân, cho dù một viên đạn hạt nhân ném về phía hần, vạn vật trong phạm vi mấy trăm dặm quanh hần cho dù bị hủy diệt hết, tất cả đều hóa thành tro bụi, kim thân của hần rất có thể không bị diệt, hần vẫn sừng sững không ngã!

Mà nếu như ngay cả đạn hạt nhân cũng không thể tổn hại hần chút nào, thì kẻ trước mắt đã lột xác thành công A Thiết, Nhiếp Phong, tiềm lực mang trên lưng có thể vượt qua đạn hạt nhân hay không?

Cầu đạo cười điên cuồng, tà tiếu, ngạo tiếu! Chỉ vì hần tuyệt đối tin tưởng, phong vân hiện tại, cho dù đã trở nên sâu không lường được, chưa chắc có thể phá được Bất Diệt Kim Thân của hần, nếu kim thân của hần sẽ không bị diệt, tức là, hần đã đứng ở thế bất bại!

Mà hiện tại, đã là lúc hần chủ động xuất kích, chấm dứt hết thảy những thứ này!

Chỉ thấy kim quang toàn thân hần lần thứ hai bùng phát, quang mang so với trước mắt gấp mấy lần, làm cho người không cách nào nhìn thẳng vào, cùng lúc đó, hần lại ba ngón tay, đột nhiên lại phát ra ba đạo hào quang khác, làm người ta khó mà nhận được chính là, ba đạo hào quang này cũng không phải là tam sắc khí mang Hồng, lam, lục trong quá khứ hần sử dụng, ngược lại, tất cả đều là ba đạo khí mang màu vàng kim!

Ba đạo khí mang kim sắc này chẳng những kinh như cuồng lôi, càng như viên đạn mọc mắt, chia ra ba đường đánh thẳng đến A Thiết, Nhiếp Phong...

Còn có Trác Lam!

***

Trời! Không ngờ tới cầu đạo lại không bỏ qua cho Trác Lam! Mỗi một đạo khí mang kim sắc lại càng ẩn chứa sức mạnh của ngàn vạn năng lượng, mạnh như đạn pháo, Trác Lam vẫn đầy mệt mỏi, căn bản không kịp né tránh, một trong hai người A Thiết và Nhiếp Phong, trước tiên phải ra tay cứu Trác Lam đã!

Đây chính là chỗ cầu đạo âm hiểm! Chỉ vì bất luận một người nào trong hai người, nếu muốn vận dụng lực lượng trước cứu Trác Lam, đồng thời cũng phải ứng phó khí mang màu vàng đuổi theo mình, tất sẽ lộ sơ hở khi đồng loạt ngăn cản hai đạo đại khí mang. Mà cầu đạo, là có thể thừa cơ đánh cho một người trong Phong Vân, trước tiên giải quyết một người trong đó, Phong Vân nếu không cách nào liên thủ, chính hắn liền có thể nắm chắc thắng lợi!

Mà tính toán như ý này cũng đúng như hắn dự đoán, từ trước đến nay Nhiếp Phong có thân hình nhanh nhất đã dùng tốc độ mắt thường khó thấy được, như một trận cuồng phong nhảy về phía Trác Lam, Phong Thần Thoái “Phong Trung Kính Thảo” đồng thời quét ra, tuy đơn giản một chân, lực chân đã quán ngàn vạn năng lượng trở lên, phịch một tiếng sấm sét, đã tại chỗ quét tan tia khí màu vàng của Trác Lam!

Nhưng cứ như vậy, khí mang của Nhiếp Phong cũng đã như viên đạn đuổi tới, với tốc độ kinh thế của Nhiếp Phong, nguyên nhân vẫn có thể chống đỡ tự nhiên, nhưng thấy bóng chân hắn quay lại, đã sử dụng “Phong Bạo Lâu tàn” Phong Thần cước pháp, ngàn vạn năng lượng trong chân lập tức xoay tròn như lốc xoáy, ngay tại chỗ liền cuốn theo luồng khí màu vàng kim vào theo lốc xoáy, biến mất không còn dấu vết!

Nhưng đây là cơ hội ngàn năm có thể cầu đạo! Ngay lúc Nhiếp Phong liên tiếp ngăn cản hai luồng khí mang kim sắc, cũng hao tổn hai lần thiên vạn năng lượng, thân hình thấy cứng lại, năng lượng lại như hậu kinh không ngừng, cầu đạo đã bất chấp tất cả năng lượng toàn thân hắn, cả người như một

ngón tay kim sắc khổng lồ, thật sự dùng máu thịt chỉ thẳng, điên cuồng đâm về phía tim Nhiếp Phong!

Lực lượng thật đáng sợ! Cầu đạo lần này xá khí mang mà dùng sức ngón tay đâm thẳng vào tim Nhiếp Phong, đã là nhất định phải có, một chỉ này càng đạt tới cực hạn hẳn đưa lên năm lần X rô-r-D

Hai ngàn năm trăm vạn năng lượng!

Hắn thật sự đã liều mạng!

Nhâm Nhiếp Phong trở nên mạnh mẽ không thể đỡ, vị trí trái tim bị sát chỉ này oanh trúng, cho dù không tan xương nát thịt tại chỗ, nhưng trái tim lại bị chấn động mạnh mẽ, cũng không cách nào liên thủ cùng A Thiết chống đỡ!

Cầu Đạo thậm chí nghe thấy tiếng nổ “Bồng” vang lên sau lưng nòng, thậm chí y còn không cần quay đầu lại, đã đoán được A Thiết ở phía sau còn ở xa, lúc này đã chắn trước đạo khí mang màu vàng thứ ba vừa rồi y phát ra. Lấy tốc độ A Thiết từ trước đến nay khá chậm, sau khi giải quyết oanh kích tiếp cận khí mang của mình, y tin tưởng đã không kịp xuất phát trước sau so với cầu đạo, kịp thời cùng Nhiếp Phong liên thủ chống đỡ một kích này!

Mà tất cả cũng như cầu đạo dự đoán, đột nhiên nghe “Bành” một tiếng, cầu đạo hết sức thúc giục lực lượng toàn thân, lực quán hai ngàn năm trăm vạn độ độ năng lượng, được ăn cả ngã về không diệt sạch một chỉ, rốt cuộc cũng đâm trúng tim trước ngực Nhiếp Phong!

Thắng? Thắng? Hắn... thắng?

Hắn đã đi trước giải quyết Nhiếp Phong, đi trước thắng một trận?

Có lẽ chưa chắc.

Đơn giản là phương thức cầu đạo chỉ để đối phó với chiến lược của ” siêu cấp cường giả”, nhưng...

Trải qua sinh tử huyền quan, trải qua biến dị long huyết phong vân, bọn họ đã không còn là siêu cấp cường giả nữa!

Không! Phải nói rằng, bọn họ đã không phải là siêu cấp cường giả đơn giản như vậy!

Phong vân, đã lột xác thành hai cường giả vượt quá khả năng dự đoán trên đời...

Vĩnh... Cường... Cường... Sinh... Ngũ... mã... thể...!

Hai người bọn họ mạnh, tuyệt đối vượt qua mong cầu đạo siêu cấp cường giả này có khả năng!

Ngay lúc cầu đạo Diệt Tuyệt Sát Chỉ Thứ này đâm trúng tim Nhiếp Phong, một gương mặt vốn cực kỳ tự tin đột nhiên đại biến! Nụ cười gian xảo trên mặt cũng lập tức trở nên cứng ngắc!

Hắn đột nhiên giật mình, chiến lược vừa rồi của mình căn bản là mười phần sai!

Mà bại, cũng chỉ là “Chính hắn”!

Hắn quán đầy hai ngàn năm trăm vạn năng lượng tuyệt diệt sát chỉ, thành linh không thể đâm thủng lồng ngực Nhiếp Phong. Không những thế, hắn càng giật mình nhận ra tất cả năng lượng một chỉ này, lại như trâu đất xuống biển!

Thiên...! Điều này có thể sao? Nhiếp Phong có vị trí trái tim cao ngất, thế mà có thể trực tiếp chịu nổi hai ngàn, năm trăm vạn năng lượng mà không tổn hại gì? Điều này thật không thể tưởng tượng! Trừ phi...

Sau khi Nhiếp Phong trải qua long huyết dị biến, tiềm năng trong cơ thể đã cao hơn hai ngàn, năm trăm vạn năng lượng...

Nhưng, hai ngàn năm trăm vạn năng lượng, đã là cực hạn mà thể xác nhân loại có thể thừa nhận, lần này cầu đạo không tiếc tất cả, lấy năm lần X X bức năng lượng bản thân đến hai ngàn năm trăm vạn độ, sau đó cũng phải trả giá xa xỉ, sẽ phải đổi mất di chứng không ít.

Thế nhưng, năng lượng trong cơ thể Nhiếp Phong có thể vượt qua hai nghìn năm trăm vạn? Vậy chẳng phải là được rồi sao, mặc dù hắn giống một người đứng trước mắt, nhưng kỳ thật hắn đã không phải là một người, thể xác thân thể của hắn cũng đã vượt qua cực hạn của con người, đạt tới cảnh giới siêu phàm cao hơn, cao hơn vô hạn...

Cảnh giới của Thần!

Cực hạn của Thần!

Đúng vậy! Tứ đại thụ thú Trung Quốc cổ đại truyền lại, vốn là thần thú được dân gian truyền lại, thần thú đã là thần, đã đạt đến cực hạn nhục thân của động vật, đạt tới cảnh giới Thần Linh. Mà bất kỳ ai có thể thông qua Tứ Thụ Thú chi huyết mang đến công kích, cuối cùng lại dung hợp thần huyết của chúng, cũng sẽ đạt đến cấp độ cao hơn bất kỳ cường giả siêu cấp nào trên đời...

Thần Nhân!

Cầu đạo hết sức khiếp sợ, trừ bởi vì Nhiếp Phong trước mắt cường đại đến mức hắn không thể nhìn thấu ra bên ngoài, càng bởi vì giờ phút này trên mặt Nhiếp Phong, thấp thoáng hiện lên vẻ tươi cười.

Không thể tưởng được trọng chiêu giữa trái tim hai ngàn năm trăm vạn độ độ năng lượng, Nhiếp Phong vẫn có thể nở nụ cười thản nhiên, mà nụ cười của hắn, càng là một tia mỉm cười thâm ý.

Vì sao hắn ta lại có thâm ý cười?

Cầu đạo thành linh phát giác, Nhiếp Phong nở một nụ cười, giống như đang cười, cho dù hắn hao hết cơ tâm, hao hết năng lượng, tận lực dụ Nhiếp Phong rơi vào bẫy diệt sát một ngón tay này. Kết quả lại ngược lại rơi vào trong bố trí của hắn và A Thiết.

Chỉ vì ngay lúc Nhiếp Phong cười cười, thân thể khô ngô của A Thiết đột nhiên xuất hiện bóng dáng đen kịt như thần chết!

Sự kinh hãi này thực sự không phải chuyện đùa! Cầu Đạo Tạo Mệnh cũng không nghĩ tới, ngoài việc A Thiết có thể giải quyết đạo kim sắc quang mang thứ ba kia của hắn, vẫn có thể phân thân lóe đến sau lưng Nhiếp Phong, thân hình kinh thế, tốc độ cực nhanh, kỳ thật cũng không kém Nhiếp Phong bao nhiêu!

Mà chợt thấy A Thiết xuất hiện sau lưng Nhiếp Phong, trong lòng cầu đạo đã biết không ổn, lập tức muốn rút một chỉ đâm trúng trái tim Nhiếp Phong đang cấp tốc quay về. Nhưng tất cả những điều này, kỳ thật đều phát sinh trong chớp mắt, hắn chưa kịp co ngón tay lui lại, đã cảm thấy từ vị trí trái tim Nhiếp Phong, có một luồng năng lượng đánh về!

Đó là một cỗ năng lượng cường đại đến mức không cách nào hình dung được!

Không! Phải nói, đó là một cỗ hai cỗ năng lượng cường đại hợp lại làm một...

Năng lượng Thần cấp!

Thì ra ngay lúc này, A Thiết sau lưng Nhiếp Phong đã xuất ra một chương chống đỡ lưng Nhiếp Phong. Lực lượng của hai người dung hợp làm một năng lượng thần cấp ngay tại chỗ, mà luồng năng lượng này kết hợp với hai người lại càng vượt xa...

Năm ngàn vạn!

***

Thật sự khó có thể tưởng tượng, năm ngàn vạn độ năng lượng là mạnh như thế nào mà không thể ngăn cản, cầu đạo đã không kịp, ngay tại chỗ liền bị năng lượng kinh thể này trùng trùng điệp điệp phản chấn mở ra, càng bị đánh bay ra ngoài trăm tập nập, va vào một mặt vách núi bên cạnh bờ hồ!

Nhưng mà lực phản chấn kinh thể này thực sự quá mức cường đại, cầu đường va vào vách núi nhưng vẫn chưa dừng lại, càng thẳng vào vách núi mấy chục mét mới dừng lại, tiếp theo lại là một tiếng nổ “Ầm ầm” thật lớn...

Gò núi chỗ vách núi đá kia cũng không thể chịu nổi lực va đập phá vào vách núi, cả gò núi lập tức sụp đổ, bị đánh vào vách núi cầu đạo lập tức bị chôn sống!

Sức mạnh thật kinh khủng! Khó lường được, sau khi phong vân dung toàn long huyết, một khi hợp toàn bộ năng lượng, lại có thể đạt tới cảnh giới khai thiên tích địa này, vừa rồi lực lượng hai người hợp nhất, còn chưa phải vô lượng Ma Ha, nếu hai người lấy lực lượng thần cấp trên thân bây giờ, hợp ký ức sử dụng Ma Ha Ha vô lượng, sẽ đạt đến tình huống không thể tưởng tượng nổi, cảnh giới quý thần tích dịch?

Chỉ có điều, với trái tim vừa rồi bị Nhiếp Phong cứng rắn tiếp lấy Diệt Đạo Trọng Chỉ mà vẫn có thể không tổn thương, hẳn ẩn giấu lực lượng, lẽ ra đã vượt xa cầu đạo, muốn tự mình đánh văng Cầu Đạo ra, dễ như trở bàn tay. Tại sao A Thiết thiên về năng lượng của mình rót vào trong cơ thể Nhiếp

Phong, sau đó hai khí hợp nhất mới đánh lui được Nhiếp Phong? Chuyện này căn bản đa mưu, trong đó có huyền cơ gì?

Nhưng dù thế nào, cầu đạo đã bị hung hăng đánh vào trong vách núi, càng bị núi đá chôn sống, hử, phải chăng đã thua?

Chưa chắc.

Bởi vì cho dù hử có dốc hết hai ngàn năm trăm vạn năng lượng cũng khó mà đạt tới phong vân, Bất Diệt Kim Thân của hử, nhưng thủy chung vẫn không có bất kỳ Bất Diệt Kim Thân nào có “Tử Môn”, sở dĩ Kim Thân tên là Bất Diệt, hoàn toàn bởi vì căn bản không có bất luận kẻ nào có thể phá hủy nhục thể của hử!

Chưa từng có người!

Đất cát bay đầy trời, ngay lúc Trác Lam cho rằng hai người A Thiết đã hoàn toàn giải quyết được vấn đề cầu đạo thì bỗng dừng dưới đồng đá núi sụp đổ kia truyền đến một tiếng cười lạnh:

“Khà khà... Lợi hại! Không ngờ hai người các ngươi thật sự là thoát thai hoán cốt, ta thực sự quá khinh địch, đánh giá quá thấp sức mạnh Long Nguyên mang đến cho hai người các ngươi...”

“Nhưng cho dù hai người các ngươi đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, cho dù ta cầu đạo hôm nay không cách nào thắng được các ngươi, các ngươi cũng đừng hòng thắng được ta, Bất Diệt Kim Thân của ta, cho dù là bom nhân cũng khó làm ta tổn thương mấy may...”

“Các ngươi muốn giết ta bại, thật sự là nói dễ vậy sao! Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng, đồng đá núi sụp đổ kia phóng lên tận trời, nổ tung giữa không trung thành mảnh vụn, mà ở trong cát bay phô thiên cái địa, một bóng người kim quang xán lạn như Thái Sơn sừng sững, đúng là cầu đạo!

Nhưng thấy đúng như hử nói, cho dù vừa rồi hử trúng một đòn trọng lực phong vân hợp lực bắn ngược lại, toàn thân trên dưới vẫn không có nửa tia tổn thương, thậm chí khoe miệng cũng không phun ra nửa điểm tơ máu, chẳng lẽ không diệt được kim thân thật sự sẽ không bị diệt vong như vậy? Ngay cả

lực lượng đã xuất thần nhập hóa phong vân, cũng vô pháp đánh chết hẳn?

Bề ngoài xem ra đúng như vậy, nhưng...

Có thể cầu đạo cười quá sớm, thực sự quá sớm!

Ngay lúc cầu đạo ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, tự đắc trên đời không ai có thể giết hẳn tổn thương, bỗng dung nụ cười của hắn trở nên cứng ngắt!

Không chỉ vậy, toàn thân hắn cũng trở nên cứng ngắt, không nhúc nhích được!

Mà thấy kẻ cầu đạo như vậy, vẫn luôn không chút biểu tình như A Thiết, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn rồi trầm giọng thốt ra hai chữ: “Xong.”

Xong rồi? Cái gì đã xong? Nhưng nghe Nhiếp Phong cũng nói: “Ừm. Bất cứ sinh mệnh nào, vận mệnh cuối cùng đều sẽ đi tới diệt vong, trên đời này căn bản là sinh mệnh không gì không diệt vong.”

“Thân thể bất diệt, trước sau gì cũng sẽ tự diệt!”

Bất diệt tự diệt? Câu này của Nhiếp Phong rốt cuộc là có ý gì?

Đáp án này, kỳ thật rất nhanh đã xuất hiện! Nhưng vào lúc này, Hách Kiến thấy khuôn mặt cứng ngắt không nhúc nhích cầu đạo, toàn bộ thân hình chợt cấp tốc bành trướng lên, trong khoảnh khắc, đã như một quả bóng người cực lớn tăng vọt gấp bội, hơn nữa còn chưa ngừng căng ra, một mực căng phồng lên, căng phồng lên xuống.

Tỳ Hưu nghe “Lặc Lặc” một tiếng, giờ phút này đã tăng vọt gấp ba lần cầu đạo, toàn thân kim quang sáng lạn da thịt, bộc lộ vô số vết nứt, càng vạn phần thống khổ gào thét:

“Làm sao... Có khả năng? Trong cơ thể ta như thế nào... Có hai loại lực lượng một lạnh một nóng... Đang không ngừng vận chuyển, trùng kích... Mỗi một tế bào của ta?”

“A... Ta... Đã hiểu!”

“Vừa rồi các ngươi... vốn chỉ lấy sức một người... liền có thể phản chấn ta, lại một mực hợp lực... Đem ta đánh bay, chính là muốn đem hai cỗ lực lượng... Nhất hàn nhất nóng này đánh

vào trong cơ thể ta, chẳng những... nhồi nhét nội tức của ta, làm ta... Thân thể trương ra, càng lấy kỳ hàn cùng kỳ nhiệt... Hai cổ lực lượng này, làm ta không gì không phá được kim thân... Từ trong ra ngoài... Tự sinh ra vết rách...”

“Các ngươi... Muốn làm ta Bất Diệt Kim Thân... Không công tự phá?”

Không sai! Thử nghĩ lại, cho dù cứng rắn như Tinh Cương bách luyện, trước dùng nhiệt độ cao đốt đỏ bùng, sau đó ném nó vào trong nước đá. Dưới sự kích thích nóng lạnh kịch liệt, thân thể Bất Diệt Kim Thân càng cứng rắn, càng không gì không phá được, càng không thể chống lại sự kích thích nóng vội. Hướng chỉ sức mạnh nóng một lạnh này, là A Thiết cùng Niếp Phong hòa hợp với lực lượng thần cấp sau long huyết?

Một tiếng “Bụp” vang lên, thân thể vàng óng nóng rực như cầu đạo dưới sự bộc phát của vô số vết nứt, rốt cuộc cũng không thể chống đỡ nổi nữa. Một tiếng nổ âm âm vang lên, thân hình hần lập tức bộc phát ra ánh sáng vàng cuối cùng, toàn thân sung mãn như quả bóng, cuối cùng cũng nổ tung như đạn pháo!

“Ta... Không... cam tâm!”

“Bước... Kinh vân, Nhiếp Phong! Ta cầu xin đạo... Hôm nay... tức là... sứ... Bại, cũng...”

“Thất bại... Không... Cam... Nham!”

Trong tiếng nổ lớn, vẫn truyền đến tiếng kêu lớn cầu đạo trước khi chết, mà lực bạo tạc này cực mạnh, càng làm tất cả tạp vật núi đá trong phạm vi trăm mét, nổ thành tro bụi, thậm chí liên lụy Trác Lam...

May mà nổ tung thiếu chút nữa khiến Trác Lam đụng phải, một bóng người đã bồng bênh rơi xuống trước người Trác Lam. Bóng người này chỉ chấp tay sau lưng, khí tượng vô hình trên người lập tức ngăn cản toàn bộ lực bạo tạc, mà bóng người này chính là “Nhiếp Phong”!

Đúng vậy! Cho dù thiên địa đồng diệt, cho dù ngay cả kiêu hùng một đời tự xưng kim thân bất diệt này cũng phải diệt vong. Phong Vân vẫn như cũ bất diệt, vẫn như hai truyền thuyết bất diệt, khí định thần nhàn hạ sừng sững trong trời đất

mênh mông, không quản chuyện nỏ lớn xung quanh cũng long trời lở đất. Quản thể đạo bách biến tang thương kia, quản năm trăm năm sinh tử kia mênh mông...

Bọn họ, vẫn là phong vân!

Ngay cả đã biến thành “Tích thể phong vân” 20~47 năm!

Thấy dã tâm bùng bùng cầu đạo, rốt cục pháp tự sát, Nhiếp Phong không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài:

“Cuối cùng, cầu xin vị đại dã gia này cũng nhận được kết cục hần nên được rồi, đáng tiếc chính là... Bạch Tú, cũng bất hạnh chôn cùng hần, nàng tuy là huyền yêu, lại càng có nhân tâm hơn rất nhiều nhân loại chúng ta...”

Nghe Nhiếp Phong nói vậy, nhìn thấy nội tâm Bạch Tú vẫn nắm chặt trong tay mình, A Thiết vốn đã biến thành tóc bạc mặt đen, khuôn mặt lại dần dần khôi phục màu huyết nhục, thậm chí tóc bạc trên đầu cũng trong khoảnh khắc biến trở về đen nhánh, thật là kỳ quái! Nguyên lai hần chỉ ở lúc thôi động lực lượng long nguyên trong cơ thể, diện mạo mới có thể đột nhiên dị biến, biến thành tóc bạc mặt đen?

Chỉ thấy lúc này hần đã trở về bộ dáng xưa nay của mình, trên khuôn mặt lạnh lùng bất ngờ hiện lên một tia linh quang, nặng nề nói: “Không. Trái tim Bạch Tú vẫn đang đập...”

“À vẫn sẽ cứu, chỉ cần ta có thể...”

Cái gì? Đã bị đánh tan thành mây khói, chỉ còn lại một trái tim si mê vẫn còn cứu được?

Đúng vậy! Bây giờ trong lòng thanh tú trắng toát trong tay A Thiết, mặc dù máu xanh đã chảy hết nhưng vẫn còn suy yếu, chỉ chậm rãi nảy lên như một đứa nữ nhân yếu đuối, đang giúp người trong lòng bình an thoát hiểm, có thể thành công thuế biến thành bộ dạng bộc vân mà vui mừng thật sâu...

Mà A Thiết còn chưa nói hết lời, Nhiếp Phong đã hiểu ý của hần, kinh ngạc hỏi: “A Thiết, chẳng lẽ ngươi muốn giống như trước đó ngươi, lấy “sinh mệnh nguyên tố” hoặc là lực lượng cứu nàng?”

Đúng vậy! Bạch Tú không phải là nhân loại, nàng lúc đầu liền không có hình thể và thân thể thật sự, cho nên chỉ cần trái tim

nàng còn một hơi, nếu có thể kích thích ngoại lực, có lẽ có thể kích thích gen trong trái tim nàng tái sinh dị biến, hoặc sẽ còn có một đường sinh cơ cũng không thể ngờ được...

Mà A Thiết cũng không trả lời Nhiếp Phong, hắn dùng hành động để trả lời!

Chỉ thấy tay hắn nắm chặt trái tim thanh tú, đột nhiên tỏa ra từng tia hào khí màu đen, chính là hắc khí sau khi hắn Dung hội long nguyên. Nhiếp Phong vừa nhìn đã biết, hắc khí này là chỗ tinh hoa năng lượng của A Thiết, hắn muốn dùng lực lượng long nguyên của mình quán nhập vào trong trái tim thanh tú, nhìn có một chút kỳ tích.

Mặc dù thấy A Thiết đang hư hao lực lượng long nguyên của mình cứu Bạch Tú nhưng Nhiếp Phong không ngăn cản; hắn rất rõ ràng, với tính cách lấy kinh vân, chỉ cần một khi quyết định chuyện gì đó, một khi quyết định phải báo thù, một khi người quyết định muốn cứu, thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Năm trăm năm trước Bất Tử Thần không ngừng gào thét chính là như vậy!

Năm trăm năm sau A Thiết cũng như vậy!

Mà Nhiếp Phong chẳng những không có lời khuyên ngăn, A Thiết đang toàn lực quán chú vào giữa trái tim thanh tú, bỗng dưng cảm thấy sau lưng bị người khác dùng tay chống lại. Một luồng năng lượng âm áp truyền vào trong cơ thể mình, cùng với lực lượng của mình giải cứu Bạch Tú, chủ nhân cánh tay này, chính là...

“Nhiếp Phong?” A Thiết sửng sốt:

“Vì sao ngươi phải đi cùng ta...?”

A Thiết Nguyên muốn hỏi Nhiếp Phong, vì sao phải tiêu hao năng lượng của mình cùng hắn, để cứu Bạch Tú, Nhiếp Phong sao lại không hiểu ý tứ của hắn chứ? Nhưng thấy hắn lại ung dung cười, đáp: “Đừng quên, mệnh Nhiếp Phong ta, cũng là Bạch Tú không tiếc hình thần câu diệt trở về, nếu ta khoanh tay đứng nhìn, sao có thể tính là Nhiếp Phong được?”

“...” A Thiết không đáp lời, hắn chỉ bình tĩnh nhìn Nhiếp Phong, như muốn thấy rõ người đã ở cùng một đêm huyền quan sinh tử với mình, lúc này tựa như mới chân chính thấy rõ

người hấn vốn không hiểu rõ lắm, tiếp theo lại quay đầu lại, toàn bộ tinh thần cùng Nhiếp Phong hợp lực lại đi cứu Bạch Tú.

Có vài lời nói, thật ra không cần nói ra, Nhiếp Phong đã ngầm hiểu, thí dụ như...

Một số thứ vĩnh viễn không xuất ra từ miệng A Thiết, nhưng trong lòng A Thiết lại trào dâng cảm kích không nói nên lời...

Mà mắt thấy Nhiếp Phong và A Thiết liên thủ cứu Bạch Tú, Trác Lam bên cạnh cũng cảm động đến rơi nước mắt, nức nở nói: “Thực... Hảo, gió... A Thiết, Bạch Tú thể tâm đã đến... Cái này, hai người các người vẫn không buông tha... Bất kỳ một tia sinh cơ nào có thể cứu sống nàng, cho dù cuối cùng nàng cũng chưa chắc có thể... cứu sống... Nếu như có thể, chắc chắn... cảm thấy... Hy sinh hôm nay của mình, tuyệt đối không uổng phí...”

Đúng vậy! Nếu trong lòng Bạch Tú thực sự có ý thức, nhất định cũng sẽ cảm kích rơi lệ. Ít nhất, bất luận nàng có cứu hay không, A Thiết cùng Nhiếp Phong vẫn đang kiệt lực cứu giúp giống như một người chân chính, không coi nàng là một đầu Huyền Yêu, một đầu ở trong mắt loại dã tâm gia kia chết không đáng tiếc!

Nhưng mà, cho dù hai người A Thiết hao hết tâm lực, sử dụng long nguyên liệu có thể cứu được nàng hay không?

Không cần đoán nữa! Chỉ sau mấy phút hai người thôi động năng lượng của Long Nguyên, trong lòng Bạch Tú đột nhiên có biến!

Trái tim Trác Lam bỗng dựng sinh ra vô số mạch máu màu lam, còn có một chút huyết nhục, trong nháy mắt, những mạch máu cùng máu thịt này đã dần dần ngưng tụ thành hình người mơ hồ, Trác Lam thấy thể không khỏi lộ vẻ vui mừng:

“A...? Không ngờ trái tim bạch tú vẫn luôn.... kéo dài máu thịt, lại thành... Thân thể? Phong, A Thiết! Chẳng lẽ Úc của nàng dưới sự trợ giúp của hai người Long Nguyên các người, rốt cục... lại biến dị?”

Không sai! Trước mắt, trong lúc Trác Lam nói chuyện, hình người mơ hồ lúc trước của Bạch Tú đã càng lúc càng rõ ràng,

thậm chí ngũ quan hoàn mỹ trên khuôn mặt nàng cũng có thể thấy rõ, không ngờ được, nàng thật sự là huyền yêu nửa Thần tạo ra hoàn mỹ nhất, sinh mệnh lực của nàng vốn ngoan cường như vậy? Chỉ cần hơi thở mà vẫn còn tồn tại, vẫn có thể dựa vào trái tim để thành thân thể?

Mà A Thiết cùng Nhiếp Phong thấy thế, càng gấp rút rút năng lượng Long Nguyên vào trong cơ thể Bạch Tú, hy vọng nàng có thể nhanh chóng khôi phục nguyên trạng. Ai ngờ giữa hai người vui đùa vào, một tay bỗng nhiên nắm chặt tay A Thiết!

Đó rõ ràng là tay phải Bạch Tú vừa thành hình!

Thì ra không biết từ lúc nào, con ngươi Bạch Tú đóng chặt đã mở ra, càng suy yếu nhìn chăm chăm A Thiết, lại ngấm ngấm Nhiếp Phong, tiếp theo hơi thở mong manh cười khỏ nói: “A Thiết... Nhiếp... Phong, cảm ơn hai người... Không tiếc... hai người các người... Dùng hết sức mạnh Long Nguyên, hy vọng có thể đem ta... Từ địa ngục gọi về, nhưng... Không có dùng... Ngươi hai người các người... Đừng có lãng phí... Bỏ lại cho ta... Cố gắng hết sức...”

Nhìn thấy Bạch Tú ở trong tay mình không những từ từ khôi phục hình người, mà đã thức tỉnh. A Thiết và Nhiếp Phong vốn nên vạn phần cao hứng, nhưng hai người bọn họ phải thu tay lại. A Thiết không khỏi cau mày nói: “Bạch Tú... Bạch Tú, ngươi đang chuyển biến tốt đẹp, vì sao chúng ta phải dừng tay?”

Bạch Tú dứt quãng đáp: “A Thiết... A Thiết, đừng lừa gạt ngươi nữa... Mình, lẽ nào ngươi và Nhiếp Phong... đem sức mạnh long nguyên... quán nhập vào trong cơ thể ta, không cách nào cảm thấy... Trong cơ thể ta đang tự sinh ra... một luồng thú tính... năng lượng?”

“Lúc trước...ta đã giải thể phóng thích... Bản thân... Tất cả tiềm năng, cho dù hai người các người... có thể cứu ta... Thân thể cứu ta trở về, thân thể của ta... Chỉ sợ cũng không thể... duy trì hình người này, chỉ có thể là không ngừng... Diễn biến thành... huyền Yêu Xuyên, một ít... Có thể so với Huyền Yêu Nhất... Quái vật khủng bố hơn gấp mười...”

Đúng vậy! Chỉ thấy dưới A Thiết hợp lực cùng Nhiếp Phong, nhục thân Bạch Tú không những đã hoàn toàn thành hình, mà

tứ chi còn mọc ra vô số lân thú màu trắng bạc, năm ngón tay cũng biến thành lợi trảo màu tím, con người nàng vốn xinh đẹp như sương mù, cũng bỗng chuyển thành một mảnh huyết hồng!

Xem ra, sau khi nàng dần dần lấy lại sinh khí, không những biến trở về hình người mà còn vượt xa hình người. Nếu hai người A Thiết tiếp tục quán khí cho nàng, nàng cũng không biết vì sao quái vật sẽ biến thành...

Thế nhưng, mặc dù Bạch Tú cầu khẩn như thế nhưng A Thiết vẫn không từ bỏ ý định của nàng, vẫn cố gắng hết sức bảo vệ nàng, còn nặng nề hơn nói: “Không. Cho dù sau này nàng có sống lại thì cũng không có cách nào khống chế thân thể đã sớm tan rã của mình nữa, không biết chính mình sẽ thay đổi như thế nào...”

“Ta, vẫn phải cứu sống ngươi rồi hãy nói!”

Nhìn A Thiết kiên trì, nhìn A Thiết thâm tình với mình, hai hàng nước mắt, đã từ trong đôi mắt đỏ au của Bạch Tú chảy xuống, không thể tưởng được, ngay cả nước mắt của nàng, giờ phút này cũng là màu đỏ như máu!

“A Thiết... Ta rất cảm kích ngươi... ngươi đối với đầu huyền yêu này, đến đây... không rời không bỏ. Ta và ngươi sau khi... Lần này gặp lại... Mặc dù tương tự, quá gần, nhưng trước kia chúng ta... từng có một ít ngay cả chính mình... cũng không nhớ nổi... Quá khứ, phảng phất như biết biết... Thật lâu sau ta mới nghĩ được... Thời gian của mình có thể sống được... Chỉ lát nữa thôi, để cho ta... tường tận... Xin nhận ngươi, để hai người chúng ta... Có thể cố gắng thu lại... Nhớ lại một ít... Sự tình trước đây, đáng tiếc...”

“Thân thể của ta... đã... đã bị giải thể, nếu ta tiếp tục... tồn tại, trên đời, sẽ chỉ biến thành... một hình người... Quái vật mất khống chế, mà ta... Ta cũng không hy vọng... Mình biến thành... hình dáng, càng không muốn... Chính mình... làm hại nhân gian...”

“Cho nên, mời ngươi và Nhiếp Phong... Lúc ta còn có... nhân tính, từ bỏ... Ta, muốn ta lấy một... dáng vẻ của con người... bình yên đi, mời ngươi... Khiến ta... đi được... có...”

“Người... Tôn... Nghiêm nghiêm!”

Liên nghe tiếng lòng Bạch Tú, Trác Lam đã sớm khóc không thành tiếng, Nhiếp Phong cũng có chút do dự, duy chỉ có A Thiết...

Hắn vẫn chưa buông tay quán khí cho Bạch Tiểu Thuần, hắn cố ý muốn đi, thề phải cứu nàng sống lại:

“Bạch Tú, trên đời này, ngoại trừ dưỡng phụ Hoắc Thiên, đã không còn người đối xử tốt với ta như vậy...”

“Ta đã không còn thân nhân nữa, ngươi, là duy nhất ta nhớ rõ, mấy năm nay mỗi đêm đều mơ thấy thân nhân...”

“Ta, tuyệt đối sẽ không để ngươi chết oan uổng như vậy!”

Nghe thấy A Thiết từ trước đến nay vẫn luôn âm trầm lạnh lùng như vậy, cuối cùng cũng không hề giữ lại chút nào mà rít lên trong lòng mình, Bạch Tú không khỏi cảm động thật sâu:

“A... Thiết, cảm ơn ngươi... Đáng tiếc... đúng như lời cầu đạo...”

“Ta chỉ là một con... cái gọi là hoàn mỹ... Huyền yêu, lại khát vọng có được... Nhân thể khó có thể đạt được... Hoàn mỹ, từ lâu đã... Nhất định là một hồi bi kịch...”

“Nhưng ta trước sau... Vẫn sẽ nhớ kỹ... hứa hẹn với ngươi, cho dù... ta hình thần câu diệt, ta vẫn sẽ... bảo vệ chính mình... một viên... nhân tâm...”

“Mà để bảo vệ... cho bản thân... nhân tâm này của ta, miễn cho... biến thành... Phong thú, hôm nay ta... chỉ có tác dụng... phương pháp sau cùng...”

“A Thiết... A Thiết... Nhiếp, Phùng, Trác Lam, Bạch Tú ta... vĩnh viễn... Nhớ rõ... Các ngươi, nhớ rõ..... con Huyền Yêu này của ta... một đời ngắn ngủi, từng có ba người, coi ta như là... người có huyết có thịt...”

“Vĩnh viễn... Đừng... Đừng rồi!”

Liên tục ba chữ từ biệt, Bạch Tú đột nhiên hung hăng cắn răng, tiếp theo toàn thân run rẩy một trận, khắp cả người càng đang phát ra một đạo sương mù bạch quang...

Thân thể nàng vốn đã càng lúc càng thực thể, trong nháy mắt hóa thành hơi nước lượn lờ, không ngừng tan rã!

“Bạch Tú?”

A Thiết vạn liệu không tới, thân thể Bạch Tú lại đột nhiên tan rã, vôi vã rớt thêm năng lượng vào, chỉ là không biết vì sao, đã không thể ngăn chặn tốc độ tan rã của thân thể, chẳng những Trác Lam kinh hô, Nhiếp Phong cũng nói: “A Thiết! Bạch Tú xem ra là dùng tâm lực cuối cùng của mình hủy diệt thân thể mình, nàng, quyết không muốn mình biến thành quái vật, trở thành nỗi mệt của chúng ta...”

Không sai! Chỉ thấy trong khoảnh khắc, thân thể thanh tú trắng nõn không những ở trên tay A Thiết tan thành mây khói, mà ngay cả nàng vốn còn đang tồn tại trái tim thì sau khi thân thể mai một, “Phốc” một tiếng bạo phá, hóa thành vô số bột phấn bay tứ tán!

Không thể tưởng được nàng thật sự muốn tử chí kiên định, tình nguyện đến chung hình câu diệt, vẫn kiên trì hứa hẹn đối với A Thiết, bảo đảm trong lòng một đầu người, tuyệt đối không được để mình mất không chế, vì hại nhân gian!

“Bạch... Tú!”

Trác Lam kêu khóc thảm thiết, Nhiếp Phong ảm đạm, mà A Thiết lúc này...

Nhìn Bạch Tú vốn có hi vọng sống lại, lại biến mất ở trước mắt, hoa khói không kiếm được, mặt A Thiết đột nhiên trở nên trầm thấp, trầm thấp hơn, nhưng mà trong trầm thấp, lại mơ hồ truyền đến một trận thanh âm lảng giềng xiết chặt...

Là tiếng kèn kẹt của A Thiết nắm chặt nắm tay đến tận kẽ ngón tay phun ra máu!

Hoặc địa, A Thiết ngửa mặt lên trời quát lớn một tiếng:

“Rống ——!”

Rống to một tiếng, nắm đấm của A Thiết cũng như hướng lên trời đánh xuống một cái. Chỉ thấy quyền kinh của hắn đã xuất thần nhập hóa, lại có thể xông thẳng lên trời, càng hung hăng oanh tạc một mảnh mây đen trên trời thành hai nửa, hàn khí màu đen phát ra từ quyền kinh càng làm cho mây mù ngưng

kết thành mưa, trong chốc lát, trong phạm vi mấy trăm quảng
bồng nhiên nổi lên mưa rào!

Giống như ánh mắt tử thần vốn không khóc, vì thân thể của
Bạch Tú - Huyền yêu đáng thương này mà rơi lệ thông cảm!

Từ trước đến nay, chỉ vì thân tử chưa từng rơi lệ!

Năm trăm năm trước tận mắt nhìn thấy cha kế Nhất Hành
Thiên Nhân đầu rơi xuống đất, hắn không cách nào rơi lệ!

Năm trăm năm sau tận mắt thấy Dưỡng phụ Hoắc Thiên chiến
đến chết người, hắn thủy chung không cách nào rơi lệ!

Tử thần, chỉ có thể mượn vật rơi lệ!

Mà một quyền này của A Thiết, chẳng những có uy lực kinh
thiên động địa, mà còn ẩn chứa một cỗ phần nộ không tên!

Cho dù Bạch Tú đã chết, nhưng sát hại Bạch Tú cầu đạo, sớm
đã bị hắn và Nhiếp Phong đánh cho tan xương nát thịt, thù mới
hết tuyệt, vì sao hắn vẫn phải tức giận?

Hắn ta tức giận, chỉ vì không biết vì sao hắn ta lại giận!

Hắn phần nộ, chỉ vì vận mệnh của hắn và Nhiếp Phong dường
như luôn được người ta sắp xếp, điều khiển, tính toán, mỗi
một bước đều nằm trong sự an bài của hắn, thậm chí hôm nay
cái chết của Bạch Tú cũng như một người, không! Một “Thần”
ở phía sau màn thao túng, sắp xếp!

Một cái là “Bán, nửa, Biên, Thần”!

Ngay tại trận này, giống như “Tử Thần Chi Lệ” sau khi khóc
như than rơi xuống, phía chân trời mênh mông đột cục lộ ra
một tia nắng, chiếu rọi phía trên một tấm mặt sắt của A Thiết,
càng làm cho hắn sừng sững như một pho tượng Ma Thần,
càng làm cho hắn trở nên tỉnh táo như thần chết.

***

Thật lâu sau, cuối cùng A Thiết cũng mở miệng nói, nặng nề
phun ra con số:

“Hiện tại như thế nào?”

Đúng vậy! Khi tình cảm vốn có thể nảy mầm đã qua đời, khi
nước mắt của tất cả mọi người đều rơi vào cơn mưa tím, họ

nhất định phải tỉnh táo lại, lần thứ hai rời đi!

Nhiếp Phong nhìn A Thiết đang cố gắng đè nén lòng ngực đau nhức trong lồng, mặt mũi tràn đầy vẻ thương tiếc, tiếp theo ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Chúng ta đã dung hợp thành công năng lượng long nguyên, chỉ cần hai ta có thể từng bước vận dụng lực lượng long nguyên trong cơ thể thuần thực, thì chúng ta cũng sẽ phong vân hoàn toàn khác nhau trong năm trăm năm trước, cũng đã đạt thành mục đích thật sự dẫn chúng ta tiến vào bậc lộ kinh vân chi mộ, hôm nay...”

“Đương nhiên là lúc tiếp tục đi phố của ta tìm kiếm nửa Thần Chân Thân của nửa bên mới! Ài...”

Đúng! Bạch Tú mặc dù đã chết, nhưng trong phòng nghiên cứu dưới đất của Nhiếp Phong, “Hoắc Thiên” vẫn còn một đường sinh cơ, A Thiết nếu muốn cứu dưỡng phụ, trước hết phải tìm cho được nửa thần mới được!

Cho dù hấn và Nhiếp Phong đều không biết, nửa bên thần hao hết cơ tâm, tăng hai người lên thành phong vân mạnh mẽ như trước năm thế kỷ, càng trăm phương ngàn kế dẫn bọn họ đến nhà em, rốt cuộc có động cơ gì, bọn họ vẫn phải tiếp tục lên đường vì Hoắc Thiên Nguy!

Nhưng vào lúc này, Trác Lam lại nghĩ đến một vấn đề khác:

“Phong... A Thiết, cho dù chúng ta còn phải tiếp tục đến xe của em, nhưng... nơi này cách máy bay mới của bạn mới của ta rất xa, nửa tỉnh nửa vờ là lái xe chuẩn bị cho hai người lại nổ tung, chúng ta làm thế nào mới có thể tiếp tục hành trình?”

Nghi vấn của Trác Lam, không thể nghi ngờ đó là một vấn đề thực tế, cho dù lực lượng của A Thiết và Nhiếp Phong hiện nay đã đạt đến cảnh giới Thần cấp, nhưng thân ở đảo hoang bốn mặt hoàn toàn không có bất cứ dấu hiệu của bất cứ kẻ nào, sao có thể lại đi đến nhà của ta?

Chỉ có điều, A Thiết tựa hồ đối với nghi nan này đã tính trước, hấn chỉ từ từ ngẩng đầu, hướng lên trời nhìn một cái, Nhiếp Phong lập tức hiểu ý, tiếp theo...

Chỉ thấy thân thể Nhiếp Phong như gió mát bay lên, dùng thân pháp tuyệt thế xông thẳng lên mây xanh!

Vì sao hấn ta phải làm thế?

Bên kia.

Đấy Mỹ Mỹ, bạn mới của ta.

Phía Bắc hiện tại, ở cuối tuần hai mươi năm trước, nước Mỹ đại đô hội, vài phần đã hội tụ kinh tế của người Khoa Quốc, tài chính và mệnh mạch Tự Tại văn hóa, nhưng từ sau mười chín phúc công, máy bay của ta đã tổn thương nguyên khí rất lớn., Cho dù từng một lần cố gắng xây dựng lại tất cả, nhưng lòng dân chúng thủy chung vẫn âm u đối với bóng ma của em gái mới của ta, sau khi xây dựng lại xe máy, cuối cùng vẫn không giấu được trái tim của người đầu tư. Trái tim của bạn mới của em so với những thành thị nước Mỹ khác, đã như một mỹ nữ bị ăn mòn, phong hoa không còn nữa.

***

Cho đến suốt 20, 10 năm, sau khi buôn bán thể chấp chung mười năm, lại lần thứ hai bánh xe lạnh dũ, lần này lại bị tập kích hóa, chết gần trăm vạn người, cuối cùng, dân chúng mới yêu ghét dân chúng cũng ùn ùn di chuyển đến thành thị khác, từ lúc đó bắt đầu, nhà bạn của ta to như vậy, đột nhiên biến thành một tòa thành chết!

Cũng bắt đầu từ đó, nhà mới của người cũng biến thành khu vực nguy hiểm không quan tâm đến, mà cái gọi là tam mặc kệ, chính là quốc gia mặc kệ, mặc kệ chính phủ hay quân cảnh không quan tâm!

Tình huống hắc ám như vậy một mực duy trì hơn hai mươi năm, cho đến mười mấy năm trước, mới dần dần có một số anh hùng trở lại ở trọ của em, nhưng những người này đều là những lãng tộc đầu đường cùng đường ở thành Biệt An, hoặc là bọn cướp hung hãn và sát nhân bị truy nã khắp cả nước, tất cả đều thuộc Tam Sơn Ngũ Nhạc, vốn đã hoang phế bóng tối của tân nương, càng sinh người đừng đến gần!

Nhưng mà, bạn mới của ta mặc dù thiếu người thường tới gần, lại vừa lúc phù hợp với yêu cầu của nhân sĩ đặc thù ——

Võ Đạo gia dưới đất!

Cái gọi là Võ Đạo gia dưới mặt đất, là một nhóm nhân sĩ tuyệt đối không đồng ý với bất cứ võ thuật hoặc tiêu chuẩn đánh đấu kỹ nào của chính phủ các quốc gia, bọn họ đều có tuyệt kỹ bất

phàm, có một số thậm chí là sát thủ và gián điệp xuất thân, thứ bọn họ có được, là trong thời gian ngắn nhất có thể chế địch hoặc vũ khí.

Nhóm Võ Đạo gia dưới mặt đất này nhất trí cho rằng, hiện nay chính phủ các quốc gia đánh trống thổi phồng sân thi đấu và đấu võ thực sự quá nóng ruột, cũng không cách nào chọn ra cường giả đỉnh cấp nhất trên đời. Người mạnh nhất thật ra là người có thể dùng bất cứ phương pháp kỹ xảo nào của mình, người giết người chế địch nhanh nhất!

Cho nên, bắt đầu từ hai mươi ba năm, nhóm võ đạo dưới mặt đất đến từ quốc gia khác nhau trên đời này, đều sẽ tổ chức đại hội võ đạo “Võ đạo dưới mặt đất” ở chín khu vực phản diện này. Bọn họ lựa chọn bạn của ta làm đất quyết đấu, hoàn toàn là vì khu vực ba phần không quan tâm đến của nhà bạn ta, tất cả trách nhiệm tử thương miễn hỏi, mọi người ở đây có thể tận tình phấn đấu, tận tình giết chóc, cho đến khi chọn ra một người mạnh nhất mới thôi!

Chỉ cần có thể trở thành người mạnh nhất, cường giả thế kỷ thế ngàn này có thể hiệu lệnh cao thủ võ đạo trong toàn thế giới này trọn vẹn mười năm, nghe nói cường nhân trong lòng đất lần đầu tiên, là thanh thế năm đó của Thiên Đạo Minh còn chưa cường đại như hôm nay: “Cầu đạo”!

Mà hôm nay, hôm nay đã là lần thứ hai diễn ra đại hội võ đạo dưới mặt đất tại Đại Hội Võ đạo...

Tối nay, trên một con đường phố hoang vắng trên biển, lại cực kỳ náo nhiệt.

Chỉ vì còn vài ngày nữa, đại hội võ đạo dưới mặt đất đã sắp bắt đầu, cao thủ võ đạo đến từ thế giới, chủng tộc quốc tịch khác nhau, đã lần lượt đến nhà em, ít nhất cũng có năm trăm cường giả.

Không những chiến ý dâng cao, mà đối với bảo tọa Vương Giả lần này hẳn nhất định phải có được. Tất cả mọi người càng thích tụ tập trên đường phố, chẳng những trước đó giao lưu với nhau, mà còn có không ít người đang uống rượu thả lỏng bản thân, lấy áp lực tâm lý trước khi chiến đấu.

Nhưng vào tối nay, ngay lúc mọi người đang tụ tập trên một con đường, bỗng xảy ra một chuyện tuyệt đối không tầm thường...

Bỗng nhiên, hơn năm trăm tên cường giả này, lại nghe được một thanh âm truyền vào trong tai, nói xong hai chữ lệnh mọi người nghe ra cực kỳ chúng tai:

“Phế vật.”

Phế vật? Tất cả mọi người không khỏi căng thẳng, tất cả đều không hèn mà cùng liếc nhìn các cường giả khác bên cạnh, bởi vì mọi người cho rằng, hai chữ này có thể là xuất phát từ các cường giả khác khiêu khích mình.

Ai ngờ, đám người nhìn ta mắt, đều nhìn không ra nguyên do, đang lúc mọi người nghi hoặc, thanh âm kia lại vang lên, lần này ngữ khí càng thêm tàn nhẫn:

“Phế vật! Hết thấy đều là phế vật!”

Mọi người lập tức có thể khẳng định, âm thanh này cũng không phải là từ bất kỳ người nào trong bọn họ phát ra, thanh âm này rõ ràng đến từ một vùng biển cách đó không xa!

Một người sao có thể ở trong nước nói chuyện, còn cách biệt nước biển, rõ ràng truyền vào trong tai hơn năm trăm tên cường giả? Sức mạnh của người này, chắc hẳn là...

“Ai? Rốt cuộc là ai nấp ở trong nước, càng tùy ý vũ nhục chúng ta? Mau lăn ra đây cho chúng ta!” Trong đám người đã có người không kìm được tức giận gầm lên.

Chất liệu gầm lên lần này, nhưng thủy chung không sợ hãi thanh âm này, nhưng nghe thanh âm lại từ trong nước truyền ra, nói: “Phế vật, thủy chung vẫn là phế vật! Các ngươi cho rằng, chỉ riêng tư chất võ đạo của mình dung nhập đã có thể trở thành người mạnh nhất toàn thế giới? Để ta nói cho các ngươi biết đám ếch ngồi đáy giếng này là sự thật tàn khốc...”

“Đến lúc rồi, kỷ luật Thần Võ sắp giáng lâm, hai truyền thuyết kinh thế mạnh nhất thật sự sẽ đến xe heo của ta, cái gọi là cường giả mơ hồ của đám các ngươi căn bản không xứng chạm vào tay bọn họ, chỉ có ta...”

“Chỉ có tranh bá với bọn họ mới có tư cách!”

Lời vừa nói ra, hơn năm trăm cường giả trong sân đều tái xanh mặt, có người càng xem thường nói: “Ha ha! Nói khoác mà không biết ngượng! Ngươi đã nghĩ rằng chỉ có bản thân mới có tư cách tranh bá cùng hai cái truyền thuyết gì đó, vì sao lại trôn trong nước không có mặt mũi nhìn người ta? Để cho chúng ta hảo hảo mở mang kiến thức xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể nói khoác như vậy mà không biết ngượng!”

Chợt nghe những lời này, thanh âm trong nước lại cười cợt, lần này truyền đến lại là một tiếng cười lạnh:

“Ha ha, các ngươi thật sự muốn kiến thức sức mạnh của ta? Tốt lắm, các ngươi ngàn vạn...”

“Đừng... hồi hận sau này!”

Không cần hồi hận vì bốn chữ Phủ ra, Tỳ Hưu nghe “Hồng” một tiếng, trong biển đột nhiên nổ bắn ra một cột nước ngút trời, lại cao hơn trăm mét, một bóng người nhảy lên không trung theo cột nước, mà bóng người này...

Hơn năm trăm cường giả trong sân, vẫn không nhìn rõ được bóng người này có hình dáng gì, thành linh thấy một bóng người lóe lên!

Chỉ một cái chớp mắt, ngay lúc điện quang hỏa thạch gần tới ngàn phần một giây này, toàn bộ mọi người đã không cách nào cử động nữa!

Vì sao mọi người không cách nào cử động nữa?

Tất cả bởi vì, trước ngực cùng bụng mọi người, trong một sát na gần gũi này, đồng thời trúng chiêu!

Càng đáng sợ hơn là, vị trí trúng chiêu càng như bị sét đánh, thoáng chốc tiếng ngã xuống “Phốc phốc phốc” không dứt bên tai. Trong nháy mắt, hơn năm trăm tên cường giả này đã ngã lăn ra mặt đất không dậy nổi trên biển, nhất thời thanh âm phong phú!

Lại cẩn thận nhìn, bộ vị chiêu trong ngực bụng bọn họ, không phải là in dấu chương ấn thật sâu, thì là dấu chân hoặc dấu quyền, thậm chí dấu chân, còn có vết vết như bị lưỡi đao hung hăng xẹt qua, tổng hợp lại, lại có mười loại vết tích do võ thuật cổ Trung Quốc lưu lại!

Thiên...! Không thể tưởng được trên đời lại có một người, có thể trong vòng nghìn giây, đánh bại hơn năm trăm tên cường giả lực lượng tuyệt đối không kém này cùng lúc, sử dụng võ thuật, càng là mười loại võ thuật Trung Quốc cổ khác nhau...

Thập – Mạnh - Võ - Đạo!

Đến tốt cùng ai có thể tập trung thập cường võ đạo một thân?

Là ai lực lượng có thể mạnh đến mức vừa ra tay đã có thể đồng thời đánh bại hơn năm trăm tên cường giả không kém ngã xuống đất không dậy nổi?

Người này ra tay, càng có thể nhanh hơn Nhiếp Phong, vì dù cho Nhiếp Phong đã tan rã năng lượng long nguyên, cũng chưa chắc đã nắm chắc mười phần, nhưng trong mười lần mỗi phút lại mười người xuất thủ đánh bại hơn năm trăm cường giả!

Trên đời này, thật sự có người có thể mạnh đến cảnh giới này, khả năng sẽ vượt qua cảnh giới cấp Thần sao?

Mà sau khi đánh bại tất cả mọi người, cái bóng người này đã như quỷ mị khoan thai rơi xuống đường lớn, còn mang theo tất cả cường giả ngã xuống ngao nghể đón gió tung hoành, trong miệng còn nặng nề phun ra mấy câu:

“Thiên nhai nát, góc biển khô cạn, tuyệt thế kiếm hiện, phong vân tái khởi...”

“Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Người rảnh rồi ở đây, ta đã loại trừ từng người cho các ngươi, bây giờ...”

“Đã là chờ các ngươi đến là “Thần Võ Kỳ” rồi!”

“Ha ha ha ha...”

Kỷ luật Thần Võ được mở màn ra? A Thiết và Nhiếp Phong tới nhà bạn của ta, sẽ mở màn cho kỷ luật Thần Võ?

Không thể tưởng tượng được, bóng người giống như thiên địa khó địch là ai?

Hắn, là ai?

Chương thứ mười lăm.

Một ngày sau.

“Đát đát đát đát...”

Một bộ vận chuyển xa xa lướt lên trên không máy bay của em, không mất một lát, xe trống đã lao tới quảng trường thời đại của bánh xe mới đã như phế tích, càng hạ xuống phụ cận.

Không ngờ được, sau khi người thần bí kia đánh bại hơn năm trăm cường giả dưới mặt đất, còn có người dám đến xe của bạn của ta? Chẳng lẽ là cường giả dưới mặt đất đến chậm một chút?

Không sai! Hôm nay ngồi trên xa xa bay đến, thật sự là cường giả chậm tới, hơn nữa còn là hai gã khả năng cũng đem hơn năm trăm tên cường giả dưới mặt đất, trong nháy mắt đánh tan một tên cường giả Thần cấp không thành quân!

Gió!

Vân!

A Thiết và Nhiếp Phong, cuối cùng cũng đến với Trác Lam đến nhà em!

Chỉ thấy cửa khoang vận chuyển xe ngựa chậm rãi trượt sang bên cạnh, từ trên cơ hội bước xuống, đầu tiên là A Thiết, tiếp theo còn có Trác Lam và Nhiếp Phong.

Chỉ là, bọn họ dùng phi xa chở người không phải đã sớm hủy diệt rồi sao? Tại sao còn có một bộ vận tải cơ chứ?

Thì ra bộ chiến hạm trước mắt này vốn là câu đạo, xin nói là dùng bộ chiến hạm này một mực dây dưa A Thiết bọn người A Thiết, cho đến đuổi tới bãi lầy đảo hoang kia, cuối cùng bại vong dưới A Thiết cùng Nhiếp Phong, bộ vận tải thuyền này vẫn một mực thấp phi hành giám thị, cuối cùng bị A Thiết phát hiện, lại để Nhiếp Phong dùng thân pháp tuyệt thế, xông lên Vân Tiêu cướp bóc phi xa.

Ba người vừa mới đi, lập tức liếc mắt nhìn xung quanh, Trác Lam lập tức tỏ vẻ hiềm thấy, ngạc nhiên nói: “Kỳ quái! Chẳng phải còn mấy ngày nữa là đại hội võ đạo dưới đất sao? Sao bạn của ta lại như một thành chết? Nói lý, hơn năm trăm cường giả thế giới trên thế giới này nên đã sớm chống đỡ, làm sao ngay cả nửa bóng người trên đường cũng không có?”

Không sai! Đây cũng là nghi vấn A Thiết và Nhiếp Phong đã sớm chú ý! Nhiếp Phong cũng nói: “Ừm! Nghe nói sau kiếp mới tới nhà ta, cũng luôn sống nhờ không ít đạo tặc hãn phi, phạm nhân hung ác, hiện tại cũng không thấy bất cứ hình ảnh gì, cả quảng trường yên tĩnh lạ thường, xem ra có chút không tầm thường.”

Ba người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đi tới một con đường lớn dưới biển, chỉ thấy bổng chốc không còn bóng người, thậm chí ngay cả chim biển thường xuyên xuất hiện ở bờ biển cũng không thấy bóng dáng, trong biển cũng không có bất kỳ bóng dáng bơi lội, xung quanh một mảnh tĩnh mịch, phẳng phất như, nơi này đã không còn bất kỳ sự sống nào, bất luận sinh mệnh nào!

Trác Lam lại nói: “Sao có thể như vậy? Không đơn thuần là nhân loại, nơi này ngay cả sinh vật chim cá khác cũng không có? Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Chẳng lẽ nơi này từng lan tràn, hoặc là ô nhiễm, khiến cho sinh linh diệt sạch? Hay là đi, trốn đi?”

A Thiết nhìn khắp bốn phía, thật lâu, trong ánh mắt lại hiện lên một mảnh tinh quang, nặng nề nói: “Có lẽ, sinh linh nơi này đột nhiên biến mất, không phải vì cái gì phóng xạ hoặc ô nhiễm, mà là bởi vì một cỗ lực lượng!”

“Nhiếp Phong, ngươi cũng cảm thấy chứ?”

Nghe A Thiết hỏi vậy, Nhiếp Phong lập tức tập trung tinh thần, dùng “Băng Tâm Quyết” bình tâm cảm ứng, sau đó Từ Ngôn gật đầu đáp: “Đúng vậy. Ta dùng Băng Tâm Quyết cũng mơ hồ cảm thấy, khu vực này tràn ngập một luồng áp lực đặc thù, đó là một luồng năng lượng có thể không kém gì năng lượng nguy hiểm của chúng ta, nhưng luồng năng lượng này dường như là có như không, trong lúc nhất thời ta cũng không cách nào thăm dò được nó phát ra từ phương hướng nào...”

A Thiết cũng gật đầu nói: “Ừm. Dòng năng lượng này càng ẩn chứa một khuynh hướng tuyệt diệt, tuyệt đối không phải là người lương thiện gì, khiến cho bất kỳ sinh mệnh nào đụng phải nó, cho dù không bị nó đánh chết thì tâm can cũng đều vỡ nát, bị hù dọa phải chạy trốn chết...”

A Thiết còn chưa dứt lời, chỉ thấy hắn vẫn đang dùng Băng Tâm quyết tĩnh tâm cảm ứng Nhiếp Phong, đột nhiên nhướng mày nói: “Kỳ quái! Ta bỗng nhiên cảm thấy cỗ năng lượng nguy hiểm này đã càng lúc càng mạnh, mà dường như đang hướng dẫn chúng ta, nói cho chúng ta biết vị trí hiện tại của nó...”

Trác Lam nói: “Ồ? Phong! Thứ năng lượng nguy hiểm kia hiện giờ đang ở chỗ nào?”

Cuối cùng Nhiếp Phong cũng chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ phương hướng ánh mắt nhìn lại là “Tự do thần tượng” sừng sững ở phương xa!

Chỉ thấy chỗ này từng đại biểu cho tự do của nước Mỹ, cũng giống như bức tượng tự do của tám bia nghiên cứu khoa học mới ở em, sau khi trải qua mấy chục năm, đã lâu ngày không tu sửa, một mảnh điêu tàn., Vô hạn Tịch liêu giờ cao bó đuốc tự do, cô đơn nhìn mặt đất bao la, nhìn nước Mỹ vốn do một quốc gia vì tôn sùng nhân quyền tự do, trở thành một quốc gia chỉ biết dùng cường quyền công kích nước khác, càng rước lấy tội chuộc tội mấy chục năm qua, cuối cùng chịu khổ cũng chỉ là quốc dân của nàg...

***

Trác Lam sững sốt hỏi: “Cái gì? Luồng năng lượng nguy hiểm kia là đến từ tượng thần tự do?”

Kỳ thật, Trác Lam hỏi câu này nhiều hơn một chút, bởi vì ngay lúc này, âm thanh của một nam nhân đột nhiên truyền vào trong tai ba người, nói: “Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, hai người các ngươi cuối cùng cũng tới...”

“Nếu đã đến, vì sao không lên nhìn xem ta là ai?”

Thanh âm từ xa đến gần, nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, ngay cả Trác Lam thân thủ tầm thường, cũng rõ ràng nghe thấy thanh âm truyền từ phương hướng nào, thỉnh linh chính là truyền từ trên đỉnh tượng thần tự do xa ngoài mấy trăm thước!

Sự tình rõ rệt cũng dần hiện ra trước mắt, còn hồ ly cũng lộ đuôi. A Thiết và Nhiếp Phong nghe vậy lập tức thoáng nhìn nhau, chỉ vì hai người đều cảm thấy thanh âm của nam nhân này ẩn chứa một cỗ vô thượng uy nghi muốn đánh bại muôn

dân trăm họ, tuyệt đối ăn khớp hoàn toàn với năng lượng nguy hiểm vừa rồi!

Có lẽ chính vị cường giả đang đặt mình trên đỉnh tượng Thần tự do này, khiến cho hơn năm trăm cường giả thần bí theo lễ thường phải chống lại sự mất tích từ lâu! Cũng là khí thể nguy hiểm của vị cường giả thần bí này, khiến sinh linh toàn thành nhà ta ở đây sợ hãi mai danh ảm tích!

Nhưng mà, vô luận cường giả thần bí kia nguy hiểm như thế nào, làm sao khuất sợ tận chúng sinh, sắc mặt A Thiết cùng Nhiếp Phong vẫn không sợ hãi, chỉ vì hai người cũng là hai truyền kỳ cực độ nguy hiểm!

Hai người liếc nhìn Trác Lam một cái, ý bảo nàng tạm thời lưu lại, tiếp theo liền nhảy lên, muốn chút nước chảy qua, lao về phía tượng thần tự do sừng sững giữa biển!

Cuối cùng nửa bên cũng dốc lòng bố trí hai người bọn họ đến em ở nhà của ta, hiện giờ hai người không thấy nửa bên Thần, nhưng lại gặp được một cường giả thần bí khí thể vô địch như Thần, tốt xấu gì cũng phải tìm ra tên cường giả kia trước đã, rồi nói sau!

Chỉ có điều, hai người muốn lướt lên đỉnh tượng thần tự do cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ngay lúc hai người chưa kịp lướt đến bờ biển thì bỗng có một bóng người từ trong ngang đột ngột giết ra, đồng thời hai quyền như hai con song long ra biển, điên cuồng oanh kích mặt mũi A Thiết và Nhiếp Phong!

Sự tình xảy ra đột ngột, thân hình A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức cứng lại, nhưng hai người phản ứng cũng cực nhanh, chưởng của A Thiết cùng chân Nhiếp Phong cũng trong cùng một lúc nghênh đón!

Hách Thỉnh hai tiếng nổ mạnh, song quyền cùng chưởng cước sét đánh, lực bạo tạc bắn ra có thể phá núi phá đá, không ít kiến trúc cạnh bờ biển cũng bị chấn động sụp đổ ngay tại chỗ, có thể thấy được lực lượng to lớn của người tới!

Nhưng lực lượng của người đến bất luận cường đại thế nào, còn không bằng A Thiết và Nhiếp Phong đã dung hợp lực lượng long nguyên thành công, chỉ thấy bóng người từ trên

cao giết xuống đã bị trùng trùng điệp điệp đánh bay ra ngoài trăm thước, dưới đất vẫn cắm hai dấu chân trên mặt đất!

Ngược lại, A Thiết cùng Nhiếp Phong lại không có nửa phần chấn lui, hiển nhiên lực lượng mạnh hơn rất nhiều so với người tới, chỉ là thân hình hai người vốn một mực bay lượn, lại thủy chung bởi vì lần này liều mạng sét đánh mà dừng lại!

Mà hai người cùng với người của Trác Lam Triều đến định thần, không khỏi sửng sốt, bởi vì người này, là một người bọn họ không ngờ tới lúc này sẽ xuất hiện.

Nộ... Tu La!

Không sai! Nộ Tu La từng cầu trợ giúp lão giả “thể ngoại nhân gian”, mong lão giả có thể giúp lão mau chóng đuổi tới bạn của ta, ngăn cản A Thiết và Nhiếp Phong tìm nửa người, không ngờ dưới sự trợ giúp của lão giả kia, lão cuối cùng cũng vượt qua đám người A Thiết!

Mà giờ khắc này Nộ Tu La khé miệng lại tràn đầy tơ máu, rõ ràng, vừa rồi chọi cứng với Phong Vân, hẳn đã bị nội thương nghiêm trọng! Không ngờ được Tu La mạnh mẽ như Ma Thân này, hôm nay ở trước mặt A Thiết lại không chịu nổi một kích như thế!

Chỉ có điều sự thực là Nộ Tu La lực lượng, từ đầu đến cuối cũng không có nửa phần lui bước, chỉ là A Thiết cùng Nhiếp Phong sau khi dung hội long huyết kinh vân đã hoàn toàn thoát thai hoán cốt! Giờ phút này hai người ẩn giấu lực lượng thật sâu, thậm chí ngay cả chính bọn họ cũng không cách nào đánh giá, bọn họ vẫn không biết mình có thể đạt tới cảnh giới kinh thiên động địa gì...

Chợt thấy Nộ Tu La tái hiện, A Thiết và Nhiếp Phong cũng ngẩn ngơ. A Thiết cau mày nói: “Là người? Người vẫn chưa chết sao?”

Nộ Tu La lấy tay lau vết máu nơi khé miệng, tà dị nói: “Người yên tâm! Bộ Kinh Vân, người sai lầm kinh thế, năm đó Nộ Tu La ta cũng có phần thúc đẩy, trước khi loại bỏ sai lầm kinh thế trên đời này, Nộ Tu La ta tuyệt đối sẽ không chết!”

“Hôm nay là vì nhân gian khiến người ta tuyệt vọng này, đền bù cho những lỗi lầm đã gây ra năm xưa của ta. Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi và Nhiếp Phong nhảy lên đỉnh tượng thần tự do, để cho ngươi được thấy người kia!”

“Bộ kinh vân, Nhiếp Phong, tiếp chiêu đi!”

A? Tại sao Nộ Tu La lại không cho A Thiết và Nhiếp Phong thấy người thần bí ngồi trên đỉnh tượng thần tự do kia? Chẳng lẽ hắn đã biết người nọ là ai? Cường giả thần bí kia, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Liệu có liên kết với nửa bên thần không?

Trong tiếng hét to, Nộ Tu La tái thân như điện, lúc này đây, bất kể là ai, cũng đều là mười hai thành năng lượng mạnh nhất cả đời, vung quyền hướng A Thiết đánh thẳng! Cái khí thế bá sát cùng hung cực ác kia, nghiêm nhiên như một chiếc máy thương đồ sát, mọi người và vật trên chiếc xe này gặp phải nhau, cho dù không bị nổ thành tro bụi, cũng bị biến thành thịt vụn!

Mà người Nộ Tu La quyền chưa tới, quyền kinh quét gió đã tới trước, chẳng những thổi Trác Lam đứng sau phong vân, mà còn ngã ngửa ra sau lưng, té xuống quay cuồng. Thậm chí Nhiếp Phong đứng bên cạnh A Thiết, mái tóc dài cũng như kiếm cắt, mà vừa rồi bị sét đánh phản chấn ngược lực ảnh hưởng của kiến trúc sụp đổ, gạch rơi ngóm xuống, cũng bị thổi bay khắp trời, xem ra Nộ Tu La nhất kích lôi đình này thật sự độc toàn lực, không đem A Thiết một quyền đánh giết thì không thôi!

Thế nhưng khi nhìn thấy một quyền của Nộ Tu La, A Thiết vẫn giữ nguyên bộ mặt không chút thay đổi!

Không biết vì sao, trước kia Nộ Tu La xuất thủ nhanh như điện chớp trong mắt hắn, rất khó nắm bắt, nhưng lần này, hắn lại có thể dùng một đôi mắt lạnh lùng, đem Nộ Tu La từ giận thân giương quyền đến từng động tác nhỏ, thấy rõ ràng! Nộ Tu La công kích, ở trong mắt hắn lại chậm như con sâu cái kiến, hắn thậm chí còn đủ thời gian phun ra một câu:

“Nộ Tu La, ta và ngươi vốn không thù không oán, nhưng ngươi lại nhất định muốn giết ta, càng ngăn cản đường ta cứu phụ thân ta...”

“Vì để tránh sinh thêm chuyện nhỏ mà khiến cha ta thất cú, ta...”

“Không... không, trước... Giải Quyết...”

Không thể không giải quyết bảy chữ vừa xuất hiện, quyền của A Thiết vừa mới —— động!

Nhưng mà động tác này còn nhanh hơn cả Nộ Tu La, hơn nữa còn phát sau mà đến trước. Ngay trước khi quyền của Nộ Tu La đánh trúng hấn, nắm đấm của A Thiết rõ ràng đã dùng tốc độ không cách nào tưởng tượng nổi, đánh trúng lồng ngực gã trước...

Bành!

Tiếng vang đình tai nhức óc! Âm thanh chói tai vang lên, ngay cả Trác Lam cũng cần phải bịt chặt hai tai, tránh cho bị đánh thủng màng nhĩ. Huống chi, lồng ngực gã còn phải chịu đựng Nộ Tu La ghi nhớ trọng quyền này của A Thiết sao?

Tất cả đều dừng lại! Nộ Tu La quyền dừng lại! quyền của A Thiết cũng dừng lại! Bốn phía lập tức hiện ra một mảnh lạnh lẽo tịch mịch, vì một quyền của A Thiết mà chết!

Thật lâu sau, trên khuôn mặt vốn phô trương của Nộ Tu La, lại vô cùng vui vẻ, một nụ cười thê lương đã chết không nhắm mắt, chỉ thấy một đạo tơ máu từ khóe miệng chảy ra, hấn càng cực kỳ suy yếu nói: “Quả... đúng! Thật ra ta... đã sớm cảm thấy rồi..., Người với Nhiếp Phong... sau khi dung hợp long nguyên kinh vận trong thế giới này... Dòng máu, sức mạnh đã mạnh... Ngay cả ta cũng... không cách nào chống lại, chỉ là ta vẫn... áp ủ lỗ như... Hi vọng, hi vọng có thể... bồi thường cho chính mình... Quá sai, mong rằng có thể... Vì vận mệnh của thế giới này... Tồn vong, tận thân... Cố gắng một phần cuối cùng, có thể... tiếc...”

***

***

“Không khóc... Tử Thần, thủy chung vẫn là... giống như năm trăm năm trước, vẫn...là...”

“Bất... bại... Chết... Thần!”

“Ta... Bại... Được... Trung... phục... khẩu... phục!”

Nộ Tu La vừa nói xong, lại nghe thấy một tiếng “liệt Lặc” từ giữa lồng ngực A Thiết Trọng Quyền truyền ra, ngũ tạng lục phủ cũng đã vỡ nát, tiếp theo là một tiếng “Bụp” vang lên...

Thiên... lồng ngực của hắn nổ tung thành một lỗ lớn, hai trái tim vốn dĩ của hắn sớm đã bị nổ tung thành từng khúc!

Không chỉ có thế, quyền kinh vô thượng của một quyền này của A Thiết còn có thể xuyên qua toàn thân hắn, một không hai, toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều nát bấy như tượng đá!

Khó đoán được, A Thiết từng là bại tướng dưới tay Nộ Tu La, hôm nay cho dù không cần Nhiếp Phong liên thủ cũng đã vô địch. Một quyền đơn giản đã đủ đánh cho Nộ Tu La tan xương nát thịt, thậm chí hắn đã không thể tá tâm phục sinh như lần trước nữa, có nghĩa là hai trái tim trong cơ thể hắn đã bị hủy diệt hết, căn bản khó có hy vọng được trùng sinh!

Cường địch, cuối cùng cũng thanh trừ được rồi sao?

Đúng vậy! Có thể nói, Nộ Tu La là cường địch, lần này hắn chính thức bại vong dưới thiết quyền của A gia, tuyệt đối không có khả năng sống lại!

Song, cũng chỉ là cường địch Nộ Tu La thanh trừ, nhưng A Thiết và kẻ địch mạnh nhất của Nhiếp Phong bây giờ mới chính thức hiện thân!

Đột nhiên nghe được trên đỉnh tượng thần tự do, lúc này lại truyền đến âm thanh của cường giả thần bí, từ từ cười nói: “Được! Giết hay lắm! Không hổ là không khốc thần chết! Xem ra, ngươi và Nhiếp Phong đã hoàn toàn biến trở về bản thân năm thế kỷ trước! Mà bây giờ...”

“Chính là lúc hai người các ngươi đủ tư cách tiếp một chiêu của ta!”

Tiếp chiêu?

Lời này vừa nói ra, một tiếng nổ vang lên, trên đỉnh tượng thần tự do đã có một bóng người xuất hiện nhanh như chớp. Bóng người này nhanh như chớp, mấy cái đã nhanh hơn âm thanh gấp mười lần. Vừa rồi nhìn Nộ Tu La như nhìn con kiến hôi, giờ phút này cả Nhiếp Phong cũng không cách nào phân biệt rõ bóng người này là thần thánh phương nào, chỉ biết

người này trên tay có tinh quang mãnh liệt, hấn vậy mà lại cầm một vũ khí hào quang loá mắt!

Chẳng những người này nhanh chóng khiến cho A Thiết cùng Nhiếp Phong vô hạn khiếp sợ, mà lực lượng của người tới càng làm hai người khiếp sợ hơn!

Chỉ thấy người này nhảy từ tượng thần tự do xuống, chẳng những đứng ở trên cao đánh xuống hai người A Thiết bên ngoài Bách Sí, mà thanh vũ khí trong tay mang theo ánh sáng vạn trượng như mang theo lực lượng của thiên địa, hướng về phía hai người như Thái Sơn áp chế đè xuống!

Không! Chỉ có đỉnh Thái Sơn áp đỉnh, còn chưa đủ để hình dung về bá chủ chiêu này của người đến, một chiêu này, thật ra càng giống áp lực toàn bộ tầng khí quyển, đều hoàn toàn hội tụ vào một kích này, loại lực ép này, nếu đổi lại là cường giả cấp một, sớm đã bị ép tới thất khiếu chảy máu đến chết! Nhưng điều kinh khủng hơn chính là...

Bây giờ năng lượng xem nghi thức của Trác Lam, A Thiết và Nhiếp Phong không hện mà cùng tăng vọt, chớp mắt đã lên tới ba ngàn vạn, tiếp theo là bốn ngàn vạn, năm nghìn vạn...

Cho đến thời điểm vượt qua năm ngàn vạn, năng lượng đọc số nghi của mỗi người đã không cách nào tiếp tục suy sụp, bằng một tiếng, tất cả đều vỡ nát!

Năm ngàn vạn... năng lượng? Mà bởi vì năng lượng đọc nghi không thể nào áp tải tiếp được nữa, bằng không đọc số sẽ càng có thể vượt qua năm ngàn vạn, thậm chí...

Trời... Đây vẫn là thân thể con người có khả năng gánh vác, năng lượng chứa đựng sao? Cổ lực lượng này đâu chỉ có thể làm cho thạch phá thiên kinh, quả thực có thể làm thiên địa đồng diệt!

Mà chiêu kinh còn chưa tới, chiêu thế đã đến, chiêu bài sơn đảo hải siêu mạnh thế, đã sớm đem vị trí chỗ A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam đứng trong chu vi trăm thước trên mặt đất, “Ích” một tiếng hăm sâu, nghiêm nhiên như một chiếc xe chở tù, đem ba người vây ở trong lồng giam trăm mét này, muốn thoát ra không thể theo bất cứ chỗ nào!

Nhưng dù đối mặt với một kích kinh thiên có khả năng vượt qua năm mươi ngàn vạn độ năng lượng này, A Thiết cùng Nhiếp Phong vẫn không hề thay đổi sắc mặt, chỉ vì hai người hoàn toàn hiểu rõ, muốn dưới chiêu mạnh như vậy thủ thắng, nhất định phải so chiêu của người ra càng thêm tinh táo!

Nhưng A Thiết chợt nặng nề nói với Nhiếp Phong: “Nhiếp Phong...”

“Đao kiếm hợp bích!”

Đúng rồi! Đối mặt với người đến sáu ngàn vạn năng lượng, hai người dù đã thành công thoát thai hoá cốt, cũng tuyệt đối không được chậm trễ, huống chi đối phương dùng vũ khí mạnh mẽ áp chế, nhất định phải lấy đao của bản thân mà trị thân!

Hách Thính “Băng sắt” một tiếng, hợp sát hai người vẫn luôn đeo bên người đã vỡ tung, Tuyệt Thế Kiếm Tửu cùng Tuyệt Âm đã lập tức như mãnh thú phá lồng chui ra. Hai người trở tay chụp một cái, đao và kiếm đều đã nắm chặt trong tay, mà đúng vào lúc này...

Vũ khí của người vừa tới hào quang vạn trượng đã mang theo năng lượng năm ngàn vạn áp lên hai người năm thước!

Không cần phải suy nghĩ nhiều, A Thiết cùng Nhiếp Phong liếc mắt nhìn nhau, mỗi người đều tự dùng hết năng lượng toàn thân, lực quán quán tuyệt thế hiệu kiếm cùng tuyệt uống, kinh chiêu đón lấy!

Đương ——!

Tiếng vang thật lớn! Không ai có thể hình dung, tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt uống hợp bích, cùng người tới va chạm vũ khí, sau đó bộc phát ra tiếng vang khủng bố cùng chấn động! Cổ lực chấn động kia, quả thực có thể đem linh hồn người ta ngạnh sinh chấn ra ngoài cơ thể, thậm chí A Thiết cùng Nhiếp Phong bây giờ đứng ngoài một dặm, cũng phát sinh một cổ địa chấn mãnh liệt, đất rung núi chuyển!

Cũng bởi vì lúc này A Thiết và Nhiếp Phong đao kiếm liên thủ, thúc giục năng lượng vượt xa năng lượng năm ngàn vạn! May mà Trác Lam vẫn đứng sau lưng Nhiếp Phong không xa,

vẫn luôn ở trong phạm vi năng lượng bảo vệ của Phong Vân, mới bị chấn cho tan xương nát thịt, chết thảm tại chỗ!

Mà ngay một khắc chiến đấu này, người tới đã ở gần trong gang tấc với hai người, A Thiết cùng Nhiếp Phong rốt cục cũng có thể nhìn rõ mọi thứ trong tương lai!

Bọn họ đầu tiên nhìn thấy rõ ràng, đó là vũ khí, chính là một thanh kiếm!

※※※

Một thanh kiếm kiểu dáng giống như đã từng quen biết, một thanh hai người bọn họ ở kiếp trước thế kỷ năm, từng gặp qua kiếm cùng chiến, một thanh đã sớm hủy, lại có thể hiện đại khoa học kỹ thuật đúc lại...

Vô..a thần – kiếm!

A...? Công kích hai người bọn họ là Vô Song Kiếm? Vậy bây giờ người cầm Vô Song Kiếm thần bí này, có thể là...?

Không thể đoán được, A Thiết và Nhiếp Phong đang nhìn dọc theo mũi Vô Song Kiếm, hiển nhiên thấy hai người hôm nay cầm Vô Song Kiếm công kích về phía hai người bọn họ, thật sự có thể là “Vô Song Kiếm Thánh” tái sinh...

“Nhập... Ba? Là người?”

A Thiết và Nhiếp Phong cùng thấp giọng hô lên, bọn họ sao có thể ngờ được, “Long Biếm” trước kia từng giúp mình dung hợp long huyết, giờ phút này lại quay giáo quay về, mà lực lượng càng siêu việt hơn năm ngàn vạn độ năng lượng trở lên? Nguyễn Tam mặc dù gần như vô địch thiên hạ, chỉ có nhục thân nhân loại chưa từng có năng lượng long huyết, vô luận tu vi sao tuyệt thế, cũng tuyệt đối không thể cất chứa năm ngàn vạn độ năng lượng!

Nhưng điều dạy hai người kinh ngạc hơn là lúc này thanh âm Khốc Tam, thanh âm của hắn dường như thay đổi thành một người khác, còn có mặt của hắn, cũng không còn ngạo khí của Kiếm Trung Thánh Giả trước kia nữa, ngược lại trở nên một mảnh dữ tợn, hắn cười dữ tợn nói với hai người: “Ha ha! Sau khi giải quyết hơn năm trăm tên phế vật kia, ta đã ở chỗ này chờ một ngày một đêm, rốt cuộc cũng đợi được hai người các người đến...”

“Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Khai sáng Thần Võ Kỹ là vận mệnh mà hai người các người sớm đã định trước. Bây giờ, hãy để chúng ta cùng nhau vạch màn bắt đầu cho kỷ nguyên Thần Võ đi! Ha ha ha...”

Cái gì? Lại là Thần Võ Kỹ? Hóa ra Thập Tam trước giờ lấy kiếm làm mục tiêu cả đời, đột nhiên biến thành như thế, cũng bởi vì Thần Võ Kỹ? Mà người thần bí hôm qua dùng một chiêu đánh bại hơn năm trăm cường giả, hóa ra là hắn?

Trong tiếng cười dữ tợn, kiếm kinh ba mươi ba đột nhiên phóng ra!

Lại thì ra là, trong tay hắn, Vô Song Kiếm được đúc lại từ khoa học hiện đại, giao chiến với tuyệt thế hảo kiếm và Tuyệt Âm Hỏa, vẫn luôn ở trên cao chống đỡ hai thanh tuyệt thế thần binh, cũng vì ba đại thần binh mà chống đỡ lẫn nhau, vừa rồi năng lượng năm ngàn vạn phun ra liều mạng với năm ngàn vạn năng lượng khổng lồ., Vừa rồi chỉ là chấn động đất rung núi chuyển bốn phía, nhưng kỳ thật hai cỗ lực phản chấn năm ngàn vạn độ năng lượng tương hỗ nhau, còn không chỉ như thế, chỉ là một mực bị đao kiếm của ba người đè ép, không cách nào phát tiết mà thôi.

***

***

Hiện giờ kiếm kinh trong lòng bàn tay hạng ba vừa phóng ra, đao kiếm của A Thiết và Nhiếp Phong cũng chỉ có thể đồng thời phóng ra, lực phản chấn một mực bị tam đại tuyệt thế thần binh áp chế, rốt cuộc triệt để bắn ra!

Ầm ——!

Đất rung núi chuyển, long trời lở đất, khai thiên tích địa, trời long đất lở...

Loại từ ngữ này, đều không thể hình dung cỗ lực phản chấn đáng sợ này, kinh thế cùng cường đại! Chỉ vì năm ngàn vạn năng lượng độ hỏa trợ năm ngàn vạn, cộng lại cũng đạt một ức năng lượng trở lên!

Mà lực lượng hủy diệt một ức năng lượng này quả thực không cách nào tưởng tượng. Chẳng những đã lập tức đem tất cả núi đá, đất đá phạm vi mười dặm, cây cối trong phạm vi cây cối

đánh cho tan thành mây khói, thậm chí toàn bộ nước biển vờn quanh đảo cũng bị đánh bay ra xa vài dặm. Mà hai người A Thiết bây giờ đang ở hoang đảo không người này, cũng tức thì bị lực phản chấn này đánh cho lún xuống nhanh chóng, nhưng không thể tưởng tượng được nhất vẫn là...

Ngay lúc A Thiết cùng Nhiếp Phong, cùng Ném Tam bởi vì cổ lực phản chấn này mà chấn động cùng nhau, bầu trời trên đầu ba người bỗng dựng truyền ra “Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn!

Bầu trời tại sao đột nhiên truyền đến tiếng vang? Là do lực phản chấn này hù dọa? Là do trời đất không thể tưởng tượng nổi nên mới có lực phản chấn như vậy?

Không! Hết thảy đều không phải! Trên trời truyền đến tiếng vang lớn, hoàn toàn là vì...

Trời đã nứt! Thật sự nứt ra rồi!

Hư không, đã bị nổ tung!

A Thiết, Nhiếp Lam ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chân trời chợt xuất hiện một vết nứt như lôi điện. Vết nứt này nhanh chóng kéo dài xuống dưới, kéo dài đến chỗ bọn họ đứng không xa, mà vết rách này lại đột nhiên “Rắc!” một tiếng nổ tung...

Trời à...

Đây rốt cuộc là... chuyện gì đã xảy ra? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Điều này... có thể xảy ra hay sao? Đây chỉ là...

A Thiết, Nhiếp Phong cùng Trác Lam gặp ác mộng hay sao?

Thấy vị trí vết rách nổ tung, lại như “vùng trống” bị xé toạc thành hai nửa, lộ ra một khe hở chừng mười thước. A Thiết, Nhiếp Lam và Trác Lam sau khe nứt, thành lĩnh xuất hiện một không gian hoàn toàn khác biệt với thế giới của bọn họ, hoặc là thế giới!

Đó là một thế giới quỷ dị không có ánh mặt trời, giống như là vĩnh hằng đêm tối vậy. Đó là chín cái thiên thể huyết hồng tinh thể!

Cái gì? Chín cái huyết hồng tinh thể? Chẳng lẽ, đám người A Thiết bây giờ đã nhìn thấy một thế giới đằng sau vết rách hư

không, là “Thế ngoại nhân gian” mà lão giả kia vẫn luôn đặt mình vào đó?

A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam Tạo Mộng cũng chưa từng nghĩ tới, lực phản chấn của bọn họ và Phục Tam Hợp Bàn vượt quá một ức năng lượng, lại có thể hung hăng đánh nứt “Không Gian” ở thế giới của bọn họ, mà sau khi khe hở mười thước xé rách không gian, lại còn có một thế giới hắc ám tịch mịch hoang vu khác!

Nhưng mà, sự việc xảy ra ở trước mắt đã khiến đám người A Thiết ghen hòng nhìn trần trời, ngay sau đó lại càng khiến bọn họ khiếp sợ vô cùng!

Chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện ở khe hở không gian, sau đó là thế giới hắc ám. Mà bóng người này chính là A Thiết, Nhiếp Phong và Trác Lam hoàn toàn không ngờ vẫn còn tồn tại, một người khôi ngô như Ma Thần...

Tức giận!

Tu!

La!

Thiên...! Nộ Tu La không phải đã bị A Thiết và Nhiếp Phong đánh cho tan xương nát thịt, không thể nào ỷ vào hai trái tim đang nương nhờ mình trùng sinh hay sao? Sao hắn vẫn sống sờ sờ lại hiện ra trước mắt hai người? Sau khi hư không nổ tung, không gian đen kịt xuất hiện?

Ba người A Thiết còn chưa kịp ngấm nghĩ, thì Nộ Tu La ở trong không gian tăm tối đã cười nói với bọn họ: “Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Các ngươi cuối cùng cũng phát hiện ra thế giới của các ngươi, chứ không phải chỉ tồn tại duy nhất một thế giới?”

“Các ngươi, vẫn luôn sống trong sự sáng tạo của Bán Thần! Bây giờ, các ngươi đã là lúc nhìn thật kỹ một thế giới khác...”

“Hoan nghênh các ngươi đến với thế giới cùng tồn tại ở với thế giới các ngươi, một quốc gia văn minh đã mất mát từ lâu, một nỗi bi ai của lịch sử lịch sử nhân loại - tiền thân của Thần Vũ Kỳ...”

“Tà – Võ – Kỳ!”

Cái gì? Hóa ra bên ngoài Thần Võ Kỹ, còn có một... Tà Võ Kỹ? Cái tà võ Kỹ này, lại càng xuất hiện ở không gian hắc ám hoang vu trước mặt đám người A Thiết sao?

A Thiết, Nhiếp Phong, Trác Lam bỗng nhiên phát hiện ra, bọn họ đã không còn gì có thể tin tưởng được nữa rồi!

Bọn họ vốn có ý định trực tiếp giết chết Nộ Tu La, Nộ Tu La lại vẫn còn sống trước mắt, thậm chí trước mắt còn đồng thời xuất hiện một thế giới tà vũ cảnh hắc ám lịch sử nhân loại bi ai, hết thảy đều như một giấc mộng, một cơn ác mộng...

Mà hiện giờ, có lẽ đây mới là khởi đầu của ác mộng thật sự của họ!

Mà ác mộng này, gọi là...

Thần!

Võ!

Kỹ!

Chương 16

Thật sự là tình, nghĩa giả.

Ai đáng sợ nhất?

Thật sự là yêu, nước mắt giả tạo.

Ai có thể điều tra?

Tình nghĩa nghĩa, yêu thương lệ,

Cho dù khó phân thật giả.

Yên lặng trong lòng, giờ phút này,

Thà rằng thật thật giả.

Đều tin tưởng nó!

A Thiết!

Mỹ Nhân.

thuộc đất.

Tôi nay bờ nam, đã xảy ra một chuyện kỳ lạ...

Màu trắng, từ trước đến nay nó là Vùng đất Bàn Huyền của Hoàng Thất, đã trải qua vô số niên đại thế kỷ, sau khi xem hết lịch duyệt tối đa hình dạng, ngày hôm nay, chỉ đến 20~47 năm, ngoại trừ thủy chung duy trì sự hùng vĩ khí phái của nước láng giềng khai quốc tới nay, bảo an càng nghiêm mật gấp trăm lần so với trước.

Điều này cũng khó trách, gần mười năm nay, nước Mỹ vẫn chưa rút ra bài học ở trong sự kiện kiểm tra bưu kiện, mặc dù bạn của ta đã bị phản tặc đưa đến biến thành tử thành thành tử thành, nước Mỹ lại vẫn quán triệt như trước chủ nghĩa siêu cấp bá quyền của lão đại ca, không chỉ ở trên thế cục Trung Đông thỉnh thoảng chỉ trở, động một chút đã động sự động chúng xuất binh.

Kết quả, đương nhiên là rước lấy càng nhiều luật lệ ác liệt hơn. Mà mục tiêu phát tài cũng dần dần lan khắp cả nước.

Những năm gần đây, bất kể cơ hội kiếp nạn và những hoạt động khủng bố khác, đơn thuần là oanh tạc kiểu tự sát của bom thịt người, các huyện các Châu trên Bang châu đã có đến ba vạn tông, có thể thấy được hiềm khích của lão già đối với nước Mỹ khổ đại cừu thâm như thế nào.

Mà chỉ lấy màu trắng làm ví dụ, bị khủng bố tập kích số lần, lại đạt đến một vạn ba ngàn tông. Bởi vậy có thể thấy, màu trắng thực sự là địa phương nguy hiểm nhất nước Mỹ.

Nhưng nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất.

Chỉ vì hiện nay lâu các, phương diện phòng thủ đã không chỉ giới hạn ở mặt đất, hệ thống phòng vệ mạnh nhất của nó, thật ra ở trên trời là một đạo bình chương ——

Tự do thần thuần!

Cái gọi là Tự Tại Thần Thuần, thật ra là một hệ thống giám sát vệ vệ tinh ở Mỹ Quốc bắn lên siêu đại lục. Hệ thống vệ tinh này không những có thể giám sát tất cả hoạt động trên thế giới, còn có một tòa thiết kế Ngôi Quang.

Cái gì gọi là ”hoạn quang”?

Hóa ra vào hai mươi năm trước, nhân loại đã phát hiện trên đời này ngoại trừ ánh sáng màu đỏ và ánh sáng màu tím, thì ra

còn có một chùm sáng không ai biết tới, nó tồn tại bên trong tầng khí quyển kia.

Loại chùm sáng thần bí này có lực phá hoại đối với thế giới loài người, thậm chí so với ánh sáng tím còn mạnh hơn, bởi vì phát hiện loại chùm sáng thần bí này tên là “Hượng Bá vệ đội”, nên nhà khoa học liền đặt tên nó là “Úm Quang”!

Kể từ khi Bang sáng bị nhân loại phát hiện, liền một mực trở thành vũ khí phát triển quân sự, cho đến mười năm trước, nước Mỹ càng lấy nó tiến vào khoa học kỹ thuật, phát minh ra một tòa râu rào ánh, có thể tăng lực sát thương Sùng Quang lên một vạn lần., Càng đem cả hệ thống giám sát sát vệ vệ tinh bắn lên trên trời, chỉ cần phát hiện có bất cứ hệ thống vệ tinh nào khả nghi từ bên ngoài đến gần Giành, hệ thống sẽ điều khiển “Kiền Quang”, bắn ra một quầng sáng Phản Thương có lực sát thương vạn lần, tiêu diệt bất kỳ hệ thống cơ khí hoặc quân đội nào tới gần mặt báo, mà quầng sáng này chính là “Hỗ sáng tự do”!

***

***

***

Mà tám thần thuần tự do này, liền một mực giống như một tám khiên phòng hộ mà tượng thần sử dụng tự do, ở mười năm nay, một mực yên lặng bảo vệ an nguy của bờ nam, một mực yên lặng bảo vệ nước Mỹ tự do, cho dù là nước Mỹ gọi là tự do, cũng bao gồm việc tùy ý xuất binh giẫm đạp quốc gia khác, một loại đối trá đến khó có thể tự do tự tại...

Nhưng mà tối nay, đạo thần thuần tự do gần như vô địch về mặt phòng thủ này dường như lại gặp phải cường địch...

Tỳ Hưu nghe “Ô” một tiếng, tại nơi này vốn bình lặng ban đêm, đột nhiên báo hiệu mãnh liệt, toàn bộ hộ vệ trong cung lập tức đề phòng, thậm chí đang ở trong phòng họp đàm luận bí mật với “Vi Nhĩ”, cũng biến sắc.

Vi Nhĩ Nhất nhón vào trong phòng họp nhìn vào như hệ thống, hỏi cảnh vệ trưởng trong phòng cảnh vệ: “Xảy ra chuyện gì xảy ra?”

Cảnh vệ đáp: “Vi Lạc cao cấp, theo biểu hiện của Giám Sát vệ vệ tinh, đang có một vật thể không rõ xuất hiện trong một cây cầu. Giám Sát vệ tinh đã lập tức khởi động Mân Đằng Quang, trong mười lăm giây sẽ tung xuống thần thuẫn tự do, tiêu diệt vật thể không rõ này!”

Không hổ là chủ nghĩa nước ngoài lấy cường quyền luận tôn! Vô luận là ngoại nhân nào, ngoại vật một khi bị phát hiện, tuyệt đối có thể không cần hỏi tình, trước đánh là thượng, tất cả đều giết không tha, xem ra từ nay về sau mỹ nhân đã thành chim sợ cành cong!

“Không rõ vật thể?” Đối với câu trả lời thuyết phục của cảnh vệ trưởng, Vi Nhĩ tựa hồ còn chưa hài lòng, hấn lại nhìn giống như hệ thống, chỉ thấy trên tượng chiếu to lớn như vậy lập tức xuất hiện hình ảnh vật thể không rõ do Giám Sát Vệ Sĩ quay về.

Vi Nhĩ cùng mấy vị thiện tri bên cạnh lập tức lông mày nhíu chặt, giờ phút này hình ảnh hiển hiện trên màn hình, xác thực cực độ “không rõ”!

Chỉ thấy hiện tại trên màn hình xuất hiện, là cảnh tượng mây bay trong một cây số nhà tranh, nhìn thực một điểm, chỉ thấy giữa mây tia lượn lờ, lại có một đạo hắc khí dài chừng năm trăm cân hiện lên!

Kỳ lạ nhất là đạo hắc khí này thành linh đang cấp tốc mở rộng, trong mấy giây ngắn ngủi, đã từ năm trăm cân mở rộng đến hai ngàn dạt, giống như một vết nứt màu đen trên bầu trời, càng nứt càng lớn...

“Ồ? Rốt cuộc đây là thứ gì?” Vi Nhĩ mỗi mỗi và đám quan lại nhìn nhau, nhưng nghi vấn của bọn họ chỉ duy trì được mười mấy giây, bởi vì ngay trong lúc mọi người lo lắng, thần thuẫn tự do cuối cùng cũng phát động!

“Hùng” một tiếng, chùm sáng mang theo lực sát thương vạn lần bắn về phía luồng hắc khí thần bí hiện lên trên tầng mây kia. Lúc bình thường, bất luận kẻ nào hoặc vật đều phải dưới Thần Thuẫn tự do biến thành tro bụi, nhưng tối nay...

Cuối cùng cũng có ngoại lệ.

Úy quang thấy được Tự Tại Thần Thuần đánh trúng đạo hắc khí thần bí kia, nhưng đạo hắc khí kia lại không bị đánh tan thành mây khói, ngược lại bỗng quang chạm vào hắc khí, lại như trâu đất xuống biển, đều bị hắc khí thu nạp!

Càng đáng sợ chính là, sau khi đạo hắc khí thần bí này thu nạp tất cả xạ quang, mở rộng càng nhanh hơn, trong nháy mắt, đã giống như một vết rách màu đen cực lớn từ trên trời kéo dài xuống, thẳng đến trắng trắng trên mặt đất, tiếp theo, Hách Ngũ lại nghe một tiếng nổ “Phập”, như trời long đất lở...

Thiên...! Cả tòa lầu các lại dưới sự kéo dài của hắc khí, từ đó nứt thành hai nửa!

“A...? Đạo hắc khí này rốt cuộc là... cái gì?”

“Rốt cuộc nó là... cái gì vậy?”

Màu trắng từ đó nứt ra, Vi Nhĩ đại diện và đám quan to lớn trong cung kinh hô tại chỗ, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới việc tạo mộng, chẳng những dưới sự kéo dài của đạo hắc khí này chia làm hai nửa, ngay cả thân thể của bọn họ cũng chia thành hai nửa, hơn nữa một tiếng ầm vang lên còn tan rã thành mây mù!

“Oa...!”

Trong khoảnh khắc, bên trong mảnh lầu các vỡ thành hai nửa truyền ra vô số tiếng kinh hô thảm thiết, tất cả mọi người ở trong cung đều khó tránh khỏi thân thể bị phá vỡ thành hai nửa lại bắn tan thành mây khói!

Nhưng mà, lực phá hoại của đạo hắc khí thần bí kia tựa hồ còn chưa ngừng lại.

Sau khi tiếng kêu thảm thiết rốt cuộc hoàn toàn yên lặng, chỉ thấy màu trắng đã phá vỡ hai nửa, cũng “Bồng” một tiếng bắn ra khói bụi tan thành mây khói. Chẳng những màu trắng, thậm chí toàn bộ bầu trời, cũng đồng thời bị đạo hắc khí thần bí kia phá thành hai nửa, vết rách một mực lan tràn, không lộ ra hồi ức, ngay cả địa cầu mà toàn bộ nhân loại ở lại, cũng phát sinh một hồi địa cầu rung núi chuyển...

“Cắt” một tiếng vỡ ra!

Tiếp theo, thậm chí toàn bộ hệ ngân hà cũng xuất hiện vết rách...

Trời ạ! Thế giới này rốt cuộc đang phát sinh chuyện gì đáng sợ?

Nếu như tất cả chỉ là một giấc mộng, vậy đây rốt cuộc là giấc mộng như thế nào?

A Thiết và Nhiếp Phong đã không biết mình có đang ở trong ác mộng hay không.

Bởi tình cảnh giờ phút này xuất hiện trước mắt hai người bọn họ quả thực hoang đường, một giấc mơ tuyệt không thể nào!

A Thiết và Nhiếp Phong vạn liệu không tìm được, bọn họ ở bạn tâm khoa không ngờ lại được phúc phúc nặng ba mươi lăm, mà ba tính lực Khổng Tam chẳng những khác thường, lực lượng càng có thể siêu việt năm ngàn vạn độ. Mà dưới sự tiếp xúc của ba người, sét đánh cứng đối cứng, lực lượng kinh thể sinh ra một ức năng lượng khổng lồ kia, càng bất ngờ có thể phá vỡ một vết nứt “Hư Không” mười thước!

Nhưng tất cả những điều này, còn không phải là nguyên nhân làm cho A Thiết cùng Nhiếp Phong chấn kinh! Điều khiến hai người bọn họ kinh ngạc nhất là sau vết nứt “vư không”, đột nhiên xuất hiện một thế giới quý dị có chín cái huyết hồng tinh thể, còn có...

“Nộ Tu La” trước đó bị hai người bọn họ đánh tan thành mây khói, vậy mà lại bình yên vô sự, hiện ra trước mắt hai người!

Trời ạ...! Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Không cần phải nghĩ nhiều, cũng chưa kịp định thần, ngay lúc A Thiết cùng Nhiếp Phong còn chưa biết chuyện gì xảy ra, một chuyện càng kinh người đồng thời xảy ra!

Bỗng dưng, hai người nghe sau lưng truyền đến một tiếng hét thảm, lập tức quay đầu lại nhìn, tiếp theo...

Hai người cuối cùng cũng nhìn thấy một cảnh tượng khủng bố mà bọn họ chưa từng nghĩ tới, cũng không muốn xem!

“Trác... Lam? Ngươi...”

Thì ra vừa rồi tiếng kêu thảm thiết xuất phát từ Trác Lam, chỉ là bây giờ phát sinh chuyện trên người Trác Lam, thật sự quý dị khiến cho trước sau như một, A Thiết cùng Nhiếp Phong, hai con người cũng phải trợn thật lớn!

Lúc này Trác Lam đã khỏe mạnh, nửa người trên của nàng vẫn bình yên vô sự, nhưng nửa người dưới của nàng...

Lại đang hóa thành mây mù tiêu tán!

“A...? Tại sao lại...”

“Gió...! A... Thiết! Thân thể của ta... Tại sao lại như vậy?”

“Tất cả ở trên người ta, đã xảy ra... Chuyện gì thế nhỉ?”

Trong tiếng kinh hô thảm thiết đó, thân thể Trác Lam đã tiêu tán đến giữa ngực bụng! Mắt thấy bạn thừa ấu thời của mình đột nhiên như mây như sương tiêu tán, Nhiếp Phong chấn động dị thường, lập tức lòng nóng như mòng, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất cả đời của mình đánh về phía Trác Lam:

“Trác Lam...!”

Kỳ thật một bổ này của Nhiếp Phong cũng là dỗi gạt, chỉ vì vậy mà trong lòng y vẫn không rõ trước mắt đã xảy ra chuyện gì, vẫn không hiểu được tại sao thân hình Trác Lam lại đột nhiên tan thành mây khói. Nhưng bất luận thế nào, gã vẫn vô thức nhào về phía Trác Lam, hi vọng có thể kịp thời nắm tay nàng, hi vọng có thể lấy lực lượng long nguyên trong cơ thể kịp thời, tiêu diệt khí thể của nàng tan thành mây khói!

Nhưng mà, Nhiếp Phong bởi vì quan tâm Trác Lam, trong nháy mắt lộ ra vẻ bối rối, tại đây điện quang hỏa thạch làm ra quyết định sai lầm, lại cho một người có cơ hội để thừa nhận.

Nhập Tam!

Sinh Kiếm Thánh Long Uẩn năm ngàn năm!

Đột nhiên nghe trên trời truyền đến một tiếng cười tà, một bóng người đã như thiên tướng nhảy xuống nhanh như chớp, mà lại lóe lên ngân quang, lao thẳng tới gần Nhiếp Phong của Trác Lam! Bóng người này chính là Khốc Tam! Mà đạo ngân quang kia, rõ ràng là quán đã đầy năm ngàn vạn năng lượng

---

Vô Song thần kiếm!

Biến sinh khuỷu tay nách, tất cả biến cố đều trong một chớp mắt, tốc độ Nhiếp Phong mặc dù có thể so sánh tốc độ, nhưng hẳn quá khần trương, thêm kiếm thế Tam Thập Tam, cũng là nhanh nhất đương thời, Nhiếp Phong căn bản không cách nào, cũng khó có thể xoay người ngăn cản Kiền Tam Tuyệt Nhân Hoàn.

Hắn, chết chắc rồi?

Không! Ngay lúc Vô Song Kiếm của Tủy Tam sắp đâm trúng ót Nhiếp Phong, một bóng người, hình như đã sớm đoán được Nhiếp Tam sẽ gặp, trong tích tắc cuối cùng, hắn phi thân chắn trước mặt Nhiếp Phong, càn lấy thân thể máu thịt của mình, cố gắng cho Nhiếp Phong ăn một kiếm này!

Mà ở giữa điện quang hỏa thạch này, có thể có bản lĩnh, có thể “Tâm” ngăn cản một kiếm nhanh tuyệt này cho Nhiếp Phong, đương nhiên cũng không phải ai khác, mà là “A Thiết”!

Hách Thính “rặc” một tiếng! Cho dù A Thiết đã dung hợp máu Long Nguyên trong cơ thể, nhưng năng lượng năm ngàn vạn lần lại thêm sự sắc bén tuyệt thế của Vô Song Kiếm, tuyệt đối không thể địch nổi, cho nên Vô Song vừa chạm vào người A Thiết đã hung hăng đâm thủng tim hắn, đâm thủng tim tim hắn ngay tại chỗ, chỉ trong chốc lát huyết hoa ngập trời, cực kỳ thể lương!

“A... Thiết?”

Nhiếp Phong vừa vặn nắm lấy tay Trác Lam, chỉ còn chưa kịp quán khí bảo trụ thân thể cho nàng, đã kinh thấy A Thiết vì chính mình đánh một kiếm Vô Song, không khỏi rung mình một cái, mà trong lúc hắn lao đảo một cái, Trác Lam Phục đang không ngừng biến mất lại kêu thảm một tiếng:

“Gió...! Không còn kịp nữa rồi...”

“Nhưng trước khi...ta biến mất, ta có một việc... nhất định phải nói cho người...”

“Thật ra ta là người mà người vẫn luôn biết trên mạng...”

“Mộng”!

“Gió...! Lại....”

Hai chữ gặp lại mới hiện ra, cả người Trác Lam đã hoàn toàn biến mất trong không khí. Thậm chí nàng còn bị Nhiếp Phong cướp lấy tay, cũng lập tức tan thành mây khói!

Đã nói rồi!

Không nghĩ tới trước khi bản thân mình sắp biến mất, Trác Lam rút ra dũng khí lớn nhất cả đời, nói cho Nhiếp Phong là một chân tướng hắn một mực không biết, hướng tới hắn ám chỉ trái tim si tình một mực không muốn người biết!

Nàng là mộng? Nàng là mộng? Nàng là mộng?

Nhiếp Phong vạn liệu không tìm được, giờ phút này Trác Lam lại đột nhiên vô cớ biến mất, lại càng không biết được, Trác Lam bề ngoài không câu nệ tiểu tiết, cởi mở giống như nam hài nhi, lại có thể là hồng nhan tri kỷ mà gã biết trên võng... Mộng?

Vì sao nàng phải làm như vậy?

Là nàng đã sớm âm thầm tình thâm với nàng, nhưng vẫn tự ti mặc cảm, cảm thấy chính mình thô lỗ không xứng với nàng, mới có thể kết giao với hắn hình tượng hoàn mỹ ôn nhu như mộng?

Nàng ta quá tự ti?

Vào thời khắc này, trong đầu Nhiếp Phong hiện lên ngàn vạn ý niệm, thời gian qua đi cùng với Trác Lam lớn lên cùng nhau, cùng “Mộng” trao đổi tâm tình trên tấm lưới, trong nháy mắt dâng lên não bộ, trong khoảng thời gian ngắn, người của hắn lại ngây ngốc tại chỗ!

Chỉ có điều, Nhiếp Phong ngần ngại không đợi lâu, mấy người trong cùng một thời gian Trác Lam hoàn toàn biến mất, y lại nghe thấy tiếng xé gió “Bồng”, lập tức theo tiếng nhìn lại, thành linh phát hiện...

Nhập Tam, lại đã thừa A Thiết trúng kiếm trong phổi, hướng cổ họng A Thiết bỏ ra một kiếm, một kiếm này, cũng quán đầy năm ngàn vạn năng lượng Vô Kiệt, hắn muốn trọng kiếm bổ A Thiết chỗ đầu thân một cái!

Nhiếp Phong cả kinh thật không thể coi thường, nguyên nhân A Thiết vì hắn mà bị thương nặng, bị thương không nhẹ, mà

khả năng cấp năng lượng cấp đang cấp tốc giảm xuống, một kiếm này hẳn nhất định không ngăn được, cũng không tránh được!

“A Thiết...!”

Không nói một lời, Nhiếp Phong đứng thẳng người, tay cũng nâng lên uống từng ngụm tuyết, hy vọng có thể kịp thời ngăn cản một kiếm đoạt mệnh này cho A Thiết!

Nhưng mà, Nhiếp Phong không khỏi quá lo lắng rồi!

Nguyên nhân tất cả là vì khi hắn tung người, có một người dường như sớm biết mệnh yếu của đệ nhị kiếm - Tủy Tam này, tiên phát tới trước, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lướt đến trước người A Thiết, càng lấy máu thịt chỉ tới, “Ba” một tiếng mang theo kiếm phong của Vô Song Kiếm!

Mà người này, càng là A Thiết và Nhiếp Phong không ngờ tới sẽ ra tay trợ giúp hai người bọn họ!

Đó là một cường địch từng tử vong với A Thiết.

***

Nộ... Tu La!

Khiếp sợ! Cực độ khiếp sợ!

Ai lại nghĩ được, bản thân mình vốn đã bị A Thiết đánh chết không toàn thân, Nộ Tu La sẽ tái sinh trở lại chứ?

Ai lại nghĩ đến chuyện trừ A Thiết là Nộ Tu La – một Thần võ giả không thể đối phó với A Thiết chứ, chẳng lẽ lúc này lại quay ngược lại cản kiếm cho A Thiết?

Ai lại nghĩ đến, vốn lực lượng đã xa xa không bằng Phong Vân Nộ Tu La, lại có thể chỉ bằng huyết nhục, cứng rắn mang theo một kiếm khắc đầy năm ngàn vạn lần độ lượng?

Điều này không chỉ làm cho người ta khiếp sợ, càng tuyệt đối không có khả năng!

Chỉ có loại không thể nào, tất cả đều có khả năng biến đổi, hiện tại trước mắt A Thiết và Nhiếp Phong, gọi bọn họ không thể không tin!

Càng làm người ta chú ý là Vô Song Kiếm bị Nộ Tu La Đồ mang theo, thế mà dưới một áp lực, “Bồng” một tiếng bắn ra mây mù bay tán! Mà Nộ Tu La càng lạnh lùng trừng mắt nhìn Kháng Tam, trầm giọng nói: “Hắn Tam!”

“Tà Vũ Kỹ đã lộ ra ánh sáng, ” Dị Không Gian” không có bất kỳ giá trị gì nữa, đã là lúc nó chân chính biến mất! Mà người...”

“Cũng theo “Không gian lạ” cùng tan thành mây khói đi!”

Không gian khác?

Mặc dù A Thiết đã nhanh chóng suy yếu trong tâm phế, nhưng trong lúc nàng suy yếu cũng không khỏi sửng sốt, Nhiếp Phong cũng vậy!

Vừa rồi Nộ Tu La tái hiện, đã đề cập đến hai người bọn họ cái gì đó tại “Thần Vũ Kỹ” ở bên ngoài, có một “Tà Vũ Kỹ”, hôm nay lại nhiều thêm một cái “Dị Không Gian”, chuyện này rốt cuộc là sao? Hai người nghe càng hồ đồ!

Mà ngay lúc Nộ Tu La nói xong lời này, trên mặt Nhập Tam lại đột nhiên biểu lộ ra một tia ý cười dữ tợn, tà ác đáp: “Ha ha... Ha ha, Nộ Tu La! Cho dù Tà Vũ Kỹ ngoài ý liệu của ta lộ ra, không gian khác gần như biến mất trước mắt hai người bọn họ, nhưng người đừng cho rằng, hai người bọn họ có thể thoát ra khỏi vận mệnh cự luân của thần võ kỹ nguyên!”

“Vận mệnh của gió mây sớm đã chú định! Cuối cùng A Thiết vẫn phải thực hiện vận mệnh của võ giả Thần, mang đến một trang mới cho thế giới vô vọng trong bóng tối này! Cho dù hoàn toàn mới mẻ, trong mắt người, thậm chí trong mắt tất cả mọi người, cũng là một trang mới tuyệt đối không nên khai sáng! Nhưng tất cả đã rơi vào thế bất buộc, không ai có thể ngăn cản, kể cả trường sinh bất tử, cũng vẫn luôn ở sau lưng người...”

“Hắn!”

Hắn? “Nhập” trong miệng hắn, sẽ là lão nhân béo mập Nộ Tu La từng xin giúp đỡ kia?

Mà sau khi nghe xong Túc Tam nói, trên mặt Nộ Tu La càng lộ ra một tia khinh thường, lạnh lùng nói: “Rất tốt! Ta Nộ Tu La này cứ việc nhìn xem, nửa bên Thần Võ Kỹ, liệu có thật sự

như lời nói hàng lâm hay không! Bất quá trước khi Thần Vũ Kỳ hàng lâm...”

“Ngươi, vẫn là cút khỏi thế giới của ta trước đi!”

Ra khỏi thế giới của ta chữ số vừa ra, Nộ Tu La mãnh liệt bạo quyền đánh ra, phịch một tiếng, đã hung hăng đánh trúng giữa ngực lộ Tam Tam!

Nói cũng kỳ quái, trong quyền quyền này vốn mang tu vi cái thế, tiếng cười tà ác trên mặt lập tức ngưng lại, khuôn mặt càng tốt hơn hiện ra một vết rạn huyết hồng, vết rạn càng lúc càng lớn hơn, bỗng dừng lại là “Bụp” một tiếng nổ thật lớn...

Cả người hắn như dung hợp với Vô Song kiếm vừa rồi, tan thành mây khói!

Thiên! Trước có hư không bạo liệt, tiếp theo Trác Lam hóa thành khói tiêu tán. Hiện tại, thậm chí ngay cả Nghiên Tam và Vô Song Kiếm cũng biến mất vô hình, trong nháy mắt hóa thành hư ảo. A Thiết cùng Nhiếp Phong ở bên cạnh, đã nhìn thấy ghen hòng nhìn trần trời, chuyện lạ liên tiếp xảy ra trước mắt đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn hắn.

Nhưng sau khi Nộ Tu La giải quyết Trượng Tam và Vô Song Kiếm, lập tức quay đầu lại nhìn hai người, tiếp đó nhếch miệng cười nói: “Hắc, rất kinh ngạc, có phải không?”

***

“Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Hai người các ngươi có biết tất cả những điều này, kỳ thực đều là trong số các thao tác mà “Nửa thân nửa bên” làm ra cho hai người các ngươi, đối với nửa Thần mà nói, chỉ là một trò chơi diệt thế tìm kiếm “Thần Vũ”, mà hai người các ngươi thì chỉ là hai viên quân cờ trong trò chơi của nó?”

“Hiện giờ, nếu hai người các ngươi đã dung hợp sức mạnh Long Nguyên, cấp độ sức mạnh đã rõ rệt tăng lên, không gian dị thường nửa Bán Thần đã không chứa nổi các ngươi, cũng là phần lớn cho hai người tiến vào trò chơi nguy hiểm hơn —— thời điểm chân chính của “Tà Vũ Kỳ” này, cũng là lúc dị vực hoàn toàn hủy diệt này...”

“Đến đây đi! Hai người các ngươi bây giờ theo ta, rời khỏi không gian dị vực sắp hủy diệt này đi!”

Nộ Tu La dứt lời, không nhìn hai người một cái, xoay người lao về phía khe hở mười thước vừa nổ tung!

Dị vực sắp hủy diệt?

A Thiết và Nhiếp Phong nhìn nhau, trong lòng hai người đồng thời nổi lên nghi vấn này, nhưng rất nhanh đã nhận được đáp án...

Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng nổ mạnh rung trời, hai người không khỏi nhìn lên trời, chỉ thấy bầu trời to lớn như vậy, đã bộc lộ vô số vết rách, thoáng như trời long đất lở, mà mặt đất chỗ bọn hắn đứng cũng đồng thời sương mù dày đặc, toàn bộ thiên địa, lại giống như vừa vận Trác Lam, Nhiếp Tam và Vô Song Kiếm, sắp hóa thành khói tan thành mây khói!

Chẳng lẽ, thế giới hiện tại của hai người chính là không gian khác trong miệng Nộ Tu La?

Cái gọi là thế giới dị không gian này thật sự sắp bị hủy diệt sao?

Thấy cảnh vật xung quanh nhanh chóng biến mất, Nhiếp Phong cũng không nghĩ nhiều nữa, một tay đỡ lấy A Thiết đang bị trọng thương, thân hình mở ra, theo sát Nộ Tu La lướt vào trong khe hở hư không bạo liệt kia, thoáng cái đã biến mất thân ảnh!

Mà ngay sau khi hai người theo sát Nộ Tu La lướt vào khe hở hư không, thế giới đang cấp tốc tan biến, bỗng dừng lại nổ vang, tiếp theo, cuối cùng như một khối khí, triệt để bắn ra!

Yên tiêu!

Hủy Diệt!

Biến mất!

Đen! Vô biên đen kịt!

Sau khi tiến vào kẽ hở hư không kia, Nhiếp Phong mang theo A Thiết, theo sát Nộ Tu La bay về phía trước, cũng không biết Nộ Tu La muốn đến nơi nào, chỉ biết hắn không ngừng đi về phía trước, phảng phất muốn đi tới chân trời!

Mà hai người đang bay lượn, cũng từng nhìn lại thế giới mà bọn họ vốn tồn tại, lại chỉ thấy thế giới kia đã hoàn toàn biến

mất vô hình, cũng không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy!

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng A Thiết cùng Nhiếp Phong càng thấy thừa thớt, Nhiếp Phong càng không khỏi nói: “Thật không thể tưởng tượng được, thế giới chúng ta vốn tồn tại lại tan thành mây khói. Mà chúng ta hôm nay dưới Nộ Tu La dẫn đường, cũng không biết sẽ đi đến thế giới như thế nào...”

A Thiết nặng nề hỏi: “Người... không tin Nộ Tu La?”

Nhiếp Phong cười khỏ đáp: “Nên nói, ta không biết mình còn có thể tin tưởng điều gì.”

“Ngay cả Trác Lam, Tùy Tam cùng Vô Song Kiếm, thậm chí thế giới chúng ta vẫn còn sống, cũng có thể biến mất ở trước mắt ta, trên đời này, còn có chuyện gì có thể tin tưởng?”

Nghĩ đến Trác Lam nguyên lai là hồng nhan tri kỷ một mực âm thầm nghiêng lòng mình, Nhiếp Phong càng không khỏi thất vọng, cũng không biết bình địa biến mất Trác Lam bây giờ sống hay chết, là an hay nguy, hẳn không nghĩ tới, Trác Lam xưa nay mặc dù rất thích đối nghịch với hắn, nhưng đến lúc nàng không có ở, hắn lại có thể như nhớ nhung nàng như vậy?

Là bởi vì thân phận thật sự của nàng ta là “Mộng” sao?

Bởi vì, trong dòng lũ năm tháng, bất tri bất giác hắn đã sinh ra cảm tình với cô gái này và thanh mai trúc mã?

Đúng như lời Nhiếp Phong nói, A Thiết cũng cảm thấy sâu sắc tán đồng! Nói không chừng ngay cả hai người bọn họ cũng sẽ vô cớ biến mất...

Nhưng trong lòng A Thiết vẫn tin chắc một số chuyện:

“Ít nhất, vẫn tam từng giúp chúng ta, cuối cùng lại quay ngược lại.”

“Mà đã từng phải đối phó với Nộ Tu La của chúng ta, bây giờ lại giống một kẻ dẫn đường, dẫn dắt chúng ta đi ra mê cung vận mệnh của chúng ta, đây là sự thật không thể chối từ!”

A Thiết nói không sai, Nhiếp Phong cũng gật đầu nói: “Ừm. Chỉ không biết Nộ Tu La sắp đưa chúng ta đi đâu? Bây giờ chúng ta đang ở không gian này, là nơi nào?”

Đúng! Mặc dù thân hình hai người vẫn tiến về phía trước, nhưng trong lúc bay lượn thảnh thơi vẫn dõi mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy bốn phía mặc dù có trời có đất, lại là một mảnh hoang vu, không có bất cứ kiến trúc nào, càng một mảnh đen kịt không ánh sáng, nghiêm nhiên ôm lấy bóng đêm vĩnh hằng, lại như một vực sâu không thấy mặt trời!

Quý dị nhất chính là, sâu tận trong mắt, mặt đất tuy rằng không có ánh sáng, trên trời cũng không thấy mặt trăng, nhưng lại có chín cái thân thể đỏ như máu treo cao, giống như trái tim đang rỉ máu, đang chứng kiến sự thê lương và tịch mịch của thế giới bóng tối này!

Cứ như vậy bay vút đi, không biết đi tới nơi nào là cuối cùng hắc ám. Nhiếp Phong cuối cùng không nhịn được hỏi Nộ Tu La trước mặt, nói: “Nộ Tu La, rốt cuộc ngươi muốn dẫn chúng ta đi đâu?”

Nộ Tu La nghe vậy, lập tức quay đầu lại cười thần bí, đáp: “Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, hai người các ngươi yên tâm! Sức mạnh Long Nguyên mà hai người các ngươi mang, đã nhiều có thể sánh với trời, chẳng lẽ còn sợ ta Nộ Tu La bán đứng các ngươi sao?”

“Ta vẫn luôn dẫn đường cho các ngươi, kỳ thật là muốn đưa hai người đi xem vài thứ, để hai người các ngươi có thể thấy rõ thế giới bóng tối này, mà hiện tại...”

“Xem ra chúng ta đã đến nơi rồi!”

Một lời đến nước này, Nộ Tu La đi phía trước đột nhiên dừng lại, thì ra, ba người vốn một mực bay trên đất bằng, bây giờ đã đến trước một sườn đồi!

***

***

***

***

A Thiết cau mày nói: “Đây chính là điều chúng ta muốn nhìn?”

Nộ tu La gật đầu:

“Ừm.”

“Sao hai người các người không đi qua vách đá, nhìn rõ thế giới chân thật này?”

“Chân thực... thế giới?” Không ngờ được lời nói của Nộ Tu La càng lúc càng quái dị, A Thiết cùng Nhiếp Phong nghe vậy lại liếc mắt nhìn nhau. Hai người thỉnh thoảng lại cất bước như nói, từng bước một đạp lên vách đá.

Hai người đã từng trải qua không ít trận chiến lớn nhỏ, lúc này tâm trạng cũng không tự chủ được mà nhảy dựng lên, giống như dưới sườn đồi có một số thứ bọn họ đã quên đi đang kêu gọi bọn họ...

Rất có khả năng, đó là một chân tướng tàn khốc.

Một chân tướng tàn khốc ở trong lịch sử nhân loại làm người ta bất nhẫn nhìn thấy!

Không bao lâu sau, A Thiết cùng Nhiếp Phong rút cuộc cũng đến biên giới sườn đồi, hai người không hẹn mà cùng nhìn xuống dưới.

Chẳng qua là nhìn một cái này.

Chỉ là cái nhìn này.

Trên mặt hai người nhất thời hiện lên một tia khó coi còn hơn cả chết, bởi vì...

Vật dưới núi, tình cảnh dưới vách, thậm chí so với tử vong, so với địa ngục càng thêm nặng nề hơn!

Đó rõ ràng là một người...

Mà nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt hai người so với chết càng khó coi hơn, vẻ mặt Nộ Tu La xưa nay vô cùng bá liệt, lúc này lại nổi lên một nụ cười khổ, một tia thê lương vạn năm không nên tìm ở trên mặt bọn họ, nhưng nghe hắc hắc sở nói: “Thấy chứ?”

“Các người, cuối cùng cũng nhìn thấy được chân tướng của thế giới hắc ám này? Cuối cùng cũng phát hiện ra vận mệnh của mình sao lại đáng thương như thế?”

“Hoan nghênh các người trở lại thế giới mà các người đã quên đi này, thế giới khiến nhân loại tuyệt vọng vô hạn, thế giới này

ở nửa thần nhân và Thần Võ Kỹ hoàn toàn đối lập...”

“Tà!”

“Võ!”

“Kỹ!”

Lại là... tà võ Kỹ?

Hóa ra giờ phút này dưới vách đá, chính là Tà Võ Kỹ mà Nộ Tu La từng đề cập lần nữa?

Lòng bàn tay của A Thiết và Nhiếp Phong đang nhỏ mồ hôi lạnh, bởi vì bọn họ tạo mộng nên cũng không nghĩ ra, tối nay bọn họ sẽ nhìn thấy một chân tướng, một chân tướng mà hai người họ thật sự không đành lòng tin tưởng...

Rốt cuộc tà võ kỹ này là cái gì? Vì sao lại khiến nhân loại tuyệt vọng vô hạn, đáng thương vô hạn?

Càng làm cho phong vân từ trước đến nay không sợ hãi...

Vô —— can – Chấn. Kinh?

Thế giới này, đến tột cùng là bắt đầu từ lúc đó?

Đây đã là một chuyện vô cùng lâu đời, lâu đến mức không thể tìm ra được đáp án chân chính.

Nhưng mà, vấn đề này mặc dù thủy chung không có đáp án chính xác, các đời tinh anh trong nhân loại, vẫn không ngừng nghĩ cách tìm kiếm đáp án chân chính, việc cần có thể tra ra khởi nguồn của thế giới này, vì vậy nhân loại tự có lịch sử đến nay, liền có vô số truyền thuyết cùng học thuyết liên quan đến thế giới khởi nguyên lục tục xuất hiện, trong mọi thứ có chút khó khăn và hứng thú.

Thí dụ như Trung Quốc.

Ở trong truyền thuyết thần thoại cổ xưa của Trung Quốc, lúc trước, thế giới này là một mảnh hỗn độn, không có trắng, không có trắng, không có trời, không có đất, mà “Bàn Cổ” thời viễn cổ lại không biết làm thế nào đã đặt mình trong mảnh hỗn độn này, cuối cùng Bàn Cổ dựa vào thần lực của hãn mạnh mẽ đẩy dạt hỗn độn ra, chia làm cao thấp, thiên địa do đó mà được sinh ra, thế giới này cũng cuối cùng cũng thành hình!

Mà câu chuyện già nua này, chính là truyền thuyết cổ xưa mà Trung Quốc vẫn luôn lưu truyền rộng rãi - “Khai Thiên Tích Địa”.

Thí dụ như quốc gia phương Tây vậy.

Phương tây khai mở thế giới, cũng có một bộ lý niệm cổ xưa, mà bộ lý niệm này, lại đến từ Thánh Kinh.

Căn cứ chương đầu tiên của quyển Thánh Kinh cũ, ban đầu, Thần sáng tạo thiên địa, Thần nói có ánh sáng, thế giới này liền có ánh sáng, Thần tiếp theo sáng tạo ra vô số sinh vật trên thế gian, cuối cùng mới tạo nên “Người”.

Chỉ có điều, bất luận là ý kiến đông phương đông trảm hoặc tây, đều cực kỳ thần thoại sắc thái thần thoại, cũng không thể nào chứng thật thật giả, cho nên, nhà khoa học và nhà luận khoa học vẫn đang không ngừng nỗ lực, hi vọng một ngày kia có thể tìm ra thế giới khởi nguyên.

Đáng tiếc, các nhà khoa học và lang tử gia đã kiệt lực như thế nào đối với thế giới khởi nguyên, đối với nhân loại mà nói, thủy chung giống như một bí ẩn đã mai táng trong dòng lũ lịch sử.

Cực kỳ lượng, gia lang và nhà khoa học cũng chỉ có thể tìm hiểu được một phần chân tướng bắt nguồn của thế giới.

Nói như thế nào nhỉ?

Thí dụ như gia lang chính gia đã có thể khẳng định, thế giới này từng trải qua niên đại “Băng hà” và thời kỳ khủng long hoành hành ở địa cầu.

Còn sớm hơn một chút, còn có một “Hàn Vũ Kỷ”.

Hàn Vũ Kỷ là cái gì?

Cái gọi là Hàn Vũ Kỷ kỳ thật cách thời kỳ sáu trăm triệu năm trước, thời kỳ Địa Cầu này tất nhiên không có khủng long xuất hiện, đương nhiên cũng chưa từng có nhân loại, thậm chí cũng không có sinh mệnh.

Nhưng mà, trong mấy trăm vạn năm sau khi kỷ nguyên Hàn Vũ bắt đầu, địa cầu cuối cùng cũng thai nghén ra sinh mệnh, đầu tiên là có một số sinh mệnh không có xương sống sinh ra đời, tiếp theo lại bị một số sinh mệnh lớn thay thế.

Có thể nói, Hàn Vũ Kỳ thật ra là cội nguồn sinh mệnh sinh ra đời ở địa cầu.

Mà ngoại trừ Hàn Vũ Kỳ, nghe nói còn có một “Kỷ trước hàn vũ”, ước chừng bắt đầu cách hai mươi ức năm trước, khi đó Địa Cầu, càng không có sinh mệnh để chèo chống.

Nhưng bất luận là tên “Hàn Vũ Kỳ” và “Hàn Vũ Kỳ trước”, một đám người này chỉ biểu tượng một đoạn thời kỳ đặc định nào đó của địa cầu, vậy cuối cùng “Tà Vũ Kỳ” thì thế nào?

Còn có “Thần Vũ Kỳ”

Chỉ là một khoảng chênh lệch với một chữ “Hàn Vũ Kỳ” và “Thần Vũ Kỳ”, trong đó ẩn chứa hàm ý, lại có phải là một thời kỳ đặc biệt nào đó của thế giới nhân loại hay không?

Hoặc niên đại?

Tuyệt vọng là vì đã hoàn toàn không còn hy vọng.

Mà Nộ Tu La nói, Kỳ Tà Vũ là một thế giới khiến nhân loại vô cùng tuyệt vọng, A Thiết và Nhiếp Phong bây giờ cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của câu nói này.

Bởi vì bây giờ hai người bọn họ đều đang ở trước tà vũ kỳ, thật sự không có nửa điểm hy vọng nhân gian đáng có!

Lúc A Thiết và Nhiếp Phong bước đến bên bờ sườn đồi, hai người nhìn thấy ngay trước mắt, dưới vách núi là cát vàng mênh mông, không có nửa điểm khói người, cũng không biết phiến cát vàng này kéo dài đến nơi nào.

Nhưng càng làm cho người ta kinh hãi chính là, trong vùng cát vàng bao la bát ngát này, lại có không ít mảnh vụn của kiến trúc, những hài cốt của kiến trúc này, trong đó còn có một ít, A Thiết cùng Nhiếp Phong giống như đã từng quen biết.

Ví dụ như một đồng gạch ngói đồ nát trong số đó, không ngờ lại là một cái giá tháp đã phá hủy hơn phân nửa, Nhiếp Phong vừa nhìn, liền nhận ra đó là “Thiết tháp phía Nam.”

Nhưng càng làm hấn kinh ngạc hơn chính là, dưới vách đá chẳng những có hài cốt của thiết tháp phía Nam, mà còn có lư thừa “Tuyệt Lê” bị nổ tan tành, còn có mồ hôi nước Mỹ bị phá hủy ngang hông, nửa còn lại của tượng thần “Tự Tại”, còn

có... Còn có... Thậm chí, tổng bộ rừng rậm, trong lúc nhất thời cũng không cách nào đếm hết!

Một đám văn võ nổi tiếng cùng tinh thần tượng trưng các nơi, vì sao tất cả đều tập hợp ở dưới sườn đồi này? Vì sao đều bị hủy hoại? Vì sao tất cả đều biến thành ngôi héo úa, chôn vùi trong cát vàng mênh mông bát ngát này?

Chúng nó, không phải vốn tồn tại bình yên vô khuyết trong thế giới của Nhiếp Phong và A Thiết sao? Tại sao một khi bọn hắn theo Nộ Tu La tiến vào cái kỷ nguyên tà học này, tất cả đều mất đi logic, tất cả đều bị hủy diệt?

Loại vấn đề này chẳng những Nhiếp Phong rất muốn có được đáp án, mà ngay cả A Thiết cũng rất muốn biết!

Hắn trầm giọng nhìn Nộ Tu La, hỏi: “Vì sao?”

Hai chữ đơn giản này đã bao quát tất cả mọi vấn đề trong lòng A Thiết, Nộ Tu La cũng hoàn toàn hiểu rõ thắc mắc trong lòng A Thiết. Tất cả đều là do ai, nhìn thấy cảnh thê lương trước mắt này, vấn đề duy nhất trong lòng hắn cũng là...

Vì sao?

Nộ Tu La lại cười khở đáp: “Bộ kinh văn, Nhiếp Phong! Muốn trả lời vấn đề của các người, có lẽ, các người còn phải xem chuyện khác trước!”

Nói xong đã giơ tay chỉ một vật vào trong cát vàng.

Hai người A Thiết lập tức thoáng nhìn qua, chỉ thấy sự vật Nộ Tu La chỉ ra chính là một tòa công nghệ hợp kim cỡ vài chục thước, trên số chuông chuông, càng không phải dùng kim đồng hồ cổ điển biểu hiện thời gian, mà là dùng con số biểu hiện thời gian “Thời đại tháng năm”.

Mà nhìn qua, sắc mặt A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức đại biến, giờ phút này tòa chung lâu kia biểu hiện ra thời gian, lại là...

Một tháng tám buổi chiều lẻ tám chín điểm!

Mà niên đại ra sao, rõ ràng là...

5-86.7 năm!

Chương mười bảy.

“Năm thứ 2487?”

Nhiếp Phong khó tin thốt lên: “Đây chẳng phải là thời đại của ta và A Thiết... hơn 500 năm sau sao?”

“Ta hiểu rồi! Nguyên lai là tà võ Kỹ, là thời đại tương lai của nhân loại? Người vừa rồi dẫn chúng ta tiến vào tà võ kỹ, chính là dẫn chúng ta nhìn xem thế giới của nhân loại hơn 500 năm sau sao?”

“Nhưng rốt cuộc người làm thế nào để khiến chúng ta vượt qua thời không, đến xem thế giới hơn năm trăm năm sau này?”

Nhiếp Phong nói khi nhìn lại Nộ Tu La, nhưng từ thần sắc trên mặt Nộ Tu La, Nhiếp Phong lập tức biết hắn đã đáp án trong suy đoán này.

Đáp án dĩ nhiên là...

Sai rồi!

Quả nhiên, Nộ Tu La đã thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Nhiếp Phong ơi là Nhiếp Phong, lần này người suy nghĩ, không thể nghi ngờ là xuất phát theo suy nghĩ và logic bình thường, nhưng thế giới Tà Võ Kỹ trước mắt vượt xa tưởng tượng của người, mà đáp án cũng hoàn toàn ngược lại!”

“Tà Vũ Kỹ bốn mươi tám năm, kỳ thật mới là thế giới “Chân thật” mà các người vốn đã tồn tại, mà hai người vẫn luôn hai mươi bảy năm, ngược lại chỉ là niên đại quá khứ...”

“Các người, căn bản chưa từng thuộc về niên đại đó, thật ra các người là...”

“Bốn mươi tám năm phong vân!”

Cái gì? Bốn mươi tám năm... Phong vân?

Nộ Tu La vừa xuất ra con số này, A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức càng thêm mong manh, bọn họ cũng không nghĩ tới chuyện này còn phức tạp hơn so với suy nghĩ của bọn họ. Hai hàng lông mày A Thiết nhăn lại thành một đường, hắn ngo ngẩn nói: “Ta, ta không hiểu!”

Đúng vậy! Đối mặt với sự quái đản của Nộ Tu La, ai lại hiểu được? Chỉ riêng Nộ Tu La cũng sớm đoán được nghi hoặc của hai người, nói: “Các người không hiểu, sớm đã là chuyện

trong dự liệu của ta. Có lẽ, ta nên nói đơn giản trực tiếp hơn một chút.”

“Cái gọi là tà vũ Kỳ, kỳ thật là thế giới tận thế của địa cầu! Đại địa mà loài người cư trú đã sớm trải qua ngày tận thế, mà cái ngày bất hạnh của thế giới tận thế này, chính là các người vẫn cho rằng mình vẫn còn sống...”

“Hai mươi bốn năm!”

“Các người, thật ra vẫn luôn sống ở trong “Bát Thần” cho các người hai mươi bốn năm thiết lập “Hoàn Không Gian”!”

Àm! Long! Long!

Giống như sấm sét giữa trời quang, A Thiết và Nhiếp Phong nghe vậy lập tức chấn động toàn thân! Địa cầu thì ra là đã sớm trải qua... Thế giới tận thế? Mà hai người vẫn ở thế giới hai mươi bốn năm, càng chỉ là “Không gian” mà nửa thần được bố trí cho bọn họ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao Bát Thần lại đối xử với A Thiết và Nhiếp Phong như thế?

Nhân loại một mực dựa vào địa cầu sinh tồn, tại sao lại trải qua tận thế? Tà vũ kỳ năm 25 tuổi trước mắt, thật sự là thế giới còn sót lại sau tận thế?

Sự tình càng ngày càng khó tưởng tượng, mà hai người A Thiết cũng không cần tiếp tục truy hỏi nữa. Nhưng Nộ Tu La đã nhìn thẳng vào cát vàng vụn dậm dưới đoạn nhai, thê lương đại địa, đem hết thủy tiên căn hậu quả từng người kể từ đầu...

“Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong, nếu nói về thế giới loài người tại sao lại sắp tận thế, có lẽ, kỳ thật nên để vũ trụ này bắt đầu nói...”

“Vũ trụ này to lớn, bao hàm rất nhiều tinh hệ mà con người không cách nào tưởng tượng, nhưng mà loài người lại luôn cho rằng mình là địa cầu, mới là hạch tâm của vũ trụ này, thậm chí là nơi mà con người chọn lựa ra.”

“Thực tế lại là, địa cầu tuy mỹ lệ, nhưng trong toàn bộ vũ trụ lại mỏng như hạt bụi, tinh cầu như trái đất, ở trong vũ trụ không biết mấy, mỗi một giây, có thể cũng có không ít tinh cầu giống như trái đất đang diệt vong. Có sinh ra liền có một ngày

lão hóa diệt vong, đây vốn là định luật vũ trụ, không thể nào thoát khỏi.”

“Có điều, ở trong lòng nhân loại chúng ta, địa cầu luôn khác với ngàn vạn tinh cầu khác nha, bởi vì địa cầu dù sao cũng là nơi nhân loại chúng ta cư trú, nếu là nơi nhân loại sinh sản con cháu, nhân loại chúng ta cho dù bất kể mọi khả năng, cũng phải cố gắng bảo vệ mảnh đất vui này của địa cầu.”

“Vì vậy bắt đầu từ hai mươi ba mươi năm, nhà khoa học các quốc gia đã tích cực triển khai nghiên cứu, chẳng những từng bước giải quyết vấn đề ô nhiễm tính ô nhiễm nghiêm trọng, càng phát minh “Nghịch phúc nguyên” có thể trúng uy lực của bom hạt nhân, tiến thêm một bước giảm bớt uy hiếp mang đến ngày tận thế. Có thể nói, nhân loại bắt đầu nghĩ lại sai lầm trong quá khứ của mình, hy vọng có thể tận dụng hết cố gắng, giảm chậm và phòng ngừa địa cầu lão hóa và diệt vong...”

Nhiếp Phong nghe đến đó, không khỏi hỏi: “Nhưng bây giờ địa cầu đã biến thành cái dạng như “Tà Vũ Kỳ” trước mắt. Cũng tức là năm đó nhân loại cố gắng như thế nào, thủy chung vẫn có người không kiềm chế được, phát động hạch chiến đáng sợ, dẫn đến tận thế?”

Nộ Tu La lắc đầu nói: “Không! Cho dù là hạch chiến, cũng chỉ là phá hủy đại địa địa địa mà thôi, hai cái người chẳng lẽ không phát giác, đại địa trước mắt, trừ biến thành một mảnh cát vàng vô ngần, thê lương đồ nát, trên trời, lại đã không còn mặt trời và mặt trăng, chỉ có chín cái huyết hồng tinh thể này?”

Không sai! Uy lực của hạch chiến cho dù kinh khủng, nhiều lắm cũng chỉ có thể hủy diệt địa cầu, nhân loại làm sao còn mất đi mặt trời và mặt trăng? Hi vọng mất đi sinh mệnh? A Thiết cũng cảm thấy kỳ quái.

“Sự thật là, nhân loại ngàn tính vạn tính, nỗ lực bảo vệ địa cầu, nhưng thủy chung người tính không bằng trời tính, ngay buổi chiều tháng bảy mươi bảy tháng ba mươi bốn giây, nhân loại chúng ta gặp phải “Thiên kiếp” tiền sử chưa từng có!”

“Thiên kiếp?” Hai người A Thiết nhú mày:

“Thiên kiếp là gì?”

Nộ Tu La cười khở:

“Một đạo tổng số là mấy trăm ngôi sao băng, lấy tốc độ ngàn dặm kinh người, chính diện vọt tới địa cầu, mấy trăm ngôi sao băng này, phần lớn bộ phận đều lớn như Thập Ba Võ Quán, chính giữa lại có ba ngôi sao băng màu đỏ như máu, lại cũng to lớn như địa cầu, nếu cho tam đại lưu tinh này đánh trúng, địa cầu ắt sẽ bị đánh cho hóa thành tro bụi!”

Đồng tử A Thiết cùng Nhiếp Phong bắt đầu co rút lại, hai người nghe đến đây, dần dần đã hiểu ra vì sao địa cầu lại biến thành cái dạng “Tà Vũ Kỳ” trước mắt này. Nhưng hai người vẫn có một điểm không rõ, Nhiếp Phong hỏi: “Người nói là, địa cầu của chúng ta, rốt cuộc vẫn không trốn được lần thiên kiếp này., Bị đám sao băng chính diện va chạm? Nhưng, theo như lời người nói, ba ngôi sao băng màu máu thật lớn kia, nếu thật sự đụng trúng địa cầu, chỉ sợ hôm nay ngay cả trước mắt chúng ta, ngay cả mảnh ngói nát thê lương cũng triệt để hóa thành hư ảo, làm sao có thể còn sống đến nay, cho dù đã biến thành thế giới còn sót lại?”

“Vì con đó.” Nộ Tu La nói: “Ngay lúc địa cầu sắp bị mấy trăm ngôi sao băng, cùng với ba ngôi sao băng to lớn màu máu kia va chạm, rốt cuộc xuất hiện một cứu tinh, cứu tinh có thể khiến địa cầu may mắn sống sót này chính là một lực lượng có thể làm chính, cũng có thể là tà...”

“Bán... Biên thần!”

Bán Thần?

Cuối cùng cũng đến khớp xương rồi! Tinh thần A Thiết và Nhiếp Phong lập tức phấn chấn, giống như nghe thấy một cổ nhân đã ở rất lâu, A Thiết nói: “Ba sao băng to lớn như trái đất muốn vọt tới địa cầu, tuyệt đối không thể thay đổi quỹ đạo, nhưng nửa bên Thần thật sự có thể làm cho địa cầu may mắn còn sống sót ở trong mưa sao băng, chẳng lẽ, nó thật sự là thần tiên sao?”

“Nếu nó là Thần, vì sao chỉ có nửa bên?”

“Nửa bên kia của nó, đến cùng là người hay Thần?”

Nộ Tu La đáp: “Không biết! Trên thực tế, ai cũng chưa từng nhìn thấy nửa bên thần, thậm chí ta luôn đối nghịch với hắn,

cũng chưa từng gặp qua! Ta, chỉ từng thấy qua thần lực của nó!”

“Thần lực của nó? Nó có thần lực gì?”

Nộ Tu La nói: “Năm xưa nhà khoa học đứng đầu các quốc gia, thật ra sáu tháng trước ngày tận thế, đã từ hệ thống vệ tinh tiên tiến xa dò xét, dò xét cơn mưa sao băng kia đột kích từ hệ thống này., Thế nhưng một đám nhà khoa học cho dù biết trước Lưu Tinh Vũ sẽ hướng về phía chính diện địa cầu va chạm, lại thủy chung không có cách nào triển khai, chỉ vì nhân loại là khoa học kỹ thuật, vẫn không cách nào di chuyển quỹ tích địa cầu tránh được Lưu Tinh Vũ, cũng không cách nào ở trước khi Lưu Tinh Vũ đánh trúng địa cầu, trước tiên đánh hủy đi đám sao băng.”

“Bởi vì từ khi các quốc gia đặt ra hiệp nghị hạn chế số lượng đạn hạt nhân, nhân loại nghiên cứu thành vũ khí, mạnh nhất vẫn là đạn hạt nhân, nhưng nếu chỉ dùng đạn hạt nhân căn bản không đủ để phá hủy ba ngôi sao băng màu máu khổng lồ đang tiến gần tới địa cầu, địa cầu, không thể diệt vong được!”

“Vậy, nếu nhà khoa học tập trung thế giới cao nhất cũng không cách nào cứu thế, chỉ lấy một nửa Thần Linh, làm sao có thể cứu trở về địa cầu?”

“Đây chính là điều làm cho người ta vỗ bàn “Thần” ngạc nhiên nhất, nếu không, liền không xứng xưng là thần giả!” Nộ Tu La nói ra vẻ bội phục, lấy hắn vốn là người nửa tinh thần đối lập, lại cũng lộ ra vẻ bội phục đối với địch nhân, có thể thấy được, đương nhiên bán thần làm, làm sao làm cho người tâm phục khẩu phục:

“Lúc đó, chính trị các quốc gia muốn cùng nhà khoa học, có thể nói đối với tuyệt thế thiên kiếp sắp hàng lâm, bọn họ chỉ có thể làm duy nhất, đó là tận lực dò xét chuẩn xác địa phương Lưu Tinh Vũ sắp sửa va chạm với địa cầu, sau khi chuẩn xác ra phương vị, bọn họ liền quyết định đem phần lớn văn võ cùng tinh anh của địa cầu, lấy nhân lực cùng vật lực khổng lồ, di chuyển sẽ gặp địa phương va chạm nhẹ nhàng.”

Đúng rồi! Nếu thiên kiếp khó thoát, một phần lớn nhân loại đã sắp theo địa cầu diệt vong, phương pháp duy nhất có thể bảo trụ mệnh mạch nhân loại là trong vòng sáu tháng cuối cùng,

tận lực đem người và vật dùng, lưu lại ở nơi có khả năng ít tai kiếp, cho dù địa cầu nếu thật sự bị sao băng chính diện va chạm, toàn bộ địa cầu cũng có thể phá vỡ một nửa, thậm chí triệt để vỡ nát, nhưng nhà khoa học vẫn ôm hi vọng vạn nhất...

Vạn nhất Địa Cầu thật sự chỉ hủy một nửa, vậy người may mắn còn tồn tại, vẫn có khả năng ở một nửa khác tiếp tục sinh sản đời sau, kéo dài mệnh mạch của nhân loại...

“Mỗi quốc gia một khi đã hạ quyết tâm, lập tức cũng không chút do dự, nhà khoa học lúc trước dự đoán, bán cầu phía bắc sẽ không thể tránh khỏi bị sao băng tấn công chính diện, vậy ở mặt nam bán cầu khác, có thể còn có một phần trăm vạn sức sống...”

“Vì vậy chính phủ các quốc gia đều tận lực di chuyển tinh anh đến Nam Quyết nửa quả cầu, càng đem danh thắng cùng văn hóa văn hóa khác nhau ở các nơi khác nhau tháo dỡ, càng dùng hệ thống vận chuyển cỡ lớn tiên tiến, tập trung tại một khu vực bán cầu phía nam rồi lại một lần nữa xây dựng lại, để thật sự có ngày thiên kiếp hàng lâm, địa cầu diệt vong, vẫn có thể bảo tồn văn võ của những người nổi danh này, để người đời sau may mắn còn sống sót biết, nhân loại từng có lịch sử và văn hóa cực kỳ huy hoàng.”

Khó trách! Nhiếp Phong và A Thiết rốt cuộc đã hiểu, vì sao ở trước sườn đồi này lại đồng thời tồn tại hải dương Thiết Tháp và Tuyết Lê Ca Hề, những nơi khác nhau rất nổi danh, hóa ra là kiệt tác chính phủ các quốc gia vào hai mươi bốn năm nay.

“Vậy.” Nhiếp Phong nói.

“Nếu mọi người đều mong muốn địa cầu không chết cũng thương, không diệt vong cũng phải hủy đi nửa quả cầu Bắc Thiên, nửa thần, làm sao có thể cứu lại địa cầu từ trong vận mệnh diệt vong?”

Nộ Tu La nói: “Ngay lúc chính phủ các nước dùng thời gian năm tháng, dịch chuyển tất cả tinh anh và văn võ đi về phía nam bán cầu, trong một tháng sau đó, một chuyện lạ đột nhiên xảy ra...”

“Kỳ sự gì?”

“Trên internet quốc tế không ngừng chuyển tiếp, truyền tổng một tin nhắn thần bí: “Lạch ốc”, tin tức thần bí này kể lại một truyền thuyết, nói rằng tận thế rốt cuộc cũng đến, thần toàn năng, sẽ phái một Chân Thần mới một đời thừa kế nó —— thánh hiệu nửa thần hàng lâm nhân gian, giúp thế nhân vượt qua tuyệt thế thiên kiếp lần này!”

“Lúc ấy toàn thế giới, nhân loại đã sớm biết thế giới đã tận thế sau một tháng. Thế nên trong tháng cuối cùng này, đại đa số mọi người đều cảm thấy cực độ chán nản, tuyệt vọng, nhưng đột nhiên lại lòi ra một nửa thần, có thể cứu vớt thế giới. Tám phần dân chúng trong thế giới đều thà tin tưởng còn hơn. Ít nhất, có hy vọng sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.”

“Mà Đoàn bả thần bí này càng nói, thế nhân nếu muốn bảo vệ thế giới này, liền phải hoàn toàn tin tưởng lời nửa bên Thần, nửa thần lại ở trong quyển sách thần bí truyền lời thế nhân, bắt đầu từ tháng bảy mươi bốn năm, thế nhân nhất định phải tạm dừng sử dụng tất cả nguồn năng lượng phát sáng có thể phát sáng, cũng tức là hồ nước, để bày tỏ lòng tin đối với Bán Thần.”

“Kỳ thật, thời điểm đó, dân chúng toàn cầu vốn nửa tin nửa ngờ đối với tin đồn thần bí này, nhưng dưới áp lực tận thế, tất cả mọi người đều ôm hi vọng, quả nhiên là như vậy! Tại ngày mốt tháng hai mươi bảy năm, ngoại trừ chính phủ các quốc gia và bộ phận dân chúng khịt mũi coi thường đối với lời đồn này, toàn bộ nhân loại trên thế giới, ước chừng tám phần nhân khẩu đều thử một lần, từ ngày đó ngừng sử dụng bất cứ nguồn năng lượng nào, mà ngay sau khi mọi người ngừng sử dụng có thể đợi bảy ngày, kỳ tích cuối cùng cũng xuất hiện!”

“Ồ? Có kỳ tích gì?” Nhiếp Phong nghe đến đây, cũng dần nghe đến xuất thần, A Thiết cũng bị Nộ Tu La nói tới một mực lôi kéo, trong lòng hai người đều hết sức tò mò, rốt cuộc năm đó nửa bên thần xuất hiện kỳ tích gì?

Nhưng nghe Nộ Tu La nói tiếp:

“Ngay ngày mười sáu tháng bảy năm trước, cũng tức là các quốc gia tính toán thời gian mưa sao băng xông về địa cầu. Trước ba canh giờ, dự tính đến thời khắc tận thế, tam đại lưu tinh to lớn như trái đất, đột nhiên trước khi nguy cơ phát ra,

tốc độ bay đột nhiên giảm chậm lại., Lại ly kỳ phát sinh bạo tạc, nhất phá vi tam, tại chỗ bắn ra chín tinh thể huyết hồng thật nhỏ, cũng lập tức đem mặt trăng húc bay ra sau quỹ đạo, đỉnh núi theo đó bay đi xa, mà chín ngôi sao băng này do tam đại lưu tinh phá thành Huyết Hồng Tinh thể, càng thay thế cho mặt trăng ban đầu, tự xoay vòng vòng ở phía sau đường chân trời.”

Thiên...! A Thiết cùng Nhiếp Phong càng nghe càng ghen hòng nhìn trần trời. Khó trách tà võ kỹ trước mắt, trên trời treo cao chín cái tinh thể huyết hồng, mặt trăng lại không biết đã kết thúc tại đâu, nguyên lai chín cái huyết hồng tinh thể này, là ba đại lưu tinh năm đó chia nhau mà thành?

Nhiếp Phong lập tức hỏi: “Thật không ngờ được, một Bán Thần, thế mà có thần lực có thể phá ba đại lưu tinh sắp đánh tới gần địa cầu thành chín? Chẳng lẽ, nửa thần thật là... Thần sao? Nó chỉ là xuyên thấu qua Thặng khoa học kỹ thuật hiện nay, hướng thế nhân tố cáo thần tích sắp được thực hành? Trên đời này thật sự có... thần sao?”

“Ai biết!” Nộ Tu La lắc đầu:

“Theo lúc ấy các nhà khoa học các quốc gia tiên tiến dụng cụ dò xét được, thì ra ngay sau ngày một tháng Bắc Cực dân chúng đình chỉ sử dụng năng lượng, ở một phương vị nào đó của địa cầu, vẫn luôn có một nguồn năng lượng không ngừng hấp thu nguồn cung cấp điện của các quốc gia, một mực thu nạp sáu ngày sáu đêm, hội tụ thành một cỗ nguồn năng lượng cường đại chưa từng có...”

“Nhà khoa học năm đó vốn muốn truy tìm cỗ lực lượng thần bí này, nhưng nguồn lực lượng này lại đang không ngừng du tẩu, cuối cùng là một cỗ từ trường thần bí quấy nhiễu hệ thống truy tung và gián điệp vệ tinh của các quốc gia, cho nên cuối cùng chính phủ các quốc gia cũng không thể thăm dò được nguồn lực lượng thần bí này ở đâu, chỉ biết sau khi luồng lực lượng thần bí này hút hết tám phần năng lượng trên đời này thì sẽ không thể nào dò xét được., Ngay ngày thứ bảy, cũng lập tức ngày mưa tháng bảy buông xuống khi tận thế, có một cỗ dị năng vượt quá khả năng giải thích của khoa học kỹ thuật lúc đó, đánh thẳng lên tinh không ở một góc khác của địa cầu, rất

có khả năng, chính là cỗ dì năng vô hình này đã đánh tam đại lưu tinh thành chín mảnh!”

“Thì ra là thế.” A Thiết nói.

“Đó chẳng phải là nói, cái gọi là nửa bên thần lực, rất có thể có quan hệ với công nghệ cao nhất mà nhân loại vẫn không thể hiểu lúc ấy sao?”

Nộ Tu La nói: “Cũng chưa hẳn đã hiểu rõ. Chỉ vì nếu có người có thể dùng cao thủ kỹ thuật chuyển hóa tám thành tám thành năng lượng vô hình thành một luồng dì năng, rồi lại nổ nát ba đại lưu tinh cứu thế, vậy thì cái gọi là kỹ thuật cao cấp này, chắc chắn đã vượt qua thời đại, vượt qua cực hạn trí tuệ của nhân loại, cũng tức là khoa học kỹ thuật có thể nói là “Thần”!”

Đúng vậy! Nếu có người thật sự trí tuệ đạt tới cảnh giới này, vậy người kia có nên gọi là “người” không?

Hít chế một chút, gọi là “Thần” hiệu “Phật”?

Cũng chỉ có “Thần” trong Thánh Kinh, và “Phật” trong kinh Phật, mới có trí tuệ hơn hẳn tất cả nhân loại trên đời!

Cái gọi là “Đại Trí” chân chính!

Nhiếp Phong mờ mịt nhìn cát vàng vụn dậm trước mắt, bỗng nhiên lại nói: “Nếu địa cầu cũng không phải trong dự đoán của nhà khoa học mà đùng nát bét, vậy tại sao người vẫn nói mảnh thế giới cát vàng này là ngày tận thế? Trước mắt tuy là một mảnh ngói bại hoại, nhưng ít nhất, địa cầu vẫn còn nguyên vẹn, mảnh đất chúng ta đang đứng hiện giờ vẫn thuộc về gián điệp của địa cầu, có phải hay không?”

Nộ Tu La thở dài: “Không sai, thế giới này có thể tồn tại dưới thần lực của Bán Thần, vốn là chuyện tốt, đáng tiếc chính là, cho dù nửa người thần có thể kịp thời phá hủy ba ngôi sao băng khổng lồ có lực sát thương lớn nhất, nhưng đừng có quên, trong cả mưa sao băng này còn có mấy trăm ngôi sao băng thật nhỏ...”

“Nửa bên Thần tuy ngăn Địa Cầu bị tam đại lưu tinh đùng vỡ nát, nhưng mấy trăm lưu lượng khổng lồ, ngay cả cỗ năng lực vô hình kia của nó cũng chưa thể tan rã từng cái, chỉ có thể giải quyết hai phần ba, cuối cùng vẫn còn có hơn trăm viên lưu

tinh thật nhỏ đánh trúng nửa quả cầu bắc, làm cho vô số vụ nổ lớn ở các nơi trong Bắc Cầu!”

“Những cự bạo này uy lực thật sự không thể coi thường, chẳng những dẫn tới hơn mấy trăm cơn sóng biển nuốt hết thành thị Lâm Hải, mà lực chấn động kinh thế cũng làm ảnh hưởng đến không ít xưởng hạch điện bán cầu Nam, lại dẫn phát khả năng xiềng xích liên tục!”

“Trong vòng mấy tuần ngắn ngủi, toàn bộ Bắc Hải Bán Cầu đã biến thành Địa Ngục, mà hạt lân bắn ra càng lan tràn trong hai ngày, thậm chí ngay cả Nam Bán Cầu chưa bị trăm viên lưu tinh chính diện va chạm cũng khó may mắn thoát khỏi!”

“Hơn nữa, chín viên tinh thể huyết hồng trên trời, bất luận ở góc độ nào cũng hoàn toàn che dấu mặt trời, nên bắt đầu từ ngày tháng bảy mươi bốn năm ở địa cầu, đã hoàn toàn tiến vào không có mặt trời, không có mặt trăng thời đại, chỉ có chín cái tinh thể huyết hồng kia, phản chiếu một ít ánh mặt trời, cũng biến thành màu đỏ như máu!”

“Bởi vì không có ánh mặt trời, hơn nữa hạt nhân dày đặc phóng xạ ra chín thành chín, nhân loại trên đời phía nam trong vòng ba tháng đã chết hết, chỉ còn sót lại một phần trăm dân cư, cũng chỉ là nhân loại có thể trạng tương đối cường tráng. Nhưng mà qua mười năm sau, ngay cả nhân khẩu cũng không ngừng bị hạt giống lan tràn ra mà chết dần dần. Cuối cùng, nghe nói số dân cư còn sống sót chỉ còn sót lại con số một nghìn...”

Vạn liệu không đến, dưới thần lực nửa bên, địa cầu mặc dù tránh được một hồi “Địa cầu tận thế”, xã hội nhân loại cùng thế giới trên thế giới trên đời từ đầu đến cuối vẫn khó thoát khỏi “Tận thế giới”. Kỳ thật danh xưng với thời khắc cuối.

Mà tà võ kỹ trước mắt chính là thế giới tận thế của nhân loại rồi?

Nhưng Nhiếp Phong vẫn không rõ ràng cho lắm:

“Ý ngươi là, hoàng sa vô ngân tà võ Kỹ này, chính là thế giới năm mươi bốn mươi năm tận thế sau khi nhân loại tận thế hơn năm trăm năm? Mà ta và A Thiết, vốn cũng không thuộc về hai mươi bảy năm, mà là nhân loại còn sót lại năm mươi tám

tuổi? Nhưng vì sao chúng ta vẫn cho rằng mình sống ở hai mươi bảy mươi bảy năm?”

***

Nộ Tu La đáp: “Đây chính là điểm đáng sợ của “không gian dị thường” của Bán Thần!”

“Không gian khác?” A Thiết nói: “Người từng nói, ta và Nhiếp Phong một mực tự cho là thế giới còn sống, kỳ thật là nửa không gian dị thần? Mà khi hai ta đột nhiên liều mạng cứng rắn với Long Tủy ba đột nhiên trở nên mạnh không thể đỡ, hai bên phun ra năng lượng hơn ức độ, ngay tại chỗ liền đánh phá một khe hở không gian khác vốn có, chúng ta mới có cơ hội đi ra không gian khác, trở lại thế giới chúng ta vốn thuộc về...”

“Năm thứ bốn mươi tám mươi tám tuổi còn sót lại tận thế “Tà Vũ Kỷ”?”

“Thông minh!” Nộ Tu La lộ vẻ tán thưởng:

“Không gian dị thường nửa thần, thật ra là một loại từ trường thần bí có thể ảnh hưởng đến sự hoạt động của đại não con người; sau hai mươi tư năm tận thế, hơn ngàn nhân loại còn sót lại trên thế giới, cũng là một đám nhân loại có sinh mệnh lực mạnh nhất, dần cảm thấy địa cầu bao phủ một cỗ từ trường vô hình, khiến bọn chúng sinh ra ảo giác.”

“Lúc đầu mọi người không để ý, chỉ cho rằng đây là từ trường quái dị sinh ra sau khi địa cầu gặp phải mưa sao băng va chạm, nhưng cỗ từ trường này lại càng lúc càng mạnh, không những khiến bọn họ sinh ra ảo giác, hơn nữa trình độ chặt chẽ, càng hoàn toàn công chiếm sinh hoạt hàng ngày của bọn họ, khiến bọn họ sống ở trong một thế giới không biết là thật hay là giả.”

“Ý người là luồng từ trường thần bí này không chế luôn đầu của những người còn lại? Nhưng bọn họ làm thế nào để nhận ra rằng thứ mình đang nhìn là hư ảo hay là sự thật?”

Nộ Tu La nói: “Rất đơn giản! Thời gian ở địa cầu sau khi trải qua một trận thiên kiếp, khắp nơi đã trở nên hoang tàn, không một mảnh đất lành, chỉ trong mắt bọn họ, có không ít địa cầu đã được kiến tạo lại, biến thành thế giới hai mươi tư năm?”

A Thiết hỏi: “Giống như ta cùng Nhiếp Phong một mực tự cho là còn sống vậy?”

Nộ Tu La không trả lời, chỉ nặng nề gật đầu nhẹ.

A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức hít sâu một hơi, hai người cuối cùng cũng hiểu ra, nguyên lai thể giới bọn họ vẫn còn sống, thì ra không phải tồn tại chân chính, mà chỉ là nửa người lấy từ trường thần bí cường đại chưa từng có, ảnh hưởng tới công năng sinh ra trong đại não của hai người.

“Ta nghĩ... Ta cùng A Thiết rốt cục cũng đã dần hiểu rõ.”

Nhiếp Phong chột thờ dài: “Nguyên lai não hải chúng ta tự cho là địa cầu sinh sống ở kiếp tận thế hai mươi bốn năm chưa gần kề. Thân thể chúng ta lại tồn tại trên thế giới còn sót lại bốn mươi tám tuổi?”

“Trong tất cả kiếp sống của chúng ta ở quá khứ, tất cả thân tình, tất cả đau đớn, hận, tất cả đều là hoa trong gương, trăng trong nước, tất cả đều chỉ là một giấc mộng xa xa không thể với tới?”

“Ừm.” Nộ Tu La đáp: “Bắt đầu từ lúc từ trường thần bí hai mươi bảy năm rưỡi thần bí kia xuất hiện, địa cầu này liền dần dần chia làm hai thế giới, một cái là tồn tại chân thật còn sót lại địa cầu, cái kia là tồn tại chân thực, cái kia là Địa Cầu còn sót lại., Là một thế giới hư ảo chỉ tồn tại ở trong đầu mọi người - dị không gian hai mươi bốn năm. Về sau, hơn ngàn nhân loại còn sót lại kia đã tiếp nhận dị không gian ảo giác thế giới, tình nguyện tin tưởng chính mình vẫn sinh sống ở thế giới phồn vinh suốt hai mươi bốn năm chưa từng có tận thế, cũng không muốn đối mặt với thế giới tà vũ tuyệt vọng này!”

Đúng vậy! Thật thật giả giả, giả dối thật, nếu hiện thực còn tàn khốc hơn cả hư ảo, nhân khẩu lúc đó chỉ còn sót lại nên tình nguyện trốn tránh sự thật, sống trong câu chuyện nửa thần nửa người nửa thế giới dệt nên!

Nộ Tu La nói: “Tình huống này, càng kéo dài hơn năm trăm năm, cho đến năm mươi tám năm, lại đã qua thế kỷ năm, tức là lúc ấy ở địa cầu còn tồn tại hơn ngàn dân cư, bởi vì là người có thiên phú mạnh nhất., Bọn họ vẫn chưa chết lần lượt vì hạt giống sau ngày tận thế, ngược lại càng có thể sinh sản đời sau. Cho đến bây giờ, địa cầu hẳn phải có hơn vạn nhân khẩu, phân

tán ở những nơi khác nhau trên thế gian, chỉ cần lại lặp lại văn minh thế kỷ hai mươi năm của nhân loại như trước kia thì tương đối xa vời...”

“Mà càng làm cho người ta thổn thức chính là, cho dù là hơn vạn dân cư này, cũng vẫn bị ảnh hưởng của nửa Thần ở trong từ trường thần bí, sống ở trong ảo giác phồn vinh hai mươi bốn năm trong đầu.”

Hai người Nhiếp Phong hơi sững sờ. Hóa ra, hôm nay, trừ bọn họ ra, vào năm tháng bảy, còn có hơn vạn dân cư phân tán ra mọi nơi trên thế giới? Những người này cũng giống hai người bọn họ, đều sống trong không gian khác nhau do nửa thần tạo nên, vui vẻ mà quên hết đi?

A Thiết nghĩ đến một vấn đề, hần hỏi: “Nếu như, ta và Nhiếp Phong đi vào dị không gian, cũng chỉ là hư ảo, vậy có phải, bất luận là ai mà chúng ta gặp, cũng là giả? Bọn họ, đều không phải là người chân chính hay không?”

“Hỏi hay lắm!” Nộ Tu La nói: “Tuy dị vực chỉ là một huyền tượng bất không vững chắc, nhưng phần lớn người hai người các ngươi ở trong đó, thật ra là thật sự có người. Cũng như ta, trong không gian lạ năm mươi bảy tuổi các ngươi bị ta truy kích, ta cũng là tồn tại chân chính, chỉ là trong không gian lạ này., Ta chỉ đang dùng ảo ảnh tồn tại, bởi vậy A Thiết sớm giết ta oanh sát, cũng chỉ là giết chết thể thân của ảo ảnh ta ở dị không gian, cho đến khi không gian khác tan vỡ trong đầu hai người các ngươi, các ngươi mở trong lòng, vừa rồi có năng lực thấy rõ thế giới chân thật là “Tà Vũ Kỳ”, rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy chân thân của ta ở trong thế giới chân thật, cũng tức là kẻ đứng trước mắt các ngươi là ta!”

A Thiết nghe vậy, một đôi mắt thâm thúy đột nhiên hiện lên:

“Ý của ngươi là từng lấy mệnh cứu ta và Nhiếp Phong, còn có Trác Lam đột nhiên tan thành mây khói. Hai người nàng ở thế giới chân thật trong kỷ nguyên tà võ này, cũng có chân thân? Chỉ là không biết chân thân hai nàng ở nơi nào?”

Nộ Tu La khẳng định gật đầu:

“Không sai! Bạch Tú và Trác Lam, cũng là tồn tại chân chính, mà Bạch Tú chân chính, cũng giống như dị không gian Bạch

Tú, y nguyên không phải là nhân loại, vẫn như cũ là Huyền Yêu Xâm do nửa bên thần sáng tạo, thậm chí từng muốn bỏ ra hai người tử địa cầu đạo cùng Nuân Tam, cũng là tồn tại chân thật!”

A Thiết lại hỏi: “Kể cả...”

“Chăn nuôi của ta ‘Hoắc Thiên’?”

Nộ Tu La đáp: “Đương nhiên! Kỳ thực, bọn họ đều không biết mình sống trong thế giới nửa vùng không gian thần dị, cho nên bọn họ có chút ý thức, sẽ cho rằng mình đã chết rồi. Trên thực tế, nếu bị giết trong không gian khác, cũng chỉ là hao tổn một phần lực lượng của bọn họ mà thôi, chỉ cần qua một thời gian, chân thân bọn họ sẽ khôi phục lại tinh thần!”

“Cũng bởi vì chuyện gì phát sinh trong không gian khác, trong đầu bọn họ đều cho là sự thật phát sinh, bởi vậy, cho dù có một ngày, Bạch Tú, Trác Lam và Hoắc Thiên có thể từ trong ảo giác của không gian thức tỉnh, bọn họ vẫn sẽ nhớ rõ các người, cũng sẽ nhớ rõ tình cảm đối với các người...”

A Thiết thở ra một hơi thật sâu:

“Vậy, bây giờ cuối cùng ta cũng hiểu.”

“Khó trách nói ra, nếu muốn cứu sống ta đã nửa sống nửa chết Hoắc Thiên, liền cần tìm kiếm nửa thần, chỉ vì một khi tìm được nửa thần, cũng tức là hai ta bị Dị Không Gian Từ Ý thức một mực lừa gạt, liền sẽ được phóng thích, đến lúc đó ta sẽ biết, chân thân dưỡng phụ ta kỳ thật chưa chết.”

Không ngờ rằng, nguyên lai là người đã chết, A Thiết cuối cùng cũng tạm thời bỏ tảng đá lớn trong lòng, cũng bởi vậy mà nếu như Hoắc Thiên không phải là nửa sống nửa chết nửa không sống, hẳn sẽ tìm ra phương pháp tìm ra chân thân, cùng phụ tử này trùng tụ! Thậm chí đối với hắn tình thâm nhất là Bạch Tú, nếu thật sự vẫn chưa tan thành mây khói, vậy A Thiết kia cũng có cơ hội tiếp tục duyên với nàng...

Cho dù chân thân của nàng vẫn chỉ là huyền yêu...

Hắn ta cũng chẳng hề phản cổ!

Nhiếp Phong cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng gã vẫn còn chưa hoàn toàn mất đi Trác Lam trong không gian

khác cùng thanh mai trúc mã của mình, còn chưa mất đi cái tên hồng nhan tri kỷ “Mộng” này, nhưng gã vẫn còn một số chỗ chưa hiểu được:

“Nộ Tu La, ta và A Thiết một mực sống trong không gian khác, điểm này ta hoàn toàn minh bạch, nhưng, vì sao không gian hư ảo này gần như hoàn mỹ, lại bị hai ta liều mạng đánh tan một khe hở? Nếu như tất cả chúng ta ở trong không gian khác đều là hư huyền, vậy lực lượng của chúng ta cũng chỉ là hư ảo, sao có thể đánh phá không gian dị thường được?”

Nộ Tu La nói: “Không! Mặc dù ngươi và A Thiết sống trong không gian khác nhau, nhưng hai cái lực lượng thực chất ở thế giới hiện thực, vẫn sẽ vì không ngừng tăng lên mỗi trận kịch chiến trong không gian dị vực, cho nên khi hai người các ngươi đạt cấp độ long nguyên trong không gian khác nhau, lực lượng chân thân cũng đạt tới cấp bậc tương tự.”

“Mà cái không gian kỳ lạ nửa Thần này, thật ra là do một luồng từ trường thần bí của nó thúc giục não bộ nhân loại mà thành, tức là sức mạnh chân chính của hai người các ngươi đã đủ để đánh vỡ không gian kỳ lạ của nửa bên Thần, thậm chí đánh thức tất cả người đời bị cổ từ trường thần bí kia mê hoặc!”

***

Đúng! Chính như trước kia không gian ngẫu nhiên bị A Thiết, Nhiếp Phong mở ra một khe hở mười thước, ở trong không gian khác tồn tại trắng xóa, thậm chí trên thế giới của các thế giới, cùng với tất cả thế nhân, đều đồng thời tan thành mây khói, xem ra, tất cả nhân loại, cũng sắp từ trong thế giới mê hoặc nơi dị sắc này thức tỉnh, nhìn cho rõ thế giới chân chính trước mắt bọn họ!

A Thiết sờ sờ tim phổi của mình vừa rồi ở trong dị không gian bị Đản Tam đâm rách, chỉ thấy vừa rồi hoàn toàn là ảo giác, tâm phế của hắn căn bản bình yên vô sự, không khỏi nhú mày:

“Nhưng, nếu như ta và Nhiếp Phong có thể từ trong dị không gian kịch chiến, không ngừng tăng cường lực lượng “Thực chất” trong thế giới hiện thực, cũng tức là hai ta có được tư cách tăng lên lực lượng và thiên phú lực lượng long nguyên,

vậy, thân phận chính thức của ta và Nhiếp Phong rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ... cũng có quan hệ với phong vân ngàn năm trước?”

Nộ Tu La Khô cười khô lắc đầu:

“Đây cũng là điểm đến giờ ta vẫn không thể hiểu nổi.”

“Kỳ thật, năm đó nửa thần lực của hắn dùng thần lực ngăn cản hoàn toàn địa cầu bị sao băng hủy diệt, sau đó liền từng bước kiến tạo trong đầu nhân loại còn sót lại này một không gian khác thường, mà dị không gian cũng đã tồn tại hơn 500 năm, còn động động vật của nửa người nửa thần lại rất bí ẩn...”

“Rốt cuộc, vì sao năm đó nó muốn xây dựng không gian khác này? Vì sao tất cả mọi người và vật trong không gian khác đều sinh ra cho hai người trong không gian khác nhau? Mà người và Nhiếp Phong, tại sao cực kỳ giống truyền kỳ võ lâm Trung Quốc “Phong Vân” ở hơn ngàn năm trước? Còn có thiên phú giống như bọn chúng? Thậm chí vận mệnh giống nhau? Tính cách và tính cách? Tất cả những thứ này, chúng ta vẫn cần phải tìm kiếm đáp án...”

Nhiếp Phong nói: “Ý ngươi là, không gian dị thường này được kiến tạo sau khi thế giới năm trăm năm trước, rất có khả năng là vì nghênh đón ta và A Thiết sinh ra? Cũng vì bồi dưỡng hai ta mà thành phong vân vô địch ngàn năm trước?”

Nộ Tu La nói: “Không sai! Bởi vì từ khi ta ở dị không gian tới nay, ta đã là một cường nhân có được lực lượng cường đại, mà lúc ta mới đầu cũng từng thân bất do kỷ ở dị không gian làm rất nhiều chuyện, bao gồm cả tìm ra tuyệt thế hảo kiếm trong không gian khác.”

“Sự xuất hiện của ta, hình như là một con cờ trong một bộ công thức máy tính, đầu ta vẫn luôn mơ mơ màng màng, không cách nào tự khống chế được một số chuyện ta vốn không làm, càng ở trong thế giới khác, vẫn luôn lan truyền một lời đồn, một lời đồn liên quan tới “Phong Vân Kiếp”, nói cái gì, chân trời vỡ nát, góc biển khô héo, tuyệt thế kiếm hiện, phong vân tái khởi...”

“Hóa ra tin đồn “Phong vân kiếp” này là người rải ra? Người, từ đâu mà biết được tin đồn này?”

Nộ Tu La đáp: “Ta cũng không biết tại sao mình lại biết được đồn đại này, nó tựa như một hồ sơ máy tính sớm truyền vào não hải ta, mà lúc đầu ta cũng như một cái xác không hồn, không biết vì sao mình lại làm như vậy, chỉ biết sự tồn tại của mình, là vì ba chữ...”

A Thiết hỏi: “Là chữ gì?”

Nộ Tu La gằn từng chữ một: “Ba chữ các ngươi đã nghe từ trước rồi...”

“Thần!”

“Võ!”

“Kỷ!”

Lại là Kỷ Thần Võ?

Không ngờ nói đi nói lại quanh quẩn đi dạo, mọi người lại trở về chỗ cũ?

Nhiếp Phong cũng không khỏi hỏi: “Thần... Võ Kỷ? Vì sao lúc đó ngươi lại cho rằng mình sinh ra vì võ thần?”

Nộ Tu La Khở cười khở, lắc đầu đáp: “Thực xin lỗi, ta đã sớm nói qua chính mình ở dị không gian năm đó, vẫn luôn tâm bất tòng tâm bất do kỷ, một mực giống như bị thần hoảng sợ nào đó đẩy, căn bản không biết tại sao mình lại làm như vậy, cũng không rõ, ta chỉ biết, ta nhất định phải thúc đẩy sự xuất hiện của kỷ nguyên thần võ, nhưng cũng không biết là cái gì là kỷ nguyên thần võ.”

A Thiết nói: “Nhưng hôm nay ngươi cũng giống như đã biết được không ít chuyện, sớm đã thức tỉnh ở trong dị không gian từ lâu rồi, ngươi, rốt cuộc đã tỉnh ngộ như thế nào vậy?”

Chợt nghe thấy câu hỏi này của A Thiết, trên mặt Nộ Tu La bỗng nhiên hiện lên một nụ cười bí hiểm:

“Các ngươi thật sự muốn biết, tại sao ta lại đột nhiên tỉnh giấc trong không gian khác? Được lắm. Hôm nay hai ngươi đã trở lại thế giới tà vũ kỳ thực tàn khốc này, cũng là các ngươi nên biết tại sao ta lại thức tỉnh.”

“Kỳ thực, ta vốn ở trong dị không gian vốn như con rối giật dây, có thể tỉnh táo tất cả là hoa trong gương, trăng trong nước

do nửa phần thần sáng tạo ra, toàn bộ chỉ là do một người!”

A Thiết và Nhiếp Phong sững sốt, đồng loạt hỏi: “Ai?”

“Là ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đánh thức người từ dưới sự khống chế của Bán Thần?”

Nộ Tu La đáp: “Một người trong tận thế này có thể còn giống một nửa thần nữa....”

“Hắn!”

Hắn?

Rốt cuộc kẻ đang tức giận Tu La là hắn...?

A Thiết và Nhiếp Phong lập tức biết “Hắn” này là ai, chỉ vì ngay lúc Nộ Tu La nói chuyện, đồng thời chỉ tay về phía sau lưng hai người.

Hai người A Thiết không khỏi quay đầu lại nhìn, vừa nhìn xuống thì đột nhiên biến sắc!

Không biết từ khi nào, ở phía sau hai người năm mươi thước...

Không ngờ lại có một bóng người đang đứng đó!

Một “hắn”!

Một “hắn” vượt qua tường tượng của A Thiết và Nhiếp Phong!

Hắn, là ai?

Bí ẩn của chương thứ mười tám chính là Chương Thần Vũ.

Gió không hề lay động.

Sa không hề bay lên.

Trời không sợ hãi.

Mặt đất không hề có tiếng gào thét.

Thế giới hiện thực tràn đầy dấu vết rách nát này “Tà Võ Kỷ”, trong phạm vi mấy trăm dặm không có chút tiếng gió nào, không có nửa điểm vut lên cát vàng.

Mà với lực lượng Long Nguyên của A Thiết và Nhiếp Phong hiện tại, bất cứ gió thổi cỏ lay nào trong một cây cũng không thoát khỏi lỗ tai của hai người. Bất cứ cường giả hay nội khí

và năng lượng nào trong vòng trăm dặm cũng không thoát được cảm ứng siêu phạm của hai người như thần long.

Nhưng mà...

Thê lương tận thế ở năm mươi tám năm này, vậy mà có một bóng người, sẽ có một chữ “hắn”, có thể vô thanh vô tức xuất hiện phía sau hai người năm mươi thước, mà hai người lại càng một mực không hề cảm giác?

Há chẳng phải là thể hiện rằng, lực lượng của người đứng sau hai người bây giờ, có thể còn mạnh hơn lực lượng trong cơ thể hai người? Lại càng bí hiểm cao thâm hơn nữa?

Giống “Thần” gì?

Đúng vậy! “Hắn” trước mắt, quả thật so với A Thiết và Nhiếp Phong đã đạt tới lực lượng vô địch thần cấp, càng giống “Thần” hơn!

Cho dù “hắn” này, một bóng người so với hai người thấp hơn gấp đôi!

A Thiết và Nhiếp Phong nhìn thấy, mấy chục thước sau lưng hai người đột nhiên xuất hiện bóng người, đúng là một lão nhân ục ịch, bề ngoài bình thường, mặt lộ chút ý cười âm áp!

Nhưng mặc dù lão nhân này nhìn qua thì cũng bình thường, chỉ xem điểm thật, nhưng tuyệt đối không tầm thường!

Điều không tầm thường là tuổi của hắn!

Hắn rốt cuộc đã già bao nhiêu?

Chợt nhìn lại, lão nhân này tuổi đã trên tám mươi, nhưng râu quai nón tuy đã trắng như tuyết, khuôn mặt của lão lại bóng loáng như trứng gà đi vỏ, nghiêm nhiên như đồng nhân.

Nhưng càng bất thường hơn chính là con mắt của hắn!

Ánh mắt của hắn, mặc dù lộ ra một tia ý cười hiên lành, nhưng sau khi cười lại ẩn chứa vô hạn đau thương, đau thương vì kiếp nạn của thế nhân...

Thật kì quái! Mặc dù mặt của hắn đang cười, ngoài mặt cũng đang cười, nhưng sâu trong mắt lại đang khóc, vì thương sinh mà âm thầm khóc!

Mà càng làm cho A Thiết cùng Nhiếp Phong cảm thấy kinh ngạc chính là, lão nhân ục ịch trước mắt này, lại ở thế kỷ thứ hai mươi lăm mới xuất hiện Thủy Yên Thương, còn có bộ quần áo và trang sức kiểu mặt trời không biết là kiểu thứ gì, càng làm cho cả người lão nhìn vào thời đại hoàn toàn cõi bỏ. Lão, phảng phất là một đầu u linh sống ở trong lịch sử lúc trước, Phiêu Miểu, phức tạp mà không chân thật chút nào.

Mà nhìn bàn tay lão nhân nắm chặt thủy yên thương, lòng bàn tay A Thiết cùng Nhiếp Phong càng toát mồ hôi lạnh, chỉ vì động tác hai tay này hoàn mỹ như vậy, không có chút kẽ hở nào. Nếu như lão nhân này là một cường giả Thần cấp thâm tàng bất lộ, vậy nếu một khi hắn xuất thủ, lấy tu vi A Thiết cùng Nhiếp Phong bây giờ, cũng không mười phần nắm chắc có thể toàn thân trở ra!

Rốt cuộc, vẫn là Nhiếp Phong phá vỡ bầu không khí trầm mặc của nhau trước, hỏi: “Người... kể cả Nộ Tu La đã từng đánh thức hắn từ dị không gian? Người rốt cuộc là...?”

Nhiếp Phong vốn định hỏi lão nhân là ai, nhưng còn chưa dứt lời, lão nhân đã hiểu ý cười cười, thở dài nói: “Ài, ta là một người từ mấy ngàn năm trước, nên theo cháu gái Tổ Tổ đi xa cực lạc, đáng tiếc, có đôi khi trời cao an bài., Nhưng luôn là ngoài ý muốn của mọi người, cuối cùng, ta lại nhìn thấy rất nhiều đế vương tướng tướng đời, anh hùng hào kiệt, thậm chí thần thoại vừa truyền thuyết qua đi, bản thân ta, lại như không có điểm để sinh tồn, cũng không biết là ông trời ban ân cho ta hay là nguyên rủa...”

Mấy ngàn năm trước? A Thiết và Nhiếp Phong âm thầm nhận thua, lão nhân này chẳng phải là càng xa xưa hơn so với phong vân hơn ngàn năm trước, càng thêm khó tưởng tượng? Nhiếp Phong khó có thể tin nói: “Ý của người là... người đã tồn tại mấy ngàn năm? Điều này, có khả năng sao?”

Lão nhân lại cười ôn hòa, đáp: “Nếu như, hai ngày sau trải qua tất cả, không có bởi vì chiến đấu mà chết, vậy lấy long huyết trong cơ thể các người, cũng sẽ để cho hai người tồn tại không chừng đó, mà ta, kỳ thật cũng giống như hai cái tiền thân “Phong Vân”, nằm đó dưới cơ duyên xảo hợp, dính vào một trong bốn đại thụ thú Trung Quốc...”

Thì ra trong cơ thể lão nhân này cũng chảy máu tương tự hai người A Thiết? Thần lực tương tự? Trường sinh tương tự như vậy sao?

Cùng loại tiếc nuôi?

Một sự tiếc nuôi vô cùng hoàn mỹ?

A Thiết nhìn thấy mặt lão nhân, chợt hỏi: “Nếu người đã tồn tại mấy ngàn năm dài dòng, vậy nhất định từng trải qua trận thiên kiếp hai mươi bảy năm kia, cũng rất có thể biết nửa bên thần là thần thánh phương nào, hoặc là biết lão căn bản không biết có phải là thần hay không?”

Lão nhân nghe vậy lại cười, lần này đáp án của hắn, lại càng dạy Nhiếp Phong và A Thiết giật mình, nhưng nghe hắn từ từ nói: “Xin lỗi, có lẽ đáp án sẽ làm hai người các người vô cùng thất vọng.”

“Cho dù ta đã xem xét hết lịch sử thế giới mấy ngàn năm, đến nay vẫn không thăm dò được nửa bên thần là nhân hay là thần, càng không biết nó có kế hoạch gì...”

“Bán Thần, vẫn vượt xa nhận thức của ta!”

Thế khó đoán được, lão nhân thần bí có khả năng tích lũy trí tuệ mấy ngàn năm trước mắt này, thế mà nhìn không thấu một nửa thần linh?

Quả thực Nhiếp Phong và A Thiết khó có thể tin!

Mà lão nhân phảng phất hiểu nghi hoặc của hai người giải thích: “Đúng vậy! Trong mấy ngàn năm tuế nguyệt ta một mực tồn tại, mặc dù ta đã tích lũy trí tuệ con người không cách nào tưởng tượng, thậm chí ngày càng sinh ra một loại năng lực báo trước vi diệu. Trung Quốc giang hồ hơn ngàn năm trước, lúc ấy phong vân chân chính càng cho là ta có thể tiên tri được., Nhìn thấu Thiên Cơ, tình hình thực tế lại là thứ năng lực báo trước của ta, cát hung tại trước khi xảy ra chuyện, nhưng cũng chỉ là cát hung mà thôi, dù sao ta cũng không phải là thần không gì không biết, ta, vẫn chưa thể hiểu rõ chi tiết trong cát hung!”

Thì ra là thế, chỉ nghĩ sâu một tầng, lời của lão nhân cũng không phải không có lý! Thử hỏi từ xưa đến nay, bí thuật mấy kỳ nhân dị sĩ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, có ai có thể chân

chính hiểu rõ thiên cơ? Huống chi, hấn cũng chỉ là vì trường sinh trường cảnh không ngừng, mà ngày qua tích nguyệt dày đặc một cỗ năng lực báo trước, thủy chung cũng không phải là vụn vặt!

Dẫu sao thiên cơ khó dò.

Thiên ý như đao!

Về điểm này, A Thiết và Nhiếp Phong đương nhiên hiểu rõ, A Thiết nói: “Chính vì vậy mà ngươi cũng không cảm ứng được nửa bên thần rốt cuộc là người hay là thần?”

Lão nhân gật đầu:

“Từ lúc hai mươi tư năm bắt đầu xuất hiện một bên cứu thế, ta luôn muốn dựa vào năng lực siêu nhiên của chính mình, hy vọng có thể tìm ra chân thân “Thần” có thể ngăn cản thế giới này hàng lâm. Đáng tiếc, mỗi lần ta dựa vào năng lực dự cảm, gần như có thể tìm ra chân thân nửa bên thần, trong tích tắc đều thất bại trong gang tấc, bị trường từ khác hỗn loạn, nhiễu loạn cảm giác, cho nên cho đến bây giờ, ta vẫn không cách nào biết được nửa bên thần rốt cuộc là người hay là Thần...”

Nhiếp Phong kinh ngạc:

“Cho đến bây giờ? Ngươi nói là từ hai mươi bảy năm cho đến bây giờ? Nửa thần kia há lại là tồn tại từ hai mươi bốn năm đến nay? Mặc dù nó chưa hẳn giống như ngươi, tồn tại mấy ngàn năm, nhưng chí ít cũng tồn tại hơn năm trăm năm...”

“Năm trăm năm cũng không phải là một khoảng thời gian ngắn, nếu như Bán Thần là người, trừ phi nó giống như chúng ta, trong cơ thể ẩn chứa máu của thủy thú mà trường sinh bất tử, nếu nó thật sự chỉ là thân thể huyết nhục, nhất định sớm vật hóa, tuyệt đối không có khả năng còn sống đến bây giờ, chẳng lẽ...”

“Nó thật sự là Thần sao? Một nửa là Thần sao?”

Ông lão nói: “Nhiếp Phong ời là Nhiếp Phong, ngươi suy đoán không sai chút nào. Từ sau thiên kiếp năm trăm năm qua, ta vẫn luôn dốc hết khả năng cảm ứng chỗ của một nửa thần linh, tuy trước sau đều tốn công vô ích, nhưng cách một đoạn thời gian, cuối cùng vẫn lơ mơ cảm ứng được “Cảm giác” của nó tồn tại.”

A Thiết hiềm thấy:

“Cảm giác của nó? Ý người là phân nửa Thần Linh cho người cảm giác?”

“Đến cùng là Thần có cảm giác gì?”

Ánh mắt lão nhân rơi vào phương xa, như đang nhớ lại cảm giác của nửa bên thần cho hắn:

“Đó là một cảm giác rất khó diễn tả bằng lời, cao cao tại thượng, như có sinh mệnh, lại như có như có như không, chính vì cảm giác này như có như không, cho nên những năm gần đây, ta vẫn không cách nào cảm ứng được nửa bên thần có phải là nhân loại hay không, có tồn tại chân chính hay không, là người hay là thần.”

“Nhưng ta có thể khẳng định một điều, tuy lúc trước Bán Thần đã kiệt lực ngăn cản địa cầu bị mưa sao băng hủy diệt, nhưng sự tồn tại của nó không phải vì cứu thế, mà là muốn xoay chuyển hoàn toàn thế giới này, mà xoay chuyển tình thế này, cũng không phải là một chuyển biến tốt đẹp gì. Mà là mang thế giới này tới con đường vạn kiếp bất phục...”

Cái gì? Hai người A Thiết nghe vậy ngẩn ngơ, hai người đều không cách nào tưởng tượng nổi, Bán Thần đã từng kiệt lực cứu thế, còn có thể làm sao mang thế giới này về con đường vạn kiếp bất phục? Lấy sự thể lương của kỷ luật tà ác trước mắt, chẳng lẽ còn chưa đủ vạn kiếp bất phục?

Khí số của thế giới này so với Vận Mệnh còn kém hơn sao?

Ông lão lại nhìn A Thiết và Nhiếp Phong một chút, nhìn hai gương mặt anh khí của hai người, không khỏi lại thở dài:

“Ài... Thật ra không chỉ có nửa bên thần, ta không nhìn thấu, còn các người nữa!”

Nhiếp Phong hai mắt khẽ mở, kinh ngạc:

“Người... không nhìn thấu chúng ta?”

Lão nhân gật đầu:

“Đúng vậy. Cho đến bây giờ, ta vẫn như cũ không nhìn thấu các người là cái gì, chỉ biết, các người giống như đúc “Phong Vân” một ngàn năm trước, thậm chí tiềm năng Long Nguyên trong cơ thể hai người, hoàn toàn không khác một chút nào với

phong vân, nhưng, ta tuyệt đối khẳng định hai người các người cũng không phải là mây gió chân chính, cũng quyết sẽ không sinh lại phong vân.”

A Thiết nhú mày:

“Người, vì sao lại khẳng định ta và Nhiếp Phong không phải sinh ra phong vân?”

***

“Bởi vì...” Trên mặt lão nhân hiện lên một nụ cười buồn bã, đáp từng chữ một: “Ta, biết bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong chân chính, đến cuối cùng...”

“Có...Cửu, Hà, Khốc!”

Àm!

Như một đạo hạn thiên kinh lôi, lão nhân đáp án, mỗi một chữ lại như một đạo lôi điện, đem A Thiết cùng Nhiếp Phong bỗng nhiên toàn thân chấn động!

Y... lại biết kết cục của “Phong Vân” là gì?

Sao hắn lại biết?

Trên đời này thật sự có người biết?

Căn cứ ghi chép vô danh trong Bộ Kinh Vân chi mộ (theo: Nguyên văn nơi đây là: “Căn cứ theo ghi chép trên Thiên Tà Chiến Giám, hiển vi bút sai, cố cải biến), bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong năm đó, cuối cùng phải liên thủ quyết chiến một cường giả kinh thế, một trận chiến hung hiểm, thậm chí ngay cả vô danh thần thoại, cũng phải dự kiến mộ ái đồ “Bộ Kinh Vân Chi”.

Nhưng kết cục của trận chiến này, cùng với kết cục của phong vân kéo dài, chỉ ghi chép dưới Thiên Tà Chiến Giám. Đáng tiếc chiến giám Thiên Tà cuốn xuống, đã sớm không rõ tung tích.

Không thể tưởng được, lão nhân như thần thánh trước mắt này lại trực tiếp nói rõ kết cục của Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong. Chỉ có A Thiết và Nhiếp Phong mới nhớ lại, lão nhân này đã sống mấy ngàn năm, đương nhiên cũng tận mắt nhìn trận chiến

kinh thể năm đó của Phong Vân, biết hai người ai thắng ai bại, ai sống ai chết...

Nghĩ tới đây, Nhiếp Phong lập tức truy hỏi: “Người... biết kết cục phong vân? Vậy... hai người bọn họ rốt cuộc là sống hay chết?”

Lần này, ông lão định nói lại thôi, lắc đầu đáp: “Xin lỗi. Sinh tử của phong vân, hạ lạc, là thiên cơ chân chính...”

“Thiên cơ, thật sự không thể tiết lộ!”

Nhìn vẻ mặt khó xử trên mặt lão nhân, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng biết hỏi tiếp, cũng chỉ là đối trá. Mặc dù hai người thật sự muốn biết, phong vân năm đó giống mình như đúc, nhưng cũng không muốn người khác có khả năng làm gì.

Bất quá nếu như muốn sâu một tầng, nếu như năm đó phong vân cũng không bởi vì trận chiến kinh thể mà chết, máu long nguyên trong cơ thể hai người kia, tất có thể bảo vệ hai người trường sinh, không những có thể sống đến hai mươi tư năm, càng tuyệt đối có thể giống như lão nhân trước mắt này, trải qua tuyệt thế thiên kiếp lan ra mà vẫn có thể không chết không tổn thương, hai người bọn họ, cũng có thể vẫn tồn tại ở trong niên đại Thần Võ Kỷ này...

Chỉ là nếu hai người vẫn còn sống, vậy vì sao tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt Âm Tiểu chia ra rơi vào A Thiết cùng Nhiếp Phong, hai người bọn họ vẫn không hiện thân, lấy về sinh tử cùng chiến hữu của mình? Trong đó rốt cuộc có phát sinh chuyện gì?

Vô luận như thế nào, nếu lão nhân đã biết rõ kết cục phong vân và hạ lưu như bình, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng không truy hỏi tiếp nữa. Nhiếp Phong chỉ nói: “Nếu như, người đã khẳng định ta và A Thiết không phải phong vân tái sinh, cũng không cách nào biết hai ta là cái gì, nhưng nghe ngữ khí của người, chẳng lẽ người hoài nghi hai ta, cũng không phải là “người” hay sao?”

Lão nhân nghe vậy, lại bình tĩnh nhìn A Thiết cùng Nhiếp Phong, như đang tĩnh tâm cảm ứng sinh mệnh của hai người. Thật lâu sau, rốt cục lão cũng ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, đáp: “Ta không biết.”

“Trên thực tế, ta vẫn không thể khẳng định nửa bên Thần và hai người các người là thứ gì khác, nhưng mạnh mẽ nhiều năm trước, ta cảm giác cho ta biết, trên đời này có hai cỗ lực lượng giống phong vân năm đó như đúc, mà hai cỗ lực lượng này, về sau ta mới rõ ràng cảm thấy là hai người các người.”

“Mà khi hai người các người sinh ra từ nhiều năm trước, cảm giác hai người các người cho ta càng lúc càng mãnh liệt, ta cảm thấy, nếu như một nửa thần linh, mang đến tai nạn còn tuyệt chủng hơn cả Lưu Tinh Vũ trên thế gian này, hai người các người chính là xúc tiến họa tinh cùng tai tinh, hơn nữa ta còn đồng thời cảm thấy, chỉ cần hai người ở trong không gian khác trở nên càng ngày càng mạnh, trận tai nạn này lại càng không thể tránh khỏi...”

Lão nhân nói đến đây, Nộ Tu La vẫn luôn không nói, cuối cùng đột nhiên đánh vỡ trầm mặc, nói: “Cho nên, tin rằng hai người các người đã hiểu, vì sao ta luôn truy kích các người trong không gian khác, bởi vì, nếu hai người các người càng ngày càng mạnh, sẽ càng cực kỳ nguy hiểm đối với thế gian này, trước khi các người đạt tới mức mạnh nhất, ta phải ngăn cản hai người các người tiếp tục tăng cường!”

Lão nhân cũng nói: “Bởi vì Nộ Tu La sớm đã bị ta đánh thức từ không gian khác, hẳn muốn đưa ý thức của bản thân trở lại không gian khác lạ, phải dựa vào lực lượng cảm ứng của ta, đem ý thức trong đầu hạ xuống mức độ chậm lại đến mức có thể tiếp nhận nửa “Thần bí từ trường” kia, trình độ mới có thể tiến ra từ dị không gian, nhưng đáng tiếc chính là, mặc dù hợp lực lượng hai ta, lại thêm sự mạnh mẽ của Nộ Tu La, nhưng so với lực lượng cái thế của mây gió vẫn còn kém xa...”

Nhiếp Phong nói: “Người nói là, hai người các người kỳ thật vẫn luôn muốn diệt trừ chúng ta trên thế gian này?”

Nộ Tu La đáp: “Có thể nói như vậy, nhưng bọn ta muốn diệt trừ cũng không phải chân thân trong thế giới hiện thực của các người, mà là ảo ảnh hai người các người ở dị không gian, bởi vì chỉ cần giết hết hai cái huyễn ảnh của người ở dị không gian, thì chân thân của hai người các người sẽ không ngừng tăng cường.”

Lão nhân nói: “Ngoài ý muốn chính là, không gian dị chiến hai trăm hai mươi bảy năm đã trải qua cùng chiến đấu cầu đạo cùng Hỏa Tam, còn có hoà hội Kinh Vân Long Nguyên Quyết kích thích hư ảo, tốc độ tăng vọt lực lượng, đã hoàn toàn thoát ra khỏi quỹ đạo, bất tử thân đã đạt đến Long Nguyên, tất cả chuyển biến thực sự quá nhanh, cũng vượt qua chúng ta không chế, may mà...”

“Bọn ta cho rằng đã không cách nào ngăn cản hai người các ngươi trở thành tai hoạ tinh, lại không Ngu Chính vì các ngươi lực lượng quá mạnh, lại ở thời điểm ảo ảnh Lực Chiến Tam mạnh mẽ, triệt để đánh vỡ nửa không gian dị thần của nửa bên, đây là chuyện trước kia chưa bao giờ nếm thử! Mà dị không gian lại vỡ một lần!, Đầu óc mấy người các ngươi bị nửa bên “Thần bí từ trường” mê hoặc, cũng dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu có thể phân rõ hư ảo và thế giới hiện thực, càng bắt đầu biết nên chọn con đường mình nên đi, không cần tiếp nhận sự sắp xếp của nửa bên thần nữa, an bài!”

Nộ Tu La nói: “Không sai! Kỳ thật ở thế giới hư ảo trong không gian khác, ngoại trừ những thứ có liên quan đến “Thiên Nhai Toái”, sừng biển khô cạn” lưu truyền, còn có không ít lời đồn liên quan tới hai người các ngươi, nói hai người các ngươi cùng thuộc Thần võ giả nào đó, mà liên quan đến sự tồn vong của văn minh thế giới, sẽ mang đến “Thần Vũ” kinh thế”, càng quan hệ chặt chẽ trên người A Thiệt...”

“Mà hiện tại, bởi vì hai người các ngươi đã tỉnh lại từ trong không gian kỳ lạ, hết thấy truyền thuyết này, có lẽ sẽ tìm được đáp án!”

A Thiệt nói: “Ý của hai người các ngươi là hi vọng ta và Nhiếp Phong giúp các ngươi tìm ra cái gọi là “Thần Vũ”, cái gì gọi là “Thần Vũ”?”

Lão nhân gật đầu:

“Ừm. Tuy ta không biết nhiều về nửa bên Thần và hai người các ngươi, nhưng năng lực cảm ứng của ta rõ ràng cho ta biết, nửa bên Thần hao hết tâm tư, an bài hai người các ngươi ở trong dị không gian không ngừng tăng cường. Mục đích cuối cùng, đơn giản là muốn tìm ra bí mật thần vũ trên người A Thiệt, mà bí mật thần vũ này, lại càng liên quan đến việc Thần

Võ Kỹ Hội có giảng lâm hay không, cũng là điểm mấu chốt để làm cho thế giới hoang lương chật vật này, để có thể tồn tại tiếp tục hay không!”

Nhiếp Phong hỏi: “Nhưng.... Thần vũ rốt cuộc là cái gì? Vì sao khiến hai ta không ngừng tăng cường mới có thể tìm được nó? Vì sao lại thiên về phải tìm ra Thần Vũ trên người A Thiết?”

Lão nhân từ từ đáp: “Xin lỗi, ta cũng không rõ tại sao phải tìm ra Thần Vũ trên người A Thiết, nhưng theo lực lượng của hai người không ngừng tăng cường, chẳng biết tại sao, cảm ứng của ta mấy ngày gần đây đối với “Thần Vũ” cũng càng lúc càng mãnh liệt. Dự cảm của ta đối với cát hung, ta mơ hồ cảm thấy, Thần Vũ, rất có thể là...”

“Một – Kinh – Thế – Võ – Khí!”

Lão nhân vừa nói ra, A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức sững sờ! Thần vũ trong lòng hai người một mực bí ẩn, không thể tưởng được, lão nhân trước mắt bỗng nhiên lại nói thần vũ rất có thể là một kiện vũ khí kinh thế?

“Kinh thế... Vũ khí?” Hai hàng lông mày Nhiếp Phong nhú lại thành một đường.

“Ừ!” Ông lão khẳng định đáp: “Hơn nữa, nó còn là một vũ khí cuối cùng còn đáng sợ hơn cả tuyệt thế hảo kiếm cùng Tuyệt Âm, càng tuyệt thế vạn lần!”

So với tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt uống “Vạn lần” đáng sợ hơn? A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ cảm thấy lão nhân dùng từ ngược lại rất khoa trương, duy thấy sắc mặt hần ngưng trọng, hai người không thể không tin!

A Thiết nói: “Nếu Thần Vũ đúng như người cảm ứng được là một vũ khí kinh thế, thì cho dù nó có kinh thế tuyệt thế đi nữa, cũng chỉ là một vũ khí mà thôi, làm sao có thể khiến “Kỷ nguyên Thần Võ” giảng lâm được chứ? Như thế nào có thể ảnh hưởng tới sự tồn vong của thế gian?”

“Không biết.” Ông lão mờ mịt lắc đầu, nhưng đôi mắt già nua của ông ta, lúc này đột nhiên trở nên mờ mịt. Tâm của ông ta và đầu óc giống như đột nhiên có cảm ứng gì đó, cả người cũng như thần tốc ngoại vật, nhưng nghe thấy ông ta chậm rãi

nói: “Chỉ là, trong đầu ta hiện giờ bỗng nhiên lại có một chút cảm ứng đặc thù khác, trong lòng ta tựa hồ lại nhìn thấy một số thứ...”

Nói đến đây, lão nhân đã khép đôi mắt già nua của mình lại, như đang ngưng thần cảm ứng.

Nhiếp Phong hỏi: “Người cảm thấy cái gì trong mắt?”

Lão nhân vẫn nhắm mắt đáp: “Ta lơ mơ thấy, ở cực bắc, có một tòa cao vút trong mây, kiến trúc thời đại siêu việt...”

“Một... thần tháp!”

“Ở nơi đó càng mơ hồ lộ ra nửa thần khí như có như không, còn nữa, dự cảm của ta nói cho ta biết, các người sẽ tìm được ở bên trong tòa thần tháp này...”

“Bí mật kinh thế” Thần vũ!”

Cái gì? Không ngờ rằng vào giờ phút này, lão nhân đã sống mấy ngàn năm, như thánh như tiên lại có cảm ứng? Càng cảm ứng được A Thiết cùng Nhiếp Phong sẽ tìm thấy thần vũ cổ quái trong tòa thần tháp cao không thấy đỉnh kia?

***

Mà nếu như khí tức của Bán Thần cũng ở trong thần tháp này tản đi như có như không, vậy có phải là biểu thị, hai người sẽ càng ở nơi đó tìm được chân thân của nửa Thần không?

Đã tìm ra được nó rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Là người hay là Thần?

“Cực Bắc chi địa?” Tâm thần A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức chấn động:

“Vậy chẳng phải ứng với nửa quả cầu bắc sao?”

Nộ Tu La giải thích:

“Ừm! Cũng tức là trận Lưu Tinh Vũ gần như hủy diệt địa cầu năm trăm năm trước, chính diện va chạm địa cầu, cũng là nơi phá hủy nghiêm trọng nhất! Năm trăm năm qua, nơi đó đã không còn một bóng người, giống như quỷ vực!”

“Đã như vậy, A Thiết đột nhiên nói: “Vậy chẳng phải ta và Nhiếp Phong đi đến khu Quỷ vực bán cầu Bắc xa xôi này, tìm

ra tòa thần tháp này là có thể cởi bỏ nửa bên thần, thần vũ và huyền bí của Thần Vũ sao?”

Lão nhân gật đầu:

“Đúng vậy. Nhưng, linh cảm của ta cũng đồng thời nói cho ta biết, nếu hai quả cầu các người đi xa khỏi khu vực bán cầu Bắc này, sẽ cực kỳ nguy hiểm, chỉ là hơn năm trăm năm qua, ta vẫn không cách nào cảm ứng được vị trí của Bán Thần, nhưng lại cứ cố tình trong thời khắc này, trong đầu hiện lên tòa thần tháp này, rất có khả năng là Bán Thần cố ý giải phong sức mạnh cái thể của mình, khiến ta cảm ứng được sự tồn tại và vị trí của nó...”

“Nó muốn dẫn các người tới tòa thần tháp kia!”

Đúng! Nếu hai người A Thiết đã an bài như nửa bên Thần, trở thành mây gió mạnh nhất. Có lẽ, nếu như nửa thần có bất cứ kế hoạch gì trên người hai người, thì bây giờ đã là lúc kế hoạch này nên thực hiện thực tế, sao A Thiết và Nhiếp Phong lại không rõ?

Hai người vừa nhìn nhau, tựa như muốn nhìn vào lòng đối phương. Thật lâu sau, A Thiết nói: “Chuyện đã đến nước này, chúng ta chỉ còn thiếu một bước cuối cùng là biết được toàn bộ chân tướng, cho nên ta và Nhiếp Phong đã quyết định...”

“Bọn ta đưa nửa quả cầu đến tòa thần tháp cao không thấy đỉnh kia, nhìn cho kỹ lưỡng một nửa thần linh đang ở trên người hai ta, đến tột cùng là có kế hoạch gì kinh thế!”

A Thiết vừa nói ra lời này, Nộ Tu La và lão nhân kia không khỏi kinh ngạc, giận dữ Tu La nói: “Các người... Muốn đến tòa thần tháp kia? Nhưng các người có biết, chính mình đã thành công thoát khỏi mê hoặc của không gian thần dị kia, các người đại khái có thể toàn thân trở ra, không cần phải chịu sự an bài của nửa bên thần nữa?”

Ý tứ tức giận Tu La là hai người A Thiết đã hoàn toàn được tự do, từ nay về sau, hai người bọn họ đều có thể theo ý nguyện của mình, làm những việc mà mình thích, tự mình muốn đi.

Nhưng hình như A Thiết và Nhiếp Phong cũng tương đối kiên trì, lúc này đến lượt Nhiếp Phong nói: “Không sai! Hai người chúng ta về sau xác thực là có thể chọn con đường của mình,

nhưng đừng quên. Đúng như lời các người nói lúc trước, hai ta đi qua một không gian khác nhau., Đều do nửa bên Thần tận lực an bài, mà nó sắp xếp cho những người bên cạnh chúng ta, như Hoắc Thiên, Trác Lam và Bạch Tú, cũng đều thật sự có người, bởi vậy rất có khả năng, chân thân ba người bọn họ còn đang ở trên tay một bên, chịu sự điều khiển của nửa bên Thần...”

“Chúng ta, nhất định phải cứu được bọn chúng!”

Đúng vậy! Hiện tại Nhiếp Phong nói vậy, cũng chính là suy nghĩ trong lòng A Thiết.

Chân tình, giả nghĩa, ai đáng sợ nhất?

Thật sự là thích, lệ giả, ai có thể điều tra chứ?

Tình tình nghĩa nghĩa, yêu thương nước mắt, cho dù khó phân thật giả.

Nhưng sự lạnh lẽo trong lòng này, giờ phút này...

A Thiết và Nhiếp Phong cũng tình nguyện thật giả.

Đều tin tưởng nó!

Chỉ là, mặc dù hai người rất ấn ý về việc này, nhưng cái nhìn của Nộ Tu La lại khác với hai người bọn họ! Nhưng thấy hắn đột nhiên chặn đường, chặn đường hai người A Thiết, nghiêm mặt nói: “Bộ Kinh Vân, Nhiếp Phong! Ta biết hai người các người không cứu Hoắc Thiên Thiên Tâm về., Bạch Tú và Trác Lam không thể, nhưng sinh tử của ba người bọn họ nhỏ bé hơn rất nhiều so với vận mệnh sau này của nhân loại? Bây giờ không gian dị định đã bị hai người các người đánh cho triệt để biến mất, một mực may mắn còn sống hơn vạn nhân loại, bọn họ bị quản chế bởi cái đầu từ trường thần bí kia, cũng sẽ được phóng thích, chắc chắn sẽ có kiếp sống giống con người hơn nhiều...”

“Nhưng các người lại vì cứu bọn người Bạch Tú, không tiếc đến nửa quả cầu bắc vào nửa bên hang hổ, nếu chuyện này các người có bất kỳ sai lầm nào, chắc chắn sẽ thúc đẩy nửa bên Thần Võ Kỷ Hàng, đến lúc đó thế giới này có thể sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục so với trước mắt, cho nên, ta, tuyệt đối không thể để cho các người rời khỏi đây nửa bước...”

“Các ngươi phải đi, giết chết ta trước đã!”

Nộ Tu La lúc nói vẻ mặt nghiêm nghị, toàn thân càng đang thúc giục lực lượng, ken kết vang vọng, hiển hiện đã ôm tâm lý hẳn phải chết, cũng thề phải ngăn cản hai người A Thiết rời đi!

Kỳ thật A Thiết cùng Nhiếp Phong hôm nay thân mang lực lượng long nguyên, lấy Nộ Tu La mạnh mẽ, cũng tuyệt không phải địch thủ của hai người, nhưng hai người sau khi biết rõ chân tướng dị không phải, Nộ Tu La vốn cũng không phải là tội ác tày trời, càng âm thầm kính trọng vô tư đệ tử mặt thế, cho nên hôm nay hai người mặc dù vừa ra tay là có thể đánh bại được, trong lúc nhất thời cũng không biết nên ra tay như thế nào!

Thời khắc này, hai bên im lặng giằng co như vậy, nhưng không bao lâu, lão nhân kia bỗng ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, nhìn Nộ Tu La nói: “Ài, Nộ Tu La, ngươi, để hai người bọn họ đi đi!”

Nộ Tu La sửng sốt, nhìn lão nhân:

“Hai người bọn họ... tùy tiện mà đi? Nhưng nếu hai người bọn họ cuối cùng rơi vào tay nửa bên thần, ảnh hưởng thế gian này, thì sẽ không cách nào đoán được...”

Lão nhân than thở: “Muốn đi cuối cùng cũng phải đi. Cùng với Bán Thần một hồi, nếu hai người bọn họ đã sớm được định đoạt, vậy cho dù bọn họ trốn tránh như thế nào, muốn không đếm xỉa đến, nửa bên thần cuối cùng sẽ có một ngày tìm tới bọn họ, thủy chung không cách nào trốn tránh.”

“Đã như vậy, cứ để lần này hai người chúng ta đi tìm nửa thần, tìm ra toàn bộ chân tướng của Thần Vũ và Thần Võ Kỷ, sau đó kết thúc sớm ngày!”

Không ngờ lão nhân lại đột nhiên thay đổi tâm ý, A Thiết và Nhiếp Phong không khỏi sửng sốt, A Thiết nói: “Ngươi không sợ chúng ta đi chuyến này sẽ rơi vào tay của một bên sao?”

“Ngươi, không sợ hai ta thật sẽ trở thành tai họa diệt thế trong dự cảm của ngươi sao?”

Lão nhân ôn hòa cười, nhất định nhìn gương mặt hai người, lắc đầu nói: “Các ngươi không tiếc xâm nhập hang hổ, cũng

thể phải cứu lại tình yêu và chí thân của chính mình. Ta, tuyệt đối tin tưởng tấm lòng của các người...”

“Cũng chính bởi vì nhiệt huyết này của các người, ta tin tưởng, cho dù hai người các người cuối cùng tìm được nửa Thần, gặp phải một số cửa ải khó khăn các người không cách nào xoay chuyển, các người, cũng nhất định sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất đối với thế giới tồn vong này!”

Mặc dù ngữ ý lão nhân cực kỳ mật mờ, nhưng A Thiết cùng Nhiếp Phong lại hoàn toàn hiểu rõ!

Ý của hắn là tin tưởng hai người bọn họ đang tìm nửa bên Thần, nếu một khi tâm trí bị nửa bên tinh thần điều khiển, không thể làm theo ý mình thì bọn họ cũng sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất, thà rằng tự cắt đứt, cũng quyết sẽ không để mình trở thành đồng lõa diệt thế!

Nghe lão nhân nói vậy, A Thiết và Nhiếp Phong cũng lấy ngữ khí vô hạn kiên định, nghiêm mặt trả lời: “Người, yên tâm!”

“Tuy chúng ta không biết mình vì sao mà cường đại, không biết vì sao mình lại giống phong vân như đúc, không biết tại sao mình lại trở thành tai họa diệt thế, càng không biết mình là người hay là cái gì. Nhưng chúng ta lấy mạng của mình, hướng người cùng Nộ Tu La cam đoan, lần này chúng ta đi cho dù cuối khoảng cách hung hãn, cho dù phải chết...”

“Cũng quyết sẽ không lấy “Diệt Thế Tai Tinh” Vận mệnh đáng thương mà chết!”

“Mà là sẽ phải chết vì thủ vững linh hồn của chính mình!”

Một câu này thật kiên định!

Hai trái tim cũng thật tốt!

Chợt nghe hai người A Thiết làm ra cam đoan kiên định như thế, Nộ Tu La một mực như mũi tên ở trên cung từ từ lui xuống, chỉ là trên mặt lão nhân kia thủy chung vẫn lộ ra vẻ đau thương, phảng phất như, bằng vào dự cảm tích lũy mấy ngàn năm của hắn, hắn đã mơ hồ cảm thấy kết cục của hai người này...

Nhưng nghe hắn lại thở dài: “Tốt lắm... Có thể được hai người các người bảo đảm, ta và Nộ Tu La cũng không tiện,

cũng không muốn cản trở các người, nhưng buồn thảm chính là, trong lòng ta lại đột nhiên dâng lên một tia dự cảm bất thường... “

“Các người lần này đi, vô luận là có thành công cứu đám người Bạch Tú hay không, cũng sẽ không cách nào quay đầu!”

“Hôm nay từ biệt, đã là lần cuối cùng chúng ta gặp lại!”

Vạn liệu không đến, vào giờ phút này, lão nhân này đột nhiên lại có dự cảm, càng phun ra một phen những lời không rõ ràng như vậy. A Thiết cùng Nhiếp Phong chợt nghe xong, trong lòng cũng trầm xuống, Nhiếp Phong hỏi: “Ý của người là người có dự cảm... Chúng ta sẽ chết sao?”

Ông lão lắc đầu, nặng nề đáp: “Không... dự cảm của ta, các người đi chuyến này, cũng chưa chắc sẽ... Chết trận, chỉ là, hai người các người sau khi tìm được một nửa của vùng Thần Linh, kết cục cuối cùng, sẽ là... lạc đường...”

“Kỳ thật..., cũng không phải thật sự lạc đường, mà là hai người cuối cùng sẽ đi đến một nơi rất xa...”

“Chỗ rất xa phải không?” A Thiết hỏi: “Đây là địa phương nào?”

Ánh mắt lão nhân lại rơi ở phương xa, dường như cố hết sức tìm manh mối trong dự cảm của mình:

“Đó là... địa phương không thuộc về nhân loại, một cái... Cách thế giới này dị thường xa xôi... Thế giới, có lẽ... Đó chính là nửa thần linh một mực muốn thúc đẩy thế giới mới này...”

“Kỷ Thần Võ!”

Lại là Kỷ Thần Võ?

Dù như thế nào, mặc dù lão nhân dự cảm cực độ khó hiểu, nhưng ý của A Thiết cùng Nhiếp Phong lại đã quyết, A Thiết nói: “Cho dù lần này đi, dù bước lên con đường không thể quay đầu lại, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, bởi vì...”

“Trừ ta dưỡng phụ Hoắc Thiên, Bạch Tú cùng Trác Lam. Trên đời này, đã không có bất kỳ vật gì đáng giá cùng ta Nhiếp Phong luyện điểm, cũng không có nơi nào khác...”

“Đáng,, chúng ta... Hồi đầu!”

“Tạm biệt!”

Hai chữ gặp lại mới hiện ra, A Thiết và Nhiếp Phong đã nghiêm nghị xoay người, thế giới càng hoang vắng ở phía Bắc theo gió mà đi!

Ánh mắt hai người bọn họ, nhìn thẳng về phía trước, phảng phất như có người muốn cứu bọn họ...

Có tình cảm bọn họ muốn nhạt lại!

Có thứ bọn họ phải tìm kiếm số mệnh thật sự của mình!

Mà nhìn hai người vì tình dần dần đi xa, đôi mắt già của lão nhân, giờ phút này lại nổi lên một tia thương tiếc, nặng nề thở dài: “Sớm đã định trước sẽ có người sẽ đi, thủy chung vẫn sẽ làm ra lựa chọn...”

“Hai người bọn họ, rốt cuộc cũng đi rồi...”

Nộ Tu La gật đầu:

“Khu vực chúng ta bây giờ ở chính là giao giới giữa hai người bọn họ, lấy thân thủ kinh thế, tin tưởng không đến ba ngày, sẽ chính thức bước vào phiến thế giới hoang vu cô quạnh, nơi đó, cũng là nơi chúng ta chưa từng đặt chân đến...”

Hóa ra ngay cả Nộ Tu La và lão nhân kia cũng chưa từng trải qua Bắc Bán Cầu sau ngày tận thế?

Tuy nói bán cầu phía bắc sau Lưu Tinh Thiên Kiếp, có thể nói là cực cao có thể nói là quan tuyệt thế giới, bất kỳ sinh vật nào cũng không thể sinh tồn ở đó, nhưng, lấy lực lượng Nộ Tu La cùng lão nhân kia, tuyệt đối không nên sợ hãi hạt giống phát tán ra, hai người bọn họ vì sao chưa từng đặt chân vào Bắc Đẩu quả cầu?

Có lẽ, tất cả đều bởi vì “không biết”.

Toàn bộ hơn năm trăm năm qua sau thiên kiếp, toàn bộ quả cầu Bắc Phương Viên bị sương mù dày đặc che dấu, giống như một địa ngục không thấy mặt trời, không ai có thể biết rõ bên trong đến cùng còn có nhân loại may mắn sống sót hay không, cũng không có người có thể khẳng định chắc chắn., Trong lòng có một lão nhân có thần tượng tượng vượt xa thế nhân,

càng không ai biết rõ, bên trong ẩn giấu bao nhiêu hung hiểm, cho dù người mang linh cảm trên người, cũng bởi vì nửa quả cầu bắc quanh năm bộc phát gió lốc “Tù trường”, mà không cách nào cảm ứng rõ ràng hư thật bên trong.

***

Cho nên, Bắc Phương Bán Cầu đối với Nộ Tu La cùng lão nhân kia mà nói, thủy chung giống như một đáp án không cách nào tìm ra đáp án “Bí ẩn”!

Thấy vết thương thần thánh trong mắt lão nhân, Nộ Tu La rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Người, thật sự cho rằng hai người bọn họ đi từ đây, không thể quay đầu?”

Ông lão thở dài: “Không phải cho rằng, mà là thật sự cảm nhận được! Hơn nữa có một việc, ta còn chưa nói cho bọn họ!”

“Ồ? Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lão nhân nói: “Ta mang máng cảm giác, bọn họ lần này đi không những không cách nào quay đầu lại, cũng không cách nào cứu người bọn họ, chỉ vì...”

“Người bọn họ muốn cứu, cũng căn bản không cần bọn họ cứu giúp!”

“Mà khi hai người phát hiện, chính mình đi chuyến này căn bản sẽ có nhiều hơn một hàng, hai người bọn họ sẽ kinh hãi phát giác một sự thật cực kỳ tàn khốc...”

“Dù là tình thật hay giả, trầm tĩnh hoặc là tình yêu thật sự, nước mắt giả, tất cả đều...”

“Cùng là... nhưng... sợ!”

“Ai...”

Kỳ thật, đáng sợ không chỉ có tình thật giả, yêu ly sầu...

Đáng sợ, còn có nơi này.

Nơi này là một địa phương quanh năm không thấy mặt trời.

Nơi này, đúng là không ai biết đã biến thành thế giới còn sót lại...

Bắc... bán nguyệt miêu hình cầu!

Đang lúc A Thiết cùng Nhiếp Phong xuất phát tại giao giới giữa nam và bắc cầu ở phía bắc, thế giới mê ly bao phủ quanh năm sương mù ở bắc cầu bỗng nhiên truyền ra trận trận tiếng nổ mạnh ù ù!

Trong tiếng nổ mạnh ù ù, chỉ thấy sâu trong một chỗ sương mù dày đặc nào đó của quả cầu bắc, có một bóng đen thật lớn, lại từ dưới lòng đất cát vàng vụn dậm từ từ toát ra khỏi mặt đất, thẳng tắp mây xanh, xem thật một chút, đó rõ ràng là một tòa quái tháp hình thù kỳ lạ cao vút trong mây, cao không thấy đỉnh!

Thân tháp của tòa tháp này đều được chế tạo từ vũ khí hợp kim không biết tên, cả tòa tháp càng như bịt kín, mặt ngoài không có nửa cánh cửa sổ nào, hơi thô sơ đoán chừng, cả tòa tháp lại cao tới một ngàn mét, tư thế rất có thể sánh ngang với trời cao!

Mà quái tháp hình thù như tàu này, chính là của nửa bên thần...

Thần tháp!

Khó trách lão nhân kia dùng năng lực cảm ứng tích lũy mấy ngàn năm, vẫn không cách nào rõ ràng cảm ứng chính xác vị trí chính xác nửa thần và thần tháp của nửa bên, bởi vì nó giống như thần tháp được xây dựng từ khoa học kỹ thuật vượt qua thời đại, rất nhiều lúc đều ẩn thân trong lòng đất dưới cát vàng!

Huống chi, nửa quả cầu bắc từ sau khi bị sao sa oanh kích chính diện từ năm 20~47 năm, sau khi kiếp nạn sinh ra hạt châu bắn ra, không những diệt tuyệt toàn bộ sinh vật nửa quả cầu bắc, càng làm cho bán cầu phía bắc rớt cuộc bao phủ một tầng sương mù dày đặc “Tù Trùng”, hơn 500 năm cũng đã lâu không tiêu tan, làm cho nửa khu cầu phía bắc từ nay về sau không thấy ánh mặt trời!

Mà hiện tại, “Lời hứa” của nửa Bán Thần lại từ lòng đất bốc lên, có tỏ ý, “Thần” ở trong thần tháp đang hưng phấn vô hạn hay không?

Vì nó chờ mong hai người đã lâu mà hưng phấn?

Ngay lúc thần tháp nhô lên mặt đất, một bóng người chấp hai tay từ xa từ bước tới gần, bước đến dưới chân thần tháp, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tháp đã cắm thẳng vào mây xanh, giống như đang triều bái, lại như đang kính sợ.

Nhìn thật sự một chút, bóng người này mặc một thân trang phục độc nhất vô nhị, trên mặt càng mang theo một cái mặt nạ kim loại, rõ ràng chính là một người dưới nửa thần tọa...

Thần Vũ sứ!

Mà sau khi Thần Vũ sứ xuất hiện, ở trên đỉnh tháp cao vút trong thần tháp truyền ra một thanh âm, nói: “Hai người bọn họ, rốt cuộc cũng biết thế giới của mình vẫn luôn tồn tại, thì ra chỉ là bản thân sáng tạo ra không gian khác lạ cho hai người bọn họ, rốt cuộc cũng thấy rõ thế giới hiện thực này vốn thuộc về “Thần Vũ Kỳ”, càng thấy rõ thiên kiếp bi kịch lớn nhất trong lịch sử nhân loại...”

Thanh âm như hư như thật, như mộng quả thật, như ẩn chứa uy nghi vô hạn lại không mất đi phong phạm thần giả, không hỏi mà biết, chính là thanh âm nửa bên thần!

Không thể tưởng được, năng lực cảm ứng của lão nhân kia mặc dù không thể cảm ứng chính xác vị trí của “Thần tháp”, lại đoán được nửa bên thần thân ẩn thân trên đỉnh thần tháp, điểm này quả nhiên không sai!

Chân thân nửa Thần, thì ra đã ở ngay trên đỉnh thần tháp!

Còn nhớ rõ ở trong không gian khác, nửa thần từng lấy một chùm sáng năng lượng xuất hiện, càng thu phục bằng Tam, chỉ là, đó cũng chỉ là nó hư ảo ảo ảo ảnh trong không gian khác mà thôi, rốt cuộc chân thân nó ở thế giới hiện thực, ngay cả chân thân trên đỉnh thần tháp lúc này, là bộ dáng gì?

Sẽ hay không, chân thân trong thế giới hiện thực của nó, cũng giống như trong không gian khác, chỉ là một đoàn năng lượng “Thần”, mà thủy chung không có thực thể?

Lại trầm ngâm một chút, bộ mặt thật sự của nó tuyệt đối ngoài dự liệu của A Thiết, Nhiếp Phong, thậm chí Nộ Tu La và lão nhân kia?

Thần, chẳng lẽ không có chút khuôn mặt nào ư?

Chỉ cho dù thế nào, có thể khẳng định một chút...

Chân thân của nửa Thần, tuyệt đối không phải là một con người!

Chỉ vì từ thời đại tuyệt thế thiên kiếp hạng hai mươi bốn năm qua, nó đã đứng đầu thế gian, bây giờ đã là bốn mươi tám năm, một nhục thân nhân loại tuyệt đối không có khả năng trải qua hơn năm trăm năm mà không chết, trừ phi...

Nó cũng giống như Phong Vân, A Thiết, Nhiếp Phong và ông lão kia, trong cơ thể có tứ đại thụ thú bất tử huyết!

Thật ra, đối với khuôn mặt chân chính của Bán Thần, không chỉ đám người A Thiết muốn biết, thậm chí còn là Thần Vũ Sứ trung thành tận tâm cống hiến cho hắn, mà còn muốn tìm kiếm diện mạo thật của hắn!

Vì vậy, Thần Vũ sứ đứng đầu, cũng không có tư cách đi lên tầng cao nhất của thần tháp, tự mình tấn kiến Bán Thần. Một nửa Đại Thần mỗi lần hạ lệnh với thần tháp, cũng chỉ cách không truyền âm trên đỉnh thần tháp. Còn Thần Vũ sứ mặc dù đứng trên mặt đất cách đỉnh tháp một ngàn chiếc chân bầm báo lại, nhưng nửa bên thần minh vẫn có bản lĩnh, có thể nghe được rõ lời của Thần Vũ sứ!

Cho nên, chẳng những trên đời chưa từng có người nào thấy được một nửa dáng dấp chân chính của Thần Võ Giả, mà đối với Thần Võ Giả mà nói, nửa bên Thần cũng giống như một vị Thần cao cao tại thượng, vĩnh viễn không cách nào có thể giải thích “Bí ẩn “Thần!

Nếu như nói, không gian dị thường mà nửa thần sáng tạo ra chính là hoa trong gương, trăng trong nước, vậy thì cuối cùng chính nó, càng xứng với cái tên trăng trong nước!

Thần bí không cách nào giải thích này, giờ phút này lại nặng nề hướng Thần Vũ sứ truyền lời: “Bây giờ, dị không gian đã bị hai người bọn họ phá, đủ để chứng minh, năng lượng trong cơ thể hai người đã đạt đến trình độ sức mạnh của “Phong Vân” hơn ngàn năm trước, đã là thiên địa khó địch, mạnh không thể đỡ, cũng tức khắc biểu thị, bản thân cách “Thần Vũ” huyền bí, lại bước thêm một bước dài...”

“Mà chỉ cần huyền bí của Thần Vũ tới tay, vậy kỷ nguyên Thần Vũ có thể chính thức giáng lâm rồi.”

Nói tới nói lui, hay là bởi vì một vũ khí kinh thế “Thần Vũ Khúc”? Thần Vũ sứ nghe vậy nói: “Bán thần, thuộc hạ được người tách ra từ trong số vạn nhân loại còn sót lại trên đời, từ khi trở thành Thần Vũ sứ tới nay, một mực trung thành hay không đều vì người làm việc, nhưng trước sau vẫn không rõ vì sao người lại khiến A Thiết và Nhiếp Phong trở nên mạnh nhất, thậm chí đạt tới cảnh giới phong vân hơn ngàn năm trước mới có thể tìm ra bí mật về vũ khí thần thế kinh hồn này?”

“Đến cùng trong vũ khí Thần Vũ này cất giấu bí mật kinh thế gì, có thể khiến kỷ nguyên Thần Vũ của chúng ta chờ mong giáng lâm không?”

Nghe nói xưa nay Thần Vũ Sứ không thích nhiều lời, chỉ trung thành làm việc, cuối cùng cũng bộc lộ lòng hiếu kỳ. Nửa thần trên đỉnh tháp không khỏi ha hả cười nói: “Ha ha, xem ra, những người từ kỷ nguyên Thần Vũ đến đây đều phải chờ mong. Ngay cả những người từ trước đến nay vẫn luôn bất động lãnh tĩnh như ngươi, cũng bắt đầu không kìm nén được sự tức giận rồi...”

“Từ tuyệt thế thiên kiếp thứ hai mươi bốn năm về sau, thế giới này, đã từng bước biến thành tình cảnh hoang vu “Tà Vũ Kỷ”, nhân khẩu trên đời cũng chỉ còn lại có chừng vạn người, lịch sử cùng văn minh nhân loại quá khứ, có thể nói đã hoàn toàn diệt vong, cho nên trừ khi “Thần Vũ Kỷ” có thể sớm ngày giáng lâm, mới có thể xoay chuyển thế giới này hướng cõi đời hoang vắng cô tịch đáng thương vạn năm, mới có thể lập lại văn minh sáng chói của nhân loại đã sớm mất đi...”

“Mà con đường duy nhất có thể làm cho Thần Vũ Kỷ sớm ngày phủ xuống chính là tìm ra bí mật của Thần Vũ. Về phần tại sao lại thiên về việc muốn khiến A Thiết và Nhiếp Phong đạt đến cảnh giới “Phong Vân” có sức mạnh hơn ngàn năm trước, vấn đề này của ngươi, ta chỉ có một câu trả lời, đó là...”

“Ngươi, còn chưa có tư cách biết được đáp án thực sự!”

Hay cho câu ngươi còn chưa có tư cách biết được đáp án chính thức! Ý tứ trong nửa thần thoại, đã rõ ràng tỏ rõ, Thần Vũ sứ không nên tiếp tục câu tri trên vấn đề này!

Chỉ vì hấn ta chỉ là sứ giả của Thần, hấn ta còn chưa xứng là thần linh không gì không biết!

Đối với câu trả lời của nửa người thần, có kỳ địa, Thần Vũ sứ lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Xem ra vào những ngày trước, y đã quen với mệnh lệnh của nửa bên thần, sớm đã quen với một chữ của nửa bên thần, sớm đã quen với việc nửa bên thần không thể xâm phạm, sớm đã quen với việc duy mệnh là phải làm, y chỉ nói: “Bán Thần, nếu dị không gian đã bị phá, A Thiết và Nhiếp Phong đã hoàn toàn thức tỉnh từ thế giới hiện thực, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”

Một nửa thần sắc trầm lắng nói: “Vừa rồi ta đã tận lực giải phong năng lượng của bản thân, tin tưởng năng lực cảm ứng của một “hấn” khác, đại khái đã biết thần tháp vốn ở phía bắc bán cầu, mà hiện tại, ta cũng cảm thấy có hai luồng năng lượng siêu cấp có thể so với “Phong Vân” đang từng bước một tiếp cận chúng ta. Ta tin tưởng không lâu sau, A Thiết và Nhiếp Phong sẽ tiến vào bán cầu phía bắc, càng tìm tới thần tháp của chân thân ta...”

“Chỉ là muốn hiểu rõ Thần thì cần phải trở thành Thần trước...”

“Hai người bọn họ nếu biết được chân tướng của thần vũ và kỷ nguyên thần võ, nên biết được diện mạo thật sự của thần thì cần phải chứng minh bản thân có được sức mạnh vô hạn của thần!”

Thần Vũ sứ sững sờ hỏi: “Bán Thần, ý của ngươi là... muốn thử xem bọn họ có tư cách gặp ngươi hay không?”

Nửa bên thần cười nói: “Thông minh! Ta phí hết tâm tư, xây dựng không gian khác, chính là muốn mượn nó để nuôi dưỡng hai người bọn họ trở thành mây gió mạnh nhất đáng sợ nhất. Mặc dù ta đã xa xa cảm thấy lực lượng của hai người bọn họ mạnh đến không thể coi thường, nhưng đề phòng vạn nhất, còn phải thử cho rõ ràng!”

“Bởi vì chỉ cần lực lượng của hai người bọn họ so với phong vân ngàn năm trước còn kém hơn một chút, sẽ bị bản thân tìm ra bí mật của thần vũ, bản thân tuyệt đối không thể vì hai người bọn họ lực bất tòng tâm, mà bị sai sót trong sự kiện của thần vũ!”

Ồ? Dựa vào lực lượng A Thiết và Nhiếp Phong, nếu so với phong vân ngàn năm trước kém hơn một chút, sẽ gặp phải bí mật của thần vũ? Sự tình dường như càng lúc càng phức tạp!

Thần Võ Sứ nói: “Nhưng mà... Nếu A Thiết và Nhiếp Phong thật sự có thể sánh bằng phong vân, với lực lượng thuộc hạ chưa hẳn đã có thể thăm dò cảnh giới mạnh nhất của hai người, chỉ sợ...”

Thần Vũ sứ còn chưa dứt lời, nửa bên Thần đã nói: “Cái này ngươi yên tâm! Chẳng lẽ ngươi đã quên, ta, vốn là bọn họ? Ta, vốn là Bộ Kinh Vân, ta vốn cũng là Nhiếp Phong? Ta...”

“Vốn là ngươi?”

Cái gì...? Nửa bên Thần rốt cuộc đang nói cái gì? Nó lại nói... Nó vốn là bộ kinh vân, Nhiếp Phong, thậm chí là Thần võ sứ? Tại sao nó lại nói như vậy? Chẳng lẽ nó... Điên rồi? Ngay cả Thần cũng điên? Hay là trầm xuống...

Nó vốn căn bản không phải là nó?

Cũng không phải là bất kỳ ai?

Bất kỳ vị Thần nào?

Nhưng mà, nghe nửa bên thần ăn nói bậy bạ hoàn toàn không hợp lý, Thần Vũ sứ lại giống như hoàn toàn lĩnh thần hội gât đầu nói: “Đúng! Nửa bên thần nói đúng!”

“Nó thuộc về người năm đó từ trong hơn vạn nhân loại tỉ mỉ chọn lựa ra người có tiềm chất cường giả nhất. Lực lượng bây giờ của ta tuyệt không dưới Huân Tam, thậm chí vượt xa cầu đạo, muốn thăm dò rõ ràng hai người bọn họ có gì khó? Huống chi...”

“Trên người thuộc hạ còn có một vũ khí lợi hại gấp ngàn lần so với tuyệt thể hảo kiếm của A Thiết!”

“Một món cho dù hẳn đã thực sự trở thành Tử Thần không thể nào chiến thắng được!”

“Vũ khí này chính là...”

“Ta – Khuôn mặt!”

Cái gì? Không ngờ trên đời này lại có một vũ khí, trong mắt A Thiết lại lợi hại hơn tuyệt thể hảo kiếm gấp ngàn vạn lần? Mà

vũ khí này của A Thiết lại là mặt của thần võ sứ?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tại sao hắn lại nói như vậy?

***

Ngay khi Thần Vũ sứ vừa nói xong, tay hắn cũng từ từ cởi mặt nạ được đeo trên mặt mình! Mà tất cả các vấn đề vừa rồi rốt cuộc cũng xuất hiện...

Chỉ thấy dưới lớp mặt nạ của Thần Vũ sứ, gương mặt của y rất rõ ràng, cũng coi như một nam nhân khá có uy nghi! Nhưng gương mặt của y lại có một điểm đặc biệt...

Đây cũng là một đặc trưng quan trọng nhất đối với A Thiết!

Không ngờ mặt của hắn lại là...

A Thiết kính trọng nhất là dưỡng cha không nở nhất.

Gương mặt Hoắc....

Àm!

Vạn liệu không đến, đối với thần võ sứ nửa thần trung thành với bên kia, chính là dưỡng phụ mà A Thiết vẫn muốn cứu chữa “Hoắc Thiên”? Lại nguyên lai, Hoắc Thiên căn bản từ đầu đến cuối không cần A Thiết cứu giúp, A Thiết chính thức cần phải cứu...

Thật sự là chính hắn!

Bởi vì, dù cho sức mạnh của A Thiết lúc này có thể so sánh với Bộ Kinh Vân ở hơn ngàn năm trước, nhưng nếu hắn phát hiện ra đối thủ mà mình phải ứng phó – Thần Vũ sứ sắp phụng mệnh thăm dò thực lực chân chính này, là người thân mà hắn suốt đời kính trọng và tín nhiệm nhất, thử hỏi hắn đôi tay vô địch như tử thần kia, còn có thể bỏ xuống nuôi dưỡng cha hắn hay không?

Có thể cắt đứt phần thân tình như thật như hư này hay không?

Một phần tình thân giả giả mà nửa thần an bài cho hắn ta?

Ba ngày sau.

Quả như lão nhân kia đoán, A Thiết và Nhiếp Phong rốt cuộc cũng trong ba ngày này đã đi ngang qua ranh giới bán cầu Nam Bắc, tiến vào khu vực bán cầu không lông!

Mà tất cả đều như Nộ Tu La cùng lão nhân kia nói, xuất hiện ở thế giới trước mắt hai người A Thiết, quả nhiên so với Nam bán cầu càng thêm hoang vu, càng thêm thê lương, càng không thấy được ánh mặt trời...

Bởi vì ở địa vực bán cầu Bắc này, quanh năm đều bao phủ nồng đậm “Tù trảng vân vụ”, che khuất trong lòng người, cho dù ánh mắt lợi hại như A Thiết cùng Nhiếp Phong, ở trong sương mù dày đặc dày đặc này, có thể thấy được tầm nhìn cũng chỉ trong phạm vi mười thước, lại thêm bầu trời đã không còn mặt trời, một mảnh trời tối tăm, hai người quả thực là đang mò mẫm tiến lên.

Không thể tưởng được, địa cầu vô cùng tốt, hôm nay lại biến thành không người quỷ vực, sao không khiến người ta thổn thức?

Mà càng xâm nhập vào địa vực bán cầu phía bắc, càng mơ hồ cảm thấy bất an. Toàn bộ bởi vì, trực giác cường giả của hai người đã cảnh báo bọn họ, bọn họ đang dần dần tiếp cận một cổ nguy hiểm, một cổ nguy hiểm vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ...

Cổ nguy hiểm này, chẳng lẽ chính là “Bán Thần”?

Không biết! Nhưng hai người càng đi về hướng bắc, cảm giác cực kỳ nguy hiểm này càng mãnh liệt, mà sau khi hai người tiếp tục kiên trì đi tới một ngày một đêm, một chuyện kỳ lạ khác lại phát sinh!

Nguyên lai, hành trình của hai người mấy ngày nay, một mực không phát hiện bất kỳ sinh vật nào trên đường, đương nhiên càng không có người. Toàn bộ khu vực phía bắc, dường như tuyệt không có dấu chân người, không có sinh cơ.

Nhưng vào hoàng hôn ngày thứ năm, khi hai người vượt qua một cồn cát nhỏ...

Trong lòng bọn họ chợt nhảy dựng lên!

A Thiết và Nhiếp Phong thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau, bởi vì trong lòng hai người đột nhiên nhảy gập, là vì một luồng khí.

Tức giận!

Nhưng thì ra, trực giác của hai cường giả đã nói rõ cho bọn họ biết, ngay tại vị trí trăm quả cầu cách vị trí của bọn họ, đang trào ra một cỗ sinh khí vô cùng, mà cỗ sinh khí này, càng là một cỗ “nhân khí”!

A...? Bán cầu phía bắc bị hạt giống ảnh hưởng nghiêm trọng nhất khu vực, vốn là người lạnh lặn, sao lại đột nhiên hiện ra nhân khí? Chẳng lẽ là...

A Thiết và Nhiếp Phong đã tìm kiếm thần tháp của nửa bên thần thánh rồi sao?

Không! Tuyệt đối không có khả năng! Hai người A Thiết lập tức cảm giác được, duyên với “người” không xa bây giờ xuất hiện ở phía trước, đối với bọn họ mà nói giống như đã từng quen biết, chẳng lẽ là Hoắc Thiên, Trác Lam cùng Bạch Tú?

Nhưng mà, cảnh tượng xuất hiện trước mắt lại lập tức phủ định suy đoán của hai người.

Ngay lúc A Thiết và Nhiếp Phong đều lo lắng thì trong sương mù dày đặc cách đó không xa bỗng nhiên lơ mờ, xem ra hai người vẫn cảm thấy “người” cuối cùng cũng từng bước tiếp cận bọn họ.

Duy chỉ có những bóng người lơ mờ này, lại không chỉ có ba bóng người, thế nhưng lại hơn trăm bóng đen. Cho nên A Thiết cùng Nhiếp Phong đã có thể khẳng định, ở trong sương mù dày đặc tuyệt không phải Hoắc Thiên, Trác Lam và Bạch Tú!

***

***

Nhưng, tại sao trăm bóng người này lại có cảm giác giống như hai người đã từng quen biết?

“A Thiết... Chuyện có chút quái dị, xem ra chúng ta phải hết sức cẩn thận mới được...”

Nhiếp Phong thấp giọng mở miệng cảnh báo, nhưng đã muộn cảnh báo, bởi vì...

Ngay khi hắn vừa nói ra thì đồng thời có hơn trăm bóng người trong sương mù dày đặc phía trước, đột nhiên cùng nhau hô lên một tiếng, tiếp theo...

Hơn trăm thân ảnh thần bí này từ trong sương mù lao ra như trăm mũi tên điện, từ bốn phương tám hướng tấn công vào hai người A Thiết ở trung tâm!

Thế công nhanh như điện chớp! Một đòn thật hợp tâm hợp lực! Đây là trăm bóng người không hỏi tình không hỏi từ trong sương mù dày đặc, võ thuật mà bọn A Thiết sử dụng lại có vẻ quen biết!

Đó rõ ràng là...

Bài Vân Thần Chương!

Còn có phong thần thôi!

A... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao ở vùng đất bắc hoang vu này lại có hơn trăm bóng người biết được sự thông thạo của bài vân chương và chân phong, càng tấn công về phía bọn họ?

Chỉ một thoáng, bóng chương phong bay ngang, bóng chân hơn trăm đạo chương ảnh, lại như một thùng sắt vây công A Thiết, Nhiếp Phong, giống như nhất định phải đẩy hai người vào chỗ chết! Nhưng cái này cùng bọn họ giống nhau như đúc, lại không phải là chuyện khiến hai người kinh ngạc nhất!

Điều khiến hai người tặc lưỡi nhất chính là gương mặt hơn trăm bóng người!

Trong lúc hơn trăm bóng người tấn công đến cách đó hai mươi thước, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã hoàn toàn thấy rõ mặt của trăm bóng người này, máu của cả hai gần như đông cứng lại!

Bởi vì hiện tại trước mắt hai người hiện quá trăm khuôn mặt, trong đó có hơn năm mươi trương có hình dáng giống A Thiết như đúc!

Năm mươi tám còn lại, không ngờ lại không khác gì Nhiếp Phong!

Trời...! Sao lại như vậy? Sao lại như vậy? Sao lại như vậy được?

A Thiết cùng Nhiếp Phong chợt phát giác, bọn họ hôm nay gặp phải chuyện hoang đường quỷ dị nhất cả đời!

Bọn họ, lại gặp được hơn trăm người phong vân giống mình như đúc, hơn trăm “chính mình”!

Hơn trăm cái muốn dùng “Xếp vân chương” và “Phong Thần cước” giết chết bản thân mình!

Đây mới thực là “Tự sát”!

Từ “Tích...thiếu” – Tàn... Sát!

Chương thứ mười chín.

A Thiết!

Đột nhiên thấy người trở nên vô địch như thế nào.

Làm sao để không giống Tử Thần khóc.

Người cũng tuyệt đối sẽ không trở thành một vị Thần vô địch hơn ta.

Đơn giản là vì...

Hai chữ nhân loại chính là cực hạn của người!

Một nửa Thần của nửa bên!

Mây khói vạn dặm.

Đang lúc A Thiết và Nhiếp Phong muốn tìm kiếm “Nửa bên thần” mà tiến vào trong quả cầu bắc, thì đồng thời quả cầu bắc cũng bao phủ một nơi bí ẩn của “Tử trường vân vụ”, xảy ra một chuyện so với sương mù dày đặc đầy trời càng thêm mê ly...

Nơi bí mật này cực kỳ bí mật, không những ở sau vách đá hai bức tường cheo leo mà khoảng cách giữa hai vách đá triền núi cũng cực kỳ gần, chỉ còn sót lại một khe hở cỡ một xích, giống như một vạch trần.

Kỳ quái chính là, bên trong kẽ răng nhọn một xích này, lại thỉnh thoảng lộ ra ráng mây lượn lờ, ráng mây nồng đậm, sương mù so với tử trường xung quanh cũng không kém bao nhiêu.

Quái dị hơn chính là, trong phạm vi mười cân phía trước kẽ hở một xích, lại nằm vô số thi thể quái trùng dị diệu.

Những quái trùng dị diệu này, hiển nhiên là từ sau khi phát sinh trận thiên kiếp tuyệt thế năm 20~47 tuổi, kinh nghiệm bản

ra dò xét mà vẫn có thể may mắn còn sống sót biến dị của trùng điều. Luận lý, chúng nó ở sau khi hột tủa ra vẫn có thể may mắn còn sống sót, Cận Lục cũng đã sớm sinh dị biến, hẳn đã sớm quen với hoàn cảnh sinh tồn ác liệt của bắc bán cầu, như thế nào vẫn không thoát khỏi sinh tử kiếp, càng tập thể chết ở trước xích mích này?

Lại nhìn chân tướng một chút, số lượng những quái trùng dị điều này, lại hơn vạn, nhìn hướng đầu của thi thể chúng nó hướng tới, lại đều hướng về phía cái hoẵng kia, giống như là đang triều bái, lại như là thần phục.

Rốt cuộc, ở trong kẽ hở một thước như Nhất Tuyến Thiên kia, cất giấu thứ gì, sẽ làm hơn vạn quái trùng dị điều giống như gặp Thần Giả Hoàng Giả triều bái?

Thi thể của bọn chúng cũng đều khô như củi khô, hoàn toàn không có mồ hôi không có máu, giống như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ làm cho bốc hơi, ngay cả máu từ ruột và ruột của chúng cũng bị bốc hơi thành tro bụi, cuối cùng chỉ còn sót lại từng bộ từng bộ thây khô!

Rốt cuộc lực lượng gì có thể ép cho hơn vạn quái trùng dị điều không còn một mảnh máu, thậm chí ngay cả linh hồn cũng có thể bị bốc hơi? Nếu như, những trùng điều này cũng có linh hồn mà nói...

Không cần đoán nữa! Nhưng vào lúc này, tại nơi này bí mật vô cùng thâm lương, bỗng dừng truyền đến một thanh âm càn thê lương, nói: “Hai mươi năm rồi...”

“Không thể tưởng được, người ở chỗ này tự bế hai mươi năm, tiến cảnh lực lượng đã không chỉ tăng lên một tầng...”

“Nhìn người chỉ riêng khí trong cơ thể đã có thể dẫn tới hơn vạn trùng điều không tiếc mạo hiểm tính mạng, mà thần phục người quỳ lạy, lại bị sát khí khắp toàn thân, ép cho phủ tạng vỡ nát, chết hết máu, liền biết...”

“Đã là người chấp hành nhiệm vụ mà nửa Thần bên mới đưa cho người, cũng là thời điểm làm nhiệm vụ cuối cùng!”

Trong tiếng nói chuyện, chủ nhân của thanh âm thê lương này, đã vạch ra mây mù nồng đậm quanh thân từ trường, từ xa phiêu nhiên lướt đến ngoài mười thước gút kia, bóng người

này không phải ai khác, chính là trợ thủ đắc lực của nửa bên thần ——

Thần – Võ... Sứ!

Thế khó đoán được, về mặt thật sự này vốn là Thần Vũ Sứ của A Thiết nghĩa phụ “Hoắc Thiên”, vốn định phụng mệnh thử một lần lực lượng A Thiết và Nhiếp Phong, nhưng vào giờ phút này lại đến nơi bí mật này trước!

Nhưng càng khiến người ta bất ngờ hơn, là lời nói của Thần vũ sứ, rõ ràng là hướng về cái hoẵng dài một xích kia nói tới, vậy sau khi Đạo này như là một tuyến thiên này, thì ra một mục cất giấu một người?

Không! Có lẽ phải nói, là một người đã có thể trở thành “Thần”!

Chỉ có sức mạnh của “Thần” mới có thể dẫn dắt vô số sinh linh không tiếc mạng triều bái!

Cũng chỉ có sát khí của “Thần” mới có thể không cần tốn nhiều sức, không cần tiếp xúc gì, đã có thể bức sinh linh ngũ tạng lục phủ nát bấy, kinh tâm động phách mà chết!

Như thế khiến cho sức mạnh kinh tâm động phách của sinh linh trên đời, sát khí khủng bố như thế, nếu muốn toàn tâm toàn ý toàn ý, nhất niệm nhất chí đi giết một người, vậy người này, tin chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Mà ngay lúc Thần Vũ sứ mũi chân chạm đất, sau đạo hoẵng một xích kia, chợt cũng truyền ra một thanh âm, một thanh âm bình tĩnh không trầm phịch xuống, như một đầm nước lặng lẽ ghen ngào:

“Ta, đợi nhiệm vụ hai mươi năm cuối thật sự là hai người kia sao?”

Thần Vũ sứ gật đầu đáp: “Ừm. Bán Thần vì chờ hai người bọn họ sinh ra, lớn lên, tăng cường. Tầm Thần, đã chờ tròn năm thế kỷ, chờ mười tám vạn hai ngàn năm trăm vạn triệu mộ hoàng hôn, người mặc dù đợi hai mươi năm, căn bản không có ý nghĩa gì.”

“Nửa thần đã chờ đợi quá lâu, cũng đã quá cô đơn rồi, mà hiện tại, đã là lúc mộng tưởng của nhân thần chúng ta sắp được

thực hiện!”

“Ngươi, bây giờ cứ đi đi!”

Một câu đi, trong kẽ hở một thước kia, bỗng dừng lại truyền ra “Hung” một tiếng.

Đó là một loại âm thanh ” Tùng một hơi”, phảng phất người trong một thước bạng kia, suốt đời đều ở vì nhiệm vụ cuối cùng hôm nay mà căng thẳng chuẩn bị, cả đời đều vì chuyện hôm nay mà ban ngày cầu tiên, không giờ nào dám quên, mà hôm nay, rốt cuộc cũng là thời điểm nó thực hiện tất cả, cắt đứt tất cả!

“Được!”

“Vậy, hãy cho hai người bọn họ biết, để hai người bọn họ cảm thụ sâu sắc, phải thấy được Bán Thần, trước tiên hai người bọn họ phải có được lực lượng gì!”

“Còn lực lượng mà hai người bọn họ phải có, đó là...”

“Trước tiên phải đánh bại ta hoàn toàn mới được!”

“So với ‘Thần’, nó càng giống – lực...cái’ của thần...!”

Lực lượng của Thần mới xuất hiện bốn chữ, nhưng nghe thanh âm “Liệt Lặc” đột nhiên nổi lên, hai vách đá bên cạnh hơn một xích kia, hiển hách tinh xuất hiện vô số vết nứt, những vết nứt này càng kéo dài đến đỉnh hai vách núi đá, trước đó...

Hách Thính “Ầm” một tiếng vang thật lớn, hai vách đá dựng đứng dường như không chịu nổi một cỗ áp lực vô hình, nổ tung tại chỗ, cho nên ngay lập tức Phi Sa thạch nát vụn hội tụ thành một thanh cự kiếm dài hơn mấy trăm thước, đánh thẳng lên trời, nghiêng nghiêng như một thanh thần kiếm mạnh nhất đã ngủ say từ lâu...

Cuối cùng, nó hóa thành... Oan... Cường... nang... đầy vỏ!

Lại là “Ừ” một tiếng nổ mạnh rung trời, thanh cự kiếm cát đá dài hơn mấy trăm thước kia lại xuyên thẳng tận mây xanh, lập tức mây mù dày đặc trên bầu trời phá tan một khe hở, mây mù bị đánh tan tức thì hóa thành nước mưa rơi xuống, nghiêng nghiêng như...

Vạn dặm trời cao vạn dặm liên sớ hải!

Cửu Thiên Thập Địa cùng nhau khóc!

Bụng vẫn mạ mạ a dua...

xâu nhân Loảng xoảng...

hăm ve sầu thư...

hăm ốc san sát nhớn nhong.

mạ hủ nho nhỏ vo ve.

mạ Lương nói loảng xoảng...

Bụng hạ du dương loảng xoảng...

Quyển Quyển Quyển nhở nhớn nhơ.

lộc cốc trên tấm lưới rào rạt...

Thiên địa mệnh mông, cũng đang vì một ” Cường giả trong người như vậy mạnh mẽ ra khỏi vỏ, mà bóp một cái mồ hôi lạnh!

Mà khi nước mưa đầy trời rơi xuống, một bóng người đã hướng về phía sâu trong màn sương dày đặc giữa quả cầu Bắc càng thêm bí mật, chớp lóe đi, trong mấy ngàn giây một cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, thân hình cực nhanh, tuyệt không thể kém hơn Nhiếp Phong đã dung hợp lực lượng long nguyên!

***

Thần Vũ sứ ngẩng đầu nhìn trời, nhìn nước mưa đầy trời, dưới cái mặt nạ kim loại lạnh lẽo, rốt cục truyền ra một tiếng cười lạnh:

“Ha ha, trời, cuối cùng ngươi cũng khóc rồi?”

“Là bởi vì hắn đã xuất động mà khóc? Bởi vì Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong sắp phải đối mặt một trận chiến kinh thiên đến nơi?”

“Vẫn là bởi vì trận chiến này của bọn họ sẽ làm cho triệt để hiện ra bí mật của “Thần Vũ”, sẽ làm cho “Kỷ luật thần võ” chính thức giáng lâm mà khóc hả?”

“Nhưng bất kể thế nào, phong vân và thần vũ đã sắp giáng lâm, trên đời này, không một ai có thể ngăn cản sự xuất hiện của nó!”

“Ngay cả “Trời” người cũng không ngăn được!”

Mang theo nụ cười lạnh quý dị, người của Thần Vũ sứ lại ngẩng người lên theo, như quý my, từ từ biến mất trong màn mưa...

Từ từ biến mất...

Ở cuối thế kỷ thứ hai mươi, tại thời đại văn minh còn chưa xảy ra thiên kiếp, nhân loại khi đó, từng có không ít thanh âm cực kỳ lưu loát.

Thí dụ như từng có người nói:

“Muốn thắng được người khác, trước hết phải thắng mình.”

Lại có người nói:

“Địch nhân lớn nhất chính là bản thân ta.”

A Thiết cùng Nhiếp Phong lúc này rốt cuộc cũng triệt để hiểu được ý tứ của hai câu nói này, cũng lĩnh hội được nỗi khổ đằng sau hai câu nói này.

Cho nên hôm nay hai người bọn họ xuất hiện trước mắt...

Hơn trăm người có vẻ giống hệt hai người bọn họ như đúc “chính mình”!

Hơn trăm người coi hai người bọn họ như kẻ địch, đang cùng nhau lên “người”!

Biến sinh nách nách! Đúng là biến sinh nách nách!

A Thiết cùng Nhiếp Phong tạo mộng cũng không nghĩ tới, ngay cả hai người từng bước xâm nhập vào khu vực không lông của quả cầu bắc, trong màn sương mù dày đặc lại gặp được hơn trăm bóng người giống như đã từng gặp qua, mà hơn trăm bóng người giống như đã từng gặp qua này cũng không phải ai khác, mà rõ ràng là hơn trăm “Chính mình” có bộ dáng giống hai người bọn họ như đúc!

Trời... Rốt cuộc chuyện này là thế nào đây!

Mất thấy hơn năm mươi A Thiết, còn có hơn năm mươi Nhiếp Phong đang ủa về phía mình bên trên kỳ cảnh quý dị, vô luận hai người bình thường biến hóa không kinh hãi, cũng ngậy đại tại chỗ. Vào thời khắc này, hai người cũng nhanh chóng liếc

nhìn nhau, ánh mắt của song phương đều thoáng hiện ra vẻ hồ nghi giống nhau...

Hơn trăm tên “Phong Vân” trước mắt là ai?

Nếu bọn họ vượt qua hơn trăm người cũng là “Phong Vân” sao? Vậy A Thiết cùng Nhiếp Phong là ai?

Nhưng mà, tất cả ngờ vực cùng khiếp sợ, cũng nhất định phải khôi phục trong nháy mắt, bởi vì...

Chỉ trong chớp mắt, hơn một trăm A Thiết cùng Nhiếp Phong này đã như trăm mũi tên sắc, từ bốn phương tám hướng chém giết về phía hai người!

Mà võ học mà mọi người sử dụng, càng dạy cho hai người giết mình!

Đó rõ ràng là “Xếp Vân Thần Chương” trong cả ngàn năm trước đã phách tuyệt giang hồ Trung Quốc!

Còn Nhiếp Phong nhanh chóng “phong Thần Thoái” trong võ lâm!

Trong chớp mắt, hơn năm mươi thức “Xếp vân thần chương” cùng với hơn năm mươi cái “Phong Thần cước”, đã giết đến trong gang tấc của hai người, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có ——

Chương thời nghênh đón!

Chỉ một thoáng hơn trăm cái bóng chương ảnh và sấm sét đánh mạnh tới, ở giữa không trung phát ra tiếng “Ích Phách” liên miên không dứt, lực lượng của hơn trăm tên Phong Vân kia cũng không yếu, mỗi một kích ít nhất cũng phải hơn trăm vạn năng lượng trở lên, A Thiết cùng Nhiếp Phong một lòng chương ngăn cản, chân đi chân, lấy sức mạnh sau khi hai người dung hợp long huyết, trong lúc nhất thời cũng không cách nào lao ra khỏi vòng vây!

Càng quỷ dị chính là, hơn trăm phong vân đang đánh giết hai người, lại còn cùng nhau kêu to một ít khẩu hiệu:

“Vượt qua bọn chúng!”

“Thịt sạch bọn chúng!”

“Thay thế bọn họ!”

Vượt qua, tiêu diệt, thay thế?

Hơn trăm tên phong vân này vì sao phải vượt qua, giết chết thay thế A Thiết cùng Nhiếp Phong?

Nhìn mỗi một chiêu chưởng thôi của bọn họ, đều ẩn chứa vô tận sát ý cùng hận ý, hiển thị thấy bọn họ cực kỳ căm hận hai người A Thiết, nhất định phải để hai người bọn họ vào chỗ chết! Nhưng vì sao bọn họ lại căm hận “Chính mình” như vậy? Bọn họ vì sao phải hủy diệt “chính mình” rồi sau đó nhanh hơn?

Không cần phải suy nghĩ nhiều, trên thực tế, dưới thế công liên tiếp mãnh liệt của “chính mình” không ngừng, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã bận bịu không thể tách ra, nhưng giữa hai người trong lúc ngăn cản vẫn duy trì độ cao ăn ý, Nhiếp Phong càng nói: “A Thiết! Xem ra, hôm nay chúng ta phải đánh bại chính mình mới có thể tiếp tục lên đường!”

A Thiết trầm giọng đáp lại:

“Bất kể là ai, chỉ cần dám ngăn trở chúng ta tìm đường về Bán Thần, ta, cũng sẽ gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

“Giết...hung - bại - tự... tự kỷ!”

Không sai! Sự tình cho tới bây giờ, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản lời thề A Thiết phải tìm ra nửa phần tâm thần! Chỉ vì hắn phải tìm ra nghĩa phụ tình thâm nghĩa trọng “Hoắc Thiên”, còn có chân thân “Bạch Tú” không tiếc hy sinh tính mạng trong không gian khác, cho dù là ở trong không gian khác, những gì bọn họ trải qua cũng chỉ là một hồi tình nghĩa giả lập; máu chảy của bọn họ, cũng chỉ là máu giả tạo...

Ông ta cũng không tiếc!

Nhưng mà, cho dù A Thiết cùng Nhiếp Phong muốn giết mình cũng không dễ, trước mắt hơn trăm tên phong vân, thật sự giống hai người như đúc phong vân, hai người ra chiêu thế nào, hơn trăm tên phong vân như sớm đoán ra hai người bọn họ chiêu, điều này cũng khó trách, cái trên đời này khó đánh bại nhất chính là mình!

Cũng chỉ có bản thân mới hiểu rõ ưu điểm và khuyết điểm của mình nhất!

“Đục bấpc” thanh âm vẫn không dứt bên tai, hai người thoáng cái đã cùng Quá Bách Phong Vân liều mạng hơn ngàn kích, A Thiết cùng Nhiếp Phong chẳng những cảm thấy mỗi một chiêu trước đó bị chế trụ khuỷu tay, thậm chí mỗi một chiêu trăm người này đều phát ra hướng về phía tử huyết yếu nhất trên thân thể hai người, bảo hai người bọn họ không thể không đổi công làm thủ, cũng không có cách nào thúc giục năng lượng long nguyên cường đại hơn trong cơ thể!

Chỉ có khổ phòng thủ như vậy, từ đầu đến cuối cũng không phải biện pháp, huống chi, hơn nữa, lực lượng mỗi kích của hơn trăm vạn năng lượng của Bách Phong Vân, A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ cảm thấy dưới tử thủ, năng lượng trong cơ thể đã không ngừng bị hao tổn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù hai người mạnh bao nhiêu, cũng nhất định sẽ dốc hết sức lực mà bại trận!

Mà về mặt mỗi của hai người này, toàn bộ đã nhìn thấy trong trăm tên Phong Vân Nhân này, chỉ thấy mọi người nhìn nhau một cái, chính giữa còn có người kêu lên: “Bọn hă, xem ra đã bắt đầu hết sức rồi! Đây là cơ hội ngàn năm có một...”

“Giết!”

Đúng vậy! Hai người bị vô số năng lượng của đám người giết chết, không chỉ lộ vẻ mệt mỏi mà còn lộ rõ sơ hở. Còn kẻ hở trên người cả hai cũng là sơ hở trí mạng, sơ hở đó chính là...

Hai người là vị trí ngực bụng!

Đột nhiên nghe thấy tiếng xé gió của vô số thân hình vang lên, hơn một trăm phong vân sau khi nhìn ra sơ hở của hai người bọn họ liền cực kỳ ăn ý cùng nhau phóng người lên, chương cước của mọi người đều quán chú hơn trăm vạn năng lượng trở lên, tấn công về phía ngực bụng A Thiết cùng Nhiếp Phong!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hơn năm mươi chương ảnh bộ kinh vân giết về phía A Thiết, hơn năm mươi cái cước kinh của Nhiếp Phong đánh về phía Nhiếp Phong, mỗi một chương mỗi một cước đều phát ra năng lượng trăm vạn lần. Ngay lập tức, hai người A Thiết đều phải đối mặt với năm ngàn vạn một kích, nếu ngực bụng sơ hở thực sự bị đánh trúng, liền tuyệt đối phải bại dưới tay “Chính mình”!

Nhưng mà, đối mặt với hơn trăm người giống mình như đúc, đối mặt với hơn trăm chiêu võ học giống mình như đúc, A Thiết cùng Nhiếp Phong, giống như cũng vô kế khả thi, cũng không cách nào phá được một kích Tề Tâm của Bách Phong Vân liên thủ trước mắt...

Hai tiếng “Ầm” “Bành” vang lên, dưới những kẻ hờ, ngực và bụng A Thiết đều bị trăm tên Phong Vân oanh kích, hai tên thoáng chốc đều phải chịu năm nghìn vạn năng lượng giáng xuống, toàn thân như bị sét đánh!

Bọn họ, thật sự sẽ bại? Vậy mà lại thua dưới tay bài vân chương và chân Phong Thần ư?

Mây gió bắt bại bắt bại, cuối cùng cũng phải ngã xuống?

Không!

Tuyệt đối không!

Ngay lúc ngực bụng hai người bị năm ngàn vạn năng lượng giáng xuống, thần kỳ xuất hiện, vốn đang mừng rỡ như điên hơn trăm tên phong vân, trên mặt ngược lại không tìm được chút sắc mặt vui mừng nào, ngược lại, sắc mặt mọi người, đột nhiên trở nên so với chết càng thêm khó coi!

Ở trong càn có người không cách nào tin kinh hô:

“Không... có thể! Trong cơ thể của các người... sao có thể... có năng lượng tương thông với cơ thể chúng ta được?”

“Chúng ta cho dù... tất cả đều giống nhau như đúc, cho dù tất cả đều là... Bộ Kinh Vân và Nhiếp Phong, nhưng cũng mỗi người mỗi khác... Một cơ thể? Làm sao năng lượng trong cơ thể chúng ta lại có thể... tương thông?”

“A...? Chúng con... hiểu rồi!”

“Chẳng lẽ Thần Vũ sư nói cho bọn ta biết, hai người các người chắc chắn sẽ đi theo con đường này, thật ra là muốn bọn ta đến đây chịu chết...”

“Hy sinh vì các người?”

“Hắn sớm biết rằng một khi năng lượng của chúng ta tương thông, nhất định sẽ bị các người hút...”

“Một không hai?”

Đúng rồi! A Thiết và Nhiếp Phong cũng cảm giác được!

Hai người vừa mới trúng đòn nghiêm trọng, vốn mong muốn bản thân sẽ bị thương nặng, ai ngờ năng lượng mọi người vừa đánh trúng ngực bụng hai người, hai người bọn họ toàn thân như bị sét đánh, phát giác lực lượng long nguyên trong cơ thể đột nhiên như “vô hạn vô tận”, xoáy sâu vô biên “Vô biên”, không ngừng đem năng lượng mọi người mạnh mẽ hút vào trong cơ thể!

Năng lượng này hơn hẳn Bách Phong Vân, một khi tương liên với năng lượng long nguyên trong cơ thể hai người thì mọi người đều không thể rút lui được, trong lúc nhất thời tất cả đều đứng ngẩn ngơ tại chỗ, khiến cho năng lượng trong cơ thể cuộn cuộn không dứt, không ngừng bị hút vào trong cơ thể hai người A Thiết!

Nhưng lực lượng của hơn trăm tên Phong Vân này vốn không kém, tin tưởng mỗi người đều có năng lượng hơn trăm vạn lần trở lên. Bây giờ năng lượng toàn thân của mọi người đều chạy tán loạn vào trong cơ thể hai người, A Thiết cùng Nhiếp Phong lại tăng thêm năm ngàn vạn năng lượng trở lên, tăng thêm năng lượng long nguyên vốn có trong cơ thể hai người, hai người chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên trở nên vô cùng căng tràn khó chịu, bọn họ nhất định phải...

Bạo phát!

Đột nhiên nghe ” gầm” một tiếng! Trong cơ thể căng ra muốn nứt, A Thiết cùng Nhiếp Phong rốt cục không tự chủ được hướng lên trời điên cuồng gào thét, năng lượng vận chuyển trong cơ thể cũng đồng thời bùng nổ như lũ quét!

Mà uy lực của đạo lũ này, không những đem lực lượng mất sạch hơn trăm phong vân, như tất cả phế vật đều chấn mạnh lên trời, lực phản chấn do năng lượng bộc phát ra ngay tại chỗ, ngay lập tức đem tất cả từ trường trong phạm vi mấy ngàn dặm sương mù dày đặc cùng cát vàng khắp nơi, chấn hướng bay ra phía ngoài, nghiễm nhiên xảy ra một cuộc kháng nghị, trong lúc nhất thời trời long đất lở, phong vân biến sắc!

Thế khó đoán được, hơn trăm phong vân xuất hiện lại không thể đánh bại A Thiết cùng Nhiếp Phong, ngược lại khiến hai

người mạnh hơn, chẳng lẽ đúng như Bách Phong Vân nói, là Thần Vũ sứ tận lực an bài?

Không! Phải nói là Thần Vũ sứ cố ý sắp xếp theo nửa phần thần...

Nó, thề muốn A Thiết và Nhiếp Phong phải trở thành “Phong vân” mạnh mẽ nhất trên đời trước khi gặp nó!

Muốn tìm thần thì trước hết phải trở thành Thần!

Như hạt mẫu bùng nổ, xung quanh lại lần nữa yên tĩnh trở lại!

Mà vừa rồi Hư Thiên Bách Phong Vân bị hai người A Thiết phản chấn lên giữa không trung, đã sớm tản mạn khắp nơi như điều đứt dây!

Lực lượng mọi người không chỉ một mình mất hết, vừa rồi lúc bị chấn lên giữa không trung, cũng bị lực lượng kinh thể hai người đánh cho ngũ lao thất thương, giờ phút này tất cả đều tê liệt trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, khí thể mong manh, xem ra đã cách chết không xa.

Chỉ nhìn hơn trăm “chính mình” đang gãy chết, A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường khó có thể hình dung, một loại cảm giác “Hắn triều quân thể cũng giống nhau”, Nhiếp Phong nhíu mày hỏi: “Các người, vì sao phải tập kích chúng ta?”

“Thể diện của các người tại sao lại giống ta như đúc A Thiết?”

“Rốt cuộc các người là ai?”

Nghe Nhiếp Phong hỏi vậy, Bách Phong Vân không khỏi quỷ dị cười một tiếng, trong đó có người suy yếu đáp: “Thật... Không ngờ, các người lại hỏi chúng ta... là ai?”

“Các người sao không... Hỏi mình một chút, rốt cuộc bản thân... là ai?”

“Tại sao các người lại giống phong vân hơn ngàn năm trước như đúc?”

Nhiếp Phong nghe vậy ghen lời, chỉ vì hỏi lại, quả thật trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào. Y thật sự không biết đáp án chính thức.

A Thiết lúc này lại nặng nề hỏi: “Vậy ý của các ngươi là, các ngươi biết chúng ta là ai không?”

Hơn Bách Phong Vân chợt nghe câu hỏi này của A Thiết, tất cả đều hai mặt nhìn nhau, dường như đột nhiên hiểu ra cái gì, đáp: “Hóa ra... Hai người các ngươi thật sự còn chưa biết... mình là ai? Cũng không biết mình rốt cuộc là... Là thứ gì?”

Nhiếp Phong gật đầu:

“Ừm! Chúng ta chỉ biết, bọn ta nhất định là Thần Võ Giả gì đó, nhưng thủy chung vẫn không rõ, dựa vào sự tồn tại của bọn ta, sẽ liên quan đến vũ khí thần vũ khí kinh thế gì, còn có cái gì nghịch loạn văn minh nhân loại Thần Võ Kỷ!”

Hơn Bách Phong Vân kia nói: “Ha ha, chúng ta cho rằng... bản thân... đã khá đáng thương, lại không ngờ, hai người các ngươi vốn dĩ so với chúng ta... đáng thương hơn, bởi vì hai người các ngươi luôn bị lừa dối, không biết vì sao... vì sao mà... tồn tại...”

“Được... thôi. Để bọn ta hảo tâm nói cho các ngươi biết, các ngươi rốt cuộc là... cái gì vậy!”

“Thật ra các ngươi là...”

Nói rồi! Cuối cùng cũng có người biết được nội tình, nói cho A Thiết cùng Nhiếp Phong bọn họ rốt cuộc là cái gì, tại sao bọn họ lại giống phong vân chân chính như đức!

Nhưng mà, ngay tại thời điểm hai người bọn họ sắp sửa biết được câu trả lời hợp lý, ngay trước khi một người trong số Bách Phong Vân muốn nói ra chân tướng...

Chân tướng đã ngưng kết trong miệng hắn!

Hắn vĩnh viễn không thể thổ lộ chân tướng A Thiết và Nhiếp Phong nữa!

Không chỉ có hắn, ngay cả Bách Phong Vân cũng vậy!

Chỉ vì ngay lúc này, bọn họ đã biến thành hơn trăm người chết!

Hơn trăm tên đã bị chém giết ngang hông, chỉ còn sót lại nửa người trên phong vân!

Hoàn toàn không có máu!

Hoàn toàn không có ánh sáng!

A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng khó có thể tin, ngay tại thời điểm chân tướng sắp cận chén, hơn trăm tên phong vân trước mắt lại bị người chém giết trong cùng một lúc, người tới ra tay cực nhanh, thậm chí ngay cả A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng không hề phát giác, cho đến khi hai người thấy toàn bộ thân thể đám người bị cắt thành hai đoạn, hơn nữa còn phơi thây trên mặt đất, mới phát hiện bọn họ đã cùng một sát na chết đi!

Ra tay thật nhanh thật đáng sợ! Nhanh đến nỗi thậm chí ngay cả chỗ thất lưng cũng không có chảy ra nửa giọt máu! Thậm chí nhanh đến mức nhìn không thấy ánh sáng của vũ khí người sử dụng! Đương nhiên cũng không thể biết đây là vũ khí gì!

Mắt thấy tất cả trăm trăm phong vân đều chết thảm trong chớp mắt, toàn thân A Thiết cùng Nhiếp Phong không khỏi căng thẳng đề phòng, bởi vì người tới chẳng những nhanh mà khí tức người đến nhanh chóng bao phủ bốn phía, âm thầm áp bức hai người trong hạch tâm!

Đó là một luồng khí cực độ sắc bén!

Đó là một luồng khí tức vô địch khoáng thế!

Đó là một luồng...

“Kiếm khí?” Đột nhiên A Thiết sững sờ, hẩn tỉnh thông kiếm đạo, so với Nhiếp Phong tỉnh thông dùng đao lại càng nhạy cảm với kiếm khí hơn. Hẩn lập tức cảm thấy, tràn ngập bốn phía là một cỗ kiếm khí, hơn nữa còn là một cỗ kiếm khí mà hẩn và Nhiếp Phong cực kỳ quen thuộc...

“Kiếm khí” của hẩn!

Kiếm khí Nhập Tam!

“Nhập Tam? Là ngươi?” A Thiết ngạc nhiên nhìn chung quanh, cao giọng hô một tiếng:

“Ngươi, vì sao phải giết hơn trăm tên giống phong vân như vậy?”

A Thiết nhìn khắp bốn phía, đơn giản là vì Bát Quái Tam sau khi xuất kiếm lập tức biến mất không còn tăm tích, chỉ có kiếm khí cường đại lẫn lộn, chẳng những tràn ngập bốn phía, càng nhiều loạn cảm ứng của A Thiết cùng Nhiếp Phong,

khiến cho hai người bọn họ trong lúc nhất thời cũng không cách nào cảm ứng rõ ràng, có thể thấy được tu vi Tủy Tam hôm nay rất mạnh, so với ảo ảnh hư ảo trong “Không gian dị” càng thêm khó tưởng!

Mà A Thiết vừa nói ra lời này, trong sự hoang vu quanh thân bỗng truyền đến một tiếng cười lạnh:

“Ha ha, thật không hổ là bộ kinh vân cường đại nhất tái sinh “A Thiết”, riêng lấy kiếm khí đã có thể biết rõ thân phận chủ nhân kiếm khí!”

“Vậy hãy để ta nói cho ngươi biết, ta giết chết tên phế vật Bách Phong Vân này, căn bản là từ bi, không muốn bọn hăn sống sót thêm lần nữa!”

***

“Kỳ thật bọn hăn đều là tiền thân của các ngươi, lại là người thất bại không hợp yêu cầu, nhưng bọn hăn lại hi vọng giống như ngươi và Nhiếp Phong, có thể trở thành phong vân mạnh nhất tái sinh, đáng tiếc hết lần này tới lần khác không như nguyện, mới có thể như vậy đổ kị và căm hận các ngươi. Nếu để cho bọn hăn sống sót uống công tị đau đớn, nhưng không bằng dứt khoát cho bọn hăn một cái sáng khoái, có thể chết dưới kiếm của Thánh Giả ta, cuối cùng cũng coi như bọn hăn thất bại phúc khí lớn nhất một đời!”

Cái gì? Hóa ra vừa rồi là do hai người A Thiết đồ kỵ nên mới có thể tấn công hai người họ? Thảo nào bọn họ luôn hô to ”siêu việt” và “Thay thế” bọn họ mà”!

Chỉ có điều, bây giờ A Thiết và Nhiếp Phong đã không rảnh để ý tới lai lịch và tâm tính của Bách Phong Vân nữa, bởi vì ngay khi những lời này Huân Tam nói ra, từ phương vị thanh âm này, A Thiết và Nhiếp Phong đã được phân biệt ở Nhiếp Tam!

Nhiếp Tam, thì ra là ở ngay trên đỉnh đầu bọn họ!

A Thiết và Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng thấy một bóng người đang lơ lửng ở trên trăm cái sừng của hai người, như thần thánh, đột nhiên nhìn lại, dường như còn giống thần hơn cả thần chân chính!

Mà Nhập Tam, cũng chính là cường giả tuyệt thế bí ẩn xuất hiện trên vách đá hai bức tường che kín trước đó, gã cường giả tuyệt thế đến đây chấp hành nhiệm vụ cuối cùng kia!

Chỉ là, A Thiết và Nhiếp Phong mặc dù đã xác định được Nặc Tam ở đâu, hai người vừa nhìn thấy Tụ Tam cao cao tại thượng, lại ghen hòng nhìn trần trời ngay tại chỗ, tựa như nhìn thấy một ít sự vật bọn họ không thể ngờ tới sẽ nhìn thấy, bởi vì duyên Trung Tam trước mắt...

Lại hoàn toàn không phải bộ dáng bông tam bọn họ nhìn thấy trong không gian khác...

Tụ Tam ở trong không gian khác, mặc dù là một đầu tóc bạc, nhưng lúc này đang tráng niên, nhưng hôm nay đang ở trên đỉnh đầu hai người, lại là một lão giả tuổi còn hơn bảy mươi, cho dù một gương mặt nước có uy thế cường giả, nhưng nếp nhăn trên mặt, còn có tóc bạc thương thê kia, sớm đã báo cho tuổi Thánh Giả đã xế chiều!

Càng kỳ quái hơn là, trước mắt Khuê Tam này, vô luận là hai mắt, miệng mũi, hình dáng, đều hoàn toàn không giống với Nhiếp Tam không gian khác, nhìn dung mạo ngũ quan, căn bản không cách nào tìm được cái hình dáng Kháng Tam trong không gian khác kia!

“Ngươi, thật sự là Long Tụ Tam?” Nhiếp Phong nhíu mày thật sâu.

Vẫn y nguyên “Nhập Tam” trôi nổi giữa không trung như thần này, đáp: “Không tệ! Ta, chính là Long Tụ Tam giả tráo!”

“Ta biết các ngươi nhất định thập phần kinh ngạc, bởi vì ta ở trong không gian khác, còn dừng lại tại thời điểm ta tráng niên cầu kiếm, nhưng ta trước mắt đã gần đến tuổi xế chiều...”

“Kỳ thật dị không gian do nửa người nửa thần sáng tạo vốn là một trận ảo ảnh hư không, cho nên thật thật giả giả, cuối cùng cũng không có gì phân biệt! Quan trọng nhất, vẫn là...”

“Thực lực của ta!”

“Nhưng...” A Thiết đột nhiên nói: “Người trước mắt ngươi, không những đã cuối đời, mà hoàn toàn không phải là tật xấu hạng ba...”

“Ngươi, căn bản là một người khác?”

Nặc Tam cười lạnh, nói: “Thông minh! Các ngươi đã hiểu kỳ như thế, vì sao dung mạo ta đại biến, vậy để ta nói cho các ngươi chân tướng, chỉ vì nhục thân chân chính “ta” đã sớm chết rồi, hôm nay ta ở trước mặt các ngươi, chỉ là một người khác mượn thể trọng sinh ta!”

Cái gì? Nhập Tam chân chính đã chết?

Mà hôm nay, Anh Tam này, lại là một Lư Tam mượn thể trọng sinh ra khác?

Nhiếp Phong càng nghe càng hồ đồ:

“Ta không hiểu.”

Nghiên Ba nói: “Có lẽ ta nên nói rõ hơn nhiều, thân thể thật sự của Long Khốc Tam đã chết, nhưng não bộ của hắn còn chưa kịp chết đi, về sau, nửa bên thân liền đem não Long Khốc Tam, cấy ghép vào trong bộ thân thể mới này của ta hiện tại, cho nên có thể nói, hiện giờ ở trước mặt các ngươi ta, chỉ có não bộ mới thật sự là ta!”

A? Nguyên lai là Nhập Tam từng được nửa bên thân trợ giúp, đem não cấy ghép, lại được tân sinh? Nhưng, vì sao hắn phải tiếp nhận não tử cấy ghép?

Kiểm Thánh thất bại, cũng có một ngày bại vong?

Vấn đề của A Thiết và Nhiếp Phong quả thực giống như trực tiếp khắc lên mặt bọn họ, Nhập Tam lại nói: “Rất kỳ quái kẻ vốn thất bại ta cũng sẽ chết, có phải không?”

“Nhưng thật ra ta năm đó cũng không phải chết trận, ta là vì cầu “Kiếm Mạch Tam” mà chết!”

Lại là... Kiếm Nhập Tam?

Ma kiếm tuyệt thế này có thể diệt thiên diệt địa, nghe nói trong Kiếm Trung Cực Phong có thể diệt sạch tất cả sinh linh, đã làm trẻ nãi kiếm thánh hơn ngàn năm trước cả đời, không ngờ sự tình cách hơn ngàn năm vẫn “Âm Dung” tiếp tục ngộ tội vong khức tam, cuối cùng, càng khiến hắn cầu “Kiếm Miên Tam” mà thôi?

A Thiết nói: “Kiếm đạo to lớn, vô bờ vô biên, người tội gì phải chỉ cầu một thức Tuyệt kiếm, đến cùng cầu chết?”

Nghiên Tam nói: “Chết, đối với chúng sinh bình thường mà nói có thể đáng sợ dị thường, nhưng đối với ta, chỉ cần chết có thể cầu được Kiếm Tủy Tam, thì tuyệt đối sẽ chết có giá!”

Nhiếp Phong ngạc nhiên nói: “Ý của huynh là, nói là năm đó vừa chết, huynh thật sự cầu được bí mật kiếm trí ba?”

“Nhưng Kiếm Tủy Tam chỉ có Kiếm Thánh chân chính hơn ngàn năm trước mới có thể ngộ được trước khi chết, từ đó về sau không còn ai có năng lực ngộ ra chân lý của nó nữa. Người, làm thế nào ngộ được Kiếm Tủy Tam?”

Túc Tam vui vẻ cười:

“Ta tráng niên lúc còn trẻ, ở thế giới tịch mịch thê lương này sau kiếp nạn, một mực suy nghĩ khổ cực mười năm, thủy chung không cách nào ngộ ra chân nghĩa Kiếm Cương Tam. May mà về sau gặp được nửa bên thần, chỉ cần ta nhận lời vì nó làm việc cho trong không gian khác, nó sẽ nói cho ta biết một phương pháp ngộ được Kiếm Đảm Tam!”

Lại nửa bên thần? A Thiết nói: “Xem ra, nửa thần thật sự là một vị thần, nó dường như ở khắp mọi nơi, không gì không biết, thậm chí ngay cả phương pháp ngộ ra Kiếm Tủy Tam cũng nhất nhất thông hiểu?”

Nghiên Tam gật đầu:

“Không tệ! Năm đó vì cầu Ngộ Kiếm Tủy Tam, ta nghĩ cũng không nghĩ đã nhận lấy nửa phần thần! Mà nửa thần cũng giống như nói cho ta biết phương pháp tìm hiểu Kiếm Tủy Tam!”

“Tin rằng các người cũng nên xem cuốn trên chiến giáp Thiên Tà, Kiếm Thánh chân chính hơn ngàn năm trước, ở trước khi chết mới có thể đón ngộ được Kiếm Vĩng Tam, cho nên Kiếm Tử ba, có thể nói một thức là kiếm tử vong chỉ có “Kinh nghiệm tử vong” mới có thể triệt để lĩnh ngộ...”

“Mà phương pháp của Bán Thần, chính là ta phải trải qua tử vong, rồi sống lại!”

Nhập Tam nói đến đây, A Thiết cùng Nhiếp Phong rút cuộc hoàn toàn hiểu ra!

Không sai! Ma kiếm mạnh nhất đã có thể tử vong vì tất cả các sinh linh trên đời. Người ngộ kiếm trước hết phải trải qua cái chết, mới có thể hiểu được sự đáng sợ của cái chết!

Mà Kiếm Thánh chân chính hơn ngàn năm trước lại làm được, rút cuộc ở một khắc tử vong ngộ kiếm, càng ở thiên hạ sẽ phát huy uy lực tử vong của Kiếm Cương Tam Thiên.

Đáng tiếc chính là, mặc dù hắn đã ngộ kiếm, nhưng trên đời này, không ai có thể trải qua cái chết mà không tử vong, cho tới bây giờ cũng không có ai!

Nhưng mà thời thế thay đổi dễ dàng, nửa thần lại phá vỡ định luật tử vong này.

Nó dẫn dò Tủy Tam tự cắt đứt, khiến nó trong quá trình kinh nghiệm tử vong ngộ được chân lý Kiếm Khốc Tam, lại nhanh chóng đem não tử vong, cấy ghép vào một bộ phận khác, như vậy, Tủy Tam có thể bảo tồn nó trong quá trình tử vong ngộ ra Kiếm Tủy Tam, càng có thể mượn trọng thể sinh!

Hay cho một bên Thần!

A Thiết và Nhiếp Phong cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, trí tuệ nửa bên thần, nửa bên thần hậu, tất cả mọi thứ ở nửa bên thần đều vượt quá hai người bọn họ dự liệu!

Đương nhiên, bọn họ cũng rất muốn biết về mưu mô nửa Thần nửa kia.

Mà bây giờ, lại là lúc hai người bọn họ biết đến nửa bên dưới thần linh rồi.

Nhập Tam trước mắt, chính là nửa bên thần đã dàn xếp cho hai người bọn họ!

Mà Khổng Tam này, càng mạnh mẽ hơn so với Hư Tam trong không gian dị thường!

Bởi vì, ma kiếm tuyệt thế của hắn đã bị diệt thiên địa...

Kiếm, Nguyễn - Tam!

Nhưng giữa không trung bỗng tam, chẳng biết từ lúc nào đã nhắm mắt ngưng thần, toàn thân bốc lên khói mờ lượn lờ,

giống như đang từng bước tăng kiếm khí của bản thân lên, trong miệng thì thảo phun ra mấy câu:

“Đã hơn hai mươi năm...”

“Từ hơn hai mươi năm trước, ta từ trong tử vong ngộ ra Kiếm Bất Tam, lại mượn thể trọng sinh tiếp, một mực chưa từng thi triển Kiếm Bính Tam.”

“Bởi vì ở thế giới khó có nửa điểm còn sót lại này, căn bản không có ai đáng để ta thúc dục chiêu tuyệt thế này. Cho nên, mặc dù ta ngộ được Yên Tam, lại học được cũng không có tác dụng, lại nhận được danh tiếng Tam Diệt Thiên Tuyệt Địa, nhưng hôm nay...”

“Cho dù là vì thực hiện hứa hẹn với nửa Bán Thân, giúp nó lần nữa thúc ép hai người các người ẩn tàng lực lượng, kiểm soát hoặc là vì thử uy lực kinh thể của Kiếm Cương Tam ta một lần, công đang tư...”

“Chúng ta đã đánh một trận khó tránh khỏi!”

Thì ra từ Nhập Tam đến đây, cũng là vì nửa bên thân thúc ép tiềm lực hai người A Thiết? Nửa bên thân vì sao hao hết tất cả tâm lực, nhân lực cùng vật lực, cũng phải bức hai người cường ngạnh tăng cường?

Hai người A Thiết không cần nghĩ ngợi lung tung, hai chữ A Thiết khó tránh khỏi vừa nói ra, hai mắt của Tủy Tam đang lơ lửng giữa không trung đột nhiên trợn lên, hai tay cùng lúc vung lên!

Vẻ mặt lão chấn động, một mực thúc giục kiếm khí toàn thân lập tức như xạ tiễn liệt dương phóng bạo!

Chỉ thấy vô số kiếm khí bắn nhanh xuống, ngay tại chỗ liền cắt mặt đất trong phạm vi năm mươi trượng A Thiết cùng Nhiếp Phong đến đục đất không có chỗ lành, cả mặt đất đều tràn đầy vết kiếm sâu như mạng nhện!

Trong lòng biết đây chính là tấu trước chiêu Kiếm Tủy Tam, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng không nói chuyện, kiếm tốt tuyệt thế trong tay cũng súc tích chờ phát động, trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Chỉ vì hai người biết, trong lòng Tủy Tam, căn bản thiên địa khó cản trở, mà thức tuyệt thể ma kiếm “Khí Tam” kia của hắn, trong lịch sử Trung Quốc cũng chỉ từng hiện lên, chưa từng có bất kỳ người sống nào có thể chứng minh uy lực tuyệt diệt của nó, bởi vì người từng kiến thức Kiếm Cương Tam Cảnh, đã sớm trở thành người chết!

Nhận thức của A Thiết đối với Kiếm Tủy Tam, cũng chỉ được một đoạn miêu tả duy nhất trong quyển thượng “Thiên Tà Chiến Giám”:

“Kiếm Nhập vừa ra, hết thấy sinh linh thề mặc sức chém giết!”

Tất cả sinh linh đều có?

Vậy có bao gồm A Thiết và Nhiếp Phong đã phong vân hơn ngàn năm trước không?

Không biết!

Bởi vì không biết, hai người A Thiết ở dưới kinh chiêu của Tủy Tam tấu ra, càng không thể phớt lờ được, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót!

Bọn họ minh bạch, bây giờ bỗng Tam chỉ biết phát ra một chiêu, một chiêu này, sẽ là chiêu thứ nhất của hắn, càng có khả năng là chiêu cuối cùng!

Hai người bọn họ nhất định phải tiếp được một chiêu này, nếu không kết cục của hai người bọn họ sẽ được nói như trước:

Mặc cho... làm thịt... cắt...!

Nhưng A Thiết và Nhiếp Phong luôn cho rằng chỉ cần mình ngưng thần đợi đợi, chưa chắc đã không thể phá chiêu, suy nghĩ này thật ra chín phần mười sai rồi!

Kiếm Nhập ba chỉ sự đáng sợ, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng bất luận kẻ nào trên đời, đương nhiên bao gồm bọn họ!

Bởi vì bọn họ dù sao cũng chỉ là thân thể máu thịt của “người”!

Ngay lúc thể xác và tinh thần hai người A Thiết căng thẳng, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, hai người đã thấy hai tay vừa rồi rung lên, giờ phút này hai mắt điên cuồng trợn lên bất ngờ, lập tức hai mắt trợn trắng!

A... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khỏi ba đột nhiên trợn trắng hai mắt, sống như là một thể xác mất đi linh hồn, lại như linh hồn xuất khiếu, càng giống như một người chết sống lại, chẳng lẽ...

Trong nháy mắt hành công ngấn ngủi này, hẳn thực sự biến thành một người chết di động?

Chỉ có người chết còn sống, mới có thể đôn ngộ được uy lực đáng sợ trong quá trình tử vong, phát huy được cảnh giới tối cao nhất?

Không cần đoán tiếp! A Thiết cùng Nhiếp Phong đã lập tức biết đáp án!

Ngay lúc hai mắt đang trắng dã, giống như người chết sống, hai người A Thiết đột nhiên kinh giác một chuyện lạ!

Bọn họ, tất cả đều không thể động đậy gì cả!

Tay không thể động!

Chân không thể động đậy!

Kiểm không thể động!

Đao không thể động!

Thân bất động!

Mắt không thể động đậy!

Thậm chí ngay cả miệng cũng không thể động!

Điều này sao có thể? Lấy lực lượng A Thiết và Nhiếp Phong hòa tan long huyết, bất luận là cường giả tuyệt thế nào, cũng tuyệt không có khả năng lấy bất luận nội khí vô hình gì, cách không cứng rắn chế trụ hai người nửa tắc khó động. Huống chi giờ phút này Anh Tam phiêu phù trên không ít nhất trăm cân, lấy khoảng cách này, tuyệt đối không thể cách không chế hai người!

Nhưng dựa vào đâu bây giờ hai người vẫn khó có thể nhúc nhích?

A Thiết và Nhiếp Phong bỗng phát hiện ra, lúc này không thể nhúc nhích được nữa, thì ra không chỉ có hai người bọn họ, mà

còn có một số thứ cũng giống như bọn họ không cách nào động đậy được nữa!

Những thứ này, rõ ràng là...

Rõ ràng là “Tù trường vân vụ” vốn đang ngập tràn đầy trời kia!

Trời! Những mây mù từ trường này, vừa rồi hai người bắn ra lực lượng oanh luit hơn trăm trăm phong vân kia, một lần bị đánh tan thành mây khói, nhưng từ trường mây mù nồng đậm, trong khoảng thời gian ngắn lại tụ hợp, nhưng hai người A Thiết vạn liệu không đến, những mây mù từ trường bay lượn đầy trời này, tụ tán, đột nhiên cũng giống như bọn họ, hoàn toàn không động...

Không! Phải nói, từ trường vân vụ đã hoàn toàn ” đình chỉ” rồi!

Trong thoáng chốc, tất cả vân vụ từ trường quay chung quanh từ trường trong phạm vi trăm cân của hai người, lại như “Định Kính” trong hệ thống, tất cả đều cố định tại chỗ, không bay, không di chuyển, không tiêu tán...

Bất động!

Toàn bộ người và vật trong không gian đều dừng lại, bất động!

Kiểm Nhập thật đáng sợ! Khúc đạo đầu thật dọa người! Đây là yêu pháp trong truyền thuyết Trung Quốc cổ đại? Hay là kiếm pháp?

Đáng sợ hơn nữa là, đã khiến mây không thể di chuyển, sương không thể tản, người không thể động, nhưng hai mắt vẫn trắng dã, giờ phút này lại có thể “Động”!

Chỉ thấy thân hình hắn ở giữa không trung từ từ chìm xuống, không bao lâu sau, người của hắn đã bồng bềnh trên mặt đất như một vị thần, còn vừa cười quỷ dị vừa nói: “Thấy chứ?”

“Hai người các ngươi rút cuộc nhìn thấy Kiếm Bất Tam do Kiếm Thánh hơn ngàn năm trước sử dụng, rút cuộc tại sao lại để cho bất kỳ sinh linh nào trên đời tùy ý xử lý chứ?”

Đúng vậy! Cuối cùng A Thiết và Nhiếp Phong cũng hiểu được ngọn nguồn trung tâm rồi!

Cái gọi là Kiếm Tùy Tam, thật ra là khiến tất cả mọi người và vật đều không thể động đậy, người hành chiêu trái lại có thể hoạt động tự nhiên, cuối cùng, hết thấy sinh linh đương nhiên không cách nào phản kháng, mặc cho xử lý!

Nhưng mà, thiên địa có luật, càn khôn có thứ tự, vạn sự vạn vật nháy mắt thay đổi. Lúc nào cũng di chuyển, đều tại động...

Muốn đem vạn vật trên đời gắt gao áp chế khuỷu tay, không thể động đậy mảy may, căn bản là không có khả năng, trước kinh chiêu Kiếm Không Tam diễn ra, làm sao có thể làm không có khả năng biến thành khả năng?

Nếu đổi lại là người bình thường, có lẽ căn bản không cách nào biết nguyên nhân trong đó, nhưng A Thiết và Nhiếp Phong lại không phải người bình thường.

Bọn họ, gần như đã tiếp cận vô địch tái thể phong vân!

Trong cơ thể bọn họ dung hợp long huyết, cũng làm cho hai người bọn họ cảm giác, so với người bình thường nhạy cảm vạn lần!

Ngay tại Vân Đồn Vụ Tỏa, hai người từng phần khó động, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã lập tức cảm thấy, hai người bọn họ không cách nào nhúc nhích, không phải vì Đệ Tam phát ra kiếm khí hoặc nội khí cường đại, mà là vì một cỗ cảm giác.

Cảm giác tử vong!

Lại thì ra, vừa rồi ở giữa ngạt ba hành động, hai người đã cảm thấy không gian trong bách sạp, đột nhiên tràn ngập một cảm giác khác thường. Cảm giác này cũng không phải là nội khí hoặc kiếm khí tạo thành, mà là một cảm giác làm người ta tuyệt vọng cực độ, bàng hoàng “cảm giác tử vong”!

Mà cỗ cảm giác tử vong này, nhanh chóng lấp đầy toàn bộ không gian trong Bách Sạp, đem tất cả mây, sương mù, con người cứng rắn dừng lại, như là “Định kính”!

Có thể nói như vậy, tất cả đồ vật trong rừng rậm A Thiết, Nhiếp Phong cùng mây mù trong bách quan, tất cả đều đã bị giam vào trong không gian tử vong không kể hờ này!

Nhưng tại sao tất cả mọi người và vật lại đột nhiên bị cầm tù trong không gian tử vong không nhìn thấy này?

A Thiết cùng Nhiếp Phong tuy rằng ánh mắt cũng không thể di động, không thể nhìn nhau một cái, nhưng dựa vào long huyết trong cơ thể, hai người vẫn có thể âm thầm cảm ứng suy nghĩ trong đầu đối phương, A Thiết ở trong lòng đã nghe thấy lời nói của Nhiếp Phong:

“A Thiết... Xem ra, hai ta mặc dù vẫn đứng ở chỗ này, nhưng kỳ thật đã bị giam ở trong một không gian vô hình tràn ngập cảm giác tử vong khác, nhưng Rốt cuộc Anh Tam làm như thế nào vậy?”

Trong lòng A Thiết âm thầm đáp: “Nếu như ta không đoán sai, Nhị Tam tại giữa hai mắt trợn trắng vừa rồi, đã xuất kiếm!”

Nhiếp Phong sửng sốt:

“Xuất kiếm...? Nhưng trong tay hắn không có kiếm, chúng ta cũng không thấy hắn thúc dục kiếm chí? Khi nào thì hắn xuất kiếm?”

A Thiết nói: “Kiếm của hắn đã ở trong lòng. Trên đời này chỉ có Tâm kiếm mới có thể so sánh với kiếm trong tay, thậm chí còn nhanh hơn cả kiếm chí! Mà Tâm kiếm nhanh nhất có lẽ thậm chí có thể vượt qua không gian...”

Nhiếp Phong nói: “Ý của ngươi, Kiếm Nhị Tam căn bản chính là một chiêu Tuyệt Thế Tâm Kiếm? Cho nên nó phải ôm tâm lý hắn phải chết, trải qua tử vong, mới có thể ngộ được lực lượng tử vong của Tâm Kiếm?”

A Thiết đáp: “Ừ. Tâm kiếm cực nhanh, không những vượt qua mắt thường mà thanh âm còn vượt qua cả không gian, cũng tức là Tâm kiếm của hắn có thể cắt đứt không gian...”

Nhiếp Phong giật mình:

“Mà nếu Kiếm Tùy Tam có thể đem không gian cắt chém, cũng tức là, vừa rồi ở giữa hai mắt Không Tam khê đảo, Tâm Kiếm của hắn đã mở ra trăm ô vuông phương viên chúng ta, lại làm không gian di chuyển, đem chúng ta nhốt ở không gian tử vong vô hình này, dạy chúng ta không cách nào nhúc nhích, mặc cho tùy ý xâu xé?”

“Nhưng, hôm nay chúng ta đã bị giam cầm ở trong không gian tử vong Kiếm Cương Tam Tùy, rốt cuộc như thế nào mới có thể phá chiêu?”

Đúng rồi! Đây mới là vấn đề!

Đáng tiếc, A Thiết cũng không biết.

Nhưng nguy cơ của hai người đã áp sát mi tâm!

Chỉ thấy bỗng Tam đã phiêu nhiên, giờ phút này đã chậm rãi hướng vị trí hai người đứng tới gần từng bước, hai mắt của gã không ngờ đã không còn trắng xóa, càng lộ ra một mảnh ánh mắt cường giả sắp làm thịt kẻ yếu. Nhưng nghe gã đi tới gần, vừa thở dài: “Đáng tiếc cỡ nào...”

“Ta còn tưởng rằng, bản thân hôm nay lần đầu thử kiếm hạng ba từ lúc còn sống, sẽ có một trận chiến sáng lạn tuyệt luân, ai ngờ hai người các ngươi lại không chịu nổi một kích?”

“Là Kiếm Tủy Tam vốn quá mạnh mẽ? Trầm chế, là hai người các ngươi căn bản không xứng làm kẻ nửa bên thần khổ đợi hơn năm trăm năm?”

“Theo ta cho rằng, nửa bên Thần muốn ta dùng Kiếm Tủy Tam thúc ép hai người hai ngươi tiềm lực, không thể nghi ngờ là quá đề cử các ngươi, nếu hai người các ngươi đã không xứng để lựa chọn Thần Võ Giả nửa Thần, hôm nay...”

“Để ta thanh trừ hai tên phế vật các ngươi đi!”

Một câu cuối cùng vang lên, hai mắt của Tủy Tam khẽ đảo, A Thiết và Nhiếp Phong vẫn không nhìn thấy kiếm của hắn ra tay như cũ, chỉ cảm thấy một cảm giác vô cùng lạnh thấu xương ập tới trước mặt. Hai người còn tưởng mình chết chắc rồi, ai ngờ...

Đột nhiên nghe “Vù vù” một tiếng chói tai, Đảm Tam Tâm Kiếm, lại đem mây mù ngưng tụ trên đầu hai người hơn một xích mạnh mẽ nổ ra, cả đám mây mù dựng đứng như một khối băng lớn bị cắt chém rơi xuống đất vỡ nát!

Nếu đổi lại là bình thường, mấy người từng tin tưởng những thứ hư vô mờ ảo như mây mù này sẽ như khối băng bị phá vỡ, sẽ rơi xuống đất vỡ nát? Nhưng Tâm Kiếm Tam Phần, thậm chí có thể cắt xén không gian, đã đem sự tình không đầy đủ hiểu biết biến đổi thành logic!

Mà nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt hai người A Thiết, Lư Tam cảm thấy cực kỳ hài lòng, vừa rồi một tay của hắn, đơn giản là

ý nghĩ ban đầu của sơ thí kiếm Tam Thời Đoản còn chưa đã hết, muốn bộc lộ một tay trước mặt hai người mà thôi.

“Thấy uy lực diệt thế Kiếm Nhập Tam chứ?”

“Hiện giờ hai người các ngươi hẳn là minh bạch, lúc trước vì sao ta không tiếc một cái chết cũng ngộ được Kiếm Tủy Tam chứ? Chỉ cần có thể đạt được Kiếm Tủy Kinh Thế, vô địch Kiếm Tủy Tam, hết thảy hy sinh cũng đáng giá!”

Vậy sao? Con người lúc sống, vì thanh kiếm vô địch nhất, hy sinh hết thảy cũng đáng giá?

Đây chỉ là ba chữ thập giá trị mà thôi, trong lòng A Thiết và Nhiếp Phong lại không cho là đúng!

Bọn họ khao khát tới cỡ nào chứ, cả đời này của mình chưa bao giờ bị quân bởi nửa bên thân gì cả!

***

Khát vọng cỡ nào, bọn họ không phải là phong vân thế gian năm trăm năm của nửa bên thân khổ!

Khát vọng cỡ nào, tất cả thân nhân cùng bằng hữu bên cạnh bọn họ đều là thật!

Khát vọng cỡ nào, thế giới này chưa bao giờ phát sinh ra tuyệt thế thiên kiếp, vẫn là thời đại hai mươi bảy năm!

Bọn họ căn bản không hy vọng bản thân mang long nguyên chi huyết, căn bản hi vọng thiên hạ vô địch, nếu có thể cho hai người bọn họ lựa chọn, hai người bọn họ nguyện ý hết thảy đều không có phát sinh!

Đáng tiếc là tất cả đều không phát sinh trong khát vọng của hai người bọn họ!

Nhưng, có lẽ tất cả tiếc nuối của hai người họ hôm nay đều sắp kết thúc rồi!

Bởi vì giữa lúc đang cười lạnh, hai mắt hắn đảo một vòng, Tâm kiếm Tử Vong của Kiếm Tủy Tam lại sắp ra tay!

“A Thiết! Nhiếp Phong!”

“Hai người các ngươi hôm nay xuống Hoàng Tuyền đừng trách ta! Chỉ trách hai người các ngươi kiếp này, còn chưa có

tư cách trở thành phong vân vô tri mạnh nhất!”

“Cho ta – ta chết đi!”

Cho ta chết mất bốn chữ, hai mắt màu trắng khỏe mạnh hiện lên một tia sát ý rét lạnh, A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức cảm thấy một cảm giác so với vừa rồi càng cường liệt hơn nhiều, cảm giác tử vong rét thấu xương đã đánh đến trước hai người vài thước!

Cảm giác tử vong nồng đậm thật! Cho dù người mang theo tử vong, A Thiết cũng cảm thấy sự đáng sợ của tử vong trong cảm giác tử vong!

Mà Nhiếp Phong từ trước đến nay vẫn thản nhiên tự trêu mình, giờ phút này mặt cũng tái nhợt!

Bởi vì hai người đều cảm thấy rõ ràng, một kích An Tam này, đã không đơn giản là bộc lộ Kiếm Cương Tam lần nữa!

Hắn, là muốn thật sự kết thúc hai người!

Lần này...

Hai người thật sự chết chắc?

Có lẽ...

Chưa chắc!

Bởi vì trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này...

Nháy mắt ngay sinh tử tồn vong này...

A Thiết và Nhiếp Phong chợt phát hiện, hóa ra y tuyệt đối không phụ danh tiếng của Phong Vân tái truyền!

Hai người bọn họ, cũng tuyệt đối không ngồi chờ chết!

Bởi vì, cái gọi là tuyệt thế ma kiếm “Kiếm Tam” vô địch nhất trên đời, nguyên lai là...

Cũng... có... có... tách tách!

Sơ hở Kiếm Nhập của Kiếm Tam là...

Thần tích thứ hai mươi, thứ hai mươi...

Đã từng có người nói, người, tuyệt đối không hoàn mỹ.

Thật ra những lời này không giả.

Nhân loại, tuy rằng sinh vật quý giá là vạn vật chi linh, so với sinh vật một mảng lớn trên thế giới này ưu thắng hơn, nhưng tính danh nghĩa, người, cũng chỉ là “vật” chi linh vạn người. Trong vũ trụ mệnh mông, thiên địa mệnh mông cũng chỉ là một trong số đó “vật”, cũng không phải “Thần”.

Căn cứ theo kinh điển khác nhau của các tông giáo, chỉ có “Thần” mới có thể hoàn mỹ, con người cũng không hoàn mỹ.

Cho nên, với tính cách không hoàn mỹ của con người, sở ngộ ra được cái gọi là võ học vô địch, mặc dù có thể “Gần như” và hoàn mỹ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn còn thiếu một chút xiu, khó có thể hoàn mỹ!

Mà đã không hoàn mỹ, liền sẽ có kẽ hở.

Cái gọi là “Địa Ngục Chi Kiếm hoàn mỹ nhất vô địch nhất” - Đã có thể bị người ta ngộ ra, phải chăng...

Cũng sẽ có “phá hỡ”?

Sơ hỡ Kiếm Nhập của Kiếm Tam, lại ở nơi nào?

A Thiết cùng Nhiếp Phong, vốn cũng không biết sơ hỡ của Kiếm Tủy Tam!

Nhưng hai người bọn họ mặc dù mảy may khó động, nhưng vẫn âm thầm thúc giục lực lượng Long Nguyên trong cơ thể, hi vọng có thể phá vỡ khuỷu tay của không gian Tử Vong Kiếm Cương Tam Thiên!

Đáng tiếc là, mặc cho hai người bọn họ liều lĩnh thế nào, tay của bọn họ, chân của bọn họ, đều không cách nào nhúc nhích, càng không cách nào vận dụng bất luận nội khí kháng địch!

Nhưng, ngay khi hai người bọn họ âm thầm ra sức vận chuyển, thì bất ngờ hai người lại phát hiện ra sự thật này!

Mặc dù chân tay bọn họ không có cách nào vận khí, nhưng ở trên người bọn họ, nguyên lai còn có một bộ phận có thể vận khí!

Đó chính là “con mắt” của bọn họ!

Đúng vậy! Đúng là mắt bọn họ!

Bọn họ đột nhiên phát giác, mắt của họ còn có thể ngưng tụ nội khí, nhưng vì sao chỉ riêng con mắt của họ mới có thể như

vậy?

Có lẽ bởi vì đôi mắt vốn là cửa sổ linh hồn của con người, mà sau khi sức mạnh siêu cấp cường giả đạt tới đỉnh cao, cho dù dùng sát ý trong mắt cũng có thể cách không giết người!

Tâm kiếm chính là “Kiếm Tam Tủy”, cũng là kinh hai mắt phát ra, hắc cảm giác tử vong của Tâm Kiếm là kiếm, cắt chém không gian vậy khôn địch!

Một phát hiện trọng đại như vậy tuyệt đối là hy vọng sống sót của A Thiết và Nhiếp Phong ngay trước mắt!

Hai người cũng không cho phép suy nghĩ cận kề, lập tức thúc giục năng lượng toàn thân Long Nguyên ngưng tụ ra hai mắt, tiếp theo...

Thả!

Hách Thính “Ba” một tiếng nổ vang, năng lượng trong đôi mắt hai người tụ lại phóng ra, thật sự có thể đem năng lượng trong mắt hóa thành vô cùng “thiên Ý”, giật ra, nghênh đón sát ý tử vong gần kiếm bật Tam Oanh!

Chiêu ý đụng phải sát ý, hai cổ “ý” tuyệt thế lăng lệ ác liệt, tại trong không gian tử vong này đánh nhau sét đánh, ngay tại chỗ bắn ra một tiếng nổ rung trời!

Mà kết hợp lực lượng “Chiêu Ý” trong mắt hai người A Thiết, càng lập tức bức sát ý lăng lệ ác liệt của Kiếm Cương Tam đến mức bắn ngược trở về, đánh úp ngược về phía hai mắt màu trắng trong Tủy Tam.

Biến hóa này thật đúng là không phải chuyện đùa! Nguyên Tam cũng không ngu hai người sức mạnh long nguyên cường đại, lại có thể “Tiếc” còn có thể. Hắc thực sự quá khinh địch, không để ý một chút nào, hai mắt lại bị bắn trở về trúng đòn sát ý. Nhất thời hét thảm một tiếng!

Cùng lúc đó, toàn bộ không gian tử vong gió không lọt qua gió, cũng đột nhiên nổ ra một tiếng “Ù ù”, toàn bộ mây mù bị ngưng tụ, vạn vật lập tức như mảnh vỡ hướng bốn phương tám hướng oanh xạ, nghiêng nghiêng như không gian vỡ tan.

A Thiết và Nhiếp Phong đột nhiên có thể cử động lại!

Phá rồi! Cuối cùng cũng phá rồi!

Không thể tưởng được tại A Thiết, Nhiếp Phong linh cơ vừa động, hai người lại ngoài ý muốn phá vỡ bông ba từ không người có thể phá, càng đánh hai mắt Tùy Tam đến trọng thương!

Nhưng hồi tâm nghĩ lại, mấy kiếm nhập ba hoàn mỹ gần như hoàn mỹ, cũng vốn chỉ có hai người là có thể phá, chỉ vì hai người...

Cũng là sự tái sinh của “Phong vân” hoàn mỹ gần như hoàn mỹ!

Đúng vậy! Kiếm Mạch Tam rốt cục bị phá, đủ chứng minh nó cũng không hoàn mỹ, nó chỉ giống như phong vân, tiếp cận hoàn mỹ!

Mà giờ phút này Nhiếp Tam đã máu chảy đầy mặt, tức giận không kiềm được, ngửa mặt lên trời điên cuồng kêu lên:

“Không... Có thể! Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào!”

“Ta không tiếc một lần tìm hiểu “Tuyệt thế ma kiếm” Nhập tam, lẽ ra nên vĩnh viễn không bại, vĩnh viễn sẽ thua, hôm nay tại sao lại bại? Vì sao lại bại? Làm —— vì —— thất bại?”

“Rống ——!”

Phần nội trùng thiên, Sô Tam nổi giận dữ đến cực điểm, hấn xấu hổ, hấn tức giận cực độ dọa người, nhưng thấy hấn gào thét, kiếm khí toàn thân phóng ra, mặt đất trong phạm vi trăm mét nhất thời tuôn ra vô số vết kiếm, kiếm khí cường đại, thậm chí A Thiết vừa phá chiêu, Nhiếp Phong, cũng cần lấy tuyệt thế kiếm tốt cùng cắm xuống đất, mới có thể trấn trụ kiếm khí của hai người!

Nhưng mà, Nhập Tam tức giận còn không chỉ như vậy. Chỉ thấy hấn ba chân đạp mạnh xuống đất, mặt đất trước hấn mấy chục thước theo đó bộc phát mạnh mẽ, một mảng hàn quang đã chui từ dưới đất lên, phóng lên tận trời!

Đó là một đạo hàn quang tuyệt thế không kém hơn tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt Âm!

Đó là một đạo kiếm quang tuyệt thế!

Đó là...

Tuyệt thế hàn quang của Vô Song Kiếm!

A... Hóa ra Khổng Tam đã chôn Vô Song Kiếm ở gần đây từ lâu rồi?

Nhưng thấy hai mắt trọng thương bỗng ba mặc dù không cách nào nhìn vật, nhưng lấy tai thay mắt, lật tay một cái, vẫn có thể chuẩn xác đón Vô Song Kiếm vào tay, có thể thấy được không kiếm trong tay hẳn cố nhiên đáng sợ, trong tay có kiếm cũng đáng sợ như vậy!

Mà hai người A Thiết định thần vừa nhìn, chỉ thấy Vô Song trong tay Tủy Tam, lại là một thanh kiếm dùng võ công cao ghi lại hình Vô Song Kiếm, lưỡi kiếm cũng đang tỏa ra khí thể tuyệt thế tương tự Nặc Tam, cũng tức giận như vậy!

Nhưng nghe Tủy Tam cầm kiếm tức giận kêu:

“Không... Có thể! Kiếm hạng ba kiếm phổ sẽ không bại! Ta cũng sẽ không bại! Kiếm của ta càng sẽ không bại!”

“Hôm nay, ta sẽ dùng kiếm hội kiếm ý, lấy từ Vô Song hội tụ tam sát tâm kiếm quyết, ta, các ngươi nhất định phải...”

“Thất bại!”

Dùng Tử vong chiêu ý Vô Song hội tụ Kiếm Tủy Tam?

Thì ra Kiếm Nhập Tam còn chưa phá hết, còn có hậu sao?

Trong tiếng kêu giận dữ, A Thiết và Nhiếp Phong thấy bàn tay Chấp Quyền Tam Nghiêm Vô Song, bỗng dưng phát ra một cỗ quang mang rét lạnh. Luồng quang mang này lao thẳng tới Vô Song Kiếm Phong trong tay hắn, chỉ một thoáng hào quang chợt lóe, cả thanh Vô Song, nhất thời hóa thành một thanh “Quang kiếm” làm người ta không thể nhìn thẳng!

Đúng vậy! Đây chính là lần giết chết cuối cùng của Kiếm Phôi Tam Thiên!

Đây là hình thái mạnh nhất của kiếm phổ tam tử vong vô hình hóa thành hữu hình!

Mà khi Vô Song Kiếm kết hợp tử vong Kiếm Tủy Tam hóa thành “Quang Kiếm” đồng thời hai tay Nhập Tam cầm kiếm, tiếp đó nhảy dựng lên, thẳng hơn trăm cân treo trên không, cao giọng gầm rú:

“Bộ Kinh Vân! Nhiếp Phong!”

“Thôi để hôm nay chúng ta kết thúc trận chiến này vậy!”

“Tiếp chiêu cuối cùng của ta —— “

“Kiếm, kiếm, Nguyễn, Tam!”

Một chiêu Kiếm Tùy Tam cuối cùng? Xem ra đây thật sự là chiêu cuối cùng của Tùy Tam, càng là chiêu mạnh nhất hẳn hội tụ lực lượng mạnh nhất cả đời sử dụng, cũng sẽ là một chiêu quyết định nhất!

Chỉ thấy trong tiếng hét điên cuồng đó, kiếm khí toàn thân Nguyễn Tam phóng ra, người của hắn, lại giống như quang kiếm trong tay hào quang sáng lên một cái, nhất thời nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một thanh vô cùng to lớn “Vô Song kiếm”, hướng A Thiết cùng Nhiếp Phong ở dưới điên cuồng đánh xuống!

Kình chiêu đối đầu, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng không thể chậm trễ, chỉ vì kiếm quang siêu lớn chưa đến, tử vong chiêu ý đã đến, ẩn chứa lực lượng cường đại, lại đã đạt đến tám ngàn vạn độ năng lượng, làm mặt đất dưới chân hai người lún xuống năm mươi mấy cân, nhất thời làm hai người như sụp đổ lỗ sâu, không thể tiến thoái, phải liều mạng chính diện liều mạng với Kiếm Nhị Tam!

“Nhiếp Phong...”

“Đao kiếm hợp bích!”

Mắt thấy kiếm phô thiên tam mang theo năng lượng kình thế đã đạt tới tám ngàn vạn độ, A Thiết và Nhiếp Phong lập đao kiếm cùng xuất hiện, đồng thời cả hai đều tự thúc dục năm ngàn vạn năng lượng, kình thế nghênh đón!

Hai người đều cho rằng kết hợp năm ngàn vạn năng lượng độ của mình, hợp thành một ức năng lượng, chắc chắn có thể chống lại một kích cuối cùng của kiếm phô thiên vạn độ năng lượng tám ngàn vạn này, ai ngờ, hai người sai rồi!

Sai lầm!

Bởi vì đao kiếm của hai người sắp đụng phải kiếm quang to lớn của Tùy Tam, hai người đột nhiên nhìn thấy bỗng Tam trong kiếm quang cực lớn, lộ ra một tia tươi cười quỷ quyết!

Đó là một nụ cười giận dữ khác hẳn với nụ cười vừa rồi của hắn!

Rất khó tưởng tượng, Túc Tam vừa rồi đang tức giận vô hạn, giờ phút này lại cười quỷ quyệt như vậy, chẳng lẽ.... Chẳng lẽ...

Chiêu này có bấy?

***

***

Đúng vậy! Thật sự là có bấy!

Ngay tại lúc ba thanh tuyệt thế thần binh sắp đánh tan Phích Lịch, A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ cảm thấy kiếm quang cực lớn xâm lấn, năng lượng nhanh chóng tăng lên ở trong điện quang hỏa thạch, cấp tốc tăng lên, từ tám ngàn vạn trở lên, cấp thẳng lên một trăm hai mươi triệu, một trăm triệu hai ngàn vạn độ, một trăm triệu ba ngàn vạn độ, cho đến...

Một trăm năm mươi triệu!

Thiên...! Một ức năm nghìn vạn độ? Đây là sức mạnh mà con người nên có sao?

Áp lực. Cái này vốn là lực lượng mà nhân loại không nên có, mà là lực lượng tử vong chân chính?

Giữa lúc này không cho phép xảy ra, A Thiết và Nhiếp Phong biết mình đã bị lừa! Trên thực tế, Kiếm Tử ba dù chưa đạt đến hoàn mỹ, nhưng đã cực kỳ tiếp cận hoàn mỹ, tiếp cận kiếm hoàn mỹ vốn không nên chỉ giới hạn trong tám ngàn vạn lần năng lượng, mà lẽ ra phải siêu hơn một trăm triệu độ năng lượng trở lên!

Mà A Thiết cùng Nhiếp Phong đã thúc giục năm ngàn vạn năng lượng, bỗng chốc không kịp tăng cường năng lượng trong đao kiếm để chống đỡ nữa, nhất là từ khi dung hợp lực lượng long nguyên tới nay, hai người bọn họ cũng chưa bao giờ nếm thử thúc giục năng lượng trăm triệu độ trở lên, cho nên căn bản không biết mình có năng lượng mạnh đến mức nào nữa!

Nhưng lần này, bọn họ lại “ảnh bại”?

A Thiết cùng Nhiếp Phong không biết! Bọn họ chỉ biết, đã chiêu rồi, liền không thể lui! Trên thực tế, hai người bọn họ giống như tên trong cung, không thể kịp thời rút lui!

Bọn họ chỉ có thể cắn chặt răng, dùng hết sức!

“Đến đây đi! Nhịp Tam!”

“Bất luận một kích cuối cùng của thức kiếm Bân Tam người mạnh bao nhiêu, chúng ta cũng phụng bồi đến cùng!”

“Một... Chiêu, định – Bình - Thắng!”

Trong tiếng hô to, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã nâng kiếm tốt tuyệt thế cùng tuyệt uổng, vọt vào trong kiếm quang to lớn do Không ba người biến thành!

Thắng bại, cuối cùng cũng sắp được phân...

Chỉ không biết, là “Kiếm hạng ba” không người nào có thể địch hơn nghìn năm trước hoàn mỹ nhất?

Hay là...

Phong vân bốn mươi tám năm tái sinh hoàn mỹ?

Khi hai người A Thiết xông vào trong kiếm quang to lớn của Tùy Tam, ở chỗ xa xôi giữa Nam Bán Cầu và Bắc Bán Cầu giao hội, có một rừng rậm, chỗ sâu trong rừng rậm bỗng dưng truyền ra một tiếng thở dài:

“Ngay cả “Kiếm Tùy Tam” cũng tái hiện thế gian...”

“Rốt cuộc... Bọn chúng cũng dẫn dắt phong vân, bước ra bước cuối cùng...”

Âm thanh thâm trầm vô hạn, già vô hạn, tuyệt vọng vô hạn, cũng bị ai vô hạn.

Tại cái thế giới hoang vu không một bóng người này, không hỏi cũng biết, chủ nhân của âm thanh này chỉ có một người.

Một người sống không biết bao nhiêu năm, đã tích tụ không biết bao nhiêu đời tang thương và bi ai.

Chính là lão nhân thần bí không biết đã già đi bao nhiêu!

Chỉ thấy giờ phút này, hắn đang khoanh chân ngồi trong một tảng đá lớn trong rừng rậm, vênh đầu nhìn chín ngôi sao đỏ như máu trên bầu trời, một trái tim tràn ngập trí tuệ mấy nghìn

năm, dường như đã cảm ứng được xa xa phát sinh một hồi kích chiến kinh thiên động địa ở phương xa xa trong bán cầu Bắc.

Lời lão nhân vừa mới ra khỏi miệng, Nộ Tu La đứng ở phía sau cũng chậm chậm mở miệng nói: “Năng lực siêu cảm của ngươi, vốn sớm biết kết quả bọn họ, đã biết rõ lực lượng hai người bọn họ, rốt cuộc cũng khó thoát khỏi kết cục bị nửa biên thần thức giục lên đỉnh phong. Mà hai người bọn họ lực lượng càng mạnh, đối với thế gian này càng nguy hiểm, vì sao ngươi còn để cho hai người bọn họ rời đi? Vì sao không hết sức ngăn cản?”

“Bởi vì...” Lão nhân than thở: “Sự tình vốn phải phát sinh, cho dù ta đã biết trước, thủy chung vẫn sẽ xảy ra. Thiên ý là thế, không thể cho phép ai biết, cho dù ta có ngăn lại, cũng không cách nào ngăn lại được, huống hồ...”

“Lần này bọn họ sắp thúc đẩy Thần Võ Kỳ, ta vẫn có chút không có cách nào nhìn thấu.”

“Ngươi nói là...?”

“Có lẽ nửa bên Thần Linh muốn thúc đẩy Thần Võ Kỳ, tuy rằng có cơ hội, nhưng Thần Võ Kỳ, có thể chưa chắc phá hư như trong tưởng tượng của chúng ta.”

“Cái gì? Chẳng lẽ... hôm nay ngay cả niềm tin của ngươi cũng bắt đầu dao động sao?”

Ông lão nghe vậy thở dài một hơi, đáp: “Có lúc, có một số việc thật sự cần một chút thay đổi, lẽ nào ngươi cho rằng thế giới loài người như chúng ta giờ lại trở thành nơi hoang vắng tịch mịch như thế, sẽ là một chuyện tốt ư?”

“Sự tình luôn có hai mặt chính phản, trên đời này, không có thiện tuyệt đối, cũng không có ác tuyệt đối.”

“Có lẽ, sự giáng lâm của kỷ nguyên Thần Võ sẽ vì hoàn cảnh hoang vu này mà mở ra một cục diện mới, cũng không thể ngờ được...”

“Cho dù sự đáng sợ của kỷ nguyên thần võ có thể vì thiện...”

“Cũng có thể làm ác!”

Thắng bại, thật sự sắp phân...

Sau khi A Thiết cùng Nhiếp Phong xông vào “Kiếm Tủy Tam”, hai người bọn họ lập tức phát hiện, người sắp thắng tuyệt đối không phải là mình, mà là...

Nhập Tam!

Mẫn Tam trong kiếm quang cực lớn, giờ phút này ưỡn thẳng kiếm khí đâm về phía hai người bọn họ, lại như mang theo phong lôi, thật sự mang theo ít nhất một ức rưỡi năng lượng, lấy hai người bọn họ tự thúc giục năm ngàn vạn năng lượng, đơn giản là trên tay Đường Lang làm xe!

Tuyệt thế hảo kiếm và Tuyệt Âm, cách xa Vô Song chỉ vài tấc, với tốc độ kiếm tốc độ của ba người, tin tưởng còn có một phần ngàn giây sẽ chính diện cứng đối cứng. Tức là, giữa điện quang hỏa thạch này, hai người A Thiết sắp chiến bại!

Mặc dù tự biết mình thua chắc chắn không thể nghi ngờ, A Thiết cùng Nhiếp Phong vẫn toàn lực ứng phó, tuyệt đối không lùi bước, chỉ vì phong vân hơn ngàn năm trước, gặp kẻ mạnh càng phải chiến cường, hai người bọn họ mặc dù không biết mình là cái gì, nhưng dáng vẻ giống Phong Vân như đúc, cho dù bọn họ thua, cũng phải bại quang vinh, bại được...

Giống như phong vân!

Vừa nghĩ như vậy, hai người lập nghĩa không được chùn bước, chấp kiếm cùng tay cầm đao lại càng thắt chặt, duy chỉ có...

Cho dù hai người bọn họ tự biết mình thua không thể nghi ngờ, tựa hồ trên đời này, có một người..., không! Có một người cũng không muốn hai người bọn họ chiến bại như vậy...

Ngay lúc ba thanh tuyệt thế thần binh chuẩn bị chiến đấu thì bỗng dưng A Thiết cùng Nhiếp Phong nghe được một ít âm thanh:

“Phong Vô Tướng, Vân Vô Thường...”

“Ma Ha vô lượng!”

“Phải thôi động Ma Ha, vền vện hợp bích còn không đủ, phải đao kiếm chạm nhau, vô tương xung vô thường, vô thường dẫn vô tương, dài ngắn bổ sung cho nhau, mới có thể bắn ra vô lượng càng mạnh hơn dự liệu!”

Phong Vô Tướng, Vân Vô Thường, Ma Ha vô lượng?

Kiện yếu quyết “Ma Ha Vô Lượng” này, hai người A Thiết đã sớm xem qua trên thiên tà chiến giám, nhưng đã sớm quên đi. Hôm nay thắng bại này tồn vong một khắc, rõ ràng không biết từ nơi nào truyền đến câu yếu quyết này, lập như bỗng niệm đối với hai người!

Đúng rồi! Ở trong không gian khác, bọn hắc đã từng thử thúc giục Ma Ha Vô Lượng đối phó cầu đạo, đáng tiếc sắp thành lại bại, có lẽ hoàn toàn là vì hai người không hiểu bí quyết thúc giục Ma Ha Vô Lượng, hôm nay được thanh âm này chỉ điểm, hai người liền biết nên làm như thế nào!

Muốn thôi động Ma Ha, phải dùng đao kiếm tương giao, không tương thông thường tương hỗ, phong vân mới có thể hợp bích!

Nhưng mà, vì sao vào lúc nguy cơ của hai người lại truyền tới nhắc nhở này? Hơn nữa nghe thật một chút, lần nhắc nhở này cũng không phải lọt lỗ tai của hai người mà là từ trong đầu mà vào, là ai có bản lĩnh như vậy, có thể dùng tâm linh cảm ứng nhắc nhở hai người?

Lẽ nào, sẽ là nửa thần?

Nó, không muốn hai người thua sao?

Không cần suy nghĩ tỉ mỉ, cái thông báo kia tuy là rõ ràng từng câu một truyền đến trong đầu hai người, nhưng thực tế chỉ là cảm thụ trong đầu hai người, hết thấy đều xảy ra trong nháy mắt này. Mà A Thiết cùng Nhiếp Phong tuy nửa tin nửa ngờ, nhưng giữa sinh tử tồn vong lại không có lựa chọn nào khác, hai người nhanh chóng liếc nhìn nhau, tiếp đó...

Đao kiếm trong tay hai người đã ở trong thời khắc ngàn giây một phút này nhanh chóng rút lại, khí thế lại đảo chiều, tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt uống, vẫn không có tiến quân thần tốc như Vô Song liều mạng với Vô Song, ngược lại, hai thanh đao kiếm quay đầu giao đấu!

Leng keng leng keng!

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên! Mà trong lúc tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt uống vào, chuyện lạ đã phát sinh!

A Thiết và Nhiếp Phong chỉ cảm thấy lực phản chấn do hai thanh tuyệt thế thần binh sinh ra đã cứng rắn đánh sâu vào tiềm lực trong cơ thể bọn họ, chỉ một thoáng năng lượng thúc giục trong cơ thể hai người tăng vọt kịch liệt, từ năm ngàn vạn lúc trước cấp tốc thăng lên tới tám ngàn vạn, một trăm hai mươi triệu, một trăm triệu hai ngàn vạn độ, một ức năm nghìn vạn độ, cuối cùng...

Càng thịnh linh tăng lên hai ức độ năng lượng trở lên!

Thiên... Điều này sao có thể? Trong tình cảnh không cho phép này, năng lượng thúc giục của hai người lại tăng lên gấp bốn lần? Chẳng lẽ... Đây chính là Phong Vân Lại hơn ngàn năm trước lấy chiến thắng vô số cường địch... Ma Ha Vô Lượng?

“Ma Ha vô lượng” thiên địa nan địch?

Đúng vậy! Hai người tín thức phương pháp truyền đạt thanh âm nhắc nhở vừa rồi, rốt cuộc thành công thúc giục Ma Ha Vô Lượng lần đầu tiên từ khi sinh đến nay! Mà Ma Ha Vô Lượng một khi thúc giục, hai người càng giống như thân bất do kỷ, đứng như gió lốc xoay quanh nhau, trong khoảnh khắc lấy đao kiếm trong tay, giữa không trung hình thành một vòng xoáy long quyền to lớn vô cùng., Long Quyền Khí Toàn này mang theo hai trăm triệu năng lượng riêng phần mình của hai người, trên thực tế ẩn chứa bốn trăm triệu năng lượng trở lên, kiếm trí ba chỉ vẹn vẹn một ức năm ngàn vạn năng lượng khổng lồ, lập tức không địch nổi phong của nó, Hách Thính nghe “Bút” một tiếng, long quyền khí xoáy vô lượng Ma Ha, đã ở tại chỗ xoắn quang kiếm khổng lồ thành phân!

***

Nhưng dư thế Ma Ha vô lượng chưa dừng, vẫn nhanh chóng cuốn về phía Không Tam trong quang kiếm khổng lồ —— cái kia vốn mang theo một ức năm ngàn vạn năng lượng đánh vào chủ thể hai người A Thiết!

Nặc Tam vốn cho là mình nắm chắc thắng lợi, ai không biết hai người A Thiết đột nhiên có thể thôi động Ma Ha Vô Lượng, càng xoắn quang kiếm khổng lồ kia nát bấy, nhưng không hổ là Kiếm Thánh thời đại siêu niên mười bảy mươi tám tuổi, rõ ràng vẫn có thể lâm nguy không loạn, hoàn toàn không có ý thoái lui, chỉ nói: “Ma Ha Vô Lượng?”

“Không ngờ, hai người các ngươi trước ranh giới thắng bại lại có thể thúc giục Ma Ha Vô Lượng?”

“Tốt! Nếu hai người các ngươi hôm nay có thể thôi động Ma Ha Vô Lượng đã tốt hơn, vậy để ta nhìn xem một chút, tại năm bốn mươi tám tuổi, rốt cuộc là Ma Ha Vô Lượng, ức chế Kiếm Thập Tam mới chính thức diệt Thiên Tuyệt Địa đi?”

Trong tiếng hô to, đột nhiên thân ảnh Ngũ Tam nhoáng lên một cái, lại nhoáng lên một cái, một người hóa thành ba phân thân Chấp Kiếm, một thoáng thể công đầy trời đều bày đầy Kiếm Túc Tam, ba góc độ trính Tam khác nhau nghênh chiến Ma Hao!

Chỉ vì hai người A Thiết bây giờ thân ở trong hạch tâm Ma Ha Vô Lượng Long Quyển Khí Toàn, Tùy Tam đã cảm thấy Ma Ha Vô Lượng trước mắt cộng thêm lực lượng long nguyên hai người, cường đại làm cho thiên địa khiếp sợ. Nếu hắn muốn thủ thắng, liền phân ba góc độ Kiếm Tùy Tam, phân kích ba vị trí Ma Hao Vô Lượng, nếu có thể một kích khá yếu nhược phương vị hoặc sơ hở, liền triệt để đánh bại hai người A Thiết.

Tất cả biến chiêu và nghịch chuyển, đều phát sinh trong điện quang hỏa thạch này, mà ngay lúc này chia ra vạn phần một giây này, một phân tam thọ kiếm tam, rốt cuộc liều mạng với Ma Ha Vô Lượng Phíchch Lịch!

Ầm...!

Nếu như nói, trên đời này có một loại thanh âm, có thể so với “Cửu Thiên Kinh Lôi” càng chấn động nhân tâm, càng khủng bố hơn, đó nhất định là thanh âm ” Tĩnh Tĩnh”!

Bởi vì sấm sét từ trên chín tầng trời lại vang lên, cũng có thể rõ ràng uy lực và lực lượng bộc phát ra, nhưng trong sự yên tĩnh, vĩnh viễn không cách nào biết rõ, vừa rồi sống mái với nhau, đến tột cùng là mạnh tới mức nào? Đáng sợ đến cỡ nào?

Còn bây giờ...

Kiếm Nhập Tam Hỏa Ma Ha vô lượng, sau một tiếng nổ “Ừ ừ”, đột nhiên trở nên yên lặng, không phát ra bất cứ tiếng động gì!

Không chỉ như thế, càng dạy người ta kinh hãi là, kiếm Khốc Tam Kiền ba phân thân, còn có Ma Ha Vô Lượng long cuộn

cuộn khí, lại còn song song ngưng ở giữa không trung, vẫn không nhúc nhích, tình huống giống như Kiếm Mạch Tam sơ lộ phong mang vừa rồi!

Hết thầy cũng yên lặng! Không chỉ thanh âm, còn có Ma Ha Vô Lượng, Kiếm Tùy Tam, còn có thế giới phạm vi mấy ngàn dặm, phảng phất đều kinh thiên liêu mạng mà khiếp sợ đến bình hơi khó động!

Nhưng mà, ở trong lại có một người, trong lòng biết tất cả cũng không hề bất động, duyên vào cơ thể người này, giờ phút này đang bị năng lượng xung kích không ngừng, xung kích không ngừng...

Là Nhập Tam!

Hách Thính “Bồng” một tiếng, tại chỗ như chết do nổ tung mấy dặm, mà Khốc Tam Nhân, càng như bị một quả bom hạt nhân trong cơ thể từ trong ra ngoài oanh tạc, huyết vị trọng yếu toàn thân đều đang nổ bắn ra máu tươi nồng đậm, thậm chí Vô Song trên tay, cũng triệt để chịu không nổi một đòn nặng nề vừa rồi, mà mạnh mẽ nổ thành phân vụn!

Không chỉ có như thế, một khi yên tĩnh tĩnh thì sau khi cứng chọi cứng thì lực phản chấn vẫn bị áp lực mạnh mẽ này đồng thời cũng như núi lửa bộc phát!

Ầm Ầm Ầm Ầm Ầm —— ầm ——

Hoàn toàn không cách nào tưởng tượng, cũng hoàn toàn vượt quá tưởng tượng, Ma Ha Vô Lượng Hỏa Tuế Kiếm Quyết, lực phản chấn sinh ra, mặt đất lập tức chấn động một phân thành hai, hung hăng xé làm hai nửa, lộ ra vỏ trái đất sâu không thấy đáy, càng phát sinh địa chấn cực cấp mấy giây là tới!

Đại địa là như thế, trời cao làm sao có thể may mắn thoát khỏi?

Chỉ thấy mây mù trên bầu trời chẳng những liệt phân thành cát, năng lượng còn sót lại sau khi liêu mạng, trên trời cao còn dẫn động vô số tia chớp sấm sét, một thoáng sấm sét đánh xuống, tổng cộng có trăm đạo lôi điện bổ vào nhau, trên trời cao cấu thành một bức lôi điện giăng khắp nơi, như kỳ quan thiên địa rung động!

Thật lâu sau, lôi điện đầy trời dần dần ngừng lại, khi mặt đất ngừng chấn động, Nhập Tam cả người bạo huyết ở giữa không trung, vừa rồi chán nản bay xuống mặt đất, mà Ma Khư vô lượng giữa không trung cũng dần dần phiêu tán, hai bóng người cũng chậm chậm rơi xuống mặt đất, hai đạo nhân ảnh này, đương nhiên là...

A Thiết và Nhiếp Phong!

Không thể tưởng được, A Thiết cùng Nhiếp Phong vốn tưởng rằng mình sẽ thua chắc chắn không thể nghi ngờ, trong nháy mắt thắng bại tồn vong, qua nửa câu chỉ điểm của thần, lần đầu thúc giục Ma Ha vô lượng mà chuyển bại thành thắng. Giờ phút này hai người nhất định nhìn tuyệt thế hảo kiếm trong tay mình cùng tuyệt uống, trên mặt đồng dạng lộ ra vẻ khó tin!

Chỉ vì vừa rồi bốn ức độ năng lượng, thực sự mạnh tới mức vượt quá tưởng tượng, bọn hắn sớm biết từ sau khi dung hợp long huyết lực lượng, tiềm lực trong cơ thể cực mạnh, lại chưa từng nghĩ đến, kết hợp với Ma Ha Vô Lượng, có thể cường chí bốn trăm triệu độ năng lượng trở lên, cái này quả thực là có thể tùy ý vung lên, đã có thể tùy tiện hủy diệt hết thấy người cùng vật trong vòng mười dặm, cùng với hết thấy lực lượng diệt thế của sinh linh!

Kỳ thật, nếu luận chiêu ý cường đại, Ma Ha Vô Lượng mặc dù đã tuyệt thế, so với Tam Nguyệt Tử Vong Kiếm Ý, khả năng vẫn là sần sần như nhau.

Nhưng lực lượng bản thân Nhập Tam tuy rằng không yếu, lại luôn khó khăn bằng A Thiết cùng Nhiếp Phong sau khi dung hợp long huyết, Kiếm Tam Khảm của một ức năm ngàn vạn năng lượng, cũng thuận lý thành chương tất bại dưới vô lượng năng lượng bốn ức độ!

Thấy A Thiết và Nhiếp Phong bỗng bẽ mặt hạ xuống, Đã trọng thương không chịu nổi, lập tức hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta... Bại...”

“Nhưng ta... Hôm nay thất bại..., không phải là vì... Kiếm Đản Tam Thiên... Bất đủ, mà chỉ là vì... Bản thân vì hai người các ngươi an bài... Tiềm lực thật sự quá mạnh...”

“Chỉ cần ta... hôm nay...không...chết thì sẽ có...một ngày, ta sẽ...ngóc đầu trở lại...”

“Ta... nhất định... sẽ hoàn toàn bị đánh bại.. Các người...”

“Ma... Ha vô... Trích lượng!”

Ma Ha Vô Lượng vừa nói ra bốn chữ, Nặc Tam một hơi không tiếp nổi, rớt cuống ngất đi!

Nhìn khuôn mặt co quắp tâm trí vẫn vô hạn như trước, A Thiết cùng Nhiếp Phong đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Không thể tưởng được trên đời này lại có người trung thành tới cầu kiếm khiêu chiến cầu thắng như vậy, còn vì yêu cầu kiếm trong lòng mà không tiếc thân bí khó lường. Không biết phân nửa chính tà đã lập lời hứa hẹn, sự si mê kiếm thuật, cuồng ngạo với kiếm, nói mình là Kiếm Thánh, chẳng thà nói là một đời kiếm si!

Mà hai người A Thiết càng thêm tin tưởng, hôm nay Nhập Tam Nhược Nhiên không chết, đương nhiên vẫn sẽ triển đấu với hai người bọn họ, cho dù hấn chết. Hấn kiếp sau, vẫn sẽ không ngừng cầu kiếm, cầu chiến, cầu thắng, đời đời kiếp kiếp không ngừng, tựa như kiếp trước của hấn...

Chỉ là, hai người A Thiết không khỏi nghĩ quá xa, kỳ thật trên, bọn họ tuy rằng đã thông qua khảo nghiệm Kiếm Cương Tam Thiên. Thậm chí ngoài ý muốn nắm giữ khiêu môn thúc giục Ma Ha vô lượng, con đường trước mắt, còn có bí ẩn đêm không hết chờ đợi bọn họ...

Mà một bí ẩn lúc này đã xuất hiện!

Bỗng dưng, phía sau hai người truyền tới tiếng vỗ tay, một thanh âm đã cao giọng cười nói: “Tốt! Phá hay lắm!”

“Ngay cả kiếm Bân Tam diệt Thiên Tuyệt Địa cũng bị hai huynh đệ phá, xem ra nửa bên thần cuối cùng đã chọn đúng người...”

“Hai người các người, thật sự không làm nó thất vọng!”

Trong thanh âm mạnh mẽ ẩn chứa một cỗ quyết liệt, hiển nhiên là người vô cùng tự tin, A Thiết cùng Nhiếp Phong nghe tiếng quay đầu lại nhìn, nhưng hai người bọn họ lại không thể nhìn thấy bất luận bóng người nào!

Nhưng ngay khi hai người nghe tiếng kêu vọng lại thì một bóng người nhanh chóng xuất hiện sau lưng A Thiết, thân hình cực nhanh, không kém Nhiếp Phong chút nào, một trảo cướp đằng sau ót A Thiết, một trảo này bất ngờ đánh mạnh tới tám ngàn vạn năng lượng!

Chuyện xảy ra đột ngột, ngay cả Nhiếp Phong cũng có chút ngạc nhiên, người đến chẳng những nhanh mà ra tay cũng nặng. Tuy trên người A Thiết có hai trăm triệu năng lượng trở lên, nhưng nhược điểm ở sau đầu nếu bị tám ngàn vạn năng lượng đánh trúng, chỉ sợ cũng phải suy sụp mà chết!

Chỉ là, Nhiếp Phong không cần phải quan tâm, bởi vì chỉ lóe lên trong chớp mắt, tuyệt thế hảo kiếm trong tay A Thiết đã trở tay đâm ngược về phía sau!

Hách Thính “Phốc” một tiếng, tuyệt thế hảo kiếm tại chỗ chính giữa lồng ngực người tới, từ sau lưng gã phá ra, nhìn thật một điểm, người đến không phải ai khác, chính là “Thần Vũ sứ” nửa bên dưới thần tọa!

Không thể tưởng được, Thần Vũ sứ lại đột nhiên hiện thân đánh lên A Thiết, càn quét thủ trong kiếm, hấn, cứ như vậy xong rồi?

Không! Tuyệt đối không!

Chỉ thấy khi tuyệt thế hiệu kiếm đâm trúng hấn, thì đồng thời Thần Vũ sứ cũng “rầm” một tiếng tan thành mây khói. Thì ra, vừa rồi đánh lên A Thiết chỉ là ảo ảnh phân thân, chân thân của hấn rõ ràng đã ở phía bên trái cách hai người không xa, hai tay chấp sau lưng thân nhiên đứng yên!

Thân thủ thật biến ảo không thể tả! Thần vũ sứ không những tốc độ không kém Nhiếp Phong, thân thủ lại càng khó nắm bắt, không hổ là trợ thủ đắc lực mà nửa bên thần tín nhiệm nhất!

***

A Thiết và Nhiếp Phong bất ngờ giải quyết hơn Bách Phong Vân cùng Nhiếp Tam, lại tới một nam nhân đeo mặt nạ bằng sắt, hai người không khỏi nhướng mày, cùng lên tiếng hỏi: “Người, là ai?”

Dưới mặt nạ sắt đúc của Thần Vũ sứ truyền ra một tràng cười cách cách nói: “Ta, vốn là một người vốn phụng mệnh Bán Thần, muốn đến thử hai người các ngươi năng lượng! Nhưng, xem ra Long Khốc Tam đã thử hết sức rõ ràng cho ta, càng chứng minh hai người các ngươi tuyệt đối đủ tư cách tấn kiến nửa Thần, bởi vì...”

“Muốn tìm Thần thì nhất định phải giống Thần hơn cả Thần!”

“Mà bây giờ, cũng là lúc các ngươi nhìn thấy nó!”

Trong lúc Thần Vũ sứ đang nói, A Thiết vẫn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của y, dường như nhìn thấy cái gì đó, hần chột nặng nề hỏi: “Vì sao ngươi phải mang cái mặt nạ bằng sắt này?”

“Ngươi, có thân phận không thể cho ai biết?”

Thần Vũ sứ nghe vậy cười một tiếng, đáp: “Hỏi hay lắm! Ta, đúng là có một cái thân phận không thể cho ai biết, nhưng hôm nay ngươi và Nhiếp Phong đã biến thành cường giả Thần cấp mà Thần mong muốn, xem ra thân phận của ta cũng không có gì mà không thể cho người khác biết!”

A Thiết vẫn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thần Vũ sứ, tay nắm thanh kiếm tuyệt thể hảo kiếm, cũng vang lên tiếng “vọng xích xích”, giống như đang cực lực khống chế bản thân, hần lại trầm giọng hỏi: “Ánh mắt của ngươi, ta cảm thấy giống như đã từng quen biết...”

“Ta, đã từng gặp ngươi?”

Thần Vũ sứ lại nở nụ cười, lần này, hần cười càng tà hơn, càng có thâm ý hơn, mà giọng nói của hần, càng vào lúc này đột nhiên biến thành một người khác, một người khác là A Thiết dĩ thường quen thuộc:

“Ha ha... Ngươi đâu chỉ từng gặp qua ta?”

“A Thiết, lẽ nào ngươi đã hoàn toàn quên ta?”

“Quên ta vì ngươi mà không tiếc chiến đấu đến nửa chết cũng không sống...”

“Phụ thân?”

Ầm! Long! Long!

Như sét đánh giữa trời quang, mặc dù trong mắt A Thiết đã cảm nhận được một chút gì đó từ Thần Vũ sứ, nhưng thủy chung vẫn không thể tin được suy đoán của mình. Nhưng hôm nay đã được Thần Vũ sứ chính miệng thừa nhận, hẳn không thể không tin!

Huống chi, trong lúc thần vũ sứ nói chuyện, cũng đồng thời cởi bỏ mặt nạ sắt đúc trên mặt mình, A Thiết cùng Nhiếp Phong rốt cuộc thấy rõ diện mạo thật sự của hắn, thấy rõ khuôn mặt hắn vốn rất có dung mạo giống như cha từ!

Gương mặt Hoắc....

Mà dấy nhân bất ngờ chính là, đang lúc hai người A Thiết và Thần Vũ sứ, Chân Diện mục của Hoắc Thiên lo lắng, Hoắc Thiên đã dùng tốc độ không cách nào nói rõ, đột nhiên thúc giục tám ngàn vạn năng lượng bay lên, dùng kinh chỉ đâm về phía mi tâm A Thiết!

Nếu mi tâm bị đâm trúng, đâm thẳng vào đầu, vô luận năng lực tự chữa long nguyên trong cơ thể A Thiết cao bao nhiêu, cũng ắt sẽ đầu óc bồi đầy bùn đất mà chết. Không thể tưởng được đòn thứ nhất của Hoắc Thiên đã lạnh lùng hạ sát thủ với A Thiết, đòn thứ hai cũng tàn nhẫn vô cùng, nhất định phải giết chết A Thiết sao?

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ hơn cả chính là, ngay cả khi A Thiết còn đứng sững sờ trước mặt Hoắc Thiên, nhưng vẫn không hổ là không khóc chết chóc mà tái sinh, đến khi tâm thần chưa ổn định lại vẫn có thể nâng kiếm lên một cách một cách vô thức. Bởi một tiếng kiếm này đã dùng tuyệt thể kiếm hoành kiếm ngang vào ngực, kịp thời đẩy lui một chỉ đoạt mạng của Hoắc Thiên. Người này có sức mạnh rất lớn, vượt qua chín ngàn vạn năng lượng, người của đương trường và Hoắc Thiên cũng bị đánh bay thật xa!

Mà Hoắc Thiên mặc dù đã có thể toàn thân trở ra, vẫn bình yên nằm trên mặt đất, lực phản chấn cực mạnh, đẩy gã ra sau hơn mười thước, nhưng có thể thấy được hiện tại A Thiết đã không thể sánh được với A Thiết ngày hôm qua!

Nhưng A Thiết càng mạnh, vẻ mặt Hoắc Thiên càng thêm thương thức sâu sắc. Y nhìn A Thiết giờ kiếm ngang ngực, giống như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật vô giá. Một tác

phẩm y bắt đầu từ lúc mười tuổi, liền dùng thân tình hư ảo từng bước mà thành nghệ thuật kiệt tác hàng đầu!

Hắn vỗ tay tán thưởng nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

“Người chẳng những không làm nửa bên thân thất vọng, càng tuyệt đối không làm ta đây không phải phụ thân thất vọng!”

“Ta còn tưởng rằng khuôn mặt thật của ” Hoắc Thiên” này sẽ là vũ khí chí mạng đối phó với người, ai ngờ bản năng của cường giả Bất Tử Thần là đã thâm nhập cốt tủy của người rồi, cho dù trong lòng người vô cùng lo lắng nhưng vẫn không ngại phát huy bản năng...”

“Người quả nhiên là võ giả mạnh nhất được tuyển chọn!”

Nhìn vẻ vui mừng như điên trên mặt Hoắc Thiên, trên mặt A Thiết lại trở nên càng thêm nặng nề trầm thấp, trầm thấp gần như tâm tử, một loại đau đến chết lòng, hắn lại chậm rãi hỏi: “A ba...”

“Người, vì sao người lại làm như vậy?”

Nói đến nói đi, thật thật giả giả, A Thiết đến giờ phút này, vẫn nguyện gọi Hoắc Thiên một tiếng “A ba”, chỉ tiếc một tiếng a ba này, là một tiếng a ba nặng nề nhất cả đời hắn.

Mà Hoắc Thiên chợt nghe A Thiết gọi gã một tiếng a ba, khuôn mặt vốn đang mừng rỡ như điên bỗng hiện lên một tia biểu cảm khác thường, nhưng không biết vì duyên cớ gì, gã lại đem thần sắc khác thường này cứng rắn đè nén, phảng phất không để cho thất tình của mình bị tiết lộ, gã ra vẻ lạnh nhạt nói: “A Thiết, cảm ơn người đã gọi ta một tiếng phụ thân., Đáng tiếc, thật sự vô cùng xin lỗi, từ đầu đến cuối ta cũng không phải phụ thân thật sự của người, mà ta cũng chưa từng có ý đồ muốn làm phụ thân của người. Ta chỉ dựa theo ý chỉ của nửa bên thân, ở trong không gian khác, lấy thân phận Hoắc Thiên để sung làm dưỡng phụ của người!”

Nhiếp Phong đứng bên cạnh nói: “Vì sao Bán Thần muốn người làm cha nuôi của A Thiết?”

Hoắc Thiên đáp: “Bởi vì bộ kinh văn ngàn năm trước, có thể trở thành không khốc thần tử mạnh nhất, là vì tình mà mạnh. Lực lượng tử thần vốn là kẻ thù ngầm đến từ báo nghĩa phụ Hoắc Hành Thiên, hắn đối với cổ chấp ta thích nhất, hắn coi

trọng Nhiếp Phong đoạn “Khó làm tri kỷ khó địch” này., Cho nên thần minh của nửa bên cho rằng, sau hơn ngàn năm, Thần tử đã tái sinh A Thiết, cũng nên có được tình cảm như tử thần, chỉ bởi vì tình, mới chính là nguồn suối sức mạnh của tử thần, mới khiến tử thần không chảy nước mắt, gặp mạnh càng mạnh!”

Đúng vậy! Có lẽ nửa bên thần là đúng, chỉ vì đúng như dự đoán của nó, A Thiết vì cứu được phụ thân đang nửa chết nửa sống trong dị không gian Hoắc Thiên, không tiếc đánh xong một cường địch lại là một cường địch. Gặp mạnh càng mạnh, tất cả mọi thứ, cũng hoàn toàn là vì phụ thân không rời nửa bên, thế phải tìm nửa bên thần cứu sống Hoắc Thiên mới thôi!

Đáng tiếc là, lần này hẳn có chân tình với lão phụ, lại bị lợi dụng, cũng được uống công. Trong lòng Hoắc Thiên nếu còn có nửa tia cảm tình của người, liệu có chút áy náy và cảm động không?

Nhiếp Phong thở dài: “Dù cho người được nhận lệnh mới lên làm dưỡng phụ của A Thiết, nhưng chẳng lẽ những năm gần đây, người không hề động chút chân tình nào với A Thiết sao?”

Vấn đề Nhiếp Phong hỏi thật ra là thay A Thiết hỏi, A Thiết ở ranh giới này sớm đã rơi vào trạng thái tĩnh mịch và trầm mặc, vì đoạn thân tình không biết nên kết thúc như thế nào mà lâm vào trầm mặc.

Hoắc Thiên lắc đầu, cười khổ nói: “Thực xin lỗi. Phải lên làm dưỡng phụ của A Thiết, đây chỉ là nhiệm vụ của ta. Công tư của ta vẫn rõ ràng, đã sớm quyết định chuyện gì, nhất định phải tuân theo đến cùng!”

“Người đã sớm quyết định chuyện gì?”

Hoắc Thiên đáp: “Chính là trợ giúp cho nửa Thần Linh thúc đẩy Thần Võ Kỹ hàng lâm!”

“Kỹ Thần Võ, không chỉ có là từ sau trận thiên kiếp tuyệt thế kia, ta đã chờ đợi giấc mộng thần giả hơn 500 năm, cũng là giấc mơ suốt đời ta!”

A Thiết vẫn luôn trầm mặc, lúc này đột nhiên hỏi: “Vì sao kỹ nguyên Thần Võ lại là giấc mộng của người?”

Hoắc Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, nhìn khắp bốn phía xung quanh, nói: “A Thiết, lẽ nào đến bây giờ ngươi còn chưa nhìn cho rõ ràng, thế giới chân thật năm mươi tám tuổi này, là một thế giới như thế nào?”

“Đây là một thế giới tàn dư khiến người ta tuyệt vọng! Thế giới này không có mặt trời, không có mặt trăng, không có cây rừng xanh, không có dòng nước trong veo, không có chim chóc xinh đẹp, không có tương lai, không có hy vọng...”

“Có, trên trời có chín cái huyết hồng tinh thể, chứng minh thiên kiếp năm trăm năm trước, còn có vô biên cát vàng, vô biên tịch mịch, vĩnh hằng tuyệt vọng, cùng với động vật thụ hạt phát xạ dị biến, đương nhiên còn có hơn vạn nhân loại may mắn còn sống sót ở thế gian...”

“Nhưng, cho dù là nhân loại còn may mắn sống sót thì kết cục cũng tương đối bi thảm, ta yêu thể tử của ta, nàng không có tư chất của cường giả trời sinh như ta, cuối cùng cũng chỉ vì hạt giống lan tỏa mà toàn thân thối rữa mà chết!”

“Còn có nhi tử duy nhất của ta cả đời, hắn cũng không chịu nổi bao năm tháng phát xạ, toàn thân bốc máu mà chết, lúc hắn chết, còn chỉ được mười tuổi...”

A...? Nguyên lai, Hoắc Thiên bề ngoài lạnh lùng cứng rắn, sau lưng không ngờ lại có một đoạn chuyện cũ thương tâm như vậy? Ngày đó hắn tận mắt nhìn thấy thể nhi lần lượt chết đi, một người đàn ông sắt đá, tin tưởng rằng không thể lại lang tâm như sắt thép...

Nhưng sau khi nghe Hoắc Thiên nói tiếp:

“Ta nhìn thể tử và nhi tử lần lượt chết thảm trong ngực ta, khi đó trong lòng ta quả thực đau đến tột đỉnh, còn lập tức hạ một quyết định...”

“Ta, ta nhất định không thể để thế giới làm người ta tuyệt vọng vô hạn này tiếp tục tuyệt vọng như vậy! Ta, nhất định phải nghĩ cách thay đổi nhân gian!”

“Cho nên.” Nhiếp Phong hỏi: “Cuối cùng ngươi cũng đầu nhập vào một nửa Thần? Giúp hắn thay đổi cái này làm người thất vọng nhân gian?”

Hoắc Thiên nặng nề gật đầu:

“Ừm! Thay đổi phương pháp nhân gian này, chỉ có cách tìm ra bí mật về “Thần Vũ”, thúc đẩy sự giáng lâm của Thần Võ Kỳ!”

Tiền căn hậu quả, nguyên lai đều ở trong hồng trần, chỉ là hồng trần này, thật sự là một ” Hồng Trần” sở hữu chín cái “Tinh thể” màu máu này.

Hoắc Thiên Nhiên nếu có nước mắt, chỉ sợ hắn đã sớm cạn kiệt trong lúc con cháu ruột của mình chết thảm rồi? Cho nên từ nay về sau, hắn đã không còn dư tình, nước mắt dư thừa, lưu lại cho bất cứ kẻ nào, bao gồm cả đứa con trai giả là A Thiết này?

Nghe xong quá khứ của Hoắc Thiên, trong lòng A Thiết càng trầm xuống. Nhưng mà, hắn đối với Hoắc Thiên đã không còn phần nợ, ngược lại cảm thấy, kỳ thật hắn càng đáng đồng tình.

Thật ra từ đầu đến giờ, y chưa bao giờ có ý tức giận hay giả vờ giả vệt như vậy, cho dù tình cha con hai người đi tới, hết thấy cũng chỉ là một vở kịch mà nửa thân đã sớm an bài. Hoắc Thiên cũng đã kiệt lực “thái bình” diễn, ở trong lòng A Thiết, bất kể Hoắc Thiên có đối với y tình hay không, y thủy chung vẫn nhận định, y chính là nhân phụ lúc trước vì Phù Dịch mà không tiếc vì y mà phải chịu vô tình khuất nhục, phụ thân duy nhất trong cuộc đời y...

Lúc này Nhiếp Phong lại nói: “Ta, có một vấn đề.”

“Vì sao phải thay đổi nhân gian này, trước hết phải tìm ra bí mật của “Thần Vũ”, mới có thể khiến cho kỷ nguyên Thần Vũ giáng lâm? Thần Vũ không phải là một món vũ khí tuyệt thế có thể sánh với kiếm đẹp tuyệt thế và tuyệt uống sao? Trong nó còn có bí mật gì?”

“Hai người, rốt cuộc kỷ nguyên Thần Võ là thứ gì? Vì sao nó giáng lâm lại có thể thay đổi nhân gian?”

Đâu chỉ là một vấn đề? Đây quả thực là một chuỗi vấn đề! Mà Nhiếp Phong mới vừa hỏi, Hoắc Thiên lại cười khỏ, nói:

“Thần Vũ không tệ là một vũ khí tuyệt thế, về phần trong số nó có huyền bí gì có thể trợ giúp Thần Võ Kỳ phủ xuống? Còn có kỷ luật thần võ rốt cuộc là cái gì? Xin lỗi, Bán Thần từng

nói, còn chưa tới thời điểm ta biết hết thấy chân tướng, cho nên ta cũng hoàn toàn không biết! Ta chỉ biết một chuyện...”

“Đó là với bản lĩnh năm đó một nửa Thần Tướng đề thăng ta thành cường giả đỉnh cấp, còn có thần lực cùng trí tuệ kinh thế mà nó cứu Địa Cầu thoát khỏi vận mệnh diệt vong, những lời nó nói chính là con đường, chân lý, sinh mệnh!”

“Nó nói kỷ nguyên Thần Võ có thể thay đổi nhân gian này, nhất định có thể thay đổi nhân gian!”

Lại là một phần tử cuồng nhiệt ủng hộ của tông giáo! Mà tông giáo của Hoắc Thiên chính là nửa bên thần!

Nhưng A Thiết và Nhiếp Phong trầm nghĩ, lời nói của Hoắc Thiên bây giờ xem nửa tinh nửa thần như kim khoa ngọc luật, cũng có thể thông cảm được: Người đã từng chịu đả kích nặng nề, đại đa số đều tìm kiếm tinh thần gửi gắm, nửa bên tinh thần xuất hiện, vừa vận đèn bù nổi đau cắt tim vì ái ân độc tử năm đó bị chết thảm...

Chỉ trách chữ “Tình” này, ngộ hết thương sinh, cho dù là tuyệt thế cường giả cũng chạy không thoát...

Có chạy hay không đây!

Mà hai người A Thiết còn chưa kịp hoàn toàn nhai nuốt Hoắc Thiên, lúc này Hoắc Thiên lại nói: “A Thiết, Nhiếp Phong! Ta biết trong lòng hai người các ngươi vẫn có vô số nghi vấn, nếu hai người đã thông qua thăm dò của bên Thần, cũng đã có được lực lượng gần như cấp ‘Thần’, hiện giờ, cũng là lúc hai người có thể chính thức tấn thăng lên phân nửa Thần, nhìn xem vì sao nó chọn hai người làm Thần võ giả rồi...”

“Hết thấy bí ẩn cùng đáp án, vậy các ngươi tự mình đi tìm đi!”

Chẳng biết lúc nào, trong tay Hoắc Thiên lại có thêm một kim loại hình thù kỳ lạ điều khiển, gã nói chuyện phương tiện điều khiển này nhấn một cái, khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra!

Chỉ thấy vừa rồi năng lượng của hai người A Thiết bị đánh một phân thành hai, trong đó một góc bị lõm xuống thật sâu, giống như một cánh cửa hoạt động cực lớn, tiếp theo dưới lòng đất truyền đến trận trận tiếng nổ “Ừ ừ” vang lên.

A Thiết vẫn chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, một quái vật khổng lồ vô cùng to lớn từ dưới nền đất từ từ bay lên, chớp mắt đã bay thẳng lên trời, cao không thấy đỉnh!

A Thiết và Nhiếp Phong ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt không khỏi biến đổi!

Chỉ vì con quái vật khổng lồ này, đúng là hai người bọn họ muốn tìm cái gì đó từ nửa quả cầu bắc đến đây...

Thần tháp!

A Thiết cũng không nghĩ tới, thần tháp mà mình đau khổ tìm kiếm, thì ra lại gần ngay trước mắt, chỉ là vẫn luôn ẩn sâu dưới lòng đất, không hiện thân mà thôi!

Mà tòa thần tháp trước mắt này cũng hoàn toàn giống như trong truyền thuyết, cả tòa thần tháp chẳng những cao vút trong mây, mà thân tháp còn được chế tạo bằng hợp kim không biết tên, xem ra tương đối chắc chắn, mà cả tòa thần tháp cũng không có bất kỳ cửa sổ nào, căn bản không cách nào biết bên trong tháp cất giấu bí mật kinh thế gì, cất giấu kỳ nhân kinh thế nào, trầm ngâm hoặc không biết là người hay là thần...

Bán Thần?

Hoắc Thiên nói: “Nhìn thấy chưa? Đây chính là thần tháp ở chỗ nửa bên thần thân! Kỳ thật nó vẫn luôn ở dưới chân các người, mà kim loại dùng để rèn đúc thân tháp có thể chống đỡ hơn mười viên đạn nổ tung vẫn không bị hủy diệt, cho nên năng lượng của hai người vừa rồi tuy xé mặt đất thành hai mảnh nhưng nó vẫn có thể nguyên vẹn không sút mẻ!”

Không thể tưởng được thần tháp đang ở ngay trước mắt, vậy chẳng phải là nói, khoảng cách giữa Bán Thần và bọn họ cũng rất gần sao?

A Thiết và Nhiếp Phong nhất định sẽ nhìn đỉnh tháp cao vút trong mây, không khỏi đồng thanh hỏi: “Nửa thần, thật sự ở ngay trên đỉnh thần tháp?”

Hoắc Thiên nở nụ cười thâm ý: “Ai mà biết?”

“Chưa từng có người nào nhìn thấy nửa Thần, cho dù là ta cũng không có, năm đó nó giúp ta thăng cấp lên đỉnh cao nhất

cường giả, cũng chỉ là truyền âm trao tặng mà thôi!”

“Từ khi thiên kiếp tuyệt thế hơn 500 năm trước diễn ra, nó vẫn luôn ở trên đỉnh thần tháp, cô độc làm thần của nó, chưa bao giờ bước ra nửa bước, cũng chưa từng có ai có thể bước vào tòa thần tháp không cửa không cửa này...”

“Hai người các ngươi, chính là người năm trăm năm qua, lần đầu tiên nhìn thấy chân thân của nó!”

A Thiết nói: “Nếu như thần tháp không cửa không cửa sổ, chúng ta làm sao có thể vào được?”

Hoắc Thiên Đạo nói: “Đối với những người khác, thậm chí là ta, đương nhiên là vào tháp không có cửa, nhưng đối với hai người mà nói, từ lúc mới bắt đầu cửa vào tháp đã tồn tại, chỉ là hai người các ngươi không nhìn thấy nó mà thôi.”

Không nhìn thấy? A Thiết cùng Nhiếp Phong nghe vậy lập tức quét mắt nhìn quanh thần tháp, chỉ thấy ở một góc trong thần tháp có một “Chưởng ấn” lâm vào thân tháp thẳng tắp!

Nhiếp Phong hỏi: “Đây chính là đầu mối then chốt để mở ra cánh cửa này sao?”

Hoắc Thiên đáp: “Chỉ có võ giả Thần được chọn từ nửa bên chính thức, mới có tư cách “Cùng nhau” mở ra cánh cửa Thần tháp, còn hai người các ngươi vì sao không dùng bàn tay của mình thử một lần, nhìn xem chính mình có phải là người nửa bên Thần đợi hơn năm trăm năm hay không?”

Không tệ! Nếu hỏi tiếp, chi bằng hành động!

Thay vì chờ đợi đáp án, chi bằng tìm kiếm đáp án!

A Thiết cùng Nhiếp Phong mặc dù đã thân kinh bách chiến, nhưng giờ phút này đi đến trước chưởng ấn kia, trong lòng cũng nơm nớp lo sợ, tất cả đều bởi vì chỉ cần một chưởng của hai người ấn xuống, sẽ biết người có mệnh hay không, chỉ cần một chưởng của hai người ấn xuống...

Nhưng nghe “Bùng” một tiếng, khi một chưởng của Nhiếp Phong ấn lên trên chưởng ấn kia, trong tháp lập tức truyền đến một hồi âm thanh khởi động máy móc, a...? Hóa ra Nhiếp Phong thật sự là người nửa bên Thần chờ đợi?

Tiếp theo là A Thiết...

A Thiết nhất định nhìn chương ấn này, trong thoáng chốc, trong lòng nổi sóng suy nghĩ. Nghĩ đến chỉ cần thông qua khảo thí lần cuối này, hẳn liền có thể tìm được chân thân của nửa bên thần, cho dù hiện tại Hoắc Thiên đã không cần đưa con không phải là nhi tử của hắn, nhưng hắn còn có Bạch Tú, Nhiếp Phong còn có Trác Lam...

Nghĩ tới đây, cuối cùng A Thiết cũng xuất chương đánh xuống!

Mà ngay lúc A Thiết đặt chương ấn lên, âm thanh khởi động máy móc vì Nhiếp Phong mà trong tháp càng vang càng thêm gấp, không tới hai giây, hai người A Thiết đột nhiên thấy vách tường đáy tháp nổi lên dị biến!

Chỉ thấy vách tường dưới chân tháp đột nhiên chia thành vô số khối nhỏ, không ngừng trượt sang bên, như đang xây lại vách tường, đạt tới mười giây!

Tiếp theo “Khanh” một tiếng, khi vách tháp hoàn toàn ngừng chuyển động, ở giữa vách tháp lại thực sự lộ ra một cái cửa vào cao hơn đầu người, rộng chừng năm thước!

A...? Hóa ra A Thiết và Nhiếp Phong thật sự là phong vân ở nửa bên thần thật sao?

Tòa thần tháp không mở ra thế hệ năm này, rốt cục vì hai người mà mở ra!

Mất thấy thần tháp cuối cùng cũng mở cho hai người bọn họ, hai người A Thiết cũng không biết nên vui hay nên buồn!

Vui mừng là vì hai người bọn họ sắp sửa biết đến nửa Thần, Thần Vũ và tất cả chân tướng của Thần Võ Kỳ, càng có thể cứu được Bạch Tú và Trác Lam. Còn lo lắng, lại là...

Bọn họ vẫn không biết nửa bên thần vì sao không thể chia cho hai người bọn họ, càng không biết nửa bên thần kế hoạch kia, là muốn cứu thế hay là diệt thế? Có lẽ chỉ cần hai người bọn họ vừa bước vào nơi đây, liền không cách nào sống sót rời khỏi toà thần tháp giống như phần mộ này.

Vị này không biết là mộ của Chân Thần, hay là giam cầm cũng chính là thần giả của Bất Tử Thần, Thần Chi Mộ trong gió!

Nhưng mà, bất kể tòa thần tháp này là mộ của ai, vô luận trong tòa thần tháp này cất giấu Huyết Hà Hỏa Hải...

Vì Bạch Tú, vì Trác Lam, vì truy tìm huyền bí của Thần Vũ và Thần Võ Kỹ, càng là vì để nhìn thấy truyền thuyết này tồn tại hơn năm trăm năm, A Thiết cùng Nhiếp Phong, vẫn sẽ bước vào nơi chôn mộ chung cực của hai người bọn họ!

Đúng như hai người giờ phút này lại nhìn nhau, trái tim của cả hai đều đang nghĩ đến cùng một chuyện...

Đã tới mức này, bọn họ tuyệt đối không quay đầu lại nữa!

Sau khi đã quyết định xong, hai người A Thiết cất bước đi về phía cửa vào thần tháp, trong tưởng rằng Hoắc Thiên cũng sẽ đi theo, ai ngờ hắn vẫn bất động tại chỗ, A Thiết quay đầu lại hỏi: “Người, không cùng chúng ta tiến vào thần tháp?”

“Chẳng lẽ, người không muốn nhìn thấy khuôn mặt thật sự của nửa thần mới tôn sùng nhất của người ư?”

Hoắc Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Thật xin lỗi. Thứ cho ta không thể cùng đi với các người, chỉ có Thần Võ Giả mới có tư cách tiến vào Thần tháp, mà dẫn các người đến nơi đây, nhiệm vụ của ta cũng đã đại công cáo thành, cũng là lúc ta có thể công thành lui thân.”

Nhiếp Phong đột nhiên hỏi thăm dò: “Nếu người đã có thể công thành lui thân, phải chăng tỏ vẻ thân phận Thần võ sứ của người đã xong? Nếu hai ta còn sống có thể đi ra khỏi Thần tháp, người và ta liền không cần dùng thân phận Thần võ sứ, mà sửa lại lấy một thân phận khác gặp lại chúng ta? Thí dụ như là...”

“A Thiết ở trong không gian khác dưỡng phụ, Hoắc Thiên?”

Trong lời nói của Nhiếp Phong có ẩn ý, sao A Thiết và Hoắc Thiên lại không rõ? Y là người thay A Thiết hỏi Hoắc Thiên, khi tất cả kết thúc, y và A Thiết còn có thể trở lại là cha con lúc trước hay không? Tựa như muốn thấy hắn đáp lại.

A Thiết nghe vậy, cũng lập tức nhìn vào Hoắc Thiên, giống như muốn xem gã đáp lại.

Duy chỉ có, Hoắc Thiên đáp lại, có thể làm cho hai người đều thất vọng, nhưng nghe gã thất vọng đáp: “Chuyện tương lai, ai

có thể nói là? Nhân loại như năm thế kỷ trước, ai lại đoán được địa cầu sẽ có một ngày gặp thiên kiếp?”

“Có lẽ, khi tất cả kết thúc, không còn tồn tại trên đời này nữa, chưa chắc sẽ là các ngươi, ngược lại là...”

“Ta!”

Ngược lại là hấn? Sao Hoắc Thiên lại nói, có thể là hấn sẽ không tồn tại?

Những lời này của hấn có hàm ý đặc thù gì không?

Đáng tiếc chính là, trong lúc nhất thời A Thiết cùng Nhiếp Phong không nghe hiểu thâm ý trong lời nói của Hoắc Thiên. Mà giờ khắc này, cũng không phải là lúc hai người suy nghĩ kỹ càng.

Bởi vì trong lúc ba người nói chuyện, vách tường thần tháp lại chậm rãi hoạt động, lối vào càng không ngừng co rút lại, Hoắc Thiên thấy thế không khỏi nói: “Thời hạn thần tháp mở ra đã đến, hai người các ngươi nếu không vào, chỉ sợ sẽ không có cơ hội tiến vào thần tháp nữa, nhanh!”

Không tệ! Nhìn công vào thần tháp càng ngày càng nhỏ, trong chớp mắt độ rộng đã từ năm thước co lại ba thước, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng biết không thể chần chờ nữa, chỉ có thể bước từng bước tiến vào trong miệng!

Nhưng mà, ngay lúc A Thiết Phủ tiến vào trong cửa vào thần tháp, hấn quay đầu lại liếc Hoắc Thiên một cái, nói ra câu cuối cùng trong lời nói của kiếp này:

“Dù lần này ta tiến vào thần tháp kết cục như thế nào, ta vẫn sẽ nhớ thật kỹ...”

“Ở trên đời này, ta từng có một thân nhân, một phụ thân ta tôn kính nhất...”

“Cho dù chúng ta từng tự hạ xuống thế giới này, là một thế giới giả tạo, cho dù chúng ta đã từng có được tình cảm, là một đoạn thân tình không thể nắm bắt được, nhưng...”

“Vẫn là thân tình mà ta quý trọng nhất đời này!”

Thân tình vốn quý trọng nhất của nàng vừa xuất hiện, lối vào thần tháp rốt cuộc cũng rút ngắn lại, A Thiết và Nhiếp Phong

rốt cục hoàn toàn biến mất trong thần tháp, giống như bị tòa thần tháp vô tình này nuốt trọn hoàn toàn. Chỉ còn sót lại A Thiết một phen hồi âm thanh dần dần vang lên bên tai Hoắc Thiên.

Là thân tình quý trọng nhất suốt đời...

Là thân tình quý trọng nhất suốt đời...

Là thân tình quý trọng nhất suốt đời...

Không biết vì sao, Hoắc Thiên một mực ngơ ngác nhìn thần tháp đã chui tới cửa, nhìn một chút, một đôi mắt già, vậy mà mơ hồ nổi lên một mảnh thủy quang...

A...? Lẽ nào đó là...

Lệ?

Từ khi hắn ta yêu vợ con chết thảm nhiều năm đến nay, đã sớm quên nước mắt?

Duy chỉ có Hoắc Thiên là mảnh này vẫn quanh quẩn trong mắt, vẫn chưa rơi xuống lệ quang, đã rất nhanh bị người phát hiện!

Không! Một kẻ tuyệt đối không phải là Thần?

Bán Thần!

Nhưng chỉ nghe trên đỉnh tháp cao vút trong mây, bỗng chốc truyền xuống một thanh âm vô cùng uy nghi, nói: “Người, khóc.”

“Ta... khóc?” Hoắc Thiên một mực ngơ ngác nhìn phương hướng Thích Tài thân tháp đi vào, nhất thời vong hình, lại không phát hiện mình mất phiếm lệ quang, hôm nay hắn mới giật mình, nguyên lai chính mình còn có nước mắt? Hắn vì cái gì có lệ?

Là do Thần Võ Kỹ Tướng giáng lâm, hắn vui vẻ đến mức rơi lệ sao?

Hay là bởi vì một người không phải con trai của hắn ta?

Một đứa con mà y không thừa nhận?

Giọng nói của nửa người thần ở trên đỉnh tháp truyền xuống lại vang lên:

“Thật ra, người giống như người, là vốn không nên rơi lệ, cũng không nên có tình cảm, xem ra, dù sao ta cũng đã nhìn lầm người.”

Hoắc Thiên khẽ giật mình, hỏi: “Nửa bên tinh thần... Ý của người là...”

Nửa bên Thần thần nhiên đáp: “Ý của ta là tất cả an bài của ta, vốn dĩ như một phương pháp điều khiển máy tính đã dự tính, nhưng người đột nhiên rơi lệ, phá vỡ trình bản của ta, nếu phương án đã không giống, tất cả kế hoạch đã định ra, cũng phải một lần nữa an bài, đó là...”

“Cả người lẫn vào trong trình tự của ta!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc câu nói cuối cùng của Bán Thần truyền vào trong tai Hoắc Thiên, vách tháp vốn đã lấp kín cửa vào, đột nhiên như có sinh mạng, vô số sợi tơ kim loại duỗi ra cuốn lấy Hoắc Thiên, đồng thời vách tháp mở ra, bỗng nhiên một cái miệng to như chậu máu mở ra, “Gào” một tiếng, đã nuốt trọn cả người Hoắc Thiên vào trong tháp!

Mà sau khi Hoắc Thiên đi vào trong tháp, không hề nháy mắt, thân tháp lại khôi phục như cũ, nghiêm nhiên coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra!

Đúng vậy!” “Chiếm nhiên” như không có gì xảy ra...

Nhưng sự thật là, hôm nay bên trong tòa thần tháp này sẽ phát sinh một đại sự ảnh hưởng tới lịch sử nhân loại, tồn vong...

Rốt cuộc A Thiết và Nhiếp Phong đã tiến vào thần tháp đến cùng thì sẽ gặp phải chuyện gì đây?

Có thể khẳng định là, khi hai người ở trong thần tháp gặp gỡ nửa thần, nửa thần diện mạo chính thức, hết thấy nửa thần, tuyệt đối sẽ vượt quá tưởng tượng của hai người, vượt quá sự tưởng tượng của con người...

Tất cả đều do nửa bên thần, vốn không phải là...

Thần giả của Chương thứ hai mươi một Vô Thần.

Đen!

Vô biên đen kịt!

Sau khi A Thiết và Nhiếp Phong tiến vào thần tháp, chỉ thấy trong tháp là một vùng tối đen, không có nửa điểm đèn và hệ thống chiếu sáng, quả thực đã tới tình trạng đưa tay ra không thấy được năm ngón.

May mà trước sau A Thiết quen với việc sống trong bóng tối không khóc, ngay cả Nhiếp Phong cũng mang theo “Băng Thanh Tâm Nhãn”, “Băng Tâm Quyết” yên lặng quan sát tám hướng bên trong tháp tuy không sáng nhưng hai người vẫn có thể hắc tiến tới.

Nhưng mà, cứ như vậy mò mẫm trong bóng đêm đi về phía trước, cũng không biết sẽ đi đến nơi nào. Trong bóng tối, A Thiết không khỏi lạnh lùng nói: “Bán Thần...”

“Người hao hết tâm lực, muốn dẫn ta và Nhiếp Phong tới đây, vì sao lại tránh mặt không gặp?”

“Người, đến cùng là ở nơi nào?”

Trong bóng tối vô biên vẫn không có hồi âm, chỉ có A Thiết vừa dứt lời, thân thể hắn và Nhiếp Phong đột nhiên bật lên khỏi mặt đất, thẳng hướng bay lên! Cùng lúc đó, bốn bề đã truyền đến một hồi âm thanh máy tính không hề có mùi con người:

“Nhân vật mục tiêu đã đến, tất cả trình tự đã chuẩn bị ổn thỏa, Thần Vũ lập tức khởi động...”

Thần Vũ luyện thủ tịch sắp khởi động?

Mặc dù đang ở trong bóng tối, A Thiết và Nhiếp Phong phát giác, thân thể bọn họ bỗng nhiên bay lên, là bởi vì hai người bước vào một bộ hệ thống hoẵng khổng lồ trong bóng đêm, mà “Thần Vũ phương án sắp khởi động” tám chữ này vừa ra, tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt uổng trên tay bọn họ càng thêm ly kỳ tản ra quang mang nhẹ nhẹ!

Nhưng xem thực hư một chút, tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt Âm lúc này phát ra quang mang, lại không phải do thân kiếm phát ra, mà là do hai chuôi thần binh chuôi cùng linh kiện trên chuôi đao phát ra!

Đúng vậy! Kỳ thật năm 25 tuổi đã là tuyệt thế hảo kiếm cùng tuyệt uổng, trên cơ bản tuy không khác gì hai đại thần binh hơn ngàn năm trước, nhưng không biết tại sao, hai đại thần

binh dùng hai thanh kim loại thủ bản lại khảm nạm hai khối kim loại kỳ hình, làm thành một thể với hai thanh thần binh.

Mà hai khối kim loại hình thù kỳ lạ này lại càng là một loại hợp kim không biết tên, kiên cố dị thường, căn bản không cách nào dỡ bỏ. Hai người A Thiết đã sớm phát giác Tuyệt Thế Hảo Kiếm cùng Tuyệt Âm Đa thêm vào hai khối kim loại hình thù kỳ lạ này, chắc chắn mọi việc có kỳ lạ, nhưng vẫn không rảnh đi tra cứu.

Chỉ có hiện tại hai kiện kim loại này đột nhiên phát ra ánh sáng khác thường trong bóng đêm, giống như đang hô ứng câu “Thần Vũ phụ chương sắp khởi động”, rõ ràng là hai kiện kim loại này, nhất định là kiệt tác của nửa bên thần, hơn nữa, giờ phút này cũng đã ứng phó hai kiện phụ kiện phát huy tác dụng tối cao...

Đang lúc thân hình hai người không ngừng chậm rãi bay lên, A Thiết cùng Nhiếp Phong lại thỉnh thoảng phát hiện một chuyện khác!

Cảnh vật xung quanh họ, đang chuyển biến giữa hệ thống quay phim ở mức ba mươi sáu mươi độ quay về!

Đầu tiên bọn họ nhìn thấy từng cảnh tượng thành thị phồn vinh, mọi người mỗi ngày đều có mặt trời mọc, ngày ngày nhập tức, Nhiếp Phong liếc mắt một cái liền nhận ra, đó chính là những người mà bọn họ đã từng tin tưởng là tồn tại “20 Túc Niên” ở trong không gian khác nhau!

Đáng tiếc, phồn hoa rực rỡ này của nhân loại không thể ở lâu, đột ngột, A Thiết cùng Nhiếp Phong lại thấy có vô số sao băng đùng về phía địa cầu, trong khoảnh khắc, vô số địa vực địa cầu phát sinh vô số tai nạn kinh thiên...

Biển lửa, núi lửa bùng nổ, đại thành bị mấy ngôi sao băng hủy diệt, còn có quả bom đáng sợ nhất!

Ở dưới ồng liền tiếp như vậy, A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ thấy vô số sinh linh đồ thần, thậm chí nhìn thấy có đứa bé quen ngủ trong ngực mẫu thân đáng yêu ngọt ngào, thoáng cái liền hóa thành một bộ xương khô, tình cảnh thê lương. Nhiếp Phong nhìn thấy cũng không khỏi khóe mũi chua xót, mắt đầm

lệ quang, mà A Thiết mặc dù trời sinh không có nước mắt, một đôi mắt lạnh lùng, cũng hiện lên một tia thương tiếc...

“Vì... Cái gì? Tại sao chúng ta lại ở chỗ này nhìn thấy cảnh tượng thiên kiếp năm đó?” Nhiếp Phong nhìn lại, rốt cuộc cũng nhin không được rơi lệ nóng, ghen ngào hỏi: “Bởi vì, A Thiết về mặt thâm trầm nói: “Ta nghĩ, nửa bên thần là tận lực muốn chúng ta tự mình trải nghiệm kỳ cảnh, cảm thụ trận thiên kiếp tuyệt thế tàn khốc năm đó, cảm nhận bi thương của thế giới nhân loại, nó phải dùng sự thật cụ thể nhất để du thiệu chúng ta, Thần Võ Kỳ mới là hi vọng thế giới loài người trùng sinh!”

Nhưng thế giới nhân loại đã diệt vong, trải qua hơn năm trăm năm vẫn một mảnh tịch mịch tịch mịch, làm sao có thể trùng sinh? Thần Vũ Kỳ và vũ khí kinh thế thần vũ sẽ làm sao nghịch chuyển thế giới này?

Hai người A Thiết không kịp nghĩ kỹ, cảnh vật xung quanh lại xảy ra biến cố kỳ lạ!

Bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy, trong tường kếp, có một bóng người ở sau lưng đứng sừng sững, bóng người này ở trong quả cầu vẫn có thể không khuất phục bất ngã, nhưng sau khi bụi bậm trên trời rơi xuống, bọn họ cũng dần dần thấy rõ bóng người kia.

Bóng người kia, không ngờ lại là một bức tượng người, một bức tượng thần còn sót lại chỉ còn sót lại một nửa!

Không! Phải nói đó là một nửa còn sót lại của “Thần”!

“Bán... Biên thần?” A Thiết và Nhiếp Phong sững sờ hô lên.

Không sai! A Thiết và Nhiếp Phong mặc dù chưa từng thấy qua nửa bên thần linh, nhưng liếc mắt liền biết tượng thần có thể không khuất phục mà vẫn không ngã, nhất định là nửa bên thần tượng!

Chỉ vì tượng thần này, chẳng những tách ra từ đỉnh đầu, chỉ có nửa bên thần thể, tượng thần, mặc dù che phủ một tầng khăn che mặt thần bí, không bằng chân chính khuôn mặt, nhưng tượng thần kia chấp hai tay ngạo nghễ, giống như đang không nhìn Cửu Thiên Thập Địa, giống như đang lạnh nhạt với vạn dặm trời...

Chỉ có Thần mới có tư thái siêu nhiên như vậy, đi lạnh nhạt nhìn tất cả chúng sinh phàm trần!

Cho dù đó chỉ là nửa bên thì cũng chỉ là thần, nửa bên khác không biết là nửa bên thần gì!

Vạn liệu không đến, hai người vẫn chưa tìm được nửa bên thần, đã có thể thấy nửa bên tượng thần, mặc dù không biết mặt mũi thật sự của nó, nhưng chỉ nhìn nửa bên thần tư, đã cho hai người tò mò, nửa thần chân chính làm sao kinh thế hãi tục!

Nhưng mà, dưới hạt giống cường đại này, cho dù không khuất phục như tượng thần nửa bên này, cuối cùng cũng biến thành một bãi cát vàng bay ra, tan thành tro bụi trong thiên kiếp!

Mà cảnh tượng xung quanh lại xoay chuyển.

Hai người A Thiết chỉ thấy tòa thần tháp khổng lồ này, dưới sự trùng kích của đe sắt, không biết tên hợp kim không biết tên trên thân Chú Tạo Tháp, lại giống như có sinh mệnh đột ngột nở rộ một cỗ hào quang loá mắt, giống như một vòng phòng hộ vô cùng mạnh mẽ, cho nên cả tòa thần tháp vẫn có thể không bị hủy không đổ!

Chỉ có hạt châu không có điểm dừng bắn ra, cuối cùng thần tháp cũng chậm rãi chìm xuống lòng đất, giống như đang chờ hạt giống phát hiện ra thì mới thấy được ánh mặt trời!

Sau đó cảnh tượng lại thay đổi, A Thiết cùng Nhiếp Phong lại nhìn thấy vô số trẻ con được sinh ra. Nhìn những đứa trẻ này vẫn đang nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt đã trưởng thành vô số thanh niên giống hệt “Bộ Kinh Vân” và “Nhiếp Phong” như nhau, càng về sau càng phải cực kỳ gian khổ tiếp nhận huấn luyện.

Tiếp theo, những bộ kinh vân cùng Nhiếp Phong này, tựa hồ mỗi loại vì đủ loại vấn đề hoặc thiên phú khác nhau, không cách nào phát huy phong vân mạnh nhất. Vì vậy từng cái bị đào thải, biến mất trong bóng tối, trong thời gian...

Nhìn những phong vân kia từ từ biến mất, Nhiếp Phong không khỏi giật mình nói: “Ta... Đã hiểu rồi! Những phong vân biến mất này, đích thị là Bách Phong Vân chúng ta đã từng gặp qua lúc trước! Bọn họ, thì ra đã từng cố gắng muốn trở thành

phong vân như thế, cuối cùng lại sắp thành công, khó trách sẽ giống như vì vậy mà đổ kỵ và căm hận chúng ta...”

“Nhưng, vì sao trên đời này lại sinh ra phong vân như vậy? Vì sao bọn họ lại sinh ra?”

Đúng rồi! Đây mới là điểm mấu chốt của vấn đề! Chỉ có A Thiệt chưa kịp đáp lại, lúc này cảnh tượng xung quanh hai người lại tiếp tục biến đổi!

Chỉ thấy hai đứa trẻ hoàn toàn mới rớt cuộc cũng ra đời. Hai đứa trẻ này lớn hơn trước, cũng rất thích hợp với phong vân, cực kỳ giống kinh vân và Nhiếp Phong, chẳng qua hai đứa trẻ này lại có một điểm không giống người thường...

Chính là theo thời gian dài dần, thiên phú của hai người hiển lộ ra càng ngày càng mạnh, cho đến về sau, khi hai người lớn đến lúc tám tuổi, không ngờ có thể một quyền phá vỡ cả nhà đá, tư chất năng lượng cực cao, có thể nói tương đối khiếp người, quả thực là hai “Máu móc” bẩm sinh!

“Bọn họ, ví dụ là lúc nhỏ của chúng ta?” Nhiếp Phong kinh ngạc.

Không sai! Hai đứa trẻ này chính là tuổi thơ của A Thiệt và Nhiếp Phong! Mà bắt đầu từ đó, Thần Võ Giả chân chính được sinh ra!

Nhìn một màn này, A Thiệt cùng Nhiếp Phong càng tràn đầy nghi hoặc.

Bởi tình cảnh này, càng đủ để chứng minh, nửa bên thần hao hết tâm lực, đều đang bồi dưỡng mây gió mạnh nhất! Nhưng hán vì sao lại muốn phong vân không thể? Mà A Thiệt cùng Nhiếp Phong, kỳ thật cùng xuất ra một mạch với hơn trăm trăm phong vân kia, chỉ là hai người bọn họ là mạnh nhất trong bọn họ, mới có tư cách lên làm thần võ giả được tuyển chọn từ nửa bên, vậy cuối cùng A Thiệt và Nhiếp Phong rốt cuộc là cái gì? Bọn họ thật sự là phong vân tái sinh sao?

Loại nghi hoặc này đã gần đạt được đáp án rồi, bởi vì...

Trong lúc hai người A Thiệt đang vô cùng thấp thỏm, bộ hệ thống bỗng lộc vẫn luôn chờ hai người bay lên, rốt cục dừng lại một tiếng “Hạp”!

A...? Hệ thống thang ngựa ngừng lại, chẳng lẽ... hai người bọn họ đã tới đỉnh Thần tháp rồi... Chỗ nửa bên thân chân thân trong truyền thuyết kia?

Là nơi nghỉ chân của Thần?

A Thiết và Nhiếp Phong không cần đoán nữa, bởi vì khi hệ thống chở vợ dừng lại, bên trong Tiếp Lương hệ thống, đã truyền đến một âm thanh máy móc cứng nhắc mà máy móc, nói: “Hoan nghênh.”

“Hoan nghênh hai vị Thần Võ giả tiên vào đỉnh thần tháp.”

“Bán Thần đã sớm chờ các người rồi.”

Thiên...! Thật đấy! Hóa ra hai người đã tới đỉnh thần tháp, đến vị trí mà chân thân nửa bên thân bị chiếm cứ - nó nghỉ lại hơn năm trăm năm, chưa bao giờ bước ra nửa bước?

Điều này chứng tỏ hai người bọn họ sắp gặp phải chuyện này chỉ nghe thấy tên, chỉ nghe tiếng chứ chưa bao giờ lộ ra nửa bên thân mang bộ mặt thật sự của người đời?

Mà hai người chưa kịp định thần, một mực hiện ra màn sáng cũ kỹ quanh hai người, cũng lập tức tan thành mây khói. Cùng lúc đó, trên đỉnh thần tháp vốn một màu đen kịt, tất cả hệ thống chiếu sáng lên!

Chỉ một chút ánh sáng này, hai người A Thiết đã nhìn thấy rõ ràng đỉnh thần tháp!

Trên đỉnh thần tháp, hóa ra là như vậy?

Nhìn thấy, toàn bộ đỉnh thần tháp là một không gian rộng lớn trắng xóa, tràn đầy tường hợp kim màu trắng bạc, trống rỗng, chỉ có hệ thống chiếu sáng trên đỉnh đầu trắng bệch, trừ cái đó ra, trong không gian trắng xóa bốn phía, cũng không có bất cứ cửa vào hay thông đạo nào nữa.

Kia, nửa bên Thần ở đâu?

Hai người A Thiết không cần suy nghĩ nhiều, ngay khi trong lòng hai người nảy sinh ý niệm này, bốn phía trắng xóa một mảnh, đột nhiên có thể cảm ứng được suy nghĩ trong lòng hai người, hợp kim trên vách tường như có sinh mệnh tự mở ra một lỗ hồng, lỗ hồng mở càng lớn, trong nháy mắt biến thành

một cửa sổ. Sau đó hai người chỉ thấy một cái thông đạo hẹp dài, Nhiếp Phong nói: “Là nơi này sao?”

“Con đường này, chính là thông đến nửa Thần Chân Thân bên này?”

Hai người lập tức đi vào thông đạo này, thấy thông đạo rất dài, lại dị thường quanh co, tựa như sâu không thấy điểm cuối, nhưng hai người đã đi tới bước này, cũng tuyệt sẽ không quay đầu lại, tiếp tục đi trong thông đạo này.

Mà hai người càng tiến lên, tuyệt thế hảo kiếm trong tay phối hợp với kim loại kỳ lạ uổng tuyết, phát ra quang mang càng sáng, dường như hô ứng một ít đồ vật, mà ngay lúc này, hai người thỉnh thoảng cảm ứng được một cỗ cảm giác đặc thù!

Đó là một cảm giác khiến người ta cực kỳ không thoải mái!

Nói như thế nào đây nhỉ? Với cấp độ sức mạnh hiện nay của A Thiết và Nhiếp Phong, vô luận như thế nào có thể mạnh bằng trời cũng tuyệt đối không thể cách không khiến hai người cảm thấy khó thở, ngược lại, lực lượng của hai người bọn họ ngược lại sẽ làm cho các cường giả khác nghẹt thở, nhưng lúc này, cảm giác đột ngột này lại làm cho hai người cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

Mà cỗ khó chịu này, thậm chí khó thở bình thường càng nghiêm trọng hơn, hai người bọn họ cảm thấy toàn thân giống như bị đè nén dưới biển sâu mấy vạn thước, cỗ áp lực này giống như chịu toàn bộ nước biển sâu đè ép, quả thực không thể nói là bị đè nén đến mức không thở được, mà là bị ép đến không cách nào ngẩng đầu!

Dường như ở cuối thông đạo này có một biển sâu vô biên vô hạn đang chờ đợi bọn họ, không! Phải nói là có một vị Thần cường đại dường như đang lắng lắng chờ tất cả áp lực trong biển sâu!

Mà biển sâu này càng là một biển chết, bởi vì A Thiết cùng Nhiếp Phong đồng thời cảm thấy lực ép này không có nửa phần sinh khí!

Trong lòng hai người đã hiểu rõ, lực ép cường đại đến từ biển chết này không hỏi mà không biết, chắc chắn đến từ “Nửa Thần”!

Bán Thần, thật sự ở ngay cuối thông đạo này!

Thật kì quái! Thần, không phải nên vì nhân gian mà mang đến sinh khí và hy vọng sao? Tại sao nửa người một cồi thần lại tản ra một luồng tử khí khiến người ta cực kỳ không thoải mái? Nó, rốt cuộc là cái tên quỷ quái này?

Đáp án đã ngay trước mắt, bởi A Thiết và Nhiếp Phong, lúc này cuối cùng cũng đã đi đến cuối thông đạo!

Nhưng cuối thông đạo này lại có một cánh cửa cực lớn, phía trên cánh cửa này rõ ràng cũng có một thủ ấn!

Trong lòng A Thiết và Nhiếp Phong đều biết tác dụng của thủ ấn này, có lẽ cũng giống như thủ ấn bên ngoài tháp lúc nãy, không nói một lời, hai người trước sau đã đặt bàn tay của mình lên trên thủ ấn!

Quả nhiên! Ngay lúc hai người ấn xuống, cánh cửa cực lớn lập tức phát ra tiếng nổ “ù ù”, chậm rãi mở ra về phía trước!

Chính là bên trong cửa! Hai người đã cảm thấy nửa cổ tử khí làm cho người ta cực kỳ không thoải mái kia, chính nguyên thông từ trong môn phái, có thể khẳng định, nửa thần chân thân ở trong cửa!

Cuối cùng cũng đến thời khắc sống còn! Chỉ cần bước vào trong cửa, hai người liền có thể thấy được cảnh tượng nửa người nửa thần bên trong, nó rốt cuộc là người hay thần? Hay là một ít vượt quá con người tưởng tượng?

A Thiết và Nhiếp Phong lại liếc mắt nhìn nhau, cho dù hai người đã bị luồng tử khí cường đại kia ép tới mức bước đi khó khăn, thậm chí trong lòng thấp thỏm, nhưng bọn họ vẫn bước ra bước cuối cùng!

Nhưng bọn họ nghìn liệu không đến, khi bọn họ bước vào trong cổng, thoáng nhìn cũng không phải là nửa bên Thần, mà là...

“Bạch Tú?”

Không tệ! A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng bước vào trong cửa, thoáng nhìn thì thấy là Bạch Tú?

Chỉ thấy trong cánh cửa không lồ, một không gian mờ mịt khác, mà lúc này Tú Tú đã nằm trong một cái vật chứa không

lò, trên đỉnh cổng chứa còn bị một màn sáng máy tính phong tỏa, mắt thường liếc qua, giống như là một cái quan tài máy tính.

Mà thời khắc này Bạch Tú cũng ngủ yên lành trong linh quan máy tính này, ngực không có bất kỳ phập phồng nào, cũng không biết là sống hay chết.

Không chỉ có Bạch Tú, Nhiếp Phong cũng quét mắt nhìn bốn phía trong môn phái. Hắn càng phát hiện một người khác!

Trác Lam!

Nhưng cách linh quan máy tính bạch tú không xa, cũng đặt một cỗ máy tính linh quan khác, bên trong linh cữu, thành linh Trác Lam cũng đang nhắm nghiền hai mắt!

“Các nàng, có chết không?” Nhiếp Phong vô cùng lo lắng nhìn chằm chằm vào Trác Lam bên trong linh cữu, mà A Thiết lại đang nghĩ cách làm ra màn sáng máy tính trên linh quan, ý đồ cứu Bạch Tú ra, lúc này...

Một thanh âm đột nhiên truyền vào tai hai người, nói: “Không cần sốt ruột...”

“Ý thức của nàng chỉ là bị lực lượng của ta phong tỏa chứ không phải chết.”

“Trước khi các ngươi còn chưa đạt thành tâm nguyện của ta, ta tuyệt đối sẽ không để hai nàng chết một cách dễ dàng như vậy!”

Thanh âm như hư như thật, như thật như hư, ẩn chứa một cỗ uy nghi duy ngã độc tôn trên thiên hạ, lại như mang theo vô số giấc mộng siêu việt tưởng tượng của nhân loại, thanh âm này, bản thân chính là một tín niệm, một tín niệm siêu cường đủ để giáo người cộng bái!

Mà thế giới còn sót lại bốn mươi tám năm này, có thể có được phần tín niệm siêu cường này, có lẽ chỉ có một cái...

A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức theo âm thanh đó mà nhìn lại, sắc mặt hai người nhất thời đại biến!

Bởi vì không biết từ khi nào, phía sau hai người chợt xuất hiện một bóng người!

Đó là một bóng người đang lơ lửng giữa không trung!

Đó là một bóng người đang quay lưng về phía hai người, hai tay chấp sau lưng!

Đó là bóng dáng của một Thần!

Một cái...

“Bán Thần?”

“Ngươi, chính là Bán Thần?”

A Thiết và Nhiếp Phong đồng thanh hô lên. Thân ảnh lơ lửng giữa không trung này mặc dù chấp tay sau lưng bọn họ, nhưng hai tay vẫn chấp sau lưng, trên đầu còn đeo một mạng che mặt. Chỉ có khí thể vô địch toàn thân phát ra, cỗ tử khí cường đại như toàn bộ nước biển đè ép xuống, mặc cho A Thiết và Nhiếp Phong mạnh mẽ cỡ nào, cũng không khỏi lòng bàn tay đổ mồ hôi!

“Không sai...”

“Ta, chính là Bán Thần mà các ngươi vẫn luôn tìm kiếm, cũng là Bán Thần vẫn luôn chờ đợi các ngươi sinh ra!”

“A Thiết, Nhiếp Phong...”

“Đã hơn năm trăm năm, hơn năm trăm năm nay, ta không còn gặp lại bất kỳ người sống nào, các ngươi có biết tịch mịch cỡ nào không? Không ngờ được, hôm nay rốt cuộc được nhìn thấy các ngươi, thật là một ngày đáng để tưởng niệm, đặc biệt là...”

“Kỷ Thần Võ cũng vào lúc này sắp giáng lâm...”

Không ngờ tới, Bán Thần chợt hiện, chuyện thứ nhất phải nói cho hai người biết, lại là kể ra nó tịch mịch năm thế kỷ này, thần cao cao tại thượng, cũng sợ tịch mịch?

Mà nửa bên thân phủ xuất hiện mặc dù khí thể khiếp người, vô địch trên người, tử khí trên người càng làm hai người A Thiết đổ mồ hôi lạnh. Duy chỉ có hai người không sợ hãi chút nào, A Thiết nói: “Rất tốt! Ngươi đã là nửa bên thân, vậy trước hết trả lời chúng ta một vấn đề!”

“Ngươi, vì sao phải tiêu hao hết tất cả sức người vật lực, hao hết trăm ý nghĩ, bức chúng ta đến mức càng lúc càng mạnh

mẽ? Còn dẫn chúng ta tới thần tháp gặp người?”

***

“Hỏi hay lắm!” Nửa thần nghe A Thiết hỏi một vấn đề cực độ trực tiếp, vậy mà không những không giận mà còn bật cười. Nhưng hần thủy chung vẫn không quay mặt lại nhìn hai người, chỉ thần nhiên đáp: “Ta muốn các người trở nên cường tuyệt nhân gian, thậm chí mạnh như mây gió hơn ngàn năm trước, chỉ vì một nguyên nhân.”

“Mà nguyên nhân chính là...”

“Muốn các người có tư cách tiếp một chiêu vô địch nhất cả đời ta...”

“Thần!”

“Võ!”

“Kỷ!”

Cái gì?

Kỷ Thần Võ? Kỷ Thần Võ? Kỷ Thần Võ?

Vạn liệu không tìm được, không ngờ Kỷ Thần Võ lại là một chiêu vô địch mạnh nhất trong cả đời của Bán Thần? Mà nó vẫn luôn thúc ép hai người A Thiết gia tăng thực lực, muốn hai người có tư cách tiếp chiêu kinh thế này của nó, đơn giản như vậy sao?

A Thiết cùng Nhiếp Phong quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, không thể tin đây là động cơ chân chính mà nửa Thần cực khổ chờ đợi hơn năm trăm cái, nhưng bọn họ lập tức phát giác, bọn họ thậm chí ngay cả con mắt của chính mình cũng không thể tin tưởng nữa!

Bởi vì sự việc bây giờ xuất hiện trước mắt hai người, đã vượt xa cực hạn mà ánh mắt hai người có thể tin tưởng!

Ngay lúc hai người đang lo lắng cực kỳ thì hai tay vẫn đang chấp trước ngực của một nửa thần linh rút cuộc cũng cử động!

Tay của nó khẽ động, không hề có dấu hiệu báo trước, lập tức xuất ra một chiêu vô địch mạnh nhất trong đời nó...

Thần – Võ - Kỷ!

Mà thức Thần Võ Kỹ này đã vượt qua cực hạn mà con mắt của nhân loại có thể tin tưởng!

Thiên...!

Đó là một bàn cờ.

Từ bên ngoài quan sát tới giờ, bàn cờ này rất bình thường, nhìn ngang thì cũng chỉ là một bàn cờ mà thôi, duy chỉ cần điểm thật, liền phát hiện đây là một bàn cờ bằng đá dùng để chế tác, hơn nữa kỳ quái chính là, đá dùng của bàn cờ này xem ra cũng tương đối cũ kỹ, vì vậy bàn cờ này đã ứng độ rất lâu rồi, sớm đã trải qua hết thương tang thương.

Nói vậy, đã từng có không ít ván cờ lớn nhỏ, biến ảo khó lường tiến hành trên bàn cờ, diễn ra, nó, tựa như một ông lão nhìn thấu nhân gian tình thế sự, thực sự hiểu rõ lòng chiến thắng của nhân loại ——

Chỉ là một ván cờ mà thôi, thế nhân làm sao phải khổ sở vì thắng một ván cờ mà hao tổn tâm tư, cho dù thắng thì đã sao?

Tựa như vô số cường giả Thần Giả trên đời, cho dù cuối cùng, thắng một trận lại thắng một trận, đánh bại một đối thủ lại là một đối thủ, vô địch mạnh nhất thì sẽ như thế nào?

Cuối cùng, còn không phải cuối cùng chôn xương trắng ở mộ hoang sao, thắng không đến nửa tiếng khen ngợi lịch sử, nửa tiếng thờ dài sao?

Mà càng kỳ hơn là vị trí bàn cờ này.

Nó, là một trong bốn mươi tám năm còn sót lại của thế giới này, vậy mà được đặt ở đỉnh cao nhất của cảnh giới “Thiên Sơn” trong Trung Quốc!

Thiên Sơn, đã từng ngạo thị vạn dặm Thần Châu, nhưng từ khi thiên kiếp từ hai mươi bốn năm đến nay, trên Thiên Sơn giống như bị ném vĩnh hằng vào đêm tối, ngày đêm không ánh sáng, vốn đã băng tuyết liên đỉnh núi, nhiệt độ càng thấp đến mức dưới hai trăm độ, nghiêm nhiên giống như một hầm băng vạn năm, người đừng tới gần.

Đến tột cùng, vì sao lại có người đặt một bàn cờ cũ kỹ ở đỉnh Thiên Sơn này?

Sau lần thiên kiếp tuyệt thế kia, nhân loại còn lại ở địa cầu đã không còn thừa bao nhiêu. Hơn nữa, ý thức của một phần lớn người lại bị dị không gian của nửa bên thần mê hoặc. Không biết nhân gian thế nào, có người nào ở sau tận thế thiên kiếp, có bản lãnh cũng có tâm tình, ở dưới 0 hay thấp âm, đến trên Thiên Sơn đánh cờ?

Đây nhất định là hai nhân vật tuyệt vời vô cùng đặc sắc!

Mà nhìn quân cờ đặt trên bàn cờ này bây giờ, quân cờ trắng đen phân bố như sao, đúng là ván cờ chưa hoàn thành, lại là một bàn cờ tương đương, thế lực ngang nhau, đấu đến khó phân thắng bại “Kỳ cục” tuyệt thế!

Vì sao bàn cờ này không tiếp tục nữa? Vì sao tạm dừng? Đánh cờ hai người đi đâu? Làm sao lại nối tiếp kỳ cục tuyệt thế này sau khi nào đây?

Có lẽ, khoảng cách đến bàn cờ này sẽ còn tiếp tục, thậm chí lúc đánh xong đã không xa...

Ngay lúc nửa thần trước mắt và Nhiếp Phong xuất ra “Thần Vũ Kỳ” thì trên đỉnh Thiên Sơn cách thần tháp như Thiên Nhai bỗng nhiên gió tuyết mãnh liệt. Trong bão tuyết tung bay, không biết từ lúc nào, lại đưa tới hai thân ảnh cao lớn, phiêu nhiên rơi hai bên bàn cờ.... Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ... hai người này là người từng chơi cờ ở đây?

Đáng tiếc chính là, gió tuyết trên đỉnh núi thực sự quá lớn, mặt hai người vùi sâu trong gió tuyết, trong lúc nhất thời cũng không cách nào phân biệt rõ ràng khuôn mặt, nhưng mà thanh âm hai người trong gió tuyết vẫn có thể nghe được rõ ràng, chẳng lẽ là hai người thân mang lực lượng không tầm thường?

Chỉ thấy một người trong đó đặt quân cờ xuống, mặt lạnh lẽo thấu xương tim gan, vẫn có thể dùng giọng nói vô cùng âm áp nói: “Sư huynh, ngươi cũng cảm thấy chứ?”

“Xem ra, sự tình cũng sắp kết thúc rồi.”

Sư huynh?

Kỳ quái! Đã là thời đại bốn mươi tám năm tận thế, thế mà còn có người gọi là “sư huynh”? Ai còn biết dùng cách xưng hô cổ xưa như vậy?

Nhưng một người khác trầm giọng đáp: “Đúng vậy. Ta cảm thấy rõ ràng, lực lượng của thần vũ đã chính thức thôi động, mà lực lượng của hai người bọn họ cũng đã đạt tới đỉnh phong, thật sự sắp kết thúc rồi...”

***

Âm thanh của người này vô cùng lạnh lẽo và trầm thấp, tựa như là một khối huyền băng vạn năm, thậm chí so với phong tuyết đầy trời càng lạnh hơn, lạnh đến nỗi làm người ta đau lòng.

“Cái kia, sư huynh, chẳng lẽ chúng ta thật để cho kiện thiên địa nghịch chuyển kia phát sinh chuyện?”

Một người khác đáp: “Đây vốn là chuyện chúng ta đã sớm quyết định.”

“Bây giờ việc duy nhất chúng ta cần làm chính là đặt xong ván cờ này trước đây.”

Người vừa rồi thần nhiên gật đầu, cười nói: “Sư huynh nói đúng! Thế sự như nước cờ, chúng ta không bằng đánh ván cờ này xong đã!”

Không thể tưởng được, cái gì nghịch chuyển thiên địa, trong mắt hai người này, ván cờ còn chưa kịp đánh xong, trong lúc hai người nói chuyện, đã tiếp tục đối lập.

Đến cùng, trong mắt hai người bọn họ, chính là “Nhiếp Phong” và “A Thiết” sao?

Hai người này rốt cuộc là ai?

Ai lại có bản lĩnh cường đại như vậy, có thể biết rõ ràng sức mạnh của “Thần Vũ” như vậy chứ?

Lại là ai rõ ràng phong vân bốn mươi tám năm tái thế “A Thiết” và “Nhiếp Phong” như thế?

Bọn họ dùng danh xưng sư huynh đệ, lẽ nào hai người đó là...?

Một “hắn” tuyệt đối không có khả năng tồn tại trên đời, lẽ ra chỉ tồn tại trong quá khứ?

Cùng “Hắn”?”

A?

A?

A?

Chương thứ hai mươi hai Vô Cực Ma Ha, không Cực Ma Ha.

Thần, cũng là một cái tội!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ngay chỗ giữa quả cầu nam bắc giao nhau, cũng tức giận Tu La cùng lão già tóc bạc cư trú trong rừng, bỗng nhiên truyền ra trận trận thanh âm ù ù, vang vọng trời cao.

Xem thực một chút, hóa ra là Nộ Tu La vẫn luôn ở bên cạnh lão già kia, đột nhiên chấn động lực lượng toàn thân, vừa ra tay đã liên tục đánh gãy mấy chục cây cổ thụ che trời trong rừng rậm!

“A... Sao lại... như vậy?”

“Ta... Vì sao đột nhiên lại như không thể tự kiềm chế được, lực lượng toàn thân bùng nổ như lũ quét, thế nào cũng phải ra tay phát tiết chứ?”

Nộ Tu La vốn đã là tuyệt thế cường giả, nhìn bàn tay mình vừa rồi như mất đi không chế, vẻ mặt khó có thể tin nổi, hẳn chưa từng nghĩ tới, chính mình từ trước đến nay đối với lực lượng trong cơ thể điều khiển tự nhiên, cũng sẽ nhất thời mất không chế.

“Bởi vì...” Lão già tóc bạc ngồi cách hắn không xa, rốt cuộc từ từ mở ra đôi mắt già đang đóng chặt, chậm chậm thở dài: “Nửa bên thần, đã hướng A Thiết và Nhiếp Phong động thủ.”

“Lấy sức mạnh Thần Giả của nó mạnh mẽ, một khi ra tay, cường giả tuyệt thế trên đời, lực lượng trong cơ thể cũng không bị thần lực kích phát đến mức khó có thể tự không chế, cho dù người và nó cách xa nhau ngàn dặm cũng khó may mắn thoát khỏi.”

Ồ? Không ngờ năng lực siêu cảm của lão giả lại có thể cảm ứng được Bán Thần đã ra tay với cả Thiên Nhai?

Duy chỉ có nó bây giờ vẫn bất động bất loạn, không mất khống chế giống như Nộ Tu La, tức là hần tích lũy lực lượng cùng trí tuệ mấy ngàn năm, cũng chưa chắc kém hơn nửa phân thần sâu không lường được.

Nộ Tu La nhíu mày hỏi: “Người nói là, nửa bên thần lại ra chiêu với hai người A Thiết? Nhưng nó vẫn luôn ép hai người cực kỳ cường đại, chẳng phải để thúc đẩy Thần Võ Kỳ sao? Tại sao lại đột nhiên ra tay với hai người?”

Lão giả cười khỏ lắc đầu, đáp: “Thật xin lỗi, cho dù dốc hết khả năng cảm ứng của ta, vẫn không cách nào nhìn thấu được tại sao nửa bên thần sẽ đột hướng A Thiết hai người bọn họ động thủ, ta mơ hồ cảm thấy, chiêu này vừa ra, chính là vì thúc đẩy Thần Võ Kỳ giáng lâm, mà chiêu này của nó rất mạnh, càng không phải A Thiết cùng Nhiếp Phong có thể địch lại, cho dù hai người bọn họ hao hết long nguyên năng lượng trong cơ thể, cũng nhất định phải thất bại, trừ phi...”

“Trừ phi thể nào?”

Lão giả ngưng trọng nói: “Trừ phi, hai người bọn họ có thể kịp thời thôi động Ma Ha Vô Lượng, mới có một đường sinh cơ.”

Nộ Tu La đạo: “Ma Ha vô lượng? Ý của người là, hơn ngàn năm trước chính thức phong vân, từng dùng Ma Ha Vô Lượng đánh bại vô số cường địch?”

“Ừm.” Lão giả trầm mặc đáp lời, đôi mắt già đột nhiên như ngộ ra điều gì đó, chợt nói: “A... Ta hiểu rồi! Ta...”

“Cuối cùng ta đã hiểu, vì sao Bán Thần phải hao tổn tâm tư, nhất định phải bức hai người A Thiết biến thành người mạnh nhất, sau đó mới dẫn dắt hai người đi gặp hần!”

Nộ tu La kinh ngạc hỏi: “Cái gì? Người đã nghĩ tới động cơ của Bán Thần? Vì sao nó lại như vậy?”

Lão nhân trông thấy nửa quả cầu phía trước xa xôi hơn năm trăm năm, vùng đất mê vụ thần bí nửa bên thần bí kia, thở dài nặng nề: “Tất cả là bởi vì nó muốn hai người sử dụng nó cho ra cổ nhân trước nay chưa từng có, thậm chí có thể nói là Ma Ha Vô Lượng sau này chưa từng có!”

Nộ Tu La nói: “Nhưng mà... nửa Thần không phải là một mực thúc đẩy Thần Võ kỷ luật giáng lâm sao? Người nói như vậy, chẳng lẽ Thần Vũ Kỷ có liên quan với Ma Ha Vô Lượng hơn ngàn năm trước?”

“Đúng vậy.” Lão nhân chậm rãi gật đầu, đáp: “Tất cả, đều bởi vì Ma Ha giới vô lượng mà lên, mà cái gọi là nghịch loạn thế gian Trật Tự Thần Võ Huyền, nguyên lai cũng bất quá là thần giả đã tâm vô hạn mở rộng kết cục đáng sợ.”

“Hóa ra, đã tâm của Bán Thần đã vượt qua thời đại này, vượt qua bốn phận của một Thần giả, nó được gọi là tâm nhìn của Thần cấp, thì ra đã có thể gây họa kéo dài vô tận...”

Vô hạn vô tận?

***

***

Lão giả tóc trắng càng nói càng huyền bí, Nộ Tu La cũng càng nghe càng khó hiểu, duy chỉ có hần còn chưa kịp hỏi, bỗng nghe lão giả tóc trắng ngửa mặt lên trời than thở: “Nửa bên thần linh, rốt cuộc ta cũng minh bạch tâm ma chước huyền của người rồi. Hóa ra người khổ sở đợi năm thế kỷ dài, chính là vì Ma Ha Vô Lượng vô lượng cường địch nhất trên đời?”

“Đáng tiếc, hôm nay người có thể đại công cáo thành, bức A Thiết cùng Nhiếp Phong phái Ma Ha Vô Lượng ra thì đã sao? Kế hoạch bí mật của người đã mưu đồ hơn năm trăm năm, cuối cùng vẫn có cơ hội sắp thành lại bại, bởi vì...”

“Ta đã chờ mong cho người hơn 500 năm Thần Võ Kỷ, đã bày ra phương pháp phá giải!”

Cái gì? Nguyên lai lão giả tóc bạc sâu không lường được này, vốn đã sớm vì hần cũng không có cách giải đáp bí ẩn Thần Võ Kỷ, vậy mà lão đã sớm bày ra phương pháp phá giải rồi sao?

Nộ Tu La không khỏi ngẩn ra, bởi vì hần chưa từng nghĩ tới, lão giả lại sớm có hậu chiêu.

Khó trách lão giả biết rõ một khi kỷ nguyên Thần Võ giáng lâm, sẽ khiến cho thế gian này nảy sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hần vẫn để A Thiết cùng Nhiếp Phong đi xa thấy nửa cầu bắc, chỉ vì...

Bất kể Kỳ Thần Võ là cái gì, hắn ta đã có hậu chiêu ngăn cản?

Cuối cùng lão giả cũng đột nhiên hiểu ra điều gì?

Ông ta đã bố trí hậu chiêu từ sớm, sao lại như vậy...

Kinh hãi: thần – hậu...!

Căn cứ quyền thượng của “Thiên Tà Chiến Giáp”, cách ngàn năm trước, Đông Hoa cổ đại, cũng tức nhật bản, đã từng xuất hiện một Thiên Hoàng thâm tàng bất lộ, võ đạo tinh tú cả đời, hội tụ hết ở trên một chiêu “hoàn mỹ” của hắn.

Đáng tiếc chính là, thức này được gọi là một chiêu hoàn mỹ, cuối cùng cũng chia ra bị bộ kinh vân cùng vô danh năm đó phá hủy, mà Thiên Hoàng lại càng không cách nào đối mặt với một chiêu hoàn mỹ của mình đánh bại, rơi vào kết cục xấu hổ tự thị.

Cho nên từ đó về sau, thế nhân liền không tin trên đời này trên đời sẽ có nhất chiêu hoàn mỹ nhất, duyên vào cường trong tự có cường thủ bên trong, ai dám chắc chắn chính mình chiêu thức, sẽ là nhất vô địch hoàn mỹ nhất, không có khả năng công kích?

Nhưng mà định luật bất biến này, hôm nay rốt cuộc cũng bị phá vỡ.

Đã bị một nửa Thần Linh đánh vỡ...

A Thiết cùng Nhiếp Phong quả thực không thể tin tưởng, duyên của hai người bọn họ có thể tìm bán thần tháp ở phía bắc của thần tháp, tìm nửa thần, càng không thể tin được giờ phút này bọn họ, có thể đối mặt chính diện với nửa bên thần đồn đã lâu, ngay cả nửa bên mặt thần đều phủ một lớp lụa mỏng, thủy chung không thấy được diện mạo thật sự của nó, nhưng trên người nó tản ra thần giả khí thế, đã đủ để làm cho bất kỳ sinh linh nào trên đời này cúi đầu!

Hai người càng không thể tin tưởng, thần phương thần phương trăm phương ngàn kế dẫn hai người đến thần tháp gặp nó, nguyên lai chỉ vì muốn hai người tiếp nó một chiêu “Thần Võ Kỳ”!

Ba chữ Thần Võ Kỳ, không chỉ là mục tiêu cuối cùng của nó mà còn là một chiêu hoàn mỹ nhất vô địch.

Càng khiến hai người A Thiết cảm thấy khiếp sợ chính là, Thần Võ Kỹ mạnh mẽ như thế nào, Thần Võ Kỹ vô địch, không những vượt quá tưởng tượng của hai người bọn họ, mà còn giống nhau như một chiêu “hoàn mỹ”!

Chỉ vì chiêu này vừa ra, uy lực của nó chẳng những vượt qua cực hạn mà con mắt nhân loại có khả năng tin tưởng, mà còn vượt qua cực hạn mà con mắt A Thiết và Nhiếp Phong có khả năng tin tưởng!

Cực hạn của cường giả!

Rắc ——!

Chỉ là vung tay lên, nửa bên Thần Võ Kỹ thức này, mang theo một cỗ khí thế vô hình Thần giả làm cho người không thờ nổi, phô thiên cái địa đánh xuống A Thiết cùng Nhiếp Phong. Nhưng mà cỗ khí thế vô hình của Thần này, lại không phải là một chiêu đáng sợ nhất này.

Đáng sợ nhất là chiêu này còn chưa tới, trong vạn giây này, trong đầu A Thiết cùng Nhiếp Phong đã dùng tốc độ cực nhanh không cách nào hình dung, nhanh chóng hiện lên vô số hình ảnh dọa người!

Trong vòng một giây này, trong đầu bọn họ cảm nhận rõ ràng, trong đáy mắt rõ ràng nhìn thấy uy lực hoàn mỹ của Thần Võ Kỹ!

Bọn họ liếc nhìn trong đầu, chiêu này tuy nhìn đơn giản trực tiếp, nhưng bất luận bọn họ dùng một chương hay bất kỳ, bất luận một cước, bất luận một chiêu, bất luận một đao, bất luận võ học nào, bất luận một chiêu nào đều không thể tiếp được chiêu này!

Không thể bài vãn chương!

Phong Thần thôi không thể!

Ngạo Hàn Lục Quyết không địch lại!

Kiểm Lưu Vân, kiếm lưu ngân, kiếm lưu tinh, phong hỏa vô biên, lôi đình vô tận, ngũ tình vô địch, sáng tạo đao, thậm chí cả “Vô Cầu Dịch Quyết” cũng vô dụng!

Còn có bí thông khó tả, kiếm pháp khó hiểu...

Còn có...

Còn có...

Rốt cuộc chuyện này là sao?

A Thiết và Nhiếp Phong lập tức hiểu ra, bởi vì một chiêu này của chiêu Thần Võ, cũng không phải là kỳ chiêu tuyệt thế bình thường!

Tất cả kỳ chiêu tuyệt thế trên đời, mục đích cuối cùng, đều là ngoài công ra, dùng thân thể giết tuyệt đối mới là thắng!

Nhưng mà nửa bên Thần Võ Kỹ trước mắt này cũng không phải là muốn tuyệt ngoại, mà là muốn diệt nội!

Diệt sạch chiến tâm của A Thiết và Nhiếp Phong!

Nói như thế nào nhỉ?

Nếu như nói, Kiếm Phôi Tam của Kiếm Thánh, có thể nhanh đến mức tập trung không gian, thậm chí cắt xén không gian, vậy cuối cùng, nửa bên Thần Võ Kỹ này so với Kiếm Tùy Tam mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, căn bản không cần cắt chém không gian mỹ diệu này để vây địch giết địch, chiêu này vừa ra, đã diệt sạch ý thức phản kháng của đối thủ trước, mặc cho xử lý!

Đúng như A Thiết cùng Nhiếp Phong bây giờ, trong vạn giây này, não hải nhanh chóng hiện lên vô số hình ảnh dọa người, đó là hai người bọn họ một khi lấy bài vân chương, phong thần cước hoặc là bất luận tuyệt chiêu nào phản kích, tuyệt đối sẽ rơi vào cảnh kiếm gãy người chết, đao gãy chân gãy, kết cục thảm bại chết vô toàn thân!

Cho nên chiêu thức vừa ra, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã hoàn toàn thất bại, liền thua trong lòng chiến đấu!

***

Chiêu thức hoàn mỹ của Kỹ Thần Võ thật sự trước khi hai người chưa ra tay hoàn thủ, đã thể hiện rõ khuyết điểm của võ học nào trên người bọn họ, tuyên cáo với hai người bọn họ căn bản không chiêu nào có thể xuất ra, không chiêu thức nào có thể sử dụng, bởi vì cho dù chỉ một chiêu một thức, một khi ra tay đều thua không thể nghi ngờ!

Khó trách chiêu thức Thần Võ Kỹ này đã vượt qua cực hạn mà mắt thường có thể nhìn thấy được, chỉ vì nó hoàn mỹ, vô địch của nó, căn bản không cách nào nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có thể hiện lên trong đầu đôi thủ!

Tay A Thiết cùng Nhiếp Phong nắm chặt đao kiếm đồ mồ hôi lạnh, trong cơ thể bọn họ đã dung hợp lực lượng Long Nguyên, đã là gần như vô địch thiên hạ, chỉ có hai người giờ phút này mới cảm thấy, trước một kích hoàn mỹ của Thần Võ Kỹ, bọn họ thậm chí ngay cả cơ hội ra chiêu cũng không có, thậm chí ngay cả lựa chọn có cơ hội chết thống khoái cũng thiếu tôn sùng. Bọn họ giống như hai con dê đợi làm thịt, mở to mắt nhìn chiêu thức của Thần Võ Kỹ Quốc đánh xuống.

Nhưng mà, A Thiết cùng Nhiếp Phong thật sự sắp thua? Bọn họ có được lực lượng phong vân hơn ngàn năm trước, cũng phải bại dưới nửa bên thần không gặp mặt ở thế kỷ trước?

Có lẽ...

Chưa chắc!

Ngay lúc chiến tâm của A Thiết và Nhiếp Phong cảm thấy vô cùng tuyệt vọng thì bọn họ chợt phát hiện một chuyện lạ!

Chuyện lạ này chính là, bây giờ Thần Võ Kỹ trong đầu hai người bọn họ bày ra vô số tình cảnh thảm bại, mặc dù ở nháy mắt này đánh bại không ít võ đạo của bọn họ, nhưng còn có một bộ võ đạo, lại còn có một loại lực lượng, chưa hiện ra!

Mà bộ võ học này, thành linh chính là võ đạo vô thượng mà bọn họ từ khi dung hợp long nguyên tới nay, chỉ thúc giục một lần đánh bại “Kiếm Tủy Tam”

Ma – ha, vô lượng!

Không sai! A Thiết cùng Nhiếp Phong đã khẳng định, Thần Vũ Kỹ tại tất cả tuyệt chiêu cùng võ học trong ý thức của hai người bọn họ, vậy mà không có vô lượng Ma Ha!

Cái kia có phải biểu thị, Thần Vũ Huyền mặc dù hoàn mỹ, cũng chưa chắc có thể dễ dàng đánh bại vô địch, gần như trước chưa từng có cổ nhân, sau không có ai đến Ma Ha Vô Lượng?

Chỉ cần hai người dùng Ma Ha vô lượng đối địch, là có thể có một đường thẳng vọng?

Ý niệm này trong đầu hiện lên nhanh như điện, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng lập tức liếc mắt nhìn nhau, hai người đột nhiên nắm chặt tuyệt thế hảo kiếm trong tay, phảng phất hai người đã có ăn ý, chuẩn bị dùng Ma Ha Vô Lượng toàn lực nghênh chiến!

Nhưng mà bất ngờ chính là, ngay khi chiêu thức hoàn mỹ của Thần Võ Kỹ oanh đến trong gang tấc trên đầu hai người, đao kiếm trong tay hai người vẫn chưa động!

Không một đao kiếm không động, thân thể hai người cũng bất động!

A...? Đối mặt với chiêu “Kỷ nguyên thần võ” hoàn mỹ nhất trên đời này, tại sao A Thiết cùng Nhiếp Phong vẫn không dùng Ma Ha vô lượng để chống lại?

Lẽ nào chiến tâm của hai người bọn họ đã chết trước khi ra chiêu?

Biến sinh dưới nách khuỷu tay! Không phải chỉ riêng A Thiết cùng Nhiếp Phong ra tay không khiến người ta bất ngờ, mà càng là chuyện tình khiến người ta bất ngờ cũng theo nhau mà phát sinh!

Nửa thần đánh đến mức Kỷ Vũ chiêu ý trên đỉnh đầu hai người trong gang tấc, cũng bỗng dừng lại!

Mà người cứng rắn ngừng lại chỉ có một chiêu này, chính là Bán Thần!

“Khanh khanh” một tiếng vang nhỏ như gió nhẹ lướt qua, nửa bên Thần Võ Kỹ thức này mặc dù kinh thế vô địch, nhưng chỉ có chiêu ý thu lại, lại như vô thanh vô tức, giống như cái gì cũng không có phát sinh, lại tựa như nó căn bản chưa từng ra tay, loại động tác thu thả tự nhiên này, loại động tác thu nhỏ không chút tỳ vết này, hoàn mỹ tựa như lưu thủy hành vân tự nhiên mà đến, tự nhiên mà đi!

Mà sau khi thu nhận, không biết như thế nào, Bán Thần giữa không trung, đã đột nhiên xuất hiện ở ngoài A Thiết và Nhiếp Phong Bính, hai tay ngạo nghễ trác tuyệt, cũng không biết là lúc nào nó rơi vào trước mặt hai người!

Nhưng nghe nó xuyên thấu qua lớp lụa mỏng che mặt, tựa như hư thật, như xa gần hơn, âm thanh trầm thấp đến gần thần linh nói: “Các người, sao vừa rồi không ra tay đánh trả?”

Vấn đề của nó, phảng phất chính là mệnh lệnh, phảng phất chính là thiên ý, cổ uy nghi cùng ngữ điệu của thần giả kia, khiến thế nhân bất ngờ sinh lòng kính sợ.

Chỉ có A Thiết và Nhiếp Phong là không phải người bình thường.

Bọn họ được tái sinh bởi hai truyền kỳ vô địch hơn ngàn năm trước.

Truyền thuyết vô địch, chưa chắc đã khiếp sợ dưới Vô Địch Thần!

Mặc dù nửa bên Thần trước mắt, toàn thân trên dưới tỏa ra khí thế vô thượng, cường đại giống như toàn bộ biển sâu. Mắt A Thiết vẫn không sợ hãi, nhìn thẳng vào khăn che mặt của nó, nói: “Chúng ta bất động bất chiến, chỉ vì Nhiếp Phong đã sớm biết rõ, cho dù hai ta không ra tay, người, cũng quyết sẽ không vì vậy mà một kích tiêu diệt chúng ta.”

Nửa bên thần cười, dưới tấm mạng che mặt phát ra một tiếng cười trầm thấp, nụ cười của nó, nghe có chút lạnh lẽo cứng rắn, không hề có nửa phần sinh khí, nó, tuyệt đối sẽ là loại Thần tuyệt đối không thương hại muôn dân thường, loại Thần này một khi tức giận, động cái sẽ lấy thiên hỏa phân thành làm gốc:

“Ha ha, người, người từ đâu mà bản thân nhận được, tuyệt đối sẽ không một kích giết chết hai người các người?”

“Bởi vì,” Nhiếp Phong ở bên cạnh cũng lên tiếng: “Ta và A Thiết đều có một loại cảm giác, vừa rồi chiêu thức Thần Võ Kỹ, mục đích chính của người chính là bắt chúng ta thúc giục Ma Ha Vô Lượng, cho nên mục đích của người còn chưa đạt tới, chúng ta tin tưởng, người tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ!”

Bán thần lại nở nụ cười, lần này, trong tiếng cười của nó tràn ngập ý khen ngợi, có thể được thần khen ngợi, cũng không phải chuyện dễ.

“Thông minh!”

“Thật không ngờ, ta hao hết mọi tâm tư, sắp xếp đủ mọi cách, dốc hết sức bồi dưỡng hai người các người trở thành phong vân thế hệ mới, hoàn toàn không uổng phí!”

“Hai người các người không một mình lực lượng thì đã có thể so sánh với phong vân chân chính hơn ngàn năm trước, ngay cả tinh tế tâm tư cũng không kém bao nhiêu! Chỉ không biết...”

Nửa thân nói tới đây, đột nhiên quay đầu ngấm ngĩa “Bạch Tú” đang ngủ say trong linh quan máy tính và “Trác Lam”, nói: “Tình cảm của hai người các người, nghĩa của hai người các người, lại có khác gì Bộ Vân và Nhiếp Phong năm xưa không?”

Nói xong đột nhiên giơ ngược tay lên, điều lạ lùng là, trong tay nó lại sinh ra một cảm ứng vô hình, hai cỗ linh quan máy tính của Bạch Tú và Trác Lam nằm đó giống như bị khởi động, cả tòa linh quan như bị sét đánh, ngay lập tức Trác Lam và Bạch Tú bên trong cũng tỉnh lại!

“Bạch Tú?”

“Trác Lam?”

Mắt thấy hai người từ từ mở mắt ra, A Thiết cùng Nhiếp Phong ở tại chỗ yên lòng tảng đá lớn, bởi vì hai người bọn họ Bạch Tú cùng Trác Lam vốn không biết linh cữu là sống hay chết, mà Bạch Tú chợt tỉnh lại, Trác Lam, lại nhìn thấy A Thiết, Nhiếp Phong ngay trước mắt, không hẹn mà cùng hô nhỏ:

“A Thiết...? Nhiếp Phong? Chúng ta... Vẫn chưa có... Chết?”

“Nơi này... đến cùng là địa phương nào?”

Hai người đang muốn ngồi dậy, ai ngờ màn sáng máy tính đỉnh chớp linh quan lại đột nhiên sinh ra một lực phản chấn, đem hai người phản chấn ngã xuống đất, hai người nhất thời như bị hai nhà tù trời chặt, muốn thoát không thể nào!

“A...? Hai tòa này rốt cuộc là cái gì? Tại sao chúng ta lại ở đây? Người kia là...”

Ánh mắt hai người lập tức rơi vào trên người Bán Thần không xa, Nhiếp Phong nói: “Trác Lam, Bạch Tú! Nó, chính là Bán

Thần!”

“Cái gì? Nó... chính là Bán Thần?”

Thoạt nhìn một mực đồn đã lâu, Bán Thần đã ở ngay trước mắt, Trác Lam biến sắc, mà Bạch Tú, mặc dù một mực chịu đựng sự điều khiển điều khiển điều khiển của nửa bên trong không gian lạ lẫm, nhưng cũng là lần đầu tiên đến gần như vậy với nửa bên thần, lập tức khẩn trương đến mức toàn thân căng thẳng.

Về phần Bán Thần, đối mặt với bốn người trước mắt căng thẳng như muốn nứt ra, nó vẫn ung dung như cũ, chỉ là từ dưới khăn che mặt phát ra một tia cười nhạt, nói: “Đúng rồi, ta, chính là Bán Thần lấy đi không gian bố trí hết thủy! Hôm nay ở trong tòa thần tháp này, ta chờ mong kế hoạch hơn 500 năm —— Thần Võ Kỳ, cũng sắp biến thành hiện thực, mà hai người các ngươi...”

“Chính ta muốn hai người bọn họ hưởng thụ hai quân cờ!”

Một lời đến nước này, nửa bên Thần đột nhiên xòe bàn tay ra, hai cổ quan tài máy tính tạo thành hai màn sáng kia, ngay sau đó theo âm thanh đóng chặt, bốn vách tường linh quan luôn áp chế Bạch Tú và Trác Lam vào trong trung tâm, giống như muốn ép cho hai người ngạt thở, thậm chí ép thành thịt vụn!

“Trác... Lam!”

“Bạch Tú...”

***

Mất thấy nguy cơ của Trác Lam và Bạch Tú chỉ trong tích tắc, A Thiết và Nhiếp Phong lập tức lao lên nhanh như điện, hai bàn tay phân biệt đánh về phía hai tòa linh quan máy tính, mong có thể phá hủy nó, ai ngờ Trác Lam và Bạch Tú ở bên trong lại giống như bản thân chịu lực mạnh gấp mười lần oanh kích, nhất thời máu tươi tuôn ra, A Thiết và Nhiếp Phong thấy thế lập tức thu tay lại!

Nửa bên thần cười thờ dãi: “Thôi bỏ đi, cho dù hai người các ngươi cố hết sức muốn cứu hai nàng như thế nào, cũng là đối trá.”

“Lấy sức mạnh hiện tại của hai người các ngươi ra cái thế, muốn một đòn phá hủy hai linh quan máy tính này dễ tới mức nào? Nhưng cấu thành hai bức màn sáng linh cữu của máy tính, lại có thể phóng đại năng lượng đánh vào lên gấp mười lần.”

“Cũng tức là nói, lúc hai người các ngươi dùng sức đánh phá hai tòa linh cữu này, đồng thời cũng là lúc các ngươi tự tay đánh cho hai người Bạch Tú tan thành tro bụi!”

A Thiết và Nhiếp Phong ngây dại, bọn họ vạn lần không thể tìm ra, với sự tôn nghiêm của nửa Thần sẽ không từ thủ đoạn, cũng thế phải bức hai người bọn họ vào khuôn khổ, mà hai người đang mờ mịt không biết phải làm sao, nửa người thần vừa mờ mịt đồng thời nói: “Xem ra, chỉ với sinh tử của hai người Bạch Tú, còn chưa đủ để các ngươi hoàn toàn thần phục bản thân...”

“Bản thân, còn có càng thêm đặc sắc làm các ngươi dự liệu không xong rồi!”

Đặc sắc tới mức không ngờ?

A Thiết và Nhiếp Phong đột ngột trầm xuống, đồng thời thần rít lên mấy tiếng, tay kia lại vung lên!

Chỉ một lần giương lên này, bốn bề một đạo hợp kim vách tường chung quanh lại giống như có sinh mệnh, lập tức như há miệng phun ra một cái giá chữ thập thật lớn, tiếp theo “Ầm” một tiếng vang thật lớn, cái giá trị ngã xuống này đã cắm ở trung tâm thần tháp!

A Thiết và Nhiếp Phong lập tức biến sắc mặt, dựa vào cái giá chữ thập tự giá này, có bốn cái đinh hợp kim đóng ngược lại một người. Người này không phải ai khác, rõ ràng là A Thiết cùng Nhiếp Phong tạo mộng cũng không nghĩ tới, sẽ bị nửa bên thần đinh trên lưng...

Thần Vũ sứ!

Hoắc – Trần Thiên!

“A... Ba?”

Nhìn thấy Hoắc Thiên bị đóng ngược lại trên thập tự giá, tứ chi bị đinh vàng xuyên qua lại càng không ngừng tràn huyết.

A Thiết dù cho không sợ hãi, nhưng cũng kìm lòng không được mà thấp giọng hô lên.

Mà Bạch Tú, càng không nghĩ tới cùng hắc âm thầm thủ hộ A Thiết “Thần Vũ Sứ”, mặt thật phía sau mặt nạ đúc thành, lại là Hoắc Thiên vẻ mặt hiền phụ tướng, cũng nhìn thấy mà tròn mắt há hốc mồm.

Mà giờ khắc này, Hoắc Thiên chẳng những tứ chi đang chảy máu, khuôn mặt lại càng lộ ra tử khí, giống như đang hấp hối. Xem ra trước khi gã bị đóng đinh trên thập tự giá đã chịu không ít tra tấn.

Cho dù Hoắc Thiên từng bán đứng mình, duy nhất là nhìn A Thiết ở trong dị không gian cùng năm mươi một năm khó khăn, năm tháng khó khăn, phong vũ cùng đường, nhìn phụ thân hắc bây giờ bị hành hạ thê thảm không người, tâm của A Thiết, chẳng biết tại sao vẫn cảm thấy đau như cắt. Hắc liếc ngang một cái, trầm giọng hỏi: “Hắc vốn trung tâm với Thần Vũ Sứ, càng có mộng tưởng giống người - Thần Võ Kỳ, người, tại sao phải đối xử với hắc như vậy?”

“Trung thành với nhau?” Nửa Thần cười lạnh:

“Nhiều năm như vậy, hắc làm bộ trở thành phụ thân của người đã nhiều năm như vậy, cho dù là người bình tĩnh, cũng không cách nào nhìn ra hắc vẫn hư tình giả ý với người, có thể thấy được hắc diễn xuất xuất thế nào không? Ngay cả người cũng không có cách nào nhìn thấu hắc, làm sao biết hắc thật sự trung thành với bản thân?”

A Thiết á khẩu không trả lời được.

Đúng vậy! Hắc thật sự không có tư cách nói Hoắc Thiên trung thành với nửa người đầy thần, thật ra chính hắc cũng từng bị Hoắc Thiên bán đứng!

Bán Thần nhìn Hải Thiên, lại nói: “Nhưng mà, bất luận hắc diễn xuất như thế nào, thủy chung lộ ra một chút kẽ hở, để bản thân thấy rõ tâm của hắc!”

Nhiếp Phong hỏi: “Khe hở gì?”

Một bên nói: “Sau khi A Thiết cùng người tiến vào thần tháp, trong mắt hắc không ngờ lại nổi lên lệ quang!”

Lệ quang?

Không thể tưởng được với vị võ sư đứng đầu Hoắc Thiên Thần vốn chỉ toàn tâm toàn ý chấp hành mệnh lệnh của nửa bên Thần, không có bất kỳ nhiệm vụ gì liên quan đến tình cảm, càng không nên rơi lệ, vì sao hắn lại rơi lệ?

Liệu có phải vì trước khi tiến vào thần tháp, A Thiết nói vài lời với hắn?

Vậy nàng ra ngoài dặn dò khác?

“Cha...”

“Dù lần này ta tiến vào thần tháp kết cục như thế nào, ta vẫn sẽ nhớ thật kỹ...”

“Ở trên đời này, ta từng có một thân nhân, một phụ thân ta tôn kính nhất...”

“Cho dù thế giới chúng ta từng sinh sống, là một thế giới hư ảo, cho dù chúng ta từng có tình, là một đoạn thân tình bất không được, nhưng...”

“Vẫn là thân tình mà ta quý trọng nhất đời này!”

Chính bởi vì A Thiết lần này phát ra từ nội tâm mà nói, chính là vì lần này còn dặn dò gì khác, mới khiến Hoắc Thiên không có chút sơ hở nào, lộ ra sơ hở trí mạng này?

Mức độ rách của tình?

A Thiết không khỏi liếc nhìn Hoắc Thiên lúc này đã hơi thờ mong manh. Y nhất định phải nhìn vào mặt của Hoắc Thiên đang treo ngược. Từng chữ từng chữ, ngưng trọng mà hỏi: “A ba...”

“Lời của nó có phải là sự thật không?”

“Ngươi, thật sự từng rơi lệ cho ta sao?”

Đối mặt với câu hỏi của A Thiết, Hoắc Thiên sớm đã thoái thóp, lúc này lại càng xấu hổ vạn phần, gãi suy yếu mà đáp: “A Thiết... Vô luận là... Ta có hay không vì ngươi mà rơi lệ... Ta không xứng... Làm người... Phụ thân, càng không xứng... Vì ngươi mà rơi lệ, bởi vì...”

“Người...có dũng khí hơn ta... Đi phản kháng... Có trái ý nguyện của chính mình...Đường, loại người như ta... Cần bản không xứng... Có người... Một người con như vậy.....

Nói xong, vô luận Hoắc Thiên đã từng rơi lệ vì A Thiết. Nhưng vào thời khắc này, gã đã khóc không thành tiếng vì A Thiết.

Nhìn tình trạng khổ cực của cha già ngày hôm nay, nhìn cha già rơi lệ vì mình, trái tim A Thiết quả thực đau đến nỗi muốn nổ tung. Hắn trợn mắt nhìn thần sắc bên cạnh, nói: “Người, muốn như thế nào mới có thể tha cho hắn?”

Nửa bên thần lại nở nụ cười, lần này, tiếng cười của nó chứa đầy ý thắng lợi, chỉ vì bất luận gió mây trước mắt mạnh thế nào, bọn họ vẫn không cách nào trốn thoát khỏi năm ngón tay của nó, không thoát khỏi kế hoạch khó lường của nó:

“Rất đơn giản, chỉ cần người và Nhiếp Phong thúc giục “Ma Ha Vô Lượng” tiếp một kích của ta, Hoắc Thiên, Bạch Tú và Trác Lam, liền có thể bình an cùng các người bước ra khỏi thần tháp này!”

Không nghĩ tới nói đi nghĩ lại, nửa bên thần vẫn mơ ước A Thiết cùng Nhiếp Phong Ma Ha vô lượng, hai người A Thiết đương nhiên hiểu rõ trong đó nhất định có điều kỳ quặc. Thế nhưng Hoắc Thiên, Bạch Tú cùng Trác Lam đều đang bị uy hiếp, gã và Nhiếp Phong còn có con đường nào lựa chọn?

Chỉ có hai người đang do dự, Hoắc Thiên khí lưu chuyển đã tắt ngấm, hô to lên: “A... Thiết, các người không cần phải vì ta... mà thuận theo bất cứ ai, năm đó, từ khi... Vợ con ta vì toát ra mà lần lượt chết thảm, ta vốn đã... đau không muốn sống, tâm của ta... Các người không cần thiết phải chết... Lại vì ta, người đã chết mà... làm trái nguyên tắc của mình!”

Bạch Tú cũng thấp giọng hô: “Không... sai! A Thiết... Người càng không cần vì ta... đầu Huyền yêu này quan tâm, giống như ta... Người không phải người, thú cũng không phải là dị vật của thú, cho dù là thân thể sinh mệnh hoàn mỹ của nửa bên thần thủ, nhưng... Ta vốn không đáp ứng... Tồn tại trên đời, hưởng chi...”

“Ngày đó có thể nhận được người... Toàn lực cứu ta, có thể được người... một chút thành tâm, ta chết... Đã không còn gì tiếc nuối!”

Trác Lam cũng nói: “Phong...! Người cũng không cần vì ta... Làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần người biết... Ta chính là nhiều năm qua... Nhiều năm cùng người trao đổi, giấc mộng, cho dù hôm nay... theo bọn Bạch Tú... Cùng chết, ta cũng đã... hài lòng...”

Mắt thấy ba người rơi lệ, A Thiết cùng Nhiếp Phong càng vạn phần do dự, bởi vậy hai người tất nhiên không muốn để ba người này cùng mình ba người chí thân thất vọng, nhưng bọn họ cũng không đành mở mắt ra nhìn ba người vì bọn họ mà chết.

Nhưng mà, hết thấy đều lọt vào trong mắt Bán Thần, nó càng cảm thấy cực kỳ hài lòng, nhưng nghe nó thản nhiên cười nói: “Ha ha, thật sự là tình thâm nghĩa trọng, nghĩa trọng tình thâm!”

“Nhưng ba người các ngươi có biết rằng, các ngươi không tiếc hi sinh hay không, đám A Thiết càng không đành lòng để cho các ngươi hy sinh? Bởi vì bọn họ không những phong vân mạnh mẽ hơn ngàn năm trước, trái tim của bọn họ cũng giống như phong vân hơn ngàn năm trước, thủy chung không thể thoát ra khỏi khung cảnh tình cảm, mà cái khuôn mẫu này chính là thứ mà bản thân hy vọng nhìn thấy nhất!”

“Chỉ vì bọn họ không đành lòng để cho các ngươi hy sinh, liền sẽ dốc hết toàn lực cứu các ngươi!”

Vừa nói đến đây, nửa người A Thiết và Nhiếp Phong đang do dự, đột nhiên thu hồi tiếng cười, nghiêm túc vô hạn nói: “A Thiết, Nhiếp Phong!”

“Bất luận các ngươi trở nên vô địch như thế nào, làm sao để giống Bất Tử Thần và Phong Trung Thần, các ngươi, cũng tuyệt đối sẽ không trở thành Thần vô địch hơn so với ta, chỉ bởi vì...”

“Hai chữ nhân loại chính là cực hạn của các ngươi!”

Nửa thần nói tới đây, tay phải đột nhiên giơ lên cao, nói cũng kỳ quái, hợp kim bốn phía lại giống như tràn ngập sinh mệnh,

đường như hiểu rõ tâm ý nửa bên thần, “Bùng” một tiếng vang thật lớn, một góc trên tường trong đó nổi lên lại vỡ ra một lỗ hồng, một đạo hào quang loá mắt đã từ lỗ hồng điện xạ ra!

Bán thần quay ngược lại, phù một tiếng, đón lấy đạo hào quang chói mắt này. A Thiết, Nhiếp Phong, Hoắc Thiên, Bạch Tú và Trác Lam chăm chú nhìn lại, chỉ thấy một luồng hào quang chói mắt, rõ ràng là một thanh ngoại hình cực kỳ tiên tiến, chuôi kiếm có hình thù kỳ lạ!

Trực mắt nhìn thấy, thanh vũ khí hình thù kỳ lạ này phát tán ra hào quang chói mắt, nghiễm nhiên có thể chiếu sáng thiên thu vạn thế, càng có thể chiếu sáng lịch sử nhân loại, thậm chí có thể...

Sử dụng, thay đổi, lịch sử!

“Thần... Võ?” Hoắc Thiên Phũ thấy vũ khí này, không tự chủ được thốt lên:

“Thật sự là... Thần võ?”

“Thì ra năm đó người nói muốn đúc ra một vũ khí đã vượt xa thời đại, để dung nạp huyền bí của Thần Vũ trong cơ thể Bộ Kinh Vân, thì ra không phải là có lòng tin nói suông, mà là... người... bí mật đúc thành... Thần võ?”

Nửa bên thần đáp: “Không sai! Chỉ có thanh tuyệt thế thần binh của thần võ mới có thể vượt qua kiếm tuyệt thế: Tuyệt thế hảo kiếm, vừa rồi có thể vượt qua tuyệt thế —— Tuyệt Âm, vừa rồi có thể dung nạp sẽ thay đổi trật tự của nhân gian “Thần Vũ” mới có thể thúc đẩy sự giáng lâm của thần võ kỷ!”

Cái gì? Hóa ra thanh thần võ nửa bên Thần này, cũng liên quan đến bí mật Thần Vũ và kỷ nguyên Thần Võ sao? A Thiết và Nhiếp Phong chỉ cảm thấy chuyện này càng lúc càng phức tạp mê ly rồi!

Chỉ có nửa thần vẫn chưa để cho hai người suy nghĩ nhiều, nó đã hùng hổ giơ cao thần võ, càng nhấn mạnh từng chữ nói với hai người: “Xin lỗi! Ta khổ sở chờ đợi kỷ nguyên thần võ, đã đợi ròng rã năm trăm năm, đã đợi quá lâu, đã chờ quá tịch mịch, càng không nhẫn nại chờ đợi được nữa!”

“Hôm nay, vô luận các người nguyện ý hay không, các người cũng phải lấy lực lượng bản thân mạnh nhất, thôi động Ma Ha

Vô Lượng cùng bản thân một trận chiến, bởi vì các người nếu lại giống như vừa rồi quyết không ra tay, sẽ chỉ nhìn thấy một chuyện —— “

“Hoắc Thiên, Bạch Tú cùng Trác Lam...”

“Tất cả chết vì các người!”

Trong tiếng nói chuyện, nửa bên Thần đã hai tay nắm chặt thần võ, càng giống như đang thôi động lực lượng toàn thân, quát:

“A Thiết, Nhiếp Phong!”

“Chiêu thức vô địch nhất vô địch nhất trong đời bản thân.”

“Thần – Võ, Kỳ!”

Lại là Kỳ Thần Võ?

Chỉ thấy nửa bên Thần Võ “Thần Võ” bỏ xuống, vạn đạo kim quang đã từ trong Thần Võ Phong Nhận phá không mà ra, hướng bốn phương tám hướng tán loạn bắn nhanh, vạn đạo kim quang này ít nhất mang theo năm ức năng lượng trở lên, thoáng chốc trên đỉnh thần tháp như pháo hoa bùng nổ, chấn nhiếp lòng người!

Vạn liệu không đến, lần này Bán Thần lấy Thần võ ra sử dụng kỹ nguyên thần võ, uy lực thành linh so với Thần Võ Kỳ vừa rồi dùng tay không đánh ra còn mạnh hơn gấp trăm ngàn lần!

Bởi vì Thần Võ Kỳ vừa rồi, chỉ là ý thức công kích vào trong đầu A Thiết cùng Nhiếp Phong, nhưng thức Thần Võ Kỳ trước mắt này, một khi dùng thần binh này tấn công về phía A Thiết cùng Nhiếp Phong thì uy lực kinh người trong đầu không những mạnh hơn, mà bên trong Thần Võ Phong Nhận bắn ra vạn đạo kim quang, năng lượng năm ức vạn lần kia càng như vạn quả bom, hung hăng đánh xuống vạn vết rách trên vách tường đỉnh tháp.

Đáng sợ hơn nữa là, vạn đạo kim quang càng lấy thế sét đánh, cực tốc đánh về phía Hoắc Thiên, Bạch Tú và Trác Lam, chỉ cần ba người bị bất cứ một đạo kim quang nào đánh trúng, sẽ chết không toàn thân, hóa thành tro bụi, huống chi là vạn đạo kim quang?

Mắt thấy ba người nếu bị đánh trúng thì thật sự không thể coi thường, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng biết rõ bản thân không thể án binh bất động. Hai người liếc mắt nhìn nhau, A Thiết nói từng chữ từng chữ một: “Bán Thân!”

“Người muốn chúng ta dùng Ma Ha Vô Lượng mạnh nhất của mình để chiến người? Rất tốt... “

“Hôm nay bất luận bởi vì nguyên nhân gì, chúng ta sẽ thành toàn cho người tâm nguyện năm thế kỷ. Lấy Ma Ha Vô Lượng cường đại nhất của chúng ta, cùng người...”

“Nhất chiêu định sinh tử!”

“Một... Chiêu, định – Bình - Thắng!”

Đúng vậy! Cho dù biết rõ nửa bên thần là cố ý bảo bọn họ ra tay, tận lực để hai người bọn họ xuất Ma Ha Vô Lượng, A Thiết cùng Nhiếp Phong thấy ba người Hoắc Thiên gặp nguy hiểm, hai người cũng không còn lựa chọn nào khác!

Nếu như Ma Ha vô lượng hiện ra, thật sự sẽ làm cho bí mật Thần Vũ hiện ra, thật sự sẽ làm cho Thần Võ Kỷ giáng lâm, A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng khó mà bán khoán nữa, liền để cho tất cả ác quả hỗn loạn trật tự ở nhân gian xuất hiện, bọn họ sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, trước mắt, bọn họ đã dùng hết tất cả lực lượng...

Cứu ba người Hoắc Thiên Tứ về rồi tính!

“A Thiết...!”

“Gió...!”

“Không...!”

Hoắc Thiên Cổ hét lớn dư khí.

Bạch Tú hô to!

Trác Lam kêu khóc!

Thế nhưng, A Thiết và Nhiếp Phong đã như mũi tên trên dây, không còn nghe thấy tiếng bọn họ ngăn lại nữa, chỉ vì...

Hai người ở trong nháy mắt thiên quân này, đã tập trung tâm lực, tự mình thôi động lực lượng long nguyên toàn thân đến hai ức rưỡi ngàn vạn, kinh chiêu nghênh tiếp!

Leng keng leng keng!

Nghe một tiếng sấm sét chấn nhiếp chín tầng trời, tuyệt thế hảo kiếm quán đầy hai ức năm ngàn vạn năng lượng, uống tuyệt đầy hai trăm năm ngàn vạn năng lượng, tại chỗ sét đánh đụng vào nhau, đụng vào nhau một cái., Năng lượng năm ức độ cộng lại nhất thời phản chấn lẫn nhau, người A Thiết cùng Nhiếp Phong lập tức bị lực phản chấn kéo cho xoay tròn, trong chốc lát, hai người ở giữa điện quang hỏa thạch hợp lại hóa thành một luồng lốc xoáy khí xoáy vô cùng mạnh mẽ, nghênh đón vạn đạo năng lượng năm trăm triệu của năng lượng Thần Võ Kỷ!

Mà luồng long quyền khí xoáy này chính là năng lượng cao nhất cả đời A Thiết và Nhiếp Phong làm ra...

Ma – ha, vô lượng!

Liều hết sức! Vì tình là ơn là nghĩa đã qua, hai người A Thiết đã dùng hết tất cả, dùng hết sinh mệnh của bọn họ, dốc hết năm trăm triệu năng lượng, liều mạng với nửa bên Thần Phích Lịch!

Năm trăm triệu năng lượng này, không chỉ là cực hạn của A Thiết và Nhiếp Phong, mà còn là cực hạn năng lượng của nửa bên thần...

Cực hạn của Thần!

Trong khoảnh khắc, kim quang đầy trời bay tứ tung, khí xoáy loạn, đỉnh thần tháp giống như một địa ngục chỉ có ánh sáng và khí xoáy đan xen, mà linh cữu máy tính của Bạch Tú và Trác Lam cũng bị cưỡng ép kéo giữa không trung, thậm chí chữ chống ngược của Hoắc Thiên cũng khó may mắn thoát khỏi!

Mà long quyền vô lượng Ma Ha kia vừa ra, vạn đạo kim quang nửa thần “Thần Vũ Kỷ” cũng bị kéo đến tùy khí xoáy chuyển, kim quang và khí xoáy càng lúc càng nhanh, trong chốc lát, càng vận hành thành một vòng xoáy hoàng kim!

Mà Bạch Tú, Hoắc Thiên và Trác Lam cũng lơ mơ có thể thấy được, trong vòng xoáy hoàng kim này, đang có ba bóng người bắn ra với tốc độ nhanh như điện, chính diện xung phong!

Ba bóng người này chính là nửa thần chấp thần võ!

Nắm lấy tuyệt thế hảo kiếm A Thiết!

Nhiếp Phong huy động tuyết uống nước!

Ba người chính diện xung kích, cũng tức là ba đại tuyệt thế thần binh sắp dùng lôi đình đối đầu với luồng khí vàng óng này!

Chỉ không biết...

Ba đại Thần Binh liều mạng va chạm, chiến quả mang đến là...

Nhất Thần chết?

Hai Thần mất?

Hít kết...

Ba Thần cùng bại?

Đương ——!

Chương thứ hai mươi ba Chân Phong Vân Chi sinh ra.

Đương ——!

Liều mạng! Ba đại thần binh tuyệt thế, rốt cuộc cũng chính diện liều mạng!

Không ai có thể hình dung được một tiếng sét đánh liều mạng này, bởi vì cái gì khai thiên tích địa, diệt thiên tuyệt địa, cửu thiên kinh lôi các chữ này, đã không đủ để hình dung uy lực kinh thế đánh nhau vang lên này!

Ba đại thần binh liều mạng, tiếng vang bộc phát, thẳng như có thể đem linh hồn của người ta đánh ra ngoài cơ thể, thẳng như có thể đem vũ trụ oanh phá, hướng chi đỉnh một thần tháp nhỏ nhỏ?

Dưới năng lượng năm ức lượng năm trăm triệu liều mạng với năm trăm triệu năng lượng, trên đỉnh thần tháp, ứng tiếng phát sinh nổ mạnh, giống như bị một viên đạn khổng lồ bắn mạnh!

May mà xây dựng nên tòa thần tháp này chính là hợp kim kiên cố nhất mà nửa thần linh nghiên cứu ra, thần tháp từ đỉnh chớp thần tháp trở xuống mới không phá hủy hoàn toàn!

Chỉ có điều, ngoại trừ đỉnh tháp bị nổ tung thành tro bụi thì trên đỉnh tháp cũng xuất hiện vô số vết rách thật sâu, có thể

thấy được cả tòa thần tháp cao vút trong mây đang lung lay như sắp đổ!

Nhưng đáng sợ nhất vẫn là tòa thần tháp này mặc dù tạm thời chưa bị hủy, nhưng lực phản chấn hợp thành một tỷ năng lượng, thành linh đã đem mặt đất dưới đáy thần tháp chấn nứt như mạng nhện, mặt đất trong phạm vi mười dặm bị hãm sâu, thậm chí đã xảy ra một trận địa chấn cực hạn!

Thiên...! Điều này... Chính là kết cục Ma Ha vô lượng của năng lượng năm ức độ năng lượng, cứng rắn đối đầu với năm ức năng lượng Thần Võ Kỳ?

Bốn bề đất nứt trời băng, vậy trên đỉnh tháp bị phá vỡ, đám người lại là như thế nào?

Sí mắt nhìn thấy, đỉnh tháp mặc dù đã hủy hết, chỉ có kỳ lạ là, Bạch Tú, Trác Lam và Hoắc Thiên lại vẫn còn ở đó, chỉ là ba linh quan máy móc và thập tự giá, lại đã bị vừa rồi đánh cho tan thành tro bụi, ba người tại sao có thể may mắn thoát khỏi?

Nguyên lai là, vừa rồi Ma Ha vô lượng hỏa đấu với Thần Võ Kỳ, vị trí ba người đều ở trong phạm vi hộ khí Ma Ha Vô Lượng xoay quanh, mới có thể may mắn bảo toàn không chết, chỉ như vậy, dùng cứng đối cứng phá hủy lực lượng một tỷ lần, vẫn là đem linh cữu của máy móc ba người chấn cho chữ thập vỡ nát!

Ba người đã như thế, vậy nửa bên thân liệu mạng ở trung tâm, A Thiết và Nhiếp Phong thì sao?

***

Đáp án dĩ nhiên là...

Đáp án chính là trong lòng A Thiết và Nhiếp Phong!

Bởi vì, bây giờ ở hạch tâm là A Thiết cùng Nhiếp Phong, tuy rằng quần áo toàn thân đã bị trùng kích đánh cho rách bươm, thậm chí khoe miệng hai người cũng chỉ tràn ra không ít tơ máu, xem ra cũng không bị thương nặng, duy chỉ có trong lòng hai người tự biết, bọn họ bây giờ...

—— nửa – nửa – nửa!

Bởi vì năng lượng xung kích một tỷ lần vừa rồi, thật sự là không thể khinh thường, cho dù hai người bọn họ thân mang

cái thể long nguyên, chỉ có năng lượng cường đại như vậy phản chấn, kinh mạch toàn thân trên dưới dĩ nhiên nghịch loạn không chịu nổi, hai người giống như bị phong huyết võ thuật Trung Quốc cổ, nửa phần khí lực rút cuộc không dùng ra được, nửa tắc cũng khó động đậy nữa!

Đáng sợ nhất chính là, ngay sau khi sương mù bạo liệt dần tán đi, hai người thỉnh thoảng thấy một thân ảnh, đang ở bên ngoài Huân xích từ từ bước gần hai người, thân ảnh này sau khi cự bạo vẫn có thể di động, rõ ràng là thuộc về một nửa bên là thần, nửa bên kia không biết là người hay là ma thần...

Một nửa... Biên thần!

Trời...! Nó có thể ở sau vụ nổ lớn mà đến gần A Thiết cùng Nhiếp Phong, há không phải thể hiện rằng nó đã thắng?

Tử thần và thần trong gió không khóc, cuối cùng cũng thua dưới nửa bên này?

Đáp án dĩ nhiên là ——

Chưa chắc!

A Thiết và Nhiếp Phong chỉ thấy hai người từng bước tiến gần hơn nửa Thần Linh, mặc dù có thể di động thân hình, nhưng so với hai người cao hơn một bậc, thì tình hình thực tế giữa hai người cũng không tốt hơn bao nhiêu!

Nửa bên Thần Linh giờ phút này, mặc dù tay cầm thần võ, nhưng quần áo trên người cũng đã nổ tung không chịu nổi. Điều khiến người ta bất ngờ nhất là dưới năng lượng hộ thể cường đại của nó, mạng che mặt trên mặt sau khi nổ tung cũng khó giữ được, nửa bên mạng che mặt cũng đã bay vỡ!

Cái gì? Tấm khăn che nửa bên thần bị rách? Vậy chẳng phải là thể hiện bộ mặt thật của nó dưới tấm khăn che mặt, đã lộ ra trước mắt đám người A Thiết?

Đúng vậy! A Thiết, Nhiếp Phong, Hoắc Thiên, Bạch Tú và Trác Lam tập trung nhìn vào, rốt cuộc nhìn thấy được một nửa gương mặt thật sự chôn dưới tấm khăn che mặt. Rốt cuộc cũng nhìn ra được chân thân cuối cùng đã tồn tại hơn năm trăm năm nay, như thần bí như mê hoặc!

Mà thời khắc này, trên mặt mọi người đều lộ ra một tia khiếp sợ không cách nào tin!

Vì thế bọn họ tạo mộng cũng không nghĩ tới, gọi là nửa bên thần...

Sao lại có bộ dáng như vậy?

Không ngờ lại như vậy?

Thần, trong bất cứ quốc gia nào, lịch sử của tông giáo đều có một điểm chung, đó là chữ “Thần” này, vốn nên là biểu tượng hoàn mỹ chí cao vô thượng, toàn năng mà có thể tượng trưng cho sự hoàn mỹ.

Nhưng mà, trên đời này, sao lại xuất hiện một nửa thần?

Một bên là Thần, sao nó hoàn mỹ được chứ? Nửa bên còn lại của nó sẽ là cái gì chứ?

Hiện tại mấy người A Thiết đều đã biết, một nửa là thần, nửa còn lại của nó là...

Nửa bên Thần khác cũng không phải Thần, cũng không phải người, càng không phải yêu, cũng không phải ma!

Mà là máy móc!

Một cỗ máy móc với khuôn mặt cực kỳ dữ tợn!

Không có ai sẽ tin tưởng, một người một mực đem tất cả mọi người, thậm chí Vận Mệnh điều khiển Thần trong lòng bàn tay sẽ có nửa bên máy móc, vậy nửa bên khác của nó là gì?

Đám người A Thiết cũng không cần đoán nữa, bởi vì bọn họ không hiểu sao đồng thời còn lưu lại nửa bên mạng che mặt của thần linh, cũng đã đồng thời bay trong gió, mọi người nhìn qua, chỉ thấy thậm chí ngay cả nửa bên mặt còn lại của nửa thần còn lại...

Hóa ra cũng là máy móc!

Thiên... Cái gọi là nửa Thần, hóa ra là một tên rõ đầu rõ đuôi...

Cơ – giới... người?

Vô cùng khiếp sợ!

Chỉ có bốn chữ hết sức khiếp sợ mới đủ để hình dung sự khiếp sợ của đám người A Thiết lúc này!

Thử hỏi ai tin được, một người máy sẽ tự xưng là Thần? Một người máy móc lại có thể khống chế năng lượng năm ức độ năng lượng có thể so sánh với Phong Vân? Một người máy lại có được trí tuệ Thần cấp sao?

Nhưng tất cả mọi thứ, mọi người không thể không tin, bởi vì sự thật đã bày ngay trước mắt, nửa bên thân trước mắt đúng là một máy móc như bao giả!

Khó trách vừa rồi kinh lịch một tỷ độ năng lượng trùng kích vừa rồi, cho dù mạnh như A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng phải kinh mạch đại loạn, không nhúc nhích được, nửa thân vẫn có thể hành động tự nhiên, chỉ vì nó căn bản vô kinh khả nghịch, vô mạch có thể loạn!

Khó trách nó ở trong thân tháp trải qua năm trăm năm dài đằng đẳng, vẫn có thể không chết, thậm chí lão già tóc bạc kia cũng chỉ cảm thấy nửa bên thân tháp như một vùng biển chết, bởi vì nó căn bản không có bất kỳ sinh khí nào, căn bản không phải là sinh mệnh chân chính!

Hiện tại, Bán Thần còn đang ở một bên tiếp cận A Thiết và Nhiếp Phong, vừa hăng hái nói: “Hắc hắc..., rất khiếp sợ, có phải không?”

“Tuy nhiên, cho dù hôm nay bị các người nhìn thấy bộ mặt mũi của bốn thật sự của nó, cũng đã không còn gì đáng ngại nữa rồi, bởi vì lúc này sau khi Ma Ha vô lượng cùng thân võ kỷ nữa ta đối chọi cứng, thì bí mật của thân vũ, đã sắp rơi vào tay ta rồi!”

Nửa thân nói xong thì giờ cao thân vũ trong tay, chỉ thấy trên chuôi thân vũ có bánh răng, rõ ràng là đang tỏa ra kim quang, còn thanh tuyệt thế hảo kiếm trong tay hai người A Thiết lại như tuyết uống nước, trên chuôi có hai kiện kim loại kỳ lạ, cũng tại phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt. Vị trí trên chuôi của ba đại thân binh này, giống như thời khắc này hoàn toàn tương thông!

A Thiết, Nhiếp Phong nhú mày:

“Đây là...”

Nửa bên thần nói: “Bánh răng trên cán thần vũ, kim loại hình thù kỳ lạ trên đao kiếm các ngươi, vốn là tam thể nhất thể tiếp thu, chẳng lẽ các ngươi một mực không cảm thấy kỳ quái, vốn là tuyệt thể hảo kiếm cùng tuyệt Âm, không có hai món phụ kiện kim loại kỳ quái này? Hai món tiếp nhận này, kỳ thực là sau này ta thêm vào!”

Nhiếp Phong hỏi: “Ngươi, vì sao phải thêm mấy thứ này lên kiếm tốt tuyệt thể và Tuyệt Âm?”

Nửa bên thần đáp lại: “Bởi vì, chỉ có như vậy, ta mới có thể ở Ma Ha vô lượng thúc giục đến đỉnh phong, lấy hai kiện vật này tiếp nhận Thần Vũ ghi lại bí mật, lại truyền tống đến đến chuôi nha luân trên Thần Võ ta, như vậy, bí mật thần vũ sẽ hoàn toàn thuộc về ta!”

***

“Mà chỉ cần có được bí mật về Thần Vũ, ta đã chờ năm trăm năm, là có thể chính thức giáng lâm!”

A Thiết hỏi: “Ý của ngươi là, bí mật Thần vũ chính là Ma Ha Chi Vương mạnh nhất mới có thể xuất hiện đúng không?”

Bán Thần gật đầu:

“Đúng! Cho nên ta mới phải hao hết tâm tư, không tiếc tài bồi hai người các ngươi trở thành phong vân mạnh nhất. Ta, đơn giản là muốn các ngươi với lực lượng phong vân hơn ngàn năm trước, thúc giục Ma Ha vô lượng đẳng phong tạo cực nhất, mang ra bí mật thần vũ!”

Nói tới nói lui, cũng là vì một bí mật của thần vũ, nhưng rốt cuộc thần vũ có bí ẩn gì?

A Thiết, Nhiếp Phong, Hoắc Thiên, Bạch Tú và Trác Lam chưa kịp hỏi đến, nửa bên tinh thần giống như nhìn thấu hết trong lòng mọi người, hiểu kỳ nói: “Hắc, ta biết trong lòng các ngươi nhất định tò mò về thần vũ, càng kỳ quái với một người máy như ta, không hiểu tại sao lại tìm được bí mật của thần vũ?”

“Được rồi! Cho ta mượn hai thanh tuyệt thể hảo kiếm trong tay các ngươi uống hai món tiếp nhận, còn đang truyền tống huyền bí thần vũ đến khoảng trống thần võ của ta, nói cho các

ngươi biết rốt cuộc ta là cái gì, còn có chân tướng bí mật của thần vũ đi!”

Nói tới đây, trong nửa bên ngoài cặp mắt máy kia của Thần lại giống như chỉ có nhân loại mới có thể cảm thấy thốn thức, nhưng nghe nó trầm giọng nói: “Thật ra, bề ngoài của ta bây giờ, tuy chỉ là một người máy móc rõ đầu rõ đuôi, nhưng các ngươi cũng đừng tưởng rằng, chế thành kim loại toàn thân ta, là kim loại bình thường.”

“Thật ra kim loại trên dưới toàn thân ta, kỳ thật là lúc ta vẫn là nhân loại, tập hợp kỹ thuật nghiên cứu mà thành...”

“Kim loại sinh mệnh!”

“Không chỉ riêng trên dưới toàn thân ta do những kim loại sinh mệnh này tạo thành, ngay cả tòa thần tháp này, cũng đều do kim loại sinh mệnh này tạo thành!”

“Có thể nói như vậy, ta cùng tòa thần tháp này, kỳ thực là hai làm một thể!”

Kim loại sinh mệnh?

Có thể nói nửa bên Thần càng nói càng hiểu kỳ, đám người A Thiết càng nghe càng nghi hoặc, Nhiếp Phong lập tức hỏi:

“Người nói là, mặc dù ngươi là một cỗ máy, nhưng ngươi cũng có sinh mệnh? Mà trước khi ngươi trở thành máy móc, ngươi cũng từng là nhân loại sao?”

“Chính xác!” Nửa bên thần cười, thật là kỳ quái, giờ phút này khóe miệng lại cong lên, thì ra cũng có thể có nụ cười, chẳng trách nó nói toàn thân trên dưới cũng là kim loại Sinh Mệnh, bởi vì chỉ có sinh mệnh mới có thể... cười!

“Trước khi ta trở thành máy móc, ta đã từng là nhân loại, hơn nữa cũng là nhân loại ưu tú nhất. Mà thời đại ta tồn tại, chính là ở thế giới hai mươi tư năm, cũng tức là cái thời đại còn chưa bị thiên kiếp diệt thế kia, xã hội nhân loại vẫn đang phồn vinh hưng thịnh...”

“Ta vẫn là người, vẫn chưa trở thành thời đại của Bán Thần...”

Nửa thần nói tới đây thì cặp mắt của máy móc mờ mịt nhìn về phía trước, suy nghĩ của nó như trở lại bụi bặm trong phút chốc, bụi bặm khiến nó vừa tiếc hận lại vừa đau đớn...

Thì ra bụi trước thần cũng giống phàm nhân, đầy ắp phần nộ, đau thương, không cam lòng cùng oán hận...

Mà oán hận kia còn đang ở trước năm thế kỷ trước...

Hết thủy, cũng nên do năm trăm năm trước nhắc tới...

Cách đây hơn 500 năm trước, cũng tức là niên đại kỷ cương hạng ba mươi đến bốn mươi năm, lúc đó văn minh nhân loại, đã càng lúc càng đi về phía mũi nhọn của công nghệ cao, tinh anh các quốc gia xuất hiện lớp lớp, hôm nay có người cải tiến sống thanh kích, ngày mai cũng sẽ có người phát minh ra điều khiển đạn hạt nhân phản kích, khoa học kỹ thuật nhật tân nguyệt dị, tầng tầng lớp lớp, có thể nói, ba mươi năm mươi năm, là một thời đại siêu nghệ thuật.

Cũng là thời đại một người tính tình lạnh lùng dị thường.

Nói như thế nào nhỉ? Lúc đó chính phủ các nước đều tin tưởng khoa học kỹ thuật, quân sự và vũ lực, mọi người không nghi ngờ gì, mọi người mỗi giờ đều cạnh tranh tranh tranh không ngừng, liên hệ giữa các quốc gia cũng dần dần xa cách, địa vị tuyên truyền cũng dần dần phai màu, mọi người đều không thích giúp đỡ lẫn nhau, chỉ có không ngừng đấu sức cạnh tranh, thậm chí tranh tài nguyên địa cầu càng lúc càng trân quý.

Cũng bởi vậy, mỗi một phát minh trọng đại, các quốc gia cũng sẽ không chia sẻ với các quốc gia khác, thậm chí ở Mỹ ba mươi năm, rốt cuộc phát minh ra dược vật có thể phòng trị toàn bộ ung thư, cũng không muốn chia sẻ với toàn bộ thế giới, vẫn bí mật dùng trên người quốc dân của mình, bí mật không nói.

Thế giới như vậy, khoe khoang chỉ là cạnh tranh và quyền lực, quan hệ giữa người và người càng thêm lạnh lùng, nhưng bởi vì nhân tính càng lạnh, người dùng thời gian ở phương diện nhân tình giảm bớt trên diện rộng. Ngược lại, thời gian tăng cường mình và nghiên cứu lại không ngừng tăng lên, cho nên ở thế kỷ ba mươi năm tồi tệ, cũng đã từng xuất hiện không ít kỳ tài tinh anh trên khoa học!

Trong đó, hai mươi bốn mươi năm sau, đã xuất hiện thêm một tinh anh tinh anh, quả thực là một nhân loại đỉnh phong, một

truyền kỳ.

“Hắn!”

“Y” chính là tiền thân của Bán Thần!

Nửa bên Thần thời đó, vẫn là một người có máu có thịt có lòng!

Khác nhau, dường như hắn ta vừa xuất thế đã là...

“Thần”!

Còn nhớ rõ nửa phần tinh thần năm đó, sinh ra một gia đình giàu có vượt qua tập đoàn nghiên cứu nước, người mất cha để lại cho “hắn” tài sản con số thiên văn”, thậm chí so với đứng đầu Sậu “Úm” hai mươi thế kỷ cuối còn nhiều hơn gấp trăm lần.

Phú có thể đối địch với cả gia tộc đã không đủ để hình dung tài sản của hắn nữa rồi, hắn quả thực giàu có để có thể đối địch với cả thế giới.

Khiến người ta hâm mộ nhất vẫn là nửa bên thần không những phú khả địch thế, hắn từ nhỏ đã lộ hết tài năng.

Lúc đó chỉ số thông minh của nhân loại đã được phổ biến từ gen, đa số có thể đạt tới hai trăm phần trăm, nhưng chỉ số thông minh của nửa Bán Thần, cho dù chưa bao giờ được gen gia công, nhưng đã đạt tới tận ba ngàn phần trăm, cho nên thành tựu trên khoa học kỹ thuật và gen của nhân loại đã sớm cực kỳ kiêu ngạo, hơn xa bất cứ người nào được khen thưởng bài nào trong lịch sử.

Chẳng những như thế, nghe nói hắn trời sinh có một cỗ thần lực và cảm ứng vi diệu, ngoại trừ lực lượng lớn vô cùng, còn có thể trong lúc tình cờ, biết trước một chút đại sự thân thiết với mình.

Một người chí kiết như vậy, thẳng tắp như Thần Nhân từ trên trời rơi xuống, mà gia tộc của hắn, thành viên của tập đoàn của hắn, vây quanh tất cả mọi người bên cạnh hắn, cũng đem hắn giống như Thần vậy cúng bái, kính như Thần Linh.

Thế nhưng, dù rằng phân nửa thần lúc đó đã đạt được tất cả ước mơ của toàn bộ nhân loại: Tài phú nhiều không đếm được, chỉ số thông minh hơn người, thành tựu kiêu căng trên khoa

học kỹ thuật, tiềm lực lớn vô cùng, còn có năng lực biết trước hoàn toàn không thể chứng thực, nhưng mà, càng trưởng thành hẳn càng ngày càng quái dị.

Cho đến khi hẳn năm mươi bốn mươi tuổi, cũng đã là hai mươi bốn mươi năm, năm đó hẳn thường xuyên suy tư vấn đề, là...

Tại sao lại là hẳn?

Đúng vậy! Vì sao là hẳn?

***

Thế giới này có ngàn vạn ức ức triệu triệu triệu triệu ảnh, vì sao hẳn lại là người đã thu hết ưu điểm ước mơ của tất cả nhân loại vào một thân?

Nếu chỉ nghĩ đơn thuần dựa vào góc độ khoa học và số học, đây có thể chỉ là một vấn đề hoặc tỷ lệ, nhưng trí thông minh cao tới 1% thần ở nửa bên, đương nhiên suy nghĩ sẽ không xuất phát từ đường thẳng, hẳn càng muốn sa sút, càng muốn càng huyền bí, kết quả cuối cùng, tư tưởng của hẳn càng lúc càng chán ghét con đường khoa học cùng logic mà hẳn am hiểu nhất, dùng phương pháp không logic để giải thích vấn đề của mình.

Cuối cùng hẳn cũng liên quan tới tông giáo mà lúc đó đã bị nhân loại quên lãng từ hai mươi bốn mươi năm trước.

Trên đời phần lớn tông giáo từng xuất hiện trong tông giáo, chung quy không thoát ra được tận thế, cũng không thoát ra được một vị cứu thế nào cả khung xương sinh ra. Giáo ý của tất cả tông giáo đều không thể tách rời hết thầy sớm có an bài, xuất hiện cứu thế chi chủ cũng là một an bài trong cõi U Minh.

Lúc đó, nửa bên thần tượng, nếu như, trên đời này thật sự sẽ có một đại kiếp nạn, vậy thời thế hiện nay, ai có năng lực gánh vác trọng trách cứu thế?

Có lẽ, nhìn chung quanh toàn bộ thế giới lúc ấy, người có khả năng cứu thế nhất, cũng chỉ có...

Hẳn!

Thiên tài rất có thể là người điên, người điên cũng có thể là thiên tài, nửa thần càng muốn thần cách hoá chính mình, có lẽ,

khi một nhân loại cực kỳ thông minh không ngừng vận chuyển đầu óc, không ngừng tiến bộ, kết quả, tư tưởng nhân cách hóa đã không còn thích hợp chở trong cái tên “Đặng phong tạo cực” này nữa, hần, nhất định phải thần cách hóa!

Mà sự việc phát sinh tiếp theo càng khiến nửa thần tin tưởng vào bản thân trời sinh cứu thế không thể nghi ngờ!

Tại năm thứ hai mươi bốn, hần bắt đầu cảm thấy mỗi ngày mình đều lo sợ bất an, kinh hoàng không thôi, giống như có một số chuyện cực kỳ đáng sợ sắp giáng lâm.

Cuộc sống như vậy một mực duy trì mấy tháng, làm cho hần ăn ngủ không yên, năng lực trời sinh của hần nói cho hần biết, chuyện này cực kỳ đáng sợ, nhất định sẽ giáng lâm, nhưng vô luận hần kiệt lực nghĩ như thế nào, vẫn không cách nào biết được sắp xảy ra sự tình đáng sợ như thế nào.

Cho đến một đêm của nửa năm sau.

Đêm nay, hần mơ thấy địa cầu vào hai mươi bảy năm, sẽ bị một đám sao băng khổng lồ chính diện đánh sâu vào, lần thiên kiếp này sẽ làm cho địa cầu triệt để vỡ nát, đến lúc đó, không chỉ loại sinh vật như nhân loại này sẽ biến mất trong vũ trụ, ngay cả địa cầu, cũng sẽ hoàn toàn hủy diệt biến mất trong vũ trụ!

Lần kinh hãi này quả thật không phải là chuyện đùa, chỉ là nửa bên thần ở trong giấc mộng nhìn thấy chân thực dị thường, lấy năng lực báo trước từ trước đến nay, hần cảm thấy chính mình trong mộng cảnh lần này, tuyệt đối là một ý tưởng trọng đại của tương lai.

Không nói lời thừa, nửa bên Thần liền vận dụng quan hệ chính trị giữa gia đình hần, lén lút liên lạc chính trị các quốc gia, hy vọng mọi người có thể đồng lòng nhất trí, cùng nghĩ ra cách giải cứu trái đất.

Đáng tiếc chính là, sau khi hần dùng đủ loại con đường biết được quan trọng của các quốc gia, đáp án thu được vậy mà tất cả đều là...

Không!

Không!

Không!

Đúng vậy! Không ai tin tưởng giấc mộng tận thế của hấn, không chỉ vì đó là thiên văn gia của các quốc gia, mà còn phát hiện ra tinh không có gì khác thường, càng khịt mũi coi thường sóng sao băng trùng kích địa cầu vào hai mươi tư năm. Bởi vì các quốc gia đều không muốn mở ra công nghệ cao của riêng mình, đề phòng bị nước khác đánh cắp, bọn họ không những cho rằng không có chứng cứ gì phải tin tưởng tận thế, mà càng không muốn hợp tác! Không muốn tin!

Không thể tưởng được, kết quả lại làm cho người ta thất vọng như vậy, làm cho nửa bên thần như vậy thất vọng!

Nhưng mà, mặc dù không ai tin tưởng lời tiên đoán của mình, nhưng Bán Thần vẫn tin tưởng vào mộng cảnh của mình, hấn càng dần tin tưởng. Nếu ở hai mươi tư năm sẽ có một hồi thiên kiếp tuyệt thế, vậy hấn trời sinh có được trí khôn mà nhân loại mơ tưởng, thần lực, tài lực và năng lực biết trước, có thể chính là một sắp xếp xảo diệu của trời cao...

Là sắp xếp cho “Thần nhân” vượt qua nhân loại này được sinh ra trước thiên kiếp tuyệt thế này, hấn chính là chúa cứu thế trời sinh!

Nếu đã tin tưởng mình là cứu thế chủ, nếu các quốc gia đã không muốn liên thủ cứu vớt đại địa, vậy thì để hấn cứu thế đi!

Nghĩ như vậy, nửa bên Thần quyết định ngồi nói đến nói đi, hấn vận dụng tài phú phú của mình có thể đối địch với đời, lấy trí tuệ thần cấp của hấn, lấy thời gian mấy năm, ở các quốc ở địa cầu âm thầm xây dựng vô số mạng lưới máy tính tiên tiến hơn lúc trước, càng ở một nơi bí mật, xây thành hấn...

Thần tháp!

Mà tòa thần tháp này được xây dựng từ một loại “sinh mệnh kim loại” mà toàn bộ nó đều mới phát minh ra!

Cái gọi là kim loại sinh mệnh, thật ra là hấn luyện kết cấu dung hợp gen và hợp kim của nhân loại thành công.

Bởi vì loại kim loại này ẩn chứa căn của nhân loại, cho nên có thể trao đổi với tư tưởng của nhân loại, kim loại có thể tùy theo tư tưởng của con người mà biến hình, càng có thể không ngừng tồn trữ các loại năng lượng phát ra, như điện năng, thái

dương có thể vân vân, thậm chí phong lực, băng hàn., Cũng có thể hóa thành năng lượng, khiến cho cả tòa thần tháp, có thể nói là một cái lò luyện năng lượng lớn, cho dù địa cầu này đã không còn mặt trời, đã không có ánh sáng và nhiệt độ, thần tháp vẫn có thể không ngừng dùng băng hàn và phong lực hóa thành nguồn năng lượng, sừng sững trường tồn!

Mà cùng lúc đó, nửa thần còn ở trong thần tháp, chế thành một vũ khí khiến hấn suốt đời tự hào siêu đại -

Xác định...có thể... pháo!

Cái gọi là hạt giống có thể bắn ra, thật ra chỉ là một loại quang pháo mang hạt châu mà thôi, uy lực của nó thậm chí mạnh hơn so với các nhà khoa học bình thường của các nước khác chế ra bom hạt nhân gấp trăm lần, hơn nữa độ chuẩn xác cực cao. Bởi vì chỉ là quang pháo, không có sức nặng của thực thể bom hạt nhân, tầm bắn xa xôi đến trời cao.

Cái hạt giống này mạnh hơn bom hạt nhân gấp trăm lần, uy lực đủ đánh nát một tinh cầu, đối với đoàn lưu tinh sắp chính diện trùng kích địa cầu, tin rằng cho dù không thể diệt sạch mưa sao băng cũng có thể giảm bớt lực phá hoại.

Chỉ là, cũng bởi vì hạt nhân mạnh mẽ như đạn pháo, muốn điều khiển cần phải có năng lượng cực kỳ cường đại, với năng lượng bản thân của thần tháp, còn ngại không đủ.

Nửa thần muốn khu động thành công hạch có thể bắn ra cứu thế, phải nghĩ biện pháp khác.

Cho đến năm thứ sáu mươi tư tuyệt thế thiên kiếp nửa năm trước, các quốc gia và các nhà khoa học vô năng, cuối cùng với thiết bị thiên văn của bọn họ, phát hiện quần thể lưu tinh này sẽ hủy diệt địa cầu, nhưng tất cả đã quá muộn.

Còn Bán Thần, trong thời khắc mấu chốt này linh cơ khẽ động!

Hắn lập ra hệ thống internet mà mình bố trí trong các quốc gia máy tính, đặt một siêu xay địa hình, kể một truyền thuyết, nói một truyền thuyết, cuối cùng ngày tận thế, thần toàn năng, sẽ phái một Chân Thần mới của một bên thánh hiệu “Bán Thần” hạ xuống nhân gian, giúp thế nhân vượt qua tuyệt thế thiên kiếp lần này!

Lúc này toàn thể giới nhân loại đã sớm biết thế giới chỉ còn chờ ngày tận thế một tháng sau sẽ phủ xuống, cho nên trong tháng cuối cùng này, đại đa số mọi người đều cảm thấy cực độ chán nản tuyệt vọng, rồi đột nhiên lại lòi ra một nửa thần, có thể cứu vớt thế giới, lúc ấy tám phần dân chúng khắp thế giới đều thà tin tưởng còn hơn. Ít nhất, có hy vọng sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

Mà nửa bên thần thánh tại đoạn ký hiệu thần bí này càng nói, thế nhân nếu muốn bảo trụ thế giới này, liền phải hoàn toàn tin tưởng lời nói của nó, bắt đầu từ tháng bảy mươi bốn năm, thế nhân phải tạm dừng sử dụng tất cả nguồn năng lượng nóng rực có thể phát sáng, để tỏ lòng tin đối với Bán Thần.

Dân chúng trên thế giới vốn đang bán tín bán nghi đối với tin đồn thần bí này, nhưng dưới áp lực tận thế, tất cả mọi người đều ôm một hi vọng, ở hai mươi bảy năm bảy tháng bảy, ngoại trừ chính phủ các quốc gia cũng chỉ coi thường dân chúng mà thôi., Nhân loại trên thế giới ước chừng tám phần nhân khẩu đều tạm thời thử một lần, do ngày đó bắt đầu dừng sử dụng bất cứ năng lượng nào, mà ngay sau khi mọi người dừng sử dụng năng lượng này bảy ngày, nửa thần đã dựa vào mạng lưới máy tính toàn thế giới, hấp thu đủ nguồn năng lượng, điều khiển phát minh mạnh nhất cả đời của hắn - hạch năng pháo!

Kỳ tích, cuối cùng đã xuất hiện!

Quả như hắn dự liệu, hạch năng lượng mạnh, thật sự có thể tại thời khắc mấu chốt trước ba giờ, ở giữa ba đám mây lưu tinh to lớn lao tới gần địa cầu như ba đại lưu tinh địa oanh kích, càng xông qua quỹ đạo mặt trời, thì bạo tạc nổ tung, một phá làm ba, phân thành chín tinh thể huyết hồng thật nhỏ, cũng đầy vàng trắng ra xa, sau đó bay về phía xa.

Tuy rằng từ sau hậu thế biến mất, bị tam đại lưu tinh phá thành Huyết Hồng Tinh Thể thay thế, nhưng cuối cùng địa cầu cũng tránh được một hồi diệt vong tai kiếp.

Chỉ có điều, ngoài ý muốn của giáo viên nửa bên là tuy ông đã bảo vệ được địa cầu, nhưng thủy chung vẫn bảo vệ đại bộ phận nhân loại trên thế giới này.

Chỉ vì hắn chỉ tự cho là thần, hắn, vẫn chưa phải là thần!

Địa cầu dù chưa bị ba ngôi sao băng lớn nhất đánh cho nát bấy, nhưng trong cả trời mưa sao băng, còn có mấy trăm ngôi sao băng thật nhỏ, đến ngay cả số lượng lớn cũng không lường được, cuối cùng vẫn còn hơn trăm ngôi sao băng thật nhỏ đánh trúng nửa quả cầu bắc, gây nên vô số tai hoạ khổng lồ ở các nơi bán cầu phía bắc - Mấy trăm tiếng biển gầm cắn nuốt thành thị ven biển, lực chấn động kinh thế cũng làm ảnh hưởng đến không ít xưởng lò điện ở phía nam bán cầu, lại dẫn phát ngột lòi liên tục!

Phát xạ xạ xạ càng lan tràn toàn cầu trong vòng hai ngày, thậm chí ngay cả trăm quả cầu Nam Hoang Mạc chưa bị sao băng chính diện va chạm cũng khó may mắn thoát khỏi. Nhân loại trên thế giới này chín thành chín ở trên đời, trong ba tháng bỗng nhiên nảy sinh ra tử vong, mà địa cầu vốn mỹ lệ, cũng từ đó biến thành một Huyết Hồng Hoang Mạc không thấy mặt trời!

Mà Bán Thần, từ đó cũng biến thành một vị Thần tịch mịch, ở trong thần tháp của mình nhìn thấy nhân loại trên đời không ngừng giãy dụa thống khổ, không ngừng chết đi, không ngừng xuống dốc...

Không thể tưởng được, hắn ta tự cho là chủ nhân cứu thế, tự cho mình là cứu tinh nhân loại, nhưng thủy chung không thể trợ giúp nhân loại trận thiên kiếp này.

Hắn ta không cam lòng.

Hắn vốn đã thật sự trở thành Thần cứu thế, được ngàn người kính người tạ ơn ức nhân bá, chỉ là vền vền chút chút kia, chỉ là thiếu nợ trăm viên lưu tinh thật nhỏ kia chưa bị hủy diệt, địa cầu lại chết nhiều người như vậy, hắn cũng không còn mặt mũi nào công khai hắn chính là Bán Thần!

Điều duy nhất hắn có thể bỏ cứu chính là siêu việt trí tuệ, sau ba năm phát minh ra một loại sóng điện kỳ dị từ trường, có thể điều khiển tế bào nhân loại vận hành, làm cho nhân loại trên đời còn sót lại sau khi tiến vào “không gian” mà hắn thiết lập vì bọn họ, ở trong không gian này đã hơn xa thế giới ảo ảnh nhân loại hai mươi bảy năm qua chưa bị diệt thế, khiến bọn họ ở trong đó say mê mộng tưởng, quên thế giới hiện thực của bọn họ, tàn khốc như thế nào, đáng sợ như thế nào!

Ai bảo thế giới nhân loại đến đây?

Ai bảo từ nay về sau nhân loại lấy ảo giác làm hiện thực?

Không sai! Là chính yếu của các quốc gia đó! Là tư tâm của bọn họ muốn làm loạn! Bọn họ chỉ biết củng cố quyền lực của thế nhân, súc sinh không bằng heo chó, căn bản không xứng sinh ra trên đời này!

Nếu trên đời này không có những người ích kỉ này, nếu mọi người có thể sớm đồng tâm hợp lực, địa cầu tuyệt đối sẽ không biến thành cái dạng này!

Hắn hận! hận đám người tư tâm vọng dục kia! Hận những chính sách các quốc gia kia! Càng hận một phần trong nhân loại lại có gen hư hỏng như vậy!

Nếu như địa cầu cần tiến bộ, bước đầu tiên sẽ cần phải thanh trừ những giới trong xương đó. Những gen tà ác mục nát của nhân loại này!

Hắn muốn tạo ra một thế giới hoàn toàn không có hủy hoại gen!

Hắn, phải trở thành một vị thần trong xã hội của con người hoàn mỹ!

Một tên chỉ có nửa gương mặt là có thể gặp được người, một nửa còn lại đã không còn mặt mũi nào đối mặt với một kẻ khó khăn ở địa cầu!

Cũng bắt đầu từ đó, hắn ở trong thần tháp diệt thế sau đó, chôn ở gen của nhân loại, hy vọng có thể đổi gen của nhân loại đến thập toàn thập mỹ, sáng tạo ra nhân chủng hoàn mỹ nhất trên đời!

Nhưng muốn sáng tạo gen nhân loại tuyệt đối mỹ diệu nói thì dễ dàng gì? Nếu dễ dàng, “Thần” trong thế kỷ Thánh Kinh sáng tạo, đã sớm sáng tạo ra Huynh Hùng và Oan, nhưng khai viêm đến sau này vẫn vi phạm “Thần”, lựa chọn trầm luân trong Tội Hải, cho dù Chân Thần, cũng bất lực.

Huống chi là một nửa Thần như hắn, nửa Thần chỉ có được thể xác nhân loại này?

Thân xác của nhân loại đều sẽ già, có bệnh chung, có thể chết, rồi cũng sẽ diệt vong...

Sinh lão bệnh tử, nửa bên Thần cũng không ngoại lệ!

Còn chạy không thoát!

Sáu mươi năm sau, lúc đó đã là hai mươi chín năm, nửa Thần đã quá trăm tuổi rồi, mặc dù hấn lấy gen cải tiến tốc độ già yếu của mình, nhưng cũng tự biết qua mười năm nữa, sẽ đi nhanh mất.

Nhưng mà, tâm nguyện hấn nghiên cứu hoàn mỹ nhất của gen nhân loại, lại vẫn phải đi một con đường dài dằng dặc, tin tưởng cho đến ngày hấn bỏ mình, vẫn chưa thể đại công cáo thành.

Nhưng hấn là nửa thần mà người khác không thể làm được, tâm nguyện này của hấn nhất định phải hoàn thành!

Hấn cuối cùng dùng mười năm tuế nguyệt, dùng “sinh mệnh kim loại” phát minh, chế thành một người máy.

Là người máy móc hoàn mỹ nhất lịch sử của nhân loại!

Một sinh mệnh máy móc có thể thay thế hấn trở thành Bán Thần!

Cơ sở là kiến trúc cơ sở, có thể đưa ra đường về tình cảm, có thể tiếp nhận trí tuệ, tính cách và tư tưởng suốt đời của nửa bên thần, thậm chí lý tưởng vĩ đại của nó khi còn sống.

Quan trọng nhất là kim loại sinh mệnh cấu tạo nên người máy này có thể chứa được năng lượng không ngừng nghỉ!

Toàn bộ đều vì, ngoại trừ trí tuệ, ngoại trừ lý tưởng, máy móc này người còn cần vô cùng năng lượng, mới là vị thần mạnh nhất trên đời!

Tất cả đã ổn định, nửa bên tinh thần cuối cùng trước khi chết, rút cuộc cũng đem trí tuệ và lý tưởng cả đời của mình truyền vào trong máy móc này, càng đem năng lượng thần tháp mỗi ngày hấp thu, giấu hết vào trong thân thể máy móc này, tiếp theo, hấn liền mỉm cười rồi biến mất, nụ cười mỉm trước khi chết này, dường như ẩn chứa bí mật “nguy hiểm”.

Ngoại trừ hi vọng cái tên thay thế cơ quan này có thể khiến sinh mệnh vĩnh hằng của nó trôi nổi, nghiên cứu ra gen của con người hoàn mỹ nhất, nó còn hi vọng mình sẽ có một ngày

có thể tìm ra một phương pháp chính thức làm cho một nửa Thần Linh quay lại thế gian.

Mặc dù chân thân hắc ta đã chết, nhưng tim hắc ta vẫn chưa chết, hắc ta phải trở về, khi trở về lại sẽ trở thành vị thần chân chính của hắc ta!

Cứ như vậy, người máy có nửa bên thần tính cách và tất cả mọi thứ này, từ sau khi nửa thần chính thức chết đi, đã kế thừa được di chí của người ta, tiếp tục nghiên cứu gen của con người hoàn mỹ một trăm năm sau, tuy người máy móc này vẫn chưa thể chế tạo ra gen gen hoàn mỹ nhất của con người, nhưng đã từng bước chế tạo ra một loại gen sinh mệnh mới, đó chính là “biến hình gen”!

Cái gọi là gen biến hình, thật ra là một loại gen có thể kết hợp với gen khác nhau, lại sản sinh ra gen đặc tính của gen, thí dụ như, nếu như dùng gen của sư tử kết hợp với gen biến hình, sẽ sinh ra một nhân loại có được sức mạnh sư tử và ngoại hình hoàn toàn mới!

***

Vì vậy dưới sự nghiên cứu không ngừng của nửa bên Tinh Thần, vật phẩm sinh mệnh mới không ngừng xuất hiện, cũng từng xuất hiện qua vô số vật phẩm thất bại, thí dụ như “Huyền yêu”, chính là lấy biến hình trùng và gen biến hình kết hợp, kết quả lại thất bại, ngược lại sinh ra một đám huyền yêu khổng lồ bố dị thường, có được miệng lớn như chậu máu, về sau lại tiếp tục nghiên cứu nửa bên cơ thể, nhiều lần cải tiến, hoàn mỹ nhất là “Huyền Yêu” Bạch Tú mới sinh ra!

Tuy nhiên, gen nhân loại hoàn mỹ trước sau vẫn không có thành quả gì, nhưng nửa không gian bên máy chính là thời gian vĩnh viễn không ngừng nghỉ, sẽ có một ngày, có thể đạt thành tâm nguyện thật sự của nửa bên thần.

Mà trong quá trình nghiên cứu không ngừng nghỉ này, đã xảy ra một sự kiện, thay đổi kế hoạch của nửa Thần Linh máy, khiến cho nó không còn cố chấp nghiên cứu gen của con người hoàn mỹ nữa, mà phải thúc đẩy mục tiêu càng thêm to lớn khác...

Thần – Vô - Kỷ!

“Kỷ Thần Võ?”

Đám người A Thiết, Nhiếp Phong nghe đến đây, cuối cùng cũng dần dần hiểu được nguồn gốc của nửa mặt máy móc trước mắt này, cùng với thân thể nửa Thần. Nhưng mà chợt nghe ba chữ Thần Võ Kỷ, Nhiếp Phong vẫn không khỏi hỏi: “Rốt cuộc là trong kiếp sống máy móc không ngừng nghỉ của ngươi, đã xảy ra chuyện gì, sẽ khiến tâm tình ban đầu của ngươi thay đổi sao?”

Nửa người thần nói: “Chuyện đó kỳ thật vô cùng bất thường, một lần khi ta rời khỏi thần tháp đi tới đỉnh Thiên Sơn, muốn tìm xem dưới băng thiên tuyết địa, nhưng có gen gen sinh vật được chôn dưới băng tuyết trước thiên kiếp, từ từ mang về thần tháp nuôi dưỡng, lại vô tình đào sâu trong lòng đất băng tuyết Thiên Sơn chúng ta ra...”

“Tuyệt thế hảo kiếm!”

A? Rốt cuộc cũng nói đến Cốt Nhãn nhi rồi! Đám người A Thiết càng ngưng thần lắng nghe.

“Chẳng những là tuyệt thế hảo kiếm mà ta còn đào được tuyết uống, vị trí chôn hai thanh tuyết thế thần binh cách không xa, xem ra, phong vân hơn ngàn năm trước là chôn kiếm giấu đao trên thiên sơn, về phần hai người chán ghét giang hồ, trầm ngâm hoặc bởi vì nguyên nhân nào khác mà chôn binh khí của mình xuống thì không thể biết được.”

Đúng vậy! Đối với kiếm khách tuyết thế và đao thủ tuyết thế mà nói, đao và kiếm cũng như tính mạng bọn họ, cho tới chết cũng không vứt bỏ, trừ phi chết trận, hoặc lòng như chết: Tâm đã chết đối với giang hồ!

Nửa phần thần vẫn nói tiếp: “Mà sau khi ta bất ngờ đào được tuyết thế hảo kiếm cùng tuyết uống hai đại thần binh, ta cảm giác sâu sắc được Thiên Sơn có hai vũ khí này, khả năng sẽ có chuyện kỳ lạ. Vì vậy tiếp tục khai quật, rốt cuộc hẳn cũng phải mất mười năm nữa, tìm cho ta hai quyển sách cổ dưới chân Thiên Sơn. Đó chính là “Thiên Tà Chiến Giám” mà các ngươi đã từng nhìn thấy ở không gian khác đây!”

Không ngờ nửa bên Thần lại dùng thời gian mười năm tiếp tục khai quật Thiên Sơn? Nếu đổi lại là người bình thường thì sớm

đã chịu không nổi mấy trăm độ lạnh lẽo của Thiên Sơn mà từ bỏ rồi, hử, nhưng bởi vì một sinh mệnh cơ tràn ngập Vô Mực cảnh mà không tiếc công tìm thêm mười năm ở Thiên Sơn!

Còn A Thiết nghe đến đây, cuối cùng cũng đánh vỡ trầm mặc, nói: “Chiến giám Thiên Tà? Người vậy mà tìm được hai quyền?”

“Người cũng có quyền thượng, còn chưa xem hạ quyền với chúng ta?”

Bán Thân gật đầu:

“Ừm! Nhưng nói chính xác thì phải nói, quyền thượng của chiến giám Thiên tà mà ta có cùng một quyền dưới không đầy đủ!”

” Hạ quyền không đủ đầy đủ?”

“Không tệ! Quyền hạ quyền kia đã bị gió tuyết hủy diệt gần một nửa, không cách nào khôi phục. Bởi vậy trên đời này, ngoại trừ hậu nhân Võ gia soạn soạn Thiên tà chiến giám ra, tin rằng trên đời không một ai biết quyền cuối này sẽ ghi lại huyền cơ gì, võ công kinh thế, đại sự võ lâm gì gì đó.”

Nhiếp Phong nói: “Đối với Thiên Tà chiến giám, chúng ta đã sớm xem qua. Bên trong ngoại trừ ghi chép kỹ càng các môn võ công của các môn phái võ lâm cổ đại Trung Quốc năm đó, thậm chí phong vân võ học, còn từng đề cập tới bộ Kinh Vân cùng Nhiếp Phong khi xưa, muốn đi chiến một địch nhân mạnh nhất cả đời của bọn họ. Đối mặt với trận chiến hung hiểm nhất cả đời này, người tìm nửa cuộn hạ quyền, có đề cập tới kết cục của phong vân năm đó không?”

Đúng vậy! Ngoại trừ thân thể thần bí của một bên, năm đó phong vân sinh tử, cũng là chuyện mà đám người A Thiết cực kỳ muốn biết, nhưng mà, nửa thân lúc này lại nói: “Hắc hắc..., đáp án, có lẽ sẽ làm các người tương đối thất vọng...”

“Trong tay ta có nửa phần dưới, cơ bản không đề cập tới kết cục cuối cùng của phong vân! Nhưng nửa đoạn dưới này vẫn có ích đối với ta, bởi vì...”

“Nó! Đã ghi nhớ được nơi nó thích đi bộ mây trôi, còn có Phong Vân đã từng dùng võ học vô địch tiêu diệt vô số cường địch...”

“Ma tốc, ha, vô lượng!”

***

***

Không ngờ tới, Thiên Tà chiến giáp còn sót lại hạ xuống cuộn dưới, nhớ lại, cũng chỉ là bộ kinh vân chi mộ địa, còn có Ma Ha vô lượng, thủy chung không có phong vân sinh tử hạ lạc?

Đám người A Thiết có chút thất vọng, nhưng lời tiếp theo của Bán Thần còn khiến bọn họ giật mình hơn.

Nhưng nghe nửa bên Thần nói: “Vì vậy ta lần theo bưu kiện dưới chiến giáp Thiên Tà, không những tìm đến mộ Bộ Kinh Vân, mà ngoài ý muốn chính là, nguyên lai trong mộ không chỉ có long nguyên chi huyết bộ kinh vân, còn có long nguyên chi huyết Nhiếp Phong lưu lại!”

“Nhưng lúc đó ta cũng không để ý, chỉ mang theo long huyết hai đại cường giả trở lại thần tháp, càng bắt đầu ngày đêm nghiên cứu Ma Ha Vô Lượng mà Thiên Tà Chiến Giáp ghi lại, về sau, ta dứt khoát lấy thân thể máy móc của chính mình có năng lượng vô hạn này, cùng với trí tuệ nửa Thần để lại cho ta, bắt đầu tập luyện Ma Ha vô lượng, há không luyện được. Sau khi luyện, ta thỉnh linh phát hiện trong Ma Ha vô lượng, lại cất giấu một cái bí mật kinh thế...”

Bán thần càng nói càng hiếu kỳ, A Thiết hỏi: “Bí mật gì?”

Một bên thần đáp: “Một bí mật có lẽ ngay cả năm đó cũng không biết...”

“Chính là đem Ma Ha Vô Lượng Sứ đến đỉnh điểm của ta, ngoại trừ sinh ra một cỗ Long Quyền Khí Toàn, ở trong hành lễ, không gian trong phương viên trăm cân treo, hình như có chấn động khác thường!”

“Không gian chấn động?” Nhiếp Phong cũng nói: “Người nói là, Ma Ha Vô Lượng Sứ đến đỉnh phong, có thể làm không gian mạnh mẽ chấn động?”

Bán Thần gật đầu:

“Ân! Hơn nữa, ta cảm thấy uy lực của Ma Ha vô lượng, không chỉ có thể làm cho không gian chấn động đơn giản như vậy. Vì vậy, ta đem tất cả số liệu khiến trách Ma Ha vô lượng đưa vào

hệ thống chủ não trong thần tháp, trải qua chủ não của hệ thống suy tính, cuối cùng lại cho ra một kết luận kinh người...”

“Kết luận kinh người này, Ma Ha Vô Lượng giống như ngàn năm trước, do Phong Vân sử dụng lực lượng mạnh nhất của Long Nguyên, kết hợp với Tuyệt Thế Kiếm và Tuyệt Âm Tuyệt, vậy thì cuối cùng, năng lượng vô địch sinh ra trong lúc chiêu này, chẳng những tụ thành một vòi rồng khí xoáy mạnh, cỗ năng lượng tuyệt thế này lại càng có thể bóp đôi không gian của chúng ta ra một khe hở, cũng chính là lúc Ma Ha Vô Lượng đạt đến mức mạnh nhất, liền có thể...”

“Phách —— giờ – gian!”

Bỏ qua thời gian?

Đây là quan niệm kinh thần kinh thiên địa cỡ nào chứ? Ngay cả thời gian cũng có thể tách ra sao? Đây là điên cuồng sao? Hay là mộng tưởng? Hay là “Thần” nói mộng?

Nhưng A Thiết cùng Nhiếp Phong biết nửa bên Thần không phải là “Thần” nói mộng, hấn càng muốn thực hiện đến cùng! Rốt cuộc bọn họ rốt cuộc đã minh bạch, vì cái gì lấy nửa bên Thần bày mưu tính toán, hao hết tất cả tâm lực vật lực, cũng muốn đem hai người biến thành Phong Vân cường hoành cùng với hơn ngàn năm trước, bởi vì bọn họ muốn ở thế giới còn sót lại sáu mươi tám ngàn năm này, sử dụng ra võ học vô địch mạnh nhất đã thất truyền hơn ngàn năm - Ma Ha Vô Lượng!

Chân tướng từng bước từng bước hiện ra, nhưng chân tướng lại dạy A Thiết, Nhiếp Phong, Hoắc Thiên, Bạch Tú và Trác Lam hết sức khiếp sợ. Bọn họ dần dần phát hiện, nửa bên thần đã tâm, thì ra là không giới hạn ở kiếp này, mà là “Thời gian”!

Nhìn vào khuôn mặt vô hạn khiếp sợ của mọi người, Bán Thần chỉ cảm thấy cực kỳ hài lòng, bởi vì kế hoạch Bất Tử Thần và Phong Trung Thần cũng phải khiếp sợ, mới xứng hấn phải khổ sở chờ đợi mấy trăm năm! Hấn cười nói: “Ha ha, thật sự rất khiếp sợ, đúng không?”

“Năm đó ta phát hiện Ma Ha vô lượng thúc giục tới đỉnh phong, có thể phá vỡ không gian thời gian, cũng giống vậy

khiếp sợ giống các ngươi! Ta do đó bắt đầu, mục tiêu của ta cũng có biến!”

“Vào thời điểm nửa bên Thần chân chính còn sống, giấc mơ của nó từng có thể thay đổi gen của con người khiếm khuyết. Đáng tiếc tính mạng của nó lại không đủ thời gian để đạt thành tâm nguyện này. Hơn nữa, bởi vì trước sau ta vẫn luôn là thể thân máy, cũng không có đủ trí tuệ và năng lực để một mình hoàn thành sứ mạng này. Vì vậy ta chợt nghĩ đến kỳ vọng...”

“Nếu ta có thể tìm ra bí quyết phá vỡ không gian thời gian, là có thể vượt qua thời gian không gian trở lại quá khứ mấy trăm năm trước, tìm về nửa thần chân thân năm đó còn đang ở tuổi tráng niên, cho hấn máu huyết Kinh Vân Long Nguyên, khiến hấn được hưởng trường sinh. Vì vậy, hai chúng ta là một nửa chính nửa thần, liền có thể kết hợp trí tuệ của chúng ta, cuối cùng có một ngày sẽ tìm ra gen nhân loại hoàn mỹ nhất, mà sau khi chúng ta tìm ra gen gen loài người hoàn mỹ...”

“Chúng ta có thể vượt qua thời gian, trở lại giai đoạn đầu của Thái Sơ, một lần nữa tạo ra một nhóm nhân loại hoàn mỹ nhất, mạnh nhất, vô địch nhất, chúng ta sẽ tái tạo lại lịch sử của nhân loại, sẽ khai sáng ra một con người hoàn toàn thuộc về chúng ta...”

“Thần – Võ, Kỳ!”

Thiên...! Thì ra là... cái gọi là kỷ nguyên Thần Võ, là nhân loại hoàn mỹ mà nửa bên thần hi sinh, lại tái tạo nên cả thế hệ cường giả mới?

Chẳng trách một khi kỷ nguyên Thần Võ phủ xuống, thì sẽ đảo lộn tất cả trật tự của nhân gian, chỉ vì nếu thật sự chế tạo ra gen nhân loại hoàn mỹ cho nửa thần một bên, và trở lại thời đại còn chưa có nhân loại, vậy thì cuối cùng, hấn sẽ thay đổi lịch sử của thế giới này, cải biến trật tự nhân gian, hết thảy những chuyện xảy ra theo lẽ thường, cũng sẽ có biến số cực lớn...

Đây rốt cuộc là tốt hay xấu?

Đám người A Thiết nghe đến đây, cho dù có biến hóa không sợ hãi, cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Bọn họ bỗng nhiên phát hiện, thì ra đã tâm mà bọn họ phải đối mặt lại như vậy

thật thâm sâu, cuồng vọng như vậy thật đáng sợ. Tự dưng bọn họ không màng đến thương sinh, ngạo mạn như vậy, tự đại tự đại, tự cho mình là có thể thay đổi được thương sinh thân...

Thần, thì ra cũng là một cái tội.

Tội danh cuồng vọng!

Mà ngay lúc đám người A Thiết nghe được “Kinh tâm động phách”, nửa thần lại nói tiếp: “Một khi ta có ý niệm này, liền bắt đầu đi ngày đêm, lấy máu phong vân tìm được trong mộ Bộ Kinh Vân, rút lấy gen của phong vân, sau đó dùng gen của Phong Vân kết hợp gen biến hình do ta nghiên cứu ra, bồi dưỡng ra vô số thể thân phong vân.”

“Những người thể thân này, nghiêm khắc mà nói, thật ra cũng không tính là phục chế người, mà là sinh mệnh kết hợp giữa gen phong vân và gen biến hình, có thể nói, là người hợp thành thể hệ mới!”

“Đáng tiếc chính là, những thể thân của phong vân đều chưa hoàn mỹ, thậm chí còn có những thiếu hụt bẩm sinh, cho tới khi hai người các ngươi xuất hiện, hoàn chỉnh nhất là phong vân mới chính thức được sinh ra!”

A Công? Hóa ra A Thiết và Nhiếp Phong, thậm chí ngay cả phục chế người cũng không phải, bọn họ chỉ là dùng gen biến hình, cộng thêm sinh mệnh của gen phong vân hợp thành, vậy bọn họ thật sự không phải là người chân chính?

Nhưng giờ này khắc này, đã không phải lúc tìm ra mình là người hay là hợp thành người, Nhiếp Phong lập tức nói: “Ta... Đã rõ! Ngươi một mực thúc ép chúng ta trở thành phong vân mạnh nhất, chính là muốn chúng ta toàn lực sử dụng Ma Ha Vô Lượng mạnh nhất, đợi Ma Ha Vô Lượng này bỏ thời gian ra hỏa thạch điện quang., Ngươi trang bị đồ vật để tiếp nhận tuyệt thế và uống rượu tuyết, sau đó lập tức nắm bắt vị trí không gian và ghi nhớ quỹ tích vận chuyển của tuyệt thế kiếm tốt, sau đó truyền tống vào tay ngươi để nắm giữ bí mật thời gian?”

Một bên thần cười nói: “Đoán đúng rồi đấy! Bánh răng trên chuôi thần vũ của ta kỳ thực là một siêu cấp máy tính tinh xảo tiên tiến, chỉ cần Ma Ha Vô Lượng bỏ phá quỹ tích và phương

vị không gian thời gian, một khi truyền vào bên trong máy tính, bất cứ ai cũng sẽ vung lên thần võ, bánh xe thời gian trên cán sẽ vận chuyển, lặp lại sử dụng pháp môn Vô Lượng thời gian để bổ phá!”

“Mà pháp môn có thể bổ đôi thời gian này ta sớm đã đặt cho nó một cái tên chuẩn xác nhất - “

“Thần vũ!”

“Để cho Thần thời gian bay lượn!”

Hóa ra bí mật của Thần Vũ là như vậy? Là như vậy?

Tất cả chân tướng, bí mật rốt cuộc cũng hoàn toàn trắng bạch! Mà ngay khi nửa thần thoại vừa nói xong, bỗng dưng một tiếng “Vù” nhọn...

Âm thanh chói tai này như chuông tang của Đoạn Hồn, khiến bọn người A Thiết vô cùng khiếp sợ trong lòng, chuyển hướng về phía địa ngục!

Bởi vì âm thanh này, thỉnh linh đến từ Bán Thần Thủ “Thần Võ”!

Trời à! Chỉ thấy A Thiết và thanh kiếm tốt tuyệt thế trên tay Nhiếp Phong cùng với Tuyệt Âm, kim quang phát ra trên chuôi đã đột nhiên biến mất, mà thời gian chỉ luân trên chuôi Thần Võ lại phát ra kim quang xán lạn gấp mười lần so với trước kia, chẳng lẽ... Lẽ nào...

Bí mật có thể phá vỡ không gian Thời Gian Thần Vũ đã truyền tống vào trong thần võ?

Chẳng phải là thể hiện rằng Bán Thần máy móc trước mắt đã lấy được Thần Vũ rồi sao?

Không cần phải nói nữa! Bởi vì đáp án đã ở ngay trước mắt!

Kình kiến nửa bên thần võ đột ngột giờ cao kim quang chói lọi, ngạo nghễ cuồng tiếu nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Tốt!”

“Không ngờ rằng đã đợi hơn năm trăm năm, hôm nay rốt cuộc ta cũng bắt được thần vũ trong tay, thời gian như nắm giữ, lịch sử và trật tự nhân gian, cũng sắp sửa viết lại vì hai người chúng ta là một nửa Thần!”

“Hôm nay ta đã không còn tâm trạng dây dưa với các người nữa, ta còn có việc quan trọng hơn phải chờ làm!”

“Bây giờ, trước hết ta phải trở lại quá khứ cứu sống một nửa thần linh đã chết rồi mới có thể tái tạo lại nhân loại, làm trọng thương lịch sử, tái tạo lại kỷ nguyên Thần Võ thuộc về chúng ta, ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng, Bán Thần đã một tay xoắn Thời Gian Chi Luân trên chuỗi Thần Võ, giống như đang điều giáo chuẩn thời gian chuẩn xác hần sắp trở lại quá khứ, hần cũng không ra tay đối phó đám người A Thiết, Nhiếp Phong và Hoắc Thiên nữa.

Vì một kích cực mạnh của Ma Ha vô tận vừa rồi, toàn thân A Thiết cùng Nhiếp Phong đã đại loạn, không cách nào nhúc nhích. Đương nhiên cũng không cách nào ngăn cản hần trở lại quá khứ!

Thậm chí Hoắc Thiên, Bạch Tú cùng Trác Lam, cũng bị thương nặng khó động, toàn bộ đỉnh thần tháp, căn bản đã không còn ai có thể ngăn trở nửa phần của nó! Hần căn bản không cần ra tay xử lý bọn chúng, chỉ cần hần trở lại quá khứ, cải biến tất cả lịch sử, mọi người trước mắt, căn bản cũng không có khả năng tồn tại nữa, sẽ biến đổi theo lịch sử mà biến mất hết thấy!

Trong lòng đám người A Thiết cảm thấy nặng nề, thậm chí có vài phần đã chìm xuống đáy cốc. Chỉ vì nếu như nửa thần ở phía trước thật sự có thể dùng thần võ trở lại quá khứ, cùng với một nửa thần mình chân chính nghiên cứu chế tạo ra gen con người hoàn mỹ, rồi trở lại quá ban đầu lại sáng lập ra nhân loại hoàn mỹ. Đến cuối cùng, tất cả những lịch sử đã xảy ra trên thế giới này sẽ hoàn toàn thay đổi, biến mất. Ân oán ái hận mà tất cả thế nhân đều phát sinh hết, tình tình nghĩa, sẽ trở nên vô nghĩa không có chút ý nghĩa nào...

Đúng vậy! Cho dù xã hội nhân loại tiến hóa càng thêm hoàn mỹ, trận thiên kiếp tuyệt thế năm suốt hai mươi bảy tuổi có lẽ có thể tránh khỏi hoàn mỹ, nhưng với dã tâm và sự cao ngạo của nửa phần thần trước mắt này, đến lúc đó, tất cả nhân loại hoàn mỹ, cũng chỉ có thể trở thành nô lệ dưới sự thống trị hoàn mỹ của thế giới Thần Nhân hai người bọn họ!

***

Càng tồi tệ hơn nữa, cái gọi là nhân loại hoàn mỹ của nửa Thần, có lẽ chỉ là không dám trái ý chỉ giáo, tuyệt đối thuận theo nhân loại, hoàn toàn là nhân loại, hoặc là sẽ chỉ có một loại ý kiến, một loại thanh âm, đó chính là...

Chỉ có ý kiến và âm thanh là đúng!

Không! Thế giới này tuyệt đối không thể trở thành Thần Nhân Địa Ngục! Mặc dù thế giới còn sót lại trước mắt cũng là Địa Ngục, nhưng ít nhất nhân loại cũng từng có quang huy và lịch sử tôn nghiêm của nó, huống chi, bây giờ nhân loại rải rác trên thế giới của thế giới mặc dù ít, nhưng chỉ cần nhân loại chưa tuyệt chủng, chờ khi địa cầu hồi phục nguyên khí, dù là chờ hơn ngàn năm vạn năm, nhân loại vẫn minh cùng nhân khẩu cũng sẽ có một ngày khôi phục!

Thế nhưng, Nhâm A Thiết và Nhiếp Phong làm sao mà không muốn, bọn họ đã không cách nào ngăn cản nửa bên thần, mà lúc này kim quang chói mắt trên chuôi Thần Võ Chi Luân thời gian càng dần dần chuyển hướng về phía lưỡi đao thần võ, nửa bên tinh thần lại cười hắc hắc nói: “Ha ha, nhìn thấy chưa? Chỉ cần kim quang trên vòng thời gian khắp Thần Võ đao phong, Thần Võ hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, bản thân liền có thể dùng thần võ để chém thời gian, hôm nay bất luận thế nào, các ngươi cũng không thể ngăn trở bản thân...”

Những lời này của Bán Thần vốn là tuyệt đối không có ai dị nghị, nhưng mà ngay khi lời nói của hắn còn chưa dứt, khuôn mặt máy móc kia của hắn bỗng nhiên nổi lên một tia kinh ngạc!

Đó là một tia biểu cảm tuyệt sẽ không xuất hiện trên mặt loại thần giả như hắn!

Ai có bản sự lớn như ngày hôm nay, khiến cho một nửa Thần ở trong ngục cũng phải kinh ngạc?

A Thiết và Nhiếp Phong cũng thoáng nhìn biểu cảm kinh ngạc của hai người này, bọn họ càng kịp thời phát hiện ra sự kinh ngạc của nửa bên thần, thì ra bọn họ đến từ phía sau hai người họ!

Cùng lúc đó, hai người còn cảm thấy một đôi tay đã đặt sát lưng!

Đó là một đôi tay tràn đầy lực lượng của cường giả!

Một đôi tay lực lượng đủ để dạy dỗ một cường giả hoàn toàn khác biệt!

A Thiết và Nhiếp Phong đang ở trên đỉnh thần tháp bị phá vỡ kia ngoại trừ người mang sức mạnh của Long Nguyên, trước khi kinh mạch đại loạn vẫn có thể chống lại một bên, còn ai có được bàn tay đầy kinh ngạc của nửa bên thần giáo?

Rốt cuộc là ai đến?

Thế thì là ai?

Thế thì là ai?

Thế thì là ai?

Chương thứ hai mươi bốn trộm thời không.

Không có người!

Căn bản không có người càng mạnh hơn buông xuống!

Đúng vậy! Tại đỉnh tháp này, vốn đã không có bất luận kẻ nào có thể làm nửa bên thần chấn kinh, mà nhìn thấy tận mắt, cũng không có bất kỳ kẻ nào đến đây tương trợ A Thiết, Nhiếp Phong!

Cho nên cặp lực lượng này dù là nửa bên Thần cũng phải kinh ngạc, mới có thể làm cho nửa bên Thần cực kỳ kinh ngạc!

Bởi vì, hai tay này là của một nửa thần tạo mộng, không nghĩ tới vào giờ phút này lại có người có lực lượng cường đại như thế...

Hoắc – Trần Thiên!

Hách Kiến vốn đã bị thương rất nặng, gã gần như thoi thóp lúc này lại dùng hai tay của mình đẩy mạnh về phía sau lưng A Thiết và Nhiếp Phong!

Biến sinh náo loạn tay! Chẳng những nửa bên thần vô cùng chấn kinh, mà ngay cả A Thiết cùng Nhiếp Phong cũng đồng dạng kinh ngạc!

Hoắc Thiên không chỉ kinh ngạc vì hai người vốn đã ngã xuống đất không dậy nổi có thể đứng lên, càng kinh ngạc với hai tay hấn chống đỡ hai người, lại cuộn cuộn không dứt đem một cỗ năng lượng cường đại đánh vào trong cơ thể hai người!

Đó là một cỗ lực lượng đủ để sánh ngang với Long Nguyên trong cơ thể hai người A Thiết!

Một cỗ năng lượng có thể cũng bắt nguồn từ tứ đại thụ thú Trung Quốc!

Mà nguồn năng lượng này vừa xuyên vào trong cơ thể hai người, lập tức phát ra một cỗ ngoại khí vô hình, bao phủ hai người A Thiết và Hoắc Thiên, che chở ba người trong quá trình quán thân năng lượng, sẽ không bị nửa bên thần thức oanh kích!

“A... Ba? Người...?”

A Thiết khiếp sợ vô hạn, gã bỗng nhiên phát giác, ban đầu Hoắc Thiên còn thần bí hơn so với suy nghĩ của mình, còn phức tạp hơn. Gã vốn cho rằng gã chỉ là Thần Võ Sứ lạnh lùng vô tình, chỉ có thể mù quáng chấp hành mệnh lệnh của nửa bên thần giáo, ai ngờ gã lại rơi nước mắt vì gã!

Hắn vốn tưởng rằng, hôm nay Hoắc Thiên đã không thể giúp hắn, ai ngờ hắn lại làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn. Hoắc Thiên, đột nhiên lại đứng lên, càng không ngừng quán thông lực lượng trong cơ thể hắn và Nhiếp Phong!

Điều làm A Thiết ngạc nhiên nhất chính là Hoắc Thiên, thân mang thần lực ngang cấp với Long Nguyên sao?

Điều này sao có thể?

Mà giờ khắc này, Hoắc Thiên mặc dù trong cơ thể có lực lượng so với Long Nguyên có thể so sánh với A Thiết cùng Nhiếp Phong lực lượng bất tuyệt xuyên vào trong cơ thể, chỉ có hắn vốn đã bị thương mệt mỏi, giờ phút này khóe miệng cuộn cuộn chảy ra máu đen, loại màu đen này, là một loại màu đen tiếp cận tử vong...

Nhân loại, lẽ ra chỉ có thể chảy máu màu đỏ, máu đen, rốt cuộc đại biểu cho cái gì?

“Là Minh Hắc?”

Nửa bên thần không đợi Hoắc Thiên trả lời hai người A Thiết, đôi mắt như máy móc lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc:

“Hoắc Thiên... Không ngờ ngươi vì lừa gạt bản thân, không tiếc lấy một bộ võ thuật ngoại đạo, võ học ngoại đạo cổ võ của Trung Quốc được ghi lại bằng Thiên Tà chiến giáp, “Minh Hắc”, đem lực lượng “hắc” kia giấu diếm lục phủ ngũ tạng...”

“Nhưng ngươi làm như vậy, trước hết phải lấy lực lượng của mình cắt đứt tâm mạch, sau đó để cho cái “hắc” kia đánh vào lục phủ ngũ tạng ngươi. Bởi vì tâm mạch của ngươi đã chết, cho nên máu huyết đã biến thành máu đen, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì từ “Hắc”, chỉ cần “Hắc” rời đi, ngươi sẽ toàn thân phun ra tro bụi mà chết, phương pháp tự sát trước, đáng giá ngươi làm sao?”

“Hắc”? Ai là “Hắc”? A Thiết cùng Nhiếp Phong không hiểu cho lắm.

Nhưng Hoắc Thiên chợt nghe nửa bên Thần còn đang thở, lại dường như hoàn toàn hiểu được ý tứ của hắc, Hoắc Thiên Nghĩa không hề để ý, tiếp tục đáp: “Tuyệt... Đúng... Đúng... đáng... Đúng!”

Nói tới đây, hắc nhìn A Thiết và Nhiếp Phong nói: “A Thiết... Xin hãy tha thứ cho ta... Vẫn một mực... lừa gạt chàng, xin lỗi... Ta vẫn luôn... Lợi dụng... Chàng... Tâm...”

“Trước kia... Năm nào mười một... Năm qua... Ta mặc dù... là phụng... nửa thần... mệnh lệnh... Coi là phụ thân của ngươi, nhưng... Cho dù là... nửa thần... cũng không biết... ta có... thân phận khác...”

“Ta... Thật ra... Ngay từ đầu, đã... thuộc về các ngươi... Cũng có được tứ đại thụ thú... huyết mạch... Cao nhân... Nhờ cậy, mới giả ý nguyện thành tâm... Bán Thần, trở thành Thần Vũ Sứ của hắc...”

“Ta... Nhiệm vụ thực tế, là đợi hắc... hoặc là sắp...sau khi đạt được bí mật của thần vũ, sẽ... bí mật của thần vũ...hoàn toàn...diệt!”

Cái gì... Sao? Hóa ra Hoắc Thiên trở thành cha của A Thiết, không chỉ là một tuồng kịch? Hắc trở thành Thần Vũ sứ, giả ý

thị thị thần ở nửa bên, cũng là một trò hay do một “hắn” khác an bài?

Hoắc Thiên giỏi thật! Có thể giấu được A Thiết bên ngoài trong nóng ngoài lạnh, cũng không tính là gì! Nhưng có thể giấu được nửa bên thần, lại là khó như lên trời, diễn xuất thật sự là tinh xảo biết bao!

Mà “hắn” một mực ở phía sau màn kia, làm cho Hoắc Thiên không tiếc hy sinh tính mạng, cũng muốn hoàn toàn sứ mệnh “hắn”, liệu có phải là lão nhân tóc trắng đang cư trú giữa quả cầu Nam Bắc không?

Hắn đã sớm tính toán hết cơ quan, tính được hôm nay Bán Thần có một màn này?

Khó trách lão nhân tóc trắng kia trước đó từng nói với Nộ Tu La, lão ta đã chôn hậu phương từ lâu, thì ra lão ta và Hoắc Thiên đã quen biết nhau, lại còn âm thầm có ăn ý?

Hoắc Thiên, là lần cuối hắn được ăn cả ngã về không?

Nhưng nghe thấy Hoắc Thiên yếu ớt nói với A Thiết và Nhiếp Phong: “A Thiết... A Thiết, bây giờ ta đang tiến bộ... Năng lượng trong cơ thể các người, chính là... Tới đây... một cái khác là “hắn”... năng lượng năm thành trong cơ thể của hắn... Thuy thú, chôn ở trong lục phủ ngũ tạng của ta... Các người đang... Lúc nguy cấp... Lấy sự giải vây của nó...”

“Mà bây giờ, đã là...ta đem... lực lượng của hắn, hoàn toàn... chuyển đưa... cho các người...”

Hoắc Thiên nói xong, máu đen tràn ra từ khóe miệng hắn chảy khắp vạt áo, thậm chí da thịt toàn thân hắn đã lộ ra vô số vết máu. Có thể thấy rõ hắn đang bị hãm trong cực độ thống khổ, nhưng hắn vẫn kiệt lực đem lực lượng trong cơ thể, không ngừng xuyên vào trong cơ thể hai người!

“Cha...! Không được...!”

“Ta, không cần người hi sinh bản thân tới cứu ta!”

A Thiết điên cuồng gào thét, Nhiếp Phong cũng nói: “Tiền bối, người... Không cần phải như vậy! Người làm như vậy, sẽ chỉ trở thành tiều phu nuôi cả đời của A Thiết!”

Mà Bạch Tú cùng Trác Lam ở phía xa cũng kêu lên:
“Không... Không sai! Người nhanh... Mau buông tay ra! Tiền bối... Cầu xin người mau buông tay đi!”

Đáng tiếc, mặc cho mọi người kêu gào thảm thiết đi, Hoắc Thiên vẫn kiên quyết như cũ! Y như cũ, không hề cố kị lực lượng toàn thân quán nhập vào trong cơ thể hai người, vừa còn nói: “A Thiết, Nhiếp Phong! Các ngươi có biết, chuyện này đã không phải... Hôm nay chúng ta... Vấn đề sinh tử? Từ năm đó... Khi ta chính thức trở thành vợ con... Sau khi chết, Hoắc Thiên ta sớm đã... tâm tử vong, từ lâu đã không muốn... Sống trên đời, ta còn... sống tạm đến nay, chỉ là vì một chút nghĩa vụ, mà sinh ra làm người phải có... nghĩa vụ, đó là...”

“Tuyệt đối không cho phép bất kỳ người có dã tâm nào trên đời này... hay là Thần, với sở hữu dã tâm vô hạn, dã tâm, vọng tưởng... điều khiển.. trật tự giữa chúng sinh!”

Những lời này của Hoắc Thiên, rõ ràng là nhằm về phía Bán Thần mà nói, nửa thần chỉ là cười lạnh!

“Mà hôm nay ta...một chết... Lại có cái gì... nuôi tiếc? Ta chỉ... hy vọng, các ngươi sẽ đạt được... cố lực lượng này... Sau này, nhất định phải kéo dài... tâm nguyện của ta...”

Nhưng nghe thấy khí tức của Hoắc Thiên càng lúc càng thô, A Thiết cùng Nhiếp Phong chỉ cảm thấy lực lượng hấn xuyên qua đã càng lúc càng yếu, cuối cùng Hoắc Thiên cũng phải thở ra một hơi dài. Gã dặn dò đứa con trai được tôn trọng nhất của mình, từ cha dặn dò:

“Nhất định phải... chặn đường... nửa bên... thần...”

“Lấy thần vũ... Nghịch loạn... Nhân... gián... bán...”

“Cuồng... vọng... Tiêu Dã...”

“... Tâm!”

Chữ cuối cùng trong lòng lóe lên, A Thiết và Nhiếp Phong Hách Giác xuyên qua cơ thể hai người bọn họ, năng lượng tất nhiên đã hết. Mà toàn thân Hoắc Thiên đang chú mục huyết ngân, lập tức truyền ra từng trận thanh âm siết chặt...

Đó là một loại âm thanh da thịt sắp nổ tung!

Đó là âm thanh như thể sắp tan xương nát thịt!

Đó là giọng nói hồn phách của một hiền phụ sắp bị đứt!

Hách Thính “Bụp” một tiếng, trên khuôn mặt Hoắc Thiên hiện lên nụ cười khăng khải “Vô Phản Chi Cốt”, cùng với huyết nhục xương cốt toàn thân của Hoắc Thiên rớt cuộc cũng theo âm thanh này mà vang lên, ở phía sau A Thiết và Nhiếp Phong bị đánh nát bấy!

Hồi phi yên diệt!

“Cha ơi ——!”

A Thiết điên cuồng gào thét, kêu to, sợ hãi kêu lên, rất khó tưởng tượng, so với kẻ không khóc thì không có gì khác nhau, không ngờ hẳn lại có thể kêu thê lương như vậy, như đoạn hồn!

Đáng tiếc chính là, Hoắc Thiên đã không cách nào đáp lại tiếng kêu của tử thân...

Một tia anh linh của Thiết Hán đã sớm mỉm cười nhìn tử thân chân chính...

Tựa như Hoắc Bộ Thiên hơn ngàn năm trước, cũng không cách nào nghe thấy một tiếng phụ thân Bộ Vân gọi hẳn, đã đi xa tới Hoàng Tuyền!

Nhưng Hoắc Thiên mặc dù đã chết, nhưng hy sinh của gã, tinh thần của gã, tuyệt đối không uổng phí...

Lại càng không bị quên mất!

Bởi vì trong lúc Hoắc Thiên hồi phi yên diệt, A Thiết cùng Nhiếp Phong điên cuồng gào thét, toàn thân đột nhiên chấn động, mà kinh mạch hai người vẫn nghịch loạn, cũng bị một lực lượng siêu nhiên khác “hắn” đưa tặng năm thành, ngạnh sinh đả thông, kết hợp năm thành lực lượng “Hắn”, trong cơ thể hai người lập tức như một lò luyện có được hai đại thụ thú thần lực, sắp bộc phát...

“Rống ——!”

Bỗng dưng, Hách Thính nghe A Thiết và Nhiếp Phong hét to lên trời, tiếng hô to lớn, lại có thể mạnh mẽ đánh tan mây mù bốn phía đỉnh thần tháp, lực lượng chấn nhiếp người ta, đâu chỉ đủ là thần? Lại càng đủ...

Sát thần!

Mà Thần mà bọn hần muốn giết chết hôm nay, chính là...

Bán Thần!

“Bán, Biên - Thần!” Nghe thấy hai người A Thiết dung hợp tất cả lực lượng xong, A Thiết lại có thể hành động. A Thiết cắn chặt vào khe răng phun máu, phun ra một câu:

“Ta - ta - Nhật - Tuyệt —— không —— ” tha —— ngươi!”

“Nhật —— Chết!”

Lời này vừa nói ra, A Thiết và Nhiếp Phong liếc mắt nhìn nhau, thanh tuyệt thế hảo kiếm trong tay như tuyết uống vào một lần, hai người đã cổ động lực lượng toàn thân, đao kiếm giao kích!

Chỉ nghe “Đương” một tiếng sấm vang lên, hai đại Thần Bình tấn công, vô hình vô hình trùng kích lẫn nhau, một đạo long quyền khí xoáy thật lớn lại cuộn cuộn nổi lên, chính là Ma Ha vô lượng phong vân hợp bích!

Mà A Thiết cùng Nhiếp Phong, cũng đã bí mật ẩn thân trong gió lốc, khu động đạo long quyền khí xoáy vô lượng Ma Ha Vô Lượng này, hướng nửa bên thần cuồng quét qua!

Thời gian Thần Võ Chi Luân trong tay nửa thần cũng chỉ phát động lần đầu khi thần vũ vũ diễn ra. Lần đầu tiên khởi động, kim quang trên Thời Gian Chi Luân thủy chung chưa hết dờn lưỡi đao, muốn bỏ ra thời gian. Thần võ còn chưa chuẩn bị xong, chỉ có Ma Ha vô lượng của hai người A Thiết, đang lấy thế điện cương tới gần, nửa bên tinh thần cũng không thể lãnh đạm, cất cao giọng nói: “Tốt! Chiến ý đáng khen! Nhưng các ngươi cho rằng có ngoại lực tương trợ là có thể vượt qua ta nửa điểm sao? Không khỏi quá ngây thơ!”

“Các ngươi bạo cường, bản thần cũng có thể bạo cường, hãy để ta lấy toàn bộ lực lượng của ta để nói Ma Ha Vô Lượng các ngươi a!”

Trong tiếng hô to, nửa bên thần lập đem thần võ vẫn đang dung hợp kim quang giơ lên cao, chỉ thấy hai mắt hần khê đảo, giống như đang khu động năng lượng toàn thân. Kỳ quái chính là, chẳng những năng lượng toàn thân hần bị điều khiển, ngay

cả cả tòa thần tháp cũng đột nhiên chấn động kịch liệt, trong tháp đột nhiên sinh ra vô số điện quang, không ngừng rơi vào trên người một bên, trong chớp mắt, chỉ thấy toàn thân hắn đã sa vào trong một mảnh bạch quang, tựa như người tạo thành điện quang.

Thì ra là, nửa Thần chỉ dùng kim loại sinh mệnh trên người mình, dẫn động cả tòa tháp thần, tất cả năng lượng của người và tháp trong khoảnh khắc hòa làm một thể, cho nên giờ phút này hắn không chịu một mình năng lượng của bản thân, còn hút sạch tất cả năng lượng của thần tháp, sức mạnh to lớn có thể nói đã không thể tưởng tượng nổi!

“Đến đây đi!” Nửa người Hoắc Thần Địa hai tay nắm chặt thần võ, quát to với lên trời:

“Chỉ để hôm nay chúng ta dốc hết tất cả, nhìn xem rốt cuộc là một vị Thần chết? Hay là song thần bại trận?”

“Xì xì hoặc uể oải...”

“Tam... bại, câu, thương?”

“Tam... thần – Tề... Vong?”

Đúng vậy! Nửa bên thần nói không ngoa! Bây giờ lực lượng song phương mạnh tới mức có thể khai thiên tích địa, động đất kinh thiên, lần cuối cùng giao chiến, nếu song phương không thắng lẫn nhau có lẽ sẽ lưỡng bại câu thương!

***

Mà trong tiếng hét to, Bán Thần Thủ trong tay thần võ, dĩ nhiên cường thế bỏ ra, nghênh đón Ma Ha vô lượng đang quét ngang tới, mặc dù thần vũ kim quang chưa dung nhập lưỡi đao, hắn cũng mặc kệ!

Tất cả liều mạng rồi tính sau!

Giết rồi nói sau!

Đương ——!

Nghe thấy một tiếng nổ mạnh của kim thiết giao kích vang lên, hai bên giao phong chính diện, nhất thời cả người nửa bên Thần đã bị luồng xoáy khí vô lượng Ma Ha, hoàn toàn nuốt vào bên trong vòng xoáy, tiếp theo...

Bên trong vòng xoáy khí lại liên tiếp phát ra tiếng vang như sấm sét!

Keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng
keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng
keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng keeng
keeng ke tram tram tram đương đương đương đương đương
coong... đảm đương đương.....

Tiếng giao kích liên miên không dứt, trong một giây vang lên mấy vạn tiếng, có thể thấy được lúc này trong lòng quyền khí xoáy của ba đại Thần Nhân, tốc độ đao tới kiếm đã nhanh hơn vạn phần một giây, đã đến cực hạn của con người...

Cực hạn của Thần!

Trong thời gian một giây giao đấu ngắn ngủi này, luồng khí xoáy bên trong lại bộc phát ra tiếng sấm cuối cùng...

—— boong!

Một tiếng nổ mạnh vang lên, cả tòa thần tháp chẳng những đã bị phá tan đing tháp từ lâu, mà ngay cả thân tháp to lớn cũng không chịu nổi hai đại năng lượng giao đấu này, ầm một tiếng tại chỗ...

Cả tòa thần tháp đổ nát!

Vô cùng tối tăm!

Bởi vì thần tháp sụp đổ u ám tạo nên sương mù cát bay nồng đậm có thể che trời lấp đất, trong lúc nhất thời mặt đất cũng biến thành nhật nguyệt âm đạm!

Thần cấp thật đáng sợ liều mạng, không những A Thiết cùng Nhiếp Phong là mạnh nhất, mà còn là người mạnh nhất nửa tinh thần, ba cường giả huyết chiến, chiến quả lại như thế nào?

Chiến quả, đương nhiên vô cùng khốc liệt!

Chỉ thấy cả tòa thần tháp do kim loại sinh mệnh tạo thành sau khi sụp đổ, trong phạm vi một dặm đất người đều tràn đầy mảnh vụn kim loại, như bị rải lên một tầng tuyết bạc, mặt đất xung quanh càng lún sâu xuống mấy chục thước, đủ thấy vừa rồi một đòn thiên địa khó địch!

Mà dùng thân thể hư nhược của Bạch Tú và Trác Lam, thời điểm Thần Tháp sụp đổ căn bản khó mà tránh né, may mà trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Ma Ha giới cuốn ra một đạo khí lưu, bình yên đưa hai người xuống mặt đất, hai người mới không bị tan xương nát thịt!

Nhưng mà, ở trong luồng khí xoáy vô lượng của Ma Ha, lại có một đạo khí lưu cuốn ra? Đạo khí lưu này, hiển nhiên là A Thiết cùng Nhiếp Phong vì bảo vệ bạch tú, Trác Lam đi ra. Hai người vẫn còn dư lực trong lúc kịch chiến với nửa bên kia, vẫn tiếp tục cứu Bạch Tú, Trác Lam, chẳng phải là biểu thị...

Bọn hắc hắc chưa hẳn đã không địch lại nửa bên Thần?

Không cần đoán nữa! Chiến công đã ở ngay trước mắt!

Chỉ thấy hồ sâu bị hãm sâu xuống mấy chục thước, hôm nay đã sớm sóng êm gió lặng, vôi rồng cuộn cuộn vô lượng cũng đã hết lực, trong hồ sâu chỉ còn lại ba bóng người. Ba bóng người này, hai trong đó, chính là A Thiết và Nhiếp Phong đang cuộn cuộn chảy máu ở khóe miệng, còn một bóng người khác thì vẫn hồn nhiên không tổn hao gì, một bên thân linh không hề có vết máu này!

A? Nửa bên thân không tổn hao gì, khóe miệng hai người A Thiết vẫn rướm máu? Chẳng lẽ... hai người bọn họ từ đầu đến cuối đều thất bại?

Không phải sao! Khóe miệng hai người A Thiết chảy máu, vì hai người bọn họ vừa mới đối địch, còn phải phân thân cứu Bạch Tú, Trác Lam nên mới vô ý mà hộc máu một đôn, nhưng dù là hai người mạnh tới đâu, khóe miệng cũng chỉ chảy máu chứ chưa tính bị thương nặng.

Nhưng dù nửa bên Thân Linh không có máu, nhưng y vốn là người máy, không có máu để chảy, ngược lại, sau khi y đứng vững, cánh tay trái của y bỗng dung truyền ra một tiếng “Khắc khắc”...

Boong, toàn bộ cánh tay trái của hắc hắc đều đã rơi đầy trên mặt đất!

Người của hắc hắc, càng giống như không chống đỡ nổi, hai đầu gối mềm nhũn, dĩ nhiên trùng trùng điệp điệp quỵ xuống!

A...? Hóa ra người bị thương không phải là A Thiết, Nhiếp Phong, mà là Bán Thần!

Bọn họ, thắng?

Đúng rồi! A Thiết và Nhiếp Phong thật sự thắng!

Tuy rằng dùng nửa phần thần linh cộng thêm năng lượng thần tháp toàn bộ, uy lực đã khủng bố như đạn hạt nhân bùng nổ, nhưng với năng lượng long nguyên của A Thiết cùng Nhiếp Phong, lại thêm một bộ phận năng lượng hy sinh của lão già tóc bạc, một khi thúc giục Ma Ha vô lượng, liền thật sự có thể tạo ra danh tiếng - thực sự là...

Ma Ha!

Cùng Vô Lượng!

Mà lúc này, nửa bên Thần đã bại trận, chẳng những có vẻ chán nản quỳ sụp xuống, năng lượng trong cơ thể lại bởi vì thân thể máy móc của y đã gãy mất một cánh tay, không ngừng tràn ra từ chỗ bị cắt, chứng tỏ thân thể của y có thể dùng hết khả năng, chiến bại như núi lở vậy!

A Thiết và Nhiếp Phong vừa chậm rãi đi gần nửa, vừa chậm rãi tiến tới gần, A Thiết vừa nói: “Nửa bên thần...”

“Hết thấy, cũng nên xong rồi...”

” đã tâm của ngươi, Thần Vũ của ngươi, mộng tưởng nhân loại hoàn mỹ của ngươi, Thiên Thu Thần Mộng, cũng sắp sửa theo trận chiến này mà đi!”

“Giao Thần võ của ngươi ra đây!”

A Thiết nói xong, liền chậm rãi duỗi tay trái ra, ra hiệu cho thần võ của nửa bên giao ra, bởi vì thần võ vẫn luôn ẩn chứa huyền bí của thần vũ, tuyệt đối không thể ở trong tay một bên thần không giống thần như hấn nữa!

***

Hai người vốn cho rằng nửa bên Thần đã không còn sức phản kháng, thậm chí Bạch Tú và Trác Lam ở phía xa cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, cho rằng mọi chuyện rốt cuộc cũng xong xuôi, ai ngờ đúng vào lúc này...

Nửa Thần một mực nửa quỳ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười đầy thâm ý nói: “Không sai, bản thân vừa rồi đánh một trận thật sự đã bại, càng thua ở trên tay phong vân do mình sáng tạo ra, nhưng chưa đến một khắc cuối cùng, ai có thể phán định ai là mạnh nhất?”

“Các ngươi có biết, trên đời này, vô địch nhất cũng không phải là lực lượng mạnh nhất, mà là...”

“Có thể tùy ý không chế lịch sử và thời gian?”

Nói đến đây, nửa bên Thần bỗng nhiên giơ cao thần võ, nói: “Các ngươi cho rằng đã đánh bại nửa bên Thần của ta, không khỏi cao hứng quá sớm! Hôm nay sẽ cho các ngươi xem rõ ràng...”

“Uy lực của Thần Võ kết hợp với bí mật của Thần Vũ kinh thế!”

Cái gì? Bán Thần vẫn có thể tung ra thần võ?

Đúng vậy! Cho dù là một vị Thần bại trận, vẫn là một vị thần tới cùng đường! Thần muốn đánh ra một đòn cuối cùng sắp chết vẫn có thể! Huống chi đòn cuối cùng của nửa bên thần, tuyệt đối không phải đòn chí mạng của hắn!

A Thiết và Nhiếp Phong bỗng phát hiện, Thần Võ giơ cao trong tay Bán Thần, toàn bộ lưỡi đao đã tỏa ra kim quang rực rỡ. Hóa ra giữa trận ác đấu vừa rồi, Thần Võ, rốt cục cũng lần đầu hoàn toàn dung hợp với kim quang thần vũ, nó đã chuẩn bị ổn thỏa!

Chuẩn bị đánh thời gian!

Mà A Thiết cùng Nhiếp Phong càng không kịp hô to, nửa bên cười thần tà, trong tay thần võ đã lóe lên kim quang!

Hắn tưởng rằng một kích này của mình muốn bỏ hai người A Thiết, ai ngờ không phải, chỉ thấy một lưỡi đao thần võ lướt qua, một đạo kim quang loá mắt phá không bay ra, đao quang màu vàng trực chỉ, rõ ràng là vị trí Bạch Tú cùng Trác Lam nằm trên mặt đất!

“Bạch Tú...! Trác... Lam..”

“Nguy hiểm... Nguy hiểm!”

Vạn liệu không đến, nửa bên thân lại ra tay, không phải đối đầu với A Thiết, Nhiếp Phong, ngược lại là nhắm vào hai người Bạch Tú! Trong tiếng kinh hô, A Thiết cùng Nhiếp Phong đã lên tiếng, muốn chạy về cứu hai người trở về, đáng tiếc đạo kim quang kia thật sự quá nhanh, thậm chí còn nhanh hơn so với thời gian...

Nó, vốn chính là một ánh đao đủ để đánh tan thời gian!

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, A Thiết, Nhiếp Phong thấy trong hư không cách hai người Bạch Tú vài thước, đã bị bỏ xuống một vết đao màu vàng như ản như hiện. Tiếp đó là “Bụp” một tiếng, cảnh vật trước mắt hai người lại mạnh mẽ chia ra làm hai nửa., Từ trong đó tuôn ra một đạo hắc ám không gian, khe hở càng mở rộng trong tia chớp, trong khoảnh khắc trở thành một vòng xoáy hắc ám như vực sâu không đáy, trong vòng xoáy dường như có cỗ lực hút, Bạch Tú cùng Trác Lam bị hút vào giữa vòng xoáy, rơi thẳng xuống vực sâu tăm tối kia!

Trời...! Đây là không gian thời gian bị phá vỡ sao? Hóa ra, thân võ kết hợp với thân vũ Thần Vũ thật sự có thể cắt đứt thời gian ư?

A? A? A?

Biến hóa bất trắc! A Thiết cùng Nhiếp Phong trong lòng biết hai người Bạch Tú như thế ngã xuống, cũng không biết năm nào ngã xuống vực sâu, bọn họ tuyệt đối không thể để cho hai người xói mòn thời gian, không nói lời thừa, hai người đã nhào tới bên vực sâu, muốn kéo hai người về thế giới hiện thực!

Chất liệu còn chưa đưa tay ra, chợt nghe xa xa sau lưng truyền đến một tiếng “Xoẹt”!

Hai người nhìn lại, chỉ thấy nửa Thần đã thừa dịp hai người bọn họ phân tâm cứu giúp hai người Bạch Tú, lại dùng Thần Võ bỏ ra một không gian thời gian khác, còn vừa cuồng tiếu nói: “Ha ha! Các người dù sao cũng không phải là nhân loại hoàn mỹ nhất, dù sao vẫn có nhược điểm “Tình” của nhân loại, mà nhược điểm này, là mấu chốt lớn nhất mà các người hôm nay không cách nào triệt để đánh bại bản thân!”

“A Thiết, Nhiếp Phong! Thần võ đã hoàn toàn dung hợp với bí mật của Thần Vũ, hôm nay dù các ngươi thế nào cũng không thể đánh bại ta lần nữa, sau này cũng sẽ không còn cơ hội đánh bại ta nữa, bởi vì...”

“Sau khi ta từ khoảng trống thời gian trở lại quá khứ, lịch sử của nhân loại thiên thu, sẽ hoàn toàn cải biến...”

“Các ngươi cũng sẽ bởi vì thay đổi lịch sử mà không tồn tại trên đời!”

“Vĩnh biệt! Ta tạo ra phong vân! Ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng đó, phân nửa thần linh đã thả người nhảy vào vực sâu của không gian thời gian này!

A Thiết và Nhiếp Phong lập tức ngậy người, trong lòng bọn họ biết rõ việc cấp bách trước mắt, trước hết phải đuổi kịp Bán Thần, đoạt lấy thần võ trong tay hắn, tránh hắn lấy Thần Vũ để họa nhân loại trong lịch sử mất thời gian!

Chỉ có Bạch Tú và Trác Lam đồng thời rơi vào trong vực sâu, hai người họ sao có thể không để ý đến điều đó chứ?

Nhưng mà, ngay lúc hai người đang mờ mịt không biết làm sao thì có hai người tuyệt đối không muốn nhìn thấy hai người trở thành tội nhân của lịch sử nhân loại vì mình, mà hai người kia, chính là Trác Lam, Bạch Tú!

Chỉ nghe Bạch Tú cùng Trác Lam đang trên đường nhanh chóng rơi xuống vực sâu hô to: “A Thiết...! Phong...!”

“Đừng vì cứu chúng ta mà từ bỏ cơ hội truy kích Bán Thần! Nếu các ngươi thật sự để cho hắn mang thần võ trở về, Thần Vũ kỷ luật sẽ giáng lâm, đến lúc đó khả năng thế giới này còn đáng sợ hơn hiện tại! Huống chi...”

“Cho dù bọn ta rơi vào trong vực sâu thời gian biến mất, nếu các ngươi có thể đoạt lại nửa Thần Võ của vùng, thì có thể dùng thần võ để xuyên qua thời gian, nếu như bọn ta còn có duyên gặp lại, rồi sẽ có một ngày, các ngươi sẽ tìm lại bọn ta ở không gian thời gian...”

“A Thiết, Phong! Đừng chần chờ nữa! Mau...!”

Bạch Tú, Trác Lam kêu lên tới đây, hai người càng không giã dụa nữa, mặc cho lực hút trong vực sâu thời gian hút lấy hai

người sâu tận cùng. Trong nháy mắt, hai người đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi trong vực sâu, chỉ vì...

Hai người cũng không muốn được cứu, không ngờ A Thiết cùng Nhiếp Phong lại làm lỡ đại sự!

Mà cùng lúc đó, lỗ hồng không gian thời gian kia, càng bắt đầu không ngừng co rút lại, biến mất!

“Bạch Tú...! Trác... Lam..”

Mất thấy lỗ hồng sắp biến mất, trái tim A Thiết cùng Nhiếp Phong quả thực đã nóng như lửa đốt, duy chỉ có hai người cũng minh bạch, Bạch Tú cùng Trác Lam đã hoàn toàn bị thời gian thâm uyên thôn phệ hết, cho dù bọn hắn cùng nhau nhảy vào lỗ hồng thời gian này, cũng không cách nào tìm về hai người, trừ phi...

Bọn họ có thể đoạt được Thần Võ!

Nghĩ đến đây, hai người bọn họ cũng không rảnh mà đau thương vì hai người Bạch Tú biến mất, hai người ra sức nhảy lên, thân thể chớp lóe như điện, trong nháy mắt lỗ hồng thời gian gần như biến mất của nửa Thần Linh bên kia, hai người bọn họ đã “Vù” một tiếng, kịp thời xuyên qua lỗ hồng tiến vào!

Hai người cùng tiến vào bên trong lỗ hồng thời gian, chỉ thấy nửa người đã theo lực hút, rơi thẳng xuống vực sâu thời gian, A Thiết cùng Nhiếp Phong không khỏi hô to:

“Bán Thần! Nếu như ngươi không buông bỏ Thần Võ, hôm nay hai ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi toàn thân trở ra!”

“Ngươi tuyệt đối không trốn thoát được đâu!”

Bán Thần nghe vậy quay đầu lại nhìn, cười tà nói: “Hắc, đúng không?”

“Đáng tiếc chính là, bây giờ bản thần “Thần Vũ” có trong tay, cho dù hai người các ngươi có thể đuổi kịp ta, muốn thắng ta lại nói dễ vậy sao?”

“Vậy thì để bản thần cho các ngươi xem sau...”

“Uy lực của Thần Võ cao hơn một tầng!”

Cái gì? Thần võ, còn có thêm một tầng uy lực?

A Thiết, Nhiếp Phong còn chưa kịp bắt đầu nhai nuốt những lời này thì nửa bên tinh thần đã bỗng dừng dừng thần võ trở tay bổ xuống. Chỉ thấy kinh lực của y lướt qua, kim quang của thần võ lại lần nữa sáng rực, một đạo đao quang màu vàng chói mắt đồng thời phá không mà ra đuổi theo A Thiết và Nhiếp Phong.

Đao quang màu vàng chưa đến, kinh phong đập vào mặt đã khiến A Thiết cùng Nhiếp Phong mơ hồ cảm thấy, đao quang này lạnh thấu xương hơn tất cả đao quang màu vàng lúc trước, ít nhất ẩn chứa sáu ức vạn năng lượng trở lên!

Nhưng mà đao đao quang màu vàng này tuy mạnh, hai người A Thiết muốn tiếp một đao vốn cũng không khó, hai người vốn có thể dùng đao kiếm hợp bích, thôi động Ma Ha vô lượng chống đỡ, chỉ có như vậy, Ma Ha vô lượng tiền tấu cùng hành chiêu, chắc chắn ngăn cản chậm tốc độ hai người đuổi kịp Bán Thần!

Hai người tuyệt đối không thể để nửa Thần vừa đó mang theo thần võ rời đi, hai người quyết định từ bỏ việc khu sử dụng Ma Ha Vô Lượng, liền dùng năng lực của bản thân đón đỡ một đao này!

Kỳ thật lấy năng lượng kết hợp hai người trước mắt kết hợp với lão giả tóc trắng kia, dù cho không điều động Ma Ha Vô Lượng cũng vô địch, nhưng kỳ quái chính là ngay lúc ánh đao màu vàng bổ nhào tới trước mặt hai người trong gang tấc, hai người chợt dâng lên một tia cảm giác!

Đó là cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Hai người không rõ, vì sao đao đao quang này chỉ ẩn chứa sáu ức ngàn vạn năng lượng trở lên, sẽ khiến hai người trong lòng sinh cảm giác nguy hiểm, nhưng giờ phút này hai người muốn tránh cũng không thể né tránh, không có lựa chọn nào khác, chỉ có tự mình thôi động sáu ức tám ngàn vạn năng lượng, lấy đao kiếm kinh thể nghênh tiếp!

Băng ——!

Một chiêu lôi đình chiến đấu đình tai nhức óc! Liền này, nếu như thời gian không phải là một vùng hư không, mà là có trời có đất, cũng thế trời long đất lở, nhưng mà, nửa bên thần lấy

thần võ chém ra chiêu thức ánh đao màu vàng này, chân chính nguy hiểm nhất chỗ đáng sợ nhất, cũng không phải lấy cứng chọi cứng năng lượng Vô Kiệt, mà là...

Ngay khi đao kiếm của A Thiết và Nhiếp Phong va chạm với ánh đao màu vàng, ánh đao màu vàng này lập tức bắn ra làm hai, lại còn nổ tung thành hai luồng khí tức cực lớn sáng chói kim quang, tru lên một tiếng, đã cắn nuốt hoàn toàn hai người!

Biến hóa này quả thực không phải là nhỏ! A Thiết cùng Nhiếp Phong vạn liệu không đến, đao quang màu vàng sẽ bạo phát hai đạo khí đoàn màu vàng chia ra thôn phệ bọn họ, hai người lại bị nuốt vào trong khí đoàn, có thể nói đã bị cách ly, tình huống cực đoan bất lợi!

Không nói lời nào, vẫn không biết Nhiếp Phong ở trong một đạo khí đoàn khác như thế nào, A Thiết lập tức hai tay chấn động, thúc giục lực lượng toàn thân Long Nguyên muốn đánh tan đạo khí này, lại hét lên một tiếng. Luồng khí này trước sau không địch lại lực lượng long nguyên của A Thiết, lập tức bị chấn cho văng ra!

Duy chỉ còn lại A Thiết là ngoài ý muốn, khi luồng khí này tan thành mây khói, xuất hiện phía trước hắn, cũng không phải chỉ vừa rồi hắn và Nhiếp Phong đang đuổi theo không gian thời gian của nửa Thần, mà là...

Một không gian hắc ám đen kịt như hàn đêm vạn năm khác!

Trong không gian đen kịt này, nửa thần và Nhiếp Phong đã hoàn toàn mất đi bóng dáng!

“Sao lại... như vậy?”

***

***

***

A Thiết ngẩn ra, hắn rờn rã một cái nhưng cũng không phải ở lâu. Không lâu sau, không gian hắc ám trước mắt hắn như có một tia lực lượng hướng về hắn cấp tốc tới gần!

“Đây là...”

A Thiết vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra, nguồn sức mạnh này trong nháy mắt đã đến trước người hắn vài thước, cuối cùng hắn cũng đang ở trong bóng tối nhìn thấy, nguồn sức mạnh này rốt cuộc là cái gì...

Đó là một luồng hắc khí không lồ đen như vực sâu địa ngục!

Mà luồng khí đen kia thể tới cực mạnh, chẳng những tốc độ cực nhanh, còn mạnh hơn tốc độ ánh sáng, cho dù mạnh như A Thiết cũng không thể né tránh, càng không kịp vận khí ngăn cản...

Hách Thính “Bụp” một tiếng, A Thiết hoàn toàn không kịp phản ứng, khuôn mặt nhất thời bị đạo hắc khí cường đại này đánh trúng, đạo hắc khí này cường đại, thành linh mạnh hơn mười vạn độ năng lượng trở lên, bất kể A Thiết là bất khuất vạn kiếp làm sao tái sinh lại cái chết bất khuất như thế, giờ phút này mặt mũi cũng đang chịu oanh kích chính diện từ mười vạn lần năng lượng này, cũng phải ngất đi ngay tại chỗ!

Mà sau khi A Thiết ngất đi, luồng khí đen này càng lúc càng cắn nuốt hắn, tử thần không khóc, rốt cuộc cũng hòa làm một thể với bóng tối, không! Phải nói rằng, bị bóng tối nuốt chửng thành một thể!

Thiên...! Trên đời này, vậy mà có đồ vật gì đó nhanh hơn quang tốc, càng ẩn chứa năng lượng vượt qua một tỷ độ trở lên? Đạo hắc khí này rốt cuộc là thứ gì?

Thật ra, luồng hắc khí này chính là một vòng xoáy thời gian khác, được tạo thành từ thần võ và tuyệt thế hảo kiếm, sau khi dùng cứng chọi cứng sinh ra một trong hai vòng xoáy thời gian. Một luồng khác, đồng thời cũng ở trong một không gian hắc ám khác, đánh cho Nhiếp Phong ngất đi!

Không thể tưởng được, sau khi thần vũ kết hợp với bí mật của thần vũ lại có thể mạnh mẽ xuất thần nhập hóa như vậy, dù cho A Thiết và Nhiếp Phong có thể làm gì được, cũng sẽ cắn nuốt hai người vào hai vòng xoáy thời gian khác nhau. A Thiết và Nhiếp Phong sẽ bị hai vòng xoáy thời gian tối đen kéo đến đâu, liệu có bị bọn họ đưa đến một nơi để tạo mộng hay không cũng chưa từng nghĩ đến...

Một thời đại không thuộc về bọn họ?

Cuối cùng cũng thoát khỏi nửa thần đang truy kích của hai người, hần, hần sẽ mang theo Thần Võ đi nơi nào ” kề bên” nơi nào?

Thời đại đầu tiên hần muốn đi, có phải là... không?

Xem ra, vô luận nửa Thần Tướng đến năm nào tháng nào, thì thời gian nào, so với địa giới còn tàn phế năm bốn mươi tám tuổi hơn gấp ngàn lần “Thần Võ Kỳ” đáng sợ hơn...

Thế... chắc chắn... hàng lâm!

Mà vốn là người, tiếp theo biến thành nửa bên thần máy móc, rất có khả năng tiến hóa thành một thần còn toàn năng hơn cả “Đế Đế” trong Thánh Kinh Kinh!

Chữ “Thần” sẽ biến thành một thế gian...

Đúng lúc này!

Thỉnh thoảng còn có!

Địa!

Ngục!

(Dịch danh đệ nhất Kỳ Vũ Thần Kỳ 》 sau khi tập hợp xong)

【 Kỳ Võ Kỳ thứ hai biên tập 《 Tây Du thác 》 】

Kíp nổ...

Thật đen!

Đen đến như địa ngục!

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng A Thiết từ trong hôn mê không ngừng, từ từ tỉnh lại.

Nhưng mà hần vừa mới tỉnh lại, chỉ cảm thấy xung quanh là một mảnh hắc ám, thật là kỳ quái, cho dù hần quen với hắc ám, cũng cảm giác đưa tay không thấy được năm ngón.

Thứ màu đen đó giống như tử vong!

Tựa như địa ngục!

Không chỉ có màu đen, A Thiết còn cảm thấy xung quanh phát ra một cảm giác lạnh lẽo kỳ quái, cái loại lạnh đó, cũng giống như bóng tối xung quanh, lạnh lẽo giống như địa ngục!

Rốt cuộc đây là nơi nào? A Thiết trầm nghĩ.

Hắn còn nhớ kỹ, bản thân từng ở trong vực sâu thời gian đó trước khi bắt hôn, cùng Nhiếp Phong đuổi theo nửa bên thần, tiếp theo, hai người bị đao quang màu vàng của Thần Võ oanh kích, sau đó Nhiếp Phong không biết kết cục ra sao, cuối cùng chính hắn cũng bất tỉnh.

Tâm tình A Thiết càng muốn trầm xuống. Hắn có một dự cảm bất thường.

Bởi vì lúc này hắc ám và lạnh như băng bao trùm bốn phía, tuy rằng lạnh lẽo, hắc như địa ngục, nhưng duy chỉ có A Thiết là ở trong hoàn cảnh xa lạ giờ tay không thấy năm ngón, trong lòng không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại, một cảm giác như bị đẩy về nhà, tự nhiên sinh ra.

Điều này sao có thể? Địa phương đen như địa ngục này, vì sao lại khiến hắn cảm thấy vô hạn thân thiết như vậy?

Tựa như trong mảnh bóng tối vô biên này, đang có một ít vật cực độ thân mật với hắn, hoặc là lực lượng cực độ mật thiết đang dẫn dắt hắn?

A Thiết không cần suy nghĩ nhiều nữa, hắn đột nhiên nhớ lại, năng lượng trên cổ tay mình đã đọc nhiều vô số nghi thức, mặc dù nhiều lần thúc giục năng lượng siêu cường đã hủy, nhưng hệ thống chiếu sáng cỡ nhỏ bên trong có thể còn chưa bị hư hao, có lẽ năng lượng còn sót lại này sẽ đọc nhiều nghi thức, giúp hắn thấy rõ hắn bây giờ ở phương nào, cũng không thể dự liệu được.

Nghĩ tới đây, A Thiết liền nhấn xuống số năng lượng trên cổ tay một cái, nhưng khi nghe được số nghi lập tức phát ra “bụp” một tiếng...

A? Đọc đủ thứ âm thanh truyền ra, lẽ nào hệ thống chiếu sáng ở chính giữa có thể may mắn còn sống?

Không cần tiếp tục lặp lại việc này nữa! Vì vậy ngay khi nghi thức truyền ra tiếng vang, trong nghi thức cũng lập tức lóe ra ánh sáng yếu ớt, không thể tưởng tượng được, hệ thống chiếu sáng nhỏ bé của đọc số nghi vẫn có hiệu quả!

Mà ngay lúc ánh sáng bùng lên trong ánh sáng, mặc dù không phải ánh sáng quá nhạt, nhưng ánh mắt A Thiết từ trước đến

nay luôn sắc bén, đã nhìn thấy rõ ràng không gian tối đen này!

Hắn chỉ thấy trong không gian tăm tối này, lại có một tấm gương rất lớn, trong gương càng chiếu rọi phản chiếu bóng dáng của hắn!

“A? Nơi này, như thế nào lại để một tấm gương to lớn?”

Trong lòng A Thiết vốn nông cạn, càng không tự chủ được mà bước về phía tấm kính cực lớn kia.

Nhưng mà, khi hắn bước tới trước chiếc gương lớn kia vài thước, khuôn mặt hắn bình thường biến đổi, bỗng nhiên xanh mét!

Bởi vì, dưới ánh sáng yếu ớt ẩn hiện, rốt cục hắn cũng thấy rõ tấm gương trước mắt, nguyên lai cũng không phải là một chiếc gương!

Tấm gương trước mặt hắn hoàn toàn không hề tồn tại, A Thiết cho rằng hắn đang soi gương, bởi vì giờ phút này đang ở trước mặt hắn...

Một người giống hệt hắn xuất hiện!

Một người còn giống một người kinh vân hơn cả hắn...

Một người chân chính chính...

Bộ...c...cịch!

Trời...! A Thiết quả thực không thể tin vào hai mắt của mình! Điều này sao có thể? Điều này sao có thể?

Trong chớp mắt, A Thiết đã xem rõ ràng Bộ Kinh Vân này còn nhanh hơn Bộ Kinh Vân của hắn. Chỉ thấy bộ Kinh Vân này chẳng những tóc bạc đầy đầu mà toàn thân trắng trụi, toàn thân tràn ngập hắc khí nồng đậm, sắp sửa thành công...

Bộ Kinh Vân này hiển nhiên đang ở giai đoạn cuối dung hợp Long Nguyên, a? Lẽ nào...

Chẳng lẽ ánh đao vàng kim nửa bên “Thần Võ” kia đã bất ngờ dẫn A Thiết đến võ lâm Trung Quốc hơn ngàn năm trước?

Hôm nay, trước mặt hắn chính là chân chân chính, không khóc không ra tiếng “Bộ Kinh Vân” như thật?

Vào thời khắc này, A Thiết cảm thấy máu huyết mình như sắp đông lại, hẳn không cách nào tưởng tượng, Thần Võ thật sự có thể đem bất luận kẻ nào đến thời gian, càng vạn liệu không đến, mình lại gặp chính mình? Một người khác thực sự là mình sao?

Mà khi hai Bộ Kinh Vân gặp nhau ở trong không gian thời gian này...

Còn có cái gì mà không thể ngờ tới sẽ xảy ra?

Vượt qua thứ tự thời không – Kinh Thần biến hóa...

Nhật Nguyệt Thần Thần, chuyển số có hạn.

Thời không vô hạn, trật tự ngay ngắn trật tự.

Từ lúc bắt đầu thế giới này tựa như có một bàn tay vô hình nào đó cố định lại tất cả trật tự, bên trên dòng vũ lịch sử thời gian, tất cả những ai từng xuất hiện đều có trật tự riêng của mình.

Mà theo thời gian phát sinh trước sau, mỗi một khắc mỗi một giây mỗi một giây thời không, đều như một sợi xích sắt, mỗi một vòng đều liên tục móc chặt, tuyệt đối không thể để sai sót nửa phần.

Nhưng mà, tất cả trật tự đã định sẵn của thế giới này tựa hồ sắp đối mặt với sự thay đổi lớn. Vì một triều đại vô cùng xa xưa, một thời không đã trôi qua từ lâu - Minh triều, rốt cuộc xuất hiện một người không nên xuất hiện ở thời đại đó...

A Thiết!

Nếu như trên đời này có một loại văn tự đủ để hình dung sự khiếp sợ trong lòng A Thiết lúc này, thì loại văn tự kia, chỉ sợ là văn tự hoàn mỹ nhất trên đời.

Chỉ vì khiếp sợ A Thiết hiện tại, căn bản khó có thể hình dung!

A Thiết cũng chưa từng nghĩ đến, nửa thần binh kinh thế “Thần võ” lại thật sự có thể đánh tan thời không, đưa bất luận kẻ nào đến thời gian nào, càng vạn liệu không đến. Minh vốn dĩ sống ở năm 25 tuổi, sẽ bất ngờ bị Thần Võ đưa đến võ lâm Trung Quốc hơn ngàn năm trước. Cũng tức là phong vân từng tồn tại ở võ lâm Minh triều, còn trong một động đen kịt, gặp phải một người khác, người còn lại giống mình hơn cả hẳn!

Hôm nay, trước mắt hấn chính là chân chân chính, không khóc không ra tiếng, “Bộ Kinh Vân” như thật!

Mà lúc này bộ kinh vân, không những đầu tóc bạc (Thương chú: tử thần lúc này tóc đã bạc? Đan thanh bút lăm cũng thế, toàn thân trần trụi, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân trên dưới cũng tràn ngập một cỗ hắc khí nồng đậm, nhanh như sắp thành công xuất quan.

Không sai! A Thiết từ trong 《Mang Thiên Tà Chiến Giám》 đã sớm biết, dưới ánh mắt là bộ kinh vân, đang ở cửa ải khản trương nhất trong cuộc đời; hấn, hiển nhiên đang ở giai đoạn cuối cùng dung hợp long nguyên, cũng hoàn toàn không biết A Thiết tồn tại!

Nhìn bản thân thật sự, trong lòng A Thiết vô cùng kinh ngạc, cũng không khỏi sinh ra một cảm giác kỳ quái như gặp được thân nhân mình.

Mặc dù hấn không trực tiếp phục chế máu của Bộ Kinh Vân mà thành, nhưng chỉ là gen bộ kinh vân kết hợp với gen biến hình của nửa bên thân mình, chỉ có trong cơ thể vẫn còn gen bộ kinh vân, di truyền lại sự lạnh lẽo và vô địch của bộ kinh vân, dù sao máu cũng đậm đặc hơn nước. Giữa hấn và bộ kinh vân vẫn tồn tại một cửa ải vi diệu dị thường.

Càng day A Thiết âm thầm nhận thua chính là, Thần Võ nửa tinh nửa thần chỉ tiện tay vung ra đưa hấn vào trong vòng xoáy thời gian, nhưng sao ngàn lần không tiến, lại đưa hấn tới chốn phong vân giang hồ hơn ngàn năm trước, thậm chí đưa hấn tới trước mặt biến đổi long nguyên? Đây thật sự chỉ là một chuyện ngoài ý muốn?

Trong minh minh, có một số thứ vượt ra ngoài nửa thần giới, vượt qua an bài xảo diệu của tất cả trật tự?

A Thiết không cần nghĩ thêm nữa, bởi vì ngay lúc này, đáp án đã tự xuất hiện!

Hách Thính “Soạt” một tiếng, trước mắt đang nhắm chặt hai mắt, bộ dạng không chút ý thức, hai mắt lật một cái, thỉnh linh phun ra ngụm máu lớn, toàn thân run rẩy kịch liệt, tình huống xem ra cực kỳ không ổn!

“Là... tẩu hỏa nhập ma?”

Biến cố phát sinh! Trong đầu A Thiết hiện lên suy nghĩ này, cả người cũng động theo, phù một tiếng, một tay nắm chặt lấy bả vai Kinh Vân, trong cơ thể tức thì đang thăm dò khí tức của Kinh Vân.

“Ồ? Nội tức của hần đang chuyển biến nhanh chóng, mạch đập cũng chậm rãi, xem ra thật sự đã tẩu hỏa nhập ma, sao có thể như vậy?”

“Đúng rồi! Thu nạp long nguyên, là một quá trình cực độ hung hiểm gian khổ, nhất định phải trong tình huống không bị quấy nhiễu mới có thể đại công cáo thành, nhưng trước khi hần xuyên qua thời không đột nhiên xuất hiện, cho dù hần đang ở trạng thái nhắm mắt vô thức, duy chỉ có nội khí khắp người, vẫn có thể cảm nhận được toàn thân năng lượng. Là năng lượng của ta thúc đẩy hần phân tâm phòng ngự, lại bị Long Nguyên tùy thời phản phệ, là ta xuất hiện làm hại hần!”

Không sai! Phỏng đoán của A Thiết tuyệt đối chính xác! Chỉ thấy hôm nay bước đi kinh vân, không chỉ bắt mạch gần như ngừng lại, ngay cả nhiệt độ cơ thể cũng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lạnh lẽo như huyền băng, trên mặt càng tràn ngập tử khí!

“Không ổn! Cứ tiếp tục như vậy nữa, hần chắc chắn sẽ bị Long Nguyên cản trở hoàn toàn, không cách nào sống sót qua được Long Nguyên Nhất Quan! Nếu Bộ Kinh Vân thật sự vì sự xuất hiện của ta mà tẩu hỏa nhập ma, không cách nào dung hợp Long Nguyên, thậm chí chết đi, vậy về sau toàn bộ lịch sử phong vân giang hồ sẽ hoàn toàn thay đổi, thậm chí vốn sống ở tương lai của ta, cũng sẽ vì biến hóa bộ kinh vân mà chưa chắc sẽ ra đời...”

Nhưng mà, cho dù Bộ Kinh Vân của A Thiết cực có thể sẽ không ra đời nữa, nhưng nửa thân còn lại chưa chắc đã chịu ảnh hưởng của biến hóa này. Nói cách khác, nếu lần này lịch sử đã có thể thay đổi, A Thiết cực có khả năng đã không còn cơ hội ngăn cản nửa thân nữa vọng tưởng trở lại thời đại của thế kỷ, một lần nữa tái tạo ra đã tâm thần cấp nhân hoàn mỹ!

Nghĩ tới đây A Thiết chợt thúc động toàn thân, gào lên một tiếng, liền xông vào trong cơ thể bộ kinh vân đang bị Long Nguyên cản trở đến hơi thở mong manh!

“Tốt! Hết chuyện này đều do ta mà ra, cũng nên để ta trừng trị tàn cục này!”

“Bộ Kinh Vân! Sức mạnh Long Nguyên trong cơ thể ta vốn xuất phát từ ngươi, vậy hãy nhìn luồng năng lượng này của ta và ngươi không khác nhau là mấy, có thể cứu sống ngươi từ lúc Long Nguyên cản trở không!”

Đang suy nghĩ, năng lượng tiến bộ trong cơ thể Kinh Vân của A Thiết Quán càng thêm nhanh, nói cũng kỳ quái, có lẽ bởi vì cùng một gốc mà sinh ra, đồng khí tương liên. Cũng không lâu lắm, đại khái mười phút sau, từng bộ kinh vân đã dần dần lộ ra sắc mặt.

“Rất tốt. Hắn đã dần dần hồi phục nội tức, nhiệt độ cơ thể cũng từ từ trở lại bình thường, tử khí trên mặt cũng đang tiêu tán, xem ra long nguyên khí trong cơ thể ta có trợ giúp rất lớn đối với việc Dung hội long nguyên của hắn!”

Không thể tưởng được, cỗ lực lượng Long Nguyên đến từ bộ dạng kinh vân của A Thiết cuối cùng lại quay ngược lại để trợ Vân tránh khỏi cảnh Long Nguyên phản phệ chi kiếp, không biết nhân quả, ai là nhân quả? Ai mới là quả?

Mắt thấy bộ kinh vân gần kề nguy hiểm dần dần tiến vào giai cảnh, trong lòng A Thiết vẫn luôn căng thẳng mới thả lỏng.

Song, A Thiết hoàn toàn cho rằng đã đại công cáo thành, không khỏi cao hứng quá sớm.

Ngay lúc hắn vừa định đứng vững tại chỗ rút tay ra khỏi vai Kinh Vân thì hắn phát giác mình không thể nào rút tay ra được!

Cả người hắn, dường như hòa làm một thể với chân thân Bộ Kinh Vân, giữa hai bàn tay giống như bị một cỗ lực lượng dị thường dính chặt, trong lúc nhất thời không cách nào tách ra!

Càng làm A Thiết khiếp sợ vô hạn chính là, mặc dù hắn vẫn cảm thấy bộ kinh vân nội tức phi thường ổn định, nhưng nội khí của hắn lại đột nhiên trở nên kích động không thôi, tế bào toàn thân từ trên xuống dưới càng giống như đang phát sinh một trận chấn động chưa từng có!

Loại chấn động mạnh kia, nghiêm nhiên có thể đem linh hồn người ta chấn ra bên ngoài cơ thể, nghiêm nhiên có thể đem

toàn bộ tế bào toàn thân người ta xé rách, nghiêm nhiên đem tất cả nhân thân triệt để hủy diệt!

Trong lòng A Thiết cả kinh:

“A? Sao có thể như vậy? Trong cơ thể Bộ Kinh Vân đã hoàn toàn không có việc gì, vì sao trong cơ thể ta lại phát sinh chấn động khó nhin như vậy? Rốt cuộc là cái gì làm ta biến thành như thế?”

Rốt cuộc là cái gì? A Thiết rất nhanh đã phát hiện rốt cuộc là cái gì làm hấn như vậy! Hấn bỗng nhiên cảm thấy tế bào toàn thân mình run rẩy kịch liệt, bởi vì hai cỗ lực lượng so với tuyệt thể còn tuyệt thể hơn!

Hai thanh — Tuyệt – Tuyệt – Đái kiếm!

Không sai! Bây giờ trong sơn động lò mờ này, không những có hai cường giả tuyệt thể giống y như đúc —— Bộ Kinh Vân và A Thiết, hai thanh kiếm cũng hầu như giống nhau như đúc – Tuyệt Thể Hảo Kiếm!

***

Thì ra là, A Thiết lúc trước truy kích nửa bên thân, một mực nắm chặt chuôi kiếm này khảm vào tinh khí tuyệt thể hảo kiếm tiên tiến, cho nên chuôi tuyệt thể tuyệt thể hảo kiếm này, cũng theo thân võ A Thiết đưa đến thời không này, càng một mực cắm ở góc tối trong động, chỉ là A Thiết sau khi tỉnh lại, bị bộ kinh vân trước mắt chấn nhiếp, một mực không phát hiện ra mà thôi.

Tương tự, bộ kinh vân chân chính, cùng tuyệt thể hảo kiếm của hấn cũng chưa bao giờ rời bỏ, cho nên cho dù bây giờ hấn đang đứng ở thời khắc cuối cùng dung hợp long nguyên, tuyệt thể hảo kiếm của hấn, vẫn cắm ở trong một ám giác khác.

Cho dù chuôi tuyệt thể hảo kiếm của A Thiết khảm có khảm tiếp khí, nhưng hai thanh kiếm này kỳ thật là cùng một thanh kiếm, một thanh thuộc về thời không Minh triều, một thanh thuộc về năm mươi tám thế kỷ, giờ phút này mỗi thanh bị cắm vào hai góc tối xa xa trong động, sắp xếp trong minh minh, thực sự dị thường quý dị kỳ.

Kỳ lạ nhất chính là, hai thanh thiện kiếm tuyệt thể này vốn một mực ở trong động giăng co, bình an vô sự. Duy chỉ khi A

Thiết thúc giục long nguyên thúc giục lực lượng kinh vân chống lại long nguyên cản trở, thì năng lượng của hắn khẽ động, hai thanh kiếm tiềm tàng hàn khí kinh thể cũng theo đó mà động, hàn khí lạnh lẽo của chúng hóa thành hai luồng khí vô hình, lấy thân thể A Thiết làm chiến trường hạch tâm, so đấu lẫn nhau, giống như đang so tài cao thấp với nhau vậy!

Mà cuộc đấu tranh giữa hai kiếm càng lúc càng kịch liệt, A Thiết ở trung tâm quả thực khổ không thể tả, mặc cho thân thể hắn có sức mạnh long nguyên cái thể vô địch, nhưng hôm nay lại không cách nào tách rời với bộ kinh vân, năng lượng toàn thân chỉ có thể vận chuyển chạy băng băng trong cơ thể, nhưng không cách nào dùng bên ngoài, đương nhiên cũng không cách nào ngăn chặn hai kiếm liều mạng!

Đáng sợ hơn chính là, dưới sự thúc giục sắc lạnh của hai kiếm tuyệt thể, chân động tế bào của hắn đã từ từ trở nên điên cuồng, hắn hiện tại, chỉ có thể dùng hết năng lượng trong cơ thể để chống lại hai kiếm!

“A... Không thể tưởng tượng được khi hai thanh hảo kiếm tuyệt thể chạm nhau... Lại sẽ đấu đá lẫn nhau, tại sao chúng lại như vậy?”

“Nếu ta kẹp mình ở trong đó, tin rằng không cần tốn mấy phút, khi tế bào đạt đến cực hạn ta có thể chịu đựng được, toàn thân ta sẽ hóa thành hư ảo, nhưng... Vì sao Bộ Kinh Vân cùng một chỗ hạch tâm với ta, lại có thể không đếm xỉa đến, bình yên vô sự? Chỉ có một mình ta chịu đủ dày vò? Chuyện này rốt cuộc là sao?”

Vấn đề trong lòng A Thiết vốn dự tính không trả lời, ai mà biết không biết như vậy, lại có người có thể nghe thấy nghi vấn trong lòng hắn, càng không biết từ chỗ nào đột nhiên truyền đến một âm thanh bình thản vô hạn, đáp: “Hai thanh tuyệt thể hảo kiếm giao đấu lẫn nhau, tất cả đều vì quy luật không gian.”

“Mà Bộ Kinh Vân có thể bình yên vô sự, người ở giữa hai kiếm lại chịu khổ đầy đủ, hoàn toàn bởi vì...”

“Người, là đầu sở xúc phạm định luật không gian!”

Thanh âm như hư ảo, như hình thể xa vời, A Thiết rất nhanh phát hiện, thanh âm này vốn không phải đến từ bốn phía, càng không phải đến từ bốn phương tám hướng, mà đến từ trong đầu của hắn, có người dùng tâm linh nói chuyện cùng hắn.

Biến hóa này quả thật không nhỏ, A Thiết không lo ở trong cái động lớn này, vậy mà còn có những người khác, đang âm thầm xem xét nhất cử nhất động của mình, không khỏi dị kích dị vấn: “Ai? Là ai dùng tâm linh cảm ứng nói chuyện với ta?”

Giọng nói kia từ từ đáp: “A Thiết, tội gì ngươi phải biết ta là ai? Ta, có thể là bất cứ kẻ nào, nhưng có thể chẳng là gì cả.”

“Chẳng qua, nếu chỉ là một cái tên cụ thể có thể làm cho ngươi yên tâm, ta sẽ nói cho ngươi biết một cái tên ta từng có.”

“Ta tên là...”

“Như Lai.”

Cái gì? Như Lai? “Đại Nhật Như Lai” trong Phật giáo?

Ngay cả khi A Thiết đã bị tể bào chấn động giày vò đến chết đi sống lại, lúc này vẫn không khỏi kinh hãi. Hắn ngơ ngác hỏi: “Ngươi là... Như Lai? Trên đời này thật sự có Như Lai?”

Thanh âm tự xưng là “Như Lai” kia đáp lại: “Phàm thể phàm tâm, chỉ thấy bản ngã, không nhìn ra ngoài giới, không cần nói tới Như Lai.”

“Giống như cá một nước, chỉ thấy biển xanh, lại không có ý thức trên nước có bầu trời, trên trời lại có trời, nguyên cũng khó trách.”

“Thế nhân không thể nhìn thấy, chưa chắc đã biểu thị chưa từng tồn tại, ta đến từ trước đến nay chưa từng có, cũng sẽ cho đến khi không có.”

“Chính vì ta từ đầu đến cuối đã có từ lâu, cho nên trước khi ngươi và Nhiếp Phong chưa sinh ra, ta đã nhìn hết thấy kế hoạch và dị động của nửa thần thánh, ta không phải chỉ nhìn thấy ngươi sinh ra, ngươi lớn lên, ngươi lại được tăng cường, càng nhìn ngươi xuyên qua không gian, đi tới thời đại không thuộc về ngươi, làm một chuyện ngươi vốn không nên làm.”

“Ý ngươi là ta tuyệt đối không nên dùng lực lượng long nguyên của mình trợ giúp Bộ Kinh Vân thoát khốn?”

Như Lai nói: “Nhân quả, nhân quả nhân quả, vốn nên là hậu quả, nhưng cuối cùng lại là nhân vì người xuất hiện mà biến thành hậu quả; nếu người không đến, Bộ Kinh Vân sẽ không tâu hỏa nhập ma, người cũng sẽ không vượt qua bốn phận nhân loại., Vỡng cố ý dùng sức một người xoay chuyển vận mệnh bị Long Nguyên cản trở của hắn, mà cũng bởi vì ở nơi này không thuộc về thời không sáng sủa của người, thúc giục lực lượng Long Nguyên còn chưa tới lúc xuất hiện ở thời không này, tiếp theo tác động hai thanh kiếm tuyệt thể liên mạng với nhau, định luật không gian đã hoàn toàn bị phá vỡ!”

***

A Thiết nói: “Nghị luật không gian?”

“Ừ, vạn vật đều có thứ tự, trong thời không đặc biệt nào đó, mỗi người, mỗi một thứ đều có đặc tính riêng biệt của mình, tuyệt đối không thể có hai thứ!”

“Tuy người dùng gen của Bộ Kinh Vân diễn hóa thành sinh mệnh tổng hợp, gần giống y hệt hắn, nhưng dù sao người cũng không phải bộ kinh vân chân chính, cho nên người đột nhiên xuất hiện ở thời không này, cho dù đã vượt qua bản chất nhân loại, còn chưa tính là phá hủy định luật không gian.”

“Nhưng mà, hôm nay hai thanh tuyệt thể hảo kiếm ở trong động này, vốn là cùng một thanh tuyệt thể hảo kiếm, dựa theo định luật không gian. Trong thời không này, chỉ có thể tồn tại thanh tuyệt thể hảo kiếm trước kia theo bước đạo kinh vân, tuyệt đối không nên xuất hiện thêm thanh tuyệt thể hảo kiếm khác giống nhau như đúc!”

Lòng bàn tay A Thiết đã đỏ mồ hôi, hỏi: “Nhưng, nếu thật sự có hai thanh tuyệt thể hảo kiếm xuất hiện cùng lúc thì như thế nào?”

Như Lai đáp: “Như sau cùng kia, hai kiếm chỉ đấu với nhau sẽ chỉ thuộc về một thanh thời không này, mà thanh tuyệt thể hảo kiếm vốn không thuộc về thời không này, sẽ liên hợp hóa đầu mang nó xuyên qua thời không - cũng tức là người, cùng...”

“Hóa thành... Ô Côn!”

Nhân kiếm hóa thành hư ảo? Lời này vừa nói ra, thanh tuyệt thể hảo kiếm thuộc về A Thiết lập tức nổi lên một đạo bạch

quang lạnh như băng, oanh thẳng vào A Thiết. Vốn A Thiết đang không ngừng áp chế tế bào của mình, nhưng bị đạo bạch quang này oanh kích, toàn thân năng lượng đại loạn, không cách nào áp chế được tế bào đang rung động kịch liệt, tế bào khắp người như sắp bị chấn động đến mức phân giải!

Duy chỉ có một câu hỏi cuối cùng của A Thiết trước khi toàn thân không được phân giải, cuối cùng A Thiết vẫn cố gắng hết sức, dốc hết nghi vấn cuối cùng trong đầu:

“Ta... Không... Minh... Bạch! Vì sao... Ta sẽ theo đuổi giữa Bán Thần bị dẫn tới đây?”

Như Lai thở dài:

“Bởi vì tất cả đã có định số.”

“Ngay cả người vượt qua bốn phận cũng có định số. Là định số của thế giới này, dẫn người đến nơi này hóa thành hư ảo. Mà lần định số này, đối với thế giới này mà nói lại là cải biến tốt đẹp.”

“Người và người mang tới Tuyệt Thế Hảo Kiếm, sẽ ở sau khi Nhân Kiếm hóa thành hư ảo, tiến vào nghịch luân hồi, chuyển hóa thành một loại năng lượng khác, tồn tại một loại khác, sau khi tất cả sự tình chấm dứt, người mới biến trở về A Thiết, biến thành A Thiết ngoài lạnh trong nóng lòng!”

Tiếng thở dài như vừa rồi đã dần dần trở nên mờ ảo trầm thấp:

“Hài tử, mặc dù cháu và Nhiếp Phong chỉ tạo ra giữa thần, cũng không phải xuất phát từ sinh vật sinh thái của sinh thái tự nhiên hợp thành sinh mệnh, nhưng hai người các cháu cố gắng ngăn lại âm mưu của nửa bên Thần, trái tim cứu giúp của các cháu dành cho toàn bộ nhân loại, ta tất cả đều hiểu.”

“Nhưng người không cần quan tâm, thế giới này có thể cứu được hay không, có thể thay đổi tuyệt thế thiên kiếp do trận Lưu Tinh Vũ hai mươi bốn năm mang đến được không, thì phải xem tạo hóa của “hắn” khác...”

“Cái kia sẽ cùng người kinh thế vô địch, không sợ trời Nộ Thần oán, đem so với người thống khổ hơn, tuyệt đối không thể vì “Tây Du” mà một sai lầm, hắn, đều sẽ uốn nắn hết thầy sai lầm ở tận thế!”

Thiên kiếp của chủng loại nhân loại gần như tuyệt chủng ở trái đất năm trăm năm trước, thì ra có thể xoay chuyển sao? Càng sẽ bị một “hắn” xoay chuyển, sửa lại? Mà “hắn” này, càng có được sức mạnh giống như A Thiết sao?

“Hắn” này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Hắn, vì sao có quan hệ với “Tây Du” gì đó?

A Thiết vốn định truy hỏi tiếp, nhưng vừa muốn mở miệng, thì tế bào toàn thân hắn chấn động đã đạt tới đỉnh điểm, đã đến cực hạn của hắn. Chỉ nghe “Bồng” một tiếng nổ vang, A Thiết và hắn mang đến là tuyệt thế hảo kiếm, trong phút chốc hai giới đã xuất hiện vô số vết nứt, những vết nứt này như mạng nhện lại càng bùng nổ mạnh mẽ hơn!

Tiếp theo lại là một đợt sóng, A Thiết và tuyệt thế hảo kiếm của hắn, đã hoàn toàn giống như bị cường quang phân giải, tóe ra một đoàn năng lượng, lại phá vỡ không gian trong hư không, như một đạo sấm sét điện chớp đi, thoáng qua đã không biết chuyển đến thời không nào!

Không thể tưởng được, với năng lượng long nguyên của A Thiết, vẫn không địch nổi định luật không gian, cuối cùng tuyệt thế hảo kiếm của hắn, bị phân giải hoàn toàn thành một cỗ năng lượng khác, lại lần nữa chảy mất ở bên trong vòng xoáy thời gian!

Chỉ không biết, cỗ kiếm tuyệt thế kết hợp làm một của hắn, lại sẽ lưu chuyển tới triều đại nào? Khi nào thì phương nào?

Liệu có phải không, là một niên đại tuyệt đối hắn không thể tưởng tượng ra? Là thời đại một “Hắn” khác?

Ai mà biết được! Chỉ biết rằng, trước khi tế bào toàn thân được phân giải, A Thiết có thể nghe thấy rõ ràng những lời nói cuối cùng trong đầu hắn như đang nói...

“A Thiết, sau bảy trăm năm của Minh triều, khi một ngôi sao băng không biết tên hiện lên trên tinh không ở Địa Cầu, sẽ có một thứ gọi là “nhân linh hồn nhân tạo” đáng thương hướng ngôi sao băng kia cầu xin một tâm nguyện hèn mọn khác. Lúc đó, chính là thời điểm toàn thân ngươi được phân giải, lại trọng sinh trên đời một lần nữa!”

“Bởi vì, người sẽ cùng người đáng thương này nhân linh hồn, hoặc tức là cái kia “hắn”, cùng một chỗ cố gắng sửa chữa hai mươi tư năm diệt thể thiên kiếp! Mà cải chính phương pháp thiên kiếp này chỉ có một....”

“Chính là một trận chinh tây không thể nào sai nối tiếp nhau!”

“Hài tử, cháu phải nhớ kỹ, A Di Đà Phật...”

Không ngờ rằng, trên đời này lại thật sự có Như Lai, vì thế nhân an bài tất cả.

Như Lai, Như Lai, chưa từng có mà đến...

Cần gì phải tìm Như Lai?

Tây Du, có phải là truyền thuyết cổ xưa của nhân khẩu lớn nhất Trung Quốc - Tây Du?

Vượt không gian bắc hai quy thứ hai — Như Lai1937.

Đó là một truyền thuyết xa xưa mà mọi nhà đều biết.

Truyền thuyết kể rằng, rất lâu về trước kia, có một tòa danh sơn, gọi là Hoa Quả sơn.

Trên đỉnh núi có một khối tiên thạch cao chừng ba trượng sáu thước năm tấc, bốn phương tám hướng không có cây cối che bóng.

Bởi vì không có khí không phúc, khối tiên thạch này từ lúc thiên địa mở ra tới nay, ngày đêm nhận thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa. Dần dà, trong đá thai nghén ra một tiên sinh.

Bỗng nhiên có một ngày, tiên thạch bắn ra, một quả trứng đá bay ra, gặp gió hóa thành một con Thạch Hầu.

Con Thạch Hầu này chính là Tề Thiên Đại Thánh - gần đây không người nào không biết.

Tôn Ngộ Không!

Ngộ Không trong truyền thuyết, chẳng những có một đôi Kim Tinh Hỏa Nhãn, có thể thấy rõ chân thân yêu vật, càng có thể đăng vân giá vũ, một cái cân đầu vân liền lật ra vạn tám ngàn dặm, mà trên người lại mang bảy mươi hai biến, huyền hóa vô định.

Đáng sợ nhất chính là, trong tay hắn có một thanh thần binh tuyệt thế đủ kinh động cả cửu Thiên, kinh sợ thất hải...

Định Hải Thần Châm!

Cây Định Hải Thần Châm này được gọi là Kim Cô Như Ý Bổng, có thể tùy tâm mà có thể lớn có thể nhỏ, có thể dài có thể ngắn, uy lực vô cùng. Nghe nói từ Ngọc Đế trong Thiên Cung cho đến Ngọc Đế, Long Vương dưới biển cũng không ai không chấn nhiếp dưới thần uy của nó!

Cho nên, thân phụ tuyệt thế thần binh và đạo hạnh kinh thế này ngộ không, càng thêm to gan lớn mật, không sợ bất luận Thần Ma nào, bỏ qua quyền uy Tiên giới, còn từng đại náo thiên cung, khuấy động tới long trời lở đất, tiên phạm đại loạn.

Cuối cùng, chỉ có Như Lai hiện thân mới có thể thu thập tàn cục, thu gặt Ngộ Không kiêu ngạo khó thuần dưới Ngũ Chỉ sơn.

Mà mặt trời lại chuyển sao dời, triều đại luân chuyển, Ngộ Không bị Như Lai Ngũ Chỉ sơn đè ép, vậy mà đã áp đảo trọn vẹn năm trăm năm.

Cho đến Đường triều.

Sự xuất hiện của “Đường Tam Tạng” Đường triều, cuối cùng cũng mang đến vận chuyển cơ hội cho Ngộ Không.

Nhưng nguyên lai, sau khi Ngộ Không bị đặt ở Ngũ Chỉ sơn, Quan Âm từng tiên đoán với Ngộ Không, chỉ cần hắn có thể đợi tới khi Đường Tăng có pháp hiệu Tam Tạng hiện thân liền có thể thoát ra khỏi khuỷu tay của Ngũ Chỉ sơn, nhưng hắn phải hộ tống Đường Tam Tạng đi xa đến tây thiên thỉnh kinh, trợ hắn phát dương Phật đạo, mới có thể lập công chuộc tội.

Quả như Quan Âm nói, Tam Tạng pháp sư theo thời khắc hiện thân, càng lấy ép ép Ngũ Chỉ Sơn Thượng Như Lai chữ xuống, trợ giúp Ngộ Không thoát khỏi.

Chuyện sau đó, tựa như thế nhân nghe thấy, Ngộ Không chung quy tuân thủ tín ước, cùng hai gã đệ tử Tam Tạng khác ngộ năng, Ngộ Tịnh, cùng hộ tống gã thỉnh kinh Tây Thiên, trên đường càng trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, gặp không ít yêu ma quỷ quái truy kích, nhưng ỷ vào cơ trí và bản lĩnh kinh thiên của Ngộ Không, đều có thể —— hóa nguy

hiểm thành an, cuối cùng bốn người thầy trò cũng thành công thỉnh kinh, Ngộ Không cũng công thành thân thoát lui.

Đây là thần thoại điển hình, điển hình của truyền thuyết dân gian, không điển hình mà là “Ngộ Không”!

Hắn không hề giống một nhân vật điển hình trong lời nói của chúng Thần, là người cuối cùng cam tâm tình nguyện với vận mệnh, hắn là người duy nhất có can đảm phản bội thiên ý, lật đổ đế chế vốn có của Tiên giới, thậm chí còn biến đổi cả ý chỉ đó!

Mà trong “Tây Du Ký” của Ngô Minh triều, Đường Tam Tạng chính là người thật, đó chính là pháp sư “Huyền Miếu” từng xuất hiện trong lịch sử của triều Đường - Đường Huyền Miếu.

Nếu như Xi Tây Du pháp sư trong 《Minh Thừa Ân của Ngô triều》 thực sự là người trong 《Tây Du Ký》, mà Đường Huyền 《hướng Tây xa đến Thiên Trúc thỉnh kinh cũng thật sự có việc, nói vậy, năm đó Ngộ Thừa ân chiếm được Tây Du, không ít những câu chuyện hoặc là linh cảm của nhân vật, hoặc là do dân gian lưu truyền lúc đó.

Dân gian lưu truyền Đường Tam Tạng nếu là thật, vậy cuối cùng, Ngộ Không ở trong có thể là giả không?

Trong thế gian này, thật sự từng xuất hiện một cường giả tuyệt thế có bản lĩnh kinh thiên động địa, gọi là “Hiếu Không”?

***

***

***

Thật sự hắn từng tồn tại một đời ở hậu thế, từng một lần đảo ngược Thất Hải, nghịch loạn Cửu Thiên, độc tôn?

Tề Thiên Phong Thánh?

Tại sao sau khi hộ tống Tam Tạng lấy được Tây kinh, hắn không xuất hiện trên nhân gian nữa?

Hắn tựa như là sấm sét trong lịch sử vậy, trong truyền thuyết có một thần thoại phản nghịch chỉ lóe lên rồi biến mất?

Không ai biết đáp án.

Nhưng mà, đáp án thật sự từng tồn tại của Ngô Không, có lẽ...

Chính là chỗ này!

Nơi này, là Nam Kinh một chín ba bảy năm.

Cách Đường triều lúc Ngô Không từng hộ tống Tam Tạng thỉnh kinh, ít nhất cách nhau một ngàn ba trăm năm.

Hồng trần cuộn cuộn, thời gian như mộng, ngàn năm thế đạo, trăm kiếp tang thương.

Chân tướng, đều ở trong hồng trần bách kiếp...

Một phần chín bảy năm, Nam Kinh.

Cũng tức là Nam Kinh đại tàn sát, quân đội Nhật Bản ở Nam Kinh tàn sát ba mươi lăm vạn Trung Quốc.

Tại Nam Kinh một chỗ ngôi chùa chiến “Tàng Pháp Tự” ở bên trong, cho dù trong thành máu thịt be bét, thì hoành khắp nơi, tòa cổ tự này, vẫn là như thường địa vang lên hồi chuông chiều, cũng không biết có phải là chuông tang vì đồng bào tử khó khăn vang lên hay không?

Mà ở trong Tàng Pháp Tự, trụ trì “Pháp Độ” vẫn như thường ở trên Đại Hùng Bảo Điện, dẫn dắt tăng nhân ngâm tụng Vãng, cầu xin thế giới sớm ngày hòa bình, chợt, ngoài chùa lại truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Đó là đệ tử nghe ngóng tình hình trong Nam Kinh, vội vàng trở về.

Quả nhiên! Mấy tên đệ tử Tàng Pháp tự đã hỗn hên chạy vào Đại Hùng bảo điện, một người trong đó càng vô cùng hồi hộp hô to:

“Giữ trụ trì! Nam Kinh đại sự không ổn...”

“Quý Tử đến rồi!”

Vốn đang dẫn chúng tăng tụng kinh, pháp độ không khỏi sửng sốt, hỏi: “Người là nói thiên tử Nhật Bản?”

“Không tệ! Dừng lại, Nam Kinh thất thủ, quân đội Nhật Bản đã vào thành, gặp người liền giết, trong chợ đã chết rất nhiều người vô tội, thậm chí ngay cả trẻ con tay ôm cũng không

buông tha, bị bọn họ dùng Đông Dương đao đâm tới thì chúng, xung quanh càng rải đầy đầu bị chém rụng...”

Thiên! Đây là tình cảnh cắt đứt nhân tính tới mức nào, thảm tuyệt nhân hoàn! Dã tâm của ta, tàn bạo của ta, biểu hiện sự tàn bạo của ta trong trận thảm sát này, các tăng nhân nghe xong cũng không khỏi nổi da gà!

“Giữ cố! Quỷ tử Nhật Bản không những gặp người liền giết, lại còn muốn giết tuyệt Nam Kinh mỗi một góc ngách, hiện tại càng có mấy trăm nhật quân hướng về phía chùa chiến chúng ta phát triển, tin rằng không cần nửa giờ, sẽ giết tới Tàng Pháp tự chúng ta, đến lúc đó chỉ sợ toàn tự tăng chúng ta, cũng thế tất chạy kiếp số, trụ trì, chúng ta bây giờ nên làm gì?”

Chúng tăng vốn dự kiến không có cách nào độ hội tụ đưa chúng vút bỏ tự lẫn trốn, ai ngờ pháp độ vi kỳ trầm ngâm, phun ra một câu dạy mọi người vô hạn ngoài ý muốn:

“Giấu pháp hung vong trong đêm, thời kỳ Đại Thánh trở về...”

“Nguyên lai là người ở bên trên nói với ta một bí mật có liên quan đến bốn tự, vậy mà là thật?”

“Trên đời này, thật sự có một “hắn” thần thái cộng hưởng sao?”

Những lời này vừa ra, chúng tăng kỳ lạ, trong đó có người hỏi: “Im lặng, người rốt cuộc đang nói cái gì? Cái gì mà tàng pháp hung vong, Đại Thánh trở về thời kỳ đó? Tàng Pháp tự chúng ta rốt cuộc có bí mật gì?”

Pháp Độ thở dài nói: “Các vị, chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không muốn giấu diếm nữa. Sự tình kỳ thật là như vậy; trước khi người đời trước giữ “Pháp hỉ” ở trước viên tịch, từng nói cho ta một bí mật, cũng căn dặn tại thời điểm thích hợp, mới có thể nói cho tăng chúng bản tự biết.”

“Bí mật này liên quan đến nguyên văn của Huyền Miếu đại sư một ngàn ba trăm năm trước, sau khi hắn lấy được Thiên Trúc Trúc Tây Kinh, đã từng đi ngang qua bản tự, cũng ở lại bốn tự một thời gian không ngắn.”

Chúng tăng lữ không khỏi nghe được trợn mắt há hốc mồm, sự tình thực đến quá đột ngột, ai cũng chưa từng nghĩ tới, bọn họ tòa này ở Nam Kinh, quy mô không quá hùng vĩ Tàng Pháp tự, lại là Đường triều Huyền Miếu đại sư một lần nữa ở tạm chỗ ở?

Thì ra Tàng Pháp tự của bọn họ đã già như vậy rồi sao? Khó trách gần trăm năm qua Tàng Pháp tự từng trải qua vô số lần sửa chữa, trước sau thủng trăm ngàn lỗ, tất cả đều vì nó vốn như một cao tăng chiều hoàng hôn ư?

“Giữ được! Cho dù Huyền Miếu đại sư cống hiến rất lớn cho Kinh Phật của quốc gia chúng ta từng lưu lại bản tự, vậy cũng không cần giữ bí mật như vậy! Rốt cuộc bí mật mà người nói liên quan đến cái gì?”

Pháp Độ giải thích:

“Các người có chỗ không biết! Năm đó Huyền Miếu đại sư chẳng những ở tạm trong chùa, còn ở trong Đại Hùng Bảo Điện, cũng tức là dưới chân chúng ta bây giờ, chôn xuống hai kiện đồ vật, càng ngàn vạn căn dặn chỗ chúng ta hơn ngàn năm trước, phải bảo vệ tốt hai món đồ này của điện hạ, cho đến khi “hắn” tái lâm thế...”

“Hắn ư? Dừng chân, đến cùng theo như lời của lão ta thì là ai?”

“Hắn...” Về mặt Pháp Độ nghiêm túc đáp lại: “Hắn chính là Tề Thiên Đại Thánh trong truyền thuyết...”

“Tôn Tổ, Ngộ - Không!”

Thiên! Đây quả thực là một bí mật khiến người ta líu lưỡi vô hạn! Sự tình càng lúc càng hoang đường, vốn đệ tử đã nghe đến trợn mắt há hốc mồm, trên mặt đều lộ vẻ khó tin!

“Điều này làm sao... Có thể? Bảo trì, cái gọi là Tề Thiên Đại Thánh, vốn nên là một nhân vật thần thoại trong Minh triều ân huệ du ký của Ngô triều, sao có thể là thật? Điều này quả thực không có khả năng xảy ra!”

Pháp Độ thở dài nói: “Vốn ta cũng nghĩ như vậy, nhưng quản lý của đời trước đã từng nói, năm đó sau khi Huyền Miếu đại sư chôn xuống hai kiện đồ vật kia, đã từng vô hạn cảm khái

thở dài, nói cái gì “Tây Du, vốn là một sai lầm lớn, chỉ hy vọng Ngộ Không hẳn không sai.”

“Huyền Chỉ đại sư lại căn dặn chúng ta trụ trì hơn ngàn năm trước, muốn hẳn nhớ kỹ bốn chữ “Nhất cử tam”. Đồng thời tiên đoán cho dù đến triều đại nào, chỉ cần gặp phải niên hiệu có liên quan đến bốn chữ này, thì cũng đồng nghĩa với việc này., Địa vực hoặc thành góc của Tàng Pháp Tự chúng ta, sẽ vì Đông Nghiêu người mà phát sinh một cuộc tàn sát tuyệt nhân hoàn, Tàng Pháp Tự chúng ta cũng khó may mắn thoát khỏi. Mà khi Tàng Pháp Tự chúng ta gặp hung vong, đó là Tề Thiên Đại Thánh trở về, đến đây thu hồi hai món đồ chôn ở điện hạ kia.”

***

***

***

“HI——0000——10”!

***

HI——0000——10?

“Năm đó khi Huyền Miếu đại sư nói ra lời tiên đoán này, tuổi thọ trên đời còn chưa phân chia theo Công Nguyên, nhưng ông đã có thể nói chuẩn xác ra một phần ba ba bảy chữ, không ngờ, hiện tại Quỷ Tử Nhật Bản thật sự đến từ Công Nguyên Nhất Cử Cử năm nào, lời tiên đoán đã được kiểm tra một nửa, còn lại, chính là Tôn Ngộ Không trong truyền thuyết kia, liệu có xuất hiện như ngôn ngôn hay không? Liệu ông ta sẽ trở về, lấy lại đồ mà ông ta muốn?”

Không sai! Nếu như Đường Tam Tạng ở trong Tây Du thật sự là người của hắn, có lửa làm sao có khói, có khi không có nguyên nhân, ngộ không tồn tại kia cũng không phải không có khả năng!

Nghĩ tới đây, trong lòng tăng chúng toàn chùa không khỏi đổ mồ hôi, vì một bí mật đã lưu truyền hơn ngàn năm, sắp công bố mà đổ mồ hôi.

Nếu như ngộ không thật sự là một người khác, vậy Ngộ Không này có giống như ký ức về Ngộ Không trong Tây Du

không? Là một con khỉ vương không sợ thiên địa? Là một con yêu không sợ người, cùng với linh hồn phản nghịch bất kỳ cường quyền nào chẳng?

Mà ngay lúc lòng bàn tay mọi người đổ mồ hôi, bỗng dung bên ngoài cửa chùa truyền đến một hồi tiếng bước chân thật lớn!

Bước chân của trận pháp này sở dĩ cực kỳ to lớn, nguyên nhân hoàn toàn chỉ có một đám Nhật Quân!

Không thể tưởng được, bọn họ so sánh thời gian mong muốn, nhanh chóng giết tới rồi!

Mấy trăm Nhật quân đột nhiên xông vào trong chùa, bao vây toàn bộ tầng chúng trên Đại Hùng bảo điện, đám Nhật quân này không phải là Đông Hải đao tay cầm đầy máu tươi, mà là Hà thương thật sự bắn ra, hơn nữa tất cả đều lộ ra hung quang trong mắt, hiển nhiên vừa rồi chém giết trong Nam Kinh thị, bây giờ còn phải tiếp tục ——

Giết - giết - giết! giết!

“Bát Cách Ngao Lỗ! Hóa ra nơi này còn có một đám hòa thượng! Vừa vặn mài đao cho chúng ta!”

“Giết!”

Một chữ Sát, mấy trăm Nhật quân lập tức hướng về trung tâm vây quanh mấy chục hòa thượng. Bọn họ giết người, chưa bao giờ nhiều lời, chưa bao giờ hỏi tình do, chỉ vì bọn họ là cầm thú trong loài người!

Cầm thú giết chóc, cho tới bây giờ chỉ theo thú tính, không theo nhân tính!

Nhưng mà, ngay lúc chúng tăng nhân toàn tự liều mạng lơ lửng miệng đao, phía dưới Đại Hùng bảo điện mà bọn họ đứng đột nhiên truyền đến trận trận thanh âm “Ừ ừ”!

Đó là từng đợt thanh âm đứt quãng như sấm rền!

Tựa như dưới tòa Đại Hùng bảo điện này, đang có một ít vật cực lớn dị thường đang không ngừng trùng kích, không ngừng xung kích...

Mà trận pháp này âm âm vang lên, càng làm cho tất cả Nhật Quân đang vây quanh nghi hoặc dừng tay:

“Bát Cách K Lỗ! Cái chùa nhỏ chết tiệt này chôn cái gì? Chẳng lẽ những chi hòa thượng kia là lái buôn? Trong lòng đất chôn buôn bán thuốc nổ?”

Sai rồi! Bình thường vũ khí có thuốc nổ, phạm vi hủy diệt có hạn! Một viên đạn pháo mạnh hơn nữa, nhiều lắm cũng chỉ có thể nổ hủy một tòa thành! Nhưng hôm nay ở dưới đất không ngừng đánh vào vật gì đó...

Lại là một kiện “Thần bình” chân chính đủ làm kinh thiên địa, Bình Thất Hải!

Hách Thính “Âm âm” một tiếng vang thật lớn, nghiêm như một đạo sấm sét trên bầu trời, mặt đất Đại Hùng bảo điện bỗng nhiên nổ tung thành năm bảy mảnh, ngay cả mấy chục hòa thượng và mấy trăm Nhật Quân trong điện cũng bị chấn động đến mức không thể đứng vững, ngã trái ngã phải, cùng lúc đó, một đạo quang ảnh từ trong lòng đất mạnh mẽ phá không mà ra, đám người Pháp Độ nhìn xuống phía dưới, không khỏi kinh hô:

“A...? Thì ra đồ vật Huyền Miếu đại sư chôn ở điện hạ, một trong số đó là...”

“Định... Hải... Thần... Châm?”

“Định Hải Thần Châm của Tôn Ngộ Không? Trời ạ...”

Không tệ! Chỉ thấy hôm nay một vật từ dưới đất vỡ ra, rõ ràng là một cây gậy kim loại, thân gậy dù đang nổ rộ hào quang chói mắt, nhưng vẫn có thể lờ mờ phân biệt được, thân cây thiết bông này tuyệt không trơn nhẵn, trên đó khắc một ít đường vân cổ quái không biết bắt nguồn từ triều đại nào!

Đây chính là Như Ý Kim Cô Bông trong truyền thuyết? Đây là cây Định Hải Thần Châm từng dùng để đánh tất cả Thần Ma Yêu? Đây chính là vũ khí tuyệt thế trong truyền thuyết “hắn” sao?

Mà đám người Pháp Độ càng đồng thời phát giác, từ dưới đất phá ra ngoài Định Hải Thần Châm, còn có một túi gấm lớn vài tấc, cũng phá trên không trung, túi gấm này, chính là vật thứ hai chôn dưới điện Huyền Ngọc?

Mắt thấy Huyền Chỉ chỉ sự được vui lấp trong truyền thuyết đột nhiên tự động phá đất mà lên, đám người Pháp Độ đối với lời tiên đoán hoang đường này vô luận như thế nào cũng đều khó có thể tin, huống chi vào lúc này, một chuyện kinh người khác đã xảy ra!

Từ Định Hải Thần Châm và túi gấm kia đột nhiên chui từ dưới đất lên, hoàn toàn bởi vì “hắn” mà đến!

Hắn, cuối cùng cũng trở về hơn một ngàn ba trăm năm sau Tây Du!

Mạnh...nhưng... về... Quy!

Hào quang! Toàn bộ hòa thượng và Nhật Quân trong điện chỉ thấy trên đỉnh điện, chợt nổ tung ra một đoàn hào quang so với Định Hải Thần Châm càng mạnh hơn, một bóng người đã từ trong hào quang xuyên ra, cũng không biết người này đến từ nơi nào, chỉ vì đỉnh điện cũng chưa vỡ tan, chẳng lẽ bóng người kia thật sự chỉ diễn sinh từ đoàn hào quang kia?

Bóng người này cũng không phải đến từ thế giới này, mà là dựa vào đoàn hào quang kia, đến từ một thế giới đã lâu không gặp?

Mà bóng người này theo hào quang xuất hiện, không nói hai lời, đột nhiên chộp lấy túi gấm giữa không trung kia, tiếp theo trở tay chụp một cái, ngay cả Định Hải Thần Châm cũng đã nắm trong tay!

Mấy trăm nhật quân kia thấy vậy quả thực ngây dại, chính giữa còn có người đang hô to:

“Bất Cách Ba Lỗ! Đám hòa thượng này đang làm trò hề gì vậy?”

“Khai! “

Ra lệnh một tiếng, hơn trăm thương sĩ đã nâng thương nhắm vào bóng người trên không trung.

Nhưng, bọn họ cơ bản không cách nào mở rộng được!

Bởi vì bọn họ đang muốn nổ tung, đám người Pháp Độ thấy bóng ảnh hiển thị vung lên, tiếp theo bóng ảnh lướt qua, “Bồng” một tiếng vang thật lớn, mấy trăm Nhật quân lập tức bị một bóng oanh một cái hóa thành tro bụi.

Không có máu tươi văng tung tóe!

Không hề có chút xương thịt nào bay tứ tung!

Không có tiếng kinh hô thảm thiết!

Giữa không trung, vô số tro bụi còn sót lại do thi thể tạo ra đang quay cuồng, như khói như sương, hoa mắt lòng người!

Lực lượng thật kinh khủng! Lực lượng thật kinh thế!

Cho dù là đạn pháo, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh cho người ta tan thành từng mảnh nhỏ, nhưng người tới chỉ một gậy đã oanh cho mấy trăm Nhật Quân tan thành mây khói, cái này đủ để phong thánh lực lượng?

Đám người Pháp Đạt chưa ổn định tinh thần, đột nhiên lại nghe “Phốc” một tiếng, chẳng biết từ lúc nào, bóng người kia bình yên rơi ở trước mặt bọn họ, càng cõng mọi người, ỷ vào Định Hải Thần Châm đứng cúi đầu.

Mọi người lúc này mới nhìn rõ bóng người trước mắt này, cái này cực có thể là “Hắn” trong truyền thuyết bóng người.

Chỉ thấy y phục trên người không có cổ sắc cổ hương như trong Tây Du ghi lại, ngược lại càng vượt xa thời đại một phần mười bảy năm trước của đám người Pháp Độ. Hắn tuyệt đối không giống như đã trở về từ thời cổ đại hơn một ngàn ba trăm năm trước, mà giống như đến từ thời đại còn tiên tiến hơn cả năm Nhất Cửu và bảy năm trước.

Càng làm cho đám người Pháp Độ cảm thấy khó hiểu chính là, trong truyền thuyết, hắn là toàn thân hắn mọc đầy lông mao, nhưng da thịt toàn thân người trước mắt này, lại bóng loáng như người thường!

Mà làm cho mọi người chú ý nhất, là trên cánh tay phải của hắn, có một hàng đường vân, phía dưới đường vân, lại nhớ tới mấy mẫu thư và con số người viết:

Trời! Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tại sao một Mỹ Hầu Vương đáng lẽ phải đến từ một ngàn ba trăm năm trước, trên cánh tay lại khắc văn tự và số mệnh chỉ có hai mươi thế kỷ sau? Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Pháp Độ ngây ngốc nhìn bóng lưng “hắn” cúi đầu kia, rốt cục lấy dũng khí run giọng hỏi: “Xin hỏi... người, người... Có

phải theo lời tiên đoán của Huyền Trang đại sư sẽ đến bốn tự lấy Định Hải Thần Châm và chiếc túi gấm kia hay không? Tên Tề Thiên Đại Thánh kia... Tôn Ngộ Không?”

Nghe xong câu hỏi này, hắn vốn một mực cúi đầu, vừa rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng vẫn không có quay đầu, chỉ lạnh lùng đáp lại nói: “Tôn Khuyết Tổ Ngộ Không?”

“Không sai! Ta chính là Dự Ngôn Huyền Miếu tái thế Tôn Ngộ Không!”

“Nhưng mà, nghe nói Tôn Ngộ Không vốn là Mỹ Hầu Vương, vì sao da thịt của ngươi lại không khác gì người thường vậy? Cánh tay phải của ngươi, còn có dương văn và con số?”

“Chỉ bởi vì vậy.” Lần này Ngộ Không cuối cùng cũng nở nụ cười, cười lạnh:

“Ta cũng không phải là Ngộ Không trong truyền thuyết kia, ta vốn là một người vốn không nên đến thời đại này, thậm chí đã vượt qua thời đại này, không nên có yêu có lệ có khóc, thế nhưng rút cuộc, cho dù ta không có gan ruột thế nhân, ta lại bởi vì yêu mà đau đến ruột đứt từng khúc, bởi vì yêu mà bị Như Lai lợi dụng!”

“Như Lai! Ngươi hài lòng chưa?”

“Ngươi, hài lòng chưa?”

Khổ Tiểu Thành Thành hóa giận rống lên, mà chữ Tự bắt xuất, trước mắt Ngộ Không một mực không quay đầu lại đột nhiên quay đầu lại, đám người Pháp Độ ở giữa điện quang hỏa thạch đã nhanh chóng nhìn thấy mặt “hắn”.

Hắn, cũng không có mặt khi!

Hắn, là người?

Mà lúc Ngộ Không quay đầu lại chỉ thấy giữa điện quang hỏa thạch, cặp mắt vàng lửa của hắn đang phát ra kim quang chói mắt, tiếp theo bỗng ánh lóe lên!

Chỉ nghe “Đương” một tiếng kim thiết giao kích vang lên, bức tượng vàng cao hơn ba mươi thước sau lưng đám người Pháp Độ, nó giống như đội quân mấy trăm ngày trước, bị một gậy đánh cho tan thành mây khói!

Có thể thấy được ngộ không trước mắt này, đối với Như Lai như thế nào thống hận!

Mà lực phản chấn của cự phạt bị đánh thành tro bụi, càng cường đại hơn khiến người ta lú lẫm, chẳng những chấn cho mấy chục hòa thượng trên điện như đạn pháo bay ra sau, phá vỡ bốn vách tường đại điện, tức thì thổ huyết ngất đi, thậm chí cả tòa Tàng Pháp tự cũng như đất rung núi chuyển, giống như vừa trải qua địa chấn mãnh liệt, “Ầm ầm” một tiếng sét vang lên, cả tòa cổ tự ngay tại chỗ như bị bom nổ tung, trong khoảnh khắc hóa thành mảnh vụn gỗ bay đầy trời!

Mà ở bên trong đầy trời khinh thường, trong truyền thuyết toàn thân hắn, lại một đạo hào quang lóe lên toàn thân, hào quang lóe lên tức thì, người của hắn cũng theo hào quang nhất nhất biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Bọn người Pháp Độ còn sót lại chỉ còn lại vụn vụn té xỉu bốn phía, còn có ở trong gió, vẫn mơ hồ lưu lại thanh âm đau đớn “Hắn” đã đi cực xa:

“Tình căn quá sâu, duyên phận quá nông, yêu nhau quá ngắn, tiếc nuôi quá...”

“Như Lai, bây giờ ta liền đi tìm Huyền Miếu rồi!”

“Ngươi, hài lòng chưa? Thích chưa?”

“Ngươi yên tâm!”

“Vì nàng, Tây Du tuyệt đối sẽ không mắc thêm sai lầm nào nữa!”

“Nhất —— Định!”

Đến vô tung, đi vô ảnh.

Tâm vô định, hận vô cùng!

Rốt cuộc, ngộ không đáng lẽ xuất hiện tại Đường triều, vì sao lại xuất hiện ở thời không một phần ba bảy năm như trong truyền thuyết? Lại càng không phải là mặt của Thạch Hào như trong truyền thuyết, mà cánh tay phải có khắc một hàng chữ đại dương?

Hắn thật sự là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không?

Sâu hơn, trong truyền thuyết Ngô Không, có thể chỉ là một lời đồn bậy đồn bậy của cổ nhân. “Ngay cả khi hấn từng hộ tống Huyền Cức tây thiên thỉnh kinh, xuất xứ chân chính của hấn lại không phải bắt nguồn từ Đường triều.

***

***

Đúng như lời chính miệng hấn vừa nói, hấn thuộc về thời đại vượt qua Đường triều, vượt qua một phần ba bảy năm, thậm chí rất có khả năng, hấn càng vượt qua Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh các triều đại, vượt qua thời đại cận đại và hiện đại...

Mãi tới tương lai?

Ai mà biết được! Chỉ biết là, vô luận “hấn” này có hay không Ngô Không trong truyền thuyết, hấn tuyệt đối là một con “Nhu Lai” không cam lòng bị Vận Mệnh phát hiện, sự thông khổ “Nhu Lai” lợi dụng trong miệng hấn!

Mà vì sao Tây Du mà hấn nói tới lại sai?

Vì sao lại “không thể” một sai” nữa?

Chương thứ nhất vô địch mười.

Ở đây, cũng có một người vượt qua Đường triều, còn hơn hấn một nửa chín ba bảy năm trước, đã vượt qua thời đại hiện đại của Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh, vượt qua cả thời đại gần đây và hiện đại.

Đây là “Tương lai” của nhân loại.

Nơi này là niên đại hai mươi bốn mươi dặm của Công Nguyên cảnh, ngay cả địa cầu cũng chưa bị đám Lưu Tinh Vũ kia tấn công chính diện, loài người trên thế giới này phải đối mặt với thiên kiếp tuyệt thế vài năm trước đây!

Mà câu chuyện “hấn” cũng do niên đại diệt thế này chính thức triển khai!

“Hấn”, chính là “Tình căn quá sâu, duyên phận quá nông cạn, “cái” yêu quá ngắn, tiếc hận quá dài” của hấn!

“Hấn” gọi là “Ngô Không”!

Mà cho dù cái tên “Ngộ Không” này, vốn hẳn không nên có tình yêu, có lẽ có oán, không cách nào thừa nhận nỗi thống khổ cực độ, nhưng nếu lại cho hắn lựa chọn lại, hắn vẫn cam nguyện đối xử với hai chữ Ngộ Không này cả đời!

Hết thấy tất cả, cũng chỉ vì một cái “Nàng”..

Hai trăm bốn mươi năm, sa mạc Ngoa Châu nước Mỹ.

Hóa ra ở thế giới chân thật năm 2040, vẫn chưa có nửa bên thần vì giấu diếm A Thiết và Nhiếp Phong mà hư cấu “thế giới sai lầm”.

Đương nhiên cũng không có “Thiên Đạo Minh” gì, cũng không có gì về Thiên Đạo Minh đề nghị “Cầu đạo”.

Mọi thứ trong thế giới và thế giới bên trong không gian khác đều chỉ là hư ảo do Bán Thần tạo ra, căn bản chưa từng tồn tại.

Thế giới tương lai chân chính, có, ngược lại là nhân loại dần dần bước về phía khoa học kỹ thuật mũi nhọn, cùng với văn minh càng lúc càng lạnh lùng.

Mà dưới sa mạc bao la bát ngát ở núi non này, nguyên lai càng chôn một bí mật trọng đại là kỹ thuật khoa học nhân loại hướng tới đỉnh phong...

Đó là căn cứ bí mật sâu bên dưới sa mạc Lãng Châu suốt một trăm cân đây.

Căn cứ bí mật này, nguyên lai là hải quan do xâm lược tư xây dựng, nhưng căn cứ này bí ẩn, cho dù gần như không biết gì cả ùn ùn như sát lôi điện và Phổ dịch biên cảnh, cũng chưa biết sự tồn tại của nó, bởi vậy ở trong căn cứ này cất giấu một cái bí mật.

Đó là một “bí mật” chân chính tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.

Mà ngay đêm nay, căn cứ bí mật thật sự cất giấu này lại vang lên một hồi cảnh báo từ khi căn cứ này hoàn toàn hình thành, chưa bao giờ vang lên!

Ô —— ——!

“Không xong rồi! Linh tiến sĩ... “

Kèn cảnh báo mãnh liệt, mười mấy tên nghiên cứu thần sắc hoảng hốt chạy vào trụ sở không thất chính, hướng một gã tóc trắng xoá, xem ra đã hơn sáu mươi tuổi tiến sĩ tuổi già thông báo.

Tên tiến sĩ tuổi già này, chính là tổng chỉ huy căn cứ này, cũng là quan linh tiến sĩ tổng nghiên cứu, thấy hấn đang vùi đầu nghiên cứu, ngẩng đầu lên hỏi: “Ồ? Vì sao các người bối rối như vậy, xảy ra chuyện gì?”

Mấy tên nhân viên nghiên cứu vẻ mặt bối rối này, sớm đã mặt vàng như đất, một trong số đó run giọng đáp: “Tiến sĩ! Nó... Chạy trốn rồi!”

“Nó? Người nói là...” Khuôn mặt tiến sĩ đứng thẳng như bị điện giật, nơm nớp lo sợ hỏi: “Vô Định địch – Thập Đô?”

Vô địch số mười? Cái gì là vô địch số mười? Vì sao vô địch mười vị lại dùng chữ “nó”?

Nếu lấy “nó” làm tên, “nó” chỉ có thể là một vật, hoặc là một vật chết...

Đối với câu hỏi của tiến sĩ, toàn bộ nhân viên nghiên cứu đều không trả lời, chỉ là toàn thân run rẩy nhìn tiến sĩ Linh rồi. Nhưng mà không có trả lời, chính là câu trả lời chắc chắn nhất, từ trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, cuối cùng tiến sĩ Linh rồi khẳng định đáp án của mình, hấn không khỏi hít một hơi khí lạnh:

“Thật không nghĩ tới... Ta hao hết tâm huyết nửa đời, dốc lòng tài bồi thành thứ mười vô địch, kết quả lại làm cho người tài bồi như ta trở nên cường đại cũng được mở mang tầm mắt. Sự mạnh mẽ của nó đã vượt xa khỏi tầm khống chế của chúng ta, càng có thể trở thành...”

“Viên cầu, – bạn mạnh nhất!”

Linh tiến sĩ cũng không hỏi lại mọi người, đến tột cùng cái gọi là vô địch thứ mười kia như thế nào đào thoát, toàn bộ đều bởi vì “nó” này đã mạnh mẽ vượt qua bọn họ khả năng khống chế, bọn họ cuối cùng cũng có một ngày không cách nào khống chế nó được.

“Tiến sĩ... Số mười vô địch đã đi, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?”

Linh tiến sĩ suy nghĩ một chút, hỏi: “Nó đã trốn đến nơi nào rồi?”

“Căn cứ vào biểu hiện đom đóm mà chúng ta trang bị lúc đầu ở trong cơ thể, số mười của chúng ta mặc dù đã đến khu gập thứ mười, nhưng vẫn chưa ra khỏi căn cứ dưới lòng đất này.”

Linh cảm tiến sĩ nói: “Rất tốt. Xem ra, tuy nó đã đi qua tuyến cảnh giới, chúng ta còn có thể kịp ngăn cản nó rời khỏi căn cứ.”

Nói xong, đã từ trong túi của nghiên cứu bào lấy ra một thứ giống như điều khiển, đám người quan sát phía dưới, ngạc nhiên hỏi: “Tiến sĩ, ngài không phải nói nếu số mười vô địch mà phải đi, chúng ta bất luận thế nào cũng không ngăn được nó sao? Thứ trong tay ngài, có thể ngăn nó rời đi sao?”

“Ừm!” Linh tiến sĩ khẳng định gật gật đầu, một đôi mắt già, đột nhiên dâng lên một tia tuyệt vọng, một tia tuyệt vọng gần như đã chết, hắc cười khổ, đáp: “Các ngài cũng biết, lúc kế hoạch này bắt đầu, tại sao ta lại “Định danh là số mười vô địch?”

“Đó là bởi vì vô địch trong số mười thứ hạng đầu trên thế gian này, sẽ là đỉnh cao của tất cả những ai vô địch, vô địch của nó, càng sẽ theo thời gian mà tăng tới vô cùng vô tận. Khi lần đầu tiên ta nhìn thấy “nó” sinh ra, trong lòng đã cảm thấy không ổn, biết chắc chắn sẽ có một ngày chúng ta không cách nào khống chế được nó, cho nên...”

***

***

***

“Điều duy nhất có thể tuyệt đối phòng ngừa vô địch số mười phương pháp rời khỏi căn cứ này, chỉ có đem căn cứ này và nó...”

“Nhất...” Cùng... hủy – diệt!”

Cùng hủy diệt bốn chữ đi kèm, linh cảm tiến sĩ đã mạnh mẽ nhấn một cái điều khiển trong tay, nghe “Vù” một tiếng, toàn bộ căn cứ lập tức phát sinh một hồi chấn động kịch liệt! Đám

nhà nghiên cứu viên không khỏi kinh hãi, run sợ hỏi: “Tiên sĩ! Người rút cuộc đã làm gì? Vì sao căn cứ lại như vậy...?”

Linh tiên sĩ đau khổ lắc đầu nói: “Thực xin lỗi... Sức mạnh của số mười Vô Định thực sự quá đáng sợ, nó tuyệt đối không thể rời khỏi căn cứ này, bằng không, trật tự quân sự của thế giới này sẽ bị thay đổi, mà nhân loại, cũng có thể bởi vì nó mất không chế mà bị diệt...”

“Điều khiển trong tay ta đã khởi động hệ thống sừng ần nấp dưới căn cứ này, còn có mười giây, căn cứ này sẽ bị hạch dưới mặt đất nổ tung thành bụi phấn, mà vì ta đản sinh ra Vô Định Thập Hào...”

“Trước khi ra khỏi căn cứ này, chúng ta sẽ cùng nhau tan thành mây khói!”

Thiên... tiên sĩ Linh rời... Điên rồi sao? Hắn lại muốn tất cả mọi người ở trong căn cứ này cộng tử với số mười người vô địch của hắn cùng chết chung ư? Rút cuộc cái tên số mười vô địch này khủng bố tới mức nào? Vì sao không thể để nó đặt chân vào thế giới bên ngoài căn cứ?

Vô Danh không kịp ngẫm nghĩ, cũng không có thời gian ngẫm nghĩ, ngay trong lúc tiên sĩ Linh rời nói chuyện, thời gian mười giây đã trôi qua rất nhanh, đám nghiên cứu viên còn chưa kịp kinh hô, chưa kịp phản ứng, toàn bộ căn cứ bỗng dựng nổ ra một tiếng vang diệt tuyệt đủ có thể khai thiên tích địa...

Ầm ——!

Bạo tạc thật kinh khủng! Một tiếng này giấu ở dưới một trăm ô phượng trong lòng đất, không những đem toàn bộ căn cứ đánh tan thành tro bụi, mà thật ra các khách dàn dịch ở trung tâm Ung Châu xa xôi cũng cảm thấy rung động kịch liệt!

Mà ở hiện trường sa mạc vô ngần này, cát vàng bốn phía xung quanh càng bay tứ tung, trong lúc nhất thời cát bay đầy trời, nghiễm nhiên như tận thế!

Nhưng mà, liệu đây cũng là tận thế của “Số mười “Vô Định”?”

Đáp án, chính là trong cát vàng tung bay đầy trời!

Chỉ thấy đầy trời cát bay dần dần yên lặng trở lại, trên mặt đất tại căn cứ dưới lòng đất, cát vàng vốn đã yên lặng bỗng truyền đến từng trận thanh âm “Sàn sạt”, tiếp theo một tiếng “Bụp” vang lên...

Một bàn tay bắt ngờ xuyên qua cát bụi mà ra, càng lúc càng yếu ớt lắc lư!

Ô! Một trận bạo tạc lớn diệt sạch sẽ kia, đủ để oanh tạc biến toàn bộ nền móng thành công nghệ, tan thành tro bụi, toàn bộ cơ thể máu thịt nhân loại, càng nên hủy diệt cùng với căn cứ, nhưng vì sao vẫn có thể có một bàn tay thò ra khỏi mặt đất yếu ớt lắc lư? Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ Linh Linh tiến sĩ đoán sai rồi? Vô địch số mười mà hấn sáng tạo ra, từ lâu đã mạnh đến mức hấn cũng không cách nào đoán được?

Sớm đã mạnh chí tường khó diệt? Đã sớm mạnh đến mức thiên địa cùng diệt...

Nó cũng không bị diệt?

Cái gọi là vô địch thập hào, đến tột cùng là người? Là vật gì?

Hay là một con quái vật cái thể không sợ thiên địa?

Thời gian nhanh như chớp, ba năm sau lần nổ tung này...

Tuần ba năm, chuỗi, Trọng Hạ.

Trời lại có tuyết rơi.

Tin rằng ở thời đại thế kỷ 21, không có ai tin ba mươi lăm nóng rực ở chỗ Viên Hạ Tuyết, nhưng vấn đề của tầng bánh Khí thời của thế giới này dần trở nên nghiêm trọng, dưới hiệu ứng của ôn thất, khí hậu Đông Nam Tây Bắc ở địa cầu điên đảo đại loạn, “Suân Nguyệt Phi Sương” đã không phải thiên cổ kỳ văn, mọi người sớm đã thấy không thể trách được.

Hạ Tuyết nghe ngóng tin lạ, còn có chuyện xảy ra ở một chỗ lân cận bây giờ...

Tối nay, là ngày mừng 3 tháng 7, năm ngoái, cũng là năm thứ bốn mươi sáu năm sau khi trở về Trung Quốc. Hi tối nay, sớm đã mất truyền thống hơn 40 năm trước, đêm trăng tròn mùa hè có tuyết đọng, cũng không có sáng lạn pháo hoa như trước

đây, chúc mừng Huân nhất quốc chế một lần, chúc mừng năm mươi năm không thay đổi.

Có thể thấy trên đời không có chuyện gì vĩnh viễn không thay đổi.

Cho dù Huân có tranh chấp mọi tranh chấp về chính trị nhưng vẫn có thể không thay đổi, thời tiết cũng thay đổi, trong đêm tuyết như vậy, muốn đốt pháo hoa ở cạnh canh nói thì dễ vậy sao?

Nhưng mà vào đêm nay, cạnh lạnh một mảnh tịch mịch, tại một nơi xưa nay chưa từng có người tới, lại rất náo nhiệt giống như chợ đêm.

Bởi vì đó là một chiến trường ngầm.

Mà tối nay, ở chiến trường ngầm này còn có cả cuộc thi.

“Bành” một tiếng vang thật lớn, một gã đại hán tráng kiện đã như điều đứt dây bay ngược khỏi lôi đài, còn vọt tới khán giả, trong lúc nhất thời cả chiến trường dưới mặt đất đều ồn ào hẳn lên, tất cả mọi người đều ủng hộ giành chiến thắng trên đài cao!

Có duyên với đại hán vừa bị đánh hạ võ đài này, đã là người chiến bại thứ chín!

Trên đài, người thắng “đại tang” càng chấn động hai năm đâm hướng tất cả thể hiện uy phong của hắn ở trong sân, hắn tuyệt đối đáng để kiêu ngạo, ở trên chiến trường chiến đấu dưới đất mà tổng long đầu “Đỗ lão đại” thống nhất của giang nghiệp này mở ra, hắn tối nay đã thắng liên tiếp chín trận, làm bị thương nặng chín tên cường thủ!

Đại tang —— Giang Long, trời sinh một bộ vật liệu đánh nhau, cao tám thước trở lên, nặng bốn trăm cân, tuyệt đối là một chiến đấu thủ có sức nặng siêu thấp, tối nay ứng lời mời đến đây tham gia chiến đấu quyền đấu dưới đất, mỗi thắng một trận đều có thể thu hoạch thật nhiều tiền thưởng, chỉ cần thắng liên tiếp mười trận, nghe nói tiền thưởng không chỉ có thể được thưởng gấp trăm lần, nhưng chỉ cần thua bất kỳ trận nào, tất cả tiền thưởng sẽ hóa thành hư ảo!

Trong chiến trường khổng lồ này có hơn một ngàn người xem đang ngồi, tất cả đều đến từ năm sông bốn biển. Đại bộ phận

cư dân ghét cá nhân đến từ Trung Quốc, hoặc là nhà giàu đến từ khu vực đông nam bắc, có một số người đánh cuộc là không thể vượt quá ba cửa ải, người nào lục quan hoặc cửu quan sớm đã thua sạch tiền bạc, có người đánh cuộc có thể thắng liên tiếp mười cửa ải, hôm nay lại càng mỗi mắt nhìn.

Mọi người đều tò mò người sắp xuất chiến sẽ có tang thương thứ mười là một chiến đấu thủ như thế nào? Người chiến đấu này có thể xoay chuyển tàn cục nghiêng về một bên đêm nay hay không?

Tất cả mọi người đều sốt ruột chờ mong, nhưng Đỗ lão đại vẫn luôn ngồi ở chiến trường giám thị tất cả, lại vẫn khí định thần nhàn như chưa vì mình phái ra chín tên chiến đấu, toàn bại dưới chiêu đại tang quyền của Giang Long mà không lo lắng chút nào.

Dường như trên tay hắn còn có một kiện vũ khí lợi hại nhất không thua.

Đúng lúc này, chợt nghe trên đài, quyền đấu công bằng cao giọng tuyên bố:

“Các vị! Chỉ cần đại tang có thể đánh bại một tên chiến đấu thủ cuối cùng đêm nay, chính là Chiến Thần Quyền tối nay, hiện tại có mời một vị dự thi cuối cùng trong đêm nay ——”

“Tôn Tổ, Ngô - Không!”

Tôn Ngô Không? Trong 《 Tây Du Ký 》 nghe đồn, Mỹ Hầu vương?

Nghe nói trong 《 Tây Du Ký 》, Tôn Ngô Không đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, dùng ngữ điệu thời đại hiện đại hóa nói, tuyệt đối là “Đấu Vương”, cuối cùng phải làm phiên Phật Tổ xuất động, mới có thể thu phục hắn dưới Ngũ Chi sơn!

Bây giờ người dự thi gọi là “Tôn Ngô Không” này, liệu có vô địch như Ngô Không trong 《 Tây Du Ký 》 hay không?

Những người xem trong chiến trường địa này đã không phải lần đầu đặt chân tới Đỗ lão đại, nổi tiếng là “Ngô Không”, như nghe thấy quái vật nhú mào, chỉ có lần đầu tiên đến chiến trường này và người xem đông nam bắc, vẫn còn nóng lòng chờ mong!

Mà bọn họ chờ mong, đã nhanh chóng nhận được đáp án!

Chỉ thấy một bóng người cao lớn mặc chiến bào mũ liên hồi đang chậm rãi bước lên lôi đài.

Chỉ có cho thân ảnh này đã đi lên lôi đài, khán giả dưới đài vẫn không cách nào thấy rõ diện mục của hắn, hắn một mực cúi đầu, một khuôn mặt chôn dưới mũ chiến bào, giống như một chiến thần đang đợi thời cơ ngẩng đầu ra tay!

“Hắn chính là vương bài cuối cùng của Đồ lão đại?”

“Tại sao hắn lại lấy Ngộ Không làm tên?”

***

***

“HI——0000——10”!

Người xem dưới đài một mảnh thừa thốt, “Ngộ Không” này thủy chung không ngẩng đầu, ngay cả chiến ý luôn vang dội, chiến thắng ở đại tang lớn cũng có chút trầm không được, cười ngượng ngùng nói: “Hắc! Giả vờ giả vịt, cố lộng huyền hư, ngươi muốn chiến ta, sao lại như chó mất chủ nhà cúi đầu? Vì sao không ngẩng đầu cho mọi người nhìn mặt của ngươi một chút?”

Đối mặt với khiêu khích của đám tang, “Ngộ Không” này vẫn tỏ ra ung dung, lạnh lùng đáp lại:

“Có cái này cần không?”

“Ta muốn thua ngươi, ta căn bản không cần ngẩng đầu nhìn ngươi.”

Thì ra, hắn ta không ngẩng đầu nhìn tang thương, hoàn toàn bởi vì hắn ta vốn không cần?

Ngữ khí này của Ngộ Không không người, quả thực hiếm có trên đời! Nàng giận dữ, hét lớn:

“Mẹ nó! Khẩu khí thật lớn! Hôm nay ta đại tang muốn nhìn xem, đến tột cùng là ngươi không cần ngẩng đầu liền có thể đánh bại ta?”

“Tiếp chiêu!”

Trong tiếng hét phần nộ, nắm đấm đại tang đầu đánh thẳng về phía lồng ngực “Ngộ Không”, nhưng nghe quyền thể hùng hổ sinh phong, một quyền này của hắn ít nhất ẩn chứa hai trăm luồng quyền lực!

Kỳ thực chín trận thi đấu vừa rồi, chưa bao giờ phải dùng tới quyền đầu tiên tới hai trăm quyền lực, chỉ có Ngộ Không trước mắt này thật quá ngông cuồng, đại tang chẳng những khiến hắn bại, còn thua dưới quyền đầu tiên của hắn, hắn muốn hắn bại đến khó coi!

Mà một quyền đại tang này không chỉ nặng mà còn nhanh, tất cả mọi người nhanh chóng không có chuẩn bị tâm lý, ngay cả “Ngộ Không” kia cũng không có chuẩn bị, nhưng nghe một tiếng “rắc” thật lớn, nắm đấm của hắn đã rắn chắc đánh lên lồng ngực Ngộ Không!

Trên khán đài lập tức có tiếng vỗ tay vang lên, không ít người cho rằng ván cuối cùng này đã có thành quả! Nhưng mà, tiếng vỗ tay của bọn họ dường như đến quá sớm.

Bởi vì, “Tôn Ngộ Không” vốn dự tính ngã xuống đất, lại vẫn chưa ngã xuống như dự đoán!

Hắn, vẫn như một cây văn phong bách luyện tinh cương bất động, cúi đầu lặng lẽ đứng tại chỗ; động, chỉ là áo choàng chiến bào trên người hắn, bị quyền kinh đại ta đánh bay về phía sau!

Càng kinh người hơn, chính là lúc này lão lạnh lùng phun ra một câu:

“Đây là một quyền lợi hại nhất của ngươi?”

“Xem ra, người bại hôm nay chỉ là ngươi, mà phải thua ngươi...”

“Ta dùng một đầu ngón tay cũng đã đủ rồi!”

Một ngón tay?

Đại tang chính là vì một quyền sở trường nhất của bản thân mình không thể áp chế địch thủ mà hãm ở cực độ khiếp sợ, chưa kịp định thần, đột nhiên Ngộ Không này bỗng dưng đâm ra một chỉ, phù một tiếng, đã đánh trúng bụng hắn!

Một kích này tuy nhìn như bình tĩnh vô lực, nhưng chỉ trong lúc đại tang này, một gương mặt vốn bá đạo phách lối, lập tức hiện lên một mảnh tro tàn cực kỳ khó coi, tiếp theo...

Hách Thính “Soạt” một tiếng! Đưa đám tang thương hương lên trời điên cuồng phun ra máu tươi, đồng thời hai mắt vừa đảo, cả người hắn đã như một đầu cự tượng, bỗng nhiên té xỉu trên lôi đài!

Trời! Cái thứ này dùng để ngộ không, rốt cuộc là một môn chiến kỹ như thế nào? Trong lòng hắn đã trúng hai trăm cú đâm cực nặng, nhưng vẫn không đau không ngứa, nhẹ nhàng chỉ một cái đã đánh gục người khổng lồ như vậy? Thời gian trước sau không tới năm giây!

Hắn, thật sự là một vị Thần chỉ vì chiến đấu mà sinh ra để đánh nhau!

Tất cả khán giả mua đại tang chắc chắn sẽ thắng liên tiếp mười trận, đều nhờ trận đại tang này mà đồng thời thảm bại! Tin tưởng rằng bản thân giành được toàn thắng, chỉ là một mực ở trong sân khí định thần nhân, làm Đỗ lão đại của nhà cái!

Mà một chỉ kỹ kinh động bốn tòa Ngộ Không kia, lại luôn có bất luận kẻ nào thấy rõ mặt của hắn, hắn vẫn không ngừng đầu lên, đã quay người trở về hậu trường...

Như một truyền kỳ bị chôn vùi trong sự khiếp sợ của mọi người.

Hàn Dạ Phi Tuyết.

Nửa giờ sau, tất cả khán giả trong Chiến Trường đã mất đi hứng thú, trong ngõ sau của Chiến Đấu Sĩ, lại có một người đang nổi lên tuyết lở trong hẻm u ám, như đang chờ đợi.

Xem thực một chút, bóng người này khoác một bộ chiến bào đội mũ rộng vành, chính là “Ngộ Không” vừa rồi chỉ tay đánh bại đại tang! Vì sao hắn phải đợi trong ngõ hẹp? Hắn đang đợi người?

Mà sau khi người xem tan đi không lâu, xem ra người hắn ta đang chờ đợi đã xuất hiện.

Chỉ thấy Đỗ lão đại vẻ mặt uy nghi, ngang nhiên bước vào trong ngõ hẹp, phía sau còn đi theo hơn mười danh nhân xã

thủ, khí phái nhất thời không có hai, mà càng làm cho người ngoài ý muốn, là người đi sau cùng, rõ ràng là “đại tang” vừa rồi đã ngã xuống đất không dậy nổi!

Mà Đỗ lão chợt thấy ở lảng chờ đợi Ngô Không, đã lập tức lấy ra một chồng tiền trả cho hắn, càng nhếch miệng cười nói: “Hắc hắc, tối nay ngươi làm tốt lắm, cả cuộc thi quyền cực kỳ hài kịch, tin tưởng khán giả khắp nơi đều không nhìn ra, thật ra các ngươi không nhận ra, tối nay các ngươi thay ta thắng không ít tiền a!”

Cái gì? Hóa ra vừa rồi Ngô Không Kỹ kinh động bốn tòa, chỉ là một âm mưu mà Đỗ lão đại tận lực sắp đặt? Hắn không phải thực sự thần kỳ như vậy, chỉ bằng một chỉ đã có thể đánh bại hình thể siêu lớn, cộng thêm man lực đại tang thương không nhỏ?

“Ngô Không” kia tiếp nhận tiền trả tiền, nhưng không có đáp lại nửa câu, chỉ là từ từ bước qua bên cạnh Đỗ lão đại và đám thủ hạ Hắc Bang kia. Nhưng khi hắn đang ở cuối cùng đại tang sát thân, đại tang lại tóm lấy một góc chiến bào của hắn, trầm mặt nói: “Này! Lão đại nói chuyện với ngươi, ngươi sao không nói một lời? Ngươi cho rằng mình là ai? Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ mình là Tôn Ngô Không, không sợ trời không sợ đất sao?”

“Ngươi, tuyệt đối nên tự đánh giá bản thân mình, xem xem bản thân là quái vật không giống người thế nào!”

Quái vật người không giống người? Những lời đại tang này là có ý gì? Chẳng lẽ hắn muốn nói Ngô Không trước mắt này, một mực vùi đầu vào chiến bào đội mũ, tất cả đều bởi vì mặt của hắn có chút giống...?

Đáp án đã gần xuất hiện! Táng lớn nói, đột nhiên một tay kéo chiến bào trên người Ngô Không ra, nằm sấp một tiếng. Rốt cuộc Ngô Không cũng không che giấu khuôn mặt dưới mũ chiến bào nữa, hiện ra hoàn toàn không giữ lại chút nào!

Mà mặt của hắn, lại càng giống như trong lời nói của người chết...

Là một con quái vật! Quái vật bên trong!

Chợt thấy dưới ánh đèn yếu ớt chiếu rọi, Ngô Không vẫn luôn trầm mặc này, đúng là một thiếu niên ước chừng mười tám, chín tuổi!

Mà mặt của hắn lại là một khuôn mặt vô cùng kì lạ!

Mặt của y, chẳng những không có nửa điểm mười tám, khí tức ánh mặt trời mà chín tuổi nên có, ngược lại tản ra một loại ngạo khí khiếp người, loại ngạo khí đó, tựa như cho dù tử vong ở trước mặt, y cũng khinh thường nhìn một cái!

Phảng phất như trên đời này đã không còn gì đáng giá để hắn thay đổi sắc mặt, đáng để hắn lộ ra chút sợ hãi, đáng để hắn để lộ ra chút biểu cảm!

Trừ điều này, trên trán Ngô Không còn có một đường vân hình khuyên, kéo dài từ thái dương bên trái đến thái dương bên phải, thật sự giống như kim cương vòng trên trán Tôn Ngô Không trong truyền thuyết, duy chỉ có đường vân hình tròn này lại khắc lên, cùng khuôn mặt của hắn hòa làm một thể, giống như là nguyên rủa cả đời không dời, tuyệt đối không thể giống như vòng kim cương Tôn Ngô Không, có thể cởi ra vào lúc thích hợp.

Còn có đôi mắt kia của hắn.

Hắn có một đôi mắt màu vàng như mắt hỏa nhãn của Tôn Ngô Không trong truyền thuyết!

Thế giới nhân loại, tuy có tộc duệ khác nhau, cũng bởi tộc duệ khác nhau mà màu sắc con người có chút khác biệt, nhưng chung quy không thoát ra được đồng tử màu xanh, lục hoặc đen nâu. Ở trên đời này, lại có người con người màu vàng?

Đôi mắt kim sắc này, nhìn gần mới biết thanh tịnh trong suốt như thế, nghiêm nhiên có thể nhìn thấu trần thế thiên kiếp vạn kiếp vạn nạn, có thể nhìn thấu lòng người ấm lạnh; trong ánh mắt lãnh kim càng mờ hồ tản ra một cỗ bất bình bất cam, thoáng như đang nhìn thấu vô số bất bình thế tình, một trái tim ngạo tuyệt hồng trần, như cũ bất khuất với bất cứ cường quyền nào trên đời!

Cái gọi là không phục những cái sai trong mắt phàm nhân ở thế tục!

Cái gọi là công nghĩa, cái gọi là chính đạo, cái gọi là quang minh!

Khuôn mặt của Ngô Không đã khiến người ta khó quên, nhưng mục đích chú ý nhất lại là cánh tay phải của hắn!

Phía trên cánh tay phải của hắn, lại khắc một cái bảng hàng! Chỉ thấy trên bảng số rõ ràng ẩn một cái số:

A...? Đây là chuyện kỳ quái cỡ nào? Một người có máu có thịt, tại sao trên cánh tay phải lại có một bảng hàng chữ? Mà chữ “Nhị thập”, đánh số mười là có ý gì?

Lẽ nào...? Một thiếu niên kiệt ngạo bất tuân như vậy, ở trong lòng một vài người, chỉ là một món hàng thôi sao?

Sâu sắc hoặc trầm ngâm, cái thứ này lại có một ít ý nghĩa khác đặc thù khác, công dụng?

Ai biết được! Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết!

Mà mục đích chú ý không chỉ riêng khuôn mặt cùng cánh tay của thiếu niên này, mà còn có tơ máu ở khóe miệng hắn lúc này đang chậm rãi rỉ ra!

Thì ra, hắn đã bị thương?

Đúng vậy! Vừa rồi thi đấu quyền trong sân, tuy chỉ là một vở kịch được bố trí kỹ càng, nhưng lúc đại tang tới hơn hai trăm cân, quyền đó cũng không phải bình thường, vừa rồi thiếu niên này đã ăn một cái, cho dù có thể ung dung mà không làm gì được, nhưng trong năm tác đất cũng là điều khó tránh khỏi!

Nhưng mà, vì sao cho dù khóe miệng của hắn đang rỉ máu, trên mặt của hắn, vẫn không có chút biểu tình thống khổ nào?

Lẽ nào hắn không cảm thấy đau? Hắn không cảm thấy đau?

Chỉ thấy thiếu niên tên gọi là “Ngô Không” kia mở to cặp mắt kiệt ngạo bất tuân, lại nói: “Hừ! Người lạnh lùng nhìn ta làm gì? Nếu như không phải người trời sinh không có cảm giác đau đớn, thống khổ có thể chịu đựng được lớn vẫn có thể đứng lên, lão đại sẽ không một mực dùng người gạt học trò ngu xuẩn kia! Chỉ bằng công phu mèo ba chân kia của ngươi cùng vi lực đạo, thậm chí so với quyền thủ bình thường càng kém hơn, nào có tư cách có thể đánh bại ta trên đài?”

Thì ra là thế! Thiếu niên này hóa ra cũng không phải là một quyền thủ thực sự, công phu và lực đạo của hắn thậm chí còn không bằng quyền thủ bình thường? Tất cả chỉ vì hắn trời sinh không có cảm giác đau, mới bị Đồ lão đại lợi dụng, làm quân cờ lừa được người xem đánh cược?

Nhưng lấy người bình thường mà nói, sau khi trúng quyền đương nhiên sẽ có cảm giác đau, vì sao hắn lại không có cảm giác đau?

Hơn nữa, với một thiếu niên kiệt ngạo bất tuân như hắn, theo lý phải không sợ trời không sợ đất, tại sao lại đồng thời làm bậy với đám người Đồ lão đại? Thậm chí bây giờ bọn họ còn đưa ra đủ loại khiêu khích, động khẩu ra tay khi dễ, hắn cũng không nói một lời?

Rốt cuộc hắn cất giấu một trái tim như thế nào?

Liệu có cất giấu một tia ẩn ý không phải của ngoại nhân không?

Vẫn không trả lời! Vô luận đại tang lớn nói lạnh như thế nào, Ngô Không này vẫn như cũ không trả lời hắn nửa câu! Cũng không biết là hắn căn bản khinh thường, hay là hắn căn bản một mực mắt diếc tai ngơ?

Nhưng khi hắn đang định xoay người rời đi, không đề ý tới tiếng nói lạnh lùng tang lễ của Đồ lão đại nữa, rốt cuộc Đồ lão đại cũng mở miệng nói: “Đừng quên trận chung kết tối mai, đêm mai ta sẽ sắp xếp một cao trào chiến công!”

“Ta không chỉ muốn người hướng người xem biểu diễn một bộ mặt thần bí người vẫn luôn giấu dưới chiến bào, mà còn muốn người...”

“Thất bại!”

Cái gì? Hóa ra đêm mai còn có một trận chung kết chiến, Đồ lão đại càng muốn nói: “Làm bộ như “không thua” Ngô Không, lần này trước mặt mọi người với bộ mặt thực sự triệt để thảm bại sao?”

Đúng vậy! Đồ lão đại vẫn luôn giữ cái vương bài cuối cùng mà Ngô Không mang làm chiến thắng, đơn giản là muốn tất cả khán giả đặt cược toàn bộ lên người hắn, nếu trận chung kết

ngày mai, Ngộ Không nóng ngắt bếp thăm bại, tin tưởng báo đáp của Đổ lão đại sẽ đạt được con số trên trời...

Nhưng dù chiến quả đã được định sẵn lần này của Đổ lão đại khiến mọi người cùng ai nấy đều giật mình, nhưng Ngộ Không vẫn chưa nhú mày nửa phân, hắn vẫn không quay đầu lại nhìn Đổ lão một cái, mà bước thẳng rời đi.

Dường như bất cứ chiến công nào mà Đổ lão đại định ra, bất kể thắng bại hay vinh nhục, lão cũng không quan tâm.

***

***

***

Điều y quan tâm không phải là vinh nhục của bản thân.

Mà là một người khác.

Một người còn quan trọng hơn cả vinh nhục của hắn ta...

Đó cũng không phải là một hoa điểm, mà là một gian cây đàn ốc.

Nhưng bắt đầu từ mấy tháng trước, hoa ở phòng ốc này, thậm chí so với bất luận hoa điểm nào càng nhiều, mỗi ngày bên ngoài quán luôn có người đưa tới vô số hoa, tất cả đều là những bó hoa hồng đỏ, càng có mấy lần, lại có người đưa tới thiên chi hoa hồng.

Mà những hoa hồng chưa từng gián đoạn này đều dành cho một người.

Nàng ta.

Nàng gọi “Tuyết Nhu”

Trong tuyết rơi ẩn chứa thâm tình và ôn nhu.

Tuyết Nhu một tay bưng một chén nhạc mềm sữa chữa gen, tay kia đưa một bánh dứa xanh lên bàn khách, bận tới mấy tới mặt, trên thực tế, từ buổi chiều đến nay, nàng đã bận gần mười giờ đồng hồ, người cũng dần lộ ra mệt mỏi.

Người mệt nhất là, ngoại trừ phải ứng phó công tác tùy tùng trong phòng ốc tựa như ngựa không dừng vó, nàng còn muốn đồng thời ứng phó với ánh mắt si mê của nam nhân.

Sau khi thuê gian ốc xá Tuyết Nhu làm người hầu, sinh ý tăng lên mấy tháng trước, đại bộ phận đều là nam nhân khách nhân, bọn họ mỗi ngày trung thành đến đây, toàn là bởi vì muốn xem Tuyết Nhu!

Nguyên nhân?

Thật sự không biết! Chỉ biết là, nam nhân vừa thấy Tuyết Nhu, đều khó quên với nàng!

Mỹ nữ trên đời đâu chỉ có ngàn vạn? Có đẹp được cao quý, có xinh đẹp diễm lệ, có đẹp càng xán lạn. Nhưng mỹ nhân đã là mỹ nhân, luôn khiến người ta cảm thấy cao không thể với tới. Mỹ nhân tuy say lòng người nhưng chưa chắc có thể động lòng người.

Nhưng Tuyết Nhu - - có lẽ nàng chưa chắc là mỹ lệ cao quý, thậm chí xinh đẹp càng thêm xán lạn, thực ra nàng chỉ là một cô bé mười tám, mười chín tuổi; mặt nàng thật ra cũng chỉ là một thanh tú thanh tú, có một chút khí chất đáng thương, cô nàng tuyệt đối không phải một mỹ nhân đặc ý!

Nhưng một cô gái ôn nhu như vậy, lại cứ như có một ma lực khiến người ta khó nói lên lời, mỗi ngày trong tiệm luôn có nam nhân si mê nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ, cũng tăng thêm phiền toái không cần thiết cho nàng.

Một trong những phiền toái đó là con gái của ông chủ ốc này!

Tuyết Nhu mặc dù bận rộn trong tiệm, không những phải bưng trà rót nước, còn phải chạy đông chạy tây, nhưng mỗi một bước nàng lại cảm thấy con gái đang ngồi ở cửa hàng nhìn chằm chằm nàng, tựa hồ cực kỳ không hài lòng với biểu hiện của Tuyết Nhu!

Bởi vì cô đồ kị!

Nàng không rõ, vì sao nữ hài mới tới này, mỗi ngày lại hấp dẫn khách nhân đến thăm. Kỳ thật nàng đã sớm đồ kị nghiêng răng nghiêng lợi với nàng, thậm chí muốn từ chối Tuyết Nhu, nhưng buôn bán lại nhiều hơn mấy lần, ông chủ đương nhiên sẽ không từ chối Tuyết Nhu.

Con gái lão bản là người duy nhất có khả năng làm, đó là tận lực tìm cơ hội trút giận với Tuyết Nhu, chỉ cần Tuyết Nhu đôi khi động tác chậm một chút, sẽ lập tức đưa tới mắng chửi.

Nhưng mà không biết vì sao, Tuyết Nhu đối với sự cố vô lý của con gái chủ vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, có vài lần nàng bị mắng đến hai mắt đỏ bừng, thiếu chút nữa muốn rơi lệ, nhưng cuối cùng vẫn nhin rơi lệ quang, gạt đầu nhận sai đi.

Vì sao nàng phải oan ức như vậy?

Có lẽ bởi vì một người.

Một người trong lòng.

Mà ngay khi khước mắt nàng mới vừa lau đi nước mắt, chuyển tiếp sinh kế của nàng, thì lúc này, phía sau nàng bỗng nhiên xuất hiện một người.

Một người trong lòng nàng nhớ nhung Mộ Mộ Mộ.

Tuyết Nhu nhất thời mỉm cười, trong lòng ngọt ngào, khẽ nói: “Ngộ Không, là ngươi?”

Ngộ Không?

Ngộ Không mà Tuyết Nhu sắp ngộ ra mặt này liệu có thể là... Ngộ Không của Đồ lão đại không?

Đúng vậy! Bóng người xuất hiện sau lưng Tuyết Nhu hôm nay chính là người không có cảm giác đau —— nọ...

Tôn... Ngộ... Không!

Sau khi hấn rời khỏi chiến trường dưới đất nơi Đồ lão đại, nguyên lai là đến gặp Tuyết Nhu!

Cuối cùng Tuyết cũng dừng lại.

Đã là nửa đêm, Ngộ Không và Tuyết Nhu đi cùng một mạch gần như không có ai, trên đường về nhà phủ kín tuyết mịn, bất luận hai người đi đến gần cỡ nào, nhưng tay của hai người từ đầu đến cuối vẫn không nắm chặt được.

Thì ra tuy hấn là người trong lòng nàng, nhưng hai người vẫn chưa phải tình lữ.

Cũng nhiều lần, Tuyết Nhu vốn định cố lấy dũng khí bám chặt lấy cánh tay Ngộ Không, chỉ là cuối cùng vẫn từ bỏ, tựa như giờ phút này, hấn lại muốn thử nắm lấy tay Ngộ Không, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, lúc này Ngộ Không bỗng

nhien lạnh lùng nói: “Tuyệt Nhu, ngươi hẳn là hiểu rõ, ta và ngươi, tạm thời là chuyện không thể nào.”

Không có khả năng? Cái gì mà không có khả năng? Tuyệt Nhu chợt nghe thấy câu Lãnh khốc này của Ngô Không, một lúm đồng tiền nở rất thấp, vẻ mặt vô cùng buồn bã, có chút ủy khuất đáp: “Vâng. Ta... Đã hiểu, khi chúng ta còn chưa biết rõ thân phận của mình, ngươi tuyệt đối sẽ không cùng với chúng ta.”

Thân phận gì? Chẳng lẽ Ngô Không và Tuyệt Nhu trước mắt này, cũng không biết mình là ai?

Hết thấy, kỳ thật nên nói từ ba năm trước...

Ba năm trước, trên mặt biển một bãi máu nào đó, một đôi thiếu niên nam nữ bay đến, hai người bị thủy triều cuốn vào trong bờ, đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Trong đó, trên trán nam tử kia có một đường vân hình khuyên, trên cánh tay có một cái hàng hóa, còn có một đôi con ngươi màu vàng kim óng ánh, nghiêm nhiên như quái nhân; mà cởi giáp, ngược lại bộ dạng thanh tú động lòng người.

Mà đôi thiếu niên nam nữ này, chính là “Ngô Không” và “Tuyệt Nhu”!

Nghe nói năm đó hai người bị xông lên bãi lầy, mặc dù đang hấp hối, bất tỉnh nhân sự, nhưng Tuyệt Nhu tay vẫn kiên trì chặt chẽ Ngô Không, giống như sợ sẽ tách ra với hắn, phảng phất nàng và hắn cho dù chết, cũng tuyệt đối không nên tách ra!

Giống như, bất kể trên đường có Huyết Hà Hỏa Hải gì, thiên kiếp vạn nạn, thậm chí còn bị trời căm ghét mà vứt bỏ. Nàng cũng muốn nắm lấy tay chấp tử, cùng ca lão...

Hai người vì sao lại bị xông lên bãi lầy? Tại sao lại hôn mê bất tỉnh? Tuyệt Nhu tay, vì sao tuyệt không cùng tay Ngô Không tách ra?

Vấn đề đáng nói này, chính là nỗi băn khoăn mà năm đó cảnh vệ đặc biệt kiệt lực truy tra, đáng tiếc chính là, cho dù là sát thủ và chủ khám bệnh hai người cũng thúc thủ vô sách!

Sau khi hai người đại nạn không chết tỉnh lại, rõ ràng là đôi song đã mất trí nhớ!

Tuyết Nhu còn tốt, nàng không nhớ rõ mình từ đâu đến, cùng với mọi thứ trong quá khứ của bản thân, nhưng cuối cùng sau khi tỉnh lại, khi bị cảnh báo hỏi đến tên của nàng, nàng không cần nghĩ ngợi mà phun ra tên của mình - Tuyết Nhu.

Nhưng mà Ngô Không, sau khi tỉnh lại, hắn lại hoàn toàn không nhớ nổi tên của mình, không nhớ rõ chính mình là ai, cũng không nhớ nổi hắn là Tuyết Nhu, một mực biết chuyện đại nạn như thế nào!

Thậm chí cái tên “Ngô Không” của hắn, cũng chỉ vì ngoại hình Tôn Ngô Không giống như Xi Tây Du Ký của hắn, cùng với sự kiêu căng bất khuất trong ánh mắt hắn cùng Tôn Ngô Không Thần, tạm thời gọi tên của hắn.

Kỳ lạ nhất chính là, người trên thế giới lúc đó đều được truyền vào một mảnh máy tính tinh thần, để ghi chép quốc tịch và thân phận, nhưng trong cơ thể Ngô Không và Tuyết Nhu lại không có mảnh tinh thần mà nhân loại nên có trên thế giới này, thậm chí cảnh cáo đã đưa dung mạo của hai người vào máy tính, trong tư liệu của quốc dân các quốc gia, từ đầu đến cuối không thấy bất cứ thân phận và tư liệu nào phù hợp với dung mạo của hai người.

Hắn và nàng, tựa như hai người hoàn toàn không thuộc về thế giới này, đột nhiên trời giáng xuống với thế giới này.

Căn cứ 2020 năm Tương Hồn đặt ra “Quốc tịch pháp quốc gia toàn cầu”, bất luận kẻ nào nếu như không thể chứng minh thân phận, liền có quyền ở trên quốc thổ phát hiện ra đẳng cấp trên quốc thổ của nhân sĩ, cho đến trở thành quốc dân nơi này mới thôi.

Cho nên mặc dù trong cơ thể Ngô Không và Tuyết Nhu không có bản tính kỹ xảo, bởi vì cảnh báo khu đặc biệt không cách nào tra ra được quốc tịch thân phận của hai người họ, cuối cùng bọn họ cũng đã được phép ở kiêm ba vạn, cho đến khi bọn họ đã ở đủ bảy năm, mới tự động trở thành nhân dân Huân.

Nhưng, hai người không nhớ nổi mình là ai, ở chuỗi còng là không có ai thân thích, hai người bọn họ có thể dựa vào, chỉ có đối phương mà thôi. Hai người cuối cùng vẫn ở cùng một khu cư trú cho dân nghèo ở Ngải, thuê đơn vị tiếp theo có hai gian phòng nhỏ, chia nhau mà ngủ.

Phân phòng mà ngủ? Đúng vậy, nguyên lai, mặc dù Tuyết Nhu đã mất trí nhớ, nhưng không biết tại sao, sau khi nàng tỉnh lại, đối với Ngô Không lại có một loại cảm giác khó nói nên lời.

Có lẽ, khi nàng đã mất đi trí nhớ kiếp trước “Kiếp trước”, cùng Ngô Không vốn là một cặp tình nhân cũng không có gì lạ, nếu không nàng sẽ không ngay lúc mình gặp nạn hôn mê, vẫn phải chấp nhất chặt chẽ tay Ngô Không.

Nhưng mà Tuyết Nhu thâm tình một phen, Ngô Không lại không có chút cảm giác nào.

Mấy năm qua, hắn vẫn đang nghĩ đến cuối cùng là ai, vì sao trên trán mình lại có một đường vân vòng lại? Vì sao trên cánh tay mình lại có một hàng hóa nào đó?

Quan trọng nhất là vì sao hắn không có chút cảm giác “Đau” nào?

Thậm chí hắn cũng không có vị giác!

Hóa ra hắn là người không có đau giác và vị giác?

Đáng tiếc chính là, năm đó chủ lực cứu chữa bệnh tình của hai người, Ngô Không cũng không cách nào giải thích hình dạng cổ quái, vì sao lại không có vị giác và đau đớn.

Bởi vậy, dù đã trải qua kiểm nghiệm huyết hình, chứng minh Ngô Không và Tuyết Nhu không phải là quan hệ máu, hai người tuyệt đối không có khả năng là huynh muội, nhưng Ngô Không vẫn cho rằng, trước khi tìm ra thân phận chính thức của hai người, bọn họ căn bản không nên phát triển, cũng không có cảm giác gì, trong mấy năm qua, bất luận Tuyết Nhu đối với Ngô Không tình thâm như thế nào, hắn luôn lạnh lùng với nàng, giữ một khoảng cách nhất định.

Mà căn cứ vào chẩn bệnh chính chẩn đoán bệnh, hai người tuy đã mất trí nhớ, nhưng đối với chuyện nhớ lại thân phận của mình, cũng hoàn toàn vô vọng.

Nhất là Tuyết Nhu.

Năm đó trải qua khám bệnh chẩn học làm não tử của hai người tiến hành lướt qua nhiều lần, phát hiện não bộ của Ngô Không quét hình hoàn toàn bình thường, không tổn thương không vết xước, nhưng não đại Tuyết Nhu đã quét hình, lại biểu hiện trong đầu khác thường, rất có thể bị nhét một ít máu ứ đọng, cũng có thể bởi vì bị máu ứ đọng nên mới khiến Tuyết Nhu mất trí nhớ.

Cũng bởi những vị trí ứ máu này tương đối đặc thù, nên không thể tự tiêu tán.

Cho nên phương pháp hữu hiệu nhất làm Tuyết Nhu khôi phục lại như cũ, chỉ có trực tiếp tiến hành phẫu thuật giải phẫu lên đầu nàng, rút ra máu ứ.

Cũng tức là vấn đề then chốt của thân phận hai người, tất cả đều phụ thuộc vào Tuyết Nhu!

Mà một khi Tuyết Nhu có thể nhớ lại mình là ai, có lẽ, nàng cũng sẽ nhớ lại Ngô Không là ai, còn nhớ vì sao mình lại cố chấp với hắn, giữa hai người bọn họ từng xảy ra chuyện gì? Tại sao lại gặp nạn trên biển?

Khuyết điểm duy nhất của loại phẫu thuật này là cần một con số rất xa xỉ để duy trì!

Tiền nuôi chính là, Ngô Không và Tuyết Nhu chỉ được cho ở tạm, theo luật pháp hiện tại, phải ở đủ bảy năm mới tính là nhân dân, mà nhân dân chưa vào sổ lại không thể nhận y tế bảo đảm, hai người bọn họ phải chọn đủ tiền tài mới có thể đưa Tuyết Nhu vào phòng phẫu thuật.

Nhưng bây giờ người hiện tại muốn kiếm đủ tiền, đối với Ngô Không và Tuyết Nhu mà nói chuyện đâu có dễ dàng!

Lấy ngoại hình độc đáo như quái nhân Ngô Không kia, đi tới chỗ nào, luôn dẫn tới vô số ánh mắt kỳ dị, rước lấy vô số kỳ thị, trên thực tế, mấy năm nay hắn đã nhận hết bạch nhãn thế nhân, nếm không ít đau khổ, hắn đã tập mãi thành thói quen, bắt đầu không có cảm giác.

Chính là bởi vì khắp nơi bị người kỳ thị, cuối cùng Ngô Không cũng chỉ có thể tìm được một phần ở đêm khuya, đến một trạm cao lầu Ma Thiên chà cửa sổ, không cần lấy hình thù

ra gặp người, hơn nữa còn là công việc nguy hiểm, thời đại này đã không còn bao nhiêu người nguyện ý làm; mà Tuyết Nhu thì còn tốt, cuối cùng có thể làm hầu gái trong phòng trà hoặc bạng.

Nhưng hai người bọn họ chỉ có thể làm một trong hai công việc này, cần có đủ tiền để chèo chống cho Tuyết Nhu, vẫn là dị thường xa xôi.

May mà cuối cùng lại gặp Đỗ lão đại ở trên không.

Cho dù Ngô Không chưa từng nghĩ mình có thể lên làm chiến đấu, nhưng chưa từng tập qua chiến kỹ nào, thân thủ và lực lượng ra tay đều rất bình thường, thậm chí còn không sánh được với chiến đấu thủ bình thường, nhưng Đỗ lão đại lại nhìn trúng điểm này trời sinh hẳn không có cảm giác đau đớn, từ trước tới nay, không ngừng nâng hẳn lên làm gương mặt không thấy, vũ khí thân bí quyền vĩnh viễn không đau không ngã, để giúp bản thân không chế thành quả thi đấu, từ đó kiếm lợi nhuận.

Còn Ngô Không, mỗi lần ra sân nhận được hồi báo rất ít, bị Đỗ lão đại bóc lột, nhưng đây đã là cách duy nhất để hắn kiếm tiền vì phẫu thuật Tuyết Nhu mà ra, hắn vẫn cam tâm tình nguyện khoác chiến bào liên mũ cho hắn, lừa gạt khán giả cho Đỗ lão đại.

Mặc dù hắn không có cảm giác đau đớn, nhưng chưa chắc sẽ không bị thương, sau mỗi lần ra sân, lực phủ ngũ tạng vẫn bị thương rất nhiều, tựa như trọng quyền chết theo, hắn cũng muốn rướm máu nơi khóe miệng!

Nhưng mà, nếu như hắn không nguyện ý, mỗi lần cũng chịu tổn thương chồng chất, vì sao vẫn muốn lên sân khấu? Hắn vì muốn làm rõ thân phận của chính mình mà đánh quyền? Hay là muốn trợ giúp Tuyết Nhu tìm ra chân tướng thân thể của hắn mà đánh?

Có lẽ nguyên nhân chân chính, cũng chỉ có trong lòng hắn biết, có lẽ hắn vẫn luôn giữ một khoảng cách sâu tình đối với Tuyết Nhu, chỉ là một vở kịch khác...

Đúng như hiện tại, hắn lại cố ý dùng ngữ điệu lạnh lùng nói với Tuyết Nhu: “Con gái của ông chủ ốc sên kia, hình như là

nhằm vào người. Thật ra, người vốn không cần ủy khuất như thế, sa vào chỗ kia làm việc.”

Ngô Không mặc dù mỗi đêm đều đến ốc sên đón Tuyết Nhu về nhà, nhưng hần từ trước đến nay tận lực lãnh đạm với nàng, chưa bao giờ chủ động nói chuyện với nàng, Tuyết Nhu vội vàng lắc đầu nói: “Không... Ta tuyệt đối không cảm thấy ủy khuất. Đầu năm nay, hai ta chưa tính là nhân dân bách tính, có thể tìm được một phần công việc yên ổn đã là tốt lắm rồi, huống chi ta làm như vậy, cũng có thể giảm bớt gánh nặng cho người.”

“Ngược lại...ta vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, với tính cách trước giờ của người, chắc sẽ không ở cùng một chỗ... Đồ lão đại, người cần gì phải ủy khuất mình đánh “Giả quyền”?”

Ý của nàng là, từ trước đến nay, Ngô Không luôn kiệt ngạo bất tuân, tuyệt đối sẽ không dung hợp với Đồ lão đại.

Câu này như nói trúng chỗ đau trong lòng Ngô Không, hần lập tức trầm mặt đáp: “Ta làm vậy, đơn giản là muốn mau chóng kiếm chút tiền, giúp người hoàn thành phẫu thuật, chỉ cần hai ta tìm được đi qua mình, thân phận thật sự, đối với mọi người là tốt nhất.”

Tuyết Nhu nói: “Ta... Ta hiểu, nhưng... thân thể hai ta, thật sự quan trọng như thế sao? Quá khứ của chúng ta có lẽ là rất đau đớn, vì sao chúng ta không thể thuận thế triệt để quên đi quá khứ, quên hết thấy, quên hết tất cả, bắt đầu một lần?”

“Quan trọng nhất, chúng ta làm thế nào đối mặt cùng sáng tạo tương lai của mình!”

Lời nói của Tuyết Nhu cũng không phải không có lý, chỉ có Ngô Không vẫn bất vi sở động:

“Ta đi đến chỗ nào cũng bị thế nhân căm thù ta, người cho rằng tương lai của chúng ta có thể tốt hơn so với quá khứ của chúng ta sao?”

Con người Tuyết Nhu mỹ lệ hiện lên một tia kiên định niềm tin, nàng vô hạn thâm tình nói: “Nhưng... Bất kể tương lai của chúng ta sẽ biến thành như thế nào, vô luận người đi đến nơi nào, chỉ cần ta vẫn có thể ở bên cạnh người, vậy là tốt lắm rồi...”

“Ta luôn cảm thấy, ba năm trước lúc chúng ta gặp nạn, cho dù ta vẫn luôn nắm chặt tay của người trong lúc hôn mê, tin tưởng giữa chúng ta nhất định có một ít nguồn gốc không thể tách rời...”

“Đáng tiếc, ” Ngô Không bỗng ngắt lời nàng, lạnh lùng nói: “Ta cũng không cho là như vậy!”

Hiếu Không tận lực không nể tình, vì sao y phải làm vậy?

Mà câu nói này của hắn, dường như đã vẽ lại cho hai người từ tối nay khó có được câu đối thoại này.

Tuyết Nhu thấy cô chấp ý với Ngô Không có chút thất vọng, càng đau lòng đối với quyết định phẫu thuật mà đánh giả quyền cho nàng của Ngô Không, rất nhiều khi hắn bị nội thương, thật ra nàng cũng biết, nhưng nàng biết tôn nghiêm của nam nhân, nàng tuyệt đối sẽ không nói với hắn là đôi khi còn chưa lau vết máu trên khóe miệng, để tránh hắn cảm thấy tự ti.

Chỉ vì, nếu Ngô Không thật sự là cường giả, hắn căn bản không cần ủy khuất chính mình đánh giả quyền thi, hắn căn bản cũng sẽ không dễ dàng trúng quyền của người khác, thậm chí cho dù hắn trúng quyền, cũng tuyệt sẽ không bị thương trong năm lần.

Nội thương của hắn, khóe miệng máu của hắn, chỉ chứng tỏ hắn trước mắt, căn bản liền không đủ cho quyền thủ khác, thậm chí là những người khác mạnh!

Ngô Không lạnh lùng đáp lại, khiến cho hai người đột nhiên rơi vào trạng thái im lặng và yên lặng, may mà đúng vào lúc này...

Tuyết Nhu ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm tối đen, đôi mắt đẹp đột nhiên mở thật to, nàng vui mừng cực kỳ thấp giọng hô:

“A... Ngô Không, người xem!”

“Là sao băng!”

Ngô Không cũng ngẩng đầu theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy bầu trời đêm đã ngừng tuyết, trong chớp mắt hiện lên một đạo lưu tinh chói mắt!

Sao băng lóe lên rồi biến mất, nhưng Tuyết Nhu đã nắm chắc thời cơ ngàn năm khó gặp này, lặng lẽ trong lòng nàng ban cho một nguyện vọng cuối cùng, một tâm nguyện đã tồn tại trong lòng nàng từ lâu.

Nàng từ từ nhìn lại Ngô Không, vui sướng vô hạn nói: “Ngô Không, ngươi có biết trong chớp mắt khi sao băng lóe lên, nếu như ngươi có thể kịp thời ban xuống một nguyện vọng thì trời cao nhất định phải sắp xếp điều kiện này thành sự thật, vừa rồi ta đã cho ngươi một nguyện vọng đó!”

Ngô Không chỉ cảm thấy buồn cười, những truyền thuyết này, tám chín phần mười đều là lời đồn nhảm, không có chứng cứ, hấn tức giận nói: “VẬY, vừa nãy ngươi lại đồng ý nguyện vọng gì?”

Tuyết Nhu nói: “Nói ra thì nguyện vọng sẽ không thực hiện được. Nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, đó là một điều liên quan đến nguyện vọng của ngươi.”

Liên quan đến hấn? Làm sao Tuyết Nhu luôn đặt “hấn” lên vị trí thứ nhất, trong đầu, bên môi luôn không thể có một chữ “hấn”?

Ngô Không nghe thấy nguyện vọng này lại liên quan tới hấn, không khỏi nhú mày, trầm giọng đáp: “Ta, chưa bao giờ tin vào số phận của trời! Ta tình nguyện tự quyết định vận mệnh của mình, cũng không cần nhận ân huệ của trời cao!”

Hấn cũng không để ý tới Tuyết Nhu nữa, ánh mắt lại nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục con đường trở về nhà của hai người.

Không ngờ một câu an bài thượng thiên lại làm Ngô Không biến sắc, bề ngoài y chẳng những giống Tôn Ngô Không trong 《 Tây Du Ký 》, mà trái tim y cũng giống như Mỹ Hầu Vương trong truyền thuyết, lòng bất khuất bất khuất.

Thật ra, nguyện vọng vừa rồi của Tuyết Nhu thật sự có liên quan đến Ngô Không.

Chỉ là mong muốn trong phút chốc của nàng, chỉ là hi vọng Ngô Không sau này không cần bị thương nữa. Nếu nàng đã không thể thuyết phục hấn đừng tham dự vào những quyền thi

ngâm kia, nàng chỉ có thể có hy vọng ông trời có thể phù hộ cho hần mỗi lần đều có thể không việc gì trở về.

Nhưng mà, có lẽ Tuyết Nhu Tạo Mộng cũng chưa từng nghĩ đến, lần này nàng mong mỗi hướng tới sao băng, thật sự sẽ trở thành sự thật!

Hơn nữa, nguyện vọng này sau khi trở thành sự thật, càng có thể sẽ vượt qua mong muốn tối nay của nàng!

Ngộ Không, không chỉ sẽ vì nguyện vọng này của nàng mà không bị thương nữa.

Hần thậm chí sẽ trở thành một người mà nàng chưa từng nghĩ tới sẽ trở thành!

Một con quái vật mà nàng không biết nữa!

Đưa Tuyết Nhu trở lại nhà của hai người họ, Ngộ Không lại phải ngựa không ngừng vó, tiếp tục cuộc sống tối nay của hần, đến một lầu cao gần đó làm một công nhân lau cửa sổ.

Nhưng mà trước khi lên đường, Tuyết Nhu lại bung ra một bát canh ngọt ngào thơm lừng từ trong bếp, đó là chén canh đậu đỏ mà cuối thế kỷ hai mươi thế, đã từng có rất nhiều người yêu thích ăn canh này, là do Khanh tẩu bên cạnh dạy nàng làm. Mà Khanh tẩu, cũng là chân truyền mà nàng phải qua đời mẫu thân, mẫu thân Khanh tẩu, cũng là người thế kỷ trước.

Mà bát canh đậu đỏ trước mắt này, Tuyết Nhu hôm nay đến ốc sên đi làm, ở nhà đã tốn rất nhiều thời gian làm ra, bát canh đậu đỏ này không những ẩn chứa vô tận tâm ý của nàng, đồng thời cũng thật sự làm không tệ, không những màu đỏ tươi tươi, sền sệt nồng đậm, mà quan trọng hơn là mùi đậu thơm và đường hương trong một phòng. Giáo nhân thêm nhỏ dãi.

Hóa ra, mỗi ngày Tuyết Nhu đều làm ra một chút thức ăn thơm nồng hoặc ngọt, nói nàng thích ăn, chẳng bằng nói nàng là vì Ngộ Không mà làm. Trừ làm cho Ngộ Không trước khi mỗi đêm vất vả làm việc, ăn chút gì đó cho đỡ đói, Tuyết Nhu cũng hi vọng làm cho hần không có đau đớn và vị giác nếm được một chút mỹ vị nhân gian.

Cũng bởi vì Ngộ Không không có vị giác, nàng làm cho nàng, đều là thức ăn hương vị nồng đậm, ngoài điểm ngọt, còn có món ăn kèm hương vị của đàn hùng, thậm chí nước canh

hương vị nồng đậm, khu rừng tổng cộng đủ mọi loại, tất cả đồ ăn thơm nồng nàn cũng đã lấy qua.

Trong lòng nàng tin chắc, có lẽ Ngô Không ăn mấy thứ đồ ăn hương vị nồng đậm này nhiều lắm, vị của nó bị kích thích rất nhiều, cuộc sống có công, một ngày nào đó dù có vị giác chữa trị cho nó mất đi cũng không thể ngờ được.

Thật ra nàng vì muốn tốt cho hắn.

Nhưng mà, Ngô Không đối với những đồ ăn ngon ẩn chứa tâm ý Tuyết Nhu này, mỗi lần cũng không có ý tứ nếm thử, liền chạy ra bên ngoài làm việc, hắn tình nguyện ăn những vị kia như nền, dùng kỹ thuật cao nghệ hỗn hợp thành đồ ăn vật rác rưởi, cũng không cần ăn đồ vật như Tuyết Nhu.

Trên thực tế nếu như hắn không có vị giác, ăn cái gì chẳng phải là giống nhau sao?

Cho nên mỗi một lần, dù Tuyết Nhu vẫn “Lần bại khi thắng”, làm cho hắn không ít thức ăn cùng vị ngọt có đủ màu sắc.

Ngô Không vẫn kiên trì như cũ, không ăn nửa miếng.

Đúng lúc tối nay, khi Tuyết Nhu bung canh đậu đỏ đầy tâm huyết từ trong bếp ra, bỗng “Phanh” một tiếng, Ngô Không không quay đầu lại làm việc.

Hắn ta đã rời đi.

Chỉ có dư tuyết còn nhẹ nhàng bung chén canh đậu đỏ vẫn đang tỏa hương thơm phức, đứng ngẩn ngơ trong gian phòng rất nhỏ hẹp, nhưng không biết làm sao, trong canh đậu đỏ lại truyền đến một trận thanh âm “Giọt giọt”.

Thì ra là do Tuyết Nhu nhỏ nước mắt trong nước sôi, khiến cho bên trong phòng vang lên tiếng vọng trống rỗng tịch tịch...

Đã nửa đêm.

Ngô Không đi ra khỏi căn phòng rách của hắn và Tuyết Nhu, sau đó vẫn cố gắng căng thẳng mặt lạnh, vừa mới thả lỏng, cặp mắt vàng óng của hắn cũng hiếm khi hiện lên một tia áy náy, miệng cũng đang lầm bầm tự nói nhỏ:

“Tuyết Nhu, thật xin lỗi...”

“Là ta phụ lòng người một phen...”

Xin lỗi? Hóa ra hắn cũng nói có lỗi với Tuyết Nhu?

Kỳ thực, Tuyết Nhu đối với hắn là một mảnh nhu tình, Ngô Không tuyệt đối hiểu được. Mấy năm nay, mỗi chỗ nàng làm việc qua, luôn có không ít Cuồng Phong Lãng Diệp đưa hoa theo đuổi, nhưng nàng cũng bất vi sở động.

Thứ có thể khiến nàng ta động tâm cũng chỉ có một mình hắn ta!

Mà thật ra hắn cũng thích cô ấy.

Chỉ là, yêu nàng ở trong lòng rất khó mở miệng.

Thật ra hắn có thể đối xử tốt với nàng một chút. Kỳ thật hắn có thể làm nàng giống như kẻ lưu luyến nắm tay nàng, làm cho nàng trong trời tuyết rét, cảm thấy không còn ấm áp ở nhân gian.

Thế nhưng mỗi lần cùng đi với cô, hắn lại luôn cố tình lãnh đạm với cô, rốt cuộc vì nguyên nhân gì?

Thật sự bởi vì thân phận hai người không rõ, hắn cùng nàng ở trước khi biết rõ quá khứ của mình, không nên bắt đầu?

Hay là vì một nguyên nhân sâu hơn?

Không sai! Ngô Không tận lực lãnh đạm với Tuyết Nhu, cũng không phải bởi vì thân phận hai người đơn giản như vậy.

Mà là bởi vì hắn “Dự cảm” và “sợ hãi”!

Trong mấy năm này, Ngô Không cứ cách mấy ngày sẽ tạo ra cùng một giấc mộng!

Hắn mơ thấy tuyết nhu chi tử!

Trong mộng, Tuyết Nhu để cứu lấy bầu trời, cuối cùng chết thảm trong lòng hắn. Thậm chí hắn còn trông thấy chính mình trong mộng, đang ôm thi thể Tuyết Nhu ngửa mặt lên trời điên cuồng khóc như điên, thanh âm trách cứ Thương Thiên vì sao muốn cướp đi nữ nhân mà hắn suốt đời yêu thương nhất. Cuối cùng, có lẽ gã đã chọc giận Thương Thiên, một đạo sấm sét đột nhiên đánh xuống đầu hắn. Sau đó một trận nổ lớn, gã đã không còn để ý kết cục cuối cùng bị sao băng oanh trúng trong mộng, nên đã tỉnh mộng...

Lúc đầu Ngô Không cũng lo lắng với mộng cảnh này, nhưng mà giấc mộng này xuất hiện càng lúc càng dày đặc, cách mỗi vài ngày sẽ phát ra một giấc mộng. Hắn bắt đầu tin tưởng giấc mộng này, có thể là một dấu hiệu gợi ý, hoặc là một dấu hiệu gì đó.

Mà kể từ khi hắn gặp ác mộng tới nay, Ngô Không dần dần cảm thấy, trong đầu hắn ngẫu nhiên xuất hiện một ít dự cảm đặc thù.

Hắn đối với cảm giác “nguy hiểm” cũng càng ngày càng nhạy bén, rất nhiều lúc, hắn linh cảm vài con phố bên ngoài sẽ có bánh xe, liền thật sự phát sinh bệnh xe, chuẩn xác khiến cho chính hắn cũng âm thầm giật mình.

Mà dự cảm của hắn càng chính xác, sầu lo trong lòng hắn càng ngày càng tăng.

Bởi vì dự cảm của hắn càng chính xác, càng biểu thị sự tình có liên quan đến ác mộng chết của Tuyết Nhu, có khả năng sẽ phát sinh kiểm nghiệm!

Nhưng mà, mặc dù trong mộng đoán được cái chết của Tuyết Nhu, Ngô Không thủy chung không đem việc này nói cho Tuyết Nhu, thứ nhất, dự cảm này khả năng làm nàng khó tin; thứ hai, hắn tin tưởng nếu như ác mộng này là thiên ý, lấy một cô gái dịu dàng tốt bụng như Tuyết Nhu cũng sẽ chết thảm, thiên ý đã sai, hắn lại một mực không phục thiên ý, hắn muốn thay đổi ác mộng này!

Hắn muốn giúp Tuyết Nhu kháng thiên nghịch mệnh!

Hắn tuyệt đối không muốn nàng vì cứu hắn mà chết!

Mà phòng ngừa nàng vì cứu hắn mà chết đi, có lẽ, dù là muốn nàng không làm hắn lún sâu vào trong!

Cho nên mấy ngày qua, Ngô Không luôn lãnh đạm dị thường với Tuyết Nhu, không chút cảm kích tâm ý của nàng, càng luôn duy trì một khoảng cách với nàng.

“!!?”

Nhưng sự tình vĩnh viễn không như mong muốn, Ngô Không cho rằng hắn lạnh nhạt có thể làm cho tuyết nhu tử tâm, nhưng giữa hai người giống như có một đoạn duyên gặp nạn không

dứt, hấn càng lạnh lùng, nàng càng tình thâm, càng nghịch hấn lại thuận chịu.

Hiện giờ thứ duy nhất mà Ngô Không có thể làm chính là mau chóng kiếm thêm ít tiền, đưa Tuyết Nhu vào phòng phẫu thuật, có lẽ, sau khi nàng thật sự khôi phục trí nhớ, khi nàng biết mình là ai, đến lúc đó sẽ tỉnh táo như đồn đầu, không còn mù quáng lưu lạc như hấn, khắp nơi đều bị người ta coi thường! Quái vật của hấn, thật ra không xứng được nàng!

Nhưng mà, Ngô Không cho rằng mình có thể kháng thiên nghịch mệnh, sửa lại vận mệnh của Tuyết Nhu, không khỏi đánh giá thấp thiên ý quá mức.

Thật ra thiên ý và vận mệnh rất khó thay đổi, bởi vì thiên mệnh đã có định số.

Không chỉ Tuyết Nhu có định số của riêng mình, Ngô Không cũng có định số của riêng mình.

Mà vô luận Ngô Không bực bội cỡ nào, số mệnh gã đã định, sớm muộn gì cũng sẽ có.

Mà hiện tại, có lẽ đây đã là lúc “Định số” của hấn xuất hiện...

Bỗng dưng, Ngô Không vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác kỳ quái!

Phảng phất cổ cảm giác kỳ quái này đang cảnh cáo hấn, phía trước có một ít thứ hấn tuyệt không nên nhìn thấy hoặc gặp gỡ, dự cảm của hấn đang nói cho hấn biết, nên mau chóng quay đầu lại, mau chóng quay đầu, nếu không...

Chuyện mà cố ý không ngờ sẽ phát sinh!

Đây là lần đầu tiên Ngô Không cảm thấy có loại cảm giác kỳ quái này, quá khứ hấn ngẫu nhiên phát sinh tất cả dự cảm, nói cho hấn biết tất cả đều là hung hiểm, nhưng hôm nay, cổ dự cảm kỳ lạ này lại đang biểu hiện với hấn, hấn tuyệt đối không nên đi tiếp nữa, nếu không, một đời hấn sẽ vì đó mà triệt để nghịch chuyển!

Mà càng kỳ quái hơn chính là, bây giờ hấn nhất định phải tiến về phía trước, bởi vì trong lúc vừa rồi hấn vừa đi vừa tưởng tượng, bất tri bất giác đã đến địa phương mà tối nay hấn nên đến...

Chính là ban đêm hấn chịu trách nhiệm công tác lau cửa sổ là Tràng Ma Thiên lâu!

Hấn không rõ, vì cái gì mà tòa Ma Thiên Lâu này mỗi đêm hấn đều đến, tối nay không ngờ lại làm hấn chùn bước, làm cho hấn có một loại cảm giác kỳ lạ khó hiểu?

Đại lâu Ma Thiên này xây dựng vào niên đại hai mươi hai mươi năm, lầu cao trăm tầng, là một trong ba kiến trúc cao nhất hiện nay, chỉ làm buôn bán công dụng, cho nên tối nay đã không một bóng người, rốt cuộc tối nay đại lâu Ma Thiên này có gì khác biệt với bình thường, sẽ làm cho tâm trạng ngộ không yên?

Chỉ có Ngộ Không dự cảm được làm thế nào để cho hấn mau chóng quay đầu, hấn suy nghĩ, hay giống như là ma, không tự chủ được bước vào trong lầu cao, như máy leo thường thừa cơ thăng lên đỉnh lầu.

Nhưng mà ngay lúc cửa phòng lân cơ đóng lại, cảm giác kỳ lạ kia lại tới nữa!

Mà thai cơ mỗi lần tăng lên một tầng, trái tim Ngộ Không lại càng nhảy nhanh, giống như càng lúc càng gần đến một số thứ cực kỳ ảnh hưởng tới hấn, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ những thứ này có ảnh hưởng rất lớn đến hấn, hiện giờ Cơ ộc đang dần dần tiếp cận đỉnh cao nhất?

Đã không cần khó khăn nữa! Cơ ộc thế kỷ Tuy, lên lầu cao hơn trăm tầng chỉ cần mười giây, ngay khoảnh khắc khi Ngộ Không còn đang kinh ngạc, cửa Phúc Cơ đã mở rộng “Đỉnh” một tiếng!

Rốt cuộc hấn cũng đã tới lúc đầu, nhưng tối nay lại không thể đến đỉnh của tòa nhà cao nhất!

Ngộ Không chậm chậm bước ra nẩy mầm cơ, mỗi một bước tiến lên, tim đập liên càng nhanh hơn, hấn biết rõ nên tin tưởng bản thân mình, không nên đến đỉnh lâu như vậy, nhưng không biết vì sao, lần này lại có chút tâm bất do kỷ, là vận mệnh dẫn dắt hấn? Hay là số mệnh số mệnh số mệnh đã định?

Nhưng mà, Ngộ Không hoàn toàn cho rằng hấn sẽ nhìn thấy cái gì trên đỉnh tòa nhà, sau khi hấn bước khỏi phụ tá nhìn

xung quanh, lại phát hiện tòa thiên đài trên mái nhà này hết thảy vẫn như bình thường, cái gì cũng không có!

Hay là cảm giác ban nãy của hắn ta sai rồi? Tất cả cũng chỉ là suy nghĩ lung tung của hắn ta?

Chợt thấy trên Thiên đài hết thảy đều như thường, Ngô Không như một mũi tên đang bắn trên dây cung, tâm tình căng thẳng nhất thời thả lỏng xuống. Nếu Thiên đài không có gì, cũng là lúc hắn bắt đầu một đêm lao động vất vả.

Hắn vẫn là một cỗ máy treo bên cạnh lan can sắt trên bầu trời, đó là công cụ mà đêm nào hắn cũng dùng để kéo mình từ các tầng ngoài cửa sổ ra ngoài.

Chỉ có điều, ngay khi hắn đang chuẩn bị buông cầu treo xuống, tim của hắn lại đột nhiên nhảy dựng lên!

Đến rồi! Cảm giác kỳ lạ kia lại đến!

””” Lần này Ngô Không đã cảm thấy rõ ràng, cỗ cảm giác kỳ lạ kia đến từ phía sau mình!

Không nói gì, Ngô Không thiềm điện xoay người nhìn lại, dưới cái nhìn duy nhất, hắn từ trước đến nay không sợ hãi, ngay tại chỗ cũng biến sắc!

HI——0000——10!

***

HI——0000——10?

Không biết như thế nào, không biết từ lúc nào, bên cạnh lan can Thiên Đài cách phía sau lưng hắn không xa, thành linh có một người đang đứng!

Đó là một bóng nam nhân mặc đồ đen ôm hết, lưng hướng về phía Ngô Không đang đứng!

Làm sao có thể? Ngô Không không rõ, vừa rồi hắn nhìn quanh Thiên Đài, đã khẳng định trên Thiên Đài không có người khác, mà khi hắn đang muốn buông cửa sổ lau cửa sổ, cửa vòm cũng không mở ra lần nữa, hiển nhiên người đàn bà trước mắt này, không phải là phi cơ tới!

Cuối cùng, người này làm sao tới được thiên đài, xuất hiện sau lưng Ngô Không? Lẽ nào hắn từ trên trời giáng xuống?

Nam nhân thần bí mặc đồ đen như quỷ mị xuất hiện sau lưng Ngô Không, khiến Ngô Không cực kỳ kinh ngạc, chỉ kinh ngạc là vẫn lục tục có! Nhưng nghe nam nhân thần bí này bỗng dưng cười quỷ dị: “Ha ha, Ngô Không à, ba năm rồi, cuối cùng cũng ba năm...”

“Ta đợi ngươi hơn ngàn ngày đêm, rốt cuộc cũng chờ được một ngày nữa gặp ngươi. Ngươi có biết trong ba năm này ta tịch mịch đến mức nào không?”

Lại lần nữa gặp mặt? Ngô Không nghe vậy không khỏi nhướn mày! Nhìn bóng lưng nam nhân thần bí này, còn có giọng nói của hắn, hắn căn bản đối với người này không có chút ấn tượng nào, thậm chí có thể không nhận ra, lại tới “Gặp lần thứ hai” lần nữa?

Lẽ nào, trước khi Ngô Không và Tuyết Nhu mất trí nhớ, nàng đã từng gặp qua người này?

“Ngươi, là ai? Tại sao phải chờ ta ba năm? Tại sao lại biết Tuyết Nhu gọi ta là Ngô Không? Ta đã từng nhận ra ngươi?”

Nghe thoáng qua lời nói của Ngô Không, này thần bí nam nhân lại cười, lần này tiếng cười càng điên cuồng, nói: “Ha ha, ngươi cùng ta đâu chỉ quen biết? Ta, thật ra là ngươi dẫn đường!”

Nam nhân thần bí nói xong, chợt quay đầu lại, Ngô Không rốt cuộc cũng thấy rõ mặt hắn!

Có thể thấy được nam nhân thần bí này tuổi ước chừng ba mươi, khuôn mặt lại trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt lộ ra tử khí, cả người nhìn qua giống như một đầu u linh màu đen!

Duy khiến Ngô Không chú ý nhất không phải là khuôn mặt u linh màu đen như nam nhân kia, mà là ở tay của hắn!

Chỉ thấy trên mu bàn tay phải của nam nhân này có khắc một hàng hóa——

Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trái tim Ngô Không đột nhiên đập thình thịch, chỉ vì hắn tạo mộng cũng không nghĩ tới, tới nay hắn lại gặp phải một nam nhân thần bí hắn có thể đã từng gặp, mà càng quỷ dị chính là, nam nhân thần bí này, vậy mà giống hắn, trên mu bàn tay có một cái bảng hiệu giống nhau như đúc!

Hắn vô cùng khiếp sợ hô nhỏ:

“Ngươi... Tại sao ngươi lại giống như ta vậy?”

“Rốt cuộc ngươi và ta có quan hệ gì?”

Nam nhân thần bí kia cười tà, than thở: “Ngộ Không ơi Ngộ Không, không phải vừa nãy ta đã nói là ta là người dẫn đường cho ngươi sao?”

“Thời điểm đã đến, là lúc ngươi muốn thức tỉnh trở về với mình, bây giờ, để ta là người dẫn đường, sẽ vì ngươi – siêu cấp cường giả mạnh nhất địa cầu này mà triển khai con đường vô địch hoàn toàn mới của ngươi!”

Địa cầu là mạnh nhất?

Thật là kỳ quái! Nhưng kỳ quái hơn là hành động tiếp theo của nam nhân thần bí này!

Hắn thình lình phun ra câu này cùng lúc, nhún người nhảy một cái, lại vượt qua lan can sắt bên người, nhảy thẳng xuống phía dưới!

Trời! Chẳng lẽ nam nhân này phát điên?

Nơi này là đỉnh tầng thiên đài của ma thiên lâu, cao chừng trăm tầng, hắn nhún người nhảy xuống, chắc chắn tan xương nát thịt không thể nghi ngờ! Ngộ Không thấy thế lập tức xông lên, một bên muốn nắm chặt tay nam nhân thần bí kia, một bên hô to:

“Khoan đã! Vì sao ngươi phải...”

Hắn vốn định hỏi nam nhân kia vì sao đột nhiên lại muốn nhảy khỏi sinh sản, vốn định kéo hắn về Thiên Đài, ai ngờ vẫn chậm một bước, ngay khi tay hắn nắm lấy tay đối phương, thân hình nam nhân thần bí kia đã như mũi tên bắn xuống phía dưới!

Biến hóa này thật sự nằm ngoài dự liệu của Ngộ Không! Nhưng chuyện phát sinh tiếp theo lại càng khiến Ngộ Không khiếp sợ hơn!

Nam nhân thần bí kia nhanh chóng rơi xuống phía dưới, Ngộ Không cho rằng hắn sẽ rơi xuống dưới chân tường thành thịt vụn, ai ngờ bằng lan can nhìn xuống dưới, chỉ thấy đường phố

dưới tử lâu một mảnh rỗng tuếch, căn bản không thấy thi thể nam nhân thần bí kia!

Điều này sao có thể? Hắn rõ ràng tận mắt thấy nam nhân thần bí kia đứng gác, thi thể của hắn rốt cuộc là đi nơi nào?

Hắn không kịp ngẫm nghĩ tiếp, Ngô Không bỗng nhiên lại phát hiện một chuyện khiến hắn cực kỳ khiếp sợ!

Phần thân hình hắn dựa vào vách sắt, rõ ràng là được nới lỏng!

“Xoảng xoảng” một tiếng! Cái tượng Thiết Lan kia rơi xuống phía dưới thân thể Ngô Không, mà Ngô Không cũng chợt mất trọng tâm, “Bụp” một tiếng, cùng với cái lan can kia rơi thẳng xuống con đường cao trăm tầng!

Trời! Không thể tưởng được cái kia thần bí nam nhân vốn đã rơi vào trong đường phố không thấy thi thể, mà vốn một mảnh hảo tâm muốn kéo Ngô Không hắn về, lại ngược lại sắp tan xương nát thịt?

Bộ phận thiết lan này tại sao lại vô cớ lỏng ra? Chẳng lẽ nam nhân thần bí kia vừa rồi nhún người nhảy xuống dưới, thật ra là một cái bẫy dẫn đạo Không Đạo Lâu?

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, nhưng tất cả những thứ này, ngô không đã không còn thời gian để nghĩ nữa! Trong nháy mắt khi thân hình hắn rơi nhanh xuống phía dưới, trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên vô số hình ảnh, mà những hình ảnh này đều thuộc về Tuyết Nhu...

Tuyết Nhu dốc lòng vì nàng làm cho nàng mỗi món ăn...

Tuyết Nhu sợ hắn không vui, gượng nhan lộ ra khuôn mặt tươi cười...

Tuyết Nhu mỗi lần bị hắn chỉ trích, ủy khuất vô hạn...

Lại còn gương mặt trắng trẻo yêu kiều, diễm đạm đáng yêu!

Thật châm chọc! Ngay thời khắc cuối cùng sắp chết, trong lòng của hắn lại chỉ nghĩ tới nàng? Nguyên lai trong ba năm ngắn ngủi này, hắn đã không cách nào quên nàng? Nàng trong lòng hắn đã trọng yếu như vậy?

***

***

Ngô Không bỗng cảm thấy rất hối hận, rất hối hận bản thân luôn lãnh đạm với Tuyết Nhu, không dám đem lời yêu thích nàng, nói vài lời với nàng! Rất hối hận vì mình luôn keo kiệt như vậy, không chịu để Tuyết Nhu dắt tay nàng, khiến nàng cảm thấy một chút ấm áp ở nhân gian!

Hắn một mực cho rằng ba năm nay, ác mộng liên quan đến cái chết của Tuyết Nhu này tất sẽ trở thành sự thật, mới có thể giữ được khoảng cách với Tuyết Nhu! Nhưng hiện tại trở thành sự thật lại là mình chết sớm hơn Tuyết Nhu!

Nguyên lai thế sự không phải là có thể đoán trước, nhân sinh vô thường, sinh tử cũng không phải tất yếu!

Mặc dù đời người nên có kế hoạch, nhưng nghĩ quá nhiều, băn khoăn quá nhiều, cũng chắc chắn sẽ mất đi càng nhiều...

Đáng tiếc chính là, Ngô Không đã không thể bù đắp được tiếc nuối của hắn và Tuyết Nhu.

Bởi vì, chỉ trong giây lát ngắn ngủi trước lúc chết đã sắp kết thúc!

Khuôn mặt của hắn rốt cuộc cũng rụng xuống cả trăm tầng cao, đã chạm phải mặt đất dưới lầu, tiếp đó là một tiếng nổ lớn như xương tan tan xương nát!

Àm!

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian...

Thật đen! Thật đen! Thật đen...

Đen đến như địa ngục!

Đây là cảm giác đầu tiên của Ngô Không khi từ từ khôi phục ý thức.

Hắn tưởng mình đã chết nên mới như rơi vào trong địa ngục đen kịt, ai ngờ hắn bỗng phát hiện...

Không ngờ hắn vẫn có thể mở mắt ra!

Thật kỳ quái! Nó không phải là một con linh hồn nên tự mình chết sao? Vì sao vẫn cảm thấy mình có thể mở mắt? Mà khi Ngô Không chậm rãi mở mắt, muốn nhìn xem rốt cuộc mình đang ở trời cao hay là địa ngục thì tình cảnh trước mắt lại làm nó khá là khiếp sợ!

Ngô không vạn liệu không tìm được, vốn lúc mình không chết!

Nguyên lai hắn đã nằm ở giữa đường của toà đại sảnh Ma Thiên kia, phản chiếu trong bức tường thủy tinh cao lớn, Ngô Không có thể nhìn thấy rõ ràng, mình chẳng những kỳ tích bình yên vô sự, toàn thân từ trên xuống dưới thình lình không tổn hao chút nào!

Điều này có thể sao? Không phải hắn đã từng bay xuống từ nóc lầu một trăm tầng rồi sao? Thậm chí hắn còn nhớ rõ tiếng bạo cốt chạm vào mặt đất, nhưng vì sao hôm nay hắn vẫn còn nguyên vẹn không sứt mẻ gì chứ?

Mà hắn phát hiện chuông lớn trên tường phía ngoài của toà đại điện Ma Thiên này, hiện tại đang chỉ vào một lúc ba mươi điểm, hắn nhớ rõ, thời gian mình tiến vào đại điện là nửa đêm một hai mươi lăm phút, tức là, thời gian thất lầu của hắn ước chừng là năm phút trước?

Hắn vậy mà có thể mở mắt lần thứ hai sau kiểm tra của Đọa Lâu? Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Chẳng lẽ, vừa rồi chính hắn Đọa Lâu, chỉ là “Ảo giác” của hắn?

Cho đến giờ phút này, Ngô Không cũng không cách nào giải thích vì sao Đọa Lâu không chết, càng không thể giải thích vì sao nam nhân thần bí vừa rời trên Thiên Đài lại mất tích ly kỳ sau Đọa Lâu. Có lẽ, giải thích hợp lý nhất lại là sự việc vừa phát sinh, thật sự chỉ là ảo giác của hắn mà thôi!

Nhưng mà nếu vừa rồi thật sự là ảo giác, loại ảo giác này, sẽ thật sự quá chân thực, quá kinh khủng! Hắn còn nhớ rõ bản thân mình đã phúi phúi đến mặt đất tan xương nát thịt, cho dù hắn là một người không có “Đau giác”, chỉ nghe một trận thanh âm kia, cũng khiến người cảm thấy sớn hết cả gai ốc!

Nhưng mà, ngay lúc Ngô Không càng cảm thấy cô tịch, càng khiến cho sự tình nghi hoặc của hắn cũng phát sinh theo đó!

Nhưng vào lúc này, bầu trời đêm tối đen đột nhiên xẹt qua một đạo lưu tinh!

“Ồ? Là sao băng? Sao tối nay lại nhiều lưu tinh như vậy?”
Ngô Không thầm nghĩ. Trên thực tế, tối nay Tuyết Nhu và hắn

đã gặp một ngôi sao băng, Tuyết Nhu còn kịp thời cầu nguyện, bây giờ lại nhanh như vậy, sao băng thứ hai?

Nhưng ngay lúc Ngô Không hút cạn, ngôi sao băng thứ ba lại xẹt qua trời cao, tiếp theo lại có khóa thứ tư, khóa thứ năm...

Ngay khi ngôi sao băng thứ năm quét qua, trên trời đột nhiên xuất hiện mấy trăm khóa sao băng chói mắt, nhất thời hào quang của ngôi sao băng chiếu sáng như ban ngày, như muốn thiêu hủy địa cầu, đáng sợ hơn chính là, mấy trăm khóa sao băng chói mắt này cũng không phải chỉ lướt qua như vậy, chúng thành linh hướng về phương hướng này của hắc lao tới!

“A?... Đây là... sao băng? Mấy trăm ngôi sao băng lao thẳng xuống, chẳng những dấy được Viêm bị đánh tan thành mây khói, thậm chí toàn bộ thế giới cũng phải hủy diệt theo...”

Biến sinh dưới nách khuỷu tay, Ngô Không mặc dù biết tránh cũng không thể tránh, nhưng theo bản năng muốn lui về phía sau tránh trận cự kiếp đột ngột này, nhưng đang muốn khởi hành, vừa rồi phát hiện toàn thân mình không cách nào động đậy, mà ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, mấy trăm ngôi sao băng đã đánh thẳng xuống!

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên! Ngô Không chỉ thấy trước mắt phát sinh một trận nổ kinh thiên, tất cả kiến trúc trong phạm vi vài dặm xung quanh đều hóa thành tro bụi, thậm chí Ma thiên đại điện bên cạnh hắc còn bị hủy diệt toàn bộ, không chừa mảnh ngói, nhưng mà...

Hắc ta không cách nào nhúc nhích được, không chết không thôi!

A? Tại sao lại như vậy? Vì sao hắc lại có thể bắt tử bắt diệt trong vụ nổ diệt thế như vậy? Ngô Không trong lòng trái ngược với nghi vấn này!

Nhưng ngay khoảnh khắc những nghi vấn này nổi lên trong lòng hắc, bỗng có một giọng nói không biết từ nơi nào truyền đến, nói: “Ngô Không, theo tiềm lực của ngươi được kích phát, vận mệnh thật sự của ngươi cuối cùng cũng chính thức bắt đầu...”

“Ngươi có biết, bây giờ trước mắt ngươi hiện ra tình cảnh địa cầu bị mấy trăm ngôi sao băng va chạm với nhau đến gần như hủy diệt, sẽ phát sinh sau hai mươi bốn năm thời không của các ngươi? Cũng tức là buổi chiều bảy tháng bảy năm bảy trăm chín mươi bốn giờ, kiếp số nhân loại trên thế giới sẽ giáng xuống?”

“Mà ngươi lại có thể bắt tử bắt diệt trong cuộc đại bạo nổ. Bởi vì, ngươi vốn chính là người cứu thế cuối cùng của thiên kiếp diệt thế này!”

“Ngươi sẽ cùng với hai người cứu nhân loại này về tận thế!”

Thanh âm còn xa lắm, Ngô Không chỉ thấy bên trong làn khói đen đặc như là tận thế, sau khi bùng nổ, làn khói đen ngập trời, nghiễm nhiên như tận thế, từ từ xuất hiện một bóng người!

Đó là một nam nhân cao lớn dị thường, nhìn thật một chút, sắc mặt nam nhân này đột nhiên lạnh lẽo như một khối huyền băng vạn năm, thậm chí còn lạnh hơn cả Ngô Không Bình cố gắng triển lộ gương mặt lạnh lùng của Tuyệt Nhu!

Mục đích chú ý nhất vẫn là, trên tay nam nhân này càng nắm chặt một thanh hắc kiếm hình dạng kỳ lạ, vô cùng lạnh lẽo tuyệt thế!

Ngô Không đã sớm nhíu mày thành một đường, hỏi: “Ngươi là ai?”

Nam nhân trẻ tuổi lạnh lùng này không hề trả lời, nhưng từ xa đã nghe được giọng nói an lành dị thường, cũng tức là giọng nói vừa rồi truyền đến, thay vào đó là trả lời: “Hắn, gọi là A Thiết!”

“Hắn, sẽ cùng một người trẻ tuổi gọi là Nhiếp Phong khác, cùng ngươi trở về Đường triều đã lâu, trợ giúp Đường Tăng lấy được Tây kinh, chỉ cần tây kinh trong tay, đến lúc đó, kiếp số của ta sẽ giáng lâm, mà trận thiên kiếp diệt thế này, liền có thể xoay chuyển hoàn toàn!”

Ngô Không Vạn liệu không tới lúc này nơi đây, lại có một thanh âm đáp lại nghi vấn của hắn, sự thật lại càng nói càng huyền ảo, Ngô Không càng nghe càng ít, hắn ngơ ngác hỏi: “Kiếp số của ngươi? Ngươi, là ai?”

Thanh âm tựa như còn xa gần lại vang lên: “Ta, là Như Lai, từ không có mà đến, cũng quy về vô hữu Như Lai!”

Cái gì? Trên đời thật sự có Như Lai sao?

Kiếp số như vừa tới, có phải hay không...

Ví dụ như — Kiếp?

Ngộ Không chỉ cảm thấy sự thật đã vượt qua tưởng tượng của hắn, nhưng không kịp truy hỏi, âm thanh tự xưng là “Như Lai” kia lại nói: “Ngộ Không, thiên kiếp tuyệt thế kia đã phát sinh vào hai mươi bốn năm trước., Nhưng thời gian ngươi đang ở hiện tại, vốn đã là một đoạn lịch sử trước lúc diệt thế trong số nhân loại, nhưng bởi vì một kẻ điên gọi là ” nửa thần” phá hủy thời gian tuyệt đối không có khả năng thay đổi “Quy luật tiền bối”, lịch sử vốn đã phát sinh, sẽ tràn ngập vô số sơ hở và khoảng trống...”

“Mà những lỗ hổng này lại trở thành mấu chốt giúp nhân loại xoay chuyển cảnh diệt thế thiên kiếp, bởi vì lịch sử chưa chắc đã không thể thay đổi!”

“Ngộ Không à ngộ không, lần này ta đem bộ dáng A Thiết trình bày cho ngươi, chính là muốn ngươi nhớ kỹ dáng vẻ của hắn, càng muốn ngươi hảo hảo nhớ kỹ. Sau khi lực lượng chân chính của ngươi hoàn toàn thức tỉnh, nhiệm vụ đầu tiên của ngươi, sắp xuyên qua thời không trở lại Tàng Pháp Tự năm Chương Lô. Ở nơi nào, ta sẽ có sự phụ ngươi lưu lại “Định Hải Thần Châm” và “Khúi găm”...”

“Sau khi lấy được Định Hải Thần Châm và túi găm, đó là lúc ngươi chính thức cùng A Thiết, Nhiếp Phong trở lại Đường triều, bước cuối con đường Tây Du...”

Tây Du? Giọng nói thần bí này gọi là Ngộ Không và hai người gọi là “A Thiết” và “Nhiếp Phong” cùng đi tây du thủ kinh? Ngộ Không nghe xong không khỏi bật cười, tự giễu nói: “Tây Du cái gì? Ngươi, cho rằng ta thật sự là Ngộ Không trong 《Tây Du Ký》? Đừng khoác lác nữa! Ta, chỉ là một quái vật bị người ta kỳ thị khắp nơi trong xã hội thôi!”

Như Lai nhớn nhoe hỏi lại: “Ngươi, vì sao lại cho rằng bản thân không phải Tôn Ngộ Không?”

“Ngươi cho rằng trên trán mình có hình khuyển, một đôi con ngươi màu vàng khác thường nhân, cùng với hàng hóa trên cánh tay, toàn bộ là ngẫu nhiên? Hết thấy, chỉ là dấu ấn và ký hiệu thân thể của ngươi, cũng là nguyên rửa vĩnh viễn của ngươi, tiền nhân lưu truyền bên trong Tôn Ngộ Không, chỉ là nghe nhầm thành sách thành thạo, chưa chắc đã đến từ đời này...”

“Mà khi ngươi biết được Tôn Ngộ Không chân chính, cũng tức là ngươi, cùng “Vô Định Thập Tự” liên quan với bốn chữ này, sẽ triệt để minh bạch chính mình rốt cuộc là cái gì, sẽ minh bạch, ngươi vì sao có thể trong cự bạo bất tử bất diệt...”

Vô định số mười? Đây rốt cuộc là thứ quý quái gì? Ngộ Không càng nghe càng thấy hồ đồ, nhưng lúc này thanh âm tự xưng là Như Lai lại nói: “Ngộ Không, ngươi chẳng những phải nhớ kỹ bộ dáng A Thiệt, ngươi còn phải nhớ kỹ. Tiền thân của ngươi, sớm đã sai một lần ở Tây Du. Lần này, là cơ hội thứ hai ngươi cứu thế, cũng là cơ hội cuối cùng, ngươi tuyệt đối không thể sai thêm lần nữa!”

“Ngươi sẽ càng khó khăn hơn chín chín tám mươi một, mà kiếp nạn đầu tiên của ngươi là phải đối mặt với nỗi khổ “Tuyệt Nhu” sinh ly tử biệt cả một đời của ngươi!”

“Nếu ngươi còn có lời gì muốn nói với nàng, liền mau nói với nàng đi. Bởi vì, ngươi cùng nàng, sau đó không lâu, khả năng này sẽ không bao giờ được gặp lại nữa...”

“Mặc dù, nàng căn bản tuyệt không đáng cho ái của ngươi, mà tình yêu giữa ngươi và nàng, so với phạm nhân trên đời còn yêu mến hơn, càng giống vầng trăng trong nước. Đóa hoa trong gương chưa từng phát sinh, nhưng dù sao cũng đã xảy ra. Mà nàng, càng yêu ngươi sâu hơn một hồi...”

“Cô ấy, vẫn luôn là giọt nước mắt đáng để cho Mỹ Hầu Vương Tôn Ngộ Không rơi, ai...”

“Ngộ không a ngộ không, tự giải quyết cho tốt đi...”

Cái gì? Cái thanh âm tự xưng là “Như Lai”, lại nói Tuyệt Nhu tuyệt đối không đáng để ngộ không yêu? Ngộ Không một mực nghe Như Lai nói, vốn càng nghe càng mê hoặc, ai biết được một câu nói kia, lại như một đạo sấm sét, nhất thời làm hắn

chấn động tâm thần., Đôi mắt vàng kim của hắn đột nhiên hiện lên một tia không cam lòng, vì Tuyết Nhu mà không cam lòng, thấy hai hàng lông mày của hắn nhướng lên, cả giận nói:

“Người nói thế rốt cuộc là có ý gì? Tuyết Nhu vì ta mà chịu nhiều đau khổ như vậy, ba năm trước ta và nàng ở bãi tha ma hiểm tử đầu vẫn sống., Nàng càng nắm chặt lấy tay ta hơn, tuyệt đối không muốn tách khỏi ta. Ta chỉ muốn tốt cho nàng thôi, cũng tự cảm thấy mình xứng với nàng không nổi, cho nên ta mới không muốn tiếp nhận sự yêu thương của nàng, nhưng người tuyệt đối không thể nhục mạ nàng không đáng để ta yêu! Như Lai! Rốt cuộc vì sao người lại nói như vậy với Tuyết Nhu? Vì sao người lại nói nàng như vậy?”

Ngô Không hỏi lại một vòng, càng nói càng khiến Tuyết Nhu cảm thấy không cam lòng, chỉ có điều, thanh âm của Như Lai sau khi dứt lời thì “ứ tự vì” đã càng lúc càng xa, chỉ mơ hồ nghe thấy câu cuối cùng Như Lai đưa tới:

“Nhân sinh khổ, hữu tình càng khổ...”

“Tôn Ngô Không, ở trong mắt Phật, nhân thế tình ái chỉ là một trường kiếp số...”

“Mà tình yêu của người và nàng ta, càng không nên xảy ra, có điều tình trái với thiên đạo, sẽ chỉ phạm vào hết định luật thương sinh của tam giới, chịu đựng sự khinh bỉ của cửu Thiên thập Địa Thần Ma Yêu, tội gì người lại vì nàng ta một người không đáng để người yêu quý mà hô trời đoạt đất, mắng thần phỉ báng Phật?”

“Sự ra đời của nàng chính là một chuyện mà thiên địa không thể tha thứ, sẽ có một ngày, khi người biết được thân phận chính thức của nàng thì sẽ có hy vọng, kiếp này kiếp này người...”

“Chưa từng gặp nàng, chưa từng yêu nàng...”

Giống như lời nói, tiếng nói càng lúc càng xa, càng lúc càng xa, cuối cùng không nghe thấy được gì.

Nhưng thanh âm Như Lai càng đi càng xa, lửa giận trong lòng Ngô Không lại càng cháy càng mãnh liệt, hắn còn đang cao giọng hướng về phía thanh âm Như Lai đi xa mà gầm rú:

“Không công bằng không công bình! Người nói như Tuyết Nhu không công bằng! Như Lai người đi nơi nào? Người mau nói ra cho rõ! Mau ra đây nói rõ ràng đi!”

Ngô Không càng tức giận, rất khó tưởng tượng, hắn xưa nay đối với tuyết nhu băng sơn, một khi tức giận bùng bùng, sẽ căm tức đến mức như vậy!

Kỳ thực ngô không sợ dĩ tức giận, là bởi vì hắn không cam lòng như trước lấy một cái tư thái cao cao tại thượng, đánh giá yêu thương của Tuyết Nhu đối với hắn, cho dù vừa rồi thanh âm đó thật sự là Như Lai, cũng tuyệt đối không có tư cách đánh giá Tuyết Nhu!

Thế nhưng, Nhâm Ngô Không kêu gào như thế nào, phương xa đã không còn ai đáp lại cái người gọi là “Như Lai” kia, nhưng ngay vào lúc này, sau lưng Ngô Không lại truyền tới một âm thanh khác: “Này! Rốt cuộc người đang cãi nhau cái gì?”

Thanh âm này nghe vô cùng quen thuộc, Ngô Không vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người nói ra câu nói này chính là nhân viên hộ vệ ban đêm của đại điện “Lão Triệu”

“Lão Triệu, là người?”

Vạn liệu không đến, lão Triệu lại đột nhiên xuất hiện sau lưng mình. Ngô Không chợt nhìn thấy lão Triệu, vừa rồi định thần, hắn lập tức nhìn lại phương hướng thanh âm Như Lai vừa rồi đi xa, chỉ thấy cảnh tượng khủng bố diệt thế như Lưu Tinh Vũ vừa rồi đã hoàn toàn tan thành mây khói, thậm chí ngay cả A Thiết tay cầm tuyệt thế hắc kiếm kia cũng đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi!

Cả tòa thành thị lại như bình thường, tựa như cái gì cũng không có phát sinh!

Ngô Không không khỏi sửng sốt trong lòng, a... Lẽ nào vừa rồi Diệt Thế Cảnh tượng cùng với A Thiết kia, còn có lời dặn “Như Lai” gọi hắn đến Tây Du, toàn bộ đều thuộc về “Ảo giác”?

Lão Triệu nói: “Ngô Không, vừa rồi người kêu vớ vẩn gì ở giữa đường vậy? Sao giống như đang mắng to cái gì Như Lai?”

Người cho rằng mình thật sự là Tôn Ngộ Không chuyên đối nghịch với Như Lai sao?”

Ngộ Không không nói, nhưng lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh! Tôi nay không biết vì sao, lại nhìn thấy một số nhân vật bình thường tuyệt sẽ không nhìn thấy; đầu tiên có nhân vật thần bí kia nhảy lầu, tiếp đó cảm thấy mình bỏ mình trên lầu, còn có Như Lai đang biểu hiện cảnh giới diệt thế cho hấn thấy, cùng với Như Lai kêu hấn rời xa Tuyết Nhu, lời khuyên vô lý!

Chẳng lẽ... hấn điên rồi?

Ngộ Không nghi ngờ, hấn chợt ngưng trọng hỏi lão Triệu:

“Lão Triệu, người vừa rồi có thể thấy... đích lên cao thai của ta là trên sân khấu?”

Lão Triệu không hiểu đáp: “Đương nhiên thấy rồi! Ta là hộ vệ lầu năm nha, người phải cười cơ quan phụ tá cao nhất, trước tiên phải vượt qua trạm gác của ta đã, đó là chuyện của mấy chục ly!”

“Nhưng ta có một điểm không rõ, người rút cuộc là từ Thiên Đài xuống bằng cách nào? Làm sao ta không thấy được cơ hội này từ trên trời hạ xuống? Sau đó ta nghe thấy bên ngoài đại điện truyền đến một tiếng nổ mạnh ù, liền chạy ra xem rút cuộc là cái gì, lại thấy người sớm đã đứng ở giữa đường hầm hầm, còn mắng cái gì Như Lai, ha ha! Chẳng lẽ người là từ Thiên Đài nhảy xuống?”

Ngộ Không khẽ giật mình, trái tim trầm xuống dưới, chỉ vì lão Triệu không thấy hấn ngồi xe ngựa xuống, lại nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, lẽ nào mấy chục năm trước hấn bỏ mình tại lầu, cũng không phải ảo giác, mà là sự thật?

Còn có, lão Triệu chạy ra đại điện ước mười mấy giây, nhưng lúc đó Ngộ Không đã niệm thần trách phạt, mà Như Lai lại nói nhiều lời với hấn như vậy, còn có trận diệt thế cảnh tượng kia, chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi đã phát sinh?

Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!

Mặt lão Triệu thấy Ngộ Không đã hồng trện thanh, mồ hôi lạnh từ cái trán chảy xuống, không khỏi nói: “Này! Nhìn người hình như có chút không đúng, có bệnh hay không? Nếu quá mệt mỏi, không bằng đêm nay nghỉ ngơi thật tốt một chút!

Người ở trên không trung lau cửa sổ đi, không thể không có tinh thần!”

Lời nói của lão Triệu cũng không phải không có lý. Ngộ Không thăm nghĩ, có lẽ hẳn nên tạm dừng làm việc một đêm, về nhà rồi nói sau.

Vì vậy hẳn từ từ xoay người, đi đến con đường trở về nhà.

Lão Triệu nói xong thì “Ngày mai gặp lại”, Ngộ Không cũng nặng nề đáp ứng một tiếng. Thế nhưng không biết vì sao, nhưng trong lòng hẳn lại đồng thời dâng lên một cổ dự cảm, có lẽ...

Tôi nay đã là lần cuối cùng hẳn tới đại điện Ma Thiên này, lần cuối cùng nhìn thấy lão Triệu!

Ngày mai sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa rồi!

Khi Ngộ Không trở về nhà, lúc này trên sân khấu của ma thiên lâu bỗng xuất hiện một bóng người!

Nhìn thật một chút, bóng người này, rõ ràng là nam nhân thần bí vừa rời Ngộ Không gặp phải!

A...? Hóa ra, tất cả những thứ vừa mới Ngộ Không đều là ảo giác? Hóa ra nam nhân thần bí này thật sự tồn tại?

Vậy thì vì sao hẳn lại ra đài rồi biến mất không còn tăm hơi? Ngộ Không, cũng từng không chết ở Đọa Lâu thật sao?

Nhưng thấy nam nhân thần bí này nhìn theo bóng lưng Ngộ Không từ từ đi xa, đột nhiên tà tà cười nói: “Ha ha... Ha ha, rốt cuộc, hẳn lại chết rồi mới chết, chết rồi sống tiếp, lực lượng của hẳn, đã bị ta dụ hẳn ngã xuống lầu bỏ mình, mà trong lúc trùng sinh đã tỉnh lại...”

Ồ? Cái gì mà một cái chết rồi mới sống tiếp? Rốt cuộc nam nhân thần bí này đang nói cái gì? Vừa rồi y nhảy lầu xuống trước mặt Ngộ Không, hóa ra là định dụ Ngộ Không Đọa Lâu chết? Vì sao y phải làm vậy?

Ngộ Không, vừa rồi thật sự đã chết rồi sao? Tiếp theo lại chết tiếp? Hẳn, vì sao có thể rơi vào tan xương nát thịt mà vẫn có thể sống lại chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những lời này của nam nhân thần bí, nguyên lai cũng không phải là đang lảm bảm, mà là có người lắng nghe, nhưng nghe phía sau hắn cũng truyền đến một âm thanh, cười hắc hắc nói: “Nếu, lực lượng của hắn cũng đã bị người làm tỉnh lại, phải chăng, đã đến thời điểm tiến hành bước cuối cùng?”

Chủ nhân của tiếng cười này, vừa nói vừa cất bước tiến lên, đứng ở bên cạnh nam nhân thần bí kia, nhưng gương mặt của chủ nhân tiếng cười này, lại là một gương mặt ngoài dự liệu!

Chỉ vì người này, không ngờ hoàn toàn giống nam nhân thần bí kia như đúc!

Dung mạo giống nhau như đúc! Toàn bộ đều giống nhau như đúc! Độ cao giống nhau như đúc! Giống như đúc tuổi!

Ngoài ra, còn có nụ cười tà ác y như vậy!

Hắn, thậm chí so với huynh đệ sinh đôi giống với nam nhân thần bí kia, hắn tựa như một mặt gương của nam nhân thần bí!

***

***

***

Thiên! Trên đời này, lại có hai người giống như là khuôn đúc ra vậy, hoàn toàn giống nhau như đúc? Nhưng mà, chuyện khiến người ta chân dị còn lục tục có thừa! Nhưng nghe sau lưng hai nam nhân thần bí, lại truyền tới một âm thanh khác, cười tà dị nói: “Theo ta cho rằng, lực lượng của hắn mặc dù đã bị cạn bấy vừa rồi của người làm tỉnh lại, nhưng cũng chỉ là mới hồi phục trạng thái mà thôi, còn chưa là cảnh giới tốt nhất của hắn, cũng chưa phải là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiến hành bước cuối cùng...”

“Chúng ta cần phải đẩy thứ sức mạnh ẩn giấu vô địch chân chính của hắn ra xa nữa, vừa này đã xem như đại công cáo thành rồi!”

Những lời này vừa ra, hai gã thần bí đứng ở phía trước đã lập tức xoay người, nhìn lại người vừa lên tiếng.

Thấy rõ ràng, người vừa lên tiếng này, trời...! Hắn, hắn vậy mà cũng giống người đầu tiên, hai nam nhân thần bí giống nhau như đúc!

Trên đời này lại có tới ba nam nhân thần bí giống nhau như đúc!

Sự thật càng lúc càng khó có thể tưởng tượng, chỉ thấy gã nam nhân thần bí cầm đầu thông thả bày ra nụ cười đã tính trước, kỳ thật nhìn thật một chút, gã nam nhân thần bí này mặc dù giống hai gã nam nhân thần bí như đúc, duy chỉ có mu bàn tay gã là ‘Đùng’, độ giao dịch của mười ngàn là màu đen, mà sau đó hai gã thần bí trên mu bàn tay là đường điều kiện là màu đỏ máu, gã nam nhân thần bí cầm đầu là người lãnh đạo của ba người bọn họ!

Nhưng nghe được tên nam nhân thần bí có quy mô màu đen này một bên cười chậm rãi, một bên lại nói: “Ừm, ta cũng cho rằng như thế, đặc biệt là sau khi hấn sống lại, đứng ở giữa đường mờ mịt hơn mười mấy giây, chắc hẳn lực lượng còn chưa đạt đến thành thực.”

“Nếu như, trước hết chúng ta phải bức lực lượng ẩn giấu vô địch nhất của hấn thêm một bước, mới có thể tiến hành một bước cuối cùng, vậy các người cho rằng, chúng ta nên làm thế nào để bức hấn trở nên vô cùng nhuần nhuyễn?”

Sai rồi! Ba nam nhân thần bí này mặc dù nhìn như sâu không lường được, nhưng mà vẫn hiểu lầm Ngô Không mờ mịt hơn mười giây.

Ngô Không mờ mịt, tất cả là vì trong mười mấy giây đó hấn nhìn thấy một số dị tượng diệt thế mà người ngoài không cách nào nhìn thấy được. Hấn nhìn thấy một A Thiết có khả năng sẽ cùng đi với hấn chu du về phía Tây, còn nghe được một âm thanh tự xưng là Như Lai. Loại dị tượng này, ngược lại ba nam nhân thần bí kia lại không hề phát giác gì về hấn?

Tầng thứ của “Như Lai” đã vượt xa cảm giác của ba nam nhân thần bí này?

Chỉ có bất luận thế nào, nam nhân thần bí cầm đầu mới hỏi câu này, hai người còn lại lập tức nhe răng cười hắc hắc, cùng nói: “Muốn hấn thỏa thích phát huy lực lượng tiềm tàng của mình, thật ra chỉ có một cách...”

“Một phương pháp thỏa thích nhất, đó là...”

“Đưa hấn đi —— đi. Đến —— tận cùng!”

Rất khó tưởng tượng, hai người cùng lên tiếng trả lời ngữ điệu cùng bước chân lại giống như vậy, giống như cùng một cái đầu cùng miệng nói chuyện vậy.

Mà cái gọi là ” Đem tình hấn đi đến tận cùng”, hai người mặc dù không giải thích, nhưng cầm đầu nam nhân thần bí kia không cần bất cứ lời giải thích nào của hai người, lại thoáng như đã ngầm hiểu, phảng phất, hấn cũng dùng cùng một cái đầu với bọn họ.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Thiên Đài bỗng nhiên vang lên tiếng cười tà ác của ba người.

Ngay cả tiếng cười tà ác của ba người cũng giống nhau như đúc, giống nhau như đúc...

Nghe thấy thế người ta sờn cả tóc gáy!

Tâm trạng thấp thỏm!

Cực độ thấp thỏm!

Ra khỏi toà lâu các cao lớn Ma Thiên, Ngô Không một mực đi về nhà, một trái tim bình thường không sợ hãi, nhưng lại dị thường thấp thỏm!

Nhưng mà trong lòng hấn vẫn thấp thỏm bất an, không phải vì mình mà vì Tuyết Nhu!

Chuyện phát sinh tối nay, thực sự vượt ngoài tưởng tượng của hấn, đến nay hấn vẫn không rõ, rốt cuộc là mình đã từng Phủ Lâu bỏ mình? Chỉ vì thanh âm tan xương nát thịt rơi xuống mặt đất khi Đọa Lâu kia, đối với hấn mà nói thực sự quá chân thực, tuyệt đối không phải ảo giác, nhưng nếu Đọa Lâu của hấn là thật, vậy tại sao hấn vẫn bình yên không chết?

Nhưng, nếu như hấn ngã xuống lầu bỏ mình chỉ là ảo giác, sau cùng thì giải thích như thế nào đây, hấn không có bất cứ xe ngựa nào thì có thể đi từ trên đài cao xuống tới mặt đất?

Mà nếu như hấn rớt xuống lầu bỏ mình là sự thật thì thần bí nam nhân kia cũng có khả năng đã từng xuất hiện. Thậm chí cái thanh âm tự xưng Như Lai kia, hướng tới Diệt Thế Cảnh Tượng, cùng với A Thiết tay cầm tuyệt thế hắc kiếm kia, cũng rất có khả năng là sự thật!

Nếu như tất cả những điều này đều là thật, vậy thì trước đây không lâu hần và Tuyết Nhu sẽ không bao giờ gặp lại nhau, lại có thể là sự thật hay không? Còn có thể nói Tuyết Nhu tuyệt đối không đáng để ngộ không yêu, một câu này, mới là câu mà Ngộ Không thông hận nhất đến nay, cũng là một câu lo lắng nhất, đối với hần mà nói, thậm chí còn giống như một câu nguyên rủa!

Bởi vì sâu trong lòng hần, hần thực sự quá yêu thương Tuyết Nhu, cho dù hần chưa bao giờ để cho nàng biết, cho dù hần một mực sợ nàng kia tuyệt như chết thảm sẽ trở thành sự thật, hần vẫn không đành lòng, cũng không nỡ ” Vĩnh viễn” với nàng!

Cho nên, hần một mực vì Tuyết Nhu mà thấp thỏm bất an.

Nhưng mà, có lẽ Ngộ Không vì Tuyết Nhu mà thấp thỏm bất an, kỳ thật là đúng.

Ngay khi hần vừa định đi, bất tri bất giác đã về tới nhà cũ nát của hần và Tuyết Nhu kia.

Khi hần đẩy cửa bước vào, bỗng nhiên phát hiện cửa phòng tuyết mềm bên kia đang mở rộng, mà Tuyết Nhu...

Rõ ràng đã không còn ở đây nữa rồi!

“Tuyết Nhu!”

Ngộ Không tìm khắp mỗi góc ngách của gian hàng cực nhỏ, thủy chung không thấy bóng dáng Tuyết Nhu, đã là nửa đêm rồi, nàng lên giường nghỉ ngơi trên giường này không thấy thời gian nghỉ ngơi hay sao?

Tối nay đến trước khi làm việc ở Ma Thiên Lô, Tuyết Nhu từng tràn đầy mong đợi bụng ra một bát canh đậu đỏ cho hần từ trong bếp, canh bây giờ vẫn còn trong nồi, người đã không còn, nàng rốt cuộc đã đi đâu? Trầm ngâm, nàng xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn?

Ngộ Không cảm thấy tâm tình bất an, bởi vì tối nay hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện không tầm thường, mà Tuyết Nhu lại không bình thường cứ thế mất tích ngay lúc này thực sự khiến người ta lo lắng.

Hắn lập tức chạy ra ngoài đường, nhìn xem Tuyết Nhu liệu có đến nhà của gia khanh bên cạnh hay không, hoặc tiếp giáp với mấy hộ gia đình. Tất cả mọi người đã sớm lên giường ngủ. Mọi người mở to đôi mắt ngái ngủ, cũng không biết Tuyết Nhu đã đi đâu vào nửa đêm rồi.

Trong lòng Ngô Không thấp thỏm, dần dần biến thành tâm cháy như lửa đốt, Tuyết Nhu ngày mai còn phải như thường đến ốc xá làm việc, luận lý, nàng tuyệt đối không nên ra ngoài nữa, vốn nên nghỉ ngơi sớm, sự tình càng lúc càng khiến người ta nghi ngờ, Ngô Không vừa nghĩ vậy, đột nhiên...

Hắn bỗng phát hiện, mình có thể cảm giác được tuyết nhu!

Đúng vậy! Không biết vì sao, Ngô Không phát hiện khi hắn chuyên chú nghĩ tới Tuyết Nhu như vậy, ý thức trong đầu đột nhiên dâng lên cảm giác phương vị của Tuyết Nhu!

Cái này..., đến tột cùng là cảm giác gì đây?

Lẽ nào là lực lượng cảm ứng tinh thần trong truyền thuyết?

Ngô Không không biết mình có hay không một loại cảm ứng tinh thần thần kỳ, hắn chỉ biết là khi toàn bộ tinh thần đều lo lắng cho hướng đi của Tuyết Nhu, tinh thần vừa tập trung vào chuyện của Tuyết Nhu, hắn đã mơ hồ cảm thấy phương hướng xử lý của Tuyết Nhu bây giờ!

“Nàng ở bên kia không xa?”

Ngô Không liếc xéo về phía cuối con đường, không biết cảm giác của mình là sai hay đúng, cũng không biết vì sao mình đột nhiên có chút cảm ứng lực lượng, hắn không nghĩ nhiều nữa, liền đi tới phía cuối mấy con phố.

Mà cảm ứng của hắn cũng phi thường chuẩn xác, bởi vì hắn thật sự ở mấy chỗ ngoài cuối con đường tìm được Tuyết Nhu!

Nhưng mà giờ phút này Tuyết Nhu lại đang làm một số chuyện mà hắn tạo ra giấc mộng cũng không nghĩ tới.

Một số chuyện khiến hắn không đành lòng lập tức tiến lên vạch trần.

Rốt cuộc hắn không làm kinh động Tuyết Nhu nữa, quay người trở về.

Hôm sau, lúc sáng sớm tám giờ.

Đã là mặt trời lên ở phương đông, nhưng Ngô Không vẫn ngồi trong sảnh nhỏ hẹp, vẻ mặt mờ mịt, như đang chờ đợi.

Hắn đang mờ mịt chờ đợi, chỉ vì Tuyết Nhu vẫn chưa trở về.

Vì sao nàng còn chưa trở về? Đêm qua rốt cuộc đêm nay nàng ra ngoài làm gì? Ngô Không rốt cuộc phát hiện nàng đang làm gì?

Rốt cuộc, tám giờ mười lăm phút, cửa phòng từ từ mở ra, một người đã rón rén, lặng lẽ đẩy cửa tiến vào.

Là Tuyết Nhu.

Cuối cùng cô cũng trở lại rồi.

Nhìn Tuyết Nhu hôm nay, không chỉ có vẻ mặt mệt mỏi, mái tóc dính đầy bụi bẩn, khoác lên vai, xem ra vô cùng mệt mỏi.

Nhưng mà cơn mệt mỏi của Tuyết Nhu nhanh chóng bị sự kinh ngạc thay thế, chỉ vì nàng bước vào trong cửa, chợt thấy Ngô Không đang yên lặng ngồi ở trong sảnh, không khỏi hoảng sợ, giống như hải tử làm chuyện sai lầm bị phát hiện.

Nàng sững sờ nhìn nàng đang cúi đầu ngồi, một mảnh Ngô Không tĩnh mịch, bỗng dừng hỏi: “Ngô... Không, ngươi... Sao hôm nay ngươi lại... trở về sớm như vậy?”

“Vừa rồi ta đã đến thị trường mua thức ăn, nhìn xem... Có thể làm chút gì đó cho ngươi...”

Tuyết Nhu rõ ràng nói dối, trong tay nàng cũng không có đồ ăn, nàng chỉ là chưa dự đoán được Ngô Không sẽ trở về vào lúc này, trong lúc nhất thời không biết làm sao, tìm có lung tung mà thôi, bởi vì mỗi đêm Ngô Không ra ngoài làm việc, cũng cần đến chín buổi sáng mới có thể trở về ngồi trên giường nghỉ ngơi, ban đêm lại rời giường hướng về chiến trường dưới mặt đất, tiếp theo mới tiếp tục sống kiếp sống trên không trung mỗi đêm.

Mà lời nói dối này của Tuyết Nhu cũng quá khác lạ, đặc biệt đêm qua nàng đã nhìn thấy những chuyện mà Ngô Không làm, hắn trầm giọng nói: “Tuyết Nhu, kỳ thật đêm qua ta vì có một số chuyện, hơn hai giờ đã trở về rồi, nhưng muội, lại không ở đêm hôm đó.”

Chợt đêm qua Ngô Không đã trở về từ lâu, trong lòng Tuyết Nhu không khỏi trầm xuống dưới, nàng ấp úng nói: “Đúng vậy, đêm qua sau khi muội đi, bởi vì ta cảm thấy có chút buồn bực, vì vậy đến công viên gần đó đi dạo một chút, không ngờ lại ngủ say, bị nhốt dưới một gốc cây ở công viên, mãi đến tận bây giờ mới tỉnh lại...”

Một lời nói dối như vậy, thật sự là nằm mơ giữa ban ngày! Ngô Không cũng dứt khoát không hề đổi hướng vuốt góc nữa, đột nhiên tiến lên nắm chặt lấy tay nàng, trực tiếp nói: “Tuyết Nhu, đến bước này, sao ngươi còn muốn giấu ta?”

“Tuyết rơi, đêm nào cũng phải đêm khuya khoắt ngồi xếp bằng trên đường đôn tuyết một mình, ngày thường lại phải qua bánh xe làm nữ nhân, còn phải hao hết tâm tư kiếm đồ ăn cho ta, mỗi ngày chỉ có thể ngủ hai hôm, tư vị ba giờ đồng hồ, khó chịu đúng không?”

Cái gì? Hóa ra đêm qua Tuyết Nhu lại mạo hiểm lạnh giá, ở đầu đường xó chợ? Đây chính là chuyện nhìn thấy nàng làm đêm qua?

Cánh tay Tuyết Nhu run rẩy, sau khi vạch trần nàng mỗi đêm ở vườn lá bảo tố, còn lén lút kiêm chức tuyết quét đường mà run rẩy. Nàng cúi đầu, không dám nhìn lại cặp mắt vàng kim của Ngô Không đang trừng mắt nhìn nàng, trả lời dứt quãng: “Vâng... Đúng là sau khi người ra ngoài làm việc, ta cũng lén lút ra ngoài làm kiêm chức, nhưng... Đây đều là ta cam tâm tình nguyện, không đi cùng người...”

Ngô Không nói: “Nhưng ngày sau người làm công ở vườn khoa tuyết đã đủ nhét miệng, người mệt mỏi rồi ngày đêm chịu khổ như vậy là vì cái gì?”

Tuyết Nhu đã bị Ngô Không ép đến mức nước mắt rơi lã chã, nàng buồn bã nói: “Bởi vì... ta không đành lòng nhìn thấy người... để dành tiền làm não bộ phẫu thuật cho ta, rồi lại lên chiến trường dưới đất làm Đồ lão đại, ta không nỡ nhìn thấy người mỗi lần trở về, khóe miệng còn có vết máu... Vết máu...”

“Kỳ thật... Ta vốn không muốn làm não bộ phẫu thuật... Khôi phục ký ức cũ, chỉ cần ta... có thể ở bên cạnh người lúc này... Rất tốt rồi...”

“Nhưng nếu đã muốn tìm về... Thân phận thật sự của hai ta trước đây, là người cho rằng chuyện nên làm, ta cũng cam tâm tình nguyện cùng người... hoàn thành tâm nguyện này, mà ban đêm làm nhiều hơn... Một phần kiêm chức, là thứ duy nhất ta có thể giảm bớt... Áp lực...”

Không tệ! Lấy thù lao mà mỗi lần ngộ không tới chiến trường trong lòng đất kiếm được ít ỏi, phải kiếm đủ tiền đưa vào phòng phẫu thuật, chỉ sợ phải chịu thêm ít nhất hai năm nữa, máu chảy thêm hai năm!

Nhưng máu huyết hai năm lại quá nhiều đối với Tuyết Nhu! Tuy bản thân Ngộ Không không có cảm giác đau đớn, nhưng mỗi lần thấy hấn bị thương trở về, tim nàng lại đau như đao cắt!

Nàng thà rằng mình chịu khổ, cũng không muốn thấy Ngộ Không lại gom tiền tìm về thân thể của nàng mà chịu khổ, mà chỉ cần nàng có thể cắn chặt hàm răng, tận lực không ngủ không nghỉ, làm thêm một phần kiêm chức, liền có thể mau chóng gom góp đủ tiền làm nghĩa vụ, để Ngộ Không mau chóng rời khỏi chiến trường dưới mặt đất, nàng tình nguyện tự chịu khổ hải, cũng muốn mau chóng cho Ngộ Không thoát khỏi bể khổ!

“Người làm việc ngày đêm mệt mỏi như vậy, đã làm bao lâu rồi?”

Tuyết Nhu vẫn cúi thấp đầu, nhanh chóng đáp: “Đã có... rồi...”

Nửa tuổi rồi? Hóa ra, nàng vì hấn mà chịu khổ như vậy, đã chịu đựng tận năm sao?

Ngộ Không vẫn một tay cầm lấy cánh tay mềm mại như tuyết, gương mặt càng lúc càng tái nhợt, đây cũng là lần đầu tiên hấn chủ động nắm chặt tay nàng từ khi còn sống đến nay, chỉ cảm thấy tay của nàng lạnh lẽo dị thường, là bởi vì không ngủ không nghỉ cả đêm, san bằng đường tuyết quét tới mức tay chân đông cứng lại...

Còn có vết rách lòng bàn tay của nàng bị băng tuyết đông cứng đến mức da tróc thịt bong; còn đôi mắt vốn mỹ lệ động lòng người của nàng, đã bởi vì thời gian dài buồn ngủ mà hiện

đầy gân đỏ, còn có thân thể đơn bạc run rẩy, còn có vết nước mắt the lương nang rớt cuộc cũng từ trong hốc mắt lăn xuống...

Hắn bỗng nhiên phát giác, nang hôm nay đến tình trạng này, toàn bộ là vì hắn một mực khư khư cố chấp, nhất định phải tìm về quá khứ của hai người bọn họ mới hết hy vọng, nhưng ngẫm lại, tối nay hắn mới hoàn toàn minh bạch, thì ra, quá khứ đã qua, chưa chắc đáng truy tìm.

Quan trọng nhất chính là bây giờ vẫn là hai người bọn họ có hàm răng giao nhau, còn Tuyết Nhu thì nắm chặt tay hắn, mới là quan trọng nhất.

Nhìn trên mặt Tuyết Nhu chưa khô nước mắt, nhìn đôi tay bị đông lạnh đến mức da tróc thịt bong của Tuyết Nhu, nhìn thân hình yếu đuối của Tuyết Nhu lén lút chịu nhiều đau khổ vì hắn như vậy, nhưng bị hắn vạch trần ngược lại lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, từ trước đến giờ nang chưa từng cảm nhận được sự đau đớn của Ngô Không, trái tim đau đến mức như muốn xé ra...

Cái này, hóa ra là cảm giác đau đớn?

Hắn muốn lập tức nói cho Tuyết Nhu biết, nang đau lòng vì nang tới mức nào; hắn muốn nói cho Tuyết Nhu biết bao nhiêu lần, thật ra hắn rất thích nang, nang muốn được bề nghề cả đời.

Nhưng lời nói đến môi lại muốn nói khó nói, bởi vì...

Xưa nay hắn đối với Tuyết Nhu thực sự quá lạnh khốc, bản thân đã không thể nào đối mặt với quá khứ, cũng không thể nào tin được hắn ở trước mắt, sẽ nói ra những lời thích cô ấy!

Miệng yêu thích ở trong lòng khó mà mở ra...

Mà ngay khoảnh khắc Ngô Không muốn nói khó nói, trong lòng hắn rút cuộc cũng ngầm hạ quyết định.

Hắn chột buông tay Tuyết Nhu ra, quay người đi ra đại môn.

Tuyết Nhu đột nhiên xoay người rời đi, hốt hoảng gọi lại: “Ngô Không... Người... đi đâu đây?”

Ngô Không nặng nề bỏ lại một câu, nói: “Yên tâm, ta sẽ không bỏ rơi ngươi như vậy đâu.”

“Người thực sự mệt mỏi, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt một chút đi!”

Nói xong đã đẩy cửa rời đi.

Đến tận cùng Ngộ Không bỗng nhiên đưa ra quyết định thế nào?

***

Ai mà biết được!

Nhưng có thể khẳng định chính là, nếu hắn đã biết Tuyết Nhu làm tất cả những gì, vậy bây giờ hắn đã quyết định...

Chính là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời hắn ta!

Bất kể những người khác muốn như thế nào...

Bất kể Thần Ma Yêu của cửu Thiên thập Địa bị ổi đến mức nào...

Bất kể là “Nhu Lai” thần bí kia bình định thế nào...

Hắn, Tôn Ngộ Không, cũng sẽ thủ vững quyết định chính xác nhất của mình!

Sau khi Ngộ Không rời đi, nhà rất nhỏ lại khôi phục một khoảng yên bình.

Vén vén còn lại Tuyết Nhu ngơ ngác ngã ngồi trên ghế trong sảnh, còn đang ngơ ngác nghĩ đến Ngộ Không vừa mới nói mỗi câu, phảng phất nghĩ đến si ngốc.

Cô không hiểu, vì sao sau khi Ngộ Không biết mình luôn giấu giếm hắn kiêm chức ban đêm, lại không trách cô? Nếu là lúc bình thường, chỉ sợ gương mặt hắn đã trở nên nghiêm túc.

Hôm nay, hắn phảng phất có chút khác với ngày thường, nhất là đôi đồng tử màu vàng của hắn, càng giống có một cỗ quang mang. Một cỗ quang mang tiềm ẩn như đã lâu, rốt cuộc bởi vì một ít duyên cớ hoặc kích thích, lại lần nữa lộ ra phong mang...

Một luồng phong mang vốn đã là vũ khí kinh thế...

Nghĩ như vậy, Tuyết Nhu lại không tự chủ được đi đến trước tủ lạnh, bắt đầu làm thức ăn cho đêm mây chuẩn bị cho Ngộ Không.

Kỳ thật vừa rồi Ngô Không không nói nửa câu liền rời đi, nàng cũng không dám khẳng định tối nay hắn còn có thể ra ngoài làm việc hay không, càng không biết sau khi hắn trở về, sẽ xử trí chuyện y kiêm chức như thế nào.

Nhưng Tuyết Nhu đã quen, mỗi khi trở về làm kiêm chức, vẫn sẽ không từ tốn làm việc chuẩn bị đồ ăn ngon cho Ngô Không, bất kể tâm ý của hắn đối với nàng có chấp nhận hay không, nàng vẫn là mưa gió không thay đổi, toàn tâm toàn ý vì hắn.

Mà mặc dù hiện giờ tâm tình của nàng hỗn loạn, nhưng nàng vẫn là quán tính, vô thức mở ra máy lạnh, ai mà biết...

Cửa gỗ mở ra, nàng cảm thấy hai mắt sáng ngời!

Bởi vì nồi nước đậu đỏ mà đêm qua nàng đặt ở trong khoang gỗ, nên đã bị lấy sạch cả nồi rồi!

A...? Nước sốt đậu đỏ trong nồi phát ra thanh quang, chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Hắn ăn rồi?

Rốt cuộc hắn cũng chịu ăn muôn vàn tâm ý nàng làm cho hắn, một phen thâm tình?

Trái tim Tuyết Nhu thoáng chốc dâng lên một tia khó hiểu và vui sướng khó tả! Nàng vui sướng là vì tâm ý của nàng, rốt cuộc không có uổng phí mà vui sướng!

Nàng không hiểu, lại bởi vì mấy năm nay, Ngô Không chưa từng ném qua thứ nàng đã làm cho nàng, hôm nay vì sao hắn lại ăn nữa?

“Ngô Không...”

“Tâm của ngươi... Bao giờ ngươi đang... muốn làm gì?”

Chỉ có điều, Tuyết Nhu vui sướng dị thường ngăn ngủ, bởi vì ngay lúc này, phía sau nàng bỗng vang lên một thanh âm, tà dị cười nói: “Ha ha... Làm người ta cảm động biết bao, hắn, rốt cuộc cũng chịu ăn đồ ngươi chuẩn bị cho hắn rồi...”

“Có thể thấy được nam nhân ngươi thích, bất luận dáng vẻ như thế nào, một mở miệng ra cứng miệng như thế nào, tim của hắn, vẫn được rèn từ thịt, vô luận hắn sẽ vô địch như thế nào, hắn, vẫn là một người có máu có thịt...”

“Mà chính bởi vì hấn vẫn là thịt, chúng ta...”

“Chỉ là, khỏe rồi.... còn ——”

Cho nàng mượn dùng một lát?

Tuyết Nhu chợt nghe thấy âm thanh này, vội quay đầu lại nhìn, không ngờ lại phát hiện, chẳng biết từ lúc nào, phía sau nàng có ba nam nhân thần bí, dáng dấp giống nhau như đúc, toàn thân mặc Tây phục màu đen!

Nhưng mà, chợt thấy trong phòng đột nhiên xuất hiện ba nam nhân thần bí, tuyết duyên mặc dù khiếp sợ, nhưng bước tiếp theo của nàng, lại nằm ngoài dự liệu của ba nam nhân thần bí!

Tại lúc nàng còn chưa biết rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nàng đột nhiên phát lực phi nước đại, đoạt cửa mà ra!

Bởi vì khi nàng nghe thấy ba nam nhân thần bí kia nói muốn ”Mượn nàng dùng” mà nói, nàng đã tức thời hiểu ý, người đến là hướng về phía Ngô Không mà đến, nàng tuyệt đối không muốn mình trở thành bao quần áo gánh vác Ngô Không! Nàng chỉ muốn nàng bình an!

Không đợi ba nam nhân thần bí có bất cứ phản ứng gì, tay nàng đã nắm lấy cửa chính!

Duy chỉ vừa mở cửa, nàng mới phát hiện, mình căn bản trốn không thoát!

Lúc này bên ngoài đại môn, thỉnh linh có mấy chục bóng người đang đứng!

***

***

Mấy chục nam nhân giống ba nam nhân thần bí như đúc kia!

Cái gì? Hóa ra, ba nam nhân thần bí giống nhau như đúc kia, không phải chỉ có ba người, mà là hơn mười người?

Điều này có khả năng sao?

Trên đời này thật sự có mấy chục người có thể lớn lên hoàn toàn giống nhau như đúc?

Bọn họ, đến cùng là người nào?

Hít kết một tiếng, bọn họ vốn không phải người, mà là...?

Trời...

Chương thứ hai nghịch luân hồi

Khoảng cách xa xôi nhất trên đời, không phải sinh và tử.

Mà không phải ta đang đứng trước mặt người, người lại không biết ta yêu người.

Khoảng cách xa nhất trên đời, không phải ta đứng trước mặt người, người lại không biết ta yêu người,

Mà rõ ràng biết tương hỗ tương ái với nhau, lại không thể ở cùng một chỗ.

Khoảng cách xa nhất trên đời này, không phải rõ ràng là yêu nhau, nhưng lại không thể ở bên nhau.

Mà rõ ràng không cách nào ngăn cản cảm giác nhung nhớ này, lại còn cố ý làm bộ không để trong lòng.

Một khoảng cách xa xôi nhất trên đời, không phải rõ ràng không cách nào ngăn cản nỗi nhung nhớ này.

Nhưng hắn còn cố ý giả vờ như không để người trong lòng.

Mà là dùng tâm tư lạnh lùng của mình.

Đối với người yêu người,

đào một cái rãnh không thể nào vượt qua...

- Ân Độ đại văn thái lang.

Tâm của hắn, một mực giống một phế tích si tâm.

Nhưng hôm nay, phế tích đã không còn.

Bởi vì, hắn đã hạ quyết định kia!

Ánh mặt trời chói chang, đã là buổi sáng mười một buổi sáng, gần giữa trưa, ngay cả tuyết đọng hôm qua cũng dần tan rã.

Mà băng tuyết trong lòng Ngô Không cũng đã hoàn toàn tan rã!

Giờ phút này, hắn đang bận rộn đi trên một con phố sầm uất, mặc dù xung quanh đầy người chạy tới chạy lui không dứt, thậm chí có không ít người đi sát qua người hắn, nhưng vẫn

nhìn vào ánh mắt kỳ thị của hắn, Ngô Không cũng không để ý tới nữa.

Chỉ vì từ nay về sau, thứ hắn quan tâm chỉ có Tuyết Nhu!

Đúng vậy! Kể từ đêm qua, kể từ khi hắn bắt đầu bỏ mình trong ảo giác rơi vào tòa lầu gác, hắn đã dần dần hiểu ra. Trong mấy năm gần gũi ở cùng Tuyết Nhu, nụ cười dịu dàng của nàng, gương mặt nàng diễm đạm đáng yêu, nỗi ủy khuất, nỗi hi vọng bi thương của nàng, nàng đã hoàn toàn chiếm cứ tâm khảm của hắn, hắn tuyệt đối không thể mất đi nàng!

Còn có hao tổn tâm lực, cho dù như thế nào đi nữa, vẫn phải kiên trì phục vụ đồ ăn hàng ngày cho hắn, hôm nay hắn cũng nếm thử được vị ngọt của nó, mặc dù hắn vẫn không có cảm giác, nhưng vẫn có thể một hơi vớt hết canh đậu đỏ được đặt trong máy lạnh!

Từ nay về sau, hắn tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ tâm huyết nào của Tuyết Nhu uổng phí!

Bắt đầu từ hôm nay, hắn muốn cho nàng một cái hạnh phúc nàng chờ đợi đã lâu!

Bởi vì nguyên nhân này, từ trước đến nay chỉ ở trong ban đêm hoạt động làm việc, cực ít ngày đi ra bên ngoài khiến người ta nhìn thấy khuôn mặt quái lạ Ngô Không của hắn, hôm nay mới có thể không chút quan tâm ánh mắt chán ghét của người đi đường, đi trên con đường mưa sấm buồn bực này.

Vì hôm nay hắn hạ một quyết định chính xác nhất suốt đời mình!

Hắn quyết định cầu hôn Tuyết Nhu!

Cho nên ngay thời khắc rời khỏi cửa nhà, y đã tới ngân hàng để tập hợp tất cả tiền tiết kiệm của mình! Khoản tiền tiết kiệm này vốn là y trở về mấy năm nay tham dự tỷ thí chiến đấu trong lòng đất, vốn là để Tuyết Nhu dùng làm nã bộ phẫu thuật, nhưng hôm nay ngô không rút cuộc cũng hiểu...

Hắn vẫn luôn cho rằng mình làm vậy là vì tốt cho nàng, nhưng thật ra đối với nàng lại càng không tốt.

Những gì Tuyết Nhu cần, cũng không phải hồi tưởng lại quá khứ.

Thứ nàng cần, chỉ là thời điểm mưa gió đầy đường, hấn vẫn kiên quyết nắm chặt tay nàng!

Thứ nàng cần, chỉ là một thứ nàng tuyệt đối sẽ không bỏ nàng mà đi!

Mà bây giờ trong tay hấn đang cầm một cái hộp nhỏ hình trái tim, bên trong hộp chứa đầy tiền tiết kiệm chính là thứ mà hấn vừa mới bỏ ra mua chuộc được trong đại lộ mua sắm, mặc dù cũng không phải là loại hàng thượng đẳng gì, nhưng lỗ thủng khảm nạm trong chiếc nhẫn bạch kim kia cũng nhỏ đến đáng thương, nhưng đã là hấn dốc hết khả năng mua được rồi.

Hấn muốn hôm nay lúc về nhà, cho nàng một kinh hỉ lớn nhất cả đời, hấn muốn cầu hôn nàng!

Nhất là đêm hôm qua, khi hấn biết Tuyết Nhu để giảm bớt gánh nặng cho hấn, nửa năm nay nàng không để ý đến mình, không ngủ không nghỉ giấu hấn suốt đêm kiêm chức, làm hết công việc quét dọn tuyết thô ở hiện đại, hấn đã quyết định, tuyệt đối không thể để cho nàng hèn mọn sống sót như vậy nữa, hấn muốn nàng nếm trải sự ấm áp của nhân gian nàng đã chờ mong từ lâu!

Không sai! Trong huyền tượng nghi ngờ thực sự đêm qua, thanh âm tự xưng là “Nhu Lai” kia từng mấy lần khuyên bảo hấn, Tuyết Nhu tuyệt đối không đáng để hấn yêu thương, nhưng hôm nay Ngô Không chỉ biết cười một tiếng, hắc! Mặc kệ hấn!

Mặc kệ hấn là Nhu Lai Phật Tổ gì! Mặc kệ hấn ta được thiên mệnh an bài như thế nào!

Tình cảm giữa hấn và Tuyết Nhu, đã...

Tình như chứng cứ,

Nhân Thần khó cản.

Thiên địa khó địch!

Cho dù Tuyết Nhu có khả năng giống như mấy năm trước hấn một mực xuất hiện ác mộng, chết trong lòng hấn, nhưng chí ít, hấn cũng muốn trước khi nàng chết, cho nàng nếm hạnh phúc mà nàng mơ tưởng đã lâu!

Sớm biết rằng khó có thể vĩnh viễn, không bằng lúc quý trọng...

Cho dù Như Lai muốn ngăn cản, cho dù toàn thể giới không coi trọng, cho dù con đường phía trước là đường cùng đường mật lộ, hắn cũng không muốn bất kỳ hiểm trở nào, để hắn cùng nàng chính thức thức hôn nhau, râm râm râm tình yêu một lần!

Ngô Không nghĩ như vậy, trong lòng bỗng có một cảm giác ngọt ngào tự nhiên sinh ra, khóe miệng cũng bất ngờ hiện lên một nụ cười ngọt ngào. Nhưng mà tiếng cười ngọt ngào này lại xuất hiện trên mặt của hắn lúc này., Lại cùng khuôn mặt quái dị kiêu ngạo bất tuân của hắn từ trước đến nay hoàn toàn không hợp nhau, lập tức hù dọa một đứa bé ba tuổi đi ngang qua đường hắn khóc “Oa oa” lên, đứa bé dẫn dắt tay đứa bé lập tức quay đầu lại trừng mắt nhìn Ngô Không một cái, chửi ầm lên: “Quái vật! Như vậy đáng vẻ quái dị, sao không trốn ở trong nhà mà không đi ra làm xấu mặt? Mau lăn về hang chó đi!”

***

Nếu là bình thường, Ngô Không Định sẽ trừng mắt nhìn lại vị phụ nhân không nói đạo lý này, nhưng hôm nay tâm tình của hắn tốt, cũng không so đo với nàng, hắn chỉ là mạnh mẽ nặn ra một tia mỉm cười áy náy lúc bình thường rất ít lộ ra, nhưng hắn càng mỉm cười, bộ dáng càng quái dị, càng không giống Ngô Không xưa nay, càng thêm quái dị khó coi, càng thêm quái dị khó coi, nam đồng kia càng bị hù đến khóc lớn lên!

Mẫu thân của nam đồng càng tức giận hơn, thiếu chút nữa muốn ra tay đánh hắn, tranh cãi ầm ĩ nói: “Quái vật! Một bộ dáng quái dị như vậy, làm sao không trốn trong nhà mà còn ra làm xấu mặt? Mau cút về tổ chó của ngươi đi!”

Nếu là bình thường, Ngô Không Định sẽ trừng mắt nhìn lại vị phụ nhân không nói đạo lý này, nhưng hôm nay tâm tình của hắn tốt, cũng không so đo với nàng, hắn chỉ là mạnh mẽ nặn ra một tia mỉm cười áy náy lúc bình thường rất ít lộ ra, nhưng hắn càng mỉm cười, bộ dáng càng quái dị, càng không giống Ngô Không xưa nay, càng thêm quái dị khó coi, càng thêm quái dị khó coi, nam đồng kia càng bị hù đến khóc lớn lên!

Mẫu thân của nam đồng càng tức giận hơn, thiếu chút nữa muốn ra tay đánh hấn, cãi cộ ầm ĩ nói: “Người cái quái vật này, sao còn không biến mất cho ta? Nơi này là khu mua sắm, là do loại quái vật giống như cầm thú như người phân phối sao? Người mau cút ngay cho ta...”

Đứa bé kia thật sự là rất chuyên tâm cãi nhau, thật ra hấn và Ngô Không, vốn nên chuyên tâm đi ngang qua đường một chút.

Bởi vì ngay khi nàng quán lấy Ngô Không, trong khoảnh khắc, một bóng đen khổng lồ đã nhanh chóng xông về phía bọn họ!

Nhìn thật một chút, đoàn bóng đen cực lớn này...

Càng là một cỗ xe cực lớn chở đầy hàng hóa khổng lồ!

Biến sinh khuỷu tay nách nách! Đang tại ốc ngoai tất cả người đi đường, cũng không ngờ ở trong náo thị này, sẽ có một cỗ xe khổng lồ đột nhiên không không chế được, xông ngang đụng thẳng, lập tức nhao nhao tranh nhau tránh đi, như chim thú tán!

Nhưng Ngô Không và đứa bé trai kia đang đứng chính giữa đường, cũng là hướng mà xe đẩy tới. Ba người muốn tránh chỉ sợ đã không kịp...

Không! Kỳ thực với thân thủ của Ngô Không thì né tránh được cú va chạm trí mạng này, có lẽ vẫn có đủ thời gian, chỉ riêng cặp mẹ con kia thì tuyệt đối không thể nào!

Nhất là cô gái kia nhất định phải kéo nam đồng né tránh, căn bản là không thể!

Mất thấy mình vốn có thể chạy thoát, nhưng hai mẹ con này lại sắp sửa thất vọng vong vong hồn dưới bánh xe, mất thấy khuôn mặt nam đồng ba tuổi còn ngây thơ chất phác, tâm Ngô Không, bỗng khẽ động!

Vào thời khắc này, hấn đột nhiên đưa ra quyết định khác!

Một người hấn tin tưởng Tuyệt Nhu nhất định sẽ quyết định!

Hấn vội vàng dùng hết sức mình, như phát điên đẩy đôi mẹ con kia ra ngoài mười mấy thước, chỉ có điều bản thân hấn đã không thể tránh khỏi đụng thẳng vào cỗ xe kia!

Một tiếng “Ừ ừ” vang lên thật lớn, cỗ xe ngựa kia đã dừng đỗ Ngộ Không, lập tức cuốn hẳn vào vòng tròn, thậm chí hẳn có thể nghe thấy âm thanh khùng bố đầu óc của mình bị bánh xe cự luân làm thịt, tiếp theo, ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ...

Tuyết Nhu..., thực xin lỗi...

Ta mặc dù muốn cầu hôn ngươi hôm nay, muốn từ nay trở đi, cả đời gắn bó với ngươi, đáng tiếc...

Ta vĩnh viễn không thể tự tay đưa chiếc nhẫn trong tay cho ngươi...

Ta biết rõ, sau khi ta chết ngươi mặc dù sẽ cực kỳ đau thương, chỉ là hôm nay nếu đổi lại là ngươi ở tình huống này, ta tin tưởng...

Ngươi sẽ làm giống ta!

Vĩnh biệt...

Ta... Thích nhất...

Rốt cuộc ý thức của Ngộ Không hoàn toàn im lặng!

Xung quanh nhất thời vang lên vô số tiếng kinh hô điên cuồng, là một nam nhân xả thân cứu người, cuối cùng bị trần trọc tới não bộ mà kinh hô lên!

Thậm chí đứa bé trai vốn đang đau đớn mắng chửi Ngộ Không, giờ phút này cũng như mất không chế ôm con trai, ngã quỵ tại vị trí tắm máu của Ngộ Không, một mặt liên tục xin lỗi, một mặt nghẹn ngào khóc ròng!

Còn tên lái xe vừa gây họa kia cũng đã xuống xe, hoang mang rồi loạn cảnh báo xin giúp đỡ, cho dù hôm nay ngộ không đã hoàn toàn mất hết hồn thuật!

Không ngờ kết quả lại như vậy!

Vậy mà lại có thể như vậy!

Nhưng, kết quả...

Hóa ra cũng không phải như vậy!

Ngay lúc mọi người còn đang khiếp sợ, thì bỗng tai mọi người bỗng nhiên nghe thấy một hồi thanh âm “Bì xì”, mà xuất xứ

của âm thanh rõ ràng là từ lúc này trở đi, đây rõ ràng là Ngô Không đã bị nghiền ép dưới cự luân!

Tiếp theo, cả cỗ xe đột nhiên nghiêng về, nguyên nhân là do bị trọng áp dưới bánh xe, Ngô Không...

Vậy mà lại phải đau khổ chống đỡ!

Càng làm người ta giật mình chính là Ngô Không sớm đã bị xé thành thịt vụn, đang không ngừng sinh ra một ít huyết nhục, tựa như một cái đầu khác đang một lần nữa sinh trưởng!

Mà thời gian Ngô Không trùng sinh ở não bộ cũng chỉ ngắn ngủi ba giây, ngay trước mặt hắn, biến trở về nguyên trạng chưa đựng xe, toàn thân hắn trên dưới bất ngờ bùng nổ một đạo hào quang loá mắt, tiếp theo...

Hắn vốn đã hoàn toàn mất đi ý thức, đôi mắt đột nhiên mở ra, không ngờ lại nở rộ một đạo kim quang làm cho người ta hoa mắt. Kim quang cường đại, giống như Hỏa Nhãn Kim Tinh của Tôn Ngô Không, làm tất cả mọi người trong sân đều không thể nhìn thẳng, nhao nhao che mắt!

Mà sau luồng kim quang Hỏa Nhãn Kim Tinh này, con người Ngô Không như đột nhiên nhận lại ý thức và linh hồn, hắn nhìn mọi người xung quanh, còn có hai mẹ con trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngác hỏi: “Các người, đang ngây ngốc nhìn cái gì đấy?”

“Vừa rồi ta giống như bị thùng hàng cự luân liên tiếp qua, ta không phải đã chết sao?”

Đôi mẹ con kia nhìn thấy toàn thân run rẩy, mẫu thân nam đồng kia run giọng đáp: “Không... sai. Chính như người nói, người... vốn nên chết, nhưng... vì sao người lại sống lại? Người... Người là người?”

Nhìn vẻ sợ hãi của mọi người, Ngô Không nghi hoặc càng sâu, ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một chuyện càng kỳ lạ!

Hắn nhìn quanh, chỉ thấy tất cả thân thể dọc đường, đều đang tản ra ánh sáng bất đồng, có một số ánh sáng màu lam, có chút là màu trắng, có chút ánh sáng u ám, có chút sáng ngời, những ánh sáng này, rốt cuộc là cái gì?

Mà trong lúc di chuyển, hắn càng có thể nhìn thấy ánh sáng trên người bọn họ, tập trung toàn bộ vào bước chân. Cuối cùng hắn cũng dần dần hiểu ra, ánh sáng mà hắn nhìn thấy, thật ra là năng lượng trong cơ thể mỗi người có khác nhau, cho nên mới có ánh sáng của người mạnh hơn, có người yếu hơn...

Ngô Không vạn liệu không tới, con mắt của mình lại đột nhiên nhìn xuyên qua năng lượng mạnh yếu và phân bố trong cơ thể mọi người, chẳng phải giống Tôn Ngô Không trong truyền thuyết, có thể dùng một đôi mắt lửa nhìn thấu chân thân yêu vật?

Tại sao hắn bỗng nhiên có được năng lực nhìn xuyên này?

Mà lần này hắn ở trước mắt bao người bị cỗ xe khổng lồ kia đánh mất mạng, lại có thể sống lại, đã tuyệt đối không phải ảo giác, bởi vì tất cả người đi đường đều có thể làm chứng!

Mà lần này chết là thật, đêm qua hắn từ lầu cao trăm tầng bỏ mình, cũng rất có thể đã từng phát sinh!

Vì sao hắn có thể chết rồi lại chết, sống lại sống?

Chẳng lẽ, hắn đúng như lời Như Lai nói, sẽ cùng A Thiết và Nhiếp Phong kia cùng trở lại Tây Du Đường Tôn Ngô Không?

Lòng bàn tay của Ngô Không đang đỏ mœ hơi lạnh, bởi vì hắn bỗng nhiên nhớ lại, Như Lai từng nói Tuyết Nhu tuyệt đối không xứng với hắn, càng tiên đoán cách đây không lâu, hắn và nàng có thể vĩnh viễn không bao giờ gặp lại...

Không! Hắn tuyệt đối không thể tách khỏi Tuyết Nhu! Bất luận thế nào, hắn cũng muốn vĩnh viễn ở bên nàng!

Cho dù chết, hắn cũng quyết phải chết cùng một chỗ với nàng!

Nhưng mà, chỉ sợ đây là tình nguyện của Ngô Không, bởi vì vận mệnh của hai người đã chính thức được triển khai...

Đúng lúc này, chính thức triển khai!

Bỗng dưng, giữa lúc Ngô Không suy nghĩ, trên đỉnh truyền đến một tiếng cười quen thuộc!

Đó là một tràng cười tà dị tuyệt nhân hoàn!

Ngô Không ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên bản quảng cáo điện tử cỡ lớn mua sắm của con đường này có một người đang

hiện ra, bóng người này, chính là người đêm qua dẫn ngộ
Không Đọa Lâu -

Thần – Bí - Nam - người!

Hóa ra đây thực sự không phải ảo giác nhất thời của Ngộ
Không, hẳn là tồn tại chân chính!

Nhưng sau khi nam nhân thần bí cười một tràng tà, cuối cùng
cất cao giọng nói: “Tôn Ngộ Không, ta biết hiện giờ ngươi
đang ở đâu, biết ngươi có thể nhìn thấy chúng ta, lần này ta
không tiếc hết thầy chân thân của mình, trình bày trong tất cả
quảng cáo điện tử, chính là muốn nói với ngươi một
chuyện...”

“Ngươi là chí ái của cả đời, Tuyết Nhu, hôm nay đang dân
thân vào hiểm cảnh!”

“Thời gian chỉ có hai phút, ngươi mau tới cứu nàng đi!”

“Ngươi nhanh tới cứu người ta yêu nhất đi!”

“Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười tà, hình ảnh của nam nhân thần bí kia đột
nhiên biến mất trên quảng cáo điện tử, sau đó, quảng cáo lại
hiện lên một hình ảnh khác khiến người ta sợ hãi!

Chỉ thấy Tuyết Nhu đang bị khóa cứng ở đầu xe chở tàu kiểu
mã, đang không ngừng vọt tới với tốc độ cao hơn ba trăm
dặm, hành khách trong xe càng chờ đầy hoảng sợ kêu lên, đã
sớm nhìn thấy lái xe dừng tàu tàu đã không khống chế được
nữa rồi!

Kinh khủng hơn vẫn là, ống kính xoay một cái, một chiếc xe
tàu chở tàu khác, chẳng biết tại sao, lại đồng thời mất khống
chế, lấy tốc độ cao tương tự bắn về phía đoàn tàu của Tuyết
Nhu.

Biến hóa này thật sự không phải là nhỏ! Ngộ Không tạo mộng
cũng không nghĩ tới, Tuyết Nhu vốn ở nhà, lại bị nam nhân
thần bí kia khóa ở đầu xe tàu, hơn nữa ống kính chứng kiến,
hai chiếc tàu sắp va chạm với nhau, sẽ đi trên quỹ đạo mua
sắm cách chỗ Ngộ Không mấy chục con đường!

Trời! Cho dù dùng siêu cấp chạy nhanh nhất hiện nay, cũng
tuyệt đối không thể trong hai phút chạy tới mấy chục con

đường trống trơn, huống chi Ngô Không bây giờ đang ở con đường mua sắm ngoài ý muốn, bởi vì vừa rồi một cỗ xe hàng ngoài ý muốn mà giao thông bị liệt, bất luận xe ngựa gì nữa bước cũng khó dời, cho dù là siêu cấp xa chạy nhanh nhất cũng lực bất tòng tâm!

Chẳng lẽ Tuyết Nhu cứ như vậy mà chết sao?

Không phải sao!

Ngô Không trong lòng điên cuồng kêu to! Hắn tuyệt đối không thể để Tuyết Nhu bị hai xe đụng thành thịt vụn! Hắn còn chưa đem chiếc nhẫn kết hôn mấy năm tích tụ cho nàng, hắn còn chưa có cơ hội cầu hôn nàng, hắn còn chưa có thời gian hạnh phúc hèn mọn ước mơ, nàng tuyệt đối không thể cứ như vậy chết!

Hắn nhất định phải cứu nàng trở về, nhất định phải nói hết lời thật lòng của mình với nàng!

Ngô Không chột toàn thân căng cứng!

Chỉ vì bất luận hắn có thể kịp cứu Tuyết Nhu về hay không, hắn cũng muốn dùng một phần sức lực cuối cùng của mình

---

Đuổi đi!

Hắn bỗng dung dốc hết lực lượng toàn thân của mình, phát lực hướng quỹ đạo chạy như điên về phía ngoài mấy chục con đường!

“Tuyết... Nhu!”

“Hiện tại ta sẽ tới cứu ngươi!”

“Ngươi nhất định phải chờ ta!”

“Ngươi — Nhất - Định —— đẳng —— chờ —— —— đợi ta!”

Trong tiếng hò hét, thân hình Ngô Không vọt tới trước, đôi chân cũng dùng sức đạp về phía trước!

Người qua đường luôn ngây ngốc thấy hắn đột nhiên giống như cuồng tính đại phát xông thẳng về phía trước, cũng đều nhao nhao tránh qua hai bên, nhường đường cho hắn tiến lên!

Vật liệu Côn Bằng, mọi người căn bản không cần vì ngộ không nhường đường!

Bởi vì ngay lúc hai chân Ngộ Không đập mạnh, một tiếng xé gió đột nhiên vang lên “Bồng”, dưới chân hắn đột nhiên sinh ra một trận mây mù, người đã bay vút lên cao trăm thước, nhất thời vượt qua tất cả mọi người và xe, mà lực đạo này của hắn càng làm cho hắn như một quả đạn pháo hình người bắn trong lúc hắn bay vượt qua Ngự Phong Hành Vân với tốc độ cao, đâm thẳng về phía một ngôi lầu cao hơn ngàn thước sắp bị phá hủy!

Biến cố này, không chỉ khiến tất cả mọi người chỉ biết tròn mắt, thậm chí bản thân Ngộ Không cũng cảm thấy ngạc nhiên, hắn hoàn toàn không nghĩ tới lực chân của mình đột nhiên trở nên kinh người như vậy, có thể khiến hắn bắn cao tới trăm thước, ngàn thước, đây là lực nhảy mà người nên có sao?

Sâu trong sơn vụ đột nhiên nảy sinh dưới chân hắn, chính là Tôn Ngộ Không trong truyền thuyết.

Cân Đầu Vân?

Nhưng mà, lực nhảy đập đập này, tuy rằng đã giáo ngộ không trong lòng thâm giật mình, chuyện phát sinh tiếp theo, lại càng là không thể tưởng tượng!

Hách Thính “Ầm ầm” một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, nghiêm nhiên như một đạo sấm sét trên bầu trời, lại như đại chấn giận dữ. Người ngộ không chút chuẩn bị tâm lý, đập đập ngàn thước một cái, rốt cục không cách nào kịp thời ngăn chặn mình vọt tới tòa nhà cũ kia, tràn đầy vẻ cho rằng bản thân gã chắc chắn sẽ đụng phải một cái chết mà không chết tức bị thương, ai ngờ...

***

***

HI——0000——10!

***

Bản thân hắn thành linh không chút tổn hại, nhưng toà lầu cũ cao ngang tầng Nghìn Trung, dưới sự va chạm của hắn, ngay tại chỗ...

Cả tòa lầu... Băng - sập!

Không chỉ như thế, toàn bộ lầu cũ sụp đổ sản sinh lực phản chấn cường đại, càng chấn cho mấy bức tường thủy tinh lầu các phụ cận vỡ nát, như mưa rơi xuống, dọc đường người đều tranh nhau tránh đi, loạn loạn một đoàn, nghiễm nhiên như ngày tận thế!

Trời...! Đây là lực lượng mà ngộ không thành công sao?

Đây chính là đám nam nhân áo đen thần bí kia, muốn phát ra tiềm lực của ngộ không một bước nữa?

Nhưng suy cho cùng, vừa va chạm liền đánh nát triệt để lầu cao tầng Nghìn Trọng Lâu, có thể chỉ là một bắt đầu...

Một màn hình!

Tuyệt Thế Hầu vương chân chính, lực lượng tiềm tàng tuyệt thế tuyệt đối không phải chỉ đơn giản mới có cảnh giới thấp này!

Còn Ngộ Không, mặc dù bản thân sau khi chết đi rồi lại có biến đổi kinh người, uy lực va chạm với mình vừa rồi cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nhưng Tuyệt Nhu thì nguy hiểm tới tính mạng, tình thế trước mắt càng là thập phần khẩn trương, y cũng không rảnh suy nghĩ, hai chân tiếp tục đạp xuống, toàn thân lại giống như vừa rồi, nhảy một cái ra ngoài nghìn thước, lên xuống mấy cái đã hoàn toàn biến mất trước mắt khán giả!

Mà tất cả đường nhân sau khi Ngộ Không thân ảnh biến mất, còn đang nghi hoặc nghi ngờ, không biết mình vừa rồi nhìn thấy thiếu niên quái dị kia, lại có thể khởi tử hoàn sinh, có thể nhảy ra ngoài ngàn thước, lại có thể tùy ý va chạm liền có thể hủy diệt một tràng kiến trúc, rốt cuộc có tồn tại hay không?

trội hoặc chỉ là một hồi ảo giác tập thể của mọi người sao?

Chỉ có điều, vừa rồi bởi vì không khống chế được xe hàng giữa đường, cùng với cái xe nát ngói to lớn bị đụng sụp lầu gác, đã như một cái chứng cứ bằng sắt, đang nói cho mọi người một sự thật không thể phủ nhận ——

Trong truyền thuyết, Tôn Ngộ Không có thể không phải bịa đặt, mà là tồn tại chân chính!

Mà con Hầu vương tuyệt thế có can đảm thủ vững trong lòng mình để chống lại đúng sai, nghịch loạn thiên địa, lật ngược thất hải, hấn kinh thế, lực lượng của hắn, vô địch của hắn, đã tử vong theo từng cái mạng của hắn...

Từ từ, dần dần, từ từ!

Trong cát đá bay đầy trời, giờ phút này lại mơ hồ truyền đến một tiếng thở dài...

Đó là một tiếng người bình thường không cách nào nghe thấy, chỉ có người giống Ngô Không mới có thể nghe thấy thở dài...

Tiếng thở dài như mới vừa qua!

“Ngô Không a Ngô Không...”

“Trải qua tử vong và trọng sinh lần thứ hai, lực lượng ẩn giấu thật sự của ngươi cuối cùng đã bắt đầu phát huy, ngươi sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, thậm chí sẽ là địa cầu mạnh nhất...”

“Nhưng ngươi cũng biết, A Thiết cũng sắp nghịch chuyển luân hồi, lúc ngươi và hắn cùng Nhiếp Phong Tây Du lên đường sẽ nhanh chóng tới? Ngươi căn bản không nên lãng phí thời gian cứu Tuyết Nhu...”

“Ngay từ đầu, nàng đã không xứng nhận được tình yêu của ngươi, nàng căn bản không xứng nhận được tình cảm của bất kỳ kẻ nào, không xứng sống trên đời này, mặc dù thân thể của nàng, còn đáng đồng cảm hơn thân thể của ngươi, nhưng...”

“Nàng chỉ có thể sai lỡ ngươi, cũng sẽ làm trễ nải toàn thế giới!”

“Ngô Không a Ngô Không...”

“Không nên tùy hứng, không nên đi ngược ý trời...”

“Đang yên đang lành trở lại vì thế nhân, thu hồi Định Hải Thần Châm về mười ba năm, bước lên con đường Tây Du!”

“Ai...”

Ngay lúc Ngô Không đang dùng mười vạn hỏa đề nghị cách cứu viện Tuyết Nhu, thì lúc này Tuyết Nhu đang bị khóa chặt đang di chuyển với tốc độ cao, lòng cũng nóng như lửa đốt!

Cũng không phải nàng đang đau đớn vì lòng mình, mà là vì ngộ không!

Chỉ vì trước mắt tuyệt đối là một cạm bẫy hung hiểm cực độ, nàng không muốn ngộ không vì nàng mạo hiểm, nàng chỉ muốn hấn bình an!

Ngay lúc Tuyết Nhu Tâm đang bị cháy khét, cách đoàn tàu mấy chục con phố truyền đến tiếng nổ “Ù ù”, giống như một Ma Thần ngủ say đã lâu, đã hoàn toàn trở về, đánh ra đòn thứ nhất sau khi sinh sống ở thế gian bất bình!

Mà một tiếng nổ mạnh vang lên, chẳng những làm cho Tuyết Nhu trong lòng lo lắng một trận, thậm chí còn thu hút sự chú ý của tên nam nhân thần bí đang đứng trên đỉnh đầu xe kia, mà tên nam nhân thần bí này, càng là nam nhân thần bí từng dụ dỗ được Không Đạo Lâu!

Nhưng nghe nam nhân thần bí cười tà nói với Tuyết Nhu đang khóa dưới chân hấn: “Ha ha... Người nghe thấy chưa?”

“Xem ra, vì cứu người, hấn rốt cục cũng từng bước kích phát lực lượng tiềm tàng của mình, người và hấn, thật sự là một cố sự dị thường động lòng người a!”

“Đáng tiếc, chuyện tình động lòng người thường là bi kịch kết thúc, nếu không cũng không động lòng nữa, mà bi kịch lớn nhất của hấn là...”

“Đó là thủ hạ mà ta yêu thương nhất sắp chết!”

Cái gì? Rốt cuộc người nam nhân thần bí này đang nói cái gì? Hấn còn nói Ngộ Không sẽ chết dưới tay thủ hạ mà mình yêu thương nhất? Đó chẳng phải là nói, hấn sẽ chết dưới tay Tuyết Nhu?

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Như Lai dặn dò Ngộ Không, Tuyết Nhu tuyệt đối không đáng để hấn yêu thương?

Còn những lời này của nam nhân thần bí khiến Tuyết Nhu âm thầm cả kinh, run giọng nói: “Người... vì sao... ngộ không phải chết dưới tay người mà hấn yêu mến nhất? Chẳng lẽ chính các người cũng không chắc giết được hấn? Vậy vì sao các người phải nghĩ trăm phương ngàn kế, dẫn ngộ từ trước tới cứu ta?”

Nam nhân thần bí cười tà nói: “Hắc hắc, ta nói khi nào, lực lượng của chúng ta đủ để giết hắc rồi hả?”

“Trên thực tế, tuy lực lượng của chúng ta rất mạnh nhưng muốn giết hắc thì chúng ta vẫn chưa đủ tư cách!”

“Mà chân chính có năng lực triệt để tiêu diệt hắc, hủy diệt hắc. Trên đời này chỉ có một người, người này chính là...”

“Ngươi!”

“Bởi vì ngươi — Tuyết Nhu mới là “vô địch thập hào” là trí mạng nhất...”

“Khắc!”

“Tinh! “

Àm!

Thật sự khó có thể tin!

Tuyết Nhu ngàn liệu không tới, nam nhân thần bí còn có thể nói Ngộ Không là thứ hạng mười vô địch gì, mà nàng lại là khắc tinh trời sinh của hắc?

Rõ ràng hắc nói bậy! Có lẽ, hắc chỉ muốn cố lộng huyền hư, đả kích tình cảm giữa nàng và Ngộ Không! Nàng không cách nào tin tưởng mà lắc đầu nói: “Có thể! Ngươi nói... Tuyết đối không thể là thật! Nếu ta là khắc tinh của Ngộ Không, ba năm trước lúc đầu bãi cát gặp nạn, tại sao lại cố chấp với hắc? Ninh Tử cũng không muốn tách ra với hắc? Ta căn bản sẽ không hại hắc, làm sao lại là khắc tinh của hắc? Ngươi... Nói dối, ngươi nhất định... là đang nói dối!”

Mặc dù Tuyết Nhu đã cực lực phủ nhận, nhưng ánh mắt nam nhân thần bí như đang nói với nàng, những lời nàng nói tuyệt đối là sự thật! Hắc đột nhiên cúi người giơ ngón tay chống đỡ trán Tuyết Nhu, thâm ý sâu sắc mà nói: “Ba năm rồi... Tuyết Nhu, ngươi đã quên mình là ai rồi, đã tròn ba năm rồi...”

“Ba năm cuộc đời bình thường đã hoàn toàn che mất sự đáng sợ của ngươi rồi...”

“Hôm nay, trước khi Tôn Ngộ Không chạy tới, bảo ta tới giúp ngươi khôi phục ký ức, giúp ngươi cố gắng khôi phục thật tốt. Ba năm trước, ngươi cùng nhóm thứ mười “Tiêu Không”, rất

cuộc từng phát sinh chuyện gì mà người không hề nhớ tới, còn cả thân phận thật sự của người nữa...”

“Đến cuối con đường, là con nào nhỉ?”

Nam nhân thần bí nói, đầu ngón tay vẫn dán chặt lên trán Tuyết Nhu, đột nhiên ánh sáng màu lam lóe lên, cả người Tuyết Nhu như bị sét đánh trúng, cực kỳ đau đớn!

Mà ngay khi nàng thống khổ giãy dụa, trán nàng lại từ từ hiện ra một ít đường vân...

Nhìn thật một chút, những đường vân này, lại là một cái mã sản phẩm!

Một giao diện hàng hóa hình như đã từng quen biết ——

Không...! Không có khả năng là không có khả năng!

Trên trán Tuyết Nhu hiện lên một bảng hiệu giống như những bàn tay nam nhân thần bí kia?

Rốt cuộc hàng hóa này đại biểu điều kiện gì? Vì sao ngộ không, Tuyết Nhu cùng những nam nhân thần bí kia, đều thân mang điều kiện thần bí này?

Nhưng đáng sợ hơn chính là, không phải Tuyết Nhu đối với Ngộ Không Tình thâm nhất, mà là nét mặt của Tuyết Nhu lúc này!

Chỉ vì bị lam quang của nam nhân thần bí kia kích thích, biểu tình của nàng tựa như có thể từ từ nhớ lại quá khứ sự tình phát sinh. Ánh mắt xinh đẹp của nàng, càng bất ngờ hiện lên một tia sợ hãi, vì chính mình có khả năng mà sợ hãi, trong miệng nàng lại thì thào phun ra một số lời không thể giải thích được, nhưng nghe nàng tựa như tuyệt vọng kêu lên: “Mười...một...? Thì ra là... Ta có thể cùng... Vô địch số mười... Vô địch số mười một?”

“Trời...! Ngộ Không, người... tuyệt đối đừng tới! Người ngàn vạn...đừng được tới cứu ta... cứu ta...”

“Hai ta là... Vĩnh viễn... Không thể ở cùng một chỗ! Ta nữa... tuyệt đối không xứng đi cùng với người...! Đây là vận mệnh đáng thương của chúng ta... đã sớm định trước...”

“Ngô... Không! Ngươi... Không được tới, ngươi tuyệt đối không muốn tới đây a...”

Tiếng gào thét tuyệt vọng thống khổ vô hạn, có thể thấy linh hồn Tuyết Nhu mâu thuẫn thống khổ như thế nào!

Rốt cuộc, nàng ở trong quá khứ của mình đã nhìn thấy điều gì? Tại sao lại tuyệt vọng như vậy? Vì sao lại giống như Như Lai, nói mình không xứng đi cùng Ngô Không? Ba năm trước, nàng cùng Ngô Không, rốt cuộc từng phát sinh chuyện gì kinh người?

Đáng tiếc, cho dù Tuyết Nhu như thế nào cũng không muốn Ngô Không tới đây, hôm nay Ngô Không lại lấy lực lượng hấn càng lúc càng mạnh, lấy thể lửa đỏ chạy tới cứu nàng!

Chỉ vì hấn tin tưởng, giữa hấn và nàng, chỉ cần tình như bằng chứng thép là được...

Nhân Thần khó có thể ngăn cản!

Trời, đất... khó... Kẻ địch!

Chỉ là, có lẽ Ngô Không Tạo Mộng cũng không nghĩ tới, khi hấn đuổi theo ga tàu của Tuyết Nhu, kẻ địch nguy hiểm nhất của hấn cũng không phải là trời với đất.

Mà là một người hấn ta thích nhất suốt đời này!

Số mười và số mười, sớm đã là trời sinh địch nhân!

Mà Ngô Không, cũng đã sớm định trước cùng A Thiết, Nhiếp Phong, bước lên con đường Tây Du!

Mà Tây Du, cũng tuyệt đối không thể mắc thêm sai lầm nào nữa!

Đây đã là thế giới ngô không và sắp sửa gặp phải thiên kiếp tuyệt thế...

Sau cùng.... một cái – Cơ, Hội!

Hậu nhật:

Thiếu niên đến từ tương lai.

Mã Tử, Đan Thanh

Chuẩn bị trọn vẹn nửa năm, tập hợp tất cả tập thứ hai tập sau
《Thần Vũ Kỳ》 hướng tây say sưa, rốt cuộc cũng đã sắp
sửa đến thời diện kiến văn chương hai trăm bốn năm rồi.

Bởi vì biên bản trên đã nói đến có phương pháp vượt qua thời
không, nay biên tập nghiên cứu sai nha du phía tây, nhưng
ngay từ đầu đã khai tông sáng nghĩa đã có hai con dấu siêu
không thời không xuất hiện, thông báo cho A Thiết và Ngộ
Không xuất hiện ly kỳ ở quá khứ thời không, lại chuyển đến
vũ đài chính thức từ hai mươi bốn năm trước, cũng tức là nhân
loại còn chưa bị diệt thể thiên kiếp suốt hai mươi bốn năm
qua. Sắp xếp này kỳ thật là vì lịch sử vốn đã phát sinh, mà
thay đổi vì ngộ không.

Nếu nói đệ nhất tập hợp Nghệ Thần Kỳ Vũ Kỳ Lục là một hồi
ác mộng thể giới đã diệt vong. Cuối cùng, tập bài thứ hai tạo
thành Tây Du Sai, chính là một giấc mộng cứu thể tràn ngập hi
vọng. Mà máu chốt cứu thể, sẽ rơi vào hành trình Tây Du của
Ngộ Không, a Thiết và Nhiếp Phong, cho nên thời kỳ hạ kỳ
Ngộ Không., A Thiết chính thức gặp phải Nghịch Chuyển
Luân Hồi, còn có Nhiếp Phong, sân khấu của ba người, cuối
cùng cũng sẽ chuyển đến Đường triều, chơi lớn với các kiểu
Tây Du khác, trở thành ba thiếu niên đến từ tương lai. Đám
người đọc sách nếu muốn nhìn xem Bàn Vân Chương cùng
Phong Thần Thoái tại Đường triều thu nhiếp một đám gọi là
Nhân Thần Ma Yêu, thì không thể bỏ qua sự phát triển sau này
của Tây Du!

Hạ kỳ dự báo ——

Không có nghĩa của hôm qua thì sẽ không có tình yêu như
hôm nay!

Không có tình yêu của ngày hôm nay, sẽ không có nỗi đau của
ngày mai!

Hạ kỳ.

Tình căn quá sâu, duyên phận quá nông, yêu nhau quá ngắn,
tiếc nuối quá lớn...

Vì nàng tuyệt đối không nên có tình cảm, cái thể Ngộ Không,
sống chết không phục, không tiếc lật ngược thiên địa, phá vỡ

hết định luật nhân gian, tổn hại Như Lai, thậm chí coi thường
phong vân!

thề phải đánh sạch sẽ địch thủ của Địa Cầu!

Nhân thần tử chiến, hết sức căng thẳng!

【 Từ Đề Bát. Dựa vào lưới cặc khặc búng một chút. Dựa vào
luật lệ đi, trộm sửa sang lại, bản quyền quy tác giả hoặc dung
phẩm cho tất cả xã phẩm, bản trại chỉ cung cấp cho dự đoán,
cứ như quyền lợi của ngài xâm phạm, thỉnh liên hệ với bản
trạm. 】